THẦN CẤP LỰA CHỌN
Ngự Thú Sư Này Có
ỨC ĐIỂM DỮ DỘI
TAM PHONG 11

THẦN CẤP LỰA CHỌN
Ngự Thú Sư Này Có
ỨC ĐIỂM DỮ DỘI

THẦN CẤP LỰA CHỌN: NGỰ THÚ SƯ NÀY CÓ ỨC ĐIỂM DỮ DỘI

Tác giả: Tam Phong 11

Thể loại: Tiên Hiệp, Đô Thị, Dị Giới, Xuyên Không, Dị Năng, Sảng Văn, Vô Sỉ

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM

Thần Cấp Lựa Chọn: Ngự Thú Sư Này Có Ức Điểm Dữ Dội

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Ta đã từng nói rồi, hắn siêu dũng cảm (1)

Chương 2: Ta đã từng nói rồi, hắn siêu dũng cảm (2)

Chương 3: Chết tiệt! Thế giới quan của ta sụp đổ rồi!

Chương 4: Ta nhất định sẽ trở thành nam nhân Ngự Thú Vương (1)

Chương 5: Ta nhất định sẽ trở thành nam nhân Ngự Thú Vương (2)

Chương 6: Các vị gọi ta là Trần thúc là được (1)

Chương 7: Các vị gọi ta là Trần thúc là được (2)

Chương 8: Cảnh cáo đến từ học bá

Chương 9: Gặp chuyện bất bình gào lên một tiếng (1)

Chương 10: Gặp chuyện bất bình gào lên một tiếng (2)

Chương 11: Hạ Băng hung hãn

Chương 12: Thư Thư ta thích nhất là đánh lén (1)

Chương 13: Thư Thư ta thích nhất là đánh lén (2)

Chương 14: Ám ngữ: Đồ non nớt (1)

Chương 15: Ám ngữ: Đồ non nớt (2)

Chương 16: Ngươi có dáng dấp của Đại Đế mà!

Chương 17: Trần thúc ta nhường ngươi đó (1)

Chương 18: Trần thúc ta nhường ngươi đó (2)

Chương 19: Dụng cụ đánh lén: túi phân u-rê

Chương 20: Giá trị của nhân vật chính (1)

Chương 21: Giá trị của nhân vật chính (2)
Chương 22: Chết tiệt, ta tên là Trần Thư
Chương 23: Lớn nhỏ cũng bình thường, tương lai có hi vọng (1)
Chương 24: Lớn nhỏ cũng bình thường, tương lai có hi vọng (2)
Chương 25: Hiến tế thanh xuân của hắn? (1)
Chương 26: Hiến tế thanh xuân của hắn? (2)
Chương 27: Đây mới gọi là căn chính miêu hồng(*) (1)
Chương 28: Đây mới gọi là căn chính miêu hồng(*) (2)
Chương 29: Bì Vương chính thức quy vị
Chương 30: Cà chua xào cà chua? (1)
Chương 31: Cà chua xào cà chua? (2)
Chương 32: Thái độ của ngươi, Trần thúc cực kỳ không thích (1)
Chương 33: Thái độ của ngươi, Trần thúc cực kỳ không thích (2)
Chương 34: Đáng ghét, cứ để hắn giả vờ đi
Chương 35: Hành trình của ta là ngôi sao ngoài biển lớn (1)
Chương 36: Hành trình của ta là ngôi sao ngoài biển lớn (2)
Chương 37: Có người điều chế thuốc ở nhà vệ sinh (1)
Chương 38: Có người điều chế thuốc ở nhà vệ sinh (2)
Chương 39: Đánh lén?
Chương 40: Ta còn chưa phát lực đấy (1)
Chương 41: Ta còn chưa phát lực đấy (2)
Chương 42: Một người có thể vào được là coi như thành công rồi
Chương 43: Ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy… (1)
Chương 44: Ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy… (2)

Chương 45: Đây là loại yêu cầu trâu ngựa gì?
Chương 46: Hắn là người anh em của ta (1)
Chương 47: Hắn là người anh em của ta (2)
Chương 48: Có phải cảm giác bản thân hài hước hay không
Chương 49: Đại sư lừa gạt online (1)
Chương 50: Đại sư lừa gạt online (2)
Chương 51: Slime bùng nổ kỹ năng diễn xuất
Chương 52: Tiểu Nam yên tâm bay, xe lăn tự mình đẩy (1)
Chương 53: Tiểu Nam yên tâm bay, xe lăn tự mình đẩy (2)
Chương 54: Tổng hợp các trò lừa bịp ở chợ đen (Điển Tàng Bản) (1)
Chương 55: Tổng hợp các trò lừa bịp ở chợ đen (Điển Tàng Bản) (2)
Chương 56: Thế đạo bây giờ cái gì trân quý nhất?
Chương 57: Lần này tâm tình của thí sinh không được
Chương 58: Chó phú quý, chớ quên đi (1)
Chương 59: Chó phú quý, chớ quên đi (2)
Chương 60: Đi thi mà không thấy người đâu
Chương 61: Trần Thư ta hổ thẹn trong lòng (1)
Chương 62: Trần Thư ta hổ thẹn trong lòng (2)
Chương 63: Hy vọng cố gắng của ta, các ngươi vĩnh viễn không hiểu
Chương 64: Đọc nhiều sách xem nhiều báo (1)
Chương 65: Đọc nhiều sách xem nhiều báo (2)
Chương 66: Ta có chứng sợ xã giao, không đánh đoàn được (1)
Chương 67: Ta có chứng sợ xã giao, không đánh đoàn được (2)
Chương 68: Vàng bị bao trong phân người?

Chương 69: Vô địch áp áp áp (1)
Chương 70: Vô địch áp áp áp (2)
Chương 71: Cho bọn hắn nhìn màu sắc một chút
Chương 72: Ngươi vui mừng quá sớm rồi! (1)
Chương 73: Ngươi vui mừng quá sớm rồi! (2)
Chương 74: Chấp nhận nhiệm vụ: Săn giết lãnh chúa Băng Dã Thỏ (1)
Chương 75: Chấp nhận nhiệm vụ: Săn giết lãnh chúa Băng Dã Thỏ (2)
Chương 76: Sơ thám Thanh Nguyên Sâm Lâm
Chương 77: Là thì là tốt? Hay là Ma Lạt tốt? (1)
Chương 78: Là thì là tốt? Hay là Ma Lạt tốt? (2)
Chương 79: Chết yểu rồi, chuột chũi thành tinh rồi
Chương 80: Không hổ là ngươi…
Chương 81: Trần Thư hiểu sơ về xem bói (1)
Chương 82: Trần Thư hiểu sơ về xem bói (2)
Chương 83: Hạc Đỉnh Hồng bôi trên miệng? (1)
Chương 84: Hạc Đỉnh Hồng bôi trên miệng? (2)
Chương 85: Bằng hữu tốt của thiên nhiên (1)
Chương 86: Bằng hữu tốt của thiên nhiên (2)
Chương 87: Đi vệ sinh lên đầu rồi…
Chương 88: Một bãi tiểu mà giải quyết được vấn đề mang tính toàn cầu
Chương 89: Cái này gọi là thiên phú (1)
Chương 90: Cái này gọi là thiên phú (2)
Chương 91: Trở về
Chương 92: Người huynh đệ, thuốc của ngươi có bảo đảm không? (1)

Chương 93: Người huynh đệ, thuốc của ngươi có bảo đảm không? (2)

Chương 94: Tưởng rằng tránh bẫy, không nghĩ tới lại là sa lưới

Chương 95: Đợt này à, phá đại phòng (*) luôn rồi! (1)

Chương 96: Đợt này à, phá đại phòng (*) luôn rồi! (2)

Chương 97: Bình sinh không biết Tạ Tố Nam, túng xưng anh hùng cũng uổng công (1)

Chương 98: Bình sinh không biết Tạ Tố Nam, túng xưng anh hùng cũng uổng công (2)

Chương 99: Ngươi muốn hành hạ hắn sao?

Chương 100: Thương lượng trung gian không kiếm được giá chênh lệch thì lập tức quay đầu? (1)

Chương 101: Thương lượng trung gian không kiếm được giá chênh lệch thì lập tức quay đầu? (2)

Chương 102: Liên quan cái rắm gì đến ta? Liên quan gì đến ngươi

Chương 103: Vỏ quýt dày có móng tay nhọn (1)

Chương 104: Vỏ quýt dày có móng tay nhọn (2)

Chương 105: Trợ thủ đưa đến cửa?

Chương 106: Hal-le-lu-jah (1)

Chương 107: Hal-le-lu-jah (2)

Chương 108: Đây là các ngươi không lễ phép

Chương 109: Lúc này ngươi không ngại ngùng sao? (1)

Chương 110: Lúc này ngươi không ngại ngùng sao? (2)

Chương 111: Năm người! Sơ sơ đã năm tên tội phạm!

Chương 112: Làm lớn làm mạnh, một lần nữa tạo nên huy hoàng (1)

Chương 113: Làm lớn làm mạnh, một lần nữa tạo nên huy hoàng (2)

Chương 114: Con sói cô độc thỉnh cầu ngươi phối đôi

Chương 115: Còn có người kì quái hơn ngươi sao? (1)
Chương 116: Còn có người kì quái hơn ngươi sao? (2)
Chương 117: Cái này gọi là ăn ý
Chương 118: Đây là tất ~ không phải tích (1)
Chương 119: Đây là tất ~ không phải tích (2)
Chương 120: Ta vừa mới đến một chút…Cũng không phải (1)
Chương 121: Ta vừa mới đến một chút…Cũng không phải (2)
Chương 122: Cảm phiền nhanh một chút, ta vội đi đầu thai
Chương 123: Trên mộ phần của ngươi, tự do bay lượn
Chương 124: Đã ăn chưa? Chưa thì ăn một tát của ta (1)
Chương 125: Đã ăn chưa? Chưa thì ăn một tát của ta (2)
Chương 126: Đại ca, ngươi đánh ta đi, ta có tội…
Chương 127: Xe cứu thương còn phải do chính mình tự kêu … (1)
Chương 128: Xe cứu thương còn phải do chính mình tự kêu … (2)
Chương 129: Cái gì cũng có thể phục vụ?
Chương 130: Đây là cảm giác của phổ độ chúng sinh sao? (1)
Chương 131: Đây là cảm giác của phổ độ chúng sinh sao? (2)
Chương 132: Tỉnh lại đi, nhiệm vụ của chúng ta là xây dựng tổ quốc (1)
Chương 133: Tỉnh lại đi, nhiệm vụ của chúng ta là xây dựng tổ quốc (2)
Chương 134: Miệng của ngươi thối thật đấy
Chương 135: Ngươi gặp qua phi trùng lớn như vậy rồi sao? (1)
Chương 136: Ngươi gặp qua phi trùng lớn như vậy rồi sao? (2)
Chương 137: Sao ngươi lại có kinh nghiệm như vậy?
Chương 138: Ta đang chờ trợ giúp, ngươi đang chờ cái gì? (1)

Chương 139: Ta đang chờ trợ giúp, ngươi đang chờ cái gì? (2)

Chương 140: Ngươi có phải là người ngớ ngẩn nhưng vui tính mà hầu tử phái tới không? (1)

Chương 141: Ngươi có phải là người ngớ ngẩn nhưng vui tính mà hầu tử phái tới không? (2)

Chương 142: Nghiên cứu cái gì vậy? Bị người nghiên cứu

Chương 143: Muốn đụng tội phạm Nam Giang ta một chút? (1)

Chương 144: Muốn đụng tội phạm Nam Giang ta một chút? (2)

Chương 145: Mở cửa kiểm tra đồng hồ nước

Chương 146: Bài tập? Bài tập gì? (1)

Chương 147: Bài tập? Bài tập gì? (2)

Chương 148: Mở khóa tư thế đi vệ sinh mới (1)

Chương 149: Mở khóa tư thế đi vệ sinh mới (2)

Chương 150: Xin lỗi, đúng là có năng lực nên muốn làm gì thì làm

Chương 151: Các ngươi cảm thấy việc này hợp lý à (1)

Chương 152: Các ngươi cảm thấy việc này hợp lý à (2)

Chương 153: Chú dê vui vẻ, dê đẹp đẽ, dê lười biếng…

Chương 154: Theo đạo lý mà nói, chắc hẳn Trần Thư ta chẳng hề đắc tội (1)

Chương 155: Theo đạo lý mà nói, chắc hẳn Trần Thư ta chẳng hề đắc tội (2)

Chương 156: Sách cười nói: Rất thơm (1)

Chương 157: Sách cười nói: Rất thơm (2)

Chương 158: Tôn tử! Nuôi ngươi? Không được

Chương 159: Thuộc tính đầu tiên của Biến Dị Lôi Điểu: Tiện (1)

Chương 160: Thuộc tính đầu tiên của Biến Dị Lôi Điểu: Tiện (2)

Chương 161: Thần kĩ: Tình Yêu Là Tia Sáng

Chương 162: Chỉ vài giây ngắn ngủi thôi mà cần dùng cả đời để chữa lành (1)

Chương 163: Chỉ vài giây ngắn ngủi thôi mà cần dùng cả đời để chữa lành (2)

Chương 164: Dao cắm vào mông, cho ngươi mở rộng tầm mắt

Chương 165: Ái chà chà! Đây là tạo hình gì vậy?

Chương 166: Ôi mẹ ơi, Đường thiếu, ngươi bốc cháy thật mạnh nha! (1)

Chương 167: Ôi mẹ ơi, Đường thiếu, ngươi bốc cháy thật mạnh nha! (2)

Chương 168: Trong mắt không còn ánh sáng rồi… (1)

Chương 169: Trong mắt không còn ánh sáng rồi… (2)

Chương 170: Đời này còn chưa từng im lặng như vậy…

Chương 171: Yêu cầu này quá đáng sao? (1)

Chương 172: Yêu cầu này quá đáng sao? (2)

Chương 173: Tình cảnh có chút ngượng ngùng (1)

Chương 174: Tình cảnh có chút ngượng ngùng (2)

Chương 175: Cú hắt hơi tai hại

Chương 176: Vương Thúc! Ngươi đến thu dọn tàn cuộc đi này! (1)

Chương 177: Vương Thúc! Ngươi đến thu dọn tàn cuộc đi này! (2)

Chương 178: Cũng không thể nói thẳng rằng ta có hack chứ?

Chương 179: Phục vụ bạn học, Trần Thư ta không thể từ chối (1)

Chương 180: Phục vụ bạn học, Trần Thư ta không thể từ chối (2)

Chương 181: Đây là thông báo, không phải bàn bạc

Chương 182: Thành viên tuyên truyền tình yêu và hòa bình (1)

Chương 183: Thành viên tuyên truyền tình yêu và hòa bình (2)

Chương 184: Hôm nay là một ngày đẹp trời tốt lành, phải chôn (1)

Chương 185: Hôm nay là một ngày đẹp trời tốt lành, phải chôn (2)

Chương 186: Thú cưng muốn vô địch thì phải uống Đại Lực

Chương 187: Ngươi đây là đang đụng đến họng pháo đấy à (1)

Chương 188: Ngươi đây là đang đụng đến họng pháo đấy à (2)

Chương 189: Ta có thể tự hào đến mức nào, chịu không nổi một đòn được chưa? (1)

Chương 190: Ta có thể tự hào đến mức nào, chịu không nổi một đòn được chưa? (2)

Chương 191: Người có chắc Slime này đang bị trọng thương không vậy?

Chương 192: Ta nhớ hương vị của lãnh chúa Băng Dã Thỏ quá… (1)

Chương 193: Ta nhớ hương vị của lãnh chúa Băng Dã Thỏ quá… (2)

Chương 194: Tuy là ta nghe không hiểu, nhưng có vẻ như các người rất không lịch sự …

Chương 195: Nhảy cao trong nhà vệ sinh, ngươi quá đáng lắm rồi đấy (1)

Chương 196: Nhảy cao trong nhà vệ sinh, ngươi quá đáng lắm rồi đấy (2)

Chương 197: Có phải toàn bộ thiên phú trời cho của ngươi đều thêm vào xuất thân rồi đúng hay không? (1)

Chương 198: Có phải toàn bộ thiên phú trời cho của ngươi đều thêm vào xuất thân rồi đúng hay không? (2)

Chương 199: Đây chính là niềm vui của kẻ có tiền ư (1)

Chương 200: Đây chính là niềm vui của kẻ có tiền ư (2)

Chương 201: Mình không làm được thì đừng có mà viện cớ (1)

Chương 202: Mình không làm được thì đừng có mà viện cớ (2)

Chương 203: Đã bắt đầu chưa? Đã kết thúc rồi!

Chương 204: Tặng Đường thiếu một trận tuyết lở, thêm phần thú vị (1)

Chương 205: Tặng Đường thiếu một trận tuyết lở, thêm phần thú vị (2)

Chương 206: Ê… các ngươi có lửa không… (1)

Chương 207: Ê… các ngươi có lửa không… (2)

Chương 208: Tố cáo ngươi tự tìm đến cái chết

Chương 209: Có ai đó muốn cướp ta?

Chương 210: Ngươi nhìn cái gì? Nhìn ngươi đấy làm sao nào? (1)

Chương 211: Ngươi nhìn cái gì? Nhìn ngươi đấy làm sao nào? (2)

Chương 212: Ta muốn cho nổ banh bầy Băng Sương Lang!

Chương 213: Hai ngươi đang dùng tính mạng xem kịch đấy (1)

Chương 214: Hai ngươi đang dùng tính mạng xem kịch đấy (2)

Chương 215: Tâm nguyện của ta là thế giới được hòa bình (1)

Chương 216: Tâm nguyện của ta là thế giới được hòa bình (2)

Chương 217: Không phải là nó chín rồi đấy chứ

Chương 218: Jinkela siêu cấp (1)

Chương 219: Jinkela siêu cấp (2)

Chương 220: Lần sau bắt buộc phải dùng sức hơn

Chương 221: Kẻ giàu có ác độc (1)

Chương 222: Kẻ giàu có ác độc (2)

Chương 223: Ta chính là người vô dụng với xã hội

Chương 224: Xem ra có thể yên tâm nổ rồi (1)

Chương 225: Xem ra có thể yên tâm nổ rồi (2)

Chương 226: Khắc kim đại lão: u Dương Bảo

Chương 227: Đây chính là cảm giác dạy hư người khác sao?

Chương 125.

Chương 229: Quả thật là bật đèn pin trong nhà vệ sinh, tự tìm chết mà (2)

Chương 230: Nghiêm túc nói bậy nói bạ (1)

Chương 231: Nghiêm túc nói bậy nói bạ (2)

Chương 232: Chỉ cần có tiền, cấp S cũng có thể bị đập nát (1)

Chương 233: Chỉ cần có tiền, cấp S cũng có thể bị đập nát (2)

Chương 234: Báo động, có ác ôn xông vào trường học

(1) câu gốc: 火葬 场开后门 —— 专烧 (坑) 熟人 : mở cửa sau lò hỏa táng – chuyên đốt (đào hố bẫy) người quen. Theo tiếng vùng Tứ Xuyên, 烧 (THIÊU) đốt và 坑 (KHANH) vu oan, hãm hại, bẫy mang sắc thái nghĩa tương tự nhau, đều có nghĩa trêu đùa hoặc khiến cho người khác phải khổ sở. Đây là một câu yết hậu ngữ (câu bỏ lửng) đã chú thích ở Chương 125).

Chương 235: Đầu năm nay, đi đầu thai cũng phải chen ngang hàng sao (1)

Chương 236: Đầu năm nay, đi đầu thai cũng phải chen ngang hàng sao (2)

Chương 237: Như vậy là đã thua rồi sao? Như này là logic gì đây (1)

Chương 238: Như vậy là đã thua rồi sao? Như này là logic gì đây (2)

Chương 239: Gạch, trị đủ tất cả các loại không phục

Chương 240: Sự lý giải của cấp doanh nghiệp sao (1)
Chương 241: Sự lý giải của cấp doanh nghiệp sao (2)
Chương 242: Tội phạm ra trận, một tấc cỏ cũng không mọc
Chương 243: Ta muốn tất cả (1)
Chương 244: Ta muốn tất cả (2)
Chương 245: Vương Đằng ta cả đời chưa từng thất bại (1)
Chương 246: Vương Đằng ta cả đời chưa từng thất bại (2)
Chương 247: Thật sự khác xa so với tưởng tượng ban đầu
Chương 248: Thầy hiệu trưởng! Trần Thư ta bất tài (1)
Chương 249: Thầy hiệu trưởng! Trần Thư ta bất tài (2)
Chương 250: Ta chỉ là một nhân viên điện báo mà thôi (1)
Chương 251: Ta chỉ là một nhân viên điện báo mà thôi (2)
Chương 252: Ngự Thú Đạo Trường tốt nhất thành phố
Chương 253: Ta tuyệt đối sẽ không để người chôn ta một lần nào nữa (1)
Chương 254: Ta tuyệt đối sẽ không để người chôn ta một lần nào nữa (2)
Chương 255: Nhân sinh không tuân theo chuẩn mực không cần giải thích (1)
Chương 256: Nhân sinh không tuân theo chuẩn mực không cần giải thích (2)
Chương 257: Dược Tề sư nhà vệ sinh công cộng đã tái xuất giang hồ
Chương 258: Hiện tại ta muốn làm người tốt (1)
Chương 259: Hiện tại ta muốn làm người tốt (2)
Chương 260: Ngươi càng ngày càng không giống người rồi đó! (1)
Chương 261: Ngươi càng ngày càng không giống người rồi đó! (2)

Chương 262: Rốt cuộc ngươi cái quái gì vậy? (1)
Chương 263: Rốt cuộc ngươi cái quái gì vậy? (2)
Chương 264: Sao có thể bị đè đầu cưỡi cổ được chứ?
Chương 265: Truyền thừa của Nam Giang Nhị Trung không thể đứt đoạn
Chương 266: Chúng ta là phế vật (tiếng hoan hô) (1)
Chương 267: Chúng ta là phế vật (tiếng hoan hô) (2)
Chương 268: Lão Tạ, ta thừa nhận, ngươi dũng cảm hơn ta (1)
Chương 269: Lão Tạ, ta thừa nhận, ngươi dũng cảm hơn ta (2)
Chương 270: âm thanh đầu tiên của năm mới sắp xuất hiện rồi
Chương 271: Không còn đường lui đáng nói (1)
Chương 272: Không còn đường lui đáng nói (2)
Chương 273: Thái Bình Sơn có mộ tổ tiên của kẻ thù ngươi à?
Chương 274: Sẽ không có người thanh toán tiền thuốc men chữa trị (1)
Chương 275: Sẽ không có người thanh toán tiền thuốc men chữa trị (2)
Chương 276: Nói cho ta biết! Chúng ta thiếu cái gì (1)
Chương 277: Nói cho ta biết! Chúng ta thiếu cái gì (2)
Chương 278: Đạn hạt nhân cũng không đâm thủng da mặt ngươi
Chương 279: Ái Quang Mang lại xuất hiện (1)
Chương 280: Ái Quang Mang lại xuất hiện (2)
Chương 281: Mẹ nó, ta không làm bộ nữa
Chương 282: Ta chỉ đơn giản hỏi một chút (1)
Chương 283: Ta chỉ đơn giản hỏi một chút (2)
Chương 284: Chỉ là thiên phú bình thường không có gì lạ mà thôi (1)

Chương 285: Chỉ là thiên phú bình thường không có gì lạ mà thôi (2)

Chương 286: Ngoài ra, ngươi cho bao nhiêu tiền?

Chương 287: Điều thứ ba của quy tắc tội phạm (1)

Chương 288: Điều thứ ba của quy tắc tội phạm (2)

Chương 289: Còn dám nói không phải ngươi nổ (1)

Chương 290: Còn dám nói không phải ngươi nổ (2)

Chương 291: Đứa nhỏ này đầu óc có vấn đề

Chương 292: Hình thể hai mươi thước, ngươi chịu nổi không? (1)

Chương 293: Hình thể hai mươi thước, ngươi chịu nổi không? (2)

Chương 294: Chẳng lẽ tội phạm Nam Giang ta sắp bị lật đổ rồi? (1)

Chương 295: Chẳng lẽ tội phạm Nam Giang ta sắp bị lật đổ rồi? (2)

Chương 296: Ngươi đang bí mật lĩnh ngộ nước tiểu ý ư… (1)

Chương 297: Ngươi đang bí mật lĩnh ngộ nước tiểu ý ư… (2)

Chương 298: Đã nghĩ kỹ tên rồi, gọi là Ác Ôn Ngự Thú Đoàn

Chương 299: Siêu nhân Đại Tiện vô địch! (1)

Chương 300: Siêu nhân Đại Tiện vô địch! (2)

Chương 301: Cầm theo dao phay chém đứt dây điện, một đường đốm lửa mang theo tia chớp (1)

Chương 302: Cầm theo dao phay chém đứt dây điện, một đường đốm lửa mang theo tia chớp (2)

Chương 303: Má nó, sao trên mông ngươi lại có phong ấn!

Chương 304: y, bên đó có xử lý chứng nhận được không? (1)

Chương 305: y, bên đó có xử lý chứng nhận được không? (2)

Chương 306: Chỉ có cái khí chất tội phạm là mãi không đổi… (1)

Chương 307: Chỉ có cái khí chất tội phạm là mãi không đổi… (2)

Chương 308: Coi cái này thành vật phẩm chăm sóc sức khỏe luôn à?

Chương 309: Đời người ngắn ngủi, các ngươi muốn ăn gì thì cứ ăn đi (1)

Chương 310: Đời người ngắn ngủi, các ngươi muốn ăn gì thì cứ ăn đi (2)

Chương 311: Cầu xin ngươi làm con người đi… (1)

Chương 312: Cầu xin ngươi làm con người đi… (2)

Chương 313: Có người đánh lén

Chương 314: Ngươi có từng nghĩ qua việc đấu với Batman chưa? (1)

Chương 315: Ngươi có từng nghĩ qua việc đấu với Batman chưa? (2)

Chương 316: Thật là tàn nhẫn, không đúng, là tham lam

Chương 317: Thanh niên, ngươi đã chọc phải ngòi nổ của bom hạt nhân rồi (1)

Chương 318: Thanh niên, ngươi đã chọc phải ngòi nổ của bom hạt nhân rồi (2)

Chương 319: Tòa thành này có thêm người thương tâm (1)

Chương 320: Tòa thành này có thêm người thương tâm (2)

Chương 321: Giỏi mà không khệnh, trong lòng không yên

Chương 322: Con chó lưu lạc ở cửa chợ đẻ chưa (1)

Chương 323: Con chó lưu lạc ở cửa chợ đẻ chưa (2)

Chương 324: Ngươi nói ta có cần bái một sư phó không?

Chương 325: Thanh niên có chí lý tưởng cất cánh (1)

Chương 326: Thanh niên có chí lý tưởng cất cánh (2)

Chương 327: Bắn pháo hoa, bắn cả mình vào

Chương 328: Còn không gây chuyện là khai giảng rồi

Chương 329: Con mẹ nó gậy khều cứt (1)
Chương 330: Con mẹ nó gậy khều cứt (2)
Chương 331: Xảo trá không nói cách cơ bản?
Chương 332: Đừng cản ta, ta muốn giành vinh quang cho tổ quốc (1)
Chương 333: Đừng cản ta, ta muốn giành vinh quang cho tổ quốc (2)
Chương 334: Thành tựu nhân sinh mới của ta sắp mở khóa rồi
Chương 335: Đừng hoảng, để ta ném thức ăn cho ngươi (1)
Chương 336: Đừng hoảng, để ta ném thức ăn cho ngươi (2)
Chương 337: Không phải là tội phạm chứ (1)
Chương 338: Không phải là tội phạm chứ (2)
Chương 339: Giống hải tảo bồng bềnh theo gió
Chương 340: Ta muốn viết cờ thưởng của Nam Giang Hãn Phỉ
Chương 341: Hình như quên đi học… (1)
Chương 342: Hình như quên đi học… (2)
Chương 343: Khai giảng một tòa mộ, đi học không thấy người
Chương 344: Hải dương tri thức khiến ta trầm mê (1)
Chương 345: Hải dương tri thức khiến ta trầm mê (2)
Chương 346: Không thể, trường học cho thật sự quá nhiều…
Chương 347: Bị thế lực ác mài mòn góc cạnh (1)
Chương 348: Bị thế lực ác mài mòn góc cạnh (2)
Chương 349: Ta là đến trao đổi ‘Hữu hảo’
Chương 350: Đúng là Khế Ước Linh sao? (1)
Chương 351: Đúng là Khế Ước Linh sao? (2)
Chương 352: Kiên trì! Muốn làm việc! Kiên trì làm việc
Chương 353: Trần Thư ta luôn lấy đức phục người (1)
Chương 354: Trần Thư ta luôn lấy đức phục người (2)

Chương 355: Hắn vững tin, chính nghĩa chung quy sẽ chiến thắng tà ác
Chương 356: Chiến đấu toàn là cảm xúc, không có kỹ xảo (1)
Chương 357: Chiến đấu toàn là cảm xúc, không có kỹ xảo (2)
Chương 358: Hiện tại vẫn chưa phải lúc chúc mừng
Chương 359: Hôm nay mới là ngày mừng năm mới (1)
Chương 360: Hôm nay mới là ngày mừng năm mới (2)
Chương 361: Hắn hành hung ta…
Chương 362: Thế này không phải phần thưởng cho không à
Chương 363: Ta có thể đánh… Cái rắm (1)
Chương 364: Ta có thể đánh… Cái rắm (2)
Chương 365: Tất cả phải dùng vật thật làm chuẩn (1)
Chương 366: Tất cả phải dùng vật thật làm chuẩn (2)
Chương 367: Quái thú đại tiện, tích thần vĩnh viễn
Chương 368: Tội phạm gợi cảm, cá cược trực tuyến (1)
Chương 369: Tội phạm gợi cảm, cá cược trực tuyến (2)
Chương 370: Giá trị của hắn một mực đang giảm xuống
Chương 371: Cảm giác nhập tâm quá mạnh, nó đã bắt đầu thống khổ (1)
Chương 372: Cảm giác nhập tâm quá mạnh, nó đã bắt đầu thống khổ (2)
Chương 373: Túi phân của ngươi rơi kìa
Chương 374: Cho ngươi đốt hết (1)
Chương 375: Cho ngươi đốt hết (2)
Chương 376: Mẹ kiếp đúng là nghịch thiên
Chương 377: Đơn đấu, ba người chúng ta đơn đấu với một người ngươi (1)
Chương 378: Đơn đấu, ba người chúng ta đơn đấu với một người ngươi (2)

Chương 379: Nghe lão sư một câu khuyên, tự thú đi

Chương 380: Đả kích thế lực ác, Trần Thư ta việc nhân đức không nhường ai (1)

Chương 381: Đả kích thế lực ác, Trần Thư ta việc nhân đức không nhường ai (2)

Chương 382: Trần Thư, tự âm bỉ, hào Nam Giang Hãn Phỉ (1)

Chương 383: Trần Thư, tự âm bỉ, hào Nam Giang Hãn Phỉ (2)

Chương 384: Thuốc này trên trời có, nhân gian có thể được thấy mấy lần

Chương 385: Con mẹ nó kế hoạch thiên tài của ta bị người ta đoán được à? (1)

Chương 386: Con mẹ nó kế hoạch thiên tài của ta bị người ta đoán được à? (2)

Chương 387: Không ngờ lại nhằm vào Nam Giang Hãn Phỉ ta

Chương 388: Ta chịu được, ta nhất định chịu được (1)

Chương 389: Ta chịu được, ta nhất định chịu được (2)

Chương 390: Ta là Nam Giang Hãn Phỉ, ta đại diện cho bản thân

Chương 391: Thi đấu đã kết thúc, còn ăn cái gì nữa? (1)

Chương 392: Thi đấu đã kết thúc, còn ăn cái gì nữa? (2)

Chương 393: Con trai của ngươi đúng biết ăn gian

Chương 394: 360 ngày nghỉ, hợp tình hợp lý (1)

Chương 395: 360 ngày nghỉ, hợp tình hợp lý (2)

Chương 396: Làm lớp trưởng, tặng mọi người một phần lễ vật

Chương 397: Xin lỗi, ta bận vào nhà máy vặn đinh ốc (1)

Chương 398: Xin lỗi, ta bận vào nhà máy vặn đinh ốc (2)

Chương 399: Làm anh hùng một giây?

Chương 400: Vừa xếp hàng vừa đột phá, có hợp lý không? (1)

Chương 401: Vừa xếp hàng vừa đột phá, có hợp lý không? (2)

Chương 402: Nó giống người bệnh cô độc tự nuôi thân
Chương 403: Có BUG không phải Sử Lai Mỗ, mà là Trần Thư (1)
Chương 404: Có BUG không phải Sử Lai Mỗ, mà là Trần Thư (2)
Chương 405: Giống như tìm được sự khoái hoạt của đời chó
Chương 406: Toản Địa Thú lĩnh chủ bi thương (1)
Chương 407: Toản Địa Thú lĩnh chủ bi thương (2)
Chương 408: Tính thương tổn cao và tính vũ nhục mạnh
Chương 409: Đúng là thi đại học vất vả (1)
Chương 410: Đúng là thi đại học vất vả (2)
Chương 411: Uy lực của thuốc xổ hiệu tội phạm
Chương 412: Ngươi xem đi, thứ này chó cũng không ăn
Chương 413: Lão sư, may mà người mà ngài giám thị là chúng ta (1)
Chương 414: Lão sư, may mà người mà ngài giám thị là chúng ta (2)
Chương 415: Đỉnh phong thú sinh của Liệt Quang Ưng (1)
Chương 416: Đỉnh phong thú sinh của Liệt Quang Ưng (2)
Chương 417: Hung thú quân vương thích sạch
Chương 418: Kích thích! Con mẹ nó thực sự là kích thích
Chương 419: Ném hai viên đạn hạt nhân để trợ hứng (1)
Chương 420: Ném hai viên đạn hạt nhân để trợ hứng (2)
Chương 421: Đây là logic tội phạm gì?
Chương 422: Lúc ấy ta chỉ sợ không được, một mực đang run (1)
Chương 423: Lúc ấy ta chỉ sợ không được, một mực đang run (2)
Chương 424: Nhi tử, dị không gian không sao chứ?

Chương 425: Bốn giờ ngủ bảy giờ dậy, Diêm Vương khen ta thân thể tốt (1)

Chương 426: Bốn giờ ngủ bảy giờ dậy, Diêm Vương khen ta thân thể tốt (2)

Chương 427: Cấp bậc kỹ năng này không được à

Chương 428: Nếu đỉnh phong không ở được, vậy vào nhà máu bao ăn ở (1)

Chương 429: Nếu đỉnh phong không ở được, vậy vào nhà máu bao ăn ở (2)

Chương 430: Thi không tồi, lần sau không cho phép thi

Chương 431: Cứ phải nói trước, không chấp nhận chế độ AB

Chương 432: Lão binh nôn oẹ (1)

Chương 433: Lão binh nôn oẹ (2)

Chương 434: Ra ngoài lăn lộn quan trọng nhất là gì?

Chương 435: Tất cả phải xem tạo hóa của Hoa Hạ Học Phủ (1)

Chương 436: Tất cả phải xem tạo hóa của Hoa Hạ Học Phủ (2)

Chương 437: Ta nhìn giống nhà từ thiện lắm à?

Chương 438: Khi ăn tiệc ta nhất định sẽ trình diện

Chương 439: Thư thông tri trúng tuyển của ta không cẩn thận rơi mất rồi (1)

Chương 440: Thư thông tri trúng tuyển của ta không cẩn thận rơi mất rồi (2)

Chương 441: Quả nhiên, quang huy của thiên tài là không thể ẩn tàng

Chương 442: Vậy ta đổi điểm mấu chốt (1)

Chương 443: Vậy ta đổi điểm mấu chốt (2)

Chương 444: Trạng Nguyên thi đại học đặc thù nhất

Chương 445: Năng lực xã giao của Trần Thư

Chương 446: Một giá thôi, mười ức, thu tiền (1)

Chương 447: Một giá thôi, mười ức, thu tiền (2)

Chương 448: Đã nói là mười giây mà

Chương 449: Áo liệm vĩnh viễn không mục nát

Chương 450: Ngươi đúng là biết ngụy trang (1)

Chương 451: Ngươi đúng là biết ngụy trang (2)

Chương 452: Xin lỗi, học tỷ, chúng ta của chúng ta không hợp nhau

Chương 453: Ai quy định kỹ năng chỉ có thể dùng miệng để phóng (1)

Chương 454: Ai quy định kỹ năng chỉ có thể dùng miệng để phóng (2)

Chương 455: Bình xét cấp bậc cấp trâu ngựa

Chương 456: Bi thương hơn bi thương là… Không vui (1)

Chương 457: Bi thương hơn bi thương là… Không vui (2)

Chương 458: Xin hỏi, ta cho nổ mộ tổ nhà ngươi à

Chương 459: Một lời nhỏ nhẹ, phá vỡ trầm mặc (1)

Chương 460: Một lời nhỏ nhẹ, phá vỡ trầm mặc (2)

Chương 461: Thực sự coi ta là tân thủ à

Chương 462: Ngươi một miếng thịt, ta một miếng thịt

Chương 463: Có bệnh là Từ Tinh Tinh, không phải hắn… (1)

Chương 464: Có bệnh là Từ Tinh Tinh, không phải hắn… (2)

Chương 465: Cường giả đã chuẩn bị đi ăn cơm…

Chương 466: Ấy… Bệnh nghề nghiệp…

Chương 467: Ấy… Bệnh nghề nghiệp… (2)

Chương 468: Bộ đồ bệnh tâm thần này, có thật sự thoải mái như vậy sao?

Chương 469: Trực giác! Trực giác tới từ tội phạm

Chương 470: Trực giác! Trực giác tới từ tội phạm (2)

Chương 471: Nó chết một cách bình yên, không đau đớn
Chương 472: Ta chỉ là dọa dẫm cái mông của nó một chút
Chương 473: Ta chỉ là dọa dẫm cái mông của nó một chút (2)
Chương 474: Tội phạm Nam Giang tới cứu các ngươi đây
Chương 475: Tội phạm Nam Giang tới cứu các ngươi đây (2)
Chương 476: Sợ nhất không khí đột nhiên yên tĩnh
Chương 477: Nó chỉ là một con Husky thôi
Chương 478: Nó chỉ là một con Husky thôi (2)
Chương 479: Đây không phải là… quá vô lý sao!
Chương 480: Đây không phải là… quá vô lý sao! (2)
Chương 481: Cảm ơn lão đại! Lão đại thật hùng mạnh!
Chương 482: Ăn sáng không? Cái kiểu ăn xong là phá sản luôn ấy!
Chương 483: Ăn sáng không? Cái kiểu ăn xong là phá sản luôn ấy! (2)
Chương 484: Ngươi phải là họ Vương chứ?
Chương 485: Ta có thể đích thân xử lý chỗ của ngươi
Chương 486: Ta có thể đích thân xử lý chỗ của ngươi (2)
Chương 487: Ngươi đây chỉ cây dâu mà mắng cây hòe sao?
Chương 488: Ngươi đây chỉ cây dâu mà mắng cây hòe sao? (2)
Chương 489: Ta tên Trần Thư, có học có lễ nghĩa sách
Chương 490: Huyết áp của ta có hơi tăng lên…
Chương 491: Huyết áp của ta có hơi tăng lên… (2)
Chương 492: Trần Thư ta dùng nhân phẩm làm bảo chứng
Chương 493: Tiềm Long vào biển mà không nói chí, xú cá nát tôm sao có thể biết được?
Chương 494: Tiềm Long vào biển mà không nói chí, xú cá nát tôm sao có thể biết được? (2)

Chương 495: Đã quá muộn cho bọn tội phạm rồi!

Chương 496: Con hàng này thật sự không ra bài theo lẽ thường!

Chương 497: Con hàng này thật sự không ra bài theo lẽ thường! (2)

Chương 498: Thành phố Nam Giang thực sự không muốn để tiếng xấu lại muôn đời

Chương 499: Hành động nghệ thuật, không phạm pháp chứ?

Chương 500: Hành động nghệ thuật, không phạm pháp chứ? (2)

Chương 501: Ngươi biết ngươi đang làm gì không?

Chương 502: Mọi người thích vị tê cay hay là vị thì là?

Chương 503: Mọi người thích vị tê cay hay là vị thì là? (2)

Chương 504: Trường học là nhà, phải bảo vệ mọi người

Chương 505: Trường học là nhà, phải bảo vệ mọi người (2)

Chương 506: Ngày đầu tiên khai giảng đã mất ký túc xá

Chương 507: Ba người các ngươi ở trong một ký túc xá, coi như là nuôi cổ

Chương 508: Ba người các ngươi ở trong một ký túc xá, coi như là nuôi cổ (2)

Chương 509: Ngươi có chắc đây không phải là doanh trại ác ôn dự bị không

Chương 510: Ba người chúng ta đi cạnh nhau, sao có thể phân biệt được ngươi là người hay là chó

Chương 511: Ba người chúng ta đi cạnh nhau, sao có thể phân biệt được ngươi là người hay là chó (2)

Chương 512: Gặp một lần đánh một lần, đánh đến khóc mới thôi

Chương 513: Chủ yếu phụ trách… công việc khuân vác

Chương 514: Chủ yếu phụ trách… công việc khuân vác (2)

Chương 515: Các vật nhỏ, quái thú đại tiện đến đây
Chương 516: Các vật nhỏ, quái thú đại tiện đến đây (2)
Chương 517: Trần Thư ta đời này ghét nhất hai loại người
Chương 518: Đừng cãi nhau nữa, mọi người đều nát như nhau
Chương 519: Đừng cãi nhau nữa, mọi người đều nát như nhau (2)
Chương 520: Tiểu tử ngươi muốn đen ăn đen
Chương 521: Tiểu tử ngươi muốn đen ăn đen (2)
Chương 522: Cái hộp nhỏ này mới vĩnh viễn là nhà các ngươi
Chương 523: Cái hộp nhỏ này mới vĩnh viễn là nhà các ngươi (2)
Chương 524: Kiếp nạn sinh tử mười chín năm trước
Chương 525: Muốn tìm một chút công việc cho các bạn học ở Hắc Châu
Chương 526: Muốn tìm một chút công việc cho các bạn học ở Hắc Châu (2)
Chương 527: Sống thọ đấy
Chương 528: Kinh nghiệm xã hội vẫn còn quá nông cạn
Chương 529: Kinh nghiệm xã hội vẫn còn quá nông cạn (2)
Chương 530: Ta chuẩn bị thành lập một xã đoàn tội phạm
Chương 531: Cần ta đến để thay đổi phong thủy
Chương 532: Cần ta đến để thay đổi phong thủy (2)
Chương 533: Loại người như ta sao có thể thích đọc sách được cơ chứ?
Chương 534: Niệu Tố Đại Xã thành lập
Chương 535: Niệu Tố Đại Xã thành lập (2)
Chương 536: Ta cảm thấy kiến thức chính là bảo vật vô giá
Chương 537: Ta cảm thấy kiến thức chính là bảo vật vô giá (2)
Chương 538: Nồi lẩu Trần Thư huy động từ quần chúng

Chương 539: Nếu như gặp phải nguy hiểm thì cứ ném tro cốt của ta lên

Chương 540: Nếu như gặp phải nguy hiểm thì cứ ném tro cốt của ta lên (2)

Chương 541: Có người tới trộm túi phân Urea

Chương 542: Chẳng lẽ tuổi thọ của Vu Dịch không đủ năm mươi năm à?

Chương 543: Chẳng lẽ tuổi thọ của Vu Dịch không đủ năm mươi năm à? (2)

Chương 544: Rốt cuộc là ngươi làm cái gì hả?

Chương 545: Rốt cuộc là ngươi làm cái gì hả? (2)

Chương 546: Nếu có người không phục, có thể đến tìm ta khiêu chiến bất cứ lúc nào

Chương 547: Nếu có người không phục, có thể đến tìm ta khiêu chiến bất cứ lúc nào (2)

Chương 548: Có phải ngươi cảm thấy mình rất hài hước không?

Chương 549: Người thụ hưởng nhất định phải là ta

Chương 550: Thịt nướng có hại cho sức khỏe!

Chương 551: Thịt nướng có hại cho sức khỏe! (2)

Chương 552: Thẻ bảo hiểm y tế mà cũng ghi nợ cho ngươi

Chương 553: Thẻ bảo hiểm y tế mà cũng ghi nợ cho ngươi (2)

Chương 554: Nếu có chuyện gì, tội phạm Nam Giang ta sẽ đứng ra chịu mọi trách nhiệm!

Chương 555: Để khiến cơn bão dữ dội hơn!

Chương 556: Để khiến cơn bão dữ dội hơn! (2)

Chương 557: Bạo động ở Hoang Thạch Sơn Lâm

Chương 558: Slime mọc ra ba cái đầu chó

Chương 559: Mắt của ngươi có khô không?

Chương 560: Mắt của ngươi có khô không? (2)

Chương 561: Tại hạ tội phạm Nam Giang, xin mời toàn bộ hung thú chịu chết

Chương 562: Tại hạ tội phạm Nam Giang, xin mời toàn bộ hung thú chịu chết (2)

Chương 563: Trần Thư: Sĩ quan huấn luyện, ta hoàn toàn không biết

Chương 564: Trần Thư: Sĩ quan huấn luyện, ta hoàn toàn không biết (2)

Chương 565: Ta có hai bằng hữu

Chương 566: Mau đi theo ta, sắp đến giờ mở phiên toà rồi

Chương 567: Mau đi theo ta, sắp đến giờ mở phiên toà rồi (2)

Chương 568: Liễu tiên sinh, ngươi được lắm đấy

Chương 569: Liễu tiên sinh, ngươi được lắm đấy (2)

Chương 570: Túi phân có độc…

Chương 571: Túi phân có độc… (2)

Chương 572: Một đêm kinh hoàng ở tòa Học Bá Lâu

Chương 573: Không phân rõ rốt cuộc ai là chó…

Chương 574: Không phân rõ rốt cuộc ai là chó… (2)

Chương 575: Phòng cháy phòng trộm phòng Trần Thư

Chương 576: Giống như là bị bọn cướp uy hiếp…

Chương 577: Giống như là bị bọn cướp uy hiếp… (2)

Chương 578: Đánh lén là vi phạm sao?

Chương 579: Đánh lén là vi phạm sao? (2)

Chương 580: Hắn chỉ là muốn kiếm tiền mà thôi…

Chương 581: Ta quả thực chưa từng tu luyện qua…

Chương 582: Sao ngươi đặc biệt báo tên của ta làm gì?

Chương 583: Sao ngươi đặc biệt báo tên của ta làm gì? (2)
Chương 584: Vị này chính là Đỗ tiểu thư…
Chương 585: Đồ ăn cấp Sử Thi: Hãn Phỉ Tả Dược
Chương 586: Đồ ăn cấp Sử Thi: Hãn Phỉ Tả Dược (2)
Chương 587: Món ăn nghịch thiên của Đỗ Thanh
Chương 588: Món ăn nghịch thiên của Đỗ Thanh (2)
Chương 589: Phún Xạ Chiến Vương Lưu Tùng
Chương 590: Ta mong ngươi có thể… mạnh tay hơn
Chương 591: Ta mong ngươi có thể… mạnh tay hơn (2)
Chương 592: Con mẹ nó ngươi muốn tìm đối tượng đoạt xá à
Chương 593: Luôn cảm thấy có hơi không bình thường…
Chương 594: Luôn cảm thấy có hơi không bình thường… (2)
Chương 595: Ta mẹ nó nứt ra a
Chương 596: Ta mẹ nó nứt ra a (2)
Chương 597: Ảnh đế Trần Thư lại lên sàn diễn một lần nữa
Chương 598: Ảnh đế Trần Thư lại lên sàn diễn một lần nữa (2)
Chương 599: Tội phạm Nam Giang không nói đại nghĩa, chỉ làm buôn bán
Chương 600: Tội phạm Nam Giang không nói đại nghĩa, chỉ làm buôn bán (2)
Chương 601: Lần này ta là nhân vật chính diện đấy
Chương 602: Ngươi đang biểu diễn hài độc thoại đấy à?
Chương 603: Ngươi đang biểu diễn hài độc thoại đấy à? (2)
Chương 604: Còn có chỗ cho danh tiếng của ta giảm xuống sao?
Chương 605: Còn có chỗ cho danh tiếng của ta giảm xuống sao? (2)
Chương 606: Vu Dịch bùng nổ sự tự tin

Chương 607: Vừa ăn bún vừa đột phá, chơi đùa đến mức cợt nhả

Chương 608: Vừa ăn bún vừa đột phá, chơi đùa đến mức cợt nhả (2)

Chương 609: Đạo sư nhân sinh của bạn, Trần Thư đã online

Chương 610: Ngươi cười lên thật đẹp

Chương 611: Ngươi cười lên thật đẹp (2)

Chương 612: Ngươi gửi hũ tro cốt mà không cần địa chỉ sao?

Chương 613: Nhiệm vụ biến thái của Liễu Phong

Chương 614: Nhiệm vụ biến thái của Liễu Phong (2)

Chương 615: Không có thực lực không được cười

Chương 616: Lại lảm nhảm thì về trường ta chặt ngươi ngay lập tức

Chương 617: Lại lảm nhảm thì về trường ta chặt ngươi ngay lập tức (2)

Chương 618: Slime làm toàn trường khiếp sợ

Chương 619: Ta quả nhiên có tiềm chất làm nhân sinh đạo sư…

Chương 620: Ta quả nhiên có tiềm chất làm nhân sinh đạo sư… (2)

Chương 621: Kỹ thuật hoả táng của Liễu Phong!

Chương 622: Ta là … Phụ thân ngươi thất lạc nhiều năm đấy…

Chương 623: Đây là mông hay là đầu?

Chương 624: Đây là mông hay là đầu? (2)

Chương 625: Lão bản, cho nửa cân mì bò, không bỏ mì

Chương 626: Gánh xe lửa đến Kinh Đô, ta phải nỗ lực trở nên giàu có

Chương 627: Gánh xe lửa đến Kinh Đô, ta phải nỗ lực trở nên giàu có (2)

Chương 628: Sự lúng túng đến quá nhanh như một cơn lốc xoáy

Chương 629: Sự lúng túng đến quá nhanh như một cơn lốc xoáy (2)

Chương 630: Tiểu tử này thật có tài

Chương 631: Ta nhất định sẽ trở lại

Chương 632: Ta nhất định sẽ trở lại (2)

Chương 633: Đông lạnh như tôn tử vậy đó, đúng thật là trẻ chán!

Chương 634: Từ khoảnh khắc đó, hắn và Trần Thư không đội trời chung!

Chương 635: Từ khoảnh khắc đó, hắn và Trần Thư không đội trời chung! (2)

Chương 636: Tội phạm Nam Giang đánh lén thật đẹp trai!

Chương 637: Câu lạc bộ của Lăng Trần

Chương 638: Câu lạc bộ của Lăng Trần (2)

Chương 639: Tội phạm ca hôm nay lại để ngươi lên trời

Chương 640: Tội phạm ca hôm nay lại để ngươi lên trời (2)

Chương 641: Người cười một tiếng, vậy có nghĩa là ai đó đang khóc

Chương 642: Kỹ năng chuyên môn Husky

Chương 643: Thực sự không được thì để nhân viên công tác các ngươi ra ngoài đi

Chương 644: Thực sự không được thì để nhân viên công tác các ngươi ra ngoài đi (2)

Chương 645: Ngươi gọi đây là đòn thương nghiệp đấy à?

Chương 646: Ngươi đúng là hiểu Khế Ước Linh nhưng ngươi lại không hiểu Husky

Chương 647: Ngươi đúng là hiểu Khế Ước Linh nhưng ngươi lại không hiểu Husky (2)

Chương 648: Ngả bài, ta mới là người chiến thắng
Chương 649: Kĩ năng chuyên môn: Cẩu Ảnh Mê Tung
Chương 650: Là một ngày tốt để hỏa táng
Chương 651: Là một ngày tốt để hỏa táng (2)
Chương 652: Ghế của ta, ta làm chủ
Chương 653: Vượt góc cua nhanh mới là nhanh thực sự!
Chương 654: Vượt góc cua nhanh mới là nhanh thực sự! (2)
Chương 655: Dám càn rỡ trên đầu tội phạm sao?
Chương 656: Bệnh viện tâm thần thành phố Nam Giang
Chương 657: Cơn bão táp mới đã xuất hiện
Chương 658: Cơn bão táp mới đã xuất hiện (2)
Chương 659: Con mẹ nó, đây là loại tiên đoán đỉnh cao gì thế này
Chương 660: Con mẹ nó, đây là loại tiên đoán đỉnh cao gì thế này (2)
Chương 661: Chú ý, đây không phải là một cuộc diễn tập! Đây không phải là một cuộc diễn tập
Chương 662: Chú ý, đây không phải là một cuộc diễn tập! Đây không phải là một cuộc diễn tập (2)
Chương 663: Hóa ra nỗi buồn của con người thực sự rất khác nhau
Chương 664: Hóa ra nỗi buồn của con người thực sự rất khác nhau (2)
Chương 665: Tổ năm người không hợp lẽ thường tập hợp
Chương 666: Tổ năm người không hợp lẽ thường tập hợp (2)
Chương 667: Tùy tâm tội phạm
Chương 668: Tia chớp Đại Tiện Ấn Ký
Chương 669: Tia chớp Đại Tiện Ấn Ký (2)
Chương 670: Tiểu năng thủ tìm đường chết: Biến Dị Lôi Điểu

Chương 671: Tiểu năng thủ tìm đường chết: Biến Dị Lôi Điểu (2)

Chương 672: Mỗi ngày nhổ nước miếng một trăm lần

Chương 673: Hóa thành tro cũng có thể nhận ra

Chương 674: Hóa thành tro cũng có thể nhận ra (2)

Chương 675: Giữ cho toàn thây là được

Chương 676: Vậy ta đánh chết ngươi

Chương 677: Vậy ta đánh chết ngươi (2)

Chương 678: Chân nam nhân sẽ không quay đầu nhìn bạo tạc

Chương 679: Người tốt sống không lâu, tai họa lưu lại ngàn năm

Chương 680: Người tốt sống không lâu, tai họa lưu lại ngàn năm (2)

Chương 681: Tại sao lại là nụ cười này nữa

Chương 682: Tại sao giả vờ không vi phạm

Chương 683: Tại sao giả vờ không vi phạm (2)

Chương 684: Ta lại bị chặn rồi

Chương 685: Ta nói rồi, cái gì nó cũng có thể giả vờ cả

Chương 686: Ta nói rồi, cái gì nó cũng có thể giả vờ cả (2)

Chương 687: Trò chơi vừa cười vừa chơi

Chương 688: Vậy ta chỉ có thể lựa chọn kết thúc cuộc trò chuyện

Chương 689: Vậy ta chỉ có thể lựa chọn kết thúc cuộc trò chuyện (2)

Chương 690: Có ta~~ ở đây, không sao đâu

Chương 691: Khi ngươi nhìn chăm chú vào Husky…

Chương 692: Khi ngươi nhìn chăm chú vào Husky… (2)

Chương 693: Lão Tạ ta nghe khuyên qua lúc nào

Chương 694: Rời giường uống thuốc ngủ

Chương 695: Nếu đã mạo muội, vậy thì không cần hỏi nữa!

Chương 696: Nếu đã mạo muội, vậy thì không cần hỏi nữa! (2)

Chương 697: Ba ngươi dọn sạch cả Dị Không Gian à?

Chương 698: Lửa tấn công đằng giáp, lực sát thương tăng lên gấp bội

Chương 699: Lửa tấn công đằng giáp, lực sát thương tăng lên gấp bội (2)

Chương 700: Các ngươi có thể gọi tên tiếng Hoa của ta: Long Tại Thiên

Chương 701: Không có thiên lý, tội phạm bị cướp rồi

Chương 702: Không có thiên lý, tội phạm bị cướp rồi (2)

Chương 703: Hắn đến rồi, hắn đến rồi

Chương 704: Hắn đến rồi, hắn đến rồi (2)

Chương 705: Thẻ ngân hàng đã đầy rồi

Chương 706: Vũ nhục người khác thì có thể! Nhưng vũ nhục ta…

Chương 707: Vũ nhục người khác thì có thể! Nhưng vũ nhục ta… (2)

Chương 708: Lần sau gặp ngươi ta sẽ đánh một trận

Chương 709: Cho nên, tình yêu sẽ biến mất, đúng không

Chương 710: Cho nên, tình yêu sẽ biến mất, đúng không (2)

Chương 711: Không thể làm gì khác ngoài việc điều động tội phạm Nam Giang

Chương 712: Ý của ta là Vương Cấp… thì phải thêm tiền

Chương 713: Ý của ta là Vương Cấp… thì phải thêm tiền (2)

Chương 714: Làm ta cũng có hơi hưng phấn rồi đây

Chương 715: Đó không phải là lý do thật sự đấy chứ?

Chương 716: Đó không phải là lý do thật sự đấy chứ? (2)

Chương 717: Ngươi thực sự đang diễn sao?

Chương 718: Đầu có thể rớt nhưng kiểu tóc không thể rối!

Chương 719: Ngự Thú Trường của các ngươi sẽ phá sản sao?

Chương 720: Ngự Thú Trường của các ngươi sẽ phá sản sao? (2)

Chương 721: Hóa ra thật sự có thể nhặt được tiền à

Chương 722: Hóa ra thật sự có thể nhặt được tiền à (2)

Chương 723: Là ngươi đùa giỡn trước

Chương 724: Các ngươi đã gian trá, vậy ta cũng chỉ có thể cho nổ tung thôi

Chương 725: Các ngươi đã gian trá, vậy ta cũng chỉ có thể cho nổ tung thôi (2)

Chương 726: Nước tiểu của người này thế mà lại có thể nổ tung…

Chương 727: Nước tiểu của người này thế mà lại có thể nổ tung… (2)

Chương 728: Hắn nói… Trừ một tặng đạn hạt nhân…

Chương 729: Nguyện thiên đường không có bom hạt nhân

Chương 730: Nguyện thiên đường không có bom hạt nhân (2)

Chương 731: Gửi các ngươi lời chúc phúc cuối cùng

Chương 732: Xem ra không bán đồng đội là không được

Chương 733: Chuyện ta là ai thì đạn hạt nhân sẽ cho ngươi đáp án

Chương 734: Chuyện ta là ai thì đạn hạt nhân sẽ cho ngươi đáp án (2)

Chương 735: Ta bị bán đi sao?

Chương 736: Có người nhất định là kiếp nạn…

Chương 737: Có người nhất định là kiếp nạn… (2)

Chương 738: Trên đảo có bom hạt nhân không?

Chương 739: Xong rồi, ngươi sắp tiêu đời rồi
Chương 740: Xong rồi, ngươi sắp tiêu đời rồi (2)
Chương 741: Sẽ không có người muốn chạy cũng không chạy được chứ?
Chương 742: Sự giày vò liên tiếp của tội phạm Nam Giang
Chương 743: Sự giày vò liên tiếp của tội phạm Nam Giang (2)
Chương 744: Hàm Kim Lượng của quan chỉ huy Ôn Thủy
Chương 745: Ta muốn cuộc đời nở hoa…
Chương 746: Ta muốn cuộc đời nở hoa… (2)
Chương 747: Có phải ngươi dùng thuốc xổ lót dạ không?
Chương 748: Hắn đã lội kéo hết sức có thể…
Chương 749: Tên tiểu tử này, sinh ra chỉ vì để kiếm tiền thôi sao
Chương 750: Tên tiểu tử này, sinh ra chỉ vì để kiếm tiền thôi sao (2)
Chương 751: Học phủ có loạn hay không, tội phạm định đoạt
Chương 752: Đây chẳng phải là có thể tận diệt?
Chương 753: Chào mọi người, ta là Nam Thủy…
Chương 754: Thì ra chê cười theo ý ngươi là nghĩa đen à
Chương 755: Thì ra chê cười theo ý ngươi là nghĩa đen à (2)
Chương 756: Thì ra chê cười theo ý ngươi là nghĩa đen à (3)
Chương 757: Ngươi không tưởng ta là phe tốt đấy chứ
Chương 758: Ngươi không tưởng ta là phe tốt đấy chứ (2)
Chương 759: Hiệu… hiệu trưởng, Trần Thư bốc cháy rồi!
Chương 760: Lại là một ngày không làm người nữa
Chương 761: Lại là một ngày không làm người nữa (2)
Chương 762: Ta muốn báo cảnh sát, có người bật hack
Chương 763: Ta muốn báo cảnh sát, có người bật hack (2)

Chương 764: Này thì muốn ăn bổn đại gia

Chương 765: Trăm phần trăm tránh túi phân Urea

Chương 766: Trăm phần trăm tránh túi phân Urea (2)

Chương 767: Ca, không được ném bom hạt nhân trong ký túc xá đâu nha

Chương 768: Ca, không được ném bom hạt nhân trong ký túc xá đâu nha (2)

Chương 769: Tới rồi! Niệu Tố Song Sát tới rồi đây

Chương 770: Một pha búng trán….. vô cùng vang dội

Chương 771: Một pha búng trán….. vô cùng vang dội (2)

Chương 772: Thật sự là pháp ngoại cuồng đồ có đúng không

Chương 773: Nếu nói về gây sự, trước nay chưa từng thấy ai giỏi hơn

Chương 774: Nếu nói về gây sự, trước nay chưa từng thấy ai giỏi hơn (2)

Chương 775: Đây chính là sinh viên đại học thời đương đại sao?

Chương 776: Nếu thực sự không có gì để làm thì tìm một nhà lao ngồi đi!

Chương 777: Nếu thực sự không có gì để làm thì tìm một nhà lao ngồi đi! (2)

Chương 778: Không thể vì mặt mũi mà đến tiền cũng không cần chứ?

Chương 779: Lão đệ, không tin tin nhảm, không lan truyền tin đồn

Chương 780: Lão đệ, không tin tin nhảm, không lan truyền tin đồn (2)

Chương 781: Mẹ nó đúng là bệnh nghề nghiệp…

Chương 782: Dị Không Gian vẫn còn ăn vạ?

Chương 783: Tội phạm với đạn hạt nhân, quả thực là phối với thiên tiên

Chương 784: Tội phạm với đạn hạt nhân, quả thực là phối với thiên tiên (2)

Chương 785: Gọi ta đến trợ hứng cho tội phạm ca

Chương 786: Hóa ra Cục Bộ Địa Khu thực sự có tuyết

Chương 787: Hóa ra Cục Bộ Địa Khu thực sự có tuyết (2)

Chương 788: Cái này mẹ nó thật sự là đen ăn đen?

Chương 789: Tiểu tử kia đến cùng là làm chuyện thương thiên hại lý gì?

Chương 790: Bắt đầu chọn một khán giả may mắn trước

Chương 791: Bắt đầu chọn một khán giả may mắn trước (2)

Chương 792: Thật đúng là điên rồ mà!

Chương 793: Đánh không được thì ta bật hack

Chương 794: Đánh không được thì ta bật hack (2)

Chương 795: Di tích trực tiếp bị chỉnh ra Bug

Chương 796: Ta chỉ là mở một cái trò chơi

Chương 797: Ngươi muốn bị đánh đúng không

Chương 798: Ngươi muốn bị đánh đúng không (2)

Chương 799: Tội phạm Nam Giang phải chết

Chương 800: Tội phạm Nam Giang phải chết (2)

Chương 801: Bậc thầy phá vỡ phòng tuyến: Trần Thư

Chương 802: Ta tuyên bố, kết thúc cuộc trò chuyện

Chương 803: Tội phạm Nam Giang, chỉ muốn chơi thật!

Chương 804: Tội phạm Nam Giang, chỉ muốn chơi thật! (2)

Chương 805: Đại ca, nước tiểu của ngươi… có thể phát nổ sao

Chương 806: Bóp tê tê, thật mẹ nó cho nổ hết toàn bộ

Chương 807: Bóp tê tê, thật mẹ nó cho nổ hết toàn bộ (2)

Chương 808: Nếu không chúng ta bái kết nghĩa một cái?
Chương 809: Chức nghiệp của ta chính là làm việc này
Chương 810: Chức nghiệp của ta chính là làm việc này (2)
Chương 811: Có thể giết một Vương Cấp để trợ hứng
Chương 812: Chiến lợi phẩm của các ngươi…Thật nhuận
Chương 813: Chiến lợi phẩm của các ngươi…Thật nhuận (2)
Chương 814: Chúc mừng tấm gương lao động trở về
Chương 815: Ai thấy người đó có phần, ta tám phần, hai ngươi hai phần
Chương 816: Người thì chưa chết nhưng mà ngại muốn chết rồi
Chương 817: Người thì chưa chết nhưng mà ngại muốn chết rồi (2)
Chương 818: Thuốc uống hiệu bà già, tặng riêng cho ngươi
Chương 819: Ta thừa nhận vừa rồi nói chuyện có hơi to tiếng
Chương 820: Ta thừa nhận vừa rồi nói chuyện có hơi to tiếng (2)
Chương 821: Vấn đề cũng không lớn lắm mà nhỉ…
Chương 822: Vấn đề trước mộ không lớn, không chết được đâu
Chương 823: Vấn đề trước mộ không lớn, không chết được đâu (2)
Chương 824: Hóa ra gen tội phạm là di truyền cách thế hệ à
Chương 825: Bây giờ hãy trả lời một câu hỏi không có phần thưởng nào
Chương 826: Bây giờ hãy trả lời một câu hỏi không có phần thưởng nào (2)
Chương 827: Ta cũng muốn hà tiện lắm, nhưng lại không thiếu tiền!
Chương 828: Đứa trẻ nhà ai suốt ngày khóc?

Chương 829: Đứa trẻ nhà ai suốt ngày khóc? (2)

Chương 830: Con mẹ nó, đây là phạm tội hay là tự thú vậy

Chương 831: Không ngờ ngươi cũng chính khí hạo nhiên giống như ta

Chương 832: Không ngờ ngươi cũng chính khí hạo nhiên giống như ta (2)

Chương 833: Vậy thì ta nên thắng hay nên thua đây?

Chương 834: Vậy thì ta nên thắng hay nên thua đây? (2)

Chương 835: Túi Nilong Ăn Tiệc

Chương 836: Quả thực chính là dùng dao mổ bò để giết gà con mà

Chương 837: Quả thực chính là dùng dao mổ bò để giết gà con mà (2)

Chương 838: Thành phố Lam Hải biến thành ánh sáng…

Chương 839: Thời tiết khô hanh, xuất hiện ngọn lửa nhỏ cũng hợp lý phải không?

Chương 840: Thời tiết khô hanh, xuất hiện ngọn lửa nhỏ cũng hợp lý phải không? (2)

Chương 841: Thực ra ta là… giáo phụ của ngươi

Chương 842: Chất lượng của Jinkela siêu cấp

Chương 843: Chất lượng của Jinkela siêu cấp (2)

Chương 844: Ngươi có chắc là muốn để ta cứu hắn không?

Chương 845: Giang hồ không chỉ có việc chém giết

Chương 846: Ta thấy đốt lửa để sưởi ấm không ổn đâu

Chương 847: Ta thấy đốt lửa để sưởi ấm không ổn đâu (2)

Chương 848: Ta sẽ cho nổ tung sân bãi

Chương 849: Hai người các ngươi ăn ít thôi, đây là đồ ta để cho chó ăn đấy

Chương 850: Hai người các ngươi ăn ít thôi, đây là đồ ta để cho chó ăn đấy (2)

Chương 851: Bởi vì khả năng sẽ lao vào… túi phân Urea đấy
Chương 852: Không phải hắn thừa cơ kiếm giá lời chênh lệch đó chứ?
Chương 853: Không phải hắn thừa cơ kiếm giá lời chênh lệch đó chứ? (2)
Chương 854: Làm sao, ngươi muốn viết đơn xin ra khỏi trường để đi hóng gió à?
Chương 855: Làm sao, ngươi muốn viết đơn xin ra khỏi trường để đi hóng gió à? (2)
Chương 856: Đã từng chơi trò chơi hay chưa? Ta lót trước cái đã
Chương 857: Ngươi thật sự đúng là tâm phúc… là mối họa lớn của ta mới đúng
Chương 858: Ngươi thật sự đúng là tâm phúc… là mối họa lớn của ta mới đúng (2)
Chương 859: Có bài viết về ngươi trên Thiên Độ Thiên Khoa
Chương 860: Có bài viết về ngươi trên Thiên Độ Thiên Khoa (2)
Chương 861: Giấu Lôi trong đũng quần, ngươi cũng được thật đấy
Chương 862: Thật ra những cái kia… đều không phải là lời đồn đâu
Chương 863: Thật ra những cái kia… đều không phải là lời đồn đâu (2)
Chương 864: Đội Đẹp Trai Chết Người
Chương 865: Đội Đẹp Trai Chết Người (2)
Chương 866: Được! Quá được ấy chứ!
Chương 867: Quy củ của tội phạm mới gọi là quy củ
Chương 868: Quy củ của tội phạm mới gọi là quy củ (2)
Chương 869: Ta chỉ có một câu: Trần Thư là do ta dạy.

Chương 870: Chúc mừng ngươi mở khóa trận thi đấu vòng loại thứ nhất

Chương 871: Chúc mừng ngươi mở khóa trận thi đấu vòng loại thứ nhất (2)

Chương 872: Ai bảo tham gia hội đấu giá thì nhất định phải có tiền

Chương 873: Hy vọng mọi người có thể nể mặt một chút

Chương 874: Hy vọng mọi người có thể nể mặt một chút (2)

Chương 875: Oan đại đầu IQ thấp, người có duyên sở hữu IQ cao

Chương 876: Hai ngàn vạn cộng với tiền chữa trị của ngươi

Chương 877: Hai ngàn vạn cộng với tiền chữa trị của ngươi (2)

Chương 878: Tên này không phải dạng vừa đâu, có thù là báo thù ngay tại chỗ luôn

Chương 879: Tên này không phải dạng vừa đâu, có thù là báo thù ngay tại chỗ luôn (2)

Chương 880: Ngươi chính là tội phạm phân urea sao?

Chương 881: Vừa lúc ngươi có thể tẩy trắng

Chương 882: Vừa lúc ngươi có thể tẩy trắng (2)

Chương 883: Là một hán tử, đã nói không trốn thì sẽ không trốn

Chương 884: Là một hán tử, đã nói không trốn thì sẽ không trốn (2)

Chương 885: Ngươi lại lấy cái này lừa phỉnh ta, ta liền đánh ngươi!

Chương 886: Tạm biệt Ái Quang Mang

Chương 887: Tạm biệt Ái Quang Mang (2)

Chương 888: Đối phương có vẻ không phải là một người tốt

Chương 889: Nghĩ thoáng một chút, sau này sẽ càng tuyệt vọng hơn

Chương 890: Nghĩ thoáng một chút, sau này sẽ càng tuyệt vọng hơn (2)

Chương 891: Mọi người đều đi xe đạp, nhà ngươi lái hàng không mẫu hạm

Chương 892: Cơ Phong tự kỷ

Chương 893: Cơ Phong tự kỷ (2)

Chương 894: Đây là vết nhơ của nó từ khi sinh ra!

Chương 895: Tai nạn thường đến khá bất ngờ

Chương 896: Tai nạn thường đến khá bất ngờ (2)

Chương 897: Lão Tạ, ngươi còn thiếu cha không?

Chương 898: Ta cũng không giết mấy, chỉ toàn chơi đùa cả thôi mà

Chương 899: Ta cũng không giết mấy, chỉ toàn chơi đùa cả thôi mà (2)

Chương 900: Không thể giết Lãnh Chúa nên ngươi không thể làm gì khác hơn là đi săn Quân Vương

Chương 901: Không cần phải tiếp tục lo lắng túi phân không đủ dùng nữa rồi

Chương 902: Không cần phải tiếp tục lo lắng túi phân không đủ dùng nữa rồi (2)

Chương 903: Con heo này của ngươi thật sự không biết bẻ lái

Chương 904: Con heo này của ngươi thật sự không biết bẻ lái (2)

Chương 905: Đến lượt tội phạm ca của ngươi lên sân khấu rồi

Chương 906: Túi phân có tác dụng chống lạnh

Chương 907: Túi phân có tác dụng chống lạnh (2)

Chương 908: Ta cảm thấy Bạch Ngân Quân Vương vẫn hơi yếu

Chương 909: Sự trở lại của tên đê tiện

Chương 910: Sự trở lại của tên đê tiện (2)

Chương 911: Hai câu nói này có liên quan gì đến nhau về mặt logic không?

Chương 912: Hai câu nói này có liên quan gì đến nhau về mặt logic không? (2)

Chương 913: Liệu có khả năng nào là nó chỉ giảm béo rồi thôi không…

Chương 914: Thử chút đồ ngọt sau khi ăn thì sao?

Chương 915: Phương thức thanh toán: Siêu tin thêm tiền mặt

Chương 916: Phương thức thanh toán: Siêu tin thêm tiền mặt (2)

Chương 917: Có từng nghe cho vay tro cốt bao giờ chưa?

Chương 918: Chúng ta yên ổn sống tốt không được sao?

Chương 919: Chúng ta yên ổn sống tốt không được sao? (2)

Chương 920: Vị trí quán quân, đã được bảo đảm

Chương 921: Vị trí quán quân, đã được bảo đảm (2)

Chương 922: Bệnh tình của tên này hình như còn nặng hơn cả ngươi đấy

Chương 923: Bệnh tình của tên này hình như còn nặng hơn cả ngươi đấy (2)

Chương 924: Trên thân cây có bảy tiểu oa

Chương 925: Vừa thích ăn vừa thích chơi

Chương 926: Vừa thích ăn vừa thích chơi (2)

Chương 927: Bạch Dương, ngươi cứ thành thật thành thật đi

Chương 928: Sự xuất hiện rực rỡ của nhóm ba người A Lương

Chương 929: Sự xuất hiện rực rỡ của nhóm ba người A Lương (2)

Chương 930: Có thể trao cho ta phần thưởng vô địch trước được không?

Chương 931: Lão bản, mang hai túi Urea, không có Urea
Chương 932: Lão bản, mang hai túi Urea, không có Urea (2)
Chương 933: Hành vi không hợp lẽ thường của Trần Thư
Chương 934: Hành vi không hợp lẽ thường của Trần Thư (2)
Chương 935: Người chạy quan hệ gì đấy?
Chương 936: Khế Ước Linh của ta đều có huyết mạch Long Tộc
Chương 937: Khế Ước Linh của ta đều có huyết mạch Long Tộc (2)
Chương 938: Ngươi mà còn nói nhảm nữa thì ta trùm bao tải ngươi đấy
Chương 939: Ngươi mà còn nói nhảm nữa thì ta trùm bao tải ngươi đấy (2)
Chương 940: Không phải nhiều lời, mở túi
Chương 941: Tám mươi! Tám mươi
Chương 942: Tám mươi! Tám mươi (2)
Chương 943: Hắn thừa nhận trong lòng mình có một chút bối rối
Chương 944: Cái kia… Ngươi không mang theo túi phân hả…
Chương 945: Cái kia… Ngươi không mang theo túi phân hả… (2)
Chương 946: Những lời này sao mà nghe quen tai như vậy…
Chương 947: Quy tắc thứ hai của tội phạm
Chương 948: Quy tắc thứ hai của tội phạm (2)
Chương 949: Con mẹ ngươi làm thật luôn đấy à?
Chương 950: Đây là phim khoa học viễn tưởng sử thi gì thế?
Chương 951: Đây là phim khoa học viễn tưởng sử thi gì thế? (2)
Chương 952: Nếu dám động đến đảo Thánh Ngự nữa, thì xa nữa ta cũng sẽ cướp tiếp

Chương 953: Đãi ngộ thế này liệu có hơi quá không…
Chương 954: Đãi ngộ thế này liệu có hơi quá không… (2)
Chương 955: Giới hạn thế này không thể thấp thêm nữa
Chương 956: Kẻ nhận biết được túi phân Urea là tuấn kiệt
Chương 957: Kẻ nhận biết được túi phân Urea là tuấn kiệt (2)
Chương 958: Định luật có khói là không bị thương
Chương 959: Ai cũng có bí mật của riêng mình
Chương 960: Ai cũng có bí mật của riêng mình (2)
Chương 961: Tái hiện lại tuyệt chiêu của Biến Dị Lôi Điểu
Chương 962: Quả nhiên là muốn làm tốt một việc cần phải có sự chuẩn bị tốt!
Chương 963: Quả nhiên là muốn làm tốt một việc cần phải có sự chuẩn bị tốt! (2)
Chương 964: Ta tuyên bố, trận chiến kết thúc
Chương 965: Bán trường học cũng không quá phận!
Chương 966: Bán trường học cũng không quá phận! (2)
Chương 967: Trần Bì, ông hoàng vai hề trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác!
Chương 968: Hiện trường thi đấu của chúng ta có phòng cấp cứu không
Chương 969: Hiện trường thi đấu của chúng ta có phòng cấp cứu không (2)
Chương 970: Đại gia của ngươi mãi mãi là đại gia của ngươi
Chương 971: Thả đạn hạt nhân bừa bãi chắc không phải kiếp nạn gì đâu…
Chương 972: Đây chính là đòn đánh hồi ức trong truyền thuyết đấy sao…
Chương 973: Đây chính là đòn đánh hồi ức trong truyền thuyết đấy sao… (2)
Chương 974: Hắn đã cố gắng hết sức chống đỡ rồi

Chương 975: Hắn đã cố gắng hết sức chống đỡ rồi (2)
Chương 976: Quả nhiên, chuyện không tốt vẫn xuất hiện rồi
Chương 977: Quả nhiên, chuyện không tốt vẫn xuất hiện rồi (2)
Chương 978: Không có tình cảm, tất cả đều là quảng cáo
Chương 979: Toàn bộ ký túc xá đều là hạng người nghĩa bạc vân thiên cả
Chương 980: Toàn bộ ký túc xá đều là hạng người nghĩa bạc vân thiên cả (2)
Chương 981: Người trẻ tuổi không hiểu chuyện, có thể chỉ là cướp chơi mà thôi!
Chương 982: Quần áo bệnh nhân tâm thần phiên bản 3.0
Chương 983: Quần áo bệnh nhân tâm thần phiên bản 3.0 (2)
Chương 984: Ta nói một số, làm phiền các ngươi điền giúp cái!
Chương 985: Học sinh thời nay đã cuồng dã như vậy rồi sao
Chương 986: Học sinh thời nay đã cuồng dã như vậy rồi sao (2)
Chương 987: Mũ phản túi phân ure của Thẩm Vô Song
Chương 988: Vạn vật đều có thể bổ trợ đúng không
Chương 989: Vạn vật đều có thể bổ trợ đúng không (2)
Chương 990: Người một nhà phải đi đầy đủ
Chương 991: Người một nhà phải đi đầy đủ (2)
Chương 992: Theo tội phạm ra trận, thường chỉ có chết không có sống!
Chương 993: Mẹ nó, lại kéo thêm một tên tội phạm tới sao?
Chương 994: Mẹ nó, lại kéo thêm một tên tội phạm tới sao? (2)
Chương 995: Nó nghĩ đồ trong khố phòng cũng không ai cần đâu

Chương 996: Nó nghĩ đồ trong khố phòng cũng không ai cần đâu (2)

Chương 997: Có phải chính các ngươi đã để rác vào trong nhà của ta không?

Chương 998: Hôm nay, hãy chặt đứt tình huynh đệ của chúng ta đi

Chương 999: Cùng là Bạch Ngân, thế nhưng vẫn có khoảng cách

Chương 1000: Cùng là Bạch Ngân, thế nhưng vẫn có khoảng cách (2)

Chương 1001: Đây chính là tình cha như núi ư

Chương 1002: Đây chính là tình cha như núi ư (2)

Chương 1003: Chúng ta đều có quang minh tương lai

Chương 1004: Hiệu trưởng xem ta như một chuyện để xử lý vậy…

Chương 1005: Hiệu trưởng xem ta như một chuyện để xử lý vậy… (2)

Chương 1006: Cũng không phải đút ngươi ăn dưa chua

Chương 1007: Cũng không phải đút ngươi ăn dưa chua (2)

Chương 1008: Tất cả đều bị nội thương, cùng lắm sống thêm được bảy tám chục năm nữa thôi

Chương 1009: Bởi vì cạnh tranh nội bộ (*) sẽ không có kết cục tốt

Chương 1010: Bởi vì cạnh tranh nội bộ (*) sẽ không có kết cục tốt (2)

Chương 1011: Hôm nay, ngươi nhất định muốn tiễn ta đi đúng không?

Chương 1012: Ngươi thật sự đang đọc số thẻ căn cước đấy à?

Chương 1013: Ngươi thật sự đang đọc số thẻ căn cước đấy à? (2)

Chương 1014: Trần Thư không thể rời trường, liên quan gì đến tội phạm Nam Giang ta chứ?

Chương 1015: Trần Thư không thể rời trường, liên quan gì đến tội phạm Nam Giang ta chứ? (2)

Chương 1016: Tiến hóa cho ta thành Thông Thiên Husky Khuyển

Chương 1017: Thuộc về mở ra chế độ hỏa lực không giới hạn…

Chương 1018: Thuộc về mở ra chế độ hỏa lực không giới hạn… (2)

Chương 1019: Chúng ta thu tiền còn thứ hắn thu là mạng

Chương 1020: Ngươi chắc chắn chó của ngươi thật sự tiến hóa sao?

Chương 1021: Đầu óc kinh doanh của Clay

Chương 1022: Đầu óc kinh doanh của Clay (2)

Chương 1023: Từ đây trở lên toàn đồ chơi hạng nặng?

Chương 1024: Mọi chuyện ban nãy chỉ là hiểu lầm thôi

Chương 1025: Mọi chuyện ban nãy chỉ là hiểu lầm thôi (2)

Chương 1026: Chúc mừng ngươi đã rút trùng thăm lại một lần nữa

Chương 1027: Nếu đã như vậy, thì ta… nộp tiền là được rồi

Chương 1028: Nếu đã như vậy, thì ta… nộp tiền là được rồi (2)

Chương 1029: Hay là… diệt khẩu luôn đi

Chương 1030: Mặc cả được giá của Long Uyên nghe còn khả thi hơn…

Chương 1031: Mặc cả được giá của Long Uyên nghe còn khả thi hơn… (2)

Chương 1032: Thi thể đến rồi…

Chương 1033: Phát huy cho tốt nhé, ta tin ngươi

Chương 1034: Ta nguyện gọi di tích là hệ thống nhỏ
Chương 1035: Ta nguyện gọi di tích là hệ thống nhỏ (2)
Chương 1036: Hi hi, bốn bọn ta lợi hại lắm đó
Chương 1037: Đây là tới giúp hắn ta đi đầu thai à…
Chương 1038: Đây là tới giúp hắn ta đi đầu thai à… (2)
Chương 1039: Không biết phân biệt tốt xấu, không hiểu tấm lòng tội phạm
Chương 1040: Cuối cùng ta cũng đợi được ngày này
Chương 1041: Cuối cùng ta cũng đợi được ngày này (2)
Chương 1042: Tập kích cửa ải cuối cùng của di tích
Chương 1043: Hỏa Diễm Lãnh Chúa chết không nhắm mắt
Chương 1044: Hỏa Diễm Lãnh Chúa chết không nhắm mắt (2)
Chương 1045: Tội phạm ít nhất vẫn chưa mất lương tâm
Chương 1046: Cái này mẹ nó đi ra như thế nào?
Chương 1047: Cái này mẹ nó đi ra như thế nào? (2)
Chương 1048: Ta đang chờ phần thưởng, các ngươi đang chờ cái gì?
Chương 1049: Người chưa tới thì đạn hạt nhân tới trước rồi
Chương 1050: Người chưa tới thì đạn hạt nhân tới trước rồi (2)
Chương 1051: Ta chỉ đánh một cái để chào hỏi mà thôi
Chương 1052: Ta chỉ đánh một cái để chào hỏi mà thôi (2)
Chương 1053: Bảo vệ môi trường, người người đều có trách nhiệm
Chương 1054: Ba từ khóa không đúng
Chương 1055: Nhà ngươi là dùng bom hạt nhân để phá nổ đấy à?
Chương 1056: Nhà ngươi là dùng bom hạt nhân để phá nổ đấy à? (2)

Chương 1057: Dũng sĩ chân chính: Vũ

Chương 1058: Dũng sĩ chân chính: Vũ (2)

Chương 1059: Vị tội phạm này, ngươi đã… bị bắt

Chương 1060: Vị tội phạm này, ngươi đã… bị bắt (2)

Chương 1061: Còn dám tấn công Liên minh Tự Do sao?

Chương 1062: Hàng nhái chính là đồ xịn

Chương 1063: Hàng nhái chính là đồ xịn (2)

Chương 1064: Một Vương Cấp cỏn con mà cũng dám thách thức à

Chương 1065: Một Vương Cấp cỏn con mà cũng dám thách thức à (2)

Chương 1066: Ngươi thật sự nghĩ bản thân là phú nhị đại đệ nhất Lam Tinh đấy à?

Chương 1067: Dường như nó đang mặc cả, mà lại giống như vẫn chưa bàn được gì…

Chương 1068: Dường như nó đang mặc cả, mà lại giống như vẫn chưa bàn được gì… (2)

Chương 1069: Nhưng ta có thể nhét bom hạt nhân vào trong miệng hắn ta

Chương 1070: Nhưng ta có thể nhét bom hạt nhân vào trong miệng hắn ta (2)

Chương 1071: Chỉ có bọn họ là vui vẻ thôi, ta không có cái gì cả…

Chương 1072: Ta vẫn thích dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân của các ngươi hơn

Chương 1073: Bạch Long của ta không phải đang ở trong trạng thái hưng thịnh sao?

Chương 1074: Bạch Long của ta không phải đang ở trong trạng thái hưng thịnh sao? (2)

Chương 1075: Đến lúc nào mới có thể tôn sư trọng đạo một chút

Chương 1076: Nhà ai sẽ xây mộ tổ ở cái nơi quỷ quái này chứ?

Chương 1077: Nhà ai sẽ xây mộ tổ ở cái nơi quỷ quái này chứ? (2)

Chương 1078: Cuối cùng hắn cũng có thể thể nghiệm cảm giác bạo tạc ngư rồi!

Chương 1079: Ta không đuổi theo đấy, ta cứ ba hoa đấy

Chương 1080: Ta không đuổi theo đấy, ta cứ ba hoa đấy (2)

Chương 1081: Bản thân mình trước đây không hề nổi bật như vậy…

Chương 1082: Hình tượng của Ngự Long Vệ đáng lo ngại

Chương 1083: Hình tượng của Ngự Long Vệ đáng lo ngại (2)

Chương 1084: Lại thêm một tấm huy chương Tinh Thần Cấp!

Chương 1085: Làm việc chỉ có không lần hoặc vô số lần

Chương 1086: Làm việc chỉ có không lần hoặc vô số lần (2)

Chương 1087: Học phần không thể làm lay động được thì dùng kỹ năng lay động bọn hắn

Chương 1088: Ba kỹ năng mới của Husky

Chương 1089: Nếu không có chúng ta hắn cũng chỉ là một người bình thường mà thôi

Chương 1090: Nếu không có chúng ta hắn cũng chỉ là một người bình thường mà thôi

Chương 1091: Vũ trụ Vô Địch Chí Tôn phòng ngự của Vương Hiên

Chương 1092: Tay nghề tổ truyền không thể quên được

Chương 1093: Tay nghề tổ truyền không thể quên được (2)

Chương 1094: Tội phạm Trần nghĩa bạc vân thiên (*)

Chương 1095: Tạm biệt nhé, Thư tiên sinh

Chương 1096: Tạm biệt nhé, Thư tiên sinh (2)

Chương 1097: Ta không giao hàng thì các ngươi cũng không thèm giao tiền sao?

Chương 1098: Ngươi xác định không phải là hướng dẫn vào tù chứ?

Chương 1099: Sơ yếu lý lịch nghịch thiên của Trần Thiên

Chương 1100: Sơ yếu lý lịch nghịch thiên của Trần Thiên (2)

Chương 1101: Quần áo bệnh nhân tâm thần cộng với tây trăng, chỉ có thể nói là rất thơm…

Chương 1102: Khó làm sao? Vậy thì dứt khoát đừng làm nữa

Chương 1103: Khó làm sao? Vậy thì dứt khoát đừng làm nữa (2)

Chương 1104: Mắt thần hợp kim titan của ta sắp bị mù

Chương 1105: Sơ yếu lý lịch nói sở trường của ta là đánh lén…

Chương 1106: Sơ yếu lý lịch nói sở trường của ta là đánh lén… (2)

Chương 1107: Đạn hạt nhân nổ ra, làm người ta không thể biết được ai mới là kẻ phản diện…

Chương 1108: Ta liếc mắt một cái là đã nhìn ra ngươi không phải là người rồi

Chương 1109: Ta liếc mắt một cái là đã nhìn ra ngươi không phải là người rồi (2)

Chương 1110: Bạch Dương: Con mẹ nó chứ, ta vô cùng khó chịu

Chương 1111: Người của Tập đoàn Toàn Năng đã đến đông đủ chưa

Chương 1112: Người của Tập đoàn Toàn Năng đã đến đông đủ chưa (2)

Chương 1113: Chỉ dựa vào hai tấm huân chương Tinh Thần Cấp trong tay ta

Chương 1114: Chỉ dựa vào hai tấm huân chương Tinh Thần Cấp trong tay ta (2)

Chương 1115: Người của tổ chức Ám Dạ sắp tiêu đời…

Chương 1116: Tiểu tử ngươi thật đúng là…không chuyện ác nào không làm

Chương 1117: Tiểu tử ngươi thật đúng là…không chuyện ác nào không làm (2)

Chương 1118: Lão sư thừa nhận, vừa rồi nói chuyện hơi lớn tiếng…

Chương 1119: Lý lão, thứ này… Già trẻ không nên…

Chương 1120: Lý lão, thứ này… Già trẻ không nên… (2)

Chương 1121: Tội phạm Nam Giang ta nhất định sẽ làm Ngự Long Vệ cho thật tốt

Chương 1122: Kê Mao ca! Hợp tác vui vẻ

Chương 1123: Kê Mao ca! Hợp tác vui vẻ (2)

Chương 1124: Ngươi to gan thật đấy

Chương 1125: Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá

Chương 1126: Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá (2)

Chương 1127: Viện dưỡng lão đang bị một bệnh nhân tâm thần công chiếm…

Chương 1128: Thi đấu thế giới sắp diễn ra

Chương 1129: Thi đấu thế giới sắp diễn ra (2)

Chương 1130: Ta đã nói từ trước, ta là nhân vật chính diện

Chương 1131: Danh dự của tội phạm tuyệt đối không thể bị người khác sỉ nhục

Chương 1132: Sinh viên rất thích hợp xem màn kịch này

Chương 1133: Sinh viên rất thích hợp xem màn kịch này (2)

Chương 1134: Sự phô trương của Trần Thư

Chương 1135: Sự phô trương của Trần Thư (2)

Chương 1136: Trận thi đấu có nội tình đen tối gì không? Ta muốn mua chức quán quân

Chương 1137: Ta mới chỉ giết một tí mà ngươi đã không chống đỡ nổi rồi sao?

Chương 1138: Hắn chỉ là một Bạch Ngân Ngự Thú Sư

Chương 1139: Muốn quà gặp mặt gì

Chương 1140: Muốn quà gặp mặt gì (2)

Chương 1141: Đánh già xong lại đến nhỏ?

Chương 1142: Đừng hỏi chuông báo tử của ai vang lên

Chương 1143: Đừng hỏi chuông báo tử của ai vang lên (2)

Chương 1144: Cẩn thận, hắn ta méo miệng kìa

Chương 1145: Tình cảnh không hợp thói đời tại cuộc Thi Đấu Thế Giới

Chương 1146: Tình cảnh không hợp thói đời tại cuộc Thi Đấu Thế Giới (2)

Chương 1147: Nguyên nhân phía sau làm người ta ấm lòng

Chương 1148: Nguyên nhân phía sau làm người ta ấm lòng (2)

Chương 1149: A ba, a ba…

Chương 1150: Trần Thư đã tha thứ cho chúng ta…

Chương 1151: Trần Thư đã tha thứ cho chúng ta… (2)

Chương 1152: Hắn đã biết cách dùng nụ cười để che giấu bi thương

Chương 1153: Một trăm túi Urea vẫn không mua chuộc được bọn hắn?

Chương 1154: Một trăm túi Urea vẫn không mua chuộc được bọn hắn? (2)

Chương 1155: Ta tám lượng hoàng kim, nàng ta nửa cân sắt vụn

Chương 1156: Điều ta có thể làm chỉ là mang di thư của ngươi về thôi

Chương 1157: Điều ta có thể làm chỉ là mang di thư của ngươi về thôi (2)

Chương 1158: Phương Tư tỷ, Trần Thư có phương diện nào tốt không?

Chương 1159: Diễn lâu vậy, kha khá rồi đấy nhé

Chương 1160: Diễn lâu vậy, kha khá rồi đấy nhé (2)

Chương 1161: Kỹ năng chuyên môn của Thỏ Không Gian

Chương 1162: Kỹ năng chuyên môn của Thỏ Không Gian (2)

Chương 1163: A phì phì phì

Chương 1164: Không không không! Các ngươi không giống nhau…

Chương 1165: Không không không! Các ngươi không giống nhau… (2)

Chương 1166: Đồng hồ quả quýt của lão giáo sư

Chương 1167: Đồng hồ quả quýt của lão giáo sư (2)

Chương 1168: Lúc nên chơi thì chơi, lúc nên nghiêm túc thì phải nghiêm túc vào

Chương 1169: Một kỹ năng của ngươi mà đã có thể miểu sát ta sao?

Chương 1170: Một kỹ năng của ngươi mà đã có thể miểu sát ta sao? (2)

Chương 1171: Đạn hạt nhân, không có ngươi ta sống thế nào được…
Chương 1172: Đạn hạt nhân, không có ngươi ta sống thế nào được… (2)
Chương 1173: Tặng ngươi một lời chúc phúc thư thái…
Chương 1174: Tặng ngươi một lời chúc phúc thư thái… (2)
Chương 1175: Makka Pakka, a ca oa ca…
Chương 1176: Makka Pakka, a ca oa ca… (2)
Chương 1177: Ta vẫn muốn làm giáo phụ hơn
Chương 1178: Ta vẫn muốn làm giáo phụ hơn (2)
Chương 1179: Ta vẫn muốn làm giáo phụ hơn (3)
Chương 1180: Một con Khế Ước Linh Truyền Kỳ mà lại đang câu cá
Chương 1181: Xin lỗi, ta không chỉ là một tên tội phạm
Chương 1182: Xin lỗi, ta không chỉ là một tên tội phạm (2)
Chương 1183: Tạm biệt, Đại Chủ Giáo Hưu
Chương 1184: Mặc dù thái quá nhưng hình như lại đúng…
Chương 1185: Cái đó… gia gia ngươi không còn nữa…
Chương 1186: Cái đó… gia gia ngươi không còn nữa… (2)
Chương 1187: Lớn cũng là một loại nghệ thuật
Chương 1188: Hắn chỉ nói đến tội phạm học, không nói khoa học
Chương 1189: Ta đã theo dõi hắn ta từ khi còn nhỏ
Chương 1190: Ta đã theo dõi hắn ta từ khi còn nhỏ (2)
Chương 1191: Cá tên xấu xa kia thực sự là ngươi…
Chương 1192: Ta đứng trên… mộ phần của nó
Chương 1193: Ta đứng trên… mộ phần của nó (2)
Chương 1194: Kiều Na vs Phương Tư

Chương 1195: Đại Bảo Kiếm xuất hiện
Chương 1196: Đại Bảo Kiếm xuất hiện (2)
Chương 1197: Gì cơ? Đốt luôn á?
Chương 1198: Hóa ra là… tiểu ma cà bông
Chương 1199: Gần biến thái thì thành biến thái
Chương 1200: Gần biến thái thì thành biến thái (2)
Chương 1201: Khí thế Khế Ước Linh của hắn có hơi hung ác…
Chương 1202: Nhặt cái mũ lên! Nhặt cái mũ lên!
Chương 1203: Nhặt cái mũ lên! Nhặt cái mũ lên! (2)
Chương 1204: Hạn Phỉ Tả Dược bản cao cấp
Chương 1205: Thế nào? Ngươi cũng muốn làm tội phạm sao?
Chương 1206: Thế nào? Ngươi cũng muốn làm tội phạm sao? (2)
Chương 1207: Tâm hại người có thể có, nhưng không thể không có tâm phòng người
Chương 1208: Tâm hại người có thể có, nhưng không thể không có tâm phòng người (2)
Chương 1209: Để xem ngươi chống đỡ thế nào được
Chương 1210: Để xem ngươi chống đỡ thế nào được (2)
Chương 1211: Chết cười, căn bản là đánh không nổi…
Chương 1212: Bạch Ngân Cấp Quân Vương; Nhân Ngư
Chương 1213: Bạch Ngân Cấp Quân Vương; Nhân Ngư (2)
Chương 1214: Thiên tài kỳ lạ nhất sắp bỏ mạng sao
Chương 1215: Sinclair bị một đạp đúng chỗ
Chương 1216: Sinclair bị một đạp đúng chỗ (2)
Chương 1217: Đặt cái này để trả đũa đúng không?
Chương 1218: Hay là ngươi gõ cho mọi người một phát đi…

Chương 1219: Hay là ngươi gõ cho mọi người một phát đi… (2)

Chương 1220: Tỷ, hay là chúng ta cắt đao mổ heo trước đi đã được không…

Chương 1221: Lão nhân gia đam mê câu cá

Chương 1222: Lão nhân gia đam mê câu cá (2)

Chương 1223: Như vậy thì thực sự là ta… Không thể phản bác được

Chương 1224: Dù sao thì… lúc trước ta là niềm hi vọng của cả thôn mà

Chương 1225: Dù sao thì… lúc trước ta là niềm hi vọng của cả thôn mà (2)

Chương 1226: Bệnh tình của các ngươi… nghiêm trọng hơn rồi sao?

Chương 1227: Hắn lập tức kinh động đến… ừm… Tim ta

Chương 1228: Hắn lập tức kinh động đến… ừm… Tim ta (2)

Chương 1229: Trận chung kết cuộc so tài toàn cầu

Chương 1230: Đây thật sự không phải là Hoàng Kim Tổ sao?

Chương 1231: Đây thật sự không phải là Hoàng Kim Tổ sao? (2)

Chương 1232: Hắn vĩnh viễn đều là ở tầng khí quyển…

Chương 1233: Hẳn là chỉ số thông minh cùng thực lực của Husky là tương phản?

Chương 1234: Hẳn là chỉ số thông minh cùng thực lực của Husky là tương phản? (2)

Chương 1235: Ta tin rằng trong cuộc sống hắn là một người ôn hòa nho nhã…

Chương 1236: Ta tin rằng trong cuộc sống hắn là một người ôn hòa nho nhã… (2)

Chương 1237: Kỹ năng chuyên môn: Không Gian Đánh Dấu

Chương 1238: Biết co biết duỗi, đây mới là phong thái của tội phạm

Chương 1239: Biết co biết duỗi, đây mới là phong thái của tội phạm (2)

Chương 1240: Mọi người đều hướng về nghi lễ trao thưởng

Chương 1241: Hiệu trưởng à, người không phải là antifan đấy chứ…

Chương 1242: Hiệu trưởng à, người không phải là antifan đấy chứ… (2)

Chương 1243: Tiếp theo đây chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích

Chương 1244: Tiếp theo đây chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích (2)

Chương 1245: Bởi vì… Ngươi muốn làm bằng hữu với ta đó

Chương 1246: Ngươi có thể đừng có bổ đao hay không hả?

Chương 1247: Ngươi có thể đừng có bổ đao hay không hả? (2)

Chương 1248: Long Uyên xảy ra chuyện

Chương 1249: Long Uyên xảy ra chuyện (2)

Chương 1250: Kỹ năng này còn biến thái hơn ngươi nhiều lắm

Chương 1251: Thế cục hỗn loạn

Chương 1252: Thế cục hỗn loạn (2)

Chương 1253: Phía chính phủ tuyển người không có hạn chế gì sao

Chương 1254: Buổi biểu diễn cá nhân của Trần Thư

Chương 1255: Buổi biểu diễn cá nhân của Trần Thư (2)

Chương 1256: Trong lúc nói cười, Hung Thú đã tan thành tro bụi

Chương 1257: Còn tưởng rằng ngươi đi tự thú đấy…

Chương 1258: Còn tưởng rằng ngươi đi tự thú đấy… (2)

Chương 1259: Nếu như là ta, ta sẽ lấy đao mà đập thật mạnh!

Chương 1260: Dựa theo lẽ thường mà nói, thì là có thể đấy

Chương 1261: Dựa theo lẽ thường mà nói, thì là có thể đấy (2)

Chương 1262: Lý tưởng rộng lớn của Trần Thư

Chương 1263: Phía dưới này tại sao lại có một cái… Mã QR

Chương 1264: Định nghĩa mới của "Cướp của người giàu giúp người nghèo khó"

Chương 1265: Định nghĩa mới của "Cướp của người giàu giúp người nghèo khó" (2)

Chương 1266: Tiểu Hỏa Long, Hãn Phỉ Ca Ca của ngươi tới rồi!

Chương 1267: Nó cái gì cũng không nguyện làm, ít nhất sẽ không phạm sai lầm

Chương 1268: Nó cái gì cũng không nguyện làm, ít nhất sẽ không phạm sai lầm (2)

Chương 1269: Hỏa Long Vương mắc câu

Chương 1270: Hãn Phỉ Nam Giang lại không giống người rồi…

Chương 1271: Hãn Phỉ Nam Giang lại không giống người rồi… (2)

Chương 1272: Tiền lương cũng không có, lấy mạng ra chơi làm gì…

Chương 1273: Siêu cấp Jinkela tái xuất

Chương 1274: Siêu cấp Jinkela tái xuất (2)

Chương 1275: Sinh ra đại tiện có dáng dấp ác ma

Chương 1276: Hỏa Long Vương bị treo lên đánh

Chương 1277: Hỏa Long Vương bị treo lên đánh (2)

Chương 1278: Hôm nay là một ngày tốt để giết chóc…

Chương 1279: Hôm nay là một ngày tốt để giết chóc… (2)

Chương 1280: Mười vạn mảnh đạn hạt nhân

Chương 1281: Mười vạn mảnh đạn hạt nhân (2)

Chương 1282: Loại thời điểm then chốt như thế này, cần chính là cường giả

Chương 1283: Làm thịt một cái Quân Vương mất chút thời gian

Chương 1284: Làm thịt một cái Quân Vương mất chút thời gian (2)

Chương 1285: Có thể đừng có tùy tiện như vậy được không hả?

Chương 1286: Khế Ước Linh mới của tổ ba người A Lương

Chương 1287: Khế Ước Linh mới của tổ ba người A Lương (2)

Chương 1288: Thằng nhãi ranh, thế mà lại hủy mất đạo tâm của ta

Chương 1289: Mẹ nó, ngươi còn dám nói mình nghèo nữa chứ

Chương 1290: Mẹ nó, ngươi còn dám nói mình nghèo nữa chứ (2)

Chương 1291: Trái tim già cằn cỗi cũng đau đớn

Chương 1292: Trái tim già cằn cỗi cũng đau đớn (2)

Chương 1293: Đến thành phố Long Vân

Chương 1294: Đến thành phố Long Vân (2)

Chương 1295: May mà ta chỉ là Hắc Thiết Tam Tinh…

Chương 1296: Nhét kỹ năng vào trong dạ dày

Chương 1297: Nhét kỹ năng vào trong dạ dày (2)

Chương 1298: Vi phạm quy tắc Ngụy Trang Dược Tề

Chương 1299: Các ngươi nghĩ vô địch thế giới chỉ là cái danh ảo thôi sao?

Chương 1300: Các ngươi nghĩ vô địch thế giới chỉ là cái danh ảo thôi sao? (2)

Chương 1301: Hắn có thể lột hết quần lót của ngươi luôn đấy, có tin không?

Chương 1302: Hắn có thể lột hết quần lót của ngươi luôn đấy, có tin không? (2)

Chương 1303: Danh tiếng từng bước phất lên

Chương 1304: Khế Ước Linh Truyền Kỳ Cấp: Đại Tuyết Đoàn

Chương 1305: Khế Ước Linh Truyền Kỳ Cấp: Đại Tuyết Đoàn (2)

Chương 1306: Hoá ra nó là một Tuyết Vương như vậy

Chương 1307: Kết thúc sự kiện hung thú

Chương 1308: Kết thúc sự kiện hung thú (2)

Chương 1309: Ngươi chính là quá quật cường

Chương 1310: Biến thái không phải ta, là ta của hai mươi tuổi

Chương 1311: Hắc Ám Dược Tề cấp Tông Sư

Chương 1312: Hắc Ám Dược Tề cấp Tông Sư (2)

Chương 1313: Lời thổ lộ từ học tỷ

Chương 1314: Có hứng thú làm Hỏa Ngự không

Chương 1315: Có hứng thú làm Hỏa Ngự không (2)

Chương 1316: Ngươi cảm thấy danh tiếng của ngươi bảo đảm thật à?

Chương 1317: Tiến hóa huyết mạch của Tiểu Hoàng

Chương 1318: Tội phạm Nam Giang sẽ không đánh nhau với hiệu trưởng đấy chứ…

Chương 1319: Tội phạm Nam Giang sẽ không đánh nhau với hiệu trưởng đấy chứ… (2)

Chương 1320: Mạng ảo người ảo

Chương 1321: Mạng ảo người ảo (2)

Chương 1322: Thiết bị truy tìm Quân Vương

Chương 1323: Trực tiếp cho uống thuốc xổ, nó sẽ không thể chịu nổi

Chương 1324: Trực tiếp cho uống thuốc xổ, nó sẽ không thể chịu nổi (2)

Chương 1325: Để nó phun! Để nó phun

Chương 1326: Kết thành mối thù, không đội trời chung

Chương 1327: Kết thành mối thù, không đội trời chung (2)

Chương 1328: Phân thân Thú Hoàng giận mà không làm được gì

Chương 1329: Đề nghị của ta là trực tiếp mở lại luôn đi

Chương 1330: Đề nghị của ta là trực tiếp mở lại luôn đi (2)

Chương 1331: Có thể tôn trọng Thú Hoàng một chút được không?

Chương 1332: Ngươi biết tại sao ta tên là Tạ Tố Nam không

Chương 1333: Ngươi biết tại sao ta tên là Tạ Tố Nam không (2)

Chương 1334: Ngự Long Vệ đặc biệt?

Chương 1335: Hiệu trưởng, ngươi có ăn bánh rán không?

Chương 1336: Hiệu trưởng, ngươi có ăn bánh rán không? (2)

Chương 1337: Vậy mà tội phạm chưa mất lương tâm…

Chương 1338: Khiêng ba con Husky trên vai

Chương 1339: Khiêng ba con Husky trên vai (2)

Chương 1340: Tiểu Tinh, ngươi thẳng thắn thật đấy…

Chương 1341: Ta là tội phạm ca của ngươi, không phải là người ngoài

Chương 1342: Ta là tội phạm ca của ngươi, không phải là người ngoài (2)

Chương 1343: Còn có người vô sỉ hơn cả ta

Chương 1344: Trần Thư vs Ngọc Viên

Chương 1345: Vô địch thế giới chỉ như này?

Chương 1346: Vô địch thế giới chỉ như này? (2)

Chương 1347: Slime miễn dịch băng hỏa

Chương 1348: Trần Thư làm ra "cống hiến" cho học phủ

Chương 1349: Trần Thư làm ra "cống hiến" cho học phủ (2)

Chương 1350: Năm đó Liễu Phong rút khỏi giới tội phạm…

Chương 1351: Hai mươi hai tuổi còn không phải Hoàng Kim cấp, bình thường sao?

Chương 1352: Hai mươi hai tuổi còn không phải Hoàng Kim cấp, bình thường sao? (2)

Chương 1353: Trương Đại Lực: Linh trù Hoàng Kim

Chương 1354: "Hung thú lớn" trong Thanh Nguyên Sâm Lâm

Chương 1355: Ném kỹ năng trinh sát từ xa 800 thước…

Chương 1356: Ném kỹ năng trinh sát từ xa 800 thước… (2)

Chương 1357: Đại Tiện Chiến Thần chỉ có một

Chương 1358: Yêu quí tính mạng, tránh xa tội phạm

Chương 1359: Yêu quí tính mạng, tránh xa tội phạm (2)

Chương 1360: Lão đại max cấp trở về Tân Thủ Thôn

Chương 1361: Tội phạm ca của ngươi thích nhất là loại chiến đấu này

Chương 1362: Tội phạm ca của ngươi thích nhất là loại chiến đấu này (2)

Chương 1363: Đoàn trưởng, chúng ta giống như tới cho đủ số lượng vậy…

Chương 1364: Thanh Nguyên Sâm Lâm bạo phát!

Chương 1365: Thanh Nguyên Sâm Lâm bạo phát! (2)

Chương 1366: Cự Hổ Vương không thể nhẫn nhịn được nữa

Chương 1367: Liều mạng với tội phạm ca, ngươi có thực lực này sao?

Chương 1368: Liều mạng với tội phạm ca, ngươi có thực lực này sao? (2)

Chương 1369: Cự Hổ Vương bị khống chế chặt chẽ
Chương 1370: Giết ngươi, bảo vật không phải vẫn là của ta sao?
Chương 1371: Giết ngươi, bảo vật không phải vẫn là của ta sao? (2)
Chương 1372: Cái này mẹ nó không phù hợp với lẽ thường…
Chương 1373: Túi phân cũng không chụp trúng một người?
Chương 1374: Trần Thư hắn…Phán quyết bao nhiêu năm?
Chương 1375: Trần Thư hắn…Phán quyết bao nhiêu năm? (2)
Chương 1376: Đại tỷ, lá gan của ngươi lớn thật
Chương 1377: Hành hung cái gì? Ta nói là báo đáp
Chương 1378: Chỉ có hắn duy trì bộ dáng ban đầu
Chương 1379: Chỉ có hắn duy trì bộ dáng ban đầu (2)
Chương 1380: Bồi dưỡng kế hoạch Vương Thanh Tuyết
Chương 1381: Ta có thói quen đến trường đúng giờ ư?
Chương 1382: Khảo hạch tốt nghiệp của ngươi sẽ có chút khó…
Chương 1383: Khảo hạch tốt nghiệp của ngươi sẽ có chút khó… (2)
Chương 1384: Đây là hành động bền lòng vững dạ sao
Chương 1385: Đi đến Tinh Không di tích
Chương 1386: Bây giờ ta không phải là mồm mép vương giả rồi sao?
Chương 1387: Bây giờ ta không phải là mồm mép vương giả rồi sao? (2)
Chương 1388: Hai thầy trò đặc biệt tới gây chuyện
Chương 1389: Ngươi đến đây du lịch hả?
Chương 1390: Hình thái chiến đấu của Trần Thư
Chương 1391: Hình thái chiến đấu của Trần Thư (2)

Chương 1392: Cách đánh cờ của tội phạm

Chương 1393: Hắn không hiểu cờ ngự thú nhưng hiểu được quy tắc sử dụng của đạn hạt nhân

Chương 1394: Chỉ một Martin nho nhỏ thôi mà, tức cười tức cười

Chương 1395: Chỉ một Martin nho nhỏ thôi mà, tức cười tức cười (2)

Chương 1396: Con hàng này hình như thực sự biết đấy…

Chương 1397: Bây giờ ngươi còn giả vờ làm người qua đường gì chứ

Chương 1398: Năng lực phá vỡ hàng phòng ngự của Liễu Phong

Chương 1399: Năng lực phá vỡ hàng phòng ngự của Liễu Phong (2)

Chương 1400: Cửa ải sinh tồn đáng sợ

Chương 1401: Mẹ nó tức chết ta rồi

Chương 1402: Vẫn luôn tự mình vượt qua các cửa ải, còn chơi cái cọng lông gì nữa?

Chương 1403: Không ngại đưa chút đặc sản Nam Giang

Chương 1404: Cửa ải mới, thuộc tính kiềm chế

Chương 1405: Tinh thần sinh vật biến thái

Chương 1406: Tinh thần sinh vật biến thái (2)

Chương 1407: Giải thưởng vượt cấp phong hậu

Chương 1408: Hắn vẫn ý thức được mức quan trọng của chuyện này

Chương 1409: Martin khổ cực

Chương 1410: Martin khổ cực (2)

Chương 1411: Người chết làm sao có thể bị thương chứ…

Chương 1412: Không Gian Cấm Vụ xâm lấn di tích

Chương 1413: Không Gian Cấm Vụ xâm lấn di tích (2)

Chương 1414: Trò chơi PUBG phiên bản ngự thú?

Chương 1415: Một ngày không phá đảo cả người ta đều thấy khó chịu…

Chương 1416: Dùng Bạo Tạc Dược Tề để dọn dẹp hiện trường

Chương 1417: Dùng Bạo Tạc Dược Tề để dọn dẹp hiện trường (2)

Chương 1418: Tốt xấu gì ngươi cũng là quán quân thế giới, còn cần mặt mũi nữa không vậy

Chương 1419: Tinh Không di tích có trí tuệ?

Chương 1420: Nguy cơ cấm vụ mang tới

Chương 1421: Nguy cơ cấm vụ mang tới (2)

Chương 1422: Đại chiến di tích và cấm vụ

Chương 1423: Truyền thừa của Tinh Không di tích

Chương 1424: Bây giờ nhân loại cũng chơi màu mè như vậy sao?

Chương 1425: Bây giờ nhân loại cũng chơi màu mè như vậy sao? (2)

Chương 1426: Ta vậy mà trở thành Quang chi cự nhân

Chương 1427: Ý của ta là, đợi hắn đi ra cứu chúng ta

Chương 1428: Ách… Có phải khiến ngươi hiểu nhầm rồi không

Chương 1429: Ách… Có phải khiến ngươi hiểu nhầm rồi không (2)

Chương 1430: Xích tử chi tâm của Trần Thư

Chương 1431: Chủ nhân của Tinh không di tích

Chương 1432: Tin tức Tinh linh cung cấp

Chương 1433: Tin tức Tinh linh cung cấp (2)

Chương 1434: Người đứng đầu chỉ dưới lão gia tử?

Chương 1435: Ta mang toàn bộ di tích dời đi hết không hợp lý sao?

Chương 1436: Ta mang toàn bộ di tích dời đi hết không hợp lý sao? (2)

Chương 1437: Trần Bì à, lão sư đối xử với ngươi thế nào?

Chương 1438: Ngả bài đi, ta là tội phạm

Chương 1439: Chuyên gia đánh lén: Trần Thư

Chương 1440: Chuyên gia đánh lén: Trần Thư (2)

Chương 1441: Con hàng này thật sự bị thiêu cháy rồi !

Chương 1442: Lam Tinh nổ tung, hai người cũng có thể sống sót

Chương 1443: Lam Tinh nổ tung, hai người cũng có thể sống sót (2)

Chương 1444: Là vàng thì sẽ phát sáng thôi

Chương 1445: Bây giờ còn muốn trực tiếp tới tranh giành lấy chén cơm của bọn hắn sao ?

Chương 1446: Hiệu quả Cấp tông sư của Không gian dược tề

Chương 1447: Hiệu quả Cấp tông sư của Không gian dược tề (2)

Chương 1448: Thật hay cho một xích tử chi tâm

Chương 1449: Bọn hắn dường như cảm nhận được niềm vui của tội phạm…

Chương 1450: Ta không thể làm như vậy được

Chương 1451: Ta không thể làm như vậy được (2)

Chương 1452: Không phải tỷ lệ trùng lặp cao mà là tỷ lệ sửa đổi thấp

Chương 1453: Cho rằng là con mọt sách, kết quả chỉ là tên lưu manh đầu đường xó chợ!

Chương 1454: Nếu các vị đạo sư đã không còn câu hỏi…

Chương 1455: Nếu các vị đạo sư đã không còn câu hỏi… (2)

Chương 1456: Chúc các vị tiền đồ như gấm

Chương 1457: Đêm trước tốt nghiệp

Chương 1458: Đêm trước tốt nghiệp (2)

Chương 1459: Cảnh tượng lễ tốt nghiệp

Chương 1460: Đây không phải là học viện mà chính là bệnh viện…

Chương 1461: Quốc tế đại võ đài, có bệnh ngươi hãy tới!

Chương 1462: Băng tay huyết sắc độc nhất vô nhị

Chương 1463: Tội phạm là một người hoài cổ…

Chương 1464: Tội phạm là một người hoài cổ… (2)

Chương 1465: Lão sư có phương pháp giáo dục, ký túc xá sạch sẽ…

Chương 1466: Đạo sư tốt nhất thế giới?

Chương 1467: Nói rõ… Ngươi thích bắt chước thực thần?

Chương 1468: Trần Thư học câu cá

Chương 1469: Trần Thư học câu cá (2)

Chương 1470: Lại cho ta vài triệu điểm tội phạm…

Chương 1471: Thỏ Không Gian kết hợp Tàng Hình Dược Tề

Chương 1472: Nếu như ngươi thắng, ta sẽ… Bật hack giết ngươi

Chương 1473: Nếu như ngươi thắng, ta sẽ… Bật hack giết ngươi (2)

Chương 1474: Cái này mẹ nó là kỹ năng nghịch thiên gì vậy

Chương 1475: Đại chủ giáo Vương Cấp hiện thân

Chương 1476: Ngươi đã biết chuyện ta làm nổ mộ tổ của ngươi ư?

Chương 1477: Hắn là tội phạm Nam Giang…

Chương 1478: Hắn là tội phạm Nam Giang… (2)

Chương 1479: Lần thứ hai bị Đại Chủ Giáo Không chặn giết

Chương 1480: Đạn hạt nhân tăng cường bản xé rách Không gian

Chương 1481: Mẹ kiếp… chiến thần đạn hạt nhân gì đây
Chương 1482: Mẹ kiếp… chiến thần đạn hạt nhân gì đây (2)
Chương 1483: Vậy mà bên cạnh tội phạm lại có người bình thường
Chương 1484: Có lẽ đó là điều bình thường
Chương 1485: Có lẽ đó là điều bình thường (2)
Chương 1486: Mộc Thổ đại sư thân quen?
Chương 1487: Quỵt nợ? Các ngươi xong rồi
Chương 1488: Quỵt nợ? Các ngươi xong rồi (2)
Chương 1489: Con hàng này thật sự có khả năng thao túng tâm lý con người…
Chương 1490: Chào mừng đến với quảng trường Đại Lực…
Chương 1491: Nam tử hắc y tương đối thần bí
Chương 1492: Nam tử hắc y tương đối thần bí (2)
Chương 1493: Bạn học mù à, ngươi phát hiện ra tinh hoa rồi đấy…
Chương 1494: Vòng thi đấu thứ hai Cúp Thực Thần
Chương 1495: Vòng thi đấu thứ hai Cúp Thực Thần (2)
Chương 1496: Năng lực nghiệp vụ như cứt chó vậy…
Chương 1497: Tranh đoạt danh hiệu Thực Thần
Chương 1498: Tranh đoạt danh hiệu Thực Thần (2)
Chương 1499: Món ăn Vương cấp ngụy hoàn mỹ
Chương 1500: Đại Lực, chắc không phải ngươi cũng có cái gì hack chứ?
Chương 1501: Đại Lực, chắc không phải ngươi cũng có cái gì hack chứ? (2)
Chương 1502: Một đời thực thần mới: Trương Đại Lực
Chương 1503: Trương Đại Lực vẫn lạc?
Chương 1504: Cơ hội thay đổi cục diện đến từ hệ thống?

Chương 1505: Cơ hội thay đổi cục diện đến từ hệ thống? (2)
Chương 1506: Thần kỹ mới
Chương 1507: Hắn là học trò của ta
Chương 1508: Mầm họa hạng nhất của Lam Tinh
Chương 1509: Mầm họa hạng nhất của Lam Tinh (2)
Chương 1510: Đây cũng là cục diện đột phá tráng lệ nhất từ trước tới nay
Chương 1511: Đây cũng là cục diện đột phá tráng lệ nhất từ trước tới nay (2)
Chương 1512: Khế ước linh mới xuất hiện
Chương 1513: Ta mẹ nó không hề nói như vậy
Chương 1514: Khế ước linh thứ tư
Chương 1515: Hoàng Kim Ngự thú sư: Trần Thư
Chương 1516: Hoàng Kim Ngự thú sư: Trần Thư (2)
Chương 1517: Buổi phát trực tiếp toàn cầu trước nay chưa từng có
Chương 1518: Tặng một lời chúc của tội phạm
Chương 1519: Cùng là Hoàng Kim, không thể giống nhau được sao?
Chương 1520: Cùng là Hoàng Kim, không thể giống nhau được sao? (2)
Chương 1521: Khế Ước Linh lộ ra bản tỉnh
Chương 1522: Đúng là ác bá dị giới rồi
Chương 1523: Sự phối hợp của Tiểu Tinh Linh và Slime
Chương 1524: Sự phối hợp của Tiểu Tinh Linh và Slime (2)
Chương 1525: Chiến lực biến thái của Trần Thư
Chương 1526: Dưới Vương Cấp, hắn bất khả chiến bại!
Chương 1527: Dưới Vương Cấp, hắn bất khả chiến bại! (2)
Chương 1528: Mục tiêu tiếp theo: Tổ chức Ám Dạ

Chương 1529: Thu được Thần Kỹ: Tử Vong Hồi Phục

Chương 1530: Xong rồi, phế rồi

Chương 1531: Xong rồi, phế rồi (2)

Chương 1532: Phạm tội gì? Không phải đang chấp hành nhiệm vụ sao?

Chương 1533: Nhiều hơn một người hay ít hơn một người thì cũng không ảnh hưởng lắm…

Chương 1534: Nhiều hơn một người hay ít hơn một người thì cũng không ảnh hưởng lắm… (2)

Chương 1535: Niệu điểm(1) của ta thấp, không nghe được những lời kia

Chương 1536: Khế Ước Linh của ta… ngươi đã từng thấy qua rồi sao

Chương 1537: Tiểu Trần! Mở nồi! Đồ này bổ lắm!

Chương 1538: Yên bình trước bão táp

Chương 1539: Yên bình trước bão táp (2)

Chương 1540: Nhưng mà các ngươi thật sự có thể điều chế sao?

Chương 1541: Đoạn này chúng ta thể tua qua nhanh chút không…

Chương 1542: Ngươi đang tự thêm bối phận siêu cấp cho mình đấy hả?

Chương 1543: Ngươi đang tự thêm bối phận siêu cấp cho mình đấy hả? (2)

Chương 1544: Đi đường với MVP, không đánh được

Chương 1545: Ngài gọi ta quán quân thế giới là được rồi

Chương 1546: Tru Long Đài khiến người ta chấn động

Chương 1547: Tru Long Đài khiến người ta chấn động (2)

Chương 1548: Tru Long Đài khiến người ta chấn động (3)

Chương 1549: Ta chỉ cần ngươi đừng phát bệnh nữa là được rồi

Chương 1550: Lần đầu tới Long Uyên…

Chương 1551: Ngươi mạnh cũng mặc kệ ngươi, ta làm Hack Vương là được rồi…

Chương 1552: Ngươi mạnh cũng mặc kệ ngươi, ta làm Hack Vương là được rồi… (2)

Chương 1553: Thứ đồ đó có chút không phù hợp chủ nghĩa nhân đạo…

Chương 1554: Quà gặp mặt của lão gia tử

Chương 1555: Quà gặp mặt của lão gia tử (2)

Chương 1556: Không, ngươi không muốn

Chương 1557: Lần đầu thể hiện năng lực biến thái

Chương 1558: Lần đầu thể hiện năng lực biến thái (2)

Chương 1559: Nhiệm vụ phối thuốc của hệ thống

Chương 1560: Dược Tề Sư nhà vệ sinh công cộng xuất hiện

Chương 1561: Tội phạm ca ca của các ngươi sắp tới rồi…

Chương 1562: Tội phạm ca ca của các ngươi sắp tới rồi… (2)

Chương 1563: Duy tích Bán thành phẩm?

Chương 1564: Tội phạm đoàn sắp tụ tập

Chương 1565: A Lương dần dần trở nên bỉ ổi

Chương 1566: Có vẻ chúng ta rất ngốc…

Chương 1567: Có vẻ chúng ta rất ngốc… (2)

Chương 1568: Di tích này thực sự có vấn đề…

Chương 1569: Biến dị Lôi Điểu mất khống chế

Chương 1570: Ứng Long hư ảnh bị đánh nổ tung

Chương 1571: Ứng Long hư ảnh bị đánh nổ tung (2)

Chương 1572: Ứng Long hư ảnh bị đánh nổ tung (2)

Chương 1573: Thiên Không di tích phổ độ chúng sinh

Chương 1574: Lại thêm một người truyền thừa của di tích?

Chương 1575: Con hàng này không bình thường mới là chuyện bình thường…

Chương 1576: Ta mẹ nó là mỹ thiếu niên không nhuốm bụi trần, không nhìn ra sao?

Chương 1577: Ta mẹ nó là mỹ thiếu niên không nhuốm bụi trần, không nhìn ra sao? (2)

Chương 1578: Ngươi mẹ nó ngông cuồng đúng không

Chương 1579: Thiên phú mới của Thỏ Không Gian

Chương 1580: Thiên phú mới của Thỏ Không Gian (2)

Chương 1581: Lão gia tử muốn giết ta

Chương 1582: Cấm vụ đại hung đặc biệt

Chương 1583: Ba bình tử vong dược tề, không đáng để ý tới

Chương 1584: Ba bình tử vong dược tề, không đáng để ý tới

Chương 1585: Cửu Vĩ Hồ điên cuồng

Chương 1586: Lại một con truyền kỳ Khế ước linh

Chương 1587: Tro cốt của ngươi không thể để cho ngoại nhân ném đi!

Chương 1588: Tro cốt của ngươi không thể để cho ngoại nhân ném đi! (2)

Chương 1589: Có một số việc, thật sự là số mệnh đã định

Chương 1590: Mẹ nó ta phải xuống đài rồi sao?

Chương 1591: Thực lực của Cửu Vĩ Hồ bành trướng

Chương 1592: Thực lực của Cửu Vĩ Hồ bành trướng (2)

Chương 1593: Thông cáo thế giới đánh chết đại BOSS sao?

Chương 1594: Thời đại của các ngươi đã qua rồi…

Chương 1595: Thời đại của các ngươi đã qua rồi… (2)

Chương 1596: Thời đại của các ngươi đã qua rồi… (3)

Chương 1597: Mẹ nó ngươi cũng muốn ta chết đúng không?
Chương 1598: Có hứng thú làm một vụ với ta không
Chương 1599: Có hứng thú làm một vụ với ta không (2)
Chương 1600: Chúc mừng năm mới
Chương 1601: Thẩm Vô Song vô cùng hoảng sợ
Chương 1602: Thẩm Vô Song vô cùng hoảng sợ (2)
Chương 1603: Cuộc sống không hợp thói thường của tội phạm
Chương 1604: Thế giới sắp đổi thay rồi…
Chương 1605: Kế hoạch mới của chính phủ: Săn bắt Quân Vương
Chương 1606: Kế hoạch mới của chính phủ: Săn bắt Quân Vương (2)
Chương 1607: Hắc Thụ Vương, tội phạm ca của ngươi trở về rồi…
Chương 1608: Con hàng này không phải đang ám chỉ cái gì đấy chứ…
Chương 1609: Con hàng này không phải đang ám chỉ cái gì đấy chứ… (2)
Chương 1610: Lại đến đầm lầy Hoạt Mộc
Chương 1611: Hắn thật…Ta khóc chết….
Chương 1612: Xin chào, đã lâu không gặp…
Chương 1613: Xin chào, đã lâu không gặp… (2)
Chương 1614: Tiểu thần kỹ thanh trừng đám tạp ngư
Chương 1615: Tên tội phạm này thật sự quá cẩn thận…
Chương 1616: Tên tội phạm này thật sự quá cẩn thận… (2)
Chương 1617: Tượng trưng cho sự biến thái của cường giả!
Chương 1618: Sự sụp đổ liên tục của Quân Vương hung thú
Chương 1619: Đầu năm nay, ngay cả Quân Vương cũng phải cướp đoạt rồi sao?

Chương 1620: Đầu năm nay, ngay cả Quân Vương cũng phải cướp đoạt rồi sao? (2)

Chương 1621: Tình hình đã tương đối rõ ràng rồi…

Chương 1622: Đánh vỡ lệ thường đồ ăn mới

Chương 1623: Danh hiệu cấp truyền thuyết: Quân Vương Đồ Phu

Chương 1624: Danh hiệu cấp truyền thuyết: Quân Vương Đồ Phu (2)

Chương 1625: Tần Thiên tự tin mù quáng

Chương 1626: Trần Thư nghiện chém giết đến mức phát điên rồi

Chương 1627: Bạch Ngân Quân Vương bị người ta coi như heo để thịt

Chương 1628: Bạch Ngân Quân Vương bị người ta coi như heo để thịt (2)

Chương 1629: Quyết sách của tứ đại Thú Hoàng

Chương 1630: Là hắn! Là hắn! Chính là hắn!

Chương 1631: Ai là con mồi…

Chương 1632: Ai là con mồi… (2)

Chương 1633: Ách… Ta nên tỏ ra sợ hãi ư?

Chương 1634: Hay là ngươi phun tượng trưng một chút đi?

Chương 1635: Ta biết ngươi rất gấp, nhưng trước tiên đừng gấp gáp

Chương 1636: Lão sư không có yêu cầu nào khác, ta chỉ muốn sống…

Chương 1637: Lão sư không có yêu cầu nào khác, ta chỉ muốn sống… (2)

Chương 1638: Lòng thiên hạ có mười đấu

Chương 1639: Đừng phát điên nữa được không…

Chương 1640: Đừng phát điên nữa được không… (2)

Chương 1641: Hiệu trưởng… của ta sẽ giúp ta gánh vác
Chương 1642: Phân công rõ ràng như thế này, được chưa?
Chương 1643: Phân công rõ ràng như thế này, được chưa? (2)
Chương 1644: Cuối cùng vẫn do bản thân hứng chịu tất cả
Chương 1645: Ta có gây thù chuốc oán đến vậy sao?
Chương 1646: Lão gia tử khôi phục đỉnh phong
Chương 1647: Lão gia tử khôi phục đỉnh phong (2)
Chương 1648: Không đủ biến thái, giới hạn trí tưởng tượng của bọn họ…
Chương 1649: Tố chất thân thể có thể so với Vương Cấp
Chương 1650: Tố chất thân thể có thể so với Vương Cấp (2)
Chương 1651: Lam Tinh dần thất thủ
Chương 1652: Ca ca phải bắt đầu tạo đạn hạt nhân
Chương 1653: Ca ca phải bắt đầu tạo đạn hạt nhân (2)
Chương 1654: Trần Thư hành động không bình thường…
Chương 1655: Ta có một thỉnh cầu nho nhỏ
Chương 1656: Ngự Thú Lực của ngươi, đừng nói đều là cướp được nha
Chương 1657: Ngự Thú Sư Hoàng Kim nhị tinh
Chương 1658: Ngự Thú Sư Hoàng Kim nhị tinh (2)
Chương 1659: Thực đơn quân vương của Đại Lực
Chương 1660: Huyễn tưởng và nhiễm hắc cảm thấy thoái mái
Chương 1661: Kế hoạch giải cứu
Chương 1662: Kế hoạch giải cứu (2)
Chương 1663: Trừ khi ngươi thực sự có thể cho rất nhiều …
Chương 1664: Nguy cơ đến từ Thánh Ngự Hội
Chương 1665: Sức hấp dẫn của nhân cách phát sáng?
Chương 1666: Sức hấp dẫn của nhân cách phát sáng? (2)

Chương 1667: Trần Thư loạn sát

Chương 1668: Hàm kim lượng của không gian bí lực

Chương 1669: Hàm kim lượng của không gian bí lực (2)

Chương 1670: Hôm nay, nhất định phải cho nổ tung một trận thật sảng khoái

Chương 1671: Vô số trò đùa

Chương 1672: Hung Thú tội nghiệp, bị đùa giỡn trong lòng bàn tay

Chương 1673: Hung Thú tội nghiệp, bị đùa giỡn trong lòng bàn tay (2)

Chương 1674: Thực thần Hắc ám Trương Đại Lực

Chương 1675: Phún Xạ đại quân sắp lên sóng

Chương 1676: Phún Xạ đại quân sắp lên sóng (2)

Chương 1677: Hải vực bắt đầu biến vị

Chương 1678: Chuyện nổi tiếng: "Đại Tai Tiện"

Chương 1679: Lăng Thần mất tích

Chương 1680: Lăng Thần mất tích (2)

Chương 1681: Nhiệm vụ hộ tống bắt đầu

Chương 1682: Tội phạm Nam Giang Trần Thư, đặc biệt tới đón đồng bào trở về nhà

Chương 1683: Tội phạm Nam Giang Trần Thư, đặc biệt tới đón đồng bào trở về nhà (2)

Chương 1684: Đồng bào của ngài…. Ách……đồng bào

Chương 1685: Trước đêm rời đi

Chương 1686: Tội phạm nghiệp dư gặp tội phạm chuyên nghiệp

Chương 1687: Tội phạm nghiệp dư gặp tội phạm chuyên nghiệp (2)

Chương 1688: Mục đích thật sự của gia tộc Ám Thiên Sứ

Chương 1689: Mọi chuyện đã có ta lo

Chương 1690: Mọi chuyện đã có ta lo (2)

Chương 1691: Không phải hai người lấy nhầm kịch bản của nhau đấy chứ?

Chương 1692: Lão bất tử có trí thông minh nhưng không nhiều

Chương 1693: Ca ca hôm nay sẽ bạo sát ngươi

Chương 1694: Ca ca hôm nay sẽ bạo sát ngươi (2)

Chương 1695: Bây giờ mới là thời gian cho bữa chính

Chương 1696: Tổ hợp Khế Ước Linh bất khả chiến bại

Chương 1697: Tổ hợp Khế Ước Linh bất khả chiến bại (2)

Chương 1698: Thỏ, đóng cửa thả Husky

Chương 1699: Kiên trì một chút nữa, không thành vấn đề chứ?

Chương 1700: Đây là truyền thống của học phủ các ngươi ư?

Chương 1701: Đây là truyền thống của học phủ các ngươi ư? (2)

Chương 1702: Quy tắc thứ sáu của tội phạm

Chương 1703: Cầu xin ngươi đừng tới nữa

Chương 1704: Cầu xin ngươi đừng tới nữa (2)

Chương 1705: Năm mơ cũng bị đạn hạt nhân oanh tạc….

Chương 1706: Cảm ơn ngươi, Chương Ngư Vương

Chương 1707: Cảm ơn ngươi, Chương Ngư Vương (2)

Chương 1708: Không cần hoài nghi, hắn chính là hung thủ

Chương 1709: Ta sợ đạn hạt nhân sẽ hiểu lầm

Chương 1710: Ta sợ đạn hạt nhân sẽ hiểu lầm (2)

Chương 1711: Sự vụ bận rộn, cáo từ

Chương 1712: Người này không phải cũng là một truyền kỳ chứ

Chương 1713: Người này không phải cũng là một truyền kỳ chứ (2)

Chương 1714: Vẫn nên để ta mang về siêu độ đi

Chương 1715: Mua…một bài giáo huấn

Chương 1716: Mua…một bài giáo huấn (2)

Chương 1717: Ngươi làm sao có thể tràn đầy năng lượng tích cực?

Chương 1718: Ta thực sự là một người tốt… hắc hắc…

Chương 1719: Ta thực sự là một người tốt… hắc hắc… (2)

Chương 1720: Ngươi nói xem nên cứu hay không cứu đây?

Chương 1721: Có người thay lão Kiều an ủi

Chương 1722: Có người thay lão Kiều an ủi (2)

Chương 1723: Lại đến nhà thăm hỏi bạn bè một vòng

Chương 1724: Hiện tại chúng ta không phải là đang ở lãnh địa sao?

Chương 1725: Thêm một tên bị Trần Thư chọc điên rồi!

Chương 1726: Thêm một tên bị Trần Thư chọc điên rồi! (2)

Chương 1727: Đây là lời nói mà người bình thường có thể nói ra sao

Chương 1728: Có những chuyện, đúng là định mệnh

Chương 1729: Con mẹ nó thế này mà đã hết rồi á

Chương 1730: Con mẹ nó thế này mà đã hết rồi á (2)

Chương 1731: Lão Liễu, ngươi tính toán ghê đấy

Chương 1732: Các ngươi sao phải làm mức này chứ?

Chương 1733: Các ngươi sao phải làm mức này chứ? (2)

Chương 1734: Đại Lực, đứng ra đây!

Chương 1735: Đánh nhau ở thương hải

Chương 1736: Đánh nhau ở thương hải (2)

Chương 1737: Đánh lừa

Chương 1738: Bây giờ ta mới là cả thế giới trong mắt của Sa Hoàng

Chương 1739: Tiểu tử kia cũng sợ rồi sao…

Chương 1740: Tiểu tử kia cũng sợ rồi sao… (2)

Chương 1741: Đại Tiện Hải, sôi trào đi

Chương 1742: Định luật bảo toàn nụ cười

Chương 1743: Định luật bảo toàn nụ cười (2)

Chương 1744: Hàm kim lượng của một trăm viên đạn hạt nhân

Chương 1745: Truyền kỳ sinh vật đấu với đồ chơi

Chương 1746: Truyền kỳ sinh vật đấu với đồ chơi (2)

Chương 1747: Trời đã sáng…

Chương 1748: Có đồ bẩn, không đánh được

Chương 1749: Có đồ bẩn, không đánh được (2)

Chương 1750: A Không, ngươi thực sự tới rồi sao?

Chương 1751: Có khả năng, chúng ta chỉ đang nháo chơi thôi?

Chương 1752: Có khả năng, chúng ta chỉ đang nháo chơi thôi? (2)

Chương 1753: Ranh giới cuối cùng của con hàng này quá thấp…

Chương 1754: Mỗi ngày đều nhảy disco trên mũi đao?

Chương 1755: Mỗi ngày đều nhảy disco trên mũi đao? (2)

Chương 1756: Khố phòng của chính phủ ở đâu?

Chương 1757: Hiệu trưởng, ngươi xem ta là hạng người nào?

Chương 1758: Ta không phải là người, nhưng ngươi chính là chó đấy

Chương 1759: Ta không phải là người, nhưng ngươi chính là chó đấy (2)

Chương 1760: Trần Bì, ngươi sẽ không… Thời gian không còn nhiều nữa hả

Chương 1761: Có ngươi, là phúc phận của ta…

Chương 1762: Có ngươi, là phúc phận của ta… (2)

Chương 1763: Các ngươi đừng dính dáng tới

Chương 1764: Tội phạm bị lão gia tử nắm thóp

Chương 1765: Tội phạm bị lão gia tử nắm thóp (2)

Chương 1766: Cách kiếm tiền của Trần Thư

Chương 1767: Ngươi sa lưới mới có thể nghênh đón thịnh thế

Chương 1768: Ai nói không có chứng chỉ đạn hạt nhân?

Chương 1769: Ai nói không có chứng chỉ đạn hạt nhân? (2)

Chương 1770: Chuyện này quá dễ dàng

Chương 1771: Mùi hương vừa lạ vừa quen

Chương 1772: Mùi hương vừa lạ vừa quen (2)

Chương 1773: Tiểu tinh linh nổi loạn

Chương 1774: Hình như ta bị người ta bán đi rồi…

Chương 1775: Hiện tại chính là thời điểm để kiếm tiền

Chương 1776: Hiện tại chính là thời điểm để kiếm tiền (2)

Chương 1777: Nếu muốn mở tiệc thì ta sẽ làm đầu bếp

Chương 1778: Thỏ Không Gian tiến hóa Huyết Mạch

Chương 1779: Thỏ Không Gian tiến hóa Huyết Mạch (2)

Chương 1780: Thành công của huynh đệ càng khiến người ta thêm sốt ruột

Chương 1781: Hắn hoàn toàn trùng khớp với tất cả những tưởng tượng của ta về tội phạm

Chương 1782: Hắn hoàn toàn trùng khớp với tất cả những tưởng tượng của ta về tội phạm (2)

Chương 1783: Bắt đầu dao động

Chương 1784: Đủ để tiễn các ngươi về với tổ tiên

Chương 1785: Kỳ nghỉ của Trần Thư

Chương 1786: Kỳ nghỉ của Trần Thư (2)

Chương 1787: Một thế hệ tội phạm mới ở Nam Giang

Chương 1788: Muốn để ngài cùng thiên nhiên tiếp xúc thân mật

Chương 1789: Muốn để ngài cùng thiên nhiên tiếp xúc thân mật (2)

Chương 1790: Lòng người dần trở nên lạnh giá

Chương 1791: Kế hoạch chạy trốn của Trần Thư

Chương 1792: Kế hoạch chạy trốn của Trần Thư (2)

Chương 1793: Lão gia tử không cùng một loại người với ngươi

Chương 1794: Bây giờ, chó cũng có thể khế ước với chó sao?

Chương 1795: Bây giờ, chó cũng có thể khế ước với chó sao? (2)

Chương 1796: Tự tìm đường chết

Chương 1797: Giao bảo vật ra, tha mạng chó của các ngươi!

Chương 1798: Con đường của tội phạm thời loạn thế

Chương 1799: Con đường của tội phạm thời loạn thế

Chương 1800: Ta, tội phạm Nam Giang, thu tiền

Chương 1801: Nam Thanh Quốc, mở cướp

Chương 1802: Nam Thanh Quốc, mở cướp (2)

Chương 1803: Đây chính là cổ vũ tới từ hệ thống sao?

Chương 1804: Lần đầu tiên đến Nam Thanh Quốc!

Chương 1805: Lần đầu tiên đến Nam Thanh Quốc! (2)

Chương 1806: Bổn tội phạm đến thị sát công việc
Chương 1807: Thứ này không cần lau…
Chương 1808: Thứ này không cần lau… (2)
Chương 1809: Ngươi có thể lên đường rồi
Chương 1810: Là nhân sĩ chuyên nghiệp làm
Chương 1811: Là nhân sĩ chuyên nghiệp làm (2)
Chương 1812: Con đường trở nên mạnh mẽ đẫm máu
Chương 1813: Ai lại từ chối một cái máy rút tiền chứ
Chương 1814: Ai lại từ chối một cái máy rút tiền chứ (2)
Chương 1815: Hôm nay, không phải ngươi chết thì là ta sống
Chương 1816: Ngươi có từng nghe đến… Đạn hạt nhân chưa?
Chương 1817: Ngươi có từng nghe đến… Đạn hạt nhân chưa? (2)
Chương 1818: Bảng xếp hạng thành tựu nghịch thiên
Chương 1819: Nơi cất giữ kho báu của Dạ Vương
Chương 1820: Nơi cất giữ kho báu của Dạ Vương (2)
Chương 1821: Nếu như ta nói tất cả chỉ là hiểu nhầm…
Chương 1822: Thì ra ngài là Thị sát cuồng ma trong truyền thuyết
Chương 1823: Quan trọng là muốn điều chỉnh lại trật tự một chút
Chương 1824: Quan trọng là muốn điều chỉnh lại trật tự một chút (2)
Chương 1825: Nếu ngài đã khách khí vậy thì ta không khách khí nữa
Chương 1826: Sinh vật tới từ [Tử Vong Tế Đàn]
Chương 1827: Trần Thư âm thầm gây chuyện
Chương 1828: Trần Thư âm thầm gây chuyện (2)
Chương 1829: Tổ tiên của ta vậy mà khủng bố như vậy sao?

Chương 1830: Toàn trường ngơ ngác

Chương 1831: Đại lễ đạn hạt nhân

Chương 1832: Đại lễ đạn hạt nhân (2)

Chương 1833: Vong linh Pháp sư bị đánh nổ tung

Chương 1834: Tác dụng của Bạo tạc dược tề phiên bản gia cường

Chương 1835: Tác dụng của Bạo tạc dược tề phiên bản gia cường (2)

Chương 1836: Ngươi… Mẹ nó đúng là nhanh như chớp

Chương 1837: Tiểu Long Ngư, hai ngày không gặp, sao ra nông nỗi này?

Chương 1838: Vậy ngươi nói đi mềm hay không mềm?

Chương 1839: Vậy ngươi nói đi mềm hay không mềm? (2)

Chương 1840: Tình hình ở Hắc Châu

Chương 1841: Hình như gặp được người trong nghề?

Chương 1842: Hình như gặp được người trong nghề? (2)

Chương 1843: Thật là một thứ đồ khiến bổn hoàng mê muội

Chương 1844: Ta cảm thấy như vậy tương đối dí dỏm

Chương 1845: Ngươi là tội phạm, không phải đạo tặc.

Chương 1846: Bốn người các ngươi lấy hai phần, có phải hơi nhiều không?

Chương 1847 - Bốn người các ngươi lấy hai phần, có phải hơi nhiều không? (2)

Chương 1848 - Hắn không phải người tốt? Ta cũng không có ý làm người

Chương 1849 - Đây có thật là sinh viên vừa tốt nghiệp không…

Chương 1850 - Các ngươi không tin ta?

Chương 1851 - Các ngươi không tin ta? (2)

Chương 1852 - Nếu như gấp gáp như vậy, ngươi có thể… Đi nhà xí

Chương 1853 - Chỉ có mò cá có được tiền, mới là cách ta kiếm lời

Chương 1854 - Không bằng chúng ta kết bái huynh đệ?

Chương 1855 - Lãnh địa của Tử Vong Thiên Kỵ sĩ

Chương 1856 - Lãnh địa của Tử Vong Thiên Kỵ sĩ (2)

Chương 1857 - Hôm nay là ngày tốt để kiếm tiền

Chương 1858 - Thần kỹ… mất hiệu lực

Chương 1859 - Con mẹ nó kịch bản đều loạn hết rồi

Chương 1860 - Con mẹ nó kịch bản đều loạn hết rồi (2)

Chương 1861 - Tế Đàn Thú Hoàng không hợp lẽ thường

Chương 1862 - Ngươi thật sự tham tài…

Chương 1863 - Ngươi thật sự tham tài… (2)

Chương 1864 - Nhà của ngươi lập tức sẽ không còn…

Chương 1865 - Lão đại, cứu ta

Chương 1866 - Ta đúng là không chuyện ác nào không làm mà…

Chương 1867 - Ta đúng là không chuyện ác nào không làm mà… (2)

Chương 1868 - Đại đại ca, cứu ta…

Chương 1869 - Loại bệnh này, ta lười trị

Chương 1870 - Không sao cả, ta sẽ xuất thủ

Chương 1871 - Gặp lại Buck

Chương 1872 - Gặp lại Buck (2)

Chương 1873 - Khế Ước Linh của ngươi không bị đè bẹp nhép như vậy

Chương 1874 - Trần Thư không giống người

Chương 1875 - Một làn sóng lớn của “Cuồng Loạn Tinh Diệp” đang đến…

Chương 1876 - Vương Cấp Tam Tinh tập kích bất ngờ

Chương 1877 - Vương Cấp Tam Tinh tập kích bất ngờ (2)

Chương 1878 - Dùng tiền của ngươi để mua tài nguyên?

Chương 1879 - Mối làm ăn này, ngươi có làm hay không?

Chương 1880 - Còn không mau lên tiếng cảm ơn thổ phỉ ca!

Chương 1881 - Lại thêm một sản phẩm kinh điển của Đại Lực: Mù tạt biến thái

Chương 1882 - Lại thêm một sản phẩm kinh điển của Đại Lực: Mù tạt biến thái (2)

Chương 1883 - Thói quen đôi khi thật đáng sợ

Chương 1884 - Đến Châu Tự Do

Chương 1885 - Vậy không phải ta có thể muốn làm gì thì làm sao?

Chương 1886 - Tạm biệt Ác Ma Bức Hoàng

Chương 1887 - Kiếp sau chúng ta lại ôn chuyện

Chương 1888 - Trở lại chốn cũ, quả là một chuyện tốt đẹp…

Chương 1889 - Trở lại chốn cũ, quả là một chuyện tốt đẹp… (2)

Chương 1890 - Lãnh địa Bức Hoàng bị tàn phá

Chương 1891 - Tử Nguyệt đại hung

Chương 1892 - Dường như vừa chọc phải tổ ong vò vẽ…

Chương 1893 - Bây giờ hung thú cũng đoàn kết như vậy sao

Chương 1894 - Kiều ca trượng nghĩa

Chương 1895 - Lão Kiều, ta nợ ngươi một phần nhân tình…

Chương 1896 - Lão Kiều, ta nợ ngươi một phần nhân tình… (2)

Chương 1897 - Bọ ngựa bắt ve sầu, tội phạm đứng đằng sau

Chương 1898 - Hai vị tính toán không tệ…
Chương 1899 - Dẫn Thú Hoàng tới…
Chương 1900 - Đúng rồi! Đừng nghi ngờ nữa, là ta đây!
Chương 1901 - Đúng rồi! Đừng nghi ngờ nữa, là ta đây! (2)
Chương 1902 - Các ngươi từ từ trò chuyện, ta chuồn trước
Chương 1903 - Trần Thư… Đúng là một tên ác nhân
Chương 1904 - Trần Thư… Đúng là một tên ác nhân (2)
Chương 1905 - Lần sau gặp lại… Sẽ nổ tung nhà ngươi
Chương 1906 - Chết rồi mà cũng bị ngươi ghét bỏ…
Chương 1907 - Tội phạm đệ nhất thế giới?
Chương 1908 - Tội phạm đệ nhất thế giới? (2)
Chương 1909 - Loạn thế đại võ đài, chỉ có một mình ta
Chương 1910 - Lai lịch thực sự của Cứu Thế Giáo Hội
Chương 1911 - Quà tặng của Lão Kiều
Chương 1912 - Quà tặng của Lão Kiều (2)
Chương 1913 - Kinh biến
Chương 1914 - Thời khắc sinh tử của Liên Minh Tự Do
Chương 1915 - Cuộc chiến giữa chín sinh vật truyền kỳ
Chương 1916 - Cuộc chiến giữa chín sinh vật truyền kỳ (2)
Chương 1917 - Một bước hắn ta cũng không thể lùi
Chương 1918 - Thanh Sơn của ta đều ở sau lưng
Chương 1919 - Thanh Sơn của ta đều ở sau lưng (2)
Chương 1920 - Màn cảm ơn long trọng nhất
Chương 1921 - Nhất tiễn chi uy
Chương 1922 - Truyền kỳ một đời kết thúc tại đây
Chương 1923 - Cảnh tượng chấn động toàn cầu
Chương 1924 - Cảnh tượng chấn động toàn cầu (2)

Chương 1925 - Bức Hoàng tìm được đường sống trong chỗ chết
Chương 1926 - Hôm nay mổ Hoàng, tế lão hữu
Chương 1927 - Tử Nguyệt đại hung đang nổi điên
Chương 1928 - Tử Nguyệt đại hung đang nổi điên (2)
Chương 1929 - Thời gian tra tấn, bắt đầu
Chương 1930 - Không thể ngừng thuốc
Chương 1931 - Dị tượng bất thường chấn động thế giới
Chương 1932 - Dị tượng bất thường chấn động thế giới (2)
Chương 1933 - Chẳng lẽ là tinh thần kỹ năng
Chương 1934 - Thiên kỵ sĩ cây ngay không sợ chết đứng
Chương 1935 - Mắt của ngươi… đổ mồ hôi rồi…
Chương 1936 - Người trong giang hồ, thân bất do kỷ....
Chương 1937 - Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.... (2)
Chương 1938 - Lên đường về nhà
Chương 1939 - Ngẫu nhiên gặp Phương Tư
Chương 1940 - Ngẫu nhiên gặp Phương Tư (2)
Chương 1941 - y….có thuyết pháp gì sao?
Chương 1942 - A~~~ thoải mái…
Chương 1943 - Chẳng lẽ làm màu có thể mạnh lên?
Chương 1944 - Đột phá: Hoàng Kim Tam Tinh
Chương 1945 - Đột phá: Hoàng Kim Tam Tinh (2)
Chương 1946 - Nếu như tên tiểu tử nhà ngươi nhất định phải phô trương...
Chương 1947 - Thứ ta tập trung vào đã là một thứ xa xỉ
Chương 1948 - Thần kỹ độc thuộc tính?
Chương 1949 - Thần kỹ độc thuộc tính? (2)
Chương 1950 - Ngươi có nơi nào đề cử hay không?

Chương 1951 - Ta còn không đột phá, người sắp phế rồi….
Chương 1952 - Ta còn không đột phá, người sắp phế rồi…. (2)
Chương 1953 - Cường giả đứng thứ ba nhân loại?
Chương 1954 - Sức hấp dẫn của ký túc xá 333
Chương 1955 - Sức hấp dẫn của ký túc xá 333 (2)
Chương 1956 - Bức Độc Ấn Ký
Chương 1957 - Bức Độc Ấn Ký (2)
Chương 1958 - Hiện tại, ai dám cùng tội phạm khiêu chiến
Chương 1959 - Ta có thi thể của Thú Hoàng
Chương 1960 - Ta có thi thể của Thú Hoàng (2)
Chương 1961 - Có khả năng ta sẽ tham gia….
Chương 1962 - Buồn của A Lương
Chương 1963 - Buồn của A Lương (2)
Chương 1964 - Ánh mắt gì đó?
Chương 1965 - Bởi vì đã bị dầm mưa, cho nên…….
Chương 1966 - Ta kết giao bằng hữu quan trọng nhất chính là nhân phẩm
Chương 1967 - Ta kết giao bằng hữu quan trọng nhất chính là nhân phẩm (2)
Chương 1968 - Tăng thêm độ khó
Chương 1969 - Ta là người rất thích bảo vệ hậu bối
Chương 1970 - Ta là người rất thích bảo vệ hậu bối (2)
Chương 1971 - Mới bắt đầu đã chọn độ khó địa ngục?
Chương 1972 - Mới bắt đầu đã chọn độ khó địa ngục? (2)
Chương 1973 - Lão Tạ, ngươi ngồi xuống cho ta
Chương 1974 - Muốn làm giao dịch bẩn thỉu với chúng ta?
Chương 1975 - Muốn làm giao dịch bẩn thỉu với chúng ta? (2)
Chương 1976 - Khoảng cách không thể vượt qua

Chương 1977 - Đánh vào thân hắn nhưng tâm ta đau

Chương 1978 - Đánh vào thân hắn nhưng tâm ta đau (2)

Chương 1979 - Thần kỹ tăng hai cấp

Chương 1980 - Ta là tội phạm nghiêm chỉnh, OK?

Chương 1981 - Chính phủ bỏ hết cả tiền của

Chương 1982 - Chính phủ bỏ hết cả tiền của (2)

Chương 1983 - Khóa học lý luận kết thúc

Chương 1984 - Khóa học lý luận kết thúc (2)

Chương 1985 - Chúng ta không bồi dưỡng cuồng ma tìm đường chết……

Chương 1986 - Bắt đầu đã vương tạc?

Chương 1987 - Bắt đầu đã vương tạc? (2)

Chương 1988 - Tất cả, cứ giao cho tại hạ

Chương 1989 - Trần đại gia, cứu ta

Chương 1990 - Thật sự không xem bọn họ là người……

Chương 1991 - Thật sự không xem bọn họ là người…… (2)

Chương 1992 - Một con Husky bằng một quân đoàn?

Chương 1993 - Một con Husky bằng một quân đoàn? (2)

Chương 1994 - Hàm kim lượng của [Bức độc ấn ký]

Chương 1995 - Mẹ đó, không đánh lại được

Chương 1996 - Mẹ đó, không đánh lại được (2)

Chương 1997 - Có di ngôn không, nói ra xem nào!

Chương 1998 - Người trẻ tuổi, hoài bão phải lớn, hiểu chưa

Chương 1999 - Tiêu Tinh, ngươi thực sự có thể hút máu được đấy…

Chương 2000 - Tiêu Tinh, ngươi thực sự có thể hút máu được đấy…. (2)

Chương 2001 - Đồng phục bệnh nhân tâm thần mạnh nhất

Chương 2002 - Lần nữa trở lại « Hàn Băng Hạp Cốc »

Chương 2003 - Lần nữa trở lại « Hàn Băng Hạp Cốc » (2)

Chương 2004 - Hiện tại chỉ muốn nói.. Thích quá

Chương 2005 - Đương nhiên còn có Bạch Ngân quân vương

Chương 2006 - Đương nhiên còn có Bạch Ngân quân vương (2)

Chương 2007 - Chương trình tập huấn thực chiến cũng dần dần đi tới hồi cuối

Chương 2008 - Mệnh lệnh chấn động toàn quốc

Chương 2009 - Mệnh lệnh chấn động toàn quốc (2)

Chương 2010 - Tên chó chết này có ít đồ vật

Chương 2011 - Hành trình tiến bước, chắc chắn sẽ có người tụt lại phía sau

Chương 2012 - Hành trình tiến bước, chắc chắn sẽ có người tụt lại phía sau (2)

Chương 2013 - Long lão ca, con quân vương này…

Chương 2014 - Nội tình của đại quốc cổ xưa

Chương 2015 - Nội tình của đại quốc cổ xưa (2)

Chương 2016 - Muốn! Muốn! Đương nhiên muốn!

Chương 2017 - Kết thúc tập huấn doanh

Chương 2018 - Ngươi đấy chỉ biết giở trò thôi

Chương 2019 - Ngươi đấy chỉ biết giở trò thôi (2)

Chương 2020 - Hoàng Kim Quân Vương hệ thực vật

Chương 2021 - Bạo sát Hoàng kim quân vương

Chương 2022 - Bạo sát Hoàng kim quân vương (2)

Chương 2023 - Trên đời không có gì gọi là vượt cấp chiến đấu…

Chương 2024 - Loạn thế? Thịnh thế?

Chương 2025 - Loạn thế? Thịnh thế? (2)

Chương 2026 - Làm vậy sẽ khiến ta có vẻ chuyên nghiệp hơn mà

Chương 2027 - Bây giờ chân tướng mới được phơi bày đúng không?

Chương 2028 - Bây giờ chân tướng mới được phơi bày đúng không? (2)

Chương 2029 - Chuyện ngươi biết, khiến ta sợ hãi…

Chương 2030 - Vậy ta lập tức đánh chết ngươi

Chương 2031 - Xung Phong Lv 99?

Chương 2032 - Xung Phong Lv 99? (2)

Chương 2033 - Chẳng lẽ đây chính là "Thiên Sứ" trong truyền thuyết?

Chương 2034 - Hắn có chút biến thái rồi…

Chương 2035 - Hắn có chút biến thái rồi… (2)

Chương 2036 - Vương Thanh Tuyết xảy ra chuyện?

Chương 2037 - Đụng chết một con Đại Hung?

Chương 2038 - Đừng hoảng, ném quả đạn hạt nhân này rồi nói tiếp…

Chương 2039 - Đừng hoảng, ném quả đạn hạt nhân này rồi nói tiếp… (2)

Chương 2040 - Kinh biến bắt đầu?

Chương 2041 - Kế hoạch của Thú Hoàng

Chương 2042 - Kế hoạch của Thú Hoàng (2)

Chương 2043 - Đại gia đành phải tự mình chạy

Chương 2044 - Ngươi đang sủa cái gì?

Chương 2045 - Ngươi đang sủa cái gì? (2)

Chương 2046 - Dám bước nửa bước vào Đại Lục, đánh chết ngươi!

Chương 2047 - Có ta và lão gia tử ở đây, đừng sợ

Chương 2048 - Có ta và lão gia tử ở đây, đừng sợ (2)
Chương 2049 - Cái đó, toàn bộ tài nguyên đều mang đủ chứ?
Chương 2050 - Tình hình Lam Tinh chuyển biến!
Chương 2051 - Tình hình Lam Tinh chuyển biến! (2)
Chương 2052 - Yên bình trước đại chiến
Chương 2053 - Hơn mười ngàn hung thú Dị không gian?
Chương 2054 - Hơn mười ngàn hung thú Dị không gian? (2)
Chương 2055 - Xem ra hung thú vẫn là kiêng dè ta à…..
Chương 2056 - Nhìn ta làm gì?
Chương 2057 - Nhìn ta làm gì? (2)
Chương 2058 - Át chủ bài của Đại Lực
Chương 2059 - Chúng ta bị tên tiểu tử này chơi rồi!
Chương 2060 - Chúng ta bị tên tiểu tử này chơi rồi! (2)
Chương 2061 - Độc tố kinh khủng của Đại Lực
Chương 2062 - Mỗi ngày đều bị lừa, mà lần nào cũng không giống nhau
Chương 2063 - Mỗi ngày đều bị lừa, mà lần nào cũng không giống nhau (2)
Chương 2064 - Thâm nhập vào hậu phương của đại quân hung thú
Chương 2065 - Trước đánh lén một lượt rồi nói sau đi
Chương 2066 - Trước đánh lén một lượt rồi nói sau đi (2)
Chương 2067 - Trạng thái tinh thần của Thú Hoàng thật khiến người ta lo lắng….
Chương 2068 - Trạng thái tinh thần của Thú Hoàng thật khiến người ta lo lắng…. (2)
Chương 2069 - Ngươi thực sự không xem người ta thành vật hy sinh sao
Chương 2070 - Đại chiến đến rồi

Chương 2071 - Đối mặt với bia đỡ đạn, ta trực tiếp trọng quyền xuất kích

Chương 2072 - Đối mặt với bia đỡ đạn, ta trực tiếp trọng quyền xuất kích (2)

Chương 2073 - Bức họa chiến tranh dần dần đi chệch đường ray

Chương 2074 - Nhân vật BUG trong chiến trường!

Chương 2075 - Cứu thế giáo hội xuất thủ?

Chương 2076 - Cứu thế giáo hội xuất thủ? (2)

Chương 2077 - Hắn không phải thần…

Chương 2078 - Kế hoạch của lão gia tử

Chương 2079 - Kế hoạch của lão gia tử (2)

Chương 2080 - Cái phát ngôn EQ cao gì đây?

Chương 2081 - Tổ hợp tội phạm Nam Giang, xuất phát!

Chương 2082 - Tổ hợp tội phạm Nam Giang, xuất phát! (2)

Chương 2083 - [Thâm Hải Cổ Vương Cung]

Chương 2084 - Trước tiên tặng các ngươi một quả siêu cấp đạn pháo!

Chương 2085 - Trước tiên tặng các ngươi một quả siêu cấp đạn pháo! (2)

Chương 2086 - Chuyện này là thật…không phải hiểu lầm!

Chương 2087 - Hai thú hoàng tức tới phát điên

Chương 2088 - Bảo khố của Cổ Vương Cung?

Chương 2089 - Bảo khố của Cổ Vương Cung? (2)

Chương 2090 - Cho một phần quà chia tay nữa!

Chương 2091 - Ta chỉ là lễ phép cầm chút tài nguyên

Chương 2092 - Ta chỉ là lễ phép cầm chút tài nguyên (2)

Chương 2093 - Ta vốn chính là phế tích, không sợ sập phòng

Chương 2094 - Trực tiếp phá vỡ hàng phòng ngự

Chương 2095 - Trực tiếp phá vỡ hàng phòng ngự (2)
Chương 2096 - Ngươi biết cách an ủi bản thân đấy…
Chương 2097 - Ta có thói quen đánh lén sao?
Chương 2098 - Ta có thói quen đánh lén sao? (2)
Chương 2099 - Suýt thì quên mất con hàng này rồi
Chương 2100 - Định nghĩa lại "Thất Tam Khai."
Chương 2101 - Định nghĩa lại "Thất Tam Khai." (2)
Chương 2102 - Tử Nguyệt Đại Hung bị cướp bóc
Chương 2103 - Song phương lao tới, mới có ý nghĩa…
Chương 2104 - Song phương lao tới, mới có ý nghĩa… (2)
Chương 2105 - Đánh nhau ! Đánh nhau !
Chương 2106 - Hỗn tử cấm khu đúng không?
Chương 2107 - Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ không hợp thói thường
Chương 2108 - Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ không hợp thói thường (2)
Chương 2109 - Túi phân Urea khổng lồ
Chương 2110 - Ngươi cũng có mặt mũi thật nha!
Chương 2111 - Ngươi cũng có mặt mũi thật nha! (2)
Chương 2112 - Biến cố chiến trường
Chương 2113 - Linh hồn lực khủng bố
Chương 2114 - Ta phát bệnh khi nào…
Chương 2115 - Ta phát bệnh khi nào… (2)
Chương 2116 - Nói hiệu trưởng nghe, ngươi làm có đúng không?
Chương 2117 - Cần gì phải như vậy? Nhất định phải ngăn được cơn sóng này !
Chương 2118 - Liễu Phong xảy ra chuyện ?
Chương 2119 - Liễu Phong xảy ra chuyện ? (2)

Chương 2120 - Sự kiện thứ ba mươi chín!

Chương 2121 - Liễu Phong, thiên tài ngày xưa, ngắt kết nối…

Chương 2122 - Nhất định sẽ nhét đạn hạt nhân vào dạ dày của ngươi!

Chương 2123 - Nhất định sẽ nhét đạn hạt nhân vào dạ dày của ngươi! (2)

Chương 2124 - Chẳng lẽ là ngươi?

Chương 2125 - Đến lúc nổi loạn rồi!

Chương 2126 - Thế cục dần dần mất khống chế

Chương 2127 - Thế cục dần dần mất khống chế (2)

Chương 2128 - Anh linh Long Uyên Thành.

Chương 2129 - Xin chiến!

Chương 2130 - Xin chiến! (2)

Chương 2131 - Đỡ toà nhà đang đổ

Chương 2132 - Ta là Lăng Trần

Chương 2133 - Ta là Lăng Trần (2)

Chương 2134 - Husky cấp SSS

Chương 2135 - Tội phạm ca của ngươi sợ ngươi không bị đánh!

Chương 2136 - Tội phạm ca của ngươi sợ ngươi không bị đánh! (2)

Chương 2137 - Chúng ta có thể trò chuyện một chút

Chương 2138 - Thiên phú dị bẩm của Lăng Trần

Chương 2139 - Thiên phú dị bẩm của Lăng Trần (2)

Chương 2140 - Lăng Trần và Trần Thư

Chương 2141 - Ác Ma Thần Tướng cấp SSS!

Chương 2142 - Chung Cực Bạo Tẩu Dược Tề

Chương 2143 - Chung Cực Bạo Tẩu Dược Tề (2)

Chương 2144 - Cảnh giới người linh hợp nhất
Chương 2145 - Không Gian Thỏ tiến hoá huyết mạch
Chương 2146 - Không Gian Thỏ tiến hoá huyết mạch (2)
Chương 2147 - Con Khế Ước Linh thứ năm
Chương 2148 - Tình thế lưỡng nan
Chương 2149 - Tình thế lưỡng nan (2)
Chương 2150 - Quả nhiên vô sỉ…
Chương 2151 - Cứu cực thể Husky hàm kim lượng!
Chương 2152 - Cứu cực thể Husky hàm kim lượng! (2)
Chương 2153 - Quên ta từng làm nghề cũ?
Chương 2154 - Song phương cuối cùng tiến đánh
Chương 2155 - Song phương cuối cùng tiến đánh (2)
Chương 2156 - Át chủ bài cuối cùng của Lăng Trần
Chương 2157 - Sức mạnh đến từ linh hồn
Chương 2158 - Yêu nghiệt Lăng Trần, chết!
Chương 2159 - Yêu nghiệt Lăng Trần, chết! (2)
Chương 2160 - Ngươi xác định, hiện giờ, nhân loại đang ở thế yếu sao?
Chương 2161 - Đánh ngươi dư sức!
Chương 2162 - Chân chạy vặt này, bổn đại vương chắc chắn phải làm!
Chương 2163 - Chân chạy vặt này, bổn đại vương chắc chắn phải làm! (2)
Chương 2164 - Lão gia tử, ngài đừng có tùy tiện như vậy!
Chương 2165 - Hạt nhân của các ngươi tới rồi, đến ký nhận đi!
Chương 2166 - Hạt nhân của các ngươi tới rồi, đến ký nhận đi! (2)
Chương 2167 - Bằng hữu kiểu gì mà nhân vật phụ cũng không được xếp vào?

Chương 2168 - Hôm nay, một người cũng không được thoát!
Chương 2169 - Hôm nay, một người cũng không được thoát! (2)
Chương 2170 - Đề nghị của ta là đánh nhau
Chương 2171 - Đây chính là các ngươi ra tay?!
Chương 2172 - Đây chính là các ngươi ra tay?! (2)
Chương 2173 - Nhỡ ngươi biển thủ thì xử lý thế nào?
Chương 2174 - Cứu Thế Giáo Hội, huỷ diệt!
Chương 2175 - Cho ngươi một cái giá hữu nghị
Chương 2176 - Cho ngươi một cái giá hữu nghị (2)
Chương 2177 - Ngươi đúng là nghịch thiên
Chương 2178 - Huyết dịch thần bí
Chương 2179 - Huyết dịch thần bí (2)
Chương 2180 - Ngài có cần phải kiêu ngạo như vậy không…
Chương 2181 - Lão gia tử, ngài đã từng thất bại chưa?
Chương 2182 - Các ngươi thật sự biến thái!
Chương 2183 - Các ngươi thật sự biến thái! (2)
Chương 2184 - Dẫn các huynh đệ xông lên
Chương 2185 - Chấn hưng Niệu tố đoàn
Chương 2186 - Chấn hưng Niệu tố đoàn (2)
Chương 2187 - Sự biến hóa của Tinh không di tích
Chương 2188 - Trận chiến cuối cùng của các đại Anh Linh
Chương 2189 - Trận chiến cuối cùng của các đại Anh Linh (2)
Chương 2190 - Chín mươi điểm dựa vào hack
Chương 2191 - Ánh sáng và nhiệt độ cuối cùng của Anh Linh
Chương 2192 - Tạo nên thái bình thịnh thế!
Chương 2193 - Tạo nên thái bình thịnh thế! (2)

Chương 2194 - Tạm thời chấm dứt chiến tranh

Chương 2195 - Ngươi đã là một Khế Ước Linh trưởng thành rồi

Chương 2196 - Ngươi đã là một Khế Ước Linh trưởng thành rồi (2)

Chương 2197 - Đại sự nhân sinh của Tội phạm ca

Chương 2198 - Tặng ít Đặc Sản địa phương thành phố Nam Giang

Chương 2199 - Tặng ít Đặc Sản địa phương thành phố Nam Giang (2)

Chương 2200 - Sau đó, không còn sau đó nữa…

Chương 2201 - Chương 2201

Chương 2202 - Chương 2202

Chương 2203 - Mèo thần vô địch

Chương 2204 - Lão gia tử hành động trộm nhà

Chương 2205 - Lão gia tử hành động trộm nhà (2)

Chương 2206 - Không thể không nói, cái này rất hung hãn

Chương 2207 - Ngươi cố ý hay là không cẩn thận?

Chương 2208 - Ngươi cố ý hay là không cẩn thận? (2)

Chương 2209 - Đừng gấp, lập tức tiễn các ngươi thăng thiên

Chương 2210 - Thời cơ đột phá Vương cấp!

Chương 2211 - Thời cơ đột phá Vương cấp! (2)

Chương 2212 - Thêm lượng không thêm giá, ta đúng là tận tâm quá đi mất

Chương 2213 - Siêu cấp đạn hạt nhân ghi vào sử sách

Chương 2214 - Tâm thái nổ tung hoặc là thân thể nổ tung

Chương 2215 - Tâm thái nổ tung hoặc là thân thể nổ tung (2)

Chương 2216 - Nó chính là ta, ta chính là nó

Chương 2217 - Nó chính là ta, ta chính là nó (2)

Chương 2218 - Bắt đầu đột phá Vương Cấp…
Chương 2219 - Thập đại Hung Hoàng ngủ say…
Chương 2220 - Các Thú Hoàng kể khổ…
Chương 2221 - Các Thú Hoàng kể khổ… (2)
Chương 2222 - Thực sự làm cho Hung Hoàng nhức đầu…
Chương 2223 - Cảnh giới thật sự của lão gia tử!
Chương 2224 - Cảnh giới thật sự của lão gia tử! (2)
Chương 2225 - Ngươi và ta cùng một cấp bậc !
Chương 2226 - Không.gian cấm ky dưới Thánh Ngự Đảo
Chương 2227 - Không.gian cấm ky dưới Thánh Ngự Đảo (2)
Chương 2228 - Thời Gian Minh Nguyệt năm trong tay
Chương 2229 - Chung sống hòa bình, xây dựng đại gia đình hài hòa?
Chương 2230 - Chung sống hòa bình, xây dựng đại gia đình hài hòa? (2)
Chương 2231 - Khế Ước Linh thứ năm của Trần Thư
Chương 2232 - Ta cảm thấy lão gia tử nói đúng…
Chương 2233 - Ta cảm thấy lão gia tử nói đúng… (2)
Chương 2234 - Truyền Kỳ đại chiến đáng sợ
Chương 2235 - Lần đầu Đại Miêu Vương hiển uy
Chương 2236 - Lần đầu Đại Miêu Vương hiển uy (2)
Chương 2237 - Thì ra là muốn cảm giác kích thích này
Chương 2238 - Chỉ có thể nói… Hợp tình hợp lý
Chương 2239 - Chỉ có thể nói… Hợp tình hợp lý (2)
Chương 2240 - Thà cho chó ăn cũng không để lại cho các ngươi
Chương 2241 - Thà cho chó ăn cũng không để lại cho các ngươi (2)

Chương 2242 - Thánh Ngự Hội?
Chương 2243 - Đây là lời mà con người có thể nói sao?
Chương 2244 - Bí mật của Thánh Ngự Hội
Chương 2245 - Bí mật của Thánh Ngự Hội (2)
Chương 2246 - Lại tiến về Truyền Kỳ chiến trường
Chương 2247 - Lại tiến về Truyền Kỳ chiến trường (2)
Chương 2248 - Sát chiêu của mười hung thú
Chương 2249 - Sát chiêu của mười hung thú (2)
Chương 2250 - Tồn tại vượt qua Truyền Kỳ?
Chương 2251 - Ninh Bất Phàm, trữ tử bất phàm
Chương 2252 - Truyền Kỳ đại chiến kết thúc
Chương 2253 - Truyền Kỳ đại chiến kết thúc (2)
Chương 2254 - Trần Thư lại mất khống chế
Chương 2255 - Trần Thư lại mất khống chế (2)
Chương 2256 - Chuyện cũ ngàn năm trước
Chương 2257 - Cúc cung tận tuy, chết thì mới dừng
Chương 2258 - Cúc cung tận tuy, chết thì mới dừng (2)
Chương 2259 - Truyền Kỳ cảnh giới tựa như rãnh trời
Chương 2260 - Lão gia tử, chúng ta không cần cưỡng ép giải thích…
Chương 2261 - Lão gia tử, chúng ta không cần cưỡng ép giải thích… (2)
Chương 2262 - Chương mở đầu thời đại mới
Chương 2263 - Ngươi thật sự là phản nghịch…
Chương 2264 - Ngươi thật sự là phản nghịch… (2)
Chương 2265 - Chuẩn bị sẵn sàng, mộ tổ muốn bốc cháy rồi
Chương 2266 - Tụ Linh Trận Pháp biến thái
Chương 2267 - Tụ Linh Trận Pháp biến thái (2)

Chương 2268 - Bắt đầu kế hoạch tu luyện!

Chương 2269 - Làm sao lại không giống với ta tưởng tượng

Chương 2270 - Làm sao lại không giống với ta tưởng tượng (2)

Chương 2271 - Tác dụng của Ẩn Thân Dược Tề

Chương 2272 - Ngẫu nhiên gặp Thiên Kỵ Sĩ?

Chương 2273 - Thiên Thỏ nằm nhà cũng trúng đạn?

Chương 2274 - Thiên Thỏ nằm nhà cũng trúng đạn? (2)

Chương 2275 - Làm đủ trò xấu…

Chương 2276 - Dần dần xuất hiện nhân loại biến chất

Chương 2277 - Dần dần xuất hiện nhân loại biến chất (2)

Chương 2278 - Tội của ngươi xem ra không sai…

Chương 2279 - Tên này không phải là Trần Thư giả mạo đấy chứ?

Chương 2280 - Tên này không phải là Trần Thư giả mạo đấy chứ? (2)

Chương 2281 - A… a!!

Chương 2282 - A… a!! (2)

Chương 2283 - Chư vị tổ tiên, thời đại đã thay đổi rồi!

Chương 2284 - Được rồi, cảm ơn

Chương 2285 - Thời đại của A Lương ta cuối cùng cũng đã đến rồi!

Chương 2286 - Thời đại của A Lương ta cuối cùng cũng đã đến rồi! (2)

Chương 2287 - Làm phiền các ngươi cùng đồng quy vu tận…

Chương 2288 - Ngươi thực sự chọn mộ địa hả

Chương 2289 - Ngươi thực sự chọn mộ địa hả (2)

Chương 2290 - Thuốc Thú Hoàng trị bệnh

Chương 2291 - Lại giết Truyền kỳ hung thú

Chương 2292 - Lại giết Truyền kỳ hung thú (2)
Chương 2293 - Hắn là người rất khiêm tốn…
Chương 2294 - Thiên phú bổ trợ của Đại Mao Vương
Chương 2295 - Thiên phú bổ trợ của Đại Mao Vương (2)
Chương 2296 - Quét sạch tư nguyên của di tích
Chương 2297 - Ngươi đúng là biết cách gây xích mích châm ngòi ly gián
Chương 2298 - Ngươi đúng là biết cách gây xích mích châm ngòi ly gián (2)
Chương 2299 - Đỉnh thế
Chương 2300 - Giết đến điên rồi…
Chương 2301 - Đánh chủ ý tới Xích tử chi tâm
Chương 2302 - Đánh chủ ý tới Xích tử chi tâm (2)
Chương 2303 - Đại sư lừa dối lên sàn
Chương 2304 - Chân tướng phơi bày
Chương 2305 - Chân tướng phơi bày (2)
Chương 2306 - Hình như mắc bẫy rồi…
Chương 2307 - Điều này so với giết bọn hắn còn khó chịu hơn
Chương 2308 - Điều này so với giết bọn hắn còn khó chịu hơn (2)
Chương 2309 - Chỉ là đang thông báo cho ngươi mà thôi
Chương 2310 - Vương cấp Tam tinh
Chương 2311 - Năng lực bảo mệnh mạnh nhất thế giới
Chương 2312 - Năng lực bảo mệnh mạnh nhất thế giới (2)
Chương 2313 - Thiên kỵ sĩ vô tư hiến dâng
Chương 2314 - Thiên kỵ sĩ vô tư hiến dâng (2)
Chương 2315 - Cho ngươi ăn bể bụng luôn!
Chương 2316 - Một tên tội phạm lại coi trọng binh pháp sao?

Chương 2317 - Huyết mạch thần bí của Hệ thống
Chương 2318 - Huyết mạch thần bí của Hệ thống (2)
Chương 2319 - Thời Không Long Thỏ
Chương 2320 - Thời đại của Thiên Kỵ Sĩ?
Chương 2321 - Thời đại của Thiên Kỵ Sĩ? (2)
Chương 2322 - Ba Xà
Chương 2323 - Ba Xà (2)
Chương 2324 - Chết không nhắm mắt
Chương 2325 - Đại hung rơi vào tuyệt cảnh
Chương 2326 - Đại hung rơi vào tuyệt cảnh (2)
Chương 2327 - Tinh Không, nơi mai táng Truyền Kỳ
Chương 2328 - Các tiểu đệ, chờ bổn hoàng chở về
Chương 2329 - Các tiểu đệ, chờ bổn hoàng chở về (2)
Chương 2330 - Cùng nhà vệ sinh lôi kéo Hồn Long Hoàng
Chương 2331 - Thật tình mời ngươi lên bàn
Chương 2332 - Thật tình mời ngươi lên bàn (2)
Chương 2333 - Chờ đại ca của ta đến thanh toán!
Chương 2334 - Thần cực điểm kỹ năng
Chương 2335 - Mục tiêu: tam đại di tích
Chương 2336 - Mục tiêu: tam đại di tích (2)
Chương 2337 - Chinh phục di tích là đơn giản như vậy
Chương 2338 - Thanh âm thần bí đến từ Tinh Không
Chương 2339 - Thanh âm thần bí đến từ Tinh Không (2)
Chương 2340 - Hy vọng sống sót?
Chương 2341 - Con của Thú Tổ: Giới Long
Chương 2342 - Con của Thú Tổ: Giới Long (2)
Chương 2343 - Đó là một câu chuyện xưa rất dài…

Chương 2344 - Đó là một câu chuyện xưa rất dài… (2)

——— o O o ———

Chương 1: Ta đã từng nói rồi, hắn siêu dũng cảm (1)

- Hì hì…

- Khà khà khà khà…

Một trận cười vô cùng kỳ quái truyền ra.

Tất cả mọi người trong phòng học đều nhìn ra phía sau, trên mặt treo nét quái dị.

Một tên nam sinh đang tựa đầu nằm lên trên bàn, trong miệng không ngừng phát ra tiếng cười kỳ quái, thân thể cũng càng run rẩy, để lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn.

- Trần Thư!

Sắc mặt của lão sư ở trên bục giảng lập tức đen lại, hắn lạnh giọng mở miệng nói.

Nhưng cũng chỉ có mỗi tiếng cười "hì hì" đáp lại hắn.

Chủ nhiệm lớp Lý Viễn cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà cầm một viên phấn viết trong tay trực tiếp ném về phía Trần Thư.

Vút!

Quả nhiên, viên phấn vô cùng chính xác đập phải Trần Thư… bạn cùng bàn của hắn.

- Lý lão sư… ta…

Vẻ mặt của Trương Đại Lực vô cùng ủy khuất, hắn ta đây là ngồi không mà cũng trúng đạn sao?

- Đánh thức Trần Thư dậy!

Lý Viễn cũng mặt không đổi sắc.

- Trần Thư! Trần Thư!

Trương Đại Lực chỉ có thể làm theo, không ngừng vừa đẩy vừa gọi bạn cùng bàn của hắn ta.

- Đừng ồn ào… hì hì hì…

Nào biết Trần Thư vẫn đong đưa lấy thân thể y nguyên như vậy, còn kèm theo đó là tiếng cười hèn mọn.

Nhìn thấy tình cảnh này, sắc mặt Lý Viễn càng ngày càng đen, mắt thấy sắp muốn nổi giận rồi.

Trương Đại Lực biết hắn ta cần phải làm gì đó.

- Ra về rồi…

Trương Đại Lực nói nhẹ một câu.

- Đi!

Trần Thư gần như là phản ứng theo bản năng, thân thể của hắn lập tức đứng thẳng dậy, thậm chí còn đá bay chiếc ghế ra xa.

Nhìn thấy một màn như thế, bạn cùng lớp đều nhịn không được mà cười xùy ra tiếng.

Trần Thư vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc cũng có hơi chậm chạp, một mặt tràn đầy vẻ mờ mịt.

Tan học thôi mà có cần phải cười lớn tiếng như vậy hả?

Có thể bình tĩnh một chút giống như ta hay không hả?

Hắn xoa xoa hai đôi mắt nhập nhèm của mình, đột nhiên trông thấy một gương mặt đen kịt tràn đầy trong tầm mắt của hắn.

- Ôi đệt! Cái quái gì vậy?

Hắn kinh hô ra tiếng.

Một giây sau, Trần Thư lập tức phản ứng lại được, thân thể càng giật bắn mình một cái.

- Chào Lý lão sư…

- Mơ thấy mộng đẹp nhỉ?

Gương mặt của Lý Viễn đen như than đá, thậm chí còn khiến người ta lo rằng không biết nó có thể tự cháy bùng lên hay không.

- Không có… hì hì…

Trần Thư liền vội vàng lắc đầu. Dường như nghĩ đến cảnh tượng trong mộng, hắn lại đột nhiên cười khì khì lần nữa.

Lý Viễn hít sâu một hơi, cưỡng ép đè lại cơn giận của mình.

- Đại ca, ngươi thật đúng là không sợ cái gì mà…

Trương Đại Lực ở một bên mang theo ánh mắt tràn ngập vẻ kính nể, quả thực là một bộ dạng ngước nhìn thần tượng của cuộc đời mình vậy.

Trần Thư cũng phản ứng lại, hắn cưỡng ép bản thân thu tiếng cười lại, ngậm miệng không nói gì.

- Sao lại ngủ trong giờ học hả?

Khuôn mặt của Lý Viễn rất nghiêm túc.

- Ta thân là một học sinh, ngủ gật trong giờ học toán cũng là chuyện rất hợp tình hợp lý mà.

Trong lòng Trần Thư không khỏi nghĩ thầm. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Lý Viễn, hắn vẫn nhịn xuống mà không nói thẳng ra.

Lý Viễn trừng lớn hai mắt, cuối cùng dường như là nghĩ đến điều gì đó, hắn không tiếp tục nổi giận nữa.

Hắn trở lại trên bục giảng, chỉ vào tấm bảng đen.

- Đáp án của đề bài ta vừa mới giảng là cái gì, làm sai thì cút ra khỏi phòng học.

Thân hình của Trần Thư chấn động mãnh liệt. Hắn xoa xoa hai mắt mình.

Nhưng khi hắn trông thấy đề bài ở phía trên thì trong nháy mắt đã ngổn ngang.

- Trong những ngày đầu của Phục Tô Lịch, câu khẩu quyết mà Ngự Thú Sư ký kết với Khế Ước Linh là gì?

Trần Thư một mặt mờ mịt, trong đầu xuất hiện ba câu hỏi liên tiếp trong triết học.

- Ta là ai?

- Ta đang ở đâu?

- Chết tiệt, đây là cái thứ gì vậy chứ?

Tiết học này không phải là tiết toán sao?

Hắc Toàn Phong Lý Quỳ không phải là lão sư số học à?

Nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của hắn, gương mặt của Lý Viễn càng ngày càng đen, phấn viết trong tay cũng bị hắn bóp nát.

Cơn giận của hắn đã bừng bừng dâng lên, hoàn toàn có thể phóng thích ra kỹ năng tất sát rồi.

Giờ khắc này, Trần Thư biết mình phải nói ra một đáp án thì mới có thể vãn hồi cục diện được.

Khẩu quyết… Khẩu quyết…

Cuối cùng, hắn thử thăm dò mà mở miệng nói.

- Cos đối, sin bù, phụ chéo, khác… pi tan? (*)

(*) câu gốc là 奇 变偶不变 , 符号 … 看象限 : “sin cos tan không đổi, khẩu hiệu… nhìn góc vuông?”, mình đổi cho thuần việt hơn.

Ầm!

Cuối cùng Lý Viễn cũng nhịn không được mà đập một chưởng lên trên bàn giảng.

- Đây là cái thứ quái gì hả?

- Lý lão sư, đừng nóng giận, cho ta một cơ hội nữa đi!

Trần Thư nhanh chóng mở miệng, hắn muốn tạm thời ngăn chặn cơn nộ khí của chủ nhiệm lớp.

- Đề bài đã vượt ra khỏi phạm vi kiến thức của ta rồi, đề trắc nghiệm mới là điểm mạnh của ta!

- Trắc nghiệm, trắc nghiệm! Có phải cậu chỉ biết mỗi trắc nghiệm hay không hả?

Lý Viễn lớn tiếng gầm thét một tiếng, thậm chí ngay cả mặt đất dường như cũng chấn động lên một cái.

- Đinh! Thành công kích hoạt hệ thống lựa chọn Ngự Thú!

Trong đầu Trần Thư bỗng vang lên một âm thanh khiến cho hắn lại hoảng loạn một lần nữa.

Chương 2: Ta đã từng nói rồi, hắn siêu dũng cảm (2)

Ngay sau đó, trước mắt của hắn lại xuất hiện ba hàng chữ.

[Lựa chọn thứ nhất: Thành thật thừa nhận sai lầm, hứa hẹn sau này sẽ không tiếp tục phạm lỗi nữa. Ban thưởng nhiệm vụ: Ngự Thú Lực thiểu lượng]

[Lựa chọn thứ hai: giang hai tay ra, tình chân ý thiết mà nói: "Vốn định lấy thân phận học bá để ở chung với ngươi, thế mà đổi lấy lại là xa lánh. Ta lật mặt rồi, ta là học tra, ta chả biết cái gì hết!" Ban thưởng nhiệm vụ: Hỏa Diễm Dược Dịch hạ phẩm]

[Lựa chọn thứ ba: Giữ yên lặng, cúi đầu không trả lời. Ban thưởng nhiệm vụ: độ phục tùng Khế Ước Linh +1]

Hào quang của nhân vật chính?

Mặc dù Trần Thư rất mờ mịt, nhưng lực phản ứng cũng không chậm, vừa nhìn là đã biết đây chính là đãi ngộ của nhân vật chính rồi.

Xem ra hắn chỉ cần đưa ra lựa chọn là sẽ có thể nhận được đủ loại ban thưởng, tuy rằng hắn chẳng biết những phần thưởng này có tác dụng gì nữa.

Nhưng quan tâm đến nó làm gì, cứ chọn là được rồi.

Hắn liếc mắt đánh giá, đưa ra kết luận trong chớp mắt.

Ba phần thưởng của ba sự lựa chọn thoạt nhìn rất bình thường, "thiểu lượng", "hạ phẩm", "+1", các loại từ ngữ này đều lộ ra vẻ qua không biết điều.

- Thật đúng là một hệ thống keo kiệt.

Tuy là phần thưởng thoạt nhìn đều rất tầm thường, thế nhưng chắc hẳn tác dụng của Hỏa Diễm Dược Dịch hạ phẩm là tốt nhất.

Về phần nội dung của những sự lựa chọn, Trần Thư chẳng thèm để tâm đến một chút nào cả, hắn chỉ quan tâm về phần thưởng mà thôi.

Thế tục lúc nào cũng khiến nam nhân trở nên không lo không sợ…

Huống chi căn cứ vào quy luật "hai ngắn một dài" (*) thông dụng, có lẽ hắn cũng sẽ lựa chọn hàng thứ hai.

(*) ngôn ngữ giới trẻ khi làm trắc nghiệm, ý chỉ khi có ba sự lựa chọn nhưng có hai câu ngắn một câu dài thì sẽ chọn câu dài.

Chỉ thấy sắc mặt Trần Thư rất thong dong. Hắn nhìn về phía Lý Viễn, thậm chí còn nhìn mọi người ở xung quanh, cứ như là một vị lãnh đạo đang thị sát vậy, còn thiếu chắp hai tay ra sau lưng, miệng lưỡi hách dịch mà thôi.

Sau đó, hai tay của hắn mở ra, một mặt tràn đầy nghiêm túc.

- Vốn định lấy thân phận học bá để ở chung với mọi người, thế mà đổi lấy lại là xa lánh.

Trần Thư nói tới đây, hắn lại thở dài một hơi.

- Ta ngả bài rồi, ta là học tra, ta chả biết cái gì cả!

Yên tĩnh!

Sự tĩnh lặng đầy chết chóc!

Thậm chí ngay cả bầu không khí trong phòng học dường như cũng đông đặc lại.

Tất cả mọi người nhìn về phía Trần Thư, vẻ kính nể trong mắt quả thật là muốn lây nhiễm cả phòng học.

Đó là tấm gương để noi theo đó!

Hỏi thử mấy người khóa trên xem có ai dám động vào họng súng của "Hắc Toàn Phong" hay không chứ?

Đây quả thực là đứng ở trên đầu sóng ngọn gió, ôm chặt lấy nhật nguyệt và xoay tròn mà!

- Trần Thư, đi theo ta đến văn phòng một chuyến!

Sắc mặt của Lý Viễn đột nhiên bình tĩnh lại, nhưng lại mang đến cho người ta một áp lực vô hình.

Nhìn thấy Lý Viễn đã rời phòng học, Trần Thư sửa sang lại áo sơ mi, đồng thời trong đầu cũng vang lên âm thanh.

- Lựa chọn thành công! Nhận được phần thưởng: Hỏa Diễm Dược Dịch hạ phẩm!

- Xét thấy kí chủ quá dũng cảm, ban thưởng thêm: độ phục tùng Khế Ước Linh +1!

- Dược dịch đã tự động để vào bên trong không gian của hệ thống!

Trần Thư chậm rãi sải bước chân đi ra khỏi phòng học, tựa như một vị dũng sĩ sắp xuất chinh vậy.

Mà tất cả các đồng học trong phòng học đều nhìn chăm chú bóng lưng của hắn, phảng phất cứ như thể muốn chờ đợi hắn khải hoàn trở về.

Một tràng gió tanh mưa máu bắt đầu ập tới.

Sau khi hai người rời đi, các bạn học mới bắt đầu lên tiếng nghị luận.

- Tình huống gì thế này? Trần Đại Bì uống nhầm thuốc à? Dũng cảm như vậy sao?

- Đây quả thực là đang gây hấn với uy nghiêm của Hắc Toàn Phong đó, thiên tài của lớp Ngự Thú khóa trên cũng không dám làm càn như vậy đâu.

- Đại lực, chuyện gì xảy ra vậy? Ngươi và Trần Bì ngồi cùng bàn với nhau, chắc hẳn biết tình hình chứ hả?

Mặc dù tên của Trần Thư khá là nghiêm chỉnh, thế nhưng cách đối nhân xử thế lại vô cùng trơ tráo.

Mạch não của hắn cũng không giống như người bình thường, vậy mới đặt cho hắn cái biệt danh là “Trần Bì” này.

Trương Đại Lực đứng thẳng người lên, một mặt ngạo nghễ.

- Nói nhảm, đương nhiên bạn cùng bàn của ta chẳng phải hạng tầm thường gì rồi. Ta đã nói rồi, hắn siêu dũng cảm đó.

- Hôm nay mọi người chuẩn bị cáng cứu thương đầy đủ đi, cho dù có khiêng thì chúng ta cũng phải khiêng hắn trở về!

Mỗi người đều bày ra bộ dạng giống như đang mặc niệm vậy.

Nếu như đổi lại người khác, dám khiêu khích Hắc Toàn Phong như thế này, tuyệt đối sẽ bị cho là tinh thần xuất hiện vấn đề gì đó.

Nhưng là Trần Thư, thỉnh thoảng hắn không bình thường cũng là chuyện rất bình thường.

- Nói thử xem, chuyện gì đã xảy ra?

Lý Viễn ngồi lên trên ghế ngồi trước bàn làm việc, sau đó đốt cháy một điếu thuốc.

- Lý lão sư, gần đây rất có thể tinh thần của ta xảy ra chút vấn đề.

- Ngươi đã dùng cái cớ này hai mươi ba mươi lần rồi, đổi cái khác đi.

Trần Thư:

- Ta…

Lý Viễn hút nhẹ một ngụm thuốc, hai mắt nhắm hờ lại mà nhìn về phía Trần Thư.

Chương 3: Chết tiệt! Thế giới quan của ta sụp đổ rồi!

- Đề bài trên bảng đen hôm nay, ngươi thật sự không biết làm?

Mặc dù thoạt nhìn Lý Viễn cao lớn thô kệch, nhưng cách đối nhân xử thế lại cực kỳ cẩn thận, có thể nhìn ra lúc đó Trần Thư rất mờ mịt.

Đề bài kia chỉ là đề cơ bản nhất trong nhất đề cơ bản, hoàn toàn có tay là đã làm được, cho dù là học sinh tiểu học cũng biết làm.

- Lão sư, ta thật sự không biết, bây giờ ta cũng không biết cái gì gọi là Ngự Thú Sư nữa.

Hắn chỉ ngủ gật trên lớp một giấc thôi mà cả thế giới đều đã thay đổi hết rồi.

Những con số quen thuộc đã biến mất, đổi lại là những kiến thức về cái gì mà Ngự Thú Sư lung tung gì đó, rồi lại thức tỉnh một cái hệ thống không thể hiểu thấu nào đó.

- Vừa hay hôm nay là thứ bảy, ngày mai sẽ là cuối tuần, ngươi đi về nghỉ một ngày đi.

Ngoài dự liệu là Lý Viễn không hề làm khó Trần Thư.

Thoạt nhìn tính khí của hắn rất nóng nảy, nhưng cũng chỉ là nói năng chua ngoa nhưng trong lòng mềm yếu, huống chi hắn ta và cha của Trần Thư lại quen biết với nhau.

- Cảm ơn Lý lão sư.

Trần Viễn cầm tờ giấy nghỉ phép trên bàn lên rồi quay người chuẩn bị rời đi.

Thật sự là hắn cần thời gian để điều chỉnh lại một chút.

Chỉ ngủ có một giấc mà hắn cảm thấy như cả thế giới quan của bản thân đều đã… sụp đổ cả rồi…

- Hôm nay là ngày lành tháng tốt, những chuyện trong lòng đều sẽ có thể thành hiện thực.

Trần Thư huýt sáo, nhìn ngôi trường học trống rỗng.

Hiện tại là thời gian lên lớp, đương nhiên sẽ không có học sinh xuất hiện.

Tuy là thế giới đã thay đổi, nhưng người quen cũng không hề đổi thay.

Tất nhiên Trần Thư cũng nhập gia tùy tục, huống chi bản thân hắn còn thức tỉnh một hệ thống, hiển nhiên đây là một chuyện tốt.

- Đồng học! Bây giờ là thời gian lên lớp, sao ngươi lại đi dạo trong trường học thế!

Một vị lão sư của trường học nhìn thấy Trần Thư đang đi dạo.

- Ta có bệnh.

- …

Nhìn bóng lưng hăng hái của đối phương, trong giọng nói lại còn ẩn chứa vẻ kiêu ngạo và tự hào.

Phương Kha nói nhỏ:

- Xem ra là bệnh không nhẹ.

Trần Thư đạp chiếc xe đạp công cộng, rất nhanh là đã về đến nhà.

- Nhi tử, ngươi không sao chứ?

Mới vừa đến nhà, mẹ của Trần Thư một mặt ân cần dò hỏi.

Hiển nhiên là chủ nhiệm lớp Lý Viễn đã gọi điện thoại về nhà từ trước rồi.

- Mẹ, ta không sao, chỉ là có quá nhiều mơ màng thôi.

Trần Thư về đến nhà, hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

- Đúng rồi lão mụ, hiện tại là năm 2021 sao?

- Nói nhăng gì đấy, hiện tại là Phục Tô Lịch năm 980.

- Xem ra ta vẫn chưa hoàn toàn khôi phục lại được.

Trần Thư xoa xoa huyệt thái dương, sau đó xoay người trở về phòng của mình.

Mặc dù thế giới đã thay đổi rồi, thế nhưng khoa học kỹ thuật lại không có biến hóa gì, muốn hiểu biết tin tức về thế giới, tất nhiên internet là một sự lựa chọn hiệu quả nhất.

Trần Thư thuần thục bật máy tính lên, lại pha cho mình một ly cà phê nóng hôi hổi.

- Ngược lại ta muốn xem thử xem rốt cuộc thế giới đã biến thành cái bộ dạng gì rồi.

Trần Thư không ngừng lướt xem những tin tức trên mạng.

Vốn cho là hắn đã chuẩn bị sẵn sàng hết cả rồi, thế nhưng hắn vẫn có chút không thể kìm chế được.

- Chấn kinh! Một minh tinh Ngự Thú Sư nào đó thế mà lại bị bại lộ bê bối kinh thiên động địa, bây giờ lại đi lên trên con

đường Thuần Ngục Phong.

- Vinh Quang Ngự Thú đã mở ra mùa giải mới, chờ ngươi tới chiến!

- Thanh Nguyên Sơn của thành phố Bắc Ly xuất hiện cánh cửa không gian Dị Thứ Nguyên mới, các hung thú ở trong đó lấy thuộc tính Phong làm chủ, mong chờ các vị Ngự Thú Sư giáng lâm!

- Tin sốt! Chấp hành quan thủ tịch của tập đoàn Phi Tấn đột phá tới Ngự Thú Sư Vương Cấp, Khế Ước Linh mới thế mà lại là Cực Băng Đế Xí Nga cấp SS!

Tay phải của Trần Thư di chuyển con chuột, tay trái lại không ngừng xoa huyệt thái dương.

Trời ạ! Đau đầu quá!

Chỉ trong thời gian mấy tiếng, thế giới quan của Trần Thư không ngừng sụp đổ, lại không ngừng được xây dựng một lần nữa.

Cuối cùng hắn cũng đã hiểu rõ được một vài điểm cơ bản của thế giới này rồi.

Bây giờ thế giới đã có sự thay đổi cực lớn, mỗi một thành thị đều sẽ ngẫu nhiên xuất hiện cổng không gian Dị Thứ Nguyên.

Không chỉ là bên trong Hoa Quốc mà cổng không gian Dị Thứ Nguyên có đến vài trăm cái, bên trong có đủ các loại hung thú, mức độ nguy hiểm có thể nói là tràn đầy.

Nhưng tất nhiên nhân loại cũng sẽ có phương thức ứng đối, đó chính là Ngự Thú Sư.

Mỗi người đều có thể tiến hành nghi thức thức tỉnh vào năm mười lăm tuổi. Nếu như có thể mở ra thiên phú Ngự Thú, đồng thời còn ký kết khế ước với sinh linh của dị giới, vậy thì sẽ có hi vọng trở thành Ngự Thú Sư.

Ngự Thú Sư cường đại sẽ có thể khống chế Khế Ước Linh tiến hành chiến đấu, trấn thủ cổng không gian Dị Thứ Nguyên, bảo vệ toàn bộ nhân loại.

Điều này tất nhiên cũng mang đến địa vị xã hội cực cao cho Ngự Thú Sư.

- Nhi tử, đi ra ăn cơm.

Trần Thư cầm lấy cà phê, nghiêng ngả lảo đảo đi ra ngoài.

- Thằng nhóc tử này, sao thế hả?

Mẫu thân sờ lên trán của hắn, ân cần hỏi han.

Chương 4: Ta nhất định sẽ trở thành nam nhân Ngự Thú Vương (1)

Đúng lúc này, phụ thân của hắn, Trần Bình tan tầm về đến nhà.

- Nhi tử, nghe nói ngươi bị bệnh à? Ta đặc biệt mua đại lễ cho ngươi này, vừa đúng lúc tiệm thuốc bán hạ giá.

Dứt lời, một túi lớn đầy những loại dược tề lung tung lộn xộn bị ném lên trên ghế sô pha.

- Ta nói lão ba à, ngươi có thể dựa vào đơn thuốc để mua hay không vậy? Ngươi tưởng là mua đồ ăn vặt à?

Khóe miệng Trần Thư co giật một chút. Một đống thuốc ở bên trong kia có thể chữa được tất cả các bệnh, chỉ có không trị được bệnh của hắn.

- Đúng rồi, ba mẹ, các ngươi là Ngự Thú Sư à?

Hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì đó.

Lên mạng suốt mấy canh giờ, ấn tượng mà hắn khắc sâu nhất chính là ba chữ Ngự Thú Sư này.

- Nói nhảm, lão ba chính là đi làm ở một đơn vị Ngự Thú mà.

Phụ thân Trần Bình một mặt ngạo nghễ, đồng thời cũng lấy một hộp quà màu đỏ trong tay ra.

- Vừa hay đây là phần thưởng mà đơn vị phát cho, Hỏa Diễm Dược Dịch hạ phẩm.

Trần Thư nhìn chất lỏng màu đỏ được đựng bên trong cái bình tinh xảo kia, rồi lại nhìn vào ly cà phê đỏ trong tay mình.

- Dược Dịch này là thứ cực kỳ trân quý à?

Hắn nuốt ngụm nước bọt, nhẹ giọng hỏi.

- Tất nhiên rồi, Hỏa Diễm Dược Dịch có thể tăng thuộc tính Hỏa của Khế Ước Linh vĩnh viễn, một bình như vậy e rằng cũng phải tới là mấy ngàn đồng đó.

Trần Bình thận trọng cất Dược Dịch lại.

- Đương nhiên, nhà chúng ta không dùng được, quay đầu bán đi lấy chút tiền về.

- Nhi tử, ngươi đang uống cái gì vậy, đỏ dữ vậy?

Trần Bình đột nhiên nhìn thấy ly cà phê màu đỏ trong tay Trần Thư.

- Không có gì, không có gì.

Trần Thư uống một hơi hết ly cà phê vào trong bụng.

Không nghĩ tới Hỏa Diễm Dược Dịch hạ phẩm mà hệ thống ban thưởng cho lại mắc tiền như vậy. Hắn chỉ là chọn một cái thôi mà đã được thưởng mấy ngàn đồng rồi.

Đáng tiếc, lúc chiều ở trong nhà không nước sôi nên đã bị hắn dùng để pha cà phê luôn rồi…

Khó trách Trần Thư cứ cảm thấy thân thể của mình ấm ấm.

- Cha, người mà uống vào thì có chuyện gì xảy ra không?

- Con người uống cái thứ này làm gì chứ? Đó không phải là thần kinh à?

- …

Trần Thư một mặt đầy vẻ cạn lời, nhưng thân thể ngoại trừ sự ấm áp ra thì cũng không có tác dụng phụ gì khác cả, hắn cũng không thèm để ý đến nữa.

- Lão ba, nếu ngươi đã là Ngự Thú Sư rồi, vậy chắc chắn là có Khế Ước Linh nhỉ?

- Tất nhiên rồi, đó chính là Khế Ước Linh của ta.

Dứt lời, phụ thân chỉ về phía chiếc hồ cá bên trong phòng khách kia, trong đó còn có một con cá màu đỏ đang bơi qua

bơi lại không ngừng.

Trần Thư:

- …

Trong nhà nuôi cá nhiều năm như vậy, thế mà lại là Khế Ước Linh của phụ thân?

- Con cá này có mạnh không ạ?

Trần Thư không ngừng quan sát con cá kia.

Chẳng lẽ đây là một con hung thú siêu cấp, một khi xuất hiện nguy hiểm là lập tức sẽ biến ra bản thể sao?

- Mạnh cái gì mà mạnh? Cha con đây còn là Ngự Thú Sư cấp một, cái con cá kia chỉ có tuổi thọ dài hơn một chút, không khác những con cá bình thường khác là bao cả.

- Vậy mà cha còn ngạo nghễ như vậy làm gì…

Trần Thư ủ rũ cúi đầu.

Cấp bậc của Ngự Thú Sư được chia từ cấp một đến cấp chín, nhưng mà trên cấp chín lại được chia làm Hắc Thiết Cấp, Bạch Ngân Cấp, Hoàng Kim Cấp, cao không chạm tới nữa chính là Vương Cấp.

Ngự Thú Sư cấp một tương đương với người thường, Khế Ước Linh chỉ thuộc loại thú cưng mang tính tượng trưng mà thôi.

- Tên nhóc thối này, con cũng mới cấp không mà còn nói nhảm cái gì.

- Con cũng là Ngự Thú Sư ư?

Trần Thư kinh ngạc.

- Có Khế Ước Linh thì tất nhiên là Ngự Thú Sư rồi.

Cha Trần Bình một kiểu đó là điều dĩ nhiên.

- Vậy Khế Ước Linh của con là gì thế?

Mẹ đúng lúc bưng một chén canh sườn nóng hổi lên, đồng thời ném cho Trần Thư một con búp bê Slime.

- Đây chính là Khế Ước Linh mà con đã ký vào năm con mười lăm tuổi.

Trên trán Trần Thư trượt xuống mấy vạch đen, hai tay vuốt vuốt búp bê Slime trong tay.

- Chúng ta có Khế Ước Linh bình thường không…

- Nói cái gì thế hả thằng nhóc thối, ăn cơm đi!

Cha Trần nói rồi vỗ gáy Trần Thư một cái.

Bỗng nhiên, trong mắt Trần Thư xuất hiện một bảng điều khiển ảo.

Tên gọi: Golden Slime

Tính cách: Lười biếng, tốt bụng.

Thuộc tính: Loại toàn diện

Sinh linh chủng tộc: Loại đặc thù

Tài năng trời cho: [Thích ngủ: Có thể ngủ trong một thời gian dài, khả năng phòng thủ được cải thiện.]

Kỹ năng: [Trùng Chàng: Điên cuồng xông về phía trước, lực sát thương tùy thuộc vào trọng lượng của hai bên, đối mặt với kẻ thù trên mười ký, vui lòng không sử dụng!]

Đánh giá cấp bậc tiềm năng: F

Chủ sở hữu khế ước: Trần Thư (Ngự Thú Sư cấp 0, thiên phú Ngự Thú: Bình thường)

Quả nhiên cái con Slime này là Khế Ước Linh của hắn.

Vẻ mặt Trần Thư mang theo đau thương, tài năng này, kỹ năng này…

Hắn vuốt vuốt đầu Slime, cảm giác như tay đang bóp lấy một cục thạch lớn vậy.

Có sao nói vậy thôi, xúc cảm cũng không tệ lắm.

Loại thuộc tính có thể xem bảng Khế Ước Linh của bản thân này không phải là do hệ thống mang tới, mà đây chính là quy tắc trên thế giới này, mỗi người đều có thể nhìn thấy bảng Khế Ước Linh của chính mình.

Chương 5: Ta nhất định sẽ trở thành nam nhân Ngự Thú Vương (2)

- Òm ọp! Òm ọp!

Dường như cảm nhận được chủ nhân đang vuốt ve, Slime bắt đầu tỉnh lại từ trong giấc ngủ say.

Hai mắt to của nó mở ra, lộ ra vẻ hiền lành vô cùng, không ngừng cọ vào hai tay của Trần Thư.

Mặc dù là Golden Slime, nhưng màu vàng của nó lại giống một màu vàng ảm đạm hơn, từ xa xa nhìn lại, trông nó như là một cục béo phệ biết di chuyển vậy…

- Cha, con đã có Khế Ước Linh rồi nhưng tại sao lại không đi học lớp Ngự Thú vậy ạ?

- Không phải trên bảng điều khiển của Tiểu Hoàng đã viết nguyên nhân rồi đấy à?

- Đâu có đâu…

- Cột xếp hạng tiềm năng đấy.

- …

- Không sao đâu con trai à, cho dù là lớp bình thường thì con cũng có thể trở nên nổi bật mà.

Mẹ hắn gắp cho hắn một miếng xương sườn rồi an ủi nói.

Trần Thư thở dài, trước đây có lẽ là có thể nhưng bây giờ khẳng định là không được rồi.

Học sinh bình thường thi đại học đều là kiến thức văn hóa, trong đó, kiến thức liên quan tới Ngự Thú chiếm một phần rất lớn.

Trần Thư hiện tại có thể nói là cầm bút rồi mờ mịt nhìn xung quanh.

Không được! Phải đi học lớp Ngự Thú mới được!

Bất kể là chuyện gì xảy ra đi nữa thì cũng không thể ngăn cản mình trở thành Ngự Thú Sư!

Thật vất vả mới xuyên qua, hơn nữa còn thức tỉnh cả hệ thống, thế nhưng cuối cùng lại trở thành một người bình thường là chuyện gì đây chứ hả?

Trong lòng Trần Thư hạ quyết tâm. Đột nhiên, trước mắt hắn bỗng xuất hiện hai phương án.

[Phương án một: Nói cho cha mẹ rằng mình nhất định phải đi học lớp Ngự Thú. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực trung lượng.]

[Phương án hai: Hứa hẹn với cha mẹ rằng mình nhất định sẽ thi đậu vào trường đại học trọng điểm của những học sinh bình thường, cố gắng trở thành một người thường. Phần thưởng hoàn thành: Mười triệu tiền mặt, thiên phú Ngự Thú biến mất.]

Má nó!

Trong nháy mắt, lòng tin vốn kiên định của Trần Thư bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sụp đổ.

Nó thật sự đã cho quá nhiều rồi!

- Cha, cho cha hai lựa chọn, một là nhận mười triệu tiền mặt và hai là trở thành Ngự Thú Sư cường đại, cha sẽ chọn như thế nào?

- Chỉ có con nít mới lựa chọn, còn người lớn đều biết… Tất cả chỉ là nhảm nhí.

Bộ dáng Trần Bình như đang nhìn một kẻ ngốc.

- Khụ khụ… Ngài cũng thật là lý trí…

Trần Thư ho khan vài tiếng, bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

- Cha, con muốn đi học lớp Ngự Thú!

Vốn dĩ Trần Thư còn cho rằng cha mẹ hắn sẽ lập tức phản đối, dù sao thì hắn cũng đang trong giai đoạn học kỳ hai của lớp mười một rồi, sắp phải bước vào lớp mười hai.

Bất kể là ở thế giới nào đi chăng nữa thì lớp mười hai đều là một năm cực kỳ quan trọng. Nếu lúc này đột nhiên chuyển lớp thì cũng tương đương với việc đang từ khối văn chuyển sang khối khoa học tự nhiên vậy, với thời gian một năm còn lại thật

sự không có khả năng thi đậu được vào trường đại học lý tưởng.

- Phụt!

Người cha vốn đang ăn cơm nghe vậy thì bỗng nhiên bật cười.

Trần Thư không còn gì để nói, xem ra tính cách của mình đúng thật là hoàn toàn di truyền từ cha rồi.

Người có thể bình thường một chút được không vậy? Đây chính là chuyện lớn cả đời của con trai người đó!

- Con trai, đừng nghịch nữa, mau ăn cơm đi.

- …

Trần Thư xoa xoa huyệt thái dương:

- Cha, con thật sự muốn trở thành Ngự Thú Sư mà, làm người bình thường căn bản không phải là thứ con theo đuổi.

Thế mà bản thân lại có thể buông bỏ một ngàn vạn tiền mặt, mình đúng là nam nhân nhất định phải trở thành Ngự Thú Vương rồi!

Nhìn gương mặt nghiêm túc của Trần Thư, Trần Bình đột nhiên ngừng cười.

- Con thật sự muốn đi học à?

- Vâng!

- Được! Vậy thì cứ học đi!

- ?

Vẻ mặt Trần Thư mờ mịt, dễ dàng như vậy ư?

- Lão Trần, ngươi lại còn làm bậy theo con nữa?

Mẹ mở miệng nói.

Hai người này quá qua loa rồi đấy.

- Con trai đã có ý nghĩ như vậy thì thân làm cha, ta đương nhiên phải ủng hộ rồi.

Dường như mẹ vừa nghĩ đến cái gì đó, thấy vậy cũng không phản đối thêm nữa.

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra trong lòng, xem ra tình hình thực tế cũng không gian nan hiểm trở lắm như trong tưởng tượng.

Có điều, cha mẹ thế mà lại đồng ý một cách dễ dàng như vậy, chẳng lẽ mình là phú nhị đại hay sao? Bất kể là lựa chọn thế nào đi chăng nữa thì kết quả sau cùng đều phải là kế thừa doanh nghiệp của gia đình ư?

- Cha, cha nói thật đi, con có phải là phú nhị đại hay không?

Trần Thư mong đợi mà hỏi.

- Trước đây, cha cũng thường hay hỏi ông nội con về vấn đề này.

Cha Trần Bình khinh bỉ nhìn hắn.

Trần Thư:

- …

- Thứ hai tuần sau cha sẽ tới trường học nói với thầy giáo. Đồ ăn đều muốn nguội cả rồi, mau ăn cơm đi!

Trần Bình ngăn chặn suy nghĩ không nên có của con trai mình.

Cuối tuần, Trần Thư một mực đóng cửa nhốt mình trong phòng. Có thể nói là hắn đang say mê học tập, say mê đến nỗi không cách nào tự kiềm chế.

Thứ hai, trường trung học số hai ở Nam Giang.

- Ngươi muốn để Trần Thư đến lớp Ngự Thú ư?

Lý Viễn với biệt danh Hắc Toàn Phong nhíu mày lại, học kỳ cuối của lớp mười một rồi mà còn muốn chuyển lớp, đây chính là việc lớn.

Chương 6: Các vị gọi ta là Trần thúc là được (1)

- Lão Trần à, không phải là ta không ủng hộ ngươi, nhưng nếu Trần Thư thật sự chuyển lớp thì hắn sẽ gần như là phế luôn đấy.

Chỉ với thời gian là một năm thì thật sự không có cách nào trở thành một Ngự Thú Sư ưu tú được cả.

- Lão Lý, ngươi cũng không cần quan tâm đâu, con trai ta có Khế Ước Linh, có thiên phú Ngự Thú, nhiêu đó cũng đã đủ điều kiện vào lớp Ngự Thú rồi.

Trần Bình và Lý Viễn từng là bạn học cùng lớp, quan hệ của hai người vẫn luôn không tệ.

Lúc này, Lý Viễn có chút lo lắng cho con đường phía trước của Trần Thư.

- Không được! Muốn thi đậu trường đại học trọng điểm hệ Ngự Thú thì vẫn phải đáp ứng yêu cầu về cấp bậc Ngự Thú Sư đó.

Lý Viễn kiên quyết lắc đầu, đưa cho Trần Bình một đóa hoa.

- Thiên phú Ngự Thú của Trần Bì rất bình thường, trong thời gian một năm thì nhiều nhất cũng chỉ lên đến Ngự Thú Sư cấp hai mà thôi, ngay cả đại học Ngự Thú bình thường cũng không thi vào nổi đâu.

- Lý lão sư, ta xin ngắt lời một chút…

Trần Thư ở một bên bỗng nhiên mở miệng.

- Cái kia, hiện tại cấp bậc ngự thú của ta là cấp một.

Lời này vừa nói ra, hai người cùng nhau nhìn lại.

Chỉ thấy tâm niệm Trần Thư vừa động, một cái Slime màu vàng xuất hiện trên tay hắn.

Mỗi Ngự Thú Sư đều có ngự thú không gian riêng, bình thường khế ước linh đều chờ ở bên trong.

Trước kia Trần Thư chỉ xem Slime như sủng vật, vì vậy mới đặt trong nhà.

- Thật đúng là vậy.

Hai người cảm nhận được Slime cường độ, đã trở thành một khế ước linh cấp một.

Một khi cấp bậc của Ngự Thú Sư tăng lên, thực lực của khế ước linh cũng sẽ tăng lên, các dạng thuộc tính cũng sẽ tăng.

Nếu tiềm lực của khế ước linh bình xét cấp bậc cao, càng có khả năng có thể thức tỉnh thiên phú hoặc kỹ năng mới.

Trần Thư một lần lựa chọn xong, đạt được ban thưởng lực ngự thú trung lượng, vậy nên mới có thể tấn thăng làm Ngự Thú Sư cấp một.

- Lão Lý, hiện tại không thành vấn đề.

Trần Bình không ngờ đứa con của mình vào lúc không hay không biết đã tăng cấp bậc.

Nhìn ra xác thật Trần Thư không phải đùa giỡn.

- Được rồi, các ngươi đã kiên trì như vậy, ta sẽ nói với trường học.

Cha con Trần Thư cảm thấy hài lòng rời khỏi văn phòng.

- Thật sự là không biết tốt xấu.

Lý Viễn thở dài, đang muốn hút một điếu thuốc.

- A, cái bật lửa trên bàn ta đâu? Mẹ nó, lão Trần Bì trả lại cho ta.

…

Trần Thư về tới lớp, lập tức một đống lớn bạn học xông tới, hỏi han ân cần một trận.

Xác nhận Trần Bì vậy mà hoàn hảo không tổn hao gì, mọi người không khỏi thất vọng.

- Vốn cho rằng có thể mở tiệc, đáng tiếc… ta còn muốn ở cùng một bàn với trẻ con.

Trương Đại Lực thở dài, một bộ dáng vẻ mặt tiếc nuối.

- Mở tiệc? Mở tiệc cái rắm!

Trần Thư cười mắng Trương Đại Lực một câu, cong khóe miệng đi tới chỗ ngồi.

- Hắc Toàn Phong không làm khó dễ ngươi?

Có người dò hỏi.

Trần Thư:

- Đương nhiên làm khó dễ.

- Lão Lý nhất định để có ta đi ta lớp ngự thú gì đó, ta nói ta không muốn đi, ta chỉ muốn làm một người bình thường, không có chút hứng thú nào với việc trở thành cường giả, nhưng không chịu được hắn ta cứ khuyên.

- Cút đi!

Bạn học bốn phía đồng loạt khinh bỉ nói, quay người về chỗ ngồi của mình, không còn phản ứng với hắn.

Trần Thư nhìn thấy một màn này càng cười vui vẻ hơn, không khỏi lớn tiếng nói.

- Một đám mây Tây Bắc Huyền Thiên, kia thật đúng là phượng hoàng rơi vào đàn quạ đen.

Nghênh đón lại chính là toàn bộ ánh mắt khinh bỉ của lớp.

Mọi người hiển nhiên đều đã quen với tính tình của Trần Thư, trực tiếp đổi tên gọi là Trần Bì hoặc là Trần Tiện tốt hơn.

Đinh đong!

Một trận tiếng chuông vào học vang lên.

Các bạn học đều ngồi nghiêm chỉnh, đồng thời lấy sách giáo khoa ra, đợi lên lớp.

Nhưng người tới cũng không phải là “Hắc Toàn Phong”, mà là một thầy giáo hào hoa phong nhã.

- Vị nào là bạn học Trần Thư? Đi ra một chút.

Trần Thư chậm rãi đứng dậy, cố ý ho khan vài tiếng, dùng cách này để lộ ra cảm giác tồn tại của mình, lúc này mới thản nhiên đi ra ngoài phòng học.

- Đó chính là giáo viên lớp ngự thú, Trần Bì sẽ không thật sự muốn chuyển lớp chứ?

- Cảm giác là thật, hắn vốn có thiên phú ngự thú, chỉ là bình xét cấp bậc của khế ước linh quá kém, vật nên mới lựa chọn buông tha.

- Xem ra giang hồ mất đi một tai họa.

Các học sinh khe khẽ nói nhỏ, không khí lớp học vậy mà vui vẻ hơn không ít.

- A? Là ngươi? Bệnh tình chuyển biến tốt rồi?

Thầy giáo bên ngoài phòng học chính là thầy Phương Kha Trần Thư gặp lúc đi dạo hôm thứ sáu tuần trước.

Đồng thời hắn ta cũng là chủ nhiệm lớp của lớp ngự thú năm.

Trần Thư suy tư chốc lát, mở miệng nói:

- Tốt rồi, nhưng lại không tốt hoàn toàn.

Phương Kha một mặt im lặng:

- Lão Lý để cho ta tới thông báo với ngươi một chút, buổi chiều thu dọn sách vở, trực tiếp đến lớp ngự thú năm báo danh.

- Thầy ơi, sao lại là lớp ngự thú năm? Chủ nhiệm lớp của lớp một đâu?

- Ngươi nghĩ muốn đào cái này?

Cuối cùng Phương Kha không nhịn được.

Lớp ngự thú một là lớp các học sinh xuất sắc mới có thể tiến vào, mỗi một khế ước linh của học sinh ít nhất đều là cấp D.

Chương 7: Các vị gọi ta là Trần thúc là được (2)

Không giống với học sinh bình thường, lớp ngự thú cạnh tranh cực kỳ quyết liệt,

Ngự thú sinh tổng cộng năm lớp, dựa theo thành tích tổng thể của học sinh mà phân chia thành.

Mục đích chính là bồi dưỡng ý thức cạnh tranh của học sinh, để cho bọn họ càng cấp bách tăng thực lực.

Trần Thư ngay từ đầu đã muốn đi vào lớp ngự thú một, tự nhiên là người si nói mộng.

Có thể đi vào lớp ngự thú năm đã là cực kỳ miễn cưỡng.

Trần Thư thở dài, lớp ngự thú năm thì lớp ngự thú năm, dù sao thực lực của hắn sớm hay muộn cũng sẽ tăng lên.

Một lần lựa chọn khiến cho hắn trở thành Ngự Thú sư cấp một, nhiều hơn mấy lần không phải trực tiếp bay lên sao?

Thời gian vào buổi chiều, Trần Thư đã thu dọn xong toàn bộ đồ đạc, chờ ở bên ngoài phòng học lớp ngự thú năm.

- Các bạn học, hôm nay lớp ngự thú năm chúng ta nghênh đón một bạn học mới.

- Hắn đến từ lớp phổ thông, Trần Thư, mọi người hoan nghênh!

Phương Kha mang kính đen mở miệng nói, đồng thời ra hiệu cho Trần Thư ở bên ngoài phòng học đi vào.

- Chào mọi người, ta đến từ lớp phổ thông ba, Trần Thư.

Trần Thư chắp hai tay sau lưng, giống như lãnh đạo đi thị sát.

- Thân thể tại hạ khỏe mạnh, khuôn mặt tuấn lãng, không có bất kỳ ham mê không tốt gì!

- Đồng thời tinh thông các loại tri thức ngoại ngữ và khoa học tự nhiên, người xưng là thiếu niên không nhuốm bụi trần, tiểu lang quân thành thật đáng tin!

- Nếu các vị không chê, gọi ta là Trần thúc hoặc thúc đều được!

- …

Chỉ thấy trong phòng học yên tĩnh không tiếng động, không nghĩ tới đối phương tự giới thiệu có thể vô nghĩa như vậy.

- Tốt lắm! Tốt lắm! Không sai biệt lắm!

Nụ cười trên mặt Phương Kha có chút miễn cưỡng, thậm chí trên trán cũng nhịn không được chảy mồ hôi.

Yêu ma quỷ quái gì đều đến lớp ngự thú năm, nhìn đội ngũ mang theo càng ngày càng không tốt.

- Thầy, ta còn chưa giới thiệu xong…

- Trần Thư, vị trí của ngươi ở nơi đó.

Phương Kha chỉ vào một chỗ ngồi hàng sau trong phòng học.

Lại nghe Trần Thư nói chuyện, hắn ta có thể sẽ không nhịn được chạy trốn.

Quả nhiên như lão Lý nói, Trần Thư này cũng không phải đèn đã cạn dầu.

Vẻ mặt Trần Thư tiếc nuối, hắn cố ý chuẩn bị một ngàn từ tự giới thiệu, trong đó đa số là từ ngữ ca ngợi, đáng tiếc không có cơ hội bày ra.

Hắn ôm một chồng sách vở về ta chỗ ngồi, không ít người đều nhìn về hắn.

Trần Thử đều mỉm cười gật đầu ra hiệu, vẻ mặt bình dị gần gũi.

Số lượng học sinh ở lớp ngự thú đều là cố định, mỗi một lớp đều chỉ có hai mươi bốn,

Nhưng hiện tại có Trần Thư gia nhập, lớp ngự thú năm trở thành lớp duy nhất đặc thù.

- Hiện tại bắt đầu vào học, Trần Thư, ngươi mới chuyển tới, hy vọng có thể mau chóng bắt kịp tiến độ của lớp.

Phương Kha khôi phục khuôn mặt nghiêm túc, bắt đầu chương trình học buổi chiều.

- Lấy “Ba năm ngự thú, năm năm thành tài” ra, hôm nay chúng ta làm một đề khảo thí ở trong đó, hy vọng mọi người cẩn thận đối đãi!

- Tên sao nghe lên là lạ, có loại cảm giác áp bách không hiểu.

Trần Thư nói thầm.

Đề kiểm tra thuộc loại một bộ đề tổng hợp lại, trong đó chia làm bốn phần lớn, chia nhau là lịch sử, địa lý, sinh vật và vật liệu.

Đương nhiên khác với kiến thức trước kia của Trần Thư, những thứ này đều có liên quan tới ngự thú.

Ví dụ như lịch sử chính là học chín trăm năm Phục Tô Lịch, trong đó phát sinh các loại chiến tranh, thay đổi, các loại cải

cách.

Địa lý là vị trí các cổng không gian dị thứ nguyên trên thế giới, cùng với đặc điểm các loại khí hậu trong dị thứ nguyên.

Mà sinh vật còn lại là nghiên cứu tập tính mãnh thú trong dị thứ nguyên, các loại đặc điểm chiến đấu.

Về phần vật liệu, chủ yếu học vẻ ngoài các vật liệu quý hiếm trong không gian dị thứ nguyên, đặc điểm và giá trị.

Điểm này cũng không khác lắm so với thế giới trước.

Một buổi chiều đi qua, tiếng chuông tan học dễ nghe vang lên.

Trần Thư múa bút thành văn, cuối cùng chọn làm xong toàn bộ đề.

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, điểm số chắc là có thể trên hai chữ số…

Hắn thở dài, kiến thức này đối với hắn mà nói quả thật là thiên thư.

- Được rồi, đều nộp bài thi lên là có thể về nhà.

Phương Kha đứng dậy mở miệng nói.

Khác với học sinh bình thường chính là, ngự thú sinh không có tiết tự học buổi tối, mà là đổi thành tu luyện lực ngự thú.

Lực ngự thú tăng lên cần bản thân mình hấp thu linh lực trong thiên địa.

Mà cái gọi là Phục Tô Lịch, thật ra tên đầy đủ là linh khí Phục Tô Lịch.

Chính trăm tám mươi năm trước, trên tinh cầu dần dần xuất hiện linh lực, cái này cũng làm cho nhân loại sản sinh ra Ngự Thú Sư.

Muốn tăng thực lực lên, chỉ có không ngừng kiên trì tu luyện lực ngự thú.

Cho dù là người của gia đình bình thường hay là người của đại gia tộc, điểm này đều sẽ không thay đổi.

Đương nhiên, có ngự thú sinh có bối cảnh sẽ sử dụng các loại nước thuốc, tu luyện trong hoàn cảnh đầy đủ linh khí, lấy cái này tăng tốc độ tu luyện của bản thân lên.

Học sinh nộp bài thi, nhộn nhịp rời phòng học.

Ngay tại lúc Trần Thư chuẩn bị rời đi, một âm thanh đột nhiên vang lên.

- Trần Thư, đứng lại!

- Ừm?

Chương 8: Cảnh cáo đến từ học bá

Trần Thư quay đầu, chỉ thấy một nam sinh mặc áo phông đen hai tay ôm ngực, nhìn về phía hắn.

- Tự giới thiệu trước một chút, tạ hạ là Vương Mạnh!

Vương Mạnh chậm rãi đi tới, trong mắt không có ý tốt.

Mấy tên nam sinh cũng xúm tới, xắn tay áo lên, có chút cảm giác áp bách.

Bắt nạt ở vườn trường tới?

Trong nháy mắt Trần Thư liền nghĩ đến, thậm chí đã làm tốt các chuẩn bị.

Đợt lát nữa ta hét lớn một tiếng rồi bỏ chạy?

Hay là trực tiếp nhanh chân bỏ chạy?

- Nơi này là lớp ngự thú năm, ta hy vọng ngươi không được làm đau đầu, miễn cho ảnh hưởng mọi người học tập, nếu không đừng trách ta khách khí.

Khuôn mặt Vương Mạnh mang theo hung ác, tới gần Trần Thư.

- Gì? Ảnh hưởng mọi người học tập?

Trong nháy mắt Trần Thư ngây ngẩn cả người.

Có thể nói là quả sững sờ dưới tán cây sững sờ, ta và ngươi ở trước cây sững sờ.

Vậy mà là cảnh cáo hắn không được ảnh hưởng lớp học tập, đây là tình huống gì?

Tư tưởng giác ngộ của học sinh lớp ngự thú cao tới loại trình độ này rồi sao?

- Nghe rõ chưa?

Vương Mạnh nhíu mày, lặp lại một lần nữa.

- Hiểu được, ta hiểu rõ.

Trần Thư vội vàng gật đầu, vô cùng nghe lời.

- Vậy là tốt rồi, ta là lớp trưởng lớp ngự thú năm, nếu người ở lớp còn lại bắt nạt ngươi, bất cứ lúc nào cũng nói cho ta biết.

Vương Mạnh gật đầu, đổi thành bộ dáng trượng nghĩa.

Hiển nhiên, giả vờ hung ác đối với hắn mà nói rất mệt.

Ban đầu còn tưởng rằng là một trận đánh nhau ẩu đả ác liệt, kết quả là khích lệ đến từ học bá.

Trần Thư lắc lắc đầu, chuẩn bị về nhà tu luyện lực ngự thú.

Thời gian tu luyện buổi tối là tự do, trường học sẽ không cưỡng chế mọi người tu luyện.

Nhưng cho dù là thân phận học sinh gì đều sẽ ngoan ngoãn tự giác tu luyện.

Thành tích văn hóa ngự thú sinh có thể kém, nhưng cấp bậc ngự thú tuyệt đối không thể thấp, đây là chỉ tiêu quan trọng nhất để thi vào đại học.

Học phí lớp ngự thú năm mỗi năm đều là mấy vạn khối, trong đó còn không bao gồm các loại chi phí thêm vào.

Học sinh gia đình bình thường đương nhiên cần liều mạng tu luyện, sau này mới trở nên nổi bật, không làm thất vọng sự trả giá của gia đình.

Mà người của đại gia tộc chỉ biết càng liều mạng tu luyện, lấy những thứ này làm cho gia tộc không ngừng phát triển, thuận lý thành chương kế thừa tài sản.

Trần Thư đạp xe đạp công cộng, lắc lư về tới nhà.

Hắn tùy ý và cơm hai cái, bắt đầu không kịp chờ tu luyện lực ngự thú.

Phương pháp tu luyện có thể nói toàn dân đều biết, nhưng có thiên phú hay không phải xem bản thân.

- Đứa nhỏ này…

Mẹ Trần Thư lắc lắc đầu, không nghĩ tới con mình phấn khởi như vậy.

Trần Thư ngồi giữa phòng ngủ, đầu óc trống rỗng, muốn cảm giác linh lực trong thiên địa.

Qua hai giờ.

Hắn vẫn ngồi như cũ, trong miệng không ngừng lẩm bẩm cái gì đó.

- Linh lực thiên địa mau mau đến, linh lực thiên địa mau mau đến…

Cuối cùng hắn buông tha, đã hoàn toàn nằm ngửa.

- Tu luyện thế này cũng quá khó.

Trần Thư thở dài, khó trăng Ngự Thú Sư cao cấp có địa vị trong xã hội cao như vậy.

Không phải mỗi người đều có tính nhẫn nại để tu luyện.

- Không có thiên phú tu luyện ta chỉ có thể dựa vào hệ thống.

Vài lần lựa chọn đơn giản khiến cho hắn trở thành Ngự Thú Sư cấp một, tương đương với người khác khổ tu nửa năm.

Trải qua ưu đãi, hắn đã không có kiên nhẫn tu luyện.

- Mẹ, ta ra ngoài một chuyện.

- Làm gì?

- Làm đề lựa chọn.

- ???

Trần Thư không để ý nghi hoặc của mẹ, nhanh chóng rời khỏi nhà.

- Nếu lúc tu luyện Ngự Thú Sư sử dụng nền móng nước thuốc, tốc độ sẽ tăng lên không ít, không bằng đi xem, thuận tiện có thể thử thời vận.

Trần Thư đạp xe, đi về hướng vị trí trung tâm chợ.

Ban đêm trung tâm thành phố Nam Giang đèn đuốc sáng trưng, đám người nối liền không dứt, không có bất kỳ khác biệt gì với thế giới bên trong ký ức Trần Thư.

Mặc dù chỉ là một thành phố nhỏ, nhưng vẫn có vẻ vô cùng phồn hoa như cũ.

- Bách hóa ngự thú.

Trần Thư đi tới một tiệm bách hóa trong thành phố, trong đó bán ra các loại vật phẩm của Ngự Thú Sư.

Dược dịch Hàn Băng hạ phẩm: Có thể tăng một chút khế ước linh thuộc tính Hàn Băng lên một chút, có tác dụng với khế ước linh từ cấp một đến ba. Giá bán: Năm ngàn!

Dược dịch Hỏa Diễm hạ phẩm: …

Dược dịch Đại Lực hạ phẩm: …

- Xin chào tiên sinh, xin hỏi cần gì ạ?

Một tên bán thành viên đi tới.

Mặc dù Trần Thư chỉ là Ngự Thú Sư cấp một, nhưng là tiền đồ vô lượng.

Ngay tại lúc Trần Thư chuẩn bị mở miệng, trước mắt hắn lai xuất hiện ba lựa chọn.

[Chọn 1: Cho đối phương biết, ta không có tiền, chỉ là tới góp vui một chút.

Hoàn thành ban thưởng: Thể trọng của Slime tăng thêm 1%.]

[Chọn 2: Vẻ mặt hào phóng nói: “Tất cả ta đều muốn!” Hoàn thành ban thưởng: Hai bình dược dịch Đại Lực hạ phẩm. Chú thích: Có tính nguy hiểm nhất định!]

[Chọn 3: Cho đối phương biết, mình muốn học chế dược, không biết làm thế nào để có phương pháp? Ban thưởng: Lực phòng ngự của Slime tăng thêm 1%.]

Trần Thư thật không nghĩ tới mua đồ cũng có thể phát động lựa chọn.

Người thường hiển nhiên sẽ chọn cái thứ nhất, sẽ không xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Chương 9: Gặp chuyện bất bình gào lên một tiếng (1)

Nếu chọn hạng hai không có đánh dấu tính nguy hiểm, khẳng định hắn sẽ trực tiếp chon.

Dù sao hai bình dược dịch Đại Lực chính là một vạn khối.

Cuối cùng, Trần Thư lui mà cầu việc khác, chọn thứ ba.

- Ta muốn hỏi một chút, ta có thể học chế dược sao?

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc nói.

Kỳ thật trong lòng hắn cũng muốn học chế dược, cho dù dược dịch gì của Ngự Thú Sư cũng đều đắt vô cùng.

Cái này chỉ là dược dịch hạ phẩm, chỉ nhằm vào khế ước linh từ cấp một đến cấp ba.

Nếu là Ngự Thú Sư cấp Vương cần dược dịch giá trị nên có là bao nhiêu đây?

Đây chính là một con đường lớn phủ kín vàng!

- Nhưng dẹp đi.

Chỉ thấy bán thành viên khẽ đảo mắt xem thường, quyết đoán quay người rời khỏi.

Mẹ nó!

Trần Thư thật không ngờ vậy mà gặp khinh bỉ tới thế.

Hay là vấn đề của hắn thật sự quá ngu?

Cuối cùng Trần Thư lắc lư một vòng ở cửa hàng bách hóa, đồng thời khiếu nại bán thành viên một chút, lặng yên rời khỏi cửa hàng.

Tuy rằng không mua nổi dược dịch, nhưng ít ra cũng để cho Slime tăng thêm một chút lực phòng ngự.

- Xem ra phải về tra thêm kiến thức dược dịch.

Trải qua hơn trăm năm phát triển, công nghiệp chế thuốc của nhân loại đã vô cùng thành thục.

Trần Thư đạp xe đi về hướng nhà.

Nhưng vào lúc này, bên tai hắn đột nhiên nghe được vài câu tiếng gọi ầm ĩ của con gái.

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía hẻm nhỏ u ám kia.

Mượn đèn đường ảm đạm, hắn miễn cưỡng thấy rõ tình huống bên trong.

Chỉ thấy hai tên đàn ông vây quanh một cô gái, trong tay nắm hai cái dao gọt trái cây sáng loáng, hiển nhiên là đang thực hiện cướp bóc.

Đồng thời, trong mắt hắn lại xuất hiện ba lựa chọn.

[Chọn mục 1: Làm như không thấy, nhanh chóng rời đi. Hoàn thành ban thưởng: Chút ít lực ngự thú.]

[Chọn mục 2: Không sợ gian ác, dũng mãnh tiến lên, đẩy ngã hai kẻ lưu manh. Hoàn thành ban thưởng: Đại lượng lực ngự thú. Chú thích: Có nguy hiểm sinh mệnh.]

[Chọn mục 3: Ngăn cản hành vi kẻ lưu manh. Hoàn thành ban thưởng: Sách kỹ năng: Cự đại hóa!]

Suy nghĩ Trần Thư nhanh chóng chuyển động, quyết đoán lựa chọn mục ba.

Chỉ thấy Trần Thư hít sâu một hơi, tay phải vịn đầu xe, tay trái chỉ về phía hẻm nhỏ, hét to một tiếng.

- Dừng tay! Rõ như ban ngày… Khụ khụ, dưới mây đen gió lớn, vậy mà phạm pháp trước mặt mọi người, Trương Đại Lực ta tuyệt đối không tha cho các ngươi!

Giờ phút này, Trần Thư giống như hóa thân thành sứ giả chính nghĩa.

Ánh sáng đèn đường phủ lên người hắn một tầng ác khoác thần thánh.

Nhưng cái chớp mắt tiếp theo, tay trái của hắn lập tức vịn lên đầu xe, hai chân đột nhiên phát lực, giống như giẫm lên tàu thủy nhanh như gió nghênh ngang rời đi.

Chỉ còn lại hai tên lưu manh nghẹn họng trân trối nhìn bóng dáng hắn.

Một loạt thao tác nước chảy mây trôi này làm cho cả hai hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Cùng lúc đó, phía xa truyền đến âm thanh hát ca vang vang đanh thép.

- Gặp chuyện bất bình gào lên một tiếng, gào xong tiếp tục đi về phía trước!

…

- Hình như người kia có bệnh nặng?

Một tên lưu manh mở miệng nói, không nghĩ tới sẽ có loại người này.

Hắn ta và tiểu đồng bọn của mình đều sợ ngây người.

Đúng lúc này, cô gái trong ngõ nhỏ đẩy mạnh hai người ra, chạy về phía xa, đồng thời gọi điện thoại báo cảnh sát.

- Đại ca, còn đuổi theo không?

- Đuổi cái rắm, không thấy người ta báo cảnh sát sao, hôm nay xui thật sự, người nào cũng có thể gặp.

…

Lúc này Trần Thư rên gào hán ca về đến nhà.

Vừa rồi hệ thống lựa chọn, hiển nhiên mục thứ ba là có lời nhất.

Cái thứ nhất tuy rằng đơn giản, nhưng ban thưởng quá ít.

Ban thưởng cái thứ hai không tồi, nhưng có nguy hiểm tới sinh mệnh, trực tiếp bị Trần Thư bỏ qua.

Tuy rằng cái thứ ba thoạt nhìn rất khó, nhưng hệ thống lại chỉ nói là ngăn cản, không để hắn ngăn cản thành công.

Dù sao chỉ cần gào một tiếng, đều tương đương với ngăn cản.

Quả nhiên giống như hắn đoán, thành công đạt được ban thưởng.

Một quyển sách kỹ năng màu vàng xuất hiện trong tay hắn, nhưng không thể lật xem, chỉ có thể lựa chọn sử dụng hay không.

Trong phút chốc, sách kỹ năng biến mất.

Bên trên thanh kỹ năng Slime màu vàng nhiều hơn một kỹ năng Cự Đại Hóa.

Cự Đại Hóa: Tạm thời tăng hình thể của bản thân lên gấp hai, tóc độ thoáng giảm xuống.

Nếu phối hợp với kỹ năng công kích của Slime, hiện tại hẳn là có thể cân hai mươi kẻ thù rồi.

Mặc dù thoạt nhìn tác dụng không lớn, nhưng trên thực tế tác dụng quả thật không lớn…

- Tiểu Hoàng à, lúc nào ngươi mới có thể dài đến mấy ngàn cân.

Trần Thư vuốt vuốt Slime, lắc đầu, sức chiến đấu của khế ước linh cấp một gần như là bằng không.

Ngày hôm sau, Trần Thư mang đôi mắt đen đi tới lớp.

Trải qua hơn nửa đêm lên mạng tra cứu, cuối cùng hắn cũng có hiểu biết nhất định với chế dược.

Cái này cũng là một phần chức nghiệp, hơn nữa là chức nghiệp có địa vị xã hội cực cao, được gọi là Luyện Dược Sư.

Nhưng điều kiện đầu tiên để trở thành Luyện Dược Sư, đó là cầm được bằng tốt nghiệp luyện dược chuyên nghiệp của đại học trọng điểm.

Khó trách tối hôm qua vẻ mặt của người bán hàng lại xem thường.

- Xem ra không đi thông đường luyện dược.

Chương 10: Gặp chuyện bất bình gào lên một tiếng (2)

Trần Thư đang muốn nằm ngáy o o, chỉ thấy chủ nhiệm lớp Phương Kha đi tới cửa.

- Trần Thư, đến văn phòng của ta một chuyến.

Trong nháy mắt, tinh thần Trần Thư tỉnh táo một chút, hắn đi tới văn phòng.

- Đây là thành tích ngày hôm qua của ngươi!

Gương mặt vốn hiền lành của Phương Kha trở nên vô cùng nghiêm túc, thậm chí còn có cảm giác áp bách hơn Hắc Toàn Phong.

Hắn ta vung tay phải lên, ném bài thi trên bàn cho Trần Thư.

Trần Thư ngây người một cái không tiếp được bài thi.

Hắn cúi đầu nhìn điểm trên bài thi được ném tới, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

- Thầy, ta thừa nhận gần đây có chút phân tâm, chỉ thi chín mươi mốt điểm, lần sau ta sẽ cố gắng hơn.

Vẻ mặt Trần Thư nhu thuận, thề son sắt nói.

- Kia mẹ nó là mười sáu điểm!

Trần Thư hơi cúi đầu, nhặt bài thi lên, quả nhiên là xem ngược…

- Có thể giải thích không? Hai năm trung học đều chơi bùn sao?

Vẻ mặt Phương Kha nghiêm túc, thành tích như vậy nói thật đã vượt qua điểm mấu chốt hắn ta có thể thừa nhận.

Lúc này đây Trần Thư là người thứ nhất đếm ngược, cách người đếm ngược thứ hai sáu mươi điểm, chênh lệch thật sự quá lớn.

Lúc này vẻ mặt Trần Thư ngốc lăng, trong mắt lại xuất hiện mục lựa chọn.

[Chọn mục 1: Thành thật nhận sai, hơn nữa cam đoan bản thân lần sau có thể thi tốt. Hoàn thành ban thưởng: Tốc độ tu luyện gấp đôi trong vòng 3 ngày.]

[Chọn mục 2: Trịnh trọng nói cho Phương Kha: "Ở trường không có bùn." Hoàn thành ban thưởng: Nắm trong tay luyện chế dược tề đại lực, mở ra dược tề học sơ cấp.]

[Chọn mục 3: Xin thi một lần nữa, lần này bày ra thành tích bản thân ổn định. Hoàn thành ban thưởng: Trung lượng lực ngự thú.]

Không nghĩ tới Phương Kha tra hỏi một lần cũng có thể để cho hắn phát động hệ thống lựa chọn mục.

Chọn mục thứ nhất quá mức đơn giản, hiển nhiên không cần lo lắng, ban thưởng cũng thường thường không có gì lạ.

Hắn cũng không có thiên phú tu luyện, để cho hiệu suất tu luyện của hắn gấp đôi cũng không có chỗ dùng.

Về phần ban thưởng của mục thứ hai và mục thứ ba cực kỳ có sức hấp dẫn.

Lực ngự thú trung lượng có thể để có cấp bậc ngự thú đẳng cấp của hắn lên Ngự Thú Sư cấp một đỉnh phong, tuy rằng vẫn là lớp ngự thú lót đáy.

Mà chọn cái thứ hai lại trực tiếp để cho hắn nắm giữ luyện chế dược dịch Đại Lực.

Trong lòng Trần Thư có lựa chọn, khuôn mặt nghiêm túc nói:

- Ở trường không có bùn.

- Ừm?

Vẻ mặt Phương Kha hơi sửng sốt, thoáng chốc phản ứng lại.

- Cút về, chép bài thi mười lần!

Hắn ta chưa thấy qua học sinh ba hoa như vậy, quả thật không để thầy cô trong mắt.

Bước chân Trần Thư nhẹ nhàng, khóe miệng lại có ý cười, rời khỏi văn phòng.

Tuy là bị Phương Kha khiển trách vài câu, nhưng hắn đã học xong luyện chế dược tề đại lực, lại mở ra hệ thống Dược tề học.

- Phát tài, phát tài…

Trần Thư vừa đi vừa cười ngây ngô, vừa nhìn cũng không phải là học sinh bình thường gì.

Đúng lúc này, một thân ảnh lảo đảo đánh úp lại, đụng phải Trần Thư đang thất thần.

- Hả? Lớp trưởng Vương, sao lại thế này?

Chỉ thấy mặt mũi Vương Mạnh bầm dập, vừa nhìn chính là bị hành hung một trận.

- Mẹ nó, còn có người dám bắt nạt bạn học của Trần Bì ta?

Vẻ mặt Trần Thư nghĩa khí, nháy mắt gọi Slime màu vàng ra.

- Òm ọp òm ọp.

Slime màu vang "hung ác" kêu.

Nó đã là khế ước linh cấp một, thân cao khoảng ba cm.

Thoạt nhìn như một đoàn "phân", không có sức chiến đấu.

Trên thực tế…Đúng thật là như vậy.

- Trần Bì, ngự thú pháp của Hoa Quốc quy định không thể tùy ý triệu hoán khế ước linh, về lớp trước đi.

Vẻ mặt Vương Mạnh cũng cả kinh, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

- Ban ngày ban mặt bắt nạt bạn học của ta, còn có vương pháp sao? Còn có pháp luật sao?

Trong lòng Trần Thư đầy căm phẫn, đồng thời thu khế ước linh vào.

Đúng lúc này, một đứa học sinh ở lớp ngự thú ba bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện.

Hắn ta mặc áo phông màu trắng, lại nhuộm một đầu tóc xanh chói mắt.

- Là Trịnh Dịch ta đánh, có vấn đề? Có chơi có chịu, đây là quy củ của lớp ngự thú.

Trên mặt Trịnh Dịch cười nhạo, nhìn về phía Vương Mạnh.

- Ngự Thú Châu hạ phẩm tháng này của ngươi thuộc về ta, nhớ thành thật đưa tới.

- Tiểu Vương, không phải ta nhằm vào ngươi, ta là nói lớp ngự thú năm đều là rác rưởi!

Hai tay Vương Mạnh nắm chặt, trong mắt có không có cam lòng.

“Cái tên tiểu tử lông xanh này kiêu ngạo như vậy?”

Trong lòng Trần Thư không khỏi nghĩ đến, đã chuẩn bị đứng ra.

- Đây là địa bàn của lớp ngự thú ba, đi về trước.

Vương Mạnh lôi kéo Trần Thư về tới phòng học.

Trần Thư hung hăng liếc nhìn Trịnh Dịch một cái, cuối cùng không xúc động.

- Sao ngươi lại đánh nhau với người ta?

Trần Thư dò hỏi.

Căn cứ vào hiểu biết của hắn với Vương Mạnh, đối phương không giống như là một người sẽ gây chuyện.

- Ta và hắn vẫn luôn có xung đột, mỗi tháng đều sẽ tiến hành tỷ thí giữa Ngự Thú Sư một lần, nếu là thua nhất định phải đưa Ngự Thú Châu trường học phát cho đối phương.

- Ngự Thú Châu? Sao ta không có nghe nói qua.

- Ba hạng đầu mỗi lần thi tháng đều sẽ đạt được một cái Ngự Thú Châu.

- Chẳng trách ta không biết…

Chương 11: Hạ Băng hung hãn

Hai người đỡ về tới phòng học. Mấy nam sinh xông tới, mặt mày quan tâm nói:

- Mạnh ca, không có việc gì chứ?

Hiển nhiên, đối với tỷ thí mỗi tháng Vương Mạnh nói, tất cả mọi người đều có hiểu biết.

- Thật là vô dụng! Liên tục thua ba tháng.

Một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, chỉ thấy một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa khinh thường mở miệng nói.

Nàng mặc một chiếc váy trắng, khuôn mặt trắng nõn, dáng người thoạt nhìn vô cùng nhỏ nhắn.

Vừa dứt lời, cô gái bước ra khỏi phòng học.

- Người này là ai vậy?

Vẻ mặt Trần Thư nghi hoặc.

- Ủy viên học tập lớp chúng ta, Hạ Băng.

Vương Mạnh nói nhỏ một câu, đã cực kỳ quen với ngữ khí của đối phương.

Làm lớp trưởng, thua suốt ba lần tỉ thí, lớp ngự thú năm liên tục bị các lớp còn lại chê trách.

Ngay tại lúc mấy người đang nói chuyện với nhau, bỗng nhiên có một học sinh hô lớn.

- Sự kiện lớn! Tan học chiều nay Hạ Băng muốn khiêu chiến với tất cả mọi người lớp ngự thú ba!

- Tình huống gì đây? Ủy viên học tập cứng như vậy sao?

- Lớp ngự thú ba có hai mươi bốn người, yếu nhất cũng là Ngự Thú Sư cấp ba.

Vẻ mặt Vương Mạnh khẽ giật mình, thở dài.

- Hạ tỷ là đang giúp ta tìm lại mặt mũi, đều tại ta vô dụng, không đánh thắng được Trịnh Dịch.

- Có thể thắng không?

Trần Thư nhìn về phía chỗ ngồi vắng vẻ của Hạ Băng.

Thật không ngờ nữ sinh này dũng mãnh như vậy, trực tiếp đi khiêu chiến cả lớp.

- Trước đây Hạ tỷ ở lớp ngự thú một, nhưng bởi vì nguyên nhân đặc thù, bị điều tới lớp ngự thú năm, thực lực tuyệt đối là có, nhưng lớp ngự thú ba cũng không phải hiền lành.

Trần Thư xoa tay, vậy mà có chút hưng phần.

- Buổi chiều chúng ta đều đi trợ uy, nếu thật sự đánh không lại, chúng ta cũng có thể cùng tiến lên.

- Được!

Nháy mắt lớp ngự thú năm đoàn kết lên, đều tỏ vẻ muốn đi quan sát trận chiến này.

Hai lớp giao chiến kinh động đến toàn bộ các lớp, thậm chí ngay cả giáo viên cũng đều biết, nhưng không có người ngăn cản.

Nếu là học sinh lớp bình thường tụ tập đông người đánh nhau khẳng định không được.

Nhưng lớp ngự thú không đánh nhau, thế đấu địa chủ sao?

Đúng lúc này, tiếng chuông vào học vang lên.

Hạ Băng mặc váy trắng về tới phòng học.

Phương Kha cũng đi đến, hắn nhìn về học sinh phía dưới, phát bài thi xuống.

- Thành tích khảo sát lần trước, ba hạng đầu theo thứ tự là Hạ Băng, Vương Mạnh, Lê Tử Hiên.

Dứt lời, Phương Kha lấy ra ba khối hạt châu màu trắng, trong đó nồng đậm linh lực.

Đúng là Ngự Thú Châu hạ phẩm trường học phát ra.

Không giống với dược tề còn lại, loại hạt châu này có thể trực tiếp tăng lực ngự thú trong cơ thể lên, dùng vô cùng tốt.

Nhưng giá trị cũng vô cùng đắt, một viên đều là trên vạn, hơn nữa lại là có tiền mà không mua được.

Chỉ có loại trường học có bối cảnh phía chính phủ này mới có thể lấy ra được.

Đối với học sinh thành tích xuất sắc nhất mà nói, một năm mấy vạn học phí tuyệt đối là vật siêu giá trị.

- Hạ Băng, buổi chiều cẩn thận một chút.

Phương Kha cố ý chỉ điểm vài câu, hiển nhiên đã biết chuyện khiêu chiến.

- Thầy Phương, không có chuyện gì, các bạn học đều sẽ đi xem cuộc chiến.

Trần Thư thề son sắt nói.

- Vậy là tốt rồi, Trần Bì, ngươi không cần đi, đỡ phải xuất hiện nguy hiểm, thành thành thật thận học lớp văn hóa.

Trần Thư:

- ?

Ta nhưng là nhân vật chính, không có ta chiến đấu, có thể gọi là chiến đấu sao?

Thời gian một ngày rất nhanh liền trôi qua.

Ngay từ đầu Trần Thư còn muốn học kiến thức, dù sao thi vào trường đại học cũng sẽ có lớp văn hóa.

Nhưng hắn không có cơ sở gì, vừa thấy những sách vở này đã mệt rã rời.

Mấy phút sau, hắn bất tri bất giác ngã đầu ngủ tiếp đi.

Đinh linh linh!

Một trận tiếng chuông thanh thúy vang lên, Trần Thư gần như là theo bản năng tỉnh lại.

- Tan học…

Không khí trong lớp lúc này nháy mắt trở nên khác biệt.

Chỉ thấy sau lưng Hạ Băng có một cái ba lô màu xanh lam, dẫn đầu bước khỏi phòng học.

Bạn học còn lại đều đuổi kịp, đi tới Ngự Thú Quán trong trường, nơi này có chỗ tỷ thí đặc biệt.

Ngoại trừ hai lớp ra, ba lớp còn lại cũng có người đến xem.

Nháy mắt chỗ tỷ thí có gần trăm người, trở nên hỗn loạn không ít.

Ở chính giữa, cũng có một bình đài rất lớn, nơi đó là nơi khế ước linh chiến đấu.

- Hạ Băng, ta thừa nhận thực lực của ngươi cường đại, nhưng không nghĩ tới sẽ ngu như vậy, đến khiêu chiến cả lớp chúng ta, ba viên Ngự Thú Châu ngươi đã chuẩn bị xong chưa?

Trịnh Dịch hai tay ôm ngực, vẻ mặt trêu tức.

Ba viên Ngự Thú Châu có giá trị khoảng ba vạn, có thể nói là đánh cược chân chính, ngay cả học sinh lớp ngự thú một cũng sẽ không xa xỉ như vậy.

- Bớt nói nhảm!

Vẻ mặt Hạ Băng khinh thường, nháy mắt triệu hoán ra khế ước linh của bản thân.

Grừ!

Chỉ thấy một con sói băng cả người xanh thẳm xuất hiện, thân nó dài chừng hai mét, toàn thân tản ra băng sương, trong nháy mắt làm kinh sợ toàn trường.

- Ngự Thú Sư cấp năm?

Mọi người dưới sân kinh hô một tiếng.

Ngự Thú Sư cấp năm đã được xưng tụng là một học sinh mũi nhọn ở lớp ngự thú một, đủ để tiến vào trước mười.

- Khó trách ngươi tự tin như vậy.

Chương 12: Thư Thư ta thích nhất là đánh lén (1)

Vẻ mặt Trịnh Dịch khó xử, làm lớp trưởng như hắn cũng mới chỉ là Ngự Thú Sư cấp bốn.

- Không cần sợ, chúng ta có hơn hai mươi người, coi như là thay nhau đánh cũng đều đủ để thắng lợi.

Vừa dứt lời, Trịnh Dịch liền triệu hoán khế ước linh của bản thân ra.

Một bàn tay Khô Lâu giữ cốt đao nháy mắt xuất hiện, vị trí con ngươi mang hai ngọn lửa màu xanh biếc, thoạt nhìn cực kỳ khiến người ta sợ hãi.

Tuy rằng được gọi là Ngự Thú sư, nhưng chủng loại khế ước linh cực kỳ phức tạp, không đơn giản hạn chế ở các loại yêu thú.

Khô Lâu của Trịnh Dịch thuộc loại vong linh, mà Slime của Trần Thư là loại đặc thù.

Trong lúc nhất thời, những người còn lại đều triệu hồi khế ước linh của bản thân ra.

Khỉ Lực, Bùn Quái, các loại Trùng lưng xanh, mỗi một khế ước linh thoạt nhìn đều có đủ sức chiến đấu nhất định.

Vẻ mặt Trần Thư u oán, dùng sức vuốt vuốt "béo phệ" trong tay hắn.

- Òm ọp!

Vẻ mặt Slime màu vàng hưởng thụ, không ngừng đong đưa đầu to.

Đúng lúc này, đại chiến trong sân nháy mắt bạo phát.

Hạ Băng hết sức chăm chú, điều khiển Sói Băng tiến hành công kích.

Trí lực của bản thân khế ước linh không cao, phương thức chiến đấu cực kỳ nguyên thủy thô bạo.

Muốn phát huy toàn bộ sức chiến đấu của khế ước linh ra, Ngự Thú Sư phải thường xuyên khống chế khế ước linh.

Nhất là đối với Ngự Thú Sư cao giai mà nói.

Khế ước linh của bọn họ không chỉ một con, phải từ Ngự Thú Sư đến thao túng, khiến kỹ năng khế ước linh phối hợp lại, như vậy mới có thể phát huy ra thực lực càng mạnh.

Chỉ thấy thân hình Sói Băng linh hoạt, móng vuốt sắc bén, khế ước linh tới gần nó đều sẽ bị chậm tốc độ lại.

Hiển nhiên, đây là một phạm vi kỹ năng cực kỳ mạnh mẽ.

Năng lực đáng sợ như vậy nháy mắt đánh bay mấy con khế ước linh.

- Đều hợp lực vây công nó!

Trịnh Dịch hô lớn.

Khô Lâu cầm cốt đao trong tay, cho dù là lực phòng ngự hay lực công kích đều cực kỳ không tầm thường.

Ngay lúc trên trường tỷ thí đang đánh khí thế ngất trời, Trần Thư lại lần nữa phát động lựa chọn.

[Chọn mục 1: Ở trên đây hô to cố lên, hò hét trợ uy cho Hạ Băng. Hoàn thành ban thưởng: Độ phục tùng của Slime màu vàng tăng thêm 1]

[Chọn mục 2: Vẫy hai tay, đồng thời cao giọng hét lên: "Không được đánh, các ngươi không được đánh nữa." Hoàn thành ban thưởng: Một túi đồ ăn cho khế ước linh.]

[Chọn mục 3: Thừa dịp bất ngờ, đánh lén Trịnh Dịch, hành hung một trận. Hoàn thành ban thưởng: Đại lượng lực ngự thú.]

Cái này còn cần suy nghĩ chọn thế nào?

Vẻ mặt Trần Thư quyết đoán, thừa dịp lực chú ý của mọi người đều ở trên trận chiến khế ước linh.

Hắn lén lút đi tới vị trí lớp ngự thú ba.

Lúc này Trịnh Dịch hết sức chăm chú, điều khiển Khô Lâu binh chiến đấu, không ngừng giao phong với Sói Băng.

Đúng lúc này, một cánh tay đầy tội ác đột nhiên vươn ra, gắt gao che miệng hắn ta.

- A…A…

Thân hình Trần Thư cao lớn, vô thanh vô tức ném Trịnh Dịch vào trong đám người.

Lúc này thậm chí lớp ngự thú ba không một người nào phát hiện chủ lực của bọn họ không thấy.

- Ha ha ha…

Chỉ thấy Trần Thư cười gian ác, kéo Trịnh Dịch vào trong nhà WC của sân tỷ thí.

Đồng thời hắn thuần thục lấy một túi phân urê từ sau lưng ra, trực tiếp trùm vào đầu đối phương.

Trước mắt Tinh Dịch tối sầm, không ngừng giãy dụa, nhưng không làm nên chuyện gì.

Hắn ta muốn triệu hoán khế ước linh của bản thân tới bảo vệ, nhưng lúc này Khô Lâu binh đang bị Sói Băng kéo chặt lấy.

Ầm ầm ầm!

Trong nhà vệ sinh lập tức xuất hiện một trận âm thanh hành hung.

Trong mắt Trịnh Dịch mang theo tức giận, càng nhiều hơn chính là khó hiểu và nghi hoặc.

Hắn ta sống mười bảy năm, chưa từng gặp qua Ngự Thú Sư sẽ đích thân chiến đấu.

Đây không phải đơn giản là bệnh nặng hay sao?

Lúc này Khô Lâu đã mất đi sự điều khiển của chủ nhân, sức chiến đấu giảm lớn, rất nhanh bị Sói Băng đánh đi xuống.

Lớp trưởng đều đã thua, sĩ khí của những người còn lại ở lớp ngự thú ba giảm xuống, dần dần xuất hiện xu thế thua.

- Mẹ nó, con sói này sao mạnh như vậy, lực lượng cao, kỹ năng lại treo, đánh như thế nào?

- Ngay cả Trịnh Dịch đều thua, chúng ta từ bỏ đi.

- Lớp trưởng, ta muốn xin nằm ngửa, có thể chứ?

Mọi người ở lớp ngự thú ba đều nghị luận ầm ĩ, quay đầu muốn tìm vị trí của Trịnh Dịch, đột nhiên phát hiện không thích hợp.

Đánh kiểu gì mà người không có nữa?

- Cứu ta, cứu ta.

Chỉ thấy lúc này một thân ảnh thất tha thất thểu đi ra từ nhà vệ sinh, trên đầu mang một cái túi phân urê to.

- Thứ đồ gì?

Một đám người nhìn về phía túi phân urê kia di chuyển, cẩn thận lui về sau mấy bước.

- Đây là khế ước linh nhà ai?

- Là ta.

Trịnh Dịch gỡ cái túi xuống, trên mặt mảng xanh mảng tím.

- Trịnh ca, tình huống gì đây?

Người của lớp ngự thú ba đều tiến lên, vô cùng quan tâm, nhưng nhìn thế nào cũng đang nghẹn cười.

Bọn họ thật không ngờ vậy mà có người đánh lén trên đường, còn tròng cho Trịnh Dịch một túi phân urê to, đoạt măng rồi.

- Nhất định là người của lớp ngự thú năm các ngươi!

Mặt mũi Trịnh Dịch bầm dập, trong mắt có hận ý, thương thế của hắn ta còn nặng hơn Vương Mạnh không ít.

Chương 13: Thư Thư ta thích nhất là đánh lén (2)

- Nói hươu nói vượn!

Trần Thư trở lại lớp sớm hơn một bước lập tức đứng dậy, quang minh lẫm liệt nói.

- Người nào ở lớp ngự thú năm ta không phải hạng người quang minh chính đại, sao làm loại chuyện qua loa này?

- Có điều ngươi yên tâm, ta sẽ tự mình điều tra, lấy danh tiếng Trần Thư ta, tuyệt đối sẽ cho ngươi một kết quả vừa lòng.

Nhìn vẻ mặt chính khí của Trần Thư, vẻ mặt tất cả mọi người đều im lặng.

Có thể đừng cưỡng ép thêm kịch cho mình hay không?

- Trần Bì, nói ngươi vừa mới làm gì đi?

Vẻ mặt Vương Mạnh hơi động, nói nhỏ.

- Ném túi phân đi.

- …

Hai người nói nhỏ, tuy rằng cho rằng hành động của Trần Thư cực kỳ kỳ hoa, nhưng mặt Vương Mạnh cũng mang ý cười, giải hận không ít.

- Các ngươi đã thua, lấy ba viên Ngự Thú Châu ra đi.

Vẻ mặt Hạ Băng cũng quái dị liếc nhìn Trần Thư một cái, nhìn về phía Trịnh Dịch.

Sói Băng theo đó giẫm chân đi tới, tràn ngập cảm giác áp bách.

Vẻ mặt Trịnh Dịch không cam lòng, cuối cùng lấy ra ba viên Ngự Thú Châu.

- Ta nhớ rõ vóc dáng của người kia rất cao lớn.

Hắn ta không ngừng quét mắt nhìn lớp ngự thú năm, có thể vô thanh vô tức kéo bản thân đi, có mấy người phù hợp với điều kiện.

Cuối cùng, ánh mắt hắn ta nhìn về phía Trần Thư.

- Bạn học đừng hoảng sợ, ngươi có thể vĩnh viễn tin tưởng Trần Thư ta.

Vẻ mặt Trần Thư trịnh trọng, lại cam kết lần nữa.

Sau đó phần lớn bạn học trong sân tỷ thí đều rời đi.

Cứ việc lần này Hạ Băng đại phát thần uy, nhưng việc mọi người nghị luận nhiều nhất cũng là Trịnh Dịch, cùng với người hành hung kia.

Người này thật sự quá độc ác.

Thừa dịp lúc đối phương điều khiển khế ước linh, trực tiếp tròng túi phân to, kéo vào nhà vệ sinh hành hung.

Vẻ mặt Trịnh dịch khó chịu, hai tay nắm chặt, hiện tại cảm giác cả đầu ong ong.

Lần này có thể nói là mặt mày dọa người mở cửa, dọa người về đến nhà.

- Hỏi bạn học quan sát cuộc chiến một chút, nhất định phải tìm ra ai hạ độc thủ cho ta!

Trịnh Dịch thu hồ Khô Lâu binh, nói với người trong lớp.

Tâm tình Trần Thư lúc này rất tốt, hắn đạt được đại lượng lực ngự thú, trực tiếp trở thành Ngự Thú Sư cấp hai.

Đáng tiếc chính là Slime màu vàng không lĩnh ngộ thiên phú hoặc kỹ năng, nhưng các thuộc tính đều có tăng lên.

Nếu trở thành Ngự Thú Sư cấp hai, Slime sẽ đầy đủ năng lực chiến đấu.

- Ừm, đưa Ngự Thú Châu cho ngươi.

Đang lúc Trần Thư đang đạp xe công cộng, chuẩn bị về nhà.

Hạ Băng cũng đuổi theo, đưa cho hắn một viên hạt châu.

- Hôm nay nếu không phải ngươi ra tay, ta sẽ không thắng nhẹ nhàng như vậy.

- Ta ra tay? Ra tay cái gì?

Trần Thư gãi gãi đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

- Trước đó ta thấy cái túi to trong cặp của ngươi.

- …

- Được rồi, ngả bài, là ta làm.

Vẻ mặt Trần Thư không thèm để ý, thu Ngự Thú Châu vào.

- Ngươi nghĩ gì mà tự mình lên? Giữa trận đấu của Ngự Thú Sư cực kỳ nguy hiểm, đầu tiên phải bảo vệ tốt bản thân.

- Này có là gì, Thư Thư ta ấy, thích nhất chính là đánh lén.

Hạ Băng:

- …

Vẻ mặt Trần Thư ngạo nghễ, cưỡi xe đạp trực tiếp rời đi.

- Thật sự là một người đặc biệt.

Hạ Băng lắc đầu.

Chương 14: Ám ngữ: Đồ non nớt (1)

- Dược Tề Học, Dược Tề Học…

Trần Thư trở về nhà và bắt đầu nghiên cứu các tính năng mới của hệ thống.

Trải qua lựa chọn trước đó, hệ thống đã mở ra Dược Tề Học sơ cấp.

Chỉ thấy trước mắt hắn xuất hiện một bảng điều khiển mới, hiện ra bộ dáng một gốc cây.

Các nhánh của cây là các loại dược tề.

Đại Lực Dược Tề, Hỏa Diễm Dược Tề, Hàn Băng Dược Tề, Cự Đại Hóa Dược Tề vân vân đều có tất cả.

Nhưng chỉ có Đại Lực Dược Tề là sáng lên, những dược tề còn lại đều ảm đạm vô quang.

Càng đi về phía dưới Dược Tề Thụ Mộc, dược tề lại càng trân quý cùng thưa thớt.

Hắn vừa động tâm niệm, nhìn về phía Đại Lực Dược Tề phía trên cùng.

Đại Lực Dược Tề: có thể tăng cường vĩnh viễn lực lượng của Khế Ước Linh.

Mức độ thành thạo: chưởng khống cấp (vật liệu cần thiết để luyện chế dược tề giảm 30%).

Trước mắt vật liệu không đủ, không cách nào luyện chế được!

Lưu ý: Mỗi lần luyện chế đều tăng độ thuần thục, cấp bậc thuần thục chia làm cấp nhập môn, cấp chưởng khống, cấp đại thành, cấp tông sư.

Lưu ý lại: Các cấp độ thuần thục khác nhau cung cấp các hiệu quả bổ sung khác nhau.

Trần Thư vẻ mặt phấn khởi, không ngừng nghiên cứu chức năng.

Là một ngành học chính của nhân loại, phân lượng của dược tề không cần nghĩ cũng biết.

Nếu như có thể nắm giữ thuần thục, vậy quả thực chính là vàng từ trên trời rơi xuống.

- Xem ra còn cần luyện chế vật liệu, không thể từ không sinh có được…

Cuối cùng Trần Thư đã đi đến một kết luận.

Những người còn lại luyện chế dược tề đều cần phải tập trung chú ý, không được xảy ra bất kỳ sai lầm gì.

Coi như là như vậy, nhưng vẫn sẽ có tình huống thất bại.

Mặc dù Dược Tề Học phát triển mấy trăm năm, nhưng nó vẫn không có công xưởng hóa, không thể sử dụng dụng cụ để luyện chế.

Mỗi một lọ dược tề đều là do Dược Tề Sư tự mình luyện chế ra, đây cũng là nguyên nhân vì sao lại đắt tiền như vậy.

Nhưng Trần Thư thì khác, hắn có hệ thống, chỉ cần gia tăng vật liệu thì sẽ tự động có thể luyện chế ra dược tề tương ứng.

- Đại Lực tiêu, ta cần Đại Lực tiêu …

Trần Thư nằm trên giường không ngừng lẩm bẩm.

Đại Lực Dược Tề cần dược liệu cực kỳ bình thường, rất dễ lấy được.

Duy chỉ có chủ dược ở trong đó gọi là Đại Lực tiêu, đây là dược liệu có nguồn gốc từ không gian khác.

Cửa hàng lớn ở trung tâm tất nhiên là có buôn bán, nhưng hắn không có tư cách mua, cần thân phận Dược Tề Sư mới được.

- Phải đi chợ đen xem một chút.

Trần Thư thì thầm, hiện tại hắn chỉ muốn mau chóng kiếm tiền.

Thực lực của Khế Ước Linh ngoại trừ tiến giai ra thì phục dụng các loại dược tề cũng sẽ khiến nó tăng lên rất lớn.

Khế Ước Linh của đại gia tộc quanh năm đều có dược tề cung cấp, thậm chí có thể vượt cấp mà chiến.

- Hình như Trương Đại Lực biết vị trí của chợ đen.

Trần Thư mở ra siêu tín, tìm được Trương Đại Lực.

Ảnh đại diện là một con sói hoang dã ở thảo nguyên, tên là Chú Sói Cô Độc.

- Đại Lực?

- A Bì, sao vậy? Sao đột nhiên lại tìm ta? Sau khi ngươi đi rồi, lớp phổ thông cũng chỉ còn lại mình ta quản lý đại cục, tịch mịch, thật là tịch mịch!

- Thúc ngươi hôm nay mới đánh lớp trưởng lớp Ngự Thú ba, tình cảnh kia có thể gọi là nhiệt huyết.

- Mau nói nghe xem.

- Lần sau lại nói cho ngươi biết, ngươi có biết vị trí của chợ đen không?

- Thế nào? Ngươi muốn mua đồ vật?

- Ta muốn đi mở mang kiến thức.

- Vừa hay tối nay ta trốn lớp tự học buổi tối, hai chúng ta cùng nhau đi dạo một chút đi.

- Đúng rồi, cho ta mượn chút tiền.

- …

- Đại Lực?

- …

- Trời ạ, nói đến vay tiền liền giả chết à?

Trần Thư mắt thấy đối phương không trả lời nữa, hắn vẫn tiếp tục kiên trì, không ngừng gửi tin nhắn quấy rối.

- Ngươi và ta đều bằng tuổi nhau, ngươi cũng không có tiền, ta có thể có sao?

Trương Đại Lực rốt cục cũng không chịu nổi phiền phức nữa mà trả lời một câu.

- Đúng rồi, ngươi không được dùng Hoàn Bối, không phải mỗi tháng đều có hạn ngạch sao?

- Không được, cái kia mà mượn thì phải trả.

Chú sói cô độc:

- ?

Trương Đại Lực vô cùng quyết đoán, trực tiếp tắt siêu tín đi.

Hai người ở cùng một tiểu khu, Trương Đại Lực rất nhanh đã đến nhà bái phỏng.

- Ta nói này Trần Bì, ngươi thật sự không có tiền?

- Thật không có, bây giờ túi tiền của ta còn sạch hơn mặt ta nữa.

- Quên đi, đi chợ đen xem một chút vậy.

Tuy rằng Trần Thư không có tiền, nhưng không chừng có thể kích hoạt được hệ thống.

Chỉ cần có thể có được một chút dược dịch rồi mang đi bán, vậy không phải sẽ có tiền sao?

Hai người cưỡi xe đạp, lảo đảo đi về phía ngoại ô.

- Nói đến chợ đen kia, Trương Đại Lực ta cũng may mắn đi theo phụ mẫu ta vài lần, bên trong ngư long hỗn tạp, ta và ngươi nhớ không thể quá kiêu căng đâu.

Phụ mẫu Trương Đại Lực là Ngự Thú Sư cấp bậc Hắc Thiết, có thể nói là gia đình phú quý.

Nhưng bởi vì hắn ta không có thiên phú Ngự Thú nên chỉ có thể trở thành một người bình thường.

- Tục ngữ nói rồng cũng khó thắng được rắn địa phương, chút đạo lý này ta vẫn hiểu được.

Trần Thư đồng cảm mà gật đầu nói.

Chương 15: Ám ngữ: Đồ non nớt (2)

Hai người bày ra một bộ dạng muốn khuấy động sóng gió trong chợ đen. Thế nhưng khi đi tới cửa chợ đen, bọn họ lập tức trợn tròn mắt.

- Xin lỗi, không có Ngự Thú Sư cấp năm trở lên dẫn dắt, không được vào trong.

- Đại ca, châm chước một chút đi, chúng ta đều là người có thân phận.

- Dám hỏi các hạ, ngoại trừ một tấm chứng minh thư ra, ngươi còn có thân phận gì nữa?

Nhân viên chợ đen hai tay ôm ngực, vẻ mặt không thèm để ý.

Hắn ta cũng là Ngự Thú Sư, có thể thoáng cảm ứng được khí tức của hai người, một người chỉ là người thường, người còn lại nhiều nhất là cấp ba.

Hai người thật không ngờ người trông coi này lại không nể mặt như vậy.

Trương Đại Lực ho khan một tiếng, xem ra là cần long trọng giới thiệu mình một chút rồi.

- Tại hạ là Trương Đại Lực, lớp phổ thông ba, trường trung học số hai của thành phố Nam Giang, từng đảm nhiệm chức vụ đại biểu lớp vật liệu…

- Cút đi!

- Được rồi!

Trương Đại Lực xoay người rời đi, cũng không dừng lại một khắc nào, đồng thời cũng kéo Trần Thư theo.

- Trần Bì, xem ra chúng ta không vào được rồi, lần sau để phụ thân ta dẫn ngươi tới.

Mà Trần Thư lại đứng nguyên tại chỗ, chỉ thấy trong mắt xuất hiện ba lựa chọn.

[Phương án 1: Mượn Golden Slime, mạnh mẽ xông vào chợ đen, bày thế hùng phong. Phần thưởng hoàn thành: cấp bậc Ngự Thú Sư +1]

[Phương án 2: Bất đắc dĩ rời đi, lần sau tìm kiếm cơ hội. Phần thưởng hoàn thành: Slime tăng gấp đôi sức mạnh, kéo dài ba ngày]

[Phương án 3: khiêu khích đỉnh cấp, ghé sát vào tai bảo vệ, nhẹ giọng nói một câu: "Đồ non nớt." Phần thưởng hoàn thành: kỹ năng Cự Đại Hóa cộng một]

Trần Thư lâm vào trầm tư, cho đến khi Trương Đại Lực thúc giục mới làm cho hắn tỉnh táo lại.

- Đại Lực, ngươi có quen thuộc địa hình nơi này không?

- Cũng kha khá, làm sao vậy?

- Chuẩn bị chạy, ngàn vạn lần không được quay đầu lại… Chụp ảnh!

Trương Đại Lực còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy Trần Thư đi tới gần người nọ.

Trần Thư thấp giọng mở miệng nói.

- Đại ca, ta biết ám ngữ, có thể đi vào không?

- Hả? Cái gì?

Bảo vệ vẻ mặt nghi hoặc.

Đúng lúc này, Trần Thư chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng áp sát vào lỗ tai hắn ta.

- Đồ non nớt…

Trong chớp mắt tiếp theo, Trần Thư đột nhiên xoay người, vắt chân lên cổ mà chạy.

Nhân viên bảo vệ kia sửng sốt một hồi mới phản ứng lại, đang muốn đuổi theo thì hai người đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Loại tốc độ này quả thực là có một không hai, bảo vệ đành phải hùng hùng hổ hổ mắng vài câu, rồi trở lại vị trí.

- Trần Bì, ngươi nói cái gì vậy?

- Không có gì, thử ám ngữ một chút.

Trần Bì thở hổn hển, không thể không nói, loại cảm giác nghịch ngợm một chút này thật sự là quá kích thích.

Kỹ năng của Golden Slime, Cự Đại Hóa, quả nhiên đã tăng thêm một cấp.

Cự Đại Hóa: tạm thời nâng cao hình dạng cơ thể của chính mình gấp bốn lần, tốc độ giảm nhẹ.

- Xem ra tiến vào chợ đen vẫn cần phải nghĩ biện pháp khác.

- Lần sau lại nói sau đi, ăn mì sợi không?

Hai người ngẩng đầu, vừa vặn đi tới một quán mì sợi, tên là Lạp Đại Diện.

- Cái tên này cảm giác có chút ghê tởm ha?

Trần Thư nhướng mày, đọc thế nào cũng giống như Lạp Đại Tiện.

- Chứng tỏ là đặc sắc, vừa lúc ta còn chưa ăn cơm tối.

Trương Đại Lực lại không thèm để ý chút nào, trực tiếp tiến vào trong cửa hàng.

- Lão bảo, hai bát mì sợi.

- Muốn phần lớn sao?

- Phần lớn, nhất định phải phần lớn!

- Lập tức kéo ra ngay, đợi lát nữa phải thừa dịp nóng mà ăn.

Bọn người Trần Thư đầy mặt kỳ quái, trên trán nổi lên những tuyến vạch đen, sao mà cứ cảm thấy chỗ nào đó không đúng lắm.

Thực sự sẽ có người tới quán mì sợi này để ăn sao?

Lão bản cũng là một người nhiệt tình.

Sau một tuần, cuối cùng hắn ta cũng có khách.

Người ta nói rằng xung quanh chợ đen đông đúc, cũng không thua kém trung tâm thành phố, kết quả lại khiến hắn ta thất vọng.

- Đúng rồi, thêm hai đồng nữa là có thể lấy được hai lon Coca, mấy người xứng sao?

- Dẹp tiệm đi, cái quán mì sợi gì đây chứ.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngay đúng lúc này, hắn nhìn thấy một bóng người xinh đẹp bên ngoài cửa hàng.

- Đại Lực, đi theo ta, ta biết cách đi vào chợ đen rồi.

- Hai người không cần nữa sao?

- Nhà ngươi kéo nóng quá, ta sợ bỏng miệng.

Hai người Trần Thư vội vã rời khỏi quán mì sợi, đi tới đường cái.

- Chẳng lẽ đồ ăn của ta không ngon hả?

Lão bản quán mì sợi không ngừng suy tư, cố gắng tìm hiểu vấn đề.

Vị trí của chợ đen là ở ngoại thành, nhưng đám người vẫn qua lại đông đúc không ngớt.

- Tiểu Vũ tỷ, Tiểu Vũ tỷ.

Vẻ mặt Trần Thư nhiệt tình hét lên.

Trong đám đông, một cô nàng buộc tóc đuôi ngựa, không ngừng liếc nhìn xung quanh.

Gương mặt thanh tú, nước da trắng ngần, đôi mắt vô cùng trong sáng, hiển nhiên nàng ta chính là đối tượng yêu thầm của nhiều nam sinh.

Vẻ mặt của Hứa Tiểu Vũ hơi ngẩn ra, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, nhìn thấy hai người đang lao nhanh về phía mình.

Hai người này là ai?

- Tiểu Vũ tỷ, chúng ta là bạn học cùng lớp, ta là Trần Thư của lớp Ngự Thú.

- Ta là Trương Đại Lực, chắc hẳn là ngươi đã nghe qua về truyền kỳ của ta rồi nhỉ.

Chương 16: Ngươi có dáng dấp của Đại Đế mà!

Cả hai người họ bắt đầu giới thiệu về bản thân, cố gắng kéo gần khoảng cách với nhau hơn.

Hứa Tiểu Vũ là một học bá có tiếng trong lớp, quanh năm đều chiếm lấy vị trí thứ nhất.

Hầu hết tất cả các lớp văn hóa của nàng ta đều đạt điểm cao, thiên phú Ngự Thú lại càng xuất sắc hơn nữa.

Ngay cả Khế Ước Linh cũng là những Khế Ước Linh cấp A hiếm hoi, được nhà trường coi là mầm mống kế tục của Hoa Hạ học phủ để bồi dưỡng.

Có thể nói hai người họ căn bản không cùng trong một thế giới.

- Tiểu Vũ, ngươi biết hai người này sao?

Bên cạnh Hứa Tiểu Vũ, một chàng trai tuấn tú đứng đó.

Vô tình hay cố ý ngăn cách khoảng cách giữa hai bên.

Mặc dù khuôn mặt của hắn ta rất hiền hòa, nhưng sâu trong mắt hắn ta lại có phần cao ngạo, khinh thường.

- Bọn ta là bạn học, ngươi là ai?

Trương Đại Lực sao có thể không nhìn ra vẻ giả bộ của đối phương chứ, vẻ mặt hắn ta khó chịu mà mở miệng nói.

- Ngươi không biết ta sao?

Chàng trai khẽ nhướng mày, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng.

- Ngươi là Hoa Quốc Tệ à? Mọi người đều biết ngươi sao?

- Tên tiểu tử ngươi!

Sắc mặt chàng trai lạnh đi, hắn ta chưa từng thấy ai dám nói chuyện với hắn ta như thế này.

Thấy hai bên sắp xảy ra xung đột, Hứa Tiểu Vũ bèn đứng ra thanh minh.

- Đây là người đứng đầu trường trung học số ba, Vương Đằng.

- Ồ~ Vương Đằng à…

Trương Đại Lực chợt bừng tỉnh đại ngộ, vẻ mặt sợ hãi xen lẫn kinh ngạc.

Điều này đương nhiên khiến Vương Đằng hài lòng vô cùng, khóe miệng hắn ta cũng không khỏi nhếch lên, hừ nhẹ một tiếng.

- Hoàn toàn không biết.

Ngay sau đó, Trương Đại Lực đã đánh ra một đòn đả kích không thương tiếc.

- Trần Bì, ngươi biết hắn ta sao?

- Không biết, nhưng ta luôn cảm thấy ngươi có dáng dấp của Đại Đế lắm!

- Hả? Cái gì cơ?

Vương Đằng nhìn sang, tuy rằng nghe không hiểu, nhưng hắn ta luôn cảm thấy đó không phải là lời hay ho gì.

Một thiên tài như hắn ta mà lại có cảm giác như bị trêu đùa.

- Các người tìm ta có chuyện gì không?

Lúc này Hứa Tiểu Vũ mở miệng chen lời.

Mặc dù hai người Trần Thư trông có vẻ kỳ kỳ quái quái, nhưng bọn họ đều là những học sinh bình thường.

Nếu như bị Vương Đằng nhớ tới, hẳn là không phải điều tốt lành gì.

- Tiểu Vũ tỷ, bọn ta muốn đi xem chợ đen, nhưng mà hình như bọn ta không thể vào được.

Trương Đại Lực nói, ánh mắt tràn đầy hy vọng.

- Vừa hay, ta cũng muốn đi dạo chợ đen một phen, vậy cùng nhau đi đi.

- Nếu như các ngươi đã có chuyện phải làm, vậy ta không đi cùng ngươi nữa.

Vương Đằng lại tự mình đề nghị rời đi, hai người Trần Thư luôn làm cho hắn ta cảm thấy có chút khó chịu.

- Tiểu Vũ, ta hy vọng ngươi có thể nghiêm túc xem xét đề nghị của ta.

Trước khi đi, Vương Đằng nhìn Hứa Tiểu Vũ một cái nhìn sâu sắc rồi xoay người rời đi.

- Tiểu Vũ tỷ, đề nghị gì vậy?

Tính cách của Trương Đại Lực rất dứt khoát, có gì hỏi nấy, nhưng ngược lại với Trần Thư bình thường hay kỳ quái lại có vẻ hơi im lặng hơn một chút.

- Vương Đằng muốn thành lập một đội thi đấu Ngự Thú cấp thành phố.

Hứa Tiểu Vũ giải thích một câu, cũng không nói nhiều lời.

Có lẽ theo ý kiến của nàng ta, hai người họ mà muốn tiếp xúc với cuộc thi kiểu này cũng không phải dễ dàng gì.

- Đi thôi, chúng ta đi xem chợ đen một chút thôi.

Cả ba người họ đi vào bằng một lối vào khác của chợ đen.

Hứa Tiểu Vũ không cần bất kỳ ai dẫn dắt.

Bản thân nàng ta là Ngự Thú Sư cấp bảy, đã đủ điều kiện để ra vào tự do rồi.

- Ta còn có việc phải làm, các ngươi tự mình đi đi.

Hứa Tiểu Vũ đưa cả hai người họ vào trong rồi quyết định rời đi.

Mặc dù nàng ta tốt bụng, nhưng cũng không cần phải lãng phí thời gian với hai người họ.

- Cảm ơn Tiểu Vũ tỷ, sau này có chuyện gì thì tới lớp Ngự Thú số năm tìm ta.

Hứa Tiểu Vũ gật đầu một cái, trực tiếp rời khỏi nơi này.

Hai người Trương Đại Lực giống như những đứa trẻ hiếu kỳ, không ngừng đánh giá chợ đen.

Chợ đen là một con phố thất tinh thuộc thành phố Nam Giang, tổng cộng có bảy con phố đan xen lẫn nhau, hai bên có đủ loại gian hàng khác nhau, đám người nối liền nhau không ngớt, phồn hoa đô hội cũng không thua ở trung tâm thành phố là bao.

Mặc dù nó tự xưng là chợ đen, nhưng nó lại có một bối cảnh chính thức nhất định, nếu không thì nó đã bị phong sát từ lâu rồi.

- Bán Thổ Long Vương thú hạch, đây chính là thứ đến từ dị không gian của trận tai họa duy nhất ở Hoa Quốc đó, giá trị liên thành, có thể rèn nên thần khí cho Khế Ước Linh, nhanh chóng tận dụng thời cơ đi nha, các khách quan!

- Kinh ngạc! Bởi vì sinh mệnh ép buộc, Ngự Thú Sư cấp cao thật sự đã bán ra một quả Thần Thú Đản. Nếu như sử dụng nó có thể khiến cho Khế Ước Linh trực tiếp trở thành Hoàng Kim Cấp!

- Tin tốt! Tin tốt! Bất cứ ai mua hàng tại gian hàng này ngày hôm nay, trị giá trên 50.000 tệ Hoa Hạ sẽ nhận được một bản sao bút ký, đến trước được phục vụ trước!

Hai bên đường không ngớt tiếng rao hàng, đây là khu vực tập trung các quầy hàng, phần lớn là của những người buôn bán lặt vặt.

Chương 17: Trần thúc ta nhường ngươi đó (1)

Mặc dù nó giống như bọn bịp bợm giang hồ, thế nhưng nếu như có kiên nhẫn thì vẫn có thể tìm thấy rất nhiều bảo vật.

Có vô số thiên tài địa bảo trong dị không gian đếm mãi không hết, vật liệu học của nhân loại căn bản không thể bao quát trọn vẹn hết được, có lẽ thật sự có thiên tài địa bảo thất lạc đâu đó rồi.

Trương Đại Lực rất có hứng thú, không ngừng đánh giá mỗi gian hàng, thậm chí còn cúi đầu dò hỏi.

- Đại thúc, Long Vương thú hạch này ngươi bán thế nào đây?

- Thiếu niên, ngươi thật biết nhìn hàng mà, xem ngươi trời sinh thông minh, tương lai hóa rồng thành phượng, hôm nay ta sẽ bán giá thấp cho ngươi.

- Chỉ cần 10.000 tệ! Đưa Thổ Long Vương về nhà!

- Có thể rẻ hơn chút không?

- Không biết tiểu hữu ra giá bao nhiêu?

- Mười tệ!

Vạch đen trên mặt Trần Thư lại nổi lên, đoạn đối thoại giữa hai người họ thực sự khiến hắn bị sốc.

Vốn còn tưởng rằng Trương Đại Lực sẽ bị mắng, nhưng kết quả chủ hàng lại gật đầu dứt khoát.

- Thành giao!

Trương Đại Lực lấy ra mười tệ, vui vẻ bỏ cái khối đất màu vàng hình cầu kia vào trong túi của mình.

Nhìn bóng lưng hai người họ rời đi, chủ hàng được mười tệ không khỏi đau lòng, sau đó từ trong hộp gỗ lớn phía sau lấy ra một khối "Thổ Long Vương thú hạch" khác.

- Ta nói Đại Lực ngươi nha, ăn no rồi không có việc gì làm sao, bùn để nhào nặn đồ mà ngươi cũng mua?

Trần Thư không nhịn được liền mở miệng nói.

- Ngươi thực sự cho rằng ta ngu ngốc sao? Trên Lam Tinh làm gì có loại đất như này, tuyệt đối là tới từ không gian khác, ta mua một món quà lưu niệm với giá mười tệ, đương nhiên cũng đáng giá.

Trần Thư không nói nên lời, cứ quanh quẩn ở chợ đen, cuối cùng cũng để hắn tìm được mục tiêu.

Chỉ thấy bên trên có một cửa hàng, trưng bày đủ các kỳ hoa dị thảo, nhìn rất đặc biệt.

- Lão bản, Đại Lực Hoa bán thế nào?

- Năm ngàn!

Ngay lúc Trần Thư hỏi, trong đầu hắn bỗng nảy ra ba lựa chọn.

[Phương án một: Lớn tiếng chất vấn lão bản sao lại bán hàng giả. Phần thưởng khi hoàn thành: Ngự Thú Lực trung lượng]

[Phương án hai: Không vạch trần lão bản, bỏ tiền ra mua. Phần thưởng khi hoàn thành: Hình thể Golden Slime tăng 10%]

[Phương án ba: Một mặt tức giận nói: Ngươi dùng thuốc màu làm giả Đại Lực Hoa phải không, thuốc màu còn chưa khô đây. Phần thưởng khi hoàn thành: dược dịch thuộc tính Phong trung phẩm]

Trần Thư im lặng một lúc, không nghĩ đến hàng hóa ở chợ đen lại hố như vậy.

Đúng lúc hắn đang phân vân không biết chọn phương án nào, đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Lão bản ta muốn mua, ta ra giá một vạn!

- Ê! Tên ngốc này ở đâu ra vậy?

Trần Thư khẽ giật mình, cái thuốc màu vẽ này cũng có người mua sao?

Hắn ngoảnh đầu nhìn một cái, hóa ra là Trịnh Dịch của lớp Ngự Thú ba.

Lúc này, gương mặt Trịnh Dịch bỗng biến sắc, trong mắt đầy vẻ căm hận.

- Trần Thư, cái đồ không biết xấu hổ nhà ngươi, dám đánh lén ta.

- Ngươi đang nói cái gì đấy? Trần Thư vờ vịt tỏ vẻ.

- Ta nhớ mặt ngươi rồi, ta sẽ cho ngươi nếm mùi.

Trịnh Dịch hung hăng nhìn Trần Thư.

- Muốn có Đại Lục Hoa, kiếp sau nha.

Đại Lực Hoa là nguyên liệu bào chế ra Đại Lực Dược Tề, cửa hàng trong chợ đen cũng rất hiếm gặp.

Ở cửa hàng lớn may ra còn ít hàng tồn, nhưng giá quá cao.

- Vậy ta ra giá một vạn rưỡi.

- Sao? Ngươi có một vạn rưỡi à?

- Liên quan gì đến ngươi.

- Hai vạn!

Trịnh Dịch cắn răng nói.

Một đóa Đại Lực Hoa đại khái có thể phối ra năm bình Đại Lực Dược, giá trị tương đương cũng phải hai vạn rưỡi.

Nếu bỏ ra hai vạn mua một cái Đại Lực Hoa thì cũng không tính là thiệt.

- Ba vạn!

Trần Thư cũng điềm đạm, chậm rãi đáp.

Tuy không có tiền nhưng lại rất tự tin.

Nếu lão bản ép hắn mua thì hắn sẽ trực tiếp vạch trần, không thể có chuyện bỏ ra ba vạn mà mua phải một đóa hoa giả được.

Lúc này lão bản của cửa hàng đã mừng đến phát điên rồi.

Đây là lần đầu hắn đến chợ đen, có nghe phong phanh nơi này người ngốc lắm tiền, không nghĩ là có thật.

Trịnh Dịch xanh mặt, có vẻ hơi do dự, chỉ cảm thấy đã bị đối phương đè ép.

- Không phải chứ, không phải chứ, phú nhị đại mua một đóa hoa phải mất cả nửa ngày, thực lực của ngươi chỉ đến vậy thôi sao?

Trần Thư lắc đầu, tỏ vẻ đáng tiếc mà khiêu khích.

Bộ dạng âm dương quái khí đó trong phút chốc đã đốt cháy ngọn lửa hiếu thắng trong lòng Trịnh Dịch.

- Ta trả bốn vạn!

- Tốt! Quả nhiên là quyết đoán! Trần Thúc ta nhường ngươi đó!

Trần Thư quả quyết quay người rời đi.

Gương mặt Trịnh Dịch sững sờ. Sao đối phương lại dứt khoát như vậy chứ? Hắn ta cứ cảm thấy có gì đó không đúng lắm

Nhưng dù sao thì hắn ta cũng là người tai to mặt lớn, tốn bốn vạn để mua về một đóa Đại Lực Hoa có hơi đắt, nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

- Đúng rồi, lớp trưởng Trịnh, khi nào cần bút màu cứ đến tìm ta nhé, đảm bảo ưu đãi!

Trần Thư bỗng ngoảnh đầu nói một câu, gương mặt Trịnh Dịch lộ vẻ bực tức.

Lão bản của cửa hàng có hơi gấp, lập tức hoàn thành giao dịch rồi vội rời đi.

- Trần Bì, không ngờ nửa đường lại gặp phải cái tên Trịnh Dịch đấy, đúng là xúi quẩy thật.

Chương 18: Trần thúc ta nhường ngươi đó (2)

Trương Đại Lực thấy Trình Dịch nhắm vào, tất nhiên cảm thấy bất bình thay. - Kệ hắn ta đi, có khi về đến nhà hắn ta cũng chẳng dễ chịu gì đâu, bốn vạn cũng đâu phải con số nhỏ.

Vẻ mặt Trần Thư rất vui vẻ, thậm chí còn nổi hứng huýt sáo.

- Đúng rồi, làm sao nhanh như vậy mà hắn ta biết là ta đã hạ sát thủ nhỉ? Đừng có để ta biết là ai báo đấy.

Trần Thư hừ hừ vài câu, hiển nhiên có hơi khó chịu với người mật báo.

- Đương nhiên đó là ta rồi!

Trương Đại Lực đột nhiên vỗ đùi, vẻ mặt ngạo nghễ, tựa như là đang tranh công trạng vậy.

- Trần Bì, ngươi giờ đã là người nổi tiếng trong lớp rồi, không cần phải cảm kích ta đâu!

- Ngươi?

- Phải rồi, buổi tối ngươi mới nói với ta thì ta đã lập tức chia sẻ tin tức vào nhóm lớn ngay, không biết có bao người đang bàn tán về ngươi đấy.

Trần Thư mở điện thoại ra, quả nhiên thấy trong nhóm lớp có vô số tin nhắn.

- Chú Sói Cô Độc (Trương Đại Lực): Trịnh Dịch, người đánh ngươi là Trần Thư, huynh đệ của ta, nếu ngươi muốn trả thù thì có thể tìm đến ta bất cứ lúc nào, Trương Đại Lục ta không ngại tiếp ngươi đâu.

- Trịnh Dịch: @Vạn Niên Trần Bì, người hạ độc thủ quả nhiên là ngươi, ta nhớ kỹ mặt ngươi rồi đấy.

- Vương Vũ Cương: Trần Bì cũng ác quá cơ, đúng là tấm gương cho chúng ta.

- Phương Kha lão sư: Trần Thư, ngày mai tới phòng làm việc của ta một chuyến.

- Chu Bất Vi: Đây là nhóm mãng phu, người nên cút đi chắc hẳn là đám Ngự Thú Sư chúng ta nhỉ.

- Ngô Khải: thân là Ngự Thú Sư nhưng lại chọn cách đánh lén, loại người này mà cũng xứng danh Ngự Thú Sư sao? Ta cũng từng dùng thử rồi, vậy không hay cho lắm…

…

- Trần Bì, ngươi xem trong nhóm đang rất náo nhiệt, mọi người đều đang bàn tán về ngươi đấy.

Trương Đại Lực mặt ngây ngô cười, hoàn toàn không biết có gì không đúng cả.

- Đại Lực này, chúng ta không cần phải cao ngạo như vậy, khiêm tốn mới chính là cách khoe khoang tốt nhất, hiểu chưa hả?

Trần Thư nhấn mạnh nói.

Hắn ngàn tính vạn tính, nhưng lại không ngờ Trương Đại Lực sẽ bán đứng hắn.

- Hiểu, hiểu rồi.

Trương Đại Lục chợt hiểu ra, hắn ta gật đầu liên tục.

- Đi thôi, xem thử liệu còn tìm được Đại Lực Hoa không.

Hai người tiếp tục dạo chợ đen, chỉ tiếc là các cửa hàng đã không còn thấy bán Đại Lực Hoa nữa rồi.

Loại này vốn cực kỳ khan hiếm, chủ yếu được tập đoàn lớn và chính thức thu mua.

Dù sao thì Đại Lực Dược Tề cũng là loại dược tề thường thấy, là thứ mà đại bộ phận Khế Ước Linh đều cần để tăng lực lượng.

- Đến cửa hàng bên đó xem thử xem.

Cuối cùng, bất đắc dĩ Trần Thư chỉ có thể đi vào cửa hàng trong chợ đen.

Cửa hàng trong này chỉ có vài gian, nhưng hàng cực kỳ đa dạng.

Điều quan trọng chính là chỉ cần ngươi có tiền thì mua bất cứ thứ gì cũng được.

- Đại Lực Hoa mà cần hai vạn? Cáo từ!

Trần Thư bước vào cửa hàng, chớp mắt đã không biết nói gì.

Thực tế thì cửa hàng trong chợ đen bán quá đắt, nếu thêm nguyên liệu khác,vậy giá thành đã tới hai vạn rưỡi rồi.

Những Luyện Dược Sư bình thường đều chỉ có thể phối ra năm bình, không lời cũng không lỗ, đây là phối ra một sự cô đơn à.

Dù sao thì Trần Thư cũng không xứng.

- Đúng rồi, đại ca, ngươi đang tuyển nhân viên cửa hàng à?

Trần Thư chợt nghĩ.

Bây giờ sắp kết thúc lớp mười một rồi, cũng sắp nghỉ hè rồi, hắn muốn tìm một công việc làm thêm.

Chẳng những có thể kiếm được Hoa Hạ tệ mà còn có thể mở mang tầm mắt, tiếp xúc càng nhiều người thì khả năng kích hoạt hệ thống tuyển hạng càng cao.

- Tuyển chứ, dán ở bên ngoài cửa hàng ấy.

Trần Thư vội tới trước cửa, quả nhiên có giấy báo tuyển.

Gấp! Gấp! Gấp!

Thông báo tuyển nhân viên cửa hàng (thực tập).

Nội dung công việc: chịu trách nhiệm sắp xếp phân loại hàng hóa.

Thời gian làm việc: 9 giờ sáng đến 21 giờ tối.

Chế độ đãi ngộ: Một tháng 400, nếu làm chính thức, lương gấp đôi

Lưu ý: chấp nhận làm việc trong hè, lương giảm một nửa.

Khá lắm! Ta là người bộc trực!

Trần Thư im lặng một hồi, cửa hàng trong chợ đen quả đúng với tên gọi hắc điếm.

Sói già phố Wall mà nhìn thấy cũng phát khóc lên được.

- Thiếu niên, muốn ứng tuyển sao? Xem tướng mạo ngươi cũng đàng hoàng, ta có thể trực tiếp nhận ngươi luôn, không cần qua phỏng vấn.

- Dẹp tiệm luôn đi.

Hai người Trần Thư dứt khoát rời đi, không chút lưu luyến.

Đúng lúc này, tiếng nổ ầm ầm vang lên làm rung chuyển cả chợ đen.

Trần Thư ngẩng đầu lên, chỉ mơ hồ nhìn thấy hai con Khế Ước Linh ở trên đường phố phía xa xa.

Một con Đại Điểu với bộ lông màu đỏ, trên móng vuốt hiện lên ánh lửa mơ hồ.

Con còn lại là một chiếc bóng cao to đến hai mét, toàn thân đen kịt, nhưng lại có thực thể.

Hai con này đang không ngừng chém giết lẫn nhau.

Mặc dù ưu thế của nó là có thể bay, nhưng con đại điểu đỏ thẫm này vẫn nằm ở thế yếu.

Bóng đen tựa một dây thừng đen trói Hỏa Điểu lại.

Cách đó không xa, vẻ mặt của Hứa Tiểu Vũ rất khó coi mà nhìn cảnh này, nàng ta không nghĩ đến trong chợ đen mà cũng có thể gặp rắc rối được.

Hỏa Điểu này là Khế Ước Linh của nàng ta, nó đã đạt đến cấp A rồi.

Chương 19: Dụng cụ đánh lén: túi phân u-rê

– Hôm nay có người to gan dám thả Khế Ước Linh ra gây chuyện ở trong này, chắc chắn Trấn Linh Cục cũng sắp đến đây rồi. Mọi người đứng trên con đường xa xa bàn luận về trận chiến kia.

Mặc dù trong chợ đen có Ngự Thú Sư cao cấp, nhưng hiển nhiên bọn họ không muốn dính vào phiền toái này.

Ngự Thú Sư khống chế bóng đen kia đã đạt đến cấp 9 rồi, người có năng lực cản lại trận chiến này ít nhất phải là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp.

Nhưng Hắc Thiết Cấp đã được coi là cường giả, có tư cách thành lập Ngự Thú Đoàn, đi đến dị không gian thám hiểm rồi.

Cường giả như vậy làm sao có thể tùy tiện có mặt ở chợ đen được chứ.

Mặc dù Trương Đại Lực chỉ là người bình thường, nhưng cha mẹ hắn ta đều là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp. Nếu không, với tính cách này, hắn ta đã sớm bị người đánh rồi.

- Đó là Khế Ước Linh cuả Hứa Tiểu Vũ.

Trương Đại Lực nhìn về phía con Đại Điểu kia, lúc ấy khi đối phương thức tỉnh cũng đã làm chấn động cả khối lớp mà.

- Trần Bì, ta thấy chúng ta nên ra tay rồi, ngươi thấy thế nào?

- Đúng vậy, chúng ta nên ra tay rồi!

Trần Thư trịnh trọng nắm chặt nắm đấm.

Hai người gật đầu nhìn nhau.

Một khắc sau, hai người vừa chạy vừa gào, đâm thẳng về phía cửa khẩu phía Nam ở gần đó.

Hai người có thể lăn lộn trên giang hồ nhiều năm cũng nhờ vào khả năng chạy trốn này.

Hai con Khế Ước Linh đánh nhau cũng sắp lan đến bọn hắn luôn rồi.

Giờ mà không chạy thì còn đợi đến lúc nào?

Nhưng ngay khi hai người đang vắt chân lên cổ mà chạy, một bảng chọn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Trần Thư.

[Mục một: Thả Golden Slime ra, trực tiếp cường thế đánh ngã Ảnh Quái kia. Phần thưởng nhiệm vụ: cấp bậc Ngự Thú Sư tăng lên một cấp.]

[Mục hai: Thấy chết không cứu, thừa dịp loạn chạy trốn. Phần thưởng nhiệm vụ: kỹ năng công kích của Slime + 1]

[Mục ba: Bắt giặc phải bắt vua trước, trực tiếp đánh lén chủ nhân của Ảnh Quái. Phần thưởng nhiệm vụ: toàn bộ thuộc tính Golden Slime + 5. Lưu ý: cần phong tỏa vị trí.]

[Mục bốn: Hô hào quần chúng ra xem náo nhiệt. Phần thưởng nhiệm vụ: đạt được danh hiệu “Phi Nhân Tai”. Hiệu quả khi đeo: lực sát thương đối với những sinh linh không phải con người + 20.]

Trần Thư giật mình, danh hiệu “Phi Nhân Tai ” làm hắn động lòng.

Vừa nghe tên đã thấy ngang ngược rồi, đáng tiếc hiệu quả quá gân gà.

- Đại Lực, đi đánh nhau đi!

Trần Thư lập tức dừng bước, quyết định đi cứu Hứa Tiểu Vũ.

Vừa dứt lời, hắn lấy từ trong người ra một cái túi lớn.

- Ngươi còn mang theo túi trên người sao?

Trương Đại Lực mặt đầy khiếp sợ.

Hắn ta nghĩ bản thân mình đã vô địch thiên hạ, ít ai sánh bằng rồi, không ngờ còn có người còn hung mãnh hơn hắn ta nữa.

- Bớt nói nhảm, lên đi!

Cảnh tượng trong mắt Trần Thư đột nhiên thay đổi.

Cuối ngã tư đường, một người bỗng dưng tỏa ra ánh hào quang đỏ tươi.

Ngự Thú Sư dưới Hắc Thiết Cấp sẽ không dễ dàng bại lộ thân phận của mình.

Bọn họ chỉ có thể điều khiển một con Khế Ước Linh, còn bản thể của bọn họ lại tương đối yếu ớt.

Khi đạt đến Hắc Thiết Cấp, Ngự Thú Sư sẽ thức tỉnh con Khế Ước Linh thứ hai, khi đó bản thể mới được bảo vệ an toàn.

Một tên đại hán cầm mã tấu dài một tấc tỉnh bơ đứng ven đường điều khiển Ảnh Quái.

Hắn ta nở một nụ cười tà ác đúng chuẩn hình tượng nhân vật phản diện trong sách giáo khoa.

Chỉ thiếu nước viết bốn chữ sau ót: Ta là người xấu!

Vì để đối phương phân tâm, Trần Thư thả Golden Slime ra trước.

Mặc dù hắn chỉ là Ngự Thú Sư cấp hai thôi, nhưng sau nhiều lần lựa chọn, Slime đã cao đến hơn nửa thước, trở nên mạnh mẽ không ít, nhìn nó không khác gì một quả cầu di động cả.

- Òm ọp!

Slime mở to mắt ra, đứng tại chỗ mà liên tục nhảy cẫng lên.

Dưới sự chỉ huy của Trần Thư, Golden Slime nhích tới gần chiến trường.

Đại hán tỏa ra ánh sáng đỏ vô tình nhìn về phía này thì bỗng giật mình khựng lại, chỉ thấy một vật thể màu vàng to lớn đang đánh về phía Ảnh Quái.

- Mé, cái gì mà to thế!

Hắn ta kinh sợ trong lòng, lập tức hiểu được, đang có Ngự Thú Sư nhúng tay vào chuyện này.

Slime thi pháp Cự Đại Hóa, trở nên to cao đến gần hai thước, khí thế cũng trở nên mạnh hơn không ít.

Ngay khi đại hán phân tâm, hai tên học sinh trung học đã lặng yên tới gần.

Năng lực ẩn núp của hai người Trần Thư còn mạnh hơn sát thủ chuyên nghiệp, chỉ nhìn năng lực này thôi là có thể thấy hai tên này đã quen tay hay việc, là dân trong nghề.

Khi cách đại hán chưa đủ một thước, hai người không nhịn được mà cười ra tiếng.

Dường như đại hán ý thức được điều gì đó, hắn ta đột nhiên quay đầu lại.

Nhưng trong nháy mắt, một cái túi trực tiếp bay tới, chùm lên trên người đại hán.

Ngay sau đó là một trận hành hung dã man.

Lưu Vô Nghĩa nhẫn nhịn tiếng kêu đau, giờ hắn ta chỉ cảm thấy đầu óc ông ông, không nghĩ được cái gì cả.

Hai tên mãng phu Trần Thư và Trương Đại Lực liên tục đấm đá.

Nếu đợi tên đại hán này tỉnh hồn lại, điều khiển Khế Ước Linh giết tới, bọn họ có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Hai người đánh không nương tay chút nào, mặc dù chỉ là học sinh trung học thôi nhưng vóc người bọn họ cũng đã cực kỳ cao lớn, nếu không bọn họ cũng không phải ngồi ở cuối lớp lâu như vậy.

Chương 20: Giá trị của nhân vật chính (1)

– Đừng đánh, mẹ nó đừng đánh nữa! Lưu Vô Nghĩa không ngừng cựa quậy, chỉ cảm thấy thật sự xui xẻo, tự nhiên lại bị đánh lén.

- Lớp trưởng lớp Ngự Thú ba Trịnh Dịch, chúng ta đánh hắn ta ngất xỉu đã rồi tính tiếp.

- Học sinh khối đầu của trung học thứ ba, Vương Đằng huynh, chúng ta đánh như vậy sẽ sẽ không xảy ra chuyện chứ.

- Chúng ta không lo được nhiều như vậy.

Hai người cao giọng kêu lên, người xướng kẻ họa, nháy mắt đã bán đứng Trịnh Dịch và Vương Đằng.

Người này dám ra tay trong chợ đen, chắc chắn hắn ta cũng không phải người hiền lành gì.

Mọi người xung quanh đều cạn lời mà nhìn , làm gì có ai gọi nhau như hai người này chứ.

Lúc này, Lưu Vô Nghĩa đã đau đến không nghĩ được cái gì nữa, trực tiếp ngất đi.

Còn Ảnh Quái không bị túc chủ điều khiển nên cũng lập tức trở lại Ngự Thú Không Gian.

Trần Thư cũng thu Slime vào trong Ngự Thú Không Gian.

Hứa Tiểu Vũ ngạc nhiên trơ mắt nhìn, không nghĩ tới chuyện này có thể giải quyết dễ dàng đến vậy.

- Chẳng lẽ là có cường giả xuất thủ sao?

Hứa Tiểu Vũ nghi hoặc nhìn về chỗ đang có một đám người xúm lại bàn tán.

Nàng ta thu hồi Hỏa Diễm Điểu lại, đi về phía đám người.

Chỉ thấy hai tên học sinh đang hành hung một người nằm dưới đất.

Người này đã không còn động đậy, trên đầu bị một cái túi nhỏ bao lại.

- Các ngươi?

Hứa Tiểu Vũ nhận ra hai người Trần Thư.

- Hứa Tiểu Vũ, ngươi tới thật đúng lúc, tên côn đồ này dám đánh lén ngươi, nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, ta đã bắt được hắn rồi.

Trần Thư vừa nói vừa đá vài phát vào người bị trói dưới đất.

- Các ngươi ra tay?

Hứa Tiểu Vũ bối rối, nàng ta còn tưởng là cường giả nào ra tay, ai ngờ lại là hai người này?

Trần Thư khẽ gật đầu, lấy túi phân ra, lộ ra mặt Lưu Đại Nghĩa.

- A? Ta biết người này, đây không phải tội phạm truy nã trên mạng sao?

Rất nhanh có quần chúng nhận ra Lưu Vô Nghĩa.

Mọi người đều lên mạng tra, thật đúng là một tên tội phạm truy nã cấp nguy hiểm.

Trần Thư cũng thấy được số tiền thưởng treo giải phía trên một chút, vậy mà khoảng mười vạn.

Rất nhanh, người của Trấn Linh cục đến, bọn họ là nhân viên chuyên phụ trách xử lý tội phạm Ngự Thú Sư.

Đám người ở chợ đen bị sơ tán, ba người cũng rời khỏi phố Thất Tinh.

- Lần này cảm ơn các ngươi.

Ba người đi trên đường, về phần Trần Thư thì là lưu lại số điện thoại của mình, nếu thẩm tra đối chiếu là thật, sẽ cấp tiền thưởng cho hắn.

Về phần Trương Đại Lực thì là một bộ dáng cao nhận, chẳng thèm ngó tới tiền thưởng.

Dùng lời hắn mà nói, thì đó chính là "Làm xong việc thì vung tay áo rời khỏi, giấu đi công lao và tên tuổi."

- Việc rất nhỏ, Trần Thư ta yêu thích nhất chính là biểu dương chính nghĩa.

Bộ dáng hai người chính nghĩa lăng nhiên, giống như chuyên ổn định chuyện bất bình trong thiên hạ.

Hoàn toàn quên bộ dáng chạy xun xoe tiêu sái của mình.

- Nhân tình này ta nhớ kỹ, nếu có cần gì, bất cứ lúc nào cũng có thể nói với ta.

Vẻ mặt Hứa Tiểu Vũ nghiêm túc, hiển nhiên là không thích nợ nhân tình người khác.

- Tiểu Vũ tỷ, chúng ta giúp ngươi không phải vì mưu đồ nhân tình gì cả.

Vẻ mặt Trần Thư cũng nghiêm túc, đột nhiên chuyển đề tài.

- Đúng rồi, nghỉ hè ta muốn tìm một công việc.

-…

Thân thể Trương Đại Lực run lên.

Ngươi mẹ nó không phải mới nói không cầu nhân tình sao, làm ta cũng đều sắp tin.

- Ngươi muốn tìm dạng công việc gì, có lẽ ta có đề cử thích hợp.

Hứa Tiểu Vũ phủi phủi mái tóc bên tai, gió nhẹ ban đêm thổi tới, thoạt nhìn đặc biệt động lòng người.

Nhưng đáng tiếc với hai con hàng trước mặt, mỹ mạo của nàng ta hoàn toàn vô dụng.

- Tiểu Vũ tỷ, yêu cầu của ta không cao, chỉ cần là chuyện ít gần nhà, tiền lương đãi ngộ thăng chức tốt.

Trương Đại Lực không suy nghĩ, quyết đoán mở miệng nói.

AI có thể cực tuyệt loại công việc này?

- Đại Lực, yêu cầu này của ngươi quá mức rồi!

Trần Thư lập tức mở miệng, trong giọng nói có khiển trách, hắn quay đầu nhìn về phía Hứa Tiểu Vũ.

- Tiểu Vũ tỷ, ta chỉ muốn một công việc có thể nằm ở nhà kiếm tiền.

- A…A…

Hứa Tiểu Vũ cứng người cười hai tiếng, hai người thật đúng là không chọn.

- Công ty nhà ta vừa lúc thiếu người, nếu là các người cần, có thể đi thử xem.

- Công việc gì?

Trên mặt Hứa Tiểu Vũ có chút xấu hổ:

- Công ty chủ yếu phụ trách tuần tra, cung cấp bảo an phục vụ.

- Bảo an?

Trần Thư nhướng mày, kỳ thật hắn muốn là công việc có liên quan tới Luyện Dược Sư.

Đúng là hắn chuẩn bị từ chối, vẻ mặt Trương Đại Lực đột nhiên chấn động, vẻ mặt hưng phấn.

- Thật sự có công việc bảo an?

Hứa Tiểu Vũ:???

Một phần công việc bảo an kích động như vậy sao?

- Đại Lực, ngươi không bị bệnh đúng không? Để cho cha mẹ Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết của ngươi biết, phải đánh tơi bời ngươi nha.

Tốt xấu gì Trương Đại Lực cũng coi như có của cải giàu có, ở thành phố Nam Giang được gọi là giai cấp trung lưu.

Về phần bởi vì một công việc bảo an mà kích động như vậy sao?

- Trần Bì, ngươi hiểu cái gì? Nếu như năm nay ngươi còn không làm chức nghiệp bảo an này, vậy ngươi liền out.

Vẻ mặt Trương Đại Lực ngạo nghễ.

Trần Thư thở dài, lắc đầu.

Chương 21: Giá trị của nhân vật chính (2)

Lúc nào Đại Lực mới có thể có chút bình thường giống hắn?

- Tiểu Vũ tỷ, ta sẽ phối chế dược dịch, có chút thích hợp hay không?

- Hả? Ngươi sẽ phối trí dược dịch?

Mày Hứa Tiểu Vũ nhíu lại, vẻ mặt khó có thể tin.

Cái đồ chơi này nói phối là phối sao? Cho là heo mẹ phối giống à?

Muốn trở thành Luyện Dược sư, cần tinh thông các loại kiến thức dược lý phức tạp, chỉ có tốt nghiệp đại học xuất sắc mới có thể làm chức nghiệp này.

Hiện tại một học sinh trung học nói với ta cái này?

- Cái này ta không làm chủ được, nếu ngươi thật muốn thử, có thể đi công ty nhà ta nhìn một chút.

Hứa Tiểu Vũ không có đáp ứng, sản phẩm chủ yếu công ty nhà họ chính là các loại dược dịch, cái này đã dính tới trung tâm rồi, cũng không phải cái nàng ta có thể quyết định.

- Có điều nếu ngươi muốn đi làm bảo an, chỉ cần nói là bạn học của ta là được.

Hai người đều cao lớn, làm bảo an vẫn dư dả.

- Lần này vẫn là cảm ơn các ngươi.

Hứa Tiểu Vũ hướng về hai người hơi cúi người một cái.

Ba người thêm siêu thư lẫn nhau, sau đó ai về nhà nấy, tự tìm mẹ mình.

- Không nghĩ tới chúng ta tùy tiện vừa ra tay đã cứu học bá.

Trương Đại Lực không khỏi cảm thán nói.

- Trần Bì, ngươi nói hai chúng ta có phải nhân vật chính hay không?

- Ta không phải, ngươi chắc là phải.

- Sao lại nói thế?

- Trên người ngươi có tính chất đặc biệt của nhân vật chính!

Cả người Trương Đại Lực chấn động, hai mắt trừng lớn, một bộ tri âm tri kỷ, bộ dáng cuối cùng đã gặp tri âm.

- Ta giấu trọn vẹn mười bảy năm, không nghĩ tới vẫn bị ngươi nhìn tấu! Trần Bì, ánh mắt của ngươi không giống người thường!

Khóe miệng Trần Thư giật một cái:

- Ta nói ta có thể muốn mặt một chút không?

- Hử? Vừa rồi ngươi còn nói ta có tính chất đặc biệt của nhân vật chính.

- Đúng vậy, bình thường nhân vật chính bắt đầu đều là phế vật, ngươi hoàn toàn phù hợp điểm này.

- Ngươi thật là chó!

Trương Đại Lực giơ ngón tay giữa lên, khinh bỉ Trần Thư một phen.

Hai người vừa nói vừa nháo về tới tiểu khu.

Trần Thư về đến nhà, thu thập một chút, rất nhanh chuẩn bị ngã đầu ngủ.

Đột nhiên, trước mắt lại xuất hiện mục chọn.

[Chọn mục 1: Tu luyện thâu đêm, hấp thu linh lực thiên địa. Hoàn thành ban thưởng: Đạt được danh hiệu “Chăm chỉ tài năng”, hiệu quả: Hiệu suất tu luyện tăng lên 10%.]

[Chọn mục 2: Ngã đầu ngủ, trực tiếp nằm ngửa. Hoàn thành ban thưởng: Chút ít lực ngự thú.]

Trần Thư không ngờ tới trước khi ngủ cũng có thể phát động mục chọn.

Hắn vô cùng quyết đoán, trực tiếp mở điều hòa, đắp chăn, nháy mắt nằm ngửa.

Không mở ra hệ thống phải khắc khổ tu luyện, mở ra hệ thống còn muốn khắc khổ, vậy người huynh đệ hệ thống kia không phải mở ra vô ích à?

Sẽ không thật sự có người không hiểu giá trị của nhân vật chính chứ?

Ngày hôm sau,

Trần Thư bước vào phòng học liền nhìn thấy rất nhiều ánh mắt sùng kính.

- Bì ca, ngươi mạnh thật, ngươi ta đều dựa vào khế ước linh chiến đấu, ngươi trực tiếp vật lộn, quả thân mở ra con đường chiến đấu mới.

- Đó là đương nhiên, thanh danh của Bì ca ở lớp bình thường có thể còn lớn hơn Hứa Tiểu Vũ, chỉ phong thái cái túi phân kia đủ để chúng ta học tập cả đời.

- Bì ca, nhà ngươi có túi phân urê không? Tặng cho ta một cái, ta muốn treo trên tường trừ tà.

Trần Thư khoát tay áo, đầu hơi nghiêng, lại nhắm hai mắt, một bộ dáng không tiếp nhận nổi khích lệ.

- Các vị, phải điệu thấp, đều điệu thấp, chủ yếu là lớp trưởng Trịnh người ta phối hợp.

Đang lúc hắn khoác lác đánh rắm với mọi người.

Một âm thanh chói tai bỗng nhiên vang lên.

- Cút ngay! Đừng chắn đường! Ai mẹ nói gọi là Trần Thư?

Chỉ thấy một tên học sinh dáng người gầy yếu, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén đi tới cửa phòng học.

- Trịnh Nam lớp mười hai? Ngươi tới làm gì?

Vương Mạnh là người đầu tiên đi tới, chắn ở trước Trần Thư.

- Thế nào, không chào đón ta?

Trịnh Nam cười lạnh một tiếng, hai tay ôm ngực.

- Ta nghe nói lớp mười một có người bắt nạt em trai ta, còn làm cho nhà ta tổn thất vô ích bốn vạn tiền, người làm anh như ta muốn hỏi một chút.

- Thế nào? Dám làm không dám nhận? Thằng nhãi con không phải muốn lật trời sao?

Ánh mắt của Trịnh Nam trực tiếp khóa chặt Trần Thư, hiển nhiên trước khi tới đây hắn ta đã chuẩn bị kỹ càng cả rồi.

Hắn đi về phía trước mấy bước, những người còn lại đều không dám tới gần, thậm chí còn lui về phía sau mấy bước.

Cuối cùng thì các học sinh ở lớp cao đều kèm theo một loại uy áp, đây là phép tắc bình thường trong trường học.

Trịnh Nam hơi ngước nhìn Trần Thư, bật cười một tiếng.

- Chết tiệt, ngươi tên là Trần Thư?

Dứt lời, hắn ta đưa tay phải của mình ra, muốn vỗ lên trên mặt Trần Thư.

Trần Thư mặt không đổi sắc, nháy mắt đã tóm chặt lấy cổ tay của Trịnh Nam. Cùng lúc đó, trước mắt hắn bỗng xuất hiện ba hàng chữ.

[Hạng mục thứ nhất: Buông tay Trịnh Nam ra, để mặc cho hắn ta đánh lên mặt mình, đồng thời còn bày ra vẻ mặt nịnh nọt rồi cười nói: “Nam ca, thật là thoải mái.” Phần thưởng khi hoàn thành: Thu được danh xưng “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt”, hiệu quả kèm theo: sức ăn gia tăng 50%.]

Chương 22: Chết tiệt, ta tên là Trần Thư

[Hạng mục thứ hai: Nghiêm trang nói: “Đại ca, ngươi nhận lầm người rồi, ta tên là Trương Đại Lực.” Phần thưởng khi hoàn thành: hình thể Golden Slime tăng 10%]

[Hạng mục thứ ba: Trực tiếp phản kích lại, thể hiện ra phong thái của mình. Chú thích: Trịnh Nam là Ngự Thú Sư cấp sáu. Phần thưởng khi hoàn thành: Sách kỹ năng: Bá Thể]

Khóe miệng của Trần Thư hơi co giật một chút, lúc nhìn thấy hạng mục thứ nhất hiện lên thì đã muốn bật cười ra tiếng.

Nội dung hèn mọn như vậy thì cũng thôi đi, mà mẹ nó phần thưởng cũng quá bất hợp lý rồi đó?

Thế mà lại là danh hiệu gia tăng sức ăn, quả nhiên là "Kẻ biết ăn mới là trang tuấn kiệt".

Lúc này, hắn không kịp suy nghĩ quá nhiều mà trực tiếp lựa chọn hạng mục thứ ba.

Ngay cả tội phạm bị truy nã, Ngự Thú Sư cấp chín mà hắn cũng đã đánh cho tơi bời, chỉ mới là Ngự Thú Sư cấp sáu thôi mà.

Trần Thư gắt gao siết chặt tay trái lại, tay phải thì đột nhiên quất qua.

Ầm!

- Chết tiệt, ta gọi là Trần Thư đấy, không phục à?

Trong nháy mắt, đầu Trịnh Nam đột nhiên ngoẹo một cái, trong đầu cũng ong ong hết cả.

Học sinh thời nay đều bạo lực như vậy sao?

Quy tắc thông dụng trong trường học đâu chứ?

Lòng kính sợ với học trưởng đâu rồi?

Mặc dù hắn ta là Ngự Thú Sư cấp sáu, thế nhưng vóc dáng gầy gò, làm gì được như Trần Thư cơ chứ?

- Ngươi tự tìm cái chết?

Trên mặt Trịnh Nam tái nhợt, hắn ta siết chặt hai nắm tay lại, chỉ cảm thấy một cỗ nộ khí xông thẳng lên trên lồng ngực.

- Thế nào? Muốn triệu hoán Khế Ước Linh sao?

Tay phải của Trần Thư siết chặt lại, một lần nữa đánh qua.

Dựa theo Ngự Thú Thủ Tắc được ban bố chính thức, không cho phép Ngự Thú Sư tùy ý triệu hồi Khế Ước Linh ra ngoài.

Nếu như xuất hiện tình huống Khế Ước Linh hại người hoặc là rêu rao khắp nơi, Trấn Linh Cục sẽ tự mình đến điều tra

Để duy trì xã hội ổn định, Hoa Quốc có thể nói là đã ban bố đủ loại pháp luật cường ngạnh.

- Ngươi mà dám triệu hoán, bọn ta cũng dám gọi điện thoại cho Trấn Linh Cục.

Các đồng học ở lớp Ngự Thú năm đều uy hiếp.

Bình thường đánh nhau chỉ là mấy vụ ẩu đả nho nhỏ thôi, nhưng nếu triệu hồi Khế Ước Linh ra hại người thì tính chất đã không giống với lúc trước nữa rồi.

- Các ngươi đi đến Ngự Thú Quán của trường học với ta!

Trịnh Nam chỉ cảm thấy nộ khí dâng lên không ngừng, không nghĩ tới đối phương lại ác như vậy, bắt lấy hắn ta rồi hành hung một trận.

- Ngươi cho rằng ta ngu xuẩn giống như ngươi sao? Đến tận cửa chịu đòn à?

Trần Thư cười nhạo nói, trong giọng nói tràn ngập vẻ âm dương quái khí, quả thực là khiến cho người ta tức giận bừng bừng.

- Ta thấy ngươi chơi Plants and Zombie nhiều rồi đó.

- Hả? Có ý gì vậy?

Trịnh Nam đã liên tục chịu mấy đòn rồi, bây giờ đầu óc của hắn ta cũng đã có chút không thanh tỉnh nữa, gần như là hỏi theo bản năng.

- Đầu óc đều bị ăn sạch hết rồi chứ sao.

- Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, mẹ nó ta tên là Trần Thư đấy, có vấn đề gì sao?

Trần Thư vỗ nhẹ vào mặt Trịnh Nam, một bộ dạng phách lối vô cùng.

Tất cả mọi người đều có hơi ngây ngẩn cả người.

Sương mù nổi lên khắp bốn phía, lại khiến cho người ra không phân rõ được ai là nhân vật phản diện?

- Không… Không có vấn đề gì…

Trịnh Nam một mặt uất ức, cuối cùng lựa chọn nhận tội.

Sớm biết tiểu tử này tướng tá cao lớn như vậy thì hắn ta nên gọi thêm mấy người nữa.

- Tốt! Giải tán hết đi!

Lúc này, chủ nhiệm lớp Phương Kha mới chậm rãi đi tới phòng học.

- Trần Bì, ngươi đang làm cái gì đó hả?

- Phương lão sư, chúng ta đang đùa giỡn với nhau, gần đây cấp bậc Ngự Thú của Tiểu Nam đã tăng lên rồi, hắn ta muốn luận bàn với ta một chút.

Mọi người không còn gì để nói, lý do này cũng quá vô nghĩa rồi đó.

Ngự Thú Sư nào mà mạnh mẽ lên lại tự thân ra trận chứ hả? Không phải nên đến Ngự Thú Quán sao?

- Được rồi. Trịnh Nam, trở lại lớp của ngươi đi.

Phương Kha khẽ gật đầu, hoàn toàn chấp nhận cái lý do này.

Trịnh Nam bầm dập cả mặt mũi mà rời khỏi lớp Ngự Thú năm. Lúc gần đi, hắn ta lại dùng ánh mắt âm độc mà liếc nhìn Trần Thư một chút.

- Trần Bì, cẩn thận một chút, Trịnh Nam vô cùng hiếu chiến, chọc tới hắn ta, chuyện gì cũng có thể làm ra đó.

Phương Kha nhắc nhở. Hắn cũng có một chút ấn tượng đối với học sinh lớp ba này.

Trần Thư không thèm để ý:

- Chém gió thôi chứ gì, chuyện gì cũng có thể làm ra được sao? Vậy đưa cho hắn ta một bộ đề đi đại học đi.

Phương Kha:

- …

- Đừng nói lời vô nghĩa nữa, đi theo ta đến văn phòng một chuyến.

Vẻ mặt Trần Thư thoáng chốc đã sụp đổ, không tình nguyện mà đi theo Phương Kha đến văn phòng.

- Trần Bì đúng là mạnh mẽ thật đó, hành hung hai huynh đệ Trịnh gia. Hai người này cũng có một chút tên tuổi ở thành phố Nam Giang đó.

- Còn không phải sao? Trịnh Dịch là lớp trưởng của lớp Ngự Thú ba, Trịnh Nam lại là một thành viên của lớp Ngự Thú một, tuyệt đối là một học sinh trọng điểm trong tương lai đó.

- Trần Bì có thể bị trả thù hay không? Nếu như hắn bị ám toán, rất có khả năng sẽ xảy ra chuyện mất.

Chương 23: Lớn nhỏ cũng bình thường, tương lai có hi vọng (1)

Tất cả mọi người đều nghị luận ầm ĩ, đồng thời cũng có mấy phần lo lắng.

Tuy Ngự Thú Sư không thể tùy ý triệu hồi Khế Ước Linh ra, nhưng đến một nơi hẻo lánh cũng không nói rõ được đâu.

Chỉ cần không khiến cho người bị trọng thương hoặc là giết chết người thì Trấn Linh Cục cũng sẽ không điều tra quá kỹ.

- Ta cảm thấy khả năng Trần Thư bị ám toán không lớn đâu…

Hạ Băng vẫn luôn cao lãnh thấp giọng nói.

Mọi người sững sờ, sau đó cũng nhao nhao nói rằng có đạo lý.

Mặc dù cấp bậc Ngự Thú của Trần Thư không cao, nhưng trên thực tế thì tính tình của hắn cũng quá âm hiểm. Mà quan trọng là không chạy theo kịch bản chút nào, có thế nào hắn cũng vẫn có thể làm ra những hành động kinh người.

- Lão sư, ta thật sự không có đánh người, Trịnh Nam tìm ta cũng chỉ đơn thuần là nghiên cứu và thảo luận vấn đề thôi.

- Vấn đề gì?

- Hắn hỏi ta có phải tên là Trần Thư hay không, ta bèn thân thiện mà trả lời hắn ta.

Vẻ mặt Phương Kha đầy cạn lời.

- Vậy vết thương trên mặt hắn ta ở đâu ra?

- Mỗi lần ta trả lời thì hắn ta lại vô cùng cảm động, cứ một mực dùng đầu đập vào tay của ta, cũng làm ta ngơ ngác hết cả.

Nhìn bộ dạng vô tội của Trần Thư, trong lòng Phương Kha cũng có chút cảm thán.

Chết tiệt, sao ngươi có thể bình tĩnh như vậy cơ chứ? Quả thực là bày ra bộ dạng chững chạc đàng hoàng mà nói hươu nói vượn.

- Được rồi, ta sẽ không truy cứu nữa, dù sao thì cũng là hắn ta tới khiêu khích trước.

Phương Kha đã biết mọi chuyện từ trước rồi, nhưng vẫn luôn không tiến lên xử lý, mục đích cũng là để Trần Thư cho Trịnh Nam một bài học.

- Chuyện của Trịnh Nam cũng là hắn ta gieo gió gặt bão, nhưng chuyện của Trịnh Dịch là do ngươi không đúng.

- Trong trận chiến đấu giữa các Ngự Thú Sư, trường học không cho phép học sinh tự thân lên trận, nhỡ đâu đánh bị thương thì phải bàn giao như thế nào với phụ huynh đây?

Nếu như ai cũng không tuân theo quy củ giống như Trần Thư đây, trường học đã loạn tùng phèo từ lâu rồi.

Mọi người đều tiếp nhận giáo dục từ nhỏ, nhưng thân thể yếu ớt, vào lúc chiến đấu chỉ có thể dựa vào Khế Ước Linh mà thôi.

Lực sinh mệnh của Khế Ước Linh rất cường đại, cho dù có bị thương tổn nghiêm trọng đến đâu cũng đều có thể chậm rãi khôi phục lại. Nhưng nếu như chết người rồi, vậy tất cả mọi thứ cũng sẽ kết thúc.

- Lão sư, chẳng qua ta chỉ nói cho hắn ta biết thế đạo hiểm ác, nếu như tiến về cổng không gian Dị Thứ Nguyên, hung thú cũng sẽ không chỉ nhìn chằm chằm vào Khế Ước Linh của ngươi thôi đâu. Nếu như ngay cả chính mình mà cũng không

bảo vệ được, vậy Khế Ước Linh có mạnh mẽ tới đâu đi nữa thì cũng vô dụng cả thôi.

- Vung gậy đánh ra hiếu tử… Khụ, ra cường giả, ta đây cũng chỉ muốn bồi dưỡng hai người bọn họ.

Tất nhiên, trong nháy mắt Phương Kha đã bị thuyết phục, hồi lâu sau cũng không phản bác được.

- Chắc hẳn lời của ta đã đả động thật sâu đến linh hồn của ngươi rồi nhỉ.

Hai tay Trần Thư ôm lại thành quyền.

- Phương lão sư, ngươi cứ chậm rãi lĩnh hội đi, cáo từ!

Phương Kha:

- …

Trần Thư về tới phòng học, tâm tình rất vui vẻ, thậm chí còn huýt sáo một hồi.

Golden Slime của hắn lại lần nữa lĩnh ngộ một kỹ năng mới rồi.

Bá Thể: Trong thời gian ngắn kèm theo trạng thái bá thể, bỏ qua hiệu quả khống chế của Khế Ước Linh đồng cấp.

Bây giờ, Golden Slime đã có trọn vẹn ba kỹ năng chiến đấu rồi.

Theo thứ tự là Trùng Chàng, Cự Đại Hóa và Bá Thể.

Nếu như thật sự đánh nhau thì đã được xem như là mạnh mẽ lắm rồi.

Mỗi một kỹ năng hoặc là thiên phú đều cực kỳ trân quý, muốn thu được thì chỉ có thể lĩnh ngộ được một chút khi Khế Ước Linh lên cấp mà thôi.

Mà tỷ lệ này cũng có liên quan đến tiềm lực của Khế Ước Linh.

Golden Slime là cấp F, dựa vào xác suất lĩnh ngộ kỹ năng của bản thân cơ bản là con số không. Đây cũng là lý do vì sao năm đó Trần Thư không lựa chọn học lớp Ngự Thú.

Kỹ năng và thiên phú có móc nối trực tiếp đến thực lực, một cái kỹ năng phế bỏ của ngươi mà muốn đánh với bốn năm cái kỹ năng chiến đấu của người ta, đánh thế nào được?

Bây giờ đã có hệ thống, hắn tùy tiện lựa chọn một chút là có kỹ năng ngay, quả thực là quá dễ dàng.

Giờ phút này, Trần Thư chỉ muốn tràn ngập hào hùng mà nói.

- Lớn nhỏ cũng bình thường thôi, tương lai có hi vọng rồi!

Phương Kha đi vào phòng học, xem ra là đã thanh tỉnh lại từ trong sự suy xét của linh hồn rồi.

- Còn một tháng nữa là đã đến thời gian thi cuối kỳ rồi, ta hi vọng các vị có thể toàn lực ứng phó!

- Phần thưởng của trường học vẫn phong phú như vậy. Ba mươi vị trí đầu của lớp sẽ thu được Ngự Thú Châu, người nằm trong top năm sẽ đạt được Ngự Thú Châu trung phẩm. Mặt khác, để kích phát ý thức cạnh tranh của các ngươi, trường học cố ý chuẩn bị cho lớp một viên Ngộ Linh Đan!

Ý chí chiến đấu của Phương Kha sục sôi, ôm khát vọng đánh thức ý thức cạnh tranh của mọi người.

Nhưng mà những đồng học ở phía dưới lại trầm lặng, hoàn toàn không có một chút ý chí chiến đấu nào.

Chương 24: Lớn nhỏ cũng bình thường, tương lai có hi vọng (2)

Phần thưởng được đồn rằng vô cùng phong phú, tác dụng của Ngộ Linh Đan cực kỳ nghịch thiên, khiến cho xác suất lĩnh ngộ kỹ năng của Khế Ước Linh càng cao hơn ngay khi Ngự Thú Sư lên cấp.

Tuy rằng tỷ lệ này cũng không cao cho mấy, nhưng cũng đã đủ để khiến người ta điên cuồng rồi.

Giá trị của Ngộ Linh Đan đến mấy trăm ngàn, hơn nữa có tiền mà không mua được, chỉ có loại trường học có bối cảnh chính thức này mới có thể lấy được mà thôi.

Thế nhưng tuy rằng bảo vật có tốt thì cũng chẳng có liên quan gì đến bọn họ dù chỉ là một chút.

Hứa Tiểu Vũ của lớp một cũng đã là Ngự Thú Sư cấp bảy rồi.

Mà ủy viên học tập của bọn họ, Hạ Băng cũng mới chỉ cấp năm thôi, thế này còn tranh đấu gì nữa chứ.

Ngự Thú lớp năm đã hoàn toàn ngã ngửa rồi.

- Tuy rằng Ngộ Linh Đan không có liên quan quá lớn đến các ngươi, thế nhưng ba mươi vị trí đầu, đồng học của lớp chúng ta vẫn có thể nỗ lực một chút mà. Con người cũng phải có ước mơ, nhỡ đâu thực hiện được thì sao đây?

Phương Kha hi vọng mọi người có thể dâng ý chí chiến đấu lên.

Đúng lúc này, một giọng nói không hài hòa bỗng vang lên.

- Vậy còn dư lại 9999 phần vạn (*) thì sao?

(*) chơi chữ: ý Phương Kha nói đến là "vạn nhất" (nhỡ đâu), Trần Thư giải nghĩa thành "một phần vạn", thế nên mới nói 9999 phần vạn còn lại

Cả lớp yên tĩnh lại, không khỏi sợ hãi thán phục. Có đạo lý lắm.

Xác suất một phần vạn có thể thực hiện được, vậy xác suất còn lại chẳng phải là thất bại rồi sao?

- Trần Thư!

Phương Kha cắn răng nói, rốt cuộc là Lý Viễn đã nhét cho hắn học sinh gì thế này.

Ảnh hưởng đến sĩ khí trước khi lâm trận vô cùng quan trọng đó.

- Phương lão sư, ta chỉ là ăn ngay nói thật thôi.

Trần Thư bày ra một mặt đầy thành khẩn.

- Bớt nói nhảm đi!

Cuối cùng Phương Kha cũng bạo phát với hắn rồi.

- Nếu như ngươi lại không đạt tiêu chuẩn trong thành tích lớp văn hóa lần này, vậy cũng không cần phải ở lại lớp Ngự Thú năm nữa đâu.

Đúng lúc này, trước mắt của Trần Thư lại một lần nữa xuất hiện những hàng chữ.

[Hạng mục thứ nhất: Thành khẩn nói xin lỗi, lão sư ta sai rồi, thỉnh cầu thứ lỗi. Phần thưởng khi hoàn thành: Ngự Thú Lực thiểu lượng]

[Hạng mục thứ hai: Đứng dậy rồi ngạo nghễ mở miệng nói: "Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, thành tích cuối kỳ ta nhất định sẽ đạt tiêu chuẩn. Nếu như thất bại, nguyện tự chủ nghỉ học!" Phần thưởng khi hoàn thành: Đại Lực Dược Tề trung phẩm]

[Hạng mục thứ ba: nghiêm túc hỏi: "Lớp Ngự Thú một cuối cùng cũng chuẩn bị chọn ta rồi sao?" Phần thưởng khi hoàn thành: kiến thức về lịch sử Ngự Thú cao trung]

Tâm thần của Trần Thư chấn động. Tuy rằng hắn cảm thấy lựa chọn thứ hai mới mới phù hợp với tính cách của hắn, thế nhưng phần thưởng của cái thứ ba lại quá mê người.

Hắn không do dự mà nghiêm túc nhìn về phía Phương Kha.

- Là bởi vì lớp Ngự Thú một muốn chọn ta vào lớp rồi sao?

- Hình như ngươi thật sự có cái bệnh kia rồi đó!

Phương Kha hít sâu một hơi, cưỡng ép mình đè ép cơn nộ khí xuống.

Không ngờ ta nói ngươi không cần phải ở lại lớp Ngự Thú năm như thế là đang ám chỉ ngươi có thể đến lớp Ngự Thú một à?

- Hôm nay ta có việc, bây giờ bắt đầu tự học, tất cả tự giác duy trì kỷ luật cho tốt!

Phương Kha mang gương mặt đen như thang rời khỏi phòng học.

Sắp đến kỳ thi tốt nghiệp trung học rồi, lão sư của lớp mười một đều sẽ tham gia làm giám thị, thế nên gần đây bọn họ bắt

đầu mở hội nghị rất nhiều lần.

Phương Kha vừa mới bước ra khỏi phòng học, thoáng chốc là lại gặp phải một tên đại hán mặt đen.

Đó chính là chủ nhiệm lớp cũ của Phương Kha, Lý Viễn.

- Lão Lý, ngươi mẹ nó thế mà lại hố ta thảm như vậy.

Phương Kha vừa nhìn thấy Lý Viễn, thoáng cái mặt mũi đã tràn đầy phiền muộn, hắn bắt đầu đại tố khổ nước, khiếu cáo tội ác của Trần Thư, quả thực là tội lỗi chồng chất.

Lý Viễn thì lại một mực yên lặng, một bộ dạng ngươi chưa từng thấy việc đời.

Chết tiệt, ngươi còn chưa trải qua tổ hợp Trần Thư cùng với Trương Đại Lực, bọn chúng có thể ép ngươi điên luôn đó…

Lúc này, Trần Thư ở trong phòng học lóe sáng cả hai mắt, không ngừng nhìn đủ loại đề thi khảo thí, gần như là có thể nghĩ ra đáp án theo bản năng ngay lập tức.

Quả nhiên hệ thống là hệ thống, người khác vất vả khổ cực học tập kiến thức, thế mà nó lại trực tiếp để hắn thoải mái khống chế luôn.

Vừa giữa trưa, Trần Thư không ngừng tiêu hóa lấy kiến thức trong đầu.

Kiến thức cơ bản về Ngự Thú ở cao trung ngoại trừ việc có thể để hắn thoải mái ứng đối với bài kiểm tra ra thì còn có thể làm cho hắn hiểu rõ một cách toàn diện về Ngự Thú Sư.

- Ôi mẹ ơi? Trần Bì đổi tính rồi à?

- Không biết, Bì ca là thật sự chuẩn bị rửa sạch nhục nhã, trùng kích vị trí thứ hai từ dưới đếm lên rồi sao?

Không ít đồng học đều chú ý tới hành động (không) bình thường của Trần Thư.

Thậm chí đến lúc chiều, Trần Thư vẫn đang cố gắng học tập như cũ, điều này thật sự là quá vô lý.

- Trần Bì, ngươi không sao chứ?

Hạ Băng mặc một thân váy trắng đi tới, trong mắt lại có vẻ ân cần.

Chương 25: Hiến tế thanh xuân của hắn? (1)

Nhưng đây không phải vẻ lo lắng bình thường mà là một loại ánh mắt thăm hỏi bệnh nhân.

Trần Thư hơi nâng tay lên, vậy mới chú ý tới ánh mắt dị thường của những người còn lại.

Bà mẹ nó, ca cũng chỉ tiêu hóa kiến thức trong đầu một chút thôi, không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn ta chứ.

- Ta chỉ xem sách một chút mà thôi…

Trần Thư nói.

- Xong rồi, đã phát điên luôn rồi, đưa hắn đến giáo y đi.

Một đám người tràn đầy đồng cảm mà gật đầu một cái.

- Trần Thư, nếu như ngươi muốn học tập, ta có thể phụ đạo cho ngươi, không cần thiết phải thúc ép bản thân mình như vậy đâu.

Hạ Băng mặt mũi lạnh lùng mà nói.

Trong lúc nhất thời, những người còn lại đều mang vẻ mặt kinh ngạc, càng phát ra những tiếng hút gió kỳ quái.

Ánh mắt tràn đầy quái dị của mọi người khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Băng đỏ lên, nàng hơi cúi đầu.

- Ta… Ta là ủy viên học tập, tất nhiên muốn chiếu cố hắn một chút rồi… kèm cặp thành tích của hắn.

Trần Thư một mặt ngốc trệ, trong mắt lại một lần nữa xuất hiện những hạng mục.

[Hạng mục thứ nhất: Uyển chuyển cự tuyệt đề nghị của Hạ Băng. Phần thưởng khi hoàn thành: Ngự Thú Lực thiểu lượng]

[Hạng mục thứ hai: Xoa xoa hai tay, bày ra vẻ mặt bỉ ổi rồi cười nói: “Có ngươi phụ đạo thật sự là quá tốt rồi, lúc nào thì

chúng ta bắt đầu.” Phần thưởng khi hoàn thành: kháng tính hàn băng của Slime tăng thêm 20%]

[Hạng mục thứ ba: Đàng hoàng chính trực mà nói: “Ngươi là đang chất vấn năng lực học tập của ta sao?” Phần thưởng khi hoàn thành: toàn bộ thuộc tính kháng tính của Slime tăng thêm 20%]

Không nghĩ tới lại xuất hiện hạng mục vào lúc này.

Vấn đề đơn giản như vậy mà cũng cần phải suy nghĩ sao?

Trần Thư bất ngờ đứng dậy, nhìn về phía Hạ Băng với vóc dáng nhỏ nhắn, sau đó trịnh trọng mà mở miệng.

- Ủy viên học tập, ngươi lại nghi ngờ năng lực học tập của ta sao?

Lời nói vừa ra, cả phòng học đều trở nên lặng ngắt như tờ.

Ôi đệt, tên này cũng quá là thẳng thắn rồi đó?

Đừng nói là Nguyệt lão trói chỉ đỏ, coi như có trói bằng xi măng cốt thép cũng có thể bị bẻ gãy luôn không chừng?

Nhìn những người còn lại đều trố mắt ngoác mồm, Trần Thư cũng không rõ ràng cho lắm, nhưng hắn cũng không thèm để ý chút nào mà ngồi xuống.

Nhưng người quen biết hắn đều biết, Trần Thư không phải là trực nam, hắn chỉ đơn thuần là có bệnh mà thôi…

- À…

Hạ Băng cảm thấy có mấy phần quẫn bách. Vốn cho rằng hôm qua nàng cố ý cho hắn một viên Ngự Thú Châu thì hai người đã được xem là bằng hữu của nhau rồi. Thế nhưng hành động của Trần Thư lại trực tiếp khiến cho nàng trầm mặc.

Nàng quay người đi tới chỗ ngồi.

- Trần Bì, ngươi còn biết yên lặng hơn cả Hoa Mộc Lan nữa…

Vương Mạnh không khỏi cảm thán nói.

Thật ra Hạ Băng muốn phụ đạo cũng chỉ đơn thuần là quan tâm đến thành tích của hắn mà thôi.

Nếu như bởi vì lớp văn hóa không hợp cách mà không thi đậu vào trường đại học lý tưởng, vậy đó mới khiến cho người ta có hối tiếc cũng không kịp.

Thời gian vui vẻ buổi chiều rất nhanh đã qua đi.

Đinh linh linh!

- Thật đúng là một ngày phong phú.

Trần Thư đứng dậy duỗi cái lưng mệt mỏi, rồi lại ngáp dài một cái, âm thanh liên miên bất tuyệt.

Trong lúc nhất thời, hắn bắt đầu lây nhiễm cho không ít người khác, bọn họ cũng há mồm ngáp theo.

Ngươi có đến mức phải ngáp một cái dài như vậy hay không hả?

Ánh mắt của mọi người ở xung quanh đều vô cùng u oán, không nghĩ tới tất cả đều bị truyền nhiễm hết rồi.

- Cách kỳ thi cuối kỳ vẫn còn một tháng nữa, cho thêm mấy cái hạng mục tuyển chọn nữa thì chắc hẳn lớp văn hóa cũng sẽ không thành vấn đề nữa.

- Bây giờ cũng đã là Ngự Thú Sư cấp hai, nếu như có thể trở thành Ngự Thú Sư cấp bốn, vậy cũng có thể nắm được ba mươi vị trí đầu rồi.

Trần Thư đi về phía ngoài cửa trường, đồng thời cũng tổng kết lại thành tích của mình.

Chơi thì chơi, nháo thì nháo, nhưng đừng đùa giỡn với bài kiểm tra.

Tuy là hắn có hệ thống, nhưng kỳ thi đại học vẫn là một cơ hội để thay đổi vận mệnh.

Đúng lúc Trần Thư đi đến phía ngoài cửa trường thì bảy tám người bỗng nhiên xông tới.

Người cầm đầu chính là ca ca của Trịnh Dịch, Trịnh Nam.

- Ấy, đây không phải là Nam ca sao? Sao mặt lại càng ngày càng sưng lên vậy? Nhưng ta vẫn có thể khiến cho người ta lờ mờ phân biệt ra được khí chất tiêu sái của ngươi.

Một ngụm máu chặn ngang ngay lồng ngực của Trịnh Nam, hắn ta chỉ cảm thấy mình lại trực tiếp bị đánh một quyền.

Tên này hạ thủ vô cùng hung ác, miệng lại độc, thực tế không phải là người bình thường có thể tiếp nhận được.

- Bây giờ vãn bối ở lớp mười một đều phách lối như vậy sao?

Một người mặc áo sơ mi trắng, mang theo mắt kính, thoạt nhìn vô cùng văn nhã.

- Cũng kha khá thôi. Đã thời đại nào rồi, lớn hơn một tuổi thì có thể đè chết người à?

Trần Thư cười nhạo nói, không có một chút bối rối nào cả.

Bởi vì nơi này là cửa trường học nên gác cổng ở cách đây không xa.

- Ta còn tưởng rằng trời mưa nữa chứ, hóa ra là ngươi làm cho ca đây phải cạn lời…

Lời nói đùa cợt của Trần Thư trong nháy mắt đã khiến cho mấy người có hơi không kiềm chế được.

Chương 26: Hiến tế thanh xuân của hắn? (2)

Dù sao thì cũng là tuổi trẻ khinh cuồng, tất nhiên sẽ không khắc chế được cơn giận của bản thân mình.

Nhưng ngay lúc bọn họ vừa chuẩn bị xuất thủ đánh cho đối phương một bài học thì Trần Thư đã lập tức la lớn lên, thậm chí âm thanh còn truyền khắp cả nửa trường học.

- Có học sinh lớp mười hai giết người.

Mẹ nó! Con hàng này xách theo loa phóng thanh à!

Trong nháy mắt, mấy người bọn họ ngược lại trở nên vô cùng bối rối.

Tiếng la của con hàng này quả thật là quá lớn, không biết phải thu hút biết bao nhiêu là quần chúng vây xem nữa.

Chủ yếu hơn là, mẹ nó ai giết người chứ?

Thật đúng là một cái miệng bịa đặt?

- Trịnh Nam! Đi trước đây!

Mấy người cùng đạt một ý kiến chung, ai nấy đều muốn quay người hòa nhập vào trong đám người.

- Dừng lại!

Đúng lúc này, đại thúc mặc đồ bảo vệ màu xanh lam đi tới.

Hiển nhiên là hắn ta đã có mấy phần quen thuộc với Trần Thư rồi. Dù sao thì mấy bộ phận đặc thù của trường học cũng chỉ có một vài người đó thôi, mà bộ phận người này trước sau cũng vẫn có thể làm cho người ta nhớ kỹ.

- Mấy người các ngươi làm cái gì đó hả?

Mấy tên gác cổng đều là đi tới, nhìn về phía đám người Trịnh Nam.

- Đại thúc, bọn ta cũng không làm cái gì hết cả, chỉ là trò chuyện giữa bạn bè mà thôi.

- Trò chuyện? Trò chuyện thành ra giết người à?

Gác cổng nhìn về phía thân hình cao lớn của Trần Thư, sau đó mở miệng hỏi.

- Trần Thư, ngươi nói xem đã xảy ra chuyện gì rồi.

- Vương đại thúc, chính là người này nói cái gì mà muốn giết ta, lấy cái này để hiến tế thanh xuân đã chết đi của hắn!

Trịnh Nam:

- ?

Trong nháy mắt, mấy đàn anh lớp mười hai chỉ cảm thấy có một ngụm máu dâng trào lên.

Mẹ nó chứ, tên này đang ăn nói linh tinh cái gì đó hả?

Chết tiệt, trong miệng ngươi có thể có một câu mà người bình thường nên nói hay không hả?

Mấy tên gác cổng cũng đồng thời co rút khóe miệng, hiển nhiên là cảm thấy điều này quá mức vô nghĩa.

Đúng lúc này, mấy người mặc chính trang bỗng đi tới phía ngoài cửa trường.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Một vị trung niên có khuôn mặt uy nghiêm đi tới, đó chính là chủ nhiệm của lớp mười hai.

Nhìn người trung niên này, đám người Trịnh Nam nhao nhao thầm nghĩ "xong rồi".

- Mã chủ nhiệm, cuối cùng ngươi cũng tới rồi.

Trần Thư một mặt ủy khuất, bắt đầu thổ lộ hết, tố cáo lấy tội ác của Trịnh Nam.

- Đồng học, từ từ nói!

Chủ nhiệm Mã Vũ nhìn về phía đám người Trịnh Nam, hiển nhiên là đã nhận ra học sinh lớp trên của mình.

Vốn dĩ trong mắt Mã Vũ có ẩn chứa tia tức giận, cho rằng là học sinh của mình muốn bắt nạt học sinh các lớp khác. Nhưng càng nghe đến sau lại càng cảm thấy không thích và vô cùng vô lý.

Cái gì mà hiến tế thanh xuân cơ chứ, cái gì mà giết Trần Thư để tới hả giận…

- Được rồi, đồng học, ta đã hiểu rõ đại khái rồi.

Mã Vũ tức giận đến tím cả mặt lại, cuối cùng cưỡng ép cắt ngang lời nói của Trần Thư.

- Ngươi về nhà trước, chuyện còn lại ta sẽ xử lý.

Trần Thư một mặt vẫn chưa thỏa mãn, cuối cùng cũng đành phải rời khỏi cửa trường học.

- Trịnh Nam, sắp tới kỳ thi tốt nghiệp trung học rồi, ngươi trêu chọc người khác làm gì hả?

Trong lòng chủ nhiệm Mã Vũ thở phào một cái. Cuối cùng cũng tiễn Trần Thư đi rồi.

- Mã chủ nhiệm, bọn ta thật sự chẳng làm cái gì hết.

Trịnh Nam một mặt đầy ủy khuất, cộng thêm vết thương trên mặt hắn, bày ra bộ dạng của người bị hại.

- Bớt lại đi! Còn có mấy ngày nữa là đã thi tốt nghiệp trung học rồi, mấy người các ngươi cũng đừng có gây chuyện, nếu như ảnh hưởng tới kỳ thi đại học…

Vẻ mặt của Mã Vũ vô cùng nghiêm khắc. Dù sao thì cũng là chủ nhiệm của một lớp, hắn cũng không hy vọng kỳ thi đại học xuất hiện bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào.

- Bọn ta biết rồi.

Mấy người Trịnh Nam ỉu xìu xuống, trong lòng chỉ cảm thấy tràn ngập phiền muộn…

Lúc này, Trần Thư đã về đến nhà, bắt đầu chú tâm học tập.

Tuy rằng trong đầu hắn có kiến thức về lịch sử của Ngự Thú, có thể thuần thục giải quyết những đề bài này.

Cho dù hệ thống có đút cơm tới tận miệng thì cũng cần phải mở miệng mà, không phải sao?

Huống chi bây giờ hắn đã hai huynh đệ Trịnh gia, tốt nhất vẫn không nên đơn độc đi ra đường vào ban đêm. Bằng không rất dễ dàng lật thuyền trong mương.

Hắn muốn nổi danh một đời, làm sao có thể để đến đây rồi bị cắt đứt chứ?

Rất nhanh, thời gian một tuần đã trôi qua, Trần Thư vẫn duy trì vẻ khiêm tốn, không tiếp tục xuất hiện gây chuyện khắp nơi nữa.

Trong thời gian mấy ngày, hắn chỉ phát động có hai lần lựa chọn, phần thưởng theo thứ tự là sức mạnh và hình thể của Slime.

Bây giờ mặc dù Trần Thư chỉ là Ngự Thú Sư cấp hai thôi, nhưng e rằng sức chiến đấu của Khế Ước Linh cũng tương đương với trình độ cấp ba rồi.

- Cuối cùng cũng được nghỉ rồi!

- Đợi quá lâu rồi, cuối cùng cũng đợi được đến hôm nay, giấc mộng rất lâu trước kia cuối cùng cũng thực hiện được rồi…

Lúc này, bạn cùng lớp đều trở nên có chút hưng phấn.

Trường trung học thành phố Nam Giang cũng là một trong những địa điểm thi đại học, điều này cũng đồng nghĩa với việc các học sinh của các lớp khác đều có ba ngày thi thử đại học.

Chương 27: Đây mới gọi là căn chính miêu hồng(*) (1)

(*) 根正苗红 : căn chính miêu hồng: chỉ những người có xuất thân gia đình tốt, là một cách nói trong thời kỳ cách mạng văn hóa. Có thể nói, gia đình người ta có quyền, nhưng người ta phấn đấu để làm ra tiền.

- Mạnh ca, ba ngày này có sắp xếp gì không?

- Trong nhà có thiết lập Ngự Thú Đạo Trường, ba ngày cũng chỉ có thể tu luyện Ngự Thú Lực mà thôi.

- Ta cũng vậy, chỉ có thể thành thật đi đến trường Ngự Thú để luyện thi.

Đám người Vương Mạnh nghị luận xôn xao, bàn bạc cho kỳ nghỉ sắp tới.

Bọn hắn đều là học bá, kỳ nghỉ ba ngày cũng chỉ có thể vùi đầu và học mà thôi.

Ngự Thú Đạo Trường cũng thuộc trong cơ cấu giáo dục về mặt xã hội, bởi vì trong đó có nồng độ Thiên Địa Linh Lực tương đối cao, dẫn đến vô số học sinh đều muốn tranh nhau tiến vào, muốn nắm chắc cơ hội gia tăng cấp bậc Ngự Thú của mình.

- Trần Bì, còn ngươi thì sao? Có tính toán gì không?

- Ta? Chuẩn bị đi phỏng vấn một phần công việc hè.

Trần Thư suy nghĩ chốc lát, quyết định thừa dịp ba ngày này mà đến xí nghiệp của gia tộc nhà Hứa Tiểu Vũ xem xét một chút.

- Tâm trạng của ngươi tốt thật đó.

Vương Mạnh nói.

Thành tích lớp văn hóa của Trần Thư không cần phải nói, tuyệt đối là cái tên nằm chót bảng.

Thực lực ở lớp Ngự Thú cũng nằm chót lớp.

Đây đã là vò đã mẻ còn không sợ rơi rồi.

Trần Thư ngáp một cái, cũng không giải thích gì quá nhiều.

Tính cách của vốn hắn đã tùy tiện, bây giờ có hệ thống lại càng trở nên vô cùng phật hệ (*).

(*) 佛系 : phật hệ: thế này cũng được thế kia cũng xong, không cầu mong không tranh cướp, xem nhẹ tất cả mọi thứ, coi mọi chuyện thế nào cũng được.

Thế giới không cần hắn đi giải cứu, hắn cũng không có mối thù không đội trời chung nào cả, tất cả mọi thứ cứ từ từ mà đến là được rồi.

- Trần Bì!

Lý Viễn với làn da ngăm đen đột nhiên đi tới trước cửa của lớp Ngự Thú năm.

Vẻ mặt của Trần Thư hơi ngẩn ra, không nghĩ tới nguyên chủ nhiệm lớp lại tới đây tìm hắn.

- Lão Lý à, có chuyện gì không?

Trần Thư khoanh hai tay lại rồi đỡ sau gáy, một mặt lạnh nhạt mà mở miệng hỏi.

Kiếm tiền triều làm sao có thể chém quan đương triều cơ chứ. Bây giờ hắn đã là người của lớp Ngự Thú năm rồi.

- Tiểu tử ngươi muốn ăn đòn à!

Lý Viễn hung hăng vỗ một cái lên đầu Trần Thư, hắn cũng không có quá nhiều thời gian để mà tranh cãi với hắn.

Gương mặt hắn trịnh trọng mà dò hỏi:

- Có phải ngươi đã phạm tội gì hay không? Người của Trấn Linh Cục đặc biệt tới tìm ngươi rồi kìa.

- Trấn Linh Cục?

Trần Thư đột nhiên giật mình, lực chấn nhiếp của Trấn Linh Cục còn mạnh mẽ hơn nhiều so với cục cảnh sát trước kia nữa đó.

- Bây giờ người ta đang ở trong phòng làm việc của ta.

Hai người vội vã đi về phía văn phòng làm việc.

Chỉ thấy Trương Đại Lực cùng với một vị nam tử mặc một chiếc áo tay ngắn màu đen đang ngồi nơi đó, thoạt nhìn trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Nhìn thấy Trần Thư đã đi tới, Trương Đại Lực bèn đứng dậy nói.

- Vương thúc, đây chính là đồng đảng mà ta đã nói cho ngươi đó, tên Trần Thư, ngươi gọi hắn Trần Bì là được.

- Ngươi không tận mắt chứng kiến cảnh tượng ngày hôm đó đâu. có thể nói là tương đối hung hiểm, tên tội phạm truy nã kia mặt mũi tràn đầy dữ tợn, mà Khế Ước Linh lại càng hung tàn đến tột cùng, nhưng ta và Trần Thư có thể sợ hắn ta sao? Hai người bọn ta không có ưu điểm gì khác, chính là căn chính miêu hồng thôi!

- Gần như không hề do dự một chút nào, hai người bọn ta đã trực tiếp xông lên trước, hành hung cho người kia một trận, có thể nói cảnh tượng vô cùng máu tanh!

Trương Đại Lực một mặt phấn khởi, nước bọt bắn tung toé, thỉnh thoảng còn hơi run rẩy một chút.

- Được rồi, được rồi!

Vương Càn lắc đầu, bộ dạng vô cùng cạn lời.

- Từ nhỏ Vương thúc đã nhìn ngươi lớn lên, ngươi có đức hạnh gì ta còn không biết rõ hay sao?

Ánh mắt của hắn ta nhìn về phía Trần Thư, trong mắt có vẻ tán thưởng.

- Chắc chắn là vị thiếu niên anh hùng này dẫn đầu đúng không?

Trước mắt của Trần Thư lại một lần nữa xuất hiện những phương án.

[Phương án thứ nhất: Cúi đầu xuống, khiêm tốn đáp lại. Phần thưởng khi hoàn thành: Ngự Thú Lực thiểu lượng]

[Phương án thứ hai: Hếch mũi lên trời, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng. Phần thưởng khi hoàn thành: Ngẫu nhiên tăng một loại kỹ năng hoặc thiên phú của Khế Ước Linh]

[Phương án thứ ba: Chắp hai tay ra sau lưng, ngữ khí kiêu ngạo mà nói: "Vương thúc, ánh mắt của ngươi chỉ có một chữ, chuẩn không cần chỉnh!" Phần thưởng khi hoàn thành: toàn bộ thuộc tính của Golden Slime tăng thêm 10%]

Trần Thư hơi suy tư một chút, sau đó quả quyết lựa chọn phương án thứ ba.

Tuy rằng phần thưởng của cái thứ nhất và cái thứ hai đều cực kỳ tốt, nhưng so sánh với phương án thứ ba lại không đáng chú ý một chút nào.

Trần Thư nhìn phía Vương Càn, đột nhiên xoay người một cái, hai tay chắp ra sau lưng, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

- Vương thúc, ánh mắt của ngươi chỉ có một chữ, chuẩn không cần chỉnh.

Trần Thư nhớ lại ngày đó, giọng điệu nói chuyện vô cùng nhiệt huyết.

Chương 28: Đây mới gọi là căn chính miêu hồng(*) (2)

- Ngày đó, tên ác ôn kia thật sự là quá phách lối. Giữa ban ngày ban mặt, thế giới tươi sáng, thế mà lại động thủ trước mặt ta, có thể nhịn nhưng không thể chịu nhục được. Thúc có thể nhịn nhưng thẩm cũng không thể đâu.

- Thế là ta móc một túi phân ra, trực tiếp ụp lên trên đầu người kia, ngay sau đó là một hồi xét xử đầy chính nghĩa, mấy trò đó thế mà lại làm mấy người kia ngơ ngác hết cả…

- Ngừng! Ngừng!

Vẻ mặt của Vương Càn vô cùng quái dị, khóe miệng cũng không nhịn được mà co rút.

- Hai ngươi thật đúng là chơi đùa từ nhỏ đến lớn.

Hai con hàng này không phải đầu óc có bệnh thôi đâu, mạch não cũng giống như người ngoài hành tinh vậy.

Vừa hay ban thưởng cho mười vạn đồng, hẳn là đủ cho bọn hắn đến bệnh viện lớn kiểm tra một chút.

- Ta chỉ muốn hỏi ngươi một chút xem lúc ấy ngươi đã tìm ra vị trí của hắn như thế nào thôi?

Ngày đó tên tội phạm truy nã kia cũng chỉ triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra thôi, còn bản thân thì lại ẩn nấp trong đám người.

Đừng nói là hai tên học sinh, ngay cả Ngự Thú Sư kinh nghiệm đầy mình mà cũng không thể nhanh chóng phân biệt ra được đâu, trừ phi là Khế Ước Linh có kỹ năng tương đương với loại điều tra.

- Ta thấy bộ dạng người kia vô cùng tà ác, thoạt nhìn cũng không phải là loại tốt đẹp gì.

Trần Thư thành khẩn vô cùng mà nói.

Hắn cũng không thể nói rằng là do hệ thống chỉ dẫn cho hắn nên thân hình của người kia mới tỏa hồng quang, cũng chói đến mức mắt ta muốn mù luôn rồi.

- Chỉ vì lý do này sao?

Hai con ngươi của Vương Càn trừng lớn một cái, tràn đầy vẻ khó có thể tin.

Có dám qua loa thêm một chút nữa hay không hả?

- Lỡ như không phải hắn ta thì sao chứ? Chẳng phải là các ngươi sẽ đánh lầm người à?

- Không có việc gì, bọn ta có chụp túi, hắn ta không nhìn thấy bọn ta đâu.

Vương Càn:

- …

Lý Viễn:

- …

Hành vi của hai người còn qua loa hơn cả tưởng tượng của hắn ta nữa. Trời đất, thế mà cũng có thể mò loại được? Thậm chí còn nghĩ kỹ cả đường lui luôn rồi?

- Bất kể có thế nào đi nữa thì các ngươi vẫn là cứu Hứa Tiểu Vũ, đó là thiên kim của công ty Dược Dịch 666. Nếu như thật sự xảy ra chuyện gì bất trắc, e rằng Trấn Linh Cục lại phải bận rộn bù đầu.

- Đây là mười vạn đồng tiền thưởng của Trấn Linh Cục.

Trong lòng Vương Càn hoàn toàn không có chút mục đích thăm hỏi gì cả. Hai con hàng này rõ ràng là mèo mù vớ phải cá rán mà.

Vốn còn cho rằng Khế Ước Linh của Trần Thư đã lĩnh ngộ ra thần kỹ thuộc loại điều tra nào đó, nhưng bây giờ xem ra sự thật cũng không phải là như vậy, đồng thời hắn ta cũng hiểu rõ được từ chỗ Lý Viễn, Khế Ước Linh của Trần Thư là Slime.

Loại Khế Ước Linh này mà muốn lĩnh ngộ được kỹ năng cấp cao nào đó quả thật là không dễ dàng gì.

- Vương thúc, không có công bố công khai gì hết à?

Trương Đại Lực cũng bày ra một mặt đầy bất mãn. Hắn ta không có một chút hứng thú nào với mười vạn đồng tiền thưởng kia cả, nhưng lại có chấp niệm rất lớn với chuyện nổi danh khắp nơi.

- Một tên tội phạm bị truy nã là Ngự Thú cấp chín cũng không đến mức đâu, trừ phi là Hắc Thiết Cấp. Nhưng nếu như ngươi thật sự muốn vậy, ngươi có thể tự mình bỏ tiền để sắp xếp một buổi họp báo truyền thông.

- …

Vương Càn đứng dậy, rời khỏi văn phòng.

Cũng đã sắp đến kỳ thi tốt nghiệp trung học rồi, để phòng ngừa có người làm loạn, Trấn Linh Cục cũng vô cùng bận rộn.

Tuy rằng thoạt nhìn thì trong gió êm sóng lặng, nhưng đó là bởi vì có đủ các đơn vị chính thức đang âm thầm bảo vệ trong bóng tối.

- Lý lão sư, thuận tiện sắp xếp một cái thông cáo toàn trường chứ hả?

Trương Đại Lực làm bộ đáng thương mà nói.

Không cách nào nổi danh toàn thành phố, nhất ít nhất cũng phải có tên tuổi trong trường học một lần chứ.

- Các ngươi dám bắt một tên tội phạm truy nã à?

Lý Viễn chỉ cảm thấy hắn ta đang nói mớ giữa ban ngày. Hai con hàng này thế mà lại cứu được Hứa Tiểu Vũ ở lớp một, bắt được một tên Ngự Thú Sư cấp chín sao?

- Không cần hoài nghi đâu, lão Lý, hoàn toàn không phải trùng hợp!

Trương Đại Lực tìm đường chết mà nói.

- Hả? Ngươi gọi ta là cái gì?

Vẻ mặt của Lý Viễn đột nhiên trở nên nghiêm nghị lại, bộ dạng hung thần ác sát khiến cho Trương Đại Lực run bắn lên một cái.

- Lý lão sư mà.

Trương Đại Lực cúi đầu.

- Ba ngày thi thử đại học này ngươi cũng không cần tới đâu, trở về chép lại kiến thức lịch sử mười lần cho ta!

Lý Viễn nghiêm khắc nói.

Không quản được Trần Bì, lão tử còn không quản được ngươi chắc?

Đầu Trương Đại Lực thoáng một cái đã rũ xuống.

- Hai người các ngươi đều trở về hết đi. Tuy răng lần này vận khí tốt, nhưng lần tiếp theo cũng không nói chắc được đâu.

Cho dù là hành hiệp trượng nghĩa thì cũng cần phải suy tính xem thực lực của bản thân thế nào, biết chưa?

Vẻ mặt của Lý Viễn trở nên vô cùng nghiêm túc, hi vọng hai người bọn họ có thể tiếp thu lời hắn.

Thân là lão sư, hắn cũng không hy vọng học sinh của mình lại anh dũng hy sinh, không có thực lực sẽ chỉ hại người hại mình mà thôi.

Chương 29: Bì Vương chính thức quy vị

- Còn về phần thông báo toàn trường, mơ đẹp quá nhỉ.

Hai người mặt mũi tràn đầy uể oải, rời khỏi văn phòng, cùng nhau trở về nhà.

- Đại Lực, tiền thưởng lần này nên phân cho ngươi một nửa, nhưng số tiền này chắc chắn là ngươi sẽ không cần rồi, vậy lão ca ta thu hết trước nhé.

- …

Đại ca, ta đây còn chưa nói gì hết mà.

- Đúng rồi, Đại Lực, ngày mai cùng ta đi đến công ty Dược Dịch 666 một chuyến đi, ta đi thử công việc Dược Tề Sư xem được không.

- Được, vừa hay ta cũng muốn đi làm bảo an.

Vẻ mặt Trần Thư tràn đầy nghi hoặc mà nói:

- Sao ngươi lại muốn đi làm bảo an như vậy chứ?

Chẳng lẽ Trương Đại Lực cũng giống như hắn, đã thức tỉnh hệ thống bảo an gì đó rồi sao?

- Bởi vì từ nhỏ ta đã muốn trở thành bảo an để bảo vệ một phương rồi.

- …

- Đại nhi tử, lên xe đi!

Đúng lúc này, một chiếc xe màu đen lao vụt đến và dừng lại trước cửa sân trường.

Cửa sổ xe hạ xuống, một khuôn mặt đeo kính râm xuất hiện, một tên nam tử thô kệch hô lên.

- Tiểu Bì cũng ở đây à? Vừa hay, cùng nhau về nhà đi.

- Cha, ngươi từ thành phố Đại

Hưng trở về rồi đấy à?

Người tới chính là cha của Trương Đại Lực, là một tên Ngự Thú Sư cường đại Hắc Thiết Cấp.

Ngự Thú Sư từ cấp một đến cấp chín đều được xem là cấp nhập môn, so sánh với Hắc Thiết Cấp, khoảng cách có thể nói là cách biệt một trời một vực.

Ngay thời điểm Ngự Thú Sư thăng cấp lên Hắc Thiết Cấp, bản thân Khế Ước Linh sẽ xuất hiện một lần tiến hóa huyết mạch, tất nhiên thực lực cũng sẽ tăng lên một khoảng lớn. Nếu như may mắn tiến hóa thành giống loài cực kỳ cao cấp thì chiến lực bổ trợ càng có thể nói là khủng bố.

Mà cùng lúc đó, lúc Ngự Thú Sư trở thành Hắc Thiết Cấp, bản thân hắn sẽ lại lần nữa ký kết một Khế Ước Linh từ trong dị giới.

Hai Khế Ước Linh đáng sợ cũng đã đủ để nghiền ép bất kỳ một Ngự Thú Sư cấp chín nào rồi.

Điều quan trọng hơn là một khi trở thành Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp thì Khế Ước Linh sẽ có một lực lượng nhất định phản hồi với bản thân.

Điều này cũng có nghĩa rằng tố chất thân thể của Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp còn mạnh mẽ hơn nhiều so với người bình thường nữa, chí ít thì lấy một địch mười cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Đây chính là lý do vì sao mà chỉ có Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp mới có thể xây dựng Ngự Thú Đoàn, tiến vào bên trong Dị Thứ Nguyên và đi săn.

Mặc dù chỉ là cấp bậc thứ hai của Ngự Thú Sư thôi, nhưng đối với người bình thường mà nói thì cũng đã là sự tồn tại cao không thể chạm tới được rồi.

- Mọi chuyện xong xuôi cả rồi, tất nhiên phải trở về thôi.

Trương Phong cười cười.

Hai người trực tiếp lên xe, Trần Thư cũng không hề khách khí chút nào.

Ba người nhanh chóng phóng đi.

- Tiểu Bì, nghe nói ngươi đi học lớp Ngự Thú à?

Trương Phong dò hỏi.

- Ừm.

- Có chí khí, đáng tiếc Đại Lực không có thiên phú Ngự Thú, bằng không lão tử có nhấc cũng phải nhấc hắn ta lên Hắc Thiết Cấp

- Cha, ngươi cũng đừng nói nữa, ta đã nghi hoặc mười bảy năm rồi đó.

Trương Đại Lực hơi bĩu môi.

- Ngươi cùng với lão mụ đều có thiên phú Ngự Thú, dựa theo lời nói của chuyên gia về gien thì đáng lẽ thiên phú Ngự Thú của ta tuyệt đối sẽ không kém, kết quả thì sao chứ? Bây giờ ta cũng hoài nghi ta không phải con thân sinh của ngươi nữa.

- Ai nói, chí ít ngươi cũng kế thừa khuôn mặt anh tuấn của lão cha mà.

Trương Phong sờ lên khuôn mặt thô kệch của mình.

- Chẳng qua thì ta cũng rất hoài nghi, dựa theo xác suất mà nói thì xác suất ngươi không có thiên phú Ngự Thú cũng giống như xác suất trúng xổ số vậy, đoán chừng là kiếp trước tiểu tử ngươi cho nổ viện dưỡng lão rồi.

- Thôi bỏ đi, bây giờ ta cũng đã nghĩ thoáng ra rồi.

Trương Đại Lực nhìn ra phía ngoài cửa sổ, vẻ mặt rất thoải mái.

- Bây giờ đã có các ngươi, sau đó còn có Trần Bì và Phương Tư tỷ bảo vệ, dù sao thì cũng không có ai dám trêu chọc ta.

Những tháng ngày lăn lộn này cũng xem như khiến hắn ra hiểu rõ được rồi.

- Trương thúc, có thể kể cho ta một chút về chuyện của không gian Dị Thứ Nguyên được không?

Trần Thư đột nhiên nói, trong mắt có vẻ chờ mong.

Bây giờ hắn đã là Ngự Thú Sư rồi, nhờ vào hệ thống, coi như là mỗi ngày chỉ nằm ngửa thôi cũng đều có thể trở nên vô cùng cường đại, tất nhiên là cũng có đánh chủ ý đến cái không gian Dị Thứ Nguyên kia rồi.

- Không gian Dị Thứ Nguyên ấy à…

Trong mắt Trương Phong xuất hiện vẻ khác thường, trở nên có chút cảm thán.

- Có người nói đó là địa ngục, cũng có người nói đó là thiên đường.

- Bên trong đó tụ tập đầy hung thú, đủ loại tài nguyên quý giá tầng tầng lớp lớp, có thể khiến cho ngươi một đêm chợt giàu lên, cũng có khả năng làm cho mạng sống của ngươi như treo trên sợi tóc.

- Không có thực lực cường đại cùng với Ngự Thú Đoàn đáng tin, tốt nhất đừng tuỳ tiện tiến vào đó.

Trương Phong cảm thán vài câu rồi cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Hắn ta đã nhìn Trần Thư lớn lên, tất nhiên cũng không hy vọng đối phương đi mạo hiểm.

Chương 30: Cà chua xào cà chua? (1)

Bây giờ với thực lực của Trần Thư mà tiến vào không gian Dị Thứ Nguyên, hoàn toàn là đi chịu chết.

Ba người về tới tiểu khu, hai phụ tử Trương Phong được mời đi tới nhà Trần Bì ăn cơm.

Nhà hai người là hàng xóm,từ trước đến giờ quan hệ đều cực kỳ hòa hợp.

Sau khi ăn uống no nê xong, phụ tử Trương Phong bèn rời đi, đồng thời Trần Thư và Trương Đại Lực cũng đã hẹn nhau sáng sớm ngày mai sẽ đi đến công ty Dược Dịch 666 phỏng vấn.

Trần Thư nằm ở trên giường, đồng thời mở điện thoại ra.

- Có cần phải hỏi Hứa Tiểu Vũ trước một chút không nhỉ?

Hắn không khỏi nghĩ đến điều này. Tuy rằng Hứa Tiểu Vũ không cách nào nhúng tay vào để sắp xếp cương vị Dược Tề Sư, nhưng chung quy thì cũng có mấy phần tình mọn.

Trần Thư đang muốn mở siêu tin ra, đột nhiên mấy tin nhắn liên tiếp được gửi đến.

- Sao Phương Tư tỷ lại đột nhiên gửi tin nhắn cho ta chứ?

Trần Thư nhìn về phía siêu tin, phía trên hiện lên những dòng tin nhắn thoại liên tiếp thật dài, cuối cùng thì lại đánh chữ nói "Ngươi có thể lý giải được loại cảm giác này hay không"

Nhìn thấy những tin nhắn thoại này là hắn lại đau đầu, căn bản không hề nghe mà trực tiếp tiến hành trả lời.

- Phương Tư tỷ, ta hoàn toàn có thể lý giải được. Hừ! Cái này cũng quá là cái kia rồi đó.

Trần Thư không khỏi đến nhớ tới tỷ tỷ nhà bên trong ấn tượng, Phương Tư cũng ở cùng một cái tiểu khu với hắn, thế nhưng lại lớn hơn hắn ba tuổi.

Phương Tư, Trần Thư và Trương Đại Lực chính là nhóm ba người đã làm mưa làm gió năm đó thế nhưng quát tháo ở trường trung học Nam Giang năm đó.

Không giống với thiên phú Ngự Thú của hai người Trần Thư, Phương Tư là người có thiên phú Ngự Thú chân chính.

Khế Ước Linh đầu tiên đạt tới cấp S đáng sợ, điều này đã phá vỡ lịch sử của trường trung học Nam Giang.

Dựa vào thành tích thi đại học vượt bậc với 700 điểm, nàng ta cũng thành công tiến vào Hoa Hạ học phủ cấp cao nhất, là Trạng Nguyên của thành phố Nam Giang năm đó.

Tính cách của Phương Tư rất nóng nảy, năm đó có thể nói là bá chủ một phương của trường trung học Nam Giang, bất kể là ai mà nhìn thấy đều phải run sợ trong lòng.

Tích tích tích!

Ngay lúc Trần Thư đang hồi tưởng lại thì tin nhắn siêu tin lại gửi tới.

- Mẹ nó chứ Trần Bì, ta chỉ gửi một tin nhắn thoại trống mà thôi, ngươi lại ngứa da rồi đúng không?

A cái này…

Khóe miệng Trần Thư hơi co giật, hắn bèn mở tin nhắn thoại đầu tiên ra nghe, quả nhiên đều là tin nhắn trống.

Tâm tư của hắn hơi động, cấp bách trả lời.

- Đúng, Phương Tư tỷ, chính là cảm giác trống vắng vô lực như vậy, ta cực kỳ có thể lý giải được!

- …

Đây mới gọi là mặt dày đến cực hạn này!

- Ít lắm mồm thôi, ở trường học có người bắt nạt ngươi và Đại Lực hay không? Kỳ nghỉ hè có thể tỷ sẽ trở về một đoạn thời gian, đến lúc đó ta thay các ngươi thu thập hắn ta.

- Phương Tư tỷ, không cần đâu, việc học của ngươi cũng bề bộn nhiều việc mà.

Trần Thư dùng giọng điệu uyển chuyển từ chối để trả lời, ngay sau đó lại đánh chữ “cách cách”.

- Đến lúc đó ta gửi một phần danh sách qua cho ngươi.

- …

Không ngờ ngươi lại không có một chút khách khí nào như thế, thậm chí ngay cả danh sách cũng đặc biệt liệt kê một phần.

- Trịnh Dịch, Trịnh Nam, Vương Đằng…

Trần Thư không ngừng suy tư, chuẩn bị liệt tên những người này vào trong danh sách. Cứ hễ là những ai hắn cảm thấy ngứa

mắt đều bị thêm tên vào danh sách cả.

Ai bảo Phương Tư là bá chủ một phương của thành phố Nam Giang cơ chứ?

Kỳ hạn hai năm đã đến rồi, Bì Vương chính thức quy vị!

Trần Thư và Phương Kha trò chuyện được một lúc thì rời đi. Trông thì Phương Kha rất rảnh rỗi nhưng thực chất thì không phải vậy.

Hoa Hạ học phủ, nơi được xem là trường đại học Ngự Thú cao cấp nhất nên có thể dễ dàng thấy được mức độ cạnh tranh khốc liệt như thế nào.

Trần Thư nhắn tin cho Hứa Tiểu Vũ:

- Tiểu Vũ tỷ, mai ta đến phỏng vấn, có thể tiết lộ cho ta chút thông tin được không?

Mãi chưa thấy hồi đáp, Trần Thư không đợi được mà hỏi tiếp?

- Tiểu Vũ tỷ đang bận sao?

- Ta đang ăn dưa.

Khuôn mặt của Trần Thư lộ rõ vẻ hứng thú, bắt đầu bắt sóng internet.

- Ăn dưa gì vậy?

Ai ngờ Hứa Tiểu Vũ lại nhanh chóng đáp lại:

- Dưa Hami (*).

(*) một loại dưa ở vùng Tân Cương, Trung Quốc. Trần Thư cho rằng "ăn dưa" mà Tiểu Vũ nói là "tám chuyện bát quái"

Trần Thư:

- ?

Thì ra là đang ăn dưa thật à?

Vài phút sau, Hứa Tiểu Vũ bắt đầu trả lời.

- Vị trí Dược Tề Sư đúng không? Nếu như tinh thông cao trung vật liệu học thì may ra có thể trở thành trợ lý của Dược Tề Sư đó.

Lời của Hứa Tiểu Vũ nói quả không sai, việc học sinh cao trung trở thành Dược Tề Sư là chuyện bất khả thi.

- Nhân tiện đừng gọi ta là tỷ, gọi ta là Tiểu Vũ được rồi, ta vừa mới tròn mười sáu tuổi thôi…

Với người bình thường sẽ thực hiện nghi thức thức tỉnh vào năm ba cao trung, nhưng Tiểu Vũ thì đến năm nhất mới thức tỉnh, đồng thời được chuyển vào lớp Ngự Thú một.

- Vậy nếu như ta tinh chế thông thạo một loại dược tề thì sao?

Chương 31: Cà chua xào cà chua? (2)

Trần Thư mở miệng tỏ ý, trong Dược Tề Học của hắn, Đại Lực Dược Tề đã thông thạo đến mức cấp chưởng khống rồi, không những tỷ lệ thành công là tuyệt đối mà còn có thể giảm thiểu 30% dược liệu.

- Thuốc cảm á hả?

- …

- Dù sao thì cứ thử một chút đi, biết đâu thu hút được sự chú ý của Dược Tề Sư thì sao.

Hứa Tiểu Vũ nằm trên giường với vẻ mặt kỳ quái.

Liệu một học sinh trung học có thể thông thạo trong việc tinh chế một loại tề dược không?

Nếu dễ dàng như vậy thì dược tề của Ngự Thú Sư đã được toàn dân hóa luôn rồi.

Hứa Tiểu Vũ đã quá quen với việc Trần Thư không có chính kiến nên đã tắt điện thoại và dồn toàn bộ tâm trí bắt đầu tu luyện Ngự Thú Lực.

- Xem ra là không hề tin ta rồi.

Trần Thư lắc đầu, tắt đèn và đọc tiểu thuyết.

Một giờ sáng, Trần Thư chuẩn bị đi ngủ, trước mắt lại xuất hiện các tuyển hạng.

【 Tuyển hạng 1: Thức thâu đêm tu luyện, hấp thu Thiên Địa Linh Lực. Hoàn thành ban thưởng: Thu được tước vị "Nhân tài siêu cấp chăm chỉ", hiệu quả: năng suất tu luyện tăng 20% 】

【 Tuyển hạng 2: Ngủ thẳng cẳng, hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực thiểu lượng 】

Trần Thư nhắm mắt ngủ một cách không do dự, trong cơ thể lại đột nhiên xuất hiện một cỗ Ngự Thú Lực, tương đương với việc Ngự Thú Sư có thiên phú nổi bật phải tu luyện suốt hai ba ngày.

Ngày hôm sau rất nhanh đã đến.

Những ánh nắng chói chang xuyên qua rèm cửa.

Trần Thư mắt nhắm mắt mở quơ tay mở điện thoại ra xem giờ.

12:07

Sao sớm vậy? Mới có nửa đêm?

Trần Thư mơ màng chìm vào giấc ngủ, đột nhiên hắn bừng tỉnh, mặt trời đã lên đỉnh từ khi nào rồi!

Hai mắt Trần Thư mở bừng ra, hắn bật điện thoại lên

- Cái gì vậy? Ta ngủ thẳng tới trưa hôm sau?

Hắn gào to một tiếng, không ngờ lại muộn như vậy.

Hèn gì các kỳ nghỉ thường trôi qua nhanh hơn bình thường. Hóa ra là do mất nguyên buổi sáng.

Trần Thư nhanh chóng tắm rửa, bố mẹ đều đã đi làm từ sớm rồi.

Hắn đến nhà Trương Đại Lực.

Rầm rầm rầm!

- Đại Lực! Trương Đại Lực!

Gọi mãi không thấy ai trả lời, Trần Thư ra sức hét lên:

- Cháy! Cháy!

Rất nhanh sau đó, một nhóm người hốt hoảng chạy đến cùng với bình chữa cháy trên tay.

- Đâu? Đâu? Nơi nào bốc cháy đâu?

Trần Thư hoảng hốt, không ngờ lời nói đùa lại thu hút nhiều người như vậy.

Trần Thư lúng túng nói:

- Vương thúc, Lưu thẩm, vừa rồi ta chỉ làm nóng bầu không khí lên thôi.

- Hài tử này!

Đám đông dân chúng thở phào nhẹ nhõm, phê bình Trần Thư vài câu rồi rời đi.

Một lát sau, Trương Đại Lực còn đang ngái ngủ bước ra ngoài.

- Trần Thư, ngươi làm gì mà la lối giữa đêm khuya vậy? Mà sao nay trăng sáng chói quá vậy?

Trương Đại Lực lấy tay che ánh nắng chiếu vào gương mặt hắn.

- Mặt trời lên đỉnh từ kiếp nào luôn rồi!

Trần Thư nhìn Trương Đại Lực mà cạn lời, hóa ra không chỉ mình hắn nghĩ như vậy.

- Sao nhà của ngươi tối thế?

Trần Thư nhìn về phía nhà Trương Đại Lực chỉ có một màu đen thăm thẳm, hoàn toàn không có chút ánh sáng mặt trời nào.

- Kĩ năng của Khế Ước Linh mà cha ta có được, hình như được gọi là “Dạ Mạc”. Nó có thể cải thiện được giấc ngủ, cũng không tệ ha?

Trương Đại Lực vươn vai dãn người rồi bật đèn trong nhà lên.

- Chờ ta một lát.

Mười phút sau, cả hai rời khỏi tiểu khu đi đến công ty Dược Dịch 666.

Hầu hết các xí nghiệp công ty lớn đều được xây dựng ở khu công nghệ cao của thành phố Nam Giang này.

Công ty Dược Dịch 666 này là một trong những công ty có đẳng cấp cao nhất nơi đây, hầu như có đủ loại dược dịch cho Ngự Thú Sư.

Hai người cực kỳ xa xỉ mà bắt xe đi đến Khu công nghệ cao.

- Ăn trước đã, có thực mới vực được đạo, rồi vào phỏng vấn.

Hai người tới một cơm trưa, nơi đây không có quá nhiều thực khách, bọn họ tùy tiện chọn mấy món.

- Lão bản, ngươi đưa lên cái món gì thế hả?

Trương Đại Lực đang tính ăn, bỗng mặt mày biến sắc.

- Là món cà chua xào cà chua, không sai mà.

Một người phục vụ bước tới.

Trương Đại Lực khều khều đôi đũa trên tay:

- Vậy thì tại sao chỉ có mỗi cà chua?

Phục vụ trịnh trọng nói:

- Cà chua (*) cũng ở trong đó.

(*) câu gốc là 西红柿 và 番茄 , hai cái đều là cà chua, nhưng 西红柿 to hơn một chút.

- ???

Trần Thư và Trương Đại Lực phản ứng ngay lập tức, đồng thanh:

- Hả?

- Cà chua xào cà chua? Các ngươi còn có món này à?

Khóe miệng hai người hơi co rút, cảm thấy tâm trí đều sụp đổ hết rồi.

Phục vụ mở miệng cười nói:

- Thật ra chỉ đơn thuần là cà chua xào thôi, lão bản vì muốn làm màu mè để tăng doanh số ấy.

- Thôi quên đi, ăn lẹ nào.

Trần Thư lắc đầu không quan tâm đến nữa, tuy là cái tên hơi vô nghĩa nhưng món ăn cũng khá là ngon.

Sau khi ăn no, cả hai bước đến trước cửa công ty Dược Dịch 666.

Nhìn thấy được sự nguy nga của văn phòng, hai người hào hùng sải bước chân đi vào trong công ty.

Bảo an đứng ở cửa lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi hai vị tìm ai?

Trương Đại Lực nói:

- Tiền bối! Tiền bối! Ta là Trương Đại Lực, đồng môn của Hứa Tiểu Vũ, ta đến đây để làm bảo an.

Đội trưởng đội an ninh mở miệng vui vẻ nói:

- Hóa ra là hai người, Hứa Tiểu Vũ đã sớm dặn dò rồi.

Chương 32: Thái độ của ngươi, Trần thúc cực kỳ không thích (1)

Hiển nhiên, Hứa Tiểu Vũ đã dặn trước. Hai người bọn họ đã cứu nàng ta một mạng, đương nhiên nàng ta sẽ cố gắng hết sức để làm giúp đỡ rồi.

- Tiểu Vương, đưa vị này đến khoa Dược Tề đi.

Một nhân viên bảo an bước ra, dẫn Trần Thư đi vào công ty.

Về phần Trương Đại Lực, hắn ta ở lại bộ phận an ninh.

Dựa vào mối quan hệ với Hứa Tiểu Vũ, Trương Đại Lực khẳng định có thể trở thành một bảo an, còn về phần công việc của Trần Thư, chỉ có thể xem vận khí thế nào thôi.

- Tiểu huynh đệ, ngươi muốn tới làm trợ lý của Dược Tề Sư à, e là không dễ dàng gì đâu.

Ánh mắt của tiểu Vương có gì đó rất lạ, rõ ràng việc một học sinh cao trung làm trợ lý của Dược Tề Sư quả là không bình thường

- Ta tới đây không phải làm trợ lý, ta tới đây để nghiêm chỉnh luyện dược.

Trần Thư thản nhiên nói, không ngừng chăm chú nhìn cách trang trí tinh xảo của tòa nhà

- Luyện dược? Người thật có khiếu hài hước.

Tiểu Vương cười khan vài tiếng.

Hai người bước vào thang máy, đi tới văn phòng ở tầng thứ mười.

Một cánh cửa kính kiên cố xuất hiện, bên trong là một phòng thí nghiệm nhỏ, trong phòng, tất cả mọi người đều mặc áo khoác trắng.

- Ngươi muốn trở thành Dược Tề Sư à?

- Ngươi muốn đến làm Dược Tề Sư sao?

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, chỉ thấy một nữ tử với mái tóc dài phấp phới và khuôn mặt lạnh lùng bước ra.

Thân hình của nàng ta cao gầy, trên người tự nhiên toát ra một khí chất kiêu sa.

Thậm chí bảo vệ Tiểu Vương cũng không dám nhìn thẳng vào nàng ta, chỉ nhẹ nhàng nói một câu rồi sau đó rời khỏi tầng.

- Ừm, ta muốn đến thử xem.

Trần Thư không ngừng đánh giá đối phương.

- Nơi này không phải trẻ con có thể tới chơi, đi về đi.

Nữ tử xoay người rời đi, từ đầu đến cuối không hề nhìn Trần Thư lấy một lần.

- Có chuyện gì xảy ra vậy Tiểu Vũ? Người nào cũng giới thiệu cho công ty được hết à? Gây phiền phức thì làm sao?

- Phỏng vấn của ta còn chưa bắt đầu đây.

Trần Thư la lớn.

- Đã kết thúc rồi!

Giọng nói lạnh lùng của người phụ nữ vang lên rồi quay trở lại trong phòng thí nghiệm.

Trước mắt Trần Thư lại xuất hiện các lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Yên lặng không nói, chán nản về nhà. Phần thưởng hoàn thành: Nhận được danh hiệu “Chưa xuất sư mà người đã chết”. Hiệu quả mang lại: làm suy yếu khí chất +1 】

【 Lựa chọn 2: Thừa dịp không có sự chuẩn bị, một chân đá vào mông nàng ta, khiến nàng ta mất hết khí chất, thẹn quá hóa giận và phá bỏ phòng thủ của nàng ta ngay lập tức. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực trung lượng 】

【 Lựa chọn 3: Tìm cơ hội len lén vào phòng thí nghiệm. Phần thưởng hoàn thành: kỹ năng ‘Trùng Chàng’ tăng một 】

Trần Thư nhìn bóng lưng của nữ tử đang đi xa dần, mặc dù rất muốn chọn cái thứ hai nhưng lý trí bảo hắn phải chịu đựng.

Một khi hắn đá đối phương thì chắc chắn công việc của hắn sẽ không còn, lại còn bị người khác ghi thù nữa.

- Trước tiên cứ trốn đi xem thử xem.

Nhìn thấy người phụ nữ kia đi xa rồi, Trần Thư nghênh ngang bước đến cửa phòng thí nghiệm.

- Ý, không ngờ còn có cả quần áo.

Trần Thư bình tĩnh nhặt áo khoác dài trắng ở cửa, trực tiếp mặc lên người, sau đó đeo khẩu trang rồi đi vào trong phòng thí nghiệm.

Phong thái của hắn rất bình tĩnh, ngay lập tức bước vào bên trong phòng.

Trần Thư bước vào một phòng thí nghiệm nhỏ, bên trong có ba người đang tập trung luyện chế dược dịch.

Ba người chuyên tâm làm công việc của mình, chính là luyện chế Hỏa Diễm Dược Dịch.

- Đều bận cả đấy à?

Trần Thư chắp hai tay sau lưng, thân thiện chào hỏi.

Ba người nghe xong quay sang nhìn, nhất thời không biết đối phương là ai, chỉ có thể mỉm cười gật đầu lại.

- Bận là tốt, bận là tốt. Công ty không thể thiếu những lực lượng trung kiên như các ngươi được.

Trần Thư chắp tay sau lưng rồi rời khỏi phòng thí nghiệm.

- Lãnh đạo đi thong thả.

Một người vội vàng nói, cho rằng đó là cấp cao gì đó của công ty đến.

Trần Thư đang đi thì lảo đảo, không ngờ lại được coi là lãnh đạo.

Ngay lập tức trong mắt hắn hiện lên vẻ tự tin, liền hào phóng đi tuần tra.

- Ể? Cuối cùng cũng tìm thấy Đại Lực Dược Dịch rồi.

Sắc mặt Trần Thư vui vẻ, bước vào trong phòng thí nghiệm.

Nhưng lại không có ai ở bên trong, e rằng đã có chuyện gì đó rồi.

- Hay là đợi một lúc nhỉ?

Trần Thư ở trong phòng thí nghiệm vô cùng buồn chán.

Mấy phút sau, hắn nhìn thấy trên bàn có đủ loại dược liệu, thậm chí Đại Lực Hoa quý giá nhất đều được bày trọn vẹn năm đóa.

Trong lòng Trần Thư hơi động, hắn trực tiếp nhặt dược liệu lên.

Chỉ thấy bên trên Dược Tề học của hệ thống biểu thị khả năng luyện chế của Đại Lực Dược Tề. Liệu có muốn luyện chế hay không?

Trong lòng Trần Thư có chút hiếu kỳ, rồi lựa chọn luyện chế.

Hai tay của hắn thận trọng hệt như một cái máy, không ngừng nhặt những loại dược liệu được tinh chế khác nhau rồi cho vào một lọ chứa theo tỉ lệ nhất định.

Chẳng mấy chốc Dược Tề màu trắng trong lọ chứa tỏa ra mùi vị ngọt nhẹ, đây chính là Đại Lực Dược Tề được bán trên thị trường.

- Đại Lực Dược Tề hạ phẩm được luyện chế thành công. Khi luyện chế mười lần, Đại Lực Dược Tề trung phẩm sẽ được mở khóa! 1/10.

Chương 33: Thái độ của ngươi, Trần thúc cực kỳ không thích (2)

Trần Thư hơi sửng sốt một chút, không ngờ hệ thống lại nhân tính hóa như vậy.

Đại Lực Dược Tề trung phẩm có thể thích hợp với Khế Ước Linh từ cấp bốn đến cấp sáu, dược liệu cần luyện chế giống nhau nhưng chủ dược lại cần hai đóa Đại Lực Hoa. Đồng thời, độ khó khi luyện chế cũng tăng gấp đôi, giá bán đương nhiên cũng tăng gấp đôi.

- Không biết luyện chế ra bao nhiêu lọ nữa.

Trần Thư lấy Dược Tề đổ vào trong các lọ thuốc tiêu chuẩn.

Chỉ một lát sau, trên bàn được đặt tổng cộng mười ba lọ Đại Lực Dược Tề, tương đương với hơn sáu vạn Hoa Hạ tệ.

Mà thành phẩm của hắn chỉ dùng chưa đến hai vạn. Đây mới chân chính là trục lợi của ngành công nghiệp.

Tất nhiên trục lợi không phải là Đại Lực Dược Tề, mà là hệ thống của hắn.

Dựa theo trình độ khác nhau của Dược Tề Sư có thể luyện chế ra năm đến mười lọ Đại Lực Dược Tề rồi.

Dược Tề Sư bình thường chỉ có thể luyện chế ra năm lọ, trong đó càng có nhiều khả năng thất bại hơn.

Bởi vì Trần Thư có hệ thống luyện chế, nên tất nhiên hắn cũng đạt trình độ cao nhất là mười lọ.

Lại thêm cấp thông thạo thuộc chưởng khống cấp nên có thể giảm bớt ba mươi phần trăm vật liệu đi, tức là có thêm ngoài định mức là ba mươi sản lượng mới có thể sản xuất mười ba lọ Dược Tề được.

- Một lần luyện ra mười ba lọ cùng lúc liệu có phải là quá tự cao rồi hay không?

Trần Thư không khỏi suy nghĩ.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân tới gần.

Trần Thư tay mắt nhanh nhẹn liền đặt bảy lọ Dược Tề vào trong không gian hệ thống.

Cửa phòng thí nghiệm mở ra, có hai người mặc áo khoác dài trắng bước vào.

- Này, ngươi là ai?

Hứa Thanh Tuyết nhíu mày, ánh mắt không mấy thiện cảm.

Hỏng bét! Tại sao là nàng ta?

Trong lòng Trần Thư trùng xuống, không ngờ rằng mình lại đang đối diện với nữ tử với vẻ mặt lạnh lùng kia.

- Bố cục của phòng thí nghiệm thiết kế không tệ nha.

Trần Thư chắp hai tay sau lưng, gật gật đầu rồi đi ra ngoài cửa như không có chuyện gì xảy ra.

- Là ngươi!

Hứa Thanh Tuyết phản ứng lại ngay lập tức.

- Tên học sinh kia!

- Woa, ngươi có thể nhận ra sao?

Trần Thư không ngờ đối phương phản ứng nhanh đến như vậy, đành phải tháo khẩu trang xuống.

- Ngươi dám tự tiện vào phòng thí nghiệm sao?

Trong mắt Hứa Thanh Tuyết có ý tức giận, không nghĩ đối phương lại to gan đến như vậy.

- Tỷ tỷ à, ta đúng là đến để phỏng vấn mà, không cần phải làm khó ta vậy chứ?

Trần Thư nói.

Hai người căng thẳng nhìn đối phương.

- A? Những Dược Tề này?

Người đi cùng Hứa Thanh Tuyết đột nhiên nhìn lên bàn thí nghiệm, nhìn thấy trên đó có sáu lọ Đại Lực Dược Tề.

Hắn ta bước đến và ngửi ngửi mùi của Đại Lực Dược Tề.

- Đây thực sự là Đại Lực Dược Tề!

Dược Tề Sư kinh ngạc, rõ ràng khó thể tin được.

Hứa Thanh Tuyết cũng phản ứng lại, không thể tin nổi mà nhìn về phía Trần Thư:

- Ngươi luyện chế sao?

- Ta nói rồi, ta thật sự có thể luyện chế Đại Lực Dược Tề.

Trần Thư xòe hai tay ra, trông có chút bất đắt dĩ.

Một tên học sinh trung học mà lại có thể luyện chế Đại Lực Dược Tề, lại còn luyện chế ra sáu lọ, điều này có nghĩa là trình độ của hắn cao hơn so với những Luyện Dược Sư bình thường.

Dự việc chấn động như thế này khiến cả hai rơi vào trầm mặc rất lâu.

Hóa ra những người đang sống này thật sự chỉ đang góp cho đủ số lượng thôi…

Một lúc lâu trôi qua.

Hứa Thanh Tuyết nuốt nước bọt rồi hỏi:

- Tỉ lệ thất bại mà ngươi luyện chế Dược Tề có cao không?

- Căn bản là sẽ không thất bại.

Trần Thư đáp.

- Ta đại diện cho công ty hi vọng ngài có thể trở thành một phần của bộ phận Dược Tề Sư!

Hứa Thanh Tuyết trịnh trọng mở lời, nhưng đồng thời trong lòng có chút hối hận.

Sương mù giăng tứ phía, lại không thể ngờ chính mình lại là trâu là ngựa.

- Thái độ trước đó của ngươi, Trần thúc ta cực kỳ không thích.

Trần Thư hơi hơi nhíu mày, lắc đầu, trêu đùa nhìn về phía Hứa Thanh Tuyết.

Hứa Thanh Tuyết nhiều nhất chỉ hơn hắn vài tuổi, còn trẻ đến mức còn chưa tốt nghiệp đại học, nên chắc chắn không phải là Dược Tề Sư, khả năng lớn nhất cũng chỉ là một trợ lý mà thôi.

Tất nhiên nàng ta họ Hứa thì chắc chắn có mối quan hệ với Hứa Tiểu Vũ.

Có điều, một Dược Tề Sư đối với công ty Dược Dịch mà nói là lực lượng không thể thiếu được.

Ngay cả Hứa Thanh Tuyết đối với hắn cũng cần phải coi trọng.

- Ngươi muốn như thế nào?

Hứa Thanh Tuyết cau mày.

- Ít nhất cũng phải xin lỗi chứ. Ngay từ đầu ngươi đã xem nhẹ ta rồi, điều này ai cũng không thể chịu đựng nổi đâu.

Trần Thư thong thả trả lời.

Ngày đó ngươi hờ hững lạnh lùng đối xử với ta, bây giờ ta sẽ cho ngươi với cao không nổi.

- Mặt khác, Đại Lực Dược Dịch trung phẩm và thượng phẩm thì thực sự ta đều có thể thử nghiệm luyện chế, chỉ là tạm thời ta vẫn chưa thành thạo cho lắm.

Lời nói của hắn ngay lập tức khiến Hứa Thanh Tuyết kinh ngạc.

Nàng ta chưa kịp mở lời thì Dược Tề Sư bên cạnh đã hoảng sợ nói.

- Ngươi có thể luyện chế Đại Lực Dược Dịch thượng phẩm sao?

- Tất nhiên, đơn giản dễ dàng, miễn có tay là được.

Trần Thư cười nói.

Chương 34: Đáng ghét, cứ để hắn giả vờ đi

Trong mắt Hứa Thanh Tuyết có chút do dự, nhưng cuối cùng cũng quả quyết.

- Được! Ta xin lỗi. Nhưng nếu ngươi lừa ta thì ngươi có mơ cũng không bao giờ có thể ở lại công ty.

- Đây là thái độ của một người xin lỗi hay sao?

Trần Thư nhíu mày.

- Xin… xin lỗi…

Hứa Thanh Tuyết cúi đầu nói.

- Gì cơ, ta không có đeo kính nên nghe không rõ.

Trần Thư dụi dụi mắt.

Kính với thính giác của ngươi có liên quan cái con khỉ đó!

Hứa Thanh Tuyết biết đây là cố ý làm khó nàng ta, nhưng nhân tài như Trần Thư đối với công ty càng quan trọng hơn.

Cho dù là cấp cao có đến thì nàng ta cũng chỉ có thể nhượng bộ.

- Ta xin lỗi vì hành động của ta, mong Trần tiên sinh tha thứ!

Hứa Thanh Tuyết hít một hơi thật sâu, cuối cùng nói một cách chân thành.

- Ừm, cái này còn tạm được.

Trần Thư cũng không quá làm khó đối phương, dù sao thì nàng ta cũng là họ Hứa, nếu như đắc tội thì Hứa Tiểu Vũ ở bên kia cũng sẽ xuất hiện ngăn cách.

- Có điều ta chỉ có thời gian hai tháng nghỉ hè, cứ coi như tạm thời làm việc đi, tiền lương cứ xem xét rồi đưa là được.

Trần Thư mở miệng nói. Ngược lại, hắn đối với tiền lương cũng không quá để ý.

Mục đích thực sự của hắn là Đại Lực Dược Tề. Người khác một lần chỉ có thể luyện chế ra năm lọ, nhưng hắn lại có thể luyện chế ra mười ba lọ.

Chỉ cần mỗi lần giấu đi tám lọ thì giá tiền đã là bốn vạn rồi, nên tiền lương hiển nhiên có cũng được không có cũng được.

- Được! Ta sẽ đi sắp xếp hợp đồng. Sản lượng của mỗi Dược Tề Sư phải đảm bảo mỗi ngày là năm lọ, điều này đối với ngươi mà nói chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ.

Hứa Thanh Tuyền nói.

Công ty cũng không nuôi những người rảnh rỗi nên đương nhiên sẽ quy định sản lượng. Nếu như không làm được thì mời ngươi ra khỏi công ty.

Năm lọ đối với Trần Thư mà nói thì chỉ cần một lần luyện chế thành công là được rồi.

- Hoàn toàn không có vấn đề gì.

Trần Thư gật gật đầu.

- Ba ngày này ta có thể đến làm sao? Chốt ngày lương nữa là được rồi.

- Đương nhiên là được.

Hứa Thanh Tuyết quay người rời khỏi bộ phận luyện chế Dược Tề.

Mặc dù Hứa Thanh Tuyết là người lạnh lùng, nhưng hiệu quả làm việc thực sự cũng không tệ lắm.

Rất nhanh đã đặc biệt sắp xếp cho Trần Thư một bản hợp đồng.

Vị trí của hắn chỉ có thể là trợ lý của Dược Tề Sư, bởi vì Trần Thư không có chứng chỉ Dược Tề Sư.

Nhưng tiền lương dựa theo trình độ của Dược Tề Sư, thu nhập mỗi ngày là một nghìn tệ.

Mặc dù nghe có vẻ là nhiều, nhưng lợi nhuận của năm lọ Đại Lực Dược Tề mỗi ngày đã là khoảng năm nghìn tệ rồi.

Điều này tương đương với việc công ty lấy 80%, còn Dược Tề Sư lấy 20%.

Đương nhiên trên hợp đồng cũng có những điểm hấp dẫn người khác.

Nếu như một phần Dược Tề có thể luyện chế ra năm lọ trở lên thì những lọ Dược Tề thừa sẽ thuộc về Dược Tề Sư. Vì vậy mỗi phòng Dược Tề đều không có trang bị giám sát.

Chỉ cần ngươi mỗi ngày có thể cung cấp đủ năm lọ Dược Tề, còn lại những chuyện khác đều không quan trọng.

Mặc dù công ty tham lam, nhưng cũng để lại cho Dược Tề Sư tiêu chuẩn cao có cơ hội kiếm tiền.

Nếu ngươi không kiếm nổi tiền, vậy chỉ có thể nói rằng trình độ phối dược của bản thân ngươi không đủ.

Có bản hợp đồng này thì công ty kiếm lời, Dược Tề Sư cũng kiếm lời, có thể nói cả hai bên đều chân chính có lợi.

Trần Thư không do dự, liền trực tiếp kí tên lên trên hợp đồng công ty.

Bởi vì hắn có năng lực độc lập luyện chế Dược Tề nên công ty đã chuẩn bị riêng một phòng Dược Tề độc lập cho hắn.

Còn những người cùng dùng chung một phòng Dược Tề kia thì về cơ bản họ thuộc diện Dược Tề Sư thực tập vừa mới tốt nghiệp đại học.

Có bàn tay vàng của hệ thống, khởi đầu của Trần Thư cao hơn nhiều so với những người còn lại.

Chỉ cần không ngừng mở khóa các minh họa Dược Tề mới thì về mặt lý thuyết mà nói, hắn có thể dễ dàng trở thành Dược Tề Sư số một thế giới.

Trong một buổi chiều, người khác bình thường chỉ có thể luyện chế thành công một lần, chính xác là sản xuất ra vừa đủ năm lọ.

Luyện chế Dược Dịch cực kì tốn nhiều tâm sức và trí tuệ. Hầu hết những Dược Tề Sư tầm ba mươi tuổi mà đỉnh đầu đã sương gió, sớm đã tuyệt đỉnh.

Nhưng trên bàn của Trần Thư lúc này lại bày hai mươi lọ Dược Dịch.

- Đúng là không tệ!

Trần Thư phủi phủi tay.

Trong không gian hệ thống đã cất giữ đủ bốn mươi lọ Đại Lực Dược Tề, việc này so với việc cướp tiền còn nhanh hơn nhiều.

- Tiểu Mao, giúp ta xin vật liệu thứ năm đi, ta muốn luyện chế thêm một phần nữa.

Trợ lý ở cửa bước vào, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

- Trần đại sư, người không mệt sao?

- Không mệt nha, tinh thần rất sảng khoái! Sao vậy?

Trần Thư nhìn Tiểu Mao đang đặc biệt chuẩn bị dược liệu cho mình.

- Công ty đã không còn Đại Lực Tiêu tồn kho nữa rồi…

- Không còn sao? Sao mà ít như vậy chứ!

Trần Thư nhíu mày, không ngờ rằng công ty lại hạn chế hắn phát huy.

Vào lúc đó, một vị trung niên với diện mạo uy nghiêm bước vào, theo sau là một nữ sinh có gương mặt thanh tú.

Chính là Hứa Tiểu Vũ của lớp một.

- Tiểu Vũ, sao ngươi lại đến đây?

Trần Thư nở nụ cười.

Chương 35: Hành trình của ta là ngôi sao ngoài biển lớn (1)

- Ta đến cùng với cậu.

Hứa Tiểu Vũ đáp.

- Vị này là bạn học của con nhỉ? Quả nhiên là thiếu niên anh kiệt!

Người trung niên bên cạnh Tiểu Vũ cảm thán nói.

- Ta là cậu của Tiểu Vũ, Chu Thành. Xin chào!

- Chu thúc thật có mắt nhìn!

Trần Thư thân thiện bắt tay.

- Nghe nói trong một buổi chiều mà ngươi đã phối chế thành công bốn lần Đại Lực Dược Tề phải không?

Chu Thành nói, trong mắt tràn ngập vẻ khó mà tin được.

- Chỉ là những thao tác cơ bản mà thôi!

Trần Thư xua xua tay, vẻ mặt bình tĩnh.

Trong lòng mọi người chỉ có một ý nghĩ: Đáng ghét, cứ để hắn giả vờ đi!

Một lúc sau, Chu Thành mở miệng nói:

- Nếu đã như vậy thì Đại Lực Dược Tề tạm thời do một mình ngươi luyện chế đi, có điều trước mắt mỗi ngày công ty chỉ có thể cung cấp cho ngươi nhiều nhất là ba phần dược liệu thôi.

Chủ dược Đại Lực Tiêu của Đại Lực Dược Tề được sản xuất ở một không gian khác, công ty Dược Dịch 666 chỉ thuộc quyền sở hữu của công ty lớn ở Nam Giang, thế nên nếu muốn mua số lượng lớn Đại Lực Tiêu hiển nhiên là không có tư cách đó rồi.

Ba đóa Đại Lực Tiêu đã là giới hạn mà mỗi ngày bọn họ có thể lấy được.

Hơn nữa, sản phẩm của công ty là các loại Dược Dịch đa dạng, không riêng gì Đại Lực Dược Tề, nên đương nhiên không thể chuyển toàn bộ chi phí sang phương diện này.

- Không vấn đề.

Trần Thư gật đầu, ba phần Đại Lực Tiêu đã có thể giúp hắn có thu hoạch thêm hai mươi tư lọ Đại Lực Dược Tề.

Thu nhập mỗi ngày là mười vạn Hoa Hạ tệ, điều này e rằng đã tương đương với một Dược Tề Sư cấp cao rồi.

- Tốt. Tiểu Trần, Chu thúc làm chủ cho ngươi, tiền lương mỗi ngày tăng gấp bội, hơn nữa ngày nào cũng có thể lấy.

Trong mắt Chu Thành có ý cười, không ngờ rằng công ty cũng có ngày thu hoạch một nhân tài như vậy.

Chỉ cần mỗi tháng bỏ ra sáu vạn là đã có thể thu về mười vạn rồi, đối với thương nhân mà nói đương nhiên đây là một khoản lợi nhuận khổng lồ.

- Không biết Tiểu Trần có suy nghĩ muốn trở thành Dược Tề Sư chuyên nghiệp không? Công ty có thể tuyển dụng dài hạn, tiền lương chắc chắn khiến ngươi hài lòng.

Chu Thành vô cùng mong đợi nói.

Đúng lúc này, trước mắt Trần Thư lại xuất hiện những lựa chọn.

Trước mắt Trần Thư lần nữa lại xuất hiện các mục lựa chọn.

【 Đáp ứng Chu Thành, trở thành Dược Tề Sư đặc biệt của công ty. Phần thưởng hoàn thành: Toàn bộ sách Dược Tề Học đều được giải trừ, Khế Ước Linh biến mất 】

【 Từ chối khéo léo, kiên quyết trở thành Ngự Thú Sư. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực trung lượng 】

Trần Thư không do dự chút nào, trực tiếp lựa chọn mục số hai.

Mặc dù phần thưởng của mục số một vô cùng có sức cám dỗ, một khi được giải trừ, trong nháy mắt hắn liền có thể trở thành Dược Tề Sư đứng đầu thế giới.

Nhưng đâu có tác dụng gì?

Nói cho cùng, từ đầu đến cuối Dược Tề Sư là vì phụng sự cho Ngự Thú Sư.

Trần Thư mở lời khước từ:

- Chu thúc, hành trình của ta là ngôi sao ngoài biển khơi.

- …

Chu Thành cười một tiếng.

- Có chí hướng, nếu như muốn trở thành Dược Tề Sư, cổng lớn của công ty mãi mãi mở rộng chào đón ngươi.

Hai người nhẹ nhàng bắt tay nhau, Chu Thành lại đưa mắt nhìn về phía của Hứa Tiểu Vũ.

- Tiểu Vũ, không ngờ rằng trường học của các ngươi lại có một nhân tài như vậy, ngươi và Trần Thư phải trao đổi với nhau thật tốt, học tập một chút về kiến thức của dược tề.

Mặc dù bị Trần Thư khước từ, nhưng Chu Thành vẫn muốn cố gắng hết sức tránh thủ một chút.

Nếu như có thể làm cho Trần Thư ở lại, đó chính là một cái cây rụng tiền của công ty.

Chu Thành mở miệng nói:

- Bây giờ cũng tan làm rồi, cần Chu thúc đưa các ngươi về không?

- Không cần đâu, ta và bạn cùng nhau đi rồi.

- Vậy cũng tốt, Tiểu Vũ, ngươi đưa đồng môn về đi.

Chu Thành rời khỏi phòng dược tề.

- Không ngờ rằng ngươi thật sự biết chế tạo dược tề đấy.

Hứa Tiểu Vũ không ngừng đánh giá hắn, trong mắt thậm chí còn hiện lên sự ngưỡng mộ.

Mặc dù nàng ta thuộc lớp một, càng có triển vọng vượt qua kỳ thi đầu vào của Hoa Hạ học phủ, nhưng đối với dược tề thực ra lại không biết một chữ nào cả.

Trên thực tế, rất nhiều người tốt nghiệp đại học mãi cũng không đạt được tới loại trình độ này, bọn họ cần thời gian tới thực hành và ma luyện.

- Ngươi nhỏ tuổi như thế, sao lại có thể biết luyện chế dược dịch được vậy?

Trong lòng Hứa Tiểu Vũ vô cùng nghi ngờ, quả thực rất khó hiểu.

- Vậy phải nói từ khi ta còn bé.

Hai người vừa đi vừa nói.

- Ngày hôm đó, mây đen xếp chồng chất, sắc trời mờ mịt, mưa to gió dữ giáng xuống, ta đang đi trên đường ăn que cay.

Trần Thư dường như là đang nhớ lại ngày hôm đó.

- Bỗng nhiên, gió nổi lên cuồn cuộn, sâu thẳm bên trong những đám mây, thấp thoáng có một con Cự Long màu vàng đang bay lên, miệng của nó ước chừng có thể nhét đủ một sân đá bóng vào bên trong, nhìn vô cùng dọa người.

- Ta dường như đã nhận thức được điều đó, vì vậy ta đột nhiên ngẩng đầu lên, cùng Cự Long hai mắt nhìn nhau, nhưng không ngờ rằng nó lại mở miệng nói tiếng người.

Trần Thư cố ý dừng lại một chút, nuốt nước miếng một cái.

Chương 36: Hành trình của ta là ngôi sao ngoài biển lớn (2)

- Sau đó thì sao, nó đã nói cái gì? Đã nói cái gì?

Trong mắt Hứa Tiểu Vũ hiển nhiên hiện ra vẻ mặt hứng thú.

- Những lời nói của Cự Long ta sẽ ghi nhớ cả đời này.

Trần Thư nhấn thang máy xuống tầng một.

- Lúc đó nó hét lên vì kinh ngạc, không thể tin được, không thể tin được, ngươi có Đạo Linh Quang từ Thiên Linh Cái tỏa ra, nhất định chính là nhân tài tuyệt thế vạn năm khó gặp, nơi này có một cuốn sách "Luyện Dược Chi Thuật" là bảo vật vô giá, xem ra ta và ngươi rất có duyên phận, liền bán cho ngươi mười đồng đó.

Hứa Tiểu Vũ trực tiếp rơi vào trầm mặc.

Rốt cuộc nàng ta đang mong đợi cái gì vậy chứ…

- Sau đó ngươi đã dùng mười đồng để mua sao? Sau đó lại tự học luyện dược ư?

Trên đầu Hứa Tiểu Vũ toát ra hắc tuyến.

- Trần Thư ngươi coi ta là kẻ ngốc đấy à?

Trần Thư nói:

- Ngay lúc ấy ta liền nghi ngờ hỏi nó, cái quái gì, sao mà lại bán đắt như vậy chứ?

- Ai ngờ thân hình con Cự Long màu vàng lại trở mình rồi mở miệng gầm to, con bà nó, ngươi cho rằng ta là tên giang hồ lừa bịp ư, chúng ta là những thành phần tri thức có tiết tháo nhé!

-…

Hứa Tiểu Vũ xoa xoa đầu, đầu của ta thật là đau.

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

- Ta chứng minh, là sự thật đó, ta chính là con Rồng đó.

Chỉ thấy Trương Đại Lực mặc đồng phục bảo an trên người trang nghiêm đi tới.

- Trần Bì, không nghĩ tới chuyện lúc nhỏ mà ngươi cũng còn ghi nhớ, vậy mười đồng kia khi nào ngươi định đưa cho ta đây?

- Ông trời ơi ! Cứu mạng!

Hứa Tiểu Vũ vỗ trán một cái, trực tiếp quả quyết rời đi.

Nàng ta sợ nán lại cùng với hai người quá lâu, bản thân cũng

mắc bệnh điên theo luôn .

- Trần Bì, buổi phỏng vấn hôm nay như thế nào?

- Bây giờ có thể gọi ta bằng một cái tên khác, Trần Đại Dược Tề Sư!

Trần Thư ho khan một tiếng, cố ý nhấn mạnh ba chữ Dược Tề Sư.

- Không hổ danh là bạn thân nhất của ta!

Hai người lại bắt đầu đồng hành với nhau, sau khi ở trung tâm thành phố ăn uống no say liền trở lại nhà.

…

- Cha mẹ, quên nói với hai người, đây là phần thưởng mười vạn đồng của Trấn Linh Cục.

Trần Thư lấy tiền từ trong túi đeo lưng ra.Trước đây bận bịu cho cuộc phỏng vấn, hắn cũng sắp quên mất chuyện này rồi.

- Con trai, con đã làm gì thế?

Phụ thân Trần Bình khẽ nhíu lông mày, không hề vui mừng mà ngược lại còn tra hỏi nghiêm túc.

Trải qua giải thích của Trần Thư, phụ thân thở phào nhẹ nhõm.

- Không cho phép có lần sau nữa, người có thể bị phát lệnh truy nã và treo giải thưởng mười vạn đồng, trên tay nhất định có án mạng, không phải là việc học trò các con có thể ứng phó được.

Trần Thư liên tục gật đầu, vốn tưởng rằng cha mẹ sẽ vui mừng nhận số tiền, ai ngờ lại cự tuyệt.

- Trong nhà tạm thời không cần đến, hiện nay con đang tu luyện Ngự Thú Lực, cần Dược Tề gì thì tự mình mua, nếu như không đủ lại về đây nói với cha.

- Không cần ư? Cha, con sẽ không thật sự là phú nhị đại đấy chứ?

Trần Thư trợn to đôi mắt, trong nhà chỉ là gia đình bình thường, mười vạn đồng đã là một số tiền rất lớn rồi, nhưng vậy mà cha mẹ lại cự tuyệt.

- Con không cần phải để ý, dù sao trong nhà cũng không dùng đến.

Trần Bình không có giải thích thêm nữa.

Trần Thư đành phải lấy lại mười vạn đồng, sau đó trở về phòng.

Hay là trong nhà thật sự có bí mật?

Trần Thư suy nghĩ cẩn thận, hồi tưởng về tất cả các dấu vết.

Trương thúc là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, nhưng lại thường xuyên gọi cha là Trần ca, không có một chút cao ngạo nào của Ngự Thú Sư, chẳng lẽ là có nguyên nhân thâm sâu nào khác?

Trần Thư lắc lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa, nếu là thật sự có bí mật, phụ thân tự nhiên sẽ nói với hắn.

Hắn lấy toàn bộ Đại Lực Dược Tề trong hệ thống không gian ra và đặt lên trên bàn.

- Nhiều Đại Lực Dược Tề như vậy, không nghĩ tới lại lấy được của cải dễ đến như vậy.

Ước chừng cũng phải bốn mươi bình Đại Lực Dược Tề, dựa vào năm ngàn đồng một bình, vậy coi như là ước chừng được hai mươi vạn rồi.

- Hi vọng sẽ không làm cho ta thất vọng.

Tâm trí Trần Thư chuyển động, trong ngực xuất hiện một Golden Slime.

- Òm ọp! Òm ọp!

Slime gật gù đắc ý, không ngừng cựa quậy trong ngực của hắn, vô cùng thân mật.

Tiềm lực bình cấp của Slime mặc dù chỉ là E, nhưng tính cách vô cùng ngoan ngoãn, đối với mức độ phục tùng chủ nhân đạt đến 80% trở lên.

Trần Thư mở từng bình Đại Lực Dược Tề ra, đổ hết toàn bộ vào trong Golden Slime.

Tác dụng của Đại Lực Dược Tề chính là nâng cao lực lượng Khế Ước Linh vĩnh viễn.

Nhưng một bình Dược Tề nâng cao lực lượng không tính là quá lớn, đại khái có thể nâng lên khoảng chừng 05 phần lực lượng.

- Òm ọp! Òm ọp!

Golden Slime mở to miệng, lấy toàn bộ 40 bình Đại Lực Dược Tề rồi uống vào.

- Ợ…

Slime hài lòng đánh một tiếng ợ, không ngừng nhảy đi nhảy lại, tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Mặc dù thực lực yếu, nhưng ta vẫn có thể ăn mà.

Trần Thư xoa xoa Golden Slime ở trong ngực, sau đó thu nó vào bên trong Ngự Thú Không Gian.

Chương 37: Có người điều chế thuốc ở nhà vệ sinh (1)

Bốn mươi bình Đại Lực Dược Tề nâng tính vĩnh cửu tăng lên 20 phần lực lượng, đủ để cho Khế Ước Linh lấy được ưu thế nhất định trong các trận chiến đấu.

Để mua hàng trong ứng dụng của một trò chơi không bao giờ quá thời hạn, đây chính là sự chèn ép của những kẻ có nhiều tiền.

Giới hạn sức mạnh tối đa của Đại Lực Dược Tề hạ phẩm là 20% lực lượng.

Lúc này trong cơ thể của Golden Slime xuất hiện tính đề kháng của thuốc, không còn cách nào tiếp tục gia tăng lực lượng nữa.

Chỉ có thể hoán đổi bằng những bình dược tề còn lại, hoặc là bình Đại Lực Dược Tề trung phẩm.

Trần Thư nghĩ thầm trong lòng:

- Tiếp theo đến lượt bào chế Đại Lực Dược Tề trung phẩm rồi.

Nếu như hắn không mở khóa được Dược Tề Học, muốn nâng cao lực lượng Slime lên 20% cần mua bốn mươi bình Đại Lực Dược Tề hạ phẩm, cũng chính là cần tiêu tốn ước chừng hai mươi vạn Hoa Hạ tệ.

Gia đình bình thường đương nhiên không thể có năng lực lấy ra được, hơn nữa đây mới chỉ là Đại Lược Dược Tề mà thôi.

Ngoài ra còn có Dược Tề tốc độ, Dược Tề phòng thủ, v.v. , lại là một khoản chi tiêu đáng sợ khác.

Cho dù đi tới thế giới của Ngự Thú thì sự chênh lệch giàu nghèo vẫn tồn tại, không hề thay đổi.

Khế Ước Linh của người có tiền chính là mạnh hơn một phần lớn so với người nghèo, điều này không cách nào thay đổi được cả.

Sự chênh lệch cũng khiến cho không gian Dị Thứ Nguyên trở nên cực kì hấp dẫn.

Chỉ có dựa vào không gian Dị Thứ Nguyên thì các Ngự Thú Sư bình thường mới lấy được lượng lớn tài nguyên, rồi mua Dược Tề để nâng cao sức mạnh của Khế Ước Linh.

Trong thời gian ba ngày.

Trần Bình không hề làm việc gì khác, toàn bộ thời gian đều đi đi lại lại giữa các khu phố nhỏ và công ty.

Ngày thứ hai, hắn bào chế thành công ba lần, thu hoạch được hai mươi bốn bình Đại Lực Dược Tề.

Ngày thứ ba, Trần Thư lại bào chế xong hai lần Dược Tề hạ phẩm, đồng thời mở khóa được đồ giám của Đại Lực Dược Tề trung phẩm.

Trước đây muốn bào chế một lần Dược Tề trung phẩm, nhưng dược liệu lại cần hai đóa Đại Lực Hoa.

Bất đắc dĩ nên Trần Thư lại đành phải bào chế Đại Lực Dược Tề hạ phẩm thêm một lần nữa.

Thấy kỳ nghỉ ba ngày cho kỳ thi tuyển sinh vào đại học sắp kết thúc.

Trong không gian hệ thống của Trần Thư có thêm bốn mươi tám bình

Đại Lực Dược Tề, sức mạnh của Khế Ước Linh cũng nhận được thăng cấp nhất định.

- Thật là một kỳ nghỉ trọn vẹn.

Thời gian buổi chiều, Trần Thư đi khỏi công ty.

Hắn mỗi ngày chỉ cần hoàn thành luyện chế ba lần, các Dược Tề Sư còn lại một ngày cũng chưa chắc có thể làm được.

Mà hắn chỉ dùng không đến một canh giờ, thời gian còn lại có thể được tự do sử dụng rồi.

- Đi chợ đen xem thử một chút đi.

Trần Thư thuận tiện gọi một chiếc taxi, lên trên xe đã nhìn thấy có một người nam nhân ngồi ở hàng ghế phía trước.

- Sư phụ, thuận tiện đi chợ đen ư?

Trần Thư dò hỏi.

- Đại tiểu tiện? Phía trước có nhà WC công cộng, không cần phải chạy đến chợ đen xa như vậy.

Tài xế vẻ mặt nghi hoặc.

Trần Thư:

- ?

Đây chính là hiệu ứng nhanh nhạy trong truyền thuyết ư?

Nhanh nhạy, thời hoàng kim này giống như ngươi mong muốn!

- Ta ý muốn nói là thuận đường đi chợ đen đấy mà…

- Ồ ồ… thuận đường, vị hành khách này sẽ xuống xe ở phía trước.

Tài xế phản ứng lại.

Thời gian một tiếng rất ngắn, Trần Thư đi tới vùng lân cận phố Thất Tinh.

Cho dù là ban ngày, đám người trong chợ đen vẫn rất đông, có thể so với trung tâm thành phố.

Hắn đi tới lối vào của chợ đen, dường như đang đợi gì đó.

Không có mang theo Hứa Tiểu Vũ, chỉ dựa vào hắn thì không thể vào được bên trong chợ đen.

Ngay lúc này, một người nam nhân sải bước đi tới hướng lối vào.

- Ơ, lão Trương, lâu rồi không gặp!

Trần Thư cười nhếch mép, ôm chặt bả vai của đối phương, bộ dạng giống như gặp mặt được bạn tốt nhất.

- Ngươi là?

Trương Minh sắc mặt bối rối.

Cái tên này là ai nhỉ, sao ta hoàn toàn không có ấn tượng?

- À ta là lão Trần, ngươi quên rồi sao? Lần trước chúng ta còn ngồi uống rượu cùng nhau đấy.

Trần Thư vô cùng nhiệt tình, ôm Trương Minh vô cùng tự nhiên đi vào bên trong chợ đen.

- Ô ô lão Trần à, ta nói làm sao lại quen mắt như vậy. Gần đây ngươi như thế nào?

Trương Minh mặc dù một mặt mông lung, nhưng vẫn nói nhiệt tình.

- …

Khóe miệng Trần Thư khẽ co giật, ngươi đang giả vờ rất tốt đó.

- Tất nhiên là vẫn như cũ, có cơ hội trò chuyện tiếp, tại hạ cáo từ.

Trần Thư trực tiếp xoay người rời đi, chỉ để lại Trương Minh xộc xệch ở trong gió.

Hắn lướt qua hàng rong hai bên đường, đi về phía cửa tiệm trên đường phố.

- Đại Lực Dược Tề chỉ có thể bán ba ngàn tệ ư?

Quả nhiên là gian thương mà, giá tiền bán là năm ngàn tệ, nhưng người bán hàng lại chỉ có ba ngàn tệ.

- Cái này của ta có nhãn hiệu, công ty Dược Dịch 666 thuộc về hàng chính phẩm.

Trần Thư chỉ đành phải giải thích, vì để thuận tiện bán hàng, cố ý dùng tới bao bì của công ty.

- Ta biết, nếu như là hàng chợ đen thì chỉ một ngàn năm tệ.

Người bán hàng bình tĩnh mở miệng nói.

- Ngươi thật sự là hiểm độc mà.

Chương 38: Có người điều chế thuốc ở nhà vệ sinh (2)

Trần Thư nói:

- Chỗ của ngươi có Đại Lực Hoa không?

- Có đó, hai vạn một bông, trong kho tổng cộng có bốn bông.

- Vậy lấy cho ta bốn phần dược liệu bào chế Đại Lực Dược Tề.

Trần Thư mở miệng nói.

- Cái này là mười vạn tệ, ngươi có nhiều tiền như vậy ư?

Người bán hàng mặt đầy nghi ngờ.

Giá trị của Đại Lực Hoa là hai vạn, còn lại bào chế thuốc khoảng chừng là năm ngàn.

Trần Thư liền lấy Đại Lực Dược Tề từ trong túi đeo lưng cầm ra ngoài, ước chừng bốn mươi tám bình, bày biện ngăn nắp ở trước mặt.

- Mẹ kiếp, ngươi không phải đi ăn cướp của công ty Dược Dịch 666 đấy chứ?

- Ta đặc biệt là thanh niên tốt theo gót Miêu Công, ngươi coi ta là tội phạm sao? Đổi cho ta bốn phần dược liệu, còn thừa liền đổi thành Hoa Hạ tệ.

- Hiểu rồi, hiểu rồi, chợ đen nhận hàng không nhìn lai lịch.

Người bán hàng lập tức cất hết toàn bộ lấy Đại Lực Dược Tề vào.

- Không ngờ lại rẻ như vậy.

Trần Thư vốn tưởng rằng là năm ngàn tệ một bình, nhưng đó là giá bán của cửa tiệm.

Nếu như là bản thân bán ra, thì tự nhiên sẽ được giảm giá.

Đáng tiếc hắn không có giấy chứng nhận Dược Tề Sư, bằng không đi đến cửa tiệm chính quy ở trung tâm thành phố bán ra, giá cả sẽ cao lên không ít.

- Tiểu ca, đây là bốn phần dược liệu, đây là bốn vạn bốn ngàn tệ, ngươi kiểm tra lại một chút đi.

Người bán hàng liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Trần Thư nhìn thoáng qua Đại Lực Hoa một lát, để bảo đảm chắc chắn bông hoa không được làm từ bất kì loại thuốc nhuộm nào.

Người bán hàng lấy Đại Lực Dược Tề đã thu mua trực tiếp bày lên các kệ hàng, ở phía dưới đánh dấu năm ngàn tệ.

- Ngươi có thể tôn trọng ta một chút được không…

Trần Thư khóe miệng co giật, vừa thu mua ba ngàn tệ, bây giờ ở ngay trước mặt hắn liền bày lên để bán rồi.

Hắn lắc đầu một cái, trực tiếp rời khỏi cửa tiệm.

Xem ra lần sau cần đi làm chút việc đó như xin giấy chứng nhận hàng rong ở chợ đen, nếu như tự mình bán ra thì ít nhất cũng có thể bán ra với giá 4000 một bình.

Cửa tiệm này quả thực quá gian trá rồi.

- Bốn phần dược liệu có thể điều chế hai lần Đại Lực Dược Tề trung phẩm, đại khái có thể bào chế ra hai mươi sáu bình Đại Lực Dược Tề trung phẩm, giá trị gần như là chớp mắt đã tăng gấp bội rồi.

Mặc dù cửa tiệm kiếm được rất nhiều tiền, nhưng Trần Thư không bao giờ thua lỗ.

- Trước tiên đi bào chế Dược Dịch đã.

Trần Thư muốn tìm một nơi yên lặng, nhưng tiếc rằng trong chợ đen nhiều người nên rất ồn ào.

- Ừ? WC công cộng?

Trần Thư không do dự trực tiếp đi thẳng vào bên trong.

Hắn đợi nửa ngày, cuối cùng cũng đợi được có một ngăn cách.

Các loại dược liệu luyện chế Đại Lực Dược Tề đều được đặt đầy đủ trên mặt đất.

Trong Dược Tề Học của hệ thống, Đại Lực Dược Tề hạ phẩm đã mở ra một đồ giám mới, đây là Đại Lực Dược Tề trung phẩm.

- Luyện chế Đại Lực Dược Tề trung phẩm, có/ không ?

Trần Thư trực tiếp lựa chọn luyện chế, một giây tiếp theo cả cơ thể của hắn bị hệ thống trực tiếp quản lý, giống như hóa thân thành Dược Tề Sư đệ nhất thế giới.

Các loại dược liệu lần lượt bị hắn bỏ vào trong túi đựng lớn, không có xuất hiện sai lầm nào, giống như một chiếc máy móc vô cùng hoàn mĩ.

Độ khó của việc bào chế Đại Lực Dược Tề trung phẩm rõ ràng là cao hơn nhiều nhiều.

Ước chừng hai mươi phút, hắn mới thành công luyện chế ra, căn cứ vào phân lượng, vừa vặn là mười ba bình.

- Luyện chế thành công Đại Lực Dược Tề trung phẩm, khi luyện chế lần thứ mười, mở khóa Đại Lực Dược tề thượng phẩm! 1/10

Hệ thống lại lần nữa truyền đến âm thanh nhắc nhở, Trần Thư bắt đầu tiến hành luyện chế lần thứ hai.

Cửa ngăn cách nhà WC vẫn đóng chặt.

Một người tuổi trẻ ôm bụng đi vào, nhưng việc khiến hắn ta cảm thấy

không ổn nhất đã xuất hiện rồi.

Cửa nhà WC đều đóng rồi.

Hai chân của hắn ta kẹp chặt lại, các cơ không ngừng dùng lực, kèm

theo đó thân thể hơi run lên, trong đầu không ngừng vang vọng bài hát.

- Ta và sự ngoan cố cuối cùng của ta, hãy mãi mãi kẹp chặt hai chân ta

không buông…

Trong nhà WC công cộng tổng cộng chỉ có ba phòng ngăn cách.

Ngoài ra hai phòng có ngăn cách đều có người đợi, người trẻ tuổi chỉ có

thể xếp hàng ở phòng ngăn cách tận cùng bên trong.

Thời gian từng giây phút trôi qua.

Cơ thể của hắn ta run rẩy, thậm chí ngay cả trên trán cũng chảy mồ hôi

rồi.

- Người anh em, cứu giúp, cứu giúp!

Cuối cùng không nhịn được, gõ vào cửa phòng ngăn cách một cái.

Người ở hai phòng ngăn cách xung quanh đều vừa mới đi vào,

phỏng đoán phải mất rất nhiều thời gian mới đi ra.

Nhưng bên trong phòng ngăn không có bất kì lời trả lời nào.

- Chẳng nhẽ không có người?

Hắn ta không kiềm được suy nghĩ, nhưng cửa phòng ngăn cách lại đóng

rất chặt.

Do dự một hồi, hắn ta lấy hết dũng khí, vịn vào cửa để bắt chuyện.

Cửa ngăn cách không tính là quá cao, hắn ta trèo qua một cái liền thấy

cảnh tượng bên trong.

Chớp mắt một cái, đôi mắt của hắn ta mở to, như thể trước mắt hắn ta

thấy được một màn kinh hoàng nhất.

- Mẹ nó, có người bào chế thuốc trong WC!

Chương 39: Đánh lén?

Thế giới quan của người này đã hoàn toàn vỡ vụn.

Dược Tề Sư bây giờ đã vớ vẩn đến mức này rồi sao?

Hay là vì thu thập nguyên liệu gì đó, cố ý đến nhà vệ sinh?

Trong chốc lát, dục vọng muốn đi vệ sinh của hắn đã giảm bớt đi rất nhiều.

Tiếng kêu của hắn đã thu hút nhiều người đến xem, nhao nhao đến trước cửa phòng.

- Huynh đệ, có chuyện gì vậy? Có người vào đó điều chế thuốc à?

Không ít người nhìn hắn bằng ánh mắt dành cho người tâm thần.

Đây là nhà vệ sinh, sao có thể có chuyện hoang đường như vậy chứ?

- Không tin thì mấy người đến mà xem.

Người đó lắc đầu nói.

Nhất thời, rất nhiều người mang vẻ mặt thích thú, lần lượt nhảy lên mà nhìn vào bên trong.

Điều này lại khổ cho hai người ngồi xổm ở trong, thỉnh thoảng lại nhìn thấy một cái đầu nhô lên, ánh mắt vô cùng kỳ quái.

- Mấy người làm gì thế? Còn lập nhóm nữa chứ, nhóm biến thái à?

Tuy rằng phần lớn mọi người chỉ muốn xem điều chế thuốc thôi, nhưng nhìn thoáng qua cũng có thể nhìn thấy hai người bên trong căn phòng đó.

- Ui có người đang điều chế thuốc thật này!

- Ông trời ơi, hoàn toàn thờ ơ với thế giới bên ngoài, tâm cảnh lãnh đạm này, ta dám khẳng định trong tương lai chắc chắn là một Dược Tề Đại Sư.

- Tay của hắn vững thật đấy, không lung lay tí nào, nhưng sao thỉnh thoảng thấy hắn đang tìm gì trong nhà vệ sinh ấy nhỉ?

Chỉ nhìn thấy mỗi bóng lưng của Trần Thư, nguyên liệu trên mặt đất lại nhiều, tất nhiên sẽ khiến cho người ta nghĩ linh tinh.

20 phút trôi qua nhanh chóng, nhà vệ sinh công cộng đông nghịt người, nhưng không phải để đi vệ sinh mà đều là quần chúng vây xem.

- Cuối cùng cũng xong.

Trần Thư vui thích nghĩ đến, trọn vẹn 26 bình Đại Lực Dược Tề.

Chỉ cần Slime trở thành Khế Ước Linh cấp 4 thì sẽ có thể sử dụng dược tề để tăng thêm sức mạnh rồi.

Có ban thưởng của hệ thống cùng dược tề quán chú, cho dù có là một con heo thì hắn cũng có thể đào tạo nó thành thần thú được.

Ầm!

Cửa phòng ngăn mở ra, một lúc sau, hơn mười mấy đôi mắt đồng loạt nhìn tới.

- Ra rồi, Dược Tề Sư trong nhà vệ sinh công cộng đi ra rồi!

Trần Thư thân thể chấn động, mẹ ơi chuyện gì thế này?

Dược Tề Sư trong nhà vệ sinh công cộng là cái gì vậy?

- Đại ca, ngươi đang điều chế thuốc à?

Có người không nhịn được hỏi.

-Hả?

Ánh mắt Trần Thư nghi hoặc, chẳng lẽ hình ảnh mình điều chế thuốc bị người ta nhìn thấy hết rồi?

Lúc này, có ba sự lựa chọn xuất hiện trước mắt hắn:

【 Lựa chọn thứ nhất: Hốt hoảng rời khỏi hiện trường để tránh bị nhận ra thân phận. Hoàn thành ban thưởng: độ phục tùng của Khế Ước Linh tăng 10. 】

【 Lựa chọn thứ hai: Gật đầu thừa nhận, đồng thời công bố tên và thân phận của mình để tạo dựng tên tuổi. Hoàn thành ban thưởng: Đại Lực Dược Tề thượng phẩm. 】

【 Lựa chọn thứ ba: Cười tà mị, uống dược tề vừa điều chế trước mặt mọi người. Hoàn thành ban thưởng: đại lượng Ngự Thú Lực. 】

Trần Thư nghĩ ngợi, mãi sau mới có phản ứng.

Hắn mở miệng nói:

- Đã như vậy, ta sẽ không che giấu nữa, các vị có muốn thử không?

Trần Thư lấy một hộp đựng từ trong cặp ra, chỉ thấy bên trong là chất lỏng màu vàng nhạt.

Mọi người đã có ý nghĩ vào trước là chủ, tự nhiên sẽ nghĩ đến mấy thứ không tốt.

- Có ai muốn uống thử không, miễn phí đó!

Trần Thư giơ ra phía trước.

Một đám người từ từ lùi bước, tựa như gặp phải địch vậy.

Đây là cái gì thế này, sao lại ngửi thấy mùi nước tiểu…

Trần Thư lắc đầu, sau đó nở một nụ cười tà mị rồi mở nắp hộp đựng ra.

- Không phải hắn muốn…

Mọi người mở to mắt, vẻ mặt khó tin.

Ực!

Trước mặt mọi người, Trần Thư ngửa cổ lên uống một ngụm Đại Lực Dược Tề.

- Không tệ!

Trần Thư chỉ cảm thấy hơi ngọt, còn lại chả thấy phản ứng gì cả.

Đây là dược tề của Khế Ước Linh, không có tác dụng gì lắm với hắn, cũng không xuất hiện tác dụng phụ.

- Ui, ngươi dũng cảm phết đấy!

Mọi người chỉ cảm thấy da đầu tê buốt, trong bụng cuồn cuộn kêu.

- Mùi vị không tồi.

Trần Thư mở miệng cười, bỏ hộp đựng vào cặp, sau đó bình tĩnh đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Nhất thời, mọi người lùi lại, thậm chí không muốn lại gần hắn, quả thật là có khí chất bá vương.

- Thật là một người dũng cảm.

- Hành động vĩ đại như này phải được đưa lên mạng mới được.

Không ít người chụp được bóng lưng đang điều chế thuốc của Trần Thư, tất cả đều chọn đăng lên weibo.

- Sốc! Dược tề sư cao cấp mà điều chế ra dược tề màu vàng nhạt bên trong nhà vệ sinh công cộng, rốt cuộc đây là nhân tính vặn vẹo hay suy đồi đạo đức.

- Nhà vệ sinh công cộng nào đó ở thành phố Nam Giang, kinh hồn bóng lưng Dược Tề Sư, cho dù đang ở hoàn cảnh tồi tệ, nhưng tâm cảnh vẫn luôn giữ được sự bình tĩnh, thủ pháp vững vàng, Luyện Dược Sư bây giờ đều chơi như thế cả sao?

Mọi người lần lượt viết văn, đều cho thêm bóng lưng tiêu sái của Trần Thư vào.

Trần Thư không biết rằng hành động của mình đã bị đăng lên mạng.

Lúc này hắn đang lặng lẽ rời khỏi chợ đen.

Sau lựa chọn này, một lượng lớn Ngự Thú Lực đã khiến hắn trở thành Ngự Thú Sư cấp 3, không còn là người xếp cuối lớp nữa.

Chỉ trong một tuần, Trần Thư từ cấp 0 trở thành Ngự Thú Sư cấp 3, đây là chỗ lớn mạnh của hệ thống.

Chương 40: Ta còn chưa phát lực đấy (1)

Lúc này trời đã gần tối, hắn đạp xe đạp về nhà.

Còn về Trương Đại Lực, chỉ làm bảo vệ hai ngày đã mất hết hứng thú.

Hắn ta chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống, chứ không muốn thành bảo vệ thật.

Đây chính là sự tự tin của phú nhị đại.

- Hôm nay là một ngày đẹp trời, những chuyện mình muốn sẽ thành hiện thực.

Trần Thư tâm trạng vui vẻ, vừa đi vừa hát.

Chẳng mấy chốc hắn đã đi qua chỗ ngã tư tối tăm lần trước.

Chắc hôm nay không có cướp bóc gì đâu nhỉ?

Hắn nhìn nhìn vào con ngõ đó, không khỏi nghĩ đến chuyện lần trước.

Lúc này, đầu ngõ xuất hiện một bóng đen.

- Xè…

Chỉ nhìn thấy một con rắn đen ước chừng nửa mét lao đến một cách nhanh chóng, sự lạnh lùng âm hiểm loé lên trong mắt nó.

- Mẹ nó, cái gì thế này?

Trần Thư giật mình, tốc độ của con rắn rất nhanh, trong nháy mắt đã lao đến cắn.

Mà sau cây cổ thụ ở ngã tư có một nam tử trông rất dữ tợn.

- Dám đắc tội Trịnh công tử, xem như ngươi đen đủi!

Ngô Ly là một Ngự Thú Sư xã hội, do tư chất kém cỏi nên đã gần 30 tuổi mà vẫn chỉ là Ngự Thú Sư cấp 4.

Nhưng hắn ta rất giỏi nịnh nọt hai huynh đệ Trịnh Dịch nên cũng không cần lo lắng đến cơm ăn áo mặc.

Trước kì thi đại học, Trịnh Dịch để Ngô Ly tìm cơ hội cho Trần Thư một bài học.

Vừa hay hôm nay hắn ta bắt gặp Trần Thư ở chợ đen, bám theo đến đây mới có thể tìm được cơ hội.

- Tuy là một xã hội hài hoà không thể giết người, nhưng để ngươi vào bệnh viện vài tuần cũng không thành vấn đề.

Ngô Ly điều khiển Khế Ước Linh của mình, Hắc Độc Xà nhe nanh ra, nhào tới cắn.

Lúc này trong bóng đêm, một thứ màu vàng đột nhiên xuất hiện.

Bùm!

Ngô Ly chỉ cảm thấy mặt đất chấn động, chỉ nhìn thấy một cục phân lớn "hoành không xuất thế".

- Mẹ nó, gì thế này?

Trong lòng Ngô Ly khiếp sợ.

Mặc dù hắn ta biết Khế Ước Linh của Trần Thư là Golden Slime, nhưng có ai mà hắn ta chưa từng thấy qua đâu.

Huống chi dựa theo tình báo, Khế Ước Linh của Trần Thư không phải không có sức chiến đấu sao?

Chỉ thấy Hắc Độc Xà của hắn ta mở to hai mắt, trong miệng rắn có máu tươi phun trào, một bộ dáng thê thảm sắp chết bất đắc kỳ tử, phỏng chừng ngay cả nội tạng cũng bị nghiền nát.

Mặc dù là Khế Ước Linh cấp bốn, thế nhưng ưu thế của nó là tốc độ cùng nọc độc.

Bị một viên cầu lớn hơn hai thước áp chế, trọng lượng khủng bố ước chừng năm trăm cân, đổi lại là ai cũng chịu không nổi.

Sau nhiều lần lựa chọn tăng cường, cũng như sự gia tăng của Đại Lực Dược Tề, Golden Slime đã có sức chiến đấu nhất định, hơn nữa gia trì thêm "Cự Đại Hóa", phần lớn các Khế Ước Linh cấp bốn đều không phải là đối thủ của nó.

- Mẹ nó, không nói võ đức, vậy mà lại đánh lén ta.

Trần Thư rất tức giận, từ trước đến nay đều là hắn đánh lén người khác, có khi nào mà hắn chịu cục tức này đâu chứ?

- Đè bẹp thứ này cho ta.

- Ồm ọp! Òm ọp!

Golden Slime nhảy nhót tại chỗ.

Hắc Độc Xà chỉ cảm giác bị một cái cân lớn đè lại, ngay cả xoay người cũng không làm được, chỉ có thể phát ra tiếng kêu la thống khổ.

- Mẹ kiếp, sao lại mạnh mẽ như vậy chứ.

Ngô Ly là chủ nhân của Hắc Độc Xà, tất nhiên hắn ta có thể cảm ứng được trạng thái của Khế Ước Linh.

Nếu còn không thu hồi lại, chỉ sợ sẽ thật sự chết mất.

Một Ngự Thú Sư mất đi Khế Ước Linh, đây sẽ là đả kích cực kỳ trí mạng.

- Thu.

Ngô Ly thu lại Hắc Độc Xà, xoay người liền chuẩn bị len lén rời khỏi nơi này.

- Quả nhiên là Khế Ước Linh.

Trần Thư trong nháy mắt đã phản ứng lại ngay.

Nếu là động vật tầm thường, căn bản cũng không có khả năng công kích rõ ràng như vậy.

Hắn vẫn luôn chú ý động tĩnh chung quanh, động tác chạy trốn của Ngô Ly vừa xuất hiện thì đã bị hắn bắt được.

- Sử dụng kỹ năng Trùng Chàng!

Trần Thư nhếch miệng cười.

Tuy rằng mạch não của hắn không giống người thường, nhưng nếu cho rằng hắn ngu xuẩn, vậy mới là ngu ngốc thật sự.

- Òm ọp! Òm ọp!

Golden Slime khẽ nhảy nhót, ngay sau đó một đôi mắt to trợn trừng, thân hình đột nhiên run lên, phảng phất như mũi tên rời cung.

Ngô Ly chỉ cảm thấy sau lưng có một đạo kình phong truyền đến.

Hắn nhịn không được quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy một tia màu vàng xẹt qua, sau đó thân thể ước chừng bay ra xa mấy

thước.

Ầm!

Thân thể Ngô Ly đụng phải một cái cây, bộ dáng cực kỳ thê thảm.

Trần Thư thu hồi Slime lại, đi tới bên cạnh Ngô Ly.

Dựa theo sức chiến đấu của Khế Ước Linh cũng đủ để dễ dàng giết chết nhân loại, nhưng Trần Thư lại lưu thủ.

Một khi bị người của Trấn Linh Cục điều tra được, hắn cũng không thể gánh chịu nổi đâu, chắc chắn là sẽ gặp phải tai ương lao ngục.

- Ngươi là ai?

Trần Thư cúi người xuống, nhìn về phía Ngô Ly.

Lúc này Ngô Ly ngậm miệng không nói, chỉ là thống khổ kêu rên.

- A? Ta đã gặp qua ngươi, quả nhiên là Trịnh Nam gọi ngươi tới!

Trần Thư bỗng nhiên nói.

- Làm sao ngươi biết?

Ngô Ly thốt ra, trong nháy mắt liền phản ứng lại, nhưng đã muộn.

- Lừa ngươi mà thôi, cút đi.

Trần Thư không để ý tới Ngô Ly nữa, xoay người đi xe đạp về nhà.

Chương 41: Ta còn chưa phát lực đấy (2)

Ngô Ly gian nan đứng dậy, cũng lảo đảo mà rời đi.

Hiện tại thương thế của hắn chỉ sợ phải nằm ở bệnh viện một thời gian rồi.

…

- Quả nhiên không uổng phí bồi dưỡng ngươi, không tệ nha.

Về đến nhà, Trần Thư không ngừng xoa xoa Golden Slime, trong mắt có vẻ hài lòng.

Tuy rằng hôm nay có thể thắng được con Hắc Độc Xà kia, nguyên nhân chủ yếu là đánh một cái cho trở tay không kịp, thừa dịp Độc Xà kia không kịp phản ứng mà Golden Slime đã đè một đòn mông trấn trụ.

Nhưng mặt khác cũng thể hiện ra thực lực của Golden Slime.

Golden Slime cấp ba đã cao gần bảy đề xi mét, sau khi sử dụng Cự Đại Hóa, thân thể sẽ tăng vọt lên đến gần ba thước.

Hơn nữa trọng lượng đáng sợ, nếu thật sự bị nó ngồi xuống, trên cơ bản chính là lành ít dữ nhiều.

- Còn chờ ngươi trở thành Khế Ước Linh cấp bốn nữa thôi, dược đều chuẩn bị xong hết cả rồi.

Trong không gian hệ thống của Trần Thư cất giữ hai mươi sáu bình Đại Lực Dược Tề trung phẩm, một khi nuốt vào thì sẽ lại là một lần tăng lên không nhỏ.

Ngày hôm sau rất nhanh đã đến.

Trần Thư vẫn đến trường học như trước đây.

- Sao lại cảm thấy kỳ quái ấy nhỉ.

Trần Thư nhìn về phía những người còn lại, chỉ thấy mỗi người đều có ánh mắt quái dị, giống như đang nhìn cái gì đó vậy.

Hắn vừa bước vào lớp học, các bạn cùng lớp đồng loạt nhìn về phía hắn.

- Mẹ kiếp, tình huống gì vậy? Như thế nào đều dùng loại ánh mắt này?

Trần Thư hai tay ôm ngực, cảnh giác nhìn về phía mỗi người.

- Trần Bì, không phải thật sự là ngươi chứ?

Lớp trưởng Vương Mạnh đột nhiên lấy điện thoại di động ra, cho cậu xem một tấm hình.

Chỉ thấy một người ngồi xổm trong gian phòng vệ sinh, ánh đèn mờ tối cộng thêm quần áo màu vàng có vẻ cực kỳ hài hòa,

phía trên in một cái Dương Đà.

- Là ta, làm sao vậy?

Trần Thư hôm nay cũng mặc một bộ quần áo màu vàng này, phía trên in Dương Đà trông sống động như thật.

- Mẹ kiếp, ngươi đã nổi danh rồi, nhà vệ sinh công cộng của Dược Tề Sư ở thành phố Nam Giang!

Vương Mạnh nói.

Trần Thư cầm lấy điện thoại di động, nhìn bình luận và số lần chuyển tiếp ở trên.

- Đây chính là Dược Tề cấp 'sử thi' trong truyền thuyết đó sao?

- Nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống.

- Sống cũng rất tốt đấy, nhưng có chút thối rữa.

Trời đất mẹ ơi, thật sự nổi tiếng rồi?

Hắn chỉ tùy tiện luyện chế một cái dược thôi, không nghĩ tới lại nháo đến toàn thành đều biết.

- Bì ca, ngươi thật sư không phải dùng đồ trong nhà vệ sinh luyện dược chứ?

- Bây giờ cái thứ đó cũng có thể làm thành dược sao?

Tất cả mọi người đều mang theo vẻ khiếp sợ và tràn ngập tò mò.

- Ta thật sự là đang luyện dược…

Khóe miệng Trần Thư khẽ giật giật, xem ra là đã giải thích không rõ ràng nữa rồi.

Mẹ nó chứ, ta là đang luyện dược, không phải đang bố trí phân bón hóa học, dùng thứ đồ kia làm cái gì.

Đinh đinh!

Rất nhanh, giờ lên lớp đã đến, tiếng nghị luận trong lớp học đột nhiên dừng lại.

Phương Kha đeo kính gọng đen vào, ánh mắt có chút kỳ quái nhìn về phía Trần Thư.

Lão ta cũng đã biết được truyền kỳ Luyện Dược Sư của nhà vệ sinh công cộng rồi.

Trên thực tế khi nhìn thấy bức ảnh, lão ta đã đoán được là Trần Thư.

Con hàng này thuộc loại chuyện gì cũng có thể làm ra được, bất cứ chuyện gì không bình thường chỉ cần là hắn làm, ngược lại sẽ có vẻ vô cùng bình thường.

- Được rồi, các vị không cần nghị luận những thứ khác nữa.

Phương Kha ho khan một tiếng, trở nên nghiêm trang.

- Thi đại học kết thúc, học sinh cấp 3 có thể tự phóng thích một chút, nhưng các ngươi thì không được.

- Cuối kỳ đang đến gần, tiết lộ cho các ngươi một chút tin tức, có thể vào lớp đặc huấn cấp ba hay không thì kết quả thi cuối kỳ lần này sẽ là mấu chốt quan trọng.

Lời này vừa nói ra, cả lớp đều xôn xao cả lên.

Là học sinh của lớp Ngự Thú, đối với lớp đặc huấn cấp ba cũng có hiểu biết nhất định.

Trường trung học vì bồi dưỡng học sinh ưu tú mà đã đến trùng kích học phủ đỉnh cấp của Hoa quốc, tất cả đều sẽ thành lập lớp đặc huấn này.

Chỉ cần có thể tiến vào trong đó, thực lực Ngự Thú của bản thân sẽ được tăng lên thật lớn, các loại tiêu hao về tài nguyên trên cơ bản đều do trường học gánh vác.

Đây chính là địa phương mà Ngự Thú Sư trong xã hội hâm mộ vô cùng.

Đối với các bạn học lớp Ngự Thú, lớp đặc huấn tương đương với một tiểu long môn, chỉ cần vượt qua thì thành tích thi đại học tuyệt đối sẽ không kém.

- Lão sư, trước kia không phải là học kỳ sau lớp 12 mới có thể thành lập lớp đặc huấn sao?

Vương Mạnh mở miệng hỏi.

- Kết quả thi đại học năm nay của trường chúng ta rất không lý tưởng, rất có thể sẽ rơi mất top 3 toàn thành phố.

Phương Kha thở dài, một khi thành tích của nhà trường suy giảm, Bộ Giáo dục sẽ cắt giảm nguồn lực dạy học.

Chỉ riêng Ngự Thú Châu mỗi tháng cũng đều là một khoản chi tiêu cực lớn rồi, chỉ bằng trường học căn bản là không cách nào gánh vác nổi.

- Để cứu vãn thành tích, nhà trường quyết định thành lập lớp đặc huấn trước thời hạn.

Ánh mắt Phương Kha nhìn về phía học sinh khá giỏi của lớp.

Chương 42: Một người có thể vào được là coi như thành công rồi

- Kết quả của kỳ thi cuối kỳ lần này sẽ là một chỉ số quan trọng, quyết định các ngươi có thể vào lớp đặc huấn hay không.

Vô luận là Hạ Băng hay Vương Mạnh đều chấn động tinh thần, trong mắt tràn ngập ý chí chiến đấu.

Lớp đặc huấn lớp 12 chỉ tuyển 20 người, cũng chính là 20 người đứng đầu.

Hiện giờ chỉ có thành tích của Hạ Băng mới có thể tiến vào, những người còn lại có vẻ có chút miễn cưỡng.

- Yên tâm đi, lão sư, chúng ta sẽ cố gắng.

Ý chí chiến đấu của Trần Thư cao ngất lên hô.

- Khó có được Trần Thư có phần tâm chí này, không có việc gì, kết quả không quan trọng, chỉ cần cố gắng là được rồi.

Trần Thư:

- …

Lời nói này… ta còn chưa bắt đầu phát lực, như thế nào lại cảm thấy kết cục đã được định trước rồi chứ?

- Hạ Băng, Vương Mạnh, Lê Tử Hiên các ngươi đi ra đây một chút, những người còn lại nghiêm túc ôn tập!

Chủ nhiệm lớp Phương Kha gọi ba học sinh xuất sắc nhất ra ngoài.

Mặc dù lớp Ngự Thú năm là lớp có thành tích kém nhất, nhưng những học sinh đứng đầu rất có khả năng vào được lớp đặc huấn.

- Xem ra, thật sự coi ta là học sinh dở rồi.

Trần Thư lắc đầu, Phương lão sư hồ đồ rồi, thế mà lão ta lại không biết có một ngôi sao đang từ từ xuất hiện.

Hắn ngáp một cái, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc.

- Trần Thư, đi ra đây một chuyến!

Đột nhiên, ở trước cửa lớp, một giọng nói khá nghiêm khắc vang lên.

- Nghiêm lão sư?

Trần Thư đứng dậy, đầu óc mơ hồ, đi theo lão ta đến văn phòng.

Nghiêm lão sư là người dạy bọn hắn môn lịch sử Ngự Linh, đối xử với người khác vô cùng cứng nhắc và nghiêm khắc, rất nhiều học sinh đều cảm thấy hơi sợ lão ta.

- Trần Bì, ta vừa mới vào văn phòng, sao ngươi lại theo vào cùng vậy?

Phương Kha khóe miệng giật giật, sao tự nhiên cảm thấy ở đâu cũng đều có hắn vậy.

- Nghiêm lão sư tìm ta.

Trần Thư nói, theo sát đi tới bên cạnh bàn làm việc.

- Lão Nghiêm, tiểu tử này lại phạm tội à?

Phương Kha dò hỏi.

- Hừ!

Nghiêm lão sư sắc mặt vô cùng khó coi, u ám.

- Thế mà hắn dám lại gian lận trong một bài kiểm tra nhỏ.

Khi nghe những lời này, Phương Kha lập tức nhíu mày.

Gian lận, đây là một chuyện lớn, liên quan đến quy tắc kỷ luật của trường. Nếu như thực sự nghiêm túc xử lý thì hoàn toàn có thể bị xử phạt.

- Trần Thư, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Phương Kha mở miệng hỏi:

- Gian lận? Ta?

Trần Thư sững sờ.

- Có nhầm không vậy?

- Vẫn còn giả vờ à? Đây là bài kiểm tra lịch sử của ngươi từ tuần trước!

Nghiêm lão sư ném ra một tờ giấy kiểm tra, không có ghi điểm số trên đó, nhưng mỗi câu hỏi đều trả lời hoàn toàn chính xác, không có bất kỳ sai sót gì.

Nhưng điểm bất thường nhất là.

Tên ở trên đó là Trần Thư, mà Trần Thư lại là người đứng thứ nhất từ dưới lên trong bài kiểm tra tháng trước.

- Hãy giải thích cho ta, làm thế nào mà ngươi có thể từ vị trí cuối cùng lên hạng nhất mà chỉ mất có một tuần.

Nghiêm lão sư hỏi.

Lúc này, trước mắt Trần Thư xuất hiện hai sự lựa chọn.

【 Lựa chọn thứ nhất: gật đầu thừa nhận và nói: “Ta mới mười bảy tuổi, ta mới gian lận một lần thì có gì sai?” Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực thiểu lượng 】

【 Lựa chọn thứ hai: phủ nhận hành vi gian lận của bản thân. Phần thưởng hoàn thành: kiến thức về tài liệu Luyện Thú Trung Học. 】

Cái này còn phải chọn sao?

Trần Thư giang hai tay ra, quyết liệt nói:

- Ta, Trần Thư cho dù có chết đói… Khụ khụ, cho dù có xếp cuối cùng, cho dù trực tiếp mặc kệ thì cũng tuyệt đối không thể gian lận được!

- Vì vậy, ngươi thật sự bị oan?

Trên trán Phương Kha nổi một đường hắc tuyến.

- Hai vị lão sư, ta thật sự không có gian lận.

Trần Thư thở dài:

- Nếu như muốn nói ra nguyên nhân, thì chỉ có thể là do thiên phú, thiên phú mà không gì sánh được! Thiên phú mà ngàn dặm mới có một!

- Được rồi.

Phương Kha biết tên nhóc này lại muốn khoác lác, trên thực tế lão cũng không tin Trần Thư gian lận.

Dĩ nhiên không phải bởi vì tin tưởng nhân phẩm của hắn.

Mà là bởi vì cái người mười sáu điểm cũng dám thi, còn có điểm số nào mà hắn không dám thi?

- Nghiêm lão sư, nếu như ngươi không tin thì có thể hỏi ta bất kỳ câu nào trong đề lịch sử, ta đều trả lời được.

Trần Thư không có cách nào giải thích với hai người, bởi vì nguyên nhân chính là do hệ thống.

Nghiêm lão sư – người vô cùng cứng nhắc và nghiêm khắc đối với người khác, vẫn không chịu tin tưởng Trần Thư.

Lão cầm bài thi lần này lên hỏi:

- Dị Thứ Nguyên Không Gian xuất hiện trong lãnh thổ Hoa Quốc lần đầu tiên vào năm bao nhiêu? Trấn áp như thế nào?

- Năm thứ năm Phục Tô Lịch, hung thú trong không gian có thuộc tính ám, ba trăm người mạnh nhất Hoa Quốc năm đó liên thủ lại đã trấn áp Dị Thứ Nguyên đang bạo động.

- Hả?

Trong mắt Nghiêm lão sư hiện lên vẻ kinh ngạc, không ngừng đánh giá Trần Thư một lúc.

- Dị Thứ Nguyên Không Gian mạnh nhất Hoa Quốc xuất hiện vào năm bao nhiêu?

- Từ năm 380 Phục Tô Lịch. Cho đến nay, Dị Thứ Nguyên hung dữ và nguy hiểm nhất ở nước ta vẫn là Tổ Rồng ở lối vào Hoa Đồng. Hung thú trong đó có huyết mạch Long Tộc, hiện giờ do Trấn Linh Đệ Nhất quân đoàn tọa trấn.

Chương 43: Ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy… (1)

- Trong lịch sử, thời khắc nguy hiểm nhất của Hoa Quốc là vào năm nào?

- Năm 625 Phục Tô Lịch, trong lãnh thổ Hoa Quốc, có mười hai con Dị Thứ Không Gian liên hợp lại với nhau cùng bạo động, vô số hung thú xâm chiếm, ác chiến tròn mười hai năm, mỗi đoàn đại quân đều bị thương vong nghiêm trọng, cuối cùng mới chấm dứt trận hỗn loạn lần này.

Nhìn Trần Thư đối đáp trôi chảy, những người còn lại đều vô cùng kinh ngạc.

Đây mà là học tra sao?

Không học thuộc từ trong sách ra đấy chứ?

- Ta vốn chỉ muốn sống bình lặng, nhưng bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể thể hiện ra.

Trần Thư nhìn về phía Chủ nhiệm lớp Phương Kha, ánh mắt vô cùng tự tin.

- Tạm thời tin tưởng ngươi.

Phương Kha đánh giá Trần Thư.

Nghiêm lão sư thì lại không ngừng lấy ra đủ loại vấn đề để hỏi Trần Thư, một mặt là muốn chứng thực, một mặt là muốn củng cố kiến thức cho hắn.

Phương Kha không quan tâm đến Trần Thư nữa. Tuy là cảm thấy hơi kinh ngạc đối với khả năng nắm giữ kiến thức môn

lịch sử của hắn, nhưng đối với lão ta mà nói thì đó chỉ là chuyện nhỏ.

Kì thi cuối kỳ không chỉ là thi mỗi môn lịch sử.

Phương Kha đi tới bàn làm việc của mình ở bên trên, nhìn ba học sinh xuất sắc ở bên trong.

Bọn họ mới chính là hy vọng của lớp Ngự Thú năm!

Phương Kha ho khan một tiếng, ngữ khí tràn đầy quyết tâm nói:

- Bây giờ Long Môn sắp diễn ra, các ngươi phải suy nghĩ cẩn thận, đây là cơ hội nghìn năm có một.

- Trọng trách làm vinh quang lớp Ngự Thú năm, ba người các ngươi không được phép từ chối!

Trong lúc nhất thời, trong ba người học sinh xuất sắc đều nhiệt huyết sôi trào, chỉ cảm thấy bản thân phải gánh trách nhiệm vô cùng to lớn.

Trần Thư nghe vậy, liền nói ra suy nghĩ trong lòng:

- Dẹp đi, một người có thể vào được là coi như thành công rồi.

- Trần Thư!

Vẻ mặt Phương Kha giận dữ, quát lớn..

- Ta chưa nói, thầy, tiếp tục, Ngài tiếp tục.

Trần Thư ngậm miệng không nói, quay đầu trao đổi kiến thức lịch sử với thầy Nghiêm.

Phương Kha thở dài, chỉ cảm thấy tức giận trong lòng mình đều trút đi không ít, hắn ta thở dài, nói tiếp.

- Ba người các người cũng đều có cơ hội, cách thời gian thi cuối kỳ còn hai mươi ngày, thành tích văn hóa của các ngươi hoàn toàn không thành vấn đề, vấn đề duy nhất chính là khoa ngự thú.

- Thừa dịp khoảng thời gian này, tận lực mua dược tề nhiều một chút, nếu có năng lực kinh tế, có thể đi chợ đen một chút xem có bán Ngự Thú Châu ra hay không.

Toàn bộ thành phố Nam Giang chỉ có một cửa hàng có tư cách buôn bán Ngự Thú Châu.

Đương nhiên thế lực sau lưng chính là phía chính phủ, nhưng giá cả lại cực kỳ cao, đồng thời cung không đủ cầu, căn bản là không có khả năng mua được.

Phương Kha chỉ có thể hy vọng bọn họ đi chợ đen đụng chút vận khí, dù sao nơi đó cái gì cũng có thể xuất hiện.

- Điểm ở Ngự Thú Khoa có thể rất hiếm có một chút, xếp hạng cũng tăng lên không ít.

Vương Mạnh và Lê Tử Hiên gật đầu, trong lòng quyết định muốn để trong nhà hỗ trợ mua dược tề.

Tuy rằng đây là một chi tiêu lớn, nhưng gia cảnh hai người còn tính là giàu có, tạm thời có thể chịu được.

Chẳng những ba người bọn họ, học sinh xuất sắc lớp đầu càng sẽ điên cuồng tăng cấp cho mình, chỉ hy vọng bỗng nhiên nổi tiếng ở cuộc thi tài năng cuối kỳ, đạt được danh ngạch đặc huấn lớp mười hai.

Lúc này Hạ Băng vô cùng khó xử, ngậm miệng không nói, bảo trì im lặng.

- Hạ Băng, ngươi có vấn đề gì sao?

Phương Kha ân cần hỏi thăm, dù sao cũng là hạng nhất trong lớp, tự nhiên sẽ là đối tượng chiếu cố trọng điểm.

Hạ Băng lắc đầu, không nhiều lời.

- Được rồi, các ngươi đều có hi vọng tiến vào lớp đặc huấn lớp mười hai, thầy rất xem trọng các ngươi.

Phương Kha không tiếp tục hỏi nhiều, để cho ba người về phòng học.

Giờ phút này Trần Thư cũng nói chuyện với thầy lịch sử xong, chỉ thấy vẻ mặt thầy Nghiêm vừa lòng, hiển nhiên là đã tin tưởng hắn.

- Thầy Phương, ngươi không xem trọng ta sao?

Trần Thư hỏi.

- Ngươi có thể duy trì thứ bậc hiện tại là được rồi.

Phương Kha lắc đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì đó.

- Thi cuối kỳ không được quá mất mặt, lúc này thi đại học thất bại, lãnh đạo trường học rất tức giận, chỉ sợ sẽ chặt chẽ phái đi làm việc sinh, không chừng cho ngươi trở lại ban phổ thông, đỡ cho kéo thấp tỉ lệ lên lớp của lớp ngự thú.

- Đã biết.

Trần Thư khoát tay áo, về tới phòng học.

- Lót đáy? Đời này cũng không có khả năng lót đáy.

Trần Thư về tới phòng học, trong đầu bắt đầu tiêu hóa kiến thức về vật liệu ngự thú nhiều ra.

Trong đó đủ loại trân tài đến từ không gian dị thứ nguyên, đủ loại ngoại hình, đặc tính, hoàn cảnh sinh trưởng, công hiệu dần dần hiện toàn bộ lên trong đầu.

- Thế giới này còn thần kỳ hơn so với ta tưởng tượng.

Đủ loại trân tài linh dược trong đầu để hắn mở rộng tầm mắt, đây vẫn chỉ là kiến thức cao trung.

Rất nhanh, tiếng chuông tan học vang lên, Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi, chuẩn bị trở về nhà nghỉ ngơi.

- Trần Bì!

Ngoài cửa Trương Đại Lực đi đến.

- Ngươi không lên tự học buổi tối?

Vẻ mặt Trần Thư nghi hoặc, học sinh ban phổ thông đều có tự học buổi tối.

Chương 44: Ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy… (2)

- Không lên, đói quá, buổi tối ta mời cơm.

Trương Đại Lực nói.

- Vừa lúc, đi thôi.

Trần Thư còn có mười vạn tiền thưởng ở Trấn Linh Cục, vẫn luôn đặt trong cặp.

Hai người kề vai sát cánh rời khỏi trường học, đi tới một con đường ăn vặt ở phố Nam Giang.

Ăn uống no nê, lúc này đã là bảy giờ tối.

- Trở về đi.

Hai người vui tươi hớn hở đạp xe, chuẩn bị trở về tiểu khu.

Lúc đi qua một cửa hàng tên "Ngự Thú Gia", đột nhiên Trần Thư ngừng lại.

Loại cửa hàng này trên cơ bản đều sẽ tồn tại ở mỗi thành phố, có tác dụng chủ yếu chính là định chế lộ tuyến trưởng thành của khế ước linh, thích hợp dạng đồ ăn thức uống và dùng loại dược tề nào, khiến năng lực đại hóa nhất.

Nhân viên trong đó được gọi là Thuần Dưỡng Sư, thu phí không thấp, chỉ có phú hào người ta mới có thể đến trưng cầu ý kiến.

Mà cách cửa hàng đó không xa, cũng có mấy người xúm lại một chỗ.

Hai người đàn ông mặc tây trang màu đen vây quanh một cô gái có diện mạo xinh đẹp.

- Vương tiểu thư, tiền thiếu nợ chúng ta khi nào có thể trả hết?

Một tên đàn ông hai tay ôm ngực, ngữ khí không tốt nói.

Vương Thanh Hàn trầm mặc không nói, nàng thiếu đối phương mười vạn đồng, thiếu nợ thì trả tiền cũng là thiên kinh địa nghĩa.

- Tạm thời ta không có nhiều như vậy, nhưng rất nhanh có thể trả hết toàn bộ.

Đúng lúc này, một tiểu cô nương mang cặp sách trên lưng chạy tới.

- Chị, bài tập của ta viết xong rồi, khi nào chúng ta về nhà?

Cô bé chỉ khoảng mười tuổi, thoạt nhìn phấn điêu ngọc trác, cực kỳ đáng yêu.

Vương Thanh Hàn là thực tập sinh của “Ngự Thú Gia” tiền lương không tính là thấp, nhưng vì để cho em gái tiến hàng lễ rửa tội thức tỉnh, tiêu hết tiền tích góp, còn thiếu nợ bên ngoài.

Giá cả lễ rửa tội thức tỉnh đắt đỏ, mặc dù lễ rửa tội cấp bậc thấp nhất, cũng không phải là thứ người thường có thể gánh vác.

Tác dụng của lễ rửa tội chỉ có một, có thể nâng cao xác suất thức tỉnh tiềm lực khế ước linh.

Ánh mắt hai tên đàn ông nhìn về bé gái phía sau Vương Thanh Hàn.

- Tiểu cô nương rất đáng yêu, là em gái của ngươi?

Người đàn ông đưa tay muốn sờ đầu tiểu cô nương, lại bị Vương Thanh Hàn cản trở về.

- Việc này không có quan hệ gì với nàng, các người đừng vọng tưởng muốn đụng đến em gái ta.

Vẻ mặt Vương Thanh Hàn lạnh như băng uy hiếp.

- Hiện tại biết sợ?

Vẻ mặt người đàn ông bất thiện, hung tợn nói.

- Nếu ngươi còn không trả tiền, ta tẩy toàn bộ bài tập của em gái ngươi.

Vẻ mặt Vương Thanh Hàn ngẩn ra:???

- Hai cái đồ chơi xong đời.

Cách đó không xa, một người đàn ông đầu đinh đứng hút thuốc dưới tàng cây, thầm mắng một tiếng.

Hắn đi lên phía trước, hung hăng vỗ đầu hai người một chút.

- Thật sự là đồ vô dụng, đòi nợ cũng không biết.

Người đàn ông đầu đinh tức giận mắng một tiếng, quay đầu nhìn về phía Vương Thanh Hàn.

- Hiện tại cả vốn lẫn lãi tổng cộng hai mươi vạn, ta hy vọng mỗi tháng có thể nhìn thấy ba vạn, ngươi là công nhân của Ngự Thú Gia, tiền lương mỗi tháng ít nhất có ba vạn.

Người đàn ông chân thật đáng tin mở miệng nói.

Ở xa, Trần Thư và Trương Đại Lực dừng xe đạp công cộng lại..

Trước mắt hắn đã xuất hiện mục chọn.

【 Chọn mục 1: Che kín hai mắt, đi qua bên cạnh, không ngừng nói thầm: "Ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy…" Hoàn thành ban thưởng: Sách kỹ năng: Bạo Lực Tọa Sát. 】

【 Chọn mục 2: Quyết đoán ra tay, trợ giúp cô gái thoát khỏi khốn cảnh. Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực trung lượng. 】

【 Chọn mục 3: Gia nhập thế lực ác, thúc ép cô gái trả tiền. Hoàn thành ban thưởng: Danh hiệu: Đã hắc hóa, hiệu quả: Tính cách khế ước linh của bản thân chuyển hóa tà ác, tàn nhẫn. 】

Vẻ mặt Trần Thư ngẩn ra, không có do dự, bước chân kiên định đi về phía trước.

- Trần Bì, nhìn ba người kia cũng không phải hiền lành gì, đừng xen vào việc người khác.

Trương Đại Lực nói.

Nếu là học sinh bình thường, hai người còn có thể xuất đầu, nhưng đối mặt với người như thế, cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Trần Thư cũng không mở miệng, vẫn đi về phía trước như cũ.

- Ai, thôi, điên với ngươi một lần.

Trương Đại Lực xắn tay áo, tùy thời chuẩn bị ra tay.

- Tiểu tử?

Người đàn ông đầu đinh một chút liền phát hiện hai người đâm đầu đi tới.

Vừa nhìn chính là kẻ đến không thiện.

Ngay tại lúc ba người sẵn sàng trận địa đón quân địch, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Trần Thư đột nhiên che mắt, miệng không ngừng nói thầm:

- Ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy…

- …

Trong nháy mắt, toàn trường yên tĩnh.

Khóe miệng người đàn ông đầu đinh co rút, hắc tuyến tỏa ra, cái này mẹ nó là có bệnh đúng không?

Trương Đại Lực chỉ cảm thấy trong lòng cứng lại, không ngờ ngươi hiên ngang lẫm liệt tiêu sái đi tới như vậy, chỉ là để nói những lời này?

Anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết đâu?

Vẻ mặt Vương Thanh Hàn cũng không còn gì để nói, đây rốt cuộc là người nào, hoàn toàn không ra bài theo sáo lộ.

“Sách kỹ năng Bạo Lực Tọa Sát đã để vào không gian hệ thống.”

Trần Thư đột nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấy mục đích đã đạt được, hắn vắt chân lên cổ bỏ chạy, Trương Đại Lực theo sát phía sau.

Hai người quỷ dị đến, quỷ dị đi, không mang đi một áng mây.

Chương 45: Đây là loại yêu cầu trâu ngựa gì?

- Đại ca, giống như chúng ta bị trêu?

Một tên con trai ngữ khí là lạ nói.

- Ngu xuẩn, cái gì mà giống như, rõ ràng đúng là vậy!

Vẻ mặt người đàn ông tóc đầu đinh khó chịu:

- Nhớ kỹ hai người này, lần sau nếu gặp lại, đánh cho ta! Dẹp hết!

…

- Trần Bì, sao ta cảm giác như bệnh tình của ngươi tăng thêm vậy?

Hai người chạy một khoảng dài, Trương Đại Lực thở hồng hộc dừng lại.

- Ngươi hiểu cái gì, ca làm việc đều có nguyên nhân.

Người khác kêu trời trách đất chưa hẳn có thể lĩnh ngộ một kỹ năng của khế ước linh, hắn dễ dàng liền có thể thu được.

Bạo Lực Tọa Sát: Thân hình khế ước linh nhảy lên một cái, vô cùng tinh chuẩn ngồi trên đầu kẻ thù, lực sát thương có quan hệ với hình thể.

Đúng thật chính là đo thân làm theo yêu cầu, quả nhiên không làm Trần Thư uổng công mạo hiểm.

Hắn vỗ sách kỹ năng một cái, trực tiếp để Slime màu vàng lĩnh ngộ.

Thêm một kỹ năng chiến đấu có độ phù hợp cực cao, thực lực trống rỗng của Slime tăng vọt một đoạn.

- Thật là một ngày phong phú.

Tâm tình Trần Thư vui thích, trên đường mua một túi xâu nướng lớn, chuẩn bị về nhà ăn khuya.

Hai người ai về nhà nấy, người nào tìm mẹ người đó.

Về đến nhà, Trần Thư chơi điện thoại, ăn xâu nướng, thích ý đến không chịu được.

Trên weibo, tin tức về Luyện Dược Sư trong nhà vệ sinh công cộng không ngừng truyền ra.

Cái áo phông hình alpaca kia của hắn một đêm đã bạo hỏa, thật sự có người ra giá vạn đồng muốn mua.

Thật sự là một thời đại điên cuồng!

- Xem ra bộ quần áo này chỉ có thể ẩn dấu,

Trần Thư thở dài.

Từ trước đến nay hắn có thói quen điệu thấp, huống chi có tiếng, về sau hắn còn muốn đánh lén như thế nào?

Ảnh chụp trên weibo đều là bóng lưng của hắn, không có một cái chụp chính diện.

Có lẽ bởi vì ngày đó tư thế oanh hùng tự mình nhấp nháp dược tề đại lực của hắn trấn áp mọi người, lúc này mới không có ảnh chính diện truyền ra.

Lướt mạng một lúc, Trần Thư ngáp một cái, đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

Hắn mở khung chat Phương Tư ra, nhanh chóng đánh chữ.

“Phương Tư tỷ, hôm nay ta đi bệnh viện xem chân.”

Tích tích!

“Làm sao thế?”

Phương Tư nhanh chóng phản hồi tin, xem ra là vừa lúc chơi di động.

“Kết quả đi trễ.”

“Ngươi nói cho ta biết trước, chân ngươi thế nào? Bị người đánh?”

Phương Tư thân thiết dò hỏi.

“Y tá đều tan làm, không nhìn chân.”

“!!! Trần Bì, có phải ngươi muốn chết không?”

Hoa Hạ học phủ.

Phương Tư đang nằm trên giường, nói thầm: “Xem ra là con hàng này ngứa da.”

- Phương Tư tỷ, ai lại bị ngươi ghi nhớ?

Một cô gái tên Tề Lưu Hải nằm giường bên kia hỏi.

Tính tình Phương Tư nóng nảy, có một đầu tóc ngắn, tư thế thoạt nhìn oai hùng hiên ngang.

- Không có việc gì, một tiểu đệ.

Phương Tư không nhiều lời.

Tích tích.

“Phương Tư tỷ, hoàn cảnh của Hoa Hạ học phủ thế nào, sang năm ta chuẩn bị đến đó.”

“Tới làm gì? Trường học tạm thời không thiếu bảo an.”

“…”

Trần Thư một mặt im lặng, ta là người làm bảo an sao? Đó là Trương Đại Lực mới đúng.

“Ta tới đi học.”

“Nhưng dẹp đi, thành thành thật thật thi đại học một khoa văn hóa, sau đó có tỷ

bảo bọc, không ai dám bắt nạt hai ngươi!

Phương Tư cũng không biết Trần Thư đã chuyển tới lớp ngự thú học.

Trần Thư cũng không nhiều lời, chuẩn bị không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên nổi tiếng.

Hai người qua loa kết thúc đối thoại, Trần Thư tắm rửa một phen, chuẩn bị đi ngủ.

Đi ngủ và tu luyện tuyển hạng xuất hiện lần nữa, Trần Thư quyết đoán bắt đầu nằm ngáy o o…

Một cỗ lực ngự thú tiến vào trong cơ thể, dựa theo tiến độ này, không cần quá lâu hắn có thể trở thành Ngự Thú Sư cấp bốn.

Ngày hôm sau, Trần Thư đi vào phòng học.

Thời gian một ngày, chuyện còn lại không xuất hiện, chỉ có giáo viên lịch sử và giáo viên vật liệu điểm danh khích lệ hắn một phen.

Đợi lúc buổi chiều tan học, vẻ mặt Hạ Băng bỗng nhiên khó xử đi tới.

- Trần Thư, ngươi có thể cho ta mượn ít tiền hay không?

Nàng nhẹ giọng nói, cúi đầu có vẻ rất xấu hổ.

Trần Thư ngẩn người trong giây lát, vậy mà có người sẽ hỏi hắn vay tiền, tuyển hạng lại lần nữa xuất hiện trước mắt.

【 Chọn mục 1: Hào phóng nói: “Quan hệ của hai ta là gì, nói mượn gì? Này khách khí quá, cần bao nhiêu trực tiếp nói cho ca ca.” Hoàn thành ban thưởng: Chút ít lực ngự thú. 】

【 Chọn mục 2: Điên cuồng lắc đầu, đồng thời nhanh chóng nói: “Ài, ta có tiền, chỉ là không cho mượn, không cho mượn.” Hoàn thành ban thưởng: Hình thể Slime màu vàng có thể tăng 10%. 】

【 Chọn mục 3: Ngửa mặt nhìn lên trời 45 độ, ưu thương nói: “Nói tiền tổn thương tình cảm thật.” Hoàn thành ban thưởng: Bạo Tẩu Dược Tề. 】

【 Chọc mục 4: Hào sảng vỗ vỗ ngực, đồng thời nói: “Xem như là bạn bè, tiền này ta cho mượn, nhưng tính lãi.” Hoàn thành ban thưởng: Kiến thức địa lý ngự thú cao trung. 】

Vậy mà xuất hiện bốn mục chọn hiếm thấy, trong mắt Trần Thư có do dự.

Mục chọn thứ nhất khẳng định loại, chỉ ban thưởng có chút ít lực ngự thú.

Huống chi tương đương tặng tiền cho người khác, tiền của ai cũng không phải gió lớn thổi tới.

Chủ nhà này cũng không có dư lương thực.

Về mặt ba cái lựa chọn khác, đối với hắn hữu dụng nhất đương nhiên vẫn là cái thứ tư.

Chương 46: Hắn là người anh em của ta (1)

Chỉ cần thành tích khoa văn hóa max điểm, hắn hoàn toàn có thể trùng kích vào lớp đặc huấn lớp mười hai.

Trần Thư không hề do dự, vỗ vỗ ngực:

- Tiền này ta cho mượn, có điều có lãi…

- Cứ dựa theo lãi suất gấp hai của ngân hàng mà tính!

Hạ Băng vội mở miệng, trực tiếp đáp ứng.

Trời sinh tính cách của nàng kiêu ngạo, mở miệng vay tiền đã không dễ dàng, nếu không tính lãi, ngược lại đáy lòng của nàng sẽ bất an.

- Ngươi cần bao nhiêu?

Trần Thư mở miệng nói.

- Mười vạn..

Hạ Băng thấp giọng mở miệng nói.

- Khụ khụ khụ…

Nháy mắt Trần Thư bị sặc nước miếng ho khan.

Đại tỷ, ngươi là nghe ngóng toàn bộ tài sản của ta đúng không?

- Ngươi muốn nhiều tiền như vậy làm gì?

Trần Thư hỏi.

- Ta lập tức có thể đột phá đến Ngự Thú Sư cấp sáu, muốn đi chợ đen mua Ngự Thú Châu trung phẩm.

Hạ Băng thẳng thắn, trong mắt của nàng có chờ mong.

Là học sinh của lớp ngự thú năm, có thể trở thành Ngự Thú Sư cấp sáu, hiển nhiên là cực kỳ hiếm thấy.

Đây đã là thành tích trước mười của lớp, có thể vững vàng đi vào lớp đặc huấn lớp mười hai.

- Được! Ta cho ngươi mượn! Có điều ta có một điều kiện.

Ngữ khí Trần Thư dừng một chút, khóe miệng có nụ cười quỷ dị.

Trong lòng Hạ Băng rung động, nụ cười này nhìn thấy nào cũng có chút không thích hợp.

- Điều kiện gì?

Hạ Băng mở miệng nói.

- Ngươi phải viết một bài văn nghị luận ca ngợi ta, yêu cầu không ít hơn hai ngàn chữ, phải viết tình chân ý thiết, cảm động lòng người, ngày mai giao đến cho ta là được.

Hạ Băng:

- …

Đây là cái yêu cầu trâu ngựa gì?

- Chắc rằng chuyện đơn giản như vậy cũng không làm khó được ngươi đâu nhỉ.

Trần Thư nói với nụ cười bỉ ổi.

- Nếu ngươi không nói gì, ta sẽ mặc định là ngươi đồng ý.

Hắn ta lấy mười vạn đồng trong túi ra, đồng thời lấy ra một khỏa Ngự Thú Châu màu trắng.

- Đây là Ngự Thú Châu lần trước ngươi cho ta, nay ta cho ngươi mượn lại, hiện tại ta chưa cần đến nó.

Cho dù có nuốt Ngự Thú Châu thì vẫn cần thời gian để tu luyện và tinh luyện nó thành Ngự Thú Lực của tự thân.

Nhưng đối với Trần Thư mà nói, tu luyện là chuyện không thể nào, trước giờ hắn chỉ có thể dựa vào phần thưởng mà duy trì mạng sống này thôi.

- Trần Thư, coi như không có cơ hội vào đại học Ngự Thú, nhưng nếu ngươi đã chọn con đường này rồi, ta hy vọng ngươi có thể nghiêm túc theo đuổi nó.

Khuôn mặt của Hạ Băng rất nghiêm túc, rõ ràng nàng nghĩ rằng Trần Thư đã hết cơ hội rồi.

Là một ủy viên học, đương nhiên nàng cũng muốn cứu vãn một phen.

- Ủy viên Hạ, trong lòng ta biết rõ, một viên Ngự Thú Châu hạ phẩm có giá hai vạn đồng ở chợ đen, tổng cộng là mười hai vạn đồng. Dù chúng ta có là bạn nhưng tiên lễ hậu binh, cũng nên viết giấy vay nợ chứ.

Trần Thư viết xong giấy nợ, đồng thời cả hai cùng ký tên vào, lúc này hắn mới thấy yên lòng lại.

Hạ Băng trịnh trọng nói lời cảm ơn:

- Cảm ơn ngươi, Trần Thư.

Mặc dù mọi người đều là Ngự Thú Sinh, nhưng bọn họ đều không có năng lực kiếm tiền, có thể cho nàng ta mượn nhiều tiền trong một lần như vậy, đó chắc chắn là một ân tình không thể nghi ngờ.

Trần Thư xua tay nói.

- Mọi người đều là đồng học cả mà, nói cám ơn cũng quá khách sáo rồi.

- Nhân tiện nhớ trả cả tiền lãi nữa đó!

- …

Trần Thư thu dọn cặp sách và chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi.

Còn Hạ Băng thì đi đến chợ đen. Tuy rằng có tiền, nhưng Ngự Thú Châu cũng là đồ vật cực kỳ trân quý, trong chợ đen cũng chưa chắc có hàng, tất cả đều phụ thuộc vào vận may của nàng ta.

Ngày tháng trôi qua, Trần Thư muốn tìm cơ hội để dạy Trịnh Dịch một bài học, ai bảo lần trước ca ca hắn ta tìm người trừng trị hắn cơ chứ.

Bây giờ Trịnh Nam đã tốt nghiệp rồi, không còn ở trong trường nữa, Trần Thư chỉ có thể nhắm vào Trịnh Dịch thôi.

Nhưng trong khoảng thời gian này Trịnh Dịch vô cùng thận trọng, không cho Trần Thư bất kì cơ hội nào. Hắn ta luôn đi cùng một nhóm bạn, thậm chí đi vệ sinh cũng không đi một mình.

Hai tuần sau đó, Trần Thư thành công đột phá đến Ngự Thú Sư cấp bốn.

Mỗi một điểm Ngự Thú Lực đều là do hắn chăm chỉ thông qua hệ thống mới có được, khiến hắn thật sự cảm thấy trở thành Ngự Thú Sư không hề dễ dàng.

Đồng thời, đối với kiến thức Ngự Thú cao trung, hắn đều nắm trong lòng bàn tay, căn bản là không thể mắc sai lầm được.

Thực tế thì thành tích môn văn hóa của hắn đã vượt qua cả Hứa Tiểu Vũ của lớp một luôn rồi.

Đến một ngày, chủ nhiệm lớp Phương Kha bước vào lớp với vẻ mặt nặng nề.

Phương Kha nghiêm nghị nói:

- Các bạn học, đã có kết quả kỳ thi tuyển sinh đại học năm nay rồi.

Trong phút chốc, cả lớp đều tò mò bởi bọn họ chỉ còn chưa đầy một năm nữa là đến kỳ tuyển sinh đại học rồi, đương nhiên rất quan tâm đến vấn đề này.

Vào ngày thi đại học, kết quả của khoa Ngự Thú sẽ được công bô, nhưng bài thi của lớp văn hóa vẫn cần thời gian chấm điểm, tổng hợp thành tích của cả hai khoa mới là tổng điểm chính thức.

- Thành tích tổng hợp của trường trung học Nam Giang xếp thứ năm, thấp hơn hai bậc so với năm ngoái, thành tích của lớp một là 650 điểm, xếp ngoài top 10 thành phố.

Chương 47: Hắn là người anh em của ta (2)

Kết quả kỳ tuyển sinh đại học của trường quả đúng như dự đoán, tương đối tệ, ít nhất là không thể so sánh với những năm trước.

- Nhà trường đặt niềm tin vào các ngươi, nếu như sang năm kết quả vẫn không đạt yêu cầu, e là từ nay về sau trường trung học Nam Giang sẽ khó mà gượng dậy nổi.

Phương Kha nói với giọng điệu nặng nề:

- Đây vừa là áp lực cũng là cơ hội cho các ngươi.

- Trường học sẽ dùng mọi tài nguyên để đào tạo các ngươi. Nếu như không có gì thay đổi thì ở kỳ thi tuyển sinh đại học năm sau, điểm các lớp đều sẽ được nâng cao.

Phương Kha tiếp tục nói:

- Bây giờ cách kỳ tuyển sinh chỉ còn vỏn vẹn một tuần, ta hy vọng các ngươi có thể tranh thủ thời gian mà nhanh chóng ôn tập.

Sau đó, Phương Kha nhìn quanh lớp một lượt:

- Thời gian còn lại giao cho các ngươi ôn tập.

Phương Kha rời khỏi lớp học, các học sinh đều cúi đầu chăm chỉ học bài.

Trần Thư ngáp dài một cái, có vẻ hơi buồn chán bởi hắn đã nắm chắc tất cả kiến thức ở trường trung học rồi, điều duy nhất hắn cần bây giờ là cải thiện cấp độ Ngự Thú.

Hắn cách Ngự Thú Sư cấp 5 vẫn còn một đoạn đường dài nữa. Nếu như muốn lọt vào top 20 của lớp, chí ít là phải trở thành Ngự Thú Sư cấp 5 đã.

Ngay khi Trần Thư đang buồn chán, trước mắt hắn bỗng xuất hiện mấy tuyển hạng:

【 Tuyển hạng 1: Ở lại trong lớp và học tập. Hoàn thành ban thưởng: Thu được tước vị "Học giả chăm chỉ", hiệu quả: năng suất học tập tăng 20%. 】

【 Tuyển hạng 2: Rời khỏi lớp học, tự do hoạt động. Hoàn thành ban thưởng: mở khóa Tân Đồ Giám của Dược Tề Học: Hình Thể Dược Tề. 】

Cái này thì cần gì suy nghĩ?

Trần Thư đứng dậy, bước những bước đi thận trọng rời khỏi lớp học.

- Trần…

Hạ Băng thân là ủy viên học tập , đang định ngăn hắn lại, nhưng Trần Thư vừa mới cho nàng mượn tiền, thế nên Hạ Băng chỉ đành im lặng.

- Tân Đồ Giám: Hình Thể Dược Tề đã mở khóa!

Trần Thư đang trong tâm trạng vui vẻ, không nghĩ một lựa chọn đơn giản như vậy lại cho hắn cơ hội mở khóa một loại tề dược mới.

Trần Thư đang đi đến nhà vệ sinh nam thì một tiểu bàn tử với khuôn mặt sưng phù bước ra.

- Chu Tiểu bàn? Ai bắt nạt ngươi?

Trần Thư ngay lập tức nhận ra những người bạn học từng học chung lớp thường với hắn.

Chu Tiểu Minh khẽ giật mình, lập tức trút hết bất bình.

- Bì ca!

Nhìn thấy Chu Tiểu Minh nước mắt nước mũi muốn bổ nhào về phía hắn, Trần Thư theo phản xạ nhảy người về phía sau.

- Nào, tránh xa ta ra!

- Bì ca, là Triệu Khải cùng Trịnh Dịch ở lớp Ngự Thú ba đó.

- Ngươi chọc tới bọn hắn à?

Trần Thư nói.

- Ta vô tình tiểu vào người bọn hắn…

- Chậc!

Trần Thư không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

- Ta thật sự là không cố ý.

Chu Tiểu Minh gãi đầu nói:

- Bì ca, ta muốn ca giúp ta trút giận.

- Hả?

Tiếng cười của Trần Thư ngừng lại, con mắt không ngừng chuyển động như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Ta biết Trịnh Dịch, hắn là huynh đệ thân thiết của ta, tình như thủ túc.

Lời nói của Trần Thư khiến Chu Tiểu Minh bị sốc. Hắn vội vàng nói:

- Bì ca, thật xin lỗi, ta không biết quan hệ của các ngươi.

Trần Thư xua tay và cau mày:

- Không, không, không.

Sao tiểu bàn tử ngươi lại không đi đúng đường gì cả vậy.

Hắn hắng giọng một cái rồi nghiêm túc nói:

- Ý của ta là… Ngươi sẽ phải trả thêm tiền!

Nháy mắt Chu Tiểu Minh hóa đá, đây chính là tình nghĩa huynh đệ trong truyền thuyết sao?

- Bì ca, ngươi muốn bao nhiêu tiền?

Chu Tiểu Minh nói.

Tuy rằng tính cách hắn ta yếu đuối, ở trường học gặp cảnh khốn cùng, nhưng gia cảnh cũng cực kỳ tốt.

Tuy rằng cha mẹ không phải Ngự Thú Sư, nhưng mở một cửa hàng dược liệu, chuyên buôn bán đủ loại dược liệu trân quý, trong đó có vật liệu đến từ dị không gian.

- Đừng nói nhiều tiền khách khí, Bì ca ngươi là loại người này sao?

Trong mắt Trần Thư có ý cười giảo hoạt:

- Ta muốn nói chuyện làm ăn với nhà ngươi.

Chu Tiểu Minh hơi sửng sốt:

- Bì ca, ngươi có ý làm ăn gì nói với người nhà ta.

- Ngươi cũng đừng quản, đến lúc đó tiến cử cho ta một chút là được rồi.

Trần Thử mở miệng nói.

Bây giờ hắn làm Dược Tề sư ở công ty được dịch 666, mỗi ngày đều có dược tề đại lực thêm vào.

Nhưng hiện tại Slime đã không cách nào hấp thu, dược tề dư thừa chỉ có thể bán đi, đổi lấy vật liệu còn lại, cần một cửa hàng đáng tin hợp tác cùng hắn.

Nguyên nhân chủ yếu là, hắn không có sách chính xác căn cứ về Dược Tề sư, không có cách nào mua sắm ở dị không gian.

Cửa hàng dược liệu nhà Chu Tiểu Minh đương nhiên trở thành lựa chọn thứ nhất của hắn.

- Được, nhưng có thể đàm phán thành hay không, sẽ không liên quan đến ta.

Chu Tiểu Minh gật đầu:

- Cái khác, không được nói cho ba mẹ ta chuyện ta bị bắt nạt.

- Ngươi đó, tính cách quá yếu đuối, chuyện xảy ra thì nói cho giáo viên với ba mẹ, bọn họ mới có biện pháp giải quyết.

Trần Thư vỗ vỗ bả vai Chu Tiểu Minh, xoay người rời đi.

Vừa lúc hắn muốn tiềm phiến phức cho Trịnh Dịch, bây giờ phải trù tính thật tốt một phen.

Trần Thư đi tới thao trường, muốn xem có cơ hội có thể phát động tuyển hạng hay không.

Chương 48: Có phải cảm giác bản thân hài hước hay không

Chẳng có mục đi gì hắn lại đột nhiên nghe thấy âm thanh ở đại lễ đường.

- Đúng rồi, hôm nay là lúc có thành tích thi vào đại học.

Hắn phản ứng lại.

Nếu dựa theo tình huống lúc trước, học sinh tốt nghiệp cấp ba trở về trường học cũ một lần cuối cùng.

Trần Thư đi về hướng đại lễ đường.

Bên trong đại lễ đường, đã tụ tập toàn bộ học sinh lớp mười hai đã tốt nghiệp, phía trên là hiệu trường Nhị trung Nam Giang đang diễn thuyết.

Tuy rằng đối với thành tích lần này cực kỳ không hài lòng.

Nhưng hiệu trưởng vẫn nói “hy vọng các ngươi có tiền đồ” “nhớ kỹ bản thân là học sinh Nhị trung” các kiểu.

- Hả? Huynh đệ Trịnh gia đều ở đây?

Ánh mắt Trần Thư nhíu lại, một chút đã thấy được Trịnh Nam và Trịnh Dịch ở phía sau lễ đường, hai người giống như đang mưu đồ bí mật gì đó.

- Đáng kinh như thế, vừa thấy đã không phải chuyện tốt.

Trần Thư bất động thanh sắc ngồi sau hai người, làm bộ như buộc dây giày, nghe lén hai người nói chuyện.

- Ca, lần này ngươi thi đại học chừng 590 điểm, nhất định có thể chọn một đại học ngự thú trọng điểm.

- Đáng tiếc môn văn hóa ta phát huy thất thường, nếu không là có thể tiến vào đại học danh tiếng.

Đại học Hoa Quốc chia cấp làm đại học danh tiếng, đại học trọng điểm, và đại học phổ thông, tất nhiên đây là đại học ngự thú sinh ghi danh.

So với văn hóa sinh, số lượng và chất lượng đại học ngự thú sinh đều nhiều hơn không ít.

Cái này cũng biểu thị, Ngự Thú sư là nhân tài chủ yếu của thời đại mới.

- Đã rất tốt, ít nhất có thể chọn một cái chuyên nghiệp tốt, trong nhà khẳng định cũng sẽ ủng hộ hết sức.

Trịnh Dịch mở miệng nói.

Trịnh Nam khẽ gật đầu, mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng vẫn tương đối hài lòng với thành tích của mình.

- Đúng rồi, tiểu tử Trần Thư kia có tìm ngươi gây phiền phức không?

Trịnh Nam đột nhiên nhớ tới cái gì.

- Không có, gần đây ta đều đi cùng một dám người, hắn chính là có lòng cũng không có sức.

Trịnh Dịch hận đến ngứa cả răng.

Nhớ lúc ấy chuyện hắn ta bị Trần Thư ném tui phân, lại làm hắn ta vô duyên vô cớ tổn thất bốn vạn đồng ở chợ đen.

- Ca, ngươi là Ngự Thú Sư cấp sáu, chuẩn bị lúc nào cho tên tiểu tử kia một bài học.

Trịnh Dịch nói.

- Tiểu tử kia không đơn giản như vậy, Ngô Ly bị hắn đánh thành bị thương nặng.

Trịnh Năm sờ sờ cằm, trong mắt có suy tư.

- Không phải Ngô Ly là Ngự Thú sư cấp bốn sao?

Trịnh Dịch kinh hô một tiếng.

Tuy rằng khế ước linh của Ngô Ly tiềm xét bình lực cấp bậc cũng là cấp F, nhưng khế ước linh cấp bốn đối phó với một người bình thường hoàn toàn dễ như trở bàn tay.

- Thằng nhãi con Trần Thư kia không phải Ngự Thú Sư cấp một, ít nhất là Ngự Thú sư cấp ba, vẫn luôn che dấu thực lực.

Trịnh Nam giải thích nói.

- Mẹ nó, đúng là ti tiện.

Trịnh Dịch nghĩ thầm, đối phương có thể đánh bại Ngô Ly, chứng minh cũng rất có thể đánh bại hắn ta.

Thân là lớp trưởng lớp ngự thú ba, vật mà không đối phó được người đứng chót của lớp ngự thú năm?

- Nếu phải ra tay, sẽ dồn sức cho hắn một lần.

Vẻ mặt Trịnh Nam tàn nhẫn, tuy rằng là một học sinh vừa mới tốt nghiệp, nhưng sự khoan dung của hắn ta cực nhỏ, không chấp nhận được người khác trêu chọc hắn.

- Vật nhỏ rất ác độc đó.

Trần Thư phía sau không khỏi nghĩ đến, nghe lọt toàn bộ đối thoại của hai người.

- Ca, ta đi nhà vệ sinh.

Bỗng nhiên Trịnh Dịch đứng dậy, đi về hướng nhà vệ sinh.

Cơ hội trời cho rồi!

Trần Thư ở hàng sau yên lặng đứng dậy, đi theo phía sau Trịnh Dịch.

Túi sách của hắn không đóng chặt hoàn toàn, lộ ra một gói màu lam to, mặt trên mơ hồ lộ ra chữ “nước tiểu”.

Trịnh Nam ngồi tại chỗ, dư quang nhìn qua, thấy bóng dáng Trần Thư, cảm giác có vài phần quen thuộc, nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai.

- Ta thích nước tiểu, tâm tình rất tốt…

Trịnh Dịch đi tới nhà vệ sinh, một bên hừ nhẹ, một bên rung đùi đắc ý.

Đang lúc hắn thoải mái để nước, dư quang đột nhiên nhìn thoáng qua, thấy một thân ảnh.

Thân thể hắn ta đột nhiên chấn động, cũng không cẩn thận làm nước tiểu vung tới trên tay.

Nhưng hắn ta đã không kịp quản những thứ này, ác mộng dưới đáy lòng giờ phút này nháy mắt bị gợi lên.

Một cái túi phân lần nữa bao đầu hắn ta lại, nghênh đón một trận đánh đấm.

- Mẹ nó, Trần Thư!

Trịnh Dịch hốt hoảng đong đưa thân thể, một tránh khỏi cái túi tội ác này, nhưng không làm nên chuyện gì.

Thân thể Trần Thư cường tráng hơn so với hắn ta rất nhiều, hoàn toàn là lực lượng áp chế.

Hắn chuẩn bị mạnh mẽ kéo Trịnh Dịch tới gian phòng nhà vệ sinh đánh tơi bời một chút.

Đúng lúc này, một cái khô lâu bỗng nhiên xuất hiện, trong tay cầm một cốt đao sắc bén, hai luồn ma trơi màu xanh lá cực kỳ tà dị.

Tuy Trịnh Dịch bị chế phục, nhưng vẫn có thể gọi khế ước linh ra như cũ.

- Chém hắn cho ta!

Trịnh Dịch chỉ huy Khô Lâu binh.

Ầm!

Đúng lúc này, tầm nhìn mơ hồ của Trịnh Dịch chỉ thấy mặt đất rung động một chút, ngay sau đó Khô Lâu bình liền không có động tĩnh.

- Òm ọp…

Slime màu vàng hóa thân thành quái vật khổng lồ ba mét, dùng bờ mông bắt gắt gao ngăn chặn Khô lâu binh gầy yếu.

Chương 49: Đại sư lừa gạt online (1)

Cót két!

Dưới thân truyền đến âm thanh xương cốt bị đè gãy, Slime cũng là một mặt mờ mịt, thậm chí buồn ngủ.

- Khế ước linh của ta bị thương?

Trịnh Dịch đột nhiên cả kinh, cái này mẹ nó cũng quá nhanh rồi, bị giết trong một giây?

Hắn ta bất chấp lo lắng nhìn Khô Lâu binh, bản thân đã bị kéo vào gian phòng nhà vệ sinh.

- Cứu mạng! Cứu mạng!

- Kêu đi, kêu đi, ngươi gọi rách cổ họng cũng vô dụng.

Vẻ mặt Trần Thư cười bỉ ổi, hiển nhiên là một dáng của nhân vật phản diện.

- Rách cổ họng…

Không biết đầu Trịnh Dịch hỗn loạn hay là mắc bệnh, vật mà thật sự bắt đầu la rách cổ họng.

Ầm!

Một quyền của Trần Thư nháy mắt khiến hắn ta câm miệng.

- Ừm? Ngươi có phải cảm giác bản thân rất hài hước hay không?

Trịnh Dịch không ngừng kêu thảm, giờ phút này trong lòng hắn ta đã tràn ngập tuyệt vọng, sao bản thân lại chọc phải tên ôn thần này vậy chứ?

- Trịnh Nam cũng dám gọi Ngự Thú Sư trong xã hội đến đối phó ta, Trần thúc của ngươi đây không cho ngươi chút tàn nhẫn là ngươi liền không biết tại sao hoa lại nổi tiếng như vậy rồi.

Trần thúc không lưu tay một chút nào, rất nhanh đã đánh cho mặt của Trịnh Dịch đều sưng cả lên.

Mấy phút sau, Trần Thư phủi phủi tay rồi tiêu sái đứng dậy.

Về phần Trịnh Dịch thì không hề có động tĩnh gì, thỉnh thoảng lại run rẩy một thoáng, thoạt nhìn giống như bị thương nặng

lắm.

Nhưng mà Trần Thư là ai? Làm sao có thể xuất hiện tình huống dùng sức quá mạnh được chứ? Tuy rằng nhìn qua thì trông tình hình của Trịnh Dịch cực kỳ nghiêm trọng nhưng rất nhanh sẽ có thể khôi phục lại, chẳng qua là sẽ thống khổ vài ngày mà thôi.

Trần Thư phủi tay rồi mở cửa phòng ra, tiêu sái đi ra khỏi nhà vệ sinh.

- Trần Thư! Quả nhiên là ngươi!

Trịnh Nam lo lắng chạy tới.

- Ồ, đây không phải là Tiểu Nam sao? Chỉ mấy ngày không gặp thôi mà đã lôi kéo như vậy rồi à?

- …

Trịnh Nam lập tức bị nghẹn lại, ngươi mẹ nó mới kéo đấy.

- Bớt nói nhảm đi, em trai của ta đâu?

Ánh mắt Trịnh Nam không tốt lắm, trong lòng đã có dự cảm xấu.

- Em trai ngươi sao? Là Trịnh Dịch à, hình như ta thấy hắn ta đi vào nhà vệ sinh nữ đấy.

Sắc mặt Trần Thư bình tĩnh, trợn tròn hai mắt đều có thể nói dối.

- Hừ! Ngăn hắn lại!

Trịnh Nam không phải tới một mình, hắn ta cố ý mang theo tận năm người. Dù sao thì hắn ta cũng sợ bị Trần Thư đánh.

Năm người còn lại hùng hổ vây Trần Thư lại, Trịnh Nam thì tiến vào trong nhà vệ sinh.

Liếc tới liếc lui, hắn ta không thấy bóng dáng em trai của mình đâu cả.

Ma xui quỷ khiến làm sao Trịnh Nam lại nghĩ đến lời Trần Thư nói vừa nãy.

Chẳng lẽ em trai hắn ta thật sự vào nhà vệ sinh nữ rồi ư?

Đột nhiên, hai mắt của hắn ta liếc qua, phòng vệ sinh cuối cùng lộ ra một cái túi, bên trên viết một chữ "Nước tiểu" mờ mờ.

…

Lúc này Trần Thư lại đang kích hoạt lựa chọn.

【 Phương án một: Mạnh mẽ ra tay rồi lớn tiếng hô: "Ta mẹ nó muốn đánh mười tên!" Phần thưởng hoàn thành: Sức mạnh của Golden Slime tăng thêm 5% 】

【 Phương án hai: Sử dụng da rắn để di chuyển, trong miệng liên tục lẩm bẩm: "Đao quỷ vừa mở, không nhìn thấy, hóp bụng hóp bụng." Phần thưởng hoàn thành: Tốc độ của Golden Slime tăng thêm 5% 】

【 Phương án ba: Lớn tiếng kêu cứu, cầu xin giúp đỡ! Phần thưởng hoàn thành: Thuấn Di Dược Tề. 】

【 Phương án bốn: Nói chuyện thân thiện với năm người, cố gắng biến thù thành bạn. Phần thưởng hoàn thành: Cấp bậc Ngự Thú cộng một. 】

Trần Thư có chút suy tư, mặc dù ba phương án đầu tiên cũng không tệ, nhưng cái thứ tư lại là cái mà hắn cần nhất.

Chỉ cần trở thành Ngự Thú Sư cấp năm là hắn có thể lập tức vào được lớp đặc huấn của khối mười hai.

Tuy rằng hắn cũng không dùng tới phần lớn tài nguyên trong lớp Ngự Thú, nhưng hắn có thể bán chúng đi để đổi lấy các loại Dược Tề.

- Người huynh đệ, đã lâu không gặp, lần này ngươi có thể thi đậu vào trường đại học lý tưởng không?

Trên mặt Trần Thư có ý cười hiền lành, hắn khoác tay lên vai người nọ rồi bắt chuyện như không có gì xảy ra.

- Ngươi biết ta à?

Vương Dư một mặt mờ mịt, bốn người còn lại cũng cùng có phản ứng ngớ ra.

Trần Thư thoáng cái đã chỉnh cho năm người.

- Ta là Trần Thư đó, quên rồi à?

Trần Thư nhướng mày, nhìn qua trông có vẻ mất hứng.

Vương Dư lắc đầu, vẫn là một bộ dáng đầu óc chập mạch.

- Trí nhớ kém thật đấy!

Trần Thư lắc đầu, mở miệng lừa gạt nói.

- Thật ra, quan hệ giữa ta và Trịnh Nam không tệ. Ngươi nhìn xem, hắn trông thì rất hung dữ với ta, nhưng thật ra đều là bạn bè từ nhỏ đến lớn cả đấy.

- Vậy mà ngươi còn đánh đệ đệ của hắn?

Vương Dư luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

- Đều là đùa giỡn cả thôi, với lại Trịnh Dịch cũng là tiểu đệ của ta, nếu thật sự có mâu thuẫn thì ta đã sớm chạy rồi, làm sao có thể bình tĩnh như vậy được chứ?

Trần Thư nói dăm ba câu, lừa gạt cả năm người đến mơ mơ màng màng.

…

Sau năm phút, Trịnh Nam đỡ Trịnh Dịch đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Chỉ thấy mặt mũi Trịnh Dịch bầm dập, khóe miệng đều có chút vết máu, lộ ra một vẻ cực kỳ chật vật.

- Trần Thư, con mẹ nhà ngươi…

Chương 50: Đại sư lừa gạt online (2)

Trịnh Nam nghiến răng nghiến lợi, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn lên thì lời nói trong miệng lập tức nuốt trở lại.

Năm người bạn tốt của hắn ta thế mà lại đang trò chuyện vô cùng vui vẻ với Trần Thư, bọn họ kề vai sát cánh, chỉ thiếu điều kết nghĩa ngay tại chỗ luôn.

Má nó, mới có vài phút thôi mà năm tên này đã đầu hàng địch rồi à?

Mà cũng không trách trí thông minh của năm người bọn họ rớt dây được, mấu chốt chính là chuyện Trần Thư kể cứ như thật vậy.

Trần Thư bịa ra các loại chuyện mà hai anh em Trịnh Dịch trải qua, nói đến mức tình cảm cũng dạt dào, tìm không ra một chút sơ hở nào.

Chỉ bàn đến bản lĩnh nói nhảm này thôi là hắn cũng đã vượt qua vô số người rồi.

Quan trọng hơn hết là biểu tình của con hàng này lại cực kỳ tự nhiên, thật sự khó mà phân biệt được là thật hay giả.

- Vương Dư, mấy người các ngươi đang làm gì thế hả?

Trịnh Nam tức giận mở miệng nói.

- Nam ca, đừng náo loạn nữa, Trần Thư đều nói với chúng ta cả rồi.

Vương Dư mở miệng cười nói.

- Nói con mẹ ngươi, chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Trịnh Nam tái xanh.

- Trịnh Nam, cần gì phải mắng người như vậy chứ?

Một người khác nhíu mày, nói.

- A Nam toàn như vậy ấy mà, dễ dàng nhập vai lắm, chúng ta đều phải hiểu cho hắn.

Trần Thư hòa giải, một kiểu hòa thuận với mọi chuyện.

- Đều lùi một bước đi Trịnh Nam, ngươi cũng đừng so đo với huynh đệ tốt nữa.

Trịnh Nam chỉ cảm thấy đầu óc của mình thật không đủ dùng, đây rốt cuộc là tình huống gì thế nào?

- Được rồi Trịnh Dịch, ngươi cũng đừng giả vờ nữa, thú vị lắm à?

Trần Thư mở miệng nói.

Bây giờ Trịnh Dịch chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một ngụm máu bực tức.

Ta mẹ nó bị đánh một trận khổ sở, làm sao mà bây giờ lại trở thành giả vờ giả vịt rồi?

- Được rồi, chỉ là đùa giỡn một trận mà thôi, các huynh đệ tản đi, tản đi nào.

Trần Thư hô lớn, năm người còn lại đều lắc đầu rời đi. Chỉ còn lại có hai huynh đệ nhà họ Trịnh với vẻ mặt mờ mịt.

- Trần Thư, con mẹ nó ngươi đứng lại cho ta!

Trịnh Nam hung hăng đi lên phía trước, trong mắt tràn đầy lửa giận.

- Mấy ca, các ngươi đi trước đi, A Nam vẫn chưa thoát vai được đấy mà, để ta giúp hắn một chút.

Trần Thư ra hiệu để năm người kia đi trước, vừa quay đầu đã lập tức bịt miệng Trịnh Nam lại rồi cưỡng ép lôi hắn ta vào nhà vệ sinh.

- Hình như có gì đó là lạ.

Vương Dư giờ mới phản ứng lại, nhìn thấy dáng vẻ đang không ngừng giãy dụa của Trịnh Nam.

- Đi nhà vệ sinh!

Một người vội mở miệng nói, đầu não cuối cùng cũng đã thanh tỉnh lại. Cả năm người một đường chạy về phía nhà vệ sinh.

- Dừng tay!

Bọn hắn vừa tiến vào là lập tức trông thấy Trần Thư đang hành hung Trịnh Nam.

Tuy là Trịnh Dịch cũng đang ở một bên nhưng cả hai người gộp lại cũng không phải là đối thủ của Trần Thư.

- Mấy ca, sao lại quay lại rồi? Chúng ta đều đang đùa giỡn ấy mà.

Trần Thư vẫn giữ nguyên gương mặt bình tĩnh.

- Má nó!

Lửa giận trong lồng ngực Trịnh Nam bây giờ đều đang muốn xông hẳn lên đầu, cả người cũng muốn bốc khói.

- Thằng nhóc, ngươi dám lừa ta?

Đầu óc Vương Dư lúc này vô cùng thanh tỉnh, mà mặt của Trịnh Nam bây giờ cũng đã bị đánh cho sưng lên.

- Đừng đừng, mọi người đều là người văn minh, các ngươi mà động thủ là ta lập tức la lên đấy.

- Lên, ngươi mẹ nó muốn đánh lắm đúng không?

Năm người xông tới, vén tay áo lên muốn đánh nhau.

- Chờ một chút!

Bỗng nhiên Trịnh Nam mở miệng ngăn cản bọn họ.

Hắn ta đã từng lĩnh giáo qua giọng của Trần Thư, tên này chỉ rống lên một tiếng ở cổng trường thôi mà đã lập tức dẫn cả chủ nhiệm lớp tới.

- Trần Thư, ngươi cũng là Ngự Thú Sư, nếu ngươi thật sự có gan thì quyết đầu cùng với ta ở Ngự Thú Quán đi!

Trịnh Nam bình tĩnh trở lại, không ngừng suy tư trong đầu.

Hiện tại, kỳ thi cuối kỳ cũng sắp đến rồi, chỉ cần có thể đánh Khế Ước Linh của đối phương trọng thương, khiến cho khoa Ngự Thú của hắn được không điểm thì đây mới tính là trả thù.

Trần Thư che giấu sâu như vậy, chắc chắn mục đích của hắn chính là muốn tiến vào lớp đặc huấn. Nếu đã như vậy thì hắn ta sẽ tự tay phá đi ý nghĩ này của đối phương.

Lúc này, vẻ mặt Trần Thư cũng hoảng hốt, trước mắt hắn lại xuất hiện bảng lựa chọn một lần nữa.

Trước mắt của Trần Thư lại xuất hiện lựa chọn một lần nữa.

【 Phương án một: Cầu xin tha thứ ngay tại chỗ, cầu xin Trịnh Nam thả mình đi. Phần thưởng hoàn thành: Thu được danh hiệu “Kẻ hèn mọn cầu xin thứ”, hiệu quả mang lại: Trong quá trình bị đánh có thể khiến cho đối phương mềm lòng. 】

【 Phương án hai: Thẳng thừng từ chối, đồng thời chạy ra khỏi nhà vệ sinh. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực trung

lượng. 】

【 Phương án ba: Gật đầu đồng ý và sau đó thắng được trận chiến Khế Ước Linh. Phần thưởng hoàn thành: Golden Slime lĩnh ngộ được thiên phú "Hậu Giáp". 】

Sắc mặt Trần Thư khẽ sửng sốt, trực tiếp gật đầu đồng ý yêu cầu của Trịnh Nam.

Xong đợt lựa chọn vừa rồi, hắn đã trở thành Ngự Thú Sư cấp năm, đối chiến với Trịnh Nam cấp sáu hẳn là không có khả năng không thắng được.

Chương 51: Slime bùng nổ kỹ năng diễn xuất

- Có điều, ta yêu cầu tìm một người làm chứng, ta nghi ngờ nhân phẩm của các ngươi lắm.

Trần Thư thẳng thắn:

- Lỡ như ngươi thua rồi toàn bộ đám người các ngươi cùng nhau tiến lên thì ta biết đi đâu nói lí lẽ bây giờ?

- Ngươi còn không biết xấu hổ mà nghi ngờ nhân phẩm của người khác nữa à?

Đám người nhao nhao bĩu môi, tên này thế mà lại bắt đầu nói đến nhân phẩm, thật sự là làm trò cười cho thiên hạ.

- Nếu ngươi thừa cơ chạy trốn thì làm sao?

Trịnh Nam thật vất vả mới chặn được Trần Thư lại ở trong nhà vệ sinh nên tất nhiên sẽ không tuỳ tiện thả hắn.

- Trần Thư ta một đời làm việc quang minh lỗi lạc mà lại là người như vậy hả?

Vẻ mặt Trần Thư oán giận.

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Trịnh Nam cười lạnh hỏi ngược lại.

Được rồi, Trần Thư thừa nhận, nếu như hệ thống không đưa ra lựa chọn thì hắn thật sự sẽ thừa cơ chạy trốn.

Nhưng bây giờ có thiên phú đưa tới tận cửa, tất nhiên hắn không thể từ chối không nhận rồi.

Hình thể của Slime to lớn, phương thức chiến đấu hoàn toàn là dựa vào cơ thể to lù của mình, một thiên phú phòng ngự tất nhiên cực kỳ phù hợp với nó.

- Vậy ta gọi điện thoại kêu người làm chứng tới, chuyện này có thể chứ?.

- Cái này thì được.

Trịnh Nam mở miệng nói.

Trần Thư lấy điện thoại di động ra rồi trực tiếp gọi điện thoại siêu tín.

- Ê Tiểu Vũ, đến Ngự Thú Quán một chuyến đi, có chút việc.

Trong số những người mà hắn quen biết thì Trương Đại Lực chỉ là người bình thường, mà mạnh nhất lớp ngự thú năm cũng chỉ là Hạ Băng nên khó mà thắng trận được.

Cho dù là thắng hay thua, nhất định là đám người này sẽ nhân cơ hội mà tẩn hắn một trận.

Hứa Tiểu Vũ là Ngự Thú Sư cấp bảy, dẫn nàng ta đi tất nhiên là sẽ dễ dàng hơn.

- Đi thôi, đi đến Ngự Thú Quán chờ trước đã.

Trần Thư thong dong bình tĩnh đi ra bên ngoài.

Trong đại sảnh, hiệu trưởng vẫn đang dùng giọng điệu mạnh mẽ hùng hồn mà phát biểu, học sinh ở phía dưới buồn ngủ vô cùng.

Tám người lén lút chạy ra, đi về phía Ngự Thú Quán..

…

- Trần Thư!

Hứa Tiểu Vũ đã sớm chờ ở trong Ngự Thú Quán.

Trần Thư và Trương Đại Lực là ân nhân cứu mạng của nàng ta, chỉ cần là chuyện liên quan đến hai người thì nàng ta đều coi trọng.

Lúc trước, rõ ràng là tội phạm truy nã kia có mang theo sát tâm, đáng tiếc là hiện giờ công ty Dược Dịch 666 đều không thể điều tra ra chủ mưu đứng phía sau được.

- Tiểu Vũ.

Trần Thư cười chào đón.

- Là Hứa Tiểu Vũ đứng nhất lớp ư?

Đám người Trịnh Nam giật mình, chỉ cần là học bá có khả năng thi đậu Hoa Hạ học phủ thì các lớp còn còn lại ai ai cũng đều có thể biết đến danh tiếng của Hứa Tiểu Vũ.

Trông thấy bộ dáng quen biết của hai người họ, trên mặt đám người bắt đầu có chút do dự.

Bất kể là về thực lực bản thân hay là bối cảnh gia đình thì Hứa Tiểu Vũ đều đủ để có thể khiến người ta cảm thấy kiêng kị.

- Nam ca, hay là mình bỏ qua đi?

Vương Dư thấp giọng mở miệng nói.

Bọn họ cũng biết tâm tư của Trịnh Nam là muốn làm trọng thương Khế Ước Linh của Trần Thư.

Nhưng bây giờ có Hứa Tiểu Vũ trấn trận, điều này dường như là có chút không thể nào, bọn họ cũng thật sự không thể đối phó với Hỏa Diễm Điểu cấp A được.

Trịnh Nam trầm mặc không nói nhưng trong mắt vẫn có hận ý, cuối cùng hắn ta kiên định lắc đầu.

Bối cảnh gia đình của Hứa Tiểu Vũ rất lớn, nhưng Trịnh gia cũng không kém hơn là bao, huống chi gia đình Trần Thư chỉ là một gia đình bình thường nên tuyệt đối không có khả năng dính líu quá lớn đến Hứa Tiểu Vũ.

- Bắt đầu đi.

Trịnh Nam đi ra, mở miệng nói.

Cùng lúc đó, trong lòng của hắn ta khẽ động, triệu hồi ra Khế Ước Linh của bản thân.

Một con ưng lớn có lông vũ màu xanh bỗng nhiên xuất hiện, thân của nó dài khoảng chừng nửa thước, vẻ mặt hung mãnh,

không ngừng kêu lên từng trận ầm ĩ.

- Thanh Vũ Ưng à?

Hứa Tiểu Vũ ở một bên thấy vậy thì nhướng mày.

Không ngờ người đối chiến với Trần Thư thế mà lại là Ngự Thú Sư cấp sáu, lại còn là một Khế Ước Linh có khả năng bay lượn.

Trần Thư cũng không nghĩ tới, Khế Ước Linh của Trịnh Dịch là Khô Lâu thuộc vong linh hệ nhưng của Trịnh Nam lại là Thanh Vũ Ưng.

Hai người thật sự là huynh đệ ruột đấy à?

- Để ta xem thực lực của ngươi!

Trịnh Nam mở miệng nói, trong mắt tràn ngập tự tin.

Khế Ước Linh có năng lực bay lượn chính là ưu thế trời sinh, nhất là đối với Ngự Thú Sư cấp thấp.

Trần Thư không cam lòng yếu thế, triệu hồi ra Khế Ước Linh.

Chỉ thấy một cục béo phệ to lớn giáng xuống từ trên trời, thừa dịp Thanh Vũ Ưng chưa kịp chuẩn bị mà áp về phía đối phương.

- Mẹ nó, vậy mà còn chơi đánh lén!

Trong lòng Trịnh Nam cả kinh, vội vã lệnh cho Thanh Vũ Ưng tránh đi.

Tốc độ của Thanh Vũ Ưng cũng không kém, cánh chim rung động một trận, lập tức tránh được cục "Béo phệ" này.

Golden Slime vững vàng đáp xuống đất nhưng lại không có thêm bất kỳ động tác nào.

- Khò… Khò…

Slime nhắm nghiền hai mắt, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, thế nhưng vẫn còn đang ngủ.

Mọi người:

- …

Đúng là Khế Ước Linh của Trần Thư, hai bên thật sự là tuyệt phối, đều không đi theo con đường bình thường.

Chương 52: Tiểu Nam yên tâm bay, xe lăn tự mình đẩy (1)

Trần Thư lẩm nhẩm trong lòng, Golden Slime từ từ tỉnh lại, nhưng nó vẫn còn cảm thấy buồn ngủ, thậm chí còn ngáp lấy một cái.

- Đây thật sự là Khế Ước Linh hệ chiến đấu đấy à?

Mấy người đứng ngoài sân không khỏi nghĩ thầm.

- Òm ọp, òm ọp!

Golden Slime không ngừng nhảy nhót, nhưng bởi vì nó quá nặng nên lực bật cũng không được bao nhiêu, chỉ có thể khiêu khích Thanh Vũ Ưng, hiệu quả trông rất hài hước.

Trần Thư thở dài, không ngờ đánh lén thế mà lại thất bại rồi.

Trịnh Nam lệnh cho Thanh Vũ Ưng phát động công kích, chỉ thấy Thanh Vũ Ưng vung hai cánh lên, móng vuốt sắc bén nhào tới.

Phòng ngự của Slime bị phá vỡ trong nháy mắt, chảy ra dịch nhờn không màu tinh khiết, đó chính là máu của nó.

- Òm ọp! Òm ọp!

Slime bị đau nên kêu lên, hai mắt nó trừng lớn, vẻ mặt ủy khuất vô cùng.

Vẻ mặt Thanh Vũ Ưng hung ác, một lần nữa tung đòn công kích tới.

Mặc dù không có kỹ năng đặc thù nhưng tố chất thân thể của nó cũng đủ để có thể nghiền ép Slime.

Đây chính là lợi thế của xếp hạng tiềm năng.

Nói như vậy, Khế Ước Linh được xếp hạng cấp bậc càng cao thì sức chiến đấu sẽ càng mạnh hơn.

Trần Thư nhíu mày, Golden Slime đối đầu với Khế Ước Linh Phi Hành hệ là hoàn toàn rơi vào thế yếu, nếu như muốn thắng thì nhất định phải sử dụng chiêu độc mới được.

Trong lòng của hắn khẽ động, ra một mệnh lệnh mới cho Slime.

Ngay sau đó, Slime bắt đầu cồng kềnh di chuyển.

Nhưng tốc độ của Thanh Vũ Ưng quá nhanh, Slime hoàn toàn bị nó nghiền ép, móng vuốt sắc bén của đối phương không ngừng đánh tới.

Máu của Slime đã chảy đầy đất, thân thể nó vốn đã chậm chạp khó nhúc nhích, bây giờ đã lâm vào trạng thái trọng thương.

Sắc mặt Trần Thư khó coi, hai tay hắn nắm chặt thành quyền, cuối cùng chủ động mở miệng nói.

- Không cần đánh nữa, các ngươi không cần đánh nữa, ta nhận thua!

Trên mặt của Trịnh Nam lộ ra nụ cười hả giận, hắn ta nói thầm một tiếng "Ngu ngốc" rồi lệnh cho Thanh Vũ Ưng phát động một đòn cuối cùng.

Thanh Vũ Ưng kêu lên một tiếng rồi vỗ cánh bay tới, thậm chí bên trên móng vuốt sắc bén còn lóe lên ánh sáng.

- Trần Thư, ngươi thu Khế Ước Linh về đi, nhận thua không có ích lợi gì đâu.

Hứa Tiểu Vũ hoảng sợ nói.

Chỉ khi Khế Ước Linh bị thu hồi hoặc là rời khỏi sàn đấu thì mới được tính là nhận thua.

- Đã muộn rồi!

Trịnh Nam cười một tiếng, Thanh Vũ Ưng đã tới gần Slime, dồn hết sức mạnh thi triển đòn tấn công.

Nhưng trong cái chớp mắt tiếp theo, khóe miệng Trần Thư bỗng xuất hiện một nụ cười gian xảo.

Đột nhiên thân thể của Slime nhảy lên thật cao, độ cao khoảng chừng năm mét, hệt như một tên béo vô cùng linh hoạt, trực

tiếp vượt qua Thanh Vũ Ưng.

Làm gì còn có chút bộ dáng trọng thương nào đâu?

Loại kỹ năng diễn xuất này hoàn toàn có thể cầm lấy một giải ảnh đế của giới Slime đấy chứ.

Nếu dựa vào cân nặng và lực nhảy của Slime, tuyệt đối không thể nào nhảy cao được như vậy.

Đây là hiệu quả của chiêu thức “Bạo Lực Tọa Sát”.

Cùng lúc đó, Slime đã sử dụng kỹ năng hóa cự đạ i , quả bóng tròn màu vàng lớn đến bốn thước rơi mạnh xuống.

Toàn bộ diễn biến đều xảy ra trong chốc lát, nhanh đến nỗi những người còn lại không kịp phản ứng.

Đôi mắt Thanh Vũ Ưng co rụt lại, muốn vỗ cánh bay đi, nhưng đã muộn rồi.

Bùm!

Những người bên ngoài chỉ cảm thấy mặt đất rung chuyển.

Khốn kiếp! Ngươi dám đánh lén ta!

Sắc mặt của Trịnh Nam khó coi vô cùng, chỉ thấy thân hình Golden Slime phình to, ép chặt Thanh Vũ Ưng.

Tuy Thanh Vũ Ưng nhanh nhẹn, có ưu thế về bay lượn, nhưng bây giờ bị chèn ép, quả thật không có cách nào thoát ra.

Ép chết con vật súc sinh này cho ta!

Trần Thư miệng cười nham hiểm.

Òm ọp!

Tuy rằng Golden Slime tính khí tốt, nhưng trước đó bị đánh đau nên tất nhiên sẽ tức giận.

Chỉ thấy cái mông to của nó ngọ nguậy liên tục.

Thanh Vũ Ưng đau khổ phát ra tiếng hí, thậm chí có thể cảm nhận được lục phủ ngũ tạng vỡ hết.

Một khi bị Thanh Vũ Ưng ngồi lên, cứ như gặp phải ác mộng.

Sao lại như vậy! Một Slime cấp F không thể có hai kỹ năng chủ động được!

Trịnh Nam nắm chặt hai tay thành quyền, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Thanh Vũ Ưng bị trọng thương, máu tươi chảy khắp nơi.

Tình huống nghịch chuyển quá nhanh rồi, những người khác chỉ có thể mắt chữ A miệng chữ O.

Slime này thật thâm hiểm!

Vương Dư nhỏ nhẹ cất tiếng, mọi người đều nghĩ rằng Slime đã bị trọng thương, nhưng bây giờ lại mạnh như hổ báo, làm gì có dáng vẻ bị thương suy yếu.

Tuy là Khế Ước Linh cấp F nhưng Slime có một ưu điểm không thể coi thường, đó chính là sức sống của bọn chúng vô cùng mạnh mẽ.

Vì Thanh Vũ Ưng quá mạnh, làm cho mọi người đều quên đi sức sống mãnh liệt của nó.

Không thể không thừa nhận, có chủ nhân như thế nào, thì có Khế Ước Linh cũng như thế ấy…

Ta thua rồi…

Trịnh Nam gương mặt khốn khổ, hắn ta bất lực cất tiếng.

Nhìn thấy hắn ta muốn thu hồi lại Thanh Vũ Ưng, Golden Slime tự động bật dậy, không còn chèn ép Thanh Vũ Ưng nữa.

Hả?

Mắt của Trịnh Nam chớp một cái, không ngờ đối phương lại tự động từ bỏ ưu thế.

Chỉ cần Thanh Vũ Ưng có phòng bị, ngay cả khi Slime sử dụng kỹ năng cũng không thể lần nữa ngồi đè lên nó.

Chương 53: Tiểu Nam yên tâm bay, xe lăn tự mình đẩy (2)

Thanh Vũ Ưng cử động nhẹ đôi cánh, vẫn cảm thấy đầu chảy máu, mơ mơ màng màng.

Trần Thư, đừng để cho nó bay lên!

Hứa Tiểu Vũ nhắc nhở.

Nhưng ngay sau đó, Trần Thư đã động suy nghĩ.

Chỉ thấy Golden Slime trợn trừng mắt, run nhẹ thân người rồi lao lên như một mũi tên.

Bất ngờ phát động kỹ năng "Trùng Phong"!

Thanh Vũ Ưng khó khăn lắm mới bay được nửa mét đã cảm thấy kinh ngạc, mắt chỉ thấy một mảng màu vàng phóng tới.

Ngay sau đó, thân thể của nó bay ra ngoài.

Đối mặt với Khế Ước Linh, Trần Thư tuyệt đối không nương tay chút nào, thậm chí đụng chết nó cũng không sao.

Thân hình của Thanh Vũ Ưng thật trùng hợp lại bay về phía Trịnh Nam.

Bụp!

Chủ nhân và Khế Ước Linh cùng lúc bay mấy mét trên không trung, sau cùng mới ầm ầm rơi xuống.

Tiểu Nam yên tâm bay, xe lăn tự mình đẩy!

Khụ… khụ…

Ngực của Trịnh Nam vô cùng đau, không ngừng ho thành tiếng.

Ngươi thua rồi.

Ba kỹ năng, tại sao ngươi lại có ba kỹ năng, không thể nào!

Trịnh Nam nắm chặt bàn tay, tuy rằng toàn thân đau đớn, nhưng cũng không thể che đậy sự kinh ngạc của hắn ta.

Một Slime cấp F lại có ít nhất ba kỹ năng chiến đấu, quả thật là chuyện trăm năm có một, chuyện nực cười trong thiên hạ!

Nhưng sự thật lại là như vậy.

Hứa Tiểu Vũ dùng tay che miệng, cũng tỏ ra kinh ngạc như vậy.

Phải biết rằng, ngay có Hỏa Diễm Điểu cấp A của nàng ta cũng chỉ có hai kỹ năng chiến đấu.

Bởi vì nó là tia chớp màu Nam Giang Nhị Trung vàng!

Mọi người:

- ?

Trần Thư đã thu Slime vào trong Ngự Thú Không Gian, và cùng với Hứa Tiểu Vũ rời đi.

Ca, ca không sao chứ.

Trịnh Dịch đột nhiên chạy đến, ánh mắt đầy vẻ lo âu.

Khụ… khụ…, ta không sao, sau này ta sẽ không ở lại Nam Giang Nhị Trung nữa, đừng động đến Trần Thư.

Trịnh Nam sắc mặt nhợt nhạt, không ngừng ho, nhưng mặt vẫn nghiêm nghị, khuyên nhủ đệ đệ của mình.

Trần Thư tuy đơn thân độc mã, nhưng thực lực rất mạnh, cộng thêm việc giỏi che giấu, thật sự không phải là người mà huynh đệ Trịnh gia có thể đối phó.

Nhiều lần như vậy nhưng họ không có lần nào chiếm được lợi.

Ta biết rồi.

Trịnh Dịch thở một hơi dài, ánh mắt lụn bại, đã từ bỏ việc gây chuyện với Trần Thư.

…

Trần Thư, Khế Ước Linh của ngươi thật sự là cấp F sao, có cảm giác còn lợi hại hơn Hỏa Diễm Điểu của ta.

Hứa Tiểu Vũ như đứa trẻ hiếu kỳ, không ngừng truy hỏi.

Đương nhiên không phải.

Trần Thư vẻ mặt thần bí:

Thật ra Khế Ước Linh của ta thuộc cấp SSS, “Đại Tiện Vô Địch Vũ Trụ”.

Hứa Tiểu Vũ nghi hoặc hỏi:

Làm gì có Khế Ước Linh nào tên như vậy, trừ khi ngươi cho ta xem thông tin của Khế Ước Linh.

Ta muốn khiêm tốn một chút.

Trần Thư nói một cách nghiêm túc.

Hứ!

Hứa Tiểu Vũ lầm bầm không vui, đột nhiên như nghĩ được điều gì đó.

Ngươi đã là Ngự Thú Sư cấp năm rồi, nếu có thể thăng cấp lên một bậc thì rất có thể sẽ được gia nhập lớp đặc huấn.

Ừ, xem vận may vậy.

Trần Thư gật đầu. Dựa vào thực lực hiện tại của hắn, không có gì bất ngờ thì rất có thể được gia nhập vào top 20 của lớp.

Nhưng chỉ còn một tuần nữa, mọi người sẽ tận tâm tận lực để thăng cấp, hắn chưa chắc có thể gia nhập được.

Có thể gia nhập vào lớp đặc huấn lớp 12, mọi việc đều xem vận may, dù không vào được thì hắn cũng có thể đạt được một điểm số thi đại học hoàn hảo.

Thời gian này ngươi tốt nhất nên mua một số Ngự Thú Châu về tu luyện, nếu có thể luyện đến Ngự Thú cấp 6 thì nhất định có thể gia nhập.

Hứa Tiểu Vũ nói.

Để xem sao.

Trần Thư ngập ngừng.

Thiên phú Ngự Thú của hắn tầm thường, hiệu suất tu luyện rất thấp, căn bản không có khả năng để cho hắn tu luyện.

Hai người tách ra.

Cuộc chiến kết thúc, Khế Ước Linh của Trần Thư lĩnh ngộ được thiên phú mới “Hậu Giáp”

Hậu Giáp: nâng cao lực phòng thủ của Ngự Thú, khi Khế Ước Linh đang trong trạng thái ngủ say, hiệu suất tăng gấp ba lần.

Quả thật là một kỹ năng phòng ngự không tồi, đối với Golden Slime mà nói tuyệt đối phù hợp.

Trần Thư đến bên ngoài lớp học, đúng lúc có một thầy giáo đang giảng đến phần quan trọng của sinh vật.

Sắp hết học kỳ rồi, tại sao vẫn còn tiết học.

Trần Thư lầm bầm, nhẹ chân nhẹ tay mở cửa sau của lớp học, chuẩn bị đến chỗ ngồi của mình.

Ý? Bạn học, bạn là ai?

Thầy dạy sinh vật đột nhiên quay đầu lại, thấy dáng vẻ thập thò của Trần Thư.

…

Trần Thư đột nhiên trầm mặc.

Ta là nhân vật chính đó được không? Vì sao cảm thấy không cảm giác có tồn tại vậy?

Trần Thư nhanh chóng trả lời:

Thưa thầy, em là học sinh lớp này, trước đó đau bụng, ở nhà vệ sinh liên tục đi ngoài không ngừng nghỉ, tay chân bủn rủn.

- …

Thầy giáo sinh vật vẻ mặt không nói nên lời.

Ngồi xuống đi.

Trần Thư buồn chán ngán ngẩm chờ đến khi tan học, hắn đã nắm vững những kiến thức của trung học từ lâu.

Reng reng!

Tiếng chuông tan học vang lên, Trần Thư là người đầu tiên ra khỏi lớp học, đi đến trước cửa của ban phổ thông.

- Chu Tiểu Bàn!

- Bì ca!

Chu Tiểu Minh mặt phấn khởi chạy ra.

- Ta thấy bộ dạng thê thảm của Trịnh Dịch rồi, hiệu suất làm việc của Bì ca thật là cao.

- Đó là đương nhiên, tối nay đến nhà ngươi một chuyến, ta muốn bàn chuyện làm ăn.

Chương 54: Tổng hợp các trò lừa bịp ở chợ đen (Điển Tàng Bản) (1)

Trần Thư xoa xoa đôi bàn tay.

Hắn lại mở khóa Hình Thể Dược Tề một lần nữa, muốn luyện chế nên đương nhiên cần nguyên vật liệu. Không giống với Đại Lực Dược Thể, số lượng của Hình Thể Dược Tề chỉ có hai đến bốn bình.

Nếu như được luyện chế ở công ty Dược Dịch 666 thì hắn có thể nhận được rất ít lợi nhuận, huống chi lại còn quá cao cấp.

Một học sinh trung học có thể luyện chế thuần thục hai loại dược tề thì đã khiến người khác vô cùng kinh hãi rồi.

- Tối nay?

Vẻ mặt Chu Tiểu Minh giật mình.

- Nhanh như vậy đã muốn gặp ba mẹ ta có phải sớm quá rồi hay không?

- Cái gì?

Khóe miệng Trần Thư giật một cái.

- Ngươi mẹ nó muốn ăn đòn à? Nói chuyện cẩn thận cho ta.

- Không phải… Bì ca, ý của ta là ta còn chưa nói chuyện với ba mẹ.

Chu Tiểu Minh cười nói:

- Hơn nữa tối nay chúng ta có tiết tự học buổi tối.

Trần Thư trực tiếp kéo Chu Tiểu Minh đi về phía cổng trường.

- Không sao cả, ngày mai ta để Trương Đại Lực phụ đạo cho ngươi.

Chu Tiểu Minh:

- …

Để Trương Đại Lực đến dạy hắn? Có thể đừng đùa vậy không? Ta còn chưa muốn trở thành người đứng đầu lớp đếm từ dưới lên đâu!

Hai người đến cửa hàng nhà Chu Tiểu Minh, kết quả là càng dễ dàng hơn so với tưởng tượng của Trần Thư.

Tuy hắn không có giấy chứng nhận Dược Tề Sư nhưng dưới sự tấn công của tiền tài, cha me Chu Tiểu Minh đã đồng ý giữ lại vật liệu dị không gian chỉ định cho hắn, chỉ là giá tiền sẽ cao hơn 10 – 20% so với thị trường.

Cả hai bên đều ăn khớp với nhau, chỉ cần Trần Thư có thể đưa tiền là cửa hàng nhà Chu Tiểu Minh sẽ lập tức bán dược liệu.

Đáng tiếc là, cửa hàng vật liệu nhà Chu Tiểu Minh không bán dược tề nên cũng sẽ không thu mua dược tề của hắn.

Ngày hôm sau, Trần Thư không đi học như mọi khi mà trực tiếp đến công ty Dược Dịch 666.

Bây giờ hắn đã hoàn toàn nắm vững kiến thức ngự thú của trung học nên không cần phải đi xem lại những kiến thức trong sách một lần nữa.

Làm một Ngự Thú Sinh, học tập ở bên ngoài trường cũng là hợp tình hợp lý chứ?

Hắn lặng yên không một tiếng động đi đến khoa Dược Tề của công ty Dược Dịch, những người còn lại đều làm như không thấy hắn.

Công ty không gióng trống khua chiêng tuyên dương hắn nên cuối cùng Trần Thư không có giấy chứng nhận Dược Tề Sư, nếu có người làm lộ ra thì rất có thể sẽ bị sa thải.

- Lâu sư, sao hôm nay ngươi cũng đến đây?

Trợ lý Tiểu Mao kinh ngạc hỏi.

- Ừ, ta tranh thủ thời gian đến một chuyện. Có giữ lại Đại Lực Hoa không?

Trần Thư nói.

- Hiện tại có mười bốn đóa, đều cần mang đến sao?

- Ừ, đều mang đến đây.

Trần Thư gật đầu một cái.

Mặc dù công ty nói rằng mỗi ngày sẽ cung cấp ba đóa Đại Lực Hoa nhưng hắn không đến nên tự nhiên cũng không thể giữ lại tất cả cho hắn, nếu không Đại Lực Dược Tề sẽ hết hàng.

Dược Tề ở công ty Dược Dịch 666 đều được bán cho các cửa hàng lớn, đương nhiên là cung không đủ cầu.

Một ngày trôi qua, Trần Thư đã dùng hết mười bốn đóa Đại Lực Hoa.

Trong đó có sáu đoán Đại Lực Hoa phối thành Đại Lực Dược Tề hạ phẩm, có chừng bảy mươi tám bình.

Dựa theo hợp đồng, một phần Đại Lực Hoa cần phải cung cấp năm bình Đại Lực Dược Tề cho công ty, mười bốn đóa thì sẽ là bảy mươi bình.

Tám đóa Đại Lực Hoa khác thì toàn bộ đều được phối thành Đại Lực Dược Tề trung phẩm, bị Trần Thu thu vào trong hệ thống không gian.

Tốc độ luyện dược điên cuồng như vậy, trợ lý Tiểu Mao đã thấy lạ rồi, lại còn nhập bảy mươi bình Đại Lực Dược Tề vào kho nữa.

Lúc chạng vạng tối, Trần Thư rời khỏi công ty, trực tiếp đến chợ đen.

Hắn cần bán dược tề ra, sau đó đến cửa hàng nhà Chu Tiểu Minh mua dược liệu, luyện chế Hình Thể Dược Tề mới.

Bây giờ trong hệ thống không gian của hắn có năm mươi hai bình Đại Lực Dược Tề trung phẩm.

Trong số đó, mười bốn bình để Golden Slime dùng, cơ thể hắn sẽ một lần nữa có kháng dược tính, không cách nào lại dùng Đại Lực Dược Tề trung phẩm nữa.

Trần Thư đi đến hai bên đường phố ở chợ đen, tìm thấy một vị trí trống, bắt đầu bày thuốc của mình ra.

- Đến đây xem, mau đến đây xem! Đại Lực Dược Tề trung phẩm mới ra lò!

Trần Thư bày một sạp hàng trong chợ đen, bắt đầu lớn tiếng gào lên.

- Tuyệt đối chính phẩm! Hàng giả đền gấp mười!

Tuy giọng nói của hắn vang dội nhưng có rất ít người đến, những người đi qua đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn.

Bà mẹ nó, ta đường đường là một học sinh ba tốt mà lại bị xem như lừa đảo à?

- Tiểu tử, trò lừa gạt này của ngươi quá vụng về rồi.

Ông chủ gian hàng bên cạnh mở miệng nói.

- Đại Lực Dược Tề của ta là thật.

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, bất đắc dĩ giải thích.

- Ngươi giả một đền mười thì ai tin chứ? Đến lúc đó có phải trực tiếp cho người ta mười một bình hay không?

Người nọ tiếp tục nói.

Trần Thư quay đầu lại nhìn về phía người kia, đột nhiên nghĩ tới:

- Không phải ngươi là người bán bùn kia sao?

Lần đầu tiên Trần Thư và Trương Đại Lực đến chợ đen, Trương Đại Lực đã tiêu mười đồng tiền để mua một đống bùn.

Chương 55: Tổng hợp các trò lừa bịp ở chợ đen (Điển Tàng Bản) (2)

- Cái gì mà bùn! Đó là Thổ Long Vương Thú Hạch!

Ông chủ nghiêm túc giải thích.

- Ngươi có muốn học một chút kỹ xảo với ta không?

- Kỹ xảo? Kỹ xảo gì?

- Đương nhiên là kỹ xảo bày sạp ở chợ đen rồi, bảo đảm ngươi một ngày thu được ba ngàn!

Vừa dứt lời, ông chủ lập tức lấy ra một quyển sách cũ, bên trên viết "Tổng hợp các trò lừa bịp ở chợ đen (Điển Tàng Bản)"!

- A cái này…

Khóe miệng Trần Thư có hơi co lại.

Còn có thể quá đáng hơn nữa không!

Lại còn xuất bản cả sách, còn mẹ nó là Điển Tàng Bản?

- Thôi dẹp đi, của ta là chính phẩm, không giống với đám lừa đảo các ngươi.

- Không sai, không sai.

Ông chủ cũng gật đầu một cái.

- Tuy rằng trò lừa gạt của ngươi rách nát nhưng kỹ năng diễn xuất không tệ.

- …

Trần Thư không còn lời gì để nói.

Đột nhiên hắn nghĩ đến điều gì đó, nói:

- Xin hỏi ông chủ xưng hô như thế nào?

- Gọi ta lão Vương là được, mọi người đều gọi như vậy.

- Được. Vương Bát ca, có việc muốn nhờ ngươi giúp một chút!

Trần Thư mở miệng nói.

- Ta là lão Vương, không phải lão Vương Bát…

Ông chủ sạp hàng không nói được gì.

- Được rồi, Vương Bát ca.

Trần Thư gật đầu, đột nhiên thấp giọng nói:

- Có thể giúp ta tìm một ít người giả vờ mua hàng để thu hút sự chú ý được không.

Lão Vương lắc đầu, đã không còn để ý đến xưng hô của đối phương.

- Cách này có tác dụng không?

Hắn ta mở miệng dò hỏi, còn xoa xoa bàn tay nói.

- Gọi người thì không có vấn đề gì nhưng ngươi biết bất cứ chuyện gì cũng cần có tiền.

- Một trăm đồng một người.

Trần Thư hào phóng mở miệng nói.

- Ngươi cứ gọi người đến, sau khi chuyện thành công ta cho ngươi một ngàn.

- Ngươi có nhiều tiền như vậy sao?

Lão Vương nghi ngờ nhìn hắn.

- Đây là năm trăm tiền đặt cọc, sau khi chuyện thành công ta lại trả ngươi năm trăm nữa!

Trần Thư trực tiếp móc ra năm trăm đồng.

- Nhớ phải tìm nhiều người một chút.

Sắc mặt lão Vương vui vẻ, phấn khởi cất năm trăm đồng vào túi.

Mười phút sau, quả nhiên lão Vương đã dẫn một đám người đến trước gian hàng của hắn.

Phần lớn mọi người đều là ông chủ bán hàng rong, chỉ là người thường mà thôi, tự nhiên cũng đều bán hàng giả.

Tuy rằng chợ đen chỉ cho phép ngũ cấp Ngự Thú Sư trở lên tiến vào nhưng người thường muốn trà trộn vào đây cũng không quá khó.

- Tiểu Trần, những người này đều là tinh anh trong chợ đen đấy! Thế nào hả?

Vương Bát ca mở miệng nói.

Trần Thư đánh giá một đám người trước mặt rồi gật đầu một cái.

Mọi người thoáng cái đã tầng tầng lớp lớp vây quanh gian hàng của hắn lại, căn bản không cần Trần Thư chỉ dạy, đám người lão luyện này đã tự biết phải làm như thế nào.

- Đại Lực Dược Tề trung phẩm, ta muốn một bình!

- Cho ta một bình! Cho ta một bình, ta cố ý từ trung tâm thành phố chạy đến đây một chuyện đó!

- Ông chủ, ta muốn năm bình, gói lại cho ta!

Diễn xuất của mọi người vừa vặn, hoàn toàn là cấp bậc Ảnh Đế, căn bản không tìm ra chút sơ hở nào, không hổ là những tay lão luyện trà trộn trong chợ đen.

Vấn đề duy nhất là, các ngươi mẹ nó phải tự móc tiền ra!

- Mẹ nó, làm dáng một chút cũng tốt nhưng đây cũng quá giả rồi.

Trần Thư dùng tay nâng trán, chỉ cảm thấy đau đầu.

Thật ra không phải bởi vì mọi người không trả tiền mà là do túi của họ còn sạch hơn nhiều so với mặt họ.

Giờ ai có tiền để trả đâu?

Có điều Trần Thư có hậu chiêu, hắn tụ tập mọi người lại đây, thấp giọng nói gì đó.

Chốc lát, vẻ mặt tất cả mọi người khó xử, sôi nổi nói.

- Cái này không tốt đâu?

- Ta cũng hiểu được, có tổn hại hình tượng.

- Vương Thiên Bá ta cả đời quang minh lỗi lạc, tuyệt không làm chuyện như vậy! Trừ phi ngươi có thể thêm chút tiền.

- …

Trần Thư một mặt im lặng nói:

- Mỗi người hai trăm.

Tiếng nói vừa dứt, thân hình mọi người chấn động, như là thêm máu gà, nháy mắt tiến vào trạng thái.

- Toàn bộ những dược tề này ta muốn hết, ai cướp với ta!

- Mẹ nó, trong chợ đen còn có người đối nghịch cùng Vương Thiên Bá ta?

Miệng mọi người đều phun thơm, trường học kịch liệt nháy mắt thăng cấp.

Rất nhanh đã có người động thủ.

Mười mấy người đánh làm một đoàn, trường hợp vô cùng hỗn loạn.

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên hấp dẫn không ít người đến.

- Sao đột nhiên lại đánh nhau?

Quần chúng vây xem càng ngày càng nhiều, một trong bản năng của mọi người đó chính là ưa thích náo nhiệt.

Trần Thư không nghĩ tới đám người này chuyên nghiệp như vậy, tuy rằng là đi lừa người, nhưng tinh thần nghề nghiệp vẫn đáng giá kích lệ.

- Mau khuyên một chút đi, đừng để bọn họ đánh tiếp, tám ngàn đồng dược tề đại lực trung phẩm mỗi người đều có phần!

Trần Thư nhìn như khuyên can, kỳ thật là đẩy mạnh tiêu thụ dược tề của mình, lại nhấn mạnh ba chữ "tám ngàn nguyên".

Một đám quần chúng vây xem xông tới, kéo mọi người ra.

Trong đó mặt mày Vương Thiên Bá máu me, dáng dấp vô cùng thê thảm, hắn ta vô cùng gian nan bò về hướng Trần Thư, lại hộc ra một ngụm nước miếng mang theo máu.

- Bà mẹ nó, ngươi mẹ nó cần liều mạng như vậy hay không?

Chương 56: Thế đạo bây giờ cái gì trân quý nhất?

Trần Thư cơ hồ theo bản năng chiến lược lui về phía sau, vẻ mặt chấn động nhìn Vương Thiên Bá, có điều mơ hồ ngửi thấy mùi vị sốt cà chua.

- Cho ta…một lọ dược tề đại lực trung phẩm chính quy tám ngàn đồng…

Dứt lời, đầy Vương Thiên Bá lệch ra, vậy mà trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

- Nhân tài…

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, trong mắt tràn ngập kính kể.

- Không sao chứ, không sao chứ.

Những người còn lại đều tiến đến, nâng Vương Thiên Bá dậy.

Đúng lúc này, thân thể Vương Bá Thiên đột nhiên giật mạnh, thần sắc mơ hồ nói.

- Mau..Mau cho ta dược tề đại lực trung phẩm…

- …

Trần Thư một mặt im lặng, ngay cả hắn đều cảm thấy có chút diễn hơi quá.

Mắt hắn ra hiệu, hơn mười người khác nâng Vương Thiên Bá dậy mạnh mẽ kéo đi.

- Tiểu Trần, ta đã sớm nói, dược tề đại lực trung phẩm không thể bán tám ngàn, ngươi đây là đang nhiễu loạn thị trường!

Ông chủ quầy hàng Vương Bát Ca đi tới, vẻ mặt khuyên nhủ nói.

- Dược tề đại lực trung phẩm chỉ bán tám ngàn?

Lúc này, quần chúng mới sôi nổi phản ứng lại, nhìn về phía dược tề màu vàng trên quầy hàng của Trần Thư.

Dựa theo giá thị trường, dược tề đại lực trung phẩm đều trên dưới một vạn, trong chợ đen bán hơn một vạn hai.

- Giả?

Một tên sinh viên đi tới, trong mắt có vẻ hoài nghi.

Trần Thư đánh giá đối phương một phen, suy đoán nói:

- Ngươi là sinh viên đại học Nam Giang?

- Ừ, chẳng lẽ ngươi cũng vậy?

La Vũ mở miệng dò hỏi.

Thoạt nhìn bộ dáng Trần Thư giống như sinh viên, hiển nhiên là đã xem hắn như bạn học.

Trần Thư lắc đầu:

- Ngươi có thẻ sinh viên sao? Nếu như ngươi muốn mua, trước tiên có thể thử một chút.

Đối với nhân phẩm của sinh viên, Trần Thư vẫn có tin tưởng nhất định, nếu là đối phương cố ý nói vô dụng, tự nhiên hắn sẽ đi trường học đối phó hắn ta.

La Vĩnh suy tư một phen, lấy thẻ sinh viên của mình ra.

"Đại học Nam Giang cấp 982, hệ chiến đấu lớp 2, La Vĩnh."

Trần Thư gật gật đầu, trả thẻ sinh viên lại cho đối phương.

Sau đó hắn lại mở một lọ dược tề ra, chủ động đưa cho La Vĩnh.

Trong lòng La Vĩnh hơi động, triệu hoán khế ước linh của bản thân ra, chỉ cần không ảnh hưởng tới thành phố hoặc là hại người, triệu hoán khế ước linh ra một thời gian ngắn được pháp luật cho phép.

Chỉ thấy một con phi trùng màu xanh lam cao chừng nửa mét xuất hiện, cánh của nó trong suốt, thoạt nhìn cực kỳ mỹ cảm.

- Lam Sí Trùng cấp D?

La Vĩnh nhận lấy dược tề đại lực, để khế ước linh cắn nuốt một chút.

Một lát sau, vẻ mặt hắn ta kích động, gật đầu.

- Là dược tề đại lực trung phẩm thật.

Trong lúc nhất thời, quần chúng đều trở nên vô cùng kích động, không hoài nghi lời La Vĩnh nói.

Một sinh viên ngự thú trong xã hội nhất định có độ tin cậy.

- Chỉ bán tám ngàn, chỉ bán tám ngàn! Quá hạn không đợi! Có sinh viên Nam Giang làm chứng!

Trần Thư lớn tiếng gào to lên.

Chỉ cần có thể chứng minh là chính phẩm, dược tề đại lực trung phẩm tám ngàn tuyệt đối là đáng giá.

Rất nhanh, dược tề của Trần Thư đều tiêu thụ hết, ngay cả dược tề đại lực hạ phẩm cũng đều bán ra ngoài.

Mà hắn cũng đạt được khoảng ba mươi vạn Hoa Hạ tệ, may mắn trước đó Trần Thư đặc biệt đi làm một cái thẻ ngân hàng.

Trong đó La Vĩnh đưa đến tác dụng rất lớn, Trần Thư cố ý lấy giá bảy ngàn một bình, bán cho đối phương ba bình.

- Cái này mẹ nó kiếm tiền thật..

Lão Vương ở một bên trợn mắt há mồm, nghĩ hắn bày sạp ở chợ đen một năm cũng chưa chắc có thể kiếm nhiều như vậy.

- Vương Bát Ca, thù lao của ngươi.

Trần Thư lấy năm trăm Hoa Hạ tệ ra, thu gian hàng của mình lại.

Lão Vương một mặt im lặng, nhìn năm trăm đồng trong tay, luôn cảm giác một chút cũng không thơm nổi.

Đồng thời Trần Thư tìm được đám người nâng lúc trước kia, có thể bán dược tề hết nhanh như vậy, có thể nói là không thể bỏ qua công lao của bọn họ.

Trần Thư tài đại khí thô, trực tiếp cho mỗi người ba trăm đồng phí diễn xuất, với Vương Bá Thiên lại cho thêm vào bảy trăm đồng.

- Không cần, là ta dùng sốt cà chua, không có bị thương gì.

Vương Thiên Bá từ chối, những người còn lại chỉ cầm ba trăm, hắn ta lấy một ngàn có chút ngượng.

Trần Thư cũng kiên trì muốn cho, đồng thời cũng thêm siêu tin của đối phương.

Thế đạo hiện giờ trân quý nhất là cái gì? Đương nhiên là nhân tài!

Có thể tùy thời mang theo sốt cà chua bên người, chỉ một phần tinh thần chuyên nghiệp này khiến người ta khâm phục.

Trần Thư vội vàng rời khỏi chợ đen, hiện tại đã là chín giờ, hắn tiện đường mua chút xâu nướng, vui thích về tới nhà.

Ngày hôm sau, sáng sớm Trần Thư liền đi tới nhà vật liệu Chu Tiểu Minh, mua năm phần quả cự đại hóa.

Đây là vật liệu chính phố trì dược tề hình thể, đồng thời mua đủ dược liệu còn lại.

Không giống với Đại Lực Tiêu, dược tề hình thể không chỉ ba cấp hạ trung thượng, mà là được gọi cấp cơ sở, cấp Hắc Thiết và cấp Bạch Ngân, theo thứ tự là ba cấp độ khế ước linh dùng.

Giá cả quả cự đại hóa cao hơn Đại Lực Tiêu không ít, đơn giá trên thị trường có giá ba vạn.

Trần Thư dùng khoảng mười tám vạn, mới mua đi năm phần quả cự đại hóa ở kho nhà Chu Tiểu Minh.

Chương 57: Lần này tâm tình của thí sinh không được

Một câu, khiến cho Trần Thư vì nó tiêu mười tám vạn.

Trần Thư mua được quả cự đại hóa thì không chờ kịp về đến nhà, một lần luyện chế hai mươi bình dược tề hình thể.

Bởi vì không nắm trong tay độ thành thục dẫn đến không có sản lượng ngoài định mức.

Nhưng hai mươi bình dược tề hình thể đã cực kỳ khó có được, cửa hàng đa phần đều không có tồn kho nhiều như vậy, nếu bàn về giá, giá mỗi bình đại khái trên dưới ba vạn.

Hắn không có ý bán ra, đương nhiên là ưu tiên bồi dưỡng Slime màu vàng của mình.

Chỉ cần mượn đủ loại ban thưởng và quán chú dược tề của hệ thống, một khế ước linh cấp F vẫn có thể trở thành sinh vật mạnh nhất.

Trần Thư đã bắt đầu tưởng tượng trường hợp biến thái Slime màu vàng đặt mông ngồi chết cự long.

Hai mươi bình dược tề hình thể làm cho hình thể Slime màu vàng tăng lên 15%, hạn mức cao nhất là 30%, còn cần dùng hai mươi bình dược tề hình thể.

Chỉ để khế ước linh tăng hình thể lớn đến 30%, cần trả giá khoảng năm trăm vạn Hoa Hạ tệ, có thể gánh vác từ đầu đến cuối chỉ là số ít người.

Trần Thư sờ đầu Slime màu vàng.

- Òm ọp! Òm ọp!

Nó mở to đôi mắt, tràn ngập thân thiết, không ngừng cọ đầu vào tay Trần Thư.

Hiện giờ hình thể của Slime khoảng một mét, nếu là sử dụng cự đại hóa, khoảng bốn mét trở lên, trong Ngự Thú Sư cấp thấp, tuyệt đối có thể nói là quái vật khổng lồ.

- Hy vọng thi cuối kỳ ta có thể có một điểm số không tệ.

Trần Thư thu hồi Slime màu vàng, mắt thấy đã tới giữa trưa, chuẩn bị ra ngoài ăn bữa cơm, buổi chiều lại tới trường.

- Ông chủ, tới một phần cơm đĩa thịt băm ớt xanh, với Coca.

Lúc Trần Thư cắm đầu ăn cơm, đột nhiên thấy một thân hình ngoài tiệm.

- Nha, đây không phải Vương Đằng sao?

Hắn lớn tiếng mở miệng nói.

Chỉ thấy một tên nam sinh thân hình cao lớn, hào hoa phong nhã, vẻ mặt khẽ giật mình, nhìn vào trong tiệm.

Đột nhiên, hắn ta hình như nhận ra Trần Thư, chủ động đi vào trong tiệm.

- Ta nhớ rõ ngươi, ngươi là bạn học của Tiểu Vũ?

Vương Đằng mở miệng nói.

- Chuyện Tiểu Vũ gặp tội phạm truy nã trong chợ đen ta đã nghe nói.

Hắn ta thở dài:

- Cảm ơn các ngươi đã cứu nàng.

- Nên làm, nên làm.

Trần Thư khoát tay, sau đó nói thẳng:

- Ngươi áy náy như vậy, sẽ không phải là ngươi tìm người làm?

- Khụ…khụ…

Trong nháy mắt, Vương Đằng chỉ cảm thấy nghẹn lời, lời nói trong miệng đều nhịn xuống.

Đây mẹ nó là suy nghĩ kiểu gì vậy? Có dám nhảy thêm chút nữa hay không?

- Đương nhiên không có khả năng.

Vương Đằng nói.

- Có điều ta có chút chuyện muốn làm phiền ngươi giúp đỡ.

Vương Đằng mặc dù có chút khó chịu với Trần Thư, nhưng lúc này cũng che dấu vô cùng tốt.

- Ừm? Chuyện gì? Khai báo trước, ta cũng không có tiền cho ngươi mượn.

Trần Thư theo bản năng mở miệng.

- …

Vương Đằng hít sâu một hơi, thật sự khó có thể tiếp nhận phương thức trò chuyện với Trần Thư.

Ta đường đường là Vương gia, lại là thế gia đỉnh cấp thành phố Nam Giang, đến mức vay tiền của ngươi sao?

- Ta muốn ngươi giúp ta khuyên Tiểu Vũ, nếu cùng ta thành lập đội ngũ, trận đấu ngự thú sang năm tuyệt đối có thể đạt được thứ bậc.

Trần Thư đang muốn mở miệng, trước mắt đột nhiên xuất hiện tuyển hạng một lần nữa.

【 Chọn mục 1: Đáp ứng yêu cầu của Vương Đằng, hoàn thành ban thưởng: Mười vạn Hoa Hạ tệ. 】

【 Chọn mục 2: Lắc đầu từ chối, đồng thời mở miệng nói: "Ngài xứng sao?" Hoàn thành ban thưởng: Đại Lực Tiêu. 】

【 Chọn mục 3: Nghiêm trang nói: "Ai trên đều là trên, hai ta tổ đội cũng có thể bắt được thứ bậc!" Hoàn thành ban thưởng: Toàn bộ thuộc tính của Slime màu vàng tăng thêm 5%. 】

Trần Thư không nghĩ tới vậy mà lại gặp được ban thưởng Hoa Hạ tệ, đáng tiếc đối với hắn mà nói không dùng.

Về phần ban thưởng cái thứ hai thì càng gân gà, thậm chí cũng không bằng mười vạn Hoa Hạ tệ.

Trần Thư lắc đầu, mở miệng nói:

- Ta cũng không khuyên nổi Tiểu Vũ, không bằng hai chúng ta tổ đội.

- Đặt cái này náo đây?

Vẻ mặt Vương Đằng một bộ táo bón.

Sao ngươi có mặt nói ra những lời này?

- Đề nghị của ta thế nào? Nếu thực lực của ngươi có thể đạt tới sự mong chờ của ta, ta không ngại.

Trần Thư suy tư trong chốc lát, cẩn thận nói.

Thực lực của ta? Đạt tới mong muốn của ngươi?

Vương Đằng vuốt vuốt huyệt thái dương, chỉ cảm thấy đầu có chút đau.

- Haha..haha..Ngươi rất có cảm giác hài hước.

Cuối cùng Vương Đằng gian nan nói ra một câu.

- Tóm lại, hy vọng ngươi có thể giúp ta chuyện này.

Dứt lời, Vương Đằng lảo đảo rời khỏi nhà hàng, hắn ta sợ đợi tiếp nữa, thần trí của mình sẽ không còn rõ.

Lúc này mặt Trần Thư mang ý cười, đơn giản lựa chọn một lần, thực lực của Slime lại được tăng lên.

- Ông chủ, tính tiền!

Trần Thư tiêu diệt xong đĩa cơm.

- Tổng cộng ba mươi đồng.

- Đĩa cơm không phải mười hai đồng sao?

Gần đây Trần Thư luôn cảm giác gặp được hắc điếm, đến cùng là tình huống thế nào.

- Đĩa cơm là mười hai đồng, nhưng Coca giá là mười tám đồng.

- Cái gì, Coca đắt như thế?

Trần Thư chỉ cảm thấy bị hố.

Mặc dù mình có tiền, nhưng không thể tùy tiện tiêu xài.

- Chính là loại Coca ba đồng tiền ở bên ngoài kia.

Ông chủ nghiêm trang giải thích.

Chương 58: Chó phú quý, chớ quên đi (1)

- Ngươi…ngươi thật đúng là trực tiếp…

Trần Thư xem trên thực đơn, đúng thật là ghi giá công khai.

Nhưng kiểu chữ của Coca nhỏ gấp hai so với món ăn, người bình thường thật sự sẽ không chú ý.

Hắn lắc đầu, trả tiền rồi rời khỏi nhà hàng, trong lòng đưa vào sổ đen của mình.

Ăn uống no đủ, Trần Thư về tới trường học.

…

- Trần Thư, lập tức sẽ kiểm tra, ngươi đừng đi dạo lung tung.

Mới vừa trở lại trường học, Hạ Băng đi tới, có lòng khuyên can.

“Không đi dạo? Không đi dạo sao mạnh lên?”

Trong lòng Trần Thư nghĩ thế, nhưng ngoài mặt cũng gật đầu, cam đoan bản thân thành thành thật thật ở lại.

Thời gian mấy ngày trôi qua rất nhanh, cuộc thi cuối kỳ đúng hạn tới.

- Các bạn học, hôm nay chính là ngày thi cuối kỳ, tầm quan trọng không cần ta nói nhiều, tất cả xem ở biểu hiện của các ngươi!

Vẻ mặt Phương Kha nghiêm túc nói.

Đinh linh linh!

Một trận tiếng chuông vang lên, thi môn văn hóa chính thức bắt đầu.

Trong phòng học ngoại trừ Phương Kha bên ngoài, nhiều hơn ba người giáo viên giám thị.

Tổng cộng có bốn giáo viên giám thị hai mươi lăm học sinh, trên cơ bản có thể ngăn chặn gian lận.

Môn văn hóa tổng cộng chia làm bốn môn, lần lượt là lịch sử, vật liệu, địa lý, sinh vật, thành tích mỗi một môn đều là một trăm điểm, khác với thi tháng lúc trước, đây là dựa theo tiêu chuẩn thi đại học tới thực hiện.

Mỗi môn một trăm điểm, hiển nhiên nội dung khảo hạch cũng khá nhiều, chủ yếu khảo nghiệm kiếm thức lớp mười một học sinh nắm giữ.

Vẻ mặt Trần Thư tự tin, gần như là không cần lo lắng gì, rất nhanh đã viết xong toàn bộ bài thi.

- Thiên tài, thật sự là thiên tài!

Nhìn bài thi viết đầy đủ, Trần Thư không khỏi cảm thán nói, hắn có thể cam đoan thành tích môn văn hóa của mình không xuất hiện sai lầm.

Ngay tại lúc hắn chán muốn chết, trước mắt lập tức xuất hiện tuyển hạng mới.

【 Chọn mục 1: Nộp bài thi sớm, bày ra thực lực của mình. Hoàn thành ban thưởng: Lực ngự thú trung lượng. 】

【 Chọn mục 2: Thành thành thật thật nằm sấp ngủ, chờ lúc cuộc thi kết thúc. Hoàn thành ban thưởng: Dược tề hỗn loạn. 】

【 Chọn mục 3: Làm sụp đổ tâm tình của thí sinh. Hoàn thành ban thưởng: Thêm một kỹ năng va chạm. 】

Trần Thư hơi suy tư, lựa chọn cái thứ ba.

Căn cứ theo kiến thức hắn nắm giữ, kỹ năng và thiên phú mới là quan trọng nhất.

Giây tiếp theo, đột nhiên Trần Thư lật qua lật lại bài thi.

Bạch!

Ngay tại lúc mọi người hết sức chăm chú làm bài thi lại nghe được âm thanh lật qua lật lại bài thi, chỉ cảm thấy trong lòng không hiểu sao hoảng hốt.

Lần này đề kiểm tra so với tưởng tượng của bọn họ càng khó hơn, dù sao cũng là vì sàng lọc ra người lớp đặc huấn lớp mười hai.

Vù vù!

Tiếng lật bài thi càng ngày càng nhiều lần, hình như có phần lớn người đều bắt đầu làm mặt khác của bài thi.

Trên thực tế, chỉ có số ít học bá trong lớp mới làm được mặt thứ hai.

Vù vù!

Khóe miệng Trần Thư mang theo ý cười bỉ ổi, một tay chống đầu, một tay lật bài thi qua lại, con mắt thì nhìn vẻ mặt những người còn lại.

“Đạt được ban thưởng: Thêm một kỹ năng va chạm. 】

A? Vậy mà nhanh như thế?

Trần Thư khẽ giật mình, xem ra tâm tình thí sinh lần này không được rồi.

- Trần Thư!

Đúng lúc này, sắc mặt Phương Kha nghiêm khắc đi tới.

- Không làm thì thành thành thật thật nằm úp sấp đi, lật bài thi qua lại làm gì?

Đây không phải thể hiện rõ đang quấy nhiễu những người còn lại thi sao?

- Vừa nãy tay bị rút gân kịch liệt, hiện tại tốt rồi.

Trần Thư nằm sấp ngủ, dù sao ban thưởng đã tới tay.

Thời gian thi mỗi môn đều cần nửa ngày, sau hai ngày, thành tích môn văn hóa kết thúc.

Phần lớn bạn học đều tụ tập ở một chỗ, trao đổi thảo luận với nhau.

- Đề thi lần này khó thật, đoán chừng là vì sàng lọc ra học sinh xuất sắc.

- A, hi vọng môn văn hóa của mình có thể lên ba trăm hai mươi điểm là được.

- Đúng vậy, chúng ta không có duyên với lớp đặc huấn lớp mười hai, nhưng ít ra không thể thi quá kém.

Trần Thư ở một bên cười không nói lời nào, bình thường học bá đều là loại cười không nói này, điểm số vừa ra có thể làm bốn phía đều khiếp sợ.

- Được rồi, các vị, đừng thảo luận nữa!

Phương Kha đột nhiên đi vào phòng học, nói:

- Cho dù kết quả thế nào, đã đã thi xong, hiện tại mấu chốt là sắp bắt đầu cuộc thi môn ngự thú.

Tổng điểm môn văn hóa là bốn trăm điểm, phạm vi thành tích bình thường của học sinh đều là ba trăm bốn mươi điểm đến ba trăm tám mươi điểm, chênh lệch không tính quá lớn.

Môn ngự thú tổng điểm là ba trăm năm mươi điểm, có học sinh khả năng không đủ phần trăm, lại có thể đạt tới hai ba trăm điểm.

Đây mới là chỗ kéo ra chênh lệch.

- Cuối cùng, hy vọng lúc thi các vị có thể tuân thủ tốt kỷ luật, đừng bắt chước một số người.

Ánh mắt Phương Kha nhìn về phía Trần Thư, hiện tại trong lòng hắn ta có chút sợ hãi, e sợ đối phương lại làm ra hành vi nghịch thiên gì đó.

Buổi chiều tan học, Trương Đại Lực đã sớm chờ ở bên ngoài phòng học.

Ánh mắt Trương Đại Lực trông lại, mở miệng nói:

- Cuối cùng cũng nhịn đến nghỉ hè, Trần Bì, ngươi sẽ không thật sự muốn công việc hai tháng chứ?

Chương 59: Chó phú quý, chớ quên đi (2)

Lớp phổ thông tự nhiên sẽ không có thi môn ngự thú, hiện tại Trương Đại Lực đã triệt để giải phóng.

Trần Thư gật đầu nói:

- Khẳng định, rất thiếu tiền, nghỉ hè ngươi có sắp xếp gì?

Hai người cùng nhau rời khỏi trường.

Trương Đại Lực hưng phấn nói:

- Đương nhiên là lên mạng chơi trò chơi, ta cần phải đánh lên cấp vương giả của Vinh Quang Ngự Thú.

- Đúng rồi, mẹ ta trở về rồi, đêm nay mời ngươi tới nhà ta ăn cơm.

Trần Thư vui vẻ đáp ứng, căn bản không cần suy nghĩ gì.

Ăn cơm không cần trả tiền ai có thể từ chối chứ?

- Trần Bì, về sau ta không muốn dựa vào ngươi!

Trương Đại Lực bỗng nhiên nắm vai hắn, nghiêm túc nói:

- Chó! Phú quý, chớ quên đi!

- …

Vẻ mặt Trần Thư không nói gì:

- Ngươi có thể đừng cường điệu cái chữ chó này không? Nói giống như ta cực kỳ chó vậy.

Hai người cười đùa, về tới tiểu khu.

Cha mẹ Trần Thư tạm thời có việc, vừa lúc buổi tối không trở lại ăn cơm, hai người trực tiếp đi đến nhà Trương Đại Lực.

- Ba mẹ, ta đã về rồi.

Hai người quăng balo ra, thoải mái nằm ngửa trên sô pha.

Trần Thư một chút cũng không khách khí, giống như ở trong nhà mình.

- Hai đứa con trai trở lại rồi?

Một người phụ nữ trung niên từ phòng bếp đi ra, trên mặt có nụ cười hiền lành.

Đúng là mẹ của Trương Đại Lực – Tiết Viên.

- Dì Tiết, người khỏe!

Trần Thư đứng dậy, lễ phép chào hỏi.

Còn Trương Đại Lực lười biếng nằm:

- Mẹ già, ba ta đâu? Sao không nhìn thấy hắn.

- Lão Trương trong thư phòng mua đồ, các ngươi có thể đi nhìn xem.

- Hay là thôi đi, ta xem không hiểu.

Trương Đại Lực hai mắt nhắm nghiền, xụi lơ ở trên sô pha.

Vẻ mặt Trần Thư cũng có chút ý động, ba mẹ Trương Đại Lục đều là Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, đồ vật mua bán chắc hẳn có quan hệ với Ngự Thú.

Hắn không do dự, đi đến thư phòng.

- Tiểu Trần tới.

Chỉ thấy Trương Phong dáng người khôi ngô, vẻ mặt nghiêm túc nhìn màn hình máy tính, đồng thời chào hỏi Trần Thư ngồi xuống bên cạnh.

Trần Thư đi vào một tình, trong nháy mắt bị đồ vật trên màn hình máy tình hấp dẫn.

“Thiên Nguyên Nhân Sâm, giá bán: Ba mươi vạn Hoa Hạ tệ!”

“Thạch nhũ mây đỉnh phong (một lượng), giá bán: Năm mươi vạn Hoa Hạ tệ!”

“Quả cự đại hóa cấp hai, giá bán: Mười vạn Hoa Hạ Tệ!”

“Thú hạch Băng Tuyết Lang Vương, giá bán: Một trăm vạn Hoa Hạ tệ!”

…

Trần Thư nuốt một ngụm nước bọt, những vật này vậy mà bán đắt như vậy?

Hắn nắm giữ kiến thức vật liệu ngự thú cao trung, cũng có hiểu biết với tài nguyên ngự thú, nhưng không nghĩ tới sẽ mắc như vậy.

Vốn cho rằng bản thân sẽ phối trí chút dược tề đại lực đã có thể gọi là phú hào.

Nhưng hiện tại xem ra, muốn trở thành Ngự Thú Sư cao giai, vẫn không đủ.

Trương Phong cười cười, giải thích nói:

- Tiểu Trần, mấy thứ này đều là đồ Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết mới có thể dùng được, đương nhiên sẽ đắt một chút.

Ngự Thú Sư dưới cấp Hắc Thiết đều được gọi là Ngự Thú Sư thực tập, tạm thời không có tư cách biết những thứ này.

- Trương thúc, đây là trang web gì?

Trong mắt Trần Thư có tò mò.

Trên này có bán những đồ vật Ngự Thú sư cần, toàn bộ đều là vật liệu thuộc loại dị không gian, đối với hắn mà nói có tác dụng rất lớn.

- Mạng lưới hiệp hội Ngự Thú Sư, từ quốc gia đặc biệt xây dựng, dùng có Ngự Thú Sư trao đổi, bán các loại.

Trương Phong giải thích nói:

- Chờ ngươi trở thành Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, sẽ có người đặc biệt tới mời ngươi.

Trần Thư thở dài, xem ra hiểu biết của Ngự Thú Sư thực tập vẫn không đủ.

Khó trách thực thể vật liệu dị không gian trong khu vực thành thị không nhiều lắm, toàn bộ đều là đồ Ngự Thú Sư thực tập mới có thể dùng được.

Mà vật liệu trân quý ở dị không gian, đại đa số đều buôn bán trên mạng lưới hiệp hội ngự thú, ngoại trừ Ngự Thú sư bên ngoài, những người còn lại cản bản không tiêu phí nổi.

Trần Thư sững sờ nhìn Trương Phong tiêu phí ba trăm vạn Hoa Hạ tệ, mua toàn bộ những vật liệu mà Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết cần.

Nếu như đổi thành cấp Bạch Ngân hoặc cấp Hoàng Kim, đủ loại dược liệu sẽ đắt đỏ đến loại trình độ nào?

- Đi thôi, tiểu Trần, đi ăn cơm.

Trương Phong duỗi cái lưng mệt mỏi, đóng máy tính lại, đồ vật hắn ta mua hai ngày sau đã có thể đưa đến.

Ngửi thấy mùi thơm đồ ăn bay tới phòng khách, Trương Phong thèm ăn.

Bốn người tụ hội tên bàn ăn, vui vẻ hòa thuận.

- Tiểu Trần, ngày mai ngươi còn phải tiến hành thi môn Ngự thú?

Dì Tiết đột nhiên lên tiếng nói:

- Nếu có cơ hội tiến vào lớp đặc huấn, nhất định không được buông tha cơ hội này.

- Dì Tiết, ngươi cũng biết lớp đặc huấn?

Trần Thư nói.

- Đó là đương nhiên, nói đến dì Tiết của ngươi vẫn là thành viên lần thứ nhất của lớp đặc huấn của Nhị Trung Nam Giang.

Khóe miệng Trương Phong mang theo ý cười.

- Học sinh thi đậu đại học danh tiếng, chủ yếu đều đến từ lớp đặc huấn.

Dì tiết giải thích.

- Bên trong cung cấp đủ loại tài nguyên để các ngươi tăng thực lực ngự thú lên một đoạn dài.

Lớp đặc huấn lớp mười hai không phải mỗi Nhị Trung Nam Giang có, trên cơ bản mỗi trường học ngự thú ở toàn quốc đều có, chỉ là tài nguyên cung cấp sẽ có khác biệt.

Chương 60: Đi thi mà không thấy người đâu

Trong thế giới ngày trước của Trần Thư, lớp mười hai là một giai đoạn cực kỳ trọng yếu, sẽ để thành tích học sinh đạt được một lần tính tổng hợp tăng lên.

Mà ở thế giới này cũng như thế.

Vì thi vào trường đại học, mỗi gia đình đều sẽ tận hết sức lực, dốc hết tất cả.

Thậm chí có gia đình sẽ mắc nợ rầu rĩ, chỉ hy vọng đứa nhỏ có thể thi đậu đại học ngự thú lý tưởng.

- Tất cả phải xem vận khí, ta sẽ làm hết sức.

Trần Thư đáp lại.

Hắn không quá coi trọng lớp đặc huấn lớp mười hai, có thể thi đậu thì tốt, không thi đậu cũng không sao cả, dù sao hắn có hệ thống.

- Ba mẹ, sao các ngươi không quan tâm thành tích của ta?

Vẻ mặt Trương Đại Lực ở một bên bất mãn.

Ta mới là con các ngươi được không? Ta thi cuối kỳ xong rồi, các người một chút mong chờ cũng không có?

- Thành tích của ngươi từ trước đến nay đều ổn định, có gì tốt đâu mà hỏi.

Ba Trương Đại Lực – Trương Phong lên tiếng:

- Chẳng lẽ ngươi có hy vọng lần này có thể trùng kích thứ hai đếm ngược?

- Cái này sao, thật ra không có.

Trương Đại Lực nói thẳng:

- Ta chỉ đơn giản là muốn để các ngươi hỏi một chút.

Trương Phong lắc đầu cười nói:

- Thôi dẹp đi, phương diện này ngươi chưa từng để cho ta thất vọng.

Trương Đại Lực đột nhiên nghĩ tới cái gì, mở miệng nói:

- Đúng rồi, ba mẹ, ta sắp mười tám tuổi, muốn ở một mình, nếm thử chút cảm giác độc lập.

- Ừm? Ngươi vậy mà lại có giác ngộ này?

Hai mắt Trương Phong trừng lớn, không ngừng đánh giá con mình, lại có mấy phần không thể tin được.

- Đó là đương nhiên, tốt xấu gì ta cũng là con của ngươi!

Vẻ mặt Trương Đại Lực kiêu ngạo vỗ vỗ lồng ngực của mình, nói:

- Ba mẹ, hành lý của các ngươi ta đã thu dọn xong rồi, lúc nào các ngươi cũng có thể mang đi.

- …

Trong nháy mắt, trên bàn cơm lâm vào im lặng.

Không ngờ ở một mình là ý tứ như thế này? Khóe miệng Trần Thư nhịn cười, thật sự là hiếu thảo.

- Tiểu tử thúi ngứa da đúng không?

Trương Phong mở miệng nói, chỉ thấy một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện, "ầm" đánh Trương Đại Lực một cái.

Trương Đại Lực ôm đầu, vẻ mặt ủy khuất, nói:

- Ba, nào có ai dùng khế ước linh đánh con đâu?

Lúc này Trần Thư mới thấy, vậy mà là một viên hầu nhỏ cao khoảng chừng ba mét.

- Để cho ngươi nhớ lâu.

Trương Phong thu hồi khế ước linh, dì Tiết ở một bên cười không nói.

Đôi mắt Trần Thư khẽ nhúc nhích, đối với con viên hầu màu đen kia có chút ấn tượng.

Chương trình học môn sinh vật cao trung đa số đều là mãnh thú dị không gian, nhưng cũng có bản ghi chú bộ phần khế ước linh nhân loại thông thường.

Trương Phong là Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, khế ước linh của hắn ta đều tiến hành tiến hóa huyết mạch một lần.

Viên hầu kia chính là từ Đại Lực Hầu tiến hóa làm Bạo Lực Hầu, tiềm lực bình xét cấp bậc cũng từ cấp C nhảy lên cấp B.

Tuy rằng trải qua tiến hóa huyết mạch, tiềm lực bình xét cấp bậc vẫn có thể thay đổi, nhưng ban đầu khế ước linh bình xét cấp bậc vẫn có quan hệ một đời với Ngự Thú Sư như cũ.

Slime của Trần Thư là cấp F, nếu như thức tỉnh lộ tuyến tiến hóa thông thường, lúc hắn trở thành cấp Hắc Thiết, tiềm lực bình xét cấp bậc của Slime sẽ nhảy lên làm cấp E.

Nhưng khế ước linh của người khác cũng sẽ tiến hào, điều này có ý nghĩa là vẫn tồn tại sự chênh lệch.

Trừ phi Trần Thư có thể thức tỉnh lộ tuyến tiến hóa hiếm thấy, tiền lực bình xét cấp bậc trực tiếp tăng vọt, nhưng loại xác suất này quá thấp.

Bởi vậy có thể nói Ngự Thú Sư thức tỉnh ban đầu phân ra ba bảy loại, tầm quan trọng của thiên phú vượt xa sự cố gắng.

Đương nhiên, không tính người mở hack.

Bầu không khí người một nhà "phụ từ tử hiếu" ăn xong cơm chiều.

Trần Thư về tới nhà mình, chờ mong cuộc thi môn ngự thú ngày mai.

Ngày hôm sau rất nhanh đã tới.

Nhị trung Nam Giang trở nên quạnh quẽ không ít, chỉ còn lại lớp ngự thú lớp mười và lớp mười một, còn lại học sinh đều đã bắt đầu nghỉ hè.

Phương Kha đi đến, ngữ khí bình tĩnh nói:

- Hôm nay, cuộc thi lớp ngự thú là chuyện quan trọng, ta hy vọng các ngươi có thể phát huy toàn lực.

Nói xong, hắn ta dẫn lớp ngự thú năm đến Ngự Thú quán trong trường học.

Giờ phút này bên ngoài Ngự Thú quán đã xếp từng hàng dài, hơn hai trăm học sinh tham gia thi đang chờ.

Rất nhanh, lớp ngự thú năm lớp mười một có thứ tự tiến vào trong quán.

Diện tích của Ngự Thú quán rất lớn, ngoại trừ cung cấp sân tỷ thí tranh đấu cho ngự thú sinh bên ngoài, bên trong lại mở rộng ba sân thi học kỳ, theo thứ tự có ba lớp sử dụng.

Lớp 11 một trăm hai mươi mốt tên ngự thú sinh tiến vào giữa sân kiểm tra.

- Môn ngự thú kiểm tra dựa theo tiêu chuẩn lúc trước, tổng cộng chia làm năm khảo hạch.

Chủ nhiệm lớp đi tới trước mặt mọi người, bắt đầu tuyên cáo quy tắc cuộc thi.

- Đầu tiên là khế ước linh của thí sinh tiềm lực bình xét cấp bậc, nếu xuất hiện sai lầm, học sinh có thể lên trước để sửa chữa.

Lúc học sinh nhập học, trường học sẽ ghi chép lại tiềm lực bình xét cấp bậc, trên cơ bản sẽ không xuất hiện sai lầm.

Chương 61: Trần Thư ta hổ thẹn trong lòng (1)

Nếu là có sai lầm, đương nhiên có thể sửa đổi, nhưng cần để bảng khế ước linh của bản thân cộng hưởng cho người khác, tiềm lực bình xét cấp bậc phía trên không làm giả được.

- Hứa Tiểu Vũ, tiềm lực bình xét cấp bậc: A!

- Đường Liệt, tiềm lực bình xét cấp bậc: A!

- Lâm Tinh Thần, tiềm lực bình xét cấp bậc: B!

- …

Trên lớp khế ước linh cấp A chỉ có hai người, nhưng khế ước linh cấp F như Trần Thư lại càng ít, chỉ có hắn một người siêu phàm.

Trên thực tế, bạn học lớp phổ thông không ít người đều là cấp F, nhưng bọn hắn đều tự mình biết mình, lựa chọn trở thành một người thường, không liên lụy gia đình.

- Hẳn không có ý kiến gì khác.

Chủ nhiệm lớp nhìn phía dưới, thu danh sách vào.

- Hiện tại bắt đầu khảo hạch thứ hai: Cấp của Ngự Thú Sư.

Dưới sự dẫn dắt của chủ nhiệm lớp, mỗi lớp đều có thứ tự xếp hàng, ghi chép cấp của mỗi ngự thú.

Khảo hạch cấp của Ngự Thú Sư cũng cực kỳ đơn giản, yêu cầu học sinh và thầy giáo để bảng cộng hưởng khế ước linh của mình, phía trên sẽ biểu hiện cấp của Ngự Thú sư.

- Hứa Tiểu Vũ, Ngự Thú sư cấp bảy.

- Đường Liệt, Ngự Thú Sư cấp sáu.

- Lâm Tinh Thần, Ngự Thú Sư cấp sáu.

- …

Từng thành tích của học sinh được ghi chép lại, học sinh lớp ngự thú một không hổ là lớp tốt nhất, yếu nhất cũng là Ngự Thú Sư cấp năm.

Rất nhanh đã đến phiên lớp ngự thú năm, Hạ Băng xem như là ủy viên học tập, đương nhiên sẽ xếp trước nhất.

- Hạ Băng, Ngự Thú Sư cấp sáu.

Giáo viên phụ trách ghi chép lại cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn không nói ra.

- Hả?

Trong lúc nhất thời, rất nhiều học sinh nhộn nhịp nhìn ra, trong mắt có kinh ngạc.

- Thì ra là Hạ Băng, từng là học sinh khá giỏi lớp ngự thú một.

Học sinh lớp ngự thú một có vài phần hiểu rõ, Hạ Băng có thể đạt được thành tích này thoạt nhìn là ngoài ý muốn, trên thực tế cũng là đương nhiên.

Người trên lớp có thể vững vàng vượt lên Hạ Băng chỉ có mấy người, nếu như không phải bởi vì gia cảnh không tốt, Hạ Băng cũng sẽ không lựa chọn tới lớp ngự thú năm.

Lớp ngự thú năm tiêu hao tài nguyên rất ít, tự nhiên học phí sẽ không quá cao.

- Hiện tại xem ra, nàng nhất định phải vào lớp đặc huấn lớp mười hai.

Hứa Tiểu Vũ nhìn về phía đối thủ ngày trước.

Rất nhanh đã có kết quả khảo hạch của lớp trưởng Vương Mạnh.

Vương Mạnh ủ rũ, trong mắt có vẻ lụn bại, mặc dù tới cuối kỳ, hắn ta vẫn không thành công đột phá, trên cơ bản là vô duyên với lớp đặc huấn.

- Lê Tử Hiên, Ngự Thú Sư cấp bốn!

- Chương Duyệt, Ngự Thú Sư cấp ba!

- …

Học sinh lớp ngự thú năm đa số đều là Ngự Thú Sư cấp ba, Ngự Thú Sư cấp bốn đều cực kỳ hiếm thấy.

Rất nhanh, lớp ngự thú năm khảo hạch xong.

Vẻ mặt chủ nhiệm lớp Phương Kha không thay đổi, kỳ thật kết quả không khác lắm với dự đoán của hắn ta.

Ít nhất Hạ Băng là Ngự Thú sư cấp sáu, xem như cho hắn ta một kinh hỉ.

- Thầy Phương, lớp các ngươi có phải còn một học sinh hay không?

Giáo viên phụ trách ghi chép thành tích nhìn danh sách, mở miệng nói.

- Còn một đứa?

Phương Kha nhìn về phía lớp, trong lòng khẽ động, thân thể đột nhiên chấn động, nói:

- Bà mẹ nó, Trần Thư đâu?

Đây là tình huống gì, sao đi thi mà không thấy người?

Phương Kha xem trái xem phải, hắn ta nhớ rõ mình dẫn theo toàn bộ bạn học tiến vào Ngự Thú quán.

Đúng lúc này, cửa chính của sân kiểm tra bị đẩy ra, hai người đi đến.

- Chủ nhiệm Ngô!

Phương Kha liếc mắt nhận ra một người trong đó, đúng là chủ nhiệm lớp lớp mười.

- Đây là học sinh các ngươi?

Chủ nhiệm Ngô mở miệng nói.

Về phần người bên cạnh hắn, đúng là Trần Thư lớp ngự thú năm.

Chỉ thấy chủ nhiệm Ngô một mặt im lặng:

- Ngươi này học sinh lớp 11, êm đẹp chạy đến chỗ chúng ta giả vờ tự mãn đúng không?

- Mới vừa rồi còn buông lời, nói hắn không phải nhằm vào một người, mà là nói người toàn trường đều là rác rưởi.

Hiển nhiên chủ nhiệm Ngô có chút tức giận, muốn cho một cái ý kiến.

- Mẹ nó, có thể yên tĩnh một chút hay không.

Trên trán Phương Kha tỏa ra hắc tuyến, thời điểm mấu chút một chút cũng không bớt lo.

Phương Kha vội vàng tiến lên, nhận Trần Thư trở về, đồng thời nói:

- Chủ nhiệm Ngô, thật xin lỗi, thật xin lỗi, là học sinh lớp chúng ta.

Chủ nhiệm Lưu lớp mười một trừng Trần Thư một cái, áy náy nói:

- Lão Ngô, học sinh đùa giỡn thôi.

- Hừ! Chú ý một chút, tuổi còn nhỏ mà kiêu ngạo như vậy, về sau không phải muốn dẹp yên tổ rồng sao? Có điều thiên phú ngự thú không tồi, hẳn là học sinh lớp một các ngươi.

Chủ nhiệm Ngô cũng không so đo nhiều, xoay người trở về trường thi của lớp mười.

- Thiên phú không tồi?

Phương Kha lắc lắc đầu:

- Đây là bị tức đến choáng váng rồi?

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Trần Thư, nói:

- Trần Thư, ngươi đây là xảy ra chuyện gì, thời điểm mấu chốt làm ra cái này?

Bản thân Trần Thư cũng không nghĩ tới, đi theo đội ngũ cũng có thể đi sai, đi tới lớp mười, khó trách một người hắn cũng không nhận ra.

- Được rồi, bạn học cuối cùng nhanh lên phía trước khảo hạch.

Vẻ mặt chủ nhiệm Lưu không vui.

Chương 62: Trần Thư ta hổ thẹn trong lòng (2)

Trần Thư tiến lên, đi tới trước giáo viên giám thị, chia sẻ thông tin của khế ước linh cộng hưởng với mình.

Tên: ???

Tính cách: ???

…

Tiềm lực bình xét cấp bậc: F

Khế ước ký chủ tương ứng: Trần Thư (Ngự Thú Sư cấp năm, thiên phú Ngự Thú: Bình thường.)

Ngoại trừ tiềm lực bình xét cấp bậc của khế ước linh và tin tức bản thân bên ngoài, Trần Thư không để lộ ra tin tức còn lại của Slime, nhất là thiên phú và kỹ năng.

- Trần thư, năm…Ngự Thú Sư cấp năm?

Vẻ mặt giáo viên giám thị hơi động, ngữ khí rõ ràng có kinh ngạc.

- Quả nhiên thiên phú không tồi, xem ra là lớp học sinh xuất sắc.

Chủ nhiệm Lưu liếc mắt đánh giá Trần Thư một cái, vẻ mặt nhu hòa không ít.

Toàn bộ thành viên lớp ngự thú năm mở to hai mắt, lộ ra vẻ ngốc nghếch vô cùng, nếu chảy nước miếng, có thể trực tiếp xin nhập viện.

- Ngươi…ngươi…là cấp năm?

Phương Kha chỉ cảm thấy đầu một trận lờ mờ, xếp hạng cuối lớp là Ngự Thú Sư cấp năm?

Học sinh còn lại cũng không thể tin được, con hàng này mỗi ngày đều phóng đãng không bị trói buộc, vậy mà lại thâm tàng bất lộ?

Lúc này trước mắt Trần Thư xuất hiện tuyển hạng.

【 Chọn mục 1: Ngậm miệng không nói, bảo trì điệu thấp. Hoàn thành ban thưởng: Dược tề đại lực tăng độ thuần thục lên. 】

【 Chọn mục 2: Khẽ thở dài một cái, cảm thán nói: "Ta chỉ là không cẩn thận đi trước các ngươi một bước." Hoàn thành ban thưởng: Thêm một kỹ năng va chạm. 】

【 Chọn mục 3: Giả vờ ngây ngốc nói: "A, ta nhớ rõ mình là Ngự Thú Sư cấp một, sao đột nhiên trở thành cấp năm?" Hoàn thành ban thưởng: Quả cự đại hóa cấp một. 】

Trần Thư nao nao, suy tư một lát, lựa chọn mục thứ hai.

Cái mục thứ nhất không nói rõ ràng là tăng lên bao nhiêu độ thuần thục, rất có thể vẫn là cấp nắm trong tay như cũ, không cách nào đạt tới cấp đại thành, tác dụng cũng không lớn.

Mà mục thứ ba, thì là quả cự đại hòa cấp một, dùng để phối trí dược tề hình thể cấp cơ sở, cũng giống như quả hắn mua ở cửa hàng nhà Chu Tiểu Minh, không cần phải lựa chọn.

Trần Thư đột nhiên đi đến phía trước mọi người, ngửa mặt góc 45 độ trông lên trần nhà, mặt mang ưu thương cảm thán nói.

- Ta đã hết sức áp chế mình trưởng thành, nhưng không nghĩ tới vẫn vượt qua các ngươi, ta hận bản thân không có năng lực, thiên phú cũng không giấu được.

Trần Thư nắm chặt hai tay, vẻ mặt tự trách.

- …

Lần này, chẳng những người lớp ngự thú năm, ngay cả mọi người các lớp còn lại đều trợn mắt há mồm.

Đây là lời nói sinh vật than cơ có thể nói ra?

Lớp ngự thú năm lúc nào có nhân tài này?

Trần Thư đấm ngực dậm chân nói:

- Ở trong này, ta trịnh trọng giải thích với mọi người, Trần Thư ta hổ thẹn trong lòng!

- Được rồi! Được rồi! Không khác gì lắm! Đây là nói tiếng người sao?

Cuối cùng chủ nhiệm Lưu cũng lên tiếng ngăn lại, thật sự là nghe không nổi nữa.

Cái gì gọi là áp chế thiên phú của mình, không ngờ nếu ngươi phát lực một lần như thế, trực tiếp muốn chạy tới Hoa Hạ học phủ đi?

Ngươi thật sự tiện!

Ánh mắt cả khối đều nhìn lại, trong lòng không khỏi nghĩ đến.

- Được rồi, bắt đầu khảo thí năng lực kế tiếp!

Chủ nhiệm Lưu kết thúc vòng khảo hạch này, e sợ Trần Thư lại nói ra cái gì đó kích thích người nói.

Tuy rằng tiềm lực bình xét cấp bậc của Trần Thư là F, nhưng cấp bậc Ngự Thú Sư của hắn kéo điểm cao lên không ít.

Ngự Thú sư cấp năm cả khối không tới bốn mươi người.

- Bắt đầu khảo thi tính công kích trước!

Chủ nhiệm Lưu mở miệng.

Mấy người giáo viên đẩy một con viên cầu màu vàng vô cùng to lớn đi lên, mà phía sau viên cầu có vài gốc dây dẫn, nối liền với màn hình to lớn ở phía xa.

Dựa theo quy tắc kiểm tra lúc trước, mỗi khế ước linh đều có thời gian công kích là năm giây.

Bên trong viên cầu bố trí đủ loại phép tính, sẽ tổng hợp cường độ công kích, cuối cùng đạt được một đánh giá, đây chính là thành tích khảo nghiệm của thí sinh lượt này.

- Bắt đầu đi.

Chủ nhiệm Lưu tuyên bố bắt đầu.

Người đi lên đài đầu tiên vẫn là Hứa Tiểu Vũ.

Với tư cách lớp thứ nhất, nàng có thể nói là vạn chúng chú mục, mỗi người đều muốn xem một chút thiên tài mạnh cỡ nào.

Một con đại điểu đỏ thẫm đột nhiên xuất hiện, vỗ cánh bay lên, nhìn xuống phía dưới, Hỏa Diễm Điểu cấp A rõ ràng còn mạnh hơn khế ước linh một đoạn dài.

- Bắt đầu công kích!

Hứa Tiểu Vũ để cho Hỏa Diễm Điểu công kích về viên cầu màu vàng.

Trong chốc lát, móng vuốt của nó mơ hồ xuất hiện ánh sáng đỏ, giống như ngọn lửa đang thiêu đốt.

Đúng là kỹ năng chủ động duy nhất của Hỏa Diễm Điểu: Móng vuốt liệt diễm!

Ầm!

Móng vuốt vung vẩy, bỗng nhiên chộp tới viên cầu màu vàng.

Nếu là người bình thường bị đánh trúng, không chết cũng bị thương, nhưng dụng cụ đặc biệt kiểm tra đo lường cường độ công kích, viên cầu màu vàng vô cùng cứng cỏi, lại có thể tiếp nhận đủ loại thuộc tính công kích.

Phía sau màn hình không ngừng lập lòe, cuối cùng xuất hiện một cái bình xét cấp bậc.

Cường độ công kích: A!

Là khế ước linh cấp bảy, có thể có tính công kích đáng sợ như thế đã là cực kỳ hiếm thấy.

- Không tồi.

Chủ nhiệm Lưu khẽ gật đầu, trong mắt có khen ngợi, không hổ là người kế tục của Hoa Hạ học phủ.

Chương 63: Hy vọng cố gắng của ta, các ngươi vĩnh viễn không hiểu

Ngay sau đó, các ngự thú sinh đều triệu hồi khế ước linh ra.

“Gru Gru” “Khặc khặc” “Wuwu” “Yoho” âm thanh các loại khế ước linh phát ra, cuộc thi giữa sân có vẻ đặc biệt náo nhiệt.

Cường độ công kích: B!

Cường độ công kích: F!

…

Một đám khế ước linh tiến lên không ngừng công kích, nhưng không có thành tích của một người đạt tới cấp A, thậm chí ngay cả cấp B cũng thuộc về một bộ phận cực ít.

- Trần Thư, đến ngươi.

Trong mắt Phương Kha có chờ mong nhất định.

Vốn cho rằng đối phương là trâu ngựa, nhưng vậy mà che dấu sâu như vậy.

Trần Thư đi ra phía trước, triệu hồi ra Slime màu vàng của bản thân.

Bên trong khế ước linh của mọi người, Slime màu vàng cũng coi là cấp độc nhất, bởi vì chỉ có nó là cấp F.

- Đáng tiếc cho thân phận Ngự Thú Sư cấp năm.

- Đúng thế, cho dù là khế ước linh cấp D, chỉ sợ sẽ có được tính công kích không tồi.

Tiềm lực của Slime màu vàng thấp, các hạng thuộc tính cũng cực kỳ bình thường, giá trị tán thưởng duy nhất là sinh mệnh lực, nhưng trong cuộc thi, loại ưu thế này hoàn toàn không có tác dụng.

Huống chi tốc độ công kích của Slime cực chậm, trong năm giây thời gian e rằng chỉ có thể phát động công kích một lần.

- Òm ọp! Òm ọp!

Slime màu vàng không ngừng nhảy nhót, mắt to tràn ngập tò mò, nhìn xem khế ước linh xung quanh.

- Lên đi! Hai tia chớp màu vàng!

Hai mắt Slime trợn tròn, cảm giác bản thân vô cùng hung ác, nhưng người khác nhìn tới lại đáng yêu tột cùng.

Từ xa nhìn lại, Slime và dụng cụ có mấy phần tương tự, chỉ là hình thể của Slime nhỏ hơn rất nhiều.

- Òm ọp!

Chỉ thấy Slime lắc lắc cái mông của mình, sau đó xông về phía trước mà đi.

Kỹ năng công kích cấp ba phát động, tốc độ lập tức tăng vọt, vật mà thật sự có mấy tia chớp màu vàng.

- Không phải là muốn đụng vào chứ?

Mọi người tò mò nhìn Slime màu vàng.

Nhưng ngay lúc cách viên cầu màu vàng khoảng mười mét, Slime đột nhiên nhảy lên, trong nháy mắt hình thể tăng vọt bốn lần.

- Lại một kỹ năng chủ động?

Mọi người kinh hô, vừa rồi tốc độ Slime tăng vọt, hiển nhiên là sử dụng kỹ năng.

Hình thể biến lớn hiện giờ tuyệt đối là một kỹ năng chủ động.

Hai kỹ năng chiến đấu, đã muốn siêu việt hơn đại đa số học sinh.

Nhưng trên thực tế, năng lực Slime nhảy dựng lên cũng đến từ kỹ năng: Bạo Lực Tọa Sát.

Slime màu vàng chừng bốn mét giống như một đoàn béo phệ to lớn, mông lớn ngồi lên viên cầu màu vàng.

Ầm!

Hai bên đều là viên cầu màu vàng, thoạt nhìn không khác gì nhau, trường hợp có vẻ có chút buồn cười.

- Òm ọp! Òm ọp!

Slime màu vàng dùng sức mở to mắt, vẻ mặt giống như táo bón, không ngừng dùng sức đè nặng viên cầu màu vàng.

Chủ nhận vậy mà hạ lệnh, để cho nó đè nát đồng loại của mình.

Viên cầu màu vàng xuất hiện vết lõm xuống lớn, nhưng cuối cùng chưa từng xuất hiện tình huống sụp đổ.

Đừng nói là Ngự Thú Sư cấp năm, ngay cả Ngự Thú Sư cấp chính cũng không thể phá hỏng.

- Òm ọp!

Viên cầu màu vàng đột nhiên bắn ra, Slime màu vàng trực tiếp bắn bay ra, đâm tới trên trần nhà.

- Mau thu lại!

Chủ nhiệm Lưu lập tức mở miệng nói.

Hắn ta cũng không phải lo lắng cho an toàn của Slime, mà là sợ trần nhà Ngự Thú quán bị đụng nát.

Một con quái vật khổng lồ như vậy, trọng lượng rõ như ban ngày.

Tâm niệm Trần Thư vừa động, thu Slime màu vàng vào, chỉ cần trong phạm vi nhất định, tùy thời có thể thu hồi khế ước linh, nhưng muốn triệu hồi ra thì cần thời gian nhất định.

Cường độ công kích: B!

Cuối cùng, trên màn hình xuất hiện một cái đánh giá.

Vẻ mặt ngự thú sinh còn lại đều kinh hô.

Trần Thư cũng không có bất ngờ, nếu cường độ công kích của Slime màu vàng cấp B cũng không đạt được, không có khả năng trọng thương Thanh Vũ Ưng của Trịnh Nam.

Về phần cấp A, khẳng định là không đạt được.

Toàn bộ lớp cũng chỉ có Hứa Tiểu Vũ đạt tới, nàng cũng là Ngự Thú Sư cấp bảy duy nhất có khế ước linh cấp A, sức chiến đấu mạnh mẽ hơn Slime rất nhiều.

- Cấp B! Vậy mà là cấp B, lại là một người kế tục lớp đặc huấn lớp mười hai sao?

Hai tay Phương Kha nắm chặt, trong mắt có vẻ kích động.

Lý Viễn thật sự đưa tới cho hắn ta một thiên tài, lúc này mới ngắn ngủi thời gian một tháng, đối phương vậy mà có thể phát triển đến loại tình trạng này.

Không đúng! Rất có thể Trần Thư vẫn luôn giả heo ăn hổ.

Tuy rằng không biết nguyên nhân đối phương làm như vậy, nhưng đối phương chính là Trần Thư!

Làm việc còn cần lý do sao?

Nếu Phương Kha có thể suy nghĩ cẩn thận, vậy hắn ta đã có thể đi bệnh viện kiểm tra.

Vẻ mặt học sinh lớp ngự thú năm phức tạp, nhìn về "học tra" trong lớp.

Ông trời, không cần chơi như vậy đâu!

- Khụ khụ…

Trần Thư ho khan một tiếng, nghiêm chỉnh nói:

- Trên đời không có người nào là thiên tài, chỉ có không ngừng cố gắng mới có thể trở thành cường giả.

Mọi người hơi sững sờ:

- Đây là muốn khích lệ chúng ta sao?

- Các ngươi xem ta, đau khổ một tháng, lúc này mới từ Ngự Thú Sư cấp một trở thành Ngự Thú Sư cấp năm.

Trần Thở thở dài thật sâu:

- Hy vọng cố gắng của ta, các ngươi vĩnh viễn không hiểu.

- …

Toàn trường lần nữa bị làm cho yên lặng.

Chương 64: Đọc nhiều sách xem nhiều báo (1)

Một tháng đã từ Ngự Thú Sư cấp một trở thành Ngự Thú Sư cấp năm, cái này là lời người nói sao?

Ngự thú sinh ở đây toàn bộ đều là vất vả tu luyện hai năm, nhưng đa số đều dừng lại ở trình độ Ngự Thú Sư cấp ba.

- Sao ta lại có loại khuynh hướng muốn đánh hắn nằm bẹp.

- Cảm động lây, còn hàng này thật sự rất kéo cừu hận!

Ngay cả Hứa Tiểu Vũ cũng cong khóe miệng, nhịn không được muốn triệu hoán Hỏa Diễm Điểu.

Chủ nhiệm Lưu vội vàng đi ra ngăn cản:

- Được rồi! Đều tiếp tục kiểm tra, hôm nay phải thi xong môn ngự thú!

Đồng thời hắn ta liếc mắt nhìn Trần Thư một cái rất sâu, đây chính là Slime cấp F, vật mà lĩnh ngộ ra hai cái kỹ năng chiến đấu.

Đời trước ngươi cứu vớt hệ ngân hà sao?

Khảo thí tính công kích rất nhanh kết thúc, kế tiếp sẽ khảo thí tốc độ.

Tốc độ không đơn thuần chỉ là di chuyển thân thể, bao hàm cả tốc độ phản ứng của thần kinh.

Viên cầu màu vàng trong trường thi lúc đầu biến dạng, một cây súng máy Gatling bất ngờ xuất hiện, họng súng chuyển động chậm rãi, tràn ngập cảm giác áp bách.

- Cái này mẹ nó công nghệ cao như vậy sao?

Trong lòng Trần Thư giật mình, hắn vốn tưởng rằng khoa học kỹ thuật của thế giới này không khác gì với khoa học kỹ thuật ngày trước của hắn, dù sao các loại đồ điện gia dụng đều là TV, tủ lạnh.

Nhưng hiện tại xem ra, hình như có nhiều điểm khác biệt.

- Hiện tại bắt đầu thi tốc độ!

Chủ nhiệm lưu tuyên bố.

Bên trong Gatlinh đương nhiên không phải đạn thật, mà là đạn cao su bôi kết cấu liệu, cho dù khế ước linh bị đánh trúng cũng sẽ không bị thương.

Thi tốc độ chủ yếu là khảo nghiệm năng lực né tránh và tốc độ phản ứng của khế ước linh.

Biểu hiện lần nữa của Slime màu vàng của Trần Thư lại lần nữa khiến mọi người choáng váng.

Không phải bởi vì quá mạnh mẽ, mà là bởi vì quá kém cỏi.

Cho dù khế ước linh còn lại tốc độ chậm, cũng sẽ tượng trưng tránh né một phen.

Nhưng Slime màu vàng trực tiếp nằm ngáy o o, đạn như hạt mưa đánh tới, nó lại tiếp được toàn bộ, không bỏ sót một cái.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đay thuộc về max điểm ngược.

Chấm điểm tốc độ: Cấp F!

Không có gì bất ngờ xảy ra, Trần Thư đạt được một chấm điểm kém nhất.

Điều này làm cho không ít người trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra khế ước linh Slime thuộc loại cực kỳ lệch môn.

Bây giờ, Trần Thư đã đạt được hai điểm F, tổng thành tích chịu ảnh hưởng cực lớn, muốn đi vào lớp đặc huấn trên cơ bản không có khả năng.

Thi tốc độ kết thúc rất nhanh, sắp bắt đầu thi kiểm tra cuối cùng, thi lực phòng ngự của khế ước linh.

Tuy rằng Trần Thư đạt được một chấm điểm F, nhưng vô cùng bình tĩnh.

Thi lực phòng ngự mới có thể quyết định thành tích cuối cùng của hắn, huống chi hắn có điểm môn văn hóa kéo.

- Bây giờ bắt đầu khảo hạch lực phòng ngự.

Chủ nhiệm Lưu ở phía trên mở miệng nói.

Chỉ thấy trong sân khảo hạch, Gatling xuất hiện biến hóa, họng súng dường như có lam quang hiện lên.

Đạn ở bên trong không còn là cao su nữa, mà đã được đổi thành loại đạn đặc biệt.

Người đầu tiên tiếp nhận khảo hạch vẫn là Hỏa Diễm Điểu của Hứa Tiểu Vũ.

Chủ nhiệm Lưu nhắc nhở:

- Nếu như xuất hiện tình huống Khế Ước Linh không thể chịu đựng được thì lập tức thu hồi!

Tuy nhiên, loại tình huống này hầu như sẽ không xảy ra. Một khi Khế Ước Linh bị phá vỡ hàng phòng thủ thì đồng nghĩa với việc khảo hạch kết thúc, Gatling sẽ lập tức ngừng bắn.

Hứa Tiểu Vũ khẽ gật đầu, tất cả học sinh đều nhanh chóng lùi ra xa trăm mét.

- Cộc cộc cộc!

Chỉ thấy họng súng Gatling xoay tròn, càng làm lam quang xuất hiện không ngừng, trông có vẻ khí thế kinh người.

Hỏa Diễm Điểu dừng chân trên mặt đất, hai mắt khẽ nhắm lại, trông vô cùng bình tĩnh.

Hiển nhiên, cường độ tấn công này không gây ra mối đe dọa nào đối với nó.

Họng súng Gatling lại một lần nữa tăng nhanh tốc độ, cường độ của viên đạn dường như cũng xuất hiện biến hóa.

Từng tầng từng tầng độ khó không ngừng tăng lên, thần sắc của Hỏa Diễm Điểu dần dần chuyển từ bình thường sang nghiêm trọng. Cuối cùng thì thét lên một tiếng, lồng ngực xuất hiện một đạo họng súng.

- Khảo hạch kết thúc! Cấp bậc lực phòng ngự: B!

Lão sư giám thị hét to, đồng thời ghi chép thành tích của Hứa Tiểu Vũ lại.

Lại từng Khế Ước Linh bước lên tiếp nhận khảo hạch lực phòng ngự.

So với hai hạng mục trước đó, điểm lực phòng ngự nói chung càng thấp hơn. Ngoại trừ Hứa Tiểu Vũ, chỉ có hai người đạt đến cấp B, thậm chí nhiều người chỉ đạt đánh giá cấp E.

Từng học sinh bước lên trước, Trần Thư vẫn là người cuối cùng. Mãi cho đến khi tất cả học sinh đều hoàn thành xong khảo hạch thì cuối cùng cũng đến lượt hắn.

Golden Slime giống như một quả bóng lớn, vừa xuất hiện, hai mắt lập tức nhắm nghiền, thậm chí còn có một ít nước miếng chảy ra. Hiển nhiên là đang đắm chìm trong giấc mộng.

Phương Kha nói:

- Trần Thư, đánh thức Khế Ước Linh của ngươi đi.

Buổi đánh giá lực phòng ngự hôm nay vô cùng quan trọng, không được phép xảy ra sai sót gì.

Nếu như lại là một đánh giá cấp F nữa thì Trần Thư chắc chắn sẽ bị loại.

- Không cần, cứ như vậy bắt đầu đi.

Trần Thư thế mà lại lắc đầu, trực tiếp từ chối.

Chương 65: Đọc nhiều sách xem nhiều báo (2)

Golden Slime có thiên phú là bộ giáp dày, ở trong trạng thái ngủ mơ càng có hiệu quả gấp ba lần. Thiên phú ham ngủ của bản thân cũng sẽ gia tăng một bộ phận lực phòng ngự.

Nói cách khác, Slime trong giấc mộng mới là cứng rắn nhất.

- Bắt đầu đi.

Chủ nhiệm Lưu gật đầu một cái.

Những học sinh còn lại cũng hướng sự chú ý đến Slime của Trần Thư.

Trong kỳ thi cuối kỳ này, Trần Thư hoàn toàn được mọi người coi là hắc mã. Cho dù là cường độ công kích hay là cấp bậc Ngự Thú Sư, hắn đều đứng nhất lớp.

Trên thực tế, có rất nhiều học sinh chưa từng nghe danh của Trần Thư.

Suy cho cùng một tháng trước hắn vẫn còn là một người bình thường hay ngủ gật trong lớp, chỉ là gần đây mới chuyển đến lớp Ngự Thú ngủ.

- Cộc cộc cộc!

Gatling lại một lần nữa xoay tròn, trong họng súng có lam quang lập lòe, nhưng Golden Slime lại không nhúc nhích tí nào.

Tiếng ngáy rung trời xen lẫn với tiếng súng tạo thành một nhạc khúc kỳ dị.

- A! Cái này…

Mọi người há mồm trợn mắt, một màn này làm tất cả mọi người đều choáng váng.

Cường độ của Gatling dần dần tăng lên, từ cấp F thấp nhất rất nhanh đã đến cấp B.

Khác với Hỏa Diễm Điểu, Golden Slime không bị loại bỏ phòng ngự trong nháy mắt mà vẫn nằm ngáy o o như cũ.

- Òm ọp…

Bỗng nhiên, Slime mở miệng lớn, ngáp một cái.

Một số viên đạn thậm chí còn chui vào miệng nó, Slime chép miệng, thế mà lại trực tiếp nuốt xuống.

Không ít người hai mắt trừng lớn khi nhìn một màn này, không thể tưởng tượng nổi:

- Đây thực sự là Slime luôn được coi là yếu nhất sao?

Mặc dù là Khế Ước Linh thuộc loại đặc thù, nhưng Slime tuyệt đối không được coi là hiếm.

Trong số các Khế Ước Linh cấp F, Slime chiếm ít nhất 30%, tất nhiên không chỉ có màu vàng, đủ loại màu sắc đều có.

Làm thế nào mà một Khế Ước Linh yếu ớt như này mà lại có màn trình diễn xuất sắc như vậy?

Một đám người biểu thị họ không thể chấp nhận được hiện thực này.

Cuộc công kích cấp B kéo dài gần một phút nhưng vẫn không phá được phòng ngự của Slime.

- Chẳng lẽ muốn xuất hiện Khế Ước Linh có phòng ngự cấp A sao?

Chủ nhiệm Lưu nheo hai mắt lại, không khỏi thầm nghĩ.

Nhưng ngay khi Gatling chuẩn bị tăng cường độ công kích, Golden Slime lại biến mất trong nháy mắt.

- Hả? Xảy ra chuyện gì vậy?

Mọi người nhao nhao nhìn về phía Trần Thư, trong nhất thời không hiểu chuyện gì.

Lúc này, trước mắt Trần Thư lại xuất hiện các sự lựa chọn.

【 Lựa chọn thứ nhất: thành thật thừa nhận, Slime không thể chịu được nữa. Phần thưởng hoàn thành: lực phòng ngự của Slime tăng 5% 】

【 Lựa chọn thứ hai: giả vờ thần bí. Phần thưởng hoàn thành: mở khóa dược tề đồ giám mới: Dược Tề Phòng Ngự 】

【 Lựa chọn thứ ba: nhanh chóng rời khỏi Ngự Thú Quán, lưu lại bóng lưng tiêu sái. Phần thưởng hoàn thành: Dược Tề Thuấn Di 】

Cái này vẫn cần phải phân vân sao?

Lựa chọn thứ nhất và thứ ba đều chỉ là thăng cấp tạm thời, dược tề đồ giám mới là cái lâu dài.

Trần Thư nhìn về phía những người còn lại, ánh mắt vô cùng bình tĩnh nói:

- Cái này chính là công kích cấp B à? Thế thôi hả? Ta thấy công kích cấp A không thử cũng được!

- …

Tất cả mọi người đều không còn gì để nói. Mẹ nó cái này có phải là quá tự phụ rồi không?

Nhưng trong nhất thời, bọn họ cũng thật sự không biết liệu Slime có thể chịu được công kích cấp A hay không.

- Cấp lực phòng ngự: B!

Lão sư giám thị cuối cùng vẫn ghi vào cấp lực phòng ngự của hắn.

Mặc dù cùng cấp bậc với Hứa Tiểu Vũ, nhưng trong lúc tổng hợp lại, lão sư đương nhiên sẽ cho điểm lực phòng ngự của hắn cao hơn.

- Thành tích khoa Ngự Thú hôm nay đã kết thúc mỹ mãn, kết quả của kỳ thi cuối kỳ sẽ được gửi đến điện thoại di động của

các ngươi.

Chủ nhiệm Lưu nói:

- Hi vọng các ngươi sẽ có một kỳ nghỉ hè vui vẻ!

Cuối cùng, lão ta nhìn Trần Thư thật sâu, đối với học sinh này có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Khế Ước Linh kỳ quái, chủ nhân thì lại không đi con đường như người khác, khiến người khác không thể không nhớ kỹ.

Tâm trạng tất cả mọi người trong sân khảo hạch đều vô cùng vui sướng. Có lẽ kết quả khảo hạch không được tốt lắm, nhưng nghĩ tới sắp đến kỳ nghỉ hè, bọn họ cũng đều thoải mái hơn.

Tất nhiên, phần lớn mọi người vẫn thảo luận về Trần Thư và Slime của hắn.

Thậm chí còn có người đến thỉnh giáo hắn.

- Trần ca, Trần ca.

Một nữ sinh tết tóc đuôi ngựa chạy tới.

- Không cần khách khí như thế, gọi thúc là được rồi.

Trần Thư khoát tay áo.

Nữ sinh vẫn chưa kịp phản ứng, mở miệng dò hỏi:

- Ta muốn hỏi một chút, ngươi bồi dưỡng Khế Ước Linh như thế nào mà nó có thể cường đại như vậy thế?

Trần Thư sờ cằm, trả lời một cách nghiêm túc:

- Đọc nhiều sách, xem nhiều báo, ít ăn đồ ăn vặt và ngủ nhiều.

- Trần Thư, đi với ta một lúc!

Phương Kha nói.

Trần Thư đang định tiếp tục lừa gạt thì Phương Kha lại đột nhiên gọi hắn.

- Nhớ kỹ, nhất định phải cho Khế Ước Linh đọc nhiều sách, đánh thức trí tuệ của nó, Slime của ta cũng dùng smartphone rồi đó.

Nữ sinh vẻ mặt ngơ ngác, không ngờ thế mà lại cho Khế Ước Linh đọc sách, xem báo?

Trần Thư và Phương Kha rời khỏi sân khảo hạch, đi tới bên trong thao trường của trường học.

Chương 66: Ta có chứng sợ xã giao, không đánh đoàn được (1)

- Lần này chắc chắn vào được lớp đặc huấn sao?

Phương Kha dò hỏi.

- Một phần dựa vào cố gắng, chín phần dựa vào thiên mệnh, khi nào có kết quả thì ta mới biết được.

Trần Thư khoanh tay ôm sau đầu, thần sắc vô cùng thoải mái.

Hắn hoàn toàn không cảm thấy áp lực, chỉ trong vòng một tháng, hắn đã trở thành Ngự Thú Sư cấp năm. Hắn sẽ còn đạt đến đỉnh cao thế nào trong một năm tới nữa chứ?

- Ngươi cũng thật là bình tĩnh.

Khóe miệng của Phương Kha giật giật, sau đó lại thở dài:

- Trước đây là ta nhìn nhầm, không ngờ thiên phú của ngươi lại mạnh như vậy.

- Thiên phú rất trọng yếu nhưng không phải là quan trọng nhất.

Trần Thư đột nhiên nhếch mép cười, ngẩng đầu nhìn trời.

- Ồ? Ngươi cảm thấy là do cố gắng à?

Phương Kha nghi hoặc.

Làm sao có thể là cố gắng chứ? Đương nhiên là hack!

Trần Thư cười không nói, nhàn nhã rời khỏi thao trường.

Ánh chiều tà chiếu xuống, kéo dài bóng của Trần Thư, rất dài.

Trong mắt Phương Kha lộ vẻ hoảng hốt, dường như nhìn thấy một đại Ngự Thú Sư trong tư

Trần Thư về đến nhà. Để ăn mừng kỳ thi cuối kỳ của hắn kết thúc mỹ mãn, phụ thân cố ý mời gia đình Trương Đại Lực và bố mẹ của Phương Tư đến.

Quan hệ giữa ba nhà từ trước đến nay vẫn vô cùng tốt, đáng tiếc bây giờ Phương Tư đang ở Hoa Hạ học phủ xa xôi, không thể quay về thành phố Nam Giang được.

- Chỉ trong chớp mắt, không nghĩ tới tiểu Trần và Đại Lực đều sắp lên lớp mười hai rồi.

Phụ thân của Phương Tư, Phương Quốc Vĩ – người có làn da ngăm đen, trên mặt nở một nụ cười thật thà chất phác.

Trương Phong lắc đầu cười:

- Đúng vậy, đáng tiếc thiên phú của hai tiểu tử này không bằng tiểu Phương.

Một Khế Ước Linh cấp S đối với Ngự Thú Sư mà nói thì có ảnh hưởng vô cùng lớn.

- Ta không nghĩ vậy, tiểu Trần và Đại Lực không giống với người thường. Ngay cả khi bọn hắn không thể trở thành Ngự Thú Sư cường đại thì cũng có thể trở nên nổi bật với ngành nghề khác.

Vẻ mặt của Phương Quốc Vĩ nghiêm túc, phản bác lại quan điểm của Trương Phong.

Phụ thân Trần Bình cười nói:

- Tiểu bối tự nhiên có con đường riêng của bọn hắn, chúng ta không cần can thiệp vào.

Mặc dù Phương Tư đã trở nên nổi bật, nhưng ba nhà lại không hề xuất hiện ngăn cách và xa lạ.

- Đáng tiếc, Phương Tư không thể trở về vào kỳ nghỉ hè, nếu không ba tỷ đệ các ngươi lại có thể tụ họp rồi.

- Kỳ nghỉ hè này, Phương Tư tỷ không thể trở về sao?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt lộ vẻ tiếc nuối.

- Tiểu đội Ngự Thú của các nàng tạm thời tiếp nhận một nhiệm vụ trong dị không gian, chỉ sợ là không về được.

Phương Quốc Vĩ giải thích nói, cho rằng Trần Thư đang tưởng niệm Phương Tư.

Trần Thư thở dài, Phương Tư không thể trở về, vậy danh sách kẻ thù của ta không phải là làm không công sao?

- Đại Lực, sao ngươi không có chút phản ứng gì vậy?

Cánh tay của Trần Thư đụng vào Trương Đại Lục.

- Đừng nóng vội, ta đang thi tấn cấp.

Trương Đại Lực mặt mày hớn hở, vô cùng chuyên chú chơi điện thoại.

Trần Thư thản nhiên liếc mắt nhìn, thân thể lập tức chấn động, suýt chút nữa thì tiểu ra ngoài.

- Ngươi cũng đã 0-10-0 rồi, sao không đánh đoàn, ngươi làm loạn cái gì vậy?

Trò chơi mới bắt đầu được mấy phút mà ngươi đã chết mười mấy lần rồi. Đây không phải là đang chết, mà chính là đang tìm đường chết.

- Ta có chứng sợ xã giao, không đánh đoàn được.

Trương Đại Lực giải thích.

Trần Thư:

- ?

Ba nhà vui vẻ hòa thuận, hàn huyên chuyện cũ. Sau khi ăn uống no nê, mỗi người đều trở về nhà của mình.

…

- Chu thúc, bên trong tiệm của chúng ta có Thiết Hạch Quả sao?

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư lập tức đi đến cửa hàng trong nhà Chu Tiểu Minh.

Vừa mới mở khóa Dược Tề Phòng Ngự, hắn đương nhiên là muốn luyện chế rồi.

- Bên trong còn tồn kho hai cái, ta đi lấy cho ngươi.

Phụ thân của Chu Tiểu Minh bước ra, trong tay cầm hai quả trái cây màu đen.

- Mặt khác, Cự Đại Hóa Quả tạm thời hết hàng rồi.

Cửa hàng Chu Tiểu Minh thực chất chủ yếu bán vật liệu đến từ Lam Tinh. Chỉ thi thoảng mới có vật liệu trong Dị Không Gian mà mua được từ trong tay của tán nhân.

Hầu hết các Ngự Thú Đoàn đều có con đường buôn bán của chính mình. Thí dụ như hợp tác cùng với đại gia tộc hoặc công ty lớn.

Cũng không ít Ngự Thú Sư lựa chọn bán cho chính phủ, tuy giá cả không bằng các xí nghiệp khác, nhưng lại có trợ cấp phúc lợi khác.

- Cảm ơn Chú thúc.

Trần Thư gật đầu, thu hai quả Thiết Hạch Quả vào.

- Nếu có Đại Lực Tiêu, Thiết Hạnh Quả, Cự Đại Hóa Quả thì đều giữ lại cho ta, ta bằng lòng mua với giá cao.

Mua xong hai quả Thiết Hạnh Quả, Trần Thư chạy không ngừng đến Công ty Dược Dịch 666.

- Trần sư, ngươi tới rồi à?

Trợ lý Tiểu Mao hỏi, đồng thời cũng thở dài trong lòng.

Hắn ta đường đường là sinh viên tốt nghiệp trường Đại học Ngự Thú, giờ lại làm trợ lý cho một học sinh trung học. Thật sự là không có thiên lý mà.

Hiện tại Tiểu Mao đã nghĩ đến viết một cuốn sách có tên "Những ngày ta góp đủ số tiền ở nhân gian".

- Ừm.

Trần Thư gật đầu.

Bây giờ kỳ nghỉ hè đã bắt đầu, hắn đã lên kế hoạch từ sớm rồi.

Chương 67: Ta có chứng sợ xã giao, không đánh đoàn được (2)

Buổi sáng luyện chế dược tề ở Công ty Dược Dịch, buổi chiều thì ra chợ bán những dược tề dư thừa, buổi tối lại đi lung tung để kích hoạt các tùy chọn của hệ thống.

Thời gian mười ngày thoáng một cái đã qua.

Trần Thư nhờ dược tề mà kiếm lời gần trăm vạn Hoa Hạ tệ. Năng suất kiếm tiền kiểu này đủ để khiến vô số người cảm thấy xấu hổ.

Tuy là kiếm được rất nhiều tiền, nhưng chi tiêu của Trần Thư cũng vô cùng cao.

Bởi vì không có cách nào mua được nguyên vật liệu, hắn chỉ có thể lựa chọn mua ở các cửa hàng dược tề chính quy.

Tất nhiên, hắn không mua được Dược Tề Phòng Ngự hay Dược Tề Hình Thể. Dù sao thì hắn cũng có thể luyện chế được, nhưng hơi mất thời gian để chờ nguyên vật liệu.

Trần Thư dùng toàn bộ trăm vạn Hoa Hạ tệ để mua dược tề tế bào cơ bản, dùng để tăng cường sinh lực và tốc độ khôi phục của Golden Slime.

Tuy là khiến cho Khế Ước Linh mạnh lên không ít, nhưng cũng tiêu xài hết sạch Hoa Hạ tệ.

Trần Thư vốn cho rằng kỳ nghỉ hè của mình sẽ chỉ dùng để mua bán dược tề.

Nhưng mới rạng sáng ngày thứ hai, cữu cữu của Hứa Tiểu Vũ là Chu Thành cầm theo ba đóa Đại Lực Tiêu đi đến, đồng thời nói cho hắn một tin xấu.

- Tiểu Trần, đây là ba đóa hoa cuối cùng của Công ty.

Chu Thành mở miệng nói, khẽ thở dài.

Trần Thư lập tức nói:

- Không thể nào? Sao các ngươi đóng cửa nhanh vậy?

Khóe miệng Chu Thành giật giật.

- Ngươi nói cũng thật là thẳng quá mà.

Dù sao cũng là nhân viên của công ty, không thể mong công ty tốt lên sao?

Chu Thành thở dài nói:

- Hợp đồng ký kết với Công ty Đại Lực Tiêu đã đến kỳ hạn, bây giờ muốn mua tiếp cần một khoảng thời gian nhất định.

- Không ký thêm được sao?

Trần Thư nghi ngờ nói.

Dựa theo đạo lý, một công ty lớn như vậy sẽ không xuất hiện chuyện này mới đúng.

Nếu Dược Tề Đại Lực ngừng cung cấp, khẳng định sẽ ảnh hưởng lớn đối với công ty.

- Muốn ký hợp đồng với công ty vật liệu kia thì phải có thế lực mới được. Tạm thời bị người khác nhanh chân giành mất rồi.

Trong mắt Chu Thành mơ hồ xuất hiện sự tức giận. Đối với Công ty Dược Tề mà nói, chặt đứt nguyên vật liệu chính là rút củi dưới đáy nồi.

- Được thôi, sản phẩm của công ty có Dược Tề Phòng Ngự và Dược Tề Hình Thể sao?

Trần Thư không hiểu mấy việc buôn bán này, chỉ muốn biết mình còn có thể kiếm được dược tề hay không?

Nếu Công ty Dược Dịch 666 không còn cách nào cung cấp Đại Lực Tiêu cho hắn nữa thì kế hoạch kiếm tiền của hắn sẽ không thể thực hiện được.

Hắn chỉ là học sinh, không có quan hệ, không có giấy chứng nhận Dược Tề Sư, muốn mua vật liệu ở Dị Không Gian là cực kỳ khó khăn.

Chu Thành khó khăn nói:

- Hai loại dược tề này là dược tề chủ yếu của công ty, tạm thời không thiếu người…

Nếu là dược tề chủ yếu thì Dược Tề Sư phụ trách bố trí đương nhiên sẽ có tiền lương và đãi ngộ vô cùng cao. Không có khả năng để một nhân viên tạm thời đang nghỉ hè chen vào, việc trả lương sẽ khiến các Dược Tề Sư khác cảm thấy bất mãn, chưa kể Trần Thư mới chỉ là một học sinh trung học.

- Ta sẽ mau chóng tìm được công ty vật liệu mới để ký hợp đồng.

Chu Thành an ủi, vỗ vai hắn.

- Tiền lương của ngươi vẫn sẽ được trả đúng hạn.

Trần Thư lắc đầu, cái ta quan tâm là dược tề chứ không phải là tiền lương.

Người không gặp thời sẽ không giàu, ngựa không ăn cỏ đêm sẽ không béo, chỗ tiền lương nho nhỏ này không thể khiến cho Trần Thư thỏa mãn được.

Chu Thành nói thẳng:

- Công ty Ngự Thú Đoàn gần đây sẽ tiến vào Dị Không Gian một chuyến, hẳn là sẽ có thu hoạch.

Ngay lúc hắn ta vừa nói xong thì trước mắt Trần Thư lại xuất hiện các lựa chọn.

【 Lựa chọn thứ nhất: xin đi theo Công ty Ngự Thú Đoàn tiến vào Dị Không Gian mạo hiểm. Phần thưởng hoàn thành: sách kỹ năng chuyên môn Khế Ước Linh 】

【 Lựa chọn thứ hai: mở miệng nói: "Vậy còn không mau đi? Nhanh lên!" Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực Trung Lượng 】

Cái này còn cần suy nghĩ sao?

Trần Thư quả quyết mở miệng nói:

- Chu thúc, có thể mang ta đi cùng không?

- Ngươi?

Vẻ mặt Chu Thành sửng sốt, đánh giá Trần Thư một phen, sau đó hắn có chút khó xử nói:

- Tiến vào dị không gian cần phải mua vé vào cửa…

- Không có việc gì, vé vào cửa tự ta bỏ ra, ta muốn đi theo mở mang kiến thức một chút.

Bây giờ hắn chưa tới cấp Hắc Thiết, không thể một mình tiến vào bên trong dị không gian.

Chu Thành suy tư một lát, gật đầu nói:

- Đã như vậy thì ba ngày sau ngươi tới công ty chờ, Tiểu Vũ cũng sẽ đi theo cùng, đến lúc đó khế ước linh của ngươi bảo vệ tốt mình là được rồi.

Hiển nhiên hắn ta đã biết được biểu hiện cuối kỳ của Trần Thư, Slime màu vàng có thể có lực phòng ngự vượt qua Hỏa Diễm Điều của Hứa Tiểu Vũ, hiển nhiên là có chỗ thích hợp nhất định.

- Cảm ơn Chu thúc!

Vẻ mặt Trần Thư vui sướng, tuy không có cách nào phối trí Đại Lực Tiêu, nhưng có đi dị không gian mở mang kiến thức một phen, cũng là một trải nghiệm không tệ.

Hắn sử dụng ba đóa Đại Lực Tiêu cuối cùng xong, sau đó mang theo mười ba bình dược tề đại lực rời đi.

Chương 68: Vàng bị bao trong phân người?

Trong chợ đen người đến người đi.

Trần Thư đã trở thành một Ngự Thú sư cấp năm quang vinh, có thể tùy ý ra vào chợ đen.

Hắn đi tới nơi buôn bán của mình, dọn một khối vải xanh lên, để dược tề dư thừa trong hành trang hệ thống lên.

- Tiểu Trần, lại tới kiếm tiền?

- Vương Bát Ca, hôm nay làm ăn thế nào?

Trần Thư thoải mái nhàn nhã, không có ý tưởng gào to, hiện giờ tên tuổi của hắn đã truyền ra.

Đại lực ca thứ nhất chợ đen, ai không biết?

Lão Vương thở dài nói:

- Thảm, nếu như không bán được nữa, ta cũng chỉ có thể ăn đất.

Trần Thư nói:

- Vừa lúc có thể trực tiếp ăn gian hàng thú hạch Thổ Long Vương, xem như là lợi dụng phế vật.

Lão Vương không để ý đến Trần Thư, mà là bu lại, thấp giọng nói:

- Nói thật, tiểu Trần, những dược tề này của ngươi rốt cuộc là tới từ đâu? Giới thiệu cho ca một con đường nào.

- Không có con đường, là ta tự mình phối trí.

Vẻ mặt Trần Thư thành thật nói.

- Dẹp đi.

Lão Vương xem thường trợn mắt, trực tiếp đi về gian hàng của mình.

Trần Thư thở dài, đầu năm nay, nói thật cũng không ai tin.

- Ông chủ, ta muốn một bình dược tề đại lực trung phẩm!

Ngay lúc hai người trò chuyện với nhau, trước gian hàng của Trần Thư đã xếp hàng.

Tám ngàn một bình dược tề đại lực trung phẩm hiển nhiên là cực kỳ tiện nghi, thậm chí có chút ảnh hưởng thị trường.

Tuy rằng bởi vì không có nhãn hiệu không thể đầu có trục lợi, nhưng dùng để cường hóa khế ước linh của bản thân hoàn toàn không thành vấn đề.

Trần Thư nhếch miệng cười, đưa dược tề cho đối phương, cùng lúc đó siêu tin thu được tám ngàn đồng.

Hôm nay lại là một ngày bội thu.

Đột nhiên, một tên thanh nien đang xếp hàng nói:

- Ta nói này bác gái, có thể xếp hàng hay không? Hiểu thứ tự đến trước đến sau hay không?

Bác gái đang muốn chen ngàn vẻ mặt khó chịu, đi tới cuối hàng ngũ, đồng thời trong miệng lẩm bẩm:

- Không có chút kính già yêu trẻ nào, thứ đồ gì?

Thanh niên quay đầu nhìn thoáng qua, hừ lạnh một tiếng, đồng thời nói với Trần Thư:

- Ông chủ, dược tề này ngươi còn bao nhiêu bình?

- Mười hai bình dược tề đại lực phẩm, mười lăm bình dược tề đại lực hạ phẩm.

Ánh mắt Trần Thư lóe sáng, chẳng lẽ hôm nay sẽ thu quán nhanh như vậy?

- Khụ khụ… Ta thay mặt các huynh đệ ở phía sau hỏi một chút.

Thanh niên ho khan một tiếng:

- Cho ta một lọ dược tề đại lực trung phẩm.

Trần Thư:

- …

- Thôi đi, trâu ngựa cái gì?

Bác gái đùa cợt nói.

Đội ngũ tổng cộng mười mấy người xếp hàng rất nhanh đã xong, bác gái vốn chuẩn bị mua một loại một bình.

Nhưng tên sinh viên trước mặt bà kia đóng gói toàn bộ dược tề còn lại.

- Ta nói tiểu tử này, ngươi mua nhiều như vậy để uống sao?

Bác gái lo lắng nói.

Nàng cũng lần đầu tiên nghe nói chợ đen có bán dược tề rẻ như vậy, vốn là muốn mua cho cháu trai một chút, không nghĩ tới quý hiếm như vậy.

- Ta uống cái đồ chơi này làm gì, đương nhiên là cho khế ước linh uống vào.

Sinh viên trợn mắt lên, mang theo dược tề rời khỏi chợ đen.

Trần Thư cũng thu dọn quán, tâm tình vui vẻ chuẩn bị trở về nhà.

Nhưng vào lúc này, di động vang lên tiếng tích tích.

- Có thành tích thi cuối kỳ?

Trần Thư nhìn điện thoại, trong mắt có chờ mong.

- Họ tên: Trần Thư.

- Điểm văn hóa: 396.

- Điểm ngự thú: 215.

- Tổng điểm: 611.

- Xếp hạng lớp: 2.

- Xếp hạng khối: 20.

Trần Thư nhếch miệng cười, vậy mà vừa vặn tên xếp thứ 20, thật sự là tim đập nhanh.

Có điều thật ra không khác lắm với dự đoán của Trần Thư, thành tích môn văn hóa của hắn tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng đứng thứ nhất khối, có điều môn ngự thú có vẻ tạm được.

Tuy là lực phòng ngự đứng nhất khối, lực công kích cũng cực kỳ xuất sắc, nhưng cấp ngự thú chỉ là trung quy trung củ, trí mạng nhất chính là tiềm lực bình xét cấp bậc và khảo thí tốc độ của khế ước linh.

Hai chấm điểm hạng F, tuyệt đối sẽ kéo thấp tổng điểm của hắn không ít.

Cái này tương đương với thế giới trước đây, thành tích mỗi môn của ngươi cực kỳ xuất sắc, nhưng tiếng Anh chỉ có thể thi năm sáu mươi điểm, coi như là ưu tú, cũng tuyệt đối không có cách nào xếp tới đầu khối.

Cũng may thành tích môn văn hóa của Trần Thư nghịch thiên.

- Làm sao cũng bay không ra, thế giới của hoa hoa…

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại Trần Thư mới đặt vang lên.

Phía trên biểu hiện ghi chú rõ ràng là Phương Chính Kinh.

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, không nghĩ tới là giáo viên chủ nhiệm lớp của hắn, không suy nghĩ nhiều đã nhận.

- Alo? Thầy Phương.

- Trần Thư, ngươi tiến vào lớp đặc huấn lớp mười hai!

Giọng nói của Phương Kha run rẩy, hiển nhiên là tràn ngập xúc động.

Trần Thư bĩu môn, nói:

- Lão Phương, phải bình tĩnh! Đây không phải chuyện đã dự liệu trước sao?

Người đã bao lớn rồi, một chút tâm tình thản nhiên cũng không có.

Phương Kha hít sâu một chút, sau đó nói:

- Trần Thư, thầy trước kia thật sự nhìn lầm ngươi, không nghĩ tới người lại là vàng bị bao trong phân người!

- Đó là đương nhiên, trước kia ta chính là… A? Phân người là chỉ cái gì?

Nụ cười của Trần Thư bỗng nhiên dừng lại, lập tức nhận ra chỗ không thích hợp.

Cái gì gọi là vàng bị bao ở phân người?

Chương 69: Vô địch áp áp áp (1)

Phương Kha nói:

- Không cần để ý những chi tiết đó, có thể có người học sinh như ngươi, thầy cảm thấy rất kiêu ngạo.

- Tiền thưởng của trường học không thấp đúng không?

Trần Thư hỏi.

- Đúng…Khụ khụ, làm giáo viên, dạy học giáo dục người khác, là chức trách cũng là sứ mệnh, nói nhiều tiền tầm thường?

Trần Thư:

- …

Ngài có thể giả thêm một chút sao?

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, tiếp theo Trần Thư chủ động cắt đứt điện thoại.

Một ngày kinh ngạc như này, sao ta có thời giờ tán gẫu nhạt nhẽo với ngươi?

Trong lòng Trần Thư vui vẻ, huýt sáo rời khỏi chợ đen.

Cho dù không quá coi trọng với lớp đặc huấn lớp mười hai, nhưng có thể vào đương nhiên là tốt nhất, coi như đã chứng minh bản thân.

Về đến nhà, Trần Thư báo tin vui này trước.

Ba mẹ lộ ra vẻ cao hứng, bắt đầu thông báo người thân bạn bè, chia sẻ niềm vui.

Trần Thư cũng về tới phòng, chuẩn bị đồ đạc cho hành trình đi dị không gian.

- Điện thoại, cục sạc, bài poker, kính râm, mì ăn liền, đồ ăn vặt…

Không có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại, Trần Thư nghiêm túc chuẩn bị các loại đồ vật có khả năng dùng đến.

Đáng tiếc không gian hệ thống không thể cất giữ vật phẩm hiện thực, chỉ có thể để dược tề được hệ thống ban thưởng hoặc thông qua hệ thống luyện chế.

Sau hai mươi phút, ba lô hành quân cỡ lớn bị nhét đến đầy ắp.

- Có lẽ không sai biệt lắm.

Trần Thư phủi tay, vẻ mặt vừa lòng, ta cmn thật sự là một thiên tài!

Thói quen nằm ngửa trong lòng Trần Thư dâng lên vạn trượng hào hùng, tuy rằng không muốn cố gắng, những vẫn cực kỳ yêu thích chiến đấu..

- Chinh phục dị không gian thứ nhất, chính là khởi đầu cho sự nổi tiếng của Trần Thư ta!

Nhưng hắn đã quên, hắn đã sớm nổi danh, tuy rằng thanh danh Dược Tề sư nhà vệ sinh công cộng không tốt lắm, nhưng lớn nhỏ cũng là một danh nhân rồi.

Thậm chỉ bởi vì duyên cớ của hắn, công xưởng sản xuất áo phông alpaca kia còn hung hăng bán kiếm lời một túi.

- Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất sách kỹ năng đặc biệt hệ thống ban thưởng.

Trần Thư đột nhiên nghĩ tới, lấy sách kỹ năng trong balo ra.

Vỗ nhẹ một cái, thân thể Slime màu vàng xuất hiện một vệt kim quang, sau đó đã lĩnh ngộ một kỹ năng mới.

- Vô địch áp áp áp: Kỹ năng bị động, sinh vật bị Slime ngăn chặn không cách nào sử dụng kỹ năng chủ động, chú thích: Không có hiệu quả với khế ước linh cao hơn một cảnh giới.

Vẻ mặt Trần Thư vui vẻ, không hổ là kỹ năng đặc biệt, hiển nhiên cực kỳ phù hợp với Slime màu vàng.

Tuy rằng thể trọng Slime đáng sợ, khế ước linh bị nó ngăn cản không có cách nào tránh thoát, nhưng đó là tình huống không sử dụng kỹ năng.

Coi như là một cái kỹ năng công kích đơn giản, Slime cũng không nhất định có thể ngăn chặn.

Căn cứ vào kiến thức Trần Thư nắm giữ, kỹ năng và thiên phú có ưu thế rất lớn, trực tiếp quyết định sức chiến đấu của khế ước linh.

Thời gian ba ngày thoáng cái đã qua.

- Ba mẹ, ta quyết định ra ngoài du lịch một chuyến, thả lỏng tâm tình một chút!

Sáng sớm, sau lưng Trần Thư mang một cái balo hành quân cỡ lớn, rời khỏi nhà.

Ba mẹ Trần Thư đều không để ý, chỉ coi con trai đi nơi khác du lịch, nếu biết hắn muốn đi dị không gian, e rằng cả kỳ nghỉ hè sẽ giam hắn lại.

Ngự Thú sư cấp năm đã dám đi tới dị không gian, đây không phải hồ nháo sao?

Cửa ra vào công ty dược dịch 666, hai chiếc xe việt dã màu đen dừng sát ở một bên.

Một đoàn người đang chờ gì đó ở cửa.

- Ta nói này ca, ngươi đột nhiên nhét một cái phiền phức vào, không phải tăng thêm gánh nặng cho đoàn đội sao?

Một người đàn ông trung niên vẻ mặt hung ác bất mãn nói với Chu Thành.

Hắn ta chính là đệ đệ của Chu Thành, Chu Thực, đồng thời là đoàn trưởng của Ngự Thú đoàn, một tên Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết cường đại.

Chu Thành nói:

- Chỉ là một dị không gian cấp phổ thông, tin chắc với thực lực của ngươi có thể bảo vệ cẩn thận đoàn đội, huống chi tiểu tử kia có thể bảo vệ tốt mình.

- Hy vọng là vậy.

Chu Thực lắc đầu.

Ngay lúc này, chỉ thấy một tên mang kính râm đạp xe đạp công cộng chạy như bay đến.

- Trần Thư!

Hứa Tiểu Vũ vẫy tay chào, trong mắt có mấy phần hưng phấn.

Trần Thư là lâm thời tiến vào, coi như là làm bạn với Hứa Tiểu Vũ.

- Là tên tiểu tử này?

Khóe miệng Chu Thực không ngừng run rẩy, sao có cảm giác có mấy phần không đáng tin.

Trần Thư tiêu sái xuống xe, chuẩn bị dừng xe đạp, nhưng nhất nhanh hắn lại cưỡi lên xe đạp, la lớn.

- Nơi này không có chỗ đỗ xe, chờ ta một chút!

Mọi người:

- …

Chu Thực gạt ra một tia mỉm cười cứng ngắc, nói:

- Ca, ngươi xác định hắn có thể bảo vệ bản thân tốt?

Thao tác của Trần Thư khiến Chu Thành không tự tin, hắn do dự nói:

- Khụ khụ…Đại khái chắc là có lẽ…Có thể chứ.

Chỉ trong chốc lát, Trần Thư xác theo một cái túi, một đường chạy đến như điên.

- Nếu tiểu Trần đã tới, vậy chuẩn bị xuất phát đi.

Chu Thành mở miệng nói.

- Đây là đội trưởng Ngự Thú đoàn, Chu Thực, cũng là đệ đệ của ta.

Trần Thư nghe vây nhìn về phía Chu Thực nói:

- Chào Chu thúc! Ta gọi là Trần Thư!

Chu Thực lắc đầu nói:

- Nếu đã đến vậy xuất phát đi.

Chương 70: Vô địch áp áp áp (2)

Đoàn người ngồi trên hai chiếc xe việt dã bên cạnh.

Trên xe, Trần Thư có vẻ cực kỳ hưng phấn, không ngừng nhìn đông nhìn tây.

- Thoải mái hơn so với đạp xe đạp.

Hắn thoải mái dựa vào ghế xe, vô cùng thích ý.

Hứa Tiểu Vũ mỉm cười, cũng có chút hưng phấn nói:

- Ngươi muốn mua xe?

Bằng vào tiền lương của mua một chiếc xe thay cho đi bộ không phải vô cùng đơn giản.

Chỉ cần không đề cập đế Ngự Thú sư, đồ vật cũng không đắt lắm.

Trần Thư nói:

- Có chút rối rắm, tạm thời chưa nghĩ ra.

- Không biết mua loại xe nào?

Hứa Tiểu Vũ nghi hoặc nói.

Trần Thư lắc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Gần đây ta giành được vé giảm giá năm đô la của Rolls-Royce, đều này làm cho ta có chút động tâm, nhưng về phương diện khác, thẻ ưu đãi hàng tháng của xe đạp công cộng cũng khiến ta không bỏ xuống được…

Xì xì!

Xe việt dã đột nhiên thắng gấp một cái.

Vẻ mặt của Ngự Thú sư giống như táo bón, không ngờ ngươi mẹ nó rầu rĩ cái này?

- Vương thúc, Trần Thư là hài hước, không phải không bình thường…Ừm…hẳn là không phải…

Hứa Tiểu Vũ cực kỳ không tự tin giải thích.

“Hy vọng đừng thái quá.” Vương Dịch lắc đầu, trong lòng yên lặng cầu nguyện.

- Đúng rồi, Tiểu Vũ, ngươi ăn bánh bích quy không?

Trần Thư bỗng nhiên từ balo lấy ra một túi bánh bích quy.

Hứa Tiểu Vũ khoát tay áo:

- Không cần, cảm ơn, hiện tại ta không đói bụng.

- Chocolate?

- Không cần…

- Khoai tây chiên?

- Không…

- Mì tôm?

- …

Nhìn Trần Thư từ balo lấy ra đủ loại đồ ăn, ba người khác trên xe đã hoàn toàn sợ ngây người.

Ngươi nha, thật sự đi dị không gian mạo hiểm sao?

- nếu không chúng ta chơi đánh bài một chút? Thư giãn tí?

Trần Thư cũng không hề hay biết, từ balo lấy ra một bộ bài poker.

- …

- Khụ khụ, tiểu Trần, ta cắt ngang một chút.

Một Ngự Thú sư khác bên tay lái phụ mở miệng nói:

- Ngươi không mang theo một ít đồ vật quan trọng gì đó?

- Đương nhiên mang theo, ta cố ý mang theo một đôi dép lên.

- Lão Đặng, ta mẹ nó đau đầu!

Lái xe Vương Dịch rút một tay ra xoa xoay huyệt thái dương.

- …

Lão Đặng ở tay lái phụ u oán nhìn sang, ngươi cho rằng lão tử không đau chắc?

Trần Thư lắc lắc đầu, đồ vật bản thân vất vả mang lại bị người ghét bỏ.

Hắn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, ăn đủ loại đồ ăn vặt.

Căn bản không giống như Ngự Thú sư chuẩn bị mạo hiểm tiến vào dị không gian.

Xe việt dã chạy ra khỏi thành phố, dị thứ nguyên không gian gần thành phố Nam Giang nhất tên là Thanh Nguyên Sâm lâm, là một dị không gian tòa cấp phổ thông.

Căn cứ vào thực lực hung thú bên trong dị không gian, quốc gia chi làm cấp phổ thông, cấp nguy hiểm, cấp ác mộng, cấp hủy diệt và cấp bậc cao nhất là cấp tai nạn.

Vị trí của Thanh Nguyên Sâm Lâm là ở giữa thành phố Nam Giang và thành phố Đại Hưng, mỗi đoàn ngự thú của các thành thị gần đây đều sẽ tiến vào trong đó săn bắn.

Năm tiếng sau, đoàn người Trần Thư đã rời khỏi thành phố Nam Giang, đi tới trong một trấn nhỏ.

Nơi này tên là trấn Thanh Nguyên, đã thành lập gần năm mươi năm, thành lập đặc biệt vì Thanh Nguyên Sâm Lâm.

Mỗi một lần xuất hiện dị không gian, đã là nguy cơ, cũng là kỳ ngộ.

Vô số thương nhân, Ngự Thú sư cường đại, xí nghiệp lớn, gia tộc ngự thú đều sẽ tới trước, một kiếm một chén canh.

- Đứng lại!

Cửa ra vào của trấn nhỏ, có vài tên dáng người cường tráng, mặc quân trang binh sĩ, lập tức ngăn xe việt dã lại.

- Thân phận!

Chu Thực lấy thẻ căn cước của mình ra, giao cho binh lính.

Binh linh cầm lấy thẻ căn cước, quét hình với dụng cụ bên cạnh một hồi, sau đó trả lại cho Chu Thành.

Mà những người còn lại cũng không tránh được, thậm chí ngay cả thẻ căn cước của Trần Thư cũng bị quét hình một phen.

Cuối cùng một đoàn người mới có thể tiến vào bên trong trấn Thanh Nguyên.

Đồng thời hai chiếc xe việt dã đều đậu ngoài khu vực trấn, không được tiến vào trong trấn nhỏ.

Trần Thư nhỏ giọng nói:

- Tiểu Vũ, nơi này đề phòng nghiêm ngặt, làm ta có chút khẩn trương.

Hứa Tiểu Vũ trợn trắng mắt lên, ngươi còn có lúc khẩn trương?

- Đây là trấn Thanh Nguyên gần với dị không gian nhất.

Hứa Tiểu Vũ đột nhiên nhớ tới gì đó, thận trọng nói:

- Nhưng ngươi tuyệt đối không nên làm loạn, những binh lính đó có quyền giết người.

Dị không gian xem như là khu vực quốc gia coi trọng nhất, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào phá hủy quy củ.

Trần Thư gật đầu một cái, nhìn về kiến trúc ở trấn nhỏ.

Khác với thành phố, kiến trúc ở trấn nhỏ đều cực kỳ phục cổ, thậm chí có thể nói là đơn sơ và cũ nát, giống như chỉ là cung cấp một chỗ nương náu.

Trong đó đa số đều là mặt tiền cửa hàng, thoạt nhìn không có chút đại khí nào, nhưng có thể thành lập cửa hàng ở trấn

Thanh Nguyên, tuyệt đối là thế lực nhất lưu trong nước.

Công ty dược dịch 666 hao phí vô số tiền tài, vẫn không thể đạt được quyền kinh doanh một cửa hàng trong trấn như cũ.

Ngự thú đoàn phát tài trong dị không gian không ít, nhưng một bộ phận vật liệu đầu tiên bị chính phủ thu mua, lại bị cửa hàng ở trấn thu mua một phen, cuối cùng tài nguyên chảy ra trên thị trường rất ít.

- Đi khách sạn ở trước một đêm, sáng mai đi về Thanh Nguyên Sâm Lâm!

Chương 71: Cho bọn hắn nhìn màu sắc một chút

Làm đội trưởng Chu Thực đưa ra quyết định, một đoàn người đi tới một khách sạn nhỏ trong trấn nhỏ.

Tuy rằng phương tiện ở trấn nhỏ đơn sơ, nhưng số lượng người cũng không thấp.

Đều là cảnh tượng mọi người vội vàng, so với cư dân trong thành phố, nhiều hơn mấy phần hơi thở phong trần mệt mỏi…

Chu Thực mở miệng nói:

- Tiểu Trần, ngươi và người khác ngủ cùng một chỗ không có vấn đề gì chứ?

- Ngủ cùng nhau?

Vẻ mặt Trần Thư ngẩn ra, sau đó gật đầu:

- Hoàn toàn không có vấn đề.

Mọi người giải quyết việc vào ở, khách sạn bên trong trấn Thanh Nguyên hút hàng, đồng thời giả cả đắt đỏ, không cần phải một người một gian phòng.

Đặt hành lý tốt phía sau, bọn họ rời khỏi khách sạn, bây giờ là ba giờ chiều, bọn họ một đường đi xe, bụng đều trống rỗng.

Tất nhiên Trần Thư không tính. Còn hàng này một đường đều điên cuồng ăn.

Đoàn người lại đi tới bên trong một nhà hàng.

Chu Thực xem thực đơn, vẻ mặt đại khí chọn mấy đồ ăn chiêu bài:

- Ông chủ, tới một phần thịt kho tàu Băng Dã Thỏ, Linh Vĩ Ngư hấp, Tứ Sí Hoàng xốp nổ…

- Ừm? Đều là thứ đồ gì?

Vẻ mặt Trần Thư mộng bức, sau đó khiếp sợ hỏi:

- Nguyên liệu nấu ăn nơi này đều dùng hung thú?

Lão Đặng mở miệng giải thích:

- Đó là đương nhiên, trấn nhỏ gần Thanh Nguyên Sâm Lâm, nguyên liệu nấu ăn là hung thú đều không đắt đỏ, cũng coi là đặc sắc nơi này.

Trong dị không gian, các loại dược liệu tự nhiên là trân quý nhất, các loại khoáng thạch, vị trí hung thú đặc thú cũng rất có giá trị, về phần thịt hung thú bình thường không tính quá đáng tiền.

Chỉ có đoàn ngự thú có thu hoạch không lớn sẽ chọn mang thịt hung thú trở về, bởi vì không sẽ bảo tồn, sẽ bán cho quán ăn của trấn nhỏ.

- Nha, đây là phải Ngự Thú sư đại danh đỉnh đỉnh Chu Thực sao?

Bỗng nhiên, một đoàn người đi vào quán ăn, cầm đầu là một tên đại hán mặc đồ đen.

Ánh mắt hắn ta hung ác, vừa nhìn cũng biết không phải loại hiền lành gì, những người còn lại cũng tràn ngập địch ý.

Hiển nhiên hai đoàn ngự thú này có thù hận.

Trong dị không gian, không có pháp luật ràng buộc, có thể mặc sức thi triển thực lực khế ước linh, bởi vì tranh đoạt tài nguyên, khẳng định sẽ xuất hiện va chạm.

Chu Thực đong đưa nước trà trong tay, cười lạnh nói:

- Chồn, lần trước bị đánh còn chưa đủ? Không phục à?

- Cái Băng Dã Thỏ biến dị kia làm cho lực ngự thú của ta tăng lên không ít.

Vừa nghe lời này, Hoàng Vĩ trợn mắt, người sau lưng hắn ta cũng tức giận, nháy mắt mức độ căng thẳng của tràng diện cao lên.

Vẻ mặt Chu Thực trêu tức, tràn ngập khiêu khích nói:

- Thế nào, muốn động thủ? Cố lên bé yêu! Đừng khắc chế!

- Ngươi mẹ nó muốn chết à!

Nháy mắt, lửa giận của một tên thanh niên phun trào, muốn xông lên.

- Tiểu Từ, trở về!

Hoàng Vĩ làm đội trưởng quát lớn, mặc dù lửa giận trong lòng lớn cũng chỉ có thể kiềm chế lại.

Nơi này là trấn Thanh Nguyên, nếu dám phạm tội, binh lính có quyền lợi đánh chết ngươi ngay tại chỗ, Ngự Thú sư cường đại tới đâu cũng không thể vi phạm pháp luật.

Làm quân đội, đây không phải là có kinh nghiệm và điện làm gì?

Hoàng Vĩ hung hăng trợn mắt nhìn mọi người một chút, sau đó tìm một cái bàn ngồi xuống.

Ngay tại lúc này, trước mắt của Trần Thư lại lần nữa xuất hiện tuyển hạng.

【 Chọn mục 1: Triệu hồi Slime màu vàng ra, trực tiếp đánh! Hoàn thành ban thưởng: Tăng lên Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết. Khen thưởng thêm: Một vé máy bay quốc tế. 】

【 Chọn mục 2: Yên lặng vùi đầu ăn cơm. Hoàn thành ban thưởng: Sức ăn của Khế ước linh gia tăng 5%. 】

【 Chọn mục 3: Cho đám người Hoàng Vĩ biết tay một chút, hoàn thành ban thưởng: Lực phòng ngự của Slime tăng thêm 10%. 】

Trong lòng Trần Thư giật minh, cơ hồ là theo bản năng đã muốn chọn mục thứ nhất.

Trực tiếp từ Ngự Thú sư cấp năm tăng lên tới cấp Hắc Thiết, đây chính là bước nhảy vọt.

Chẳng những có thể thức tỉnh khế ước linh thứ hai, còn có thể để cho Slime màu vàng hoàn thành một lần tiến hóa huyết mạch.

Nếu hắn trở thành Ngự Thú sư cấp Hắc Thiết, Hoa Hạ học phủ hiện tại sẽ để cho hắn giải quyết thủ tục nhập học.

Ngự Thú Sư cấp chín và Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết ở giữa có một khe rãnh rất lớn, cực ít có người có thể đột phá trước khi lên đại học.

Nhưng khen thưởng thêm của hệ thống dội cho hắn một chậu nước lạnh.

Một vé máy bay quốc tế, cái này rõ ràng là chuẩn bị cho hắn chạy trốn!

Vì trở thành Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, cái giá này trả quá lớn.

Trần Thư thấp giọng hỏi:

- Chu thúc, nếu hiện tại ta dùng khế ước linh đánh nổ bọn họ, sẽ có hậu quả gì?

Thân hình dũng mãnh của Chu Thực chấn động, gắt gao nắm tay Trần Thư, nói:

- Anh, anh của ta ơi, ngươi đừng xúc động!

Lão Đặng ở một bên nghiêm túc giải thích:

- Chúng ta sẽ bị kết án, mà ngươi, sẽ trở thành một hình vẽ trên gạch men trên bản tin ngày mai.

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, trực tiếp nói máu thịt be bét, không toàn thân, uyển chuyển như vậy làm gì.

Xem ra mục chọn thứ nhất có thể trực tiếp bỏ qua.

Về phần mục thứ 2, ban thưởng quá kém.

Hiện tại hắn chỉ là Ngự Thú Sư thực tập, cấp khế ước linh cũng không cao, năng lượng ngự thú trong không gian có thể để cho Slime bảo trì sinh tồn.

Chương 72: Ngươi vui mừng quá sớm rồi! (1)

Trừ phi trở thành Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, khế ước linh mới chú trọng phối hợp đồ ăn.

Nhưng mục ba, hiển nhiên cũng sẽ xuất hiện va chạm, cho dù không triệu hoán khế ước linh, chỉ sợ cũng sẽ có cuộc chiến, dẫn đến binh sĩ sẽ tới.

Hắn cũng không muốn cuộc sống tạm bợ, càng ngày càng bị phê phán.

Con ngươi của Trần Thư xoay một cái, hình như nghĩ đến cái gì.

Hắn thấp giọng nói:

- Chu thúc, ta đi cho bọn họ nhìn màu sắc một chút.

Vừa dứt lời, Trần Thư từ trong túi móc ra "hung khí" gì đó, trực tiếp đứng dậy, đi đến bàn của Hoàng Vĩ.

- Tra tấn ta, cái hình phạt này không quá!

Chu Thực vội vàng muốn ngăn cản, nhưng vẫn muộn một bước, chỉ có thể nhìn Trần Thư đi tới một bàn khác.

Hai mắt Hoàng Vĩ híp lại, nói:

- Tiểu tử, ngươi tới làm gì?

Ánh mắt những người còn lại cũng không tốt, cảm giác áp bách mười phần.

Trần Thư cũng là bộ dáng mặt cười hì hì:

- Ta tới cho các vị nhìn màu một chút.

Ầm!

Tay phải Hoàng Vĩ đột nhiên vỗ bàn một cái, mở miệng cả giận nói:

- Hừ! Nhãi con phách lối! Ta thật muốn nhìn ngươi muốn làm gì.

Những người còn lại cũng nhộn nhịp đứng dậy, một mặt khiêu khích, nhưng đều không chủ động ra tay.

Ai ra tay hại người trước, đại khái sẽ bị cho rằng tội gây hấn.

- Ta biết mà, thật sự không để cho ta bớt lo.

Chu Thực lắc đầu, chuẩn bị mang Trần Thư về.

Nhưng ngay sau đó, hai mắt Chu Thực trừng lớn, ngốc lăng nhìn Trần Thư.

Những người còn lại cũng trợn mắt hốc mồm, chỉ cảm thấy đầu trống rỗng.

Chỉ thấy trong tay Trần Thư xuất hiện một đống thẻ, hắn cầm lấy một cái thẻ nói với Hoàng Vĩ:

- Tới đây, ngươi xem, đây là màu đỏ.

Sau đó lại lấy ra đủ loại thẻ.

- Đây là màu vàng.

- Đây là màu gì? Đúng vậy, màu xanh lá.

Mọi người:

- …

Chu Thực và toàn bộ tiểu đồng bọn của hắn sợ ngây người.

Ngươi đây thật sự cho là bọn hắn nhìn màu sắc.

Hoàng Vĩ hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy phần đại não có chút tắc nghẽn.

Sau đó hắn ta tức giận nói:

- Tên tiểu tử, ngươi đang tự mình tìm đến cái chết phải không?

Một học sinh lại dám trêu chọc Ngự Thú Đoàn của bọn họ!

- Ta thực sự chỉ muốn cho các ngươi nhìn thấy một số màu sắc.

Trần Thư nói, vẻ mặt thì vô tội.

Đám người Hoàng Vĩ nắm chặt tay, chỉ cảm thấy tức giận, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ đều không dám ra tay.

- Lão bản, mang ra một số món ăn đặc trưng đi.

Nhưng vào lúc này, có hai tên binh sĩ đi đến nhà hàng.

Cơn giận của đám người Hoàng Vĩ ngay lập tức bị dập tắt, bọn họ không còn dám nghĩ đến việc ra tay nữa.

Trần Thư đặt những tấm thẻ lên bàn, nói:

- Xem ra các vị đã có thể nhận biết được chính xác màu sắc rồi, những tấm thẻ này sẽ được đưa cho các ngươi, đến khi về nhà không có việc gì làm thì có thể mang ra luyện tập một chút,

Hoàng Vĩ lịch sự nói:

- Mẹ kiếp!

Trần Thư quay lại chỗ của Chu Thực, đồng thời lực phòng thủ của Golden Slime lại tăng cường thêm 10% nữa.

Hệ thống yêu cầu hắn đưa cho đối phương một số màu để xem, hắn liền thực hiện một cách tỉ mỉ, hoàn toàn đáp ứng được yêu cầu.

Hệ thống:

- …

- Tiểu Trần, ngươi thật sự không sợ đắc tội với Hoàng Vĩ sao?

Nhìn thấy Trần Thư đang ngồi ăn ngốn nghiến, Chu Thực không nói nên lời, dù sao đối phương cũng là đoàn trưởng Ngự Thú Đoàn, bản thân cũng là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp.

Tại sao con hàng này lại có cảm giác hơi choáng váng.

- Không sao, bình thường ta sẽ không rời khỏi thành thị.

Gương mặt Trần Thư có vẻ hài lòng, nhưng hắn không ngờ rằng thịt của hung thú lại càng ngon hơn hắn tưởng tượng.

Hắn hoàn toàn không lo lắng chút nào về Hoàng Vĩ, chỉ cần hắn ta không đi tới Dị Không Gian, đừng nói là Hắc Thiết Cấp, ngay cả Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp cũng không làm gì được hắn.

Điều quan trọng nhất là đối phương không hề biết hắn, chỉ nhắm mục tiêu vào Chu Thực Ngự Thú Đoàn.

Mà bây giờ Ngự Thú Đoàn của Hoàng Vĩ rõ ràng là vừa trở về từ Dị Không Gian, sẽ không tiến vào lần nữa vì hắn., Thật sự nghĩ tấm vé vào cửa không cần tiền mua sao?

- Đứa nhỏ này.

Chu Thực lắc đầu, không nghĩ tới nữa.

Tuy rằng có mâu thuẫn với đám người Hoàng Vĩ, nhưng vốn là giữa hai bên có thù hận, hắn ta cũng không quan tâm chút nào.

Cả đám người ăn no uống say, lại bắt đầu đi dạo ở thị trấn Thanh Nguyên.

- Nơi đó là lối vào Thanh Nguyên Sâm Lâm sao?

Bọn họ đi tới phía sau thị trấn, có thể dễ dàng nhìn thấy một tòa nhà cao ốc lớn sừng sững, bốn phía xung quanh là những người binh sĩ tuần tra với súng thật.

Ở phía sau tòa nhà, là một màn sương trắng bao phủ, khiến người ta khó có thể nhìn thấu hư thực.

Bây giờ cũng đã gần chạng vạng tối, không thể nào lại xuất hiện màn sương mù dày đặc như vậy được.

Chu Thực gật đầu một cái rồi nói:

- Ừm, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ tới đó xem sao.

Đúng lúc này, trong màn sương mù trắng xóa kia lại xuất hiện một đám người, tất cả đều mặc quân phục rằn ri, phía trên người có vết máu mờ, trông có vẻ rất mệt mỏi.

Nhưng trên gương mặt ai cũng lộ rõ vẻ phấn khích.

- Một con Thanh Tình Xà biến dị, người nào trả giá cao nhất thì lấy!

Chương 73: Ngươi vui mừng quá sớm rồi! (2)

Vị nam nhân đứng đầu hét lớn, những thương nhân xung quanh lão ta ngay lập tức trở nên phấn khích, lần lượt kéo đến.

- Ta trả 10 vạn!

- 20 vạn!

- 40 vạn!

Chẳng mấy chốc, giá của Thanh Tinh Xà liên tục tăng lên, cuối cùng được một tiểu thương thu mua với giá 80 vạn. Trong mắt Hứa Tiểu Vũ hiện lên nghi hoặc:

- Một đầu hung thú cấp cơ bản lại có thể bán đắt như vậy sao?

Thực lực của Thanh Tinh Xà nhiều nhất có thể so sánh với cửu cấp Khế Ước Linh, nó cực kỳ phổ biến trong Thanh Nguyên Sâm Lâm, không thể bán đắt như vậy được.

- Ngoài việc phân chia sức mạnh, còn có sự phân chia Huyết Mạch Đẳng Cấp.

Chu Thực giải thích:

- Huyết Mạch Đẳng Cấp được chia thành loại bình thường, biến dị, lãnh chúa và quân vương.

Huyết Mạch Đẳng Cấp thực tế sẽ tương đương với cấp bậc tiềm năng của Khế Ước Linh.

Một Khế Ước Linh cùng cấp bậc, cấp S và cấp F nhất định sẽ không cùng một cấp bậc, đương nhiên không bao gồm Golden Slime của Trần Thư.

Chu Thực tiếp tục giải thích:

- Một con Thanh Tinh Xà bình thường tự nhiên sẽ không có giá trị gì, nhưng nếu như nó bị biến dị thì sẽ khác, không chỉ có Xà Đảm có thể nâng cao Ngự Thú Lực, mà Xà Tinh còn có tỉ lệ cao hơn để cho Khế Ước Linh lĩnh hội kỹ năng ‘Tầm nhìn nhạy bén’.

- Tất nhiên, tỷ lệ này thấp đáng kinh ngạc, nhưng những kẻ có tiền sẽ không ngần ngại ra giá cao, càng muốn dùng tiền để chạm vào tỷ lệ đó.

Khuôn mặt Hứa Tiểu Vũ sững sờ, nàng ta là người đứng đầu kỳ thi cuối kỳ nên đã thành công lấy được một viên Ngộ Linh Đan, sẽ để cho Khế Ước Linh khi đột phá có cơ hội lĩnh hội kỹ năng hoặc thiên phú, nhưng xác suất này cũng cực kỳ thấp.

Giá trị của Ngộ Linh Đan cũng lên đến mấy chục vạn, thậm chí là có tiền cũng khó mà mua được, trên thị trường cũng khó tìm thấy.

Chỉ cần có liên quan tới kỹ năng và thiên phú, nó sẽ được xào đến cái giá cao ngất trời.

Đây cũng là lý do tại sao Slime của Trần Thư lại có hai kỹ năng hoạt động, sẽ bị chủ nhiệm xem xét nguyên nhân cứu vớt hệ ngân hà trong kiếp trước của mình.

- Không nói đến lãnh chúa và quân vương, ngay cả hung thú cấp Biến Dị cũng không tìm được.

Lão Đặng lắc đầu nói:

- Đi thôi, trở về đi, ta hy vọng cuộc mạo hiểm lần này có thể gặp được vận may.

Đám người gật đầu, rời khỏi nơi đây, trở về khách điếm.

…

Vào ban đêm.

- Rầm rầm rầm!

Trần Thư nằm trên giường, vẻ mặt chật vật.

Trên giường bên cạnh hắn, Vương thúc ban ngày lái xe ngáy to như sấm, có thể nói hết đợt này đến đợt khác, dâng trào kịch liệt.

- Sớm biết như vậy ta nên ngủ một mình.

Trần Thư lẩm bẩm.

Ban ngày hắn hành hạ đối phương, ban đêm liền đổi vai.

Không được, không được!

Trần Thư dùng nước lạnh làm bản thân thanh tỉnh một chút, nhìn qua ban đêm ở thị trấn nhỏ, tùy ý rời khỏi phòng.

Ban đêm, khách điếm trở nên yên tĩnh vô cùng, chỉ có nhân viên lễ tân vẫn đang tập trung xem một bộ phim gay cấn hồi hộp.

- Đi dạo chơi trong thị trấn nhỏ à.

Ban ngày, một đám người cũng chưa đi dạo ở thị trấn nhỏ xong.

Ngay khi Trần Thư rời khỏi khách điếm, hắn đã nhìn thấy một cặp đôi ôm hôn nhau bên đầu đường.

Nam sinh vẻ mặt ôn nhu nói:

- Tiểu Phương, ngươi có biết không? Thật ra thì ta vẫn luôn thích ngươi.

Nữ sinh vô cùng ngại ngùng, trốn trong vòng tay của nam sinh, không dám ngẩng lên.

Trần Thư tình cờ đi ngang qua hỏi:

- Cái kia lúc đầu không thẳng thì sao?

Ngay khi vừa dứt lời, Trần Thư liền vắt chân lên cổ lao đi một cách điên cuồng, hành động xuất sắc và dứt khoát.

- Ta ￥ …

Nam sinh chỉ cảm thấy trong lòng có vạn con lạc đà đang chạy loạn:

- Sao ta có thể thích ngươi khi ta không thẳng chứ?

Mối lương duyên giữa hai người bỗng chốc bị phá hỏng bởi một tiện nhân đoạt măng.

…

Trần Thư huýt sáo, hưởng thụ gió đêm, gương mặt thoải mái, cuối cùng cũng thoát khỏi ‘thiên lôi’ trong phòng.

Ngay cả ban đêm, vẫn có người qua lại trên các con đường của thị trấn.

Trần Thư đi tới đi lui đến trước một tòa nhà.

Tòa nhà cao ốc có chín tầng, tu luyện vô cùng uy nghiêm, tạo thành một sự tương phản rõ nét với những tòa nhà thấp xung

quanh.

Đây chính là Hiệp hội Ngự Thú Sư, một tổ chức chuyên cung cấp dịch vụ cho Ngự Thú Sư, bên trong bao gồm buôn bán thông tin, bản đồ Dị Không Gian, hình đồ giám hung thú, các loại phòng nhiệm vụ.

Một nhân viên công tác đi tới tươi cười:

- Tiên sinh, thật vui mừng khi được phục vụ cho ngài.

- Vậy thì ngươi vui mừng quá sớm rồi.

Trần Thư nói.

Nhân viên công tác loạng choạng, thiếu chút nữa thì ngã xuống.

- Ha ha… Tiên sinh ngài thật là hài hước.

Hắn ta cố nở ra một nụ cười cứng ngắc.

Xem ra lại gặp phải một khách hàng khó chơi.

- Xin hỏi tiên sinh, ngài cần gì vậy? Hiệp hội Ngự Thú Sư cũng có thể phục vụ ngài.

- Tạm thời không cần, ta đi lang thang, đi lang thang.

Trần Thư lắc đầu muốn xem một mình, người phục vụ biết điều rời đi.

Bây giờ là ban đêm, Hiệp hội Ngự Thú Sư cũng không có quá nhiều người.

Trần Thư đi tới phòng nhiệm vụ ở lầu 3, có một màn hình rất lớn treo trên trần nhà, phía trên còn có nhiều loại nhiệm vụ khác nhau.

Chương 74: Chấp nhận nhiệm vụ: Săn giết lãnh chúa Băng Dã Thỏ (1)

【 Tên nhiệm vụ 】 : Thu thập Thanh Sí Thảo.

【 Độ khó của Nhiệm vụ 】 : Mức độ bình thường.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Cần phải thu thập không dưới 10kg Thanh Sí Thảo, yêu cầu duy nhất là độ tươi, thời gian hái không vượt quá mười ngày.

…

Thanh Sí Thảo là một loài thực vật phổ biến ở Thanh Nguyên Sâm Lâm, có thể coi nó là thức ăn chính của một số Khế Ước Linh, dùng lâu dài có thể cải thiện một chút thuộc tính hệ Mộc và hệ Hỏa trong cơ thể.

Nhưng cần Thanh Sí Thảo tươi mới, nếu không thì thuộc tính hệ Hỏa bên trong sẽ bị hao tổn phần lớn, đối với Khế Ước Linh cũng không có mấy tác dụng.

Sau đó Trần Thư xem xét những nhiệm vụ còn lại.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Đi săn Thiết Bối Hùng.

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Nguy hiểm.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Nếu chủ nhân muốn đi tới Thanh Nguyên Sâm Lâm săn giết Hắn Thiết Cấp biến dị Thiết Bối Hùng, cần tìm một Ngự Thú Sư đi cùng.

【 Yêu cầu nhiệm vụ 】 : Hắn Thiết Cấp Ngự Thú Sư, ưu tiên những người có kinh nghiệm ở các không gian khác nhau!

…

【 Tên nhiệm vụ 】 : Bắt giữ Thanh Tinh Xà.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Tìm lại nội y bị mất.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Đi săn giết lãnh chúa Băng Dã Thỏ.

Trần Thiến không khỏi chửi bậy một tiếng, cái mẹ nó ngày cả nội y còn có thể làm mất, sao lại có cảm giác thái quá như vậy.

Hơn nữa ai lại cố tình phát ra nhiệm vụ như vậy, chẳng lẽ nội y làm bằng vàng ròng sao?

Bây giờ thì hay rồi, cả thế giới đều biết rằng ngươi bị mất nội ý ở Thanh Nguyên Sâm Lâm.

Ngay khi hắn đang phàn nàn, một lựa chọn xuất hiện trước mặt hắn một cách không thể giải thích được.

Quả nhiên là có niềm vui ngoài ý muốn! Không uổng công hắn phải ra đường giữa đêm khuya.

【 Lựa chọn 1: Chấp nhận bất kỳ nhiệm vụ thông thường nào. Phần thưởng khi hoàn thành: Ngự Thú Lực trung lượng 】

【 Lựa chọn 2: Chấp nhận nhiệm vụ săn giết lãnh chúa Băng Dã Thỏ, phần thưởng khi hoàn thành: Kỹ năng 'Cự Đại Hóa' tăng thêm 1, nếu hoàn thành sẽ nhận thêm phần thưởng: Danh hiệu 'Sát thủ Lãnh Chúa', hiệu ứng mặc: Sát thương của Khế Ước Linh đối với hung thú lãnh chúa tăng thêm 5% 】

Trần Thư có chút sững sờ, chơi ta à, để ta săn giết lãnh chúa Băng Dã Thỏ?

Huyết mạch của Băng Dã Thỏ cũng không mạnh, cao nhất của chủng tộc này là lãnh chúa, cũng không có quân vương, có thể thấy được nó là bình thường không có gì lạ.

Nhưng dù có là rác rưởi như thế nào, cũng không phải là thứ mà Trần Thư, một ngũ cấp Ngự Thú Sư nho nhỏ có thể đụng đến.

Tuy nhiên, phần thưởng cộng một điểm cho Cự Đại Hóa quá hấp dẫn, đây xem như là kỹ năng cốt lõi của Slime, việc Cự Đại Hóa tăng lên cũng có nghĩa là tính sát thương của các kỹ năng khác cũng sẽ tăng lên, hình thể mới là thuộc tính chính của Slime.

Tròng mắt hắn nhất thời chuyển động, không phải là không có chỗ để điều động.

Trần Thư nhìn về phía nhân viên công tác trong phòng nhiệm vụ nói:

- Ta muốn hỏi, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ có hình phạt nào không?

- Xin chào tiên sinh, khi ngài chấp nhận nhiệm vụ sẽ cần phải giao nạp tiền đặt cọc, nếu như thất bại, tiền đặt cọc sẽ bị khấu trừ.

- Cái nhiệm vụ của lãnh chúa Băng Dã Thỏ kia cần bao nhiêu tiền đặt cọc?

Hiện tại Trần Thư có khoảng hơn 10 vạn Hoa Hạ tệ, tiền đặt cọc nhiệm vụ thông thường chắc sẽ là phải chăng, nhưng e rằng nhiệm vụ này sẽ đặc biệt hơn nhiều.

Gương mặt nhân viên công tác trông có vẻ kỳ lạ, nói:

- Nhiệm vụ này?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nhìn ánh mắt kỳ lạ của đối phương thì trong lòng không ngừng suy nghĩ:

- Đây không phải khinh thường, không phải khinh thường…

- Nhiệm vụ này được phát hành bởi quân đội, không yêu cầu đặt cọc, chỉ cần ngài có thể săn thành công, ngài sẽ nhận được phần thưởng.

- Hả?

Trần Thư nói:

- Nghĩa là nó miễn phí?

- Vâng, thưa ngài!

Trần Thư xua tay nói:

- Bên các ngươi có còn nhiệm vụ nào miễn phí không, ta đều muốn!

Nhiệm vụ miễn phí? Lấy ra cho ngươi!

- …

Gương mặt nhân viên công tác im lặng, ngươi giăng lưới rộng đụng phải con cá ngớ ngẩn thế này thì sao?

- Xin lỗi, tạm thời nhiệm vụ miễn phí chỉ có duy nhất cái này thôi.

Trần Thư lắc đầu tiếc nuối, nhận nhiệm vụ săn giết lãnh chúa Băng Dã Thỏ.

Nhân viên công tác đưa cho hắn thông tin chi tiết của nhiệm vụ, Trần Thư vui vẻ nhận thông tin nhiệm vụ rồi rời khỏi Hiệp hội Ngự Thú Sư.

Đồng thời, kỹ năng Cự Đại Hóa của Golden Slime được cộng một thành công.

Cự Đại Hóa: Tạm thời tăng kích thước hình thể gấp sáu lần, tốc độ trung bình giảm.

Mặc dù sự gia tăng kích thước cơ thể ngày càng lớn, nhưng tác dụng phụ cũng ngày càng lớn hơn.

Tốc độ của Slime vốn đã chậm chạp, sau khi Cự Đại Hóa lên thì tốc độ càng chậm hơn giống như một con ốc sên.

Tuy nhiên, có công kích 'Trùng phong' cấp 3 để nạp vào, tạm thời cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Trần Thư cầm lấy thông tin nhiệm vụ, tiếp tục nghiên cứu.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Đi săn giết lãnh chúa Băng Dã Thỏ.

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Cực kỳ nguy hiểm.

Chương 75: Chấp nhận nhiệm vụ: Săn giết lãnh chúa Băng Dã Thỏ (2)

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Gần đây, bên trong Thanh Nguyên Sâm Lâm xuất hiện một lãnh chúa Băng Dã Thỏ, thường xuyên ra lệnh cho nhóm Băng Dã Thỏ trong rừng quấy rối căn cứ Trấn Linh Quân, nhiệm vụ săn giết này được đặc biệt phát hành, không có ngưỡng đầu vào cho nhiệm vụ này!

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】 : 50 điểm tích lũy Hoa Hạ.

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Một: Dấu vết của lãnh chúa Băng Dã Thỏ rất khó tìm, hiện tại vẫn chưa có manh mối chắc chắn. Hai: Lãnh chúa Băng Dã Thỏ rất mạnh mẽ, ít nhất cần có một Hắc Thiết Ngự Thú Sư mới có thể cạnh tranh. Ba: Có thể ra lệnh cho quần thể Băng Dã Thỏ, nếu như bị bao vây và đàn áp, sẽ có khả năng toàn quân bị xóa sổ. Hy vọng các Ngự Thú Sư có thể lượng sức mà làm!

【 Nhắc nhở của nhiệm vụ 】 : Băng Dã Thỏ là loài ưa sạch sẽ nghiêm trọng, môi trường sống của nó có thể là trong một môi trường sạch sẽ và thoải mái.

Trần Thư nhìn lướt qua thông tin nhiệm vụ, liền quay đầu quên hết đi.

Chưa kể phải may mắn lắm mới tìm được, dù có tìm được cũng không thể tự mình xử lý được.

Một lãnh chúa Băng Dã Thỏ duy nhất cần một Hắc Thiết Ngự Thú Sư để đối phó, với tư cách xem đối phương là một lãnh chúa, làm sao hắn có thể hành động một mình, đây không phải nói nhảm sao?

Một khi được bao quanh bởi thỏ rừng, nó là một GG thực sự.

Trần Thư không có ý tưởng về việc hoàn thành, đi lang thang quanh thị trấn Thanh Vân.

Nửa đêm, hắn ngáp một cái, buồn ngủ, trở về khách điếm.

- Này, ngươi vẫn đang xem phim à?

Trần Thư nhìn thấy nhân viên quầy lễ tân vẫn đang theo đuổi bộ phim vô cùng thích thú.

- Ừ.

Nhân viên lễ tân gật đầu.

- Không cần nhìn, hung thủ chính là người này.

Trần Thư vừa nói xong đã lao thẳng lên lầu, tốc độ không tưởng.

- ?

Nhân viên lễ tân ngơ người, một lúc sau mới phản ứng được.

- Mẹ nó! Vậy mà lại spoil!

Nghe tiếng hét giận dữ bên dưới, Trần Thư thoải mái trở về phòng.

Thêm một bí ẩn chưa được biết đến trên toàn thế giới: Trần Thư làm cách nào mà lớn lên thành như vậy?

- Khò khò khò!

Tiếng ngáy trong phòng vẫn mạnh mẽ vô song, như thể có một hung thú hệ Lôi ở trong đó.

- Xem ta có hôi chết ngươi hay không.

Trần Thư quay đầu lại, đưa đôi tất có mùi của lão Đặng đặt lên mũi hắn.

- Ưm… ưm…

Lão Đặng cau mày, tiếng ngáy của hắn giảm dần.

- Cái đôi tất này thật sự có tác dụng trấn áp?

Trần Thư còn không có nghĩ tới:

- Cuối cùng ta cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.

Hắn thoải mái nằm trên giường, chìm vào giấc ngủ.

…

Sáng sớm ngày mai.

- Chết tiệt! Ai nhét tất vào mũi ta.

Lão Đặng hét lên, tỉnh giấc.

- Đặng ca, sao vậy?

Trần Thư dụi dụi mắt, tuy rằng đã lâu không ngủ nhưng đối với hắn như vậy là đủ rồi.

Nghĩ đến cuộc mạo hiểm ở Thanh Nguyên Sâm Lâm, Trần Thư vô cùng phấn khích.

- Có phải tiểu tử ngươi làm không?

Lão Đặng trừng mắt:

- Cả đêm qua ta gặp ác mộng, nằm mơ thấy mình bị phong ấn trong cái lọ kim chi thêm đậu hũ thối, mùi chua thối kia…

- Xì…

Trần Thư cúi đầu cười trộm, không ngờ đối phương lại có một giấc mơ như vậy.

- Ta cũng không biết, tối hôm qua ta vừa nghe ngươi nói mớ, sao lại đói bụng, muốn ăn đậu hũ thối, sau đó ngươi tự cầm lấy cái gì đó.

- …

Gương mặt Lão Đặng không nói nên lời, chẳng lẽ là do chính mình làm ra?

Từ lúc nào ta lại trở nên biến thái như vậy chứ?

Bịch bịch!

Ngay tại lúc hai người nói chuyện phiếm, bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Giọng của Chu Thực xuất hiện:

- Thức dậy đi, chuẩn bị xuất phát!

Cả hai thu dọn đồ đạc gọn gàng và rời khỏi phòng.

Trần Thư đang đeo một chiếc ba lô hành quân lớn, mặc một chiếc áo phông đen và quần jean màu xanh da trời, khẽ mỉm cười giống như ánh mặt trời đang tỏa nắng.

Nhưng ai có thể nghĩ rằng, con hàng này không được bình thường như vậy?

Phục vụ ở trước khán đài ánh mắt u oán nhìn Trần Thư một cái, hiển nhiên là vẫn còn canh cánh trong lòng với chuyện tối qua.

Những người còn lại đều nhìn về phía Trần Thư, trên mặt cười một cách quái dị, rõ ràng là đã hiểu lầm cái gì đó.

- Tiểu Vũ sau này cách xa hắn một chút.

Chu Thực mở miệng nói.

Trần Thư gãi gãi đầu một cái, trên mặt tràn đầy vẻ bối rối, ta chẳng qua là tự mình diễn kịch mà thôi, đến mức cảnh giác với ta như vậy ư?

Một nhóm người rời khỏi khách sạn, ăn điểm tâm đơn giản rồi đi về hướng phía sau trấn nhỏ.

- Đứng lại!

Một nhóm người vừa mới đi đến trước tòa nhà phía sau trấn nhỏ, liền bị một đám binh lính chặn lại.

Chu Thực hiển nhiên là hiểu biết được quy củ, lấy ra thẻ căn cước của mình.

Binh lính lấy thẻ căn cước quét lên trên thiết bị bên cạnh, cuối cùng truyền ra âm thanh điện tử tổng hợp.

- Chu Thực, Ngự Thú Sư Hắc Thiết Nhất Tinh, đoàn trưởng Ngự Thú Đoàn 666.

- Hì hì!

Trần Thư nhịn không được cười thành tiếng.

Không nghĩ tới lại tên là Ngự Thú Đoàn 666, mấu chốt là do giọng điện tử đọc ra, thật sự là quá buồn cười rồi.

Chu Thực khóe miệng giật một cái, tiếp theo liền lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, thanh toán tiền vé vào cửa của mọi người.

Chương 76: Sơ thám Thanh Nguyên Sâm Lâm

Dị Không Gian là một nguồn tài nguyên quan trọng do quốc gia nắm trong tay, hiển nhiên không thể để cho Ngự Thú Sư đi vào bên trong miễn phí được.

Bất luận là khai hoang hay là trấn thủ Dị Không Gian thì đều cần số lượng lớn chi phí.

Một nhóm người thành công đi tới tòa nhà phía trước mặt, nhưng lại không có bước vào, mà di chuyển về phía sương mù dày đặc phía sau tòa nhà.

Nơi đây là lối vào của Thanh Nguyên Sâm Lâm!

Trong sương mù dày đặc thường xuyên có binh lính qua lại tuần tra, làm cho người ta cảm thấy hết sức trang nghiêm.

Cuối cùng, Trần Thư nhìn thấy ánh sáng trắng mờ ảo trong màn sương dày đặc, tựa như nó đến từ một không gian khác.

Mọi người bước vào.

…

Ánh nắng dịu nhẹ chiếu vào, làn gió mát xen lẫn với hương hoa tươi mát, làm người ta cảm thấy thoải mái.

Tinh thần của mọi người trong nháy mắt chấn động một cái, trở nên tỉnh táo hơn rất nhiều.

- Nơi này là… Nông Gia Nhạc có phải không?

Trần Thư nhìn khắp bốn phía, thần sắc trở nên vô cùng hiếu kì.

Phóng tầm mắt ra xa, những ngôi nhà gỗ đứng san sát nhau, dưới chân là đất mềm với thảm cỏ xanh mướt mọc cao, mọi người dường như đã đi đến một thôn làng nhỏ.

Ngoại trừ những thứ này ra, trong không gian còn có những con chim muông bay lượn qua lại tuần tra, ánh mắt hung ác nhìn xuống khắp nơi.

Mà ở bốn phía, từng tên binh lính mặc quân phục đi tới đi lui, bên người có Khế Ước Linh mạnh mẽ đi theo, đề phòng bất cứ

lúc nào có nguy hiểm xuất hiện.

- Trấn Linh…

Ánh mắt của Trần Thư lập tức bị thu hút bởi phù hiệu đeo tay bên phải của binh lính, trên đó viết hai chữ “Trấn Linh”.

- Đây là Trấn Linh Quân có nhiệm vụ canh giữ Dị Không Gian, nhớ kĩ không nên càn rỡ ở chỗ này.

Chu Thực mở miệng nói, tất nhiên chủ yếu là nói với Trần Thư.

- Nếu dám phá hỏng quy củ, không ngoài dự tính nhất định sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn.

- …

Nhóm người rời khỏi thôn làng nhỏ, trên đường gặp được lượng lớn Khế Ước Linh, bên trong nhà gỗ lại có Trấn Linh Quân đang nghỉ ngơi.

Thôn làng nhỏ mặc dù nhìn như bình yên không có gì lạ, nhưng lại không biết có bao nhiêu Ngự Thú Sư ẩn núp, ngay cả Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp cũng thường xuyên có thể gặp phải.

Mặc dù không có tu sửa công sự phòng ngự nhưng lại có thể khiến mọi người vô cùng yên tâm.

Trần Thư nghi ngờ hỏi.

- Chu thúc, nơi này tại sao không có “tạch tạch tạch” lam quang của Gatling phát ra.

- …

Chu Thực nhìn hắn một cái, nói ra:

- Khoa học kỹ thuật hiện đại ở bên trong Dị Không Gian đều sẽ bị suy yếu đi nhiều lần, tác dụng không lớn, sức chiến đấu của Ngự Thú Sư mới là quan trọng.

Trần Thư gật đầu một cái, chẳng trách Ngự Thú Sư lại trở thành chủ chốt của xã hội, vốn dĩ là có quan hệ mật thiết với sự sống còn của loài người, nếu không thì khi bị hung thú quấy nhiễu thì đó chính là tai họa của Lam Tinh.

Một nhóm người rời khỏi căn cứ Trấn Linh Quân.

Đập vào mắt phía xa xa là những cây cổ thụ cao ngút trời, cao ít nhất là hàng chục mét.

Xung quanh mọi người chỉ có những gốc cây to lớn, và hiển nhiên cây cối đã bị Trấn Linh Quân dọn sạch.

Đám người Chu Thực cơ thể căng thẳng, vẻ mặt vô cùng cảnh giác, thậm chí họ còn triệu hồi các Khế Ước Linh của riêng mình.

Khế Ước Linh của Chu Thực là một con sói lớn màu đen, dài hơn bốn mét, để lộ ra răng nanh sắc nhọn, vô cùng kinh người.

Hắn ta là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, dĩ nhiên là có hai Khế Ước Linh, nhưng một con khác chưa có được triệu hồi ra.

Những người còn lại của Ngự Thú Đoàn cũng triệu hồi Khế Ước Linh.

Một con quạ đen, sáng sớm tinh mơ đã bay lên bầu trời, không ngừng thám thính khắp nơi.

Ngoài ra còn có Thiết Bối Thú to lớn, Lam Vĩ Điệp vô cùng xinh đẹp, Hỏa Diễm Điểu bay trên tầng trời thấp…

Thanh Nguyên Sâm Lâm mặc dù thuộc về Dị Không Gian cấp bình thường, nhưng vẫn đầy rẫy nguy hiểm.

Một con Băng Dã Thỏ bình thường cũng có thể giết người dễ như trở bàn tay.

Những Ngự Thú Sư có kinh nghiệm cũng sẽ sớm thả Khế Ước Linh ra, nhằm đảm bảo an toàn.

- Bầu không khí nghiêm trọng như vậy sao?

Nhìn thấy mọi người bày trận chờ quân địch, Trần Thư cũng không nhịn được trong lòng căng thẳng, âm thầm lấy ra một túi khoai tây chiên.

- Đừng ăn nữa… triệu hồi Khế Ước Linh của ngươi ra đi!

Chu Thực quay đầu, một mặt cạn lời.

- Ngươi thật là bình tĩnh nhỉ, đã là lúc nào rồi mà còn ăn khoai tây chiên lúc này.

Trần Thư mở miệng nói.

- Chu thúc, Khế Ước Linh của ta có sai sót…

Lão Đặng nói:

- Chỉ cần có thể phát huy tác dụng là được, bất luận có thiếu sót hay không.

- Há…

Trần Thư gật đầu đồng ý, Golden Slime dài khoảng một mét xuất hiện từ hư không.

- Vù vù vù…

Slime mắt nhắm nghiền, miệng to khẽ nhếch, thỉnh thoảng còn chảy nước miếng.

- …

- Mau đánh thức nó dậy.

Trần Thư tâm niệm vừa động, đánh thức Slime từ trong giấc mơ tỉnh dậy.

Đôi mắt Slime hơi hí ra, một bộ dáng mờ mịt.

- Òm ọp…

Nó mặt đầy nghi ngờ, chẳng lẽ là xung quanh có kẻ địch?

- Đi thôi, vùng lân cận đều bị Trấn Linh Quân quét sạch, sẽ không xuất hiện hung thú.

Chu Thực xung trận lên trước, chính thức xuất phát hướng về Thanh Nguyên Sâm Lâm.

Chương 77: Là thì là tốt? Hay là Ma Lạt tốt? (1)

Thời điểm cả đội tiến về phía trước, Chu Thực mới biết được sai sót của Slime, tốc độ của con hàng này quả thực quá chậm rồi!

Miễn cưỡng đi theo bước chân của mọi người, nhưng không bao lâu sau, trong khi đi bộ đều sẽ bắt đầu buồn ngủ.

- Tiểu Trần, Khế Ước Linh này của ngươi có nghiêm túc không…

Chu Thực thở dài.

- Có thể dẹp đi, thu hồi đi.

Trần Thư biết điều xách Slime thu hồi vào trong Ngự Thú Không Gian.

Lão Đặng dùng tay đỡ trán, nói:

- Tiểu Vũ, Hỏa Diễm Điểu của ngươi bảo vệ tốt hai người các ngươi là được, còn lại toàn bộ cuộc chiến giao cho chúng ta là được.

Tốc độ của cả đội liền khôi phục lại bình thường. Mặc dù là ở trong rừng nhưng lại có một con đường chính nổi bật.

Thời gian xuất hiện của Thanh Nguyên Sâm Lâm là năm mươi năm trước, đã sớm có vô số Ngự Thú Đoàn tiến hành thám hiểm, nhiều người di chuyển tự nhiên là có tuyến đường.

Mọi người tiến về phía trước, xung quanh là cây cối mọc um tùm.

Ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua từng kẽ hở của lá cây, thường xuyên nghe được tiếng côn trùng kêu, bầu không khí vô cùng trong lành, cảnh tượng đập vào mắt đẹp tựa như truyện tranh manga.

- Nhiệm vụ của đội chúng ta có hai nhiệm vụ chính, theo thứ tự là bắt ba con Thanh Tinh Xà còn sống và thu thập Thiết Hạch Quả cấp hai.

Chu Thực cảnh giác xung quanh, đồng thời mở miệng nói.

Nhiệm vụ bắt Thanh Tinh Xà được một phòng thí nghiệm ở thành phố Nam Giang đưa ra với mục đích thí nghiệm vật sống.

Mà Hắc Thiết Quả cấp hai chính là Dược Tề Phòng Ngự của Hắc Thiết Cấp công ty muốn thử nghiệm để luyện chế.

- Ngoài hoàn thành hai nhiệm vụ này ra, việc còn lại chính là tận lực thu thập vật liệu quý hiếm càng nhiều càng tốt, hoặc

săn giết hung thú cấp Biến Dị.

Một nhóm người đi trên đường chính đã hai tiếng, xung quanh vẫn vô cùng yên bình, không có xuất hiện nguy hiểm.

- Bây giờ đều tập trung sự chú ý!

Chu Thực dẫn dắt đoàn người, hướng về phía đường chính, không biết tên con đường mòn đang đi, xung quanh cỏ dại mọc um tùm, làm người ta không kìm được mà cảnh giác.

Lại là tiến về phía trước nửa tiếng đồng hồ.

Trần Thư với Hứa Tiểu Vũ đều đang ở trung tâm của đoàn người. Hắn khoanh tay đứng nhìn ôm phía sau ót, con ngươi không ngừng quan sát tình hình xung quanh.

- Ồ? Chu Thúc cái nhánh cây này biết nhúc nhích!

Trần Thư bỗng nhiên nhìn thấy cành cây trên đầu, một cái nhánh cây vậy mà chậm rãi nhúc nhích.

Chu Thực có kinh nghiệm phong phú lập tức phản ứng lại, lớn tiếng quát lên:

- Cành cây? Biết nhúc nhích? Cẩn thận!

Trần Thư trợn to hai mắt, chỉ thấy nhánh cây kia đột nhiên hóa thành một con Đại Xà, giương răng nanh cắn xé về phía hắn.

Đại Xà lớn đến gần hai mét, trông vô cùng hung dữ, thậm chí còn bốc mùi tanh hôi.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng ầm ầm, đôi mắt dữ tợn vốn có của Đại Xà mở to, dường như muốn nổ tung.

Chỉ nhìn thấy một con vật khổng lồ đạt đến sáu thước, bất ngờ xuất hiện, liều chết đến ngăn chặn Hung Xà.

- Mẹ nó, thứ gì vậy?

Trong lòng Hung Xà vạn phần căm giận, vốn tưởng rằng hôm nay có thể ăn chay rồi, không nghĩ tới từ trên trời hạ xuống một đống khổng lồ béo phệ.

Vẻ mặt mọi người hoảng sợ, chỉ nhìn thấy một con Slime đang ngủ xuất hiện từ hư không.

Trần Thư trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mà mình phản ứng nhanh.

- Nghiệt súc, ngươi có thể chịu được sức nặng gần ngàn cân này không.

- Hí ~~

Hung Xà mặc dù vô cùng đau nhức, nhưng vẫn phát động phản kích, đầu Xà đột nhiên duỗi một cái, muốn cắn xé bắp chân của Trần Thư.

- Aiz, với không tới, với không tới…

Trần Thư tính toán chiến lược nhảy lùi lại, vừa vặn nhảy ra khỏi phạm vi công kích của Hung Xà.

- Ta lại trở lại rồi đây.

Trần Thư đạp một cái tiến về phía trước, dụ dỗ Hung Xà.

- Lại với không tới rồi…

- Ta lại trở lại rồi đây.

Nhìn Trần Thư không ngừng nhảy qua nhảy lại, mọi người đầu đầy hắc tuyến, đây rốt cuộc là người gì vậy?

- Hí!

Ngay tại lúc này, Hung Xà không chịu nhục nổi cuối cùng phát ra một tiếng gào tuyệt vọng, cuối cùng khí tuyệt bỏ mạng.

- Aizz, nó chẳng qua chỉ là một con Ngụy Trang Xà cấp năm, kiếp trước đã tạo ra cái nghiệt gì hả…

Chu Thực thở dài, sau đó con sói đen bên người hắn ta há to miệng và nuốt chửng nó.

Mặc dù hành động của Trần Thư rất ti tiện, nhưng không thể phủ nhận lực phản ứng của hắn rất nhanh, lực chiến đấu của Slime cũng rất tốt, nhưng hắn vẫn rất là ti tiện…

Mọi người tiếp tục lên đường, đồng thời đi bộ một tiếng đồng hồ.

Vẻ mặt của Hứa Tiểu Vũ có chút mệt mỏi, suy cho cùng chỉ là một nữ tử, tố chất của thân thể tự nhiên không thể so được với những người khác.

Cũng may Hỏa Diễm Điểu đã có năng lực chở người nhất định, chỉ là sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ lực chiến đấu của nó, nhưng thật ra thì chiến đấu cũng không cần đến nó.

Tiểu Vũ đang muốn ngồi lên Hỏa Diễm Điểu, Trần Thư đột nhiên quan tâm nói:

- Tiểu Vũ, ta tới giúp ngươi cầm balo nhé.

- Không cần…

Hứa Tiểu Vũ lắc đầu một cái, bày tỏ cự tuyệt.

- Không sao, nói cho ngươi một tin tức, ta cũng đã vào lớp đặc huấn lớp mười hai rồi, sau này mọi người chính là đồng môn rồi.

Chương 78: Là thì là tốt? Hay là Ma Lạt tốt? (2)

Trần Thư vỗ ngực một cái, trực tiếp cầm lấy balo của Tiểu Vũ, sau đó ngồi lên Hỏa Diễm Điểu như nước chảy mây trôi.

Chỉ thấy ánh mắt Hỏa Diễm Điểu u oán, thì ra ngươi là có dụng ý khác…

- Ngươi thi đậu lớp đặc huấn rồi?

Hứa Tiểu Vũ miệng nhỏ khẽ nhếch, mặt đầy kinh ngạc.

- Dĩ nhiên, không để ý liền thi đậu rồi.

Trần Thư cười nói, sau đó vỗ một cái vào phần lưng ấm áp của Hỏa Diễm Điểu.

- Tiểu Hỏa, có thể bắt đầu bay rồi.

Lúc này Hứa Tiểu Vũ mới phản ứng được, tại sao tên này ngồi lên đây mà thần không biết quỷ không hay vậy.

Hình thể của Hỏa Diễm Điểu không lớn, nhưng vừa vặn có thể ngồi được hai người.

- Đi thôi.

Chu Thực thở dài, đã quen với việc Trần Thư không đi đường bình thường.

Hiện nay Trần Thư đều đã ngồi lên, muốn bắt tên không biết xấu hổ này xuống là điều không thể.

- Chu Thúc, balo của các ngươi có nặng hay không, ta có thể giúp cầm một tay.

Trần Thư phất phất tay, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhõm.

- Lệ!*

(*Chim kêu, tiếng hạc kêu.)

Hỏa Diễm Điểu đột nhiên há miệng, nhiệt độ của cơ thể cũng tăng lên không ít.

Cái gì gọi là ngươi cầm, nói cho cùng không phải là ta khiêng đồ hay sao?

- Đừng kích động, đừng kích động…

Trần Thư vỗ lưng chim một cái, trấn an nói.

- Con bà nó!

Hắn ngẩng đầu lên, đột nhiên kinh sợ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía trước:

- Có Đại Lực Tiêu!

- Sao?

Ánh mắt của mọi người đều đồng loạt cùng nhìn về hướng kia. Chỉ thấy cách đó trăm thước, ba gốc cây Đại Lực Tiêu đang tung bay trước gió, trông vô cùng hấp dẫn.

- Tiểu tử nhà ngươi có thiên lí nhãn* à!

(*Mắt nhìn thấu muôn dặm.)

Lão Đặng không ngờ tới ánh mắt của Trần Thư lại tốt như vậy.

- Chớ lên tiếng!

Chu Thực lùi lại, mặt đầy thận trọng, thông thường có dược liệu trân quý hoặc là nơi có khoáng thạch, về cơ bản đều có

hung thú bảo vệ.

- Lão Đặng, để Thiết Bối Thú đi dò thám một chút.

Rầm rầm rầm, Thiết Bối Thú khổng lồ, bước bốn chân vững chắc đi về phía Đại Lực Hoa.

Ngay tại lúc sắp tiếp cận thì một đoàn Băng Cầu khổng lồ đột nhiên xuất hiện.

Chỉ thấy trong bụi cỏ phía sau Đại Lực Tiêu, mấy con Băng Dã Thỏ lớn ước chừng một thước xuất hiện.

Hai tròng mắt của bọn chúng lộ ra màu xanh da trời, trong miệng không ngừng phun ra từng chiếc Băng Cầu khổng lồ.

Tốc độ chậm chạp của Thiết Bối Thú gần như bị dừng lại, khiến việc di chuyển trở nên khó khăn.

Nhưng sở dĩ chúng được gọi là Thiết Bối Thú, nguyên nhân chính là lực phòng ngự ở phần lưng của bọn chúng rất đáng kinh ngạc, không chỉ có tác dụng giảm bớt các đòn tấn công vật lý mà khả năng kháng nguyên tố cũng không thể coi thường.

- Chẹp chẹp chẹp!

Ước chừng có chín con Băng Dã Thỏ xuất hiện, không ngừng nhổ ra Băng Cầu, khống chế Thiết Bối Thú đứng tại chỗ.

Nếu như không có cứu trợ thì một con Thiết Bối Thú này tuyệt đối sẽ bị hao tổn đến chết.

- Lên!

Chu Thực hét một tiếng, Cự Lang màu đen bên cạnh đột nhiên đạp chân sau, nhào tới phía trước với tốc độ cực nhanh.

Trần Thư ngồi trên Hỏa Diễm Điểu, ánh mắt nhìn chằm chằm Hắc Lang.

Trong đầu hắn có kiến thức sinh vật Ngự Thú của trường trung học, thoáng cái liền có thể nhận ra Hắc Lang, chính là do Liệt Trảo Lang Cấp D tiến hóa thành Liệt Trảo Lang cấp C. Liệt Trảo Lang Hắc Thiết Cấp đủ để trong nháy mắt giết chết Băng

Dã Thỏ, dù sao Băng Dã Thỏ mạnh nhất cũng chỉ là hung thú cấp tám.

Đúng như dự đoán, chỉ thấy Liệt Trảo Lang gầm lên một tiếng, hai cái móng nhọn phía trước đột nhiên xuất hiện một luồng sáng đen sâu thẳm.

Chính là kỹ năng thiên phú của nó, "Tê Liệt Trảo"!

Băng Dã Thỏ cũng cảm nhận được khí thế của Hắc Thiết Cấp, cặp mắt xanh thẳm có chút hốt hoảng, nhưng đã không kịp chạy trốn rồi.

Hai con Băng Dã Thỏ trong nháy mắt bị phân thây, máu tươi bắn tung tóe trên mặt đất.

- A!

Hứa Tiểu Vũ trông thấy một màn này không nhịn được hoảng sợ kêu lên một tiếng, nhưng vẫn ép buộc bản thân tiếp tục xem.

Nàng ta giống như là lần đầu tiên tiến vào Dị Không Gian, mặc dù đã là Ngự Thú Sư cấp bảy, nhưng chưa bao giờ từng giết hung thú.

Nhìn thấy một màn trước mắt này, tự nhiên sẽ có chút không thích ứng được, nhưng lại đang ép bản thân làm quen với nó.

Nếu Ngự Thú Sư không thể chiến đấu thì đó chính là lãng phí tài nguyên.

Hứa Tiểu Vũ nhìn lướt qua, muốn nhìn một chút hình dáng của Trần Thư, dù sao hai người cũng là bằng tuổi.

Nhưng ai biết được Trần Thư lại nuốt một ngụm nước bọt, còn tự nhủ:

- Là thì là tốt, hay là Ma Lạt tốt đây…

- …

Hứa Tiểu Vũ vỗ trán của mình một cái, nàng ta vậy mà sẽ trông chờ Trần Thư sợ hãi? Rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy?

- Gầm!

Liệt Trảo Lang gầm lên một tiếng, lại lần nữa giết chết ba con Băng Dã Thỏ trong nháy mắt.

Nhìn thấy năm con Băng Dã Thỏ còn lại muốn chạy trốn, cơ thể của nó có những tia sáng mờ nhạt bay lên, tốc độ của bản thân trong giây lát tăng vọt lên rất nhiều.

Hiển nhiên lại là một kỹ năng chiến đấu khác!

- Xì… xì…

Năm con Băng Dã Thỏ còn lại không may mắn tránh khỏi, toàn bộ đều trở thành xác chết.

Trong mắt của Liệt Trảo Lang có sự khát máu, há to miệng, chuẩn bị nuốt chửng bọn chúng.

Chương 79: Chết yểu rồi, chuột chũi thành tinh rồi

- Đại Hắc Cẩu! Giữ con thỏ dưới miệng!

Trần Thư đứng dậy, đột nhiên hét lớn một tiếng, âm thanh cực lớn khiến cho thân thể Liệt Trảo Lang cũng chấn động một cái.

Nói xong, Trần Thư tay cầm túi phân u-rê, trực tiếp nhảy xuống khỏi lưng của Hỏa Diễm Điểu, trong ánh mắt u oán của Liệt Trảo Lang, thu xác chết của Băng Dã Thỏ vào trong túi.

- Đây là cái người gì hả? Lại giành giật đồ ăn với sói, hơn nữa còn là do ta giết chết có được không?

Liệt Trảo Lang trong lòng đau khổ, nhưng mà có mệnh lệnh của Chu Thực, nó chỉ có thể chịu ủy khuất mong đợi nhìn, nuốt nước miếng thèm muốn.

- Tiểu Trần, Băng Dã Thỏ cấp phổ thông thì không có giá trị.

Chu Thực nhịn không được nói, cho dù là mang về bán cho quán ăn của Thanh Vân Trấn, nhiều nhất cũng chỉ mấy trăm tệ một con.

Trần Thư nghiêm trang nói:

- Ta biết rồi, nhưng bây giờ các ngươi không đói sao?

Chỉ thấy Trần Thư từ trong balo hành quân lấy ra các loại giá đỡ thanh sắt, vậy mà một bộ có thể lắp ráp thành vỉ nướng?

- Chờ một chút! Chờ một chút!

Chu Thực miệng khẽ giật một cái, chỉ cảm thấy não của mình như bị đông cứng một hồi.

- Đại ca, nơi này là Thanh Nguyên Sâm Lâm, không phải là nơi chúng ta đến cắm trại dã ngoại…

Chu Thực mở miệng nói.

- bây giờ là ban ngày, thời gian hành động của chúng ta có hạn!

Dường như nghĩ đến mùi vị của Băng Dã Thỏ, hắn ta âm thầm nuốt nước miếng xuống, nói:

- Cho dù là đói rồi, vậy cũng phải đợi đến buổi tối.

Trần Thư mặt đầy thất vọng, cất vỉ nướng vào.

Có điều Băng Dã Thỏ chỉ lớn có gần một thước, một túi phân u-rê cũng chỉ có thể chứa được hai con, nếu không giải quyết tại chỗ thì sợ rằng khó mà mang theo.

- Đại Hắc Cẩu, cho ngươi mấy con này.

Trần Thư lấy năm con Băng Dã Thỏ ném cho Liệt Trảo Lang, bốn con còn thừa lại thì đặt lên lưng của Thiết Bối Thú.

Một nhóm người đều có chút thèm ăn, ngược lại cũng không có ngăn cản hành động của Trần Thư.

Có Liệt Trảo Lang phụ trách chiến đấu, tác dụng của những người còn lại thực ra không lớn, chủ yếu là để gia tăng độ ăn ý của hai bên, dẫu sao cũng ở cùng một Ngự Thú Đoàn, sau này sẽ phải đối mặt với rất nhiều hung thú lớn mạnh hơn.

Liệt Trảo Lang nuốt Băng Dã Thỏ xong, với ánh mắt thỏa mãn, đề phòng bốn phía.

Chu Thực đi đến bên cạnh Đại Lực Tiêu, chuẩn bị hái.

- Để ta để ta!

Trần Thư lại chạy chậm đến, trong tay cầm một chiếc xẻng nhỏ màu bạc tinh xảo.

- Trong sách giáo khoa nói, hái Đại Lực Tiêu tốt nhất là phải dùng vật phẩm bằng bạc, nếu không thì có thể sẽ ảnh hưởng đến dược tính của nó.

Chu Thực hơi sững sờ, cười nói:

- Tiểu tử nhà ngươi học khoa học tốt đấy.

Trần Thư đào Đại Lực Tiêu dè dặt, mở miệng nói:

- Đó là đương nhiên, Hàm Kim Lượng của thành tích văn hóa là 396 điểm, có hiểu hay không?

- Ngươi? 396 điểm? Bớt khoác lác đi, tưởng Chu thúc của ngươi chưa từng đi học à?

Chu Thực khinh bỉ nhìn hắn, Khoa Văn Hóa cho dù là lớn mạnh đi chăng nữa, cũng khó mà vượt qua 380 điểm, bởi vì đề áp tục thật sự không phải là người có thể làm được.

- Thích tin hay không tin.

Trần Thư không để ý đến, đào lên ba gốc cây Đại Lực Tiêu, vẻ mặt ung dung bỏ vào trong balo.

Chu Thực:

- ?

Thao tác này của ngươi thật là lưu loát, đã phạm tội nhiều lần rồi đúng không?

Nhìn ánh mắt của Chu Thực, Trần Thư mở miệng giải thích:

- Ta biết cất giữ, tạm thời cứ để ta giữ.

Chu Thực lắc đầu một cái, quay đầu về phía mọi người nói:

- Nghỉ ngơi tại chỗ một lát.

Dứt lời, Chu Thực cầm lấy một chai nhỏ màu xanh da trời phun nó ra xung quanh.

Một mùi vô cùng kỳ dị lan ra, trong nháy mắt khử sạch mùi máu tanh dày đặc trong không khí.

- Chu thúc, thuốc làm trong lành không khí này của thúc thật là bá đạo! Nó thực sự là một vũ khí cần thiết để vào nhà cướp của, giết người phóng hỏa!

Đôi mắt Trần Thư phát sáng, không nghĩ tới lại thần kì như vậy.

Chu Thực giữ yên lặng, ngươi mới là thuốc làm trong lành không khí.

Một nhóm người bổ sung thêm năng lượng, khôi phục lại thể lực, nửa giờ sau lần nữa lên đường xuất phát.

Nhưng mọi người ở đây chỉ mới đi tiếp được khoảng một km, thì bầy quạ đen trên bầu trời bỗng cất tiếng kêu kinh hãi và huyên náo.

- Lão đại, không ổn! Phía trước có làn sóng thủy triều của Cương Nha Thử!

Một tên Ngự Thú Sư vẻ mặt trắng bệch, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Chu Thực vẻ mặt biến sắc, hét lớn:

- Bay lên không!

Trong phút chốc, Khế Ước Linh của mọi người biến mất trong chớp mắt, bị bắt trở về trong Ngự Thú Không Gian, ngay cả Liệt Trảo Lang cũng biến mất cùng nhau.

Một con Đại Ưng màu xám tro đột nhiên xuất hiện, khí tức phát ra bất ngờ là Hắc Thiết Cấp, hiển nhiên là con Khế Ước Linh thứ hai của Chu Thực.

- Tiểu Vũ, để Hỏa Diễm Điểu lấy hết toàn lực bay lên cao!

Chu Thực nhắc nhở, đồng thời cho toàn bộ đồng đội đến sau lưng Đại Ưng màu xám tro.

Hai cánh của Đại Ưng màu xám tro chấn động một cái, hiển nhiên chở sáu người đối với nó cũng vô cùng tốn sức, nhưng cuối cùng vẫn bay vọt lên không trung.

Hứa Tiểu Vũ cũng đưa ra một số chỉ thị đối với Hỏa Diễm Điểu.

Chương 80: Không hổ là ngươi…

Hỏa Diễm Điểu vốn dĩ đang bay ở độ cao thấp, hai cánh nhào lên, phía trên mơ hồ lóe lên màu đỏ.

Một lát sau nó vỗ cánh bay lên, bay đến mấy chục thước trên không trung, cơ hồ là ngang hàng với cây đại thụ.

"Vỗ cánh" chính là kỹ năng khác của Hỏa Diễm Điểu, nhất thời có thể nâng cao năng lực phi hành.

- Ầm ầm ầm!

Gần như cùng lúc tám người bay lên không trung, trên mặt đất xuất hiện rung chấn nhẹ, lá cây rối rít bay xuống, nguy cơ chết người đột nhiên quét qua.

- Chíp chíp chíp…

Một tiếng hí the thé truyền đến, phảng phất có luồng điện âm thầm lan truyền, làm da đầu người ta tê dại.

Chấn động càng phát ra dữ dội, giống như có con cự thú đang giẫm nát đất đai.

Trần Thư lúc này hai tay đang ôm chặt hai con Băng Dã Thỏ, nhìn về phía trước qua những chiếc lá cây rơi.

Đôi mắt của hắn trợn to như chuông đồng, kinh sợ kêu lên một tiếng.

- Chết yểu rồi! Chuột chũi thành tinh rồi!

Một đàn chuột vàng ào ào xông tới như sóng triều, con nào con nấy đều to con, mỗi con dài khoảng ba cm, chúng lao ầm ầm vào đại thụ, lực va chạm làm mặt đất cũng xuất hiện rung động mãnh liệt.

Bọn chúng nhếch miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén phản chiếu ra ánh sáng kim loại dưới ánh mặt trời.

Đằng trước đàn chuột vàng là hai người trung niên hốt hoảng chạy trốn, đôi mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

Hứa Tiểu Vũ không đành lòng nhìn về phía Chu Thực – cậu của nàng ta.

Chu Thực chỉ lạnh nhạt lắc đầu, làm ra động tác yên lặng.

Trần Thư yên lặng không nói, chỉ ôm hai con Băng Dã Thỏ thật chặt, phòng ngừa bị rơi xuống đất.

Vì để bay lên dễ dàng hơn, hắn đã phải từ bỏ hai con thỏ rồi, hai con còn lại này, hắn chắc chắn không tùy tiện bỏ lại.

- Không!

Một người trung niên chậm nửa bước, lập tức bị Cương Nha Thử tranh nhau cắn xé chỉ còn lại một vũng máu, đến cả xương cốt cũng không còn.

Nhân cơ hội này, người còn lại leo lên một cây đại thụ, hắn ta cứ nghĩ có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến hắn ta bị dọa sợ vỡ mật.

Dưới đại thụ, đàn Cương Nha Thử này đã bao vây gốc cây thành từng vòng. Bọn chúng há to miệng, điên cuồng gặm cắn đại thụ.

- Xuy xuy xuy…

Răng của bọn chúng sắc như cưa điện, không ngừng cưa đại thụ, đại thụ nghiêng ngả sắp gãy.

- Tiểu Vũ, đi thôi!

Chu Thực nhạy bén nhìn đại thụ, cảm giác đại thụ kia có thể sẽ đập vào Hỏa Diễm Điểu, hắn ta lập tức nói.

Oanh!

Đại thụ ầm ầm sụp đổ, Hỏa Diễm Điểu thoát chết trong gang tấc.

Nhưng giọng nói của Chu Thực cũng làm bại lộ vị trí của hắn ta.

- Có ai không? Cứu ta với!

Người trung niên ôm lấy nhánh cây, tuyệt vọng ngẩng đầu gào lên kêu cứu.

Nhưng không có ai đáp lại hắn ta.

Người trung niên cực kỳ tức giận, oán hận nói.

- Lão tử chết cũng phải kéo ngươi theo chịu tội cùng!

Một con Thanh La Trùng đột ngột xuất hiện, húng ác bay về phía Chu Thực.

Chu Thực ít nhiều cũng là Ngự Thú Sư lâu năm, đã có phòng bị trước, đã sớm tránh được đi.

- Không!

Người kia tuyệt vọng, hắn ta có thể tưởng tượng ra cảnh mình mình rơi vào đàn Cương Nha Thử này thì sẽ có kết cục như thế nào rồi.

Sau khi thân thể hắn ta bị ăn sạch sẽ, trên mặt đất chỉ còn một trái cây màu vàng óng.

Một con Cương Nha Thử to nhất đàn tiến lên, nó ôm chặt lấy trái cây này rồi hung ác quay ra nhìn đám người Chu Thực một cách khiêu khích.

- Cương Nha Thử cấp Lãnh Chúa!

Chu Thực kinh ngạc, không nghĩ đến ngày đầu tiên đã gặp phải hung thú cấp Lãnh Chúa rồi, nhưng hắn ta cũng không quan tâm lắm.

Chỉ cần tám người bọn họ dám đi ra thì đàn Cương Nha Thử này cũng dám ăn sạch bọn họ.

Cuối cùng, con Cương Nha Thử đầu đàn gào lên, cả đàn lập tức rời đi, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của đám người Chu Thực.

Một con Hắc Nha xuất hiện, tra xét xung quanh. Sau khi chắc chắn đàn chuột đã rời đi, tám người mới trở lại mặt đất. Hứa Tiểu Vũ nặng nề nói.

- Cậu, vì sao vừa rồi chúng ta lại làm vậy…

Chu Thực nghiêm túc nói.

- Ngươi cũng thấy rồi đấy, hắn ta muốn kéo chúng ta chôn cùng.

Lão Đặng cũng thở dài.

- Đó chính là điểm khác nhau giữa Lam Tinh và Dị Không Gian. Lam Tinh có luật pháp nghiêm khắc và cường đại, mọi công dân đều phải chấp hành tuân theo. Còn nơi này là một nơi không có luật pháp, dù có bị giết cũng không ai biết ngươi đã chết.

- Ta hy vọng ngươi không phải người xấu, nhưng cũng không cần làm người tốt, mà phải học cách làm một người đứng xem.

Chu Thực khuyên Hứa Tiểu Vũ.

Trần Thư nắm chặt nắm đấm đứng bên cạnh, không nhịn được thốt lên.

- Thật tàn khốc!

Thấy Trần Thư như vậy, Chu Thực lắc đầu nói.

- Tiểu Trần, sống chết có số rồi…

- Ta đang đau lòng hai con Băng Dã Thỏ bị đám chuột chũi kia ăn hết rồi!

Trần Thư đau lòng nói.

Chu Thực đang định khuyên nhủ tiếp, nghe thấy vậy hắn ta cũng bị nghẹn lời, không biết nói gì cho phải, không hổ là Trần Thư…

Mà chuột chũi là cái quỷ gì, ngươi có thể đừng đặt biệt danh linh tinh cho hung thú được không…

- Đi thôi, không biết là may mắn hay là đen đủi nữa, ngày đầu tiên đã gặp được sinh vật cấp Lãnh Chúa.

Nếu chỉ là một đánh một, Chu Thực dựa vào hai Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp vẫn có khả năng chống lại sinh vật cấp Lãnh Chúa.

Chương 81: Trần Thư hiểu sơ về xem bói (1)

Nhưng con chuột kia có quá nhiều tiểu đệ đi theo, Liệt Trảo Lang nhà hắn ta cũng ăn không được nhiều Cương Nha Thử như vậy.

Vì phòng ngừa chạm mặt đàn chuột thêm lần nữa, bọn họ quyết định thay đổi phương hướng.

Trời rất nhanh đã vào đêm, ngàn vạn ngôi sao sáng lên điểm xuyết trên bầu trời.

Dù là ban đêm, Thanh Nguyên Sâm Lâm này vẫn xinh đẹp tựa thế ngoại đào nguyên, nếu không có tiếng hung thú gầm thét thì còn tốt hơn.

Đùng đùng…

Trần Thư lấy ra một cái vỉ nướng đơn sơ, dùng Thiết Thiên làm xiên, xiên qua hai con Băng Dã Thỏ đô con.

Lửa cháy lên, một tầng mỡ tí tách chảy xuống tỏa ra hương thơm ngào ngạt, một phần mỡ ngấm ngược trở lại xiên thịt khiến thịt vừa thấm nhuần gia vị vừa giòn xốp.

Rắc muối tinh và bột hạt tiêu lên, ngọn lửa cháy hừng hực phát ra tiếng tách tách, mùi thịt xiên càng trở nên mê người.

Ngửi thấy mùi thịt nướng, tài xế lão Vương thèm thuồng nuốt một ngụm nước miếng.

- Tiểu Trần, Vương thúc sai rồi, đồ ngươi mang theo không có cái gì là vô dụng cả.

Mọi người xỏ găng tay cách nhiệt rồi nhanh chóng chia thịt Băng Dã Thỏ ra làm mấy phần.

Khi miếng thịt non mềm vào trong miệng, người nào người nấy đều nở nụ cười mãn nguyện.

Không nghi ngờ chút nào, giờ khắc này Trần Thư đã chinh phục được toàn bộ Ngự Thú Đoàn chỉ bằng cách chinh phục dạ dày của bọn họ.

- Tiếc là thiếu mất tương với rượu ngon.

Trần Thư lắc đầu tiếc nuối.

Ở Dị Không Gian, mọi người đều chỉ ăn dè ăn xẻn, ăn chỉ cần đủ để sống là được rồi.

Ai còn nghĩ đến việc mang theo một đống hương liệu và vỉ nướng đi nữa chứ?

Hai con Băng Dã Thỏ to con nhanh chóng bị tám người chia nhau ăn sạch. Đến cả Hứa Tiểu Vũ cũng vỗ bụng hài lòng thỏa mãn.

Sau bữa cơm chiều, Ngự Thú Đoàn 666 phân công gác đêm, hai người Trần Thư và Hứa Tiểu Vũ có tu vi yếu nhất cũng không được ưu tiên.

Dù sao bọn họ tới đây không phải để hưởng thụ mà là để quen dần với quy luật sinh tồn ở Dị Không Gian.

Chu Thực lấy ra một cái túi chứa bột màu vàng, rắc xung quanh chỗ bọn họ, đây là phân của Bạch Ngân cấp Lãnh Chúa, một túi nhỏ như này đã mấy ngàn, nó dùng để dọa chạy những hung thú cấp thấp.

Liệt Trảo Lang cũng không bị thu hồi, nó nằm nhoài bên đống lửa, đôi mắt híp lại cảnh giác nhìn xung quanh.

Một đêm trôi qua trong yên bình…

Rạng sáng ngày thứ hai, bọn họ lại lên đường.

Trần Thư đeo túi hành quân trên lưng, tự giác ngồi lên lưng Hỏa Diễm Điểu, khiến Hỏa Diễm Điểu bất mãn kêu lên kháng nghị.

Đi càng sâu vào Thanh Nguyên Sâm Lâm, tỉ lệ gặp hung thú cũng tăng lên nhiều hơn.

Liệt Trảo Lang đại phát thần uy, tiêu diệt toàn bộ hung thú mà đội ngũ gặp được trên đường.

Mọi người bắt được ba con Thanh Tinh Xà đúng như ý nguyện, ba con Thanh Tinh Xà được cho vào trong túi đặc chế rồi nhét vào trong balo.

Đoàn người tiếp tục đi sâu vào trong Thanh Nguyên Sâm Lâm, bọn họ muốn tìm Thiết Hạch Quả cấp hai.

Sáu ngày qua đi, tuy chưa tìm được Thiết Hạch Quả nhưng tổng số dược liệu bọn họ thu thập được có giá trị hơn hai mươi vạn Hoa Hạ tệ.

Vé vào cửa của Thanh Nguyên Sâm Lâm là ba vạn Hoa Hạ tệ một người, tính đến bây giờ, bọn họ cũng đã hòa lại vốn.

- Chu thúc, bên kia…

Trần Thư ngồi trên lưng Hỏa Diễm Điểu, đột nhiên nói.

Phía xa xa, trên cây đại thụ có cắm một lá cờ bắt mắt, trên đó viết hai chữ 'Trấn Linh'.

- Là Trạm tiếp tế tại Dị Không Gian.

Chu Thực cũng nhìn về phía đó.

- Bây giờ chúng ta chưa cần tiếp tế, cứ đi tiếp đi đã.

Vì phía trước là Trạm Tiếp Tế nên xung quanh đây sẽ không có dược liệu và hung thú, tám người lại rẽ sang hướng khác.

Ngày thứ hai, mọi người đi đến một ngã ba đường.

Trần Thư hơi ngẩn ra, trước mắt hắn đột ngột xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Phương án một: rẽ trái, khiêu chiến hung thú Hắc Thiết Cấp. Phần thưởng nhiệm vụ: Sức mạnh của Golden Slime +5% 】

【 Phương án hai: rẽ phải, hái được Thiết Hạch Quả cấp hai. Phần thưởng nhiệm vụ: Lực phòng ngự của Golden Slime thêm 10% 】

【 Phương án ba: Đi thẳng về phía trước, thăm dò Thanh Nguyên Sâm Lâm. Phần thưởng nhiệm vụ: Ngự Thú Lực trung lượng 】

Thân thiết như vậy sao? Hệ thống của hắn còn hiện đại hơn bản đồ vệ tinh luôn?

- Đoàn trưởng, bây giờ chúng ta nên đi phía nào bây giờ?

Một người do dự nhìn về ba ngã rẽ.

Chu Thực đang định làm ra quyết định thì bị Trần Thư cắt ngang.

- Khoan đã, Chu thúc, để ta xem bói cho!

Trần Thư nghiêm trang nói.

Nói xong, hắn lấy từ trong balo ra một hộp… Bài poker.

Chu Thực nhướng mày trừng mắt hỏi.

- Ngươi còn biết bói quẻ? ?

- Ta hiểu sơ sơ.

Trần Thư nghiêm trang rút ra một lá bài poker, trực tiếp ném về phía bên phải.

- Kết quả xem bói nói cho ta là đi bên phải!

- …

- …

Hình như bệnh của ngươi trở nên nặng hơn rồi!

Cả đoàn đều cạn lời, bọn họ còn tưởng Trần Thư thật sự biết một chút bói toán, hóa ra chỉ là nói bừa.

- Đi bên phải đi, dù sao cũng không biết đi bên nào.

Dù sao Chu Thực cũng coi như đoàn trưởng, dứt khoát quyết định.

Đoàn người tiến về bên phải, lại qua thêm mấy giờ nữa.

- Lão đại, sao ta cứ cảm giác mình đang chọn lầm đường, hướng này hình như có hơi ít hung thú.

Chương 82: Trần Thư hiểu sơ về xem bói (2)

Từ lúc rẽ phải đến giờ, bọn họ chưa gặp phải bất kỳ hung thú nào.

Nhưng chuyện bất thường chắc chắn có điều bất thường.

Trong phút chốc, một tàn ảnh đột ngột xuất hiện, tỏa ra ánh hồng quang.

Mọi người đều không kịp phản ứng, thậm chí đến cả Liệt Trảo Lang cũng bị chậm một nhịp.

- Lão Đặng! Cẩn Thận!

Chu Thực trừng mắt muốn nứt cả ra, chỉ thấy một con lợn rừng có hai cái răng nanh sắc lạnh chạy thẳng về phía lão Đặng.

Nếu bị con hung thú này đâm vào, lão Đặng chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Khi mọi người thấy răng nanh màu đỏ kia sắp chạm vào người lão Đặng, một bóng hình màu vàng bỗng bay từ trên trời xuống.

- Không biết ngươi từng nghe qua một chiêu tọa pháp tên là từ trên trời giáng xuống chưa?

Cung phản xạ của Trần Thư gần như bị kéo căng, tốc độ phản ứng nhanh hơn gấp mấy lần mọi người.

Bọn họ chỉ thấy Golden Slime vẫn say giấc nồng, cái mông trực tiếp đè vào phần lưng của Huyết Nha Dã Trư kia.

- Ủn ỉn…

Huyết Nha Dã Trư hơi chấn động, thân thể chấn động một cái, bằng vào lực lượng cường đại trực tiếp đánh bay Slime, cơ thể cường tráng nhảy lên một cái, Huyết Nha trực tiếp xuyên qua thân thể Slime.

- Òm ọp! Òm ọp!

Golden Slime rơm rớm nước mắt tủi thân nghĩ.

Ta chỉ muốn ngủ mà thôi! Vì sao ta phải chịu đựng nhiều như vậy?

- Trở về thôi.

Trần Thư thu Golden Slime vào trong không gian.

Mặc dù bị thương nặng, nhưng Slime có sinh mệnh lực rất cứng, chỉ cần về Ngự Thú Không Gian là có thể khôi phục thương thế.

Huyết Nha Dã Trư vừa định đại phát thần uy, Liệt Trảo Lang đã lập tức dậm chân nhảy tới.

Hai sinh linh Hắc Thiết Cấp lao vào đánh nhau, trong mắt đều tràn ra sát ý nồng nặc.

- Tiểu Trần, làm tốt lắm!

Chu Thực thở phào nhẹ nhõm nói với Trần Thư.

- Súc sinh này thật sự quá xảo quyệt, lão Đặng suýt chút nữa gặp chuyện ngoài ý muốn rồi.

Dị Không Gian thường lưu truyền một câu nói: Ngươi vĩnh viễn không biết cơ hội và cái chết, cái nào tới trước?

- Ủn ỉn…

Huyết Nha Dã Trư hơi động chân sau, lập tức lấy đà chạy đi.

Liệt Trảo Lang cũng không cam lòng yếu thế, vuốt nhọn lóe lên hắc quang sâu thẳm.

Ầm!

Hai con Hắc Thiết Cấp vừa va chạm nhau đã lập tức lùi lại, có vẻ hai bên có lực lượng tương đương nhau.

- Là Huyết Nha Dã Trư cấp Biến Dị sao?

Huyết Nha Dã Trư bình thường chỉ tới được cấp tám, cấp chín, nhưng con Huyết Nha Dã Trư này lại là hung thú Hắc Thiết Cấp, chắc chắn huyết mạch của nó khác với nhưng con Huyết Nha Dã Trư khác.

Mặc dù nó không phải là Lãnh Chúa đáng sợ, nhưng chắc chắn là cấp Biến Dị.

Chu Thực hơi động, lập tức triệu hoán ra một Khế Ước Linh khác.

Phong Sí Ưng bay lượn trên không, ánh mắt sắc bén nhìn xuống, trên thân tản ra khí tức Hắc Thiết Cấp.

- Ủn ỉn… Ủn ỉn…

Hai con Hắc Thiết Cấp chẳng những không để Huyết Nha Dã Trư chạy trốn mà còn trở nên càng ngày càng cáu kỉnh.

Trong phút chốc, đôi mắt của Huyết Nha Dã Trư trở nên đỏ rực, khí tức hung ác trên người nó tăng vọt lên.

Đó là kỹ năng thiên phú ‘Cuồng hóa’ của Huyết Nha Dã Trư!

Liệt Trảo Lang không cam lòng yếu thế, cả người tỏa ra u quang, tốc độ tăng vọt.

Hai con đâm vào nhau tạo thành tiếng ầm ầm kịch liệt.

Huyết Nha Dã Trư để lại hai dấu răng nanh trên người Liệt Trảo Lang, máu tươi từ đó ào ào chảy ra.

Nhưng bản thân nó cũng bị móng nhọn cào sâu thành bị thương nặng.

Hai con Hắc Thiết Cấp đều thuộc về loại hình công cao phòng thấp, trận chiến giữa bọn chúng chắc chắn cực kỳ thảm thiết.

Có thể nói vừa phân cao thấp, cũng quyết định sinh tử của hai bên!

Khí thế của Liệt Trảo Lang đã trở nên suy yếu, ngược lại, Huyết Nha Dã Trư trở nên hung ác hơn, đau đớn từ vết thương khiến nó càng trở nên cường đại hơn.

Nếu cứ tiếp tục đánh nhau như vậy, Liệt Trảo Lang chắc chắn sẽ bị thua.

Nhưng trên không trung vẫn còn một con Phong Sí Ưng!

Nhân lúc Liệt Trảo Lang và Huyết Nha Dã Trư không để ý, Phong Sí Ưng kêu lên, đột nhiên đập một trảo xuống phía dưới.

Một đạo phong nhận vô hình bay ra, lập tức Huyết Nha Dã Trư lại bị thương nặng hơn.

Đó là kỹ năng thiên phú 'Phong nhận' của Phong Sí Ưng!

Hai con Khế Ước Linh liên thủ lập tức khiến Huyết Nha Dã Trư rơi vào tình thế nguy hiểm đến tính mạng, thế cục đã được xoay chuyển.

- Ủn ỉn!

Huyết Nha Dã Trư trở nên càng hung ác, hai chiếc răng nanh lộ ra huyết quang thâm thuý.

- Tiểu Nguyên, sử dụng công kích tinh thần!

Chu Thực hô to.

Trên bầu trời, một con quạ đen kêu lên ầm ĩ.

Huyết Nha Dã Trư lộ vẻ mơ hồ, ngơ ngác, chỉ trong giây lát đã quyết định cái chết của nó.

Liệt Trảo Lang cùng Phong Sí Ưng vây công, lập tức giết chết Huyết Nha Dã Trư.

Nếu thật sự để Huyết Nha Dã Trư phát động kỹ năng thì rất có thể sẽ xảy ra thương vong.

- Không nghĩ tới chúng ta lại gặp phải một con Huyết Nha Dã Trư cấp Biến Dị.

Chu Thực thở phào nhẹ nhõm, đồng thời lấy ra một viên thuốc màu xanh, ném cho Liệt Trảo Lang, thuốc này có thể tăng nhanh tốc độ khép lại vết thương của nó.

Liệt Trảo Lang bị đưa trở về Ngự Thú Không Gian, Phong Sí Ưng bay quanh quẩn ở tầng trời thấp để bảo vệ mọi người.

- Nơi này không thể tự nhiên xuất hiện hung thú cấp Biến Dị được, gần đây chắc chắn có được liệu hoặc khoáng thạch.

Chương 83: Hạc Đỉnh Hồng bôi trên miệng? (1)

Chu Thực suy tư, dù sao hắn ta cũng làm đoàn trưởng lâu năm, những thường thức này, hắn ta vẫn biết một chút.

Không lâu sau, Phong Sí Ưng đã tìm ra bảo vật, phía sau một gốc đại thụ là một bụi cây xanh, trên cây có treo một số trái cây.

- Thiết Hạch Quả cấp hai!

Chu Thực kinh ngạc, không nghĩ đến hôm nay bọn họ lại may mắn như vậy.

Trần Thư, ngươi đúng là thần may mắn của đội chúng ta, đoán mò cũng có thể đúng được.

Ngoại trừ một quả là cấp hai, ba quả còn lại đều là cấp một.

- Chúng ta thăm dò thêm một ngày nữa rồi trở về thôi!

Chu Thực ra quyết định, bây giờ hai nhiệm vụ của đoàn đội đều hoàn thành, dược liệu bọn họ đào được đã có giá trị mấy trăm ngàn, hôm nay còn có thi thể Huyết Nha Dã Trư, có thể nói, lần này bọn họ đã bội thu rồi.

- Tiểu Lý, ngươi xử lí thi thể Huyết Nha Dã Trư đi.

Một thanh niên đầu đinh từ trong đoàn đội đi tới, hắn lấy ra một con dao sắc bén thuần thục lóc xương, cắt xuống những phần quan trọng nhất trên người Huyết Nha Dã Trư.

Trong đó đắt tiền nhất là lòng lợn rừng, Khế Ước Linh ăn vào sẽ có xác suất cực nhỏ lĩnh ngộ được kỹ năng thiên phú 'Cuồng hóa', đây là một kỹ năng chiến đấu cực kỳ có giá trị.

Ngoài ra còn có một quả cầu đỏ trong cơ thể Huyết Nha Dã Trư, nó được loài người gọi là Ngự Thú Trân Châu, tác dụng là có thể nhanh chóng tăng lên Ngự Thú Lực.

Đa phần hung thú biến dị đều có Ngự Thú Trân Châu trong cơ thể.

Ngự Thú Châu mà nhân loại nghiên cứu ra chính là kết quả của việc nghiên cứu thành phần trong Ngự Thú Trân Châu. Ngự Thú Trân Châu khác với Ngự Thú Châu ở chỗ Ngự Thú Sư phải luyện hóa Ngự Thú Châu thì mới có thể tăng lên Ngự Thú Lực.

Sau khi dọn dẹp xong chiến trường, đoàn người tiếp tục đi sâu vào trong Thanh Nguyên Sâm Lâm.

- Tiểu Trần, lão Đặng ta nợ ngươi một cái mạng!

Lão Đặng đột nhiên nhích lại gần, nghiêm trang nói.

Nếu không phải Trần Thư triệu hoán ra Slime kịp thời, có lẽ giờ hắn đã là một cỗ thi thể.

- Đối với ta chuyện này là chuyện lớn sao? Đương nhiên không phải rồi, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Có ta ở đây thì có chuyện gì lớn? Chắc chắn là không rồi.

Nghe Trần Thư tự hỏi tự trả lời, lão Đặng cảm giác là lạ, nhưng trong lòng hắn cũng đồng ý với lời Trần Thư nói.

Mặc dù bình thường Trần Thư không được nghiêm túc lắm, nhưng lúc mấu chốt vẫn có thể đứng ra được.

Đột nhiên, Phong Sí Ưng kêu lên cảnh báo, một đạo phong nhận vô hình bay xuống giết chết một con Thanh Tinh Xà trốn dưới tán cây đại thụ trên đỉnh đầu mọi người.

Lực sát thương của kỹ năng này có thể thấy rõ mồn một!

Trên đường đi, có Phong Sí Ưng che chở nên bọn họ không gặp nguy hiểm bất ngờ nào nữa.

Nhưng đoàn người cũng không đào được thêm gốc dược liệu nào trong Dị Không Gian nữa.

- Hôm nay chúng ta nghỉ chân ở đây một đêm, sáng mai xuất phát trở về!

Mặc dù Thanh Nguyên Sâm Lâm cực kỳ giàu có tài nguyên, nhưng không nên ở lại quá lâu hoặc đi quá sâu, nếu không, bọn họ sẽ có thể gặp được một vài sinh vật cực kỳ khủng khiếp.

Trần Thư bỗng nhiên thấy đói bụng, hắn lập tức lấy ra thịt Huyết Nha Dã Trư kẹp vào vỉ nướng.

- Hôm nay chúng ta có lộc ăn rồi.

Trần Thư mở miệng nói, hai mắt lại nhìn chằm chằm đại thụ trên đầu.

Mọi người vội vàng nhìn theo, một tổ ong lớn treo lơ lửng trên cây.

- Khoan đã!

Chu Thực nhướng mày, ra lệnh Phong Sí Ưng đi tìm hiểu tổ ong kia. Kết quả là tổ ong này chỉ có ong mật lớn hơn ong thường một chút mà thôi, chưa được tính là hung thú.

Các Khế Ước Linh lần lượt đi lên mang tổ ong xuống, tất nhiên ong mật bên trong đều chết hết.

- Hôm nay ta sẽ làm món lợn nướng mật ong cho mọi người!

Rất nhanh, mùi thơm làm người ta thèm nhỏ dãi tản ra ngoài, mọi người đều lộ vẻ chờ mong nhìn vỉ nướng.

Hơn hai mươi cân thịt heo rừng đều bị bọn họ chia nhau ăn sạch, thịt này quá ngon, dư vị thịt vẫn còn vương lại trong miệng làm người ta thoả mãn.

- Tiểu Trần, ta bảo này, hay ngươi trực tiếp đi học đại học đầu bếp Ngự Thú đi, chắc chắn sẽ ưu tú khi ngươi làm Ngự Thú Sư!

Ngày nay có rất nhiều ngành nghề mới lạ thú vị. Đầu bếp Ngự Thú chuyên nấu các loại thịt hung thú. Khế Ước Linh ăn những món này lâu dài có thể tăng lên thuộc tính của mình. Trong xã hội, nghề nghiệp này cũng là một ngành nghề cao cấp.

Trần Thư bĩu môi.

- Thôi dẹp đi, ngươi có biết là ngươi đang mai một Ngự Thú Sư truyền kỳ trong tương lai không! Mà ta cũng có một người bạn tên Trương Đại Lực, hắn ta nấu ăn giỏi hơn ta nhiều.

Thực ra, Trần Thư theo học Trương Đại Lực mới nấu được vài món này. Nếu so về tài nấu nướng, Trương Đại Lực cách hắn một đoạn dài, lần trước hắn ta vừa lấy được quán quân Cuộc Tranh Tài Đầu Bếp Thành Phố Nam Giang.

Mọi người nói chuyện với nhau đến thời gian đi ngủ.

Chu Thực nói.

- Mọi người nghỉ ngơi sớm đi, hôm nay đến lượt ai thì người đó ở lại gác đêm.

Mọi người trở về lều của mình nghỉ ngơi, cạnh đống lửa chỉ còn Trần Thư và lão Đặng.

Nửa đêm, vạn vật đều chìm trong yên lặng.

Trần Thư nằm cạnh đống lửa, ngửa mặt nhìn bầu trời đêm, đôi mắt hắn thâm thuý như đang suy nghĩ về ý nghĩa cuộc sống.

Chương 84: Hạc Đỉnh Hồng bôi trên miệng? (2)

- Chết dở… Tối nay ăn lợn nướng mật ong hơi nhiều …

Lão Đặng đột nhiên mở miệng nói, phá vỡ không khí yên tĩnh giữa hai người.

- Tiểu Trần, năm nay ngươi mới mười bảy à?

- Đúng vậy, sao thế? Ngươi hâm mộ sự trẻ trung của ta à?

Trần Thư nói, trong miệng vẫn ngậm một ngọn cỏ dại.

Lão Đặng cười một tiếng rồi nói.

- Tuổi của ngươi cũng sêm sêm con gái ta…

- Ngươi đừng nói là ngươi định giới thiệu con gái ngươi cho ta đó, bây giờ học sinh bị cấm yêu nhau rồi đấy!

- Tiểu tử nhà ngươi làm ra bộ dạng thua thiệt cho ai xem. Ta chỉ muốn các ngươi làm bạn với nhau thôi, dù sao các ngươi cũng xấp xỉ tuổi nhau, có thể có nhiều đề tài để trò chuyện.

Nói xong, lão Đặng lấy ra điện thoại di động, mở ra một tấm hình.

Trần Thư vừa liếc sang, vội vàng đứng dậy nói.

- Lão Đặng, làm người phải có lương tâm, ngươi muốn lấy oán trả ơn phải không?

- ?

Lão Đặng đen mặt.

Tiểu tử nhà ngươi bôi Hạc Đỉnh Hồng trên miệng à? Mẹ nó cái gì mà lấy oán trả ơn?

- Cái đó không quan trọng, quan trọng là ngươi nói con gái ngươi không lớn hơn ta là mấy, ngươi tự nhìn xem, đây là xấp xỉ sao?

Trần Thư cũng cạn lời, trong bức hình là một cô bé mặc bộ váy màu hồng, tay cầm một tấm bằng, trên tấm bằng ghi rõ ‘Trường Tiểu học Thành Bắc tại thành phố Nam Giang’.

Ngươi nghĩ ta mù sao!

- Khụ khụ… Con bé sắp lên học trung học cơ sở rồi, ngươi học lớp mười hai, nàng cũng lớp bảy… Như vậy hai ngươi không phải học cùng một trường sao?

- Thôi dẹp đi…

Trần Thư không biết nói gì hơn, ngươi thật sự là cha ruột của nàng sao.

Khi hắn và lão Đặng đang rảnh rỗi chém gió với nhau, một bảng lựa chọn đột nhiên xuất hiện trước mặt Trần Thư.

【 Phương án một: Lăn sang bên phải năm thước, né tránh công kích. Phần thưởng nhiệm vụ: tốc độ của Khế Ước Linh + 5% 】

【 Phương án hai: Tự tin bản thân có Thiết Đầu Công, có khả năng ngăn cản công kích của Chấn Địa Hùng. Phần thưởng nhiệm vụ: cấp bậc Ngự Thú Sư + 1 】

Hắn hơi ngẩn ra, có chút nghi ngờ, nhưng một giây sau, Trần Thứ lập tức phản ứng lại.

Chỉ thấy Trần Thư đột nhiên đạp lão Đặng một cước ra xa mấy thước, còn hắn lại mượn phản lực này mà lộn ngược về phía sau mấy thước.

Một chưởng lớn đáng sợ mang theo tiếng xé gió đánh thẳng vào vị trí Trần Thư vừa nằm.

- Hống!

Một con Đại Hùng gần như ẩn trong bóng đêm gầm lên, lộ ra khí thế hung lệ.

- Cứu mạng! Hắc hùng tinh đến trộm cà sa!

Trần Thư khàn giọng hét lên.

Mọi người chìm vào giấc ngủ bỗng giật mình tỉnh lại, vội vàng chạy ra khỏi lều của mình.

Phong Sí Ưng cũng phản ứng lại, nó kêu lên, một đạo phong nhận chém tới lập tức làm Chấn Địa Hùng bị thương nặng gần chết.

Mặc dù Chấn Địa Hùng cao to đến gần ba thước nhìn cực kỳ đáng sợ, nhưng thật ra nó chỉ là một hung thú cấp chín.

- Tiểu Trần, lão Đặng, các ngươi không sao chứ?

Chu Thực đi tới, ân cần hỏi thăm.

Hai người Trần Thư đều lắc đầu tỏ ý mình không bị sao.

Nhưng đúng lúc này, Trần Thư kinh ngạc nói.

- Bọn chúng còn có đồng bọn!

- Hống!

Dưới ánh sáng từ đống lửa và ánh trăng chiếu xuống, mọi người mơ hồ nhìn thấy xung quanh xuất hiện vài cái bóng hình con gấu đang bao vây lại bọn họ.

Chu Thực hô to.

- Mau tiến vào trạng thái chiến đấu!

Tất cả mọi người vội vàng triệu hoán ra Khế Ước Linh của mình, cuộc chiến lập tức nổ ra!

- Rõ ràng chúng ta đã rải phân của hung thú cấp Lãnh Chúa rồi, vì sao Chấn Địa Hùng vẫn dám mò tới đây được.

Trần Thư đột nhiên nghĩ tới điều gì, hơi liếm môi như nhớ lại dư vị, nói.

- Có lẽ… là do chúng ta ăn trộm mật ong.

Có lý đấy nhỉ!

Mọi người hiểu ra ngay, thế nhưng họ không có thời gian để suy nghĩ, chỉ thấy mấy con Chấn Địa Hùng ở gần đó đang gào lên, xông tới.

Phong Sí Ưng huơ móng vuốt của mình, Phong Nhận của nó khiến một con Chấn Địa Hùng bị trọng thương.

Thế nhưng không chỉ không khiến những con Chấn Địa Hùng khác sợ mà còn khiến chúng kích động hơn. Chúng hét lên, xông đến.

Phong Nhận của Phong Sí Ưng là món đồ cần có thời gian nghỉ ngơi, không thể sử dụng liên tục được.

Chỉ trong chốc lát, những con Chấn Địa Hùng còn lại đã kéo gần khoảng cách lại.

- Grao!

Thiết Bối Thú trông như một con thằn lằn khổng lồ vậy, nó gào lên một tiếng, đâm thẳng vào một con Chấn Địa Hùng. Với khả năng phòng ngự mạnh mẽ của nó, ngăn cản một con Chấn Địa Hùng không phải chuyện gì khó cả.

Đồng thời, Hỏa Diễm Điểu gào lên, móng vuốt sắc bén của nó có ánh sáng màu đỏ đang nhấp nháy, cào về phía Chấn Địa Hùng. Với ưu thế bay được của mình, nó đã tạm thời ngăn được một con Chấn Địa Hùng.

Những Khế Ước Linh khác cũng thể hiện hết uy thế của mình. Tuy rằng không thể dành được phần thắng nhưng ít nhất thì cũng ngăn được sự tấn công của Chấn Địa Hùng.

Bây giờ chỉ cần đợi kĩ năng của Phong Sí Ưng nghỉ xong là có thể giành được phần thắng.

Slime của Trần Thư đã bị thương trước đó nên tạm thời không gọi ra được.

Phong Si Ưng hừ nhẹ một tiếng, vồ về phía con Chấn Địa Hùng. Móng vuốt của nó tỏa ra hàn khí, cào rách lưng con Chấn Địa Hùng chỉ trong chốc lát.

Tuy rằng không có Phong Nhận nhưng các thuộc tính của nó vẫn vượt xa hung thú bình thường.

Chương 85: Bằng hữu tốt của thiên nhiên (1)

“Grao!”

Chấn Địa Hùng thấy tình hình không được ổn lắm nên lại thay đổi cách tấn công một lần nữa.

Bảy con Chấn Địa Hùng đấm hay tay xuống mặt đất, kĩ năng thiên phú Địa Ba lập tức được mở ra.

Mặt đất vốn yên bình tự dưng bị chấn động, tuy rằng sự chấn động đó không quá lớn, thế nhưng cũng khiến mọi người đứng không vững nữa.

Một con Chấn Địa Hùng nhân lúc Thiết Bối Thú đang lắc lư xông về về phía đám đông, mục tiêu của nó là Chu Thực!

Rất hiển nhiên, hung thú biết bổn thể của Ngự Thú Sư rất yếu đuối.

- Thứ súc sinh tự đâm đầu vào chỗ chết.

Mặt Chu Thực lạnh đi, cơ thể hắn ta lơ lửng, cố gắng đứng vững trên mặt đất đang rung chuyển.

Khi bàn tay khổng lồ của Chấn Địa Hùng sắp đập đến, Liệt Trảo Lang màu đen đột nhiên xuất hiện. Cho dù bị thương thì sức mạnh của nó vẫn thừa sức để trấn áp Chấn Địa Hùng.

Liệt Trảo Lang sắc bén ánh lên tia sáng có phấn đáng sợ xé nát đầu Chấn Địa Hùng, máu tươi bắn đầy ra đất.

- Tiểu Vũ, cẩn thận.

Chu Thực hốt hoảng. Hắn ta đột nhiên thấy một con Chấn Địa Hùng đang âm thầm lại gần.

Hỏa Diễm Điệu tuy chỉ là Khế Ước Linh cấp bảy nhưng cấp tiềm lực của nó lại là a. cộng thêm việc Chấn Địa Hùng sợ lửa nên mới lấy Hứa Tiểu Vũ làm mục tiêu.

Thế nhưng con Chấn Địa Hùng đó vẫn chưa kịp tấn công thì đã bị một cục phân màu vàng đập vào người.

- Ồm ộp.

Golden Slime mở to mắt ra, nhảy lên rất đột ngột, sử dụng Bạo Lực Tọa Sát!

- Đè bẹp tên súc sinh này cho ta!

Tốc độ của Chấn Địa Hùng không được coi là nhanh nên bị Slime đè bẹp một cách dễ dàng.

Thế nhưng một giây sau đó, ánh mắt Chấn Địa Hùng rất hung dữ, nó đã dùng sức mạnh khổng lồ của mình để nâng cả Slime lên.

- Chủ nhân… khụ… Hắc Hùng Tinh, ta không đè được nó nữa!

Trần Thư quả đoán đưa Slime về Ngự Thú Không Gian, không thể để nó bị thương thêm nữa.

Tuy rằng không hạ được nó nhưng cũng đã giúp kéo dài rất nhiều thời gian rồi. Liệt Trảo Lang tấn công, quả đoán, dứt khoát, giết chết Chấn Địa Hùng chỉ trong chốc lát.

Chu Thực đã triệu hồi Liệt Trảo Lang ra thì sẽ không thu lại ngay đâu, vậy nên hắn ta tiện thể giải quyết luôn trận chiến.

Hai con Hắc Thiết Cấp Khế Ước Linh hợp tác lại với nhau, sức mạnh của chúng đủ đề đẹp bẹp đối thủ, khiến bọn Chấn Địa Hùng bị giết sạch.

Mắt Trần Thư đầy vẻ ngưỡng mộ, Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư thực sự quá mạnh.

Chấn Địa Hùng đến tấn công đều là cấp bình thường, giá trị không lớn lắm. Chỉ có tay gấu là có thể bán cho các quán ăn địa phương thôi. Nhưng nó không phải đồ mang theo được, bị Khế Ước Linh nuốt mất ngay tại đó rồi.

- Nghỉ ngơi đi.

Chu Thực thấy mọi thứ đã được xử lý xong nên bảo lão Đặng và Trần Thư vào trong lều ngủ.

Còn hắn ta và Hứa Tiểu Vũ thì bắt đầu gác đêm.

Mọi người đã an toàn trải qua một đêm.

Trận chiến xảy ra bất ngờ hôm qua đã khiến Trần Thư nhận thức được độ nguy hiểm của Dị Không Gian.

- Hôm nay bắt đầu quay về.

Chu Thực lên tiếng.

Lần này thu hoạch được rất nhiều, chủ yếu là đã giết được một con Huyết Nha Dã Trư cấp Biến Dị.

Vị trí của bọn họ là ở sâu bên trong Thanh Nguyên Sâm Lâm, đi về cũng phải mất mấy ngày.

Đương nhiên là mọi người sẽ không đi đường vũ về rồi, nếu không thì sẽ không thu hoạch được gì cả.

Điều may mắn là trên đường mọi người không gặp phải con hung thú nào tấn công nữa. Đến cả Phong Sí Ưng ở trên trời cũng thấy hơi chán.

Đột nhiên, Chu Thực đưa tay phải lên, tỏ ý bảo mọi người dừng lại. Gặp phải hung thú rồi sao?

Trần Thư chăm chú nhìn, một Ngự Thú Đoàn đang đi tới.

Phong Sí Ưng trên bầu trời nhìn Khế Ước Linh của đối phương một cách đầy cảnh giác, khí thế Hắc Thiết Cấp tỏa ra.

Trưởng đoàn Ngự Thú Đoàn kia là một thanh niên trông rất thư sinh, khoảng gần ba mươi tuổi.

Hắn ta không nói gì, nhìn Phong Sí Ưng một cái, mỉm cười gật đầu với Chu Thực.

Hai Ngự Thú Đoàn không giao lưu hay tiếp cận với nhau mà chỉ giữ một khoảng cách an toàn, đi qua nhau.

Bầu không khí kỳ lạ vô cùng.

Đến khi đối phương đi xa rồi mọi người mới thở phào một hơi.

- Nếu các ngươi gặp Ngự Sư Đoàn khác ở Dị Không Gian, cách xử lý tốt nhất là coi như không thấy, đừng đối đầu với đối phương, cũng đừng đến gần.”

Chu Thực nói với hai người bọn Trần Thư đang cưỡi trên Hỏa Diễm Điểu.

Vào ngày thứ ba, Chu Thực đưa Phong Sí Ưng về Ngự Thú Không Gian, gọi Liệt Trảo Lang ra.

Liệt Trảo Lang là Khế Ước Linh đầu tiên của hắn ta, đi theo hắn ta lâu nhất, là Khế Ước Linh chịu phục tùng hắn ta nhất.

Tuy mức phục tùng trông có vẻ không quan trọng nhưng nó lại gián tiếp ảnh hưởng đến thực lực chiến đấu của Khế Ước Linh.

Nếu như Khế Ước Linh có mức phục tùng không cao, ngươi bảo nó phóng thích một kĩ năng, có lẽ phải đợi một vài giây nó mới phóng thích được.

Đừng coi thường một vài giây này nhé, có lẽ nó có thể quyết định kết quả của một trận đấu đấy.

Ví dụ như trong Ngự Thú Vinh Diệu, mạng của người khác đều rất mạnh, thao tác rất mượt, không hề chậm trễ.

Còn ngươi muốn sử dụng một kĩ năng cần phải đợi mười giây mới tạo ra được, thế không phải làm trò cười sao?

Chương 86: Bằng hữu tốt của thiên nhiên (2)

Hắc Nha ở trên không trung thám thính tình hình địch, Liệt Trảo Lang phụ trách việc chiến đấu chính, trên đường không gặp điều gì nghiêm trọng quá cả.

- Chuyến đi đến Thanh Nguyên Sâm Lâm sắp kết thúc rồi sao?

Trần Thư bất giác nghĩ, tuy rằng chỉ trong gần mười ngày ngắn ngủi nhưng hắn đã học được thêm rất nhiều điều.

Điều đáng tiếc là Khế Ước Linh của hắn không đủ mạnh, cùng lắm cũng chỉ tương đương với hung thú cấp bảy thôi, không thể làm chủ lực được. Điều này khiến hắn cảm giác mình không tham gia được vào trận chiến này nhiều lắm.

Buổi tối, mọi người vẫn đi nghỉ ngơi như bình thường.

Theo lộ trình dự đoán thì nhiều nhất là ba ngày, mọi người sẽ về lại được căn cứ Trấn Linh Quân.

- Trần Thư, lão Đặng, hai người gác đêm đi.

Trưởng đoàn Chu Thực nói rồi đi vào trong lều cùng các đồng đội khác.

Trần Thư chán chường nằm bên đống lửa, ngửa đầu lên nhìn bầu trời.

- Tiểu Trần, nói thật nhé…

- Đừng, lão Đặng, đừng nói nữa.

Trần Thư gãi gãi đầu, cứ cảm giác như hắn ta chuẩn bị giới thiệu cho mọi người nữ nhi của hắn ta vậy.

Tuy rằng ta là một thiên tài, lại là một mầm non rất tiềm năng thế nhưng ngươi cũng không được sốt ruột đến thế chứ.

- Ấy, lão Đặng, Ngự Thú Đoàn của các người đã bao giờ giết sinh vật Lãnh Chúa chưa?

Trần Thư tự dưng nhớ ra nhiệm vụ mình đã nhận: Giết Băng Dã Thố Lãnh Chúa.

- Đùa kiểu gì vậy…

Khóe miệng lão Đặng khẽ cong lên, lắc đầu.

- Sinh vật cấp Lãnh Chúa yếu nhất cũng đều là Hắc Thiết Cấp, theo sự sắp xếp, bài bố đội hình thì cần ít nhất ba Hắc Thiết Ngự Thú Sự, cũng là sáu con Hắc Thiết Cấp Khế Ước Linh thì mới được đủ khả năng để giết.”

Trong Ngự Thú Đoàn 666, chỉ có Chu Thực là Hắc Thiết Cấp, những thành viên khác trong đoàn đều là Ngự Thú Sư cấp chín thôi.

- Mạnh đến mức đó sao?

Trần Thư thắc mắc, hỏi.

- Ngươi đã nhìn thấy Thử Triều hôm đó rồi mà.

Lão Đặng nói.

- Nếu như hôm đó chúng ta dám liều mạng và không có gì bất ngờ thì chắc chắn chúng ta sẽ gặp chuyện.

- Hơn trăm con Cương Nha Thử sử dụng kĩ năng Thiên Phú là Lợi Chỉ, đủ để khiến Liệt Trảo Lang bị cắn tan xác rồi. Hắc Thiết Cấp Khế Ước Linh rất mạnh nhưng cũng chẳng địch lại được số lượng đông như thế đâu.

Trần Thư hình như đang suy nghĩ điều gì đó, gật gật đầu.

- Cũng có nghĩa là đội có ba Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư thì có thể giết sinh vật Lãnh Chúa rồi đúng không?

- Đương nhiên là không rồi.

Lão Đặng lại lắc đầu, nói.

- Có ba Hắc Thiết Ngự Thú Sư thì đến luôn Dị Không Gian cấp nguy hiểm luôn chứ ở đây làm gì?

- Tại sao?

Hung thú cấp Lãnh Chúa giá trị ít nhất cũng phải lên đến trăm triệu, Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư kiêu ngạo thế cơ à?

- Ngươi bị ngốc à, xác suất để gặp sinh vật Lãnh Chúa thấp như thế, có thời gian đó còn chẳng bằng chạy vào Dị Không Gian cấp nguy hiểm vài chuyến đã đủ để kiếm bộn rồi.

Trần Thư im lặng, chẳng trách nhiệm vụ giết hung thú Lãnh Chúa không có yêu cầu gì cả, thì ra nó khó hoàn thành như vậy.

Ngự Thú Đoàn giết được Hắc Thiết Lãnh Chúa sẽ không đến Thanh Nguyên Sâm Lâm, Ngự Thú Đoàn đến đây thì lại không có khả năng giết thế chẳng phải là trái ngược nhau rồi sao?

- Ngươi làm ta muốn đi vệ sinh rồi, ta đi nhé.

Trần Thư ngáp một cái rồi chạy về phía bụi cỏ.

Khi hắn đang chuẩn bị đi thì tự dưng các lựa chọn hiện ra trước mắt.

- Lựa chọn một: Đi vệ sinh ngay bên bụi cỏ. Giải thưởng: Nhận được danh hiệu Bằng hữu tốt của thiên nhiên, hiệu quả khi mang theo: đi vệ sinh bên bụi cỏ sẽ thích hơn.

- Lựa chọn thứ hai: Đứng trên cây đi vệ sinh. Giải thưởng nếu hoàn thành: Cộng một cho kĩ năng Bá Thể của Khế Ước Linh.

Con mẹ nó mấy lựa chọn này kiểu gì thế?

Trần Thư mặt ngơ cả ra, đi vệ sinh thôi mà cũng có mấy sự lựa chọn nữa hả?

Còn nữa, giải thưởng của lựa chọn đầu tiên là cái quái gì thế? Hiệu quả khi mang theo là đi vệ sinh thích hơn?

Trần Thư ngó nghiêng khắp nơi rồi chọn một cái cây gần đó.

Giải thưởng của lựa chọn đầu có cho không hắn cũng chẳng lấy.

Còn về lựa chọn thứ hai, có thể cộng một cho kĩ năng Bá Thể của Golden Slime.

Bá Thể thực ra là một kĩ năng cực mạnh, đáng tiếc là chỉ có thể miễn dịch với sự khống chế của các sinh vật cùng cấp.

Trần Thư trước giờ vẫn luôn chiến đấu vượt cấp nên mới bỏ qua kĩ năng chiến đấu này.

Nếu như có thể tăng đẳng cấp của sinh vật lên thì chắc chắn sẽ có tác dụng rất lớn.

Trần Thư tay chân rất nhanh nhẹn, trèo lên cái cây lớn bên cạnh rất nhanh, cứ như khỉ vậy.

Gió đêm thổi qua, ánh trăng sáng đục, Trần Thư chỉ thấy rất thoải mái, bắt đầu đi vệ sinh.

Rè rè rè…

- Thoải mái rồi.

Trần Thư thở phào một hơi, đứng trên cao đi vệ sinh cảm giác cũng hay đấy nhỉ?

- Cộng một cho kĩ năng Bá Thể, kéo dài thời gian sử dụng.

Trần Thư nở một nụ cười, chuẩn bị rời khỏi cái cây đó. Hắn đột nhiên cúi đầu xuống, mặt hắn đơ ra.

Hai tia sáng màu xanh lam lấp lánh hiện ra trước mắt hắn, trong màn đêm, trông nó kỳ dị vô cùng.

- Hả? Đây là…

Con ngươi của hắn thu nhỏ lại, một quả bóng bằng băng trước mắt hắn đang dần được phóng to.

Chương 87: Đi vệ sinh lên đầu rồi…

Chất adrenaline trong người Trần Thư được tiết ra nhiều hơn, hắn cảm giác đầu óc mình tỉnh táo vô cùng. Hắn ngửa đầu lên, hạ người xuống, may mắn tránh được khỏi quả cầu băng.

Khi hắn sắp giáng xuống đất rồi, Golden Slime xuất hiện ngay lập tức để đệm dưới người hắn.

Một tiếng kêu rất kỳ lạ vang lên. Cái cây lớn đổ ngang, một con Hắc Thổ khổng lồ chân dài hàng mét xuất hiện.

Hai con ngươi màu xanh lam của nó đang mở to ra.

- Chết rồi, gặp phải Lãnh Chúa thật rồi.

Giọng của Trần Thư phá vỡ màn đêm tĩnh mịch, kinh động những chú chim cách đó cả trăm mét.

- Chuyện gì vậy?

Mọi người trong Ngự Thú Đoàn 666 đã tỉnh lại hết rồi, hai chữ Lãnh Chúa khiến đầu óc bọn họ như muốn phát nổ.

Với Ngự Sư Đoàn mà nói, Lãnh Chúa là sự tồn tại có thể khiến cả đội hi sinh hết.

- Grao!

Chỉ trong chốc lát, Liệt Trảo Lang xông đến nhưng nó không dám ra tay.

Trong ánh mắt nó đầy vẻ nghiêm trọng, thậm chí là có chút sợ hãi.

Sinh vật cấp Lãnh Chúa, tiềm lực ít nhất cũng phải tương đương với Khế Ước Linh cấp a, Liệt Trảo Lang chỉ là cấp c thôi, đánh một mình thì chẳng khác nào tìm đến cái chết cả.

Trần Thư vừa lăn vừa bò, xông về phía đám lửa.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ rằng mình chỉ đi vệ sinh thôi mà lại gặp phải Băng Dã Thố cấp Lãnh Chúa.

- Mẹ nó, lần này bị sao thế? Gặp sinh vật cấp Lãnh Chúa hai lần liền.

Chu Thực tức giận mắng một tiếng.

- Khởi động kế hoạch chạy trón.

Trong đôi mắt xanh lam của Băng Dã Thố cấp Lãnh Chúa đầy vẻ tàn bạo và chết chóc.

Cứ thỉnh thoảng lại có giọt nước chảy xuống từ trên đầu nó, tỏa ra mùi hôi tanh.

Không thể không nói, khả năng nhắm của Trần Thư rất tốt.

- Grao!

Tiếng hét hung dữ vang lên, phía xa liên tục có tiếng động gì đó, hình như có rất nhiều sinh vật đang xông đến.

- Mau trốn đi, nó đang gọi bầy Băng Dã Thố đó.

Sắc mặt Chu Thực nghiêm trọng vô cùng, hắn gọi Phong Sí Ưng ra ngay lập tức.

Bốn người của Ngự Thú Đoàn nhanh chóng trèo lên lưng Phong Sí Ưng, Chu Thực và lão Đặng thì cưỡi Liệt Trảo Lang.

Còn về Trần Thư và Hứa Tiểu Vũ, họ leo lên lưng Hỏa Diễm Điểu, bắt đầu chạy về một hướng.

- Tuyệt đối đừng để quả cầu băng nào đập trúng nhé, nếu không thì sẽ chết chắc đấy.

Sắc mặt Chu Thực hết sức nghiêm trọng, hắn ta nhắc nhở mọi người.

Kĩ năng thiên phú của Băng Dã Thố chính là quả cầu băng, nó có khả năng khiến tốc độ của đối phương bị chậm lại.

Một khi bị đập trúng thì sau đó sẽ là vô số quả cầu băng khác, đủ để đồn ngươi vào cái chết.

Đến cả Hắc Thiết Cấp Khế Ước Linh cũng không thể tránh được. Muốn giết được Băng Dã Thố Lãnh Chúa, đây chắc chắn là một điểm mấu chốt.

- Uỳnh uỳnh uỳnh!

Đằng sau Băng Dã Thố Lãnh Chúa đã có hàng trăm, hàng ngàn con Băng Dã Thố, khí thế đáng sợ kinh khủng, chắc chắn không thua Cang Nha Thử Triều.

Chỉ trong chốc lát, Băng Dã Thố cứ như một khẩu pháo vậy, nó mở to miệng ra, từng quả cầu băng lăn đến.

- Tiểu Vũ, bay cao lên.

Sắc mặt Trần Thư căng thẳng vô cùng, mắt hắn liếc ra đằng sau quả cầu băng.

Hỏa Diễm Điểu thét lên, hai cánh nó đập mạnh, bay về phía bầu trời, may mắn tránh được quả cầu băng.

Ngoài ra, Phong Sí Ưng và Liệt Trảo Lang cũng bay về phía xa để trốn, tốc độ không hề chậm một chút nào.

Bầy Băng Dã Thố không hề bỏ cuộc, chúng bước chân thật mạnh, xông đến cứ như một đám trâu trấu vậy.

Băng Dã Thố Lãnh Chúa mắt đầy vẻ giận dữ, nhìn chằm chằm vào Hỏa Diễm Điểu.

Nói chính xác thì là nhìn Trần Thư trên lưng Hỏa Diễm Điểu.

Hung thú vào ban đêm vốn đã hoạt động sôi nổi hơn, trên đường đi mọi người gặp không ít Thanh Tinh Xà, Cang Thử Nha.

Thế nhưng chúng đều bị bầy Băng Dã Thố đè bẹp, không có sự dẫn dắt của Lãnh Chúa, chúng không thể đấu lại được.

Màn đêm tĩnh mịch đã bị phá vỡ triệt để.

Đôi mắt màu xanh lam của Băng Dã Thố hát ra ánh sáng kỳ dị, cứ như lửa ma vậy, đuổi sát theo mọi người.

- Tiểu Trần, rốt cuộc là ngươi đã làm gì thế? Sao ta cứ cảm giác nó nhằm vào ngươi thế?

Chu Thực lên tiếng, mặt đầy vẻ trầm trọng, ngoảnh đầu lại liên tục.

- Không cẩn thận… đi vệ sinh lên đầu con thỏ lớn.

Nghe xong, mọi người đều rất kinh ngạc, họ chưa bao giờ nghe thấy điều gì hoang đường như vậy cả.

- Con mẹ nó… ngươi tài thật đấy.

Cuộc đuổi bắt diễn ra suốt hai tiếng đồng hồ, Băng Dã Thố Lãnh Chúa vẫn không chịu từ bỏ. Thế nhưng đám Băng Dã Thố đi theo thì chỉ còn tầm mười con.

Chi có Băng Dã Thố Lãnh Chúa là Hắc Thiết Cấp, những con Băng Dã Thố bình thường thì sức bền không đủ.

Thế nhưng Hỏa Diễm Điểu lúc này cũng đã mệt lắm rồi, nó lè lưỡi hẳn lưỡi ra. Còn bay nữa thì sợ là sẽ hi sinh mất thôi.

- Kiên trì nhé Tiểu Hỏa Điểu.

Trần Thư vỗ vỗ vào lưng Hỏa Diễm Điểu, trút bỏ mọi gành nặng.

Lại qua nửa tiếng nữa, cuối cùng chỉ còn một mình Băng Dã Thố Lãnh Chúa đuổi theo thôi.

Trần Thư không chịu được, mắng.

- Ta chỉ đi vệ sinh lên người ngươi thôi mà, có đến mức phải cố chấp vậy không? Đúng là cái đồ bị bệnh sạch sẽ nặng.

Bây giờ hắn đã lĩnh hội được một đạo lý mới: Không được đi vệ sinh bừa bãi, cho dù là ở Dị Không Gian.

Chương 88: Một bãi tiểu mà giải quyết được vấn đề mang tính toàn cầu

Hôm đó hắn đã từng được nhắc trong khi nhận nhiệm vụ rằng Lãnh Chúa Cấp Băng Dã Thố rất thích sự sạch sẽ, nó có yêu cầu rất cao về nơi mình sẽ nghỉ ngơi.

Trần Thư đi vệ sinh lên người nó, đúng là sự đả kích vô cùng lớn đối với một người bị bệnh sạch sẽ cấp độ nặng, làm sao mà nhịn cho được?

Lại là một cuộc rượt đuổi nữa, Hỏa Diễm Điểu thở hồng hộc, cứ như nó sắp tắc thở ngay tức khắc ấy.

Trần Thư tự dưng hỏi.

- Tiểu Vũ, ngươi nói xem thịt của Hỏa Diểm Điểu có cần nướng khoong?

- ??

Trên trán Hứa Tiểu Vũ đầy những vạch đen, nàng ta đưa tay lên véo Trần Thư, nói.

- Lúc nào rồi mà ngươi còn đùa được nữa?

- Khụ khụ… ta sai rồi… ta chỉ muốn làm bầu không khí đỡ căng thẳng hơn thôi mà.

Trần Thư đưa hai tay lên tỏ ý nhận lỗi, hắn rướn người về phía trước, hét.

- Chu thúc, quay đầu lại nghênh chiến đi, chỉ còn lại một con Băng Dã Thố Lãnh Chúa thôi.

Hắn đã ý thức được cơ hội này từ nửa tiếng trước rồi.

Những con Băng Dã Thố còn lại không có đủ sức bền, chạy lâu vậy, chắc chúng muốn sùi bọt mép, lên cơn co giật rồi.

Đây là một cơ hội tuyệt vời đấy!

Chu Thực kinh nghiệm phong phú cũng phản ứng lại được ngay.

- Tiểu Nguyên, nhìn tình hình xung quanh đi.

Một con quạ đen bay lên, thiên phú của nó Dạ Gian Thị Dã đã phát huy tác dụng, một lát sau, nó kêu lên.

- Đoàn trưởng, mọi thứ đều rất an toàn.

Tiểu Nguyên hai tay hơi nắm lại, ánh mắt đầy vẻ phấn khích.

Kể từ khi Ngự Thú Đoàn thành lập, họ chỉ mới giết ba con hung thú cấp Biến Dị, chứ chưa bao giờ dám có ý định gì với hung thú cấp Lãnh Chúa cả.

Đây là một cơ hội ngàn vàng đấy. Điều nguy hiểm nhất khi phải đối đầu với Băng Dã Thố đã được giải quyết rồi.

- Ra tay!

Chu Thực cũng cực kỳ quả đoán, Phong Sí Ưng mạnh mẽ quay đầu lại, Phong Nhận tấn công vô cùng mạnh mẽ

Đôi mắt màu xanh lam của Băng Dã Thố Lãnh Chúa vẫn đầy vẻ tức giận, thậm chí là sắp mất đi lý trí.

Mỗi khi nó bình tĩnh lại thì mùi hôi tanh trên đầu lại tỏa ra, khiến cơn giận lại nổi lên.

Đôi mắt của nó cực kỳ sắc bén, nó đã nắm bắt được quỹ tích của Phong Nhận rồi, nó nhả một quả cầu băng ra.

- Uỳnh!

Hai thứ đó va chạm, chúng gần như bị phá hủy đồng thời.

- Grao!

Liệt Trảo Lang đột nhiên xông đến, trên vuốt sắc có ánh sáng rất âm u. Chiêu Tư Liệt Trảo được sử dụng, Băng Dã Thố Lãnh Chúa không tránh kịp, cơ thể nó bị cào rách ngay tức khắc. Mùi máu tanh ập đến, điều này khiến nó còn điên rồi hơn.

- Xì.

Hai mũi tên bằng băng được phun ra từ trong miệng của Băng Dã Thố Lãnh Chúa.

Tốc độ của chúng nhanh vô cùng, thậm chí đến cả Chu Thực cũng không kịp phản ứng.

Nếu như bị bắn trúng thì chắc chắn Liệt Trảo Lang sẽ bị thương.

Thế nhưng vào lúc này, một cái bóng màu vàng xuất hiện, Golden Slime ngồi lên mũi tên bằng băng, cực kỳ chính xác.

Mũi tên bằng băng đang bắn đi với tốc độ cực nhanh bỗng dưng dừng lại, phải vác theo một thứ cả ngàn cân, cho dù là ai thì cũng chẳng nhanh nổi.

Liệt Trảo Lang nhân cơ hội đó tránh ra, một âm thanh khác lại truyền đến.

- Nó đang trong trạng thái cứng đơ đấy, mau tấn công đi.

Trông Trần Thư rất căng thẳng, khác hoàn toàn với vẻ hớn hở vui đùa thường ngày.

Liệt Trảo Lang nhìn Chu Thực một cái, người nó tự dưng tỏa ra ánh sáng có phần u ám, tốc độ tăng lên cực nhanh, xông thẳng vào người Băng Dã Thố Lãnh Chúa.

Băng Dã Thố Lãnh Chúa lúc này khó mà cử động được, sự căm hận trong mắt nó lớn vô cùng.

Lại là tên loài người đã làm nó bị nhục nhã.

Cuối cùng, mũi tên bằng băng đâm vào một cái cây lớn, tốc độ của Golden Slime chậm quá nên cũng bị đâm vào cây, may mà không sao cả, chỉ hơi ong ong đầu thôi.

- Grao!

Móng vuốt của Liệt Trảo Lang sắc bén vôc ùng, nó liên tục cứa vào da của Băng Dã Thố, máu tươi cấp Lãnh Chúa đã nhuốm đỏ cả đầu Liệt Trảo Lang, khiến nó trông rất máu me.

- Mau rút lui đi!

Ánh mắt Trần Thư rất nhạy bén, hắn đã dự đoán được theo bản năng, rằng Băng Dã Thố sắp khôi phục lại.

Chu Thực thầm ra lệnh, Liệt Trảo Lang rút về.

- Xì… xì…

Băng Dã Thố Lãnh Chúa thở liên tục, mất máu quá nhiều đã khiến nó yếu đi, nó vốn đang phát điên lên nhưng cũng đã dần bình thường trở lại.

Thế nhưng đám người Chu Thực thì sẽ không bỏ qua cho nó đâu.

Giết hung thú cấp Lãnh Chúa, nghĩ thôi đã khiến người ta thấy hưng phấn, đây là sự vinh dự của cả Ngự Thú Đoàn đấy.

Ánh mắt của Băng Dã Thố Lãnh Chúa vẫn rất hung tàn, nó nhìn tất cả mọi người một lượt, cứ như nó phải nhớ thật kỹ những người này. Nếu nó may mắn thoát khỏi thì chắc chắn sẽ báo thù bằng được.

Đặc biệt là tên Trần Thư đã chém cả ngàn đao lên người nó.

- Lần sau ta vẫn đi vệ sinh lên người ngươi.

Trần Thư đứng trên lưng Hỏa Diễm Điểu, lắc lư cái đầu, khiêu khích nó.

Chỉ trong chốc lát, đôi mắt màu xanh lam của Băng Dã Thố Lãnh Chúa lại trở nên hung hãn vô cùng, máu nó như nóng bừng lên, máu chảy ra từ vết thương nhỏ xuống đất, tạo ra tiếng tạch, tạch.

Kĩ năng Cuồng Bạo Chi Huyết đã được mở.

- Kéo nó lại!

Chương 89: Cái này gọi là thiên phú (1)

Mặt Chu Thực trông rất nghiêm trọng, hắn ta ra lệnh cho Liệt Trảo Lang.

Tứ chi thô kệch của Băng Dã Thố đạp mạnh xuống, cơ thể khổng lồ cứ như một ngọn gió, nhanh vô cùng.

Hai sinh vật Hắc Thiết Cấp cuốn lấy nhau. Thế nhưng không lâu sau, Liệt Trảo Lang đã bị trọng thương.

Nếu cứ tiếp tục thế này thì sợ là Liệt Trảo Lang sẽ chết ở đây.

- Tất cả mọi người ra tay đi.

Mặt Chu Thực trông rất ác, mọi người đều đáp xuống mặt đất, triệu hồi Khế Ước Linh của mình.

Phong Sí Ưng tham gia vào trận chiến, Phong Nhận được phi đi, tạm hoãn lại việc tấn công Băng Dã Thố.

Hỏa Diễm Điểu, Thiết Bối Thú, Lam Vĩ Điệp đều tham gia vào trận chiến.

Tuy rằng chỉ là những Khế Ước Linh cấp thấp thôi nhưng kĩ năng và thiên phú của chúng vẫn có tác dụng, đây chính là lý do tại sao chúng lại quý giá đến vậy.

Chiến trường rơi vào trạng thái đóng băng.

Đến khi thời gian sử dụng kĩ năng của Băng Dã Thố Lãnh Chúa kết thúc thì tình thế chắc chắn sẽ xoay chuyển.

- Tiểu Trần, làm hay lắm.

Chu Thực lúc này mặt tươi cười, không ngờ một bãi tè của đối phương mà lại giải quyết được vấn đề đã khiến Ngự Thú Sư phiền lòng bao nhiêu lâu nay.

Chỉ cần khiến Băng Dã Thố bị bẩn là sẽ có cơ hội khiến nó rời khỏi bầy đàn. Đúng lúc này, vẻ yếu ớt tự dưng hiện lên trong mắt Băng Dã Thố.

Cơ thể của nó bị nhuốm máu tươi, xem ra đã bị thương rất nặng.

- Không được chủ quan!

Trần Thư không tươi cười gì cả, trong mắt chỉ còn sự nghiêm túc.

Chơi thì chơi, nghịch thì nghịch, đừng coi Lãnh Chúa là trò đùa.

Các kỹ năng của lãnh chúa Băng Dã Thỏ vẫn chưa được công bố chính thức, hiển nhiên là chưa có thông tin chính xác.

Cho dù có là Ngự Thú Đoàn đã từng săn giết qua thì cũng sẽ không được cung cấp thông tin mà không phải trả bất kỳ giá nào, dù sao cũng là bản tính ích kỷ của con người.

Chu Thực gật đầu, hết sức chăm chú quan sát tình hình trên chiến trường, khống chế cùng lúc hai Khế Ước Linh cần tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Lúc này, lãnh chúa Băng Dã Thỏ phát lực, nó nhảy lên cao mấy mét, lập tức ném Liệt Trảo Lang ngã nhào xuống đất.

Khế Ước Linh còn lại chuẩn bị tiến lên phát động một cuộc tấn công để giúp Liệt Trảo Lang trốn thoát.

- Đừng đến đó!

Trần Thư quát lớn:

- Nhiệt độ xung quanh đang giảm xuống!

Một cơn ớn lạnh ập tới, tất cả mọi người đều giật mình phản ứng ngay lập tức, khiến cho Khế Ước Linh thoát khỏi trận pháp, đồng thời lùi về sau mấy chục mét.

Đây hẳn là một động thái lớn của lãnh chúa Băng Dã Thỏ!

Lúc này, Liệt Trảo Lang đã không còn sự trợ giúp nào nữa, nhất thời khó mà thoát được, chỉ có thể gầm lên tức giận.

Trong mắt lãnh chúa Băng Dã Thỏ tràn đầy sát khí, chỉ cần xử lý được Liệt Trảo Lang, những Khế Ước Linh còn lại không quá đáng sợ.

Một khi Phong Sí Ưng bị tóm lấy, chắc chắn sẽ bị giết trong vài giây, điều này cũng có nghĩa rằng khiến cho Phong Sí Ưng khó có thể thành chủ lực.

Chu Thực nắm chặt tay, bây giờ hắn chỉ có 2 sự lựa chọn.

Thu lại Liệt Trảo Lang hoặc là để nó tiếp chiêu của lãnh chúa Băng Dã Thỏ.

Một khi thu lại xong rồi phải mất một thời gian mới triệu hồi lại được, khi đó e rằng thi thể mọi người đã lạnh.

Nhưng Liệt Trảo Lang không thuộc dạng phòng ngự, e rằng nó cũng không thể trụ nổi đến chiêu cuối.

Lúc này Chu Thực đưa mắt sang nhìn Trần Thư:

- Tiểu Trần, ngươi thấy thế nào?

Là một Ngự Thú Đoàn trưởng có kinh nghiệm phong phú, liệu có chọn tin tưởng một tên học sinh mới tới dị không gian không?

Những người còn lại cũng giữ im lặng mà dồn ánh mắt về phía Trần Thư.

Khế Ước Linh của Trần Thư không mạnh, nhưng phán đoán của hắn quá chuẩn xác.

- Để Liệt Trảo Lang tránh ra, nếu thất bại lập tức thu về!

Vẻ mặt của Trần Thư rất nghiêm túc, hết sức chăm chú quan sát chiến trường.

Chu Thực gật đầu, móng vuốt của Liệt Trảo Lang hành động, không ngừng cào vào phần bụng của Băng Dã Thỏ.

Khi nhiệt độ ngày càng thấp, Liệt Trảo Lang cuối cùng cũng thoát ra khỏi.

Nhưng lúc này Băng Dã Thỏ lại nở một nụ cười nhân đạo và tàn nhẫn.

Nhiệt độ đã giảm xuống cực thấp và cơ thể của Liệt Trảo Lang trở nên cứng ngắt, căn bản không cách nào thoát khỏi phạm vi của kỹ năng được.

Chu Thực nắm chặt hai tay, chuẩn bị thu Liệt Trảo Lang về, đồng thời lại bắt đầu kế hoạch chạy trốn.

Đột nhiên Trần Thư mở miệng nói:

- Giao cho ta!

Chu Thực hơi sững sờ, trong ánh mắt thoáng chút do dự nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng hắn.

Nếu chống lại chiêu thức này, rất có thể Liệt Trảo Lang sẽ chết ngay tại chỗ.

Tầm quan trọng của Khế Ước Linh đối với Ngự Thú Sư không cần nói cũng biết. Một khi Khế Ước Linh bị mất, ngay lập tức sức mạnh của Chu Thực sẽ giảm đi một nửa. Ngay cả khi hắn ta trở thành Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp thì thực lực của hắn ta vẫn yếu hơn một phần ba so với cùng cấp.

Đây là sự suy yếu vĩnh viễn mà không có Ngự Thú Sư nào có thể chấp nhận được.

Trong mắt lãnh chúa Băng Dã Thỏ lóe lên tia sát khí, nhiệt độ vẫn đang tiếp tục hạ xuống, sắp đạt tới điểm cực hạn.

Golden Smile xuất hiện lần nữa!

Lại là con hàng này! Vừa vặn mua một tặng một!

Chương 90: Cái này gọi là thiên phú (2)

Lãnh chúa Băng Dã Thỏ trông có vẻ rất phấn chấn khi biết rằng Smile là Khế Linh Ước của kẻ thù không đội trời chung.

Nhưng tốc độ của Golden Smile lại nhanh đến bất thường, giống như một đoàn tàu nhỏ đang đâm sầm vào vậy.

- Điên à?

Mọi người đều đưa ánh mắt khó hiểu mà nhìn Chu Thực. Lúc này mà bước vào phạm vi kỹ năng thì chỉ có chịu chết thôi, hơn nữa còn dùng kỹ năng để lao vào nữa.

Con đường nhân sinh dài như vậy, ngươi lại vẫn cứ muốn đi đường tắt ư?

Bùm!

Bất ngờ thay, Golden Smile không va chạm với Băng Dã Thỏ mà đánh thẳng vào Liệt Trảo Lang.

Golden Smile dài sáu mét hơn, dài hơn một chút so với Liệt Trảo Lang, chắc chắn đó là một đối thủ nặng ký.

Hiệu quả của cú va chạm ở cấp độ ba đã phát huy tác dụng, cộng với việc Liệt Trảo Lang không có bất kỳ sự phản kháng nào, cuối cùng bị đánh bay ngay lập tức.

Dù bị chấn thương nhẹ nhưng nhờ vậy mà nó đã thoát ra khỏi phạm vi kỹ năng của lãnh chúa Băng Dã Thỏ.

Điều này khiến lãnh chúa Băng Dã Thỏ cực kỳ tức giận, sát chiêu được ta lên kế hoạch tỉ mỉ bị phá giải rồi sao?

- Òm ọp…

Ánh mắt to của Smile trông vô cùng ngây thơ và dễ thương.

Băng Dã Thỏ gầm lên một tiếng hung ác:

- Ngươi chết đi cho ta!

Nhưng ở khoảnh khắc tiếp theo, Golden Smile biến mất ngay lập tức, bị buộc quay trở lại Ngự Thú Không Gian.

Ngự Thú Sư có thể cưỡng chế lấy lại Khế Ước Linh, về cơ bản đây là một kỹ năng bất khả chiến bại, nếu có thể tinh thông nó, chắc chắn là một vũ khí tốt.

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, dưới ánh trăng, băng tinh nở rộ, tựa như những bông băng tuyết nở rộ trong đêm, nhưng lại chứa đầy sát khí đáng sợ.

Trong phạm vi bán kính chục mét, nhiệt độ đột ngột giảm xuống đến cực hạn.

Mọi người đồng loạt rùng mình.

Các băng tinh tiêu tán, đại chiêu của Băng Dã Thỏ đã xua tan vẻ tĩnh lặng.

- Động thủ.

Vẻ mặt Chu Thực thoáng vẻ hưng phấn, Khế Ước Linh như ong vỡ tổ xông lên, lấy Liệt Trảo Lang làm chủ lực, thành công giết chết nó ngay tại chỗ.

Một con hung thú cấp lãnh chúa đã ngã xuống!

- Làm được rồi! Chúng ta thật sự đã làm được rồi! Trần Thư, ngươi thấy không? Thấy được điều đó không?

Lão Vương liên tục lắc vai Trần Thư với vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

- Nó chỉ cách ta vài chục mét, ta nào có mù mà không thấy.

Trần Thư không nói nên lời, có cần phải kích động như vậy không? Thực sự chưa bao giờ thấy trên đời.

- Nhanh, nhanh thu hồi chiến lợi phẩm rồi rời đi càng sớm càng tốt.

Chu Thực tương đối bình tĩnh, bất kể hắn ta có đụng độ với hung thú hay Ngự Thú Đoàn thì đều có khả năng xảy ra nguy hiểm, một hung thú lãnh chúa cũng có giá trị ít nhất mấy trăm vạn, như vậy tất nhiên sẽ khiến người ta phải mạo hiểm.

- Tiểu Lý, phân hủy thi thể đi.

Lãnh chúa Băng Dã Thỏ có kích thước chừng bốn mét, không thể mang toàn bộ đi hết, chưa kể để đến được căn cứ phải mất khoảng ba ngày, đến lúc đó máu thịt đã sớm tan thành mây khói rồi.

Tiểu Lý cầm con dao giải phẫu trong tay được làm từ chất liệu đặc biệt nên hiển nhiên cắt nó ra rất dễ dàng.

Trong đó Ngự Thú Trân Châu của lãnh chúa Băng Dã Thỏ có thể cải thiện Ngự Thú Lực rất nhiều, đôi mắt xanh của nó có tỷ lệ để Khế Ước Linh lĩnh hội được kỹ năng thiên phú “Băng cầu”.

Xác suất này cao hơn nhiều so với hung thú cấp dị biến, nhưng cũng khó đảm bảo là sẽ thành công.

Những người còn lại nhanh chóng xử lý chiến trường rồi rời khỏi đây.

Trần Thư âm thầm cất một phần nhỏ đầu của con thỏ đi, chuẩn bị giao nó cho hiệp hội Ngự Thú Sư để hoàn thành nhiệm vụ.

Mọi người đều đã rời đi, xung quanh chìm vào màn đêm tĩnh lặng.

- Tiểu Trần, ngươi làm như thể nào mà dự đoán được quỹ đạo của băng tiễn vậy?

Cả nhóm tìm thấy một hốc cây, dự định sẽ qua đêm trong đó.

Lúc này Chu Thực mở miệng hỏi, trong mắt ánh lên vẻ nghi hoặc, ngạc nhiên nhất không phải là Trần Thư nghĩ đến dùng kỹ năng "Trùng Phong" để cứu Liệt Trảo Lang, mà hắn đã làm cho Smile đè ép lại băng tiễn đang phi hành với tốc độ cao trước, nếu không thì một cú đánh kia cũng đã đủ để đánh bại Liệt Trảo Lang rồi.

- Ta cảm thấy có thể ngăn chặn được nên ta làm thôi.

Trần Thư thở dài:

- Cái này người ta gọi là thiên phú…

Nhất thời mọi người cứng họng, không biết nói gì.

Dù là khả năng dự đoán hay tâm lý gặp nguy không hoảng của hắn đều mạnh hơn tất cả những người ngồi ở đây.

- Ngươi cũng thật là biến thái…

Cuối cùng Chu Thực cũng nói ra một câu, mọi người đều gật gù đồng ý.

Trần Thư hơi nhíu mày, ngươi đang khen hay mắng ta vậy?

Lão Đặng đột nhiên nói:

- Đoàn Trưởng, thu hoạch lần này của chúng ta không nhỏ đúng không?

Mọi người đã vào Thanh Nguyên Sâm Lâm nhiều lần, nhưng chưa bao giờ may mắn như vậy.

- Chà, chắc có khoảng năm trăm vạn đồng Hoa Hạ.

Chu Thực ước chừng, trong mắt cũng lộ vẻ phấn khích.

- Đáng tiếc, ta đã không nhận nhiệm vụ của hiệp hội Ngự Thú Sư. Ta nghe nói phần thưởng là điểm tích lũy quý báu Hoa Hạ.

Lão Đặng có vẻ tiếc nuối.

Ai mà nghĩ rằng bọn hắn có thể săn lùng thành công sinh vật lãnh chúa chứ.

Chương 91: Trở về

Chuyến đi này tương đương với bốn hoặc năm lần thu hoạch của họ, bình thường thu hoạch trung bình của một chuyến phiêu lưu của Ngự Thú Đoàn trong nửa tháng chỉ khoảng một trăm vạn.

Nghe có vẻ là nhiều nhưng nếu tính bình quân cho mỗi người, một trăm vạn cũng chỉ hơn mười vạn, mà lại dùng mạng sống để đổi lấy, nghe có vẻ mất nhiều hơn được.

Nhưng điều hấp dẫn nhất ở cuộc phiêu lưu này là không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nếu có thể săn lùng được một sinh vật lãnh chúa hoặc thu thập được dược liệu và khoáng sản cấp cao, vậy xem như đây là mùa thu hoạch lớn rồi.

Trong số năm trăm vạn thu hoạch được, lãnh chúa Băng Dã Thỏ chiếm hơn một nửa, chỉ riêng đôi đồng tử xanh thôi là đã có giá trị hai trăm vạn rồi.

Điều này cũng do tính thông dụng của kỹ năng Băng Cầu không mạnh, chỉ phù hợp với Khế Ước Linh thuộc tính Thủy thôi. Nếu đó là kỹ năng chẳng hạn như "Cuồng Hóa" thì giá trị sẽ cao hơn nhiều.

Mọi người nói chuyện với nhau một hồi lâu nữa rồi mới nghỉ ngơi, một đêm rất nhanh liền trôi qua.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người liên tục đi về phía căn cứ của Trấn Lăng Quân, cứ đi mà không hề dừng lại để nghỉ ngơi dọc đường.

Ba ngày sau đó, khi thấy được ngôi làng nhỏ kia, mọi người mới đều thở phào nhẹ nhõm.

Xuyên qua thông đạo không gian, cả nhóm người quay trở lại Lam Tinh một cách an toàn, một cảm giác thân thiết chợt ùa về.

Mặc dù bầu không khí không tốt bằng Thanh Nguyên Sâm Lâm, nhưng ít ra cũng không cần phải nơm nớp lo sợ.

Bất kể là Cương Nha Thử Triều, Huyết Nha Dã Trư, nhóm Trấn Địa Hùng hoặc là lãnh chúa Băng Dã Thỏ hoạt động về

đêm cũng đều khiến mọi người phải cảnh giác, nếu không cẩn thận, thương vong rất có thể sẽ xảy ra.

- Lần thu hoạch này ta sẽ gửi về tài khoản của ngươi, tiểu Trần, ngươi cũng sẽ có phần.

Chu Thực mở miệng nói, hắn ta là giám đốc điều hành cấp cao của Công ty Dược Dịch 666, đương nhiên sẽ có con đường tốt hơn để xử lý chiến lợi phẩm.

Trần Thư vốn dĩ chỉ muốn mở rộng kiến thức về dị không gian thôi, theo lý thuyết thì chiến lợi phẩm cũng không liên quan gì đến hắn cả. Nhưng lần này hắn đã đóng vai trò quá lớn, nghiễm nhiên được coi như là một đồng đội.

- Không cần đâu, Chu thúc, thúc đừng khách sáo như vậy…

Trần Thư xua tay mỉm cười:

- Hơn nữa, ta đã cho tất cả dược liệu thu thập được vào trong túi, còn tiền thì các ngươi có thể tự mình chia.

- …

Tất cả mọi người đều không nói nên lời, khi lão Đặng kiểm tra túi xách, quả nhiên chỉ còn sót lại một quả Thiết Hạch Quả cấp hai.

- Hành động của ngươi khá là nhanh đó…

Chu Thực nhẫn nhịn nửa ngày mới nói ra được một câu.

Giá trị của dược liệu ước tính khoảng ba trăm vạn, tuy không có lời bằng tiền nhưng đối với Trần Thư mà nói thì nó có ích hơn, bởi vì hắn không có giấy chứng nhận Dược Tề Sư, nên không thể vào cửa hàng và mua dược liệu được.

- Tối nay chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi sáng mai trở về thành phố Nam Giang!

Chu Thực nói, đồng thời để ăn mừng, mọi người cùng đến một quán rượu nhỏ trong thị trấn.

Trần Thư cũng lén lút đi tới Hiệp hội Ngự Thú Sư.

- Ngươi…ngươi…

Nhân viên trong hội trường mắt chữ o miệng chữ A, mở to đến nỗi có thể cho vừa một quả dưa hấu vào miệng.

Chỉ thấy trên bàn đặt một chiếc đầu thỏ, tỏa ra mùi thơm nồng nàn, khiến người ta chảy nước miếng vì thèm.

- Thế nào? Ngươi cho rằng ta nói đùa sao? Nhanh đi cho ta còn kết thúc nhiệm vụ.

Vẻ mặt của Trần Thư bình tĩnh, dùng tay xé một chút thịt thỏ nhai.

- Các thứ này của ngươi thật sự là lãnh chúa Băng Dã Thỏ sao?

Các nhân viên vẫn không giấu nổi sự bàng hoàng, theo lý mà nói không ai dám báo cáo sai sự thật về nhiệm vụ được giao, đấy là một hành vi vi phạm pháp luật.

Huống chi săn giết lãnh chúa Băng Dã Thỏ là do quân đội ban hành, nếu hắn dám báo gian, nhất định sẽ phải chịu cảnh tù tội.

Nhân viên gắp một chút thịt thỏ chuẩn bị mang đi kiểm tra, ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Kết quả rất nhanh liền có.

Không những chỉ có nhân viên đi tới, bên cạnh nàng ta còn có một vị binh sĩ mặc quân trang , trên vai có hai chữ “Trấn Linh”.

Nhất thời, các Ngự Thú Sư trong đại sảnh nhìn họ với vẻ tôn kính.

Không giống với những binh sĩ ở Thanh Nguyên, Trấn Linh Quân thường xuyên trông coi ở dị không gian, sẽ không tùy tiện rời đi trừ khi là có một sự kiện lớn.

- Xin chào! Ta là Tạ Sơn!

Tạ Sơn mỉm cười đưa tay phải ra.

- Xin chào! Trần Thư cũng vươn tay ra, liếc nhìn chiếc đầu thỏ trên bàn rồi nói:

- Huynh đệ, xin chỉ giáo!

- …

Trong một thoáng, Tạ Sơn không biết nên làm thế nào cho phải.

Hắn lắc đầu, thấp giọng nói:

- Cái này đích xác là lãnh chúa Băng Dã Thỏ. Phiền ngài cung cấp thẻ căn cước, điểm Hoa Hạ sẽ tự động được ghi chép lại.

Trần Thư lau dầu trên tay và lấy một tấm thẻ căn cước ra.

- Ngươi mới mười bảy tuổi?

Tạ Sơn nhìn Trần Thư với ánh mắt ngạc nhiên

Trần Thư sững sờ nói:

- Nhìn ta không giống mười bảy tuổi sao? Ta cũng là một tiểu thịt tươi đó.

Tạ Sơn im lặng một hồi, lấy thiết bị truyền tin mang theo và báo thẻ căn cước của Trần Thư.

Chương 92: Người huynh đệ, thuốc của ngươi có bảo đảm không? (1)

- Được rồi, năm mươi điểm Hoa Hạ đã được ghi vào trong thẻ căn cước của ngươi, ngươi có thể đến ban ngành chính phủ đổi lấy tài nguyên bất cứ lúc nào!

Trần Thư gật đầu một cái, không nghĩ tới lại đơn giản như vậy.

Chẳng lẽ đối phương không sợ hắn vô tình nhặt được đầu của lãnh chúa Băng Dã Thỏ sao? Trên thực tế, khả năng năng xảy ra điều này là rất thấp, nói chung, thi thể của hung thú đều sẽ bị nuốt chửng bởi Khế Ước Linh của người giết.

- Cái đầu thỏ này đưa cho ngươi.

Trần Thư cầm lấy thẻ căn cước và lặng lẽ rời đi.

Các nhân viên vẫn còn trong trạng thái bàng hoàng trước tin một học sinh mười bảy tuổi mà đã giết chết lãnh chúa Băng Dã Thỏ.

Khi nhận nhiệm vụ này, mọi người chỉ cho rằng là đùa thôi, không ngờ tới người này lại làm thật?

- Tiểu Từ, đây là món đầu thỏ nướng của nhà hàng nào vậy? Thịt nướng ngon đó nhưng hơi khô, chắc là do để lâu rồi.

Ngự Thú Sư vừa đi tới sảnh nhiệm vụ, trước đó hắn không dám nghe lén cuộc đối thoại của Tạ Sơn và Trần Thư, sợ dính đến cái gì cơ mật.

- Cái ngươi đang ăn chính là lãnh chúa Băng Dã Thỏ đó, đương nhiên là không tệ rồi.

Nhân viên gương mắt lên nói.

- Lãnh chúa Băng Dã Thỏ ? Ngươi tính lừa ai vậy? Nếu đây là sự thật, ta, Long Ngạo Thiên đi bằng đầu cho ngươi xem.

Trong phút chốc, không khí ở sảnh nhiệm vụ tràn ngập tiếng cười.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người lên đường hồi phủ.

Buổi chiều, Trần Thư đã trở về thành phố Nam Giang.

- Nhi tử, chơi nửa tháng rồi, cảm giác thế nào?

Phụ thân Trần Bình vừa vặn đang ở nhà nghỉ ngơi.

- Một chữ thôi, kích thích!

Trần Thư trở về phòng, bắt đầu thu xếp lại những thu hoạch của mình.

Sáu đóa Đại Lực Hoa, ba khỏa Thiết Hạch Quả, hai viên Khai Tuệ Quả, cùng với một ít dược liệu bình thường, ví dụ như nhân sâm trăm năm, hà thủ ô tinh vân vân.

Trong dị không gian cũng sẽ sản xuất ra một bộ phận dược liệu của Lam Tinh, nhưng cũng không tính là quý giá, khoa học kỹ thuật hiện giờ đã sớm có thể tiến hành bồi dưỡng rồi, thứ đắt đỏ vẫn là dược liệu độc đáo như Đại Lực Hoa.

Đại Lực Hoa cùng Thiết Hạch Quả tất nhiên không cần nhiều lời nữa, mà Khai Tuệ Quả lại chính là nguyên liệu chính để bố trí dược tề trí lực, tương đương với Khế Ước Linh Não Bạch

Kim, có thể đề cao trí lực cùng với ý thức chiến đấu của Khế Ước Linh.

Trần Thư hết sức chuyên tâm, lấy ra đủ các loại dược liệu còn lại, trên cơ bản cũng đã tiêu sạch hơn tầm mười vạn nguyên Hoa Hạ tệ của hắn rồi.

Lại là một ủy thác quản lý nhàm chán… Ách… Là thời gian phân phối dược!

Một buổi chiều, toàn bộ dược tề đều đã được Trần Thư bố trí xong.

Thu hoạch cuối cùng là ba mươi chín bình Đại Lực Dược Tề trung phẩm, chín bình Dược Tề Phòng Ngự cơ bản cùng với sáu bình Dược Tề Trí Lực.

Chín bình Dược Tề Phòng Ngự đã nâng cao khả năng phòng thủ của Slime lên 45%.

Về phần Dược Tề Trí Lực, Trần Thư có vẻ có chút do dự.

Nhìn Slime vừa ngủ vừa chảy nước miếng, hắn có chút hoài nghi, Não Bạch Kim thật sự có tác dụng sao?

- Thử xem, ít nhất thoạt nhìn phải thông minh một chút mới được.

Trần Thư lấy sáu bình Dược Tề Trí Lực ra rồi rót toàn bộ vào Slime, quả nhiên, hoàn toàn không nhìn ra hiệu quả gì cả…

- Dẹp đi, trước tiên đi đến chợ đen bán Đại Lực Dược Tề đã.

Trần Thư thu thập một phen, thoải mái tắm rửa một cái, sau đó trực tiếp đi về phía nhà Trương Đại Lực.

- Đại Lực!

Điều khiến hắn không thể tưởng tượng được chính là, Trương Đại Lực thoáng cái liền mở cửa.

- Trần Bì, ngươi trở về rồi?

- Hả?Hôm nay sao ngươi lại mở cửa nhanh như vậy? Không chơi trò chơi à?

- Đừng nói nữa.

Trương Đại Lực thở dài:

- Số trò chơi của ta đều bị phong tỏa hết rồi, hệ thống nói ta là mối tiêu cực của trò chơi.

- …

Trần Thư gật gật đầu, một chút cũng không bất ngờ, từ nay về sau Ngự Thú Vinh Quang lại thiếu mất một khối u ác tính rồi.

Vẻ mặt của Trương Đại Lực rất không cam lòng:

- Gần đây ta đã học được cách đánh dã, vị trí này có như thế nào thì cũng không thể được coi là trò chơi tiêu cực được chứ.

Dứt lời, hắn ta lại lấy điện thoại di động ra, đưa cho Trần Thư xem chiến tích của hắn.

Trần Thư nhìn thoáng qua, thân hình cao lớn trong nháy mắt chấn động, phía trên dĩ nhiên là 0-0-0.

Ngươi nói ngươi đã biết đánh dã thì thật sự chỉ biết mỗi đánh dã thôi à…

- Đừng buồn bực nữa, buổi tối mời ngươi ăn cơm, thuận tiện cùng ta đi chợ đen một chuyến.

Trần Thư vỗ vỗ bả vai hắn ta, ánh mắt tràn ngập vẻ đồng tình, nhưng không phải đối với Trương Đại Lực, mà là đối với đồng đội cũ của hắn ta, rốt cuộc đám người kia đã gặp phải chuyện gì vậy chứ…

Hai người cùng nhau ra ngoài, đi đến một nhà hàng gần chợ đen.

- Hai vị ăn gì?

Người phục vụ mỉm cười và lịch sự hỏi.

- Chờ một chút.

Trên mặt Trần Thư có một tia cảnh giác

- Nhà hàng các ngươi không có cái gì mà mì kéo sợi chứ?

Vẻ mặt của người phục vụ rất bối rối, nhưng vẫn mỉm cười và lắc đầu.

- Món chính không phải cà chua xào cà chua phải không?

Trần Thư lại hỏi thăm.

Chương 93: Người huynh đệ, thuốc của ngươi có bảo đảm không? (2)

Nụ cười của bồi bàn hơi cứng nhắc, cà chua xào cà chua, đây không phải là nhảm nhí sao? Nào có món ăn như vậy? Ngươi đặt cái tên này ở đâu vậy?

Hắn hít một hơi thật sâu và lắc đầu.

- Có loại Coca mà bên ngoài bán ba tệ, các ngươi lại bán hơn hai mươi tệ không?

Cuối cùng nhân viên phục vụ cũng không nhịn được nữa, trợn trắng mắt rồi trực tiếp rời đi.

- Xem ra đúng là tửu lâu nghiêm chỉnh rồi…

Trần Thư gật gật đầu.

- Cho hai phần cơm chiên trứng!

…

Sau khi ăn no, hai người bèn đi tới chợ đen.

- Trần Bì, ngươi tới chợ đen làm gì?

- Cho ngươi mở rộng tầm mắt về hàm kim lượng của lão đại chợ đen!

Trần Thư đi tới quầy hàng trước đó, nhưng không thấy lão Vương đâu.

- Làm kẻ lừa đảo cũng không tích cực, thật sự là không có tiền đồ.

Trần Thư lắc đầu, lấy một tấm bạt ra rồi bày tất cả Đại Lực Dược Tề trung phẩm lên đó.

- Trần Bì, ngươi đã luân lạc đến nỗi đi lừa gạt rồi sao?

Trương Đại Lực trừng mắt, hiển nhiên là coi hắn là kẻ lừa đảo trên quầy hàng.

- Đây là hàng thật! Dược tề chính phẩm, có hiểu không?

Trần Thư lắc đầu, vẻ mặt ngạo nghễ nói:

- Cho ngươi xem thanh danh của ta! Không cần rao bán cũng có khách ghé đến.

Nhưng vào lúc này, vừa vặn có hai người đi tới.

- Người huynh đệ, dược tề này giá bao nhiêu tiền một bình?

Sắc mặt Trần Thư vui vẻ, đây không phải là có khách hàng đến rồi sao? Mặc dù không phải người giang hồ, nhưng trên giang hồ vẫn có truyền thuyết của hắn.

- Tám ngàn một bình!

- Trời ạ, bình thuốc này làm bằng vàng, hay là dược liệu được làm bằng vàng hả?

- Ngươi xem bây giờ đâu có nơi nào bán Đại Lực Dược giá rẻ chứ? Đây đều vừa được phối chế ra cả đấy.

Trần Thư nhíu mày nói, đồng thời cũng nhận ra một tia không thích hợp.

- Cho ta một bình!

Một người mở miệng nói.

Trần Thư đánh giá đối phương từ trên xuống dưới một phen, cuối cùng lấy một bình Đại Lực Dược Tề trung phẩm ra.

- Thuốc này có bảo đảm không?

- Ta mở quán dược tề, có thể bán thuốc giả cho ngươi sao?

Trần Thư cười mà mở miệng nói.

Thần sắc của người nọ trong nháy mắt trở nên không tốt, hắn ta nói:

- Ta hỏi ngươi, thuốc này có bảo đảm không?

- Ngươi cố ý gây sự đúng không? Rốt cuộc có muốn mua hay không hả?

Trong lòng Trần Thư có chút hoảng hốt.

- Nếu như thuốc này của ngươi là thật, chắc chắn ta muốn mua chứ!

Người nọ bất tri bất giác tới gần Trần Thư.

- Vậy nếu như không thật thì làm sao bây giờ?

- Nếu là giả, ta tự mình uống nó, hài lòng chưa?

Vẻ mặt của Trần Thư đầy cảnh giác, mặc dù nơi này là chợ đen, đối phương không dám động thủ.

Nhưng sao hắn cứ luôn có một loại cảm giác áp bách vô hình, thậm chí cũng không kìm lòng được mà che bụng lại.

- Ngươi nói, nếu như thuốc này là giả, ngươi tự mình uống nó!

Vẻ mặt người nọ rất bình thản, ánh mắt lại có vẻ hung ác, trực tiếp cầm một bình Đại Lực Dược Tề lên, mắt thấy sắp mở ra.

- Không trả tiền đã dám động vào thuốc của ta? Không biết danh tiếng của Đại Lực ca trên chợ đen sao?

Tay phải của Trần Thư duỗi ra, chuẩn bị nắm lấy cổ tay đối phương.

Nhưng đúng lúc này, một cái còng màu trắng bạc đột nhiên xuất hiện, Trần Thư cũng không kịp phản ứng thì chính mình đã bị còng tay rồi.

Mẹ nó! Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Vẻ mặt của Trương Đại Lực cũng chấn động, còn chưa có động tác gì thì đã bị một người khác chế phục rồi.

- Trấn Linh Cục của thành phố Nam Giang! Không được chống cự!

Một người lấy giấy tờ tùy thân ra, trong nháy mắt đã làm cho hai người không có tâm tư phản kháng nữa.

- Bì ca, ngươi thật sự đúng là thân ca của ta, đây chính là sức hấp dẫn chợ đen mà ngươi nói đó sao? Quả nhiên không tầm thường…

Vẻ mặt của Trương Đại Lực rất ủy khuất. Mẹ nó chứ, ta cũng chỉ đi ra ngoài ăn một chén cơm chiên trứng thôi, ta làm sai cái gì chứ…

- Không phải, làm sao ta biết được chứ? Kịch bản cũng không viết như thế này mà!

Trần Thư cũng ngây ngốc, hắn nhìn về phía hai người kia.

- Đại ca, các ngươi bắt nhầm người đi, hai chúng ta đều là thanh niên cân chính miêu hồng năm tốt, lần trước ta còn bắt được một tên tội phạm truy nã nữa!

- Bớt nói nhảm đi, chúng ta đã điều tra đám buôn bán thuốc giả các ngươi nửa tháng rồi!

- Con buôn thuốc giả? Ta sao?

Trần Thư lại càng ngơ ngác, mắt thấy sắp bị dẫn đi, hắn kêu rên nói:

- Đại ca, trước tiên để ta thu thuốc lại cái đã, mấy trăm ngàn lận đó!

- Đám người các ngươi bán thuốc giả thì không có một chút lương tâm nào hết à? Những vật này mà cũng dám bán tới mấy trăm ngàn?

Một tên Trấn Linh Cảnh mang vẻ mặt bất bình, lộ ra vẻ giận dữ cực kỳ, nhưng cũng không hề ngăn cản Trần Thư thu thuốc lại. Nếu như bị người ta nhặt được thì e rằng lại sẽ dẫn đến không hậu quả không tốt.

Trần Thư cùng Trương Đại Lực mơ mơ hồ hồ được đưa tới Trấn Linh Cục của thành phố Nam Giang.

Những tháng ngày bị phán quyết thật sự là tới quá nhanh!

- Nói đi, thế lực phía sau hai người các ngươi đang ở đâu? Nhanh chóng khai ra! Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!

Bên trong phòng thẩm vấn của Trấn Linh Cục, một tên Trấn Linh Cảnh nghiêm túc hỏi.

Chương 94: Tưởng rằng tránh bẫy, không nghĩ tới lại là sa lưới

- Đại ca, ta thật sự không có bán thuốc giả.

Trần Thư xoa xoa trán. Thế nào mà mới đi đến dị không gian một chuyến, lúc trở về tất cả mọi thứ đều thay đổi rồi chứ.

- Không thừa nhận đúng không? Đợi lát nữa để người bị hại tới nhận ngươi.

Trấn Linh Cảnh hừ lạnh một tiếng, đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Vốn dĩ bên trong chợ đen có giả có thật, Trấn Linh Cục cũng sẽ không quá quan tâm đến loại chuyện nhỏ nhặt này đâu, thế nhưng gần đây con buôn thuốc giả xuất hiện quá mức phách lối, số tiền đạt được lên tới hơn ngàn vạn.

Ước chừng nửa giờ sau.

- Đi thôi, đi xem người bị hại bị ngươi lừa gạt một chút đi!

Trấn Linh Cảnh dẫn Trần Thư đi ra ngoài. Chỉ thấy trong đại sảnh của Trấn Linh Cục đã tụ tập hơn mười người, bọn hắn đều là những người bị hại.

- Nhìn xem một chút, là hắn sao?

Trong lúc nhất thời, hơn mười người dồn dập đưa mắt nhìn về phía Trần Thư và Trương Đại Lực, tất nhiên trực tiếp không thèm để mắt đến Trương Đại Lực.

- Là hắn! Chính là hắn! Chính là đại lực ca ở chợ đen!

Một tên thanh niên mở miệng hô lên.

- Cũng bởi vì hắn mà Khế Ước Linh của chúng ta toàn bộ đều trở thành những sĩ tiêu chảy, bụng cũng tan nát hết rồi, cứ luôn ở trong trạng thái suy nhược.

Tất cả mọi người đều mang vẻ mặt tràn đầy phẫn nộ, hung tợn mà trợn mắt giận dữ nhìn lấy Trần Thư.

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Ta thật sự trở thành con buôn thuốc giả rồi sao?

- Ta nói đại ca đại tỷ ơi, ngươi chắc chắn dược tề là do ta bán cho ngươi sao?

Trong mắt của hắn cũng tràn đầy nghi hoặc. Thuốc của hắn chắc chắn không thể nào là giả được, bằng không Golden Slime đã sớm xảy ra vấn đề rồi.

- Người này là cùng một bọn với ngươi đúng không? Chính là hắn đã công bố con buôn bán thuốc giả kia đều là chính phẩm!

Một người lấy điện thoại, phía trên đó hiển hiện một tấm hình.

- Vương Bát ca?

Trần Thư nhìn chăm chú vào đó, thoáng chốc là đã nhận ra đối phương, chính là lão Vương bên cạnh gian hàng của hắn.

Bây giờ hắn cũng biết vì sao đối phương lại biến mất rồi. Thì ra là đã chạy mất rồi sao?

Vẻ mặt Trần Thư không còn gì để nói:

- Hắn ta chính là một chủ quán bán bùn lừa đảo, hai ta thật sự không quen nhau, đó cũng chẳng phải cùng một cấp bậc nữa!

Khó trách lại bị lừa, thật là sốt ruột thay cho chỉ số thông minh của đám người này.

- Các ngươi ngẫm lại đi, lúc các ngươi phục dụng dược tề của ta có xảy ra vấn đề gì sao?

Một câu tra hỏi linh hồn của Trần Thư khiến cho tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Ngay lúc bầu không khí lâm vào yên lặng thì một vị trung niên bỗng nhiên đi đến.

- Vương thúc!

Trương Đại Lực tựa như tìm thấy được vị cứu tinh vậy, hắn ta lớn tiếng mở miệng nói.

Đây chính là hảo hữu của phụ thân Trương Đại Lực, Vương Càn, cũng là người đã đưa tiền thưởng cho Trần Thư ngày hôm đó.

- Đội trưởng!

Trấn Linh Cảnh trong đại sảnh đều đưa mắt nhìn lại.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Vương Càn nhíu mày, dò hỏi.

Một tên Trấn Linh Cảnh nói rõ tình huống với hắn ta, trong mắt Vương Càn lại hiện lên vẻ suy tư.

Mặc dù hai con hàng này có hơi nghịch ngợm một chút, thế nhưng cũng không đến mức bán thuốc giả, hơn nữa số tiền liên quan còn lớn như thế nữa.

- Tiểu Trần, hai ngươi nói thế nào?

Tuy rằng Vương Càn có quen biết với hai người bọn họ, nhưng hắn ta cũng không lập tức thả người đi, miễn lại rước lấy miệng lưỡi người đời.

- Vương thúc, bọn ta thật sự bị oan, ta có thiếu tiền đến thế nào đi nữa thì cũng không thể nào đi bán thuốc giả được! Một vạn tệ một bình Đại Lực Dược Tề trung phẩm, có bao nhiêu người cũng ăn không nổi, nhà ai mà không có một Khế Ước Linh loại sức mạnh chứ?

Gương mặt của Trần Thư đầy vẻ thương cảm, hắn thở dài:

- Đại Lực Dược Tề của ta chỉ bán có tám ngàn. Ta cũng mới có mười bảy tuổi, cũng muốn tạo phúc cho quần chúng, ta có tội tình gì đâu chứ?

- …

Vương Càn xoa xoa trán.

Chết tiệt! Ngươi thật đúng là vô nghĩa mà. Nhưng thân là Trấn Linh Cảnh nhiều năm rồi, hắn ta vẫn rút ra được tin tức mấu chốt.

- Đại Lực Dược Tề của ngươi bán tám ngàn? Có dược tề rẻ như vậy sao?

Ánh mắt Vương Càn sắc bén nhìn về phía Trần Thư, mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách vô hình.

Trần Thư cũng không hề để ý đến chút nào, chỉ nhún vai mà nói:

- Dược tề của ta đều là tới từ công ty Dược Dịch 666. Nếu như các ngươi không tin, vậy ta bảo người của công ty tới thẩm tra đối chiếu với các ngươi.

Là một công ty lớn ở thành phố Nam Giang, hiển nhiên là nó đã có đầy đủ tư lịch nhất định, cũng đủ để chứng minh Trần Thư vô tội.

Dứt lời, Vương Càn hất đầu ra hiệu một phen, trả mấy thứ đồ như điện thoại di động lại cho Trần Thư.

Hắn mở điện thoại ra, trên siêu tin có một tin nhắn đã được gửi đến từ một giờ trước.

Đoàn trưởng 666:

- Tiểu Trần, Ngự Thú Đoàn chuẩn bị tối nay chúc mừng một phen, ngươi có tới không?

Trần Thư khẽ nhíu mày, vừa đúng lúc trực tiếp dùng siêu tin gửi một đoạn tin nhắn.

- Chu thúc, ta bị Trấn Linh Cục bắt đi rồi, cứ một hai nói là ta bán thuốc giả.

Chương 95: Đợt này à, phá đại phòng (*) luôn rồi! (1)

(*) 破防 : phá phòng: một từ thông dụng trên Internet, là tên viết tắt của việc phá vỡ hàng phòng ngự. Nguyên văn dùng để chỉ việc xuyên phá hàng phòng ngự của đối phương trong trò chơi, khiến đối phương mất đi khả năng phòng thủ. Bây giờ đề cập đến tác động cảm xúc sau khi gặp một số sự kiện hoặc nhìn thấy một số thông tin, bị xúc động trong sâu thẳm trái tim, và tuyến phòng thủ tâm lý bị phá vỡ.

- Thấy ngươi không trả lời tin nhắn, Chu thúc còn tưởng rằng ngươi chỉ là tránh lưới thôi, không nghĩ tới ngươi sa lưới à.

- …

- Ở đó chờ ta.

Trần Thư thu điện thoại lại rồi nhìn về phía Vương Càn.

- Vương thúc, các ngươi có manh mối gì về vụ án bán thuốc giả kia chưa?

Bây giờ Trần Thư rất tức giận. Thế mà lại có người dám mượn tên tuổi của hắn để giả danh lừa bịp?

Chẳng những làm bại hoại thanh danh của hắn mà lại còn hại hắn bị bắt ở Trấn Linh Cục, quan trọng nhất là còn không trả thêm phí cho hắn nữa chứ!

Như vậy chẳng khác nào mượn giấy của hắn, xong xuôi lại còn muốn ị lên trên đầu hắn luôn vậy!

Có thể nhẫn nhịn! Nhưng không thể chịu nhục!

- Tạm thời vẫn không tin gì, bây giờ Trấn Linh Cục có rất nhiều việc, không thể phân ra quá nhiều nhân thủ được.

Vương Càn lắc đầu.

Ngay cả hai tên Trấn Linh Cảnh đã bắt Trần Thư cũng chỉ là thực tập sinh mà thôi.

- Vương thúc, ta cảm thấy có lẽ phát huy lực lượng quần chúng, trực tiếp đi đến Hiệp hội Ngự Thú Sư tuyên bố nhiệm vụ đi, phần thưởng là xấp xỉ một nghìn điểm tích lũy Hoa Hạ, có trọng thưởng ắt sẽ có dũng phu thôi!

Con ngươi của Trần Thư chuyển động, hắn đề nghị Vương Càn.

Xấp xỉ một nghìn?

Ánh mắt của Vương Càn trừng lớn. Ngài cũng thật đúng là dám mở miệng đó.

Điểm tích lũy Hoa Hạ vô cùng trân quý, căn bản cũng không phải Hoa Hạ tệ có thể cân nhắc được chứ đừng nói chi hắn ta chỉ là một tên đội trưởng của Trấn Linh Cục, ngay cả cục trưởng cũng phải xin ý kiến phía trên nữa là.

Chẳng qua thì mấy câu nói của Trần Thư ngược lại cũng nhắc nhở hắn ta rằng nếu đã không có đủ nhân thủ, vậy cứ dứt khoát trực tiếp thuê ngoài là được.

Chỉ chốc lát sau, một tên hán tử với làn da ngăm đen đi từ bên ngoài vào trong đại sảnh lớn.

Khóe miệng Chu Thực mang theo ý cười:

- Tiểu Trần, chén cơm tù thế nào?

Gương mặt Trần Thư đầy vẻ cạn lời.

Ngươi là đang hy vọng ta lọt lưới đến mức nào vậy hả?

Hắn bất đắc dĩ mà nói:

- Chu thúc, đừng nói nữa, ngươi một câu hắn một câu, ta không sớm thì muộn cũng sẽ sám hối ở trong ngục thôi.

- Vương lão ca! Đã lâu không gặp.

Chu Thực nhìn về phía Vương Càn, hiển nhiên hai người là bằng hữu của nhau.

- Lão Chu, Đại Lực Dược Tề mà hắn bán ở chợ đen đều là của công ty các ngươi à?

Vương Càn mở miệng hỏi.

Chu Thực gật đầu giải thích:

- Tiểu Trần quả thật là đang làm công đợt nghỉ hè cho công ty ta, chức vị là trợ lý Dược Tề, bản thân hắn cũng biết một chút kỹ thuật luyện dược. Ngày mai ta cầm hợp đồng liên quan đến cho ngươi xem một chút.

Chu Thực cũng không để ý quá nhiều, chỉ cho là Trần Thư đi bán mấy bình dược tề thôi. Nếu để cho hắn ta biết chỉ trong mười ngày ngắn ngủi mà đối phương đã thu lợi được cả trăm vạn, e rằng buổi tối hắn ta sẽ mất ngủ mất.

Vương Càn gật đầu một cái:

- Được! Nếu đã như vậy thì cũng không còn vấn đề gì nữa.

Bây giờ đã xác nhận Trần Thư không liên quan đến con buôn thuốc giả kia cả. Thuốc của hắn bán là đồ thật, cũng có nguồn gốc rõ ràng, tất nhiên là không cần thiết phải giữ hắn lại nữa.

- Các ngươi đều là người bị hại, còn có ý kiến gì khác nữa không?

Tuy rằng Vương Càn có quen biết với bọn họ, thế nhưng hắn ta vẫn phải xử lý theo lệ, trong đại sảnh đều có camera giám sát cả.

Tên thanh niên dẫn đầu kia đang muốn nói chuyện thì điện thoại lại đột nhiên vang lên.

- Alo? Cái gì? Khế Ước Linh của ta lại tiêu chảy rồi? Bồn cầu cũng nổ tung luôn rồi sao?

Thanh niên giật mình một cái, hắn ta thu hồi điện thoại lại rồi nói:

- Hắn không phải đồng bọn với đối phương, vậy thì bỏ đi, làm phiền Vương đội trưởng mau chóng giải quyết tên lừa đảo thật sự.

Một nhóm người nhao nhao rời khỏi Trấn Linh Cục.

Trương Đại Lực hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Trần Bì, sao ta lại có loại cảm giác được quay về làm người một lần nữa nhỉ?

- Thật ra thì ta cũng có loại cảm giác này…

Hai người điên cuồng hấp thu bầu không khí tự do ở bên ngoài Trấn Linh Cục, càng mở rộng hai tay ra, phảng phất như đang ôm ấp một ngày mai tốt đẹp vậy.

- Hai ngươi có bệnh à?

Chu Thực vừa đi ra là đã trông thấy hành động cứ tựa như đang mắc bệnh của hai con hàng này.

- Chu thúc, ngươi không hiểu đâu!

Trần Thư cảm khái đầy mặt mà nói:

- Bọn ta không giống với ngươi, bọn ta là mầm non của tổ quốc, tuân thủ luật pháp, cũng không phải là khách quen của Trấn Linh Cục.

Lời này nghe vào… sao lại có cảm giác ta là lão tội phạm vậy chứ?

Trên trán Chu Thực trượt xuống mấy đường hắc tuyến, thì ra bảo lãnh cho các ngươi đi ra ngoài như thế đã trở thành sai lầm

rồi đúng không?

- Đúng rồi, vừa đúng lúc Ngự Thú Đoàn đang liên hoan, hai tiểu tử các ngươi có đi cùng hay không?

Chương 96: Đợt này à, phá đại phòng (*) luôn rồi! (2)

Trần Thư nhìn về phía Trương Đại Lực, muốn hỏi ý kiến của hắn ta.

Trương Đại Lực mở miệng nói:

- Ta không đi đâu, ta muốn trở về ghi chép lại ngày tháng quan trọng này một chút!

- Vậy để ngày khác rồi đi, Chu thúc, ta cũng muốn an tĩnh lại một chút.

Hai người gọi một chiếc xe taxi, chuẩn bị trở về nhà.

- Trần Bì, đây cũng không giống ngươi chút nào. Ngươi vậy mà lại không đi ăn trực sao?

- Ngươi bị ngốc à, chắc chắn là đang lừa ta đi trả tiền, Trần Thư ta sao lại bị hố như vậy được chứ?

- Có đạo lý! Cao tay! Thật đúng là lợi hại!

Trương Đại Lực đột nhiên mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, Trần Bì, ngươi là bị người ta hãm hại à?

- Nói nhảm, đang lo nghỉ hè không có việc làm đây. Ta bắt buộc phải bắt cho bằng được con buôn thuốc giả kia, để cho hắn ta biết chọc tới Trần Thư ta sẽ không có quả ngon để ăn đâu!

Hiện tại công việc hè của Trần Thư cũng không làm được nữa rồi, hắn đã rảnh rỗi đến không có việc gì để làm nữa rồi.

Về phần bài tập nghỉ hè? Vậy thôi dẹp đi!

Ngươi từng nhìn thấy học sinh nào vừa mới được nghỉ là đã lao đầu vào làm bài tập rồi sao? Không đến một khắc cuối cùng, kiên quyết không thể làm sớm hơn!

Đây chính là quy củ!

Trương Đại Lực gật đầu một cái:

- Trần Bì, ta ủng hộ ngươi!

Trần Thư vỗ vỗ bả vai của Trương Đại Lực:

- Vậy thì tốt. Thật đúng là hảo huynh đệ của ta, ngươi cho ta mượn cha ngươi dùng một chút đi!

Trương Đại Lực.

- ?

Cái gì gọi là mượn ba của ta dùng một chút chứ?

Trần Thư nói:

- Ta đây không phải lo lắng sẽ có nguy hiểm sao? Dù sao cũng là tội phạm mà, không chừng là một tên Ngự Thú Sư gì đó. Nếu có Trương thúc bảo vệ ta, vậy chẳng phải là sẽ không có nỗi lo về sau nữa sao?

- Ba mẹ ta đều đi đến nơi khác du lịch hết cả rồi, làm gì có thời gian đi làm càn với ngươi chứ.

Trương Đại Lực lắc đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

- Chẳng qua ta có một vị bằng hữu, có lẽ có thể giúp được ngươi đó!

- Bằng hữu gì?

Trương Đại Lực chững chạc đàng hoàng mà thổi phồng lên:

- Hắn danh xưng “Thái Kê cứu tinh”, “Mật thám động yêu Nam Giang”, bất kể là chuyện gì thì cũng đều có thể tìm hắn ta giải quyết, năng suất tuyệt đối tốt đến cùng cực!

Lông mày của Trần Thư nhướng lên, giọng nói trầm bổng du dương:

- Ngoại trừ ta ra, ngươi còn có bằng hữu cao đoan như vậy nữa sao?

- Vậy cụ thể thì hắn ta làm cái gì?

- Giao lộ Hà Phi, mổ heo…

Trần Thư yên tĩnh không nói lời nào, chỉ dùng một loại ánh mắt quỷ dị mà nhìn đối phương.

- Ta nói, Trần Bì à, ngươi đừng như vậy, ta nói thật đó.

Trương Đại Lực nhìn thấy ánh mắt của đối phương, toàn thân cũng chẳng dễ chịu gì. Dường như Trần Thư chẳng nói gì cả, nhưng lại giống như là đã nói ra hết rồi. Loáng thoáng, dường như có hai chữ không tiếng động mà quanh quẩn bên tai hắn ta.

Đồ ngốc!

Lúc hai người về tới tiểu khu, trên đường đi Trương Đại Lực đều dùng tay mà che chắn Trần Thư lại. Hắn ta không muốn đối mặt với loại ánh mắt này thêm chút nào nữa.

- Sáng sớm ngày mai ta sẽ tới tìm ngươi, để ngươi được tầm mắt. Ngươi cũng nên nhận thức một chút về nhân sĩ thượng tầng của thành phố Nam Giang đi.

Nói xong, Trương Đại Lực đi một đường băng băng về nhà.

- Tìm một tên mổ heo tới để điều tra vụ án con buôn thuốc giả? Ta bị điên rồi à? Hay là cái thế giới này điên hết rồi?

Trần Thư về đến nhà, tắm rửa một trận, chuẩn bị ngủ một giấc thư thái. Mọi chuyện đã trải qua hôm nay thật sự là quá mức phong phú rồi.

Tích tích!

Đúng lúc này, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

- Hả? Trong nhóm có người gửi tin nhắn sao?

Hắn mở nhóm chat Thu Thu của trường trung học thành phố Nam Giang ra, bên trong đó đều là Ngự Thú Sinh, không có lão sư.

Trịnh Dịch: Giang lão sư, cám ơn ngài đã hướng dẫn, Khế Ước Linh của ta thật sự đã lĩnh ngộ được một kỹ năng mới rồi!

Trịnh Dịch: Xin lỗi, ta gửi nhầm, vô ý gửi vào trong nhóm…

Có dám giả hơn một chút nữa hay không? Trần Thư chỉ liếc mắt một cái thôi là đã nhìn ra được Trịnh Dịch đang khoe

khoang!

Đỗ Tử Đằng: Là kỹ năng chiến đấu sao? Đó thật sự đúng là sự tiến cấp lớn đó!

Ngụy Đằng: xác suất mà Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp lĩnh ngộ kỹ năng vô cùng thấp. Chúc mừng ngươi nha, lớp trưởng Trịnh.

Đám người trong nhóm đều nhộn nhịp chúc mừng lấy chúc mừng để.

Tầm quan trọng của kỹ năng không cần nói cũng biết, dùng Hoa Hạ tệ để cân đo đong đếm, vậy ít nhất cũng mất phải mấy trăm vạn, nhất là kỹ năng mà chính bản thân lĩnh ngộ được, bình thường đều cực kỳ phù hợp với đặc điểm tác chiến của hắn ta, cũng giúp cho thực lực tăng lên không ít.

Đúng lúc này, một hàng chữ yên lặng xuất hiện.

Trần Bì: Chúc mừng, lớp trưởng Trịnh (bốn cái kỹ năng chiến đấu)

Trịnh Dịch đang hưng phấn đầy mặt nháy mắt lại ngây ngẩn cả người, khóe miệng cũng giật giật.

Mẹ nó chứ, chúc mừng thì chúc mừng đi, đằng sau còn cho thêm dấu ngoặc là có ý gì chứ hả?

Trịnh Dịch: Ha ha! Cảm ơn!

Trần Bì: Sau này mọi người phải học tập lớp trưởng Trịnh đó nha (sắp tiến vào lớp đặc huấn lớp mười hai rồi)

Trịnh Dịch: …

Chương 97: Bình sinh không biết Tạ Tố Nam, túng xưng anh hùng cũng uổng công (1)

Trần Bì: Có kinh nghiệm học tập gì thì truyền thụ một chút đi (thành tích lớp văn hóa đạt 396)

Vương Mạnh: Sao ảnh đại diện của lớp trưởng Trịnh lại xám xịt rồi? Offline sao?

Trần Thư nằm trên giường, một mặt tràn đầy ý cười.

Hừ! Ai bảo ngươi khoe khoang trong nhóm!

- Ảnh đại diện xám xịt của ngươi sẽ không tiếp tục nhảy lên nữa…

Trần Thư ngâm nga bài hát, sau đó tắt điện thoại đi.

Lúc này, Trịnh Dịch siết chặt lấy hai nắm tay, không ngừng thấp giọng lẩm bẩm, thân thể cũng không nhịn được mà run rẩy cả lên.

- Giả! Nhất định là giả!

Sự tiến cấp mà mình vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo thế mà lại chẳng là cái đinh ghỉ gì trong mắt đối phương cả.

Đợt này… đúng thật là phá phòng lớn mà!

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, trời mới vừa tờ mờ sáng.

- Trần Bì, dậy thôi!

Trương Đại Lực gõ cửa nhà Trần Thư, kéo căng cổ họng mà gào lên.

Trần Thư dụi dụi con mắt, một bộ dạng nhập nhèm.

- Bà mẹ nó, sao mới giờ mà đã đến rồi?

Có ai dậy sớm vào ngày nghỉ như thế không cơ chứ?

Trần Thư bất đắc dĩ rời giường, thu dọn lại một phen rồi đi tới phòng khách. Lúc này chỉ thấy Trương Đại Lực đang cùng ăn điểm tâm với phụ mẫu của Trần Thư.

Trần Thư ngáp một cái, nói:

- Tối hôm qua ngươi không thức đêm à, sao lại dậy sớm như thế?

- Ngươi ngốc à, chậm một chút nữa thì bữa sáng của nhà ngươi cũng nguội hết rồi.

Trần Thư lắc đầu, không ngờ ngươi dậy sớm như thế là vì muốn ăn chực sao?

- Tìm ta làm gì?

Trần Thư cầm lấy một cái bánh quẩy, sau đó lại lấy ly sữa đậu nành rồi bắt đầu ăn.

Trương Đại Lực nói:

- Nhận thức nhân sĩ cao cấp đó. Ngươi quên hết chuyện tối hôm qua rồi sao?

Phụ thân của Trần Bình nhìn sang:

- Đại lực, nhân sĩ cao cấp gì đó?

- Một tên mổ heo…

Trần Thư lắc đầu, chỉ cảm thấy đầu óc của Trương Đại Lực có vấn đề.

Hai người ăn điểm tâm xong, Trương Đại Lực cứ nhất định muốn dẫn Trần Thư đi xem một chút, thế nên cưỡng ép kéo hắn đi ra ngoài.

Nửa giờ sau, hai người đã tới giao lộ Hà Phi.

- Ta nói Đại Lực à, không phải là ngươi đã bị tẩy não rồi đó chứ? Một tên mổ heo có thể điều tra ra con buôn thuốc giả là ai sao?

- Ta có lừa ngươi lần nào chưa?

Vẻ mặt của Trương Đại Lực tràn đầy bất bình.

- Ngươi có từng nghe nói một câu “bình sinh không biết Tạ Tố Nam, túng xưng anh hùng cũng uổng công” chưa hả?

Vừa dứt lời, chỉ thấy một vật thể không rõ bỗng nhiên bay vút tới.

- Người nào? Đánh lén sao?

Trần Thư phản ứng nhanh chóng, đưa tay phải lên tóm một cái, bắt lấy vật thể đó vào trong tay. Tập trung đánh giá một hồi, thế mà lại là một cái móng heo, phía trên còn dính một chút lông óng ánh.

- Không ngờ tên tuổi của Tạ Tố Nam ta lại lớn như vậy, ngay cả hai nhân vật nhỏ bé như các ngươi mà cũng từng nghe đến.

Một tên nam tử cởi trần, xung quanh cơ thể cột một chiếc tạp dề cảm thán. Ánh mắt của hắn u buồn, trong tay có cầm một chiếc dao phay lóe lên ánh sáng sắc lạnh bóng loáng, trên mặt cũng mọc một bộ râu quai nón rậm rạp, lộ ra vẻ thần bí vô cùng.

- Tạ ca, là ta, Đại Lực.

Trương Đại Lực vừa nhìn thấy người này thì mặt mũi tràn đầy hưng phấn mà chạy tới.

Trần Thư ngẩng đầu, nhìn thấy trước người vị nam tử kia bày đầy thịt heo, trên đó còn viết "Thịt heo Tạ"…

Nam tử đánh giá Trương Đại Lực một chút, tiếp đó mới nói:

- Ồ? Lần trước tìm ta điều tra thân thế là ngươi đấy hả?

Thân thể Trần Thư đột nhiên chấn động, hắn dùng một loại ánh mắt quái dị mà nhìn Trương Đại Lực.

Điều tra thân thế? Hắn ta sẽ không thật sự hoài nghi bản thân mình không phải là thân sinh đó chứ? Ngươi được lắm nha, Trương Đại Lực.

- Tạ ca, là ta, là ta, không nghĩ tới ngươi lại còn nhớ đến ta.

- Sao lại có thể không nhớ được chứ? Cho dù có là một chiếc quần lót hay một mảnh giấy vệ sinh cũng tự có tác dụng của nó.

Trương Đại Lực nghe lấy vẫn luôn có một cảm giác là lạ, thế nhưng hắn ta cũng không quá để ý.

- Tạ ca, hôm nay là bằng hữu của ta muốn tới tìm ngươi hỗ trợ.

Tạ Tố Nam nhìn về phía Trần Thư rồi nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi cũng hoài nghi mình không phải là thân sinh à?

- …

Trần Thư lập tức vội vàng lắc đầu, mở miệng nói:

- Ta muốn tìm một người!

- Ai?

- Một tên con buôn thuốc giả ở chợ đen!

- Có tin tức gì khác hay không? Tướng mạo? Chiều cao? Tư thế ngồi cầu?

- ?

Vẻ mặt Trần Thư vô cùng ngơ ngác. Ngay cả tư thế đi vệ sinh cũng trở thành tin tức quan trọng rồi hay sao?

Mà Tạ Tố Nam lại cực kỳ nghiêm túc hỏi:

- Có vấn đề gì sao?

Đại ca, lúc mà ta bày ra cái biểu tình này cũng không đại biểu rằng ta có vấn đề, mà là ngươi có vấn đề được không?

Trần Thư lắc đầu, hắn cứ luôn cảm thấy không đáng tin cậy cho lắm, nhưng dù sao thì cũng là người quen của Trương Đại Lực, hắn cũng chỉ có thể ngựa chết chữa thành ngựa sống thôi.

- Ngươi có thể giúp ta tìm người này không?

Trần Thư lấy tấm ảnh của Vương Bát ca ra. Bây giờ trên cơ bản đã có thể chắc chắn rằng lão Vương có liên quan đến đám con buôn thuốc giả kia rồi.

Chương 98: Bình sinh không biết Tạ Tố Nam, túng xưng anh hùng cũng uổng công (2)

- Có ảnh thì dễ nói hơn rồi, còn tin tức nào nữa không?

- Trước đây người này lừa đảo ở chợ đen, chuyên môn bán bùn cho khách, bây giờ lại bắt đầu làm thuốc giả.

- Ôi đệt! Bán bùn mà cũng có thể lừa được tiền nữa hả?

Tạ Tố Nam có chút chấn kinh, trong nháy mắt hắn cũng cảm giác như thịt heo trong tay mình không thơm nữa rồi.

Vẻ mặt hắn vô cùng bất bình mà nói:

- Thế đạo bây giờ thật đúng là quá nhiều kẻ khờ, lừa đảo cũng không đủ xài nữa rồi.

- Không có cách nào, ngươi nói xem người bình thường ai sẽ đi mua bùn chứ hả? Xách về nhà chơi à?

- Thật là còn vui sướng hơn cả trẻ em bị thiểu năng trí tuệ nữa!

Hai người ngươi một lời ta một câu, Trương Đại Lực ở bên cạnh cũng co rút khóe miệng, nhưng cũng không biết phải phản bác như thế nào.

Ai bảo ngay lần đầu tiên hắn ta đã mua bùn cơ chứ?

Hai ngươi đây là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe đấy phỏng?

- Ca, hai vị đại ca, chính sự quan trọng!

Cuối cùng Trương Đại Lực cũng không nhịn được, cưỡng ép cắt ngang đoạn đối thoại của hai người.

- Đúng! Đúng! Chính sự!

Tạ Tố Nam gật đầu một cái, một mặt đại khí mà nói:

- Nếu đã có tin tức khác rồi thì cũng dễ xử lý thôi, ba ngày sau lại tới tìm ta!

- Cảm ơn Nam ca!

Trần Thư thả chiếc chân heo trong tay xuống, ngửi một chút:

- Thật tươi.

Đang muốn rời đi, Trương Đại Lực kéo hắn lại, nhẹ giọng nói:

- Đại ca, không trả tiền à?

- Tiền gì? Ta đâu có mua chân heo đâu.

Vẻ mặt Trần Thư hơi ngẩn ra.

- Tiền làm việc đó…

Mắt của Trần Thư trừng lớn một cái, hai tay mở ra, hắn nói:

- Đây là thu lệ phí đấy à?

- Năm vạn đồng cả thảy, không trả giá!

Tạ Tố Nam nhíu mày.

Huynh đệ à, ngươi không đi theo đường bình thường à? Lấy tiền của người giúp người trừ tai hoạ. Ta đây không cầm tiền thì giải quyết chuyện gì được chứ?

- Thôi dẹp luôn đi…

Vẻ mặt Trần Thư cạn lời.

- Có bán Vương Bát ca đi thì cũng không đáng năm vạn đồng nữa.

Ngay lúc hắn đang muốn quay người thì trước mắt của hắn đột nhiên xuất hiện một hàng tuyển chọn đã lâu không thấy.

【 Phương án thứ nhất: Tiếp nhận sự trợ giúp của Tạ Tố Nam, Phần thưởng khi hoàn thành: đại lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án thứ hai: Tìm người khác hỗ trợ, Phần thưởng khi hoàn thành: Đại Lực Dược Tề thượng phẩm 】

【 Phương án thứ ba: Một thân một mình giải quyết, Phần thưởng khi hoàn thành: Ngự Thú Châu trung phẩm 】

Vẻ mặt của Trần Thư khẽ giật mình, hắn đột nhiên quay người lại, quả quyết mở miệng:

- Hoàn toàn không có vấn đề gì! Thành giao!

Hai người đều ngây ngẩn cả người.

Tốc độ trở mặt của ngươi cũng quá nhanh rồi đó?

Hiện tại, đối với Trần Thư mà nói thì kỹ năng và thiên phú mới là quan trọng nhất, thứ yếu là Ngự Thú Lực, những thứ đồ còn lại cũng bình thường mà thôi.

- Ba ngày sau, một tay giao tiền, một tay giao hàng!

Tạ Tố Nam gật đầu một cái, bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, hắn nói:

- Đúng rồi, ngươi là Ngự Thú Sinh của trường trung học Nam Giang à?

- Thế nào? Nhi tử của Tạ ca cũng học ở trường trung học hả?

- …

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật một cái.

- Ta có già như vậy không hả?

Dứt lời, hắn vuốt vuốt bộ râu quai nón của mình…

Hai người Trần Thư đồng loạt gật đầu.

Ngươi có đó!

- Tạ đại ca, cho ta hai cân xương sườn đi!

Một đại thúc trung niên đạp xe đạp đi qua, nhìn về phía quầy hàng thịt heo.

Tạ Tố Nam nhìn đại thúc đi đến mua thịt một cái, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhất là khi nhìn thấy cái đầu hói của đối phương, hắn lại yên lặng thở dài.

Sự suy sụp của người trưởng thành cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt thôi…

- Ta nói thúc à, ngài có thể đừng gọi ta như vậy hay không? Ta thật sự đâu có già!

Nhìn thấy quầy bán thịt heo đã dần dần có khách tới, hai người Trần Thư bèn rời khỏi đường Hà Phi.

- Lời Đại Lực ngươi nói liệu có đáng tin không đấy?

Trần Thư liền đặt nghi vấn,

- Trấn Linh Cục còn chưa đưa ra phán quyết về việc này, sao hắn có thể vừa bán thịt heo vừa điều tra ra được cơ chứ?

- Đáng tin, rất đáng tin!

Trương Đại Lực không chút nghi ngờ:

- Ta chỉ làm thêm nhân dịp nghỉ hè thôi mà.

- Đây được gọi là cái nhỏ sẽ ẩn trong thành phố, còn cái lớn sẽ ẩn trong quầy thịt đó!

- …

Trần Thư không đặt hy vọng gì nhiều, hắn chỉ nghĩ là năm vạn đồng có thể sẽ mua được Ngự Thú Lực Đại Lượng.

- À đúng rồi, ngươi cùng ta đến Hiệp hội Ngự Thú Sư một chuyến đi.

Trần Thư chợt nhớ ra điều gì đó.

Vương Càn của Trấn Linh Cục có lẽ đang phân bổ nhiệm vụ ở hiệp hội?

- Đi thôi, dù sao ta cũng không bận việc gì.

Trương Đại Lực gật đầu một cái

Hiệp hội Ngự Thú Sư cách đường Hà Phi không xa, hai người bọn họ sẽ đi bộ qua đó.

- Này, Trần Bì, tháng tám ta sẽ đến Kinh Đô một chuyến.

- Ngươi đến Kinh Đô làm gì? Đi du lịch à?

Gương mặt Trần Thư đầy vẻ nghi hoặc.

- Ta muốn thi vào trường Đại học Linh Trù Kinh Đô.

Nói xong, Trần Thư lộ vẻ kinh ngạc:

- Đại học? Ngươi sao?

Chương 99: Ngươi muốn hành hạ hắn sao?

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao?

- Đại học không có vấn đề, ngươi cũng không có vấn đề, chỉ là khi cả hai gắn với nhau thì lại là chuyện lớn đấy.

- …

Trương Đại Lực nhất thời không nói nên lời:

- Ngươi đang hại ta sao? Ngươi lại muốn hại ta đấy à?

Trần Thư buột miệng nói:

- Ngươi mới học năm hai trung học mà thi thố cái gì? Qua đó người ta cũng không cần ngươi.

Đại học Ngự Thú trong nước đều có rất nhiều chuyên ngành khác nhau, bao gồm dược tề, vật liệu, y học, các loại linh trù,

nhưng trong đó chuyên ngành chính vẫn là hệ chiến đấu.

Vậy nên Ngự Thú Sư ra đời là để trấn áp Dị Không Gian, không có Ngự Thú Sư hình chiến đấu thì những cái khác đều trở nên vô nghĩa cả.

Những chuyên ngành còn lại chỉ mang tính chất phụ trợ, không phải là chuyên ngành chính của trường đại học.

Nhưng cũng có một số trường đại học đặc biệt chỉ thành lập chuyên ngành phụ trợ, ví dụ như trường Đại học Linh Trù, đều là học tập kiến thức nấu ăn, tất nhiên nguyên liệu nấu ăn là thịt hung thú, chuyên dùng để nuôi Khế Ước Linh.

Không giống với Dược Tề, thức ăn không có khả năng kháng dược tính, chỉ cần kiên trì ăn uống thì về lâu về dài Khế Ước Linh cũng sẽ mạnh lên.

Nếu không thì quốc gia cũng sẽ không thiết lập một trường đại học đặc biệt như vậy.

- Ta sẽ sớm tham gia kì thi tuyển sinh, chỉ cần vượt qua ta sẽ vào đại học trước.

Trương Đại Lực vẻ mặt ngạo nghễ, riêng về bộ môn này hắn ta cực kỳ tự tin.

Đại học Linh Trù Kinh Đô tương đương với ngành đầu bếp của Hoa Hạ học phủ, là trường Đại học Linh Trù hàng đầu, nếu thuận lợi tốt nghiệp thì chắc chắn sẽ được xếp vào hàng nhân tài ưu tú trong xã hội.

- Chết tiệt, không phải ta là người duy nhất còn lại ở thành phố Nam Giang đấy chứ?

Chỉ cần thi đậu, Trương Đại Lực sẽ không cần phải học lớp mười hai mà trực tiếp trở thành sinh viên đại học, dù sao thì trường Đại học Linh Trù cũng theo hệ năm năm, có thể bước vào học trước là tốt nhất rồi.

Trần Thư nhíu mày, chợt cảm thấy như mình bị bỏ lại phía sau?

Trương Đại Lực nói:

- Dù sao thì một năm tới đây, lúc đó ngươi trực tiếp thi vào Đại học Dược Tề Kinh Đô!

Đại học Dược Tề Kinh Đô là một trường đại học nổi tiếng, lấy điểm sàn cực kỳ cao.

Không ngờ Trương Đại Lực lại có suy nghĩ lạc quan đến vậy? Trần Thư không khỏi nghĩ ngợi.

Ngay lúc này, Trương Đại Lực ngập ngừng một hồi, rồi nói tiếp:

- Tất nhiên là ta đang nhắc đến Học viện Bạch Lam rồi.

- ?

Khóe miệng Trần Thư khẽ giật giật.

Bất luận có là trường đại học danh tiếng nào thì theo sau cũng sẽ có học viện cả, hàm lượng vàng kia cũng hết sạch.

Đại học Dược Tề Kinh Đô yêu cầu hơn 600 điểm, Học viện Bạch Lam chỉ cần có 400 điểm, đó mà là trường học sao?

Còn nữa, đó là danh xưng trâu ngựa gì chứ?

Bạch Lam sao? Học viện thối nát?

Trần Thư nói:

- Đến lúc đó ta đi thi Hoa Hạ học phủ, cũng có thể đến Kinh Đô vậy.

- Hoa Hạ học phủ sao? Ở dưới đó không có học viện nào à? Làm sao mà ngươi thi được?

Trên mặt Trương Đại Lực lộ vẻ nghi hoặc.

Nhìn bộ dạng ngây ngô của Trương Đại Lực, Trần Thư chỉ muốn đánh cho hắn một trận.

- Ăn trộm! Bắt ăn trộm lại!

Đúng vào lúc này, bỗng có người hét lớn.

Chỉ thấy có một thanh niên đang ôm cái túi chạy trên đường, một người đàn bà đuổi theo sau, tất nhiên là khoảng cách giữa hai người này ngày càng gần.

- Kẻ nào dám cản đường ta, ta giết hết!

Lý Hoa giở giọng hung tợn, người đi đường nhất thời tránh đường, không một ai dám can ngăn.

Trước mắt Trần Thư lại hiện lên bốn lựa chọn.

【 Phương án thứ nhất: Quả quyết xuất thủ, bắt lấy tên trộm, phần thưởng khi hoàn thành: Ngự Thú Lực thiểu lượng 】

【 Phương án thứ hai: Làm ngơ, hóa trang thành người qua đường, phần thưởng khi hoàn thành: Ngụy Trang Dược Tề 】

【 Phương án thứ ba: Lớn tiếng gào to: " Cố lên! Cố lên" đồng thời hô hào người qua đường nhường đường, phần thưởng khi hoàn thành: đạt danh hiệu đội cổ động viên Tội ác, mang lại hiệu ứng: Nếu là tính ác Khế Ước Linh thì tốc độ hài tử tăng 20%, nếu là tính thiện thì tốc độ giảm 20% 】

【 Phương án thứ tư: Cùng chạy với tên trộm, duy trì tốc độ ban đầu. Phần thưởng khi hoàn thành: Mở khóa tân đồ giám: Bạo Tốc Dược Tề 】

Trần Thư sững người, nhanh chóng bỏ qua ba phương án đầu tiên, nhất là cái phương án thứ ba trâu ngựa này.

Hắn đạp mạnh chân, chạy như điên về phía tên trộm.

Trương Đại Lực không cam tâm yếu thế, cả hai đều có thể lực tương đương nhau, bắt đầu chạy như lốc xoáy.

Hiện tên trộm chỉ một thân một mình, lại không có vũ khí, giải quyết hắn không phải vô cùng đơn giản sao?

Lúc này tên trộm ngoảnh đầu nhìn, chỉ thấy có hai người đang điên cuồng đuổi về phía hắn ta, nhất thời cảm xúc của hắn ta chùng xuống.

- Thật đúng là không biết sợ chết mà! Cứ việc xông tới xem!

Lý Hoa giả ra vẻ hung ác, muốn dọa hai người bọn họ.

Nhưng không mấy hiệu quả.

- Cứ thử xem nào!

Hai người lại tiếp tục tăng tốc.

Nhìn thấy hai người bọn họ sắp đuổi kịp tên trộm, những người qua đường đều vỗ tay tán thưởng, mặc dù không có dũng khí nhưng cũng không cản ngăn được tinh thần cổ vũ của bọn họ.

Chương 100: Thương lượng trung gian không kiếm được giá chênh lệch thì lập tức quay đầu? (1)

- Chết tiệt, sao xui xẻo thế không biết!

Lý Hoa thầm than thở trong lòng, chợt nghĩ chắc vài ngày tới hắn ta lại phải vào cục cảnh sát mất.

Trần Thư đột nhiên tăng tốc hơn, chạy ngang hàng với tên trộm.

- Túi này ta cho ngươi đấy, đừng có đuổi theo ta nữa.

Lý Hoa nghiến răng nghiến lợi, dáng vóc của cả hai cũng khá vạm vỡ, biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn họ.

Nhưng Trần Thư không nhặt túi lên, mặc cho hắn ta ném xuống đất.

Hắn không nói không rằng, vẫn tiếp tục đuổi theo Lý Hoa.

- Trần Bì…

Trương Đại Lực lúc này cũng đuổi kịp tới, nhưng thấy Trần Thư thờ ơ, ánh mắt hiện vẻ khó hiểu.

Trần Thư chỉ lắc đầu, chạy trước đuổi theo Lý Hoa.

Ngươi muốn hành hạ hắn ta sao! Ta thích!

Trương Đại Lực nghĩ thầm, khóe miệng nở một nụ cười nham hiểm.

Cả hai kẹp tên trộm vào giữa, ba người cứ thế rượt đuổi trên phố.

Lúc này người qua đường sững sờ, người đàn bà bị mất túi hàng cũng sửng sốt, Tình huống gì thế này?

Trong số đó người ngu dốt nhất lại là Lý Hoa, hắn ta đã hành nghề mấy năm nay nhưng chưa rơi vào hoàn cảnh kỳ quái thế này bao giờ.

Hai người hoặc là bắt ta, hoặc là để ta đi.

Các ngươi đang làm cái quái gì vậy? Bắt ta chạy? Có thể nào tôn trọng ta một chút được không?

Lý Hoa chỉ cảm thấy đầu ong ong, dựa vào dung lượng não có hạn thì không thể nào hiểu được một màn trước mắt.

Nhưng từ bản năng thì hắn ta vẫn tiếp tục bỏ chạy.

Ai không biết còn nghĩ rằng đó là ba thanh niên yêu thể thao.

Chỉ chốc lát sau, Lý Hoa đã thở hồng hộc, hiển nhiên là thể lực đã không chống đỡ nổi nữa.

- Hai vị đại ca, ta sai rồi, ta thực sự biết sai rồi.

Vẻ mặt Trần Thư và Trương Đại Lực đều lạnh nhạt, giờ phút này đã biến thành một cỗ máy chạy bộ không ngừng.

Bóng lưng chạy bộ của ba người đã trở thành một phong cảnh trên đường phố.

Bọn họ chạy càng lúc càng xa, người qua đường xung quanh không biết rõ Lý Hoa ở giữa là một kẻ trộm, đều nghị luận với nhau.

- Đây là đang đuổi theo ánh mặt trời sao? Thật là hâm mộ những thanh niên tràn trề sức sống bây giờ.

- Đúng vậy đó, không giống cái tên nhóc lười biếng nhà ta, hiện giờ vẫn còn ngủ!

- Cố lên! Cố lên!

Thậm chí có không ít người qua đường đang vỗ tay, cổ vũ cố lên cho bọn họ…

Bức tranh phong cảnh đã bắt đầu dần dần… biến chất…

- Đại gia, hai vị đại gia buông tha cho ta đi, ta không chịu được nửa, chạy muốn sủi bọt mép rồi!

Lý Hoa khóc không ra nước mắt, hiện tại hắn ta thà rằng bị bắt giữ cũng không muốn tiếp tục chạy nữa.

Trong lòng Trần Thư cũng thầm nghĩ, tại sao phá hệ thống này vẫn chưa trao phần thưởng.

Khi nghe tên trộm này nói làm hắn lập tức không hài lòng.

Phần thưởng cũng không có mà ngươi còn dám nói ngươi không muốn chạy?

Trần Thư nhấc tay phải của hắn ta lên, Trương Đại Lực thì xem xét, cũng nhấc tay trái của đối phương lên.

- Chỉ cần chạy không chết thì sẽ chạy vào chỗ chết!

Hai người Trần Thư cưỡng ép kéo theo Lý Hoa bắt đầu chạy…

Ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên ba người tràn ngập ánh sáng như thần thánh, giống như những thanh niên đầy lý tưởng và chí hướng đang bay trên đường phố.

Sau nửa tiếng chạy.

Sắc mặt Lý Hoa đã tái nhợt, đôi mắt gần như không mở ra nổi, hơi thở dồn dập, bộ dáng giống như có thể chết bất cứ lúc nào…

- Mở khóa Tân Đồ Giám: Bạo Tốc Dược Tề!

Lúc này Trần Thư mới hơi thả lỏng. Cho dù cơ thể hai người đều cảm thấy vô cùng mệt nhọc, dù sao thì cũng đã kéo dài một mối phiền phức.

Hai người thả lỏng tay ra, Lý Hoa lập tức ngã xụi lơ trên mặt đất.

Hiện giờ hắn ta không ngừng há mồm thở dốc, nhìn trời xanh trong lòng chỉ cảm thấy được giải thoát.

Trần Thư mở miệng nói:

- Đại Lực, ta trông hắn ta, ngươi đi mua ba bình nước đi.

- Đại gia, rốt cuộc ta đã đắc tội gì với các ngươi? Ta đổi, ta sẽ đổi!

Lý Hoa thở không ra hơi, nói.

Trần Thư ngồi xổm xuống nhìn Lý Hoa, nói:

- Bớt nói nhảm đi. Hỏi ngươi một vấn đề, chỉ cần trả lời đúng thì sẽ bỏ qua cho ngươi.

- Vấn đề?

Tinh thần Lý Hoa chấn động, chẳng lẽ thật sự buông tha mình sao?

- Xin hỏi đường ở nơi nào?

- ?

Vẻ mặt Lý Hoa ngơ ngác. Ngươi đúng là có bệnh, vấn đề quái quỷ gì đây?

- Không biết à?

Tay phải Trần Thư nắm chặt lại, nhíu mày lại:

- Lão đệ, đây là cái gì? Nắm đấm to bằng bao cát đã gặp qua bao giờ chưa?

Lý Hoa nuốt nước miếng một cái, thử trả lời:

- Đường ở phía dưới chân ~ ~

Ầm!

Trần Thứ đấm một cú vào hốc mắt trái của Lý Hoa.

- Mẹ nó ngươi còn hát à? Ta ở đây để nghe ngươi hát à?

- Đại gia, ta sai thật rồi.

Trong mắt Lý Hoa thật sự hiện lên nước mắt, đã bị Trần Thư tra tấn đủ rồi.

- Không tệ, xem ra còn biết được sai lầm, còn chảy nước mắt hối hận nữa!

Trần Thư gật đầu một cái, nhắc nhở:

- Giao lộ phía trước rẽ trái, tòa nhà đầu tiên là cái gì?

Con ngươi của Lý Hoa đảo một cái, cực kỳ quen thuộc khu vực này, nếu không thì cũng sẽ không đi ăn trộm.

Hắn ta ấm ức nói:

- Thị cục công an Nam Giang…

- Đáp đúng thì biết phải làm gì không?

Chương 101: Thương lượng trung gian không kiếm được giá chênh lệch thì lập tức quay đầu? (2)

Lý Hoa gật đầu một cái. Đây là buông tha hắn ta nhưng lại không phải hoàn toàn thả đi.

Không trả lời vấn đề thì vẫn phải chịu đòn, trả lời đúng thì trực tiếp vào cục công an…

- Vóc dáng này của ngươi còn tưởng là ăn trộm cái gì, trở về nhà luyện tập cho tốt đi, biết chưa?

Đúng lúc này, Trương Đại Lực trở về, trong tay cầm nước suối Lưu sư phụ, đưa cho Lý Hoa một chai.

- Đúng rồi, ngươi tên là gì?

- Lý Hoa.

Trần Thư vỗ vỗ bả vai hắn ta, nói:

- Sau khi ra ngoài thì hãy viết thư cho bạn bè ngoại quốc, cả ngày làm kẻ trộm cái gì? Không làm việc đàng hoàng!

Cái gì? Cái gì mà viết thư cho bạn bè ngoại quốc?

Vẻ mặt Lý Hoa ngây ngẩn, đã không còn nghe hiểu lời của hai người nữa.

- Đi thôi!

Hai người Trần Thư mang theo nụ cười vui mừng, trơ mắt nhìn Lý Hoa đi vào cục công an.

- Đúng rồi, người kia là kẻ trộm, có thể kiểm tra giám sát ở giao lộ Hà Phi.

Trần Thư nói vừa cảnh sát trực ban ở cửa, đề phòng đối phương giở trò gì.

Giấu đi tên và công lao, hai người rời khỏi đó.

…

Sau mười phút, hai người tới hiệp hội Ngự Thú Sư của thành phố Nam Giang.

Trần Thư ngựa quen đường cũ đi tới đại sảnh nhiệm vụ, trực tiếp nhìn nhiệm vụ ở phía trên.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Hướng dẫn cho học sinh cấp 3 ôn tập.

【 Độ khó nhiệm vụ 】 : Không.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Con trai tôi sắp trở thành học sinh cấp 3, hi vọng sẽ có một sinh viên Ngự Thú đến dạy kèm của bài.

【 Yêu cầu của nhiệm vụ 】 : Phải là sinh viên đang học hoặc là sinh viên đã tốt nghiệp đại học Ngự Thú trọng điểm.

…

【 Tên nhiệm vụ 】 : Bồi luyện Ngự Thú đạo trường.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Tiêu diệt toàn bộ đàn chuột biến dị.

Sau khi xem một hàng nhiệm vụ, Trần Thư cảm thấy cực kỳ mới lạ. Đây cũng là lần đầu tiên hắn đến hiệp hội Ngự Thú Sư của thành phố Nam Giang.

Hầu hết các nhiệm vụ trong số đó đều không được đánh dấu là khó khăn, tất cả đều là công việc mang tính xã hội.

Nhiệm vụ ở nơi này hoàn toàn khác với Thanh Nguyên Trấn. Dù sao Thanh Nguyên Trấn cũng dựa lưng vào Thanh Nguyên Sâm Lâm nên các nhiệm vụ trong đó đều có liên quan đến nhau.

Mà nhiệm vụ đánh quái trong thành phố cũng rất ít, ví dụ như tiêu diệt bầy chuột biến dị, mức độ nguy hiểm cũng chỉ là bình thường.

Một khi hung thú xâm chiếm Lam Tinh thì tự nhiên sẽ giao phối với động vật bản địa, để lại huyết mạch, xuất hiện sinh vật biến dị.

Thế nhưng loại sinh vật này đều không thể gọi là hung thú, Ngự Thú Sư trong thời gian thực tập đều có thể giải quyết được.

Trần Thư lập tức tìm được nhiệm vụ buôn bán thuốc giả.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Điều tra kẻ buôn thuốc giả.

【 Độ khó nhiệm vụ 】 : Không.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Gần đây trong chợ đen xuất hiện một kẻ buôn bán thuốc giả liên quan đến số tiền lên đến trên ngàn vạn, hy vọng có thể nhanh chóng bắt về quy án. Lưu ý: Nhiệm vụ này được ban hành bởi Trấn Linh Cục, không cần tiền đặt cọc!

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】 : Mười vạn đồng Hoa Hạ tệ!

【 Chỗ khó của nhiệm vụ 】 : Kẻ buôn thuốc giả đã nhiều ngày không xuất hiện, rất bí mật, rất khó để tìm thấy dấu vết của chúng.

【 Nhắc nhở nhiệm vụ 】 : Một: Tấm ảnh của đồng bạn.jpg, hai: Có thể khẳng định những kẻ buôn thuốc giả này chưa rời khỏi thành phố Nam Giang.

Trần Thư đánh giá nhiệm vụ một lát rồi nhận lấy.

Phần thưởng nhiệm vụ có đến mười vạn tệ, Tạ Tố Nam chỉ lấy năm vạn tệ, nếu thật sự có tình báo chính xác thì Trần Thư cũng tương đương với việc kiếm được năm vạn tệ.

Thương lượng trung gian không kiếm được giá chênh lệch thì lập tức quay đầu?

Sau khi tiễn Lý Hoa đi, hai người đến một quán lẩu.

Có thể nói là đưa theo người anh em vào thành phố, ăn một nồi lẩu hát một bài, vô cùng thoải mái.

- Đúng rồi, Đại Lực, buổi chiều ta muốn đi một chuyến đến Cục tài nguyên Ngự Thú của thành phố Nam Giang, ngươi thấy thế nào?

Trần Thư gắp một miếng mao bụng lên, lên tiếng hỏi.

Bây giờ hắn vẫn còn năm mươi điểm tích lũy Hoa Hạ chưa đổi cũng không tiêu xài nó, phỏng chừng tối đi ngủ sẽ gặp phải ác mộng.

Trương Đại Lực nói:

- Ta? Buổi chiều ta sẽ đến lớp huấn luyện Linh Trù, chắc là sẽ không đi.

- Được, vậy thi cho tốt, sau này đặc biệt nấu cho Slime của ta ăn.

Nửa tiếng sau, hai người ăn uống no nê.

Đột nhiên không khí phảng phất trở nên yên lặng.

Hai người nhìn nhau, không ai lên tiếng nói gì, có thuốc súng vô hình đang tràn ngập.

Trương Đại Lực là người đầu tiên phá vỡ sự yên lặng, mở miệng nói:

- Trần Bì, tính tiền đi…

- Hả?

Động tác của Trần Thư tự nhiên lấy điện thoại ra:

- Đúng, đúng. Là ta, có chuyện gì thế? Ta tới ngay đây.

Trương Đại Lực một mặt im lặng:

- Trần Bì…

- Xuỵt!

Trần Thư làm một động tác im lặng, thấp giọng nói:

- Ta đang nghe điện thoại, đây là mối làm ăn lớn đến ngàn vạn đấy.

- Trần Bì…

Trên trán Trương Đại Lực hiện ra hắc tuyến, lại lên tiếng.

Trần Thư lại khoát tay áo:

- Lưu tổng à, ta sẽ chuẩn bị hợp đồng thật tốt, ta tới rồi lập tức ký tên luôn!

Chương 102: Liên quan cái rắm gì đến ta? Liên quan gì đến ngươi

Nói xong, Trần Thư liền chuẩn bị đứng lên, thuận lý thành chương rời đi.

- Trần Bì!

Trương Đại Lực đột nhiên vỗ bàn, nói:

- Ngươi mẹ nó cầm ngược điện thoại!

Ta nói ngươi diễn thì cũng diễn cho đạt một chút, thế mà lại coi Trương Đại Lực ta như đứa thiểu năng!

Sắc mặt Trần Thư thoáng cứng lại, ngay sau đó hắn cười nói:

- Chả trách ta lại không nghe thấy gì.

- Không phải ngươi muốn bỏ chạy à?

Trương Đại Lực đánh giá Trần Thư, ánh mắt tràn ngập hoài nghi.

- Trần Thư ta là loại người này sao?

Mắt Trần Thư trừng một cái, trực tiếp dứt khoát hào phóng đi thanh toán.

Hai người tách nhau ra rời khỏi quán lẩu.

Một tiếng sau, Trần Thư đến Cục tài nguyên Ngự Thú ở thành Đông.

Đây là nơi sử dụng điểm tích lũy Hoa Hạ. Mặc dù có đầy đủ tất cả các loại tài nguyên vật liệu nhưng lại ít người đến, dù sao điểm tích lũy Hoa Hạ cũng không phải người bình thường có thể có được.

Nhìn tòa nhà thấp bé trước mặt, trong mắt Trần Thư có sự hoài nghi, là một đơn vị chính phủ sao có thể xây dựng qua loa như vậy?

Hắn đi vào đại sảnh, chỉ thấy một lão đầu mặc áo may ô nằm trên ghế mây, phe phẩy quạt hương bồ đang ngủ.

- Đại gia!

Trần Thư ngồi xổm xuống, tới gần lão đầu nhẹ giọng gọi.

Vù vù.

Lão đầu vẫn hơi híp đôi mắt, không hề có chút phản ứng nòa.

- Đại gia!

Trần Thư tăng âm lượng lên.

Vù vù.

Trần Thư lắc đầu đứng lên, lẩm bẩm một câu:

- Cháy rồi…

Thoáng một cái, lão đầu gần như là đứng lên theo bản năng, ánh mắt hoảng hốt nhìn bốn phía.

- Ta nói này tiểu tử ngươi gạt người đúng không?

Lão đầu ngáp một cái, dùng quạt hương bồ chỉ vào Trần Thư, nói:

- Ngoài ra nơi này còn là đơn vị chính phủ, tiểu tử như ngươi lại dám tự tiện xông vào đây? Cẩn thận ta gọi người của Trấn Linh Cục đến bắt ngươi!

Ta là một người đứng đắn đến sử dụng điểm tích lũy, bắt ta làm gì?

Trần Thư lắc đầu nói:

- Đại gia, ta đến đổi điểm tích lũy Hoa Hạ!

- Đổi cái gì?

- Điểm tích lũy Hoa Hạ!

- Hoa Hạ cái gì?

- Điểm tích lũy!

- Điểm tích lũy gì cơ?

- Thôi dẹp đi! Đại gia, ngài cứ tiếp tục nghỉ ngơi.

- Được!

Lão đầu duỗi lưng một cái, nằm trở lại trên ghế mây.

Vẻ mặt Trần Thư câm nín, thấy giao lưu thật sự là khó khăn, đôi tai này của ngươi rốt cuộc có còn dùng được không vậy?

Hắn đi thẳng vào trong đại sảnh, trước quầy vừa lúc có một nữ tử trẻ tuổi.

- Xin chào, ta đến sử dụng điểm tích lũy Hoa Hạ.

- Mời lấy ra thẻ căn cước của ngài!

Nhân viên đánh giá Trần Thư một chút, trong mắt có sự kinh ngạc, nhất là sau khi nhìn thấy thẻ căn cước của hắn, miệng cũng ngoác ra.

Một học sinh lại có thể thu được điểm tích lũy Hoa Hạ?

- Thưa ngài, đây là sổ tay trao đổi.

Nhân viên đưa một cuốn sổ nhỏ màu xanh lá cho hắn.

Trần Thư không kịp chờ đợi mà mở ra, muốn nhìn xem bên trong có cái gì.

Ngự Thú Châu Quyển:

【 Ngự Thú Châu hạ phẩm: 1 điểm tích lũy 】

【 Ngự Thú Châu trung phẩm: 3 điểm tích lũy 】

【 Ngự Thú Châu thượng phẩm: 6 điểm tích lũy 】

【 Ngự Thú Trân Châu cấp cơ sở: 5 điểm tích lũy 】

【 Ngự Thú Trân Châu Hắc Thiết cấp: 20 điểm tích lũy 】

…

Dược Tề Quyển:

【 Đại Lực Dược Tề hạ phẩm: 0,5 điểm tích lũy 】

【 Đại Lực Dược Tề trung phẩm: 1 điểm tích lũy 】

【 Đại Lực Dược Tề thượng phẩm: 3 điểm tích lũy 】

【 Hình Thể Dược Tề cơ sở: 3 điểm tích lũy 】

…

Vật Liệu Quyển:

【 Đại Lực Hoa: 3 điểm tích lũy 】

【 Cự Đại Hóa Quả cấp một: 4 điểm tích lũy 】

…

Trần Thư liếc nhìn lại, hầu như là cái gì cần có cũng đều có. Nhưng bởi vì hắn chỉ là một Ngự Thú Sư thực tập, trên đó chưa từng xuất hiện Hắc Thiết và các nguồn tài nguyên cấp cao.

Trừ điều đó ra, điểm tích lũy Hoa Hạ càng có thể trực tiếp đổi thành Hoa Hạ tệ, tỷ lệ là một tích lũy bằng hai vạn.

Nói cách khác, phần thưởng của nhiệm vụ săn giết Băng Dã Thỏ lãnh chúa lên đến trăm vạn Hoa Hạ tệ!

Nhưng mà Trần Thư lại không dự định đổi thành Hoa Hạ tệ, suy nghĩ trong chốc lát, hắn quyết định đổi thành dược liệu.

Hiện tại dị không gian dược liệu đã dần trở nên quý hiếm, đến cả công ty Dược Dịch 666 cũng không có Đại Lực Hoa để cung cấp, mà cửa hàng nhà Chu Tiểu Minh nửa tháng cũng không thu được một dược liệu, thậm chí cả dược liệu ở chợ đen cũng đã bán hết.

Việc nuôi dưỡng dược liệu mất rất nhiều thời gian nên chắc chắn sẽ ngày càng ít đi.

Xu hướng trong tương lai tất nhiên là các công ty lớn trực tiếp hợp tác với Ngự Thú Đoàn, các cửa hàng tư nhân nhỏ không có nguồn cung cấp sẽ dẫn đến kết cục phải đóng cửa, mà các cửa hàng vật liệu chính thức cũng sẽ không tiếp tục bán ra tùy tiện được nữa.

- Ta muốn năm Cự Đại Hóa Quả cấp một, bảy Thiết Hạch Quả cấp một.

- Tổng cộng hết bốn mươi tám điểm tích lũy.

Nhân viên mỉm cười nói.

Giá trị của Thiết Hạch Quả và Cự Đại Hóa Quả tương đương nhau, đều cần bốn giờ điểm tích lũy. Nếu dùng giá thị trường để cân nhắc thì tuyệt đối không đáng 96 vạn.

Nhưng vấn đề là không mua được, Trần Thư không có thời gian để chờ đợi, hắn chú ý đến năng suất!

Chương 103: Vỏ quýt dày có móng tay nhọn (1)

Golden Slime của Trần Thư còn có thể nuốt hai mươi bình Hình Thể Dược Tề của hai mươi lăm bình Dược Tề Phòng Ngự, đương nhiên là ưu tiên lấp đầy hai loại thuốc này.

Rất nhanh, nhân viên đã lấy dược liệu trong kho hàng ra.

Lợi ích của điểm tích lũy Hoa Hạ là có thể đổi lấy bất cứ thứ gì mà không giới hạn cao nhất, cho dù là thành phố Nam Giang không có thì cũng sẽ được chuyển đến từ khắp nơi trên toàn quốc.

- Không cần lấy túi, để vào đây đi.

Trần Thư lấy ra một cái bao màu xanh từ trong balo.

- Cái này…

Khóe miệng nhân viên giật một cái, mang một cái bao tải bên mình, rốt cuộc là loại người gì…

Trần Thư cất toàn bộ dược liệu vào trong balo rồi huýt sáo chuẩn bị rời đi.

- Ta nói này tiểu tử, ngươi mua nhiều dược liệu như vậy là để dùng làm gì vậy? Tự mình về nhà trồng trọt à?

Lão đầu ở cửa ra vào nhẹ nhàng phe phẩy quạt hương bồ, mở miệng ra nói:

- Thật là không biết rõ tầm quan trọng của điểm tích lũy Hoa Hạ, điểm tích lũy Hoa Hạ này của tiểu tử ngươi sẽ không phải có được từ việc bất chính gì chứ?

Trần Thư mỉm cười nói:

- Đại gia, nghe nói chó hoang ở chợ đen vừa sinh con, ngài có biết chuyện này không?

- Liên quan cái rắm gì đến ta?

Lão đầu không hiểu rõ lắm. Ngươi có bệnh à? Tư duy nhảy nhanh như vậy.

- Vậy ta dùng điểm của mình để đổi đồ thì có liên quan gì đến ngươi!

- …

Lão đầu lập tức nghẹn lời.

- …

Ông lão lập tức nghẹn lời.

Trần Thư bước nhanh chân đi, chỉ để lại bóng lưng tiêu sái.

- Hay đấy…

Ông lão lắc lắc đầu, tiếp tục ngủ.

…

Trần Thư tiện đường đi đến cửa hàng dược liệu, mua đầy đủ các dược liệu còn thiếu, vốn dĩ kho dược liệu đầy ắp chốc lát đã vườn không nhà trống.

Có thể nói trong phút chốc đã quay về trước khi giải phóng.

Hắn quay về tiểu khu, chuẩn bị bào chế dược tề với nhau.

- Ý? Sao lại náo nhiệt như vậy?

Chỉ nhìn thấy trước cổng tiểu khu vây quanh một nhóm người, bản tính thích hóng hớt nên Trần Thư đã chen vào nhóm người đó.

Xin cho hỏi, tại sao ví ta lại thiếu mất một ngàn đồng? Ngoài ra, tại sao điện thoại của ta cũng hư rồi?

Một cô nương trang điểm tinh tế, nhưng thần thái hung dữ đang chất vấn.

Đối diện cô nương này là một tiểu nha đầu tròng mắt ửng đỏ như sắp muốn khóc, ngập ngừng không biết nói gì.

Nhóm người vây quanh bắt đầu bàn tán, nhưng không ai ra mặt.

Trần Thư chen qua nhóm người ấy tiến đến phía trước tiểu nha đầu.

Nữu Nữu, có chuyện gì vậy?

Trần Thư bế tiểu nha đầu lên, nó là con gái của hàng xóm lầu dưới, đều là người quen.

Trần Thư ca ca…

Gương mặt tròn trịa của tiểu nha đầu bỗng chốc trở nên ủy khuất vô cùng, như đã tìm được chỗ dựa, nó bắt đầu khóc to lên.

Ngươi là trưởng bối của nó sao?

Cô nương phía đối diện chau mày, mất kiên nhẫn cất tiếng.

Nói cho ca biết, có chuyện gì?

Trần Thư không thèm để ý đối phương, nhỏ nhẹ hỏi.

Nữu Nữu mới bắt đầu nín khóc, kể lại đầu đuôi câu chuyện rõ ràng.

Tiểu nha đầu đang chơi trước cổng tiểu khu, đột nhiên nhặt được một chiếc ví, nhưng không biết do ai đánh rơi, nên đã đợi ở đó hai canh giờ, cuối cùng cũng đợi được chủ nhân của nó.

Nữu Nữu vốn dĩ cho rằng mình đã làm được một việc tốt, hoàn toàn không nghĩ đến chủ nhân của chiếc ví lại đổi trắng thay đen như vậy.

Không những không cám ơn, còn nhất quyết khẳng định Nữu Nữu đã lấy tiền trong ví, còn làm hư điện thoại của nàng ta.

Trần Thư ca ca, có phải muội đã làm sai rồi không?

Tiểu nha đầu ánh mắt đầy uất ức.

Trong tư duy của trẻ con, không thể hiểu vì sao làm chuyện tốt lại nhận về kết quả như vậy.

Mẹ kiếp? Lại có chuyện như vậy sao?

Trần Thư nắm chặt hai tay thành quyền, không nhịn được muốn đánh cô nương kia.

Vào lúc này, sắc mặt cô nương vô cùng mất kiên nhẫn nói:

Ngươi nói chuyện này phải xử lý như thế nào? Ta không có thời gian!

Trần Thư trong lòng bùng cháy ngọn lửa, trước mắt có những lựa chọn sau đây:

【 Phương án một: Đền số tiền bị mất cho đối phương, phần thưởng nhận được: đạt được danh hiệu "Đại oan gia trong truyền thuyết", hiệu quả mặc: tăng tỷ lệ gặp phải chuyện xui xẻo. 】

【 Phương án hai: Trực tiếp mặc kệ đối phương, dẫn Nữu Nữu rời đi. Phần thưởng nhận được: Hàn Băng Dược Tề trung phẩm. 】

【 Phương án ba: Nói lý đến cùng, trong lúc cần thiết sử dụng thủ đoạn đặc biệt, để đối phương xin lỗi. Phần thưởng nhận được: Ngự Thú Lực đại lượng. 】

Còn phải chọn sao?

Trần Thư bế Nữu Nữu, cười một cách chế nhạo hỏi:

Ngươi muốn xử lý như thế nào?

Vốn dĩ đang mất kiên nhẫn nay đột nhiên nổi dậy lòng tham, cô nương nói:

- Trả ta Hoa Hạ tệ, điện thoại và ví phải đổi mới cho ta.

Trần Thư cười lớn:

Ha ha, người thì xấu mà nghĩ đẹp nhỉ.

- Mẹ nó ngươi có ý gì? Đền hay không đền nói một tiếng? Nếu không thì ta sẽ báo cảnh sát đến xử lý.

Cô nương mặt lạnh, tay cầm điện thoại uy hiếp báo cảnh sát.

Trần Thư khinh bỉ nhìn đối phương nói:

Tự mình ngươi nói, ví của ngươi có một ngàn đồng, cộng thêm một chiếc điện thoại, chiếc ví này không có cái gì hết, đương nhiên không phải ví của ngươi, ta đền cái gì?

Nghe xong những lời này, nhóm người vây quanh đều cảm thấy có lý!

Chương 104: Vỏ quýt dày có móng tay nhọn (2)

Nói xong, Trần Thư nhanh chóng đưa tay phải ra, lập tức giật chiếc ví về.

Ví này của ngươi ư? Lấy thử xem.

Cô nương không kịp phòng bị đòn đánh lén của Trần Thư.

Mắt nhìn ví bị lấy đi, tức giận tột độ, giọng nói đanh đá:

Nhảm nhí, ví không phải của ta, chẳng lẽ của ngươi?

Trần Thư lắc chiếc ví trong tay nói:

Ngươi làm sao chứng minh? Bây giờ đồ trong ví cũng đối chiếu không đúng.

Bên trong có chứng minh thư của ta, ta tên Hách Mỹ Lệ, ngươi có thể lấy ra xem!

Trần Thư lấy ra một cái chứng minh thư, đối chiếu một hồi.

Bà chị, ngươi nghiêm túc chứ? Có chắc đây không phải là chứng minh thư của mẹ ngươi?

Hình trên chứng minh thư với người thật hoàn toàn khác nhau?

Hách Mỹ Lệ đột nhiên mặt đỏ bừng, trong lòng biết rằng đối phương đang châm chọc mình.

Ngươi tự mình xem tên đi!

Tên thì chứng minh được gì? Ngươi có thể tên Hách Mỹ Lệ, hắn cũng có thể tên Hách Mỹ Lệ, ta cũng có thể…Haha, đương nhiên ta sẽ không chọn cái tên như vậy.

Trần Thư ung dung, đột nhiên nghĩ ra gì đó.

Như vậy đi, ta lại hỏi ngươi một câu hỏi, trả lời đúng ta sẽ thừa nhận ví là của ngươi.

Câu hỏi gì?

Trần Thư lấy chứng minh thư của đối phương ra, dùng hai tay che lại, chìa ra nói.

Trên dưới mặt nào là mặt chính?

…

Hách Mỹ Lệ giận đến nghiến răng nghiến lợi, đây là câu hỏi gì? Đối với việc chứng minh thân phận của ta có liên quan gì chứ?

Trả lời không được? Vậy thì không còn cách nào rồi.

Trần Thư nhún nhún vai, lấy ví chuẩn bị rời đi.

Đợi đã.

Hách Mỹ Lệ cắn chặt răng, tùy tiện đoán đại một đáp án:

Mặt trên là mặt chính.

Trần Thư gật gật đầu, hai tay lật ngược lại, sau đó để lộ mặt trái của chứng minh thư.

Ngươi chơi ta phải không?

Háhc Mỹ Lệ trợn tròn mắt, cảm thấy lúc này bản thân đang bị trêu chọc.

Nếu là như vậy, không phải đáp án như thế nào đều do đối phương quyết định hay sao?

Ai ngờ rằng Trần Thư phong thái ung dung gật đầu:

Thông minh đó, ngươi đã hiểu vấn đề rồi đó!

Trong lúc này những người khác cũng cười thành tiếng, nói đến việc làm sao để chọc tức người khác, Trần Thư kinh nghiệm đầy mình,

Khắp thị trấn Nam Giang này, hắn nhận thứ hai, ai dám nhận thứ nhất?

Hách Mỹ Lệ bức xúc:

Thân là người đàn ông, ức hiếp một cô nương như ta, có thấy hổ thẹn không?

Bà dì này, đủ rồi đó! Ta chỉ là một học sinh bình thường.

Trần Thư vẫy vẫy tay, ra vẻ không dám nhận:

Ta thấy ngươi lúc làm khó người khác đâu có yếu đuối như vậy.

Ngươi rốt cuộc muốn gì?

Hách Mỹ Lệ bắt đầu xuống nước, không ngờ rằng Trần Thư lại khó đối phó như vậy.

Trần Thư đắc ý nhẹ nhàng nói:

Rất đơn giản, đầu tiên xin lỗi trước, những chuyện khác nói sau!

Hách Mỹ Lệ cúi đầu, rơi vào trạng thái trầm mặc, một lúc sau nhỏ tiếng nói:

Xin… xin lỗi…

Nữu Nữu không đeo kính, không nghe thấy.

Ngươi!

Hách Mỹ Lệ cảm thấy tức tối vô cùng, nàng ta hít một hơi sâu nói:

Xin lỗi!

Như vậy còn nghe được.

Trần Thư nhìn Nữu Nữu người đang được ôm trong lòng hỏi:

Em có tha lỗi cho dì này không?

Em… em tha lỗi.

Nói cho cùng Nữu Nữu chỉ là đứa trẻ, tấm lòng lương thiện, không nghĩ quá nhiều.

Phần thưởng đạt được: Ngư Thú Lực đại lượng!

Trần Thư gật gật đầu nói:

Có nghe không, Nữu Nữu không tha lỗi cho ngươi, ví ta lấy đi trước vậy.

Nói xong, hắn liền bế Nữu Nữu đi vào tiểu khu.

?

Hách Mỹ Lệ chỉ cảm thấy cục tức ở lòng ngực tràn lên não, hết sức khó chịu!

Ngươi có phải là điếc rồi không? Người ta cũng đã tha lỗi cho ta rồi!

Hách Mỹ Lệ tay run run chỉ tay về phía Trần Thư, xem ra quả thật cục tức không hề nhỏ.

Ngươi không có cách nào chứng minh ví là của ngươi, thì ngươi tự mình đi báo cảnh sát đi! Để cảnh sát chứng minh giúp ngươi!

Trần Thư kiên quyết mặc kệ, lấy ví rồi dắt Nữu Nữu rời đi.

- Tên chết tiệt này!

Hách Mỹ Lệ không ngừng thở dốc, thân thể cũng co giật cứ như phát bệnh vậy.

Nhóm người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, cách làm của Trần Thư làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng hả dạ.

Thật là đúng với câu nói, vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

…

Chương 105: Trợ thủ đưa đến cửa?

- Nựu Nựu, nếu như có dì nào đến thì cứ bảo nàng ta lên tầng tìm ta, biết chưa?

Trần Thư xoa đầu Nựu Nựu, đưa cô bé về nhà.

Về đến nhà, hắn tiện tay ném ví của Hách Mỹ Lệ sang một bên, không thèm để ý tới nữa.

Nếu cảnh sát tìm đến cửa thì sẽ trả lại cho đối phương, nhưng bất luận là gọi cảnh sát hay là xem camera đều là chuyện rắc rối.

Làm người xấu thì Trần Thư có biện pháp.

Hắn về phòng, triệu hồi ra Golden Slime.

Hoàn thành lựa chọn vừa rồi, hắn thành công đột phá lên Ngự Thú Sư cấp sáu, các thuộc tính khác của Slime cũng đồng thời

tăng lên, cho đến tiếng ngáy cũng to hơn bình thường.

Mà điều khiến hắn thấy bất ngờ là, kỹ năng “Trùng Phong” của Slime tự động tăng thêm một bậc.

Mỗi lần đột phá đều có xác suất khiến Khế Ước Linh lĩnh ngộ được kỹ năng mới hoặc thăng cấp kỹ năng vốn có.

Tuy xác suất thăng cấp kỹ năng so với lĩnh ngộ kỹ năng cao hơn một chút nhưng đều ít đến đáng thương.

Đặc biệt là đối với một Khế Ước Linh cấp F.

- Nhất định phải cố gắng, sau này đụng nát mấy đám tôm tép.

Trần Thư vỗ đầu Slime, lấy nguyên liệu ra chế thuốc.

Đến buổi chiều ngày thứ 2, Slime mới có thể tiêu hoá hết dược tề, lực phòng ngự và cơ thể đều tăng vọt được một đoạn.

Nếu sử dụng Cự Đại Hóa thì Slime sẽ có hình thể đáng sợ lớn gần mười mét, đa số Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp đều không đạt đến kích thước như vậy.

Thực lực tuy còn cách xa Hắc Thiết Cấp, nhưng ít nhất có cảm giác áp bách mạnh!

Khế Ước Linh của ta rất lớn, đối thủ có khi không thể chịu được.

Lúc xế chiều, Trần Thư và Trương Đại Lực nằm trên sofa chơi game cả buổi chiều, thành công chơi từ hạng Vàng lên Bạch Kim.

- Ta nói này Đại Lực, ngươi chơi hố quá vậy?

Trần Thư không nhịn được mà oán giận, hai người chơi với nhau cả chiều mới thắng được một ván,

Ván đó bên kia còn có hai người treo máy…

- Sao ta lại hố được, bây giờ ta chơi dã chiến không bế quan nữa rồi.

Trương Đại Lực phản bác.

- Ừ, không ở trong rừng nữa, bắt đầu chực đường lính rồi.

Trần Thư hít sâu một hơi nói

- Đi chực đường lính không sai, nhưng người đi rừng mà chực được một chiếc huy chương vàng ở đường giữa thì cũng quá đáng lắm đấy.

- …

Trương Đại Lực hồi lâu không cất lời, lúc sau mới nói:

- Đây là lý do mà ngươi báo cáo ta?

- Ta là vì dân trừ hại!

Trần Thư đột nhiên nghĩ đến cái gì đó:

- Đúng rồi, ngày mai ta muốn đi tìm Tạ Tố Nam, ngươi có muốn đi cùng không?

- Ta? Ta không đi, lại phải tham gia huấn luyện Linh Trù.

- Có tự tin không?

Trần Thư hỏi.

Trù nghệ của Trương Đại Lực tuy rất cao, nhưng Linh Trù muốn khảo nghiệm cách xử lý thịt của hung thú, độ khó rất lớn.

- Miễn cưỡng thi đứng nhất đi.

Trương Đại Lực lắc đầu, bộ dạng không hài lòng với bản thân.

- Đúng rồi, dì và thúc thúc khi nào mới về, ta đói rồi.

- Ngươi chực đường lính xong giờ còn định ăn chực luôn à!

Đúng lúc này, cửa mở ra.

Bố mẹ của Trần Thư về đến nhà, nhưng ngoài hai người họ còn có cảnh sát và một cô bé.

- Ô, thừa nhận là ví của ngươi rồi à, hiệu suất phết nhỉ.

Trần Thư ngay lập tức nhận ra đối phương, chính là Hách Mỹ Lệ hôm qua.

- Trần Bì, nói chuyện cẩn thận!

Bố Trần Bình quát một câu.

- Chào chú cảnh sát!

Trần Thư đứng dậy cười, căn bản không thèm để ý Hách Mỹ Lệ.

Hách Mỹ Lệ lúc này cũng không có sự phách lối như ngày hôm qua, thậm chí nhìn thấy Trần Thư còn có ám ảnh tâm lý.

Cảnh sát nói:

- Chào Tiểu Trần, đã có kết quả điều tra rồi, Hách nữ sĩ nhớ nhầm số tiền bên trong đó, điện thoại cũng là không cẩn thận làm vỡ.

- Nếu được thì có thể làm phiền trả lại ví cho cô ấy.

Trần Thư gật đầu, lấy ví từ trong thùng rác trong phòng ra, nói:

- Trả cho ngươi cũng được, xuống dưới xin lỗi Nựu Nựu đi.

- Ngươi có biết ngươi đang tàn hại đoá hoa của tổ quốc không? Dì!

Trần Thư ngữ khí nghiêm khắc chất vấn.

Hách Mỹ Lệ trầm mặc không nói, gật gật đầu.

Trần Thư lười tính toán với nàng ta, trả ví lại cho đối phương.

Sau khi hai người rời đi, ba người lập tức hỏi Trần Thư rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi hắn giải thích, Trương Đại Lực đột nhiên đập bàn:

- Ban ngày sao không đánh nàng ta một trận?

Trần Thư nhìn qua, bộ dạng tư tưởng lớn gặp nhau.

…

Buổi sáng sớm ngày thứ hai, Trần Thư liền đến đường Hà Phi, chuyển bị giải quyết chuyện buôn thuốc giả.

Lúc hắn đi đến giao lộ, một âm thanh đột nhiên vang lên.

- Trần Thư!

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa chạy đến.

- Hạ Băng?

Trần Thu nhìn về phía uỷ viên học tập ngày trước, thoáng cái là nhận ra được.

- Trùng hợp thế? Sao ngươi lại ở đây?

- Ta sống ở đây.

Hạ Băng giải thích,

- Ta vẫn còn nợ ngươi tiền mà không phải sao? Hôm nay ta muốn trả.

- Không cần gấp, ta cũng đâu có thiếu tiền!

Trần Thư hào sảng liền nói:

- Đúng rồi, Siêu Tin hay là tiền mặt?

- …

Hạ Băng không nói nên lời, ta còn tưởng ngươi không gấp thật cơ đấy.

Hơn nữa cũng không phải ta muốn trả gấp, mà mỗi ngày đều có lãi nữa.

- Chuyển qua ngân hàng đi.

Hạ Băng nói:

- Lúc đó ta nợ ngươi 12 vạn, tính theo lãi ngân hàng thì tầm…

- Lãi thì không cần đâu.

Trần Thư hào phóng nói.

Chương 106: Hal-le-lu-jah (1)

Hạ Băng đánh giá từ trên xuống dưới Trần Thư, đây là lời mà ngươi cũng nói ra được à? Không phải bị đoạt hồn rồi đó chứ?

- Ngươi giúp ta một việc!

Trần Thư nhếch mép cười, đôi mắt chuyển động, trông vô cùng xảo quyệt.

Hạ Băng cảm thấy có gì đó không hay:

- Sao ta cảm thấy chẳng phải chuyện tốt gì thế?

Trần Thư chính trực nói:

- Sao thế được? Giúp ta bắt một tên lừa đảo! Bảo vệ an ninh trật tự của thành phố, là thanh niên trung thực dũng cảm của thời đại mới, việc đáng làm thì phải làm!

Hạ Băng do dự trong chốc lát, gật đầu đồng ý:

- Thôi được, coi như cảm ơn ngươi vì đã cho ta mượn tiền đi.

Theo phán đoán của Trần Thư, Vương Bát ca chắc chắn không phải thủ phạm chính, một tên bán bùn thì có thể làm được gì chứ?

Chắc chắn là có người khác, càng có khả năng là dính đến Ngự Thú Sư, người bình thường làm sao có thể lừa đảo lên đến ngàn vạn chứ?

Một mình Trần Thư chưa chắc có thể đối phó, nhưng nếu có thêm Hạ Băng thì sẽ khác.

Khế Ước Linh của nàng là Băng Lang, có đủ công kích và khống chế.

Nếu như đánh không lại vậy thì để Băng Lang kìm chân, dễ cho hắn tiến hành chiến lược rút lui…

Trợ thủ đưa đến cửa, ai có thể từ chối chứ?

- Tạ không thịt!

Trần Thư đi tới trước quầy thịt heo, lúc này Tạ Tố Nam đang khua khoắng con dao chặt thịt.

- Ngươi tới đấy à?

Tạ Tố Nam khẽ ngẩng đầu, lấy từ trong túi tạp dề ra một cặp kính râm, lộ ra vẻ vô cùng thần bí.

- Ngươi có mang theo tiền không?

Hắn hướng mắt nhìn về phía Trần Thư.

Trần Thư toàn thân run lên, trông cứ như người bị bệnh, lộ ánh mắt thâm thúy nói:

- Đương nhiên là có đây, hàng ta muốn thì sao?

- Hàng đây!

Tạ Tố Nam móc từ trong túi tạp dề ra mấy tấm ảnh, mặt sau ngửa lên trên, đặt lên quầy thịt heo.

- Ta muốn xem hàng trước!

Trần Thư lạnh lùng nói.

Bốp!

Hạ Băng ra vẻ hung tợn, ngay lập tức cầm tấm ảnh tới, nói:

- Giữa ban ngày ban mặt, giả vờ làm dân xã hội đen làm cái gì?

- …

Cả hai người đều không diễn được nữa, Trần Thư nhìn qua một lượt mấy tấm ảnh.

Người trong tấm ảnh chính là Vương Bát ca, tuy là hắn ta mang khẩu trang nhưng cũng dễ khiến người ta lờ mờ nhận ra dáng vẻ hèn mọn của hắn ta.

Lúc này là hắn ta đang ở ngay lối vào căn tin, trên tay xách hai túi đồ lớn.

Một tấm khác là bóng lưng hắn ta lúc rời đi, tấm cuối cùng là ở một công xưởng bỏ hoang.

- Nhất định là hắn ta sống ở đó!

Tạ Tố Nam lấy xuống cặp kính râm dính đầy mỡ heo, lấy tạp dề lau sạch.

Hắn cẩn thận cất mấy tấm ảnh vào túi rồi nói tiếp:

- Ta chỉ muốn nhắc nhở các ngươi thôi, bên trong có Ngự Thú Sư đấy, không chỉ có một đâu!

Trần Thư nhíu mày, vuốt cằm, hơi khó khăn đây…

Tuy là có Ngự Thú Sư nhưng cấp cao nhất cũng chỉ là cấp chín, tuyệt đối không thể là Hắc Thiết Cấp được.

Không có lí nào Hắc Thiết Ngự Thú Sư mà lại lăn lộn đi bán thuốc giả? Điều đó hết sức vô lý!

- Hạ Băng, chúng ta đi thôi!

Trần Thư cầm tấm ảnh, gật đầu ra hiệu.

Trong phút chốc, con dao phay sáng loáng đột nhiên lao tới.

Mùi thịt heo bốc lên, Trần Thư không nhịn được mà hét lớn:

- Giữa ban ngày ban mặt mà ngươi muốn giết người à!

- Ngươi đừng có ở đó mà lảm nhảm! Ta thừa biết ngươi không thành thật rồi! Muốn trộm đồ của ta à?

Tạ Tố Nam giơ tay phải lên định vung dao lên, nào ngờ mỡ heo trơn nên trượt tay văng đi nơi khác.

- Mẹ kiếp!

Trần Thư theo phản xạ lùi về phía sau, né được đòn chí mạng, toát cả mồ hôi hột.

- Ngươi tính chém ta thật đấy à?

- Ê… Ta lỡ… Ta lỡ tay…

Tạ Tố Nam có vẻ lúng túng, không ngờ mình lại mắc sai lầm như vậy, thật may là không có người nào bị thương.

Trần Thư hừ lạnh một tiếng:

- Nói một câu lỡ tay là xong à? Ta xuýt nữa thì mất mạng, ngươi đền bù tổn thất tinh thần cho ta đi!

- Đại ca à, ngươi cũng biết là con dao bay xuống dưới mà, dù thế nào cũng khó mà nguy hiểm đến tính mạng được.

- Ngươi cũng biết là nó bay xuống dưới sao? Trần gia ta lưu truyền đã chín đời nay, nếu bị tuyệt tự, tổ tiên ta tối tối nhất định sẽ đến tìm ngươi.

- …

Tạ Tố Nam nhất thời không nói nên lời, sớm biết bản thân không thể thoát được.

- Rồi rồi, giá là bốn vạn được chưa!

- Ngươi bán thịt heo mà cũng khá nhỉ, vậy mà thường ngày ngươi cứ làm ra vẻ?

Trần Thư lấy điện thoại ra, chuyển tiền xong liền cùng Hạ Băng rời đi.

Trường hợp nếu Hạ Băng không trả tiền, hắn định sẽ mang Đại Dược Tề trung phẩm đi cầm, dù sao thì cũng đỡ hơn là mang đi bán.

- Bác tài, chở bọn ta đến nơi này đi!

Trần Thư lấy ra tấm ảnh đưa cho bác tài xem.

- Đây không phải là công xưởng bỏ hoang ở thành Tây sao? Ban ngày ban mặt mà các ngươi qua đó làm gì?

Bác tài xem sơ qua tấm ảnh, chỉ trong chớp mắt liền biết được vị trí của công xưởng.

- Không có việc gì, bọn ta chỉ đi dạo thôi!

- …

Bác tài lắc đầu, lái xe chở hai người bọn họ đến thành Tây.

Sau một tiếng.

- Đoạn đường phía trước rất khó đi, ta chỉ có thể chở các ngươi đến đây thôi!

Hai người gật đầu một cái, đi đến thành Tây vắng vẻ, cỏ dại mọc xung quanh cao chừng một mét, trông hoang vu vô cùng.

Chương 107: Hal-le-lu-jah (2)

Trong những năm gần đây, thành phố Nam Giang đã và đang phát triển các khu đô thị khác, còn ở thành Tây dường như bị tụt hậu phía sau.

- Đi thôi!

Hai người đi đến một lối nhỏ, tiếp tục tiến về phía trước theo hướng bác tài chỉ dẫn, công xưởng bỏ hoang cách vị trị bọn họ không xa lắm.

- Đến nơi rồi này!

Trần Thư ngay lập tức nhận ra công xưởng trước mặt giống hệt như trên tấm ảnh.

Tạ Tố Nam tài thật, nơi vắng vẻ như này mà hắn cũng điều tra ra được!

- Hả? Ai đó?

Trần Thư chợt nghe thấy tiếng động, hắn cùng Hạ Băng vội nấp vào lùm cỏ dại.

Chỉ thấy xuất hiện bóng dáng một người mang khẩu trang vào mùa hè, ăn mặc kín đáo, trong tay còn xách một túi đồ lớn.

- Là Vương Bát ca sao?

Trần Thư nhíu mắt, ngay lập tức nhận ra hắn ta.

Hạ Băng dò hỏi:

- Trần Thư, ngươi nói gì cơ?

Nghĩ đến việc sắp bắt được tên tội phạm, tinh thần trượng nghĩa trỗi dậy, trong lòng nàng có chút phấn khích, cảm giác như đang đóng phim hành động bom tấn vậy.

- Ngươi cứ nấp yên ở đây đi, những lúc thế này cứ để chuyên gia ra tay thì hơn.

Trần Thư ném ba lô xuống, lấy ra một… túi phân.

- Này? Cái túi này trông quen lắm nha?

Hạ Băng khẽ ồ lên một tiếng.

Trần Thư không để ý đến nàng, vội cầm cái túi lẳng lặng tiến tới.

Dù bước đi rất nhanh nhưng không hề phát ra bất kì một tiếng động nào.

Trong đầu Hạ Băng chợt nảy lên suy nghĩ: Đó, thấy chưa? Như này mới gọi là chuyên nghiệp!

Vương Bát ca bỗng dừng lại, mùa hè mà hắn ta ăn mặc kín đáo như vậy thì hẳn là nóng lắm.

- Chết tiệt thật, nếu biết trước vậy ta đã không tham số tiền này rồi!

Mặt hắn ta lộ vẻ hối hận, vốn chỉ nghĩ chỉ là chuyện nhỏ, nào ngờ phút chốc đối phương đã lừa được cả ngàn vạn làm cho

hắn ta bị choáng váng.

- Haiz…

Hắn ta thở dài rồi đi tiếp.

- Ê? Sao tự nhiên trời lại âm u thế này ta?

Lão Vương sững sờ nhìn, sau đó có một bóng đen bao trùm lấy hắn ta.

- Thôi chết! Bị tập kích rồi!

Tốc độ phản ứng của Lão Vương hẳn cũng không tầm thường, hắn ta vừa định tháo chạy để thoát thân.

Nhưng vài giây sau, hắn ta đã bị đánh bất tỉnh.

Trần Thư lôi hắn ta vào trong bụi cỏ, vội cởi bỏ quần áo, cảnh tượng này có chút khó coi rồi…

- Này! Trần Thư, ngươi có cần phải biến thái như vậy không?

Hạ Băng lập tức đưa tay che mắt, nhưng cũng lén nhìn Trần Thư qua kẽ tay.

- Ta làm sao nào?

Trần Thư sững người, giây sau mới kịp phản ứng.

- Điên à, đầu óc ngươi có vấn đề sao, hắn là nam nhân đấy!

Hóa ra Hạ Băng đang suy nghĩ lung tung. Trần Thư ta tuy không phải là kẻ tốt lành gì, nhưng chí ít cũng không phải là kẻ biến thái như vậy.

Hạ Băng nghiêm túc gật đầu:

- Đúng vậy, vấn đề chính ở đây là việc hắn ta là một nam nhân!

- Thôi bỏ đi nha!

Trần Thư giật giật khóe miệng, nói:

- Tỷ tỷ à, ta chỉ là đang muốn cải trang thành hắn ta để dễ trà trộn vào xem tình hình trước, ngươi đang nghĩ cái quái gì vậy?

- Ồ… Ồ…

Hạ Băng dù đã gật đầu nhưng ánh mắt vẫn đầy nghi ngờ.

Suy cho cùng thì Trần Thư cũng trông có vẻ không bình thường cho lắm, hắn có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Trần Thư không muốn giải thích thêm, nhanh chóng cải trang, đeo lên một cái khẩu trang mới, đi về hướng công xưởng.

- Nhớ chờ ta ra ám hiệu đấy nhé!

- Ám hiệu gì cơ!

Hạ Băng vội hỏi.

- Hal-le-lu-jah…

Trần Thư cố gắng để bắt chước Vương Bát Ca, để làm cho bản thân trông có vẻ hèn hạ một chút.

- Hi vọng không bị ai nhận ra…

Trần Thư thở dài, thật đáng tiếc là trong cơ thể mình chảy xuôi huyết dịch phong độ nên muốn hèn hạ hơn một chút cũng khó.

Hắn xách theo hai túi đồ dùng hằng ngày lớn, thần thái tự nhiên đi vào một công xưởng bỏ hoang.

Chỉ thấy bên trong hoang vu, chỉ có một vài máy móc cũ nát đã rỉ sét, mà bên trong góc có mấy người ngồi xổm đang nói chuyện gì đó với nhau.

- Tổ đội ngồi xổm à?

Trần Thư chậm rãi đi tới.

Bà mẹ nó, bốn đại ca giang hồ à! Đã đợi ở công xưởng này bao lâu rồi chứ?

- Lão Vương, quay về rồi à?

Một người trung niên mang nét mặt từng trải, quay sang nói:

- Đúng lúc mọi người đang bàn bạc kế hoạch tiếp theo, ngươi cũng vào tham gia đi.

Trần Thư gật đầu rồi ngồi xuống.

Một tên thanh niên đầu đinh nhíu mày nói:

- Văn ca, chúng ta lần này đã làm kinh động đến Trấn Linh Cục, sự việc không dễ làm đâu.

- Không dễ làm cũng phải làm!

Người trung niên hừ một tiếng rồi châm một điếu Hoa Tử(*).

(*) 华子 : nhãn hiệu thuốc lá của Trung Quốc

- Nghĩ đến chúng ta lúc trước, vì để kiếm mười mấy hai mươi vạn mà sống những ngày bán mạng ở Dị Không Gian!

Một tên mập khác gật đầu nói:

- Đúng vậy, một nghìn vạn! Đủ để chúng ta mạo hiểm nhiều lần rồi! Huống chi bây giờ đội trưởng cũng không còn, chúng ta không đi vào Dị Không Gian được.

- Bây giờ ta nghĩ đến Thanh Tinh Xà cấp Lãnh Chúa kia thì đã đổ mồ hôi lạnh rồi.

Trần Thư một bên vẻ mặt bất động, lắng nghe mọi người trò chuyện.

Giờ mới hiểu được bốn người trước mặt từng là Ngự Thú Đoàn, ai biết được trưởng đoàn đã tử trận nên giờ mới trở thành những kẻ lang thang thất nghiệp.

Chương 108: Đây là các ngươi không lễ phép

Nhưng muốn bồi dưỡng Khế Ước Linh thì sẽ tốn một khoản chi phí lớn, không có cách nào để vào Dị Không Gian nên đương nhiên sẽ không kiếm được tiền, vậy chỉ đành mạo hiểm mà thôi.

- Bây giờ chắc chắn không thể đi ra khỏi thành rồi!

Người trung niên suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta chuẩn bị đi lên trên Hương Trấn để tránh đầu gió đây!

Những người bị lừa đều ở trong thành nên không thể nghi ngờ rằng ở trên Hương Trấn sẽ an toàn hơn nhiều, huống chi vẻ ngoài của bốn người bọn họ đều không bị lộ, nếu như có ý định che giấu thì cho dù là Trấn Linh Cục cũng không dễ bắt.

- Vậy còn hắn thì sao đây?

Đột nhiên tên mập nhìn về phía Trần Thư.

Trong năm người, chỉ có vẻ ngoài của lão Vương là lộ nhất, hiện tại hắn đang là tội phạm truy nã mà mọi người đều biết, nếu như mang hắn theo thì chỉ trở thành gánh nặng thôi.

Trong một khoảnh khắc, bốn người bọn họ đồng loạt nhìn tới!

Ánh mắt sắc lạnh kia khiến Trần Thư chấn động một phen.

Không phải chứ, aisss! Ta vừa mới vào ngụy trang mà, tại sao đã gặp phải loại tình huống này rồi?

- Hay là chôn đi nhỉ?

Thanh niên đầu đinh sờ cằm, đưa ra đề nghị.

Cả bốn người đều là Ngự Thú Sư nên quyết định sinh tử của một người bình thường dễ như trở bàn tay.

Trước mắt Trần Thư lập tức xuất hiện những lựa chọn.

【 Phương án 1: Cao giọng hét lớn: "Đại ca, đừng giết ta!" Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực thiểu lượng 】

【 Phương án 2: Trầm giọng nói: "Muốn giết ta sao? Các ngươi có thể thử! Đối diện với gió lớn đi!" Phần thưởng hoàn thành: Sức mạnh Slime tăng 3% 】

【 Phương án 3: Ngụy trang thành bộ dạng sợ hãi với ý đồ giành được sự đồng cảm của mấy tên côn đồ. Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Bạo Lực Tọa Sát tăng một 】

Vẻ mặt Trần Thư ngây ra, con ngươi chuyển động rồi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định quyết định lựa chọn ba. Kỹ năng so với thuộc tính thì hiển nhiên kỹ năng hơn một bậc.

- Khôn ca, hình như ngươi dọa hắn ngốc rồi thì phải?

Tên mập kia cười nói, bộ dạng ngây người của Trần Thư quả thực giống như bị dọa rồi.

Người trung niên cầm đầu mở miệng nói:

- Đừng phí lời nữa, động thủ đi, buổi chiều còn lên Hương Trấn nữa.

- Tiểu Tiếu, ngươi đến làm đi!

Một tên thanh niên gầy yếu nghe vậy khẽ giật mình, gật gật đầu.

- Đợi chút!

Trần Thư hoảng hốt kêu lên:

- Các ngươi không thể giết ta!

- Xem giọng của người ta bị dọa làm cho thay đổi rồi kìa.

Thanh niên đầu đinh mang vẻ mặt hài hước cười nói:

- Nói một lý do mà không thể giết ngươi đi. Con người mà, nên có một chút giá trị.

- Bởi vì…

Sắc mặt Trần Thư sợ hãi, mở miệng nói:

- Bởi vì giết người là… không lễ phép.

- Hahaha!

Bốn người nghe thấy câu đấy liền cười phá lên, giống như một đàn sói đói đang vây quanh một tiểu bạch thỏ vậy.

- Tiểu Tiếu, cho hắn ta thấy một mặt không có tư cách của ngươi đi!

Thanh niên gầy yếu gật đầu đứng dậy, trong ánh mắt nham hiểm hung ác, khóe miệng nở một nụ cười.

Trần Thư run rẩy đứng dậy, lảo đảo chạy về phía cổng công xưởng, diễn bộ dạng của người sợ hãi cực kì sâu sắc.

- Lão Vương ca, đừng chạy nữa…

Tên thanh niên hai tay ôm ngực, giống như chơi trò mèo vờn chuột.

Chỉ thấy Trần Thư khó khăn chạy đến cổng công xưởng, cuối cùng loạng choạng ngã lăn ra đất.

- Con Giáp Trùng lớn như vậy ngươi có sợ hay không?

Tên thanh niên triệu hồi Khế Ước Linh của mình, chỉ thấy một con bọ cánh cứng màu đen to nửa mét xuất hiện.

Miệng của nó sắc bén, đôi cánh không ngừng chuyển động, còn ánh mắt tràn đầy hung dữ.

Nhìn là biết đây là Khế Ước Linh tính cách tà ác rồi!

- Tiểu Hắc, hôm nay ngươi có thể ăn một bữa no nê rồi.

Tên thanh niên cười nói rồi vuốt ve lưng Giáp Trùng.

- Giải thưởng thu hoạch: Bạo Lực Tọa Sát tăng một! Kỹ năng sát thương gia tăng!

Cả người Trần Thư ngã xuống đất, trông có vẻ hoảng sợ một phen nhưng thật ra trong lòng lại bình tĩnh như một lão cẩu.

Một Ngự Thú Sư cấp năm cũng dám ra oai ở trước mặt hắn sao?

Trần Thư mở miệng nói:

- Giáp Trùng của ngươi thật sự rất to, nhưng của ta còn to hơn của ngươi!

Tên thanh niên còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy một bóng đen to lớn ngay lập tức bao phủ lấy hắn ta.

- Cái quái gì vậy?

Hắn ta theo bản năng nhìn lên, chỉ thấy một cặp mông tròn trịa màu vàng, và cái này đã trở thành cảnh tượng cuối cùng trong đời hắn ta!

Uỳnh!

Golden Slime có kích thước gần mười mét rơi xuống, người kia thậm chí còn chưa kịp hét lên một tiếng nào thì ngay lập tức đã bị nghiền nát thành một đống gạch men.

Khi chủ nhân chết thì Giáp Trùng màu đen kia cũng chết bất đắc kỳ tử.

- Tình huống gì vậy?!

Ba người còn lại cảm nhận được chấn động, khi ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy một Slime vô cùng to lớn đang nhảy lên.

‘Bạo Lực Tọa Sát’ hành động!

- Ôi mẹ ơi, thứ đồ chơi gì vậy?!

Sắc mặc của ba người thay đổi lớn, chỉ hận bố mẹ sinh ra chỉ có hai chân nên chỉ có lăn với bò, khó khăn lắm mới tránh được sự tàn sát của Slime.

Trần Thư thầm nói thật đáng tiếc, nếu có thể giết thêm một người nữa thì tốt rồi.

- Mẹ ơi! Hắn không phải lão Vương!

Chương 109: Lúc này ngươi không ngại ngùng sao? (1)

Tên thanh niên đầu đinh tên là Khôn ca kia giận dữ mắng chửi, ngay lập tức triệu hồi Khế Ước Linh của mình.

Một con heo rừng màu đen xuất hiện, âm thanh xoạt xoạt, ánh mắt tràn đầy cuồng bạo.

Hai người còn lại cũng cùng nhanh chóng phản ứng, liền triệu hồi Khế Ước Linh của mình.

Một con phi điểu màu lam bay thấp, và một sinh vật hình người được bao phủ bởi ngọn lửa đang đứng sừng sững.

- Hở? Tinh Linh nguyên tố Hỏa ư?

Ánh mắt Trần Thư nhìn sinh vật lửa kia, đúng là hình dạng đặc thù của Tinh Linh nguyên tố Hỏa, phạm vi huyết mạch cực lớn, đều có từ cấp F đến cấp S.

Trong mắt người trung niên có ý tàn sát, nói:

- Một tên Ngự Thú Sư cấp sáu mà lại dám đến đây sao?

- Văn ca, ngươi chắc chắn rằng hắn chỉ là cấp sáu thôi sao?

Tên mập vuốt ve Phi Điểu màu lam của mình, chỉ cảm giác rằng nếu như bị Slime chèn ép thì e rằng phân cũng sẽ bị ép ra ngoài.

- Ừm, là cấp sáu!

Văn ca có thể cảm nhận được Ngự Thú Lực của Trần Thư.

Nhưng ánh mắt của hắn ta không ngừng nhìn về phía Slime khổng lồ mười mét kia, trong mắt có chút nghi hoặc không

định.

- Có lẽ… đại khái… có khả năng là cấp sáu!

- Văn ca, lúc này ngươi đừng nói có lẽ được không?

Khóe miệng tên mập giật giật, trong mắt có chút hoảng loạn.

Lực chấn động của Slime trước mắt quá mạnh rồi.

Thứ đồ chơi này ăn cái gì mà lại lớn đến như vậy?

Ánh mắt thanh niên đầu đinh mang vẻ tàn nhẫn, nói:

- Có phải hay không đều không quan trọng nữa rồi. Tiểu Tiếu đã không còn, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho chúng ta đâu!

- Ta và Văn ca giữ chân thứ đồ chơi này, Phi Điểu lam của ngươi đến giết hắn trước đi!

Bọn họ có ba người, chỉ riêng số lượng cũng đủ để dành chiến thắng rồi. Chỉ cần giết chết Trần Thư thì Khế Ước Linh cũng sống không nổi.

- Bắt đầu đi ngủ!

Trần Thư ra mệnh lệnh cho Slime còn chính mình thì trốn ra ngoài công xưởng bỏ hoang.

- Đuổi theo!

Tên mập dẫn theo Phi Điểu lam, lập tức bám theo sau.

Mà Slime bắt đầu chìm vào giấc ngủ, trong mơ Lực Phòng Ngự của nó tăng vọt.

Mặc dù có hai người là Ngự Thú Sư cấp bảy, một người là Ngự Thú Sư cấp tám, nhưng muốn sát hại Slime thì phải mất một thời gian nhất định.

- Ngươi chạy không thoát đâu!

Ánh mắt của tên mập hung ác, Phi Điểu lam ngay lập tức bay lên.

Trong chốc lát, ánh mắt của Phi Điểu lóe lên ánh sáng xanh, miệng nó mở ra và vài cây kim băng bỗng nhiên bay ra ngoài.

- Hal-le-lu-yah.

Cổ họng Trần Thư lớn tiếng gào lên.

- ?

Vẻ mặt của tên mập sững sờ, con hàng này đang kêu thứ gì vậy?

Có điều đã không còn quan trọng nữa rồi, nhìn kim băng trên không trung thì khóe miệng của hắn ta nở một nụ cười tà ác.

Nhưng trong nháy mắt, một móng vuốt sắc bén xuất hiện, ngay lập tức bóp nát kim băng!

- Cái quái gì vậy?

Tên mập đột nhiên giật mình, chỉ nhìn thấy một con sói màu lam cao gần ba mét xuất hiện, trong miệng không ngừng phun ra sương khí trắng xóa, trông vô cùng khiếp sợ!

- Có đồng bọn sao?

- Trần Thư, ngươi không sao chứ?

Hạ Băng rời khỏi bụi cỏ, vừa nghe thấy tín hiệu thì nàng lập tức triệu hồi Băng Lang ra tấn công.

Trần Thư lắc đầu, khóe miệng nở nụ cười rồi nói:

- Ngươi đối phó với con chim này, tên mập giao cho ta.

Chỉ thấy hắn hai ba bước đã quay về bụi cỏ, lấy trong túi ra một túi phân màu lam, trong miệng không ngừng phát ra tiếng cười ‘Hehehe’.

Nét mặt tên mập hoảng sợ, ngay lập tức xoay người muốn quay lại trốn ở công xưởng, lớn tiếng kêu to.

- Ngươi đừng có mà qua đây!

Trần Thư ba bước rồi hai bước, cầm túi phân điên cuồng chạy tới.

Tên mập mới chỉ chạy được mười mét đã bị túi phân trùm lên người.

Bịch bịch bịch!

Trần Thư nắm chặt hai tay, hoàn toàn không nương tay, đánh đối phương kêu lên không thôi.

- Có biết rằng Trần ca ngươi còn có tên gọi khác là đạo tặc Nam Giang không? Còn dám đánh ta à?

- Ngươi lại muốn dùng kim đến đâm ta sao? Có biết rằng ca sẽ choáng không?

Trần Thư đánh rồi đạp, cuối cùng thở phào một hơi, tung một quyền trước khi đánh ngất hắn ta.

Bốn người đều biết danh sách truy nã của Trấn Linh Cục, dù có lỡ tay giết cũng sẽ không phải chịu bất cứ trách nhiệm gì.

Đây cũng chính là lý do tại sao người dân rất sợ Trấn Linh Cục, nếu họ bị để mắt tới thì chắc chắn họ sẽ không có quả ngon để ăn.

- Hỏng bét! Tên mập Tống xảy ra chuyện rồi!

Hai người trong công xưởng nghe thấy ồn ào bên ngoài, bỗng nhiên trong lòng cảm giác không ổn.

Không phải là Trấn Linh Cục hành động rồi chứ?

Trong lòng bọn họ giờ mới biết bọn họ mắc vào cái bẫy lớn rồi.

Mặc dù Slime trước mắt hình dáng cực lớn và lực phòng thủ đáng kinh ngạc, nhưng e rằng tốc độ lại cực kì chậm, hoàn toàn có thể không để ý đến nó.

Huống gì cổng lớn của công xưởng lại nhỏ như vậy, đối phương căn bản cũng không ra ngoài được.

- Chạy ra ngoài bằng cổng khác đi!

Văn ca phản ứng nhanh chóng, lúc này chỉ muốn nhanh chóng thoát thân nên không có ý nghĩ muốn đánh nhau.

Hai người nhìn nhau, mang theo Khế Ước Linh chạy đến cổng.

Chính là lúc bọn họ chạy đến cổng công xưởng rồi thì một Băng Lang màu lam đột nhiên xuất hiện.

Chương 110: Lúc này ngươi không ngại ngùng sao? (2)

Một cảm giác lạnh lẽo thấu xương truyền tới, hai người đều rùng mình một cái, đến cả tốc độ của hai Khế Ước Linh cũng chậm lại.

Chính là kỹ năng thiên phú 'Băng Vực' của Hàn Băng Lang có thể làm chậm tốc độ của kẻ địch trong một phạm vi nhất định.

- Chỉ là Khế Ước Linh cấp sáu thôi! Giết!

Ánh mắt hai người có ý tàn nhẫn, ra lệnh Khế Ước Linh tấn công.

Ngay lập tức ba Khế Ước Linh cùng đánh lẫn nhau.

Mặc dù tiềm lực của Hàn Băng Lang là cấp bậc B, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là cấp sáu, muốn vượt cấp mà chiến đấu với hai Khế Ước Linh thì hiển nhiên là vô cùng khó khăn.

Chưa đầy một lát, Băng Lang liền rơi vào nguy hiểm.

- Trần Thư!

Trên trán Hạ Băng đầy mồ hôi, nàng tập trung điều khiển Hàn Băng Lang chiến đấu nhưng vẫn là ngàn cân treo sợi tóc.

- Tạm thời khống chế bọn chúng một chút!

Lúc này Trần Thư cũng tới, ra lệnh Golden Slime sử dụng kĩ năng Trùng Phong.

Hạ Băng khẽ gật đầu, chỉ nhìn thấy trong ánh mắt của Hàn Băng Lang xuất hiện hai tia sáng xanh thẳm.

Đột nhiên dưới chân xuất hiện một vòng ánh sáng khổng lồ, sức mạnh thuộc tính Băng được giải phóng ra ngoài.

Tốc độ của Hắc Dã Trư cùng Tinh Linh nguyên tố Hỏa ngay lập tức dừng lại, trừ phi là có sẵn các kĩ năng di chuyển, nếu không thì rất khó để di chuyển một phạm vi lớn trong khoảng thời gian ngắn.

Rầm!

Chỉ nhìn thấy Golden Slime dùng uy lực của kĩ năng 'Trùng Chàng' mà trực tiếp đâm vào tường.

Không còn cách nào khác, nó thực sự quá lớn, nếu muốn thoát ra khỏi công xưởng thì chỉ có thể dựa vào kĩ năng Trùng Chàng mà thôi.

Slime nhảy lên một cái, bất ngờ bộc phát Bạo Lực Tọa Sát!

Sắc mặt hai tên tội phạm kinh hãi, không khỏi không ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ nhìn thấy ánh mặt trời chiếu xuống, đổ một lớp kim quang lên Slime, giống như một khối khổng lồ… linh thiêng.

Rầm!

Vì có hình dáng to lớn nên Slime đã trực tiếp chèn ép cả hai Khế Ước Linh!

- Một Khế Ước Linh cấp sáu cũng muốn tạo phản sao?

Hai người họ không hề lo lắng, đối mắt nhìn nhau, chuẩn bị bộc phát kĩ năng để xuyên qua Slime!

Trong mắt Hắc Dã Trư có tia hung dữ, không ngừng phát ra âm thanh 'Hừ hừ' như sắp tung ra chiêu thức lớn nào đó.

Một phút trôi qua…

- Hừ hừ!

Năm phút trôi qua…

- Hừ hừ! Hừ hừ!

Bốn phía đều yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở phì phò của Hắc Dã Trư.

- Ta muốn hỏi một chút, loại tình huống như thế này ngươi không ngại ngùng sao?

Trần Thư khoanh hai tay trước ngực, trên mặt nở một nụ cười bỉ ổi.

Thanh niên đầu đinh một lúc sau đã hiểu ra vấn đề của Slime, nói:

- Văn ca, kĩ năng không thể triển khai được.

Tinh Linh nguyên tố Hỏa của người trung niên triển khai kĩ năng, cũng cùng một kết quả như nhau, thậm chí đến cả Hỏa

Diễm trên người đã mờ đi không ít.

Slime chỉ cảm thấy nó đang đè lên một bảo bối ấm áp…

‘Vô địch áp áp áp’ của nó có thể phong ấn kỹ năng của Khế Ước Linh dưới Hắc Thiết Cấp, tất nhiên điều kiện tiên quyết là bị nó ngồi lên.

Một ‘Vô địch áp áp áp’ không chỉ khiến hai Khế Ước Linh trầm mặc, mà ngay cả hai tên tội phạm cũng trầm mặc theo.

- Hạ Băng, tiếp theo cứ giao cho ta đi! Xem ta làm sao đánh hai con hàng này…

Trần Thư cười ‘Hehe’ rồi xắn tay áo lên đi qua đó.

- Tiểu tử, ngươi muốn tìm cái chết à?

Trong tay thanh niên đầu đinh đột nhiên xuất hiện con dao nhỏ sáng loáng, ánh mắt vô cùng hung dữ.

Cả người Trần Thư giật mình, phong độ quay đầu lại rồi đến bên cạnh Hạ Băng.

- Ta cảm thấy hôm nay có chút mệt rồi, để Băng Lang lên đi!

Mẹ nó, tự nhiên dùng vũ khí, đúng là không có võ đức mà.

- Ngươi cũng thật biết thức thời…

Khóe miệng Hạ Băng giật giật, không ngờ Trần Thư quay lại một cách dứt khoát như vậy.

- Băng Lang lên!

Thân thể con người thật sự không thể chống lại được Khế Ước Linh cường đại, đừng nói là cầm một thanh đao nhỏ, cho dù có cầm một cây súng lục đi nữa thì cũng không thể làm gì được. Trừ phi ngươi mang theo tên lửa…

Một lát sau.

- Vương thúc, ngươi mau tới thành Tây đi, ta đã bắt được tội phạm lừa đảo chợ đen rồi!

Trần Thư lấy điện thoại di động ra rồi gọi cho Vương Càn của Trấn Linh Cục một cú điện thoại.

Rất nhanh, một đoàn người đã đi tới công xưởng bị bỏ hoang ở thành Tây.

- Hả? Thật sự là kẻ lừa đảo ở chợ đen à?

Vương Càn liếc mắt một cái là lập tức nhận ra Vương Bát ca ở chợ đen.

Ngoài ra, ba người còn lại đều đang lâm vào trạng thái hôn mê, một gã mập mạp trong số chúng to như heo, mặt đầy những vết bầm tím, hiển nhiên là đã bị đánh cho một trận.

Hai tay Trần Thư ôm ngực nói:

- Đó là đương nhiên, làm hỏng thanh danh của ta, còn lâu ta mới bỏ qua cho!

- Không tệ, thật sự không tệ!

Vương Càn gật đầu một cái, hắn ta không nghĩ tới chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi thôi mà Trần Thư đã có thể bắt được tội phạm lừa đảo rồi.

Trần Thư kéo Vương Càn lại gần rồi nhỏ giọng nói:

- Vương thúc, có một tên tội phạm bị ta ép thành gạch đá luôn rồi.

- Không sao cả, chỉ cần có thể xác nhận đối phương là đồng bọn là được rồi. Dù sao nửa đời sau của đám người này cũng không thể ra ngoài được.

Chương 111: Năm người! Sơ sơ đã năm tên tội phạm!

Vương Càn khoát tay áo, có thể bị Trấn Linh Cục truy nã thì nhất định đó là tội phạm cực kỳ nguy hiểm.

Thế này gọi là giết người sao? Dĩ nhiên không phải rồi, đây gọi là tự vệ mới đúng!

- Vương thúc, ngươi xem xem ta cống hiến lớn như vậy rồi, liệu Trấn Linh Cục có nên bày tỏ một chút gì đó không nhỉ?

Trần Thư xoa xoa đôi bàn tay, nhướng mày nói.

- Đúng rồi, Hiệp hội Ngự Thú Sư có nhiệm vụ, tiền thưởng là mười vạn, bao giờ trở về sẽ cho ngươi.

- Nghe ngươi nói kìa, không lẽ ta bắt tội phạm chỉ đơn thuần là vì tiền thôi hả?

Trần Thư lắc đầu, một bộ dáng giác ngộ cực cao.

- Ồ? Vậy tên nhóc nhà ngươi là vì cái gì đây? Chẳng lẽ ngươi thật sự là sứ giả chính nghĩa à?

Ánh mắt Vương Càn quái dị, muốn nhìn xem Trần Thư có thể nói ra cái gì.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng nói:

- Một phần là vì chính nghĩa, và tất nhiên một phần khác chính là vì thanh danh của ta.

- Ngươi lại còn có thanh danh?

Vẻ mặt Vương Càn sững sờ, đánh giá Trần Thư tới lui.

Trần Thư mở hai tay ra, tâm tình kích động nói:

- Đó là chắc chắn rồi, có ai mà không biết đến danh tiếng lão đại của ta ở chợ đen cơ chứ? Hiện tại chỉ vì nhóm tội phạm này mà thanh danh của ta đều đã bị bôi xấu, ta còn biết bán thuốc như thế nào được nữa?

Vương Càn hỏi:

- Vậy ngươi muốn thế nào?

Đôi con ngươi của Trần Thư chuyển động, cười hì hì nói:

- Rất đơn giản, đến lúc đó ngươi cứ lấy danh nghĩa của đội trưởng Trấn Linh Cục ký tên một chữ, giải thích một chút về sự trong sạch của ta là được rồi.

Vương Càn suy tư chốc lát rồi gật đầu một cái.

Trần Thư lại lập tức nói:

- Vậy thì tốt rồi, và tất nhiên tiền thưởng mười vạn tệ kia một phần cũng không thể thiếu!

- …

Vương Càn lắc đầu, tên nhóc nhà ngươi đúng là không chịu thua thiệt một chút nào cả.

Người của Trấn Linh Cục áp giải Vương Bát ca và toàn bộ những tên tội phạm khác đi.

Trần Thư và Hạ Băng cũng cùng nhau trở về trong thành phố.

- Lần này thật sự rất cám ơn ngươi, Ủy viên Hạ!

Trần Thư nhìn Hạ Băng, một mặt thành khẩn.

Hạ Băng lắc đầu rồi nói:

- Coi như là trả lại nhân tình cho ngươi, không có sự trợ giúp của ngươi, có lẽ ta không thể vào được lớp đặc huấn rồi.

- Vậy là tốt rồi, lớp mười hai năm nay chúng ta vẫn là bạn cùng lớp với nhau, ngươi có chuyện gì đều có thể tìm ta.

Trần Thư vỗ vỗ ngực, vẻ mặt hào sảng.

- Bạn cùng lớp? Ngươi cũng vào lớp đặc huấn sao?

Hạ Băng mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không tin nổi.

Trần Thư nói:

- Chẳng phải lớp đặc huấn tuyển nhận học bá sao, ta vào đó học là không bình thường à?

- Bình thường…

Hạ Băng cười gượng một chút, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Bình thường… Cái rắm đấy!

Tất cả mọi người đều phải học hành gian khổ, cực nhọc vất vả suốt hai năm, thật vất vả mới có thể tiến vào lớp đặc huấn, tên này vừa mới chuyển thành Ngự Thú Sinh một tháng đã vào được đó rồi?

Chẳng lẽ là có… Nội tình ư?

Trần Thư không để ý đến đối phương, hắn bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, bạn học Hạ, luận văn mà lần trước ngươi cho ta có chút khiếm khuyết, bao giờ ngươi rảnh rỗi thì sửa lại một chút.

- Luận văn? Luận văn gì cơ?

Vẻ mặt Hạ Băng mờ mịt.

- Là bài luận văn hai ngàn chữ ca ngợi ta đó. Ta cảm giác nó vẫn chưa đủ chân thành tha thiết, ngươi chỉ để ý đến dung mạo của ta chứ không có hiểu sâu sắc bên trong ta chút nào cả.

Trần Thư lắc đầu, tự mình nói.

- Phải không? Ơ, người đâu rồi?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy Hạ Băng đã bỏ chạy mất dạng.

Trần Thư gật đầu cảm thán trẻ nhỏ dễ dạy, nói thầm:

- Xem ra là nàng ấy đã hiểu được bên trong mình rồi nên quay về nhà ghi chép đây mà.

…

- Trước tiên đi giao nhiệm vụ cái đã.

Trần Thư duỗi thắt lưng một cái rồi đi đến Hiệp hội Ngự Thú Sư.

Lúc đi tới Hiệp hội Ngự Thú Sư thì hắn lại bắt gặp được một người quen.

- Tạ không thịt!

Đó chính là ông chủ bán thịt heo – Tạ Tố Nam, hắn bây giờ không có mặc cái tạp dề kia, trong tay cũng không cầm dao phay, mà trên thân là một trang phục bình thường. Hắn như thế này ngược lại nhìn trẻ lại không ít, giống như một người chỉ mới hơn bốn mươi tuổi.

- Ể? Là ngươi sao?

Tạ Tố Nam quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Trần Thư.

Trần Thư hỏi:

- Thế nào? Kinh doanh thịt heo của ngươi phát triển đến Hiệp hội Ngự Thú Sư luôn rồi hả?

- Ta mẹ nó là tới xem nhiệm vụ một chút đó có được không!

- Ngươi ư? Ngươi là Ngự Thú Sư sao?

- Có vấn đề gì à?

Tạ Tố Nam khoanh hai tay trước ngực, râu quai nón cực kỳ dễ thấy, nói:

- Là một Ngự Thú Sư, ta bán thịt heo cũng rất hợp tình hợp lý đúng chứ?

- Hợp… Quá hợp…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn đi tới trước quầy.

- Ta giao nhiệm vụ một chút.

Trần Thư lấy bằng chứng mà Vương Càn đưa ra.

- Xin chờ một chút.

Nhân viên mỉm cười nói rồi nhanh chóng hoàn tất xác minh, nói:

- Tiên sinh, nhiệm vụ của ngài: Điều tra những kẻ buôn bán thuốc giả đã hoàn thành! Phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ là mười vạn tệ đã được tự động gửi vào thẻ của ngài.

- Cảm ơn!

Chương 112: Làm lớn làm mạnh, một lần nữa tạo nên huy hoàng (1)

Trần Thư cười lấy gật đầu.

- Mẹ nó, nhiệm vụ này của ngươi mười vạn tệ?

Tạ Tố Nam đột nhiên nhích lại gần rồi nói:

- Người trung gian này của người cũng quá gian trá rồi đó?

- Gian trá? Ngươi có biết ta đã trải qua những gì hay không?

Trần Thư trừng mắt một cái, vẻ mặt kích động nói:

- Là năm người đó! Cả năm tên tội phạm! Ngươi có biết hôm nay ta đã sống như thế nào không? Ngươi có biết không hả?

Trong nháy mắt, Ngự Thú Sư có mặt trong đại sảnh đều nhao nhao nhìn về phía hai người.

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật một cái, đại ca, ta có thể diễn bớt một chút hay không?

- Tiền thưởng tổng cộng là mười vạn tệ, ngươi thế mà còn thu bốn vạn tệ phí tin tức của ta!

Trần Thư khoanh hai tay trước ngực rồi nói:

- Ít nhất cũng phải trả lại cho ta một vạn tệ!

- Dẹp đi, không có tin tức của ta thì ngươi bắt được cái rắm đấy, cũng chỉ có Tạ Tố Nam ta đây mới có thể điều tra ra được mà thôi.

Tạ Tố Nam nhếch miệng, không có ý định trả một đồng phí tin tức nào.

Trần Thư suy nghĩ một chút thì cũng không muốn đòi nữa, lỡ đâu ép hắn quá rồi hắn lại lôi dao mổ heo ra thì…

Ba ngày sau, Trần Thư đều đi tới đi lui trong chợ đen, vì nương nhờ lấy tên tuổi Vương Càn của Trấn Linh Cục nên cuối cùng hắn cũng đã lấy lại được thanh danh của mình, đồng

thời còn bán được toàn bộ ba mươi chín bình Đại Lực Dược Tề trung phẩm ra ngoài.

- Rốt cuộc thì nên làm gì với bốn mươi vạn Hoa Hạ tệ này đây?

Trần Thư nằm trong nhà, suy tính về kế hoạch trở nên mạnh hơn của mình.

Hắn nhàm chán mở diễn đàn Ngự Thú Sư trên mạng ra, đây không phải là thiết lập chính thức, mỗi người đều có thể đăng nhập vào mà không gặp bất cứ trở ngại gì.

Tri thức của dân mạng là vô hạn, có lẽ tiếp thu ý kiến của mọi người sẽ khiến hắn được truyền cảm hứng từ đó.

- Ta có bốn mươi vạn Hoa Hạ tệ, muốn tăng thực lực của Khế Ước Linh, mọi người có đề cử gì hay không…

Trần Thư lẩm bẩm, đang chuẩn bị gửi một bài thảo luận thì bỗng nhiên suy nghĩ lại một chút, thế là hắn xóa bỏ toàn bộ bài viết rồi viết lại.

- Khỏi cần phải tranh luận! Bốn mươi vạn Hoa Hạ tệ hoàn toàn không có khả năng giúp Khế Ước Linh tăng thực lực lên!

Trần Thư vừa ý gật đầu một cái, đây mới là tìm kiếm hữu hiệu này.

Ngay sau khi bài viết được đăng tải, cư dân mạng đã nhộn nhịp để lại bình luận.

Ta Thresh ngươi Demacia:

- Ngươi thì hiểu cái đếch gì, với bốn mươi vạn thì chí ít cũng có thể mua được mười bình thuộc tính Dược Tề của Khế Ước Linh rồi đó, cứ như vậy mà ổn định tăng lên.

Dạ Tập Quả Phụ Thôn:

- Mua Dược Tề làm gì, tất nhiên là phải đi Ngự Thú Đạo Trường mà tu luyện rồi, ít nhất cũng có thể thuê một phòng tu luyện thượng đẳng đấy, không chừng có thể tăng lên một cấp Ngự Thú Sư, cái này còn không phải lời hơn việc cắn nhiều dược à?

Văn có thể cường quốc bình thiên hạ:

- Nếu như là ta, ta sẽ trực tiếp cầu mua một con hung thú cấp Biến Dị, biết đâu lại lĩnh ngộ được kỹ năng thì sao? Stud (*) là một loại trí tuệ của cuộc đời đó ngươi hiểu không?

(*) Stud: Là một từ thông dụng trên Internet, ban đầu xuất phát từ trò chơi poker "Stud", có nghĩa là trong World of Warcraft, xóa tất cả điểm để đổi lấy một phần thiết bị. Giống như việc đánh đổi tất cả để đổi lấy một thứ có xác suất thành công thấp.

Một chữ đẹp trai xuyên suốt cuộc đời:

- Cảm ơn Stud ca lầu trên, đúng là nghe vua nói một buổi, làm việc thêm mười năm! Nợ năm đó bây giờ ta vẫn chưa trả hết đây.

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, sao cảm giác lần này dân mạng không đáng tin chút nào hết vậy.

Hắn xem qua mấy cái bình luận, có người bảo hắn đi Ngự Thú Đạo Trường tu luyện, có người bảo hắn thuê Ngự Thú Đoàn đi Dị Không Gian phiêu lưu…

Điều kỳ quái nhất chính là, có người còn bảo hắn đi cầu mua danh bạ phú bà, từ đó về sau đi lên đỉnh cao của cuộc đời.

Có điều, những bình luận của cư dân mạng cũng đã truyền cho hắn không ít cảm hứng. Mặc dù hắn không có cách nào để mua được vật liệu Dị Không Gian ở trong cửa hàng, nhưng hắn có thể tuyên bố nhiệm vụ Ngự Thú Sư mà!

Có tiền có thể khiến ma chạy cối (*)!

(*) Có tiền có thể khiến ma chạy cối: Ngày xưa, tiền là toàn năng và người ta nói rằng tiền có thể làm ma đẩy cối xay. Miễn là bạn sẵn sàng chi tiền thì bất cứ điều gì cũng có thể làm được. Người ta sẽ làm điều đó cho bạn.

Trần Thư cầm điện thoại di động lên, vó ngựa chạy không ngừng tới Hiệp hội Ngự Thú Sư.

- Cái gì? Ba vạn một gốc Đại Lực Tiêu?

Nhân viên trợn mắt há mồm, chưa bao giờ thấy qua phần thưởng cao như thế.

Tuy là bị ảnh hưởng bởi thị trường nên giá trung bình của Đại Lực Tiêu bây giờ đã đạt tới hai vạn, thế nhưng ba vạn vẫn có vẻ quá cao rồi.

Hiện tại, lợi nhuận của Đại Lực Dược Tề đã hạ xuống nên bất kể là công ty nào đi nữa thì cũng sẽ không thu mua với cái giá như vậy, nếu không thì sẽ mất hết vốn liếng.

- Không sai!

Trần Thư vung tay lên, một mặt khí phách.

Chương 113: Làm lớn làm mạnh, một lần nữa tạo nên huy hoàng (2)

Số lượng phối ra Đại Lực Dược Tề là năm đến mười bình, hơn nữa, với độ thuần thục Dược Tề của hắn thì có thể một lần phối ra mười ba bình, lợi nhuận hắn thu được vốn dĩ đã cao hơn nhiều so với các công ty còn lại rồi, thế nên hắn tất nhiên có thể dùng cái giá cao để thu mua nguyên liệu.

Ngay cả với cái giá là ba vạn, chi phí phân phối Đại Lực Dược Tề trung phẩm đại khái là bảy vạn tệ, mười ba bình Dược Tề trung phẩm có thể được bán với giá mười vạn tệ, thì hắn vẫn có thể kiếm lời được ba vạn tệ.

Cùng lúc đó, Slime đã sắp trở thành Khế Ước Linh cấp bảy, phải chuẩn bị Đại Lực Dược Tề thượng phẩm cho tốt ngay từ trước mới được.

- Được rồi! Nhưng trước tiên chúng ta cần phải thu giữ Hoa Hạ tệ đã, để bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể ban thưởng.

Nhân viên gật đầu một cái, mặc dù Trần Thư chỉ là Ngự Thú Sư thời kỳ thực tập nhưng hắn vẫn có tư cách công bố nhiệm vụ cấp phổ thông.

- Tạm thời thu mua mười gốc Đại Lực Tiêu đi!

Trần Thư để lại ba mươi vạn Hoa Hạ tệ ở Hiệp hội Ngự Thú Sư rồi lập tức rời đi.

Thế nhưng hắn không biết, nhiệm vụ cầu mua mà hắn công bố lại chính là sự khởi đầu của của việc thị trường Đại Lực Dược Tề của thành phố Nam Giang sụp đổ…

Sau khi trở về nhà, lúc ăn cơm Trần Thư cứ cười ngây ngô. Nếu như dựa theo giá cả như vậy mà thu mua thì mỗi một lần luyện chế, hắn có thể thu được ba vạn Hoa Hạ tệ rồi.

Một kỳ nghỉ hè trôi đi, chẳng phải là có thể kiếm được mấy trăm vạn một cách đơn giản hay sao?

- Nghĩ gì thế? Mau ăn cơm đi!

Cha Trần Bình quát lớn một tiếng.

- Không, không có gì ạ.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Cha mẹ, con chợt phát hiện ra một lỗi.

- Cha mẹ nói xem nếu hai người sinh ra một đứa con thì một trăm người sẽ sinh ra năm mươi đứa đúng không? Vậy năm mươi lại biến thành hai mươi lăm, thế thì theo lý mà nói, hẳn là phải càng ngày càng ít người đi mới đúng chứ, sao lại càng ngày càng nhiều được nhỉ?

Hắn vừa nói xong, cả cha mẹ Trần Thư đều sửng sốt.

- Gần đây, con suy nghĩ cả trăm cách rồi mà vẫn không hiểu được.

Trần Thư lắc đầu.

Cha Trần Bình dùng loại ánh mắt thấy một đứa thiểu năng mà nhìn Trần Thư, nói:

- Sinh con xong, ông đây còn muốn sống thêm mấy năm nữa, con đang coi chuyện này giống như chơi Tiêu Tiêu Nhạc (*) đúng không?

(*) Tiêu Tiêu Nhạc: một ứng dụng chơi game trực tuyến miễn phí tương tự như Candy Crush Saga.

- …

Con ngươi Trần Thư chuyển động, ấy… Hình như có giống Tiêu Tiêu Nhạc thật…

Ngay tại lúc này, chuông điện thoại của hắn bỗng vang lên, là Hiệp hội Ngự Thú Sư gọi điện tới.

- Nhanh như vậy đã nhận được sáu gốc Đại Lực Tiêu rồi ư?

Trần Thư giật mình, thật sự không ngờ biện pháp này lại hiệu quả như vậy.

Ai nói vật liệu Dị Không Gian khan hiếm vậy hả? Đó toàn là vì bọn họ không có tiền mà thôi!

Chẳng phải chỉ cần giá thu mua vật liệu Dị Không Gian có thể so sánh được với những công ty lớn đó thì vật liệu Dị Không Gian sẽ liên tục không ngừng tới hay sao?

Trần Thư tùy ý ăn hai miếng cơm rồi lập tức chạy tới Hiệp hội Ngự Thú Sư, cầm sáu đóa Đại Lực Tiêu mang về.

Đây chính là sự khởi đầu trong sự nghiệp kiếm tiền của hắn!

- Mau tới nhìn một chút! Đại Lực Dược Tề vừa rẻ vừa dễ uống đây!

Trần Thư lớn tiếng hô, bên trên bày biện khoảng chừng một trăm bình Đại Lực Dược Tề, quy mô như vậy cũng không nhỏ hơn cửa hàng là bao.

Mà bên cạnh quầy hàng lại đặt một tấm biển, trên đó có viết "Vương Càn của Trấn Linh Cục đích thân đảm bảo, giả một trả mười!"

Vương Càn cũng không ngờ, bản thân chỉ ký cho đối phương một chữ mà bây giờ đã trực tiếp trở thành người phát ngôn của gánh hàng rong rồi, quan trọng nhất là Trần Thư còn không chia cho hắn ta một xu nào…

Ngoài lão bản Trần Thư ra thì còn có sáu nhân viên, một trong số đó chính là Vương Thiên Bá lúc trước.

Đối phương chẳng những có kỹ năng diễn xuất tinh tế mà năng suất làm việc cũng cực kỳ cao, đúng thật là một nhân viên điển hình.

Trong một buổi chiều ngắn ngủi, toàn bộ Đại Lực Dược Tề trên quầy hàng đều đã được bán hết.

- Dọn sạp rồi! Đóng cửa rồi! Vui lòng quay lại sớm vào ngày mai!

Trần Thư hô lớn, vẻ mặt thỏa mãn nhìn số dư trên điện thoại di động.

- Lão bản Trần…

Sáu người vây tới, trên mặt là nụ cười khép nép.

- Mỗi người năm bắc, mỗi người năm bắc (*)!

(*) Năm bắc: Từ địa phương, năm trăm.

Trần Thư vung tay lên, cực kỳ hào phóng.

Nghe xong lời này, đầy mặt của sáu người toàn là ý cười, việc này chẳng phải còn kiếm được tiền nhanh hơn lừa gạt người khác hay sao?

Vương Thiên Bá nhận lấy những tờ tiền Hoa Hạ tệ mới tinh rồi dò hỏi:

- Trần tiểu ca, không phải ngươi là lão bản của một công ty lớn nào đấy đó chứ? Đặc biệt tới đây để trải nghiệm cuộc sống bán hàng rong?

Mỗi ngày đều hơn trăm bình Đại Lực Dược Tề, một cửa hàng nhỏ thì thật sự không bỏ ra nổi đâu.

- Nói cái gì thế hả, ta đây là dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng đấy!

Có nhân viên hỏi:

- Lão bản Trần, ngươi có bí quyết gì thế?

Sáu người mong đợi nhìn sang.

Chương 114: Con sói cô độc thỉnh cầu ngươi phối đôi

- Tích tiểu thành đại, từng bước từng bước một, làm lớn làm mạnh, một lần nữa tạo nên huy hoàng!

Trần Thư quay người, đưa lưng về phía bọn hắn mà nói, sau đó lập tức rời khỏi chợ đen.

Suốt cả mười ngày, Trần Thư chỉ đi tới đi lui ở chỗ giữa Hiệp hội Ngự Thú Sư và chợ đen, đã kiếm lấy được trọn vẹn ba trăm vạn Hoa Hạ tệ.

Trần Thư ở trên đường lắc đầu cảm thán nói:

- Thế đạo hiện tại thật là gian nan, muốn chiếm một chút tiền lời vậy mà lại không dễ dàng đến như vậy.

Hắn tiến về Hiệp hội Ngự Thú Sư lại thu về được mười hai gốc cây Đại Lực Tiêu, chuẩn bị về đến nhà điều phối.

Chính cái gọi là mấy nhà hân hoan mấy nhà lo buồn.

Khu công nghệ cao của thành phố Nam Giang, tầng cao nhất của một tòa văn phòng đèn đuốc sáng trưng.

- Ai có thể giải thích cho ta một chút, vì sao mà doanh số tiêu thụ của Đại Lực Dược Tề tháng này lại giảm đi 30% rồi! Nhất là cuối tháng 7, càng giảm hẳn 70%!

Một vị trung niên có dung mạo uy nghiêm giận dữ hét lên.

Bên cạnh bàn hội nghị, mấy tên quản lý cấp cao của công ty đều hiện lên vẻ mặt lo lắng, không biết phải làm gì để giải thích rõ ràng.

Bọn hắn chính là công ty Hạ Sao Dược Dịch, vì để chiếm cứ thị trường Đại Lực Dược Dịch của thành phố Nam Giang nên buộc phải cắt đứt con đường cung cấp hàng hóa của đối thủ cạnh tranh.

Vì vậy mà công ty Dược Dịch 666 đã tổn thất thị trường phân ngạch của Đại Lực Dược Tề.

Một tên nam tử đeo mắt kính gọng đen nói:

- Đại Lực Dược Dịch là một trong những loại dược dịch cơ bản nhất, doanh số tiêu thụ không thể nào lại xuất hiện biến động lớn đến như vậy! Nhất định là do có người cố ý.

- Kiểm tra cho ta! Toàn lực kiểm tra! Ta trái lại muốn xem xem kẻ nào dám động vào miếng bánh ngọt của công ty!

Người trung niên nổi giận gầm lên một tiếng, vì có thể chiếm giữ thị trường phân ngạch của Đại Lực Dược Tề, công ty đã trả một số tiền rất lớn, bây giờ còn chưa hồi vốn, vậy mà lại xuất hiện vấn đề như vậy.

Trong thời gian mười ngày, Trần Thư đã bán ra được hơn hai ngàn bình Đại Lực Dược Tề hạ trung phẩm. Nếu như ở thành phố lớn thì khó mà tạo ra sóng gió gì nhưng mà thành phố Nam Giang chỉ là một thành phố nhỏ, dược tề của hắn đã ảnh hưởng đến thị trường.

- Bào chế Đại Lực Dược Tề thành công! Độ thuần thục tăng lên! Từ Cấp Chưởng Khống đề thăng thành Cấp Đại Thành!

- Cấp Đại Thành: Có đầy đủ hiệu quả đặc biệt khi bào chế dược tề: Có thể dùng thêm 25% lượng ngoài định mức!

Trần Thư khẽ ồ lên một tiếng, đã điều phối dược tề nhiều lần như vậy, cuối cùng cũng thăng lên độ thuần thục đẳng cấp!

Hắn gọi Golden Slime ra ngoài, cho nó uống một bình Đại Lực Dược Tề trung phẩm, quả nhiên kháng dược tính ban đầu đã biến mất không thấy gì nữa, lực lượng lại một lần nữa tăng lên 0,5%.

Cuối cùng Golden Slime lại uống thêm mười bình Đại Lực Dược Tề trung phẩm và mười bình Đại Lực Dược Tề hạ phẩm, lực lượng đã tăng lên 10%.

Đây chính là điều tốt đẹp mà độ thuần thục của Cấp Đại Thành mang lại, cho dù là người khác có tiền cũng không cách nào so sánh được.

Thiên phú của Golden Slime tuy là không được, nhưng ta có thể cắn thuốc…

Đúng vào lúc này, điện thoại đột nhiên truyền đến một tin nhắn.

- Con sói cô độc thỉnh cầu cùng ngươi phối đôi.

- ?

Vẻ mặt Trần Thư vô cùng nghi hoặc, Trương Đại Lực lại làm cái trò gì vậy.

Lông mày của hắn nhíu lại, nhấn vào, kết quả lại bắn ra một dòng tin nhắn.

- Xin lỗi, ngươi không xứng!

- …

Trần Thư trực tiếp gọi điện thoại, rất nhanh liền có thể kết nối.

- Đại Lực, ngươi đang làm cái gì vậy?

- Ách, ta ấn nhầm rồi, định ấn vào phối đôi Bluetooth cơ.

Trương Đại Lực điềm tĩnh nói.

- Tại sao ta lại cảm giác những thứ này là ngươi đang cố ý?

Gương mặt Trần Thư tràn đầy vẻ hoài nghi.

Trương Đại Lực nói:

- Đừng để ý những chi tiết nhỏ này, ngày mai ta chuẩn bị đi Kinh Đô rồi, ngươi có đi không?

- Tại sao lại sớm như vậy? Lập tức phải thi rồi à?

Trần Thư cau mày.

- Qua đó trước mấy ngày, thuận tiện thăm hỏi Phương Tư tỷ.

- Phương Tư?

Thần sắc Trần Thư ngơ ngác, rồi nhớ ra.

Vốn dĩ đối phương sẽ quay trở về khi nghỉ hè, nhưng mà đáng tiếc là phải nhận nhiệm vụ.

Trước mắt của Trần Thư lập tức xuất hiện ra bảng lựa chọn.

【 Phương án một: Cùng Trương Đại Lực đến Kinh Đô, phần thưởng hoàn thành: Hình thể của Slime tăng thêm 5% 】

【 Phương án hai: Tiếp tục bày quầy hàng rong, làm lớn làm mạnh! Phần thưởng hoàn thành: Số lượng Đại Lực Dược Tề hạ phẩm +1 】

Trần Thư suy nghĩ trong giây lát, đã lựa chọn phương án thứ nhất.

Hắn gật đầu nói:

- Được! Vậy ngày mai cùng nhau đi, vừa đúng lúc ta cũng không có việc gì làm.

Bây giờ độ thuần thục của Đại Lực Dược Tề đã thăng lên Cấp Đại Thành, tuy là được cấp cho hiệu quả đã vượt ngoài định mức nhưng hiệu quả ban đầu của vật liệu lại giảm bớt đi 30% dần dần biến mất không thấy đâu rồi.

Điều này dẫn tới hắn một lần chỉ có thể bào chế ra mười bình Đại Lực Dược Tề trung phẩm, cũng chính là tám vạn tệ, lợi nhuận còn không đến một vạn tệ.

Chương 115: Còn có người kì quái hơn ngươi sao? (1)

Mà ngoài Dược Tề ra, ví dụ như Hình Thể Dược Tề, Dược Tề Phòng Ngự vân vân, bởi vì giá cả đắt đỏ và nhu cầu không cao, muốn bán ra số lượng lớn là không thể được.

Kế hoạch kiếm tiền của Trần Thư chỉ có thể tạm thời gặp trắc trở.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất chính là, liên tục làm việc như thế này thực sự quá nhàm chán rồi.

Trần Thư có thể kiên trì mười ngày đã là chuyện xưa nay chưa từng thấy rồi.

Có hệ thống rồi mà hắn còn giống như cu-li, đây chính là sự sỉ nhục với ánhsáng của nhân vật chính!

- Có ngươi ở đây thì ta yên tâm rồi, bố mẹ ta đều không ở đây, những thứ lộ phí này đều giao hết cho ngươi đấy.

Lông mày Trần Thư nhíu lại, đánh chữ nói:

- Không ngờ là ngươi ôm mục đích này đấy.

Trương Đại Lực trả lời:

- Ngươi không đi thì ta chỉ có thể vay ở trên mạng thôi, ảnh đều đã chuẩn bị xong rồi.

- Ảnh gì?

- Vay tiền không phải là cần một tấm ảnh riêng tư một chút hay sao?

- …

Trần Thư trực tiếp kết thúc cuộc điện thoại, nói thêm một lúc nữa có lẽ hắn sẽ bị Trương Đại Lực làm cho nói không nên lời.

Hắn quay người bắt đầu thu dọn hành lý, thay giặt quần áo, điện thoại, thẻ căn cước, túi phân… Các loại nhu yếu phẩm toàn bộ đều bị hắn nhét vào trong ba lô.

Trần Thư lấy điện thoại ra, mua vé xe, sau đó mở ảnh đại diện siêu tin của Phương Tư ra.

- Phương Tư tỷ, ta có một tin tốt phải nói với ngươi!

Chỉ chốc lát sau, tin nhắn truyền đến.

- Tin tốt gì vậy?

Trần Thư đang muốn đánh chữ, đột nhiên nghĩ ra trực tiếp để lộ ra với đối phương thì không có bất ngờ rồi.

- Tin tốt chính là… Ngày mai ta có một tin tốt phải nói với ngươi!

Vừa gửi đi, Trần Thư liền cảm giác thấy một luồng sát khí như có như không, hắn ngay tức khắc tắt điện thoại đi.

- ? Ngươi mẹ nó có phải là bị điên rồi không!

Phương Tư ở trong phòng ngủ nghiến răng nghiến lợi, có lẽ tối nay sẽ ngủ không ngon rồi.

Đã gặp qua người khiến người ta cảm thấy tò mò, nhưng chưa từng thấy ai làm một cách trơ trẽn không kiêng nể gì như vậy!

Vừa sáng sớm ngày thứ hai, Trần Thư nói với bố mẹ một tiếng rồi lập tức cùng Trương Đại Lực bước lên hành trình du lịch.

- Bác tài, đi đến nhà ga thành phố Nam Giang!

Hai người mỗi người mang theo một chiếc ba lô, ngồi lên xe taxi.

- Trần Bì, tại sao ngươi không đặt vé máy bay hả?

- Ngươi ngốc à, xe lửa có thể nhìn được phong cảnh ở bên ngoài!

Trần Thư giải thích một cách nghiêm chỉnh nói, thậm chí còn cảm thán thêm một câu:

- Lòng người bây giờ quá nông nổi, tiết tấu cuộc sống quá nhanh, làm chúng ta lạc mất phương hướng của bản thân, chúng ta phải học được cách chậm một chút!

Trương Đại Lực bĩu môi:

- Nói tiếng người đi!

- Vé máy bay đắt hơn…

Vẻ mặt Trương Đại Lực nói không nên lời:

- Đắt thì nói là đắt, bày đặt làm bậc thầy nhân sinh cái gì?

Mất khoảng tám tiếng để đến nơi nên cả hai nhanh chóng lên tàu đến Kinh Đô. Như vậy có nghĩa là đến gần tối, cả hai mới có thể đến nơi.

Giữa trưa, Trương Đại Lực xoa bụng:

- Đúng rồi, Trần Bì, ngươi có mang theo cái gì để ăn không?

- Ta không mang theo gì để ăn cả, không phải ngươi là đầu bếp sao? Ngươi không mang theo cái gì à?

Trần Thư trợn tròn mắt, nói:

- Vậy sao túi của ngươi lại phình to như vậy?

Hắn mở túi xách của Trương Đại Lực ra, ngay lập tức kinh ngạc, vẻ mặt không sao hiểu nổi, nói:

- Sao lại mang theo xoong nồi?

Một âm thanh lốp bốp truyền đến, người người lui tới nhộn nhịp trên khoang xe.

Trương Đại Lực nâng niu cầm nó đến, nói:

- Ta là một đầu bếp, nếu không mang những thứ này thì mang cái gì?

Trần Thư xoa xoa hai thái dương:

- Còn có người nào kỳ quái hơn ngươi sao?

- Đương nhiên là có rồi!

Trương Đại Lực nghiêm túc gật đầu.

Những hành khách còn lại tò mò nhìn vào. Chỉ thấy Trương Đại Lực lấy ra một túi phân từ trong túi của Trần Thư.

- Trời đất, ngươi lấy ra hết thảy vũ khí bí mật sao?

Trần Thư lập tức nhét hết lại, nói:

- Ta là Ngự Thú Sư đương nhiên là phải mang theo cái này rồi!

Cuộc đối thoại trực tiếp giữa hai người khiến mọi người trong khoang xe đều ngỡ ngàng…

Khó mà hiểu nổi hai người này đang làm gì?

May mắn thay, trên tàu có bữa trưa, Trương Đại Lực sau khi cơm nước xong, bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

- Xem ra hôm nay không có lựa chọn nào.

Trần Thư ngáp một cái, một trong những lý do khiến hắn mua vé tàu là muốn kích hoạt bảng lựa chọn tiếp theo. Vì không có nên hắn cũng bắt đầu ngủ trưa.

- Đoàn tàu sắp đến thành phố Bắc Ly…

- Có người cướp túi của ta! Có người cướp túi của ta! Giúp ta ngăn hắn lại!

Ngay lúc này, tiếng kêu thất thanh của một nữ nhân vang lên.

Trần Thư vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì bị tiếng la thất thanh đánh thức, đồng thời trước mắt xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Phương án 1: Hành động để ngăn chặn tội phạm. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực trung lượng. 】

【 Phương án 2: Tiếp tục ngủ, nhắm mắt làm ngơ. Phần thưởng hoàn thành: Bạo Tốc Dược Tề cơ bản. 】

Mặc dù bị sốc nhưng Trần Thư vẫn đưa ra lựa chọn ngay lập tức.

Chỉ thấy một tên nam tử liên tục xô những hành khách ở phía trước, cố gắng thoát ra khỏi tàu.

Chương 116: Còn có người kì quái hơn ngươi sao? (2)

- Ngươi có bị ngốc không? Ngươi không thể rời khỏi xe lửa ngay cả khi đã lấy lại túi xách.

Trần Thư lắc đầu, không chút do dự trực tiếp lấy túi phân ra khỏi balo của mình.

Tên nam tử đang chạy điên cuồng, đột nhiên hắn ta cảm thấy bóng tối đang bao trùm lấy hắn ta.

- Ai? Là ai?

Tên nam tử vùng vẫy, đấm đá được một lúc.

Bùm!

Một âm thanh to đùng vang lên, tên nam tử nằm hôn mê bất tỉnh.

- Phối hợp không tệ!

Lúc này Trương Đại Lực đang cầm một chiếc nồi sắt, hiển nhiên đây là "vũ khí giết người" khiến tên nam tử ngất xỉu.

Hành động của hai người khiến mọi người xung quanh choáng váng trong chốc lát.

Vốn tưởng là trâu ngựa, nhưng đâu ai biết rằng là giấu nghề.

Túi phân và những chiếc nồi sắt trông thì bình thường vậy mà thật là dã man!

Chẳng mấy chốc, nhân viên bảo vệ tới, cảm ơn hai người rồi mang tên nam tử này rời đi.

Nhưng trước khi rời đi, ánh mắt hắn ta có chút kỳ lạ.

- Thao tác cơ bản! Thao tác cơ bản thôi!

Trông thấy những hành khách còn lại nhìn họ với ánh mắt ngưỡng mộ, Trần Thư đan hai tay vào nhau để đáp lại.

- Có phải là hai người không?

Bỗng nhiên, một nữ nhân nói trong sự ngạc nhiên. Trấn Thư quan sát, rồi nói:

- Ta biết ta rất có sức hấp dẫn, nhưng xin đừng sử dụng cách cổ hủ này để tiếp cận ta.

Trương Đại Lực nhìn chằm chằm, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó. Hắn ta lôi Trần Thư sang một bên, thấp giọng nói:

- Là người cho vay nặng lãi.

- Hả? Có người cho ta vay nặng lãi? Sao ta không nhớ?

Trần Thư tỏ vẻ khó hiểu, hoàn toàn không có ký ức về chuyện này.

Trương Đại Lực nhắc lại:

- Là ngươi tới gần, sau đó lấy tay che mắt nói ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy…

- A! Ta nhớ rồi!

Cuối cùng Trần Thư cũng bất ngờ nhớ ra, nói:

- Vậy ra ngươi trông giống như thế này!

- Ngươi không nhớ ra ta?

Vương Thanh Hàn trợn tròn mắt, không ngờ rằng đối phương một chút ấn tượng cũng không có.

Trần Thư lớn tiếng giải thích:

- Lúc đó ta đã nói rồi, ta không nhìn thấy, nên chắc chắn là không nhìn thấy!

Vương Thanh Hàn hừ một tiếng:

- Thật tiếc cho hai ngươi trưởng thành cao lớn như vậy, vậy mà lúc đó lại rời đi.

Trần Thư chớp mắt nói:

- Không phải có nợ phải trả là chuyện đương nhiên sao? Chúng ta không quản được.

- … Nhưng đó là cho vay nặng lãi!

- Đó cũng là do chính ngươi tự mượn!

Trần Thư hùng hồn phản bác lại, chưa kể phần thưởng “Bạo Lực Tọa Sát” do hệ thống thưởng quá thơm.

Vương Thanh Hàn cũng không nói gì nữa, giúp hắn cũng không phải bổn phận, chủ yếu là tình cảm.

Hai người cũng không nhận ra nên hiển nhiên không nảy sinh gì cả.

Vương Thanh Hàn hỏi:

- Đúng rồi, các ngươi muốn đi Kinh Đô sao?

Trương Đại Lực cất chiếc nồi sắt đi và đáp:

- Đúng vậy, ta muốn thi vào đại học Linh Trù.

- Khó trách ngươi chuẩn bị chu toàn như vậy!

Vương Thanh Hàn khẽ cười một tiếng.

Trần Thư đột nhiên nhớ ra điều gì đó và nói một cách cẩn trọng:

- Ta bảo này, ngươi đi đến Kinh Đô để trốn nợ đúng không?

Vương Thanh Hàn nói:

- Ta đã trả hết nợ rồi!

- Vậy ngươi làm gì ở Kinh Đô? Ngay cả muội muội cũng bị bỏ lại.

Vương Thanh Hàn không muốn nói thêm về chuyện này, ngập ngừng đáp:

- Ta… đi du lịch.

- Tốt nhất là đừng liên lụy đến bọn ta.

Cả ba người đã nói chuyện suốt chặng đường đi, mối quan hệ của cả ba ngày càng thân thiết, hai bên cũng đã hiểu về nhau chút ít.

Lúc chạng vạng tối, họ đến ga Đông Kinh Đô.

Theo sau họ là đám đông rộn ràng náo nhiệt, cả ba rời ga xe lửa.

- Chúng ta sơn thủy có tương phùng, xin từ biệt!

Trần Thư hai tay siết chặt thành nắm đấm, lập tức lên kế hoạch tách khỏi Vương Thanh Hàn.

- Đi xe cùng nhau thì rẻ hơn.

Trương Đại Lực đề nghị

Trần Thư cúi đầu nói:

- Ngươi bị ngốc hả, ai biết được nàng ta có phải đang trốn nợ hay không, đề phòng ảnh hưởng đến chúng ta.

- Tạm biệt!

Trần Thư cầm lấy chiếc túi, quay người rời đi.

- Xem chân!

Lúc này, một tiếng quát nhẹ vang lên

- Ở đâu? Xem chân ở đâu?

Trần Thư nhìn qua nhìn lại tìm kiếm mục tiêu.

Trong chốc lát, một bóng người xuất hiện sau lưng hắn.

Trần Thư trong nháy mắt bị đá một cái loạng choạng, suýt tí nữa thì ngã.

- Chết tiệt! Có côn đồ!

Trần Thư không kìm được mà hét lên, ai lại có đủ can đảm dám đá hắn trước mặt mọi người như vậy.

Chẳng lẽ thật sự cho rằng là cường long không áp đảo được đầu xà à?

Chưa kịp dứt lời, hắn lại nhận thêm một cú đánh nữa vào gáy.

Trần Thư tức giận:

- Để ta nói cho ngươi biết, hiện tại người ngươi đang khiêu khích chính là tội phạm Nam Giang đấy.

Bùm!

- Tội phạm Nam Giang đúng không? Một đòn nữa ập tới.

- Này, đủ rồi, đủ rồi…

Bùm!

- Qua rồi đúng không?

- Trương Đại Lực…

Bùm!

- Trương Đại Lực phải không?

- Phương Tư tỷ, ta sai rồi…

Trần Thư hai tay ôm đâu, rốt cục cũng bị thu phục.

Chỉ thấy một nữ tử với mái tóc ngắn đang ôm ngực và nở một nụ cười tươi trên khóe miệng.

- Tiểu đệ, giờ ngươi muốn biết chuyện gì không? Không phải ngươi ở trên mạng rất dũng cảm sao?

- Phương Tư tỷ, Trần Bì hiện tại quả thật là quá phách lối rồi, đến cả ta cũng coi thường rồi!

Trương Đại Lực lặng lẽ đi đến sau lưng của Phương Tư, nịnh nọt nói:

Chương 117: Cái này gọi là ăn ý

Trần Thư giờ mới chầm chậm đứng thẳng người, chỉ vào Trương Đại Lực:

- Ngươi là tên phản bội!

Chắc chắn là cái tên nội gián này đã báo tin mật, nếu không thì làm sao Phương Tư có thể dễ dàng tìm được bọn hắn như vậy.

- Được rồi! Tỷ mời các ngươi ăn cơm!

Phương Tư cười cười, mặc dù đã hành hung Trần Thư, nhưng không dùng lực, tự nhiên là có chừng mực.

Nếu không thì căn cứ vào thể chất đã được cường hóa qua của nàng, Trần Thư căn bản cũng không gánh được đâu.

Ba người cãi nhau ồn ào, cười đùa lên một chiếc xe con.

Mặc dù chỉ là một chiếc xe tay ga phổ thông, nhưng những người xung quanh lại đều mang theo sự ngưỡng mộ và lòng

tôn kính.

Bởi vì biển số của xe con hiển thị là Hoa Hạ học phủ số 332.

Vẻn vẹn là bốn chữ lớn Hoa Hạ học phủ, cũng đủ để có chỗ đứng ở Kinh Đô, hàm lượng vàng cao hơn nhiều so với đại học Thanh Hoa ở thế giới ban đầu của Trần Thư.

Ai bảo Ngự Thú Sư đã trở thành mấu chốt sống còn của Lam Tinh chứ?

Ba người ngồi trên xe con, rời xa nhà ga ồn ào lẫn lộn.

Trên suốt quãng đường, Trần Thư thường xuyên có thể nhìn thấy ánh mắt tôn kính của những người xung quanh, phải biết đây là Kinh Đô là nơi cường giả, phú hào và quan viên lui tới.

Hắn bây giờ đã có thể cảm nhận được trọng lượng của Hoa Hạ học phủ rồi.

Phương Tư đang lái xe mở miệng nói:

- Trần Bì, nghe nói ngươi trở thành Ngự Thú Sư rồi, còn tiến vào lớp đặc huấn của Nam Giang nhị trung?

Trần Thư thở dài:

- Không có cách nào, không thể giấu được thiên phú…

- Bớt lảm nhảm đi! Có bản lĩnh thì thi vào Hoa Hạ học phủ!

Phương Tư bĩu môi, vẻ mặt khinh thường, ở trước mặt ta nói thiên phú, không biết xấu hổ sao?

- Hoa Hạ học phủ ta sẽ chắc chắn thi đỗ rồi!

Trần Thư mở miệng nói, thân phận này ở Kinh Đô đều đã có danh giá như vậy rồi, trở về thành phố Nam Giang thế không phải là ngang ngược mà đi sao?

- Ta nói Đại Lực này, ngươi trên cả đường đi đều cười ngây ngô, bị thần kinh rồi?

- Ta chỉ là đang nghĩ ta lập tức sắp được đến Kinh Đô học đại học rồi, có Phương Tư tỷ che chở, không phải là có thể muốn làm gì thì làm sao?

Trương Đại Lực tưởng tượng khung cảnh tốt đẹp của đại học, không nhịn được mà cười.

- Hì hì.

- Nam nhi phải tự cường! Cái thứ không có tiền đồ!

Trần Thư quát mắng một tiếng, lập tức nịnh nọt nói:

- Phương Tư tỷ, năm sau ta sẽ đến Hoa Hạ học phủ, tất cả phải nương nhờ tỷ rồi…

- …

Khóe miệng Phương Tư giật một cái, hai ngươi thật sự không thay đổi chút nào.

- Ơ, điện thoại của ta sao lại hết pin rồi.

Trần Thư đang chuẩn bị báo cho gia đình một tin bình an, nào biết được vừa đúng lúc hết pin rồi.

- Bà mẹ nó, tại sao sạc dự phòng cũng hết điện rồi.

Gương mặt Trần Thư tràn đầy vẻ hoài nghi, chẳng có lẽ mình quên sạc rồi.

- y… Là ta dùng rồi.

Trương Đại Lực gượng cười nói.

Trần Thư nói:

- Không đúng chứ, ta xem điện thoại của ngươi cũng hết pin rồi.

Trương Đại Lực giải thích một chút:

- Cái đó, ta sạc chiếc sạc dự phòng của ta rồi.

- Hử?

Hai mắt của Trần Thư trợn lên:

- Ngươi con mẹ nó dùng sạc dự phòng của ta để sạc cái sạc dự phòng của ngươi? Ngươi còn có thể quá đáng hơn nữa không!

Hai tay Trần Thư bóp chặt cổ của đối phương, lắc tới lắc lui.

Trương Đại Lực lập tức phát ra tiếng kêu thảm như theo bị giết.

Nghe thấy tiếng hai người đùa giỡn, Phương Tư lắc đầu, khóe miệng mang theo ý cười.

Hai tiếng sau.

Ba người đã đến trước một nhà hàng, bên trên viết "Cửa hàng lớn của Tiếu tỷ".

- Phương Tư tỷ vậy mà đưa bọn ta ăn ở của hàng lớn? Có dám gọi lên đẳng cấp không!

- Có ăn đã không tệ rồi, tỷ phải nuôi hai con Thôn Kim Thú này, ngươi cho rằng dễ dàng sao?

Phương Tư tỷ bĩu môi, cho xe dừng ở bên ven đường.

- Tiểu Tư đến rồi à?

Lão bản nương của cửa hàng lớn thoắt cái liền có thể nhận ra Phương Tư, hiển nhiên nàng là khách quen của nơi này.

- Tiếu tỷ, mang tất cả các món trong thực đơn lên đây.

Vẻ mặt Phương Tư hào sảng vẫy vẫy tay, ba người ngồi vào một chiếc bàn ở bên ngoài tiệm.

Nhìn theo đám đông chen chúc và ánh đèn neon lấp lánh, trong lòng hai người đều rất là có cảm khái.

Cùng với sự phát triển của Kinh Đô, thành phố Nam Giang quả thật chỉ là một địa phương nhỏ.

Nhìn cá nướng, nghêu, tôm hùm ở trên bàn…

Ba người đều xoa xoa bàn tay, chính thức khởi động rồi, bất luận là động tác hay thần sắc đều giống hệt nhau.

- Phương Tư tỷ, ta thu hồi lại những lời nói trước kia, thức ăn ở nơi này quá đẳng cấp rồi!

Khắp miệng Trương Đại Lực đều là dầu, ăn đến quên cả trời đất.

- Đó là điều đương nhiên, tỷ còn có thể hãm hại các ngươi sao?

Phương Tư cũng ăn nhanh như cơn gió như vậy, hoàn toàn không có một chút dáng vẻ của người có văn hóa.

Trần Thư bỗng nhiên hỏi:

- Phương Tư tỷ, ngươi không phải là nhận nhiệm vụ của Dị Không Gian sao?

Phương Tư liếm môi, nói:

- Vừa trở về hai ngày, đã giết một sinh vật lãnh chúa của Hắc Thiết Tam Tinh.

- Hắc Thiết Tam Tinh?

Trần Thư trợn mắt nhìn.

Có cần nói một cách nhẹ nhàng như vậy không, tại sao lại cảm thấy không khác gì giết một con gà thế?

Chương 118: Đây là tất ~ không phải tích (1)

Con Băng Dã Thỏ lãnh cháu kia cũng là lãnh chúa của Hắc Thiết Nhất Tinh nhưng đã khiến Ngự Thú Đoàn của Chu Thực suýt chút nữa toàn quân bị diệt.

Lãnh chúa của Hắc Thiết Tam Tinh sẽ cường đại đến loại trình độ nào?

Phân chia cấp bậc của Hắc Thiết chỉ có Nhất Tinh, Nhị Tinh và Tam Tinh, một khi đột phá sẽ là Bạch Ngân Nhất Tinh rồi.

Trương Đại Lực hỏi:

- Đúng rồi Phương Tư tỷ, nói cho bọn ta biết tình hình của Kinh Đô đi chứ?

Dù sao thì sau này bọn hắn cũng đều phải đến Kinh Đô, tìm hiểu trước một chút, tự nhiên là tốt.

Phương Tư gật đầu, nàng ở Kinh Đô lại hai năm rồi, đối với tình hình cơ bản thì đều hiểu rõ, đặc biệt là phương diện của Ngự Thú Sư.

Ba người vừa ăn vừa nói, thỉnh thoảng nghe Phương Tư nói những chuyện nhiệt huyết đã trải qua của nàng.

Ngay đúng lúc ba người đang cười đùa.

Một tiếng âm thanh chói tai đột nhiên vang lên.

- Đây không phải là Phương Tư thanh danh lừng lẫy sao? Lần đầu tiên thấy ngươi ăn cơm cùng nam nhân đấy, hơn nữa còn là hai người, hiếm lạ, hiếm lạ,…

Cách đó không xa, có sáu người kề vai sát cánh đi tới.

Tên nam sinh ở giữa nhất kia tướng mạo tuấn lãng, trong mắt có vẻ ngà ngà say.

Lời này vừa nói ra, năm người còn lại tuy là vẻ mặt say ngây ngất, nhưng cơ thể gần như chấn động theo bản năng, thần sắc thay đổi toàn bộ, vội vã che miệng người vừa nói kia.

- Phương Tư tỷ, hiểu lầm… hiểu lầm… lão đại của bọn ta uống nhiều quá rồi…

- Sợ nàng cái gì chứ, thành viên Ngự Thú Đoàn của các nàng một người cũng đều không ở đây!

Vẻ mặt của nam tử đầy sự giễu cợt, gạt bỏ bàn tay đang bịt miệng hắn ta ra, hoàn toàn không để ý.

Phương Tư ngưng động tác nhai nuốt lại, dùng khăn giấy lau miệng, ôn hòa mỉm cười nói:

- Không có gì, các ngươi đi đi.

Vẻ mặt nam tử tràn đầy vẻ ngông cuồng, kêu gào nói:

- Ta nói như vậy đi, có thể nàng ta cũng không dám làm cái gì!

Nhìn sáu người dần dần rời đi, Phương Tư nhìn về phía Trần Thư, nhướng lông mày. Trần Thư gật gật đầu, yên lặng lấy túi phân từ trong ba lô ra…

Cái này gọi là ăn ý!

Phương Tư thong dong nhận lấy túi phân, hai chân đột nhiên đạp một cái, tốc độ nhanh đến nỗi không thể nào so sánh được, gần như im lặng không một tiếng động liền đi tới sau lưng sáu người kia.

Mức độ chuyên nghiệp của nàng so với Trần Thư đều không thua kém là bao.

Tên nam tử ở chính giữa kia vẫn cứ đang nói khoác, nhưng ai biết một bóng đen đang bao trùm mà tới.

Túi phân tội ác trực tiếp phủ trùm lên.

Ầm ầm ầm!

Phương Tư đấm từng quyền bằng thịt, lực đạo vô cùng đáng sợ, chỉ nghe thấy âm thanh để người cảm thấy da đầu run lên.

- Ngươi?

Trong mắt năm người còn lại có mấy phần thanh tỉnh, đều căm tức nhìn tới.

- Sao? Muốn giúp hắn?

Phương Tư hung tàn cười cười, căn bản không để ý năm người.

Phương Tư nổi giận quả thật giống như một con sư tử cái, chỉ là tản ra khí thế cường đại cũng đủ để cho người không rét mà run.

Năm người khác nắm chặt hai tay, nhưng không dám tiến lên ngăn cản.

- Phương Tư! Ngươi muốn chết!

Giọng nói oán độc của nam sinh bị bao phủ, không nghĩ tới đối phương còn kiêu ngạo như vậy.

Trong phút chốc, chỉ thấy không gian trên đỉnh đầu hắn đột nhiên phá vỡ.

Một đầu rắn vô cùng hung lệ duỗi đi xa, nháy mắt xuất hiện âm hàn khiến người khác cảm nhận được.

Xem như thiên tài Hoa Hạ học phủ, đối với khống chế ngự thú không gian đương nhiên không phải người thường có thể so sánh.

Một phần thân thể khế ước linh triệu hồi ra được gọi là bán triệu hồi, sinh viên đại học năm nhất đều cần nắm giữ.

Phương Tư cười lạnh một tiếng, không gian đỉnh đầu của bản thân cũng vỡ tan.

Một con rồng to lớn xuất hiện, vảy đỏ trông rất sống động dưới ánh đèn neon chiếu rọi xuống, phía trên lại có ngọn lửa bám vào.

Đúng là con khế ước linh cấp S thứ nhất của Phương Tư: Xích Viêm Ngụy Long!

Xác thực mà nói là Xích Viêm Long, lúc Phương Tư trở thành Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, nó đã trải qua một lần tiến hóa huyết mạch, đã thoát khỏi tên khỏi ngụy long.

Mặc dù không đạt tới cấp độ SS khủng bố, nhưng đã cường đại hơn cấp S rất nhiều.

- Grừ!

Xích Viêm Long gào một tiếng, bỗng nhiên gắt gao cắn vào đầu con rắn kia của đối phương.

Hai khế ước linh đáng sợ không ngừng cắn xé, tranh đấu, nhưng dư âm của chiến đấu vậy mà được khống chế trong vòng năm mét, thậm chí không ảnh hưởng đến đường phố.

Đây chính là nội quy trường học thứ nhất của Hoa Hạ học phủ: Cho phép học sinh bên trong đô thị triệu hồi khế ước linh ra, nhưng không được làm bị thương đến người không có liên quan, nếu không sẽ nhận trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Cho dù Bạch Nguyên lâm vào men say, vẫn theo bản năng khống chế khế ước linh, không dám lan đến gần người thường.

Rất nhanh, Huyền Tinh Xà của hắn lâm vào thế yếu, hoàn toàn đơn phương bị treo lên đánh.

Mà bản thân cũng bị đánh tơi bời một phen, khuôn mặt vốn anh tuấn đã sưng giống như đầu heo.

Cuối cùng Huyền Tinh Xà không chịu nổi, quay về ngự thú không gian.

Phương Tư cũng thu hồi Xích Viêm Long, một cước đá bay Bạch Nguyên mang theo túi phân ra mấy mét, có vẻ vô cùng buồn cười.

- Cút! Một đám cá thối tôm nát!

Chương 119: Đây là tất ~ không phải tích (2)

Phương Tư phủi tây, bộ dạng hết sức khí phách ra lệnh khiến người qua đường đều ghé mắt.

Năm người còn lại gần như không dám đối diện cùng, vội vàng kéo Bạch Nguyên rời khỏi hiện trường.

Người của xã hội như Phương tỷ, vừa tàn nhẫn vừa hoang dã!

Trần Thư và Trương Đại Lực đều là vẻ mặt bình tĩnh ăn cơm, không có nửa ý tứ hỗ trợ.

Hai người bọn học trang bức có thể sẽ thất bại, nhưng chưa từng thấy qua Phương Tư bị đánh bại.

Trương Đại Lực nuốt nước miếng một cái, dò hỏi:

- Phương Tư tỷ, bạn học của ngươi sao?

- Ừm, có thể bình thường nhìn không quen ta, hiện tại uống rượu gan lớn, cũng dám khiêu khích ta.

Phương Tư gật đầu một cái, tiếp tục ăn, căn bản không để ở trong lòng.

Nhiều người không quen nhìn nàng như thế, Bạch Nguyên là cái gì?

Hoa Hạ học phủ mặc dù là đại học ngự thú cao tầng nhất, nhưng trong đó cạnh tranh cực kỳ tàn khốc, trừ đoàn ngự thú của mình, gần như tất cả mọi người đều thuộc về đối địch.

Tổng tài nguyên là cố định, người không tranh thì để người khác lấy đi.

Sau một tiếng, ba người vỗ bụng, đã ăn no.

Đừng nhìn dáng người Phương Tư cao gầy, không có một chút thịt thừa, nhưng sức ăn một chút cũng không thua Trần Thư và Trương Đại Lực.

- Tiểu tỷ, tính tiền!

Khách sạn Trần Thư đặt ở ngay bên cạnh, hai người ngồi xe lửa một ngày có chút mệt, chuẩn bị quay về khách sạn nghỉ ngơi.

Giao hẹn tốt sáng ngày mai, Phương Tư mang hai người đi dạo một vòng ở Hoa Hạ học phủ.

Trần Thư trở lại khách sạn, ngã đầu liền nằm ngáy o o…

Phòng y tế ở Hoa Hạ học phủ.

Bạch Nguyên bị đánh thành đầu heo không ngừng kêu thảm, men say qua đi, cảm giác đau đớn gấp đôi đánh úp tới.

Giáo y dùng rượu thuốc lau sạch mặt Bạch Nguyên:

- Ai ra tay nặng như vậy! Thật sự có chút quá.

Một người đi theo Bạch Nguyên nói:

- Còn có thể là, Phương Thư đó!

- Vậy không có chuyện gì.

Giáo y thoải mái gật đầu:

- Xem ra tâm tình hôm nay của Phương Tư không tồi, xuống tay nhẹ như vậy.

- …

Năm người không còn gì để nói, người này tiêu chuẩn kép quá.

Đại tỷ, ngươi mới nói ai ra tay nặng như vậy…

Bạch Nguyên kêu rên:

- Lưu Tử Nghĩa, sao các ngươi không giúp ta, mẹ nó!

Vốn tưởng rằng sáu người bọn họ, kết quả vẫn là một thân một mình hắn chiến đấu, chung quy là tính toán sai.

Lưu Tử Nghĩa thở dài:

- Bạch ca, ngươi cũng không phải không biết Phương Tư kia có hai khế ước linh lợi hại, chúng ta nào có phần thắng!

Một người khác đột nhiên nghiêm trang nói:

- Ta cảm thấy là chia ba bảy.

- Nhìn xem, Vương Tề tự tin hơn so với các ngươi, một đám sợ đầu sợ đuôi!

- Ơ, Bạch ca, ta nói chia ba bảy là chỉ ba phút, hai khế ước linh của Phương Tư bảy phần ăn no…

- Cút đi!

Bạch Nguyên rống lên một tiếng, không cẩn thận động tới vết thương, đau đến gào khóc.

- Bạch ca, thật sự đừng chọc Phương Tư.

Một người thở dài nói:

- Hiện tại chúng ta lập tức đã là năm ba đại học, sinh viên năm 4 cơ bản đều đi săn trong dị không gian, trường học thật sự không có người nào trị được nàng.

Bạch Nguyên nói:

- Ngươi cho rằng ta muốn, đây không phải do uống tê rần rồi sao? Sao các ngươi không ngăn ta?

- Chúng ta đều ngăn! Ngươi nhất định muốn tìm đường chết…

…

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người Trần Thư tới cửa chính Hoa Hạ học phủ.

Chỉ thấy hai Thạch Long thần sắc uy nghiêm đứng sừng sững, thoạt nhìn cực kỳ khí phái.

- Không hổ là thiên tài cả nước tuyển chọn tỉ mỉ ra.

Trần Thư đánh giá học sinh ra vào, chỉ khí chất có thể nhìn ra cực kỳ bất phàm, không một cái nào tầm thường.

- Đi, chúng ta vào xem một chút.

Hai người đi tới cửa, chỉ thấy nam sinh phía trước lấy ra một tấm thẻ, xoát với dụng cụ ở cửa chính một cái.

Tất!

Cổng trường mở ra, nam sinh đi tới.

- Hình như phải quét thẻ.

Trương Đại Lực nhích lại gần, nhẹ giọng nói.

Đại học không phải đều có thể tự do ra vào sao? Hoa Hạ học phủ vậy mà quản nghiêm như vậy?

Nhưng vào lúc này, trước mắt Trần Thư xuất hiện tuyển hạng.

【 Chọn mục 1: Ở tại chỗ chờ Phương Tư đi ra, hoàn thành ban thưởng: Chút ít lực ngự thú. 】

【 Chọn mục 2: Thử lẫn vào Hoa Hạ học phủ, hoàn thành ban thưởng: Lực phòng ngự của Slime tăng thêm 5%. 】

【 Chọc mục 3: Mạnh mẽ xông vào, hoàn thành ban thưởng: Thu được danh hiệu "không lo không sợ người", hiệu quả: Tính cách của Slime chuyển thành dũng cảm. 】

Trần Thư trực tiếp bỏ qua mục thứ 3, đừng nói là giáo viên của Hoa Hạ học phủ, một học sinh tùy tiện cũng có thể đánh chết hắn.

Xem ra chỉ có thể chọn mục thứ 2.

Chỉ thấy vẻ mặt Trần Thư lạnh nhạt, làm bộ lấy thẻ căn cước ra.

- Tích!

Cổng trường không có bất kỳ phản ứng nào.

- Đại thúc, thẻ của ta hình như có vấn đề, có thể giúp ta mở cửa không?

Khóe miệng đại thúc ở cửa ra vào giật một cái:

- Ngươi mẹ nó coi ta là lão già ngốc à?

- Có thể bản thân không phát ra tiếng được không, còn nữa, có thể bắt chước giống một chút được không? Đây là tất ~ không phải tích!

Vẻ mặt đại thúc bảo an không nói gì, đây là kẻ lỗ mãng từ đâu chạy tới?

- Y… xin lỗi!

Vẻ mặt Trần Thư ngượng ngùng, lần nữa lấy thẻ căn cước ra.

- Tất ~

Chương 120: Ta vừa mới đến một chút… Cũng không phải (1)

Có sao nói vậy, bắt chước thật sự rất giống…

- Côn điện của ta đâu? Côn điện của ta đâu?

Đại thúc bảo an tìm tòi trên người một trận.

【Thu được ban thưởng: Lực phòng ngự của Slime thêm 5%.】

- Đại thúc, đừng xúc động!

Trần Thư lựa chọn chiến lược rút lui, kéo lấy Trương Đại Lực yên lặng chờ.

Rất nhanh, Phương Tư tư thế hiên ngang đi ra.

- Phương Tư tỷ!

Trương Đại Lực la lớn.

Trong lúc nhất thời, học sinh ra vào ở cổng trường đều nhìn lại, đều mang theo kính sợ nhìn Phương Tư.

- Tiểu Phương, đây là đệ đệ của ngươi?

Thái độ của đại thúc bảo an nháy mắt đảo ngược:

- Nói sớm là được rồi, sau đó tới Hoa Hạ học phủ trực tiếp có thể đi vào.

- Phương Tư tỷ, ngươi thật là uy vũ.

Trương Đại Lực chỉ cảm thấy hãnh diện, nếu thật sự lưu lại ở Kinh Đô, ngày tháng tốt lành vẫn còn ở phía sau.

- Đi thôi, mang các ngươi đi mở mang kiến thức một chút.

Phương Tư mang theo hai người đi dạo.

Trần Thư và Trương Đại Lực giống như bà ngoại Lưu tiến vào quan viên lộng lẫy, mặt mũi đều là vẻ tò mò.

Chỉ một Ngự Thú quán đã đi dạo khoảng ba giờ, trong đó có không ít học sinh đang quyết đấu, đủ loại khế ước linh cường đại khiến Trần Thư mở rộng tầm mắt.

Khế ước linh cấp A của Hứa Tiểu Vũ có một không hai ở Nhị trung Nam Giang.

Nhưng tại Hoa Hạ họ phủ, khế ước linh cấp A quả thật giống như cải trắng.

Tuy rằng tiêu chuẩn tuyển nhận của Hoa Hạ học phủ coi trọng tổng điểm thi đại học, nhưng tiềm lực đẳng cấp trung bình của khế ước linh của học sinh đều là A.

Chỉ có khế ước linh thứ nhất là cấp A, lúc trở thành Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, mới có thể lột xác thành cấp S, có thể có một khế ước linh cấp S là tư bản có thể sống yên ở Hoa Hạ học phủ.

Mà Xích Viêm Long của Phương Tư cũng là cấp S, đủ để treo lên đánh đại đa số học sinh, có điều cái này còn không đủ để học sinh Hoa Hạ học phủ sợ hãi như thế.

Trần Thư đoán khế ước linh thứ hai của Phương Tư cũng sẽ không đơn giản.

Giữa trưa ba người ăn một chút ở căn tin trường học, chẳng những miễn phí thức ăn, lại dùng thịt hung thú quý hiếm.

Chỉ vì điểm này, khiến cho dục vọng muốn dự thi của Trần Thư trở nên mãnh liệt.

Bởi vì Hoa Hạ học phủ thật sự quá lớn, ước chừng dùng thời gian ba ngày mới xem như đi dạo đại khái một vài thứ.

Cho dù là thư viện, Ngự Thú quán, đủ loại lầu dậy học, đều làm cho Trần Thư vô cùng chấn động.

Mà trong đó càng là trường Ngự Thú đạo, các loại ngự thú chi gia trên đơn vị xã hội, trình độ tuyệt đối là đứng đầu cả nước.

Ba ngày sau đó.

- Trần Bì, ta đi thi!

Lưng Trương Đại Lực mang theo nồi chén muôi chậu đi đến đại học Linh Trù Kinh Đô.

Trước kia mỗi lần hi hi ha ha Trương Đại Lực đều là vẻ mặt nghiêm túc, đây là một lần thi liên quan đến vận mệnh cuộc

đời hắn ta.

Nếu tham gia thi đại học, tất nhiên hắn ta không cách nào thi đậu như mong muốn, dù sao thành tích môn văn hóa của hắn ta rối tinh rối mù..

Mà đại học Linh Trù tự chủ kiểm tra khác, chỉ khảo nghiệm trù nghệ, chỉ cần ngươi có thể ra đồ ăn hung thú hoàn mỹ, bảo trì thành phần dinh dưỡng trình độ lớn nhất, vậy có thể trở thành sinh viên Linh Trù.

Trần Thư làm động tác cố lên với hắn ta, nói:

- Chờ tin tốt lành của ngươi!

Sau khi Trương Đại Lực đi, một người Trần Thư chờ ở khách sạn.

Hôm nay Phương Tư cũng có chút chuyện phải xử lý, Trần Thư có vẻ có chút nhàm chán.

- Dạo chơi Kinh Đô nào.

Trần Thư rời khỏi khách sạn, đi đến khu ngự thú của phố thương nghiệp Kinh Đô Hoa Hạ.

Trong đó đang số đều là cửa hàng buôn bán dược tề cơ sở, không có vật liệu và dược tề cấp Hắc Thiết, dù sao đều giao dịch trên trang web hiệp hội Ngự Thú sư.

Có điều vẫn có một phần nhỏ cửa hàng đặc biệt buôn bán tinh phẩm, trong đó giá cả vô cùng đắt.

Trần Thư đi vào một cửa hàng có tên là “Tiệm tạp hóa Lão Quỷ”, thứ nhìn thấy đầu tiên bày trên quầy là Ngự Thú Trân Châu.

- Lão bản, Ngự Thú Trân Châu cấp cơ sở bán thế nào?

Đây là đến từ trung tâm trong cơ thể hung thú biến dị, nếu là dùng trực tiếp gia tăng ngự thú lực, thích hợp với Ngự Thú Sư Hắc Thiết trở xuống.

- Mười lăm vạn!

Lão bản là một lão đầu dáng người gầy, cầm kính lúp không ngừng nghiên cứu mảnh xương không biết tên trong tay.

- Ta dựa vào! Mắc như vậy!

Trần Thư không nghĩ tới một viên cấp cơ sở lại mắc như vậy.

- Vậy cái Ngự Thú Trân Châu cấp Hắc Thiết thì sao?

Lão đầu khẽ ngẩng đầu, liếc qua, bình tĩnh nói:

- Bốn cái ta dựa vào.

- y…

Trần Thư không nghĩ tới lão bản còn rất hài hước, bốn cái ta dựa vào cũng là sáu mươi vạn.

Hăn s lại bắt đầu nhìn lên vật liệu còn lại, chẳng những có Ngự Thú Trân Châu, thậm chí trong thùng pha lê còn có một trái tim nhảy lên.

Phía trên không có đánh dấu giá cả, nhưng viết trái tim Cuồng Phong Ưng cấp Lãnh Chúa, kỹ năng thiên phú: Phong Tức.

Trần Thư không nghĩ muốn, giá cả tuyệt đối vô cùng kinh người, dù sao ngay cả đồng tử lam của lãnh chúa Băng Dã Thỏ đều ít nhất giá trị hai trăm vạn.

Chương 121: Ta vừa mới đến một chút… Cũng không phải (2)

Ngoại trừ những cái bên ngoài đó, lại một số dược liệu cấp Hắc Thiết quý hiếm, giá cả so với hiệp hội Ngự Thú Sư phải đắt hơn không ít.

- Ta nói tiểu huynh đệ này, nếu ngươi không mua ngươi cũng đừng đi bộ trước mắt lão đầu tử, được không?

Trong lòng lão bản có chút bực bội, đã nghiên cứu ba ngày cũng không đạt được một cái kết quả.

Trần Thư đang muốn mở miệng, trước mắt đột nhiên xuất hiện tuyển hạng.

【 Chọn mục 1: Rời khỏi cửa hàng, hoàn thành ban thưởng: Dược tề hỏa diễm thượng phẩm. 】

【 Chọn mục 2: Mua trái tim Cuồng Phong Ưng xuống, hoàn thành ban thưởng: Sách kỹ năng: Lực phản chấn. 】

【 Chọn mục 3: Cho lão bản biết, mảnh xương ngươi nghiên cứu chỉ là xương của heo rừng, hoàn thành ban thưởng: Lực ngự thú trung lượng. 】

Trần Thư khẽ giật mình, không ngờ vậy mà phát động tuyển hạng.

Trong lúc nhất thời hắn có chút rối rắm, cái tuyển hạng thứ hai tuyệt đối là cái tốt nhất, nhưng vấn đề là mẹ nó quá mắc.

Toàn thân hắn trên dưới tổng cộng ba trăm vạn Hoa Hạ tệ, thậm chí cũng không biết có thể mua lại hay không.

Mà ban thưởng cái thứ nhất với cái thứ ba quá mức bình thường.

- Cuối cùng có mua hay không?

Lão bản nhướng mày, vẻ mặt cực kỳ không kiên nhẫn.

- Mua! Sao lại không mua? Ta không được nghiên cứu một chút sao?

Vẻ mặt Trần Thư đại khí chỉ vào thương phẩm trên quầy, nói:

- Cái này, cái này, còn có cái này…

- Ừm?

Trong mắt lão nhân có một tia kinh ngạc, đánh giá qua lại Trần Thư, chẳng lẽ thật sự gặp được phú nhị đại?

- Còn có toàn bộ hàng dược liệu, toàn bộ hàng Ngự Thú Trân Châu khác…

Vẻ mặt lão bản kích động, đây là tính toán bao hết cửa hàng của hắn ta?

Ngón tay Trần Thư chỉ các loại thương phẩm, ngữ khí dừng một chút, sau đó nói:

- Vừa rồi ta chỉ…cũng không cần.

Lão đầu nhảy dựng lên, cắn răng nói:

- Có thể lấy phương thức giống hình tròn lăn ra ngoài hay không! Không ngờ một cái ngươi cũng không mua?

- Ai nói, không phải ta không chỉ trái tim hay sao?

Trần Thư bình tĩnh dò hỏi:

- Trái tim này bao nhiêu tiền?

- Ba trăm vạn, không trả giá!

Lão đầu đã không còn thái độ tốt.

-!!

Mắt Trần Thư trừng một cái.

Ngươi mẹ nó tra xét số dư còn lại trong thẻ ngân hàng của ta sao?

- Thật không cho trả giá?

- Không trả!

Trần Thư sờ sờ cằm, lâm vào trong suy tư, ba trăm vạn mua một cái kỹ năng gốc, kỳ thật cũng không tính là thua thiệt.

Coi như không lĩnh ngộ được thiên phú kỹ năng Cuồng Phong Ưng cũng không sao cả, chí ít có một lực phản chấn xem như giữ gốc.

- Mua!

Bàn tay to của Trần Thư vung lên, không có chút do dự nào.

Kiếm tiền không phải là vì bồi dưỡng khế ước linh sao?

Ba trăm vạn có thể để khế ước linh trăm phần trăm lĩnh ngộ một kỹ năng, người của toàn thế giới đều sẽ bọn chen.

- Mua…mua?

Ánh mắt lão đầu trừng lớn, chẳng lẽ lại trêu chọc ta?

Thẳng đến khi thẻ ngân hàng của đối phương hoàn thành chuyển khoản, rốt cuộc lão đầu mới lại phản ứng lại.

Hắn lập tức đổi lại nụ cười hiền hòa:

- Quả nhiên ánh mắt của thiếu niên tốt, lão nhân không nhìn lầm người, lần đầu nhìn thấy ngươi ta đã cảm thấy ngươi là

nhân trung long phượng!

- Ngươi học trở mặt sao?

Khóe miệng Trần Thư giật một cái.

Đồng thời nhìn trái tim trong tay, hắn có chút chờ mong nho nhỏ.

Trần Thư triệu hoán Golden Slime ngay tại cửa hàng.

Chỉ thấy thân Slime cao gần ngang hàng với Trần Thư, hình thể lại vô cùng to lớn, không giống như lúc búp bê có thể ôm vào trông ngực giống như trước.

- Tiểu Kim, ăn nó đi!

Trần Thư mở đồ chứa ra, nháy mắt trái tim trong đó liền bị Golden Slime nuốt vào.

- Ngươi đút trái tim cho Slime? Đây không phải phung phí của trời sao?

Lão bản cửa hàng trừng mắt, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trái tim ba trăm vạn vật mà đút cho Slime cấp F, hiện tại kẻ có tiền chơi như vậy sao?

Tuy Golden Slime nghe không hiểu lời nói, nhưng có thể nhìn thấy ánh mắt kỳ thị của lão đầu.

Nó bĩu môi, trợn tròn mắt, thậm chí muốn phát động công kích.

- Được rồi, được rồi.

Trần Thư nhéo nhéo Slime, trấn an nó một chút.

Rất nhanh, trái tim trong cơ thể kia bị Slime tiêu hóa.

- Nấc ~~

Slime vừa lòng ợ một cái, lực chớp nhoáng tràn ngập, quầy hàng bốn phía đều bị thổi đến náo động.

- Ngươi?

Ánh mắt lão bản lập tức trừng lớn, thật không ngờ đối phương vậy mà thật sự lĩnh ngộ được Phong Tức.

Bỗng nhiên, hắn ta chỉ cảm thấy đỉnh đầu phát lạnh, kinh hô:

- Bà mẹ nó, tóc của ta!

- Ta nói đại gia này, chẳng trách tóc ngươi dày như vậy.

Trần Thư nhìn đầu trọc của lão bản điên cuồng cười to.

Hắn đã chịu huấn luyện chuyên nghiệp, bình thường sẽ không cười, trừ phi…Nhịn không được.

- Tiểu tử thúi! Đi ra ngoài!

Lão đầu cấp bách quay người tìm tóc giả của mình.

- Đúng rồi, đại gia, mảnh xương kia ngươi đừng nghiên cứu nữa, là một cái xương heo rừng, không có giá trị.

Trần Thư giấu công lao và tên tuổi, bứt lui trở ra.

- Xương heo rừng?

Lão bản cửa hàng ngây ngẩn cả người, bất chấp tìm tóc giả, vẻ mặt hắn ta khẩn trương lấy dụng cụ ra, so sánh số liệu các hạng với heo rừng.

Cuối cùng, hắn ta phát hiện ra một chuyện rất khủng bố.

Vậy mà thật sự là xương heo rừng!

Bản thân mua năm mươi vạn mua một cái xương heo rừng?

Chương 122: Cảm phiền nhanh một chút, ta vội đi đầu thai

Trái tim Cuồng Phong Ưng thu mua hai trăm năm mươi vạn.

Không nhờ hắn ta không kiếm lời một phần như thế, không đúng, tóc giả của mình còn bị thổi phá…

Hai tay lão bản của hàng chống cằm, đỉnh đầu phát lạnh, trong lòng của hắn càng phát lạnh hơn.

Hiện tại hắn ta chỉ muốn eo cả thế giới…

…

Trần Thư cười hì hì rời khỏi cửa hàng, tuy là tiêu phí ba trăm vạn, nhưng để Slime lĩnh ngộ được hai kỹ năng.

Phong Tức: Phóng ra lực cuồng phong, lực sát thương và lực lượng thuộc tính Phong có quan hệ với bản thân khế ước linh.

Lực phản chấn: Khi gặp người gần công kích, trong cơ thể Slime sắp xuất hiện lực phản chấn truyền lại cho địch nhân, lực sát thương có quan hệ với bản thân phòng ngự.

Phong Tức là kỹ năng chủ động, mà lực phản chấn là bị động.

Lực phản chấn tuyệt đối là một kỹ năng có độ phù hợp cực cao, hệ thống xuất phẩm, tất nhiên là thuộc tinh phẩm!

Mà phong tức có vẻ có chút yếu, Slime là khế ước linh vô thuộc tính, lực lượng thuộc tính Phong cực kỳ yếu ớt.

Lực sát thương của Phong Tức chỉ sợ sẽ không quá mạnh mẽ, nhưng bất kỳ kỹ năng đều có tác dụng của nó.

Không có kỹ năng tuyệt đối phế, chỉ có Ngự Thú Sư không quen phối hợp sử dụng.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh.

Trần Thư đã nghèo không được, hoàn toàn lại mù tản bộ, cảm nhận một chút không khí đô thị.

Lúc tối, điện thoại đột nhiên vang lên.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Uy, Đại Lực, thi xong rồi? Thế nào?

- Trần Bì, giang hồ cứu cấp! Ta bị người chặn lại!

Nói xong, bên kia truyền đến âm thanh ồn ào, điện thoại lập tức ngắt.

- ?!

Tinh thần Trần Thư chấn động, thu hồi Slime, cản một chiếc taxi lại.

- Sư phụ! Đại học Linh Trù Kinh Đô! Làm phiền nhanh một chút, ta chạy đi đầu thai!

- ???

Vẻ mặt tài xế taxi mộng bức, tiểu ca ngươi cũng quá trực tiếp rồi.

Tài xế giẫm chân ga một cái, nhanh chóng xuất phát.

Nếu là đi đầu thai, đương nhiên phải nhanh một chút.

May mắn đại học Linh Trù cũng ở khu Hoa Hạ.

Không đến một giờ, Trần Thư liền tới cửa ra vào đại học.

Hắn liếc mắt thấy được Trương Đại Lực đang bị một đám người vây quanh.

Trần Thư bằng vào thân hình vạm vỡ, cưỡng ép đẩy đám người ra, đi tới bên cạnh Trương Đại Lực.

- Đại Lực, thế nào?

Trương Đại Lực không nói gì.

Tên mập ở đối diện mở miệng:

- Đây là Xuyên Vân Tiễn ngươi nói, thiên quân vạn mã tới gặp?

- Bớt nói nhảm, các ngươi là ai?

Trần Thư nhìn mấy người đối diện.

Cái tên mập mạp kia nhìn chính là người sung sướng sống an nhàn, kiểu thiếu gia thế này…Trần Thư có thể đánh mười cái!

Mấu chốt là bên cạnh hắn ta có bốn đại án, hình thể cường tráng, hiển nhiên là luyện qua.

Tuy rằng đánh không lại Ngự Thú sư cấp Hắc Thiết, nhưng chấn nhiếp người thường dễ như trở bàn tay.

Tên mập cười nói:

- Huynh đệ ngươi thật sự quá quắt, trên trận kiểm tra khiêu khích, tuyên bố muốn treo ta lên đánh.

Lúc này trong lòng Chu Đại Bạch có lửa giận, xem như người của Chu gia ở Kinh Đô, chưa từng bị một người ở nơi khác tới khiêu khích qua?

Mấu chốt chính là, hắn ta không thi đậu đại học Linh Trù, ngược lại là đối phương thi đậu, loại cảm giác chênh lệch khiến lửa giận trong lòng hắn ta không ngừng bành trướng.

Hôm nay hắn ta quyết tâm muốn cho nhà quê trước mắt một bài học.

Trần Thư nhíu mày:

- Kết quả?

- Kết quả ta treo hắn lên đánh.

Trương Đại Lực ở bên cạnh nói:

- Ta hạng năm, hắn ta thứ năm mươi.

Vẻ mặt Trương Đại Lực khó chịu, không nhượng bộ chút nào:

- Ai bảo ngươi khiêu khích ta trước? Làm đầu bếp, ta mang theo nồi sắt chuyên môn thì quá phận sao?

Trần Thư gật đầu nói:

- Cái kia chẳng phải đúng rồi sao, nói treo lên đánh ngươi liền treo lên đánh ngươi, nói được làm được không phải là một loại phẩm chất tốt đẹp?

Vẻ mặt tên mập tức giận:

- Ít vô nghĩa với ta! Hai lựa chọn, hoặc là đánh với bảo tiêu của ta một trận, hoặc là đánh với khế ước linh của ta một trận.

Bỗng nhiên Trần Thư cúi đầu nói:

- Loại tình huống này sao không gọi điện thoại cho Phương Tư tỷ.

Đối phương vừa thấy chính là không dễ chọc, xác suất lớn là người địa phương

Kinh Đô, loại tình huống này để Phương Tư tới xử lý là tốt nhất.

Hai tay Trương Đại Lực mở ra, nói:

- Gọi rồi, nhưng không bắt máy, có thể là đang bận chuyện.

- Suy nghĩ thế nào?

Chu Đại Bạch nói.

Ngay lúc này, trước mắt Trần Thư lại xuất hiện tuyển hạng lần nữa.

【 Chọn mục 1: Tiếp nhận khiêu chiến của Chu Đại Bạch, đồng thời thắng được. Hoàn thành ban thưởng: Toàn bộ nguyên tố kháng tính của Golden Slime tăng thêm 10%. 】

【 Chọn mục 2: Tiếp tục chạy trốn, kiên quyết không đánh. Hoàn thành ban thưởng: Lực ngự thú trung lượng. 】

【 Chọn mục 3: Bắt giặc bắt vua trước, thừa dịp hộ vệ của hắn ta không đầy đủ, cho Chu Đại Bạch một cái tất đùa, hoàn thành ban thưởng: Tốc độ Golden Slime tăng thêm 5%. 】

Trần Thư suy tư trong chốc lát, quyết định lựa chọn cái thứ nhất, toàn bộ nguyên tố kháng tính hiển nhiên càng thơm hơn một chút.

- Thực lực của ngươi là gì?

Ánh mắt Trần Thư nhíu lại, thử thăm dò hỏi.

Chu Đại Bạch cười lạnh nói:

- Không cao, Ngự Thú sư cấp tám!

“Quả nhiên không dễ chọc.”

Trong lòng Trần Thư thầm nghĩ.

Chương 123: Trên mộ phần của ngươi, tự do bay lượn

Đối phương sẽ đến kiểm tra tự chủ của đại học Linh Trù, tuổi tác tuyệt đối tương tự với bọn hắn.

Xem như Hứa Tiểu Vũ đứng thứ nhất Nhị Trung Nam Giang cũng chỉ là Ngự Thú Sư cấp bảy, đối phương đã là Ngự Thú Sư cấp tám.

Không thể không nói, khoảng cách giữa thành phố Nam Giang và kinh đô thật sự quá lớn.

- Được! Ta đánh với ngươi một trận!

Trần Thư suy tư chốc lát, vừa vặn kiểm nghiệm thực lực của Slime một chút.

Mặc dù cấp Ngự thú của Chu Đại Bạch là cấp tám, nhưng tiềm lực bình xét cấp bậc của khế ước linh tuyệt không cao, bằng không cũng sẽ không tới thi ở đại học Linh Trù.

Có thể là dùng đủ loại tài nguyên chồng chất lên Ngự Thú sư cấp tám.

- Tra qua thân phận của đối phương chưa?

Trong mắt Chu Đại Bạch có cẩn thận, hỏi hộ vệ lại một lần.

Không có biện pháp, tuy rằng thế lực Chu gia rất lớn, nhưng nơi này là Kinh Đô, không chừng mua cái bánh quẩy cũng có thể gặp được đại nhân vật.

Hộ vệ gật đầu một cái:

- Đã điều tra, là đến từ một thành phố nhỏ ở phương Nam.

Trong lòng bọn hắn đều thầm nghĩ:

- Muốn trách cũng chỉ có thể trách các ngươi đụng vào họng súng của thiếu gia.

Trần Thư thấp giọng nói:

- Đại Lực, nếu như ta như, nhìn ánh mắt của ta, trực tiếp chạy! Ngàn vạn lần không được quay đầu lại xem!

Hắn chỉ là Ngự Thú Sư cấp sáu, đấu với lớn hơn hai cấp, phần thắng không lớn.

Tất cả đều phải xem khế ước linh của đối phương có mạnh hay không.

Một đoàn người đi tới bên trong Ngự Thú quán của đại học Linh Trù.

Chu Đại Bạch gọi khế ước linh ra, vật mà là một Đại Bạch Trư đầu mọc ra cánh!

- A cái này…

Trần Thư và Trương Đại Bạch một thoáng liền không nhịn được cười nhạo.

Cái này mẹ nó so với Slime của hắn đều muốn có hiệu quả kịch có tin mừng.

Cánh của con Đại Bạch Trư kia phành phạch, thở hổn hển bay lên tới không trung năm mét.

- Không thể tưởng tượng được, khế ước linh của các hạ vậy mà là phi hành hiếm thấy! Tại hạ…phụt haha…

Trần Thư nhìn Đại Bạch Trư kia, ôm quyền nói chuyện, nhưng còn chưa dứt lời liền không nhịn được cười.

Lửa giận trong mắt Chu Đại Bạch càng lớn:

- Chờ một chút ngươi sẽ khó chịu.

- Hiện tại ta đã có chút khó chịu, chờ một chút!

Trần Thư ôm bụng, cảm giác sắp cười đến rút gân.

Mặc dù hắn nắm giữ kiến thức cao trung, nhưng đối với Đại Bạch Trư phi hành trước mắt không có một chút ấn tượng, chẳng lẽ là khế ước linh biến dị mới?

Mười phút sau, cuối cùng Trần Thư cũng ổn định thân hình, triệu hồi Golden Slime ra.

Chu Đại Bạch cười lạnh một tiếng nói:

- Khế ước linh của ngươi cũng không ra sao?

Tuy rằng tiềm lực bình xét cấp bậc của Phi Thiên Trư chỉ là cấp E, nhưng Golden Slime là cấp F, khiến trong lòng hắn ta cân bằng không ít.

Khế ước linh của hai người đều lên sân, nhưng không phải là tràng duyệt đẫm máu như trong tưởng tượng, mà là mắt to trừng mắt nhỏ.

Ngay từ đầu bọn chúng lâm vào giằng co, là đang xem khế ước linh kia.

Trần Thư vươn tay phải ra, ngón trỏ uốn lượn ngoắc ngoắc, nói:

- Ngươi tới!

- Hừ! Để ngươi xem một chút lợi hại của Phi Thiên Trư!

Chu Đại Bạch hừ lạnh một tiếng, lập tức ra lệnh khế ước linh sử dụng kỹ năng.

Chỉ thấy miệng Phi Thiên Trư bỗng nhiên biến trở nên tròn trịa, trong chốc lát một đạo không khí vô hình nháy mắt đánh lao ra.

Ầm!

Thân thể Slime nhịn không được ngã lộn mấy mét, mắt to trừng một cái, có vẻ cực kỳ tức giận.

Nhưng bất đắc dĩ nó không biết bay, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Ầm! Ầm!

Lực sát thương của đạn không khí của Phi Thiên Trư không mạnh, nhưng thời gian hồi chiêu rất ngắn, không ngừng đánh về Slime.

- Xem ra ngươi phải thua.

Khóe miệng Chu Đại Bạch có nụ cười, lực phòng ngự của Slime cường đại, nhưng cứ tiếp tục hao tổn như vậy, tất nhiên sẽ thua.

Trần Thư nhíu mày, tuy rằng đối phương nhìn như kiêu ngạo, nhưng vẫn luôn không thả lỏng.

Phi Thiên Trư thủy chung duy trì một khoảng cách nhất định với Slime.

- Không có cách nào, chỉ có thể thử một chút.

Trong phút chốc, mắt Golden Slime trừng to một cái, vẻ mặt giống như táo bón, nhưng ngay sau đó liền bắn lên.

- Đã sớm phòng bị ngươi.

Chu Đại Bạch cười lạnh, tuy rằng Slime cấp F, nhưng không có khả năng một cái kỹ năng công kích cũng không có.

Phi Thiên Trư phe phẩy cánh, mắt thấy Slime sẽ thoát khỏi phạm vi công kích.

Trong chốc lát, hình thể ban đầu của Slime tăng vọt gấp sáu lần, trực tiếp từ đại viên cầu trở thành viên cầu thế lực bá chủ.

Bóng mờ to lớn phủ xuống, Phi Thiên Trư phát ra tiếng heo kêu ì ục, có vẻ vô cùng hoảng sợ.

Ai có thể nghĩ hình thể của nó đột nhiên tăng vọt đến loại trình độ này?

- Mẹ nói, âm hiểm như vậy!

Chu Đại Bạch tức giận mắng một tiếng.

Nếu Phi Thiên Trư thật sự bị ngồi vào, chỉ sợ đêm nay trong nhà sẽ thêm đồ ăn…

- Sử dụng kỹ năng!

Chu Đại Bạch ra lệnh Phi Thiên Trư trực tiếp dùng kỹ năng bảo mệnh ra, chỉ thấy trong đôi mắt Phi Thiên Trư có bạch quang lập lòe.

Trong chốc lát, thân thể mập mạp này vậy mà thu nhỏ gấp mấy lần, chỉ có cánh không có biến hóa, lại tương phản với hiệu quả Slime cự đại hóa..

Tuy hình thể thu nhỏ, nhưng tốc độ của bản thân cũng tăng vọt!

Chương 124: Đã ăn chưa? Chưa thì ăn một tát của ta (1)

Phi Thiên Trư phe phẩy cánh cực nhanh, trong phút chốc bỏ chạy khỏi phạm vi công kích của Slime.

Tốc độ nhanh nhẹn này tuyệt đối vượt qua khế ước linh cùng cấp.

Ầm!

Slime khổng lồ yên lặng ngồi một cái, thậm chí ngay cả mặt đất của Ngự thú quán cũng chấn động một phen.

Hình thể Phi Thiên Trư rất nhanh khôi phục bình thường, hiển nhiên thời gian kéo dài kỹ năng không lâu.

Chu Đại Bạch chỉ lệnh ở dưới, Phi Thiên Trư chật vật phe phẩy cánh, bay trên không trung hơn mười mét.

Cũng may Ngự Thú quán của đại học cực kỳ khí phái, có thể thoải mái tiếp nhận khế ước linh chiến đấu cỡ lớn.

Ầm!

Lại là một cái đạn không khí đánh tới.

Tốc độ Slime quá chậm, coi như là đối phương nhắm mắt dùng kỹ năng cũng có thể đánh trúng.

Thế cục lại về tới thời điểm đầu.

Khóe miệng Chu Đại Bạch có nụ cười, đã chuẩn bị đánh hai người tơi bời một trận.

- Trần Bì, nói thế nào?

Ánh mắt Trương Đại Lực ra hiệu tới, đã sớm thu thập xong nồi chén muôi chậu, tùy thời chuẩn bị túi xách chạy trốn.

- Từ từ!

Trần Thư khoát tay, ra hiệu trước không cần gấp.

Cuối cùng, Bạo Lực Tọa Sát làm lạnh xong.

Trong chốc lát, Trần Thư ra lệnh ở dưới, Slime đột nhiên xoay người, tuy tốc độ chậm chạp, nhưng xoay người vẫn rất nhanh.

Chỉ thấy Slime đưa lưng về phía Phi Thiên Trư, trong miệng trở nên phồng lên, không khác gì đạn không khí.

Chính là kỹ năng mới lĩnh ngộ Phong Tức.

Vù vù!

Cuồng phong tàn phá bốn phía, nhưng Phi Thiên Trư một chút ảnh hưởng cũng không có.

- Thổi đều có thể thổi lệch đi?

Chu Đại Bạch ngây ngẩn cả người, vốn cho rằng đối phương sẽ sử dung bay của Phi Thiên Trư.

Nhưng ngay sau đó, Slime sử dụng kỹ năng va chạm, cũng đưa lưng mà đâm vọt lên.

Ngay sau đó lại là Bạo Lực Tọa Sát, nháy mắt thân thể Slime bắn lên.

Mắt của Chu Đại Bạch trợn to, phảng phất nhìn thấy chuyện kinh khủng nhất.

Chỉ thấy Slime khổng lồ trên dưới mười mét vật mà bay lên.

Một cái Slime biết bay?

Phi Thiên Tiểu Trư trên không trung lạnh run, gào khóc kêu to, cái này đã trở thành bóng ma trong cuộc đời nó..

- Trên mộ phần của ngươi, tự do bay lượn!

Trần Thư ngâm nga.

Cũng không nghĩ tới ba cái kỹ năng không chút liên hệ nào vậy mà phối hợp ra hiệu quả.

Va chạm có nhiệm vụ cung cấp sức mạnh, Bạo Lực Toạ Sát cung cấp khả năng kéo dài, hơi thở của gió điều khiển hướng đi.

Kỹ năng của Khế Ước Linh không cứng nhắc như trò chơi, không có tác dụng khóa chặt mục tiêu, nhưng nếu được sử dụng kết hợp linh hoạt thì tất nhiên sẽ phát triển những phương thức chiến đấu mới.

Sức mạnh của Khế Ước Linh nằm trong tay Ngự Thú Sư khác nhau, sẽ phát huy được những hiệu quả khác nhau một trời một vực.

Tốc độ bay của Phi Thiên Trư không nhanh nên tốc độ bay cực nhanh của Slime đối với nó mà nói thì chẳng khác nào là một tên lửa bằng xương bằng thịt.

Ầm!

Phi Thiên Trư hét lên một tiếng, chỉ cảm thấy cơ thể sắp bị nứt ra, trực tiếp va vào bức tường của Ngự Thú Quán.

- Ngầu quá, Trần Bì!

Trương Đại Lực không ngờ tình hình xoay chuyển đột ngột như vậy.

Chỉ thấy Slime vẫn luôn không chịu buông tha, nhờ vào sức mạnh công kích đi đến chỗ Phi Thiên Trư đã ngã xuống.

- Òm ọp! Òm ọp

Quả cầu khổng lồ cứ lăn dài, nghiền nát Phi Thiên Trư tất cả các góc không góc chết.

- Ủn ỉn!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp Ngự Thú Quán, đây là tiếng kêu khi giết lợn!

- Ngươi dám làm bị thương Khế Ước Linh của ta?

Chu Đại Bạch phản ứng lại, mang Phi Thiên Trư đang thở thoi thóp quay trở về Ngự Thú Quán.

Hai bàn tay của hắn ta nắm chặt, mặt mày tái mét, vốn bởi vì thất bại trong cuộc thi nên hắn ta gần như buồn bực đến đổ máu.

Bây giờ Phi Thiên Trư đã bị chấn thương nặng như vậy, nếu chỉ dựa vào khả năng tự phục hồi của nó, sợ rằng trong vài tháng tới chỉ có thể ở trạng thái yếu kém, điều này đối với một học sinh trung học mà nói là điểm chí mạng.

Hắn ta lại phải tiêu tốn nhiều Hoa Hạ tệ đến bệnh viện Ngự Thú cao cấp để điều trị.

Slime trở lại bên cạnh Trần Thư, hai bên rơi vào căng thẳng.

Bỗng nhiên, Trần Thư nở nụ cười ấm áp:

- Đúng rồi, người đã ăn chưa?

- ?

Chu Đại Bạch vốn dĩ rất tức giận, nhưng khi nghe thấy lời này lại choáng váng.

Trần Thư đột nhiên vọt tới, mở miệng nói tiếp:

- Chưa ăn thì ăn một tát của ta này!

- Dừng tay!

- Mẹ nó, ngươi qua đây!

Bốn tên hộ vệ nhìn thấy cảnh này, lộ vẻ tức giận, định ra tay.

Nhưng Golden Slime cuồn cuộn đi đến, trong tích tắc khiến bốn người họ bị thương nặng, người bình thường đấu với Khế Ước Linh, đó không phải là trực tiếp tìm đường chết sao?

Ầm!

Trần Thư tát mạnh một cái lập tức quạt bay Chu Đại Bạch đi.

Hắn phải có được phần thưởng của hệ thống, bị trêu chọc thì phải trả lại, đây gọi là lịch sự!

- Ăn thêm của ta một phát Như Lai Thần Chưởng!

Trương Đại Lực cũng đi đến, tát Chu Đại Bạch một cách hung hãn.

Người kia lúc đầu không khách sáo với hắn ta, trực tiếp kêu hộ vệ đấm cho hắn ta mấy cái khiến bây giờ phần lưng không thoải mái, hắn ta làm sao có thể chịu thiệt được?

Sau một lúc đánh đập dữ dội, Trương Đại Lực cảm thấy thoải mái trong lòng.

- Sảng khoái!

Chương 125: Đã ăn chưa? Chưa thì ăn một tát của ta (2)

Trương Đại Lực thở dài một hơi nhẹ nhõm, cảm thấy đau đớn trong người đã giảm đi không ít.

- Sau này mắt nhìn tốt hơn một chút! Đừng có mà trêu vào người không nên trêu vào, biết chưa?

Hai người để lại câu cảnh cáo rồi phủi tay rồi rời khỏi Ngự Thú Quán. Khi cánh cửa được mở ra, một nam nhân mặc áo phông đen tình cờ xuất hiện ở ngoài cửa.

Đồng tử của Trương Đại Lực co rút lại, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Trần Thư cũng nhận ra điều đó, không chút hoảng hốt, thậm chí còn mỉm cười gật đầu với nam nhân có tuổi kia.

Cả hai bình tĩnh lướt qua nhau.

- Chạy thôi!

Một giây tiếp theo, hai người lập tức chạy điên cuồng.

- Ta đệt, ngươi nhìn ra à?

Trương Đại Lực nhìn Trần Thư, gần như là dùng sức lực bú sữa mà cố chạy.

- Vớ vẩn! Ít nhất hắn ta cũng có ba điểm giống với tên mập mạp kia!

Trần Thư thầm mắng, không ngờ vị phụ huynh kia đã sớm tới cửa như vậy.

Chạy một hồi, cả hai đều không khỏi cảm thán, sao Ngự Thú Quán trời đánh này lại được xây dựng lớn như vậy, thật lãng phí tài nguyên của Bộ giáo dục!

Cả hai cùng than thở, chưa bao giờ cảm thấy con đường dưới chân mình dài đến thế.

- Đứng lại!

Ngay sau đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chu Hiên trông lạnh lùng trong mắt lóe lên sự tức giận lóe lên.

Lúc hắn ta bước vào địa điểm thi đấu của Ngự Thú Quán kia, nhìn thấy Chu Đại Bạch ngã xuống đất, đương nhiên biết rõ thủ phạm là ai.

- Đồ ngu mới dừng lại!

Hai người Trần Thư một đường điên cuồng mà chạy, không thèm để ý đến Chu Hiên.

- Ngao!

Ngay tại lúc này, chỉ thấy một cái mũi dài màu xám đột nhiên cuốn tới, tốc độ cực kỳ nhanh.

- Mẹ nó! Quả nhiên là Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư!

Trần Thư không sợ đối phương là đại nhân vật gì, chỉ sợ là Ngự Thú Sư lớn mạnh.

Hắn nhận thấy rằng không thể thoát khỏi cái mũi dài kia, chớp mắt đã lấy điện thoại ra bấm số Phương Tư.

- Alo! Trần Bì, hai ngươi đang ở đâu?

- Vù vù vù… @# $…

- ?

- Vù vù…

Điện thoại lập tức bị cúp ngang, Phương Tư trong quán ăn đang bối rối, đầu dây bên kia có người đang nói chuyện sao?

Lúc này Trần Thư chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, điện thoại rơi xuống đất.

Cái mũi dài kia cuốn hai người lên, nội tạng cuồn cuộn một lúc, cuối cùng cũng ngã xuống đất.

- Hai nhóc con!

Chu Hiên ra lệnh cho con voi khổng lồ đưa cả hai trở lại địa điểm thi đấu Ngự Thú mà Chu Đại Bạch đang ở bên trong.

Nơi này là Ngự Thú Quán, không hạn chế sử dụng Khế Ước Linh, chỉ cần không giết người với không làm bị thương thì cơ bản sẽ không sao.

- Hi vọng Phương Tư tỷ có thể tìm đến đây, nếu không thì hôm nay thật sự là lật thuyền trong mương!

Trần Thư thở dài một hơi, không ngờ lại xui xẻo như vậy.

- Đại Bạch, không sao chứ?

Chu Hiên nhìn về phía Chu Đại Bạch trên mặt đất.

- Thúc thúc, ta không sao, ta muốn giết hai người bọn họ!

Chu Đại Bạch ho khan vài tiếng, chậm chạp đứng dậy, tuy rằng khuôn mặt sưng tấy lên, nhưng trong mắt tràn ngập căm hận.

May mắn thay, hắn ta đã nhờ thúc của mình đến đón sau giờ thi, điều này vừa vặn chặn được hai người Trần Thư.

- Nói lời nhảm nhí! Ngươi muốn mất mạng sao?

Chu Hiên cau mày quát lớn một tiếng.

Không ngờ cháu trai mình lại vô dụng như vậy, không những thua đối thủ mà còn nói những lời vô nghĩa. Thật sự coi Ngự Thú Pháp của Hoa Quốc là vật trang trí à?

Chu Hiên dò hỏi:

- Thân thể không có gì đáng ngại chứ?

Lúc này Chu Đại Bạch cũng tỉnh táo lại, bản thân cũng không muốn đưa mạng cho hai người kia.

- Ta không sao, nhưng Phi Thiên Trư…

Chu Đại Bạch triệu hồi Khế Ước Linh, chỉ thấy Phi Thiên Trư lúc này đang nhắm nghiền hai mắt, máu không ngừng trào ra miệng, thỉnh thoảng lại co giật vài cái.

- Bị thương nặng như vậy?

Trong mắt Chu Hiên hiện lên một tia lạnh lùng, đòn công kích của đối phương quả thực không nhẹ.

Chu Hiên đi đến bên cạnh hai người bọn họ, trầm mặc nói:

- Hai mươi vạn tiền chữa bệnh! Có vấn đề gì không?

- Có hơi nhiều quá rồi phải không? Hai mươi vạn có thể mua được biết bao nhiêu đầu heo.

Trương Đại Lực không ngờ bên kia lại mở miệng, muốn trả giá một phen.

Ầm!

Liệt Địa Tượng bên cạnh đột nhiên giẫm mạnh, mặt đất đều rung chuyển.

Trần Thư lập tức đổi giọng, nói rằng:

- Ta nghĩ hoàn toàn không có vấn đề gì! Chủng loại Phi Thiên Trư quý hiếm như vậy, quả thật đáng giá!

- Nhưng cả hai chúng ta đều không có tiền, cần phải gọi người mang đến.

- Hai mươi vạn cũng không có?

Chu Hiên nhíu đôi mày, xem ra đúng thật là người đến từ thành phố nhỏ.

- Các ngươi ở Kinh Đô có người thân ư?

Trong mắt của hắn ta hiện lên vẻ thận trọng, hẳn là có chỗ dựa gì đó.

Trần Thư giải thích nói:

- Một tỷ tỷ đang học đại học ở Kinh Đô.

- Vậy mau gọi nàng đưa tiền tới!

Chu Hiên thở phào nhẹ nhõm, cho dù là Đại học Ngự Thú hay Đại học Văn hóa, thì ở Kinh Đô cũng có vô số, hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến Hoa Hạ học phủ.

- Đại Lực, gọi một cú đi, điện thoại của ta bị rơi hỏng rồi.

Trương Đại Lực móc ra điện thoại, gọi cho Phương Tư.

- Đại Lực! Hai ngươi đang ở đâu?

Giọng nói đầy lo lắng của Phương Tư truyền đến.

Chương 126: Đại ca, ngươi đánh ta đi, ta có tội…

Trương Đại Lực nói:

- Địa điểm thi đấu số 07, Ngự Thú Quán của Đại học Linh Trù Kinh Đô.

Quả nhiên là xảy ra chuyện! Sắc mặt Phương Tư căng thẳng, nàng không tin là hai người đi Ngự Thú Quán để tham quan, chỉ sợ là đã xảy ra mâu thuẫn với người nào đó.

Nàng nói với nữ hài bên cạnh.

- Thanh Di, hãy dùng Tật Phong Tước của ngươi, ta có việc!

Trương Đại Lực có chút lo lắng hỏi:

- Trần Bì, ngươi nói Phương Tư tỷ có thể xử lý được không?

Kinh thành có nhiều thế lực lớn như vậy, Phương Tư tuy rằng thiên phú xuất chúng, nhưng gia cảnh lại rất bình thường, thậm chí không bằng Trương Đại Lực.

Ánh mắt Trần Thư bình tĩnh nói:

- Không có việc gì, cùng lắm thì bồi thường tiền.

Dù sao cũng chỉ là hai mươi vạn, hắn bán thêm chút thuốc liền kiếm về, đến lúc đó trả lại cho Phương Tư.

Chu Hiên hai tay ôm ngực, chờ người của đối phương đưa tiền tới.

Hắn ta cảm thấy có chút nhàm chán, lẩm bẩm:

- Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, thôi thì đánh người chút đi.

Dứt lời, hắn ta liền tung người lên, ngồi vào trên người Trương Đại Lực.

- Đại ca, chờ…

Bịch!

Trương Đại Lực còn chưa kịp nói chuyện, Chu Hiên đã đánh một quyền tới.

Ngay sau đó lại liên tiếp mấy quyền, Trương Đại Lực hai tay ôm đầu, kêu rên thảm thiết.

- Mẹ nó ngươi chỉ là một người của một tiểu thành thị mà dám chọc Chu gia chúng ta, thật sự là tự tìm cái chết!

- Cho ngươi trọng thương Khế Ước Linh của cháu ta!

- Một Ngự Thú Sư cấp thấp đã dám kiêu ngạo như vậy!

- …

Lời nói trong miệng Trần Thư bị cưỡng chế nuốt xuống,

Cái này rõ ràng là nhận sai à, Đại Lực, ngươi chịu khổ, ca ca sẽ tế cho ngươi.

Thừa dịp Đại Lực bị đánh, Trần Thư lặng lẽ nhét chút gì đó vào miệng.

Chu Đại Bạch ở bên kia cũng không mở miệng, dù sao hắn ta cũng muốn trả thù hai người.

- Đến mức kêu thảm như vậy sao?

Chu Hiên rất nhanh liền dừng tay lại, không biết còn tưởng rằng sẽ bị đánh chết.

- Mẹ nó ngươi…Có phải hay không… Mắt mù? Ta không phải Ngự Thú Sư!

Trương Đại Lực rốt cục cũng có thể mở miệng, cũng may thân thể hắn ta rắn chắc, tuy rằng kêu thảm nhưng vấn đề không lớn.

- Đánh nhầm?

Chu Hiên sửng sốt, ngay sau đó lại ngồi lên người Trần Thư.

Trần Thư lập tức hai tay ôm đầu, chịu đựng một quyền của đối phương.

Nhưng chỉ là một quyền, hắn liền đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi lớn, thoạt nhìn mà thấy giật mình, thậm chí ngay cả Chu Hiên cũng bị hoảng sợ.

- Mẹ nó, tình huống gì vậy?

Chu Hiên đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt kinh nghi bất định nhìn Trần Thư, e sợ đối phương nổ tung chết tại chỗ.

- Ta đả thương… Phi Thiên Tiểu Mập Trư, ta có tội, đại ca, ngươi… Lại đánh ta một quyền đi..

Trần Thư thần sắc suy yếu, vừa dứt lời, lại phun ra một ngụm máu tươi lớn.

- Mẹ ơi! Ta vừa rồi không có dùng nhiều lực mà!

Chu Hiên nhảy lùi một cái, trong mắt đều có một chút hoảng sợ.

Vương Thiên Bá, mẹ nó ngươi thật sự là nhân tài à!

Trần Thư giờ phút này trong lòng nhịn không được cười điên cuồng, lúc trước Vương Thiên Bá dùng sốt cà chua ngụy trang thành bộ dáng trọng thương, sau đó cảm giác không chân thật, lại chuyên môn đi làm túi máu đặc chế, không lâu trước mới đưa hắn mấy túi nhỏ.

- Đại ca! Ngươi đánh ta đi! Ta có tội…

Trần Thư chậm rãi đứng dậy, lại phun ra một ngụm máu tươi.

Sớm biết thì không cần nhiều như vậy, không phun ra thật sự quá khó chịu.

- Dừng lại! Dừng lại! Đại ca, ta bảo ngươi dừng lại!

Chu Hiên trong lúc nhất thời đều hoảng hốt, nếu đối phương thật sự chết ở nơi này, Chu gia cũng không thoát khỏi liên quan.

Thân thể Trần Thư lảo đảo, bộ dáng đứng không vững, nhưng vẫn đến gần đối phương như cũ.

Mà Chu Hiên thì không ngừng lùi lại, vẻ mặt hoảng sợ.

Chu Đại Bạch ở một bên cũng ngây ngẩn cả người, không biết nên làm thế nào cho phải.

- Ta có thể chịu đựng được, khụ khụ khụ. Ngươi đánh ta đi! Nếu không thì… Trong lòng ta vấn tâm hổ thẹn…

Trần Thư lại ho ra mấy ngụm máu tươi, run rẩy vươn tay phải ra.

- Đại ca, không phải! Đại gia, ngài đừng tới đây, đừng lừa bịp lên ta!

Chu Hiên không ngừng lui về phía sau, lúc này chỉ muốn sớm rời khỏi nơi thị phi này.

Đột nhiên, hai mắt Trần Thư trợn tròn, đột nhiên co giật, phảng phất như tức giận không chịu được, thẳng tắp ngã xuống…

Lại là một vài ngụm máu từ miệng phun ra, giống như đài phun nước,

Thân thể không ngừng co giật, mắt thấy sắp nổ tung chết

- Mẹ nó mau gọi 120 đi!

Chu Hiên thần sắc hoảng sợ, hướng về phía Chu Đại Bạch quát:

Đồng thời hắn ta đi tới bên cạnh Trần Thư, muốn xem tình huống cụ thể.

Hết thảy nguyên nhân đều là bởi vì hắn ta đánh đối phương một quyền, nếu Trấn Linh Cục điều tra thì tuyệt đối sẽ túm lấy cái này không buông.

Lúc này Phương Tư mượn Tật Phong Tước, nhanh chóng đi tới đại học Linh Trù Kinh Đô.

Trong lúc nhất thời, đám người phía dưới nhao nhao nghị luận.

Có thể có quyền phi hành ở Kinh Đô tuyệt đối là tầng lớp đặc cấp, hoặc là đại gia tộc đứng đầu, hoặc là Ngự Long Quân hoặc là Hoa Hạ học phủ…

Vô luận thế lực nào cũng không phải người bình thường có thể trêu chọc.

Phương Tư thuận lợi hạ cánh, đi thẳng đến thí trường số 7 của Ngự Thú quán.

Chương 127: Xe cứu thương còn phải do chính mình tự kêu … (1)

Trong nháy mắt cửa lớn mở ra, Phương Tư ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy mặt đất phía trước tràn đầy máu, mà Trần Thư cùng Trương Đại Lực đều ngã xuống đất không dậy nổi.

Một màn này làm cho đôi mắt nàng trong nháy mắt đỏ lên, cơn giận trước nay chưa từng có dâng lên, làm cho đại não nàng gần như nổ tung.

Phương Tư đạp hai chân, chợt xông lên, đạp ra một cước toàn lực.

Chu Hiên lập tức ý thức được có người đến, không nhìn thương thế của Trần Thư nữa mà xoay người muốn phòng ngự.

Mặc dù đều là thân thể trải qua cường hóa nhưng Chu Hiên rõ ràng không bằng Phương Tư, trực tiếp bị một cước đá bay ra mấy thước.

- Chờ đã… Ta…

Vẻ mặt Chu Hiên cả kinh, thật không ngờ người tới mạnh như vậy, vội vàng muốn giải thích cái gì đó.

- Chết đi!

Giờ phút này hai mắt Phương Tư đỏ lên, tức giận đã khiến nàng mất đi lý trí.

- Rống!

Chu Hiên trong lòng biết không phải là đối thủ, lập tức làm cho Liệt Địa Tượng chớp nhoáng đánh tới, muốn ngăn cản đối phương.

Phương Tư căn bản không quay đầu lại nhìn, không gian phía sau đột nhiên vỡ tan.

Một con Viêm Long cả người nóng rực xuất hiện.

Toàn thân nó đỏ thẫm, thân thể dài chừng mười thước, không ngừng vỗ cánh, nhiệt độ cao nóng hừng hực bao trùm Ngự Thú Quán.

Gầm lên!

Xích Viêm Long phảng phất cảm nhận được chủ nhân phẫn nộ, hai mắt tràn ngập sát ý đáng sợ, trong miệng đột nhiên ngưng tụ một viên hỏa cầu.

Ầm ầm!

Liệt Địa Tượng trong nháy mắt bị hỏa cầu đập trúng, phát ra tiếng kêu rên thảm thiết.

Tốc độ của Xích Viêm Long cực nhanh, bốn móng vuốt sắc bén đột nhiên đánh úp, xé rách lớp da của Liệt Địa Tượng, rất nhiều máu tươi phun ra.

Huyết mạch của hai người căn bản cũng không phải là cùng một cấp bậc,

Huống chi Xích Viêm Long là Khế Ước Linh thuộc về bồi dưỡng hoàn mỹ, chỉ cần là dược tề phù hợp thì sẽ nuốt đầy toàn bộ.

Nếu lấy giá trị dược tề đổi thành Hoa Hạ tệ, ít nhất là mấy chục triệu.

Phần lớn học phần của Phương Tư đều dùng để bồi dưỡng Xích Viêm Long, thực lực tuyệt đối không phải Khế Ước Linh bình thường có thể so sánh.

- Mẹ kiếp! Thế nào mà có thể mạnh mẽ như vậy!

Trong lòng Chu Hiên đã hoàn toàn hoảng hốt, cùng là Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư , nhưng hắn ta lại hoàn toàn bị đối phương đánh.

Phương Tư lại một quyền đánh tới, hai tay Chu Hiên thậm chí còn xuất hiện một âm thanh nứt xương.

Trong phút chốc, hắn ta triệu hoán ra Khế Ước Linh thứ hai của mình.

Một Kim Điêu toàn thân đen kịt đột nhiên xuất hiện!

Chu Hiên vội vàng đi tới lưng Kim Điêu, tốc độ Kim Điêu cực nhanh, trong nháy mắt đã thoát khỏi Phương Tư, đi tới bên cạnh Chu Đại Bạch.

Hai người đã chuẩn bị đáp lấy Kim Điêu rời đi, nếu tiếp tục ở lại, tuyệt đối sẽ cửu tử vô sinh.

Về phần bốn hộ vệ ngã xuống đất, có ai còn rảnh quan tâm à!

Nữ tử trước mắt đã hoàn toàn phát điên rồi.

- Chết đi!

Lửa giận trong mắt Phương Tư nóng rực, triệu hoán ra Khế Ước Linh thứ hai.

Trong phút chốc, không gian vỡ vụn, lại là một con rồng!

Gầm!

Một con rồng lớn bay lượn giữa không trung, toàn thân nó đều là vảy màu băng lam, đôi con ngươi cũng là một màu xanh thăm thẳm.

Trong miệng của nó không ngừng phun ra sương khói, ngoại hình của nó rất giống với Xích Viêm Long, nhưng thuộc tính của chúng nó hoàn toàn khác biệt.

Đó là một con Băng Sương Cự Long cấp S!

Chu Hiên quay đầu nhìn nó, thân thể lập tức chấn động, xém chút nữa là ngã khỏi khỏi lưng con Kim Điêu luôn rồi.

Chết tiệt, rốt cuộc Chu gia đã chọc tức ai vậy!

Hai Khế Ước Linh hệ Long cấp S, chắc chắn phải là những tài năng hàng đầu của Hoa Hạ học phủ!

Đôi mắt Băng Sương Cự Long vừa lập loè lam quang, sương khói lạnh như băng lập tức bay về phía hắn ta, tốc độ nhanh đến khó tin.

Kim Điêu nháy mắt liền bị sương khói bao trùm, chỉ trong chớp mắt, cả người nó trở nên cứng ngắc, sức mạnh hai cánh bị khống chế, tốc độ cũng chậm đi rất nhiều.

Xích Viêm Long thừa cơ hội bay tới, hất tung Kim Điêu lên không trung.

Ầm!

Hai chú cháu Chu Hiên ngay lập tức ngã nhào xuống đất, nhưng lúc này họ đâu còn quan tâm thân thể đang đau đớn kịch liệt ra sao, cái họ chú ý là con Xích Viêm Long trên cao đang cúi đầu nhìn xuống hai người họ.

Ánh mắt nó thờ ơ khiến lòng người phát lạnh, miệng nó lại không ngừng phun ra hơi nóng khiến người ta khó mà chịu nổi.

Chỉ cần Phương Tư ra lệnh, hai người họ chắc chắn mất mạng!

Đừng! Đừng! Phương Tư tỷ! Chúng ta không sao!

Thời gian hai bên giao chiến rất ngắn, lúc này Trần Thư mới phản ứng lại.

Thật sự là hai Khế Ước Linh của Phương Tư làm cho người khác phải run sợ.

“Ôi… Chúng ta đều không sao cả.”

Trương Đại Lực cũng đứng dậy, tuy là ăn đòn không ít, nhưng trừ hai cánh tay bị đau ra thì không có vấn đề gì đáng lo.

Phương Tư đột nhiên quay đầu, ánh mắt kinh ngạc, đi tới bên cạnh hai người họ.

Các ngươi thật sự không có việc gì?

Nàng không ngừng quan sát bọn họ, lo lắng dò hỏi.

Trần Thư giải thích:

Toàn là máu giả …

Phương Tư hít vào mấy cái, sau đó nàng nhanh chóng phát hiện, quả thật máu tươi thì nhiều mà mùi máu thì rất nhạt.

Phương Tư hít sâu một hơi, hai mắt nàng ươn ướt, hét lớn:

Hai đứa ngu ngốc làm ta sợ muốn chết, có biết không hả?

Chương 128: Xe cứu thương còn phải do chính mình tự kêu … (2)

Ầm!

Đám người Trần Thư toàn bộ đều ăn đấm, sau đó còn bị đạp bay.

Bọn ta biết sai rồi mà.

Hai người chạy trối chết, nhưng trong mắt toàn là cảm động.

Được người khác quan tâm đương nhiên là rất thích!

Thôi được rồi, hai người quay lại dọn dẹp mau!

Phương Tư quay người, xoa xoa đôi mắt, lại quay về bộ dạng bá đạo như lúc đầu.

Đại ca đại tỷ, chúng ta sắp bị rang khô luôn rồi…

Hai chú cháu Chu Đại Bạch vừa mới tới gần Xích Viêm Long, ngay lập tức có cảm giác nước trong cơ thể bọn họ đều bốc hơi hết.

Xích Viêm Long gắt gao nhìn chằm chằm bọn hắn, trong miệng thỉnh thoảng phun ra khí nóng hầm hập.

Thấy vậy, Phương Tư ra lệnh cho Xích Viêm Long cách xa một chút.

Nếu có chuyện gì xảy ra với Trần Thư thì bọn Chu Hiên chết chắc.

Nhưng Phương Tư cũng xong luôn, cho dù có là thiên tài đến từ Hoa Hạ học phủ cũng không cách nào trốn tránh được sự trừng phạt của pháp luật.

Phương Tư tỷ …

Trương Đại Lực bắt đầu kể lại những chuyện đã xảy ra.

Mấy phút sau, Phương Tư hai tay ôm ngực, vẻ mặt lạnh lùng, nói:

Ngươi đòi em trai ta hai trăm ngàn Hoa Hạ tệ?

Không phải không cần, không cần, là chúng ta sai rồi.

Trán Chu Hiên rịn ra mồ hôi lạnh, không dám nhìn vào mắt đối phương.

Cùng là Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư, nhưng hai Khế Ước Linh của hắn toàn là cấp B, tất nhiên là chỉ có thể chịu ăn đòn.

Mặc dù Chu gia kinh doanh ngự thú dược tề, nhưng thế lực của nhà họ ở Kinh Đô giỏi lắm cũng chỉ là hạng ba, không có cửa đi so với Hoa Hạ học phủ.

Phương Tư quay đầu hỏi:

Trần Bì, ngươi nói thử coi?

Nàng vừa mới dứt lời, một tiếng hét thảm lập tức vang lên.

Ối!

Chỉ thấy Trần Thư và Trương Đại Lực cùng lăn đùng ra đất, trông có vẻ như đau đến không muốn sống nữa.

Phương Tư tỷ, ta cảm giác đầu ta đau không chịu nổi, ta cần một trăm viên Ngự Thú Trân Châu để trị liệu!

Tỷ, ta cũng vậy, đứng không nổi luôn nè, e rằng phải mười con hung thú lãnh chúa tới mới giải khuây được á.

…

Nhìn xem hai người càng lúc càng lố, chú cháu Chu Hiên hoàn toàn sững sờ.

Có muốn tống tiền đi nữa, chúng ta có thể dùng cách khác không?

Ngươi đau đầu thì đi mua thuốc, đòi Ngự Thú Trân Châu làm cái gì?

Tên kia còn lố hơn, chân đau đi đòi hung thú lãnh chúa làm gì, ngươi ăn được chắc?

Trong đáy mắt Phương Tư hiện lên ý cười, miệng lưỡi lại lạnh lùng nói:

Nhìn kìa, hai đứa em trai ta đều bị thương không nhẹ, các ngươi làm sao thì làm đi.

Nói xong, Xích Viêm Long gầm nhẹ một tiếng, bay đến chặn cửa đấu trường lại, mà Băng Sương Cự Long cũng bay tới, bao vây chú cháu Chu Hiên.

Cảm giác nóng lạnh xen kẽ khiến cho hai người họ đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chu Hiên cắn răng nói:

Bọn ta sẽ bồi thường ba trăm ngàn tiền thuốc men!

Ba trăm ngàn?

Mắt của Trần Thư trừng một cái, móc từ trong túi ra một cái túi máu, nuốt đầy một miệng máu giả.

Ôi ngũ tạng lục phủ của ta không xong rồi…

Phun!

Trần Thư lắc lắc đầu, giống như cái vòi phun nước, không ngừng phun ra máu tươi.

…

Mẹ nó, giả hơn chút nữa được không, ngươi tưởng ngươi là súng nước cao áp chắc!

Chu Hiên hít thật sâu, mở miệng nói:

Bốn viên Ngự Thú Trân Châu cấp cơ sở! Không thể nhiều hơn nữa!

Dựa theo giá cả chỗ cửa hàng lão Quỷ, bốn viên như vậy tính ra cũng có giá… ờ… sáu trăm ngàn.

Phương Tư lắc đầu, nói:

Phải thêm một con hung thú biến dị cấp cơ sở mới được!

Hai người nhóm Chu Hiên đều không dám phản bác nàng, ngoại trừ nghiến răng nghiến lợi gật đầu thì không thể làm gì khác.

Không những không đòi được hai trăm ngàn tiền bồi thường, ngược lại còn mất một triệu, trận này thua đến cái quần cộc cũng không còn.

Chu Hiên coi như là một trong những người đứng đầu Chu gia, huy động nguồn tiền cỡ một triệu thì vẫn có thể làm được.

Rất nhanh sau đó, tiền và vật phẩm bồi thường đã được đưa tới.

Há há há …

Trần Thư cùng Trương Đại Lực một bên cười bỉ ổi, một bên phấn khích cất bồi thường phẩm vào.

Giá trị chủ yếu của hung thú biến dị nằm ở chỗ Ngự Thú Trân Châu bên trong cơ thể cùng với phần nội tạng đặc biệt có thể lĩnh hội kỹ năng.

Ba người rời khỏi đại học Linh Trù Kinh Đô, bỏ lại đám người Chu gia còn đang chật vật.

Thúc thúc, vậy là xong rồi sao? Nàng ta còn trẻ như vậy, Chu gia chúng ta đâu cần phải sợ hãi…

Ầm!

Chu Hiên tặng cho hắn ta một cái bạt tai mạnh, hung hăng đánh cháu mình một trận.

Không phải sợ hả? Ngươi cũng biết người ta là người trẻ tuổi hả? Người trẻ tuổi mạnh đến vậy thì Chu gia có thể động tới chắc? Cha ngươi có tới cũng bị nghiền ra bã có rõ chưa hả?

Chu Hiên dù gì cũng là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, nhưng hắn ta chưa bao giờ ngờ tới khoảng cách so với thiên tài có thể lớn tới mức độ đó.

Hai Khế Ước Linh thuộc Long hệ, hôm nay hắn ta đã được mở mang tầm mắt.

Xong ~~ xong ~~

Ngay bên ngoài Ngự Thú Quán, thanh âm của xe cứu thương vang lên.

Người bị thương ở đâu?

Nhân viên y tế vọt vào trong Ngự Thú Quán.

Ở bên đó!

Chu Hiên phủi tay, chỉ về hướng Chu Đại Bạch đang ngã xuống đất.

Chu Đại Bạch nằm trên cáng cứu thương, trong lòng không ngừng cảm thấy uất ức, xe cứu thương còn phải do chính mình tự kêu…

Chương 129: Cái gì cũng có thể phục vụ?

Phương Tư tỷ, thật bá đạo!

Trên đường đi, hai người Trần Thư thay phiên nhau tâng bốc, trên mặt toàn là điệu cười nịnh bợ.

Không nghĩ tới Phương Tư lại được hoan nghênh như vậy, Hoa Hạ học phủ thật sự rất khó, về cơ bản đó không chỉ là một trường đại học, mà còn là một trong các thế lực hàng đầu Kinh Đô.

Thôi ngay đi!

Sắc mặt Phương Tư lạnh lùng, rõ ràng là có hơi nổi giận trước việc Trần Thư giả chết.

Phương Tư tỷ, chỉ là để tránh nguy hiểm thôi mà!

Trần Thư giải thích nói:

Cái nắm đấm của người kia to bằng nồi đất lớn đó! Thân thể ta vừa gầy vừa yếu, nếu lỡ trúng phải một quyền, chắc chắn là chết ngay tại chỗ đó!”

Trương Đại Lực bu lại chen lời:

Vậy thì thật là tốt, ta và Phương Tư tỷ có thể cùng nhau ăn tối.

- …

Trần Thư đẩy Trương Đại Lực ra, ngươi mẹ nó muốn giành một bữa này với ta đúng không?

Phương Tư mặt không thay đổi gật đầu một cái, nhưng dưới đáy mắt đã bắt đầu xuất hiện một chút ý cười.

Phương Tư tỷ, lúc đó tỷ không thấy đâu, ta ở bên cạnh đối phương vừa bắt đầu thổ huyết, hắn ta đã bị ta hù đến nỗi hai chân mềm nhũn, nói không chừng lúc ta ngã xuống, tim hắn ta chắc cũng hết dám đập luôn!

Trần Thư không ngừng miêu tả cảnh tượng hài hước vào lúc đó, động tác vẻ mặt vô cùng cường điệu.

Xéo đi! Nước miếng phun trên mặt ta!

Phương Tư đập cho Trần Thư một quyền, khóe miệng cong cong, không tiếp tục tính toán chuyện lúc trước.

Ba người vừa đi vừa trò chuyện rôm rả, tiếng cười giòn tan, đi tới một quán lẩu, chuẩn bị ăn mừng một phen.

Trần Thư nâng chén nói:

Đại lực! Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi! Lúc trước ta còn nghĩ ngươi là kim cương bọc trong bùn! Chúc mừng ngươi, tương lai trở thành thực thần của Hoa Quốc!

Phương Tư cũng cùng nâng chén nói:

Không hổ là em trai của ta, cho dù không phải Ngự Thú Sư, vẫn có thể trúng tuyển đại học hàng đầu, mà còn là trường tự chủ sát hạch nữa.

Sau này vào đại học rồi nhất định phải không ngừng cố gắng, ngươi với Trần Thư không hề giống nhau, ngươi trẻ tuổi, có thiên phú, có chí tiến thủ, tương lai rộng mở …

Trần Thư càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, vội vàng nói:

Phương Tư tỷ, từ từ đã nào… Sao lại nói ta với hắn không giống nhau chứ, ta cũng trẻ tuổi, cũng là thiên tài trời sinh đó!

Ta luôn cảm thấy tỷ đang cố tình tổn thuơng ta đó, tỷ tỷ!

Trương Đại Lực cũng cùng nâng chén, mở miệng nói:

Không sao đâu, Trần Thư, Phương Tư tỷ nói đúng lắm nhưng có thể không chú ý đến cách nói. Ngươi cũng đừng quá để ý rồi buồn nhá.

Đúng cái đầu ngươi!

Trần Thư cười mắng một câu, nhưng trong lòng hoàn toàn không để bụng.

Ba người cùng nâng chén chúc mừng, miệng cười không ngơi.

Ngày mùng 5 tháng 8 năm Phục Tô Lịch 980, Trương Đại Lực thành công thi vào Đại học Linh Trù Kinh Đô.

…

Lúc ban đêm, ba người đón xe về tới cửa Hoa Hạ học phủ.

Phương Tư tỷ, những vật này cho ngươi, ngươi cần dùng đến.

Trần Thư đưa Ngự Thú Trân Châu cùng một đôi móng vuốt từ trong hành trang cho Phương Tư.

Móng vuốt ta muốn, năm viên Ngự Thú Trân Châu ngươi tự giữ đi, thực lực yếu như vậy thì làm tiểu đệ ta kiểu gì?

Phương Tư suy nghĩ một chút, rồi đưa tay nhận lấy móng vuốt.

Đó là một con Thiết Trảo Thú cấp Biến Dị, có thể lĩnh ngộ kỹ năng ‘Xé rách’, hoàn toàn không tương thích với Slime.

Đúng lúc này, không gian phía trên Phương Tư mở ra, Xích Viêm Long duỗi đầu ra ngoài, nuốt chửng cái móng vuốt.

Quả nhiên, không thể lĩnh ngộ được kỹ năng…

Muốn lĩnh ngộ được kĩ năng nhờ vào hung thú cấp Biến Dị, xác suất cũng giống như khi đi mua vé số vậy.

Chỉ có hung thú lãnh chúa thậm chí là cấp quân vương cao hơn mới có thể là nguồn gốc kỹ năng chủ yếu của Khế Ước Linh.

Phương Tư tỷ, rồng của ngươi thật là đẹp.

Trong mắt Trần Thư cùng Trương Đại Lực đầy vẻ thèm muốn, hai Khế Ước Linh thuộc Long hệ, quả là sinh ra đã định sẵn

làm người thắng cuộc mà.

Trần Thư mở miệng nói:

Có thể dẫn chúng ta bay một vòng không?

Phương Tư lắc đầu:

Nói cái gì vậy? Nó chỉ có thể bay ở tầm thấp, đến lúc đó nó bay một vòng, toàn bộ cây xanh đều bị đốt cháy.

Vậy chúng ta xem một chút.

Trên mặt lộ ra vẻ tò mò, hai người đi tới phía dưới Xích Viêm Long, đưa tay sờ sờ đầu nó.

Thật ấm áp!

Đúng vậy, có nó rồi, mùa đông không cần suy nghĩ làm sao sưởi ấm, mang con rồng này treo lên trần nha, cả phòng đều nóng lên.

Phải đó, có thêm con băng long kia, mùa hạ cũng không phải sợ nóng nữa.

Hai người giống như đầu có bệnh nặng, tay không ngừng vuốt ve đầu Xích Viêm Long.

Phương Tư khóe miệng giật một cái:

Cút!

Xích Viêm Long gầm lên giận dữ, quay đầu bay về Ngự Thú Không Gian.

Đúng rồi, Trần Bì, ngày mai ngươi giúp ta đến khoa Ngự Thú ở bệnh viện Hoa Hạ xếp hàng đi.

Sao vậy? Ngươi bị bệnh gì hả?

Ngươi mới có bệnh đó, đã nói là khoa Ngự Thú, Băng Sương Cự Long đã xảy ra một ít vấn đề.

Tuân lệnh!

…

Hai người về tới khách sạn, Trần Thư một mạch nuốt trọn năm viên Ngự Thú Trân Châu.

Ngự Thú Lực bên trong lại tăng lên không ít, khoảng cách đến thất cấp Ngự Thú Sư lại gần thêm một bước.

Sáng hôm sau, Trần Thư một mình ra ngoài. Bệnh viện Hoa Hạ nằm ngay bên cạnh Hoa Hạ học phủ, là đơn vị y tế cấp cao nhất trên cả nước.

Chương 130: Đây là cảm giác của phổ độ chúng sinh sao? (1)

Nhằm chúc mừng Trương Đại Lực thi đậu đại học, Phương Tư đặc biệt dẫn hắn ta đến phố đi bộ Kinh Đô, giúp hắn ta chuẩn bị đầy đủ dụng cụ nhà bếp.

Nói về linh trù, cho dù là dao phay, nồi chén các loại dụng cụ khác xa với các loại dụng cụ bình thường, dù sao cũng là để xử lý và chế biến thịt hung thú.

Để trừng phạt Trần Thư vì chuyện ngày hôm qua, Phương Tư cho hắn xếp hàng một mình ở bệnh viện.

Dám để truyền kỳ Ngự Thú Sư tương lai phải làm loại chuyện vớ vẩn như thế này! Thật là sỉ nhục! Quá mức sỉ nhục!

Trần Thư ngửa mặt lên trời thở dài, đi tới khoa Ngự Thú của bệnh viện, đứng vào đội ngũ xếp hàng dài vô tận.

Mỗi một vị bác sỉ chỉ tiếp nhận một lượng bệnh nhân cố định mỗi ngày, Trần Thư vừa hay cướp được số, nhưng là số cuối cùng.

Chỉ khi nhìn thấy một hàng rồng xếp dài thì hắn mới có thể ý thức được mình là truyền nhân của rồng…

Trong tay Trần Thư là cơm hộp đã chuẩn bị sẵn, đảm bảo một ngày xếp hàng cũng không lo đói bụng.

Xem trực tiếp một chút mới được.

Bởi vì nhàm chán, hắn lấy điện thoại ra, mở trò chơi phát sóng trực tiếp, bỗng nhiên trong phần mềm phát sóng có người nói chuyện riêng với mình.

Một tài khoản có ảnh đại diện là mỹ nữ gợi cảm lên tiếng:

Tiểu ca ca, có nhu cầu sử dụng dịch vụ không? Click vào trang cá nhân của em!

Cái gì đây?

Lông mày Trần Thư nhíu lại, mở ảnh chân dung của nàng ta lên, chỉ thấy bên trong đó có thông tin phương thức liên lạc.

Tròng mắt của hắn hơi động, đã thêm tài khoản kia vào.

Tiểu ca ca, yêu cầu phục vụ đúng không? Dịch vụ gì cũng có nha!

Cái gì cũng được sao?

Tất nhiên, giá cả rất hữu nghị nữa đó!

Vậy thì thật là tốt, ta đang ở bệnh viện Hoa Hạ, ta cần người thay ta đứng xếp hàng, tới nhanh lên.

Trần Thư thoả mãn nở nụ cười, ta thật đúng là quá thông minh, mấy việc này cứ việc tìm người tới làm là xong.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, không có bất kỳ phản hồi nào.

Trong đầu của Trần Thư thấy khó hiểu, gửi tin nhắn:

- ?

Sau đó phát hiện phía trước tin nhắn là một dấu chấm than đỏ rực!

Sao lại chặn tài khoản của ta mất rồi?

Mắt của Trần Thư trừng một cái, không ngờ tới lại bị chặn tài khoản.

Việc đơn giản như vậy mà cũng không thèm làm, vậy mà còn dám nói cái gì cũng phục vụ, toàn là lừa dối!

Trần Thư oán trách một câu, yên tĩnh đứng trong hàng ngũ xếp hàng.

Nhưng nửa giờ trôi qua, hàng người vẫn không ngắn lại dù chỉ một chút.

Một lúc sau, phía trước bắt đầu trở nên ồn ào.

Thật sự xin lỗi các vị, xin kiên nhẫn chờ một chút, ta có chút việc gấp cần phải xử lý!

Một vị bác sĩ mặc áo khoác trắng, mặt mũi đầy vẻ áy náy rời khỏi phòng khám, để lại một đám người trợn mắt nhìn.

Không phải chứ, sao lại xui xẻo quá vậy?

Trần Thư ngửa mặt lên trời kêu rên, nhưng một lúc sau, trước mắt của hắn xuất hiện một bảng lựa chọn.

【 Phương án một: Kiên nhẫn xếp hàng, chờ bác sĩ trở về. Phần thưởng hoàn thành: Kháng lực của Khế Ước Linh tăng thêm 5% 】

【 Phương án hai: Thừa cơ chen ngang. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực trung lượng 】

【 Phương án ba: Giả vờ làm bác sĩ, đuổi hết đám người phía trước đi. Phần thưởng hoàn thành: Bạo Lực Tọa Sát tăng thêm một cấp 】

Trần Thư thở dài, vừa rầu rĩ vừa khó xử, Hệ thống, ngươi quả là biết cách làm khó người khác quá đi.

Một giây sau, hắn tràn đầy hưng phấn cầm áo khoác trắng đứng bên ngoài phòng khám…

Bác sĩ Trần của các ngươi đang ở đây!

Trần Thư khoác lên mình áo blouse trắng, trong phút chốc trở nên trang trọng.

Hắn nghênh ngang đi vào phòng khám, trực tiếp ngồi vào vị trí của bác sĩ.

Bác sĩ Vương đột xuất có việc gấp, tạm thời sẽ do ta thay thế, các ngươi có thể gọi ta là bác sĩ Trần.

Trần Thư trịnh trọng nói.

Không ai có thể ngờ đến, có người gan lớn hơn trời, lại có thể giả dạng bác sĩ ở bệnh viện Hoa Hạ.

Bác sĩ ư, tại sao trên ngực ngươi không có bảng tên?

Đội ngũ bác sĩ có một cô nương thắc mắc, cảm thấy nghi hoặc.

-?

Trần Thư ngơ ngác, quan sát tỉ mỹ đấy chứ.

Nhưng khả năng ứng biến của hắn không phải có tiếng không có miếng, hắn đằng hắn nói:

Ta thay ca đột xuất, mới từ nhà đến, vội vàng quá quên lấy bảng tên.

Được rồi, nói bệnh tình của ngươi xem … à … bệnh tình của Khế Ước Linh!

Cô nương gật đầu, triệu hồi một con thỏ trắng như ngọc.

Bác sĩ, gần đây Khế Ước Linh của ta toàn thân nóng sốt, có cảm giác rất kỳ lạ.

Trần Thư sờ lên lông của con thỏ, con thú này cũng thật là đẹp.

Vấn đề không lớn lắm, gần đây nhiệt độ ở Kinh Đô hơi cao, về nhà cho nó hưởng máy lạnh.

??

Cô nương vẻ mặt đầy nghi hoặc nói:

- Chỉ vậy thôi sao?

Trần Thư gật đầu:

Hết rồi, nếu bệnh tình chuyển biến nặng, thì thu hồi về Ngự Thú Không Gian.

Người tiếp theo!

Công việc chữa bệnh có lúc cũng chỉ đơn giản như vậy.

Trần Thư chợt nghĩ ra điều gì đó nói với cô nương:

Đúng rồi, sáng mai nhớ đến đây tái khám.

Sức sống của Khế Ước Linh vô cùng mạnh mẽ, cộng với Ngự Thú Không Gian lợi hại như vậy, chỉ cần không phải đột tử tại chỗ, đều có thể từ từ phục hồi thể lực.

Chương 131: Đây là cảm giác của phổ độ chúng sinh sao? (2)

Khế Ước Linh của Chu Đại Bạch không phải bị thương rất nặng sao? Nhưng chỉ cần liên tục dưỡng thương ở Ngự Thú Không Gian, nửa năm sau đã hồi phục.

Công việc của Bác sĩ Ngự Thú chỉ là rút ngắn thời gian phục hồi, kéo dài thêm một ngày không sao hết.

Xin chào bác sĩ, gần đây tâm trạng Khế Ước Linh của ta có chút kích động.

Chuyện nhỏ, về cho nó xem phim, giải tỏa giải tỏa áp lực, sẽ nhanh chóng khỏi bệnh thôi.

??

Sự nghi hoặc đã thể hiện hết trên gương mặt của ngươi, ta là bác sĩ, cứ tin ở ta!

Trần Thư tỏ vẻ nghiêm nghị nói chuyện như đúng rồi, làm người khác không thể không tin.

Đúng rồi, nếu bệnh tình chuyển biến nặng thì thu hồi về Ngự Thú Không Gian, sáng mai nhớ đến đây tái khám.

Trần Thư đều nhắc nhở mỗi người đến xem bệnh y như vậy, suy cho cùng công việc của hắn cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nếu như thật sự Khế Ước Linh đột tử chỉ vì kéo dài thêm một ngày, phòng này đã treo bảng phòng cấp cứu rồi.

Lúc đầu tất cả mọi người đều có ánh mắt nghi ngờ không tin, chữa bệnh cho Khế Ước Linh chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Nhưng Trần Thư giả dạng cứ như thật, quả thật vô cùng giống một vị bác sĩ có nhiều năm kinh nghiệm.

Mắt nhìn từng người bệnh mãn nguyện rời đi.

Mắt của hắn ánh lên vẻ tự hào, đây là cảm giác phổ độ chúng sinh sao?

Dãy hàng người xem bệnh càng ngày càng ít, công phu trong nháy mắt khiến cho số người xem bệnh chỉ còn lại mười người. Một nam nhân bước đến nói:

Bác sĩ, Khế Ước Linh của ta gần đây chán ăn.

Con ngươi của Trần Thư chuyển động, hắn thở một hơi dài nói:

Có một tin tốt và một tin xấu ngươi muốn nghe tin nào trước?

Nam nhân sốt ruột nói:

Nghe tin tốt trước đi.

Ta quyết định dùng tên Khế Ước Linh của người đặt cho loại bệnh này.

???

Nam nhân trợn mắt ngạc nhiên, ánh mắt thể hiện mông lung khó hiểu.

Đây mà là tin tốt ư?

Hơn nữa nó chỉ là có chút chán ăn, làm sao lại trở nặng như vậy?

Trần Thư nói:

Tạm thời để nó ở Ngự Thú Không Gian quan sát tình hình, ngày mai đến tái khám!

Người tiếp theo.

Một học sinh đến hỏi:

Bác sĩ, gần đây Ngự Thú Linh của ta trở thành xạ thủ bắn tỉa, lúc nào cũng đi ngoài.

Trần Thư sờ đầu của Khế ước Linh, lại bắt đầu nói.

Một tin tốt, một tin xấu, ngươi nghe tin nào trước?

Uhm…

Cậu học sinh mặt ngơ ngác, hỏi thăm dò:

Nghe tin xấu trước.

- Bệnh của nó tương đối nghiêm trọng, có thể phải kiểm tra tổng quát mới chẩn đoán được, ngày mai đến đây tái khám.

Vậy tin tốt là gì?

Tin tốt ư? Đợi một lát.

Trần Thư nhìn một cái rồi quay về đội ngũ của mình, lấy điện thoại ra.

Alo, chị Phương Tư, đến đây nhanh lên, phải rồi, thuận tiện mang giúp ta món này…

Ngươi tạm thời đợi một chút, người tiếp theo!

Trần Thư lại tiếp tục nghe nhìn chẩn bệnh, đáng lẽ cần thời gian một ngày, nhưng Trần Thư chỉ cần hai giờ đồng hồ là giải quyết xong.

Mệt quá đi!

Trần Thư đứng dậy, tay chống cái eo lười.

Sau một lúc, Phương Tư hai người đã đến bệnh viện.

Khoảng cách hai nơi cũng không xa lắm, nếu như trễ một chút, có thể sẽ bị lỡ mất.

Sao lại nhanh như vậy?

Phương Tư mặt đầy nghi hoặc, chẳng lẽ bệnh viện Hoa Hạ bây giờ đã không đông khách như trước rồi?

Trần tiểu tử, ngươi ăn mặc như vậy là…

Xì…

Trần Thư dùng tay ra hiệu, đồng thời cũng lấy máy phát thanh trên tay của Trương Đại Lực.

Mọi người qua đây xem, tin tốt đến rồi đây.

Trần Thư chỉ tay về người bệnh cuối cùng, nhấn nút phát trên máy phát thanh.

Tin tốt đây! Tin tốt đây! Bổn tiệm thanh lý kho, toàn bộ giảm nửa giá, giảm đến chỉ còn nửa giá.

Tin tốt đây! Tin tốt đây!

Được rồi, bây giờ đã biết tin tốt là gì rồi chứ?

Trần Thư nghiêm túc nói:

Ngươi về đi, ngày mai nhớ đến tái khám.

Cậu học sinh đó trợn tròn mắt, mây đen giăng kín đầu, nhìn đi nhìn lại Trần Thư, sau đó rời đi.

Đây là thể loại tin tốt gì vậy?

Phần thưởng đạt được: Bao Lực Tọa Sát Gia Nhất

Trần Thư điềm tĩnh ung dung cởi áo Blouse trắng xuống.

Trần tiểu tử, ngươi!

Phương Tư và Trương Đại Lực ngây người ra, họ đã thấy qua người quá đáng, nhưng chưa thấy qua người quá đáng đến mức như vậy.

Ngươi ở đây quảng cáo, không sợ cản trở người khác chẩn bệnh sao.

Ngươi yên tâm, ta tự biết tính toán, ta kêu mỗi người mai đều đến tái khám.

Trần Thư nhún nhún vai nói:

Có Ngư Thú Không Gian, không có chuyện gì đâu, huống hồ chi có nhiều người chỉ bị bệnh vặt, không chừng ở Ngự Thú Không Gian một ngày thì khỏi bệnh luôn. Ngươi nói xem ở Kinh Đô tại sao lại có nhiều người giàu như thế? Khế Ước Linh đau bụng, không có khẩu vị đều phải đến bệnh viện Hoa Hạ.

Trong lúc ba người đang nói chuyện, một vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đi vào.

Hắn kinh ngạc vô cùng và nói:

Ý? Bệnh nhân đâu hết rồi.

Phương Tư và Trương Đại Lực đều nhìn về phía Trần Thư, chỉ nghe hắn không chút ái ngại nói:

Gà mẹ à.

Người bệnh bây giờ đều mất kiên nhẫn như vậy sao?

Bác sĩ lắc đầu, cũng không câu nệ cho lắm, đúng lúc hôm nay có thể nghỉ ngơi một ngày rồi.

Nhưng hắn không ngờ đến, số lương người bệnh ngày mai sẽ làm hắn tuyệt vọng…

Vì người bệnh tái khám không cần trả thêm phí chẩn đoán, cộng thêm với số lượng bệnh nhân mới của ngày mai chất đống.

Các ngươi có vấn đề gì không?

Bác sĩ cười mỉm.

Chương 132: Tỉnh lại đi, nhiệm vụ của chúng ta là xây dựng tổ quốc (1)

Phương Tư triệu hồi Băng Sương Long, nhiệt độ phòng khám bệnh trong chốc lát giảm xuống thấp.

Long?

Bác sĩ mở to mắt, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Ngự Thú Sư sở hữu Khế Ước Linh hệ Long đến giờ đã không còn bao nhiêu người nữa, bệnh viện Hoa Hạ cũng không chắc có thể thường xuyên nhìn thấy.

- Dạo này, Băng Sương Long của ta bỗng nhiên lâm vào trạng thái suy yếu, nó chỉ có thể phát huy ra tám phần thực lực.

Phương Tư nói về tình trạng gần đây của Băng Sương Long.

- Mà lúc ta cho nó ăn đồ ăn hay uống thuốc, nó đều không hấp thụ được.

Bác sĩ lấy ra một đống máy móc dùng để kiểm tra sơ lược thân thể của Băng Sương Long, vừa nhìn đã biết là chuyên nghiệp!

- Phán đoán sơ bộ là Khế Ước Linh của ngươi nuốt phải đồ vật gì đó ở Dị Không Gian.

Bác sĩ khẽ nhíu mày tạm thời đưa ra kết luận, sau đó bác sĩ viết lên sổ khám bệnh rồi nói.

- Ngươi đến khoa Huyết Học thử máu đi!

Phương Tư gật đầu cầm sổ khám bệnh rồi thu hồi Băng Sương Long về Ngự Thú Không Gian.

Ba người rời khỏi phòng khám, Trần Thư bắt đầu khoe khoang.

- Các ngươi thấy ta xếp hàng nhanh không.

- Nhanh! Mà ngày mai ngươi đừng đứng gần chúng ta, ta sợ bị đánh hội đồng nhầm người.

- …

Trần Thư sờ cằm suy nghĩ rồi nói.

- Không đến nỗi thế chứ?

Nói là vậy, nhưng hắn vẫn thấy ngày mai không phải ngày đẹp để ra cửa, mà thôi, ngày mai hắn sẽ nằm lì trong khách sạn cả ngày.

Ba người đi đến xếp hàng tại khoa Huyết Học.

Bỗng có một nữ sinh đi ngược chiều với bọn họ, Phương Tư lập tức nhận ra là người quen, bèn gọi lại.

- Tiểu Thanh Hàn!

Nữ sinh kia quay mặt nhìn lại.

- Là ngươi!

Trần Thư và Trương Đại Lực đồng thanh hô lên, bọn họ không nghĩ đến mình đến bệnh viện cũng có thể gặp được Vương Thanh Hàn.

- Phương Tư? Các ngươi?

Vương Thanh Hàn kinh ngạc nhìn bọn họ

- Các ngươi biết nhau?

Phương Tư cau mày nhìn về phía ba người.

Trần Thư cười toe toét.

- Đương nhiên biết rồi, Vương cho vay, vừa nghèo vừa sạch.

-…

Nụ cười trên miệng Vương Thanh Hàn trở nên có chút miễn cưỡng.

- Ta là Vương Thanh Hàn, ngươi mới là Vương cho vay ý.

- Chúng ta quen nàng từ lúc chúng ta đi cùng một chuyến tàu hoả với nàng.

Trương Đại Lực quay mặt nhìn hai người Phương Tư và Vương Thanh Hàn rồi hỏi.

- Các ngươi biết nhau lúc nào vậy?

-Ta với nàng chơi chung nhỏ mà, tiếc là sau đó gia đình Thanh Hàn chuyển nhà đi nơi khác.

Trần Thư kinh ngạc trừng mắt hỏi lại.

- Phương Tư tỷ, không phải từ nhỏ đến lớn, tỷ đều chơi với chúng ta sao?

Phương Tư bĩu môi.

- Khi đó hai ngươi vẫn còn vừa hay đái dầm vừa thích nghịch đất, bẩn không tả nổi, ta còn không dám lại gần, sao chơi cùng các ngươi được.

Vương Thanh Hàn che miệng cười, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy.

- Đúng rồi, Tiểu Thanh Hàn, ngươi đến Bệnh viện Hoa Hạ làm gì vậy? Khế Ước Linh có vấn đề gì à?

Vương Thanh Hàn thở dài.

- Lúc trước ta vay nặng lãi, để có tiền trả lại, ta tham gia Đấu Linh Trường dưới mặt đất tại thành phố Nam Giang, mặc dù lấy được tiền thưởng kếch xù thưởng, nhưng Khế Ước Linh của ta cũng vì vậy mà bị trọng thương.

Trần Thư và Trương Đại Lực liếc nhìn nhau, bọn họ không nghĩ tới nàng ta thật sự vay nặng lãi, lúc đầu bọn họ còn tưởng nàng ta đang đi trốn nợ chứ.

- Không sao đâu, Bệnh viện Hoa Hạ kiểu gì cũng có thể trị khỏi, ngươi sẽ không bị ảnh hưởng đến tiến độ học tập đâu.

Phương Tư an ủi tiếp.

- Giờ chắc ngươi lên lớp mười hai rồi chứ?

Vương Thanh Hàn gật đầu.

- Ừ, hết hè này là ta lên lớp mười hai.

- Cố gắng lên, tranh thủ thi đậu một trường đại học tốt tốt, áp lực của ngươi cũng sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Phương Tư nói chuyện ôn nhu, hiền lành khác hẳn mọi khi.

- Khi nào cần giúp đỡ, ngươi cứ gọi điện cho ta, ngươi có số điện thoại của ta rồi đó.

Vương Thanh Hàn nói.

- Tạm thời thì ta chưa cần, giờ ta cũng có ít tiền, Nam Giang Nhị Trung đưa ta khá nhiều phí chuyển trường.

- Hả?

Trần Thư đang yên lặng đứng cạnh đột nhiên hỏi.

- Nam Giang Nhị Trung? Phí chuyển trường?

- Đúng vậy, lúc đầu ta đang học ở Nam Giang Nhất Trung, nhưng Nam Giang Nhị Trung trả tiền để ta đến lớp đặc huấn của bọn họ.

- Chờ chút! Chờ chút! Chờ ta load một chút!

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn hỏi lại.

- Ý ngươi là Ban Giám hiệu của Nam Giang Nhị Trung đưa ngươi tiền để ngươi đến học lớp đặc huấn của bọn họ sao?

- Đúng vậy.

Vương Thanh Hàn gật đầu.

Moá, đầu óc mấy ông trong Ban Giám Hiệu có vấn đề à, đang yên đang lành tự nhiên lại đi tiêu tiền tìm người đến sử dụng tài nguyên của trường học?

Học sinh trường bọn họ ai mà không cực khổ vất vả thi vào lớp đặc huấn?

Vương Thanh Hàn nói.

- Nghe nói Nhị Trung còn mời thêm vài học sinh khác nữa.

Trần Thư nhướng mày hỏi.

- Không đúng,Thiên phú của các ngươi là gì? Đến mức đưa tiền mời đến luôn sao?

- Có lẽ là vì ta có Ngự Thú Thiên Phú trác tuyệt, Khế Ước Linh là cấp A.

- Vậy thì không có vấn đề gì!

Trần Thư chỉ cảm thấy mình tự rước lấy nhục.

Ngự Thú Thiên Phú chia ra làm cấp phổ thông, ưu tú, trác tuyệt, siêu phàm! Người có thiên phú càng cao thì hiệu suất tu

luyện Ngự Thú Lực lại càng cao.

Chương 133: Tỉnh lại đi, nhiệm vụ của chúng ta là xây dựng tổ quốc (2)

Vương Thanh Hàn chắc chắn có thể trở thành Ngự Thú Sư cấp chín trước khi tốt nghiệp trung học. Giống như Tiểu Vũ, Vương Thanh Hàn cũng có khả năng cao thi đỗ Hoa Hạ học phủ.

Xem ra Nam Giang Nhị Trung bị khối mười hai năm vừa rồi ép đến điên rồi. Nếu khối mười hai lần này lại có tỉ lệ đỗ đại học thấp nữa, chắc Nhị Trung không gượng dậy nổi.

Vương Thanh Hàn giơ lên tờ xét nghiệm máu trong tay.

- Phương Tư tỷ, ta đi tìm bác sĩ đây.

- Ừ, lát nữa chúng ta trò chuyện tiếp!

Nhìn theo bóng lưng Vương Thanh Hàn đi xa dần, Phương Tư quay đầu dặn dò.

- Sau này Tiểu Thanh Hàn sẽ học cùng trường với các ngươi, ngươi chiếu cố giúp đỡ nàng ta một chút.

- Cha mẹ nàng ta là Ngự Thú Sư cấp tám, khi Tiểu Thanh Hàn học sơ trung, bọn họ đều đã mất tại Dị Không Gian. Mấy năm nay, Tiểu Thanh Hàn đều đi làm thêm nuôi sống hai chị em nàng ta.

Trương Đại Lực gật đầu nói.

- Phương Tư tỷ yên tâm! Trần Bì là người quyết định Nam Giang Nhị Trung có loạn hay không!

Trần Thư giật giật khóe miệng.

- Nhằm nhò gì! Người ta có thiên phú tốt như vậy còn cần ta đi giúp đỡ sao?

Một người xếp hạng chót của lớp đặc huấn, một người là được mời chuyển tới, hai người bọn họ có thể so sánh với nhau sao?

Phương Tư bĩu môi.

- Thôi dẹp đi, ta cảm giác tiểu tử nhà ngươi cứ sai sai chỗ nào ý, ngươi xem có ai từ người bình thường trở thành Ngự Thú Sư cấp sáu chỉ trong một tháng không. Hoa Hạ học phủ cũng không có ai như ngươi cả.

Trần Thư bất đắc dĩ gật đầu nói.

- Được rồi, ta sẽ để ý nàng hết mức có thể!

Rất nhanh, Băng Sương Long đã xét nghiệm máu xong, lấy được giấy xét nghiệm máu, cuối cùng bác sĩ đưa ra kết luận.

Băng Sương Long nuốt phải linh quả nào đó tại Dị Không Gian, nó phải tiêu hoá mất một đoạn thời gian, sau khi tiêu hoá xong, chẳng những Băng Sương Long không bị làm sao mà còn tăng thực lực lên.

Phương Tư thở phào nhẹ nhõm nói ra.

- Giờ trường ta tạm thời không có tiết học, ngày mai ta dẫn các ngươi đi chơi quanh kinh đô một chút.

- Hay để ngày kia đi, ngày kia thì tốt hơn.

Trần Thư mở miệng nói, ngày mai hắn phải đàng hoàng ở tửu lâu một ngày.

Phương Tư mỉm cười trêu trọc.

- Ta còn tưởng ngươi thật sự dũng cảm không sợ chứ.

Nói xong, Phương Tư gọi điện thoại cho Vương Thanh Hàn, Thanh Hàn nói nàng ta cần ở lại bệnh viện chăm sóc Khế ước linh, tạm thời không rời đi được.

- Chúng ta đi ăn cơm đi!

- Các ngươi đi ăn trước đi, ta trở về tửu lâu trước!

Trần Thư nhìn ngó xung quanh rồi mới cầm theo hộp cơm rời đi.

Sáng nay hắn đã khám cho mấy chục bệnh nhân, những bệnh nhân này còn có cả cường giả Bạch Ngân Cấp, bảo sao hắn không sợ cho được!

Có một số việc chính là như vậy, không nhớ còn không sao, càng nhớ đến càng sợ run cả người!

Sáng sớm ngày kia.

Phương Tư lái xe đến trước cửa tửu lâu. Trần Thư và Trương Đại Lực đều áo mũ chỉnh tề rời khỏi tửu lâu.

Phương Tư cười hỏi.

- Trần Bì, ngươi vẫn còn sống à?

Trần Thư hít sâu một hơi rồi trả lời.

- Tạm thời vẫn bình an vô sự, chỉ là hôm qua hắt hơi hơi nhiều một chút.

Hôm qua chắc hắn bị không ít người hỏi thăm họ hàng.

Đi thôi, mang các ngươi đi thăm thú Kinh Đô Thái Thanh Sơn

Ba người nhanh chóng phóng xe rời đi.

Thái Thanh Sơn là một địa điểm du lịch nổi tiếng nằm ở gần thủ đô, các khách du lịch đến thủ đô đều sẽ tới đây chơi ít nhất một lần

Trần Thư liếc nhìn điện thoại của Đại Lực hỏi.

- Đại Lực, ngươi đang xem livestream à?

Trương Đại Lực nghiêm túc nhìn vào điện thoại, hai mắt lộ vẻ mê mẩn.

Trần Thư ngó lại, chỉ thấy một cô gái trông khá phúc hậu đang livestream trực tiếp mình làm đồ ăn.

Hắn thở dài, vỗ vai an ủi Trương Đại Lực.

- Ngươi có nhìn nàng một trăm lần, nàng cũng không phải là của ngươi, nhưng ngươi đọc sách một trăm lần, kiến thức đó chính là của ngươi, tỉnh lại đi, nhiệm vụ của chúng ta là xây dựng tổ quốc!

Phương Tư vừa lái xe vừa hỏi.

- Đại Lực, không phải ngươi ghét nhất xem cái này sao? Sao giờ tự nhiên thay đổi thế, ngươi bị Trần Bì làm hư rồi à?

- Phương Tư tỷ, không có cách nào, cuộc sống mà, Đại Lực cuối cùng lại trở thành người mà mình ghét nhất.

Trần Thư ưu thương nhìn ra ngoài cửa sổ, thở dài trả lời Phương Tư.

- Nhưng ta không giống như hắn, ta ghét nhất là người có tiền, cả đời này ta cũng sẽ không sống sa đọa như bọn họ.

- Ngươi có thể đừng nói linh tinh nữa được không?

Khóe miệng Trương Đại Lực giật một cái, giải thích:

- Người ta là đại linh trù Bạch Ngân Cấp đó, ta đang học kỹ thuật của nàng, hiểu chưa?

- Hiểu rồi, hiểu rồi.

Trần Thư chớp chớp mi, vẻ mặt hèn hạ nói tiếp.

- Phương Tư tỷ, Đại Lực thực sự đang học kỹ thuật đó.

Ba người trò chuyện vui vẻ một lúc, rất nhanh cũng rời khỏi địa phận thành phố.

Trần Thư bỗng nhiên nói.

- Đúng rồi, các ngươi có đói bụng không, ta đặc biệt mang theo đồ ăn này.

- Ăn gì thế?

Mặt mũi Trương Đại Lực tràn đầy hào hứng nhìn lại.

- Đương nhiên là Loa Si Phấn cấp một!

Trần Thư lấy loa si phấn ra từ trong túi phân.

Phương Tư cũng rất muốn ăn, nhưng vừa thấy cái túi đó, nàng khó hiểu hỏi.

Chương 134: Miệng của ngươi thối thật đấy

- Ngươi lấy túi phân ra để đựng đồ ăn sao?

Trần Thư mờ mịt hỏi lại.

- Hả… Chuyện này có vấn đề gì sao?

- Mà thôi, hai ngươi ăn đi.

Phương Tư thở dài.

- Đại Lực, ngươi lấy nồi sắt ra đây, Phương Tư tỷ, tỷ cho ta mượn dùng Xích Viêm Long kia một chút.

Trần Thư hưng phấn liếm môi.

Vẻ mặt Phương Tư cứng đờ hỏi.

- Ngươi định để Xích Viêm Long của ta đi nấu Loa Si Phấn sao?

Trần Thư và Trương Đại Lực đương nhiên gật đầu một cái.

Tại hàng ghế phía sau xe, Trương Đại Lực hưng phấn cầm nồi sắt, bên cạnh là Xích Viêm Long với ánh mắt u oán, không ngừng thổi lửa của bản thân ra.

Khế Ước Linh cấp S bị Trần Thư nghiền ép rõ rệt.

…

Lúc xế chiều, ba người bọn họ thành công được Thái Thanh Sơn.

Những dãy núi ở đây hùng vĩ trùng điệp lên nhau, trải dài toàn bộ đường chân trời, vì nơi này có những ngọn núi hiểm trở và cao sừng sững nên Thái Thanh Sơn vừa là một thắng cảnh hiếm gặp, vừa là nơi leo núi mạo hiểm của dân du lịch.

- Chúng ta nghỉ ngơi một đêm đã.

Ba người xuống xe, đi tới tửu lâu mà bọn họ đã đặt phòng trước.

Sáng sớm hôm sau, ba người sảng khoái tinh thần, bắt đầu đi leo núi.

Phương Tư đứng đằng trước, cảm nhận làn gió sớm mát lạnh phả vào mặt, nàng quay đầu hỏi.

- Trần Bì, Đại Lực, lần gần nhất chúng ta leo núi là lúc nào vậy?

Trương Đại Lực nhớ lại rồi trả lời.

- Lần trước? Hình như là trước khi ta đi thi.

Trần Thư yên lặng, nhớ lại quá khứ, đúng là trước khi thi, ba người bọn họ từng leo núi.

Mặc dù ở thế giới kia của hắn không có Ngự Thú, nhưng những chuyện khác đều không thay đổi.

Ba người đi theo dòng người nhộn nhịp lên núi.

- Thân thể các ngươi có tư chất không tệ.

Một người đầu tóc bạc trắng mỉm cười bắt chuyện với bọn họ.

Ba người bước đi như bay, trên mặt bọn họ không lộ vẻ mệt mỏi hay phải thở hổn hển gì.

Trương Đại Lực cõng nồi niêu xoong chảo, mở miệng nói.

- Thân thể của ngài cũng thật là tốt, ngài có bí quyết dưỡng sinh gì sao?

Đại gia thở hổn hển nói.

- Bí quyết dưỡng sinh? Ngươi chỉ cần thức đêm thôi, ngày nào cũng thức đêm! Ngươi nhìn xem, năm nay ta cũng đã hai mươi tư tuổi rồi, nhưng vẫn rất khoẻ mạnh!

- …

Ba người lảo đảo, suýt chút nữa không đứng vững nổi, ngài chém gió mạnh quá!

Trần Thư bỗng nhiên tò mò hỏi.

- Phương Tư tỷ, bây giờ lực lượng của ngươi đến mức độ nào rồi?

- Nói thế nào nhỉ.

Phương Tư suy nghĩ rồi trả lời.

- Giống như ‘Người tuổi trẻ’ kia, ta đánh một trăm tên cũng không có vấn đề.

- Chúng ta phải kính già yêu trẻ…

Trương Đại Lực mở miệng nói.

Ba người leo núi với tốc độ rất nhanh, mặc dù Trần Thư và Trương Đại Lực chưa cường hoá thân thể, nhưng tố chất thân

thể của bọn họ chắc chắn mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Khi càng lên cao, nhiệt độ xung quanh càng trở nên lạnh xuống.

Bọn họ không còn đi theo dòng người nữa mà đi về phía khu vực chưa được khai phá.

Bằng vào thực lực của Phương Tư, Dị Không Gian cấp phổ thông bọn họ cũng có thể hoành hành bá đạo chứ đừng nói là một địa điểm du lịch như này.

Dọc theo đường đi, ba người chụp rất nhiều ảnh về cảnh đẹp nơi đây, tâm tình ba người cũng trở nên khoan khoái rất nhiều.

Khi trời đã vào đêm.

Ba người đi vào sâu trong núi, bốn phía hoang tàn vắng vẻ.

Phương Tư nhìn màn đêm rồi quyết định.

- Tối nay chúng ta cắm trại ở đây đi.

Nói xong, nàng lập tức lấy lều vài ra khỏi túi, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm.

Nếu muốn đi hết Thái Thanh Sơn, bọn họ cần phải đi hết ba – bốn ngày mới xong được.

Hống!

Phương Tư triệu hoán ra Băng Sương Long, mặc dù bởi vì tình huống đặc biệt, nó cũng không khoẻ lắm, nhưng cũng dễ dàng để chấn nhiếp dã thú bình thường rồi.

Băng Sương Long thu liễm sương lạnh xung quanh mình, trở thành một hộ vệ trung thành và tận tâm.

Ba người đốt lửa cắm trại, thực ra khu du lịch này cấm đốt lửa ở những nơi cấm khu như này, nhưng có Băng Sương Long ở đây, bọn họ cũng không cần lo lắng gây ra hoả hoạn cháy rừng.

Trương Đại Lực nhấc nồi sắt lên, lấy ra đủ loại rau quả thịt thà chuẩn bị làm một bữa lẩu trong núi.

- Đại Lực, ngươi nấu ăn vẫn ngon như ngày nào.

Trần Thư gắp một miếng thịt bò, hạnh phúc ăn vào.

Phương Tư cũng gắp vội vàng, công nhận tài nấu nướng của Đại Lực.

Trần Thư nói.

- Nói thật, tình cảnh bây giờ làm ta cảm giác mình đang ở Dị Không Gian.

Nói xong, hắn chỉ tay về một đạo bóng đen phía sau lùm cây.

- Nếu như là ở Dị Không Gian, ta chắc chắn sẽ cho rằng đó là một con hung thú, các ngươi nói xem, chỗ kia có giống hay không?

Hai người Phương Tư đều lắc đầu rồi tập trung vào thức ăn trong bát.

Bóng đen kia như một con sâu biết bay đang đập cánh bay lại gần bọn họ.

Dưới ánh sáng của đống lửa, Trần Thư giật mình nhìn lại.

Đó là một con phi trùng khổng lồ khoảng nửa mét, nó nhe răng nhếch miệng chảy nước miếng bay về phía bọn họ.

- Moá nó! Đùa nhau à!

Trần Thư bỗng nhiên hét lớn, Trương Đại Lực cũng bị dọa giật nảy mình.

Chỉ có Phương Tư phản ứng nhanh chóng, điều khiển cho Băng Sương Long chạy tới nuốt chửng con sâu to này vào trong miệng.

Phương Tư trừng mắt nói.

Chương 135: Ngươi gặp qua phi trùng lớn như vậy rồi sao? (1)

- Ngươi thật sự là miệng quạ đen!

Băng Sương Long bỗng nhiên phun đồ vật trong miệng ra, chỉ thấy một con bọ cánh cứng màu đen đã chết từ lâu, toàn thân bị băng bao trùm.

- Đây là Hắc Giáp Trùng có huyết mạnh không thuần chủng! Hung thú đến từ Ma Hà Bình Nguyên!

Phương Tư có kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn bộ dáng của hung thú đã nhận ra nguồn gốc của nó.

- Chúng ta sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

Trần Thư nhìn xung quanh, trên Thái Thanh Sơn lại còn có hung thú sao? Đùa gì vậy?

Đối mặt với chuyện xuất hiện hung thú ở đây, Phương Tư vẫn khá tỉnh táo, nàng trả lời.

- Trăm năm trước, Ma Hà Bình Nguyên từng bị công phá, mặc dù nhanh chóng được trấn áp, nhưng vẫn còn một ít hung thú sót lại trong Lam Tinh.

- Đây là sinh vật được lai giữa Hắc Giáp Trùng và côn trùng ở Lam Tinh.

Phương Tư khẽ nhíu mày, liên tục phân tích, nếu như chỉ có những con nguỵ hung thú này thì cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ cần báo cho Trấn Linh Cục đến điều tra là được.

Nhưng chỉ sợ Thái Thanh Sơn còn có Hắc Giáp ẩn náu hơn trăm năm trước. Nếu có thể sống ở đây hơn trăm năm tức là nó có kỹ năng ẩn giấu và có trí thông minh cực cao.

- Các ngươi thấy thế nào?

Phương Tư ngẩng đầu nhìn về hai người, nàng đột nhiên ngẩn ra.

Hai người Trần Thư và Trương Đại Lực đã thu lại lều vải, dọn xong nồi niêu xoong chảo chuẩn bị rời đi.

- …

Hoá ra tỷ đứng đây phân tích nửa ngày, căn bản không ai quan tâm đúng không?

- Phương Tư tỷ, tỷ đang nói gì thế ?

Trần Thư vừa bỏ toàn bộ đồ của mình vào trong túi phân vừa nói tiếp.

- Chúng ta rời khỏi Thái Thanh Sơn trước rồi gọi điện cho Trấn Linh Cục nhận thưởng thôi!

- Không đúng!

Trần Thư đột nhiên lập tức phản ứng lại, vỗ đùi một cái.

- Làm sao vậy?

Trương Đại Lực cùng Phương Tư cùng nhau quay lại, trong lúc nhất thời không rõ ràng cho lắm.

Chẳng lẽ Trần Thư phát hiện cái gì?

- Ta ngốc sao, đương nhiên là trước tiên phải gọi điện thoại lĩnh thưởng rồi!

- …

Dứt lời, Trần Thư lấy ra điện thoại, bấm số điện thoại của Trấn Linh Cục.

- Alo, chết yểu rồi! Thái Thanh Sơn xảy ra chuyện rồi! Có hung thú của Dị Không Gian.

Bên đầu kia của điện thoại truyền đến một đạo giọng nói điềm tĩnh:

- Ngài đừng có gấp, từ từ nói, có khả năng chỉ là dã thú phổ thông hay không?

- Dã thú phổ thông? Ngươi gặp qua phi trùng lớn như vậy rồi sao?

Trần Thư dứt lời, dùng bả vai và đầu kẹp lấy điện thoại, hai tay so khoảng chừng chiều dài nửa mét.

- Lớn bao nhiêu?

- Lớn như vậy sao!

Trần Thư thần sắc lo lắng nói.

Một bên Phương Tư dùng tay xoa xoa trán, chỉ cảm thấy đau đầu quá.

Đại ca, ngươi chính là đặt cái này khoa tay múa chân một vạn lần người khác cũng không biết rốt cuộc là lớn bao nhiêu.

- Là Hắc Giáp Trùng huyết mạch không thuần.

Phương Tư đi tới bên cạnh, trực tiếp lấy điện thoại của Trần Thư.

- Ta là Phương Tư của Hoa Hạ học phủ, nếu như có thể mà nói, mau chóng phái người tới điều tra một phen, rất có thể là Hắc Giáp Trùng hấp hối trăm năm trước.

- Hoa Hạ học phủ? Tốt, ta đã ghi lại vào sách rồi!

Phương Tư đang muốn cúp điện thoại, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thấy cái gì đó.

Hai tròng mắt của nàng co rụt lại, vẻ mặt bỗng nhiên nghiêm túc lên.

Chỉ thấy dưới bầu trời đêm, một màn che màu đen dài chừng vài trăm mét xuất hiện quỷ dị, bên tai lại xuất hiện thêm tiếng côn trùng ồn ào kêu vang!

Nhóm Hắc Giáp Trùng!

Thị lực và thính lực của Phương Tư đều đạt được cường hóa, một thoáng liền có thể phân biệt ra.

Trong giọng nói của nàng mang theo sự lo lắng:

- Có nhóm Hắc Giáp Trùng! Phía trên Thái Thanh Sơn còn có lượng lớn du khách! Mau thông báo cho Ngự Long Quân.

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

- Ơ? Người đâu?

Phương Tư ngẩng đầu nhìn một cái, chỉ thấy Trần Thư và Trương Đại Lực đã vác trên lưng bát nồi muôi chậu, mang theo âm thanh lốp bốp từ hướng xa xa chạy tới.

- Phương Tư tỷ, chạy mau đi!

Trần Thư quay đầu vẫy vẫy tay.

Phương Tư lắc đầu, thần sắc vô cùng kiên định:

- Không được! Phía trên Thái Thanh Sơn có khách sạn, chắc chắn là có du khách, ta phải đi một chuyến!

Với tư cách là thiên kiêu của Hoa Hạ học phủ, hưởng thụ lấy đủ loại tài nguyên hậu đãi, tự nhiên phải yêu cầu trả một cái giá nhất định.

Ít nhất cũng phải xem thực lực của Hắc Giáp Trùng một chút, nếu như thật sự đánh không lại thì lúc đó rút lui cũng không muộn.

Ngay tại lúc này, trước mắt của Trần Thư đột nhiên xuất hiện ra bảng tùy chọn.

【 Phương án một: Chặn đánh nhóm Hắc Giáp Trùng (Chú thích: Hắc Giáp Trùng lãnh chúa là hắc thiết tam tinh sinh vật). Phần thưởng hoàn thành : Ngự Thú đẳng cấp thêm một 】

【 Phương án hai: Nhanh chóng chạy trốn, bảo đảm bản thân an toàn. Phần thưởng hoàn thành: Thu được xưng hào Tiêu Sái kẻ chạy trốn, mang lại hiệu quả: Mị lực chạy trốn thời gian của ngươi thêm một 】

【 Phương án ba: Bắt đầu trực tiếp ngay tại chỗ, làm cư dân mạng thông báo thời gian thực. Phần thưởng hoàn thành: Tàng hình dược tề. 】

Cái này dĩ nhiên lại phát động phương án.

Trần Thư quay đầu nhìn về phía Phương Tư, mở miệng nói:

- Phương Tư tỷ, sinh vật lãnh chúa của Hắc Thiết Tam Tinh, ngươi chịu nổi sao?

Chương 136: Ngươi gặp qua phi trùng lớn như vậy rồi sao? (2)

Phương Tư trừng mắt một cái:

- Ngươi có thể thăm dò được thực lực của nó không?

Khoảng cách xa như vậy, người thường thậm chí đều chưa hẳn có thể phát hiện ra nhóm Hắc Giáp Trùng kia.

- Nếu như là Hắc Thiết Tam Tinh, ta chắc chắn sẽ kéo dài thời gian rất lâu.

Phương Tư mở miệng nói, nàng là Ngự Thú Sư của Hắc Thiết Nhị Tinh, tăng thêm hai con khế ước linh hệ Long, có bản năng chống lại sinh vật lãnh chúa.

- Tốt! Vậy chúng ta không chạy nữa! Đánh nó đi!

Trần Thư nắm chặt hai tay, trong mắt tràn ngập ý chí chiến đấu.

Một bên Trương Đại Lực sờ lên trán của Trần Thư, nói:

- Ngươi đây là tình huống gì? Bị đoạt xá rồi sao?

- Ngươi thì hiểu cái gì, du khách trên Thái Thanh Sơn, với tư cách là Ngự Thú Sư, bảo vệ người thường đã là chức trách cũng là sứ mệnh! Ngươi có còn một chút dáng vẻ quyết chí cố gắng của thanh niên thời đại mới không?

Trần Thư vỗ vỗ bả vai của Trương Đại Lực, lời lẽ quyết liệt nói.

Khóe miệng Trương Đại Lực giật một cái:

- Vậy ngươi có thể bỏ túi xuống trước được không?

Còn nói nữa, vừa rồi chạy nhanh nhất không phải ngươi sao?

- Đi!

Phương Tư một mình một ngựa đi đầu, đuổi theo về hướng nhóm Hắc Giáp Trùng.

Trần Thư cùng Trương Đại Lực đều là buông chén nồi muôi chậu xuống, cùng nhau truy đuổi.

Một con Hắc Giáp Trùng phía trước nhất của bầy trùng, xúc tu của nó rất dữ tợn, đồng tử tản ra lục quang tối tăm, khí thế ở trên người dũng mãnh không gì có thể so sánh được.

Chính là Hắc Giáp Trùng lãnh chúa!

Nó nguyên bản là một con sinh vật lãnh thú của Ma Hà Bình Nguyên, trăm năm trước xâm lấn Lam Tinh.

Ai biết mới phá vỡ dị không gian, lập tức bị quân đội Ngự Thú của Hoa Quốc hành hung, chỉ huy bộ tộc tử thương vô số.

Với tư cách là sinh vật lãnh chúa, sự thông minh của nó vượt trội, gặp được loại tình huống này khẳng định là chạy chứ!

Vì vậy, nó là con đầu tiên trở thành đào binh, trực tiếp ẩn tàng ở Thái Thanh sơn, nhưng cũng đã bỏ lỡ thời cơ trở về tốt nhất.

Thời gian trăm năm, ngay từ đầu không ngừng có Ngự Thú sư cường đại tuần tra Thái Thanh sơn.

Nó lạnh run lên, kinh hồn bạt vía qua mấy chục năm, đến về sau Thái Thanh sơn bị khai phá thành điểm du lịch, chỉ có người thường nườm nườm không ngớt đến.

Khiến nó cho rằng vùng lãnh địa này chỉ còn lại có kẻ yếu, xem như sinh vật lãnh chúa cũng có thể xuất sơn rồi.

Trời quang mây tạnh rồi, nó lại cảm thấy nó có thể rồi!

- Xì xì xì!

Hắc Giáp Trùng lãnh chúa ngửa mặt lên trời gào thét, hướng về phía sau nói với các thế hệ tương lai

- Tối nay chính là khởi đầu sự trỗi dậy của chúng ta!

Hắc Giáp Trùng còn lại đang định đáp ứng, một đường hỏa cầu cực tốc đánh tới.

- Ầm!

Hắc Giáp Trùng vương đang diễu võ dương oai trực tiếp liền bị đánh bay, thậm chí còn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

A cái này…

Một nhóm Hắc Giáp Trùng lúng túng đứng lại tại chỗ, không ngờ rằng chủng tộc vương lại dễ dàng bị đánh bại như vậy.

- Xì xì xì!

Hắc Giáp Trùng lãnh chúa khống chế được thân hình, trong mắt có ý tức giận, không ngờ tới mới vừa xuất sơn đã lập tức bị hành hung, xem như sự tôn nghiêm của sinh vật lãnh chúa đều bị giẫm đạp rồi.

Ánh mắt của nó nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy hai con Phi Long ngửa mặt lên trời gào thét, khí thế hung mãnh vô cùng.

- Các ngươi cẩn thận một chút.

Phương Tư đứng ở trên mặt đất, mở miệng nói với hai người Trần Thư.

- Yên tâm đi, Phương Tư tỷ!

Chỉ nhìn thấy trên một cây đại thụ cách đó hơn mười mét, hai người sớm để bí mật trốn đi rồi.

- …

Phương Tư không quan tâm hai người nữa, chuyên tâm nhìn xem chiến đấu trên không.

Chỉ thấy Xích Viêm Long trước tiên phát động thế công, hỏa diễm nóng rực trong miệng không ngừng ngưng tụ lại.

Trong chốc lát, một quả hỏa cầu to bằng bóng rổ bay nhanh như tên bắn.

Nhưng không kết thúc, trong miệng Xích Viêm Long không ngừng ấp ủ nhiệt độ cao đến đáng sợ.

Từng quả hỏa cầu xâu thành chuỗi, giống như Peashooter, hướng về phía Hắc Giáp Trùng bắn đi.

Hai cánh của Hắc Giáp Trùng vương chấn động, đang chuẩn bị trước tính chiến lược rút lui một chút, ai biết được một đường sương khí màu xanh lam trong nháy mắt lao đến.

Thân thể của nó trì trệ, chỉ cảm thấy cảm quan đều chậm chạp không ít.

Băng Sương Long phụ trách khống chế, Xích Viêm Long phụ trách công phạt, dưới mệnh lệnh của Phương Tư, hai đầu khế ước linh đều phối hợp vô cùng ăn ý.

- Xì!

Hắc Giáp Trùng xem như sinh vật lãnh chúa, cũng không phải hiền lành, cơ thể đột nhiên hiện lên một chiếc khiên ánh sáng màu đen.

- Ầm!

Từng quả hỏa cầu giáng xuống mà đến, tiếng ầm vang nổ tung, giống như pháo hoa to lớn rực rỡ, chiếu sáng cả bầu trời

đêm.

Sắc mặt Phương Tư ngưng trọng, Hắc Giáp Trùng lãnh chúa vậy mà một cọng lông cũng không tổn hao gì, thậm chí đến cả chiếc khiên ánh sáng cũng không rạn nứt.

- Xì!

Hắc Giáp Trùng lãnh chúa phát ra tiếng rít ồn ào, đồng tử lóe ra ánh sáng lục thâm độc, một lát liền khóa chặt Phương Tư ở phía dưới.

Hiển nhiên, nó biết nhược điểm của Ngự Thú Sư chính là bản thể.

Trên hai cánh của nó có hắc quang bao phủ dày đặc, chấn động phía dưới, tốc độ nhanh đến mức cực hạn, lướt qua khế ước linh.

Chương 137: Sao ngươi lại có kinh nghiệm như vậy?

- Cẩn thận!

Trần Thư ở trên cây nhịn không được hét lớn một tiếng, đang chuẩn bị triệu hồi ra Slime chống lại một cú đánh này.

Lúc này đây, Phương Tư lại thong dong bình tĩnh. Chỉ thấy một luồng khí lạnh băng sương lại phủ đến một lần nữa, trực tiếp vây lấy Hắc Giáp Trùng lãnh chúa.

Thân thể của nó bị tạm thời đóng băng.

Xích Viêm Long lao tới, trên móng vuốt sắc bén đột nhiên xuất hiện ánh lửa chói mắt, lại một lần nữa chém giết cùng với Hắc Giáp Trùng lãnh chúa tại chỗ.

Phương Tư thì đi tới bên cạnh Băng Sương Long rồi quan sát trận chiến này.

Xích Viêm Long là Khế Ước Linh siêu cấp S được bồi dưỡng một cách hoàn mỹ, thực lực của nó đủ để chém giết cùng với Hắc Giáp Trùng lãnh chúa.

Cả hai điên cuồng giao chiến làm kinh động đến những du khách trên núi. Bọn họ ra khỏi khách sạn cùng nhìn về cảnh tượng xa xa.

Băng Sương Long và Xích Viêm Long cực kỳ chói mắt dưới bóng đêm, cộng với việc thỉnh thoảng lại bùng nổ hỏa diễm nên trông thật giống như một trận pháo hoa có quy mô cực lớn.

- Phía trước là cái gì vậy? Một luồng sáng xanh và luồng sáng đỏ, không phải là người ngoài hành tinh đó chứ?

- Mắt ngươi mắt mù rồi à! Là Phi Long đấy! Thái Thanh Sơn bây giờ còn có loại cảnh quan như này nữa hay sao?

- Mẹ ơi, con có tiền đồ, ôi ôi ôi, con gặp được rồng rồi!

Du khách nhao nhao lấy ra điện thoại chụp ảnh, muốn ghi lại cảnh quan lộng lẫy trước mắt.

- Ta là nhân viên của khu thắng cảnh! Toàn bộ trở về khách sạn nhanh! Toàn bộ mau trở về khách sạn!

Từng nhân viên của khu thắng cảnh mặc đồng phục làm việc cầm loa phóng thanh chạy đến, hiển nhiên là bọn họ đã nhận được thông báo của Trấn Linh Cục.

Bây giờ là thời gian ban đêm, nếu như hoảng loạn chạy xuống núi thì nhất định sẽ có thương vong. Thay vì mạo hiểm thì vẫn nên ở trong khách sạn chờ đợi sự giúp đỡ vẫn hơn.

- Xì xì xì!

Lúc này, Hắc Giáp Trùng lãnh chúa đã tức giận đến không chịu nổi, nó vừa ra khỏi núi đã gặp phải Waterloo (*), giống y hệt như một trăm năm trước vậy.

(*) Waterloo: Napoléon đã bị đánh bại trong trận Waterloo, và các thế hệ sau này, người ta thường hay sử dụng “Waterloo” để mô tả một người đã phải chịu một sự thất bại thảm hại.

Việc Hắc Giáp Trùng lãnh chúa sống lại có thể dùng một câu để khái quát: Một mực bị xâm lấn, một mực bị hành hung!

Ánh mắt u ám màu xanh của nó nhìn về phía khách sạn ở xa, trong miệng phát ra tiếng kêu chói tai.

Đám Hắc Giáp Trùng kia rất nhanh đã nhận được mệnh lệnh, cuối cùng cũng lập tức khôi phục lại từ trạng thái OB, vội vàng chạy về phía khách sạn.

- Không hay rồi!

Phương Tư khẽ giật mình, nháy mắt đã phản ứng lại, đối phương muốn giết người thường!

Gào!

Băng Sương Long gào thét một tiếng, một luồng khí băng sương màu xanh đánh vào trên không trung.

Rất nhanh đã có mấy chục con Hắc Giáp Trùng rơi xuống, phảng phất như một cơn mưa màu đen.

Nhưng kỹ năng có thời gian hồi chiêu, Băng Sương Long không có cách nào ngăn cản toàn bộ bầy trùng.

Phương Tư thở dài, chỉ có thể cầu nguyện cho đám người kia.

Ngăn lại một hung thú cấp bậc lãnh chúa đã là cực hạn của nàng rồi, trừ phi là có đoàn đội hỗ trợ.

Nàng nhìn lên hai người kia đang ở trên đại thụ, lại lần nữa thở dài.

Chẳng lẽ trông chờ vào hai người bọn họ sao?

Nhưng ngay sau đó, Trần Thư thế mà lại đứng lên rồi la lớn.

- Phương Tư tỷ, có ta đây!

Phương Tư lập tức ngây ngẩn cả người, chỉ thấy một con Slime màu vàng bất thình lình xuất hiện.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng, Slime trông hệt như khinh khí cầu, phồng to lên một cách cực kỳ nhanh, đảo mắt một cái đã tăng vọt lên mấy lần, thậm chí còn lớn hơn cả Xích Viêm Long một chút.

- Kỹ năng này?

Phương Tư nhắm hai mắt lại, rất nhanh đã ý thức được tiềm lực hóa kỹ năng cực lớn.

Hình thể của Slime càng ngày càng lớn, tăng phú cực đại lại càng thêm khủng bố hơn.

- Nhảy lên đi!

Trần Thư ngẩng đầu nhìn đám Hắc Giáp Trùng kia, trong mắt chất chứa ý cười.

Thời điểm then chốt vẫn phải để hắn ra sân!

Miệng của Slime thoáng cái đã phồng lên, lại một lần nữa tái diễn lại tổ hợp kỹ năng lúc trước.

Hơi gió, công kích và Bạo Lực Tọa Sát đều lần lượt phóng thích.

Phương Tư cũng nhịn không được mà há to miệng, cho dù là nàng có kinh nghiệm phong phú đây mình đi nữa thì bây giờ cũng bị trấn áp ngay tại chỗ.

Một cục béo phệ thế mà lại đang nhảy lên? Hơn nữa tốc độ lại càng lúc càng tăng nhanh!

Rầm rầm rầm!

Hai mắt to tròn đáng yêu của Slime nhìn xuống mặt đất, thân thể lại đụng về đám Hắc Giáp Trùng kia.

Tuy là nó không nhìn thấy phía sau nhưng Trần Thư cũng không có bị mù, trở thành ra-đa cho Slime.

Tốc độ của Slime cực nhanh, hệt như một tên lửa đã được định vị một cách chính xác.

Bầy trùng vốn dĩ đang đứng trận tự thoáng cái đã bị đánh tan, bọn chúng chỉ là một đám hung thú có huyết mạch không thuần khiết mà thôi, bắt nạt người thường thì còn được, nhưng đối mặt với Slime thì chúng lập tức trở nên có vẻ không đáng để để mắt tới.

Phàm là bị Slime đụng vào, nhẹ thì trọng thương, nặng thì tử vong!

Vô số Hắc Giáp Trùng bò tới trên thân của Slime, muốn cắn xé nó, nhưng kỹ năng “Phản Chấn Chi Lực” phát động đã lập tức làm vỡ nát tất cả xúc tu của bọn chúng.

Chương 138: Ta đang chờ trợ giúp, ngươi đang chờ cái gì? (1)

Du khách trong khách sạn nhìn một màn này trên bầu trời, trong nháy mắt đã lộn xộn.

Dựa vào thị lực của bọn họ thì thật sự không cách nào nhìn được bóng dáng của Hắc Giáp Trùng trong bóng đêm, chỉ có thể nhìn thấy một cục phân khổng lồ đang không ngừng bay tự do trên trời…

- Chuyện lạ thế gian! Có phân bay trên trời kìa!

Mọi người nhao nhao lấy điện thoại ra chụp ảnh đăng lên vòng bạn bè của mình.

Rất nhanh Slime đã hạ cánh an toàn, hiệu quả kỹ năng kết thúc, không còn động lực nữa.

Nhưng đội hình của đám Hắc Giáp Trùng đã bị xáo trộn, bọn chúng chết và bị thương trầm trọng.

- Trần Bì! Lợi hại quá đó!

Phương Tư ở một bên kinh ngạc, nàng thật không ngờ Slime cấp F của Trần Thư lại có thể hung tàn như vậy.

Nói thật, những Khế Ước Linh cấp A có lẽ còn chưa chắc biểu hiện được như thế.

Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Tất cả đều nằm trong dự liệu của ta cả rồi!

- Xì xì xì!

Lúc này, Hắc Giáp Trùng lãnh chúa đang tạm thời áp chế Xích Viêm Long thì nhìn đến con cháu đời sau của mình đã tử vong vô số.

Nó nổi giận!

- Xông lên cho ta!

Hắc Giáp Trùng lãnh chúa ra lệnh cho bầy trùng phóng về phía khách sạn một lần nữa.

Kỹ năng của Slime kỹ năng đã lâm vào trong trạng thái làm lạnh, nhất định phải chờ đến khi ba kỹ năng đều khôi phục thì mới có thể nhảy lên lần nữa.

- Còn lại phải xem mạng của đám người kia thôi.

Trần Thư đã bất lực, Slime chỉ có thể thông qua tổ hợp kỹ năng nên mới có thể gây tổn thương đến Hắc Giáp Trùng.

Phương Tư không tiếp tục để ý tới nữa mà hết sức chuyên chú đối phó với hung thú lãnh chúa trước mắt.

Muốn tiêu diệt bất kỳ sinh vật lãnh chúa nào đi nữa thì cũng đều phải đối mặt với một mối nguy cơ, đó chính là bộ tộc của bọn chúng!

Nhưng Hắc Giáp Trùng lãnh chúa trước mắt lại là ngoại lệ, thuộc cấp năm đó đã sớm bị nó vứt bỏ, bộ tộc hiện tại của nó đều là huyết mạch không thuần khiết, hoàn toàn là một đám ô hợp.

Mà chỉ dựa vào sức mạnh của mình, chưa chắc gì nó đã địch lại nổi Phương Tư.

Phương Tư đã lệnh cho Băng Sương Long gia nhập vào trong chiến trường, lập tức một ngụm băng sương phun trào tới.

Hắc Giáp Trùng lập tức cảm nhận tử vị của cả băng lẫn hỏa từ hai phía đánh tới.

- Lại phải chạy trốn!

Hắc Giáp Trùng lãnh chúa cảm thấy khó chịu trong lòng, nó vừa mới ra khỏi núi đã bị đánh ngược trở về rồi.

Nhưng hai con Khế Ước Linh kia lại không muốn buông tha cho nó!

Trên móng vuốt sắc bén của Xích Viêm Long bám vào ngọn lửa, không ngừng xé rách vỏ giáp của Hắc Giáp Trùng lãnh chúa.

Chỉ cần nó không có vầng sáng đen kia bảo vệ thì Xích Viêm Long đều có thể dễ dàng phá bỏ lớp phòng ngự của đối phương.

Rất nhanh Hắc Giáp Trùng đã lâm vào trạng thái trọng thương,

Tuy rằng song long cũng có thương thế, nhưng nếu tiếp tục thương tổn nữa thì nhất định Hắc Giáp Trùng sẽ là bên chết trước.

- Xì xì xì!

Hắc Giáp Trùng nổi giận, chỉ thấy hai cái cánh của nó mở ra, ánh sáng đen tràn lan, đôi con ngươi tràn ngập âm u, khí thế của nó lập tức trở nên đáng sợ vô cùng.

Phương Tư nhíu mày, khiến cho song long tạm hoãn công kích, nhìn bộ dáng lúc này của đối phương dường như là muốn liều mạng rồi.

- Mau ngăn nó lại!

Trần Thư ở phía xa lớn tiếng hô to.

Phương Tư khẽ giật mình, chỉ thấy hai cánh to lớn của Hắc Giáp Trùng vốn dĩ chuẩn bị chấn động, thế mà bây giờ đã quay đầu chạy trốn…

Nàng rất nhanh đã ý thức được bản thân đã bị lừa, con Hắc Giáp Trùng kia giả vờ thật sự quá giống, thậm chí nàng còn cho rằng nó muốn cùng kẻ địch đồng quy vu tận.

Phương Tư quay đầu nhìn Trần Thư một chút, sao ngươi lại có kinh nghiệm như vậy?

- Phương Tư tỷ, mau đuổi theo đi!

Trần Thư không giải thích quá nhiều.

Hắc Giáp Trùng thoạt nhìn chính là làm bộ làm tịch, đôi mắt trông dữ tợn, nhưng lâu lâu lại nhìn xung quanh, rõ ràng là đang nghĩ đến đường chạy trốn.

So với một cao thủ chạy trốn như Trần Thư thì quả là kém xa.

Phương Tư gật đầu một cái khiến Xích Viêm Long dẫn đầu đuổi theo, trong khi bản thân hắn và Băng Sương Long cũng mau chóng đuổi theo sau.

Chỉ cần là Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, đều có một thói quen, đó là: Lúc nào cũng phải giữ Khế Ước Linh bên người, bằng

không rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trần Thư leo lên một cái cây lớn, nhìn khách sạn ở đằng xa.

Vốn cho rằng Hắc Giáp Trùng đã tàn phá khách sạn, nhưng chỉ nhìn thấy một bóng đen khổng lồ bay trên bầu trời rõ ràng là có một người đang đứng trên đó.

- Người của Trấn Linh Cục tới sao?

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, xem ra nhóm Hắc Giáp trùng đã bị giết một cách vô ích.

Lúc này Phương Tư không ngừng đuổi theo, tốc độ của Hắc Giáp Trùng lãnh chúa cực kỳ nhanh, may mà Xích Viêm Long để lại một chút dấu lửa, có thể tập trung vào ở xa.

Tối nay, nàng ta sẽ một tay giết chết một con hung thú lãnh chúa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lúc này, vẻ mặt của Phương Tư đột nhiên sững sờ.

Chỉ thấy Viêm Xích Long phía trước dừng lại, trước mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, không ngừng nhìn xung quanh.

- Đánh dấu biến mất?

Phương Tư cau mày.

Chương 139: Ta đang chờ trợ giúp, ngươi đang chờ cái gì? (2)

Chỉ có hai khả năng, một là Hắc Giáp Trùng có kỹ năng xóa dấu vết và khả năng thứ hai là… nó đã chết.

Nếu là khả năng đầu tiên, lãnh chúa Hắc Giáp Trùng đã sớm loại bỏ hắn.

Đánh dấu bằng lửa hoàn toàn không được che dấu, tức là trên máu có một ngọn lửa không thể dập tắt và đối phương không thể nhìn thấy nó.

Điều đó thể hiện chỉ có thể là khả năng thứ hai.

- Chết sao?

Phương Tư nhìn lên bầu trời đêm phía trước, có người dám giành miếng thức ăn sắp vào miệng của nàng ta sao?

Đạp đạp đạp!

Đúng lúc này, bốn chiếc hồng mang màu đỏ xuất hiện trước mắt, từng bước từng bước tiến lại gần Phương Tư.

Cơ thể của Xích Viêm Long căng cứng, không ngừng phát ra những âm thanh gầm nhẹ.

- Thiên tài trong truyền thuyết mà bây giờ trông như thế này hả?

Một nam tử khoác một chiếc áo bảnh bao với khuôn mặt thanh lịch chậm rãi bước tới.

Grừ!

Đôi mắt của Xích Viêm Long chứa đầy ý định chiến đấu, nó liên tục phun ra hơi thở nóng rực, ánh mắt khóa chặt trên khế ước linh bên cạnh nam sinh.

Một con chó có hai cái đầu lớn đứng im, con ngươi đỏ rực đầy sự độc đoán và khí chất của nó cũng vô cùng mạnh mẽ.

Nó là con ma khuyển hai đầu cấp S!

Phương Tư nheo mắt bình thường nói:

- Tô Hàn, đại học năm ba?

- Ta không ngờ được một thiên tài nhớ đến kỹ. Đó là một vinh dự của ta.

Tô Hàn ôn hòa cười một tiếng, đồng thời ném ra một vật gì đó trong tay.

- Ngươi muốn Hắc Giáp Trùng!

Phương Tư nhìn dưới chân, chính là Hắc Giáp Trùng lãnh chúa vừa chết đi không lâu, thân thể nứt ra, hiển nhiên các tư liệu quan trọng đã bị đào lên.

- Ngươi dám cướp lấy con mồi của ta?

Xích Viêm Long cùng Băng Sương Long lần lượt bước ra, dù bị thương nhưng trông chúng vẫn vô cùng là dữ tợn.

- Thế nào? Muốn cùng ta thử chút chứ?

Tô Hàn cười lạnh một tiếng, chỉ thấy không gian trên đầu hắn vỡ tan, một con chim lớn màu xanh bay ra.

Lại là một Khế Ước Linh Phong Linh Tước cấp S, tục truyền là có huyết mạch của một con Thanh Điểu, tuyệt không kém gì Khế Ước Linh hệ Long.

Hoa Hạ học phủ hội tụ đủ các thiên tài toàn quốc, không chỉ có một mình Phương Tư mới có hai Khế Ước Linh cấp S.

Ban đêm Thái Thanh Sơn cực kỳ lạnh, nhưng hai người họ vẫn bất động.

Tô Hàn khoanh tay ôm ngực, muốn xem thiên tài của trường học trong truyền thuyết có dám làm hay không.

Từng phút từng giây trôi qua.

Phương Tư từ đầu đến cuối chỉ có đúng một phong thái lãnh đạm, không hề thay đổi.

Hai người dường như bị cuốn vào một cuộc chiến khác.

Bóng đêm tĩnh lặng, bọn hắn còn im lặng hơn…

Tô Hàn vẫn đứng đó, trong đêm gió thổi, áo khoác của hắn bay phấp phới, lộ ra vẻ thần bí và bất cần.

Nhưng vào ngay lúc này, một điều bất ngờ đã xảy ra.

- Nhìn cái túi!

Một tiếng hét lớn vang lên, chỉ thấy một bóng người quỷ dị xuất hiện ngay sau lưng của Tô Hàn.

Mẹ nó! Bị đánh lén rồi!

Tô Hàn phản ứng cực nhanh, hai Khế Ước Linh của hắn chuẩn bị quay lại bảo vệ chủ nhân, nhưng song long của Phương Tư đã chờ đợi rất lâu gắt gao cuốn lấy .

Bốn Khế Ước Linh trong nháy mắt đã tạo nên một cuộc chiến kinh thiên động địa.

Tô Hàn chỉ cảm thấy hắn bị cái túi nào đó gài bẫy.

Chính hai người Trần Thư đến sau lưng Tô Hàn mà thần không biết quỷ không hay.

Trần Thư sau khi bắt được, lập tức rút lui cũng không động thủ gì.

Đối thủ là Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, hắn khó mà có thể đánh bại được, ước chừng chỉ cần một nắm đấm cũng có thể đánh bay hắn.

Lúc này đến lượt Trương Đại Lực xuất hiện, hai tay ôm chặt một cái nồi sắt to tướng, xoay người 360 độ.

Ầm ầm ầm!

Có một tiếng xé gió kịch liệt từ chiếc nồi sắt trên tay hắn.

Trương Đại Lực hét lên:

- Đi mẹ nó!

Keng!

Tô Hàn đang chuẩn bị mở túi phân, nháy mắt đầu kêu ong ong.

Đầu của hắn cứng nhưng mà nồi sắt cứng hơn!

Ai đã chế tạo ra chiếc nồi này chuyên dùng để nấu thịt thú dữ?

Trương Đại Lực cũng thực hiện một cú sút rất công phu khiến Tô Hàn bất tỉnh.

Ký chủ mất đi ý thức, hai Khế Ước Linh lập tức bị quay lại Ngự Thú không gian,

Ba người phối hợp vô cùng ăn ý được hoàn thành gần như chỉ trong chớp mắt, quả thực có thể nói là vô cùng hoàn hảo.

Vẻ lãnh đạm của Phương Tư khó mà tiếp tục duy trì, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Nàng ta nghiêng người, đá bay Tô Hàn, nói:

- Ta đang chờ trợ giúp, ngươi đang chờ cái gì?

- Ngươi thật sự còn non trẻ lắm, không biết được xã hội này nguy hiểm ra sao.

Trần Thư lắc đầu , vẻ mặt cảm thán nói:

- Liều mạng với chung ta, ngươi có thực lực này sao?

Ba người kéo túi của Tô Hàn xuống, tìm thấy vật liệu Hắc Giáp Trùng lãnh chúa.

- Đi thôi!

Phương Tư liền đấm thêm vài cái nữa mới bỏ đi.

- Chờ đã!

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười nham hiểm, hắn bắt đầu cởi quần áo của Tô Hàn.

Phương Tư mở to mắt nói:

- Ngươi mẹ nó biến thái thế à?

- Ngươi muốn cái gì đây? Ngươi quay mặt qua chỗ khác trước đi.

Tô Hàn nhanh chóng chỉ còn lại một quần cộc, trần trụi giống như một con cừu nhỏ.

Trương Đại Lực nói:

- Mặc màu hồng à? Đúng là biến thái!

Chương 140: Ngươi có phải là người ngớ ngẩn nhưng vui tính mà hầu tử phái tới không? (1)

Hai người dùng túi phân che hắn lại. ném hết quần áo khác của Tô Hàn xuống núi.

- Đi nào!

Sau đó Trần Thư mới phủi tay, chuẩn bị rời đi.

Phương Tư khóa miệng giật giật:

- Hai người đúng là đoạt măng!

Sáng mai Tô Hàn sẽ mặc quần hồng hoặc mang túi phân xuống núi.

Dù là cái nào thì nó cũng về những người chết.

Xem chừng ngày mai Tô Hàn sẽ lên mạng tra xem hành tinh nào thích hợp nào để sống.

Trần Thư cười và nói:

- Ai bảo hắn giả vờ? Mặc chiếc áo khoác bảnh bao vào mùa hè, đeo một chiếc túi ngổ ngáo! Có lẽ hắn tưởng hắn là nhân vật chính!

Ba người lặng lẽ rời khỏi nơi này, vừa định trở về khách sạn liền nhìn thấy một cái bóng đen cực lớn phóng tới.

Trần Thư trợn tròn mắt nhìn lên trời, hóa ra là một con diều hâu dũng mãnh.

Trên lưng của con diều hâu là một người mặc áo choàng đen trên vai phải của người đó là một chiếc băng tay màu vàng với chữ "Ngự Rồng" trên đó.

Đó là Ngự Long Quân cùng cấp với Trấn Linh Quân, chịu trách nhiệm chính trong việc xử lý các sự kiện lớn khác nhau trên Lam Tinh.

Khác với Trấn Linh Quân, số lượng của bọn họ rất ít, lại đều chiến đấu đơn độc, nhưng mỗi Ngự Long Vệ thực lực đều vô cùng mạnh mẽ, vượt xa người cùng cấp.

- Phương Tư của Hoa Hạ học phủ?

Nam tử nhảy xuống từ độ cao hàng chục mét thong dong tiếp đất.

Ngay cả Phương Tư cũng không thể làm được điều này, điều này cũng chỉ ra rằng đối phương ít nhất cũng là một Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân!

Phương Tư mở balo của mình và nói một cách bình tĩnh:

- Hắc Giáp Trùng lãnh chúa đã chết.

- Tuổi trẻ ngày nay thật là lợi hại.

Ngự Long Vệ thì thầm nhìn vào chất liệu cơ thể của lãnh chúa Hắc Giáp Trùng.

- Căn cứ vào tin tình báo, Thái Thanh Sơn còn có một học sinh của Hoa Hạ học phủ.

Trần Thư lúc này đứng lên nói:

- Đại ca, người đó quen làm việc điệu thấp, không màng danh lợi nên đã sớm rời Thái Thanh Sơn rồi.

Ngự Long Vệ Không suy nghĩ nhiều và rời khỏi Thái Thanh Sơn trên con diều hâu.

Hung thú lãnh chúa đã chết bất đắc kỳ tử, cuộc khủng hoảng tự nhiên được gỡ bỏ.

Cả ba trở về khách sạn và nghỉ ngơi qua đêm.

Đêm ở Thái Thanh Sơn cực kỳ lạnh, cơ thể trần trụi của Tô Hàn được quấn trong một chiếc túi, thỉnh thoảng rùng mình một cái.

Tuy nhiên, cơ thể của hắn được tăng cường sức mạnh, quá lắm cũng chỉ là cảm lạnh.

Sáng hôm sau.

- Trần Thư, cầm lấy cái này.

Phương Tư ném một chiếc khối huyết sắc giáp xác, nếu như hắn nuốt nó, hắn sẽ có cơ hội lĩnh hội được kỹ năng "Hắc Quang Thuẫn" của Hắc Giáp Trùng.

Hắc Quang Thuẫn là một kỹ năng phòng thủ rất linh hoạt có thể chống lại các cuộc tấn công nguyên tố hoặc vật lý.

Chỉ tính riêng về giá trị, nó có giá trị ít nhất là bốn trăm vạn Hoa Hạ.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Ngươi cầm lấy, Khế Ước Linh của ta không thiếu kỹ năng.

Song long Khế Ước Linh của Phương Tư phòng ngự đều ở mức trung bình, nếu như có thể lĩnh ngộ được kỹ năng phòng thủ đó cũng là một sự lựa chọn không tệ.

Phương Tư gật đầu một cái, cất giáp xác vào, dựa vào quan hệ của bọn hắn cũng không cần phải nói gì thêm.

Dù sự cố của Hắc Giáp Trùng xảy ra nhưng vẫn không ảnh hưởng đến đến tâm trạng cũng như chuyến du lịch của ba người.

Trong ba ngày đó, họ đến thăm khắp nơi Thái Thanh Sơn

Cả ba người lại đi đến những điểm du lịch còn lại của Kinh Đô, thật vất vả để họ có thể đi cùng nhau nên tất nhiên họ phải có một khoảng thời gian vui vẻ.

Phương Tư cảm thấy vô cùng thoải mái, kể từ khi vào Hoa Hạ học phủ, mỗi ngày đều trải qua cuộc cạnh tranh khốc liệt. Hoặc là tìm hiểu các loại kiến thức, hoặc là đi đến dị không gian săn giết hung thú.

Mặc dù áp lực và chế độ thi đấu cực lớn khiến sức lực tăng vọt, nhưng về lâu về dài tinh thần căng thẳng ít nhiều cũng ảnh hưởng đến cơ thể.

Đối với nàng mà nói, đây là khoảng thời gian hạnh phúc vô cùng hiếm hoi của nàng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến cuối tháng tám

Sắp đến ngày tựu trường, nghĩa là đã đến lúc ba người sắp phải chia tay nhau. Quán ăn của Tiếu tỷ, khi hai người Trần Thư lần đầu đến Kinh Đô, cả ba đã ăn tối ở đây.

Bây giờ sắp chia tay họ cũng ở đây.

Lúc đầu, cả hai đều ghét bỏ đẳng cấp quá thấp, nhưng bây giờ lại ăn say sưa.

Phương Tư nói với ánh mắt miễn cưỡng:

- Trần Thư, ngươi phải đến Kinh Đô càng sớm càng tốt.

Trần Thư cười nói:

- Đương nhiên, sang năm thi đại học xong ta liền tới Hoa Hạ học phủ.

Trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, nhất là hai người phải ở lại Kinh Đô, hắn là người duy nhất phải trở về thành phố Nam Giang.

- Đại Lực, ngươi thật sự sẽ không trở lại thành phố Nam Giang sao?

Trương Đại Lực lắc đầu nói:

- Trường học có việc phải làm, hình như là muốn tổ chức huấn luyện chúng ta hay sao đó.

Trần Thư nhướng mày nói:

- Ngươi không phải là thiên tài sao? Còn cần học tập sao?

Trương Đại Lực nhếch miệng nói:

- Ta đối với phàm nhân như ngươi thì là thiên tài. Nhưng không phải người nào cũng cùng cấp.

Phương Tư thở dài:

- Không biết lần sau là khi nào chúng ta mới được gặp lại nhau.

Chương 141: Ngươi có phải là người ngớ ngẩn nhưng vui tính mà hầu tử phái tới không? (2)

Ba người cũng đã dùng xong bữa cơm trong nỗi buồn biệt ly.

Trần Thư trở về khách sạn, đặt vé tàu cho ngày mai, chuẩn bị về lại thành phố Nam Giang.

Hắn ta hiện là Ngự Thú Sư cấp bảy, có thể sánh với cấp độ của Hứa Tiểu Vũ, tăng thêm đủ loại kỹ năng và biên độ tăng trưởng của dược tề, đối mặt với Hỏa Diễm Điểu cấp A cũng có thể chém giết một phen

Tất nhiên, nếu hai người thi đấu, việc họ có thể giành chiến thắng hay không còn tùy thuộc vào từng trường hợp cụ thể.

Sáng hôm sau,

Trần Thư thu dọn hành lý một mình lên đường trở về.

- Sư phụ, đến ga phía nam Kinh Đô!

Trần Thư xách túi và lên xe taxi.

Tài xế cười nói:

- Vừa hay, các ngươi đều là đi đến ga phía nam.

Chỉ thấy bên cạnh Trần Thư là một nam tử đội mũ lưỡi trai, trông có vẻ hơi tự phụ và bí ẩn.

Cách ăn mặc của người kia khiến hắn nhớ đến Tô Hàn ở Thái Thanh Sơn.

Trần Thư định nghỉ ngơi một lúc, nhưng nét mặt của hắn đột nhiên đơ ra, trước mặt hắn ấy xuất hiện các phương án.

【 Phương án 1: Cưỡng ép xuống xe, chạy thoát. Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực đại lượng. 】

【 Phương án 2: Cố gắng hết sức để giải quyết nó, tận dụng cơ hội để thoát khỏi rắc rối. Hoàn thành ban thưởng: Hình thể Golden Smile tăng 5% 】

【 Phương án 3: Lớn tiếng la lên " Đây không phải là xe đi đến nhà trẻ, để ta xuống. Hoàn thành ban thưởng: Dược Tề tịnh hóa. 】

Quả nhiên không thích hợp.

Trần Thư bất động, trợn tròn mắt.

Khi nhìn thấy phương án đầu tiên, hắn nghĩ rằng taxi sẽ gặp tai nạn, nhưng bây giờ có vẻ hành khách bên cạnh hắn ta hoặc tài xế không thích hợp, hoặc cả hai đều không thích hợp.

Phương án đầu tiên chắc chắn bị loại trừ. Dù phần thưởng phong phú, nhưng việc buộc phải nhảy khỏi xe đang chạy với tốc độ cao như thế này là hoàn toàn có thể gây chết người.

Về phần phương án thứ ba, nó cũng có thể đánh rắn động cỏ.

Trần Thư liếc nhìn sang tên nam tử bên cạnh, rồi đột nhiên nắm lấy vai hắn ta.

- Lão Vương, bảo sao ta trông ngươi rất quen mắt.

Trần Thư lộ vẻ mặt tươi cười, như là gặp phải người bạn cũ nhiều năm chưa gặp lại.

Giọng nam tử lạnh lùng nói:

- Ngươi nhận nhầm người rồi.

Trong lòng Tống Húc không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ là đối phương nhìn ra?

Nhưng hắn ta không hề tỏ ra kỳ lạ trên đường đi.

- Rất xin lỗi, rất xin lỗi, ta nhận nhầm người rồi.

Trần Thư lúc này mới nhanh chóng buông tay ra.

Tuy rằng chỉ là một động tác đơn giản, nhưng chắc chắn thể lực của đối phương không mạnh, nhất định không phải là Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết.

Không phải Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết vậy mà muốn ám toán hắn sao?

- Sư phụ, ga phía nam đâu phải đi đường này, ngươi đi nhầm rồi!

Tiếp đó, tài xế không phản hồi lại gì, tiếp tục lái xe một mình.

- Tiểu tử, an ổn một chút!

Nam tử đội mũ lưỡi trai ngẩng đầu lên, trên mặt có một vết sẹo , nhìn cực kỳ hung ác, thoạt nhìn thì không phải người tốt.

Bùm!

Trần Thư không nói lời nào, trực tiếp đấm vào tên nam tử rất nhanh và chính xác.

- Ngươi…

Nam tử tỏ vẻ bối rối, người này thực sự là học sinh cấp ba sao? Làm thế nào mà nhân vật đảo ngược nhanh như vậy được.

- Bùm!

Trần Thư liên tục tung ra những cú đấm không chút nương tay.

- Dừng lại!

Người lái xe hét lên, nhưng vô ích.

- Tống Húc, ngươi không học võ công sao?

Tống Húc bị đánh dữ dội, trùm kín đầu không còn sức đánh trả.

- Ta chỉ là học đấm bốc trông quân sự vài ngày trong quá trình huấn luyện quân sự, ta thậm chí còn biểu diễn với các bạn cùng lớp của mình.

-…

Tài xế trầm mặc một hồi lâu, mới nói:

- Vậy ngươi mau đánh!

Tống Húc cuối cùng cũng tìm được cơ hội, đang định sử dụng nắm đấm thì Trần Thư lại tung thêm một cú đấm nữa khiến hắn ta chảy máu mũi.

- Ngươi có phải là người ngớ ngẩn nhưng vui tính mà hầu tử phái tới sao?

- Ca à, ta sai, sai thật rồi!

Tống Húc lộ vẻ đau khổ, trực tiếp nhận thua ngay tại chỗ.

Hắn vốn nghĩ rằng chỉ là đối phó với một học sinh trung học, xem như là một sinh viên thì dễ như trở bàn tay, nào ngờ lại là kết quả như vậy.

- Giờ ngươi chở ta đến ga phía Nam Kinh Đô, có vấn đề gì không?

Trần Thư hướng mắt về phía bác tài, lợi dụng sơ hở hắn lại đánh Trần Húc một cú.

- Lưu Ca, ngươi cứ nghe theo lời hắn bảo đi!

Tống Húc ngẩng đầu, bộ dáng chật vật.

Bác tài không còn cách nào khác đành chở Trần Thư đến nhà ga.

Đường phố nhộn nhịp nhưng trong xe lại yên tĩnh đến lạ.

Một lúc sau, bác tài đã lái xe đến nhà ga.

- Năm tên lưu manh đã cải trang thành đạo tặc sao?

Trước khi xuống xe, Trần Thư còn tẩn Tống Húc một trận, kêu rên không thôi trong xe, thân xe rung lắc dữ dội, dẫn đến ánh

mắt người xung quanh tràn đầy quái dị.

Hắn cảm thấy thoải mái hẳn, nghênh ngang rời đi.

- Nhiệm vụ thất bại, tên tiểu tử này thật quá ác.

Tống Húc thở dài, lúc này hắn vẫn chưa hình dung được Trần Thư đã nhìn thấu chuyện này như thế nào.

Vốn dĩ hắn tính đợi đến lúc tài xế lái xe đến một nơi vắng vẻ mới ra tay, nhưng nào ngờ hắn lại bị Trần Thư treo ngược lên đánh.

…

Chương 142: Nghiên cứu cái gì vậy? Bị người nghiên cứu

Trần Thư lấy điện thoại ra gọi cho Phương Tư.

- Này, Phương Tư tỷ! Ngươi phải cẩn thận đấy, Tô Hàn đã phái người đến báo thù.

Phương Tư tỏ vẻ lo lắng hỏi:

- Ngươi không sao chứ?

- Ta không sao, ta chuẩn bị quay về thị trấn Nam Giang đây, ngươi và Đại Lực cũng phải cẩn thận chút.

Hai người nói chuyện một lúc rồi cúp máy.

Phương Thư cũng bớt lo lắng được phần nào, chỉ cần Trần Thư an toàn rời đi là được rồi.

Còn Trương Đại Lực vẫn đang chờ ở trường, đây lại là trường Đại Học Linh Trù có tiếng trong nước, Tô Hàn ắt hẳn không dám giở trò ngang ngược. .

Về phần mình, nàng không hề để tâm đến Tô Hàn.

Trần Thư đã an toàn lên xe lửa, rời khỏi chốn thị thành phồn hoa nhộn nhịp.

- Một năm nữa thôi, ta sẽ lại đến…

Trần Thư khẽ thì thầm, niềm khao khát hiện lên trong mắt hắn.

- Ngươi không bắt được hắn à?

Tô Hàn mặt lạnh lùng, ly thủy tinh trong tay hắn vỡ nát.

- Tô thiếu gia, nghe ta giải thích đã!

Vẻ mặt Tống Húc kinh hoảng mở miệng: .

- Một tên học sinh trung học mà ngươi cũng không đối phó được, thử hỏi ta còn cần ngươi để làm gì?

Tô Hàn lạnh lùng nói:

- Nửa năm tới ngươi tới công ty dọn dẹp nhà vệ sinh đi!

Tống Húc rời khỏi phòng với vẻ chán nản.

Ta thân là sinh viên mà giờ lại phải đi cọ rửa bồn cầu!

Tô Hàn thở dài, hắn vốn là muốn bắt Trần Thư, lột sạch quần áo, mang theo túi phân ném trên đường.

Không nghĩ rằng Tống Húc ta tinh thông võ thuật lại bại dưới tay hắn.

Trên Thái Thanh Sơn ngày hôm đó, Tô Hàn chợt bừng tỉnh giấc, lạnh lẽo đến thấu xương nhưng trên người chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc màu hồng phấn và một túi phân.

Nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm ấy, hắn chỉ muốn đập đầu chết quách đi, thân là thiên tài của Hoa Hạ học phủ, đương nhiên hắn sẽ không làm như những gì Trần Thư nghĩ.

Hoặc là mặc chiếc quần cộc màu hồng phấn đó xuống núi, hoặc là mang túi phân xuống núi.

Hắn bèn đưa ra một quyết định dứt khoát, đội túi phân lên đầu rồi chạy một mạch xuống núi.

Mặc dù việc này rất chi là nhục, nhưng ít ra không có ai nhìn thấy mặt hắn. Tuy nhiên trên mạng lại rộ lên một tin cực sốc: trên Thái Thanh Sơn xuất hiện dị nhân trên đầu đội túi phân. Lại còn mặc trên người chiếc quần cộc màu hồng phấn!

Tài xế lão Lưu hững hờ hỏi:

- Tô thiếu gia, không biết tên tiểu tử kia đã chọc ghẹo gì ngươi?

- Ngươi cùng Tống Húc đến cọ rửa nhà vệ sinh luôn đi!

Tô Hàn khoát tay, vẻ mặt buồn phiền, chẳng buồn nghĩ tới Trần Thư và Trương Đại Lực nữa.

Đối thủ của hắn giờ chỉ có Phương Tư thôi!

Chỉ cần mình thăng lên cấp Bạch Ngân Ngự Thú Sư, nhất định có thể báo được thù!

…

Một ngày trôi qua,

Trần Thư về lại thành phố Nam Giang, nhìn quang cảnh hết sức quen thuộc, hắn cảm thấy lòng thư thái hơn không ít.

- Tội phạm Nam Giang ta trở về rồi đây!

Đứng trước nhà ga, Trần Thư hét lớn, nỗi buồn biệt ly trong lòng cũng vơi đi phần nào.

Mọi người xung quanh đều nhìn hắn với ánh mắt kỳ quái.

Vài phút sau, Trần Thư đang định bắt xe về nhà thì đột nhiên bị chặn lại.

- Cảnh sát?

Trần Thư bối rối, không hiểu mình đã phạm tội gì, nói:

- Không phải chứ ngài, ta chỉ vừa mới từ Kinh Đô về.

Viên cảnh sát nghiêm nghị nói:

- Ngươi chính là tên tội phạm Nam Giang có phải không?

- …

Trần Thư nhất thời không nói nên lời, sao cảnh sát có thể đến nhanh như vậy nhỉ?

Hắn giải thích:

-Ta nói giỡn thôi, cảnh sát thúc thúc, ta là học sinh của trường Nam Giang Nhị Trung, đây là thẻ căn cước của ta.

Viên cảnh sát tra hỏi một hồi mới thả hắn đi.

Trần Thư ngồi lên một chiếc taxi đi về nhà.

Hắn chợt thở dài, nghĩ tới ngày mốt khai giảng, trong lòng có chút buồn bực.

Khai giảng đồng nghĩa với việc hắn sẽ mất đi sự tự do…

Xe đang chạy, bỗng tài xế đột ngột dừng lại.

Tài xế hỏi hắn:

- Tiểu ca, ta chở thêm người nữa có được không?

- Tiện đường là được.

Trần Thư gật đầu, không quan tâm mấy.

Xe dừng lại, hắn liếc mắt nhìn, đúng lúc nhìn thấy có một nam sinh chuẩn bị lên xe.

Nam sinh kia đeo mắt kính, trông có vẻ hiền lành, nước da trắng ngần, thấy Trần Thư nhìn lại, cười ngượng ngùng.

Hắn trông giống một học sinh hướng nội, nhưng trọng tâm chính là tòa nhà phía sau lưng hắn.

Bệnh viện tâm thần thành phố Nam Giang!

Nam sinh mặc chiếc áo sơ mi trắng, trên tay cầm một bộ quần áo sọc trắng xanh, vừa thấy chính là quần áo của bệnh nhân tâm thần mặc.

Trần Thư liền ngồi né ra xa, thậm chí hắn muốn lên ghế trước ngồi.

Ngày nay, những kẻ tàn ác sợ người ngốc , những người ngốc thì sợ những người không muốn mạng những người không muốn mạng lại sợ những tên bị tâm thần.

Nam sinh hiển nhiên nhận ra điều gì đó, khẽ mỉm cười dịu dàng:

- Ta là nghiên cứu sinh của bệnh viện tâm thần.

- À ra vậy.

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm.

Chắc do mình nghĩ nhiều thôi, cũng đúng, bệnh nhân tâm thần thì làm sao được phép rời khỏi bệnh viện cơ chứ.

Trần Thư cười nói:

- Ta xem ngươi cũng trạc tuổi ta, không nghĩ ngươi lại là nghiên cứu sinh đấy.

- Mà này, ngươi nghiên cứu cái gì vậy?

- Bị người nghiên cứu!

- …

Trần Thư kinh ngạc, hét lớn:

- Bác tài! Ta muốn xuống xe!

Thôi dẹp đi, bị người ta nghiên cứu không phải là bệnh nhân tâm thần sao?

Chương 143: Muốn đụng tội phạm Nam Giang ta một chút? (1)

Nam sinh nắm lấy ống tay áo Trần Thư, nói:

- Không phải đâu, ta là học sinh, ta chỉ là đi làm thêm dịp hè thôi.

- Làm thêm gì chứ? Làm thêm mà làm bệnh nhân tâm thần à? Có phải ngành này hiện đang phát triển rầm rộ không?

Trần Thư bối rối hất tay hắn ra.

Mạch não của hắn tuy rằng có khác người thường, nhưng hẳn là vẫn bình thường, đương nhiên là hắn rất sợ khi gặp phải bệnh nhân tâm thần thật.

- Tiểu ca, ta đúng là học sinh thật mà, đi làm kiếm thêm thu nhập thôi!

Nam sinh níu Trần Thư lại, quay sang nói với tài xế:

- Bác tài, khóa kín cửa lại, hôm nay đừng ai mong xuống xe được.

- Ngươi đúng là bệnh thật rồi.

Trần Thư nhất thời không nói nên lời.

- Ta đây không phải sợ ngươi bỏ chạy sao, lỡ ngươi không trả tiền rồi tài xế bắt ta trả thì sao?

Đừng vội nhìn qua vẻ bề ngoài dịu dàng kia, năng lực của hắn cũng chẳng phải dạng vừa.

Hai người giằng co một hồi, cuối cùng Trần Thư cũng không xuống xe được, tài xế cũng sợ Trần Thư không trả tiền nên trên đường đi cũng không dừng lại.

- Thôi được rồi! Ta chịu thua! Ta chịu thua!

Trần Thư thầm nghĩ hôm nay đúng là một ngày xui xẻo, cũng có thể nói là hết sức ly kỳ.

Đầu tiên là ta gặp phải hai tay sai do Tô Hàn phái tới, tiếp đến lại bị cảnh sát thẩm vấn, rồi trên đường về nhà lại gặp phải một bệnh nhân tâm thần.

Nửa giờ sau.

Trần Thư thở dài, nói:

- Ta tới nơi rồi, giờ ta có thể xuống xe được chưa?

Tài xế rốt cuộc dừng xe, Trần Thư trả tiền xe, chuẩn bị xuống xe.

- Ca, ta tên là Từ Tinh Tinh, làm quen chút nha, có lẽ trong tương lai chúng ta sẽ còn gặp lại.

- Dẹp đi, cả đời ta cũng không muốn gặp lại ngươi.

Trần Thư vội mở cửa xe, chạy một mạch về nhà.

- Ba mẹ, ta về rồi đây!

Ba mẹ Trần Thư vừa khéo đang ăn cơm tối.

Ba Trần Bì đứng dậy nhìn ra cửa, nói:

- Không có truy binh à?

Trần Thư không còn gì để nói

- Ba, người có ý gì đây? Ta cũng đâu phải là tội phạm đào tẩu!

Hắn chợt nhớ ra điều gì, rồi nói thêm:

- Hôm nay, mặc dù không bị binh lính truy đuổi nhưng ta lại gặp phải bệnh nhân tâm thần.

Ba Trần Bì nói:

- Bạn cùng giường của ngươi? ?

Vẻ mặt Trần Thư gượng cười:

- Haha…

- Thoạt nhìn tâm trạng ngươi có vẻ tốt đấy nhỉ.

Ba Trần Bì thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thư ngồi vào bàn ăn, múc hẳn một bát cháo đầy, nói:

- Về đến nhà mình mà, tâm trạng nhất định phải tốt lên chứ.

Mẹ nói:

- Chúng ta còn tưởng ngươi vì chuyện của Đại Lực mà buồn rầu kia đấy.

Trần Thư nhíu mày đáp:

- Đại Lực hả? Không phải hắn thi đậu Đại học Linh Trù Kinh Đô rồi sao? Sao ta lại phải khổ sở ?

Ba Trần Bì thở dài:

- Thì cũng chính vì hắn thi đậu đó, ba người các ngươi chơi thân với nhau từ nhỏ đến lớn, mà Phương Tư và Trương Đại Lực lại ưu tú như vậy, khó tránh khỏi sẽ sinh tâm lý không công bằng.

- Tuy chúng con đều là tân binh nhưng ít nhất thì tâm trạng vẫn tốt đấy.

Trần Bình vỗ vai hắn nói:

- Chỉ cần người có tâm trạng tốt, ắt sẽ sống lâu thôi, người cười cuối cùng mới là người cười tốt nhất.

-Cha, người thật biết an ủi người khác…

Trần Thư tiếp lời:

- Hơn nữa ta đã tích góp được khá nhiều tiền, nếu ta chịu khó chăm chỉ thì sau này có khi hai người bọn họ còn phải nhờ vả

ta ấy chứ.

Trần Bình nói:

- Xong rồi, tâm trạng ổn định nhưng tinh thần thì hơi có vấn đề.

- …

Trần Thư chỉ biết lặng câm, cắm mặt ăn cơm.

…

Ngày hôm sau, Trần Thư chuẩn bị bế quan một ngày để chỉnh đốn tâm tình

Nào ngờ sáng sớm có điện thoại gọi đến.

- Số lạ? Đã bị 9999 người tố cáo là kẻ lừa đảo!

Trần Thư liền nhếch mép, vậy mà vẫn không đổi số, ngươi cũng lớn gan thật.

Hắn nhấc máy, không để đầu dây bên kia kịp lên tiếng, hắn đã rào trước nói.

- Bạn học cũ, ái chà, có phải ngươi muốn giết ta?

- Không phải chứ, ngươi biết ta là ai nên mới gọi ta là bạn học cũ.

- Ngươi không nhận ra giọng ta à? Ngươi đúng là người hay quên mà, là ta, Lão Triệu đây!

Trần Thư cười nhếch mép, hỏi:

- Lão Triệu, tin Lão hay là tin Triệu?

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, mới nói:

- Ngươi chẳng thay đổi mấy nhỉ, vẫn cứ hay thích đùa như vậy.

Trần Thư nói:

- Haha, ta chọc ngươi thôi, ai chứ Lão Triệu ngươi làm sao ta quên được chứ.

Hắn đảo tròng mắt, hỏi lại:

- À phải rồi, dạo này ngươi làm gì đấy?

- Ta ấy hả, dạo gần đây ta làm huấn luận viên thể hình, nhưng không hiểu sao tiền vẫn không đủ tiêu, muốn thử đầu tư kinh doanh một chút, ta đang tìm đối tác đây.

- Thôi bỏ đi nha, Lão Triệu, ta nhớ không lầm thì từ nhỏ ngươi bị chứng giật kinh phong, thỉnh thoảng còn hay ngã xuống đất co giật, miệng sùi cả bọt mép, sao mà ngươi làm huấn luận viên được? Dạy người ta cách co giật chắc?

- …

Đầu dây bên kia yên lặng một hồi lâu.

Trần Thư nén nhịn cười, hắn có thể hình dung được vẻ mặt của người ở đầu dây bên kia đang biến sắc.

- Này…Này… Ngày nay trình độ y học tiên tiến mà, ta còn không khỏi được sao?

- Vậy là chữa khỏi rồi à? Vậy ta chúc mừng, chúc mừng ngươi nha.

- Thôi không nhắc lại chuyện cũ nữa, giờ chúng ta bàn chuyện đầu tư chứ nhỉ.

Chương 144: Muốn đụng tội phạm Nam Giang ta một chút? (2)

Trần Thư lại nở nụ cười nham hiểm, nói:

- Không đúng, Lão Triệu, trước kia ngươi từng uống say, nhảy nhót trên đường, bị xe đụng không phải sao? Ta nhớ lúc ấy ngươi phải cắt bỏ đi chân trái, ấy vậy mà sao ngươi vẫn làm vận động viên thể hình được nhỉ?

Giọng nói ở đầu dây bên kia có chút không tự nhiên, đáp:

- Bạn cũ à, ngươi nhớ nhầm hay sao ấy chứ?

- Đúng đúng đúng! Ngươi xem đầu óc ta dạo này thật là, là ta nhớ nhầm đấy.

Trần Thư áy náy nói.

- Đã nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn hay quên nhỉ.

- Đúng là ta nhớ nhầm, ta nhớ ra rồi, lúc đó ngươi bị cắt chân phải, nhìn đầu óc của ta xem thật đúng là.

- Tút tút tút…

Đầu dây bên kia im lặng, đã muốn tự bế luôn rồi trực tiếp cúp máy luôn.

- Này! Này! Bạn học cũ à!

- Ha ha ha!

Trần Thư không nhịn được liền cười phá lên, xem chừng kẻ lừa đảo ở đầu dây bên kia đã tan vỡ mất rồi.

Đúng lúc hắn đang vui thì một cuộc gọi khác đến.

- Lại là số lạ? Dạo này lắm kẻ lừa đảo thế không biết?

Trần Thư nhấc máy, trực tiếp nói:

- Lại gì nữa đấy, Lão Triệu, bị giật kinh phong đã chữa khỏi đấy phải không?

- …

Một giọng nói quen thuộc truyền đến:

- Là ta, Tạ Tố Nam, ngươi đặt biệt danh này để trêu chọc ai vậy?

- À…Tạ không thịt này…

Trần Thư giải thích:

- Vừa có một kẻ lừa đảo gọi tới, ta trêu chọc hắn đó.

Nói xong, Trần Thư liền nghĩ ra gì đó, nói:

- Ngươi không phải là kẻ lừa đảo nữa đấy chứ?

- Ngươi nghĩ gì vậy?

Tạ Tố Nam nhếch miệng, nói:

- Hôm nay ngươi rảnh không? Ta có một nhiệm vụ này, ngươi có hứng thú không?

- Nhiệm vụ gì đấy?

- Gần đây xuất hiện một tên đạo tặc Nam Giang!

- Thôi ta không có hứng thú, mấy chuyện như này ngươi cứ đến cục cảnh sát mà tìm.

- Ngươi được năm vạn đồng tiền thù lao!

- Trần Thư ta đời này không quen gặp tội phạm cho lắm, mà ngươi đang ở đâu đấy? Ta đến chỗ ngươi!

- …

Tạ Tố Nam nhất thời không nói nên lời:

- Sao ngươi lại dùng vở kịch Tứ Xuyên này để lật mặt vậy chứ?

- Cũng dám xưng đạo tặc Nam Giang cơ đấy, rõ là muốn đụng chạm với tội phạm Nam Giang ta đây mà!

Trần Thư đứng dậy thu dọn đồ đạc, xách ba lô rời khỏi tiểu khu.

Nửa giờ sau, tại giao lộ Hà Phi.

Tạ Tố Nam mặc chiếc áo phông xanh và quần jean, trông khá trẻ trung, nếu như không nhìn mặt…

- Lão Tạ, ngươi không bán thịt heo nữa sao?

- Dạo này thịt heo ế ẩm quá nên ta không bán nữa, ta đã nói rồi đây chỉ là công việc làm thêm của ta thôi.

- Làm thêm mà đi mổ heo hả, ngươi nói nghe chẳng có lý tí nào.

Trần Thư vỗ nhẹ vai hắn, nói:

- Có điều ngươi còn khá tốt tự nhiên tối qua ta thấy có người đi làm thêm bệnh nhân tâm thần.

- …

Tạ Tố Nam nói:

- Ta đây là làm việc nghiêm túc đó nha.

- Quên không nhắc, ngươi xem qua nhiệm vụ tình báo này một chút đi.

Trần Thư gật đầu, nhận một tập tài liệu.

【 Tên gọi nhiệm vụ 】 : Truy bắt đạo tặc Nam Giang.

【 Độ khó nhiệm vụ 】 : Không.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Gần đây thành phố Nam Giang xuất hiện một tên đạo tặc Nam Giang, chuyên trộm cắp tài sản của các hộ phú hào, hắn gây án với thủ đoạn cao siêu, hiện trường không có bất kỳ manh mối nào, hắn trộm tài sản trị giá hơn mấy trăm vạn, nhanh chóng bắt về quy án!

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】 : Mười vạn đồng

【 Độ khó nhiệm vụ 】 : Một: Không có tin tức cơ bản về đạo tặc Nam Giang, thậm chí không thể phán đoán được giới tính. Hai: Hắn có thủ pháp quỷ dị, tránh được tất cả quản chế, khả năng là sử dụng năng lực của Khế Ước Linh.

【 Lưu ý nhiệm vụ 】 : Có thể kết luận, đạo tặc Nam Giang chỉ là một người, không tồn tại khả năng tác chiến đồng đội. Hai: Cấp Ngự Thú Sư của hắn không quá cao, ba: Sau khi gây án để lại hiện trường bốn chữ Cướp của người giàu chia cho người nghèo, khả năng là hắn ở xóm nghèo.

- Ngự Thú Sư sao?

Trần Thư khẽ cau mày, gương mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

- Thế nào?

Tạ Tố Nam hỏi, mặc dù hắn là Ngự Thú Sư, nhưng sức chiến đấu chỉ bằng không, vậy mới phải đặc biệt đến tìm tay đấm Trần Thư này .

- Nếu tên tội phạm này là Ngự Thú Sư, vậy thì khó giải quyết đây, tính cách tội phạm tàn nhẫn, làm việc không từ bất kỳ thủ đoạn nào, mà tính cách khế ước linh của bọn họ cũng hung tàn, cực kỳ khó đối phó.

- Ngươi không làm được sao? Ta đã điều tra thông tin cụ thể đến vậy rồi.

Tạ Tố Nam nhíu mày.

Trần Thư bật cười, nói:

- Người khác làm được thì ta làm được, việc mà người khác không làm được thì ta càng có thể làm!

- Ý của ta là…

Hắn ngập ngừng một hồi rồi nói:

- Thêm tiền thù lao đi.

- …

Tạ Tố Nam trầm mặc một hồi, không hổ là ngươi, không ngờ biểu diễn nửa ngày như thế chính là vì để tăng thêm tiền.

- Ta cầm bảy vạn tệ, ngươi ba vạn tệ! Giá gốc, miễn trả giá.

Tạ Tố Nam nói:

- Ngươi không phải không muốn gặp nhất chính là phần tử tội phạm sao?

Trần Thư gật đầu đương nhiên.

- Đúng vậy, nhưng ta có thói quen được nhìn thấy nhiều Hoa Hạ Tệ nhất, cả hai không xích mích.

Chương 145: Mở cửa kiểm tra đồng hồ nước

- Có thể!

Tạ Tố Nam gật đầu một cái.

- Có điều nói trước, ta không có sức chiến đấu, có thể toàn phải dựa vào ngươi rồi.

Hai người ngồi lên xe, tiến về Thành Bắc Thành phố Nam Giang.

- Khu dân nghèo của Thành Tây không đi phải không?

Thành Tây của thành phố Nam Giang là phát triển lạc hậu nhất, trên lý thuyết hẳn là phải đi tìm tội phạm của Thành Tây.

Tạ Tố Nam nói:

- Ngươi thực sự tin vào thông tin chính thức à?

Trần Thư suy nghĩ một chút, cũng đúng, đây là tin tức công bố, tội phạm khẳng định là đã sớm dời đi.

Trần Thư hỏi:

- Đúng rồi, Lão Tạ, ngươi đột nhiên làm nhiệm vụ làm gì? Thiếu tiền sao?

Tạ Tố Nam thở dài:

- Muốn đi học ngay lập tức rồi, kiếm chút phí trang trải cho cuộc sống.

- Thật là vất vả rồi, thật không dễ dàng để kiếm tiền trang trải cuộc sống cho con trai.

Trần Thư vỗ vai hắn một cái, nói:

- Như vầy đi, ta cầm tám vạn tệ, ngươi cầm hai vạn tệ, học trò dùng nhiều tiền thế làm gì? Dễ dàng nuôi thành thói quen tiêu sài phung phí.

- Ngươi thật sự là cẩu à!

Tạ Tố Nam làm cử chỉ khinh bỉ thông thường của quốc tế.

Vốn tưởng rằng đối phương cảm thấy hắn không dễ dàng, sẽ chủ động để lợi ích đi ra một chút, ai ngờ lại chèn ép thậm tệ hơn.

- Đến rồi!

Hai người đi đến một tiểu khu của Thành Bắc, được đặt tên là Bách Lí Hương Đô, là một tiểu khu tầng thứ chất lượng trung bình, căn bản không phải là khu dân nghèo như trong tình báo nói.

Trần Thư mở miệng dò hỏi:

- Ngươi chắc chắn là ở nơi này phải không?

Tạ Tố Nam gật đầu một cái.

- Ngươi có thể nghi ngờ lực chiến đấu của ta, nhưng không thể nghi ngờ trình độ điều tra của ta!

- Vậy thì đi, sớm kết thúc một chút!

Trần Thư xung trận lên trước, đi thẳng tới cửa của tiểu khu, ai ngờ bỗng chốc bị bảo an cản lại.

Trần Thư bình tĩnh giải thích:

- Ta là chủ nghiệp của một tòa hai chung cư , ta quên mang theo thẻ ra vào rồi.

Dựa vào diễn xuất của người huynh đệ nàyi, không phải dễ dàng lui tới mọi nơi sao?

- Ngươi làm ầm ĩ cái gì? Không có một tòa nhà nào bên trong.

- …

Trần Thư khóe miệng giật một cái, tiểu khu này là cái gì, không có một tòa nhà nào?.

- Tiểu khu chỉ có hai đến chín tòa, đặc biệt đề phòng loại người như các ngươi!

- …

Trần Thư vậy mà cảm thấy chỉ số IQ của mình bị áp chế.

Hai người bị ngăn cản ở cửa tiểu khu, không ngờ tới không thể đi bước đầu tiên.

- Nói thế nào?

Tạ Tố Nam hỏi:

- Nếu như không bắt được, ngươi phải đưa tiền taxi cho ta.

Trần Thư khoát tay một cái, nói:

- Gấp làm gì, xe đến trước núi nhất định có hố, thuyền đến đầu cầu tự nhiên chìm.

Ánh mắt hắn đảo qua, đột nhiên nhìn thấy một đạo thân ảnh.

- Không, cái hố… có phải đường tới không?

Trần Thư kêu to:

- Tiểu tử Tinh Thần.

Chỉ thấy một tên nam sinh tướng mạo nhã nhặn nhìn sang, hắn xấu hổ cười một tiếng.

- Tiểu ca, là ngươi à.

Chính là“ Bệnh nhân Tâm Thần” Trần Thư gặp phải tối hôm qua.

- Ta tên Trần Tinh Tinh.

Nam sinh hữu nghị đưa tay ra, nói:

- Sớm như thế đã dẫn theo cha huynh đi tản bộ sao? Đi tới đi lui nhiều cũng tốt, có thể phòng ngừa bệnh loạn trí người già.

Trần Thư cùng Tạ Tố Nam sững sờ tại chỗ, sao nói một câu đã đắc tội hai người?

Tạ Tố Nam mặt đầy đen đủi nói:

- Ngươi nha, không những tinh thần có vấn đề, mà ánh mắt cũng không được đúng không?

Trần Thư hít sâu một hơi, nặn ra một tia mỉm cười.

- Từ Tinh Tinh đúng không, ngươi sống ở nơi này?

- Thân thích của ta sống ở đây.

Từ Tinh Tinh nói.

Trần Thư và Tạ Tố Nam hai mắt nhìn nhau một cái, rối rít cười một tiếng.

Mười phút sau, hai người thành công đi vào tiểu khu.

Từ Tinh Tinh dò hỏi:

- Hai vị đại ca, các huynh thật sự tới bắt tội phạm sao?

- Đương nhiên, trừng phạt kẻ ác làm việc thiện là tính cách của chúng ta!

Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Lão Tạ, người kia cụ thể ở đâu?

-Đi theo ta!

Ba người lén lén lút lút, đi đến trước phòng 403 của tòa nhà thứ ba.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Chính là cái này, ngươi tới lừa hắn mở cửa.

Trần Thư gật đầu một cái, loại chuyện này vẫn phải là để nhân sĩ chuyên nghiệp đến làm.

Bịch bịch!

Hắn gõ cửa hai cái, người ở bên trong truyền ra âm thanh.

- Ai đó!

Trần Thư chân mày cau lại, làm sao cảm thấy âm thanh bên trong có chút quen thuộc.

Hắn không nghĩ nhiều, mở miệng nói:

- Xin chào, ta là dịch vụ sửa chữa, mở cửa để kiểm tra đồng hồ nước!*

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bên trong không có bất kỳ động tĩnh gì truyền đến.

Không có ai mở miệng nói chuyện, cũng không mở cửa cho hắn.

- Tình huống thế nào đây? Bại lộ?

Vẻ mặt Trần Thư ngẩn ra, bản thân còn chưa phát huy đâu, vậy mà đã xuất hiện vấn đề.

Hắn la lớn:

- Có ai không? Không có người nào nói một tiếng đi!

- …

Vẫn yên lặng thật lâu như cũ.

- Xem ra chỉ có thể phá cửa mà vào!

Vẻ mặt Từ Tinh Tinh nghiêm túc đứng dậy, nói:

- Các ngươi đều nhường một chút!

Chỉ thấy hai tay của hắn ôm ngực, dùng bả vai chạm tới phía trước.

Ầm!

- Mẹ nó, sao đau như vậy.

Từ Tinh Tinh trực tiếp bị cửa bắn trở về, chỉ cảm thấy cánh tay đau nhức.

Chương 146: Bài tập? Bài tập gì? (1)

- Không phải trong TV cũng phá cửa kiểu này sao?

- Đầu óc ngươi thật sự có vấn đề, cái này mẹ nó là cửa chống trộm.

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, vốn cho rằng đối phương bản lĩnh đặc biệt gì đó, hiện tại xem ra là do mình nghĩ nhiều rồi.

- Nhường một chút.

Trần Thư dứt lời, triệu hóa Golden Slime ra.

Bởi vì hành lang chật hẹp, không có cách nào sử dụng kỹ năng Cự Đại Hóa, nhưng bản thân hình thể Slime gần hai mét, phá một cái cửa vẫn đủ.

Chỉ thấy hai mắt Slime trừng lớn, vẻ mặt giống như táo bón, trực tiếp sử dụng kỹ năng công kích.

Ầm!

Cửa chống trộm ban đầu không thể phá vỡ trực tiếp bị vỡ, thậm chí cửa bị đánh bay mấy mét.

- Làm nhanh lên một chút, động tĩnh lớn như vậy khẳng định kinh động những người khác.

Trần Thư đang muốn tìm kiếm, Tạ Tố Nam thả khế ước linh của bản thân ra.

- Để ta tới!

Một con sâu róm mập mạp xuất hiện, làm người ta ngạc nhiên nhất chính là, nó vậy mà mọc một đôi cánh trong suốt.

Căn cứ theo kiến thức của Trần Thư, hoàn toàn không nhận ra con Khế Ước Linh này.

Chỉ thấy cánh của Mao Mao Trùng hơi vỗ, phảng phất có năng lượng vô hình lan truyền.

- Không có người rồi.

Tạ Tố Nam lắc đầu một cái, ngay lập tức nắm bắt tình hình bên trong nhà.

Trần Thư mặt đầy kinh ngạc, hỏi:

- Ngươi có thể điều tra người ở trong phòng?

- Ừm.

- Vậy ngươi tại sao không dùng sớm một chút?

Hại chúng ta làm cửa hỏng luôn rồi.

- Ai bảo các ngươi lúc đấy quả quyết như vậy.

- …

- Bây giờ nói thế nào?

Trần Thư không nghĩ tới đối phương lại chạy nhanh như vậy, khó trách cảnh sát chậm trễ không có cách nào bắt được.

- Đừng lo lắng, hắn không trốn thoát được đâu.

Tạ Tố Nam lại lệnh Khế Ước Linh làm một kỹ năng.

Chỉ thấy trong mắt của Trùng Điệp lấp lánh lục quang, trôi lơ lửng ở trên không, cuối cùng rời khỏi cửa sổ.

- Đi theo ánh sáng này.

Ba người đang muốn xuống lầu, Từ Tinh Tinh đột nhiên mở miệng nói:

- Ngồi lên chim của ta đi.

- ? ?

Hai người không tự chủ nhìn về phía hắn, mặt đầy quái dị.

- Ta nói là nó.

Chỉ thấy Từ Tinh Tinh cũng triệu hoán ra Khế Ước Linh của bản thân, một con chim lớn cả người toàn thân lông màu xanh da trời xuất hiện, trong mắt dường như lưu động sấm sét.

Vẻ mặt của Trần Thư chấn động một cái, mặc dù không biết Khế Ước Linh của Tạ Tố Nam, nhưng đối với Khế Ước Linh của Từ Tinh Tinh lại có hiểu biết.

Vậy mà lại là một con Lôi Điểu cấp A!

- Bây giờ thiên tài đã nhiều như chó rồi sao? Ngay cả bệnh nhân tâm thần cũng có Khế Ước Linh cấp A.

Trần Thư nhíu mày, trong nháy mắt cũng cảm giác được Slime trong tay không thơm nữa.

Ba người ngồi lên Lôi Điểu, trực tiếp bay về hướng bên ngoài cửa sổ.

Trong lúc nhất thời, trong tiểu khu người ồn ào ngắm nhìn, vậy mà lại phát hiện trên bầu trời có chim to đang bay.

Mặc dù không thể ở trong thành phố triệu hoán Khế Ước Linh, nhưng đuổi bắt tội phạm dĩ nhiên là thuộc về tình huống đặc biệt.

Khế Ước Linh của ba người, một người là loại điều tra, một người là loại bay trên không, một người là ngành chiến đấu, vừa vặn có thể phối hợp lại hoàn mỹ.

* 查水表 Tiếng lóng trên Internet (của cảnh sát) để yêu cầu được cho vào với lý do kiểm tra đồng hồ nước.

Cửa tiểu khu lúc này, một tên nam tử mặc quần cộc cởi trần hoảng hốt chạy trốn.

Chính là đạo tặc Nam Giang Triệu Nguyên!

Nếu đổi thành người khác đến gõ cửa, hắn ta có thể sẽ không nghe ra.

Nhưng vấn đề là âm thanh của Trần Thư khiến hắn ta ấn tượng quá sâu sắc, thậm chí là hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hai tiếng trước, chính hắn ta gọi điện thoại cho Trần Thư.

Đương nhiên, lừa bịp chỉ là nghề tay trái của hắn ta, nghề chính hiển nhiên là ăn trộm.

Hành nghề mấy năm, cho tới bây giờ chưa từng gặp phải chuyện bực mình như vậy.

Đối phương không những nói hắn ta động kinh, lại nhận định hắn ta bị cắt đứt tứ chi, quan trọng hơn chính là, hắn ta không có cách nào phản bác lại.

Ai bảo hắn ta là tên lừa gạt cơ chứ?

- Thật là xúi quẩy! Làm sao liền gặp phải tên hãm thế này?

Triệu Nguyên không để ý đến ánh mắt của người khác, mặc quần cộc chỉ muốn bắt taxi rời đi.

Hắn ta tưởng rằng đối phương cảm thấy hắn ta là tội phạm lừa gạt, vì vậy đã báo cảnh sát, nếu không may mắn bị bắt, thân phận của đạo tặc Nam Giang tự nhiên cũng đã bại lộ rồi.

Lúc này Triệu Nguyên muốn ngăn xe taxi lại.

Nhưng vấn đề là hắn ta mặc quần cộc, lại còn cởi trần, ai dám chở đây?

Cái cách ăn mặc này, hoặc là bệnh tâm thần, hoặc là bị bắt gian.

- Mẹ nó! Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy hành động nghệ thuật à?

Trong lòng Triệu Nguyên bực bội, hướng về những người xung quanh nổi giận.

Chính lúc này, chỉ thấy một đoàn lục quang tấn công tới, vây quanh trên đầu của hắn ta.

Người xung quanh nhộn nhịp thấy được lục quang chói mắt kia, toàn bộ nhịn không được phá lên cười lớn.

Mặc một chiếc quần cộc, đầu tỏa ra lục quang!

Đây là tướng mạo Thiên Nhân đấy!

Thậm chí tới tập chụp hình, muốn ghi nhớ lại một màn thần kỳ như vậy.

Triệu Nguyên chỉ cảm thấy trong lòng không ổn, lục quang trên đầu rõ ràng là kỹ năng của Khế Ước Linh mà.

Chương 147: Bài tập? Bài tập gì? (2)

Nhưng vào lúc này, một con Lôi Điểu cực nhanh đi tới, cơ hồ là chớp mắt liền đến bên cạnh.

- Lão Tạ, đây chính là kỹ năng “Tình yêu là tia sáng” của ngươi phải không?

Trần Thư khoé miệng giật một cái, liếc mắt liền thấy lục quang chói mắt kia.

Đây mới là thần kỹ giết người tru tâm nha!

- Là các ngươi giở trò ma quỷ?

Ánh mắt Triệu Nguyên nhíu lại, trong mắt tràn đầy tức giận.

Hắn vốn cho rằng là người của Trấn Linh Cục tới, không nghĩ tới lại là hai người học trò thêm một tên lão già.

- Ồ? Giọng của ngươi? Làm sao quen thuộc như vậy?

Trần Thư lông mày nhíu lại, đột nhiên liền nhớ lại cái gì.

- Vãi, bạn học cũ à!

Trần Thư một chút đã nghĩ ra, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy, gặp phải kẻ lừa đảo vào buổi sáng.

- Lão Triệu, kinh phong của ngươi đã khỏi chưa?

Phía dưới Triệu Nguyên nắm chặt hai quả đấm, trên mặt tràn đầy tức giận, cộng thêm lục quang ở trên đầu lấp lánh lập loè, thật là giống một vị " Chiến Thần" trở về.

Trần Thư mở miệng nói:

- Từ Tinh Tinh! Lên!

Từ Tinh Tinh mặt đầy bối rối hỏi:

- Lên? Lên đâu?

- Dùng Điểu của ngươi chơi hắn đi!

Triệu Nguyên là một vị Ngự Thú Sư, Trần Thư tuyệt đối không thể tuỳ tiện ra tay, đương nhiên là trước tiên phải lừa dối tên ngốc thăm dò một chút.

- Ách… Lôi Điểu của ta không có lực chiến đấu…

- ? ? ?

Trần Thư cũng bối rối luôn rồi.

Trên sách giáo khoa gọi là Lôi Điểu, là Khế Ước Linh lực lượng sấm sét nắm trong tay, năng lực thiên phú lại là " Sét đánh", tổn thương vô cùng đáng sợ.

Bây giờ ngươi nói cái này với ta?

- Lôi Điểu của ta có chút biến dị, kỹ năng thiên phú là “sét đánh!

Tạ Tố Nam cũng mặt đầy kinh ngạc, hỏi:

- Dùng để tải phim xuống à?

- Năng lực Khế Ước Linh nhà ngươi tải phim xuống à?

Từ Tinh Tinh khoé miệng giật một cái, nói:

- Đương nhiên là dùng để chạy trốn rồi.

Trần Thư khoát tay một cái, nói:

- Đừng nói chuyện vô nghĩa nữa! Trước tên giải quyết bạn học cũ đã!

Thừa dịp phía dưới Triệu Nguyên không nhìn thấy được chuyện mờ ám của bọn họ, Trần Thư lặng lẽ từ trong túi đeo lưng lấy ra một túi phân Uera.

- A cái này? Ngươi mang cái này theo bên người?

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam thân thể chấn động một cái, thiếu chút nữa thì tè ra quần rồi.

Đối với bọn hắn mà nói, đồ chơi này hiển nhiên là lần đầu nhìn thấy.

- Giao cho ta! Để Lôi Điểu bay xuống phía dưới một chút.

Chỉ nhìn thấy hai tay Trần Thư cầm túi phân Uera, mắt thấy cách mặt đất chỉ có khoảng chừng hai thước, hắn đột nhiên nhảy xuống phía dưới.

- Xem ta thiên giáng chính nghĩa!

Triệu Nguyên ngẩng đầu nhìn lại, nhưng lục quang của đỉnh đầu quả thực quá chói mắt rồi, khiến hắn ta khó mà mở ra.

Theo bản năng, Triệu Nguyên triệu hồi Khế Ước Linh của bản thân.

Một con chuột già màu đen xuất hiện trên đất, con ngươi chuyển động, xem ra vô cùng thông minh.

Thật ra thì đạo tặc Nam Giang chân chínhchính là đầu này đêm chuột, kỹ năng thiên phú của nó là “ Ngụy trang ban đêm” có thể dung nhập vào trong bóng đêm, và có thể dễ dàng né tránh mọi loại giám sát.

Chuột đen dường như cảm ứng được nguy cơ, vậy mà liền trực tiếp lựa chọn bỏ chạy.

Đối mặt với Trần Thư từ trên trời giáng xuống, nó cũng sợ nha!

- Mẹ nó!

Triệu Nguyên thầm mắng một tiếng, nhưng không có biện pháp.

Từ nhỏ hắn ta đã huấn luyện Chuột đêm ăn trộm đồ vật, đến nỗi trong chiến đấu hắn ta hoàn toàn không tinh thông.

Phốc!

Túi phân Urea từ trên trời rơi xuống, trực tiếp bao phủ Triệu Nguyên.

Giống như là bị phong ấn vậy, Triệu Nguyên lại không có năng lực chiến đấu nào.

Tạ Tố Nam hai người lập tức bổ đao xuống, ba người đánh Triệu Nguyên một hồi cho tê người, cuối cùng khiến hắn ta nhận tội.

- Vương Thúc, đến Bách Lí Hương Đô, bắt đạo tặc Nam Giang.

- Thật sao?

Vương Càn vẻ mặt cả kinh, vội vội vàng vàng đến Thành Bắc.

Chẳng bao lâu, những tên cướp Nam Giang ở thành phố Nam Giang trong mười ngày đã bị bắt, ba người lại là vì cống hiến cho một xã hội hài hòa.

- Từ đại hiệp, cảm tạ sự trợ giúp của ngươi, sự yên bình của thành phố Nam Giang là không thể thiếu ngươi!

Trần Thư và Tạ Tố Nam đều khen ngợi không ngớt, còn kém nâng Từ Tinh Tinh lên tận trời.

- Không đúng!

Từ Tinh Tinh một bộ dáng hưởng thụ, con ngươi hơi động một cái.

- Các ngươi muốn đuổi ta đi đúng không? Hành động bắt tội phạm bị truy nã, nhất định là có thưởng tiền!

Mẹ nó, hàng này không ngu đâu nhé!

Trần Thư lông mày nhíu lại, vốn là chuẩn bị lừa hắn đi.

Tạ Tố Nam vỗ trán một cái, nói:

- Xem ta làm thứ này đều quên hết rồi, quả thực là có tiền thưởng, tổng cộng hai ngàn tệ!

- Như vậy đi, ngươi chỉ là phụ giúp, chia cho ngươi năm trăm, còn thừa một ngàn năm trăm tệ hai chúng ta chia rồi, không có ý kiến chứ?

Từ Tinh Tinh ánh mắt trợn to, nhìn hai người một hồi nổi giận.

Một hồi lâu sau, hắn ta mới rốt cục nói:

- Thật sự có hai ngàn tệ sao? Ta đi làm thêm một tháng cũng mới có hai ngàn tệ! Một tên tội phạm vậy mà đáng tiền như vậy!

- Đương nhiên, đương nhiên!

Tạ Tố Nam hào phóng móc từ trong túi ra năm trăm tệ.

- Cám ơn nha!

Từ Tinh Tinh cười đến nỗi sắp không ngậm được miệng.

Cái này không thể so với người nghiên cứu đến tiền?

Chương 148: Mở khóa tư thế đi vệ sinh mới (1)

Trần Thư hai người chính là vui vẻ đi đến hiệp hội Ngự Thú Sư, nhận lấy mười vạn tệ tiền thưởng.

- Lão Tạ, bởi vì ngươi cho Từ Tinh Tinh năm trăm tệ, cho nên lần này chia cho ngươi hai vạn chín ngàn năm trăm tệ, không có khuyết điểm nhé?

Tạ Tố Nam gật đầu một cái, nhưng luôn cảm giác có chút không đúng.

Đợi đến lúc hắn kịp phản ứng lại, Trần Thư đã sớm nghênh ngang rời đi.

- Hôm nay là một ngày tốt…

Trần Thư huýt sáo, về đến nhà.

Hắn đang băn khoăn về kỳ học mới không có phí sinh hoạt, không ngờ tiền đưa tới cửa lúc này.

Trong lúc hắn đang hưng phấn, mẹ nói một câu trong nháy mắt khiến trong lòng hắn trầm xuống.

- Con trai, lập tức phải đi học rồi, bài tập của con như thế nào rồi?

- Hử? ? Ừm? Hả?

Trần Thư ánh mắt trợn to, cơ thể trong giây lát run lên, chỉ cảm thấy một hơi cũng không vận lên được nữa.

Bài tập? Bài tập gì?

Ngày 1 tháng 9.

Ngày thảm họa của học sinh toàn quốc, kiếp nạn khai giảng đã giáng xuống!

Trần Thư chỉ cảm thấy cả người yếu ớt, thậm chí đến ăn cơm cũng không có hứng nổi.

- Con trai, sao vậy? Bị cảm à?

Vẻ mặt Trần Thư phiền muộn, thở dài nói:

- Không có việc gì! Ta cố một chút là qua.

- Cố lên, đúng rồi, có mang theo bài tập không?

- Cố không nổi…

Trần Thư thoáng cái liền xụi lơ trên sofa, giống như bị bệnh vậy.

Cha, người hết chuyện để nói rồi à?

Phụ thân Trần Bình vỗ vỗ vai hắn, nói:

- Được rồi! Vui lên đi! Hôm nay là đi học cũng không phải đi viếng mồ mả gì.

- Á… Ta muốn đi viếng mồ mả.

- Xong cả rồi! Đi thôi!

Sắc mặt Trần Thư uể oải, đeo balo lái xe đến trường học.

Lúc này Nam Giang Nhị Trung có thể nói là chiêng trống huyên náo, người đông nghìn nghịt.

Rất nhiều phụ huynh tự đưa con đến trường, trên khuôn mặt đều mang nụ cười còn sắc mặt học sinh thì khó coi cứ như bị táo bón nửa tháng vậy.

Trần Thư đi theo đám người vào trong trường học.

- Chào Bì ca!

Một học sinh ở lớp phổ thông lớn tiếng nói.

- Chào ngươi!

Trần Thư cười gật đầu, vốn định phải khiêm tốn nhưng sự nổi tiếng không cho phép.

- Bì ca!

- Chào Bì ca!

- Bì ca, ta là Lục Sảng ở lớp Ngự Thú năm, xin chào!

- Chào mọi người!

Trần Thư chắp hai tay sau lưng, trong lúc nhất thời cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn hẳn, nỗi phiền muộn khi phải đi học cũng tiêu tan không ít.

Lúc nào ca đây được người ta kính trọng như vậy?

Trần Thư không biết rằng trường học đã công bố danh sách lớp đặc huấn từ lâu.

Cái tên thứ hai mươi của lớp chính là Trần Thư của lớp Ngự Thú năm!

Đối với học sinh lớp năm mà nói thì hắn chính là một kỳ tích, chỉ đến lớp trong một tháng đã có thể thành công vào được lớp đặc huấn, trở thành học sinh giỏi.

Mà đối với toàn bộ học sinh của lớp phổ thông mà nói thì hắn chính là một thần thoại.

Danh tiếng của Trần Thư ở lớp bình thường rất nổi, hiện tại lại trở thành thiên tài trong Ngự Thú Sinh. Đây chính là tranh giành cho tất cả các học sinh bình thường.

Dù sao thì ngày thường các Ngự Thú Sinh đều xem thường học sinh bình thường.

- Trường học này xảy ra chuyện gì vậy? Sao cứ giống như bang phái thế?

- Học sinh kia nhìn không giống người tốt lắm, Nam Giang Nhị Trung đều như vậy sao?

- Ta thấy cũng giống như làm đại ca xã hội đen vậy.

Trong lúc nhất thời, có không ít phụ huynh đều tụ tập lại nhìn xem, bàn tán, hiển nhiên là lo lắng vì phong cách học tập ở Nam Giang Nhị Trung.

Lý Viễn đứng ở cổng trường sắc mặt lập tức tối sầm xuống. Con hàng này ngay ngày đầu tiên đã gây chuyện.

Sắc mặt Lý Viễn nghiêm túc, lớn tiếng quát:

- Trần Thư! Tới đây!

Trần Thư vốn đang chào hỏi các bạn học thì lập tức nhìn lại, nhìn thấy Hắc Toàn Phong Lý Viễn đứng ở cổng trường.

- Trở về phòng học hết đi.

Trần Thư khoát tay áo, ra hiệu những người còn lại đi trước sau đó hắn lập tức đi về phía Lý Viễn.

- Ngươi lại làm ra chuyện gì nữa, ngày đầu tiên đi học đã muốn làm hỏng danh tiếng của trường đúng không?

- Không phải, Lý lão sư, ta làm gì?

Vẻ mặt Trần Thư tủi thân. Ta chỉ chào hỏi với các bạn học thôi mà, có gì sai?

Khuôn mặt Lý Viễn nghiêm khắc quát lớn một tiếng:

- Bớt nói nhảm đi, giống như làm đại ca như vậy, để cho các bậc phụ huynh xem thì sẽ nghĩ gì? Trở về phòng học của lớp đặc huấn đi!

Trần Thư 'a' một tiếng, lúc này trước mắt đột nhiên lại xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Phương án một: Ngoan ngoãn trở lại phòng học, phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực thiểu lượng. 】

【 Phương án hai: Hai ta xòe ra, nói: "Cái gì gọi là giống như đại ca, ta vốn chính là đại ca!" Phần thưởng hoàn thành: Vô Úy Dược Tề. 】

【 Phương án ba: Đối mặt với các vị phụ huynh lớn tiếng nói: "Nam Giang Nhị Trung có việc gì thì đều có thể tìm ta, ngày đầu tiên khai giảng giảm giá phí bảo kê." Phần thưởng hoàn thành: Sức đề kháng của Golden Slime cộng 10%. 】

Sắc mặt Trần Thư khẽ gật mình, không ngờ ngày đầu tiên khai giảng mà đã kích hoạt bảng lựa chọn, xem ra hôm nay cũng không phải quá tệ.

Hắn quay đầu nhìn về phía các vị phụ huynh, lớn tiếng nói:

- Các vị phụ huynh, nếu con nhà ai bị bắt nạt thì cứ đến tìm ta, ngày khai giảng đầu tiên giảm giá phí bảo kê xuống 90%!

Chương 149: Mở khóa tư thế đi vệ sinh mới (2)

Vừa dứt lời, Trần Thư lập tức co giò bỏ chạy, phải nói là cực kỳ nhanh.

- Trần Bì, mẹ nó! Lão tử đánh chân ngươi giảm giá!

Mặt Lý Viễn tối đen lại, nhưng đã không kịp nữa, các bậc phụ huynh lập tức đi lên hỏi.

Lão ta chỉ có thể nặn ra một nụ cười, giải thích nói:

- Tiểu tử kia chỉ đùa một chút thôi, đùa giỡn thôi ấy mà…

Trần Thư một đường chạy như điên, cực kỳ kích thích. Ngày đầu tiên đã đi thăm dò ranh giới cái chết nhưng lại khiến hắn cảm thấy có chút hưng phấn.

Khi đã sắp đến cửa phòng học.

Trong lòng Trần hư có hơi do dự, lựa chọn đi ngồi nhà vệ sinh trước để thả lỏng tâm tình.

Hắn đi tới một gian ở chính giữa, bắt đầu chơi điện thoại.

Trong chốc lát, bên phải có một giọng nói truyền đến.

- Người huynh đệ, có giấy không? Giang hồ cấp cứu.

Nói xong thì có một bàn tay tội lỗi liền vươn ra từ dưới vách ngăn.

Có người đi nhà vệ sinh không cầm giấy sao? Đúng là không bình thường!

Trần Thư lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, đưa cho đối phương một gói giấy.

- Sao cảm giác giọng nói này lại có chút quen quen nhỉ?

Trong lòng hắn đang suy nghĩ thì một giọng nói vang lên từ phía bên trái.

- Người huynh đệ, ta cũng cần cấp cứu!

Trần Thư không còn gì để nói:

- Hai ngươi ở đây để lừa lấy giấy à?

Vốn tưởng rằng một người là đã đủ không bình thường rồi, vậy mà cả hai người đều không mang giấy.

Trần Thư lại đưa cho bên trái một gói giấy.

Không bao lâu sau hắn vẫn cứ luôn thấy không ổn.

Sao giọng nói ở hai bên đều quen thuộc như vậy, giống như trước đây không lâu vừa mới nghe qua.

Con ngươi của Trần Thư đảo một vòng, kéo quần lên, hai chân chống lấy tấm ngăn cách của nhà vệ sinh mà leo từng bước lên trên.

Khi hắn thành công leo lên làm cho đầu cao hơn vách ngăn, chuẩn bị xem xem rốt cuộc là ai đang ở hai bên này thì sắc mặt chợt cứng lại, thậm chí trong đầu còn xuất hiện một khoảng trống ngắn ngủi.

Chỉ thấy hai người khác ở hai bên vách ngăn cũng leo lên, động tác của ba người giống nhau như đúc, đều dùng tay chống lên vách ngăn mà nhìn nhau.

- Mẹ kiếp! Từ Tinh Tinh! Con trai Tạ Tố Nam?

Đầu óc Trần Thư chấn động, nhịn không được la lên.

Thảo nào hắn lại cảm thấy quen thuộc như vậy!

Tạ Tố Nam ở một bên mở miệng nói:

- Mẹ nó, lão tử chính là Tạ Tố Nam!

- Ngươi? Vậy râu quai nón của ngươi đâu?

- Cạo rồi, ta đã sớm nói tuổi của ta không lớn!

Từ Tinh Tinh ở một bên nói:

- Ngươi tới đưa con trai đi học à?

- Mẹ nó ta không có con trai, ta mới mười tám tuổi! Mùa hoa thiếu niên có biết không hả!

Trần Thư nghiêng đầu nhìn Từ Tinh Tinh:

- Ngươi cũng đến đi học à?

- Đúng vậy! Chẳng lẽ đặc biệt đến nhà vệ sinh ngồi à?

- Không đúng! Ta ở Nam Giang Nhị Trung đã lâu, sao chưa từng thấy các ngươi?

Trần Thư nhướng mày, đột nhiên nghĩ đến Vương Thanh Hàn, đôi mắt của hắn trợn tròn lên.

- Hai ngươi cũng là học sinh chuyển trường?

Chỉ thấy hai người đều cùng gật đầu một cái.

- Mẹ kiếp! Đúng là khó tin! Lãnh đạo trường đúng là điên rồi mới dùng tiền mua hai con gà này!

Ngay vào lúc Trần Thư đang ngửa mặt lên trời mà cảm thán thì đột nhiên nhìn thấy phía dưới. Chỉ thấy trong nhà vệ sinh nam đã chất đầy người, ánh mắt quái dị mà nhìn về phía bọn hắn.

Ba người đều cách mặt đất chừng ba mét. Bây giờ tư thế ngồi đi vệ sinh đều mới mẻ như vậy sao?

Bọn họ đã gặp nhiều thứ không bình thường chưa từng gặp qua thứ gì bất thường như vậy.

Cách trọn vẹn ba mét, bắn tên lửa xuyên lục địa à!

Sắc mặt Trần Thư vẫn ung dung:

- Chuyên gia đã nghiên cứu ra được tư thế ngồi vệ sinh mới nhất, nghe nói có thể giúp thay đổi táo bón, chắc sẽ không có ai chưa thử chứ?

Vẻ mặt Tạ Tố Nam vui vẻ nói:

- Đúng thật là có căn cứ khoa học. Ta hiện giờ đã chữa khỏi táo bón hoàn toàn.

- Ta thích tư thế này.

Từ Tinh Tinh ngại ngùng cười một tiếng.

Nói xong ba người lần lượt rơi xuống đất, sắc mặt bình thản mở cửa phòng vệ sinh ra, không thấy bất kỳ sự bối rối nào.

Tố chất tâm lý này có thể nói là đạt chuẩn.

Chỉ với vài câu nói đã ngược lại khiến người khác không tự tin, chỉ có thể ngơ ngác nhìn bọn họ thong dong rời đi.

- Ngươi thật sự là lão Tạ ư?

Trần Thư nhìn trái nhìn phải, cảm thấy vẫn không thể tin được, một ông già bỗng nhiên lại biến thành học sinh?

Tạ Tố Nam nhíu mày:

- Con mắt nào của ngươi không nhìn ra ta là Tạ Tố Nam?

Trần Thư trả lời:

- Cả ba con mắt đều nhìn không ra.

- Đúng thật là có chút thần kỳ.

Từ Tinh Tinh cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nói:

- Tuy rằng tuổi tác khác biệt rất lớn, nhưng giữa hai hàng lông mày lộ ra khí chất hèn mọn, cùng với đó là mùi thịt heo trên người, có thể xác nhận đó đúng là hắn không sai.

- …

Tạ Tố Nam không muốn giải thích gì thêm nữa, ta chẳng qua chỉ thành thục một chút mà thôi, có sai sao?

Ba người ha ha hi hi vui vẻ về tới lớp học.

Do việc thành lập lớp đặc huấn nên dẫn đến học sinh lớp mười hai đã được chia lớp lại một lần nữa.

Phòng học vốn dĩ là của lớp Ngự Thú một, bây giờ nó đã được nhường lại cho lớp đặc huấn.

Chương 150: Xin lỗi, đúng là có năng lực nên muốn làm gì thì làm

Phòng học lúc này đã chật kín người, vẻ mặt ba người bình tĩnh, trông giống như lãnh đạo tuần tra vậy, bọn họ chậm rãi đi tới vị trí phía sau.

Trần Thư không quen biết được nhiều người lắm trong lớp đặc huấn, hắn chỉ biết Hứa Tiểu Vũ, Hạ Băng, Vương Thanh Hàn, và hai người đang đi bên cạnh hắn mà thôi.

- Trần Thư, đưa bài tập về nhà cho ta.

Hứa Tiểu Vũ đi tới trước chỗ ngồi của hắn, thân làm lớp trưởng của lớp Ngự Thú nên nàng phải đi thu bài tập trước tiên.

Trần Thư hai tay mở ra nói:

- Không có, ta ở lớp Ngự Thú năm, thầy giáo không có giao bài tập.

Hứa Tiểu Vũ im lặng nói, quả nhiên là như nàng dự liệu trước, nói:

- Vậy bài tập của Hạ Băng là từ đâu mà ra?

- Ầy…

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam ở một bên cùng mở miệng nói:

- Được rồi Trần Thư, ngươi giao bài tập đi, ta biết ngươi đã làm xong từ sớm rồi mà.

- Làm xong em gái ngươi!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, chỉ về phía hai người.

- Sao ngươi không thu bài tập của bọn hắn?

- Chúng ta là học sinh chuyển trường!

Thân thể hai người Từ Tinh Tinh lập tức thẳng tắp, một dáng vẻ hả hê mà nhìn.

- Đây chính là đặc quyền của học sinh chuyển trường sao?

Trần Thư kêu rên, vẻ mặt hèn mọn nói:

- Tiểu Vũ, dựa vào quan hệ này của chúng ta, ngươi đừng báo tên của ta mà, xem như ta đã giao rồi đi.

Thân làm lớp trưởng, Hứa Tiểu Vũ tất nhiên hy vọng có thể thu đủ bài tập, nàng ta mở miệng nói:

- Nghỉ hè hai tháng, ngươi thật sự không làm một chút bài tập nào luôn à?

- Ta nhớ tối hôm qua trước khi ngủ, ta đã làm một nửa.

Trần Thư gãi gãi đầu.

- Một nửa kia đâu?

- Sau khi tỉnh lại thì phát hiện, nửa trước đó chỉ là mơ thôi…

- …

Khóe miệng Hứa Tiểu Vũ giật giật, đã hoàn toàn hết ý kiến.

Trần Thư nói:

- Tiểu Vũ, ngươi cứ nói là đã thu đủ, sau đó cứ trực tiếp đưa lên là được rồi.

- Thầy giáo cũng không có ngốc, sao có thể không phát hiện ra được chứ?

- Thật sự không sao đâu, trước kia cả lớp mấy chục người, Trương Đại Lực chỉ thu ba quyển bài tập, sau đó hắn trực tiếp nói với thầy là đã thu đủ rồi.

Hai người Từ Tinh Tinh trừng mắt, như vậy mà cũng dám nói là thu đủ? Thật sự không biết sợ luôn!

Hứa Tiểu Vũ nghi ngờ nói:

- Thầy tin à?

- Ầy… Chỉ là con đường đại điện cho một lớp của tên đó đã kết thúc ngay sau đó thôi.

- …

Ngay lúc hai người đang nói chuyện thì một nam tử mặc áo tay ngắn đi đến, thân hình của hắn ta cao gầy, đeo mắt kính gọng đen, nhìn qua có chút nghiêm túc.

- Hứa Tiểu Vũ, trở về đi! Không cần thu bài tập của Trần Thư nữa.

Nam tử vừa đi vào, phòng học lập tức trở nên vô cùng im ắng.

- Ta sẽ đảm đương vai trò chủ nhiệm lớp của các ngươi trong một năm này, ta là Thẩm Vô Song!

Ánh mắt của Trần Thư chuyển động, hắn tuyệt đối chưa từng gặp qua người thầy trước mặt này, xem ra là do trường học bỏ một số tiền lớn để mời tới rồi.

Nam Giang Nhị Trung thật đúng là được ăn cả ngã về không.

Một tên béo đeo kính nói:

- Thưa thầy! Giao bài tập là bổn phận của học sinh, không có ai là ngoại lệ hết ạ.

Mắt của Trần Thư nhíu lại, tên mập này, ngày đầu tiên mà đã chọc hắn rồi?

Chỉ thấy Thẩm Vô Song cười híp mắt nói:

- Thành tích khoa văn hóa của bạn học Trần Thư là 396, nếu có ai có thể đạt trên 390 thì đều được miễn hoàn toàn bài tập khoa văn hóa!

- Chỉ cần năng lực của ngươi đủ xuất chúng, như vậy thì có thể có được đặc quyền rồi!

Tôn Tử Dương không phục mà nói:

- Thầy, có năng lực là muốn coi thường nội quy trường học luôn sao?

Thẩm Vô Song mở hai tay ra, nhún vai, nói:

- Xin lỗi, đúng là có năng lực thì muốn là gì thì làm thật!

Khóe miệng Trần Thư nhếch lên, không ngờ người thầy này cũng có chút thú vị.

Thẩm Vô Song nhìn về phía mọi người rồi nói:

- Các bạn học, các ngươi phải nhớ kỹ, các ngươi là lớp đặc huấn! Chỉ cần thành tích đủ tốt là lập tức có thể coi thường quy củ!

- Tất nhiên, ý của ta chỉ là nội quy trường học, nếu như các ngươi giết người phóng hỏa thì chỉ có thể đến Trấn Linh Cục quản thôi.

Mắt thấy những bạn học trong lớp đều không còn lời nào để nói, Thẩm Vô Song vừa ý gật đầu một cái.

- Có lẽ tất cả mọi người đều đã phát hiện, lớp đặc huấn không chỉ có hai mươi người mà trường học còn đặc biệt tuyển chọn thêm những học sinh chuyển trường ưu tú nữa.

Ánh mắt Thẩm Vô Song nhìn phía mấy người trong lớp rồi gật đầu một cái. Lập tức sau đó có bốn người đứng dậy, đi tới phía trước bục giảng.

- Vương Thanh Hàn, Khế Ước Linh là Tinh Linh nguyên tố Hỏa! Thiên phú Ngự Thú là ưu tú!

Vương Thanh Hàn mỉm cười, gật đầu một cái, nhìn qua rất hoà nhã nhưng ở luôn có một loại cảm giác lạnh nhạt tránh xa người khác ngàn dặm.

- Đỗ Long, Khế Ước Linh là Đại Địa Á Long cấp A, thiên phú Ngự Thú là ưu tú!

Đỗ Long là nam sinh có tướng mạo bình thường, trong mắt của hắn ta toát lên vẻ kiêu căng.

Bất luận là khi nào đi nữa thì Khế Ước Linh hệ Long đều không đơn giản chút nào, cho dù chỉ là một đầu Á Long có huyết mạch thấp kém đi chăng nữa.

Chương 151: Các ngươi cảm thấy việc này hợp lý à (1)

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, bạn cùng lớp đều nhao nhao nhìn tới, khó trách trường học lại đặc biệt gọi đến. - Tạ Tố Nam! Khế Ước Linh là Trùng Điệp cấp B, tinh thông tìm kiếm!

Không ít người đều "Hứ" lên một tiếng, phần lớn học sinh của lớp đặc huấn đều là cấp B nên hiển nhiên rất chướng mắt Tạ Tố Nam.

Rầm!

Đúng lúc này thì có một âm thanh truyền tới, giống như là kim loại bị rơi xuống đất vậy, không ít người nhao nhao nhìn đến.

Khá nhiều người xanh mặt ngay tại chỗ, trong mắt có một tia sợ hãi. Chỉ thấy trong quần áo của Tạ Tố Nam đột nhiên rớt ra một cái đao mổ heo, trên lưỡi đao còn có vết máu tối tăm, làm người ta thoáng cái liền nghĩ đến máu người.

Đối với học sinh mà nói, cái này có thể được gọi là hung khí.

- Xin lỗi, xin lỗi, bệnh nghề nghiệp ấy mà! Không cẩn thận mang theo bên người.

Tạ Tố Nam nhặt dao mổ heo lên, khí chất cả người rất nhanh đã trở nên có chút hung tàn.

- Bệnh nghề nghiệp?

Sắc mặt mọi người trắng nhợt, tất cả đều cầu nguyện Tạ Tố Nam vừa rồi không thấy mình đã biểu hiện ra vẻ mặt khinh thường.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, thật không ngờ lại có người mang theo đao mổ heo đến trường học.

- Các bạn học không cần để ý, phía dưới là học sinh chuyển trường cuối cùng.

- Từ Tinh Tinh! Khế Ước Linh là Lôi Điểu cấp Biến Dị A, thiên phú là cấp trác tuyệt.

Từ Tinh Tinh thoạt nhìn rất bình thường, hắn ngại ngùng nở nụ cười, ngược lại khiến cho người ta có hảo cảm.

Tạ Tố Nam dùng cánh tay đụng đụng hắn, thấp giọng nói:

- Quần áo ngươi bị loạn.

- Ấy, xin lỗi!

Từ Tinh Tinh ngại ngùng cười một tiếng, sửa sang lại quần áo, bên trong áo sơ mi trắng của hắn thế mà lại là một bộ quần áo bệnh nhân màu xanh trắng!

Trong nháy mắt đã có thể nhìn ra đây là đồ cho bệnh nhân tâm thần mặc.

- Chuyện này…

Tất cả mọi người trong lớp đều chấn động, trường học thật sự là đói bụng ăn quàng à, thế mà lại đào người từ trong bệnh viện tâm thần ư?

- Mọi người không cần khẩn trương! Ta cũng chỉ làm việc bán thời gian trong kỳ nghỉ hè thôi.

Từ Tinh Tinh khẽ cười nói, vốn dĩ trong mắt người khác đây là một nụ cười văn nhã ngại ngùng, nhưng bây giờ xem ra như thế không bình thường chút nào.

Chẳng phải người bị bệnh tâm thần đều cười như vậy hay sao?

- Lão sư! Ta xin rời khỏi lớp đặc huấn!

- Ta cũng muốn rời khỏi!

- Kiến thức đúng là rất quý giá, nhưng giá của sinh mệnh cũng rất cao! Để cho ta đi thôi!

Không ít người đều giơ tay nói muốn rời khỏi lớp đặc huấn.

Nơi này thật sự là nơi người bình thường ở à?

Thẩm Vô Song cũng đang rất đau đầu, làm chủ nhiệm lớp, hắn ta sớm đã làm tốt công tác chuẩn bị, vốn tưởng rằng đã hiểu rất rõ lớp học này.

Nhưng hiện tại xem ra, có vẻ hắn ta chỉ là biết được một góc của băng sơn mà thôi.

Đôi mắt Trần Thư đờ đẫn hạ xuống, vậy mà lại xuất hiện các lựa chọn.

【 Chọn mục 1: Đứng lên nói: "Làm người bình thường! Ta sẽ là người đầu tiên rời khỏi!"Hoàn thành ban thưởng: Dược tề ngụy trang. 】

【 Chọn mục 2: Im lặng không nói, để xem lão sư nói như thế nào. Hoàn thành ban thưởng: Lực ngự thú trung lượng. 】

【 Chọn mục 3: Đứng dậy an ủi các bạn học, đồng thời dùng túi phân urê lớn mang hai người gì đó giấu đi, hoàn thành ba thưởng: Thêm một kỹ năng "phong tức". 】

Trần thư thở dài, yên lặng lấy cái túi phân lớn từ trong ba lô ra.

- Các bạn học, không cần sợ hãi, ta có thể chứng minh bọn họ chỉ là làm việc bán thời gian lúc nghỉ hè mà thôi, không phải là tên côn đồ như mọi người tưởng tượng đâu.

Thanh âm của Trần Thư mạnh mẽ vang dội, làm cho trong lòng người ta không tự giác được mà tin tưởng và nghe theo.

Các học sinh đều nhìn phía sau, muốn nhìn xem là ai đang nói chuyện.

Chỉ thấy Trần Thư chắp hai tay sau lưng, mỉm cười gật đầu, nụ cười tỏa nắng của hắn như ánh mặt trời làm trong lòng mọi người thoải mái.

- Thôi, đều cất hết mấy đồ vật lung tung đó đi, đừng tăng thêm phiền toái cho lớp học nữa.

Trong tay Trần Thư chỉ cầm có một cái túi phân lớn, liền lấy dao giết heo và trang phục của bệnh nhân tâm thần cất đi.

- Tại sao ngươi lại mang theo túi phân bên mình?

- Bọn họ là một nhóm người, sáng hôm nay ta đã nhìn thấy họ ở trong nhà vệ sinh. Cả ba người họ đang ngồi trên toilet!

- Chính là bọn họ, cứ kiên quyết nói đó là tư thế mới gì đó có thể giảm bớt táo bón.

Một người khác hung ác mở miệng nói:

- Ta cũng thử nghiệm một chút, kết quả là té ngã trong hố, đến bây giờ quần áo cũng chưa khô.

Những người xung quanh vẻ mặt sợ hãi nhìn hắn, lập tức lui về phía sau vài bước.

- Ba người các ngươi, đi theo ta một chuyến.

Thẩm Vô Song hít một hơi thật sâu, nhiệm vụ dạy học lần này khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn ta.

Bây giờ hắn ta đã có ý tưởng trả tiền lại rồi chạy trốn.

【 Thêm một kỹ năng phong tức. 】

Ba người Trần Thư thành thật đi theo Thẩm Vô Song ra khỏi phòng học.

- Tình huống của ba người các ngươi là như thế nào?

Vẻ mặt Thẩm Vô Song nghiêm túc, không phải hắn ta chưa từng gặp qua học sinh không tuân theo chuẩn mực, nhưng chính là hắn ta chưa từng gặp qua gặp qua học sinh tổ chức thành đoàn thể để làm việc không đàng hoàng!

Chương 152: Các ngươi cảm thấy việc này hợp lý à (2)

- Một con dao giết heo, một bộ đồ bệnh nhân tâm thần, một gói phân lớn! Các ngươi cảm thấy việc này hợp lý được à?

- Lão sư, công việc bán thời gian của ta vào lúc nghỉ hè là bán thịt heo!

- Lão sư, ta làm bệnh nhân bán thời gian trong bệnh viện tâm thần!

Lão sư, ta là ngự thú sư!

Ba người nói năng một cách hùng hồn đầy lý lẽ mà giải thích.

Thẩm Vô Song chỉ cảm thấy cả đầu đau nhức, ba người này là từ nơi nào tới mà đặc biệt liều lĩnh như vậy?

- Nghe đây! Ta biết các ngươi đều có thiên phú, nhưng có thể biểu hiện nghiêm túc một chút hay không? Ít ra bên ngoài cũng phải biểu hiện bình thường, ít nhất cũng không thể để cho các bạn học sợ hãi chứ?

Trải qua nửa tiếng thuyết phục, cuối cùng ba người cũng bảo đảm.

Nhìn ba người trở về phòng học, Thẩm Vô Song lắc đầu cũng đi theo vào phòng học.

- Được rồi các bạn học, vừa rồi Trần Thư và các bạn khác đều là vì làm không khí khai giảng sôi nổi hơn mà thôi, mọi người không cần để ý!

Thẩm Vô Song cười nói:

- Đợi lát nữa có một cái lễ khai giảng, mọi người đi tham gia một chút, tới buổi chiều là thời gian tự do hoạt động.

- Mặt khác, bởi vì tính đặc thù của lớp đặc huấn, từng học sinh đều phải ở lại, buổi chiều sẽ phân phối phòng ngủ cho các ngươi, tự mình chuẩn bị tốt các loại đồ dùng.

Thẩm Vô Song vừa dứt lời thì các bạn học ở phía dưới đều là thảo luận ầm ĩ.

Trong đó có không ít người đều là học sinh ngoại trú, không nghĩ tới lớp đặc huấn vậy mà lại là cưỡng chế ở lại.

- Mặt khác, ngày mai sẽ có một lớp học thi đấu ngự thú! Nó sẽ quyết định xếp hạng lúc đầu! Xếp hạng sẽ liên quan đến tài

nguyên mà các ngươi có thể nhận được, mọi người chuẩn bị sẵn sàng!

Trần Thư nghe thấy có lớp thi đấu ngự thú, trong lòng hơi động, hắn cũng có chút chờ mong thực lực lúc này của Slime.

- Mọi người đi tham gia lễ khai giảng đi!

Các bạn học trên lớp đều đi đến trước sân thể dục, chỉ có ba người Trần Thư đi tới hồ nhân tạo bên cạnh trường học.

- Thật là không nghĩ tới, ba người chúng ta vậy mà lại cùng một lớp.

Trần Thư cầm lấy một bình Coca ướp lạnh, vẻ mặt thoải mái uống.

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Ta cũng không có nghĩ đến.

- Đúng rồi, tiểu Từ, trước kia ngươi học trường nào?

- Ta à? Là Tứ trung Nam Giang, ta còn là người đứng thứ nhất trong khối đấy.

- Lãnh đạo trường học quá tàn nhẫn, vậy mà trực tiếp đào hạng nhất! Còn mẹ nó thành công nữa!

Trần Thư cảm thán, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Tạ Tố Nam, hỏi:

- Lão Tạ, ngươi thì sao?

- Ta? Ta chưa từng đi học.

Tạ Tố Nam lắc đầu.

- Không thể nào, nhà ngươi nghèo đến như vậy?

Trần Thư nhíu mày, chuẩn bị đem tiền thù lao ngày hôm qua trả lại một bộ phận cho đối phương.

- Không phải, lão sư dạy đồ vật đều quá đơn giản, ta không hứng thú học.

- …

Trần Thư cười gượng một tiếng, không ngờ lại là ta nghĩ nhiều rồi?

- Lúc này không phải sắp thi đại học sao? Ta liền tới Nhị trung Nam Giang, bởi vì là khế ước linh mang tính phụ trợ nên mới trở thành học sinh của lớp đặc huấn.

Trần Thư gật đầu, dựa theo chế độ thi đại học, khế ước linh có tính chất phụ trợ là có thêm cơ chế tính điểm.

Hiện nay tầng tầng lớp lớp Ngự Thú sư, nhưng khế ước linh có tính chất phụ trợ từ xưa tới nay chỉ là số ít.

- Ngày mai hai ngươi thi đấu như thế nào bây giờ? Đều không có sức chiến đấu gì cả.

- Đánh không lại cũng có thể khiến cho người chán ghét mà.

Nụ cười của Tạ Tố Nam chứa đầy ý nghĩ sâu xa.

Cùng lúc Từ Tinh Tinh cũng gật đầu một cái, hơi xấu hổ nở nụ cười.

- Lại nói, chúng ta không đi tham gia lễ khai giảng, sẽ không có vấn đề chứ?

- Có thể có vấn đề chứ? Thiếu ba người, từ trước tới giờ lão Thẩm sẽ không phát hiện được!

Trên thực tế, đừng nói trong lớp chỉ có hai mươi người, cho dù là một ngàn người, Thẩm Vô Song đều liếc mắt một cái là có thể tìm được vị trí của ba người bọn họ.

Có người chính là như vậy, chỉ là đứng ở nơi đó, là đã có thể khiến người ta mất trật tự…

Lúc xế chiều, ba người lại trùng hợp được phân ở cùng một ký túc xá.

Đương nhiên, trên thực tế đây không phải trùng hợp, mà là Thẩm Vô Song đưa ra quyết định.

Ban đầu ba người đều ở ký túc xá khác, nhưng xét thấy biểu hiện hôm nay, hắn ta thật sự lo lắng cho an nguy của học sinh còn lại, lúc này mới đặt ba tai họa ở cùng nhau.

- Buổi chiều các ngươi nói như thế nào?

Trần Thư nằm trên giường ở ký túc xá, chơi Ngự Thú Vinh Quang trên điện thoại di động.

- Còn có thể nói thế nào, về nhà một chuyến, chăn gối gì cũng mang tới.

Hai người cũng nằm trên giường, nhìn lên cực kỳ lười nhác.

- Ta nói này Trần Bì, hiện tại có thể chơi trò chơi? Không phải mỗi tuần nghỉ mới có thể chơi một giờ sao?

Trần Thư nói:

- Ngươi nói đó là vị thành niên, ca lúc nghỉ hè đã đầy mười tám tuổi.

Từ Tinh Tinh tràn đầy phấn khởi nói:

- Cái kia ta chơi thứ ba một cái!

Tạ Tố Nam nhíu mày, đứng dậy đánh giá Từ Tinh Tinh một phen, nói:

- Tiểu Từ, ngươi trưởng thành rồi?

- Không á, ta dùng thẻ căn cước sữa.

Chương 153: Chú dê vui vẻ, dê đẹp đẽ, dê lười biếng…

Vẻ mặt Từ Tinh Tinh kiêu ngạo nói:

- Rạng sáng ba giờ tối hôm qua ta còn dùng Triệu Vân đại sát đó.

Thân hình Trần Thư và Tạ Tố Nam chấn động, nháy mắt đứng dậy, đồng loạt nhìn về phía Từ Tinh Tinh.

- Tin tức buổi sáng, rạng sáng ba giờ, lão nhân sáu mươi tuổi cầm ngũ sát, chắc không phải là ngươi chứ?

Từ Tinh Tinh lắc đầu:

- y…phải không…ta không ngờ!

- Đừng nói nữa, nắm chắc thời gian một chút, các ngươi thêm ta.

- ID của ngươi là gì?

- Ta sữa Thường Sơn Triệu Tử Long!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, không ngừng đánh giá Từ Tinh Tinh, ID đợt này phối hợp có thể nói là rất tốt.

Đúng lúc ba người chuẩn bị liên thủ mở một ván trò chơi, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa nóng nảy.

- Mở cửa!

Trần Thư nhíu mày, vẻ mặt không vui, hắn ghét nhất bị người khác phá cửa.

Hắn đứng dậy mở cửa, chỉ thấy ngoài cửa đang đứng hai người.

Một tên nam sinh vóc dáng cao gầy hai tay ôm ngực, vẻ mặt khinh thường nói:

- Ngươi chính là Trần Thư?

Khóe miệng Trần Thư cong lên, xem ra hai người tới không phải người tốt gì.

- Vương Vân, đừng dọa người ta.

Một bên khác thân thể Hồng Minh cường tráng, cởi trần, cười nhạo nói:

- Người ta chính là hạng nhất môn văn hóa đó!

Trần Thư bình thản hỏi:

- Cuối cùng là có chuyện gì?

- Đường thiếu để ta mang cho ngươi một câu nói, cách xa Hứa Tiểu Vũ một chút, hiểu không?

Lông mày Trần Thư nhíu lại:

- Đường thiếu? Ai cơ?

Xem ra lại là một trận tranh đấu tình yêu cừu hận, đáng tiếc hắn và Hứa Tiểu Vũ có quan hệ cái rắm gì đâu.

Bởi vì buổi sáng nàng thu bài tập của ta?

- Đường Liệt!

- A ~

Vẻ mặt Trần Thư bừng tỉnh đại ngộ, ngay sau đó nói:

- Ai vậy?

Vương Vân nhướng mày, quát lớn một tiếng:

- Khối hai!

Trần Thư ôn hòa cười:

- Liên quan gì tới ta!

Ngay sau đó chuẩn bị đóng cửa lại, ai biết Vương Vân đột nhiên thò tay, cưỡng chế không cho đóng cửa lại.

Hai người liếc nhau, trực tiếp cất bước đi vào phòng ngủ của Trần Thư.

- Tiểu tử ngươi xem ra là có chút không rõ tình huống?

Trong mắt Vương Vân có một vệt ngoan sắc, mặc dù là thiên tài lớp đặc huấn, nhưng từ trước tới giờ ngự thú sinh đều quen thuộc tranh cường hiếu thắng.

- Hai người các ngươi, lăn ra ngoài, chúng ta xử lý chút chuyện!

Hồng Minh nhìn về phía Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam nằm trên giường.

Tuy hành động buổi sáng của ba người quái dị, nhưng cũng không dọa đến bọn họ.

Hai ngươi vẫn lười nhác nằm trên giường như cũ, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư.

Trần Thư cười nói:

- Các ngươi đi ra ngoài một chút đi, người ta tìm ta thương lượng chút chuyện.

Lúc này hai người Từ Tinh Tinh mới đứng dậy, rời khỏi phòng ngủ.

Trần Thư xoay người, đi tới bên giường Tạ Tố Nam sờ soạng gì đó.

- Tiểu tử! Ngươi thật ngông cuồng!

Hồng Minh vươn tay phải, muốn phủ lên bả vai Trần Thư.

Chỉ thấy lúc này, Trần Thư đột nhiên xoay người, trong tay cầm một cái đao giết heo, trực tiếp bổ xuống.

- Mẹ nó!

Thân thể Hồng Minh giật mình, gần như là theo bản năng rút tay về.

Trong mắt của hắn ta có sợ hãi, ngươi mẹ nó thật sự có cam đảm chém!

- Hai vị, đến cùng là có chuyện gì?

Trần Thư vươn tay trái ra, dựa vào lực lượng của bản thân cưỡng chế kéo Hồng Minh lại, kẹp ở dưới nách.

Đao mổ heo không ngừng vỗ vỗ mặt Hồng Minh, ôn hòa dò hỏi:

- Rốt cuộc muốn thương lượng với ta cái gì?

Hồng Minh có thể ngửi được mùi máu tươi trên đao, cả ngươi gần như muốn nôn.

Vương Vân cắn răng, trong mắt có một vệt ngoan sắc, hô:

- Ta không tin ngươi thật sự dám chém!

Khóe miệng Trần Thư cong lên, đao mổ heo trong tay nháy mắt chém về nửa thân dưới của Hồng Minh.

Trong nháy mắt, trái tim Hồng Minh đều nhấc lên, lông tơ toàn thân dựng đứng, cái mông co rụt lại về sau, hiểm lại càng hiểm tránh được một đao.

- Vương Vân! Ngươi mẹ nói bị ngu phải không! Ngươi đương nhiên không tin, bởi vì người bị chém chính là ta!

Hồng Minh đối với Trần Thư chỉ có sợ hãi, phát tiết lửa giận trong lòng cho Vương Vân.

- Ca, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ.

Hồng Minh nịnh nọt cười nói, lúc này tâm cũng không buông lỏng.

Tên trước mắt này thật sự hung ác!

Trần Thư buông Hồng Minh ra, một cước đạp bay hắn.

- Hiện tại, hai người dám đánh trả một chút, thanh đao mổ heo này của ta sẽ không nhận người!

Tay trái Trần Thư nắm lấy đao mổ heo, tay phải đột nhiên vung ra.

Bụp bụp!

Hai người mỗi người ăn một cái bạt tai mạnh, chỉ cảm thấy đầu có chút ong ong.

- Chọc ai không chọc, chọc ta? Hai ngươi có nghe qua tên tuổi tội phạm Nam Giang không?

Bụp!

Trần Thư trở tay lại tát một cái bạt tai.

- Ca, sai rồi, thật sự sai rồi…

Hiện tại Hồng Minh đã có bóng ma, hắn ta chỉ là học sinh, lúc nào gặp qua người ác như vậy?

Trần Thư vuốt đao mổ heo trên tay, nói:

- Hiện tại, hai ngươi đối mặt vách tường, bắt đầu hát chú dê vui vẻ một trăm lần cho ta!

Vẻ mặt Vương Vân vô cùng đau khổ:

- Ca, ta thật sự không biết hát.

- Sẽ không?

Đao mổ heo trong tay Trần Thư vạch ra một chút, vừa vặn cắt qua quần áo của Vương Vân.

Cảm nhận được ý lạnh ở lưng, mồ hôi lạnh của Vương Vân chảy rào rào.

Chương 154: Theo đạo lý mà nói, chắc hẳn Trần Thư ta chẳng hề đắc tội (1)

Trần Thư giơ đao mổ heo lên, cảm giác cho dù bản thân sử dụng vũ khí gì cũng cực kỳ thuận tay, độ khống chế cao lạ thường, khả năng đây chính là thiên phú.

Hai người lớn tiếng hát:

- Chú dê vui vẻ, dê đẹp đẽ, dê sôi nổi…

Bụp!

Trần Thư lại tát một cái qua, đồng thời nói:

- Sau dê đẹp đẽ là dê lười biếng! Không tôn trọng dê thôn ác bá thì không tôn trọng ta!

- Ô ô ô…

Trong mắt hai người đã mang theo nước mắt, hai ta là đụng tới gì mơ hồ, đến đây tìm kích thích?

Mặt khác, dê lười lúc nào thành dê ác bá…

- Chú dê vui vẻ, dê đẹp đẽ, dê lười, dê sôi…

Bụp!

Trần Thư lắc tay, lại đập một bạt tai tới.

- Ca, chúng ta không hát sai!

- Chạy đi điều tra.

- …

Trần Thư mở cửa ký túc xá ra, để hai người Tạ Tố Nam đi vào.

Nhìn hai người đang dựa vào tường hát, Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh đều mang theo khâm phục, không nghĩ tới Trần Thư trị hai người đến ngoan ngoãn.

Mặc dù Tạ Tố Nam bán qua thịt heo, nhưng cũng không ác như vậy, Từ Tinh Tinh cũng giống vậy, thoạt nhìn không bình thường, nhưng kỳ thật tính cách rất tốt.

Ngay cả Trương Đại Lực cũng kém một cấp, đưa mắt nhìn Nam Giang, e rằng chỉ có Phương Tư có thể so hung ác với Trần Thư một chút.

- Hai người hát! Ít một lần cũng đừng nghĩ đi ra khỏi cửa ký túc xá này!

Trần Thư đặt đao mổ heo trong tay, lười biếng nằm trên giường, bắt đầu chơi trò chơi với hai người Tạ Tố Nam.

Hắn hoàn toàn không lo lắng hai người sẽ triệu hồi khế ước linh ra, trừ phi là bọn hắn không muốn đợi ở trường học.

Gặp ba người đều nằm trên giường, hai người Vương Vân liếc nhìn nhau một cái, lơ đãng gật đầu một cái.

Ngay sau đó, hai người đột nhiên quay người, muốn mở cửa ký túc xá ra.

Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!

Ngay tại lúc này, tay trái Trần Thư đột nhiên vung lên, đao mổ heo trong tay xẹt qua một đường cong duyên dáng.

Ầm!

Hai người Vương Vân nuốt nước miếng một cái, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng.

Nhìn thân đao lung lay rung động, hai người quyết đoán xoay người, lần nữa nhìn về vách tường.

- Chú dê đẹp vui vẻ…

Bầu trời chạng vạng tối, ký túc xá nam sinh phòng 102.

Ba người Trần Thư sớm đã rời khỏi ký túc xá, bọn họ về nhà để chuẩn bị mang theo những vật dụng cần thiết hàng ngày như chăn bông.

Nhưng bên trong ký túc xá vẫn còn truyền ra một tiếng ca kỳ lạ.

- Chú dê đáng yêu, chú dê xinh đẹp…

Hai người Vương Vân đang quay mặt vào tường để hối lỗi, cổ họng đều đã khản đặc, nhưng bọn họ vẫn cố chấp ca hát, đây mới là tinh thần chuyên nghiệp!

Những học sinh đi ngang qua ký túc xá cảm thấy kỳ quái, thậm chí còn nghĩ rằng bọn họ bị quỷ nhập.

- Vương Vân, chúng ta hát xong chưa?

- Có lẽ là xong rồi…

Ngay cả khi đám người Trần Thư rời đi mà bọn họ vẫn không dám tự ý trốn thoát, con dao mổ lợn vẫn còn cắm nguyên trên tấm cửa.

Nhìn thấy con dao kia cũng giống như nhìn thấy người!

Đây chính là cảm giác bị áp bức từ tội phạm ở Nam Giang!

- Đi thôi! Chắc không sao đâu.

Hai người đã kiệt sức rồi, dìu dắt nhau rời khỏi ký túc xá của Trần Thư.

Ngay khi cánh cửa vừa mở ra, những học sinh đi ngang qua đều nhìn sang.

Chỉ nhìn thấy Hồng Minh cởi trần thân trên, sắc mặt tái nhợt, cổ họng khàn khàn, trông vô cùng yếu ớt.

Vẻ mặt những học sinh còn lại đều trông rất kỳ lạ, trên khóe miệng nở ra nụ cười khó hiểu.

- Nhìn cái gì vậy? Chưa từng gặp qua soái ca sao!

Vương Vân rống lên một tiếng rồi cùng Hồng Minh trở về ký túc xá.

Lúc này, Đường Liệt tình cờ từ nhà quay về trường học .

Dáng người Đường Liệt mảnh khảnh, khuôn mặt tuấn tú, nhưng đôi mắt lại có chútu ám, càng làm tăng thêm khí chất của một nhân vật phản diện.

Hắn ta hỏi:

- Tên tiểu tử kia đã cảnh cáo rồi sao?

Vừa nhìn thấy Đường Thiếu, Vương Vân liền khóc lóc kể lể ngay tại chỗ, trên mặt lộ ra vẻ đầy ủy khuất.

Vương Vân nức nở, bắt đầu lắp bắp nói:

- Đường Thiếu! Hắn… hắn…

Đường Liệt cau mày, dò hỏi:

- Hắn thế nào?

- Hắn chà đạp linh hồn của bọn ta!

- …

Lúc này, Trần Thư vừa đi xe đạp vừa huýt sáo, tâm trạng vui vẻ.

Không ngờ rằng lại có thể trở thành bạn cùng lớp với Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh, có vẻ như năm cuối cấp sẽ không còn đơn độc chiến đấu nữa.

- Ta phải quay về nhà để mang thêm túi phân Urea phòng thân.

Trần Thư không khỏi nghĩ trong lòng, đồng thời tăng nhanh tốc độ.

Ngay khi hắn chuẩn bị đặt chân lên con phố tối tăm đó, các lựa chọn lại xuất hiện trước mặt hắn.

【 Lựa chọn 1: Ngươi đang gặp khủng hoảng, ngươi quyết định chấp nhận rủi ro, buộc phải giết người để thể hiện sức mạnh của mình. Phần thưởng khi hoàn thành: cấp bậc Ngự Thú Sư cộng thêm một 】

【 Lựa chọn 2: Ngươi khôn ngoan lựa chọn cách trốn thoát. Phần thưởng khi hoàn thành: Tàng Hình Dược Tề 】

【 Lựa chọn 3: Đứng ở đầu đường, hét lớn: “Ta muốn đánh mười cái! Không muốn sống thì cứ việc bước lên!” Phần thưởng khi hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

Sắc mặt Trần Thư đột nhiên ngưng trọng lại, hắn lại gặp nguy hiểm lần nữa rồi.

Con đường này có độc đúng không? Lần đầu tiên hắn gặp phải người bị cướp, lần thứ hai hắn lại bị Trịnh Nam đánh lén.

Chương 155: Theo đạo lý mà nói, chắc hẳn Trần Thư ta chẳng hề đắc tội (2)

Chẳng lẽ đây chính là con đường tội ác trong truyền thuyết?

Trong mắt Trần Thư hiện lên tia do dự, hắn muốn hoàn thành lựa chọn thứ nhất, dù sao thì cũng là tăng thêm một cấp bậc Ngự Thú Sư.

Một khi trở thành Ngự Thú Sư cấp 8, điều đó có nghĩa là ngay lập tức hắn sẽ vượt mặt đám người Hứa Tiểu Vũ, trở thành thiên tài đứng đầu trong lớp.

- Xem tình hình trước đi.

Trần Thư ném xe đạp ở đầu đường, lén lút bước tới con đường trước mặt.

Chỉ thấy ánh đèn đường sáng mờ, xung quanh không có bất kỳ người nào đi lại, nhìn qua có chút khác thường.

Bộp bộp!

Đột nhiên, Trần Thư nghe thấy âm thanh kỳ lạ 'bộp bộp' truyền ra từ cái cây trên đầu mình.

Lông mày hắn giật giật, dạo này người ta đều chơi lớn thế à?

Với thái độ trân trọng học hỏi, hắn lặng lẽ không chút tiếng động mà leo lên.

Trên cây lớn, hai vị nam tử bí ẩn đang ngồi xổm trên cành cây.

- Lưu ca, chúng ta thật sự có thể ngồi xổm bắt tên học sinh kia sao?

Một thanh niên gầy gò lên tiếng dò hỏi.

Đồng thời, hắn ta liên tục vỗ lên cơ thể trần trụi của mình, phát ra tiếng 'bốp bốp' để xua đuổi những con muỗi mùa hè.

Một tên nam tử đầu trọc khác kiên quyết gật đầu nói:

- Đương nhiên! Ta đã hỏi thăm rồi, con phố này là lối đi duy nhất hắn sẽ đi qua!

- Nhưng mà Lưu ca, chúng ta đã ngồi xổm ở đây cả nửa tháng rồi, mấy con muỗi ở đường này đều đã tròn lên rất nhiều rồi đó.

Nam tử đầu trọc sờ sờ cằm, cau mày nói:

- Không đúng, chỉ cần hắn đi từ trường học về nhà, nhất định sẽ đi qua con đường này.

- Trường học?

Thanh niên gầy gò ốm yếu mở to mắt, yếu ớt hỏi lại:

- Lưu ca, gần đây không phải đang nghỉ hè sao?

- Giá sách? Giá sách gì? Ta chưa dùng bao giờ cả.

Thanh niên gầy gò kia không nói nên lời, yếu ớt hỏi một câu:

- Lưu ca, chắc không phải ngươi chưa từng đi học chứ…

Hơi thở của nam tử đầu trọc kia ngưng trệ lại, hắn ta chỉ cảm thấy đã bị vạch trần, nhưng vẫn kiên quyết nói:

- Ai nói, Lưu ca của ngươi đang học khoa chính quy đây, Hàm Kim Lượng ngươi hiểu được sao?

Thanh niên gầy ốm kia giật giật khóe miệng:

- Khoa chính quy? Khoa chính quy gì cơ?

Nam tử đầu trọc bình tĩnh nói.

- Nâng vốn.

- Nâng vốn cái gì?

- Nhà trẻ khoa chính quy.

- Ngươi dẹp đi…

Thanh niên xoa xoa thái dương, lại lấy lòng bàn tay đánh vào cánh tay một chưởng, một con muỗi hút máu xong đột nhiên nổ tung.

- Lưu ca, thật là quá đáng, sao muỗi nó lại không cắn ngươi chứ?

- Nói nhảm! Ta ra ngoài có bôi Six God rồi.

Người thanh niên cau mày:

- Có gì mà phải xấu hổ?

Nam tử đầu trọc định nói thì một giọng nói xa lạ vang lên bên tai bọn họ.

- Lục Thần! Đồ ngốc!

- Ngươi xem, người khác cũng biết kìa.

Nam tử đầu trọc lập tức gật đầu.

Một lúc sau, cả hai người đột nhiên phản ứng lại.

- Ừm? Ừm!

Cả hai đồng thời quay đầu lại, ngay lập tức nhìn về phía người lạ bên cạnh.

Nam tử đầu trọc tỏ vẻ nghi ngờ mà nói:

- Ngươi là ai?

- Tội phạm Nam Giang, Trần Thư!

Vừa dứt lời, Trần Thư trực tiếp tung cả hai chân ra nhanh như chớp.

- Hai người đi xuống đi!

Cả hai người đồng thời mất thăng bằng, cùng nhau ngã từ trên cây xuống đất.

Trần Thư ngay lập tức triệu hồi Golden Slime ra.

Dưới sự gia trì của Cự Đại Hóa, cơ thể Slime tăng vọt lên, giống như một ngọn núi nhỏ hướng thẳng về phía hai người bọn họ.

Nếu như không ngồi vững, hai người bọn họ nhất định sẽ chết.

Trần Thư nhìn từ trên cao xuống, không ngờ rằng lại có người muốn động vào hắn.

Trong khi chờ đợi cái chết của hai người bọn họ, Slime vốn đang rơi với tốc độ cực nhanh thế mà lại bật dậy lần nữa.

- Chít chít! Chít chít!

Chỉ nhìn thấy Slime đang mở to mắt, hổn hển mà tức giận hít vào một hơi.

Hả? Tình hình gì đây?

Thần sắc Trần Thư giật mình, chẳng lẽ lại gặp phải một kẻ khó chơi sao?

Hắn cũng nhảy khỏi cành cây, đi đến bên cạnh Slime. Hắn nhìn thấy một vết thương trên mông của Slime, từ đó chảy ra chất dịch không màu, có vẻ như đã bị chấn thương.

- Thế mà lại bị đánh một đòn gục ngay sao?

Trần Thư ngay lập tức bỏ đi với vẻ mặt cười khúc khích của mình.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, cả hai người bọn họ từ từ đứng dậy, bên cạnh là một con độc hạt màu đen đáng sợ.

- Hắc Vĩ Hạt?

Trần Thư thầm kinh ngạc, hóa ra là Khế Ước Linh cấp C, mà còn là Khế Ước Linh chuyên công kích, tính uy hiếp cực kỳ lớn.

Mà quan trọng hơn là khí thế của Khế Ước Linh kia rõ ràng là đã đạt đến cấp thứ chín!

Hai người bọn họ thoạt nhìn chỉ số thông minh không quá cao, thế mà lại là Ngự Thú Sư cấp 9!

- Phái ra Ngự Thú Sư cấp 9? Có đến mức đó không?

Trần Thư cau mày, trong lòng đã có suy nghĩ chạy trốn.

Nếu là Khế Ước Linh cấp 9, hắn vẫn có thể chống đỡ được một chút, dù sao thì Slime cũng đã được cường hóa qua nhiều lần rồi.

Mà thanh niên gầy gò bên cạnh lại chưa từng ra tay, hai người bọn họ có thể hợp tác, vậy thực lực nhất định cũng không hơn kém bao nhiêu.

Hắn lên tiếng hỏi:

- Theo đạo lý mà nói, Trần Thư ta chính là một căn chính miêu hồng, sẵn sàng giúp đỡ người tìm niềm vui, chắc chắn là một thanh niên kiệt xuất trong thời đại mới, chắc hẳn ta không đắc tội với ai mới đúng?

Chương 156: Sách cười nói: Rất thơm (1)

Thanh niên gầy gò lúc này mới lộ ra vẻ kinh ngạc, tức giận nói:

- Ngươi thật độc ác, ngay từ đầu đã muốn đưa người ta vào chỗ chết, vậy mà cũng dám xưng là thanh niên tốt của thời đại?

Học sinh ngày nay tàn nhẫn như vậy sao?

Nam tử đầu trọc cười lạnh một tiếng:

- Muốn trách thì trách ngươi động đến quyền lợi của người khác!

Trong chốc lát, một bóng đen lao thẳng về phía Trần Thư mà cắn.

Đôi mắt hắn co lại, lực phản ứng cực kỳ nhanh chóng, chỉ một cú lăn mình, hắn đã đi đến phía sau Slime.

- Lại là một Khế Ước Linh cấp 9 khác, Ám Ảnh Báo cấp D?

Sát khí của hai người bọn họ rất mạnh, rõ ràng là muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Slime nhắm chặt mắt, vậy mà ngay trong trận chiến này lại chìm vào trạng thái ngủ say.

Khả năng ngủ gật này phải nói là một thiên phú!

Slime chìm vào giấc ngủ, tác dụng của lớp giáp dày ngay lập tức tăng gấp ba lần, sức phòng thủ tăng vọt.

Ám Ảnh Báo huy động móng vuốt, bắn ra những tia lửa.

- Cái quái gì vậy?

Thoáng chốc, thanh niên gầy yếu có thể cảm giác được sự đau đớn của Ám Ảnh Báo, hắn ta phải chịu đựng lực chấn động liên tục.

Hắn ta không những không làm tổn thương Slime, mà ngược lại lại làm cho móng vuốt của chính mình toác cả máu.

Ám Ảnh Báo nhún nhảy, trở lại bên cạnh hắn ta.

- Đồ vô dụng!

Nam tử đầu trọc mắng mỏ, ngay lập tức khiến cho Hắc Vĩ Hạt phát động tấn công.

- Hắc Quang Thích!

Trong chốc lát, chỉ thấy một tia ánh sáng đen xuất hiện trên đuôi của con độc hạt rồi nhanh chống lao về phía Slime.

Xoẹt!

Một tiếng phá vỡ vang lên, Slime phải thức dậy sau giấc ngủ say.

Tuy rằng nó đang rất tức giận, nhưng cũng không làm gì được Hắc Vĩ Hạt cả, chỉ có thể lanh lợi nhảy một cái.

Trần Thư đang núp ở phía sau đột nhiên đứng lên, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, lớn tiếng quát:

- Là hai người ép ta đấy!

Ngay lập tức, Slime đã hủy bỏ Cự Đạo Hóa của nó, trở lại hình thể nguyên bản.

Đồng thời, miệng nó cũng phồng lên, hình như muốn phát động đại chiêu.

Vù vù vù!

Khoảnh khắc tiếp theo, cuồng phong tàn phá xung quanh, lá cây phiêu tán tung tóe.

Tuy rằng không có sát thương, nhưng ít nhất khí thế đã tràn ngập!

Nam tử đầu trọc chỉ ra một điểm:

- Cẩn thận! Tên học sinh này có giá trị 500 vạn đấy, không phải tên lương thiện gì đâu.

Cả hai người bọn họ đều đứng yên không động, muốn nhìn một chút xem Slime đang sử dụng chiêu thức gì.

Trần Thư bật dậy, ngồi lên đầu Slime.

- Hai người cứ ngồi yên đừng nhúc nhích, yên tâm chờ chết đi!

Hai tay Trần Thư không ngừng vuốt ve thân thể của Slime, cố gắng tìm một điểm để nắm chặt, đồng thời cũng không ngừng

nói ra những lời độc ác:

- Tội phạm Nam Giang ta mà tức giận, hai người không gánh nổi đâu!

Thanh niên gầy gò đứng bên cạnh thấp giọng nói:

- Lưu ca, ngươi nói xem? Hình như có chút nhẫn tâm đấy.

- Đừng vội! Ta không tin một con Slime hạng F có thể lật ngược tình thế!

Cuối cùng Trần Thư cũng tìm được một chỗ để bám, hai tay hắn nắm lấy lỗ mũi của Slime.

Tuy rằng hắn vẫn luôn không thể tìm thấy lỗ mũi của Slime!

- Chuẩn bị chờ chế đi! Hai con gà!

Trần Thư lại đe dọa lần nữa, ngay sau đó trực tiếp yêu cầu Slime sử dụng tổ hợp kỹ năng.

- Bắt đầu nhảy lên!

Chỉ thấy cơ thể của Slime rời khỏi mặt đất, ngay lập tức chuyển sang chế độ bay!

- Không ổn rồi! Tên tiểu tử này lại muốn chạy trốn!

Nam tử đầu trọc đã phản ứng lại ngay khi nhìn thấy Slime rời khỏi mặt đất.

Vốn cho rằng đối phương muốn phóng ra đại chiêu, nhưng hóa ra lại bôi dầu vào lòng bàn chân.

Đuôi của Hắc Vĩ Hạt lại đâm ra với tốc độ cực nhanh, nhưng khoảng cách đã không với tới nữa.

- Ôi chết tiệt! Làm sao Slime lại có thể biết bay?

Vẻ mặt của nam tử tràn đầy tức giận, ngàn tính vạn tính cũng chưa từng nghĩ tới bước này.

Slime có thể bay giống như một con lợn mẹ biết leo cây vậy, ai từng nhìn thấy cơ chứ?

- Cười một cái đi!

Trần Thư hét lên trong không khí, một tay bám chặt lỗ mũi Slime, tay kia lấy điện thoại di động ra.

- Cheese!

Tách Tách!

Trần Thư chụp một loạt bức ảnh khác nhau, chụp lại khuôn mặt của hai người bọn họ.

Ngồi trên Golden Slime, hắn đã thành công rời khỏi đường phố kia, năng lực phi hành có nghĩa là hắn có thể tấn công hoặc trốn thoát!

- Lưu ca, có phải ta vừa xuất hiện trên ống kính không?

Lúc này, thanh niên gầy gò vẫn duy trì tư thế chụp ảnh, thậm chí còn bày ra một cái "yeah".

- Ngươi thật ngu ngốc! Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy trốn đi!

Cả hai người bọn họ đều là tội phạm bị truy nã của Trấn Linh Cục, một khi bị Trần Thư báo cảnh sát thì còn đi được đến đâu nữa chứ?

Không ngờ tới hai tên Ngự Thú Sư cấp 9 liên minh lại mà cũng thất bại!

Trần Thư rời khỏi con phố kia, nhìn thấy đám đông ồn ào, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Alo! Vương thúc! Có sát thủ!

- Cái gì?

- Có người muốn ám sát ta! Ta sẽ gửi ảnh cho ngươi, hai người kia chắc chắc có vấn đề.

Trần Thư không nói nhiều, lập tức gửi ngay mấy bức ảnh cho Vương Càn ở trên siêu thư.

Một lúc sau, Vương Càn lại gọi điện thoại tới.

- Ngươi đụng phải bọn họ sao? Đây là bọn tội phạm bị truy nã của Trấn Linh Cục đó? Đến nay vẫn chưa bị sa lưới.

Chương 157: Sách cười nói: Rất thơm (2)

Trần Thư nói:

- Ừ, ở ngay thành phố Nam Giang, trên một con phố cách nhà ta không xa.

- Ngươi mau chóng điều tra càng sớm càng tốt, chân ta bây giờ mềm nhũn cả ra rồi!

Trong giọng điệu của Trần Thư vẫn có chút sợ hãi, hắn tiếp tục nói:

- Khi nào thì Trấn Linh Cục gửi phí trấn an tinh thần cho ta?

- Chuyện này nói sau, ta sẽ dẫn đội đi điều tra ngay lập tức!

Tay Vương Càn run run, ngay sau đó liền cúp điện thoại.

Nếu như Trần Thư thực sự bị lừa, Trấn Linh Cục e rằng cũng không xử lý được.

Trần Thư thở dài, không ngờ rằng Vương Càn lại không đưa ra bất kỳ khoản bồi thường nào.

Hắn bắt một chiếc taxi, cố tình yêu cầu tài xế tránh đi vào con đường kia, đi đường vòng trở về nhà.

Sau lưng mang theo đủ thứ đồ dùng cần thiết hàng ngày, sau một đêm, hắn trở lại trường mà không gặp bất cứ nguy hiểm nào.

- Trần Thư, sao ngươi về muộn như vậy?

Tạ Tố Nam đang đứng mài con dao giết lợn trên ban công, nhìn thấy Trần Thư vừa trở về ký túc xá.

- Đừng nói nữa, ta gặp phải hai tên tội phạm.

Trần Thư thở dài, thu dọn giường, nằm trên giường suy nghĩ.

Theo đạo lý mà nói, lẽ ra hắn sẽ không bị ám sát.

Mặc dù hắn đã đắc tội với rất nhiều người, nhưng rất ít người lại có thể lấy ra được 500 vạn.

- Động đến lợi ích của người khác?

Trần Thư nhắm mắt lại không ngừng suy nghĩ, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng.

Đại Lực Dược Tề?

Người có thể bị hắn xâm hại lợi ích, chỉ có duy nhất công ty Đại Lực Dược Tề thôi.

Dù sao thì trước đây hắn cũng điên cuồng bán ra Đại Lực Dược Tề ở chợ đen, không chỉ giá rẻ mà tác dụng còn bảo đảm hiệu quả, tất nhiên sẽ đụng chạm phải cái bánh gato của người khác.

Nếu nói về động lực và tài chính, chỉ những công ty Dược Tề này mới phù hợp.

Có đến mức hay không chứ? Thế mà bọn họ lại trả 500 vạn để mua mạng sống của ta!

Nói như vậy, ta còn đắt hơn so với Lãnh Chúa Hung Thú Hắc Thiết Cấp nữa sao?

Điều mà Trần Thư không biết là bởi vì hắn điên cuồng bán ra nên dẫn tới việc thị trường của Đại Lực Dược Tề vẫn chưa hồi phục cho đến bây giờ.

Là một công ty chuyên bán Đại Lực Dược Tề, công ty Dịch Dược Hạ Tinh đã bị thua lỗ rất nhiều.

- Xem ra phải tìm Chu Thực hỏi một chút thôi.

Trần Thư sờ sờ cằm, hắn không biết rõ thị trường Dược Tề ở thành phố Nam Giang. Với tư cách là người điều hành cấp cao của công ty Dịch Dược 666, đương nhiên hắn ta sẽ rõ ràng hơn.

Đúng lúc này, cả hai người từ ban công bước vào.

Trần Thư nhìn thấy quần áo của hai người bọn họ, khóe miệng hắn co rút lại mà nói:

- Ta nói, chúng ta có thể không mặc quần áo tâm thần làm đồ ngủ được không, nói thật, ta cũng sợ!

Từ Tinh Tinh chạy tới, khua tay múa chân ra hiệu với hắn:

- Thật sự rất thoải mái, chất liệu này, vải này, tay nghề này…

- Cút!

Tạ Tố Nam cất gọn con dao giết lợn đi rồi nói:

- Trần Thư, nếu không ngươi cứ mặc thử xem, ngay từ ban đầu ta cũng không tin.

- Dẹp bỏ đi! Trần Thư ta lạnh muốn chết đi được, có đi ra ngoài trần truồng cũng không bao giờ mặc loại quần áo như thế này đâu!

Vài phút sau, Trần Thư mặc một bộ quần áo bệnh nhân xanh trắng đan xen, vẻ mặt thoải mái đi ngủ…

Từ Tinh Tinh nằm trên giường, nhỏ giọng nói:

- Sách giận dữ, lấy tay chỉ lên trên giường nói: “Trần Thư ta không chịu được nỗi khổ lạnh giá, toàn thân trần trụi mà chạy khắp nơi, tất nhiên ta sẽ không bao giờ mặc quần áo bệnh nhân! Một lúc sau, sách cười nói: “Rất thơm…”

Ngày hôm sau, tất cả mọi người ở lớp huấn luyện đều đi vào bên trong Ngự Thú Quán của trường học, chuẩn bị cho cuộc thi đấu của lớp Ngự Thú hôm nay.

Thẩm Vô Song nhìn vào lớp học, thoáng thấy đã thấy thiếu ba người.

- Các bạn học yên lặng, chờ ta một lát!

Lúc này tại phòng ngủ 102.

Trần Thư và ba người kia đang ngủ rất say, không hề có dấu hiệu thức dậy, đây là một di chứng điển hình sau kỳ nghỉ lễ.

Trần Thư chỉ cảm thấy trên mặt có chút trơn trượt, giống như có thứ gì đó đang liếm hắn.

- Ha ha ha…

Hắn bật ra một tiếng cười bỉ ổi đặc trưng của mình, đột nhiên lỗ mũi hắn run run.

Hả? Tại sao lại có mùi hôi thối?

Trần Thụ dụi dụi con mắt, miễn cưỡng mở ra, nhìn về phía bên cạnh.

Nhìn thấy một cái đầu rắn đáng sợ đang thè lưỡi ra liếm láp mặt hắn.

Nhìn thấy Trần Thư tỉnh lại, Cự Xà lại càng nhếch miệng, giống như đang cười.

- Ta ngậm cái mẹ nó!

Trần Thư hét lên một tiếng, thần trí ngay lập tức tỉnh táo lại, Slime bị triệu hồi ra trong thoáng chốc, trực tiếp ngồi lên trên Cự Xà.

Hai người còn lại bị đánh thức bởi tiếng gào hét của Trần Thư, bọn họ cùng nheo đôi mắt lại, nhìn vào Cự Xà trong phòng ngủ, ít nhất cũng phải dài 10 mét.

- Phản ứng rất nhanh!

Thẩm Vô Song đang đứng ở giữa ban công, nhìn về phía ba người bọn họ trong phòng ngủ.

Trong mắt hắn ta hiện lên vẻ kinh ngạc, không ngờ phản ứng của Trần Thư lại nhanh như vậy.

Nếu như đổi lại là những học sinh khác, không nói đến bị dọa tới sợ hãi muốn khóc, ít nhất bọn họ cũng sẽ chân tay luống cuống, ai chớp mắt đã xông vào đánh giống như Trần Thư vậy chứ.

Chương 158: Tôn tử! Nuôi ngươi? Không được

Thẩm Vô Song nhướng mày, nhìn về phía ba người bọn họ mà nói:

- Ba người các ngươi định ngủ đến khi nào?

Cả ba người bọn họ miễn cưỡng ngồi dậy, chuẩn bị tắm rửa rồi đi đến Ngự Thú Quán.

Nhìn bộ đồng phục của ba người bọn họ, Thẩm Vô Song nhếch miệng, hắn ta tiếp tục đánh giá căn phòng.

Đây thực sự là ký túc xá của trường trung học sao?

Mười lăm phút sau.

Cả bốn người bọn họ đi tới Ngự Thú Quán, nhìn thấy không ít người đang lần lượt nhìn bọn họ.

Thẩm Vô Song đi lên phía trước, mở miệng nói:

- Hôm nay, cuộc thi đấu Ngự Thú chính thức bắt đầu!

Tất cả mọi người đều vỗ tay, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, ai nấy cũng đều muốn chứng minh bản thân.

Mặc dù là Ngự Thú Sinh, nhưng bọn họ không có nhiều cơ hội chiến đấu, năm lớp 11 và lớp 12 chủ yếu là để đặt nền móng.

Bây giờ đã là năm lớp 12, việc huấn luyện để thực chiến là điều đương nhiên.

Môn văn hóa trong kỳ thi tuyển sinh đại học cũng giống như các kỳ thi thông thường của bọn họ, nhưng chỉ có khoa Ngự Thú là đều liên quan đến thực chiến.

Đất nước này đã đầu tư rất nhiều nguồn lực cho giáo dục, mục đích là muốn đào tạo ra những Ngự Thú Sư thực sự thành thạo trong chiến đấu.

Ba người Trần Thư đứng ở hàng sau, trên tay cầm túi sữa đậu nành, căn bản không thèm nghe Thẩm Vô Song đang nói cái gì.

- Trận đấu đầu tiên, Trần Thư đối chiến với Tôn Tử Dương!

Trần Thư đang ăn sáng, thần sắc sững sờ trong giây lát, trận đấu đầu tiên là ta?

Hắn đi đến dưới đài tỷ thí, vì để tránh cho học sinh gặp phải chuyện ngoài ý muốn nên hắn vẫn không lên đài, chủ yếu là chống lại sức mạnh của Khế Ước Linh.

Trần Thư nhướng mày:

- Hả? Là tiểu bàn tử ngươi sao?

Vẻ mặt Tôn Tử Dương rất khó chịu, cũng không muốn nói nhiều, triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

Nhìn thấy một con Khế Ước Linh trông giống sói nhưng lại không phải là sói, trông giống báo nhưng lại không phải báo xuất hiện trên đài, ánh mắt của nó sắc bén, bốn cái móng vuốt

sắc nhọn tỏa ra kim quang, thoạt nhìn cũng không phải dạng hiền lành gì.

Kim Trảo Thú cấp B?

Nhiều người đều quay sang nhìn nhau, ai nấy cũng đều chú ý đến trận đấu đầu tiên. Các bạn trong lớp đều là người cạnh tranh, thế nên tất nhiên là muốn biết thực lực của từng người.

Kim Trảo Thú nhanh nhẹn trong di chuyển, lực công kích vô cùng mạnh, thuộc về một Khế Ước Linh tương đối hoàn hảo.

- Triệu hồi Khế Ước Linh của ngươi đi.

Trong mắt của Tôn Tử Dương đầy ý chiến đấu, vì lão sư đã nói rằng hắn ta có thể làm bất cứ điều gì mà hắn ta muốn.

Vậy thì hắn ta sẽ làm bất cứ điều gì mà hắn ta muốn trong ngày hôm nay.

- Ngươi vội vàng đi đầu thai sao?

Trần Thư liếc mắt nhìn, ăn một miếng bánh quẩy, triệu hoán ra Golden Slime.

- Khế Ước Linh cấp F? Đây mà cũng có thể được nhận vào lớp huấn luyện sao? Hàm Kim Lượng quá thấp rồi đó?

Đỗ Long cau mày, hắn ta là học sinh chuyển trường, đương nhiên sẽ không biết chuyện thi cuối kỳ.

- Long ca, cái Slime này không đơn giản đâu.

Có người giải thích cho hắn ta, nói về biểu hiện xuất sắc của Slime lúc bấy giờ, nhất là lực phòng ngự.

- Hả? Khế Ước Linh cấp 7?

Đường Liệt nhíu mày, dĩ nhiên hắn ta không ngờ Trần Thư lại là Ngự Thú Sư cấp 7.

Mặc dù một kỳ nghỉ hè đã trôi qua, nhưng trong lớp cũng không có nhiều Ngự Thú Sư cấp 7.

Trong mắt Tôn Tử Dương cũng có vẻ ngưng trọng, hắn ta chỉ là Ngự Thú Sư cấp 6, chẳng khác gì vượt cấp mà khiêu chiến cả.

Có người nghi ngờ hỏi:

- Sao cái Slime này lại không có mắt…

- Khò khò khò~

Slime phát ra tiếng ngáy khò khò, miệng lại thổi ra một bong bóng lớn…

- Đúng là xem thường ta!

Vẻ mặt Tôn Tử Dương đầy tức giận, hắn ta hét lớn một tiếng:

- Tới đi! Kim Trảo Thú!

Kim Trảo Thú đột ngột đá hai chiếc chân sau, trong nháy mắt liền nhào lên mà cắn, thoạt nhìn khí thế mười phần!

Trái lại chỉ thấy Slime vẫn nằm ngáy khò khò, căn bản không hề để ý đến nó.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Chỉ nhìn thấy những móng vuốt sắc nhọn của Kim Trảo Thú đang vùng vẫy điên cuồng, cào xé Slime.

Trong thoáng chốc, máu tươi không ngừng chảy ra từ trên người Slime, cảnh tượng trông vô cùng thê thảm.

- Đòn công kích thật mạnh mẽ! Tốc độ tấn công vô cùng nhanh chóng!

Phía dưới có người sợ hãi cảm thán, không ngờ Kim Trảo Thú lại dũng mãnh như vậy, quả thực làm cho lòng người mê muội.

- Khụ khụ…

Trần Thư không khỏi bật cười, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được.

Có người hỏi:

- Slime của ngươi đã bị thương, ngươi lại còn có tâm tư cười được sao?

- Cái kia, đồng học, để ta nhắc cho ngươi nhớ rằng máu của Slime không có màu…

Những lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, nhìn về phía vết máu đỏ bên trên thí đài.

- Hình như… Kim Trảo Thú đang chảy máu.

Ánh mắt của mọi người lại hướng về phía Tôn Tử Dương.

Chỉ thấy hắn ta nghiến răng nghiến lợi, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, nhưng vẫn không chịu thua.

Sức công kích của Kim Trảo Thú rất mạnh, sao lại không thể phá được lớp phòng ngự chứ?

Hơn nữa, tại sao Khế Ước Linh của ta lại bị thương hoài như vậy?

Trần Thư đang ăn sáng với vẻ mặt thoải mái, sức mạnh của Slime vốn dĩ vô cùng cường đại, căn bản không giống một Khế Ước Linh cấp F bình thường chút nào.

Chương 159: Thuộc tính đầu tiên của Biến Dị Lôi Điểu: Tiện (1)

Chỉ bởi vì hắn ta luôn gặp phải những kẻ thù hùng mạnh.

Bây giờ đối mặt với Khế Ước Linh cấp 6 không phải cũng thu phục dễ như lòng bàn tay sao?

Trần Thư nhép miệng cười một cái, dò hỏi:

- Chơi chán chưa?

Vừa dứt lời, đôi mắt Slime đột nhiên mở ra, cố gắng giả bộ hung dữ, nhưng dù nhìn thế nào thì trông nó cũng rất đáng yêu.

Kỹ năng công kích được phát động rồi!

Bùm!

Kim Trảo Thú vốn đang háo hức tấn công lại bị hất văng đi ngay lập tức, cơ thể của nó xoẹt qua một đường vòng cung hoàn hảo, nặng nề rơi xuống dưới đài tỷ thí.

- Trần Thư thắng!

Thẩm Vô Song mở miệng nói, trong lòng thầm thở dài, không ngờ Tôn Tử Dương lại kém cỏi như vậy.

Mặc dù không thể phá vỡ sự phòng thủ của Slime, nhưng Kim Trảo Thú cũng đã bị lực phản chấn tác động, vậy mà vẫn tiếp tục tấn công.

Loại học sinh như này đi vào một Dị Không Gian, về cơ bản sẽ chẳng có ích lợi gì cả…

Trần Thư nhướng mày, nở nụ cười bỉ ổi:

- Tôn tử! Ngươi không làm được!

- Gọi ta là Tôn Tử Dương.

Chỉ thấy tiểu bàn tử nắm chặt tay, có thể nói là tràn đầy tức giận.

- Ồ! Tôn tử! Nuôi ngươi? Không được!

- …

Ngươi đúng là một quỷ tài…

- Được rồi, Trần Thư, thu hồi Slime đi.

Thẩm Vô Song đứng lên ngăn cản, nếu không với cái miệng ti tiện của Trần Thư cũng có thể mắng Tôn Tử Dương đến phát khóc tại chỗ.

Có tổng cộng 24 người trong lớp, bọn họ sẽ thi đấu với nhau trong bốn vòng để quyết định được cấp bậc.

- Trận đấu thứ hai! Hứa Tiểu Vũ đấu với Lưu Minh!

Ba người Trần Thư ngồi ở một hướng khác, vừa xem thi đấu vừa ăn sáng.

Hứa Tiểu Vũ vẫn là Ngự Thú Sư cấp 7, sức chiến đấu của Hỏa Diễm Điểu vô cùng mạnh mẽ, gần như có thể giành được chiếc thắng dễ như trở bàn tay.

Thẩm Vô Song thở dài, học sinh trong lớp ít nhất cũng là Ngự Thú Sư cấp 6.

Trong một kỳ nghỉ hè, các Ngự Thú Sư vốn ở cấp 5 cũng đều đã thăng cấp thành công, bây giờ tất cả các môn càng ngành

đều đang điên cuồng vận chuyển.

Vốn dĩ hắn ta còn cho rằng đây sẽ là một bài kiểm tra đồng đều ngang nhau, dù sao khoảng cách giữa các cấp bậc cũng không lớn, nhưng không ngờ lại như thế này.

Rõ ràng, sức mạnh của Khế Ước Linh vẫn có, nhưng các học sinh vẫn chưa có ý thức chiến đấu.

Sau đó lại có một vài trận đấu nữa.

Trong đó, Đường Liệt, Vương Thanh Hàn và Đỗ Long đều đã thể hiện sức mạnh vượt trội, hầu như đều giành chiến thắng nhờ ưu thế áp đảo.

Tuy là lần đầu tiên tham gia cuộc thi nhưng vẫn có sự chênh lệch rõ rệt về thực lực giữa các học sinh trong lớp.

- Trận đấu tiếp theo! Từ Tinh Tinh đối chiến với Hồng Minh!

Ngay khi những lời này nói ra, vẻ mặt Hồng Minh rất ngưng trọng, không ngờ lại gặp phải Từ Tinh Tinh.

Không giống như Khế Ước Linh cấp B của Tạ Tố Nam, Từ Tinh Tinh lại là một Biến Dị Lôi Điểu cấp A, e rằng nó sẽ cực kỳ cường đại.

Huống chi hắn ta là một Khế Ước Linh trên đất liền, đối mặt với Lôi Điểu có bất lợi về thiên nhiên.

Chỉ thấy Từ Tinh Tinh bước về phía trước, tinh thần phấn chấn, những người không hiểu chuyện gì thực sự nghĩ rằng hắn ta là một cường giả.

- Kết thúc sớm một chút đi.

Từ Tinh Tinh đã triệu hồi Biến Dị Lôi Điểu của mình ra.

Cơ thể của Lôi Điểu rất lớn, trong mắt càng có thêm lôi đình lưu động, chỉ vẻ ngoài này đã cho thấy sức mạnh của nó rồi.

Hồng Minh bước tới, triệu hồi Khế Ước Linh của chính mình.

Một Viên Hầu màu đen dài khoảng chừng hai mét xuất hiện, nó chính là Cuồng Bạo Viên cấp B!

- E rằng Hồng Minh sẽ thất bại thảm hại…

Trong lòng mọi người đều cho rằng như thế. Một bên là hệ Phi Hành, một cái ở trên mặt đất, về cơ bản sẽ bị treo lên mà đánh
.

Hai Khế Ước Linh nhìn nhau, trận chiến hết sức căng thẳng.

Sau đó Biến Dị Lôi Điểu lại thờ ơ, chỉ không ngừng chải lông, trông vô cùng tao nhã.

Cuồng Bạo Viên cũng chỉ gầm rú trên mặt đất, không có cách nào có thể tấn công Lôi Điểu.

Trước khi trận chiến giữa hai bên bắt đầu, bọn họ đã rơi vào tình trạng bế tắc kỳ lạ.

Thẩm Vô Song đưa mắt về phía Từ Tinh Tinh, với tư cách là giáo viên chủ nhiệm, hắn ta hiểu rõ Biến Dị Lôi Điểu của đối phương.

Ngoài tốc độ ra, những phương diện khác quả thực không có gì tốt, e rằng chỉ tương đương với sức mạnh của Khế Ước Linh cấp D thôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Dưới đài có không ít người ngáp ngắn ngáp dài, tưởng rằng đây sẽ là một trận chiến tuyệt vời, nhưng ai biết được nó lại diễn ra vô cùng nhàm chán.

- Mẹ nó, ngươi có định đánh hay không?

Hồng Minh cũng cảm thấy hơi nhàm chán.

Từ Tinh Tinh nói:

- Khế Ước Linh của ta là Biến Dị Lôi Diểu! Ngươi có hiểu hai chữ ‘Biến Dị’ hay không? Ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, mau nhận thua đi!

Vẻ mặt Hồng Minh tức giận, hắn ta mở miệng nói:

- Nhận cái rắm, ít nhất ngươi cũng phải đánh với ta chứ!

- Chính ngươi đang tự tìm đến cái chết đấy, Lôi Điểu vừa ra tay, nó đã đánh ngươi thành một con chó ngay tại chỗ rồi!

Chỉ thấy trong mắt Lôi Điểu trên đài có looi định lưu động, khí thế ngay lập tức bạo phát ra ngoài.

Chương 160: Thuộc tính đầu tiên của Biến Dị Lôi Điểu: Tiện (2)

Ngay sau đó, Lôi Điểu đột nhiên mở ra, mọi người đều nghĩ rằng đối phương sẽ phun ra một quả Lôi cầu.

Lạch cạch!

Chỉ nhìn thấy một vũng chất lỏng phun trực tiếp vào đầu của Cuồng Bạo Viện.

Cảnh tượng này khiến ai cũng phải choáng váng.

- À cái này…

- Vừa rồi là loại kỹ năng gì vậy? Chẳng lẽ là Biến Dị Lôi Điểu thuộc tính Thủy sao?

- Sao ta lại có cảm giác không có gì lợi hại cả, giống như nước miếng vậy…

Ánh mắt Hồng Minh sững sờ, không thể hiểu đối phương đã đánh ra kỹ năng gì.

Trần Thư cũng rất thích thú nhìn Biến Dị Lôi Điểu trên đài, hắn cũng muốn nhìn một chút xem xem Từ Tinh Tinh chiến thắng như thế nào.

Theo như hiểu biết của hắn, Biến Dị Lôi Điểu không thể phá vỡ sự phòng thủ của Cuồng Bạo Viên.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Lôi Điểu phun ra một ngụm nước miếng, hạ thấp độ cao bay của nó, gần như ngang hàng với Cuồng Bạo Viên.

- Đừng hành động hấp tấp!

Hồng Minh thận trọng không hề bốc đồng mà là muốn xem kế tiếp đối phương có thể làm gì.

- Cộc cộc cộc…

Chỉ thấy Lôi Điểu thè lưỡi ra, phát ra những âm thanh khiêu khích.

Sau đó, nó lại quay người, điên cuồng lắc mông trước mặt Cuồng Bạo Viên.

Cảnh tượng trên đài khiến ai cũng phải choáng váng.

Đây là cái chiêu thức gì? Một cơn tức giận dâng lên trong mắt Cuồng Bạo Viên, nắm đấm vỗ mạnh vào ngực, lao về phía Biến Dị Lôi Điểu.

Sự khiêu khích trắng trợn này tất nhiên khiến nó không thể dằn được khí thế hừng hực nữa.

Đôi cánh của Lôi Điểu rung lên, tốc độ thực sự giống như lôi điện, gần như nhanh đến mức không thể tin được.

Cuồng Bạo Viên chỉ có thể đứng đằng sau mông nó mà hít bụi.

Quan trọng hơn là mỗi khi Lôi Điểu chạy một hồi thì sẽ dừng lại để lắc mông.

Cái bộ dàng này thực sự rất thiếu đòn!

Biến Dị Lôi Điểu đã hoàn toàn phá vỡ ấn tượng về Khế Ước Linh trong tâm trí mọi người.

- Đừng đuổi theo!

Hồng Minh nhanh chóng phản ứng lại, hắn ta lập tức hiểu ra.

Biến Dị Lôi Điểu chỉ có tốc độ, mà không có sức công kích mạnh mẽ, đó là lý do tại sao nó luôn cố tình khiêu khích Khế Ước Linh của mình.

Cuồng Bạo Viên chậm rãi dừng lại, nhất thời áp chế lửa giận trong lòng xuống.

Từ Tinh Tinh nhếch miệng cười:

- Để xem con khỉ nhà ngươi có thể chịu đựng được bao lâu!

Chỉ thấy Biến Dị Lôi Điểu vẫy cánh, thoáng chốc nó đã lao về phía đỉnh đầu của Cuồng Bạo Viên .

Chỉ nhìn thấy nó lại lắc mông, cứ như cưỡi ngựa lung tung trên đầu người khác vậy!

Gầm!

Cuồng Bạo Viên không thể chịu đựng được nữa, nó đập lòng bàn tay vào đầu mình, thế nhưng vẫn bị Lôi Điểu né được một cách dễ dàng.

Biến Dị Lôi Điểu liên tục khiêu khích, đổi lấy cơn thịnh nộ của Cuồng Bạo Viên.

Đôi mắt của Cuồng Bạo Viên dần chuyển sang màu đỏ, thậm chí nó còn sử dụng kỹ năng thiên phú 'cuồng bạo thịnh nộ' của riêng mình.

Sự tức giận trong lòng nó càng dâng trào thì sự gia tăng sức mạnh của các kỹ năng thiên phú càng khủng bố hơn.

Lúc này, Cuồng Bạo Viên đột ngột bước lên, đuổi theo Biến Dị Lôi Điểu, tốc độ tăng vọt ít nhất phải gấp đôi.

Tuy nhiên, nó vẫn chỉ có thể hít bụi sau cú đánh của Lôi Điểu.

- Đừng di chuyển!

Vẻ mặt Hồng Minh lo lắng, tính tình của Cuồng Bạo Viên hung ác, trời sinh độ phục tùng đã thấp.

Bởi vì trong lòng tức giận, lúc này Cuồng Bạo Viên mới không thể khống chế được!

Lôi Điểu đi tới bên mép đài tỷ thí, cánh bên phải đung đưa, giống như một con người đang móc ngón tay, không ngừng nói ra bốn chữ "Ngươi lại đây đi!"

Liệu Cuồng Bạo Viên có thể chịu đựng được một động thái như vậy không?

Gầm!

Chỉ thấy Cuồng Bạo Viên đang nhún nhảy, sau đó trực tiếp lao xuống thẳng về phía Lôi Điểu.

Quả hiên, nước chảy mây trôi mà ngã xuống dưới đài tỷ thí.

Biến Dị Lôi Điểu vẫn đang ung dung chải lông vũ. Tao nhã, vĩnh viễn không vượt quá giới hạn!

Hồng Minh hét lên một tiếng:

- Mẹ nó! Ngươi chơi xấu!

- Từ Tinh Tinh thắng!

Thẩm Vô Song cũng đứng lên lắc đầu, hắn ta nói:

- Sự phục tùng Khế Ước Linh của ngươi quá thấp.

Nếu như Cuồng Bạo Viên có độ phục tùng cao, sao lại có thể xảy ra chuyện buồn cười như vậy được?

Tất cả mọi người đều sững sờ, cái mẹ nó sao có thể thắng được chứ!

Trần Thư cũng chấn động, thuộc tính của Biến Dị Lôi Điểu có lẽ chỉ là thuộc tính thứ hai, thuộc tính thứ nhất nhất định là ti tiện!

Thẩm Vô Song không ngừng viết ra điểm mạnh và điểm yếu của từng học viên, chuẩn bị cho việc giảng dạy mục tiêu.

Đồng thời, hắn ta nói to:

- Trận đấu tiếp theo, Tạ Tố Nam sẽ đối chiến với Vương Vân!

- Hiệp tiếp theo, Tạ Tố Nam đấu với Vương Vân!

Vương Vân nghe vậy thì phá lên cười, hắn ta muốn trả mối thù ngày hôm qua.

Trần Thư và Từ Tinh Tinh đang muốn lên tiếng nhưng Tạ Tố Nam đã nói trước.

- Yên tâm đi, ta đánh không lại thì nhận thua thôi.

Ừm… ngươi cũng biết tự lượng sức mình đấy.

Tạ Tố Nam là Khế Ước Linh kiểu trinh thám, những trận đấu đơn nhưu vậy vốn chẳng công bằng với hắn.

Vương Vân triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra ngay lập tức.

Một con cá sấu dài khoảng ba mét, trên người đầy những cái vảy màu xám xuất hiện. Cái đuôi khổng lồ của nó khẽ động đậy, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng, hung dữ.

Đó là Sa Mạc Ngạc cấp b!

Chương 161: Thần kĩ: Tình Yêu Là Tia Sáng

Tuy rằng nó là cá sấu nhưng lại khác giống loài với loài ở trên Lam Tinh, đây là loài có khả năng chiến đấu khá mạnh ở trên mặt đất.

- Đừng có lề mề nữa, Khế Ước Linh của ngươi đâu!

Hai tay Vương Vân nắm chặt lại, hắn ta rất nóng lòng muốn báo thù.

- Ồ.

Khóe miệng Tạ Tố Nam nở một nụ cười xấu xa, đặc biệt là khi hắn nhìn thấy Khế Ước Linh của đối phương.

Một con mao mao trùng béo múp xuất hiện, nó có một đôi cánh trong suốt, trông chẳng hợp với nó chút nào, thế nhưng lại có một vẻ đẹp rất khác.

- Chết đi!

Chỉ trong chốc lát, Sa Mạc Ngạc hất cái đuôi khổng lồ của mình, vậy mà nó lại tấn công thẳng luôn.

Rất hiển nhiên, đối phương là Khế Ước Linh hệ bay, bắt buộc phải làm đối phương bị thương ngay từ ban đầu.

Tốc độ của Trùng Điệp không được nhanh lắm, nó bị cái đuôi quật phải, tạo thành một vết rách rất lớn trên bụng nó, máu liên tục chảy ra từ vết thương.

Một con là hệ chiến đấu, một con là hệ hỗ trợ, chúng còn chẳng cùng đẳng cấp với nhau.

Trần Thư và Từ Tinh Tinh đều đứng lên, muốn khuyên Tạ Tố Nam nhận thua.

Nếu Khế Ước Linh bị thương thì thiệt thòi lắm.

- Đúng là thứ yếu đuối. Bên trường học nghĩ thế nào mà lại để ngươi đến lớp đặc huấn chứ.

Vương Vân mỉm cười, ánh mắt đầy sự vui vẻ vì đã báo thù thành công.

Ai bảo Trần Thư đã giẫm đạp lên linh hồn của hắn ta chứ.

Tạ Tố Nam vẫn không chịu nhận thua, Trùng Điệp cố hết sức vẫy vẫy đôi cánh của mình, cuối cùng thì nó cũng bay lên được không trung.

Thế nhưng phần bụng của nó vẫn đang chảy máu, chỉ cần một thời gian ngắn thôi là có lẽ nó sẽ tự rơi xuống vì quá yếu.

Có không ít người khuyên, bảo rằng.

- Nhận thua đi, không còn ý nghĩa gì nữa cả.

Tạ Tố Nam lắc đầu, nở một nụ cười xấu xa. Mắt Trùng Điệp tự dưng có ánh sáng màu xanh lục trông rất chói mắt. Ánh sáng màu xanh đó cứ như có sinh mạng vậy, nó chueyern động trong không trung.

- Hắn muốn…

Trần Thư và Từ Tinh Tinh quay sang nhìn nhau, họ đã nhìn ra mục đích của Tạ Tố Nam rồi.

Đó là thần kĩ Tình Yêu Là Tia Sáng.

Ánh sáng màu xanh đó lấp lánh, nó lập tức chạy lên trên đầu Vương Vân.

Nhìn tia sáng màu xanh lục đó, các bạn học cùng lớp đều phá lên cười.

- Mẹ nó, đây là kĩ năng gì thế!

- Vương Vân, đầu ngươi màu xanh rồi kia!

- Ánh sáng màu xanh lục đó chói mắt quá, ta không mở nổi mắt ra nữa rồi. Ai nhìn giúp ta xem vẻ mặt của Vương Vân lúc này với.

Cuộc bàn luận của các bạn trong lớp làm Vương Vân xanh cả mặt. Có thế nào hắn ta cũng không ngờ rằng đối phương lại có kĩ năng hoang đường như thế này.

- Thầy, hắn vi phạm quy định rồi, hắn sử dụng kx năng với Ngự Thú Sư.

Vương Vân cắn răng nói, bây giờ hắn ta thấy lòng mình khó chịu lắm.

- Ờm…

Thẩm Vô Song cũng thấy cạn lười, hắn ta không ngờ lại có kĩ năng như vậy.

Trần Thư lên tiếng, nói.

- Thầy, Tạ Tố Nam chỉ muốn làm tăng tác dụng thôi, không tạo ra sự tổn hại nào thật cả, không được coi là vi phạm quy định.

Tăng tác dụng cái mẹ gì chứ.

Thẩm Vô Song cau mày lại, gật đầu, coi như là hắn ta đã đồng ý với quan điểm của Trần Thưu rồi. Hắn ta cũng muốn huấn luyện tố chất tâm lý của học sinh của mình.

- Mẹ nó, thế này mà còn không được tính là tổn hại thật á?

Vương Vân nắm tay lại thành nắm đấm, linh hồn của hắn ta hôm qua mới bị chà đạp xong, hôm nay lại gặp cú sốc lớn thế này.

Hắn ta cảm thấy bây giờ mình là tiêu điểm của cả thế giới này.

- Thanh Đế cố lên, ngươi làm được mà.

Trần Thư hét lớn, lập tức khiến sự đề phòng của Vương Vân biến mất, cứ thỉnh thoảng cơ thể hắn ta lại co giật.

- Được, ông đây muốn xem xem Khế Ước Linh của ngươi kiên trì được bao lâu.

Vương Vân nhắm mắt lại, giả vờ không nhìn thấy tia sáng màu xanh trên đầu mình.

Phần bụng của Trùng Điệp lúc này vẫn đang rỉ máu, chỉ cần nó kiên trì thêm một chút nữa thôi thì chắc chắn sẽ giành được thắng lợi.

Tạ Tố Nam không hề hoảng loạn, hắn ra lệnh cho Trùng Điệp.

Trung Điệp đang bay thì tự dưng há miệng ra, nó nôn ra một cái máy ảnh nhỏ.

Xúc tu của Trùng Điệp khẽ cử động, nó mở máy ảnh ra một cách rất thuần thục.

Cảnh này khiến những khán giả ở phía dưới đều thấy rất kinh ngạc.

Một con mao mao trùng biết dùng máy ảnh sao?

- Nào, cười một cái nào.

Tạ Tố Nam mặt tươi cười, Trùng Điệp mở đèn flash ra.

- Cạch, cạch.

- Đúng, đúng rồi, tưởng tượng mình là đại minh tinh, đang đứng trên sân khấu có hàng triệu người đi, ánh sáng màu xanh trên đầu chính là tượng trưng của sự vinh dự.

Lời của Tạ Tố Nam khiến cả lớp cười ầm lên.

Kiểu này buồn nôn quá đi mất.

Khóe miệng Vương Vân giật giật, hắn ta chỉ thấy tinh thần của mình không ổn nữa, không thể chịu đựng được nữa.

- Ta… nhận thua! Nhưng ta có một yêu cầu.

Hắn ta thở dài một hơi, dường như tinh lực của hắn ta đã cạn sạch rồi vậy.

Tạ Tố Nam mỉm cười.

- Yên tâm đi, ta sẽ không giữ lại bức ảnh đâu.

Vương Vân gật gật đầu, thu hồi Khế Ước Linh, chủ động từ bỏ cuộc thi.

Thẩm Vô Song biết rằng đứa trẻ này đã bị giày vò nhiều lắm rồi. Đừng nói là để một cậu học sinh, cho dù là hắn ta thì chắc cũng chẳng chịu nổi.

Chương 162: Chỉ vài giây ngắn ngủi thôi mà cần dùng cả đời để chữa lành (1)

Đặc biệt là những lời của Tạ Tố Nam, mồm mép quá đi mất…

Tự dưng những học sinh trong lớp không cười nữa, thế nhưng ánh mắt của họ dành cho Tạ Tố Nam thì lại khác hẳn.

Bọn họ thầm nghĩ trong đầu rằng chỉ cần Trùng Điệp bay lên trời là họ sẽ nhận thua ngay lập tức.

Đây đúng là sự đả kích thẳng vào tâm hồn.

- Được đây lão Tạ.

Trần Thư còn không ngờ rằng Tạ Tố Nam sẽ dùng cách này để thắng.

Tạ Tố Nam cười, nói.

- Thực lực, là thực lực ấy mà, hết cách rồi.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, hắn tưởng ba người này chỉ là tính hơi dị chút thôi, bây giờ thì chắc là Khế Ước Linh của họ cũng chẳng bình thường.

Cuộc thi vẫn diễn ra rất bình thường, chỉ có ba người bọn Trần Thư được coi là một ẩn số.

Trận đấu của những người khác đều diễn ra hết sức bình thường, chẳng có gì đặc sắc.

Trận đấu chẳng có gì đang xem, chúng đều rất nhà chán, hai tiếng đồng hồ mà Trần Thư chạy vào nhà vệ sinh tám lần rồi.

Cuối cùng, trận đấu cuối cùng đã kết thúc, trận đấu giữa mười hai người đứng đầu chính thức diễn ra.

- Trận tiếp theo, Tạ Tố Nam đấu với Đường Liệt!

Tự dưng có rất nhiều người chăm chú nhìn, muốn xem xem sắc mặt của hai người họ lúc anyf thế nào.

Lẽ nào Đường Liệt sẽ trở thành Thanh Đế thứ hai sao?

Vương Vân nắm chặt hai tay lại, giọng điệu đầy vẻ ấm ức, nhro giọng nói.

- Đường thiếu…

- Yên tâm đi.

Đường Liệt đi ra khỏi hàng, chuẩn bị làm Khế Ước Linh của Tạ Tố Nam bị trọng thương.

- Mau ra chiến đấu đi, đừng nói là ngươi sợ rồi nhé.

Đường Liệt triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra, một con chim có bộ lông trắng trông rất kỳ lạ xuất hiện, đây chính là Phong Hành Thú có tiềm lực cấp a.

Nó không chỉ có tốc độ rất đáng gờm mà còn có kĩ năng thiên phú là Buộc Gió. Khả năng chiến đấu của nó không hề thua kém Hỏa Diễm Điểu của Hứa Tiểu Vũ.

- Ngươi muốn đấu thì ta sẽ đấu với ngươi.

Tạ Tố Nam đi đến, đầy vẻ kiên định và bất trị. Hắn nó.

- Đừng trách ta là không cho ngươi cơ hội nhé. Một khi chấp nhận ánh sáng của tình yêu thì ngươi không trốn được đâu đấy!

Khóe miệng Đường Liệt giật giật, trong lòng hắn ta thầm nghĩ sẽ không để đối phương sử dụng kĩ năng đó.

- Bắt đầu đi.

Thẩm Vô Song nhìn Tạ Tố Nam, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng, không ngờ đối phương lại dũng cảm như vậy.

Phong Hành Thú là Khế Ước Linh hệ bay, trong cả lớp đặc huấn, tốc độ của nó chỉ thua Biến Dị Lôi Điểu của Từ Tinh Tinh thôi.

Sợ là vừa mới bắt đầu giao chiến thì Trùng Điệp đã bị đối thủ xé xác rồi, không có cơ hội để sử dụng kĩ năng đó đâu.

- Chịu chết đi!

Mặt Tạ Tố Nam trông rất ác chiến, hắn triệu hồi Trùng Điệp của mình ra.

Thế nhưng Trùng Điệp lại không xuất hiện ở trên võ đài mà là ở bên cạnh Tạ Tố Nam.

- Ngươi có ý gì hả?

Đường Liệt nhìn, mặt đầy vẻ khó chịu. Hắn ta vốn muốn tấn công để chiếm thế chủ động trước nhưng không ngờ đối phương lại không hành xử như bình thường.

- Ngươi không dám lên võ đài tỉ thí sao?

- Ai nói thế?

Tạ Tố Nam mỉm cười, nói.

- Ta lên rồi này.

Trùng Điệp chậm rãi bước lên võ đài, trong mắt nó có ánh sáng màu xanh.

- Chết!

Phong Hành Thú vẫy vẫy đôi cánh, thậm chí cánh nó còn có ánh sáng xanh, tốc độ của nó tăng lên rất nhiều.

Để có thể cho đối phương một cú chí mạng, Đường Liệt đã sử dụng kĩ năng ngay từ đầu.

Phong Hành Thú giơ bộ móng vuốt sắc bén của mình ra, vồ về phía Trùng Điệp.

Thế nhưng chỉ một giây sau đó, Trùng Điệp lại bắt đầu từ từ, từ từ rời khỏi võ đài.

- Ta lại xuống rồi này!

Tạ Tố Nam cười hi hi, chủ động xuống khỏi võ đài đồng nghĩa với việc nhận thua.

Thế nhưng kĩ năng của Trùng Điệp lúc này đã đạt đến mức chín muồi, một tia sáng màu xanh lấp lánh, nó xông về phía Đường Liệt.

- Mẹ nó chứ.

Ánh mắt Đường Liệt đầy vẻ hoảng sợ, hắn ta co chân lên chạy.

Thế nhưng hết cách rồi, hắn ta làm sao có thể chạy trốn khỏi Ánh Sáng Của Tình Yêu chứ?

Ánh sáng màu xanh đó trùm lên đầu Đường Liệt, điều kỳ lạ nhất là tia sáng đó chuyển động, tự tạo thành hình một cái mũ cao khoảng một mét.

- Cái này…

Mọi người đều ngơ cả ra, không ngờ Tạ Tố Nam lại sử dụng kĩ năng này đến mức thuần thục như vậy.

Điều đáng kinh ngạc là sau sự thuần thục ấy là vô số kẻ bị hại.

Không ai biết Tạ Tố Nam đã sử dụng Ánh Sáng Của Tình Yêu này cho biết bao nhiêu người.

- Con mẹ nó chứ! Đã thua rồi mà còn chơi trò này sao?

Lồng ngực Đường Liệt phập phồng, ngọn lửa giận bùng lên, khiến hắn ta không còn được tỉnh táo nữa.

- Được rồi, Tạ Tố Nam, thu lại kĩ năng đó đi, ngươi đã thua rồi.

Thẩm Vô Song lên tiếng, chủ động tuyên bố kết quả.

Lúc này Tạ Tố Nam mới từ từ hủy bỏ Thần Kĩ. Tuy rằng chỉ duy trì trong chốc lát thôi nhưng đã đủ khiến Đường Liệt thấy ghê tởm lắm rồi.

Có không ít người cảm thán.

- Đường Liệt thắng được trận đấu nhưng lại thua mất cả cuộc đời.

Đường Liệt lúc này đang nắm chặt nắm đấm lại, sắc mặt trắng bệch ra. Không biết có phải là ảo giác hay không nhưng hắn ta cứ cảm giác tia sáng màu xanh vẫn đang luẩn quẩn trên đầu mình.

Chương 163: Chỉ vài giây ngắn ngủi thôi mà cần dùng cả đời để chữa lành (2)

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi thôi mà sợ là hắn ta sẽ phải dùng cả đời để chữa lành điều này.

Những người khác đều thở phào nhẹ nhõm, họ cảm kích Đường Liệt từ tận đáy lòng. Tạ Tố Nam bị loại cũng có nghĩa là không có ai phải chịu đựng điều này nữa.

- Được rồi, trận đấu tiếp theo sẽ bắt đầu ngay bây giờ. Trần Thư đấu với Dương Tử Ngọc.

Vừa nói xong thì mọi người trong lớp chuyển hết sự chú ý sang chỗ khác. Slime của Trần Thư là cấp F nhưng cứ khiến người ta có cảm giác nó rất đáng gờm. Vậy nên đương nhiên là mọi người cũng sẽ quan tâm đến trận đấu của hắn hơn.

Dương Tử Ngọc là một nữ sinh có dung mạo rất trong sáng, trông rất yếu đuối, chắc là một cú đấm thôi cú đủ nàng ta khóc mấy lần.

Nàng ta triệu hồi Khế Ước Linh của mình, một con hồ ly đuôi tím xuất hiện.

Đó là Tử Đồng Hồ cấp B, chỉ nhìn vẻ bề ngoài thôi thì nó cũng đã đủ để vượt xa Slime rồi.

Dương Tử Ngọc đến gần Trần Thư, nhỏ giọng nói.

- Ca ca, ca ca có thể nhẹ tay với ta một chút được không?

- Ta sẽ làm vậy, muội muội là để nâng niu mà.

Trần Thư khẽ cười, mẹ nó còn nhỏ tuổi mà đã dùng chiêu này rồi, ngươi làm vậy ta tỉnh cả ngủ.

- Đùng!

Golden Slime giáng xuống võ đài, đây chắc chắn là tuyển thủ nặng ký của cuộc thi này.

Slime mở to mắt ra, nó thấy hơi tò mò về Tử Đồng Hồ.

Tử Đồng Hồ chớp chớp mắt, có một tia sáng màu tím trông rất cuốn hút bay đến cực nhanh.

Tốc độ của Slime quá chậm, nó không thể tránh nổi.

Ánh sáng màu tím đó đi vào cơ thể nó, Slime bắt đầu cười ngây ngốc, nước dãi chảy ra từ khóe miệng.

- Trong Khế Ước Linh có lưu truyền Sắc Dụ Thuật không?

Có không ít người được mở mang tầm mắt, không ngờ còn có chiêu như vậy.

Dương Tử Ngọc mỉm cười, Khế Ước Linh của nàng ta tuy là cấp B nhưng tiềm năng thì lớn vô cùng, nó thuộc loại Khế Ước Linh hệ khống chế.

Nếu như đẳng cấp tiến hóa cao lên thì thậm chí nó có thể tạm thời khống chế hung thú Lãnh Chúa trong Dị Không Gian.

Bởi vì điểm cộng là có Khế Ước Linh đặc biệt nên nàng ta mới được vào lớp đặc huấn một cách thuận lợi.

Dương Tử Ngọc nói.

- Tiểu ca ca, ngươi thua mất rồi.

Slime như bị trúng tà vậy, nó ngây ngốc đi xuống dưới võ đài.

- Hi hi.

Slime vẫn chảy nước dãi, trông đáng yêu vô cùng.

Thế nhưng khi sắp rời khỏi võ đài, ánh mắt của Slime trông kiên định trở lại.

Kĩ năng đụng chạm tự dưng được phát động.

Tử Đồng Hồ lúc này vẫn chưa kịp phản ứng lại, nó bị hất bay ngay lập tức.

Mọi thứ đều xảy ra một cách quá đột ngột, mọi người đều không ngờ đến. Bọn họ tưởng Slime đã bị mê hoặc rồi nên mới trông ngây ngốc như vậy.

Thế nhưng họ không biết, nó vốn trông như vậy.

Với đầu óc của Slime, nó chẳng hiểu bị mê hoặc là cái khỉ gì đâu.

Nhân lúc Tử Đồng Hồ đang bị lơ lửng trong không trung, Slime nhảy lên, sử dụng Bạo Lực Tọa Sát.

- Đừng mà!

Dương Tử Ngọc mở to mắt ra, Sliem nặng như vậy, nếu như bị ngồi lên thật thì ít nhất cũng phải bị trọng thương.

- Uỳnh!

Trần Thưu không hề do dự, Slime chạm đất ngay lập tức.

Một cái đống nặng cả trăm cân thế này, ngươi có chịu nổi không?

- Ta, ta nhận thua.

Dương Tử Ngọc nhìn Tử Vĩ Hồ như vậy, nước mắt nàng ta ứa ra.

Slime nhảy nhảy rời khỏi võ đài, nó cứ cọ cọ mình vào vai Trần Thư.

Vì tốt bụng nên Trần Thư nhẹ nhàng an ủi, nói.

- Người chết không bị thương chứ?

Dương Tử Ngọc không nhịn được nữa, mặt đầy vẻ ấm ức, nói.

- Ngươi lừa ta!

Trần Thư gãi gãi đầu, nói.

- Đâu có, ta đã nói muội muội là để nâng niu mà, bây giờ tim của ta đang đau đây này.

- Ha ha ha.

Ngeh vậy, tất cả mọi người ở đó đều phá lên cười.

Hứa Tiểu Vũ và những người quen Trần Thư đều không thấy bất ngờ. Đây chắc chắn là những lời mà Trần Thư sẽ nói ra.

- Được rồi, phí trị liệu sẽ do nhà trường chịu hết, sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ học tập của các em đâu.

Thẩm Vô Song đứng lên. Thân là học sinh của lớp đặc huấn thì sẽ hay có huấn luyện thực chiến, bị thương là chuyện khó tránh, phía nhà trường chắc chắn sẽ hỗ trợ phần nào.

- Trị liệu miễn phí sao?

Có không ít người thở phào một hơi, không ngờ nơi này lại nhân đạo nhưu vậy.

Đúng lúc này, Slime vốn đang nhảy nhảy bên cạnh Trần Thư tự dưng lăn một vòng, ngã lăn ra đất, cả người nó giật giật, có chất lỏng màu trắng chảy ra từ trong miệng nó.

- Thầy ơi, Slime bị nội thương rồi.

Trần Thư lớn tiếng, nói. Hắn còn chỉ vào Dương Tử Ngọc, nói những lời mà không ai ngờ tới.

- Khế Ước Linh của ngươi đúng là lợi hại thật đấy! Tại hạ khâm phục.

Tất cả mọi người như hóa đá vậy. Họ từng thấy người mặt dày, nhwung chưa bao giờ thấy ai mặt dày đến mức này.

Nhà ngươi ngồi lên người người ta, thiếu chút nữa thì nội tạng cũng bị đẩy hết ra ngoài luôn mà còn dám nói mình bị nội

thương?

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, nói.

- Có thể đừng chảy nước miếng nữa không?

- Thu lại Slime ảnh đế của ngươi đi, bây giờ bắt đầu trận tiếp theo luôn.

Thậm Vô Song không muốn quan tâm đến Trần Thư nữa. Mới ngày học thứ hai mà hắn ta đã cảm nhận được là học sinh ở đây không dễ dạy chút nào rồi.

Chương 164: Dao cắm vào mông, cho ngươi mở rộng tầm mắt

Trận đấu sau đó đã bình thường trở lại, Thẩm Vô Song thấy mình như được an ủi vậy.

Cho đến khi Tử Tinh Tinh lên võ đài…

Bởi vì Biến Dị Lôi Điệu là Khế Ước Linh cấp A, đối thủ của Từ Tinh Tinh là Khế Ước Linh cấp B.

Đây cũng là để những học sinh có năng khiếu hơn không gặp đối thủ khác từ trước.

Còn về Trần Thư, cấp F của hắn có phải cấp F bình thường đâu.

Lúc này tình hình trên võ đài đã rơi vào trạng thái khó xử.

Biến Dị Lôi Điểu và Thiết Giáp Quy lườm nhau trên võ đài, Lôi Điểu không thể phá hoại được lớp phòng ngự của Thiết Giáp Quy.

Mà Thiết Giáp Quy thì không đánh được Lôi Điểu, nói chi là nó thuộc hệ phòng ngự, khả năng tấn công không hề mạnh.

Tính cách của Thiết Giáp Quy rất dịu dàng, độ phục tùng của nó rất cao, sẽ không mất đi lý trí.

Cho dù là Lôi Điểu có khiêu khích nhiều hơn nữa thì kẻ địch vẫn không hề bị lung lay, thậm chí là sau đó, Thiết Giáp Quy còn chui thẳng vào trong vỏ luôn.

Ngươi nghịch thì kệ cho ngươi nghịch, ta cứ mặc kệ ngươi đấy.

- Ngươi có thể nhàm chán hơn được không?

Mọi người trong lớp đều muốn phát điên lên rồi. Sống mười mấy năm rồi mà chưa thấy trận đấu giữa các Ngự Thú Sư nào như vậy.

- Đi thôi, đi ăn cơm thôi.

Ba người bọn Trần Thư thương lượng, đã chuẩn bị đi ăn cơm trưa rồi.

Từ Tinh Tinh cũng mặc kệ trận chiến rồi, cứ để Biến Dị Lôi Điểu tự phát huy.

Khi ba người họ khoác vai nhau chuẩn bị rời khỏi Ngự Thú Quán.

- Được rồi, được rồi.

Thẩm Vô Song cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hắn ta đứng dậy, tạo ra một quy tắc mới.

- Nếu như trong vòng một tiếng mà vẫn chưa quyết được thắng thua thì quyết định kết quả dựa theo đẳng cấp của Ngự Thú Sư và đánh giá tiềm năng của Khế Ước Linh.

- Liễu Phong, ngươi không có ý kiến gì chứ?

Chủ nhân của Thiết Giáp Quy gật gật đầu, hắn ta cũng không muốn tiếp tục nữa.

Vốn là một cuộc thi có thể kết thúc trong một buổi sáng mà lại vì Từ Tinh Tinh mà kéo dài đến tận buổi chiều.

- Đến giờ học buổi chiều thì mọi người lại đến, đi ăn cơm trước đi.

Người của lớp đặc huấn ồn ào như cái tổ ong vậy, họ tản ra, tự chia thành các nhóm nhỏ, đi về phía nhà ăn.

Bởi vì có phân chia phòng ngủ nên từ đầu lớp đã được chia thành các nhóm nhỏ rồi.

Trần Thư nói.

- Lão Tạ, ta hỏi ngươi một câu nhé.

- Sao thế?

- Rốt cuộc là làm sao mà ngươi sống được đến tận bây giwof thế?

Nếu đổi lại là một người tính tình hơi nóng nảy một chút, tự nhiên có mấy tia sáng xanh xuất hiện trên đầu mình thì chắc chắn người đó sẽ không bỏ qua cho Tạ Tố Nam đâu.

Tạ Tố Nam nghiêm túc nói.

- Thực lực, sự dũng cảm, trí tuệ… đều chẳng có ích gì đâu. Quan trọng là phải chạy nhanh!

Ba người họ cười đùa, đi đến nhà ăn. Lúc này vẫn chưa tan học chính thức nhưng vì họ là lớp đặc huấn nên có đặc quyền.

- Trần Thư, Slime của ngươi mạnh như vậy, chuẩn bị lấy hạng đầu hả?

Ba người họ vừa ăn cơm vừa tán gẫu.

Đúng lúc này, Đường Liệt hai tay ôm ngực, từ từ đi đến.

Đằng sau không chỉ có Vương Vân và Hồng Minh, hai cái đuôi của hắn ta mà còn có Đỗ Long, học sinh mới chuyển đến cũng đi cùng hắn ta.

Trần Thư mỉm cười, nói mà đầu còn chẳng thèm ngẩng lên.

- Đừng xa cách nhau thế, gọi ta là thúc thúc là được.

Đường Liệt ngơ ra, hắn ta đã phản ứng lại được, cười khểnh.

- Ngươi đánh người của ta sao?

- Hửm? Hai bọn họ là người của ngươi à?

Trần Thư xoay đầu sang nhìn Vương Vân và Hồng Minh, nói với giọng điệu kỳ lạ.

Ba vị có liên quan gì đến nhau thế, sao ta thấy có hơi không bình thường?

Đường Liệt hít một hơi thật sâu, cố nén lửa giận trong mình, nói.

- Ta đã tìm hiểu qua về ngươi rồi, ngươi có thiên phú, rất nổi trội trong lớp phổ thông nên mới được đến lớp đặc huấn.

- Chỉ cần ngươi tránh xa Hứa Tiểu Vũ ra thì ta sẽ không tính chuyện lúc trước nữa.

- Đường Thiếu, không cần phải khách sáo với hắn vậy đâu.

Đỗ Long ở bên cạnh cười khểnh một cái.

- Một con Khế Ước Linh cấp F thôi mà.

Cho dù Slime của Trần Thư thực lực không bình thường, thế nhưng Đỗ Long toàn phải đối phó với Khế Ước Linh cấp B nên hắn ta chẳng thèm quan tâm.

Hắn ta là Khế Ước Linh hệ rồng cấp A, trời sinh đã có huyết mạch cao quý hơn người rồi.

Trần Thư tự dưng đứng lên, nhờ thân hình khôi ngô của hắn mà trong chốc lát đã tạo được sức ép cho người khác.

Hắn thở dài một hơi, nói với Đỗ Long.

- Tiểu Long Nhân, bây giờ ta muốn dùng dao đâm vào mông ngươi lắm đấy!

- Gì cơ?

Đỗ Long cau mày, hắn ta không hiểu lắm.

- Đương nhiên là để cho tên tiểu tử nhà ngươi chịu mở mắt ra rồi.

Đỗ Long tức giận, hai tay hắn ta nắm chặt lại, ánh mắt đầy vẻ giận dữ.

Đúng lúc này, Đường Liệt hất hất tay, cười nói.

- Hi vọng trong trận đấu buổi chiều ngươi cũng cứng rắn được như vậy.

Trước mắt Trần Thư hiện lên mấy sự lựa chọn.

- Lựa chọn một: Từ tốn nói: Ta sẽ luôn cứng rắn vậy thôi. Giải thưởng nếu hoàn thành: Trung Lượng Ngự Thú Lực.

- Lựa chọn hai: Nói với Tạ Tố Nam: Lão Tạ, truyền chút tình yêu cho hắn ta đi. Giải thưởng nếu hoàn thành: Khả năng bật

nhảy của Slime tăng 5%.

- Lựa chọn ba: Xúi giục học sinh phổ thông đánh Đường Liệt một trận. Giải thưởng nếu hoàn thành: Hình thể của Slime tăng 5%.

Chương 165: Ái chà chà! Đây là tạo hình gì vậy?

Trần Thư hơi sững sờ, trong mắt có vẻ suy tư.

Nếu như dựa theo ý định lúc đầu, hắn nhất định sẽ để Tạ Tố Nam cho Đường Liệt một chút hào quang, nhưng trong phòng ăn không thể tự tiện triệu hoán khế ước linh, bằng không sẽ phá vỡ quy củ.

Hắn thở dài, xem ra chỉ có thể phải hành hung Đường Liệt một trận rồi…

Chỉ thấy Trần Thư mỉm cười:

- Buổi chiều ta có gắng gượng hay không, ta không biết, nhưng ngươi lập tức sẽ không kiên cường nổi nữa rồi!

- Sao nào? Ngươi muốn động thủ ư?!

Đường Liệt nhíu hai mắt lại, thoạt nhìn vô cùng thong dong.

Ba người Đỗ Long nhao nhao xông tới, không chỉ như thế, bốn nam sinh khác của Lớp Đặc Huấn cũng đã đi tới, hiển nhiên đều là cùng một nhóm.

- Chơi nhiều người đúng không?

Trần Thư cười cười, thật không ngờ Đường Liệt vậy mà đến có chuẩn bị. Đường Liệt mỉm cười nhẹ, nói ra:

-Đúng vậy, nghe nói bản thân ngươi rất giỏi chịu đòn nhỉ!

Thời điểm mọi người ở đây chuẩn bị động thủ, Trần Thư đã đánh đòn phủ đầu rồi!

Chỉ thấy hắn cười quỷ dị, lập tức vọt tới hướng Đường Liệt.

Đường Liệt cơ hồ theo bản năng đưa tay lên ngăn cản, sau đó cơ thể Trần Thư đột nhiên bay ra ngoài, cuối cùng té ngã trên

đất.

- Ồ? Hắn là thân thể của ta đã trải qua cường hóa?

Con mắt Đường Liệt trừng lớn, bản thân hắn ta rõ ràng không dùng lực. Trần Thư hai tay ôm lấy ngực, thống khổ và bi tráng hô lớn:

- Đường Liệt! Ngươi vậy mà dám vũ nhục Lớp Phổ Thông!

- ???

Vẻ mặt Đường Liệt ngây ngốc, hắn ta vũ nhục Lớp Phổ Thông lúc nào chứ?!

Mặc dù hắn ta bình thường thường xuyên xem thường học sinh Lớp Phổ Thông, nhưng hôm nay hình như hắn ta còn chưa mở miệng đâu.

Học sinh Lớp Phổ Thông đang đi ăn cơm tại phòng ăn bỗng ngây ngẩn cả người, đồng loạt nhìn về phía Đường Liệt.

Trong nội tâm Đường Liệt đột nhiên trầm xuống, lập tức ý thức được mục đích của Trần Thư.

Má nó, hắn thật là xấu xa!

Đường Liệt muốn giải thích, đáng tiếc chính là, giọng hắn ta nhỏ hơn giọng Trần Thư rất nhiều.

- Ngươi còn dám nói học sinh Lớp Phổ Thông là rác rưởi, lão tử liều mạng với ngươi!

Trần Thư lại đứng dậy, đánh tới phía Đường Liệt. Quả nhiên, thân thể lại bị “đánh” bay xa mấy mét.

- Còn nói nữa! Mẹ nó, ngươi sao vẫn còn nói! Ta nhịn không được rồi!

- Hôm nay ta có liều cái mạng già này cũng phải giữ gìn tôn nghiêm của Lớp Phổ Thông!

- Ah!

Chỉ thấy Trần Thư rống to không ngừng, thân thể một lần lại một lần bay ra, thoạt nhìn vô cùng thảm thiết.

Bọn người Đường Liệt trợn mắt há hốc mồm, đứng ngây ngốc nhìn Trần Thư biểu diễn say mê.

Ngươi … hình như diễn hơi quá rồi…

Trong chốc lát, học sinh Lớp Phổ Thông trong phòng ăn nhao nhao đứng dậy, vây quanh Đường Liệt.

Nhìn qua hơn mười người chung quanh, tám gã nam sinh Lớp Đặc Huấn ngu rồi…

Cái này … Đậu xanh rau má, chỉ mấy câu đơn giản đã cổ động nhiều người như vậy?

Mắt gặp tình huống không đúng, Lâm Tinh Thần lớp đặc huấn phản ứng cực nhanh. Chỉ thấy hắn ta lập tức giận dữ hét về phía Đường Liệt:

- Ngươi cho rằng ngươi là ai? Vậy mà dám xem thường học sinh Lớp Phổ Thông? Đánh cho ta!

Nói xong, bản thân làm đầu tàu gương mẫu, tặng cho Đường Liệt một quyền!

Màn mở màn này quả thực rất tốt!

Trần Thư cũng không nghĩ tới, thậm chí có tên dẫn đầu quyết đoán như vậy…

Chỉ cần có một người bắt đầu, sự tình sau đó sẽ thuận lợi như nước chảy thành sông, tâm lý thuận theo số đông luôn vĩnh viễn tồn tại.

Đỗ Long cũng sắc mặt trắng nhợt, thật không ngờ sẽ phát triển đến nước này.

- Đúng rồi, ta hình như quên mua cơm rồi.

Dứt lời, chỉ thấy Đỗ Long quay người tiêu sái một cái, thuận lý thành chương rời đi khỏi đám người.

Cuối cùng chỉ còn có Hồng Minh và Vương Vân trung thành và tận tâm, bị đánh cùng một chỗ với Đường Liệt.

Hai người vô cùng thê thảm hô to:

- Đừng đánh nữa! Các ngươi đừng đánh nữa…

Trần Thư thì thành công lui thân, cùng Từ Tinh Tinh thong dong rời khỏi phòng ăn.

Vẻ mặt Tạ Tố Nam cảm thán nói ra:

- Trần Thư, ngươi thật sự ngầu vãi!

Trần Thư mỉm cười:

- Ngươi cho rằng nguyên nhân là ở ta?

- Không phải sao?

- Nguyên nhân căn bản ở chỗ, ngày thường Đường Liệt trào phúng học sinh Lớp Phổ Thông không ít, bình thường bọn họ không dám phản kháng, nhưng chỉ cần tìm được một cơ hội, dĩ nhiên là sẽ điên cuồng trả thù.

Học sinh Lớp Phổ Thông cũng không phải không có đầu óc, rất nhiều người đều nhìn ra là Trần Thư đang diễn trò rồi, dù sao tình tiết cũng quá không hợp thói thường.

Nhưng hắn là Trần Thư nha…

Làm sao có thể vì vinh dự quần thể mà buông tha cho ích lợi của mình?

Nhưng dù là thật là giả, mọi người đều không để ý, chỉ cần có thể đánh Đường Liệt tơi bời một chầu là được rồi.

Từ Tinh Tinh tràn đầy đồng cảm nói:

- Cái này người ta gọi là không phải không báo thù, mà là chưa tới thời điểm!

Ba người về tới trong phòng ngủ, thong thả ngủ trưa.

Trong phòng ăn giằng co phong ba trọn vẹn nửa giờ. Mà ngay cả Trần Thư cũng không nghĩ tới, tình huống vậy mà càng ngày càng nghiêm trọng. Vừa nghe đến người bị đánh chính là Đường Liệt, hai mắt toàn bộ mọi người sáng lên, vẻ mặt hưng phấn.

Có thể thấy được, bình thường Đường Liệt gây thù hằn không ít!

Buổi chiều, khi đi học, ba Trần Thư người tới trong Ngự Thú Quán.

Chương 166: Ôi mẹ ơi, Đường thiếu, ngươi bốc cháy thật mạnh nha! (1)

Thẩm Vô Song nhìn về phía lớp học, ánh mắt hơi có chút nghi hoặc, tại sao lại thiếu ba người? Hắn ta lôi danh sách ra, thời điểm chuẩn bị điểm danh, chỉ thấy cửa lớn Ngự Thú Quán đột nhiên mở ra.

Bạn cùng lớp nhao nhao quay đầu lại nhìn, ngay lập tức không nhịn được cười ra tiếng.

Chỉ thấy Đường Liệt ngồi ở trên xe lăn, đùi phải quấn băng bó, trong mắt tràn đầy lửa giận ngập trời. Mà ở bên cạnh hắn ta, tay trái Vương Vân quấn băng, tay phải đẩy xe lăn. Hồng Minh thì trái lại, tay trái đẩy xe lăn.

Ba người một bộ dạng người già sức yếu, đi tới trong Ngự Thú Quán.

Khóe miệng Trần Thư nhịn không được co lại, lên tiếng nói:

- Ái chà chà! Đây là tạo hình gì vậy? Rất khác biệt nha? Cực kỳ ấn tượng nha…

Trong nháy mắt, toàn lớp chợt cười như sấm.

Khóe miệng Đường Liệt giật giật, lửa giận trong lòng dâng lên, hắn ta nói:

- Ngươi chết chắc rồi! Trần Thư! Ngươi sẽ chết chắc!

Thẩm Vô Song cũng vẻ mặt ngây ngốc, buổi sáng vẫn còn êm đẹp đấy, buổi chiều thế nào đã thành bộ dạng này rồi?

- Được rồi! Được rồi! Trận đấu bắt đầu!

Thẩm Vô Song lắc đầu, không còn quá để ý.

Mặc dù thương thế Đường Liệt nghiêm trọng, nhưng trình độ chữa bệnh thời đại này đã cực kỳ phát triển, tối đa cũng hai ba ngày là có thể khỏi hẳn, chỉ đáng tiếc, hắn ta hôm nay nhất định phải làm bạn cùng xe lăn rồi.

- Hiện tại bắt đầu trận đầu tiên, Trần Thư đối chiến Đỗ Long!

Vừa mở đầu đã có tiết mục nổi bật!

Hôm nay, trận đấu đã đi tới sáu tiến ba, cuối cùng chỉ còn lại có Hứa Tiểu Vũ, Vương Thanh Hàn, Đỗ Long, Đường Liệt, Từ Tinh Tinh cùng với Trần Thư.

Không ít người nhao nhao nhìn lại, muốn xem va chạm giữa Slime cấp F và Á Long cấp A!

Đỗ Long lạnh lùng nói:

- Xem ra vận khí của ngươi cũng không tốt!

Trần Thư thở dài:

- Tiểu Long Nhân, ngươi tốt nhất đừng vớ vẩn mò vào, nước bên trong rất sâu, nghe lời Thư khuyên đi, ngươi thực sự không khống chế được đâu!

- Bớt nói nhảm!

Đỗ Long triệu hồi ra Khế Ước Linh của bản thân, Đại Địa Á Long cấp A!

Chỉ thấy một con Á Long toàn thân là lân phiến màu xám xuất hiện tại trên đài tỷ thí. Không kể là khí thế hay ngoại hình đều lộ ra vẻ độc đoán, cảm giác áp bách đáng ghét lập tức bao phủ toàn trường!

Đỗ Long cười lạnh một tiếng:

- Cho ta xem Slime trong truyền thuyết đi.

- Ngươi thật sự muốn xem à?

Trần Thư nhíu mày, khóe miệng có dáng tươi cười không hiểu được.

Đỗ Long mở miệng nói:

- Hay là ngươi muốn nhận thua?

Chỉ thấy hắn ta đột nhiên đưa lưng về phía đài tỷ thí, nhìn về phía những người còn lại trong lớp, vẻ mặt ưu việt.

- Chỉ bằng Slime mà muốn chống lại Á Long của ta, căn bản là si tâm vọng tưởng. Á Long có được huyết mạch Cự Long, được xưng cùng giai Vô Địch chân chính!

Cảm xúc Đỗ Long càng ngày càng kích động, giang rộng hai tay nói ra:

- Ta không nhằm vào các vị…!

Ầm!

Ngay tại trong chốc lát, mặt đất xuất hiện cảm giác rung động lắc lư.

Chỉ thấy mọi người toàn lớp há to miệng, ánh mắt trở nên ngây ra như phỗng.

Thậm chí ngay cả Thẩm Vô Song cũng co rụt lại hai con ngươi, lẩm bẩm nói:

- Phung phí của trời mà! Thế mà lại là Slime lĩnh ngộ Hóa Thần Kỹ vỹ đại!

Giọng nói Đỗ Long thoáng ngừng lại, mờ mịt quay đầu lại nhìn.

Sau một khắc, hắn ta cũng ngây ra như phỗng, sững sờ nhìn xem một màn trên đài tỷ thí.

Chỉ thấy một quả cầu vàng khổng lồ chừng hơn mười mét xuất hiện, mà ở phía dưới nó, thì là cái con Đại Địa Á Long uy mãnh.

Đáng tiếc chính là, Á Long lúc này không hề uy phong, mà bị đè ép lè lưỡi ra, thoạt nhìn chật vật không chịu nổi. Á Long lúc này giống như một con chó ấy!

- Cái này… Cái này là đồ chơi gì vậy…

Khóe miệng Đỗ Long co lại, hắn đã từng gặp qua nhiều quái vật khổng lồ, nhưng chưa từng gặp qua con nào khủng bố như vậy đấy.

Có người nuốt nước miếng, nói ra:

- Ta nhớ là thời điểm cuối kỳ thi, Slime của Trần Thư chỉ có tầm 4 mét mà…

Con này rốt cuộc là đã ăn thức ăn gia súc gì cơ chứ?

Trần Thư mỉm cười nói:

- Á Long của ngươi quả thật cùng giai Vô Địch, may mà Slime của ta chỉ là cấp F, nếu như là cấp A thì khẳng định sẽ thua.

Lời này vừa nói ra, Đỗ Long chỉ cảm thấy trong ngực có ngụm máu muốn phun ra ngoài.

Mẹ nó, ngươi quả thật biết làm nhục người khác mà.

Trần Thư nói tiếp:

- Đúng rồi, Đỗ huynh, ngươi mới vừa nói ngươi không nhằm vào các vị, sau đó thì sao?

Sắc mặt Đỗ Long lúc trắng lúc xanh, cuối cùng hít sâu một hơi nói:

- Ngươi thực sự nghĩ là ngươi thắng chắc rồi sao?

Chỉ thấy Đại Địa Á Long lăn mình quay cuồng một hồi, trong mắt có hào quang màu vàng không ngừng tuôn ra, nhưng ngay sau đó lại tiêu tán không còn.

- Kỹ năng Khế Ước Linh?!

Sắc mặt Đỗ Long khó coi, nguyên bản mọi việc đều thuận lợi, vậy mà không cách nào sử dụng được kỹ năng. Nếu thật sự muốn nói cùng giai Vô Địch, đây tuyệt đối là kỹ năng chuyên chúc của Slime "Vô Địch Áp Áp Áp" rồi. Chỉ cần bị ngăn chặn, vậy thì có nghĩa là kỹ năng của bản thân đã bị phong ấn. Trừ phi là bằng lực lượng bản thân dịch chuyển khỏi nó, nếu không thì chỉ có thể chờ chết.

- Di chuyển đi!

Chương 167: Ôi mẹ ơi, Đường thiếu, ngươi bốc cháy thật mạnh nha! (2)

Khóe miệng Trần Thư cười cười, chỉ thấy Slime màu vàng mở mắt to ra, bờ mông mập ục ục không ngừng vặn vẹo.

Ma sát ma sát, ma sát tại bên trên lưng rồng thô ráp!

Mỗi một lần hoạt động đều khiến Đại Địa Á Long khắc sâu nhận lãnh tuyệt vọng. Đoán chừng trong nội tâm Á Long hiện

tại chỉ có một ca khúc vang vọng: Trong nội tâm của ta, ngươi nặng nhất!

- Ta nhận thua! Đừng đè ép nữa! Chịu không được rồi…

Đỗ Long thở dài thật sâu, vô lực nói.

Hắn ta từ trước đến nay được gọi là thiên tài ngự thú, lại bị một con Slime cấp F nghiền áp, đây đã là sỉ nhục cực lớn mà hắn ta phải khắc vào cuộc sống.

- Trần Thư thắng!

Thẩm Vô Song cũng không ngừng đánh giá Trần Thư, một con Slime cấp F vậy mà có thể đạt tới loại cường độ này, thật sự là việc hiếm thấy trên thế gian.

Hắn ta thậm chí cũng hoài nghi Trần Thư có phải là con trai độc nhất của đại gia tộc nào đó hay không, tài nguyên tài phú trong nhà không có chỗ dùng, chỉ có thể dùng để bồi dưỡng Slime của hắn.

Trần Thư thu hồi Slime, hoàn toàn không bất ngờ.

Slime của hắn đã uống nhiều loại dược tề, ít nhất cũng thuộc về tiểu hoàn mỹ, cộng thêm lựa chọn ban thưởng của hệ thống, thêm cả hai tầng thuộc tính nữa, giúp kéo gần chênh lệch tiềm lực cấp bậc lại thật lớn. Mà nhiều kỹ năng chiến đấu càng làm cho Slime trổ hết tài năng, trở thành dị loại hiếm có.

Ngay tại thời điểm Thẩm Vô Song nói ra kết quả, trong mắt Trần Thư vậy mà lại xuất hiện lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Đạt thành tích đứng thứ 4 đến thứ 6, giữ thành tích thấp! Phần thưởng sau khi hoàn thành: phần lớn Ngự Thú Lực 】

【 Lựa chọn 2: Đạt thành tích trong top 3, bỗng nhiên nổi tiếng! Phần thưởng sau khi hoàn thành: Thêm một kỹ năng va chạm 】

【 Lựa chọn 3: Đạt thành tích đứng đầu, thể hiện ra uy phong của bản thân! Phần thưởng sau khi hoàn thành: đạt được kỹ năng chuyên chúc 】

【 Lựa chọn 4: Hành hung Khế Ước Linh của Thẩm Vô Song, thay thế thân phận giáo viên lớp đặc huấn của hắn ta! Phần thưởng sau khi hoàn thành: Slime đạt được một cơ hội tiến hóa huyết mạch! 】

Trần Thư mở trừng hai mắt, thân thể thoáng cái đứng thẳng lên. Hắn lần đầu tiên thấy ban thưởng hiếm có như vậy, nhất là lựa chọn 4, thế mà lại ban thưởng cơ hội tiến hóa huyết mạch.

Phải biết rằng, chỉ có Ngự Thú Sư tại thời điểm đột phá đại cảnh giới, Khế Ước Linh mới có thể tiến hành một lần tiến hóa huyết mạch. Trừ đó ra, không còn phương pháp khác, có thể thấy được trình độ trân quý của ban thưởng này.

Hắn sờ lên cái cằm, ánh mắt quái dị đánh giá Thẩm Vô Song. Một màn này lại khiến cho thân hình Thẩm Vô Song phía trước nhịn không được run lên, quay đầu nhìn phía Trần Thư.

Con mẹ nó, sao hắn ta cứ cảm giác thằng này không có ý tốt vậy?

- Trận tiếp theo, Vương Thanh Hàn đối chiến Hứa Tiểu Vũ!

Thẩm Vô Song tuyên bố trận đấu thứ hai bắt đầu, đồng thời đi tới bên cạnh Trần Thư.

- Ánh mắt đó của tiểu tử ngươi rốt cuộc là sao?

Thẩm Vô Song cuối cùng nhịn không được nữa, hắn ta luôn cảm thấy mình sắp bị thủ tiêu vậy.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Thầy Thẩm, ta muốn hỏi một câu, cấp bậc Ngự Thú Sư của ngươi là cấp mấy?

- Hắc Thiết 2 sao!

- Vậy thì không có việc gì nữa đâu, tạm biệt!

Trần Thư chắp tay, lập tức lui ra ngoài, không ngờ lựa chọn thứ 4 lại đùa giỡn hắn như thế.

Trên đài, hai Khế Ước Linh thuộc tính hỏa cấp A đã bắt đầu đại chiến. Trong lúc nhất thời, tia lửa bay bốn phía, độ ấm trong Ngự Thú Quán tăng cao không ít.

Trần Thư nhưng lại đi tới bên cạnh Đường Liệt, không ngừng đánh giá tạo hình hắn ta rất khác biệt.

-Đường thiếu, sao ta cảm giác ngươi giống như vừa bị moi lên, giống hệt xác ướp trong Kim Tự Tháp vậy.

- Cút!

Đường Liệt nhắm hai mắt lại, mắt không thấy tâm không phiền.

- Bốc … Bốc cháy rồi sao…

Trong lúc đó, Trần Thư la lớn, nhắc nhở Đường Liệt.

Vẻ mặt Đường Liệt vẫn lạnh lùng, hai mắt nhắm nghiền nói:

- Cút!

Vương Vân ở một bên nói ra:

- Đường thiếu, thật sự cháy rồi.

Đường Liệt lắc đầu:

- Chẳng phải hai cái Khế Ước Linh cấp A chiến đấu sao? Có thể cháy tới mức nào chứ?

Hồng Minh còn nói thêm:

- Đường thiếu, không phải chiến đấu nhiệt huyết, là đũng quần của ngươi cháy rồi…

- Đũng quần? Đũng quần nào?

Đường Liệt mở hai mắt ra, toàn thân bị dọa giật mình, quốc ngữ duyên dáng ưu mỹ thốt ra:

- Con mẹ nó!

Bởi vì hai Khế Ước Linh chiến đấu, độ ấm Ngự Thú Quán tăng vọt, trên đùi Đường Liệt vậy mà bốc cháy lên, thậm chí lan tràn đến đũng quần hắn ta.

- Đường thiếu! Không phải sợ! Có chú ở đây!

Chỉ thấy Trần Thư đi vào đằng sau xe lăn, nhấc mạnh lên, ngược lại coi Đường Liệt tựa như đổ rác rưởi ra ngoài.

- Đường thiếu, kiên nhẫn một chút! Quá trình khả năng có chút giày vò tra tấn, nhưng kết cục tốt đẹp đấy!

Trần Thư đi tới bên cạnh Đường Liệt, chân không ngừng giẫm vào đũng quần hắn ta, ý đồ dập tắt lửa.

Tròng mắt Đường Liệt trợn trừng, thoáng cái cảm nhận được đau nhức kịch liệt, nhịn không được quát:

- Bà mẹ nó! Chết tiệt!

- Đường thiếu, ngươi mắng chửi đi! Chỉ cần ngươi không có việc gì, thì tốt rồi!

Khóe miệng Trần Thư mang theo nụ cười nham hiểm, một cước lại một cước điên cuồng đạp đũng quần Đường Liệt.

Chương 168: Trong mắt không còn ánh sáng rồi… (1)

Con mắt Đường Liệt mở ra, gân xanh huyệt Thái Dương đều hiện lên rồi, thân thể càng đau nhức co rúm lại, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng giãy dụa.

Rốt cục, Trần Thư dập tắt lửa…

Sau đó, lúc này hai Khế Ước Linh trên đài vậy mà ngay ngắn phóng xuất ra kỹ năng, độ ấm lại một lần nữa tăng vọt. Nguyên bản băng bó đã được dập tắt lại một lần nữa bốc cháy!

Trần Thư một lần nữa kinh hô:

- Bà mẹ nó! Đường thiếu, ngươi bốc cháy thật mạnh nha…

- Tất cả mọi người đến hỗ trợ nhanh!

Nhưng mà, không có người để ý tới, chuyện ồn ào của Trần Thư đã bị toàn lớp bỏ qua.

Huống chi trận đấu trước sân khấu thật sự là quá đặc sắc rồi.

Chỉ có Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam đã đi tới, ba người ngay ngắn điên cuồng giẫm đũng quần Đường Liệt.

- Hai ngươi đừng chỉ nhìn xem vậy, hắn còn phải là đại ca các ngươi hay không?!

Trần Thư nhìn phía Hồng Minh và Vương Vân, ra hiệu hai người đến hỗ trợ.

- Đến! Đi theo tiết tấu của ta! Một hai một! Ta đạp! Một hai một! Ta đạp!

Trần Thư chủ động ra nhịp động tác, năm người tiết tấu trở nên đồng bộ như một, như là diễn một lần hòa âm hoàn mỹ!

- Mẹ nó! Các ngươi…

Con mắt Đường Liệt trừng lớn, sắc mặt tái nhợt, đã sắp bị hôn mê rồi.

Nổi thống khổ của hắn ta là kêu rên nhưng không làm kinh động người phía trước, ngược lại là nhịp âm thanh của Trần Thư lại khiến cho Thẩm Vô Song nghe được.

- Mấy người các ngươi đang xảy ra chuyện gì đây?

Thẩm Vô Song đi tới bên cạnh năm người, khi thấy đũng quần Đường Liệt đen kịt, khóe miệng của hắn ta co lại, thân hình cơ hồ là theo bản năng run lên.

- Dùng nước đi chứ!

Trong nháy mắt, hai người Hồng Minh đều phản ứng lại, cuống quít đi lấy nước về.

Đường Liệt lúc này chậm rãi vươn tay phải, cầm chặc tay Trần Thư, trong ánh mắt tràn đầy lửa hận ngập trời.

- Đường thiếu, không cần cảm ơn ta! Đều là học sinh một lớp, đây là chuyện Trần Thư ta phải làm đấy!

Trần Thư thở dài, vỗ vỗ mu bàn tay Đường Liệt. Đồng thời Trần Thư lấy vải băng màu trắng phủ lên mặt của hắn ta…

Đang lúc Trần Thư mặt mũi tràn đầy "Lo lắng" Cứu giúp Đường Liệt, trên đài chiến đấu đã tới gần khâu cuối cùng.

Mặc dù đều là Khế Ước Linh thuộc tính hỏa cấp A, nhưng Vương Thanh Hàn lại hơi kém hơn một bậc. Cái này là chênh lệch giữa người chơi giàu có và người chơi bình dân!

Vì để bồi dưỡng em gái, Vương Thanh Hàn lấy ra đại bộ phận tài nguyên, thậm chí còn cho mượn vay nặng lãi, có thể thấy

được cuộc sống rất gian nan.

Tinh Linh nguyên tố Hỏa còn không được cho ăn hỏa diễm dược tề đầy đủ, thực lực nhất định là không bằng Hỏa Diễm Điểu đâu.

Tỷ thí đặc sắc chấm dứt, mọi người lúc này mới quay đầu lại nhao nhao nhìn Đường Liệt.

Chỉ thấy Đường Liệt bị vải băng màu trắng đắp lên, không chút sứt mẻ, lộ ra vẻ vô cùng an tường.

- Tình huống gì vậy? Sao lại đắp vải trắng luôn rồi?

Không ít người nhao nhao trông lại, nhất là khi thấy đũng quần Đường Liệt đen kịt một mảnh, trong lòng tất cả mọi người có chút phát lạnh. Trần Thư lắc đầu, phảng phất là đang hoài niệm bạn tốt của mình, bộ dáng mặc niệm.

Hắn cúi đầu nhẹ nói:

- Đường thiếu, nếu như ngươi nguyện ý thanh toán cho ta một đồng, ta sẽ xuất hiện bên trên tang lễ của ngươi, toàn thân mặc quần áo đen và đeo kính râm đen, cầm micro và hát cho ngươi nghe một bài hát "Hôm nay là một ngày tốt lành".

Nghe được lời ấy, thân hình Đường Liệt đột nhiên co lại, giống như xác chết vùng dậy.

- Ta liều mạng với ngươi!

- Thân thể không khỏe thì cũng đừng liều mạng, tĩnh dưỡng thật tốt!

Trần Thư lại còn kéo băng vải tới, che đầu Đường Liệt cực kỳ chặt chẽ, tựa như gói bánh chưng.

- Thương binh ở đâu?

Đúng lúc này, hai gã Giáo Y mặc áo khoác trắng đi tới, trong tay dẫn theo hòm thuốc chữa bệnh cỡ nhỏ.

Thẩm Vô Song đi trước gọi điện thoại tới phòng y vụ.

Nếu thật sự lại để cho Trần Thư chỉnh đốn tiếp, chỉ sợ Đường Liệt thật sự sẽ lưu lại mầm bệnh rồi, mặc dù hiện tại trên tinh thần cũng đã có di chứng…

- Trước tiên đưa về phòng y vụ rịt thuốc!

Hai gã Giáo Y đều co quắp khóe miệng lại, thương thế như kia thoạt nhìn đã khiến người ta cảm thấy … nhức hết cả bi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Đường thiếu đi trị liệu trước nha, phỏng đoán thương thế như kia cũng không nặng bằng thi đấu đâu!

- Đợi đã!

Đường Liệt bỗng nhiên lại là một cái xác chết vùng dậy, giọng nói mặc dù suy yếu, nhưng là tận lực lộ ra được oai phong của bản thân.

- Để cho ta tiếp tục trận đấu!

Hắn ta chỉ hướng nơi hẻo lánh không có một bóng người, mở miệng nói:

- Trần Thư, ngươi chết chắc! Ngươi thật sự chết chắc rồi!

Thấy một màn như vậy, tất cả mọi người co khóe miệng lại, nhịn không được muốn cười ra tiếng, bởi vì bị băng bó chặn tầm mắt, Đường Liệt căn bản cũng không biết vị trí Trần Thư ở đâu.

- Đường thiếu, chỉ sai chỗ rồi.

Vương Vân ở bên cạnh vẻ mặt xấu hổ, chỉnh ngay ngắn tay Đường Liệt.

- Đã như vầy, vậy thì trận đấu tiếp tục!

Thẩm Vô Song đánh giá Đường Liệt một phen, mặc dù thoạt nhìn có chút thê thảm, nhưng dựa theo trình độ chữa bệnh hôm nay, thì rất dễ dàng là có thể khỏi hẳn.

- Trận tiếp theo! Đường Liệt đối chiến Từ Tinh Tinh!

Chương 169: Trong mắt không còn ánh sáng rồi… (2)

Đường Liệt lúc này tháo bỏ băng bó trên đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Từ Tinh Tinh.

Ba người Trần Thư đều giẫm không ít, cái loại cảm giác này cả đời hắn ta đều không muốn trải nghiệm lại.

- Thù đạp đũng quần, không đội trời chung! Trước tiên thu thập ngươi.

Đường Liệt bị đỡ đến xe lăn, hắn ta hiện tại cảm giác mình xong rồi.

- Híttt!

Đang lúc cảm xúc hắn ta kích động, không cẩn thận lại kéo đũng quần lên, biểu cảm lập tức trở nên thống khổ.

Bạn cùng lớp đều nhịn không được cười tươi, nguyên bản học bá lại bị Trần Thư làm trở thành bộ dáng thê thảm như này.

Từ Tinh Tinh lúc này triệu hồi ra Khế Ước Linh của chính mình, Lôi Điểu biến dị xuất hiện, bộ dáng tháo vát thanh tú vô cùng, ưu nhã chải vuốt lông vũ của bản thân.

Mà Phong Hành Thú cũng xuất hiện, bởi vì cảm nhận được tức giận của chủ nhân, nó cũng bắt đầu trở nên hung lệ.

Ụt!

Phong Hành Thú không ngừng phát ra âm thanh xì xèo, khiêu khích về phía Lôi Điểu biến dị.

Phốc phốc!

Lôi Điểu biến dị tùy tiện khạc phun ra một bãi nước miếng, Phong Hành Thú nhanh chóng tránh đi, thật không ngờ con chim này lại hèn hạ như vậy. Lôi Điểu lại bắt đầu loạng choạng cái mông của nó, phảng phất đang nói cho nó: “Cái này mới gọi là khiêu khích!”

Vừa nhìn thấy hành động này, Phong Hành Thú giận không kiềm được.

Bên trên hai cánh nó có ánh sáng lóng lánh, tốc độ tăng vọt, xé rách không khí phi tới phía Lôi Điểu biến dị.

- Muốn so tốc độ cùng Lôi Điểu của ta à?

Khóe miệng Từ Tinh Tinh cười cười, chỉ thấy Lôi Điểu biến dị đập đập hai cánh, lập tức kéo khoảng cách ra.

Mặc dù đều là Khế Ước Linh hệ phi hành cấp A, nhưng chênh lệch tốc độ vẫn còn tồn tại y nguyên.

- Ngươi cho rằng ngươi có thể kéo dài tiếp không?

Đường Liệt cười lạnh một tiếng, chỉ thấy Phong Hành Thú không có sốt ruột truy đuổi, mà phát ra một tiếng thanh minh. Một đợt ánh sáng xanh lóng lánh, tựa như thuấn di, chui vào trong cơ thể Lôi Điểu.

Đúng là thiên phú của nó, kỹ năng "Phong Phược", đối phó Khế Ước Linh tốc độ nhanh có hiệu quả.

Nguyên bản tốc độ Lôi Điểu biến dị tựa như sấm sét, đột nhiên giảm chậm lại, đã không bằng Phong Hành Thú rồi.

- Thua cũng phải vũ nhục ngươi một chút!

Vẻ mặt Từ Tinh Tinh thong dong, hắn ta căn bản không có nghĩ sẽ đoạt được quán quân.

Hai con ngươi Lôi Điểu có Lôi Quang rạng rỡ, tốc độ bản thân lập tức tăng vọt một mảng lớn, phảng phất triệt tiêu hiệu quả Phong Phược. Nhưng chỉ là tạm thời, một khi thời gian kỹ năng chấm dứt, nó lại lần nữa chậm lại.

Ánh mắt Lôi Điểu nhạy cảm, theo dõi Phong Hành Thú. Hai cánh nó chấn động, chủ động tiến công hướng phía Phong Hành Thú.

- Tìm chết!

Móng vuốt sắc bén của Phong Hành Thú mở ra, bên trên nó có lực lượng thuộc tính Phong bám vào, hiển nhiên lại là một cái kỹ năng chiến đấu.

Trọn vẹn ba cái kỹ năng, không hổ là Khế Ước Linh cấp A.

Nếu thật sự bị móng vuốt sắc bén của nó cắt phải, tuyệt đối sẽ lập tức bị phá hỏng.

Nhưng tốc độ Lôi Điểu biến dị nhanh cực kỳ, không ngừng xoay quanh Phong Hành Thú, con mắt thoạt nhìn tùy tùy tiện tiện, không có ý tốt.

- Vật nhỏ, ngươi rất biết trốn nha? Rốt cục vẫn để ta tìm được!

Trong chốc lát, trong mắt Lôi Điểu biến dị tỏa ra ánh sáng màu lam âm hiểm, móng vuốt sắc bén lập tức cử động. Trong giây lát, đạp hướng về phía vị trí không thể miêu tả của Phong Hành Thú.

Mọi người đều biết, cái nhược điểm này không chỉ nhân loại mới có. Mặc dù Lôi Điểu biến dị công kích không được, nhưng lực phòng ngự của Phong Hành Thú cũng không duy trì được. Mặc dù không đến mức bị thương nặng, nhưng tránh không được đau nhức kịch liệt!

- Ah ah!

Tròng mắt Phong Hành Thú trừng lớn, lập tức cảm thấy kịch liệt đau nhức, thậm chí mà ngay cả thân thể đều lung lay một hồi, suýt nữa rơi xuống mặt đất.

Dưới đài, tất cả mọi người chấn động, Lôi Điểu này thật sự là bỉ ổi tới điểm mấu chốt nha.

Nhưng nếu có thể cảm động lây thì chỉ sợ chỉ có Đường Liệt dưới đài.

Sắc mặt của hắn ta lúc trắng lúc xanh, hiển nhiên lại nghĩ tới chuyện cũ bị giẫm bi vừa rồi.

Ánh mắt những người còn lại có chứa đồng tình cùng thương cảm nhìn qua Đường Liệt, bản thân mới cảm thụ thống khổ, Khế Ước Linh cũng không có tránh được vận rủi.

Gặp được ba người Trần Thư, sớm cam chịu số phận đi…

- Nha, xem súc sinh lông trắng như ngươi còn dám hung hăng càn quấy!

Phía dưới, Từ Tinh Tinh nắm chặt hai đấm, không ngừng khuyến khích Lôi Điểu biến dị cố gắng lên.

- Về sau, nhìn thấy rõ bộ dáng Lôi Điểu ta, ta đến rồi thì phải ngoan ngoãn tránh đi, biết không?

- Vật nhỏ còn ẩn núp rất giỏi nha!

Chỉ thấy Lôi Điểu biến dị mượn nhờ tốc độ nhanh, không ngừng chà đạp nhược điểm của Phong Hành Thú, đồng thời cũng dầy xéo linh hồn của nó.

Từng tiếng kêu thê thảm quanh quẩn tại ở bên trong Ngự Thú Quán.

Hai tên Giáo Y đến đây đều co lại khóe miệng, đây quả thật là trận đấu Ngự Thú Sư sao?

- Được rồi! Tạm thời buông tha ngươi đấy!

Từ Tinh Tinh lập tức muốn chấm dứt thời gian dùng kỹ năng, buông một câu hung ác, chủ động thu vào Khế Ước Linh.

Đường Liệt chỉ cảm thấy trong lòng muốn thổ huyết, lại làm cho hắn ta thấy sợ, thân hình đều run rẩy co quắp, tựa như bị trúng gió.

Chương 170: Đời này còn chưa từng im lặng như vậy…

Trận đấu đầu tiên lớp Đặc huấn, nếu như nói cải biến lớn nhất, thì chính là trong mắt Đường Liệt cùng Phong Hành Thú của hắn đều không còn ánh sáng rồi…

- Đường Liệt thắng!

Thẩm Vô Song tuyên bố kết quả, đồng thời thở dài, vỗ vỗ Đường Liệt, như là đang an ủi. Mà Từ Tinh Tinh một bên nhưng lại hoa chân múa tay vui sướng, vẻ mặt cười cười, không ngừng nói khoác vẻ oai hùng của chính mình cho người chung quanh.

Người thắng cùng kẻ bại phảng phất hoàn toàn đổi vị trí.

Đường Liệt thắng, nhưng lại không có hoàn toàn thắng…

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Hiện tại ta tuyên bố thứ tự Top 3, Trần Thư, Hứa Tiểu Vũ cùng với Đường Liệt!

Trải qua thời gian gần một ngày, trận đấu đã gần đến khâu cuối cùng.

- Ba người các ngươi rút thăm chút đi!

Bởi vì thực lực ba người tương đương, Thẩm Vô Song cứ dựa theo phương thức rút thăm để quyết định, dù sao ai cũng đều mơ tưởng vị trí luân không (*không bị gặp đối thủ) này.

- Đẩy ta đi lên!

Hai người Vương Vân phụ giúp Đường Liệt, đi tới phía trước Thẩm Vô Song, cầm đi một tờ giấy.

Hắn ta mở tờ giấy ra trước, nhếch miệng cười cười:

- Ta là giấy trống! Ta là giấy trống!

Trần Thư nhếch miệng, nói ra:

- Ngươi kêu to cái gì, cái này mẹ nó mới gọi là luân không (*không bị gặp đối thủ)!

Chỉ thấy hắn mở ra tờ giấy trong tay mình, trên đó thình lình viết hai chữ to: Luân không (*không bị gặp đối thủ)!

Khóe miệng Đường Liệt co lại, không ngờ chỗ trống như thế có ý nghĩa là phải xuất chiến…

- Hứa Tiểu Vũ đối chiến Đường Liệt!

Lại là hai Khế Ước Linh cấp A vô cùng cường đại.

Hai người là đối thủ cũ rồi, trước kia ngay tại lớp 1 ngự thú đã dài hạn chiếm lấy vị trí thứ nhất thứ hai.

- Tiểu Vũ, vì đánh bại Trần Thư, ta chỉ có thể trước tiên đào thải ngươi! Tha thứ cho ta!

Vẻ mặt Đường Liệt một bộ thâm tình, đáng tiếc hình dạng của hắn ta bây giờ như thế nào cũng thấy buồn cười.

Hứa Tiểu Vũ một bên thờ ơ, một bên triệu hồi ra Hỏa Diễm Điểu của bản thân.

Phảng phất là nhớ ra cái gì đó, thân hình Đường Liệt run lên, lập tức nói ra:

- Nhanh! Đẩy ta ra xa một chút!

Hai người Vương Vân lập tức đẩy Đường Liệt ra xa xa khỏi tỷ thí đài.

Trong lòng của hắn ta hơi thở dài một hơi.

Nếu là đánh rồi đánh, không may lại bốc cháy lên, đó mới là ác mộng.

Vì để phòng ngừa vạn nhất, Đường Liệt còn nói thêm:

- Hai người các ngươi chuẩn bị nước, tùy thời chuẩn bị dùng!

Trần Thư ở một bên đang xem cuộc chiến nói:

- Tiểu Vũ, cho dù ngươi ra tay, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, còn lại hết thảy giao cho ta!

Vẻ mặt Hứa Tiểu Vũ im lặng, mục đích này của ngươi tính cũng quá đẹp đi, thế nào sao không nói trực tiếp nhường vị trí quán quân cho ngươi luôn đi?

Hỏa Diễm Điểu – Dữ Phong Hành Thú lập tức bộc phát chiến đấu!

Một phương là Khế Ước Linh thuộc tính hỏa cấp A, một phương là Khế Ước Linh thuộc tính Phong cấp A.

Vô luận là tiềm lực bình xét cấp bậc hai bên, hoặc là dược tề tăng trưởng, hai bên đều không có chênh lệch quá rõ ràng.

Đại chiến ngay từ đầu đã lộ ra vẻ vô cùng kịch liệt, nhưng mọi người lại không phải quá có hứng thú, châu đầu ghé tai nói chuyện với nhau.

Muốn nói trận đấu cực kỳ đáng xem, tự nhiên là ba người Trần Thư rồi.

Vô luận là Lục Quang Thần Kỹ của Tạ Tố Nam, hoặc là Lôi Điểu biến dị của Từ Tinh Tinh, hoặc là Slime Đại Tiện khổng lồ của Trần Thư, đều có thể người khiến người xem có cảm giác kinh diễm tìm kiếm cái lạ.

Hôm nay mọi người đối với thẩm mỹ chiến đấu đã dần dần bị mang lệch…

Rầm rầm rầm!

Nhưng vào lúc này, Hỏa Diễm Điểu thi triển kỹ năng.

Chỉ thấy từng hỏa cầu to cỡ nắm tay không ngừng thốt ra từ trong miệng hắn ta, tựa như đậu hà lan xạ thủ.

Hiển nhiên lại là một cái kỹ năng mới Hỏa Diễm Điểu lĩnh ngộ được!

Nhưng Phong Hành Thú cũng không phải loại lương thiện, mượn nhờ tốc độ phi phàm không ngừng tránh né, hai Khế Ước Linh giao chiến tạo nên lực trùng kích thị giác cực kỳ lớn.

Tiếp tục 10 phút chém giết kịch liệt, cuối cùng dĩ nhiên là Đường Liệt lấy được thắng lợi nhờ ưu thế yếu ớt.

Phải biết, vẫn luôn là Hứa Tiểu Vũ áp trên Đường Liệt đấy, vị trí thứ nhất lớp cơ bản không có cơ bản không có thay đổi.

Trần Thư nhưng lại không có cảm thấy ngoài ý muốn, Hứa Tiểu Vũ trước đó đã đối chiến Vương Thanh Hàn, mặc dù giành thắng lợi, nhưng tiêu hao thật lớn, trong thời gian ngắn chưa kịp khôi phục lại. Mà Đường Liệt thì đối chiến Từ Tinh Tinh, mặc dù tổn thương tinh thần Phong Hành Thú đụng phải khó có thể phai mờ. Nhưng ít ra thân thể có lẽ … Đại khái … Không có chuyện gì.

- Trước trận chung kết sẽ tạm thời nghỉ ngơi một thời gian ngắn!

Thẩm Vô Song mở miệng nói, vì cam đoan tương đối công bình, quyết định cho Đường Liệt thời gian nghỉ ngơi nhất định, dù sao cũng vừa đối chiến cùng Hỏa Diễm Điểu của Hứa Tiểu Vũ xong.

Tác dụng của Giáo Y lập tức xuất hiện, dễ dàng trị liệu tại chỗ cho Phong Hành Thú cùng Đường Liệt.

Một người một chim ngay ngắn nằm trên mặt đất, cùng đợi trị liệu, hai gã bác sĩ thì cầm các loại dược tề bôi lên.

Mấu chốt là, bộ vị cả hai bị thương đều không sai biệt lắm…

Chương 171: Yêu cầu này quá đáng sao? (1)

Một đám người nhao nhao vây xem, Đường Liệt thề, đây tuyệt đối là một lần trị liệu tra tấn nhất mà hắn ta từng trải qua.

Một giờ sau…

Năng lực trị liệu của nước thuốc đặc hiệu quả nhiên cường đại, Đường Liệt đã có thể run run rẩy rẩy đứng lên rồi, mà Phong Hành Thú thoạt nhìn cũng khôi phục được khá ổn.

- Thầy Thẩm, bắt đầu đi!

Đường Liệt đứng thẳng thân thể, trong mắt tràn đầy tự tin đã lâu. Hắn ta chịu nhục, không phải là vì chứng minh chính mình giỏi như thế nào, mà là muốn nói cho người khác, hắn ta gặp khuất nhục thì nhất định phải trả trở về!

Phong Hành Thú phe phẩy cánh, trong mắt có vẻ hung lệ cùng tức giận.

Đối mặt chiến đấu sắp bộc phát, tất cả mọi người hơi không coi trọng Trần Thư. Nếu như đều là Khế Ước Linh mặt đất, chỉ sợ thắng bại khó phân, nhưng Phong Hành Thú là hệ phi hành, tốc độ vô cùng mau lẹ. Mặc dù Trần Thư có một chiêu pháp ngồi từ trên trời giáng xuống, lại khó có thể phát huy ra tác dụng.

Trần Thư bình tĩnh, đi tới dưới đài tỷ thí.

Đột nhiên, ánh mắt hắn trừng lớn, nhìn phía Đường Liệt, hoảng sợ nói:

- Đường thiếu, đũng quần ngươi lại cháy rồi!

Đường Liệt cơ hồ là theo bản năng giật mình một cái, lập tức cúi đầu nhìn lại.

Ầm!

Nhưng vào lúc này, Slime khổng lồ đột nhiên đáp xuống, muốn đánh đòn phủ đầu, áp đảo Phong Hành Thú tại dưới mông đít.

- Ngươi thật sự âm hiểm mà!

Khóe miệng tất cả mọi người co quắp lại, thật không ngờ Trần Thư lại âm hiểm như vậy, vừa rồi mọi người trong Ngự Thú Quán nhìn phía Đường Liệt, căn bản không có chú ý tới đài tỷ thí.

Mặc dù hắn hành động khi người ta không đề phòng, đáng tiếc chính là tốc độ Phong Hành Thú quá là nhanh, khó khăn lắm vẫn tránh được một chiêu này.

- Mẹ nó! Ta thật sự là xem nhẹ ngươi rồi!

Cái trán Đường Liệt đã có một tia mồ hôi lạnh, may mắn bản thân Phong Hành Thú có tính cảnh giác không kém.

Nếu là thật sự bị ngồi lên, tuyệt đối Đại Địa Á Long thứ hai.

- Òm ọp! Òm ọp!

Slime vẫn dùng vẻ mặt ngây thơ kêu lên, thoạt nhìn cả người lẫn vật đều là bộ dáng vô hại.

Chỉ có sau khi bị nó ngăn chặn, mới có thể biết cái gì gọi là tuyệt vọng.

Nhìn qua Slime không ngừng nhảy nhót trên mặt đất, trong nội tâm Đường Liệt thở dài một hơi, nhanh chóng bốc lên lửa giận.

Một mực tích góp thù hận, rốt cục sắp được báo!

- Ngươi cho rằng ba người các ngươi sẽ làm nhục nhã sao?

Khóe miệng Đường Liệt đã có dáng tươi cười, xem xét tựa như là bộ dáng nhân vật phản diện.

Chỉ thấy Phong Hành Thú đi tới đỉnh đầu Slime, không ngừng loạng choạng cái mông của mình, thoạt nhìn vô cùng khiêu khích.

Hôm nay Phong Hành Thú ta chẳng những muốn đi ị tại trên đầu ngươi, còn muốn đòi ngươi làm giấy!

Trần Thư hơi sững sờ, trong mắt có vẻ không hiểu, ngay sau đó đổi lại một bộ biểu cảm tràn ngập tức giận.

Trần Thư hít thở mạnh nghiêm nghị nói:

- Đường Liệt, ngươi không biết xấu hổ! Vậy mà xuất ra chiêu thức ti tiện như thế, thật sự là sỉ nhục của Trung học Nam Giang!

- …

Trong nháy mắt, mọi người trong Ngự Thú Quán đều đã trầm mặc, có thể nói cả đời này đều chưa từng im lặng như vậy…

Ngươi mới giống như người khai sáng trường phái hèn hạ chứ…

Trần Thư bi phẫn nói:

- Slime, đừng có nhìn mông nó! Cho dù thua thì cũng phải thua có tôn nghiêm!

Chỉ thấy thân thể tròn trịa như quả bóng của Slime lăn lộn trên mặt đất, mặt áp sát xuống đất.

Đường Liệt cuối cùng cũng cảm thấy hãnh diện, đắc ý mà nói:

- Bắt nạt người không biết bay đó! Ngươi muốn làm sao!

Nhìn thấy mồm của Slime phồng lên, Đường Liệt càng cảm thấy đắc ý, căn bản là không muốn kết thúc sớm.

Vù, vù, vù…

Lúc này trên đài có tiếng gió thổi, những người khác đều không chú ý tới.

Nhưng Thẩm Vô Song lại hơi sững người, sau đó nở một nụ cười, nhìn về phía sân khấu với vẻ đợi chờ.

Theo tính cách của Trần Thư, nếu đánh không lại thì đã sớm nhận thua rồi, sao có thể chịu thiệt được chứ?

Sự thật chính là như vậy, đời này Trần Thư ghét nhất hai việc, chuyện thứ nhất là bản thân phải chịu thiệt, chuyện thứ hai là không thể để cho người khác bị thiệt!

- Đại tiện Slime này sẽ không tức giận đến phát nổ luôn đó chứ ?

Ánh mắt Đường Liệt nhìn về phía Trần Thư, trên mặt tràn ngập khoái cảm, muốn xem xem Trần Thư sẽ có biểu cảm gì.

- Đường Thiếu, chúng ta đứng xa chút, nhỡ mà nổ thì toàn là cứt thôi đó…

- Nhìn dáng vẻ tròn lăn đó, không lẽ tưởng mình sẽ bay lên giống với bóng bay đấy chứ!

Hai người Vương Vân phụ hoạ Đường Liệt, không ngừng cười chế nhạo ra tiếng, muốn khiến Trần Thư nổi giận.

Lúc ba người đang hống hách thì có một âm thanh vang lên.

Ầm!

Lúc này, trên đài có sự va chạm kịch liệt.

- Hả?

Đường Liệt quay đầu, tức khắc há hốc mồm, lẩm bẩm nói:

- Chim… chim của ta???

Chỉ nhìn thấy Phong Hành Thú không ngừng thổ huyết, đôi mắt sắp bị va chạm đến lòi ra rồi.

Mà ở bên cạnh nó là một quả bóng màu vàng vô cùng đáng sợ đang bay nhanh về phía nó.

Đây mới chính là đạn đạo thân xác.

- Không đúng, không đúng, sao ta lại xuất hiện ảo giác thế này? Sao Slime lại biết bay?

Đường Liệt lắc đầu, dụi mắt lại nhìn về phía đài thi đấu.

- Ảo giác này sao mà lâu thế?

Chương 172: Yêu cầu này quá đáng sao? (2)

Đường Liệt nhíu mày, không ngừng lắc lắc đầu, muốn tỉnh táo lại.

Qua một lúc, cuối cùng Phong Hành Thú biến mất, mà Slime cũng ngồi trên mặt đất, nhìn như không hề chuyển động chút nào vậy.

Đường Liệt thở phào:

- Ta đã nói mà, chỉ là ảo giác thôi.

- Ơ? Phong Hành Thú của ta đâu?

Hắn ta nhíu mày, mắt nhìn về phía đài thi đấu, muốn tìm vị trí của Phong Hành Thú.

Vương Vân ở bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Đường Thiếu, không phải ảo giác, vừa nãy là thật đấy…

Hồng Minh không nghĩ lời nói đùa của mình lại linh nghiệm như thế, đồng thời giải thích:

- Ừ, chúng ta đều nhìn thấy cả, Slime đó bay lên đấy…

- Không thể nào, vậy Phong Hành Thú của ta đâu?

Đường Liệt nhíu mày, trong lòng không tin.

Một con phế vật như thế mà có thể bay, mà lại còn bay rất nhanh? Sai lầm! Sai lầm lớn nhất cuộc đời!

- Hoặc là hôn đất, hoặc là hôn mông của Slime…

Đường Liệt mở to mắt, nhìn về phía Slime trên đài.

Chỉ thấy cơ thể Slime đang cử động tựa như là đang dẫm đạp lên cái gì đó…

- Ngươi gian lận!

Trong lòng Đường Liệt rất tức giận, hoàn toàn không thể tiếp nhận được chuyện này.

Vừa nãy Phong Hành Thú còn đang diễu võ dương oai, sao có thể bị Slime dẫm đạp được chứ?

- Ta gian lận cái gì? Lắp máy bay cho Slime? Hay là sử dụng kỹ năng khiến ngươi biến thành tên ngốc?

Lúc này, Đường Liệt nắm chặt hai tay lại, Phong Hành Thú căn bản không thể sử dụng kỹ năng, chỉ có thể chịu đựng sự chà đạp vô tình.

Trần Thư khoanh tay, mỉm cười chế nhạo nói:

- Muốn ị lên đầu Slime, ta lại chả moi ruột ngươi ra?

- Tốt! Trần Thư thắng!

Thẩm Vô Song đứng dậy, quả quyết tuyên bố kết quả.

Là một Ngự Thú Sư Hắc Thiết có kinh nghiệm phong phú, nhìn qua thôi cũng có thể thấy rõ cục diện chiến đấu. Chắc chắn Slime có một kỹ năng phong ấn, nếu không Phong Hành Thú làm sao có thể không phản kháng lại chứ.

Trong mắt hắn lúc này tràn ngập sự kinh ngạc.

Một Slime cấp F, không những có thần kĩ cực lớn mà còn lĩnh ngộ được kỹ năng phong ấn, thực sự là vô cùng hiếm có.

Quan trọng hơn là sự khống chế kĩ năng của Trần Thư, hắn có thể dễ dàng nhìn thấy bản chất của phi hành, chắc chắn là kết quả của nhiều tổ hợp kĩ năng.

Đừng nói là Ngự Thú Sư trong kì thực tập nữa, ngay cả Ngư Thú Sư Hắc Thiết Cấp cũng chưa chắc có thể nắm bắt được tổ hợp kĩ năng.

Lúc này, Thẩm Vô Song chỉ có thể cảm thán một câu: Thiên tài! Thiên tài không ai có thể sánh bằng!

Sau đó, hắn ta lại thầm thở dài. Nếu xét cấp bậc của Slime, đừng nói là cấp A, cho dù Trần Thư là Khế Ước Linh cấp B thì hắn ta cũng sẽ nghĩ mọi cách bồi dưỡng thành học sinh của Hoa Hạ học phủ.

- Lão sư, đợi đã! Đừng vội tuyên bố kết quả!

Trần Thư đi đến bên cạnh Thẩm Vô Song, nhỏ giọng nói:

- Lão sư, thương lượng với người một chuyện.

- Hả, chuyện gì?

Thẩm Vô Song nhíu mày, trong lòng cảm giác có gì đó không đúng.

Trần Thư đã chuẩn bị trước, hắnnói:

- Ta nói trước, ta thương lượng hữu hảo, tuyệt đối không có ý xấu! Ta xin thề!

Trần Thư vội vàng nói:

- Thì là… có thể cho Slime của ta đánh Khế Ước Linh của ngươi một trận không. Yên tâm, ta đánh có chừng mực!

Thần sắc của Thẩm Vô Song trở nên bình tĩnh, hắn ta nói:

- Hửm, chỉ có chuyện này thôi á?

Trần Thư dè dặt nói:

- Với lại lão sư có thể lùi lại một bước, cho người trẻ một cơ hội, ta muốn lên làm chủ nhiệm lớp đặc huấn.

Sau đó, hai tay hắn ôm lấy đầu, chỉ sợ bị đánh.

Nhưng lại không ngờ không có chuyện gì xảy ra.

Trần Thư bỏ tay ra, chỉ thấy Thẩm Vô Song mặt không cảm xúc, thậm chí còn mỉm cười gật gật đầu.

- Vậy bắt đầu yêu cầu đầu tiên!

Nói rồi, trên đài thi đấu xuất hiện một con rắn lớn, khí thế bỏ xa cả Khế Ước Linh của học sinh.

Slime căn bản không phản kháng gì, chốc lát đã bị con rắn lớn quấn chặt, phòng ngự vốn không thể bị phá vỡ trong nháy mắt đã tan rã.

Khóe miệng của Trần Thư giật giật, thu Slime về Ngự Thú Không Gian.

Thật không uổng là làm thầy, cũng chỉ là đánh Khế Ước Linh của ngươi một trận sau đó bảo người từ chức thôi mà.

Điều này quá đáng lắm hả?

Thẩm Vô Song cười nhạt rồi nói:

- Còn để ta từ chức nữa không?

Trần Thư cười khan nói:

- Lão sư, ta nói đùa, nói đùa thôi…

- Được rồi!

Thẩm Vô Song bước lên đài thi đấu, đồng thời thu con rắn lớn về.

- Cuộc thi hôm nay đến đây là kết thúc, thành tích của top 3 lần lượt là Trần Thư, Đường Liệt và Hứa Tiểu Vũ, còn về xếp hạng cụ thể ta sẽ căn cứ theo biểu hiện chiến đấu của mỗi người mà xếp.

Tuy top3 đã xuất hiện, nhưng các xếp hạng còn lại vẫn phải sắp xếp, dù sao cũng đều là kẻ bại trận, cũng chưa từng đấu với nhau bao giờ.

- Nói thật, với biểu hiện ngày hôm nay của các trò, ta chỉ có một chữ thôi, đó chính là nát! Còn nát hơn cả món mà nhà bếp đốt nữa!

Sắc mặt của Thẩm Vô Song trở nên nghiêm túc, hắn ta nói:

- Đa số phần chiến đấu của các trò cứ như trẻ em chơi đồ hàng vậy.

- Đường Liệt, chiến đấu của ngươi như tên ngốc vậy, rõ ràng vốn đã có ưu thế lại bị Trần Thư dễ dàng lật ngược tình thế, tự mình kiểm điểm đi.

Chương 173: Tình cảnh có chút ngượng ngùng (1)

- Hứa Tiểu Vũ, Hoả Diễm Điểu của ngươi khi thi triển kỹ năng Hỏa Cầu Thuật, rõ ràng có thể tạm thời không sử dụng, tìm một cơ hội khác rồi, nhưng ngươi lại muốn nhổ ra, hoàn toàn lãng phí kĩ năng!

- Trần Thư, ngươi… ừm…. Slime của ngươi xấu quá!

- …

- Vậy ta đi?

Thẩm Vô Song chỉ ra chỗ còn thiếu xót trong kỹ năng chiến đấu của mỗi người.

Trừ đám người Trần Thư miễn cưỡng có thể khiến hắn ta vừa ý ra, những người khác giống như một đống cứt ấy.

Tuy lời của Thẩm Vô Song khó nghe, nhưng học sinh đều ngoan ngoãn ghi nhớ trong lòng.

- Được rồi! Hôm nay đến đây thôi, buổi tối tự do ôn tập các môn văn hoá!

Không giống với các lớp khác, lớp đặc huấn lấy môn Ngự Thú làm môn chính, môn văn hoá chỉ cần buổi tối tự ôn tập.

Mọi người dần dần rời khỏi Ngự Thú Quán.

Ba người Trần Thư đụng vai đụng lưng, người này cười còn bỉ ổi hơn người kia.

Tâm trạng Trần Thư lúc này không thể nào tốt hơn, không những có thể chứng minh thực lực của Slime, còn đạt được kỹ năng chuyên môn nữa.

Mà phần thưởng của vị trí thứ nhất chắc chắn sẽ không tệ.

Với tư cách là niềm hy vọng của Giang Nam Nhị Trung, trường sẽ lấy ra khoản tiền lớn để bồi dưỡng cho lớp đặc huấn.

……

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Trần Bì, ta nói ngươi đã ở trong trường lâu như vậy rồi, gần đây có gì ngon không?

Hai người lần đầu đến Nhị Trung, không biết rõ xung quanh trường học.

Vẻ mặt Trần Thư hào sảng mà nói:

- Chắc chắn là phải có đồ ăn đặc sắc rồi. Đợi chút, ta mời các ngươi ăn!

Nói rồi, hắn gấp gáp chạy về phía nhà vệ sinh…

Hai người Tạ Tố Nam chỉ có thể đứng tại chỗ chờ đợi, trong mắt đầy sự nghi vấn.

Lúc lâu sau, Tạ Tố Nam mới nói:

- Tiểu Tinh, chắc hắn không định lấy cho chúng ta… đặc sản gì đó chứ?

Từ Tinh Tinh giật mình, có một chút sợ hãi, hắn nói:

- Nếu như là một người bình thường, chắc chắn là đi vệ sinh, nhưng là Trần Bì thì ta cũng không biết chắc được…

Đương nhiên là Trần Thư không phải đến nhà vệ sinh để lấy đặc sản, sao hắn có thể không nghiêm túc vậy cơ chứ?

Hắn đến một buồng vệ sinh, lấy sách kỹ năng chuyên môn vừa được hệ thống thưởng ra.

Thuỵ Mộng Sát: Sau khi chủ động sử dụng, Slime có thể chiến đấu trong trạng thái ngủ, sẽ không vì trạng thái tiêu cực nào mà tỉnh giấc, duy trì trong khoảng thời gian nhất định!

Thần sắc Trần Thư vui vẻ, hắn vỗ quyển sách một cái, Slime lập tức lĩnh ngộ được một kỹ năng chuyên môn chủ động.

Hiệu quả khác cũng không quá nổi bật, nhưng Trần Thư lại có thể lĩnh ngộ được thứ xuất sắc nhất trong đó.

Tác dụng thứ nhất đến từ hai thiên phú của Slime, Thị Thuỵ (lúc ngủ có thêm một lớp phòng ngự) cùng Hậu Giáp (bị động tăng cường phòng ngự, lúc ngủ tăng hiệu quả lên gấp 3 lần)

Nếu kết hợp với Thuỵ Mộng Sát, lực phòng ngự của Slime sẽ tăng thêm đáng kể.

Mà tác dụng thứ hai là không tỉnh lại trong lúc ngủ, điều này có nghĩa là trong lúc chiến đấu Slime sẽ không sợ đau đớn, không có sợ hãi.

Nếu sau này lĩnh ngộ được thiên phú liên quan đến giấc ngủ thì thực lực sẽ tăng thêm một bậc.

Trần Thư vui vẻ đi ra nhà vệ sinh, trên đường đi đều nở nụ cười rất bỉ ổi.

Hắn đã tưởng tượng được cảnh Slime vừa ngáy vừa đánh nhau điên cuồng rồi.

- Không đúng! Nụ cười này không đúng tí nào!

Tạ Tố Nam vừa nhìn thấy Trần Thư cười, theo bản năng mà lùi về sau một bước.

Đặc biệt là khi nhìn thấy tay Trần Thư để sau lưng, càng liên tưởng đến món "đặc sản" trong tay hắn.

Mặt Từ Tinh Tinh cũng cảnh giác, đánh giá Trần Thư.

- Điên rồi à?

Khóe môi Trần Thư giật giật, sao ánh mắt của hai người này cứ như đang nhìn một tên tâm thần vậy?

Tạ Tố Nam dè dặt hỏi:

- Trên tay người không có cứt đúng không?

- Không có gì hết, làm sao thế?

Vẻ mặt Trần Thư nghi hoặc mà mở hai tay ra.

Thấy thế, hai người mới thở phào.

- Như thần kinh ấy, đi thôi, đưa các ngươi đi ăn đặc sản cao cấp!

Hai người Tạ Tố Nam ngac nhiên:

- Cao cấp?

10 phút sau, ba người đến con phố ăn vặt ở gần trường.

- Đây là cao cấp mà người nói?

Nhìn thấy sạp lẩu một người đơn sơ trước mắt, hai người rơi vào trầm tư.

- Mấy người hiểu cái gì, ăn uống cao cấp lúc nào cũng chỉ cần trang trí đơn giản!

Trần Thư thuần thục lấy đồ mặn đồ nhạt, vừa chơi điện thoại vừa chờ đợi đồ ăn ngon.

Hai mắt Tạ Tố Nam liếc nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn thấy người bàn bên.

Hắn nhỏ tiếng nói:

- Này, mấy người xem người kia, ngày nóng nực như này mà còn đội mũ, mặc áo bông, lại còn là màu hồng nữa chứ.

- Ta cược, người đó không phải bị điên thì là tội phạm bị truy nã, ngươi tin không?

Từ Tinh Tinh lắc đầu:

- Ta không tin!

Trần Thư nói:

- Ngươi tưởng tội phạm bị ngu à, ai lại đi mặc nổi bật như thế, rõ ràng là làm lộ bản thân, có thể xem đây là một hành vi nghệ thuật đi.

- Chẳng thể nào bay ra khỏi thế giới ngập sắc hoa…

Tiếng chuông điện thoại của Trần Thư đột nhiên reo lên.

- Vương Càn?

Lông mày hắn nhướng lên, nghe điện thoại.

- Alo, Vương thúc.

- Tiểu Trần, hôm qua ngươi nói có hai tên tội phạm bị truy nã, chúng ta đã bắt được một người rồi, người còn lại vẫn đang chạy trốn, ngươi nên cẩn thận một chút.

Chương 174: Tình cảnh có chút ngượng ngùng (2)

Trần Thư nói:

- Hiệu suất làm việc cao thế sao?

Hắn không ngờ hôm qua vừa báo án, vậy mà hôm nay đã bắt được một người rồi.

- Vương thúc, yên tâm đi, chỉ còn lại một người thôi, chỉ cần hắn dám đến tìm ta, ta chắc chắn sẽ bắt được hắn.

- Ừ, ngươi cẩn thận một chút, chắc hắn đã trốn đến gần trường ngươi rồi đấy.

Trần Thư gật đầu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía người mặc áo bông màu hồng.

Nhìn bóng dáng quen thuộc đấy, trong lòng hắn có chút nghi hoặc.

Trần Thư nhỏ giọng nói:

- Tiểu Tinh, ngươi nhân cơ hội chụp lén người đó một cái đi.

- Trần Bì ngươi bị thần kinh à, biến thái chụp trộm?

Tuy là nói như vậy, nhưng Từ Tinh Tinh vẫn đứng dậy, trong mắt có chút vui sướng.

Cũng không biết ai mới là kẻ biến thái…

Từ Tinh Tinh làm như không có chuyện gì đi đến trước mặt người đó, giả vờ là thực khách đang chơi điện thoại.

Đúng lúc này, hắn ấn nút chụp ảnh.

Tách!

Đèn flash chói mắt sáng lên, tình cảnh trở nên ngượng ngùng.

Trần Thư và Tạ Tố Nam mở to mắt, mẹ nó đây mà là chụp trộm á?

- Ngươi bị điên à?

Người đàn ông nhíu mày, quát lên một tiếng, nhưng lại không có hành vi quá khích nào.

Từ Tinh Tinh cười khan một tiếng, trở về chỗ bên cạnh Trần Thư, lấy điện thoại ra.

- Mẹ nó! Chính là tên đầu trọc này!

Mắt Trần Thư trừng lên, chốc lát đã nhận ra kẻ đầu trọc hôm qua muốn giết hắn.

- Suỵt!

Trần Thư làm động tác im lặng, đồng thời cũng giấu mặt mình đi.

Tạ Tố Nam không hiểu ra sao mà hỏi:

- Sao thế? Muốn đi vệ sinh à?

- Người đó có vấn đề.

Trần Thư dùng tay che mặt mình đi, nhỏ giọng nói.

Nói xong, trước mặt hắn có ba sự lựa chọn:

【 Lựa chọn thứ nhất: Hét vào mặt đối phương: “Tên vô lại! Nạp mạng đi!” Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực Trung Lượng 】

【 Lựa chọn thứ hai: Đi lên phía trước, dựa vào mồm miệng khéo léo thuyết phục hắn đi tự thú! Phần thưởng hoàn thành: Độ phục tùng của Slime tăng 5 】

【 Lựa chọn thứ bai: Theo đuôi tội phạm, quan sát tình hình sau đó mới ra tay. Phần thưởng hoàn thành: Thể hình của Slime tăng 1% 】

Trần Thư hơi nhíu mày, phần thưởng của cả ba lựa chọn đều không tốt lắm, quan trọng là hai cái trước đều quá nguy hiểm.

Đây là phố ăn vặt, một khi kích động đối phương, chắc chắn sẽ có người dân bị liên luỵ.

Mà cái thứ hai càng vớ vẩn, xem ra chỉ đành ngồi im quan sát thôi.

Ba người vô cùng trầm mặc, vừa ăn lẩu, vừa quan sát người kia.

Nửa tiếng sau, người đó rời khỏi hàng ăn, đi về phía bên ngoài đường, lên một chiếc xe con.

Ba người Trần Thư cũng lén lút gọi một chiếc xe taxi.

- Bác tài! Đi theo chiếc xe kia!

Vẻ mặt của tài xế taxi phút chốc đã trở nên chấn động, trong mắt tràn ngập sự hưng phấn, hắn nói:

- Không vấn đề!

Vừa nhấn chân ga, tốc độ xe taxi tăng vọt.

Cơ thể Tạ Tố Nam lắc trái lắc phải, ngươi đây là đang lái xe bay à?

Mười phút sau, chiếc xe con phía trước dừng lại.

Ba người Trần Thư trả tiền xuống xe. Tài xế xe taxi mím môi, có mỗi cái ngã tư thôi mà làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

- Cẩn thận đấy! Kẻ đó chính là tội phạm giết người ta vừa gặp ngày hôm qua đấy.

Ba người thận trọng đi phía sau, chỉ thấy đối phương xuống xe thì ngay sau đó đã đi từ phía con hẻm tối tăm tới.

Ba người Trần Thư liếc nhìn nhau, khóe miệng họ bỗng lộ ra nụ cười quỷ dị.

Tên Lưu Ca đầu trọc trẻ trâu chính hiệu từ trong con hẻm đi ra.

Đột nhiên nghe thấy có tiếng bước chân, hắn ta lấy mũ xuống để lộ ra quả đầu trọc to đặc trưng.

Hắn ta quay người lại, sững sờ nhìn.

Trần Thư ôm ngực, cười đắc ý:

- Ơ kìa. Đây không phải Lưu Ca sao? Mới mấy ngày không gặp mà quả đầu trọc của ngươi bóng loáng ấy nhỉ?

- Vậy mà lại thu hút được mấy người các ngươi?

Hắn ta chợt nhớ tới thân phận của Trần Thư, chẳng phải vì ám sát hắn thất bại nên hắn ta mới phải sống chui sống lủi như thế này đây sao?

Mặc dù hắn ta đang bị Trấn Linh Cục truy nã, nhưng không một ai biết hắn ta đang lẩn trốn ở thành phố Nam Giang cả.

Bây giờ thì tốt rồi, Trấn Linh Cục của thành phố Nam Giang đã điều động đến để truy vết hắn ta.

Lưu đầu trọc nhìn ba người bọn họ, khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, hắn ta nói:

- Tiểu tử nhà ngươi muốn tìm đường chết sao?

Trần Thư cau mày, trong lòng có chút bất an, gì mà thu hút được mấy người bọn ta chứ?

Hắn đang định nói, bỗng trước mắt hắn hiện lên ba lựa chọn.

【 Phương án 1: Lập tức bỏ chạy, bảo toàn tính mạng. Phần thưởng khi hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 2: Hét lớn: Yamete! Cứu mạng! Phần thưởng khi hoàn thành: Lực lượng Slime tăng thêm 10% 】

【 Phương án 3: Tiêu diệt toàn bộ băng nhóm tội phạm. Phần thưởng khi hoàn thành: Tất cả các thuộc tính Slime tăng thêm 20% 】

Trần Thư chợt ngẩn người, hắn không để tâm đến phần thưởng nhưng lại đặc biệt chú tâm vào từ khóa: Băng nhóm tội phạm!

Ta đã đi đến hang ổ của người khác rồi sao?

- Lão Lưu, đây chính là mục tiêu nhiệm vụ của ngươi đấy sao?

Một giọng nói truyền đến, vài bóng người chầm chậm bước ra từ phía cuối con hẻm tối tăm với vẻ mặt hung tợn, lạnh lùng nhìn ba người Trần Thư.

- Cái quái gì đây!

Trần Thư bỗng giật mình, nhìn qua Từ Tinh Tinh.

Chương 175: Cú hắt hơi tai hại

Chỉ thấy Từ Tinh Tinh triệu hồi Biến Dị Lôi Điểu, ba người nhanh chóng ngồi lên con chim.

- Muốn tẩu thoát à?

Một người trong số họ cười lạnh một tiếng, bỗng một tảng bê tông lung lay rồi biến ra thành hai cánh tay ôm chặt lấy chân Biến Dị Lôi Điểu.

Cách chỗ ba người bọn họ không xa hiện ra một sinh vật hình người màu vàng với ánh sáng từ kỹ năng tỏa ra.

- Thổ Nguyên Tinh Linh! Xong đời rồi!

Trần Thư chợt ớn lạnh, không ngờ lại đụng phải băng nhóm tội phạm.

Vốn dĩ muốn bắt hắn ta, nào ngờ lại bị phản công.

- Hiểu lầm, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi…

Trần Thư khẽ cười, cố gắng giải thích gì đó, đồng thời nháy mắt ra hiệu cho Tạ Tố Nam.

Ngay lập tức, vầng sáng xanh bỗng hóa thành một chiếc mũ lớn chụp lên đầu Lão Lưu.

Những tên tội phạm khác cũng lần lượt bị thu hút, ánh mắt hung tợn lúc đầu bỗng tràn đầy ý cười.

- Lão Lưu, toàn thân xanh biếc…

Có người không nhịn được cười nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm, dù sao thì họ cũng không được học qua nghiệp vụ huấn luyện chuyên nghiệp nên cuối cùng vẫn bật cười thành tiếng.

- Ha ha ha!

Những người khác chỉ vào cái mũ chụp trên đầu Lão Lưu, không nghĩ rằng một người có kỹ năng như hắn ta lại bị hại

như vậy.

Trong lúc mọi người đang bị phân tâm, Golden Slime lặng lẽ xuất hiện.

Trần Thư đứng trên đầu Slime, hai tay nắm lấy mũi của Slime.

- Mau lên đây đi!

Trần Thư định dở chiêu cũ, bỏ chạy là thượng sách.

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh cũng ngay lập tức phản ứng lại, bấu chặt lấy mũi của Slime.

Thân thể của Slime rất trơn, vì vậy bọn họ không còn cách nào khác chỉ đành phải bấu víu vào một chỗ nào đó để không bị tuột xuống dưới.

- Đừng vội cười! Con Slime này biết bay đấy!

Lưu đầu trọc hướng ánh mắt xéo xắt nhìn về phía ba người Trần Thư, hắn ta đã nhận ra động thái của ba người bọn họ.

Những tên tội phạm còn lại cũng nhanh chóng phản công, triệu hồi Khế Ước Linh của mình.

Nhưng lúc này, Slime đã chuyển sang trạng thái bay.

Thổ Nguyên Tinh Linh muốn ngăn cản nhưng trớ trêu thay Slime lại không có chân nên nó không có cách nào khống chế được.

- Một lũ ngu ngốc! Cười lên một cái đi nào!

Trần Thư lấy điện thoại ra muốn chụp lại khoảnh khắc lúc ấy.

Những tên kia chắc hẳn cũng chẳng phải dạng tốt lành gì, cứ để Trấn Linh Cục tới bắt hết đi.

Trần Thư quay chụp liên hồi dung nhan của những tên tội phạm.

Ngay khi ba người chuẩn bị rời đi, toàn thân Slime bỗng run lên, lỗ mũi dần co rút lại.

Nụ cười Trần Thư chợt vụt tắt, trong lòng hắn có chút bất an.

- Bám chặt vào!

Hắt xì!

Phút chốc, Slime hắt hơi một cú cực mạnh.

- Ôi đệt!

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh la lớn, chớp mắt đã bị một lực mạnh ném xuống.

Bị sáu cánh tay chọt vào lỗ mũi, ai mà không nhảy mũi cho được.

- Không phải chứ! Thế này mà cũng có thể lật ngược tình thế được sao!

Trần Thư thấy hai người họ rơi xuống, hắn căng thẳng tột độ.

Slime bay nhanh trên không trung nhưng độ linh hoạt không cao, nó cũng phải dựa vào gió để điều chỉnh phương hướng nên thực chất không thể nào bắt được hai người đang rơi xuống kia.

Tuy trên mặt Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh chỉ hoảng sợ một chút, nhưng thực chất trong lòng bọn họ lại vô cùng kinh hãi…

Không ai ngờ rằng lại có chuyện như vậy xảy ra.

May thay, Trần Thư mải mê chụp ảnh, Slime nhảy lên độ cao cũng không quá cao, nếu chẳng may bị rơi xuống thì cũng không có việc gì lớn cả.

Nhưng vấn đề ở đây là băng nhóm tội phạm đang nhìn chằm chằm về phía hắn.

Quả nhiên khi hai người vừa rơi xuống đất thì ngay lập tức đã bị đám người đó khống chế.

- Trần Thư! Cứu ta! Mau đến cứu ta!

Hai người ngước lên bầu trời nhìn Trần Thư, không ngừng vẫy tay.

Do đêm có gió nên Trần Thư không nghe rõ bọn họ nói gì.

Nhưng nhờ có thị lực tốt, hắn cũng mơ hồ đọc được hai chữ trên môi của hai người bọn họ:

- Đi mau! Đi mau!

Hắn cảm động nói:

- Sao ta có thể rời đi lúc này được cơ chứ? Đương nhiên là phải chạy rồi!

Chỉ thấy Slime chợt tăng tốc và rồi biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Lưu đầu trọc nhìn hai người bọn họ, lạnh lùng nói:

- Xem ra huynh đệ của các ngươi cũng không cứu được các ngươi rồi!

Một tên đeo kính lên tiếng:

- Cứ mang hai tên này về trước đi đã! Nếu tên kia dám báo tin cho Trấn Linh Cục thì chúng ta xử luôn hai tên này.

Cách con phố không xa, Trần Thư lén lút đi tới.

Hắn chỉ vờ rời đi để đám người kia buông lỏng cảnh giác thôi.

Lúc này, vẻ mặt Trần Thư rất bình tĩnh, không còn điệu cười khúc khích lúc trước nữa.

Đám người kia cũng chẳng phải hạng hiền lành gì, nếu như không cẩn thận, rất có thể hai người Tạ Tố Nam sẽ bị bọn chúng áp giải đến đó.

- Các ngươi dám động đến huynh đệ của tội phạm Nam Giang ta, ta còn mặt mũi nào nữa cơ chứ?

Trần Thư đi đến phía xa con hẻm tối tăm ấy, đi cùng hắn là con Golden Slime đã teo tóp.

Hắn không báo trước cho Vương Càn vì nếu để Trấn Linh Cục đến trước thì sẽ đánh rắn động cỏ, vậy hai người Tạ Tố Nam cũng sẽ toi đời luôn mất.

- Ta chỉ có thể trông cậy vào ngươi thôi.

Trần Thư lấy ra một bình Dược Tề, ánh mắt hắn tràn đầy hy vọng.

Đó chính là Tàng Hình Dược Tề!

Chương 176: Vương Thúc! Ngươi đến thu dọn tàn cuộc đi này! (1)

Tối qua khi chạm trán với bộ đôi Lưu đầu trọc, hắn đã chọn cách bỏ chạy ứng với điều kiện của phương án 2 nên nhận được một bình Tàng Hình Dược Tề.

Trần Thư triệu hồi Slime, đút cho nó thử một chút xem thử hiệu quả thế nào.

Hắn lộ vẻ kinh ngạc, quả nhiên Slime đã thật sự biến mất!

- Ôi mẹ ơi, quá tuyệt vời! Đúng là đồ tốt có khác!

Trần Thư vốn cho rằng nó chỉ là đồ vô dụng, nhưng nào có ngờ hệ thống lại ban thưởng cho hắn một Dược Tề công hiệu đến vậy.

Hai phút sau, cơ thể Slime bỗng biến hình trở lại.

- Ta mới chỉ cho nó uống một phần mười lọ, điều đó có nghĩa là Dược Tề này có thể tàng hình được trong hai mươi phút!

Trần Thư suy tư một lúc lâu rồi cầm lọ Dược Tề lên uống thử một ngụm, quả nhiên cơ thể hắn cũng biến mất.

Trần Thư thu hồi Slime lại rồi chạy như điên về phía con hẻm tối tăm đó.

Thời gian có hạn!

Hắn nhanh chóng tiến về phía cuối con hẻm, hóa ra đây là một tòa nhà nhỏ ba tầng có sân.

Két!

Trần Thư nhẹ nhàng mở cửa, chuẩn bị đi vào trong nhà.

- Này?

Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Trần Thư giật bắn mình, hắn bất động tại chỗ, lo sợ bị phát hiện.

- Sao các ngươi không khóa cửa hả?

Tiếng bước chân của một gã đàn ông truyền đến.

Trần Thư thừa lúc hắn ta chưa đến gần thì vội đi vào trong nhà, thoáng nhìn qua thấy có tám người tụ tập trong sân.

Lưu đầu trọc cởi bỏ chiếc áo bông màu hồng phấn, phàn nàn nói:

- Cái thứ này mặc vào chỉ tổ nóng, nóng thật đấy, giống y như mấy kẻ tâm thần.

Một nam tử trung niên lên tiếng:

- Đó chẳng phải là vì ngươi muốn thu hút đám người của Trấn Linh Cục sao?

- Lý Ca này, chúng ta thật sự phải giết người của Trấn Linh Cục sao?

Một tên hoảng hốt lên tiếng hỏi.

Tên nam tử đeo kính nói:

- Chỉ khi nào nước ở thành phố Nam Giang bị khuấy đục thì khi đó mới chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta tẩu thoát.

Cho đến bây giờ, Trấn Linh Cục vẫn cho rằng Lưu đầu trọc chỉ có một tên nên chắc hẳn sẽ không điều động nhiều người đến bắt hắn ta đâu.

Nếu thật sự bị phản công thì Trấn Linh Cục chắc chắn sẽ bị thương vong nặng nề.

- Làm thế nào bây giờ? Cái tên học sinh đào tẩu kia đã biết mặt chúng ta rồi, Trấn Linh Cục sẽ không để cho chúng ta trốn thoát một cách dễ dàng như vậy đâu.

- Chúng ta vẫn còn thời gian mà, lập kế hoạch tẩu thoát trước đã!

Trần Thư ở một bên nghe lén, không nghĩ rằng đám người này lại hung tàn đến vậy.

Hắn nhìn bốn phía nhưng vẫn không thấy bóng dáng hai người Tạ Tố Nam đâu.

Thừa lúc Tàng Hình Dược Tề vẫn còn công hiệu, hắn bèn lẻn vào một căn phòng ở trên tầng ba. Tại căn phòng bên trong

cùng của tầng một, hắn tìm thấy hai người Tạ Tố Nam đang nằm bất tỉnh nhân sự .

- Tiện lợi quá đi!

Trần Thư lại triệu hồi Golden Slime, hắn liền mang hết số Tàng Hình Dược Tề còn lại cho nó uống.

- Haiz, đây là muốn ép ta phản công đây mà!

Slime ẩn thân lặng lẽ bước ra ngoài sân.

- Slime! Xoay nào!

Trần Thư không sử dụng tuyệt chiêu phóng to, vì thân hình Slime dài hơn mười mét, nếu không cẩn thận thì có thể sẽ làm sập những tòa nhà nhỏ và gây thương vong cho những dân cư xung quanh.

Hắn vốn dĩ chỉ muốn đánh trả đám người trước mặt thôi.

Chỉ thấy Slime trực tiếp dùng kỹ năng Trùng Chàng, đánh tới tấp về phía đám người đó.

Tên đeo kính tỏ ra phấn khích, trên người hắn ta tỏa ra một năng lượng tích cực, nói rằng.

- Mọi người đừng vội bi quan! Chỉ cần chúng ta dốc toàn tâm toàn lực, chịu khó làm ăn chân chính để hướng đến tập thể hóa, quy mô hóa, dây chuyền hóa và cố gắng cân bằng thu chi trong ba năm, thì chỉ trong vòng năm năm thôi lợi nhuận sẽ tăng gấp đôi và chỉ trong vòng có mười năm chúng ta sẽ huy động được vốn đầu tư để đưa ra thị trường! Rồi chúng ta sẽ có một tương lai hoàn toàn mới…

Ầm!

Ngay lúc hắn ta đang diễn thuyết thì đột nhiên vặn vẹo cơ thể cứ như bị một chiếc xe tải lớn va vào.

Ngay sau đó, hắn ta bị hất văng ra xa rồi đập mạnh vào tường, toàn thân mềm nhũn, co giật liên hồi.

- ?

Cả đám người phía dưới đều sửng sốt, tiết mục gì thế này?

Bỗng có người lên tiếng:

- Lý Ca! Đừng có diễn nữa! Mau đứng dậy tiếp tục bàn về việc đầu tư đi nào!

- Diễn cái rắm ấy! Lòi ruột luôn rồi kìa!

Ai đó đã kịp phản ứng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Ầm!

Lại thêm một tiếng động mạnh nữa, một người bị hất văng ra trên không trung, không ngừng nôn ra máu, trông vô cùng đau đớn.

- Có kẻ địch!

Cuối cùng, bọn họ cũng kịp phản ứng lại, ai nấy lập tức triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

Đám người trước mắt này chí ít cũng đều là Ngự Thú Sư cấp 8, không chỉ có thực lực mà còn phối hợp với nhau hết sức ăn ý, nếu không thì chúng cũng sẽ không thể tồn tại được ở thành phố Nam Giang lâu đến như vậy.

Một người đứng phía sau Khế Ước Linh thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lúc này, hắn ta chợt cảm thấy có tiếng gió vù vù phía sau lưng mình, hắn ta lại bay thẳng ra xa.

- Chính là Khế Ước Linh Ẩn Thân! Tất cả đều phản công vô ích!

Chương 177: Vương Thúc! Ngươi đến thu dọn tàn cuộc đi này! (2)

Lưu đầu trọc phản ứng cực nhanh, vội chui rúc nấp ở góc sân, Hắc Vĩ Hạt không ngừng tấn công về phía Khế Ước Linh Ẩn Thân kia.

Tàng hình nhưng không có nghĩa là bất khả chiến bại, nó chỉ là vô hình mà thôi, một khi hiện thân thì vẫn sẽ bị đánh trọng thương như cũ.

Trần Thư ở trên lầu ngắm nhìn màn đấu này, bất giác nở nụ cười.

Đột nhiên Slime dừng lại và tung ra kỹ năng mới: Thụy Mộng Sát!

Khò… Khò…

Bỗng có tiếng ngáy vang lên, những người sống sót trong sân chỉ biết sững sờ nhìn.

- Đây là cái thứ quái quỷ gì vậy?

Tên đầu trọc mắt vẫn mơ màng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hắn ta chỉ nghe thấy tiếng ngáy càng lúc càng lớn, như thể nó đang tiến về phía hắn ta.

Ầm!

Đuôi của Hắc Vĩ Hạt chạm vào Slime nhưng vẫn không phá vỡ được lớp phòng thủ của nó.

- Tới rồi sao?

Lưu đầu trọc nháy mắt ra hiệu cho Hắc Vĩ Hạt sử dụng kỹ năng, một tia màu đen bao lấy đuôi của nó, nhưng đã muộn mất rồi.

Slime vừa ngáy ngủ vừa nhấp nhô, thoáng chốc khiến cho tên Lưu đầu trọc ngã sõng soài rồi mất mạng.

Làm sao mà người thường có thể chống lại được trùng kích đạn thịt cơ chứ?

Lần này đám tội phạm thật sự sợ hãi rồi, tiếng ngáy réo rắt cứ như Thần Chết đang vẫy gọi vậy.

Slime tiếp tục tăng cường phòng thủ, dồn dập tấn công các Khế Ước Linh còn lại khiến cho chúng liên tục ngã xuống sân.

Trong vòng chưa đầy năm phút, cả đám tội phạm đã chết ráo rọi.

Tất cả thuộc tính của Slime đều tăng vọt thêm 20% và sức mạnh cũng được tăng lên đáng kể.

- Này! Vương thúc! Ngươi đến dọn tàn cuộc đi này!

Trần Thư lấy điện thoại ra gọi cho Vương Càn, báo cho hắn ta biết vị trí chính xác.

Hắn thu hồi Slime lại, vội đỡ Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh đứng dậy trở về trường.

Ngày hôm sau.

- Đại ca! Xin đừng giết ta, ta còn mẹ già hơn tám mươi tuổi với đứa con ba tuổi đang còn bú sữa mẹ…

Tạ Tố Nam chợt bừng tỉnh, bật dậy khỏi giường:

- Lão Tạ này, có đáng mức hoảng sợ như vậy sao?

Trần Thư bị đánh thức, bất lực mà nhìn qua Tạ Tố Nam.

Tạ Tố Nam có chút bối rối, hắn nói:

- Ơ! Ta trở về kí túc xá rồi ư? Đây không phải là mơ chứ?

Hắn chỉ nhớ bản thân bị Slime hất văng xuống đất, tiếp đó còn bị đám tội phạm bắt lại.

- Đương nhiên đây không phải là mơ rồi!

Trần Thư ngáp một cái rồi nói:

- Có ta ở đây, đương nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra!

Sau nhiều lần giải thích, cuối cùng cả hai đã miễn cưỡng tin rằng chính Trần Thư là người đã cứu bọn họ.

Trần Thư nhấc điện thoại lên, trên đó có hơn mười cuộc gọi nhỡ.

- Alo! Vương Thúc! Tối qua ta mệt quá nên ngủ quên mất.

- Ngươi được ngủ giấc ngon lành rồi, còn ta thức cả đêm đây này, mà đám tội phạm kia ngươi đã giải quyết thế nào mà hay vậy?

- Để bọn chúng tự đấu với nhau thôi, kiểu như tranh cãi về việc con gà có trước hay là quả trứng có trước ấy mà, tranh cãi một hồi rồi lao vào đánh nhau, đánh một hồi cả đám lăn ra chết hết.

- …

Vương Càn trầm tư một hồi lâu.

- Vương Thúc này, thể nào lần này ta cũng sẽ được trao tặng danh hiệu công dân ba tốt nhỉ?

Vương Càn đáp:

- Về phần ban thưởng thì đương nhiên sẽ không thiếu phần của ngươi rồi, chính vì băng nhóm này mà Trấn Linh Cục phải đau đầu đau óc suốt đêm, bọn chúng còn là tội phạm truy nã nữa chứ!

- Vậy thôi ngươi cứ tiếp tục đau đầu đi há!

Trần Thư cúp máy, hắn cùng Tạ Tố Nam đi đến lớp học.

Nhờ cái đêm phong ba bão táp hôm qua mà quan hệ của ba người bọn họ ngày một thân thiết hơn.

Chơi thì chơi, rắc rối thì rắc rối, tội phạm Nam Giang vẫn rất đáng tin!

…

- Phần thưởng của trận đấu ngày hôm qua sẽ chính thức được phát vào hôm nay!

Thẩm Vô Song đứng trước cửa phòng học nói:

- Những học sinh được gọi tên thì bước lên nhận thưởng!

- Hạng nhất chính là Trần Thư!

Ngay khi lời này được nói ra, mọi người đều hoang mang tột độ, quả thực có chút khó tin khi một con Slime hạng F lại giành được chức quán quân.

Trần Thư khẽ mỉm cười, gật đầu, nhìn về các thành viên trong lớp.

- Hạng nhất, xin mời học sinh Trần Thư!

Nhưng vẫn không có ai lên nhận thưởng.

Thẩm Vô Song giật giật khóe miệng, nhìn xuống:

- Không phải chứ, Trần Thư, ngươi không nghe ta gọi tên sao?

Trần Thư nghiêm túc giải thích:

- Không phải là ta không nghe, chủ yếu ta chỉ sợ người khác không nghe thấy thôi!

- …

- Trần Bì, cút đi lên!

Cuối cùng Thẩm Vô Song cũng không nhịn được nữa, chưa từng thấy qua tên nào đê tiện như vậy.

Lúc này, Trần Thư mới thản nhiên đứng dậy, mỉm cười gật đầu với các bạn học còn lại rồi mở miệng nói:

- Không sai, không sai, tại hạ là Trần Thư, hạng nhất Trần Thư!

Vì nhấn mạnh thứ hạng của mình, hắn cố ý nói hai chữ hạng nhất càng tăng thêm âm lượng.

Những người còn lại đều đầu đầy hắc tuyến, đối phương thật sự là quá thiếu đánh.

Nhưng bất đắc dĩ lại đánh không lại, Khế Ước Linh cũng không bằng, chỉ có thể nhận mệnh thôi.

- Mọi người đều đến đông đủ rồi, ta sẽ nói đơn giản hai câu!

Hai tay Trần Thư chắp sau lưng, bộ dáng của một vị lãnh đạo, trực tiếp không thèm để ý đến Thẩm Vô Song.

Chương 178: Cũng không thể nói thẳng rằng ta có hack chứ?

- Có thể đạt được vị trí thứ nhất này, ta muốn cảm tạ các vị dưới lớp, nếu như không phải các ngươi quá yếu, làm sao ta có thể dễ dàng thắng được như vậy chứ.

- …

Dưới lớp thật lâu cũng không nói được gì.

- Nhất là ngươi, Đường thiếu! Ta muốn cảm ơn ngươi đã hỗ trợ ta!

Đường Liệt ngồi trên ghế, hai tay nắm chặt lại, tức giận đến mức mặt cũng có chút xanh mét.

Sống nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua ai vũ nhục người khác như vậy.

- Cuối cùng, ta muốn dùng một câu để hình dung chính mình.

Trần Thư ho khan một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Đó là chim sẻ mổ mông trâu, tước ăn phân trâu!

- Ngươi cút xuống đi!

Thẩm Vô Song trực tiếp ném hộp phần thưởng trang bị cho hắn.

Lại để Trần Thư nói tiếp, cả lớp chỉ sợ sẽ điên lên mất.

- Không phải, lão sư, ta còn chưa nói xong…

- Vị trí thứ hai, Đường Liệt!

Thẩm Vô Song trực tiếp cắt đứt lời Trần Thư, bảo Đường Liệt lên bục.

Trần Thư bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải trở lại chỗ ngồi.

- A, phần thưởng này!

Trần Thư mở cái hộp trong tay ra, chỉ thấy bên trong đặt bốn hạt châu nhỏ màu trắng, ở bên cạnh có một bộ nội tạng hung thú.

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra bốn hạt châu là Ngự Thú Châu thượng phẩm

Giá trị trong chợ đen ước chừng là mười hai vạn, gấp sáu lần so với Ngự Thú Châu hạ phẩm .

Bốn khỏa cũng đã tới bốn mươi tám vạn, hơn nữa nội tạng của hung thú cấp biến dị bên cạnh đã là giá trị vượt quá trăm vạn rồi.

Đương nhiên, trường học có kênh chính thức, sẽ rẻ hơn không ít, nhưng hắn có thể đi chợ đen bán, nhanh chóng có thể biến thành Hoa Hạ tệ.

Vô luận là vật liệu hung thú hoặc là Ngự Thú Châu, đều là hàng quý hiếm.

Nội tạng hung thú là Hống Sư biến dị đến từ Hàn Băng Hạp Cốc, thiên phú kỹ xảo là chiến rống, có thể chấn nhiếp địch nhân trong chớp mắt, xem như là một kỹ năng mang tính thông dụng không tồi.

- Ôi đệt, đồ tốt nha!

Tạ Tố Nam nhìn lại, xoa xoa tay, vẻ mặt thèm muốn.

Trần Thư cũng thật không ngờ hạng nhất của trận thi đấu cấp lớp lại thưởng cả trăm vạn Hoa Hạ tệ.

Trường học thật sự đúng là hào phóng.

Đương nhiên, chỉ có phần thưởng của người đứng đầu mới phong phú đặc biệt, phần thưởng của vị trí thứ hai thoáng cái đã giảm xuống, chỉ có khoảng năm mươi vạn.

Đang lúc Thẩm Vô Song phát phần thưởng, bên ngoài phòng học xuất hiện một người bụng to.

Đó là hiệu trưởng của trường Nam Giang Nhị Trung!

- Thẩm lão sư, phiền ngài ra ngoài một chút.

Thẩm Vô Song tạm thời rời khỏi phòng học.

- Thẩm lão sư, ta biết kinh nghiệm giảng dạy của ngươi rất phong phú, nhưng mà phần thưởng lớn như vậy cho một Ngự Thú Sinh cấp F có phải quá mức hay không?

Hiệu trưởng nhướng mày, trong mắt có một chút bất mãn.

Tuy rằng trường học có thể lấy tiền để bồi dưỡng lớp đặc huấn, nhưng thép tốt dùng lại trên lưỡi dao, đổ một lượng lớn tài nguyên cho hạt giống của Hoa Hạ học phủ vẫn có thể chấp nhận được.

Nhưng mà Khế Ước Linh cấp F của Trần Thư chỉ có thể thi đậu vào đại học danh tiếng, hao phí quá nhiều tài nguyên hiển nhiên là có chút lãng phí.

Thẩm Vô Song cười cười nói:

- Hiệu trưởng, Trần Thư chưa chắc không thể thi đậu Hoa Hạ học phủ, ít nhất thì hiện tại, xem ra hắn ưu tú hơn những người còn lại.

Hiệu trưởng hỏi ngược lại:

- Ngươi cảm thấy Hoa Hạ học phủ sẽ tuyển một Khế Ước Linh cấp F sao?

Giọng nói của Trầm Vô Song chậm lại, hắn ta trầm mặc.

Tư chất của Khế Ước Linh thứ nhất đích xác là quá mức trọng yếu, chẳng những ảnh hưởng đến chiến lực của Ngự Thú Sưmà còn liên quan đến thành tựu cả đời.

Tuy rằng không thể kết luận chắc chắn được, nhưng người có Khế Ước Linh thứ nhất là cấp S, Khế Ước Linh thứ hai, thứ ba của hắn trên cơ bản cũng sẽ không kém.

Mà Khế Ước Linh đầu tiên của Trần Thư là cấp F, vậy cũng có nghĩa rằng Khế Ước Linh thứ hai của hắn rất có thể là cấp E, cấp D.

Đệ tử như vậy, Hoa Hạ học phủ thật sự sẽ tuyển nhận sao?

Đây cũng là lý do tại sao xếp hạng tiềm năng sẽ là một chỉ số đánh giá cực kỳ quan trọng trong kỳ thi tuyển sinh đại học.

Thẩm Vô Song kiên định lắc đầu nói:

- Mặc kệ như thế nào, ta muốn bảo đảm sự công bằng, cũng không có khả năng xuất hiện tình huống phần thưởng thứ hai cao hơn so với hạng nhất chứ?

Hiệu trưởng nhắc nhở:

- Thẩm lão sư, ngươi có thể cắt giảm phần thưởng đầu tiên một cách thích hợp.

Là hiệu trưởng, ý nghĩ của hắn không sai, tài nguyên là hữu hạn, tất nhiên là để đào tạo học sinh tiềm năng.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Hiệu trưởng, ta có ý nghĩ của riêng mình, nếu ngươi cảm thấy có người thích hợp hơn ta làm giáo viên chủ nhiệm, ta nguyện ý từ chức.

Lời này vừa nói ra, trong lòng hiệu trưởng chấn động, thật không ngờ Thẩm Vô Song lại quyết đoán như vậy.

Hắn vội vàng cười nói:

- Ta đương nhiên không phải có ý này, ngươi đã bồi dưỡng nhiều lớp đặc huấn rồi, năng lực giảng dạy như vậy khiến ta vô cùng yên tâm.

- Thôi, nếu ngươi đã có ý nghĩ của riêng mình, ta cũng sẽ không can thiệp nữa, tài nguyên của trường vẫn do ngươi điều động.

Cuộc trò chuyện của hai người nhanh chóng kết thúc, hiệu trưởng thở dài và rời đi.

Chương 179: Phục vụ bạn học, Trần Thư ta không thể từ chối (1)

Để đạt được kết quả cao trong kỳ thi tuyển sinh đại học tiếp theo, trường đã được ăn cả ngã về không, áp lực của hiệu trưởng chắc chắn là lớn nhất.

Nếu như thành công, hắn sẽ thay đổi xu thế suy sụp của trường Nam Giang Nhị Trung, nhưng nếu thất bại, hắn sẽ chính là tội nhân của trường học.

- Tiểu Tinh, lão Tạ, các ngươi có con đường nào không, ta muốn đổi những thứ này thành Ngự Thú Chân Châu.

Trần Thư muốn xử lý phần thưởng, cần phải luyện hóa Ngự Thú Châu, rất lãng phí thời gian.

Mà kỹ năng Chiến Hống có tác dụng không lớn, huống chi tỷ lệ lĩnh ngộ quá thấp.

Tạ Tố Nam trừng mắt nói:

- Ngươi điên rồi sao? Đổi thành Ngự Thú Chân Châu?

Ngự Thú Chân Châu cấp cơ sở là mười lăm vạn, Ngự Thú Châu thượng phẩm là mười hai vạn, nhưng so sánh công hiệu của hai thứ này với nhau, cái sau lại càng tốt hơn một chút.

Khuyết điểm duy nhất chính là Ngự Thú Châu cần thời gian luyện hóa, mà Ngự Thú Chân Châu trực tiếp có thể chuyển hóa thành Ngự Thú lực.

Trần Thư chớp chớp mắt, hỏi:

- Ngươi đã thấy ta tu luyện chưa?

- Hả?

Hai người thoáng cái đã ngây người, hình như là bọn họ thật sự chưa từng nhìn thấy Trần Thư tu luyện hay hấp thu bất kỳ thiên địa linh lực nào.

Buổi tối, hai người đều sẽ tu luyện trước khi đi ngủ, chỉ có Trần Thư chỉ có ngủ với ngủ thôi.

-Vậy thực lực của ngươi ở đâu ra vậy? Không phải tất cả đều dựa vào nuốt Ngự Thú Chân Châu chứ?

Khóe miệng Từ Tinh Tinh giật giật, phú nhị đại nghịch thiên cũng không dám chơi như vậy đâu.

Ngay từ đầu đã không tu luyện, toàn bộ đều dựa vào Ngự Thú Chân Châu, trong nước hẳn là không có ai chơi như vậy chứ?

Trần Thư thở dài, ra vẻ cao thâm mà giải thích:

- Các ngươi không hiểu đâu, hình thức tu luyện không chỉ là thiền định, đối với người chân chính hiểu mà nói, ăn cơm, ngủ, lên lớp, ngồi xổm đều là tu luyện.

- …

Hai người vẫn mang vẻ mặt mờ mịt như cũ, chưa từng nghe nói qua ngồi xổm cũng có thể tu luyện được.

Trần Thư thở dài, không giải thích nữa. Ta cũng không thể trực tiếp nói ta có hack được chứ?

Hắn chỉ cần ngủ một giấc là đã có thể bù lại được sự chênh lệch sức mạnh của Ngự Thú Châu và Ngự Thú Chân Châu, dù sao thì trước khi ngủ cũng sẽ bắt đầu tuyển hạng.

Một người đi ngủ, một người ngồi thiền, đằng trước tiến bộ càng lớn hơn, là người đều sẽ biết chọn cái nào.

- Giao cho ta đi, nhà ta có Ngự Thú Chân Châu.

- ?.

Trần Thư cùng Tạ Tố Nam đồng thời nhìn về phía Từ Tinh Tinh.

- Sao thế?

Từ Tinh Tinh cười cười, có vẻ xấu hổ.

Trần Thư vội vàng hỏi:

- Nhà ngươi là làm cái gì?

- Chỉ là gia đình bình thường thôi, buôn bán nhỏ.

Trần Tinh Tinh gãi gãi đầu.

Trần Thư cùng Tạ Tố Nam liếc nhìn nhau, khóe miệng giật giật một cái, hay cho một gia đình bình thường!

Ngự Thú Chân Châu cấp cơ sở là mười lăm vạn, Hắc Thiết cấp là sáu mươi vạn, buôn bán như này có thể là gia đình bình thường à?

- Được rồi, các bạn học, tiếp tục phát thưởng.

Thẩm Vô Song đi vào lớp, phát hết toàn bộ phần thưởng xuống.

Trần Thư tính sơ sơ qua, lần này tổng giá trị phần thưởng e là đã đạt đến năm trăm vạn.

- Về sau những trận thi đấu như này, mỗi tháng sẽ tổ chức một lần! Phần thưởng chỉ có nhiều hơn chứ không có ít đi!

Một câu nói này của Thẩm Vô Song trong nháy mắt đã làm mọi người trở nên phấn khởi.

Không phải mỗi người đều là con của "gia đình bình thường", nỗ lực vào lớp đặc huấn này không phải đều vì những tài nguyên kia sao?

Bây giờ cách lúc cao khảo còn mười tháng, chỉ là phần thưởng của thi đấu thôi mà trường học đã phải bỏ ra năm trăm vạn, còn tiền tiêu xài tính ra chỉ e là đến hàng triệu rồi.

Đương nhiên, với Ngự Thú sư mà nói, Hoa Hạ tệ không quá đáng giá, tài nguyên Ngự Thú mới là trân quý nhất.

Một trăm triệu Hoa Hạ tệ cũng có thể bồi dưỡng ra hai cái Hắc Thiết cấp Khế Ước Linh một cách hoàn hảo.

- Bắt đầu bài học hôm nay, tất cả đi theo ta đến Ngự Thú Quán!

Dứt lời, Thẩm Vô Song liền rời khỏi lớp.

Mười phút sau, lớp đặc huấn đã vào đến Ngự Thú Quán.

- Tháng thứ nhất, các ngươi cần phải học được kỹ năng sử dụng linh hoạt!

Thẩm Vô Song triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra, chỉ thấy một con mãng xà to lớn dài khoảng hơn mười mét xuất hiện.

Vảy rắn màu trắng đen, đôi mắt rất hung ác.

Chính là Hắc Bạch Cự Mãng cấp A!

Kỹ năng thiên phú "Lân Giáp Chuyển Hoán" cực kỳ bất phàm, có thể đổi màu toàn bộ vảy trên thân.

Tính đối kháng của vảy đen với công kích vật lý và tính đối kháng với công kích nguyên tố của vảy trắng đều cực cao.

Tuy nhìn như là Khế Ước Linh thuộc tính chiến đấu nhưng kỳ thật sức mạnh lại nghiêng về phòng thủ, cũng chính là khiên thịt định vị.

- Một trong những kỹ năng của Hắc Bạch Cự Mãng của ta – Triền Phược, có thể khống chế kẻ địch, đồng thời cũng có thể nghiền nát kẻ địch.

Thẩm Vô Song sờ lên đầu rắn, nói với đám học sinh ở phía dưới.

- Trần Thư, triệu hồi Slime của ngươi ra.

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, đây là lấy Slime của ta ra làm giáo cụ dạy học à?

Chương 180: Phục vụ bạn học, Trần Thư ta không thể từ chối (2)

Hắn lập tức đi ra, mở miệng nói rằng:

- Các bạn học, ta lấy tính mạng Đường Thiếu ra đảm bảo, chiêu Triền Phược của con rắn này thật sự có thể nghiền nát lân giáp đấy.

Đường Liệt giật giật khóe miệng, ngươi có phải bị điên rồi không, chuyện này đâu có liên quan đến ta?

Trần Thư nói với Thẩm Vô Song:

- Lão sư, đừng biểu diễn nữa, mọi người đều biết mà.

Thẩm Vô Song gật gật đầu, nói tiếp:

- Triền Phược không chỉ đơn giản là một cái kỹ năng khống chế, ngoài ra còn có tác dụng khác, có ai biết không?

Hắn ta nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy hầu như đệ tử đều cúi đầu.

Đây là quy tắc thường dùng trong trường!

Nhất thời trước mặt Trần Thư xuất hiện các lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: cúi đầu theo bản năng của các đệ tử. Hoàn thành thưởng: Ngự Thú Lực thiểu lượng 】

【 Lựa chọn 2: ngươi có được hệ thống trời sinh bất phàm, tất nhiên là phải ngửa đầu nhìn trần nhà rồi. Hoàn thành thưởng: Đại Lực Dược Tề thượng phẩm 】

【 Lựa chọn 3: đối mắt với Thẩm Vô Song, nhìn chằm chằm hắn ta. Hoàn thành thưởng: Bạo Tẩu Dược Tề 】

Trần Thư sờ sờ cằm, đột ngột ngẩng đầu nhìn Thẩm Vô Song.

Hắn ta đã nếm thử Ẩn Thân Dược Tề, làm sao còn có thể bỏ qua Bạo Tẩu Dược Tề được nữa chứ?, Không chừng có thể nghịch chuyển thế cục.

Thẩm Vô Song đang suy nghĩ xem gọi ai trả lời, chỉ thấy Trần Thư đột nhiên ngẩng đầu.

Ánh mắt so với hắn còn soi xét kỹ hơn.

Trong nháy mắt, thậm chí Thẩm Vô Song còn cho rằng mình đã quay trở lại thời học sinh, thế nhưng không tự chủ mà cúi đầu xuống.

Thẩm Vô Song giật giật khóe miệng, lập tức phản ứng lại, khôi phục vẻ uy nghiêm của lão sư.

Ánh mắt của người biến thành cái dạng gì đó hả? Làm cho ta không thể tự tin được…

Hắn ta chỉ vào Trần Thư:

- Trần Bì, ngươi trả lời.

Thu được phần thưởng: Bạo Tẩu Dược Tề.

Trần Thư thích thú nhận phần thưởng, đồng thời mở miệng nói:

- Triền Phược thi triển được tốc độ cực nhanh, không những có thể nhanh chóng trói buộc kẻ địch, đồng thời cũng là một kỹ năng bảo vệ.

- Ồ. Tiếp tục trả lời.

Thẩm Vô Song khẽ gật đầu.

- Nếu như ký chủ xuất hiện nguy cơ, Hắc Bạch Cự Mãng có thể nhanh chóng bao bọc bên ngoài ký chủ, ngăn cản công kích sắp đến.

Trong mắt Thẩm Vô Song hiện lên vẻ khen ngợi, hắn ta đã từng dùng chiêu này để bảo vệ tính mạng khi ở trong Dị Không Gian.

Nếu như dựa vào tốc độ của Hắc Bạch Cự Mãng, rất nhanh chóng có thể tiến hành bảo vệ, nhưng nếu có thêm kĩ năng gia trì sẽ giúp cho tốc độ của nó tăng vọt hơn nữa.

Ví dụ như kỹ năng bật của Slime cực yếu, nhưng ở trong chiêu Bạo Lực Tọa Sát, nó nhảy một cái là đã có thể tiến xa mấy chục mét.

Thẩm Vô Song đang định nói gì bỗng nhíu mày lại, chỉ thấy Trần Thư vẫn chậm rãi mà nói.

- Tác dụng thứ ba là có thể nhanh chóng co rút thân thể lại, giảm thiểu thể tích, tránh né công kích của đối phương.

Vẻ mặt Trần Thư bình thản mà nói:

- Tất nhiên, bất kể kỹ năng gì đều không phải mang lại tác dụng cứng nhắc, cần phải căn cứ theo hoàn cảnh cụ thể để phán đoán.

Thẩm Vô Song không ngừng đánh giá Trần Thư, nói:

- Ngươi học được những điều này ở đâu hả? Trước đây có hiểu rõ kỹ năng Triền Phược này à?

- Không có đâu, cái này không phải có đầu óc là được rồi sao?

Trần Thư mở hai tay ra, vẻ mặt vô tội nói.

- …

Bạn học phía dưới đều giật giật khóe miệng một cái, vậy là chúng ta đều không có đầu óc chứ gì?

- Trần Thư nói không sai, bất luận kỹ năng gì đều không có tác dụng cố định, kỹ năng thương tổn có thể trở thành kỹ năng bảo hộ, cũng có khả năng là kỹ năng khống chế, tất cả đều phải xem cách dùng.

- Hứa Tiểu Vũ, triệu hồi của ngươi ra!

Chỉ thấy một con Hỏa Diễm Điểu xuất hiện ra ở phía trước, không ngừng tỏa hơi nóng rực.

Đường Liệt bên cạnh mơ hồ muốn lùi lại, xem ra trong lòng đã có ám ảnh.

Trần Thư ôm hai tay trước ngực, hắn nói:

- Đường Thiếu, ngươi thật sự nghiêm túc lùi lại nửa bước sao?

Hai người lập tức lại muốn đứng ra cãi nhau, Thẩm Vô Song mở miệng:

- Được rồi , Trần Thư, ngươi đến giảng giải tính linh hoạt của kỹ năng cho các bạn học đi, bắt đầu từ Hứa Tiểu Vũ.

Trần Thư có chút cạn lời mà nói:

- Thẩm lão sư, ta chỉ là học sinh mà thôi?

Đây là coi ta như cu-li sai vặt hay sao? Lớp có tận hai mươi học sinh, ta phải giảng đến tận lúc nào?

- Bắt đầu từ bây giờ, ngươi là lớp trưởng lớp đặc huấn!

- Không làm! Hoàn toàn không có hứng thú.

Các bạn học còn chưa kịp mở miệng, Trần Thư đã từ chối.

- Mỗi tháng hai viên Ngự Thú châu thượng phẩm!

- Phục vụ bạn học, Trần Thư ta không thể chối từ! Ai cướp của ta, ta đấu với hắn!

Ai có thể từ chối làm một lớp trưởng với mức lương hàng tháng hơn 200.000 nhân dân tệ đây chứ?

Trần Thư xoa đôi bàn tay, dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn về phía Thẩm Vô Song.

Thẩm Vô Song không nói nên lời, ngay tại chỗ lấy ra hai viên Ngự Thú Châu thượng phẩm.

- Các bạn học yên tâm đi! Ta sẽ tận chức tận trách.

Bỗng nhiên, Vương Vân mở miệng nói:

- Lão sư, ngươi như vậy cũng bất công quá không phải sao?

Chương 181: Đây là thông báo, không phải bàn bạc

Thẩm Vô Song bình tĩnh nói:

- Mọi thứ đều dựa vào thực lực để nói chuyện. Chỉ cần ngươi mạnh hơn hắn thì vị trí lớp trưởng sẽ thuộc về ngươi.

Sau đó lại nhìn về phía Trần Thư:

- Bắt đầu dạy đi.

Vẻ mặt của Trần Thư vô cùng khó hiểu nói:

- Dạy? Dạy cái gì?

- ?

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật một cái. Ngươi muốn quỵt nợ tại chỗ đấy à?

- Lão sư, ta cảm thấy cái này lại là giá tiền khác rồi.

Thẩm Vô Song đi tới bên cạnh hắn, đang định cưỡng chế cướp về.

- Thôi dẹp đi! Đưa hạt châu cho ta!

Trần Thư lập tức nói:

- Dạy! Dạy!

Đồ đã nằm trong tay của hắn thì sao còn có chuyện lấy lại được nữa chứ?

Trần Thư đi tới bên cạnh Hỏa Diễm Điểu rồi nói:

- Tiểu Vũ, Hỏa Cầu Thuật của Hỏa Diễm Điểu nhà ngươi có thể không cần ném hết một lúc, mà là căn cứ vào từng tình huống để phun ra.

- Có tổng cộng tám hỏa cầu. Ngươi có thể thử ngậm chúng trong miệng xem thử có thể hợp thành một hỏa cầu lớn hơn nữa được không.

- Hơn nữa, không cần cứ cứng nhắc nhả ra từ miệng như vậy. Ngươi có thể thử những vị trí khác, ví dụ như mông chẳng hạn…

Dứt lời, Trần Thư sờ soạng lông chim của Hỏa Diễm Điểu để nhìn xem thử mông của nó có thể phun ra hỏa cầu hay không.

Rít!

Hai cánh của Hỏa Diễm Điểu giật giật rồi bay cao lên không trung. Trong mắt nó tràn ngập lửa giận, không ngừng kêu to về phía Trần Thư.

Ngươi bị điên à!

Hứa Tiểu Vũ cũng không còn lời nào để nói, Hỏa Cầu Thuật của nhà ngươi phun ra từ mông đấy à.

Hai mắt của Thẩm Vô Song cũng sáng bừng lên, nghiêm nghị nói:

- Tiểu Vũ, có thể thử một chút.

Hứa Tiểu Vũ không ngờ Thẩm Vô Song cũng không bình thường giống Trần Thư.

- Lão sư…

Thẩm Vô Song không ngờ ý tưởng của Trần Thư lại có thể… độc đáo như vậy!

- Nếu thực sự có thể thành công thì đó chính là ra tay bất ngờ. Chỉ cần có thể giành chiến thắng thì phun hỏa cầu từ đâu ra cũng không quan trọng.

Trần Thư lại đi tới bên cạnh Đường Liệt, không ngừng đánh giá Phong Hành Thú của hắn ta.

Mặc dù không muốn Trần Thư góp ý, nhưng dù sao đây cũng là mệnh lệnh của lão sư nên Đường Liệt cũng không thể không tuân theo.

Trần Thư suy nghĩ trong chốc lát rồi dùng vẻ mặt bình thản nói:

- Không cứu nổi, trực tiếp cho về lò nấu lại đi.

- …

Con mẹ nó, một con Khế Ước Linh cấp A mà ngươi lại bảo ta về nấu lại ư?

Sau đó, Trần Thư lại nói một lượt về kỹ năng của các Khế Ước Linh của những người còn lại.

Bọn họ không nhất thiết phải thực hành y theo những gì hắn nói, mà là nhờ vào những góp ý này để bọn họ học được cách tự suy nghĩ.

Mặc dù ý tưởng là một chuyện, thực hành lại là một chuyện khó khăn khác nữa.

Học sinh trong lớp ít nhất đều có Khế Ước Linh cấp B. Mặc dù bọn chúng có tiềm năng rất lớn, nhưng nhìn chung khả năng nghe lời lại không cao.

Chỉ có Slime của Trần Thư có thể sao chép hoàn hảo suy nghĩ của hắn mà thôi. Không có cách nào khác, trí thông minh của Slime… e hèm… khả năng nghe lời của nó thật sự là quá cao.

Suốt một ngày, tất cả mọi người trong lớp đều đang thực hành điều khiển Khế Ước Linh, đó là điều mà một Ngự Thú Sư thực

tập phải học được.

…

Ba người Trần Thư rời khỏi Ngự Thú Quán.

- Đi thôi, đi ăn cơm!

- Chờ một lát, ta muốn đến cổng trường lấy chút đồ.

Ánh mắt của Trần Thư và Tạ Tố Nam ngơ ngác. Bọn họ nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu đen đậu ở cổng khuôn viên trường khiến cho rất nhiều học sinh vây xem.

Một lão giả trong một chiếc áo bành tô màu đen bước xuống, trong tay cầm một chiếc hộp nhỏ.

- Thiếu gia! Đây là Ngự Thú Trân Châu mà ngài cần!

Từ Tinh Tinh nhận lấy chiếc hộp trong tay lão giả rồi xoay người chạy trở lại khuôn viên trường.

Mắt của Trần Thư trừng lớn. Hắn nhìn về phía Từ Tinh Tinh, trong mắt tràn ngập kinh ngạc.

- Đậu xanh rau má, tổng tài bá đạo đấy à?

Tạ Tố Nam nói:

- Tiểu Tinh, ngươi bị bệnh về dạ dày phải không? Thường xuyên mất ngủ, có bệnh thích sạch sẽ, họ thật của ngươi là họ Cố?

Từ Tinh Tinh sững sờ, không biết Tạ Tố Nam đang nói về cái gì.

- Hả? Đang nói cái quái gì vậy?

Ngay sau đó, Trần Thư tò mò hỏi:

- Tiểu Tinh, có phải lúc ngươi bị táo bón ngươi sẽ dùng vẻ mặt lạnh lùng mà nói: A, tự đi ra đi!

- Hình như hai người bị bệnh nặng rồi đấy!

Đời này Từ Tinh Tinh chưa từng cạn lời như lúc này.

Lão giả ở ngoài cổng trường nhìn về phía Từ Tinh Tinh, thấp giọng nói:

- Đã lâu không thấy thiếu gia cười như thế này rồi.

…

Trần Thư nhận lấy Ngự Thú Trân Châu mà Từ Tinh Tinh đưa tới. Tổng cộng có bảy viên, tương đương với 1.05 triệu, cũng có nghĩa là ngang với phần thưởng mà Thẩm Vô Song phát.

- Ta nói này Tiểu Tinh, nhà ngươi giàu như vậy mà ngươi còn đi bệnh viện tâm thần làm thêm làm gì nữa vậy?

- Trần Bì, nói gì đấy? Chúng ta mới gọi là làm thêm, Tiểu Tinh là trải nghiệm cuộc sống.

Ba người bọn họ chơi đùa vui vẻ, không có thay đổi gì chỉ bởi vì gia cảnh của Từ Tinh Tinh.

Bởi vì Trần Thư có hệ thống nên cho dù hắn không làm gì cả, mỗi ngày nằm vật ra thì vẫn có thể trở thành cường giả.

Chương 182: Thành viên tuyên truyền tình yêu và hòa bình (1)

Mà Tạ Tố Nam thì lại sở hữu thần kỹ, người giàu đến mấy cũng phải sợ hắn thôi.

Trần Thư trở về ký túc xá rồi nuốt hết bảy viên Ngự Thú Trân Châu. Không có mùi vị gì đặc biệt, vào miệng là tan.

Ngự Thú Lực của hắn lập tức tăng lên rất nhiều, lại tiến gần Ngự Thú Sư cấp 8 thêm một bước.

Đẳng cấp Ngự Thú Sư càng cao thì càng khó đột phá.

Xuất thân của Hứa Tiểu Vũ rất tốt nhưng nàng ta vẫn phải dậm chân ở bậc Ngự Thú Sư cấp 7 suốt mấy tháng.

Mà Từ Tinh Tinh cũng chỉ là Ngự Thú Sư cấp 7 thôi, trừ khi nhà hắn bỏ ra hàng chục triệu để mua cho hắn Ngự Thú Trân Châu.

Nhưng nếu có từng ấy tiền thì sao lại không đi mua Lãnh Chúa Hung Thú để mà lĩnh ngộ kỹ năng chứ?

Lúc Trần Thư đang nghỉ ngơi trong ký túc xá, một cuộc điện thoại đột nhiên gọi đến.

- Alo, Vương thúc?

- Ngày mai ngươi đến Trấn Linh Cục một chuyến, có chút chuyện muốn nói với ngươi!

Chẳng lẽ có thêm tiền thưởng sao?

Trần Thư cúp máy, gửi một tin nhắn cho Thẩm Vô Song rồi ngã đầu liền ngủ say.

Mà Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh thì đang đả tọa tu luyện, gia tăng Ngự Thú Lực của bản thân.

Sáng sớm ngày hôm sau, lớp đặc huấn lại tập trung ở Ngự Thú Quán.

- Tháng 9, nhiệm vụ của các ngươi là học cách sử dụng linh hoạt các kỹ năng. Tháng sau, ta sẽ dẫn các ngươi đến Dị Không Gian để trải nghiệm! Chỉ có học được cách sử dụng kỹ năng thì các ngươi mới có thể đảm bảo an toàn cho chính mình!

Những lời này vừa nói ra thì tất cả mọi người đều lộ vẻ hưng phấn, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Hầu hết những người trong lớp đều chưa từng đi đến Dị Không Gian mà chỉ mới nghe kể về nó mà thôi.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Trong thời gian này, ta hy vọng các vị có thể chăm chỉ tu luyện! Kết quả của cuộc thi tháng tới sẽ dựa trên thành tích của các ngươi ở Dị Không Gian!

- Lớp trưởng tới giám sát một chút!

Thẩm Vô Song gọi nhưng lại không thấy bóng dáng Trần Thư đâu.

- Ơ? Trần Thư đâu?

Tạ Tố Nam nói:

- Báo cáo Thẩm lão sư, Trần Thư xin nghỉ.

Thẩm Vô Song nhướng mày:

- Xin nghỉ? Sao ta lại không biết?

- Hắn nói hôm qua đã gửi tin nhắn cho lão sư rồi.

Thẩm Vô Song lấy điện thoại ra, quả nhiên Trần Thư có để lại một câu.

- Thẩm lão sư, ngày mai chắc là em sẽ bị ốm nên em muốn xin nghỉ một ngày. P/S: Đây là thông báo, không phải bàn bạc!

Trần Thư huýt sáo, khoan thai ung dung đi ra ngoài trường.

- Đừng gặp ta ngoài đời, có giỏi thì lên mạng cào bàn phím với ta đây này! (1)

(1) Câu gốc " 不要在网 络上逼逼赖赖，不服现实碰一碰，你看我扎不扎你就完了，记得双击么么哒。 " => Đừng có lên mạng cào phím này nọ, không phục thì gặp ngoài đời. Cưng xem chị có xiên cưng không là xong rồi. Nhớ thả tim cho chị nhé.

Đây là câu nói nổi tiếng của Hot Douyin Hàn Bội Tuyền (Hàn Mỹ Quyên), ở đây Trần Thư nói ngược lại.

Ở trên mạng, đến Phương Tư hắn còn không sợ nữa là, Thẩm Vô Song đã là gì?

Trần Thư gọi một chiếc xe taxi lại.

- Bác tài! Đi Trấn Linh Cục!

Hắn liếc mắt nhìn, vẻ mặt kinh ngạc:

- Bà mẹ nó. Bác tài, ngươi mặc Tỏa Tử Giáp làm gì vậy?

Tài xế lắc Tỏa Tử Giáp trên người một chút, cười nói:

- An toàn, an toàn là trên hết!

Khóe miệng Trần Thư giật một cái. Ý thức an toàn của ngươi như thế này không hợp lẽ thường một chút nào cả.

Sau một tiếng, Trần Thư đi tới cửa Trấn Linh Cục.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc, hắn không khỏi nhớ tới cái lúc mà hắn bị coi như một kẻ buôn thuốc giả.

Hắn vừa mới bước vào Trấn Linh Cục, Vương Càn lập tức nghiêm túc hỏi:

- Trần Thư, nhà ngươi có xe tăng đúng không?

Vẻ mặt Trần Thư ngơ ngác:

- ?

- Cái quái gì vậy?

- Thi thể của tám tên tội phạm đều bị vật nặng đè lên. Suy đoán sơ bộ là có ai đó đã lái xe tăng cán qua.

Khóe miệng Trần Thư giật một cái:

- Vương thúc, thôi nhé!

- Ngươi dám lái xe tăng trong thành phố sao?

Hắn không ngờ trí tưởng tượng của Vương Càn lại có thể phong phú đến như vậy. Vậy mà không đi viết tiểu thuyết để tạo dựng tên tuổi mà lại làm một tiểu đội trưởng trong Trấn Linh Cục ư?

Vương Càn mở miệng nói:

- Được rồi, kêu ngươi đến không phải để nói cái này.

- Chúng ta đã tìm thấy kẻ muốn giết ngươi rồi!

Trần Thư lập tức hỏi:

- Hả? Ai?

Vương Càn trầm ngâm nói:

- Công ty Dược dịch Hạ Tinh của thành phố!

- Bọn họ là một công ty dược tề lớn ở thành phố Nam Giang. Ngươi có mâu thuẫn kinh doanh gì với bọn họ không?

Trần Thư làm ra vẻ hiểu rõ mọi chuyện, quả nhiên là bị công ty dược tề để mắt tới.

- Ta mở một quầy hàng rong ở chợ đen, điều này có lẽ đã gây ảnh hưởng đến bọn họ.

- Không thể nào, một gian hàng có thể ảnh hưởng gì đến bọn họ chứ?

- Ừm… Có lẽ do quy mô quầy hàng của ta hơi lớn chút.

- Ngươi đùa chắc. Một sạp hàng có thể lớn được chừng nào chứ.

Trần Thư nhớ lại một lúc rồi nói:

- Cũng chỉ là mười ngày bán ra hơn hai nghìn bình Đại Lực Dược Tề.

- Khụ… khụ…

Vương Càn đang uống nước thì bị sặc.

Chương 183: Thành viên tuyên truyền tình yêu và hòa bình (2)

- Quầy hàng nhà ngươi là sản xuất hàng loạt đấy à?

Bây giờ thì hắn ta đã biết tại sao công ty dược tề lại có suy nghĩ muốn giết người rồi.

Nhà bọn họ vừa mới thay đổi chiến lược và phải trả một cái giá rất đắt để chiếm lĩnh thị trường Đại Lực Dược Tề ở thành phố Nam Giang.

Ai mà ngờ cuối cùng lại bị một học sinh làm hỏng hết chứ. Sợ là bất cứ ai rơi vào cảnh này cũng chịu không nổi.

Vương Càn mở miệng nói:

- Chúng ta cần thu thập bằng chứng thì mới có thể bắt giữ quản lý cấp cao của Công ty Dược dịch Hạ Tinh. Ngươi tạm thời hành động kín tiếng chút.

Nếu làm việc trái pháp luật thì cho dù có là công ty lớn hơn nữa, Trấn Linh Cục cũng có thể xử lý được!

- Hơn nữa, tám người kia đều là tội phạm truy nã, tổng tiền thưởng là 500.000 Hoa Hạ tệ!

Vừa nói, Vương Càn nhờ người chuyển khoản cho Trần Thư 500.000.

Trong mắt Trần Thư có chút tham lam, hắn nói:

- Hết rồi sao? Không phải có tất cả tám người à?

Khóe miệng Vương Càn giật giật:

- Cũng có phải 100.000 mỗi người đâu, có 500.000 đã tốt lắm rồi.

Mặc dù đều là tội phạm bị truy nã, nhưng chỉ có Ngự Thú Sư cấp 9 mới được treo thưởng là 100.000.

- Vương thúc, ta muốn hỏi một chút.

Trần Thư bỗng nhiên xích lại gần, thấp giọng nói:

- Trấn Linh Cục có bán xe tăng không? Cái loại có kèm theo đạn pháo ấy.

Khóe miệng Vương Càn giật giật:

- Xéo đi!

Trần Thư cầm 500.000 đã nhận được mà vui vẻ rời khỏi Trấn Linh Cục.

Hắn lên mạng tìm kiếm thông tin Công ty Dược dịch Hạ Tinh thì biết được hạng mục kinh doanh chính của công ty bọn họ là Đại Lực Dược Tề.

Bây giờ đã bị Trấn Linh Cục để mắt tới nên Công ty Dược dịch Hạ Tinh chắc chắn sẽ không tồn tại được bao lâu nữa.

Đến lúc đó, thị trường Đại Lực Dược Tề của thành phố Nam Giang sẽ bỏ trống. Hắn cũng được xem như là Đại Lực ca của chợ đen, miếng bánh ngọt này hắn nhất định phải giành lấy một phần!

Trần Thư bấm một dãy số.

- Alo! Thiên Bá lão ca.

- Ta không cần túi máu… Mang theo các huynh đệ của ngươi tới tập hợp

luôn, gần đây làm mấy chuyện hơi lớn!

Nửa giờ sau, Trần Thư và mấy người Vương Thiên Bá tập trung ở một khách điếm.

Ngoài Vương Thiên Bá ra còn có năm người nữa, tất cả đều là những người đã từng giúp đỡ Trần Thư lo liệu việc buôn bán quầy hàng rong trước đây.

- Thiên Bá lão ca, gần đây đang làm gì đấy?

Vương Thiên Bá suy nghĩ chốc lát rồi nói:

- Kỹ sư chuyển dời hình hộp chữ nhật.

Ánh mắt Trần Thư sững sờ:

- ?

- Kỹ sư gì?

Vương Thiên Bá gãi đầu, nói:

- Ầy… Thì là bốc gạch ấy.

Khóe miệng Trần Thư giật một cái:

- Thôi dẹp đi, mấy huynh đệ của ngươi thì sao?

- Tiểu Vương là thành viên kiểm sát an toàn khu vực, Tiểu Lưu là giám đốc tài chính máy tính cùng hưởng, Tiểu Trương nghiên cứu dơ bẩn học về biểu bì cơ thể, Tiểu Đặng là nhà thám hiểm tiên phong trong sinh tồn hoang dã…

- Dừng một chút, dừng một chút.

Trần Thư vuốt huyệt thái dương, đầu hơi đau:

- Nói tiếng người!

Vương Thiên Bá cười khan một tiếng, nói:

- Ừm… Theo thứ tự là bảo vệ, quản lý tiệm net, nhân viên chà lưng với thất nghiệp…

Trần Thư thở dài:

- Lão ca, chúng ta có thể thực tế hơn một chút không, đừng có nói ba cái thứ làm não đau này nữa.

- Trần thiếu, ngươi làm gì vậy?

- Ta ư? Nếu như nói văn vẻ chút thì đó chính là thành viên tuyên truyền tình yêu và hòa bình của thành phố Nam Giang.

Mọi người đồng thời nhìn lại, không rõ nghĩa cho lắm.

- Hả? Cái gì?

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Tội phạm Nam Giang!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đồng loạt đứng bật dậy. Thôi bỏ đi mà làm người, ai mà biết được đó là tội phạm cơ chứ?

Trần Thư lập tức vội vàng kéo Vương Thiên Bá lại:

- Đừng! Đừng! Ta là người đứng đắn, là kẻ ác chuyên trừng trị kẻ ác!

- Thường được gọi là ác trong ác đấy ư?

Khóe miệng Trần Thư co giật, hắn nói:

- Được rồi, đừng chém gió nữa, ta tìm các ngươi là có chuyện nghiêm túc muốn nói.

- Ta chuẩn bị mở rộng quầy hàng ban đầu, thuê một cửa tiệm mặt tiền ở bên trong chợ đen để chuyên bán Đại Lực Dược Tề. Ta muốn thuê các ngươi làm nhân viên!

Ngay khi những lời này nói ra, tất cả mọi người đều rất hứng thú.

Bán hàng rong chỉ là công việc ngắn hạn, không thể tồn tại thời gian dài được, nhưng nếu là cửa tiệm thì bọn họ sẽ có công việc lâu dài rồi.

Chỉ cần có tiền, cho dù lão bản có là tội phạm Nam Giang cũng không sao cả.

Sau đó, Trần Thư nói sơ qua về kế hoạch mở cửa hàng của hắn. Vì đây là một hiệu thuốc nên chắc chắn cần có Dược Tề Sư và nhân viên.

Dược Tề Sư thì nhất định là do Trần Thư đảm nhận rồi. Chi phí thuê Dược Tề Sư khác rất đắt, hơn nữa những người đó sản xuất ra số lượng dược tề quá ít.

Bởi vì hắn phải đi học nên không có quá nhiều thời gian, cửa tiệm quyết định chỉ bán Đại Lực Dược Tề thượng phẩm.

Về phần nguyên liệu, tạm thời Trần Thư chỉ có thể mua được từ Hiệp hội Ngự Thú Sư.

Sau khi thảo luận một loạt các chi tiết, buổi chiều, mọi người đã đến chợ đen.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Trần Thư quyết định thuê cửa tiệm trước mặt này, quy mô và vị trí đều khá ổn.

Chương 184: Hôm nay là một ngày đẹp trời tốt lành, phải chôn (1)

- Mặt bằng tiệm này nhà các ngươi có cho thuê không?

Nhân viên phục vụ đứng dậy nói:

- Xin chờ một chút, ta cần tìm lão bản để hỏi chuyện.

- A? Là ngươi?

Trần Thư nhìn thoáng qua thì đã nhận ra nhân viên phục vụ. Lần đầu tiên hắn bán Đại Lực Dược Tề là bán ở cửa tiệm này, Đại Lực Dược Tề 5.000 mà chỉ bán được với giá 3.000.

Điều quan trọng nhất là bọn họ còn ở ngay trước mặt hắn đặt dược tề của hắn lên quầy có giá 5.000 nữa chứ, quả thật là không tôn trọng hắn một chút nào cả.

Trần Thư nhướng mày:

- Cửa tiệm này của các ngươi sắp đóng cửa rồi à?

- Haiz, gần đây Công ty Hạ Tinh liên tục tổ chức các hoạt động khuyến mãi, Đại Lực Dược Tề trong tiệm đều bán không được.

Trần Thư cười hì hì nói:

- Chuyện đó thật là đáng tiếc.

Không lâu sau đó, lão bản đã đến cửa hàng.

Hai bên trao đổi một hồi, cuối cùng quyết định lấy mười lăm vạn tiền thuê mỗi tháng.

Ở chợ đen có không ít người, có thể nói nơi đây là trung tâm thành phố thứ hai của thành phố Nam Giang, hơn nữa toàn bộ việc làm ăn ở chợ đen đều liên quan đến phương diện Ngự Thú nên tất nhiên tiền thuê nhà sẽ đắt không ít.

Chỉ mới ba tháng thôi mà tiền thuê nhà đã tốn đến bốn mươi lăm vạn. Số dư của Trần Thư thoáng cái đã có chút nghèo rớt.

- Tiểu lão bản, vậy ngươi còn tuyển nhân viên nữa không?

Nhân viên phục vụ trong cửa hàng nịnh nọt cười nói. Cửa hàng cho thuê rồi, tất nhiên hắn ta sẽ không còn việc làm nữa.

- Tuyển chứ, ngươi cứ làm công việc của mình đi, một tháng bốn trăm, tiền lương lúc thực tập thì giảm một nửa. Thời gian thực tập cũng không dài, chỉ một năm…

Khóe miệng của người kia giật giật, yên lặng quay người rời đi, không ngờ ngươi căn bản không coi ta là người đấy.

Vương Thiên Bá dò hỏi:

- Trần thiếu, ngươi thật sự muốn tuyển người ư?

- Tất nhiên là không tuyển nữa, đã đủ rồi, cái cửa hàng nhỏ như vậy thôi mà.

Trần Thư bảo mọi người thu thập sửa sang cửa hàng lại một phen, sau đó thì hắn đi tới Hiệp hội Ngự Thú Sư.

Hắn lại ban bố nhiệm vụ thu mua Đại Lực Tiêu một lần nữa, giá cả vẫn là ba vạn một gốc, nhưng mỗi ngày giới hạn chỉ thu bốn gốc cây.

Xảy ra chuyện của công ty Hạ Tinh, Trần Thư đã không dám phá hoại thị trường một cách trắng trợn nữa. Một mặt là vì những bộ phận liên quan của Hoa Quốc có thể đến tìm hắn nói chuyện, mặt khác là các đối thủ cạnh tranh cũng sẽ để mắt tới hắn.

Mỗi ngày bốn cây Đại Lực Tiêu thì sẽ không có ảnh hưởng gì, hắn chuẩn bị mỗi ngày chỉ bán mười bình Đại Lực Dược Tề thượng phẩm. Vừa có thể kiếm được tiền, vừa có thể tiết kiệm được thời gian, mà lại còn không có nguy hiểm.

Trần Thư lại dẫn đám người Vương Thiên Bá đến cửa hàng dược liệu bình thường, mua đủ hết những thứ cần phối với Đại Lực Dược Tề thượng phẩm.

Chủ yếu là vì để cho mọi người quen thuộc với quá trình, sau đó Trần Thư chỉ cần mỗi ngày phối dược một lần thì mỗi

tháng sẽ liên tục có Hoa Hạ tệ vào trong tay.

Bận rộn cả ngày, đám người Vương Thiên Bá cũng xem như đã quen thuộc.

- Chờ một đoạn thời gian nữa, cửa hàng của chúng ta mới khai trương, tạm thời các vị đi nghỉ ngơi trước đi.

Hiện tại công ty dược tề Hạ Tinh vẫn chưa đóng cửa nên hắn cần phải khiêm tốn một chút.

Chạng vạng tối, Trần Thư trở lại trường học, tùy tiện ăn một bữa ở căn tin rồi lập tức trở về ký túc xá.

- Làm sao? Không biết ta à?

Chỉ thấy hai người Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh nhao nhao nhìn lại, ánh mắt thoạt nhìn quái dị vô cùng, như là muốn nói cái gì đó.

Chốc lát, Tạ Tố Nam nói:

- Trần Bì, hôm nay ngươi tiền trảm hậu tấu, thầy Thẩm có chút tức giận đó.

Trần Thư căn bản không quan tâm lắm, hắn nói:

- Chuyện của lớp trưởng, một giáo viên chủ nhiệm nho nhỏ thì quản cái gì?

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Trần Bì, ngươi không sợ một chút nào luôn sao?

- Nói nhảm, ta đường đường là tội phạm Nam Giang mà sẽ sợ một ông thầy nho nhỏ à?

Trần Thư khoát tay áo, hoàn toàn không thèm để ý đến.

Khóe miệng Từ Tinh Tinh giật giật, trong mắt đã có chút sợ hãi, hắn ta nói:

- Trần Bì, ngươi không cảm thấy da đầu mình có hơi lành lạnh sao?

- Lạnh á?

Trần Thư không rõ ràng cho lắm, hắn sờ lên đầu, quả nhiên có chút cảm giác ẩm ướt.

- Phòng ngủ bị dột à? Không đúng, đây là tầng trệt mà.

Trần Thư nhướng mày, ngẩng đầu nhìn lên phía trần nhà.

Trong nháy mắt, một con rắn dữ tợn vô cùng hung tàn nhìn hắn, nước miếng từ trong miệng nó nhỏ xuống, thậm chí trên khóe miệng còn hiện lên một nụ cười tà ác như con người.

- Ôi mẹ ơi!

Vẻ phách lối của Trần Thư lập tức cứng đờ lại, dường như là triệu hồi Slime ra trong nháy mắt.

Tốc độ của hắn cực nhanh, thân thể nhảy lên ngồi trên đầu của Slime, trực tiếp giữ chặt lỗ mũi của nó.

- Nhảy lên! Lập tức nhảy lên!

Trong miệng của Slime phun ra cuồng phong vù vù, tổ hợp kỹ năng nhanh chóng được phóng thích.

Nhưng đúng ngay lúc sắp bay ra khỏi ban công ký túc xá thì Hắc Bạch Cự Mãng "Triền Phược" một cái, trực tiếp khống chế được Slime ngay giữa không trung.

Ầm ầm!

Trần Thư cùng với Khế Ước Linh của mình ngã xuống mặt đất dưới ký túc xá.

Chương 185: Hôm nay là một ngày đẹp trời tốt lành, phải chôn (2)

- Đây không phải là tội phạm Nam Giang sao?

Thẩm Vô Song chậm rãi đi vào từ bên ngoài ký túc xá, khóe miệng còn có một nụ cười nhàn nhạt.

Trước mặt Trần Thư đang té ngã dưới đất bỗng xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Phương án một: Khóc lóc nhận sai, đại trượng phu co được duỗi được! Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực trung lượng. 】

【 Phương án hai: Lớn tiếng trách cứ: "Ngươi không chơi nổi nên mới đánh lén, ngươi là cái đồ rác rưởi!" Phần thưởng hoàn thành: Tử Vong Dược Tề. 】

【 Phương án ba: Giả vờ thành bộ dáng trọng thương, nhân cơ hội tranh thủ lòng trắc ẩn của đối phương. Phần thưởng hoàn thành: Mở khóa được Tân Đồ Giám Dược Tề: Khiêu Dược Lực Dược Tề. 】

Trần Thư nằm trên mặt đất, trong lòng không ngừng suy tư, quyết định lựa chọn phương án thứ ba.

Tuy rằng hắn rất muốn chọn cái thứ hai, nhưng lại luôn cảm giác ban thưởng Tử Vong Dược Tề là đang ám chỉ cái gì đó…

Chỉ thấy Trần Thư té ngã trên đất, không động đậy chút nào.

- Sao hả? Trần Bì?

Thẩm Vô Song nhướng mày, tới gần Trần Thư.

Không nên chứ, thân thể này của hắn thật sự cứng rắn hơn ai khác mà…

- Nếu đã như vậy, thế thì… chôn hắn đi.

Trong lòng Trần Thư cả kinh, mẹ nó ngươi quyết đoán thật đấy!

Chỉ thấy Hắc Bạch Cự Mãng cuốn thân thể của hắn lên rồi rời khỏi ký túc xá, đi tới ngọn núi sau trường học.

Ngay lúc con rắn khổng lồ kia đang đào mộ thì cơ thể Trần Thư đột nhiên co giật một chút.

Hắn bắt đầu mở he hé hai mắt, liên tục ho khan.

- Khụ… Khụ… Thầy à, ta cảm thấy ta vẫn còn có thể cứu một chút…

Thẩm Vô Song khoanh hai tay trước ngực, nhàn nhạt cười:

- Ta không cần ngươi cảm thấy, ta muốn ta cảm thấy! Hôm nay là một ngày đẹp trời tốt lành, phải chôn!

- Má nó!

Khóe miệng Trần Thư co giật, đào mộ chôn người còn phải chọn ngày lành tháng tốt đúng không?

- Thầy, ta không sao, thật sự không có việc gì đâu mà…

Trần Thư chật vật đứng dậy, đúng lúc đang nói chuyện thì trong miệng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Vừa vặn trên người có sản phẩm túi máu mới của Vương Thiên Bá, bảo là hiệu quả rõ rệt, nhất định để cho hắn thử một chút.

Cho ngươi hoảng hốt luôn này!

- Hửm?

Vẻ mặt Thẩm Vô Song nghiêm lại, đi tới bên cạnh Trần Thư rồi dùng lỗ mũi ngửi ngửi.

Trên mặt của hắn ta lập tức xuất hiện nét cười, nói:

- Đào! Tiếp tục đào cho ta! Hôm nay không chôn không được!

- …

Trần Thư đen mặt, ngươi mẹ nó nhanh như vậy đã nhìn ra rồi? Có thể tôn trọng thành quả nghiên cứu của Vương Thiên Bá một chút không vậy?

Nhận phần thưởng: Đồ Giám Khiêu Dược Lực Dược Tề!

Tuy là bị nhìn ra nhất nhanh, nhưng trong nháy mắt lúc Trần Thư hộc máu, lòng trắc ẩn của Thẩm Vô Song vẫn bị khơi dậy.

- Thầy, ta sai rồi.

Trần Thư đứng bên cạnh cái hố đang càng ngày càng sâu, gió đêm thổi tới khiến trong lòng hắn có chút lạnh lẽo.

Ngươi mẹ nó không phải là rắn khổng lồ thôi sao? Sao lại đào hố chuyên nghiệp như thế chứ hả?

Trần Thư âm thầm đánh giá Thẩm Vô Song, không lẽ tên này đã chôn rất nhiều người rồi?

Khóe miệng Thẩm Vô Song mang theo nụ cười nhàn nhạt nói:

- Biết sai rồi? Ngươi đây là đang thông báo hay là thương lượng đấy?

- Thông báo! Ta nói ta sai rồi, ta đúng là sai rồi!

Giọng nói Trần Thư cứng rắn, dùng giọng điệu vô cùng tàn nhẫn nhất nói ra những lời hèn nhát nhất.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Thành thật khai báo đi, hôm nay ngươi đi đâu?

- Khám bệnh, thật sự đi khám bệnh đó.

- Thân thể ngươi tốt như vậy sao mà có bệnh được? Bệnh tâm thần à?

- Không phải, làm sao mà phương diện tinh thần của ta có vấn đề được chứ? Bác sĩ nói bệnh này cực kỳ hiếm thấy, yêu cầu phải làm trị liệu lâu dài.

Thẩm Vô Song hơi cảm thấy hứng thú, hắn ta hỏi:

- Ồ? Cụ thể là bệnh gì thế?

- À… Virus hụt hơi…

- Đào! Đào ngay cho ta!

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, ngươi thật sự có thể nói dóc đấy, ngay cả virus hụt hơi cũng bịa được.

- Ta sai rồi, không bệnh, không bệnh!

Trần Thư ngã xuống mặt đất mềm mại, cảm nhận được bốn phía yên tĩnh, một trận lạnh lẽo ùa tới.

Cái này rõ ràng là trăng thanh gió mát mà giết người đêm khuya đó.

Cuối cùng hắn đành phải thành thật khai báo, nói hết mọi chuyện ở Trấn Linh Cục cho Thẩm Vô Song nghe.

- Ngươi còn bắt tội phạm nữa à?

Vẻ mặt Thẩm Vô Song hoài nghi, dò hỏi:

- Không phải ngươi đã bán đứng đồng bọn của mình đấy chứ?

-…

Trần Thư im lặng không nói gì.

Ngươi thật sự dám nghĩ như thế? Bộ trông ta giống tội phạm lắm hả?

Cuối cùng Thẩm Vô Song cũng miễn cưỡng tin tưởng hắn, nhưng vẫn cho Trần Thư đứng trong hố đất nửa giờ xem như trừng phạt.

- Cuối cùng ngươi cũng trở về rồi.

Trở lại ký túc xá, vẻ mặt Trần Thư đầy cảm khái, hiện tại hắn đã biết rõ sinh mệnh đáng quý đến nhường nào.

Tạ Tố Nam mở miệng hỏi:

- Trần Bì, sao ngươi lại một thân bùn đất thế này?

- Ngươi thì biết cái gì! Ta đây là đang gần gũi với thiên nhiên!

Trần Thư cởi quần áo ra, chuẩn bị đi tắm rửa một cái, hắn nói:

- Ta nói hai ngươi, có nguy hiểm mà sao không thông báo trước một tiếng cho ta hả?

- Ai mà dám chứ? Con rắn kia quá là dọa người luôn đó, ngươi không phát hiện đâu, trước khi ngươi trở về nó cứ một mực nghiến răng…

Chương 186: Thú cưng muốn vô địch thì phải uống Đại Lực

Trong lòng hai người tất nhiên cũng có bóng ma, bảo sao lúc Trần Thư trở về thì cả hai lại mang biểu tình như vậy.

…

Rạng sáng ngày hôm sau, Trần Thư thành thật đi tới bên trong Ngự Thú Quán.

Hắn không khỏi hoài niệm lại khoảng thời gian tốt đẹp trước kia, nhớ lại khi trước ở lớp Ngự Thú năm hoàn toàn không có ai quản, tự do kinh khủng.

- Cái tên nhà ngươi đúng là đồ tàn nhẫn!

Trần Thư nhìn về phía trên Thẩm Vô Song,

Trong lòng hắn hạ quyết tâm, sau này nhất định phải chôn cái con Hắc Bạch Cự Mãng kia mười ngày nửa tháng mới được.

- Trần Bì, đi lên giám sát!

- Tới đây…

Trần Thư lập tức đổi lại thành một vẻ tươi cười, đi tới trên đài.

Thẩm Vô Song nghiêm túc nói:

- Nhiệm vụ hôm nay vẫn là luyện tập kỹ năng, không được có suy nghĩ môn này không thi đại học thì không quan trọng, đây đều có thể giúp các ngươi tăng thực lực lên.

- Ồ ~

Học sinh ở phía dưới vô lực đáp lại.

Hiển nhiên, luyện tập kỹ năng thật sự là quá mức nhàm chán.

Thẩm Vô Song nhướng mày, một lát sau lại nói:

- Nguyên nhân vì sao Trần Bì có thể thắng được các ngươi là do hắn dùng kỹ năng, chỉ cần các ngươi luyện tập thì việc đánh được hắn sẽ không phải là mơ nữa!

Trong nháy mắt, mọi người trong lớp đều như được tiêm máu gà, trong nháy mắt đã sống lại đầy cây máu.

-…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ầy, các ngươi cần phải như thế à?

Hơn nữa, Tạ Tố Nam, ngươi mẹ nó chăm chỉ như vậy làm gì?

Một câu của Thẩm Vô Song đã khiến cho các bạn cùng lớp nhao nhao có động lực.

Vốn dĩ ước mơ của bọn hắn chỉ là thi đậu đại học, trở thành Ngự Thú Sư truyền kỳ các kiểu,… Nhưng hiện tại, bọn họ chỉ muốn hành hung Trần Thu một trận mà thôi.

- Đã như vậy thì ta sẽ để cho các ngươi cố gắng hơn một chút vậy.

Trần Thư cười một tiếng, hai tay chắp sau lưng chỉ điểm những bạn học còn lại.

- Tên Đỗ Long kia! Ngươi có thể sử dụng "Thổ Thứ" và "Địa Ba" được không vậy? Đại Địa Á Long đều thành Đại Đệ Á Trùng luôn rồi.

- Đường thiếu, Phong Hành Thú của ngươi còn chưa mở lại nữa hả? Đừng có khăng khăng giữ nó nữa!

- Vương Vân, Sa Mạc Ngạc của ngươi đang làm cái gì vậy, thiên phú kỹ năng "Vẫy Đuôi" nát như thế, dứt khoát cho đi quảng trường người già làm con quay đi là xong.

Trần Thư cười bỉ ổi, không chút do dự đả kích những người còn lại.

- Muốn vượt qua Trần Thư ta, ta cảm thấy xác suất các ngươi trở thành Ngự Thú Sư trấn quốc cũng xấp xỉ rồi đấy.

Một đám người ở trong Ngự Thú Quán càng thêm phấn đấu mạnh mẽ, cố gắng luyện tập sử dụng kỹ năng, đây là giai đoạn mà mỗi một cường giả đều phải trải qua.

Trần Thư cũng triệu hồi Slime ra rồi luyện tập kỹ năng, tận lực đề cao độ tuân thủ của nó.

Mức độ tuân thủ cao thì sẽ tương đương với độ trì hoãn trò chơi sẽ càng thấp, ai sẽ từ chối nó chứ?

…

Thoáng cái đã trôi qua mấy ngày. Ban ngày Trần Thư ở trường học khiêu khích các bạn cùng lớp, thuận tiện luyện tập thêm chút kỹ năng, buổi tối thì giải quyết đủ loại thủ tục cho cửa hàng chợ đen.

Vào buổi tối cuối tuần, Trần Thư vẫn không về nhà mà đến cửa hàng chợ đen cùng với đám người Vương Thiên Bá.

- Hôm nay phải chúc mừng một chút mới được, công ty Dược Dịch Hạ Tinh đã đóng cửa rồi!

Vẻ mặt Trần Thư tươi cười, hắn đã nhận được tin của Vương Càn từ ngày hôm qua.

Thừa dịp các công ty còn lại vẫn chưa kịp phản ứng thì trước tiên phải mở cửa hàng đã.

Trần Thư kích động nói:

- Mặt khác, hôm nay cũng là ngày mà cửa hàng Đại Lực Dược Tề của chúng ta chính thức khai trương!

Bốp bốp bốp!

Vương Thiên Bá và sáu người còn lại đều vỗ tay, nhưng lại trông có vẻ nặng nề.

Vương Thiên Bá đột nhiên nói:

- Trần thiếu, ta cảm thấy có một vấn đề.

- Vấn đề gì?

- Theo lý mà nói, làm cửa hàng Dược Tề thì ít nhất chúng ta cũng phải có dược chứ…

Hiện tại mọi người đều đang đứng trong một cái cửa hàng trống rỗng, bên trong chỉ có một cái kệ hàng, một cái bàn và mấy cái ghế dựa, trừ mấy thứ đó ra thì cũng không còn cái gì khác…

- Gấp gáp làm gì chứ?

Trần Thư bình thản nói:

- Chờ ta một chút!

Ngay sau đó, Trần Thư lập tức vội vã chạy về phía nhà vệ sinh công cộng ở chợ đen.

- …

Sáu người trừng lớn hai mắt, nhìn nhau một hồi như muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Một lúc lâu sau, Vương Thiên Bá mới nói:

- Trần thiếu đi nhà vệ sinh, không phải là nhập hàng chứ…

- Ầy… Chắc là không phải đâu…

Sáu người nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều có chút hoài nghi.

Trần Thư đi tới căn phòng quen thuộc của nhà vệ sinh công cộng. Hắn nhớ rõ lần đầu tiên hắn ở bên trong phối dược đã bị người ta chụp lại, thậm chí còn đăng lên trên mạng.

Mấy tháng trôi qua, thành phố Giang Nam vẫn còn truyền tai nhau về truyền thuyết Dược Tề Sư trong nhà vệ sinh công cộng…

Trần Thư đặt các nguyên liệu xuống, trong đó nguyên liệu chủ yếu chính là bốn cây Đại Lực Tiêu, cũng vì những dược liệu này mà trên người Trần Thư đã không còn một xu nào nữa.

Hôm qua hắn vô tình làm mất ví tiền, sau đó cảnh sát tìm được trở lại, đồng thời còn nói cho hắn biết: Tất cả mọi thứ bên trong vẫn còn, chỉ có tiền là mất hết.

Chương 187: Ngươi đây là đang đụng đến họng pháo đấy à (1)

Trần Thư lúc ấy một vẻ sầu đời vô cùng, hắn thật sự không dám nói thẳng, thật ra tiền không có mất…

- Tất cả đều dựa vào các ngươi cả đấy!

Trần Thư tiến vào hình thức quản lý.

Pha chế Đại Lực Dược Tề thượng phẩm không khó lắm, thời gian một tiếng, Trần Thư đã thành công thu được mười bình Đại Lực Dược Tề thượng phẩm.

Trần Thư hào hứng xách theo mười bình Dược Tề màu vàng về cửa hàng.

Đám người Vương Thiên Bá tựa như nhảy về phía sau theo bản năng, trong mắt mang theo hoảng sợ nói:

- Trần thiếu, ta cảm thấy như vậy không ổn lắm đâu?

- Cái gì không ổn?

- Thủ tục của chúng ta đều đầy đủ, đương nhiên là sẽ bán hết dược dịch rồi.

- Ngài xác định đó là dược dịch chứ không phải là nước tiểu à?

Khóe miệng của những người còn lại đều giật giật, bọn họ không hoài nghi không được, ai bảo Trần Thư lại đi từ trong nhà vệ sinh đi ra chứ?

- Nói nhảm! Đương nhiên là Đại Lực Dược Tề thượng phẩm thuần khiết rồi!

Trần Thư bày hết mười bình Đại Lực Dược Tề thượng phẩm lên cái kệ duy nhất trong cửa hàng, trông cửa hàng có hơi trống rỗng, những đây mới gọi là đặc sắc chứ!

- Mỗi ngày chúng ta chỉ bán mười bình! Làm một nhân viên đói khát chút!

Hắn đặt nhãn giá lên, mỗi bình Đại Lực Dược Tề thượng phẩm chỉ cần 28888!

Nếu như dựa theo giá thị trường, giá của Đại Lực Dược Tề thượng phẩm là ba vạn thì tất nhiên Trần Thư sẽ bán rẻ hơn một chút, nếu không thì sao có thể hấp dẫn khách hàng tới được chứ.

Mà giới hạn mỗi ngày mười bình, có lẽ cũng sẽ không ảnh hưởng đến thị trường Đại Lực Dược Tề là bao.

Thành phẩm Đại Lực Dược Tề là khoảng mười lăm vạn, mà lợi nhuận lại gần ba mươi vạn, mỗi ngày đều có hơn mười vạn

lợi nhuận thuần.

Trần Thư chỉ cần phối dược mỗi ngày một lần là mỗi tháng có thể thu về hơn ba trăm vạn Hoa Hạ tệ, tương đương với một con hung thú cấp Lãnh Chúa.

- Được rồi! Các ngươi đi ra ngoài hô hào đi! Dựa theo trên giấy mà hô!

Trần Thư cho sáu người mỗi người một tờ giấy, trên đó có viết lời tuyên truyền.

- Trần thiếu, thật sự muốn hô sao?

- Tất nhiên là phải hô!

Đám người Vương Thiên Bá đi ra ngoài cửa hàng, mỗi người cầm lấy một cái loa phóng thanh, bắt đầu gào to.

- Thú cưng muốn vô địch thì phải uống Đại Lực!

- Một bình nâng cao tinh thần tỉnh ngủ! Hai bình vĩnh viễn không bao giờ mệt nhọc! Ba bình trường sinh bất lão! Đại Lực Dược Tề, hương vị cực kỳ tốt đây!

- Lớn lên, ta muốn đi Dị Không Gian đánh hung thú, ta thích chủ nhân cho ta uống Đại Lực Dược Tề, ta muốn làm Khế Ước Linh mạnh nhất, ta thích chủ nhân cho ta uống Đại Lực Dược Tề!

Tiếng hô đầy ma lực vang vọng khắp trong chợ đen. Người qua đường nhao nhao dừng chân lại rồi nhìn về phía cửa hàng Đại Lực Dược Tề.

Mà bên ngoài cửa hàng có treo một tấm bảng gỗ ngay chính giữa, trên đó viết: Đại Lực Dược Tề thượng phẩm! Mỗi bình chỉ 28888! Giới hạn một ngày chỉ có mười bình!

Trong nháy mắt đã có không ít người nhao nhao đi đến.

Có người mở miệng hỏi:

- Hàng của ngươi thật sự là Đại Lực Dược Tề thượng phẩm à?

Trần Thư gào lên:

- Trăm phần trăm là thật! Giả một bồi mười! Giả một bồi mười!

- Ngươi sẽ không trực tiếp cho ta một bình giả đấy chứ?

- Dẹp đi! Tuyệt đối là hàng thật, tất cả đều đã được Vương Càn của Trấn Linh Cục đảm bảo!

Trần Thư lại để cho Vương Càn làm người phát ngôn miễn phí, nếu là hàng giả thì cứ tới Trấn Linh Cục báo cáo.

Huống chi cửa hàng của hắn còn có độ tin cậy cao hơn mấy gánh hàng rong kia nữa kìa!

Nhưng mà Trần Thư lại không ngờ, dù mọi người có tin tưởng đi chăng nữa thì cũng không có quá nhiều người tới tranh mua.

Nguyên nhân chỉ có một, đó là vì không có tiền!

Muốn dùng Đại Lực Dược Tề để tăng phúc đến mức cao nhất thì phải cần đến bốn mươi bình, sơ sơ cũng phải hơn trăm vạn, người bình thường thật sự không thể trả nổi.

Mà người có thể trả được thì sao có thể để ý ưu đãi hơn một ngàn đồng cơ chứ?

Bọn họ thà rằng mua ở các cửa hàng chính quy trong thành phố còn hơn, ít nhất thì đó còn là hàng chính phẩm tuyệt đối!

Cả một buổi tối, Trần Thư chỉ bán được mỗi một bình…

- Má nó, tính sai rồi…

Trần Thư vốn cho rằng có thể dễ dàng bị tranh nhau mua hết, hiện tại xem ra hắn có hơi ngây thơ rồi.

- Ngày mai hạ xuống cho ta, hai vạn năm một bình! Giới hạn năm bình!

Trần Thư lấy ra một tấm bảng gỗ mới rồi viết xuống hai hàng chữ, tuy rằng có hơi qua loa nhưng cũng có thể khiến người ta lờ mờ nhìn ra được.

Hôm nay ta quyết định đưa ra một quyết định trái với tổ tông, Đại Lực Dược Tề thượng phẩm, mỗi bình hai vạn năm, giới hạn năm bình!

Ngươi hỏi ta tại sao lại giới hạn số lượng ư? Đương nhiên là sợ nửa đêm tổ tông tới tìm ta rồi!

Trần Thư vừa ý gật đầu một cái, như này có lẽ sẽ hấp dẫn được người đến.

Cửa hàng của hắn chỉ là một cái cửa hàng nhỏ nên chắc chắn không thể sánh được với hàng trăm cửa hàng chính quy lâu đời kia, vậy cho nên hắn chỉ có thể đánh vào giá cả.

Mỗi ngày có năm bình Dược Tề chảy vào thị trường, hẳn là sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì to tát.

Chương 188: Ngươi đây là đang đụng đến họng pháo đấy à (2)

- Tạm thời cứ như vậy trước đã, chờ đến khi uy tín của cửa hàng tăng lên rồi thì chúng ta lại tăng số lượng Dược Tề và giá lên!

Trước tiên phải ưu đãi hấp dẫn cho khách hàng, sau đó lại tăng giá, cách thức kinh doanh quen thuộc mà thôi…

Nam Giang Nhị Trung, ký túc xá 102.

Tạ Tố Nam nói:

- Trần Bì, cứ đến buổi tối là ngươi lại làm cái gì thế? Lần nào đi về cũng đều mệt mỏi như vậy…

- Đương nhiên là đi kiếm…

Trần Thư dừng một chút rồi lại nói tiếp:

- Tiền rồi!

-…

Từ Tinh Tinh khuyến cáo nói:

- Hiện tại là lớp mười hai, thành tích Ngự Thú mới là quan trọng nhất.

Trần Thư nhếch miệng:

- Đừng có nói mấy cái thứ Ngự Thú Lực chó má đó với ta, hiện tại ta chỉ muốn kiếm tiền thôi!

Dứt lời, Trần Thư liền đi tắm rửa một phen, sau đó trực tiếp quay đầu ngủ say.

Tạ Tố Nam nói:

- Ài, Trần Bì quá lãng phí thiên phú của mình rồi.

Từ Tinh Tinh thở dài:

- Đúng vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, ta cảm giác chưa tới một tháng là người trong lớp trên cơ bản đều có thể vượt qua hắn.

- Xem ra chúng ta là vừa có thiên phú vừa có cố gắng rồi.

Hai người nhìn nhau rồi cười một tiếng, chuẩn bị bắt đầu tu hành Ngự Thú Lực.

Đúng ngay lúc này, trên người Trần Thư đang ngủ say bỗng nhiên xuất hiện một luồng hơi thở, khiến cho toàn thân hắn đều có chút khác biệt.

- Hả?

Hai người trừng lớn mắt, trên mặt là một vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Từ Tinh Tinh nuốt nước miếng một cái rồi nói:

- Lão Tạ, sao ta lại cảm giác hắn giống như đang đột phá…

Tạ Tố Nam cũng là một bộ dáng gặp phải quỷ, hắn nói:

- Giống như vậy thật…

Trần Thư đã là Ngự Thú Sư cấp bảy, nếu như đột phá thì sẽ trở thành cấp tám, trực tiếp trở thành người đứng đầu trong lớp đặc huấn.

- Nhưng… Nhưng hắn đang ngủ cơ mà?

Trong mắt của hai người từ khiếp sợ rồi từng bước biến thành tuyệt vọng, trở thành một bộ dáng nhân sinh không còn gì luyến tiếc, lòng muốn tu luyện vốn đang rực cháy bây giờ cũng không còn.

Những người ưu tú hơn ngươi đang cố gắng hơn cả ngươi, chuyện này cũng không hề đau lòng.

Cái đau ở đây chính là những người không có cố gắng lại cứ ưu tú hơn cái cố gắng của ngươi!

- Lão Tạ, chúng ta còn tu luyện nữa không?

- Tu cái rắm, đi ngủ! Ta cũng muốn đột phá!

Tạ Tố Nam quay đầu đi ngủ, hắn đã bị Trần Thư đả thương đến tim rồi.

Vẻ mặt Từ Tinh Tinh cũng đầy phiền muộn, hắn ngắm nhìn ánh trăng qua ban công, trong lòng tràn ngập thương cảm.

Thậm chí hắn còn muốn bảo trong nhà tiêu một phát hai ngàn vạn để cưỡng ép cho hắn đột phá…

Sáng sớm hôm sau.

- Thoải mái quá đi!

Trần Thư chỉ cảm thấy sảng khoái tinh thần, tinh thần phấn chấn vô cùng.

- Hai ngươi làm cái gì vậy?

Trần Thư liếc mắt một cái đã thấy hai người Tạ Tố Nam treo hai con mắt gấu trúc lên mặt, một bộ dáng thiếu ngủ trầm trọng.

Tuy là hai người quay đầu đi ngủ, nhưng mà cả một đêm lại không ngủ được. Có một số việc chính là như vậy, cứ càng nghĩ là lại càng khó có thể quên.

Tạ Tố Nam mặt không thay đổi nói:

- Ngươi có biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì không?

Trần Thư không ngừng quan sát ký túc xá, nói:

- Làm sao vậy? Cái con rắn khổng lồ kia lại tới à?

Từ Tinh Tinh thở dài, lắc đầu nói:

- Ngươi có phải… Đột phá rồi hay không?

Trần Thư cảm thụ lại một chút, giờ mới biết mình đã thành công đột phá đến Ngự Thú Sư cấp tám.

Hắn tỉnh bơ nói:

- Đúng vậy, đột phá rồi, có chuyện gì sao?

- Ngươi không cảm thấy kinh ngạc à?

Hai người mở to hai mắt mà nhìn, chỉ cảm thấy tâm hồn bị đả kích trầm trọng.

Trần Thư bĩu môi:

- Ngạc nhiên gì chứ, Ngự Thú Sư cấp tám mà thôi, đây không phải có tay là được sao?

Hai người ngửa mặt lên trời than thở, thời gian này không cách nào qua được nữa rồi, bọn hắn tu luyện mỗi ngày mà cũng không bằng người ta ngủ một giấc.

Vẻ mặt Trần Thư thành thật nói:

- Ta nói rồi mà, đi ngủ hay ngồi cầu đều là một loại tu luyện, bây giờ các ngươi đã tin chưa?

…

Ba người đi đến Ngự Thú Quán.

Hai người Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh một vẻ mệt mỏi không chịu nổi, ánh mắtu oán nhìn Trần Thư, khiến cho những người khác cũng liên tiếp dùng ánh mắt quái dị mà nhìn lại.

Thẩm Vô Song đi tới phía trước, đang muốn mở miệng thì bỗng nhiên có một người giơ tay lên.

- Hả? Đỗ Long, có chuyện gì thế?

- Thưa thầy! Hôm nay em muốn khiêu chiến với Trần Thư!

Trong hai mắt Đỗ Long tràn đầy lòng tin, khiêu khích nhìn Trần Thư đang ở phía dưới.

- Thầy đã từng nói, chỉ có người mạnh nhất mới có thể làm lớp trưởng, vậy ta cảm thấy trừ ta ra thì không có thể là ai khác nữa cả!

Đỗ Long lập tức triệu hồi Đại Địa Á Long ra, thoạt nhìn uy phong lẫm liệt vô cùng.

- Trần Thư, ý ngươi thế nào?

Thẩm Vô Song nhìn về phía Trần Thư, khóe miệng có nụ cười nhàn nhạt.

Lớp đặc huấn vốn dĩ phải tràn ngập cạnh tranh, chỉ có như vậy mới có thể khiến tiềm lực của học sinh được phát huy tốt hơn.

Trần Thư nhíu mày, đây là vừa mới đột phá đã có người muốn hướng họng súng… Không đúng, là đụng phải họng pháo à?

Chương 189: Ta có thể tự hào đến mức nào, chịu không nổi một đòn được chưa? (1)

- Ta có thể đồng ý, nhưng ít ra cũng cần thiết lập một cái ngưỡng cửa chứ nhỉ, nếu không thì chó mèo gì cũng có thể đến khiêu chiến với ta à?

Trần Thư hai tay mở ra, thở dài nói:

- Trần Thư ta cũng phải luyện tập đó thưa thầy!

- Cũng đúng.

Thẩm Vô Song gật đầu một cái rồi nói:

- Vậy thì dùng một viên Ngự Thú Châu xem như tiền đặt cược đi, thế có được không?

Cứ mỗi tháng là học sinh của lớp đặc huấn đều sẽ lấy được một viên Ngự Thú Châu thượng phẩm, cái này được dùng để tăng tốc độ tu luyện của bọn họ.

- Ta không có ý kiến!

Đỗ Long khẽ gật đầu, trong mắt của hắn ta tràn đầy tự tin. Mặc dù chỉ mới trải qua một tuần, nhưng sự hiểu biết của hắn ta về kỹ năng đã có bước nhảy vọt về chất rồi.

Trước mắt của Trần Thư lập tức xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Phương án một: Từ chối tỷ thí, đồng thời dùng vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “ Ngươi xứng sao?”. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực trung lượng. 】

【 Phương án hai: Đồng ý tỷ thí, hành hung Đại Địa Á Long một trận! Phần thưởng hoàn thành: Năm gốc Đại Lực Tiêu. 】

【 Phương án ba: Giả bộ từ chối rồi trực tiếp tiến hành đánh lén, ra đòn phủ đầu, thể hiện phong thái hung hãn! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng "Phản Chấn Chi Lực" tăng thêm một bậc. 】

Điều này còn cần phải suy nghĩ?

Chỉ cần thể hiện phong thái xã hội đen là có thể khiến Trần Thư chọn nó mà không hề do dự.

- Đỗ Long, tuy rằng ta rất muốn nhận lời thách đấu của ngươi, nhưng mà…

Trần Thư cố ý dừng lại.

Đỗ Long phóng tầm mắt nhìn lại, định dùng biện pháp khiêu khích, ép buộc đối phương đồng ý.

Nhưng vào lúc này, một bóng dáng màu vàng đột nhiên xuất hiện trên đầu Á Long!

- Mẹ kiếp! Ngươi vậy mà lại đánh lén!

Chỉ nhìn thấy một thứ khổng lồ cao hơn mười mét ngay lập tức xuất hiện.

Đôi mắt của Slime kiên nghị, một dáng vẻ táo bạo, dường như muốn cho Á Long ở phía dưới biết được sức mạnh của chính mình.

Đỗ Long phản ứng quá chậm, hắn chưa bao giờ nghĩ tới Trần Thư sẽ sử dụng thủ đoạn này.

Nhưng sức phản ứng của Đại Địa Á Long còn nhanh hơn nữa, lần trước nó đã bị tấn công bởi một đòn đánh lén rồi.

Với tư cách là một nạn nhân, tự nhiên sẽ hình thành một cái bóng ma tâm lý.

Đột nhiên một cái gai đất sắc nhọn xuất hiện, trông vô cùng sắc bén.

Slime có kích thước khổng lồ như vậy, chắc chắn không thể tránh khỏi được.

- Ấy, phản ứng rất nhanh!

Trần Thư hơi nhướng mày, nhưng hắn vẫn không hề hoảng sợ.

Nhìn thấy miệng Slime há to, cuồng phong gào thét, với sự trợ giúp từ lực đẩy của gió, quỹ đạo của cú rơi đã bị thay đổi, khó khăn lắm mới có thể tránh được cái gai đất kia.

Thẩm Vô Song gật đầu tán thưởng, Trần Thư càng ngày càng sử dụng thành thạo các kỹ năng.

- Ơ? Tại sao Slime của Trần Thư lại biến lớn hơn rồi?

- Đúng thế! Cảm giác áp bức chết tiệt này, sao lại cảm thấy Đại Địa Á Long thực sự giống như một con sâu ấy.

Không ít người mang vẻ mặt ngạc nhiên, Slime không thể làm gì khác, chỉ có to lớn thôi! To lớn đến không thể tin được!

- Ngự Thú Sư cấp 8?

Thẩm Vô Song nhận thấy Ngự Thú Lực dao động không ngừng trên người Trần Thư, ngay lập tức biết rằng đối phương đã đột phá.

Trong một lúc, dù là Hứa Tiểu Vũ hay là Đường Liệt cũng đều nhìn sang.

- Ta nhớ rằng Ngự Thú Thiên Phú của hắn bình thường thôi mà…

Hầu hết các học sinh trong lớp đặc huấn đều là những tài năng xuất chúng, nếu không thì sẽ không thể bộc lộ tài năng trước lớp được.

Thậm chí Thẩm Vô Song cũng cảm thấy choáng váng, thiên phú tầm thường, Khế Ước Linh cũng là cấp F thấp nhất, tại sao lại mạnh như vậy?

Sương mù bao phủ khắp mọi nơi, dường như bọn họ mới thật sự là trâu là ngựa…

- Cho dù ngươi có trở thành Ngự Thú Sư cấp 8 thì Đỗ Long ta cũng không sợ!

Đỗ Long hét lớn một tiếng, không chỉ cổ vũ bản thân, mà còn tiếp sức cho Á Long.

Ầm!

Ngay khi giọng nói vừa dứt, một tiếng động lớn phát ra, Đại Địa Á Long trực tiếp bị đánh bay lên không trung…

Cuối cùng nó đáp xuống bên rìa của đài thi đấu.

Đại Địa Á Long mang ánh mắt phức tạp nhìn sang, ánh mắt như muốn nói, chủ nhân, ngươi không sợ, nhưng ta sợ đó!

Mang danh là Slime, thỉnh thoảng đánh bại một con Cự long cũng là điều hoàn toàn hợp lý.

- Cái con sâu này của ngươi không được rồi hả?

Trần Thư thở dài, trong lòng có một loại cảm giác vô địch ở trên cao không tránh khỏi rét lạnh.

- Mẹ kiếp! Ngươi quá càn quấy rồi đó!

Vẻ mặt Đỗ Long giận dữ, Đại Địa Á Long ngay lập tức giẫm tứ chi, lao thẳng về phía Slime.

Gầm!

Chỉ thấy mặt đất chỗ Slime xuất hiện dao động kỳ lạ, giống như một trận động đất.

Cơ thể căng tròn rơi vào trạng thái bất động.

- Chết đi!

Đại Địa Á Long ra sức tấn công, móng vuốt khổng lồ sắc nhọn đột nhiên vồ đến.

Đối mặt với một cảnh giật gân như vậy, Slime chán nản ngáp một hơi, trực tiếp rơi vào trạng thái ngủ say.

Súc vật! Hiếp người quá đáng!

Đôi mắt của Đại Địa Á Long đầy dữ tợn, muốn dùng móng vuốt khổng lồ của mình để làm nó bị thương nặng.

Ầm!

Không có âm thanh da thịt xuyên thấu như trong tưởng tượng, thay vào đó là một cú va chạm đầy trong trẻo.

Chương 190: Ta có thể tự hào đến mức nào, chịu không nổi một đòn được chưa? (2)

Móng vuốt phía trước của Á Long nứt toác, máu tươi cũng vì vậy mà bắn tung tóe.

- Cắn cho ta!

Chỉ thấy Đại Địa Á Long sử dụng các bộ phận khác nhau trên cơ thể để liên tục tấn công, nhưng vẫn không hiệu quả.

Vù… vù…

Slime vẫn không có dấu hiệu sẽ tỉnh giấc.

Ngược lại là Đại Địa Á Long đang thở hổn hển vì kiệt sức.

Trần Thư ra vẻ rất đau lòng, hắn an ủi:

- Hay là thôi đi, không cần thiết phải tra tấn Khế Ước Linh như vậy. Chẳng lẽ ngươi có thù oán với Đại Địa Á Long à?

Đỗ Long suýt nữa đã nôn ra máu, hai tay nắm chặt, thậm chí Đại Địa Á Long còn không thể phá vỡ tuyến phòng ngự của người khác.

Bởi vì sự thức tỉnh của Khế Ước Linh hệ Long, hắn ta luôn được gọi là “con nhà người ta”.

Bản chất kiêu ngạo của hắn ta không bao giờ ngờ đến sẽ liên tiếp bị Slime hạ gục.

- Ta nhận thua!

Đỗ Long thở dài một hơi, khóe mắt có chút ươn ướt.

Ta có thể tự hào đến mức nào chứ, cũng chịu không nổi một đòn được chưa?

- Lớp trưởng của ngươi, mãi mãi vẫn là lớp trưởng của ngươi, hiểu rồi chứ?

Trần Thư bước đến trước lớp nhìn những người bên dưới.

- Ta biết, chắc hẳn là có rất nhiều người không phục, cho nên hôm nay ta cho các người một cơ hội! Chỉ cần có thể đánh bại ta, mười hạt Ngự Thú Châu cao cấp sẽ dâng lên tận tay!

- Và đương nhiên, nếu thua thì phải cho ta một hạt Ngự Thú Châu cao cấp!

Đồng tử Trần Thư chuyển động, đã đến lúc phải thu hoạch một đợt rau hẹ thân yêu rồi…

- Tỉ suất gấp mười lần, không phải là có người không dám chứ?

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía đám người Đường Liệt, ngay cả đám người Hứa Tiểu Vũ cũng không tha.

Ở trong mắt hắn, rau hẹ không phân biệt thân phận!

Đột nhiên, Trần Thư nhớ tới cái gì đó, hắn chỉ vào hàng ghế sau mà nói:

- Ờ thì, Tạ Tố Nam, ngươi ngồi xuống! Không có chuyện của ngươi!

Hàm Kim Lượng của kỹ năng "Tình Yêu Là Tia Sáng" đều ở đây, ai dám coi thường?

- Không ai dám đánh sao? Danh dự của thiên tài mà bị một "người bình thường" như ta đây chà đạp vậy à?

Trần Thư thở dài một hơi, dáng vẻ như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Đúng lúc này, Hồng Minh bước ra.

- Để ta!

Vẻ mặt của hắn ta đầy kiên quyết, trong mắt cũng sáng rực ý chí chiến đấu, hắn ta nói:

- Trần Thư, ngươi muốn đấu thì ta sẽ đấu!

Trong phút chốc, Cuồng Bạo Viên khí thế hung ác ngay lập tức xuất hiện.

Gầm!

Nó gào lên một tiếng, cứ như là Tề Thiên Đại Thánh vừa phá vỡ phong ấn, muốn xé toạc cả đất trời.

Sau một phút đồng hồ.

- Con khỉ của tôi…

Hồng Minh đỏ bừng hai mắt, không ngừng bên cạnh vuốt ve Cuồng Bạo Viên vừa ngã xuống đất, một bộ dạng như sắp thăng thiên luôn rồi.

- Trần Thư! Ngươi thật tàn nhẫn!

- Làm sao ta biết được, một con Slime to lớn như vậy mà ngồi xuống, con khỉ ngu ngốc của ngươi đâu có tránh, sinh mệnh vốn dĩ ngắn ngủi, nó là muốn đi đường tắt.

Trần Thư đã cố gắng hết sức kiềm lại tiếng cười của mình, nhưng cuối cùng hắn cũng không thể nhịn được mà cười thành tiếng.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, hắn ta nói:

- Được rồi, mau thu vào đi, đi tìm giáo y!

Hắn ta không nghĩ đến Cuồng Bạo Viên này lại hung hăng như vậy, thân hình nhỏ bé mà muốn nâng Slime lên, đây là bắt đầu trò đùa quốc tế sao?

- Người tiếp theo!

Trần Thư xoa hai bàn tay vào nhau, không ngờ rằng một hạt Ngự Thú Châu cao cấp lại dễ lấy như vậy.

Ở dưới đài, Đường Liệt đưa mắt nhìn Vương Vân.

Vương Vân thì thào nói:

- Đường Thiếu, ta thật sự đánh không nổi…

- Ai kêu ngươi đánh với hắn, có hiểu đánh luân phiên không? Đầu tiên là tiêu hao thể lực của phân quái đó, sau đó ra tay đánh một cú cuối cùng, một lần đánh gục!

- Được rồi…

Vương Vân thở dài, thì ra ta trở thành bia đỡ đạn rồi?

Hắn ta đứng lên, lớn tiếng nói:

- Trần Thư, Vương Vân ta là người đầu tiên không phục ngươi!

Khi đi ngang qua bên cạnh Hồng Minh, hắn ta nói nhỏ:

- Làm phiền xếp giúp ta một số…

Hồng Minh khẽ gật đầu, đi đến bên cạnh Đường Liệt, hạ giọng nói:

- Lão đại, ngươi muốn ta hỗ trợ đăng kí sao?

Bốp!

Đường Liệt vỗ đầu Hồng Minh một phát, nói:

- Giúp cái rắm ấy!

- Cái rắm là cái gì?

Hồng Minh mang theo nghi vấn mà rời khỏi Ngự Thú Quán.

- Tới đây!

Vương Vân triệu hồi ra Sa Mạc Ngạc.

Vừa mới ra sân thì nó đã sử dụng kỹ năng Vẫy Đuôi của mình.

Sa Mạc Ngạc nhanh chóng đập đuôi tới tấp, đầy uy lực xen lẫn với tiếng gió thổi vù vù.

Ầm!

Sa Mạc Ngạc hung hăng vung chiếc đuôi lớn của mình vào Slime đang ngủ say kia, nhưng nó vẫn tiếp tục ngáy khò khò.

Ngược lại thì Sa Mạc Ngạc lại kêu lên đầy đau đớn, chiếc đuôi của nó đã bị thương do Phản Chấn Chi Lực.

Cấp của Phản Chấn Chi Lực càng cao thì sẽ càng mạnh hơn.

Sức chiến đấu của Slime có thể mạnh như thế cũng có liên hệ mật thiết với cấp bậc của các loại kỹ năng.

Các Khế Ước Linh còn lại chỉ có thể nâng cấp kỹ năng của mình lên một cấp khi chúng đột phá, nhưng chỉ cao hơn một chút so với kỹ năng đã lĩnh hội được thôi.

Sa Mạc Ngạc ngoái đầu nhìn Vương Vân với vẻ nghi hoặc, trong đầu nó lúc này có rất nhiều điều nghi vấn.

Chương 191: Người có chắc Slime này đang bị trọng thương không vậy?

Cái này phải đánh thế nào được?

Đại tiện không chỉ có thể cao lớn mà nó còn có thể phản công ngược lại đối thủ, đánh nó chính là đánh chính mình!

Trần Thư uể oải nói:

- Vương Vân, hay là ngươi cứ giao Ngự Thú Châu cho ta đi.

- Ngươi nghĩ là ta sợ ngươi sao?

Vương Vân không ngừng tấn công và thi triển nhiều phương thức tấn công khác nhau nhưng vẫn không thể nào phá được vòng phòng ngự của Slime.

Slime khi ngủ sẽ rất khó tấn công.

Trần Thư cười nhạt:

- Giờ tới lượt ta!

Ngay khi Slime tỉnh giấc, nó lập tức kích hoạt kỹ năng Trùng Phong, thân hình cao lớn điên cuồng lao vào tấn công như thể một chiếc máy bay phản lực vậy.

Sa Mạc Ngạc trừng mắt, thậm chí nó còn phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Ta chắc chắn có thể trụ được!

Ầm!

Một phần tư giây sau, cơ thể của nó bay lên không trung, miệng không ngừng phun ra máu, cảm giác như đầu nó sắp vỡ ra đến nơi rồi.

Cuối cùng, Sa Mạc Ngạc ngã sõng soài trên mặt đất, co giật liên hồi.

- Trần Thư! Ngươi điên thật rồi!

Vương Vân bèn thu hồi Sa Mạc Ngạc lại, quả nhiên hắn ta để Hồng Minh hỗ trợ sắp xếp số thứ tự giúp hắn ta là một quyết định đúng đắn.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Giờ ngươi đã phục chưa?

- Ta không phục! Vương Vân ta đánh không lại ngươi nhưng ta vẫn không phục đấy!

- …

Lúc này, cơ thể Slime đột nhiên co rút lại, trở về trạng thái cơ thể dài hơn hai mét.

Hóa ra thời gian duy trì Cự Đại Hóa đã hết rồi.

Mắt của Đường Liệt sáng rực lên, cuối cùng hắn ta cũng đợi được giây phút này, giờ là lúc hắn ta ra tay!

- Ngươi đánh huynh đệ của ta, nhục mạ lớp của ta! Đường Liệt ta tuyệt đối sẽ không nhân nhượng!

Phong Hành Thú đột nhiên xuất hiện trên khán đài, đối mặt với Slime đã khôi phục hiện trạng, Đường Liệt có lòng tin nhất định sẽ chiến thắng.

Trần Thư cười nhạt:

- Hóa ra ngươi đang chờ cái này đấy hả…

- Ngươi đừng ở đó nói nhảm nữa! Đại tiện, ngươi mau nộp mạng đi!

Một luồng sáng xanh xuất hiện trên móng vuốt của Phong Hành Thú, ra là nó đang sử dụng kỹ năng.

- Ngươi mới chính là đại tiện đấy!

Trần Thư giật giật khóe miệng, Slime lập tức chìm vào giấc ngủ.

Bang bang bang!

Slime vẫn không nhúc nhích, mặc cho Phong Hành Thú ra sức dùng móng vuốt chém tới tấp vào nó.

Móng vuốt sắc bén của Phong Hành Thú ánh lên vầng sáng xanh chói mắt, đó là nó đang sử dụng kỹ năng. Kỹ năng này không những có thể giúp nó tăng khả năng cào cấu mà còn có thể bảo vệ được móng vuốt của mình.

- Mẹ nó! Sao nó cứng quá vậy!

Tuy là Phong Hành Thú không bị thương nhưng nếu tiếp tục giằng co như vậy thì khi Slime khôi phục được kỹ năng, nó có thể sẽ toi mất.

Trong lúc Đường Liệt đang tìm đối sách ứng phó, Phong Hành Thú vẫn không ngừng tấn công Slime.

Cả chủ nhân và Khế Ước Linh đều có chút quên mình.

Ngay lập tức, Slime kích hoạt kỹ năng Thụy Mộng Sát.

Nó ngáy khò khò, miệng không ngừng thổi gió, trong phút chốc nó đã chuyển sang chế độ phi hành.

Ụt!

Phong Hành Thú hoảng sợ lùi lại, theo bản năng nó sử dụng kỹ năng Phong Phược, dần dần tăng tốc, đồng thời trên cánh nó xuất hiện vầng sáng lập lòe.

- Ngủ mà còn nhảy lên được? Cái thứ quái quỷ gì vậy chứ?

Lúc này, Đường Liệt mới kịp phản ứng lại, hắn ta há hốc mồm kinh ngạc.

Các học sinh trong lớp cũng sững sờ, bên trong Ngự Thú Quán giờ chỉ vang vọng tiếng ngáy của Slime…

May thay, Phong Hành Thú phản ứng nhanh, đã dùng kỹ năng Phong Phược.

Đường Liệt lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, trên mình Slime bỗng xuất hiện ánh sáng vàng lập lòe, kỹ năng Bá Thể ngay lập tức được kích hoạt.

Kỹ năng Phong Phược nhanh chóng bị khống chế, Slime bắn ra như một mũi tên.

Bùm!

Phong Hành Thú gầm lên một tiếng, lông vũ của nó bay khắp trời, tiêu sái rơi xuống phía dưới khán đài.

- Ngươi… Ngươi…

Đường Liệt nhất thời không nói nên lời, chỉ tay thẳng vào mặt Trần Thư mà nói:

- Ngươi thế này mà lễ phép à?

- Đường thiếu, trước khi hai Khế Ước Linh của ngươi đi xa, mau mau đi lấy số thứ tự đi kìa.

Trần Thư bất giác nở nụ cười, hắn chỉ vào Phong Hành Thú đẫm máu đầy đất.

- Xem như ngươi lợi hại! Nhất định ta sẽ trở lại!

Đường Liệt thu hồi Phong Hành Thú, chật vật chạy một mạch về Giáo Y Viện.

Trần Thư đi đến trước mặt mọi người, phách lối hỏi:

- Giờ ta chỉ muốn hỏi một câu, có còn ai muốn lên đấu không?

Hắn vừa dứt lời, Slime bỗng há rộng miệng, nó phun ra một ngụm chất lỏng không màu.

Nó quay cuồng vài vòng, thần sắc của nó kém đi rất nhiều.

- Ôi đệt! Tiểu Hoàng, ngươi không sao chứ?

Trần Thư lo lắng, vội chạy lên khán đài.

Hắn kiểm tra một lúc, vẻ mặt nặng nề mà nhìn Slime nói:

- Ta xin lỗi, buổi tỷ thí hôm nay khiến Slime ngươi chịu khổ rồi…

- Lớp trưởng, ta muốn đấu với ngươi!

Lâm Tinh Thần bước ra, tỏ vẻ háo hức muốn thử sức.

- Ngươi đừng có bỉ ổi như vậy chứ!

Trần Thư thầm nghĩ, đồng thời cũng nhận ra đối phương.

Trong nhà ăn ngày hôm đó, kẻ quả quyết phản bội chính là hắn ta, Lâm Tinh Thần.

Trần Thư hỏi:

- Ngươi muốn lợi dụng lúc người ta yếu thế sao?

- Không phải lớp trưởng vừa hỏi có còn ai muốn lên đấu đó còn gì? Còn ta này!

Chương 192: Ta nhớ hương vị của lãnh chúa Băng Dã Thỏ quá… (1)

Lâm Tinh Thần liền triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra, một con sư tử trắng muốt bước lên khán đài, trông uy phong vô cùng.

Lại là một Khế Ước Linh cấp A: Liệt Quang Sư!

Tuy rằng Lâm Tinh Thần có hơi mưu mô xảo quyệt nhưng hắn ta cũng tài năng không kém.

Lúc đầu lớp Ngự Thú một, đứng đầu là Tiểu Vũ, đứng thứ hai là Đường Liệt và đứng thứ ba chính là hắn ta.

Gương mặt Trần Thư lúc này bỗng biến sắc, hắn nói:

- Bạn học Lâm này, trận này ngươi có thắng ta thì cũng chả vẻ vang gì đâu?

Lâm Tinh Thần chế nhạo nói:

- Chẳng nhẽ lớp trưởng đây lại muốn nuốt lời?

Nhất thời, những bạn học trong lớp cũng nói ùa theo.

- Được rồi! Vậy đấu một trận đi!

Trần Thư cắn răng, nhanh chóng rời khán đài, chỉ để lại Slime với Liệt Quang Sư.

Cơ thể Slime đột nhiên cao lớn, lại có thể sử dụng kỹ năng Cự Đại Hóa, kích thước cơ thể tăng một cách đột biến tạo cảm giác áp lực cho phía đối thủ.

- Nó đã bị trọng thương nên sẽ không trụ được lâu đâu!

Lâm Tinh Thần không ngừng tự an ủi bản thân, Liệt Quang Sư ngay lập tức sử dụng kỹ năng Quang Sư Hống.

Gầm!

Trên người Liệt Quang Sư xuất hiện vầng sáng nhỏ, nó liên tục cắn xé về phía Slime.

Liệt Quang Sư có khả năng sát thương và khả năng khống chế nhất định, đây là kỹ năng cực kỳ tốt.

Nhưng Slime lại trực tiếp coi thường, nó liền sử dụng kỹ năng Trùng Chàng tạo ra một tiếng nổ lớn.

Tốc độ chầm chậm tăng lên vô số lần, khán đài lúc này cũng rung lắc dữ dội.

Rầm rầm rầm!

Bầu không khí đáng sợ thổi quét qua, Liệt Quang Sư chớp mắt bị nghiền nát, căn bản nó không thể khống chế đối thủ dù chỉ một giây.

Toàn thân Liệt Quang Sư rung lên, giương mắt nhìn ngọn núi nhỏ đang công kích tới kia, trong lòng nó dâng lên nỗi sợ sệt…

Nó ngoái đầu nhìn về phía Lâm Tinh Thần, chủ nhân, người có chắc Slime này đang bị trọng thương không vậy?

Thân hình khổng lồ của Slime khiến nó không thể né đòn hiệu quả, nhưng đồng thời nó lại giúp Slime tăng phạm vi tấn công.

Tốc độ của Khế Ước Linh vốn không nhanh nên khó mà tránh khỏi va chạm được.

Meo!

Liệt Quang Sư rên rỉ hệt như một con mèo con và rồi nó bị hất bay ra, rơi xuống khán đài.

Trần Thư mừng thầm trong lòng, hắn lại tậu thêm được một khỏa Ngự Thú Châu thượng phẩm.

Bề ngoài hắn tỏ ra rất nghiêm túc, rất ân cần mà đi đến bên cạnh Slime.

Slime lại phun ra một ngụm chất lỏng không màu lớn, mắt nó dần dần híp lại, trông vô cùng yếu ớt.

- Không đánh! Ta không đánh nữa!

Trần Thư vội nói:

- Slime của ta đã bị trọng thương, nếu thua ta sẽ mất mười khỏa Ngự Thú Châu thượng phẩm, tổng cộng là một trăm mười hai vạn, ta không thể thua được!

Hắn cố ý nhấn mạnh “một trăm mười hai vạn”. Dứt lời, những người còn lại tỏ vẻ rất kích động.

- Không được! Quy tắc đó do chính ngươi lập ra, sao có thể tùy hứng thay đổi được chứ?

Tiểu bàn tử Tôn Tử Dương chợt đứng phắt dậy, hào hứng triệu hồi Kim Trảo Thú của mình.

Trần Thư cười rộ trong lòng, không ngờ các ngươi lại dễ dàng bị mắc câu như vậy, các ngươi còn non và xanh lắm…

Nhưng sắc mặt hắn trông có vẻ hơi khó coi, bày ra bộ dạng lỡ phóng lao thì phải theo lao, và rồi hắn cũng miễn cưỡng gật đầu.

Thẩm Vô Song đứng bên giật giật khóe miệng, sạm mặt lại, Slime của ngươi đã phun nhiều nước bọt như vậy, ngươi không sợ nó bị đuối sức sao?

Hắn ta nhìn về phía đám học sinh đang kích động, lắc đầu ngao ngán, thật đúng là ngu ngốc mà.

Đây chẳng phải là cho không sao.

Quả nhiên, Kim Trảo Thú bỗng kêu la thảm thiết và bị đánh bay khỏi khán đài.

Vết thương của Slime dần trở nặng hơn, nó không ngừng thở hổn hển,

Tuy rằng đã có người nhìn thấu được sự việc, nhưng Trần Thư vẫn một mực muốn qua mắt mọi người, hắn nhấn mạnh rằng mười khỏa thượng phẩm rất có tác dụng, nếu đạt được thì có thể sẽ vào được Hoa Hạ học phủ.

Lại có người muốn lên khán đài khiêu chiến, muốn đánh bại con Slime đang run rẩy kia.

Quyết định rất hay, rất lý tưởng nhưng để thực hiện thì rất khó.

Trong tổng số hai mươi bốn người thì đã có mười bảy người bại trận dưới tay Slime.

- Này, Slime ta bị trọng thương rồi! Ta phải chữa trị cho nó đã!

Trần Thư tỏ vẻ đau lòng, ngước nhìn một lượt những người phía dưới khán đài.

Nhưng bọn họ đều tỏ ra thờ ơ, chỉ lẳng lặng nhìn hắn diễn trò.

Trần Thư nhíu mày hỏi:

- Tiểu Vũ, ngươi không muốn thử một chút sao? Một trăm hai mươi vạn đấy.

- Thôi ta không muốn thử!

Hứa Tiểu Vũ dứt khoát từ chối, chỉ những người thân thuộc mới biết Slime này chỉ là đang giả vờ bị thương thôi.

Nàng ta đánh cược rằng con Slime này vẫn còn giữ được kha khá sức mạnh của nó.

- Ủy viên Hạ, ngươi có muốn thử một chút không?

Trần Thư hướng mắt về ủy viên học tập Hạ Băng, thế nhưng đối phương vẫn không bị mắc lừa.

- Vương cho vay, ngươi thì sao, có muốn thử chút không? Muội muội của ngươi muốn thức tỉnh Ngự Thú Sư nên đang cần tiền đấy?

Vương Thanh Hàn không thèm để ý đến hắn, ngươi mới là Vương cho vay đấy!

- Chao ôi! Đáng tiếc, đáng tiếc quá!

Trần Thư liền thở dài, với kỹ năng cường thế cùng với hệ thống và sự tăng phúc của Dược Tề, thêm vào đó còn có sự áp chế từ Khế Ước Linh cấp tám, dĩ nhiên cả lớp không một ai có thể địch lại hắn.

Chương 193: Ta nhớ hương vị của lãnh chúa Băng Dã Thỏ quá… (2)

- À, Tạ Tố Nam kia, ngươi đứng lên làm gì đấy! Ngồi xuống mau!

Trần Thư hướng ánh mắt xéo sắc nhìn qua Tạ Tố Nam, hắn kích động quát lớn.

Ngươi đừng có phá ta, đợi sau khi ta tìm được cách ức chế "Tình Yêu Là Tia Sáng", chắc chắn ta sẽ xử lý con Trùng Điệp của ngươi!

- Nếu đã như vậy thì cuộc tỷ thí hôm nay kết thúc ở đây đi…

Trần Thư vui vẻ kết thúc trận đấu và nói với Thẩm Vô Song:

- Lão sư, tháng này người có thể ban cho ta mười tám khỏa Ngự Thú Châu thượng phẩm chứ?

Tính sơ sơ mười bảy khỏa Ngự Thú Châu đã là hai trăm linh bốn vạn rồi, cái này còn hơn cả ăn cướp nữa?

Thật tiếc vì không thể tổ chức cuộc tỷ thí hàng tháng, các thành viên trong lớp ít nhiều cũng sẽ có sự chuẩn bị. Tuy rằng họ không thể nào đánh bại được Trần Thư nhưng chắc chắn thực lực của họ sẽ được cải thiện đáng kể.

- Mọi người tiếp tục tập luyện kỹ năng đi…

Trần Thư khoát tay, quay về với đội sáu người.

Lúc này, Giáo Y Viện đã đông nghịt người, tất cả đều là học sinh của lớp đặc huấn.

- Tất cả xếp hàng, xếp vào hàng nào!

Giáo Y khẽ nhíu mày, không nghĩ rằng hôm nay lại có nhiều Khế Ước Linh bị thương đến vậy.

Giáo Y thở dài hỏi:

- Cuối cùng thì đó là kẻ nào mà lại ra tay độc ác như vậy? Ta nhớ đã từng xảy ra tình huống tương tự như này, hình như là ba năm về trước thì phải, lúc ấy kẻ hủy diệt chính là Phương Tư.

- Giáo Y à, chính là tên Trần Thư đi theo đuôi Phương Tư lúc trước làm ra đó…

Một tên lão luyện đến từ Nam Giang Nhị Trung cho hay.

Khi Phương Tư còn ở đó, cả trường đều đã bị Trần Thư và Trương Đại Lực làm cho gà bay chó chạy.

Cứ nghĩ Phương Tư đi rồi sẽ yên ổn, nào ngờ bản thân Trần Thư lại đột phá mạnh mẽ.

- Trần Thư sao?

Giáo Y đảo đảo mắt, dường như nghĩ ra điều gì đó, nói:

- Vậy xem ra là truyền thống của bọn hắn rồi…

Ba năm trước, Phương Tư đã đánh cho cả lớp một trận tơi tả, hơn nữa còn là một cuộc chiến vô cùng đẫm máu.

…

Buổi tối, Trần Thư đi đến cửa hàng trong chợ đen.

Quả nhiên năm bình Đại Lực Dược Tề thượng phẩm đã được bán sạch sau khi được giảm giá tận năm ngàn.

Tuy chỉ lãi có năm vạn, nhưng một tháng cũng kiếm được một trăm năm mươi vạn rồi.

Trần Thư cũng không nôn nóng, cho dù lên đại học thì hắn vẫn có thể nhờ Vương Thiên Bá và những người khác giúp trông coi cửa hàng.

- Mua giúp ta mấy nguyên vật liệu này: Khai Tuệ Quả, Thanh Diệp Hoa, Khiêu Khiêu Quả

Hiện tại Trần Thư có thể tự mình điều chế Dược Tề theo thứ tự là Đại Lực Dược Tề, Hình Thể Dược Tề, Phòng Ngự Dược Tề, Bạo Tốc Dược tề, Trí Lực Dược Tề và Khiêu Dược Lực Dược Tề.

Trong đó chỉ riêng ba loại Dược Tề đầu tiên thôi cũng đã đủ khiến cho Slime đạt đến hạn mức cao nhất rồi, duy chỉ có ba loại còn lại là vẫn chưa được phối qua.

Trong đó Bạo Tốc Dược Tề được luyện khi hắn kề vai sát cánh với tên trộm Lý Hoa, Trí Lực Dược Tề có được ở trước kỳ thi cuối kì (đoạn này ta không viết trong truyện, nhưng mọi người cũng có thể biết được), Khiêu Dược Lực Dược Tề được luyện tại thời điểm hắn bị Thẩm Vô Song đào hố chôn.

Thật ra Trí Lực Dược Tề và Bạo Tốc Dược Tề không hề có tác dụng lớn đối với Slime, đặc biệt là Trí Lực Dược Tề…

Nhưng không hiểu sao Trần Thư lại có thể luyện chế ra được, tuy rằng thành phẩm không cao, nhưng hắn vẫn cho Slime của

mình thử, dù sao thì chúng cũng không có hại gì.

Riêng Khiêu Dược Lực Dược Tề có thể làm tăng độ cao của Bạo Lực Tọa Sát, gián tiếp làm tăng thời gian và kỹ năng sát thương trên không trung.

- Thu nhập của cửa hàng ta đều đưa hết cho ngươi, chủ yếu là dùng để mua dược liệu giúp ta.

Trần Thư không thu tiền bán của cửa hàng lại, hắn đặc biệt tin tưởng Vương Thiên Bá.

Nghi ngờ người thì không nên dùng người, mà nếu đã dùng người thì không nên nghi ngờ người.

- À phải rồi, tiền lương mỗi tháng của các ngươi là một vạn, riêng Thiên Bá lão ca là quản lý cửa hàng nên mỗi tháng được hai vạn.

Trần Thư rời cửa hàng, còn việc phân công công việc cụ thể sẽ để Vương Thiên Bá làm.

Ở trường, hắn chỉ cần phối Đại Lực Dược Tề hai ngày một lần là được, còn những việc ở cửa hàng, hắn không nhất thiết phải đích thân làm.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Công việc của Trần Thư mỗi ngày là đánh nhau, điều chế dược, bắt nạt bạn bè trong lớp một chút và thỉnh thoảng cũng học tập một chút…

Chớp mắt đã ba tuần trôi qua.

Học sinh của lớp đặc huấn dần trở nên hào hứng.

Thẩm Vô Song đã từng nói, đến tháng mười sẽ đưa bọn họ đến Dị Không Gian để trải nghiệm thử xem.

Trong lòng Trần Thư vô cùng háo hức, mỗi ngày hắn chỉ có bắt nạt đám yếu ớt kia, quả thực rất nhàm chán.

Thật là nhớ hương vị của lãnh chúa Băng Dã Thỏ quá…

Cuối tháng chín.

Toàn bộ học sinh của lớp đặc huấn đều tập hợp ở Ngự Thú Quán, xì xào bàn tán với nhau.

Thẩm Vô Song bước vào rồi nói:

- Tháng mười ta sẽ đưa các ngươi đến Dị Không Gian cấp phổ thông, Hàn Băng Hạp Cốc!

- Ta nhắc nhở một chút, các ngươi nhớ chuẩn bị tốt biện pháp giữ ấm!

Chương 194: Tuy là ta nghe không hiểu, nhưng có vẻ như các người rất không lịch sự …

- Đến Dị Không Gian, các ngươi không những phải đối mặt với hung thú cường đại mà còn phải thích nghi với môi trường khắc nghiệt nữa!

Thẩm Vô Song hướng mắt nhìn ba người Trần Thư ở phía sau hàng, hắn ta nhấn mạnh:

- Các ngươi không được mang theo bất cứ thứ gì lộn xộn đâu đấy!

Trần Thư ho lên một tiếng rồi nói:

- Lão Tạ, Tiểu Tinh, nhắc các ngươi đấy, không được mang theo dao mổ heo hay áo quần của bệnh nhân tâm thần gì đâu!

- …

Hai người hướng mắt nhìn nhau, một bộ dạng như không có số mười ba vậy.

- Hôm nay mọi người tạm thời giải tán, ngày mai tới trường tập hợp!

Ai nấy đều reo hò, gương mặt ai cũng bất giác nở nụ cười, ánh mắt đầy mong đợi.

- Các ngươi đã bao giờ đến Dị Không Gian chưa?

Ba người vai kề vai, chuẩn bị bàn luận một hồi kỹ càng.

- Chưa!

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam khẽ lắc đầu.

Trần Thư thở dài:

- Đúng thật là không biết sự đời mà.

Từ Tinh Tinh thì không cần phải nói rồi, là một phú nhị đại thì làm sao có thể đích thân đến đó được cơ chứ?

Tạ Tố Nam thì chỉ nhận nhiệm vụ trong thành phố, hắn ta là một Ngự Thú Sư trinh sát, chẳng lẽ vào Dị Không Gian để mang lại ánh sáng tình yêu cho thú nhân hay sao?

- Ngươi đến đó rồi à?

Ánh mắt của hai người tràn đầy nghi hoặc, đồng loạt nhìn về phía hắn.

- Ta có nghe nói qua rồi, Thanh Nguyên Sâm Lâm có loạn lắm không, tội phạm Nam Giang nắm toàn quyền!

Trần Thư khoe khoang về những chiến tích vẻ vang của mình, nhất là sự việc hắn đã đi tiểu trên đầu lãnh chúa Băng Dã Thỏ, đó có thể gọi là một chiến tích huyền thoại.

Hai người nghe đến đây cũng có chút sửng sốt, tuy là ngoài mặt Trần Thư có chút không đáng tin nhưng kì thực chuyện đi tiểu này quả đúng là có thật.

Chuyện kinh thiên động địa như vậy, ngoài Trần Thư ra e rằng không một ai dám làm.

- Trần Thư, vậy giờ chúng ta nên mang theo gì đây?

- Đơn giản mà Lão Tạ, ngươi mang theo nồi niêu chén bát cùng các loại gia vị, tốt nhất là chuẩn bị thêm một cái vỉ nướng nữa!

Trần Thư gật gật đầu ra dáng như mình là một bô lão tiền bối.

Hắn nhìn qua Từ Tinh Tinh rồi bảo:

- Tiểu Tinh, ngươi không cần mang theo gì hết, đến lúc đó ngươi chỉ cần thuê một Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp rồi chúng ta đến Dị Không Gian tha hồ giết chóc!

- …

- …

Cả hai ngây người nhìn hắn cứ như thể đang nhìn một tên ngốc vậy…

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Các ngươi không tin lão tiền bối này sao?

Tạ Tố Nam đột nhiên nhìn về phía sau Trần Thư mà hỏi:

- Thẩm lão sư, người thấy thế nào?

Trần Thư bỗng giật bắn mình, quay người nhìn lại, Thẩm Vô Song đang nhìn hắn với vẻ mặt vô cảm.

- Đừng lo, đừng lo!

Thẩm Vô Song vỗ nhẹ lên vai Trần Thư rồi nói:

- Hắc Bạch Cự Mãng đang đào một cái hố kia kìa.

- Hả?

Trần Thư quay người định chạy, nào ngờ lại bị Thẩm Vô Song chặn lại.

Kế hoạch chạy trốn thất bại, Trần Thư bày ra bộ mặt đau khổ, hắn nói:

- Lão sư, ta sai rồi…

- Nếu ngươi đã tính thuê một Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp, sao ngươi không thuê hẳn một Ngự Thú Sư Truyền Kỳ đi, trực tiếp tiêu diệt toàn bộ hung thú ở Dị Không Gian một lần luôn?

Thẩm Vô Song giật giật khóe miệng, hắn ta chưa từng gặp qua một học sinh nào tai quái đến như vậy.

- Kỳ thực… Ta đã nghĩ qua, nhưng chỉ sợ rằng Tiểu Tinh không đảm đương nổi thôi.

Bùm!

Thẩm Vô Song đập hắn một phát, thật không thể nào chịu nổi được nữa.

- Đến Dị Không Gian ngươi cứ tỏ ra hết sức bình thường cho ta, đừng có mà làm hại đến người khác, biết chưa hả?

- Ta biết, ta biết rồi mà!

Trần Thiến gật đầu tỏ vẻ nghe lời.

Thẩm Vô Song còn dặn thêm:

- Nhớ chuẩn bị tốt quần áo giữ nhiệt, lều vải với túi ngủ các loại nữa.

Trần Thư thở dài, hắn vốn định nhờ Từ Tinh Tinh thuê một hộ vệ đi theo, nhưng xem ra kế hoạch đổ sông đổ bể mất rồi.

Ba người bọn họ trở về nhà và bắt đầu thu dọn hành lý.

- Cha mẹ, ta về rồi đây!

Trần Thư về thư phòng tra cứu tài liệu có liên quan đến Hàn Băng Hạp Cốc.

Hàn Băng Hạp Cốc nằm ở ngoại ô thành phố Thanh Dương, là Dị Không Gian cấp phổ thông. Môi trường ở đó còn khắc nghiệt hơn nhiều so với ở Thanh Nguyên Sâm Lâm.

- Nhiệt độ quanh năm không tới mười độ, không thể tưởng tượng được mùa thu mà lại phải mặc đồ đông.

Tuy khí hậu ở Hàn Băng Lạp Cốc có hơi khắc nghiệt, nhưng quá lắm cũng chỉ bằng nhiệt độ mùa đông ở Lam Tinh thôi.

Nếu nó nguy hiểm thì nhất định Thẩm Vô Song sẽ không đưa lớp đặc huấn đến đó đâu.

Nơi thật sự có thể khiến con người ta chết cóng chính là Dị Không Gian cấp hủy diệt ở phương Bắc Hoa Quốc: Cực Băng Thâm Uyên!

So nó với Hàn Băng Hạp Cốc cứ như so sánh giữa người tí hon với người khổng lồ vậy!

Trần Thư triệu hồi Slime của mình, cho nó uống vài bình dược dịch màu xanh lá, đó chính là Khiêu Dược Lực Dược Tề.

Một tháng trước, Khiêu Dược Lực Dược Tề, Bạo Tốc Dược Tề và Trí Lực Dược Tề đều được Trần Thư điều chế tới hạn mức cao nhất.

Chương 195: Nhảy cao trong nhà vệ sinh, ngươi quá đáng lắm rồi đấy (1)

(1) câu gốc: 厕所里跳高 —- 过分（粪） : nhảy cao trong nhà vệ sinh – quá đáng/ mức (phân). 分 (PH N) mức và 粪 (PHẪN, PHẤN) phân trong tiếng Trung phát âm gần giống nhau. Đây là một câu yết hậu ngữ (câu bỏ lửng), một loại hình ngôn ngữ đặc biệt lợi dụng các từ đồng âm hoặc đồng nghĩa để tạo câu mang hơi hướng hài hước được người dân sáng tạo nên trong quá trình hoạt động thực tiễn, gồm hai phần là vế trước ví von, vế sau giải thích, bình thường chỉ cần nói vế trước là có thể hiểu được rồi.

Trong đó, Khiêu Khiêu Quả là Dược Tề được cửa hàng thu mua lại, còn vật liệu chủ yếu của hai loại Dược Tề khác đều là nhờ Hiệp Hội Ngự Thú Sư tìm giúp.

Chẳng những thu mua với giá rất cao so với giá trên thị trường mà còn chịu thêm một khoản phí thủ tục nhất định nữa.

Nhưng sắp đi vào Dị Không Gian rồi, chuyện quan trọng là cải thiện sức mạnh.

Trần Thư đã bán toàn bộ Ngự Thú Châu đi, ba vạn tiền cọc giờ chỉ còn có mấy trăm ngàn, may thay sức mạnh Slime cũng đã được cải thiện đáng kể.

- Sớm biết thế này, ta đã không cho ngươi uống Trí Lực Dược Tề rồi…

Trần Thư đưa tay sờ lên mặt của Slime, bốn mươi bình Trí Lực Dược Tề hoàn toàn không có tác dụng gì cả…

Huh… Huh…

Slime vẫn ngủ say và không hề có chút phản ứng nào.

- Haiz, ta ghen tỵ với ngươi ghê, ngươi có thể sống giống như kẻ ngốc vậy…

Trần Thư nhanh chóng thu dọn hành lý, quần áo giữ nhiệt chắc chắn là cần rồi.

Hắn cũng không muốn trời đông giá rét mà lại mặc áo tay ngắn, vậy chẳng khác nào trần truồng cả.

Ngoài ra, túi phân ure cũng rất cần thiết.

Trần Thư tưởng tượng có thể lấy nó làm thành túi ngủ, thật nhất cử lưỡng tiện…

Sau đó, đồ nướng và tất cả các loại gia vị cũng đều được hắn mang theo.

Chiếc balo hành quân bị nhét đến đầy ắp, may sao thể trạng Trần Thư cũng tốt, chứ nếu là người bình thường thì không thể nào vác nổi.

- Nhi tử, ngươi đang đóng gói thứ gì vậy?

Trần phụ bước đến phòng của Trần Thư, nhìn thấy Slime trong phòng, lão kinh hãi hét lớn:

- Bà mẹ nó, đại tiện ở đâu ra thế này?

- …

Slime chợt tỉnh giấc, uất ức mở to mắt nhìn Trần Phụ.

Trước khi Trần Thư trở thành Ngự Thú Sư, hắn vẫn luôn để Slime ở nhà, ít nhất có thể lấy nó làm đồ trang trí trong nhà.

Không ngờ mới bốn tháng không gặp mà Trần Phụ đã không nhận ra nó nữa…

Trần Thư dọn dẹp balo, vừa nói:

- Cha, người nói gì thế? Nó là Tiểu Hoàng đấy!

- Tiểu… Tiểu Hoàng đây sao?

Trần Phụ trợn tròn mắt nhìn Slime, hai bên đối mắt với nhau, tình cảnh tĩnh lặng một hồi lâu.

- Ngươi bơm nước cho con người ta đấy à? ? Ta mới nghe thịt heo ngâm nước chứ chưa nghe Slime ngâm bao giờ cả…

- Không phải đâu, nó làm sao có thể phun nước được chứ, nhưng mà quả thực trong đầu nó chứa không ít nước.

Slime quay đầu nhìn Trần Thư với ánh mắt dễ thương.

Tuy là ta nghe không hiểu hai người nói gì, nhưng có vẻ như các người đang không lịch sự với ta…

Vẻ mặt Trần phụ tò mò, liên tục sờ soạng thân hình mũm mĩm của Slime.

- Ngươi không dùng hormone tăng trưởng gì đấy chứ?

Trần Thư bĩu môi, cái này thì có gì mà ngạc nhiên.

- Sao có thể chứ? Bây giờ, Tiểu Hoàng đã là Khế Ước Linh cấp tám thì lớn như vậy không phải là phát triển bình thường sao?

Nếu như không phải sợ nhà bị sập mất thì hắn đã trực tiếp để lão xem thử hình dạng mạnh nhất của Slime rồi.

Vẻ mặt Trần phụ khẽ giật mình, nói:

- Cấp tám?

Ánh mắt của lão nhìn đi nhìn lại đánh giá Trần Thư. Cho dù chỉ là một Ngự Thú Sư cấp 1 thôi nhưng lão vẫn biết rõ mức độ tu luyện khó khăn của Ngự Thú Sư.

Vậy mà mới mấy tháng chứ? Nhi tử đã từ cấp 0 lên đến cấp 8 luôn rồi?

Trần Thư nhướng mày nói:

- Nhi tử của ngươi là ta bây giờ đã là lớp trưởng của lớp đặc huấn rồi đấy. Ngươi biết Hàm Kim Lượng bên trong đó mà!

Vẻ mặt Trần phụ nghi ngờ:

- Ngươi? Lớp trưởng ư?

Lớp trưởng của lớp đặc huấn cũng có nghĩa là người đứng đầu toàn khóa, thậm chí còn có hi vọng thi đậu vào Hoa Hạ Học Phủ nữa.

- Tất nhiên, Ngự Thú Sư cấp 8 trở thành người đứng đầu toàn khóa thì quá là hợp lý đúng chứ?

Trần phụ gật đầu một cái, ngay sau đó lại hỏi:

- Chẳng lẽ các ngươi chọn lớp trưởng không dựa theo nhân phẩm mà chỉ dựa vào thực lực thôi sao?

- …

Vẻ mặt của Trần Thư đông cứng lại. Lão ba, ý ngươi là gì vậy?

Ngươi đang nghi ngờ nhân phẩm của nhi tử nhà ngươi ư?

Trần Thư trịnh trọng nói:

- Tất nhiên còn xét cả nhân phẩm nữa. Các bạn cùng lớp đều rất thân thiện với ta. Ba tuần trước, bọn họ còn cố ý cho ta tài nguyên tu luyện nữa.

- Lão sư cũng rất coi trọng ta. Cách đây không lâu, hắn ta còn để ta cảm nhận được sức hấp dẫn của tự nhiên.

Phụ thân Trần Bình gật đầu một cái. Tuy lão cảm thấy có cái gì đấy sai sai nhưng lại nói không ra được.

Dường như Trần Thư nghĩ đến cái gì đó, hắn nói:

- Đúng rồi lão ba, gần đây Tiểu Hoàng hơi bị suy dinh dưỡng, khi nào thì nấu con cá trong nhà kia?

- Thôi bỏ đi, béo thành quả bóng luôn rồi còn kêu suy dinh dưỡng?

Trần phụ bĩu môi, hỏi tiếp:

- Với lại, nhà mình có cá đâu?

Chương 196: Nhảy cao trong nhà vệ sinh, ngươi quá đáng lắm rồi đấy (2)

- Thì con cá nhỏ màu đỏ trong bể cá đấy, Tiểu Hoàng thèm nó từ lâu rồi.

- Con mẹ nó, đó là Khế Ước Linh của ta đấy!

Khóe miệng Trần phụ giật giật, ánh mắt không ngừng tìm kiếm:

- Thắt lưng của ta đâu? Thắt lưng của ta đâu?

- Ta sai rồi! Sai rồi!

Trần Thư thu hồi Slime, dứt khoát chạy ra khỏi nhà rồi quay lại và hét lên:

- Trưa ta không về ăn cơm đâu!

Lúc hắn vừa đi xuống lầu thì tình cờ gặp được một người hàng xóm, cũng là mẹ của Nựu Nựu.

Trần Thư tươi cười chào hỏi.

- Vương di, ngươi mới đi mua đồ ăn về đấy ạ?

Thỉnh thoảng hắn còn quay đầu lại nhìn, hắn sợ vừa quay đầu đã thấy thắt lưng quất tới.

- Đúng vậy. Tiểu Trần, ngươi ra ngoài ăn cơm à?

Vương di cười gật đầu, đồng thời nhớ ra cái gì đó nên có chút ngượng ngùng nói:

- Tiểu Trần, bây giờ ngươi có bận gì không? Dì muốn nhờ ngươi giúp một chuyện.

- Không có việc gì, Vương di, ngươi cứ nói đi!

Vương di mở miệng nói:

- Bởi vì nghỉ lễ Quốc Khánh nên hôm nay ba của Nựu Nựu phải tăng ca, mà ta lại phải chuẩn bị bữa trưa. Nựu Nựu sắp tan học rồi, ta muốn làm phiền ngươi đi đón Nựu Nựu về giúp ta.

Vẻ mặt Trần Thư hào phóng đồng ý việc này.

- Không vấn đề gì!

- Tiểu tử thối!

Quả nhiên, Trần phụ đã tìm ra thắt lưng, lão sắp đuổi tới nơi rồi.

Trần Thư thay đổi sắc mặt, bật chế độ chạy trốn cực hạn.

…

Trần Thư bước ra khỏi tiểu khu, hắn ngay lập tức có cảm giác như vừa sống sót sau tai nạn.

- Thật đúng là hương vị của tự do!

- Hình như Nựu Nựu học ở trường Tiểu học Thành Nam, thành phố Nam Giang.

Trần Thư trực tiếp bắt taxi đi qua.

Nửa giờ sau, hắn đi tới Tiểu học Thành Nam.

Trần Thư cảm thán một câu.

- Không biết có ai nhớ mình nữa không…

Hắn cũng từng học ở trường tiểu học này, bây giờ đã tốt nghiệp được năm năm rồi.

- Dừng lại, ngươi là phụ huynh sao?

Bảo vệ đại gia ở cổng trường mở miệng nói, bỗng nhiên đánh giá Trần Thư.

- Sao cứ cảm thấy quen quen thế nhỉ.

Bảo vệ đại gia xoay tròn mắt, đồng thời lấy điện thoại ra. Hình như lão đang tìm cái gì đó.

Trần Thư liếc mắt qua, lúc nhìn thấy màn hình điện thoại thì vẻ mặt đột nhiên cứng đờ.

Ngươi lướt danh sách tội phạm đang bị truy nã làm cái gì vậy hả?

- Lưu đại gia, ta là Trần Thư…

Trần Thư giang hai tay ra, ngẩng đầu ưỡn ngực chuẩn bị nhận lời khen ngợi, dù sao hắn cũng là một học sinh xuất sắc trở về trường cũ mà.

Lão hơi sững sờ, một lát đã sực nhớ ra.

- Trần Thư tốt nghiệp năm năm trước à?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng:

- Đương nhiên là ta!

- Chờ một chút!

Bảo vệ đại gia hơi lùi ra cách hắn một bước, ngay sau đó lão càng nhiệt tình lướt danh sách tội phạm bị truy nã.

Vốn dĩ hắn không tự báo tên ra thì bảo vệ đại gia chỉ tra cho vui thôi.

Nhưng hắn vừa nhắc tới cái tên Trần Thư này thì lão lại lập tức có chút muốn làm thợ săn tiền thưởng rồi…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn nói:

- Lưu đại gia, nhảy cao trong nhà vệ sinh, ngươi quá đáng lắm rồi đấy!

Một lúc sau, bảo vệ đại gia hỏi với một vẻ mặt khó hiểu:

- Sao trên này không có ngươi vậy?

- Thôi nhé, ta vào đón muội muội của ta đây!

Trần Thư dứt lời thì đi thẳng vào vườn trường, hắn đã không muốn để ý đến bảo vệ đại gia nữa rồi.

Học sinh xuất sắc mà lại không được chào đón như vậy sao? Thật đáng buồn, thật đáng trách!

Trần Thư đi tới bên ngoài phòng học lớp 1 rồi chờ tới giờ tan học.

Không lâu sau, Trần Thư đón Nựu Nựu vừa mới ra khỏi phòng học.

Nựu Nựu cười cong cả mắt, vui vẻ nói:

- Trần Thư ca ca, sao ngươi tới đón ta vậy?

- Ba của Nựu Nựu tăng ca nên phải nhờ ca ca tới đón nè.

Trần Thư ôm Nựu Nựu rồi ra khỏi phòng học.

Vóc người của hắn vốn đã cao, ở bên trong tiểu học hoàn toàn nổi bật như hạc giữa bầy gà, rất có cảm giác phóng tầm mắt bao quát cả non sông.

Các bạn cùng lớp của Nựu Nựu đều dồn dập đưa mắt kinh ngạc nhìn lại. Dù sao thì có một ca ca như vậy quả thực rất đáng để ghen tị.

Trần Thư đưa Nựu Nựu ra khỏi tòa nhà dạy học. Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc ở lối vào đầu cầu thang.

Hắn mở miệng nói:

- Vương cho vay!

- Trần Bì, là ngươi à?

Vương Thanh Hàn ngẩng đầu nhìn lại, cười nói, nhưng nụ cười có chút miễn cưỡng.

Mà bên cạnh nàng ta chính là muội muội Vương Thanh Tuyết.

Trần Thư nhìn thấy đôi mắt của nữ hài đã đỏ hoe, trông vô cùng tủi thân.

- Có chuyện gì vậy?

Vương Thanh Hàn lắc đầu, nói:

- Không có việc gì, cãi nhau với bạn học thôi.

Trần Thư nhướng mày, hắn nói:

- Cãi nhau? Báo tên của ta!

Một giọng nói vang lên, vừa lúc có hai người đi xuống từ trên lầu.

- Ngươi là ai chứ? Báo tên của ngươi, ngươi thật sự nghĩ mình ghê gớm lắm đấy à?

Một trong hai người chỉ là học sinh tiểu học, người còn lại trông trạc tuổi Trần Thư.

Chỉ thấy người kia dùng vẻ mặt chế giễu nói:

- Ta nghĩ ta cũng chưa gặp ngươi lần nào thì phải.

Sắc mặt Trần Thư ngẩn ra một chút, sau đó đổi thành một nụ cười ấm áp, hắn nói:

- Ta là học sinh trường Nam Giang Nhị Trung, Trần Thư.

Chương 197: Có phải toàn bộ thiên phú trời cho của ngươi đều thêm vào xuất thân rồi đúng hay không? (1)

Người kia khoanh tay, ngạo mạn nói:

- Thành viên lớp đặc huấn trường Nam Giang Tam Trung, Hứa Xương!

Hắn ta cố ý nhấn mạnh ba chữ lớp đặc huấn. Lớp đặc huấn của một trường học ít nhất cũng mang ý nghĩa là hạt giống của trường đại học trọng điểm.

Khuôn mặt Trần Thư bình tĩnh, hắn hỏi:

- Lão đệ nhà ngươi bắt nạt người ta à?

Nam hài lầm bầm:

- Ai bảo nàng ta không để ý tới ta, ta chỉ mắng nàng ta một câu trẻ mồ côi mà thôi.

- Với lại, nàng ta vốn chính là trẻ mồ côi mà!

Ngay khi những lời này được thốt ra, vẻ mặt của Trần Thư lập tức trở nên lạnh lùng.

Chỉ thấy hắn đột nhiên bước ra rồi đánh một cái bạt tai vang dội.

- Ngươi làm gì đấy?

Hứa Xương phản ứng không chậm. Tuy rằng hắn ta dùng tay chặn lại, nhưng thân thể của hắn ta làm sao có thể so được với Trần Thư chứ?

Bốp!

Trong chớp mắt, nam hài bị tát một cái, vẻ mặt trở nên vô cùng tủi thân, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Trần Thư cười chế nhạo, nói:

- Tuổi còn nhỏ đã xằng bậy như vậy rồi, lớn lên có mà lật trời à?

- Con mẹ nó, ngươi tự tìm chết đúng không?

Trong mắt Hứa Xương tràn ngập tức giận, hai tay nắm chặt, dáng vẻ của hắn ta như muốn đánh nhau.

Nhưng ngại với cơ thể cường tráng của Trần Thư nên chỉ có thể trừng mắt.

Đột nhiên, hắn ta nghĩ tới cái gì đó mà nói:

- Ngươi là Ngự Thú Sư đúng không? Có gan thì đến Ngự Thú Quán đánh với ta một trận!

Trước mắt của Trần Thư lập tức xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Tránh mà không chiến, lựa chọn rời đi. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực thiểu lượng 】

【 Phương án 2: Mở miệng nói: “Muốn đánh thì đánh! Vương Thanh Hàn, lên!” Phần thưởng hoàn thành: hai bình Tế Bào Dược Dịch cấp cơ sở 】

【 Phương án 3: Khiến Khế Ước Linh của đối phương bị thương nặng. Phần thưởng hoàn thành: Tăng 5% tất cả các thuộc tính của Slime 】

Trần Thư gật đầu một cái, lập tức đồng ý luôn.

- Chính ngươi tự tìm đường chết thì cũng đừng trách ta!

Cho dù phần thưởng của phương án ba rất tệ thì hắn cũng sẽ chọn.

Rốt cuộc, đích thân ra tay đánh người thì lúc nào cũng phải kiêng cái này dè cái kia, không được gây vết thương quá nặng, nếu không đối phương báo cảnh sát sẽ khiến mọi chuyện trở nên phiền phức.

Suy cho cùng, hắn không có ô dù gì, đối phương sẽ không kiêng kị.

Mà nếu đối phó với Khế Ước Linh thì không sao cả. Chỉ cần không chết thì có bị thương nặng đến mấy cũng đều sẽ do đối phương tự gánh chịu trách nhiệm.

Vương Thanh Hàn nói:

- Trần Thư, hay là cho qua đi. Lời trẻ con không chấp mà.

Tuy tính cách của nàng ta hơi lạnh lùng, nhưng nàng ta lại rất mềm mỏng trong đối nhân xử thế.

Trần Thư lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Lời trẻ con cũng có thể là một con dao!

Một đoàn người rời khỏi trường Tiểu học Thành Nam để đi tới đơn vị Ngự Thú Quán gần đó. Chỉ cần trả một ít phí mặt bằng thì đã có thể sử dụng đài thi đấu ở trong đó rồi.

- Để ta xem thử ngươi dựa vào cái gì mà phách lối như vậy!

Sắc mặt của Hứa Xương hờ hững, triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

Chỉ thấy một con hổ màu tím cao chừng ba mét xuất hiện trên võ đài, ánh sáng màu tím trong hai mắt rạng rỡ, trông vô cùng khí phách.

Hai mắt Trần Thư híp lại.

- Lôi Hổ cấp A?

Chẳng trách đối phương dám ngông cuồng như vậy.

Không những hắn ta có Khế Ước Linh cấp A mà khí tức của nó cũng đã đạt tới cấp bảy.

Cho dù ở trong lớp đặc huấn, xếp hạng của Hứa Xương cũng cực kì cao, tương đương với trình độ của mấy người Hứa Tiểu Vũ.

Không có mấy người cùng độ tuổi ở thành phố Nam Giang có thể đánh thắng được Hứa Xương, nhưng thật không khéo, Trần Thư lại vừa lúc là một trong số những người đó.

Khóe miệng Hứa Xương cười khẩy.

- Còn dám đấu nữa không?

Lôi Hổ cũng quay đầu lại nhìn về phía Trần Thư, tràn đầy khí tức hung ác.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Ta khuyên ngươi một câu, nhanh chóng xếp hàng lấy số khám ở khoa Ngự Thú, Bệnh viện Trung tâm thành phố đi, ta nói chính là phòng ở khoa cấp cứu!

Khóe miệng Hứa Xương cười khinh thường, hắn ta cũng chế nhạo nói:

- Có lẽ ngươi nên xếp hàng lấy số cho bản thân đi!

Trần Thư nhẹ nhàng gật đầu một cái:

- Hy vọng lát nữa ngươi vẫn còn có thể cứng như vậy.

Bùm!

Slime xuất hiện trên đài thi đấu, nhìn qua thì kích thước cơ thể cũng tương đương với Lôi Hổ nhưng khí thế kém hơn rất nhiều.

Hứa Xương cười khinh thường một tiếng.

- Slime cấp F?

Hắn ta chỉ là Ngự Thú Sư cấp 7, cũng không nhận thức rõ rệt về Ngự Thú Lực ẩn bên trong cơ thể Trần Thư.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hôm nay Bệnh viện Trung tâm thành phố chắc chắn sẽ có bóng dáng của ngươi, chúa Jesus cũng không ngăn được. Ta nói chắc rồi!

- Thế cơ à?

Chỉ thấy có ánh sáng màu tím đột nhiên xuất hiện ở bốn chân của Lôi Hổ, lực lượng của Lôi không ngừng tập hợp lại.

Nếu so với các thuộc tính khác thì sát thương của thuộc tính Lôi sẽ mạnh hơn một cấp.

- Chết đi!

Lại thấy Lôi Hổ gầm lên một tiếng, ngay lập tức lao vào cắn xé Slime.

Nó muốn xé con Slime trước mặt này thành từng mảnh vụn!

Chương 198: Có phải toàn bộ thiên phú trời cho của ngươi đều thêm vào xuất thân rồi đúng hay không? (2)

Slime nhìn khí thế hung hăng của Lôi Hổ mà ngáp một cái, cơ thể đột nhiên phồng to ra.

Trong khoảnh khắc, một cơ thể đáng sợ cao đến mười lăm mét xuất hiện.

Lôi Hổ từ khí thế ban đầu giờ lại giống như một chú mèo con, run lẩy bẩy.

- Cái quái gì vậy?

Hứa Xương mở to hai mắt, tim cũng vọt lên tận cổ.

Slime trước mắt thật sự rất có cảm giác áp lực.

Dường như Slime có thể cảm nhận được sự tức giận của chủ nhân, nó mở to mắt rồi bất ngờ xông ra.

Hứa Xương hoảng hốt kêu lên:

- Mau tránh ra!

Nhưng mà, đã quá muộn. Đối mặt với một tòa núi nhỏ như vậy, Lôi Hổ hoàn toàn choáng váng.

Bùm!

Lôi Hổ lập tức bị hất tung lên không trung, miệng phun ra máu. Quả không hổ danh là Khế Ước Linh cấp A, hộc máu cũng phải phun nhiều hơn người ta một chút…

Nếu dựa theo quy tắc thi đấu thì Lôi Hổ đã thua.

Nhưng Slime lại không có ý định thả nó đi, chỉ thấy Slime khổng lồ nhảy lên một cái.

- Má nó!

Cả người Hứa Xương run cầm cập. Cái đống lớn như vậy mà ngồi xuống thì Lôi Hổ có mà thương nặng ngay tại trận à?

Hắn ta chuẩn bị thu hồi Khế Ước Linh, chủ động nhận thua.

Nhưng Trần Thư cũng đã nhận ra ý định của hắn ta, hắn lập tức lạnh lùng mở miệng nói:

- Nếu ngươi dám thu hồi nó, vậy thì tiếp theo sẽ ngồi thẳng lên người ngươi!

Vẻ mặt của Hứa Xương cứng đờ, gian nan nuốt một ngụm nước miếng. Cho cái đống to đùng kia ngồi xuống thì ta có mà lập tức biến thành gạch men à?

Mặc dù hắn ta biết đối phương không dám, dù sao thì làm như vậy cũng coi như tương đương với giết người, nhưng lúc này Hứa Xương cũng không dám đánh cược.

Hơn nữa, giọng điệu của Trần Thư rất hung ác, thật sự rất giống một tên tội phạm không sợ chết.

Bùm!

Slime ngồi đè lên Lôi Hổ đang ở dưới đất. Cơ thể to lớn không ngừng cọ xát, loáng thoáng truyền ra tiếng xương gãy.

Đối với những người trong lớp đặc huấn, Trần Thư vẫn còn đánh nhẹ tay đấy, dù sao thì còn có Thẩm Vô Song đứng bên cạnh giám sát nữa mà.

Nhưng bây giờ, hắn lại không cần kiêng kỵ điều gì cả.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trên trán Hứa Xương đã xuất hiện mồ hôi lạnh. Hắn ta vô cùng đau lòng nhưng lại không dám thu hồi Lôi Hổ mà chỉ có thể để mặc cho Slime nghiền ép.

Vẻ mặt Trần Thư dịu dàng, hắn đi tới bên cạnh Hứa Xương.

Hứa Xương nhịn không được lùi ra sau một bước.

- Ngươi… Ngươi muốn làm cái gì?

Bốp!

Trần Thư lại ra tay, cho đệ đệ của Hứa Xương một cái tát.

- Ỷ vào ca ca ngươi thì có thể muốn làm gì thì làm ư?

Trần Thư nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn qua vô cùng ấm áp.

Nhưng hai huynh đệ Hứa Xương lại lập tức sợ hãi. Cái này trông không giống học sinh một chút nào cả!

- Ta đang giúp hai người các ngươi đấy. Lỡ như sau này các ngươi phách lối như vậy mà đụng phải kẻ ác thì biết làm sao đây?

Hai huynh đệ cực kỳ đồng bộ mà nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ nảy lên.

Còn có người nào ác hơn ngươi nữa sao?

Thấy cũng tốn khá nhiều thời gian rồi nên Trần Thư thu hồi Slime lại.

Trên mặt đất chỉ còn lại có Lôi Hổ giống như một con chó chết vậy, đã máu thịt be bét rồi.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng:

- Trần Thư ta biết giữ chữ tín nhất. Ta nói cho ngươi vào bệnh viện thì nhất định sẽ để ngươi vào bệnh viện!

Dứt lời, hắn liếc mắt nhìn lướt qua Lôi Hổ rồi nói:

- Thu lại đi!

Lúc này, Hứa Xương mới dám thu hồi Lôi Hổ đang hấp hối.

Trần Thư nhẹ nhàng cười một tiếng, sờ lên đầu nam hài.

- Nhớ kỹ đây, sau này trong lớp các ngươi, Vương Thanh Tuyết là người quyết định. Biết chưa?

- Ừ… dạ…

Đệ đệ của Hứa Xương chỉ có thể gật đầu như một cái máy, một lúc lâu sau mới lại mở miệng hỏi:

- Ngươi tên là Trần Thư có phải không… Ta nghe lão sư nhắc qua…

Trần Thư nhướng mày, nói:

- Lão sư nói gì?

- Đừng chọc ngươi…

- Còn gì nữa không?

- Đừng chọc Phương Tư…

Bốp!

Trần Thư lại cho một bạt tai nữa, nói:

- Vậy mà lại dám không nghe lời lão sư à!

Nam hài che mặt, tỏ vẻ vô cùng tủi thân, đã không dám mở miệng nói chuyện nữa.

- Sau này Vương Thanh Tuyết là muội muội của Trần Thư ta, biết chưa hả?

Hai huynh đệ Hứa Xương cùng nhau gật đầu.

Lúc này, mấy người Trần Thư mới ra khỏi Ngự Thú Quán.

Lôi Hổ của Hứa Xương bị thương nghiêm trọng, nếu để cho nó tự động bình phục thì ít nhất cũng cần đến nửa năm. Để lỡ nửa năm thì lớp 12 này coi như bỏ.

Trừ phi là dùng thuốc đặc trị của bệnh viện mới có thể nhanh khỏi, nhưng giá cả đắt đỏ, gia đình bình thường thật sự không kham nổi.

Điều đó còn phụ thuộc vào việc nhà bọn họ định giữ tiền lại hay giữ tương lai của Hứa Xương.

Vương Thanh Hàn mở miệng nói:

- Trần Thư, cảm… cảm ơn ngươi…

Bởi vì nàng ta phải vào lớp 12 nên không phải lúc nào cũng có thể chăm sóc cho muội muội, khiến cho Vương Thanh Tuyết phải chịu khổ rất nhiều.

Những lời nói sắc bén có thể khiến cả người trưởng thành bị thương nặng nữa là, huống hồ đây mới chỉ là một đứa trẻ mười tuổi.

Có đôi khi một lời nói có thể để lại nỗi đau dai dẳng suốt cả một đời người.

Chương 199: Đây chính là niềm vui của kẻ có tiền ư (1)

Bây giờ, Trần Thư ra tay thì ít nhất có thể khiến Vương Thanh Tuyết không bị bắt nạt nữa.

Trần Thư không để ý, xua tay.

- Không có gì. Phương Tư tỷ bảo ta chiếu cố ngươi.

Thấy đã trưa, Trần Thư đưa ba người đi ăn bên ngoài một bữa.

…

Thấm thoắt đã trôi qua hai ngày, Trần Thư không đi lang thang nữa mà cắm rễ ở trong nhà suốt.

Hắn tìm kiếm thông tin về Hàn Băng Hạp Cốc, nội dung chủ yếu là… Thịt của hung thú nào nướng ngon nhất.

Ngày thứ ba.

Trần Thư xách theo một chiếc ba lô hành quân cỡ lớn, đi về phía trường Nam Giang Nhị Trung.

Ánh mắt của phụ thân Trần Bình phức tạp, lão mở miệng nói:

- Cẩn thận một chút!

Là một người làm cha làm mẹ, lão vừa hy vọng lại vừa không hy vọng con mình là một Ngự Thú Sư.

Mặc dù có tương lai xán lạn nhưng cũng cần phải đối mặt với những nguy hiểm khác nhau.

Trần Thư gật đầu, đi đến trường Nam Giang Nhị Trung.

Sáng sớm, lớp đặc huấn đã tập trung ở Ngự Thú Quán.

Ngoài học sinh ra còn có rất nhiều phụ huynh đi theo.

Mặc dù bọn họ đã chuẩn bị trước rằng bọn trẻ sẽ phiêu lưu nguy hiểm trong Dị Không Gian, nhưng thực sự đợi đến lúc chuyện xảy ra thì bọn họ lại trở nên thấp thỏm, lo lắng.

Rất nhiều bậc phụ huynh vây quanh Thẩm Vô Song, nói:

- Thẩm lão sư, nhờ ngài nhất định phải chăm sóc tốt cho bọn trẻ!

Thẩm Vô Song gật đầu một cái, nói:

- Các vị yên tâm, Trấn Linh Quân của Dị Không Gian sẽ phái người đến bảo vệ.

Dù sao thì trường học cũng là cơ sở giáo dục trực thuộc chính phủ, đương nhiên Trấn Linh Quân sẽ phái người đến bảo vệ học sinh, năm nào cũng như vậy cả.

Một chiếc xe buýt đi đến cổng Ngự Thú Quán.

Các học sinh lũ lượt lên xe, bước chân vào hành trình đi đến Hàn Băng Hạp Cốc.

Ba người Trần Thư ngồi ở hàng ghế sau.

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật, nhìn về phía Từ Tinh Tinh ngồi bên cạnh.

- Ta nói này Tiểu Tinh, đang mùa hè đấy, có đến mức phải mặc áo lông như thế này không?

Chỉ thấy hắn mặc một chiếc áo khoác lông to sụ màu đỏ, trên trán không ngừng đổ mồ hôi, càng ngày càng giống bệnh tâm thần…

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Không phải lão sư đã dặn mang theo quần áo chống lạnh sao?

Trần Thư thở dài, mang vẻ mặt nghiêm túc hỏi:

- Tiểu Tinh, kiếp trước, khi ngươi nấu lại ấy, toàn bộ thiên phú trời cho đều thêm vào xuất thân, ngươi không chừa một chút nào cho trí thông minh cả à?

Các bạn học trên xe đều mang vẻ mặt hào hứng, không ngừng nhìn trái nhìn phải, giống như học sinh tiểu học chuẩn bị đi chơi xuân vậy.

Thẩm Vô Song ngồi phía trước, đột nhiên nhận ra điều gì đó nên bất ngờ quay lại nhìn.

Chỉ thấy Trần Thư lấy ra nồi, bát, thìa, chậu, đủ loại món mặn, món chay cùng với một túi gia vị lẩu.

Trần Thư mở miệng nói:

- Thanh Hàn, nhóm lửa giúp ta cái, trưa nay chúng ta có thể ăn lẩu rồi.

Vương Thanh Hàn sững sờ một hồi, chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, hỏi:

- Vậy cũng được ư?

Trần Thư không để ý mà gật đầu một cái:

- Không có việc gì, trước đây ta còn từng nấu Loa Si Phấn trên xe nữa là.

Chỉ thấy Tinh Linh nguyên tố Hỏa lập tức xuất hiện, những người còn lại đều lần lượt cảm nhận được nhiệt độ cao mà vội vã tránh ra.

Thẩm Vô Song giật thót cả mình, nháy mắt mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, lập tức lớn tiếng nói:

- Nhanh thu hồi Khế Ước Linh lại mau!

Vương Thanh Hàn nghe vậy thì thu Tinh Linh nguyên tố Hỏa về.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, nhìn về phía Trần Thư mà nói:

- Hình như ngươi thật sự mắc cái bệnh nan y kia rồi đấy!

Trần Thư lại đánh vỡ ranh giới cuối cùng của lẽ thường thêm một lần nữa!

Thẩm Vô Song quát lớn:

- Nấu lẩu trên xe, mẹ nó lại còn dùng Khế Ước Linh để nấu, ngươi không sợ xe nổ mất à?

Trần Thư nghe vậy thì sững sờ, nói:

- À… Thanh Hàn, ngươi chỉ cần triệu hoán non nửa người Tinh Linh nguyên tố Hỏa là được.

Vương Thanh Hàn tỏ vẻ vô cùng khó hiểu, giang hai tay ra để ra hiệu là nàng ta không biết làm kiểu đấy.

Thẩm Vô Song nói:

- Đó là Bán Tương Triệu Hoán, học sinh cấp ba biết cái quần gì?

Trần Thư mở miệng nói:

- Không khó mà.

Chỉ thấy phía trước Thẩm Vô Song lập tức xuất hiện một đôi mắt to tròn ngốc nghếch, dễ thương.

- Con bà nó! Cái quái gì thế!

Thẩm Vô Song dùng chiến thuật nhảy lùi về sau thì mới nhìn rõ ràng đó là mắt của con Slime.

Mắt của Thẩm Vô Song trừng lớn, dáng vẻ cứ như nhìn thấy ma vậy.

- Ngươi… Ngươi biết Bán Tương Triệu Hoán ư?

- Có gì đáng ngạc nhiên đâu chứ!

Trần Thư thu hồi Slime.

Lúc trước, Phương Tư đã nói cho hắn biết bí quyết của việc Bán Tương Triệu Hoán a rồi. Trần Thư học được rất nhanh, nhưng cũng chỉ là nắm giữ sơ qua thôi, không thành thạo được như Phương Tư.

Một lúc lâu sau, Thẩm Vô Song mới bình tĩnh lại, liên tục nhìn Trần Thư với ánh mắt ngạc nhiên.

- Ngươi biết không có nghĩa là những người khác cũng biết. Cất cái đống đồ lung tung của ngươi đi! Con mẹ nó, rốt cuộc ngươi mang cái gì theo vậy hả?

Vẻ mặt Trần Thư bất đắc dĩ, hắn chỉ đành cất hết đồ đi, xem ra không thể ăn lẩu được rồi.

- Không được tự ý triệu hoán Khế Ước Linh ở trên xe, nhất là Khế Ước Linh thuộc tính Hỏa. Ngươi xem làm mọi người nóng thành cái gì kia kìa?

Thẩm Vô Song thở dài.

Chương 200: Đây chính là niềm vui của kẻ có tiền ư (2)

- Còn nữa, Từ Tinh Tinh, ngươi có thể cởi áo lông xuống cho ta trước được chưa!

Hắn ta day huyệt thái dương, chỉ cảm thấy đầu đau nhói kinh khủng.

Lớp học sinh này chắc chắn là lớp kỳ lạ nhất mà hắn ta từng dẫn dắt!

Lúc này, ở cổng trường, một đoàn phụ huynh đều đang giương mắt quan sát.

Hắn ta vừa mới hứa với các phụ huynh đảm bảo an toàn cho các học sinh xong.

Nếu như bọn họ vừa ra khỏi cổng trường mà xe buýt lập tức phát nổ, tập thể học sinh thăng thiên theo hình xoắn ốc.

Cảnh tượng đó, quả thực là "đẹp" đến mức không dám tưởng tượng…

Thẩm Vô Song không ngồi ở phía trước nữa mà ngồi ở bên cạnh Trần Thư. Hắn ta vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hắn suốt cả dọc đường, thậm chí không dám chợp mắt ngủ trưa một giây một phút nào.

Vào buổi chiều.

Lớp đặc huấn phập phồng nhưng không gặp nguy hiểm mà đến được Băng Cốc Trấn, thành phố Thanh Dương.

Băng Cốc Trấn không khác Thanh Nguyên Trấn là mấy, cả hai đều thuộc về loại thành trấn xây dựng bên ngoài Dị Không Gian, chịu trách nhiệm giao dịch các loại tài nguyên khác nhau và cung cấp sự hỗ trợ cho các Ngự Thú Sư.

- Hôm nay sẽ nghỉ ngơi trên trấn một đêm trước, sáng sớm ngày mai tiến về Hàn Băng Hạp Cốc!

Thẩm Vô Song lại cố ý nhắc nhở một câu:

- Chuẩn bị đầy đủ quần áo chống lạnh, túi ngủ, lều vải, cũng như đồ ăn và nước uống!

Nói xong thì Thẩm Vô Song dẫn lớp đặc huấn đi đến tửu điếm để giải quyết vấn đề chỗ ở.

- Chiều nay, các ngươi có thể đi dạo quanh thị trấn để mở mang tầm mắt, không được tùy tiện gây chuyện.

Ánh mắt của Thẩm Vô Song lại nhìn về phía Trần Thư mà nói:

- Nhất là ba người các ngươi, đừng có mà nổ tung Băng Cốc Trấn đấy!

- …

Trần Thư không nói nên lời, ta đâu có nghịch đến vậy đâu chứ?

Ba người rời khỏi khách sạn rồi thưởng thức một số món ăn hung thú độc đáo ở Băng Cốc Trấn.

Tháng 10 là đã vào thu, nhưng nhiệt độ ở Băng Cốc Trấn thấp hơn một chút, không ít người đi ngang qua đều mặc áo dài tay và áo khoác.

Hiển nhiên, Băng Cốc Trấn cũng bị ảnh hưởng bởi Hàn Băng Hạp Cốc.

- Đi thôi, đi nhận nhiệm vụ!

Trần Thư chuẩn bị đi thử vận may, nói không chừng hắn còn có thể thấy nhiệm vụ hung thú cấp Lãnh Chúa cũng nên.

Ba người đi tới đại sảnh nhiệm vụ của Hiệp hội Ngự Thú Sư trên trấn.

Trần Thư vỗ bàn một cái, hỏi thẳng vào vấn đề.

- Có nhiệm vụ Lãnh Chúa Hung Thú không?

Trong lúc nhất thời, những người còn lại trong đại sảnh ào ạt nhìn lại. Vốn dĩ bọn họ cho rằng có đại lão nào đó xuất hiện cơ.

Kết quả, khi thấy dáng vẻ của ba người thì khóe miệng bọn họ lập tức giật giật.

Lại có ba con hàng mất não tới nữa…

Trong mắt nhân viên phục vụ mang theo nghi ngờ, hắn nói:

- Có một nhiệm vụ săn giết Băng Sương Cự Lang cấp Lãnh Chúa.

Cả ba người cùng nhận lấy để xem.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Săn giết Băng Sương Cự Lang Lãnh Chúa (Hắc Thiết Cấp).

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Cực kỳ nguy hiểm.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Yêu cầu giao nộp hoàn chỉnh trái tim của Băng Sương Cự Lang! Nhiệm vụ này do cá nhân tuyên bố nên cần đặt cọc 50.000!

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】 : 4 triệu Hoa Hạ tệ!

【 Điểm khó khăn của nhiệm vụ 】 : Một, Băng Sương Cự Lang thích sống theo bầy đàn, giỏi chiến đấu trong môi trường

băng tuyết. Hai, Băng Sương Cự Lang Lãnh Chúa có tính cách hung bạo, thường không chết không ngừng! Ba, nhiệm vụ này đã được hoàn thành một lần, cái chết của Băng Sương Cự Lang Lãnh Chúa có thể khơi dậy sự cảnh giác và đề phòng của các Lãnh Chúa còn lại!

【 Nhắc nhở của nhiệm vụ 】 : Nếu không có thực lực tuyệt đối thì đừng nhận nhiệm vụ này!

- Không phải do chính phủ ban phát sao?

Trần Thư khẽ nhíu mày. Như vậy có nghĩa là yêu cầu nộp tiền đặt cọc.

Tạ Tố Nam cũng lắc đầu, nói:

- Đắt quá, thôi bỏ đi.

50.000 tiền đặt cọc không phải là một số tiền nhỏ, chưa kể việc phải săn giết Lãnh Chúa Hắc Thiết Cấp nữa, nếu chỉ dựa vào thực lực của ba người thì không thể hoàn thành được.

Trừ phi có thể lừa… Thẩm Vô Song.

Ngay lúc hai người Trần Thư đang nói chuyện với nhau thì Từ Tinh Tinh vung tay lên, quả quyết mở miệng nói.

- Ta nhận nhiệm vụ!

Nhân viên phục vụ mở miệng nhắc nhở:

- Nhiệm vụ này yêu cầu đặt cọc 50.000 tệ đấy ạ.

Đặc biệt nhấn mạnh 50.000 tệ, vì cả ba người đều trông giống như học sinh vậy.

Nghe xong lời ấy, Từ Tinh Tinh khẽ nhíu mày nói:

- Để người ngoài nhìn thấy còn tưởng rằng ta không nhận nổi nhiệm vụ ấy! Ba người chúng ta, một người một cái!

Chỉ thấy Từ Tinh Tinh hành động lưu loát, trực tiếp lấy ra một tấm thẻ ngân hàng.

Phải chăng đây chính là cảm giác áp bách của phú nhị đại đấy ư?

Hai người Trần Thư nuốt một ngụm nước miếng, bọn họ chỉ cảm thấy dáng vẻ Từ Tinh Tinh móc thẻ ra vô cùng tiêu sái.

- Xin lỗi tiên sinh, chỉ có thể nhận một lần.

Nhân viên phục vụ sững sờ, không ngờ người trước mặt lại giàu có như vậy?

Tạ Tố Nam trầm giọng nói:

- Tiểu Tinh, chúng ta chỉ là tới xem thử có nhiệm vụ nào đơn giản hay không rồi thuận tiện giả vờ chơi chơi. Không làm được nhiệm vụ này đâu.

Chương 201: Mình không làm được thì đừng có mà viện cớ (1)

Từ Tinh Tinh dừng lại, hoàn toàn không để ý, hắn nói:

- Không sao, đây là lần đầu tiên ta nhận nhiệm vụ, đương nhiên phải khiến cho nó trông cao cấp một chút. 50.000 dùng để mua sự vui vẻ vậy.

- …

Hai người liếc nhìn nhau, trong lòng không hẹn mà cùng nghĩ đến: Đây chính là niềm vui của kẻ có tiền ư?

Đang lúc ba người bọn họ nhận nhiệm vụ, một giọng nói truyền đến.

- Ồ? Ta còn tưởng là ai chứ? Thì ra là tên tiểu tử nhà ngươi à. Vội vàng đi đầu thai sao?

Một người đàn ông cao to lực lưỡng mặc đồ đen khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt trêu tước nhìn ba người.

Trần Thư quay đầu lại nhìn, hơi sững sờ nhưng rất nhanh liền nhớ ra đây là ai.

Người này chính là đối thủ một mất một còn của Chu Thực ở Ngự Thú Đoàn, Hoàng Vĩ. Lúc trước, Trần Thư đã từng cho bọn họ mở rộng tầm mắt rồi.

- Hoàng Thử Lang đại ca, là ngươi sao? Mới hai tháng không thấy mà đã ra vẻ như vậy rồi à?

Khóe miệng Hoàng Vĩ giật một cái. Má nó, ngươi mới là chồn (1).

(1) 黄鼠狼 (Hoàng Thử Lang) = Chồn, Hoàng cùng họ với Hoàng Vĩ

Đôi mắt hắn ta hơi nheo lại, trong giọng điệu có cả sự tức giận:

- Tiểu tử, miệng của ngươi vẫn thối như xưa nhỉ!

Trần Thư làm dáng vẻ khiêm tốn, nói:

- Cũng bình thường thôi, thứ ba Nam Giang!

Hoàng Vĩ cười khinh miệt một tiếng:

- Vừa lúc ta cũng muốn đi Hàn Băng Hạp Cốc, Chu Thực không bảo vệ ngươi nổi đây!

Đúng lúc hắn ta xoay người muốn rời đi, trên vai đột nhiên xuất hiện một bàn tay.

Hoàng Vĩ sửng sốt, liếc mắt nhìn về phía nam tử có khuôn mặt nghiêm túc trước mặt.

- Hả? Ngươi?

Sắc mặt của Thẩm Vô Song rất lãnh đạm, hắn ta nói:

- Sao nào? Muốn bắt nạt học sinh của ta ư?

Ba người Trần Thư không nghĩ tới lại có thể vừa khéo gặp phải Thẩm Vô Song như vậy.

Nhưng thật ra không có sự trùng hợp nào ở đây cả, Thẩm Vô Song không yên lòng ba con hàng này nên vẫn luôn âm thầm đi theo phía sau.

Vẻ mặt Hoàng Vĩ cứng lại, nháy mắt nhớ tới tên của đối phương.

- Thẩm Vô Song?

- Biết ta là tốt rồi, đừng có mà giở trò!

Thẩm Vô Song khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nói:

- Nếu không thì ta sẽ chôn ngươi trong Hàn Băng Hạp Cốc!

- …

Hoàng Vĩ quay đầu lại nhìn Trần Thư một chút rồi cuối cùng cũng gật đầu rời đi.

Không có nhiều Dị Không Gian cấp phổ thông gần thành phố Nam Giang lắm, về cơ bản, bọn họ đều có hiểu biết kha khá về những Ngự Thú Sư mạnh mẽ.

Thẩm Vô Song chính là một trong số những người có thể khiến người khác phải kiêng kỵ.

Ban đầu, hắn ta có thành lập Ngự Thú Đoàn của riêng mình, thậm chí trong đó còn có ba Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp. Có thể nói, hắn ta có thanh danh hiển hách trong Dị Không Gian cấp phổ thông.

Nhưng bởi vì gặp phải thú triều nên dẫn đến phần lớn thành viên của Ngự Thú Đoàn đều tử trận.

Hắn ta chỉ có thể giải tán Ngự Thú Đoàn, bình tâm mà trở thành một vị lão sư của lớp đặc huấn.

Mặc dù Ngự Thú Đoàn đã không còn tồn tại, nhưng danh tiếng của Thẩm Vô Song vẫn không bị suy giảm, lưu truyền trong rất nhiều các Ngự Thú Đoàn khác nhau.

Trần Thư duỗi ngón tay cái mà nói:

- Thẩm lão sư, bá đạo quá!

Thẩm Vô Song nhướng mày, nói:

- Các ngươi lại gây chuyện đúng không? Đang yên đang lành tự nhiên chọc Ngự Thú Sư Hắc Thiết làm gì?

Trần Thư giải thích:

- Thật sự không phải như vậy đâu. Chỉ là mâu thuẫn nhỏ lúc trước thôi, ai mà biết người này thù dai như vậy chứ.

Những tưởng cả đời này của hắn cũng sẽ không bao giờ gặp lại Hoàng Vĩ nữa, ai mà ngờ mới chỉ là lần thứ hai đến Dị Không Gian đã đụng phải hắn ta.

Khi Thẩm Vô Song đến gần, hắn ta ngay lập tức nhìn thấy nhiệm vụ mà ba người bọn họ đã nhận.

- Các ngươi thật sự cảm thấy mình sống đủ rồi đấy à?

Thẩm Vô Song trợn to mắt. Hắn ta còn không dám nhận nhiệm vụ Băng Sương Cự Lang cấp Lãnh Chúa nữa là.

Vậy mà ba Ngự Thú Sư thực tập lại dám nhận ư?

Trần Thư giải thích:

- Chúng ta chỉ nhận cho vui vậy thôi.

Ngay sau đó, Trần Thư lại hỏi:

- Thẩm lão sư, ngươi có thể đánh thắng Lãnh Chúa Hung Thú Hắc Thiết Cấp không?

Trước đây, Phương Tư có thể đánh tơi bời hung thú Hắc Giáp Trùng cấp Lãnh Chúa luôn đấy.

Thẩm Vô Song lắc đầu, nói:

- Ta giết không chết!

- Nếu như các ngươi thật sự muốn nhận nhiệm vụ thì tốt nhất nhận một số nhiệm vụ phổ thông thôi, ví dụ như thu thập dược liệu hoặc là săn giết hung thú phổ thông chẳng hạn.

Ba người Trần Thư gật đầu một cái. Thẩm Vô Song chỉ nói là giết không chết, không có nói là đánh không lại, vậy có nghĩa là có thể chống lại được.

Thẩm Vô Song còn không biết Trần Thư đã bắt đầu lên kế hoạch lôi hắn ta vào hội.

Ba người lại nhìn lên danh sách nhiệm vụ, cuối cùng bọn họ nhận hai nhiệm vụ, theo thứ tự là 【 Thu thập Băng Diệp Hoa 】 và 【 Đi săn Hống Sư 】 .

Giải nhất thi đua trong lớp là bộ phận cơ thể của Hống Sư biến dị, có xác suất lĩnh ngộ được kỹ năng Chiến Hống, nhưng lại bị Trần Thư thay bằng Ngự Thú Trân Châu.

- Đi thôi.

Ba người và Thẩm Vô Song rời khỏi đại sảnh nhiệm vụ.

Trần Thư mở miệng nói:

- Tiểu Tinh, nhà ngươi giàu như vậy, sao không đặt cho Lôi Điểu nhà ngươi chút kỹ năng công kích đi?

Chương 202: Mình không làm được thì đừng có mà viện cớ (2)

Nhiệm vụ đi săn Băng Sương Cự Lang này rõ ràng là do kẻ có tiền tuyên bố, mục đích là muốn lĩnh ngộ kỹ năng thiên phú của Băng Sương Cự Lang.

Từ Tinh Tinh bình tĩnh nói:

- Có ba kỹ năng đặt mua đấy thôi.

- …

Lần này, ngay cả Thẩm Vô Song cũng phải ngạc nhiên nhìn sang.

- Kẻ có tiền vạn ác! Cáo từ!

Bốn người bắt đầu đi dạo quanh Băng Cốc Trấn. Mỗi một trấn nhỏ bên ngoài Dị Không Gian đều có đặc điểm riêng của từng nơi, nhưng thật ra lại khiến bọn họ hoa hết cả mắt.

Tất nhiên, Thẩm Vô Song đã nhìn đến phát chán từ lâu rồi, hắn ta đi theo bên cạnh chỉ vì suy nghĩ cho sự an toàn của người lạ mà thôi.

Trần Thư bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Thẩm lão sư, ngươi cảm thấy ta có thể thi đậu vào Hoa Hạ Học Phủ hay không?

Thẩm Vô Song sững sờ. Câu hỏi này trái lại làm cho hắn ta ngơ ngẩn.

- Ngươi?

Hắn ta suy tư trong chốc lát, uyển chuyển nói:

- Có cơ hội đấy.

Trần Thư cũng có thể nghe hiểu giọng điệu của Thẩm Vô Song.

- Là bởi vì Khế Ước Linh của ta sao?

Ngay sau đó, hắn lại hỏi tiếp:

- Có tiền lệ nào về việc Khế Ước Linh cấp F được Hoa Hạ Học Phủ nhận vào học chưa?

Thẩm Vô Song nhướng mày. Hắn ta không muốn khiến học sinh bị nhụt chí, nhưng dù sao thì đối phương đều có thể tra được trên mạng thôi.

Hắn ta lắc đầu, vốn định an ủi Trần Thư một chút, nhưng không ngờ vẻ mặt của đối phương đột nhiên trở nên hưng phấn.

Thẩm Vô Song hỏi:

- Ngươi vui như vậy làm gì?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng:

- Không có tiền lệ mới tốt. Nếu không thì sao có thể thể hiện rõ tài năng của ta?

- Ngươi… Ngươi cũng tự tin quá nhỉ…

- Mình không làm được thì đừng có mà viện cớ!

Trên mặt Trần Thư mang theo ý cười, vỗ bả vai của Thẩm Vô Song nói:

- Kỳ tích là do con người tạo ra, chỉ cần cố gắng thì còn có hi vọng, không phải sao?

- Không phải là bị đoạt xá đấy chứ?

Thẩm Vô Song mở to mắt, sờ lên trán của Trần Thư. Ngươi tích cực hướng về phía trước như vậy không cảm thấy có gì đó sai sai à?

Hơn nữa, ta vốn còn định an ủi ngươi, sao giờ lại thành ngươi an ủi ngược lại ta rồi?

Bốn người nói cười suốt một đường, dạo hết một vòng Băng Cốc Trấn.

…

Từ Tinh Tinh nhịn không được phàn nàn nói:

- Ngươi nói, sao trường học lại keo kiệt đến thế chứ? Ba người một phòng!

Tạ Tố Nam tỏ vẻ tức giận mà nói:

- Hoàn toàn chính xác! Hơn nữa còn không phải là nam nữ ở chung nữa chứ!

Khóe miệng Trần Thư giật giật.

- Mơ cái gì đấy?

Cũng may mà phòng của khách sạn khá lớn, hơn nữa còn kê thêm một cái giường.

- Đến Dị Không Gian thì toàn bộ nghe theo ta! Hàn Băng Hạp Cốc, hãy run rẩy dưới chân của Trần Thư ta đi!

Trần Thư cười to lên, lập tức nhận được động tác tay quốc tế (giơ ngón giữa) của hai người kia.

…

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ba người bị Thẩm Vô Song đánh thức.

Trần Thư ngáp một cái rồi nói:

- Ta nói thầy Thẩm à, cần phải sớm như vậy sao?

- Cả lớp tập trung hết rồi! Còn thiếu mỗi ba người các ngươi thôi đấy!

Ba người tắm rửa một hồi rồi xách ba lô lên lưng, đi tới cửa khách sạn.

Hai mươi mốt người còn lại đã đợi sẵn rồi, vừa thấy ba người đi ra thì tất cả đều nhìn về phía bọn họ.

Trần Thư phát hiện rất nhiều người có quầng thâm dưới mắt, rõ ràng là ngủ không ngon.

Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên, đều sẽ có một chút lo lắng và hào hứng, hồi hộp.

Không phải ai cũng có tinh thần thép tốt như ba người bọn họ.

- Đi nào!

Thẩm Vô Song dẫn đầu lớp đi về phía sau thị trấn.

Những Ngự Thú Sư xung quanh đều nhìn bọn họ với ánh mắt hâm mộ. Những người có thể đến Dị Không Gian để trải nghiệm đều là những học sinh xuất sắc của trường học, tương lai sẽ tươi sáng hơn bọn họ rất nhiều.

Ở sâu trong trấn nhỏ cũng là một tòa cao ốc đứng sừng sững, xung quanh là sương mù dày đặc khó tiêu tán.

Một nhóm người không cần trả tiền cho vé vào cửa mà đi thẳng vào bên trong Dị Không Gian.

Mọi người vừa bước vào Dị Không Gian, trước mắt là một mảng trắng xóa.

Một cơn gió lạnh ập đến khiến bọn họ đều run rẩy.

- Chết tiệt! Đúng thật là lạnh mà!

Trần Thư nhanh chóng mặc đồ mùa đông của mình vào.

Những người còn lại cũng tương tự, lần lượt lấy quần áo giữ ấm của mình ra.

Lúc này, Trần Thư mới đánh giá hoàn cảnh xung quanh, cũng cùng là một ngôi làng nhỏ, nhưng xung quanh đều bị tuyết trắng bao phủ, như thể đang là mùa đông ở phương Bắc vậy.

Khắp nơi luôn có Trấn Linh Quân mang theo Khế Ước Linh đi tuần tra, để đề phòng bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện nguy hiểm.

- Áo lông của hai người…

Trần Thư nhìn về phía hai người Tạ Tố Nam, chỉ thấy Từ Tinh Tinh mặc áo lông màu đỏ chót, còn Tạ Tố Nam thì mặc màu xanh lá.

Cả hai người đứng cùng nhau lập tức mang đến cho người khác cảm giác chấn động thị giác.

Trần Thư cảm thán nói:

- Đúng là đỏ với chả xanh, trông như đồ bỏ đi vậy!

Lúc này, Thẩm Vô Song mở miệng nói.

- Lần huấn luyện này kéo dài nửa tháng, không nên đi vào trong hẻm núi quá sâu, đồng thời độ sâu tốt nhất không quá năm trăm mét, nếu không sẽ có thể chạm trán với Hung Thú Hắc Thiết Cấp.

Chương 203: Đã bắt đầu chưa? Đã kết thúc rồi!

- Mặt khác, không được hành động một mình mà theo sự sắp xếp của kí túc xá, cứ ba người thành một tiểu đội! Lần mạo hiểm này là cuộc thi đấu cấp bậc vào tháng mười, đội nào thu hoạch được nhiều nhất sẽ giành được hạng nhất! Đồng thời có thể nhận được tài nguyên Ngự Thú trị giá hai trăm vạn Hoa Hạ tệ!

Mấy câu nói của hắn ta làm các bạn học lần lượt chấn động, ánh mắt tràn đầy nhiệt tình.

- Mỗi đội sẽ có một Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp đi theo, một khi xảy ra chuyện nguy hiểm đến tính mạng thì hắn sẽ ra tay cứu giúp. Đồng thời sẽ đưa các ngươi quay về căn cứ Trấn Linh Quân, và cuộc rèn luyện của các ngươi cũng theo đó mà kết thúc!

Trần Thư khẽ gật đầu, đây cũng là một sự sắp xếp hợp lý.

Hầu hết mọi người trong lớp đều không có kinh nghiệm ở Dị Không Gian, nếu như không có người bảo vệ thì tỉ lệ sống sót chắc chắn sẽ không vượt quá 50%.

- Bây giờ, cuộc rèn luyện chính thức bắt đầu!

Thẩm Vô Song lớn tiếng tuyên bố, lớp đặc huấn nghe vậy thì lần lượt tản ra, cứ ba người một đội đi đến ngôi làng nhỏ ở bên ngoài.

Từ Tinh Tinh quay đầu lại nói:

- Trần Thư, sao ngươi không đi?

Trần Thư mở miệng trả lời:

- Ta không phải là ngốc, đương nhiên là dùng kỹ năng bay rồi. Lôi Điểu của ngươi đâu?

Đến giờ hai người mới phản ứng lại, đây là Dị Không Gian chứ không phải là Lam Tinh nữa, nên không cần phải có bất kì sự kiêng dè nào.

Lôi Điểu ngay lập tức xuất hiện, chở ba người bay lên không trung.

- Cao lên! Cao lên chút nữa!

Cả ba người đều phấn khởi vô cùng, lúc ở trong thành phố bọn họ cũng không dám bay mà không kiêng nể chút nào đến như vậy.

Những bông tuyết tung bay, cả trời đất đều một mảng trắng xóa.

- Hôm nay chính là sự bắt đầu cho cuộc chinh phục Hàn Băng Hạp Cốc của chúng ta!

Ba người đều gào thét lên, không khỏi cảm thấy vô cùng phấn khích.

Ét!

Trong một khoảnh khắc, một con Tuyết Điêu ngay lập tức từ trời ập xuống, móng vuốt sắc bén, trong mắt tràn ngập luồng khí hung dữ đáng sợ.

- Chết tiệt! Hung Thú Hắc Thiết Cấp! Chạy mau!

Ba người đều chấn động, lòng hăng hái và ý chí ban đầu lần lượt tan biến.

Chỉ thấy một tia lam quang lập lòe trong mắt của Lôi Điểu, tốc độ đột ngột tăng vọt.

Nó không hề vội vàng, thậm chí còn nhổ nước bọt lên Tuyết Điêu kia rồi ngay lập tức đáp xuống với tốc độ nhanh chóng.

Trong chốc lát, Lôi Điểu lại quay trở về vị trí ban đầu.

- Ba người các ngươi đã xảy ra chuyện gì?

Thẩm Vô Song sững sờ, vừa mới rời đi mà đã quay trở về là bị làm sao thế chứ?

Trần Thư bất đắc dĩ chỉ lên trên đỉnh đầu.

Vì sự khiêu khích của Lôi Điểu nên sắc mặt Tuyết Điêu cực kì giận dữ, nó trực tiếp đi thẳng đến căn cứ của Trấn Linh Quân.

Nhưng khi còn trong vòng một nghìn mét thì một số Khế Ước Linh mạnh mẽ bay vây lại ngay lập tức, trong chốc lát đã xé nát nó, máu tươi tí tách đổ xuống như mưa.

Thật là một hung thú không biết sợ là gì…

Thẩm Vô Song nhìn máu tươi trên bầu trời, mở miệng nói:

- Chúc mừng các ngươi, lần rèn luyện này đã kết thúc!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật rồi nói:

- Chúng ta đều chưa có bắt đầu nữa…

- Không cần bắt đầu đâu, đã kết thúc rồi!

- Thẩm lão sư cho thêm một cơ hội nữa đi, thời gian nửa tháng này thầy muốn chúng ta ở đây chơi bài sao?

Trần Thư không ngờ rằng cuộc rèn luyện kết thúc nhanh như vậy, thế trận náo nhiệt này phải gác lại sao?

Thẩm Vô Song suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói:

- Vậy thì cho các ngươi thêm một cơ hội nữa, nếu chuyện vẫn tái diễn như vậy thì trực tiếp kết thúc!

Hắn ta cũng không ngờ rằng vận may của ba người này lại tệ đến như vậy, lại gặp phải Hung Thú Hắc Thiết Cấp tại căn cứ trên không.

Đối với Hung Thú của Dị Không Gian, căn cứ Trấn Linh Quân tương đương với lãnh địa vô cùng đáng sợ của Hung Thú, không dễ dàng đến gần.

Trần Thư mở miệng nói:

- Bay thấp chút…

Ba người một lần nữa chờ xuất phát, không chọn cách bay cao trên không trung nữa.

Tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu cực nhanh, thể lực cũng càng dai dẳng không gì sánh được, có thể coi là vật cưỡi gần như hoàn hảo.

Căn cứ Trấn Linh Quân nằm ở bồn địa nhỏ phía trên Hạp Cốc.

Một khi bay đi thì có thể nhìn thấy toàn cảnh Hàn Băng Hạp Cốc, băng tuyết bao phủ toàn bộ Hạp Cốc, thỉnh thoảng có tiếng gầm thét của Hung Thú vang vọng.

Trần Tinh Tinh mở miệng nói:

- Trần Bì, chúng ta đi phương hướng nào đây?

Trần Thư đang định nói thì trước mắt đột nhiên xuất hiện những phương án.

【 Phương án 1: mở miệng nói: "Luôn có người muốn làm kẻ khốn nạn, tại sao không thể là chúng ta chứ?" rồi vẫn cứ đi săn gần căn cứ Trấn Linh Quân. Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 2: chỉ định khu vực trong phạm vi đi săn, an phận thủ thường, làm một người thành thật. Phần thưởng hoàn thành: 'Phong Tức' thêm một 】

【 Phương án 3: tiến về phía Hạp Cốc năm trăm mét trở xuống, thành công chờ đợi ba ngày. Phần thưởng hoàn thành: 'Bạo Lực Tọa Sát' thêm một 】

Trần Thư hơi giật mình, sau đó dứt khoát nói:

- Đưa ta xuống dưới đáy Hạp Cốc đi!

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật, hắn nói:

- Ta cảm thấy có chút không ổn đâu.

Chương 204: Tặng Đường thiếu một trận tuyết lở, thêm phần thú vị (1)

Trần Thư mở miệng đáp:

- Không sao, Lôi Điểu của Tiểu Tinh rất nhanh, Hung Thú Hắc Thiết Cấp bình thường sẽ đuổi không kịp.

Qua trận vừa nãy, Lôi Điểu dám có hành động nhổ nước bọt vào Tuyết Điêu thì có thể thấy được, phần lớn Hung Thú Hắc Thiết Cấp đều không đuổi kịp nó.

Đối mặt với gió tuyết, ba người đi thẳng đến chỗ thâm sâu của Hạp Cốc.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Lão Tạ, Trùng Điệp của ngươi ngoài việc làm người khác buồn nôn thì còn có công dụng gì khác không?

- Cái gì mà làm người khác buồn nôn chứ? Đây gọi là truyền bá ánh sáng tình yêu!

Hắn suy nghĩ một lúc rồi nói thêm:

- Ngoại trừ điều đó ra thì còn có thể tìm kiếm xung quanh, đồng thời đánh dấu vị trí cụ thể của những Hung Thú nữa!

Trần Thư nhướng mày.

- Ngươi có thể tìm kiếm Hung Thú ở xung quanh à?

- Có thể chứ, ví dụ như bây giờ chúng ta đi xuống dưới thì sẽ gặp phải một nhóm Hung Thú!

Trần Thư và Từ Tinh Tinh đều hơi sững sờ, sau đó Lôi Điểu ngay lập tức tăng tốc.

Từng tảng Băng Cầu ngay lập tức ập đến, cũng may phản ứng của Lôi Điểu nhanh chóng nên đã kịp thời né tránh.

- Mẹ nó, sao ngươi không nói sớm một chút?

Trần Thư nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một đám Đại Trùng Tử có lớp vỏ trong suốt đang nhìn lên bầu trời, ánh mắt đầy hung dữ và nóng nảy.

Chính là Hung Thú ở Hàn Băng Hạp Cốc: Băng Tủy Giáp Trùng!

- Mẹ nó! Sao lại hung hăng như vậy chứ?

Trần Thư liếc mắt là đã nhìn thấy một đám Băng Tủy Giáp Trùng mọc ra từ những gốc Tuyết Liên tinh khiết.

Từ Tinh Tinh cố hết sức điều khiển Lôi Điểu bay nhanh, mở miệng hỏi:

- Trần Bì, làm thế nào đây?

- Có thể làm như thế nào được nữa? Xử lý đi!

Nghe vậy, Biến Dị Lôi Điểu lập tức lao xuống mặt đất cách bên ngoài hàng nghìn mét.

Trần Thư triệu hồi Golden Slime của mình ra, cơ thể của nó ngay lập tức phồng lên và biến thành một con quái vật khổng lồ.

- Đâm vào cho ta! Đâm mạnh vào!

Slime trực tiếp sử dụng kỹ năng 'Thụy Mộng Sát', lực phòng ngự lập tức tăng vọt lên.

Kỹ năng Trùng Chàng bất ngờ tấn công!

Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt, Slime biến thành tên lửa thể xác, chỉ riêng khí thế thôi đã vô cùng đáng sợ rồi.

Đến Dị Không Gian, Trần Thư không cần phải có bất kì kiêng dè nào nữa. Có thể đè nát được bao nhiêu Hung Thú thì cứ đè hết bấy nhiêu cho ta!

Tốc độ của Băng Tủy Giáp Trùng không nhanh, không có cách nào tránh khỏi va chạm của Slime.

Trong miệng chúng nó hiện lên lam quang, từng tảng băng cầu dần dần ngưng tụ lại.

So sánh với Băng Cầu của Băng Dã Thỏ thì kỹ năng của Băng Tủy Giáp Trùng hiển nhiên mạnh mẽ hơn, bởi vì môi trường băng tuyết sẽ giúp tăng thêm công dụng.

Ầm ầm ầm!

Từng tảng Băng Cầu va vào rồi vỡ tan ngay lập tức, băng sương màu lam bao phủ làm chậm tốc độ của Slime.

Trong chốc lát, trên người Slime xuất hiện kim quang rực rỡ, trông vô cùng thần thánh…

Kỹ năng Bá Thể bất ngờ bộc phát, hiệu quả làm giảm tốc độ nháy mắt bị tiêu tan.

Dựa vào lực phòng ngự mạnh mẽ, sự lợi hại của Băng Cầu dường như đã bị miễn dịch.

Ầm!

Slime trực tiếp đâm vào mấy cái Băng Tủy Giáp Trùng, giống như chơi bowling vậy.

- Lão Tạ, chú ý Hung Thú xung quanh! Tiểu Tinh, nếu như xuất hiện nguy hiểm thì chuẩn bị sẵn sàng bay lên!

Trần Thư mở miệng nhắc nhở, còn trong lòng tập trung điều khiển Slime chiến đấu.

Chỉ thấy Slime giống như sói vào bầy cừu, mặc dù cũng không chênh lệch nhiều về mặt đẳng cấp với Hung Thú, nhưng thực lực về cơ bản là không cùng một cấp độ.

Slime nằm ngủ ngáy khò khò, còn Lôi Điểu thì ngáy vang vọng khắp trời.

Nhưng cơ thể vẫn va chạm qua lại, nghiền nát, thậm chí mặt đất cũng khẽ chấn động.

- Đều chết hết cho ta!

Trần Thư nhếch mép cười, không ngờ rằng Slime lại mạnh mẽ đến như vậy.

Khi hiệu quả của kỹ năng Trùng Chàng kết thúc thì Slime dừng lại một chỗ, không hề nhúc nhích.

Băng Tủy Giáp Trùng nghĩ rằng cơ hội phản công đã đến, liền lần lượt bao vây lại rồi bắt đầu dùng răng nhọn gặm vào.

Ầm!

Một âm thanh rõ ràng xuất hiện, răng nhọn của Băng Tủy Giáp Trùng ngay lập tức bị vỡ nát, trong lòng nó cũng ngơ ngác một lúc.

Đây rốt cuộc là thứ đồ chơi gì vậy?

Slime nằm ngáy khò khò, đợi kỹ năng Trùng Chàng có thể nguội đi rồi thì một lần nữa biến thành một tên lửa mạnh mẽ!

Ngay lập tức, Băng Tủy Giáp Trùng liền hoảng loạn, trong miệng phát ra những tiếng kêu chói tai.

- Kêu đi! Kêu càng lớn tiếng ta càng phấn khích!

Trên mặt Trần Thư nở một nụ cười xấu xa, Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh đều nhìn hắn bằng ánh mắt kì quái.

Đây có phải là giải phóng bản tính không vậy?

Băng Tủy Giáp Trùng ý thức được không thể đánh thắng kẻ địch, bèn chạy trốn ra nơi xa xa.

Slime vẫn đang ngủ rất sâu, một mực đuổi theo Hung Thú.

Trần Thư lấy từ trong túi ra một cái xẻng nhỏ, hái Băng Tuyết Liên xuống.

Đây là vật liệu quan trọng để pha chế Dược Tề thuộc tính Băng.

Trong lúc này, sắc mặt Tạ Tố Nam chấn động, mở miệng nói:

- Trần Thư, đằng sau có người!

Cách đó vài trăm mét, tiểu đội của Đường Liệt ẩn mình lặng lẽ không tiếng động tiến lại gần. Từ đằng xa bọn họ đã nhìn thấy Slime của Trần Thư.

- Lên Lôi Điểu trước!

Chương 205: Tặng Đường thiếu một trận tuyết lở, thêm phần thú vị (2)

Ba người ngay lập tức bước lên lưng của Biến Dị Lôi Điểu.

Dường như cùng lúc đó, một cái đuôi khổng lồ vụt qua, Biến Dị Lôi Điểu cũng tránh đi một cách khó khăn.

- Phản ứng nhanh như vậy sao?

Đường Liệt hơi sững sờ, thế nhưng không biết rằng bọn họ đã sớm bị Tạ Tố Nam phát hiện.

- Đường thiếu, ngươi thế mà lại đánh lén!

Trần Thư nhếch mép cười, không ngờ rằng Đường Liệt lại gian xảo như vậy.

Theo như quy tắc của cuộc thi đấu, một khi xảy ra nguy hiểm sinh tử thì sẽ có Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp đến ra tay cứu giúp, và đồng thời bọn họ cũng sẽ bị loại.

Nguy hiểm sinh tử không đơn thuần chỉ là Hung Thú, mà cũng là mối quan hệ tranh đấu giữa các tiểu đội với nhau!

- Hừ! Ý thức về nguy hiểm cũng không tệ, lần sau ngươi sẽ không may mắn như vậy nữa đâu!

Đường Liệt thầm nghĩ đáng tiếc, nhưng cũng không sợ hãi Trần Thư.

Bọn họ có ba người, mà đối phương chỉ có một mình Trần Thư là có sức chiến đấu.

Chỉ cần tạm thời ngăn chặn được Slime thì Phong Hành Thú có thể trực tiếp tập kích ba người, 'Phong Phược' đặc biệt khắc chế Biến Dị Lôi Điểu đó.

- E rằng sẽ không có lần sau đâu!

Trần Thư đảo mắt một cái rồi nhếch mép cười:

- Tặng Đường thiếu một trận tuyết lở để thêm phần thú vị đi!

Rầm! Rầm! Rầm!

Chỉ thấy Slime từ bỏ cuộc truy sát Băng Tủy Giáp Trùng, bắt đầu toàn lực tấn công bên vách núi.

Tuyết trên vách núi rung động lã chã, giống như sắp rơi xuống vậy.

- Chết tiệt! Mẹ nhà ngươi!

Ba người Đường Liệt giật mình, ngay lập tức chạy về hướng khác.

Trong chốc lát, tuyết trên đỉnh núi bắt đầu trượt xuống, tốc độ càng ngày càng nhanh, kéo theo tuyết ở bốn phía rồi lan tràn ra mấy đỉnh núi xung quanh.

Đúng là xuất hiện một trận tuyết lở!

Rầm rầm rầm!

Âm thanh vô cùng khủng khiếp của sự sụp đổ vang lên, cả người Trần Thư đều chấn động, hắn lập tức thu hồi Slime lại.

Giữa trời đất dường như chỉ có tiếng nổ vang, tuyết rơi càng ngày càng nhiều và bắt đầu trượt xuống.

Trần Thư cũng không ngờ rằng sẽ gây ra động tĩnh lớn đến như vậy.

Trên thực tế, cứ cách mấy năm, Hàn Băng Hạp Cốc sẽ xuất hiện một trận tuyết lở lớn.

Bây giờ thời gian đã gần kề, Trần Thư chỉ là hơi đi trước một chút thôi…

- Mẹ nó, ta biết ngay là con hàng này không làm được chuyện gì tốt mà!

Trên không trung, Thẩm Vô Song đứng trên một tảng Băng Loan lớn, nhìn xuống trận tuyết lở bên dưới.

Hắc Bạch Cự Mãng chỉ là Khế Ước Linh mang tính Phòng Ngự, lực chiến đấu thật sự của hắn ta đến từ Khế Ước Linh đầu tiên trên người: Băng Loan cấp S!

- Xem ra lại có người bị đào thải rồi!

Thẩm Vô Song chỉ nhìn xuống phía dưới, không hề quan tâm, trách nhiệm của hắn là bảo vệ an nguy cho ba người Trần Thư.

Nhưng thân là kẻ đầu têu thì làm sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được chứ?

Chỉ thấy tốc độ của Lôi Điểu rất đáng kinh ngạc, chở ba người rời xa vùng đất rắc rối dưới chân họ.

Vẻ mặt Vương Vân hoảng hốt lo sợ, nói:

- Chết tiệt! Đường thiếu nói thế nào đây?

- Còn nói thế nào nữa? Mẹ nó ta dùng miệng để nói!

Đường Liệt cũng hoảng sợ một trận, lớn tiếng kêu lên:

- Cứu mạng với!

Phong Hành Thú của hắn ta và Biến Dị Lôi Điểu khác nhau, căn bản là không ngồi được ba người, chỉ cần một người bị đào thải là tiểu đội liền kết thúc.

Ở phía xa có một Ngự Thú Đoàn với quy mô sáu người.

Một người trung niên chửi ầm lên:

- Chết tiệt! Hôm nay tuyệt đối không phải lúc tuyết lở. Tên sao chổi nào đánh trước vậy hả!

- Mau tìm hang động trên vách núi đi!

Ngự Thú Đoàn ngay lập tức hành động. Hàn Băng Hạp Cốc trên vách núi có vô số hang động, phần lớn đều là nơi Hung Thú cư trú.

Chỉ cần có thể trốn đi trước khi trận tuyết lở ập xuống thì tất nhiên sẽ không sao.

Mượn sức mạnh lớn của Khế Ước Linh, sau đó tuyết sẽ có thể bị phá vỡ dễ dàng.

Nhưng nếu không tìm thấy hang động thì khó khăn rồi.

Với sức mạnh của trận tuyết lở, người bình thường cũng sẽ bị cuốn theo ngay, nếu không may sẽ chết tại chỗ, còn nếu may mắn thì rơi vào trạng thái hôn mê, từ đó không thể triệu hồi Khế Ước Linh được nữa.

Ngự Thú Đoàn thường mạo hiểm ở Hàn Băng Hạp Cốc đều cực kì có kinh nghiệm, lần lượt tìm thấy các hang động trên vách núi gần đấy.

Nhưng các học sinh lớp đặc huấn thì không biết xử lý như thế nào.

Nhìn trận tuyết lở với uy lực khủng bố như vậy, Đường thiếu chỉ nói một câu:

- Mẹ nhà ngươi!

Trấn Linh Quân luôn đi theo sau ba người họ đã ra tay và giải cứu.

Ngoại trừ tiểu đội của Đường Liệt thì những tiểu đội ba người khác cũng đều bị đào thải.

Một trận tuyết lở của Trần Thư đã trực tiếp đào thải một nửa người…

…

Ba người đến vùng đất an toàn bên ngoài.

Hắt xì!

Trần Thư không nhịn được hắt xì hơi một cái, hắn nói:

- Chết tiệt, cơ thể của ta sao lại kém như vậy chứ?

Bên tai của Tạ Tố Nam vẫn còn y nguyên tiếng rầm vang của trận tuyết lở.

Hắn nói nhỏ:

- Ta cảm thấy là có quá nhiều người mắng ngươi đó!

Từ Tinh Tinh gật đầu đầy đồng cảm.

- …

Trần Thư cũng không ngờ rằng sẽ tạo thành tình thế lớn như vậy, hắn nói:

- Người có tội chính là bông tuyết, không liên quan gì đến ta!

Chương 206: Ê… các ngươi có lửa không… (1)

- Làm chút gì đó ăn trước đi.

Trần Thư thờ ơ chẳng thèm để ý, chỉ cảm thấy đói bụng.

Ba người đi vào hang động phía sau lưng, tạm thời làm nơi dừng chân nghỉ ngơi.

Cẩn thận, có thể bên trong có hung thú.

Dáng vẻ của Trần Thư rất cẩn thận, hắn đi vào hang động.

Trên hang động mọc lên một loại đá màu xanh, có thể phát ra ánh sáng nhàn nhạt đủ để nhìn rõ bên trong hang động.

Có hung thú!

Tạ Tố Nam lên tiếng nhắc nhở, Trùng Điệp đã cảm nhận được hơi thở của hung thú .

Trần Thư gật đầu. Đến giờ, thời gian làm lạnh sau khi triệu hoán đã đến rồi, Slime lại một lần nữa xuất hiện ở trong động.

Thân thể của nó to lớn, cho dù không sử dụng kỹ năng Cự Đại Hóa thì cũng gần như chiếm gần hết hang động, chỉ chừa lại

vừa đủ chỗ cho một người.

Có Slime đi phía trước, bọn họ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Băng Nha Xà đang ngủ say sao?

Trần Thư lập tức nhìn thấy trong hang có ba con Băng Nha Xà đang ngủ say.

Chiều nay không phải đã có món ngon rồi sao? Hơn nữa còn đầy đủ cả nhà.

Trần Thư nhếch mép cười, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người còn lại.

Ba người chậm rãi bước ra khỏi hang, chỉ để lại Slime còn đang đắm chìm trong giấc ngủ.

Tiếp sau đó, bên trong hang động xảy ra một trận lăn lộn đẫm máu, lại còn là kiểu nghiền ép qua lại.

Kỹ năng thiên phú của Băng Nha Xà là lợi dụng răng sắc nhọn, truyền năng lượng băng giá vào cơ thể và có thể làm giảm tốc độ di chuyển của kẻ địch vô cùng nhanh chóng.

Nhưng đối với sự đè ép của Slime thì lại không có tác dụng gì.

Slime của ngày hôm nay đã là cấp 8, Bá Thể của nó có miễn dịch với trạng thái tiêu cực dưới Hắc Thiết.

Nửa tiếng sau, cuộc chiến kết thúc.

Ba người đi vào hang động.

Trần Thư lấy đủ loại gia vị ra, bắt tay làm giá nướng.

Tạ Tố Nam ở một bên khác thì lấy dao mổ heo ra mài, chuẩn bị chặt Băng Nha Xà.

Hai người nhìn nhau, phối hợp vô cùng ăn ý.

Từ Tinh Tinh ưỡn cái eo lười, lấy từ trong túi ra một bộ y phục bệnh nhân ra.

Hình như ngươi có bệnh rất nghiêm trọng.

Trần Thư và Tạ Tố Nam đồng thanh, cái tên này rảnh quá phải không?

- Dựng lều trại lên đi! Ban ngày ban mặt mà mặc quần áo bệnh nhân làm gì?

Từ Tinh Tinh “ ờ ” một tiếng, bắt đầu dựng lều.

Ba người cùng nhau hợp tác, hoàn toàn không xem đây là Dị Không Gian tràn đầy hiểm nguy khắp bốn phía.

Nửa tiếng sau, tất cả đều đã chuẩn bị xong.

Trần Thư lấy mười mấy xiên sắt ra, xiên qua thịt xà đã cắt xong rồi để lên giá nướng.

Hai người còn lại thì đứng nhìn trưng trưng.

Thời gian dần dần trôi qua, Trần Thư lại không hề động đậy gì.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

Ngơ ra đó làm gì? Nướng đi!

Ê… các ngươi có lửa không?

Trong phút chốc, không khí như đóng băng lại.

Tạ Tố Nam nhếch mép nói:

- Ngươi đặc biệt đem theo giá nướng, mang gia vị theo, mang cả than đốt, nhưng lại không mang lửa hả ?

Bây giờ hắn rất muốn lấy dao mổ heo cho Trần Thư một nhát!

- Làm sao ta biết được? Khế Ước Linh Hỏa Diễm rất hay thường thấy mà.

Ba người nhìn nhau ra hiệu, sau đó ánh mắt bèn nhìn về phía Biến Dị Lôi Điểu.

Lôi Điểu đang nghỉ ngơi chợt rùng mình, đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Trần Thư không dám chắc mà hỏi:

Lôi cũng có thể phát lửa chứ?

Tạ Tố Nam sờ cằm mà nói:

Theo lý mà nói thì được, Tiểu Tinh, ngươi phát lửa bao giờ chưa?

Từ Tinh Tinh chìa hai tay ra:

- Đừng nhìn ta, ta không biết gì hết, ta có bệnh hay sao mà ở nhà dùng Lôi Điểu phát lửa?

Một phút sau.

Ánh mắt ba người dán lên Lôi Điểu.

Chỉ thấy ánh mắt tuyệt vọng của Lôi Điều tựa như một cái máy vậy, cứ nhìn vào đống tro than mà nhổ nước miếng.

Nó thề đây là lần đau khổ nhất của nó…

Ta cảm thấy đây không khác gì xem heo nái leo cây cả, các ngươi thấy sao?

Trần Thư ngáp một cái, xem một con chim nhổ nướng miếng?

Cả đời này của hắn cũng chưa bao giờ vô vị như vậy…

Thôi kệ đi!

Nước miếng của Biến Dị Lôi Điểu tuy là có nhiệt độ, nhưng để đốt cháy than quả thật hết sức nhảm nhí.

Ngươi có nhìn thấy ai dùng nước sôi để đốt lửa chưa?

Trần Thư đứng lên, đi ra khỏi hang động, nhìn lên không trung mà hét lớn.

Thẩm lão sư, xuống đây ăn đồ nướng đi.

Thẩm Vô Song đang ở trên cao chợt ngớ người, sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đích thân đến bên ngoài hang động.

Thẩm Vô Song cất tiếng nói:

Sao ngươi biết là ta?

Ta đoán.

Trần Thư nhếch miệng cười.

- Bọn ta đã chuẩn bị đầy đủ rồi, chỉ thiếu gió đông thôi, mong Thẩm lão sư có thể ra tay hỗ trợ…

Thẩm Vô Song nhếch mép hỏi:

Ta biết là không có việc gì tốt mà, các ngươi cần gì?

Lửa!

Nghe xong, Thẩm Vô Song ngẩn người ngơ ngác, mắt trợn tròn.

Một lúc sau, cuối cùng hắn ta cũng không nhịn được nữa mà bật cười thành tiếng, hơn nửa càng cười càng lớn tiếng.

Trong lòng Trần Thư không ngừng suy nghĩ:

Không phải cười nhạo, không phải cười nhạo…

Một lúc sau, Thẩm Vô Song cuối cùng cũng miễn cưỡng nhịn cười mà nói:

Trần Bì, quả thật không phải lão sư cười nhạo ngươi đâu…

…

Trần Thư quay về hang động, hắn đã quyết định bỏ cuộc rồi.

Ha ha…

Chương 207: Ê… các ngươi có lửa không… (2)

Thẩm Vô Song đi theo sau, không nhịn được cười lớn:

- Ngươi mang theo đầy đủ mọi thứ, chỉ duy nhất không mang lửa, tội phạm Nam Giang đúng là không giống người thường.

Thẩm lão sư!

Hai người Tạ Tố Nam lần lượt đứng dậy, không ngờ Trần Thư lại để Thẩm Vô Song đến đây.

Khi nhìn thấy con Lôi Điểu liên tục nhổ nước miếng vào đống tro than, Thẩm Vô Song lại không nhịn được nữa.

Ha ha ha ha!

Hang động vọng lại tiếng cười lớn của Thẩm Vô Song, dáng vẻ của ba người Trần Thư như thể không còn luyến tiếc gì nữa.

Có buồn cười như vậy không?

Cuối cùng, Thẩm Vô Song ném hai cục đá lửa màu đỏ ra.

Nhìn ánh lửa phừng phực cháy trước mắt, ba người Trần Thư đột nhiên nước mắt giàn giụa.

Cứ như người nguyên thủy lần đầu tiên thấy lửa vậy.

Hương thơm của thịt xà dần dần lan toả, làm cho bốn người nhịn không được mà nuốt nước miếng.

Đặc biệt là tương thơm cay nhiễu giọt phía trên, càng làm tăng thêm khẩu vị.

Không thể không nói, tài nấu ăn của Trần Thư ngươi quả thật không tồi.

Thẩm Vô Song khen ngợi, lâu rồi không được ăn món nướng ngon như vậy.

Ba con Băng Nha Xà bị bốn người xử bằng hết, trong khí trời lạnh giá như vậy lại cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Đây được gọi là hạnh phúc!

Thẩm lão sư vui lòng rời đi cho, bọn ta đi ngủ đây!

Trần Thư đứng lên, chỉ thấy ba người hết sức thoải mái mà thay đồ bệnh nhân, chui vào trong lều.

Ba ngươi các ngươi quả thật có bệnh!

Thẩm Vô Song co rút khóe miệng, trực tiếp rời khỏi hang động.

Slime đang ở bên ngoài hang động cản gió lạnh thổi vào, Trùng Điệp thì phụ trách canh giữ báo động.

Biến Dị Lôi Điểu thì ở một bên “Cụt cụt” uống nước, quả thật là sóng yên biển lặng…

Hẻm núi băng giá, gió lộng cuồn cuộn, hoàn cảnh khắc nghiệt, so sánh với các Ngự Thú Sư khác, rõ ràng ba người họ hạnh phúc hơn nhiều.

Một tiếng sau, ba người từ trạng thái ngủ trưa tỉnh dậy, tinh thần minh mẫn.

Thu dọn đi, chuẩn bị làm việc.

Ba người rời khỏi lều vải, thu dọn hết đủ loại đồ vật vào trong ba lô.

Trần Thư cũng đồng thời thu hồi Slime lại, muốn triệu hồi ra một lần nữa cần phải chờ một khoảng thời gian.

- Trần Bì, bước kế tiếp chúng ta sẽ đi nơi nào?

Ba người chờ đợi trong hang động, Slime là Khế Ước Linh duy nhất có sức chiến đấu, cần phải bảo đảm có thể triệu hồi ra bất cứ lúc nào.

Nếu như cứ đặt ở bên ngoài mãi, Biến Dị Lôi Điểu lại không có cách nào chịu đựng đồ vật nặng như vậy.

- Bước kế tiếp? Trực tiếp tiến thẳng sâu vào Hạp Cốc! Ở đó chắc chắn có đồ tốt!

Trần Thư mở miệng nói, ỷ có người bảo vệ, chuẩn bị đi sâu vào Hàn Băng Hạp Cốc.

- Chỉ cần có thể tìm được một hung thú biến dị cấp cơ sở, vậy không phải là trực tiếp lấy được số một rồi sao?

Hung thú biến dị thông thường đều là Hắc Thiết Cấp, trừ phi là giống loài có huyết mạch quá thấp kém, thì mới dẫn đến hung thú biến dị đều là cấp cơ sở.

Nửa ngày sau, Trần Thư đứng dậy, tỏ ý ra hiệu mình đã có thể triệu hồi ra Slime bất cứ lúc nào.

Ba người ngồi lên Biến Dị Lôi Điểu, đi về chỗ sâu nhất của Hạp Cốc.

- Ừm? Lá gan cũng thật là lớn mà!

Thẩm Vô Song vẫn luôn đi theo sau lưng ba người, với tư cách là Băng Loan cấp S, đuổi kịp Biến Dị Lôi Điểu là chuyện dễ như trở bàn tay.

Rất nhanh, ba người liền đi thẳng tới Hạp Cốc dưới năm trăm mét, nơi này đã vượt ra qua giới hạn xác định của hắn ta rồi.

Thẩm Vô Song không hề ra mặt ngăn cản, chỉ là bám theo ở xa xa phía sau.

Dựa vào thực lực của hắn ta, cho dù có gặp phải hung thú cấp Lãnh Chúa thì cũng đều có thể thong dong đưa cả ba người thoát thân.

- Sao ta cứ cảm thấy thoáng chốc nhiệt độ đã giảm mạnh rồi?

Từ Tinh Tinh rùng mình một cái, từ trong ba lô lại lấy ra một chiếc áo len.

Trần Thư khẽ gật đầu, chỉ thấy bốn phía trên vách núi đá đã xuất hiện từng tầng từng tầng băng mỏng. Nếu như còn tiếp tục hạ xuống nữa, tầng băng sẽ thêm dày hơn, đây chính là ngọn nguồn của Hàn Băng Hạp Cốc.

Hạp Cốc dưới năm trăm mét mới thật sự là Hàn Băng Hạp Cốc.

- Cẩn thận một chút!

Ánh mắt Trần Thư thận trọng, thu hồi lại dáng vẻ cười đùa.

Ba người duy trì trạng thái phi hành tầm thấp, Từ Tinh Tinh cũng hết sức tập trung, nếu như xuất hiện mối nguy, Biến Dị Lôi Điểu sẽ sử dụng kỹ năng để chạy trốn ngay lập tức.

- Phía trước có tám con hung thú! Khoảng chừng cấp tám.

- Bên trái có đàn yêu thú, số lượng không rõ!

- Phía trước bên trái có hai con yêu thú, Hắc Thiết Cấp!

Tạ Tố Nam liên tục giải phóng năng lượng trinh sát của mình ra, khống chế hết toàn bộ dấu vết của hung thú ở xung quanh.

Ba người phối hợp vô cùng ăn ý, mặc dù là ba tên Ngự Thú Sư thực tập có kỳ hạn, nhưng vẫn có thể tung hoành ở Hàn Băng Hạp Cốc.

Trần Thư mở miệng nói:

- Đi về phía hung thú Hắc Thiết Cấp xem xem, bay cao lên một chút!

Trong đám hung thú Hắc Thiết Cấp có khả năng sẽ xuất hiện dược liệu.

Biến Dị Lôi Điểu lập tức chuyển hướng, bay về phía bên trái.

Quả nhiên như mong đợi, chốc lát liền thấy hai con Băng Viên, đang đi qua đi lại.

Mà ở chính giữa bọn chúng có ba gốc linh chu màu xanh lam.

- Ồ? Băng Diệp Hoa?

Trần Thư nhíu mày, đó là một trong những nhiệm vụ họ đảm nhận.

Chương 208: Tố cáo ngươi tự tìm đến cái chết

Lúc này, trước mắt Trần Thư lập tức xuất hiện ra bảng lựa chọn.

【 Phương án một: Làm như không thấy, lén lút rời đi. Phần thưởng hoàn thành: Trung lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án hai: Đầu cơ trục lợi, cướp đi Băng Diệp Hoa! Phần thưởng hoàn thành: Bạo Tạc Dược Tề 】

【 Phương án ba: Dựa vào thực lực cưỡng ép diệt sát hai con Băng Viên. Phần thưởng hoàn thành: Toàn bộ thuộc tính của Slime tăng thêm 5% 】

Trần Thư nhướn mày, phương án thứ ba hiển nhiên là thăng cấp lớn nhất.

Hắn mở miệng hỏi:

- Lão Tạ, Tiểu Tinh, các ngươi nói xem Slime của ta có thể giết chết hai con Băng Viên kia không?

Hai người nghe vậy thì khẽ giật mình, đều ngây ngẩn cả người.

Tạ Tố Nam vỗ vỗ bờ vai của hắn, bày ra bộ dạng mặc niệm…

Từ Tinh Tinh nghiêm túc nói:

- Ta phải tố cáo ngươi!

Vẻ mặt Trần Thư sững sờ:

- Tố cáo ta? Ta làm sao?

- Tố cáo ngươi tự tìm đến cái chết!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không phục nói:

- Thì ra các ngươi đều không tin tưởng ta đúng không?

Tạ Tố Nam nhướng mày, hắn nói:

- Không cần phải chứng minh, thật ra… ta cũng không tin tưởng bản thân mình!

Trần Thư mở miệng nói:

- Tiểu Tinh, chuẩn bị trộm thuốc!

Nói xong, Golden Slime trực tiếp rơi từ trên trời xuống, đáp đến chỗ cách hai con Băng Viên không xa.

Ban đầu trên mặt hai con Băng Viên mang theo vẻ khinh thường, căn bản không thèm để ý đến Slime.

Nhưng trong chốc lát, thân thể Slime đột ngột tăng lên, trực tiếp hóa thành con quái vật khổng lồ.

Thực lực của nó chỉ là Khế Ước Linh cấp tám, nhưng hình thể đã có thể nghiền ép hung thú Hắc Thiết cấp rồi.

Tuy là đánh không lại, nhưng mà khí thế ta có đủ đấy!

- Tiểu Hoàng, gào thét một tiếng cho ta, hù dọa bọn chúng một chút!

Trần Thư chuẩn bị dùng Slime thu hút Băng Viên, để Biến Dị Lôi Điểu thừa cơ trộm thuốc.

Hung thú mà, trí thông minh nhiều nhất cũng chỉ cùng trình độ với Đường Thiếu thôi, nói chung là không ra cái gì hết.

Hai mắt to của Slime trừng lớn, cố gắng bày ra một bộ dạng hung ác.

Sau đó nó phát ra tiếng gầm thét đáng sợ:

- Òm ọp! Òm ọp!

- …

Vẻ mặt hai con Băng Viên sững sờ, tuy là thấy đối phương không hề có sức đe dọa, nhưng tất nhiên bọn chúng cũng sẽ không cho phép một con vật to lớn như vậy xuất hiện ở trong lãnh địa.

- Hú!

Hai con Băng Viên nổi giận gầm lên một tiếng, trong nháy mắt đánh tới.

Vù…vù…

Slime lập tức phát huy Thụy Mộng Sát, tiến vào trạng thái ngủ say.

Nói ngủ là ngủ luôn, ai cũng không cản lại được!

- Nhanh!

Chỉ nhìn thấy trong mắt Biến Dị Lôi Điểu hiện lên lôi quang rạng rỡ, đồng thời trên cánh cũng có tia sáng màu xanh lam.

Hai kỹ năng gia trì vào khiến tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu lập tức tăng vọt một đoạn dài.

- Hồi tháng chín là ngươi che giấu thực lực đấy à?

Trần Thư nhớ thời điểm Biến Dị Lôi Điểu và Phong Hành Thú chiến đấu với nhau cũng không có kỹ năng này.

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Thi đấu xong mới thiết lập!

- Làm phiền rồi…

Tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu tăng vọt, tựa như một đạo lưu quang màu xanh lam.

Hai con Băng Viên chưa kịp phản ứng lại thì ba cây Băng Diệp Hoa của lãnh chúa nháy mắt đã bị lấy đi.

Grao!

Thần sắc của bọn chúng trở nên cuồng bạo không thể so sánh được, thậm chí trên thân thể lập tức bao trùm một tầng băng cứng.

Mặc dù phóng thích ra kỹ năng thiên phú Hàn Giáp, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì.

Tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu làm người khác phải kinh ngạc, căn bản bọn họ cũng không đuổi kịp được.

- Tới gần Slime, ta muốn thu hồi nó lại!

Biến Dị Lôi Điểu rẽ ngoặt một cái, đi tới ngay phía trên Slime.

Mắt thấy khoảng cách đã đủ, Trần Thư trực tiếp thu hồi nó vào Ngự Thú Không Gian.

Tuy là chịu sự vây đánh của hai con Băng Viên, nhưng Slime trong trạng thái ngủ say vẫn có thể chịu đựng được!

Ba người cưỡi lên Biến Dị Lôi Điểu rồi bay đi, chỉ còn lưu lại tiếng gầm thét giận dữ của hai con Băng Viên.

Trước khi rời đi, Biến Dị Lôi Điểu còn càng khinh bỉ nhổ ra một ngụm nước bọt, đồng thời lắc lư cái mông…

Bây giờ Trần Thư hoài nghi sự đê tiện của Biến Dị Lôi Điểu là trời sinh, cũng không có liên quan gì đến Từ Tinh Tinh cả.

- Tạm thời không nên khiêu khích hung thú, đợi đến khi ta có thể triệu hồi Smile thì tính tiếp.

Trần Thư đợi thời gian hồi chiêu của việc triệu hồi kết thúc thì ba người họ lại bắt đầu đi kiếm chuyện.

Áp dụng chiến thuật như vậy, bọn hắn có thể nói là không chút lưu tình mà càn quét trong Hàn Băng Hạp Cốc.

Sáu ngày trôi qua trong nháy mắt.

Ba người có được ba viên dược liệu quý hiếm, thu hút một đàn Băng Hạt ở phía dưới không ngừng đuổi theo, nhưng họ chỉ biết nhìn chim mà thở dài.

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Trần Bì, thu hoạch của chúng ta rất tốt, phải không?

- Cũng được xem là không tệ! Ta nắm chắc vị trí thứ nhất rồi!

Trần Thư mở miệng nói, giá trị dược liệu thu hoạch được trong sáu ngày ít nhất cũng phải hai trăm vạn.

Các đội còn lại muốn vượt qua họ thì phải săn lùng được một con Lãnh Chúa Hung Thú.

Nhưng sinh vật lãnh chúa không giống với sinh vật biến dị. Ngay cả khi máu của loài sinh vật đó có kém đến đâu thì lãnh chúa cũng vẫn là Hắc Thiết cấp.

Chương 209: Có ai đó muốn cướp ta?

Toàn bộ lớp đặc huấn đoàn kết cũng không thể xử lý một con Lãnh Chúa Hung Thú, trái lại tựa như là còn cho chúng thêm những bữa ăn phụ.

Vào ban đêm.

- Bạo Lực Tọa Sát lại tăng thêm một cấp độ khác, thật đúng là chỉ nằm thôi cũng mạnh lên được.

Trần Thư mặc bộ đồng phục của bệnh nhân, nằm thoải mái trong túi ngủ.

Cả ba tụ tập trong lều sau bữa tiệc nướng ngon lành.

- Gọi địa chủ!

- Bắt địa chủ!

- Ta cướp!

- Ta lại cướp!

Ba người Trần Thư đang vui vẻ chơi đánh bài.

Đáng thương cho Trấn Linh Quân Hắc Thiết cấp ở phía ngoài vào ban đêm vẫn phải bảo vệ sự an toàn của ba người.

Bây giờ là ban đêm, Thẩm Vô Song đã thay ca với một Trấn Linh Quân khác, hắn ta cũng không thể bảo vệ hai mươi bốn giờ một ngày được.

Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp cũng là con người mà!

- Đó là một học sinh rất bình thường, lão Thẩm có cần thận trọng đến như vậy không?

Một tên Trần Linh Quân giẫm lên lưng chim, nhìn hang động trên vách núi phía dưới.

Hắn ta là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp Tam Tinh, được Thẩm Vô Song đặc biệt phái tới, bởi Thẩm Vô Song cho rằng Hắc Thiết Nhất Tinh không thể bảo vệ được ba người.

Trần Thư gọi được địa chủ thì khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười.

- Một con ba!

Từ Tinh Tinh vô cảm:

- Nổ!

- Một con ba mà?

Vẻ mặt của Trần Thư đơ ra, hắn ta ngây người nhìn chằm chằm vào Từ Tinh Tinh

- Ừ, thì ta nổ!

- Không phải, mẹ nó chứ ta một con ba, có phải ngươi bị bệnh không hả? Ngươi nổ làm cái gì?

Trần Thư giật giật khóe miệng mà nói:

- Ngươi từng nhìn đã Ultraman phóng thích ánh sáng ngay từ lúc bắt đầu chưa hả?

Từ Tinh Tinh nhún vai:

- Ta muốn oai phong hơn một chút.

Trần Thư gật đầu nói:

- Được rồi! Ngươi đi trước, ta không tin ngươi có thể đánh bại ta với mười bảy lá.

- Máy bay mang theo ba cặp!

Từ Tinh Tinh trực tiếp ném tất cả các lá bài xuống.

- …

- …

Cảnh vật rơi vào im lặng trong giây lát.

Trần Thư mở to mắt nhìn Từ Tinh Tinh với vẻ không thể tin được.

Tại sao ngươi có thể bỏ hết mười bảy lá trong chớp nhoáng như vậy?

- Lão Tạ, ngươi đứng lên làm gì vậy?

Tạ Tố Nam ra hiệu im lặng, khẽ cau mày mà nghe Trùng Điệp bên cạnh đang nói điều gì đó.

- Nhanh! Có người đang tới gần!

Nghe vậy, cả ba người lập tức sửng sốt, nhanh chóng thu dọn đồ đạc quan trọng.

Trần Thư thu hồi Smile lại, cả ba bước ra khỏi hang, dẫm lên lưng của Biến Dị Lôi Điểu, sẵn sàng cất cánh bất cứ lúc nào.

- Hướng nào vậy?

Trần Thư cau mày nhìn Tạ Tố Nam.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Bên trái ba trăm mét, tốc độ không nhanh, hướng đi thẳng trực tiếp đến chúng ta, hẳn là muốn đánh lén!

Bởi vì ngọn lửa nên bên ngoài có thể nhìn thấy ánh sáng của huyệt động, có nghĩa là huyệt động đã có người ở.

Theo quy tắc của Hàn Băng Hạp Cốc, những Ngự Thú Đoàn còn lại sẽ không dễ dàng tiếp cận trừ khi chúng có ác ý.

Trần Thư nói:

- Đợi tí xem sao trước đã!

Trong chốc lát, quả nhiên thấy có sáu người đi tới bên ngoài huyệt động, có vẻ như là một Ngự Thú Đoàn.

- Có vẻ như trong các ngươi có Khế Ước Linh trinh sát à?

Một gã to lớn dẫn đầu giật mình, không ngờ bên kia đã phát hiện ra từ lâu.

Cũng may là bọn hắn che giấu hết thảy suốt đường đi, muốn ra chiêu bất ngờ.

Sáu người vẻ mặt tham lam nói:

- Tiểu tử, mấy nay thu hoạch của ngươi thế nào? Có tốt không?

- Ăn cướp à?

Trần Thư hơi nhướng mày, không ngờ lại có người đánh lên đầu hắn.

- Giao hết dược liệu ra, ngươi có thể rời đi!

Gã to lớn đứng đầu là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, thực lực rất mạnh. Ba người họ hiển nhiên là học sinh, cho nên không có gì phải sợ.

Tạ Tố Nam nói:

- Đại ca, chúng ta là lớp đặc huấn, trên đầu ngươi có Trấn Linh Quân đó.

- Hả?

Vẻ mặt của gã đại hán thay đổi, hắn ta không thể không nhìn lên bầu trời. Sau khi cường hóa, tầm nhìn của hắn ta mơ hồ có thể nhìn thấy được một bóng đen.

Chẳng trách ba Ngự Thú Sư thực tập có thể đến Hàn Băng Hạp Cốc.

- Ta biết quy củ của các ngươi. Nếu không nguy cơ sinh tử thì hắn sẽ không ra tay.

Đại hán suy nghĩ một chút rồi nói:

- Giao một nửa số dược liệu ra đây, nếu không kỳ huấn luyện của các ngươi có thể phải kết thúc sớm đó!

Một khi Trấn Linh Quân hành động, có nghĩa cuộc thử thách của ba người đã kết thúc.

Mà Ngự Thú Đoàn không có bất kỳ nguy cơ nào. Dị Không Gian vốn đã là một nơi không có pháp luật. Ở vùng đất này, Trấn Linh quân chỉ bảo vệ sự an toàn của ba người, sẽ không trừng phạt bọn họ.

- Nếu ngươi muốn có được dược liệu, ngươi có thể tự mình đến lấy.

Trần Thư cười toe toét, mở balo đựng dược liệu ra, ngay lập tức thu hút được đối phương.

Gã đại hán lộ ngay ra vẻ tham lam, nhưng lại cực kỳ cảnh giác mà chậm rãi bước từng bước đi về phía trước.

Ngay khi gã ta sắp bước gần tới ba người họ, một luồng sáng xanh chói lọi chiếu xuống đầu gã.

- …

Cảnh tượng trong chốc lát im bặt lại.

- Lão đại, đầu của ngươi…

Các thành viên của Ngự Thú Đoàn giật giật khóe miệng, ánh mắt phức tạp vô cùng, muốn cười nhưng không dám cười.

Chương 210: Ngươi nhìn cái gì? Nhìn ngươi đấy làm sao nào? (1)

Gã đại hán cũng nhận ra điều gì đó, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên.

Liếc mắt qua nhìn thấy một chiếc mũ lớn trên đỉnh đầu mình, hơn nữa lại còn phát ra ánh sáng xanh lục nữa chứ…

- Tiểu tử, là các ngươi tự mình tìm đến cái chết!

Lửa giận trong lòng gã đại hán bùng cháy dữ dội, thậm chí gã ta còn muốn giết chết ba người bọn họ.

Thừa dịp đối phương đang bị phân tâm, Trần Thư khẽ cười, lúc này lại có thể triệu hồi Smile ra được rồi.

Chỉ thấy Smile to lớn từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đè lên năm người phía sau.

Năm người bọn họ vẫn không có phản ứng gì, họ chỉ thích thú mà nhìn ngọn đèn xanh trên đầu lão đại của bọn họ.

Cho đến khi Khế Ước Linh bên cạnh bọn họ đưa ra cảnh báo, bọn họ mới phản ứng lại được.

- Không ổn rồi!

Ai đó hét lên một tiếng cực lớn, nhìn Smile trên đầu mình, trong nháy mắt đã rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Bùm!

Năm Khế Ước Linh lần lượt hành động, cố gắng chống chọi với con vật khổng lồ này, nhưng chúng lại bị nghiền nát ngay lập tức.

Các Khế ước Linh dưới Hắc Thiết Cấp căn bản không phải là đối thủ của Smile.

Mặc dù các Khế Ước Linh tạm thời không thể chiến đấu được, nhưng vẫn có những người không thể thoát khỏi phạm vi tấn công của Smile.

Trong phút chốc, hai người trong số họ đã bị nghiền nát phần đùi. Mặc dù hắn ta không chết ngay tại chỗ, tuy nhiên nếu không được cấp cứu kịp thời thì cũng chết do mất máu quá nhiều.

- Tiểu tử, là ngươi tự mình tìm đến cái chết!

Đại hán nghe thấy động tĩnh từ phía sau, hắn ta quay đầu nhìn lại, trong phút chốc khóe mắt như muốn nứt ra.

- Đi trước một bước đây!

Trần Thư nhếch mép cười một cái, đồng thời cũng thu hồi Smile lại Ngự Thú Không Gian.

Biến Dị Lôi Điểu cất cánh với tốc độ cực nhanh, thậm chí còn nhổ nước bọt vào gã đại hán .

- Nhờ các ngươi chiếu cố Tiểu Lưu và Tiểu Lý nhé!

Trong lòng gã đại hán vô cùng tức giận mà triệu tập Khế Ước Linh của hắn ra.

Chỉ thấy một đại điểu màu đen xuất hiện, hướng về phía Lôi Điểu mà truy đuổi gay gắt.

Lúc này Trấn Linh Quân trên bầu trời dửng dưng nhìn mọi thứ đang diễn ra ở phía dưới, nở một nụ cười nhạt:

- Tiểu tử này thật là độc ác!

Lúc này, Biến Dị Lôi Điểu vẫn giữ vẻ bình tĩnh, thậm chí còn lắc mông giễu cợt gã đại hán.

- Chết tiệt! Hôm nay ta phải dạy cho ngươi một bài học nhớ đời!

Gã đại hán nghiến răng nghiến lợi ken két, tuy rằng không có thương vong nhưng hai người đều bị thương nặng, sẽ tốn rất nhiều tiền thuốc men.

Điều này khiến Ngự Thú Đoàn vốn đã không giàu có gì nay lại còn tệ hơn…

Chỉ thấy con đại điểu màu đen dưới chân gã đại hán kêu thét lên, thân hình của nó ngập tràn ánh sáng đen sâu thẳm, như hòa vào màn đêm, tốc độ đột nhiên tăng vọt.

Tạ Tố Nam nhíu mày, nói:

- Nó sắp đuổi theo tới nơi rồi!

Trần Thư mở miệng nói:

- Nói nhảm, ai mà chả nhìn thấy!

Phía sau ba người bọn họ là ánh sáng màu lục chói lọi chiếu sáng hoàn toàn Hàn Băng Hạp Cốc tối tăm, không ai có thể làm ngơ.

Đó là ánh sáng của sự sống, là ánh sáng của tình yêu!

- Không sao đâu!

Từ Tinh Tinh cực kỳ bình tĩnh, chỉ thấy một đôi cánh mới mọc ra từ cơ thể của Biến Dị Lôi Điểu.

Dù được tạo ra từ quang ảnh xanh lục, nhưng nó vẫn khiến tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu tăng vọt.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nắm chặt chiếc lông vũ của Biến Dị Lôi Điểu mà nói:

- Trốn thoát không phải là tất cả kỹ năng của ngươi có đúng không?

Từ Tinh Tinh coi đó là lẽ dương nhiên:

- Tất nhiên, bảo vệ mạng sống là điều quan trọng nhất, gia đình ta cũng rất ủng hộ ta!

- …

Chỉ thấy Biến Dị Lôi Điểu vẫn không hề run sợ, hết lần này đến lần khác dừng lại, lắc mông và luôn giữ một khoảng cách nhất định với gã đại hán kia.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ta khuyên ngươi tự giải quyết cho tốt, đừng đuổi theo nó nữa!

Ban đêm ở Dị Không Gian càng nguy hiểm hơn, không ít hung thú đều thuộc loại hoạt động về đêm.

- Tiểu tử, ngày hôm nay ngươi sẽ phải trả giá cho những gì ngươi đã làm!

Trời gió lạnh thấu xương, nhưng cơn giận của hắn không hề tiêu tán chút nào.

Lục quang trên đầu gã đại hán chói lọi trong đêm đen tĩnh mịch.

Ngay khi hai bên đang truy đuổi, đã có hung thú hung ác đang lặng lẽ tiến đến.

- Chết tiệt! Chạy đi! Có rất nhiều hung thú đang đến gần!

Tạ Tố Nam đột nhiên run rẩy nói, trong mắt có chút hoảng sợ.

Từ Tinh Tinh gật đầu, điều khiển Biến Dị Lôi Điểu dùng hết sức tăng tốc và tiến về phía trước.

Lúc này, hai mắt Trần Thư híp lại.

Chỉ thấy ở đằng xa xa kia hiện ra những chùm ánh sáng xanh lam, dày đặc, số lượng nhiều vô kể, giống như những con ma trơi lơ lửng trong đêm.

- Ôi đệt! Gặp phải bầy Băng Bức rồi!

Chỉ thấy những con dơi đen đang bay lượn trong không trung, ánh sáng xanh trong mắt chúng thật sâu, đầy rẫy sự hung bạo và độc ác.

Kẻ săn mồi hàng đầu của ban đêm đã ra ngoài rồi!

Đàn Băng Bức là một trong những thú triều ở Hàn Băng Hạp Cốc này, mức độ nguy hiểm của chúng phải nói là cực kỳ cao, thậm chí còn không có Ngự Thú Đoàn nào dám trực tiếp chiến đấu với chúng.

Chương 211: Ngươi nhìn cái gì? Nhìn ngươi đấy làm sao nào? (2)

Trên bầu trời, vẻ mặt tên Trấn Linh Quân nhìn có chút nghiêm trọng, Khế Ước Linh dưới chân cũng hết sức chăm chú, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng để cứu ba người.

- Chết tiệt! Lẽ nào ta lại xui xẻo như vậy?

Gã đại hán hét lên, hôm nay ắt hẳn là ngày tồi tệ nhất của hắn.

Vấn đề là vô số con Băng Bức đều đang nhìn lục quang trên đỉnh đầu hắn với ánh mắt thèm thuồng.

Hai người cùng nhau nhìn về phía Trần Thư:

- Trần Bì, làm sao đây? Bên trong nhất định sẽ có Băng Bức cấp Lãnh Chúa!

Trần Thư sững sờ trong chốc lát, tuyển hạng đột nhiên xuất hiện.

【 Tuyển hạng 1: Dựa vào sức mạnh của bản thân, tiêu diệt đàn Băng Bức! Hoàn thành ban thưởng: Nâng cấp thành Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp! Khen thưởng thêm: Một tòa Bất Hủ Mộ Bia! 】

【 Tuyển hạng 2: Hét lên đầy hào khí: Sắp chết rồi! Chúng ta bỏ cuộc. Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực trung lượng. 】

【 Tuyển hạng 3: Hướng về phần sâu nhất của Hàn Băng Hạp Cốc và mượn những hung thú mạnh hơn để ngăn chặn đàn Băng Bức. Hoàn thành ban thưởng: kỹ năng Trùng Phong thêm một. 】

Trần Thư trầm tư suy nghĩ, tuyển hạng đầu tiên có phần thưởng thêm là cái quái gì vậy chứ?

Ta muốn tấm bia mộ này để làm gì?

- Đi xuống phía dưới Hạp Cốc!

Trần Thư mở miệng nói, hiện tại ba người bọn họ cách đó không đến 500 mét.

Nếu tiếp tục rơi xuống nữa, chắc chắn sẽ gặp phải những hung thú càng mạnh mẽ hơn.

Biến Dị Lôi Điểu thét gào, tốc độ của nó ngay lập tức tăng vọt. Nhờ vào sự chuyển động linh hoạt mà tạm thời bỏ xa đàn Băng Bức.

- Có muốn ngăn cản không? Ba người này đúng là không sợ chết!

Trấn Linh Quân sờ sờ cằm, trong mắt có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn quyết định không ngăn cản.

- Nhanh một chút!

Đàn Băng Bức vẫn đang tiếp tục đuổi theo Biến Dị Lôi Điểu.

Lúc này, gã đại hán lại vô cùng khốn khổ vì cổ lục quang trên đỉnh đầu đã thu hút hầu hết Băng Bức.

- Các ngươi thật tàn nhẫn!

Khế Ước Linh dưới chân gã đại hán đảo ngược phương hướng mà đi về phía đỉnh của Hạp Cốc.

Ba người Trần Thư càng lúc càng xuống sâu, màn đêm dần buông, họ chỉ có thể nhìn thấy mọi thứ trong phạm vi năm mét.

May mắn thay, Trùng Điệp của Tạ Tố Nam có thể phát hiện ra vị trí của hung thú, cùng với tốc độ cực nhanh của Biến Dị Lôi Điểu, thế nên tạm thời bọn hắn không gặp nguy hiểm nào.

- Chết tiệt! Lũ dơi này bị điên hết rồi đúng không?

Trần Thư hết lần này đến lần khác ngoái đầu nhìn lại, lũ dơi vẫn đang đuổi theo điên cuồng, thậm chí trong đó còn tồn tại những con Hắc Thiết Cấp.

Trong giây lát, Tạ Tố Nam nghiêm nghị nói:

- Có đàn hung thú ở ngay phía bên dưới!

- Đi xem một chút đi!

Biến Dị Lôi Điểu hạ xuống cực nhanh, bọn hắn chỉ cảm thấy nhiệt độ ngày càng thấp, không khỏi rùng mình một cái.

Grừ… grừ…

Có tiếng gầm gừ như sấm sét từ phía dưới truyền đến, tiếng này xen lẫn tiếng khác như thể có vô số hung thú đang ngủ ngon lành.

Hai mắt Trần Thư lóe sáng lên, hắn nhìn thấy gần mười cổ lục quang đang rực sáng.

- Trời! Băng Diệp Hoa cấp hai!

Tạ Tố Nam cùng Từ Tinh Tinh đều sửng sốt, lập tức nói:

- Từ khoảng cách này mà ngươi có thể nhìn rõ được sao?

- Thiên phú, tất cả đều là nhờ thiên phú.

Trần Thư giải thích, ánh mắt hiện lên vẻ tham lam.

Băng Diệp Hoa cấp hai là dược tề thuộc tính Băng, Hắc Thiết cấp, giá trị có thể tăng gấp đôi.

- Giữ yên lặng nào, chúng ta đi hái Băng Diệp Hoa thôi!

Cả ba người đều rất phấn khích, căn bản không hề nghĩ đến hậu quả.

Biến Dị Lôi Điểu âm thầm tiến về phía dưới, khi khoảng cách gần lại, mọi người đều có thể nhìn thấy các hung thú trên mặt đất.

Hóa ra là những con Băng Sương Cự Lang với thân hình cường tráng!

- Trùng hợp như vậy sao?

Ba người không kịp nghĩ nhiều, Biến Dị Lôi Điểu đã đến gần Băng Diệp Hoa rồi.

Trần Thư trực tiếp hái nó một cách thô bạo.

Mặc dù sẽ mất một bộ phận dược tính, nhưng nó không còn quá quan trọng nữa.

Dường như cảm nhận được động tĩnh, con Băng Sương Cự Lang ở gần Băng Diệp Hoa nhất mở mắt ra.

Nó nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì lập tức choáng váng.

- Hả? Dược liệu đâu?

Dung lượng não của Băng Sương Cự Lang không được lớn, thế nên nhất thời cũng có chút không thể phản ứng kịp.

Sau một lúc, cuối cùng nó cũng ngóc đầu lên và gầm gừ.

Hú!

Một tiếng sói tru vang lên, ngay lập tức đã có vô số con Băng Sương Cự Lang khổng lồ lần lượt thức dậy.

Băng Diệp Hoa chẳng những có thể điều phối dược dịch, mà nếu dùng trực tiếp, nó còn có thể tăng cường sức mạnh thuộc tính Băng của hung thú.

Việc mất đi dược liệu đang được chúng bảo vệ khiến cho những con Băng Sương Cự Lang trở nên vô cùng tức giận.

Hú!

Vô số tiếng sói tru vang vọng khiến cho độ sâu trong Hàn Băng Hạp Cốc trở nên vô cùng đáng sợ.

- Trộm xong rồi bỏ chạy, thú vị thật đó!

Ba người Trần Thư trông có vẻ phấn khích, nhanh chóng chạy trốn về phía xa.

Lúc này, những con Băng Sương Cự Lang lập tức cho rằng kẻ tình nghi là đàn Băng Bức phía trên bầu trời kia.

Những con Băng Sương Cự Lang có tính khí hung bạo, nhưng những con Băng Bức cũng không dễ chọc vào.

Hai bên nhìn nhau, như thể đang nói:

- Ngươi nhìn cái gì?

Chương 212: Ta muốn cho nổ banh bầy Băng Sương Lang!

- Nhìn ngươi đấy thì sao nào?

Và rồi… trận chiến sinh tử bắt đầu!

Nếu ngươi muốn chiến thì chiến đi! Xem ai bị đập trước!

Đã xảy ra một cuộc hỗn loạn lớn trong Hạp Cốc yên bình.

Nhóm Băng Bức đang truy đuổi gã đại hán đã cảm nhận được đồng bạn của mình đang gặp nguy hiểm, trực tiếp bỏ con mồi mà đi xuống đáy Hạp Cốc.

- Trời đất! Nguy hiểm quá!

Gã đại hán thở phào nhẹ nhõm.

Hai chiếc cánh của Hắc Sắc Đại Điểu dưới chân hắn đã bị thương, e rằng lại phải tốn một khoản tiền lớn làm chi phí chữa trị.

Đợt này chắc chắn là thua lỗ.

Lúc này, hai đàn hung thú thống trị trong Hàn Băng Hạp Cốc đã bắt đầu một cuộc đại chiến!

- Tuyệt vời! Quá kích thích luôn!

Ba người Trần Thư bay đến bên ngoài hang động, nghe tiếng gầm rú không ngừng vọng tới từ xa.

Ba người không khỏi vỗ tay tán thưởng, hoàn toàn ôm bộ dạng xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện.

Trấn Linh Quân trên bầu trời khẽ giật khóe miệng, bọn họ không ngờ nhóm Trần Thư lại dễ dàng làm cho Hàn Băng Hạp Cốc hỗn loạn như vậy.

- Có muốn thiết lập danh sách đen trong tương lai không…

Hắn sờ lên cằm, không ngừng nghĩ về điều đó, ba người họ chỉ là những Ngự Thú Sư thực tập mà đã làm được những điều điên rồ thế này rồi.

Nếu họ thật sự trở nên mạnh mẽ, e rằng Dị Không Gian chắc cũng sẽ không yên ổn nổi, có còn sống được những ngày tháng an lành hay không đây?

Thời gian trôi qua, cuộc chiến của hai loài hung thú cuối cùng cũng lắng xuống.

Không ai biết được bao nhiêu quái thú đã chết, dưới đáy Hàn Băng Hạp Cốc bốc lên một mùi máu tanh nồng nàn.

- Kết thúc rồi, không còn ở kịch nào để xem nữa rồi.

Trần Thư nhún vai, nhìn sang hang động bên cạnh.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị đi vào, trong huyệt động bỗng nhiên xuất hiện hai luồng sáng xanh thẳm, lơ lửng ngay giữa không trung.

- Chết tiệt! Có hung thú! Lão Tạ, tại sao ngươi không báo động hả?

Cơ thể Trần Thư rung lên, cố lắm mới nhìn thấy được những con hung thú ở bên trong huyệt động.

Chỉ thấy một con Băng Sương Cự Lang dài chừng bảy hoặc tám mét xuất hiện với một luồng khí thế đáng sợ, nhiệt độ xung quanh cũng đang giảm mạnh!

- Chết tiệt! Đó là một con lãnh chúa!

Lực phản ứng của Trần Thư vô cùng nhanh, thân thể Smile đột nhiên bành trướng, chắn ngay lối vào của hang động.

Gầm!

Băng Sương màu xanh lam tiến tới gần.

Băng đã bắt đầu xuất hiện trên cơ thể của con Smile đang ngủ say, trực tiếp đóng băng nó lại.

- Oh shit!

Ba người Trần Thư lại ngồi trên Biến Dị Lôi Điểu, Trần Thư thu hồi tượng Smile đã đóng băng lại.

Một Băng Sương Cự Lang mang thân hình to lớn bước ra với khí thế đáng sợ, chắc chắn là thuộc cấp Lãnh Chúa.

- Đừng lắc mông nữa! Đi nhanh đi!

Thấy bên kia không thể bay, Biến Dị Lôi Điểu lại bắt đầu lắc mông. Đây không phải là đang khiêu khích bên bờ vực cái chết nữa mà là trực tiếp bắt đầu một cuộc vui luôn rồi.

Gầm!

Lãnh chúa Băng Sương Cự Lang gầm lên, một luồng sương giá ập đến với tốc độ cực nhanh.

Cái mông đang lắc lư không ngừng của Biến Dị Lôi Điểu đột nhiên bị đóng băng ngay lập tức.

Ụt!

Biến Dị Lôi Điểu chỉ cảm thấy hông mình tê dại, vẻ mặt nó hoảng sợ, tốc độ tăng lên rất nhiều, nhanh chóng phóng về phía xa.

- Chim của ngươi đúng thật là không sợ chết!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ba người nhanh chóng đi ra khỏi nơi thị phi này.

- Chết tiệt! Ta sắp lên cơn đau tim rồi!

Trấn Linh Quân ở bên trên thầm mắng, vừa rồi, suýt chút nữa hắn ta đã không nhịn được mà ra tay luôn rồi.

Ba tên đó thế mà lại dám khiêu khích trên đầu Lãnh Chúa Hung Thú.

Cả ba người đều vô cùng táo bạo, mà Biến Dị Lôi Điểu cũng không hề sợ hãi chút nào, thậm chí còn lắc mông trước lãnh chúa nữa chứ.

Hắn thở dài:

- Đây chính là mầm mống của trường Nam Giang Nhị Trung đấy sao?

Ba người Trần Thư bỏ chạy một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy một nơi an toàn.

Trong hang động, ánh sáng của ngọn lửa tỏa ra, xua tan bóng tối của màn đêm. Trần Thư lại lắp ráp chiếc vỉ nướng, trên đó

cũng không còn là thịt thú nữa mà là một viên cầu lớn màu vàng.

Cơ thể của Smile được bao phủ bởi băng, đến giờ vẫn chưa tan.

- Thật sự là quá mạnh!

Trần Thư co rút khóe miệng, một kỹ năng của Băng Sương Cự Lang mà đã đã khống chế được Smile, thậm chí còn làm cho nó bị thương nữa.

Ngọn lửa bừng cháy không ngừng, liên tục làm băng tan.

Mà ở bên cạnh Smile, Biến Dị Lôi Điểu cũng vô cùng tủi thân mà đặt mông vào vỉ nướng.

Mông của nó cũng bị bao phủ bởi băng.

- Trần Bì, ngày mai chúng ta đi lên trên đi, ta cảm thấy hơi nguy hiểm.

Cả Băng Bức và Băng Sương Cự Lang đều không phải đối thủ mà ba người có thể chống đỡ, thậm chí trốn thoát khỏi nó cũng là điều vô cùng khó khăn.

- Ta không thể nhịn được chuyện nó dám đóng băng Smile của ta!

Trần Thư lắc đầu, cầm một bình dược tề màu xám trong tay.

Đó là Bạo Lực Dược Tề mà hệ thống đã thưởng cách đây không lâu.

Hắn nghiêm túc nói:

- Ta sẽ cho nổ tung đàn sói Băng Sương!

- …

- …

Hai người họ nhìn nhau, cảm thấy giống như đang nói chuyện với phần tử khủng bố vậy.

- Ngươi tính làm gì với cái bình này vậy?

Chương 213: Hai ngươi đang dùng tính mạng xem kịch đấy (1)

Theo bản năng, cả hai lùi lại một bước mà nhìn vào bình dược tề trong tay Trần Thư.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Không sao đâu, là đồ chơi nhỏ thôi.

- Ta đề nghị ngươi nên tránh xa đám cháy một chút..

Từ Tinh Tinh giật giật khóe miệng, hắn cảm thấy vô cùng bất an, cứ như thể hắn sẽ thăng thiên theo hình xoắn ốc ngay trong giây tiếp theo vậy.

Trần Thư nhìn xuống thì thấy bình dược tề xuất hiện một lượng lớn khí trắng, như thể có phản ứng hóa học.

- Ôi mẹ ơi, gì mà dễ phát hỏa như vậy?

Trần Thư lập tức thu bình dược tề về lại Hệ Thống Không Gian.

Nếu vô tình phát nổ thì thật là vớ vẩn, cảnh tượng đó chỉ nghĩ thôi là đã cảm thấy vô lý rồi.

- Hả? Dược tề đâu rồi?

Hai người giật mình kinh ngạc mà nhìn Trần Thư, như thể người kia đang làm ảo thuật vậy.

- Hai người phàm các ngươi sao có thể hiểu được chứ, bởi vì tốc độ tay của ta quá nhanh…

Trần Thư thờ ơ vẫy tay, quay người trở lại bên cạnh đống lửa, đợi Smile tan băng.

Cả ba không nói gì với nhau cả đêm, họ cũng không dám ngủ nếu không có Khế Ước Linh canh giữ.

Sáng sớm ngày hôm sau, cả ba bơ phờ với cái quầng thâm dưới mắt.

Ụt!

Một tiếng chim kêu vang vọng, chỉ thấy Biến Dị Lôi Điểu đang dang rộng đôi cánh, trông nó có vẻ hoảng sợ.

- Tiểu Tinh, con chim của ngươi bị cháy kìa.

Khi Trần Thư nhìn thấy nó, hắn lập tức bật cười.

Từ Tinh Tinh phản bác lại theo bản năng:

- Ngươi mới là con chim bị cháy đấy!

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy mông của Biến Dị Lôi Điểu đã chuyển sang màu đen.

- Cũng chẳng khác biệt gì.

Các khối băng trên người Smile cũng đã tan đi rồi, khôi phục lại sức chiến đấu ban đầu.

Tạ Tố Nam ngáp một cái rồi nói:

- Trần Bì, ngươi thật sự muốn cho nổ tung bầy sói sao?

- Đương nhiên! Ta, Trần Thư, nói là làm!

Trần Thư vỗ ngực nói:

- Hơn nữa các ngươi không muốn hoàn thành nhiệm vụ nữa sao?

Hai người thắc mắc hỏi:

- Chỉ một bình dược tề của ngươi mà có thể giết chết được Hắc Thiết Lãnh Chúa sao?

Trần Thư cũng không rõ mà nói:

- Cho dù không nổ chết được thì những con hung thú bình thường cũng có thể bị quét sạch, lúc đó chỉ còn lại một con lãnh chúa thôi!

- Lại để cho lão Thẩm xuất thủ, không phải chúng ta sẽ có bốn trăm vạn sao?

Trần Thư nhếch mép, như thể hắn ta đã nhận được một số tiền thưởng bốn trăm vạn vậy.

- Thẩm lão sư sẽ hành động sao?

- Ngươi thật ngu ngốc, hắn ta không thể đối phó với nhóm hung thú, nhưng chỉ một Lãnh Chúa Hung Thú thôi thì không phải là không thể. Có tiền không kiếm, ngươi cho rằng lão Thẩm bị ngốc à?

Từ Tinh Tinh gật đầu nói:

- Có lý đó! Đi thôi!

- Đi cái gì mà đi. Mệt như vậy mà đi? Đợi đến đêm khi bầy sói ngủ say rồi thì hẵng hành động, để Khế Ước Linh canh gác chút đi!

Trần Thư ngáp ngắn ngáp dài mà bước vào lều ngủ ngon lành.

Hai người Tạ Tố Nam liếc nhìn nhau, sau đó cũng mặc áo ngủ vào rồi ngủ ngon lành.

Thẩm Vô Song đứng trên Băng Loan trên không trung, không hề biết ba người bọn họ đang có suy nghĩ điên rồ đến mức nào.

Mà Trần Thư cũng chưa bao giờ nghĩ rằng Bạo Tạc Dược Tề do hệ thống tạo ra sẽ đáng sợ hơn rất nhiều so với những gì hắn tưởng tượng.

- Sao ta cứ cảm thấy ba tên tiểu tử này có gì đó sai sai nhỉ!

Thẩm Vô Song bất an sờ cằm mà đứng trên lưng Băng Loan.

Chẳng lẽ bọn họ đang yên lặng chuẩn bị đại chiêu gì sao?

Hắn ta nhìn chiến trường đêm qua, chỉ thấy thi thể của mấy con hung thú đã bị tranh nhau ăn gần hết.

Nhưng những vết máu còn đông kết lại trên mặt đất đủ để thấy hôm qua bọn họ đánh nhau kịch liệt như thế nào.

Nhân lúc còn là ban ngày, các Ngự Thú Đoàn ở sâu trong Hàn Băng Hạp Cốc tranh thủ rời khỏi nơi này.

Trận đại chiến giữa các hung thú ngày hôm qua khiến bọn họ cảm nhận được nguy hiểm.

- Ba người các ngươi cũng thật có bản lĩnh, một đám Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp mà cũng bị các ngươi dọa cho mất mật.

Thẩm Vô Song dở khóc dở cười đứng giữa không trung.

Hắn ta bắt đầu hối hận đã mang ba tên này đi đến Dị Không Gian rồi. .

Nếu hắn ta trực tiếp để cho ba tên này giành hạng nhất, liệu lần trải nghiệm này có thể an bình hơn không nhỉ?

Mặt trời đã xuống núi, màn đêm lặng lẽ phủ xuống toàn bộ Hạp Cốc.

- Lão Thẩm, đổi ca thôi!

Một người của Trấn Linh Cục có tu vi Hắc Thiết Cấp Tam Tinh đi vào sâu trong Hạp Cốc, chuẩn bị đổi ca với Thẩm Vô Song.

- Thôi, tối nay cứ để ta trực đi!

Thẩm Vô Song cảnh giác nói.

- Ngươi về đi, ngươi không tin tưởng ta sao? Mà thức đêm cũng có hại cho sức khoẻ.

- Không sao, không sao, tối nay ta cũng thức đến sáng.

- …

Nếu Thẩm Vô Song đã quyết định ở lại, người của Trấn Linh Cục cũng không nói nhiều thêm nữa, lập tức rời khỏi Hàn Băng Hạp Cốc.

- Sao tự nhiên tim ta lại đập nhanh vậy?

Thẩm Vô Song xoa xoa ngực trái, hai mắt nhìn chằm chằm vào ba người Trần Thư ở bên trong hang động.

- Một lốc! Ta chỉ còn hai cây thôi!

Trần Thư đắc ý giơ cao hai cây bài lên, tự tin rằng lần này hắn thắng chắc rồi.

Tạ Tố Nam nói.

- Không đi.

- Vương tạc!

Từ Tinh Tinh lại ném ra một quả lựu đạn.

Chương 214: Hai ngươi đang dùng tính mạng xem kịch đấy (2)

- Ngươi bị hâm à? Lão Tạ là địa chủ, ngươi nổ ta làm cái gì?

Trần Thư trầm tư nhìn một đôi ba trong tay mình, phút chốc đã rơi vào trầm tư.

Từ Tinh Tinh bình tĩnh mà đáp lại.

- Ta vẫn cho ngươi đánh mà, không được sao?

- Đôi ba!

Trần Thư méo miệng, hắn hít thật sâu rồi hỏi.

- Ngươi có biết thêm chữ gì vào chữ thật xin lỗi sẽ làm người ta tổn thương nhất không?

- Cái gì?

- Đôi ba, chạy không nổi! (*)

(*) chơi chữ, 对不起 (xin lỗi) thêm vào giữa hai từ 对三 , 要不起 (đôi ba, chạy không nổi)

Trần Thư trực tiếp ném bài xuống, nói tiếp.

- Thôi không chơi nữa, cả đời này ta cũng không chơi đấu địa chủ với Từ Tinh Tinh nữa.

Nói xong, hắn lại đưa mắt nhìn vào màn đêm đen kịt bên ngoài hang.

- Chuẩn bị làm việc thôi!

Ba người Trần Thư nhanh nhẹn chuẩn bị đồ rồi ra khỏi hang động.

- Đây là cơ hội để chúng ta chấn nhiếp ở Hàn Băng Hạp Cốc! Chúng ta nhất định phải nắm chặt cơ hội lần này!

Ba người nhìn nhau rồi trịnh trọng gật đầu.

- Tiểu Tinh, đi thôi!

Ba người ngồi lên lưng Biến Dị Lôi Điểu.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, Biến Dị Lôi Điểu lại vẫn đẹp trai như xưa, bộ lông xanh đậm cũng trở nên óng ánh xinh đẹp, chỉ có cái mông đằng sau là vẫn còn đen sì…

Một lát sau, ba người lại bay đến gần lãnh địa của Băng Sương Cự Lang.

- Hả? Bọn chúng còn chưa ngủ sao?

Tay lấy đèn pin chiếu vào trong, Trần Thư cau mày nhìn bầy sói nằm chen chúc trong đó.

Ngao! Ngao!

Ngay lập tức, tiếng sói tru vang lên liên tục, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong Hàn Băng Hạp Cốc.

- Chẳng lẽ bọn chúng đang đợi chúng ta?

Trần Thư nhướng mày nhìn, nhưng sau đó hắn hiểu được mình nghĩ nhiều rồi.

Băng Sương Cự Lang muốn đối phó bọn họ mà còn cần phải điều động nhiều sói ra đến vậy sao?

Đằng xa đột nhiên xuất hiện vô số điểm sáng màu lam lơ lửng trên không trung trong nơi sâu thẳm của Hạp Cốc, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

- Moá nó! Bọn này muốn nối lại nghiệt duyên à!

Trần Thư vừa nhìn đã biết mấy điểm sáng màu lam kia chính là đám Băng Bức hung ác kia.

- Thật sự đã phát động chiến tranh giữa chủng tộc rồi! Ta còn tưởng hôm qua đánh nhau là xong rồi, hoá ra chỉ là màn dạo đầu thôi!

Grao! Grao!

Một đám hung thú đáng sợ khác đang đứng trên mặt đất cách đó không xa.

Trần Thư quét đèn pin tới, hắn nhìn thấy vài con gấu vạm vỡ đứng đó.

Đó cũng là hung thú mạnh mẽ bên trong Hàn Băng Hạp Cốc: Băng Tuyết Hùng!

- Trần Bì, bên này cũng có một đàn hung thú!

- Phía trước cũng có hung thú đang lại gần!

- Bên trái và phía sau đều có khí tức của hung thú hỗn tạp với nhau!

Tạ Tố Nam có chút kinh hoàng, trong lòng hắn đã nảy lên ý định muốn rút lui.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Party Hạp Cốc sao?

Mỗi một đàn hung thú đều có ít nhất một Lãnh Chúa đứng đó trấn áp.

Đừng nói là Lãnh Chúa đáng sợ, chỉ cần một con Hắc Thiết Cấp bình thường mà ra tay cũng đã đủ để xé nát ba ngừoi bọn họ rồi.

Grao !

Ngay sau đó, một con Băng Sương Lãnh Chúa với thân hình to lớn đột nhiên đứng dậy, ngẩng đầu tru lên.

Dường như đang ra lệnh chính thức bắt đầu đánh nhau!

Băng Bức che kín cả bầu trời, bay lơ lửng trên không trung, hai mắt chúng nó toả ra lam quang xua tan màn đêm tăm tối của Hạp Cốc.

Lam quang quỷ dị, hung thú nóng nảy cộng thêm làn gió lạnh thấu xương thỉnh thoảng thổi qua làm người ta có cảm giác như mình đang đứng tại âm ty địa phủ…

Băng Bức Lãnh Chúa cũng bay lên, hung ác mà rít gào.

Hai bên chủng tộc bạo phát trận đại chiến hết sức căng thẳng!

Mà đám hung thú ở cách đó không xa lại không có chút ý định tham gia mà chỉ mang vẻ mặt bình thản nhìn về trận chiến ác liệt kia.

Thực tế đã chứng minh, tính thích hóng chuyện không phải chỉ loài người mới có…

- Trần Bì, hay chúng ta đi đi?

Tạ Tố Nam nuốt nước miếng mà nói tiếp.

- Nhiều hung thú như vậy, ba người chúng ta nhét không vừa kẽ răng bọn chúng…

- Không được!

Trần Thư kiên quyết lắc đầu từ chối.

- Tối nay không nổ, ta cảm thấy mình cũng không ngủ ngon nổi.

- Nổ có thể sẽ hối hận một chút, nhưng không nổ ta sẽ hối hận cả đời!

Trần thư nhìn về phía hai người, trầm giọng nói ra.

- Thứ các ngươi cần không chỉ là dũng khí mà còn là tiếng gọi từ trái tim! Nói cho ta biết, các ngươi muốn một phút huy hoàng không hối hận hay hèn nhát le lói cả một đời!

Từ Tinh Tinh chấn động, cứ như thể đã tìm được tri kỷ.

Tạ Tố Nam đứng bên cạnh lại méo mặt than thở.

- Thôi dẹp đi! Ta chỉ muốn sống thôi, không muốn làm chuyện điên rồ!

- Được rồi, lão Tạ, ngươi đi đi, ta và Tiểu Tinh ở lại đây!

Trần Thư bình tĩnh gật đầu.

- Ngươi đùa ta à, không có Lôi Điểu, ta đi làm sao được?

Tạ Tố Nam xạm mặt lại, các ngươi muốn ta lên thuyền giặc bằng được phải không?

- Yên tâm, chúng ta ném thuốc nổ xong là chạy ngay!

Trần Thư vỗ vai an ủi Tạ Tố Nam.

Khí tức của Biến Dị Lôi Điểu và Trùng Điệp cũng không mạnh lắm, đám hung thú kia cũng không quá hứng thú , bọn chúng sao mà so được với trận chiến đằng kia?

Grao!

Băng Bức và Băng Sương Cự Lang trực tiếp lao vào đánh nhau.

Chương 215: Tâm nguyện của ta là thế giới được hòa bình (1)

Vài con Băng Bức lao vào cắn xé một con Băng Sương Cự Lang, vài giây sau, hai mắt Cự Lang trắng dã, toàn bộ máu trong cơ thể đều bị đóng băng.

Một con Cự Lang khác trực tiếp dùng móng vuốt sắc nhọn loé lên hàn quang trực tiếp xé nát thân thể Băng Bức.

Hai bên đánh nhau kịch liệt.

Binh đánh với binh, tốt đánh với tốt!

Hai con hung thú cấp Lãnh Chúa cũng lao vào đánh nhau, đủ loại kỹ năng thuộc tính Băng bạo phát.

Xa xa, Trần Thư và Từ Tinh Tinh cũng hóng hớt nhìn hai con Lãnh Chúa đánh nhau.

Tạ Tố Nam vẫn kinh hoảng như cũ, Trùng Điệp của hắn run như cầy sấy, thậm chí nó còn không dám dùng kỹ năng điều tra của mình.

Tạ Tố Nam hỏi.

- Trần Bì, ngươi còn chờ cái gì nữa?

- Chờ chút, trận đánh này quá đặc sắc, ta muốn xem một lát đã, thật là gay cấn!

- …

Tạ Tố Nam cạn lời, hai ngươi đang dùng tính mạng để xem kịch đấy!

Lúc này, ở trên trời, Thẩm Vô Song đã cực kỳ lo lắng, ngũ quan trên mặt hắn ta cũng sắp nhíu lại với nhau rồi.

Thẩm Vô Song không ngừng dùng tay vỗ nhẹ lên lồng ngực mình, cứ thể này mãi, sớm muộn gì hắn ta cũng bị bệnh tim thôi.

- Ba vị tổ tông của ta ơi! Ôi trời ạ, dưới tình huống này mà các ngươi không mau mau chạy đi?

Thẩm Vô Song gào thét trong lòng, hắn ta cũng không dám tùy tiện đến gần, nếu khí tức của Băng Loan bị đám hung thú này cảm nhận được, e là bọn họ sẽ lập tức gặp nguy hiểm.

- Nổ thôi!

Trần Thư vẫn chưa thỏa mãn, một bình thuốc đột nhiên xuất hiện trên tay hắn.

Trần Thư quay tay phải mấy lần để lấy đà rồi dùng hết sức ném về phía trước.

Ầm!

Bình thuốc rơi xuống một cục đá gần chiến trường, chất lỏng màu xám tro chảy ra đất, không có chút mùi hương nào.

Mấy con Băng Sương Cự Lang và Băng Bức quanh đó đều tập trung đánh giết lẫn nhau, không để ý đến bình thuốc này.

Mà ba người đã ngồi lên lưng Biến Dị Lôi Điểu, chuẩn bị cất cánh bay đi bất cứ lúc nào.

- Kết thúc rồi!

Trần Thư đội một chiếc mũ chống lạnh màu đen, hờ hững quay người lại, vẻ mặt vô cùng lãnh đạm.

Hắn quay lưng về phía đám hung thú, tiêu sái mà ném một viên đá lửa vào trong đó.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, thế nhưng lại chẳng có bất kỳ động tĩnh gì cả.

Trần Thư lộ vẻ ngờ vực.

- Hả?

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh cũng lộ vẻ quái dị mà nhìn Trần Thư.

- Ngươi có thể đừng làm trò nữa hay không hả? Viên đá lửa mà ngươi ném ra cách cái bình thuốc của ngươi ít nhất hơn ngàn thước kìa…

- Ấy…

Trần Thư hơi giật giật khoé miệng, lại lấy ra thêm một viên đá lửa nữa.

Tách tách!

Viên đá lửa có nhiệt độ cao được ném đúng vào dòng chất lỏng màu xám tro kia.

Biến Dị Lôi Điểu vỗ cánh, lam quang phát ra trong đôi mắt nó, đôi cánh cũng tỏa ra ánh sáng của kỹ năng.

Thân thể nó cũng dang rộng đôi cánh, mang theo quang ảnh rực rỡ.

Đặc biệt là cái mông của Biến Dị Lôi Điểu cũng phát ra ánh sáng của kỹ năng, nó liên tục thả ra chất khí màu lam, tựa như một cái đuôi khí nhỏ vậy…

Biến Dị Lôi Điểu bật hết tốc lực, tốc độ của nó nhanh đến không thể tưởng tượng được.

Trong chớp mắt, nó đã bay đến bên cạnh Thẩm Vô Song.

- Các ngươi…

Thẩm Vô Song ngẩn ra, hắn ta không biết sao ba người này lại có thể bay nhanh như vậy.

Nhưng chưa kịp nói xong, Thẩm Vô Song đã ngơ người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn ta lập tức tỉnh hồn lại, chỉ huy Băng Loan bay lên cao hơn, kinh hoàng mà nhìn xuống dưới Hạp Cốc.

Hàn Băng Hạp Cốc đen kịt bỗng trở nên sáng rọi, tựa như vừa có một mặt trời đang rơi xuống nơi đây, chói lọi đến mức không ai có thể nhìn thẳng vào nó.

Rầm rầm rầm!

Sau đó là nhiệt độ cao đến mức đáng sợ nhanh chóng lan tràn ra ngoài.

Vô số lớp băng cứng do tuyết đọng nhanh chóng bị hoà tan, đại lượng chất lỏng trào ra rồi hoá thành hơi nước trong chốc lát, tựa như Hạp Cốc đã biến thành một cái nồi nước lớn với nhiệt độ cực cao.

Tiếng hung thú gào lên hỗn tạp, thế nhưng cũng đều yên lặng trong nháy mắt, hiển nhiên, chúng đều đã chết hết.

Trận nổ này để lại một cái hố sâu khổng lồ ở sâu trong Hạp Cốc.

Bởi vì bị mất đi một bên chống đỡ, phía bên phải của Hạp Cốc… bị sụt xuống.

Ầm! Ầm!

Đất đá ào ào rơi xuống kịch liệt, cả mặt đất cũng hơi chấn động lên, trận lở tuyết mấy hôm trước cũng không nhằm nhò gì so với trận sạt lở đất lần này…

Cảnh tượng kinh khủng làm cho toàn bộ Dị Không Gian chấn động!

Toàn bộ Ngự Thú Sư đang nghỉ ngơi trong Hàn Băng Hạp Cốc đều đứng bật dậy, hoảng sợ mà nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hôm nay, bọn họ đã xác định là phải trắng đêm rồi!

Băng Loan và Biến Dị Lôi Điểu nhanh chóng chạy trốn, trong giây lát, bọn chúng đã bay lên phía trên của Hạp Cốc.

Trận nổ kinh khủng phía dưới vẫn đang lan ra xung quanh.

Thẩm Vô Song tràn đầy kinh sợ mà nói.

- Ngươi… Các ngươi…

- Chúng ta cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ba người đều lộ vẻ ngây thơ vô tội.

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh đều chấn động trong lòng, bọn họ lặng lẽ liếc nhìn Trần Thư đứng bên cạnh.

Rốt cuộc ngươi đã chuẩn bị những đồ gì cho lần trải nghiệm này vậy?

Chương 216: Tâm nguyện của ta là thế giới được hòa bình (2)

Thẩm Vô Song hít một hơi thật sâu, bây giờ hắn ta thật sự cần gấp một viên Cứu Tâm Hoàn hiệu quả nhanh.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Thẩm Vô Song mới bình tĩnh lại được, hắn ta hỏi.

- Nói cho ta biết, quả bom nguyên tử này… các ngươi lấy từ chỗ nào?

Trần Thư giật giật khoé miệng… bom nguyên tử cái quái gì chứ?

- Thầm lão sư, ngươi bị ngốc đấy à? Vũ khí khoa học kỹ thuật không có tác dụng trong Dị Không Gian!

- Nhìn… nhìn kìa!

Thẩm Vô Song sợ hãi chỉ về phía đối diện Hạp Cốc.

Lúc này, bạch quang đã ảm đạm xuống, bọn họ có thể mơ hồ nhìn thấy tình hình ở phía đối diện.

Vô số núi đá sụp đổ chất đống, cả Hạp Cốc đã biến thành một bãi phế tích…

- Má ơi, đây mà ngươi nói không phải bom nguyên tử sao?

Thẩm Vô Song nuốt một ngụm nước miếng, hắn ta đã nghĩ ra rất nhiều khả năng nhưng kết quả này, hắn ta cũng vẫn không thể tiếp nhận được.

Ba tên Ngự Thú Sư thực tập đánh nổ toàn bộ Hàn Băng Hạp Cốc?

Mẹ nó chứ, các ngươi có thể thái quá thêm chút nữa không?

- Lão sư, không phải ta làm đâu, tâm nguyện của ta là thế giới được hòa bình, ta thật sự không bao giờ làm ra những chuyện như thế này cả.

Trần Thư cũng nhận thức ra tình huống bất ổn, hắn lập tức phủi tay không nhận chuyện này.

Tội phạm Nam Giang chuyên làm việc xấu, nhưng liên quan gì đến hắn đâu?

Toàn bộ Ngự Thú Sư trong Dị Không Gian đều tỉnh hồn, kinh sợ mà nhìn đống phế tích trước mắt.

- Má ơi! Ta nhìn thấy gì thế này? Hàn Băng Hạp Cốc sụp đổ rồi sao?

- Mấy hôm trước tuyết vừa mới lở, bây giờ Hạp Cốc trực tiếp sụp luôn sao? Chẳng lẽ có tai tinh giáng thế?

- Ta nghi ngờ có phần tử khủng bố nghiên cứu bom nguyên tử trong Hạp Cốc…

Ngoại trừ những Ngự Thú Sư thích mạo hiểm, những người khác, kể cả Trấn Linh Quân đều… ngơ ngác đứng trong gió.

Từ trước đến nay bọn họ chưa bao giờ nghe thấy tin tức nào về tình huống như vậy cả…

- Các ngươi nhớ kĩ, nếu có người đến hỏi, các ngươi đều phải nói không biết.

Thẩm Vô Song nuốt nước miếng, chuẩn bị chết cũng không nhận tội này.

Đối với quốc gia bọn họ, Dị Không Gian cấp phổ thông không phải nguy cơ mà là nơi ẩn chứa tài nguyên Ngự Thú quan trọng.

Cũng cần phải có rất nhiều Dị Không Gian cấp phổ thông mới có thể bồi dưỡng ra được nhiều đời Ngự Thú Sư mạnh mẽ.

Chỉ cần bọn họ đều nói không biết, không ai ngờ rằng bọn họ chính là đầu sỏ gây chuyện cả!

Grao!

Ngay khi ba người đang bàn bạc, vài âm thanh gào thét vang lên.

Một đạo sương lạnh màu lam ập đến làm cho Băng Loan dưới chân Thẩm VÔ Song bị đông cứng lại.

- Không ổn rồi!

Thẩm Vô Song thầm nghĩ sơ suất rồi, thế mà lại buông lỏng cảnh giác.

Dưới mặt đất, hai con Băng Sương Cự Lang cấp Lãnh Chúa vô cùng đáng sợ ngửa mặt lên trời tru lên, trong miệng liên tục phun ra sương lạnh màu lam.

Mà ở phía trước bốn người bọn họ là một con Băng Bức cấp Lãnh Chúa đang phóng đôi mắt oán độc nhìn bọn họ.

- Moá nó! Chúng ta bị bao vây rồi!

Trên trán Tạ Tố Nam lấm tấm mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh, thân thể cũng run lên bần bật.

- Bảy con lãnh chúa!

Lúc này, bốn người mới tỉnh hồn lại mà nhìn xung quanh.

Bảy con Lãnh Chúa Hung Thú đều nhìn về phía này, trong đôi mắt bọn chúng đều lộ vẻ oán độc như muốn quyết một trận sinh tử với bọn họ vậy.

Bọn chúng cũng chỉ tổ chức một cái party nho nhỏ thôi, thế mà mấy tên nhân loại này lại trực tiếp bưng cả nồi đi là sao?

Mấy con Lãnh Chúa Hung Thú này đều đen sì từ trên xuống dưới, vết máu loang lổ toàn thân, hiển nhiên, bọn chúng đều bị thương vì vụ nổ.

Kế hoạch của Trần Thư khá thành công.

Bạo Tạc Dược Tề không hổ là được Hệ Thống tạo ra, thật sự có thể tiêu diệt được toàn bộ hung thú dưới cấp Lãnh Chúa.

Ngoại lệ duy nhất chính là, giờ Lãnh Chúa muốn đuổi giết bọn họ không phải chỉ một con Băng Sương Cự Lang thôi, mà là bảy con!

- Thầm lão sư, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?

Trần Thư nuốt nước miếng, hắn đã nhận ra tình hình này có chút không ổn rồi.

Ta chỉ muốn đi săn một con Lãnh Chúa mà thôi, làm sao tự nhiên được gấp đôi thế này?

- Làm thế nào? Đương nhiên là chạy rồi, ngươi còn hy vọng ta giết được bọn chúng à?

Thẩm Vô Song lộ vẻ ngưng trọng, trong lúc nhất thời hắn ta cũng có chút luống cuống.

Tình hình hiện tại đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của hắn ta.

Boom của ngươi trực tiếp đánh sập Hàn Băng Hạp Cốc mà còn không giết chết được Lãnh Chúa Hung Thú sao?

Trần Thư đang muốn nói chuyện thì trước mặt hắn bỗng xuất hiện một bảng chọn.

- Lựa chọn 1: Làm nó sập một cách quả đoán rồi chuồn đi để giữ mạng. Giải thưởng khi hoàn thành: Rất nhiều Ngự Thú Lực.

- Lựa chọn 2: Thử an ủi hung thú Lãnh Chúa, làm dịu tâm trạng của nó. Giải thưởng khi hoàn thành: Ba cành Băng Dạ Hoa cấp 2.

- Lựa chọn 3: Liều mạng để đánh một trận, đánh lại thật mạnh mẽ. Giải thưởng khi hoàn thành: Cộng mười cho tất cả các thuộc tính của Golden Slime.

Trần Thư vuốt vuốt cằm, còn phải nghĩ nữa sao?

Ngay sau đó, Biến Dị Lôi Điểu vẫy vẫy cánh, luồng khí màu xanh lam phun ra từ đằng sau nó. Nó đang bay về phía căn cứ Trấn Linh Quân, một cách không vững vàng.

Chương 217: Không phải là nó chín rồi đấy chứ

- Mẹ nó, chạy nhanh vậy sao?

Miệng Thẩm Vô Song giật giật, Băng Loan cũng vỗ cánh bay lên, muốn trốn thoát để giữ mạng.

Thế nhưng nó lại gặp phải sự tấn công của Băng Sương Cự Lang, tốc độ của nó bị giảm đi rất nhiều, thậm chí là không đuổi kịp được Biến Dị Lôi Điểu nữa.

Trần Thư hét thật lớn.

- Thầy Thẩm, kiên trì nhé! Bọn ta sẽ tìm người đến cứu thầy.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, đợi nhà ngươi quay về cứu ta thì lúc đó chắc thi thể của ta cũng lạnh ngắt luôn rồi.

Thẩm Vô Song lão ta đã từng chôn biết bao nhiêu người, lẽ nào hôm nay lại phải chôn thân nơi Hàn Băng Hạp Cốc này

sao?

Khi ba người họ chuẩn bị trốn để giữ mạng, ánh mắt của Băng Bức Lãnh Chúa trở nên thâm độc, nó nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

Nó mở rộng đôi cánh, ánh sáng màu xanh lam lấp lánh. Rất hiển nhiên, nó đang sử dụng kĩ năng, tốc độ của nó sắp đạt đến mức cực hạn rồi.

Chỉ trong chốc lát, Băng Bức Lãnh Chúa đã đuổi kịp được Biến Dị Lôi Điểu.

- Trời ạ!

Trần Thư chỉ thấy cả người mình lạnh toát, lẽ nào đối phương đã nhìn thấy hắn ném thuốc nổ rồi sao?

- Soạt!

Người Biến Dị Lôi Điểu rung lên một cái, nó đã bị Băng Bức Lãnh Chúa cắn vào phần mông.

Tốc độ của nó lập tức chậm lại, máu trong người nó đã bị đông lại gần hết.

- Không ổn rồi, ta phải thu Lôi Điểu về.

Mặt Từ Tinh Tinh đầy vẻ hoảng hốt, hắn cảm nhận được chỉ số sinh mạng của Lôi Điểu đang dần biến mất.

Tuy rằng tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu nhanh vô cùng, thế nhưng những phương diện khác thì không được mạnh lắm.

Trần Thư gật đầu, ba người họ rơi xuống ngay lập tức.

Băng Bức Lãnh Chúa mở rộng miệng ra, muốn nuốt chửng ba người họ.

Thế nhưng ngay khi đó, một quả bóng lớn màu vàng xuất hiện, cùng với đó là tiếng vang rầm như sấm sét.

Ba người họ vô cùng ăn ý, bám thật chặt vào mũi Slime.

Slime đang ngủ say tự dưng bị đưa vào chế độ bay, khoảng cách giữa họ và Băng Bức Lãnh Chúa ngày càng xa hơn.

Thế nhưng đây mới chỉ là tạm thười thôi, Biến Dị Lôi Điểu còn không chạy vượt được chứ nói gì đến Slime.

Kế hoạch trốn thoát thất bại.

Trần Thư chớp chớp mắt, đang suy nghĩ tìm đường lui.

Tạ Tố Nam hô lên một tiếng, đầy vẻ kinh ngạc.

- mẹ nó, lại nữa rồi kiểu.

Băng Bức Lãnh Chúa lại đuổi đến, mở rộng miệng ra cắn luôn vào Slime, răng nanh sắc bén đâm xuyên qua lớp bảo vệ của Slime.

Lại có một lớp băng phủ lên, chỉ số sinh mạng của Slime cũng đang dần tiêu tan.

Khi tình huống nguy xấp xảy ra, một con Cự Mãng đột nhiên tấn công, mạnh mẽ vô cùng, khiến con Băng Phù Lãnh Chúa bị đẩy lùi lại.

Đó là một con Khế Ước Linh khác của Thẩm Vô Song, Hắc Bạch Cự Mãng.

Nhờ thực lực mạnh mẽ của nó, Thẩm Vô Song đã tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Bốn người họ đưng trên Băng Loan, nhìn hung thú Lãnh Chúa ở khắp nơi.

Trần Thư nhân cơ hội đó đưa Slime về lại Ngự Thú Không Gian.

Bên dưới Băng Loan chính là Hắc Bạch Cự Mãng.

Hai con Khế Ước Linh đối đầu với bảy con hung thú Lãnh Chúa.

- Thầy Thẩm, thầy nghĩ có khả năng đánh lại không?

Ánh mắt của Trần Thư trở nên nghiêm trọng, đang suy nghĩ kế sách để thoát thân.

Thẩm Vô Song không thèm để ý đến hắn, lão ta lấy một tờ giấy trắng ra, hình như đang viết gì đó.

Trần Thư liếc một cái, hai chữ đầu thôi đã khiến biểu cảm của hắn trở nên nghiêm túc rồi.

- Thầy, không cần phải viết di thư nhanh vậy đâu nhỉ.

Thẩm Vô Song chẳng thèm để ý đến Trần Thư, lão ta lại lấy ra ba tờ giấy, đưa cho bọn họ.

- Ai cũng viết đi, Khế Ước Linh của ta còn kiên trì được một lúc nữa.

- Uỳnh uỳnh uỳnh!

Lúc này, Hắc Bạch Cự Mãng đã tham gia vào trận đại chiến với bảy con hung thú.

Thân là Khế Ước Linh hệ phòng thủ nhưng nso lại bị đánh liên tục.

Kỹ năng thiên phú Lân Giáp Chuyển Hoán không hề có tác dụng, Băng Bức Lãnh Chúa giỏi tấn công bằng nguyên tố, còn Băng Viên Lãnh Chúa thì lại có khả năng tấn công bằng vật lý đáng sợ.

Cho dù có dùng vẩy màu gì thì nó cũng chỉ có nước bị đánh.

- Thầy, chúng ta phải có hi vọng chứ!

Trần Thư ném luôn tờ giấy đi, nói.

- Lão Tạ, cho thầy chút ánh sáng của hi vọng đi.

Tạ Tố Nam nói ừ một tiếng, sau đó ánh sáng màu xanh lục lại xuất hiện trên đôi mắt của Trùng Điệp.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, nói.

- Ngươi dám làm vậy thì ta sẽ chôn ba người trước.

- Chúng ta không được bỏ cuộc đâu thầy Thẩm!

- Mẹ nó chứ, cùng lắm thì ta cũng chỉ đánh được một con hung thú Lãnh Chúa thôi, ngươi làm cho ta một phát bảy con thế này, đánh cái khỉ gió gì cơ?

Thẩm Vô Song nhìn về phía trước, lão ta thấy con Hắc Bạch Cự Mãng đã bị trọng thương rồi.

Băng Viên Lãnh Chúa túm chặt lấy đầu của Cự Mãng, lắc như điên, cảnh tượng trông bạo lực vô cùng.

- Ta thấy nó còn đánh được đấy.

Trần Thư tự dưng nghĩ đến điều gì đó, hắn lại lấy ra một bình thuốc, trong đó có dung dịch thuốc màu đỏ.

- Con mẹ nó ngươi định làm nổ Hạp Cốc à?

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh lùi về sau theo bản năng, ánh mắt đầy vẻ hoảng loạn.

Thuốc nổ màu xám đó đã khiến bọn họ bị sốc nặng.

- Ngươi dùng cái thứ này để làm nổ đó hả?

Chương 218: Jinkela siêu cấp (1)

Thẩm Vô Song cũng mở to mắt như vậy, biểu cảm của lão ta đầy vẻ khó tin.

Khóe miệng Trần Thư giật giật.

- Hai người bị mù màu à, cái lúc trước dùng là màu xám, mẹ nó cái này là màu đỏ mà.

Cái bình trong tay hắn chứa thuốc để khiến người ta đi mất.

Lúc trước Thẩm Vô Song gọi bừa học sinh lên trả lời câu hỏi, Trần Thư ngẩng đầu lên nhìn lão ta nên hệ thống đã thưởng cho hắn thuốc này.

- Ngựa chết cũng chữa như ngựa sống đi, hay là cứ để Băng Loan uống thuốc này đi.

Trần Thư nói, hắn thấy rất tự tin về thuốc của hệ thống cho mình.

Khóe miệng Thẩm Vô Song lại giật giật, nói.

- Nó không phát nổ ngay lập tức đó chứ?

Nếu giống lọ thuốc nổ ban nãy vậy khác nào Băng Loan phải nuốt bom?

- Không đâu.

Trần Thư nói, cực kỳ chắc chắn, trong lòng hắn nghĩ thầm.

- Chắc là không đâu…

- Được, vậy thì cược một lần này đi.

Thẩm Vô Song cầm bình thuốc, đổ thuốc màu đỏ trong lọ cho Băng Loan uống.

Một lát sau, Băng Loan vẫn không có biểu hiện gì lạ.

Thẩm Vô Song nói.

- Không có phản ứng gì cả.

- Đừng sốt ruột, để thuốc tiêu hóa đã chứ.

Trần Thư bình tĩnh vô cùng, hắn có lòng tin với thuốc hệ thống cho.

Chỉ vài giây sau, Băng Loan mở to mắt, như kiểu nó sắp phát nổ rồi vậy, thậm chí còn có thể nhìn thấy tơ máu trong mắt nó.

Cơ thể nó tự dưng có mùi máu.

Bốn người họ thấy tình huống không được ổn lắm nên xuống mặt đất ngay lập tức.

Họ đứng dưới, ngước lên nhìn Băng Loan, cơ thể nó liên tục bốc khói, cứ như nó sắp về Tây Thiên rồi vậy.

Trần Thư nuốt một ngụm nước bọt, hỏi thử.

- Không phải là… nó chín rồi đấy chứ?

Nói xong, hắn mở túi của mình ra, lấy ra một gói gia vị.

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh khịt khịt mũi, hình như họ đang ngửi mùi. Sau đó họ lấy ra đủ các thể loại xoong nồi bát đũa.

Trước khi chết, thử được vị thịt của Băng Loan cấp S, hình như cũng không thiệt.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, giận dữ hét lớn.

- Cút đi! Các ngươi đúng là lũ thần kinh!

Lúc này, cơ thể của Băng Loan bị khói trắng bao vây, khí thế của nó cũng đang tăng lên liên tục.

- Hửm? Nước thuốc đó có tác dụng thật sao?

Thẩm Vô Song nhìn Băng Loan, thấy khí thế của nso đang tăng lên, thậm chí đôi mắt cũng đỏ bừng lên.

Xem ra là không ăn được rồi, trong lòng lão ta tự dưng có chút tiếc nuối đầy tội lỗi.

Bảy con hung thú Lãnh Chúa thấy sợ hãi theo bản năng, thế nhưng sự cảm phẫn trong lòng khiến bọn chúng không trốn đi ngay lập tức.

Chỉ trong chốc lát, Băng Loan đã sử dụng kĩ năng thiên phú Băng Hoàn.

Xung quanh cơ thể nó có một vòng băng đáng sợ có bán kính khoảng hai mươi mét.

- Phạm vi tăng lên cấp mười lần sao?

Thẩm Vô Song rất kinh ngạc, mẹ nó đây là thuốc hãng gì thế? Jinkela siêu cấp à?

Ba sinh vật Lãnh Chúa đều bị bao trùm bên trong vòng băng đó.

Hai con Băng Sương Cự Lang Lãnh Chúa hét ầm lên, nó đang muốn xé tan xác Băng Loan ra.

Trên đỉnh đầu bọn họ tự dưng có một cái gai bằng băng kỳ dị, nó tự nhiên bắn đến.

- Uỳnh!

Cái gai bằng băng đó giáng xuống, cơ thể của hai con Lãnh Chúa bị bắn thủng, máu tươi bắn ra.

Chỉ cần là trong phạm vi của vòng băng thì cứ thỉnh thoảng nó sẽ tự động tạo ra gai băng tấn công kẻ địch, gần như là khó mà tránh được.

Vòng băng vốn chỉ có phạm vi là hai mét là một kĩ năng mang tính chất phòng ngự.

Thế nhưng sau khi tăng lên gấp mười lần, lên đến phạm vi hai mươi mét thì sẽ biến thành kĩ năng có tính tấn công.

Một con Băng Viên Lãnh Chúa khác nhờ kĩ năng thiên phú Hàn Giáp mà chống lại được gai băng.

Tự dưng ba sinh vật Lãnh Chúa đều ý thức được nguy cơ rồi đột nhiên rời khỏi phạm vi của vòng băng.

Thẩm Vô Song thấy cảnh này, niềm tin lại một lần nữa xuất hiện trong lão ta.

Tuy rằng bộ dạng của Băng Loan trông như đang mắc bệnh vậy nhưng ít nhất thfi thực lực đã tăng lên rất nhiều.

Phái thực lực mạnh hơn phái thần tượng mà.

Một nụ cười xuất hiện trên miệng Thẩm Vô Song, lão ta chỉ muốn hét lớn.

- Ta muốn đánh mười con!

- Thầy Thẩm, ta thấy phải cứu Hắc Bạch Cự Mãng ra trước đã.

Lúc này, con Băng Tuyết Hùng Lãnh Chúa đó đang liên tục giẫm lên đầu con Cự Mãng, có vẻ nó sắp chết luôn rồi.

Thẩm Vô Song trợn tròn mắt lên, lão ta phản ứng lại được rồi cất con Hắc Bạch Cự Mãng đi ngay lập tức.

- Soạt!

Băng Loan vỗ vỗ hai cánh, bay thật nhanh về phía bảy con Lãnh Chúa, vòng băng đáng sợ cũng chuyển động theo.

Mắt của cả bảy con Lãnh Chúa đều có vẻ phẫn nộ, chúng quay sang nhìn nhau, cứ như vừa thống nhất được một điều gì đó vậy.

Ngay lập tức, Băng Viên Lãnh Chúa hét lên một tiếng rồi bắt đầu tấn công.

Thế nhwung sáu con Lãnh Chúa còn lại thì lại chọn cách rút lui.

Lúc này, biểu cảm của Băng Viên Lãnh Chúa trở nên nghiêm trọng, mở rộng miệng ra, nhìn cứ như bị thiểu năng vậy.

Mẹ nó chứ, không phải đã bảo phải chiến đấu đến chết sao?

Trần Thư cảm thán rằng.

- Xem ra trong hung thú cũng có đứa đần nhỉ.

Gai băng trong vòng băng nhanh chóng rơi xuống, khiến Hàn Giáp của Băng Viên Lãnh Chúa bị đánh vỡ.

Thế nhưng lúc này, Băng Loan không thèm để ý đến Băng Viên Lãnh Chúa đó mà lại xác định mục tiêu là sáu con hung thú đang chạy trốn.

Chương 219: Jinkela siêu cấp (2)

Nếu thực lực đã tăng thì bắt buộc phải thu hoạch được cái gì đó chứ.

Băng Loan sải cánh, đôi cánh lấp lánh ánh sáng do kĩ năng, có vô số những sợi lông vũ bằng băng ngưng tụ lại ở xung quanh, chúng như đầu mũi tên vậy, sắc bén vô cùng.

Lại là một kĩ năng chiến đấu Mạn Thiên Băng Vũ.

Sau khi có sự kích thích của Jinkela siêu cấp, Băng Vũ vốn chỉ có khoảng mười mấy cái giờ đã tăng mạnh, lên tận hàng trăm cái, trông khí thế vô cùng.

- Soạt soạt soạt!

Sáu con Lãnh Chúa cảm nhận được động tĩnh đó nên quay đầu lại nhìn, cơ thể chúng run lên.

Chết rồi.

Băng Vũ bắn đến, nhanh kinh khủng, cơ thể cả sáu con Lãnh Chúa đều bị xuyên thủng.

Máu tươi bắn ra, rơi trên nền tuyết trắng, trông rất chói mắt.

Thế nhưng nhờ thể phách mạnh mẽ, sáu con Lãnh Chúa cho dù đã trúng hơn mười mũi tên thì vẫn có thể chạy trốn.

- Thầy Thẩm, mau đuổi theo đi.

Trần Thư vội vàng lên tiếng, hắn chỉ có một bình thuốc kích thích thôi đấy nhé, không thu hoạch được gì về thì sao mà cam lòng được.

Thẩm Vô Song mỉm cười, ánh sáng màu xanh lam trong mắt Băng Loan chớp một cái rồi biến mất.

- Uỳnh uỳnh uỳnh!

Một giây sau đó, một vụ nổ lớn đột nhiên xảy ra.

Đầu của Băng Loan chôn xuống dưới tuyết, chỉ để lại phần mông cứ thỉnh thoảng lại giật giật.

Một trận gió tuyết thổi qua, bốn người họ đều rối trí.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Thế này…

Một lúc sau, mông của Băng Loan cũng không giật giật nữa, nó nằm bẹp ra đất luôn.

Ai mà ngờ được, một giây sau Băng Loan uy phong lẫm liệt đó sẽ thành ra thế này.

- Không phải là chết rồi đó chứ?

Trần Thư nói, hắn sờ sờ gói gia vị trong tay mình, lòng có chút mong chờ.

- Chết cái khỉ gió ấy.

Thẩm Vô Song thu Băng Loan lại, tuy rằng chưa chết nhưng cơ thể của nó đã yếu lắm rồi, không thể chiến đấu được nữa.

- Cái thứ đó của ngươi là thứ gì thế? Sao nó bá đạo vậy?

Trần Thư đưa hai tay ra.

- Ai mà biết, tôi nhặt được ở nhà vệ sinh công cộng mà.

- Nhà vệ sinh công cộng?

Mặt Thẩm Vô Song ngớ ra, mẹ nhà ngươi, cái thứ trong nhà vệ sinh công cộng mà ngươi cũng mang theo bên mình được.

Lão ta đã quyết định rằng khi sau khi ra khỏi Dị Không Gian thì sẽ đưa Băng Loan đi kiểm tra tổng quát một lần.

- Thầy Thẩm, thầy nghỉ ngơi chút đi, còn lại để cho bọn ta.

Trần Thư nhìn sáu con Lãnh Chúa đang trọng thương nằm ở chỗ xa, hắn nở một nụ cười.

Trần thổ phỉ sợ mạnh hiếp yếu.

- Hôm nay chính là ngày Slime giết sáu con Hắc Thiết Lãnh Chúa.

Sliem tròn quay lại xuất hiện, trên người nó vẫn có một lớp băng, hiển nhiên là nó vẫn chưa khỏi hoàn toàn.

Tuy rằng trạng thái không được tốt lắm nhưng Slime cũng có chiến đấu bằng sức mạnh đâu.

Chỉ cần có thể hình của nó thì nó vẫn còn sức chiến đấu.

Cơ thể nó to ra rất nhiều, nó lăn về phía sáu con hung thú Lãnh Chúa.

- Uỳnh uỳnh uỳnh!

Slime chuyên dùng mông để nằm đè lên mặt mấy con hung thú Lãnh Chúa.

Sức sát thương của nó rất lớn, cũng khiến bọn chúng thấy nhục.

Sáu con hung thú Lãnh Chúa có nằm mơ cũng không ngờ rằng minh sẽ chết trong tay một con Khế Ước Linh cấp tám.

Đúng lúc này, một đội ngũ tầm một trăm người nhanh chóng đi đến, mặt ai cũng rất nghiêm túc, khí thế cực kỳ đáng sợ, họ đều cưỡi trên Khế Ước Linh hệ bay.

Đó chính là Trấn Linh Quân.

Đội trưởng, người đứng đầu đang muốn lên tiếng thì tự dưng trợn tròn mắt ra, nhìn vào Slime ở chỗ xa.

Đặc biệt là khi thấy sáu con hung thú Lãnh Chúa xung quanh Slime, lúc đó hắn ta cũng rối trí y như bọn họ.

Trần Thư cũng quay đầu lại, nhìn Trấn Linh Quân, mắt hắn long sòng sọc lên.

Trông hắn sâu sắc, rất khó lường, lớn tiếng nói.

- Chỉ có sáu con Hắc Thiết Lãnh Chúa thôi mà dám thử thách thổ phỉ Nam Giang là ta, nực cười, đúng là nực cười!

- Lần sau, ta sẽ đè mười con Bạch Ngân Lãnh Chúa.

Thẩm Vô Song.

- ….

Tạ Tố Nam.

- …

Từ Tinh Tinh.

- ….

Ba người họ thề là cả đời này họ chưa thấy ai mặt dày như vậy cả.

- Lão Thẩm, tình hình là thế nào thế?

Đội trưởng của Trấn Linh Quân đã nhận ra Thẩm Vô Song nên mở lời hỏi.

Thẩm Vô Song giải thích.

- Vụ nổ lúc trước ấy, làm sáu con hung thú Lãnh Chúa chết, tên này đang chém gió ấy mà.

Lão ta cũng không dám nói thật, thực sự là thuốc kích thích của Trần Thư có hơi biến thái quá.

Đội trưởng Trấn Linh Quân gật đầu, nói.

- Đúng rồi, chuyện vụ nổ đó là thế nào, mọi người đã tìm hiểu chưa?

Bọn họ giật mình, đồng thanh nói.

- Hoàn toàn không biết.

Đội trưởng Trấn Linh Quân không nghi ngờ gì cả, hắn ta nói.

- Hàn Băng Hạp Cốc có lẽ sẽ phải đóng cửa trong một thời gian ngắn, mọi người rời khỏi đây trước đi.

Xảy ra tình huống ngoài ý muốn, chắc chắn là phải điều tra kỹ để xác nhận có nguy cơ gì không, xong rồi mới mở được.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, lão ta nhìn Trần Thư một cái đầy ý vị.

Nhà người vào một lần thôi mà khiến cả Dị Không Gian phải đóng cửa.

Trần Thư coi như không thấy, lật đật chạy đến bên cạnh hung thú Lãnh Chúa.

Tay phải hắn cầm dao giết lợn, tay trái cầm túi bóng, cắt những bộ phận quan trọng của hung thu một cách thuần thục.

- Phát tài rồi, phát tài rồi…

Chương 220: Lần sau bắt buộc phải dùng sức hơn

Trần Thư liên tục lẩm bẩm, vốn chỉ muốn săn một con Lãnh Chúa thôi mà kết quả là được hẳn sáu con.

Nếu có lần sau thì hắn nhất định sẽ tiếp tục phát huy.

Đội Trấn Linh Quân không hề dừng lại, họ chuẩn bị đến địa điểm vụ việc xảy ra, đồng thời cũng thông báo cho các đội Ngự Thú Sư mạo hiểm mau chóng rời đi.

- Về căn cứ trước đã.

Thẩm Vô Song đưa ba người họ rời khỏi nơi này.

Trần Thư đeo chiếc balo hành quân, hỏi.

- Sao phải đi bộ về chứ, cưỡi chim đi.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật rồi lại triệu hồi Băng Loan ra.

Băng Loan thấn thái uy mãnh nằm rạp dưới đất, trông như chết rồi vậy.

- Coi như ta chưa nói gì.

Trần Thư bước về phía căn cứ.

- Đúng rồi, con Băng Viên vừa nãy sống rồi, sáu con Lãnh Chúa chạy trốn kia thì chết hết rồi, các ngươi ngộ ra được đạo lý gì?

Thẩm Vô Song hỏi, muốn bảo ba người bọn họ không được bỏ rơi đồng đội.

- Ta biết.

Tạ Tố Nam trả lời đầu tiên.

- Không được tin vào phẩm chất của hung thú, như là không được tin vào Trần Thư vậy.

Thẩm Vô Song.

- …

- Lão Tạ, ngươi chẳng có khả năng lĩnh ngộ gì cả.

Từ Tinh Tinh lên tiếng ngay lập tức.

- Ta thấy là không được mở tiệc tùy tiện. Nếu như bọn chúng không tụ lại với nhau thì sẽ không bị chúng ta diệt hết một lượt nhưu vậy.

Thẩm Vô Song xoa xoa đầu, lão ta chỉ thấy ngơ ra thôi.

- Bỏ đi, đừng nói nữa, chúng ta đi về thôi.

Trần Thư hỏi.

- Thầy, thầy không để ta trả lời sao?

- Ngươi? Ta sợ tim ta không chịu nổi.

Thẩm Vô Song bước về phía trước, lão ta đã từ bỏ công cuộc giáo dục ba người này rồi.

Trong mắt Trần Thư có ánh sáng của việc tìm tòi tri thức.

- Thực ra ta có cảm ngộ được một chút.

- Ồ vậy sao?

Thẩm Vô Song quay đầu lại, mặt lão ta có vẻ mong chờ.

Trần Thư nghiêm túc nói.

- Ta thấy uy lực của thuốc nổ không đủ mạnh, lần sau ta nhất định phải tăng uy lực của nó lên.

Thẩm Vô Song ngớ người, đây là điều ta muốn sao?

Hai người bọn Tạ Tố Nam cũng nhìn hắn, giơ ngón tay cái lên. Không hổ là ngươi, thổ phỉ Nam Giang.

Tuy rằng Băng Loan bị trọng thương nhưng Hắc Bạch Cự Mãng thì còn có thể thay thế được một chút, bốn người họ không gặp nguy hiểm gì.

Sau thời gian hai ngày, bọn họ đã thành công về đến căn cứ của Trấn Linh Quân.

Căn cứ Trấn Linh Quân lúc này rõ ràng là rất khác lúc trước, rất nhiều Trấn Linh Quân được cử đi tuần tăng cường, thỉnh thoảng lại có đội được cử đi, bầu không khí xung quanh đó nghiêm túc vô cùng.

Trần Thư nghĩ trong lòng.

- Hình như có hơi nghiêm trọng rồi.

- Thầy!

- Thầy!

Tất cả các học sinh của lớp đặc huấn đều đang đợi.

Thẩm Vô Song nhìn hai mươi mốt người trong lớp, bất giác gật đầu.

Chỉ cần không tử vong, không bị thương là được rồi.

- Trần Thư, ba ngươi về hàng đi.

Ba người bọn Trần Thư lần lượt về hàng.

Mắt Đường Liệt nhìn chằm chằm vào Trần Thư, hai tay nắm chặt lại.

Hắn ta hận, vì mình lại bị đối phương chơi một vố rồi. Mới bắt đầu mà đã có vụ lở tuyết khiến bọn họ phải quay về.

- Trần Thư, ta muốn hỏi ngươi một câu.

Hứa Tiểu Vũ ở bên cạnh đụng vào người Trần Thư, thấp giọng nói.

Trần Thư nói.

- Hửm? Hỏi gì thế?

- Ngươi nói thật đi, Hàn Băng Hạp Cốc có phải do ngươi làm nổ không?

Tự dưng hạ Băng và Vương Thanh Hàn đều nhìn hắn, họ đều muốn nhận lại một đáp án.

Ba người họ là một nhóm, vốn định vui vẻ đi săn nhưng một cú nổ xảy ra, khiến bọn họ phải đi về.

- Ta sao?

Trần Thư lắc đầu, liên tục cười kiểu bất lực rồi lại chỉ vào bản thân.

- Các ngươi nghi là ta sao?

- Trần Thư ta là kiểu người đó sao?

Ba người Hứa Tiểu Vũ đều gật đầu, họ chắc chắn lắm.

Nếu để nói ai to gan lớn mật như vậy thì chỉ có Trần Thư thôi.

Chỉ cần cho hắn một quả bom nguyên tử là hắn có thể làm nổ cả Lam Tinh luôn ấy chứ.

- Lần này đến Dị Không Gian để luyện tập, bởi vì ai đó mà chỉ có thể kết thúc sớm thôi.

Thẩm Vô Song nói, giọng điệu đầy vẻ trách móc.

- Đây đúng là chuyện chỉ có bọn phần tử khủng bố mới làm được ta thấy nên chém hắn hàng vạn đao, ngươi có thấy vậy không Trần Thư?

Khóe miệng Trần Thư giật giật.

- Ta thấy…

Giọng điệu của hắn bắt đầu ngậm ngừng.

Hắn thấy cái khỉ gì mà thấy, lão ta bảo hắn phải làm sao đây? Tự mình mắng mình sao?

Ta thấy thuốc kích thích đó không ổn, sao không làm Băng Loan của ngươi ngoẻo luôn đi chứu.

Thẩm Vô Song nhướng mày.

- Trần Thư, lẽ nào ngươi biết người đó sao, nếu không sao lại cứ ấp úng thế, chẳng giống ngươi gì cả.

Trần Thư suy nghĩ mất một hồi lâu, cuối cùng cũng nghiêm túc nói.

- Xin lỗi, thầy, ta không biết mắng người khác.

Lúc này, cả lớp đều quay ra nhìn hắn, ánh mắt kỳ lạ vô cùng. Tuy họ không nói gì cả nhưng cứ như nói ra rất nhiều vậy.

Không biết mắng người khác, thế là chỉ biết đánh người khác à?

- Được rồi, rời khỏi Hàn Băng Hạp Cốc.

Thẩm Vô Song không làm khó Trần Thư nữa, lão ta đưa mọi người rời khỏi Dị Không Gian.

Trần Thư trước khi đi có quay lại nhìn một cái, thấp giọng nói.

- Ta sẽ quay về.

- Bụp!

Chương 221: Kẻ giàu có ác độc (1)

Thẩm Vô Song ở bên cạnh đấm cho hắn một cái, nói.

- Ta sẽ thấy biết ơn thay nhân dân cả nước nếu ngươi không đến nữa đấy, không có mấy cái Dị Không Gian đâu mà ngươi cho nổ.

Một đám người đi vào trong Băng Cốc Trấn, chuẩn bị hôm nay sẽ nghỉ ở đây một đêm, sáng mai rồi về trường sau.

Thẩm Vô Song vội vàng gọi điện cho các vị phụ huynh, báo bình an cho họ.

Mọi người hoạt động tự do.

Đa số mọi người đều về khách sạn, bầu không khí căng thẳng của Dị Không Gian khiến bọn họ căng thẳng kinh khủng, thả lỏng một cái là họ cảm nhận được sự mệt mỏi.

Đương nhiên, ba người bọn Trần Thư thì hào hứng đến Hiệp hội Ngự Thú Sư.

- Gia nhiệm vụ.

Tay trái của Trần Thư cầm túi, tay phải vẫy vẫy, nói rất hào sảng.

Các Ngự Thú Sư trong sảnh đều quay ra nhìn.

Ai cho tên này nói to tiếng thế? Chỉ sợ người khác không ngeh thấy.

Khi thấy cái túi trong tay hắn, họ đều trợn tròn mắt lên, khóe miệng giật giật.

Hiệp hội Ngự Thú Sư bây giờ đã phải nhận đặc sản địa phương rồi sao?

Nhân viên ở đó kiểm tra thân phận của Trần Thư rồi nói.

- Xin hỏi mấy người đang nộp cho nhiệm vụ Thu thập Băng Diệp Hoa hay là Săn Hống Sư?

- Mấy nhiệm vụ cấp thấp gì thế? Chưa nghe nói bao giờ.

Trần Thư chìa hai tay ra, nhướng vai.

- Lão Tạ, Tiểu Tinh, hai người đã bao giờ nghe nói đến hai nhiệm vụ này chưa.

Hai người họ lắc đầu.

- Không biết, nhiệm vụ cấp thấp thế này thì ai mà làm?

Thấy ba người họ người xướng người hòa, mặt nhân viên đó như đen lại vậy.

Mẹ nó chứ đây là nhiệm vụ lúc trước mấy người nhận mà được không?

Trần Thư lên tiếng.

- Bọn ta muốn nộp cho nhiệm vụ Băng Sương Cự Lang Lãnh Chúa.

- Lãnh Chúa? Các ngươi làm được rồi sao?

Nhân viên đó trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không tin.

- Đơn giản ấy mà, có tay là được.

Trần Thư lấy ra một quả tim từ trong túi, trên đó có dùng loại giấy đặc biệt để bọc thế nhưng nó vẫn tỏa ra khí lạnh thấu cả tâm can.

Ngay lúc đó, tất cả các Ngự Thú Sư đều đứng lên, quay ra nhìn.

- Đó là tim Băng Sương Cự Lang thật sao?

- Mẹ nó, một đám Ngự Thú Sư thực tập mà săn thành công sao?

- Chuyện gì thế? Học sinh bây giờ giỏi đến mức này rồi sao?

Nhân viên đó cũng nuốt nước bọt, đây là nhiệm vụ treo thưởng hẳn bốn trăm vạn đấy.

- Ấy…

Trần Thư cau mày lại, thở dài.

- Ngươi nói ta nên nộp trái tim này hay là nộp cái này nhỉ?

Nói xong Trần Thư lại lấy một quả tim khác ra từ trong túi.

Mặt hắn đầy vẻ phân vân, cầm hai quả tim mà không biết nên nộp cái nào.

Im lặng, sảnh nhiệm vụ yên ắng vô cùng.

Biểu cảm của nhân viên đó dần trở nên kinh hãi, cuối cùng cũng hỏi được một câu.

- Các ngươi… chơi theo lô đấy à?

- Bỏ đi, không nộp nữa.

Trần Thư thở dài, nhét hai quả tim vào lại trong túi, buộc lại thật chặt.

Ánh mắt của tất cả các Ngự Thú Sư trong sảnh lớn đều nhìn chằm chằm vào cái túi, dường như họ có thể nhìn thấy những thứ còn lại trong túi, chúng đều là đồ cấp Lãnh Chúa.

Sự cuồng nhiệt và tham lam hiện lên trong mắt bọn họ, cứ như đó là một loại Thần Khí nào vậy.

- Nhiệm vụ của mấy người bị tuyên bố thất bại, làm phiền nói với chủ thuê, trong tay bọn ta có hai trái tim, một trái giá năm trăm vạn, không được phép mặc cả.

Trần Thư mỉm cười, đưa ra giá luôn.

Đây mới gọi là tăng giá trắng trợn chứ.

Người đưa ra nhiệm vụ rõ ràng là một tên trọc phú, thế nhwung hắn ta vẫn tiếp tục thu mua, chứng tỏ là khả năng lĩnh ngộ của đối phương đã thất bại rồi.

Điều này có thể chứng minh rằng tên trọc phú này rất giàu có, hơn nữa còn rất cốc chấp.

Thế nhưng bây giờ Hàn Băng Hạp Cốc có điều ngoài ý muốn xảy ra, sợ là sẽ bị phong tỏa một thời gian.

Bất cứ món đồ nào không được sản xuất nữa cũng có nghĩa là giá trị của nó sẽ tăng mạnh, món đồ hơn ba trăm vạn, giờ bán hơn năm trăm vạn cũng là điều hợp tình hợp lý.

- Nhiều tài liệu Lãnh Chúa như vậy, phải xử lý thế nào đây?

Trần Thư thở dài một hơi, mặt có vẻ ủ rũ.

Từ Tinh Tinh liếm môi, nói.

- Không biết, mang về nướng lên đi, đâu phải chỉ có Khế Ước Linh mới nuốt được, nhỡ đâu chúng ta cũng lĩnh ngộ được kĩ năng thì sao?

Tạ Tố Nam thì lại từ chối thẳng.

- Theo ta thì chôn luôn đi, năm sau có khi còn mọc ra được cái mới ấy chứ.

Ba người họ thương lượng để tìm ra cách xử lý, các Ngự Thú Sư trong sảnh lớn đều ngớ cả ra, chỉ có thể nghe họ nói những lời ngang ngược như vậy rồi nhìn họ rời đi.

Nếu ở Dị Không Gian chắc bọn họ sẽ bị cướp hết sạch sẽ, không còn gì cả.

Một lúc sau, cuối cùng cũng có người phản ứng lại được.

- Hàn Băng Hạp Cốc bây giờ tình hình thế nào thế? Không phải là có thể nhặt thi thể của Lãnh Chúa tùy thích đó chứ?

- Nhặt cái khỉ ấy, không biết ai mà lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, hung thú bình thường chết và bị thương rất nhiều, Lãnh Chúa thì điên hết cả rồi. May mà ta bán đứng đồng đội, nếu không thì không về nổi đâu.

Tự dưng mọi người đều nhìn về phía người đó rồi lùi ra sau.

Sao tên nhà ngươi tự hào thế?

Chương 222: Kẻ giàu có ác độc (2)

- Lần này thu hoạch được nhiều thật.

Trần Thư tính thử giá của đống tài liệu trong túi, chỉ riêng tài liệu của sáu con hung thú thôi cũng đã lên tới hơn hai trăm triệu rồi.

Hắn ngồi khoanh chân với điệu bộ tham tiền.

- Tiểu Tinh đã đóng góp rất nhiều, có thể lấy mười vạn. Kĩ năng trinh thám của lão Tạ cũng rất quan trọng, lấy mười vạn cũng chẳng có vấn đề gì cả.

- Thầy Thẩm giúp đỡ rất nhiều, có thể lấy được hai mươi vạn.

- Ta là chủ lực, còn lại thuộc về ta hết, hợp tình hợp lý!

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh ở bên cạnh trợn tròn mắt lên, nhìn chằm chằm hắn.

Trần Thư không hiểu, hỏi.

- Các ngươi nhìn ta làm gì?

- Bọn ta xem xem da mặt ngươi dày đến mức nào.

Hóa ra là một mình ngươi lấy hơn hai trăm triệu chắc?

- Cái gì mà dày đến mức nào cơ?

Thẩm Vô Song đẩy cửa đi vào, rất hiển nhiên, lão ta cũng đến để được chia phần.

Tạ Tố Nam lập tức đứng dậy, mách lẻo.

- Thầy Thẩm, mau đánh chết cái đồ vô liêm sỉ kia đi, hắn muốn một mình hắn nhận hai trăm triệu đấy.

- Hửm?

Thẩm Vô Song nhanh tay giành lấy cái túi.

- Đưa đây cho ta.

Trần Thư tuy rất cố gắng để ngăn lại nhưng vẫn bị mất chiếc túi.

Thẩm Vô Song ngồi xuống bên cạnh Trần Thư, nói.

- Bây giờ Hàn Băng Hạp Cốc bị đóng cửa tạm thười, tài liệu Lãnh Chúa trong tay sẽ đắt hơn một chút.

Đột nhiên, lão ta quay sang nhìn Trần Thư.

- Nhà ngươi làm nổ Hàn Băng Hạp Cốc là có tính kế từ trước hả? Cố tình để tài liệu bị tăng giá.

Trần Thư nhún vai, không dám nói gì.

Thẩm Vô Song lại nói tiếp.

- Trong đó hai trái tim của Băng Sương Cự Lang thì đừng bán, nói luôn với tên giàu có đưa ra nhiệm vụ là 550 vạn một trái tim.

Vừa mới nói xong thì Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam đều quay ra nhìn với ánh mắt kỳ lạ, cứ nhìn Trần Thư và Thẩm Vô Song, đánh giá.

Hai người giỏi nhất trong giới hét giá cao rồi.

Thẩm Vô Song hỏi.

- Sao, có vấn đề gì à? Tên nhà giàu đó nhìn là biết không thiếu tiền đâu mà.

- Không, không có vấn đề gì cả.

Thẩm Vô Song tiếp tục định giá, nói.

- Ngoài ra, bốn tài liệu này thì định giá là bốn trăm vạn, cộng thêm Ngự Thú Chân Chu nữa là khoảng 450 vạn.

- Cộng thêm Ngự Thú Chân Chu của Băng Sương Cự Lang, tổng giá lên đến khoảng ba trăm triệu.

Vừa nói xong, ngoài Từ Tinh Tinh thì cả ba người còn lại đều thấy bất ngờ.

Đến cả Thẩm Vô Song cũng không có chiến tích kinh khủng như vậy, Ngự Thú Đoàn năm đó lão ta nào dám một phát săn bảy con Lãnh Chúa thế này chứ.

Một lát sau, Từ Tinh Tinh đã phá vỡ bầu không khí yên lặng đó.

- Ngoài hai trái tim đó ra, những tài liệu khác giá khoảng 190 triệu nhỉ?

Từ Tinh Tinh ngồi ở một bên, bình tĩnh nói.

- Nếu không có vấn đề gì thì ngày mai ta sẽ bảo nhà ta gửi tiền qua.

Ba người họ đều quay ra nhìn. Đứng phắt dậy.

- Mẹ nó chứ, đồ ngang ngược!

- Thứ giàu có độc ác.

Thế là ba người họ thành người bán, Từ Tinh Tinh thành người mua?

Thẩm Vô Song và hai người kia đều không có ý kiến gì, cho dù nhà Từ Tinh Tinh có lợi hay bị thiệt thì đều không liên quan đến bọn họ.

Chỉ cần thời gian Hàn Băng Hạp Cốc bị đóng cửa đủ dài thì giá trị của món đồ sẽ cao hơn giá mà Thẩm Vô Song đưa ra rất nhiều.

Thế nhưng bọn họ không muốn đợi quá lâu, tiền ở trong tay vẫn là an toàn nhất.

Thẩm Vô Song rời khỏi căn phòng, nụ cười cứ treo trên gương mặt.

Trần Thư và Tạ Tố Nam cũng hưng phấn như vậy, thực sự là họ chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy.

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên là Từ Tinh Tinh đã bảo người trong nhà gửi tiền qua.

Tổng cộng là mươi chín triệu, bốn người họ chia đều.

Nếu nói về công lao thì chắc chắn là công của Thẩm Vô Song lớn nhất, thế nhưng không có thuốc kích thích của Trần Thư thì cũng không được.

Hơn nữa không có Biến Dị Lôi Điểu của Từ Tinh Tinh thì ba người kia cũng không thả thuốc nổ được.

Trùng Điệp của Tạ Tố Nam cũng quan trọng vô cùng, nó đã giúp bọn họ tránh được nguy hiểm.

Tóm lại là bốn người họ thiếu một ai thì cũng không hoàn thành nổi, đương nhiên là chia đều sẽ là cách công bằng nhất.

Bầu không khí của Băng Cốc Trấn ngày càng nghiêm trọng, những Ngự Thú Sư mạo hiểm nhận được tin nên đều rời đi trước, thị trấn trở nên vắng vẻ hơn không ít.

Mọi người đều lên xe, chuẩn bị đi về.

- Cuộc tỉ thí vào tháng mười này, hạng đầu thuộc về đội của Trần Thư, hạng hai là đội của Hứa Tiểu Vũ…

Khi Thẩm Vô Song đang tuyên bố thành tích.

- Đùng!

Một tiếng hét đáng sợ vang lên.

Học sinh trong xe đều ngó ra ngoài nhìn, họ trợn tròn mắt lên, hiển nhiên là đã bị bất ngờ bởi điều gì đó.

Trên bầu trời, một con rồng đáng sợ xuất hiện.

Nó không có cánh, trông y hệt con rồng trong Hoa Quốc cổ tịch. Thân người nó phải dài khoảng mười mét, xung quanh có lửa cháy bùng bùng.

Hỏa Long bay vụt qua không trung, tuy rừng nó đã kiềm chế lại khí thế của mình nhưng vẫn khiến người ta khó mà không chú ý đến nó.

Trên con rồng, có một người thân mặc y phục màu đen, trên vai có hai chữ Trấn Linh.

- Liệt Diễm Thiên Long! Vậy mà lại khiến Ngự Thú Sư cấp hoàng kim đến được đây.

Thẩm Vô Song lẩm bẩm, mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Chương 223: Ta chính là người vô dụng với xã hội

Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết còn được gọi là kẻ mạnh, Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết đúng là khó mà tưởng tượng. Ít nhất thì hắn ta là người mạnh nhất cả một thành phố rồi.

- Vậy mà lại là rồng.

Hai mắt Trần Thư ngước lên nhfin, lần đầu tiên hắn được nhìn thấy thần thú trong truyền thuyết.

Hai con Khế Ước Linh của Phương Tư tuy cũng đều là rồng nhưng chúng là loài cánh, thân hình giống thằn lằn khổng lồ hơn, rõ ràng là huyết mạch không được thuần chủng lắm.

Hỏa Long trên bầu trời kia ít nhất cũng thuộc cấp SS, chắc chắn là đánh giá tiềm lực cũng cao hơn con của Phương Tư.

Dù sao thì cũng là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, điều đó có nghĩa là Khế Ước Linh đầu tiên đã tiến hóa hẳn ba lần.

Mãi đến khi Hỏa Long đi xa rồi, mọi người mới bình tĩnh lại được, cảnh này đã khiến bọn họ ấn tượng vô cùng.

- Các vị không cần ngưỡng mộ quá đâu, chỉ cần Ngự Thú Sư có đẳng cấp đủ cao thì huyết mạch của Khế Ước Linh sẽ tiến hóa liên tục, cuối cùng sẽ trở thành thần thú trong truyền thuyết.

Thẩm Vô Song phổ cập cho mọi người.

- Ví dụ như Đại Địa Á Long của Đỗ Long có lẽ sẽ trở thành Đại Địa Cổ Long khống chế nguyên tố đất.

Tự dưng Đỗ Long nắm chặt tay lại, ánh mắt đầy vẻ tự tin, dường như đứa trẻ con nhà người ta kia lại quay về rồi vậy.

Trần Thư hỏi.

- Thầy, Slime của ta cuối cùng sẽ thành rồng gì vậy?

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, lão ta tự dưng im lặng.

Ngươi thấy nó là một chủng loài gì cụ thể hả?

Đỗ Long không nhịn được, nói.

- Huyết mạch thì không thay đổi được đâu, côn trùng mà cũng thành rồng được sao?

Trần Thư ngồi về chỗ cũ, hắn chẳng thèm quan tâm mấy thứ như huyết mạch.

Trên đời không có sinh vật nào mà Slime ngồi lên người nó một cái mà không giải quyết được cả.

Nếu có, thì là ngồi hai lần.

Dùng Khế Ước Linh yếu nhất để chèn ép các loại thần thú thì mẹ nó, đấy mới gọi là ngầu.

Thẩm Vô Song tuyên bố thành tích xong, đội Trần Thư là đội đứng đầu nhưng lại bình tĩnh vô cùng.

Giải thưởng chỉ có hai trăm vạn, ít quá đi.

- Lão Tạ, có hai trăm vạn, ngươi có thèm nhìn một cái không?

Trần Thư bật cười, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ.

Tạ Tố Nam nhún vai, nói.

- Hoàn toàn không.

Từ Tinh Tinh cũng bình tĩnh vô cùng.

- Hai trăm vạn còn chẳng bõ dính răng.

Trần Thư gật đầu, nói.

- Nếu hai vị đều không muốn thì ta lấy hết nhé.

- Mẹ nó chứ!

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật, đã bảo là cùng nhau tỏ vẻ mà, sao nhà ngươi lại phản bội lại ta thế?

Hắn ta lập tức nói.

- Ta thấy hai trăm vạn cũng phải chia, tiền mà, càng nhiều càng tốt.

Từ Tinh Tinh cũng nghiêm túc nói.

- Ta không lấy cũng được, nhưng ngươi không được không đưa.

Đám người về lại trường, kéo luôn lớp đặc huấn vào trong Ngự Thú Quản.

Có người kêu ca.

- Thầy, phải nghỉ rồi chứ? Chúng ta còn chưa được nghỉ dịp quốc khánh nữa.

Trần Thư trịnh trọng nói.

- Nghỉ? Nghỉ cái gì cơ? Chỉ có những người không cống hiến cho xã hội mới nghỉ thôi.

Những người khác đều quay ra nhìn, lấy làm lạ, đây là lời mà ngươi sẽ nói sao?

Thẩm Vô Song cũng nhướng mày, không ngờ Trần Thư lại có giác ngộ như vậy.

Ngay sau đó, Trần Thư nói.

- Thầy, nói thật luôn, ta chính là người không có cống hiến cho xã hội đây, ta muốn nghỉ.

Mọi người lại một lần nữa rơi vào bầu không khí yên lặng.

Một lát sau, Thẩm Vô Song nói.

- Chia giải thưởng của cuộc thi đã, rồi mọi người về nhà nghỉ ngơi hai ngày.

Mọi người đều hoan hô, cười tươi rói.

Phát phần thưởng, đội của Trần Thư nhận được chín viên Ngự Thú Châu thượng phẩm và tài liệu của hai con hung thú biến dị, chắc giá được khoảng hai trăm vạn.

Cho dù là hạng cuối cùng cũng được giải thưởng khoảng mười vạn.

Mọi người đều cười rất tươi, chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc về nhà nghỉ ngơi hai ngày.

Trần Thư cũng rất vui vẻ đi về nhà.

Giải thưởng của cuộc thi ở trường đều được Từ Tinh Tinh mua lại, ba người họ lại chia đều tiền.

Hôm nay thẻ ngân hàng của Trần Thư được tăng thêm 540 vạn, nếu bán được hai trái tim của Băng Sương Cự Thú thì lại được gần ba trăm vạn nữa.

Trần Thư bất giác cảm thán, nsoi.

- Thì ra kiếm tiền dễ vậy sao?

Làm nổ một Dị Không Gian mà đã được nhiều tiền vậy rồi, Hoa Quốc có mấy trăm Dị Không Gian cơ mà.

Xem ra phải lên kế hoạch thật cẩn thận cho vụ nổ tiếp theo mới được.

- Cha mẹ, con về rồi đây.

Trần Thư mua rất nhiều đồ ăn ngon ở ngoài, vừa hay về đúng lúc nhà đang ăn bữa tối.

Thấy Trần Thư bình an vô sự, cha mẹ hắn đều thầm thở phào một hơi.

Cả gia đình dùng bữa một cách rất hòa thuận, bầu không khí vừa ấm cúng vừa nhẹ nhàng.

Vào trong phòng, Trần Thư mở máy tính lên, chuẩn bị tìm hiểu về kĩ năng thiên phú của các hung thú.

Bây giờ đã có hơn năm trăm vạn rồi, hắn muốn thu mua thi thể của một con hung thú Lãnh Chúa.

Tuy rằng kĩ năng của Slime không ít rồi, nhưng mà có ai chê nhiều đâu.

- Không thể nào thoát ra khỏi thế giới phồn hoa này.

Điện thoại của Trần Thư reo lên, hiển thị là số lạ.

Giọng của một chàng trai truyền đến từ đầu kia.

- Alo, ta là người ra nhiệm vụ đây, hai trái tim trong tay ngươi vẫn còn chứ?

- Đương nhiên rồi.

Chương 224: Xem ra có thể yên tâm nổ rồi (1)

- 550 vạn một trái tim, ta mua.

Giọng của đối phương rất hào sảng, khiến Trần Thư tự dưng thấy vui.

Quả nhiên là người giàu.

- Ta ở thành phố Đại Hưng, mai ngươi qua đây đi, chúng ta gặp mặt giao dịch.

Trần Thư thấy có hơi lạ, hỏi lại.

- Gặp mặt giao dịch là cái gì cơ?

Giọng ở bên đầu kia điện thoại có vẻ hơi bất lực.

- Ngươi đang nghĩ gì thế? Là giao dịch trực tiếp ấy?

Trần Thư nói.

- Mai không được, mai ta được nghỉ rồi, khi nào đi học thì ta tới.

Đối phương rơi vào trầm tư, nói câu "được", sau đó cúp điện thoại.

Trần Thư quyết định đến thành phố Đại Hưng trước khi đi học.

Ngày nghỉ sao có thể bị công việc làm phiền được chứ?

Thẩm Vô Song cũng muốn chia tiền nên chắc chắn sẽ cho hắn xin nghỉ.

Hai ngày trôi qua.

Trần Thư chỉ đi bệnh viện một lần để chữa lành vết thương cho Slime, thời gian còn lại chỉ ở trong phòng để kiểm tra kỹ năng.

Trần Thư nhìn gần cả trăm kỹ năng thiên phú, cuối cùng cũng chọn ra được mấy kỹ năng.

Lần lượt là Dã Man Trùng Chàng của Thiết Bối Lực Ngưu, Kim Bối Phản Kích của Phá Kim Thứ Vị, và Hoả Diệm Khiêu Dược của Thiên Hoả Man Viên.

Nhưng bây giờ hắn chỉ là một Ngự Thú Sư thực tập, không thể đăng nhập vào hệ thống của Hiệp Hội Ngự Thú Sư, chỉ có thể thông qua cách thông báo nhiệm vụ treo thưởng.

- Xem may mắn vậy.

Trần Thư chuẩn bị tìm thời gian để thông báo nhiệm vụ.

- Nhi tử, Dị Không Gian mà ngươi đi có phải là Hàn Băng Hạp Cốc không?

Lúc này, bên ngoài có tiếng của phụ thân truyền tới.

Trần Thư ra khỏi phòng, chỉ thấy phụ mẫu đang tập trung tinh thần xem tin tức trên TV.

- Dị Không Gian: Hàn Băng Hạp Cốc xuất hiện một vụ nổ cực lớn, trong có hung thú bạo động, các Ngự Thú Sư thám hiểm lần được rời đi.

- Bây giờ sẽ do Ngự Thú Sư Hoàng Kim, Tiêu Phong giải đáp nghi vấn của chúng ta.

Trần Thư đến trước màn hình TV, trong mắt đầy sự hưng phấn.

Chỉ thấy một phóng viên của đài Nam Thương đang phỏng vấn một nam tử mặc áo đen.

Vẻ mặt của nam tử rất hờ hững, vô cùng thong dong.

- Là cường giả đã khống chế được Liệt Diễm Thiên Long kia.

Trần Thư liếc mắt một cái là đã nhận ra đối phương.

- Các vị khán giả, hai ngày trước ta đặc biệt đi đến Hàn Băng Hạp Cốc, một phần sáu diện tích ở trong đó đã trở thành đống hoang tàn, tạm thời vẫn chưa có kết luận chính xác nhất, nhưng các vị không cần hoảng sợ.

Trên TV hiện lên hình ảnh hiện tại của Hàn Băng Hạp Cốc, một bộ phận trong đó đã hóa thành đống phế tích, loáng thoáng cũng có thể nhìn thấy các hung thú cuồng bạo.

Phóng viên hỏi:

- Đoàn trưởng Tiêu, ngài cảm thấy có thể do con người làm ra hay không?

Tiêu Phong cười lắc đầu:

- Nói thật khiến Hàn Băng Hạp Cốc đổ nát một phần thì ta cũng có thể làm được.

Trong mắt hắn ta tràn đầy sự tự tin, nói tiếp:

- Nhưng muốn tác động đến phạm vi lớn như vậy thì căn bản không thể nào! Ngự Thú Sư Vương Cấp có lẽ sẽ làm được, nhưng ta nghĩ cường giả Vương Cấp không nhàm chán như thế đâu.

- Ngoài ra còn có người còn nghi ngờ là vũ khí khoa học thì càng là lời vô căn cứ. Nhiều nhất thì cũng chỉ có thể sử dụng thiết bị cơ bản trong Dị Không Gian thôi, vũ khí khoa học tuyệt đối vô dụng!

Bằng kiến thức của mình, Tiêu Phong đưa ra kết luận:

- Hiện tại xác suất rất lớn là hiện tượng tự nhiên, dù sao thì cũng là Dị Không Gian, khác xa hoàn toàn với tình hình sinh thái của Lam Tinh.

Khoé miệng Trần Thư mang theo ý cười, thực ra cũng không trách đối phương không phân biệt được. Bạo Tạc Dược Tề khủng bố như thế, ai mà đoán được chứ?

Phóng viên lại hỏi tiếp:

- Đoàn trưởng Tiêu, hiện nay có thể nghe thấy những tin tức ngầm là do tội phạm Nam Giang gì đó làm ra, theo ngài thấy như thế nào?

Trần Thư lập tức nhảy dựng lên, mắt trừng to.

Mẹ nó, là ai đã tố cáo ta?

Sắc mặt Tiêu Phong rất quả quyết, phủ nhận ngay:

- Không thể nào! Các vị không cần suy đoán lung tung, trừ phi là Ngự Thú Sư Vương Cấp tự tay làm ra!

Ngự Thú Sư Vương Cấp đã là kẻ mạnh nhất của một tỉnh rồi, mà thống đốc tỉnh Nam Thương chính là một cường giả Vương Cấp, nhưng không ai cảm thấy là do hắn ta làm ra cả.

Càng kỳ cục hơn nữa là do tỉnh trưởng cũ cố tình xách theo đất để chế bom làm nổ nhà vệ sinh công cộng của nhà ngươi.

Đang nói vớ vẩn sao?

- Sự cố lần này không có ai thương vong cả, nhưng có lẽ Hàn Băng Hạp Cốc cần phải đóng cửa một khoảng thời gian, đợi

xác nhận không có hiện tượng tự nhiên nào xảy ra, chúng ta sẽ mở cửa trở lại!

Cuối cùng Tiêu Phong đã đưa ra kết luận, kết thúc tin thời sự về Hàn Băng Hạp Cốc.

Trần Thư cười cười:

- Không hổ là Ngự Thú Sư Hoàng Kim.

Nhưng đây chỉ là lần đầu tiên tội phạm Nam Giang lên truyền hình, không ai quan tâm đến cả.

Đợi đến khi hắn lên truyền hình lần thứ hai, lần thứ ba, khán giả cả nước sẽ ý thức được có gì đó không đúng…

Mẫu thân lo lắng nói:

- Nhi tử, may mà con không sao, không ngờ lại gặp phải thiên tai này.

Khoé miệng Trần Thư giật giật, không biết nên ứng phó thế nào.

Thực ra không phải vận khí ta tốt, mà là vận khí của Hàn Băng Hạp Cốc kém…

Chương 225: Xem ra có thể yên tâm nổ rồi (2)

Phụ thân Trần Bình đột nhiên nhíu mày, nhìn chằm chằm về phía hắn:

- Trần Bì, sao ta lại cảm thấy có liên quan tới con nhỉ?

- …

Trần Bì cười khan, quay về phòng.

Phụ thân, người nói gì toàn sự thật vậy…

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Thư đeo cặp, để hai trái tim vào, chuẩn bị đi đến thành phố Đại Hưng một chuyến.

- Thẩm lão sư, thông báo một tiếng: ta phải đến thành phố Đại Hưng bán tim của Băng Sương Cự Lang đây.

Thẩm Vô Song ở trường học cầm điện thoại trong tay, nhìn thấy hai chữ thông báo, hắn ta có hơi tức giận, nhưng vừa nhìn đến Băng Sương Cự Lang lại thấy buồn cười.

Ai lại thờ ơ với tiền chứ?

- Nửa tháng tới, tổng kết lại sai lầm của mấy người ở Dị Không Gian đi.

Thẩm Vô Song sắp xếp nhiệm vụ dạy học, chuẩn bị dạy dỗ lại cẩn thận.

Mà biểu hiện của Trần Thư có thể nói l à vô cùng hoàn hảo, trừ lần nổ bom điên cuồng đó ra…

- Tiểu Trần, hôm nay không đi học à?

Một chiếc xe con màu đến dừng bên cạnh Trần Thư.

Một nam tử đeo kính râm kéo cửa sổ xuống, nhìn về phía Trần Thư.

- Trương thúc?

Trần Thư không ngờ có thể gặp được phụ thân của Trương Đại Lực, hắn nói:

- Ta có chút chuyện phải đi thành phố Đại Hưng.

- Trùng hợp thế?

Trương Phong nhướn mày:

- Vừa hay ta cũng có việc ở Đại Hưng, lên xe đi!

Trần Thư nhếch mép cười, hấp tấp lên xe.

Lúc này, vẻ mặt Trần Thư đầy nuối tiếc mà nói:

- Trương thúc, vé xe của ta bây giờ không trả lại được. Cái này, ngươi có thể thanh toán không?

Miệng Trương Phong giật giật:

- Ta thấy tên tiểu tử nhà ngươi ngứa da rồi!

Ta đã chở ngươi đi còn phải trả tiền cho ngươi à?

Trần Thư im lặng không nói lời nào nữa.

Trương Phong nghiêm khắc hơn phụ thân Trần Thư nhiều, hồi trước lúc đánh Trương Đại Lực tơi bời, hào hứng đến mức đến hắn cũng không tha.

- Đúng rồi Tiểu Trần, ta thấy gần đây có người nói tội phạm Nam Giang gì đó cho nổ cả Hàn Băng Hạp Cốc rồi.

Trương Phong đột nhiên nói:

- Không phải liên quan đến ngươi đấy chứ? Hình như ngươi hay xưng là tội phạm Nam Giang lắm.

Trần Thư trừng mắt, chắp hai tay lại mà nói:

- Sao thế được chứ?

Trương Phong thở dài, ngữ khí có chút nuối tiếc:

- Chậc, làm ta còn có chút kiêu ngạo, còn tưởng tiểu tử ngươi có tiền đồ rồi chứ!

- …

Trần Thư không ngờ rằng Trương thúc lại hung hãn như vậy, vậy mà hi vọng là hắn làm nổ.

Hắn dò xét hỏi:

- Trương thúc, nếu mà do ta làm thật, có phải hậu quả sẽ rất nghiêm trọng không?

Trương Phong không để tâm nói:

- Có hậu quả gì chứ? Vốn dĩ Dị Không Gian là nơi không có phép tắc mà, cũng không thể cố ý tăng thêm luật pháp để nhằm vào ngươi.

Trần Thư gật đầu, xem ra sau này có thể cho nổ mà không cần kiêng nể gì rồi.

Hai người đi lên đường cao tốc của thành phố Nam Giang, lúc xế chiều là đã đến thành phố Đại Hưng.

- Trương thúc ta còn có việc, ngươi tự mình đi đi, nếu ngươi muốn đi nhờ xe về thì hai ngày sau gọi điện cho ta.

Vừa đến thành phố Đại Hưng, Trương Phong rời đi luôn, rõ ràng là có chuyện phải làm.

Trần Thư gật đầu, ngăn một chiếc xe taxi lại.

- Sư phụ, đến trường trung học hàng đầu Đại Hưng.

Xuyên qua cửa sổ, Trần Thư có thể nhìn thấy đủ loại cảnh sắc, so với Nam Giang thì Đại Hưng phồn hoa hơn nhiều.

Một tiếng sau, Trần Thư đến trường trung học đứng đầu Đại Hưng.

Chỉ thấy cổng trường đóng chặt, học sinh đều đang ở trên lớp.

Trần Thư gọi vào số điện thoại của người kia, nhưng mãi cũng không ai nghe máy.

- Mẹ nó! Chẳng lẽ bị cho leo cây rồi?

Trần Thư thu điện thoại lại, trước mắt đột nhiên xuất hiện các lựa chọn.

【 Lựa chọn thứ nhất: Lấy ra một chiếc bát sắt, ngồi bên đừng nhẫn nại chờ đợi. Phần thưởng khi hoàn thành: đạt được danh hiệu Bang Chủ Cái Bang, hiệu quả khi đeo: Lúc ăn mày có thể kích phát lòng thương hại của người khác. 】

【 Lựa chọn thứ hai: Nghĩ cách đi vào trong trường, trực tiếp đi tìm người mua. Phần thưởng khi hoàn thành: Sức nhảy của Slime tăng thêm 10% 】

【 Lựa chọn thứ ba: Quay người rời đi, tuyệt đối không đợi. Phần thưởng khi hoàn thành: Khai Tuệ Quả cấp 1. 】

Khoé miệng Trần Thư giật giật, lựa chọn thứ nhất là đang sỉ nhục nhân cách của hắn sao?

Mắt hắn chuyển động, khoá chặt vào lựa chọn thứ hai.

Đúng lúc này có một tiểu ca giao hàng đi ngang qua, mắt Trần Thư sáng lên.

Mười phút sau, Trần Thư mặc bộ đồng phục “Đã no chưa” đi đến trước cổng trường.

Bảo vệ lập tức hỏi:

- Đứng lại! Làm gì thế?

Bộ dạng Trần Thư nghiêm túc nói:

- Ta đi giao hàng.

Mắt bảo vệ trừng một cái:

- Mẹ nó đây là trường trung học! Có ai đang học mà gọi đồ ăn chứ, vừa ăn vừa học à?

- À, không phải giao cho học sinh, mà là của hiệu trưởng Tiết.

Trần Thư vô cùng bình tĩnh, hắn đã sớm nghĩ cách diễn đạt rồi.

Bảo vệ không nhịn được mà cười rộ lên:

- Ngươi tưởng ta ngốc à? Làm gì có ai sẽ để tên là hiệu trưởng chứ?

Đang cười thì sắc mặt hắn đột nhiên cứng lại, đầu óc phút chốc đã phản ứng.

- Hiệu… hiệu trưởng gọi giao hàng?

Trần Thư bình tĩnh gật đầu.

Sắc mặt bảo vệ kinh ngạc, đánh giá Trần Thư một lượt, cũng không dám xác nhận lại với hiệu trưởng mà đã cho hắn vào.

- Vẫn còn non lắm!

Trần Thư bình tĩnh thong dong, đeo cặp rồi đi vào.

- Ngự Thú Quán của trường đệ nhất trung học ở thành phố Đại Hưng.

Chương 226: Khắc kim đại lão: u Dương Bảo

Trần Thư đi đến địa điểm mà đối phương đã hẹn.

Ngự Thú Quán của trường học lúc này đã có hai mươi học sinh tập trung lại với nhau, chăm chú xem hai Khế Ước Linh đang thi đấu ở trên đài.

Một con Băng Sư màu xanh cao chừng 40 mét đang không ngừng gầm gừ, thoạt nhìn khí thế kinh người.

Đó chính là Băng Tuyết Cuồng Sư cấp A, khả năng chiến đấu vô cùng đáng sợ, có thể nói là người có trình độ đứng đầu trong cấp A.

Mà đối diện với Băng Tuyết Cuồng Sư là một con rắn toàn thân màu xanh lục, hai mắt hiểm độc hung hãn.

Khế Ước Linh trình độ cao nhất cấp A đối chiến với Bích Độc Xà cấp B!

Một tên béo nói:

- Vương Thanh, ngươi muốn khiêu chiến với ra sao? Ta không muốn một chưởng đánh chết con rắn nhỏ của ngươi đâu.

Vương Thanh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đừng nhiều lời, u Dương Bảo! Muốn đánh thì đánh đi!

Mà bên cạnh mọi người có một người trung niên mang thần sắc bình tĩnh quan sát tất cả.

Trong chớp mắt, cuộc chiến đấu của hai con Khế Ước Linh bắt đầu.

Gầm!

Băng Tuyết Cuồng Sư gầm một tiếng, mới bắt đầu đã trực tiếp sử dụng kỹ năng Sương Khí Bạo Phát.

Chỉ thấy một làn sương màu xanh bỗng nhiên quét đến, nhiệt độ trong Ngự Thú Quán bị hạ thấp xuống.

Bị làn sương che phủ, tốc độ của Bích Độc Xà giảm xuống.

Sự áp chế của máu và kỹ năng khiến nó không có sức để phản kháng.

Một chân của Băng Tuyết Cuồng Sư đập xuống, ép cả cơ thể của Bích Lục Xà ở dưới, một chân khác đập vào phía đầu của nó.

- Thật là vớ vẩn!

Đúng lúc này, Trần Thư bước vào, nhìn thấy cảnh này.

Chủ nhân của Băng Tuyết Cuồng Sư này có phải bị điên không, vậy mà lại đập đầu của Bích Độc Xà.

Đáng tiếc không có ai nghe thấy lời của hắn cả, ai nấy cũng đang tập trung tinh thần xem thi đấu.

Qủa nhiên, khóe miệng của Vương Thanh ở dưới đài mang theo ý cười.

Chỉ thấy mắt của Bích Độc Xà vốn không có sức phản kháng đột nhiên mở to, miệng bất thình lình mở lớn, thậm chí hai chiếc răng nanh còn có dịch độc màu xanh chảy xuống.

Không có bất kỳ sự cản trở nào, răng nanh cắm sâu vào chân của Băng Tuyết Cuồng Sư, dịch độc trong tức khắc chảy vào trong.

- Mẹ nó, đây không phải chui đầu vào rọ sao?

Khoé miệng Trần Thư giật giật, điểm trí mạng của Bích Độc Xà chính là dịch độc của nó.

Nhưng tốc độ công kích của nó không nhanh, rất dễ để tránh được.

Ai biết Băng Tuyết Cuồng Sư này lại muốn đánh vào đầu người ta, cho không quen rồi đúng không?

- Mẹ nó! Ngươi thật hiểm độc! Vương Thanh!

u Dương Bảo kêu lên một tiếng, mắt nhìn chằm chằm vào móng vuốt bị phủ một lớp màu xanh của Băng Tuyết Cuồng Sư.

Khoé miệng Vương Thanh giật giật, ngươi tự mình dâng đến trước mặt, lại trách ta hiểm độc?

- Xem ra ngươi thua rồi.

Chỉ thấy cơ thể của Bích Độc Xà hơi động đậy, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

Băng Tuyết Cuồng Sư muốn đuổi theo, nhưng tốc độ của cơ thể bị dịch độc làm chậm lại.

Bởi vì một bên móng vuốt tê dại, thậm chí còn khiến cho cơ thể mất cân bằng.

Rầm!

Sư tử ngã rạp xuống đất, tựa như một con chó chết.

Lão sư ở một bên lắc đầu, đúng là con trai ngốc nhà địa chủ mà.

Băng Tuyết Cuồng Sư lớn mạnh như vậy thế mà lại để thua Bích Độc Xà.

- Có phải ngươi bị ngốc không, dùng kỹ năng đóng băng với chính mình, làm trì hoãn dịch độc khuếch tán đi chứ!

Trần Thư đi đến bên cạnh tên béo, mở miệng nhắc nhở.

Vốn dĩ u Dương Bảo đã chuẩn bị chịu thua rồi, nhưng nghe thấy lời này, gần như là sử dụng kỹ năng theo bản năng.

Một làn sương khói tràn ngập, che phủ móng vuốt của Cuồng Sư, vậy mà có thể làm trì hoãn khí độc.

Cơ thể vốn dĩ đã ngã lại đứng dậy một lần nữa.

Băng Tuyết Cuồng Sư tạm thời hồi phục sức chiến đấu, nhanh gọn đánh bại Bích Xà Độc, kết thúc trận đấu.

- Mẹ nó chứ, một người giao hàng như ngươi vào đây làm gì?

Sắc mặt Vương Thanh tái nhợt, nhìn về Trần Thư ở bên cạnh.

Nếu không phải đối phương nhắc nhở, hắn đã thắng từ lâu rồi.

Ánh mắt của Trần Thư giống như một tên ngốc vậy, hắn nói:

- Ta đi giao hàng chứ gì.

Vương Thanh lập tức nghẹn lời, đang muốn nói thì lão sư ở một bên lại lên tiếng:

- Đây là Ngự Thú Quán của trường học, có phải ngươi đi nhầm rồi không?

- Ta đến giao đồ cho u Dương Bảo! Ai là u Dương Bảo?

Trần Thư lớn tiếng nói, đồng thời cũng lấy một túi phân từ trong cặp ra.

Nhìn thấy túi phân, học sinh lớp đặc huấn đồng loạt lùi lại một bước, ánh mắt có chút cảnh giác.

Trần Thư nhướn mày, có cần phản ứng lớn vậy không?

- Ta là u Dương Bảo, ngươi là Trần Thư của thành phố Nam Giang à?

Tên béo bên cạnh dò xét hỏi.

- Là ngươi à? Quả nhiên đúng với dự tính của ta.

Trần Thư gật đầu, vẻ mặt thản nhiên.

Ta nói sao có người có ý thức chiến đấu kém như thế, hoá ra là Khắc Kim Đại Lão trong truyền thuyết.

Nói rồi Trần Thư lấy từ trong túi ra hai trái tim.

Khí lạnh trong chốc lát đã tỏa ra.

- Lại là vật liệu cấp Lãnh Chúa! Đúng là không có nhân tính!

Người trên lớp đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ mà nhìn u Dương Bảo.

u Dương Bảo nói:

- Ta chỉ lấy một trái tim trước, nếu lĩnh ngộ được kĩ năng thì ta không cần trái tim kia nữa.

Trần Thư gật đầu, nhếch mép cười:

- Yên tâm, ngươi sẽ dùng đến trái tim thứ hai thôi!

Chương 227: Đây chính là cảm giác dạy hư người khác sao?

- Chuyển đến thẻ ngân hàng: 550 vạn!

Điện thoại của Trần Thư kêu lên, các bạn học khác ngửa mặt lên trời kêu rên.

Cùng lớp với u Dương Bảo, mỗi ngày đều chịu sự áp bức vô tình của tiền bạc.

Ngoài ra, ngành giao hàng bây giờ đã cao cấp đến thế này rồi hả? Đồ trên trăm vạn cũng giao được?

- Mẹ nó! Quả nhiên là không lĩnh ngộ được!

u Dương Bảo tức giận mắng một câu, không ngờ Trần Thư nói chuẩn thế.

Hiện tại Băng Tuyết Cuồng Sư đã nuốt hai trái tim rồi, nhưng vẫn không lĩnh ngộ được gì, xác suất này khiến hắn ta hoài nghi cuộc đời.

Tuy có tiền, nhưng cũng không thể làm như thế mãi được chứ.

u Dương Bảo nhìn về phía Trần Thư:

- Sao ngươi biết ta không lĩnh ngộ được?

- Quả nhiên là số liệu lớn sát thuộc trong truyền thuyết.

Trần Thư cười cười, không ngờ mình lại đoán đúng rồi.

Vẻ mặt u Dương Bảo nghi hoặc mà hỏi:

- Số liệu lớn gì cơ? Cái gì gọi là sát thuộc?

- Đơn giản mà nói chính là nạp tiền càng nhiều thì vận khí càng kém!

u Dương Bảo vừa hiểu vừa không hiểu, mua nốt trái tim còn lại.

Băng Tuyết Cuồng Sư nuốt ba trái tim, cuối cùng cũng lĩnh ngộ được kĩ năng thiên phú Hàn Băng Trảo của Băng Sương Cự Lang.

- 1500 vạn để lĩnh ngộ một kỹ năng…

Trần Thư nhìn u Dương Bảo đang vui vẻ, chỉ cảm thấy người có tiền không nói đạo lý.

- Kỹ năng chỉ là thứ yếu, quan trọng là phải học được cách sử dụng!

Lão sư ở bên cạnh đi ra rồi nói:

- Đến người giao hàng còn biết nhiều hơn các ngươi, có thể nỗ lực lên không!

Trần Thư đang định rời đi thì dừng bước, hắn nói:

- Gì mà “đến cả người giao hàng”? Với tư cách là ngành nghề mạnh nhất thế giới, tinh thông đủ loại kiến thức đều là hợp tình hợp lí, hiểu chưa?

Học sinh lớp đặc huấn nhôn nhao nhìn lại.

Lão sư đó nhíu mày, khó chịu nói:

- Ngươi nói cái gì ngươi cũng biết?

Nói ngươi mập ngươi còn thở gấp phải không?

Vốn dĩ bởi vì Trần Thư lên tiếng phá hoại quy tắc của cuộc thi nên hắn ta có chút không thoải mái, không ngờ đối phương lại ngang ngược như vậy, tự xưng cái gì cũng biết?

- Vừa hay ta đã tập hợp kỹ năng Khế Ước Linh của học sinh trong lớp, chuẩn bị dạy chúng dùng kỹ năng một cách linh hoạt, ngươi làm được thì ngươi lên?

Trần Thư căn bản không muốn để ý đến đối phương, ai ngờ trước mắt đột nhiên hiện ra lựa chọn.

【 Lựa chọn thứ nhất: Tiếp tục rời đi, không để ý đến đối phương. Phần thưởng hoàn thành: Một bình Đại Lực Dược Tề thượng phẩm. 】

【 Lựa chọn thứ hai: Tay chắp sau lưng nói: "Ngươi bảo ta dạy thì ta phải dạy à, vậy ta chẳng phải rất mất mặt sao? Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Sư trung lượng. 】

【 Lựa chọn thứ ba: Lên phía trước dạy học sinh sử dụng kỹ năng, khiến đối phương hoài nghi cuộc đời. Phần thưởng hoàn thành: Phản Chấn Chi Lực tăng 1. 】

Trần Thư sờ sờ cằm, không ngờ đến thành phố Đại Hưng một chuyến mà lại có thể xuất hiện hai lần lựa chọn.

Hắn thong dong đi lên phía trước, nhận tư liệu trong tay đối phương rồi nhìn lên trên.

Không hổ danh là trường trung học số một Đại Hưng, lớp đặc huấn có mười người đều là Khế Ước Linh cấp A, hơn nữa có hai người đạt đến trình độ Ngự Thú Sư cấp 8.

Trong đó người đứng đầu là u Dương Bảo, tuy ý thức chiến đấu của hắn ta không được, nhưng tiền nhiều mà.

- Mẹ nó, vậy mà có tới bảy kỹ năng! Cộng thêm Hàn Băng Trảo vừa mới lĩnh ngộ thì có những tám cái.

Trần Thư nhìn vào tư liệu của Băng Tuyết Cuồng Sư, trong chốc lát đã cảm nhận được cảm giác áp bức của người có tiền.

- u Dương Bảo, Sương Khí Bạo Phát của người tốt nhất là đến gần rồi hẵng sử dụng, ngoài ra sự xuất hiện chớp nhoáng của làn sương sẽ che lấp được tầm nhìn của đối phương, phải học cách sử dụng hợp lý…

Gương mặt Trần Thư bình tĩnh, chậm rãi nói.

Hắn lần lượt nói ra thời cơ sử dụng và kỹ xảo của các kỹ năng.

Lão sư ở bên cạnh mở to mắt nhìn, ánh mắt dần dần trở nên kinh ngạc, có chút hoài nghi nhân sinh rồi.

Tuy Trần Thư nói không quá toàn diện, nhưng rất nhiều kỹ xảo đều khiến hắn ta cảm thấy như mở ra một chân trời mới.

Cách sử dụng kỹ năng vốn không quá cứng ngắc, người có tư duy nhanh nhạy mới có thể mở rộng được nhiều loại kỹ năng hơn.

Lâu sau, trong Ngự Thú Quán lặng ngắt như tờ, chỉ có thể đứng ngây ngốc mà nhìn Trần Thư trong bộ đồ giao hàng.

Hoá ra nhà ngươi thật sự là nghề nghiệp mạnh nhất thế giới.

- Ta cảm thấy hay là để ta lên làm chủ nhiệm của các ngươi đi!

Trần Thư ho một tiếng rồi nói.

u Dương Bảo phụ hoạ:

- Thực ra… cũng không phải không được…

Lão sư ở bên cạnh mắt mở trừng trừng, trong chốc lát đã ý thức được có chỗ không đúng, hắn ta giật tài liệu trong tay Trần Thư lại.

Ngươi định dành bát cơm của ta trước bàn dân thiên hạ à?

Lão sư nói:

- Không phải là học sinh của trường xin mời rời khỏi Ngự Thú Quán!

- Hẹp rồi, tầm nhìn hạn hẹp rồi…

Trần Thư lắc đầu, đành rời khỏi Ngự Thú Quán.

Chỉ để lại học sinh và lão sư nhìn nhau, cảm thấy thế giới hoàn toàn vỡ vụn.

Chẳng lẽ giao hàng cái gì cũng biết thật?

Trần Thư huýt sáo, rời khỏi Đại Hưng Nhất Trung.

Nhìn hơn một ngàn vạn Hoa Hạ tệ trong thẻ, Trần Thư chỉ cảm thấy tầm nhìn của hắn đã sáng sủa lên hẳn.

Chương 125.

- Đi dạo thành phố Đại Hưng vậy.

Trần Thư cũng không vội vã quay về, khó khăn lắm mới có cơ hội ra ngoài, sao có thể dễ dàng quay trở lại trường được chứ.

Đúng lúc hắn đang đi dạo trong chợ đen của thành phố Đại Hưng thì điện thoại đột nhiên truyền đến tin tức.

u Dương Bảo: Đại lão, buổi tối có thể đi ăn với nhau không?

Trần Thư vốn muốn từ chối nhưng nghĩ đối phương có tiền như vậy, không chừng có thể lừa một chút.

Bây giờ người ngốc tiền nhiều không dễ tìm.

- Được! Địa điểm ngươi đặt!

Lúc gần tối, Trần Thư đến một nhà hàng ở trung tâm thành phố Đại Hưng.

- Xin lỗi tiên sinh! Nhà hàng hôm nay đã bị người khác đặt rồi!

- …

Khoé miệng Trần Thư giật giật, bao cả quán?

Hắn lập tức phản ứng kịp, hắn nói:

- u Dương Bảo mời ta tới.

- Ngài chính là Trần Thư tiên sinh?

Nhân viên của nhà hàng liền trở nên vô cùng cung kính, dẫn hắn vào bên trong nhà hàng.

Chỉ nhìn thấy u Dương Bảo đang ngồi ngay ngắn trên vị trí, đằng sau hắn có mấy đại hán mặc áo đen, đeo kính đen.

Vừa nhìn thấy Trần Thư đi vào, u Dương Bảo và đại hán lập tức cung kính cúi chào, nói:

- Đại lão!

Các nhân viên khác đều nháo nhào đến xem, mang vẻ mặt hiếu kì mà nhìn Trần Thư.

Trần Thư không nhịn được lùi một bước. Thế trận của nhà ngươi to thế, làm không tốt có khi đang ăn thì ta bị nhốt mất.

- Đừng gọi ta là đại lão.

Trần Thư đi đến bàn ăn mà nói:

- Ta nói ngươi mời người khác ăn không cần xa xỉ thế này chứ, phú nhị đại à?

u Dương Bảo gãi đầu:

- Ta không phải phú nhị đại.

Sau đó hắn ta lại gần mà nhỏ giọng nói:

- Bố ta mới đúng.

Trần Thư mở to mắt:

- Vậy không sao rồi!

Hoá ra là phú tam đại à?

Hắn âm thầm tiếc nuối, nếu đây là Dị Không Gian thì tốt rồi, nếu không nhất định sẽ cướp đến cái quần xì cũng không còn.

u Dương Bảo nói:

- Ta muốn ngươi dạy ta làm sao để có thể đánh được người khác?

- Lão sư của các ngươi không dạy à?

Trần Thư không khách khí mà bắt đầu ăn, mùi vị cũng không tồi.

u Dương Bảo lại nói:

- Lão sư dạy đều là lý thuyết, căn bản không có tác dụng, ta cảm thấy ngươi mới là phái thực chiến.

- Chỉ cần ngươi chịu dạy ta, bao nhiêu tiền cũng được.

Trần Thư sờ cằm, không ngờ ngươi cũng biết nhìn người đấy.

- Chiến đấu mà, chủ yếu là phải xem năng lực tuỳ cơ ứng biến, mỗi nói mồm thì không có ý nghĩa gì cả.

u Dương Bảo thở dài hỏi:

- Có thuốc gì có thể bổ não không? Đắt thế nào cũng không sao.

- …

Vẻ mặt Trần Thư cạn lời mà nói:

- Nếu đã như vậy, ta sẽ dạy miễn phí cho ngươi một chiêu, đánh lén!

Dứt lời, Trần Thư nhỏ giọng không ngừng truyền bá sự kì diệu của đánh lén.

Nhìn thấy gương mặt thật thà của đối phương xuất hiện nụ cười âm hiểm, Trần Thư lại cảm thấy có chút thành tựu.

Đây chính là cảm giác dạy hư người khác đó sao?

- Nếu sau này ngươi có thắc mắc gì thì cứ nhắn qua siêu tin hỏi ta. Nể tình chúng ta vừa gặp đã thân, một câu hỏi ta tính phí 10.000 tệ cho ngươi vậy!

Vẻ mặt u Dương Bảo kích động, chân thành nói cảm ơn:

- Cảm ơn đại lão!

Hai người thỉnh thoảng thảo luận về nhiều loại chiến thuật khác nhau, lời nói của Trần Thư thật sự tựa như đã mở ra cánh cửa dẫn đến một thế giới mới cho u Dương Bảo.

Hắn ta chưa bao giờ tưởng tượng được thế nhưng chiến đấu lại có thể giống như nghệ thuật vậy.

- Đại lão, ngươi quả thực chính là lão sư vỡ lòng của ta mà!

Trần Thư xua tay, tỏ ra khiêm tốn.

- Điều quan trọng nhất chính là phải thực hành chứ không chỉ dừng lại ở ý tưởng. Thực hành mới là tiêu chí duy nhất để kiểm nghiệm chân lý, biết chưa?

Trần Thư không biết rằng những lời dạy của hắn đã khiến u Dương Bảo thức tỉnh.

Từ nay về sau, lớp đặc huấn của Đại Hưng Nhất Trung có thêm một ác bá…

Phải mất ba tiếng đồng hồ thì hai người mới ăn xong bữa cơm này, mối quan hệ của bọn họ quả thực là phát triển nhanh chóng.

u Dương Bảo cầm lấy một cái phong bì từ vệ sĩ, nói:

- Trần lão sư, cái này là học sinh hiếu kính ngài, ngài nhất định phải nhận lấy!

- Ngươi xem ngươi kìa, lão sư dạy học sinh chính là lẽ thường bất di bất dịch, khách sáo như thế làm gì?

Trần Thư vừa nói vừa mở ba lô ra, chĩa miệng ba lô về phía đối phương, tỏ vẻ xấu hổ, ngại ngùng.

u Dương Bảo lập tức hiểu ra, nhanh chóng nhét phong bì vào ba lô.

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Lần sau không được như vậy nữa nghe chưa, làm cứ như hai ta xa lạ lắm ấy!

Mặc dù lời nói là như vậy, nhưng trong giọng điệu rõ ràng lại lộ ra bốn chữ lớn: Lần sau tiếp tục!

Hai người ôm ấp một hồi rồi nói lời tạm biệt.

Khi Trần Thư bước ra đường, hắn chỉ cảm thấy chuyến đi đến thành phố Đại Hưng lần này rất đáng giá!

Bỗng hắn nghĩ tới điều gì đấy, bèn lấy điện thoại ra bấm số gọi đi.

Chương 229: Quả thật là bật đèn pin trong nhà vệ sinh, tự tìm chết mà (2)

- Alo, Trương thúc, chuyện của ta xong rồi. Mai ngươi về hay ngày kia mới về vậy?

- Mai ta về, ngươi mà gấp thì cứ về trước đi.

Trần Thư lập tức mở miệng:

- Ta không vội! Vô cùng rảnh rang! Có ở thêm mấy ngày nữa cũng không sao cả.

- …

Trương Phong rơi vào trầm mặc. Tiểu tử ngươi không có chút hứng thú nào với việc đi học nhỉ?

Ngày hôm sau, Trần Thư vẫn còn đang ăn nhậu chơi bời ở thành phố Đại Hưng.

Giữa đường thì Thẩm Vô Song gọi điện thoại tới nhưng trực tiếp bị hắn phách lối ngắt ngang.

Cái này gọi là tướng ở bên ngoài có thể không nhận lệnh trong quân!

Lại nghỉ ngơi thêm một ngày, Trần Thư và Trương Phong trở về thành phố Nam Giang.

Lúc này, ở Ngự Thú Quán của Nam Giang Nhị Trung.

Thẩm Vô Song nhíu mày, trong mắt có một tia tức giận loáng thoáng lướt qua.

Trên đài thi đấu, một conu Ảnh Thú có cơ thể đen kịt, ánh sáng màu đen bao phủ khắp thân xuất hiện, dựa vào tốc độ ma quái của bản thân mà liên tục trấn áp Đại Địa Á Long.

Đỗ Long nắm chặt hai tay, trong mắt hiện lên lửa giận cùng bất lực.

Gào!

Đại Địa Á Long không ngừng gầm rú, trên người nó chịu đủ loại vết thương, hoàn toàn không có sức chống lại.

- Ta nhận thua…

Đỗ Long thở ra một hơi thật dài, vẻ tự tin trước kia đã biến mất hoàn toàn.

Lại là một ngày bị đánh tơi bời nữa…

Ở phía trước của lớp đặc huấn, một học sinh có mái tóc đen mỉm cười. Người này mặc một chiếc áo phông màu trắng có in chữ Nam Giang Nhất Trung.

Hiển nhiên, người này tới đây để kiếm chuyện!

- Thực lực của Nam Giang Nhị Trung cũng chỉ có chừng này thôi sao? Không có lấy một tên nào cho ra hồn cả, thật là khiến cho ta thất vọng mà!

- Các ngươi không cần phải tham gia thi đấu Ngự Thú Sư toàn thành phố nữa đâu, rặt một đám tôm nát cá ương!

Khóe miệng của học sinh tóc đen mang theo nụ cười khinh miệt:

- Hy vọng Vương Đằng của Nam Giang Tam Trung có thể khiến ta hứng thú một chút.

Một giọng nói vang lên.

- Chờ đã! Ta muốn thách đấu với ngươi!

Lâm Tử Hiên nhíu mày.

Chỉ thấy Tạ Tố Nam bình tĩnh bước ra, khóe miệng nở một nụ cười thiếu đánh.

Thẩm Vô Song nhíu mày:

- Tạ Tố Nam!

Xét cho cùng, đối thủ là người đến từ Nam Giang Nhất Trung, xuất chiến tại thời điểm này cũng tương đương với việc làm đại diện cho Nam Giang Nhị Trung.

Nếu như thật sự để Tạ Tố Nam cho đối phương tiếp một chiêu Ái Quang Mang thì khó mà tránh khỏi việc làm giảm uy tín của trường học.

Hứa Tiểu Vũ đột nhiên đi ra, ánh mắt của nàng ta kiên định.

- Để ta lên cho!

Bây giờ, tất cả các Khế Ước Linh cấp A trong lớp đều đã thua, chỉ có nàng ta vẫn chưa tham chiến.

- Ồ?

Lâm Tử Hiên nhướng mày, nói:

- Ngươi chính là Hứa Tiểu Vũ?

Khóe miệng của hắn ta mang theo nụ cười:

- Chỉ cần ta đánh bại ngươi thì Nam Giang Nhị Trung sẽ không còn ai là đối thủ của ta nữa.

Chỉ thấy Hỏa Diễm Điểu lập tức xuất hiện trên đài thi đấu. Ngọn lửa thiêu đốt nóng rực tràn ngập không khí, một luồng khí thế kinh người lan tỏa ra.

Gào!

Màu Ảnh Thú đứng bên dưới cũng gào thét một tiếng, đầy vẻ khiêu khích.

Thân hình của nó giống như sói, nhưng đôi mắt lại đen kịt, nhìn vô cùng thâm thúy.u Ảnh Thú cũng là một Khế Ước Linh cấp A đỉnh cấp.

Trận chiến giữa hai bên nổ ra trong tích tắc!

Tuy Hỏa Diễm Điểu có lợi thế bay lượn nhưng lại rơi vào thế bất lợi ngay từ đầu.

Chỉ có những tia ánh sáng màu đen lần lượt lan tràn, thế nhưng đã trói cơ thể của Hỏa Diễm Điểu lại.

Đó chính là kỹ năng thiên phú củau Ảnh Thú, Ám Phược!

Hỏa Diễm Điểu không ngừng vùng vẫy và phun ra những ngọn lửa, nhưng lại không thể đốt hết bóng đen.

Hứa Tiểu Vũ cắn răng một cái. Cảnh tượng này khiến nàng ta nhớ đến chuyện đã từng bị bọn tội phạm giết người ở chợ đen tấn công bất ngờ.

Khế Ước Linh của kẻ sát nhân kia là Ảnh Quái, cũng sử dụng kỹ năng để trói Hỏa Diễm Điểu lại khiến nàng ta rơi vào thế bất lợi.

Đáng tiếc, lúc ấy còn có Trần Thư ra tay, nhưng bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Gào!

Chỉ trong khoảnh khắc, trên móng vuốt sắc nhọn củau Ảnh Thú được bao quanh bởi ánh sáng âm u, nó vẫy mấy cái lên không trung.

Chỉ thấy mấy cái móng vuốt sắc nhọn ngưng tụ từ ánh sáng màu đen xuất hiện, ngay lập tức rơi xuống cơ thể của Hỏa Diễm Điểu.

Rầm!

Máu bắn ra. Vừa mới bước vào cuộc chiến nhưng Hỏa Diễm Điểu đã bị thương.

Đối phương là Ngự Thú Sư cấp 8, mà Hứa Tiểu Vũ mới chỉ là cấp 7, cộng thêm thiên phú kỹ năng khắc chế nữa, đương nhiên cả hai không thể chống lại được.

- Nam Giang Nhị Trung chỉ có vậy thôi à? Thi đại học năm nay các ngươi khỏi ôm hy vọng nữa đi!

Lâm Tử Hiên khiêu khích cười to, tỏ ra vô cùng phách lối.

Các học sinh ở bên cạnh lần lượt nắm chặt hai tay, trong lòng cảm thấy vô cùng bất lực.

Tài không bằng người thì cũng chỉ có thể chịu đòn!

Lúc này, các học sinh của lớp đặc huấn mới nhớ tới đại ma đầu trong lớp.

Nếu Trần Thư ở đây thì sao có chỗ cho người của Nam Giang Nhất Trung phách lối như vậy chứ.

Đường Liệt cũng khó chịu ra mặt, nhỏ giọng nói:

- Chết tiệt! Chỉ biết bắt nạt bạn cùng lớp, đến lúc quan trọng lại không thấy bóng dáng đâu!

Chương 230: Nghiêm túc nói bậy nói bạ (1)

Trong lúc mọi người đang nhớ mong Trần Thư, trên đài thi đấu đã phân chia thắng bại.

Chỉ thấy Hỏa Diễm Điểu nằm rạp trên đất, trên bụng xuất hiện nhiều vết thương, máu chảy không ngừng.

- Trước khi đến đây, hiệu trưởng còn cố ý nói cho ta biết Nam Giang Nhị Trung đang giấu chiêu lớn, chuẩn bị đánh ra một đại chiêu làm bao người kinh ngạc cơ đấy. Thật là buồn cười!

Ánh mắt của Lâm Tử Hiên vô cùng khinh thường, quát lớn:

- Còn có ai nữa không?

- Con mẹ nó, bây giờ ta muốn hỏi, còn có ai nữa không?

Ngay lập tức, một bóng đen xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn ta. Sau đó, tầm nhìn của hắn ta tối sầm lại, cứ như thể bị thứ gì đó che mất.

- Túi phân? Trần Thư?

Mọi người lập tức phản ứng lại.

Quả nhiên, chính là Trần Thư đã thần không biết quỷ không hay mà đi tới phía sau lưng Lâm Tử Hiên.

- Còn có thúc thúc của ngươi là ta đây này!

Chỉ thấy ánh mắt của hắn bình tĩnh, động tác uyển chuyển, tự nhiên như nước chảy mây trôi, như thể đó là ký ức khắc sâu trong xương cốt.

Trần Thư đấm về phía người đang muốn giãy dụa trước mặt.

Bùm!

Lâm Tử Hiên lập tức rơi vào trạng thái hôn mê,u Ảnh Thú ở trên đài cũng thu về trong Ngự Thú Không Gian.

Đám đông há to miệng, tất cả đều tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy Trần Thư phủi tay, vẫn làm việc tiêu sái, lưu loát như xưa. Quả không hổ danh là tội phạm Nam Giang!

- Ta mới đi có hai ngày thôi mà đã có cả ác ôn dám xông vào lớp chúng ta rồi sao?

Trần Thư cất túi phân đi. Chỉ thấy Lâm Tử Hiên ngã xuống đất ngất đi giống như một con chó chết, không còn dáng vẻ phách

lối nữa.

- Đứng trên địa bàn của ta hỏi còn có ai nữa không ư? Quả thật là bật đèn pin trong nhà vệ sinh, tự tìm chết mà!

- Thực sự là rất tàn nhẫn!

Các học sinh trong lớp đặc huấn lần lượt tỏ vẻ ta đang rất sốc.

Không ngờ Trần Thư không nói lời nào, thậm chí còn không hỏi thăm thân phận của đối phương mà cứ như vậy đánh ngất người ta luôn.

Nhưng điều này cũng hoàn toàn phù hợp với hành vi thường ngày của Trần Thư.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Hắn ta đến từ Nam Giang Nhất Trung, cố ý tới đây thách đấu trường chúng ta.

- Hả? Vậy thì giờ hắn ta đã thách đấu thất bại rồi đó.

Trần Thư tùy ý đá Lâm Tử Hiên một cái rồi nói:

- Thậm chí ta còn chưa triệu hoán Slime ra là đã xử lý hắn ta luôn rồi.

- …

Ngươi đánh lén người ta đấy. Hơn nữa, làm gì có Ngự Thú Sư nào trực tiếp xuất trận như ngươi đâu chứ?

Thẩm Vô Song không nói nên lời, nhưng trong lòng hắn ta thật sự rất thoải mái. Ai bảo thằng nhãi Nam Giang Nhất Trung này lại phách lối như vậy chứ?

Lúc này, ở ngọn núi phía sau trường học, một con Hắc Bạch Cự Mãng đang đào hố lặng lẽ trở lại…

Nếu ngươi đã hiểu chuyện như vậy thì ta không so đo chuyện ngươi cúp điện thoại của ta nữa.

Thẩm Vô Song lắc đầu, nói:

- Làm hắn ta tỉnh lại trước đã.

Rất nhanh, Lâm Tử Hiên đang té xỉu từ từ mở mắt ra.

Hắn ta nhìn Trần Thư đang đứng gần trong gang tấc, hơi ngơ ngác nhưng rất nhanh hắn ta đã phản ứng lại ngay lập tức.

- Con mẹ nó, các ngươi dám đánh lén!

Trong mắt Lâm Tử Hiên tràn ngập lửa giận. Nhiều năm như vậy, hắn ta còn chưa từng bị người ta đánh lén sau lưng bao giờ.

- Các ngươi đang gây hấn với Nam Giang Nhất Trung, phá hủy mối quan hệ giữa hai trường. Khi ta trở về, ta nhất định phải để hiệu trưởng đích thân ra mặt!

Lâm Tử Hiên tái mét mặt, dùng tay chỉ vào từng học sinh trong lớp đặc huấn.

Quay đầu, hắn ta lại chỉ vào mũi Trần Thư, nổi giận mắng:

- Má nó, là ngươi ra tay sau lưng đúng không? Ngươi cứ chờ đi!

Vẻ mặt Trần Thư vô tội, hắn nói với Lâm Tử Hiên:

- Hiệu trưởng của các ngươi ở sau lưng kìa.

Lâm Tử Hiên quay đầu lại nhìn theo bản năng, thấy không có ai, hắn ta lập tức nâng cao cảnh giác.

Nhưng mà, đã quá muộn.

Cảm giác bóng tối quen thuộc lại bao trùm, lại là một cú đấm xảo quyệt giáng xuống, hạ gục hắn ta một cách dứt khoát và gọn gàng.

Trần Thư nhún vai, hoàn toàn không thèm để ý.

- Hắn ta ồn quá, đành chịu thôi.

Sau đó, hắn kéo Lâm Tử Hiên như kéo một con chó chết rồi ném thẳng ra trước cổng của Ngự Thú Quán.

Mọi người đều nuốt một ngụm nước miếng, mẹ nó, ngươi cũng thật dũng mãnh quá…

Thế mà lại đánh con nhà người ta ngất xỉu thêm lần nữa!

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Thẩm lão sư, đã có người tới gây sự luôn rồi, sao ngươi không chôn sống luôn đi?

- …

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, mặc dù hắn ta thật sự cũng muốn chôn Lâm Tử Hiên lắm.

- Người ta là đến thách đấu theo đúng quy định. Năm nào cũng sẽ có chuyện như thế này xảy ra, bình thường đều là Nam Giang Nhất Trung phái người tới trước.

- Kiêu ngạo như vậy?

Trần Thư sờ cằm, các lựa chọn đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn.

【 Phương án 1: Bỏ qua và tiếp tục vào học. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực trung lượng 】

【 Phương án 2: Bắt cóc Lâm Tử Hiên và tống tiền trường Nam Giang Nhất Trung. Phần thưởng hoàn thành: Khiêu Khiêu Quả cấp 1 】

【 Phương án 3: Đánh bại thiên tài của lớp đặc huấn trường Nam Giang Nhất Trung. Phần thưởng hoàn thành: Tăng 10% tất cả các thuộc tính của Golden Slime 】

Chương 231: Nghiêm túc nói bậy nói bạ (2)

Trần Thư yên lặng bỏ túi phân vào ba lô.

Thẩm Vô Song khẽ giật mình, mở miệng hỏi:

- Ngươi muốn làm gì?

- Đi xiên lớp đặc huấn của Nam Giang Nhất Trung!

Nói xong, Trần Thư vác cặp sách, sải bước đi ra khỏi Ngự Thú Quán.

- …

Những người còn lại đều trợn mắt há hốc mồm. Ngươi có cần phải dữ dội như vậy không?

Trong lòng của bọn họ lại có chút vui mừng. Có một tên phong cách giang hồ như vậy ở trong lớp hình như cũng không tệ lắm…

- Từ từ! Đợi chút!

Thẩm Vô Song ngăn Trần Thư lại, nói:

- Đây không phải chuyện nhỏ, cần ban giám hiệu nhà trường họp thảo luận rồi mới quyết định được.

Hắn ta còn tưởng Trần Thư sẽ từ chối thẳng thừng, nhưng không ngờ hắn chỉ xoay tròng mắt rồi gật đầu.

- Thẩm lão sư, ta cảm thấy ngươi nói rất có lý! Ta không thể bốc đồng như vậy được!

- Hả?

Thẩm Vô Song trợn tròn mắt, hắn ta cứ luôn cảm thấy có cái gì đấy sai sai.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng. Trong lòng hắn cũng thầm nghĩ mình sơ suất quá, có cơ hội tốt như thế sao có thể không tống tiền nhà trường được chứ?

- Thẩm lão sư, Nhị Trung chúng ta vẫn luôn bị đánh, không có lúc nào phản kích thành công sao?

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Ba năm trước, lúc Phương Tư còn đang theo học có đánh dập các trường khác.

Trần Thư sờ cằm, hỏi:

- Ừm, Phương Tư báo giá bao nhiêu?

- …

Bây giờ thì Thẩm Vô Song đã biết tại sao đối phương sẽ nghe theo lời khuyên rồi. Thì ra là thế! Ngươi đang chờ nhà trường ra giá đúng không?

- Ta cũng không rõ chuyện này, phải đi hỏi ban giám hiệu trước đã!

Một lúc sau, Thẩm Vô Song và Trần Thư đến văn phòng hiệu trưởng.

Hai người vừa đúng lúc chạm mặt phải một học sinh đang ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra.

Trần Thư cong khóe miệng cười một tiếng.

- Ồ! Đây không phải Tiểu Dịch sao?

Đây đúng là lớp trưởng lớp ngự thú ba, Trịnh Dịch.

- Trần Bì… Bì ca!

Trịnh Dịch run lẩy bẩy. Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc kia là bóng ma tâm lý lại bị đánh thức.

Trần Thư vỗ vai của đối phương.

- Ừ, rất lễ phép! Đi nhé.

Trịnh Dịch nhanh chóng rời khỏi hiện trường, không còn tự tin và kiêu ngạo như lúc nãy nữa.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Rốt cuộc ngươi đã bắt nạt bao nhiêu người rồi vậy?

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Gì mà kêu bắt nạt chứ? Cái này gọi là giao lưu thân mật với nhau! Ta dựa vào sức hấp dẫn của tính cách, nhân phẩm mà tỏa sáng được chứ!

Cả hai đi thẳng vào văn phòng hiệu trưởng, hoàn toàn không lên tiếng chào hỏi trước.

- Ồ? Thẩm lão sư, sao ngươi lại tới đây?

Hiệu trưởng bụng phệ đứng dậy chào hỏi ngay. Lão là hiệu trưởng nhà trường, cũng là thành viên trực thuộc Bộ Giáo Dục, thực lực của bản thân cũng đạt đến Hắc Thiết Cấp.

Nhưng bây giờ lão đã lớn tuổi quá rồi, khả năng phản ứng không bằng người trẻ tuổi, cộng thêm việc quanh năm suốt tháng không giao đấu nên thực lực kém xa so với Thẩm Vô Song.

Hơn nữa, đối phương còn là giáo viên được đặc biệt thuê về để dạy lớp đặc huấn, thân phận cũng không thua kém gì một hiệu trưởng như lão.

- Hiệu trưởng, không cần khách sáo như vậy.

Thẩm Vô Song tìm một chỗ để ngồi xuống.

Trần Thư ở bên kia cũng vô cùng thản nhiên ngồi ở trên sô pha.

- Bạn học này là… Trần Thư, đúng không?

Hiệu trưởng suy nghĩ một chút thì cũng nhớ ra Trần Thư. Đối phương dựa vào một Khế Ước Linh cấp F mà nghiền áp hoàn toàn lớp đặc huấn, tất nhiên sẽ khiến cho lão ấn tượng.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Hiệu trưởng, hôm nay ta đến tìm ngươi muốn bàn bạc một chuyện.

- Ngươi biết về chuyện của Lâm Tử Hiên không?

Hiệu trưởng gật đầu:

- Có, học sinh trường Nam Giang Nhất Trung. Ta còn định làm xong việc thì qua nhìn thử xem.

- Bây giờ hắn ta đang nằm ở cổng Ngự Thú Quán đấy.

- Hả? Có chuyện gì vậy?

Trần Thư ho khan một tiếng:

- Người đó quá phách lối, ta đánh hắn ta ngất xỉu rồi.

- Vớ vẩn! Người ta là nghiêm túc tới thách đấu!

Vẻ mặt của hiệu trưởng trở nên nghiêm khắc. Trước đây, lão cũng đã từng nghe qua chiến tích của Trần Thư, nhưng lão không ngờ đối phương lại không tuân theo quy tắc như vậy.

- Hiệu trưởng, ta cũng nghiêm túc đánh hắn ta ngất xỉu mà…

- …

Thẩm Vô Song đang định mở miệng giải thích một chút.

Trần Thư lại nói tiếp:

- Ban đầu, ta cũng không định ra tay, nhưng ai biết người đó quá phách lối. Hắn ta nói cái gì mà Nam Giang Nhị Trung chúng ta là trường phế vật, toàn một lũ tôm nát cá ương.

- Hắn ta còn tuyên bố muốn treo ngược hiệu trưởng lên đánh, ai bảo học sinh mà hiệu trưởng bồi dưỡng kéo thấp trình độ trung bình của thành phố Nam Giang.

Những lời này vừa được thốt ra, vẻ mặt của hiệu trưởng vốn đang hiền lành bỗng lập tức trừng lớn mắt, trong mắt có sự tức giận.

Thẩm Vô Song kinh ngạc nhìn sang Trần Thư.

Sao ngươi có thể nghiêm túc nói bậy nói bạ được hay vậy? Hơn nữa còn thong dong, bình tĩnh nữa chứ?

Trần Thư anh dũng, chính nghĩa, trong mắt vẫn còn tràn ngập cuồn cuộn lửa giận.

- Ta còn có thể nhịn được nữa sao? Mắng Trần Thư ta thì được, nhưng chửi trường chúng ta, xúc phạm hiệu trưởng của chúng ta thì Trần Thư ta thề không đội trời chung với hắn ta!

- …

Thẩm Vô Song huých Trần Thư, thì thầm:

- Nói quá rồi…

Chương 232: Chỉ cần có tiền, cấp S cũng có thể bị đập nát (1)

Bộp! Ai biết hiệu trưởng đột nhiên vỗ bàn một cái, mở miệng nói:

- Không hề nói quá! Học sinh ngông cuồng như vậy thật sự nên để hắn ta nếm chút đau khổ!

- …

Thẩm Vô Song nhìn hai người mang vẻ mặt tức giận, hắn ta đột nhiên có cảm giác như bản thân là người ngoài ở đây.

Trần Thư thấy vậy, thừa cơ nói:

- Hiệu trưởng, ta muốn xin phép, Trần Thư ta muốn đích thân xuất chiến, san bằng Nam Giang Nhất Trung!

- Thôi bỏ đi!

Hiệu trưởng vốn đang tỏ ra tức giận đột nhiên hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói:

- Thực lực của Nam Giang Nhất Trung rất mạnh, Lâm Tử Hiên chỉ là một học sinh thuộc top năm mà thôi.

Thẩm Vô Song ở một bên nghiêm túc lên tiếng.

- Hiệu trưởng, có thể thử một chút.

Hiệu trưởng nhướng mày:

- Thẩm lão sư, ngươi cảm thấy hắn có thể đánh thắng sao?

Nam Giang Nhất Trung chính là ngôi trường hằng năm chiếm cứ danh xưng trường học đứng đầu toàn thành phố đấy.

Thẩm Vô Song gật đầu một cái. Tuy Trần Thư làm người không đáng tin cậy, nhưng hình như cho tới tận bây giờ hắn chưa thua lần nào cả.

Trần Thư đứng dậy, bình tĩnh ung dung nói:

- Hiệu trưởng, chỉ cần có tiền, ta có thể bóp nát cả Khế Ước Linh cấp S!

- …

Hiệu trưởng hơi sững sờ:

- Tiền gì?

Trần Thư nói:

- Đánh nhau không cần thu phí sao? Lúc trước, Phương Tư tỷ muốn bao nhiêu tiền thuê thế?

Khóe miệng của hiệu trưởng giật giật, lão rơi vào trầm mặc.

Hồi đó, lão có biết ba người Phương Tư thường xuyên chơi chung với nhau. Không ngờ tỷ đệ các ngươi cùng một tính cách cả nhỉ?

Lão thở dài nói:

- Năm đó, Phương Tư đòi 1 triệu…

- Nếu ngươi thật sự có thể thắng, nhà trường sẽ cho ngươi 1 triệu!

Trần Thư gật đầu một cái:

- Nếu đã như vậy thì ta muốn lấy 2 triệu!

Hiệu trưởng cau mày, không ngờ đối phương dám hét giá như vậy, lão không khỏi nói:

- Ngươi cho rằng ngươi đắt giá hơn Phương Tư cấp S sao?

- Không không, hiệu trưởng. Thời đại bây giờ đã khác, vật giá leo thang, giá đánh lộn đương nhiên sẽ tăng gấp đôi.

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Hiện tại trường học đang đi xuống dốc, chắc là hiệu trưởng định năm nay vượt thác đi lên. Nếu như ta có thể san bằng Nam Giang Nhất Trung thì cũng tương đương với việc nổ phát súng tiên phong, thổi vang kèn lệnh. Không những nâng cao khí thế mà còn có thể đưa danh tiếng trường chúng ta ra khắp toàn thành phố!

- Giao dịch tốt như vậy, 2 triệu có lỗ không? Không lỗ một chút nào cả!

Thẩm Vô Song và hiệu trưởng nhìn chăm chú vào Trần Thư đang chậm rãi nói, thế nhưng trong lòng bọn họ lại không hẹn mà cùng nảy lên một suy nghĩ.

Người này nhất định sẽ tỏa sáng trong tương lai!

Hiệu trưởng nhìn Trần Thư một lúc lâu, cuối cùng lão cũng mở miệng nói.

- Chỉ cần ngươi có thể đánh bại Lâm Tử Hiên trước thì ta sẽ cho ngươi 2 triệu tiền thuê!

Mặc dù Khế Ước Linh của đối phương chỉ là cấp F, nhưng chỉ riêng sự tự tin này cũng đã đủ để hơn rất nhiều người.

Chủ yếu là bây giờ Nam Giang Nhị Trung vốn đã không còn bao nhiêu danh tiếng, cho dù có thua thì cũng không có ảnh hưởng tiêu cực gì.

Trần Thư mở miệng nói:

- Lâm Tử Hiên đã thua, bị ta đánh bẹp hai lần rồi.

- …

Khóe miệng của hiệu trưởng giật giật:

- Ta đang nói đến việc dùng phương thức chiến đấu của Ngự Thú Sư.

Nếu tất cả học sinh đều giống như ngươi thì không khéo người khác lại tưởng Nam Giang Nhị Trung trở thành nơi tụ tập của bọn tội phạm mất…

- Được rồi! Vậy trước tiên lấy Lâm Tử Hiên làm đá mài dao đã!

Trần Thư đứng dậy, sải bước rời khỏi văn phòng hiệu trưởng.

Thẩm Vô Song và hiệu trưởng liếc nhìn nhau, nhanh chóng đi theo phía sau.

Cổng Ngự Thú Quán.

- Tỉnh dậy đi!

Trần Thư nhanh chóng đánh thức Lâm Tử Hiên đang ngất xỉu.

Lâm Tử Hiên lại từ từ mở mắt ra, liếc một cái là đã nhìn thấy khuôn mặt của Trần Thư.

Gần như là theo bản năng, cả người hắn ta run lên. Hắn ta dùng hai tay chống người rồi lùi về phía sau mấy mét, kinh hãi hét lên:

- Ngươi muốn làm gì!

Nhìn phản ứng tự nhiên của Lâm Tử Hiên, khóe miệng của hiệu trưởng giật giật. Rốt cuộc ngươi đã làm gì người ta vậy hả?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, dùng giọng điệu dịu dàng nói:

- Không cần phải sợ. Trần Thư ta luôn luôn biết rõ đúng sai. Có câu nói rất hay, có bạn từ phương xa…

- Xa tới đâu cũng giết đúng không?

Trong mắt Lâm Tử Hiên tràn ngập cảnh giác, ngay sau đó hắn ta triệu hoánu Ảnh Thú ra.

Lúc này, hắn ta mới yên lòng, la lớn:

- Có giỏi thì đường đường chính chính đấu với ta một trận đi.

- Được! Vậy ta sẽ thỏa mãn ngươi! Lên đài thi đấu!

Trần Thư dẫn đầu đi vào Ngự Thú Quán trước.

U Ảnh Thú nhún một cái, nó cũng đi lên trên đài thi đấu.

Trong mắt Lâm Tử Hiên tràn đầy lửa giận:

- Nếu ngươi đã muốn tự đi tìm chết như vậy thì ta sẽ để ngươi cầu được ước thấy. Ta muốn nhìn xem thực lực Khế Ước Linh của ngươi ra sao.

Trần Thư đột nhiên mở miệng nói:

- Nhìn kìa, hiệu trưởng nhà các ngươi tới!

Lâm Tử Hiên cười khinh thường một tiếng, hoàn toàn không hề bị lung lay.

- Ngươi thật sự nghĩ ta ngốc như vậy sao, sẽ bị ngươi lừa…

Nhưng ngay lúc hắn ta đang nói chuyện, một tiếng nổ lớn vang lên.

Bùm!

Chương 233: Chỉ cần có tiền, cấp S cũng có thể bị đập nát (2)

Chỉ thấy một con Slime cao khoảng hơn mười mét đột nhiên rơi xuống, tràn ngập cảm giác áp lực khủng khiếp. U Ảnh Thú gần như là tung ra kỹ năng cứu mạng theo bản năng.

Cơ thể của nó tỏa ra một thứ ánh sáng màu đen, giống như kiểu dịch chuyển tức thời đến một nơi khác, tránh thoát con Slime ngồi đè lên trong gang tấc.

- Con mẹ nó, ngươi vừa lên đã đánh lén sao?

Trong mắt Lâm Tử Hiên tràn ngập tức giận, hắn ta không ngờ sẽ có người vô liêm sỉ như vậy.

Mặc dù nói sẽ không mắc mưu của đối phương, nhưng thật ra hắn ta vẫn bị mất tập trung.

Trần Thư nhún vai, hoàn toàn không thèm để ý mà nói:

- Đánh lén có vi phạm sao?

Khóe miệng của hiệu trưởng đang đứng ở một bên khẽ run rẩy, nói:

- Đây chính là hạng nhất của lớp chúng ta sao?

Thẩm Vô Song cũng có chút không nói nên lời, gật đầu nói:

- Ngự Thú Sư mà, có thể thắng là được.

- …

Lâm Tử Hiên nhìn con Slime khổng lồ kia, lửa giận trong lòng chuyển thành nghiêm túc và thận trọng.

Chết tiệt, ai truyền tin tình báo lung tung vậy?

Trước khi lên đường, hắn ta đã điều tra các thiên tài của Nam Giang Nhị Trung, đương nhiên trong đó cũng có thông tin về Slime của Trần Thư.

Nhưng thông tin tình báo chỉ nói là vóc dáng hơi to, động tác chậm chạp, không có gì phải sợ.

- Con mẹ nó chứ, cái này mà kêu là vóc dáng hơi to ư?

Lâm Tử Hiên cau mày, thậm chí hắn ta còn lo đối phương ngồi xuống đã đè chết mấtu Ảnh Thú của hắn ta luôn.

Gào!

U Ảnh Thú gầm lên một tiếng, thi triển kỹ năng thiên phú Ám Phược. Chỉ thấy từng tia ánh sáng màu đen kéo dài ra, giam Slime tại chỗ giống như một sợi dây xích vậy.

- Chờ chết đi!

Lâm Tử Hiên thấy đã trói được Slime, trong lòng mới dám thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Trên móng vuốt sắc bén củau Ảnh Thú tràn đầy ánh sángu ám, nó vung vẩy mấy cái về phía trước.

Những móng vuốt sắc nhọn được tạo thành từ ánh sáng màu đen lập tức rơi xuống cơ thể của con Slime.

- Chủ quan quá!

Hiệu trưởng nhíu mày, lão không ngờ Slime lại không thèm tránh, lực sát thương của kỹ năng này không tầm thường đâu.

Thẩm Vô Song thì lại hoàn toàn không để ý, Trần Thư không đơn giản như vậy đâu.

Khò… khò…

Chỉ thấy Slime thế nhưng nhắm mắt lại, ngay lập tức lâm vào trạng thái ngủ say.

Ầm! Ầm!

Mấy luồng Ám Ảnh Trảo xé rách cơ thể Slime, trong Ám Ảnh Trảo có kèm theo sẵn một số hiệu quả nhất định giúp phá lớp bảo vệ bên ngoài.

Nhưng khả năng phòng thủ thực tế của Slime lúc này quá cao nên cuối cùng chỉ xé được tí da, chảy được chút máu.

Loại thương tích này quá nhẹ, gần như không ảnh hưởng gì đến trận chiến cả.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng:

- Vật nhỏ! Tới lượt ta!

Chỉ thấy cơ thể Slime hơi di chuyển, phát ra tiếng ngáy chói tai cứ như thể chiếc ô tô đang nhấn ga vậy.

Bùm!

Ám Phược đang trói Slime lập tức bị kéo đứt. Slime điên cuồng lao về phíau Ảnh Thú.

Quả cầu màu vàng giống như ngọn đồi không ngừng lăn lộn, đài thi đấu cũng khẽ rung lên.

- Mau tránh ra!

Trong khoảnh khắc, bốn chân củau Ảnh Thú xuất hiện ánh sángu ám, tốc độ tăng vọt.

Nó chạy quanh đài thi đấu, nhờ vào tốc độ di chuyển siêu nhanh mà tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Lâm Tử Hiên nhẹ nhàng thở ra:

- Cho dù ngươi có to hơn nữa thì cũng không chạy thắng Khế Ước Linh của ta được đâu!

Trần Thư cũng không hành động vội vàng.

Chỉ thấy Slime phồng miệng lên, trực tiếp tung ra kỹ năng kết hợp, chuyển thành chế độ phi hành.

- A, cái này?

Lâm Tử Hiên há hốc miệng, hắn ta ngơ ngác nhìn Slime khổng lồ như thế vậy mà lại có thể bay lên.

U Ảnh Thú cũng tỏ vẻ kinh ngạc. Ngay sau đó, nó lập tức dùng hết sức bình sinh chạy trối chết.

Nhưng Slime không ngừng bay lên trên đỉnh đầu nó, cái bóng do Slime tạo ra tràn đầy áp lực.

Một chạy một đuổi, nó có chạy đằng trời!

- Chết cho ta!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng. Dựa vào khả năng dự đoán chính xác của mình, hắn trực tiếp khiến Slime rơi xuống.

Bùm!

U Ảnh Thú lập tức bị đè ở dưới người, nó không ngừng giãy dụa nhưng cũng chỉ là phí công vô ích.

Chỉ cần bị Slime đè lên thì trên cơ bản là đã kết thúc rồi.

- Xem ra ngươi không được rồi!

Trần Thư lắc đầu, khiến Slime không ngừng vặn vẹo bờ mông.

Ngay cả trong giấc ngủ, nó vẫn nở nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt.

Lâm Tử Hiên tái mét mặt, liên tục điều khiểnu Ảnh Thú phóng thích kỹ năng nhưng lại không có bất kỳ tác dụng nào.

Các kỹ năng chủ động củau Ảnh Thú đã bị phong ấn.

Hắn ta nắm chặt hai tay.

Mặc dù hắn ta rất muốn đánh Trần Thư nằm đo đất, nhưng tài nghệ không bằng người thì còn biết làm sao…

- Ta nhận thua…

Lâm Tử Hiên thu hồiu Ảnh Thú, chủ động nhận thua.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng:

- Nam Giang Nhất Trung cũng chỉ có thế này thôi à?

Dáng vẻ đâm bị thóc, chọc bị gạo khiến Lâm Tử Hiên nổi giận, hắn ta nhịn không được mà nói:

- Đừng tưởng Nam Giang Nhất Trung chúng ta không có ai. Chỉ cần ngươi dám đi, ta đảm bảo ngươi đi dọc đi vào, nằm ngang đi ra!

Trần Thư gật đầu một cái.

- À.

Lâm Tử Hiên nhìn ánh mắt khinh thường của những người khác, trong lòng không thể nhẫn nhịn được, buông lời hung ác xong quay người định rời đi.

Chương 234: Báo động, có ác ôn xông vào trường học

Trần Thư nhìn theo bóng lưng của đối phương, không nhanh không chậm lấy túi phân từ trong ba lô ra.

Những người còn lại đều giữ yên lặng, lẳng lặng theo dõi động tác của Trần Thư. Trong mắt bọn họ lại có chút chờ mong.

Chưa biết Trần Thư có bị khiêng ra Nhất Trung không, nhưng hôm nay Lâm Tử Hiên chắc chắn là nằm ngang đi ra.

- Mẹ nó! Lại tới nữa!

Lâm Tử Hiên cảm nhận được bóng đen trên đầu mình, ngay lập tức bị dọa sợ cho giật bắn mình.

Nhưng hắn ta vẫn không thể né được combo cấp Thần của Trần Thư, lại dứt khoát ăn một đấm, ngất thêm một lần.

- Phiền các vị giúp ta nhấc hắn ta trở về Nam Giang Nhất Trung giùm!

Hiệu trưởng há to miệng, đờ đẫn nói:

- A, cái này…

- Hiệu trưởng, quen thì tốt rồi!

Thẩm Vô Song vỗ vai hiệu trưởng, ra hiệu đối phương không cần kinh ngạc quá làm gì.

Thấy những người khác đều có vẻ bình tĩnh, hiệu trưởng nuốt một ngụm nước bọt.

Lớp học sinh này hơi… sai sai thì phải.

- Hiệu trưởng, bây giờ ngươi tin ta rồi chứ?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, trông vô cùng ấm áp tỏa sáng, không thể tưởng tượng được đối phương lại ra tay tàn nhẫn như vậy.

Một lúc lâu sau, hiệu trưởng gật đầu một cái. Tuy Trần Thư vô cùng âm hiểm xảo quyệt, nhưng không thể phủ nhận hắn có thực lực.

- Thứ hai tuần sau, ta muốn khiến cho Nam Giang Nhất Trung máu chảy thành sông!

- …

- …

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, nhích lại gần mà nhỏ giọng nói:

- Không được ném bom hạt nhân!

Vốn dĩ hắn ta cũng không lo lắng lắm, nhưng nghe thấy Trần Thư nói như vậy thì trong lòng hắn ta lập tức hơi luống cuống.

Hàn Băng Hạp Cốc mà còn bị nổ nát mất một phần sáu, một Nam Giang Nhất Trung không phải xử lý dễ như ăn bánh sao?

Trần Thư nhướng mày.

- Thẩm lão sư, ngươi nghĩ gì thế? Ta ác như vậy sao?

Lam Tinh cũng không phải là Dị Không Gian, chỉ cần hắn dám nổ trường học thì những ngày tháng tốt lành của hắn cũng đi đến cuối rồi.

Hôm nay là thứ sáu, Trần Thư quyết định đợi hai ngày nữa, chuẩn bị trước một chút đã.

Trần Thư đi tới bên cạnh Từ Tinh Tinh hỏi:

- Tiểu Tinh, nhà ngươi kinh doanh về Ngự Thú, có bán kỹ năng nào cấp Lãnh Chúa không?

Trước đây, hắn đã định mua kỹ năng. Nếu nhà Từ Tinh Tinh vừa lúc buôn bán cái này thì hắn cần gì phải bỏ gần tìm xa tuyên bố nhiệm vụ làm gì nữa.

Từ Tinh Tinh gật đầu, nói:

- Đương nhiên là có.

Trần Thư hỏi dò:

- Có thể được giảm giá 1% không?

Từ Tinh Tinh vỗ ngực, hào phóng nói:

- 1%? Nể tình hai ta đương nhiên là được!

- Mà… Ta nói là giảm 1% của giảm giá 99% ấy.

- Xéo đi!

Từ Tinh Tinh trực tiếp lắc đầu bỏ đi. Sao ngươi không nói thẳng bảo ta tặng cho ngươi luôn đi?

- Giảm 10%, 10% được chứ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, cuối cùng hắn vẫn nói cho Từ Tinh Tinh biết ba kỹ năng mà hắn muốn.

- Ta phải về nhà hỏi đã.

Trần Thư lại đi tới bên cạnh Vương Thanh Hàn, nói:

- Thanh Hàn, ngươi chuyển trường từ Nam Giang Nhất Trung qua đúng không?

Vương Thanh Hàn lùi lại một bước theo bản năng, gật đầu một cái.

- Ngươi đề phòng ta như thế làm gì? Chắc là trường các ngươi không có Khế Ước Linh cấp S đâu nhỉ?

Mặc dù Trần Thư đã nói là có thể bóp nát Khế Ước Linh cấp S, nhưng thật ra hắn không thể bảo đảm trăm trận trăm thắng được.

Từ cấp A đến cấp S là một khoảng cách rất lớn, chỉ cần nghĩ đến Phương Tư oai phong một cõi năm nào là đủ biết.

Vương Thanh Hàn trực tiếp lắc đầu:

- Không có.

Suy cho cùng, thành phố Nam Giang chỉ là một thành phố nhỏ, xác suất xuất hiện Khế Ước Linh cấp S không cao.

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra:

- Vậy ta yên tâm rồi!

Thoáng cái đã qua hai ngày.

Từ Tinh Tinh mang tin tức đến:

- Trần Bì, ta về tìm thử rồi, không có ba kỹ năng mà ngươi muốn.

Trần Thư khẽ nhíu mày:

- Không có sao?

- Nhưng ta tìm thấy một kỹ năng khác mà ngươi có khả năng sẽ cần: Chấn Nhiếp Gào Thét!

Trần Thư hơi nhướng mày. Trước đây, quả thực hắn có cân nhắc qua kỹ năng khống chế, nhưng tiếng kêu của Slime thật sự không có chút uy hiếp nào cả.

- Chấn Nhiếp Gào Thét là kỹ năng thiên phú đến từ Kim Văn Hổ, tác dụng chủ yếu là khống chế, có thể cắt ngang kỹ năng của đối thủ.

Trần Thư hỏi:

- Bao nhiêu tiền?

- Bốn triệu!

- Bà mẹ nó, mở cửa sau lò hỏa táng, ngươi chuyên đốt người quen đấy à? (1)

(1) câu gốc: 火葬 场开后门 —— 专烧 (坑) 熟人 : mở cửa sau lò hỏa táng – chuyên đốt (đào hố bẫy) người quen. Theo tiếng vùng Tứ Xuyên, 烧 (THIÊU) đốt và 坑 (KHANH) vu oan, hãm hại, bẫy mang sắc thái nghĩa tương tự nhau, đều có nghĩa trêu đùa hoặc khiến cho người khác phải khổ sở. Đây là một câu yết hậu ngữ (câu bỏ lửng) đã chú thích ở Chương 125).

- Nói gì đấy? Giá gốc là 4 triệu rưỡi, ta đã giảm giá cho ngươi rồi đấy.

Trần Thư suy tư một lúc lâu, sau đó gật đầu:

- Vậy được!

Hắn vừa dứt lời, Từ Tinh Tinh lập tức lấy ra một trái tim màu đỏ, cho Slime trực tiếp nuốt xuống.

Trần Thư chắp tay trước ngực, không ngừng cầu nguyện.

- Ta xin đánh đổi mười năm tuổi thọ của hai người bạn cùng phòng, nhất định phải lĩnh ngộ thành công!

Khóe miệng của Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam đều giật giật: Lễ phép của ngươi đâu?

Một lát sau, Trần Thư mở trừng mắt, mang vẻ mặt "âu sầu" mà cười nói:

- Chết tiệt! Lão Tạ, Tiểu Tinh, các ngươi tổn thọ rồi!

Chương 235: Đầu năm nay, đi đầu thai cũng phải chen ngang hàng sao (1)

Hai người đồng thanh nói:

- Mẹ nó!

- Đi! Hôm nay vừa lúc là thứ hai, đi đến Nam Giang Nhất Trung với ta!

Trần Thư vung tay lên, thu hồi Slime rồi bước ra khỏi trường.

….

Một tiếng sau.

Ba người Trần Thư và Thẩm Vô Song cùng nhau đi tới ngoài cổng trường Nam Giang Nhất Trung.

Ban đầu, Trần Thư không định mang Thẩm Vô Song tới, nhưng hắn cũng lo bị người ta bao vây đánh đập, có một vệ sĩ Hắc Thiết Cấp thì sẽ an toàn hơn.

Bốn người nhìn cổng trường Nhất Trung hoành tráng hùng vĩ rồi đi qua phòng bảo vệ.

- Xin chào, chúng ta là học sinh của Nam Giang Nhị Trung muốn tới thách đấu trường các ngươi.

Trần Thư nở một nụ cười tỏa ánh nắng rực rỡ, tỏ vẻ bản thân được giáo dục tốt.

Hiệu trưởng đã ngàn dặn vạn dò, hắn là đại biểu cho Nam Giang Nhị Trung, không thể tuỳ tiện ra tay.

Trừ phi… nhịn không được.

Bảo vệ ở cổng nói:

- Xin lỗi, chúng ta không nhận được thông báo!

Từ Tinh Tinh nhướng mày mà nói:

- Không thể nào? Hiệu trưởng trường chúng ta nói đã liên lạc rồi.

Bảo vệ lắc đầu:

- Thật sự không có thông báo. Vui lòng không tụ tập trước cổng trường!

Đúng lúc này, một nam tử đi ngang qua cổng trường hỏi.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Vẻ mặt của người này uy nghiêm, xem ra chức vị không thấp.

Bảo vệ nịnh nọt cười một tiếng:

- Lâm chủ nhiệm…

Thẩm Vô Song đứng ra, nói:

- Chúng ta đến từ Nam Giang Nhị Trung, muốn đấu giao hữu với học sinh lớp đặc huấn trường Nhất Trung.

Lâm chủ nhiệm bật cười:

- Nhị Trung tới Nhất Trung rêu rao ư?

- Ngoài ba năm trước ra, Nhị Trung các ngươi còn đứng lên được lần nào nữa không?

- Chẳng lẽ Lâm Tử Hiên đánh đến mức khiến các ngươi ngốc luôn rồi à?

Trần Thư nhìn về phía Thẩm Vô Song, nói:

- Lão sư, người kia vẫn chưa về trường à? Không phải ngươi chôn rồi đấy chứ?

- …

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật:

- Chôn cái gì mà chôn. Ta nhờ người đưa hắn ta đến bệnh viện rồi, có lẽ bây giờ vẫn đang điều trị chou Ảnh Thú.

Trần Thư gật đầu một cái, lớn tiếng nói:

- Lâm Tử Hiên của trường các ngươi đã là bại tướng dưới tay ta, phiền phái một vài người có thể đánh với ta ra đây.

Giọng điệu của hắn trở nên không nể nang gì, nhưng không ngờ bên kia vẫn không cho bọn họ vào.

- Cút sang một bên đi!

Nam tử chỉ xem ba người là cố ý đến kiếm chuyện, không quan tâm chút nào mà xoay người rời đi.

Trần Thư nhướng mày.

- Mẹ nó! Phách lối như vậy?

Tội phạm Nam Giang chưa từng bị chọc giận như vậy lần nào.

- Đừng manh động!

Thẩm Vô Song đang chuẩn bị tiến lên giao lưu tử tế.

Tuy nhiên, Trần Thư đã vượt lên trước. Chỉ thấy hắn đột nhiên xông lên, trực tiếp lướt qua bảo vệ cổng rồi đi thẳng qua cổng trường.

- Mẹ nó! Ăn một chân của ta đi này!

Trần Thư phi một chân nhắm thẳng vào sau lưng người kia.

Rầm!

Nam tử trở tay không kịp, hoàn toàn không ngờ sẽ có người dữ dội đến thế.

Cơ thể của hắn ta không ổn định mà trực tiếp bị đá văng ra xa mấy mét, cuối cùng nhếch nhác ngã vật ra đất.

Bảo vệ cổng nhìn cảnh tượng trước mắt cũng ngây ngẩn cả người.

Chủ nhiệm khối 12 trực tiếp bị Trần Thư đạp bay?

- Báo động! Báo động! Có ác ôn vào trường!

- Con mẹ nhà ngươi!

Chủ nhiệm khối bị ngã dưới đất đứng dậy, vừa mở miệng là tiếng quốc ngữ duyên dáng.

Hắn ta không nghĩ tới sẽ có người tính tình nóng nảy như vậy, một lời không hợp là lao vào đánh.

Trong mắt Lâm chủ nhiệm có sự tức giận:

- Rốt cuộc các ngươi là ai? Báo cảnh sát cho ta!

Đường đường là chủ nhiệm khối lại bị một học sinh trực tiếp đá bay, quả thật không còn mặt mũi nào.

Trần Thư dùng tay vỗ ống quần, hời hợt nói:

- Hậu duệ của rồng!

Đối phương chỉ là một chủ nhiệm khối, thậm chí hắn ta còn không phải là Ngự Thú Sư nữa là, đương nhiên Trần Thư không sợ.

Một người thường mà dám ngang ngược trước mặt hắn ư? Sao mà nhịn cho nổi?

Một nam tử mặc đồ đen đi tới, nhíu mày, mặt đầy vẻ nghiêm túc.

- Ai dám gây sự ở đây?

- Hả? Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp?

Trần Thư hơi nhướng mày, vô cùng tiêu sái quay người mà nói:

- Thẩm lão sư, có người tìm ngươi kìa!

- …

Khóe miệng Thẩm Vô Song khẽ co giật. Hắn ta biết ngay là lần này tới Nam Giang Nhất Trung với Trần Thư chẳng có gì hay ho mà.

Không ngờ là đến để chuyên dọn dẹp hậu quả cho hắn như thế này à?

- Ta là giáo viên lớp đặc huấn trường Nam Giang Nhị Trung, Thẩm Vô Song.

Hắn ta bước ra, vẻ mặt bình tĩnh mà nhìn đối phương.

Quả thực trong Hắc Thiết Cấp, sở hữu một Khế Ước Linh cấp S thì xứng đáng được xưng tụng là cường giả.

Nam tử lạnh lùng nói:

- Ngươi mang học sinh tới gây sự à?

Thẩm Vô Song nhún vai nói:

- Cái gì mà kêu là gây sự chứ? Chúng ta là thách đấu theo đúng quy định.

- Về phần vị chủ nhiệm này, hắn ta chỉ đang chơi đùa với học trò của ta mà thôi.

Nam tử nói:

- Hừ! Nói bậy nói bạ! Mời các ngươi rời khỏi Nam Giang Nhất Trung ngay!

- Đợi đã!

Đúng lúc này, một người trung niên đi tới cổng trường.

Đây chính là hiệu trưởng của Nam Giang Nhất Trung!

Hiệu trưởng cười nói:

- Hiệu trưởng của Nhị Trung đã liên lạc với ta rồi, ta còn chưa kịp truyền đạt lại cho những người khác.

Chương 236: Đầu năm nay, đi đầu thai cũng phải chen ngang hàng sao (2)

- Nếu các ngươi đã khăng khăng muốn thách đấu, vậy thì xin mời!

Dứt lời, hiệu trưởng đi tới bên cạnh chủ nhiệm khối, nhỏ giọng nói:

- Để cho các học sinh dạy cho hắn một bài học là được.

Chủ nhiệm khối cười gằn, gật đầu, hắn ta cũng không nhiều lời nữa.

- Vương lão sư, ngươi là lão sư của lớp đặc huấn, làm phiền ngươi tổ chức một chút.

Tên nam tử mặc áo đen kia mang theo bốn người đi tới bên trong Ngự Thú Quán.

Vương Phong nhìn về phía mấy người Thẩm Vô Song, nhíu mày.

- Lâm Tử Hiên thua rồi?

Trước đó, Lâm Tử Hiên có đăng ký thách đấu các trường khác nhưng đến giờ hắn ta vẫn chưa quay lại, thay vào đó, người từ

Nam Giang Nhị Trung tìm đến để thách đấu.

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Nhắc nhở ấm áp, không phải thua, mà là thua đậm!

Trong mắt Vương Phong tràn ngập nghi ngờ.

- Chỉ dựa vào ngươi?

U Ảnh Thú của Lâm Tử Hiên cực kỳ mạnh mẽ, theo lý thuyết là sẽ không xuất hiện tình huống ngoài ý muốn mới đúng.

- Sao ta hoàn toàn không có chút ấn tượng nào về ngươi cả?

Hắn ta có hiểu biết nhất định về các học sinh thiên tài của các trường, dù sao hắn ta cũng là giáo viên của lớp đặc huấn, cần phải biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng:

- Không sao, sau hôm nay ngươi sẽ có ấn tượng.

Vương Phong hừ lạnh nói:

- Tiểu tử ngạo mạn!

Trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau thì đã đi tới bên trong Ngự Thú Quán của Nhất Trung.

Lúc này, học sinh của lớp đặc huấn đã xếp hàng ngay ngắn, vừa thấy có người đi vào thì bọn họ đều quay đầu nhìn lại.

Khi thấy mấy người Trần Thư, trong mắt bọn họ có vẻ khó hiểu.

Vương Phong mở miệng nói:

- Các bạn học, Nam Giang Nhị Trung muốn thách đấu lớp chúng ta!

Trong lúc nhất thời, mọi người đều sững sờ, ngay sau đó bật cười thành tiếng.

Một nam sinh đi ra, trên mặt có treo nụ cười tự tin.

- Lão sư, cho ta lên đi!

Ngô Hiền xem như là học sinh thuộc top dưới của lớp, hắn ta bị đánh bại trong thời gian dài đều sắp có bóng ma tâm lý luôn

rồi.

Bây giờ, khó khăn lắm mới có cơ hội thể hiện nên đương nhiên hắn ta sẽ không để cơ hội vụt mất.

Trần Thư tiến lên phía trước, triệu hoán Golden Slime của bản thân ra.

Slime nằm ngáy o o, thậm chí bên miệng nó còn thổi bong bóng, nhìn qua rất vô hại.

- Mang Slime cấp F tới thách đấu ư?

Những học sinh trong lớp đặc huấn của Nhất Trung trợn to mắt, chỉ sững sờ nhìn theo Slime đang ngủ.

Cảnh tượng này khiến bọn họ hoàn toàn choáng váng.

Vương Phong nhìn về phía mấy người Thẩm Vô Song, khóe miệng giật giật.

- Các ngươi có chắc không đến đây để tấu hài đấy chứ?

Trong lòng hắn ta lập tức cho rằng Lâm Tử Hiên không thể nào lại thua được, chắc là Lâm Tử Hiên đã bỏ qua Nam Giang Nhị Trung mà đi thách đấu trường khác rồi.

Trần Thư nhướng mày, không để ý nói:

- Khế Ước Linh cấp F thì không thể đánh sao?

- Để ta lên! Lão sư!

- Để ta! Ta lên!

- Đừng có ai tranh với ta!

Trong lúc nhất thời, các học sinh lớp đặc huấn sôi nổi xin ra trận. Đánh thắng một Khế Ước Linh cấp F là đã có thể khiến trường học vẻ vang, còn có chuyện đơn giản hơn cái này nữa sao?

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam liếc nhìn nhau, khóe miệng đều vươn ý cười bí ẩn.

Đầu năm nay, đi đầu thai cũng phải chen ngang hàng sao?

Cuối cùng, một Ngự Thú Sư cấp B cấp 6 nhận được suất tham chiến.

- Đặng Nguyên, ngươi lên!

Một nam sinh thấp bé bước ra, khuôn mặt tràn ngập tự tin, lộ rõ vẻ hăm hở.

- Cảm ơn lão sư, cứ giao cho ta đi!

Một con Cự Tích được bao phủ bởi lớp vảy màu xám xuất hiện, nó lắc đuôi liên tục.

Con ngươi của Trần Thư xoay một vòng, mở miệng nói:

- Lão Vương à, ta thấy các bạn học trong lớp ngươi mạnh như vậy, hay là thêm chút phần thưởng cầu may mắn nhỉ?

- Mẹ nó, ngươi mới là lão Vương.

Khóe miệng Vương Phong giật giật . Thế nhưng tự động làm thân như vậy, hoàn toàn không để một Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp như hắn ta vào mắt.

Bây giờ, hắn ta cũng đã nhận ra thân phận của Thẩm Vô Song, trong lúc nhất thời hắn ta cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vương Phong đã từng một lần may mắn được chứng kiến quá trình Thẩm Vô Song chôn người…

Hắn ta mở miệng hỏi:

- Ngươi muốn thêm phần thưởng gì?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng:

- Đơn giản thôi! Nếu như ta đánh bại toàn bộ lớp các ngươi, ta muốn hai mươi viên Ngự Thú Châu thượng phẩm!

- Nếu ngươi thua thì sao?

- Ta đưa các ngươi bốn mươi viên Ngự Thú Châu thượng phẩm!

Lời nói của Trần Thư khiến Vương Phong lập tức sửng sốt, không ngừng đánh giá đối phương.

Bốn mươi viên có giá gần 5 triệu đấy. Hoặc là, đối phương là một kẻ ngu, hoặc là hắn rất mạnh.

Những lời của Trần Thư trái lại khiến hắn ta cảm thấy mất tự tin…

Các học sinh trong lớp thì lại không nghĩ nhiều như vậy. Gần năm triệu, cho dù chia đều thì mỗi người cũng được hơn 200.000 tệ.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều vô cùng phấn khích, thậm chí có người còn bắt đầu suy nghĩ sử dụng số tiền đó như thế nào.

Giọng nói của Trần Thư mang tính mê hoặc:

- Sao nào? Chuyện tốt như vậy mà các ngươi không tham gia à?

Chương 237: Như vậy là đã thua rồi sao? Như này là logic gì đây (1)

Khóe miệng Thẩm Vô Song cũng giật giật. Ngươi thật sự muốn ép khô giá trị của bất kỳ một người nào mà, kiếm lợi cả hai bên… - Được rồi! Vậy đánh cuộc đi!

Vương Phong nhìn về phía một người nam sinh trong lớp. Người kia hơi cười, ung dung gật đầu một cái.

Lần này, Vương Phong lập tức tự tin lên.

Hắn ta nhìn về phía học sinh xuất chiến:

- Đặng Nguyên, dốc toàn lực!

Đặng Nguyên gật đầu:

- Ta sẽ khiến ngươi nhận ra khoảng cách giữa Nhất Trung và Nhị Trung…

Rầm!

Hắn ta còn chưa kịp nói xong lời tuyên chiến hung ác trước trận đấu thì Cự Tích đã kêu rên một tiếng rồi trực tiếp bị đụng bay, nặng nề rơi ra khỏi đài thi đấu.

- Ngươi… Ngươi không nói võ đức!

Đặng Nguyên trợn to hai mắt, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Vừa mới bắt đầu mà đã kết thúc rồi ư?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng:

- Người tiếp theo! Ta không có thời gian! Xin lỗi!

Trần Thư nhìn về lớp đặc huấn Nhất Trung nói:

- Lúc nãy không phải các ngươi đều muốn thử sao? Sao giờ lại im ắng vậy?

Sau một hồi yên lặng, có một nữ sinh bước lên.

Nàng ta triệu hồi một con Độc Giác Thú toàn thân màu tím, trên chiếc sừng của nó tỏa ra một màu tím đậm, trông khí thế phi phàm.

Trần Thư nói:

- Khế Ước Linh nhanh như vậy đã lên cấp A rồi sao?

Slime mở to đôi mắt, không hề quan tâm Độc Giác Thú trước mắt.

Nữ sinh cười nhẹ:

- Thất bại dưới tay Tử Giác Thú của ta, ngươi cũng không quá tệ.

Trận chiến của hai bên bắt đầu.

Văn Vũ, giết hắn đánh nhanh thắng nhanh, học sinh Nhị Trung thật là kiêu ngạo.

- Một con Slime mà đã muốn lật trời, có để mọi người sống hay không?

Một đám người bàn ra tán vào, trong phút chốc lại nghe thấy tiếng nổ lớn quen thuộc.

Bùm.

Thân hình của Tử Giác Thú trong chốc lát đã bị đụng bay lên không trung, không hổ danh là Khế Ước Linh mà mọi người đặt hy vọng vào, tư thế thổ huyết cũng tiêu sái như vậy.

- Sao… sao lại như vậy?

Có người mở to đôi mắt, ngơ ngác nhìn tình hình trước mắt.

Cách đánh úp bất ngờ này, làm người khác không kịp phòng bị.

- Cấp độ kỹ năng lợi hại quá đi!

Ánh mắt của Vương Phong trở nên xảo quyệt, vừa nhìn đã biết điểm mấu chốt cường mạnh của đối phương

Theo lý mà nói, kỹ năng Trùng Phong thông thường sẽ không ác liệt như vậy.

Nhưng cấp độ kỹ năng của đối phương quả thật quá cao, đủ để thay đổi lực sát thương của kỹ năng.

- Người tiếp theo! Người tiếp theo!

Trần Thư không ngừng hối thúc, cứ như đang rất vội vàng, hoàn toàn không để tâm đến đối phương.

- Để ta lên.

Một nam sinh vẻ ngoài cường tráng bước lên, ánh mắt của hắn đầy vẻ nghiêm nghị.

Trận tranh đấu đầu tiên là do Đặng Nguyên sơ sót, nhưng thất bại của Văn Vũ đã cho thấy thực lực hùng mạnh của Slime.

Ầm.

Trong chốc lát, đã xuất hiện một con Thổ Nham Quy cao tám mét, thân hình cao lớn làm cho sàn thi đấu dao động đôi chút.

- Ta xem ngươi còn đụng được nữa không!

Nam sinh hai tay khoanh trước ngực nhìn về phía Slime.

Sự chênh lệch hình thể của hai bên đã rõ mồn một, ngay cả Trùng Phong cấp độ cao e rằng cũng khó lòng làm nên chuyện.

- Ngươi đang so sánh hình thể to lớn với ta sao?

Trần Thư nhếch mày ra hiệu để Slime trực tiếp dùng kỹ năng Cự Đại Hóa tấn công.

Thân hình ban đầu như được bơm hơi, phình to gấp sáu lần.

Slime nhìn xuống Thổ Nham Quy đang mở to mắt, ngẩng đầu kinh hãi nhìn về con vật khổng lồ phía trước.

- Chết tiệt! Khế Ước Linh cấp F lại lĩnh ngộ được kỹ năng Cự Đại Hóa ư?

Vương Phong ánh mắt kinh ngạc, ngạc nhiên đến mức phát ra tiếng.

Học sinh lớp đặc huấn nhìn thân hình to lớn của Slime không nói nên lời.

Chỉ nhìn thôi, bọn họ cũng không chịu nổi rồi…

- Òm ọp! Òm ọp!

Slime nhè nhẹ nhảy lên, nhìn xuống con rùa nhỏ bé phía dưới.

- Không biết ngươi có đỡ nổi không đây!

Trần Thư nhếch miệng cười, chỉ thấy Slime trợn tròn mắt, nhanh chóng phóng ra kỹ năng Trùng Phong.

Thổ Nham Quy di chuyển chậm chạp, căn bản không thể tránh được, chỉ có thể dùng hết sức lực để đỡ lực ép.

- Người tiếp theo! Người tiếp theo!

Trần Thư hối thúc, tuy Thổ Nam Quy không bị đụng rơi ra ngoài, nhưng quy giáp có vô số vết nứt, chỉ có thể bất lực nhận thua.

- Giang Thiên, ngươi lên!

Vương Phong thở dài, sau đó nhìn về một nam sinh trong lớp.

Chỉ có hắn ta ung dung vô tư, có vẻ khác với những người khác.

Nghe tiếng thầy giáo, nam sinh đó chậm rãi lười biếng duỗi eo .

- Nếu đã như vậy thì để ta kết thúc trò cười này vậy.

Giang Thiên điềm tĩnh, nhìn có vẻ khí thế hừng hực.

- Ta cảm thấy lấy túi phân Urea có thể khống chế xung động của nó, các ngươi thấy sao?

Trần Thư đến gần ba người Thẩm Vô Song nói nhỏ:

Ba người đều gật đầu cùng lúc, như là có cùng suy nghĩ.

- Haizz

Trong chốc lát, xuất hiện một con chim lớn vô cùng dũng mãnh, toàn thân phủ lớp lông màu xanh và tím, khí thế xem chừng rất đáng sợ.

- Phong Lôi Điểu cấp tám ư?

Trần Thư nheo mắt nhớ đến Khế Ước Linh của đối phương.

Thì ra là Khế Ước Linh có hai thuộc tính, chẳng trách sao lại trang bị kỹ như vậy…

- Bắt đầu đi, đúng là trận đấu vô vị!

Giang Thiên thản nhiên vô tư, cứ như không cảm thấy hứng thú với bất kỳ thứ gì.

Chương 238: Như vậy là đã thua rồi sao? Như này là logic gì đây (2)

Bùm! Một phút sau, thân thể của Slime bay lên, chuyển sang chế độ bay lượn .

Phong Lôi Điểu mất cảnh giác lập tức bị húc bay lên, miệng không ngừng chảy máu tươi, tròng mắt như lòi ra một nửa.

Ngự Thú Quán vốn dĩ huyên náo bỗng chốc im phăng phắc, mọi người đều xem cuộc tỷ thí trên sàn đấu đến lặng người.

Giang Thiên há hốc mồm, đôi mắt lãnh đạm ban đầu đã trở nên ngơ ngác.

Trần Thư nhếch môi cười,

- Mẹ nó, ngươi gọi đây là trang bị sao?

- Có bệnh mới tin ngươi!

U u u!

Slime không ngừng thổi gió như tên lửa, cắm đầu bay lên.

- Mau tránh ra!

Động thái của Giang Thiên như đã tuyên bố bại trận, nhanh chóng điều khiển Phong Lôi Điểu.

Phong Lôi Điểu dang rộng đôi cánh, tạm thời tạo ra khoảng cách an toàn.

- Đi chết đi!

Trong phút chốc, miệng của nó xuất hiện ánh sáng của kỹ năng, cứ như có lôi cầu hội tụ lại.

Nhưng kỹ năng chưa được tập luyện đến nơi đến chốn.

Ầm!

Slime đụng mạnh vào nó, làm gián đoạn kỹ năng của nó.

Thân hình Phong Lôi Điểu mất cân bằng, bay ra ngoài sàn thi đấu, sau cùng té ngửa trên mặt đất.

Nhìn Phong Lôi Điểu như chó chết, mọi người đều trở nên trầm mặc.

- Đây là thực lực hạng nhất của lớp các ngươi ư ?

Trần Thư lắc lắc đầu, tỏ vẻ thất vọng.

Thật ra Phong Lôi Điểu của đối phương rất mạnh, nhưng đáng tiếc Giang Thiên bận trang bị nên đã để Slime có thể kéo ngắn khoảng cách lại.

Thực tế không ai nghĩ đến quả bóng lớn như vậy có thể bay lên…

- Theo góc nhìn chuyên nghiệp, trang bị cũng rất này nọ, vẻ ngoài cũng không tồi, chỉ tiếc là sức chiến đấu quá tệ!

Trần Thư đưa ra bình luận, mắt nhìn về phía Vương Phong.

- Hai mươi viên Ngự Thú Châu thượng phẩm, làm ơn kết toán cái!

Sắc mặt của Vương Phong vô cùng khó coi, nhìn như táo bón một tháng trời, ngày ngày than oán Lam Tinh không có lực hút vậy.

Nam Giang Nhất Trung như vậy là thua rồi sao?

Như này là logic gì đây?

Hắn ta nhìn Slime đang ngủ say trên sàn đấu, thậm chí kích động đến mức còn định triệu hồi Khế Ước Linh đánh nó cho tơi bời.

- Hứ! Gấp gáp gì chứ, không phải phần lớn những người khác cũng chưa tham gia sao?

Vương Phong nhất thời không thể chấp nhận thất bại, cứng miệng nói.

Lông mày của Trần Thư động đậy, trước mắt lập tức xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Phương án một: nói với Thẩm Vô Song: "Thầy, có người muốn ăn vạ, có cần để ý đến hắn không?" Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực đại lượng 】

【 Phương án hai: Đánh bại từng người một, làm cho đối phương tâm phục khẩu phục! Phần thưởng hoàn thành: ba Ngự Thú Châu thượng phẩm. 】

【 Phương án ba: Trực tiếp mở ra hỗn chiến, một đánh mười, giành chiến thắng! Phần thưởng hoàn thành: nâng cấp kỹ năng Trùng Phong. 】

Trần Thư giật mình nhìn, thậm chí không do dự, mở miệng nói:

- Ta không nhằm vào ai cả, các ngươi đúng là đều là rác rưởi! Cùng nhau lên đi!

Lời vừa dứt, những người trong lớp đặc huấn đều ngơ ngẩn cả người ra, ngay sau đó bọn họ tức giận đến mức não sắp bị đốt cháy luôn rồi.

Người trẻ tuổi vốn đã đầy tức giận rồi, làm sao có thể chịu được sự khiêu khích của Trần Thư?

- Đây là những gì ngươi nói?

Vương Phong nhướng mày, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

- Đừng kích động, tùy ý hắn, cùng nhau lên đi!

Mặc dù các học sinh trong lòng không tình nguyện, nhưng bọn họ vẫn triệu hồi các Khế Ước Linh của chính mình ra.

Trong một khoảng thời gian, hơn chục Khế Ước Linh xuất hiện trên sân tỷ thí, tất cả đều nhằm vào mục tiêu là Slime.

Vẻ mặt của Trần Thư trở nên có chút hưng phấn, hắn lẳng lặng đi tới phía sau của Ngự Thú Quán.

Trong chốc lát, cuộc chiến sắp bắt đầu.

- Đè bẹp chết nó đi!

Một người to tiếng hét lên, tất cả mười sáu Khế Ước Linh toàn bộ lao lên.

Các Khế Ước Linh của bốn người còn lại đã bị chấn thương, đương nhiên bọn họ không còn cách nào có thể tham gia vào cuộc chiến được nữa.

Trần Thư không nhanh cũng không chận, chỉ nhìn thấy Slime đang từ từ nhắm mắt lại, sử dụng kỹ năng chuyên môn Thụy Mộng Sát của mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, cái miệng rộng của nó mở ra, tiếng gầm hung ác của nó nổ ra ngay lập tức.

- Hừ hừ!

Âm thanh dễ thương khiến học sinh bên dưới đều ngẩn ngơ.

Sau đó, hiệu ứng của kỹ năng tiếng gầm thét phát huy tác dụng.

Nhìn thấy thần sắc của mười sáu Khế Ước Linh đều có vẻ ngưng động, mặc dù chỉ là một khoảnh khắc, nhưng đã có tận ba Khế Ước Linh đã trực tiếp bị đánh bay.

- Quay cuồng lên cho ta!

Trần Thư nhếch mép cười, trên mặt tràn đầy nụ cười bạo lực, hắn nhìn giống như một tên xã hội đen.

Slime nằm ngáy khò khò bên cạnh, một bên lăn qua lăn lại, quả thực có thể nói là hoành hành bá đạo!

- Sử dụng kỹ năng công kích! Nó có tác dụng phản sát thương!

Có người thay đổi sắc mặt, trong nháy mắt đã có thể biết được kỹ năng phản sát thương của Slime.

Nhìn thấy mười Khế Ước Linh ở đằng xa đã cùng tung ra kỹ năng của bọn chúng.

Sự rực rỡ của các kỹ năng tràn ngập, nhìn lên trông tuyệt đẹp.

Ngay lập tức, các kỹ năng lần lượt bị đánh tan.

Slime bị thương ngay lập tức, nhưng nó vẫn đang chìm trong giấc ngủ, sẽ không vì vết thương mà ảnh hưởng đến trận chiến.

Rầm rầm rầm!

Nhìn trận chiến hỗn loạn ngay trước mắt, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chương 239: Gạch, trị đủ tất cả các loại không phục

Slime liên tục nghiền nát một cách điên cuồng, giống như một con sói nhập vào đàn cừu, nó chỉ đơn giản là một cuộc tàn sát đơn phương. Trong trận chiến này, không có kỹ năng, tất cả đều là sức mạnh!

- Chết tiệt! Con Slime lúc mạnh đúng là không nói đạo lý!

- Ta chưa từng thấy cấp F nào mạnh như vậy, nhất định là Slime Biến Dị cấp S!

Các học sinh trong lớp đặc huấn Nhất Trung đều thẫn thờ nhìn cảnh tượng trên đài.

Tiếng ngáy từ miệng con Slime đã thấm sâu vào trong tim bọn họ, sợ rằng ban đêm ác mộng sẽ dội lại trong tâm trí bọn họ.

Mười phút sau.

Trên đài cũng không còn nhiều Khế Ước Linh nữa.

Trần Thư mở miệng nói:

- Giải quyết!

Cuống cùng một Khế Ước Linh ngay lập tức bị đánh gục bởi Slime, một trận chiến hỗn loạn lớn đã kết thúc.

Phần thưởng là thu được kỹ năng Trùng Phong tăng thêm một.

Toàn bộ thuộc tính của Golden Slime cộng thêm 10%.

Sau khi liên tục hoàn thành hai lựa chọn thì sức mạnh Slime của Trần Thư đã được cải thiện đáng kể.

- Hiện tại có thể kết toán được chưa?

Trần Thư nhìn về phía Vương Phong, nếu như đối phương không cho, vậy thì chỉ có thể để Thẩm Vô Song phải bắt đầu đào một cái hố.

- Chờ đã, ta cần nộp đơn xin học vào trường!

Vẻ mặt của Vương Phong vẫn còn đầy kinh hoàng, sức mạnh chiến đấu Slime bên đối phương đã lật đổ nhận thức của hắn ta.

Hắn ta đã nhìn thấy một Khế Ước Linh mạnh mẽ, nhưng hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy một Khế Ước Linh mạnh đến mức phi logic như vậy!

Một số kỹ năng cấp cao và thuộc tính cơ bản có thể so sánh với cấp S xuất hiện trên cơ thể của một Khế Ước Linh cấp F.

Vương Phong cứ nghĩ mãi trong đầu, nhưng vẫn không có được câu trả lời.

Cứ như vậy, hắn ta rời khỏi Ngự Thú Quán, chuẩn bị nộp đơn xin hai mươi viên Ngự Thú Châu thượng phẩm trong trường.

- Các vị, hiện tại đã phục chưa?

Trần Thư đi đến phía trước đài tỷ thí, thu hồi Slime trở lại Ngự Thú Không Gian.

Sau một trận chiến hỗn loạn lớn, Slime cũng bị chấn thương, suy cho cùng thì không nên coi thường sức mạnh của kỹ năng, có thể phá vỡ lớp phòng thủ của nó.

Đám người phía dưới cúi đầu không nói gì, nắm chặt tay.

- Lại là một ngày đánh người khác…

Trần Thư thở dài nói, lộ ra bộ dạng rất buồn bực:

- Thật ra thì các ngươi vốn đã rất tốt rồi. Có thể nói là xuất sắc nhất trong đám bạn cùng trang lứa, chỉ có thể trách ta.

- Trách ngươi?

Nhiều người lần lượt ngẩng đầu nhìn lên, không biết tại sao.

Trần Thư gật đầu, dáng vẻ muốn ăn đòn nói:

- Trách ta quá ưu tú!

- …

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam ở một bên đều giật giật khóe miệng, ngươi đúng là đang tự mình tìm đường chết.

May mắn thay, bọn họ đi theo Thẩm Vô Song, nếu không thì sợ rằng ba người bọn họ sẽ bị đưa ra ngoài.

- Ngươi tên là Trần Thư?

Giang Thiên đi ra, bình thản nói ra:

- Giang Thiên ta sẽ không phục bất kỳ ai! Nhiều nhất là nửa năm, ta sẽ vượt qua ngươi!

Hắn ta hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt tràn đầy tự tin:

- Đến lúc đó, ta hy vọng ngươi có thể chấp nhận hiện thực!

- Ồ.

Trần Thư gật đầu một cái, im lặng lấy một thứ gì đó trong ba lô của mình.

Trong phút chốc, thân thể của hắn nhảy lên, trong tay cầm một viện gạch màu đỏ.

- Ngươi… ngươi đừng tới đây!

Khuôn mặt vốn bình thản của Giang Thiên lập tức giật mình, không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Nhưng vẫn không nhanh hơn tốc độ của Trần Thư.

Bụp!

Viên gạch vô cùng chính xác đập vào trán của Giang Thiên, hắn ta ngất đi.

- Mẹ nó, đã thua mà còn làm màu! Ta không thể chịu đựng được nữa!

Trần Thư mắng mỏ rồi im lặng cất viên gạch vào ba lô.

- Ngươi đánh hắn ta làm gì?

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, đối phương đúng là ra bài không theo thói thường, một giây trước còn vừa nói chuyện phiếm vừa cười, một giây sau liền hóa thân biến thành tội phạm.

Cũng may Giang Thiên chỉ bị ngất đi, không bị thương, cho dù có gọi cảnh sát thì Trần Thư cũng không bao giờ xảy ra chuyện.

Điều này thực sự rất chính xác đối với việc kiểm soát các huyệt đạo của con người, sẽ không biết có bao nhiêu con người bị hại dưới sự thành thạo đánh sợ kia…

Trần Thư mở hai tay ra, căn bản không quan tâm chút nào:

- Hắn ta nói mình không phục.

- Cho nên ngươi liền đánh hắn ta?

Trần thư gật đầu nói:

- Gạch! Trị đủ tất cả các loại không phục!

- …

Một lúc lâu sau, Vương Phong mang theo hai mươi viên Ngự Thú Châu thượng phẩm trở về.

- Xảy ra chuyện gì sao?

Hắn ta liếc mắt qua nhìn thấy Giang Thiên ngã xuống đất.

Trần Thư mở miệng nói:

- Vừa rồi hắn ta kích động, đột nhiên ngất đi.

Cả lớp im lặng, hành vi của Trần Thư là quá cứng rắn, mọi người phải sợ hãi.

Nếu ai dám lên tiếng vào lúc này, e rằng sẽ bị viên gạch lao tới.

- Đưa hắn ta đến Giáo Y Viện đi!

Vương Phong không hề nghi ngờ, dù sao thân thể Giang Thiên cũng không bị thương, trên gáy có dính chút bụi.

- Đây là Ngự Thú Châu của các ngươi!

Tuy là không cam tâm, nhưng mà hắn ta có chơi có chịu, không phải Nam Giang Nhất Trung cấp không nổi.

Điều quan trọng nhất là có một Thẩm Vô Song thầm lặng ở bên.

Hắn ta lo rằng hôm nay sẽ có thêm một ngôi mộ trên núi sau trường…

Chương 240: Sự lý giải của cấp doanh nghiệp sao (1)

Trần Thư nhếch mép cười, vui vẻ cất nó đi. Một nhóm bốn người bình tĩnh rời khỏi Nam Giang Nhất Trung.

Vẻ mặt Vương Phong phức tạp, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi.

Vốn dĩ nghĩ rằng đó là một trận chiến nghiền nát, nhưng thực tế đúng là một trận chiến nghiền nát…

- Kỳ thi tuyển sinh đại học của Nam Giang Nhị Trung năm nay có khả năng sẽ tăng lên.

Hắn ta thì thào, đây mới là học kỳ cuối cùng của lớp 12 mà đã có một người mạnh mẽ như vậy xuất hiện rồi.

Mấu chốt là hắn ta không thể hiểu được làm thế nào mà Slime của đối thủ lại có thể mạnh đến vậy.

Huyết mạch của cấp F lại có thể so sánh với cấp S!

- Thẩm lão sư, sau khi ngươi quay về thì nói chuyện với hiệu trưởng đi.

Trần Thư không ngừng vuốt ve Ngự Thú Châu trong bàn tay của mình, nói:

- Một trường học 200 vạn, giá cả cũng vừa phải, già trẻ không gạt, nếu như hắn ta yêu cầu thì có thể tìm ta bất cứ lúc nào!

- Cái gì? Một trường học mà hắn ra giá 200 vạn?

Hiệu trưởng Nam Giang Nhị Trung cau mày, trong mắt có suy tư.

Thẩm Vô Song gật đầu, hắn ta chỉ có nhiệm vụ truyền đạt lại.

Hiệu trưởng lắc đầu nói:

- Trường học đã trở thành tài sản kếch xù của hắn ta, tuyệt đối không thể dung túng tiếp như thế này.

Một lúc lâu sau, hiệu trưởng lại mở miệng nói:

- Thẩm lão sư kia, ngươi có thể thương lượng với Trần Thư một lần, giảm giá không…

- …

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, đây chính là ý của ngươi không được dung túng sao?

Lúc này, ba người Trần Thư đã quay về bên trong Ngự Thú Quán.

Nhìn ba người đang cao hứng, tất cả mọi người đều cúi đầu, thầm thương tiếc cho Nam Giang Nhất Trung ba giây…

- E rằng hôm nay Nam Giang Nhất Trung sẽ phải xếp hàng dài ở Giáo Y Viện.

Đường Liệt mở miệng nói ra, nghĩ đến chính mình trước đây.

Vương Vân từ bên cạnh thấp giọng nói:

- Đường thiếu, chúng ta đừng chọc vào cái tên đại ma vương kia nữa, không đánh lại được đâu.

- Sợ cái gì! Hiện tại hắn có ưu thế về cấp bậc, khi nào ta đuổi kịp cấp bậc của hắn, sẽ uống nước trái cây ngon lành của hắn.

Theo lý thuyết trong sách giáo khoa mà nói, xếp hạng tiềm năng của Khế Ước Linh càng cao thì, mỗi lần thăng cấp sẽ tăng càng lớn.

Nếu thuộc tính cơ bản của Khế Ước Linh cấp F được so sánh với 1, mỗi lần thăng cấp sẽ xem như tăng lên 20%, thuộc tính cơ bản sẽ trở thành 12, mà trong khi thuộc tính cơ bản của cấp A có thể là 2, khi thăng cấp sẽ trở thành 2,4 khoảng cách của cả hai thuộc tính sẽ được thay đổi từ 1 thành 1,2.

Có thể nói, cấp bậc Ngự Thú Sư càng cao thì khoảng cách xếp hạng tiềm năng giữa các Khế Ước Linh lại càng lớn hơn.

Mà thuộc tính cơ bản chỉ liên quan đến xếp hạng tiềm năng và cấp bậc Ngự Thú Sư, sự tăng cấp của hệ thống và Dược Tề đều là thuộc tính bổ sung, sẽ không ảnh hưởng đến thuộc tính cơ bản.

Đây cũng là lý do vì sao khiến Đường Liệt có được sự tự tin, bởi vì hắn ta là một Khế Ước Linh cấp A.

- Lão đại, ngươi có chắc không?

Vương Vân nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng đã có bóng ma tâm lý.

Đường Liệt hừ lạnh một tiếng:

- Nói nhảm! Đường Liệt ta nhất định phải chống lại thế lực tà ác đến cùng!

Một giây sau, hắn ta nói:

- Đừng nói nữa! Hắn đang ở đây!

- …

Trần Thư chậm rãi đi qua trước mặt ba người Đường Liệt.

Dù không nói nhưng trong lòng luôn có cảm giác bị áp bức.

Đường Liệt không ngừng nói trong lòng: Đi qua nhanh lên, đi qua nhanh lên!

Đột nhiên, bước chân của Trần Thư đột ngột dừng lại, trái tim Đường Liệt dường như lỡ mất nửa nhịp.

- Đường thiếu!

Cơ thể Đường Liệt run lên theo bản năng, trên mặt lộ ra một nụ cười cứng ngắc.

- Ngươi …

Trần Thư dừng lại nói:

- Quần áo cũng không tệ.

- …

Đường Liệt thở phào nhẹ nhõm, sau đó gật đầu nở nụ cười cứng ngắc.

Vương Vân và Hồng Minh bên cạnh đều giật giật khóe miệng, lão đại, ngươi có chắc là thật sự có thể báo thù không?

Đúng lúc này, Thẩm Vô Song đã đi đến Ngự Thú Quán.

Đường Liệt đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, có lão sư ở đây, Trần Thư không dám quá kiêu ngạo… ừm… có lẽ không dám.

Thẩm Vô Song nói:

- Được rồi, xin chúc mừng bạn học Trần Thư của chúng ta, đã giành vinh quang cho Nam Giang Nhị Trung, hung hăng giẫm Nam Giang Nhất Trung ở dưới chân!

Cho dù như thế nào thì kết quả cũng đều là tốt cho Nam Giang Nhị Trung.

Nó không chỉ thúc đẩy tinh thần cho trường học của hắn ta, mà còn dập tắt sự kiêu ngạo của Nam Giang Nhất Trung.

Đồng thời, hắn ta cũng hạ quyết tâm, trong hoàn cảnh bình thường không được phép để Trần Thư ra tay, tên này rất hay lôi kéo thù hận, làm không biết thì Nam Giang Nhị Trung sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung của toàn thành phố.

Chỉ cần đối phương không sử dụng vũ khí hạt nhân thì phe ta sẽ không bao giờ dùng đến tội phạm!

- Bây giờ bắt đầu vào lớp nào!

Bây giờ thời điểm đã đến cuối tháng mười, ước chừng khoảng bảy tháng trước kỳ thi tuyển sinh đại học.

Thẩm Vô Song bắt đầu phê bình về biểu hiện của mọi người trong Dị Không Gian.

Trần Thư có vẻ hơi buồn chán, những gì Thẩm Vô Song dạy đều là cơ sở của thực chiến, nó không có ích gì cho hắn.

Chương 241: Sự lý giải của cấp doanh nghiệp sao (2)

Buổi tối trở về ký túc xá. Trần Thư tính toán số Hoa Hạ tệ trong thẻ của mình, còn lại hơn 8 triệu.

Nếu như mua vật liệu lãnh chúa, có khả năng lĩnh ngộ được hai kỹ năng, nhưng có thể không lĩnh ngộ được một kỹ năng nào.

Nếu như mua Ngự Thú Chân Châu thì có thể mua hàng chục viên, nhưng nếu nuốt hết thì cũng không thể thăng được nửa cấp bậc.

Từ cấp tám đến cấp chín, càng ngày càng cần nhiều Ngự Thú Lực, sẽ không có ai dám chỉ dựa vào mỗi Ngự Thú Chân Châu mà tiến bộ.

Đặc biệt là đối với Ngự Thú Sư cấp cao, bọn họ thường cần hàng tỷ Hoa Hạ tệ mới có thể nâng cao một tiểu cảnh giới, cho dù có tiền đi chăng nữa cũng không dám làm như vậy.

- Tiểu Tinh, giúp ta chú ý đến ba kỹ năng mà ta cần.

Trần Thư quyết định tạm thời không động tới số tiền kia, dùng để mua vật liệu lãnh chúa để dùng nhất định sẽ có lời.

Đến mức Dược Tề, Slime gần như được coi là nuôi dưỡng hoàn mỹ.

Thoáng quá đã trôi qua mấy ngày.

Ban đầu, Trần Thư có thể kiên nhẫn nghe các bài giảng của Thẩm Vô Song, nhưng sau đó hắn lại không thể, thậm chí đã bắt đầu đứng ngủ.

Hôm nay khi tan học.

Trần Thư nói:

- Thẩm lão sư, ta cảm thấy ngươi dạy cái gì cũng đều vô dụng.

Thẩm Vô Song thở dài:

- Trần Bì, ta không cho phép ngươi nói về bản thân như vậy! Cho dù là vô dụng, ngươi vẫn phải giữ được sự tự tin!

Trần Thư trợn to hai mắt, khóe miệng giật giật, đây là sự lý giải của cấp doanh nghiệp sao…

- Lão sư, ý của ta là tiến bộ không lớn, ngươi có thể làm cái khác cho ta mà, tùy theo năng khiếu mà dạy cho ta đi!

Thẩm Vô Song sờ lên cằm:

- Ngươi cứ ổn định chờ ở trong trường học thì đã tốt hơn bất cứ cái gì rồi, nhân dân của thành phố Nam Giang đều có thể yên tâm hơn một chút.

- …

Trần Thư đen mặt lại, bất lực mở miệng nói:

- Điều này không giúp ta cải thiện được, ta là muốn thi đậu vào Hoa Hạ học phủ, vì vậy ta không thể lãng phí thời gian như vậy được.

- Tạm thời cứ như vậy đi, nếu như ngươi thấy chán thì dùng túi phân Urea để nặn bùn, chơi trong giờ học.

Thẩm Vô Song vỗ vai hắn, mấy năm nay hắn ta chưa từng nhìn thấy Trần Thư như thế này.

Hắn ta chỉ là một lão sư, không phải là thủ lĩnh tội phạm, làm sao biết huấn luyện cho đối phương như thế nào?

- Không được! Chán quá đi, ta nhất định phải tìm mấy kẻ xui xẻo đánh một trận!

Vừa dứt lời, Trần Thư xoay người đi về phía tòa nhà dạy học.

- …

Thẩm Vô Song đè lại vai của hắn:

- Ngươi định làm cái gì?

Vẻ mặt hắn ta hoảng hốt, e rằng Trần Thư sẽ cho nổ tung tòa nhà dạy học mất thôi.

- Ta sẽ đến gặp hiệu trưởng, giảm giá cho hắn ta, một trường học 100 vạn, dù sao hắn ta cũng muốn nhận nó.

Ngay khi Thẩm Vô Song định ngăn hắn lại, Trần Thư đã chạy thẳng đi, chỉ để lại một bóng lưng đầy khoái chí.

- …

Hắn ta cũng không có thời gian để đi cùng Trần Thư đến nhiều trường khác để khiêu chiến, nhưng theo tính cách của đối phương, hắn rất có thể bị đuổi khỏi trường.

- Hiệu trưởng!

Trần Thư nhanh chân như sao băng, đi tới văn phòng làm việc của hiệu trưởng.

Hiệu trưởng nói:

- Hả? Trần Thư, ngươi có chuyện gì vậy?

Trần Thư nói rõ ra mục đích của mình.

Hiệu trưởng bất lực thở dài:

- Không phải nhà trường không ủng hộ, mấu chốt là tài nguyên có hạn, đào tạo các lớp đặc huấn cũng đã giật gấu vá vai rồi.

- Một trường học 100 vạn!

Trần Thư trực tiếp nói giá khởi điểm của mình.

- 100 vạn…

Hiệu trưởng nhướng mày, ngay lúc này mới hắn ta mới thừa nhận bản thân có chút động tâm.

Hiệu trưởng đã xem đoạn video Trần Thư chiến đấu với Nam Giang Nhất Trung, thực lực của hắn không hề hơn kém gì Phương Tư của năm đó.

Nhất là bây giờ, hầu hết tất cả học sinh trung học phổ thông chỉ là Ngự Thú Sư cấp 6 hoặc cấp 7.

Thân phận là Ngự Thú Sư cấp 8 của Trần Thư cũng đủ để trấn áp bọn họ một cách dễ dàng.

Nếu chờ tới học kỳ sau, khi cấp bậc Ngự Thú Sư những học sinh còn lại thì Trần Thư có lẽ không thể thắng được.

- Được rồi! Chỉ cần ngươi đánh bại sáu trường học còn lại trong thành phố!

Hiệu trưởng cuối cùng cũng đã đưa ra cách giải quyết dứt khoát, quyết định để Trần Thư lần nữa ra trận.

Chỉ có tám trường trung học ở thành phố Nam Giang đạt được kết quả xuất sắc, còn lại các trường trung học khác đều ở mức tầm thường.

Bây giờ bỏ ra 600 vạn để Trần Thư khiến cho Nam Giang Nhị Trung có danh tiếng, cũng không phải là lỗ.

- Vậy thì một lời đã định!

Trần Thư trong mắt có sự phấn khích, vừa hay hiện tại bài dạy của Thẩm Vô Song quá nhàm chán.

Nếu có thời gian đi nghe bài giảng thì không bằng đi chiến đấu còn tốt hơn, không những kiếm được Hoa Hạ tệ mà còn có cơ hội lớn hơn để kích hoạt tùy chọn của hệ thống, thật thơm mà phải không nào?

- Đúng rồi, hiệu trưởng, các trường khác đã thành lập các lớp đặc huấn chưa?

Theo tình hình trước đây, các lớp đặc huấn thực chất chỉ được thành lập vào học kỳ hai của lớp 12, dù sao sẽ tiêu tốn rất nhiều tài nguyên.

Hiệu trưởng nói:

- Bởi vì trường học của chúng ta đã khai giảng, các trường trung học trong thành phố đã sớm thành lập các lớp đặc huấn.

Chương 242: Tội phạm ra trận, một tấc cỏ cũng không mọc

– Vậy là tốt rồi! Trần Thư xoay người chuẩn bị rời đi.

- Các loại…

Thẩm Vô Song đến văn phòng, mở miệng nói:

- Hiệu trưởng, ngươi đã đồng ý rồi sao?

Thấy hiệu trưởng gật đầu, hắn ta nói thêm:

- Tôi muốn dạy học sinh trong lớp đặc huấn, nhưng ta lại không có thời gian để làm vệ sĩ cho Trần Thư.

- Vệ sĩ gì? Chúng ta là khiêu chiến tuân thủ các quy tắc, Lâm Tử Hiên của Nhất Trung cũng không có vệ sĩ.

Thẩm Vô Song vuốt trán nói:

- Vậy là hắn bị chúng ta đưa ra ngoài…

Nói xong, Thẩm Vô Song giải thích về tính cách muốn ăn đòn của Trần Thư.

Nếu như không có bảo vệ mà không gặp chuyện gì bất ngờ thì Trần Thư nhất định sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn.

- Thẩm lão sư, ngươi nói cái gì đấy?

Trần Thư trực tiếp đứng dậy nói:

- Một mình ta là đủ rồi, không cần lo lắng đến cái khác!

Nói xong, hắn mới rời khỏi văn phòng.

Buổi tối, cả ba ra ngoài trường đi tới quầy ăn phía trước.

Từ Tinh Tinh hỏi

- Trần Bì, ngươi có thực sự muốn khiêu chiến với sáu trường cao trung khác không?

- Đương nhiên, Nam Giang Nhất Trung còn không phải là đối thủ của ta, chứ đừng nói đến những trường còn lại.

Tạ Tố Nam hỏi:

- Ta nhớ ngươi không phải là người cao ngạo như vậy mà?

Trần Thư mở hai tay ra:

- Không còn cách nào khác, trường học đã cho quá nhiều rồi.

- Tiểu Tinh, nhà ngươi có Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư nào không, cho ta áp trận đi, ta sợ các trường học khác thua quá nhanh.

Từ Tinh Tinh trợn tròn mắt, khóe miệng hiện lên ý cười:

- Kỳ thật không cần Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư áp trận đâu, chính ngươi có thể tự mình làm.

- Ta?

- Ngươi nói với giới truyền thông của thành phố Nam Giang rằng một Slime cấp độ F khiêu chiến các thiên tài từ sáu trường cao trung, một chủ đề nóng bỏng như vậy chắc chắn sẽ được theo dõi đưa tin trong toàn bộ quá trình, đến lúc đó, sẽ không có ai ra tay với người.

Trần Thư trợn to mắt:

- Chết tiệt, ngươi nói cũng có lý, so với Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư thì còn an toàn hơn.

Ngay sau đó, hắn nói:

- Đến lúc đó ta sẽ liên hệ với một vài nhà tài trợ nữa, lại có thể kiếm được một món tiền nữa.

Từ Tinh Tinh cười khan một tiếng:

- Làm thế nào ngươi lại có thể một suy ra ba như vậy… Nhưng đó chỉ là giới truyền thông của thành phố Nam Giang thôi nên sẽ không có nhiều lưu lượng truy cập, ngay cả khi có nhà tài trợ nó cũng sẽ không đưa ra quá nhiều.

- Thôi kệ đi, đừng coi tôm là hải sản, trứng thối cũng không phải là trứng gà sao?

Hai người cùng nhau im lặng, cái ví dụ gì vậy…

- Không được. Ta ý thức được đây là một cơ hội để kiếm rất nhiều tiền, ta không thể để mất nó được!

Trần Thư nhanh chóng kết thúc bữa tối, ngay sau đó quay trở lại trường học để bắt đầu suy nghĩ về quá trình khiêu chiến lần này.

- Đại ca, đây là trận chiến của Ngư Thú Sư, sao lại để thương nghiệp hóa như vậy?

- Ngươi là phú nhị đại thì biết cái gì, đừng nói Ngự Thú Sư gì với ta, ta chỉ muốn kiếm tiền!

Trần Thư bây giờ đã là một học sinh vượt trội của thành phố Nam Giang, nếu như hắn sớm có thể trở thành Ngự Thú Sư cấp 9, thậm chí hắn có thể chạy nước rút một đợt Hắc Thiết Cấp trước kỳ thi tuyển sinh đại học.

Chỉ cần hắn trở thành Hắc Thiết Cấp, Hoa Hạ học phủ nhất định sẽ chiêu mộ hắn.

Đã gần mười năm kể từ khi Hoa Quốc xuất hiện Hắc Thiết Cấp vào năm lớp 12.

Nguyên nhân chính là một khi đạt tới Ngự Thú Sư cấp 9, muốn đột phá cũng chỉ có thể dựa vào tu luyện của chính

mình.

Vai trò của Ngự Thú Châu và Ngự Thú Chân Châu đã bị suy yếu rất nhiều, nếu không kẻ có tiền có thể nuôi một con lợn, đều có thể đạt tới Hắc Thiết Cấp.

Trên thực tế, tiểu cảnh giới cuối cùng của mỗi đại cảnh giới sẽ làm suy yếu vai trò của Ngự Thú Châu.

Cả ba người cùng một đường trở về ký túc xá.

Trần Thư nói:

- Tiểu Tinh, doanh nghiệp gia tộc nhà ngươi sẽ tài trợ một đợt chứ?

- Công ty lớn của nhà ta nằm ở tình, một thành phố Nam Giang không lọt nổi vào mắt.

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Huống chi còn để cho ngươi làm người tuyên truyền, như vậy không phải đang bôi nhọ chính mình sao?

- Bôi nhọ cái gì?

Trần Thư khóe miệng giật giật, mở điện thoại lên tìm Chu Thực, giám đốc điều hành của công ty Dược Dịch 666.

- Alo, Chu thúc, cháu có kế hoạch kiếm tiền, ngươi có hứng thú không?

- Không đầu tư, không mua cổ phiếu ngân sách, không có tiền!

Tút tút tút~

- …

Trần Thư lại gọi điện thoại đến, vội vàng nói:

- Chu thúc, ta là Trần Thư!

Chu Thúc ở một bên đương nhiên cũng nói:

- Ta biết, đó là lý do tại sao ta lại cúp máy, có phải tên tiểu tử ngươi đang đi lừa đảo không?

- …

Trần Thư khóe miệng giật giật, ngươi đã đi quá xa rồi.

Hắn nghiêm túc nói:

- Ta không lừa ngươi, đó là sự thật, ta sẽ cố gắng nói lại kế hoạch này ngắn gọn, nhưng mà nó lại quá dài dòng.

- …

Sau đó, Trần Thư đã nói chuyện hắn muốn khiêu chiến.

- Ngươi muốn đánh với sáu trường cao trung khác? Đừng nghịch nữa, Slime của ngươi mang đi bán manh một chút cũng đã không tệ rồi.

Chương 243: Ta muốn tất cả (1)

Chu Thực chỉ cảm thấy như hắn đang nói mớ giữa ban ngày, một Slime cấp F đi khiêu chiến thiên tài của thành phố Nam Giang? Hắn ta thừa nhận Trần Thư có thiên phú chiến đấu nhưng hắn chỉ có thể đóng vai phụ trợ, chân chính quyết định kết quả trận chiến vẫn là sức mạnh cứng cỏi của Khế Ước Linh.

- Chu thúc, bây giờ Nam Giang Nhất Trung đã bị ta đánh nổ rồi, Tiểu Vũ không nói cho ngươi biết sao?

Đầu óc Chu Thực có chút không thể hoạt động được:

- Nói nhảm gì đấy?

- Tất nhiên, đây chính là cơ hội tốt để tuyên truyền công ty, ta đã liên hệ với giới truyền thông của thành phố Nam Giang, đến lúc đó sẽ đi theo đưa tin toàn bộ quá trình.

- Ta muốn thương lượng với công ty một chút.

Nói xong, cả hai cúp máy.

Trần Thư đảo mắt, hắn lại bắt đầu mua thủy quân trực tuyến, tạo thế cho mình trên nhiều nền tảng khác nhau.

Internet này đã bị hắn kẹp đến chết.

Chấn kinh! Khế Ước Linh cấp F sắp đánh bại các đại Khế Ước Linh cấp A!

Ta và tiểu đồng bọn đều bị sốc! Một Slime cấp F muốn san bằng thành phố Nam Giang!

Tại sao Khế Ước Linh cấp F lại thách thức Khế Ước Linh cấp A? Lý do đằng sau nó làm người khác thật ấm lòng…

Nó không chỉ có một tiêu đề bắt mắt mà còn có một đoạn video quay lại cảnh một Slime đánh chết một Phong Lôi Điểu.

Một viên đá khuấy động cả ngàn lớp sóng, hôm nay có sóng to gió lớn đang náo động trên Internet.

Nhưng mà kẻ đầu têu Trần Thư căn bản cũng không quan tâm chút nào, nằm ngáy khò khò thiếp đi.

Chỉ trong năm ngày ngắn ngủi.

Thông tin Trần Thư sẽ khiêu chiến với các trường cao trung lớn ở thành phố Nam Giang tiếp tục sôi sục trên internet, thu hút một lượng lớn cư dân mạng theo dõi.

Tất nhiên, hầu hết những người theo dõi đều đến từ thành phố Nam Giang và các thành phố xung quanh.

Thời gian đã đến tháng mười một, Trần Thư cảm thấy thời khắc gần như thích hợp, hắn đã sẵn sàng để bắt đầu khiêu chiến vào ngày mai.

Tội phạm ra trận, một tấc cỏ cũng không mọc được!

Mục tiêu đầu tiên, Nam Giang Tam Trung!

- Vương Đằng, để ta xem Đại Đế Chi Tư của ngươi!

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trần Thư mở miệng nói:

- Thẩm lão sư, ta chuẩn bị xin nghỉ phép một tuần!

- Hoàn toàn không có vấn đề!

Thẩm Vô Song đồng ý ngay lập tức, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thư đã lơ đãng năm ngày qua, ngày nào không có việc gì làm cũng đánh bạn học.

Bây giờ Đường Liệt đã trở thành chứng tự kỷ, nếu để Trần Thư ở lại tiếp tục chờ đợi, lớp đặc huấn đã không thể dạy học bằng cách bình thường được nữa.

Buổi tối, ký túc xá của trường học.

- Trần Bì, ngươi phải biểu hiện thật tối, ta sẽ cược ngươi giành chiến thắng!

- Cược ta thắng cái gì?

Trần Thư đang sửa lại túi phân Urea, có thể nói là lâm trận mới mài gươm, không sắc được thì cũng sáng

- Ngươi không biết sao? Hiện tại ngươi đã là một người có tiếng ở thành phố Nam Giang, lần khiêu chiến này đã có người mở ra một cược trang ngầm!

- Trang cược? Làm sao ngươi biết?

- Bất kể thế nào thì ta cũng đã làm nhiệm vụ điều tra mấy năm rồi, ở thành phố Nam Giang ai mà chẳng biết Tạ Tố Nam ta?

Tạ Tố Nam ho khan một tiếng:

- Có người ép ngươi đánh bại sáu trường cao trung, có người thì nghĩ rằng ngươi sẽ thất bại, tỷ lệ cược bây giờ là 1:1.

Trần Thư nhướng mày:

- 1:1, coi trọng ta như vậy sao?

Hắn cứ nghĩ rằng tỷ lệ cược sẽ rất khủng khiếp, dù sao cũng là Slime cấp F ra khiêu chiến với mỗi đại cao trung.

- Ta không ngờ tới, thực ra chủ là yếu là do ngươi đã lạm dụng Nam Giang Nhất Trung, đây chính là cao trung đứng đầu năm ngoái, đương nhiên sẽ có một số người tin vào thực lực của ngươi.

Trần Thư sờ lên cằm, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bảng lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Bản thân nỗ lực giành chiến thắng, phấn đấu vì danh dự cho trường học! Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Sư đại lượng 】

【 Lựa chọn 2: Cố gắng để bản thân bị thua, nhân cơ hội nhận được nhiều Hoa Hạ tệ. Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Trùng Phong tăng thêm một 】

【 Lựa chọn 3: Với tư cách là chính nghĩa chi sĩ, trực tiếp báo cáo với Trấn Linh Cục. Phần thưởng hoàn thành: Tốc độ của Slime tăng thêm 10% 】

Trần Thư hơi giật mình, ngay sau đó trên mặt lộ ra nụ cười gian xảo.

Tạ Tố Nam lập tức nói:

- Chết tiệt, ngươi cười như vậy là có ý gì?

- Ta muốn cược ta thua!

Ngay khi Trần Thư vừa dứt lời, Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh đều có vẻ kinh ngạc, ngay sau đó trừng mắt nhìn hắn.

Tạ Tố Nam trợn to hai mắt:

- Ngươi định thi đấu giả?

Trần Thư vẻ mặt vô tội nói:

- Thi đấu giả là cái gì? Ta đã đánh liên tiếp nhiều trận như vậy, có một trận bất cẩn cũng là chuyện hợp lý mà?

Từ Tinh Tinh khóe miệng giật giật:

- Danh dự của trường thì sao?

Cả hai người đều bàng hoàng trong lòng, ngươi lại ra bài không theo lẽ thường nào.

Trần Thư nghi ngờ hỏi:

- Trường học thì sao?

- Danh dự của trường!

- Danh dự cái gì!

- Được… làm ta hỏi vô ích.

Hai người bọn họ hiểu rằng, nói với Trần Thư về điều này, căn bản hoàn toàn vô ích.

Trần Thư nghiêm mặt nói:

- Các trang cược ngầm kia là tồn tại bất hợp pháp, xem như người bảo vệ công lý ở thành phố Nam Giang, tuyệt đối không thể khoan nhượng!

Chương 244: Ta muốn tất cả (2)

Nhìn Trần Thư quang minh lẫm liệt, cả hai người đều không nói nên lời. Ngươi có cầm nhầm kịch bản không? Đây là lời thoại của ngươi sao?

Trần Thư trong mắt hiện lên vẻ tham lam, dò hỏi:

- Khi nào thì thời gian đặt cược kết thúc?

- Tối mai, sau khi ngươi đánh xong trận đấu đầu tiên.

- Được rồi! Vậy thì để ngày mai tỷ lệ cược sẽ tăng thêm một lần nữa.

Trần Thư nằm trên giường, nhìn trần nhà, nói:

- Bất kể là tiền của hắc đạo hay bạch đạo, ta đều muốn tất cả.

Cả hai không khỏi thì thầm:

- Đúng là tội phạm, mẹ nó…

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư mang theo ba lô, rời khỏi Nam Giang Nhị Trung.

Hiệu trưởng chờ ở bên cạnh nói:

- Phải cố gắng lên!

Trần Thư nhếch mép cười:

- Hiệu trưởng cứ yên tâm đi! Trong lòng ta biết phải làm như thế nào.

Lúc này ở cổng trường học, một chiếc xe thương vụ màu đen đã chờ sẵn.

- Ngươi là Trần Thư đến từ Nam Giang Nhị Trung? Bọn ta là đài truyền hình vệ tinh Nam Giang! Trước khi đi, không biết ngươi có điều gì muốn nói không?

Bên cạnh xe có một phóng viên và một tiểu ca quay phim, dường như bọn họ đã đợi từ lâu.

- Xin chào các vị khán giả các bằng hữu! Trong tuần tới đây, các ngươi sẽ được chứng kiến một trận chiến đủ sức ghi vào lịch sử của thành phố Nam Giang, tuyệt đối không nên bỏ lỡ!

Trần Thư nhếch mép cười, trông vô cùng tỏa nắng, làm người không khỏi cảm thán: Thật là căn chính miêu hồng!

- Ngoài ra, mời sáu cao trung trong thành phố chú ý: Ta, Trần Thư tới đây!

Trần Thư nhìn phóng viên, nói:

- Ta nói như vậy có ổn không?

- Không có… Đây không phải là phát sóng trực tiếp, hậu kỳ sẽ chỉnh sửa lại.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Thư gật đầu, trực tiếp lên xe.

Nửa giờ sau, một đoàn người đến trước cửa ra vào trung học Đệ Tam.

Trần Thư mặc một chiếc áo phông có logo của công ty Dịch Dược 666, bây giờ chỉ có công ty nhà Hứa Tiểu Vũ tài trợ.

Giá tiền là 20 vạn, chỉ cần mặc quần áo đặc chế là có thể thi đấu.

Hiệu trưởng Nam Giang Tam Trung đã chờ ở cổng, đương nhiên không phải vì thể diện của Trần Thư, mà là vì thể diện của người dân thành phố Nam Giang.

Nếu không, một khi được phát sóng, còn tưởng rằng tố chất của trường học không cao.

Ngoài trừ bọn họ, bên ngoài còn có hàng chục người tập trung ở cổng trường, tất cả đều cầm điện thoại di động không ngừng quay phim gì đó.

Bọn họ đều là quần chúng ăn dưa, đến từ thành phố Nam Giang hoặc các thành phố xung quanh.

Trường học không cấm bọn họ, không lo lắng về việc trong đó có bọn côn đồ.

Các lão sư và hiệu trưởng của lớp đặc huấn đều là Hắc Thiết Cấp, có thể đối phó với bất kỳ nguy cơ nào.

- Bắt đầu thôi!

Một nữ tử trung niên lạnh lùng nói.

Nàng ta là giáo viên lớp đặc huấn của Nam Giang Tam Trung, đương nhiên, nàng ta sẽ không quá vui mừng nếu ai đó đến khiêu chiến một cách ngạo mạn như vậy.

Năm đó Phương Tư cũng không có một trận chiến lớn như vậy.

Mọi người đi vào bên trong Ngự Thú Quán.

- Vương Đằng huynh, đã lâu không gặp!

Trần Thư liếc mắt nhìn xung quanh ngay lập tức nhìn thấy Vương Đằng trong đám đông.

- Quả nhiên là ngươi!

Vẻ mặt của Vương Đằng bình thường, nhưng trong lòng lại âm thầm nhẫn nhịn hít một hơi thật sâu.

Hắn ta vạn lần không thể ngờ tới, trong mấy tháng qua, kẻ yếu đuối bị hắn ta coi thường lại phát triển đến mức như vậy.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng:

- Không biết là Vương Đằng huynh có thể nắm tay ta trong bao lâu?

Những người còn lại đều im lặng, ngay từ ban đầu Trần Thư đã phải đối đầu với người mạnh nhất của Nam Giang Tam Trung.

Vương Đằng tự tin nói:

- Ta sẽ không thua ngươi, ta, Vương Đằng ta cả đời sẽ không yếu hơn người khác!

Ngay tại thời điểm này.

Nữ tử trung niên kia mở miệng nói:

- Lê Hiên, ngươi lên trước đi!

Một nam sinh đeo kính bước ra khỏi hàng, đồng thời triệu hồi Khế Ước Linh của chính mình.

Một bóng đen hình người ngay lập tức xuất hiện trên sân tỷ thí, nhưng đó không phải là ảnh quái, mà là một Ám Nguyên Tố Tinh Linh cấp A!

Trần Thư hơi nhướng mày, xem ra học sinh năm nay cũng không kém.

Tất cả các đại trung học đều muốn cạnh tranh cho vị trí đầu tiên.

- Mời!

Lê Hiên tỏ vẻ vô cùng lễ phép, ánh nhìn về phía Trần Thư.

Bùm!

Một con quái vật khổng lồ cao khoảng ba thước xuất hiện trên sân tỷ thí, càng khiến người ta sợ hãi hơn là.

Đại viên cầu màu vàng này thực sự đang mặc một bộ quần áo màu trắng, bên trên đó có khắc dòng chữ công ty Dịch Dược 666…

Ngay tức khắc bên trong Ngự Thú Quán bỗng trở nên yên lặng không một tiếng động…

Trần Thư mặc cùng một kiểu quần áo, đi đến trước mặt Slime, cả hai cùng chụp một bức ảnh tập thể trước ống kính.

Hiệu trưởng Nam Giang Tam Trung giật mình nói:

- Ngươi có chắc mình đến đây tham dự cuộc thi hay không…

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, lãnh đạm nói:

- Kiếm tiền thôi, cũng không khó coi!

Tất cả mọi người đều im lặng, mấu chốt là Slime đó trông thật kỳ quái khi mặc bộ quần áo này.

Bởi vì cơ thể của nó là một quả bóng tròn, nhìn lên như một cái đầu lớn, trên người mặc quần áo, đặc biệt mắt và miệng của nó lộ ra, trông giống như một tên cướp ngân hàng.

Sao ngươi không kiếm lấy một đôi tất để đi vào?

Chương 245: Vương Đằng ta cả đời chưa từng thất bại (1)

Một lúc sau, cuộc so tài giữa hai bên bắt đầu. Trần Thư không do dự, ngay từ đầu đã để Slime sử dụng Cự Đại Hóa.

Tất nhiên không phải vì thận trọng, mà là vì muốn quần áo trên người bị rách.

Chắc chắn thẩm mỹ của công ty Dược Dịch 666 có vấn đề, quần áo được thiết kế vô cùng xấu xí.

Nhìn quái vật khổng lồ cao gần 20 mét, tất cả những người có mặt tại đây không khỏi choáng váng!

So sánh Slime với Ám Nguyên Tố Tinh Linh thì khoảng cách thực tế quá xa, e rằng bị ép một cái sẽ lập tức bay ra ngoài.

- Cảm giác áp chế chết tiệt này, chẳng trách nó còn dám khiêu chiến sáu đại trung học.

- Ta chưa bao giờ nhìn thấy một Slime nào kỳ lạ như vậy.

Bùm!

Golden Slime không chút do dự nào, phát động kỹ năng Trùng Phong một cách hung hãn.

- Đè bẹp nó cho ta!

Slime giống như một cỗ xe tăng khổng lồ, tốc độ càng nhanh đến mức không thể tin được, sức mạnh Trùng Phong cấp 7 ngay lập tức được bộc lộ rõ ràng.

Không nói đến Ngự Thú Sư thực tập, ngay cả một Khế Ước Linh chưa hẳn đã có trình độ kỹ năng cao như vậy.

Vẻ mặt Lê Hiên nghiêm túc, nhưng không hề hoảng sợ.

Chỉ thấy quang mang phát tán ra từ cơ thể của Ám Nguyên Tố Tinh Linh.

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể khổng lồ của Slime thực sự xâm nhập vào cơ thể nó.

- Hả? Kỹ năng Hư Hóa?

Vẻ mặt Trần Thư giật mình, hắn không ngờ đối phương lại lĩnh ngộ được một kỹ năng bảo mệnh thần kỳ như vậy.

- Không hổ danh là thiên tài ở Nam Giang Tam Trung, hóa ra lại là một hư hóa hiếm thấy, đây là một kỹ năng sẽ không bị đào thải.

Cấp bậc Khế Ước Linh càng cao, các kỹ năng trước đó sẽ dần dần bị đào thải.

Bất cứ là hiệu ứng kỹ năng và sát thương nào cũng sẽ không theo kịp trừ khi cấp độ kỹ năng của ngươi rất cao.

Nhưng không phải ai cũng đều có hack.

- Kỹ năng không tệ, nhưng thật tiếc là nó không ăn nhập với nhau!

Trần Thư lắc đầu, nhìn thấy cơ thể Slime đình trệ, bắt đầu lao về hướng ngược lại.

Cơ thể khổng lồ lại xuyên qua Ám Nguyên Tố Tinh Linh, sân tỷ thí rung động ầm ầm.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn lên trên đài.

- Tại sao công kích của nó lại kéo dài như vậy? Đây là trang bị bình xăng đặc biệt cỡ lớn sao?

- Một con gà mái…

Sắc mặt Lê Hiên khó coi, cho dù Ám Nguyên Tố Tinh Linh chạy trốn đi đâu thì Slime vẫn như hình với bóng, giống như thuốc cao da chó khổng lồ.

Một khi thời gian Hư Hóa kết thúc, không nghi nhờ gì chắc chắn hắn ta sẽ thua.

- Nhận thua đi.

Lão sư mở miệng nói, nhìn thoáng qua liền thấy được sự chênh lệch giữa hai bên.

Lê Hiên thở dài, trực tiếp thu hồi Ám Nguyên Tố Tinh Linh đi, rời khỏi sân tỷ thí, đồng nghĩa với việc trực tiếp nhận thua.

Điểm dừng chân đầu tiên của Trần Thư báo cáo thắng lợi, tất cả mọi người đều nhận ra được sức mạnh khủng khiếp của Slime.

Khế Ước Linh cấp A căn bản không thể cạnh tranh được.

- Ngươi dùng đến loại Khế Ước Linh nào?

Lão sư của lớp đặc huấn nhìn Trần Thư, trong ánh mắt có nghi ngờ sâu sắc.

Thuộc tính và kỹ năng của đối thủ đều quá biến thái, cộng thêm trình độ của Ngự Thú Sư cấp 8.

Trừ khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bằng không ở thành phố Nam Giang không có ai có thể đánh bại hắn.

Lời nói vừa dứt, những người còn lại nhộn nhịp nhìn về phía bọn họ, vẻ mặt khó hiểu giống nhau.

- Golden Slime.

Trần Thư dang hai tay ra, vẻ mặt vô tội.

Dứt lời, hắn lấy ra trong ba lô ra một cái loa phát thanh, đặt xuống đất, phát một đoạn ghi âm dài.

- Người tiếp theo! Người tiếp theo!

- …

Tất cả mọi người nhếch miệng giật giật, tên này thật sự muốn ăn đòn.

Trần Thư nhếch mép cười, ánh mắt nhìn về phía Vương Đằng ở bên dưới.

- Vương Đằng huynh, ngươi lên đi!

- Hừ!

Vương Đằng hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói:

- Ta nói rồi, Vương Đằng ta cả đời chưa từng thất bại.

- Trận chiến này, ta… nhận thua!

- …

Những người còn lại lần lượt nhìn bọn họ, trợn mắt há hốc mồm ra.

Khá lắm, ngươi còn trực tiếp nhận thua, không ngờ lại như thế này, đây là nguyên nhân vì sao cả cuộc đời ngươi không bao giờ thất bại?

Lão sư của lớp đặc huấn cũng không yêu cầu, biết rõ kết quả là thất bại, không cần thiết phải khiêu chiến.

- Một số người lên đi, nếu không thời lượng của chương trình quay được sẽ không đủ, ta cũng cảm thấy xấu hổ khi tính phí tài trợ!

Trần Thư lắc đầu, vẻ mặt bất lực.

Nếu không phải đang ở trước mặt mọi người, không chừng hắn đã bị ném ra ngoài từ lâu.

- Hừ, các ngươi cùng nhau đi lên thì sao? Chỉ cần có thể đánh bại ta, sẽ được tặng 40 khỏa Ngự Thú Châu thượng phẩm, nếu như thua, chỉ cần đưa cho ta 20 khỏa Ngự thú Châu thượng phẩm.

- Tiểu tử, người đừng có mà khinh người quá đáng!

Hiệu trưởng Nam Giang Tam Trung đứng lên, cảm nhận được sự chà đạp từ tâm hồn mình.

Vẻ mặt hắn ta tức giận nói:

- Nam Giang Tam Trung của chúng ta, ai không phải là thiên tài? Chỉ riêng Khế Ước Linh cấp A đã có sáu người, còn lại mười bốn người đều là Khế Ước Linh cấp B, sức chiến đấu của bọn họ cực kỳ cường đại…

Trần Thư mở miệng nói:

- Nói như vậy tiếp theo là hiệu trưởng sao?

Chương 246: Vương Đằng ta cả đời chưa từng thất bại (2)

Hiệu trưởng nói: - Đương nhiên không phải! Ngươi nghĩ ta ngốc sao? Ta sớm đã biết trước số phận của Nam Giang Nhất

Trung,

- …

Trần Thư khóe miệng giật giật:

- Vậy mà chính ngươi còn giới thiệu học sinh đến trâu bò như vậy…

Hiệu trưởng im lặng không nói nên lời, phía trước là giới truyền thông, tất nhiên phải khoe khoang về trường của mình.

Trần Thư trực tiếp mở miệng nói:

- Vậy thì đừng đặt cược, các ngươi cùng nhau lên đi! Cấp A và B cùng lên đi!

Lớp đặc huấn của Nam Giang Tam Trung không có Ngự Thú Sư cấp 8, chỉ có năm người trong số bọn họ là Ngự Thú Sư cấp 7, mà trong số đó, Lê Hiên và Vương Đằng lại không tham gia.

Những người còn lại đều là cấp 6, căn bản không có uy hiếp.

Lại một cuộc chiến hỗn loạn khác bắt đầu mở ra.

- Hừ hừ!

Slime bắt đầu gào thét bằng một tiếng Ác Long, trực tiếp đánh bay ba Khế Ước Linh trong khi đối thủ còn đang choáng váng.

Đại chiến nổ ra trong nháy mắt!

Để tạo ra cảnh bị nghiền nát, Trần Thư tập trung chỉ huy Slime chiến đấu.

Ở phía xa xa, sáu Khế Ước Linh với các kỹ năng nguyên tố đồng loạt kích hoạt các kỹ năng.

Hỏa Cầu, Bằng Trùy, Lôi cầu, v.v… ngay lập tức đánh tới, mắt thấy là sắp chạm vào cơ thể của Slime.

Trần Thư sớm đã chú ý tới, với khả năng dự đoán vô cùng chính xác có một không hai của mình, Slime đã sớm đã nhảy lên, tránh được vòng kỹ năng oanh tạc này.

Thậm chí Slime còn bay cao hơn, làm cho bao người vô cùng kinh hãi.

Nếu như không chú ý rơi xuống, bất kỳ kẻ nào cũng sẽ bị thịt nát xương tan

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều lùi lại phía sau, rời xa sân tỷ thí.

- Đập nó cho ta!

Hô… hô…

Slime một bên ngáy khò khò, một bên đang bay cao trên bầu trời, nó có thể hạ gục nhiều Khế Ước Linh chỉ bằng một cú lao đầu.

Trận chiến diễn ra hoàn toàn nghiêng về một phía, không có bất kỳ hồi hộp nào.

- Ta không đánh!

- Ta không đánh nữa! Không có thú vị.

- Để hắn tự biểu diễn một mình.

Những người trong lớp đặc huấn đã thu hồi Khế Ước Linh của bản thân, thậm chí trực tiếp lựa chọn từ bỏ.

Hai bên đều không cùng một cấp bậc.

Đòn công kích của ta không thể phá vỡ phòng thủ của ngươi, đòn công kích của ngươi sẽ trực tiếp mang ta đi, cái này là cái rắm!

Có người thở dài:

- Thực lực thực tế chênh lệch quá lớn.

Nếu như 20 người trong lớp đặc huấn đều là Ngự Thú Sư cấp 8, bọn họ nhất định có thể cùng nhau đánh bại.

Đáng tiếc là hầu hết mọi người đều kém Trần Thư hai bậc, tác dụng tạo được quá nhỏ.

- Người tiếp theo! Người tiếp theo!

Loa phát thanh dưới chân Trần Thư vẫn bật, nhưng trên sân tỷ thí chỉ còn tiếng ngáy khò khò của Slime.

Gần giữa trưa.

Trần Thư kết thúc cuộc thảo phạt chống lại Nam Giang Tam Trung của mình.

Sau đó là nhận một cuộc phỏng vấn với truyền hình vệ tinh Nam Giang.

Trần Thư muốn làm gì thì làm, nghĩ gì nói đó, hoàn toàn không suy nghĩ, dù sao vẫn có hậu kỳ chỉnh sửa lại.

Vào buổi tối, Trần Thư trở về ký túc xá của Nam Giang Nhị Trung.

- Lão Tạ, tỷ lệ đặt cược như thế nào rồi?

Vẻ mặt Tạ Tố Nam khiếp sợ nói:

- Ngươi đã làm gì? Hôm nay tỷ lệ đặt cược không bình thường đã thành là 5:1, điều này chứng tỏ rằng hầu hết mọi người đều nghĩ rằng ngươi có đủ sức mạnh để đè bẹp các cao trung khác.

Trần Thư hờ hững nói:

- Ta vừa mới đánh bại Nam Giang Tam Trung một trận.

Hiện nay trên mạng nhất định phải có video lan truyền, thấy được thực lực của hắn, tự nhiên sẽ có người đặt cược hắn thắng, tỷ lệ đặt cược cũng sẽ thay đổi.

- Được rồi, mà cái cược trang kia có đáng tin không? Đừng có mà cuỗm tiền chạy trốn.

- Cũng không phải là vấn đề lớn, ngoại trừ tính phí thủ tục ra thì cho dù kết quả có thế nào, hắn ta cũng sẽ không mất tiền. Chạy để làm cái gì?

Trần Thư nhếch mép cười:

- Trước buổi tối hết hạn, ta sẽ cược ta thua 10 vạn! Lão Tạ, ngươi dùng thân phận của ngươi đặt cược cho ta đi!

Lần này, hắn muốn làm cho phú đại thành phố Nam Giang thua lỗ một lần.

Cái này gọi là cướp của người giàu giúp cho người nghèo!

- Trần Bì, tìm người khác giúp ngươi đánh cược đi, ta có chút sợ…

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật, ngươi nói rõ là muốn lừa gạt người khác, hắn ta không muốn cõng nồi thay.

Trần Thư vỗ vai đối phương, vẻ mặt thành thật nói:

- Lão Tạ, dũng khí của ngươi đâu?

- Ngươi dẹp đi, ta không tin ngươi!

Tạ Tố Nam lùi lại vài bước, trực tiếp cự tuyệt từ chối.

Mẹ nó, sao mà lại trở nên thông minh hơn rồi?

Trần Thư nhướng mày, có vẻ như hắn phải tìm một người giúp hắn đặt cược.

Nếu như hắn đặt cược, đối phương nhất định có thể tìm ra được, vậy thì thật sự quá giả.

- Tiểu Tinh, ngươi không đặt cược sao?

Trần Thư nhìn Từ Tinh Tinh bên cạnh, đây chính là cơ hội để kiếm tiền.

Từ Tinh Tinh lắc đầu, mở miệng nói:

- Người nhà ta không cho làm điều đó.

- Được rồi! Có vẻ như đây nhất định là trò chơi dành cho người dũng cảm!

Trần Thư thở dài, lấy điện thoại ra, chuẩn bị tìm một người có nhiều phân lượng.

- Phương Từ tỷ, có ở đó không?

- Không có gì bất ngờ thì tương lai mấy chục năm nữa ta vẫn sẽ ở đây.

- … Ta muốn lấy một ít tiền, giúp ta một việc đi.

Chương 247: Thật sự khác xa so với tưởng tượng ban đầu

Trần Thư nói ra đầu đuôi vấn đề. - Quả nhiên là đệ của ta! Xem như ngươi làm như vậy cũng không sợ phân thượng, ta sẽ tính phí thủ tục cho ngươi là 500 vạn.

- …

Trần Thư khóe miệng giật giật, làm tội phạm này gặp được tội phạm khác, đúng là sẽ không có chuyện suôn sẻ…

- Tỷ, Slime của ta chỉ là một bảo bảo, cần rất nhiều tài nguyên để bồi dưỡng! Có thể giảm giá được không?

- Vậy ta sẽ tính phí cho ngươi 499 vạn.

- …

Cuối cùng, Trần Thư miễn cưỡng trả 500 bạn, mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế giai đoạn cuối đành phải bỏ khoản giảm giá 10 vạn kia.

Nếu như đúng theo kế hoạch, hắn có thể sẽ thu được 5000 vạn, cho dù là chi trả phí thủ tục, hắn có thể lời ròng hơn 4000 vạn.

- Đúng rồi, Phương Tư tỷ, ở Kinh Đô bên kia trời đang mưa, ngươi có mang theo dù không?

- Có mang đi, sao vậy?

- Ồ, vậy không phải trời mưa vô ích rồi sao?

- Cút đi! Da của ngươi ngứa phải không?

Trần Thư lập tức tắt điện thoại, quả nhiên hắn là một vị thần không sợ hãi trên mạng!

Mười hai giờ đêm, Trần Thư một mực để Tạ Tố Nam chú ý đến về tỷ lệ cược.

Cuối cùng, tỷ lệ đặt cược không giảm mà còn tăng lên, ngừng lại ở tỷ lệ 1:6.

Cho dù hắn đã bỏ ra 10 vạn nhưng cũng có rất nhiều người đặt cược hắn sẽ thắng trong đêm nay.

- Năm ngày sau, đã đến lúc thu nhập được một lượng lớn.

- Ha ha ha~

Trần Thư mang theo nụ cười bỉ ổi, vui vẻ bắt đầu đi ngủ.

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam đều cảm thấy rùng mình, điệu cười của tên này quá đáng sợ.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trần Thư đến Nam Giang Tứ Trung.

Kết quả tự nhiên không xảy ra điều gì bất ngờ, lại là một trận đánh học sinh cực kỳ dã man.

Nhìn ánh mắt hoài nghi nhân sinh của những người khác, hắn chỉ cảm thấy hạnh phúc.

Khi đối mặt trả lời phỏng vấn, hắn nghĩ ra cái gì thì nói cái đó, dẫn đến việc các nhân viên đài truyền hình xung quanh nhắc nhở hắn chú ý đến tố chất của mình…

Khiêu chiến trong bốn ngày liên tiếp.

Cuối cùng cũng không có bất ngờ, cũng không có người có thể so tài với hắn, thậm chí ngay cả Ngự Thú Quán cũng bị hắn phá hỏng.

Cảnh tượng ba năm trước của Phương Tư được lặp lại một lần nữa, nhưng lại càng dã man, thô bạo hơn…

Danh tiếng của Đại Ma Vương Nam Giang dần dần lan rộng…

Ngày thứ năm.

Trần Thư đi đến Trung Học Đặc Biệt Nam Giang, tuy tên rất oai nhưng thực ra nó cũng giống như những trường còn lại.

Thứ hắn đang mặc không còn là đồng phục tuyên truyền của công ty Dịch Dược 666 nữa, mà là một bộ quần áo được khâu vá, bên trên có nhiều màu sắc sặc sỡ, biểu tượng cho 8 công ty…

Kể từ ngày hôm sau bắt đầu, hắn đã nhận được tài trợ từ các công ty còn lại.

Để việc tuyên truyền có hiệu quả, Trần Thư đã đặc biệt may một bộ quần áo tuyệt vời như vậy.

Người huynh đệ đang chơi ở bờ biển phía Tây, cái này được gọi là cấp độ cảm giác!

- Các vị đồng học chú ý! Đầu hàng là lối thoát duy nhất của các ngươi, đừng ngoan cố chống cự! Nhắc lại lần cuối cùng, đừng ngoan cố mà chống cự!

Ngay khi Trần Thư vừa đi đến Ngự Thú Quán đã trực tiếp đặt cái loa phát thanh xuống.

Các học sinh trong lớp đặc huấn đều im lặng, giống như những con cừu yếu ớt.

Sự thất bại của năm trường học đầu tiên đã khiến bọn họ phải chấp nhận hiện thực.

Không thể đánh bại, thực sự không thể đánh bại…

- Trần Thư!

Một học sinh bước ra ngoài, ánh mắt bình tĩnh, nói:

- Hôm nay bọn ta thừa nhận không thể đánh bại ngươi, nhưng trong vòng nửa năm nữa, bọn ta nhất định sẽ khiêu chiến với ngươi!

Người dân ở thành phố Nam Giang tin rằng chỉ cần bọn họ đuổi kịp cấp bậc Ngự Thú Sư của Trần Thư, tự nhiên sẽ có đầy đủ sức chiến đấu.

Nhưng bọn họ không biết rằng tận cùng của sự tuyệt vọng vẫn là sự tuyệt vọng…

Vai trò của hack không phải thứ con người có thể vượt qua.

- Vậy thì các ngươi cùng nhau lên đi.

Trần Thư ngáp một cái.

Đang định chuẩn bị nhân lúc hỗn chiến sẽ để cho Slime không kịp hãm lại, lao thẳng xuống phía dưới sân tỷ thí, thua trận.

Ngay khi hắn đang mong chờ, học sinh trước mặt hắn cũng lắc đầu.

Chỉ nhìn thấy đối phương đó giơ tay phải lên, bắt đầu lên tiếng gào thét:

- Hôm nay, lớp đặc huấn của bọn ta lựa chọn phòng thủ mà không đánh, không phải vì sợ hãi, mà là vì thời cơ chưa chín muồi!

Câu nói tiếp theo của hắn ta đã làm thay đổi sắc mặt của Trần Thư!

- Bọn ta nhận thua!

Ngay sau đó, mười chín người còn lại nắm tay phải, giơ lên, giống như thể bọn họ đang tuyên thệ cùng nhau.

- Bọn ta nhận thua!

- Bọn ta nhận thua!

- Bọn ta nhận thua!

Cảnh tượng trước mắt lập tức khiến người xem trợn mắt há hốc mồm, đầu óc trở nên trống rỗng.

Thực sự khác xa so với tưởng tượng ban đầu!

Rõ ràng là nhận thua, sao có thể nhiệt huyết đến như vậy?

Một mặt kiêu ngạo và tự tin lại là chuyện gì xảy ra đây?

Trần Thư cũng há to miệng, ngây người nhìn cảnh này.

Hắn chỉ cảm thấy mình một hơi thở cũng gần như không thể thở nổi, hắn sắp lên cơn đau tim.

Hắn đã ném đi 10 vạn, cho dù là cộng thêm 600 vạn của hiệu trưởng và phí tài trợ của 8 công ty, hắn vẫn sẽ thua lỗ 200 vạn.

Chương 248: Thầy hiệu trưởng! Trần Thư ta bất tài (1)

– Không được! Ta phản đối! Người kia tất nhiên nói:

- Bọn ta nghiêm túc nhận thua, đến lượt một người khiêu chiến như ngươi lại đi phản đối?

- …

Trần Thư đã rất hoang mang, hành vi của trường Trung Học Đặc Biệt đã phá vỡ hoàn toàn kế hoạch của hắn.

Kết quả, tên hề hóa ra lại là ta?

Trần Thư nhắm mắt lại không ngừng suy nghĩ, nhất định phải kích thích đối phương khiêu chiến!

Một lúc sau, hắn hắng giọng, vừa nói vừa hét lớn:

- Chẳng lẽ Trung Học Đặc Biệt đều là một lũ nhát gan?

Giọng hắn quá to, trực tiếp làm lu mờ hành động tuyên thề của lớp đặc huấn.

Một nhóm người đều nhìn về phía hắn, ánh mắt có chút tức giận.

- Trận chiến của Ngự Thú Sư chủ yếu dựa vào Khế Ước Linh, nhưng nếu bản lĩnh của chủ nhân nhu nhược thì sẽ ảnh hưởng đến kết quả của trận chiến!

- Đường Liệt lớp bọn ta có gia cảnh nổi bật, thậm chí còn có Khế Ước Linh cấp A: Phong Hành Thú, một nhân vật thiên tài như vậy, nhưng ta đã đánh hắn ta hết lần này tới lần khác, thậm chí còn có để lại bóng ma tâm lý trong lòng hắn ta.

Trần Thư vô cùng nghiêm túc nói:

- Ngươi cho rằng hắn ta sẽ từ bỏ sao? Hắn ta sẽ rút lui sao?

- Ta nói cho các ngươi biết, cho tới bây giờ, hắn ta đều phải chống lại thế lực tà ác… ừm… chống lại ta đến cùng!

- Đây là điều mà một thiên tài nên có, hắn ta sẽ bị ta đánh bại, nhưng hắn ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ bị đánh bại!

Trong mắt Trần Thư hiện lên vẻ ngưỡng mộ:

- Ta đặt cược, trong vòng mười năm, cũng có thể là trong hai mươi năm, nhiều nhất là năm mươi năm, không quá trăm năm, hắn ta có hy vọng thắng được ta!

Trần Thư ho khan vài tiếng, dáng vẻ hận rèn sắt không thành thép nên tỏ vẻ tiếc nuối, nói rằng:

- Các người không có dũng khí đấu với ta mà muốn vượt qua ta à, cả đời này các ngươi cùng không làm được đâu!

Tiếp đó, hắn kể về những câu chuyện bi thương của Đỗ Long và Vương Vân,

Hắn miêu tả bọn họ trở thành những nhân vật chính dù phải chịu đủ áp bức nhưng vẫn đứng lên chống lại!

Ngay lúc này, ý chí chiến đấu của các học sinh bỗng trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết, họ vô thức nắm chặt hai bàn tay.

- Ta muốn khiêu chiến với ngươi!

Một học sinh kiên định bước ra, trong mắt hắn ta tràn đầy ý chí chiến đấu.

Cơ thể Trần Thư suýt chút nữa thì muốn ngã quỵ xuống, trong lòng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ôi mẹ ơi! n nhân của ta cuối cùng đã xuất hiện!

- Tốt lắm! Xin hỏi quý danh vị đây là!

Người kia tự tin bước ra, dõng dạc đáp:

- Ta là Chúc Ngọa Long!

Trần Thư nhíu mày hỏi:

- Ngọa Long ư?

Người kia hoang mang, hỏi lại:

- Ngươi từng nghe qua chuyện gì về ta à?

- À không! Trên mặt ngươi biểu hiện hệt như có chuyện ấy!

Trần Thư cảm thấy hưng phấn, triệu hồi ngay Khế Ước Linh của mình.

Bùm!

Golden Slime lập tức xuất hiện trên sân, trên người nó mặc một bộ quần áo được thiết kế đặc biệt,

Tất cả mọi người đều biết rằng mặc dù nó có vẻ ngoài kỳ dị nhưng thực chất nó rất mạnh!

Chúc Ngọa Long cũng triệu hồi Khế Ước Linh của mình, một trùng tử màu lục lam xuất hiện trên khán đài, hoàn toàn không thể so với Slime.

- Đại ca, ngươi dám đấu sao?

Những khán giả phía dưới khán đài đều thở dài, thầm nghĩ nếu hắn ta đã muốn khiêu chiến thì hẳn là sẽ có át chủ bài hay gì đó.

Đằng này đây chỉ là một tiểu trùng tử cấp sáu, giao đấu một lát chắc sẽ thăng thiên mất thôi.

- Chiến nào!

Chúc Ngọa Long hét lớn, trong mắt tràn ngập ý chí chiến đấu.

Nhưng Khế Ước Linh của hắn ta bỗng run lên, ngửa bụng ra và rồi nó nằm xuống…

- A cái này…!

Khán giả phía dưới đều giật giật khóe miệng, cười phá lên.

- Bắt đầu đi chứ!

Trần Thư không hề do dự, hắn chỉ sợ đối thủ trực tiếp nhận thua, vậy chẳng phải hắn sẽ phải nếm mùi thất bại trong gang tấc sao?

Cơ thể Slime bỗng trở nên to lớn, áo quần trên người đều bung ra hết, hệt như con quái vật trong một bộ phim đặc biệt vậy.

- Tiến lên!

Chúc Ngọa Long nắm chặt tay hai tay, trong mắt hắn ta chất chứa ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Ngươi vẫn chưa hình dung được tình hình hiện tại sao?

Khán giả phía dưới không khỏi thở dài, hai Khế Ước Linh căn bản không thể nào so sánh được với nhau.

Trần Thư lộ vẻ mặt nghiêm túc, Slime ngay lập tức bật chế độ máy bay, nó nhảy dựng lên với thân thể cao lớn.

Con thanh trùng ngoái đầu nhìn chủ nhân của nó, như thể sắp chia tay lần cuối…

Bùm!

Slime chợt tăng tốc trong không trung, lấy đà tấn công với tốc độ không thể nào tưởng tượng nổi.

Thậm chí có người phải che mặt vì không đành lòng chứng kiến cảnh tượng con thanh trùng bị nghiền nát thảm thương.

Nhưng sau đó, có một sự việc đáng kinh ngạc đã xảy ra!

Slime vốn muốn nghiền nát đối thủ thế nhưng thực tế do con côn trùng quá nhỏ bé,

Nó rơi không trúng đối thủ nhưng vì tốc độ quá nhanh nên nó không kịp phanh lại, liền bay thẳng xuống đài tỷ thí.

Thân thể cao lớn của nó nhấp nhô vài vòng mới dừng lại được, mà cứ hễ ngủ say thì nó lại chảy nước miếng…

Yên tĩnh! Như chết lặng!

Ngự Thú Quán đang náo nhiệt bỗng trở nên im ắng lạ thường, mọi người bị một phen đứng hình.

Cảnh tượng quái quỷ gì đang xảy ra vậy?

Chương 249: Thầy hiệu trưởng! Trần Thư ta bất tài (2)

Một con Slime từng đánh bại tất cả các Khế Ước Linh cấp A mà giờ lại sơ suất bị bại trận dưới tay một con thanh trùng nhỏ bé cấp B sao? - Ngươi đang giở trò đấy à!

Trần Thư giận tím mặt, nắm chặt hai bàn tay, xem ra hắn cũng khó mà chấp nhận được việc mình đã thật sự bị đánh bại.

- Trần Thư ta có chơi có chịu! Xin cáo từ!

Vừa dứt lời, hắn thu hồi Slime rồi rời đi.

- …

Nhiều người không khỏi sững sờ, chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, Ngự Thú Quán đang im ắng phút chốc náo nhiệt đến lạ.

- Chuyện gì thế này? Trần Thư thua sao?

- Đại ma vương Nam Giang lại đại bại dưới tay một kẻ vô danh tiểu tốt!

- Trời ơi! Thật không thể tin được, ta muốn tố cáo Trần Thư, hắn thi đấu giả!

Một đám người bàn tán náo nhiệt làm Ngự Thú Quán hiện giờ hệt như một cái chợ.

Chúc Ngọa Long là người chiến thắng, hắn ta lẩm bẩm nói:

- Ta thắng sao? Ta thắng rồi đấy! Vậy mà ta đã thắng rồi?

- Thật không hổ danh là Ngọa Long của Trung Học Đặc Biệt, ta nhận thua!

Trần Thư tiến tới vỗ vai hắn ta, bất giác nở nụ cười.

Chúc Ngọa Long nói theo bản năng:

- Ta còn chưa dùng lực mà ngươi đã ngã xuống rồi…

Trần Thư lảo đảo bước, không ngờ ngươi lại coi đó là thật?

Hắn còn chưa đi xa đã có một người của tạp chí lớn tới phỏng vấn, tất cả đều háo hức muốn nghe câu trả lời.

Tuy Chúc Ngọa Long là người chiến thắng nhưng hắn ta lại bị lờ đi.

- Ta biết bây giờ mọi người đều rất ngạc nhiên. Dù sao thì trong lòng người dân thị trấn Nam Giang, ta cũng là người bất khả chiến bại.

- Nhưng do khả năng phục tùng của Slime ta quá thấp, các ngươi thấy đấy, trong mắt nó ngập tràn trí tuệ… À thì… Tuy là bình thường nó không mở mắt…

- Cũng bởi vì nó có trí tuệ quá cao nên có hơi không tuân lệnh ta, sau này nhất định ta sẽ huấn luyện nó nhiều hơn để tăng khả năng phục tùng mệnh lệnh!!

Trần Thư lúc này đã bình tĩnh hơn và cũng thoải mái nói chuyện trước ống kính.

- Không phải chứ! Ta mới là người chiến thắng này! Phỏng vấn đâu? Vinh quang đâu?

Chúc Ngọa Long đứng sững sờ, hắn ta cảm thấy mình như người ngoài cuộc, không có hào quang của người chiến thắng chút nào.

- Bạn học Trần…

Tất cả mọi người đều đến vây quanh Trần Thư và theo chân hắn rời khỏi Ngự Thú Quán.

Trần Thư thua nhưng dường như không hề thua, Chúc Ngọa Long chiến thắng nhưng dường như không hề chiến thắng…

…

Trần Thư chạy một mạch về Nam Giang Nhị Trung.

Về phần bình luận và suy nghĩ của những người còn lại, tất cả đều không liên quan gì tới hắn,

Gì mà vinh dự, gì mà thanh danh, trên thực tế chúng đều không thể kiếm ra tiền được!

- Trần Thư! Chúc mừng ngươi!

Hiệu trưởng của Nam Giang Nhị Trung đã đợi sẵn ở cổng, trong mắt tràn ngập chờ mong như thể đang đón mừng chiến binh chinh chiến thắng lợi trở về.

- Thầy hiệu trưởng! Ta bất tài quá!

Trần Thư vừa gặp mặt hiệu trưởng đã bày ra bộ mặt rầu rĩ, ánh mắt đầy tự trách và hối hận.

- Ta thua bởi một đứa học sinh của Trung Học Đặc Biệt!

Lời này vừa thốt ra, thầy hiệu trưởng bỗng trợn tròn mắt trông vô cùng kinh ngạc.

Thẩm Vô Song vừa nhíu mày vừa nhìn Trần Thư và nhận ra có gì đó không đúng.

Có vấn đề gì à!

Thầy hiệu trưởng nhíu mày hỏi:

- Trung Học Đặc Biệt ở thị trấn Nam Giang có một thiên tài sao?

Trần Thư lắc đầu và thuật lại những chuyện đã xảy trước đó.

- Thầy hiệu trưởng, là do ta sơ suất! Trần Thư ta không còn mặt mũi nào đối diện với các vị hương thân phụ lão của Nam Giang Nhị Trung cả!

Thầy hiệu trưởng cũng phần nào hiểu được, khẽ thở phào nhẹ nhõm, tuy là thất bại nhưng cũng không hoàn toàn thất bại.

- Thôi không sao cả, luyện tập nhiều hơn chút là được thôi mà.

Hiệu trưởng vỗ vai Trần Thư, an ủi.

Tuy kết quả ngoài mong đợi nhưng hiệu quả cũng không tệ,

Mọi người đều biết được trường ta có một thiên tài và hắn đã làm cho trường nổi tiếng không ít.

- Cảm ơn ngài hiệu trưởng đã quan tâm!

Trần Thư bỏ đi vẻ buồn bực, lập tức hỏi:

- Còn số tiền kia khi nào đưa nốt cho ta?

- …

Thầy hiệu trưởng giật giật khóe miệng, vẫn là cảm thấy có gì đó không ổn, lẽ nào ta bị lừa sao?

Mặc dù thua nhưng vẫn tiết kiệm cho trường một trăm vạn.

Cuối cùng hiệu trưởng cũng đưa nốt ba trăm vạn cho Trần Thư, trước đó đã cọc cho hắn hai trăm vạn rồi.

- Cảm ơn thầy hiệu trưởng nhiều!

Trần Thư vui vẻ rời đi.

Đột nhiên có một cánh tay giữ lấy bả vai hắn lại khiến hắn không động đậy được.

Thẩm Vô Song đưa tay vuốt cằm và nói:

- Ta ngửi thấy có mùi không bình thường ở đây…

- …

Trần Thư im lặng, chỉ hướng ánh mắt vô tội nhìn thầy hiệu trưởng.

- Ngươi qua mắt được ai chứ đừng hòng qua mắt được ta!

- Thượng đế đã rải đầy trí tuệ cho nhân gian, duy chỉ có Slime của ngươi lại dựng ô lên che mất, thể nào mà khả năng phục tùng mệnh lệnh của nó lại thấp được?

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, đáp:

- Có chút công kích cá nhân…

- Khai thật đi, ngươi đang dùng cái quỷ kế gì?

Trần Thư đảo mắt, hắn vừa định nói nào ngờ bị Thẩm Vô Song cắt ngang.

- Đừng hòng nói dối, không một ai có thể lừa được Thẩm Vô Song ta!

Trần Thư khẽ giật mình, chẳng lẽ bị đoán ra rồi sao?

Chương 250: Ta chỉ là một nhân viên điện báo mà thôi (1)

Thẩm Vô Song đinh ninh nói: - Ngươi có phải gặp trúng kẻ địch mạnh không? Bị đối phương đánh rơi xuống đài tỷ thí à!

- Ha… Ha…

Trần Thư cười khan hai tiếng, nhìn Thẩm Vô Song và giơ lên một… ngón tay cái!

- Ta biết mà!

Thẩm Vô Song tự tin cười, nói:

- Trên trời còn có trời, trên người còn có người, lo mà học tập cho tốt, sang năm lại tái chiến!

Hai người vừa đi vừa nói, trở về Ngự Thú Quán.

Tại một biệt thự ở Nam Giang Thị Bắc,

Một đám người đang xúm lại trò chuyện, cười nói vui vẻ và xì xào bàn tán gì đó.

Chỉ thấy trên màn hình hiện lên đầy màu sắc, thoạt nhìn nó không phải là một trang web nghiêm chỉnh.

Mọi người xúm lại nhìn, bỗng nhiên giật mình, có vẻ như đó là điều họ không ngờ tới.

- Trần Thư thua sao? Không phải đấy chứ, hắn là bất khả chiến bại của thành phố Nam Giang cơ mà?

- Mẹ kiếp, Vậy là chúng ta đã ném tiền qua cửa sổ à!

Một đám người bàn luận sôi nổi, tất cả đều cược Trần thư sẽ hạ được người của sáu trường trung học kia.

Một tên nam tử hùng hổ đứng dậy, nói:

- Tất cả chỉ là dối trá! Ta thề sẽ không bao giờ đặt cược vào hắn nữa!

- …

Mọi người chợt lặng thinh,

Có người còn nói:

- Hoàng, sao ngươi không nhắc ta…

Người kia ho khan một tiếng, đáp:

- Hoàng mỗ ta cũng không đánh cược vào hắn nữa!

- Thôi bỏ đi…

Tuy là thua nhưng mà vui là được, mọi người cũng không quá để tâm đến thắng thua, họ tập hợp ở đây cốt yếu để được kết giao với các nhân sĩ thượng tầng của thành phố Nam Giang.

Trần Thư thắng được năm ngàn vạn nhưng thực tế là đã thắng hàng trăm người, mỗi người cược hơn mười vạn, với phú hào mà nói thì chút tiền này cũng không đáng là bao.

…

Đêm đó, số dư còn lại của Trần Thư quả nhiên nhiều hơn sáu nghìn ba trăm vạn,

Trong đó hắn đưa năm trăm vạn cho Phương Tư trả công cho sự vất vả của nàng, còn hai trăm vạn là đóng phí thi đấu.

Kỹ năng Trùng Phong cộng một.

Trần Thư nhận được một phần thưởng từ hệ thống lựa chọn, có thể nói đây là thu hoạch lớn!

- Tiểu Tinh, nhà ngươi có Đại Lượng Ngự Thú Chân Châu không?

Từ Tinh Tinh đang thay bộ đồng phục bệnh nhân tâm thần chợt đứng hình hỏi:

- Ngươi cần bao nhiêu?

- Bốn ngàn vạn!

Vừa dứt lời, Từ Tinh Tinh đang mặc trên người bộ đồng phục bệnh nhân tâm thần chợt đứng ngẩn người, cả Tạ Tố Nam đang mài dao cũng bị sốc.

- Ngươi bị điên rồi à! Ngươi lấy nhiều như vậy tính làm gì đấy?

- Ta dùng để thăng cấp. Ta muốn sớm lên Ngự Thú Sư cấp 9.

- …

Hai người nhìn nhau lắc đầu, vượt ngoài suy đoán của họ, bọn họ cũng chưa từng thấy ai tiêu xài hoang phí như vậy.

Từ Tinh Tinh nói:

- Ta thấy chi bằng ngươi dùng để lĩnh ngộ một hai kỹ năng còn hơn.

- Chỉ cần chăm chỉ luyện tập thì sẽ sớm được thăng cấp thôi.

Theo tư duy của người bình thường, nếu như có tiền thì việc đầu tiên họ nhất định sẽ làm đó là nâng cao kỹ năng, tiếp đó là tới Dược Tề và sau cùng mới tới Ngự Thú Châu.

Nhưng đáng tiếc, Trần Thư không thiếu kỹ năng, bồi dưỡng Dược Tề cũng được xem là đã hoàn mỹ rồi.

Mấu chốt là hắn muốn lên được Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư trước khi tốt nghiệp trung học, đến lúc đó hắn sẽ làm cho Hoa Quốc một phen chấn động!

- Ngươi nghĩ mà xem, nâng cấp kỹ năng phải mất rất nhiều thời gian.

Trần Thư lắc đầu, vật liệu Lãnh Chúa là báu vật vô cùng quý hiếm, không phải cứ muốn mua là mua được.

Đặc biệt là các kỹ năng còn cần phải được luyện từ từ.

Tuy rằng Trần Thư đã bán trái tim Băng Sương Cự Lang Lãnh Chúa cho u Dương Bảo với giá rất cao nhưng hắn ta cũng không bị thiệt thòi gì vì nhờ nó mà tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

- Ta hỏi chút, chắc là có nhưng hàng đó cũng thuộc vào hàng cứng mà.

Ngự Thú Chân Châu chỉ là hung thú cấp Biến Dị, đương nhiên độ quý hiếm của nó không thể nào so được với Lãnh Chúa.

Trong lòng Trần Thư đang suy tính kế hoạch chi tiêu, nhưng hắn vẫn không muốn tiết kiệm chút nào.

Cũng không hẳn là tiêu hết tiền, có điều sẽ đổi một cách khác để ở cạnh ngươi.

Buổi trưa hôm sau.

Ba người tới nhà ăn ăn sáng, đám học sinh xúm lại nhìn bọn họ với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Một nam sinh bỗng hét lớn:

- Bì thần! Ta muốn sinh hầu tử cho ngươi!

Sau đó, một đám người nhao nhao lên.

- Báo cáo! Báo cáo! Thỉnh cầu xin được đấu kiếm!

- Thanh kiếm sắc bén! Ánh mắt sắc bén! Ta cũng khao khát muốn tìm một đối thủ xứng tầm đây!

Ba người vội ăn nhanh rồi chuồn lẹ, quả là nam nhân mạnh mẽ.

- Mẹ kiếp, thế nào lại gặp phải đám nam sinh!

Trần Thư giật giật khóe miệng, lắc đầu ngao ngán.

Tạ Tố Nam thấy vậy cười, nói:

- Trần Bì, ta không ngờ ngươi lại có mị lực đến vậy!

- Ta thà không có cái mị lực chết tiệt này còn hơn!

Trần Thư tuy là bại trận, nhưng hắn vẫn rất nổi danh, ít nhất các học sinh ở thành phố Nam Giang cũng rất ấn tượng về hắn.

Đặc biệt là những kẻ đã bị bại dưới tay hắn, e rằng đêm đêm bọn chúng sẽ mơ bị một đống siêu cấp đại tiện truy sát.

Ba người vai kề vai bước đi, nhìn những học sinh khác lướt qua.

Từ Tinh Tinh hỏi:

- Này? Đến vườn trường Đại Hội Đường thì đi hướng nào nhỉ?

Chương 251: Ta chỉ là một nhân viên điện báo mà thôi (2)

– Chẳng lẽ ở đó có hoạt động gì à? Trần Thư thở dài nói:

- Đáng tiếc là không liên quan gì đến chúng ta.

Ba người đi tới Ngự Thú Quán, lúc này các học sinh lớp đặc huấn đã tập hợp đầy đủ.

- Sáng nay tạm thời chúng ta không lên lớp, tập hợp đi đến Đại Hội Đường.

Nghe tin, mọi người đều đồng thanh reo hò và rời khỏi Ngự Thú Quán.

Miễn là không phải lên lớp thì làm gì cũng được hết…

Ở Đại Hội Đường lúc này đã đông nghịt người, có thể nói là chật kín không còn chỗ ngồi.

Từ Tinh Tinh trừng mắt, nói:

- Cả trường đều tới à? Chẳng lẽ là có chuyện gì sắp xảy ra sao? Không phải có tin xấu gì đấy chứ?

- Mọi người hãy suy nghĩ theo hướng tích cực đi.

Trần Thư vỗ vai hắn ta, nói:

- Không chừng sẽ thông báo đóng cửa trường học thì sao?

- …

Nếu đúng là vậy thì đó là một tin tốt…

- Ngươi đùa đấy à! Chẳng lẽ ngươi lại muốn hòa mình với thiên nhiên sao?

Thẩm Vô Song bước đến phía sau lưng ba người, nói:

- Trần Bì, có liên quan đến ngươi đấy!

- Liên quan đến ta?

Trần Thư trợn tròn mắt, trên mặt nở nụ cười hèn hạ:

- Chẳng lẽ muốn phát tiết mục của ta à?

Tính toán thời gian, đài truyền hình chắc cũng đã chỉnh sửa xong.

- Mời các vị chủ nhiệm đưa học sinh lớp mình vào chỗ theo đúng thứ tự!

Hiệu trưởng bụng phệ bước lên trước đài, phát biểu:

- Hôm nay, chúng ta sẽ được xem một đoạn video. Nhân vật chính là Trần Thư học trưởng lớp mười hai của chúng ta.

- Chắc hẳn các vị đã biết sơ sơ về tình hình rồi, với sức mạnh của mình, Trần Thư đã một quyền đè bẹp những học sinh của Đại Trung Học, làm rạng danh cho Nam Giang Nhị Trung chúng ta!

- Tuy là phút cuối có chút sơ suất dẫn đến thua, nhưng vẫn không thể nào phủ nhận rằng hắn chính là niềm kiêu ngạo của Nam Giang Nhị Trung chúng ta.

Mọi người nhiệt liệt vỗ tay, trong mắt ngập tràn xúc động.

Một người có thể lật tung được các Đại Trung Học ở thành phố Nam Giang thì quả đúng là tấm gương để chúng ta noi theo.

Trần Thư ho khan vài tiếng, ngồi nghiêm chỉnh, bất luận ai nhìn hắn, hắn đều sẽ mỉm cười đáp lại,

Hắn trông có vẻ rất dễ gần, cũng có thể nói là ôn tồn lễ độ!

Trên màn hình ở Đại Hội Đường đang trình chiếu một hình ảnh, đó là đoạn video do Nam Giang Vệ Thị biên tập.

Hội trường trở nên yên tĩnh vô cùng, tất cả mọi người đều đang háo hức nhìn lên màn hình, họ muốn xem thử Trần Thư tiêu sái oai phong lẫm liệt cỡ nào.

Nhưng khi video vừa phát lên, cả trường quay liền náo loạn…

- Chào mọi người! Ta là Trần Thư của Nam Giang Nhị Trung!

Phần giới thiệu bản thân của hắn lúc đầu vẫn bình thường, nhưng khi phát đoạn video, hình ảnh được chiếu lên có gì đó sai sai…

Giọng của người được phỏng vấn đều bình thường, lời nói của những người xung quanh cũng bình thường.

Nhưng khi đến đoạn phỏng vấn Trần Thư lại có tiếng bíp vang lên.

Đủ các loại ngôn từ bị che đi, thậm chí không thể nghe được một câu hoàn chỉnh nào.

- Rốt cuộc tiểu tử ngươi nói cái gì vậy?

Thẩm Vô Song giật giật khóe miệng, hắn ta chỉ cảm thấy đau đầu.

- Thì ta cũng nói như bình thường thôi, ta nghĩ chắc không có vấn đề gì…

Trần Thư không ngờ đây chính là bản chỉnh sửa mà đối phương nói tới.

Trên thực tế, các thành viên chỉnh sửa phía sau hậu kỳ đã bị ép đến điên, những lời Trần Thư nói hoặc là không cắt hoặc là phải cắt hết.

Để được phép công chiếu, họ chỉ có thể cắt đi những từ nhạy cảm, và rồi đã xuất hiện đoạn một video như trên…

Hiệu trưởng cũng một phen sửng sốt, hắn ta chưa xem qua trước đoạn video đó, nếu biết nó kinh người đến vậy hắn ta tuyệt đối sẽ không cho trình chiếu trong hoạt động hôm nay.

Trần Thư hướng mắt nhìn mọi người, mở hai tay ra, tỏ vẻ vô tội nói:

- Ta có làm gì sai đâu? Ta chỉ là một nhân viên điện báo chuyên nghiệp…

Cả hội trường trở nên im ắng, chỉ còn vang lên tiếng bíp.

Nếu để người ngoài nhìn thấy, chắc chắn họ sẽ gọi báo cho Trấn Linh Cục, dám cho học sinh toàn trường xem video này mà còn dám chối đây không phải là trại huấn luyện tội phạm sao?

Cuối cùng, video đã mở ra một bước ngoặt mới…

Trong đoạn video được công chiếu, Trần Thư trông rất nghiêm túc khi trả lời phỏng vấn, quả thật đây là một điều cực kỳ hiếm hoi.

- Đường Liệt của lớp chúng ta vừa có gia thế khủng, lại còn có Khế Ước Linh cấp A…

Đám người bị đại bại dưới tay Trần Thư liên tục xuất hiện, đám người Đường Liệt bên dưới đều sững sờ…

- Trần Thư, ngươi đáng chết ngàn vạn lần!

Đỗ Long đứng lên đầu tiên, trong lòng đầy uất hận.

Bây giờ thì tốt rồi, người dân toàn thành phố đều biết hết cả rồi, đời bọn hắn coi như xong (bi kịch)!

- Haiz…

Trần Thư cũng không ngờ toàn bộ video mà chỉ phát được mỗi đoạn này là bình thường…

Thường thì khi khen, người ta sẽ nói những lời hay.

Nhìn đám người Đường Liệt trợn tròn mắt, Trần Thư thành thật giải thích:

- Chí ít các ngươi còn được làm nhân vật chính diện mà!

- …

- Ta đang khen các ngươi đấy chứ, bộ các ngươi không nghe thấy sao?

- Ha… Ha…

Cả đám đều tức không nhịn được, nắm chặt hai bàn tay, bọn họ chỉ muốn xông lên tẩn cho hắn một trận.

Nhất là Đường Liệt, hắn ta tức đến nổ đom đóm mắt, thế mà Trần Thư lại dám nói ra cả chuyện đũng quần hắn ta bị bốc cháy.

Chương 252: Ngự Thú Đạo Trường tốt nhất thành phố

Trần Thư cảm thấy bất ổn, loay hoay lục tìm balo, vô tình làm lộ ra một góc túi phân urê… Đường Liệt và cả đám người chợt giật mình, lập tức lấy lại tinh thần.

- Ngươi… Ngươi cứ đợi đấy…

Đỗ Long liền hạ giọng, hắn ta là người đầu tiên yên lặng ngồi xuống.

Đường Liệt hít một hơi thật sâu, nói:

- Ta không bắt nạt thiếu niên nghèo!

Dứt lời, hắn ta cùng Vương Vân và cả đám người cũng nhanh chóng ngồi xuống.

Trần Thư nhếch mép cười, bình tĩnh nói:

- Không sao, Đường thiếu gia, ta đây cũng không vội, ngươi đừng ăn hiếp trung niên nghèo, cũng đừng ức hiếp kẻ già yếu, người chết mới là kẻ lớn…

Hiệu trưởng đứng trên sân khấu lúc này cũng run cầm cập,

Ai mà có thể lường trước được, Đường Liệt và cả đám người bọn họ đều là thiên tài mà lại có ngày bị đánh bại thảm hại đến như vậy.

Một lúc sau, đoạn video cuối cùng cũng được phát hoàn chỉnh.

Hiệu trưởng bước lên sân khấu với vẻ mặt hết sức căng thẳng, phát biểu:

- Chắc hẳn mọi người cũng thấy được học trưởng Trần Thư… ờ thì… dẹp hết đi, tất cả giải tán!

- …

Toàn thể học sinh phía dưới chợt lặng thinh,

Bản thảo mà thầy hiệu trưởng đã soạn trước dường như không còn tác dụng nữa, vốn nghĩ Trần Thư sẽ truyền năng lượng tích cực đến cho các học sinh nhưng nào ngờ lại bị phản tác dụng…

Hết lần này đến lần khác điện báo cứ phát tin sự tích thảm hại của Đỗ Long và những người bạn…

Thẩm Vô Song định đưa lớp đặc huấn về lại Ngự Thú Quán, đột nhiên thầy hiệu trưởng gọi hắn ta lại.

- Các ngươi về lớp trước, tự học! Nhất là ngươi đấy, Trần Thư!

Trần Thư khẽ nhún vai, cái gì mà nhất là ngươi, ta là người có thành tích cao nhất trong lớp biết không hả?

Cả đám quay về lớp đặc huấn.

Nếu như ánh mắt có thể giết người được thì chắc Trần Thư đã chết ngàn vạn lần rồi…

- Thù này không báo, ta thề không làm người!

Đường Liệt thì thầm nói với cả đám người Vương Vân.

Hắn ta thậm chí phát giác được ánh nhìn kỳ quái của người đi đường, họ đang nhìn chằm chằm vào đáy quần của hắn ta…

Trần Thư hướng mắt về phía đám người, bình tĩnh nói:

- Các ngươi còn dám nhìn ta, ta đánh cả lũ một trận bây giờ!

- …

Đỗ Long và cả đám người giật giật khóe miệng, hắn đúng là quá phách lối!

Tất nhiên trong đầu bọn hắn nghĩ thứ gì cũng được nhưng thân thể lại rất thành thật, bọn hắn liền không chớp mắt và không dám nhìn Trần Thư nữa.

…

- Thẩm lão sư, ta nghĩ ngươi nên uốn nắn lại tính nết của Trần Thư đi, Nhị Trung chúng ta chỉ muốn bồi dưỡng những học sinh ưu tú thôi.

Hiệu trưởng nhấn mạnh rằng:

- Ta không hy vọng Nhị Trung của chúng ta đào tạo ra một tên tội phạm.

Thẩm Vô Song im lặng, ánh mắt hắn ta nhìn về phía thầy hiệu trưởng đầy thâm ý.

Tuy là không nói gì nhưng cũng có thể khiến người ta ngầm hiểu được.

Người có thể thay đổi được tính khí của Trần Thư sao?

- Đối đầu với kẻ mạnh thì khác biệt một chút cũng là bình thường, nói không chừng Trần Thư sẽ giúp danh tiếng Nam Giang Nhị Trung được vang vọng toàn quốc đấy.

Thẩm Vô Song khẽ vỗ vai hiệu trưởng, an ủi.

Tất nhiên, làm rạng danh hay xấu danh thì ta cũng không chắc nữa…

Lưu danh sử sách hay để lại tiếng xấu muôn đời, Trần Thư có vẻ dễ làm được vế sau hơn…

- Thầy hiệu trưởng, người nghĩ mà xem, Trần Thư có thành tích không tệ, lại dựa vào chính thực lực của bản thân, chắc chắn hắn sẽ đậu vào một trường đại học nổi tiếng.

Hiệu trưởng khẽ gật đầu, dù thế nào thì thành tích của lớp mười hai năm nay cũng sẽ được nâng cao thôi.

…

- Các bạn học thân mến, giờ cũng đã đến tháng mười một rồi, chắc hẳn năng lực chiến đấu của các ngươi cũng được cải thiện đáng kể rồi nhỉ.

Thẩm Vô Song nhìn về phía học sinh, nói:

- Hiện tại cũng sắp bắt đầu khóa tu luyện rồi.

- Khóa tu luyện diễn ra trong vòng hai tháng, trong hai tháng này chỉ tổ chức đúng một trận thi đấu nhưng tiền thưởng sẽ gấp đôi.

Trần Thư nhíu mày, đây không phải là điểm yếu của ta sao?

- Trong hai tháng này, Ngự Thú của người nào thăng cấp nhanh nhất thì người đó sẽ giành được hạng nhất!

Dứt lời, ai nấy đều ngập tràn nhiệt huyết chiến đấu.

Đám người Đường Liệt nhìn về phía Trần Thư, trên mặt hiện lên hai chữ rất to: Không phục!

Cuối cùng cũng có chỗ để bọn họ phát huy điểm mạnh!

Thiên phú Ngự Thú của Trần Thư thì chỉ ở mức bình thường, hơn nữa tốc độ luyện tập cũng chậm, rõ ràng không thể nào so với Ngự Thú của bọn hắn được.

Tuy nhiên, mọi người đều phớt lờ điều đó, và vẫn coi Ngự Thú của Trần Thư là Ngự Thú cấp cao nhất trong lớp…

- Địa điểm tu luyện không phải là Ngự Thú Quán vì linh khí thiên địa ở đây quá mỏng manh!

Thẩm Vô Song dẫn mọi người rời khỏi Ngự Thú Quán, lúc này đã có một chiếc xe buýt đợi sẵn trước cổng trường.

- Không phải chúng ta sẽ đến Dị Không Gian chứ?

Trần Thư phấn khích nói:

- Thôi dẹp đi, hiện giờ Hàn Băng Hạp Cốc đang bị phong tỏa nên ta không thể dẫn ngươi đến đó được.

Thẩm Vô Song giật giật khóe miệng, tâm tĩnh như nước.

Một tiếng sau, xe buýt chạy về phía Bắc, hướng về ngoại ô thành Bắc, và cuối cùng dừng lại ở trước một tòa cao ốc lớn.

Thẩm Vô Song dẫn mọi người xuống xe.

Chương 253: Ta tuyệt đối sẽ không để người chôn ta một lần nào nữa (1)

Trần Thư đảo mắt nhìn xung quanh, thoáng chốc hắn nhìn thấy có một phiến đá lớn ở phía trước tòa nhà, trên đó viết một dòng chữ màu đỏ: Ngự Thú Đạo Trường tốt nhất thành phố! Trần Thư nhìn dòng chữ, tỏ vẻ hết sức kinh ngạc, hắn nhất thời không nói nên lời.

Chỉ với cái tên trên phiến đá này mà đã làm ngươi choáng ngợp rồi sao.

- Đi thôi!

Thẩm Vô Song dẫn mọi người vào Ngự Thú Đạo Trường và rồi nói gì đó với người phục vụ ở trước cổng.

Cả đám đi sâu vào trong tòa nhà, cuối cùng họ đi tới trước Tu Luyện Thất.

Bên trong Tu Luyện Thất không có gì cả, cảm giác vô cùng trống trải.

- Từ mai trở đi, ta sẽ không dạy nữa, mỗi ngày các ngươi chỉ có một nhiệm vụ duy nhất: Đó chính là tu luyện.

Thẩm Vô Song nói tiếp:

- Đây là Tu Luyện Thất cao cấp nhất thành phố, phí thuê mỗi ngày là mười vạn đồng! Hy vọng các ngươi có thể nắm chắc cơ hội!

Mỗi lớp đặc huấn ở mỗi trường đều sẽ có một khoảng thời gian tu luyện đặc biệt để nâng cao đẳng cấp Ngự Thú.

Muốn vào được Hoa Hạ Học Phủ, ít nhất phải lên được Ngự Thú Sư cấp 9.

Thẩm Vô Song tiếp tục giải thích về công năng của Ngự Thú Đạo Trường, dẫn bọn họ tham quan một vòng.

Đến chạng vạng tối mọi người mới trở về trường.

Khác với sự phấn khích của những học sinh khác, Trần Thư bày ra bộ mặt ủ rũ, chán chường.

Mỗi ngày tu luyện nhàm chán như vậy, đến chó còn không muốn làm nữa là hắn.

- Không được! Ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết ở đây được! Ta phải tìm cơ hội thoát ra ngoài!

Trần Thư hạ quyết tâm, hai tháng tu luyện ở đây chẳng phải sẽ khiến hắn phát điên mất sao?

Từ Tinh Tinh nói:

- Trần Bì, Ngự Thú Chân Châu của ngươi đến rồi kìa!

Ba người đi ra trước cổng trường, một chiếc xe con đã đợi sẵn ở đó.

- Thiếu gia, đồ ngài cần đã có đủ!

Một tên mặc đồ đen thân hình cao to lực lưỡng từ trên xe bước xuống với vẻ mặt kính cẩn.

Từ Tinh Tinh mở cốp sau ra và bên trong có ba cái rương.

Mười lăm vạn một viên Ngự Thú Chân Châu cấp cơ sở, bốn ngàn vạn có thể mua được gần ba trăm viên.

Trần Thư mở rương ra, nhìn từng viên Ngự Thú Chân Châu tinh xảo,

Nếu dùng hết chúng, có lẽ sẽ còn cách Ngự Thú Sư cấp 9 không xa.

Hắn không khỏi cảm thán nói:

- Có tiền thật là tốt!

Nhiều học sinh đi ngang qua liếc nhìn bọn họ, suýt chút tè trong quần…

- Mẹ nó! Nhiều Ngự Thú Chân Châu vậy? Là đồ giả à?

Một nam sinh toàn thân run rẩy, mặt ửng hồng, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Những bạn học đi hắn cùng tỏ ra bất bình nói:

- Ngự Thú Chân Châu gì chứ? Đó chỉ là những viên bi thôi!

- Viên bi cái rắm ấy, mười lăm vạn một viên Chân Châu đấy, ngươi tự tính xem.

- Đếm từng cái một, một hai đến bốn, một ba đến chín…

- Thôi dẹp đi!

Nam sinh kia nói:

- Nếu trong ba rương kia đều là Ngự Thú Chân Châu thì chí ít chúng cũng có giá tới mấy ngàn vạn!

- Nhiều như vậy? Hay là chúng ta ra tay…

Bốp!

Nam sinh lập tức vỗ vào đầu đối phương, nói:

- Tên đó là Trần Thư đấy! Ngươi không nghe điện báo về hắn à? Học sinh toàn thành phố đều không đánh lại hắn, ngươi có

đánh thắng được hắn không?

Học sinh đi ngang qua đều sáng rực hai mắt, toàn thân run rẩy, thậm chí bọn họ tức không chịu được còn nắm chặt hai nắm đấm.

Tất cả mấy ngàn vạn! Hầu hết học sinh đều chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.

- Ái chà! Đủ số lượng rồi!

Trần Thư kiểm lại ba cái rương một lần nữa, một viên tới mười lăm vạn nên hắn cũng không dám bất cẩn.

Tên mặc đồ đen lên tiếng:

- Thiếu gia, để ta chuyển vào trong giúp ngài.

- Không cần, không cần đâu!

Tù Tinh Tinh một mực từ chối, mỗi người nhấc một cái rương từ từ đi vào trong trường.

Trần Thư hoàn toàn không lo bị người ta cướp mất,

Ở Nam Giang Nhị Trung, tên tuổi của hắn nghe còn khiếp sợ hơn cả lão sư của hắn nữa.

- Là bại gia tử nhà ai mà lại mua nhiều Ngự Thú Chân Châu đến vậy?

Tên tài xế lắc đầu nói với giọng thèm thuồng.

…

- Trần Bì, chúng ta đi ăn cơm thôi!

Ba người khiêng rương chuyển về ký túc xá.

- Ta không ăn, các ngươi đi đi, bữa tối ta ăn cái này là được rồi.

Trần Thư nằm trên giường nghịch điện thoại, thỉnh thoảng bốc một viên Ngự Thú Chân Châu bỏ vào trong miệng.

- …

Hai người nhất thời không nói nên lời, ngươi thật hết thuốc chữa, lại coi Ngự Thú Chân Châu như cơm ăn!

Buổi tối, Trần Thư lấy ra một túi phân rồi nhét Ngự Thú Chân Châu vào đó.

- Trần Bì, ngươi làm gì đấy?

Từ Tinh Tinh đang xếp đồng phục bệnh nhân của mình, hỏi.

- Ta đang chuẩn bị ba bữa cơm cho ngày mai!

Trần Thư nhét vào đó gần một trăm viên Ngự Thú Chân Châu,

Ai mà có thể ngờ trong một túi phân ureaê bình thường lại chứa những đồ giá trị cả ngàn vạn như vậy?

- …

Từ Tinh Tinh lắc đầu:

- Ngươi không chuẩn bị tu luyện à?

- Ta không tu luyện, tài năng của ta kém cỏi như vậy, luyện cũng có ích gì đâu.

Trần Thư đảo con ngươi, không ngừng suy tính kế hoạch tẩu thoát vào ngày mai.

- Đúng rồi, trời đang trở lạnh, chúng ta có thể mặc áo ngủ bên trong.

Từ Tinh Tinh mặc bộ đồ đồng phục bệnh nhân kẻ màu trắng xanh, hắn ta cảm thấy rất hài lòng.

Chương 254: Ta tuyệt đối sẽ không để người chôn ta một lần nào nữa (2)

Trần Thư và Tạ Tố Nam nhìn hắn ta với ánh mắt khinh bỉ: - Ngươi mặc bộ đồ này làm gì? Có bệnh à!

…

Sáng thứ hai,

Ba người mặc áo ngủ, khoác thêm chiếc áo khoác và rời khỏi ký túc xá.

Bảy giờ sáng, học sinh lớp đặc huấn phải theo trường xuất phát, bọn họ được xe chuyên dụng đưa đón.

- Bây giờ chính là lúc các ngươi bắt đầu tu luyện! Tầm quan trọng của đẳng cấp Ngự Thú không cần ta phải nói nhiều nữa, tự các ngươi xem xem!

Thẩm Vô Song nói, trong lòng hắn ta cuối cùng cũng được nhẹ nhõm, hắn ta có thể được nghỉ xả hơi trong vòng hai tháng.

Các học sinh lớp đặc huấn đều ngồi xếp bằng ở trong Ngự Thú Đạo Trường, nhắm chặt hai mắt, cứ như là Luyện Khí Sĩ của thời cổ đại vậy.

Sàn nhà và vách tường được bao phủ bởi một lớp sương trắng mờ ảo, đó chính là linh khí thiên địa.

Linh khí đã được khôi phục hơn 900 năm, nhân loại đã nghiên cứu phát minh khoa học kỹ thuật để có thể làm tăng nồng độ linh khí thiên địa.

Nhiều người cảm thấy chấn động, tất cả đều cảm nhận được linh khí và bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Trần Thư chán nản ngáp một hơi rồi lấy túi phân urea từ trong balo ra.

Hắn vừa nghịch điện thoại vừa ăn Ngự Thú Chân Châu, vẻ mặt hắn vô cùng sung sướng.

Nhất là khi nhìn thấy những người khác đang chăm chỉ tu luyện, trong lòng hắn lập tức lĩnh ngộ ra chân lý của hạnh phúc.

Ngay lúc này, trước mắt hắn hiện ra bốn lựa chọn.

【 Phương án thứ nhất: Chuyên tâm tu luyện, cố gắng nâng cao đẳng cấp Ngự Thú của mình! Phần thưởng khi hoàn thành: Không! 】

【 Phương án thứ hai: Tùy ý chơi đùa, mượn Ngự Thú Chân Châu để nâng cao đẳng cấp Ngự Thú của mình! Phần thưởng khi hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án thứ ba: Thừa cơ làm ảnh hưởng những người khác đang chuyên tâm tu luyện để Thẩm Vô Song trực tiếp

đuổi hắn ra ngoài! Phần thưởng khi hoàn thành: Mở khóa Tân Đồ Giám Dược Tề: Kháng Lực Dược Tề 】

【 Phương án thứ tư: Trực tiếp chạy đi, bỏ qua quy tắc! Phần thưởng khi hoàn thành: Kỹ năng Phong Tức cộng một 】

Nhìn xem, hệ thống cũng cho rằng chuyên tâm tu luyện cũng không có tương lai, thậm chí nó còn không mang lại phần thưởng.

Trần Thư ngay lập tức khóa phương án thứ tư.

Lợi ích của việc nâng cấp kỹ năng thì không cần phải bàn nhiều.

Hắn bó chặt túi phân urea lại, cất vào trong balo, hắn đưa mắt nhìn xung quanh rồi bất ngờ đứng dậy.

Đi ra ngoài từ cửa chính có vẻ không ổn lắm, nói không chừng hắn sẽ bị Thẩm Vô Song bắt ngay tại cửa.

Hắn hướng mắt nhìn về phía cửa sổ, khóe miệng nở một nụ cười.

Trần Thư rón rén đi đến bên cửa sổ.

- Ta đi trước một bước! Không phí thời gian với các ngươi nữa!

Trần Thư mở cửa sổ ra, mặc dù đang ở lầu năm nhưng hắn chỉ cần vừa bước qua cửa sổ vừa nháy mắt triệu hồi Slime ra làm đệm mông để đỡ hắn tiếp đất là được.

Những chuyện như này, đối với người khác thì có chút khó, nhưng riêng đối với Trần Thư thì đã quá quen rồi.

Hắn trèo ra ngoài cửa sổ và nhìn xuống phía dưới,

Hả?

Chốc lát, hai chân của hắn run lẩy bẩy, nụ cười trên mặt chợt vụt tắt.

Ở phía dưới, Hắc Bạch Cự Mãng không ngừng dùng đầu đào đất,

Một cái hố sâu dần dần xuất hiện,

Như thể đang đợi Trần Thư nhảy xuống…

- A cái này…

Trần Thư giật giật khóe miệng, nhanh chóng quay người, bò trở lại phòng.

Chết tiệt, Thẩm Vô Song đã sớm đợi sẵn ở đó để chôn hắn!

- Có kỹ năng hay không cũng không quan trọng, ta vẫn cảm thấy Đồ Giám Dược Tề quan trọng hơn!

Trần Thư tự an ủi bản thân, hắn quyết định buông bỏ phương án thứ tư.

Từ sau đêm đó, hắn đã lập lời thề, hắn tuyệt đối sẽ không để người nào chôn hắn một lần nào nữa.

Bên ngoài cửa phòng tu luyện, khóe miệng của Thẩm Vô Song hơi mang theo ý cười nhìn Trần Thư ở bên trong.

Từ vẻ mặt ngày hôm qua của Trần Thư đã có thể nhìn ra, cái tên này không có một chút xíu hứng thú nào với việc tu luyện, chắc chắn là muốn bỏ trốn.

Chính vì vậy hắn mới cố ý canh giữ ở ngoài cửa, Hắc Bạch Cự Mãng thì canh giữ ở dưới lầu.

Lần này cho dù Trần Thư mọc cánh cũng khó mà chạy thoát được.

- Lão Thẩm! Là ngươi ép ta!

Nguyên bản Trần Thư đã về tới trên vị trí lại bắt đầu nằm thẳng xuống, mở ra túi phân ure.

Hắn lấy một viên Ngự Thú Trân Châu nuốt vào bụng, ngay lập tức trong cơ thể tràn ra một lực lượng ngự thú lớn.

- A… Đây đúng là phương pháp tu luyện nhẹ nhàng nhất!

Trần Thư lười biếng mà duỗi thắt lưng, hơn nữa không ngừng chép miệng liên tục.

Nhưng mà mọi người xung quanh vẫn tu luyện như không hề nghe thấy.

- Chết tiệt, làm như vậy mà vẫn bình tĩnh không tức giận gì à?

Trần Thư đứng dậy, đi tới bên cạnh từng người, cho dù hắn nói cái gì đều không xuất hiện phản ứng gì cả.

- Có nên tìm người tới đánh nhau một trận hay không?

Trần Thư sờ lên cằm, ánh mắt khóa chặt về phía Đường Liệt.

Nhưng vào lúc này, một cái đầu rắn khổng lồ lại xuất hiện ở ngoài cửa sổ, giống như là đang cảnh cáo cảnh cáo hắn không được làm như vậy.

- Ta từ trước tới giờ đều không thích sử dụng bạo lực, xem ra còn phải tìm chút biện pháp khác mới được.

Khóe miệng Trần Thư hơi giật, đành phải buông tha cái lựa chọn này.

Chương 255: Nhân sinh không tuân theo chuẩn mực không cần giải thích (1)

– Ta coi ngươi còn có thể làm sao bây giờ? Thẩm Vô Song mỉm cười, tin tưởng chỉ cần không có người để ý tới Trần Thư, chính hắn sẽ bắt đầu cảm thấy nhàm chán, sau đó sẽ bắt đầu tu luyện.

- Để cho Hắc Bạch Cự Mãng coi chừng ngươi trước đi.

Nói xong Thẩm Vô Song đi về phía nhà vệ sinh.

Lúc này Trần Thư lại bắt đầu lục lọi ba lô của mình, hắn vậy mà lại lấy một cái lò nướng lắp ráp từ bên trong ba lô ra.

Ngay sau đó, Trần Thư lại lấy ra than củi, cồn, miếng sắt…

Độ thuần thục của Trần Thư khiến người ta vô cùng kinh ngạc, chỉ mới một lát đã lắp ráp xong dụng cụ nướng.

- Ta thích ăn Ngự Thú Trân Châu nướng, dù sao thì càng nhanh chết thì càng nên liều mạng mà ăn, nếu như bây giờ không ăn thì tương lai sẽ không còn cơ hội để ăn nữa…

Trần Thư lẩm bẩm nói, sau đó cầm miếng sắt đặt ở trên vỉ nướng.

Than củi bốc cháy một cách dữ dội, khói bay khắp nơi, trực tiếp vượt qua thiên địa linh khí bao phủ ở trong gian phòng.

Ngoài cửa sổ Hắc Bạch Cự Mãng chỉ là sững sờ nhìn chằm chằm Trần Thư.

Dựa vào trí thông minh có hạn của nó khiến nó rất khó lý giải được những hành động kì lạ của hắn.

Đừng nói là khế ước linh, ngay cả người bình thường nhìn thấy một màn này đều sẽ hoàn toàn sững sừng…

- Khụ…Khụ…

Khoảng cách của Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh là gần nhất, mới một chút đã bị khói làm sặc tỉnh lại.

Đến khi hai người nhìn thấy Trần Thư ở trong làn khói, ngay lập tức đôi mắt của họ trừng lớn, giống như nhìn thấy việc gì đó vô cùng đáng sợ vậy.

- Không thể nào mẹ nó! Ngươi vậy mà lại nướng đồ ở trong Ngự Thú Đạo Trường à?

Khóe miệng Tạ Tố Nam hơi giật một chút, thì ra hắn vẫn đánh giá thấp trình độ tàn nhẫn của Trần Thư…

- Ngươi thật là không sợ mà…

Cùng lúc đó Từ Tinh Tinh cũng vô cùng chấn động.

Giây tiếp theo, hắn lập tức áp sát lại nói:

- Có mang thịt xiên không?

- …

Rất nhanh, sương mù đã tràn ngập khắp nơi, khiến mọi người bởi vì bị cưỡng chế cắt ngang trạng thái tu luyện mà liên tục tỉnh lại.

Mặc dù không có ảnh hưởng, nhưng tự nhiên trong lòng mọi người rất là khó chịu, giống như là lúc đang ngủ say mà đột nhiên bị vả cho một cái tát vậy.

- Trần Thư, ngươi lại làm gì máy bay vậy!

Hạ Băng nhìn Trần Thư ở trong làn khói, trên đầu tràn đầy vạch đen.

Đột nhiên nàng phát hiện, giường như chẳng có giới hạn cuối cho việc Trần Thư không tuân theo chuẩn mực cả…

Cho dù đối phương làm chuyện gì, đều là thuộc về tình huống bình thường.

- y…

Trần Thư ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bốn phía sương khói lượn lờ giống như đi tới tiên cảnh vậy…

- Ôi mẹ ơi! Đây là than gì vậy?

Trần Thư ý thức được việc này có chút không thích hợp, thậm chí hắn đều nhìn không rõ xung quanh có những người nào.

Tốc độ lan truyền của sương mù đã vượt qua mức tưởng tượng!

- Không được! Nếu việc này mà làm cho lão Thẩm biết được, đánh giá hắn sẽ đem ta chôn ngay tại chỗ luôn!

- Trần Bì, có gì đó không đúng, cứ dập lửa trước cái đã!

Từ Tinh Tinh thuận tay cầm lên một bình nước, có chút lo lắng Trần Thư đem ngự thú đạo trường đốt…

Trần Thư nhận lấy lập tức tưới đi lên.

Trong phút chốc, ngọn lửa vọt một cái bùng cháy cao lên…

- Mẹ nó! Ngươi đặc biệt đưa cồn cho ta làm gì?

Đôi mắt Trần Thư trừng lớn, nhịn không được tức giận mắng một tiếng.

Từ Tinh Tinh cũng không nghĩ tới nó sẽ như vậy, vội vàng giải thích nói:

- Ta thuận tay cầm, ai biết người đi ra ngoài còn mang theo cồn?

Trong chớp mắt, ngọn lửa phun ra khắp nơi, làn khói dày đặc, tiếng cảnh báo mãnh liệt vang lên.

Trong nháy mắt trường hợp vô cùng hỗn loạn.

Các học sinh nhanh chóng chạy tới bên ngoài phòng tu luyện, không dám chậm trễ một chút nào.

- Mẹ nó! Hạ Băng, ngươi đừng chạy a, mau dùng Băng Lang diệt dập lửa đi!

Đáng tiếc, không có ai nghe được thanh âm của hắn, trong phòng tu luyện chỉ còn lại một mình Trần Thư…

- Thôi bỏ đi, ta cũng muốn chạy!

Trần Thư cầm lấy ba lô cùng túi phân ure lớn trực tiếp chạy ra bên ngoài phòng tu luyện.

Lúc này Thẩm Vô Song từ trong nhà vệ sinh đi ra, cách thật xa hắn đều thấy đươc khói mù trong phòng Tu Luyện.

- A? Thiên địa linh khí trong Ngự thú đạo trường đã nồng đậm đến loại trình độ này à?

Lông mày của hắn hơi nhếch lên, bỗng chốc liền thấy Trần Thư đang chạy trốn.

- Trần Bì, dừng lại!

Thẩm Vô Song chỉ nghỉ là đối phương muốn chạy trốn, trực tiếp dùng một tay liền bắt được hắn.

- Thẩm lão sư, mau dập lửa! Ngự thú đạo trường muốn bốc cháy tới đây rồi!

- Cái gì?

Thẩm Vô Song sững sờ, trong nháy mắt đã thấy được lửa lớn trong phòng tu luyện.

Vẻ mặt hắn giật mình, triệu hồi Băng Loan ra, mượn dùng kỹ năng của Băng Loan để tiêu diệt ngọn lửa một cách nhẹ nhàng.

Nhưng làn khói dày đặc lại chậm chạp không chịu tản ra.

Một lát sau, nhân viên công tác của ngự thú đạo trường đi tới.

Hai người mượn cơ hội rời khỏi tòa nhà này, người trong cả tòa nhà đều đi ra bên ngoài, chỉ thấy năm tầng của phòng tu luyện vẫn bị khói mù bao phủ.

- Xuất hiện tình huống gì? Như thế nào đột nhiên lại cháy vậy?

Chương 256: Nhân sinh không tuân theo chuẩn mực không cần giải thích (2)

– Nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên ta đụng phải loại tình huống này, thật là không bình thường! - Ta có cảm giác là hành động cố ý của người nào đó thì phải?

- Nói chuyện vớ vẩn không, như thế nào sẽ có người nhóm lửa bên trong ngự thú đạo trường chứ!

Những người còn lại đều thảo luận ầm ĩ, không rõ nguyên nhân gây ra lửa lớn.

Chỉ có ánh mắt của học sinh lớp ngự thú cứng đờ nhìn chằm chằm Trần Thư muốn tìm kiếm một lời giải thích.

Trần Thư cũng là hoàn toàn không hoảng hốt, hai tay hơi nắm, dáng vẻ ngay thẳng vô cùng .

- Thật là đáng ghét! Đừng để ta bắt được tên phóng hỏa đó!

- …

Ngươi vậy mà còn có thể giả bộ à!

- Tiểu Vũ, nói cho ta nghe một chút chuyện gì đã xảy ra.

Thẩm Vô Song nhìn phía Hứa Tiểu Vũ.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn cứng lại, hiền lành cười nói:

- Trần Bì, nếu như ngươi dám chạy trốn, ta sẽ đem ngươi chôn ngay bây giờ!

- A…A…

Trần Thư cười khan một tiếng, dừng lại bước chân.

Mười phút sau, vẻ mặt Thẩm Vô Song đã không còn cách nào để diễn tả được nữa, hắn cười như không cười lại giống như giận nhưng lại không giống như đang tức giận.

- Mẹ nó, ngươi vậy mà lại nướng đồ trong ngự thú đạo trường nướng? Sao ngươi không làm tại trạm xăng dầu luôn đi?

Ánh mắt Thẩm Vô Song gắt gao nhìn chằm chằm Trần Thư, trong mắt tràn ngập khó có thể tin.

Trần Thư phảng phất đạt được dẫn dắt, mở miệng nói ra:

- A… Ta đã nướng tại dị không gian, cũng nướng trong nhà vệ sinh công cộng rồi, chỉ duy nhất ở tại bên trong trạm xăng dầu là chưa nướng quá, cảm ơn lão sư đã nhắc nhở ta, bây giờ ta phải đi!

Nói xong, Trần Thư liền hấp tấp chạy ra phía bên ngoài.

- Đứng lại!

Thẩm Vô Song ngay lập tức bắt được Trần Thư đang muốn trốn thoát.

- Thẩm lão sư, ta bồi thường! Bao nhiêu tiền ta cũng bồi thường!

trong lòng Trần Thư đã biết là chạy không được, chỉ có thể nhận thua.

- Hừ! Tất cả phí tổn thất đều tính ở trên đầu của ngươi!

- Không có vấn đề!

Trần Thư quyết đoán đáp ứng, chỉ cần có thể giải trừ tai họa, dùng bao nhiêu tiền cũng không quan trọng.

Nửa giờ sau, ngự thú đạo trường đã xử lý tốt tất cả.

Cuối cùng, Trần Thư bỏ ra khoảng ba mươi vạn tiền chi phí bồi thường, trong đó đề cập đến thiết bị hấp thu thiên địa linh khí nên giá cả tự nhiên là rất cao.

Mà hắn cũng thành công bị trường ngự thú đạo tốt nhất thành phố cho vào trong danh sách đen…

- Mẹ nó! Một bữa ăn đồ nướng tốn ba mươi vạn! Thật là quá đáng mà!

Trần Thư nhịn không được oán trách một tiếng.

- Ngươi cũng biết quá đáng?

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật một chút, nhiều năm như vậy, hắn thật sự chưa từng thấy có người nướng đồ ở trong phòng Tu Luyện.

Chỉ đi nhà vệ sinh một lát mà trường ngự thú đạo trực tiếp bị đốt cháy, mẹ nó việc này tìm ai để nói rõ lí lẽ?

- Trần Thư, đi ra ngoài với ta một chút! Những người còn lại tiếp tục tu luyện!

Trần Thư gục đầu xuống, rời khỏi phòng tu luyện.

Thẩm Vô Song mở miệng hỏi:

- Ngươi thật sự không muốn tu luyện?

- Ta không có thiên phú, ngay cả nhập định cơ bản nhất ta đều làm không được.

- Vậy đẳng cấp ngự thú của ngươi từ đâu ra?

- A… là tìm đường chết mà có được…

- Còn đùa cái gì?

Khóe miệng Trần Thư giật một chút, hắn cũng không biết nên giải thích nguồn gốc lực lượng ngự thú của bản thân thế nào nữa.

- Thẩm lão sư, ta bảo đảm! Nhiều nhất năm nay, ta nhất định sẽ trở thành Ngự Thú sư cấp chín! Thả ta có được hay không?

Thẩm Vô Song sờ cằm nói:

- Vậy hai tháng này ngươi chuẩn bị làm gì?

Hắn không thể vì một mình Trần Thư mà thay đổi kế hoạch dạy học được, huống chi dốc lòng tu luyện là quá trình mỗi học sinh đều phải trải qua.

- Ta có tính toán của mình, bảo đảm hai tháng sau, ta chính là Ngự Thú sư cấp chín!

Thẩm Vô Song suy tư chốc lát, nói:

- Ta sẽ tin tưởng ngươi một lần nữa!

- Mặt khác, ở bên ngoài nếu xảy ra việc gì đều không cho phép báo tên của ta!

Thẩm Vô Song lại hơi nhắc nhở hắn một chút nói, hắn cũng không muốn chính mình đang ở trên lớp dạy học, lại bị Trấn Linh cục mang đi.

- Hoàn toàn không có vấn đề!

Trần Thư lập tức quả quyết mở miệng, làm ra bảo đảm.

- Mở khóa tân đồ giám: Kháng lực dược tề!

Tuy rằng tình tiết vô cùng quanh co, nhưng kết quả vẫn là như ý muốn…

Thật ra Thẩm Vô Song không muốn để Trần Thư dễ dàng rời đi như vậy,

nhưng vấn đề là đối phương đã ở bên trong danh sách đen của trường ngự thú đạo.

Nếu là một mực giữ đối phương lại, mỗi ngày cần phải giao nộp một vạn đồng phí mạo hiểm…

Trần Thư thu hồi ba lô, nhanh chân bước ra khỏi ngự thú đạo trường.

- Mẹ nó. Thật đúng là một nhân vật truyền kỳ!

Thẩm Vô Song chỉ quen biết Trần Thư được hơn hai tháng.

Nhưng nó đã khắc sâu trong trí nhớ, chỉ sợ cả đời đều quên không được…

Mặc dù tổn thất ba mươi vạn, nhưng Trần Thư lại tăng thêm một chút màu sắc cho cuộc sống của hắn.

- Hôm nay là một ngày tốt lành…

Trần Thư huýt sáo, chỉ cảm thấy cả người đều được hơi thở tự do bao phủ.

- Thoải mái! Quá sung sướng! Thích chết đi được!

Chương 257: Dược Tề sư nhà vệ sinh công cộng đã tái xuất giang hồ

Trần Thư nhịn không được lớn tiếng gào thét, biểu tình quái dị và tư thế đặc biệt làm người đi đường đều nhìn tới. Lại một chứng càn rỡ trong xã hội!

- Đi cửa hàng ở chợ đen nhìn một chút trước.

Trần Thư gọi xe, nửa giờ sau tới lối vào ở chợ đen.

Chợ đen vẫn phồn hoa, người đến người đi, nếu ban đêm, lượng người tới sẽ nhiều hơn.

- Lão ca Thiên Bá!

Chỉ thấy bên trong cửa hàng dược tề đại lực, đám người Vương Thiên Bá tụ lại …chơi bắn bi.

Vừa thấy Trần Thư đi vào, mọi người thoáng cái đứng dậy.

- Chào Trần thiếu!

- Chào Trần thiếu!

Trong mắt mọi người đều có cảm kích, phần lương cao công việc lại thoải mái như vật có thể nói là tha thiết mơ ước.

Hiện tại uy tín của cửa hàng dược tề đại lực đã tốt, mỗi ngày sẽ bán mười bình dược tề đại lực thượng phẩm, bình thường buổi sáng đã bán hết.

Tới buổi chiều và buổi tối,chuyện duy nhất mọi người làm là lấy nguyên vật liệu, sau đó đưa đến Nam Giang Nhị Trung.

- Các ngươi chơi cái này…

Một nhóm đại hán ngồi chồm hổm chơi bắn bi, thuộc loại có chút thái quá.

Vương Thiên Bá cười nói:

- Nhớ lại thời thơ ấu, nhớ lại thời thơ ấu…

- Trần thiếu có chuyện gì muốn phân phó sao?

Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Hai tháng gần nhất ta sẽ chờ ở trong cửa hàng.

Nói xong, hắn lấy ra một khối mộc bài, trên đó viết:

“Dược Tề sư nhà vệ sinh công cộng, miễn phí hỗ trợ phối dược! Xác suất thành công tới 100%! Các ngươi xứng sao?

Nội dung dược tề phối trí: Kháng Lực Dược Tề! Lực Phòng Ngự Dược Tề! Hình Thể Dược Tề! Trí Lực Dược Tề! Nhún Nhảy Lực Dược Tề! Bạo Tốc Dược Tề!”

Nhìn nội dung trên mộc bài, vẻ mặt của đám người Vương Thiên bá ngẩn ra.

Trần Thư mở miệng nói:

- Các ngươi đều cầm mộc bài này, đi tới mấy lối vào chợ đen hét to một chút.

Hai tháng hắn không chuẩn bị gây chuyện, mà là bắt đầu xoát độ thuần thục của đồ giám dược tề.

Độ thuần thục cao nhất của hắn chính là dược tề đại lực, đạt tới cấp Đại Thành, hiệu quả có thể thêm vào 25% lượng mức dừng, so với khế ước linh của người khác lại mạnh hơn một cấp.

Nhưng phía trên cấp Đại Thành vẫn còn một cấp, tên là cấp Tông Sư, chắc hẳn sẽ lại xuất hiện hiệu quả mới.

Mà đồ giám dược tề khác đều chỉ thuộc về cấp Nhập Môn, không có hiệu quả thêm vào.

Dược tề tăng lên không thể khinh thường, hắn muốn để Slime cấp F mạnh hơn, mạnh đến độ khiến kẻ khác tuyệt vọng.

Ngay sau đó Trần Thư đi tới nhà vệ sinh trong cửa hàng.

Thay lại áo phông Alpaca đã phủ đầy bụi từ lâu kia…

Năm đó danh hào Dược Tề sư nhà vệ sinh công cộng có thể nói là hot khắp thành phố Nam Giang.

Vì bảo trì điệu thấp, hắn nguyện ẩn trong phố xa.

Hiện giờ thời cơ đã đến, hắn có thể ngả bài…

Chẳng được bao lâu, một người trẻ tuổi giơ di động đi đến.

- Ôi đm! Đại thần, thật sự là ngươi! Không nghĩ tới truyền miệng ở chợ đen là thật!

Hiển nhiên là bị đám người Vương Thiên Bá gào to hấp dẫn tới.

Trần Thư nao nao, một chút đã nghĩ ra thân phận của đối phương.

Đúng là người đầu tiên thấy hắn phối dược ở nhà vệ sinh công cộng lúc trước.

Nếu không phải lúc trước bàng quang của đối phương sắp bị nghẹn nổ, hắn ta cũng sẽ không nhìn thấy một màn kinh thế trong nhà vệ sinh.

- Là ngươi à?

Trần Thư nhếch miệng cười:

- Thế nào? Có hứng thú phối dược không? Miễn phí! Toàn bộ đều miễn phí!

Hắn không lựa chọn thu mua dược liệu giá cao rồi sau đó lại bán dược tề giá thấp.

Quá trình này kiến không bao nhiêu tiền, hơn nữa cần thời gian hoàn lại tiền, cũng có khả năng phá hư thị trường.

Nhưng miễn phí phối dược cho người khác, hoàn toàn sẽ không tồn tại vấn đề chi phí.

Bởi vì hắn là hệ thống ủy thác quản lý, sản lượng dư thừa có thể thu hồi lại, hoàn toàn không thua thiệt lớn.

Đồng thời còn có thể xây dựng một danh tiếng tốt.

Coi như sau đó không cẩn thận làm nổ thành phố Nam Giang, chắc hẳn mọi người sẽ thứ lỗi cho hắn…

Vương Vũ lắc đầu nói:

- Ta không có yêu cầu! Nhưng ta có thể giúp ngươi tuyên truyền!

- Tuyên truyền? Tuyên truyền thế nào?

Vẻ mặt Trần Thư ngẩn ra.

Ngay sau đó, Vương Vũ nói với di động:

- Mọi người trong nhà, cuối cùng ta cũng tìm được Dược Tề sư nhà vệ sinh công cộng các ngươi tâm tâm niệm niệm rồi, thật không ngờ vậy mà hắn lại xuất hiện.

Lông mày Trần Thư nhíu lại:

- Streamer?

- Đại thần, có để ý lộ mặt không?

Trần Thư nhún vai, hắn chính là nam nhân được Nam Giang Vệ thị đưa tin qua, hoàn toàn sẽ không để ý.

- Thật hay giả? Kỳ tích ca, ngươi tìm được Dược Tề sư nhà vệ sinh công cộng rồi?

- Hiện tại trong nhà ta có áo phông Alpaca giống thế, mỗi đêm rạng sáng mười hai giờ đều muốn tế bái một phen…

- Nhanh! Nhanh nào! Ta muốn nhìn mặt nam nhân nóng bỏng đó!

Mưa đạn phòng live stream không ngừng thổi qua, Vương Vũ lập tức chuyển màn hình sang cho Trần Thư.

Ban đầu hắn không phải là kỳ tích ca, bởi vì may mắn chứng kiến Trần Thư luyện dược ở nhà vệ sinh công cộng, đi theo phát hỏa một phen, dân mạng đều gọi hắn là người chứng kiến kỳ tích.

- Chào mọi người! Ta chính là Dược tề sư nhà vệ sinh công cộng! Bây giờ mở tiệm ở chợ đen thành phố Nam Giang, có thể miễn phí phối trí dược tề cho mọi người, tuyệt đối mới mẻ!

Chương 258: Hiện tại ta muốn làm người tốt (1)

Trên mặt Trần Thư mang theo nụ cười tỏa nắng, làm tâm tình người khác vui vẻ. - Đm! Cái này mẹ nó không phải tội phạm Nam Giang sao?

- Lão công, mắng ta! Ta muốn nghe điện báo!

- Kỳ tích ca, chạy mau! Ngươi mẹ nó gây chuyện rồi, có biết hay không?

…

Vương Vũ trừng mắt, nhìn số lượng mưa đạn dữ dội, thoáng cái liền mơ hồ.

Trong đó đa số đều bảo hắn nhanh trốn đi, nếu không là không tránh được một lát bị đánh tơi bời, đều nói Trần Thư thành tội phạm.

- Đại thần, ta cảm thấy ta cần bình tĩnh một chút…

Vương Vũ nuốt ngụm nước bọt, vẻ mặt bất động lui lại từng bước.

Vốn muốn rời khỏi cửa hàng, miệng Trần Thư cười cười, dùng tay đè bả vai Vương Vũ lại.

- Đã nói tuyên truyền mà? Ta cũng không thích người không tuân thủ hứa hẹn.

Nhìn nụ người "hiền lành" kia, thân thể Vương Vũ không khỏi run lên.

Dứt lời, Trần Thư trực tiếp lấy điện thoại qua, bắt đầu tự làm tuyên truyền cho mình.

- Chắc hẳn mọi người đều đã biết thanh danh của ta! Vì phản hồi sự ủng hộ của mọi người, hiện ta bắt đầu phối dược miễn phí ở chợ đen, tất nhiên yêu cầu tự mang theo vật liệu, trăm phần trăm thành công!

Trong lúc nhất thời, khán giả phòng live stream đều xoát mưa đạn lên.

Trần Thư ngồi xuống, rất có hứng thú nhìn điện thoại, Vương Vũ một bên khác lại như một người ngoài cuộc.

Mặc dù sợ hãi, nhưng trong lòng hắn có chút hưng phấn, nhiệt độ phòng live stream vậy mà tăng vọt gấp hai.

- Tội phạm ca, ngươi thật đẹp trai! Ta muốn gả cho ngươi!

Trần Thư nhìn mưa đạn phía trên, nói:

- Xin mọi người không cần để ý vẻ bề ngoài của ta, ta hy vọng các ngươi có thể chú trọng nội hàm của ta hơn, cảm ơn!

Ngay sau đó, hình như hắn đọc lại mưa đạn:

- Ta muốn đi ủng hộ làm ăn của tội phạm, người nào cản ta lại đi, rất gấp!

- Thực lực của tội phạm mạnh như vậy, uy tín của cửa hàng khẳng định có bảo đảm, huống chi là miễn phí! Ta yêu, yêu!

- Các huynh đệ, nhanh nhanh nhanh!

Một bên Vương Vũ nhìn Trần Thư bình tĩnh tự nhiên, khóe miệng không khỏi giật một cái, hỏi:

- Đại ca, ngươi xác định đang đọc mưa đạn sao? Phía trên không có…

-…

Trần Thư quay đầu nhìn về phía Vương Vũ, nở nụ cười hiền lành, trong lòng lại muốn lấy túi phân ra.

Ta mẹ nó còn cần ngươi tới nói à?

Vương Vũ cúi đầu, không dám nhìn Trần Thư nữa, chỉ ngồi lẳng lặng ở đó.

Trong lúc nhất thời, phòng live stream nhộn nhịp nổi lên mưa đạn.

- Thì ra là phân đoạn biên soạn mưa đạn kinh điển.

- Không có ai hiểu trực tiếp hơn so với ngươi! Lúc đầu ta thật đúng là nghĩ đến có thác đấy!

- Năm ánh sáng là đơn vị thời gian, không phục tới phản biện!

- Biện mẹ nó! Năm ánh sáng là đơn vị tiết tấu!

-…

Trần Thư nhìn mua đạn phía trên, giải thích nói:

- Chơi thì chơi, nháo thì nháo, tội phạm phối dược, tương đối đáng tin!

- Chủ yếu là miễn phí, nếu như thất bại, ta bồi thường dược liệu gấp đôi ngay tại chỗ! Hiện tại không cần xếp hàng, nhanh đến đây!

Một bên hắn tuyên truyền cửa hàng của mình ở phòng livestream, đám người Vương Thiên bá thì tuyên truyền ở cửa ra vào của chợ đen.

Trong một thời gian ngắn, đã có người đến cửa hàng.

Một thanh niên mở miệng nói:

- Ngươi phối thuốc này bảo đảm thật sao?

- Nói nhảm! Trần Thư ta có thể phối thuốc giả cho ngươi?

- Cái kia, ngươi có giấy chứng nhận là Dược Tề sư không?

- y…Tạm thời không có…Nhưng chất lượng dược của ta đều có bảo đảm, cứ yên tâm đi!

Thanh niên suy tư một hồi, gật đầu một cái.

Hắn ta đã mua qua dược tề đại lực ở cửa hàng của Trần Thư, giá cả rẻ nhưng vẫn là chính phẩm.

Nói xong, hắn ta mở balo ra, lấy ra hai quả Khiêu Khiêu và dược liệu phổ thông còn lại.

- Ta muốn phối trí hai phần Nhún Nhảy Lực Dược Tề!

- Không có vấn đề!

Trần Thư trực tiếp cầm lấy dược liệu, hấp tấp chạy tới nhà vệ sinh.

-…

Khán giả phòng livestream cũng nhìn thấy một màn này.

- Không hổ là Dược Tề sư nhà vệ sinh công cộng, không quên ý định ban đầu!

Cho dù là thanh niên hay người xem trực tiếp, đều nhìn thấy một màn này, muốn nhìn xem có phải kẻ lừa đảo hay không.

Nếu thật là thế, vật coi như là tạo phúc cho quần chúng.

Sau mười phút.

Trần Thư từ trong nhà vệ sinh đi ra, trong tay cầm bốn phần Nhún Nhảy Lực Dược Tề.

- Ngươi có thể để khế ước linh thử một lần, tuyệt đối là chính phẩm!

Sản lượng Nhún Nhảy Lực Dược Tề là 2-3 bình, Trần Thư đã thu hai bình khác vào.

Thanh niên gật gật đầu, triệu hóa khế ước linh của bản thân ra, để nó nuốt một bình dược tề.

- Bà mẹ nó, là thật!

Lời của thanh niên trong nháy mắt khiến khán giả phòng livestream bùng nổ.

Vương Vũ cũng ngây ngốc ở một bên, vậy mà là thật?

Hắn vốn cho rằng trong đó có khả năng có bẫy rập, dù sao thương nhân sẽ không mua bán lỗ vốn.

Kết quả Trần Thư thật sự không thu đối phương một phân tiền.

Mặt khác, tốc độ phối dược của hắn sao lại nhanh như vậy? Chẳng lẽ nhà vệ sinh có tốc độ bổ trợ?

- Chắc hẳn mọi người cũng thấy được, mắt thấy mới là thật, nếu vẫn không hề tin, tùy thời có thể tới cửa hàng ta thử một chút!

Mượn phòng livestream của Vương Vũ, danh khí Trần Thư một thoáng liền truyền khắp thành phố Nam Giang và thành phố xung quanh.

Chương 259: Hiện tại ta muốn làm người tốt (2)

Tội phạm Nam Giang và Dược Tề sư nhà vệ sinh công cộng là cùng một người, hai cái không hợp lẽ thường lại thiết lập trùng hợp trên một người, vậy mà làm cho người ta cảm thấy hợp lý! Không tới một lát, lại có người tới cửa hàng của hắn.

Trần Thư bận rộn, không tiếp tục để ý tới phòng livestream của Vương Vũ.

Vương Vũ không rời đi, vẫn đang ra sức tuyên truyền.

Nhân khí cửa hàng Trần Thư tăng vọt, phòng livestream của hắn cũng có nhiệt độ.

Từng phần dược tề được Trần Thư phối trí ra, độ thuần thục của hắn bắt đầu điên cuồng tăng lên!

Không đến mười phút đồng hồ có thể hoàn thành phối trí, hiện tại Trần Thư căn bản không lo lắng vấn đề nguyên vật liệu.

Hai chữ miễn phí đã có đủ mánh lới, hơn nữa đủ loại tuyên truyền, các loại thân phận Dược Tề Sư nhà vệ sinh công cộng và tội phạm Nam Giang.

Ngắn ngủi một ngày, dược tề đại lực đã trở nên nổi tiếng không nhỏ.

Tám giờ tối.

Cuối cùng Trần Thư từ trong nhà vệ sinh đi ra.

Nhìn độ thuần thục dược tề tăng vọt, cùng với mấy chục bình đủ loại dược tề trong không gian hệ thống, trên mặt của hắn lại có nụ cười.

Mặc dù mệt một chút, nhưng ít ra thu hoạch lớn!

- Lão ca Thiên Bá, ngày mai các ngươi cải tạo cửa nhà vệ sinh một chút, làm một cái cửa chắn đi ra, sau đó ta trực tiếp từ bên trong đưa dược tề ra tới là được rồi.

Mắt của Vương Thiên Bá trừng lớn, khóe miệng giật một cái, trí tưởng tượng của ngươi thật phong phú.

- Có vấn đề sao?

Trần Thư nghi ngờ hỏi:

- Ta thấy rất nhiều nhà hàng cũng là dạng này.

- Trần Thiếu, ngươi cũng đã nói là nhà hàng…

- Cũng không khác nhau lắm, ngày mai sửa lại cửa nhà vệ sinh một chút, ta muốn nâng cao năng suất!

Trần Thư khoát tay, không để ý nói.

Hôm nay chỉ là ngày đầu tiên mà nhân khí đã mạnh như vậy, về sau rất nhiên sẽ càng vội.

- Cái kia, sao ngươi còn chưa đi?

Trần Thư nhìn Vương Vũ trong tiệm, đối phương đã đóng phòng livestream lại.

- Đại thần, ta muốn hỏi một chút, ngươi làm như vậy là vì cái gì?

Phối dược miễn phí cho người khác, hoàn toàn chính là lãng phí thời gian của minh, không đạt được chỗ tốt.

- Vì yêu và hòa bình.

Trần Thư một thân chính khí nói.

-…

Vương Vũ đánh giá trên dưới một phen, cuối cùng ngẩn ngơ rời khỏi cửa hàng.

Trần Thư bắt đầu thường xuyên ở trong cửa hàng dược tề, thậm chí không trở về trường học.

Trong lòng Thẩm Vô Song quả thật thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy không khí mới mẻ hơn không ít.

Mà đám người Đường Liệt nằm mơ cũng muốn cười tỉnh, thời gian không có Trần Thư quả nhiên vui vẻ như vậy.

Nhân khí cửa hàng dược tề đại lực của Trần Thư càng ngày càng mạnh, mười bình dược tề đại lực thượng phẩm thoáng cái đã được bán hết.

Nhưng hắn vẫn không thêm số lượng, sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu mới là vương đạo.

Hiện tại quan trọng nhất là tăng độ thuần thục dược tề lên.

Thời gian mười này, độ thuần thục của bốn loại dược tề đều tăng lên tới cấp chưởng khống.

Ngày nay, một người quen tới cửa hàng dược tề đại lực.

- Lão bản của cửa hàng các ngươi có ở đây không?

Chu Thành, công ty dược dịch 666 tới cửa hàng, cũng chính là anh ruột của Chu Thực, đoàn trưởng ngự thú đoàn 666.

Vương Thiên Bá nói:

- Đang trong nhà vệ sinh.

Khóe miệng Chu Thành giật một cái, thật không ngờ truyền trên mạng là sự thật, vật mà thật sự có người phối dược ở nhà vệ sinh.

- Tiểu Trần, là ta!

Chu Thành đi tới cửa nhà vệ sinh, muốn gõ cửa một chút.

- Chu thúc, có chuyện gì không?

Đầu Trần Thư tựa vào khe hở giữa cửa ra vào.

- Ôi mẹ nó! Ngươi quay phim kinh dị à!

Chu Thành lùi lại theo quán tính, lúc này cửa nhà vệ sinh giống như treo một cái đầu.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, không nói chuyện.

- Dược Tề sư công ty tạm thời nghỉ ngơi, muốn mời ngươi hỗ trợ phối trí một ít dược tề hình thể!

- Không thành vấn đề! Đặt bên ngoài đi.

Chu Thành nhích lại gần, nhẹ giọng hỏi:

- Thành thật nói với Chu thúc, rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?

- Thật sự là vì nhân dân!

- Thôi đi!

Chu Thành vẫn có chút hiểu biết với tính cách của Trần Thư.

Đối phương sẽ làm chuyện quên mình vì người khác sao, kia không phải là chuyện hoàn toàn nhảm nhí à?

Tuyệt đối là có mục đích khác!

- Thật sự là vì nhân dân, ta muốn xoay chuyển hình tượng một chút!

Trần Thư thở dài:

- Trước kia ta không được chọn, hiện tại ta muốn làm người tốt!

Chu Thành lắc đầu nếu đối phương đã không chịu lên tiếng:

Vậy thì hắn sẽ không hỏi nhiều nữa.

Ngoài công ty thuốc Dược Dịch 666, những công ty dược tề còn lại trong thành phố cũng đang để mắt tới Trần Thư.

Hành vi cấp phát thuốc miễn phí đã ảnh hưởng đến việc tiêu thụ dược tề của họ, nhưng họ cũng không thể vì chuyện này mà đi gây rắc rối được .

Nếu không thể đánh bại, vậy đành phải tham gia thôi!

Vì vậy, hết công ty này đến công ty khác đến mời hắn điều chế thuốc.

Một số người thậm chí còn đề nghị mức lương hàng triệu hàng năm cho hắn, muốn hắn trở thành Dược Tề Sư của công ty.

Đáng tiếc, họ đều bị Trần Thư từ chối.

…

Thấm thoát tháng 11 đã trôi qua, đến cuối tháng 12, mùa thu đã kết thúc, thành phố Nam Giang đã bước vào mùa đông lạnh giá.

Mặc dù phía nam không có tuyết rơi nhưng nhiều người vẫn mặc áo ấm.

Chương 260: Ngươi càng ngày càng không giống người rồi đó! (1)

Trần Thư không còn mặc chiếc áo phông đơn bạc nữa, trời lạnh giá như vậy đến cả thân thể quốc phòng còn không chịu được. Bộ quần áo phông được treo trước các cửa hàng giống như một biểu tượng vậy, áo phông đại diện cho tố chất! Mà tố chất lại minh chứng cho Dược Tề Sư ở nhà vệ sinh công cộng!

- Cuối cùng, tất cả các cấp độ thông thạo dược tề đều được nâng cấp lên thượng đỉnh!

Thượng đỉnh ở đây có nghĩa là lượng dược tề có thể tăng thêm 25%, quan trọng hơn là các dược tề Hắc Thiết Cấp cùng loại cũng có hiệu quả tương tự.

Hiện tại Trần Thư đã tự động mở khóa Hình Thể Dược Tề Hắc Thiết Cấp, Phòng Ngự Dược Tề Hắc Thiết Cấp, v.v…

Chỉ là cấp bậc của Slime không đủ nên cũng không thể nuốt nó được.

Chỉ cần trở thành Hắc Thiết Cấp thì sự gia tăng dược tề của Slime sẽ nhiều hơn 25% so với những người khác.

Nếu mỗi cấp độ đều có một khoảng cách nhất định thì mức độ mạnh mẽ của SLime sẽ vẫn luôn được duy trì.

Mặc dù xếp hạng tiềm năng thấp nhưng vẫn có thể dựa vào thuốc để kéo lên.

- Thời gian trôi đi thật nhanh, sắp hết năm rồi.

Người người vội vã đi trên đường, Trần Thư từ chợ đen trở về trường học, đồng thời bảo Vương Thiên Bá cùng những người khác đi lấy tấm biển gỗ trước cửa.

Giai đoạn phát thuốc miễn phí cũng đã kết thúc rồi!

Mặc dù gần hai tháng nay có vất vả một chút, nhưng số thuốc của Trần Thư đều có trị giá hơn 30 triệu, đồng thời hắn cũng đạt được danh tiếng tốt.

Điều quan trọng nhất là trình độ thành thạo dược tề, đây là thứ mà ngàn vàng cũng không thể đổi lấy.

Ngày 20 tháng 12, vào nửa đêm, trường Nam Giang Nhị Trung, phòng ký túc xá 102:

- Hả? Trần Bì đã trở lại?

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam đã trở về ký túc xá sau một ngày kết thúc luyện tập vất vả.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy đèn nhà vệ sinh sáng trưng.

Người duy nhất có thể vào ký túc xá chỉ có thể là Trần Thư.

- Trần Bì, hôm nay tôi đã đột phá đến cấp 8, sau này chúng ta có thể cùng cấp rồi!

Từ Tinh Tinh lên tiếng nói, hắn đã trở thành Ngự Thú Sưcấp tám, Tạ Tố Nam thì là một Ngự Thú Sư cấp bảy, tài năng thiên phú và tài nguyên đều

Lúc này, Từ Tinh Tinh mở to hai mắt, vẻ mặt đột nhiên thẫn thờ.

Có một luồng khí thoát ra từ nhà vệ sinh, đương nhiên không phải cái mùi đó mà là khí tức của Ngự Thú Sư vừa đột phá.

Từ Tinh Tinh trông có vẻ kinh hoàng, lập tức đi đến trước cửa nhà vệ sinh.

Chỉ có thấy cửa đúng lúc được mở ra, Trần Thư vừa đi vệ sinh xong còn đang đeo thắt lưng.

- Ôi mẹ ơi, ngươi đột phá đến Ngự Thú Sư cấp chín rồi sao?

Từ Tinh Tinh mở tròn mắt, thậm chí còn có thể cho vừa một con Slime loại nhỏ vào miệng nữa.

- Có vấn đề gì sao?

Trên mặt Trần Thư vẫn là vẻ lãnh đạm như thường, giống y hệt như khi hắn đột phá lên Ngự Thú Sư cấp tám vậy.

- Trời ơi! Không có công lý! Không có công lý!

Từ Tinh Tinh rên rỉ, những người không biết đều nghĩ ký túc xá đang giết lợn nữa kìa, dù sao thì Tạ Tố Nam cũng vừa hay mang theo một con dao giết lợn…

- Ngày nào bọn ta cũng đều mệt như chó vậy, thế mà vẫn không đuổi kịp được ngươi!

Trấn Thư nhún vai, bộ dạng hoàn toàn nằm trong dự liệu.

Ngự Thú Trân Châu trị giá bốn mươi triệu đã bị hắn ăn hết từ lâu rồi, sau lại mua thêm mười triệu nữa.

Cùng vớiNgự Thú Lực mà hắn nhận được mỗi khi đi ngủ, như vậy mới vừa đủ cho hắn trở thành Ngự Thú Sư cấp 9.

Giờ đây Trần Thư đã hiểu tại sao Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp lại là một tên cường giả trong xã hội rồi.

Từ cấp 8 lên cấp 9 phải mất tài nguyên năm mươi triệu, quả thực là một mức tiêu hao cực kỳ kinh khủng.

Chỉ có ba Ngự Thú Sư cấp tám trong lớp đặc huấn và hầu hết họ đều không thể trở thành Ngự Thú Sư cấp chín ngay cả trước kỳ thi tuyển sinh đại học.

Mà họ lại thuộc lớp thế hệ trẻ xuất sắc nhất trong lớp đặc huấn, không cần nghĩ cũng biết các Ngự Thú Sư bình thường khác khó lên cấp đến mức nào.

- Đừng xấu hổ…

Trần Thư nhếch khóe miệng nói:

- Chó làm sao có thể so được với sự vất vả của ngươi?

…

Từ Tinh Tinh đã tự bế luôn rồi. Tưởng chừng khoảng cách với Trần Thư đã thu hẹp lại, thế nhưng kết quả lại là ngày càng xa.

- Bảo nhà ngươi chuẩn bị Ngự Thú Trân Châu trị giá mấy chục triệu đi, thế là sẽ có thểđể đuổi kịp thôi.

Trần Thư bên cạnh hắn mà vỗ vai an ủi.

- Thôi dẹp đi, ai mà nỡ bỏ tiền chứ?

Từ Tinh Tinh lắc đầu, không phải là trong nhà hắn không có thế mạnh này mà là không cần thiết.

Với tài năng tu luyện thiên phú của mình, hắn hoàn toàn có thể đạt tới Ngự Thú Sư cấp chín trước kỳ thi tuyển sinh đại học.

Tác dụng của việc đột phá trước mắt bây giờ cũng không lớn, dù sao có cố gắng thế nào cũng không thể trở thành Hắc Thiết Cấp được.

Thay vì lãng phí tài nguyên, không bằng cứ sử dụng cái đó để trau dồi các phương diện khác đi.

- Cuối cùng kỳ nghỉ mùa thu của ta cũng đã kết thúc rồi!

Trần Thư nằm trên giường mà thở dài.

- Kỳ nghỉ gì?

- Mùa hè được gọi là kỳ nghỉ hè, mùa đông được gọi là kỳ nghỉ đông, mùa thu được gọi là nghỉ thu, thật là có tình có lý!

Chương 261: Ngươi càng ngày càng không giống người rồi đó! (2)

– Kỳ nghỉ thu là cái quái gì! Ngươi có từng thấy ai có kỳ nghỉ trong mùa thu à? Tạ Tô Nam và Từ Tinh Tinh đã mất hết tinh thần chiến đấu, bị Trần Thư đánh bại đến không ngóc lên được.

Trần Thư nói:

- Lão Tạ, Tiểu Tinh, các ngươi phải cố gắng hơn nhiều, không thì sao các người biết được thế nào là tuyệt vọng chứ?

- Trời ơi!

Bây giờ cả hai đã được trải nghiệm cái gì là tuyệt vọng rồi, cho dù cố gắng đến đâu thì cũng không thể bắt kịp tốc độ của Trần Thư.

- Ngủ đi, ngày mai ta phải đến Ngự Thú Đạo Trường kiểm tra thị sát, có lẽ lão Thẩm có hơi nhớ ta rồi đó.

…

Sáng sớm ngày hôm sau;

- Trần Bì, thức dậy đi!

Tạ Tô Nam và Từ Tinh Tinh thức dậy cực kỳ đúng giờ, nếu không họ sẽ không thể bắt kịp chuyến xe đến Ngự Thú Đạo Trường.

- Ngủ thêm một lát…

Trần Thư đang mơ hồ, mặc dù hắn vẫn luôn điều chế thuốc trong cửa hàng, nhưng hắn chưa bao giờ thức dậy vào buổi sáng cả.

Thường lệ quốc tế: vào ngày nghỉ sẽ không có buổi sáng!

Từ Tinh Tinh nói:

- Hôm nay ngươi không định đi khảo sát công việc à?

Trần Thư lập tức nghĩ đến việc phải đến Ngự Thú Đạo Trường để ra vẻ,thoáng chốc trong lòng đã tràn đầy động lực.

Sau khi lăn đi lăn lại trên giường mười phút thì cuối cùng cũng thức dậy.

- Có phải hai người đổ nhựa cao su lên trên giường ta để trả thù hay không? Hại ta cả buổi trời cũng không dậy nổi!

- Thôi dẹp đi!

Cả ba chỉ ăn sáng đơn giản trong căng tin rồi đi về phía trạm xe buýt ở trước cổng trường.

Thẩm Vô Song ngồi ở đầu xe nhìn đồng hồ trên tay.

- Hai người Từ Tinh Tinh đến muộn rồi sao?

Hắn ta nhướng mày, ra hiệu cho tài xế đợi một lát.

Đột nhiên, hắn ta nhìn thấy Từ Tinh Tinh và những người khác thông qua gương chiếu hậu.

Khi nhìn thấy người đi ở giữa, trong lòng hắn ta lập tức giật thót.

- Bác tài, đi thôi! Nhanh! Nhanh!

…

Trần Thư vốn đang kề vai sát cánh đi cùng với hai người kia, bộ dạng không nhanh không chậm đi về phía xe buýt.

- Ầm!

Ngay lập tức, chiếc xe buýt vốn đang đậu đằng kia đột nhiên nhấn ga lao đi, để lại một làn khói bụi…

Chỉ còn lại ba người hỗn loạn trong gió…

- Chúng ta vẫn chưa lên xe mà!

Động tác của cả ba rất đồng loạt, hai tay dang rộng, vẻ mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

- Trời ơi! Lão Thẩm, thật quá đáng!

Trần Thư co rút khóe miệng, hắn trừng lớn hai mắt mà ngây người tại chỗ, trong tay vẫn còn cầm chiếc bánh quẩy…

Vẻ mặt Từ Tinh Tinh dại ra, hắn hỏi.

- Lão Tạ, chúng ta bị liên lụy rồi đúng không?

Tạ Tô Nam còn chưa kịp nói câu gì, thì Trần Thư đã giành trước một bước.

Hắn cau mày nói:

- Có phải hai người các ngươi đã khiến Lão Thẩm tức giận rồi không? Hắn ta còn không cho ta chút mặt mũi nữa!

…

Tạ Tố Nam nhìn Trần Thư:

- Sao lại đi, trong lòng người không tự biết đi à?

- Biết cái gì?

Trần Thư xòe tay nói:

- Được rồi, hai người phải bồi thường cho tiền, tiền gọi xe hai người các ngươi trả đó!

- Chúng ta đã hai tháng không gặp, ngươi càng ngày càng không giống người nữa rồi đấy!

- Cả hai đồng loạt thực hiện một cử chỉ quốc tế.

…

Một tiếng sau.

Ba người họ bắt taxi đến Ngự Thú Đạo Trường tốt nhất trong thành phố, đúng lúc nhìn thấy Thẩm Vô Song đang dẫn lớp đặc huấn đi vào trong.

- Thẩm lão sư!

Trần Thư mở miệng hét lớn.

Thẩm Vô Song đang đi về phía trước thì khựng bước chân lại, vẻ mặt cũng cứng đờ ra.

Trong chốc lát, hắn ta chậm rãi xoay người lại, trên mặt nở một nụ cười đầy miễn cưỡng.

- Hóa ra là Trần Thư à! Sao hôm nay ngươi lại trở về thế?

Kể từ khi Trần Thư rời đi, hắn ta mới biết hóa ra lớp đặc huấn lại dễ dẫn dắt như vậy, không có chông gai, không có kẻ gây rối, mọi người đều rất chăm chỉ luyện tập hăng say.

Đây mới được gọi là hạnh phúc của cuộc sống!

- Tu hành của ta đã kết thúc rồi, tất nhiên là phải trở về thôi.

Trần Thư nhếch mép cười, trực tiếp đi thẳng vào Ngự Thú Đạo Trường.

- Xin lỗi! Tiên sinh! Hiện tại ngươi đang nằm trong danh sách đen và cần phải trả phí rủi ro!

Nhân viên ở trước cửa hơi giật mình, vội vàng tiến về phía trước.

Vụ hỏa hoạn hai tháng trước đã được điều tra rõ ràng rồi, hóa ra là có người dùng gỗ kém chất lượng để nướng đồ ăn!

Nhìn thấy hung thủ lại tới, nhân viên công tác cực kỳ hy vọng đối phương có thể rời đi, phí rủi ro này… không thu cũng được!

- Quẹt thoải mái đi!

Trần Thư phóng khoáng lấy một tấm thẻ ra, sau đó bèn đi tới trước lớp đặc huấn

Chỉ thấy hắn bắt chéo tay ra phía sau lưng mà nhìn mọi người.

Rất nhiều người đều tránh né tầm mắt của hắn. Mặc dù đã hai tháng không gặp rồi nhưng cảm giác áp bức mà hắn mang lại vẫn còn đó.

- Được! Được! Đều có tiến bộ rồi!

Trần Thư với dáng vẻ vô cùng hài lòng.

Đường Liệt và những người khác thì lại mang vẻ mặt tự hào, cuối cùng bọn họ cũng dám nhìn vào mắt Trần Thư rồi.

Lúc này, Thẩm Vô Song đang hít một hơi thật sâu, không ngừng tự an ủi bản thân mình phải học cách chấp nhận sự thật tàn nhẫn rằng Trần Thư đã quay lại.

- Dường như có người không phục lớp trưởng ta đây thì phải!

Vẻ mặt Trần Thư lạnh nhạt mà gật đầu:

- Có ai muốn thách thức ta thì tiến lên một bước!

Chương 262: Rốt cuộc ngươi cái quái gì vậy? (1)

– Cạch cạch cạch! Trong tích tắc, mười chín người trong lớp đặc huấn di chuyển bước chân, toàn bộ… đồng loạt lùi lại một bước.

Chỉ còn Đường Liệt và một số người khác vẫn đứng lại vị trí đó…

Bốn người Đường Liệt nhìn xung quanh, trên đầu lập tức nổi đầy hắc tuyến.

- Bà nó chứ! Có đến mức phải sợ hắn đến vậy không?

- Không hổ danh là Đường Thiếu!

Trần Thư nhìn hắn ta với nụ cười nhã nhặn trên môi.

Nụ cười quen thuộc như thường thấy ánh vào mắt, Vương Vân và Hồng Minh gần như lùi lại một bước theo bản năng.

Đường Liệt nhíu mày nhìn bọn họ:

- Các ngươi?

- Chết tiệt, lăn lộn với ta bao nhiêu năm như vậy mà lại không có một chút dũng khí nào thế hả?

- Đường Thiếu, chúng ta sẽ ở phía sau lưng âm thầm ủng hộ ngươi!

Vương Vân cùng Hồng Minh thực sự có chút sợ hãi, trong lòng bọn họ có ám ảnh rất sâu về Trần Thư.

Bây giờ chỉ còn lại Đường Liệt và Đỗ Long Nguyên là đứng nguyên tại chỗ không động đậy.

- Đồ vô dụng!

Đỗ Long mắng một tiếng, đưa mắt nhìn Trần Thư mà nói:

- Trần Thư, ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao?!

Với tài năng thiên phú xuất sắc, hắn ta đã thành công đột phá đến Ngự Thú Sư cấp 8!

Cũng lúc đó, Đường Liệt cũng hừ lạnh một tiếng.

- Hôm nay chính là ngày ngươi trả nợ!

Ngay khi cả ba người mặt đối mặt nhau, Thẩm Võ Song đã hồi thần trở lại.

- Được rồi! Đứng trước cửa lớn mà nói cái gì vậy? Nếu lại gây chuyện ta sẽ chôn, các ngươi luôn!

Thẩm Vô Song nhìn Trần Thư nói:

- Có phải ngươi đột phá rồi, muốn nhân cơ hội tới đây ra vẻ hay không hả?

- Đột phá?

Đôi mắt Đường Liệt sững sờ trong chốc lát, sau đó vẻ mặt hắn ta thay đổi kịch liệt, ngay lập tức đã hiểu ra điều gì đó.

- Ngươi đã trở thành Ngự Thú Sư cấp chín rồi?

Trong chốc lát, ánh mắt của cả lớp đều đổ dồn về phía hắn.

Bây giờ mới là tháng mười hai, trong toàn bộ thành phố Nam Giang e rằng không có học sinh cấp ba nào trở thành Ngự Thú Sư cấp chín đâu.

Trần Thư lại dẫn trước một lần nữa rồi!

-Thẩm lão sư, đây không phải là do có người không phục ta sao? Ta phải giữ vững vị trí lớp trưởng của mình chứ!

Trần Thư nhìn Đường Mặc và Đỗ Long cười nhếch mép.

Gần đây thời tiết có chuyển biến lạnh hơn một chút, ngươi thấy thế nào?

Đỗ Long xoa xoa cánh tay, nhìn về phía Đường Liệt.

- Ừ, sắp đến giao thừa rồi, phải mặc nhiều thêm chút, và ngày mai ta sẽ mặc áo khoác ngoài.

Dù cả hai trông có vẻ cứng nhắc, thế nhưng vẫn kiên trì hoàn thành màn biểu diễn, khi nói chuyện còn thuận tiện lùi về lớp đặc huấn.

- …

Trần Thư gật đầu, mặc dù kỹ năng diễn xuất của hai người không tốt lắm nhưng ít nhất thái độ của hai người vẫn được.

- Biết sợ là đúng rồi!

Cả hai ngươi đều là Ngự Thú Sư cấp tám, và hắn cũng không có hứng thú với việc bắt nạt kẻ yếu.

- Trở về Tu Luyện Thất phòng huấn luyện trước đi!

Thẩm Vô Song mở miệng nói. :

- Bây giờ chỉ còn cách mấy ngày nữa là đến tháng giêng, đương nhiên không thể lãng phí thời gian tu luyện được.

Nhóm người lần lượt quay trở về.

Ngay khi Trần Thư muốn đi vào, Thẩm Vô Song lại đột nhiên gọi hắn lại.

- Trần Thư, đưa ba lô đây cho ta kiểm tra trước đã.

Vẻ mặt Trần Thư cứng lại, hắn nói:

- Lão sư, có cần phải thế không?

- Rất cần thiết!

Tất cả những người trong lớp đặc huấn đều quay đầu nhìn lại, đồng thanh nói.

Nếu không kiểm tra một chút, không chừng mọi người khó có thể yên tâm tu luyện được.

- Lần trước chỉ là một trận hỏa hoạn thôi, lần này sẽ là gì đây?

- Sẽ là một vụ nổ lớn hay là một vụ khí độc hóa học?

Trần Thư đành phải miễn cưỡng đưa túi của mình ra.

- Đều là cái quái gì thế này?

Thẩm Vô Song choáng váng ngay khi vừa mở chiếc túi ra, ánh vào mắt hắn ta là mười túi phân ure…

Sau đó, hắn ta lại lấy một chiếc máy khoan điện ra, một chiếc máy sấy tóc, một túi gia vị, một chiếc cân và một lọ dung dịch màu xanh không rõ nguồn gốc…

- Rốt cuộc ngươi làm cái quái gì vậy hả!

Thẩm Vô Song vô cùng chấn kinh, những ai chưa từng thật sự lục lọi ba lô của Trần Thư, căn bản sẽ không thể nào ngờ được bên trong đều là những thứ vớ vẩn như vậy.

Trần Thư vô tội nói:

- Học sinh à!

- Ngươi nghĩ học sinh sẽ mang theo mình những thứ này bên người à?

Những người còn lại trong lớp đặc huấn đều sửng sốt, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn, cũng may Thẩm Vô Song yêu cầu phải kiểm tra một chút.

Ngay cả Từ Tinh Tinh cũng không biết Trần Thư mang theo những thứ khó tin đến vậy…

- Tạm thời ta sẽ giữ ba lô của ngươi ở bên ngoài, ngươi đừng nghĩ mang vào được!

Thẩm Vô Song không muốn lục lọi nữa rồi, e rằng bên trong vẫn còn có thứ gì đó khó tin hơn nữa.

- Đừng mà, lão sư!

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn nói:

- Đồ của ta đều là hợp pháp cả mà!

- Hợp pháp cái gì? Luật xã hội đen thì đúng hơn!

…

Thẩm Vô Song trực tiếp gửi ba lô trong tủ bảo quản ở bên ngoài.

Trần Thư thở dài, không có ba lô thì thực lực của hắn sẽ giảm đi ít nhất là một nửa đó!

Các học viên của lớp đặc huấn đều di chuyển đến Tu Luyện Thất, nhanh chóng bước vào trạng thái luyện tập. Mà một mình Trần Thư lại cảm thấy buồn chán, đi tới đi lui, chả làm cái gì cả, chỉ đi dạo xung quanh thôi…

Chương 263: Rốt cuộc ngươi cái quái gì vậy? (2)

Đường Liệt và những người khác cứ luôn cảm thấy có chút kinh hãi, lo lắng về đối phương sẽ nhân cơ hội mà báo thù mình. - Mọi người hãy cố lên!

Trần Thư đi tới phía trước, ho khan một tiếng rồi nói:

- Đừng nhìn thấy bây giờ ta là Ngự Thú Sư cấp chín, nhưng Trần Thư ta vô cùng có trách nhiệm mà nói cho các ngươi biết, mỗi một chút Ngự Thú Lực của ta đều vất vả cực khổ mới lấy được đó!

- Ngay cả khi ta đã trở thành cấp 9, nhưng ta vẫn sẽ nhớ mãi…

Trần Thư trực tiếp bật chế độ hưng phấn, một mình diễn thuyết trên bục.

Điều quan trọng nhất là mỗi câu nói của hắn ta đều không thể tách rời một chủ đề: đó là cấp độ Ngự Thú Sư của hắn!

Chỉ sợ người khác không biết hắn đã lên cấp 9 rồi vậy…

Thoạt nhìn như mọi người đều đã tiến vào trạng thái tu luyện, thế nhưng trên mặt lại không ngừng co giật, rõ ràng là đã không nhịn được nữa rồi!

Hôm nay lại là một ngày không làm người của Trần Thư…

- Trần Bì, ngươi bị bệnh à?

Thẩm Vô Song vừa đúng lúc đi đến bên ngoài cửa Tu Luyện Thất, muốn nhìn xem liệu Trần Thư có ảnh hưởng đến những

người khác hay không.

Kết quả không ngoài dự liệu của hắn ta, sau khi Trần Thư trở về lớp thì, những chuỗi ngày yên bình lập bỗng chốc đã tan vỡ…

Thẩm Vô Song bước vào, nén cơn giận và nói:

- Nói thật đi, ngươi ở đây làm gì?

Trần Thư hồn nhiên nói:

- Ta là lớp trưởng nên muốn quan tâm đến các bạn trong lớp, ta cũng phải nắm rõ tình hình của mỗi một người họ, bọn họ đều là mầm non của tổ quốc cả mà…

- Dừng dừng dừng!

Thẩm Vô Song xoa xoa huyệt thái dương, nghe xong câu nói vô nghĩa của Trần Thư, hắn ta liền cảm thấy đau đầu.

- Thành thật cho ta, rốt cuộc ngươi đến đây làm gì!

Trần Thư giang hai tay ra, trực tiếp nói:

- Ra vẻ!

…

- Ngươi không thèm giả vờ một chút nào nữa đúng không?

Thẩm Vô Song trực tiếp tóm lấy Trần Thư đi ra ngoài:

- Đi thôi, ta thấy ngươi đã cấp 9 rồi, có thể đấu với ta một trận rồi đó!

Các học sinh trong lớp đặc huấn đều nhìn chằm chằm vào Trần Thư, thấy hắn bị tóm ra ngoài, ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hai người đi xuống cầu thang, Trần Thư nghiêm túc nói:

- Tôn sư trọng đạo là nguyên tắc của Trần Thư ta!

Thẩm Vô Song nhíu mày nói:

- Rồi sao nữa?

Trần Thư kiên quyết nói:

- Bất kể có thế nào thì ta cũng sẽ không động thủ với Thẩm lão sư đâu!

- Vậy à?

Thẩm Võ Song sờ sờ cằm:

- Ta cứ cảm giác tiểu tử ngươi luôn muốn vùi dập ta!

Trần Thư đang định trả lời thì các lựa chọn bỗng xuất hiện trước mặt hắn.

【 Lựa chọn 1: Gật đầu và trả lời: Đúng là có ý này đó! Phần thưởng nhiệm vụ: Một bình Hình Thể Dược Tề Hắc Thiết Cấp 】

【 Phương án 2: Từ chối thẳng thừng, tạo ra hình tượng giả dối tôn sư trọng đạo! Phần thưởng nhiệm vụ: Khiêu Khiêu Quả cấp 2 】

【 Phương án 3: Tìm cơ hội trực tiếp đánh lén, đây là trò chơi dành cho người dũng cảm, hãy lựa chọn cẩn thận! Phần thưởng nhiệm vụ: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

Trần Thư hít một hơi thật sâu, phần thưởng cho ba sự lựa chọn đều tốt, nhưng hiện tại thứ mà hắn cần nhất đó là Ngự Thú Lực.

Nếu như dưới cấp 9, hắn nhất định sẽ không lựa chọn Ngự Thú Lực, suy cho cùng thì thông qua ăn Ngự Thú Trân Châu cũng có thể tăng cấp độ rất nhanh, nhưng bây giờ Trân Châu đối với Ngự Thú Sư cấp 9 đã vô dụng rồi, Trần Thư muốn trở thành Hắc Thiết Cấp trước kỳ thi tuyển sinh đại học thì hắn phải nắm bắt mọi cơ hội!

- Thế đời luôn khiến nam nhân không biết sợ là gì!

Trần Thư chỉ lên trời mà nói:

- Thẩm lão sư, nhìn kìa, có đĩa bay!

Quả nhiên, Thẩm Vô Song trúng kế và ngẩng mặt lên nhìn bầu trời.

Trần Thư cúi đầu, mò mẫm trên người tìm cái gì đó, thế mà lại lấy ra một túi phân u-rê. Sau đó, ngay khi hắn ngẩng đầu lên,

Thẩm Vô Song đã nhìn chằm chằm vào hắn, trong mắt như thể có một tia sáng đỏ tràn lan ra.

Nụ cười hung tàn bên môi Trần Thư trong thoáng chốc đã thu về lại…

- Ầm ầm ầm!

Tiếp theo là một trận đánh đập vô danh dã man, hiện trường cực kỳ đẫm máu, nếu đưa nó lên TV thì chắc chắn sẽ được làm mờ nguyên cả màn hình…

- Ahhhhh … Trời ơi…

Mặc dù lớp đặc huấn của trường Nam Giang Nhị Trung nằm trên tầng năm nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Trần thư.

- Không phải là không phục mà là chưa đến lúc thôi!

Nhiều người đều hồi thần lại từ trong trạng thái tu luyện, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, thậm chí còn có những giọt nước mắt lấp lánh trong hốc mắt họ.

Cuối cùng ông trời cũng chịu mở mắt rồi!

Chạng vạng tối, khi tan học, Thẩm Vô Song bước vào Tu Luyện Thất, chuẩn bị đưa các học sinh trở lại trường học.

Hầu hết mọi người đều thức dậy rất sớm chỉ để muốn kết cục của Trần Thư.

- Mời vào!

Thẩm Vô Song lạnh nhạt lên tiếng, cảm thấy tâm tình cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Tinh thần Trần Thư lại tràn đầy khí thế, bên khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, hoàn toàn không giống như vừa bị đánh một trận.

Mọi người nghi ngờ một hồi, lúc nhưng sau đó cũng hiểu ra vấn đề, thậm chí nhiều người còn che miệng cười.

Chương 264: Sao có thể bị đè đầu cưỡi cổ được chứ?

Chỉ có thấy mỗi bước đi của Trần Thư đều kéo theo một đống bùn đất rơi xuống từ trên thân thể… - Sao vậy? Nhìn ta làm cái gì?

Sắc mặt Trần Thư vẫn rất bình tĩnh, bùn đất trên người không ngừng rơi xuống cứ giống như nước chảy vậy, rơi xuống ào ào.

Lại một cảnh tượng để đời nữa của tội phạm Nam Giang ra đời!

- Thế tục luôn khiến nam nhân không sợ gì cả, làm người làm việc đều phải cười tươi mà đối mặt..

Hắn vừa hát, vừa bình tĩnh trở về đội ngũ.

Trong lòng Trần Thư vẫn còn lưu lại là những giọt nước mắt, hắn thầm thề rằng sẽ không bao giờ để người ta chôn hắn thêm lần nữa!

…

Cả nhóm người quay lại trở lại trường Nam Giang Nhị Trung.

Ngay trước cổng trường.

- Trần Bì, ngươi đi ăn cơm không?

Tạ Tố Tô Nam lên tiếng nói, trong mắt loáng thoáng vẫn treo ý cười.

- Các ngươi đi ăn cơm đi, ta muốn yên tĩnh.

Chỉ thấy ánh mắt của Trần Thư biến ảo khôn lường, tựa như là đã nhìn thấy lòng người dễ thay đổi, cả người đều thăng hoa rồi…

- Đúng rồi, làm ơn mang cho ta ba phần mì bò, bốn cái bánh bao nhân thịt và một cái hamburger.

…

Từ Tinh Tinh và Tạ Tốô Nam đồng loạt nhìn qua hắn. Tên nhãi ngươi đã tự bế rồi mà còn có thể ăn như vậy nữa à?

- Cảm ơn!

Trần Thư chỉ để lại bóng lưng thăng trầm của cuộc sống mà quay về ký túc xá.

…

Sáng sớm ngày hôm sau.

- Trần Bì, thức dậy đi!

- Các ngươi đi đi, mấy ngày nay ta không muốn đi nữa.

Trần Thư chôn mình dưới lớp chăn, hắn cần thời gian để chữa lành vết thương tâm lý.

Trong mắt hai người Từ Tinh Tinh đều mang theo ý cười, chỉ thấy trên giường của Trần Thư là một đống bùn đất, rõ ràng là hắn đã sẵn sàng nằm gai nếm mật rồi…

Thời gian trôi qua, tuy chỉ là mấy ngày ngắn ngủi nhưng tâm trạng ai nấy đều vui vẻ, thậm chí hiệu quả tu luyện cũng được nâng cao rất nhiều.

Rất nhanh đã đến ngày 31 tháng 12 :

- Trần Thư, thức dậy thôi!

- Đừng gọi ta nữa, ta cần làm dịu một chút…

Trần Thư vùi đầu vào trong chăn, thời tiết ngày càng trở lạnh rồi.

Nếu như nói chiếc chăn bông là một phần mộ thì hắn sẵn sàng chôn vùi trong đó mãi mãi…

- Hôm nay ta không đến Ngự Thú Đạo Trường nữa, khóa huấn luyện kết thúc rồi!

- Ờ!

Trần Thư vô lực đáp lại một tiếng.

Cả hai lắc đầu, họ đã tắm rửa xong xuôi và chuẩn bị đi ra ngoài.

Khi vừa mở cửa ký túc xá, Tạ Tố Nam lơ đãng nhẹ giọng nói:

- Hôm nay là ngày phát phần thưởng.

Ngay lập tức, chăn bông của Trần Thư thoáng chốc đã được nhấc lên, hắn lập tức tỉnh táo lại chỉ trong chớp mắt.

- Đi thôi! Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi!

Nhìn thấy Trần Thư đã mặc quần áo chỉnh tề mà đứng ở bên giường nhìn bọn họ.

- Mẹ nó chứ! Tốc độ ánh sáng à!

Hai người mở lớn mắt mà dõi theo, khóe miệng không khỏi giật giật, thật sự là khó tin!

…

Nam Giang Nhị Trung, Ngự Thú Quản:

- Hôm nay là ngày kết thúc khóa huấn luyện!

Thẩm Vô Song nhìn lớp đặc huấn bên dưới với ánh mắt hài lòng.

Tuy rằng có một số người rất thái quá, nhưng hầu hết đều khiến hắn ta yên tâm không ít.

- Bây giờ đã đến lúc bắt đầu công bố bảng xếp hạng tu luyện rồi!

Dứt lời, những người trong lớp đặc huấn đều đồng loạt nhìn về phía hắn ta nhau với ánh mắt mong đợi.

Không phải ai cũng có gia thế nổi bật hoặc có khả năng kiếm tiền như Trần Thư, thật ra hầu hết mọi người đều là những gia đình bình thường thôi, ài nguyên của nhà trường rất quan trọng với họ!

- Hạng nhất, Trần Thư!

- Hạng hai, Hứa Tiểu Vũ!

- Hạng ba, Đường Liệt!

…

Rất nhanh, Thẩm Vô Song đã hoàn thành việc công bố bảng xếp hạng, Trần Thư giành được vị trí đầu tiên mà không hề bất ngờ chút nào, khoảng cách từ cấp 8 đến cấp 9 còn nhiều hơn bọn họ rất nhiều.

Đường Liệt lẩm bẩm nói:

- Đỗ Long, không phải ngươi muốn phản kháng đó chứ?

- Sáng nay, cả hai người đều dự đoán rằng Trần Thư sẽ là người giành hạng nhất, thế nhưng đối phương hoàn toàn không hề tham gia khóa học, tại sao hắn lại có tư cách nhận thưởng chứ?

Ánh mắt của Đỗ Long trở nên kiên định, hắn ta giơ tay lên mà nói:

- Lão sư!

- Đỗ Long, ngươi có vấn đề gì sao?

Đỗ Long vừa định nói thì thoáng liếc thấy Trần Thư ở phía sau, ngay lập tức đã làm cho vẻ mặt của hắn ta cứng đơ lại:

- Nào, Tiểu Tinh, dọn dẹp lại túi phân ure giúp ta một chút đi.

Trần Thư lấy túi u-rê từ trong ba lô ra, như thể hắn đang nghịch nó, thế nhưng lại càng giống một lời đe dọa hơn…

- Chết tiệt! Lại đe dọa ta nữa!

Đỗ Long chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng ấm ức, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một câu:

Nam nhân đại trượng phu sinh trong đất trời, sao có thể bị đè đầu cưỡi cổ thế chứ?

- Lão sư, ta cho rằng thứ hạng…

Ánh mắt Đỗ Long kiên định, mở miệng nói.

Ầm ầm!

Trong phút chốc, một viên cầu màu vàng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, thậm chí ngay cả mặt đất cũng chấn động một phen.

Mẹ nó! Sao lại biến lớn lên rồi!

Toàn bộ người trong lớp đặc huấn đều mở to hai mắt, tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hình thể của Slime trước mắt ước chừng lớn khoảng hai mươi thước, đã tương đương với một tòa nhà nhỏ rồi, cảm giác áp

bách thật sự quá mãnh liệt!

Chương 265: Truyền thừa của Nam Giang Nhị Trung không thể đứt đoạn

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, trong nháy mắt hiểu được con hàng này lại đi dọa người ta. Nhưng phải nói là Slime trước mắt quả thật là quá mức thái quá, nó cũng chỉ là Khế Ước Linh cấp 9 thôi đó!

Nếu Trần Thư trở thành Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, thậm chí là Vương Cấp, ai có thể chống đỡ được cái mông của nó?

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Trần Thư, ngươi vô duyên vô cớ triệu hoán Khế Ước Linh ra làm gì! Thu lại!

- Ồ!

Trần Thư thu hồi Slime vào lại Ngự Thú Không Gian.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm

- Còn nữa, Đỗ Long, vừa rồi ngươi nói cái gì?

Đỗ Long nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt nặn ra một nụ cười cứng nhắc, hắn ta nói:

- Ta cảm thấy thứ hạng thật sự quá hợp lý…

Đại Địa Á Long của hắn ta ở trước mặt Slime thật sự giống như một con sâu lớn vậy…

- Vậy thì tốt ! Nếu đã không còn ý kiến gì, vậy ta sẽ phát thưởng.

Thẩm Vô Song gật đầu, trong lòng hắn ta hiểu được Đỗ Long muốn nói cái gì.

Nhưng khả năng tăng cấp của Trần Thư là lớn nhất, đây là chuyện không có gì đáng trách.

Đồng thời, hắn ta cũng nghe ngóng được nguyên nhân Trần Thư tiến bộ nhanh chóng như vậy.

Trực tiếp đập năm ngàn vạn Ngự Thú Chân Châu, đổi lại là người bình thường cũng không thể làm được.

Hai trăm vạn ban thưởng của trường trông hơi tầm thường …

Một lát sau, Thẩm Vô Song phát toàn bộ phần thưởng ra.

- Ngày mai là tết nguyên đán! Các ngươi có thể về nhà và nghỉ ngơi ba ngày!

Lời này vừa nói ra, khóe miệng của các bạn trong lớp đều mang theo ý cười, trong lòng có chút hoan hô nhảy nhót.

Hầu hết mọi người trong lớp đều có tư duy bình thường: học tập – kỳ nghỉ – thi đại học.

Chỉ có Trần Thư là khác biệt, trong lòng chỉ có hai chữ: kiếm chuyện!

Thẩm Vô Song lại mở miệng nói:

- Tháng một chính là kỳ thi cuối học kỳ này!

Theo thông thường, học sinh cấp ba sẽ được nghỉ 10 ngày, sau đó bắt đầu học kỳ tiếp theo.

Mà đó cũng chính là hắc ám trước bình minh!

- Nội dung của tháng một vẫn là thực chiến! Ta sẽ đưa tất cả mọi người đến thành phố Đại Hưng!

Thẩm Vô Song nói:

- Các ngươi sẽ ở lại khách sạn của thành phố Đại Hưng một tháng, tham gia Đấu Linh Trường, chiến đấu với các Đại Ngự Thú Sư khác!

- Ba ngày sau sẽ xuất phát, các ngươi thu thập hành lý và trang bị của mình đi.

Trần Thư nhíu mày, có chút hưng phấn.

Hắn đã sớm nghe nói về Đấu Linh Trường rồi, nhưng vẫn chưa từng tham gia.

Kỹ xảo chiến đấu của Ngự Thú Sư cực kỳ trọng yếu, nhưng trong thành thị cấm sử dụng Khế Ước Linh, mà đi tới Dị

Không Gian lại quá nguy hiểm, chỉ cần cơ suất một tí là nguy hiểm đến tính mạng ngay.

Vì thế Đấu Linh Trường mới chính thức được mở ra!

Để đề cao nhân khí, quan phương sẽ tiến hành xếp hạng hàng tháng, đồng thời cũng phát hành phần thưởng đặc biệt.

Đương nhiên, không phải thành thị nào cũng mở Đấu Linh Trường, mà là do bốn hoặc năm thành thị liên hợp mở ra.

Thành phố phồn hoa nhất phụ cận thành phố Nam Giang chính là thành phố Đại Hưng, tất nhiên sẽ được xây dựng ở đó.

- Thanh Hàn, ngươi có kinh nghiệm mà.

Trần Thư đi tới bên cạnh Vương Thanh Hàn nói.

Lúc trước vì trả nợ, Vương Thanh Hàn đã tham gia Đấu Linh Trường dưới lòng đất.

Đó là một nơi thuộc về tư nhân, chủ yếu là để cho người giàu giải trí.

Vương Thanh Hàn lắc đầu, cũng không nói nhiều.

Đấu Linh Trường dưới lòng đất so với đấu trường chính thức còn nguy hiểm hơn nhiều, thậm chí có nguy cơ Khế Ước Linh tử vong, hiện tại ngẫm lại, nàng ta cũng cảm thấy sợ hãi.

Vương Thanh Hàn bỗng nhiên mở miệng nói:

- Đúng rồi, Trần Thư, buổi tối ngươi có thời gian không?

- Hẳn là có.

Trần Thư nhíu mày, không xác định mà nói.

- …

Vương Thanh Hàn không còn lời nào để nói.

- Hẳn là có nghĩa là sao chứ?

Trần Thư đành phải giải thích:

- Nếu như là chuyện tốt, vậy ta sẽ có, nếu như là phiền toái thì…

- Buổi tối bọn ta muốn mời ngươi ăn cơm

- Bọn ta sao?

Trần Thư bắt được trọng điểm.

- Còn có bọn ta nữa.

Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng đeo túi xách đi tới.

- Có phải các ngươi có việc gì muốn ta hỗ trợ hay không?

Vẻ mặt Trần Thư cảnh giác, thực hiện chiếc lược nhảy lùi ra phía sau.

Hứa Tiểu Vũ mở miệng nói:

- Không có việc gì, qua ngày hôm nay chính là một năm mới rồi, ngươi cũng từng giúp chúng ta, thế nên mới muốn mời ngươi ăn một bữa cơm.

Tuy rằng Trần Thư không đáng tin cậy, nhưng đối với ba người đều có trợ giúp.

Lúc trước Hứa Tiểu Vũ gặp phải tội phạm giết người ở chợ đen, Trần Thư ra tay cứu giúp, mặc dù mục đích là vì hệ thống ban thưởng.

Cuối kỳ Hạ Băng thiếu tiền, Trần Thư hào phóng cho vay mượn, tuy rằng tính lãi, nhưng lại chỉ viết một bài luận văn nghị luận hai ngàn chữ.

Mà muội muội Vương Thanh Hàn bị khi dễ, cũng là Trần Thư đứng ra giáo dục đối phương, tuy rằng hiện tại tính cách muội muội của nàng cũng đã trở nên bạo lực hơn…

Bỏ qua các loại nhân tố tiêu cực, Trần Thư vẫn là giúp các nàng.

Trần Thư nói:

- Vậy thì tốt rồi, ta có thời gian, khá là có thời gian.

Hứa Tiểu Vũ nhìn thấy hai người Từ Tinh Tinh lật cái gì đó trong túi, cứ như thể đang giảm bớt lúng túng.

Chương 266: Chúng ta là phế vật (tiếng hoan hô) (1)

Nàng ta đang định mở miệng mời. Ai ngờ hai người thoáng cái liền đứng dậy, hấp tấp chạy tới, thế mà trong tay đã cầm sẵn… Bát đũa rồi.

Bây giờ nàng ta đã biết hai người lục lọi cái gì trong túi rồi…

Từ Tinh Tinh nói:

- Chúng ta đi nhanh đi, thời gian không chờ người!

- …

Hứa Tiểu Vũ ngây ngẩn cả người ngay tại chỗ, mở miệng nói:

- Ba ngươi thật đúng là…

Suy nghĩ nửa ngày, nàng ta cũng không tìm ra một tính từ chuẩn xác, chỉ có thể bỏ qua.

Cuối cùng, một nhóm người rời khỏi trường học.

…

Mọi người đi tới một tiệm lẩu trong thành phố, đặt trước một phòng riêng.

- Ta muốn ngồi bên cạnh Trần Thư ca ca.

Muội muội của Vương Thanh Hàn đi tới bên cạnh Trần Thư, ánh mắt lóe lên ánh sáng, tràn ngập vẻ sùng bái.

- Tiểu Thanh Tuyết, trong lớp có ai khi dễ ngươi không?

Trần Thư sờ sờ đầu đối phương, mở miệng hỏi.

Vẻ mặt Vương Thanh Tuyết vui vẻ nói:

- Hiện tại không còn nữa, cảm ơn Trần Thư ca ca.

- Vậy thì tốt rồi, nếu như sau này có người khi dễ ngươi, trực tiếp đánh hắn sao?

- Người không hung ác đứng không vững!

Trần Thư trêu chọc, không ngừng thấm nhuần lý luận của mình.

Những người còn lại nghe thấy đều giật giật khóe miệng, nhất là Vương Thanh Hàn, trong lòng nàng ta cũng có hơi hối hận rồi:

Nàng ta cảm thấy đưa muội muội mình đến dường như là một sự lựa chọn sai lầm…

Những người còn lại cảm thấy vô nghĩa, nhưng Vương Thanh Tuyết lại mang vẻ mặt nghiêm túc, vững vàng nhớ kỹ lời này.

Lời nói của Trần Thư giống như một hạt giống ăn sâu vào trong lòng Vương Thanh Tuyết.

- Trần Thư, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì…

Vương Thanh Hàn ôm lấy muội muội, lo lắng nàng sẽ bị Trần Thư ảnh hưởng.

- Có làm gì đâu.

Vẻ mặt Trần Thư vô cùng vô tội mà nói:

- Ta sắp tốt nghiệp rồi, nhưng truyền thừa của Nam Giang Nhị Trung cũng không thể đứt đoạn được!

Trong nháy mắt, mọi người có chút không biết nói gì, truyền thừa tội phạm đúng không…

Thật không ngờ ngươi lại có chủ ý như thế này!

Để bồi dưỡng Vương Thanh Tuyết, Vương Thanh Hàn đã phải trả một cái giá rất lớn.

Nàng ta có dự cảm, thiên phú của muội muội tuyệt đối mạnh hơn nàng ta!

Nếu thật sự bị Trần Thư ảnh hưởng, vậy chỉ sợ thành phố Nam Giang lại xuất hiện thêm một tên tội phạm nữa…

Nhìn vào đôi mắt lóe sáng của Vương Thanh Tuyết, Trần Thư biết rằng lời nói của mình đã có tác dụng.

Trần Thư mở miệng nói:

- Đúng rồi, sau này hãy để Thanh Tuyết đi học ở Nam Giang Nhị Trung đi.

Có lẽ hiệu trưởng nằm mơ cũng phải cười tỉnh, hắn lại tiến cử nhân tài cho trường học đó chứ.

Mọi người bắt đầu thưởng thức bữa tối cuối cùng của năm nay, trên gương mặt tràn ngập niềm vui và sự hào hứng.

Hứa Tiểu Vũ hỏi:

- Trần Thư, ngươi muốn thi vào đại học nào?

Không phải nàng ta quan tâm Trần Thư, mà nàng ta đang quan tâm ngôi trường kia…

Trường học có hỗn loạn hay không hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của tội phạm!

Trần Thư chắc chắn nói:

- Hoa Hạ Học Phủ!

Nếu đã muốn làm điều gì đó thì tất nhiên phải thực hiện trong một ngôi trường giỏi nhất, nổi tiếng nhất!

Khế Ước Linh của Trần Thư chỉ là cấp F. Theo lẽ thường, chắc chắn hắn sẽ không được nhận vào Hoa Hạ Học Phủ.

Nhưng đó là đối với những người bình thường, chẳng liên quan gì nhiều đến Trần Thư cả…

Trần Thư gắp một miếng thịt bò béo ngậy, hỏi:

- Còn ngươi thì sao? Định thi đại học nào?

Hứa Tiểu Vũ suy tư trong chốc lát mới mở miệng nói.

- Ta sẽ chọn một trường đại học nổi danh ở Kinh Đô.

Tuy rằng nàng ta đã từng là học sinh giỏi đứng đầu khóa, hơn nữa còn được xưng là hạt giống của Hoa Hạ Học Phủ.

Nhưng thật ra, trong lòng của nàng ta rất rõ ràng, khả năng nàng ta thi đậu Hoa Hạ Học Phủ không cao.

Hàng năm, Hoa Hạ Học Phủ chấp nhận tuyển sinh khoảng năm trăm sinh viên, mà Hoa Quốc có hơn sáu trăm tỉnh và thành phố.

Điều này cũng có nghĩa là ở một số tỉnh, thành phố nhỏ, không có lấy một sinh viên thi đậu Hoa Hạ Học Phủ.

Thật không may, thành phố Nam Giang lại là một trong số những thành phố nhỏ đó.

Hơn nữa, các thành phố lớn sở hữu nguồn lực giáo dục phong phú, những người được nhận vào Hoa Hạ Học Phủ chủ yếu

đều tốt nghiệp từ đó.

Người gần nhất thi đậu Hoa Hạ Học Phủ ở thành phố Nam Giang là Phương Tư, tính đến nay đã được ba năm rồi.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn xảy ra, năm nay cũng giống vậy.

Thiên phú của Hứa Tiểu Vũ rất mạnh, nhưng cũng có rất nhiều người có thiên phú tương đương nàng ta, ví dụ như: Vương Thanh Hàn, Đường Liệt, Từ Tinh Tinh, v.v…

Ý tưởng của những người còn lại gần như giống nhau, bọn họ đều cố gắng để thi đậu vào một trường đại học nổi danh ở Kinh Đô.

Tuy rằng không bằng Hoa Hạ Học Phủ, nhưng chỉ cần bọn họ đủ ưu tú thì vẫn có thể nhận được sự bồi dưỡng cực tốt.

Ngoại trừ Trần Thư có nguyện vọng cao cả ra, những người còn lại đều có chút phiền muộn.

Ai mà không muốn vào trường đại học tốt nhất chứ?

Trần Thư an ủi:

- Mọi người nghĩ thoáng chút. Nếu nhất định phải có người làm phế vật, vì sao người đó lại không thể là chúng ta chứ?

- Nào, mọi người hô với ta!

- Chúng ta là phế vật!

- …

Những người còn lại đều nhìn về phía Trần Thư, ngươi đang an ủi người khác đấy à?

Chương 267: Chúng ta là phế vật (tiếng hoan hô) (2)

Chín giờ tối, buổi liên hoan đầu tiên của mọi người kết thúc. Mặc dù bầu không khí giữa chừng có chút trầm thấp, nhưng rất nhanh đã sôi nổi trở lại, Hoa Hạ Học Phủ vốn là chuyện không thể cưỡng cầu được.

- Đi thôi nào.

Ba người Trần Thư, người này so với người kia còn không lịch thiệp hơn nữa, cơm nước xong xuôi là chuồn thẳng.

- Lão Tạ, sao ngươi không tiễn các bạn về?

- Ta muốn về nhà mài đao…

- Tiểu Tinh thì sao?

- Trời trở lạnh, ta muốn về đặt thêm đồ ngủ nhung.

- Ngươi quả thật không hợp lẽ thường chút nào cả!

Trần Thư giơ ngón giữa với Từ Tinh Tinh, nói:

- Đúng rồi, thuận tiện cũng đặt mấy bộ giúp ta.

- …

Tạ Tố Nam lên tiếng hỏi:

- Trần Bì, ngươi muốn làm cái gì?

- Ta? Ta muốn đi mua thuốc.

Hai người nghe vậy, thế nhưng nhịn không được mà bật cười. Hai người lo lắng hỏi:

- Mua thuốc? Bị bệnh rồi à? Cứu không nổi thì chúng ta cũng đừng lãng phí tiền nữa.

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Hai người nghĩ cái quái gì thế? Ta mua thuốc cho Slime!

Chưa gì đã bắt đầu thèm ăn ghế rồi đúng không?

Trần Thư đi thẳng đến hiệu dược tề ở trung tâm thành phố.

- Chào ngài, tiên sinh, ngài cần loại dược tề nào ạ?

Trần Thư trực tiếp chỉ vào trên kệ, nói:

- Bốn mươi bình Cơ Sở Hỏa Diễm Kháng Tính Dược Tề, Hàn Băng Kháng Tính Dược Tề, Cân Bằng Lực Dược Tề…

Trần Thư mua hầu hết các loại dược tề trong cửa hiệu.

Tuy Slime đã dùng đủ các loại dược tề số lượng có hạn, nhưng phần lớn dược tề đều không có tác dụng gì.

Các dược tề còn lại không cải thiện được nhiều cho Slime nhưng vẫn có thể tiếp tục sử dụng, dù sao ít còn hơn không có.

Bây giờ, Slime đã gần như hoàn hảo, nhưng Trần Thư muốn để nó đạt đến trạng thái siêu hoàn hảo.

Mặc kệ việc uống dược tề có thể tăng thuộc tính được hay không, cứ uống cho đến giới hạn trước đã rồi tính sau.

Hiện tại trong tài khoản của hắn có 50 triệu Hoa Hạ tệ, nếu không tiêu bớt thì có lẽ hắn cũng không thể ngủ ngon giấc được.

Ngự Thú Chân Châu không còn tác dụng lớn với hắn nữa, mà tài liệu cấp Lãnh Chúa lại chỉ có thể gặp không thể cầu, không thể kiếm được trong thời gian ngắn.

Chỉ có thể để Slime dùng đủ loại thuốc thôi.

Nếu như là người bình thường thì chắc là sẽ giữ tiền lại.

Dù sao khi đạt đến Hắc Thiết Cấp là phải bồi dưỡng hai Khế Ước Linh, hơn nữa, tài liệu thuộc Hắc Thiết Cấp sẽ đắt đỏ gấp mấy lần.

Nhưng hiển nhiên, lối tư duy của Trần Thư khác hẳn với người bình thường. Hắn có thể dễ dàng kiếm được mấy chục triệu nên đương nhiên hắn cũng có thể kiếm được càng nhiều hơn thế nữa.

Tiền sẽ không có giá trị nếu như nó không được sử dụng!

Nghe hiểu thì vỗ tay!

- Xin lỗi tiên sinh, chúng ta không có đủ hàng…

Khuôn mặt nhân viên phục vụ đầy áy náy. Hiếm hoi lắm mới chờ được một khách hàng lớn, ai ngờ cửa hiệu nhà mình lại không chịu cố gắng.

- Ngài có thể chờ chút thời gian được không ạ, chúng ta nhất định có thể gom đủ trong hai ngày!

- Không cần, ta không chờ được! Các ngươi có bao nhiêu ta mua bấy nhiêu vậy!

Trần Thư rút thẻ ngân hàng ra ngay tại chỗ để nhân viên phục vụ quẹt thẻ.

Mà hắn thì lại triệu hoán Golden Slime ra.

Một quả cầu lớn màu vàng cao hơn ba mét xuất hiện, ngáy khò khò liên tục, nếu không đánh thức nó thì có lẽ nó có thể ngủ đến khi trời sụp.

Trần Thư mở một bình dược tề rồi đổ thẳng vào trong miệng Slime.

Những người đi bộ ngang qua cũng dáo dác quay đầu nhìn lại, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Không có thiên lý mà!

Thế mà lại coi mấy bình dược tề giá mấy nghìn tệ, thậm chí trên chục nghìn tệ như cải trắng ngoài chợ.

- Mẹ nó! Dùng nhiều tiền như vậy tới bồi dưỡng Khế Ước Linh cấp F, đây chính là thế giới của kẻ có tiền sao?

Mới thoắt cái mà Trần Thư đã tiêu đến mấy triệu. Hắn thu hồi Slime rồi đi đến hiệu dược tề tiếp theo.

Suốt một tối.

Trần Thư đi dạo gần mười cửa hiệu, đến cuối cùng hắn đã tiêu hết hơn 40 triệu!

Bình thường thì hơn 40 triệu đã có thể nuôi dưỡng một Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp rồi, vậy mà lại bị hắn dùng tới để bồi dưỡng một con Khế Ước Linh cấp 9.

Hầu hết mọi người chỉ dùng dược tề cần thiết cho Khế Ước Linh thôi.

Ví dụ như, Hỏa Diễm Khế Ước Linh chủ yếu dùng Hỏa Diễm Dược Tề, Lực Lượng Hình Khế Ước Linh sẽ dùng Đại Lực Dược Tề.

Và nếu ngươi giàu hơn một chút thì sẽ cho Khế Ước Linh của ngươi uống Phòng Ngự Dược Tề, Tế Bào Dược Tề để tăng lực

sinh mệnh.

Nhưng Trần Thư lại mặc kệ dược tề có tác dụng hay không mà cứ cho Slime nuốt hết.

Ngoại trừ một số dược tề hiếm không có sẵn ra thì Slime đã nuốt hết một lượt các loại dược tề rồi.

Có thể nói là siêu hoàn hảo!

- Tạm thời không cần làm dược tề nữa!

Trần Thư vỗ tay, thu hồi Slime về Ngự Thú Không Gian rồi chuẩn bị về nhà.

- Ba mẹ, ta về rồi!

Trần Thư về phòng, bắt đầu sắp xếp những thứ cần thiết để đến thành phố Đại Hưng.

Túi phân thì nhất định phải có, đây là vật bất ly thân của tội phạm!

Nửa tiếng sau, Trần Thư đã thu dọn xong mọi thứ.

Hắn bắt đầu chui vào chăn nghịch điện thoại, bỗng nhiên hắn thấy thời gian.

Mười hai giờ đêm!

Tết Nguyên Đán đã tới, cũng có nghĩa bây giờ là năm 981 lịch Phục Tô.

Chương 268: Lão Tạ, ta thừa nhận, ngươi dũng cảm hơn ta (1)

Lại là một năm mới tiến đến, đương nhiên là phải chúc Tết. Hắn đảo mắt một vòng, thêm tất cả các bạn cùng lớp của tiểu học, cấp hai, cấp ba vào chung một nhóm chat.

- Chúc mọi người năm mới vui vẻ!

Trần Thư gửi xong tin nhắn thì trực tiếp rời khỏi nhóm…

Chỉ để lại mấy trăm người ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

- ?

- Trần Thư, ngươi bị điên đấy à? Chỉ vì để nói một câu năm mới vui vẻ, cần phải làm vậy sao?

Trần Thư vui vẻ tắt điện thoại, gửi từng người lại phiền phức quá, thế này đơn giản hơn rất nhiều.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trần Thư đang ngủ thì có một cuộc điện thoại gọi đến.

- Lão Tạ? Sáng sớm làm sao vậy? Ngươi không ngủ ta còn muốn ngủ đó.

- Mẹ nó đã mười giờ rồi đấy, sớm sớm cái quần què!

- Trong lịch làm việc và nghỉ ngơi của ta, mười giờ chính là sáng sớm.

Trần Thư nói:

- Nói đi, có chuyện gì tìm ta?

- Ba ngày nghỉ này ta định nhận một nhiệm vụ, ngươi có hứng thú không?

- Nhiệm vụ gì? Phí xuất hiện của ta hiện tại không thấp đâu đấy, chuyện nhỏ đừng tìm ta.

Slime là một tuyển thủ hạng nặng đấy.

Phí xuất trận tính theo giá 1.000/ cân cũng không quá đáng nhỉ?

- Săn giết đàn hung thú cấp chín, thù lao là một triệu, có hứng thú không?

- Đàn hung thú? Nói mớ đấy à? Đây chính là thành thị!

Trần Thư nhíu mày, hắn hoàn toàn không tin.

- Thật, nhiệm vụ mới xuất hiện ở Hiệp hội Ngự Thú Sư, là nhiệm vụ khẩn cấp do Trấn Linh Cục thành phố tuyên bố.

Bởi vì hôm nay là Tết Nguyên Đán, Ngự Long Vệ của tỉnh đều đi đến thành phố Nam Thương để họp nên bọn họ không thể điều người qua được.

Trước mắt của Trần Thư lập tức xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Nhận nhiệm vụ và hoàn thành nhiệm vụ. Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 2: Mở miệng nói: Lần sau nhất định đi! Phần thưởng hoàn thành: Một bình Phòng Ngự Dược Tề Hắc Thiết Cấp 】

Trần Thư đảo mắt, hắn đồng ý.

- Vậy ngươi chờ ta một chút, ta tới ngay đây.

Dù sao cũng không có việc gì, sao không đi kiếm thêm chút thu nhập chứ?

Nguyên nhân chính là phần thưởng của hệ thống quá hấp dẫn, Ngự Thú Lực tương đối quan trọng với hắn.

Vừa lúc Slime đã đột phá đến cấp chín mà vẫn luôn chưa tìm ra đối thủ luyện tập.

Nửa tiếng sau, Trần Thư đi tới đường Hà Phi.

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh đã ngồi sẵn bên lề đường, vừa ăn bánh quẩy, uống sữa đậu nành vừa trò chuyện với nhau cái gì đấy.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn đi tới rồi ngồi xuống bên cạnh hai người…

- Ta nói này Tiểu Tinh, dù gì ngươi cũng là con nhà giàu, có thể ra dáng chút được không?

- Lão Tạ, cho ta xem nhiệm vụ một chút.

Tạ Tố Nam đưa cho hắn một tập tài liệu.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Săn giết đàn Hỏa Xà cấp chín.

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Nguy hiểm.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Ngày hôm qua, ở Thái Bình Sơn, thành phố Nam Giang xuất hiện một đàn Hỏa Xà cấp chín. Vì để phòng ngừa nguy hiểm, đảm bảo an toàn của nhân dân, đặc biệt tuyên bố nhiệm vụ này! Mong các Ngự Thú Đoàn có thực lực mạnh mẽ tiếp nhận nhiệm vụ!

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】 : 1 triệu Hoa Hạ tệ!

【 Điểm khó khăn của nhiệm vụ 】 : Một, cấp độ của Hỏa Xà chủ yếu là cấp tám và cấp chín, số lượng khoảng hai mươi con. Hai, nếu Hỏa Xà đốt cháy rừng, Ngự Thú Sư rất có thể gặp nguy hiểm, mong Ngự Thú Đoàn có khả năng phi hành tiếp nhận.

【 Nhắc nhở của nhiệm vụ 】 : Khả năng kháng Băng của Hỏa Xà thấp.

Trần Thư xem lướt qua thông tin nhiệm vụ, hơi nhíu mày.

- Trần Bì, có vấn đề gì sao?

- Có chuyện lớn đấy!

Trần Thư vừa thốt lên thì hai người đều quay lại nhìn, muốn nghe hắn giải thích.

- Một triệu không thể chia hết cho ba được!

- …

Khóe miệng hai người giật giật. Thì ra là vậy, ngay từ đầu ngươi chỉ thấy mỗi tiền thù lao thôi đúng không.

Trần Thư lại nói:

- Hay là vậy đi, ta lấy 990.000, hai người các ngươi, mỗi người 5.000. Quá là hợp lý đúng không?

- ?

Hai người cùng nhau nhìn qua hắn, ánh mắt như thể đang nhìn một tên ngốc vậy.

Tay phải của Tạ Tố Nam sờ đáy quần, hắn thế nhưng lại lấy ra một con đao mổ heo…

- Xem đao!

Trần Thư lộ ra vẻ kinh ngạc, trợn to hai mắt, theo bản năng tránh thoát một đòn rồi lùi ra sau để kéo dài khoảng cách.

- Mẹ nó, ngươi giấu đao trong đũng quần ư?

Tạ Tố Nam cầm đao mổ heo trong tay, vô cùng bình tĩnh nói:

- Có vấn đề gì sao?

- Lão Tạ, ta thừa nhận, ngươi dũng cảm hơn ta!

Cuối cùng, nể tình Tạ Tố Nam dũng cảm như vậy, Trần Thư thay đổi kế hoạch phân chia.

Hai người bọn họ, mỗi người 250.000, Trần Thư lấy 500.000.

Hai người Tạ Tố Nam cũng không có ý kiến, Trần Thư xem như là chiến lực chính, lấy thêm chút tiền cũng không thể trách được.

Ba người bắt taxi đến Thái Bình Sơn, nhưng bởi vì nơi đó quá hẻo lánh nên không có xe chạy thẳng tới đó.

Bọn họ đi đến thị trấn gần Thái Bình Sơn nhất, sau đó bắt đầu sử dụng Lôi Điểu để lên đường.

Bây giờ, lúc có nhiệm vụ trong người, chỉ cần không gây ảnh hưởng đến thành phố thì đều có thể triệu hoán Khế Ước Linh để chiến đấu.

Trần Thư sờ lên đầu Biến Dị Lôi Điểu.

Chương 269: Lão Tạ, ta thừa nhận, ngươi dũng cảm hơn ta (2)

– Tiểu Tinh, Điểu của ngươi càng ngày càng nhanh! - Tất nhiên, lúc ta trở thành Ngự Thú Sư cấp 8 có may mắn thăng cấp được một kỹ năng.

Biến Dị Lôi Điểu có tốc độ bay nhanh, đồng thời, nó không ngừng lắc mông cứ như thể làm vậy có thể khiến bản thân tăng tốc…

Nửa tiếng sau, ba người đi tới Thái Bình Sơn hoang vu.

- Trần Bì, làm sao giờ?

Ánh mắt hai người đều nhìn về phía Trần Thư.

Mặc dù đối phương cực kỳ không đáng tin cậy, nhưng hai người đều không tự chủ nghe theo sự sắp xếp của Trần Thư.

- Làm thẳng!

Trần Thư nói:

- Lão Tạ, có thể tìm thấy vị trí của đàn Hỏa Xà không?

- Chắc chắn là không đủ khoảng cách. Tiểu Tinh, ngươi để Biến Dị Lôi Điểu bay loanh quanh đây đi.

Biến Dị Lôi Điểu lập tức chở ba người không ngừng bay quanh Thái Bình Sơn.

Ba người phân công rõ ràng, họ đã có sẵn sự ăn ý từ Hàn Băng Hạp Cốc từ trước rồi.

Trùng Điệp liên tục phóng ra kỹ năng tìm kiếm của bản thân.

Rất nhanh, mắt Tạ Tố Nam giật giật, trực tiếp chỉ về một phương hướng.

- Bên kia!

Đôi cánh của Biến Dị Lôi Điểu run lên, lặng lẽ tới gần.

Trần Thư nheo hai mắt lại, quả nhiên thấy được đàn Hỏa Xà ở dưới.

Chỉ thấy từng con Cự Xà màu đỏ có cơ thể thô chắc bò quanh, cây cối và cỏ dại tứ phía đều trở thành một mảnh cháy đen.

- Đừng để lộ!

Biến Dị Lôi Điểu không tiếp tục tới gần nữa, sợ quấy rầy đối phương.

Điều yêu thích nhất của cả ba người đó chính là đánh lén…

Một con Hỏa Xà cuộn quanh mình, đầu dựa lên trên người, hai mắt nhắm nghiền, rõ ràng nó đang nghỉ ngơi.

Đúng lúc này.

Một bóng đen bao trùm vụt qua.

Hỏa Xà nghĩ trong lòng, trời tối nhanh vậy à?

Hóa ra khi ngủ, thời gian trôi qua nhanh thật đấy…

Nó vô cùng lười biếng, hoàn toàn không biết nguy hiểm đang đến gần.

Khò… Khò…

Tiếng ngáy vang dội truyền đến, Hỏa Xà không khỏi thầm khó hiểu, trong tộc không có con nào ngáy to như vậy mà nhỉ?

Nó thờ ơ mở hai mắt ra, chốc lát sau nó đã hoàn toàn choáng váng.

Cái quái gì vậy? Vừa lớn vừa vàng?

Đương nhiên, với chỉ số thông minh có hạn của mình thì nó không thể phản ứng lại kịp.

Một giây sau, nó mất đi ý thức.

Bùm!

Con Slime cao khoảng hai mươi mét đột nhiên ngồi xuống, dường như cả tòa Thái Bình Sơn đều rung chuyển.

Sát thương của Bạo Lực Tọa Sát không thể khinh thường, lập tức giết chết Hỏa Xà cấp chín có lực phòng ngự không mạnh. Cơ thể Hòa Xà giống như một tờ giấy mỏng, hoàn toàn bị san bằng.

Đàn Hỏa Xà lập tức bị đánh thức, tất cả đều nhìn về phía quả cầu màu vàng to lớn trước mặt, toàn bộ ánh mắt đờ đẫn.

Bọn chúng đã từng nhìn thấy những thứ to lớn rồi, nhưng chưa từng nhìn thấy thứ gì lớn như vậy.

- Xông lên cho ta!

Slime đang nằm ngáy o o, nhưng vẻ mặt lại lập tức trở nên nghiêm túc, cơ thể không ngừng run rẩy.

Bùm!

Kỹ năng công kích được kích hoạt ngay lập tức, Golden Slime tăng tốc nhanh chóng.

Từng con Hỏa Xà kêu rên, cơ thể “nhỏ nhắn” trực tiếp bị hất tung lên không trung.

Xì xì xì…

Một con Hỏa Xà cấp chín không ngừng kêu lên, cứ như thể nó đang truyền đạt thông tin gì vậy.

Một lát sau, bảy, tám con Hỏa Xà chạy đến một chỗ cách không xa Slime, cùng nhau há miệng rắn, thế mà lại có tia sáng màu đỏ xuất hiện.

Rõ ràng là muốn phát hành kỹ năng!

Slime không lo không sợ mà lao thẳng về phía đàn Hỏa Xà!

Thời gian công kích liên tục dài đến mức có hơi đáng sợ!

Xì xì xì!

Trong khoảnh khắc, trong miệng Hỏa Xà thế mà lại xuất hiện từng chùm lửa cháy, nhiệt độ cao đến đáng sợ.

Đi chết đi! Đồ to xác!

Trong ánh mắt của Hỏa Xà hiện lên một vẻ hung dữ, như thể nó đã nhìn thấy hình ảnh Slime bị nướng cháy.

Tuy nhiên.

Slime vẫn đang ngáy ngủ ngon lành, cơ thể to lớn xuyên qua lửa cháy hừng hực.

Hệ thống tăng thêm Hỏa Diễm Kháng Tính Dược Tề khiến Slime có khả năng chống cự nguyên tố cực mạnh.

Tuyệt đối có thể được xưng là một Khế Ước Linh có lực phòng ngự cực phẩm.

Bùm!

Con Hỏa Xà đầu đàn kêu rên một tiếng, thế nhưng trực tiếp bị hất lên không trung!

- Tiễn ngươi đi sánh vai cùng thái dương!

Trần Thư định nhanh chóng giết chết con Hỏa Xà đầu đàn.

Chỉ thấy trong miệng Slime phun ra gió mạnh, tận dụng thời gian công kích còn lại để bay thẳng lên!

Bùm!

Hỏa Xà đang rơi xuống lại bay lên trời một lần nữa.

Slime vẫn không buông tha, nhờ vào khả năng bay mà không ngừng đẩy Hỏa Xà lên càng lúc càng cao.

Trong miệng Hỏa Xà liên tục phun ra máu, vậy mà đã bay lên tới độ cao đáng sợ đến mấy trăm mét.

Slime hạ cánh an toàn, mặc kệ con Hỏa Xà kia. Ngã xuống từ trên cao như vậy, căn bản không có khả năng còn sống.

Đúng lúc này, thời gian công kích kết thúc, Slime chỉ có thể ở nguyên vị trí.

Tuy rằng nó đã nuốt các loại dược tề tăng tốc độ, nhưng tốc độ của nó vẫn vô cùng chậm khiến người ta sốt ruột y như cũ.

Nếu như không có Trùng Phong thì nó cũng chỉ tương đương với một người tàn phế, đây coi như là nhược điểm của Slime.

Tám con Hỏa Xà còn lại liên tục vây quanh Slime đang ngủ khò khò.

Bọn chúng đưa mắt liếc nhìn nhau, một giây sau đã đưa ra quyết định đúng đắn nhất.

Chuồn đi!

Ba người Trần Thư lẳng lặng nhìn chiến trường phía dưới.

Chương 270: âm thanh đầu tiên của năm mới sắp xuất hiện rồi

Tạ Tố Nam quay lại, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi. - Trần Thư, nói thật đi, rốt cuộc ngươi nuôi như thế nào mà ra được thứ đó hay vậy?

Xếp hạng tiềm năng của Slime rất thấp. Theo lẽ thường, đẳng cấp của Ngự Thú Sư càng cao thì nó càng không mạnh bằng Khế Ước Linh xếp hạng cao.

Nhưng bây giờ xem ra, Khế Ước Linh cấp A cấp chín cũng chỉ là tiểu đệ trước mặt nó thôi.

Trần Thư nói:

- Chủ yếu là phải yêu thương chân thành! Sức mạnh của tình yêu là vô cùng vô tận!

- Thôi dẹp đi!

Trong lúc ba người đang trò chuyện, Trùng Phong của Slime ở dưới đã khôi phục lại.

Bùm!

Slime ngang ngược càn quét trên Thái Bình Sơn, giống như một cỗ xe tăng bất khả chiến bại, cây cối đều bị nghiền nát, nhưng không thể mảy may ngăn cản tốc độ của nó.

Cuối cùng, những con Hỏa Xà còn lại chui vào một hang động lớn.

- Thật đúng là tự tìm đường chết!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, lập tức điều khiển Slime xông vào.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ba phút sau trận chiến sẽ kết thúc!

Nhưng mà, chỉ mới ngắn ngủi mười giây, Slime đã vọt nhanh ra, hiển nhiên là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn…

- Bà mẹ nó, Trần Bì, lợi hại nha! Giải quyết xong nhanh vậy?

Hai người Từ Tinh Tinh trợn tròn mắt, không ngờ Slime lại mạnh như vậy.

- Giải quyết cái rắm ấy!

Vẻ mặt Trần Thư sững sờ, trong mắt có vẻ nghiêm trọng.

- Mẹ nó, không thấy mông Slime cháy đen rồi à!

Trần Thư khiến Slime nhanh chóng xông lên, lao về phía chỗ ba người.

Đồng thời, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào chỗ hang núi kia.

Slime của hiện tại chắc chắn là sự tồn tại đỉnh phong của các sinh vật dưới Hắc Thiết Cấp, có thể làm nó bị thương thì chỉ có một khả năng.

Đụng phải Hung Thú Hắc Thiết Cấp rồi!

Xì xì…

Một tiếng kêu hung ác, bén nhọn truyền ra từ bên trong hang, một con Cự Xà với thân hình to lớn phủ đầy vảy màu đỏ tươi xuất hiện!

Nó lắc lư thân rắn, trong mắt tràn ngập sát ý tận trời.

Trần Thư thầm mắng một tiếng.

- Mẹ nó! Lãnh Chúa Hắc Thiết Cấp!

Bởi vì là nhiệm vụ gấp, Trấn Linh Cục vẫn chưa nhận được tin tức xác thực thì đã trực tiếp tuyên bố nhiệm vụ rồi .

Dù sao thì ở Lam Tinh mà xuất hiện hung thú cũng là một chuyện cực kỳ nguy cấp.

Xì xì xì…

Đúng lúc ba người đang chuẩn bị rút lui, bên trên Thái Bình Sơn lại xuất hiện một tiếng kêu đáng sợ.

Chỉ thấy dưới đất, mỗi một cửa hang đều xuất hiện những chiếc đầu rắn màu đỏ.

Chỉ chốc lát sau, có tất cả mấy trăm con Hỏa Xà bò quanh trên núi, điên cuồng đuổi theo Golden Slime.

- Tiểu Tinh, chuẩn bị chuồn!

Trần Thư nói:

Đám hung thú đáng sợ như vậy đã không còn là chuyện một triệu nữa.

Có cho thêm tiền cũng không làm được!

Biến Dị Lôi Điểu khẽ hót lên một tiếng, vỗ hai cánh rồi nhanh chóng tới gần Slime.

Nhìn thấy khoảng cách vừa vặn, Trần Thư trực tiếp thu hồi Slime lại.

Bùm!

Sau đó, trong tích tắc, một cái đầu rắn vô cùng đáng sợ lập tức đâm tới.

Cũng may, tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu không phải chỉ để trưng cho đẹp, nó tránh khỏi công kích gần trong gang tấc.

Hỏa Xà Lãnh Chúa ngửa mặt lên trời rít gào, xung quanh cơ thể đều xuất hiện ánh sáng màu đỏ giống như nó đang dồn sức để tung ra chiêu lớn.

- Rút!

Hai cánh của Biến Dị Lôi Điểu rung lên, nó mang theo ba người bay lên không trung.

Ngay lúc này, trước mắt của Trần Thư thế nhưng xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Rút lui khỏi Thái Bình Sơn, giữ mạng quan trọng nhất! Phần thưởng hoàn thành: Hai cây Thanh Diệp Hoa cấp 2 】

【 Phương án 2: Từ bỏ phương án chạy trốn, chuẩn bị mạnh mẽ giết chết! Phần thưởng hoàn thành: Bạo Tạc Dược Tề (phiên bản cô đặc cỡ nhỏ) (sẽ tự động hết hạn sau ba ngày)! Nếu tiêu diệt thành công đàn Hỏa Xà, phần thưởng bổ sung: Bạo Tạc Dược Tề 】

【 Phương án 3: Báo cáo tình hình của đàn Hỏa Xà cho Trấn Linh Cục! Phần thưởng hoàn thành: Tăng thêm 5% lực lượng của Slime 】

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, ánh mắt lập tức trở nên thần thánh.

Khi Bạo Tạc Dược Tề xuất hiện thì dường như các lựa chọn khác đều trở nên vô nghĩa…

Sau hai tháng, khung cảnh hùng vĩ trong Hàn Băng Hạp Cốc lại xuất hiện trở lại!

Hắn biết, âm thanh đầu tiên của năm mới sắp xuất hiện rồi!

- Tiểu Tinh, dừng một chút!

Ánh mắt Từ Tinh Tinh tỏ vẻ khó hiểu, không biết Trần Thư muốn làm cái gì.

Trần Thư mở miệng kêu to:

- Các huynh đệ! Chuẩn bị mạnh mẽ giết chết! Lặp lại lần nữa! Chuẩn bị mạnh mẽ giết chết!

Hai người Từ Tinh Tinh đều ngây ngẩn cả người, nói:

- Con mẹ nó, ngươi điên rồi à?

Phía dưới có đến mấy trăm con hung thú cộng thêm một con Hỏa Xà cấp Lãnh Chúa đấy.

Khi Trần Thư vừa nói xong câu kia, trong Hệ Thống Không Gian đã xuất hiện một bình dược tề nhỏ.

Khóe miệng của hắn mang theo nụ cười, giống như đang biểu diễn ảo thuật mà làm một bình nhỏ xuất hiện trong tay mình.

Khi thấy dược tề màu xám kia, cơ thể hai người lập tức run rẩy, trợn to mắt, trong lúc nhất thời thế nhưng đóng băng tại chỗ.

- Ngươi… Ngươi…

Từ Tinh Tinh lúng ta lúng túng mở miệng, hắn thế mà lại không thể nói ra một câu đầy đủ.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nghịch bình dược tề trong tay.

Khí chất của tội phạm lập tức tăng lên mấy cấp độ!

Chương 271: Không còn đường lui đáng nói (1)

– Đại ca, đây không phải Dị Không Gian, đây là Lam tinh! Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật, hắn mở miệng hô lên:

- Mẹ nó, ngươi làm vậy là phạm pháp, biết không hả?

Lần trước, một phần sáu của Hàn Băng Hạp Cốc trực tiếp bị nổ nát, đến bây giờ vẫn đang trong trạng thái đóng cửa.

Nếu hắn dám gây nổ trong thành phố Nam Giang thì chắc chắn sẽ gây ra vô số thương vong, hắn thật sự sẽ bị xem như phần tử khủng bố.

- Không sao, ta biết đúng mực.

Trần Thư xua tay, không để ý nói:

- Ha… ha…

Hai người cười khan một tiếng. Mẹ nó chứ, nếu ngươi mà biết giới hạn thì Hàn Băng Hạp Cốc đã không bị đóng cửa tới bây giờ rồi.

Hai người Tạ Tố Nam thử khuyên nhủ:

- Trần Bì, hay là ngươi suy nghĩ thêm đã?

Hiện tại đang đứng trên đất Lam Tinh, Trấn Linh Cục sẽ đặc biệt điều tra về việc này.

- Không còn đường lui đáng nói!

Trần Thư kiên định lắc đầu, dược tề trong tay chỉ là phiên bản thu nhỏ, chắc chắn lực nổ không bằng lần trước.

Hơn nữa, thứ này sẽ hết hạn sau ba ngày, nếu không cho nó nổ thì quá hạn mất!

Với lại, phần thưởng bổ sung chính là Bạo Tạc Dược Tề đích thực, có thể giữ được mãi mãi.

Như vậy là tương đương với vũ khí hạt nhân, có lẽ ta không cần nhưng không thể không có.

Hắn vừa dứt lời, hai mắt của Biến Dị Lôi Điểu dưới chân ba người đã phóng ra ánh sáng, thậm chí còn tạo ra một đôi cánh ngưng tụ từ quang ảnh, đuôi cũng bắt đầu tỏa khói…

Biến Dị Lôi Điểu lập tức tiến vào trạng thái triển khai toàn bộ tốc độ.

Ánh mắt Trần Thư nhìn xuống đàn Hỏa Xà ở dưới, trong mắt có sự hung ác.

Trần Thư suy tư trong chốc lát.

- Kéo dài khoảng cách trước!

Hắn không ném bừa dược tề ra, lỡ như phạm vi phát nổ rất lớn thì chẳng phải rất dễ ảnh hưởng đến ba người à.

Hai cánh của Biến Dị Lôi Điểu rung lên, nó bay cao lên trời hơn trăm mét.

Xì xì…

Trong tích tắc, Hỏa Xà Lãnh Chúa ở dưới bất ngờ phun ra một hỏa cầu đáng sợ.

Cũng may, tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu rất nhanh nên có thể dễ dàng tránh thoát được.

Hỏa Xà Lãnh Chúa ngửa mặt lên trời gào thét, trong mắt tràn ngập sát ý, nhưng nó không thể làm gì hơn.

Mặc dù nó là Hắc Thiết Cấp, nhưng nó lại không có cách nào thương tổn đến ba người trên không trung.

- Ai bảo ngươi phách lối làm gì!

Trần Thư lại nắm bắt cơ hội mà mạnh mẽ ném dược tề ra.

Đúng lúc này, Hỏa Xà Lãnh Chúa mở to miệng, Bạo Tạc Dược Tề cỡ nhỏ bị nó nuốt chửng.

- Chạy mau!

Một giây sau, không cần Trần Thư nhắc nhở, Biến Dị Lôi Điểu lắc mông một cái, lập tức lao vụt ra như một mũi tên, biến thành một vệt sáng màu xanh lam rồi bay mất.

Ba người nắm chặt lông của Lôi Điểu nhưng đồng thời cũng không quên lấy điện thoại di động ra… chụp ảnh.

Chắc chắn trong cơ thể Hỏa Xà Lãnh Chúa có đủ nhiệt độ cao, Bạo Tạc Dược Tề bắt lửa gần như ngay lập tức.

- Nghệ thuật chính là một vụ nổ!

Trong chốc lát, Hỏa Xà Lãnh Chúa đang ngửa mặt lên trời rít gào lập tức trợn to hai mắt, thậm chí còn có máu chảy ra ào ạt từ mắt nó, trông vô cùng đáng sợ.

Những con Hỏa Xà còn lại lũ lượt vây tới, bọn chúng không biết Lãnh Chúa đang mắc bệnh gì.

Giây tiếp theo, cơ thể của Hỏa Xà Lãnh Chúa nứt ra từng khúc giống như đồ sứ bị vỡ, nhiệt độ cao kinh khủng lập tức tràn ngập và nuốt chửng cơ thể của nó.

Tất cả Hỏa Xà đều ngoái đầu nhìn lại. Trong ánh mắt kinh ngạc của chúng, Lãnh Chúa của tộc đàn đột nhiên phát nổ…

Rầm rầm rầm!

Cho dù là thân thể cấp Lãnh Chúa cũng không thể chống lại Bạo Tạc Dược Tề, nếu như nó không nuốt vào bụng thì có lẽ còn có thể sống sót.

Nhưng đáng tiếc, nó đã nuốt mất một quả bom hạt nhân, đó chính là chết thảm đến không thể thảm hơn!

Tàn dư của vụ nổ lập tức lan ra, số Hỏa Xà còn lại cũng chịu ảnh hưởng.

Ngay khi ánh sáng trắng chói lọi chạm vào cơ thể thì bọn chúng lập tức biến thành từng màn sương mù máu, không còn chút dấu vết tồn tại nào.

Trần Thư nhìn lại, trông cứ như thể xuất hiện một mặt trời đỏ chói chang trên Thái Bình Sơn vậy.

Tiếng nổ vang vọng dữ dội, vậy mà Thái Bình Sơn bắt đầu rạn nứt…

Ngay cả những cư dân trong thành phố cũng có thể chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng này.

- Không phải hôm nay trời âm u sao? Sao lại có mặt trời?

- Quả nhiên không thể tin vào dự báo thời tiết mà.

Lúc này, Thẩm Vô Song đang ăn cơm, đảo mắt thì lập tức nhìn thấy mặt trời nhỏ ngoài cửa sổ.

Ánh mắt của hắn ta đột nhiên cứng lại. Hắn ta nhìn cảnh tượng quen thuộc kia, ký ức về Hàn Băng Hạp Cốc lập tức bị đánh thức.

- Con mẹ nó! Đây là?

Hắn ta đột ngột đứng lên, trong mắt tràn ngập bất an và kinh hãi.

- Mẹ nó! Thế nhưng thật sự thả bom ở Lam Tinh ư? Trần Bì đáng chết!

Thẩm Vô Song lập tức vọt ra rồi nhanh chóng lái xe lao về phía hiện trường vụ việc.

Cùng lúc đó, Trấn Linh Cục thành phố Nam Giang cũng tập hợp khẩn cấp, điều động nhiều nhân viên đến Thái Bình Sơn.

…

Đầu năm mới, một tiếng vang đinh tai khiến cho thành phố Nam Giang phải luống cuống…

Được xem như là đầu sỏ gây ra mọi chuyện nhưng Trần Thư lại hoàn toàn không thèm để ý. Trong Hệ Thống Không Gian của hắn đã có thêm một bình Bạo Tạc Dược Tề nữa.

Chương 272: Không còn đường lui đáng nói (2)

Trần Thư nghe tiếng nổ vang bên tai, hắn nhếch mép cười một tiếng, nói: - Kỳ nghỉ vui vẻ!

Hai người Từ Tinh Tinh đồng thanh nói:

- Vui cái quần què!

Bọn họ quay đầu lại nhìn thoáng qua, mặt trời nhỏ lúc nãy đã biến mất gần như không thấy.

Thế nhưng mà Thái Bình Sơn cũng đang dần biến mất…

- Chạy mau! Thái Bình Sơn biến mất thì Trấn Linh Cục nhất định sẽ tới điều tra!

Tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu vô cùng nhanh, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường gây án.

Khoảng nửa tiếng sau.

Một nam tử mặc trường bào màu đen, đeo găng tay màu vàng cưỡi một con đại điểu toàn thân màu vàng bay tới.

Đây chính là Ngự Long Vệ chuyên xử lý các vấn đề khẩn cấp!

- Theo chỉ dẫn, vị trí của vụ nổ là ở Thái Bình Sơn.

- Con mẹ nó, núi đâu rồi?

Trên tay của nam tử mang theo một dụng cụ đặc biệt, liên tục chốt các vị trí.

Dựa theo vị trí địa lý hiển thị trên dụng cụ thì phía trước chính là Thái Bình Sơn.

Nhưng trước mắt hắn ta lại là một mảnh đất trống, càng đáng sợ hơn chính là không còn chút dấu vết nào của vụ nổ để lại cả, ngay cả nhiệt độ cao khủng khiếp vừa rồi cũng đã tan biến từ lâu.

Cứ như thể có người xóa mất Thái Bình Sơn khỏi chỗ này vậy.

- Vốn dĩ nguyên nhân đàn Hỏa Xà xuất hiện đã không hợp lẽ thường, bây giờ lại là một vụ nổ kỳ quái. Thế này thì điều tra thế quái nào được?

Nam tử vò đầu, chỉ cảm thấy đau đầu.

Ban đầu hắn ta đang định đích thân tới diệt đàn Hỏa Xà, ai ngờ có việc nên bị trì hoãn.

Bây giờ thì tốt rồi, đừng nói là đàn Hỏa Xà, đến cả Thái Bình Sơn cũng biến mất luôn.

Một lúc sau, một nhóm người khác tiến đến.

Bọn họ đều là thành viên của Trấn Linh Cục thành phố Nam Giang. Trông thấy Ngự Long Vệ bay trên trời, bọn họ lập tức nổi lên lòng tôn kính.

Trấn Linh Cục chịu sự quản lý của Trấn Linh Quân, khi đối mặt với Ngự Long Vệ ngang hàng ngang vế với cấp trên thì bọn họ cũng không dám thất lễ.

Cục trưởng Trấn Linh Cục bước ra, nhìn về phía Ngự Long Vệ trên trời, chào hỏi:

- Trưởng quan!

Ngự Long Vệ nhảy xuống từ độ cao mấy chục mét.

- Thái Bình Sơn đã biến mất, các ngươi tìm chuyên gia tới giám định hiện trường đi!

- Đây có lẽ không phải là hiệu quả từ kỹ năng của Khế Ước Linh, cũng không phải là hiệu quả của vũ khí khoa học công nghệ, hình như là một thứ hoàn toàn mới.

Thân là cường giả Bạch Ngân Cấp, trong lòng hắn ta đã choáng váng không tìm ra hướng rồi.

- Trưởng quan, hai tháng trước, Hàn Băng Hạp Cốc cũng đã từng xảy ra một vụ nổ, dấu vết có vẻ giống với lần này.

- Ồ?

Trong lúc hai bên đang nói chuyện, xa xa lại có người liên tục kéo đến.

Trên Lam Tinh xuất hiện mối nguy hiểm, mỗi một Ngự Thú Sư đều có trách nhiệm bảo vệ người dân trong thành phố.

Thẩm Vô Song giẫm lên Băng Loan cấp S, chạy hết tốc lực tiến đến. Vẻ mặt của hắn ta vô cùng nghiêm túc, trong lòng đã mắng Trần Thư hàng nghìn lần.

Khó khăn lắm mới được nghỉ, hắn lại bắt đầu gây họa cho hắn ta.

Tám Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp trong dân gian lần lượt tiến đến.

Khi bọn họ nhìn về phía Ngự Long Vệ kia, trong mắt đều hiện lên sự tôn trọng.

Một Ngự Thú Sư đến từ Trấn Linh Cục nhìn thấy Thẩm Vô Song.

- Hả? Thẩm Vô Song?

Được xem như một tán nhân có thực lực mạnh mẽ, Thẩm Vô Song cũng có độ nổi tiếng nhất định.

Người kia mở miệng hỏi:

- Ta nhớ hai tháng trước, ngươi mang đoàn học sinh đi Hàn Băng Hạp Cốc, vụ nổ lần đó cũng giống như lần này, đúng không?

Thẩm Vô Song nói:

- Có lẽ vậy, chắc là… hình như giống nhau…

- Ngươi có thể cung cấp manh mối nào không? Nếu trong thành phố xảy ra vụ nổ tương tự thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Khuôn mặt Ngự Long Vệ không thay đổi mà nhìn sang.

Cảm giác áp bách của Bạch Ngân Cấp khiến cho Thẩm Vô Song phải căng thẳng trong lòng.

Hắn ta nói vô cùng chắc nịch:

- Hoàn toàn không biết!

Cục trưởng Trấn Linh Cục nhìn vẻ kiên quyết của Thẩm Vô Song, đột nhiên mở miệng nói:

- Ta nhớ hình như trên TV có tin đồn, không phải nói cái gì mà tội phạm Nam Giang gây ra sao?

Biểu cảm của Ngự Long Vệ đột nhiên thay đổi.

- Tội phạm Nam Giang?

- Trưởng quan, ngài biết sao?

Thẩm Vô Song thấy Ngự Long Vệ gật đầu thì khóe miệng giật giật.

Trần Thư à Trần Thư, mẹ nó, ngươi còn khiến cho cả Ngự Long Vệ để mắt tới nữa…

- Đó là một học sinh cấp ba, hắn đánh bại cháu trai của ta! Một vãn bối không tệ!

Ngự Long Vệ cười khẽ một tiếng, hắn ta không nghĩ tới việc vụ nổ và Trần Thư có liên hệ gì với nhau.

Suy cho cùng, đối phương cũng chỉ là một học sinh mà thôi, sao có thể làm ra chuyện như vậy được?

Ngự Long Vệ nói:

- Ta sẽ điều nhân viên ở Hàn Băng Hạp Cốc qua đây, bọn họ đã nghiên cứu hai tháng, chắc là bọn họ có một số kinh nghiệm nhất định.

Hắn ta quyết định điều tra rõ ràng vụ nổ trước rồi sau đó lại điều tra nguồn gốc của đàn Hỏa Xà.

Hai chuyện này đều vô cùng kỳ quái, cần phải có một đáp án.

Thẩm Vô Song thấy không có vấn đề gì bèn thừa cơ chạy trốn.

Thẩm Vô Song thầm mắng một tiếng:

- Đậu má, cũng không phải ta làm nổ, sao cứ luôn có cảm giác ta thành người bị tình nghi chứ?

Thậm chí hắn ta còn muốn chôn Trần Thư ngay tại chỗ luôn cho rồi.

…

Chương 273: Thái Bình Sơn có mộ tổ tiên của kẻ thù ngươi à?

– Ta nói này Trần Thư, chúng ta còn nộp nhiệm vụ nữa không? Ba người đã đi tới khu vực trong thành phố Nam Giang, đang đi lung tung trên đường như bọn đầu gấu.

- Không nộp được, không thu thập được vảy của Hỏa Xà.

Ba người thở dài.

Đột nhiên, Tạ Tố Nam quay sang, khó hiểu hỏi:

- Ta nói Trần Bì, nhiệm vụ của chúng ta lại thất bại, cũng không lấy được tài nguyên từ con Lãnh Chúa Hỏa Xà. Có thể nói là chúng ta không thu hoạch được gì.

- Rốt cuộc tại sao ngươi lại cho nổ ngọn núi kia vậy? Bên trong có mộ tổ tiên của kẻ thù ngươi à?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, thế quái nào mà nhìn ta giống người làm nổ mồ mả tổ tiên của người ta lắm vậy?

Hắn không giải thích, Bạo Tạc Dược Tề do hệ thống ban thưởng có giá trị hơn xa một con Lãnh Chúa Hung Thú.

Đây là thứ có thể cứu mạng vào những thời điểm quan trọng!

Một lúc sau, hắn nói với vẻ mặt chân thành:

- Tết Nguyên Đán mà không thấy ai đốt pháo, ta chỉ muốn thêm chút không khí ngày Tết mà thôi. Ta sai rồi sao? Hoàn toàn không sai!

Từ Tinh Tinh nói:

- Cho nên, ngươi cho nổ một ngọn núi chỉ để góp vui cho nhân dân thành phố Nam Giang à?

- Đúng, cũng tương đương ý này!

Trong lúc ba người đang nói chuyện, điện thoại của Trần Thư bỗng nhiên đổ chuông.

Tim đập lỡ một nhịp, hắn hỏi:

- Lão Thẩm? Nói sao đây?

Vẻ mặt của hai người Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh cứng đờ, một giây sau trực tiếp xoay người rời đi.

- Không liên quan đến chúng ta!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, cuối cùng hắn vẫn nhận, đồng thời giơ điện thoại ra xa tai.

- Trần Bì!

Quả nhiên, vừa nhấc máy đã nghe thấy tiếng gào thét của Thẩm Vô Song.

- Ngươi làm nổ Thái Bình Sơn đúng không!

Trần Thư giả bộ như mới tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng nói:

- A… Lão sư đang nói cái gì vậy? Thái Bình Sơn gì?

Thẩm Vô Song hoàn toàn không tin tưởng lời Trần Thư.

- Bớt giả vờ giả vịt lại đi, ta mới đi hiện trường về, chắc chắn là dược tề của ngươi gây ra.

E là chỉ có mỗi Trần Thư mới có thể làm nổ ra hiệu quả đó.

- Ta thật sự không biết, cũng không phải dược tề do ta sản xuất, có lẽ những người khác cũng sở hữu cũng nên?

Trần Thư quyết định có chết cũng không nhận, nếu không sợ là Tết Nguyên Đán hắn còn phải tiếp xúc thân mật với mẹ thiên nhiên nữa..

Thẩm Vô Song thở dài.

- Bây giờ, trên Lam Tinh xuất hiện vụ nổ, Ngự Long Vệ cũng sẽ tới điều tra. Càng ngày ngươi càng đến gần song sắt nhà tù

rồi đó.

Khó khăn lắm mới có thể dạy một học sinh có thiên phú, ai mà biết hắn thế mà lại thích tìm đường chết như vậy chứ.

- Ta hỏi ngươi một lần cuối cùng, là ngươi nổ đúng không!

- Không phải!

- Rất tốt, gặp ai cũng phải nói như vậy, biết chưa?

- …

Thẩm Vô Song trực tiếp cúp máy, hắn ta không thèm đoái hoài nữa.

Chỉ cần Trần Thư không chính miệng thừa nhận thì sẽ không có người nào biết là hắn làm.

Trần Thư đầy mặt kiêu ngạo mà về đến nhà.

Thái Bình Sơn ít người lui tới, không những hắn không gây tổn thất gì cho thành phố Nam Giang mà hắn còn tiêu diệt được một đàn hung thú.

Hắn chính là anh hùng của thành phố Nam Giang!

…

Trong hai ngày nghỉ tiếp theo, Trần Thư thành thật ở trong nhà, không tiếp tục gây chuyện nữa.

Trần Thư liên lạc với học sinh của mình ở thành phố Đại Hưng.

- u Dương Bảo, ngày mai ta sẽ tới một chuyến. Tiến độ học tập gần đây thế nào rồi?

Người chơi hệ nạp tiền: u Dương Bảo.

- Trần lão sư, bây giờ ta đã lĩnh ngộ được chút ít tinh túy rồi, mấy người trong lớp đều không phải là đối thủ của ta!

- Bước tiếp theo, ta chuẩn bị xưng bá thành phố Đại Hưng, không biết ngài có lời khuyên nào không?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn trực tiếp cúp máy.

Thôi dẹp đi, hắn chỉ thuận tay chỉ điểm u Dương Bảo một chút, hoàn toàn không liên quan gì tới hắn cả…

…

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Trần Thư đến trường.

Trần Thư mang cặp, đi tới bên trong Ngự Thú Quán.

Nhưng người nào người nấy đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, thậm chí trong mắt còn có chút sợ hãi.

Nhất là mấy người Đường Liệt, bọn họ đã không dám nhìn thẳng vào Trần Thư nữa.

- Sao vậy? Đều nhìn ta như vậy làm gì?

Thẩm Vô Song tức giận nói:

- Ngươi cảm thấy thế nào? Về chỗ!

Ngươi còn dám nổ bom trên Lam Tinh, ai dám không sợ ngươi mấy phần?

Trần Thư vừa đi tới trong hàng, thậm chí những người khác đều không nhịn được mà lùi ra sau mấy bước.

Hứa Tiểu Vũ hỏi:

- Trần Thư, đêm đó có phải ngươi cơm nước xong xuôi là đi chôn bom luôn hay không?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Trí tưởng tượng của ngươi rất phong phú đó.

Ai rảnh mà đêm hôm khuya khoắt chạy lên Thái Bình Sơn chôn bom chứ…

- Được rồi! Xuất phát, tiến về thành phố Đại Hưng!

Thẩm Vô Song dẫn lớp ngồi lên xe buýt đậu ở cổng trường.

Thẩm Vô Song nói:

- Nhân lúc bây giờ đang có thời gian, ta nói một chuyện!

- Cuối tháng hai năm nay sẽ tổ chức Thi đấu Ngự Thú cấp thành phố!

- Nếu có thể giành được hạng nhất thì sẽ nhận được phần thưởng phong phú, đồng thời có tư cách tham gia Thi đấu Ngự Thú cấp tỉnh!

Mặc dù là Thi đấu Ngự Thú, nhưng mọi người cũng không hứng thú gì mấy.

Chương 274: Sẽ không có người thanh toán tiền thuốc men chữa trị (1)

Không ít người đều nhìn về phía Trần Thư. - Chỉ cần đạt được vị trí trong top năm ở Thi đấu Ngự Thú cấp tỉnh thì có thể được cộng thêm điểm cho kỳ thi tuyển sinh đại học!

Trần Thư nhíu mày.

Hiện tại hắn cũng không thiếu tài nguyên, nhưng điểm cộng đại học lại có tác dụng với hắn.

- Thẩm lão sư, ba năm trước, Phương Tư có dẫn đội tham gia không?

Thẩm Vô Song gật đầu:

- Năm đó Phương Tư dựa vào Khế Ước Linh cấp S mà thành công đạt được hạng nhất toàn thành phố, hơn nữa còn tham gia cả Thi đấu cấp tỉnh Nam Thương. Đáng tiếc, lần đó chỉ dừng bước ở hạng mười lăm.

Trần Thư nhướng mày.

- Xếp thứ mười lăm?

Hắn không ngờ xếp hạng của Phương Tư cũng không cao lắm.

Sở hữu Khế Ước Linh cấp S đã là thiên tài hàng đầu ở thành phố Nam Giang rồi, thế nhưng nhìn khắp toàn tỉnh thì nhất định sẽ có người có thể sánh ngang với nàng.

Thẩm Vô Song giải thích nói:

- Phương Tư lúc đó có sức chiến đấu rất mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc là hai đồng đội còn lại không có thực lực tương đương, nếu không thì đã có hy vọng xông vào top mười.

- Trần Thư, ngươi nhất định phải tham gia Thi đấu Ngự Thú, ta sẽ suy nghĩ thêm về hai người còn lại.

Bởi vì học sinh đều chỉ có một Khế Ước Linh, kỹ năng cực ít, để gia tăng sự phong phú của trận đấu và thu hút người xem, ban tổ chức cố ý sắp xếp tổ ba người tham gia thi đấu.

- Vậy thì còn suy nghĩ làm gì nữa? Lấy ba người chúng ta đi thi luôn!

Trần Thư chỉ Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh ở bên cạnh.

Thẩm Vô Song từ chối thẳng thừng.

- Không được! Nhất định phải chọn người có sức chiến đấu!

Thi đấu lại không giống đi Dị Không Gian, tác dụng của hai người quá nhỏ.

- Lão sư à, Lôi Điểu của ta có thể phun nước miếng!

- Ta có thể tra tấn đối thủ, phóng ra Ái Quang Mang!

- Thôi dẹp đi…

Thẩm Vô Song vừa nghĩ tới khả năng của Khế Ước Linh của hai người thì trong lòng càng kiên quyết ý nghĩ không cho bọn họ tham gia.

Nam Giang Nhị Trung thực sự không chịu nổi sự mất mặt như vậy đâu…

Một nhóm người đang thảo luận về trận đấu sắp bắt đầu.

Trần Thư thì nhắm mắt dưỡng thần, hai người Tạ Tố Nam không thể tham gia, vậy hơn phân nửa chính là đám người Hứa Tiểu Vũ rồi.

Ngoại trừ học sinh của trường ra, thật ra cũng có thể mời những trường học còn lại của thành phố Nam Giang.

Ngày trước, Vương Đằng vẫn luôn mong muốn mời Hứa Tiểu Vũ. Đáng tiếc là người của những trường học còn lại có lực chiến đấu cũng kém như nhau.

Trần Thư thở dài:

- Xem ra ta chỉ có thể cố gắng hết sức thôi.

Lúc xế chiều.

Một đoàn người đi đến thành phố Đại Hưng.

Thẩm Vô Song là người đầu tiên bước xuống xe.

Trong nháy mắt, bước chân của hắn ta chậm lại, đôi mắt mở to, vẻ mặt tràn đầy sự kinh ngạc và khó hiểu.

Chỉ nhìn thấy một đám người che ô màu đen, trên người mặc âu phục màu đen, đeo kính râm, trông lãnh khốc không gì có thể so sánh được.

Lúc sau khi các học sinh nhộn nhịp xuống xe, toàn bộ người mặc áo đen đều khom lưng chào, đồng thanh hô to nói:

- Chào đại lão!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, một thoáng là đã nhìn thấy người dẫn đầu chính là tên tiểu bàn tử kia.

Hắn ta đang muốn chuồn trước, kết quả u Dương Bảo thoắt cái lập tức nhìn thấy hắn ta.

- Trần lão sư!

u Dương Bảo hào hứng chạy tới.

Toàn bộ những người còn lại ngạc nhiên trợn tròn mắt, lão… lão sư?

Có người nuốt một ngụm nước bọt, nói:

- Thành phố Đại Hưng không phải là hang hổ của tội phạm đấy chứ?

Người mặc áo đen trước mắt bày bố thế trận không nhỏ, cộng thêm Trần Thư được xưng là lão sư, trong một thoáng bọn hắn đã liên tưởng đến việc Trần Thư có khả năng là người đứng đầu của một tổ chức tội phạm nào đó, thường xuyên giảng bài cho những người còn lại, truyền bá tư tưởng.

- Ta nói ngươi bị điên rồi hay sao? Đây là làm cái gì?

Trần Thư vuốt vuốt trán, sớm biết thì sẽ không nói với u Dương Bảo chuyện bản thân muốn đến đây rồi.

Dựa vào bối cảnh của đối phương, điều tra địa điểm bọn hắn xuống xe, không phải là thừa sức sao?

Người đi đường khắp bốn phía nhộn nhịp dừng chân xem, thậm chí còn có người lấy điện thoại ra để chụp ảnh, hơn nữa còn gọi điện thoại báo cảnh sát…

u Dương Bảo gãi gãi đầu, nói:

- Lão sư, ta đây không phải muốn để người khác cảm thấy ngươi có một quá khứ thần bí ư…

- …

Trần Thư không nói nên lời, hắn nói:

- Cảm ơn ngươi nha, chẳng những để ta có một cái quá khứ thần bí, sợ rằng còn được ngồi trong nhà tù sắt ở tương lai nữa.

u Dương Bảo mắt thấy Trần Thư không thích, lập tức phất phất tay.

- Đều tản đi, tản đi, trở về làm việc đi!

Hóa ra đều là nhân viên của công ty nhà hắn ta, bị điều động tới để giữ thể diện…

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Nói thật đi, rốt cuộc ngươi đến đây để làm gì?

u Dương Bảo nói:

- Lão sư, các ngươi không phải muốn tham gia Đấu Linh Trường gì đó sao? Ta muốn tham quan học hỏi một chút.

Hiện tại hắn ta cũng không có việc gì, tài nguyên của trường học không có tác dụng quá lớn đối với hắn ta.

- Đến lúc đó ngươi lại theo sau đi.

Trần Thư gật đầu, trước hết phải đuổi u Dương Bảo đi đã.

Chương 275: Sẽ không có người thanh toán tiền thuốc men chữa trị (2)

– Trần lão sư? Thẩm Vô Song vỗ một cái lên trên bả vai của Trần Thư, ôn hòa cười.

- Thẩm… Thẩm lão sư…

Vẻ mặt Trần Thư cứng đờ, quay đầu nhìn sang.

- Nghe đây, nếu như ngươi dám sinh sự ở thành phố Đại Hưng, ta sẽ lập tức chôn ngươi một lần nữa, có nghe rõ chưa!

Thẩm Vô Song tới gần, thấp giọng nói:

- Ngoài ra, mẹ nó không cho phép làm bom trong khu vực thành phố!

Bây giờ hắn ta đã có chút sợ Trần Thư rồi, đã giảm thiểu yêu cầu đến không thể giảm hơn nữa.

- Đã rõ!

Trần Thư kiên định đồng ý hết, trong nội thành thả Bạo Tạc Dược Tề xuống, vậy thật đúng là chê mạng sống dài rồi.

Một nhóm người đi đến khách sạn đã đặt trước, nhộn nhịp làm thủ tục vào ở.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai.

Thẩm Vô Song tập hợp mọi người lại, đi đến Đấu Linh Trường cách đó không xa.

u Dương Bảo vì để dễ quan sát nên cũng đã ở lại trong khách sạn, cùng đi theo mọi người.

Thẩm Vô Song không hề để ý đến hắn ta, Nam Giang Nhị Trung cũng không đặt bao cả trường, người khác muốn ở thì ở.

Đấu Linh Trường là một kiến trúc khổng lồ hình tròn, thoạt nhìn cực kỳ khí khái, cho dù đang là thời gian làm việc thì vẫn có không ít người đến tham quan.

Chủ yếu mỗi một ngày đều sẽ có các cuộc tỷ thí được sắp đặt.

Đặc biệt bây giờ là tháng Một, ngoại trừ Nam Giang Nhị Trung ra, các trường Trung học còn lại cũng đều sẽ có lớp đặc huấn tới đây.

- Ta là Thẩm Vô Song, làm phiền cho học trò của ta phối hợp với đối thủ một chút.

Thẩm Vô Song nói với nhân viên.

Sau đó đưa mọi người đến gian phòng lớn đã đặt trước, có thể trực tiếp nhìn thấy đấu trường ở phía dưới.

Đấu Trường Linh cũng khá tương tự như Giác Đấu Trường của Cổ La Mã, phía dưới cùng là đài tỷ thí rộng bao la, bốn phía xung quanh là chỗ ngồi của khán giả, mà những gian phòng lại được treo ở trên không trung.

Sau mười phút, nhân viên đi tới bên trong gian phòng.

- Bạn học Trần Thư chuẩn bị xong chưa?

Sắc mặt Trần Thư khẽ ngẩn ra, không ngờ rằng vậy mà hắn lại là người đầu tiên lên sân đấu.

Xem ra Thẩm Vô Song đã dựa theo thứ hạng của lớp để đề giao danh sách.

- Ta có một chuyện có thể làm phiền ngươi một chút hay không.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ta thấy các ngươi đều sẽ có người chủ trì giới thiệu hai bên tỷ thí, có thể giới thiệu cho ta bá khí một chút không?

Khóe miệng nhân viên giật giật.

Thực lực không mạnh, ngược lại phô trương thì rất lớn…

- Bản thân ta đã chuẩn bị rồi, ngươi để người chủ trì đọc theo đó là được rồi.

Nói rồi, Trần Thư lập tức lấy một tờ giấy A4 ra đưa cho nhân viên.

- Chỉ một chút này thôi sao?

Nhân viên nhận lấy rồi xem xét, chỉ có ngắn ngủi hơn hai mươi chữ, vỗ ngực một cái rồi đồng ý.

Những người còn lại của lớp đặc huấn lại lần lượt nuốt một ngụm nước bọt.

Thẩm Vô Song nhịn không được nhắc nhở:

- Ngươi… Cầm ngược rồi…

Vẻ mặt nhân viên ngẩn ra, lật ngược tờ A4 lại.

Lập tức hai tay của hắn ta run lên, thậm chí suýt chút nữa còn không nắm vững.

Chỉ nhìn thấy trên tờ giấy dày đặc toàn là chữ, đoán sơ qua ít nhất là có ba ngàn chữ.

- Sao ngươi không đi viết tiểu thuyết đi?

Khóe miệng nhân viên giật giật, hắn ta mở miệng nói.

Mẹ nó chứ, thì ra là trận đấu năm phút, giới thiệu hai tiếng đúng không…

- Xin lỗi, xin lỗi.

Thẩm Vô Song đoạt lại tờ giấy kia, nhìn lướt qua.

Bên trên toàn độ đều là những lời ca ngợi, thậm chí còn không có một từ nào trùng lặp.

Trong đó thứ ca ngợi nhiều nhất chính là tính cách của hắn, cái gì mà đối nhân xử thế khiêm tốn, lấy giúp đỡ người khác làm niềm vui, lương thiện thành thật…

Thẩm Vô Song chỉ cảm thấy vô cùng không hợp thói thường…

Hắn ta trực tiếp quát lớn:

- Mẹ nó, đi tham gia thi đấu cho ta, thua một trận lập tức chôn ngươi một lần!

Trần Thư thở dài, chỉ có thể rời khỏi gian phòng.

Trong sân đấu.

Người chủ trì cầm micro trong tay mà nói:

- Tiếp theo đây chính là một trận chiến đấu của Ngự Thú Sư cấp chín! Một bên đến từ Ngự Thú Sư của Ngự Thú Đoàn Lam Thiên, Hứa Dương! Một bên là đến từ Ngự Thú Sư của Nam Giang Nhị Trung, Trần Thư! Chúng ta hãy cho một tràng vỗ tay hoan nghênh!

Khán giả bốn phía xung quanh nhao nhao dành một tràng vỗ tay tượng trưng, trong mắt có vẻ mong đợi.

Các khán giả tới đây xem tỷ thí chủ yếu đều mưu cầu một trận đấu đặc sắc hoặc là muốn học tập kỹ xảo chiến đấu.

Trần Thư đi theo chỉ dẫn của nhân viên, đi tới một tiểu bình đài của đài tỷ thí trên không.

Hai người cách nhau trăm mét, lần lượt triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

- Không ngờ rằng chỉ là một học sinh?

Khóe miệng Hứa Dương khẽ cười, trong mắt có sự coi thường.

Mặc dù hai người đều là đồng cấp, nhưng hắn ta đã nắm chắc phần thắng.

Một con sói toàn thân được bao phủ bởi bộ lông màu đỏ xuất hiện trên đài tỷ thí, không ngừng ngửa mặt lên trời gào thét, trông rất có uy thế.

Chính là Hỏa Diễm Lang cấp C!

Trần Thư cũng triệu hoán Golden Slime của mình ra. Chỉ nhìn thấy Slime vẫn đang ngáy o o, căn bản là không để ý đến Hỏa Diễm Lang đang gầm thét.

- Như vậy thì đánh thế nào? Một con là cấp C, một con là cấp F, kém trọn vẹn ba huyết mạch đẳng cấp đấy.

Chương 276: Nói cho ta biết! Chúng ta thiếu cái gì (1)

– Ta thấy cũng không hẳn, vừa nãy MC cũng đã nói rồi, người kia là đến từ Nam Giang Nhị Trung, lớp đặc huấn xuất hiện Khế Ước Linh cấp độ F, ngươi không cảm thấy vô nghĩa sao? - Cũng đúng, chẳng lẽ là Slime biến dị gì đó?

Trần Thư đứng ở trên tiểu bình đài, nhìn xuống chiến trường ở phía dưới.

Chỉ thấy hắn không nhanh không chậm lật ba lô lên, lấy ra một cái loa phóng thanh, nhấn vào đoạn đối thoại sớm đã được ghi lại.

- Các vị Ngự Thú Sư, chú ý đây! Tội phạm Nam Giang xuất chiến, ta hi vọng các vị có thể có một chút tự mình biết mình, trực tiếp đầu hàng, đừng chống lại một cách vô vị! Sẽ không có người thanh toán tiền thuốc men chữa trị cho các ngươi đâu!

Khi nghe thấy bản ghi âm bên trên loa được mở ra, toàn bộ người bên trong Đấu Linh Trường đều choáng váng.

Không ngờ lại coi nơi này như một chợ rau rồi đúng không?

- Đúng là nghé con không biết sợ chết.

Hứa Dương lắc đầu, chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường.

Một học sinh vậy mà ngông cuồng đến như vậy, còn có thiên lí nữa không?

- Ta sẽ cho ngươi biết, Ngự Thú Sư chân chính, không phải là người mà những bông hoa trong nhà kính như nhóm các ngươi có thể so sánh được!

Trần Thư chỉ chỉ phía dưới sân thi đấu, thiện ý nhắc nhở:

- Đại ca, ta cảm thấy có lẽ ngươi nên xem trước tình hình của Khế Ước Linh một chút…

Hứa Dương hơi giật mình, cúi đầu xem xét, mắt lập tức trừng lớn.

Vãi, từ nơi nào xuất hiện một viên cầu lớn màu vàng vậy?

Ngoài ra, con mẹ nó Khế Ước Linh của ta đâu?

Bên trong Đấu Trường Linh, toàn trường yên tĩnh không tiếng động, lần lượt phản ứng lại, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng, thậm chí không ít người còn đứng bật dậy.

Slime khủng bố khoảng chừng hai mươi mét đang ngủ ngon lành, thân thể hơi vặn vẹo, dường như là đang ma sát với mặt đất.

Mà Hỏa Diễm Lang trước đó ngửa mặt lên trời gầm thét sớm đã không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

Trên trán Hứa Dương có mồ hôi lạnh toát ra, hắn mơ hồ nghe được tiếng khóc thút thít của Khế Ước Linh, dường như là sắp sửa chết bất đắc kỳ tử rồi.

Không phải là đang ở dưới mông của đối phương đấy chứ…

- Ta… Ta nhận thua!

Trong mắt Hứa Dương lộ vẻ không cam lòng, nhưng lại chỉ có thể chấp nhận.

Một giây trước hắn ta còn đang nói những lời thô bạo, kết quả cái tát vào mặt luôn đến bất ngờ mà chưa kịp chuẩn bị trước.

- Ta đã nói rồi, sẽ không có người thanh toán tiền thuốc men chữa trị cho các ngươi đâu.

Trần Thư lắc đầu, thu hồi Slime vào.

Slime vừa biến mất không thấy đâu, mặt đất phía dưới lập tức xuất hiện một vũng máu, đang nằm trong vũng máu là một con Hỏa Diễm Lang.

Nó khó nhọc ngẩng đầu lên, nhìn về phía chủ nhân, trong ánh mắt tràn ngập ý vị không thể hiểu được, dường như là đang nói: Con mẹ nó ta cũng sắp chết đến nơi rồi, ngươi còn có tâm trạng giả vờ à…

- Thật là khiến người ta khó có thể tưởng tượng được, Trần Thư đến từ Nam Giang Nhị Trung vậy mà đã giành được thắng lợi rồi!

Người chủ trì đi tới bên trong Giác Đấu Trường, gương mặt hiện lên vẻ khó có thể tin được.

Mỗi năm lớp đặc huấn lớp mười hai đều sẽ đến nơi này để rèn luyện kỹ xảo chiến đấu, nhưng bắt đầu của sự lịch luyện luôn là bị Ngự Thú Sư đồng cấp chèn ép.

Kinh nghiệm chiến đấu của hai bên đều không phải cùng một cấp bậc.

Ai biết trận đầu tiên của hôm nay, với tư cách là học sinh, Trần Thư vậy mà lại làm cho danh tiếng bao lâu nay của Ngự Thú Sư bị ảnh hưởng rồi.

Thời đại bây giờ biến đổi rồi ư…

Trần Thư không vội vàng, thong dong nhìn về phía khán giả ở bốn phía xung quanh, lại mở ra một đoạn ghi âm khác trong loa.

- Ta nói lại một lần nữa, gặp phải tội phạm Nam Giang ta thì trực tiếp đầu hàng đi! Nhất định không được ôm trong lòng ý nghĩ may mắn! Kẻ xui xẻo đối diện ta đây chính là ví dụ!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều xám mặt không nói nên lời, không ngờ rằng vừa mới bắt đầu lại lập tức gặp phải học sinh dũng mãnh như vậy.

Hứa Dương ở đối diện mặt mũi đều xanh mét cả rồi, ngươi thật sự là ức hiếp người quá đáng!

- Ta nhất định sẽ quay lại…

Hắn ta lặng lẽ thu hồi Hỏa Diễm Lang, rời khỏi Đấu Linh Trường.

Trần Thư thì thu loa phóng thanh vào lại ba lô, quay trở về gian phòng.

- Lão sư, mạnh! Không phải là mạnh bình thường đâu!

Trong mắt u Dương Bảo tràn ngập sự sùng bái, đây mới gọi là Lão âm Bỉ (*)!

(*) Lão âm Bỉ: mô tả những người trông có vẻ vô hại đối với con người và động vật, nhưng thực sự có một trái tim sâu sắc

Hắn ta cảm thấy đạo lí đánh lén mà hắn ta đã lĩnh ngộ được thật sự chỉ là một chút da lông mà thôi.

Ngay từ đầu khi Trần Thư đã mở loa ra đã trực tiếp thu hút ánh mắt của mọi người, Slime bên dưới thì thừa cơ tập hợp các thủ thuật, yên lặng không phát ra tiếng động mà giải quyết Hỏa Diễm Lang.

Trong suốt quá trình đều nước chảy mây trôi, tuyệt đối có thể gọi là sách giáo khoa mẫu của giới đánh lén.

Tất cả mọi người trong lớp đặc huấn đều đứng lên, ánh mắt phức tạp, không biết nên nói cái gì.

- Kỹ thuật cơ bản thôi! Đều ngồi xuống đi!

Trần Thư vẫy vẫy tay, một bộ dạng hết sức khiêm tốn.

Chương 277: Nói cho ta biết! Chúng ta thiếu cái gì (2)

Thẩm Vô Song thở dài, mục đích đưa học sinh đến Đấu Linh Trường chính là dựa vào Ngự Thú Sư trên xã hội để gia tăng kinh nghiệm thực chiến. Trần Thu thì tốt rồi, vừa đến đã trực tiếp dạy cho các Ngự Thú Sư có danh tiếng lâu đời một bài học.

- Ngươi thu liễm lại một chút đi…

Cuối cùng, Thẩm Vô Song phê bình một câu, rồi cũng ngậm miệng không nói gì nữa.

Ngay sau đó, lại là thời khắc đối chiến của Hứa Tiểu Vũ.

Đã có biểu hiện kinh người của Trần Thư các võ giả trong xã hội đã bắt đầu có sự cảnh giác theo bản năng đối với học sinh của Nam Giang Nhị Trung rồi.

Đối thủ của Hứa Tiểu Vũ là Ngự Thú Sư cấp 8 có Khế Ước Linh cấp C.

Một người là học sinh thiên tài, một người là Ngự Thú Sư xã hội, chỉ bàn về lực chiến đấu thôi thì tất nhiên là có sự chênh lệch cực lớn.

Nhưng mà, chiến đấu lại không thuận lợi như trong tưởng tượng.

Cuối cùng hai bên chiến đấu kịch liệt mười phút, dựa vào sức chiến đấu của bản thân, Hứa Tiểu Vũ thắng hiểm được một trận.

Khán giả trong Đấu Linh Trường đều lắc đầu, xem ra trong một lớp cũng chỉ có một Lão âm Bỉ thôi, những người còn lại đều rất bình thường.

Ngay sau đó lại là đám người Đường Liệt từng người một lên sân, đối tượng sắp xếp đều là Ngự Thú Sư có kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Thiên phú của lớp đặc huấn quá xuất sắc, vậy mà tổng thể lại là thắng ít bại nhiều, kết quả này đã không phụ sự mong đợi của khán giả.

Mỗi năm đều là như vậy, nhưng một tháng sau đó, hội học sinh của lớp đặc huấn đạt được thăng cấp cực lớn.

- Lão sư, tại sao lại không có ta chứ?

Từ Tinh Tinh mở miệng hỏi, hắn là Ngự Thú Sư cấp tám, hơn nữa còn có được Biến Dị Lôi Điểu cấp A, thuộc về người đứng top đầu trong lớp.

- Tiểu Tinh, chúng ta cứ yên lặng đứng quan sát thôi được không.

Thẩm Vô Song vỗ vỗ bả vai của Từ Tinh Tinh.

- …

Từ Tinh Tinh có chút suy sụp nói:

- Lão sư, có phải là ngươi cảm thấy ta xuất chiến sẽ làm cho trường học mất mặt không?

Trong giây lát, Thẩm Vô Song trực tiếp gật đầu…

Chỉ dựa vào tốc độ Lôi Điểu kia của ngươi, lại không có năng lực tấn công, vạn nhất lại giằng co hai giờ đồng hồ, có lẽ khán giả đều đi hết cả rồi.

Hắn ta lo rằng Đấu Linh Trường sẽ trực tiếp kéo Nam Giang Nhị Trung vào danh sách đen luôn…

- Thẩm lão sư, ta cảm thấy ta có thể đánh một trận!

Tạ Tố Nam đi tới, trong ánh mắt có vẻ kiên định.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Thôi đừng nói nhảm nữa, thực ra kinh nghiệm chiến đấu của hai ngươi đã phong phú ngang nhau rồi.

Cả ngày ở bên cạnh Trần Thư, coi như là có kém hơn nữa thì có lẽ cũng đều có thể bồi dưỡng được.

Hai người thở dài một tiếng, ngồi ở một bên, nhàm chán lấy điện thoại ra chơi.

- Tiểu Tinh, chúng ta thật sự cứ nhàm chán như vậy mãi sao?

Tạ Tố Nam nói:

- Ta là Ngự Thú Sư cấp bảy, ngươi là Ngự Thú Sư cấp tám, thực ra sức chiến đấu của chúng ta cũng đều rất mạnh. Nói cho ta nghe! Chúng ta thiếu cái gì?

Từ Tinh Tinh suy tư trong giây lát rồi nói:

- Tự lượng sức mình.

- …

Cuộc tỷ thí hôm nay của mọi người rất nhanh đã kết thúc.

Lúc xế chiều, lớp đặc huấn của Tam Trung thành phố Đại Hưng đã tới Đấu Linh Trường.

Vốn dĩ tinh thần mọi người đang suy sụp, vừa nhìn thấy trận chiến đấu của đối phương, trong lòng lập tức có được sự an ủi.

- Hóa ra chúng ta không phải là nát nhất…

Ánh mắt của Thẩm Vô Song lại nhìn về phía Trần Thư ở một bên.

Cho dù Trần Thư có làm nhiều việc ác, bắt nạt các bạn học ở trong lớp, nhưng lại không thể phủ nhận, hắn cũng đã rèn luyện kỹ xảo chiến đấu của tất cả mọi người.

Kinh nghiệm chiến đấu của các võ giả trong xã hội có thể phong phú hơn Trần Thư, nhưng nói đến mức độ gian xảo thì còn lâu mới bằng được hắn, đây là thiên phú mang lại…

Lúc mọi người đang định rời đi thì một câu nói của người dẫn chương trình đã khiến cho mọi người đều ngây ngẩn cả người.

- Tiếp theo là một trận chiến giữa những Ngự Thú Sư cấp 9!

- Một bên là Hạ Viêm, Ngự Thú Sư cấp 9 đến từ Đại Hưng Tam Trung…

Trần Thư nhướng mày, thế mà lại gặp được học sinh cấp ba là Ngự Thú Sư cấp 9.

Hiện tại, ở thành phố Nam Giang chỉ có mỗi Trần Thư là đạt tới, không ngờ lại gặp được thiên tài của thành phố Đại Hưng.

Chỉ thấy một người nam sinh có vẻ ngoài khôi ngô đi lên trên bệ.

Khuôn mặt của hắn ta phẳng lặng, không có bất kỳ cảm xúc nào nhưng lại có thể khiến mọi người cảm thấy hắn ta rất khác biệt.

Bùm!

Đột nhiên, một con hổ khổng lồ màu đỏ rực lửa xuất hiện.

Trên lưng nó có một đôi cánh, thân hình vừa cường tráng vừa khổng lồ. Dường như có hai ngọn lửa đang rực cháy trong đôi mắt nó, tiếng gầm vang vọng khắp Đấu Linh Trường, tỏa ra thần uy đáng sợ.

- Khế Ước Linh cấp S, Liệt Diễm Bạo Hổ?

Toàn bộ khán giả trong Đấu Linh Trường đều đứng lên, trong mắt tràn ngập kinh ngạc và không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù là ở trong thành phố Đại Hưng phồn hoa thì Khế Ước Linh cấp S vẫn là sự tồn tại thuộc top đầu.

Trên mặt của Trần Thư có vẻ hứng thú.

Về cơ bản, Slime của hắn có thể đánh thắng Khế Ước Linh cấp A, nhưng đến giờ vẫn chưa thể chiến đấu với Khế Ước Linh cấp S.

Chương 278: Đạn hạt nhân cũng không đâm thủng da mặt ngươi

Trong số những người hắn quen biết chỉ có Phương Tư và Thẩm Vô Song là cấp S. Nhưng hắn không thể đối phó với bất kỳ ai trong hai người…

u Dương Bảo nói:

- Lão sư, người phía dưới này chính là trở ngại đầu tiên trong việc xưng bá thành phố Đại Hưng của ta!

Mặc dù Băng Tuyết Cuồng Sư của hắn ta là Khế Ước Linh cấp A đỉnh cấp, hơn nữa còn có rất nhiều kỹ năng tấn công, thế nhưng hắn ta vẫn không phải là đối thủ của người kia.

Người chơi hệ nạp tiền và người chơi hệ may mắn đối đầu nhau, nhìn qua thì người trước yếu hơn một cấp.

Trần Thư vỗ vai u Dương Bảo, nói:

- Không sao, khi nào có cơ hội ta giúp ngươi tẩn hắn ta một trận.

Mặc kệ là chơi theo kiểu nạp tiền hay theo kiểu vận may đều là tiểu đệ khi đứng trước mặt hệ hack game.

Trận chiến phía dưới diễn ra hết sức căng thẳng.

Đối thủ của Liệt Diễm Bạo Hổ là Thổ Huyền Quy cấp B!

Sắc mặt của Hạ Viêm bình tĩnh, hắn ta hoàn toàn không thèm để ý.

Chỉ thấy Liệt Diễm Bạo Hổ ngoác cái miệng to ra, trực tiếp phun ra một cái hỏa cầu.

Sở trường của Thổ Huyền Quy là phòng ngự. Mai rùa lóe lên ánh sáng màu vàng, nó chuẩn bị trực tiếp nhận đòn này.

Hỏa cầu trên không trung lập tức thay đổi hình thái, cứ như thể đang tách ra mà hóa thành vô số hỏa cầu nhỏ hơn.

Bùm bùm bùm!

Một tiếng gầm dữ dội vang lên giống như tiếng súng máy.

Sắc mặt chủ nhân của Thổ Huyền Quy vô cùng nghiêm túc, chỉ vừa mới giao chiến mà Khế Ước Linh của hắn ta đã bị thương rồi.

Khoảnh khắc hắn ta chuẩn bị nhận thua, Liệt Diễm Bạo Hổ lại vỗ hai cánh, trên móng vuốt sắc bén bao trùm ánh sáng màu đỏ trực tiếp tấn công đến.

Xì!

Phản ứng của hắn ta chậm mất một nhịp, Thổ Huyền Quy thế nhưng trực tiếp bị cào rách mai rùa.

Ngọn lửa mãnh liệt thừa cơ lan rộng, đốt cháy máu thịt khiến nó không ngừng kêu thảm.

- Ngươi?

Hắn ta vội vã thu hồi Thổ Huyền Quy lại, sắc mặt vô cùng khó coi.

Đối thủ thật sự quá tàn nhẫn, thậm chí hắn ta còn ôm suy nghĩ tận diệt Thổ Huyền Quy.

Hạ Viêm cười nhạt một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ không để ý.

- Được cái thu về nhanh nhỉ. Lần sau lại làm thịt con rùa đen này!

Hắn ta không có thù oán gì với đối phương, hoàn toàn chỉ là một loại coi thường mà thôi.

Hắn ta cảm thấy, Khế Ước Linh từ cấp S trở xuống chết thì chết, không quan trọng.

- Đúng là một tên tiểu tử ác độc!

Thẩm Vô Song nhìn Hạ Viêm một chút, hắn ta không nhiều lời nữa.

- Hôm nay trở về, mọi người nhớ làm tổng kết, nhất định phải trị cho Khế Ước Linh khỏi hẳn! Ngày mai tiếp tục chiến đấu!

Hắn ta vừa dứt lời, mọi người lần lượt rời khỏi Đấu Linh Trường.

u Dương Bảo vội vàng nhích lại gần.

- Trần lão sư, tối nay ngươi có rảnh không? Cùng nhau ăn tối chứ?

Bây giờ, có thể nói mức độ kính nể của hắn ta đối với Trần Thư giống như nước sông cuồn cuộn, liên miên vô tận…

Trần Thư trực tiếp gật đầu đồng ý.

- Đương nhiên có thời gian!

Được ăn chùa thì ngu hay sao mà không ăn.

Trần Thư nhìn bộ đôi tự kỷ.

- Tiểu Tinh, lão Tạ, đi thôi!

Bốn người rời khỏi Đấu Linh Trường rồi đi thẳng đến một nhà hàng xa hoa ở phụ cận.

…

- Tinh ca, Tạ ca, sao ta không thấy các ngươi tham gia thi đấu tại Đấu Linh Trường vậy?

Bốn người ăn uống một trận, trái lại quan hệ thân thiết hơn rất nhiều.

Nguyên nhân chính cũng là do bọn họ đều có chút thói thổi phồng trong xã giao nên rất dễ trở nên hợp phách.

- Chủ yếu là sức chiến đấu quá mạnh!

Tạ Tố Nam nói:

- Giống như bom hạt nhân trong lớp vậy, một khi phát nổ thì chỉ sợ Đấu Linh Trường đều không gánh nổi.

u Dương Bảo thật sự bị lừa dối cho ngơ ngác một chút, gật đầu nói:

- Thảo nào không cho các ngươi tham gia, bình thường cũng không có ai sẽ tùy tiện sử dụng bom hạt nhân cả.

Hắn ta vừa dứt lời, Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam đều khẽ giật mình rồi đồng thời nhìn về phía Trần Thư.

Ai nói không có người tùy ý dùng chứ?

- Nhìn ta làm gì?

Trần Thư đang gặm giò heo, hoàn toàn không để ý đến đoạn đối thoại của ba người.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn nhìn về phía cửa ra vào.

- Hả?

Chỉ thấy Thẩm Vô Song dẫn theo các bạn cùng lớp đi tới nhà hàng.

Trần Thư đứng lên la lớn.

- Thẩm lão sư!

Chỉ thấy Thẩm Vô Song bỗng ngây ngẩn cả người, ngay sau đó hắn ta trực tiếp xoay người muốn rời khỏi nhà hàng…

Mẹ nó, sao đi đâu cũng gặp ngươi được vậy?

Trần Thư sững sờ. Ngay sau đó, hắn sải bước lao nhanh ra đứng trước mặt Thẩm Vô Song, trong tay còn cầm theo một cái chân giò heo.

Trên mặt Thẩm Vô Song treo nụ cười, như thể bây giờ hắn ta mới thấy hắn.

- Thì ra là Trần Thư à, khéo như vậy?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngươi có dám giả hơn chút nữa không?

- Lão sư, ngươi đang làm gì ở đây vậy?

Thẩm Vô Song chỉ về phía các bạn học ở sau, nói:

- Thì không phải là đang dẫn bọn họ ra ngoài ăn cơm ư? Vốn còn định gọi ba người các ngươi, ai mà biết trong phòng không có ai cả.

Lúc này, một nhân viên phục vụ mỉm cười đi lên phía trước, nói:

- Thẩm tiên sinh, số bàn ngài đã đặt trước lúc chiều lần lượt là…

- …

Chương 279: Ái Quang Mang lại xuất hiện (1)

Hiện trường lập tức trở nên lúng túng… Trần Thư buồn bã nhìn Thẩm Vô Song, các ngươi liên hoan vậy mà không gọi ta!

Vẻ mặt Thẩm Vô Song cứng đờ, thậm chí hắn ta còn hơi lo sợ Trần Thư sẽ móc bom ra ngay tại chỗ.

Hắn ta vỗ vai đối phương, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Trần Bì à, không phải là thầy không gọi ngươi. Quan trọng nhất là trước khi đi, các phụ huynh đã dặn ta nhất định phải bảo vệ an toàn cho các học sinh, không thể tiếp xúc với nhân vật nguy hiểm!

Trần Thư tỏ ra khiếp sợ nói:

- Ta là nhân vật nguy hiểm ư?

Các học sinh đứng phía sau gật đầu vô cùng đều nhịp, ngươi có nguy hiểm hay không mà ngươi không biết sao?

Bọn họ cũng không muốn đang ăn cơm thì trực tiếp bị nổ tung bay lên trời đâu.

- Thì ra là vậy.

Trần Thư thở dài, đấm ngực dậm chân nói:

- Lớp trưởng như ta cũng thật vô dụng!

- Ta vốn tưởng chúng ta là một tập thể, là người một nhà yêu thương lẫn nhau, nhưng mà ai biết, thế nhưng lại là tình cảnh này. Chung quy là do ta đã trả giá nhầm…

- Rồi! Rồi!

Thẩm Vô Song nhìn Trần Thư biểu diễn thâm tình mà hắn ta chỉ cảm thấy đau đầu:

- Ta mời các ngươi bữa cơm này được chưa?

- Vậy thì không thành vấn đề!

Trần Thư tựa như là lật mặt, lập tức sảng khoái đồng ý.

- …

Mọi người không còn gì để nói, không ngờ ngươi chỉ vì một bữa cơm thôi?

Trần Thư quay về bàn ăn, nói với ba người Từ Tinh Tinh:

- Lần này coi như là ta mời mọi người! Lần sau các ngươi mời lại!

Tạ Tố Nam nói:

- Bây giờ ta đã biết tại sao ngươi không hề sợ chút nào khi thả bom rồi.

- Đạn hạt nhân cũng không đâm thủng da mặt ngươi!

Trần Thư nhún vai, chỉ coi như Tạ Tố Nam đang khen hắn.

Tuy hắn không trả tiền cho bữa cơm này, nhưng ít ra hắn bán nghệ mãi mới có được.

Trong khi lớp đặc huấn của Nam Giang Nhị Trung đang ăn cơm, một người nam sinh bình tĩnh đi đến.

Chính là Hạ Viêm mà bọn họ đã nhìn thấy lúc chiều!

Ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn lại, một Khế Ước Linh cấp S thực sự rất hiếm.

Vẻ mặt Hạ Viêm bình tĩnh, làm lơ ánh mắt của tất cả mọi người.

- Ồ?

Lúc này, ánh mắt của hắn ta thoáng nhìn, trông giống như nhìn thấy người quen.

Hạ Viêm đứng dậy rồi chậm rãi đi tới trước lớp đặc huấn, ánh mắt nhìn thẳng vào một cô gái.

- Nhìn thấy ta cũng không thèm lên tiếng chào hỏi sao?

Khóe miệng Hạ Viêm mang theo nụ cười khó hiểu, nói:

- Tỷ tỷ của ta, ngươi vẫn yếu như vậy.

Ánh mắt của mọi người đồng thời nhìn về phía Hạ Băng.

Chỉ thấy nàng cúi đầu, vẻ mặt thờ ơ như thể không nghe thấy.

Tỷ đệ?

Vẻ mặt ai cũng tràn đầy tò mò, nhưng nhìn sao cũng thấy quan hệ giữa hai người có vẻ hơi cứng ngắc.

Hạ Viêm chế nhạo, nói:

- Chỉ với thiên phú của ngươi, lúc trước ngươi không nên trở thành Ngự Thú Sư, cả nhà đều bị ngươi làm cho sụp đổ nhỉ? Phụ thân từ bỏ ngươi thật sự là một lựa chọn chính xác!

Hắn ta vừa dứt lời, sắc mặt Hạ Băng tái nhợt, nàng nhịn không được nắm chặt hai tay.

Hai người thật sự đúng là tỷ đệ ruột thịt, nhưng thật không may, một người là Khế Ước Linh cấp S, một người là Khế Ước Linh cấp B.

Khoảng cách quá lớn về thiên phú khiến cho đãi ngộ của hai người hoàn toàn khác biệt.

90% tài nguyên của gia tộc đều giao cho Hạ Viêm, nhưng hắn ta vẫn không hài lòng.

Theo hắn ta thấy, thậm chí Hạ Băng không nên trở thành Ngự Thú Sư, nếu không nàng sẽ chiếm mất tài nguyên vốn dĩ thuộc về hắn ta.

Phụ thân vẫn luôn tự hào về Hạ Viêm, còn mẫu thân thì thương yêu Hạ Băng nhiều hơn, điều này khiến cho mâu thuẫn gia đình càng ngày càng gay gắt.

Cuối cùng, vì có thể cho Hạ Viêm một hoàn cảnh tốt hơn mà phụ thân trực tiếp vứt bỏ hai mẹ con.

Gia đình vốn hòa thuận trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Hứa Tiểu Vũ lên tiếng:

- Ta nói, ngươi là ai? Đừng quấy rầy lớp chúng ta ăn cơm!

Nàng ta và Hạ Băng là bạn chung phòng, đương nhiên nàng ta không thể nhìn bạn mình bị bắt nạt được.

- Hạ Băng mà còn có thể vào lớp đặc huấn, quả thật là không có chút tiêu chuẩn nào.

Hạ Viêm lắc đầu, quay người rời đi.

Trong tích tắc, một bóng người xuất hiện trước mặt Hạ Viêm.

Thẩm Vô Song vẫn luôn giữ yên lặng, nhưng trong mắt hắn ta cũng có sự lạnh lùng.

Nếu như bây giờ không phải đang ở nhà hàng, có lẽ hắn ta đã trực tiếp chôn sống Hạ Viêm.

- Sao nào? Muốn ỷ lớn hiếp nhỏ ư?

Hạ Viêm không để ý, cho dù đối phương là Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư, nhưng nơi này đang ở trước mắt bao người.

Tuy hắn ta rất phách lối, nhưng hắn ta lại không ngốc, hắn ta chắc chắn đối phương không dám động đến mình!

- Lúc ở một mình cẩn thận một chút!

Thẩm Vô Song vỗ vai Hạ Viêm rồi lạnh lùng nói.

- Hừ!

Hạ Viêm không để ý mà lướt qua bên cạnh Thẩm Vô Song.

Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn ta lại nhìn thấy bàn của Trần Thư.

Hạ Viêm cười nói:

- Coi tiền như rác cũng ở đây à? Cũng thật sự là nồi nào úp vung nấy!

Lúc trước, u Dương Bảo bùng nổ tự tin mà muốn khiêu chiến với hắn ta, kết quả là thất bại thảm hại, hơn nữa còn thua năm trăm vạn Hoa Hạ tệ.

Trần Thư đang muốn nói chuyện thì trước mắt lập tức xuất hiện các lựa chọn.

Chương 280: Ái Quang Mang lại xuất hiện (2)

【 Phương án 1: Tâng bốc đối phương, tạo quan hệ tốt với Hạ Viêm. Phần thưởng hoàn thành: Ba viên Ngự Thú Trân Châu cấp cơ sở 】 【 Phương án 2: Làm như không thấy, vùi đầu ăn cơm! Phần thưởng hoàn thành: Khiêu Khiêu Quả cấp hai! 】

【 Phương án 3: Ngươi mắng cả lớp thì được nhưng dám mắng tội phạm ta ư? Không được! Phản kích gọn gàng dứt khoát! Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực đại lượng 】

Trần Thư nao nao, hắn đang lo không kích hoạt các lựa chọn, không ngờ lại có người đụng vào.

Chỉ thấy vẻ mặt Trần Thư ung dung, ánh mắt ra hiệu cho Tạ Tố Nam.

Tạ Tố Nam gật đầu một cái, lập tức hiểu ra.

Hắn âm thầm triệu hoán ra Khế Ước Linh của bản thân.

Vóc dáng của Trùng Điệp không lớn, được giấu bên trong áo khoác.

Trên ngực Tạ Tố Nam lập tức bốc lên hai luồng ánh sáng màu xanh, nhưng hắn ngồi ở sau lưng Hạ Viêm nên đối phương không phát hiện ra điều khác thường.

Thần kỹ phủ bụi đã lâu sắp tỏa ra ánh sáng rực rỡ của nó!

Tình yêu là một tia sáng!

Hạ Viêm mới vừa ngồi vào chỗ của mình thì trong tích tắc, một luồng ánh sáng màu xanh chiếu đến.

Chuyện gì vậy? Nhà hàng bật đèn xanh à?

Hắn ta hơi sững sờ, những người xung quanh đều nhìn qua, toàn bộ đều là vẻ không thể tin nổi.

Sau đó đều bắt đầu cố gắng hết sức để nín cười, hơn nữa còn chỉ trỏ vào hắn ta.

- Nào, cười một cái!

Trần Thư trực tiếp lấy điện thoại ra, liên tục bật đèn flash để chụp ảnh.

Hạ Viêm phản ứng lại ngay lập tức, hắn ta ngẩng đầu nhìn một cái.

Chỉ thấy một cái mũ xanh to lớn treo lơ lửng trên đầu hắn ta, ánh sáng màu xanh lục khiến hắn ta cảm thấy vô cùng chói mắt.

Ái Quang Mang thậm chí còn chiếu sáng toàn bộ nhà hàng, làm mờ những ngọn đèn còn lại.

- Mẹ nó, ai làm?

Sắc mặt Hạ Viêm tái xanh, lửa giận trong lòng nháy mắt tăng vọt rồi xông thẳng lên đầu, thậm chí bên tai hắn ta còn có cả tiếng ong ong.

Hắn ta không ngừng nhìn quanh bốn phía, khóa chặt mục tiêu vào lớp đặc huấn của Nam Giang Nhị Trung.

Lúc này, cả hai mươi bốn người trong lớp đều lấy điện thoại di động ra, liên tục chụp ảnh răng rắc.

Trần Thư đã tắt đèn nhà hàng từ lúc nào, trong phút chốc, toàn bộ nhà hàng chỉ còn lại một ngọn đèn xanh chói mắt.

- Ô hô (1)! Huynh đệ, ngươi sắp nổi tiếng rồi!

(1) từ gốc 芜湖 (vu hồ), là một từ vựng thông dụng trên internet, nghĩa gốc của từ này chỉ thành phố Vu Hồ, tỉnh An Huy, Trung Quốc nhưng phát âm gần giống "ô hô" nên thường được dùng trêu chọc nhau.

Trần Thư ở bên cạnh nhìn hả hê, thậm chí hắn còn lại gần, không ngừng quay chụp các góc độ cận cảnh khác nhau cho Hạ Viêm.

- Con mẹ nó, ngươi tự tìm chết!

Hạ Viêm gần như đánh mất lý trí, hắn ta chộp về hướng điện thoại của Trần Thư.

Đáng tiếc là lập tức bị né ra.

Vẻ mặt Trần Thư cười bỉ ổi, hắn nói:

- Muốn cuộc sống thuận lợi, trên đầu nên có chút màu xanh!

- Ta sẽ báo lại cho Trấn Linh Cục, các ngươi cứ chờ đấy cho ta!

Hạ Viêm nói.

Hắn ta chỉ cảm thấy chính mình như một tên hề, giống như đang trần truồng đi nghênh ngang trên đường cái vậy.

Không ai có thể tưởng tượng được lại có một kỹ năng độc địa như vậy.

- Muốn báo thì cứ báo đi, chúng ta có làm ngươi bị thương đâu!

Trần Thư nhún vai, hoàn toàn không thèm để ý.

Nếu như xuất hiện vụ việc Khế Ước Linh hại người thì đương nhiên Trấn Linh Cục sẽ xử lý.

Nhưng bây giờ, bọn họ còn chưa gây hại gì đến Hạ Viêm, huống chi Tạ Tố Nam ra tay cực kỳ bí mật, có muốn điều tra thì nhất định cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Bình thường thì Trấn Linh Cục sẽ không chuyện bé xé ra to.

Theo Ngự Thú Pháp, tổn hại về mặt tinh thần không phải là thương tổn…

Hạ Viêm lập tức bấm gọi Trấn Linh Cục, khi đối phương hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra thì hắn ta lại ngây ngẩn cả người. Hắn ta không biết nên miêu tả như thế nào…

Cũng không thể nào lại nói là ta bị người khác cho đội nón xanh?

- Mẹ nó, ta nhớ kỹ các ngươi rồi đấy!

Hạ Viêm cúp điện thoại, vẻ mặt thảm hại rời khỏi nhà hàng.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn ta bị khó xử như vậy, thế nhưng sẽ có loại kỹ năng vi phạm chủ nghĩa nhân đạo như thế này!

Bên kia, Hạ Băng cũng che miệng cười, nàng nhìn về bàn của Trần Thư, trong mắt có cảm ơn.

Mọi người trong lớp đều biết là Tạ Tố Nam ra tay, nhưng không có ai sẽ chủ động tố cáo hắn, cho dù là mấy người Đường Liệt cũng cảm thấy vô cùng hả giận.

Trần Thư người ta có Golden Slime cấp F nên phách lối như vậy thì còn có thể thông cảm được.

Một cấp S nho nhỏ như ngươi cũng dám phách lối đến vậy sao?

- Hả? Không có phần thưởng hoàn thành?

Lúc này, Trần Thư nhướng mày. Xem ra hệ thống ngầm thừa nhận vừa rồi là do Tạ Tố Nam phản kích.

Hắn yên lặng mang ba lô rồi đi hướng ra bên ngoài nhà hàng.

- Ra tay nhẹ một chút!

Thẩm Vô Song vỗ vai Trần Thư, khẽ nói:

- Không được dùng bom!

- …

Trần Thư gật đầu một cái rồi đi ra nhà hàng.

Ánh mắt của cả lớp đều tràn đầy mong đợi.

Để Trần Thư ra tay, bọn họ lập tức có thể dự đoán được kết quả của Hạ Viêm.

Không cần biết ngươi là rồng hay hổ, hễ gặp phải túi phân thì thành thật chịu đòn cho xong chuyện đi!

Chương 281: Mẹ nó, ta không làm bộ nữa

Hạ Viêm chạy nhanh suốt một đường, hắn ta chỉ cảm thấy ánh mắt của những người xung quanh đều tràn ngập khác thường. Mang theo một đống màu xanh lục lơ lửng như vậy, sợ là tỷ lệ quay đầu đã đạt đến cả nghìn phần trăm.

Cuối cùng, khi khoảng cách càng ngày càng xa, ánh sáng màu xanh trên đầu hắn ta cũng chịu biến mất không thấy gì nữa.

- Chắc chắn là có người sử dụng Khế Ước Linh!

Hạ Viêm nắm chặt hai tay, hắn ta không ngừng thở hổn hển, trong mắt tràn ngập tức giận.

Sở hữu một Khế Ước Linh cấp S, có thể nói hắn ta luôn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, làm gì đã từng phải chịu nỗi nhục nhã như vậy bao giờ?

Bây giờ, hắn ta cảm thấy linh hồn của mình… bị chà đạp!

- Ta nhất định phải bắt bọn họ trả giá thật lớn!

Hạ Viêm nhìn thấy trước mặt có một con hẻm vắng bèn trực tiếp đi vào.

Vừa rồi có người nên hắn ta cũng không dám báo cáo tình huống cụ thể.

Bây giờ, hắn ta muốn lần lượt kiện những tội ác của mấy người Trần Thư lên Trấn Linh Cục.

Khi hắn ta đang gọi điện thoại, Trần Thư đã sớm lặng lẽ theo sau.

Tuy hắn có vóc dáng cao lớn, nhưng khi con hàng này theo dõi người khác thì quả thật không hề phát ra chút tiếng động nào, cứ như một bóng ma vậy.

Hắn nhìn con hẻm tối tăm không người phía trước, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười nham hiểm.

- Vật nhỏ, trốn khá quá nhỉ!

Trần Thư bình tĩnh mở ba lô ra, xách túi phân trong tay rồi đi vào con hẻm nhỏ.

- Alo! Là Trấn Linh Cục phải không ạ?

Trong giọng nói của Hạ Viêm tràn ngập tức giận:

- Vừa rồi người của Nam Giang Nhị Trung ở trong thành phố…

Trong khoảnh khắc khi hắn ta đang nói chuyện, một bóng đen ngay lập tức bao trùm tới.

Trong hẻm nhỏ vốn đã vô cùng tối, thậm chí hắn ta còn chưa kịp phản ứng thì đã trực tiếp bị túi phân trùm lại.

- Mẹ nó! Thứ gì vậy?

Hạ Viêm gần như là giãy dụa theo bản năng, cơ thể không ngừng chuyển động như một con cá lớn mắc câu.

Bốp!

Trong tích tắc, một cú đấm mạnh ập đến, cả người Hạ Viêm lập tức mất cân bằng.

Ầm!

Ngay sau đó, Trần Thư dùng một chân đạp bay Hạ Viêm khiến hắn ta ngã sấp xuống, dáng vẻ vô cùng nhếch nhác.

- Ta muốn ngươi chết!

Hạ Viêm bị tức giận làm cho mất lý trí, thậm chí hắn ta cũng không kịp lấy túi phân xuống mà đã trực tiếp triệu hoán Khế Ước Linh của bản thân.

- Gào! A!

Liệt Diễm Bạo Hổ lập tức xuất hiện, thân hình con thú màu đỏ rực lửa trông vô cùng nổi bật trong con hẻm mờ mịt.

Nhưng mà, nó vừa mới thể hiện sức mạnh của mình thì lại lập tức hét lên thảm thiết.

- Òm ọp! Òm ọp!

Một quả cầu màu vàng khổng lồ xuất hiện, gắt gao chặn lại.

Cân nặng đáng sợ trực tiếp đè lên khiến cho Liệt Diễm Bạo Hổ cấp S cũng không thể động đậy, thậm chí nó còn không thể sử dụng kỹ năng.

- Tình hình gì thế?

Hạ Viêm sinh lòng kinh hãi, hắn ta lập tức ý thức được có cái gì đó không ổn, định gỡ túi phân xuống.

Nhưng mà, Trần Thư đã lặng yên không một tiếng động mà tới gần, trong tay hắn lại cầm một túi phân nữa.

Trực tiếp tặng ngươi hai tầng phong ấn, cho dù ngươi có là ai thì cũng không thể tránh thoát.

Bang binh bốp!

Trần Thư tay đấm chân đá một trận, không hề nương tay chút nào.

Hạ Viêm bên trong túi phân mở miệng nói:

- Ta chỉ có thể nói ngươi đi quá xa rồi đấy. Núi không dời nhưng nước có chảy(*), không cần phải làm đến mức mọi người đều không thể xuống đài được!

(*) câu gốc 山不 转水转 (Sơn bất chuyển thủy chuyển): núi không dời nhưng nước có chảy, câu tục ngữ Trung Quốc so sánh thế giới nhỏ bé, không gặp ở đây gặp ở kia, cũng so sánh thời đại biến chuyển, gặp bại ở đây tất gặp may ở chỗ khác.

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, mắng:

- Còn làm bộ ra vẻ nữa sao?

- Ngươi… Ngươi tiêu rồi! Ta có thể nói thẳng… ngươi tiêu rồi!

Hạ Viêm chỉ có thể chịu đựng những trận đòn tàn nhẫn, hắn ta dùng hai tay che đầu lại, không ngừng thốt ra những lời hung ác.

- Xong rồi đúng không?

Trần Thư lại cố ý thêm sức tung ra một cú đấm vỡ đầu, quả thực khiến người khác nhìn mà than thở.

Hạ Viêm không ngừng kêu đau, nhưng vẫn không quên uy hiếp.

- Đắc tội ta, ngươi… không thấy nổi mặt trời ngày mai!

- Ta biết mai trời mưa, cảm ơn!

Bốp binh bang!

Hạ Viêm cong người. Mẹ nó, ta đây là đang thông báo dự báo thời tiết cho ngươi sao?

Cuối cùng, sự kiêu ngạo của Hạ Viêm đã hoàn toàn bị đánh nát dưới những cú đấm nặng nề, hắn ta kêu rên nói:

- Đại ca, ta sai rồi, thật sự sai rồi…

Trần Thư hơi mỉm cười, hung hãn nói:

- Nói, ngươi không sai!

Hạ Viêm lập tức ngơ ngác, ta không sai ngươi còn đánh ta làm gì?

- Không nói đúng không?

Bốp bốp bốp!

- Đại gia, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, ta… ta không sai…

- Má nó, đến giờ vẫn cảm thấy bản thân không sai! Thật là đáng đánh đòn!

Bốp bộp binh!

Hạ Viêm đều sắp nôn đến nơi rồi. Ngươi mẹ nó cái này là gài bẫy đúng không?

Cuối cùng, hắn ta ngậm miệng không nói. Mặc dù nhận không ra giọng của đối phương, nhưng hắn ta có thể khẳng định đây là đám người thành phố Nam Giang kia.

【 Nhận được phần thưởng: Đại lượng Ngự Thú Lực! 】

Trần Thư thấy được phần thưởng của hệ thống thì lập tức chuẩn bị rút lui.

Chương 282: Ta chỉ đơn giản hỏi một chút (1)

Hắn trực tiếp ra lệnh: - Ngươi, chạy về phía trước, không được phép gỡ túi xuống!

Trần Thư thấy Hạ Viêm có chút do dự thì đạp thẳng một chân qua.

- Đừng đánh, ta chạy, ta chạy.

Hạ Viêm thu hồi Liệt Diễm Bạo Hổ, trực tiếp xông ra khỏi con hẻm nhỏ với túi phân trên đầu.

Trần Thư vừa lòng phủi tay, ẩn sâu công danh mà rời khỏi nơi đây.

Hạ Viêm không dám dừng lại một giây phút nào, hắn ta sợ Trần Thư đuổi theo rồi lại hành hung hắn ta thêm một trận.

Một lát sau, cuối cùng hắn ta cũng đi tới đoạn đường nhộn nhịp.

Nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh, hắn ta không khỏi cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Nhưng những người qua đường cũng bị dọa cho phát sợ. Cho dù có là bất kỳ ai thì cũng phải sợ khi thấy một cái túi phân chạy lung tung trên đường thôi.

- Mau báo cảnh sát! Có người triệu hoán Khế Ước Linh giữa thành phố!

- Con mẹ nó, đây rõ ràng là túi phân thành tinh, trực tiếp báo cho Trấn Linh Cục!

Cuối cùng, Hạ Viêm đã lấy túi phân xuống. Hắn ta nghe thấy những người xung quanh bàn tán xôn xao thì chỉ cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Ánh mắt của hắn ta tràn ngập oán hận. Mẹ nó, ngươi mới là túi phân thành tinh!

- Ơ? Hạ Viêm?

Bỗng nhiên, có ba người nam sinh ở phía trước đồng thời quay lại.

Không phải chứ, xui xẻo như vậy?

Hạ Viêm nhìn, vậy mà là bạn học cùng lớp với hắn ta.

Là người hoàn toàn xứng đáng đứng đầu toàn trường, bình thường hắn ta luôn hếch mũi lên trời, xem thường tất cả mọi người.

Nếu như bị người khác thấy bộ dạng này của hắn ta thì những năm tháng còn lại biết sống sao đây?

Tuyệt đối không thể để người khác nhận ra!

- Các ngươi nhận lầm.

Hạ Viêm ném túi phân sau đó xoay người sải bước băng băng, không ngờ lại bị loạng choạng rồi trực tiếp té ngã trên đất.

- …

Chuyện xui xẻo cứ liên tiếp xảy ra, thậm chí Hạ Viêm còn muốn muốn khóc to một trận.

Nhưng hắn ta biết mọi chuyện vẫn chưa qua nên chỉ có thể kiên trì đứng dậy. Lúc này, trong đầu của hắn ta quanh quẩn một câu.

Chạy lên phía trước nào, trước sự cười nhạo và ánh mắt lạnh lùng!

Đúng lúc này, một câu nói truyền đến trực tiếp khiến cho hắn ta hoàn toàn bị hạ gục.

- Hạ Viêm, thẻ căn cước của ngươi rơi này!

Một người qua đường vừa lúc thấy thẻ căn cước rơi xuống nên nhặt thẻ lên rồi hét về phía Hạ Viêm.

- …

Giờ phút này, rốt cuộc Hạ Viêm cũng không kiềm chế được nữa!

- Mẹ nó, ta không bao giờ… làm bộ tiếp nữa!

Hạ Viêm không ngừng rơi lệ, vậy mà niềm kiêu ngạo của hắn ta không chịu nổi một đòn!

Cơn gió đêm lạnh giá ập đến, nhưng trong tim hắn ta còn lạnh hơn…

…

- Trần Bì, giải quyết rồi?

Thẩm Vô Song đang đợi ở quầy lễ tân của khách sạn, nhìn thoáng qua là đã thấy Trần Thư quay lại.

- Ta ra trận thì còn không phải dễ như ăn bánh sao?

Vẻ mặt Trần Thư cảm động, nói:

- Lão sư, vậy mà ngươi lại lo lắng cho ta như vậy sao?

- Ha… ha…

Thẩm Vô Song vỗ vai hắn rồi xoay người lên lầu.

Không phải hắn ta lo lắng cho Trần Thư mà hắn ta đang lo lắng cho nhân dân thành phố Đại Hưng…

Lỡ như con hàng này nổi hứng rồi trực tiếp phóng một quả bom hạt nhân thì chết. Ai mà chịu cho nổi chứ.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Lớp đặc huấn đi tới bên trong Đấu Linh Trường.

Khi bọn họ vừa mới bước vào phòng riêng thì có một nam tử khôi ngô đi tới ngoài cửa.

- Là các ngươi bắt nạt học sinh của ta đúng không?

Sắc mặt nam tử tràn đầy lạnh lùng, vừa nhìn là biết đến kiếm chuyện.

Mà ở bên cạnh hắn ta, Hạ Viêm đang im lặng đứng.

Cặp mắt của hắn ta ảm đạm không ánh sáng, không còn vẻ kiêu căng ngạo mạn như xưa.

Sau một đêm, các vết thương của Hạ Viêm đã biến mất, dù sao thì Trần Thư ra tay có chừng mực.

Tuy trên mặt hắn ta không có vết thương nào cả nhưng vết thương trong lòng sẽ không bao giờ lành.

Lớp đặc huấn nhìn sắc mặt tái nhợt như bị làm nhục của Hạ Viêm, tất cả cùng nhau nhìn về phía Trần Thư.

Rốt cuộc tối hôm qua ngươi đã làm gì người ta vậy?

- Học sinh nào?

Thẩm Vô Song nhún vai, một bộ dáng vẻ không biết.

- Dám làm không dám nhận à? Chẳng lẽ Nam Giang Nhị Trung chính là như vậy?

Dư Minh nheo hai mắt, cười nhạo, nói:

- Bắt nạt một học sinh cũng xem như có bản lĩnh?

Mặc dù Hạ Viêm kiêu căng trong đối nhân xử thế, nhưng lại không thể phủ nhận là thiên phú của hắn ta cực kỳ ưu tú.

Huống chi Dư Minh làm lão sư, sao hắn ta có thể mặc kệ người bên ngoài bắt nạt học sinh trường mình được.

- Ý gì đây?

Thẩm Vô Song thu nụ cười lại, trong mắt có mấy phần lạnh lùng.

Hắn ta nói:

- Ngươi đang gây hấn với ta đấy ư?

Dư Minh nhíu mày. Vốn dĩ hắn ta cũng chỉ định đòi một câu trả lời hợp lý.

Nhưng không ngờ đối phương lại hung hăng như vậy, động một chút là muốn ra tay.

- Lão sư…

Hạ Viêm kéo Dư Minh, đồng thời ánh mắt hắn ta nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

Vừa rồi cả lớp đều nhìn về phía Trần Thư, hắn ta lại không ngốc nên đương nhiên lập tức khóa chặt người bị tình nghi là Trần Thư.

Đáng tiếc, tối qua túi phân úp chặt quá làm hắn ta không nhìn thấy khuôn mặt của đối phương.

- Yên tâm, lão sư mang ngươi tới thì tất nhiên phải đòi được một câu trả lời hợp lý!

Chương 283: Ta chỉ đơn giản hỏi một chút (2)

Dư Minh vỗ vai Hạ Viêm, hắn ta nói với Thẩm Vô Song: - Nếu như ngươi cảm thấy ngươi làm được thì chúng ta liền gặp nhau ở trên Đấu Linh Trường!

- Ngươi chắc chứ?

Thẩm Vô Song nhắm hai mắt lại, cười khẽ một tiếng.

Chỉ thấy không gian trên đầu hắn ta đột nhiên nứt ra, từng đợt khí tức sương giá lan ra khiến người ta không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Mà trong Ngự Thú Không Gian của hắn ta có thể loáng thoáng trông thấy một con Băng Loan đáng sợ.

- Bán Tương Triệu Hoán? Khế Ước Linh cấp S?

Trong phút chốc, sắc mặt Dư Minh hoàn toàn thay đổi, cứ như thể hắn ta nhớ ra cái gì đó:

- Ngươi là Thẩm Vô Song?

- Ngươi biết ta?

Thẩm Vô Song nhíu mày.

Mặc dù đây là thành phố Đại Hưng nhưng cũng không xa thành phố Nam Giang là mấy, đương nhiên sẽ có Ngự Thú Sư nhận ra hắn ta.

Thẩm Vô Song nói:

- Vậy thì xin mời?

Hắn ta nói xong thì bước ra khỏi phòng để chuẩn bị đi tới bên trong Đấu Linh Trường.

Dư Minh trở nên do dự, nếu thật sự đối đầu thì hắn ta nhất định sẽ bị đánh tơi bời.

Hắn ta lắc đầu, nói:

- Các học sinh đều là xung đột nhỏ, có thể tự mình giải quyết, ngươi nói chúng ta làm giáo viên thì dính vào làm gì?

- …

Mấy người Trần Thư đều khoanh hai tay ôm ngực, rất hứng thú theo dõi nghệ thuật thay đổi sắc mặt của Dư Minh.

- Vậy ngươi tới đây làm gì?

Thẩm Vô Song thu hồi triệu hoán một nửa, mở miệng dò hỏi:

- À…

Khóe miệng Dư Minh giật một cái, đảo mắt một vòng, nói:

- Ta chỉ là muốn hỏi chút có phải các ngươi bắt nạt học trò của ta hay không thôi.

Nếu như đối phương nói không có vậy thì hắn ta sẽ trực tiếp dẫn Hạ Viêm rời đi, cũng coi như để lại đường lùi cho cả hai bên.

Nhưng ai mà biết được, Thẩm Vô Song lại không che giấu chút nào mà gật đầu một cái.

- Là do chúng ta bắt nạt. Sao nào? Có việc?

Mẹ nó! Có cần dứt khoát như vậy không?

Dư Minh cười khan, nói:

- A… A… Ta chỉ là hỏi chút vậy thôi.

- Nếu đã biết đáp án, vậy ta không có việc gì nữa, cáo từ!

- …

Dứt lời, Dư Minh dẫn Hạ Viêm rời khỏi đây để về tới phòng riêng của Đại Hưng Tam Trung.

Hai tay Hạ Viêm hơi nắm, hắn ta chỉ cảm thấy vô cùng mất mặt. Hắn ta không ngờ thầy lại sợ đối phương như vậy.

Dư Minh thở dài, không giải thích gì nhiều.

Hạ Viêm à, không phải thầy không ra mặt giúp ngươi, quan trọng là đối phương động một chút là lại chôn người đấy!

- Thẩm lão sư, bá đạo quá!

Trần Thư nhịn không được giơ ngón cái lên, hắn không ngờ Thẩm Vô Song cường thế như vậy.

- Rốt cuộc ngươi đã làm gì người ta vậy?

Thẩm Vô Song hỏi:

Trong mắt của Hạ Viêm đã không còn ánh sáng, trời mới biết rốt cuộc hắn ta đã phải trải qua cái gì.

Trần Thư không thèm để ý mà nói:

- Chỉ hỏi thăm hắn đôi chút thôi…

Mọi người đồng thời im lặng. Lời hỏi thăm sâu sắc tới từ tội phạm đúng không?

- Thẩm lão sư, Trần Thư, cảm ơn các ngươi, cũng cảm ơn mọi người.

Hạ Băng nói.

Nàng không ngờ cả lớp sẽ đứng ra bênh vực cho mình.

Suy cho cùng, nguyên nhân bắt đầu của mọi chuyện đều là do Hạ Viêm nhận ra nàng.

Trần Thư nghiêm nghị nói:

- Chuyện nhỏ mà thôi! Mắng Trần Thư ta thì được nhưng mắng bạn học của ta vậy thì không được!

- …

Mọi người đồng loạt quay lại nhìn. Ngươi chắc là ngươi không nói ngược đấy chứ? Đây thật sự là suy nghĩ trong lòng ngươi ư?

Trong lúc mọi người đang giao lưu, nhân viên của Đấu Linh Trường tới.

- Bạn học Trần Thư, đến lượt ngươi ra sân!

Trần Thư đang nói gì đó với hai người Tạ Tố Nam, nghe vậy thì lập tức mở miệng nói:

- Cái đó, làm phiền ngươi đặt loa lên bục cho ta trước đi.

- …

Khóe miệng nhân viên giật một cái rồi cầm loa rời đi.

- Các vị Ngự Thú Sư, xin hãy chú ý!

Không có ai đứng trên vị trí xuất chiến của Trần Thư mà chỉ có một cái loa phóng thanh để đó, đang liên tục phát lại đoạn ghi âm ngày hôm qua.

Khi giọng nói vang lên, bọn họ đã biết nam nhân cay độc kia sẽ đến!

Quả nhiên, lúc này Trần Thư chậm rãi đi tới trên bục.

- Chắc hẳn các vị đã rất chờ mong cuộc so đấu ngày hôm nay!

Người dẫn chương trình tỏ vẻ xúc động, mở miệng nói ra:

- Một bên là tội phạm… e hèm…học sinh tới từ Nam Giang Nhị Trung, Trần Thư! Tuy người này chỉ mới chiến đấu một trận, nhưng chắc hẳn các vị đều có ấn tượng khắc sâu với hắn.

Không ít khán giả đều lần lượt gật đầu, đúng là rất hiếm thấy một tên… nham hiểm mà tuổi còn trẻ như vậy.

- Còn bên kia cũng không phải dạng vừa, là người tháng trước xếp hạng thứ tám mươi bảy trên Đấu Linh Bảng, Ngự Thú Sư cấp chín, Lâm Viễn!

Lời này vừa nói ra, mọi người ào ào trông lại.

Đừng thấy người kia xếp thứ tám mươi bảy mà khinh thường. Đấu Linh Trường của thành phố Đại Hưng chính là nơi tụ tập của các Ngự Thú Sư tại năm, sáu thành thị lân cận.

Số lượng Ngự Thú Sư cấp chín ít nhất cũng phải có mấy chục nghìn người. Người có thể trổ hết tài năng, tiến vào top một trăm từ số người khổng lồ đó thì đương nhiên vô cùng lợi hại.

Trần Thư thấy mọi người sợ hãi và thán phục thì lại từ từ phát một đoạn ghi âm khác.

- Bên kia! Không quan tâm ngươi tên gì tuổi gì, gặp phải ta ngươi cũng khó mà làm!

Chương 284: Chỉ là thiên phú bình thường không có gì lạ mà thôi (1)

– Thành thật đầu hàng! Tiền thuốc men thực sự rất đắt! Thân mến! - …

Tiếng loa vang vọng bên trong Đấu Linh Trường, thậm chí còn át luôn tiếng của người dẫn chương trình.

Toàn bộ khán giả đều bị hắn làm cho trầm mặc. Má nó, rốt cuộc ngươi đã ghi âm bao nhiêu bản vậy?

Trong phòng riêng, Thẩm Vô Song cũng giơ tay bụm mặt, không ngừng than thở, là do ta không biết cách dạy!

Trong kỳ nghỉ Tết Nguyên Đán, hắn ta đặc biệt dặn dò các học sinh chuẩn bị sẵn sàng.

Không phải Trần Thư trừ đặt bom ra thì chính là ở nhà ghi âm đấy chứ…

Đối thủ Lâm Viễn đột nhiên đen mặt, cái này có chút quá mức rồi đấy.

Người dẫn chương trình cũng không giới thiệu thêm cái gì nữa mà trực tiếp để hai bên bắt đầu thi đấu.

Lâm Viễn triệu hoán Khế Ước Linh của bản thân ra, trong mắt có cảnh giác, hắn ta không đặt lực chú ý vào loa của đối

phương.

Gào!

Một con Khế Ước Linh toàn thân đen kịt xuất hiện, hình dáng của nó giống báo nhưng cũng giống hổ, đôi mắt dữ tợn, nhe răng trầm giọng gầm thét.

Điều dễ thấy nhất chính là cái đuôi của nó, vậy mà lại hiện ra màu xanh, liên tục đung đưa, thậm chí còn phát ra tiếng xé gió.

Chính là Thanh Vĩ Thú cấp B!

Trần Thư triệu hoán ra Golden Slime, vừa rơi xuống đất thì trực tiếp sử dụng thần kỹ Cự Đại Hóa.

Cho dù hôm qua đã được nhìn thấy kích thước chân thật của đối phương.

Nhưng hôm nay nhìn vào, mọi người vẫn có chút khó tiếp thu.

Kích thước cơ thể khổng lồ cao 20 mét đã vượt qua hầu hết các Hắc Thiết Cấp Khế Ước Linh.

- Òm ọp! Òm ọp!

Slime nhẹ nhàng lắc lư cơ thể, trừng to mắt, nhìn vô cùng ngốc nghếch đáng yêu.

Nhưng mà, trong một phòng riêng, Hạ Viêm đang tự bế lập tức đứng dậy.

- Mẹ nó! Quả nhiên là ngươi!

Hắn ta lập tức nghĩ đến những giây phút đen tối của đêm qua.

Khi đó, hắn ta bị tấn công, rõ ràng hắn đã triệu hoán Liệt Diễm Bạo Hổ ra nhưng lại lập tức bị khống chế, thậm chí còn không thể phóng kỹ năng.

Hắn ta không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào, bên tai chỉ còn mỗi tiếng òm ọp òm ọp.

- Nhưng sao có thể chứ? Không hợp lý một chút nào cả!

Hạ Viêm cau mày, thoáng cái đã nhận ra đó là Slime cấp F.

Một bên là cấp F, một bên là cấp S, thế nhưng Liệt Diễm Bạo Hổ của hắn ta lại bị bại trong chớp mắt.

Mặc dù tầm nhìn của hắn ta bị chặn, đối phương sử dụng phương pháp đánh lén.

Nhưng dù có nhìn thế nào đi chăng nữa thì điều này thật sự là không khoa học!

Lúc này trong sân đã bạo phát chiến đấu.

Trần Thư đứng trên bục và nhìn xuống phía dưới, đủ để thu hết cuộc chiến vào mắt, đây cũng là lý do tại sao lại xây dựng bục đứng trên không trung.

Gào!

Thanh Vĩ Thú sử dụng bốn chân cường tráng nện từng bước, lao nhanh về phía trước.

Lâm Viễn vẫn luôn tập trung, nhất định không thể để lật thuyền trong mương.

Khế Ước Linh của hắn ta cao hơn đối phương bốn lần Huyết Mạch Đẳng Cấp, đây là khoảng cách không thể nào bù đắp nổi.

Cho dù đối phương nuốt hết tất cả các loại dược tề thì đều khó mà có khả năng chống lại hắn ta.

Trần Thư nhìn đấu trường phía dưới, hắn cũng không phân tâm. Tuy rằng thực lực của hắn đủ để nghiền ép đối thủ, nhưng hắn vẫn duy trì hết sức chăm chú.

Nếu để thua, mặt mũi của tội phạm Nam Giang biết để vào đâu?

- Tốc độ của đối phương không tốt!

Lâm Viễn lập tức nắm bắt được nhược điểm của đối thủ.

Suốt đêm qua, hắn ta đã quan sát cuộc chiến ngày hôm qua. Tuy tốc độ của Slime rất nhanh, nhưng đó là do kỹ năng mang tới, chắc chắn không có khả năng là tốc độ của chính nó.

Đồng thời, khi Slime phát động tấn công thì sẽ có một chuyển động ngắn về phía trước, cơ thể sẽ hơi lắc, hơn nữa trên mặt sẽ

xuất hiện vẻ mặt như bị táo bón.

Bây giờ, cơ thể của Slime đang bất động, rõ ràng là nó chưa sử dụng kỹ năng.

Đây là một cơ hội!

Chỉ thấy Thanh Vĩ Thú gào thét một tiếng, trên đuôi lập tức xuất hiện ánh sáng màu xanh lam.

Kỹ năng thiên phú "Vĩ Tập" bất ngờ phát động!

Trong phút chốc, cái đuôi khổng lồ của nó bay nhanh vô cùng, thậm chí còn xuất hiện bóng mờ.

Trần Thư ra lệnh cho Slime trực tiếp sử dụng Thụy Mộng Sát, buộc bản thân phải rơi vào trạng thái ngủ, sẽ không bị đánh thức vì đau đớn.

Bùm!

Cái đuôi giống như một chiếc roi dài màu xanh lam, thậm chí còn xuất hiện những tiếng nổ.

Cơ thể của Slime lập tức xuất hiện một vết roi, thậm chí vết roi còn lõm xuống một mảng lớn.

Hiển nhiên, đòn tấn công của Thanh Vĩ Thú không phải dễ tiếp như vậy.

Nếu như là Khế Ước Linh cấp F bình thường, nó thậm chí đã bị giết ngay lập tức trong một đòn.

Lâm Viễn nhíu mày, nhịn không được nói:

- Chết tiệt! Thứ quái gì vậy? Cứng như vậy?

Thanh Vĩ Thú gào thét một tiếng, hiệu ứng kỹ năng trên chiếc đuôi khổng lồ khiến nó miễn nhiễm với phản đòn của Slime.

Chỉ thấy cái đuôi khổng lồ của nó đung đưa, ánh sáng màu xanh vẫn không tiêu tan.

Bùm bùm bùm!

Thanh Vĩ Thú điên cuồng phát động tấn công, muốn hoàn toàn loại bỏ phòng ngự của Slime.

Con ngươi của Trần Thư chuyển động, hắn vẫn luôn chưa sử dụng các kỹ năng còn lại.

Ngay lập tức, hắn mở mắt ra, như thể đã bắt được thứ gì đó.

Hắn cười một tiếng:

- Ngươi xong rồi!

Chương 285: Chỉ là thiên phú bình thường không có gì lạ mà thôi (2)

Chỉ thấy lại là một lần Vĩ Tập vung tới, tràn ngập lực lượng đáng sợ. Tuy nhiên, cơ thể của Slime hơi nhảy lên, thế nhưng có thể sát nút vọt lên phía trên cái đuôi lớn.

Chiếc đuôi khổng lồ lập tức vung hụt.

Nhưng đuôi còn chưa kịp rời khỏi cái mông của Slime thì đối phương đã nhanh chóng hạ xuống.

- Không xong!

Lâm Viễn kinh hô một tiếng, hắn ta lập tức nghĩ tiêu đời rồi.

Bùm!

Quả nhiên, Slime vừa vặn đè lên trên cái đuôi kia.

- Ngươi tiêu!

Trần Thư cười một tiếng, trực tiếp lệnh cho Slime phóng ra kỹ năng tấn công.

Nhìn vẻ mặt táo bón và cái mông đang run rẩy, trái tim của Lâm Viễn thật sự lạnh mất một nửa.

Rõ ràng đối phương chuẩn bị áp lên dọc theo đuôi.

Trừ phi Thanh Vĩ Thú cắt đuôi, nếu không thì muốn chạy cũng chạy không được.

Nhưng là một Ngự Thú Sư lão luyện có kinh nghiệm phong phú nhiều năm, Lâm Viễn tự khắc có biện pháp đối phó của riêng mình.

Chỉ thấy vẻ mặt hắn ta bình tĩnh, gọn gàng dứt khoát… thu hồi Thanh Vĩ Thú.

Trong tình huống hiện nay chỉ có hai lựa chọn, hoặc là chịu bị thương nặng hoặc là đầu hàng.

Tuy Trần Thư hơi làm quá, nhưng có một câu là thật, tiền thuốc men quả thực rất đắt…

- Sao ngươi dự đoán được vậy?

Trong mắt Lâm Viễn có sự khó hiểu.

Có thể nói, tốc độ của đuôi Thanh Vĩ Thú vô cùng nhanh.

Dựa vào cơ thể còn chưa được cường hóa của đối phương, làm sao có thể dễ dàng bắt được quỹ đạo của cái đuôi.

Điều quan trọng nhất chính là hắn lại thực sự có thể điều khiển Slime nhảy lên vừa đúng chỗ đè cái đuôi.

- Thiên phú, thiên phú bình thường không có gì lạ mà thôi.

Trần Thư xua tay, làm bộ vô cùng khiêm tốn.

Có thể nói từ trước đến nay, khả năng phán đoán của hắn vẫn luôn được xem như dị thường. Chỉ là khí chất của tội phạm quá mạnh nên mới lấn át mất thiên phú chiến đấu của hắn.

- Thắng! Vậy mà tội phạm Nam Giang thật sự thắng!

Toàn bộ khán giả xung quanh không khỏi lần lượt đứng lên. Nếu như nói ngày hôm qua hắn là bởi vì đánh lén mới thắng được, vậy thì hôm nay hắn thắng thuần túy là bởi vì thực lực.

Trần Thư tận hưởng sự cổ vũ của đám đông, hắn cúi người xuống và chuẩn bị phát bản thu âm khác.

- Chúc mừng Trần Thư của Nam Giang Nhị Trung thắng trận thi đấu!

Người dẫn chương trình trực tiếp tuyên bố kết quả.

Một nhân viên vội vã chạy tới, thu loa của Trần Thư rồi áy náy nói:

- Đã đến giờ bắt đầu trận đấu tiếp theo, xin lỗi, xin lỗi!

Thời gian ngươi làm ra vẻ còn nhiều hơn cả thời gian chiến đấu, ngươi làm vậy thì Đấu Linh Trường còn có thể mở cửa làm ăn nữa sao?

- Ta mà biết thì đã phát trước rồi.

Trần Thư lắc đầu, hắn về tới trong phòng riêng.

- Biểu hiện không tệ.

Thẩm Vô Song gật đầu một cái, hắn ta càng hy vọng nhìn thấy Trần Thư thể hiện ra thiên phú chiến đấu của bản thân.

- Nếu tiếp tục giữ vững như vậy thì nói không chừng ngươi sẽ có cơ hội giành được vị trí trong top mười của Đấu Linh Trường tháng này!

Trần Thư khóe miệng giật một cái.

- Cái gì gọi là top mười chứ?

Hắn đang định mở miệng thì trước mắt xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Giành được vị trí xếp hạng trong top ba mươi của Đấu Linh Trường! Phần thưởng hoàn thành: Trung lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 2: Giành được vị trí xếp hạng trong top mười của Đấu Linh Trường! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng "Phong Tức" +1 】

【 Phương án 3: Giành được vị trí xếp hạng trong top năm của Đấu Linh Trường! Phần thưởng hoàn thành: Tăng 20% lực phòng ngự của Slime 】

【 Phương án 4: Giành được hạng nhất trong Đấu Linh Trường! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực + kỹ năng Cự Đại Hóa +1 】

- Cự Đại Hóa?

Vẻ mặt Trần Thư kinh hãi, trực tiếp không để ý đến những tùy chọn còn lại.

Nếu như không có kỹ năng này của Cự Đại Hóa, sức chiến đấu của Slime ít nhất phải bị suy yếu đi bảy thành, hoàn toàn xứng đáng thuộc về thần kỹ.

Lần trước Cự Đại Hóa thăng cấp là là săn giết Băng Dã Thỏ lãnh chúa, cách đây đã được gần nửa năm rồi.

- Năm tháng! Ta đã chờ trọn vẹn năm tháng, ngươi có biết trong năm tháng này ta đã trải qua như thế nào không?

Vẻ mặt Trần Thư kích động, không nhịn được mà gào thét.

Bạn học xung quanh đều lần lượt rời ra xa, chỉ lo sợ Trần Thư làm ra hành động gì kinh người.

Ầm!

Thẩm Vô Song hung bạo đánh một cái tới, nói:

- Bệnh lại tái phát rồi?

- y…

Thoáng cái Trần Thư đã khôi phục lại, nhưng đột nhiên suy nghĩ bị gián đoạn, bất cứ ai cũng sẽ lòng sinh lửa giận.

Hắn không nhịn được nổi giận nói:

- Lão Thẩm, ngươi con mẹ nó…

- Ừm?

Ánh mắt sắc bén của Thẩm Vô Song nhìn lại:

- Ta như thế nào?

- Ngươi mẹ nó… thật là yêu mến học sinh…

Trần Thư cười cứng nhắc mà nói, trong lòng âm thầm thề rằng: Nhất định phải chôn Thẩm Vô Song một lần!

- Nên làm, nên làm.

Thẩm Vô Song vỗ vỗ bờ vai của hắn, vẻ mặt ôn hòa nói.

Trần Thư một mình đi tới một góc, lặng lẽ lấy điện thoại ra, mở tin nhắn.

- Phương Tư tỷ, chôn cất một người mất bao nhiêu tiền, ngươi nói một cái giá đi!

Phải tìm một người hung ác một chút để trị Lão Thẩm!

Trong giây lát, Phương Tư tỷ lập tức gửi tin nhắn đến.

Chương 286: Ngoài ra, ngươi cho bao nhiêu tiền?

– Ngươi không phải là đang muốn chôn Thẩm Vô Song lão sư đấy chứ? - Ừm? Ngươi quen biết hắn ta?

- Nói thừa, ba năm trước chính là hắn ta dạy ta, Thẩm lão sư chính là thầy tốt bạn hiền của ta, nếu như không có hắn ta, chưa chắc sẽ có Phương Tư của hiện tại!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, trong lòng không khỏi nghĩ, Phương Tư tỷ không phải là bị hack rồi đấy chứ?

Hắn lập tức nhắn tin lại:

- Phải thêm tiền đúng không?

- Trần Bì, đây không phải vấn đề về tiền, hắn ta chính là lão sư của chúng ta đấy! Ngoài ra, ngươi cho bao nhiêu tiền?

- …

Trần Thư gật gật đầu, xem ra thật sự là người thật không nghi ngờ gì rồi.

- Một trăm vạn?

- Đi lên trên chơi! Nhà ngươi chôn một người Hắc Thiết Cấp cần một trăm vạn sao? Ít nhất là hai nghìn vạn!

- Bà mẹ nó, ngươi cướp tiền à? Giảm giá một chút có được không?

Hai người học sinh ba tốt tôn sư trọng đạo không ngừng mặc cả.

Thẩm Vô Song ở một bên khác đột nhiên thấy trong lòng mát lạnh, luôn cảm thấy có sự việc gì đó không tốt sắp xảy ra.

Hắn quay đầu lại chỉ nhìn thấy gương mặt của Trần Thư lộ ra nụ cười bỉ ổi, mở miệng nói:

- Trần Bì, ngươi đang làm cái gì vậy?

Trần Thư giật mình một cái, điện thoại đều sắp cầm không vững rồi.

- Không có việc gì, không có việc gì…

Hai mắt Thẩm Vô Song nhíu lại, nói:

- Ngươi không phải là đang chuẩn bị phục thù ta đấy chứ?

- Làm sao có thể?

Trần Thư vô cùng kiên định nói:

- Ngươi chính là lão sư của ta!

Cuối cùng, Trần Thư lắc đầu, gương mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Phương Tư vậy mà một chút cũng không lùi bước, kiên định muốn lấy hai nghìn vạn, thực sự là quá đen rồi, một chút giá hữu nghị nội bộ cũng không có.

Nếu như mang số tiền kia cho Thẩm Vô Song, có lẽ bản thân hắn ta cũng đều tự nguyện chôn chính mình rồi.

Trần Thư thở dài:

- Không đáng tin cậy đâu! Loại hoành đồ đại nghiệp này vẫn là phải để tự mình thực hiện!

- Trần Thư, tới chơi đánh bài à?

Từ Tinh Tinh đi tới, trong phòng chỉ ba người bọn hắn dường như không có việc gì làm rồi.

- Bớt nói nhảm đi! Ta không thể nào chơi với ngươi được, cả đời này đều không thể được.

Trần Thư trực tiếp từ chối nói.

Chơi với Từ Tinh Tinh không phải là hoàn toàn đi chịu tội sao?

Ngay tại lúc này, Đấu Linh Trường phía dưới lại bắt đầu tỷ thí.

Trần Thư ở một bên xem vô vùng chán ngán, dứt khoát trực tiếp bày vỉ nướng ra…

- Ngươi đang làm cái gì thế?

Thẩm Vô Song giật mình một cái, ngươi con mẹ nó thực sự quá là không hợp lẽ thường rồi.

- Yên tâm đi, Thẩm lão sư, lần này ta bỏ hết tất cả tiền vốn, dùng sản phẩm chất lượng không có khói than!

Hóa ra trước kia ngươi đều là dùng hàng giả kém chất lượng phải không?

- Không được!

Thẩm Vô Song kiên định từ chối nói.

Vạn nhất Ngự Thú Sư ở bên dưới đang chiến đấu, trong phòng trên không trung đột nhiên bốc lên khói đen cuồn cuộn, thậm chí trực tiếp bốc cháy lên, vậy hình ảnh kia không phải là thuần túy vô nghĩa rồi sao?

Trần Thư thở dài, sở thích cuộc sống của hắn đều bị tước đoạt rồi.

Lúc này, nhân viên đi tới bên ngoài phòng.

- Mời bạn học Đường Liệt chuẩn bị sẵn sàng!

Đường Liệt gật gật đầu, lập tức đứng dậy, luôn cảm giác trong phòng không có chút an toàn nào.

Nhưng vào thời điểm hắn ta nhìn thấy tiểu bình đài ở phía dưới, sắc mặt lập tức biến đổi.

Hạ Viêm đứng ở chính diện không biểu lộ cảm xúc, dường như là đang chờ đợi đối thủ đi xuống.

- Không phải chứ, xui xẻo đến như vậy?

Khóe miệng Đường Liệt khẽ giật giật, bây giờ đối phương đang nổi nóng đấy, đây không phải là tự mình trực tiếp hướng về họng pháo mà đâm vào sao?

Hắn nhìn phía nhân viên nói:

- Không đúng chứ, ta là Ngự Thú Sư cấp tám tại sao lại đánh với cấp chín?

- Lão sư của các ngươi yêu cầu… vì để cho các ngươi mau chóng tăng cao thực lực.

- …

Vẻ mặt Đường Liệt đầy sự oán hận trong lòng nhìn về phía Thẩm Vô Song, không cần chơi như vậy chứ?

- Đường thiếu! Ngươi phải cố lên nha! Vì lớp đặc huấn của chúng ta cố gắng chiến đấu! Thiên tài đều là khiêu chiến vượt cấp!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, ánh mắt vô cùng thâm trầm, có ý vị không thể hiểu được.

Đường Liệt nhịn không được mà khóe miệng giật một cái, luôn cảm thấy đối phương như là đang chiêm ngưỡng di ảnh của hẳn ta.

Tạ Tố Nam mở miệng hô:

- Toàn lớp tiễn đưa Đường thiếu!

Chỉ thấy lớp đặc huấn mọi người nhộn nhịp đứng lên, vẻ mặt trang nghiêm, trong ánh mắt càng tràn ngập vẻ hoài niệm và bi thương.

Chỉ thiếu tay bưng lấy hoa trắng, sau đó ngay ngắn cùng nhau khom lưng chào rồi.

Mẹ nó! Có cần phải như vậy không!

Trong lòng Đường Liệt đều có chút sợ hãi đến hoảng loạn rồi, dường như cả lớp đều đang nhìn mặt hắn lần cuối cùng.

- Được rồi!

Thẩm Vô Song xạm mặt lại, nhịn không được nhìn Trần Thư và Tạ Tố Nam, hai người lại lôi tiết tấu đi theo hướng khác.

Hắn vỗ vai Đường Liệt, an ủi nói:

- Không sao đâu, đi đi, thương vong của Khế Ước Linh sẽ không ảnh hưởng đến Ngự Thú Sư.

- …

Ngươi thật đúng là biết an ủi người khác mà!

Đường Liệt hít sâu một hơi, kiên định bước từng bước chân, đi tới bên trên tiểu bình đài.

Chương 287: Điều thứ ba của quy tắc tội phạm (1)

– Nam Giang Nhị Trung, ha ha… ha ha… Hạ Viêm vừa nhìn thấy bộ dạng của đối thủ, lập tức phát ra tiếng cười lạnh.

Tối qua hắn ta có bao nhiêu thảm hại, thì đối phương cũng phải chịu bấy nhiêu thảm hại!

- Bắt đầu đi, để ta xem xem thực lực rác rưởi của lớp các ngươi!

Hạ Viêm triệu hoán ra Liệt Diễm Bạo Hổ cấp S, trong ánh mắt dường như lại có độ tự tin.

- Mẹ nó! Ít phách lối đi!

Tính khí của Đường Liệt cũng đã nóng nảy lên, chỉ là bình thường bị Trần Thư đè nén xuống, vừa gặp có người coi thường hắn ta như vậy, làm sao có thể nhẫn nhịn được?

Lập tức triệu hoán Phong Hành Thú ra, mặc dù khí thế không bằng đối phương nhưng ít ra cũng thuộc Khế Ước Linh cấp A.

Hai bên đại chiến nháy mắt bạo phát!

Phong Hành Thú không ngừng lượn quanh ở không trung, không có dự định tiến công, mà là chuẩn bị nhờ vào ưu thế phi hành để kéo dài thời gian.

- Hi vọng đôi cánh kia chỉ là trang trí…

Đường Liệt nhìn phía đôi cánh kia của Liệt Diễm Bạo Hổ, trong lòng nhịn không được cầu nguyện.

Nhưng mà, càng sợ cái gì, thì sự việc đó sẽ càng có khả năng có thể xảy ra.

Hạ Viêm cười lạnh một tiếng, chỉ thấy hai cánh của Liệt Diễm Bạo Hổ chấn động, thân thể cao lớn trong nháy mắt bay lên, hướng về Phong Hành Thú nhào cắn mà tới.

- Bà mẹ nó, thật sự là lão hổ biết bay!

Trên thân Phong Hành Thú nháy mắt hiện lên ánh sáng rực rỡ màu xanh lam, tốc độ của bản thân tăng vọt.

Đồng thời nó phóng thích ra kỹ năng thiên phú Phong Phược, tạm thời trì hoãn được tốc độ của Liệt Diễm Bạo Hổ.

Thấy tình cảnh như vậy, Đường Liệt không nhịn được mà thở phào một hơi.

- Ngươi cho rằng ngươi có thể chạy trốn sao?

Hạ Viêm cười lạnh một tiếng, trong chốc lát, thần sắc của Liệt Diễm Bạo Hổ hung dữ không gì có thể so sánh được, miệng lớn đột nhiên mở to.

Hống!

Tiếng gầm thét đáng sợ vang vọng khắp Đấu Linh Trường.

Ban đầu thân thể của Phong Hành Thú ngưng lại, trong ánh mắt vậy mà có sự mê mang, một thoáng sau thân thể mất đi sự thăng bằng, trực tiếp ngã thẳng xuống.

Hai cánh của Liệt Diễm Bạo Hổ chấn động, trên móng vuốt dường như đang thiêu đốt liệt diễm, hướng về vế Phong Hành Thú mà cắt chém.

Đây chính là Khế Ước Linh cấp S, gần như là không có khuyết điểm!

Bất luận là từ phương diện gì, đều đủ để treo đánh những Khế Ước Linh còn lại!

Mắt thấy Phong Hành Thú sắp bị chịu thiệt hại nghiêm trọng, Đường Liệt cái khó ló cái khôn, hô lớn:

- Hạ Viêm, ăn một túi phân của ta!

Nghe thấy hai từ túi phân này.

Thân thể của Hạ Viêm gần như là run lên theo bản năng, nhìn về phía sau lưng.

Đến cả thân thể của Liệt Diễm Bạo Hổ ở trong sân đấu cũng ngưng lại, dường như là muốn lùi về sau để bảo vệ chủ nhân.

Hạ Viêm vừa nhìn thấy sau lưng cũng trống không, lập tức ý thức được đã bị đùa bỡn.

- Mẹ nó! Ngươi dám lừa ta!

Đường Liệt cũng có chút lờ mờ, hắn ta chỉ là ngựa chết chữa như ngựa sống thôi mà…

Không ngờ rằng vậy mà hiệu quả đến lạ thường?

Khán giả của Đấu Linh Trường nhộn nhịp không hiểu chuyện gì, không biết là đã xuất hiện tình huống gì.

Chỉ có lớp đặc huấn trong bao gian là nhìn về phía Trần Thư đang chơi điện thoại.

Vẻ mặt Trần Thư vô tội nói:

- Nhìn ta làm cái gì?

Tất cả mọi người đều giữ nguyên sự trầm lặng, một túi phân nho nhỏ, e rằng Hạ Viêm cần phải dành cả một đời mới chữa khỏi được…

…

Nhân lúc này, Phong Hành Thú từ trong trạng thái mê muội khôi phục lại.

Đường Liệt không do dự, trực tiếp lệnh cho nó phát động tiến công.

Chỉ nhìn thấy móng vuốt của Phong Hành Thú tỏa ra ánh sáng của kỹ năng, hai cánh chấn động, hướng về phía Liệt Diễm Bạo Hổ mà lao tới.

- Đường thiếu vẫn là quá kích động rồi.

Trần Thư đúng lúc nhìn thấy một màn này, hắn đã dự đoán trước được kết quả rồi.

Quả nhiên, tuy là Phong Hành Thú đã phóng thích kỹ năng nhưng Liệt Diễm Bạo Hổ vẫn không hề lui bước, hai con ngươi dường như thiêu đốt lên lửa nóng hừng hực.

Rầm!

Trong chốc lát, chỉ nhìn thấy thân thể của nó lập tức có một vòng hỏa diễm phun trào.

- A!

Phong Hành Thú còn chưa tới gần thì đã trực tiếp bị liệt diễm thiêu đốt, thậm chí còn có thể ngửi được mùi thịt thơm.

- Hạ Viêm, ngươi đợi đấy cho ta.

Dứt lời, hắn ta nhanh tay lẹ mắt thu Khế Ước Linh vào.

Trận đấu hôm nay đã khiến cho không ít người hiểu biết được thực lực của Liệt Diễm Bạo Hổ, hoàn toàn có thể nghiền ép Khế Ước Linh cấp S.

Thậm chí bộ phận lớn người đều cho rằng Hạ Viêm có khả năng giành được hạng nhất bảng của Đấu Linh tháng này.

- Đường thiếu!

Trần Thư đã sớm chờ đợi ở trong bao gian, vừa nhìn thấy Đường Liệt quay lại, vẻ mặt hắn lập tức hiện lên ý cười.

- Làm gì vậy?

Trong mắt Đường Liệt tràn đầy sự cảnh giác, trong lúc nhất thời vậy mà không dám tiến vào.

- Đúng lúc mọi người đều đói cả rồi.

Trần Thư chỉ chỉ vỉ nướng ở sau lưng, ý tứ trong đó không nói cũng biết.

Hắn đã muốn nếm thử mùi vị của Khế Ước Linh từ lâu rồi…

- Được rồi! Mau thu hồi lại cho ta!

Thẩm Vô Song quát Trần Thư một câu, ngươi thật là phá hoại sự hài hòa của lớp mà.

Khóe miệng Đường Liệt giật giật, thế mà hắn ta lại nhìn thấy Thẩm Vô Song lén lút nuốt ngụm nước bọt…

Chương 288: Điều thứ ba của quy tắc tội phạm (2)

– Các ngươi thật đúng là không phải người! Trong lòng Đường Liệt run lên, yên lặng ngồi xuống trong góc, một ngày chiến đấu rất nhanh đã sắp kết thúc.

Có sự chiếu cố đặc biệt của Thẩm Vô Song, không ít người đều vượt cấp mà chiến. Tuy là thảm bại, nhưng kinh nghiệm chiến đấu cũng tăng lên nhanh chóng.

Trần Thư căn bản không có áp lực gì, cũng không thể sắp xếp được cho hắn một Ngự Thú Sư Hắc Thiết sao?

- Thẩm lão sư, buổi tối ăn cái gì đây?

Trần Thư mở miệng hỏi, có trận giáo huấn ngày hôm qua, hắn quyết định phải theo kịp tiến độ cùng bộ phận đội ngũ.

- Ăn cái rắm, tự mình giải quyết đi! Ngày nào cũng đặt tiệc lớn như vậy thế?

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, ngươi đang coi ta là phiếu cơm đó sao?

Kinh phí trường học cho vốn chỉ có một chút thôi, thêm vào đó hắn ta còn phải tự bỏ một phần tiền túi của mình ra nữa.

Làm sao có thể có dư tiền như vậy chứ?

Trần Thư lắc đầu, nhìn phía u Dương Bảo:

- Bảo đệ, nhờ cả vào ngươi rồi!

- …

Bốn người cùng nhau đi trên đường phố, chuẩn bị tìm kiếm một nhà hàng để ăn tối.

Hiện tại đang lúc hoàng hôn, ánh sáng rực rỡ của mặt trời chiều mang đến một mỹ cảm khác lạ.

Trần Thư mắt sắc, lập tức la lớn:

- Wow, có đại điểu.

Ba người khác đồng loạt cúi đầu, không hiểu chuyện gì cho lắm.

- Con mẹ nó, ở trên trời!

Trần Thư giật giật khóe miệng, chỉ chỉ về phía trước.

Ba người vừa ngẩng đầu, quả nhiên một thoáng đã nhìn thấy đại điểu ở dưới mặt trời chiều.

Trần Thư cũng không để tâm gì lắm, đang muốn rời đi, trước mắt lập tức xuất hiện bảng tùy chọn.

【 Phương án một: Chạy! Trực tiếp chạy! Nhất định không được quay đầu lại huýt sáo! Phần thưởng hoàn thành: Một viên Cự Đại Hóa Quả cấp hai 】

【 Phương án hai: Trực tiếp xuất thủ, chém giết Thiết Vũ Thú lãnh chúa! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Bạo Lực Tọa Sát thêm một 】

【 Phương án ba: Không lo không sợ, lấy túi phân ra, bọc đầu của Thiết Vũ Thú lãnh chúa lại! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực 】

Đôi mắt của Trần Thư sững lại, thoáng cái đã khóa chặt từ then chốt: Thiết Vũ Thú lãnh chúa!

Hắn yên lặng lấy túi phân ra, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đại điểu ở trên bầu trời.

- Tiểu Tinh, đợi lát nữa để Biến Dị Lôi Điểu của ngươi chở ta một chuyến! Ta phải để các ngươi xem xem cái gì mới là nam nhân đích thực!

Trần Thư nắm chặt túi phân, trong mắt tràn ngập lửa nóng của tinh thần chiến đấu.

Tội phạm Nam Giang, không lo không sợ!

Thiết Vũ Thú là lãnh chúa Hắc Thiết cấp, nhưng tốc độ của nó không nhanh, thân thể cũng có chút lung lay. Một cánh dường như đã bị gãy, ra sức duy trì trạng thái phi hành, hơn nữa còn không ngừng phun ra máu tươi.

Mà ở phía sau nó , lại có một con đại điểu màu vàng không ngừng truy đuổi, trên lưng chim đang có một tên Ngự Long Vệ.

Hiển nhiên là trong thành thị xuất hiện hung thú lãnh chúa, Ngự Long Vệ đang truy sát nó.

Thiết Vũ Thú tới gần thành phố Đại Hưng, thân thể của nó to lớn, hai mắt sắc bén, cánh giống như cương thiết, dưới ánh trời chiều chiếu sáng phản chiếu ra cảm giác của kim loại.

- Có hung thú! Chạy mau!

- Là một con Cương Thiết Đại Điểu, mọi người nhanh trốn hết đi!

- Mẹ ơi, có chim bay trên trời!

Trong lúc nhất thời, đám người náo loạn phát hiện mối nguy mà trở nên vô cùng hoảng loạn, chỉ có thể tạm thời trốn ở trong tòa nhà.

Trần Thư thấy rõ được hình thể của, Thiết Vũ Thú, hắn lại yên lặng thu hồi túi phân.

Hắn thở dài, thật ra có những lúc, Cự Đại Hóa Quả so với Ngự Thú Lực càng tốt hơn.

Nếu như hắn nóng lòng đột phá, chắc chắn nền tảng sẽ không vững vàng, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến thành tựu của tương lai.

Ngoài ra, hệ thống giết ngàn đao, ngươi mẹ nó đang trêu đùa ta đấy sao?

Con chim lớn như vậy, túi phân làm sao có thể phủ trùm được chứ?

Miệng u Dương Bảo mở lớn, giống như nhi tử ngốc của nhà địa chủ, đứng thẳng tắp nhìn theo đại điểu ở trên bầu trời.

- Các đại ca, chúng ta làm thế nào đây?

u Dương Bảo dường như đã lấy lại được tinh thần, nhìn bốn phía xung quanh, trong lòng đột nhiên kinh sợ.

Con mẹ nó, người đâu?

Hắn ta xoay người nhìn lại, chỉ nhìn thấy một con Biến Dị Lôi Điểu màu xanh lam đang giương cánh bay cao, phóng như tên bắn về phía xa xa.

- Mẹ nó chứ!

Cơ thể u Dương Bảo run lên, nhịn không được mà gào thét một tiếng:

- Ta còn chưa cưỡi lên chim đâu!

- Hình như ta nghe thấy có người đang hô hoán?

Ánh mắt Từ Tinh Tinh sững sờ, nhìn về phía hai người khác.

- Có sao?

Trần Thư nhún vai, không rõ ràng cho lắm.

Mà Tạ Tố Nam cũng lắc đầu như vậy, đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, tối nay chúng ta ăn cái gì?

Ba người căn bản không hề chú ý đến con Thiết Vũ Thú kia, một con hung thú Hắc Thiết cấp xuất hiện ở trong thành thị, tuyệt đối sẽ bị giết chết ngay lập tức.

Đó là chuyện của Trấn Linh Cục và Ngự Long Vệ, cũng không có liên quan gì với bọn hắn.

- Ăn cái gì?

Mắt của Trần Thư trừng một cái, lập tức nghĩ đến người mời khách.

- Bà mẹ nó, u Dương Bảo đâu?

Cả hai người Từ Tinh Tinh đều tỉnh ngộ lại, mở miệng nói:

- y… hình như quên mất hắn ta rồi…

Chương 289: Còn dám nói không phải ngươi nổ (1)

Từ trước đến giờ đều là ba người chạy trốn, bỗng nhiên nhiều hơn một người, ngược lại thật có chút không quen… - Mau quay đầu lại!

Hai cánh Biến Dị Lôi Điểu chấn động, bờ mông phun đuôi khói, lại một lần nữa quay về trên đường phố.

Giờ phút này, u Dương Bảo đang ngồi xổm trên mặt đất, không ngừng vẽ vòng tròn…

- u Dương Bảo, nhanh cưỡi lên chim!

Trần Thư la lớn, Biến Dị Lôi Điểu xuất hiện ở phía trước.

Cuối cùng u Dương Bảo cũng đợi được cứu tinh, nhưng thời khắc này Thiết Vũ Thú lãnh chúa đã gần trong gang tấc.

Hai cánh của nó mở rộng, ít nhất cũng phải có hơn mười mét, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi, hơn nữa còn phát ra âm thanh nghẹn ngào.

- Bị thương nặng như vậy?

Trần Thu nhíu mày, hắn vốn là muốn lựa chọn phương án thứ nhất, trực tiếp chạy.

Hắc Thiết cấp đã không phải là thứ hắn có thể đối phó, huống chi đây còn là một con lãnh chúa.

Nhưng hiện tại xem ra, tình trạng vết thương của đối phương dường như có chút nặng mà…

Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn không phải là điều thứ ba trong quy tắc tội phạm sao?

- Đừng có gấp!

Trần Thư bảo ba người tạm thời chưa cần chạy trốn vội, dù sao Biến Dị Lôi Điểu cũng có tốc độ rất nhanh, chắc chắn đối phương sẽ không đuổi kịp nổi.

Bốn người đứng trên lưng Lôi Điểu, phảng phất như là một người đứng xem.

Thiết Vũ Thú Lãnh Chúa cách bọn họ càng ngày càng gần, nó chăm chú nhìn về phía Biến Dị Lôi Điểu.

Đáng tiếc mặc dù con Lôi Điểu này là Khế Ước Linh cấp 8 nhưng lại không có chút khí tức hung mãnh nào, khiến nó không cảm nhận được nguy hiểm đang lại gần mình.

Thiết Vũ Thú Lãnh Chúa trực tiếp bay vượt qua mọi người, tiến thẳng về phía trước.

Trần Thư ngưng trọng phán đoán đường bay của Thiết Vũ Thú Lãnh Chúa.

Trong giây lát, đồng tử hắn co rụt lại, nắm lấy cơ hội mà thả Slime ra.

Slime khổng lồ vừa xuất hiện đã lập tức dùng kỹ năng Cự Đại Hoá, thân thể nó to lên gấp sáu lần lúc đầu, chiều cao đạt tới mười hai thước.

- Sao trời đột nhiên tối vậy?

Thiết Vũ Thú Lãnh Chúa cực kỳ cảnh giác, nó lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

Nó đang định ngẩng đầu lên tra xét tình huống thì một tiếng gào thét vang lên.

- Òm ọp!

Mặc dù hai bên có thực lực cách nhau một trời một vực, nhưng Thiết Vũ Thú Lãnh Chúa đã bị thương nặng, nó không còn sức để chống lại Chấn Nhiếp Gào Thét.

Nó có thể chạy ra từ trong tay Ngự Long Vệ cấp Bạch Ngân thì cũng đã là sức cùng lực kiệt rồi.

Golden Slime trực tiếp đè Thiết Vũ Thú rồi rơi xuống mặt đất.

Ầm!

Tiếng nổ ầm ầm vang vọng, cảnh tượng dưới mặt đất trở nên cực kỳ máu tanh.

Thiết Vũ Thú trợn trắng mắt, máu tươi từ người nó chảy ra lênh láng.

Nó vẫn còn quá nhỏ, nó đã phải chịu đựng áp lực nặng nề ở cái tuổi mà nó không nên nhận lấy…

- Không phản kháng chút nào luôn.

Trần Thư cười nhẹ, hắn ra lệnh cho Slime di di cái mông để Thiết Vũ Thú chết hẳn.

Một lúc sau, Thiết Vũ Thú Lãnh Chúa đã về với cát bụi.

Nó đã bị thương quá nặng, dù Trần Thư không ra tay, Thiết Vũ Thú cũng sẽ tự bạo.

【 Nhận được phần thưởng: Kỹ năng Bạo Lực Toạ Sát + 1 】

Ba người đứng bên cạnh kinh ngạc há hốc mồm.

Nhìn một loạt hành động quen tay hay việc của Trần Thư, bọn họ không thể không thán phục.

Một tên Ngự Thú Sư cấp 9 có thể giết được Hắc Thiết Lãnh Chúa?

Ngươi lấy đâu ra tự tin mà ra tay vậy?

Trần Thư không để ý đến ba người, hai mắt hắn liếc thấy Ngự Long Vệ đã sắp bay đến gần bọn họ.

Hắn để Slime mở to cái miệng khổng lồ, trực tiếp nuốt toàn bộ Hạch Tâm Khí Quan của Thiết Vũ Thú Lãnh Chúa vào.

Sau đó, Trần Thư nhanh chóng thu hồi Slime lại.

- Hả?

Ngự Long Vệ hạ xuống mặt đất, vừa liếc mắt qua đã phát hiện Thiết Vũ Thú tử vong rồi.

- Là các ngươi làm sao?

Vương Hiên Dương lập tức nhảy từ trên thân Hoàng Đại Điểu xuống mặt đất.

Mặc dù đối mặt với Ngự Long Vệ cấp Bạch Ngân nhưng Trần Thư không hề lộ vẻ hốt hoảng lo sợ, hắn thản nhiên đứng ra trả lời.

- Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi! Dù sao ta cũng là một căn chính miêu hồng thời đại mới, nhìn thấy thành phố sắp bị hung thú xâm phạm, ta không đứng lên thì còn ai vào đây?

- Nếu ai ai cũng chỉ lo cho thân mình, làm sao trăm họ có thể bình yên khoẻ mạnh? Làm sao Thế giới có thể sống trong hoà bình?

Trên mặt Trần Thư toả ra ánh sáng của chính đạo, hắn đổi giọng hỏi lại.

- Chính phủ chỉ cần thưởng cho ta tầm chục triệu, hoặc một ít vật liệu Lãnh Chúa là được, ta khá là dễ tính!

Vương Hiên Dương đứng ngốc tại chỗ, lời của Trần Thư làm hắn ta không biết phải nói gì.

Sao hắn ta lại cảm giác như mình đã gặp phải tội phạm vậy?

- Ngươi là tội phạm Nam Giang Trần Thư?

Vương Hiên Dương đảo mắt, bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó.

- Moá nó! Ngươi biết ta à?

Trần Thư giật mình, không nghĩ tới Ngự Long Vệ cũng biết đến hắn.

Hắn sẽ không bị đưa vào danh sách đen của Ngự Long Vệ rồi đó chứ…

- Vốn cũng không biết đâu, giờ thì biết rồi.

Vương Hiên Dương chính là Ngự Long Vệ được phái đi điều tra sự kiện Thái Bình Sơn bị nổ.

Lúc đầu hắn ta cũng không nghĩ đến người này là Trần Thư, nhưng hành vi và lời nói của người này đã làm hắn ta nhớ đến.

Chương 290: Còn dám nói không phải ngươi nổ (2)

Bảo sao lại gọi là tội phạm Nam Giang… - Nghe nói ngươi có liên quan đến cả hai sự kiện ở Thái Bình Sơn và Hàn Băng Hạp Cốc?

Vương Hiên Dương nhìn về phía Trần Thư, bị khí thế của cường giả cấp Bạch Ngân áp bách, đám người Từ Tinh Tinh đều không dám mở miệng.

Trần Thư ngây thơ vô tội trả lời.

- Thái Bình Sơn ở đâu vậy? Ta đúng là đã từng đến Hàn Băng Hạp Cốc, nhưng lại không biết tên mất trí nào lại đi đánh nổ Hạp Cốc rồi!

- Đừng để cho ta bắt được tên mất trí đó, không thì gặp được lần nào, ta đánh hắn lần đó!

Nhìn Trần Thư căm phẫn tức giận, Vương Hiên Dương hơi giật giật khoé miệng, hắn ta xua tay nói.

- Được rồi! Phần thưởng khác thì không có, còn cỗ thi thể này thuộc về ngươi đó!

Mặc dù Vương Hiên Dương có khả năng đánh chết Thiết Vũ Thú, nhưng Trần Thư đánh chết nó trước khi hắn ta đến cũng đã giúp mọi người không bị thương vong rồi.

Vương Hiên Dương cũng ý thức được Trần Thư rất khó dây dưa, hắn ta trực tiếp nhảy lên lưng Hoàng Đại Điểu, chuẩn bị bay đi.

- Chỉ thế thôi sao? Không có phần thưởng giá trị gì à? Cũng không có giấy khen vinh dự luôn sao?

Trần Thư lộ vẻ thất vọng, ngay sau đó, hắn lại hô to.

- Vậy các ngươi nhận ta vào làm Ngự Long Vệ cũng được!

Vương Hiên Dương lảo đảo suýt nữa ngã xuống dưới.

Khó thế mà ngươi cũng nghĩ ra được!

Vương Hiên Dương lắc đầu, ra lệnh cho Hoàng Đại Điểu bay đi.

Trần Thư đã cho hắn ta một ấn tượng sâu sắc, bây giờ hiếm có thanh niên nào khiến hắn ta nhớ kỹ được như vậy.

- Thật là keo kiệt!

Trần Thư thở dài, đang định lừa gạt Ngự Long Vệ một phen, đáng tiếc thực lực của hắn không đủ.

Nếu như hắn cũng là Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân, lần này Ngự Long Vệ chắc chắn phải xuất huyết nhiều rồi.

Dù gì thì hắn cũng có cống hiến lớn ở thành phố Đại Hưng mà!

Đấu Linh Trường của Đại Hưng nằm ở vùng ngoại ô, gần ngoài rìa của thành phố.

Nếu cứ để Thiết Vũ Thú tự do bay về phía trước, dù thương thế của nó có nặng hơn nữa, nó vẫn thừa sức tàn sát người bình thường.

- Trần lão sư, ngươi thật là mạnh!

u Dương Bảo sùng bái nhìn Trần Thư, không nghĩ đến Trần Thư lại không sợ Ngự Long Vệ.

Cho dù dựa vào gia thế của mình, u Dương Bảo hắn ta cũng không dám làn càn trước mặt Ngự Long Vệ như vậy!

Một bên là người bảo vệ Hoa Quốc, một bên lại chỉ là thương nhân quèn, hai bên cách biệt nhau một trời một vực.

- Thường thôi, ta phải lưu lại đã, Ngự Long Vệ nào đó thiếu ta mười triệu!

Trần Thư trực tiếp lấy một cuốn sổ nhỏ ra rồi viết vào.

Hắt xì!

Vương Hiên Dương đang phi hành bỗng hắt hơi, hắn ta lẩm bẩm.

- Lạ thật, tố chất thân thể của ta mà cũng bị cảm được sao?

…

Bốn người dừng chân ở một con phố vắng người, trực tiếp thổi lửa, bắc vỉ nướng.

- Hôm nay coi như Trần Thư ta mời mọi người một bữa…

Tạ Tố Nam lấy dao mổ heo ra xử lý thi thể của Thiết Vũ Thú.

Không biết nên nói hay không, lâu lắm rồi bọn họ chưa ăn thịt hung thú…

- Lúc nãy ta vừa nhìn thấy một con Lãnh Chúa Hung Thú! Các ngươi không bị sao chứ?

Thẩm Vô Song vội vã chạy tới, đôi mắt lộ vẻ cảnh giác.

- Lão sư, chúng ta cũng nhìn thấy.

Tạ Tố Nam đứng dậy, trên tay hắn ta là một con Thiết Vũ Thú đã được làm sạch lông…

- …

Thẩm Vô Song chấn động, hai mắt lộ rõ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Các ngươi làm thịt nó rồi?

- Ngươi ngạc nhiên vậy làm gì! Ít nhiều gì cũng có tầm chục con Lãnh Chúa Hắc Thiết Cấp chết trong tay ta rồi!

Trần Thư xua tay ra vẻ không để ý mà nói.

- Các ngươi lại chiếm tiện nghi rồi phải không?

Thẩm Vô Song lập tức phản ứng lại.

Nếu là lãnh chúa ở trạng thái khoẻ mạnh, e là Trần Thư hắn đã chạy lâu rồi, thậm chí còn có thể trực tiếp bỏ lại bạn bè…

- Sao có thể như thế được?

Trần Thư lập tức phủ nhận, đồng thời lộ vẻ khó hiểu.

- Đúng rồi, Thẩm lão sư, vì sao trong thành phố lại xuất hiện hung thú cấp lãnh chúa vậy? Lần trước ở Thái Bình Sơn cũng có Hoả Xà Lãnh Chúa.

Bốn người đều đồng loạt nhìn về phía hắn ta, bọn họ đã sống hơn mười năm rồi nhưng cũng chưa gặp phải chuyện này bao giờ.

- Thái Bình Sơn? Ngươi từng đến Thái Bình Sơn rồi à?

Thẩm Vô Song lập tức nắm được trọng điểm, ngươi còn dám nói không phải là ngươi cho nổ?

- Thái Bình Sơn? Thái Bình Sơn nào cơ?

Trần Thư lộ vẻ khó hiểu, hắn nhìn đám người Từ Tinh Tinh.

- Vừa rồi ta có nhắc đến Thái Bình Sơn à?

Từ Tinh Tinh suy nghĩ một chốc rồi nói.

- Hình như là không.

- Hình như ta cũng không nghe thấy.

Tạ Tố Nam cũng xoè tay ra, nghi hoặc nói.

- ?

Thẩm Vô Song mở to mắt, bộ dạng thản nhiên của ba người bọn họ khiến hắn ta cũng nghi ngờ mình nghe lầm.

Ta đường đường là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp mà cũng bị lãng tai sao?

- Lão sư, lúc nãy đúng là ngươi có nhắc đến, ngươi còn nói cái gì về Hoả Xà Lãnh Chúa nữa.

u Dương Bảo đứng bên cạnh tốt bụng nhắc nhở.

Trần Thư giật giật khóe miệng mà nói.

- Ngươi đừng làm học sinh của ta nữa đi, ngộ tính của ngươi quá kém!

Lúc này, Thẩm Vô Song mới hiểu ra, hắn ta còn tưởng mình bị lãng tai chứ.

- Không quan trọng, ta cũng không rảnh nói vớ vẩn với ngươi.

Chương 291: Đứa nhỏ này đầu óc có vấn đề

Thẩm Vô Song cũng không để ý, đôi mắt hắn ta lộ vẻ suy tư. - Dựa vào kinh nghiệm của ta, có khả năng sắp xuất hiện Dị Không Gian mới rồi.

Trần Thư cau mày lại.

- Dị Không Gian mới?

Linh khí đã hồi phục gần ngàn năm rồi, bên trong Hoa Quốc cũng đã xuất hiện mấy trăm Dị Không Gian.

Căn bản cứ khoảng ba trăm năm sẽ xuất hiện một Dị Không Gian mới, bây giờ nó vừa hay xuất hiện gần thành phố Nam Giang.

- Bây giờ Dị Không Gian này đang ở trạng thái mới sinh ra, phải một hai năm nữa nó mới chính thức xuất hiện.

Thực ra Thẩm Vô Song cũng không lo lắng lắm, bây giờ là thời đại hoà bình, Hoa có quốc lực mạnh mẽ, Dị Không Gian mới sinh ra cũng chỉ làm tăng lên tài nguyên cho bọn họ mà thôi.

- Bởi vì không gian không ổn định nên Thiết Vũ Thú Lãnh Chúa và Hỏa Xà Lãnh Chúa mới xuất hiện.

Thẩm Vô Song lộ vẻ suy tư.

- Thiết Vũ Thú sống ở trên núi, cộng thêm Hoả Xà Lãnh Chúa nữa, có khả năng nó sống ở núi lửa, có lẽ cấp bậc của Dị

Không Gian nafy là cấp nguy hiểm.

Chỉ vài chi tiết ngắn gọn, Thẩm Vô Song đã phân tích ra một vài thông tin về Dị Không Gian này.

- Ta cảm thấy nó sắp xuất hiện rồi.

Trần Thư lắc đầu, có thể nói, Dị Không Gian mới này chắc chắn có rất nhiều hung thú.

Nếu Dị Không Gian vừa xuất hiện, hắn sẽ trực tiếp ném Bạo Tạc Dược Tề vào đó, không phải là quá sảng khoái sao?

- Ngươi định làm gì?

Thẩm Vô Song cảnh giác nhìn lại.

- Ta có làm gì đâu, ăn thịt, ăn thịt thôi!

Trần Thư nói nữa, hắn bắt đầu nướng Thiết Vũ Thú Lãnh Chúa.

Bởi vì hung thú xuất hiện nên giờ trên đường không còn một bóng người.

Gió đêm mát rượi thổi qua, mọi người ngồi ở đầu đường ăn thịt nướng, lại có chút phong vị khác.

…

Cuộc sống của Trần Thư lại rơi vào trong yên bình.

Bộ phận quan trọng của Thiết Vũ Thú thành công giúp Slime lĩnh ngộ được kỹ năng mới: Ngự Phong Lực.

Thực ra Ngự Phong Lực và Phong Tức đều giống như nhau, lực lượng thuộc tính phong của Slime vốn khá thấp, không đủ để tạo thành tổn thương.

Nhưng dù sao cũng có thể kéo dài thời gian phi hành, cũng coi như là có tăng lên.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, bây giờ đã là tuần cuối của tháng một.

Hoa Quốc sắp đến tết Nguyên Đán, đường phố giăng đèn kết hoa, mọi người ai nấy đều vui vẻ, không khí ngày tết tràn ngập khắp nơi.

Trần Thư cũng không đi gây chuyện, hàng ngày đều ngoan ngoãn tỷ thí ở Đấu Linh Trường.

Bởi vì đối thủ của hắn đều có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nên Trần Thư được thăng lên không ít, đồng thời Khế Ước Linh sử dụng kỹ năng của mình cũng thành thạo hơn.

Thứ hạng của Trần Thư càng ngày càng cao, mỗi ngày hắn đánh ít nhất hai ba trận đấu.

Cường giả trên Đấu Linh Bảng của tháng trước bị hắn đánh bại gần hết, giờ hắn đã thành công đánh vào top mười.

- Tội phạm ca, đến lượt ngươi rồi.

Nhân viên của Đấu Linh Trường lại gần, hắn ta có vẻ khá quen thuộc với Trần Thư.

Cùng lúc đó, Đấu Linh Trường cũng phát BGM chuyên dành cho Trần Thư.

- Các vị Ngự Thú Sư chú ý!

- Tội phạm Nam Giang xuất chiến, ta hy vọng các vị tự hiểu rõ thực lực của mình, trực tiếp đầu hàng đi, đừng chống cự vô ích nữa!

- …

Bây giờ Trần Thư đã không cần mang loa đến nữa, Đấu Linh Trường sẽ tự phát ra giúp hắn.

Thân là một ngôi sao lấp lánh nhất chỉ trong một tháng, thậm chí danh tiếng của Trần Thư còn lớn hơn cả Hạ Viêm nữa.

Một người dựa vào Khế Ước Linh cấp S nghiền ép, một người dùng Khế Ước Linh cấp F đi hành hung đủ thể loại Khế Ước Linh đẳng cấp cao, đương nhiên Trần Thư sẽ được mọi người chú ý hơn.

- Các vị khán giả, chào mọi người!

Người chủ trì kích động nói:

- Hôm nay, chúng ta cùng nhau nghênh đón một trận đấu đặc sắc!

- Một bên là Trần Thư với biệt danh tội phạm Nam Giang, người đã thắng liên tiếp sáu mươi lăm trận đấu! Một bên là Hạ Viêm với Khế Ước Linh cao cấp!

- Hai người đều là học sinh lớp mười hai, nhưng bọn họ đều đã tiến vào top mười của Đấu Linh Bảng tháng này. Nào, chúng ta hãy cho một tràng vỗ tay mời hai vị ngôi sao mới hôm nay!

Bầu không khí trực tiếp kéo căng ra, nhiều người còn hưng phấn đến mức đứng dậy hò hét cổ vũ.

- Tội phạm Nam Giang! Cố lên! Tội phạm Nam giang! Cố lên!

- Tội phạm ca, nghiền nát con mèo bệnh kia cho ta! Tuyệt không được nương tay với hắn ta!

Hiển nhiên, nhân khí của Trần Thư nhiều hơn Hạ Viêm rất nhiều.

Mặc dù Trần Thư được gọi là tội phạm, nhưng hắn chỉ hơi tiểu nhân một chút thôi, cũng không đến nỗi làm người ta ghét.

Nhưng Hạ Viêm lại ra tay cực kỳ hung ác, đánh với ai cũng như có thù với người ta, hận không thể trực tiếp giết chết Khế Ước Linh nhà người ta.

- Cuối cùng ta cũng đợi được đến ngày này.

Hạ Viêm nắm chặt hai nắm đấm, hắn ta nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

- Ngươi nhìn ta làm gì? Ta đánh nổ mộ tổ tiên nhà ngươi à?

Trần Thư nhíu mày cợt nhả.

- Mà ta cũng nhắc trước, tốt nhất là ngươi nên đầu hàng sớm đi, ngươi không chịu được đâu!

- Nếu ta đoán không nhầm thì Khế Ước Linh của ngươi là Slime cấp A đúng không?

Hạ Viêm tự cho là đúng mà nói tiếp.

Chương 292: Hình thể hai mươi thước, ngươi chịu nổi không? (1)

– Thậm chí còn là huyết mạnh đứng đầu của cấp A, nếu không ngươi cũng không thể dễ dàng đánh bại bọn họ như vậy. Tiếc là ngươi lại gặp ta, ta sẽ cho ngươi biết như thế nào là Khế Ước Linh cấp S! - Ta sẽ đánh bại ngươi hết lần này đến lần khác! Để ngươi hiểu thế nào là tuyệt vọng!

Trần Thư khẽ nhún vai rồi mở miệng nói.

- Ngươi đang chém gió đấy à?

Dứt lời, hắn trực tiếp mở bảng chọn của Slime ra, đương nhiên trên đó chỉ hiện lên thông tin về cấp bậc của Slime.

Những thông tin còn lại có chút doạ người, nhất là phần cấp bậc của kỹ năng.

Một chữ F to đùng trực tiếp tát vào mặt Hạ Viêm.

- Ngươi phân tích ta gần một tháng, phân tích cái gì vậy?

Hạ Viêm giật giật khóe miệng, trong mắt lộ vẻ không thể tin nổi, hắn ta thì thào.

- Không thể nào! Chắc chắn không thể nào!

Nhìn bộ dạng sợ run của đối thủ, Trần Thư nói.

- Đầu óc ngươi bị túi phân làm hỏng rồi à?

Vừa nhắc tới túi phân, Hạ Viêm lập tức hồi thần lại, hắn ta trả lời.

- Bất kể ngươi là cấp F hay cấp A thì hôm nay ngươi cũng chết chắc! Ngươi xong rồi, ta tuyến bố thêm lần nữa, ngươi xong rồi!

Trần Thư lắc đầu than thở.

- Đứa nhỏ này thật sự có vấn đề về đầu óc rồi.

Hắn trực tiếp triệu hoán Golden Slime ra, thân hình dài hai mươi thước vừa xuất hiện đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Mặc dù nhìn có vẻ ngây ngô chân thành, nhưng giờ Slime thật sự giống như một Chiến Thần.

Chưa có Khế Ước Linh nào có thể chịu nổi cái mông của nó…

Hạ Viêm triệu hoán Liệt Diễm Bạo Hổ ra, khí thế đáng sợ lập tức lan tràn.

- Grao…

Nó vừa ngửa mặt lên trời gầm thét, bày ra thực lực của mình thì đã lập tức nhìn thấy Slime.

Tiếng gầm vừa vang lên đã bị phá âm.

- Òm ọp, òm ọp!

Slime nhìn Liệt Diễm Bạo Hổ, hai mắt kích động muốn thử, cái mông của nó cũng liên tục cựa quậy.

Nó nhớ đến buổi tối đó, nó được ngồi lên một bảo bảo ấm áp.

Liệt Diễm Bạo Hổ lộ vẻ cảnh giác, nó xù lông lên.

Bộ dáng như vậy trong thoáng chốc đã khiến cho mọi người cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Liệt Diễm Bạo Hổ cấp S mà lại tự nhận không phải là đối thủ ư?

- Chẳng lẽ con Slime này là Khế Ước Linh cấp SS?

Mọi người không nhịn được mà suy đoán.

Có thể để cho Khế Ước Linh cấp S phải sợ đến nỗi này, e là chỉ có cấp SS mà thôi, thậm chí là cấp SSS cũng rất có thể.

- Con mèo bệnh nhà ngươi đang sợ à?

Trần Thư mở miệng nói, đôi mắt lộ vẻ hài hước.

Hạ Viêm lạnh lùng nói.

- Hừ! Ngươi nghĩ mình thật sự đánh thắng được ta sao?

Trần Thư đang định mở miệng, trước mặt hắn bỗng xuất hiện bảng chọn.

【 Phương án một: Dùng cái mông của Slime nghiền ép Liệt Diễm Bạo Hổ! Phần thưởng nhiệm vụ: Đại Lượng Ngự Thú Lực. 】

【 Phương án hai: Trực tiếp nhận thua, thử giải hoà cùng đối phương. Phần thưởng nhiệm vụ: Ba gốc cây Đại Lực Tiêu. 】

【 Phương án ba: trực tiếp lấy túi phân ra đội lên đầu đối phương, sau đó đánh một trận để hắn ta biết vì sao hoa lại có màu hồng. Phần thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng Chấn Nhiếp Gào Thét + 1. 】

Trần Thư yên lặng lấy một cái túi phân từ trong túi đeo lưng ra.

Mặc dù hắn cũng muốn Ngự Thú Lực, nhưng tăng lên cấp bậc cho kỹ năng cũng khá tốt, quan trọng là phương án này rất hợp ý hắn.

- Ngươi muốn làm gì?

Hạ Viêm giật mình, đồng tử co lại, thân thể vô thức lùi lại về phía sau.

- Cho ta hỏi một chút, các ngươi có thể mở thiết bị bảo vệ lên không?

Trần Thư mở miệng nói, vì phòng ngừa Ngự Thú Sư bị trận chiến của Khế Ước Linh ảnh hưởng đến, thế nên trên sân cũng có rào bảo vệ.

- À…

Nhân viên làm việc gần đó có chút bối rối.

Không phải là Khế Ước Linh chiến đấu với nhau sao, ngươi lấy túi phân ra làm gì?

- Các ngươi không được mở ra! Hắn muốn đánh người!

Hạ Viêm lập tức chấn kinh, khuôn mặt lộ vẻ kinh hoảng, nỗi sợ hãi trong lòng khiến cho hắn ta không giữ được vẻ kiêu ngạo nữa.

Bây giờ nếu như hắn ta lại bị túi phân chùm đầu trước mặt bao người như này, chỉ sợ hắn ta cũng không mặt mũi nào nhìn mặt người dân thành phố Đại Hưng nữa.

Nhân viên làm việc giật giật khóe miệng, không nghĩ đến Trần Thư dũng mãnh như vậy, bảo sao hắn tự xưng mình là tội phạm.

Nhìn bộ dạng nhao nhao muốn thử của đối phương, r là hắn ta vừa bỏ thiết bị bảo vệ ra thì Hạ Viêm sẽ lập tức bị đánh ngay…

- Xin lỗi…

Nhân viên làm việc nói, mặc dù rất muốn mở ra, nhưng hắn ta không thể phá hư quy củ. Nếu không, chỉ cần khiếu nại lên, hắn ta cũng mất việc.

Ở trong phòng, Thẩm Vô Song đen mặt đứng lên, trên trán trượt xuống mấy đường hắc tuyến.

Ngươi có cần phải dũng mãnh đến vậy sao? Không dễ gì mới được yên tĩnh hai mươi ngày, ngươi lại ngứa tay muốn gây chuyện đúng không?

Hôm nay còn là ở trước mặt bao người, đã có vài người cầm di động lên quay video rồi.

Một khi đăng lên internet, những người khác sẽ đánh giá Nam Giang Nhị Trung như thế nào? Năm sau trường bọn họ còn cần tuyển sinh nữa không?

- Xem ra ngươi thật may mắn…

Trần Thư thở dài tiếc nuối cất túi phân đi.

Hạ Viêm có chút không dám đối mặt với Trần Thư, nhìn Hạ Viêm cứ ngoan ngoãn như con cừu nhỏ vậy.

Chương 293: Hình thể hai mươi thước, ngươi chịu nổi không? (2)

– Bắt đầu tranh tài! Người chủ trì mở miệng, tạm thời hóa giải bầu không khí ngưng trọng.

Hạ Viêm âm thầm thở phào, hắn ra điều khiển Liệt Diễm Bạo Hổ thả kỹ năng ra.

Hắn ta phải dùng Khế Ước Linh để vãn hồi tôn nghiêm của mình!

Liệt Diễm Bạo Hổ lập tức há to miệng.

Một viên Hoả Cầu nóng rực lập tức bay ra.

Trong lúc bay, Hỏa Cầu liên tục phân tách ra, hoá thành vô số Tiểu Hoả Cầu nhỏ bay ra như mưa lựu đạn.

Mặc dù Trần Thư có vẻ ung dung, nhưng trong lòng lại hết sức chăm chú.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn đánh với Khế Ước Linh cấp S, đêm hôm đó có thể đánh thắng trong một chiêu cũng là nhờ vào đánh lén.

Bây giờ hắn muốn để Slime đặt mông lên người Liệt Diễm Bạo Hổ cũng không dễ dàng như vậy.

Đối mặt với Tiểu Hoả Cầu bay đầy trời, Slime nhắm mắt lại.

- Khò khò…

Nó trực tiếp sử dụng Thụy Mộng Sát, tự động rơi vào trạng thái ngủ say, đồng thời lực phòng ngự cũng tăng mạnh.

Ầm ầm ầm!

Bởi vì Hỏa Cầu đã phân tách ra nên mặc dù phạm vi bao trùm kỹ năng đã tăng lên, nhưng lực công kích của từng Tiểu Hoả Cầu cũng bị yếu đi, không còn đủ lực để phá phòng ngự của Slime nữa.

Nhưng mà, Hỏa Cầu chỉ là công kích dò xét, sát chiêu thực sự nằm ở phía sau!

Grao!

Liệt Diễm Bạo Hổ mở miệng bạo phát kỹ năng Gào Thét ra.

- Òm ọp!

Gần như là cùng một lúc, Slime đang ngủ say cũng lập tức tỉnh lại, sử dụng kỹ năng Chấn Nhiết Gào Thét.

Khả năng khống chế thời gian của Trần Thư gần như được xem là khá hoàn mỹ, cho dù là Ngự Thú Sư lâu năm cũng không thể nào làm được đến bước này.

Hai kỹ năng khống chế va chạm vào nhau sẽ không bị triệt tiêu, mà hai bên đều sẽ bị tác động vào.

Hai bên đều tạm thời rơi vào trạng thái choáng váng.

Liệt Diễm Bạo Hổ tỉnh lại trước, trên móng vuốt của nó xuất hiện liệt diễm, hai cánh rung lên, lập tức đánh tới.

Hạ Viêm nở nụ cười mang theo ý trả thù.

Hắn ta không thể không thừa nhận, kỹ xảo chiến đấu của Trần Thư cực kỳ xuất sắc, vừa hay vận dụng kỹ năng Chấn Nhiếp Gào Thét để kéo dài thời gian.

Nhưng kỹ năng Gào Thét của Liệt Diễm Bạo Hổ đã lên cấp 3, thời gian gây choáng váng của nó chắc chắn lâu hơn Slime.

Hắn đã hình dung ra cảnh tượng Slime bị xé ra thành từng mảnh nhỏ rồi.

- Ngươi định làm gì? Mau đừng tay cho ta!

Trần Thư vươn tay ra, trong mắt tràn đầy tức giận và bối rối.

Trong phòng xem, Thẩm Vô Song giật giật khóe miệng, hình như ngươi diễn hơi lố rồi đó…

Lớp đặc huấn vừa nhìn đã hiểu Trần Thư lại đang lừa người.

Chỉ có Hạ Viêm căn bản không hiểu đối phương, hắn ta còn tưởng rằng tố chất tâm lý của đối phương quá kém.

Nhưng Hạ Viêm cũng không nghĩ thử một chút, một người dám lấy ra túi phân đi đánh người trước mặt bao nhiêu người như thế có thể có tố chất tâm lý yếu sao?

- Kêu đi! Kêu đi! Ngươi có kêu rát cổ họng cũng không có ai đến cứu ngươi đâu!

Hạ Viêm không nhịn được mà bật cười.

Trần Thư càng hoảng sợ, Hạ Viêm lại càng hưng phấn.

- A!

Trong giây lát, phía dưới quả nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Liệt Diễm Bạo Hổ vốn hung mãnh lại trực tiếp bay ngược ra ngoài như diều đứt dây.

Liệt Diễm Bạo Hổ còn vừa bay vừa hộc máu, trông cực kỳ thảm thiết.

Mà trên không trung, một quả cầu khổng lồ phát ra tiếng ngáy cũng đang bay tự do.

A cái này…

Toàn trường trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều kích động đứng bật dậy.

Thế cục nghịch chuyển trong giây lát, thậm chí đến khán giả cũng không phản ứng kịp.

Một khắc trước, Liệt Diễm Bạo Hổ đang định dùng vuốt nhọn xé nát thân thể Slime.

Nhưng ai biết Slime căn bản không hề choáng váng, đột nhiên nhảy bật lên rồi phát động kỹ năng Bạo Lực Toạ Sát.

Liệt Diễm Bạo Hổ không kịp phản ứng đã trực tiếp bay đi.

Ai biết Slime cũng phun Phong Tức ra, phát động Trùng Phong, cũng bay đi theo.

Liệt Diễm Bạo Hổ không có chủ nhân điều khiển, nhìn thấy quả cầu lớn siêu cấp biết bay, thoáng chốc nó cũng bối rối.

Đây là cái gì?

Nhưng Slime cũng không hề ngẩn ra, dưới sự điều khiển của Trần Thư, Slime trực tiếp đánh bay Liệt Diễm Bạo Hổ.

Mặc dù Trần Thư đang diễn trò, nhưng hắn vẫn luôn chú ý đến phía dưới.

Slime của hắn có kỹ năng Bá Thể, sao có thể bị choáng váng được chứ?

Lúc nãy hắn để Slime thả kỹ năng Chấn Nhiếp Gào Thét ra cũng chỉ để Hạ Viêm buông lỏng cảnh giác mà thôi.

- Kêu đi! Kêu đi! Ngươi có kêu rát cổ họng cũng không có ai đến cứu ngươi đâu!

Trần Thư nhại lại lời lúc nãy làm Hạ Viêm tức muốn hộc máu, hắn ta bắt đầu trở nên không tỉnh táo nữa.

- Ta muốn tố cáo, ngươi ăn gian!

Hạ Viêm nắm chặt hai nắm đấm, lúc nãy hắn ta còn đang ra vẻ kiêu căng, không nghĩ đến chiến cuộc nghịch chuyển nhanh như vậy.

Hạ Viêm có chút bực bội trong lòng, rõ ràng lần trước hắn ta đã thề rằng sau này sẽ không ra vẻ nữa.

Lần này lại không nhịn được, hắn ta chỉ hận mình vô dụng…

- Khò khò khò…

Nhưng mà, Slime ngủ say cũng không để ý đến Hạ Viêm, nó bay đi cực nhanh.

Trong giây lát, Slime đã đuổi kịp Liệt Diễm Bạo Hổ.

Ầm!

Lại là một cú va chạm đáng sợ, Liệt Diễm Bạo Hổ lại gặp tổn thương thêm lần nữa.

Đoàng đoàng đoàng!

Chương 294: Chẳng lẽ tội phạm Nam Giang ta sắp bị lật đổ rồi? (1)

Ngay sau đó, cảnh tượng điên cuồng va đập thảm thiết vô nhân tính xảy ra, thậm chí còn có khán giả che mắt không dám nhìn thẳng. Liệt Diễm Bạo Hổ anh tuấn thần võ cũng sắp thành một đám gạch men rồi…

Ầm!

Cuối cùng, Liệt Diễm Bạo Hổ vô lực rơi xuống đất như một con mèo bệnh!

- Hình thể hai mươi thước thế này mà ngươi cũng chịu nổi được sao?

Slime trực tiếp bay đến phía trên Liệt Diễm Bạo Hổ.

Cái mông của nó khẽ run lên rồi hạ xuống rất nhanh, thậm chí còn có tiếng gió rít vang vọng.

Hạ Viêm nắm chặt tay lại, không dễ dàng nhận thua.

Sự kiêu ngạo của hắn ta không cho phép hắn ta nhận thua!

Trong chốc lát, Liệt Diễm Bạo Hổ đang bị thương ngước nhìn về phía chiếc mông màu vàng ở trên cao.

Gào!

Đôi mắt của nó dường như chứa đựng đầy ngọn lửa, kỹ năng cũng lấp lánh chói lọi.

Một vòng lửa bùng lên trong tích tắc, nhưng không phải lao về phía xung quanh, mà là lao thẳng lên bầu trời.

- Ừm?

Trần Thư cau mày, Bạo Lực Tọa SÁt của Slime đã sắp kết thúc rồi.

Nếu lúc này mà còn không ngồi, các kỹ năng tấn công của tự thân sẽ rơi vào trạng thái làm lạnh.

Tuy rằng Liệt Diễm Bạo Hổ bị thương nặng, nhưng không hẳn là không còn át chủ bài, nói cho cùng thì cũng là Khế Ước Linh cấp S.

Nếu là đối mặt với các Khế Ước Linh còn lại, Slime có thể sử dụng sức mạnh phòng thủ để kéo thời gian làm lạnh của kỹ năng.

Nhưng Liệt Diễm Bạo Hổ cấp S có sức tấn công rất mạnh, cũng không dễ dàng chống lại như vậy.

- Nhất định phải ngồi!

Đôi mắt của Trần Thư nheo lại, trực tiếp lệnh cho Slime đang ngủ sà xuống thật nhanh.

Ầm!

Trong nháy mắt, vòng lửa va chạm với Slime, vòng lửa trực tiếp bị tông nát.

Nhưng Slime cũng bị lửa làm bị thương, thân thể Golden xuất hiện một vòng tròn đen thui nổi bật.

May mắn thay nó đang ở trong trạng thái ngủ say như chết, nên sẽ không vì cơn đau dữ dội mà tỉnh lại.

Hạ Viêm có chút giật mình, không ngờ đối phương lại thật sự dám ngồi xuống.

Hắn ta định thu vào, nhưng phản ứng lại chậm nửa nhịp.

Ầm!

Toàn bộ Đấu Linh Trường dường như đều rung lên.

- Grao!

Hai mắt Liệt Diễm Bạo Hổ trợn to, thân thể trực tiếp bị nghiền nát, xương cốt phát ra tiếng "lạch cạch", hiển nhiên là đã vỡ nát.

Nó chỉ là một Khế Ước Linh cấp 9 thôi, quả thật là đã chịu đựng quá nhiều, quá nhiều rồi…

- Ngươi!

Hạ Viêm nắm chặt tay, lửa giận trong mắt cũng trào dâng.

Liệt Diễm Bạo Hổ cấp S của hắn ta vậy mà thua rồi sao?

- Ngươi quá yếu, nghe lời, mau nhận thua đi!

Trần Thư khéo miệng cười:

- Ta muốn xem thiên tài nhận thua sẽ trông như thế nào!

Lời nói của hắn khiến nét mặt Hạ Viêm lúc trắng lúc xanh.

Đối phương càng chế nhạo, hắn ta càng không muốn thừa nhận là đã thua, chỉ có thể im lặng đứng ở đấy.

- Trong mắt ta, thực lực của ngươi thậm chí còn không chịu nổi một đòn!

Trần Thư cười nói:

- Liệt Diễm Bạo Hổ đi theo ngươi, thật đúng là đổ bô phân lên chậu vàng mà, rõ ràng rất lãng phí!

Hạ Viêm trừng mắt nhìn Trần Thư, đối phương vậy mà lại mắng hắn là bô phân…

- Hạ Viêm, mau nhận thua đi, Khế Ước Linh của ngươi sắp chết rồi!

Giáo viên lớp đặc huấn Dư Minh rời khỏi phòng rồi rống to lên.

Thoáng chốc, Hạ Viêm đã phản ứng lại ngay lập tức.

Trong khi hắn ta đang im lặng, Slime đã nghiền nát Liệt Diễm Bạo Hổ một cách vô nhân đạo.

Ước chừng rằng xương cũng đã bị nghiền thành bột mịn, có thể trực tiếp ủ trà luôn rồi…

Đôi mắt Liệt Diễm Bạo Hổ vô cùng oán hận.

Ngươi cứ luôn kiêu ngạo đi, tại sao người chịu đau khổ lại là ta chứ?

Dĩ nhiên bị áp bức đâu phải là ngươi…

Hạ Viêm nhanh chóng thu nó vào.

Hiện tại, Khế Ước Linh của hắn ta đã giảm độ phục tùng đi đáng kể, sợ là lại phải mất một khoảng thời gian dài để bồi dưỡng lại rồi.

Hạ Viêm oán hận liếc nhìn Trần Thư, lửa giận trong mắt không ngừng dâng trào.

Hắn ta lặng lẽ bước ra khỏi tiểu bình đài, không nói thêm lời hung hãn nào nữa.

Có Khế Ước Linh cấp S như hắn ta, nhiều năm như vậy chưa từng thua, một khi đã thua thì trong lòng đương nhiên là không thể chấp nhận được.

- Tội phạm vô địch! Tội phạm vô địch!

Vô số người đứng lên hò hét, trong mắt tràn đầy hưng phấn, bọn họ đã hoàn toàn bị Trần Thư thuyết phục.

Dựa vào Slime cấp F mà làm được đến bước này, e rằng trước nay đều chưa từng có ai như vậy.

- Cuộc đời thật là cô quạnh như tuyết mà!

Trần Thư lắc đầu, thu Golden Slime vào rồi trở về phòng.

u hoàng, gan đế, thổ hào gì đó, ở trước mặt hắn quả thật là không dùng được.

- Biểu hiện không tồi!

Thẩm Vô Song nhận xét. Nếu là hắn ta, có thể cũng chắc chắc đã nắm được kinh nghiệm thực chiến như Trần Thư.

Xét riêng về sức mạnh, Slime và Liệt Diễm Bạo Hổ tương đương nhau, nhưng mấu chốt là ở sự khác biệt về kỹ năng chiến đấu.

Rõ ràng Hạ Viêm còn quá non nớt, nhiều năm như vậy đã quen với việc đàn áp, một khi gặp đối thủ ngang tài ngang sức thì chắc chắn sẽ bị đánh bại.

Ngay sau đó là những trận thi đấu của các học sinh còn lại.

Lớp đặc huấn hôm nay thắng nhiều hơn thua, kinh nghiệm chiến đấu của mọi người đều được nâng cao về chất.

Vào lúc chạng vạng.

- Các vị đồng học!

Chương 295: Chẳng lẽ tội phạm Nam Giang ta sắp bị lật đổ rồi? (2)

Thẩm Vô Song nói: - Bởi vì sắp đến năm mới nên được sẽ cho mọi người một kỳ nghỉ đông trước thời hạn!

Ngay khi những lời này nói ra, tất cả mọi người đều hoan hô.

Trên đường phố Đại Hưng, dần dần đã có không khí của năm mới, tất nhiên bọn họ cũng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

- Hôm nay mọi người có thể thu dọn đồ đạc, sau hai ngày nữa chúng ta sẽ rời khỏi Đại Hưng!

Trần Thư cau mày nói:

- Vậy làm sao ta đạt được vị trí đầu tiên đây?

Các lựa chọn của hệ thống yêu cầu hắn phải giành được vị trí đầu tiên vào tháng một.

- Đừng lo lắng, hai ngày là đủ rồi, có lẽ lại đánh thêm hai ba trận chiến đấu nữa là được.

Với thành tích toàn thắng hiện tại của Trần Thư, về cơ bản là đã nắm vững vị trí đầu tiên rồi.

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, cùng đoàn người rời khỏi căn phòng của Đấu Linh Trường.

Bởi vì năm mới sắp đến, u Dương Bảo đã về nhà rồi.

Điều này khiến Trần Thư và ba người họ tiếc hùi hụi một lúc, phiếu ăn mất rồi…

- Trần Bì, năm mới có sắp xếp gì không?

Cả ba đến một quầy hàng, chọn những món ăn đặc sắc.

- Còn mười ngày lận, sắp xếp cái rắm!

Trần Thư lắc đầu, hắn đã được nghỉ thu đủ hai tháng rồi, nên kỳ nghỉ đông này đối với hắn cũng không cảm thấy hấp dẫn cho lắm.

- Trong nhà chắc muốn để ta bế quan tu luyện rồi.

Từ Tinh Tinh nói, thật không dễ dàng có được một kỳ nghỉ, trong nhà chắc chắn sẽ cho hắn đủ loại tài nguyên.

Đến khi kỳ nghỉ đông kết thúc, kỳ thi Đại học cũng không còn xa nữa, học kỳ sau chính là thời gian chạy nước rút.

Trần Thư hỏi:

- Còn ngươi, lão Tạ?

- Ta hả? Nhận nhiệm vụ mua tài nguyên thôi, không giống như các ngươi, một nhà có tiền, một nhà trộm cướp, đều không thiếu tiền.

- Gì mà không thiếu chứ?

Trần Thư giật giật khóe miệng, nói tiếp:

- Ngươi có bị ngốc không vậy? Nếu không thiếu tiền ai lại đi làm tội phạm chứ?

Khi cả ba đang thảo luận, một giọng nói bất hòa đột nhiên vang lên.

- Thúc thúc, chính là hắn!

Cả ba người bọn họ quay đầu nhìn lại, thấy hai người phía sau đang đi đến gần.

- Hạ Viêm?

Trần Thư híp mắt, nhếch khóe miệng cười nói:

- Ồ? Tìm phụ huynh rồi à?

Bên cạnh Hạ Viêm là một đại hán đầu trọc vạm vỡ, nhìn về phía ba người bọn họ đầy dữ tợn.

Trần Thư đã phát giác được tính nguy hiểm, đối phương chắc chắn là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp.

- Chính là ngươi đã bắt nạt cháu ta sao?

Ngô Lực lên tiếng nói, trong mắt tràn đầy tia sáng lạnh băng.

- Bắt nạt? Ta nói vị đại ca này, ta bắt nạt hắn ta lúc nào chứ?

Trên mặt Trần Thư vẫn treo nụ cười như cũ.

- Chỉ vì hắn ta đã bại bởi ta dưới tay ta trên Đấu Linh Trường sao? Vậy ta xin lỗi, lần sau ta mà có gặp phải Hạ Viêm thì phải cúi đầu nhận thua trước, được chưa hả?

Dáng vẻ âm dương quái khí của Trần Thư có thể thổi bùng lên lửa giận của mọi người.

Trong mắt Hạ Viêm hiện đầy sự căm phẫn, hắn ta nói:

- Ta không phải nói về Đấu Linh Trường, mà là chuyện ngươi đã làm với ta tối hôm đó!

- Buổi tối? Ngươi có thể nói rõ hơn một chút không? Không thôi mọi người sẽ nghĩ ta đây là một tên biến thái mất!

Trần Thư giật giật khóe miệng, ngươi có thể miêu tả rõ hơn chút không hả?

- Tiểu Viêm, tối hôm đó hắn đã làm gì với ngươi?

Ngô Lực cũng nổi hắc tuyến khắp cả đầu, cảm thấy lời nói của cháu mình có gì đó không ổn.

Ngay khi những lời này nói ra, bầu không khí cũng trở nên nặng nề…

- Cẩn thận!

Hạ Viên định mở miệng giải thích, ánh mắt lại co rụt.

Chỉ thấy một đĩa tôm hùm hấp dầu trực tiếp quăng tới.

Ngô Lực gần như tung ra một cú đấm theo bản năng, cơ thể cường tráng trực tiếp đánh nát con tôm hùm kia.

Dầu tràn ra, trong phút chốc hai người họ đã trở nên nhếch nhác không tả nổi.

Hạ Viêm càng bị bỏng đến a a kêu la không ngừng.

- Thằng nhóc chết tiệt!

Vẻ mặt Ngô Lực đầy tức giận, hắn ta không ngờ đối phương lại gian trá như vậy, dám nhân lúc hắn ta phân tâm mà dùng chiêu đánh lén.

Ba người bọn họ hiểu ý nhau vô cùng, đồng loạt chạy về các hướng khác nhau và đều gửi tin nhắn cho Thẩm Vô Song.

- Thẩm lão sư, có người muốn giết bọn ta! Cấp cứu!

Ngô Lực giũ sạch dầu trên người, trực tiếp khóa bóng lưng Trần Thư lại.

Hai chân hắn ta vững chắc, thân hình vạm vỡ giống như một mũi tên lên dây.

Tuy rằng Trần Thư có vóc dáng cường tráng, nhưng suy cho cùng thì cũng không được luyện tập thường xuyên, nên rất nhanh đã bị đuổi kịp.

- Còn muốn chạy?

Ngô Lực dùng tay phải ấn bả vai Trần Thư xuống, ép hắn phải dừng lại.

Nhưng trong khoảnh khắc, không gian trước mặt như vỡ tung, một đôi mắt to dễ thương đang nhìn hắn ta chằm chằm.

- Ôi đệt, cái thứ gì vậy?

Ngô Lực giật mình, buông tay ra ngay lập tức.

Trần Thư tận dụng cơ hội này mà giãy thoát, nhưng thay vì bỏ chạy, hắn lại nghĩ về cách đối phó.

Nếu chạy thì chắc chắn không thể chạy nhanh hơn đối phương, chỉ có thể trì hoãn thời gian bằng cách khác thôi.

- Bán Thương Triệu Hoán?

Ngô Lực nhướng mày, không ngờ đối phương lại biết kỹ năng này.

- Tiếc là không cứu được ngươi đâu!

Vẻ mặt của Ngô Lực trở nên lạnh lùng, hắn ta định trực tiếp bắt lấy Trần Thư.

Chương 296: Ngươi đang bí mật lĩnh ngộ nước tiểu ý ư… (1)

Đối phương không dám triệu hồi Khế Ước Linh, nếu không sẽ càng lớn chuyện hơn. Ban đầu đây chỉ là chuyện của đồn cảnh sát, nhưng thoáng chốc sẽ chuyển đến Trấn Linh Cục ngay.

Hơn nữa, hắn ta cũng có thể triệu hồi Khế Ước Linh để tự vệ.

- Hôm nay, ngươi cũng phải nếm thử mùi vị của túi phân rồi!

Hạ Viêm vội vàng chạy tới, thấy Trần Thư đã bị bắt, trong mắt lập tức hiện lên khát vọng trả thù.

- Ngươi nói xem cần gì phải như vậy chứ?

Trần Thư lắc đầu, xung quanh không có nhiều người đi đường, cho nên cũng không có ai tới giúp hắn.

Chẳng lẽ tội phạm Nam Giang ta sắp bị lật đổ rồi sao?

Đầu óc hắn quay cuồng, suy nghĩ tìm kiếm lối thoát.

Bỗng dưng hắn nhìn về phía sau Ngô Lực với một ánh mắt đầy kinh ngạc.

Một nữ hài mặc áo khoác đi trên phố, làn gió chiều đang vuốt ve mái tóc ngắn của nàng, trông thật hiên ngang.

Bên cạnh nàng là một nam hài cao lớn, tay trái cầm một cái chảo, tay phải thì cầm một cái xẻng cơm.

Cả hai bật cười không ngừng, không ngờ rằng vừa đến đã nhìn thấy Trần Thư bị người khác bắt giữ.

Vẻ mặt Trần Thư chua xót, nhưng trong lòng cảm thấy thoải mái hơn.

Mặc dù xa nhau nửa năm, nhưng cả ba vẫn không hề thay đổi gì.

- Hửm?

Vẻ mặt hai người trì trệ, vậy mà đồng loạt rùng mình một cái. Giống như là cảm nhận được sát ý lạnh như băng, trong nội tâm hai người thoáng cái trở nên bất an.

Cơ hồ bọn họ theo bản năng nhìn lại.

Nhưng mà, trước mặt lại có một cái bàn chân đang phi đến!

Từng người Phương Tư cùng Trương Đại Lực đã tập trung vào mục tiêu, trực tiếp đi thẳng vào công việc!

Nhân sinh dũng mãnh, cần giải thích sao?!

- Điếc không sợ súng!

Vẻ mặt Ngô Lực thong dong không có bối rối.

Với tư cách Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, cường độ thân thể của hắn ta cũng không phải người bình thường có thể so sánh được.

Mắt thấy là một nữ hài đá mình, lại càng cảm thấy yên tâm hơn. Hai tay của hắn ta giao nhau, chuẩn bị cứng chọi cứng với một cước này.

Nhưng mà, lực lượng đánh úp lại vượt qua dự đoán của hắn ta!

Ầm!

Hai người vậy mà lại đồng loạt bay ra ngoài, căn bản không cách nào chống lại lực lượng ẩn chứa trong đó.

Nhìn thấy cả hai mất thăng bằng, cơ thể của họ ngược lại đổ về phía hắn, khóe miệng Trần Thư cười cười, hắn cũng chờ đã lâu. Trong tay hắn chẳng biết lúc nào đã có nhiều ra hai cái túi phân u-rê. Một tay hắn cầm một cái túi, trực tiếp bất ngờ bao lấy hai người.

Ba người phối hợp quả thực có thể nói là không chê vào đâu được!

Phương Tư quát tháo giận dữ một tiếng, bước chân đạp mạnh đi tới bên cạnh Ngô Lực, hai tay nàng ta nắm lấy cái túi phân u-rê, nương tựa theo lực lượng đáng sợ gắt gao bao bọc hắn ta lại.

Ngay sau đó chính là một chầu đòn hiểm cực kỳ tàn ác!

Trương Đại Lực và Trần Thư thì đã tập trung mục tiêu vào Hạ Viêm, hoàn toàn không lo lắng Phương Tư sẽ thất thủ.

Mặc dù hai người đều là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, nhưng mọi người đều biết, người với người không thể quơ đũa cả nắm…

Ngô Lực dốc sức liều mạng giãy giụa, nhưng lại như là heo dê đợi làm thịt, căn bản không cách nào thoát thân.

Lúc này, Ngô Lực biết rõ là đã gặp phải kẻ tàn nhẫn, chỉ có thể cứng rắn nói ra lời đe dọa hung ác:

- Ta là người Ngô gia của Thành phố Đại Hưng…

Ầm!

- Ngô gia đúng không?

Khóe miệng Phương Tư có dáng tươi cười hung tàn, một bàn tay thô trực tiếp vỗ về phía đầu của đối phương. Ngô Lực thoáng chút đã cảm giác đầu váng mắt hoa, đầu kêu ông ông đấy.

- Đã qua rồi, mọi thứ hãy giữ lại một con đường…

Ầm!

- Giữ lại một đường đúng không?

Phương Tư lại đập tới một quyền, không hề nương tay.

- Tất cả mọi người đều là nhân vật có uy tín danh dự…

Ầm!

- Tai to mặt lớn đúng không?

Vẻ mặt Phương Tư phấn khởi, phảng phất gen bạo lực trong cơ thể đều bị thức tỉnh lại vậy.

Một bên, Trần Thư cùng Trương Đại Lực đã xử đẹp Hạ Viêm rồi, dựa vào thân thể tự nhiên của đối phương không thể nào thừa nhận được bạo lực từ hai vị đại hán này.

- Không hổ là Phương Tư tỷ!

Hai người trợn mắt há hốc mồm, nhìn xem Phương Tư thực thi bạo lực, lập tức cảm giác lạnh tóc gáy.

- Đại tỷ, sai rồi, ta sai rồi…

Ầm!

- Biết sai rồi đúng không?

Phương Tư lại thêm một cước, đạp hắn ta té xuống đất, ngay sau đó lại là một chầu đòn hiểm.

Ngô Lực đã triệt để sợ hãi, cuộn tròn thân thể, không dám nói bất kì lời nói gì nữa.

Sống nhiều năm như vậy, hắn ta chưa thấy qua người bạo lực như vậy bao giờ…

Phương Tư quyền đấm cước đá một hồi, tựa hồ là có chút nhàm chán rồi, trực tiếp cho một cước đạp hắn ta bay xa hơn 10m.

- Xéo đi!

Một lát sau, Ngô Lực thử thăm dò giật giật mình, xác định không còn nghênh đón thêm bất cứ hành hung nào, lúc này mới dám chậm rãi gỡ xuống cái túi phân u-rê…

Với tư cách Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, trên mặt hắn ta đã xanh tím một mảng, hai mắt đều híp thành một đường.

Trong mắt của hắn ta có hận ý, mịt mờ liếc nhìn Phương Tư.

Ầm!

- Còn dám nhìn?

Phương Tư lại cho hắn ta thêm một quyền, lại đánh thân thể hắn ta bay xa thêm mấy mét…

- Trần Bì, một quyền này ngươi chịu nổi không?

Chương 297: Ngươi đang bí mật lĩnh ngộ nước tiểu ý ư… (2)

Hai người Trương Đại Lực và Trần Thư đồng loạt nuốt nước miếng. - Ta cảm thấy, chỉ sợ đến hung thú cũng chịu không được…

Trần Thư suy tư một lát, làm ra một cái suy đoán can đảm.

Ngô Lực lúc này mới ý thức tới sợ hãi, không dám nhìn ba người nữa. Hắn ta cúi đầu, yên lặng mang chất nhi Hạ Viêm đi, toàn bộ hành trình hắn ta không dám nói một câu.

Nhìn qua bóng lưng chật vật của hai người, trên mặt ba người có xuất hiện dáng tươi cười hung tàn, hiển nhiên là trùm phản

diện.

- Lợi hại nha Phương Tư tỷ!

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, không nghĩ tới ở thời điểm mấu chốt, Phương Tư vẫn có thể đáng tin cậy.

- Có phải ta lại gây tai hoạ rồi hả?

Phương Tư hai tay ôm ngực, vẻ mặt thong dong, hoàn toàn không có để Ngô Lực ở trong mắt.

Một tên Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp dân gian, nàng thích thì đánh, đại bộ phận thiên tài trong Hoa Hạ học phủ đều từng bị nàng đánh.

- Làm sao có thể?! Tiểu tử kia cũng dám chửi lớp đặc huấn chúng ta, ta được xem như là lớp trưởng mà có thể nhẫn nhịn ư?

Trần Thư nhún vai, nói ra:

- Kết quả là kết ân oán sống chết với hắn ta sao?

Phương Tư thoáng chút đã tìm được trọng điểm, nhíu mày:

- Ngươi là … Lớp trưởng?

- Có phải ngươi hối lộ Thẩm Vô Song rồi hả?

Phương Tư mở miệng nói ra:

- Với tính cách yêu tiền của lão Thẩm, nhất định là đã nhận hối lộ rồi! Không được, ta được có một nửa!

- …

Khóe miệng Trần Thư và Trương Đại Lực co lại, không rõ ràng lắm tình huống đang như thế nào, ngươi muốn được phân một nửa?

Thật sự muốn cứng rắn cưỡng đoạt à?

Mặt khác, mẹ nó, ai hối lộ tiền chứ? Hơn nữa, ta nào có tiền?

- Khụ … Khụ …

Trần Thư ho khan một tiếng, đang muốn mở miệng giải thích. Nhưng Phương Tư lại lắc mình một cái, đập hắn một cái.

- Tỷ, ngươi làm gì vậy?

Trần Thư hai tay bụm đầu, vẻ mặt ngu ngơ.

- Tên nhóc nhà ngươi ở trên mạng không phải thật khoa trương kiêu ngạo sao? Còn nói cái gì mà Vũ Bạch Hạ ở kinh đô nữa?

Phương Tư thế nhưng mà cực kỳ ghi thù đấy, một mực nhớ kỹ điều này.

- Cái gì cơ? Ta sao lại sẽ nói ra loại lời nói như này chứ? Ta đối với ngươi là một vạn cái tôn kính mà.

Trần Thư mở miệng nói:

- Có thể là biểu đệ của ta cầm nghịch điện thoại di động của ta.

- Biểu đệ cái rắm ý!

Phương Tư lại đánh tới một bàn tay, may mắn Trần Thư sớm có chuẩn bị, nhảy ra sau một cái, vừa chuẩn né kịp.

- Sai rồi, ta biết sai rồi!

Trần Thư gấp gáp, vội mở miệng nói:

- Các ngươi chắc chắn cũng mệt mỏi lắm rồi, ta mời các ngươi đi ăn cơm!

- Này còn tạm được.

Phương Tư phủi tay, không tiếp tục đánh Trần Thư nữa.

Ba người song hành đi, đi đến quán bán hàng phía trước.

Nếu như không có gì ngoài ý muốn, đồ ăn đặc sắc có lẽ đã dâng lên đủ rồi…

- Ta nói này Đại Lực, trên đường cái, ngươi cầm nồi với chảo làm gì vậy? Không sợ bị coi là bệnh nhân tâm thần à?

Trần Thư nhìn phía Trương Đại Lực, mặc dù đối phương bây giờ là sinh viên, nhưng cảm giác dần dần cứ không đúng lắm.

- Cái này gọi là tìm hiểu, có hiểu hay không?

Trương Đại Lực nhếch miệng, một bộ dáng: Ngươi chưa từng gặp qua các mặt của xã hội.

- Cái này là đồ chơi?

- Ngươi có xem tiểu thuyết võ hiệp hay không vậy?

Trương Đại Lực mở miệng nói ra:

- Kiếm khách toàn mang bội kiếm theo trong người đấy, để, có thể lĩnh ngộ kiếm ý, bởi vì kiếm có linh!

- Nồi cũng có linh, chỉ có lúc nào cũng ở cùng một chỗ với nó, ngươi mới có thể nấu được thức ăn ngon!

- …

Khóe miệng Trần Thư co lại, má nó, ngươi thật sự không được bình thường mà!

- Phương Tư tỷ, ngươi mặc kệ hắn, tên này rõ ràng bị điên rồi?

Phương Tư nhưng lại lắc đầu, vẻ mặt thành thật nói:

- Ta cảm thấy Đại Lực nói rất có lý, nếu không, vì cái gì mà ngươi tùy thân mang theo cái túi phân u-rê đâu này??

- ???

Trần Thư trừng mắt, lập tức lâm vào trong trầm tư.

Ngươi thật đúng là xảo trá nha…

- Thì ra là thế!

Trương Đại Lực bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, mở miệng nói:

- Trần Bì, thành thật khai báo mau, nhiều năm như vậy, có phải ngươi một mực đang vụng trộm lĩnh ngộ nước tiểu ý hay không? Muốn làm tất cả mọi người kinh diễm!

- Xéo đi! Không có cái túi thì ta cũng sẽ có nước tiểu ý!

Trần Thư đen mặt, chỉ cảm thấy điên người! Không ngờ mang theo cái túi phân u-rê như thế là để lĩnh ngộ nước tiểu ý chứ?

Lại còn đặc biệt để tất cả mọi người kinh diễm…

Chỉ chốc lát, ba người vui cười về tới trước quán bán hàng, Trần Thư vốn tưởng rằng lão bản đã dọn dẹp hết đồ ăn, nhưng ai biết là thậm chí có người đang ngồi đó ăn như gió cuốn.

- Đậu xanh rau má! Hai ngươi thực sự không lo lắng tới sống chết của ta mà!

Hai người Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam sớm đã trở về trên bàn cơm.

- Vừa kịp, ngồi xuống ăn đi.

Hai người nói chuyện, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy ba người. Nhưng ánh mắt chỉ dừng lại ở trên người Trần Thư một lát, thoáng chút đã nhìn phía Phương Tư. Cơ hồ là bản năng đấy, thân hình hai người run lên, lập tức đứng dậy.

- Trần Bì, vị này chính là?

Chương 298: Đã nghĩ kỹ tên rồi, gọi là Ác Ôn Ngự Thú Đoàn

Từ Tinh Tinh cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói ra, khí thế cường đại trên người Phương Tư khiến cho trong lòng của hắn ta có chút sợ hãi. - Tỷ của ta.

Trần Thư không nhiều lời, hai người tới trên bàn cơm.

- Lão bản, đồ ăn đặc sắc đều mang lên thêm một lần!

Từ Tinh Tinh với tư cách phú nhị đại, nhãn lực coi như không tệ, lại chọn đồ ăn lần nữa.

- Bằng không chúng ta đổi lại cái bàn khác?

Phương Tư lắc đầu, hoàn toàn không có để ý:

- Bàn này cũng được rồi.

Năm người ngay ngắn ngồi xuống, tính toán đây là lần đầu tiên gặp nhau.

- Lão Tạ, Tiểu Tinh, đây là bạn của ta, Trương Đại Lực và Phương Tư!

Trần Thư thích ý ngồi ăn ốc đồng, đồng thời giới thiệu thân phận hai bên.

- Đây là nhi tử của Tạ đại ca à?

Trương Đại Lực liếc nhìn phía Tạ Tố Nam, nói ra:

- Ngươi với ba của ngươi thật sự là khắc ra từ một cái khuôn mẫu đấy, trên người đều có vị thịt heo nhàn nhạt…

- Đậu xanh rau má!

Khóe miệng Tạ Tố Nam quắp lại, nói ra:

- Mẹ nó, ta chính là Tạ Tố Nam! Mặt khác, nguyên nhân ta có vị thịt heo là vì ta mang theo đao mổ heo…

Trương Đại Lực mở trừng hai mắt, nhìn từ trên xuống dưới, nói ra:

- Bà mẹ nó, ngươi phẩu thuật thẩm mỹ rồi hả?

Trần Thư và Từ Tinh Tinh đều nhịn không được cười ha hả, bộ dáng Tạ Tố Nam quả thật là khác nhau quá lớn rồi.

Tay phải Tạ Tố Nam nắm chặt thành quyền, một tay đỡ trán, làm thành một tư thế người trầm tư.

Hãy để những lời đàm tiếu của thế gian bay theo chiều gió đi…

Tiểu Tinh thì lập tức đứng dậy, vừa cười vừa nói:

- Xin chào Phương Tư tỷ! Xin chào Phương Tư tỷ!

Dáng điệu siểm nịnh kia quả thực không giống như là một tên phú nhị đại tí nào…

- Thật sự là loại nhu nhược, gặp được cường giả là sợ!

Trần Thư lắc đầu, thật sự xấu hổ khi làm bạn với Từ Tinh Tinh, không có một tí phong thái cường giả nào cả.

Hắn thở dài, lúc nào Từ Tinh Tinh mới có thể trở nên giống như ta, không kiêu ngạo không siểm nịnh, bộc lộ rõ bản sắc đàn ông chứ…

Phương Tư lạnh nhạt mở miệng nói:

- Trần Bì, gọi cho ta một phần tôm bự hầm dầu.

- Được rồi!

Trần Thư lập tức đứng dậy, thần sắc nguyên bản khinh miệt biến thành vẻ mặt tươi cười.

…

Tính cách năm người đều cực kỳ hào sảng, rất nhanh đã hoà mình.

Mặc dù Phương Tư thoạt nhìn có hơi chút thô bạo ngang ngược, nhưng đối với người của chính mình ngược lại là vô cùng hiền lành, làm cho người ta nhịn không được sinh lòng kính nể.

Đang lúc năm người tập trung ăn uống.

Thẩm Vô Song vội vàng chạy đến, vừa thấy mấy người vui chơi giải trí lập tức nhịn không được quát lớn:

- Ta biết ngay mà, các ngươi lại gạt ta đúng không?! Muốn đi cảm thụ thiên nhiên rồi hả?

Hắn ta mới vừa rồi còn thực sự cho rằng ba người xuất hiện nguy hiểm tới tánh mạng. Quả nhiên không có ngoài ý muốn, lại bị lừa!

Thẩm Vô Song tới gần, đang muốn giảng câu chuyện "Sói đến đấy" cho ba người, kết quả thoáng chốc thấy được Phương Tư đang cúi đầu ăn cơm. Thân thể của hắn ta trì trệ, hai con ngươi nhịn không được co rụt lại, nói ra:

- Phương Tư?!

- Thẩm lão sư.

Phương Tư ngẩng đầu, nhẹ gật đầu, lộ ra vẻ vô cùng thong dong.

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh đều sinh lòng kính nể, đây mới là người mạnh mẽ!

Hai người một đôi so khí thế qua lại một hồi, phảng phất Thẩm Vô Song mới là đệ tử vậy.

- Tại sao ngươi trở về rồi? Hoa Hạ học phủ nghỉ rồi hả?

Thẩm Vô Song tự nhiên quen thuộc ngồi xuống, mở miệng nói:

- Cho một thùng bia, Trần Bì tính tiền!

- …

Vẻ mặt Trần Thư ngơ ngác, thầm nghĩ ta chỉ mời có hai người thôi đấy, sao giờ lại ngày càng nhiều người rồi hả?

Một bên khác, Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam lập tức đứng dậy, ngay ngắn hoảng sợ nói:

- Hoa Hạ học phủ?!

- Ngạc nhiên quá!

Trần Thư nhếch miệng, nói ra:

- Có cái gì mà ngạc nhiên đấy, đến lúc ta thi đậu Hoa Hạ học phủ, các ngươi còn có thể khoe khoang khắp nơi rồi!

Hai người không phản ứng lại Trần Thư, mà là nhìn phía Phương Tư.

Trách không được, đối phương có khí thế như vậy, hóa ra là người của Hoa Hạ học phủ.

- Phương Tư của Nam Giang Nhị Trung?

Từ Tinh Tinh phảng phất là nhớ ra cái gì đó.

Hắn ta chỉ là ngẫu nhiên nghe người ta đã từng nói qua, hắn ta vốn là Nam Giang Tứ Trung đấy, hơn nữa hắn ta nhỏ hơn Phương Tư ba tuổi, tự nhiên không có ấn tượng quá sâu.

Tạ Tố Nam cũng không phải học sinh trường học đấy, mặc dù Phương Tư là trạng nguyên thành phố Nam Giang ba năm trước đây, nhưng bọn họ đều không hiểu rõ quá nhiều.

Chỉ có học sinh cũ Nam Giang Nhị Trung mới biết được sự đáng sợ của Phương Tư, đây chính là người thống trị trường học suốt ba năm!

- Bước sang năm mới rồi nha, cũng muốn trở về thăm quê.

Phương Tư mỉm cười, phảng phất là nhớ ra cái gì đó, bình thản nói:

- Thẩm lão sư, năm nay lại tham ô thêm bao nhiêu rồi? Ta muốn được phân một nửa!

Lập tức, toàn trường đều tĩnh lặng lại!

Khóe miệng Thẩm Vô Song co quắp lại, ngươi thật sự là ăn cướp trắng trợn mà!

Mặt khác, với tư cách giáo viên ưu tú tài đức vẹn toàn, Thẩm Vô Song ta sao lại có thể trung gian kiếm lời cho túi tiền riêng? Thật sự là làm trò cười cho thiên hạ!

Chương 299: Siêu nhân Đại Tiện vô địch! (1)

– Ngươi vẫn là hài hước giống hệt ba năm trước đây, ha… ha … Thẩm Vô Song cười khan một tiếng, nếu là trước đây, bằng vào thực lực của hắn ta có thể áp chế Phương Tư một chút.

Nhưng hiện tại, đối phương cũng là Hắc Thiết Cấp, lại có được hai cái Khế Ước Linh hệ Long vô cùng cường đại.

Nếu quả thật đánh nhau, hắn ta hẳn là sớm tự đào hố sâu cho mình…

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam đều đồng dạng kinh ngạc, sau đó hiểu rõ nhẹ gật đầu.

Trách không được Trần Thư và Phương Tư là bạn bè, hóa ra đều thuộc về tấm gương tôn sư trọng đạo nha!

Một người suốt ngày nghĩ đến vùi dập Thẩm Vô Song, một người vừa gặp mặt đã trực tiếp xảo trá vơ vét tài sản…

Sáu người tại trong bầu không khí quỷ dị này ăn cơm xong.

Niềm vui đoàn tụ sau một thời gian dài vắng bóng đã mang lại nụ cười trên gương mặt bọn họ.

- Đừng ăn hết, đừng có mà ăn hết!

Vẻ mặt Trần Thư đau lòng, lượng cơm ăn của hai tên Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp đều cực kỳ kinh người, một bữa cơm đều ăn hết tới hơn một ngàn khối tiền.

…

Ban đêm yên tĩnh, sáu người đi tại trên đường phố Thành phố Đại Hưng, người đi trên đường nhịn không được nhao nhao rời xa.

Một đám người xem ra giống như là không có một cái nào là người tốt đấy…

- Phương Tư, sau khi tốt nghiệp ngươi chuẩn bị làm cái gì?

Thẩm Vô Song dò hỏi, hành nghề đã nhiều năm, Phương Tư là đệ tử xuất sắc nhất mà hắn ta từng chỉ dạy qua, hoàn toàn có thể kiêu hãnh cả đời.

Phương Tư suy tư một lát, nói ra:

- Sẽ nhậm chức ở Ngự Long Vệ một hai năm.

Thiên phú của nàng xuất chúng, cho dù là trong Hoa Hạ học phủ cũng đều thuộc về một hàng thiên tài, rên cơ bản các loại học viện đều có thể vào học.

- Ừm, không sai.

Thẩm Vô Song gật đầu nói, Ngự Long Vệ tại Hoa Quốc tương đương với Thủ Hộ Giả, không bị chính phủ địa phương quản chế, lại có thể đạt được quốc gia bồi dưỡng, tuyệt đối là một công tác vô cùng có tiềm lực.

Trên thực tế, bằng vào thiên phú của Phương Tư, làm bất kỳ công việc gì đều có thể bộc lộ tài năng. Chỉ cần nàng không có sáng tạo ra tổ chức tội phạm gì, thì Thẩm Vô Song sẽ ủng hộ to lớn.

Cả đời chỉ dạy cho một thiên tài như vậy, kết quả trở thành tội phạm truy nã quốc tế, thì thật đúng là không còn mặt mũi rồi…

- Phương Tư tỷ, làm Ngự Long Vệ làm cái gì nha!

Trần Thư nhếch miệng, mở miệng nói:

- Đến lúc đó, chúng ta trực tiếp thành lập một cái Ngự Thú Đoàn, ta đều đã nghĩ kỹ tên gọi rồi, gọi là Ác Ôn Ngự Thú Đoàn!

- Chúng ta liên thủ, lần lượt nghiền dị không gian, đó mới là đại sự hàng đầu!

- Có nhiều dị không gian như vậy, kiếm được bao nhiêu tiền nha…

Hai mắt Trần Thư phát sáng, trên mặt lộ rõ vẻ tham lam.

Thân hình Thẩm Vô Song nhịn không được run lên, lập tức quay đầu trông lại.

Một tên Trần Thư là có thể ngất trời rồi, lại thêm Phương Tư, đội này mà thành thì mẹ nó, có dị không gian nào không gặp tai họa chứ!

- Phương Tư, làm Ngự Long Vệ của ngươi thật tốt đi!

Thẩm Vô Song nói ra, hắn ta thật sự không hi vọng hai người thành lập cái gì mà Ngự Thú Đoàn.

Vạn nhất hai người cao hứng, vùi đầu đạn hạt nhân tại kinh đô thì…

Ngày hôm sau, một đoàn người đi đến Đấu Linh Trường.

Phương Tư tùy ý tìm một vị trí ngồi, toàn bộ khí thế rõ ràng ngưng trọng lên.

Vẻ mặt không ít người mất tự nhiên, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Phương Tư.

Lực chấn nhiếp của nàng có thể còn mạnh hơn Thẩm Vô Song quá nhiều.

Trong mắt bọn người Hứa Tiểu Vũ đều có vẻ sùng bái, mà bọn người Đường Liệt, Đỗ Long lại bàn tay đổ mồ hôi lạnh, biểu lộ vô cùng cứng ngắc.

Với tư cách đệ tử trường học, bọn họ hiểu rất rõ tính cách Phương Tư rồi…

Thẩm Vô Song vuốt vuốt đầu, hắn ta cũng không biết làm sao để giảm bớt không khí căng thẳng bên trong phòng.

Phương Tư chỉ là lẳng lặng ngồi đó, nàng cùng Trương Đại Lực tới đây chính là vì đợi Trần Thư, thuận tiện nhìn xem biểu hiện của hắn. Về phần những người còn lại, chỉ sợ đều bị Trần

Thư sai bảo được rồi, nếu không hắn cũng không làm lớp trưởng được.

Phương Tư đã có thể tưởng tượng được sự máu me khi cạnh tranh chức lớp trưởng lúc ấy rồi…

- Tội phạm ca, tới phiên ngươi!

Nhân viên công tác mở ra cửa phòng, hô về phía Trần Thư, thoáng cái cũng cảm giác bầu không khí không đúng lắm.

Tình huống như thế nào đây? Hẳn là có kẻ bắt cóc đã vào được?!

Chỉ thấy vẻ mặt Trần Thư tự nhiên, trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Đồng thời, background độc quyền của Trần Thư vang lên ở trong toàn bộ Đấu Linh Trường , lập tức kíp nổ bầu không khí toàn trường.

- …

Phương Tư cùng Trương Đại Lực liếc nhau, nhẹ gật đầu lẫn nhau.

Trần Bì một chút cũng không thay đổi nha!

- Chúng ta hãy cùng hoan nghênh Trần Thư đến từ Nam Giang Nhị Trung!

Người chủ trì mở miệng nói ra, cường điệu giới thiệu nổi bật Trần Thư, không ít người xem đều hướng về phía hắn mà đến đấy.

- Với tư cách ngôi sao mới của tháng 1, bạn học Trần Thư thế nhưng mà có hi vọng đoạt được vị trí thứ nhất Đấu Linh Bảng!

Người chủ trì mở miệng nói:

- Theo ta được biết, trước mắt Đấu Linh Trường của Đại Hưng không có xuất hiện tình huống học sinh xếp thứ nhất, bạn học Trần Thư chẳng lẽ là muốn phá vỡ lịch sử sao?!

Chương 300: Siêu nhân Đại Tiện vô địch! (2)

– Quan trọng nhất là, Khế Ước Linh của hắn chỉ là Slime cấp F! Trong nháy mắt, không ít người nhao nhao hoan hô, muốn gặp chứng kiến một khắc tràn ngập kỳ tích này.

Trung học ở thành thị phụ cận đều đến Đấu Linh Trường Đại Hưng để lịch lãm rèn luyện, trong đó tự nhiên là có Khế Ước Linh cấp độ S đấy, nhưng không có một người nào đạt được đến hạng nhất.

Cho dù Trần Thư không đánh bại Hạ Viêm, trên cơ bản hắn cũng không cách nào lấy được vị trí thứ nhất, dù sao kinh nghiệm chiến đấu quá kém.

- Phương Tư, lúc trước ngươi tới tham gia, đã có thể đánh vỡ lịch sử Thành phố Đại Hưng rồi!

Thẩm Vô Song vừa cười vừa nói, năm đó Phương Tư bởi vì thấy Đấu Linh Trường quá nhàm chán nên trực tiếp rời đi rồi.

Phương Tư lắc đầu, căn bản không để ý nói:

- Không sao cả rồi, đệ ta phá vỡ kỉ lục cũng được rồi.

Lúc này, người chủ trì lại là mở miệng nói:

- Nhưng chúng ta có một phương khác cũng nổi danh một vùng, đúng là Ngự Thú Sư đệ nhất Đấu Linh Bảng tháng mười hai, Vương Tử Sơn!

Một gã nam tử ước chừng 30 tuổi đi lên sân đối chiến. Hắn ta đầy hứng thú nhìn xem Trần Thư, trong mắt tràn ngập vẻ tò mò.

- Không hề nghi ngờ, đây chính là trận chiến đấu đặc sắc nhất tháng này!

Vẻ mặt người chủ trì sục sôi nói, thực lực hai người và chiến tích của hai người khiến cho toàn trường lập tức bắt đầu kích động lên.

- Tại trước khi trận đấu bắt đầu, lời đầu tiên Đấu Linh Trường muốn cám ơn công ty Dược Dịch Thanh Miêu là nhà tài trợ duy nhất của chúng ta…

Khóe miệng Trần Thư co lại, má nó, vậy mà ở lúc mấu chốt chọc vào quảng cáo truyền bá, ngươi được lắm đấy…

- Đừng tạo nét nữa, nhanh bắt đầu đi!

- Từ lúc nào mà Đấu Linh Trường lại tiếp nhận quảng cáo rồi hả?! Thật sự là xúi quẩy! Coi chừng ta báo cáo các ngươi!

- Kháng nghị! Kháng nghị! Kháng nghị! Ta muốn xem trận đấu!

Toàn bộ người xem toàn trường đều nhao nhao lên tiếng, căn bản không muốn nghe quảng cáo gì cả.

Người chủ trì cơ hồ là nhận lấy sự chửi rủa của toàn trường mà nói xong đoạn quảng cáo, phần tố chất tâm lý này cũng không khỏi quá mạnh hơn bình thường!

- Được rồi! Bây giờ là trận chiến đấu để cho chúng ta mỏi mắt mong chờ ngày hôm nay!

Rốt cục, chấm dứt quảng cáo, kế tiếp chính là hai người Trần Thư chiến đấu.

Vương Tử Sơn mở miệng nói ra:

- Tại trước khi bắt đầu, ta có một vấn đề cũng muốn hỏi ngươi một chút!

Trần Thư nhíu mày:

- Vừa vặn, ta cũng có một vấn đề muốn hỏi!

- Vấn đề gì?

- Tại sao ngươi phải lấy tên gọi là vương tử Ngự Thú Sư?

- …

Mặt Vương Tử Sơn đen xì, mẹ ngươi mới là vương tử Ngự Thú Sư ấy.

- Ta là Ngự Thú Sư, Vương Tử Sơn, đoạn cú quỷ tài đúng không?

- E hèm … Ta lại nghĩ đến ngươi là nửa người nửa sư tử đây này…

- …

Vương Tử Sơn hít sâu một hơi, huyết áp đã có chút lên cao rồi đây, hắn ta mở miệng nói ra:

- Ta muốn biết, Slime của ngươi thật là cấp F sao?

Trong mắt của hắn ta tràn đầy nghi hoặc, một cái Khế Ước Linh cấp F, vô luận ngươi bồi dưỡng như thế nào đều khó có khả năng sẽ mạnh như vậy.

Quả thực là phá vỡ chân lý ngự thú.

Kỹ năng chỉ cần ngươi có tiền, là, có thể một mực mua sắm, nhưng về lực lượng, tốc độ, hình thể và các loại thuộc tính thì ngươi mua như thế nào được?

Dược tề đều có hạn mức cao nhất đấy, mặc dù là nuốt hết toàn bộ thì cũng khó có khả năng biến thái như vậy được.

- Kỳ thật nó không phải Slime …

Trần Thư mở miệng nói ra, không có tận lực nhỏ giọng.

Trong lúc nhất thời, toàn trường đều tĩnh lặng lại, trừng lớn mắt nhìn thẳng Trần Thư, muốn đạt được một đáp án.

Nếu như một cái Khế Ước Linh cấp F có thể nuôi dưỡng đến loại trình độ này, vậy thì ý nghĩa tiềm lực bình xét cấp bậc không phải quá trọng yếu.

- Tên của nó là … Siêu nhân Đại Tiện Vô Địch!

- …

- …

Toàn trường đều trừng lớn con mắt, biểu tình y chang kẻ đần, còn kém chảy nước miếng nữa thôi…

Chỉ sợ bọn họ cả đời này đều không có im lặng như vậy qua…

Làm thế quái nào mà ngươi lại ghép những từ không liên quan này lại với nhau được cơ chứ?

Phương Tư cũng vẻ mặt không nói nên lời, Trần Thư thật sự là một chút cũng không thay đổi.

Nhưng nàng ta lại biết, Khế Ước Linh của đối phương tuyệt đối là cấp F. Thời điểm vừa thức tỉnh, Trần Thư cho nàng ta và Trương Đại Lực xem qua thông tin Slime.

Lúc ấy hai người thế nhưng mà nở nụ cười nhẹ nhõm một hồi, thật sự chưa thấy qua Khế Ước Linh yếu như vậy…

- Tuyệt đối có bí mật!

Đôi mắt Phương Tư có vẻ suy tư, nhưng không có quá để ý, chỉ cần Trần Thư có thể trở nên mạnh mẽ, còn lại hết thảy kỳ thật đều không có quá trọng yếu.

- Ngươi quả thực đối xử với ta không ra là con người mà…

Khóe miệng Vương Tử Sơn co quắp lại, hắn ta tình nguyện tin tưởng Khế Ước Linh của đối phương chỉ là cấp F đấy. Thứ giống như bãi cứt chết tiệt này có liên quan quái đến siêu nhân chứ!

- Bắt đầu đi!

Trần Thư trực tiếp triệu hồi ra Slime màu vàng, vẫn là dáng điệu thơ ngây bộ dáng chân thành.

- Ồ? Lớn như vậy rồi hả?

Lông mày Trương Đại Lực nhíu lại, thật không ngờ nửa năm không gặp, Trần Thư lại mạnh hơn rồi.

Chương 301: Cầm theo dao phay chém đứt dây điện, một đường đốm lửa mang theo tia chớp (1)

Phương Tư cũng nhiều hứng thú giống vậy, vốn Trần Thư nói muốn thi đậu Hoa Hạ học phủ, nàng ta không có quá để ý. Nhưng hiện tại xem ra, giống như không phải là không được nha! - Cho ta xem thực lực chân chính của ngươi đi!

Vương Tử Sơn đồng dạng triệu hồi ra Khế Ước Linh của bản thân.

Rống!

Một con dã thú toàn thân lóng lánh sấm chớp xuất hiện, nó như là một con báo săn, nhưng trên đầu lại mọc ra song giác, toàn thân lan tràn sấm chớp, không ngừng xuất hiện tiếng nổ đùng đùng không dứt.

- Khế Ước Linh đỉnh cấp A, Lôi Quang Thú?

Trong đầu Trần Thư thoáng một phát tuôn hiện ra tri thức tương quan.

Lôi Quang Thú chẳng những tốc độ kinh người, lại còn có thuộc tính cực kỳ xuất sắc, hoàn toàn không kém gì Băng Tuyết Cuồng Sư của u Dương Bảo.

Vương Tử Sơn một khi trở thành Hắc Thiết Cấp, sẽ có được một cái Khế Ước Linh cấp độ S.

Ngự Thú Sư trên xã hội đồng dạng đều có thiên phú kinh người.

- Có chút không dễ đánh rồi!

Thẩm Vô Song nhíu mày, đây là trình độ đơn thuần khó giải quyết, Vương Tử Sơn và Hạ Viêm vốn cũng không phải là cùng một cái cấp bậc đấy.

- Ta ngược lại cảm thấy Trần Thư tất thắng!

Phương Tư nhíu mày nói ra, nàng có tin tưởng đối với Trần Thư.

- Không bằng chúng ta đánh cuộc một lần đi? Thẩm lão sư!

Khóe miệng Thẩm Vô Song co quắp, không ngờ như thế này rồi mà ngươi trái phải cứ muốn thu phí bảo hộ trên người của ta đúng không…

- Ngươi muốn đánh cược bao nhiêu?

Thẩm Vô Song nhíu mày, nhàn nhạt mở miệng nói.

Khóe miệng Phương Tư cười cười, nói ra:

- Không nhiều lắm, một trăm vạn thì như thế nào?

- Tốt! Vậy thì một trăm vạn!

Một trăm vạn đối với hai người mà nói, mặc dù không nhiều lắm nhưng cũng tuyệt không phải một số lượng nhỏ.

Không phải mỗi người đều có hệ thống biến thái như Trần Thư, có thể dựa vào phối dược để kiếm tiền.

Đang lúc hai người hào hứng đánh cược, phía dưới sân thi đấu đã bắt đầu chiến đấu.

- Òm ọp! Òm ọp!

Thân thể cao lớn của Slime đung đưa, trong ánh mắt tràn đầy cảm giác kích động.

Hiện tại nó đã trầm mê cảm giác đặt sinh vật ở dưới mông đít, có chút không cách nào tự kiềm chế rồi.

Rống!

Lôi Quang Thú gào thét một tiếng, trong miệng lập tức nhổ ra một khỏa lôi cầu to cỡ nắm tay.

Lôi cầu có tốc độ cực nhanh, tựa như một đợt ánh sáng.

Thân hình Slime chậm chạp, tự nhiên không cách nào tránh né.

Phanh! Ầm!

Lôi cầu giống như là dung nhập vào thân thể Slime, quay người đã tiêu tán không thấy gì.

- Hửm? Hiệu quả tê liệt?

Trần Thư khiêu mi, bởi vì nguyên nhân Lôi Điện, bản thân Slime lâm vào trạng thái không cách nào di động. Nhưng tốc độ của nó vốn là chậm chạp, hiệu quả tê liệt có tác dụng cực kỳ bé nhỏ.

Ta vốn đã không muốn động, ngươi làm thành như vậy, thì ta đây lại càng không muốn động.

Rống!

Tứ chi tráng kiện của Lôi Quang Thú đạp mạnh, lập tức tập kích bất ngờ đến, tốc độ nhanh vô cùng. Trần Thư hết sức chăm chú, không có một chút phân tâm.

Ngay tại trong chốc lát, ánh mắt của hắn ngưng tụ, làm cho Slime sử dụng kỹ năng bá thể.

Slime trở nên vàng óng ánh vô cùng, hiệu quả tê liệt lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Cái mông của nó run lên, thần sắc giống như táo bón, trực tiếp sử dụng kỹ năng công kích.

Rầm rầm rầm!

Thân thể cao lớn chạy nước rút tới, như là một cỗ xe tăng chạy trên cao tốc, tràn đầy cảm giác áp bách không gì sánh kịp.

- Quả nhiên là có kỹ năng bá thể!

Sắc mặt Vương Tử Sơn ngưng trọng, hắn ta xem qua cuộc chiến đấu hôm qua, Slime miễn dịch kỹ năng khống chế của Liệt Diễm Bạo Hổ.

Hạ Viêm chỉ sợ vô luận như thế nào cũng nghĩ không thông, nhưng Vương Tử Sơn kinh nghiệm già dặn thoáng một phát sẽ hiểu mấu chốt.

Chỉ thấy Lôi Quang Thú đang lao lên tập kích lập tức dừng bước, vô cùng ngưng trọng nhìn qua quả cầu vòng tròn lớn màu vàng đang xông tới ở phía trước.

Trần Thư nhếch miệng cười cười:

- Đi chết đi! Tiểu chút chít! Xuống Địa ngục đi thôi!

Nhưng mà, vẻ mặt Vương Tử Sơn không thay đổi. Ngay tại nháy mắt khoảng cách song phương chưa đủ 10m, Lôi Quang Thú động đậy. Thân thể của nó lập tức bị một tầng sấm chớp bao trùm, tốc độ bản thân tăng vọt một mảng lớn. Chỉ thấy tứ chi nó đạp mạnh, thân hình tựa như một luồng sáng, vô cùng linh hoạt tránh né va chạm của Slime.

- Nhanh như vậy?

Trần Thư nhướng mày, Khế Ước Linh hệ lôi thật sự là khó chơi.

Mặc dù là khả năng phán đoán trước của hắn có mạnh đến đâu cũng không thể đánh trúng được Lôi Quang Thú.

Đây là sự nghiền nát của tốc độ!

Hôm nay, biện pháp duy nhất chính là đợi!

Đợi hiệu quả kỹ năng của Lôi Quang Thú chấm dứt, nhưng lúc đó công kích của Slime cũng sẽ dừng lại.

Quả nhiên, Vương Tử Sơn cũng không có sốt ruột.

Cao thủ quyết đấu, khả năng chỉ một ý niệm cũng sẽ phân ra thắng bại.

Vương Tử Sơn mở miệng nói ra:

- Xem ra ngươi cũng có nhược điểm đấy.

Tốc độ Slime không nhanh, đồng thời phương thức công kích cũng chỉ có một, chỉ có thể dựa vào công kích cùng bạo lực ngồi lên giết đối thủ.

Một khi đã không có hai cái kỹ năng này, thì chính là bia ngắm bất động.

- Nhược điểm của ngươi nhiều hơn…

Trần Thư không có bối rối, làm cho Slime sử dụng Thụy Mộng Sát, chuẩn bị kéo dài Trùng Phong Lãnh Khước.

Chương 302: Cầm theo dao phay chém đứt dây điện, một đường đốm lửa mang theo tia chớp (2)

– Vù vù! Trong lúc Slime lâm vào ngủ say, bản thân đồng thời xuất hiện tác dụng thiên phú, lực phòng ngự tăng vọt một mảng lớn.

Vòng sấm chớp quanh thân hình Lôi Quang Thú tiêu tán, di chuyển nhanh chóng chợt hạ xuống một mảng lớn.

Ánh mắt của nó hung lệ, móng vuốt sắc bén xuất hiện ánh sáng màu xanh da trời chói lọi, vậy mà lại là một cái kỹ năng chiến đấu.

Vương Tử Sơn đã 30 tuổi, mặc dù Khế Ước Linh phẩm cấp cao, nhưng thiên phú ngự thú của hắn ta quá kém, dẫn đến chậm chạp mãi không có đột phá đến Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp.

Điều kiện Ngự Thú Sư cực kỳ hà khắc, thiên phú ngự thú cùng phẩm cấp Khế Ước Linh, thiếu một thứ cũng không được!

Trừ phi ngươi có hệ thống … thì hai cái nhân tố này đều không trọng yếu…

Khế Ước Linh cường đại, nhưng thiên phú ngự thú không ổn thì sẽ xuất hiện tình huống chậm chạp không cách nào đột phá.

Vương Tử Sơn mặc dù đột phá đến Hắc Thiết Cấp, nhưng cả đời chỉ sợ cũng chỉ dừng bước tại Hắc Thiết Tam Tinh, không cách nào trở thành Bạch Ngân Cấp!

Nếu như thiên phú ngự thú cường đại, Khế Ước Linh không ổn, vậy thì sẽ biến thành đối tượng bị treo lên đánh.

Vương Tử Sơn nhiều năm như vậy, tài nguyên tính gộp lại đều dùng tới mua tài liệu lãnh chúa hệ lôi, lúc này mới thêm vào hai cái kỹ năng chiến đấu.

Rống!

Lôi Quang Thú gào thét một tiếng, lại lần nữa tập kích bất ngờ đến.

Rầm rầm rầm!

Móng vuốt nó sắc bén, nhưng không cách nào bài trừ phòng ngự của Slime, chỉ có thể lưu lại miệng vết thương nhẹ nhàng.

Hiệu quả của kỹ năng "Móng vuốt Lôi Đình" không phải phá phòng thủ, mà là gia trì hiệu quả tê liệt.

Nhưng hôm nay, Slime vốn là lâm vào ngủ say, hiệu quả tê liệt đối với nó mà nói không có tác dụng gì nhiều.

- Xem ra móng vuốt của ngươi không đủ sắc bén rồi…

Trong nội tâm Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, nếu không có phá phòng thủ, vậy Slime cũng đủ để chống được tới khi Trùng Phong Lãnh Khước hoàn tất.

Cùng lúc đó, kỹ năng "Phản Chấn Chi Lực" xuất hiện tác dụng, Lôi Quang Thú với tư cách người công kích, ngược lại là người thứ nhất hộc máu. Vương Tử Sơn không nói một lời, vẫn như cũ làm cho Lôi Quang Thú không ngừng công kích.

- Phương Tư, ngươi phải thua.

Thẩm Vô Song mở miệng nói, ánh mắt của hắn ta xảo trá, thoáng một phát đã thấy được nơi mấu chốt.

Chỉ thấy địa phương mỗi lần Lôi Quang Thú công kích đều lưu lại một luồng ấn ký Lôi Đình nhẹ nhàng.

Nếu như hắn ta không có đoán sai, Lôi Quang Thú còn có một "kỹ năng chung kết " , có thể kíp nổ ấn ký tạo thành tổn thương cực lớn.

Loại kỹ năng này đều gây ra tổn thương cực kỳ to lớn, Băng Loan của hắn ta cũng có kỹ năng cùng loại giống như vậy, có thể làm cho những mũi tên băng cắm trong cơ thể kẻ thù phát nổ.

Vẻ mặt Phương Tư bình thản nói ra:

- Từ từ xem!

Vẻ mặt Trần Thư cũng khẽ giật mình, nhìn thấy ấn ký nhàn nhạt kia, hắn theo bản năng cảm thấy có chút không ổn.

- Đang đợi kỹ năng sao?

Hai mắt Trần Thư ngưng tụ, gắt gao nhìn chằm chằm vào phía dưới sân thi đấu.

Quả nhiên, hiệu quả kỹ năng bên trên móng vuốt sắc bén của Lôi Quang Thú chấm dứt, bản thân nó đột nhiên nhảy ra sau một cái, kéo dãn ra khoảng cách.

- Đã xong!

Khóe miệng Vương Tử Sơn có một vòng cười lạnh:

- Xem ra ngươi cũng không cách nào phá vỡ lịch sử rồi!

Trong chốc lát, Lôi Quang Thú gầm nhẹ một tiếng, song giác trên đầu tản ra Lôi Quang sáng chói.

Trên thân thể Slime đã hiện đầy hơn mười vệt Lôi âm, đều tản ra ánh sáng màu xanh lam.

Từng lôi ấn cũng như từng quả bom, một khi bộc phát, sẽ tạo thành trọng thương đối với Slime.

Vẻ mặt Trần Thư thong dong, vẫn y nguyên như đang cùng đợi cái gì.

Vừa gặp lúc này, kỹ năng làm lạnh "Trùng Phong" hoàn tất!

Thân hình Slime đột nhiên nhảy lên, trực tiếp phóng xuất ra "Trùng Phong" rồi thêm "Bạo Lực Tọa Sát" !

Nhưng Lôi Quang Thú cũng cùng lúc phóng kỹ năng ra ngoài, lôi ấn trên thân thể Slime phảng phất bị dẫn động.

Rầm rầm rầm!

Sân thi đấu xuất hiện tiếng nổ mạnh đáng sợ!

Thân hình Slime bị Lôi Quang bao trùm, mỗi một quả lôi ấn nổ tung đều có thể xé rách da của nó, rất nhiều máu không màu phun ra ngoài.

Nhưng mà, Slime không có dừng lại, mà là mượn nhờ hai cái kỹ năng, một lát đã kéo gần khoảng cách của cả hai.

- Cái này có thể động?

Vương Tử Sơn có một chút ngờ nghệch, dựa theo kinh nghiệm trước đây, địch nhân thân trúng lôi ấn rồi, cả người sẽ kịch liệt đau nhức, không thể tiếp tục còn sức phản kháng.

- Vù vù vù…

Slime lấy cứng chọi cứng, nổ tung, vẫn không ngừng phát ra tiếng lẩm bẩm, không có bất kỳ cảm giác suy yếu nào.

Có thể nói là mang theo dao phay chém đứt dây điện, một đường đốm lửa mang theo tia chớp!

- Mẹ kiếp! Không khoa học mà!

Nhìn qua hình thể Slime khổng lồ nhảy dựng lên, Vương Tử Sơn thừa nhận chính mình có một chút luống cuống…

Trong chốc lát, Slime đi tới đỉnh đầu Lôi Quang Thú, thậm chí phát ra tiếng cười ngu ngơ…

- Xem ai bại trước!

Thần sắc Vương Tử Sơn hung ác, không có nhận thua, mà là muốn lại để cho lôi ấn tiếp tục bạo tạc nổ tung.

Nếu Lôi Quang Thú di động, kỹ năng sẽ bị cưỡng chế đánh gãy, khi đó hắn ta càng không có phần thắng.

Chương 303: Má nó, sao trên mông ngươi lại có phong ấn!

Oành! Slime đột nhiên ngồi xuống, thiếu chút nữa áp Lôi Quang Thú từ sinh vật ba chiều 3D trở thành sinh vật 2D luôn.

- NGAO!!!

Lôi Quang Thú nhịn không được nức nở nghẹn ngào một tiếng, nó cũng là lần đầu tiên gặp được Khế Ước Linh nặng như vậy.

Vẻ mặt Vương Tử Sơn khẽ giật mình, bên ngoài thân Slime vẫn từng có nửa lôi ấn. Nhưng lại không có tiếp tục bạo tạc nổ tung mà trở nên dần dần ảm đạm rồi.

Kỹ năng của nó đã bị cưỡng chế cắt đứt!

- Mẹ kiếp, sao trên mông ngươi lại có phong ấn?!

Con mắt Vương Tử Sơn trừng lớn, thầm nghĩ chính mình quá chủ quan rồi!

Hắn ta cho rằng trước kia các Khế Ước Linh nhận thua đều là vì Slime quá lớn, chịu không được.

Kết quả dĩ nhiên là có đủ kỹ năng phong ấn, trừ phi lực lượng có thể đẩy Slime nhô lên, nếu không một khi bị ngồi lên, vậy kết cục coi như đã định.

- Ta thua…

Vương Tử Sơn cuối cùng bất đắc dĩ thở dài. Bởi vì nguyên nhân nhiều năm bồi dưỡng, Lôi Quang Thú của hắn ta đã rất mạnh rồi. Nếu chiến đấu cùng Hạ Viêm, đối phương chỉ sợ sống không qua 10 phút. Trần Thư nhếch miệng cười cười:

- Đa tạ, đa tạ! Có thể thua ở trong tay tội phạm Nam Giang như ta, cũng coi như vinh quang của ngươi rồi!

- A … A …

Vương Tử Sơn cười khan một tiếng, chợt nhớ tới cái gì, nói ra:

- Khế Ước Linh của ngươi không đau đấy chứ?

Nếu Khế Ước Linh khác bị lôi ấn kíp nổ, sớm cũng bởi vì kịch liệt đau nhức mà không cách nào công kích nữa rồi.

Slime thì ngược lại, chẳng những dũng cảm tiến tới, càng là phát ra tiếng cười ngu ngơ.

Ta không sĩ diện đó chứ?!

- Mặt khác, Slime của ngươi vì cái gì mà có thể cứng như vậy!

Vương Tử Sơn chau mày, mặc dù là dẫn để nổ gần nửa lôi ấn rồi, nhưng thân thể của nó chỉ có một bộ phận vỡ tan. Coi như là kíp nổ toàn bộ lôi ấn, chỉ sợ Slime cũng vẫn có đủ sức đánh một trận.

Nhược điểm của Slime là phương thức công kích chỉ có một, cực kỳ dựa vào kỹ năng.

Nhưng lực phòng ngự cùng lực công kích lại cực kỳ cường đại, Khế Ước Linh cấp độ S bình thường đều không so được.

Slime có thể còn hơn cả Khế Ước Linh cấp độ S, mấu chốt ở chỗ kỹ năng song phương phải chăng hình thành khắc chế, cùng với kỹ xảo chiến đấu của bản thân.

Nếu như chỉ là xem tiềm lực bình xét cấp bậc đã có thể quyết định thắng bại, căn bản cũng không có gì gọi là Ngự Thú Sư.

- Thật có lỗi, nó chính là cứ cứng như vậy đấy!

Trần Thư nhún vai, trực tiếp thu hồi Khế Ước Linh vào không gian ngự thú.

Nếu là kỹ năng Thụy Mộng Sát chấm dứt, chỉ sợ Slime muốn kêu rên "Òm ọp" "Òm ọp" một mực không ngừng rồi…

Đến lúc này, toàn trường yên tĩnh rốt cục sôi trào lên!

- Thắng? Bà mẹ nó, thật sự thắng!

- Tội phạm vô địch, siêu nhân Đại Tiện vô địch! Ta ngay từ đầu đã coi trọng ngươi rồi!

- Này, bạn thân, ngươi vừa rồi không phải hô "vương tử Ngự Thú Sư cố gắng lên" đấy sao?

- Ngươi biết cái gì? Ta gọi cái này là đang ở Tào doanh, lòng đang ở Hán, an ổn làm điệp viên? Ta ẩn núp lâu như vậy chính

là vì hiểu rõ tình báo của địch nhân!

- Có thể kéo nó xuống rồi…

Trong lúc nhất thời, toàn trường hoan hô, tội phạm Nam Giang bằng vào thực lực bản thân dương danh Thành phố Đại Hưng!

Hai mắt Trần Thư thâm thúy, chỉ cảm thấy tràn đầy cảm giác tịch mịch, Ngự Thú Sư cấp 9 chỉ sợ không có người là đối thủ của hắn nữa rồi…

- Thẩm lão sư, ta đã nói Trần Thư nhất định sẽ thắng đấy!

Phương Tư quay đầu, khóe miệng có chứa nụ cười thản nhiên. Nàng vui vẻ không là vì đánh bạc thắng, mà là vì Trần Thư thật sự trở nên mạnh mẽ rồi…

Mặc dù đã thức tỉnh Khế Ước Linh cấp F nhưng vẫn không có che dấu được hào quang bản thân Trần Thư!

Phương Tư nhàn nhạt mở miệng nói:

- Thẩm lão sư, có chơi có chịu, trả thù lao!

- Hôm nay tới đây không sai biệt lắm thì đã xong, ta được bố trí xe tới tiếp học sinh rồi!

Thẩm Vô Song lầm bầm lầu bầu, trực tiếp đứng dậy, muốn rời khỏi phòng.

Nhưng ngay tại trong chốc lát, không gian phía trước hắn ta đột nhiên vỡ tan. Hai cái đầu rồng (vòi nước) vô cùng đáng sợ duỗi ra, một cái tản ra khí tức nóng rực, một cái thì là tràn đầy cảm giác băng hàn.

- Hai cái cấp độ S?!

Đôi mắt Thẩm Vô Song co rụt lại, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng cứng ngắc.

- Ài! Ngươi xem cái trí nhớ này của ta!

Nói xong, Thẩm Vô Song vỗ vỗ đầu, một bộ dáng quên hết sự tình.

Quay đầu lấy điện thoại di động ra, chuyển cho Phương Tư trọn vẹn một trăm vạn.

Bên trong phòng, đệ tử lớp đặc huấn nhao nhao nhìn phía Phương Tư, nhịn không được nuốt nước miếng.

Thật sự hung ác mà! Thẩm Vô Song cũng không dám quỵt nợ…

Hai con Khế Ước Linh hệ Long càng làm cho mọi người vô cùng hâm mộ.

Nhất là Đỗ Long, hắn ta mặc dù là Đại Địa Á Long, nhưng chỉ là cấp A, hoàn toàn không thể so sánh cùng Khế Ước Linh của Phương Tư.

- Bà mẹ nó? Tình huống như thế nào đây? Đã đánh nhau à?!

Trần Thư vừa vặn trở về phòng, thoáng một phát đã nhìn thấy hai cái đầu rồng (vòi nước).

Vẻ mặt hắn chấn động, tiến lên không ngừng vuốt vuốt đầu Xích Viêm Long, nói ra:

- Thật sự là ấm áp…

Chương 304: y, bên đó có xử lý chứng nhận được không? (1)

Xích Viêm Long dùng ánh mắt u oán nhìn qua hắn, nếu là những người còn lại sờ đến nó, sớm đã bị bỏng rồi… Nhưng là đệ đệ của chủ nhân, nó chỉ có thể tận lực thu liễm hỏa diễm của bản thân. - Tốt rồi!

Khóe miệng Phương Tư cong lên, mắt thấy Trương Đại Lực cũng trở nên rục rịch, lập tức đóng cửa không gian ngự thú.

Đoán chừng hai tên này lại muốn lấy Xích Viêm Long để làm ấm tay rồi…

Thẩm Vô Song mở miệng nói ra:

- Hôm nay mọi người có thể trở về rồi!

Hôm nay Trần Thư đã lấy được vị trí đầu bảng tháng này, đệ tử còn lại lịch lãm rèn luyện cũng sắp chấm dứt.

Hiện tại đã đã hai mươi bốn tháng một, ba mươi mốt tháng một chính là giao thừa, kì nghỉ năm nay có thể cho các học sinh về nhà sau nhiều năm.

Mọi người ngay ngắn hoan hô, ngoại trừ Trần Thư ra, những người còn lại hôm nay cũng không có chiến đấu.

Các học sinh đang muốn thu dọn đồ đạc rời khỏi phòng, một gã nhân viên công tác ra đến bên ngoài.

- Bạn học Trần Thư có thể chờ một chút không?

Trần Thư nhíu mày, nói ra:

- Hửm? Ta hôm nay tạm thời không tiếp thụ phỏng vấn đâu, chờ ta có thời gian rảnh lại đến sau!

Hắn vội vàng về nhà cùng bọn người Phương Tư, đã không có tâm tư nhận phỏng vấn nữa.

- Ờm … Không phải phỏng vấn …

Nhân viên công tác nói ra:

- Ngài là người đứng thứ nhất Đấu Linh Bảng tháng này, bởi vì nguyên nhân lễ mừng năm mới, hiện tại sẽ gửi ngài phần thưởng.

- Ban thưởng?

Trần Thư nhíu mày, ngược lại là đã quên cái này, mọi người bên trên Đấu Linh Bảng đều nhận được ban thưởng, mục đích đúng là vì hấp dẫn Ngự Thú Sư đến để chiến đấu.

- Ngươi nói như vậy, ta đây đã có thời gian rồi!

Hai mắt Trần Thư phát sáng, một bộ dáng tham lam.

Nhân viên công tác nói ra:

- Tháng này, ban thưởng cho người đứng đầu ngoại trừ một phần tài liệu lãnh chúa ra, công ty Dược Dịch Thanh Miêu còn đặc biệt tài trợ 500 vạn!

- Hả? Chính là kim chủ ba ba của các ngươi đó hả?

Trần Thư nhíu mày, vừa rồi trước khi trận đấu của hắn và Vương Tử Sơn bắt đầu, người chủ trì thế nhưng mà nhận lấy

một tràng chửi rủa đọc xong phần quảng cáo.

Ban thưởng 500 vạn đã được xưng tụng là phần thưởng cực lớn. Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp đều nhịn không được động tâm rồi, không sai biệt lắm thì tương đương với hai phần tài liệu lãnh chúa.

- Ờm … coi là vậy đi…

Nhân viên công tác nói ra:

- Nhưng bọn họ hôm qua mới tài trợ đấy, mục đích hắn ta là muốn gặp ngươi!

- Ta?

Trần Thư nhướng mày, nói ra:

- Ta tựa hồ là không biết bọn họ đâu?

Nhưng vào lúc này, một thanh âm trầm ổn vang lên:

- Bạn học Trần Thư thiên phú kinh người, công ty của chúng ta muốn kết giao bằng hữu cùng ngươi!

Chỉ thấy có ba người đi tới hướng phía trong phòng, ở chính giữa chính là một tên trung niên, thoạt nhìn thần sắc uy nghiêm, xem xét là thượng vị giả phi phú tức quý.

Mà hai người khác thì quen biết đã lâu rồi…

- Hạ Viêm?

Hai mắt Trần Thư nhíu lại, khóe miệng có vui vẻ.

Hai người khác đúng là thúc chất Hạ Viêm bị hành hung ngày hôm qua.

- Xem ra khôi phục cũng tốt đấy nhỉ!

Phương Tư cũng ý thức được không đúng, trực tiếp đứng dậy, khí tràng cường đại làm cho người nhịn không được ghé mắt nhìn.

Lời này vừa nói ra, Ngô Lực và Hạ Viêm đều biến đổi vẻ mặt. Cho dù trong mắt có phẫn nộ, nhưng lại không nói một lời. Hiển nhiên, người chủ sự hôm nay không phải bọn họ.

- Kỳ thật, tất cả mọi người là hiểu lầm mà thôi.

Ngô Thiên Trần mở miệng nói ra, trên mặt có ý cười ôn hòa.

- Là chất nhi của ta và đệ đệ không hiểu chuyện, ở chỗ này, ta nói lời xin lỗi mọi người!

Dứt lời, hắn ta bái một bái hướng phía mọi người.

- Ca!

- Thúc thúc!

Hai người Hạ Viêm đều nắm chặt hai đấm, cho rằng là bọn họ lại để cho Ngô Thiên Trần chịu nhục rồi.

- Ngươi đã xin lỗi với tư cách gia trưởng rồi, chúng ta đây sẽ cố mà tiếp nhận.

Trần Thư nhíu mày nói ra:

- Còn có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.

Hắn không tin đối phương trả giá 500 vạn chỉ để vì tự mình đến đây xin lỗi đâu.

- Bạn học Trần Thư đoạt được vị trí thứ nhất Đấu Linh Bảng, thiên phú tự nhiên không cần nhiều lời nữa!

Ngô Thiên Trần nhàn nhạt mở miệng nói ra:

- Đúng lúc chất nhi của ta Hạ Viêm cũng coi như hơi có thiên tư, muốn kết bạn với ngươi!

Biến chiến tranh thành tơ lụa?

Trần Thư bình tĩnh mở miệng nói:

- Kết bạn thì không cần, chỉ cần hắn không chọc ta, ta cũng sẽ không có việc gì mà đánh hắn.

Phương Tư tiếp lời bổ sung nói:

- Nếu như hắn có cái ý xấu xa gì, vậy thì đừng trách ta gặp một lần đánh một lần! Đánh chết mới thôi!

- …

Vẻ mặt Ngô Thiên Trần cứng đờ, lời nói của hai người này thật ra khiến hắn ta có chút vội vàng không kịp chuẩn bị, căn bản không theo như kịch bản ra bài vậy…

- Ngươi?!

Hạ Viêm nắm chặt hai đấm, nhịn không được lòng sinh lửa giận.

Ngô Thiên Trần vỗ vỗ bả vai Hạ Viêm, ra hiệu đối phương an tâm một chút chớ vội đồng thời vừa cười vừa nói:

- Vậy thì cám ơn bạn học Trần Thư rồi!

Mặc dù không thể trở thành bạn bè, nhưng chỉ cần không phải cừu nhân là được rồi.

Chương 305: y, bên đó có xử lý chứng nhận được không? (2)

Ngô Thiên Trần lại mở miệng nói: - Mặt khác, ta còn có một thỉnh cầu, hi vọng các vị về sau đừng tham gia vào chuyện nhà của chúng ta!

Nói xong, ánh mắt của hắn ta nhìn phía Hạ Băng bên trong phòng.

Hiển nhiên, Ngô Thiên Trần cũng hiểu rõ xung đột bắt đầu cũng là bởi vì Hạ Băng.

Hắn ta chẳng những cố ý ban thưởng 500 vạn, càng là tự mình xin lỗi, đã cho Trần Thư đủ mặt mũi. Mong rằng đối phương cũng sẽ không vì một bạn học mà trở mặt cùng công ty Thanh Miêu.

Hạ Băng và Hạ Viêm mặc dù là tỷ đệ ruột thịt, nhưng xung đột đã không cách nào điều giải, hắn ta chỉ có thể lại để cho người ngoài đừng nhúng tay vào thôi.

- Cái gì gọi là việc nhà? Hạ Băng thế nhưng mà là người của lớp đặc huấn chúng ta!

Giọng điệu Trần Thư sục sôi nói:

- Chủ nhiệm lớp chúng ta bao che khuyết điểm như vậy, ngươi cảm thấy hắn sẽ ngồi nhìn mặc kệ? Dám bắt nạt Hạ Băng, hắn là người thứ nhất chôn sống các ngươi!

Nói xong, Trần Thư nói xong lui ra ngoài, giống như một người qua đường, giữ im lặng.

Lời này vừa nói ra, khóe miệng Thẩm Vô Song co lại, đen hết cả mặt.

Mẹ nó, ngươi mới câu nói đầu tiên đã kéo ta xuống nước!

- Hạ Băng là đệ tử của ta, mời ba vị trở về đi!

Thẩm Vô Song chỉ có thể đứng ra, cười cười mở miệng nói, ý nghĩa đã rất rõ ràng rồi.

Ngô Thiên Trần nhướng mày, không có rời đi, chỉ là đứng nguyên tại chỗ.

Vì giải quyết mâu thuẫn, công ty trực tiếp bỏ ra ngàn vạn Hoa Hạ tệ, trong đó 500 vạn cho Đấu Linh Trường, 500 vạn cho Trần Thư.

Càng là hắn ta mang theo hai người Hạ Viêm tự mình xin lỗi. Nhưng kết quả lại làm cho hắn ta quá không hài lòng rồi!

- Chư vị phải hay là không có chút quá phận?

Vẻ mặt Ngô Thiên Trần bình thản, nhưng trong mắt lại ẩn chứa lửa giận nhàn nhạt. Một lão sư trường học cùng đệ tử, vậy mà không để cho Ngô gia có một chút mặt mũi. Nếu không kiêng kị nữ hài ở chính giữa kia, hắn ta sớm đã trực tiếp trở mặt rồi.

Phương Tư lạnh nhạt mở miệng nói ra:

- Xin lỗi thì chúng ta đã tiếp nhận, 500 vạn coi như là phí bảo hộ rồi!

Ý của nàng rất rõ ràng, bọn họ có thể đáp ứng, chỉ là không hề chủ động tìm Hạ Viêm gây phiền toái.

- Tại Thành phố Đại Hưng thu phí bảo hộ của Ngô gia chúng ta?

Ngô Thiên Trần cười lạnh một tiếng, hai mắt nhắm lại, nói ra:

- Chỉ bằng các ngươi?!

- Không được ư?

Vẻ mặt Phương Tư lạnh như băng, tay phải trực tiếp hất lên, một cuốn điều khoản màu bạc bay ra.

Ngô Thiên Trần không rõ ràng cho lắm, duỗi tay ra vững vàng tiếp được.

Thời điểm khi hắn thấy rõ băng tay phù hiệu trong tay, vẻ mặt biến đổi mạnh.

Hai chữ "Ngự Long" vô cùng chói mắt, như là một cái búa tạ, lại để cho trong lòng ba người Ngô gia chấn động.

- Ngươi là Ngự Long Vệ?!

Vẻ mặt Ngô Thiên Trần vô cùng khó coi, trong mắt càng có thêm một vòng hoảng sợ.

Phù hiệu đeo tay màu vàng đại biểu thành viên chính thức của Ngự Long Vệ, có thể điều động lực lượng chính phủ địa phương cùng Trấn Linh Cục, địa vị vô cùng cao cả.

Mà phù hiệu đeo tay màu bạc thì là thực tập sinh, nhưng chỉ cần bản thân nguyện ý, trên căn bản là có thể vững vàng trở thành Ngự Long Vệ.

Cấp thấp nhất thì là phù hiệu đeo tay màu đồng thau nhạt, thuộc về nhân viên bên ngoài, cần thông qua tầng tầng lớp lớp khảo hạch và tuyển bạt mới may mắn sẽ trở thành Ngự Long Vệ.

- Hiện tại có vấn đề sao?

Phương Tư mở miệng nói ra, với tư cách thiên tài của Hoa Hạ học phủ, nàng có thể đạt được phù hiệu đeo tay màu bạc là chuyện đương nhiên.

Chỉ cần muốn trở thành Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp, nàng có thể trực tiếp trở thành Ngự Long Vệ chính thức.

Năm nay quay trở lại thành phố Nam Giang, nguyên nhân chính là vì nhiệm vụ của Ngự Long Vệ.

Bây giờ, không gian mới sắp buông xuống, tự nhiên cần Ngự Long Vệ đến xử lý hung thú " Nhập cư trái phép "

Bằng vào thực lực của Phương Tư, Hắc Thiết Cấp lãnh chúa cũng có thể độc lập săn giết.

Ngô Thiên Trần thật không ngờ gặp được một gã Ngự Long Vệ.

Nhất là đối phương còn trẻ như vậy, hắn ta cơ hồ thoáng một phát đã nghĩ đến đối phương là đến từ Hoa Hạ học phủ.

Vô luận là Hoa Hạ học phủ hay vẫn là Ngự Long Vệ, cũng không phải người mà Ngô gia có thể trêu chọc đấy.

- Thật có lỗi, là tại hạ đường đột rồi!

Vẻ mặt Ngô Thiên Trần tràn đầy áy náy, nguyên bản lửa giận ngợp trời tới giờ không còn sót lại chút gì.

Hai tay của hắn ta cung kính trả lại phù hiệu đeo tay lại cho Phương Tư, sau đó mang theo thúc chất Hạ Viêm chật vật rời đi khỏi nơi này.

…

Trên mặt tất cả mọi người hâm mộ nhìn qua Phương Tư, Hoa Hạ học phủ lại tăng thêm Ngự Long Vệ, ai cũng không dám gây chuyện đâu!

Trên mặt Thẩm Vô Song cũng kinh ngạc, trách không được Phương Tư nói sau khi tốt nghiệp muốn làm Ngự Long Vệ một thời gian ngắn, thì ra sớm đã nhận được thân phận thực tập sinh.

- Lợi hại nha! Phương Tư tỷ!

Trần Thư cùng Trương Đại Lực đều xông tới, không ngừng xem xét phù hiệu đeo tay trong tay.

- Tỷ, lúc nào tỷ cũng kiếm cho chúng ta một cái như vậy nha!

Chương 306: Chỉ có cái khí chất tội phạm là mãi không đổi… (1)

Trương Đại Lực mở miệng nói ra, cái này so sánh với chứng minh nhân dân thì có thể còn có tác dụng nhiều hơn… Trần

Thư thì là vẻ mặt hâm mộ, nhưng không có mở miệng, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình!

Hắn yên lặng mở điện thoại ra, bấm một cái mã số.

- Này! Đăng ký chứng chỉ đấy sao?

Một đoàn người nhao nhao trông lại, không biết Trần Thư muốn làm cái gì.

Phương Tư nhưng lại ẩn ẩn có chút dự cảm không tốt rồi.

Trần Thư kích động nói:

- Làm cho ta một cái phù hiệu đeo tay, muốn màu vàng đấy, mặt trên có hai chữ Ngự Long! Tiền không là vấn đề!

Đối diện điện thoại truyền đến tiếng gầm gừ:

- Cút! Bệnh tâm thần à! Đó là phù hiệu đeo tay độc quyền của Ngự Long Vệ, mẹ nó ngươi có biết làm thế là phạm pháp không?

- Không phải, ta xem quảng cáo đã nói ngươi cái chứng nhận gì đều có thể xử lý đó sao?

Tút tút tút~

- Không có lễ phép!

Trần Thư lắc đầu, thu vào điện thoại di động.

- …

Toàn trường yên tĩnh, ánh mắt một đoàn người ngay ngắn hướng nhìn phía Trần Thư. Ngay trước mặt mọi người tìm người xử lý chứng nhận giả, lại còn là chứng nhận chính thức của Ngự Long Vệ, ngươi thật sự không sợ chết mà!

- Phiền phức thật!

Trần Thư bĩu môi, một vẻ đúng là các ngươi chưa từng va chạm xã hội rồi.

- Phương Tư tỷ, chất liệu này của tỷ là gì thế? Ta chuẩn bị về nhà tự làm một cái.

Nói rồi hắn lập tức đi tới bên cạnh Phương Tư, muốn nhìn băng tay của Ngự Long Vệ ở khoảng cách gần một chút.

- Biến đi!

Khóe miệng Phương Tư giật giật, trực tiếp cất băng tay đi.

Nàng vốn cho rằng nửa năm không gặp, Trần Thư sẽ không có gì thay đổi, nào ngờ hắn lại càng ngày càng không bình thường…

Lúc mọi người đang nói chuyện thì nhân viên của Đấu Linh Trường đến.

- Bạn học Trần Thư, đây là phần thưởng dành cho ngươi!

Chỉ thấy đối phương cầm một cái bình tới, bên trong chứa một trái tim đỏ tươi, thậm chí nó còn đang không ngừng nhảy lên.

Đó hiển nhiên là vật liệu của lãnh chúa Hắc Thiết Cấp!

Trần Thư mở miệng nói:

- Vậy năm triệu phí bảo vệ nữa đâu?

- Hoa Hạ tệ sau này sẽ được gửi thẳng vào tài khoản của ngươi!

Nhân viên vừa dứt lời liền rời đi, một giây cũng không muốn ở lại lâu thêm.

Dám thu phí bảo vệ của nhà họ Ngô thì có thể là người bình thường được sao?

【 Nhận được phần thưởng: Cự Đại Hóa tăng thêm một bậc, đại lượng Ngự Thú Lực. 】

Vẻ mặt Trần Thư vui vẻ, đến Đấu Linh Trường cũng phát phần thưởng cho hắn thì hiển nhiên đã ngầm thừa nhận hắn là hạng nhất của tháng một rồi.

Cự Đại Hóa Lv4: Hình thể tạm thời tăng lên tám lần, tốc độ giảm đáng kể!

Giới thiệu đơn giản nhưng hiệu quả lại kinh người vô cùng, Slime đã dựa vào thứ này mà sống đấy…

- Đi, đi thôi!

Thẩm Vô Song mở miệng nói, dẫn học sinh lớp đặc huấn rời khỏi Đấu Linh Trường.

Mọi người về tới khách sạn rồi thu dọn hành lý.

Xế chiều, một đoàn người lên xe buýt với vẻ mặt vui sướng.

- Cuối cùng cũng sắp qua năm mới rồi!

Trần Thư chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái, con đường phía trước của mình thật xán lạn.

Lực chiến đấu của hắn mạnh như vậy, Ngự Thú Lực cần để đột phá cũng đã hơn phân nửa, học kỳ sau trên cơ bản là đã có thể vững vàng trở thành Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp rồi.

Đây mới gọi là tương lai có hi vọng!

- Hả? Không đủ chỗ ngồi sao?

Bởi vì có thêm hai người Phương Tư và Trương Đại Lực gia nhập nên xe buýt không đủ chỗ ngồi.

- Phương Tư tỷ, ngươi tới ngồi đi, ta đứng là được.

Vương Thanh Hàn đứng dậy, nàng ta và Phương Tư đã quen biết nhau từ nhỏ, quan hệ giữa cả hai cực kỳ thân thiết.

- Không cần phiền toái như vậy!

Trần Thư nhàn nhạt mở miệng nói:

- Nghe lớp trưởng sắp xếp này!

- Đường thiếu kia, ngươi ngồi trên người Vương Vân đi! Còn Đỗ Long, ngươi ngồi trên người Hồng Minh!

- …

Khóe miệng Đường Liệt và Đỗ Long giật giật, đây chính là sắp xếp của ngươi đấy à?

Mặc dù trong lòng hai người bất bình, nhưng cũng chỉ đành thành thật đến ngồi trên chân người khác…

Trần Thư nhún vai, nói:

- Như vậy chẳng phải có vị trí ngồi rồi sao?

Thẩm Vô Song ở phía trước thở dài, vốn cho rằng chọn ra được một lớp trưởng, ai mà ngờ lại chọn ra một tên giang hồ.

Đoàn người bắt đầu trở về thành phố Giang Nam…

Trần Thư vẫn đang không ngừng tính toán kế hoạch nghỉ đông, muốn kích hoạt thêm nhiều lựa chọn hơn nữa.

Về phần nhà họ Ngô có trả thù hay không, Trần Thư cũng không thèm để ý một chút nào. Dựa vào thân phận của Phương Tư, chỉ cần đối phương không phải bị thiểu năng thì chắc chắn sẽ không có chút ý nghĩ trả thù nào đâu. Hiện giờ là thái bình thịnh thế, mặt mũi không đáng tiền, tất cả mọi người đều cực kỳ tiếc mạng.

- Đại Lực, cuộc sống đại học thế nào rồi?

Tạ Tố Nam và Trương Đại Lực trò chuyện ở một bên.

Hai người đã quen biết nhau từ trước, Trần Thư cũng thông qua Trương Đại Lực mới quen biết Tạ Tố Nam.

- Rất tốt, chỉ là cạnh tranh có hơi lớn.

- Vậy có thường xuyên tổ chức hoạt động tập thể không?

- Có đôi khi sẽ có, còn phải xem xem có phải ngày lễ hay không nữa.

Người trên xe đều nhao nhao nhìn lại, vẻ mặt quái dị.

Chương 307: Chỉ có cái khí chất tội phạm là mãi không đổi… (2)

Tuy rằng đối thoại của hai người cực kỳ bình thường, nhưng sao mà bọn họ lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm… Ban đêm, xe buýt về tới Nam Giang Nhị Trung.

Bây giờ trường học đã lộ ra một vẻ yên tĩnh vô cùng, các học sinh đã sớm về nhà ăn tết.

- Không nhiều lời nữa, phần thưởng đã phát xong rồi thì nhanh rời đi đi!

Thẩm Vô Song cũng không lưu lại một chút nào, hắn ta cũng muốn nhanh chóng về nhà, không muốn tốn thêm thời gian với mọi người nữa.

Mấu chốt là hiện tại Trần Thư và Phương Tư đang ở cùng một chỗ. Lỡ đâu hai người này thiếu kinh phí hoạt động ăn Tết rồi

cướp tiền của hắn ta thì sao…

Các trận đấu vào tháng Giêng, Trần Thư hoàn toàn xứng đáng với vị trí thứ nhất, mà thứ bậc của những người còn lại cũng không có thay đổi gì quá lớn. Chỉ có hai người Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh là có chút đặc thù.

Mặc dù không có thứ hạng nhưng Thẩm Vô Song đã cho hai người họ phần thưởng dành cho top mười.

- Đi học thật tốt! Ta rất thích đọc sách!

Trần Thư cảm thán nói, mới một học kỳ thôi mà đã kiếm được nhiều như vậy rồi, đãi ngộ này còn tốt hơn so với Ngự Thú Sư trong xã hội nhiều.

Những người còn lại đều dùng ánh mắt u oán mà đồng loạt nhìn về phía Trần Thư. Tên này chẳng những chiếm phần lớn tài nguyên dạy học, hơn nữa lại còn thường xuyên chèn ép bọn hắn nữa. Cùng học một lớp với hắn thật đúng là ác mộng mà…

- Trần Bì, ta đi trước đây!

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh đều rời đi trước, hai người không ở cùng một tiểu khu với Trần Thư.

- Về nhà thôi!

Ba người Trần Thư sánh vai mà đi, phảng phất như lại trở về ba năm trước đây, thời điểm bọn họ còn làm trùm ở Nam Giang Nhị Trung.

Ba năm trôi qua, bọn hắn đều đã trưởng thành và thay đổi, nhưng chỉ có mỗi cái khí chất tội phạm là chẳng thay đổi chút nào…

Bên ngoài cổng trường, cha của Trương Đại Lực, Trương Phong đã đứng chờ từ sớm.

Trần Thư mở miệng nói:

- Trương thúc, tiền xe lần trước ngươi vẫn chưa trả cho ta đâu!

- …

Khóe miệng Trương Phong giật giật, nói:

- Tiểu Phương Tư, Đại Lực, đạp cái tên không biết xấu hổ này xuống cho ta!

- Thà chết chứ không chịu khuất phục!

Trần Thư gắt gao ôm lấy ghế ngồi, mặc cho hai người loay hoay như thế nào đi nữa cũng đều lù lù không động.

- Đánh chết ta cũng không xuống!

- Vậy chúng ta cũng chỉ có thể đánh chết ngươi…

Trương Đại Lực và Phương Tư kẹp Trần Thư ở giữa, tiếp theo chính là một trận "hành hung" vô nhân đạo. Trong xe không ngừng vang vọng tiếng kêu thảm thiết, người không biết còn tưởng rằng trong xe đang mổ heo ấy chứ…

Mọi người cười đùa về tới trong tiểu khu.

…

Ba nhà đã sớm tụ lại trong nhà của Trương Đại Lực, đây cũng coi như là lần đầu tiên trong năm nay bọn họ tụ tập.

- Ta mang theo bốn đứa con trai về rồi đây!

Trương Phong mở cửa, trực tiếp mở miệng tuyên bố!

Cha của Phương Tư, Phương Quốc Vĩ nói:

- Lão Trương, nói bậy cái gì đấy? Ngươi bắt cóc một đứa con trai về à?

Trương Phong nghiêm túc giải thích nói:

- Ngươi thì biết cái gì! Phương Tư trong mắt ta chính là hai đứa con trai đấy!

Những người còn lại đều nhao nhao gật đầu, cảm thấy rất có đạo lý.

- Cút đi!

Cha Phương Tư nở nụ cười.

Mọi người đều vui vẻ ra mặt, bầu không khí tràn ngập sự vui vẻ của ngày lễ.

- Ngồi đi nào!

Mọi người ngồi quanh bàn ăn, ngửi lấy mùi thơm phức của đồ ăn, nghe thấy tiếng pháo nổ ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp vô cùng. Trên cơ bản thì hằng năm, cả ba nhà đều tụ lại cùng một chỗ, tuy rằng không có quan hệ huyết thống nhưng lại giống hệt như người một nhà.

Phương Quốc Vĩ mở miệng nói:

- Lão Trương, lúc trước ta đã nói ba đứa nhỏ đều sẽ có tiền đồ, ta nói không sai chứ?

- Không sai! Không sai!

Trương Phong cười to, con trai thi đậu vào trường học Linh Trù tốt nhất toàn quốc, đúng thật là một chuyện rất đáng để kiêu ngạo.

Hắn ta lại tiếp tục mở miệng nói:

- Nếu phải nói thì Tiểu Trần mới thật sự mãnh liệt này, đến cả TV cũng lên luôn!

- Đúng rồi, đứa nhỏ Trần, tại sao lúc đó ngươi lại mang theo máy điện báo thế?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, máy điện báo thần thánh sao, làm sao ta biết mình toàn nói mấy từ bị cấm đâu chứ…

Trần Thư thở dài, nói:

- Trương thúc, thúc không cần để ý những chi tiết này đâu!

Mọi người đều lắc đầu cười một tiếng, bọn họ đã sớm quen với tính cách của Trần Thư rồi.

Bất luận là thế nào đi nữa thì bây giờ Trần Thư cũng đã là người đứng đầu của lớp mười hai, giống như Phương Tư năm đó vậy, thậm chí còn xuất sắc hơn.

Bởi vì Khế Ước Linh mà hắn dùng chính là Slime cấp F…

- Đại Lực trở thành sinh viên của đại học Linh Trù ở kinh đô, Tiểu Phương Tư hiện tại là Ngự Long Vệ, Trần Bì ít nhất cũng học một trường đại học danh tiếng!

Trương Phong không khỏi cảm thán:

- Hậu bối bây giờ lợi hại hơn chúng ta ngày đó rất nhiều.

Cha của Trần Thư, Trần Bình tràn ngập ý cười trong mắt, mở miệng nói:

- Ta đã sớm nói vãn bối sẽ tự có cơ duyên của chúng, chúng ta không cần phải can thiệp quá nhiều làm gì!

Qua ba lần rượu, mọi người đều đã ăn gần hết, các trưởng bối ngồi ở sô pha không ngừng tán gẫu chuyện gia đình.

Chương 308: Coi cái này thành vật phẩm chăm sóc sức khỏe luôn à?

Phương Tư cầm lấy túi xách trong tay rồi nói: - Trần Bì, đi cùng ta một chuyến!

Ba người ra khỏi nhà, đi dạo bên trong tiểu khu.

Gió đêm khẽ thổi qua, nhưng mang theo một loại cảm giác lạnh lẽo. Hình như khí hậu lúc này đã đến thời điểm lạnh nhất trong năm rồi.

Trần Thư và Trương Đại Lực không nhịn được mà rùng mình một cái.

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Mắc cái gì mà lạnh như vậy chứ?

Trương Đại Lực ở một bên gật đầu liên tục, hoàn toàn biểu thị tán thành, hai chân cũng run rẩy lẩy bẩy.

- Có một loại nhớ nhung gọi là mỏi mắt chờ mong, có một loại lạnh lẽo tên là quên mặc quần thu. Hai người các ngươi có thể tôn trọng mùa đông một chút được không vậy?

Phương Tư mở miệng nói, đồng thời lấy một bình dược tề từ trong túi xách ra rồi đưa nó cho Trần Thư, nàng ta nói:

- Cầm lấy cái này đi! Coi như là lão tỷ tặng quà mừng năm mới cho ngươi!

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, nhận lấy bình dược tề rồi quan sát.

Phía trên không có bất kỳ nhãn hiệu nào, chỉ có một hàng chữ: Số ID 003!

- Phương Tư tỷ, ngươi lấy được từ nhà máy đen nào thế?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nhìn dược tề màu đen trong bình, không khỏi có chút hoài nghi.

Phương Tư vỗ lên đầu của hắn rồi nói:

- Cái gì mà nhà máy đen! Đây là Hoa Hạ học phủ đặc biệt nghiên cứu ra đó, uống nhanh đi!

- Ồ!

Dứt lời, Trần Thư liền trực tiếp mở bình dược tề ra, chuẩn bị uống một hơi cạn sạch.

- Hình như bệnh của ngươi nặng lắm rồi đấy!

Phương Tư trừng mắt một cái, bước lên ngăn đối phương lại.

- Cái này là cho Khế Ước Linh uống, ngươi uống thứ này làm gì?

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy một người không hợp thói thường như vậy, không lẽ định coi nó như sản phẩm chăm sóc sức khỏe mà sử dụng luôn à?

- Ầy… Ta còn tưởng rằng nó giúp nâng cao sức khỏe…

Trần Thư phản ứng lại, suy nghĩ của hắn vừa động, không gian bên cạnh đột nhiên vỡ tan, một đôi mắt to ngốc nghếch xuất hiện.

Hắn trực tiếp đổ hết dược tề vào trong miệng của Slime.

Trong nháy mắt, Slime đã lâm vào trạng thái ngủ say, hiển nhiên là dược tề đã phát huy tác dụng.

Trần Thư dường như nhớ ra cái gì đó, hắn mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, dược tề này dùng để làm gì vạy?

Phương Tư nói:

- Đại khái có thể tăng toàn bộ thuộc tính lên 10%, nhưng phải cần tiêu hóa cả đêm mới được.

Tinh thần Trần Thư chấn động, toàn bộ thuộc tính?

Hắn còn cho rằng là một loại dược tề nho nhỏ nào đấy nên không quá coi trọng, nhưng không nghĩ tới thế mà lại tăng lên toàn bộ thuộc tính, cái này tương đương với việc trực tiếp tăng lên 10% chiến lực rồi còn gì.

Không cần nghĩ cũng biết, loại thuốc này cho dù là ở Hoa Hạ học phủ đi nữa cũng đều vô cùng quý giá.

Trần Thư cảm động nói:

- Phương Tư tỷ, ta…

Phương Tư khoát tay áo:

- Cố gắng thi đại học là được rồi, đừng để người ta coi thường!

- Không phải, ý của ta là, có thể bán sỉ hay không? Ta muốn mở một công ty! Có một sản phẩm bá đạo như vậy, chẳng phải là có thể trực tiếp thống lĩnh thị trường dược tề rồi hay sao?

Hai mắt Trần Thư sáng lên, hắn đã tưởng tượng được cuộc sống tốt đẹp trong tương lai rồi.

- Ngươi đúng là không bình thường chút nào!

Phương Tư giơ ngón tay cái lên. Loại nguyên vật liệu này cực kỳ trân quý, người bình thường không có khả năng sử dụng được, nếu không thì quốc gia đã sớm thúc đẩy nó ra ngoài.

Ngươi thì hay rồi, suy nghĩ đầu tiên thế mà lại là muốn xưng bá trên thị trường…

- Trần Bì, ta cũng có đồ muốn tặng cho ngươi!

Trương Đại Lực ở một bên mở miệng nói, lấy từ trong túi ra một túi bánh bao lớn.

- Ể… Là bữa sáng ngày mai hả? Bao giờ về ta sẽ lập tức hâm nóng ăn.

Trần Thư nhận túi rồi lấy một cái ra.

- Nhân bánh là gì đấy?

- Ngươi nếm thử một chút là biết.

Trần Thư cắn một cái, hai mắt lập tức trừng lớn, trong nháy mắt đã phun miếng bánh vừa cắn xong ra ngoài.

Nó khó ăn đến mức khiến Trần Thư hoài nghi mình đang ăn phân…

- Cái mẹ gì đây? Ẩm thực đen tối à!

- Ta còn cho là cái gì ngươi cũng ăn được.

Trương Đại Lực cười cười, giải thích:

- Cái này là dành cho Slime ăn, gọi là Đại Lực Bánh Bao! Mỗi ngày ăn một cái, ăn liên tục trong một tháng thì có thể tăng khoảng 2% sức mạnh.

- Một tháng một liệu trình à?

Trần Thư thả cái bánh bao đã cắn về túi rồi nói

- Được đó nha Đại Lực, nửa năm thôi mà đã học được cách làm thức ăn cho Ngự Thú rồi cơ đấy?

Trương Đại Lực thở dài, nói:

- Chỉ biết mỗi cái này thôi.

Thời gian nửa năm, hắn ta không làm cái gì cả, toàn bộ thời gian đều dùng để làm bánh bao.

Chiếu theo lẽ thường mà nói thì trong vòng một tháng, thức ăn của Ngự Thú sẽ không có cách nào nhìn thấy hiệu quả được, cần phải dùng lâu dài.

Nhưng đại học Linh Trù vẫn luôn nghiên cứu cách làm thế nào để thức ăn có thể nhanh chóng phát huy hiệu quả. Các giáo sư trong trường đại học đều muốn cho địa vị của Linh Trù tăng cao, có thể sánh ngang với Luyện Dược Sư.

Thật ra cả hai đều có hiệu quả như nhau, mượn kỹ xảo và thủ pháp, dung hợp đủ loại vật liệu để có thể sáng tạo ra đồ vật giúp Khế Ước Linh gia tăng thực lực. Chẳng qua là một bên thì có nguyên vật liệu là thảo dược, một bên là thịt hung thú mà thôi…

Chương 309: Đời người ngắn ngủi, các ngươi muốn ăn gì thì cứ ăn đi (1)

– Ta cũng có quà tặng cho các ngươi! Trần Thư nghiêm túc mở miệng nói, dứt lời hắn liền lấy từ trong túi xách của mình ra hai… Túi phân Urea.

- …

Vẻ mặt hai người cứng đờ, nói:

- Cám ơn…

Quả nhiên không ngoài dự liệu, lại là túi phân Urea!

- Hả?

Vẻ mặt Phương Tư bỗng nhiên trở nên sững sờ, rất nhanh đã phát hiện có gì đó không đúng.

Nàng mở túi phân Urea ra, chỉ thấy bên trong đó có để vài bình dược tề dung tích lớn.

Đó chính là bảy loại dược tề mà Trần Thư thuần thục đến mức đạt tới Đại Thành, có thể tăng giới hạn lên 25%.

- Khế Ước Linh của ta cũng cho ăn nhiều lắm rồi.

Phương Tư mở miệng nói, là thiên tài của Hoa Hạ học phủ, hai con Khế Ước Linh của nàng đều được bồi dưỡng hoàn mỹ.

Những dược tề cơ bản trong túi phân này đều đã được cho nó ăn đến mức tối đa rồi.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Còn có thể ăn thêm nữa!

Phương Tư hơi ngẩn ra, ngay sau đó dường như hiểu ra điều gì đấy, nàng gật đầu một cái, cất túi phân Urea vào.

Quả nhiên Trần Thư có bí mật!

Trần Thư mở miệng nói:

- Đại Lực, trong túi của ngươi cũng có quà đấy!

Trương Đại Lực nghe vậy thì sững sờ, mở túi phân Urea ra, chỉ thấy bên trong có một cái đao mổ heo…

Trần Thư nói:

- Mỗi ngày ta đều mài nó, mài đến mức tay cũng bị chai cả rồi! Dùng cái này còn tốt hơn dao phay nhiều!

- Mài mỗi ngày ư?

Trong mắt Trương Đại Lực tràn ngập cảm động, không nhiều lời thêm nữa mà chỉ vỗ vỗ bả vai của Trần Thư.

Hắn ta không ngờ Trần Thư lại dụng tâm như vậy.

Trên thực tế, đây là một thanh đao mổ heo mà Tạ Tố Nam đánh cược lúc trước, vì thua Trần Thư nên…

Ba người trao đổi lễ vật rồi ai về nhà nấy.

Với mối quan hệ nhiều năm của bọn họ thì không cần thiết phải nói lời cảm ơn nữa.

Trần Thư về đến nhà, trong chốc lát hắn đã ngủ thiếp đi.

…

- Chẳng thể nào bay ra khoảng thế giới đầy màu sắc…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư đang ngủ say giấc nồng, bỗng nhiên hắn bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Trong chớp mắt, trong người hắn bỗng hơi khó chịu vì bị đánh thức, hắn nói.

- Ai vậy, mới sáng sớm đã ầm ĩ gọi tội phạm Nam Giang ta làm chi? Bộ không muốn sống nữa hay gì?

- Là ta, Phương Tư!

- …

Trần Thư sững người, phút chốc đã tỉnh táo hơn phân nữa, hắn nói. :

- Là Phương Tỷ à, chẳng trách tiếng chuông điện thoại lại êm tai đến vậy.

- Ngươi phản ứng nhanh đấy!

Phương Tư nói:

- Mười hai giờ rồi, chúng ta đi ăn cơm đi!

Trần Thư ngáp một cái, thu dọn đồ đạc rồi thuận tay ném cho Slime một cái Đại Lực Bánh Bao.

Tuy chỉ có 2% sức mạnh, nhưng dù sao thịt muỗi cũng là thịt mà, đừng cầm con tép mà nghĩ là hải sản.

Chốc lát, hắn lại nghĩ tới gì đó, hắn lấy từ trong balo ra một khỏa trái tim màu đỏ tươi.

Đó chính là phần thưởng của Đấu Linh Trường ban cho!

Một khỏa trái tim của Lãnh Chúa Ám Ảnh Lang, có tỷ lệ lĩnh ngộ kỹ năng Cực Tốc, có thể làm tăng tốc độ trong một khoảng thời gian nhất định, đây là một kỹ năng rất thực tế.

- Ta nguyện dùng hết mười năm tuổi thọ của Lão Tạ và Tiểu Tinh để đánh đổi, nhất định phải thành công!

Trần Thư ném trái tim cho Slime và chắp tay trước ngực cầu nguyện…

Chốc lát, trong phòng truyền đến tiếng than thở:

- Ôi trái tim của ta! Sao lại thất bại được cơ chứ!

Trần Thư tỏ vẻ chán nản, ba trăm vạn cứ thế trôi theo dòng nước, đúng là kỹ năng mà người bình thường thật sự không thể lĩnh hội được mà…

Dường như hắn nghĩ ra điều gì đó, lẩm bẩm nói:

- Lẽ nào tuổi thọ của Lão Tạ và Tiểu Tinh vẫn chưa đủ mười năm, nếu không thì lí nào lại thất bại được!

- Hắt xì!

- Hắt xì!

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh không khỏi hắt xì một cái:

- Ta cảm giác như có ai đó đang nguyền rủa chúng ta?

…

Giữa trưa, bên trong tiệm lẩu Ăn Quá Ngon.

- Mọi người đều ở đây cả à?

Trần Thư liếc mắt nhìn hai người Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam.

- Lão Tạ, Tiểu Tinh, đời người ngắn ngủi, hai ngươi muốn ăn gì thì cứ ăn đi…

Trần Thư hướng ánh mắt phức tạp nhìn qua, hắn thở dài đưa thực đơn cho hai người bọn họ xem.

- Mẹ nó, ánh mắt gì đây hả?

Tạ Tố Nam cảm thấy trong lòng căng thẳng, cứ như bọn hắn không còn sống được bao lâu nữa vậy.

- Đúng rồi, Phương Tư tỷ, tỷ định ở thành phố Nam Giang bao lâu?

Trần Thư hỏi, có một hộ vệ mạnh như Phương Tư, nhất định hắn phải tìm cơ hội đến Dị Không Gian săn bắt một chuyến.

Phương Tư suy tư chốc lát rồi đáp:

- Còn tùy tình hình nữa, cũng chưa có thời gian cụ thể, còn tùy thuộc vào việc khi nào có người đến thay ta nữa.

Cả năm người đang ăn thì điện thoại của Phương Tư đột nhiên đổ chuông.

Sắc mặt của nàng biến đổi ngay lập tức, bất ngờ đứng dậy.

Trần Thư loáng thoáng có chút linh cảm, hỏi:

- Sao vậy?

Phương Tư nghiêm nghị đáp:

- Vương Tinh Trấn xuất hiện một nhóm hung thú, ta phải đi xử lý một chuyến!

Trần Thư đang định nói, bỗng trước mắt hắn xuất hiện ba lựa chọn.

【 Phương án thứ nhất: Lơ đi, tiếp tục ăn lẩu. Phần thưởng khi hoàn thành: Hai khỏa Ngự Thú Chân Châu cấp cơ sở 】

Chương 310: Đời người ngắn ngủi, các ngươi muốn ăn gì thì cứ ăn đi (2)

【 Phương án thứ hai: Mở miệng nói: Chờ đã, ngươi còn chưa thanh toán hóa đơn! Phần thưởng khi hoàn thành: Hai khỏa Cự Đại Hóa Quả cấp hai 】 【 Phương án thứ ba: Đi cùng Phương Tư đến đó, tiêu diệt hung thú. Phần thưởng khi hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

Trần Thư khẽ giật mình, hắn trực tiếp khóa chặt lấy phương án thứ ba.

Đúng lúc hắn đang không có việc gì làm, vả lại còn có một Ngự Thú Sư mạnh mẽ như Phương Tư đây, chắc chắn sẽ không có gì nguy hiểm.

Trần Thư nói:

- Phương Tư Tỷ, ta đi cùng với ngươi!

- Ngươi sao?

Phương Tư có chút hơi bất ngờ, nhíu mày nói:

- Nói trước nha, không có phí bảo hộ, nếu mà ngươi dám bắt chẹt ta…

- Này là có ý gì chứ?

Trần Thư trực tiếp ngắt lời, quang minh lẫm liệt nói:

- Bảo vệ thành phố, bảo vệ bình yên cho nhân dân chính là chức trách của chúng ta!

- Bây giờ nguy nan phủ đầu, chúng ta không đứng ra thì ai đứng ra đây? Nếu ngươi còn có tư tưởng ngồi ăn lẩu, ngươi còn là người nữa sao?

Nhất thời, Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh đang ăn bỗng nhìn qua.

Ngươi không phải đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe đấy chứ?

- Hơn nữa chúng ta còn là học sinh lớp đặc huấn của Nam Giang Nhị Trung, nếu lúc này mà không đứng lên thì chúng ta

không bằng heo chó!

Mẹ nó!

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh giật giật khóe miệng, lập tức đứng dậy.

Càng mắng, ngươi càng quá đáng rồi!

Vẻ mặt hai người họ kiên định nói:

- Ta cũng thấy vậy, những lúc thế này chúng ta nhất định phải tham gia!

Trên miệng Trần Thư bất giác nở nụ cười, tuy rằng Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh không có khả năng chiến đấu nhưng ít ra vẫn có thể hỗ trợ được.

Một người phụ trách tìm cách thoát thân, còn một người phụ trách điều tra!

Trương Đại Lực đứng lên nói:

- Ta cũng muốn đến đó xem.

Mặc dù hắn ta chỉ là một người bình thường nhưng hắn ta cực kỳ hứng thú với thịt… hung thú.

Hơn nữa, cho rằng hắn ta bị ngốc hay sao chứ? Đều đi hết cả rồi, vậy ai thanh toán đây?

- Nếu ngươi đã muốn đi, vậy đi cùng đi!

Dứt lời, bốn người nhanh chóng chạy ra khỏi tiệm, bỏ lại Từ Tinh Tinh với vẻ mặt ngơ ngác.

- Mẹ nó…

Từ Tinh Tinh giật giật khóe miệng, hắn ta không nghĩ rằng bọn họ lại chạy nhanh đến vậy.

Hắn ta thật là trẻ người non dạ!

- Tiên sinh, của ngài hết 355…

Từ Tinh Tinh thở dài và thanh toán hóa đơn, bốn người bọn họ thì lại nhìn chằm chằm vào hắn ta.

- Các ngươi đừng có tới đây!

Từ Tinh Tinh trông có vẻ cảnh giác, hắn sợ lại bị lừa nữa.

Vốn dĩ hắn ta muốn thư giãn trong ngày đầu tiên của kỳ nghỉ đông nhưng không ngờ lại bị chơi một vố như vậy.

- Chuẩn bị xuất phát nào! Mau triệu hồi con chim của ngươi đi!

Trần Thư tỏ vẻ rất háo hức, hắn chưa từng thử bay trong thành phố bao giờ.

Bây giờ thân phận của Phương Tư là Ngự Long Vệ, tất nhiên đều đều sẽ được bật đèn xanh.

Từ Tinh Tinh cũng giật mình, hắn phản ứng lại, hưng phấn triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

Một con Biến Dị Lôi Điểu lập tức xuất hiện, nó đang muốn lắc lư bờ mông của mình thì năm người đã như ong vỡ tổ mà bò lên trên.

Ầm!

Nó vừa mới giương cánh định bay thì đã ngã oạch xuống, trực tiếp tiếp đất bằng bụng.

Ụt!

Biến Dị Lôi Điểu khẽ rên với ánh mắt đầy bất mãn.

Mẹ nó, các ngươi coi ta là xe buýt à!

- Cố lên nào!

Từ Tinh Tinh điều khiển Biến Dị Lôi Điểu tung ra kỹ năng, nhờ có kỹ năng tốc độ mà năm người bọn họ thành công bay lên trời.

Biến Dị Lôi Điểu lắc lư bờ mông, chỉ trong chớp mắt là nó đã bay lên không trung, hướng về phía Vương Tinh Trấn.

- Cái con chim này?

Phương Tư há hốc mồm kinh ngạc, nàng không nghĩ rằng Khế Ước Linh cấp tám lại có thể đạt đến trình độ này.

Từ Tinh Tinh nói:

- Phương Tư tỷ, nhanh đúng không? Nó không có kỹ năng công kích, đó đều là gia tốc cả đấy.

- …

Phương Tư không ngừng đánh giá Biến Dị Lôi Điểu, một lúc lâu mới nói ra một câu:

- Rốt cuộc thì ngươi sợ chết đến mức nào vậy hả?

Ở Hoa Hạ Học Phủ, nàng chưa từng nhìn thấy một Khế Ước Linh nào thuần túy đến như vậy.

Mọi người dễ dàng thông qua, Trấn Linh Cục và cả chính phủ đều không can ngăn.

Chiếc băng tay màu bạc của Phương Tư không đơn thuần chỉ là một chiếc băng tay, các thành viên của chính phủ đều biết rằng bên trên Biến Dị Lôi Điểu chính là Ngự Long Vệ.

Biến Dị Lôi Điểu tựa như một đạo lưu quang màu xanh lam, bay trên vùng trời thành phố Nam Giang,

Đám đông phía dưới ngước nhìn nó với ánh mắt ngưỡng mộ.

Dám bay lượn trong thành, hoặc là đám người có đặc quyền, hoặc là không muốn mạng.

Hoặc là đám người đặc quyền không muốn mạng…

- Quao…

Trần Thư nhìn xuống thành phố ở bên dưới, chỉ cảm thấy hưng phấn đến nỗi không nhịn được mà gào lên vui sướng.

Đám người Từ Tinh Tinh cũng phấn khởi không kém, đó giờ bọn họ chưa từng gióng trống khua chiêng mà phi hành như vậy.

Mười phút trôi qua.

Phương Tư giật giật khóe miệng và nói:

- Mẹ nó, nó không thể bay đến chỗ cần bay tới à? Các ngươi đây là đi tuần tra hay đi du lịch vậy hả?

Biến Dị Lôi Điểu bay lượn một vòng lớn, cuối cùng lại đáp cánh phía trên tiệm lẩu.

Có thể coi là không rời đi dù chỉ một bước…

- y… sơ suất… sơ suất rồi…

Chương 311: Cầu xin ngươi làm con người đi… (1)

Từ Tinh Tinh ngay lập tức phản ứng lại, hắn ta điều khiển Biến Dị Lôi Điểu bay về phía Vương Tinh Trấn. Nửa giờ sau.

Cả đám người đã rời khỏi nội thành và đi tới Vương Tinh Trấn.

Nơi đây thuộc quyền quản lý của thành phố Nam Giang.

Sự xuất hiện của Biến Dị Lôi Điểu đã ngay lập tức thu hút sự chú ý của cư dân.

- Con chim lớn thật! Nó là động vật được quốc gia bảo tồn sao?

- Sao nó cứ thích lắc lư bờ mông vậy nhỉ? Trông kỳ thật đấy!

- Hình như ở trên con chim có người? Là Ngự Thú Sư!

Đám người phía dưới xì xào bàn tán, rõ ràng rất hiếm khi thấy có người dám phi hành trong thành phố.

Từ Tinh Tinh hỏi:

- Phương Tư tỷ, giờ chúng ta bay theo hướng nào đây?

Phương Tư đáp:

- Đến đơn vị của chính phủ!

Biến Dị Lôi Điểu tức tốc bay lượn, đưa đoàn người đi thẳng tới ngay trước cổng lớn của Chính Phủ ở trên trấn.

Trấn trưởng Vương Vệ Dịch đã sớm đợi bọn họ ở đó, dường như hắn ta đã nhận được thông báo từ trước.

Khi nhìn thấy có một đám người ở trên lưng Biến Dị Lôi Điểu, hắn ta không khỏi giật mình.

Chẳng lẽ cả năm người đều là Ngự Long Vệ sao?

Hiện tại chế độ dành cho Ngự Long Vệ lại thấp đến vậy sao? Tận năm người mà lại cưỡi chung một tọa kỵ?

Ánh mắt của hắn ta có chút hoài nghi, nhất là khí chất của họ làm cho hắn ta cứ luôn có cảm giác bọn họ không giống như thành viên của chính phủ.

- Ngự Long Vệ Phương Tư!

Phương Tư mở miệng nói, nàng ta nhảy từ trên người Biến Dị Lôi Điểu xuống, vững vàng tiếp đất.

Trên tay phải của nàng có buộc một chiếc băng tay màu bạc trông cực kỳ lóa mắt, khiến người ta không khỏi tôn kính.

- Trấn trưởng Vương Tinh Trấn, Vương Vệ Dịch, đợi lệnh của cấp trên!

Vương Vệ Dịch với vẻ mặt kính cẩn, trong mắt hắn ta tràn đầy vẻ ngưỡng mộ..

Còn trẻ như vậy mà đã lên làm thực tập sinh của Ngự Long Vệ, quả là thiên tài đứng đầu cả nước.

- Vương trấn trưởng, các hung thú xuất hiện ở đâu?

Phương Tư dò hỏi, dựa vào những tin tức thu thập được, nàng biết bọn hung thú đã đi qua trấn nhưng lại không hề phát động tấn công.

Vương Vệ Dịch hốt hoảng đáp:

- Hai giờ trước, một nhóm hung thú trông giống như bầy chó đen đi ngang qua, bọn chúng đi về phía Nam.

Phương Tư vuốt cằm, suy tư một hồi:

- Xem ra bọn chúng chính là Hắc Trảo Thú.

Huyết Mạch Đẳng Cấp của loại hung thú này không hề thấp, chí ít chúng cũng thuộc hung thú cấp chín.

Một khi chúng biến dị thì sẽ trở thành Hắc Thiết Cấp, hơn nữa có khả năng cao Lãnh Chúa của chúng chính là Hắc Thiết Cấp Tam Tinh.

Nhưng bây giờ Phương Tư đã trở thành Hắc Thiết Cấp Tam Tinh rồi nên sẽ không sợ bất kỳ Lãnh Chúa cùng cấp nào.

- Đa tạ!

Phương Tư gật đầu, nàng đang tính leo lên lưng Biến Dị Lôi Điểu.

Vương Vệ Dịch bỗng nhiên tiến đến trước, trong tay cầm một phong bì không rõ nguồn gốc mà đưa nó cho Phương Tư và nói:

- Việc xử lý các hung thú, ta xin nhờ cả vào các hạ!

Trấn trưởng lo Phương Tư sẽ không dốc toàn lực dẹp bọn hung thú, nếu lỡ bỏ sót một hai tên hung thú thì cũng đủ đe dọa đến an ninh của thôn trấn rồi.

- Không cần đâu…

Phương Tư nhất thời không nói nên lời, nàng không nghĩ hắn ta sẽ dùng đến chiêu này, Ngự Long Vệ nàng sao lại để ý đến chút tiền mọn ấy cơ chứ?

- Không sao đâu, chúng ta nhất định sẽ dốc toàn tâm toàn lực!

Trần Thư cũng nhếch mép cười, vô thức giơ tay phải ra, muốn nhận lấy phong bì.

Bốp!

- Đi thôi!

Phương Tư giật giật khóe miệng, vội đẩy tay Trần Thư ra.

Mẹ nó, ngươi còn không phải là thành viên của Ngự Long Vệ mà lại dám nhận hối lộ, ngươi cũng gan quá đó?

Cả đám người leo lên lưng Biến Dị Lôi Điểu, bay về phía Nam của Vương Tinh trấn.

- Trần Bì!

Phương Tư nói với vẻ mặt nghiêm túc:

- Ngươi vốn là Ngự Thú Sư tự do, ngươi đừng gia nhập vào đơn vị chính thức nào cả, hứa với ta được không?

Bản tính hắn tham lam như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có chuyện.

Một khi bị người ta tố cáo, chắc chắn hắn sẽ bị xử phạt nghiêm khắc, thậm chí có thể bị đi tù.

Hắn giờ mới chỉ là một thường dân mà đã dám nhận hối lộ rồi, sau này còn chuyện gì hắn không dám làm nữa chứ?

- Phương Tư tỷ, ước mơ của ta là mong được phục vụ đất nước và góp phần xây dựng một xã hội hòa bình…

- Vừa vừa thôi là được rồi nha!

Bốn người đồng thanh đáp, ngươi lại bắt đầu nói nhảm rồi, thật thái quá mà!

- Không phải, sao mà không một ai tin ta vậy?

Trần Thư thở dài:

- Làm sao ta lại nhận hối lộ cơ chứ, hơn nữa tên trấn trưởng kia mới đưa có năm vạn, ta còn không thèm để vào mắt ấy chứ!

Phương Tư trừng mắt nhìn hắn, nàng lập tức phản ứng lại:

- Sao ngươi biết trong phong bì đó có năm vạn?

Những người còn lại cũng quay lại nhìn hắn, rõ ràng Trần Thư chỉ sờ một chút chứ không hề mở ra xem.

Trần Thư nói:

- À thì… Kinh nghiệm thôi, ta cũng chỉ chuẩn bị cho sau này…

Tất cả đều đồng loạt đưa ngón giữa về phía Trần Thư!

…

- Tìm bọn hung thú đó có chút khó đấy!

Phương Tư nhíu mày, chỉ với mắt thường thì thật không dễ để tìm được bọn hung thú.

Huống chi Hắc Trảo Thú đã rời đi từ hai giờ trước rồi, cũng chưa chắc là bọn chúng đã đi về phía Nam.

Chương 312: Cầu xin ngươi làm con người đi… (2)

Một khi đi sai hướng thì khoảng cách giữa bọn họ với chúng sẽ ngày càng xa. Trần Thư gật đầu nhìn Tạ Tố Nam và nói:

- Lão Tạ, phải nhờ vào ngươi rồi!

Lúc này, vùng đất phía dưới dần trở nên hoang vắng.

Xung quanh vắng vẻ người, cỏ dại mọc um tùm, cao lớn cỡ bằng một người.

Nếu Hắc Trảo Thú ẩn nấp trong bụi cỏ dại thì không một ai có thể tìm ra được.

Tạ Tố Nam gật đầu một cái rồi triệu hồi Trùng Điệp ra.

Trùng Điệp đậu trên vai hắn ta, không ngừng tỏa ra một năng lượng từ trường, dò la vị trí của hung thú.

- Dò tìm Khế Ước Linh sao?

Phương Tư nhíu mày, chẳng trách hắn ta có thể làm bạn cùng phòng với Trần Bì, hóa ra cả hai bọn họ đều mang tuyệt kỹ.

Mười phút sau.

Tạ Tố Nam bỗng nhiên nói:

- Phía dưới có tung tích của Hắc Trảo Thú, mọi người cẩn thận chút!

Phía dưới chỉ toàn cỏ dại, xa xa có đồi núi hoang vu, bốn bề yên tĩnh vô cùng, không hề có tiếng thú gầm hay gì.

Năm người ngay lập tức cảnh giác hơn, nhưng lại không triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

Biến Dị Lôi Điểu vốn đã chở theo năm người, giờ còn chở thêm một Khế Ước Linh, chắc chắn sẽ trực tiếp rơi xuống.

- Tìm thấy rồi!

Hai mắt của Trùng Điệp đột nhiên phát ra lục quang chói mắt, nó chiếu lục quang xung quanh, tựa như có linh tính mà vội vã tiến về phía trước.

Cuối cùng, lục quang chiếu rọi lên bụi cỏ cao tận hai ngàn mét.

- Nhanh như vậy sao?

Phương Tư chợt giật mình, nàng không ngờ rằng năng lực tìm kiếm của Tạ Tố Nam lại tốt đến vậy.

- Bay cao lên một tí!

Hắc Trảo Thú không có khả năng phi hành nên mọi người đứng trên lưng Biến Dị Lôi Điểu cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Biến Dị Lôi Điểu vỗ vỗ hai cánh, nó bay lên cao một cách khó khăn.

Khoảng cách với hung thú ngày càng được rút ngắn.

Nhóm Hắc Trảo Thú ở phía trước, Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa có thân hình cao lớn và tứ chi tráng kiện, dường như nó đã phát giác được điều gì đó.

Đột nhiên nó ngẩng đầu lên, trừng lớn mắt nhìn.

Mẹ nó, đó là cái quái gì vậy? Sao lại chói mắt như vậy chứ?

Tuy nó không rõ Ái Quang Mang, nhưng bản năng cảm thấy khó chịu nên nó lệnh cho toàn bộ quần thể tăng tốc.

- Quả nhiên là bọn chúng ở phía trước!

Bằng mắt thường của mình, Phương Tư đã nhận thấy có đám cỏ dại đang lung lay rõ rệt, chắc chắn là bọn hung thú đang ẩn nấp ở đó.

- Bà mẹ nó, sao đông dữ vậy?

Trần Thư vô cùng tinh mắt, thoáng chốc đã nhìn thấy một đám cỏ.

Gần như theo bản năng, hắn lôi một bình Dược Tề màu xám ra…

- Mẹ kiếp! Đại gia!

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh run lên bần bật, suýt chút đã tè ra quần.

Cầu xin ngươi đấy, làm con người đi!

Mẹ nó, không nói hai lời mà moi bom hạt nhân ra vậy sao?

Phương Tư và Trương Đại Lực chợt ngẩn người, hoang mang không hiểu vì sao hai người bọn họ lại phản ứng gay gắt như vậy.

- Phương Tư tỷ, mau ngăn hắn lại! Cả Hàn Băng Hạp Cốc và Thái Bình Sơn đều bị hắn làm cho nổ tan tác đấy!

Dứt lời, Phương Tư ngay lập tức bị làm cho kinh ngạc.

- Bà mẹ nó, thật đúng là ngươi sao?

Nàng đã xem qua tin tức về vụ nổ ở Hàn Băng Hạp Cốc được đưa trên TV, nội bộ của Ngự Long Vệ cũng xôn xao chấn động, không ngừng điều tra nguyên nhân của sự việc này.

Nhưng nàng chưa từng nghĩ rằng Trần Thư lại chính là người đã gây ra vụ nổ đó!

- À ừ… Đó chẳng qua chỉ là một tai nạn thôi…

Nhìn thấy ánh mắt của bốn người bọn họ, Trần Thư lập tức thu Bạo Tạc Dược Tề vào.

Gầm!

Trong lúc mọi người đang bàn luận, Hắc Trảo Thú đã phát hiện ra tung tích của bọn họ ở phía trước.

Lãnh Chúa Hắc Trảo Thú nhảy lên một cái, khả năng bật người của nó mạnh đến kinh ngạc.

Móng vuốt của nó phát ra u quang, chém tới tấp về phía Biến Dị Lôi Điểu.

- Hừ!

Phương Tư mặt không đổi sắc, không gian phía trước đột nhiên bị nổ tung, hai Khế Ước Linh hệ Long trông vô cùng đáng sợ lập tức xuất hiện.

Xích Viêm Long phun ra một khỏa hỏa cầu nóng rực, trực tiếp khiến ép bức Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa phải rút lui!

- Các ngươi tự lo cho mình đi!

Phương Tư mở miệng nói, nàng hết sức tập trung tham chiến.

Sức công kích của Xích Viêm Long cực kỳ mạnh, chỉ cần nó vỗ hai cánh thì cũng đã đủ lực phi hành ở tầm thấp rồi.

Gầm!

Một ngọn lửa đỏ được phun ra, tựa như như một con ác long đang đốt cháy cả đại địa, nó đi đến đâu ngọn lửa bùng lên thiêu rụi cỏ cây đến đó.

Vô số Hắc Trảo Thú quằn quại gầm lên đầy đau đớn.

Hắc Trảo Thú bình thường chỉ là hung thú cấp chín, so với Hắc Thiết Cấp Tam Tinh Xích Viêm Long thì còn cách khá xa, nếu chạm mặt nó sẽ bị thảm sát ngay lập tức.

- Đại Lực! Ngươi đi chuẩn bị nồi! Ta sẽ chuẩn bị gia vị!

Trần Thư vừa nói vừa nuốt nước bọt.,

Vừa mới ăn xong nồi lẩu, bây giờ khắp nơi lại có hung thú, cứ coi như là nướng thịt ngoài trời đi, không thơm sao?

Gầm!

Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa nổi giận đùng đùng, mắt đỏ như máu, như thể nó đã mất đi lý trí.

Trong chốc lát, nó ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể bị hắc quang chiếu dần dần tách ra.

Từ trong tia Hắc Quang ngưng tụ lại, Hắc Trảo Thú dần dần xuất hiện!

Chương 313: Có người đánh lén

– Đó là kỹ năng Nhân Bản sao? Ánh mắt Phương Tư co rụt lại, nhưng rất nhanh nàng đã lắc đầu mà nói nhỏ:

- Không đúng, đó không phải là một thực thể, chỉ là kỹ năng Ngưng Tụ Vô Thể thôi!

Theo lý mà nói, hung thú Hắc Thiết Cấp không có khả năng lĩnh ngộ thần kỹ này, mức độ kinh khủng của nó tương đương với Slime khi lĩnh ngộ Cự Đại Hóa vậy.

Thần kỹ Nhân Bản thực chất là tạo ra một cơ thể giống y đúc. Nó có toàn bộ kỹ năng ngoại trừ nhân bản, tương đương với việc tạo ra một bản sao khác trong một khoảng thời gian ngắn.

Trần Thư có thể ra bài không theo lẽ thường, tuy nhiên hắn lại không thể làm gì quá đáng đối với một Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa nhỏ bé được.

Hắc Trảo Thú cùng với kỹ năng Vô Thể xuất hiện, vung móng vuốt sắc bén muốn lao vào cấu xé Xích Viêm Long.

Gầm!

Chớp thời cơ, Băng Sương Long vỗ hai cánh. Nó gầm lên một tiếng, toàn thân toát ra sương lạnh.

Chốc lát, hai đạo Băng Sương xanh thẩm ập tới, tạm thời không chế được Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa.

Tuy là nó có lực sát thương không mạnh nhưng năng lực khống chế vẫn đủ để kìm chân Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa.

Mà Xích Viêm Long không ngừng phun ra hỏa diễm, thiêu rụi bên dưới những con Hắc Trảo Thú bình thường.

- Tiểu Tinh, cẩn thận xung quanh! Bay cao lên tí!

Trần Thư nói. Hiện giờ cả hai Khế Ước Linh của Phương Tư đều không ở bên cạnh, một khi bị đánh lén thì nàng rất dễ rơi vào nguy hiểm.

Tốc độ bạo phát của Biến Dị Lôi Điểu cũng không kém cạnh Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp là bao.

Phương Tư cũng yên tâm phần nào, tập trung chiến đấu phía dưới.

Trong chốc lát, phía dưới ánh lửa ngập trời, khói đen bốc lên nghi ngút.

Sức công kích của Xích Viêm Long cực kỳ mạnh, thuộc tính Hỏa Diễm này của nó cũng thuộc hàng đỉnh cao của Hắc Thiết rồi.

Hắc Trảo Thú quằn quại kêu la thảm thiết, mùi thịt nướng tỏa ra ngào ngạt khiến ai cũng phải nuốt nước miếng ừng ực.

Gầm!

Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa gào thét dữ dội, nhưng nó không thể làm gì ngoài việc trơ mắt nhìn đồng loại của mình bị thảm sát.

- Thật là dễ chịu!

Trần Thư tỏ vẻ hài lòng, cũng may là hắn thông minh nên đã đi theo đến nơi này.

Đây là một lựa chọn không có bất kỳ nguy hiểm nào, lại có được Đại Lượng Ngự Thú Lực.

Cảm giác này giống như đang trong trò chơi, như thể có một đại thần dẫn dắt đi thăng cấp vậy, hắn hoàn toàn có thể nằm ngửa mà vẫn thắng.

Chưa đầy mười phút, hàng trăm Hắc Trảo Thú đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Gầm gầm gầm!

Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa ngước mặt lên trời gào thét, lửa giận trong lòng lập tức bùng cháy.

Cơ thể được tạo ra nhờ kỹ năng Ngưng Tụ Vô Thể đã biến mất.

Cơ thể nó đột nhiên xuất hiện những tia hồng quang, một luồng khí tức đáng sợ ập tới, như thể nó muốn liều mạng vậy.

- Hừ!

Khóe miệng Phương Tư lại cong lên một nụ cười, nàng khoanh tay trước ngực cứ như thể đang xem nó biểu diễn vậy.

Quả nhiên, Hắc Trảo Thú gào lên một tiếng man rợ rồi chạy về phương xa để lánh nạn.

Nhưng Xích Viêm Long đã phục sẵn ở đó, trực tiếp chặn đường lui của nó.

- Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa đều có tính cách giống nhau sao?

Phương Tư lắc đầu, lần trước Hắc Giáp Trùng Lãnh Chúa cũng từng làm y như nó bây giờ, chỉ tiếc rằng nàng chỉ xử lý lần đó thôi.

Hai Khế Ước Linh Long Hệ liên thủ với nhau, lực sát thương lập tức tăng vọt.

Phút chốc, Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa đã lâm vào tình thế bất lợi như ngàn cân treo sợi tóc.

Ai nấy đều háo hức chờ đợi, chờ được thưởng thức thịt Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa.

Nhưng sau đó, ở một ngọn đồi nhỏ cách đó chỉ ngàn mét có một đám cỏ dại đang lung lay.

Một nòng súng đen ngòm lặng lẽ nhô ra khỏi đám cỏ.

- Săn tìm thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ, thật làm ta hưng phấn quá đi!

Một tên nam tử đang cầm một khẩu súng nhắm, hắn ta trông có vẻ rất hào hứng và phấn khởi.

Nhưng hắn ta cầm khẩu súng trên tay rất chắc, không hề có chút run rẩy nào.

Hắn ta ung dung lắp vào súng một khỏa đạn phá giáp đặc chế, bên môi nở một nụ cười đầy nham hiểm

Cứ như thể hắn ta đã mường tượng ra cảnh mục tiêu bị nổ tan xác.

Trong phút chốc, Trần Thư đang nuốt nước miếng thì trước mắt hắn lại xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Phương án thứ nhất: Buông xui, tin tưởng vào kiếp sau! Phần thưởng khi hoàn thành: Đạt được danh hiệu Theist, hiệu quả mang lại: Xác suất lừa được người khác rất cao 】

【 Phương án thứ hai: Điều khiển Biến Dị Lôi Điểu tăng tốc để tránh những viên đạn bay tới! Phần thưởng khi hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án thứ ba: Triệu hồi Slime để đỡ đòn tấn công từ phía sau! Phần thưởng khi hoàn thành: Tử Vong Dược Tề, Bạo Tẩu Dược Tề! 】

Trần Thư nheo mắt lại, hắn đột nhiên nghiêm mặt lại, trong phút chốc đã hiểu ra điều gì đó.

- Tiểu Tinh!

Hắn đang định để Từ Tinh Tinh điều khiển Biến Dị Lôi Điểu.

Nhưng đã không kịp nữa rồi!

Trong lòng hắn bỗng xuất hiện cảnh giới về nguy cơ tử vong khiến hắn đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Gần như theo bản năng, hắn triệu hồi Slime ra để chắn phía sau lưng mọi người.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn truyền tới, thân thể Slime đột nhiên vỡ tan, máu bắn ra tung tóe.

Cú va chạm mạnh khiến Slime đột ngột lùi lại, trực tiếp đụng ngã đám người núp ở phía sau lưng.

Chương 314: Ngươi có từng nghĩ qua việc đấu với Batman chưa? (1)

– Chuyện gì xảy ra vậy? - Mẹ kiếp!

Năm người ngay lập tức mất thăng bằng, lắc lư rồi rơi khỏi người Biến Dị Lôi Điểu.

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, Slime chuyển sang chế độ phi hành, nhanh chóng tiếp được năm người bọn họ đang rơi xuống.

- Có người đánh lén!

Trần Thư mở miệng nói, Slime ngay lập tức sử dụng kỹ năng Cự Đại Hóa làm cơ thể đột nhiên to lớn lên, chặn ở phía trước.

Đạn phá giáp đặc chế tuy có thể giết Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp nhưng nó không thể nào giết được Slime với khả năng phòng thủ cao như vậy.

Trong lòng Phương Tư hiểu rõ, nàng không nói lời nào, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ lạnh lùng.

Gầm gầm!

Xích Viêm Long và Băng Sương Long không hề chần chừ nữa, bọn chúng liên thủ với nhau tiêu diệt Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa chỉ trong tích tắc.

- Tình hình thế nào rồi? Bị chặn lại rồi sao?

Cách đó ngàn mét, tên nam tử kia nhíu mày lại, hắn ta không ngờ lại xảy ra tình huống bất ngờ như vậy.

Tuy rằng hắn ta có kinh ngạc nhưng cũng không hề hoảng sợ. Hắn ta phủi nhẹ lớp đất bám trên người, trực tiếp triệu hồi ra một con đại điểu màu tím.

Đó chính là Tử Hỏa Điểu cấp S.

Đám người Phương Tư ngay lập tức phát hiện ra tung tích hắn ta.

Tên nam tử cưỡi trên người Tử Hỏa Điểu, chẳng những hắn ta không chạy trốn mà còn tiến gần lại bọn họ.

Từ trên cao, hắn ta nhìn xuống năm người bọn họ với vẻ mặt hờ hững.

Gầm!

Xích Viêm Long và Băng Sương Long lần lượt tiến lại, liên tục gào thét về phía Tử Hỏa Điểu.

Nam tử lạnh lùng nói:

- Không ngờ lại bị Ngự Thú Sư cấp chín tiêu diệt!

- Hy vọng lần sau gặp lại, các ngươi vẫn có thể may mắn như vậy!

Dứt lời, Tử Hỏa Điểu liền bay vút lên trời, tốc độ bay nhanh đến nỗi ngay cả Biến Dị Lôi Điểu cũng không thể nào đuổi kịp được.

Chẳng trách ngươi lại dám kiêu ngạo!

Thực lực của đối phương cũng là Hắc Thiết Cấp, nếu thật sự giao chiến với Phương Tư thì chỉ trong vòng mười phút hắn ta sẽ bị chôn vùi ở đây ngay.

Vẻ mặt Phương Tư lạnh như băng, nàng không hề hành động hấp tấp mà chuẩn bị báo cho Ngự Long Vệ truy bắt hắn ta.

Tuy nhiên, Trần Thư lại tỏ ra tức giận.

Mặc kệ đối phương muốn giết ai, chỉ cần ở trong tầm mắt hắn thì nhất định phải chết!

- Giả vờ xong còn có thể chạy? Ngươi cho rằng ngươi là ta sao?

Trần Thư cầm một bình Dược Tề trong tay, nhưng bên trong đó không phải là màu xám mà là một màu đen huyền.

Đó chính là Tử Vong Dược Tề mà hắn vừa mới nhận được!

Trần Thư vừa nhận được Dược Tề, trong đầu hắn đã có định hướng sử dụng, so với Bạo Tạc Dược Tề thì cái này còn nhân tính hơn nhiều.

- Đại ca, cứ giao cho Ngự Long Vệ xử lý đi, cũng không nhất thiết phải để thành phố Nam Giang diệt vong cùng với hắn ta đâu!

Tạ Tố Nam rùng mình, hắn ta nghĩ rằng đó lại là bom hạt nhân gì nữa…

- Chết đi cho ta!

Trần Thư phớt lờ hắn ta, dùng hết sức ném bình Dược Tề lên bầu trời, hắn rất tự tin vào độ chính xác của mình.

Quả nhiên, vị trí ném của bình Dược Tề chỉ cách Tử Hỏa Điểu hơn năm trăm mét…

Nhưng lần này, ảnh hưởng của nó cũng không lớn lắm!

Khi bình Dược Tề sắp rơi xuống, Tử Hỏa Điểu gáy lên một tiếng rồi quay đầu bay về phía bình Tử Vong Dược Tề.

- Mẹ kiếp! Ngươi làm cái quái gì vậy?

Nụ cười trên mặt nam tử từ từ biến mất, hắn ta hoảng sợ, hơn nữa còn là hoảng sợ đến cùng cực…

Lúc này mà quay đầu lại, chắc sẽ không bị đánh cho bầm đen đấy chứ?

Nhưng bất luận hắn ta có điều khiển Tử Hỏa Điểu như thế nào thì đối phương cứ như thể phát điên lên vậy.

Tử Hỏa Điểu đã nuốt chửng bình Tử Vong Dược Tề trước khi nó rơi xuống.

- Nó có sức hấp dẫn lớn đến vậy sao?

Nam tử cau mày, thở phào nhẹ nhõm khi không ai trong số năm người bọn họ nhân cơ hội mà tấn công hắn ta cả.

Cho dù đối phương có ném độc dược đi chăng nữa thì với thể chất đáng kinh ngạc của Khế Ước Linh, nó vẫn có thể trụ được một thời gian.

- Đi!

Nam tử định điều khiển Tử Hoa Điểu bay lên nhưng nó lại không chút phản ứng.

Hắn ta nhìn xuống thì thấy Tử Hoa Điểu đã nhắm chặt hai mắt lại, cứ như đang chìm vào giấc ngủ say.

- Là Thôi Miên Dược Thủy sao?

Nam tử khẽ giật mình. Ngay sau đó, mặt hắn ta bỗng biến sắc.

Thế mà hắn ta lại không có cách nào thu hồi Khế Ước Linh của mình về không gian được!

- Chết… Chết rồi sao?

Nam tử hết sức kinh hãi. Mẹ nó, rốt cuộc nó ăn phải cái quái gì vậy?

Đầu óc hắn ta trống rỗng, dưới chân hắn ta là Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp S, lực sinh mệnh có thể nói là cực đại.

Vậy mà giờ nó lại nuốt phải một bình Dược Thủy không rõ là gì, trực tiếp bị hại?

Con mẹ nó, có phi khoa học quá không vậy?

Đột nhiên hắn ta có linh cảm không lành, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy đám người Trần Thư đã bao vây hắn ta tự bao giờ.

- Nếu như ta nói tất cả chỉ là hiểu lầm thì các ngươi có tin ta không?

Trần Thư nhếch mép cười, hắn hỏi:

- Ngươi có từng nghĩ qua việc đến thành phố Gotham để đấu với Batman chưa?

- Đến thành phố Gotham gì chứ?

Trong khi hắn ta còn đang thắc mắc, bỗng có một bóng đen bao trùm lấy hắn ta.

Chương 315: Ngươi có từng nghĩ qua việc đấu với Batman chưa? (2)

Phương Tư cầm túi phân trong tay, trực tiếp bao hắn ta lại. Rầm rầm rầm!

Tiếp sau đó là một trận hành hung hết sức tàn bạo, mà lần này bọn họ không hề nương tay.

Bất luận như nào đi nữa thì tên nam tử trước mắt cũng không thể sống nổi đâu!

Dám ám sát Ngự Long Vệ, chỉ với mỗi tội này thôi cũng đã đủ để hắn ta nhận án tử hình rồi!

- Mẹ nó! Còn dám giả vờ trước mặt ta cơ à?

Trần Thư tung một trận quyền cước:

- Mấu chốt là, ngươi giả vờ xong mà còn định bỏ chạy nữa à?

Những người còn lại cũng tiến lên đấm đá túi bụi vào người hắn ta.

Hắn ta bị túi phân bịt kín, thể lực của Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư cũng không được tốt gì cho cam.

Gầm!

Chốc lát sau, tên nam tử lập tức triệu hồi Khế Ước Linh cấp B ra.

Nhưng chỉ trong chớp mắt là đã bị Xích Viêm Long và Băng Sương Long vây quanh.

Cả chủ nhân và Khế Ước Linh của hắn ta đều lần lượt bị hành hung.

Mười phút sau.

Nam tử đã gần như hôn mê, thân thể của hắn ta co giật từng hồi.

- Chôn hắn ta đi!

Trần Thư phủi tay, hắn cảm thấy có chút hưng phấn.

Trước giờ hắn chưa từng chôn ai đâu, vừa hay hắn có thể nếm thử cảm giác chôn người của Thẩm Vô Song.

- Ta đề nghị nên trực tiếp nấu hắn ta đi…

Trương Đại Lực còn ác hơn, hắn ta lấy ra một cái nồi sắt và một cái xẻng…

Phương Tư giật giật khóe miệng, nàng nói:

- Được rồi, hai người các ngươi cũng quá quắc thật! Cứ giao hắn ta cho Ngự Long Vệ điều tra là được rồi!

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Ta tán thành, Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp mà lại chạy đến giết người, thật không thể tin được! Nguyên nhân đằng sau e rằng không làm người ta thỏa lòng chút nào.

Hắn ta không đơn thuần chỉ là Hắc Thiết Cấp, lại còn có một con Khế Ước Linh cấp S.

Cho dù hắn ta không có cách nào trở thành Bạch Ngân Cấp, nhưng nhiêu đó cũng đủ cho hắn ta sống nở mày nở mặt cả đời rồi.

Phương Tư vuốt cằm mà nói:

- Phải có tổ chức nào đó đứng sau hắn ta.

Lúc này, Trần Thư híp hai mắt lại, trên người nam tử bỗng nhiên xuất hiện một vòng hồng quang, kèm theo tiếng vang tích tích tích.

Vẻ mặt hắn ta chợt thay đổi, hắn quát lên:

- Cẩn thận!

Tất cả mọi người lui ra, chỉ mỗi Phương Tư né được, còn những người khác thì chưa chắc.

Ngay khi bom sắp nổ thì có một bóng người từ trên trời rơi xuống!

Slime nằm ngáy khò khò tựa như chúa cứu thế, trên mình nó xuất hiện kim quang lập lòe mang lại cảm giác rất linh thiêng.

Tuy nó trông như là Đại tiện, nhưng ngay chính giờ phút này, nó như một vị thần trong lòng mọi người…

Ầm!

Slime dũng mãnh ngồi lên trên quả bom, nó không ngừng ngáy khò khò, có thể nói là không một chút lo sợ…

Rầm rầm rầm!

Một tiếng nổ gầm trời vang lên, cú va chạm mạnh khiến Slime bay vút ra xa.

Viên đại cầu vàng lăn vài vòng, cuối cùng nó cũng dừng lại.

Dù chống bom đạn vất vả thế nào thì nó vẫn ở trong trạng thái ngủ say sưa…

- Nguy hiểm thật!

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, cũng may hắn phản ứng nhanh, dùng Slime để ngăn chặn.

- Òm ọp! Òm ọp!

Kỹ năng Thụy Mộng Sát của Slime vừa hết hiệu lực, nó chỉ cảm thấy bờ mông hơi man mát…

Nó mở to mắt, uất ức nhìn về phía Trần Thư, như thể một khắc sau sẽ òa lên khóc.

Vừa ra đã bắt ta đỡ đạn, giờ lại ngăn bom, tiếp theo còn không phải đến gỡ bom hạt nhân sao…

Nhìn ánh mắt Slime, Trần Thư thở dài ném cho nó một cái Đại Lực Bánh Bao.

- Òm ọp! Òm ọp!

Slime lập tức há rộng miệng ra, cảm thấy hưng phấn hơn hẳn, thậm chí còn không ngừng dụi đầu vào người Trần Thư.

- Viên đại cầu vàng nhà ngươi… hồn nhiên lắm…

Mọi người nhìn qua, ngẫm nghĩ một hồi lâu mới nói.

Mặc dù trí thông minh của Khế Ước Linh không được cao, nhưng Slime rõ ràng đã hạ thấp mức độ xuống rồi…

- Hóa ra là tự sát, xem ra là hắn ta đã chuẩn bị từ trước rồi.

Từ Tinh Tinh lộ vẻ sợ hãi, may thay nhờ có viên đại cầu vàng xuất hiện vào thời khắc mấu chốt nhất.

- Một Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp sao lại tự sát như vậy chứ?

Phương Tư nhíu mày, ý thức được tổ chức đứng đằng sau hắn ta hẳn không tầm thường.

May mắn thay, băng tay của Ngự Long Vệ đã thu thập thông tin về hắn ta và truyền tin về cho bộ ngành của Ngự Long Vệ ngay lập tức rồi, chắc sẽ tìm ra thân phận của hắn ta sớm thôi.

- Chúng ta có thể nếm thử hương vị của Khế Ước Linh rồi đó.

Trương Đại Lực hưng phấn, mài dao xoèn xoẹt đi về phía Tử Hỏa Điểu.

- Không cần mạng nữa đúng không?

Phương Tư giật giật khóe miệng, trực tiếp ngăn cản Trương Đại Lực lại, đồng thời nàng điều khiển Xích Viêm Long bay tới, trong miệng nó không ngừng phun ra hỏa diễm, thiêu rụi Tử Hỏa Điểu.

Nàng quay đầu nhìn Trần Thư, nói:

- Mẹ nó, rốt cuộc ngươi đã dùng thuốc gì vậy hả?

Tội phạm ám sát Ngự Long Vệ cũng đã đủ khiến người ta chấn kinh rồi.

So sánh với bình Dược Tề kia của Trần Thư thì nó chẳng là gì cả.

Tử Hỏa Điểu vừa nuốt bình Dược Tề vào thì một giây sau liền chết bất đắc kỳ tử, bọn hắn chưa từng thấy qua loại độc dược kinh khủng như vậy!

Thậm chí nàng còn hoài nghi về việc Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp cũng sẽ bị mưu sát ngay lập tức.

- Đó chỉ là thuốc diệt chuột bình thường thôi.

Chương 316: Thật là tàn nhẫn, không đúng, là tham lam

Trần Thư nhún vai, bày ra bộ mặt vô tội. - Thuốc… Thuốc diệt chuột sao?

Bốn người đồng loạt quay lại nhìn hắn, ngươi có dám nói quá hơn nữa không đấy?

- Có lẽ nó đã hết hạn sử dụng rồi?

Trần Thư đảo tròng mắt, hắn nói:

- Bây giờ xem ra độc dược khi hết hạn quả thực sẽ trở nên càng độc hơn.

- Trong lúc vô tính, vậy mà ta lại vô ý chứng thực được một nan đề thiên cổ! !

- …

Mọi người đều xạm mặt lại, nhưng vì nghĩ hẳn là hắn có bí mật nên mọi người cũng không gặng hỏi thêm nữa.

Bất luận là bình Dược Tề màu xám hay là màu đen thì trình độ nghiên cứu khoa học hiện tại đều không thể nào nghiên cứu ra được.

- Chúng ta cứ nấu Hắc Trảo Thú trước đã!

Mọi người ngay lập tức bắt được điểm mấu chốt. Chẳng phải đã nói là tiệc nướng ngoài trời sao? Tất nhiên là không thể chểnh mảng được.

Ngoài Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa ra thì bên trong đàn thú còn có ba con hung thú cấp biến dị, nhưng đáng tiếc chúng đều đã bị Xích Viêm Long tiêu diệt cả rồi.

Phương Tư thu thập Ngự Thú Chân Châu và nguyên liệu Lãnh Chúa lại.

Vốn là muốn chia sẻ cho mọi người, thế nhưng bọn họ đều không muốn lấy.

Bây giờ Trần Thư đã không cần đến Ngự Thú Chân Châu nữa rồi, kỹ năng của Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa lại càng không tương thích với Slime của hắn.

Nhìn ba người Trần Thư đang mài dao xoèn xoẹt.

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam không nhịn được liền hỏi:

- Con hung thú lông đen này có thể ăn được không?

- Gì mà ăn được với không ăn được? Ngươi phải hỏi là thịt của nó ăn có ngon không!

Trần Thư liếm liếm môi, hàng loạt Hắc Trảo Thú nằm trong bụi cỏ, thậm chí nó còn tỏa ra mùi thịt nướng thơm nức.

- Giá mà ta có một Khế Ước Linh thuộc tính Hỏa thì tốt biết bao.

Đây quả thực là mỹ vị nhân gian!

Mọi người mang Hắc Trảo Thú Lãnh Chúa và Hắc Trảo Thú Cấp Biến Dị ra, rồi lại dùng dao mổ heo để sơ chế nguyên liệu.

Nửa giờ sau.

Mọi người đều ngồi vây quanh bên bếp nướng và bắt đầu nướng thịt hung thú.

Đến mức quên luôn rằng mình vừa mới bị ám sát, cứ ăn trước rồi điều tra sau cũng không muộn.

Từ Tinh Tinh nhìn miếng thịt đang tứa máu, hắn ta thở dài nói:

- Thật là tàn nhẫn quá đi!

Mười phút sau.

Thịt thú nướng đã bắt đầu chảy mỡ ra, mùi thịt tỏa ra thơm phức làm cả bọn thèm nhỏ dãi.

Năm người nuốt nước bọt với vẻ mặt thích thú.

- Tiểu Tinh, không phải ngươi vừa bảo tàn nhẫn quá đó sao?

Trần Thư nhếch mép cười, chỉ thấy Từ Tinh Tinh hận không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi của mình vào.

- Ta có nói sao? Ta vừa mới nói là thèm quá đi!

-Thôi dẹp đi, cái gì ngươi cũng nói được hết!

Cả bọn vui sướng và vô cùng đắc ý khi đã tiêu diệt sạch bọn Hắc Trảo Thú.

- Phương Tư tỷ, sắp tới ngươi có dự định đến Dị Không Gian không?

Trần Thư thừa cơ hỏi, tính làm chút chuyện gì đó.

Nếu tình hình cho phép, hắn sẽ khiến cho Thanh Nguyên Sâm Lâm phải đóng cửa một thời gian…

- Lân cận đây đều là Dị Không Gian cấp phổ thông, không một ai có thể đánh được cả, vậy thì ta đến đó để làm gì?

Phương Tư nhếch miệng, chỉ với thực lực của nàng cũng đã đủ để san bằng Dị Không Gian cấp phổ thông rồi.

Bỗng nhiên, nàng sáp lại gần, hai mắt sáng rực mà nói:

- Hàn Băng Hạp Cốc có phải do ngươi làm nổ không?

- Ngươi định làm gì đấy?

Nhìn bộ dạng hưng phấn của Phương Tư, Trần Thư liền vội vã lùi lại vài bước.

- Ngươi cho ta một ít thuốc mang về đi, để xem ở Hoa Hạ Học Phủ ai còn dám cứng với ta nữa!

- …

Hai người Tạ Tố Nam trố mắt nhìn nhau, thật không ngờ có người lại dám thả cả bom hạt nhân trong thành?

- Ngươi cho rằng ta là dân buôn sỉ à, hơn nữa uy lực của loại dược tề này thật ra cũng không mạnh, nhưng mà phạm vi của nó có hơi rộng một chút.

Trần Thư giải thích, Lãnh Chúa Hắc Thiết Cấp ở Hàn Băng Hạp Cốc đều không chết trong tích tắc, điều này đã chứng tỏ rằng phạm vi nổ của Bạo Tạc Dược Tề rất lớn, nhưng khả năng sát thương lại bình thường.

- Hứ!

Phương Tư nhếch miệng, cũng không gặng hỏi nữa. Nàng cũng biết loại vật liệu đen này không được sản xuất hàng loạt.

- Đi thôi!

Cả bọn ăn uống no nê rồi cưỡi Biến Dị Lôi Điểu bay về thành phố.

Vừa về tới thành phố Nam Giang, Phương Tư đã vội cáo từ rời đi, đương nhiên là vội đi điều tra thân phận của kẻ kia.

- Ta cũng phải trở về huấn luyện đây, chắc trong kỳ nghỉ đông này ta không thể ra ngoài được đâu, người nhà ta đã tốn ba ngàn vạn Ngự Thú Tài Nguyên rồi, thật là đau đầu mà.

Từ Tinh Tinh bày ra bộ mặt u sầu, lắc đầu thở dài.

- Mẹ nó! Phú nhị đại có khác, ghê thật!

Ba người Trần Thư trố mắt nhìn hắn ta với ánh mắt ghen tỵ.

- Lão Tạ, còn ngươi thì sao?

Một tổ năm người thoáng chốc chỉ còn lại ba người, Trần Thư nhìn qua Tạ Tố Nam.

- Ta hả? Nhận nhiệm vụ tiếp, nuôi sống gia đình.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Các ngươi có muốn tham gia không?

- Thôi bỏ đi, ta hơi mệt.

Trần Thư một mực từ chối, hắn nói:

- Có nhiệm vụ gì hay ho nhớ bảo ta với, cỡ Hắc Thiết Cấp trở xuống là được!

Trương Đại Lực nhíu mày, hắn ta hứng thú nói:

- Tạ ca, ta muốn nhận nhiệm vụ, đi cùng không?

- Cái này…

Chương 317: Thanh niên, ngươi đã chọc phải ngòi nổ của bom hạt nhân rồi (1)

Tạ Tố Nam giật giật khóe miệng, một tên tầm thường như ngươi mà đòi đi theo góp vui làm gì? Hắn ta vốn đã không có sức chiến đấu, hai người đi có mà nộp mạng à?

- Đợi ta tìm được nhiệm vụ linh trù, ta sẽ báo cho ngươi biết!

Dứt lời, Tạ Tố Nam lập tức rời đi.

- Trần Bì, giờ chúng ta đi đâu?

- Đường ai nấy đi, ai về nhà nấy!

Trần Thư đang định bắt xe rời đi thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

- Alo! Thiên Bá lão ca, ngươi tìm ta có việc gì không? Ngươi nghiên cứu ra túi máu mới rồi hả?

Trần Thư nhíu mày, nhấc máy lên.

- Trần thiếu, cửa hàng xảy ra chuyện rồi, có người tố cáo chúng ta bán Dược Tề giả! Bây giờ đã gọi điện thoại tố cáo luôn rồi!

- Hả? Tình huống như nào? Ngươi cứ bình tĩnh, ta tới đó ngay!

Trần Thư lập tức cúp máy, Dược Tề mà hệ thống điều phối sao có thể là hàng giả được chứ?

Chắc chắn là có kẻ cố tình gây sự!

Bây giờ còn ai không biết đến cái danh tội phạm Nam Giang này nữa chứ?

- Bác tài, chở ta đến chợ đen!

Hắn trực tiếp gọi xe, Trương Đại Lực cũng chui vào xe đi cùng.

- Đại Lực, ngươi không về nhà à?

- Ta đi cùng với ngươi tới đó xem sao, lát nữa chúng ta về chung cho đỡ tốn tiền xe!

- …

Mười phút sau.

Hai người Trần Thư về đến cửa hàng Đại Lực Dược Tề ở chợ đen, lúc này ở trước cửa hàng đã đông nghịt người.

Bây giờ là buổi tối, mỗi ngày cửa hàng Dược Tề chỉ bán ra mười bình Đại Lực Dược Tề, thế nên mọi khi vào giờ này rất vắng khách, chủ yếu chỉ hơi bận một chút vào buổi sáng thôi.

- Xin mọi người hãy nhường đường chút! Xin nhường đường chút!

Hai người Trần Thư nhờ vào ưu thế vóc dáng mà chen vào tìm một lối đi.

- Trần Thiếu, ngươi tới rồi sao?

Vương Thiên Bá tinh mắt, chốc lát hắn ta đã thấy bóng dáng Trần Thư.

- Thiên Bá lão ca, rốt cuộc sự việc là như nào?

Trần Thư vừa hỏi thì đã có người trực tiếp ngắt lời hắn.

- Ngươi chính là lão bản ở đây sao? Các ngươi dám bán cho lão tử thuốc giả, giờ ngươi tính bồi thường thế nào?

- Bồi thường tiền! Mẹ nó chứ, nhanh bồi thường tiền đi! Bằng không chúng ta sẽ kiện ngươi!

Phía trước cửa hàng có ba nam tử đang phẫn nộ nhìn vào.

Vương Thiên Bá ghé sát tai Trần Thư nói nhỏ:

- Trần thiếu, mười bình Dược Tề bán ra hôm nay đều bị ba người bọn họ mua cả đấy.

Trần Thư bày ra vẻ mặt bình tĩnh, hắn nhíu mày nói:

- Ba người các ngươi là cùng một bọn phải không?

- Ngươi nói gì đấy hả? Ngươi nghĩ bọn ta liên thủ để hãm hại ngươi sao? Bọn ta không hề quen biết nhau. Nếu như có liên quan thì bọn ta đều là người bị hại thôi!

- Phải không, có chắc là các ngươi không quen biết nhau không?

Trần Thư giật giật khóe miệng. Cả ba người đều khoảng tầm ba mươi tuổi. Không nói đến khuôn mặt có phần giống nhau, mấu chốt là bọn họ đều có chung một điểm.

Đó chính là cả ba người đều để đầu trọc!

Không ngờ các ngươi lại coi ta như kẻ ngốc vậy?

Đám người xúm lại nhìn, bọn họ phát giác có gì đó không đúng, bộ dạng của cả ba người rất giống người một nhà.

Ba tên đầu trọc nói:

- Hừ! Bất luận có như nào thì ngươi cũng đã bán thuốc giả cho bọn ta!

- Ồ? Vậy giờ các ngươi muốn sao?

Trần Thư khoanh tay, hắn ung dung nhìn ba người bọn họ diễn trò.

Lúc này, ở trong đám đông có một tên thanh niên bước ra.

- Giờ ta nói công bằng thế này…

- Hiểu rồi, rõ ràng các ngươi là cùng một bọn!

Trần Thư ngắt lời đối phương, trực tiếp vạch trần thân phận hắn ta.

- Ngươi dựa vào cái gì mà dám vu khống ta?

Lý Văn Hư giật giật khóe miệng, hắn ta không ngờ lại bị Trần Thư lật tẩy nhanh như vậy.

- Đại Lực, người mà bị người khác mua chuộc sẽ có biểu hiện như thế nào!

Trần Thư nhìn qua Trương Đại Lực và hỏi.

Trương Đại Lực trực tiếp bước ra rồi nói:

- Để ta nói một câu công bằng…

- …

Lý Văn Hư trừng mắt, hắn ta không ngờ chỉ vì một câu nói mà lại bị cho là đồng phạm với bọn người kia.

- Ta không thèm nói lý với các ngươi nữa.

- Xem đi, còn nói các ngươi không phải là đồng bọn sao? Các ngươi còn không dám nói lý kìa!

- Mẹ nó…

Lý Văn Hư nhất thời cứng họng, rõ ràng là Trần Thư đã nói đúng.

Hắn ta thật sự là đồng bọn với ba tên kia, chính xác thì hắn là tên chủ mưu…

Lý Văn Hư tốt nghiệp trường Đại học Dược Tề Nam Thương, thay vì làm một Dược Tề Sư, hắn ta lại chọn cách tự mình khởi nghiệp.

Với kinh nghiệm phối dược và số vốn gia đình cho thì đối với hắn ta, việc mở ra một cửa hàng Dược Tề không có gì là khó khăn cả.

Nhưng việc quảng cáo cũng là một chuyện lớn.

Vừa liếc mắt là hắn ta đã nhìn trúng cửa hàng Đại Lực Dược Tề của Trần Thư rồi.

Nhờ phát dược từ thiện trong hai tháng năm ngoái, cửa hàng Đại Lực Dược Tề giờ đây đã là cửa hàng có tiếng ở thành phố Nam Giang.

Mỗi ngày đều có thể bán sạch mười bình Đại Lực Dược Tề thượng phẩm chỉ trong chốc lát.

Lý Văn Hư là sinh viên đại học, kiến thức của hắn ta cũng không thể so với những người còn lại được.

Đối phương bán Đại Lực Dược Tề thượng phẩm với giá là hai vạn rưỡi, rẻ hơn giá trên thị trường tận năm ngàn.

Chương 318: Thanh niên, ngươi đã chọc phải ngòi nổ của bom hạt nhân rồi (2)

Hắn ta gần như có thể chắc chắn rằng đối phương đang kiếm lời nhưng lại hét lỗ. Nếu thật sự có thể kiếm được tiền thì tại sao lại hạn chế số lượng bán ra như vậy?

Chỉ sợ mục đích chính của hắn ta là muốn tăng lưu lượng thôi. Thời đại hiện nay, lưu lượng chính là tiền!

Lý Văn Hư không có kinh nghiệm trong lĩnh vực tiếp thị, mà hắn ta cũng không có tiền để quảng cáo, thế nhưng cửa hàng Đại Lực Dược Tề lại rất nổi tiếng.

Chỉ cần hắn ta có thể vạch trần và mượn chuyện này để quảng cáo cho cửa hàng của mình, đây chẳng phải sẽ nổi tiếng lên trong thoáng chốc sao?

Phải công nhận rằng Lý Văn Hư cũng có chút thông minh.

Chỉ tiếc, hắn ta đụng phải họng súng… Không đúng, là họng pháo… Cũng không đúng, mà là ngòi nổ của bom hạt nhân…

Trần Thư không nhịn được liền nói:

- Ngươi vừa mời tới một diễn viên vừa đòi công bằng, rốt cuộc thì các ngươi muốn thế nào? Nói nhanh lên, mọi người ở đây ai cũng bận bịu cả đấy!

Hắn không ngờ gần đến tết rồi mà lại có kẻ muốn tìm đường chết.

- Chi bằng lão bản phối một ít Đại Lực Dược Tề ngay tại đây để Khế Ước Linh của mọi người dùng thử, tự khắc sẽ biết Dược Tề là thật hay giả thôi mà.

Lý Văn Hư nhếch miệng cười và nói:

- Vừa hay có kẻ hèn mọn đến từ Đại học Dược Tề Nam Thương ta đây, chúng ta có thể cùng nhau so tài phối dược một chút, thế nào?

- Ồ?

Trần Thư nhíu mày đáp:

- Hóa ra đó là điều ngươi đang chờ đợi sao?

Lý Văn Hư khiêu khích nói:

- Thế nào? Ngươi có dám so tài với ta một chút không?

Nếu là thật thì chân tướng ắt sẽ được phơi bày.

Trần Thư trực tiếp bấm điện thoại gọi đi:

- Alo, đây có phải là Trấn Linh Cục không?

- …

Lý Văn Hư chợt trừng mắt. Mẹ nó, ngươi đây là ra bài không theo lẽ thường đấy à.

- Không cần, không cần kinh động đến Trấn Linh Cục đâu?

Hắn ta lập tức luống cuống, dù sao thì hắn ta cũng chỉ là sinh viên mới tốt nghiệp đại học thôi, tâm lý cũng không vững vàng lắm.

Hơn nữa nếu thật sự là hắn ta đang bêu xấu đối phương, một khi bị điều tra thì e rằng mọi chuyện sẽ bại lộ ngay.

Trần Thư đang định nói, trước mắt hắn bỗng xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Phương án thứ nhất: Mặc cho đối phương vu oan và không làm gì cả. Phần thưởng khi hoàn thành: thiểu lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án thứ hai: Trực tiếp báo cảnh sát để điều tra rõ sự việc! Phần thưởng khi hoàn thành: Cự Đại Hóa Quả cấp hai 】

【 Phương án thứ ba: Chấp nhận so tài với hắn ta, phá hủy lòng tự tin của đối phương, thể hiện phong thái Dược Tề Sư nhà vệ sinh công cộng! Phần thưởng khi hoàn thành: Mở khóa Dược Tề Đồ Giám mới: Hỏa Diễm Dược Tề, Hàn Băng Dược Tề 】

【 Phương án thứ tư: Ban đêm, thừa cơ hạ độc hắn ta! Phần thưởng khi hoàn thành: Tốc độ Slime tăng thêm 5% 】

Trần Thư hơi hơi nhíu mày, trực tiếp cúp máy.

- Được rồi, vậy thì ta sẽ so tài với ngươi một lần!

Trần Thư nhếch mép cười, mặc dù hắn không muốn để ý đến hắn ta nhưng bất đắc dĩ hệ thống đã đưa ra quá nhiều, trực tiếp ban thưởng hai cái Tân Đồ Giám.

Vừa dứt lời, quần chúng xung quanh đã lấy điện thoại ra quay lại.

Tuy rằng cái danh Dược Tề Sư nhà vệ sinh công cộng của Trần Thư nổi tiếng khắp thành phố Nam Giang, nhưng từ xưa đến nay chưa ai từng thấy hắn phối dược cả.

- Tốt!

Lý Văn Hư nhếch mép cười, trên mặt hiện ra vẻ đắc ý khi đã đạt được mục đích.

Hắn ta phủi tay, lập tức di chuyển đến bàn thí nghiệm chuyên điều chế Dược Tề, trên đó trưng bày đủ các loại dụng cụ dùng để phân tách và điều chế dược liệu.

Trần Thư thì đơn giản hơn, hắn trực tiếp lấy ra một cái bàn gỗ, phía trên chỉ trưng bày những thiết bị hết sức đơn sơ.

Trong nhà vệ sinh hắn còn phối được huống chi là phối trên bàn!

Rất nhanh, Lý Văn Hư đã lấy hai phần dược liệu ra, trực tiếp đưa cho Trần Thư một phần.

Hai người đều điều phối ra Đại Lực Dược Tề thượng phẩm.

- Xem ra ngươi đã chuẩn bị từ trước rồi!

Trần Thư không nghĩ rằng đối phương lại chuẩn bị đầy đủ hết mọi dược liệu rồi.

- Có thể bắt đầu được chưa?

Lý Văn Hư hỏi, bây giờ hắn ta cũng không muốn giấu diếm nữa.

- Đợi chút!

Trần Thư vuốt cằm hỏi:

- Ngươi có từng bịt mắt phối dược chưa?

- Cái… Cái gì?

Lý Văn Hư sững sờ, không hiểu đối phương đang nói gì.

- Đại Lực, trong balo ta có đồ đấy, ngươi lấy ra rồi bịt mắt lại giúp ta đi!

Trần Thư nói với nụ cười đắc ý trên môi.

Trước giờ việc phối dược của hắn đều được hệ thống quản lý nên dù mở mắt hay không mở mắt thì cũng không quan trọng.

Nếu đã muốn phá hủy lòng tự tin của đối phương, vậy thì hắn muốn để cho đối phương phải hoài nghi về nhân sinh!

- Được!

Trương Đại Lực phấn khởi móc từ trong balo của Trần Thư ra một túi phân urê.

Nhiều năm như vậy, cho đến bây giờ hắn ta chưa từng hố Trần Thư bao giờ, không nghĩ rằng ước mơ cuộc đợi trở thành hiện thực nhanh như vậy.

Mặc dù Trần Thư quay lưng về phía Trương Đại Lực, nhưng trong lòng hắn lại có điềm báo nên hắn né tránh theo bản năng.

- Bà mẹ nó, ngươi điên rồi sao?

Chương 319: Tòa thành này có thêm người thương tâm (1)

Khóe miệng Thẩm Vô Song cũng giật giật. Ngươi thật sự muốn ép khô giá trị của bất kỳ một người nào mà, kiếm lợi cả hai bên…

- Được rồi! Vậy đánh cuộc đi!

Vương Phong nhìn về phía một người nam sinh trong lớp. Người kia hơi cười, ung dung gật đầu một cái.

Lần này, Vương Phong lập tức tự tin lên.

Hắn ta nhìn về phía học sinh xuất chiến:

- Đặng Nguyên, dốc toàn lực!

Đặng Nguyên gật đầu:

- Ta sẽ khiến ngươi nhận ra khoảng cách giữa Nhất Trung và Nhị Trung…

Rầm!

Hắn ta còn chưa kịp nói xong lời tuyên chiến hung ác trước trận đấu thì Cự Tích đã kêu rên một tiếng rồi trực tiếp bị đụng bay, nặng nề rơi ra khỏi đài thi đấu.

- Ngươi… Ngươi không nói võ đức!

Đặng Nguyên trợn to hai mắt, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Vừa mới bắt đầu mà đã kết thúc rồi ư?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng:

- Người tiếp theo! Ta không có thời gian! Xin lỗi!

- Ngươi đùa với ta đấy à?

Lý Văn Hư chau mày, thấy Trần Thư không ngờ thực sự đeo một cái bịt mắt.

Tầm nhìn là một mảng đen xì, đừng nói là điều chế thuốc, ngươi xác định là mình có thể tìm thấy vị trí dược liệu chứ?

Trần Thư mở miệng nói:

- Người trẻ tuổi, phối thuốc là dựa vào tâm, không phải mắt.

Dứt lời, Trần Thư nhân lúc đối phương không chú ý, trực tiếp lật tay phải, đánh về phía Lý Văn Hư.

Bùm!

Một cái đại tất đậu đánh vào đầu đối phương, đầu óc Lý Văn Hư ong ong, tuy là sinh viên, nhưng hắn không phải Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, tố chất thân thể tất nhiên không bằng Trần Thư.

- Ngươi con mẹ nó sao lại đánh ta?

Lý Văn Hư ôm đầu, trong mắt tràn ngập nộ ý.

- Ta chỉ là muốn chứng thực một chút, hai mắt nhắm nghiền vẫn không ảnh hưởng tới thao tác của ta!

Đại tất đậu của Trần Thư chẳng những nhanh, hơn nữa còn chuẩn, mấu chốt là hắn còn bịt hai mắt.

Chỉ là một chiêu này đã không phải người thường có thể nắm giữ.

- Ngươi!

Lý Văn Hư nắm chặt song quyền, chỉ gật đầu:

- Được! Được! Ngươi chờ đó!

Trong phút chốc, Trần Thư không ngờ lại đánh ra một quyền.

Cũng may Lý Văn Hư đã có lòng cảnh giác, tránh được trước một bước.

- Ngươi con mẹ nó rốt cuộc muốn làm gì?

Thần sắc của hắn giận dữ, đối phương không ngờ dám động thủ tiếp, đây chính là đang ở trường hợp công cộng, ngươi con mẹ nó đúng là thật sự không ra bài theo lộ số.

Không ngờ lại đánh tới nghiện rồi à?

Trần Thư nghiêm trang nói:

- Trước tiên ngươi phải nói ngươi có tin hay không! Nếu không ta sẽ đánh tới khi ngươi tin mới thôi.

- …

Khóe miệng Lý Văn Hư giật giật, ngươi thực sự có bệnh rồi.

Đúng vào lúc này, Trần Thư lại đá tới một cước, đây là muốn trả thù rồi.

- Ta tin! Ta tin!

Lý Văn Hư vô cùng hoảng loạn,vội vàng mở miệng nói, trong lòng hắn đã có chút hối hận, hình như mình chọc không người không nên chọc rồi.

Đây con mẹ nó còn chưa bắt đầu tỷ thí, đối phương đã trực tiếp động thủ, nếu thua thì không phải sẽ chôn hắn luôn chứ.

- Vậy thì bắt đầu đi!

Trần Thư cười cười gật đầu, bộ dạng trẻ nhỏ dễ dạy.

Thần sắc Lý Văn Hư trở nên cảnh giác, đánh mắt cho người ngoài, lập tức trợ thủ đã chuyển cái bàn của hắn ra xa.

Hắn thật sự lo lắng đang điều chế thì trực tiếp bị Trần Thư đá bay bàn.

Mắt thấy hai bên đã cách nhau cự ly mười mét, trong lòng hắn thở phào, bắt đầu tiến vào trạng thái điều chế thuốc.

Đại lực dược tề thượng phẩm không phải là Dược Tề Sư bình thường có thể phối chế.

Lý Văn Hư hết sức chăm chú, trong đầu hiện lên các loại tri thức, tiến hành phối thuốc đâu vào đấy.

Không ít người đều gật đầu, tuy danh đầu của Lý Văn Hư không bằng Trần Thư, nhưng thủ đoạn phối thuốc lại cực kỳ chuyên nghiệp, tạo cho người ta một loại cảm giác cảnh đẹp ý vui, dù sao cũng là xuất thân chính quy.

Trái lại Trần Thư thì lại không được, hắn là hệ thống uỷ trị, tất cả đều chỉ vì hiệu suất cao nhất, động tác sẽ không có mỹ quan.

- Công Xí Dược Tề Sư có được không đó?

- Ta thấy hình như là không đủ chuyên nghiệp, chẳng lẽ là người giả được đóng gói ra à?

Hiện tại Internet quá loạn, mọi người đều không thể phân rõ thật giả.

- Các ngươi bị ngu à, Công Xí ca là bịt mắt đó.

Một người trẻ tuổi cầm di động bước vào, hướng ống kính về phía Trần Thư.

Chính là Vương Vũ lúc trước đã stream, Trần Thư lần trước chính là thông qua đối phương trực tiếp tuyên truyền Đại Lực Dược Tề Phô.

Những lời này vừa được nói ra, quần chúng nhao nhao phản ứng.

- Mẹ nó! Ta quên mất cái này.

- Cái bịt mắt này có phải là giả không? Sao lại có người có thể bịt mắt mà vẫn phối thuốc được!

Đồng thời, nhiệt độ steam của Vương Vũ lại nóng lên.

- Cả đời này vẫn xem Hãn Phỉ ca của ta!

- Thuần hãn phỉ, đây là stream của Nam Giang Lộ Nhân à?

- Lúc trước ta đã nói Công Xí Dược Tề Sư không đơn giản, chẳng trách lại muốn phối thuốc ở nhà xí, khẳng định là đang luyện tập nhắm mắt phối thuốc!

Trong nhất thời, đám người xem đều stream sôi trào.

Có một số người, chỉ là đứng đó, cũng đủ để khiến người ta cảm thấy bất thường rồi.

- Đúng là hoàn mỹ!

Lý Văn Hư không ngừng phối trí dược tề, chỉ cảm thấy hôm nay trạng thái của mình vô cùng tốt, hoàn toàn không xuất hiện một chút sai lầm.

Chương 320: Tòa thành này có thêm người thương tâm (2)

Lại một giờ trôi qua, Lý Văn Hư tiến hành hít sâu, khóe miệng lộ ra nụ cười.

- Ta nghĩ ngươi đã thua rồi!

Hắn ngẩng đầu nhìn một cái, trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Một sinh viên vừa tốt nghiệp có thể phối trí đại lực dược tề thượng phẩm, chắc chắn là vô cùng ưu tú.

Nhưng vẻ mặt của hắn lập tức cứng ngắc, chỉ thấy Trần Thư sớm đã bỏ bịt mắt xuống, đang giơ di động tương tác với người xem stream.

- Không hiểu thì hỏi, vì sao streamer này lại xuất sắc như vậy?

- Vị bằng hữu này. Đừng quá để ý tới dung nhan của ta…

- Người thi đấu với Hãn Phỉ ca là ngốc bức à?

- Vấn đề này không cần hỏi, khẳng định là đúng!

Trần Thư lại bắt đầu khâu tự biên tự diễn kinh điển của hắn.

- Ngươi có ý gì?

Sắc mặt Lý Văn Hư xanh mét, mở miệng hỏi, vừa ngẩng đầu thấy đối phương không ngờ đang công kích nhân sinh hắn!

Hắn mở miệng nói:

- Ngươi đã từ bỏ, vậy chính là thừa nhận mình không biết phối thuốc?

- Từ bỏ gì?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Ta đã phối xong rồi, ngươi đang nói gì?

- Phối xong rồi?

Lý Văn Hư trợn mắt, giống như trong nhất thời không kịp phản ứng.

- Lý lão bản, hắn đã sớm phối xong từ một giờ trước rồi, quần chúng đều thử, thật sự là đại lực dược tề!

Tổ ba người đầu trọc nhích lại gần, nói khẽ.

- …

Biểu cảm của Lý Văn Hư cứng ngắc, trong nhất thời không rõ nói những gì.

Một lát sau, hắn không thể tin nổi hỏi:

- Ngươi thật sự là bịt mắt phối thuốc à?

Trần Thư trả lại điện thoại di động cho Vương Vũ, Vương Vũ thở phào, cứ tiếp tục như vậy, stream sẽ thành của đối phương mất.

- Hay là ngươi thử xem?

Trần Thư lấy ra cái bịt mắt màu đen màu đen, mỉm cười đưa cho đối phương.

Trong lòng Lý Văn Hư không tin, trực tiếp đeo vào.

Bùm!

Trong phút chốc, Trần Thư trực tiếp xuất thủ, cho đối phương một đại tất đậu!

- Ngươi?

Lý Văn Hư lập tức ôm, thầm nghĩ trong lòng lại trúng bẫy rồi!

Trần Thư nói với quần chúng chung quanh:

- Các vị, sự thật chứng minh, bịt mắt của ta là thật.

Đồng thời hắn lại vung ra một quyền, trực tiếp đánh vào bụng Lý Văn Hư.

- Ngươi con mẹ nó!

Lý Văn Hư lập tức hiểu ra, lùi lại mấy bước, đồng thời lấy bịt mắt xuống.

- Quá đáng rồi! Ngươi con mẹ nó thật quá đáng!

Trong mắt hắn có nộ ý, nhưng nhìn thân hình cao lớn của đối phương, nếu lấy cứng chọi cứng, mình nhất định là không có phần thắng.

Nói xong, hắn đã muốn chuồn.

Trần Thư bất động thanh sắc, đánh mắt cho Trương Đại Lực.

Trương Đại Lực gật đầu, khóe miệng nở nụ cười tà ác, lặng lẽ đi theo.

Không ngờ dám động thổ trên đầu hắn, không cho chút giáo huấn, con chó con mèo gì cũng có thể đến kêu gào!

- Được rồi! Cám ơn các vị đã ủng hộ.

Trần Thư xua tay, mở miệng nói:

- Đại Lực Dược Tề Phô vẫn sẽ cung cấp đại lực dược tề thượng phẩm cho mọi người.

- Để đáp lại mọi người, không lâu nữa ta sẽ phối trí hỏa diễm dược tề và hàn băng dược tề miễn phí cho mọi người! Xin các vị chuẩn bị nguyên vật liệu!

Nói xong, Trần Thư trực tiếp bảo đám người Vương Thiên Bá xử lý nốt, mình thì lén lút rời khỏi chợ đen.

Sau một tiếng, Trần Thư và Trương Đại Lực lên xe taxi, chuẩn bị về nhà.

Mà ở trong một ngõ nhỏ không biết tên, một gói to phân u-rê không ngờ động đậy…

Tòa thành này, lại có thêm người thương tâm!

Vào ban đêm, Lý Văn Hư khập khiễng về trong nhà, hạ quyết tâm không thể mở cửa hàng trong chợ đen.

Vẻ mặt hắn uể oải, sớm biết vậy đã ở lại Nam Thương Thị rồi, vốn định trở về xây dựng gia hương, kết quả lại gặp phải đòn hiểm như vậy.

Hiện tại dân phong đều bưu hãn như vậy à?

- Cần phải gọi điện cho lão sư!

Lý Văn Hư không quá để ý tới vết thương trên người, thủ pháp phối thuốc của Trần Thư thực sự là khiến hắn cả kinh.

- Ê, Chu lão sư!

- Văn Hư à? Gây dựng sự nghiệp thế nào rồi?

- Lão sư…

Lý Văn Hư trầm mặc một chút, mở miệng nói:

- Ngài tin có người có thể nhắm mắt mà phối thuốc không?

Chu Ngữ Giang đã Hơn năm mươi tuổi đỡ đỡ kính mắt, nói:

- Thế không phải là vô nghĩa như heo mẹ biết leo cây à? Không đúng, còn vô nghĩa hơn.

- …

Lý Văn Hư nói:

- Ta gửi video cho ngài, ngài tự xem đi.

Nói xong, hắn gửi video phối thuốc của Trần Thư.

Lý Văn Hư lại tiếp tục giải thích:

- Lão sư, bịt mắt là thật, ta có thể dùng kinh lịch của bản thân để đảm bảo…

Chu Ngữ Giang gật đầu, đồng thời dập điện thoại.

Hắn vốn tưởng rằng là cử chỉ điên rồ của học sinh, cho nên không quá để ý, nhưng khoảnh khắc hắn mở video, lập tức choáng váng.

- Thiên hạ không ngờ còn có chuyện vớ vẩn như vậy?

Chu Ngữ Giang xem video, đã lâm vào trầm tư.

Quá trình phối thuốc không thể có chút sơ sẩy, sao có thể nhắm mắt mà làm được?

- Hơn nữa, sao tiểu tử này lại phối nhanh như vậy? Đây con mẹ nó là đang làm ảo thuật, không đúng, là phải làm ma pháp chứ?

Lão sư Chu Ngữ Giang của đại học Nam Thương Dược Tề cả một đêm không ngủ, đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh…

…

Mấy ngày gần lễ mừng năm mới, Trần Thư không tìm chuyện để làm nữa, chỉ có thể an phận thủ thường làm công dân tốt.

Không khí Tết âm lịch đã đậm dần, cửa hàng trên đường phố đều giăng đèn kết hoa, muốn làm các loại hoạt động đẩy mạnh tiêu thụ.

Chương 321: Giỏi mà không khệnh, trong lòng không yên

Trần Thư cũng không bỏ qua cơ hội này, thừa cơ tăng giá đại lực dược tề thượng phẩm lên hai ngàn rưỡi…

Cửa hàng bình thường sẽ hạ giá, mà hắn thì làm ngược lại, lập tức hấp dẫn ánh mắt của quần chúng.

Cái gì mới gọi là thiên tài thương nghiệp!

Trải qua sự phụ trợ của Lý Văn Hư, hiện giờ Đại Lực Dược Tề Phô thể nói là phát triển không ngừng, không lo không ai đến mua.

- Ê? Phương Tư tỷ?

Trần Thư nhận được điện thoại của Phương Tư.

Mấy ngày liên tục, Phương Tư không thấy bóng dáng, lộ ra là để tâm tới chuyện tên sát thủ cấp Hắc Thiết đó.

- Ra ngoài một chút! Có việc!

Nửa tiếng sau, tại quán cà phê 'Đã lâu không gặp' ở góc đường.

- Phương Tư tỷ, tra được thân phận của người đó chưa?

Trần Thư trực tiếp mở miệng hỏi, hắn cũng cực kỳ tò mò, dám ám sát Ngự Long Vệ, có thể là người thường sao?

Là người thủ hộ của Hoa Quốc, ám sát Ngự Long Vệ trên trình độ nhất định có nghĩa là phản quốc!

Phương Tư nhíu mày, uống một ngụm cà phê, nói:

- Tra được rồi!

Trần Thư nhướn mày nói:

- Tra được còn có biểu cảm này?

Phương Tư không nhiều lời, lấy ra mấy tờ giấy A4, trực tiếp đưa cho Trần Thư.

- Lưu Bình, 28 tuổi, Đoàn trưởng Thiết Quyền Ngự Thú Đoàn, khế ước linh: Tử Hỏa Điểu…

Trên mấy tờ giấy ghi chép cuộc đời của Lưu Bình, bao gồm các loại tin tức như trường học từ nhỏ đến lớn, thân thuộc gia đình.

Hiển nhiên là tin tức mà Phương Tư nhờ vào cơ cấu của Ngự Long Vệ để điều tra ra.

Tất cả bên trên nhìn thì đều vô cùng bình thường, nhưng cái này hoàn toàn chính là không bình thường lớn nhất!

Đối phương chỉ là một công dân tốt thủ pháp!

Nhưng một Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết bình thường lại trực tiếp tới ám sát Ngự Long Vệ sao? Thậm chí là từ bỏ sinh mệnh của mình?

Bất kể là vũ khí hay là thuốc nổ của đối phương, đều không có bất kỳ nguồn gốc tin tức nào.

Hiển nhiên, tổ chức sau lưng đối phương có năng lực cản trở sự điều tra của Ngự Long Vệ!

Trần Thư suy tư một lát, mở miệng hỏi:

- Phương Tư tỷ, có phải ngươi đào mộ tổ nhà người ta không? Nếu không việc gì đến nỗi phải xuất động Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết để đối phó ngươi?

- Ngươi mới đào mộ tổ!

Khóe miệng Phương Tư giật giật, nói:

- Tuy ta đánh rất nhiều người, nhưng không có lý do gì lại bất chấp giá đắt mà tới giết ta!

Tuy học phủ Hoa Hạ cạnh tranh cực gắt, nhưng bởi vì mỗi người đều là thiên tài, trong lòng có sự kiêu ngạo của mình. Cho dù bị đánh tơi bời, cũng sẽ chỉ ép bản thân mình càng nỗ lực hơn, tranh thủ vượt qua đối phương.

Chứ sẽ không làm ra một số chuyện bàng môn tà đạo để tiến hành trả thù.

- Ta không có manh mối, có chút khó giải quyết! Có thể sẽ có lần tiếp!

Thần sắc của Phương Tư trở nên ngưng trọng, lần trước nếu không phải có Trần Thư xuất thủ, sợ rằng nàng ta đã thật sự phải bỏ mình rồi.

Uy lực của đạn phá giáp đặc chế không phải là thân thể máu thịt có thể chống lại.

Phương Tư thở dài, nói:

- Tốt nhất đừng đi lại quá gần với ta.

- Nói gì thế? Ở Nam Giang Thị người dám động tới ta vẫn chưa sinh ra đâu!

Trần Thư xua tay, bộ dạng không hề bận tâm.

Hắn có hệ thống có thể báo động trước, tình huống bình thường là không sao, trừ khi đối phương trực tiếp xuất động Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân thậm chí là cấp Hoàng Kim cường sát trong thành thị.

Nhưng vì một Phương Tư, không cần thiết phải hy sinh Ngự Thú Sư mạnh như vậy.

- Đúng rồi, ngươi cầm cái này đi.

Trần Thư lật tay phải, giống như làm ảo thuật, trong tay bỗng nhiên có thêm hai lọ thuốc.

Một lọ màu đỏ, một lọ màu xám!

Chính là hai lọ còn lại của Trần Thư, một lọ là dược tề nổi điên, một lọ là dược tề phát nổ.

Hắn không cho phép có bất kỳ ai làm tổn hại tới Phương Tư và Trương Đại Lực.

- Một lọ có thể đề thăng thực lực của Khế Ước Linh, đại khái là tăng phúc gấp mười lần, một lọ còn lại chính là đạn hạt nhân.

Trần Thư thấp giọng nói khẽ, giới thiệu cho Phương Tư tác dụng của hai lọ thuốc.

Phương Tư cảm thấy hết hồn, không ngừng quan sát hai lọ dược tề, thậm chí còn đẩy cà phê ra xa một chút.

Nàng ta không muốn đang uống cà phê thì Nam Giang Thị không còn nữa…

- Dược tề màu xám ngươi cất đi, không có tác dụng lớn đối với Ngự Thú Sư cao cấp!

Phương Tư lắc đầu, căn cứ vào giới thiệu của Trần Thư, ngay cả lĩnh chủ cấp Hắc Thiết cũng không giết được, tác dụng duy nhất chính là có thể hủy diệt một tòa thành thị…

Không thể nhìn thấy tội phạm thì nói với hắn: Nếu ngươi dám giết ta, ta cho nổ cả thành thị chứ. Vậy không phải trực tiếp song hỷ lâm môn sao…

- Bình thuốc này ngươi cầm đi.

Trần Thư đưa dược tề nổi điên cho Phương Tư, chỉ cần Khế Ước Linh của đối phương nuốt vào, trong nháy mắt có thể trở thành thực lực cấp Bạch Ngân, tuyệt đối có thể nghịch chuyển thế cục.

- Được.

Phương Tư cất dược tề, dựa vào quan hệ của hai người, không cần nói những lời cảm tạ dư thừa.

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, nói:

- Phương Tư tỷ, nếu ngươi chết, ta nhất định sẽ đến ăn đám ma.

…

Khóe miệng Phương Tư giật giật, ngươi không hy vọng vào ta chút nào à.

- Sau đó ta sẽ băm vằm cừu nhân của ngươi thành vạn mảnh! Bất kể là ai!

Chương 322: Con chó lưu lạc ở cửa chợ đẻ chưa (1)

Trần Thư nói tiếp, hai mắt trong suốt, thần sắc vô cùng vô cùng, giống như đang nói ra một lời hứa.

- Được.

Phương Tư cười cười, trong lòng lại có chút cảm động, nói:

- Ta dẫn ngươi đi gặp một người.

Hai người rời khỏi quán cà phê, đi tới trên đường người đến người đi.

- Phương Tư tỷ, xe của ngươi đâu? Biển số xe phong cách như vậy mà không lái về à?

Hai người mua một chút hoa quả ở cửa hàng bên đường.

Phương Tư mở miệng nói:

- Chỉ để khệnh khạng mà ta phải lái từ xa như vậy về à? Ngươi cho rằng ta là ngươi à?

Dựa vào tính cách khắm khú của Trần Thư, tuyệt đối sẽ từ xa vạn dặm lái xe về.

Có cách này là: Có đồ tốt mà không khoe, trong lòng không yên!

- Có thể cũng kiếm cho ta một biển số xe của Hoa Hạ Học Phủ không, ta muốn chuyên môn lắc lư ở gần Trấn Linh Cục.

Trần Thư cười khà khà, giống như đã nghĩ tới hình ảnh tốt đẹp đó.

Phương Tư nghẹn lời rồi, trong đầu ngươi mỗi ngày đều nghĩ những cái gì vậy?

Thế con mẹ nó không phải sẽ ảnh hưởng tới công tác của Trấn Linh Cục à?

Phương Tư nói:

- Thi được vào Hoa Hạ Học Phủ, tất nhiên sẽ làm biển số xe cho ngươi.

Hai người lên một chiếc xe taxi, đi tới một tiểu khu trong thành.

- Phương Tư tỷ, nhà ngươi có thân thích ở đây à?

- Một bằng hữu của lão sư ta!

Tiểu khu nhìn thì đã lâu năm, hai người tới một lầu hai đơn nguyên.

Rầm rầm!

Phương Tư gõ cửa rất lịch sự.

Một ông lão mặc áo ba lỗ, cầm quạt hương bồ mở cửa, vừa nhìn thấy Phương Tư.

- Tiểu Phương Tư à?

Ông lão mỉm cười, ngay sau đó hắn lại nhìn thấy Trần Thư ở bên cạnh, thần sắc cứng lại.

- Mẹ kiếp! Là tiểu tử ngươi à?

- Lão đầu, là ngươi à!

Hai mắt Trần Thư trợn trừng, cũng nhớ ra thân phận của đối phương.

Chính là ông lão ở cửa Ngự Thú Tư Nguyên Cục.

Lần trước khi hắn đi tiêu tích phân Hoa Hạ, vừa hay đụng phải đối phương.

- Diệp Thanh giáo thụ, các ngươi quen nhau à?

Phương Tư cũng kinh ngạc, không ngờ hai người lại biết nhau.

Diệp đại gia gật đầu, nói:

- Đương nhiên là biết, tiểu tử, con chó lang thang ở cửa chợ đen đã đẻ chưa?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Không ngờ ngươi vẫn nhớ?

Lúc ấy đối phương hoài nghi Hoa Hạ tích phân của hắn lai lịch không rõ, trực tiếp bị Trần Thư mắng lại.

Trần Thư giải thích:

- Đẻ rồi, mẹ con bình an, chín bào thai! Đại gia, ngài có thể yên tâm!

- …

Diệp Thanh trợn mắt, chưa gì đã bị bức ép rồi, cái gì gọi là ta có thể yên tâm.

Hắn vốn định nói thêm vài câu, nhưng lại nhìn về phía Phương Tư, đành phải mở miệng nói:

- Vào đi đã.

Hai người xách hoa quả đi vào phòng khách, phòng của đối phương không lớn, hiển nhiên chỉ có một mình hắn ở.

- Ta đi lấy chút đồ ăn.

Diệp đại gia đóng cửa lại, đi vào phòng trong.

Trần Thư lập tức mở miệng hỏi:

- Phương Tư tỷ, lão đầu này có lai lịch gì?

- Không phải ngươi từng đắc tội với hắn chứ?

- Sao có thể? Trần Thư ta luôn luôn kính già yêu trẻ.

Trần Thư cười khan vài tiếng, nói:

- Đắc tội thì có hậu quả gì?

- Hắn là Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim!

Một câu trực tiếp khiến tim Trần Thư chui tọt lên cổ họng, mẹ kiếp một người qua đường cũng là cấp Hoàng Kim?

- Diệp giáo thụ là người mạnh nhất Nam Giang Thị, đồng thời là giáo thụ về hưu của Hoa Hạ Học Phủ, nếu ngươi thật sự đắc tội với hắn, tốt nhất là xin lỗi đi, hắn chắc sẽ không so đo với tiểu bối như ngươi.

- Xin lỗi?

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Nam Giang Hãn Phỉ ta thiết cốt boong boong, đời này không thể chịu thua!

- Chỉ cần ta ở trong thành thị, Ngự Thú Sư hoàng kim cũng không dám làm gì ta, nhiều nhất chỉ là đánh ta một trận, ta chịu được!

Có Ngự Thú Pháp của Hoa Quốc, ngay cả Ngự Thú Sư Vương cấp cũng không dám giết người, đương nhiên là chỉ ở trên Lam Tinh.

Phương Tư nhẹ giọng nhắc nhở một câu:

- Hắn là tổng giám khảo kỳ thi vào Nam Giang Thị, liên quan đến thành tích thi vào trường của ngươi.

Vừa dứt lời, Trần Thư giật nảy mình, lập tức đứng dậy.

- Đại gia, đồ nặng như vậy sao có thể để ngài phải tự mình đi lấy?

Trần Thư cười tươi như hoa, vội vàng tiếp nhận khay đựng trái cây, hạt dưa trong tay đối phương.

- Diệp đại gia, ta bóp vai giúp ngươi nhé!

Trần Thư vô cùng ân cần đấm lưng bóp chân, đồng thời mở miệng nói:

- Đại gia, ta thấy ngươi nhiều năm như vậy đều ở một mình, có cần tiểu tử giới thiệu đối tượng cho ngươi không?

- Ta quen một bác gái, múa đẹp lắm.

Phương Tư:

- …

Diệp đại gia:

- …

Hai người đều nghẹn lời, trong phòng lâm vào một thoáng yên tĩnh.

Phương Tư xoa xoa trán, mình dẫn Trần Thư đến bái phỏng hình như là quyết định sai lầm nhất trong nửa năm nay.

Đây là Trần Hãn Phỉ thiết cốt boong boong sao?

Khóe miệng Diệp đại gia cũng giật giật, ngươi đúng là một nhân tài!

- Được rồi, tiểu tử ngươi ngồi yên cho ta.

Trần Thư lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống sô pha, nhìn vô cùng thành thật.

- Diệp giáo thụ, lão sư ta bảo ta tới thăm ngài.

Phương Tư lấy ra một cái hộp vô cùng tinh mỹ, cười bảo:

- Đây là một chút tâm ý của vãn bối.

Chương 323: Con chó lưu lạc ở cửa chợ đẻ chưa (2)

Diệp đại gia nhíu mày, hơi mở hộp ra, lập tức thần sắc trở nên kỳ quái.

Chỉ thấy trong hộp đặt một ống dược tề, bên trên cũng không có nhãn, chỉ có một hàng chữ: Thứ tự số 001!

Trần Thư cũng nhìn lướt qua, thấy dược tề bên trong.

Diệp Thanh đã là nhân tinh, lập tức hiểu mục đích của Phương Tư, muốn mình ở trên cuộc thi vào trường chiếu cố Trần Thư một chút.

- Tiểu tử này là gì của ngươi?

- Đệ đệ của ta.

Phương Tư vỗ vai Trần Thư, trong mắt lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Diệp đại gia thở dài, nói:

- Ống thuốc này chắc là dùng hết học phần trong một học kỳ của ngươi rồi chứ.

Nghe vậy, Trần Thư ngẩn ra, nhìn về phía Phương Tư.

Lần trước dược tề số 003 có thể tăng cường toàn thuộc tính, đã được coi là vô cùng hi hữu rồi.

Mà hiện giờ dược tề số 001 trong hộp, không ngờ cần học phần trong một học kỳ của Phương Tư?

- Ngươi cầm về đi.

Diệp đại gia lắc đầu, nói:

- Quy củ là không thể làm trái! Nếu tiểu tử này thực sự có thực lực, ta sẽ cho hắn điểm cao nhất.

Thi vào Ngự Thú Sinh chia làm khoa văn hóa và khoa ngự thú, khoa văn hóa là bài thi thật, tất nhiên sẽ không xuất hiện khả năng ăn gian.

Nhưng khoa ngự thú lại là nội dung thực chiến, căn cứ vào những nhân tố như cấp bậc Ngự Thú Sư, bình xét tiềm lực, kỹ xảo chiến đấu vân vân.

Do nhiều vị giám khảo cùng đánh giá chấm điểm, trong đó sẽ có một chút ảnh hưởng chủ quan.

Nhất là bình xét tiềm lực của Trần Thư là cấp LÀ, chỉ cái này thôi đã khiến các giám khảo có ấn tượng không tốt rồi.

Đối với bọn họ mà nói, bình xét tiềm lực liên quan đến cả đời, tuyệt đối là một nhân tố quan trọng nhất.

Nếu Diệp giáo thụ làm quan chủ khảo thì có thể toàn lực chống đỡ cho Trần Thư, chắc hẳn sẽ có tác dụng không nhỏ.

- Phương Tư tỷ, cầm về đi, ngươi là Ngự Long Vệ, sao có thể biết pháp còn phạm pháp?

Trần Thư một tay cầm lấy hộp, đưa cho Phương Tư.

Học phần của một học kỳ, có thể có sức dụ hoặc với cả Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim, nghĩ thôi cũng biết trình độ quý giá rồi.

Vẻ mặt Phương Tư bất đắc dĩ, nàng ta biết lý tưởng của Trần Thư là thi vào Hoa Hạ Học Phủ, nhưng dựa vào Khế Ước Linh cấp LÀ của hắn, thật sự là quá khó khăn.

- Quy củ là không thể làm trái!

Vẻ mặt Trần Thư rất kiên định, quay đầu nhìn về phía Diệp Thanh:

- Đại gia, chuyện bác gái thật sự có thể cân nhắc một chút.

- …

Diệp Thanh không biết phải nói gì, mở miệng nói:

- Có điều cấp bậc của ngươi đề thăng rất nhanh đấy.

Mới nửa năm không gặp, đối phương không ngờ đã là Ngự Thú Sư cấp chín.

Dựa theo lẽ thường mà nói, Nam Giang Thị hiện tại là không thể xuất hiện học sinh cấp ba đã đạt tới cấp chín.

- Đại gia, ngài không nhận ra ta à?

Trần Thư nhướn mày, trong mắt có vẻ kinh ngạc.

Nam Giang Hãn Phỉ, Công Xí Dược Tề Sư, tùy tiện một danh hiệu nào cũng đều đã danh chấn Nam Giang Thị.

Đối phương không ngờ lại không nhận ra?

- Ngươi là ai?

Diệp Thanh giáo thụ lộ ra ánh mắt giống như đang nhìn vô danh tiểu tốt.

Trần Thư cũng nhìn hắn như nhìn người nguyên thủy, nói:

- Ngài bình thường không lên mạng, không xem tivi à?

- Có!

Diệp Thanh chỉ chỉ một cái radio rách nát ở bên cạnh.

Không ngờ ngài lại gọi cái này là lên mạng?

Nghẹn lời rồi, chẳng trách lại không nhận ra mình.

Vốn định nói đối phương có mắt như mù, nhưng nghĩ đến thân phận của Diệp Thanh, lại cảm thấy có chút không đúng, đành phải bảo trì trầm mặc.

Phương Tư thấy hai người trò chuyện vui vẻ, mà Diệp Thanh lại khăng khăng không nhận dược tề, nàng ta thở dài, đành phải cất dược tề vào trong túi.

Ba người tán gẫu một lúc, tuy tuổi tác và thân phận có cách biệt cực lớn, nhưng tính tình của Diệp Thanh không tự cao, không ngừng nhớ lại năm đó.

Trần Thư vừa cắn hạt dưa vưa hứng trí bừng bừng lắng nghe, giống như nghe sách vậy.

Nhất là phiêu lưu của Diệp Thanh ở các dị không gian, lại khiến Trần Thư hướng về.

Hắn chỉ đi qua Hàn Băng Hạp Cốc và Thanh Nguyên Sâm Lâm, hơn nữa đều thuộc về dị không gian cấp thấp nhất, nhưng mỗi lần đều vô cùng kích thích.

Trong lòng Trần Thư thầm lập lời thề: Kiếp này nhất định phải đi khắp toàn bộ dị không gian!

Hắn mới mười tám tuổi, đã nghĩ làm đạn hạt nhân, có gì sai?

Lúc giữa trưa, Trần Thư mãnh liệt yêu cầu xin chút cơm, na người lại ở trong nhà Diệp Thanh giáo thụ ăn đơn giản một chút.

Trần Thư đảo mắt, mở miệng hỏi:

- Diệp đại gia, ngài nói nếu ta trước khi thi vào trường đã trở thành Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, vậy có thể thi vào Hoa Hạ Học Phủ không?

- Đừng nói phét!

Diệp Thanh xua tay, nói:

- Tiểu tử ngươi đang nằm mơ à? Bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện người như vậy.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngài đừng quan tâm năm mơ hay không nằm mơ, nếu ta trở thành cấp Hắc Thiết, có thể được cử đi học ở Hoa Hạ Học Phủ không?

- Nếu ngươi thật sự có thể làm được, ta con mẹ nó sẽ tự mình đưa thư thông tri trúng tuyển Hoa Hạ Học Phủ tới cửa nhà ngươi!

- Đây là ngươi nói đấy nhé!

Vẻ mặt Trần Thư phấn chấn, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hắn thực sự lo lắng bình xét tiềm lực của Sử Lai Mỗ sẽ có ảnh hưởng, hiện tại được Diệp Thanh bảo đảm, lập tức thoải mái hơn không ít.

Chương 324: Ngươi nói ta có cần bái một sư phó không?

- Thân là Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim, nếu lật lọng, vậy quả thực sẽ bị thế nhân thóa mạ, khắc vào cột sỉ nhục!

- Được rồi! Đừng con mẹ nó nói nữa!

Khóe miệng Diệp Thanh giật giật, cảm giác nhập vai rất mạnh, hắn đã cảm thấy bị mắng rồi!

- Diệp Thanh ta trước nay luôn nói được thì làm được!

Diệp Thanh căn bản không bận tâm tới chuyện này, tuy Trần Thư đã là cấp chín, được coi là học sinh cấp ba mạnh nhất của Nam Giang Thị.

Nhưng các thành phố lớn còn lại, hiện tại học sinh cấp ba đạt tới cấp chín tóm một cái cũng ra cả đống?

Không có một ai dám nói mình có thể trở thành cấp Hắc Thiết trước thi vào đại học.

- Vậy thì tốt!

Trần Thư mỉm cười, bộ dạng giống như đã thực hiện được âm mưu.

- Tiểu tử ngươi đừng cười như vậy, ghê người lắm!

Diệp Thanh nhướng mày, tuy không hiểu tính tình của Trần Thư, nhưng luôn cảm thấy có chút không thích hợp.

Lúc buổi chiều, Trần Thư và Phương Tư rời khỏi nhà Diệp Thanh.

Diệp Thanh nhìn bóng lưng của hai người, khóe miệng mỉm cười.

Thân phận của hắn chẳng những là giáo thụ về hưu của Hoa Hạ Học Phủ, còn từng đảm nhiệm chức vị quan trọng trong Ngự Long Vệ.

Bởi vì nguyên do xuất thân gia đình dân thường, hắn cũng rất có hảo cảm đứng Phương Tư và và.

Diệp Thanh chuẩn bị cất hoa quả hai người mang tới đi, kết quả tóm một cái, chỉ còn lại một cái túi rỗng tuếch.

Hắn lắc đầu, mở miệng nói:

- Thằng ranh, nói là đến thăm ta, kết quả là ăn hết cả hoa quả mang biếu, trước khi đi còn con mẹ nó thuận tay lấy đi hai quả lê của ta.

…

- Phương Tư tỷ, cho ngươi này.

Trần Thư lấy ra một quả lê đưa cho Phương Tư, bản thân thì tự cắn một quả.

- Trần bì, hay là ta tìm cơ hội thử lại nhé, bằng không tỷ lệ thi đậu Hoa Hạ Học Phủ của ngươi…

Trong ánh mắt Phương Tư lại có chút ưu sầu, vốn định hối lộ Diệp Thanh, không ngờ lại thất bại.

- Được rồi, Phương Tư tỷ, dược tề đắt tiền như vậy ngươi giữ lại đi.

Trần Thư kiên định lắc đầu:

- Diệp lão đầu chính là giáo thụ, bản thân cũng là cấp Hoàng Kim, sợ rằng đã tích lũy được không biết bao nhiêu tài phú! Cũng không cần dược tề của ngươi!

- Ngoài ra, ta có cái này! Sợ gì nữa!

Trần Thư mò mò trong túi, không ngờ lấy ra một cái bút ghi âm.

- Ngươi con mẹ nó mang theo bút ghi âm bên mình à?

Thần sắc Phương Tư cứng đờ, mở miệng nói:

- Trong túi của ngươi có phải trừ sách ra thì cái gì cũng có không?

Trần Thư nhún vai, giải thích:

- Cái này gọi là ý thức nguy cơ, bên trong có nguyên thoại của Diệp đại gia, hắn đã bảo đảm ta mà trở thành cấp Hắc Thiết sẽ cho ta vào Hoa Hạ Học Phủ!

Phương Tư mở miệng nói:

- Ngươi thật sự có thể trở thành cấp Hắc Thiết trước thi vào đại học à?

Nếu đối phương thật sự có thể làm được, cho dù là không có sự trợ giúp của Diệp Thanh, cũng có thể thuận lý thành chương trở thành học sinh của Hoa Hạ Học Phủ.

- Phương Tư tỷ, ngươi nói ta có cần bái sư phó không?

Hai mắt hắn lấp lánh sáng, nói:

- Diệp đại gia không người nương tựa, vừa nhìn thấy ta liền đau lòng!

Phương Tư nói:

- Ngươi cũng quá giả dối rồi.

- Ta nói thật mà.

Trần Thư cười khà khà, nếu có thể thuận lợi bái sư, có lẽ không bao lâu nữa có thể thuận lý thành chương kế thừa một khoản tài phú lớn.

- Hắt xì!

Trong nhà, Diệp Thanh đột nhiên hắt xì một cái, lẩm bẩm!

- Mẹ nó, thời tiết gì thế, với thể chất này của ta mà cũng bị cảm à?

…

Hôm nay là giao thừa, dựa theo thói quen năm cũ, người ba nhà sẽ tụ lại cùng nhau ăn cơm tất niên.

Trần Thư và Phương Tư đều tới nhà Trương Đại Lực.

- Hai ngươi làm gì thế?

Trương Đại Lực đang hứng trí bừng bừng chơi trò chơi di động, ngẩng đầu nhìn hai người một cái.

- Là thanh niên có chí, đương nhiên là phải vấn an lão nhân cô quả.

Trần Thư ho khan một tiếng, vẻ mặt chính khí nói.

Diệp Thanh đích xác cũng là lão nhân cô quả.

- Mẹ nó, ngươi cũng có giác ngộ này à?

Trương Đại Lực từ trên sô pha ngồi dậy, nói:

- Khẳng định bị Phương Tư tỷ kéo đi!

- Đừng nói nhiều như vậy, biết chơi không?

Trần Thư vốn định cự tuyệt, nhưng vừa nghĩ tới vốn cũng đang rảnh, liền lấy ra di động.

- Gần đây mới có trò Ngự Thú Liên Minh Thủ Du, chơi rất hay, hai ngươi đều tải về đi.

Trương Đại Lực nói một cách cực kỳ chắc chắn:

- Nói thật, nếu trò chơi này có một đoan du, nhất định sẽ hot! Ta cũng muốn viết đề nghị cho công ty trò chơi

Khóe miệng Trần Thư giật giật, trong mắt tràn ngập thâm ý, nói:

- Vậy ngươi đoán xem vì sao nó lại tên là Ngự Thú Liên Minh Thủ Du?

Phương Tư cũng cười, đầu óc của Trương Đại Lực đích xác không được tốt lắm.

Trương Đại Lực bừng tỉnh đại ngộ, nói:

- Báo trước là sau này sẽ xảy ra đoan du?

- Thôi bỏ đi!

Trần Thư lắc đầu, đúng lúc này, di động của hắn đổ chuông.

- Đành chịu thôi, nghiệp vụ quá nhiều, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Trần Thư thở dài, nhấc điện thoại.

- Là bạn học Trần Thư à?

- Ta là lão sư đại học Nam Thương Dược Tề, Chu Ngữ Giang!

Chu Ngữ Giang mấy ngày đều lăn qua lộn lại mãi không ngủ được, thật sự không nhịn được nữa, mới gọi điện thoại cho Trần Thư.

Chương 325: Thanh niên có chí lý tưởng cất cánh (1)

- Không nhận ra! Sao ngươi biết số điện thoại của ta!

Trần Thư nhướng mày, theo bản năng nghĩ là lừa đảo, nói:

- Sang năm mới rồi, có thể đừng lừa nữa không?

- Ta đúng là lão sư đại học! Có giấy chứng nhận Dược Tề Sư cấp Bạch Ngân!

Trần Thư bình thản mở miệng nói:

- Ờ, vậy ngươi biết hộ lý hậu sản heo mẹ không?

- …

Thần sắc Chu Ngữ Giang cứng lại, ngươi con mẹ nó là ra bài không theo lộ số.

Ta là lão sư dạy phối thuốc, không phải dạy lai giống lợn cái!

- Thấy chưa, ta nói ngươi là lừa bịp mà, còn không thừa nhận?

- Đừng gác máy vội, ta có thể học!

- Vậy chờ học xong rồi lại tới tìm ta!

Trần Thư đang muốn dập máy, một câu của đối phương lại khiến động tác của hắn cứng lại.

- Ngươi có muốn đến đại học Nam Thương Dược Tề không! Ta có thể đề cử ngươi.

Trần Thư đang muốn lên tiếng, trước mắt lập tức xuất hiện mục chọn.

Trần Thư hơi sửng sốt, không phải là vì xuất hiện mục chọn, mà là đối phương không ngờ muốn đề cử hắn đi học?

Trần Thư ta cũng có một ngày có thể trở thành bảo tống sinh sao?

Tuy đại học Nam Thương Dược Tề không bằng Hoa Hạ Học Phủ, nhưng cũng thuộc về hàng ngũ đại học trọng điểm,

chuyên ngành dược tề học vương bài thậm chí có thể xếp trong top 10 cả nước.

Nhưng đáng tiếc, môn ngự thú trong trường quá yếu, đích xác không thích hợp với Trần Thư.

- Ặc? Đại học này không muốn sống nữa à?

Phương Tư và Trương Đại Lực cũng nghe thấy thanh âm trong điện thoại.

Hai người nhìn nhau, trong đầu có cùng một suy nghĩ!

Trường học gì mà không muốn sống như vậy? Muốn thu nhận tội phạm trước?

Quả nhiên, một câu tiếp theo của Trần Thư không khiến hai người thất vọng.

- Vậy tường của trường học các ngươi có thể chống đỡ được đạn hạt nhân không?

- Hả?

Chu Ngữ Giang vốn không để ý, nhưng khi hiểu ra thì lập tức ngây người.

Đây là có ý gì?

Trần Thư thở dài, nói:

- Nếu không chống được, xin lỗi, ta sẽ không chọn.

Chu Ngữ Giang ở đầu kia điện thoại trợn tròn mắt, đầu óc lộn xộn.

Mẹ kiếp, tường trường học gì mà có thể chống được đạn hạt nhân?

Ngoài ra, đề cử đi học và đạn hạt nhân thì có liên quan cái rắm gì tới nhau? Tư duy của ngươi con mẹ nó sao lại nhảy cóc như vậy?

- Vậy bảo tống sinh đó có học bổng gì không? Học thì ta có thể không đi, nhưng ta cảm thấy tiền thì ngươi phải đưa tới!

- ???

Khóe miệng Chu Ngữ Giang giật giật, lập tức dập điện thoại.

Con mẹ nó logic cường đạo gì vậy? Đây là cướp trắng trợn à?

- Lão sư đại học gì mà chả có tí lịch sự nào? Trực tiếp dập máy!

Trần Thư lầu bầu một câu, lắc đầu, chỉ có thể coi như không có gì.

Hắn vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Phương Tư và Trương Đại Lực đều giơ ngón cái về phía hắn.

Trần Hãn Phỉ, không hổ là ngươi!

Ba người chơi điện tử một lúc, rất nhanh đã tới giờ cơm chiều.

Mọi người tụ cùng một chỗ, nói việc nhà, xem tivi, hưởng dụng mỹ thực, trên mặt đều mang nụ cười thoải mái.

Tối nay, không khí đoàn viên tràn ngập mỗi một ngóc ngách thành thị.

Sau bữa cơm tất niên.

Trương Đại Lực vỗ bụng, mở miệng hỏi:

- Trần Thư, buổi tối ra ngoài bắn pháo hoa không?

- Đi, nói chung cũng rảnh!

Trần Thư gật đầu, hôm nay là giao thừa, nói chung cũng không có việc gì làm.

Phương Tư mở miệng nói:

- Đợi đã, ta gọi Thanh Hàn cùng đi.

Vương Thanh Hàn chỉ còn lại mình và muội muội, hai người đích xác sẽ có chút cô độc, huống chi là loại ngày lễ như hôm nay.

Trần Thư cũng nghĩ tới một người, bấm điện thoại.

- Ê, Hạ Băng uỷ viên, ra ngoài bắn pháo hoa không?

Trong nhà Hạ Băng chỉ còn lại nàng ta và mẫu thân, vốn là ngày hội đoàn viên, nhưng trong nhà lại lộ ra hết sức quạnh quẽ.

Trong lòng Hạ Băng có chút kinh ngạc, không ngờ Trần Thư lại gọi điện thoại tới.

Nhưng nghĩ đến mẫu thân phải ở nhà một mình, nàng ta chỉ có thể mở miệng nói:

- Ta á? Sắp đi ngủ rồi, không đi đâu.

- Năm mới ngủ gì mà ngủ? Tới đây đi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Gọi cả a di đi cùng, nếu không đến, khai giảng làm văn xuôi ca ngợi một vạn chữ cho ta.

- …

Khóe miệng Hạ Băng giật giật, hỏi thử, kết quả mẫu thân không ngờ lại trực tiếp đáp ứng.

Hai mẹ con rời khỏi căn nhà lạnh lùng, đi tới đường cái náo nhiệt, trên mặt bất giác có thêm nụ cười.

Rất nhanh, một đám người hội hợp ở đường Hà Phi.

- Trần Thư ca ca,

Trên mặt Vương Thanh Tuyết tràn ngập nụ cười, chạy về phía Trần Thư.

Trần Thư cũng cười, trực tiếp ôm lấy Vương Thanh Tuyết.

- Lần trước cái ca ca dạy ngươi, nhớ kỹ chưa?

- …

Vương Thanh Hàn trợn mắt, vừa gặp mặt đã nói những cái này rồi!

- Thanh Tuyết nhớ kỹ, sau này nhất định sẽ làm vẻ vang Nam Giang nhị trung.

Mặt mày Vương Thanh Tuyết trở nên nghiêm túc, nắm chặt quyền đầu.

Nghe thấy lời này, Vương Thanh Hàn và Hạ Băng đều sửng sốt, ngay sau đó trong đầu chỉ có một câu.

Xong rồi! Xong rồi!

Vương Thanh Hàn nghĩ đến là muội muội đã bị tẩy não rồi.

Hạ Băng thì nghĩ, Nam Giang nhị trung xong rồi.

…

Sau một tiếng, đoàn người đi tới vùng ngoại thành của Nam Giang Thị, khu chủ thành quy định cấm bắn pháo hoa, chỉ có thể tới đây.

Xung quanh đã có không ít người, tiếng hoan hô nói cười tràn ngập, các loại pháo hoa bốc cháy, chiếu sáng cả bầu trời mỹ lệ tuyệt luân.

Chương 326: Thanh niên có chí lý tưởng cất cánh (2)

Mọi người nhìn lên trời, trên mặt bất giác mỉm cười.

Cuộc sống kỳ thật là rất đẹp!

Phương Tư mở miệng nói:

- Thanh Hàn, thi đại học phải cố lên, đến lúc đó tranh thủ đến kinh đô, tỷ tỷ bảo kê ngươi.

- Phương Tư tỷ, ta sẽ nỗ lực!

Vương Thanh Tuyết ngây thơ chất phác nói:

- Tỷ tỷ cố lên!

Ở một bên khác, mẹ con Hạ Băng cũng cười.

Mẫu thân Hạ Băng nhìn về phía nữ nhi, mở miệng nói:

- Tiểu Băng, ngươi có hối hận vì theo mẹ không?

Hạ Băng nhìn sang, kiên định lắc đầu:

- Mẹ, kỳ thật mâu thuẫn trong nhà đều bởi vì ta, nếu ta là thiên tài, hoặc ta là người thường, có lẽ tất cả đều sẽ không phát sinh.

- Tiểu Băng, ngươi không sai…

Mẫu thân ôm Hạ Băng, mở miệng nói:

- Muốn trách thì trách vận mệnh đi!

Cho dù là Hạ Băng không có thiên phú, cũng vẫn xuất hiện bi kịch.

Bởi vì gia đình bọn họ không thể cho Hạ Viêm thứ tốt nhất. Nguyên nhân phụ thân của Hạ Băng rời khỏi, chủ yếu chính là nhìn trúng tài nguyên của Ngô gia.

Cả đời hắn tầm thường vô vi, ký thác hết hy vọng lên trên người nhi tử Hạ Viêm. Để bồi dưỡng Hạ Viêm thành tài, hắn có thể làm ra bất kỳ chuyện gì, bao gồm cả bỏ vợ vứt con.

- Mẹ, ta sẽ ưu tú hơn đệ đệ!

Hạ Băng ở trong lòng mẫu thân, thầm nói.

- Bạn học của ngươi kỳ thật đều rất tốt.

Mẫu thân của Hạ Băng bỗng nhiên trêu ghẹo:

- Nhất là bạn học Trần đó, tính tình sáng sủa, nhìn một cái là biết rễ thẳng mầm tươi, ta thấy là hảo hài tử, khi ngươi đi học đại học có thể cân nhắc.

- Mẹ!

Mặt Hạ Băng ửng đỏ, vội vàng nói:

- Đó là bởi vì ngươi không hiểu hắn thôi.

Nàng ta lần đầu nghe thấy có người khen Trần Thư như vậy, nếu để ngài biết sự tích của hắn, chỉ sợ đã sớm trực tiếp báo công an rồi.

Đúng vào lúc này, Phương Tư nhướng mày, nhìn nhìn xung quanh.

- Ơ? Trần bì đâu.

Trong lòng nàng ta có dự cảm không tốt, không phải là lại đi gây chuyện rồi chứ?

- Các vị! Các vị!

Một đạo thanh âm vang lên từ phía sau, mọi người nhao nhao quay đầu.

- Nhìn pháo hoa phiên bản tội phạm mà ta đặc chế này.

Trần Thư kéo một chiếc xe đẩy, bên trên đặt một cái thùng cao bốn thước.

Trương Đại Lực giật nảy mình, lập tức tiến lên, không ngừng vuốt ve thùng,

- Mẹ nó!Ngươi làm từ lúc nào vậy? To thế?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Lễ mừng năm mới đương nhiên là phải có chuẩn bị!

- Tối nay, ca ca là thanh niên có chí có lý tưởng.

- Ngươi con mẹ nó không phải là bắn đạn hạt nhân chứ?

Khóe miệng Phương Tư giật giật, trong lòng lờ mờ có cảm giác không ổn.

- Sao có thể?

Trần Thư lắc đầu, ngươi đúng là rất có sức tưởng tượng, ai lại đi bắn đạn hạt nhân vào năm mới?

Ngay sau đó hắn vỗ đầu, hình như là nghĩ tới gì đó.

Trần Thư liếm liếm môi nói:

- Nếu ta nhỏ một chút dược tề đạn hạt nhân, đêm nay Nam Giang Thị liệu có chấn động không?

- Ngươi con mẹ nó có bệnh à?

Khóe miệng Phương Tư giật giật, thậm chí không nhịn được mà muốn bắt Trần Thư lại.

Đón năm mới, không gây chút chuyện thì ngươi ngủ không ngon à?

- Nói đùa thôi, dược tề quý giá như vậy, ta cũng không nỡ.

Trần Thư không nhiều lời, đổ pháo hoa lên trên đất trống phía trước.

Trần Thư nhếch miệng cười:

- Các vị, hôm nay chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích!

Người chung quanh cũng nhìn thấy một màn này, mắt lập tức trợn trừng, theo bản năng lui về phía sau.

Mẹ kiếp, đây là thứ gì thế?

Trần Thư tâm không hoảng tay không run, trực tiếp châm pháo hoa.

Một lát sau, tia lửa bắn ra, một tiếng nổ kịch liệt trong nháy mắt liền vang lên.

Ầm!

Trong phút chốc, pháo hoa bay lên trên trời cao cực nhanh, tiếp theo liền nổ tung, hào quang bao phủ phạm vi cực lớn, giống như che phủ cả bầu trời.

Màn đêm bị chiếu sáng giống như ban ngày, lửa khói sáng lạn tràn ngập.

- Sao vang thế?

Người đi đường nghe thấy động tĩnh này, thiếu chút nữa thì chân mềm nhũn, ngã xuống đất.

- Được không?

Trần Thư gật đầu cực kỳ hài lòng, pháo hoa của hắn vừa phát nổ, trong nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt toàn trường.

Pháo hoa của những người còn lại so sánh với của hắn, quả thực giống như là phiên bản trẻ con.

Rầm rầm rầm!

Thanh âm đinh tai nhức óc vang vọng, bầu trời trở nên càng sáng hơn, nhưng lại không có một ai hoan hô, đám người đều né tránh, trong mắt hiện vẻ cảnh giác và sợ hãi, chỉ cảm thấy giống như đang ở trên chiến trường lửa đạn cả ngày.

Phương Tư xoa xoa trán, nói:

- Trần bì, ngươi không cảm thấy động tĩnh này là thái quá à?

- Gì cơ? Ta nghe không rõ!

Trần Thư nhướn mày, chỉ là thấy miệng Phương Tư động đậy, lại không phát ra tiếng?

Trần Thư lúc này vẫn không ý thức được vấn đề, tuy pháo hoa không tạo thành nguy hại, nhưng thanh âm thật sự quá lớn!

Cho dù là ở khu vực bên rìa của Nam Giang Thị cũng có thể lờ mờ nghe thấy tiếng nổ, cư dân phụ cận lại không nhịn được mà há miệng chửi to.

Đại bộ phận người thần tình bất an, thậm chí cho rằng là sắp bùng nổ chiến tranh rồi…

- Mẹ nó! Chuyện gì thế?

Vương Càn của Trấn Linh Cục đang ở trong nhà, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nổ mạnh.

Ngay sau đó, điện thoại của hắn vang lên.

- Vương Càn, ngoại ô thành phố xuất hiện phát nổ không rõ, ngươi dẫn người đi xem thử.

Chương 327: Bắn pháo hoa, bắn cả mình vào

Vương Càn xoa xoa trán, con mẹ nó năm mới cũng có người dám gây sự à?

Ngoại ô thành phố, là một đạo pháo hoa tỏa ra, trên bầu trời không ngờ hiện lên bốn chữ to 'Nam Giang Hãn Phỉ' !

Trần Thư nhìn trời, không nhịn được mà bật cười, trong lòng tràn ngập cảm giác thành tựu.

Nhưng ngay sau đó, tất cả bình ổn, tiếng vang kịch liệt im bặt.

- Ơ? Hết rồi à? Con mẹ nó không phải nói là sẽ nổ nửa giờ sao?

Trần Thư nhướng mày, nhìn tới.

Chỉ thấy trên pháo hoa đã bị một tầng băng sương bao phủ, bên cạnh băng sương một cái đầu rồng vươn ra, phun hàn khí.

Bốp!

Phương Tư trực tiếp đánh tới một bạo lật, nói:

- Ngươi thật sự có bệnh à? Năm mới lại phóng đạn đạo?

Đám người cuối cùng cũng thở phào, đây con mẹ nó đúng là pháo hoa sao?

- Đạn đạo gì?

Trần Thư không hiểu, ta chỉ là bắn một quả pháo hoa thôi mà, có gì sai chứ?

- Không sao, chỉ là động tĩnh hơi lớn một chút.

Trần Thư không để ý, hắn không phạm pháp, tất nhiên không sợ.

Hắn tiến về phía trước, chuẩn bị kiểm tra pháo hoa, xem có thể lại sáng tạo ra huy hoàng hay không.

- Ai gây chuyện ở ngoại ô thành phố?

Lúc này, Vương Càn vừa hay dẫn đội tới, lập tức nhìn thấy Trần Thư đang nghịch một quả pháo hoa to đùng.

- Trần bì!

Ánh mắt hắn lập tức tỏa định người bị tình nghi, khoảnh khắc nhìn thấy Trần Thư, hắn cảm thấy tất cả không hợp lý đều biến thành hợp lý.

- Vương… Vương thúc…

Thần sắc Trần Thư cứng đờ, mẹ nó, thực sự kinh động tới Trấn Linh Cục rồi à?

Vương Càn nói:

- Động tĩnh vừa rồi là ngươi làm à?

- Gà mái!

Trần Thư nhún vai, chính khí lẫm liệt nói:

- Ta cũng nghe thấy thanh âm, biết là có người đang làm ẩu, ngay lập tức chạy tới hiện trường, muốn bắt người bị tình nghi.

- Kết quả ở hiện trường chỉ còn lại thứ này, Vương thúc, cho ta thời gian, nhất định có thể truy bắt người về quy án!

Nhưng hắn vừa nói xong, đám người lập tức trở nên nhốn nháo.

- Cảnh sát thúc thúc, là hắn! Hắn!

- Hiện tại ta vẫn có chút ù tai, pháo hoa đó là hắn tự tay châm.

- Van cầu các ngươi, dẫn hắn đi đi, giống như là phần tử khủng bố vậy!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, quần chúng không ngờ nhao nhao chỉ về phía hắn.

Hắn thử giải thích:

- Ta hoài nghi là có người muốn hãm hại ta, Vương thúc, ngươi thấy thế nào?

- Theo ta tới Trấn Linh Cục!

Vương Càn đi lên, cười cười.

Hai người phía sau trực tiếp dẫn Trần Thư đi.

- Vương thúc, ta chỉ là vào đêm giao thừa cho phép bản thân cất cánh một chút thôi, có gì sai chứ?

Trần Thư bị hai người áp giải, trong miệng không ngừng kêu rên, vẫn cho rằng mình bị oan.

Mọi người đều thở phào, cuối cùng cũng dẫn được kẻ gây chuyện đi rồi.

Trương Đại Lực mở miệng nói:

- Phương Tư tỷ, ngươi không bảo vệ được Trần Thư à?

- Về nhà đã, ta muốn im lặng một chút.

Tuy việc Trần Thư làm hơi vô nghĩa, nhưng nhiều nhất cũng chỉ cần phê bình giáo dục một chút.

Đoàn người chính thức phóng pháo hoa, đã không còn Trần Thư, lập tức cảm thấy vô cùng an tâm.

Lúc này Hạ Băng nhìn lại, khóe miệng mỉm cười, nói:

- Mẹ, hiện tại ngươi cảm thấy bạn học Trần thế nào?

- Khụ… Khụ…

Mẫu thân của Hạ Băng ho khan một tiếng, nghẹn cả nửa ngày mới nói:

- Rất… Rất đặc biệt…

Ai mà ngờ được, bắn pháo hoa cũng có thể bắn luôn cả mình?

…

Trấn Linh Cục,

- Vương thúc, ta thực sự sai rồi! Năm mới ta muốn về nhà!

Trần Thư ra vẻ đã hối lỗi, nhìn giống như đã nhận thức được sai lầm của mình.

- Hiện tại biết sai rồi à?

Vương Càn mở miệng nói:

- Ngươi ngoan ngoãn ở lại Trấn Linh Cục đi, nhân dân Nam Giang Thị cũng có thể yên tâm một chút.

- …

Trần Thư nghẹn lời, không nhịn được lại thở dài.

Mình không ngờ lại đón giao thừa ở Trấn Linh Cục?

- Vương thúc, có thể xin ngài chuyện này không.

- Chuyện gì?

- Pháo hoa đó ta vẫn chưa bắn hết, có thể đừng lãng phí, bắn tiếp ở Trấn Linh Cục không!

- Cút đi! Ngươi con mẹ nó muốn bắn ở Trấn Linh Cục?

Vương Càn xoa xoa trán, đang nghỉ phép yên lành, lại bị Trần Thư phá hỏng rồi.

Trần Thư ngửa mặt lên trời thở dài, không nhịn được ngâm nga nói:

- Thế giới bên ngoài rất đặc sắc.

Nam Giang Hãn Phỉ ta, không ngờ lại rơi vào hoàn cảnh như vậy…

Vương Càn nhìn lại, nghiêm túc mở miệng nói:

- Nhưng ngươi lại khiến thế giới bên ngoài rất bất lực!

Mười một giờ tối, đám người Phương Tư cuối cùng cũng tới đón Trần Thư về nhà, Vương Càn thở phào nhẹ nhõm,

Lo lắng đối phương sẽ nhất thời quật khởi, trực tiếp gây sự ở Trấn Linh Cục, vậy chức đội trưởng này của hắn cũng làm đến cùng rồi.

Đám người Phương Tư đều mặt mày vui vẻ, đã không có Trần Thư, bọn họ có thể an toàn sống qua đêm giao thừa.

Sáng sớm ngày hôm sau, cũng chính là ngày đầu tiên của năm mới.

Trần Thư muốn chuồn, kết quả lại bị phụ thân tóm được, bắt hắn cùng đi thăm bạn.

Bởi vì Trần Thư trở thành học sinh của lớp huấn luyện đặc biệt, cũng khiến cha mẹ rất kiêu ngạo.

Thân thích cũng nói những lời khách sáo, cái gì mà Trần Thư có tiền đồ, tương lai nhất định có thể trở thành một Ngự Thú Sư cường đại.

Chương 328: Còn không gây chuyện là khai giảng rồi

Nhưng muội muội đệ đệ của hắn lại như gặp thần tượng nhân sinh vậy, cứ vây quanh Trần Thư. Thậm chí có không ít người còn lấy ra máy ảnh chụp chung, quả thực là coi Trần Thư thành đại minh tinh.

Chỉ sợ là muốn cầm lên lớp để khoe khoang.

Học sinh trung học ai chẳng biết Trần Thư một người khiêu chiến cả Thất sở trung học của Nam Giang Thị?

Có một tấm ảnh chụp như vậy, quả thực chính là hộ thân phù, hoàn toàn có thể đi ngang.

Mấy ngày liên tục, Trần Thư đều đi thăm thân.

- Cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Trần Thư cảm thấy thân thể mệt nhọc, thở dài:

- Có thể ngủ yên một giấc rồi!

Mấy ngày nay, buổi sáng hắn đều không ngủ, cảm giác thời gian nghỉ ngơi đã trở nên không đúng.

Buổi sáng không ngủ, quả thực chính là đang lãng phí!

Hắn đang chuẩn bị nằm xuống ngủ một giấc, di động bỗng nhiên đổ chuông.

- Ai thế? Sáng sớm quấy rầy ta ngủ, không muốn sống à?

- Ta, Thẩm Vô Song!

- Thẩm lão sư, vừa rồi có phải ta nói mớ gì không? Luôn cảm thấy có chút thần chí không rõ.

- …

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, phản ứng của ngươi cũng nhanh thật.

- Ta chính là muốn nhắc nhở ngươi một chút, qua ba ngày nữa là đi học rồi!

Trần Thư theo bản năng hỏi:

- Đi học á? Học cái gì?

- Ngươi con mẹ nó có phải muốn gây sự không?

Thẩm Vô Song lập tức bị hỏi cho nghẹn, vấn đề này có quỷ mới biết nên trả lời thế nào?

- Đi học?

Trần Thư lắc đầu, tỉnh táo lại một chút, nói:

- Không đúng, không phải hôm qua mới bắt đầu nghỉ đông à?

- …

Thẩm Vô Song cười cười, nói:

- Trần bì, lá gan của ngươi hơi lớn rồi, dám nói đùa với ta? Ngươi xong rồi đấy!Ta nói rõ ràng trực tiếp với ngươi, ngươi xong rồi!

Trần Thư đang muốn giải thích:

- Không phải, Thẩm lão sư…

Tít tít.

Xong rồi, đắc tội với lão Thẩm rồi, xem ra phải tìm cơ hội… chôn thôi!

Đang nghĩ, Phương Tư bỗng nhiên gọi điện thoại tới.

Trần Thư nhíu mày, tâm ý tương thông, vừa định chôn Thẩm Vô Song, kết quả Phương Tư đã gọi tới.

- Alo, Phương Tư tỷ!

Thanh âm lo lắng của Phương Tư truyền tới:

- Trần Bì, mượn Lôi Điểu của bạn học ngươi một chút!

Trần Thư lập tức hỏi:

- Xảy ra chuyện gì à?

Hắn đang lo không tìm thấy việc để làm, còn không làm gì thì chính là khai giảng rồi…

Phương Tư nói;

- Sao ta cảm thấy ngươi có chút hưng phấn ấy nhỉ?

- Ảo giác, đều là ảo giác, ta chỉ muốn động thân một chút mà thôi!

Trần Thư giải thích:

- Nói đi, có chuyện gì? Lại xuất hiện hung thú à?

Phương Tư vô cùng ngưng trọng nói:

- Có hung thú triều sắp xuất hiện!

- Ối chà.

Trần Thư chấn động, hung thú quần và hung thú triều là hai khái niệm khác nhau.

Hung thú triều đầu tiên hắn nhìn thấy chính là cương nha thử, lúc ấy cũng khiến hắn khiếp sợ không thôi.

Đang muốn nói chuyện, trước mắt lại xuất hiện mục chọn.

Quả nhiên, một khi gặp phải chuyện, sẽ dễ dàng kích phát mục chọn.

Không phải Trần Thư muốn gây chuyện, hắn chỉ muốn trở nên mạnh mẽ mà thôi, có gì sai sao? Hoàn toàn không sai!

Mục chọn một: Trợ giúp Phương Tư, cùng trấn áp hung thú triều! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng 'Chấn Nhiếp Bào Hao' +1! Nếu thành công đánh lui thú triều, phần thưởng bổ sung: Đại lượng Ngự Thú Lực

Mục chọn hai: Coi như không thấy, bỏ qua! Phần thưởng hoàn thành: Trung lượng Ngự Thú Lực!

Mục chọn ba: Nắm lấy cơ hội, ở trong Nam Giang Thị tung ra dược tề phát nổ, nội ứng ngoại hợp với hung thú, một phát thành danh! Phần thưởng hoàn thành: Thăng cấp làm Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, mục chọn thứ ba quá bậy bạ rồi.

Mấu chốt là còn con mẹ nó khiến ta rất động lòng…

Hắn lắc đầu, cường hành bài trừ tạp niệm trong lòng, mở miệng nói:

- Có dị không gian thất thủ à? Nếu không sao lại xuất hiện hung thú triều? Không đúng, dị không gian của Nam Giang Thị đều là cấp bình thường, một Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân là có thể ứng phó.

Phương Tư nói:

- Là hung thú bên trong dị không gian mới, phía đông Nam Giang Thị xuất hiện mảnh vỡ không gian tương đối ổn định.

Liên thông Lam Tinh và dị không gian chính là thông đạo không gian, mà thông đạo không gian thì từ vô số mảnh vỡ không gian tụ tập mà thành, cuối cùng biến thành ổn định.

Hiện giờ không gian mới là giai đoạn mới sinh, sẽ có mảnh vỡ không gian phân tán đến Lam Tinh. Hung thú quần lúc trước chính là thông qua loại mảnh vỡ này để hàng lâm.

Nhưng mảnh vỡ cực kỳ không ổn định, không thể dung nạp đại lượng hung thú, thời gian mà lâu sẽ tự động tan vỡ.

Có điều cũng có ngoại lệ, một khi có mấy mảnh vỡ không gian trùng hợp đụng vào nhau, sẽ hình thành một tiểu thông đạo tương đối ổn định, có khả năng hình thành hung thú triều.

Nhưng loại xác suất này kỳ thật không cao, đáng tiếc chính là bị bọn họ đụng phải.

- Phương Tư tỷ, ta lập tức tới ngay.

Trần Thư lập tức kích động nói, trên mặt cười không khép miệng lại được.

- Không được! Rất nguy hiểm, có Bạch Ngân Lĩnh Chủ! Hiện tại đã có ba Ngự Long Vệ đang chiến đấu!

Phương Tư lập tức cự tuyệt, nàng ta thật sự lo lắng cho an nguy của Trần Thư.

- Phương Tư tỷ, cho ta đi đi, cứu vãn Nam Giang Thị, Trần Thư ta nghĩa bất dung từ!

- Lát nữa ta tới nhà tìm ngươi!

Trần Thư trực tiếp dập điện thoại, đồng thời gọi điện thoại cho Từ Tinh Tinh.

Chương 329: Con mẹ nó gậy khều cứt (1)

Khu biệt thự sa hoa ở phía bắc Nam Giang Thị, Từ Tinh Tinh nhìn Ngự Thú Chân Châu trên bàn, không nhịn được nói:

- Buổi sáng sao lại ăn thứ này?

Hắn ở thi học kỳ khinh thường Trần Thư dùng Ngự Thú Châu để cường hành đề thăng, kết quả nghỉ đông lại đến phiên mình.

Quản gia mặc áo bành tô màu đen nói:

- Thiếu gia, đành chịu thôi, hiện tại tiến độ của ngài có chút quá chậm!

- Ài!

Từ Tinh Tinh thần sắc phiền muộn nhìn về phía ngoài cửa sổ, không nhịn được thở dài:

- Kỳ thật, ta sống không khoái hoạt chút nào.

Leng keng!

- Có người gọi điện thoại cho ta à?

Từ Tinh Tinh cầm lấy máy:

- Alo? Trần Bì?

- Tiểu Tinh, mượn chim của ngươi!

- ??

Vẻ mặt Từ Tinh Tinh ngây đơ, sáng sớm ra đã nói tao lao gì vậy?

- Nhanh lên, ta không có Khế Ước Linh biết phi hành!

Từ Tinh Tinh bừng tỉnh đại ngộ, nói:

- Ờ ờ, ngươi nói Lôi Điểu biến dị à?

- Ngươi con mẹ nó nghĩ gì thế? Mau bảo tiểu Lôi Điểu đến tiểu khu của chúng ta!

Từ Tinh Tinh đành phải gật đầu:

- Bằng hữu tìm ta có việc, có thể hôm nay không huấn luyện được!

Quản gia cười bảo:

- Để tiểu Lôi đi thôi, thiếu gia, ngài có thể tiếp tục tu luyện!

- …

Năm phút đồng hồ sau,

- Phập…

Trần Thư đang súc miệng, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ nhà xí.

- Mẹ nó, cái mông từ đâu đến vậy.

Chỉ thấy ngoài cửa sổ, một cái đít chim lông vũ màu lam không ngừng đong đưa, nhìn đê tiện không thôi.

- Lôi Điểu biến dị? Nhanh như vậy à?

Trần Thư lập tức có phản ứng, rửa mặt qua loa một phen, mang theo ba lô.

Hắn trực tiếp từ ban công nhảy ra, hạ xuống trên lưng Lôi Điểu biến dị.

Rất nhanh, Trần Thư lại tới đón Phương Tư, hai người cưỡi Lôi Điểu, tiến về phía phương hướng thú triều.

- Trần Bì, ngươi muốn cười thì cười đi…

Phương Tư nhìn về phía Trần Thư ở bên cạnh, trên mặt tên này một mực là vẻ cố nhịn cười, nhìn rất không được tự nhiên.

- Đâu có? Ta đang đau lòng mà! ha ha.

Trần Thư cuối cùng không nhịn được mà bật cười, vốn nghỉ đông không tới dị không gian, khiến hắn cảm thấy mất mát.

Hiện tại thì hay rồi, hung thú trực tiếp đến Lam Tinh. Quả thực chính là đưa hàng tới cửa, có thể không vui sao?

- Phương Tư tỷ, Bạch Ngân Lĩnh Chủ lợi hại lắm à?

Trần Thư bỗng nhiên mở miệng hỏi, lúc trước Phương Tư từng nhắc tới Bạch Ngân Lĩnh Chủ.

- Ngươi nói xem? Ngự Long Vệ cấp bậc đồng cũng không thể áp chế!

Phương Tư mở miệng nói:

- Nhưng ngươi thì khác, nếu Sử Lai Mỗ của ngươi chống lại Bạch Ngân Lĩnh Chủ…

Trần Thư nhìn tới với vẻ tràn ngập chờ mong, Phương Tư đánh giá cao mình như vậy à?

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc là có thể cho nó… Ăn no!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, đùa gì thế?

Hình thể hai mươi mét không chỉ đơn giản cho cho ăn no chứ.

Phương Tư thận trọng mở miệng nói:

- Chúng ta chủ yếu là xử lý hung thú bình thường, nhìn thấy Bạch Ngân Lĩnh Chủ thì ngươi đừng xung động!

Nàng ta chỉ sợ Trần Thư nhất thời đầu óc nóng lên, trực tiếp xông lên tặng mạng. Đến lúc đó không phải Trương Đại Lực lại ồn ào đòi ăn tiệc à?

Tốc độ của Lôi Điểu Biến dị cực nhanh, lúc lắc mông, đồng thời đã lặng lẽ rời khỏi nội thành.

Cũng may mảnh vỡ không gian không xuất hiện ở nội thành, nếu không ngay lập tức sẽ tạo thành thương vong.

Rất nhanh, hai người dần dần tới nơi hẻo lánh ở phía đông Nam Giang Thị, nơi này là một dãy sơn mạch sừng sững. Bởi vì nguyên do hung thú triều, cư dân trên núi đã tạm thời dời đi.

Đột nhiên, thân thể của Lôi Điểu biến dị ngừng lại, trong mắt nó có vẻ kinh nghi bất định, dường như đã cảm ứng được nguy cơ.

Một giây tiếp theo, Lôi Điểu không ngờ trực tiếp quay đầu bay về.

- Mẹ kiếp!

Hai người Trần Thư ngây ra, vật nhỏ này lại sợ chết như vậy à?

Phương Tư vỗ vỗ lưng chim, trấn an:

- Không cần ngươi chiến đấu, ngươi cứ bay trên trời cao là được rồi.

Lôi Điểu biến dị vẫn không nghe, chỉ quật cường bay về Nam Giang Thị.

- Dẹp đi, cho chúng ta xuống.

Phương Tư lắc đầu, không ngờ vào thời điểm mấu chốt Lôi Điểu biến dị lại tuột xích.

- Đừng, không có chim này thì nguy hiểm lắm.

Trần Thư mở miệng nói, tốc độ bùng nổ của Lôi Điểu biến dị cực nhanh, thậm chí có thể so với Khế Ước Linh cấp Hắc Thiết, có nó, an nguy của hai người mới được bảo đảm.

Chính yếu là không có Lôi Điểu biến dị, hắn cũng không dám thả đạn hạt nhân.

Phương Tư nói:

- Con chim này không nghe!

Hai người không phải chủ nhân của Lôi Điểu biến dị, không thể ra lệnh cho đối phương.

Trần Thư đảo mắt, tiếp theo lại thở dài:

- Xem ra hôm nay bạn hữu chỉ có thể chịu nướng mông thôi.

Nói xong, hắn trực tiếp lấy ra giá nướng.

Một giây tiếp theo, Lôi Điểu biến dị tiêu sái quay đầu, động tác lưu loát sinh động, lại bay tới vị trí hung thú.

- Thế mới đúng.

Trần Thư thân mật vỗ đầu chim, giống như là đang đo đạc gì đó.

Tiếp theo, hắn lại lẩm bẩm:

- Một gói to phân u-rê có thể chứa cái đầu này không?

Thân thể của Lôi Điểu biến dị run lên, phần đuôi không ngừng phun ra lưu quang, tốc độ lập tức tăng vọt.

- Không tồi, không tồi.

Trần Thư gật đầu nói:

- Lần sau ta tới thị trường tranh hoa điểu mua một đống chim mái, chuyên môn nhìn ngươi lắc mông.

Chương 330: Con mẹ nó gậy khều cứt (2)

Vừa nghe thấy lời này, Lôi Điểu biến dị hưng phấn không thôi, tốc độ lại nhanh hơn mấy phần.

Trần Thư mỉm cười, cà rốt và cây gậy, nắm chặt Lôi Điểu biến dị!

- Khá quá.

Phương Tư giơ ngón cái, Trần Thư chẳng những có thể trị người dễ bảo, ngay cả chim cũng không buông tha!

Tốc độ tiến lên của hai người cực nhanh, rất nhanh Trần Thư liền nhìn thấy một doanh địa một phía dưới, dựng các loại lều trại, hiển nhiên là cư dân đã rút lui.

Không ít người nhao nhao ngẩng đầu, đều thấy Lôi Điểu biến dị.

Không ngừng có Ngự Long Vệ tới trợ giúp, cũng khiến người ta an tâm.

Hiển nhiên, sự cường đại của Ngự Long Vệ đã ăn sâu vào lòng người!

Lại bay thêm gần hai mươi phút, hai người tới chân núi,

- Hả?

Trần Thư lập tức nhìn thấy hung thú cường đại ở đỉnh núi, trong nhất thời vô cùng rung động.

Rầm rầm rầm!

Chỉ thấy sáu con Khế Ước Linh cấp Bạch Ngân vô cùng cường hãn tỏa ra khí tức, các loại quang mang thần thông lấp lánh, phá hủy vô số núi đá và cây cối.

Mà trên lưng hai Khế Ước Linh hệ phi hành, hai gã nam tử mặc áo gió màu đen, trên vai phải có băng tay Ngự Long Vệ màu vàng.

Hai người thần sắc ngưng trọng nhìn đàn hung thú phía dưới.

Một con trâu rừng đáng sợ cả người đỏ như lửa không ngừng va chạm, trong miệng thỉnh thoảng lại phụt ra hỏa diễm.

Trâu rừng cầm đầu hình thể to chừng mười mét, hai sừng trên đầu bốc cháy giống như hỏa diễm, cả người tỏa ra khí tức vô cùng đáng sợ.

Chính là lĩnh chủ cấp Bạch Ngân khiến Ngự Long Vệ cũng phải vô cùng kiêng kị!

- Đi, tới vị trí mảnh vỡ không gian!

Phương Tư dường như có được chỉ lệnh, không để ý đến chiến trường đó, mà là muốn đi vào sâu trong ngọn núi.

- Đợi đã!

Trần Thư mở miệng, trong mắt lấp lánh quang mang khó hiểu.

Trong lòng Phương Tư đột nhiên căng thẳng, vội vàng nói:

- Ngươi muốn làm gì? Đừng nói là ngươi muốn ném đạn hạt nhân nhé.

- Không, chiến đấu đặc sắc như vậy, không có ta tham dự thì sao được.

Dứt lời, Trần Thư không ngờ trực tiếp triệu hồi ra Sử Lai Mỗ.

Thân thể khổng lồ của Sử Lai Mỗ lập tức hấp dẫn ánh mắt toàn trường!

Thần sắc Bạch Ngân Lĩnh Chủ trở nên ngưng trọng, nhìn về phía quả cầu màu vàng đó, dẫu sao hình thể của hai bên cũng chênh lệch chừng gấp hai.

- Lại có Ngự Long Vệ đến trợ giúp à? Chẳng lẽ là cấp Hoàng Kim?

Ánh mắt Hứa Dịch trầm xuống, lập tức nhìn về phía Sử Lai Mỗ:

- Không thích hợp! Sao khí tức lại yếu như vậy? Có kỹ năng ngụy trang à?

Sử Lai Mỗ màu vàng thần sắc kiên nghị, ánh mắt nhìn chằm chằm Bạch Ngân Lĩnh Chủ, cái miệng há ra, phát ra tiếng rít gào ‘Khủng bố’!

- Òm ọp!

- …

Đàn hung thú và hai gã Ngự Long Vệ đồng loạt nhìn lại, lập tức rơi vào trầm mặc.

- Mẹ nó, không ngờ một chút hiệu quả mê muội cũng không có!

Trần Thư vừa rồi sử dụng Chấn Nhiếp Bào Hao, vốn muốn sai Sử Lai Mỗ thừa cơ đâm vào Bạch Ngân Lĩnh Chủ.

Kết quả hai bên chênh lệch hai đẳng cấp lớn, trực tiếp miễn dịch với hiệu quả của kỹ năng.

- Có thể thôi đi không.

Một giây tiếp theo, quả cầu màu vàng biến mất, trực tiếp bị bắt về Ngự Thú Không Gian.

Nhìn một loạt thao tác trôi chảy của đối phương, hai Ngự Long Vệ ngây ra.

Đây con mẹ nó là tới diễn hài à?

Ò ò!

Bạch Ngân Lĩnh Chủ rít gào một tiếng, trong mắt có vẻ tức giận, mình không ngờ lại bị một đống cứt hù dọa?

Hơn mười con hung thú cấp Hắc Thiết rít gào, trực tiếp lao về phía Sử Lai Mỗ màu vàng.

- Mẹ kiếp, chơi lớn rồi! Chạy mau!

Hoàn toàn không cần hắn chỉ huy Lôi Điểu biến dị, con chim này đã nhổ nước miếng ra xa xa, ngay sau đó tốc độ khai hỏa toàn bộ, đồng thời bay lên trời cao.

Trình độ sợ chết này tuyệt đối có thể nói là nhất tuyệt, nếu không Từ Tinh Tinh cũng sẽ không để Lôi Điểu tự mình tới.

Vừa thấy đối phương rời khỏi, Bạch Ngân Lĩnh Chủ ngửa mặt lên trời rít gào, nộ ý trong lòng khó có thể phát tiết, lại nhắm mục tiêu vào hai gã Ngự Long Vệ.

Trong nhất thời, đàn hung thú người trước ngã xuống, người sau tiến lên, phun ra vô số quả cầu lửa.

Cho dù là Khế Ước Linh cấp Bạch Ngân cũng không thể chống đỡ, trong nhất thời hai người cũng cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

Ngự Long Vệ Hứa Dịch không nhịn được mắng:

- Tổ sư! Con mẹ nó đúng là gậy khều cứt!

- Kiên trì một chút, chỉ có một con Bạch Ngân Lĩnh Chủ này thôi, chờ Vương Hiên Dương quay lại trợ giúp!

Một Ngự Long Vệ khác nói:

- Ngoài ra, ngươi con mẹ nó hình dung kiểu gì thế, ta không phải là cứt!

Hai gã Ngự Long Vệ liên thủ chống đỡ, nhiệm vụ của bọn họ chỉ là ngăn cản đàn hung thú rời khỏi sơn mạch.

Nếu hai người đơn độc chống lại Bạch Ngân Lĩnh Chủ là có phần thắng.

Đáng tiếc phía dưới có khoảng trăm con tiểu đệ cấp Hắc Thiết, cỗ lực lượng này là không thể bỏ qua.

Khi hai bên đang ác chiến, hai người Trần Thư đã thành công vào núi.

…

- Trần Bì, ngươi là thành tâm muốn tỷ bị khai trừ à?

Phương Tư day day trán, sớm biết thế này không nên mang Trần Thư theo.

- Phương Tư tỷ, ngươi nghe ta giảo biện… Ặc… Giải thích.

Trần Thư ho khan một tiếng:

- Con Bạch Ngân Lĩnh Chủ đó, nhìn là biết vô cùng giảo hoạt, hai bên nhìn thì lực lượng tương đương, nhưng khẳng định là đang có ý đồ xấu.

Chương 331: Xảo trá không nói cách cơ bản?

- Hiện tại ta khơi dậy lửa giận của hung thú, có thể quấy rầy kế hoạch của nó trước!

- Tất cả đều nằm trong sự nắm giữ của ta!

Trần Thư nghĩa chính nghiêm từ nói, có lý lẽ có chứng cớ, khiến người ta không thể phản bác!

Trong ánh mắt Phương Tư có vẻ thẩm thị, nói:

- Thật à? Đây là nguyên nhân ngươi chọc giận đàn hung thú?

- Đương nhiên!

Trần Thư gật đầu, khóe miệng mỉm cười.

Trong lòng lại nghĩ, hiện tại lại có vốn liếng để khoác lác rồi!

Sử Lai Mỗ cấp chín dựa vào thực lực cường hãn, chủ động khiêu khích Bạch Ngân Lĩnh Chủ, hai bên đại chiến tám trăm hiệp, cuối cùng thong dong thoát thân!

Hai người nhìn xuống ngọn núi, chỉ thấy phía dưới cây cối đổ sập, rõ ràng là có đàn hung thú nghiền ép đi qua.

Lôi Điểu biến dị thuận theo dấu vết, một đường bay vào sâu trong núi rừng.

Bên trong, sương mù dày đặc bao phủ, khiến người ta không thể thấy rõ hư thật.

Sương mù dày đặc, chính là đặc trưng của thông đạo không gian.

Ngự Long Vệ Vương Hiên Dương chân đạp một con chim to toàn thân vàng óng ánh, mắt nhìn sương mù dày đặc phía trước.

Gừ gừ gừ.

Trong sương mù vang lên tiếng gầm rú khủng bố, hiển nhiên không chỉ có hung thú hàng lâm đến Lam Tinh.

Một nam sinh không nhịn được mở miệng hỏi:

- Vương ca, Phương Tư chưa tới à?

Thần sắc Vương Hiên Dương ngưng trọng, nói:

- Tạm thời cứ đợi đã, chắc sắp rồi.

Đúng vào lúc này, một nam sinh chân giẫm cự ưng màu đen, đeo kính đen mở miệng nói:

- Thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ không phải là sợ rồi chứ?

Hắn là thiên kiêu đến từ Ma Đô Học Phủ, tuy không bằng Hoa Hạ Học Phủ, nhưng cũng là đại học ngự thú hàng đầu trong nước.

Tần Xuyên mở miệng nói:

- Tử Minh Tử Minh, ngươi tốt nhất là ăn nói cho cẩn thận.

Hắn đến từ Hoa Hạ Học Phủ, lực chấn nhiếp của Phương Tư chính là không tầm thường. Nếu khiêu khích như vậy, sợ rằng đối phương hôm nay không tránh được sẽ phải ăn một trận đòn.

Tiết Tử Minh lắc đầu, cười bảo:

- Ta nói này Tần Xuyên, ngươi tốt xấu gì cũng có một con Khế Ước Linh cấp siêu S, có cần phải sợ nàng ta như vậy không?

Khế Ước Linh cấp siêu S là Khế Ước Linh cấp S huyết mạch đã tiến hóa một lần, không bằng cấp SS, nhưng lại cường đại hơn cấp S, cùng một cấp bậc với Xích Viêm Long Nhất của Phương Tư.

Tần Xuyên thở dài, nói:

- Giữa người và người là khác nhau.

Trong Hoa Hạ Học Phủ người có Khế Ước Linh cấp S không ít, nhưng lại có mấy ai chưa bị Phương Tư đánh?

- Được rồi! Đừng nói nữa! Chuyên tâm chống đỡ hung thú!

Vương Hiên Dương mở miệng nói, ánh mắt nhìn chằm chằm sương mù dày đặc phía trước.

Một khi số lượng hung thú tụ tập đến trình độ nhất định, sẽ lao ra khỏi sương mù, khi đó bọn họ mới ra tay diệt sát.

Trước đây, ba người đã diệt sát ba tốp hung thú rồi.

Ngay khi bọn họ đang chờ, một con Lôi Điểu biến dị lúc lắc mông hạ xuống.

- Phương Tư, ngươi đã đến rồi à?

Vương Hiên Dương thở phào, ba người liên thủ có thể tạm thời cầm chân hung thú triều, hắn cần phải đi trợ giúp hai Ngự Long Vệ còn lại, chỉ có diệt sát hung thú Bạch Ngân Lĩnh Chủ trước mới có thể toàn lực trấn áp thông đạo không gian.

Khi ánh mắt hắn nhìn về phía người bên cạnh Phương Tư, thần sắc đột nhiên chấn động.

- Mẹ kiếp, là ngươi à?

Trần Thư cũng thấy Vương Hiên Dương, nhướn mày:

- Ngươi nợ ta một ngàn vạn, lúc nào thì trả?

- ???

Vương Hiên Dương trợn mắt, ta con mẹ nó nợ ngươi tiền lúc nào?

Trần Thư nghĩa chính nghiêm từ nói:

- Lần trước, ta giúp ngươi giết Thiết Vũ Thú Lĩnh Chủ, ngươi chưa trả tiền.

Phương Tư kéo Trần Thư, nói:

- Đừng nói nữa, đại ca!

Khóe miệng Vương Hiên Dương giật giật, cảm giác đầu óc có chút không xoay chuyển kịp.

Hiện tại rốt cuộc là con mẹ nó thế đạo gì vậy, một đệ tử cũng bắt đầu bắt bí Ngự Long Vệ?

- Xin lỗi, xin lỗi, không phải một ngàn vạn, ta nhớ lầm…

Trần Thư bỗng nhiên lắc đầu, vẻ mặt tự trách và áy náy.

Vương Hiên Dương mở miệng nói:

- Ta còn tưởng ngươi thực sự có lá gan lớn như vậy?

- Hiện tại là một ngàn một trăm vạn, ta quên tính lợi tức!

- …

- …

- …

Một câu trực tiếp khiến toàn trường trầm mặc, thậm chí tiếng thú gầm trong sương mù cũng nhỏ đi…

- Ngươi con mẹ nó! Bắt chẹt cũng phải chú trọng nguyên tắc cơ bản chứ?

Vương Hiên Dương nghẹn cả nửa ngày mới nói ra một câu.

Chẳng những bắt chẹt, hơn nữa còn con mẹ nó lấy lợi tức cao như vậy, cho vay nặng lãi à?

Mọi người đồng loạt nhìn lại, chú trọng nguyên tắc cơ bản thì lại không phải là bắt chẹt.

- Tiểu tử, ta lười chẳng muốn nói nhiều với ngươi! Phương Tư, ngươi dẫn theo bọn họ bảo vệ nơi này, xuất hiện tình huống thì tùy thời báo cáo!

Vương Hiên Dương day day trán, không muốn nói chuyện tào lao với Trần Thư nữa.

Dứt lời, hắn cưỡi chim to màu vàng trực tiếp rời đi, tuy Khế Ước Linh vô cùng đẹp mắt, nhưng bóng lưng nhìn thế nào cũng có chút chật vật.

Trần Thư la lớn:

- Đây chính là lãi kép, ta khuyên ngươi mau trả đi.

Vương Hiên Dương lảo đảo, thiếu chút nữa thì từ trên lưng chim ngã xuống.

Người trẻ tuổi, ngươi con mẹ nó quá đáng quá rồi!

Hắn nhìn Trần Thư một cái thật sâu, tiểu tử, đừng để ta tóm được chứng cớ phạm tội của ngươi, nếu không sẽ tự tay bắt ngươi!

Chương 332: Đừng cản ta, ta muốn giành vinh quang cho tổ quốc (1)

Thế này là sao? Vô duyên vô cớ nợ một ngàn vạn?

- Ngươi là không muốn sống nữa à?

Phương Tư huých Trần Thư, Hiện tại Trần Thư chỉ là Ngự Thú Sư thời kỳ thực tập đã mạnh như vậy, nếu thực sự để hắn trở thành hắc thiết, bạch ngân thậm chí là vương cấp, vậy con mẹ nó ở Lam Tinh có còn chỗ an thân không?

- Ngươi chính là Phương Tư à? Nghe nói thực lực của ngươi rất mạnh, ta cũng cảm thấy có chút hứng thú!

Tử Minh nhìn lại, trong mắt xuất hiện chiến ý.

Thiên tài chạm mặt, luôn sẽ xuất hiện lòng tranh cường háo thắng!

- Ngươi là ai?

Phương Tư còn chưa mở miệng, Trần Thư đã trực tiếp hỏi.

Hắn lại nhìn về phía cự ưng màu đen dưới chân đối phương, không nhịn được nuốt nước miếng:

- Ưng to thế, một nồi không chứa được.

- Cái gì?

Vẻ mặt Tử Tiết Tử Minh ngây đơ, không biết đối phương đang nói gì.

Gừ!

Đúng vào lúc này, một tiếng rít gào hung mãnh vang lên, giống như là gần trong gang tấc.

- Cẩn thận! Các ngươi bảo vệ tốt phương hướng của mình!

Thần sắc Phương Tư trở nên ngưng trọng, không để ý đến Tiết Tử Minh, trong nháy mắt đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Vương Hiên Dương rời khỏi, nàng ta tất nhiên tiếp nhận vị trí của hắn, cần đối mặt với áp lực lớn nhất, từ điều này cũng có thể nhìn ra sự tín nhiệm của Vương Hiên Dương đối với sức chiến đấu của Phương Tư?

Trần Thư hỏi:

- Phương Tư tỷ, ta làm gì?

- Ngươi ngoan ngoãn đứng đó là tốt lắm rồi!

Trần Thư vừa rồi đã thu hồi Sử Lai Mỗ, cần một đoạn thời gian để làm lạnh, mới có thể kêu gọi ra.

- Ngoài ra, không cho phép dùng bình thuốc đó!

Phương Tư lại nhắc nhở, uy lực của bom đó rất lớn.

Doanh địa lâm thời của cư dân cách không quá xa, nếu phát nổ, rất có khả năng sẽ lan đến người khác.

Huống chi, đây con mẹ nó là Lam Tinh, ai có thể chấp nhận chỗ mình ở có một hố đạn hạt nhân?

- Ờ!

Trần Thư thất vọng gật đầu, trong lòng chỉ cảm thấy có chút khó chịu.

Gừ gừ gừ!

Đúng vào lúc này, trong sương mù xuất hiện chi chít thân ảnh, tiếp theo là từng con hung thú lao ra.

- Xích Hỏa Hầu?

Chỉ thấy một đám viên hầu màu vàng xuất hiện, thân thể của chúng linh hoạt, tốc độ cực nhanh, trong mắt tràn ngập hung lệ.

Hai cánh Xích Viêm Long rung mạnh, trong miệng dựng dục hỏa diễm nóng cháy, kỹ năng trong giây lát đã súc lực xong.

Cùng lúc đó, hai mắt Băng Sương Long lấp lánh quang huy màu lam, cũng phóng ra kỹ năng.

Trong miệng nó lập tức phun ra đại lượng sương khí, bao phủ đàn khỉ.

Tốc độ của đàn Xích Hỏa Hầu đột nhiên giảm xuống.

Nhờ vào sự khống chế của Băng Sương Long, hỏa diễm của Xích Viêm Long phun ra.

Ầm!

Trong phút chốc, hỏa diễm tràn ngập, đốt cháy hung thú phía dưới.

- Gừ gừ.

Tiếng kêu rên thống khổ và tiếng hét thảm vang vọng, trong nháy mắt Xích Hỏa Hầu chạm phải hỏa diễm lập tức bốc cháy.

Tuy chúng là hung thú thuộc tính hỏa, kháng tính đối với hỏa diễm cực cao, nhưng chỉ tiếc cấp bậc của Xích Viêm Long quá cao.

Khế Ước Linh cấp S Hắc thiết ba sao đối mặt với hung thú cấp bình thường, hoàn toàn có thể làm được nghiền ép.

Nhưng đúng vào lúc này, một con Xích Hỏa Hầu cứng rắn chống đỡ hỏa diễm, hai móng của nó đỏ rực, bay thẳng đến Xích Viêm Long.

Xích Viêm Long vừa sơ sẩy, trực tiếp trúng một đòn.

Bùm!

Miệng Xích Viêm Long bị đánh cho vẹo đi, lập tức rít gào thành tiếng, tạm thời kéo giãn cự ly.

- Mẹ nó.

Trần Thư nhìn thấy con Xích Hỏa Hầu đó có thể tạo thành uy hiếp đối với Xích Viêm Long, hiển nhiên là hung thú cấp bậc đồng.

- Quả nhiên có lĩnh chủ!

Phương Tư cũng không bất ngờ, xuất hiện hung thú quần có kỷ luật, hiển nhiên là có lĩnh chủ ở trong đây.

Nhưng nàng ta không ngờ là, Xích Hỏa Hầu Lĩnh Chủ không khác gì Xích Hỏa Hầu khác, ít nhất trên ngoại hình thì không có khác biệt, chỉ có trên đầu là có có dúm lông màu đỏ.

Xích Hỏa Hầu Lĩnh Chủ nhe răng nanh, không ngụy trang nữa, cả người đều được hỏa diễm bao bọc, nhào tới Xích Viêm Long mà cắn.

Thần sắc Phương Tư vẫn bình thản, lập tức bảo Băng Sương Long xuất động.

Có Lôi Điểu biến dị ở bên cạnh, nàng ta không cần lưu lại Khế Ước Linh để bảo hộ.

Hai Khế Ước Linh cấp S liên thủ, một con phụ trách khống chế, một con phụ trách công kích, áp chế chặt chẽ Xích Hỏa Hầu Lĩnh Chủ.

- Cũng mạnh đấy.

Tiết Tử Minh ở bên cạnh nhìn về phía hai con Khế Ước Linh hệ rồng đó, chẳng trách lại được gọi là thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ.

Có thể áp chế lĩnh chủ cùng cấp, hắn cũng có thể làm được!

Ba Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết liên thủ, nhanh chóng trấn áp tốp hung thú triều này.

Tuy chỉ là cấp Hắc Thiết, nhưng là thiên tài đứng đầu học phủ, sức chiến đấu không phải là Ngự Thú Sư có thể so sánh.

Chỉ cần không xuất hiện Bạch Ngân Lĩnh Chủ, bọn họ đều có thể giải quyết!

Phía dưới để lại vô số thi thể hung thú, bốn người ở ngoài sương mù dày đặc đợi đợt hung thú triều tiếp theo.

Tiết Tử Minh đột nhiên nhìn về phía Phương Tư, trong mắt chiến ý nóng rực, nói:

- Ngươi rất không tồi, có tư cách làm đối thủ của ta! Có hứng thú đọ sức với ta một hồi không?

Phương Tư không để ý, mà là đang phân giải Xích Hỏa Hầu Lĩnh Chủ, rất nhanh liền thu hồi nó.

Chương 333: Đừng cản ta, ta muốn giành vinh quang cho tổ quốc (2)

Nàng ta bước lên Lôi Điểu biến dị, nhìn về phía Tiết Tử Minh, mở miệng nói:

- Ngươi đang nói những lời ngu xuẩn gì thế?

- …

Tiết Tử Minh bị nói cho nghẹn, không ngờ không biết phản bác thế nào.

Tần Xuyên xoa xoa đầu, chỉ cảm thấy không biết phải nói gì,

Hắn đã ngăn cản rồi, không ngờ đối phương vẫn dũng cảm quên mình tìm chết.

- Ài…

Tần Xuyên bảo trì trầm mặc, nhớ lại khi vừa vào trường, hắn cũng từng chủ động khiêu chiến Phương Tư.

Thiên tài đều có ngạo khí, tất nhiên sẽ không thừa nhận mình không bằng người khác.

Nhưng kết quả không cần nghĩ cũng biết, lúc ấy Khế Ước Linh bị đánh cho gần tàn phế.

Đại học vừa qua được một năm, đại bộ phận người lớp trước đều có ám ảnh tâm lý đối với Phương Tư.

- Ngươi đang nói chuyện với ta à?

Trong mắt Tiết Tử Minh có một chút nộ ý, đối phương hoàn toàn không để hắn vào mắt.

Phương Tư không quan tâm tới hắn nữa, mà là nhìn về phía sương mù dày đặc, chuẩn bị nghênh đón đợt thú triều tiếp theo.

Song quyền Tiết Tử Minh hơi siết lại, khí tức của cự ưng màu đen dưới chân cũng trở nên hung lệ.

- Ta nhớ kỹ ngươi! Phương Tư!

Trần Thư nhìn tới, nhếch miệng cười:

- Ta tên là Trần Thư, ta cảm thấy ngươi cũng phải nhớ một chút!

- Ngươi?

Hai mắt Tiết Tử Minh híp lại, không để ý đến đối phương.

Vừa rồi đối phương ngay cả Ngự Long Vệ cũng dám dọa dẫm, khiến hắn có chút không rõ nội tình, nhưng chắc không phải một người tốt…

Ba người vẫn duy trì trầm mặc, không có gì để nói.

Rất nhanh, trong sương mù dày đặc lại xuất hiện tiếng gầm của thú.

Lúc ban đầu mấy người không để ý, cho tới khi một tiếng rít gào vô cùng đáng sợ đột nhiên xuất hiện!

Trần Thư vẫn chưa hiểu gì, Lôi Điểu biến dị đã lập tức kêu lên, trong mắt hiện ra vẻ sợ hãi.

- Lại một con hung thú bạch ngân?

Tâm thần Trần Thư chấn động, nếu là hung thú bình thường, bốn người liên thủ là có thể trấn sát, nhưng nếu là cấp biến dị, vậy chỉ có thể cầm chân.

Nếu là cấp lĩnh chủ, vậy chỉ có thể trực tiếp bỏ chạy.

- Có sinh vật bạch ngân xuất hiện!

Phương Tư cúi đầu nói một câu, nhờ vào băng tay trên tay phải, đám người Vương Hiên Dương lập tức nhận được tin tức.

- Ta đi tra xét trước!

Phương Tư mở miệng nói, tạm thời trấn an hai người.

Trong mắt Tần Xuyên và Tiết Tử Minh đều hiện ra vẻ sợ hãi và hoảng loạn.

Lĩnh chủ cấp Bạch Ngân là có thể diệt sát bọn họ!

Trong phút chốc, Băng Sương Long rít gào một tiếng, bay vào trong sương mù dày đặc.

Nó có kỹ năng khống chế, cho dù là đối mặt với Bạch Ngân Lĩnh Chủ, cũng nắm chắc có thể thoát thân.

Bốn người lẳng lặng đợi kết quả,

Trần Thư vỗ vỗ Lôi Điểu biến dị, đánh mắt cho nó.

Lôi Điểu biến dị lắc mông, ý bảo mình đã hiểu.

Nếu xuất hiện nguy cơ, Trần Thư sẽ trực tiếp bỏ lại Tần Xuyên và Tiết Tử Minh.

Băng Sương Long xâm nhập sương mù, nhưng lại không có động tĩnh chiến đấu xuất hiện.

Rất nhanh, nó từ trong sương mù bay ra, thấp giọng rít gào.

Thần sắc Phương Tư dần dần trở nên ngưng trọng, mở miệng nói:

- Bên trong là Bạch Ngân Lĩnh Chủ, nhưng vẫn chưa hàng lâm tới đây, vẫn ở dị không gian!

Những lời này khiến mọi người tạm thời thở phào.

Tiếp theo Phương Tư lại nói:

- Nhưng không lâu nữa sẽ tới Lam Tinh!

- Vậy còn chờ gì nghĩ! Trực tiếp chạy thôi.

Tiết Tử Minh lập tức mở miệng nói, đã muốn té rồi.

Phương Tư nhíu mày:

- Khẩu hiệu của Ma Đô Học Phủ các ngươi chính là bảo ngươi làm đào binh à?

Trần Thư ở bên cạnh nói thầm:

- Đây rõ ràng là khẩu hiệu của Nam Giang Nhị Trung.

Bốp!

Phương Tư lườm hắn một cái, nói khẽ:

- Ngươi đừng nhiều chuyện.

Tiết Tử Minh nghe vậy, ánh mắt giận dữ:

- Ngươi… Ngươi có ý gì!

- Một sinh viên không ngờ ngay lập tức nghĩ tới chạy trốn, đúng là đáng xấu hổ!

Trần Thư vô cùng đau đớn nhìn lại, lắc đầu.

Trong lòng lại thầm nghĩ: Cũng may mình là học sinh cấp ba, hoàn toàn có thể lui lại với tính chiến lược!

Đang lúc hắn lên kế hoạch trốn chạy, trước mắt không ngờ lại xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Đợi tại chỗ, tĩnh quan kì biến! Phần thưởng hoàn thành: Độ thuần thục của hàn băng dược tề đề thăng tới đại thành.

Mục chọn hai: Trực tiếp xông lên trước, lưu lại cho mọi người một bóng lưng tiêu sái! Phần thưởng hoàn thành: Hai viên Ngự Thú Chân Châu cấp Hắc Thiết.

Mục chọn ba: Nhờ vào dược tề phát nổ, trực tiếp hủy diệt thông đạo không gian! Phần thưởng hoàn thành: Sử Lai Mỗ màu vàng toàn thuộc tính thêm 5%.

Trần Thư bất động thanh sắc, trong tay xuất hiện một lọ dược tề màu xám.

Phương Tư nhìn qua, trong lòng cả kinh, nói:

- Mẹ kiếp, ngươi muốn làm gì?

Trần Thư:

- Phương Tư tỷ, đừng ngăn cản ta, ta muốn giành vinh quang cho tổ quốc.

- Giành cái rắm!

Phương Tư tay mắt lanh lẹ, lập tức giật lấy dược tề màu xám.

Ngươi lại muốn giở trò gì?

Hiện tại tuy là ở vùng núi hẻo lánh của Nam Giang Thị, nhưng theo phạm vi bị hao tổn của Hàn Băng Hạp Cốc, dược tề phát nổ tuyệt đối sẽ tác động đến thành thị.

Hai tay Trần Thư xòe ra, nói:

- Phương Tư tỷ, vấn đề là hiện tại không nổ không được!

- Vì sao?

- Bởi vì sắp… Khai giảng rồi!

- Cút đi!

Phương Tư nắm chặt lấy dược tề, trong mắt có vẻ suy tư.

Chương 334: Thành tựu nhân sinh mới của ta sắp mở khóa rồi

Hiện tại lại điều Ngự Long Vệ tới thì khẳng định là không kịp!

Ba Ngự Long Vệ đều đến từ thành thị phụ cận, viện quân thì ít nhất cần nửa ngày nữa mới đến được.

Khi đó Bạch Ngân Lĩnh Chủ mới đã sớm dẫn dắt hung thú đi tới Lam Tinh rồi,

Trần Thư mở miệng nói:

- Phương Tư tỷ, gọi Diệp lão đầu đến đi.

Phương Tư thở dài nói:

- Thời gian không đủ! Huống chi Diệp lão đầu về hưu rồi, trong khoảng thời gian ngắn không ai liên hệ được với hắn.

- Ngươi nói xem sao Hoa Quốc không trực tiếp phái một Vương cấp đến giải quyết? Phái hai tên này đến làm gì?

Trần Thư chỉ về phía Tần Xuyên và Tiết Tử Minh, lắc đầu.

Khóe miệng hai người giật giật, một Ngự Thú Sư còn chưa tới hắc thiết như ngươi không ngờ lại ghét bỏ chúng ta vô dụng?

- Ngự Thú Sư Vương cấp bình thường đều có chuyện quan trọng, bọn họ cần tọa trấn dị không gian cấp nguy hiểm trở lên.

Phương Tư trợn mắt, ngươi cho rằng Ngự Long Vệ không muốn vừa bắt đầu đã ném vương tạc à!

- Hiện tại chỉ có hai lựa chọn, sử dụng dược tề nổi điên hoặc là dược tề phát nổ…

Phương Tư sờ sờ cằm, dược tề nổi điên có thể khiến Xích Viêm Long của nàng ta trong nháy mắt có thực lực cấp Bạch Ngân.

Tuy không đánh lại Bạch Ngân Lĩnh Chủ, nhưng ít ra cũng có thể kéo dài một đoạn thời gian.

- Ta cảm thấy tác dụng của dược tề nổi điên không lớn, nếu không thể kéo dài đến khi ba người Vương Hiên Dương tới, chúng ta cũng chỉ có thể rút thôi.

Trần Thư lắc đầu, tác dụng của dược tề vừa hết, vậy tác dụng yếu ớt là không thể che giấu được, Xích Viêm Long trong nháy mắt sẽ biến thành Xích Viêm Trùng.

- Vậy dược tề màu xám đi.

Thời gian có hạn, Phương Tư không rối rắm nữa, làm ra quyết định.

- Ừ!

Trần Thư vội vàng gật đầu, trong mắt có quang mang hưng phấn.

Đợi rất lâu rồi cuối cùng cũng đợi được tới hôm nay, giấc mơ đã lâu cuối cùng cũng được thực hiện.

Khóe miệng Phương Tư giật giật, vội vàng nói:

- Có thể nổ, nhưng cần phải nổ trong dị không gian!

Trần Thư hơi sửng sốt, nhưng không lập tức phản đối,

Nếu có thể nổ trong dị không gian, hai người đích xác là giành vinh quang cho tổ quốc.

- Vấn đề là chúng ta không qua được.

Trần Thư nhướng mày, nói:

- Nơi đó có lĩnh chủ cấp Bạch Ngân canh giữ.

Đạn hạt nhân đắt, nhưng giá của sinh mệnh còn cao hơn.

Phương Tư vỗ vỗ Lôi Điểu biến dị phía dưới:

- Ngươi có thể chạy qua được Bạch Ngân Lĩnh Chủ không?

Lôi Điểu biến dị vội vàng lắc đầu, thậm chí cánh cũng có chút không vỗ nổi.

Đùa gì thế, ta chỉ là một Khế Ước Linh cấp tám thôi.

- Thực sự không chạy qua được à?

Trần Thư yên lặng lấy ra một gói to phân u-rê…

Lôi Điểu biến dị giật nảy mình, lập tức gật đầu, tiếp theo lại lắc đầu.

Nó thậm chí là muốn trực tiếp bỏ lại hai người này mà chạy, nhưng vấn đề nó là Khế Ước Linh của Từ Tinh Tinh, Trần Thư lập tức có thể tìm thấy ngay.

Tục ngữ nói, hòa thượng chạy được chứ miếu không chạy được.

- Mẹ kiếp, ngươi con mẹ nó thật sự có thể lao qua được không?

Trần Thư thấy động tác của Lôi Điểu biến dị, lập tức thần sắc chấn động, hai bên chính là chênh lệch hai cấp bậc lớn.

- Ngươi không phải đã lĩnh ngộ được kỹ năng mới chứ?

Một kỳ nghỉ đông, Từ Tinh Tinh cho ăn cái gì vậy?

Lôi Điểu biến dị bị bức dưới sự uy nghiêm của gói to phân u-rê, cuối cùng gật đầu.

- Vậy tốt.

Trần Thư đảo mắt, trực tiếp quyết đoán đáp ứng.

Hắn xoa xoa tay, bật cười tham lam.

Dị không gian mới đều chưa được khai phá, có thể nói là bảo vật khắp nơi, chẳng những có thể ném dược tề phát nổ, lại thu hoạch được đại lượng tài phú, đúng là song hỷ lâm môn!

- Ngươi dứt khoát như vậy à?

Ánh mắt Phương Tư lộ ra vẻ hoài nghi, mấu chốt là Trần Thư cười quá đê tiện…

- Đương nhiên, giành vinh quang cho tổ quốc, Trần Thư ta nghĩa bất dung từ!

Hắn vung tay, trực tiếp quyết đoán mở miệng nói.

- Phương Tư tỷ, bình dược tề nổi điên đó ngươi chuẩn bị xong chưa, nếu có gì bất ngờ thì trực tiếp sử dụng!

Lôi Điểu biến dị là bảo đảm tầng thứ nhất, dược tề nổi điên mới là tầng thứ hai.

Có hai tầng bảo đảm, cho dù là thất bại, cũng có thể thong dong thoát thân.

Hai người đạp Lôi Điểu biến dị, bay tới sương mù dày đặc phía trước.

- Hai người các ngươi hỗ trợ dọn dẹp hung thú ngoài thông đạo không gian một chút!

Phương Tư bỗng nhiên chỉ chỉ vào hai người Tần Xuyên, tuy đều là Ngự Long Vệ thời kỳ thực tập, nhưng nàng ta là người đầu lĩnh của hành động lần này.

- Các ngươi muốn làm gì?

Ánh mắt Tiết Tử Minh nghi hoặc, Bạch Ngân Lĩnh Chủ cũng sắp hàng lâm rồi, còn tới gần thông đạo không gian?

- Nghe ta chỉ huy là được! Nếu không ta sẽ báo lên chi tiết biểu hiện của ngươi!

Phương Tư mở miệng nói, đã lười chẳng muốn giải thích nữa. Huống chi loại tồn tại BUG giống như dược tề phát nổ, căn bản không phải là khoa học có thể giải thích.

- Ngươi không phải là không dám đi chứ?

Trần Thư nhìn tới, giễu cợt nói:

- Vậy ngươi lúc trước còn ra vẻ khệnh khạng như vậy làm gì?

- Ngươi!

Tiết Tử Minh giận dữ nói:

- Ta có gì mà không dám!

Hắn trực tiếp điều khiển cự ưng màu đen tiến lên.

Chương 335: Đừng hoảng, để ta ném thức ăn cho ngươi (1)

Nếu có bất trắc gì, cự ưng của hắn chỉ cần chạy nhanh hơn Lôi Điểu của đối phương là được.

Một con Khế Ước Linh cấp tám nho nhỏ, có thể so với Khế Ước Linh hắc thiết của ta sao?

Tần Xuyên thở dài, đang muốn tiến lên.

- Tần Xuyên, ngươi ở ngoài sương mù, cần phải không cho một con hung thú nào chạy thoát.

Phương Tư thần sắc quyết đoán, dẫn đầu xông vào trong sương mù dày đặc.

Tiết Tử Minh do dự một lát, cũng theo sát phía sau.

Lúc trước Băng Sương Long đã tra xét rồi, trong sương mù xuất hiện hung thú.

Ba người đi vào sâu bên trong, quả nhiên tìm được một thông đạo không gian loại nhỏ.

Ở một đầu khác của thông đạo, truyền đến tiếng rít gào đáng sợ, chính là khí tức của Bạch Ngân Lĩnh Chủ.

Phương Tư thu lại hai Khế Ước Linh hệ rồng, đợi làm lạnh kêu gọi kết thúc.

Hai người sắp tiến vào dị không gian, nàng ta cần tùy thời có thể kêu gọi Khế Ước Linh ra để giữ mạng.

Nếu hiện tại có hung thú hàng lâm, hai người tất nhiên sẽ gặp phải nguy hiểm.

Tác dụng của Tiết Tử Minh được thể hiện ra.

Hắn nhướn mày, không ngờ hai người lại tin tưởng hắn như vậy.

Phương Tư hiện tại có thể nói là đã không có sức chiến đấu, nếu hắn có địch ý, chỉ sợ hai người sẽ không chống đỡ được.

Thần sắc hai người thong dong, yên lặng chờ đợi, căn bản không lo lắng Tiết Tử Minh sẽ ra tay.

Thời điểm mấu chốt, chỉ cần không ngốc bức, đều biết phân rõ bên nào nặng bên nào nhẹ.

Huống chi Trần Thư có thể kêu gọi Sử Lai Mỗ màu vàng, một khi nuốt dược tề nổi điên, chống lại Khế Ước Linh cấp Hắc Thiết hoàn toàn là chuyện vô cùng đơn giản.

Lôi Điểu biến dị cũng đợi kết thúc làm lạnh kỹ năng của bản thân, cần phải bảo đảm trạng thái toàn thịnh.

Một lúc sau, Lôi Điểu biến dị cất cánh, bay tới vị trí cửa thông đạo.

- Đợi đã! Các ngươi điên rồi à?

Tâm thần Tiết Tử Minh chấn động, cho rằng hai người chỉ là chuẩn bị canh giữ ở cửa thông đạo.

Ai ngờ lại trực tiếp đi tới dị không gian?

Hai người cũng không quay đầu lại, đạp Lôi Điểu biến dị, đến gần cửa thông đạo.

- Mẹ nó! Đúng là kẻ điên không muốn sống!

Tiết Tử Minh lầm bầm:

- Lúc trước ta không ngờ lại chủ động khiêu khích bọn họ…

Một lát sau, thần sắc của hắn lại trở nên kiên định, nói:

- Ta cũng muốn nhìn xem các ngươi sẽ làm gì!

Ngay sau đó, hắn và hai Khế Ước Linh canh giữ ở cửa thông đạo.

- Đúng là kích thích!

Trần Thư song quyền song quyền, dường như đã có thể cảm nhận được khí tức nóng rực trong dị không gian.

Trong mắt hắn có vẻ hưng phấn và kích động, giống như là một phần tử khủng bố.

Dựa theo phân tích của Thẩm Vô Song, dị không gian mới ít nhất đều là cấp bậc nguy hiểm.

Trần Thư nhếch miệng cười, nói nhỏ:

- Nam Giang Hãn Phỉ ta lại sắp mở khóa thành tựu nhân sinh mới rồi.

Kỹ năng của Lôi Điểu biến dị được khai hỏa toàn bộ, trực tiếp thẳng tiến không lùi, bước vào trong thông đạo.

Tầm nhìn của hai người nhấp nhoáng, trong nháy mắt đã tới một không gian khác.

Khí tức nóng rực phả vào mặt, không khí hanh khô khiến người ta cực kỳ khó chịu, cùng với cảm giác sặc sụa.

Bọn họ không có thời gian để thích ứng với hoàn cảnh mới, Lôi Điểu biến dị trong nháy mắt đã giương cánh bay cao.

Trong phút chốc, vô số tiếng gầm rú đáng sợ đan vào nhau, cao chót vót, khiến người ta tâm sinh kinh hãi.

Lúc này Trần Thư mới bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Quả nhiên là dị không gian loại hình núi lửa!

Chỉ thấy từng ngọn núi trụi lủi liên miên nhấp nhô, chỉ có thảm thực vật hệ hỏa lưa thưa bao phủ. Trên miệng núi không ngừng bốc ra khí tức vô cùng nóng cháy, ngay cả bầu trời cũng giống như được phủ lên màu lửa đỏ.

Mà ở phía dưới hai người, vô số hung thú đang ngửa mặt lên trời rít gào, muốn ăn sống nuốt tươi hai người một chim.

- Mẹ kiếp! Nhiều hung thú thế!

Trần Thư lập tức lấy ra dược tề màu xám, trong mắt có vẻ nóng lòng muốn thử.

- Không được, nơi này quá gần cửa thông đạo, sẽ lan đến Lam Tinh, chúng ta cũng chưa chắc có thể thoát thân!

Phương Tư lập tức giơ tay lên, ngăn cản ‘Phá thiên tài’ trước mắt!

Trần Thư gật đầu nói:

- Ta hoàn toàn đồng ý!

Đáp ứng thống khoái như vậy à?

Phương Tư nhíu mày, chỉ thấy ánh mắt Trần Thư nhìn về phía xa xa, trên mặt tràn ngập quang mang tham lam, còn thiếu mỗi nước chảy nước miếng.

- Hả?

Nàng ta thuận theo ánh mắt Trần Thư nhìn lại, chỉ thấy trên ngọn núi xa xa không ngờ sinh trưởng từng đống dược liệu hệ hỏa quý giá.

- Hỏa Linh Hoa, Liệt Hỏa Quả Thực, Sí Viêm Đằng…

Hai mắt Trần Thư lấp lánh sáng, thân thể thậm chí hơi run run.

- Xa như vậy mà ngươi con mẹ nó cũng có thể nhìn rõ? Hơn nữa còn có thể nhận ra từng cái.

Mắt Phương Tư trợn trừng, ngươi cũng quá thái quá rồi.

Trong phút chốc, một cái đuôi màu lửa đỏ quét tới.

Lôi Điểu biến dị né qua, trong mắt có vẻ sợ hãi.

Trong lòng hai người cả kinh, đồng loạt nhìn về phía hung thú quần phía dưới.

Chỉ thấy một con cự tích (thằn lằn khổng lồ) thân thể to lớn, cả người được lân giáp đỏ rực bao phủ đang nhìn tới, trong mắt có vẻ thờ ơ và hung lệ.

- Bạch Ngân Lĩnh Chủ! Chạy trước đã.

Trần Thư vỗ vỗ Lôi Điểu biến dị, hai người lập tức lao vào sâu trong không gian.

Gừ.

Chương 336: Đừng hoảng, để ta ném thức ăn cho ngươi (2)

Thằn lằn khổng lồ phía dưới lại đuổi theo không tha, thân thể khổng lồ gạt vô số hung thú, đuổi sát sau Lôi Điểu biến dị.

Các hung thú giận mà không dám nói gì, chỉ có thể nhìn thằn lằn khổng lồ hoành hành ngang ngược…

- Ơ? Một sinh vật bò sát như ngươi mà cũng dám đuổi theo.

Trần Thư nhíu mày, không cần hắn chỉ huy, Lôi Điểu biến dị trực tiếp lấy ra tuyệt chiêu của nó.

Một bãi nước miếng trực tiếp phun xuống, vừa hay rơi xuống đầu thằn lằn khổng lồ.

Đồng thời, Lôi Điểu biến dị lại lắc mông, trong lòng tràn ngập cảm giác thành tựu, không ngờ có thể khiêu khích Bạch Ngân Lĩnh Chủ.

Trần Thư nhếch miệng cười:

- Vật nhỏ, cho ngươi đuổi, không đánh lại ngươi cũng phải ghê tởm ngươi.

Nhưng mà ngay sau đó, hai người đều biến sắc, thân thể Lôi Điểu biến dị cũng run lên.

Chỉ thấy cự tích nổi giận, lân giáp ở lưng vỡ ra, lấp lánh quang huy hỏa diễm.

Rầm rầm rầm!

Trong phút chốc, vô số lân giáp của nó không ngờ phun lên vô số quả cầu lửa, giống như súng máy, bắn phá thẳng về phía Lôi Điểu biến dị.

- Mẹ kiếp! Ngươi con mẹ nó có phải là hack không! Biến thái thế!

Lôi Điểu biến dị hót dài, bay nhanh về phía trước.

Nhưng Cự Tích Lĩnh Chủ cũng không cam lòng yếu thế, tứ chi tráng kiện đong đưa, tốc độ không ngờ hoàn toàn đuổi kịp.

Mắt thấy quả cầu lửa sắp đập đến, Trần Thư thừa nhận mình, có chút hoảng rồi…

- Ngươi bay cao một chút!

Lôi Điểu biến dị hiểu được, lại đề thăng độ cao.

Nhưng mà, quả cầu lửa của cự tích không ngờ cũng cao lên theo.

- Kỹ năng mới của ngươi đâu? Mau dùng đi.

Lôi Điểu biến dị nghe vậy, hai mắt tỏa ra quang huy kỹ năng. Mỗi một sợi lông vũ của nó đều giống như lôi đình lấp lánh, chân chính hóa thân thành Lôi Điểu!

Trong phút chốc, tốc độ của Lôi Điểu tăng vọt, lướt đi.

- Mẹ kiếp! Tốc độ nhanh quá.

Trần Thư và Phương Tư bám chặt lấy lông vũ ở lưng, đề phòng rơi xuống.

Gừ.

Cự tích gào lên một tiếng, trong mắt tràn ngập vẻ không cam lòng và nổi giận, nhưng không thể đuổi kịp.

Nó vung đuôi, trong nháy mắt đã đập nổ mấy con hung thú cấp Hắc Thiết.

- Mẹ kiếp, nguy hiểm thật! Bạch Ngân Lĩnh Chủ biến thái như vậy à? Con mẹ nó giống như Gia Đặc Lâm vậy.

Trần Thư tạm thời thở phào, ánh mắt lập tức nhìn về phía các loại dược liệu trên ngọn núi.

- Phát tài rồi! Tiểu Lôi, mau lên, một gốc dược liệu ta thưởng cho ngươi một con chim mái.

Lôi Điểu biến dị nghe vậy lập tức tinh thần chấn động, hưng phấn gào lên.

Hai người không ngừng ngắt lấy các loại dược liệu, toàn bộ đều được Trần Thư bỏ vào trong tui to.

Trần Thư và Lôi Điểu biến dị kêu ngao ngao, giống như người nguyên thủy, không ngừng đoạt lấy tài nguyên.

Trong thời gian ngắn, năm túi to đều được chứa đầy, buộc trên lưng Lôi Điểu biến dị.

Mắt thấy Trần Thư lại lấy ra một cái túi to, mắt Phương Tư trợn trừng, ngươi rốt cuộc là có bao nhiêu cái túi phân u-rê thế?

- Tiểu Lôi, bay xa một chút, ở sâu bên trong khẳng định còn có dược liệu!

Trong lòng Trần Thư phấn khởi không thôi, đây quả thực chính là hoàng kim đầy đất.

Tốc độ của Lôi Điểu biến dị cực nhanh, cho dù là không có kỹ năng mới gia trì, vẫn nhanh hơn đại bộ phận hung thú cấp Hắc

Thiết.

Trong nhất thời, dị không gian vốn bình tĩnh lại dâng lên bão táp dâng lên.

Phía sau mông Lôi Điểu biến dị, vô số hung thú đuổi theo, giống như sóng triều, nhiều chi chít.

Nếu là người tố chất tâm lý không mạnh, sợ rằng đã đái ra quần rồi.

Trần Thư lại vô cùng bình tĩnh, không ngừng ngắt lấy các loại dược liệu. Lại ba cái túi phân u-rê được chứa đầy, bên trong đều là dược liệu thuộc tính hỏa, chỉ là một gốc cũng có giá trị cao tới mấy chục vạn.

Trần Thư tham lam nói:

- Vào sâu hơn một chút, khẳng định có thứ tốt!

- Đừng con mẹ nó bay nữa! Làm chính sự đi.

Phương Tư tỉnh táo lại, nếu còn chậm trễ, sợ rằng sẽ đang bất ngờ.

- Phương Tư tỷ, thời cơ không thể bỏ lỡ.

Trần Thư tự tin nói:

- Đừng sợ, Nam Giang Hãn Phỉ ta tới, hung thú gì cũng phải nhượng bộ lui binh.

Vừa dứt lời, dị biến nổi lên!

Trong phút chốc, một cái móng sắc mang theo hỏa diễm khủng bố ập tới.

Hai cánh Lôi Điểu biến dị chấn động, né qua.

- Thực sự có hung thú không sợ chết à?

Trần Thư nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một con báo săn toàn thân bao phủ trong hỏa diễm đang ngửa mặt lên trời rít gào, uy thế đáng sợ thổi quét ra.

Gừ.

Một phương hướng khác, một con Liệt Diễm Khuyển đỏ như lửa, có hai cái đầu rít gào.

Quang huy kỹ năng lấp lánh, lại một trận mưa lửa ập tới!

Lôi Điểu biến dị kinh hãi, nhìn thì vững như lão cẩu, kì thực là một đám cuống cuồng.

Kỹ năng của Bạch Ngân Lĩnh Chủ, nó một cái cũng không chịu nổi.

Gừ.

Chỗ xa hơn, một con cự viên thân thể khổng lồ, toàn thân đỏ rực ngửa mặt lên trời rít gào, quang quyển hỏa diễm nóng rực vờn quanh bên cạnh nó, khí thế cũng cường hãn.

- Mẹ ơi! Ba con Bạch Ngân Lĩnh Chủ?

Trần Thư nuốt nước miếng, trong lòng cảm thấy chơi quá rồi.

Hắn vừa rồi còn nói cái gì mà hung thú nào cũng phải nhượng bộ lui binh, kết quả một phát đã tới ba con.

Tát mặt nhanh tựa lốc xoáy!

Cùng lúc đó, bởi vì Lôi Điểu ngừng lại, hung thú một mực truy đuổi bọn họ cũng đã xông tới.

Chương 337: Không phải là tội phạm chứ (1)

Phía dưới vô số hung thú há miệng, nhỏ nước dãi, nhìn thì vô cùng đói khát.

Cự ly hiện giờ, có thể hủy diệt thông đạo không gian, đồng thời sẽ không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với Lam Tinh.

- Đừng hoảng! Giờ ta ném cho các ngươi ăn.

- Tiểu Lôi, kỹ năng thế nào?

Lôi Điểu biến dị lắc mông, ý bảo tất cả đã sắp xếp xong, tùy thời có thể đốt lửa!

Trên mặt Trần Thư xuất hiện nụ cười hung tàn, đây là lần thứ hai hắn sử dụng dược tề phát nổ chính phẩm.

Khi nổ Thái Bình Sơn, là dùng dược tề phát nổ loại nhỏ, hoàn toàn không đã.

- Mọi người đã đến đông đủ,vậy ta nói vài câu cảm nghĩ trước khi cho nổ.

Trần Thư ho khan hai tiếng, nhìn về phía vô số hung thú phía dưới, trên mặt nở nụ cười.

- Đầu tiên, ta cảm thấy khá là vinh hạnh…

Bốp!

Khóe miệng Phương Tư giật giật, vỗ đầu Trần Thư, nàng ta đã thấy đàn gảy tai trâu, nhưng chưa từng thấy diễn thuyết cho hung thú, đây không phải là thuần túy có bệnh à?

Trần Thư nói:

- Phương Tư tỷ, ngươi giúp ta quay lại một chút, chính mắt chứng kiến thời khắc có tính lịch sử, ngươi không kích động à?

- Ngươi con mẹ nó có phải điên rồi không!

Phương Tư nhìn về phía dược tề, nói:

- Ta có thể chờ, hung thú có thể chờ, nhưng ngươi cảm thấy thứ này có thể chờ à?

Trần Thư ngẩn ra, nhìn về phía dược tề màu xám trong tay.

- Mẹ kiếp!

Bởi vì nhiệt độ cao của dị không gian, dược tề phát nổ giống như đang sôi trào, áp lực bên trong không ngừng trùng kích nắp bình.

Nếu Trần Thư còn chậm trễ, sợ rằng hai người sẽ trực tiếp xoắn ốc thăng thiên.

Tay hắn run lên, dược tề phát nổ được ném vào trong đàn hung thú!

Nghệ thuật muôn người chú ý xuất hiện!

Lôi Điểu biến dị hiển nhiên đã có kinh nghiệm, trên lông vũ tràn ngập quang huy lôi đình, giống như chó hoang thoát

cương, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng.

Đàn hung thú ở phía dưới vẫn há to miệng, ngơ ngác nhìn cái bình dược tề màu xám đó rơi xuống.

Chúng là căn cứ vào khí tức của đối phương dể phán đoán nguy hiểm, dược tề màu xám trong mắt chúng không khác gì hòn đá cả.

Hung thú chân chính, có gan đối mặt với trùng kích của đạn hạt nhân!

Trần Thư xoay người, song quyền nắm chặt, thân thể không nhịn được mà run lên, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm bình thuốc đó, chứng kiến thời khắc kỳ tích!

Nắp bình dược tề tự động mở ra, dược thủy bên trong chảy xuống.

Phía dưới đều là hung thú thuộc tính hỏa, rất dễ châm lên dược thủy!

Vù!

Trong phút chốc, một tia bạch quang hừng hực tràn ngập, trong giây lát liền lan ra.

Một vầng mặt trời màu trắng xuất hiện trong dị không gian.

Vẻ mặt đàn hung thú giống như ngưng kết, nhiệt độ cao đáng sợ thổi quét, đại lượng hung thú trong nháy mắt bị tan rã, không lưu lại một chút máu.

Cho dù là hung thú cấp Hắc Thiết biến dị cũng không thể chống lại, trong giây lát đã hóa thành tro tàn.

Một giây này vô số hung thú đều tiêu tán bên trong ánh sáng.

Gừ.

Lĩnh chủ cấp Hắc Thiết thống khổ rít gào, dựa vào sức phòng ngự và sinh mệnh lực cường hãn, chống đỡ dược tề phát nổ.

Mặt trời màu trắng vẫn đang lan ra cực nhanh, cho dù là lĩnh chủ cấp Bạch Ngân cũng không thể đào thoát.

Càng khiến người ta kinh hãi là, dị không gian chính là địa hình núi lửa!

Quang huy phát nổ tràn ngập, bao phủ núi lửa phụ cận, trong phút chốc, nham thạch nóng chảy bên trong giống như bị dẫn động.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ vang vọng, phàm là núi lửa bị ảnh hưởng toàn bộ đều phun trào.

Nham thạch nóng chảy phun trào, đan vào với uy năng của vụ nổ, hung thú trong núi lửa kêu thảm, vô duyên vô cớ lại gặp họa.

- Cái này…

Hai mắt Trần Thư trợn trừng, thần sắc hưng phấn không thôi. Hắn lấy ra di động, quay lại khoảnh khắc tốt đẹp này.

Tốc độ của Lôi Điểu biến dị khai hỏa toàn bộ, cộng thêm chênh lệch được kéo ra từ lúc ban đầu, không bị vạ lây.

Tai nạn, thủy chung vẫn chậm hơn nó một bước…

- Gừ.

Vô số sinh vật lĩnh chủ điên cuồng, chúng chống đỡ được, nhưng tộc quần dưới trướng toàn bộ đều bỏ mình, thực sự thành tư lệnh không lính.

Lôi Điểu biến dị rất nhanh đã đi tới cửa thông đạo, nơi này vẫn có vô số hung thú tụ tập.

Con cự tích Bạch Ngân Lĩnh Chủ đó cũng canh giữ ở nơi này. Nó nhìn về phía Lôi Điểu trên bầu trời, rít gào một tiếng, đang muốn chủ động xuất kích, ánh mắt thoáng nhìn, lập tức thấy mặt trời màu trắng phía sau.

- Đây là gì?

Trong con mắt nhỏ của cự tích lộ ra vẻ nghi hoặc, không rõ vì sao dị không gian lại xuất hiện dị tượng này.

- Bảo trọng!

Trần Thư nhếch miệng cười, dùng tay cho cự tích một cái đặc tả, sau đó lập tức chuẩn bị rời khỏi dị không gian.

Ngay khi hắn lơ đãng quay đầu, thần sắc đột nhiên ngưng kết.

- Ơ? Đó là gì?

Chỉ thấy xa xa có một ngọn núi lửa, đỉnh núi không ngờ đang không ngừng đong đưa.

Không phải là vì sụp đổ, mà là giống như có sinh mệnh vậy.

Cự ly quá xa, Trần Thư không thể thấy rõ, chỉ tưởng là núi lửa thành tinh.

Nhưng mà, nếu cự ly gần lại, có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng, đó không ngờ là một cái đầu hung thú đáng sợ.

Một cái đầu rồng bốc cháy hừng hực xuất hiện, thân thể của nó vẫn giấu ở trong núi lửa, nham thạch nóng chảy sôi trào, nhưng lại không thể tổn thương tới nó mảy may.

Chương 338: Không phải là tội phạm chứ (2)

Mắt thấy lãnh địa của mình bị phá hoại khắp nơi, ánh mắt nó tràn ngập tức giận!

Rất nhanh, hỏa long đã tỏa định người bị tình nghi!

Hai mắt đó lấp lánh hồng mang, cho dù là cự ly xa như vậy, nhưng vẫn thấy rõ vẻ mặt của Trần Thư.

Thậm chí nụ cười đê tiện đó cũng có thể thấy được rất rõ ràng!

Chỉ còn thiếu mỗi khắc bốn chữ to: Ta là hung thủ!

Là hắn! Hắn!

Chỉ số thông minh của nó không thấp hơn nhân loại, lập tức hiểu được.

Nhưng mà, một giây sau, Trần Thư đã biến mất trong thông đạo không gian.

…

Trần Thư thở hắt ra, không khỏi cảm thán nói:

- Kích thích! Thực sự là con mẹ nó quá kích thích!

Hắn lại không biết có một con hung thú đáng sợ đã nhớ kỹ hắn, nếu dám hàng lâm, sợ rằng sẽ bị toàn bộ dị không gian đuổi giết.

Trần Thư không ngờ bị hung thú của dị không gian ghi vào sổ đen.

- Các ngươi…

Tiết Tử Minh vẫn chờ ở cửa thông đạo,

Vừa thấy hai người lập tức lên tiếng hỏi, muốn biết đối phương rốt cuộc làm gì.

Hai người Trần Thư lại không nói gì, Lôi Điểu biến dị vẫn không dừng lại, bay ra ngoài sương mù.

Vừa thấy một màn này, trong lòng hắn có chút bất an, cơ hồ là theo bản năng muốn cất cánh.

Nhưng mà, vẫn chậm một bước.

Ầm!

Trong thông đạo không gian xuất hiện một gợn sóng xung kích màu trắng, trực tiếp hất bay cự ưng lên.

- Thứ gì vậy? Cách không gian công kích à?

Tiết Tử Minh kinh hãi, hai cánh cự ưng màu đen dưới chân chấn động, u quang tràn ngập hai cánh, phóng thích kỹ năng, không ngờ thuấn di một đoạn cự ly ngắn!

Ngay sau đó, cự ưng hót lên một tiếng, mở ra chuyến lữ hành đào vong.

Tần Xuyên ở ngoài sương mù vừa thấy Phương Tư cũng đang bỏ chạy, tinh thần chấn động, bay thẳng ra xa xa.

Tuy nhiệm vụ của Ngự Long Vệ quan trọng, nhưng mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Uy thế của dược tề phát nổ có thể xuyên thấu thông đạo không gian, quả nhiên trùng kích đến Lam Tinh!

Rầm rầm rầm!

Phát nổ đáng sợ xuất hiện, bạch mang nóng cháy không ngừng đánh sập ngọn núi.

Lúc này Lôi Điểu biến dị mới dừng lại, không ngừng thở hổn hển, đầu lưỡi thè ra, bộ dạng như bị vắt khô.

- Chắc không sao rồi!

Phương Tư mở miệng nói, trong mắt có vẻ nghĩ mà sợ.

Cho dù là xuyên qua thông đạo không gian, dược tề phát nổ vẫn làm nổ nát một mình ngọn núi trên Lam Tinh.

Chẳng trách lại gọi là đạn hạt nhân.

Nhưng dị không gian mới là xui xẻo chân chính!

Đạn hạt nhân đi qua, không còn một ngọn cỏ, đại lượng nham thạch tan chảy, vô số hung thú ngay cả thi hài cũng không lưu lại.

Vô số núi lửa sụp đổ, hung thú lĩnh chủ không ngừng kêu thảm, tràn ngập khí tức thảm thiết.

Một con hỏa long vô cùng đáng sợ ánh mắt đờ đẫn, nhìn lãnh địa giống như phế tích, đã triệt để ngây đơ.

Vì sao lại như vậy? Sao lại thành thế này?

Ta con mẹ nó chỉ ngủ một giấc thôi mà.

…

- Cuối cùng cũng giải quyết rồi!

Trên Lam Tinh, Vương Hiên Dương thở phào, ba Ngự Long Vệ liên thủ, cuối cùng cũng diệt sát được Bạch Ngân Lĩnh Chủ.

- Đi trợ giúp!

Ba người không lơi lỏng, chỉ cần thông đạo không gian vẫn còn, nguy cơ chưa hoàn toàn được giải trừ!

- Sao đám người Phương Tư không liên hệ với chúng ta?

Vương Hiên Dương nhướng mày, trong mắt có vẻ nghi hoặc.

Mười phút sau, ba gã Ngự Long Vệ không ngừng bay quanh vùng trời, vẻ mặt ngây đơ.

Một Ngự Long Vệ nói:

- Con mẹ nó thông đạo đâu rồi?

Khóe miệng Hứa Dịch giật giật:

- Đừng nói là thông đạo, ngay cả con mẹ nó núi cũng không thấy!

Vương Hiên Dương lại lâm vào trầm mặc, mơ hồ cảm thấy một màn này có chút quen thuộc…

Không phải lại là tội phạm đi qua chứ.

- Ta có thể biết là ai!

Vẻ mặt Vương Hiên Dương đầy suy tư, mở miệng nói.

Ngọn núi phía dưới không phải sụp đổ, mà là trực tiếp biến mất, giống hệt với Thái Bình Sơn lúc trước.

Lúc ấy có lời đồn là Nam Giang Hãn Phỉ gì đó, hiện giờ lại có Trần Thư ở hiện trường, sợ rằng không phải là trùng hợp?

- Vương ca, ta muốn cử báo!

Tiết Tử Minh cưỡi cự ưng màu đen bay đến, trong mắt vẫn còn vẻ kinh hồn bất định.

- Cử báo? Cử báo gì?

Một đạo thanh âm vang lên, chỉ thấy Phương Tư và Trần Thư cũng cưỡi Lôi Điểu trở lại.

Trần Thư khịt mũi, trong mắt tỏa ra quang mang, nói:

- Khế Ước Linh của ngươi… Thơm quá!

Mọi người sửng sốt, đồng loạt nhìn về phía cự ưng dưới chân Tiết Tử Minh.

Bởi vì sóng xung kích của dị không gian lúc trước, dẫn tới cự ưng bị thương, quả nhiên là có mùi thịt phát ra.

- Ngươi?

Tiết Tử Minh cả kinh, nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, không ngờ có chút sợ hãi.

Thằng ôn này không phải là ngay cả Khế Ước Linh cũng muốn ăn chứ.

- Tốt lắm!

Vương Hiên Dương thầm nuốt nước miếng, vốn cảm thấy không có gì, bị Trần Thư nói như vậy, hắn cũng có chút thèm ăn.

- Phương Tư, nói xem có chuyện gì!

Tiết Tử Minh thấy thần sắc của mọi người đều có chút kỳ quái, lập tức thu hồi cự ưng dưới chân vào Ngự Thú Không Gian, bản thân thì đứng trên mặt đất.

Mẹ nó, một đám người gì vậy?

- Để ta nói cho.

Trần Thư vỗ vai Phương Tư, đứng dậy, nói:

- Chuyện nói ra thì dài lắm, nhưng ta sẽ nói ngắn gọn…

- …

Khóe miệng Vương Hiên Dương giật giật, Trần Thư vừa bắt đầu nói, hắn đã có chút không muốn nghe…

Chương 339: Giống hải tảo bồng bềnh theo gió

- Lúc ấy chúng ta toàn lực tiêu diệt hung thú triều, dưới sự xuất thủ cường thế của ta, cuối cùng cũng giải quyết được đợt hung thú thứ nhất.

Tần Xuyên và Tiết Tử Minh đều đồng loạt nhìn lại, ngươi lúc ấy thật sự xuất lực sao?

- Sau đó, chúng ta bỗng nhiên nghe thấy tiếng rít gào của Bạch Ngân Lĩnh Chủ, trải qua điều tra, là từ dị không gian truyền đến!

Vẻ mặt Trần Thư trịnh trọng, chậm rãi nói:

- Căn cứ không phân tích của ta, lúc ấy ít nhất là có mười tám con Bạch Ngân Lĩnh Chủ cùng rít gào…

- Dừng, dừng.

Vương Hiên Dương cắt ngang đầu tiên, khi Trần Thư mở miệng, hắn đã biết là đang nói linh tinh.

Ngươi con mẹ nó cách không gian cũng có thể nghe ra số lượng lĩnh chủ?

Còn mười tám con, lúc ấy Bạch Ngân Lĩnh Chủ tự điểm số cho ngươi à?

- Phương Tư, ngươi tới nói đi.

Hứa Dịch nhìn về phía Trần Thư, nói:

- Ngươi đừng mở miệng!

Phương Tư cũng không ngờ Trần Thư lại có thể bốc phét như vậy.

Nàng ta đứng dậy, nói tiếp:

- Lúc đó đúng là có khí tức của Bạch Ngân Lĩnh Chủ, nếu đối phương hàng lâm đến Lam Tinh, sợ rằng sẽ dẫn tới một hồi náo động.

Phương Tư nghiêm túc nói:

- Để phòng ngừa nguy cơ xuất hiện, ta và Trần Thư trực tiếp tới dị không gian, muốn tạm thời kéo dài thời gian.

Những lời này vừa được nói ra, mọi người đều vô cùng khiếp sợ.

Dị không gian chưa khai hoang, ngay cả Ngự Long Vệ bọn họ cũng không dám tới, bởi vì ngươi vĩnh viễn không thể đoán được, cái gì đang chờ ngươi ở dị không gian.

Nếu là một con Hoàng Kim Lĩnh Chủ, Ngự Long Vệ sẽ chết không toàn thây.

- Hiện tại lá gan của hậu sinh đều lớn như vậy à?

Ba gã Ngự Long Vệ nhìn lại, mấu chốt là hai người còn toàn thân trở ra, tuyệt đối có thể được gọi là một đoạn truyền kỳ.

- Vậy chuyện phát nổ là sao? Thông đạo không gian không dễ hủy diệt như vậy chứ!

Trong mắt Vương Hiên Dương vẫn có vẻ nghi hoặc, ngay cả bọn họ cũng không làm được, nếu không đã ngay lập tức hủy diệt thông đạo rồi.

Hắn liên tưởng đến chuyện ở Hàn Băng Hạp Cốc.

Nếu là loại phát nổ quy mô này, khẳng định là có thể làm được.

Đối phương thực sự có vũ khí khoa học kỹ thuật của dị không gian à?

- Lúc ấy chúng ta vừa tiến vào dị không gian, có Bạch Ngân Lĩnh Chủ đuổi giết…

- Đợi đã!

Hứa Dịch ngắt lời:

- Các ngươi là đào tẩu thế nào? Tốc độ của Bạch Ngân Lĩnh Chủ không chậm.

- Cái này là nhờ có con chim này!

Phương Tư vỗ vỗ Lôi Điểu biến dị dưới chân, nếu không phải có Lôi Điểu biến dị, bọn họ chưa chắc đã có thể toàn thân trở ra.

- Nó? Một con Khế Ước Linh cấp tám?

Ngự Long Vệ nhíu mày, nói vô nghĩa gì thế? Cách hai cấp bậc lớn cũng có thể đào tẩu?

Lôi Điểu biến dị lộ ra ánh mắt khinh thường, trào phúng ba người chưa trải đời này, lại giơ mông về phía bọn họ.

- …

Nhìn một màn này, khóe miệng ba người đều giật giật.

Con chim này có thích bọn họ hay không thì không biết, nhưng đê tiện quá.

- Vậy chuyện phát nổ là sao?

Vương Hiên Dương đã hỏi tới trọng điểm, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Thư, muốn xem phản ứng của đối phương.

Cho dù là Trần Thư làm, cũng không phải phạm pháp.

Tuy nổ Thái Bình Sơn trên Lam Tinh, nhưng mục đích là để tiêu diệt đàn hung thú.

Ngự Long Vệ xử lý hung thú cường đại, thường xuyên sẽ tạo thành phá hoại phạm vi lớn, Ngự Thú Pháp sẽ không làm ra xử phạt đối với chuyện này.

Diệt sát hung thú mới là mục đích duy nhất!

Hắn không phải vì bắt bớ Trần Thư, mà là muốn có được một chân tướng,

Nếu đối phương thật sự có khoa học kỹ thuật đen gì đó, Hoa Quốc có thể nắm giữ, khai hoang dị không gian mới sẽ giảm bớt thương vong trên diện rộng.

- Lúc ấy chúng ta nhìn thấy trong dị không gian khắp nơi đều có dược liệu, bắt đầu điên cuồng ngắt lấy, nhưng Bạch Ngân Lĩnh Chủ truy sát chúng ta càng lúc càng nhiều…

Trần Thư đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Có lẽ là vì dẫn tới sự tức giận của nhiều người, chúng ta gặp hung thú cấp bậc Bạch Ngân Quân Vương.

Hắn không muốn bại lộ dược tề phát nổ, nếu không quốc gia hỏi tới, hắn căn bản không thể giải thích, thậm chí có khả năng bại lộ hệ thống.

Loại chuyện này, chỉ cần hắn không thừa nhận, cho dù là người khác hoài nghi, cũng không tìm thấy chứng cớ.

Vừa nghe vậy, hai mắt mọi người co rút lại, tâm thần chấn động.

Thần sắc Vương Hiên Dương trở nên ngưng trọng, nói:

- Ngươi xác định là hung thú Bạch Ngân Quân Vương?

Dựa theo cấp bậc huyết mạch, hung thú chia làm bình thường, biến dị, lĩnh chủ, cùng với quân vương.

Tuy chỉ là cao hơn lĩnh chủ một cấp, nhưng hai bên là không thể đánh đồng.

Bất kỳ một Ngự Thú Sư nào, đều lấy có thể săn bắt một con hung thú quân vương làm vinh quang cao nhất.

Nhưng độ khó liệp sát quá lớn, thậm chí ngay cả tìm thấy cũng là một loại hy vọng xa vời.

Trong Ngự Thú Giới có lời đồn, nói là một dị không gian chỉ tồn tại một con hung thú quân vương, là vương thống trị cả dị không gian.

Nhưng mà, manh mối về hung thú quân vương quá ít.

Hoa Quốc đã chia ra cấp bậc huyết mạch hung thú, khẳng định là từng gặp, thậm chí là liệp sát.

Nhưng không công bố bất kỳ tin tức tương quan nào, mà là giữ kín như bưng đối với chuyện này.

- Là một ngọn núi lửa!

Chương 340: Ta muốn viết cờ thưởng của Nam Giang Hãn Phỉ

Trần Thư đảo mắt, nghĩ tới một màn trước khi rời khỏi, sau đó bắt đầu ba hoa.

Nhưng bản thân hắn cũng không ngờ, cố sự hắn bịa ra lại là thật.

- Núi lửa?

Vương Hiên Dương day day trán, nói:

- Ngươi nói linh tinh gì thế? Đây con mẹ nó mà là hung thú à?

Trần Thư nghiêm trang nói:

- Bộ dạng của nó giống như núi lửa, đầu có thể lay động qua lại, giống hải tảo bồng bềnh theo gió, các ngươi có biết loại cảm giác mềm mại đó không?

Trần Thư không để ý tới sắc mặt của ba người, tiếp tục nói:

- Lúc ấy chúng ta chọc giận nó, cự ly giữa hai bên ít nhất cũng có mấy ngàn thước, trong miệng nó xuất hiện bạch quang hừng hực, trực tiếp oanh kích đến.

Trong mắt Trần Thư xuất hiện vẻ hoảng sợ, diễn xuất tuyệt đối là cấp bậc ảnh đế.

Trong lòng mọi người đều không khỏi có chút tin tưởng.

- May mà tốc độ của Lôi Điểu biến dị nhanh, chúng ta thành công rời khỏi thông đạo không gian, nhưng dù vậy, uy lực của kỹ năng xuyên qua không gian, tạo thành kết quả hiện tại!

Ba gã Ngự Long Vệ bảo trì trầm mặc, trong lòng không ngừng suy tư.

Tuy lời nói của Trần Thư nghe thì vô nghĩa, nhưng kỳ thật là cũng có khả năng nhất định.

Nếu Bạch Ngân Quân Vương xuất hiện, hủy diệt thông đạo không gian là có thể làm được.

Mấu chốt là, bọn họ hiện tại không thể tới dị không gian để chứng thực!

Ba người nhìn nhau, trên mặt đều có vẻ bán tín bán nghi.

Trừ tin ra, bọn họ hình như không tìm ra khả năng thứ hai.

Tuy lời đồn Trần Thư là có khoa học kỹ thuật đen, nhưng Hoa Quốc cũng không nghiên cứu được, một học sinh cấp ba lại có thể làm ra sao?

Trần Thư vẫn giữ vẻ mặt e ngại, trong lòng lại nghĩ!

Bạch Ngân Quân Vương làm nhiều việc ác, có liên quan gì tới Nam Giang Hãn Phỉ ta?

Nếu để con hỏa long của dị không gian đó biết cố sự Trần Thư bịa ra, sợ rằng sẽ nghiền xương hắn thành tro.

Chẳng những là người bị hại lớn nhất, còn phải chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Có thể nói là bi kịch số một của thú sinh.

- Đây là thành quả của chúng ta!

Trần Thư để tăng cường sức thuyết phục, trực tiếp mở ra tám túi đựng phân.

- Hả.

Mắt mọi người đều trợn trừng, thần sắc lập tức trở nên chấn động!

Trong túi đựng phân bình thường đó không ngờ chứa các loại dược liệu chói lọi.

Một gốc đều có giá trị mấy chục vạn, đó chính là tài liệu chủ dùng để phối trí dược tề cấp Hắc Thiết.

Nếu tám túi đều chứa đầy, sợ rằng giá trị ít nhất cũng phải hơn một ức,

Giá trị thực tế của dược liệu thường thường là cao hơn, cho dù là Ngự Thú Sư bạch ngân cũng có chút động lòng.

- Hiện tại tin rồi chứ, dị không gian mới có thể nói khắp nơi đều là bảo!

Trần Thư vẫn chưa tận hứng, quả thực là đang nhặt tiền.

Song quyền Tiết Tử Minh hơi nắm lại, nếu mình cũng theo đi, có phải hiện tại cũng phát tài rồi không.

Nhưng nếu hắn thật sự dám đi cùng, tuyệt đối sẽ bị Trần Thư bán đứng ngay.

- Tốt lắm!

Vương Hiên Dương mở miệng nói:

- Nguy cơ đã được giải trừ, nhiệm vụ của chúng ta cũng coi như là hoàn thành!

Mắt thấy mọi người định rút lui, Trần Thư lập tức ngăn cản.

- Không phải, phần thưởng chính phủ đâu?

Phần thưởng của hệ thống, dược liệu của dị không gian, phần thưởng chính phủ.

Hắn đều muốn.

Vương Hiên Dương quay đầu lại nhìn, nói:

- Ngày mai sẽ cho ngươi một lá cờ thưởng, ngươi muốn chữ gì? Có thể đặt trước.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, mẹ kiếp vinh quang hư vô này có tác dụng rắm gì.

- Ta muốn đòi tiền!

Vương Hiên Dương trợn mắt, nói:

- Ngươi đúng là không che giấu chút nào.

- Là hai người các ngươi cùng nhau làm được, khẳng định là công lao chia đều, nhưng bởi vì ngươi không phải Ngự Long Vệ, tài nguyên nội bộ không thể cho ngươi.

Hứa Dịch mở miệng giải thích, cũng ý thức được Trần Thư không phải đèn cạn dầu.

Nếu bị cuốn lấy, Ngự Long Vệ sợ rằng cũng phải xuất huyết nhiều…

Trần Thư đảo mắt, nói:

- Ta có thể không cần tiền, nhưng các ngươi phải cho ta lên đài truyền hình Hoa Quốc, ở trước mắt mọi người phát cờ thưởng tiến hành khen ngợi.

Dẫu sao vẫn là người trẻ tuổi, để ý tới hư danh.

Vương Hiên Dương cười nói:

- Hoàn toàn không thành vấn đề, trên cờ thưởng ngươi muốn chữ gì?

- Nam Giang Hãn Phỉ!

- …

Ba gã Ngự Long Vệ đồng loạt nhìn tới, vẻ mặt ngây đơ.

- Làm sao vậy? Có vấn đề à?

Trần Thư mở miệng hỏi, một trong những lý tưởng nhân sinh của hắn, chính là khiến cái tên Nam Giang Hãn Phỉ này vang vọng cả thế giới, Hoa Quốc chỉ bước đầu tiên.

- Ngươi không cảm thấy vô nghĩa à?

Vương Hiên Dương đầu đầy hắc tuyến, nói:

- Trên cờ thưởng chính phủ tặng cho ngươi viết Nam Giang Hãn Phỉ?

- Đổi cái khác đi.

Ba gã Ngự Long Vệ trực tiếp phủ định, chuyện này căn bản là không thể.

Ở trước mặt người cả nước, khen ngợi một tội phạm, thuần túy là có bệnh!

- Vậy ta từ bỏ! Nhường toàn bộ Công lao cho Phương Tư tỷ!

Trần Thư nhún vai, không có Nam Giang Hãn Phỉ, danh hiệu khác hắn cũng cảm thấy không ra gì.

Xem ra lý tưởng chỉ có thể dựa vào chính mình, tuyên truyền quan phương là không thể.

- Cũng được, đã không có chuyện gì, vậy rút đi!

Mắt thấy ba người lại muốn rời khỏi, Trần Thư lập tức mở miệng nói:

- Đợi đã!

Chương 341: Hình như quên đi học… (1)

- Lại có chuyện gì?

- Ngươi còn nợ ta một ngàn một trăm vạn!

Trong phút chốc, Vương Hiên Dương trực tiếp cưỡi chim to màu vàng, biến mất vô tung vô ảnh.

- …

Hai gã Ngự Long Vệ còn lại cũng không chạy nhanh như lão Vương.

Trong lòng thầm thề: Nhất định không thể bị tiểu tử này quấn lấy.

Trần Thư lại nhìn về phía Tiết Tử Minh ở bên dưới, nói:

- Thịt ưng của ngươi bao nhiêu tiền một cân, tiền không phải là vấn đề!

Những lời này vừa được nói ra, trong mắt Trần Thư và Phương Tư đều tỏa ra quang mang, giống như sói đói, khiến trong lòng người ta lạnh toát.

- Hứa ca! Dẫn ta đi cùng.

Tiết Tử Minh lộ ra vẻ mặt sợ hãi, đợi thêm một chút, hai Khế Ước Linh sợ rằng sẽ bị nấu mất.

Cự ưng màu đen của hắn đã chịu trọng thương, tuyệt đối là không đánh lại Phương Tư.

Huống chi còn có một Trần Thư, khiến hắn không mò được nông sâu.

Ngự Thú Sư bình thường dám tới dị không gian chưa mở ư? Có đánh chết hắn cũng không tin!

Rất nhanh, trừ hai người Trần Thư ra, những người còn lại đều rời khỏi nơi này.

Về phần công tác giải quyết hậu quả, chính là chuyện của Trấn Linh Cục.

- Ài, không ăn được thịt ưng, tiếc quá.

Trần Thư thở dài, cũng rời khỏi nơi này, về tới nội thành Nam Giang Thị.

Ngay lập tức, Trần Thư tới thị trường tranh hoa điểu, mua toàn bộ chim cái, làm phần thưởng cho Lôi Điểu biến dị.

Nó không có hứng thú với dược liệu giá trị liên thành.

Xem ra chỉ có chim cái mới là tín ngưỡng của nó!

Lôi Điểu biến dị cõng một cái lồng lớn, có thể nói là thắng lợi trở về…

Trần Thư thì kéo tám cái túi to, cùng Phương Tư về tiểu khu.

Người qua đường nhìn lại với ánh mắt kỳ quái, nhưng không ai dám tin, trong túi phân bình thường lại đựng hơn một ức Hoa Hạ tệ.

Thế mới gọi là cẩm y dạ hành!

Hai người vốn là muốn về nhà rồi chia của, Phương Tư lại cự tuyệt.

- Dược liệu thuộc về ngươi! Phần thưởng của Ngự Long Vệ đối với ta cũng có chỗ dùng!

Phương Tư trực tiếp rời đi, hai Khế Ước Linh của nàng ta đều được bồi dưỡng hoàn mỹ trong hắc thiết, hiện tại cần tài nguyên cấp Bạch Ngân.

Trần Thư cũng không cự tuyệt, mang theo dược liệu về trong nhà.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Thư tới cửa hàng ở chợ đen.

- Thiên Bá, mang dược liệu lên đây.

Đám người Vương Thiên Bá mở túi phân, khi nhìn thấy giá Trần Thư đánh dấu, lập tức ngây người.

- Trần thiếu, đóa hoa này có giá trị hai mươi vạn á?

Mọi người nuốt nước miếng, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Vương Thiên Bá nhẹ nhàng nhích lại gần, nói khẽ:

- Trần thiếu, tuy là chợ đen, nhưng kim ngạch lừa đảo tốt nhất đừng quá lớn, Trấn Linh Cục sẽ tham gia đó.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ta con mẹ nó giống như là bán hàng giả à?

- Đều là thật đó, cứ đặt lên đi.

Trần Thư lắc đầu, cầm lấy một khối mộc bài, bắt đầu tạo phúc cho quần chúng, phối thuốc miễn phí cho mọi người.

Đương nhiên, chỉ phối hỏa diễm dược tề, hàn băng dược tề cùng với lôi điện dược tề.

Mộc bài vừa đặt, trong nháy mắt đã dẫn tới sự chú ý của mọi người.

Hiện giờ danh khí của Đại Lực Dược Tề Phô sờ sờ ra đó, đã không cần làm quá nhiều tuyên truyền.

Mười phút sau, khách nhân đầu tiên đã tới rồi.

- Trần lão bản, lại bắt đầu phối thuốc miễn phí cho mọi người à?

Một nam tử đi vào cửa hàng, trong tay cầm một bao dược liệu.

- Đưa dược liệu cho ta đi.

Trần Thư tiếp nhận dược liệu, đi vào nhà xí của cửa hàng.

Không quên sơ tâm, phải thủy chung…

- Ừ? Những dược liệu này?

Nam tử chờ một lúc, nhìn về phía giá hàng chung quanh.

Khi nhìn thấy các loại dược liệu thuộc tính hỏa, thần sắc của hắn lập tức chấn động.

- Không phải đều là dược liệu cấp Hắc Thiết chứ?

Nam tử nhìn về phía các loại giá phía dưới, trên cơ bản đều là giá thị trường.

- Lão bản của các ngươi vừa đào hang ổ hung thú về à?

Thần sắc của hắn càng lúc càng trở nên khiếp sợ, dược liệu bên trên đều vô cùng tươi mới, hiển nhiên là vừa ngắt lấy chưa bao lâu.

Đám người Vương Thiên Bá đều lắc đầu.

Kỳ thật bọn họ hoài nghi là Trần Thư vừa cướp của người khác hơn.

Rất nhanh, tin tức phối trí miễn phí truyền khắp Nam Giang Thị.

Tục ngữ nói: Có tiện nghi không chiếm là vương bát đản!

Vô số người nhao nhao kéo tới, Đại Lực Dược Tề Phô đông như trẩy hội, mọi người cũng thấy dược liệu giá hàng.

Tuy đại bộ phận người đều không mua nổi, nhưng trong đó cũng có phú hào.

Trần Thư vốn chính là muốn nhờ vào lưu lượng phối trí miễn phí mang đến, nhanh chóng bán ra dược liệu.

Hai ngày thời gian thoáng cái đã trôi qua.

Dược liệu của Trần Thư dã bán được hai ngàn vạn.

Nếu dựa theo tiến độ này, không tới nửa tháng, dược liệu sẽ bán hết.

Đồng thời, độ thuần thục của dược tề cũng nhanh chóng đề thăng.

Nam Giang Nhị Trung, phòng học của lớp huấn luyện đặc biệt.

- Các học sinh, tháng này sẽ do ta làm lão sư của các ngươi!

Một lão nhân đeo kính mắt, hoa râm, đi lên đài.

Hắn nhìn về phía mọi người bên dưới, ho khan một tiếng, nói:

- Hai tháng này ta sẽ dạy các ngươi môn văn hóa, chỉ có một tháng này là chuyên môn học tập tri thức văn hóa, ta hy vọng các vị có thể đối đãi toàn lực.

Chương 342: Hình như quên đi học… (2)

- Môn văn hóa ở đại học cũng cực kỳ quan trọng, chỉ có thực lực, không có văn hóa, người khác sẽ chỉ cảm thấy ngươi là mãng phu, thậm chí là tội phạm, các ngươi có thể chấp nhận xưng hô này không?

Mọi người trầm mặc không nói gì, nghe thấy hai chữ tội phạm, đều nhao nhao nhìn về phía phía sau phòng học.

Nhưng mà, lại không có thân ảnh của Trần Thư.

Hôm nay là ngày khai giảng, đối phương căn bản không đến.

Nhưng mọi người không bất ngờ, ngược lại cảm thấy là đương nhiên.

- Đều xem đi, có bạn học chưa tới không? Nếu không có thì chúng ta bắt đầu học.

Lão sư mở miệng nói, kỳ thật chỉ là một câu theo quy trình mà thôi.

Nhiều năm như vậy, lớp huấn luyện đặc biệt đều là học sinh phẩm hạnh ưu tú, sẽ không xuất hiện tình huống trốn học.

Ngay cả Phương Tư năm đó, cho dù là không đi học cũng phải xin phép.

Mọi người trầm mặc một thoáng, tuy trong lòng đều biết Trần Thư chưa tới, nhưng không có một ai lên tiếng.

Không có hắn, mọi người mới có thể học tập tốt hơn.

Cuộc sống bận rộn của học kỳ hai cấp ba bắt đầu.

Học sinh của lớp huấn luyện đặc biệt ban ngày học môn văn hóa, buổi tối thì tu luyện Ngự Thú Lực.

Học sinh gia cảnh tốt, chẳng những buổi tối sẽ tới Ngự Thú Đạo Trường để tu luyện, còn sẽ phụ dùng Ngự Thú Châu và dược tề tu luyện, tốc độ tu luyện có thể nói là ngày đi ngàn dặm.

Hiện giờ đã gần thi vào đại học, liên quan đến thành tựu cả đời của học sinh, trong nhà đều lấy ra tích tụ, thậm chí có gia đình còn đi vay nợ.

Trừ cho vay xe vay nhà, ngân hàng lại đẩy ra khoản vay ngự thú, lợi tức thấp vô cùng.

Chỉ cần có thể cung cấp thiên phú ngự thú và bình xét cấp bậc tiềm lực Khế Ước Linh của hài tử, cơ bản đều cũng có thể vay thành công, xem như là một loại ủng hộ của quốc gia đối với học sinh hàn môn.

Về phần Trần Thư, vẫn đang phối thuốc miễn phí ở chợ đen, ném chuyện khai giảng ra sau đầu.

Thời gian rất nhanh đã tới cuối tháng hai.

Trần Thư thu hồi mộc bài, tạm thời ngừng hoạt động phúc lợi cho quần chúng.

Độ thuần thục của ba loại dược tề đều đạt tới cấp đại thành, muốn tiến lên cấp Tông sư, cần thời gian quá dài.

Mà dược liệu thuộc tính hỏa trong cửa hàng cũng bán hết rồi.

Tài khoản của hắn có thêm một ức hai ngàn vạn Hoa Hạ Tệ, tuyệt đối là một khoản khổng lồ.

- Tiểu Hoàng!

Trần Thư sử dụng Bán Tướng Triệu Hoán, không gian bên cạnh vỡ ra, xuất hiện một cái miệng khổng lồ.

Hắn trực tiếp ném ba mươi bình thuốc cho Sử Lai Mỗ.

Chính là có thêm ba loại nguyên tố dược tề, sản lượng bình thường là hai bình, nhưng mỗi lần hắn phối trí đều là ba bình, tất nhiên có thể cất đi một lọ.

Lúc trước Sử Lai Mỗ đã ăn no nguyên tố dược tề.

Hiện giờ độ thuần thục đạt tới cấp đại thành, có thể nuốt thêm mười bình.

Tuy là Khế Ước Linh không có thuộc tính, ăn nguyên tố dược tề trên cơ bản không đề thăng.

Nhưng không chịu nổi chứng cưỡng bách của Trần Thư.

Không cho ăn no, thủy chung cảm thấy khó chịu.

Cái này đã không phải bồi dưỡng hoàn mỹ, mà là thuộc về bồi dưỡng loại hình lãng phí!

- Ơ, lão bản, ngươi không phối à?

Một người cầm dược liệu bước vào.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, cái gì gọi là ta không phối.

- Tạm thời không phối cho các ngươi, về phần thời gian hoạt động lần sau, có thể chú ý tin tức mới nhất của Đại Lực Dược Tề Phô.

Người đó chỉ có thể thất vọng rời đi.

- Tiếp theo nên làm gì?

Trần Thư lẩm bẩm nói:

- Luôn cảm thấy có phải quên mất chuyện gì không?

Đúng vào lúc này, di động bỗng nhiên vang lên.

- Thẩm Vô Song? Ai vậy?

Trần Thư sửng sốt, ngay sau đó giật nảy mình:

- Mẹ kiếp! Thẩm Vô Song!

Mắt hắn trợn trừng, cuối cùng cũng nhớ ra chuyện mà mình quên mất.

Con mẹ nó hình như quên đi học rồi.

Hắn hít một hơi thật sâu, cuối cùng ấn nút bắt máy.

- Trần Bì, ngươi con mẹ nó có phải muốn chết không? Đã khai giảng gần một tháng rồi, ngươi ở đâu?

Thanh âm rít gào của Thẩm Vô Song truyền đến.

Để phòng ngừa Trần Thư quên, hắn cố ý nhắc nhở trước ba ngày.

Không ngờ, đối phương vẫn không đến trường!

Nếu không phải hôm nay hắn muốn tới trường học xem tình huống học tập của các học sinh một chút, sợ rằng một mực không biết chuyện này.

- Thẩm lão sư, nếu ta nói là ta quên, ngài có tin được không.

- Cút đi! Ngươi không cần đến trường học nữa! Đến Tử Mộc Sơn ở thành tây cho ta.

- Tử Mộc Sơn?

Trần Thư ngẩn ra, trong lòng lập tức cả kinh.

Con mẹ nó đó là một bãi tha ma của Nam Giang Thị.

- Thẩm lão sư, ta sai rồi!

Nếu Trần Thư thực sự tới Tử Mộc Sơn, Thẩm Vô Song tuyệt đối là sẽ chôn hắn.

- Giờ ta tới trường học! Lập tức tới ngay.

Hắn vội vàng rời khỏi cửa hàng chợ đen, tới Nam Giang Nhị Trung.

- Sư phó, mau lên! Nam Giang Nhị Trung!

- Tiểu tử, gấp như vậy làm gì? Vội đi đầu thai à.

- Sư phó, nếu ngươi còn chậm một chút, ta thực sự phải đi đầu thai đó.

Hai mươi phút sau, Trần Thư đi tới cửa trường.

- Ơ? Hôm nay là lúc khai giảng à?

Chỉ thấy ở cửa trường đám đông chen chúc, phụ huynh và học sinh đều tụ tập ở đó.

Trần Thư lại nhìn thấy một nam tử ở cửa trường, đeo kính đen, nhìn có chút nhã nhặn. Nhưng trên mặt lại vô cùng âm trầm, giống như đang ấp ủ một hồi bão táp.

Chương 343: Khai giảng một tòa mộ, đi học không thấy người

Chính là Thẩm Vô Song đang chờ hắn.

- Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta…

Trần Thư nhắm mắt lại, chắp tay trước ngực, không ngừng cầu nguyện, muốn nhờ vào đám người để giấu mình.

Nhưng phỉ khí trên người hắn quá nặng, quả thực giống như đèn sáng trong đêm đen.

- Thái Thượng Lão Quân, lập tức tuân lệnh, ai thấy ta, người đó là ngốc bức…

Thẩm Vô Song đi tới phía sau hắn, lập tức khóe miệng giật giật.

Ngươi rõ ràng là đang mắng ta.

Bốp!

Hắn trực tiếp dùng tay phải vỗ vai Trần Thư.

Trần Thư cả kinh, chậm rãi quay lại, quả nhiên thấy Thẩm Vô Song.

Trên mặt hắn cố nặn ra một nụ cười đông cứng, nói:

- Chúc mừng năm mới, Thẩm lão sư!

- Đi theo ta tới hậu sơn trường học!

- …

Mắt mắt trợn trừng, đây con mẹ nó là tiết tấu muốn chôn rồi.

Khai giảng một nấm mộ, đi học không thấy người!

- Lão sư, cho ta một cơ hội.

Vẻ mặt hắn ủy khuất, mở miệng nói:

- Ta vốn đã sớm muốn đến trường, nhưng lại bị việc làm chậm trễ.

Thẩm Vô Song nhíu mày, nói:

- Ngươi á? Bận ở nhà tạo đạn hạt nhân à?

- …

Trần Thư nghẹn lời rồi, cái gì gọi là tạo đạn hạt nhân?

- Ta không phải người sản xuất đạn hạt nhân ta chỉ là công nhân khuân vác mà thôi.

- Bớt lải nhải thôi, rốt cuộc là làm gì!

Trần Thư đảo mắt, nói:

- Gần đây không phải xuất hiện dị không gian mới à? Nhân thủ của Ngự Long Vệ không đủ, ta phải giúp.

- Ngươi?

Thẩm Vô Song hoài nghi nói:

- Một Ngự Thú Sư cấp chín có thể làm gì?

Trần Thư giải thích:

- Không phải ta còn thủ đoạn khác à.

- Thật ư?

- Đương nhiên là thật, nếu không ta đã sớm về trường rồi, Thẩm lão sư, ta mỗi ngày đều muốn đến trường, một ngày không đến trường học, trong lòng ta giống như có khủng long đang chạy vậy.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, nếu ta không tự mình gọi điện thoại, ngươi con mẹ nó sợ rằng ngay cả chuyện thi đại học cũng quên.

Trần Thư nói:

- Hiện tại không phải hai tháng đầu chỉ học tri thức văn hóa à? Trình độ của ta thì ngươi biết mà.

Thẩm Vô Song quát:

- Mau trở về đi! Nếu không giành được đệ nhất, tự mang xẻng đến hậu sơn trường học.

- Được rồi!

Trần Thư hớt hải chạy tới phòng học.

…

- Các học sinh, hiện giờ chính là cuối tháng hai rồi, thành tích của các ngươi khiến ta rất hài lòng, quả nhiên là trò giỏi hơn thầy.

Trên mặt lão sư môn văn hóa nở nụ cười, là lớp nổi bật của trường học, thành tích của khoa văn hóa tất nhiên dễ dàng giành tới tay.

Cho dù là so sánh với thiên tài của thành phố lớn, cũng không có chênh lệch quá lớn, trừ khi là học thần nào đó, giành được điểm tuyệt đối.

- Ngày mai chính là kỳ kiểm tra văn hóa của chúng ta, độ khó tương đương với thi vào đại học, trên trình độ nhất định có nghĩa là trình độ thi vào đại học của ngươi, các vị phải toàn lực ứng phó!

Lão sư đang nói, ngoài cửa bỗng nhiên có một người tới.

- Báo cáo!

Lão sư quay đầu nhìn một cái, vẻ mặt nghi hoặc:

- Vị đồng học này, không biết ngươi tìm ai?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, chẳng trách không ai cho ta biết, thì ra lão sư căn bản không biết lớp học thiếu người.

- Lão sư, ta là học sinh lớp này.

- Học sinh? Mới chuyển trường à?

- Ặc… Ta là lớp trưởng…

Trần Thư và lão sư nhìn nhau rất sâu, hai người mãi lâu sau vẫn không nói gì.

Đã khai giảng một tháng rồi, là lớp trưởng lại hiện tại mới đến?

Một lúc sau, lão sư lại hỏi:

- Ngươi đúng là lớp trưởng.

- Lưu lão sư, là học sinh của lớp chúng ta, có chút việc nên chậm trễ.

Thẩm Vô Song đi tới cửa, mở miệng giải thích.

- Vậy vào đi!

Lưu lão sư nhướng mày, trong mắt có vẻ không vui, nói:

- Cho dù là lớp trưởng, cũng phải lấy học tập làm trọng, môn văn hóa không phải đơn giản như các ngươi nghĩ đâu.

Trần Thư gật đầu, về lại chỗ ngồi của mình.

Hắn vừa tới phòng học, không khí bên trong lập tức trở nên có chút khang khác.

Bầu không khí vốn đang thoải mái lập tức trở nên áp lực hơn không ít.

Cho dù là đã qua một tháng, cảm giác áp bức của tội phạm vẫn tồn tại.

Lưu lão sư mở miệng nói:

- Được rồi. Hôm nay chúng ta ôn tập một chút! Các vị lấy sách ra đi.

Hắn cầm một quyển sinh vật giáo tài thư, vừa đi vừa bắt đầu giảng bài.

Khi hắn đi tới bên cạnh chỗ ngồi của Trần Thư, lập tức ngây người.

Chỉ thấy Trần Thư đang mở ba lô, không ngừng lật gì đó.

Túi phân, giá nướng, đồ gia vị, cờ lê, máy khoan điện…

Ngươi con mẹ nó rốt cuộc là làm gì?

Lưu lão sư ngẩn ra, lâm vào trong trầm mặc.

Hắn hành nghề mấy chục năm, lần đầu tiên gặp phải loại học sinh này, trong túi sách không có sách, mà là một đống thứ mạc danh kỳ diệu.

Trần Thư cũng có chút ngây đơ, ta con mẹ nó hình như thật sự không mang theo sách bao giờ.

- Sách của ta đâu?

Hắn không ngừng lục ba lô, muốn tìm được một quyển sách, giảm bớt một chút không khí xấu hổ!

Ánh mắt cả lớp đều đồng loạt nhìn lại, trong mắt lại không hề có vẻ bất ngờ,

Trần Thư có thể tìm ra sách, đó mới là quá không bình thường.

- Trần Bì, lần trước ngươi nướng thịt, quên mang than củi…

Tạ Tố Nam đi tới bên cạnh hắn, thấp giọng nhắc nhở một câu.

- …

Trần Thư trợn mắt, mẹ kiếp, không thể nào?

Chương 344: Hải dương tri thức khiến ta trầm mê (1)

- Ài…

Lão sư thở dài, xoay người bước đi.

Hắn không rõ một lớp huấn luyện đặc biệt đang yên đang lành, vì sao lại có nội tình đen tối, đây rõ ràng là lãng phí tài nguyên dạy học.

Trần Thư ngáp một cái, đã không có việc, vậy hắn có thể nghỉ ngơi một chút.

Thời gian buổi tối, ba người lại tụ tập cùng một chỗ, quay về trong ký túc xá.

- Được đấy, lão Tạ, trở thành Ngự Thú Sư cấp tám rồi.

Trần Thư lập tức nhận ra cấp bậc ngự thú của Tạ Tố Nam.

Tạ Tố Nam thở dài:

- Không thổ hào bằng hai người các ngươi, cấp bậc của bạn hữu đều là vất vả mới tu luyện được.

Từ Tinh Tinh vừa mở cửa ký túc xá, bên trong lập tức truyền đến tiếng kêu líu ríu.

- Mẹ kiếp, tình huống gì thế?

Trần Thư ngây đơ, chỉ thấy trong ký túc xá bày một cái lồng lớn, bên trong ít nhất có hơn trăm con chim.

- Ta còn muốn hỏi ngươi đây? Ngươi con mẹ nó đưa ta một đống chim làm gì?

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Hơn nữa, vì sao Lôi Điểu của ta hiện tại lại bành trướng như vậy?

Mới có một ngày, tính tình của Lôi Điểu biến dị đã thay đổi, thấy ai cũng là bộ dạng vô địch thiên hạ, cứ như mình là vô địch thiên hạ.

- Ặc…Cái này không phải là bồi dưỡng lòng tự tin cho nó à?

Có thể thong dong đào tẩu dưới sự đuổi giết của nhiều Bạch Ngân Lĩnh Chủ như vậy, bất kỳ một Khế Ước Linh nào cũng sẽ lòng tự tin tăng mạnh.

- Dẹp đi!

Từ Tinh Tinh thở dài, nói:

- Những con chim này làm sao bây giờ?

- Đây là chuẩn bị cho Lôi Điểu của ngươi.

- Để nhìn nó cong mông? Mới một ngày nó đã chán rồi, hiện tại chỉ muốn lắc mông trước mặt sinh vật cường đại!

- Vậy nướng đi.

Trần Thư nhún vai, liếm môi.

Vừa hay ba người chưa ăn cơm, vừa nghe vậy, hai người Từ Tinh Tinh đều nuốt nước miếng.

- Có chút đạo lý!

Nói xong, ba người trực tiếp dựng giá nướng trong ký túc xá.

Ba người đoàn tụ, kể lại kinh lịch nghỉ đông của mình.

Nghỉ đông của tiểu Tinh cực kỳ buồn tẻ, một mực đều là học tập và tu luyện, hiện tại cách Ngự Thú Sư cấp chín chỉ còn một bước.

Tạ Tố Nam thì kiếm được không ít tài nguyên ngự thú.

Bởi vì hung thú thường lui tới, nhiệm vụ của hiệp hội Ngự Thú Sư cũng nhiều hơn.

Về phần Trần Thư, bắt đầu bốc phét kinh lịch truyền kỳ của mình.

- Sử Lai Mỗ của ngươi đại chiến tám trăm hiệp với Bạch Ngân Lĩnh Chủ?

- Ngươi giao thủ với hung thú cấp Quân Vương?

Hai người cười ha ha, ngươi ba hoa đúng là không theo cách cơ bản, nghĩ gì là bốc phét nấy.

Đối với lời nói của Trần Thư, hai người là hoàn toàn không tin.

Đừng nhìn Sử Lai Mỗ ở trong trường học tác uy tác phúc, nhưng nếu dám đánh nhau với Bạch Ngân Lĩnh Chủ, tuyệt đối sẽ bị miểu sát.

- Ài, thời buổi này, nói thật không ai tin.

Trần Thư thở dài, thu thập giá nướng, nằm xuống ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, ba người ăn điểm tâm, tới phòng học.

Lão sư môn văn hóa mở miệng nói:

- Hôm nay chính là trắc nghiệm, liên quan đến thứ tự thi đấu của học phần hai tháng.

Một đám người đều phấn chấn, thậm chí có người còn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Trần Thư.

Không đánh lại ngươi, làm bài lại cũng không bằng ngươi à?

Tuy thành tích môn văn hóa của Trần Thư năm trước là cao nhất cả năm, nhưng một học kỳ trôi qua, mọi người đều đang học tập.

Mà Trần Thư thì một mực đang chơi, sao có thể theo kịp được tiến trình?

Trần Thư ngáp một cái, căn bản không bận tâm.

Vào thời khắc nhận được bài thi, trước mắt hắn lập tức xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Đạt được vị trí cuối cùng. Phần thưởng hoàn thành: Đạt được danh hiệu Hãn phỉ đỡ không dậy! Có hiệu quả: Hệ thống phần thưởng giảm phân nửa.

Mục chọn hai: Đạt được thứ tự top 10! Phần thưởng hoàn thành: Mười viên Ngự Thú Chân Châu cấp cơ sở.

Mục chọn ba: Đạt được thứ tự top 5! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Ngự Phong Chi Lực +1.

Mục chọn bốn: Đạt được ví trị số một! Phần thưởng hoàn thành: đáp án đề ép trục kỳ thi đại học và đại lượng Ngự Thú Lực.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nhất là mục chọn đầu tiên, đây con mẹ nó cũng có thể xem như là phần thưởng à?

Hắn quyết đoán lựa chọn cái thứ tư, đại lượng Ngự Thú Lực và đáp án đề ép trục đều rất hữu dụng đối với hắn.

Nhất là cái trước, tuy Trần Thư đã nắm giữ toàn bộ tri thức trung học, nhưng đề ép trục không phải là nắm giữ tri thức thì có thể làm được.

Thi cuối kỳ của cao nhị không có đề ép trục, hắn mới có thể có được 396 điểm.

Hiện tại thì khác, có đề ép trục, hắn nhiều nhất chỉ có thể có được 380 điểm.

- Chẳng lẽ hệ thống đoán trước được tương lai?

Trần Thư sờ sờ cằm, ngay sau đó liền hiểu ra.

Đến lúc đó chắc là ở hiện trường cho một năng lực biết trước đáp án.

Nếu có thể biết được đáp án, môn văn hóa của Trần Thư có thể tiếp cận điểm tuyệt đối.

Cộng thêm thành tích của môn ngự thú, có thể vững vàng bước vào Hoa Hạ Học Phủ.

Bài thi được phát xuống, Trần Thư lập tức tiến vào trạng thái, bắt đầu múa bút thành văn.

Tri thức của phần thưởng hệ thống trực tiếp ghi vào trong ký ức của hắn, bất kể đã trôi qua bao lâu cũng không quên.

Lão sư môn văn hóa đi tới bên cạnh Trần Thư, không phải để xem biểu hiện của hắn, mà là để phòng ngừa đối phương ăn gian!

Chương 345: Hải dương tri thức khiến ta trầm mê (2)

- Lại bắt đầu làm bộ làm tịch?

Hắn lắc đầu, thở dài.

- Hả? Ừ.

Nhưng khi hắn nhìn thấy bài thi của Trần Thư, lập tức ngây người.

Chỉ thấy tốc độ làm bài của Trần Thư cực nhanh, quả thực giống như một cái máy, không hề có chút tạm dừng.

- Không ngờ ngươi lại biết?

Thần sắc của Lưu lão sư vô cùng kinh ngạc, không ngừng quan sát Trần Thư.

Trần Thư không trả lời, mà là chuyên tâm làm bài thi.

Vốn là cuộc thi hai tiếng, hắn trong nửa giờ đã hoàn thành, về phần đề ép trục thì trực tiếp từ bỏ.

Lúc này Trần Thư mới ngẩng đầu, mở miệng nói:

- Thế này không phải vô cùng đơn giản à? Là người thì đều biết mà…

Lập tức, ánh mắt cả lớp đồng loạt nhìn tới, ngươi đúng là đê tiện.

- Lão sư, ta nộp bài.

Lúc này lão sư môn văn hóa mới tỉnh táo lại, cơ hồ là theo bản năng gật đầu.

Trần Thư lập tức đứng dậy, nhanh như chớp đã biến mất.

Hắn ngồi vào vị trí của Trần Thư, không ngừng nhìn đáp án trên bài thi.

- Đúng hết, đúng hết… Không có một chút sai lầm…

Lão sư không nhịn được than khẽ, quả thực chính là vừa nhanh vừa chuẩn, còn giỏi hơn hắn.

Chẳng trách lại kiêu ngạo như vậy, còn có thể trở thành lớp trưởng, thì là thật.

Người chung quanh cũng nghe thấy tiếng lẩm bẩm của lão sư, chỉ cảm thấy trong lòng hốt hoảng.

Trình độ ngự thú có thể treo mọi người lên đánh, thành tích môn văn hóa cũng mạnh như vậy, còn cho người ta sống không?

Mấu chốt, ngươi con mẹ nó chưa bao giờ nỗ lực cả.

Trong lòng mọi người lập tức trở nên bất bình hành, vẻ mặt u buồn và phiền muộn.

…

- Trần Thư!

Thẩm Vô Song lập tức bắt được Trần Thư đang chuồn.

- Sao lại trốn học?

- Đâu có? Ta thi xong rồi, ra ngoài nghỉ ngơi một chút.

Trần Thư thầm nghĩ trong lòng, sao lại xui xẻo như vậy, lại con mẹ nó bị lão Thẩm bắt được.

Hắn không biết, hiện tại Thẩm Vô Song là thời khắc theo dõi hắn.

Nghỉ đông vừa qua, hắn cho rằng mình có thể an tâm một chút, hiện tại xem ra, Trần Thư là không thay đổi chút nào.

- Đi theo ta tới văn phòng hiệu trưởng!

Thẩm Vô Song mở miệng, trực tiếp cất bước.

Trần Thư bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo.

…

Rất nhanh, hai người tới văn phòng hiệu trưởng.

Hiệu trưởng uống ngụm trà, nói:

- Thẩm lão sư, ngươi thực sự muốn cho Trần Thư làm đội trưởng tham gia thi đấu ngự thú à?

Hiện giờ là cuối tháng hai, thi đấu ngự thú trong thành phố đã bắt đầu báo danh.

- Hiệu trưởng, cái này không cần nghĩ, lớp học không có một ai có thể đánh lại hắn.

Thẩm Vô Song vô cùng tự tin nói.

Dựa vào Sử Lai Mỗ biến thái của Trần Thư, gặp ai cũng có thể đánh cho tơi bời.

Tuy là Khế Ước Linh cấp LÀ, nhưng giống như là không có giới hạn.

Có quỷ mới biết qua nghỉ đông lại đề thăng bao nhiêu.

- Ta cũng biết thực lực của bạn học Trần Thư, nhưng năm trước là cấp bậc ngự thú của hắn cao…

Trong mắt hiệu trưởng có vẻ suy tư, hắn cho rằng năm trước Trần Thư có thể càn quét các trường trung học, chủ yếu chính là dựa vào cấp bậc Ngự Thú Sư cấp chín để nghiền ép.

Hiện tại đến học kỳ sau, thiên tài trên cơ bản đều đã trở thành trình độ cấp chín.

Ưu thế cấp bậc vốn có của Trần Thư cũng không còn sót lại chút gì.

Mấu chốt là để Trần Thư làm đội trưởng, hắn cảm thấy thanh danh của Nam Giang Nhị Trung sợ rằng lại giảm xuống…

Cái này hoàn toàn chính là tuyên truyền ngược.

- Hiệu trưởng, ngươi không cần lo lắng, mục tiêu của chúng ta không phải thi đấu cấp thành phố, mà là cấp tỉnh.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Ta cảm thấy do Trần Thư dẫn đội, sẽ giành được thứ tự không tồi, ít nhất cũng không kém hơn Phương Tư năm đó!

- Ngươi có lòng tin đối với hắn như vậy à.

Hiệu trưởng trợn mắt, những lời này của Thẩm Vô Song cũng có nghĩa là Trần Thư mạnh hơn Phương Tư một bậc.

- Yên tâm! Để hắn dẫn đội!

Thẩm Vô Song làm chủ nhiệm lớp, có quyền quyết định, chỉ là thông tri cho hiệu trưởng, không phải thương lượng.

- Vậy được rồi!

Hiệu trưởng gật đầu bất đắc dĩ.

- Ta phản đối.

Trần Thư nghe cái là hiểu, xem ý tứ của hiệu trưởng, hình như vẫn có chút không tình nguyện cho mình tham gia?

- Ta muốn học tập, không ai có thể ngăn cản ta! Hải dương tri thức khiến ta trầm mê!

- …

Thẩm Vô Song và hiệu trưởng đồng loạt nhìn lại, lại bắt đầu bốc phét à?

Cho dù là người đứng cuối lớp nói những lời này, bọn họ cũng không quá hoài nghi. Nhưng từ trong miệng ngươi nói ra, thật sự thích hợp sao?

Hiệu trưởng thấm thía nói:

- Bạn học Trần Thư, lần thi đấu này đối với trường học mà nói là vinh dự, đối với ngươi mà nói cũng là vinh dự…

Hai mắt Trần Thư khép hờ, bắt đầu nghỉ ngơi.

Thẩm Vô Song xua tay, trực tiếp cắt ngang lời hiệu trưởng.

Ngươi giảng đạo lý với Nam Giang Hãn Phỉ, không bằng trực tiếp đi giáo dục hung thú, có thể hiệu quả còn tốt hơn.

Thẩm Vô Song lập tức bắt lấy trọng điểm, trực tiếp mở miệng nói:

- Ra giá đi!

- Người biết ta là Thẩm lão sư!

Trần Thư nhếch miệng cười, lập tức mở mắt.

Ngươi nói như vậy, ta lại không mệt chút nào.

- Hai ngàn vạn!

Trần Thư trực tiếp giở công phu sư tử ngoạm, nghĩ đến con số gì là nói ra.

- Không được!

Hiệu trưởng lập tức đứng dậy, kinh phí của trường vốn đã khẩn trương, đã cho Trần Thư quá nhiều tài nguyên rồi.

Chương 346: Không thể, trường học cho thật sự quá nhiều…

Hắn chưa chưa từng thấy học sinh như vậy, quả thực giống như tội phạm, cả ngày chỉ nghĩ tới chuyện lột da của trường học.

Học sinh thời buổi này một chút vinh dự tập thể cũng không có à?

Thẩm Vô Song thong dong mở miệng:

- Chỉ cần ngươi có thể giành được hạng nhất trong tỉnh, vậy thì hai ngàn vạn.

- Đùa à?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, trực tiếp cự tuyệt,

Nếu là thi đấu cá nhân, hắn có thể sẽ đáp ứng.

Nhưng thi đấu đoàn đội là ba người tham gia, lớp học không có người quá mạnh.

Điều này có nghĩa là khi đối mặt với cường địch trên cơ bản toàn là dựa vào một mình hắn chiến đấu.

Nếu đụng phải đoàn thể từ ba con Khế Ước Linh cấp S cấu thành, cho dù là Sử Lai Mỗ cũng không đánh lại.

Sử Lai Mỗ của hắn chỉ là cấp LÀ, toàn là dựa vào các loại dược tề, hệ thống tăng phúc để cường hành đề thăng, nhược điểm của bản thân quá rõ ràng, tốc độ chậm, phương thức công kích đơn nhất.

Muốn đả bại ba con Khế Ước Linh cấp S là quá khó khăn!

Một khi ba con Khế Ước Linh cấp S phối hợp, hắn trên cơ bản sẽ bị áp chế gắt gao.

- Top 10, hai ngàn vạn!

Trần Thư nhượng bộ một bước, nói:

- Lần trước Phương Tư tỷ cũng chỉ giành được hạng mười sáu, Nam Giang Nhị Trung chúng ta không có chiến tích top 10? Ta đã lập kỷ lục rồi.

Những lời này vừa được nói ra, Thẩm Vô Song cũng lâm vào trầm.

- Được!

Một lát sau, Thẩm Vô Song gật đầu.

- Thẩm lão sư.

Hiệu trưởng đánh mắt ra hiệu, trường học đã không có kinh phí giáo dục…

- Vì vinh quang của trường học, ta nhất định toàn lực ứng phó!

Trần Thư lập tức đứng dậy, giống như đang thề, vô cùng trang nghiêm.

Đành chịu thôi, trường học cho thật sự quá nhiều…

- …

Hai người đồng loạt nghẹn lời, ngươi đúng là giỏi thay đổi sắc mặt.

- Ngươi ra ngoài trước đi, Trần Thư!

Hiệu trưởng lắc đầu, không có biện pháp gì với Trần Thư, đối phương căn bản không để ý tới thân phận hiệu trưởng của hắn.

Nhìn Trần Thư rời khỏi, hiệu trưởng mở miệng nói:

- Thẩm lão sư, liệu có phải quá nhiều không, học kỳ sau sợ rằng không còn tài nguyên gì.

- Không sao, học kỳ sau trường học không cần cho quá nhiều, mỗi gia đình đều sẽ toàn lực chống đỡ cho hài tử của mình.

Thẩm Vô Song mở miệng nói, đào tạo ra học sinh cường đại, chính là trách nhiệm của trường học, gia đình cũng cần trả giá.

- Thẩm lão sư, ngươi đánh giá cao Trần Thư như vậy à?

Hiệu trưởng nhíu mày, cho dù là Trần Thư không tham gia thi đấu, kỳ thật đối với trường học mà nói cũng không có ảnh hưởng gì.

Chỉ cần có thể thi vào đại học, đó mới là sự trợ giúp lớn nhất đối với trường học.

Đối mặt với thi vào đại học, Trần Thư nhất định sẽ toàn lực ứng phó.

Chẳng những liên quan đến trường học, còn liên quan đến một đời người của hắn.

Sở dĩ Thẩm Vô Song đáp ứng, là vì cho Trần Thư nhiệm vụ lịch luyện, đồng thời danh chính ngôn thuận dồn tài nguyên của trường vào hắn.

- Lớp huấn luyện đặc biệt, nếu thực sự có người có thể thi trúng Hoa Hạ Học Phủ, trừ Trần Thư ra không còn có thể là ai khác.

Thẩm Vô Song nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt chắc chắn nói.

- Đã là tuyển thủ hạt giống số một, cho thêm chút tài nguyên cũng không có gì đáng trách!

Một học sinh của Hoa Hạ Học Phủ, ý nghĩa đối với Nam Giang Nhị Trung là không cần nghĩ cũng biết.

Cho dù là những người còn lại đều thi không lý tưởng, vẫn có thể có được sự ủng hộ của bộ giáo dục.

- Hy vọng thật sự có thể thành công!

Hiệu trưởng ngẩn ra, ngay sau đó lại bật cười.

Hy vọng của Nam Giang Nhị Trung không ngờ là đặt lên một học sinh có Khế Ước Linh cấp LÀ.

…

Hai ngày sau, Trần Thư lại thi ba cuộc thi môn văn hóa.

Không có ngoại lệ, vừa nhanh vừa chuẩn, trừ đề ép trục ra, toàn bộ đều làm đúng.

Mà hắn cũng có được phần thưởng, thân thể có thêm đại lượng Ngự Thú Lực, lại cách cấp Hắc Thiết gần thêm một bước.

Nhưng đáp án của đề ép trục thi vào đại học lại không có, chắc là đến khi thi mới xuất hiện.

- Già rồi, ta đúng là mắt mờ…

Lão sư môn văn hóa nhìn thành tích hạng nhất của Trần Thư, một mực lắc đầu than khẽ.

Hắn duyệt người vô số, lúc ấy lập tức cho rằng Trần Thư là loại cặn bã không có lòng cầu tiến.

Kết quả không ngờ là một thiên tài?

Thành tích môn văn hóa của những người còn lại cũng không tồi.

Người kém nhất cũng thi được ba trăm năm mươi điểm, chênh lệch lẫn nhau rất nhỏ.

- Tốt lắm! Hiện giờ kỳ thi tháng hai đã kết thúc!

Thẩm Vô Song bước vào, hắn cũng nhìn thấy sắp xếp thành tích. Trong lòng càng hài lòng với Trần Thư hơn, thành tích

môn văn hóa và ngự thú đều xuất chúng, tuyệt đối có khả năng nhất thi trúng Hoa Hạ Học Phủ.

- Đi theo ta tới Ngự Thú Quán!

Thẩm Vô Song dẫn theo mọi người, rời khỏi phòng học.

Rất nhanh, một đám người lại quay lại Ngự Thú Quán đã lâu không tới.

- Hôm nay cần nói với mọi người một chuyện.

Thẩm Vô Song ho khan một tiếng, nói:

- Hiện giờ thi đấu ngự thú của thành phố đã bắt đầu báo danh, Nam Giang Nhị Trung cũng sẽ tham gia!

- Nếu có thể giành được hạng nhất của thành phố, vậy có thể đại biểu cho Nam Giang Thị tham gia thi đấu trên tỉnh!

Chương 347: Bị thế lực ác mài mòn góc cạnh (1)

Những lời này vừa được nói ra, đại bộ phận đều thờ ơ, không liên quan lắm tới bọn họ.

- Ta cuối cùng quyết định ba người, đội trưởng: Trần Thư, đội viên: Hứa Tiểu Vũ và Đường Liệt!

Những lời này vừa được nói ra, Trần Thư nhướng mày.

Hiện giờ Hứa Tiểu Vũ và Đường Liệt đều trở thành Ngự Thú Sư cấp chín, sức chiến đấu tất nhiên không cần nhiều lời.

- Lão sư, ta phản đối!

Trần Thư trực tiếp giơ tay, làm đội trưởng tất nhiên có quyền lựa chọn đội viên.

- Ta đề nghị không cần Đường Liệt, để Hạ Băng tham gia cùng chúng ta.

- Trần Thư!

Song quyền Đường Liệt nắm chặt lại, chỉ cảm thấy giống như bị vũ nhục.

Hắn khổ cực tu luyện, cuối cùng trở thành Ngự Thú Sư cấp chín, nhưng vẫn bị Trần Thư khinh thường.

Hạ Băng chỉ là một Ngự Thú Sư cấp tám, Khế Ước Linh cũng là cấp B.

Dựa vào cái gì mà có thể thay thế hắn?

Đường Liệt mở miệng nói:

- Lão sư, Trần Thư ta có thành kiến với ta.

Trần Thư bật cười, nói thẳng:

- Ừ, ta chính là có thành kiến với hắn! Làm đội trưởng, ta không có quyền quyết định, vậy còn làm làm gì?

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, ngươi đúng là không che giấu chút nào.

- Sức chiến đấu của Hạ Băng có lẽ không mạnh, nhưng Băng Lang của nàng ta là chủ khống chế, ta và tiểu Vũ không thiếu năng lực công kích, bổ sung thêm một Đường Liệt, kỳ thật ý nghĩa không lớn!

Trần Thư mở miệng giải thích, không muốn làm khó Thẩm Vô Song, dù sao cũng là danh sách do hắn quyết định.

Những lời này vừa được nói ra, Thẩm Vô Song gật đầu, đích xác là đạo lý này.

- Ngươi con mẹ nó quá đáng.

Đường Liệt giận dữ, mở miệng nói:

- Lão sư, lớp ngự thú lấy thực lực làm chủ, ta muốn thay thế Trần Thư, ta làm đội trưởng!

Qua nghỉ đông, hắn chẳng những trở thành Ngự Thú Sư cấp chín.

Khế Ước Linh lại lĩnh ngộ hai kỹ năng, sức chiến đấu tuyệt đối tăng vọt.

Hôm nay, hắn sẽ lấy lại tất cả những gì thuộc về hắn!

- Hả?

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Trời không trong, mưa không ngừng, ngươi cảm thấy ngươi được à?

- Đường thiếu, đừng xung động.

Vương Vân ở bên cạnh lập tức kéo lại, mở miệng nói:

- Hắn đứng đầu Nhị Trung nửa năm có thừa! Điểm Đấu Linh Trường một tháng, con Khế Ước Linh cấp S của ngươi sẽ bị đánh chết.

Hồng Minh cũng ở bên cạnh không ngừng khuyên can, ở học kỳ trước Trần Thư mang tới cho họ cảm giác áp bức quá mạnh.

Đương nhiên, hai người chủ yếu không quan tâm tới Đường Liệt, mà là lo lắng mình bị ghi thù, bọn họ không thể trêu vào Nam Giang Hãn Phỉ…

- Cái này…

Đường Liệt lập tức tỉnh táo lại, lúc trước Hạ Viêm chính là Khế Ước Linh cấp S cấp chín, cũng vẫn bị treo lên đánh!

Tuy Phong Hành Thú của hắn đột phá đến cấp chín, nhưng tuyệt đối không hơn được Khế Ước Linh cấp S.

Nhớ lại đủ loại chuyện ngày xưa, hắn trở nên do dự.

Hình như mình làm sai chuyện gì rồi.

- Ê! Rốt cuộc có đánh hay không, lề mề quá!

Trần Thư bực mình, Sử Lai Mỗ của hắn đã quá lâu rồi không xuất chiến, vừa hay xem đề thăng trong nghỉ đông thế nào.

Hai tháng trước cho nổ dị không gian, hắn có được đề thăng 5% toàn thuộc tính, cộng thêm dược tề Phương Tư đưa, lại thêm 10%.

Sử Lai Mỗ vốn đã cường đại, hiện giờ tuyệt đối có thể nghiền ép trong cùng cấp.

- Đánh cũng được.

Đường Liệt do dự một lúc, cuối cùng cắn răng một cái, quyết định đánh một trận.

Lời đã nói ra rồi, ít nhất cũng phải vang.

Nếu không hắn chẳng phải là càng không có địa vị ở lớp huấn luyện đặc biệt à?

- Nhưng phải nói trước! Chúng ta là bạn học, chỉ có thể điểm tới là dừng!

- …

Lời nói của Đường Liệt tương đương với đã nhận thua.

Một giây trước ngươi còn nói nghe oai lắm, hiện tại lại sợ rồi à?

Chẳng những ngắn nhỏ, hơn nữa còn không cường hãn!

- Thẩm lão sư, ngươi tới làm trọng tài đi.

Đường Liệt cũng chẳng buồn để ý tới thể diện, nhìn về phía Thẩm Vô Song với vẻ cầu xin.

Có Thẩm lão sư ở đây, chắc Trần Thư sẽ không làm thịt Khế Ước Linh của mình.

Trần Thư mỉm cười, ngươi rất thông minh.

Đừng nhìn Đường Liệt không cần mặt mũi, nhưng hiện tại ít nhất cũng giữ được vốn liếng, không xuất hiện nguy cơ lớn, tương đương với thử mà không có mạo hiểm.

Nếu có thể đánh thắng thì hắn sẽ lập tức quật khởi trong lớp học, thay thế địa vị của Trần Thư.

Cho dù là đánh thua, cũng không có hậu quả quá lớn xuất hiện.

- Vậy điểm tới là dừng.

Thẩm Vô Song gật đầu nói, cũng muốn xem sức chiến đấu của Sử Lai Mỗ.

Ít nhất cũng chứng minh nhãn quang của mình không sai.

- Đến đây đi!

Trần Thư đứng ở phía trước lớp, triệu hồi ra Sử Lai Mỗ màu vàng của bản thân.

Bùm!

Sử Lai Mỗ trực tiếp sử dụng cự đại hóa, hình thể của bản thân trong nháy mắt liền đề thăng tám lần!

Òm ọp!

Sử Lai Mỗ màu vàng cao ba mươi thước xuất hiện, tuy mắt to vô cùng ngốc nghếch, nhưng lại mang tới cho người ta cảm giác áp bức cực hạn.

Khi nó ép người lại không ngốc nghếch chút nào.

- Ta đúng là chó vải.

Mắt Đường Liệt trợn trừng, tâm thần chấn động, đã có suy nghĩ phí hoài bản thân mình.

Mẹ kiếp, thời kỳ đến trường mới chỉ có hai mươi mét.

Hiện tại lại trực tiếp một phát lên thành ba mươi mét.

Thứ này của ngươi là bơm ra à, mà có thể bành trướng nhanh như vậy?

Chương 348: Bị thế lực ác mài mòn góc cạnh (2)

Thẩm Vô Song cũng thầm nuốt nước miếng,

Ngươi con mẹ nó chỉ là một Khế Ước Linh cấp chín, rốt cuộc có giảng khoa học không?

Sử Lai Mỗ vừa ra sân, tất cả mọi người đều lâm vào trong trầm mặc rất lâu.

Thứ to lớn như vậy, chúng ta có thể địch nổi sao?

Đồng thời, mọi người di dời tầm nhìn, hướng về phía Đường Liệt, trong mắt tràn ngập nhớ lại.

Vừa khai giảng đã tìm chết, đây là dũng sĩ thật sự!

Nhất là Đỗ Long, trong lòng tràn ngập cảm kích và kính nể, hắn cũng là Ngự Thú Sư cấp chín, nếu Đường Liệt không xuất kích, hắn sẽ trực tiếp khiêu chiến Trần Thư.

- Đường thiếu, Phong Hành Thú của ngươi đâu?

Trần Thư mỉm cười, cự đại hóa lên tới cấp bốn, có thể biến hình thể to gấp tám lần, hắn lại một mực chưa được thực chiến.

- Thẩm lão sư…

Đường Liệt nhìn về phía Thẩm Vô Song, trong mắt mang theo vẻ cầu xin.

- Có ta trông chừng rồi, bắt đầu đi!

Thẩm Vô Song mở miệng an ủi:

- Yên tâm, trình độ phòng y tế của trường chúng ta rất tốt.

- A… A…

Đường Liệt cười gượng một tiếng, ta con mẹ nó là lo lắng Khế Ước Linh không chống đỡ được tới khoảnh khắc đó.

Hắn hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, triệu hồi ra Khế Ước Linh của mình.

Hình thể của Phong Hành Thú không lớn, so sánh với với Sử Lai Mỗ quả thực chính là cấp bậc đệ trong đệ.

Nó hót dài một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Đường Liệt, trong mắt tràn ngập hoài nghi đối với thú sinh.

Không phải là muốn ta đâm đầu vào ngọn núi này chứ?

Muốn ta chết thì cứ nói thẳng, không cần phải lòng vòng như vậy.

Thẩm Vô Song chính thức:

- Bắt đầu đi!

Vừa dứt lời, Sử Lai Mỗ há miệng, trực tiếp rít gào:

- Òm ọp!

Tuy thanh âm ngốc nghếch, nhưng Phong Hành Thú lại lâm vào trong mê muội.

Trần Thư vào đầu tháng thành công đánh lui hung thú triều, chẳng những có được đại lượng Ngự Thú Lực, lại khiến Chấn

Nhiếp Bào Hao +1!

Chấn Nhiếp Bào Hao hai cấp đủ để mê muội Khế Ước Linh đồng cấp một đoạn thời gian.

Hai mắt Sử Lai Mỗ trợn trừng, trực tiếp phóng ra kỹ năng Bạo Lực Tọa Sát.

Thân thể khủng bố nhảy lên, mọi người ngẩng đầu, giống như nhìn lên một vị thần minh… đang đại tiện.

Ầm!

Phong Hành Thú trong nháy mắt bị đè dưới mông, thậm chí ngay cả một tiếng kêu thê thảm cũng không kịp phát ra.

Chiến đấu vừa bắt đầu đã kết thúc.

- Ta thua, ta thua!

Đường Liệt lập tức mở miệng nói, trong mắt tràn ngập lo lắng.

Chỉ thấy Sử Lai Mỗ ở trên đài tỷ thí không ngờ lại xoay mông, hiển nhiên đang không ngừng nghiền ép Phong Hành Thú.

- Được rồi. Trần Thư.

Thẩm Vô Song lập tức mở miệng nói,

Thực sự để Sử Lai Mỗ ngồi tiếp, sợ rằng Phong Hành Thú sẽ chết bất đắc kỳ tử mất.

Thứ lớn như vậy, không ai chịu nổi.

Trần Thư cười khẩy, mở miệng hỏi:

- Đường thiếu, hiện tại vẫn tham gia thi đấu ngự thú chứ?

Đường Liệt nghiêm túc nói:

- Ta cảm thấy bạn học Hạ Băng thích hợp hơn, ai không cho nàng ta đi, ta liều mạng với hắn.

Đành chịu thôi, mạng của Khế Ước Linh đang bị người ta nắm trong tay.

Giữ mạng mà, không mất mặt!

Không thể không nói, từ lúc vào lớp huấn luyện đặc biệt, kỹ năng biến sắc mặt của hắn chắc đã lên tới cấp làull rồi.

- Tốt lắm.

Trần Thư cười cười, thu hồi Sử Lai Mỗ màu vàng.

Chỉ thấy Phong Hành Thú giống như chó chết, thân thể đã bẹp dí, nhìn giống như một tiêu bản.

Chỉ có thanh âm thở dốc chứng minh nó còn sống…

Trần Thư nhìn về phía dưới, nói:

- Ai còn có ý kiến gì không? Ta giải quyết hết.

Tất cả mọi người phía dưới đều lặng ngắt như tờ, Sử Lai Mỗ to lớn ba mươi mét bày ra đó, ai dám có ý kiến.

- Đỗ Long, ta thấy ngươi vừa rồi hình như có chút không phục?

Trong lòng Đỗ Long đột nhiên giật thót, lập tức mặt mày tươi cười, nói:

- Sao có thể? Lớp trưởng nói gì thì là thế đó, ta ủng hộ đầu tiên.

Tuy hắn cũng đã trở thành Ngự Thú Sư cấp chín, nhưng Đại Địa Á Long thật sự là không đánh lại!

Mọi người đồng loạt trầm mặc, Đỗ Long và Đường Liệt được xưng là thiên tài không còn cuồng vọng nữa, đã bị thế lực ác mài mòn góc cạnh.

Một thánh địa dạy học, sao lại xuất hiện tội phạm.

- Vậy thì tốt!

Trần Thư gật đầu, nói:

- Thúc rất hài lòng với thái độ của các ngươi.

Trần Thư nhìn về phía Thẩm Vô Song, mở miệng nói:

- Lão sư, thi đấu ngự thú gồm ba người ta, Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng nhé.

Thẩm Vô Song nhún vai, gật đầu đáp ứng,

Cho dù là hắn không đồng ý, sợ rằng lớp học cũng không có ai dám tham gia…

- Mùng một tháng ba, thi đấu ngự thú chính thức bắt đầu, trong đoạn thời gian này, ba người các ngươi có thể ma hợp một chút, thương lượng chiến thuật, thi đấu đoàn đội không giống thi đấu cá nhân.

Trần Thư gật đầu, nhưng lại không quá để ý.

Thi đấu ngự thú của thành phố đối với hắn mà nói là không khó.

Dựa vào sự cường thế của Sử Lai Mỗ, làm thịt ba con Khế Ước Linh cấp A là có thể, có uy hiếp đối với hắn chỉ có Khế Ước Linh cấp S.

- Ngoài ra, về chuyện thi đại học năm nay, chúng ta đã có được tin tức mới nhất!

Những lời này vừa được nói ra, mọi người nhao nhao nhìn tới, ngay cả Trần Thư cũng nghiêm túc lắng nghe.

Thi đại học mới là trọng điểm, chuyện còn lại đều là râu ria!

Chương 349: Ta là đến trao đổi 'Hữu hảo'

- Môn văn hóa vẫn không thay đổi, bốn môn học bốn trăm điểm.

Thẩm Vô Song ho khan một tiếng, nói:

- Môn ngự thú tạm thời không rõ, nhưng trong đó liên quan tới thực chiến, nếu không có gì bất ngờ xảy ra sẽ cho các ngươi tới dị không gian!

- Thật à?

Hai mắt Trần Thư trợn trừng, trên mặt lập tức trở nên phấn khởi.

Nội dung thực chiến hàng năm đều khác nào.

Năm trước là đối chiến giữa Ngự Thú Sư, căn cứ vào biểu hiện và thứ tự chiến đấu để chấm điểm.

Năm kia là khiêu chiến hung thú lĩnh chủ, đương nhiên là lĩnh chủ do cường giả Hoa Quốc bắt về, cũng căn cứ vào sức chiến đấu của học sinh để cho điểm.

Mà năm nay thì chiến đấu ở dị không gian, hiển nhiên trình độ nguy hiểm cao hơn.

Tuy có giám khảo sẽ một mực giám thị hướng đi của học sinh, nhưng ở dị không gian luôn sẽ xảy ra bất ngờ.

- Địa điểm chắc là dị không gian cấp bình thường: Liệt Dương Sơn Khâu, trừ Nam Giang Thị ra, học sinh thi đại học của bốn thành thị còn lại đều sẽ tham gia.

Thẩm Vô Song nhìn Trần Thư một cái rất sâu, nói:

- Đến lúc đó số lượng thí sinh sẽ đạt tới năm ngàn trở lên, nếu có người dám phóng đạn hạt nhân linh tinh gì đó, chắc chắn là không thoát khỏi sự chế tài của pháp luật!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngươi dứt khoát trực tiếp đọc thân phận chứng của ta là được rồi.

- Liệt Dương Sơn Khâu…

Trong mắt hắn có vẻ suy tư, nhớ lại tin tức tương quan, cũng là một dị không gian cấp bình thường ở gần đây.

Thuộc tính của hung thú bên trong chủ yếu là quang và hỏa, phương thức chiến đấu tương đối đơn giản.

Cộng thêm địa hình đơn giản, tiện cho giám khảo giám thị, chắc chắn là một địa điểm thi đại học cực kỳ thích hợp.

Thẩm Vô Song nghiêm túc nhìn về phía mọi người, nói:

- Hiện giờ cách thi đại học còn khoảng một trăm ngày, đây chính là một cuộc thi liên quan đến vận mệnh.

- Mười năm khổ đọc không ai hỏi, một phát thành danh thiên hạ biết! Các vị đều phải nỗ lực lên.

- Học phần tháng ba vẫn là huấn luyện kỹ xảo thực chiến, hai người một tổ, tiến hành đối chiến.

Nói xong, Thẩm Vô Song lấy danh sách, chia tổ cho lớp huấn luyện đặc biệt.

Về phần Trần Thư, Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng sắp tham gia thi đấu ngự thú, tạm thời sẽ không tham dự huấn luyện.

Mà Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam cũng không phân tổ, hai người giống như là người ngoài cuộc.

Vừa hay có thể đấu địa chủ với Thẩm Vô Song.

- Trần Thư, chúng ta cần luyện tập kỹ xảo không?

Hứa Tiểu Vũ đi tới, trong mắt lờ mờ có chút hưng phấn.

Nàng ta cũng mong đợi thi đấu ngự thú từ lâu, có Trần Thư dẫn đội, có lẽ thật sự có thể giành được thứ hạng cao.

- Không cần thiết.

Trần Thư xua tay, hắn suy nghĩ một lát, lại nói:

- Tiểu Vũ, Hạ Băng, các ngươi sửa sang lại thiên phú và kỹ năng của Khế Ước Linh cho ta, còn lại thì không cần quan tâm.

Hai người gật đầu, chỉ cảm thấy được ôm đùi.

Cho dù là địch nhân, Trần Thư cũng có thể lưu lại ám ảnh cả đời cho họ.

Nhưng đội hữu lại khiến người ta vô cùng yên tâm, thậm chí là cầu nguyện cho đối thủ.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Trần Thư, ba người các ngươi không có nhiệm vụ huấn luyện, hiện tại có thể ma hợp thêm.

Trần Thư nói thẳng:

- Lão sư, ta muốn nghỉ phép!

- …

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, ngươi định đối nghịch với ta à?

Vừa bảo các ngươi huấn luyện một chút, một giây sau ngươi đã muốn nghỉ phép.

Hơn nữa, con mẹ nó không phải ngươi vừa đến trường à?

Trần Thư xòe tay, mở miệng nói:

- Ta có việc, làm đội trưởng, ta muốn chế định kế hoạch tác chiến.

- Ta có lòng tin, cho ta thời gian một tuần, ta có thể thoải mái giành được hạng nhất thi đấu ngự thú.

Thẩm Vô Song nhíu mày, nói:

- Thật à?

Mắt thấy Trần Thư không có ý định huấn luyện, hắn cũng không muốn bức bách đối phương.

Trần Thư mở miệng nói:

- Thiên chân vạn xác.

Mắt thấy biểu cảm do dự của Thẩm Vô Song, Trần Thư lại mở miệng nói:

- Lão sư, nếu ngươi không cho nghỉ, ta mỗi ngày sẽ đánh Đường Liệt và Đỗ Long!

Đường Liệt:

- …

Đỗ Long:

- …

Hai người nhìn nhau, đều vô cùng uất nghẹn, không ngờ lại thành nơi trút giận?

Liên quan rắm gì tới hai người chúng ta? Không phải chúng ta không cho phép ngươi nghỉ mà.

Thực sự không coi chúng ta là người à?

- Thẩm lão sư…

Trong mắt hai người tràn ngập vẻ cầu xin, ngài cho hắn nghỉ đi…

Cuối cùng, Thẩm Vô Song lựa chọn thỏa hiệp, cường hành không đồng ý, ai biết Trần Thư sẽ làm ra chuyện gì.

- Cám ơn Đường thiếu và Đỗ thiếu.

Trần Thư nhếch miệng cười, trực tiếp cầm ba lô rời khỏi trường học.

Hắn hiện tại chỉ cần toàn lực đề thăng cấp bậc ngự thú, thứ trường học có thể dạy cho hắn đã càng lúc càng ít.

Cộng thêm tài chính giáo dục của trường đã bị hắn vắt kiệt, thật sự không cần thiết phải lưu lại.

Huống chi, hắn là thực sự có chuyện phải làm.

Ngay vừa rồi, trong mắt hắn hiện mục chọn mới.

Mục chọn một: Trước khi thi đấu chuyên tâm huấn luyện, đề cao độ ăn ý của ba người. Phần thưởng hoàn thành: Độ phục tùng của Sử Lai Mỗ +2.

Mục chọn hai: Thả lỏng tâm tình, dĩ dật đãi lao, đợi thi đấu bắt đầu. Phần thưởng hoàn thành: Hai viên Ngự Thú Chân Châu loại hình cơ sở.

Chương 350: Đúng là Khế Ước Linh sao? (1)

Mục chọn ba: Trực tiếp tranh thủ thời gian trước thi đấu, tới các trường trung học lớn, ép đối phương thi đấu rồi đầu hàng! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực.

Loại mục chọn này đã không cần lăn tăn, Ngự Thú Lực mới là vương đạo!

- Hệ thống đã đưa ra mục chọn như vậy, ta đành phải cố mà làm thôi.

Trần Thư nói nhỏ, nghe thì có chút khó xử, nhưng trên mặt lại vui như nở hoa.

Hắn đã có bốn tháng rồi chưa tới các trường trung học lớn, không biết người ta đã quên hắn chưa.

Hôm nay, hắn sẽ lại lay tỉnh ác mộng của những người còn lại!

- Alo, Phương Tư tỷ!

Trần Thư trực tiếp gọi điện thoại, không có bảo tiêu, hắn lo mình sẽ bị ném ra ngoài….

- Làm sao vậy.

Khi Phương Tư nghe thấy kế hoạch của Trần Thư, cũng lộ ra vẻ hưng phấn, vội vã đi tới cửa Nam Giang Nhị Trung.

- Không hổ là đệ của ta.

Phương Tư cười hì hì nói, ngay cả nàng ta lúc trước cũng không làm được như vậy.

- Trước tiên chọn Nhất Trung.

Hai người trực tiếp ngồi xe taxi, tới Nam Giang Nhất Trung.

Trong Ngự Thú Quán, khi Thẩm Vô Song nhìn bóng lưng của hai tỷ đệ, trong lòng có chút bất an.

Hai người này tụ cùng một chỗ, trên cơ bản là không có chuyện tốt…

Rất nhanh, Trần Thư đi tới cửa Nhất Trung.

Trần Thư nói với bảo vệ ở trước cửa:

- Bác, là ta, còn nhớ không?

- Ngươi?

Vẻ mặt người đó trở nên nghi hoặc, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng trong nhất thời lại không nhớ ra.

- Lúc trước, chủ nhiệm lớp các ngươi chính là bị ta một cước đá bay!

Những lời này vừa được nói ra, bảo vệ lập tức nhớ lại, kinh hô:

- Mẹ kiếp, là ngươi à?

Mắt thấy hắn muốn báo cảnh sát, Trần Thư lập tức ngăn cản, nói:

- Hôm nay ta là tới trao đổi hữu hảo với trường học các ngươi.

- Trao đổi hữu hảo!

Khóe miệng bảo vệ giật giật, hai chữ hữu hảo này ngươi còn thật sự không biết xấu hổ mà nói ra miệng được à?

Bác Bảo vệ lập tức mở miệng nói:

- Không được! Ta không nhận được thông tri!

Người này rõ ràng chính là côn đồ, nếu cho vào, toàn bộ Nhất Trung sẽ không được yên ổn.

Ngoài ra, học kỳ trước không phải vừa hành hung trường học chúng ta à?

- Bác à…

Trần Thư lại muốn dụ dỗ một chút, ai ngờ Phương Tư trực tiếp đi tới.

Trong tay nàng ta cầm một khối băng tay màu bạc, nói:

- Ngự Long Vệ!

Vừa nghe thấy ba chữ này, bảo vệ chấn động, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

- Ngự… Ngự Long Vệ?

Miệng hắn há ra, giống như là choáng váng.

Một lúc sau, hắn mới có phản ứng, không chút do dự mở cửa lớn.

Về phần thật giả, hắn hoàn toàn không cần hoài nghi.

Nếu có người dám giả mạo, vậy trực tiếp có thể ngồi tù cả đời.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước Trần Thư muốn làm giả băng tay, lại khiến mọi người khiếp sợ.

- Dùng tốt vậy à.

Trần Thư không ngờ một băng tay lại có hiệu quả tốt như vậy.

Xem ra phải tìm Vương Hiên Dương làm một cái, cùng lắm thì một ngàn một trăm vạn ta cũng không cần.

Hai người đi thẳng tới Ngự Thú Quán, tuy Trần Thư chỉ tới một lần, nhưng đã ngựa quen đường cũ.

Nhất Trung Ngự Thú Quán lúc này.

- Các vị bạn học! Thi đấu ngự thú sắp bắt đầu rồi.

Chủ nhiệm lớp ngự thú Vương Phong mở miệng nói:

- Ta quyết định để Giang Thiên làm đội trưởng, Văn Vũ và Lâm Tử Hiên làm đội viên, các vị có ý kiến không?

Bởi vì là thi đấu tổ đội, chẳng những phải cân nhắc thực lực cá nhân, còn phải cân nhắc sự phối hợp giữa Khế Ước Linh của nhau.

- Các vị đã không có ý kiến, vậy cứ thế đi.

- Ta phản đối.

Đúng vào lúc này, cửa Ngự Thú Quán bị mở ra, hai người nhàn nhã bước vào.

Khi thấy nam sinh đó, toàn bộ lớp ngự thú hai mắt co rút lại, bóng ma ngày xưa được gợi lên.

Lúc ấy Trần Thư chính là trực tiếp mở ra hỗn chiến, dựa vào một con Sử Lai Mỗ hành hung cả lớp huấn luyện đặc biệt.

Một màn đó chỉ sợ bọn họ cả đời cũng không thể quên được.

- Ngươi? Trần Thư?

Lão sư Vương Phong cũng nhớ ra đối phương, học sinh cường thế như vậy hắn cũng lần đầu tiên gặp phải, tất nhiên có ấn tượng sâu sắc.

- Đây là Nam Giang Nhất Trung, ngươi tới làm gì? Cút đi!

Vương Phong nhớ lại sỉ nhục lúc đó, bị đối phương thắng mất hai mươi viên Ngự Thú Châu thượng phẩm.

Thần sắc Phương Tư rất thong dong, nói:

- Lão sư, đừng gấp như vậy, để đệ đệ của ta nói hết đã.

Vương Phong hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi cho rằng ngươi là ai?

Ngay nháy mắt đó, không gian phía trước hắn đột nhiên vỡ ra, hai cái đầu rồng vô cùng to lớn xuất hiện, không ngừng thấp giọng rít gào.

- Mẹ ơi! Hai Khế Ước Linh hệ rồng?

Vương Phong cả kinh, quan sát bộ dạng của đối phương, lập tức nghĩ tới gì đó.

Phương Tư Ba năm trước?

Tâm thần hắn chấn động, không ngờ con Khế Ước Linh thứ hai của đối phương cũng là hệ rồng cấp S.

Không ngờ hai tội phạm lại tụ tập ở đây? Hơn nữa còn quen thuộc như vậy?

Trong lòng hắn có chút bất an, hai người này sẽ không hủy đi Nhất Trung chứ.

- Lão Vương, đừng gấp như vậy, ta tới để nói một chuyện.

Trần Thư hai tay ôm ngực, có Phương Tư ở bên cạnh, hoàn toàn không cần sợ hãi, mở miệng nói:

- Ta là đề nghị các ngươi từ bỏ thi đấu ngự thú, bởi vì… Ta sẽ tham gia!

Chương 351: Đúng là Khế Ước Linh sao? (2)

Những lời này vừa được nói ra, lớp huấn luyện đặc biệt sôi trào.

- Mẹ kiếp, ngươi còn tưởng rằng vẫn là học kỳ trước à? Đó là bởi vì ngươi có ưu thế cấp bậc, hiện tại mọi người cùng ngồi cùng ăn, ngươi thực sự tưởng Sử Lai Mỗ có thể lật trời sao?

- Chưa từng thấy ai ngông cuồng như vậy, có bản lĩnh thì lên đài tỷ thí!

- Ta đã sớm muốn báo thù rồi, để ta lên đầu tiên.

Mắt thấy thần sắc của mọi người đều trở nên kích động, Trần Thư bình tĩnh nói:

- Quy củ cũ, các ngươi một đám đánh một mình ta.

Trong phút chốc, mọi người đều trợn mắt, lập tức cảm thấy bị làm nhục.

- Một mình ta là đủ rồi.

Giang Thiên mở miệng nói, chậm rãi đi ra, chính là Phạm Giang Thiên có Phong Lôi Điểu.

- Ta nói này, thực lực của ngươi tới lúc nào mới có thể tương xứng với công lực ra vẻ khệnh khạng của ngươi thế.

Trần Thư thở dài, ta có thể ra vẻ khệnh khạng là bởi vì ta có thực lực.

Ngươi thực lực không ra gì, sao cảm thấy ra vẻ khệnh khạng còn thông thuận hơn ta vậy?

- Lúc trước là ta lơ là, hôm nay, ngươi tất bại!

Thần sắc Giang Thiên thong dong, không hề thấy vẻ hoảng loạn, nhưng trong mắt lại có khát vọng, muốn rửa sạch nỗi nhục xưa.

- Vậy thử xem!

Trần Thư trực tiếp triệu hồi ra Sử Lai Mỗ màu vàng,

Trong nháy mắt thân thể đáng sợ cao chừng ba mươi mét vừa xuất hiện, mặt đất của Ngự Thú Quán cũng chấn động một chút.

Vừa thấy một màn này, Ngự Thú Quán lập tức biến thành lặng ngắt như tờ, kim rơi cũng có thể nghe tiếng.

- Cái này…

Toàn bộ đều há hốc miệng, vẻ mặt đờ đẫn, ngay cả Vương Phong cũng vậy.

Bọn họ đã thấy to, nhưng chưa từng thấy to như vậy.

- Òm ọp!

Sử Lai Mỗ màu vàng ngáp một cái, nhìn xuống mọi người, vẫn là dáng điệu thơ ngây đáng yêu.

- Phạm Giang Thiên, không phải ngươi muốn đơn đấu với ta à? Để ta xem thực lực Phong Lôi Điểu của ngươi.

Trần Thư nhìn về phía Giang Thiên đang đờ đẫn, trên mặt toàn là vẻ tươi cười.

Hắn chính là thích nhìn biểu cảm ngây đơ của những người này.

Nếu không thì không phải là bồi dưỡng một cách vô ích à?

Khế Ước Linh của Nam Giang Hãn Phỉ trước giờ luôn ra bài không theo lẽ thường!

- Hừ! Người này không ngờ muốn khiêu chiến toàn bộ lớp chúng ta, các học sinh, cho hắn toại nguyện.

Giang Thiên phẫn nộ nói:

- Mọi người cùng tiến lên!

Trần Thư cười khẩy, tốc độ thay sắc mặt của ngươi khá tốt.

Giang Thiên lại không bận tâm, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Mẹ kiếp, ba mươi mét, đánh cái rắm. Hoàn toàn chính là bị nghiền ép!

- Cùng tiến lên!

Chủ nhiệm lớp Vương Phong cũng mở miệng nói, hình thể khủng bố như vậy, một con Khế Ước Linh đơn độc sợ rằng không thể phá được phòng ngự của đối phương.

Trong phút chốc, hai mươi con Khế Ước Linh xuất hiện, không ngừng rít gào.

Hai mắt Sử Lai Mỗ nhắm nghiền, trực tiếp sử dụng Thụy Mộng Sát, sức phòng ngự của bản thân tăng vọt.

Òm ọp.

Sử Lai Mỗ xuất kích trước, sử dụng kỹ năng khống chế, làm mê muội Khế Ước Linh phía trước một thoáng.

Đồng thời, bản thân nhảy lên, đặt mông trực tiếp ngồi xuống ba con Khế Ước Linh.

- A!

Trong phút chốc, tiếng hét thảm thê lương xuất hiện, chỉ nghe thôi cũng cảm thấy vô cùng đáng sợ.

- Mau thu hồi đi.

Vương Phong lập tức lên tiếng nhắc nhở, nếu bị đối phương đè một lúc, sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Ba người trong đó vội vàng gật đầu, lập tức có phản ứng, rụt rè tới gần, thu hồi Khế Ước Linh về Ngự Thú Không Gian.

Trần Thư không bận tâm, chuyên tâm khống chế Khế Ước Linh chiến đấu.

Cho dù là đến học kỳ sau của học kỳ sau, Ngự Thú Sư cấp chín vẫn chỉ là số ít.

Lớp huấn luyện đặc biệt của Nhất Trung chỉ có năm người là có thực lực cấp chín.

Năm có Khế Ước Linh cấp chín liên thủ, cho dù trong lòng sợ hãi, nhưng chỉ có thể kiên trì!

Òm ọp!

Sử Lai Mỗ màu vàng đảo mắt, hai mắt giống như táo bón, trực tiếp sử dụng kỹ năng va chạm.

Trong nháy mắt, giống như một ngọn núi đâm tới, uy thế khủng bố khiến trong lòng Khế Ước Linh lạnh toát.

Rầm rầm rầm!

Khế Ước Linh trên mặt đất đều hoảng hốt, đối phương chẳng những có hình thể lớn, tốc độ cũng nhanh vô cùng.

Cấp bậc xung phong của nó quá cao, bù đắp yếu điểm trên tốc độ một cách hoàn mỹ.

- A a.

Các Khế Ước Linh hét thảm thành tiếng, nhẹ thì đứt gân gãy xương, nặng thì hôn mê.

Mọi người phía dưới lâm vào trầm mặc, đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Thứ này đúng là Khế Ước Linh ư? Xác định không phải là sinh vật ngoài hành tinh chứ?

Òm ọp.

Sử Lai Mỗ lại tung một đòn Chấn Nhiếp Bào Hao, trực tiếp khiến Khế Ước Linh trong sân mê muội.

Lại mấy con Khế Ước Linh bị đánh bay, không có một chút sức chống lại.

- Cuối cùng cũng đến ta xuất thủ.

Trong mắt Giang Thiên lộ ra vẻ tự tin, chỉ thấy cả người Phong Lôi Điểu trên trời tỏa ra quang huy kỹ năng.

Mà trên móng sắc của nó, không ngờ xuất hiện một quả lôi cầu to bằng quả bóng đá.

Chung quanh lôi cầu có quang mang màu xanh vờn quanh, là kỹ năng song thuộc tính phong lôi.

Ầm!

Trong phút chốc, lôi cầu màu xanh bay nhanh đến, giống như thuấn di, hoàn toàn không có khả năng tránh né.

Sử Lai Mỗ trực tiếp bị lôi cầu đánh trúng, da bị xé rách, bắn ra đại lượng máu không màu.

Chương 352: Kiên trì! Muốn làm việc! Kiên trì làm việc

Dù sao cũng là Khế Ước Linh thuộc về cấp A đứng đầu, dựa vào uy lực của kỹ năng là có thể phá được phòng ngự của Sử Lai Mỗ.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở đây thôi.

Sử Lai Mỗ trong nháy mắt lại tỏa ra quang huy màu vàng, vô cùng chói mắt.

Dựa vào kỹ năng Bá Thể, trực tiếp miễn dịch hiệu quả tê liệt của lôi cầu.

Òm ọp!

Sử Lai Mỗ trực tiếp hóa thành hình thức phi hành, bắt đầu nhằm vào Khế Ước Linh hệ phi hành.

Hình thể không gì sánh kịp, tốc độ khiến người ta tuyệt vọng, cùng với phòng ngự cứng cỏi, quả thực chính là tàu mẹ trong không trung, thấy ai là đâm người đó.

- Nó vô địch…

Trong lòng mọi người không ngờ xuất hiện cảm giác tuyệt vọng.

Có thể trở thành học sinh của lớp huấn luyện đặc biệt, hiển nhiên là người nổi bật trong cùng lứa tuổi.

Đối mặt với thiên tài, bọn họ còn có sức đánh một trận,

Nhưng đối mặt với một tên ăn gian, còn đánh thế nào được?

Hoàn toàn không thể đánh!

- Chúng ta nhận thua.

Hai mắt Vương Phong khép hờ, trong lòng đã tiếp nhận sự thật.

Hắn đúng là bị kinh hãi rồi.

Năm trước có thể nói Trần Thư là dựa vào ưu thế cấp bậc của ngự thú, nhưng hiện tại lớp họcđã có khoảng năm Khế Ước

Linh cấp A cấp chín, lại vẫn bị hành hung.

Cái này đã là nghiền ép trên thực lực!

Một Sử Lai Mỗ vì sao lại mạnh như vậy? Hơn nữa là mạnh đến trình độ vô lý?

Trong lòng tất cả mọi người đều nghi hoặc.

Bất kể là Vương Phong hay là Phương Tư, đều tỏ vẻ xem không hiểu, hoàn toàn xem không hiểu.

Thuộc tính cơ sở siêu cường, cấp bậc kỹ năng đáng sợ, cùng với kỹ năng nguyên bộ, cộng thêm một thần kỹ cự đại hóa, đã tạo nên đại tiện quái vô địch hiện tại.

Vương Phong mở miệng hỏi:

- Ta có một câu hỏi!

Chiến đấu trên đài tỷ thí đã kết thúc, Khế Ước Linh của lớp học đều bị trọng thương.

Mọi người đồng loạt nhìn lại, muốn có được một đáp án.

- Ngươi muốn biết bí quyết thành công của ta à?

Trần Thư thu hồi Sử Lai Mỗ màu vàng, vẻ mặt bình tĩnh thong dong, kết quả chiến đấu nằm trong dự đoán của hắn.

Trừ khi là gặp phải Sử Lai Mỗ trời khắc.

Trần Thư hai tay ôm ngực, nhìn mọi người, chậm rãi mở miệng nói:

- Ta cảm thấy muốn thành công, chủ yếu có ba điểm.

Mọi người dỏng tai lắng nghe, hết sức chăm chú, tuy Trần Thư đáng giận thì đáng giận.

Nhưng kinh nghiệm thành công cũng đáng cho bọn họ học tập.

- Thứ nhất! Kiên trì!

Mọi người nhao nhao gật đầu, đều tràn đầy thể hội, không ngờ Trần Thư lại nỗ lực như vậy.

- Thứ hai: Làm việc.

- …

Hai mắt mọi người trợn trừng, đây con mẹ nó cũng có thể xem như là bí quyết thành công à?

Trần Thư nhếch miệng cười, lại nói:

- Thứ ba: Kiên trì làm việc.

Toàn trường yên tĩnh không tiếng động, không ngờ lại ở đây trêu bọn họ?

Trừ điểm thứ nhất, hai điểm còn lại có liên quan gì tới thành công.

Trần Thư thấy ánh mắt nghi ngờ của mọi người, không khỏi lắc đầu.

Thời buổi này, nói thật là không ai tin.

Sức chiến đấu của hắn, toàn bộ đều là vì khổ cực muốn làm việc mà có.

- Phương Tư tỷ, chúng ta đi thôi, mau tới trường học kế tiếp!

Trần Thư xoay người rời khỏi, bỗng nhiên lại quay đầu nói:

- Nhớ kỹ, nhìn thấy đội ngũ của Nam Giang Nhị Trung thì đầu hàng, nếu không ta thấy một lần đánh một lần! Hạng nhất ta chiếm chắc rồi.

Vừa nghe thấy lời này, tất cả mọi người đều nắm chặt song quyền.

Trần Thư thật sự quá kiêu ngạo!

Nhưng nghĩ đến thực lực của đối phương, trong lòng bọn họ cảm thấy vô cùng bất lực.

- Trần Thư đúng là túc địch cả đời ta à?

Giang Thiên nhìn về phía bóng lưng của hai người, không khỏi lẩm bẩm.

Mọi người nhao nhao nhìn tới, trên mặt có thần sắc khó hiểu.

Đại ca, cơ sở của túc địch là hai người thực lực tương đương, có đi có lại, nhưng người ta là thật sự không để ngươi vào mắt.

Trần Thư và Phương Tư tới mấy trường trung học còn lại, kết quả tất nhiên không có bất ngờ.

Mỗi người đều cho rằng Trần Thư đã không được, bởi vì cấp bậc ngự thú của bọn họ đã đuổi kịp.

Nhưng mà, chênh lệch giữa hai bên lại càng kéo càng lớn.

Lần này khiêu chiến lặng lẽ, không kinh động tới truyền thông.

Nhưng học sinh cấp ba của Nam Giang Thị đều có cảm giác vô lực, thậm chí là cảm giác tuyệt vọng.

Khi chênh lệch giữa hai bên quá lớn, bọn họ ngay cả động lực đuổi theo cũng không có.

Cùng lúc đó, một câu đố cho thế giới mới xuất hiện!

Một con Sử Lai Mỗ cấp LÀ vì sao lại mạnh như vậy?

Một tuần thoáng cái đã trôi qua.

Không ai biết Trần Thư sớm đã định xong kết quả thi đấu ngự thú.

Thi đấu được muôn người toàn là nước tiểu.

Ban đêm.

- Phương Tư tỷ, ngày mai chính là thi đấu ngự thú rồi, ngươi có tới không?

Trên mái nhà tiểu khu, ba người Trần Thư dựng giá nướng, ăn một bữa ngon.

- Ngày mai ta về kinh rồi, sắp khai giảng.

Phương Tư mở miệng nói, tuy nàng ta là Ngự Long Vệ, nhưng cũng là học sinh của Hoa Hạ Học Phủ, ở kinh đô mới có thể chiếu cố cả hai người.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Đại lực, ngươi thì sao.

Trương Đại Lực:

- Ngày mai ta cũng phải trở về, hai ngày nữa là khai giảng rồi.

Trần Thư nói:

- Vậy lúc nào khai giảng hẵng về, ngày mai chính là lúc ta đại hiển thần uy, ngươi không đến xem à?

Chương 353: Trần Thư ta luôn lấy đức phục người (1)

- Ngươi thực sự cho rằng ta không biết à, một vòng này ngươi đã sớm xử lý hết các trường học khác rồi.

Trương Đại Lực bĩu môi, hắn đã sớm biết hành vi đạo tặc của hai người.

- Ngươi không chờ mong thấy biểu cảm của người xem ở hiện trường à?

Trần Thư nhíu mày, vốn tưởng rằng sẽ là một hồi long tranh hổ đấu, kết quả trực tiếp chính là lập tức đầu hàng.

Chắc hẳn biểu cảm của người xem sẽ rất đặc sắc.

- Ngươi ghi lại là được.

Trương Đại Lực nói:

- Ngươi tưởng ta ngốc à, cùng về với Phương Tư tỷ, có thể tiết kiệm được một chiếc vé xe!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không ngờ lại muốn tiết kiệm tiền như vậy?

Ba người tán gẫu với nhau, cũng không có thương cảm quá lớn.

Bởi vì Trần Thư không lâu nữa cũng có thể tới Hoa Hạ Học Phủ.

Thời gian một tuần, Phương Tư đã có ấn tượng rõ ràng về thực lực của Trần Thư.

Hai chữ là có thể hình dung: Thái quá!

Cho dù là Phương Tư năm đó cũng không có loại sức chiến đấu này, nếu chống lại Trần Thư, trên cơ bản chính là thua chắc.

Ba người ăn một bữa, trực tiếp ngủ ngay trên ban công.

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư đang ngủ say, nhưng dường như có cảm giác, lập tức mở mắt.

Chỉ thấy Trương Đại Lực và Phương Tư đều cầm một túi phân, cười tà ác nhích lại gần.

Ngay khi hai túi phân sắp chùm lấy hắn.

Trần Thư lăn một cái, tránh được phong ấn.

- Mẹ kiếp, hai ngươi làm gì thế?

Trần Thư sợ tới toát mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa thì lật thuyền trong cống.

- Buổi chiều rồi, ngươi không lạnh à?

Hai người đều thầm kêu đáng tiếc, mở miệng giải thích:

- Chúng ta sắp đi, sợ ngươi cảm mạo, muốn giữ ấm cho ngươi.

- Thế à?

Trần Thư hoài nghi, nụ cười vừa rồi của hai ngươi nhìn không có hảo tâm.

- Ta nói này Trần Bì, ngươi không phải thực sự có cảm ứng tâm linh chứ?

Phương Tư nhíu mày, cười khẩy.

Đối phương rõ ràng là đang ngủ say, kết quả lập tức tỉnh lại, hoàn toàn giống như là bản năng.

Đúng là thái quá!

- Ta đã nói rồi, Nam Giang Hãn Phỉ tuyệt đối không thể bị nhét vào túi phân.

Trần Thư nhún vai, cất lại hai cái túi phân vào ba lô.

- Thời gian tới rồi, ta phải đến trường.

Ba người cứ như vậy chia tay, hẹn gặp lại ở đại học!

Nam Giang Nhị Trung, Trần Thư cầm điểm tâm, trực tiếp tới phòng học.

Lúc này chưa đến bảy giờ, phòng học của lớp huấn luyện đặc biệt không có một bóng người, Trần Thư nhàm chán ngồi tại chỗ.

- Ơ? Trần Bì?

Ngoài phòng học, một nam tử da đen kinh ngạc nói.

- Lão Lý à?

Trần Thư nhíu mày, chính là chủ nhiệm lớp Lý Viễn của hắn lúc trước.

Khóe miệng Lý Viễn giật giật, ngươi đúng là điển phạm của tôn sư trọng đạo.

Hắn mở miệng nói:

- Hiện tại ngươi đi học sớm vậy à? Thay đổi thật sự quá lớn.

Lúc trước Trần Thư không có thái độ học tập tốt như vậy.

Không ngờ không đến một năm, lại trở nên nỗ lực đến vậy.

- Thiên tài cũng cần chăm chỉ, ta đã tên tới sớm rồi, Nam Giang Nhị Trung vào bốn giờ sáng, ngươi thấy ai bao giờ chưa?

Lý Viễn vui mừng nói:

- Chẳng trách tiến bộ của ngươi lại nhanh như vậy, lúc trước lão sư đã đánh giá cao ngươi.

Sự cường đại của Trần Thư tất nhiên là đã lưu truyền toàn bộ trường.

Đừng nói là Nhị Trung, trên cơ bản mỗi một trường trung học đều lưu truyền truyền thuyết tội phạm của hắn!

Lý Nguyên tán thưởng nói:

- Các học sinh khác đều chỉ hâm mộ thành tích ưu tú của ngươi, nhưng lại không ai biết ngươi phải vì thế mà trả giá những gì…

Hắn còn chưa nói hết, một thanh âm đã vang lên:

- Trần Bì, hôm nay cuối cùng cũng đi học rồi à?

Thẩm Vô Song thầm thở phào, ít nhất Trần Thư cũng nhớ hôm nay sẽ bắt đầu thi đấu ngự thú.

- Hả? Thẩm lão sư, không phải hắn mỗi ngày đều đến đầu tiên sao?

Thần sắc Lý Viễn cứng đờ, lờ mờ ý thức được gì đó.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, lắc đầu nói:

- Lý lão sư, ngươi ảo tưởng quá rồi, khai giảng gần một tháng, ta cũng chỉ thấy mặt hắn hai ba lần.

Hắn lại nói:

- Đúng rồi, Lý lão sư, vừa rồi ngươi nói Trần Thư vì thế mà trả giá cái gì?

Lý Viễn cười gượng một tiếng, chỉ thấy Trần Thư đang ngồi đút bánh quẩy vào miệng.

Lão tử đúng là tin tà của ngươi!

Còn con mẹ nó cái gì mà quen tới sớm,.

Trong lòng hắn mắng thầm mình ngu xuẩn, không ngờ lại tin Trần Thư sẽ đổi tính!

- Thôi, cáo từ!

Lý Viễn trực tiếp đi như bỏ chạy.

…

Sau một tiếng, Thẩm Vô Song lái xe, tới sân thi đấu ngự thú: Ngự Thú Quán ở trung tâm thành phố.

- Trần Bì, đừng ngủ nữa! Rốt cuộc có lòng tin hay không?

Trần Thư ở ghế phụ ngáp một cái, nói:

- Yên tâm, tất cả đều đã an bài thỏa đáng.

Bảy trường trung học tham gia thi đấu đều bị hắn trị cho dễ bảo rồi.

Nếu kết quả thi đấu không có gì bất ngờ thì sẽ không xuất hiện bất ngờ.

- Tiểu Vũ, đến lúc đó ngươi trực tiếp cầm ảnh chụp của ta tham gia thi đấu, cũng có thể giành được hạng nhất.

Trần Thư nói với Hứa Tiểu Vũ ở phía sau.

- Đừng con mẹ nó bốc phét nữa.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, nói:

- Có phải để ngươi đổi trắng thay đen rồi không? Lại bảo Hạ Băng gọi vòng hoa à?

- Ặc… Cái này thì không cần!

Trần Thư lắc đầu, nghĩ nghĩ một chút quyết định tự mình đi một chuyến.

Chương 354: Trần Thư ta luôn lấy đức phục người (2)

Ngự Thú Quán ở trung tâm thành phố.

Trường quán vốn lạnh lùng đã biến thành đông như trẩy hội, không ít người nhao nhao xếp hàng.

Đang lúc này, có người kinh hô:

- Chu thị trưởng tới kìa!

Chỉ thấy một nam tử trung niên mặt chữ quốc tới hiện trường, hai mắt hắn cực kỳ có thần, trên mặt lại tràn ngập uy nghiêm.

Là quan lớn chính phủ của Nam Giang Thị, bản thân hắn chính là một Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân cường đại.

Chu thị trưởng cười bảo:

- Vương cục trưởng, thi đấu ngự thú năm nay vui đấy.

Ở bên cạnh hắn là một nam tử mặc tây trang, cũng có một loại cảm giác không giận mà tự uy.

Chính là cục trưởng Trấn Linh Cục Nam Giang Thị!

- Đúng vậy, thiên tài của Nam Giang Thị liên tục xuất hiện, chắc hẳn năm nay sẽ là một hồi long tranh hổ đấu!

Hai người cười nói, cùng tiến vào Ngự Thú Quán.

Mà sau lưng bọn họ cũng có mấy chục quan viên chính phủ cùng với hiệu trưởng của tám trường trung học.

Chung quanh đều là nhân viên công tác của các tạp chí lớn, đưa tin đưa tin trực tiếp ở hiện trường.

- Ta nói này lão Lý, ta thấy thần sắc của các ngươi đều có chút không đúng?

Chu thị trưởng cười bảo, nhìn hiệu trưởng ở phía sau.

- Ặc…

Ngoài hiệu trưởng của Nhị Trung ra, các hiệu trưởng còn lại đều có khổ mà không nói được.

Thị trưởng à, chức quán quân thi đấu ngự thú đã có tội phạm giành rồi.

Ngay khi mọi người vừa tiến vào Ngự Thú Quán, phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm.

- Nam Giang Hãn Phỉ đến rồi…

Thanh âm im bặt, các quan viên chính phủ đồng loạt quay đầu.

Thấy đám người không hoảng loạn, bọn họ cũng không để ý, chỉ cho là có thị dân đang đùa.

Hiệu trưởng của Nam Giang Nhị Trung lập tức toát mồ hôi lạnh, hắn lập tức nghe ra thanh âm vô cùng quen thuộc đó.

May mà không xuất hiện đại sự!

Mọi người cùng tiến vào trong sân thi đấu.

Hiện giờ Ngự Thú Quán đã được cải tạo, trừ một đài tỷ thí vô cùng to lớn ra, xung quanh xếp vô số chỗ ngồi.

Xung quanh đài tỷ thí thì có trang bị bảo hộ, là cùng cấp bậc với Đấu Linh Trường, đủ để Ngự Thú Sư từ cấp Hắc Thiết trở xuống tận tình chiến đấu.

- Mẹ kiếp! Ngươi con mẹ nó có phải muốn chết không!

Thẩm Vô Song cũng toát mồ hôi lạnh, lập tức bịt miệng Trần Thư.

Tên này lại muốn gây chuyện rồi.

- Hôm nay có nhân vật trọng yếu trình diện, hơn nữa là phát sóng trực tiếp ở hiện trường, thu liễm đi, biết chưa?

Trần Thư gật đầu bất đắc dĩ,

Tuy hắn tự xưng Nam Giang Hãn Phỉ, không phạm pháp, nhưng ở trường hợp này khẳng định là có ảnh hưởng không tốt.

Đoàn người tiến vào trong Ngự Thú Quán, tới phòng nghỉ của tuyển thủ.

- Chào các vị.

Trần Thư nhếch miệng cười, nói với các tuyển thủ khác.

Lập tức, trong phòng tu luyện biến thành yên tĩnh không tiếng động.

Thiên tài của các trường trung học lớn thậm chí không dám nhìn thẳng vào hắn, chỉ cúi đầu bảo trì trầm mặc…

- Có phải ngươi đã làm gì không? Dùng đạn hạt nhân cho nổ trường học khác à?

Thẩm Vô Song lập tức ý thức được không thích hợp.

Tuy học kỳ trước Trần Thư gây sự với bảy trường trung học, nhưng đã sắp nửa năm rồi, không đến mức vẫn sợ như vậy chứ?

- Không!

Trần Thư nói với vẻ vô tội:

- Trần Thư ta luôn là dùng sức… Ặc… Dùng lý phục người!

- Các vị, các ngươi thấy có phải không?

Thần sắc mọi người trắng bệch, nhao nhao gật đầu nói phải.

Thấy một màn này, Thẩm Vô Song đang muốn mở miệng hỏi, bên ngoài liền truyền đến thanh âm.

- Mời lão sư của các trường trung học tiến hành rút thăm!

Thẩm Vô Song đành phải cùng lão sư của trường học khác rời khỏi phòng nghỉ, tới trên đài tỷ thí để rút thăm, quyết định đối thủ của mình.

Trần Thư cười, nói:

- Ước định tuần trước vẫn nhớ rõ chứ?

- Nhớ rõ! Nhớ rõ!

Mọi người nhao nhao gật đầu, vẫn không dám nhìn thẳng vào hắn.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cả đời bọn họ cũng sẽ không quên được bộ dạng của Trần Thư.

Lúc này, trong Ngự Thú Quán đã không còn chỗ ngồi, vô cùng náo nhiệt.

Các vị lão sư theo thứ tự tiến lên rút thăm.

Khi Thẩm Vô Song lên đài, lập tức nghe thấy tiếng nói thầm của lão sư khác.

- Ngàn vạn rút phải Nam Giang Nhị Trung… Ngàn vạn lần đừng…

Thẩm Vô Song ngây đơ, có cần sợ như vậy không?

Trên tờ giấy hắn rút ra có dấu hiệu hình tròn, giống hệt với cái mà lão sư của Nam Giang Tam Trung rút được.

- Mẹ kiếp! Xui xẻo thế!

Lão sư lớp huấn luyện đặc biệt của Tam Trung mắng thầm một tiếng, ngay cả cơ hội tranh đoạt top 4 cũng không có.

Mọi người xuống đài, tiếp theo chính là thi đấu chính thức bắt đầu.

Một người chủ trì diện mạo vui tươi lên đài, mở miệng nói:

- Hôm nay là khai mạc thi đấu ngự thú năm 981 của Nam Giang Thị! Tin rằng tuyển thủ của các trường trung học lớn đều đã ma quyền sát chưởng!

- Để khuyến khích thiên tài của thời đại mới, cố ý thiết lập phần thưởng!

- Hạng nhất đại hội chẳng những có thể đại biểu cho Nam Giang Thị tham gia thi đấu cấp tỉnh, còn có thể đạt được tài nguyên giá trị năm trăm vạn ngự thú.

- Hạng hai và hạng ba có thể phân biệt có được tài nguyên hai trăm vạn và một trăm vạn ngự thú.

Tuy phần thưởng thi đấu ngự thú không quá dày, nhưng trọng điểm là vinh dự, bộ giáo dục cũng sẽ trọng thị trường trung học xếp hạng cao hơn.

Chương 355: Hắn vững tin, chính nghĩa chung quy sẽ chiến thắng tà ác

- Tiếp theo chính là quy tắc thi đấu…

Người chủ trì giới thiệu qua một chút về quy tắc, liền trực tiếp tuyên bố thi đấu bắt đầu.

- Trận đầu, Nam Giang Nhị Trung đối chiến Nam Giang Tam Trung! Chúng ta cùng hoan nghênh tuyển thủ của hai trường nào.

Trần Thư thần sắc thong dong, dẫn theo Hạ Băng và Hứa Tiểu Vũ đi tới vị trí tuyển thủ.

Khác với sự bình thản của Nhị Trung, vẻ mặt của đội ngũ Tam Trung đầy uể oải và mất mát, giống như tối hôm qua bị ép khô vậy.

Thi đấu chờ mong đã lâu, ngay cả cơ hội của Khế Ước Linh cũng không có, bất kể là ai cũng không chịu nổi.

Nam Giang Thị Trưởng quay đầu lại nhìn, mở miệng nói:

- Lý hiệu trưởng, trạng thái tinh thần của đội ngũ trường các ngươi hơi kém.

- Ặc…

Lý hiệu trưởng cười gượng một tiếng, không nói gì.

Trên đài Tỷ thí, Vương Đằng hít một hơi thật sâu, nói:

- Tỉnh táo lại đi, cho dù là đầu hàng, cũng phải triển lãm phong thái của chúng ta.

- Thi đấu bắt đầu!

Người chủ trì tuyên bố, đồng thời rời khỏi đài ly khai.

Trong mắt Vương Đằng có vẻ tự tin và kiêu ngạo, trạng thái tinh thần cả người lập tức nghịch chuyển.

- Vương Đằng ta chưa bao giờ bại! Hôm nay, cũng vậy.

Hắn mở miệng nói, thanh âm không lớn, nhưng tràn ngập tín niệm kiên định.

- Tốt! Đây mới là bộ dạng của học sinh mà ta muốn thấy, tinh thần phấn chấn bồng bột, vĩnh viễn không nói thua.

- Thiên tài của thời đại mới sẽ như vậy!

- Ta đã từng nghe nói tới Vương Đằng của Nam Giang Tam Trung, chẳng những thiên phú xuất chúng, lại vô cùng tự tin.

Quan lớn chính phủ, Ngự Thú Sư cường đại ở thính phòng nhao nhao nghị luận.

Sự tự tin của Vương Đằng khiến bọn họ giống như về lại năm tháng hăng hái hăm hở ngày xưa, thậm chí là cảm thấy máu đang nóng lên.

- Trọng tài.

Hai mắt Vương Đằng sáng rực, trong mắt lộ ra vẻ bễ nghễ, trầm giọng nói:

- Chúng ta muốn đầu hàng!

- ???

Lập tức, Ngự Thú Quán vốn đang ầm ĩ trở nên trầm mặc giống như trúng thuật pháp, biến thành vô cùng yên tĩnh.

Người xem toàn trường há hốc miệng, ánh mắt đờ đẫn, đã triệt để ngây đơ.

Tình huống gì thế?

Ngươi đang ra vẻ khệnh khạng kinh lắm mà? Nhanh như vậy đã kéo quần rồi à?

Một đám quan lớn chính phủ và người của Trấn Linh Cục đều nhìn lại, cũng vô cùng đờ đẫn.

Vương Đằng nhướng mày, vẫn thần thái bay bổng trầm giọng nói:

- Lặp lại lần nữa, ta muốn đầu hàng.

Còn không đầu hàng, kỷ lục bất bại của hắn không phải sẽ bị phá à?

Trần Thư cũng sửng sốt, không nhịn được giơ ngón tay cái lên.

Tố chất tâm lý của ngươi con mẹ nó đúng là quá mạnh.

Lúc ban đầu khi hắn nhìn thấy Vương Đằng, sao không phát hiện đối phương là một nhân tài?

Trọng tài nghẹn lời nhìn tới, đầu hàng thì hắn có thể hiểu được.

Năm đó Phương Tư tham gia thi đấu ngự thú, cũng có đội ngũ trực tiếp đầu hàng.

Nhưng người khác đầu hàng đều là thần sắc uể oải, ngữ khí tràn ngập bất đắc dĩ.

Ngươi sao lại máu nóng và bốc đồng như vậy?

- Nam Giang Nhị Trung chiến thắng.

Trọng tài trực tiếp tuyên bố kết quả, thi đấu không quy định không cho người ta đầu hàng.

Tuyển thủ của hai trường trung học đều rời khỏi đài tỷ thí.

Toàn trường vẫn vô cùng yên tĩnh, không có tiếng nghị luận.

Vốn tưởng rằng trận đầu sẽ vô cùng đặc sắc, nhưng ai ngờ lại là loại hình ảnh vô nghĩa này.

- Sao ta cảm thấy thi đấu ngự thú năm nay có chút không thích hợp.

Có người lờ mờ ý thức được gì đó.

- Lý hiệu trưởng, cho ta một lời giải thích.

Thị trưởng của Nam Giang Thị nhướng mày, nhìn tới.

Hiệu trưởng Tam Trung lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn về phía các hiệu trưởng ở bên cạnh.

Cười khổ với nhau một tiếng, liền giải thích nguyên nhân.

Cũng có hiệu trưởng cảm xúc kích động lên án sự hung ác của Trần Thư!

Khi nghe thấy cái tên Trần Thư này, đại nhân vật của Nam Giang Thị đều nhíu mày, hiển nhiên đã sớm có ấn tượng.

Năm trước dựa vào sức của một người, khiêu chiến bảy trường trung học lớn.

Sự tích mạnh mẽ như vậy, tất cả mọi người đều biết.

Nghe thấy lúc trước Trần Thư chạy khắp bảy trường trung học, dựa vào thực lực cường hành bức bách tuyển thủ đầu hàng trên thi đấu, Tất cả mọi người đều sầm mặt.

Ngươi con mẹ nó còn ác hơn cả Phương Tư ba năm trước.

Hơn nữa, ngươi có thực lực thì trực tiếp đến trong sân thi đấu mà chứng minh, sao cứ phải bắt người khác đầu hàng làm gì?

- Trần Thư…

Tất cả mọi người day day trán, cảm thấy có chút đau đầu.

- Thị trưởng, học sinh này không có một chút quy củ nào, tự cho là thực lực cường đại, có thể muốn làm gì thì làm sao.

Một hiệu trưởng mở miệng nói, hiển nhiên là oán hận chất chứa đã lâu.

- Hơn nữa hắn tự xưng là Nam Giang Hãn Phỉ! Đây mà là bộ dạng của một đệ tử à?

- Ta đề nghị hủy bỏ tư cách thi đấu của hắn.

Chu thị trưởng lắc đầu, trong mắt không ngờ có một chút vẻ thưởng thức.

Hắn mở miệng nói:

- Đối với Ngự Thú Sư mà nói, thực lực chính là tôn nghiêm, huống chi hắn không làm trái pháp luật, vậy chứng tỏ là vẫn

có điểm mấu chốt làm việc của mình, chính phủ và Trấn Linh Cục đều không làm gì được hắn.

- Hiện tại chuyện ta quan tâm nhất là, Sử Lai Mỗ của hắn thực sự mạnh như vậy sao?

Chương 356: Chiến đấu toàn là cảm xúc, không có kỹ xảo (1)

Mọi người vừa nghe thấy lời này, thần sắc đều cứng lại, ngay sau đó thì thở dài rất sâu.

- Mạnh, hơn nữa là mạnh tới không giảng đạo lý.

- Sử Lai Mỗ của hắn tuyệt không phải cấp LÀ, thậm chí ngay cả Khế Ước Linh cấp S cũng rất có khả năng là không đánh lại nó.

- Ta hoài nghi đống cứt đó là cấp siêu S.

Hiệu trưởng khác nhao nhao mở miệng, tuy không thích Trần Thư, nhưng sự cường đại của hắn đích xác đã được công nhận.

- Nam Giang Nhị Trung xuất hiện hạt giống tốt.

Nam Giang Thị Trưởng và Trấn Linh Cục Trưởng đều nhìn nhau.

Tuy hành động của đối phương đã phá hủy tính thưởng thức của thưởng thức, nhưng kỳ thật ảnh hưởng cũng không lớn.

Nói đến cùng, lần thi đấu này chỉ là Nam Giang Thị tự chơi tự vui mà thôi.

Nếu Trần Thư có thể ở trong thi đấu cấp tỉnh giành được thứ tự cao, có thể khiến Nam Giang Thị nổi danh toàn tỉnh, đó mới là chuyện lớn.

…

Trần Thư lúc này cũng không biết mình đang được các đại nhân vật của Nam Giang Thị thảo luận, cho dù là biết hắn cũng sẽ không để ý.

Hắn không làm chuyện khác người gì cả.

Chỉ là lúc trước trao đổi hữu hảo một phen, có gì sai sao?

- Vương Đằng huynh! Phong thái hôm nay thực sự khiến mọi người được mở rộng tầm mắt.

Trần Thư nhếch miệng cười, hắn không ngờ tố chất tâm lý của đối phương lại mạnh như vậy, ngay cả đầu hàng cũng vô cùng tự tin.

Vương Đằng không để ý, mở miệng nói:

- Hừ! Ta sẽ đuổi kịp ngươi! Ngày đó, ta sẽ chính thức khiêu chiến ngươi.

Cấp cơ sở là không đánh lại, vậy tới cấp Hắc Thiết rồi đánh, vẫn không đánh lại thì tới cấp Bạch Ngân rồi đánh.

Hắn tin chắc, chính nghĩa chung quy sẽ chiến thắng tà ác!

- Vương Đằng huynh, ta đã xem thường năng lực của ngươi rồi.

Trần Thư nhếch miệng cười, tuy thực tại rất tàn khốc, nhưng ít ra đối phương cũng là dũng khí có thừa.

Những người còn lại đều lắc đầu, trong lòng đều có ám ảnh.

Bọn họ không hy vọng vượt qua được Trần Thư, chỉ cầu đối phương đừng bắt nạt bọn họ nữa.

Hạ Băng thấp giọng hỏi nói:

- Trần Bì, ngươi rốt cuộc đã làm gì?

Hứa Tiểu Vũ cũng dùng ánh mắt hoang mang nhìn lại.

Lần thi đấu ngự thú này, họa phong hình như có chút không thích hợp.

Bọn họ thậm chí còn chuẩn bị đánh một hồi ác chiến, kết quả vừa trận đầu đối phương đã trực tiếp đầu hàng.

Hứa Tiểu Vũ im lặng không nói gì, dường như đã hiểu lời nói lúc trước của Trần Thư rồi.

Có lẽ mang theo ảnh chụp của hắn lên đài, cũng thật sự có thể giành được hạng nhất.

- Biết sao được, mị lực nhân cách tỏa sáng…

Trần Thư lắc đầu thở dài, nói:

- Ta vương bá khí chết tiệt này.

- …

Khóe miệng hai người giật giật, không truy hỏi nữa, kỳ thật trong lòng đã có suy đoán.

Có lẽ thằng ôn này tuần trước đã đánh hết thi đấu ngự thú…

Trận thi đấu thứ hai lại bắt đầu, cũng may hai đội ngũ không cần đầu hàng, chính thức mở ra chiến đấu!

Điều này cũng khiến người xem ở hiện trường thở phào.

Nếu toàn là nước tiểu, vậy còn xem cái rắm.

Nhưng mà, trên đài tỷ thí đang chiến đấu, nhưng hai đội ngũ đều có chút tử khí trầm trầm.

Cho dù bọn họ nỗ lực tới mấy, cũng chỉ có thể giành được hạng hai, trong lòng cũng không có cảm xúc quá lớn.

Đối với trường học mà nói, hạng hai, hạng ba đều là vinh quang.

Nhưng làm học sinh thì chỉ muốn giành được hạng nhất, mượn cơ hội này để kiến thức một chút học sinh thiên tài toàn tỉnh.

Hiện tại hạng nhất đã được định trước rồi, bọn họ giống như bị hút cạn tinh lực…

- Mẹ kiếp, sao luôn cảm thấy giống như là thi đấu giả vậy nhỉ.

- Ta cũng cảm thấy, ba người hoàn toàn chính là mạnh ai nấy đánh, hoàn toàn không có một chút phối hợp nào.

- Vé vào cửa năm nay, ta cảm thấy thiếu máu rồi.

Sáu người trên đài tác chiến đều vẻ mặt suy sút, Lâm Tử Hiên của Nam Giang Nhất Trung mở miệng nói:

- Đội trưởng, chúng ta có cần thắng trận này không?

Thần sắc Giang Thiên bình thản, nói:

- Ngươi muốn đầu hàng Nam Giang Nhị Trung à?

Hắn chính là không muốn cúi đầu trước túc địch của mình.

Hai người còn lại đều lắc đầu, mở miệng nói:

- Hay là chúng ta bại đi?

- Ừ, diễn giống một chút.

Mà đội ngũ của Nam Giang Tứ Trung, cũng bắt đầu thương nghị.

- Đỗ Ly đội trưởng, chúng ta có thắng không?

- Thắng cái rắm! Ta không muốn đầu hàng.

Hai trường trung học là đánh thi đấu thăng cấp, một khi ai giành chiến thắng, sẽ phải đối mặt với Nam Giang Nhị Trung, trên cơ bản chính là lại mất mặt.

Tuy hạng hai và hạng ba đều có tiền thưởng, nhưng là thiên tài đứng đầu trường học, Hoa Hạ Tệ tất nhiên không thể so sánh với mặt mũi.

Một người líu ríu mở miệng nói:

- Kỳ thật chúng ta có thể tranh thủ hạng hai, toàn thành phố đều sẽ nhớ tới chúng ta.

Đỗ Ly của Nam Giang Tam Trung nói:

- Ngươi biết trước mắt dị không gian nguy hiểm nhất của toàn thế giới là gì không?

Người đó ngẩn ra, trả lời:

- Long Uyên của Hoa Quốc!

- Nguy hiểm thứ hai thì sao?

Đỗ Ly thấm thía nói, muốn giảng một đạo lý cho đối phương:

Đó chính là thế nhân sẽ chỉ để ý hạng nhất, chứ không ai chú ý tới hạng hai.

Đội viên đó nói:

- Sào huyệt ma thú ở phía tây!

- ???

Đỗ Ly lập tức nghẹn lời, lại mở miệng hỏi:

- Thứ ba thì sao?

Chương 357: Chiến đấu toàn là cảm xúc, không có kỹ xảo (2)

- Tử Vong Tế Đàn ở Hắc Châu!

- ???

Khóe miệng Đỗ Ly giật giật, nói:

- Ngươi đừng nói nữa.

Ngươi cả ngày không làm gì, chỉ xem sách ngoại khóa à.

Tuy trường trung học trên cơ bản đều miêu tả về dị không gian của Hoa Quốc, về phần các dị không gian lớn trên thế giới, đều là tri thức đại học…

- Ta muốn nói với ngươi là, thôi, ngươi đừng nói nữa.

Đỗ Ly bĩu môi, nói:

- Tóm lại, chúng ta phải thua, hơn nữa phải thua thật đẹp! Thua một cách thần không biết quỷ không hay, hiểu không?

Hai người còn lại gật đầu, bộ dạng nghe theo an bài của đội trưởng.

Cứ như vậy, hai đội ngũ nát bét này bắt đầu 'Toàn lực chiến đấu',

Lần này, bọn họ phải làm thật thống khoái.

Kỹ năng Khế Ước Linh của hai bên va chạm, mỗi kỹ năng đều có thể 'Không cẩn thận' đánh trúng, trong nhất thời Khế Ước Linh trên đài đều bị thương.

Trận chiến đấu này có thể nói là vô cùng kích thích, không có kỹ xảo.

- Mẹ nó, nhìn thế nào cũng thấy có chút nhàm chán.

Không ít người xem đều ngáp dài, bởi vì thời gian làm lạnh của kỹ năng không ngắn, hai bên có đi có lại đánh sắp nửa giờ rồi.

- Được rồi.

Ba người của Nam Giang Tứ Trung nhìn nhau, Khế Ước Linh của bọn họ đều bị thương, rời khỏi thi đấu cũng là hợp tình hợp lý!

Đúng vào lúc này, Giang Thiên mở miệng nói:

- Quý giáo quả nhiên lợi hại! Chúng ta nhận thua!

Nói xong, Nam Giang Nhất Trung trực tiếp thu lại Khế Ước Linh.

Một màn này, khiến đội viên của Tam Trung ngây người.

- Không phải, đại ca, Phong Lôi Điểu của ngươi rụng hai cọng lông, có đến nỗi phải nhận thua không?

Giang Thiên bình tĩnh tự nhiên nói:

- Các ngươi không hiểu, nó là bị nội thương!

Nói xong, hắn trực tiếp dẫn theo đội viên rời khỏi đài tỷ thí.

- Lần thi đấu ngự thú này xem như bị Trần Thư hủy rồi.

Thẩm Vô Song thở dài, trong lòng đã ý thức được gì đó.

Bốn trường học còn lại so đấu, cũng may năm trường đều muốn giành được phần thưởng hạng hai, không phải mỗi thiên tài đều không để ý tới tiền thưởng.

Ngũ Trung ra sức đánh một trận, miễn cưỡng khiến khán giả nổi hứng thú.

Nhưng mấy trường học nát bét còn lại thì chẳng muốn xem chút nào.

Ngay cả hiệu trưởng các trường cũng cúi đầu, không nói gì, thi đấu thế này mất mặt quá.

Tiếp theo, lại đến phiên đội ngũ vào top 4 tiến hành thi đấu.

Vẫn không có bất ngờ, vừa thấy Nam Giang Nhị Trung, trực tiếp đầu hàng.

Tiến trình thi đấu nhanh vô cùng, tới buổi chiều, đã bắt đầu đọ chức quán quân.

Trong Ngự Thú Quán, người xem đã đi mất một phần ba.

Hai phần ba còn lại vẫn có chút ngây thơ, cho rằng cuộc chiến cuối cùng sẽ xuất sắc một chút.

- Tiếp theo, chúng ta hoan nghênh Nam Giang Nhị Trung và Nam Giang Ngũ Trung, bắt đầu tranh đoạt chức quán quân năm nay.

Bốp… Bốp…

Dưới đài xuất hiện tiếng vỗ tay lác đác.

Mọi người miễn cưỡng xốc lại tinh thần, muốn nhìn hai đội ngũ chiến đấu.

Đám người Trần Thư thần sắc thong dong đi lên đài tỷ thí, đợi đội ngũ còn lại.

Nhưng mà, Nam Giang Ngũ Trung chậm chạp không có ai tới.

- Hả?

Trần Thư nhướng mày, vốn tưởng rằng đối phương không nghe lời, đang muốn tính sổ sau chuyện.

- Xem ra các học sinh của Nam Giang Ngũ Trung có chút khẩn trương, chúng ta cho họ một chút thời gian…

Người chủ trì cười giảng hòa.

Đúng vào lúc này, không biết từ nơi nào có một tấm vải trắng bay tới, vô cùng chuẩn xác hạ xuống vị trí tuyển thủ.

Một màn này, khiến người xem và người chủ trì đều ngây đơ.

- Ta con mẹ nó…

Hiệu trưởng của Ngũ Trung ôm mặt, thậm chí không dám nhìn những người còn lại, học sinh của mình thật sự là thái quá.

Nhìn vải trắng hơi bay lên, thần sắc của mọi người đều đờ đẫn.

Không ngờ cuộc chiến tranh đoạt quán quân, lại con mẹ nó ngay cả người cũng không lên đài?

- Bảo bạn học Trần Thư tới gặp ta một chút!

Nam Giang Thị Trưởng mở miệng, trực tiếp đứng dậy rời đi.

Đã không còn hứng thú với thi đấu ngự thú.

Đây con mẹ nó có khác gì diễn kịch, đúng là quá vô nghĩa.

- Xem ra Ngũ Trung của chúng ta đã từ bỏ thi đấu, để chúng ta chúc mừng học sinh của Nam Giang Nhị Trung!

- Ba năm trôi qua, bọn họ cuối cùng lại đạt được thành tích xuất sắc nhất toàn thành phố.

- …

Toàn trường yên tĩnh không tiếng động, con mẹ nó một hồi không đánh cũng giành được chức quán quân?

Đây đúng là ai lên thì người đó được.

- Chúng ta cứ như vậy trở thành quán quân à?

Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng cũng có chút ngây đơ, bọn họ chỉ đi lướt qua một chút, còn lại thì chuyện gì cũng không phải làm.

- Lên đài lĩnh!

Thần sắc Trần Thư bình thản, tất cả đều nằm trong dự đoán của hắn.

- Trần Bì, thị trưởng có việc tìm ngươi! Đang ở thị chính phủ bên cạnh chờ ngươi!

Thẩm Vô Song mở miệng nói, trong mắt có vẻ buồn bã.

Ngươi phá hủy thi đấu cấp thành phố, báo ứng đã tới rồi.

- Thị trưởng?

Trần Thư nhướng mày, không phải thực sự bị nhằm vào chứ.

Ta chỉ là muốn có được Ngự Thú Lực, thực sự không phải cố ý muốn phá hoại thi đấu!

- Lão sư, ngươi đi cùng ta chứ.

Trần Thư mở miệng nói:

- Trong lòng ta có chút hoảng lắm.

Thẩm Vô Song nhún vai, nói:

- Ta có chút việc phải xử lý, chỉ có thể để ngươi đi một mình.

Chương 358: Hiện tại vẫn chưa phải lúc chúc mừng

- Ngươi có chuyện gì?

Thẩm Vô Song nhếch miệng cười:

- Ta muốn đi tìm cho ngươi một nấm mồ tốt, làm đệ tử của ta, độ ưu đãi không tồi chứ?

- Ha ha…

Trần Thư cười gượng một tiếng, ta đúng là cám ơn cả nhà ngươi!

Vẻ mặt hắn kiên quyết, rời khỏi Ngự Thú Quán, vừa hay có thể tránh được chuyện phỏng vấn sau thi đấu.

Vị trí của thị chính phủ ở ngay bên cạnh, cũng không tính là xa.

Sau năm phút đồng hồ, Trần Thư thuận lợi tới cửa văn phòng thị trưởng.

- Mời vào!

Trần Thư mở cửa, có chút câu nệ nói:

- Thị trưởng, ngươi tìm ta.

- Ngồi đi, không cần khẩn trương.

Thị trưởng mỉm cười, mở miệng nói:

- Cứ coi đây là nhà của mình là được.

Trần Thư thầm thở phào, lập tức nhìn ra đối phương không phải tìm hắn gây phiền.

Vẻ mặt hắn thoải mái, ngồi xuống sô pha, gác chân bắt chéo, sau đó bắt đầu cởi giày…

- Ôi chao! Ôi chao!

Khóe miệng Chu thị trưởng giật giật, ngươi thực sự coi đây là nhà của ngươi à?

Trần Thư lộ ra vẻ mặt vô tội nói:

- Làm sao vậy? Thị trưởng!

- Chúng ta bàn chút chuyện, không cần thiết phải cởi giày!

Thị trưởng lắc đầu, tiểu tử ngươi đúng là ra bài không theo lộ số.

Ánh mắt hắn nhìn tới, trầm giọng nói:

- Thực lực của ngươi mạnh lắm à.

Trần Thư thở dài:

- Cũng tạm được, đáng tiếc không đánh lại sư phụ ta.

- Sư phụ ngươi?

Thị trưởng nhíu mày, xem ra là có cao nhân chỉ dạy, chẳng trách lại có thể mạnh như vậy.

- Chính là ông bác ở cửa Ngự Thú Ti Nguyên Cục.

- Diệp lão?

Chu thị trưởng cả kinh, lập tức đứng dậy.

Diệp lão chẳng những là người mạnh nhất Nam Giang Thị, thân phận và tư lịch cũng là cao nhất, bất kể là ai nhìn thấy cũng sẽ tâm sinh cung kính.

- Đúng đúng, Diệp lão đầu, ngươi cũng biết à?

Trần Thư trực tiếp bắt đầu bốc phét một cách nghiêm trang:

- Cứ muốn nhận ta làm đồ đệ, lúc ấy ta sống chết không chịu, nhưng đành chịu thôi, chung quy vẫn bại trước sự chấp nhất của hắn.

Vẻ mặt Chu thị trưởng cứng lại, ngươi con mẹ nó nói chuyện sao lại không đáng tin như vậy?

Bởi vì Khế Ước Linh cấp LÀ của ngươi, người mạnh nhất Nam Giang lại xin được thu ngươi làm đồ đệ?

- Lúc ấy Diệp lão đầu vừa khóc vừa đòi thắt cổ, bản thân ta lại kính già yêu trẻ.

- Dừng lại, dừng lại.

Mắt thấy đối phương có tiếp tục có khuynh hướng nói lời vô nghĩa, hắn lập tức mở miệng ngăn cản.

Nếu còn trao đổi tiếp, sợ rằng hắn sớm muộn gì cũng sẽ bị bức cho điên mất.

Thần sắc của Chu thị trưởng trở nên nghiêm túc, nói đến chính sự:

- Thi đấu ngự thú chính là bị ngươi phá hủy một cách rõ ràng.

- Hả? Cái gì cơ?

Vẻ mặt Trần Thư ngỡ ngàng, làm bộ như hoàn toàn không biết gì.

- Bớt giả vờ thôi, các hiệu trưởng đều nói với ta rồi.

- Ặc… Thị trưởng, ta chỉ là thuận miệng nói một câu, kết quả bọn họ lại tưởng là thật, trực tiếp đầu hàng, ta cảm thấy không liên quan gì tới ta.

Chu thị trưởng trầm mặc một thoáng, ngươi đã tuyên bố nếu không đầu hàng, thấy một lần đánh một lần.

Đã sắp mang tới ám ảnh tâm lý cho người ta rồi, lại nói không liên quan.

- Mệt mỏi quá, ngươi đi đi… Ở thi đấu cấp tỉnh tranh khẩu khí cho Nam Giang Thị!

Thị trưởng mở miệng nói, hắn vốn định bức đối phương một chút, khiến Trần Thư toàn lực đối đãi với thi đấu cấp tỉnh.

Nhưng mới tán gẫu một lúc, hắn đã có chút không chịu nổi.

Huống chi là đồ đệ của Diệp lão, cho dù là thị trưởng cũng không tiện nhiều lời.

- Vậy thị trưởng à, chính phủ có phần thưởng gì không? Yêu cầu của ta không cao, cho một hai ngàn vạn là được rồi.

Trần Thư đảo mắt, lập tức lại có tham niệm, không ai đi ngại mình nhiều tiền.

Một khi trở thành Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, cái giá để bồi dưỡng Khế Ước Linh cũng tăng gấp mấy lần, thậm chí là gấp mười lần.

Nhất là loại có chứng cưỡng bức như Trần Thư, muốn bồi dưỡng Khế Ước Linh một cách siêu hoàn mỹ.

- Ha ha… Ngươi cũng đúng là dám nói?

Chu thị trưởng sửng sốt.

Không ngờ đối phương lại có chủ ý tới cả trên đầu chính phủ, đúng là không ngại không sợ.

- Nam Giang Nhị Trung đã bị ngươi vắt kiệt rồi, ta nghe nói hiệu trưởng hứa cho ngươi chừng hai ngàn vạn!

- Có chuyện này à?

Trần Thư lộ ra vẻ mặt vô tội, ý bảo mình hoàn toàn không biết gì.

Thị trưởng mở miệng nói:

- Không thể cho ngươi tiền được, có yêu cầu gì khác không? Ta có thể cân nhắc một chút.

- Vậy cho ta chút Ngự Thú Chân Châu, tài liệu lĩnh chủ gì đó, ta cũng không ghét bỏ!

Thị trưởng cười một tiếng, thứ ngươi nói còn đáng giá hơn cả Hoa Hạ Tệ.

- Thật đó, Hoa Hạ Tích Phân cũng được.

- Alo!

Chu thị trưởng lập tức cầm lấy điện thoại di động, nói:

- Lưu thư ký, sắp họp à? Giờ ta tới đây.

Nói xong, hắn vừa nói điện thoại vừa rời khỏi văn phòng, chỉ để lại Trần Thư ngây ngốc ngồi đó.

- Không phải chứ, hiện tại điện thoại cũng đúng lúc như vậy à?

Trần Thư lắc đầu, cuối cùng bất đắc dĩ rời khỏi thị chính phủ.

Thị trưởng đứng trên hành lang, nhìn bóng lưng của đối phương ở dưới lầu, lẩm bẩm:

- Tiểu tử này? Thật sự có thể khiến Nam Giang Thị nổi danh toàn tỉnh sao? Ta cảm thấy có chút không đúng.

…

Nam Giang Nhị Trung, Ngự Thú Quán.

Người của lớp huấn luyện đặc biệt đều biết tin tức đoạt giải quán quân.

Chương 359: Hôm nay mới là ngày mừng năm mới (1)

Tuy Trần Thư làm nhiều việc ác, nhưng ít ra cũng mang đến vinh dự cho trường học.

Mỗi người đều trở nên nỗ lực hơn, huấn luyện kỹ xảo chiến đấu của mình, muốn tranh thủ đuổi kịp bước chân của Trần Thư.

Thẩm Vô Song ngồi ở cửa Ngự Thú Quán, nhìn về phương xa.

Trong mắt hắn có vẻ suy tư, không biết đang nghĩ gì, nhìn thì có chút phiền muộn.

Rất nhanh, đã tới lúc tan học.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Thẩm lão sư, ngươi đã ngồi cả chiều rồi, Trần Thư sắp về rồi, ăn cơm trước nhé!

Thẩm Vô Song lắc đầu, nói:

- Hiện tại vẫn chưa phải lúc chúc mừng!

- ???

Thần sắc cả lớp đều cứng đờ, vốn tưởng rằng Thẩm Vô Song là lo lắng cho an nguy của Trần Thư.

Thì ra ngài là đang chờ tin tức tốt này.

Nhưng mà, đúng lúc này, ánh mắt Thẩm Vô Song nghiêm lại, chỉ thấy phương xa xuất hiện một đạo thân ảnh.

Trần Thư đeo ba lô, cà lơ phất phơ đi tới.

- Ngươi sống sót trở về à?

Thẩm Vô Song thở dài, còn thiếu mỗi nước khắc hai chữ thất vọng lên trên mặt.

- Ta nói này Thẩm lão sư, không đến mức phải là biểu cảm này chứ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, sao cảm thấy ta vừa về, cả lớp đều trở nên mất mát.

- Ài…

Mọi người thở dài, rời khỏi Ngự Thú Quán, chỉ còn lại ba người Trần Thư.

- Trần Bì, giỏi lắm.

Từ Tinh Tinh mở miệng nói, không ngờ Trần Thư lại giành được thành tích hạng nhất đơn giản như vậy.

- Ca đã sớm chế bá Nam Giang Thị rồi.

Trần Thư dửng dưng nói,

- Tiếp theo chính là nổi danh toàn tỉnh Nam Thương.

Ba người kề vai sát cánh rời khỏi Ngự Thú Quán, ăn mừng một phen.

…

Sáng sớm hôm sau,

- Thẩm lão sư, thi đấu cấp tỉnh lúc nào thì bắt đầu.

- Chắc một tuần nữa, có thành thị cách Nam Thương Thị hơi xa.

Thẩm Vô Song mở miệng giải thích:

- Hơn nữa thi đấu cấp thành phố của người khác phải tổ chức mấy ngày, ngươi cho rằng đều giống Nam Giang Thị à?

- Được rồi.

Trần Thư có chút chán muốn chết, đã quen nghỉ rồi, hiện tại ở trường học có chút không thoải mái.

Cần phải tìm chút chuyện để giết thời gian.

Đúng vào lúc này, trước mắt hắn không ngờ lại xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Im lặng học tập, đợi thi đấu cấp tỉnh tới! Phần thưởng hoàn thành: Một gốc Đại Lực Hoa.

Mục chọn hai: Bảo trường học cho phép ba người xuất phát trước, tới Nam Thương Thị. Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng 'Xung phong' +1.

Mục chọn ba: Phối trí dược thủy, trùng kích cấp bậc độ thuần thục cao hơn! Phần thưởng hoàn thành: Đại lực dược tề độ thuần thục trung lượng.

Trần Thư hơi sửng sốt, trực tiếp lựa chọn mục chọn thứ hai.

Kỹ năng xung phong chính là kỹ năng hạch tâm, chẳng những gia tăng tính cơ động, đồng thời cũng có lực công kích rất mạnh.

Hiện giờ xung phong đã là Lv8, chỉ cần thăng thêm một cấp, đó chính là cấp chín.

Loại cấp bậc này đã là thuộc về phản nhân loại.

Chỉ là cấp bậc xung phong, có thể khiến Sử Lai Mỗ liên tục dùng kỹ năng này, không cần lo lắng sẽ bị đào thải

Trần Thư đảo mắt, nhìn về phía những người còn lại.

Tuy không nói gì, nhưng trong lòng mọi người đều căng thẳng.

So sánh với Thẩm Vô Song, cảm giác áp bức của Trần Thư hiển nhiên mạnh hơn!

Tuy thực lực của Trần Thư không bằng Thẩm Vô Song, nhưng mấu chốt là thằng ôn này thật sự dám động thủ.

- Đường thiếu, luyện không tồi chứ.

Trần Thư chắp tay sau lưng, ánh mắt tỏa định Đường Liệt.

- Để lớp trưởng đến chỉ điểm ngươi một chút.

Nói xong, Sử Lai Mỗ to ba mươi mét trực tiếp xuất hiện, lại khiến mặt đất đều chấn động một phen.

Ngươi con mẹ nó…

Thần sắc Đường Liệt cứng đờ, không nhịn được nuốt nước miếng,

Vì sao cứ muốn tìm ta gây sự.

Nhất là hắn nhìn thấy Sử Lai Mỗ ba mươi mét đó, trong lòng lại càng hoảng.

Phong Hành Thú mới ra viện, hôm nay không phải lại vào chứ.

- Được rồi! Trần Thư!

Thẩm Vô Song mở miệng, trực tiếp ngăn lại hành vi của đối phương.

Lớp trưởng lại thật sự thành ác bá một phương rồi.

- Ngươi yên tĩnh một chút, ta cho ngươi nghỉ là được.

Thẩm Vô Song trực tiếp lựa chọn thỏa hiệp,

Hiện tại có Trần Thư ở trong lớp, những người còn lại đều không thể học tập.

Đến lúc đó, Trần Thư lên Hoa Hạ Học Phủ, những người còn lại toàn bộ đều kéo quần, vậy còn làm cái rắm, sợ rằng trường học cũng không mời hắn làm lão sư nữa.

- Ta trở về cũng không có gì làm.

Trần Thư trực tiếp cự tuyệt, hiện tại Phương Tư và Trương Đại Lực đều đi rồi, một mình hắn ở nhà cũng chán.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, chỉ thấy Trần Thư lại nhìn về phía Đỗ Long, nói:

- Đỗ thiếu, bộ dạng Đại Địa Á Long của ngươi rất to nhỉ?

Đỗ Long giật nảy mình, lập tức mở miệng nói:

- Trời đất bao la, lớp trưởng lớn nhất!

Đứa nhỏ này cũng bị dọa không nhẹ rồi.

Thẩm Vô Song thở dài, nói:

- Trần Bì, ngươi nói thẳng đi, rốt cuộc là muốn gì.

Trần Thư mở miệng nói:

- Thẩm lão sư, ta muốn tới Nam Thương Thị trước làm chút chuyện. Ặc… Học tập trao đổi.

Thẩm Vô Song lấy ra di động, thao tác một chút, một lát sau mới nói:

- Ba giờ chiều.

- Hiệu suất!

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, kỹ năng xung phong thành công +1!

Hạ Băng mở miệng hỏi:

- Thẩm lão sư, chúng ta cũng phải đi trước à?

- Hai người các ngươi cũng cùng đi, thi đấu tỉnh lý không giống thị lý, cần toàn lực ứng phó!

Chương 360: Hôm nay mới là ngày mừng năm mới (2)

Thẩm Vô Song nói, ngay sau đó gọi hai người tới.

Hắn thấp giọng nói khẽ:

- Hai ngươi trông chừng Trần Thư, ta sợ hắn lại cho nổ tung Nam Thương Thị.

Hai người đều nghẹn lời lão sư, ngài đúng là coi trọng chúng ta quá.

Tội phạm muốn cho nổ chỗ nào, không ai có thể cản được.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Các ngươi trở về thu xếp hành lý, buổi chiều đi luôn. Thời gian không đợi người.

Nghe thấy Trần Thư buổi chiều muốn đi, trên mặt mọi người đều không giấu được nụ cười.

Đây con mẹ nó mới gọi là năm mới.

Buổi chiều, ba người Trần Thư tới cửa trường, toàn bộ lớp huấn luyện đặc biệt đều đến tiễn đưa.

Có người trên mặt lộ ra quyến luyến, mở miệng nói:

- Lớp trưởng, đi đường cẩn thận.

Mọi người đồng thanh nói:

- Đúng vậy, nhất định phải cẩn thận.

Về phần rốt cuộc là bảo Trần Thư cẩn thận, hay là bảo nhân dân của Nam Thương Thị cẩn thận, vậy thì không biết được rồi.

- Không ngờ các vị lại luyến tiếc ta như vậy.

Trần Thư nhìn về phía mỗi người, nói:

- Nam Giang Hãn Phỉ ta rất cảm động.

Mọi người đồng thanh nói:

- Lớp trưởng, đi đi.

Người đi đường nhao nhao nhìn lại, tưởng là lãnh đạo nào của trường sắp đi công tác, kết quả lại là một đệ tử.

Người qua đường cảm thán nói:

- Nhân duyên của lớp trưởng đó tốt thật, không ngờ có nhiều người đến tiễn hắn đến thế.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hay là chúng ta để tuần sau hẵng đi.

Những lời này vừa được nói ra, trong lòng tất cả mọi người đều căng thẳng.

Mẹ kiếp, chẳng lẽ giả vờ quá đà?

- Đừng! Đừng! Ngàn vạn lần đừng.

Thẩm Vô Song nói đầu tiên:

- Chính sự quan trọng hơn, vinh dự của Nam Giang Thị đều ở trên người ngươi.

Hắn trực tiếp nhét Trần Thư lên xe, chỉ sợ đối phương hối hận.

Trần Thư ngồi xe tới nhà ga, rời khỏi Nam Giang Nhị Trung.

- Tiểu Vũ, Hạ Băng, mị lực nhân cách của ta thực sự lớn như vậy à? Thì ra mọi người đều kính yêu ta.

Hai người ở ghế sau trầm mặc không nói gì, ngươi vốn không có một chút tự hiểu lấy mình à?

Mắt thấy Trần Thư đã rời khỏi, lớp huấn luyện đặc biệt của không nén được vui sướng trong lòng nữa, đều phá lên cười.

Dựa theo tình huống trước kia, thi đấu ngự thú cấp tỉnh sẽ kéo dài hơn hai tháng.

Đợi cho Trần Thư thắng rồi, cách thi đại học cũng không còn xa, chỉ cần thi đại học kết thúc, bọn họ có thể thoát khỏi sự thống trị của Trần Thư!

Có người không nhịn được cảm thán:

- Ta dường như ngửi thấy mùi của tự do.

Vẻ mặt hiệu trưởng Nam Giang Nhị Trung đầy vui mừng, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn mở miệng nói:

- Ta tuyên bố, hôm nay mới là năm mới của Nam Giang Nhị Trung.

Thẩm Vô Song bổ sung:

- Cũng là năm mới của Nam Giang Thị.

- Nam Thương Thị…

Trần Thư tựa vào chỗ ngồi, lẩm bẩm.

Là tỉnh lị của tỉnh Nam Thương, thành thị tuyến một của Hoa Quốc, trình độ phồn vinh không phải Nam Giang Thị có thể sánh bằng, số lượng thiên tài cũng cao hơn các thành thị còn lại.

Hàng năm học sinh Nam Thương Thị thi được vào Hoa Hạ Học Phủ, thậm chí còn nhiều hơn tất cả thành thị còn lại trong tỉnh cộng lại.

- Trần Thư, Nam Thương Thị là thành phố lớn, ngươi đừng… Quá… Giải phóng thiên tính!

Hứa Tiểu Vũ muốn bảo Trần Thư thu liễm một chút, nàng ta không muốn khi tới thì yên lành, khi về lại không được…

Đến lúc đó tìm ai nói lí lẽ đây?

- Cái gì gọi là giải phóng thiên tính?

Trần Thư nói với vẻ vô tội:

- Chỉ cần ta mà đến, nhân dân của Nam Thương Thị sẽ ra đường hoan nghênh.

Ba người mang tâm tình khác nhau, bước lên đoàn tàu tới Nam Thương Thị.

Cùng lúc đó, tuy Trần Thư chỉ là một học sinh cấp ba, nhưng ngày hắn rời khỏi, các trường trung học lớn của Nam Giang Thị đều giăng đèn kết hoa, cười to thoải mái.

Một loại áp bức thuộc về tội phạm đã bay sạch.

Mỗi học sinh cấp ba đều cảm thấy may mắn, cuối cùng cũng có thể an tâm học tập.

Đồng thời lặng lẽ cầu nguyện cho học sinh của Nam Thương Thị.

Lúc chạng vạng, ba người xuống xe lửa, tới tỉnh lị Nam Thương Thị!

Nhìn đô thị đèn đuốc huy hoàng, Trần Thư mỉm cười, không nhịn được mà nghĩ một cách tà ác:

Nếu thật sự ném ra dược tề phát nổ ở thành thị, sẽ là hậu quả gì…

- Nam Thương Thị, Nam Giang… Trần Thư ta tới rồi.

Trần Thư chuẩn bị muốn tuyên cáo một chút sự có mặt của tội phạm.

Lập tức nghĩ tới lúc ấy khi từ kinh đô trở về, vừa hô xong thì bị cảnh sát kiểm tra…

Căn cứ vào nguyên tắc khiêm tốn làm chủ, hắn vốn không hô lên tên thật của mình.

Người ở nhà ga nhao nhao nhìn lại, đều lắc đầu, lại một tên mắc chứng ngưu bức xã giao.

- Ơ? Người đâu?

Trần Thư quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hứa Tiểu Vũ Hứa Tiểu Vũ đã không thấy bóng dáng.

- Mẹ kiếp, đợi ta đã.

Hắn lập tức nhìn thấy thân ảnh sắp lên xe của hai người.

- Sư phó, khách sạn Nam Thương.

Ba người ngồi trên tắc xi, chuẩn bị tới khách sạn cất hành lý.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Này, hai ngươi các ngươi chạy nhanh thế làm gì?

- Chúng ta… Có chút đói bụng!

Hạ Băng mở miệng nói, ngươi lại muốn tuyên cáo thân phận, chúng ta có thể không chạy trước à?

Lại một giờ xa trình, ba người tới vị trí của khách sạn.

Bên cạnh chính là Đấu Linh Trường của Nam Thương Thị, cũng là địa điểm thi đấu ngự thú lần này.

Chương 361: Hắn hành hung ta…

Ba người làm thủ tục vào ở, đặt hành lý trong phòng.

Thẩm Vô Song đã an bài thỏa đáng tất cả, khiến Trần Thư rất hài lòng.

- Đi thôi.

Trần Thư nhìn về phía hai người, mở miệng nói:

- Là đội trưởng, ta cho các ngươi mệnh lệnh đầu tiên.

- Gì thế?

Hai người đồng loạt nhìn lại, thi đấu chưa bắt đầu, đã có kế hoạch rồi à?

- Cái đó, tiểu Vũ, buổi tối ngươi mời chúng ta ăn cơm!

- …

Khóe miệng Hứa Tiểu Vũ giật giật, ta rốt cuộc là đang chờ mong điều gì?

Không ngờ hy vọng từ trong miệng Trần Thư có thể nói ra một câu đứng đắn?

…

Người tới tới một nhà hàng lẩu, đã quen thuộc với nhau, cũng lộ ra hoà thuận vui vẻ.

Khi Trần Thư đang ăn, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

- Húc ca, chúng ta đã lâu rồi không gặp mặt.

Hắn hơi ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy người ở bàn bên cạnh.

Không ngờ là Hạ Viêm của Đại Hưng Thị!

Mà ở bên cạnh hắn là năm người khác, hiển nhiên là đội ngũ đại biểu cho hai thành thị xuất chiến.

Hạ Viêm có Khế Ước Linh cấp S, có thể đại biểu Đại Hưng Thị là điều đương nhiên.

- Ơ! Tiểu Hạ, đã lâu không gặp, sao càng lúc càng rác thế.

Thần sắc Trần Thư bình thản, trực tiếp mở miệng bắt chuyện.

Hạ Viêm nghe thấy thanh âm quen thuộc đó, thân thể không nhịn được mà run lên, bóng ma trong lòng lại xuất hiện.

Ta con mẹ nó sao lại xui xẻo như vậy?

Thần sắc hắn cứng ngắc, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía sau.

Quả nhiên là một nam sinh đang cười tươi tắn nhìn hắn.

Tuy đối phương nhìn thì vô cùng hiền lành, nhưng trong lòng Hạ Viêm lại trở nên lạnh ngắt.

- Viêm, bằng hữu của ngươi có chút không hữu hảo.

Lý Long Húc nhướn mày, từ trong giọng nói của Trần Thư nghe ra ý khiêu khích.

Dựa theo quy củ, chủ động trào phúng đều là loại vai diễn phụ không có thực lực, đối với hắn mà nói chính là một khối đá kê chân.

- Bằng hữu, kiêu ngạo là cần phải có thực lực.

Lý Long Húc chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt thong dong, trong mắt có vẻ cao ngạo.

Có thể xưng huynh gọi đệ với Hạ Viêm, cũng có một con Khế Ước Linh cấp S.

- Húc ca, đừng xung động.

Hạ Viêm lập tức tỉnh lại, kéo tay Lý Long Húc.

Hắn kiên định mở miệng nói:

- Chúng ta đi!

Là người từng trải hắn biết rằng, nếu hiện tại đánh nhau với Trần Thư, bình thường là không có kết quả tốt.

- Làm sao vậy? Chỉ một Ngự Thú Sư cấp chín thôi mà.

Lý Long Húc lại không hề động đậy, hắn là Ngự Thú Sư cấp chín có Khế Ước Linh cấp S, trong bạn cùng lứa tuổi thực sự là chưa từng phục ai.

Trần Thư nhếch miệng cười, tuy không mở miệng, nhưng khiến Hạ Viêm lại không nhịn được mà cảm thấy trong lòng trầm xuống.

Mắt thấy hai bên lờ mờ có mùi thuốc súng, hắn cần phải làm ra gì đó.

Chỉ thấy Hạ Viêm ghé tới bên tai Lý Long Húc, nói một câu cực kỳ đơn giản: Hắn hành hung ta!

Vừa nghe thấy lời này, Lý Long Húc ngẩn ra, cuối cùng vô cùng kiêng kị rời khỏi quán lẩu.

Nhìn sáu người chạy trối chết, Trần Thư lắc đầu.

Ta chỉ đơn thuần muốn bắt chuyện thôi mà.

…

- Ta nói này Hạ Viêm, chúng ta có cần phải sợ như vậy không?

Lý Long Húc đi tới ngoài khách sạn, mở miệng hỏi:

- Ta không tin đối phương có Khế Ước Linh cấp SS.

- Húc ca, tin ta, Khế Ước Linh đó của hắn cũng xấp xỉ với cấp SS.

Hạ Viêm thở dài, cho dù là đã trôi qua hơn một tháng, hắn vẫn không dám đối chiến với Trần Thư.

- Không thể nào? Ta không nghe nói Nam Thương Thị xuất hiện một cấp SS?

Mắt Lý Long Húc trợn trừng, vẻ mặt bất khả tư nghị.

Cấp SS có nghĩa là gì không cần nói cũng biết, ngay cả Hoa Hạ Học Phủ cũng phải tranh cướp.

Con Khế Ước Linh đầu tiên đã là cấp SS, trình độ khủng bố này không cần nghĩ cũng biết.

Ngay cả Phương Tư cũng chỉ có thể sau khi trở thành cấp Bạch Ngân mới có thể khiến Xích Viêm Long tiến hóa thành cấp SS.

- Nếu là cấp SS, có lẽ ta cũng không sợ như vậy.

Trong mắt Hạ Viêm lộ ra vẻ kinh sợ, chậm rãi mở miệng nói:

- Khế Ước Linh của hắn chỉ một con Sử Lai Mỗ cấp LÀ!

- Cấp LÀ? Vớ vẩn.

Trong nháy mắt, ba người Lý Long Húc đến từ Trung Hán Thị đều kinh hô thành tiếng.

Sử Lai Mỗ Cấp LÀ hành hung Khế Ước Linh cấp S, tiểu thuyết cũng không dám viết như vậy?

- Là thật đó, không chỉ là ta, mỗi người đều từng hoài nghi, nhưng ta tận mắt đọc tin tức về Khế Ước Linh của hắn.

Ánh mắt Hạ Viêm tuyệt vọng, khoảnh khắc nhìn thấy Trần Thư, hắn lại có chút hậm hực.

Lý Long Húc lắc đầu, nói:

- Không thể! Hắn có biện pháp chỉnh sửa tin tức à?

- Bất kể là tình huống gì, cũng không phải là loại người bình thường có thể có, cứ cách hắn xa một chút!

Hạ Viêm thở dài, hiện tại không có ý định trêu chọc Trần Thư.

Trừ khi hắn nắm chắc tất thắng, nếu không thì chính là tự chuốc lấy khổ.

- Vậy đi thôi.

Lý Long Húc cũng không phải đồ ngốc, sức chiến đấu của hắn xấp xỉ với Hạ Viêm.

Người có thể tạo thành ám ảnh tâm lý cho Hạ Viêm, hành hung mình chắc là không có vấn đề.

- May mà đội hữu của hắn không được, nếu không đội ngũ thiên tài của Nam Thương Thị có khả năng sẽ lật thuyền.

Hạ Viêm lắc đầu, Hứa Tiểu Vũ thì hắn không biết, nhưng thân tỷ của mình thì lại nắm rõ.

Chương 362: Thế này không phải phần thưởng cho không à

Một con Khế Ước Linh cấp B, trên thi đấu ngự thú cấp tỉnh, thật sự là không lên được mặt bàn.

- Đi rồi!

Ba người Trần Thư ăn uống no nê, về lại khách sạn.

- Trước khi thi đấu, đều tự hành động, các ngươi muốn làm gì cũng được.

Trần Thư trực tiếp nói với hai người.

Sức chiến đấu của ba người so le không đồng đều, huấn luyện cũng không có ý nghĩa lớn.

Huống chi nhiệm vụ của hắn chỉ là giành được thứ tự top 10, dựa vào sức chiến đấu của Sử Lai Mỗ, đã có thể làm được rồi.

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư trực tiếp rời khỏi khách sạn.

- Trước tiên đi xem các thiên tài của Nam Thương Thị đã.

Trần Thư ngồi xe tới Nam Thương Thị Nhất Trung, chuẩn bị làm chút chuyện.

- Cửa trường cũng hoành tráng vậy à?

Trần Thư nhìn cửa trường của Nhất Trung, quả thực là khí phái giống như đại học.

Nam Thương Thị có sáu trường trung học nổi tiếng cả nước, trên cơ bản hàng năm đều sẽ có học sinh thi vào Hoa Hạ Học Phủ, hơn nữa không chỉ có một vị.

- Tội phạm hàng lâm.

Trần Thư cười tà ác, trực tiếp đi tới Nhất Trung.

Nhưng mà, con đường khiêu chiến của hắn còn chưa bắt đầu đã trực tiếp kết thúc…

- Không phải học sinh của trường, cấm vào.

- Không phải, bác à, ta chính là người của Nhất Trung.

- Dẹp đi, ta liếc một cái là có thể nhìn ra ngươi không phải người tốt, nếu thực sự có học sinh như ngươi, ta khẳng định nhớ rõ.

Trần Thư không ngờ trực tiếp bị cản lại ở ngoài cửa trường.

- Bác à, ta nói thật mà.

Trần Thư thấp giọng nói:

- Kỳ thật, ta là Ngự Long Vệ!

Hắn chuẩn bị học tập Phương Tư, dựa vào thân phận của Ngự Long Vệ trực tiếp đi qua.

- Ê, Trấn Linh Cục à?

Ông bác thong dong điềm tĩnh , trực tiếp lấy di động ra, nói:

- Có người giả mạo Ngự Long Vệ, ở cửa Nhất Trung.

Hắn vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Trần Thư sớm đã không thấy bóng dáng.

Trần Thư lúc này đang một đường chạy như điên, ngươi con mẹ nó ra bài không theo lộ số?

Trực tiếp gọi điện thoại cho Trấn Linh Cục tố cáo.

Hắn thở dài, không ngờ lại xuất sư bất lợi.

Ta đường đường là một Nam Giang Hãn Phỉ, ngay cả cửa trường cũng không vào được?

Mấy ngày kế tiếp, Trần Thư chạy khắp sáu trường trung học, kết quả không có bất ngờ, không ngờ đều không thể lẻn vào.

Thậm chí ngày thứ ba không chạy kịp đã trực tiếp bị đưa tới Trấn Linh Cục rồi.

Cũng may hắn chỉ bốc phét, cuối cùng bị phạt một ngàn nguyên khoản.

Nếu hắn dám giả tạo băng tay của Ngự Long Vệ, vậy không phải chỉ đơn giản là phạt tiền.

Mùng 10 tháng 3, khách sạn Nam Thương.

- Nam Giang Hãn Phỉ ta không ngờ lại lật thuyền.

Trần Thư nằm trên giường, vẻ mặt hậm hực, vốn muốn tới trước để làm chút chuyện.

Kết quả một cửa trường trung học cũng không vào được, lại phải vào Nam Thương Trấn Linh Cục một lần.

Hứa Tiểu Vũ gọi điện thoại tới, nói:

- Trần Thư, hôm nay sẽ rút thăm quyết định đối thủ.

- Tới đây.

Trần Thư thở dài, thu thập một phen, rời khỏi khách sạn.

Hôm nay Đấu Linh Trường đã biến thành náo nhiệt phi phàm, nhưng đại đa số đều tụ tập ở cửa, không thể đi vào.

Hiện tại là ngày tuyển thủ rút thăm, ngày mai mới chính thức mở màn thi đấu.

Ba người Trần Thư tới cửa, chỉ thấy có tám nhân viên công tác của Đấu Linh Trường trông coi, trực tiếp cản bọn họ lại.

- Đội ngũ dự thi của Nam Giang Thị.

Trần Thư lấy ra chứng minh tư cách dự thi của mình, là chính phủ Nam Giang Thị phát cho.

Một nhân viên công tác không ngừng quan sát giấy chứng nhận tư cách, lại nhìn Trần Thư từ trên xuống dưới, cuối cùng mới cho đi.

- Mẹ kiếp, có cần cẩn thận như vậy không?

Ba người thành công tiến vào Đấu Linh Trường, quy mô bên trong không phải là Đại Hưng Thị có thể so sánh.

Hội trường siêu lớn đủ để dung nạp cả vạn người, có thể cung cấp cho Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân chém giết.

Khi Trần Thư bước vào Đấu Linh Trường, lập tức nhìn thấy có phóng viên đang phỏng vấn học sinh.

- Bạn học Tạ Phong Ngữ, không biết lần thi đấu này, quý trường có lòng tin giành chức quán quân không.

Một nam sinh diện mạo ôn hòa mở miệng nói:

- Tỉnh Nam Thương thiên tài xuất hiện lớp lớp, không ai dám bảo đảm nhất định có thể đoạt được quán quân, nhưng Nam Thương Nhất Trung chúng ta sẽ toàn lực đối đãi!

Hai gã đội hữu còn lại của hắn đều gật đầu, không nhiều lời.

Phóng viên nhìn ra ba người đã không có hứng thú phỏng vấn, kết thúc một cách qua loa.

Đang lúc hắn chuẩn bị phỏng vấn đội ngũ của trường khác, một nam sinh tiến lên, đi tới trước mặt hắn.

Phóng viên còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp bị đoạt đi microphone.

- Các vị bằng hữu khán giả, chào mọi người, ta là Trần Thư đến từ Nam Giang Thị! Mọi người có thể gọi ta là Nam Giang Hãn Phỉ.

Khóe miệng phóng viên giật giật, hình như ta không phải muốn phỏng vấn ngươi.

- Đầu tiên, ta rất vinh hạnh vì được tới tham gia thi đấu ngự thú cấp tỉnh, mọi người có thể không biết ta, nhưng ta nghĩ khi thi đấu kết thúc, danh hào Nam Giang Hãn Phỉ của ta sẽ truyền khắp toàn bộ tỉnh Nam Thương.

- Nếu có bằng hữu khán giả muốn xin chữ ký của ta, hiện tại có thể đặt trước, mỗi chữ ký chỉ thu 9998! Đừng bỏ lỡ cơ hội.

- Có thể thôi đi không.

Chương 363: Ta có thể đánh… Cái rắm (1)

Phóng viên đoạt lại mic, trực tiếp xoay người rời khỏi, đã không còn dục vọng phỏng vấn.

- Đừng, đại ca, ta chưa nói xong mà.

Trần Thư la lớn, phóng viên trực tiếp chạy mất rồi, Người ta đã không muốn tiếp nhận phỏng vấn, tận lực tránh phóng viên, Trần Thư thì ngược lại, từ lúc ban đầu đã bức phóng viên đi rồi.

- Người hiện tại đều không tinh thần chuyên nghiệp như vậy à?

Trần Thư thở dài, chỉ thấy người chung quanh đều nhìn lại với thần sắc kỳ quái.

- Nhìn cái gì?

Trần Thư bĩu môi, cùng Hứa Tiểu Vũ, Hạ Băng đi tới phòng nghỉ của tuyển thủ.

Thần sắc của hắn thong dong, mắt lại không ngừng quan sát bốn phía.

Trong phòng nghỉ tổng cộng có khoảng trăm người, hơn nữa đều dùng hình thức ba người một tổ, không trao đổi nhiều.

- Tổng cộng có ba mươi hai ngũ.

Trần Thư thầm yên lặng nhớ kỹ, chỉ thấy thần sắc của mỗi người đều cao ngạo, trong ánh mắt tràn ngập vẻ tự tin.

Là một trăm người thiên tài nhất toàn tỉnh, tất nhiên có vốn liếng để kiêu ngạo.

Hàng năm Hoa Hạ Học Phủ ở tỉnh Nam Thương đại khái chọn lấy hai mươi người, trên cơ bản chính là từ trong một trăm người này.

Lúc Trần Thư đang yên lặng chờ đợi, trước mắt hắn lập tức xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Im lặng chờ rút thăm bắt đầu, phần thưởng hoàn thành: Chút ít Ngự Thú Lực

Mục chọn hai: Chọn dùng phương thức đặc biệt, để mọi người đều nhớ kỹ mình! Phần thưởng hoàn thành: Sức phòng ngự của Sử Lai Mỗ tăng thêm 5%.

Trần Thư hơi ngẩn ra, đây không phải là cho không phần thưởng à?

Trần Thư ho khan một tiếng, đứng dậy, bộ dạng giống như lãnh đạo, mở miệng nói:

- Mọi người đã đến đông đủ, vậy ta nói qua mấy câu.

Những lời này vừa được nói ra, mọi người nhao nhao nhìn lại, thằng ôn này là ai?

- Trước tiên ta xin tự giới thiệu một chút, ta tên là Trần Thư, đến từ Nam Giang Thị, mọi người gọi ta là chú được rồi.

Người khác đều sửng sốt, sao luôn cảm thấy bị chiếm tiện nghi thế?

- Ta chỉ muốn thông tri cho mọi người một chuyện, chú ý là thông tri, không phải thương lượng!

Trần Thư nghiêm trang mở miệng nói:

- Đó chính là nếu gặp phải ta, trực tiếp đầu hàng, ngàn vạn đừng ôm tâm lý cầu may.

- Ngươi? Thực sự tưởng mình là thiên tài à?

- Nam Giang Thị là cái xó nào? Ếch ngồi đáy giếng!

Lập tức, đại bộ phận người đều cười lạnh, tất cả mọi người ở đây đều là thiên tài, không ai phục ai.

Hạ Viêm ở bên cạnh thở dài, Trần Thư dám kiêu ngạo như vậy, đó là bởi vì hắn thật sự mạnh.

- Ta biết, mọi người đều là thiên tài, nhưng giữa người với người là không thể vơ đũa cả nắm.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hạ Viêm, ngươi phổ cập một chút tri thức an toàn sinh mệnh cho mọi người đi.

Hạ Viêm của Đại Hưng Thị đột nhiên ngây ra, con mẹ nó lôi ta ra làm gì?

Hơn nữa tri thức an toàn sinh mệnh thông dụng không khỏi quá vô nghĩa rồi.

- Nhanh lên!

Trần Thư ngồi về chỗ, để lại vũ đài cho Hạ Viêm.

- Ta… à…

Hạ Viêm thấy mọi người đều nhìn tới, trong nhất thời ấp úng, không biết nên nói gì.

Một màn này cũng khiến những người còn lại cả kinh, Hạ Viêm tuyên bố bị ăn hiếp.

Nhưng đối phương chính là có Khế Ước Linh cấp S!

Tuy trong phòng nghỉ có gần trăm vị thiên tài, nhưng người cấp S chỉ có hơn hai mươi, tuyệt đại đa số người đều là Khế Ước Linh cấp A đứng đầu.

- Hạ Viêm không đánh lại đối phương?

Một suy nghĩ không hẹn mà cùng xuất hiện trong lòng mọi người.

- Chưa nghe nói tới Nam Giang Thị xuất hiện Khế Ước Linh cấp S? Chẳng lẽ là quá khiêm tốn.

Mọi người không trào phúng nữa, mà là không ngừng quan sát bộ dạng của Trần Thư.

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm,

- Xin các tuyển thủ tiến hành rút thăm, quyết định đối thủ của mình.

Hạ Viêm đột nhiên thở phào, trong lòng lại nghĩ đến,

Có cần trở về bổ sung thêm một chút tri thức an toàn sinh mệnh để phòng ngừa về sau không?

- Sức phòng ngự của Sử Lai Mỗ thêm 5%.

Tuy Trần Thư chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, nhưng chắc chắn đã khiến toàn bộ mọi người đều nhớ kỹ hắn,

Nhất là có Hạ Viêm phụ trợ, lại khiến mỗi người đều lòng mang kiêng kị.

Tổng cộng có hai mươi bảy thành thị tham gia thi đấu ngự thú, mà đội ngũ dự thi lại có tới ba mươi hai, trong đó Nam Thương Thị có ước chừng sáu đội ngũ tham gia.

Về phần vì sao?

Xin lỗi, phía chủ sự chính là có thể muốn làm gì thì làm.

Huống chi sáu đội ngũ của bọn họ đều cực kỳ cường đại, ít nhất có một con Khế Ước Linh cấp S.

Trừ sáu đội ngũ của Nam Thương Thị ra, có Khế Ước Linh cấp S chỉ có ba đội ngũ.

Phân biệt là đội ngũ của Đại Hưng Thị Hạ Viêm, đội ngũ của Trung Hán Thị Lý Long Húc cùng với đội ngũ của Vương Thần đến từ Nam Vọng Thị.

Chín đội ngũ không tiến lên rút thăm, căn cứ vào quy định thi đấu, ở vòng thứ nhất chín đội ngũ này là không gặp nhau.

Như vậy trên cơ bản có thể bảo đảm có sáu đội ngũ có Khế Ước Linh cấp S vững vàng tiến vào top 10.

- Đừng rút phải chúng ta, đừng rút phải chúng ta.

Hạ Viêm không ngừng cầu nguyện, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Thư.

- Sao thế?

Đội ngũ ở bên cạnh lắc đầu, bộ dạng khinh thường.

Đội ngũ của Nam Giang Thị không đứng ở chỗ này, có nghĩa là Trần Thư không có Khế Ước Linh cấp S.

Chương 364: Ta có thể đánh… Cái rắm (2)

Điều này khiến những người còn lại đều chỉ nghĩ Trần Thư là đang ra vẻ khệnh khạng mà thôi, thậm chí nghĩ rằng Hạ Viêm là cố ý phối hợp với Trần Thư để diễn trò.

Trần Thư đi lên, dưới chỉ thị của nhân viên công tác, rút ra một tờ giấy.

Khóe miệng hắn nhếch lên, ánh mắt nhìn về phía Hạ Viêm ở bên cạnh.

- Mẹ kiếp, không phải thực sự rút trúng chứ.

Hạ Viêm không nhịn được mà giật thót, nhất là khi nhìn thấy nụ cười của Trần Thư, không ngờ cảm nhận được một tia lãnh ý.

- Xem ra chúng ta có duyên rồi.

Trần Thư mở tờ giấy trong tay, không ngờ viết Đại Hưng Thị.

Sắc mặt Hạ Viêm trắng nhợt, cuối cùng thì thở dài chán nản.

Vốn tưởng rằng có sự tồn tại của hắn, năm nay Đại Hưng Thị có thể tiến vào top 8, nếu vận khí tốt thậm chí có thể tiến vào top 4.

Kết quả, con mẹ nó từ vòng 1/16 đã gặp phải ác mộng của mình rồi.

- Tự tin lên một chút, đây là thi đấu đoàn đội, một người mạnh là vô dụng.

Lý Long Húc vỗ vai Hạ Viêm, an ủi.

Hạ Viêm ngẩn ra.

Đúng vậy, đây là thi đấu đoàn thể.

Chỉ cần có thể giải quyết hai gã đội viên của Trần Thư, ba đánh một, chưa chắc đã không có phần thắng.

Cho dù trong lòng Hạ Viêm vẫn thấp thỏm, nhưng ít ra đã có tín niệm chiến đấu, nếu không nói không chừng hắn vừa ra sân đã đầu hàng rồi.

- Nhất định phải đả bại hắn.

Hạ Viêm thầm nói, Trần Thư hiện tại đã thành ám ảnh của hắn.

Đội ngũ còn lại nhất nhất tiến lên rút thăm, quyết định đối thủ của mình.

- Ngày mai, chính thức bắt đầu thi đấu ngự thú cấp tỉnh, xin các vị tuyển thủ chuẩn bị sẵn sàng, điều chỉnh trạng thái của mình, đánh ra phong thái thành thị mình.

Mọi người nhao nhao rời khỏi Đấu Linh Trường.

…

Sáng sớm hôm sau, các thiên tài của tỉnh Nam Thương đều tụ tập đến Đấu Linh Trường.

Hôm nay chính là ngày thi đấu ngự thú chính thức bắt đầu, trong Đấu Linh Trường đã không còn chỗ trống, ít nhất cũng có vạn người trở lên.

Các phương truyền thông cầm thiết bị, ở hiện trường phát sóng trực tiếp thịnh hội toàn tỉnh này.

- Chào các vị!

Một nam tử trung niên đi tới trung tâm đài tỷ thí.

Trong nhất thời, ánh mắt toàn trường đều nhìn lại.

Tuy không phải Tổng đốc tỉnh Nam Thương mà bọn họ chờ mong, nhưng cũng là một cường giả, khí thế phát ra vô cùng đáng sợ.

- Ít nhất cũng là cấp Hoàng Kim.

Trần Thư nhìn về phía nam tử trên đài, lẩm bẩm.

Nam nhân trung niên nhìn toàn bộ hội trường, cười nói:

- Lại tới Nam Thương Thịnh Hội mỗi năm một lần, hy vọng các vị có thể phát huy ra toàn bộ thực lực của mình.

- Không cần nói nhiều, ta tuyên bố, thi đấu chính thức bắt đầu.

Những lời này vừa được nói ra, nam tử trung niên trực tiếp rút lui, do một nam một nữ, hai người chủ trì lên đài.

- Hiện tại ta sẽ đọc một chút quy tắc thi đấu cho mọi người.

Cho dù tất cả mọi người đã biết rồi, nhưng vẫn cần làm quy trình như vậy.

- Tiếp theo, chính là phần thưởng thi đấu.

- Đội ngũ giành được chức quán quân lần này, có ba lần cơ hội chỉ định kỹ năng, từ cấp Hoàng Kim trở xuống đều được. Cộng thêm tiền thưởng một ức nguyên Hoa Hạ Tệ.

- Phần thưởng hạng hai, có một lần cơ hội chỉ định kỹ năng, thêm phần thưởng năm ngàn vạn Hoa Hạ Tệ.

- Phần thưởng của hạng ba, ba ngàn vạn Hoa Hạ Tệ…

Trần Thư nghe vậy liền chấn động, trong mắt hiện ra vẻ tham lam, phần thưởng này có chút mê người.

Cơ hội chỉ định kỹ năng, chính là có thể lựa chọn một kỹ năng mà hung thú muốn lĩnh ngộ, chỉ cần là hung thú cấp Hoàng Kim trở xuống là được.

Tài liệu lĩnh chủ cấp Bạch Ngân vô cùng quý giá, có giá trị hơn một ngàn vạn,

Nếu vận khí của ngươi kém, có thể là một ức cũng chưa chắc có thể lĩnh ngộ, hơn nữa cần tiêu hao đại lượng thời gian để thu mua.

Nhưng phần thưởng lần này lại khác, chỉ cần ngươi không lĩnh ngộ, vậy có thể một mực nuốt lấy, cho tới khi lĩnh ngộ mới thôi.

Hơn nữa bởi vì là từ trong tài nguyên quốc gia điều ra, trên cơ bản không cần chờ thời gian.

- Hạng nhất, hạng hai…

Trần Thư có một số ý tưởng, lại lắc đầu, cứ làm hết sức thôi.

Tuy Sử Lai Mỗ của hắn đánh khắp Nam Giang không địch thủ, nhưng đối mặt với thiên tài toàn tỉnh, chưa chắc đã nắm chắc tất thắng.

Hơn nữa bởi vì hai người Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng, hắn cần đối mặt với sự bao vây của ba người.

- Tiếp theo, chúng ta sẽ bắt đầu vòng thi đấu thứ nhất! Nam Giang Thị VS Đại Hưng Thị!

Trong nhất thời, toàn trường kinh hô, đồng thanh hò hét:

- Nam Giang Thị cố lên!

- Nam Giang Hãn Phỉ vô địch, đánh nổ Đại Hưng Thị.

Tiếng Hò hét vang trời, trong nhất thời, toàn trường đều nhao nhao nhìn lại, trong mắt mang theo vẻ kinh ngạc.

Mình bị lạc hậu rồi à? Nam Giang Hãn Phỉ gì thế, Trần Thư lại khoanh tay trước ngực, vẻ mặt tươi cười.

Hạ Băng khó hiểu hỏi:

- Sao lại có nhiều người biết chúng ta như vậy?

- Cái này cần nghĩ à? Khẳng định là người nào đó mua thuỷ quân rồi.

Hứa Tiểu Vũ lắc đầu, Nam Giang Thị chỉ là một thành thị nhỏ, phóng mắt khắp toàn tỉnh căn bản không xếp được số, tất nhiên không thể có nhiều người ủng hộ như vậy.

- Cái gì mà thuỷ quân? Đều là các làan tới cổ động mà thôi.

Chương 365: Tất cả phải dùng vật thật làm chuẩn (1)

Trần Thư nhún vai, chắc hẳn là trường học có thể thanh toán chứ?

Ba người thần thái bay bổng đi tới vị trí tuyển thủ.

Mà trạng thái của đám người Hạ Viêm của Đại Hưng Thị lại có chút không tốt, không ngờ trận chiến đầu tiên lại phải đối mặt với Trần Thư.

- Thi đấu chính thức bắt đầu!

Hạ Viêm hít một hơi thật sâu, điều chỉnh trạng thái tâm lý.

Mình vẫn có cơ hội, huống chi đây là thi đấu tổ đội, sự cường đại cá nhân là không có tác dụng.

- Ta có thể đánh, ta có thể đánh…

Hạ Viêm nhắm mắt lại, không ngừng nói thầm, không ngờ thật sự dần dần khôi phục sự tự tin ngày xưa.

Thuật thôi miên của mình không thể không nói là vẫn có chút tác dụng.

- Ta có thể đánh lại hắn!

Hắn không ngừng hít sâu, trong lòng có tín niệm tất thắng.

- Ơ? Sao hội trường lại im lặng như vậy?

Hạ Viêm đã nhận ra không thích hợp, hắn chậm rãi mở mắt.

- Cái này…

Hắn theo bản năng há miệng, thần sắc biến thành đờ đẫn.

Chỉ thấy một đống béo ị chiếm lấy cả thế giới của hắn, ngoài ra, không còn gì khác.

- Ta có thể đánh… Cái rắm! Đây con mẹ nó rốt cuộc là cái gì vậy?

- Sử Lai Mỗ màu vàng?

Vạn người ở toàn trường lúc này đều toàn thể đứng dậy, miệng há to, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Bọn họ không phải chưa từng thấy Khế Ước Linh cỡ lớn, nhưng lại chưa từng thấy thứ lớn như vậy!

Một con Khế Ước Linh cấp chín, hình thể đạt tới ba mươi mét đáng sợ, giống như một thành lũy di động vậy.

Cái này con mẹ nó hợp lý sao?

- Khí tức của nó mạnh quá, tuyệt không phải Khế Ước Linh thuộc về cấp LÀ.

- Mẹ nó, quả nhiên tri thức trên sách đều là gạt người, tất cả phải lấy vật thật làm chuẩn.

Người xem ở hiện trường nhao nhao nghị luận, đồng thời lấy ra di động, muốn chụp lại đóa hoa lạ Sử Lai Mỗ này.

Trong phòng của Đấu Linh Trường.

Nam tử trung niên vừa lên đài cũng đứng dậy, trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Hắn là Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim, chẳng những sức chiến đấu phi phàm, kinh nghiệm ngự thú cũng có thể nói là rất phong phú.

Nhưng biết càng nhiều, càng có thể hiểu được Sử Lai Mỗ phía dưới có nghĩa là gì.

Nó đã phá vỡ tư duy cố hóa mấy trăm năm của mọi người, sách giáo khoa cũng phải sửa đổi!

- Bộ trưởng, đây đúng là Sử Lai Mỗ à?

Một nam tử khác ở bên cạnh hỏi, trong mắt tràn ngập vẻ khó hiểu.

- Sử Lai Mỗ màu vàng chia làm hai loại, một loại là có thiên phú thuộc tính quang, một loại là thiên phú loại hình phòng ngự, phía dưới rõ ràng là loại hình phòng ngự, hình thể là thuộc tính chủ yếu của nó.

Nam tử trung niên không ngừng lẩm bẩm:

- Sử Lai Mỗ cấp chín loại hình phòng ngự bình thường chỉ có khoảng hai mét, phía dưới lại cao tới ba mươi mét, hoàn toàn là không phải một giống loài.

- Nếu ta đoán không sai, nó có thần kỹ cự đại hóa, hơn nữa cấp bậc cực cao.

To hơn Sử Lai Mỗ đồng loại cả mười lăm lần, có nghĩa là kỹ năng cự đại hóa ít nhất cũng cấp tám!

- Không thể, cự đại hóa cấp tám, không phải là ngươi con mẹ lĩnh ngộ một thần kỹ khi trở thành Ngự Thú Sư cấp một, sau đó mỗi lần thăng cấp đều vừa hay khiến cự đại hóa thăng cấp à?

Hắn không ngừng phủ định suy đoán của mình.

Đừng nói là là Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim, ngay cả để chuyên gia về Sử Lai Mỗ đến, tuyệt đối cũng không suy đoán ra được nguyên nhân.

Năng lực của hệ thống há có thể là phàm nhân có thể nghiền ngẫm?

- Tiểu Hạ Viêm, ta thấy vừa rồi ngươi rất tự tin, Khế Ước Linh của ngươi đâu?

Trần Thư khoanh tay trước ngực, cười khẩy, cực kỳ hài lòng với hiệu quả rung động mà Sử Lai Mỗ mang đến.

Khế Ước Linh cấp A gì, Khế Ước Linh cấp S gì, phiền đều lui về phía sau một chút, các ngươi thực sự không bằng.

Chẳng những là vạn người trong Đấu Linh Trường khiếp sợ, một màn trước mắt này lại thông qua Nam Thương Vệ Thị, phát trực tiếp trên mạng.

Toàn tỉnh đều nhìn thấy một con Sử Lai Mỗ to lớn không nói khoa học như vậy, đã triệt để phá hủy tri thức mà trường học dạy.

Thì ra Sử Lai Mỗ cũng có thể mạnh như vậy!

Ngay khi mọi người đang khiếp sợ, Trần Thư lại ngẩn ra, trước mắt lại xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Lọt vào top 16 thi đấu cấp tỉnh! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực.

Mục chọn hai: Lọt vào top 8 thi đấu cấp tỉnh! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Bạo Lực Tọa Sát +1.

Mục chọn ba: Lọt vào top 4 thi đấu cấp tỉnh! Phần thưởng hoàn thành: Sử Lai Mỗ đạt được một lần cơ hội tiến hóa huyết mạch.

Mục chọn bốn: Đứng đầu thi đấu cấp tỉnh! Phần thưởng hoàn thành: Đạt được danh hiệu “Người đoạt giải quán quân ngược”, hiệu quả kèm theo: Có được sự khinh bỉ của nhân dân Nam Giang Thị.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nhìn thấy phần thưởng của mục chọn cuối cùng, hoàn toàn là không có chút tác dụng nào.

Nói cứ như hắn không mang theo danh hiệu thì nhân dân Nam Giang Thị sẽ không khinh bỉ hắn vậy.

Nhưng, phần thưởng của mục chọn thứ ba lại khiến hắn động lòng,

Lần trước xuất hiện mục chọn tiến hóa huyết mạch là bảo hắn đả bại Thẩm Vô Song, trực tiếp mưu quyền soán vị, trở thành chủ nhiệm lớp.

Chắc chắn, độ khó đó đã sắp lên trời rồi.

Chương 366: Tất cả phải dùng vật thật làm chuẩn (2)

Nhưng hiện tại, chỉ cần lọt vào top 4 là có thể có được phần thưởng này.

- Chỉ là bảo ta giành được top 4 thôi à?

Trần Thư sờ sờ cằm, nếu yêu cầu là có được chức quán quân thì hắn cũng sẽ cảm thấy đương nhiên,

Hệ thống đột nhiên mở ra hình thức đơn giản, khiến hắn có chút không thích ứng kịp.

Ngay rkhi hắn đang ngây người, đội ngũ của Đại Hưng Thị lại lộ ra vẻ do dự.

- Đánh không?

Hai gã đội viên còn lại nhìn về phía Hạ Viêm, vẻ mặt lúng ta lúng túng.

Cảm giác áp bức Sử Lai Mỗ mang đến thật sự quá lớn.

- Đánh!Trước tiên giải quyết hai người còn lại, cuối cùng thì vây công con quái thú đại tiện đó.

Hạ Viêm cắn răng một cái, triệu hồi ra Khế Ước Linh của bản thân.

Gừ.

Trong nháy mắt Liệt Diễm Bạo Hổ ra sân, uy áp cấp S tỏa ra, tràn ngập khí thế bất phàm.

Ợ.

Nó đang muốn ngửa mặt lên trời rít gào, lập tức nhìn thấy Sử Lai Mỗ màu vàng, tiếng gầm rú liền biến thành tiếng kinh sợ.

Vì sao thứ này lại to ra nhiều như vậy?

Trong mắt nó tràn ngập vẻ nghi hoặc, cùng với sự sợ hãi đến từ sâu trong nội tâm.

Liệt Diễm Bạo Hổ gầm lên một tiếng với Hạ Viêm ở bên trên, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, muốn trực tiếp bỏ chạy.

Ta không phải người, nhưng ngươi lại thật sự là chó.

Con mẹ nó thế này thì đánh sao được.

Lần trước Liệt Diễm Bạo Hổ bị Sử Lai Mỗ điên cuồng nghiền ép, độ phục tùng đã giảm bớt trên diện rộng.

Nếu hôm nay lại thêm một lần nữa, sợ rằng sẽ có ảnh hưởng tới việc thi đại học của Hạ Viêm.

- Đó đúng là Khế Ước Linh cấp S sao?

Người xem ở Hiện trường đều trố mắt cứng họng, đã triệt để ngây đơ.

- Một con Khế Ước Linh hệ hổ cấp S mà sao cảm thấy giống như con mèo nhỏ vậy.

- Ta cảm thấy nó là bị đánh cho ám ảnh rồi.

Hạ Viêm đánh mắt ra hiệu, hai đội hữu còn lại lập tức triệu hồi ra Khế Ước Linh của bản thân.

Một con Cực Băng Điểu cả người trắng ngần xuất hiện, hai cánh chấn động, từng đạo hàn sương tràn ra.

Một con Khế Ước Linh khác thì là tinh linh nguyên tố mộc, cấp bậc tiềm lực của nó cũng đạt tới cấp A.

Liệt Diễm Bạo Hổ là chủ lực, băng điểu là hệ khống chế, tinh linh nguyên tố mộc là hệ trị liệu, phối hợp vô cùng hoàn mỹ.

Hiển nhiên đội ngũ này của Đại Hưng Thị là rất mạnh,.

Nhưng đáng tiếc, ngay từ đầu đã gặp phải Trần Thư.

Òm ọp.

Sử Lai Mỗ lập tức quát lớn một tiếng, Chấn Nhiếp Bào Hao phóng thích ra, trực tiếp khống chế toàn bộ ba con Khế Ước Linh.

- Mẹ kiếp, con mẹ nó lại bị đánh lén rồi.

Trong lòng Hạ Viêm trầm xuống.

Thi đấu kỳ thật đã bắt đầu, nhưng bởi vì Hạ Băng và Hứa Tiểu Vũ chưa triệu hồi ra Khế Ước Linh.

Bọn họ không ngờ lại theo bản năng chờ đợi.

Trần Thư tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, Sử Lai Mỗ lập tức xung phong.

Tiếng nổ ầm ầm, xuất hiện, kéo gần lại cự ly giữa hai bên.

Òm ọp.

Ngay sau đó, Sử Lai Mỗ nhảy lên, thi triển Bạo Lực Tọa Sát, mục tiêu trực tiếp nhắm vào tinh linh nguyên tố mộc.

Ánh mắt toàn trường đều bị thu hút, các loại máy ảnh cơ hồ đều hướng về phía con Sử Lai Mỗ này.

- Không tốt!

Trong lòng Ngự Thú Sư có tinh linh nguyên tố mộc giật thót.

Lúc này, hiệu quả của Chấn Nhiếp Bào Hao vừa hay kết thúc.

Tinh linh nguyên tố mộc ngẩn ra, chỉ có thể nhìn thấy một cái mông vô cùng to lớn.

Ngay sau đó, chính là một tiếng nổ khủng bố!

Ầm!

Sử Lai Mỗ trực tiếp đè lên tinh linh nguyên tố mộc, dựa vào sức ép vô địch, phong bế toàn bộ kỹ năng chủ động của đối phương.

- Không đánh được.

Ngự Thú Sư đó thần sắc tái nhợt, kỹ năng trị liệu của bản thân không thể phóng thích, chỉ có thể ăn đòn một cách bị động.

Òm ọp!

Thân thể của Sử Lai Mỗ lăn lộn trong phạm vi nhỏ, liên tục nghiền ép tinh linh nguyên tố mộc.

Gừ.

Liệt Diễm Bạo Hổ và Cực Băng Điểu tới tương trợ.

Một mảng hàn sương ập tới, giống như sương mù lan ra, trong nháy mắt đã bao phủ Sử Lai Mỗ.

Cực Băng Điểu muốn tạm thời khống chế Sử Lai Mỗ, dùng cách này để cứu ra tinh linh nguyên tố mộc.

Trong phút chốc, trên thân thể của Sử Lai Mỗ tỏa ra kim quang rực rỡ, trực tiếp sử dụng kỹ năng bá thể, miễn dịch với khống chế băng sương.

Liệt Diễm Bạo Hổ nhào tới cắn, trên móng sắc bao phủ hỏa diễm nóng rực, muốn xé xác Sử Lai Mỗ.

Hai mắt Sử Lai Mỗ nhắm lại, lâm vào trong ngủ say, dựa vào sức phòng ngự cường hãn, trực tiếp chống đỡ Liệt Diễm Bạo Hổ.

Tuy chỉ trôi qua hơn một tháng, nhưng chiến lực của Sử Lai Mỗ lại tăng vọt.

- Không được!

Ngự Thú Sư của Ngự Thú Sư mở miệng nói, trực tiếp thu hồi tinh linh nguyên tố mộc của bản thân.

Nếu chậm thêm một chút, tuyệt đối sẽ tạo thành thương tổn có tính vĩnh cửu cho Khế Ước Linh.

Một cuộc thi đấu ngự thú, không đến mức phải liều mạng như vậy.

Òm ọp.

Sử Lai Mỗ không truy đuổi Liệt Diễm Bạo Hổ và Cực Băng Điểu, mà là đang chờ đợi làm nguội kỹ năng xung phong.

Gừ.

Liệt Diễm Bạo Hổ thi triển chiêu thức cả người, muốn nắm lấy cơ hội duy nhất này.

Một khi Sử Lai Mỗ khôi phục kỹ năng, gặp tai ương sẽ chính là nó.

Cuối cùng, trải qua các loại kỹ năng oanh kích, phòng ngự của Sử Lai Mỗ bị xé rách, đại lượng máu tươi chảy ra.

Chương 367: Quái thú đại tiện, tích thần vĩnh viễn

Nhưng Sinh mệnh lực của nó cũng vô cùng cường đại, muốn đào thải nó trong khoảng thời gian ngắn, chắc chắn là người si nói mộng.

- Nên tới ta rồi.

Trần Thư nhếch miệng cười, tuy Sử Lai Mỗ nhìn thì gặp phải các loại thương tích, nhưng không nghiêm trọng.

Kỹ năng xung phong lập tức được phát động, tốc độ của Sử Lai Mỗ tăng vọt mấy lần, lúc di động thậm chí xuất hiện tiếng gió vù vù, uy thế kinh người.

Tuy Liệt Diễm Bạo Hổ và Cực Băng Điểu đều có thể phi hành, nhưng Sử Lai Mỗ cũng không cam chịu yếu thế, trực tiếp chuyển hóa thành hình thức phi hành.

Một màn này, lại hủy diệt tam quan của người xem toàn trường.

Một thứ to lớn như vậy cũng có thể bay sao?

- Tiểu tử này, nắm giữ kỹ năng mạnh quá.

Trong phòng, nam tử trung niên đó không nhịn được thở dài một tiếng.

Ngự Thú Sư cấp cơ sở có thể làm được đến một bước này, tuyệt đối là thuộc về hàng ngũ thiên tài.

- Ngươi chống đỡ một chút, chờ kỹ năng của ta khôi phục!

Hạ Viêm mở miệng nói, mắt thấy mục tiêu của Sử Lai Mỗ là Cực Băng Điểu, trong lòng hắn thầm thở phào.

Chết đạo hữu không chết bần đạo.

- Ta sẽ tận lực.

Đội viên mở miệng nói, trong mắt lại có vẻ không chắc chắn và kinh sợ.

Vào khoảnh khắc Sử Lai Mỗ thật sự nghiền ép đến, cái mông khủng bố đó nhắm vào Cực Băng Điểu.

Hắn thừa nhận hắn hoảng rồi.

Ngay sau đó, Cực Băng Điểu trực tiếp biến mất.

Đương nhiên không phải thuấn di hoặc là ẩn thân, mà là trực tiếp bị bắt về Ngự Thú Không Gian.

- Thời điểm mấu chốt, ngươi?

Hạ Viêm biến sắc, không ngờ đội hữu lại trực tiếp nhận thua.

Trong Đấu Linh Trường hiện tại chỉ còn lại Sử Lai Mỗ và Liệt Diễm Bạo Hổ nhìn nhau.

Nhà dột gặp mưa đêm, Liệt Diễm Bạo Hổ lúc này không ngờ đã không chịu khống chế!

Hạ Viêm nhướng mày, chuẩn bị cường hành thu hồi nó vào Ngự Thú Không Gian.

Meo meo.

Liệt Diễm Bạo Hổ há miệng, không ngờ như là giống như một con mèo nhỏ.

- Cái này…

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn một màn trong sân tỷ thí, miệng há to tới có thể nhét vào một quả bóng.

Đường đường là Khế Ước Linh cấp S, lại bất lực tới mức này à?

Kỹ năng Thụy Mộng Sát của Sử Lai Mỗ đã kết thúc, trợn to hai mắt, nhanh chóng đến gần Liệt Diễm Bạo Hổ.

Vốn tưởng rằng hai Khế Ước Linh sẽ tiến hành trao đổi hữu hảo.

Kết quả trong phút chốc, Sử Lai Mỗ nhảy lên, trực tiếp tiến hành đánh lén.

- Mẹ kiếp! Ngươi đúng là âm hiểm.

Trong lòng Hạ Viêm trầm xuống, vào lúc chỉ mành treo chuông đã thu hồi Liệt Diễm Bạo Hổ vào Ngự Thú Không Gian.

Hắn lắc đầu, con hổ ngu này, vừa rồi không ngờ lại giả vờ ngây thơ để Sử Lai Mỗ từ bỏ tấn công.

Nhưng không cần nghĩ, đó con mẹ nó là Khế Ước Linh của Nam Giang Hãn Phỉ.

Ngoài mặt nhìn thì ngốc nghếch, nhưng sau lưng không biết âm hiểm tới mức nào.

Huống chi độ phục tùng của Sử Lai Mỗ đối với Trần Thư là vô cùng cao, cho dù nó không muốn tấn công, vẫn còn mệnh lệnh của Trần Thư mà.

Đến đây, ba người của Đại Hưng Thị toàn bộ thu hồi Khế Ước Linh, thi đấu tuyên cáo kết thúc.

Từ đầu tới cuối, Trần Thư đều dựa vào một mình để chiến đấu, về phần Hạ Băng và Hứa Tiểu Vũ thì ở bên cạnh quan chiến.

Nhìn Sử Lai Mỗ giống như côn đồ trong Đấu Linh Trường, toàn trường đều yên tĩnh không tiếng động.

- Đây là ngự thú sao…

Có người nói ra vấn đề trong lòng mọi người, chỉ cảm thấy thường thức trước kia đều bị phá hủy.

Lấy một địch ba, hơn nữa là vẫn thắng, không ngờ lại đơn giản như vậy, nhất là đối phương có một con Khế Ước Linh cấp S.

Ngay khi toàn trường đang yên tĩnh, một màn này cũng xuất hiện ở các thành phố lớn của tỉnh Nam Thương.

- Trận thi đấu ngự thú đầu tiên lại ly kỳ như vậy à?

- Không phải là biểu diễn khai mạc chứ? Một con Sử Lai Mỗ không ngờ lại hành hung ba con Khế Ước Linh hai cấp A và một cấp S.

Nhị Trung của Nam Giang Thị.

Hôm nay toàn trường đều không đi học, mà là xem phát sóng trực tiếp thi đấu ngự thú cấp tỉnh.

Tuy Trần Thư là nhất bá trong trường học, thường ngày luôn bắt nạt bạn học.

Nhưng vẫn đại biểu cho vinh quang của Nhị Trung, tất nhiên phải chú ý trận thi đấu của hắn.

Khi nhìn thấy thực lực khủng bố của Sử Lai Mỗ, mỗi người đều không nhịn được mà kinh hô.

Mà người của lớp huấn luyện đặc biệt đều lâm vào trầm mặc.

Chỉ có ở cùng một lớp với Trần Thư, mới có thể cảm thấy rõ sự bất lực, bất kể mình có nỗ lực thế nào, đuổi theo ra sao, thậm chí ngay cả bóng lưng của đối phương cũng không thể nhìn thấy.

Mấu chốt nhất là, sự cường đại của đối phương không hề theo đạo lý, không có logic.

- Ta cho rằng bồi dưỡng ra Phương Tư, đã là đỉnh phong của nhân sinh rồi, không ngờ còn có một Trần Thư.

Thẩm Vô Song lẩm bẩm, lờ mờ nhận thấy có lẽ đối phương chính là học sinh ưu tú nhất mà mình từng dạy.

Theo hắn, Trần Thư đã có thể chen chân vào hàng ngũ thiên tài đứng đầu Hoa Quốc, thậm chí là tranh vinh quang với Ngự Thú Sư thiên tài trên thế giới.

Trừ Nam Giang Nhị Trung ra, Chu thị trưởng ở thị chính phủ cũng trầm mặc.

Quả nhiên để Trần Thư đại biểu thị lý tham gia thi đấu là quyết định chính xác.

Đúng vào lúc này, thần sắc hắn cứng đờ.

Chương 368: Tội phạm gợi cảm, cá cược trực tuyến (1)

Trần Thư ở trên ti vi xoay người lật túi sách, hắn lờ mờ cảm thấy không ổn.

Một lát sau, Trần Thư thong dong từ trong túi lấy ra một cái loa, trực tiếp vặn thanh âm tới lớn nhất, phát ra bản ghi âm đã được chuẩn bị tỉ mỉ.

Thanh âm của loa phá tan sự yên tĩnh trong hội trường, vang vọng toàn bộ Đấu Linh Trường.

- Các vị tuyển thủ nhìn đây, nhìn đây.

Những lời này vừa được nói ra, mọi người nhao nhao nhìn lại, không hiểu ra sao.

- Ta nói lại một lần cuối cùng, gặp phải đội ngũ của Nam Giang Hãn Phỉ ta, trực tiếp đầu hàng, ngàn vạn đừng ôm tâm lý cầu may.

- Nếu không cẩn thận đè chết Khế Ước Linh của ngươi, như vậy đừng hoài nghi, ta tuyệt đối là cố ý.

- Ngoài ra, hiện tại có ai muốn xin chữ ký của ta không? Một bản chỉ cần 99998! Đừng bỏ lỡ cơ hội.

Ba câu, khiến vạn người ở hiện trường toàn bộ đều trầm mặc.

Vốn tưởng rằng Sử Lai Mỗ đã có thể nói là đóa hoa lạ của Ngự Thú Giới, kết quả chủ nhân của nó cũng là một lời khó tả hết.

- Chúng ta cùng chúc mừng đội ngũ Nam Giang Thị thành công giành chiến thắng, thăng cấp đến thập lục cường!

Người chủ trì lập tức tiến lên, nếu còn để mặc Trần Thư làm ẩu, ai biết hiện trường sẽ xuất hiện sự cố gì.

Lúc này, mọi người ở hiện trường nhao nhao tỉnh lại, bỗng nhiên có người cao giọng hò hét:

- Đại tiện quái thú, vĩnh viễn tích thần!

Những lời này vừa được nói ra, những người khác đều đồng loạt hò hét theo, không khí hiện trường được đẩy lên đỉnh.

- Đại tiện quái thú, vĩnh viễn tích thần!

- Đại tiện quái thú, vĩnh viễn tích thần!

Con mắt ngốc nghếch của Sử Lai Mỗ nhìn xung quanh. Tuy chỉ số thông minh của nó thấp, nhưng luôn cảm thấy tiếng hò hét ở toàn trường dường như không phải lời hay.

Khóe miệng Trần Thư cũng nhếch lên, đây không phải là thuỷ quân hắn mời.

Khế Ước Linh của các ngươi mới là đại tiện quái?

Tuy Sử Lai Mỗ quả thật rất giống…

Trần Thư không ngờ, thi đấu ngự thú vừa kết thúc, tri thức trên sách giáo khoa đã thay đổi, có thêm một chủng tộc: Đại tiện quái thú!

Bởi vì Sử Lai Mỗ thật sự là quá kỳ lạ, chỉ có thể lập thành một chủng tộc mới.

Không thể thực sự coi là Sử Lai Mỗ được.

Đến lúc đó Ngự Thú Sư khác có Sử Lai Mỗ sẽ nghĩ như thế nào?

Sử Lai Mỗ của Trần Thư hành hung tất cả, Sử Lai Mỗ của mình không phải bị đánh thì chính là đang trên đường bị đánh, còn sống được không?

Ba người Trần Thư nghênh đón tiếng hoan hô, về tới phòng nghỉ.

Vừa vào bên trong, thần sắc của các tuyển thủ khác đều không giống nhau, nhao nhao nhìn lại, trong mắt tuyệt đại bộ phận người đều có vẻ kiêng kị và sợ hãi.

- Chào Các vị!

Trần Thư nhếch miệng cười, lộ ra vẻ cực kỳ tươi sáng, khiến người ta không nhịn được mà tâm sinh hảo cảm.

Nhưng tất cả mọi người đều không bị vẻ bề ngoài của hắn mê hoặc, ngươi xuất thủ quá ác.

Thấy người khác không đáp lại, Trần Thư nhún vai, không nói gì nữa.

Để khiến mỗi đội ngũ đều có thể toàn lực ứng phó, một ngày đều chỉ an bài một trận thi đấu.

Nếu không thi đấu cấp tỉnh đơn giản không thể khai triển lâu hai tháng.

Cũng may tuyển thủ tham gia đều là thiên tài, không quá ỷ lại sự dạy dỗ của lão sư, hiệu quả học tập và tự học trong trường học cũng tốt.

Trừ Hạ Băng ra, toàn bộ người đều là Ngự Thú Sư cấp chín.

Hiện tại có thể đề cao thành tích của bọn họ, chỉ có môn văn hóa cùng với kinh nghiệm chiến đấu.

Trần Thư vốn muốn tiếp nhận phỏng vấn, ra làm náo động.

Kết quả hắn chưa nói được hai câu, phóng viên đã khiêng máy bỏ chạy.

Điều này khiến hắn cảm thán, hiện tại tố chất tâm lý của người làm truyền thông quá kém.

Trên thực tế, Trần Thư hiện tại đã đủ nổi danh rồi.

Sử Lai Mỗ cường hãn khiến mỗi người đều muốn tìm hiểu về hắn, trong nhất thời danh tiếng của Nam Giang Hãn Phỉ đã truyền khắp tỉnh Nam Thương.

Mọi người nhớ không phải Nam Giang Thị xuất hiện một học sinh thiên tài, mà là xuất hiện một đầu lĩnh tội phạm.

Trần Thư nghênh ngang rời khỏi phòng nghỉ.

Nhìn bóng lưng của hắn, mọi người đều trầm mặc.

Nếu là một Khế Ước Linh cấp S, bọn họ sẽ không để ý như vậy, vấn đề là ở chỗ không nắm rõ nội tình của đối phương.

- Tạ ca, ngươi thấy thế nào?

Đội viên của Nam Thương Nhất Trung mở miệng hỏi.

Đội trưởng Tạ Phong Ngữ suy tư một lát, nghiêm trang nói:

- Ta dùng mắt nhìn.

- …

Tạ Phong Ngữ lại nói:

- Không cần phải quá để ý, hắn chỉ mạnh có một mình mà thôi, hai đội viên còn lại thì chưa chắc, huống chi ba người chúng ta được xưng là tổ hợp khó giải.

…

Ba người đi trên đường, Trần Thư mở miệng hỏi:

- Tiểu Vũ, Hạ Băng các ngươi có an bài gì không? Vòng tiếp theo của chúng ta ít nhất cũng là mười sáu ngày sau.

- Ở khách sạn học tập!

Hai người đồng thanh nói, bọn họ không có hệ thống, tất nhiên phải toàn lực ứng phó cho kỳ thi đại học.

Trần Thư lắc đầu, sao hiện lại đều nội quyển như vậy?

Khi hắn đang đợi trong khách sạn, trên hộp thư bỗng nhiên có tin nhắn.

Thẩm Vô Song:

- Trần Bì, thu liễm một chút cho ta, không cho phép gây rắc rối ở Nam Thương Thị, bằng không không ai bảo vệ được ngươi đâu!

Chương 369: Tội phạm gợi cảm, cá cược trực tuyến (2)

Hắn thật sự lo lắng Trần Thư bởi vì quá nhàm chán, lại làm ra chuyện gì, đó chính là Nam Thương Thị cường giả như mây.

Trần Thư bĩu môi, con mẹ nó Nam Giang Hãn Phỉ ta thì sợ cái gì?

Hắn nhắn tin: Ngươi là ai? Không nhận ra!

Dứt lời, Trần Thư cho Thẩm Vô Song vào danh sách chặn.

Cảm giác tìm chết đúng là con mẹ nó kích thích!

Trần Thư cười khà khà, ta cũng không tin ngươi ngay cả lớp huấn luyện đặc biệt cũng không dạy, chuyên môn đến Nam Thương Thị chôn ta.

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư đi tới Đấu Linh Trường.

- Cẩn thận một chút, cầm nhẹ đặt nhẹ.

Mọi người không hiểu gì, nhao nhao nhìn Trần Thư đi tới phòng nghỉ.

Chỉ thấy phía sau hắn, mấy người nâng một cái chiếu bạc hình tròn bước vào.

- Tội phạm gợm cảm, đặc cược trực tuyến.

Trần Thư nhếch miệng cười, mở miệng nói:

- Để giúp mọi người trong lúc chờ không nhàm chán, ta tìm chút việc vui cho mọi người.

- Trực tiếp quét mã nhị duy trên bàn, đặt cược trực tuyến, đánh giá cao đội ngũ nào thì trực tiếp đánh cược là được.

- Để đề phòng mọi người cho rằng có nội tình đen tối, ta chỉ thu 20% phí thủ tục của người thắng! Mọi người cứ tận tình phát huy.

Những lời này vừa được nói ra, phòng nghỉ lập tức lặng ngắt như tờ.

Ngươi con mẹ nó còn dám quá đáng hơn không, cá cược cũng chạy đến Đấu Linh Trường tổ chức?

Ngươi thực sự không sợ bị bắt à?

Ngoài ra, con mẹ nó cung cấp một cái bàn, hai mã nhị duy, ngươi dám thu 20% thủ tục thủ tục?

- Mọi người đừng ngại, xảy ra chuyện Nam Giang Hãn Phỉ ta chịu trách nhiệm.

Trần Thư lại nhìn về phía mỗi người mở miệng nói:

- Ngoài ra, nếu có ai dám tố cáo ta, vậy ta sẽ thấy một lần đánh một lần, đánh chết mới thôi.

Khí thế tội phạm tỏa ra, tất cả mọi người đều cả kinh.

Ngươi đúng là quá kiêu ngạo rồi.

Đúng vào lúc này, cửa phòng nghỉ mở ra, một nam tử trung niên bước vào.

- Bạn học Trần Thư, ta tìm ngươi có chút việc, có thể ra đây chút không?

Vương Thanh đang nói, đột nhiên thần sắc sửng sốt, ý thức được không thích hợp.

Hắn lập tức nhìn chiếu bạc đó, không nhịn được mà khóe miệng giật giật, đây là thao tác gì vậy?

Trong lòng Trần Thư giật thót, thầm nghĩ xui xẻo quá.

Đối phương chính là nam tử ngày hôm qua tuyên bố thi đấu bắt đầu, khẳng định là người có địa vị cao.

- Cất thứ này đi cho ta! Còn có lần sau, hủy bỏ tư cách thi đấu, trực tiếp giao cho Trấn Linh Cục xử lý.

Nam tử nhướng mày, mở miệng nói.

Ngươi có gan thật, ngày thứ hai đã muốn mượn chuyện thi đấu để kiếm tiền.

Những người còn lại đều mừng thầm trong lòng, tội phạm cuối cùng cũng gặp phải chế tài rồi.

Trần Thư lộ ra vẻ mặt đau khổ, sai người khiêng bàn ra ngoài.

Sự nghiệp của hắn còn chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

Chẳng những không kiếm được tiền, hơn nữa để hối lộ nhân viên bảo vệ ở cửa Đấu Linh Trường, còn chi ra mấy ngàn khối.

Thất bại, thất bại!

Trần Thư nói với vẻ vô tội:

- Ta chỉ là một thanh niên chỉ muốn gây dựng sự nghiệp, làm sao?

- Bớt lải nhải đi! Theo ta ra của một chuyến.

Khóe miệng Vương Thanh giật giật, ngươi con mẹ nó không gây chuyện thì không thoải mái à?

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, Vương Thanh thật sự không có thời gian quản loại việc nhỏ này.

Trần Thư cúi đầu, theo Vương Thanh rời khỏi phòng nghỉ.

Hai người tới một căn phòng không người của Đấu Linh Trường.

Vương Thanh mở miệng trước:

- Ta muốn hỏi một vấn đề!

- Một câu mười vạn Hoa Hạ Tệ, xin miễn mặc cả.

- ????

Vương Thanh ngẩn ra, ngay sau đó liền bật cười, không ngờ lại lừa cả ta.

Hắn ho khẽ một tiếng, nói:

- Ta là bộ trưởng bộ giáo dục của tỉnh Nam Thương, nói một cách khác, thi đại học trong tỉnh Nam Thương chủ yếu do ta quản.

Thần sắc Trần Thư chấn động, không ngờ lai lịch của đối phương lại lớn như vậy.

Hắn lập tức nói:

- Bộ trưởng cứ hỏi, Trần Thư ta nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn.

Vương Thanh nhíu mày, nói:

- Vậy phí dụng mười vạn đồng tiền thì sao?

Trần Thư giả vờ ngỡ ngàng:

- Phí dụng? Phí dụng gì cơ?

Vương Thanh lắc đầu, nói:

- Khế Ước Linh của ngươi đúng là Sử Lai Mỗ sao? Chúng ta đã thảo luận rồi, Sử Lai Mỗ không thể lớn như vậy được.

Tối hôm qua, các đại nhân vật của Nam Thương Thị tổ chức hội nghị, trong đó có đủ đại sư nghiên cứu Sử Lai Mỗ.

Cuối cùng đưa ra một kết luận: Tuyệt đối không thể là Sử Lai Mỗ! Ít nhất không phải cấp LÀ!

Trần Thư đang muốn mở miệng, trước mắt lập tức xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Thành thật khai báo, nói ra chuyện hệ thống. Phần thưởng hoàn thành: Quan tài gỗ lim.

Mục chọn hai: Nói dối Khế Ước Linh của mình không phải Sử Lai Mỗ. Phần thưởng hoàn thành: Ba viên Ngự Thú Chân Châu cấp cơ sở.

Mục chọn ba: Phát huy năng khiếu, bắt đầu lải nhải! Phần thưởng hoàn thành: Dược tề bốc cháy.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, bỏ qua mục chọn thứ nhất.

Cái chuyện hệ thống này khẳng định là không thể nói, hơn nữa phần thưởng kỳ thật cũng đang biểu thị gì đó.

Dược tề của mục chọn thứ ba cũng khiến hắn có hứng thú.

Trần Thư hắng giọng, mở miệng nói:

- Là Sử Lai Mỗ, chỉ là nó có chút đặc thù.

- Tiểu Hoàng buổi tối mỗi ngày đều sẽ hấp thu nhật nguyệt tinh hoa, dung nhập vào bản thân, vừa hấp thu thân thể sẽ lớn hơn một chút, không bao lâu liền đạt tới loại trình độ này.

Chương 370: Giá trị của hắn một mực đang giảm xuống

- Chờ một chút.

Vương Thanh trợn mắt, ngươi con mẹ nó đang nói gì thế Một con Khế Ước Linh, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa?

Đây con mẹ nó không phải yêu quái, bằng vào trí lực của Khế Ước Linh, có thể chủ động tu luyện?

Trần Thư nghiêm trang nói:

- Thật nó, nó là tu luyện đại pháp ngủ vô địch.

- Dừng, dừng.

Khóe miệng Vương Thanh giật giật, nói:

- Đại pháp gì?

- Đại pháp ngủ vô địch!

- Ngươi truyền thụ à?

- Nó tự lĩnh ngộ.

- Vậy sao ngươi lại biết tên?

- Ta phiên dịch ra.

…

- Bình thường Tiểu Hoàng cũng sẽ đọc sách viết chữ, lúc cuối tuần ta sẽ cho nó học lớp vũ đạo, chuyên môn bồi dưỡng vi khuẩn nghệ thuật của nó.

- Lúc nghỉ đông, Tiểu Hoàng đã bắt đầu tự học biên trình…

- Bộ trưởng, đừng đi, ta vẫn chưa nói hết.

Đối thoại của hai người cuối cùng kết thúc một cách qua loa, hơn nữa là Vương Thanh chủ động rời đi.

Còn ở lại, hắn sợ rằng đầu óc sẽ hỗn loạn, bị chơi cho mắc lỗi mất.

Từng chữ Trần Thư nói ra hắn đều hiểu, nhưng tổ hợp lại cùng một chỗ, trực tiếp là phản nhân loại…

Nói một cách đơn giản, giá trị san của Vương Thanh đang một mực giảm xuống.

…

Trần Thư chưa tận hứng về phòng nghỉ, bắt đầu đợi thi đấu bắt đầu.

Hôm nay là Nam Thương Nhất Trung VS Cửu Giang thị,

Trần Thư vốn không quá để ý, cho tới khi Nam Thương Nhất Trung triệu hồi ra ba con Khế Ước Linh cấp S, hắn mới bắt đầu coi trọng.

Ba con cấp S, tuyệt đối đã là đội hình xa hoa nhất, chẳng trách đối phương có thể liên tục làm quán quân nhiều kỳ.

Cho dù là Sử Lai Mỗ hiện tại, cũng không thể đánh thắng được ba con cấp S, hơn nữa sự phối hợp của đối phương lại là thiên y vô phùng.

Chiến đấu hôm nay không có kỹ xảo loè loẹt.

Chỉ có nghiền ép, nghiền ép một cách hoàn toàn.

Chênh lệch của Cấp S và cấp A là quá lớn!

Vòng thi đấu thứ nhất kéo dài chừng mười sáu ngày, các đội ngũ đều thể hiện ra thực lực của mình.

Năm trường trung học còn lại của Nam Thương Thị cũng đều có Khế Ước Linh cấp S.

Thành thị khác xuất hiện một con Khế Ước Linh cấp S đã cực kỳ hiếm có, nhưng Nam Thương Thị lại có chừng mười con.

Đương nhiên, khẳng định không phải toàn bộ đều là người địa phương Nam Thương.

Có lẽ cũng đến từ thành thị nhỏ, chỉ là vì thiên phú quá tốt, được trường trung học Nam Thương tuyển nhận.

- Vòng thi đấu thứ nhất đã kết thúc một cách hoàn mỹ, tiếp theo chính là mười sáu đội ngũ tranh đoạt bát cường, thực sự khiến chúng ta chờ mong.

- Mời các đội ngũ lên đài rút thăm, quyết định đối thủ của mình.

Người chủ trì lên đài, ngay sau đó đọc tên mười sáu đội ngũ thăng cấp.

Rút thăm tiếp theo hoàn toàn là tùy cơ.

Nếu vận khí kém, có lẽ Nam Thương Nhất Trung sẽ đánh với Nhị Trung.

Năm đó bởi vì vận khí của Phương Tư quá kém, trực tiếp rút phải một đội ngũ có hai con cấp S, cuối cùng không thể thăng cấp bát cường.

- Ta vẫn muốn dùng thọ mệnh hai mươi năm của tuyển thủ dự thi thành thị thành khác làm cái giá, cho ta rút được một đội ngũ rác rưởi.

Trần Thư lên đài, không ngừng lẩm bẩm.

Mấu chốt là thanh âm lẩm bẩm của thằng ôn này không nhỏ, đội ngũ còn lại đều nghe thấy, tất cả mọi người ngơ ngẩn nhìn hắn.

Ngươi đúng là gợi đòn.

Hơn nữa có thể nói nhỏ thôi không? Sợ chúng ta không nghe được à?

Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng đều nghẹn lời, kỹ năng kéo cừu hận của Nam Giang Hãn Phỉ tuyệt đối là làull.

Trần Thư rụt rè rút ra một tờ giấy, bên trên đánh một ký hiệu X.

Chỉ thấy đội ngũ của Nam Càn Thị nhìn tới, sắc mặt có chút khó coi, hiển nhiên là phải đánh với bọn Trần Thư rồi.

- Mẹ kiếp, linh nghiệm như vậy à?

Trần Thư nhếch miệng cười, đội ngũ của Nam Càn Thị đều là ba con Khế Ước Linh cấp A, một mình Trần Thư cũng có thể giải quyết.

Những lời này vừa được nói ra, toàn bộ tuyển thủ đều nhìn lại với ánh mắt u oán.

Không ngờ chúng ta lại vô duyên vô cớ giảm thọ hai mươi năm.

Nhất là ba người của Nam Càn Thị, chẳng những giảm thọ, hơn nữa còn bị công nhận là một đội ngũ rác rưởi.

Danh sách Đối chiến đã được xác định, tiếp theo chính là ngày hôm sau sẽ chính thức bắt đầu.

Ba người trên đường trở về, Hứa Tiểu Vũ mở miệng hỏi.

- Trần Thư, ta và Hạ Băng ngày mai có lên đài không?

Đối phương có thể dựa vào sức của một người đào thải Đại Hưng Thị, tất nhiên có thể giải quyết Nam Càn Thị.

- Lên, cứ coi như cọ sát một chút!

Trần Thư gật đầu, cho dù thực lực của hai người không bằng hắn, nhưng ít ra cũng vẫn trợ giúp được một chút.

Vạn nhất khi thăng cấp tứ cường, hắn rút phải đội ngũ của Nam Thương Thị, vậy khẳng định là cần toàn lực ứng phó.

Nếu ba người không phối hợp tốt, rất có khả năng sẽ lật xe.

…

Sáng sớm hôm sau, Đám người Trần Thư tt Đấu Linh Trường, dựa theo trình tự thi đấu, bọn họ là ngày hôm sau mới chiến đấu.

Mà ngày đầu tiên là Nam Thương Nhất Trung vs Nam Thương Lục Trung, nội chiến với nhau.

Cho dù đều là trường trung học của Nam Thương Thị, nhưng Nhất Trung có ba con cấp S, Lục Trung chỉ có một con cấp S, chênh lệch giữa hai bên là quá lớn.

Nhất Trung trước tiên thuấn sát hai con Khế Ước Linh cấp A, tiếp theo chính là vây công, thi đấu không có gì lăn tăn.

Chương 371: Cảm giác nhập tâm quá mạnh, nó đã bắt đầu thống khổ (1)

- Là mạnh thật.

Người xem ở hiện trường không nhịn được mà cảm thán, chỉ là nhìn đội hình đó đã đủ để khiến người ta tuyệt vọng rồi.

- Đúng rồi, ngày mai chính là Nam Giang Thị lên đài à?

- Hiện tại ta có chút chờ mong đại tiện quái thú ra sân, nhìn một con Sử Lai Mỗ hành hung các loại Khế Ước Linh cường đại, sao lại thích như vậy?

Mọi người lại lại bắt đầu nhao nhao nghị luận.

Dựa vào một con Sử Lai Mỗ cường hãn, độ chú ý của khán giả đối với Nam Giang Thị cực cao.

Sáng sớm hôm sau, ba Trần Thư tới Đấu Linh Trường.

Bất kể là sự nhiệt tình của người xem ở hiện trường ,hay là nhân số quan sát trực tiếp trên mạng, đều vượt xa hôm qua.

- Nam Giang Hãn Phỉ vô địch! Lên cho ta.

- Đập chết bọn họ.

Vô số người nhao nhao hô to, tiếng hò hét không ngừng, khiến người ta không nhịn được mà tâm thần kinh hãi.

- Ngươi rốt cuộc là mời bao nhiêu thuỷ quân?

Hứa Tiểu Vũ nghẹn lời, trận thế này không khỏi quá lớn rồi.

Nàng ta thậm chí lo lắng trường học không trả nổi phí dụng cho thuỷ quân này mà trực tiếp phải đóng cửa.

- Nói linh tinh gì thế? Hôm nay đúng là dân ý! Ta chỉ mời thuỷ quân có một ngày thôi.

Trần Thư nhún vai, không ngờ nhân khí của mình lại đã đạt tới loại trình độ này.

Xem ra tiếp theo có thể bắt đầu trực tiếp dẫn dắt rồi.

Ở mục network này, thực sự bị hắn chơi rõ ràng rồi.

Mà ba người của Nam Càn Thị cũng trình diện, chỉ là cảm xúc của mỗi người đều rất thấp.

Vất vả lắm mới xông vào được thập lục cường, kết quả lại đụng phải Trần Thư.

Bọn họ thà gặp phải đội ngũ có Khế Ước Linh cấp S còn hơn.

- Các ngươi đang tìm từ để đầu hàng à?

Trần Thư mở miệng nói, hai bên thật sự là không thể so sánh, chênh lệch quá lớn.

- Ngươi đừng quá kiêu ngạo!

Ba người nhìn nhau, thần sắc trở nên kiên định.

Nói xong, kêu gọi ra Khế Ước Linh của bản thân.

Một con trâu rừng toàn thân đen xì xuất hiện, trong mắt có vẻ cuồng bạo, chính là Hắc Lực Man Ngưu cấp A.

Tuy không có kỹ năng viễn trình, thuộc về Khế Ước Linh không có thuộc tính, nhưng cường độ thân thể đủ mạnh, có thể làm chủ lực.

Hai Khế Ước Linh còn lại phân biệt là một con báo săn cả người đỏ rực và một con tiểu hầu (khỉ nhỏ) màu vàng đất.

Sự phối hợp của ba người cũng cực kỳ hợp lý, là một đội ngũ có sức chiến đấu không tồi.

Trần Thư nhìn về phía hai người Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng, gật đầu.

Trong nháy mắt, Sử Lai Mỗ màu vàng, Hỏa Diễm Điểu và Hàn Băng Lang xuất hiện trong Đấu Linh Trường.

Trong phút chốc, người xem toàn trường đều kinh ngạc.

- Hàn Băng Lang Cấp B? Hơn nữa là Khế Ước Linh cấp tám, đến để gây cười à?

- Mẹ kiếp, đây con mẹ nó là cường hành một kéo hai.

- Ta vốn tưởng rằng đội ngũ của Nam Giang là có thể đoạt giải quán quân, kết quả hai đội viên còn lại hoàn toàn là không được! Dẫn muội cũng phải phân trường hợp chứ.

Khế Ước Linh của Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng lập tức dẫn nổ toàn trường.

Đúng là quá yếu, hoàn toàn không thể đánh đồng với Sử Lai Mỗ màu vàng.

Nhất là Hàn Băng Lang của Hạ Băng, chỉ là một con Khế Ước Linh cấp B, hơn nữa cấp bậc cũng chỉ là cấp tám.

Quả thực chính là vật hi sinh mà thôi!

Hạ Băng nghe tiếng nghị luận toàn trường, không nhịn được mà vẻ mặt có chút tái nhợt, yên lặng cúi đầu.

Mình đích xác là kéo chân đội ngũ.

Trần Thư vỗ vai Hạ Băng, trên mặt nở nụ cười rực rỡ, trầm giọng nói:

- Tin ta! Ngươi không kém hơn người khác.

Trong lòng Hạ Băng run lên, gật đầu, hít sâu một hơi, không đếm xỉa tới tiếng nghị luận của người xem toàn trường.

- Xem ra chúng ta có thể yên tâm rồi, một người mạnh là vô dụng.

Ba người Tạ Phong Ngữ của Nam Thương Nhất Trung nhìn nhau, mỉm cười.

Hiển nhiên lúc trước chiến lực khủng bố của Trần Thư đã khiến bọn họ sợ hãi.

Nếu hai đội viên còn lại đều giống như Sử Lai Mỗ, vậy thì rất thái quá.

- Thi đấu bắt đầu.

Thần sắc Trần Thư thong dong, trầm giọng nói:

- Tiểu Vũ, ngươi cầm chân con báo đó, Hàn Băng Lang đi theo phía sau tiểu Hoàng!

Nói xong, hai cánh Hỏa Diễm Điểu chấn động, trực tiếp tìm tới đối thủ của mình.

Hai bên đều là Khế Ước Linh cấp A thuộc tính hỏa diễm, sức chiến đấu không chênh lệch mấy.

Tiểu Hoàng sử dụng kỹ năng va chạm, nhưng tốc độ lại không quá nhanh, có thể khiến Hàn Băng Lang một mực đuổi kịp.

Hiện giờ sự nắm giữ đối với kỹ năng của Trần Thư đã càng lúc càng thành thạo, tốc độ va chạm đã có thể khống chế tự do.

- Thổ thứ!

Hai mắt tiểu hầu màu vàng đất đó tỏa ra quang huy kỹ năng, bảy tám cây thổ thứ lập tức ngưng tụ, điên cuồng đâm tới.

Bùm bùm bùm!

Dựa vào sức phòng ngự cường hãn, Sử Lai Mỗ trực tiếp đập vỡ thổ thứ.

Cự ly giữa hai bên đã gần lại.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hạ Băng, dùng băng vực.

Hàn Băng Lang rít gào một tiếng, một đạo hàn khí vô hình tràn ngập, trong nháy mắt đã bao phủ phạm vi mấy chục mét chung quanh.

Tiểu hầu màu vàng đất lại phóng ra kỹ năng, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện bùn đất màu vàng, bao phủ trên Sử Lai Mỗ Sử Lai Mỗ.

- Kỹ năng khống chế?

Chương 372: Cảm giác nhập tâm quá mạnh, nó đã bắt đầu thống khổ (2)

Trần Thư nhíu mày, chỉ thấy thân thể Sử Lai Mỗ có quang huy rực rỡ, kỹ năng bá thể phóng thích, trực tiếp miễn dịch với khống chế.

Hai con mắt ngốc nghếch của nó trợn trừng, ngay sau đó lại dùng Bạo Lực Tọa Sát.

Thân thể khổng lồ nhảy lên, mục tiêu nhắm vào tiểu hầu màu vàng đất.

Hai mắt nó lộ ra vẻ kinh sợ.

Thứ lớn như vậy, nó thật sự là không chịu nổi.

Ngự Thú Sư của Nam Càn Thị vô cùng chăm chú, không hề thấy có vẻ hoảng loạn.

Vào lúc chỉ mành treo chuông, hắn trực tiếp quyết đoán thu hồi Khế Ước Linh.

- Cái này…

Hai gã đội hữu còn lại đều bất ngờ không kịp đề phòng, ngươi con mẹ nó quá quyết đoán rồi.

Sử Lai Mỗ điều chỉnh mục tiêu, đâm tới Hắc Lực Man Ngưu.

Hai mắt Hắc Lực Man Ngưu trợn trừng, bốn vó tráng kiện không ngừng đong đưa, trong phút chốc đã lao lên.

Bùm!

Hai Khế Ước Linh hệ cận chiến va chạm, khiến người ta không nhịn được mà trong lòng căng thẳng.

Quả nhiên, không có bất ngờ, trong miệng Hắc Lực Man Ngưu chảy ra máu tươi, trực tiếp đã bị đánh bay…

Xa xa báo săn hỏa diễm nhìn thấy một màn này, không nhịn được mà thân thể run lên, thậm chí không ngừng lăn lộn, giống như phát bệnh.

Hỏa Diễm Điểu ở trên trời sửng sốt, ngươi làm gì thế?

- Trần Thư, có phải ngươi dùng kỹ năng gì gì không?

Hứa Tiểu Vũ cảm thấy nghi hoặc, không rõ vì sao con báo săn đó lại đột nhiên thành như vậy.

Trần Thư mở miệng giải thích:

- Nó quá nhập tâm, đã bắt đầu cảm thấy thống khổ…

- …

Ở một bên khác, ba người của Nam Càn Thị thần sắc ủ rũ, nhất là chủ nhân của báo săn lại cảm thấy vô cùng xấu hổ. Khế Ước Linh của mình không ngờ lại phát bệnh ngay tại chỗ.

- Ca, chúng ta nhận thua đi, thực sự là không đánh lại.

- Ài, thôi, nhận thua đi!

Hai người trực tiếp thu hồi Khế Ước Linh, từ bỏ thi đấu.

Không phải bọn họ không được, mà là đối phương quá mạnh.

Ba người Trần Thư nhìn nhau, con đường thăng cấp thật sự quá đơn giản.

Nhưng Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng lại biết, tất cả đều là nhờ sự thái quá của Sử Lai Mỗ.

Nếu không có Trần Thư, mà là đổi thành Đỗ Long hoặc là Đường Liệt tới tham gia, Nam Giang Thị sẽ bị đào thải ở ngay vòng đầu tiên.

- Lại có hai ngàn vạn vào tài khoản rồi.

Trần Thư thở dài, thoáng chốc đã kiếm được tiền của Nam Giang Nhị Trung, quá đơn giản.

Thi đấu kết thúc, Đấu Linh Trường lại cất tiếng hoan hô.

Kỹ năng thiên phú băng vực của Hạ Băng có phạm vi rộng, hơn nữa là thuộc về kỹ năng đơn khống, thời gian duy trì lại dài, ở trong đội ngũ tuyệt đối là có tác dụng.

Hơn nữa là có thể phối hợp với Sử Lai Mỗ của Trần Thư.

Buổi chiều, ba người ở bên ngoài ăn mừng một phen, sau đó lại vào khách sạn.

Hiện giờ đã là tháng tư, chim bay cỏ mọc, ánh mặt trời ôn hòa, cách thi đại học cũng càng lúc càng gần.

Trần Thư đang chuẩn bị thu thập một phen, đi dạo ở bên ngoài.

Di động bỗng nhiên đổ chuông, hắn bắt máy.

- Alo, Phương Tư tỷ à? Ngươi về kinh chưa?

- Về rồi, ta có chút việc muốn nói với ngươi! Ngươi còn nhớ Lưu Bình không?

Trần Thư mở miệng nói:

- Ai? Tên nợ chúng ta tiền á?

- …

Phương Tư nói:

- Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết lần trước tập sát chúng ta ấy.

- Ờ ờ, làm sao vậy?

- Ta tra được một số tin tức, đến từ một tổ chức quốc tế, có thể có cứ điểm ở Nam Thương Thị, ngươi đang ở bên đó tham gia thi đấu à? Cần phải cẩn thận một chút!

- Chắc không sao chứ.

Trong lòng Trần Thư cả kinh, một sát thủ cấp Hắc Thiết thực sự khiến người ta phải kiêng kị.

- Cẩn thận vẫn tốt hơn.

Phương Tư nhắc nhở, nàng ta không hy vọng Trần Thư gặp chuyện không may, sau đó lại nói:

- Đúng rồi, ta thấy ngươi thi đấu đã tiến vào bát cường rồi à? Không tồi.

Trần Thư thở dài:

- Tùy tiện đánh một chút mà thôi, tuyển thủ giới này không ra gì, ta cũng không xuất lực.

- Bớt tinh vi thôi.

Phương Tư dường như nghĩ tới gì đó, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Đừng gây chuyện ở Nam Thương Thị.

- Ta luôn an phận thủ thường mà, hôm nay bộ trưởng bộ giáo dục còn tự mình khen ta.

- Bộ trưởng? Khen ngươi cái gì?

- Nói ta có chí hướng, có đầu óc làm kinh tế, biết gây dựng sự nghiệp.

Trần Thư còn chưa nói hết, di động đã ngắt.

- Thực sự không có kiên nhẫn.

Hắn lắc đầu, đúng lúc này, trước mắt không ngờ xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Kết thúc thi đấu một cách khiêm tốn, trở lại Nam Giang Thị! Phần thưởng hoàn thành: Trung lượng ngự thú lực.

Mục chọn hai: Trực tiếp báo cáo Ngự Long Vệ, thanh tra cứ điểm của tổ chức Ám Dạ! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng ‘Lực phản chấn’ +1.

Mục chọn ba: Tìm cơ hội, hủy diệt cứ điểm của đối phương! Phần thưởng hoàn thành: Thuộc tính của Sử Lai Mỗ tăng thêm 10% + đại lượng Ngự Thú Lực.

Trần Thư ngẩn ra, trong tầm nhìn của hắn không ngờ xuất hiện hồng quang.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Trần Thư lập tức tìm được nguồn gốc của hồng quang, không ngờ là một tòa Tả Tự Lâu xa hoa.

Cứ điểm ở ngay trung tâm của Nam Thương Thị?

- Thực sự không phải ta muốn gây sự, tất cả đều là hệ thống bức ta.

Trần Thư lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, khóe miệng lại không nén được mà cười.

Chương 373: Túi phân của ngươi rơi kìa

Hắn lật tay phải, một lọ dược tề xuất hiện một cách quỷ dị, bên trong không có dược thủy, mà là đựng một đóa hỏa diễm màu vàng.

Chính là dược tề bốc cháy lúc trước có được.

Hiển nhiên đây không phải dùng để đề thăng thực lực, mà là một loại dược tề loại hình đặc thù.

Nếu là dược tề phát nổ, hắn khẳng định không dám sử dụng ở trung tâm Nam Thương Thị.

Nhưng dược tề bốc cháy thì khác.

Hiện tại cách kết thúc vòng thi đấu thứ hai đã được một đoạn thời gian, đủ cho hắn đốt một tòa nhà to.

Trần Thư rời khỏi khách sạn, đi tới Tả Tự Lâu tỏa ra hồng quang đó.

Trải qua hỏi thăm, hắn biết được cả tòa nhà đều thuộc về địa điểm làm việc của tập đoàn Nam Thương Đỉnh Thịnh.

Là công ty lớn số một số hai của tỉnh Nam Thương.

Ai mà ngờ được lại là cứ điểm của một tổ chức tội phạm?

Lúc này Tả Tự Lâu vẫn đèn đuốc huy hoàng, hiển nhiên là có người đang tăng ca.

- Thực sự là trực tiếp cho điểm à.

Trần Thư lắc đầu, vẻ mặt phấn khởi, nhưng nếu không có chứng cớ, trên cơ bản mình sẽ mở ra kiếp sống trong song sắt.

Trần Thư đảo mắt, gọi điện thoại.

- Alo, lão Tạ, huynh đệ gặp nạn! Cứu gấp!

- Một trăm vạn!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Ngươi học của ai thế? Nói tới tiền nong tổn thương tình cảm lắm.

- Nhưng nói tình cảm thì tổn thương tới tiền nong lắm, ai cũng phải ăn cơm mà.

- Được rồi, ngươi mau ngồi xe đến Nam Thương Thị một chuyến, ta muốn dùng Trùng Điệp của ngươi một chút.

- Ta bận học, không rảnh, đến lúc đó ta sẽ trực tiếp gửi qua bưu điện, ngươi nhớ kiểm tra và nhận là được.

Trần Thư trợn mắt, ngươi con mẹ nó suy nghĩ nghịch thiên thế, gửi qua bưu điện mà cũng có thể nghĩ ra được?

Một ngày sau, Trần Thư quả nhiên nhận được Trùng Điệp.

Liên tục mấy ngày, Trần Thư đều đang quan sát tình huống, giống như một người thợ săn kiên nhẫn.

- Quả nhiên không thích hợp.

Trần Thư tới quán cà phê ở ngoài tòa nhà, trong tay cầm một ly cà phê, ánh mắt lại nhìn chằm chằm tòa nhà đó

Đúng vào lúc này, di động của hắn đổ chuông.

- Alo? Tiểu Vũ à?

- Trần Thư, ngươi đâu thế, hôm nay là ngày chọn đối thủ rồi.

- Đối thủ gì?

Trong Đấu Linh Trường, thần sắc Hứa Tiểu Vũ cứng đờ, hít sâu một hơi, nói:

- Vòng thi đấu thứ hai kết thúc rồi, ngươi đang làm gì thế?

Thằng ôn này không ngờ lại quên cả chuyện thi đấu, có chuyện gì lại có thể quan trọng hơn cả thi đấu.

- Ta bận phóng hỏa… Ặc… Điều tra!

Trần Thư ho khan một tiếng, thiếu chút nữa thì nói lỡ miệng.

- Ngươi trực tiếp rút đi, ta không trình diện đâu.

- Được rồi.

- Đúng rồi, nhớ hiến tế một chút thọ mệnh của tuyển thủ khác, lần này chúng ta làm lớn một chút, toàn bộ đều là ba mươi năm!

- …

Hứa Tiểu Vũ trầm mặc, thì ra ngươi thực sự không coi tuyển thủ là người.

…

Trần Thư mấy ngày liên tục đều đang quan sát, không ngừng tìm cơ hội.

Về phần Trùng Điệp, thì một mực chấp hành nhiệm vụ Trần Thư an bài cho hắn.

Lại một tuần trôi qua, Hứa Tiểu Vũ gọi điện thoại tới.

- Trần Bì, ngươi đâu rồi? Gần đây ban ngày không thấy ngươi, buổi sáng hôm nay tới phiên chúng ta thi đấu rồi.

- Đối thủ là ai?

- Đội ngũ của Nam Thương Tứ Trung! Chỉ có một con Khế Ước Linh cấp S.

- Vậy không sao, bảo phía chủ sự chờ một chút, ta đang đốt nhà.

- Đốt gì cơ? Alo, alo.

Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng nhìn nhau, trong lòng không ngờ chút bất an.

Thằng ôn này không phải lại muốn gây sự chứ.

Trước khi đi Thẩm Vô Song đã bảo hai người trông coi Trần Thư một chút.

Kết quả hiện tại xem ra, bọn họ ngay cả người cũng không nhìn thấy.

- Yên tâm đi, thân là tuyển thủ có nhân khí nhất lần này, phía chủ sự khẳng định là sẽ châm chước một chút.

Trần Thư chính là bảo đảm cho vé vào cửa, đại bộ phận người đều sẽ vì Sử Lai Mỗ mà đến, hơn nữa quy tắc thi đấu là cho phép tạm thời trì hoãn.

Hắn sớm đi tới quán cà phê, nhìn chằm chằm cửa vào Tả Tự Lâu.

Trong tay thì có một xấp ảnh chụp, bức đầu tiên là chụp một nam tử đang dùng máy tính làm việc.

Bức còn lại thì là chụp màn hình máy tính, bên trên là nhiệm vụ của tổ chức: Ám sát một thiên tài của Ma Đô Đại Học.

Ảnh chụp đương nhiên không phải là hắn chụp, mà là Trùng Điệp của Tạ Tố Nam chụp!

Có ảnh chụp, ít nhất có thể chứng minh nam tử là tổ chức tội phạm.

Hắn đốt cứ điểm của tổ chức tội phạm, hợp tình hợp lý chứ?

Đúng vào lúc này, ánh mắt Trần Thư khẽ động.

Chỉ thấy nam tử trên ảnh đeo túi công văn, đeo khẩu trang màu đen, đi tới phố ở ngoài Tả Tự Lâu.

- Đúng là mệt thật, lại cố thêm một đêm.

Lục Bình Phàm ngáp một cái, nhưng nghĩ đến nhiệm vụ đã hoàn thành tối hôm qua, không khỏi trở nên hưng phấn.

Tiền thưởng năm ngàn vạn, mình có thế nào chắc cũng được chia năm mươi vạn chứ.

Bỗng nhiên, hắn cúi đầu, nhìn thấy một túi tiền.

- Ơ? Ra cửa nhặt được tiền?

Lục Bình Phàm mỉm cười, nhặt ví tiền lên, xem ra là may mắn rồi.

Đúng vào lúc này, một thanh âm truyền đến.

- Bạn hữu, ta rơi túi tiền? Có phải ngươi nhặt được không?

Trần Thư chắp tay sau lưng, nhàn nhã đi tới.

Lục Bình Phàm thầm nghĩ xui xẻo, không ngờ vừa nhặt lên đã bị người mất của tìm được.

Chương 374: Cho ngươi đốt hết (1)

Hắn không cam lòng nói:

- Ngươi làm thế nào mà chứng minh được ví này là của ngươi?

- Bên trong có chứng minh thư của ta, tự ngươi xem là biết.

Lục Bình Phàm cúi đầu, mở ví, nhưng bên trong lại không có bất kỳ thứ gì, chỉ có một tờ giấy.

Trong lòng hắn sửng sốt, lấy tờ giấy ra, bên trên viết mấy chữ to:

- Hây, túi phân của ngươi rơi kìa.

- ???

Lục Bình Phàm chưa có bất kỳ phản ứng gì, lập tức cảm thấy hắc ám ập tới, cơ hồ là theo bản năng hét lên:

- Mẹ kiếp! Sao trời lại tối thế?

Bùm!

Trần Thư một quyền trực tiếp đánh hắn hôn mê bất tỉnh, thủ đoạn vẫn dứt khoát lưu loát.

Tuy đã lâu rồi không xuất thủ, nhưng anh tư của hắn vẫn còn.

Lục Bình Phàm chỉ là một người bình thường, làm sao có thể chống cự một quyền của thần?

- Cướp… Cướp bóc!

Lúc này trên đường không ngờ xuất hiện một nam tử, lập tức nhìn thấy một màn trước mắt này.

Mẹ kiếp sáng sớm đã xuất hiện cướp bóc trên đường? Đây không phải là trung tâm thành phố của Nam Thương Thị sao?

Còn có vương pháp hay không?

Trần Thư hơi, quay đầu ánh mắt hung lệ nhìn tới, khóe miệng nở nụ cười tà ác.

Rất giống hình tượng nhân vật phản diện!

- Ca, ta sai rồi, ta không phát hiện gì cả.

Dứt lời, người đó trực tiếp bỏ chạy.

Trần Thư bĩu môi, không ngờ đối phương lại bị hắn dọa chạy.

Hắn kéo Lục Bình Phàm vào trong nhà vệ sinh công công ở bên cạnh.

Không đến mười phút, trong nhà xí có thêm một nam tử ngất xỉu chỉ mặc quần lót.

Trong tay Trần Thư cầm USB, khóe miệng nở nụ cười, lại có thêm một chứng cớ.

Cho dù bị Ngự Long Vệ bắt được, hắn cũng có thể chứng minh đối phương là một tổ chức tội phạm.

Mười phút sau, Trần Thư mặc tây trang, đeo túi tài liệu, nghiễm nhiên là cách ăn mặc của một nhân sĩ tinh anh, rời khỏi nhà vệ sinh công công.

- Ta tới đây! Tổ chức Ám Dạ!

Trần Thư lẩm bẩm một tiếng, đi thẳng tới Tả Tự Lâu.

Tuy có chứng cớ, nhưng hắn vẫn muốn kiến thức một chút nội bộ tổ chức, không chừng có thể tìm cơ hội kiếm chút tiền.

Nếu thật sự thất bại, cùng lắm thì trực tiếp đốt lửa bỏ chạy.

Nhưng ở ngay cửa đã bị bảo vệ lên tiếng cản lại.

- Đứng lại!

Trần Thư giật mình, bị nhìn thấu rồi à?

Dáng người của hắn và Lục Bình Phàm xấp xỉ nhau, cộng thêm đeo khẩu trang, chắc sẽ không bị nhận ra chứ.

Bảo vệ đứng dậy, mở miệng hỏi:

- Lão Lục, tiến độ tối hôm qua thế nào?

- Cũng được.

Trần Thư bất động thanh sắc, vừa tới gần bảo vệ, trong lòng hắn liền có cảm giác nguy hiểm,

Đối phương tuyệt đối không phải người thường, ít nhất cũng là Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết.

- Lộ tuyến rút lui của người chấp hành đã an bài xong chưa? Công tác giải quyết hậu quả thế nào?

Bảo vệ mở miệng hỏi, tuy nhìn thì chỉ là bảo vệ, nhưng chức vị trong tập đoàn không thấp.

Trần Thư trả lời:

- Ừ, gần xong rồi.

- Cái gì gọi là gần xong rồi? Không phải ta nói với các ngươi rồi à, làm liên lạc viên, ít nhất cũng phải nghiêm cẩn. Ngươi con mẹ nó chỉ một sai lầm thôi cũng có thể khiến người chấp hành gặp chuyện không may!

Thần sắc bảo vệ lạnh lùng, hiển nhiên không hài lòng với thái độ của Trần Thư.

- Chuyện Lưu Bình lần trước còn nhớ không? Chính bởi vì liên lạc viên không điều tra rõ ràng, kết quả ám sát thất bại, lại kinh động tới Ngự Long Vệ, độ khó công tác lập tức gia tăng.

Trần Thư hơi ngẩn ra, Lưu Bình chính là Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết lần trước liệp sát Phương Tư.

Quả nhiên ổ tặc!

- Nếu còn có lần sau…

Bảo vệ lại bắt đầu cằn nhằn lải nhải mười phút…

Trần Thư vò đầu, mẹ nó, ngàn tính vạn tính không ngờ lại gặp phải thằng ôn này.

- Được rồi!

Hắn nhướng mày, mở miệng nói:

- Con mẹ nó sao ngươi nói lắm thế?

- ????

Bảo vệ ngẩn ra, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Liên lạc viên, một chức vị thấp nhất trong công ty, không ngờ lại nói chuyện với hắn như vậy?

- Đốt hết cho ngươi này.

Trần Thư mở miệng nói, ta con mẹ nó còn bận tham gia thi đấu, ngươi lại cứ nói mãi không ngừng.

Chỉ thấy trong tay hắn có thêm một lọ dược tề.

Tay phải vung hai vòng, ném vào trong Tả Tự Lâu.

Trong phút chốc, bình dược tề vỡ vụn, một đoàn hỏa diễm ở bên trong lập tức lan ra, giống như phong ấn được mở ra.

Thế lửa bốc lên, bất kể là tiếp xúc với chất liệu gì, đều giống như đụng phải cồn.

Trong nháy mắt, hỏa diễm hừng hực bao phủ toàn bộ Tả Tự Lâu.

Trong nhất thời, khói đen cuồn cuộn, thổi quét bầu trời, nhân dân toàn thành phố đều biết xảy ra chuyện rồi.

- Cái này…

Bảo vệ ngây đơ, miệng há hốc, trong nhất thời không biết nói gì.

Hiện tại tính tình của người ta đều nóng nảy như vậy à?

Ta là thủ trưởng, nói ngươi vài câu, ngươi con mẹ nó không ngờ trực tiếp đốt công ty?

Trần Thư cũng sửng sốt, không ngờ hiệu quả của dược tề lại khủng bố như vậy.

Chỉ mấy chục giây ngắn ngủi, dược tề đã đốt cháy cả một tòa nhà, trừ tiếng bốc cháy ra, lại không có tiếng gào khóc.

Hôm nay là cuối tuần, nhân viên bình thường không đi làm.

Trần Thư không dám khẳng định mỗi một nhân viên đều là tội phạm, chỉ có thể đốt nhà vào cuối tuần.

Hỏa diễm hung mãnh, không ngờ lan ra dưới lòng đất.

Nơi đó mới là căn cứ chân chính của tổ chức.

Chương 375: Cho ngươi đốt hết (2)

- Xảy ra chuyện gì?

Căn cứ dưới lòng đất, một nam nhân trung niên dáng người gầy gò cả kinh, đột nhiên mở bừng hai mắt.

Chỉ thấy hỏa diễm hỏa diễm trong nháy mắt ập tới, cho dù công ty đã khởi động trang bị dập lửa, nhưng vẫn không làm được gì, thế lửa thậm chí trở nên cuồng bạo hơn.

Đây không phải hỏa diễm bình thường!

- Mẹ nó! Sao lại đột nhiên xảy ra sự cố.

Vẻ mặt nam nhân trung niên vô cùng khó coi, trực tiếp rời khỏi phòng, nhưng thế lửa vẫn lan ra giống như ôn dịch.

Thậm chí dựa vào tố chất thân thể hắn, cũng không thể chịu đựng được cảm giác nóng cháy đó.

- Sặc! Khẳng định là Khế Ước Linh hệ hỏa cao cấp.

Trong lòng hắn tràn ngập bất an, ngay lập tức nghĩ đến là Ngự Long Vệ muốn vây quét bọn họ.

Sao lại dễ dàng bại lộ như vậy được?

Không thể nào?

Tổ chức tiếp quản tập đoàn Nam Thương Đỉnh Thịnh là không lưu lại bất kỳ dấu vết nào, tuyệt đối không thể bị phát hiện.

- Lão đại, chúng ta nên làm gì?

Có ba người vô cùng hoảng loạn chạy tới, trong mắt cũng đầy vẻ kinh sợ.

- Bảo hộ tư liệu, cường hành phá vây.

Nam tử trung niên lộ ra thần sắc quyết đoán, trực tiếp hạ mệnh lệnh, đồng thời triệu hồi ra một con băng hổ vô cùng khủng bố.

Đầu mục của tổ chức không ngờ là một Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim!

Dựa vào năng lực của băng hổ, thế lửa cuối cùng cũng bị ngăn chặn.

Nhưng hắn không dám sử dụng toàn bộ lực lượng, chỉ sợ bị Ngự Long Vệ nhận thấy có Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim.

Có thành công phá vây hay không, là phải dựa vào hắn!

Toàn bộ căn cứ dưới lòng đất chỉ có mấy chục người, toàn bộ đều cuống quít thu thập tư liệu.

Cùng lúc đó, ngoài Tả Tự Lâu.

- Đứng lại! Ngươi con mẹ nó!

Bảo vệ la lớn, trong mắt đã trở nên vô cùng hoảng sợ.

Cứ điểm của tổ chức cứ như vậy không còn nữa?

Tất cả nguyên nhân là bởi vì hắn quát mắng thuộc hạ vài câu?

Con mẹ nó thế không phải là vô vị à?

- Đây là cái giá mà các ngươi phải trả vì muốn trả thù Nam Giang Hãn Phỉ ta!

Trần Thư nhếch miệng cười, trực tiếp cưỡi Sử Lai Mỗ màu vàng bỏ chạy.

- Không phải Lục Bình Phàm?

Hai mắt bảo vệ co rút lại, mắt thấy đã không kịp truy kích đối phương, hắn chỉ có thể đội thế lửa, cường hành về tới trong căn cứ.

…

Đấu Linh Trường lúc này,

- Bởi vì bạn học Trần Thư của chúng ta có việc nên chậm trễ một chút, thỉnh cầu mọi người chờ một lát!

Người chủ trì mặt mày tươi cười nói, cho dù là đối mặt với tình trạng này, vẫn không hề hoảng loạn.

Người xem toàn trường đều nhao nhao nghị luận, nhưng lại không có oán giận và chỉ trích.

- Chỉ cần có thể nhìn thấy đại tiện quái thú, chờ bao lâu cũng không sao.

- Đúng vậy, bạn học Trần Thư có thể cường đại như vậy, khẳng định là vì thiên phú và nỗ lực, hiện tại chưa biết chừng là đang tu luyện.

- Cái gì gọi là chưa biết chừng? Là thiên tài, khẳng định là đang nỗ lực học tập.

Ở vị trí tuyển thủ, khóe miệng Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng đều giật giật.

Ngươi xác định đây không phải thuỷ quân Trần Bì mua chuộc chứ?

Ngay khi mọi người đang chờ, bỗng nhiên có người kinh hô.

- Mẹ kiếp, bên ngoài xảy ra chuyện rồi.

- Cháy rồi, cháy rồi.

- Thi đấu còn chưa bắt đầu, cháy cái rắm! Hiện tại máu của ta cũng không nguội được.

- Ta là nói tòa nhà Cường Thịnh cháy rồi.

- Thật hay giả thế?

Lập tức, trong Đấu Linh Trường biến thành vô cùng ầm ĩ, thậm chí có người rời khỏi chỗ ngồi, muốn ra ngoài xem tình huống.

- Không thể nào…

Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng nhìn nhau, vô cùng gian nan nuốt nước miếng, trong lòng tràn ngập cảm giác bất an.

Đây con mẹ nó chính là ở trung tâm thành phố đó.

…

Căn cứ dưới lòng đất của tòa nhà Cường Thịnh.

- Lão đại, là Nam Giang Hãn Phỉ phóng hỏa.

Bảo vệ lập tức tiến hành hội hợp với mọi người, đồng thời nói ra tên đầu sỏ.

- Nam Giang Hãn Phỉ?

Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim đó nhướng mày, hoàn toàn không có ấn tượng,

Tổ chức từ lúc nào lại chọc phải một ngoan nhân như vậy?

Bảo vệ giải thích:

- Hình như là bởi vì chúng ta muốn trả thù hắn!

Một Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân dường như nhớ tới gì đó, nói:

- Là nhiệm vụ Phương Tư đó à?

Mọi người lập tức nhớ ra, số lần tổ chức thất thủ vốn là không nhiều lắm, mà tình huống người chấp hành không thể trở về lại càng ít.

Nhiệm vụ Phương Tư tất nhiên được lấy ra làm tài liệu phản diện.

- Trả thù hắn làm gì? Con mẹ nó!

Khóe miệng nam tử trung niên giật giật, nhiệm vụ đã thất bại, vậy chứng minh độ khó của mục tiêu là quá lớn, cần gia tăng tiền thù lao, nếu không thì trực tiếp từ bỏ.

Tuy lúc trước băng hình chiến đấu được gửi về, nhưng tổ chức căn bản không hề nghĩ tới trả thù Trần Thư.

Đó là giá khác.

Kết quả thằng ôn này trực tiếp tìm tới cửa, còn muốn đốt trụi tổ chức!

Giờ con mẹ nó tìm ai mà nói lí lẽ đây?

Có người không nhịn được mở miệng nói:

- Sao ta cảm thấy hắn mới là tội phạm…

Một lời không hợp trực tiếp phóng hỏa đốt nhà, bọn họ cũng không ác như vậy.

Tổ chức Ám Dạ khiến các quốc gia trên thế giới vừa nghe thấy đã sợ vỡ mật không ngờ lại ngã trong tay một học sinh cấp ba.

Chương 376: Mẹ kiếp đúng là nghịch thiên

Chuyện này tuyệt đối sẽ thành một trò cười quốc tế.

- Đừng quản nhiều như vậy, trước trước đã.

Rất nhanh, người của tổ chức Ám Dạ đã đóng gói xong tư liệu quan trọng.

Dựa vào lực lượng của Khế Ước Linh, bọn họ an toàn rời khỏi tòa nhà không xuất hiện thương vong.

Khi mấy chục người đang lén lút rút lui, đầu đường đã sớm có người chờ từ lâu.

- Liễu Vô Cực, vì sao cứ gấp như vậy?

Vương Thanh của bộ giáo dục cười khẩy, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh như băng.

- Vương Thanh!

Đầu mục của tổ chức Ám Dạ Liễu Vô Cực nhìn tới, thần sắc vô cùng khó coi.

- Mười năm rồi phải không? Chẳng trách năm đó có thể thoát khỏi sự vây quét của Ngự Long Vệ, thì ra là gia nhập Ám Dạ.

Vương Thanh lắc đầu, trong mắt có lửa giận bốc lên.

Đối phương năm đó vì săn bắt một con hung thú quân vương cấp Bạch Ngân, không ngờ mất trí dẫn tới cứ điểm của Trấn Linh Quân.

Trấn Linh Quân lưỡng bại câu thương với hung thú, Liễu Vô Cực trực tiếp giết sạch Trấn Linh Quân còn sót lại, mang theo hung thú quân vương chính thức lên đường đào vong.

Cuối cùng dưới sự tiếp ứng của tổ chức Ám Dạ thoát khỏi Hoa Quốc.

- Không ngờ lại gặp ngươi.

Liễu Vô Cực thở dài, đối phương có một con Khế Ước Linh điều tra, tất nhiên là cảm ứng được lực lượng của Băng Sư.

Dẫu sao chưa từng có ai nghe nói tới tập đoàn Cường Thịnh có một con Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim, Vương Thanh tất nhiên sẽ hoài nghi.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta!

Băng Sư dưới thân Liễu Vô Cực rít gào một tiếng, khí thế cấp Hoàng Kim đột nhiên bùng nổ.

- Ta chỉ là kéo dài thời gian mà thôi, đối thủ của ngươi ở bên trên!

Vương Thanh cười một tiếng, chỉ chỉ lên trời.

- Hả?

Liễu Vô Cực hơi sửng sốt, nhìn về phía vùng trời.

Trong phút chốc, chỉ thấy một con phi cầm cả người tỏa ra hàn khí đáng sợ giương cánh bay đến.

- Thiên Băng Phượng Vương?

Trong mắt Liễu Vô Cực lộ ra vẻ kinh sợ, không ngờ lại kinh động tới Tổng đốc tỉnh Nam Thương, người mạnh nhất toàn tỉnh.

- Ám dạ dám vươn tay tới Hướng Hoa Quốc, tự tìm cái chết!

Trên lưng Băng Phượng có một nam tử đang một, thần sắc hắn lạnh lùng, nhiệt độ trong ngàn mét đột nhiên giảm gì, khiến người ta cảm thấy vô cùng băng hàn.

Thiên Băng Phượng Vương hót dài một tiếng, trong miệng phun ra một ngụm hàn sương.

Tòa nhà Cường Thịnh đang bốc cháy lập tức hóa thành băng khắc to lớn.

Nhưng mà, khiến người ta ngạc nhiên là, hỏa diễm vẫn đang bốc cháy, không ngừng xuất hiện thanh âm loẹt xoẹt.

- Hả? Đây là thứ gì vậy?

Nam Thương Tổng đốc ồ lên một tiếng, lộ ra có chút kinh ngạc.

Một giây sau, băng khắc trực tiếp vỡ tan, hóa thành vô số vụn băng, hỏa diễm cũng tiêu tán hết.

Tả Tự Lâu vốn xa hoa đã trở thành một đống phế tích.

Vương Thanh cười nhạt một tiếng:

- Tổng đốc, có thể động thủ rồi.

Trong phút chốc, chỉ thấy xung quanh đám người Liễu Vô Cực xuất hiện một tấm chắn trong suốt, giống như kết giới phong

tỏa mọi người.

Một con Long Miêu màu lam xuất hiện trên vai Vương Thanh, hai mắt không ngừng tỏa ra quang huy kỹ năng tỏa ra, hiển nhiên kết giới là xuất phát từ tay nó.

- Lần này nguy rồi.

Tâm Liễu Vô Cực không ngừng trầm xuống, không ngờ quên Khế Ước Linh hệ khống chế của Vương Thanh.

Trong lòng Nam Thương Tổng đốc không còn cố kỵ gì nữa, bắt đầu toàn lực xuất thủ, đại chiến giữa hai bên trong nháy mắt liền bùng nổ.

…

Lúc này tên đầu sỏ Trần Thư đang huýt sáo, thong dong điềm tĩnh tới Đấu Linh Trường.

- Phần thưởng đạt được: Toàn thuộc tính của Sử Lai Mỗ thêm 10% + đại lượng Ngự Thú Lực!

Ngự Thú Lực trong cơ thể Trần Thư lập tức lại tăng lên một bậc, đã tới đỉnh phong của Ngự Thú Sư cấp chín, chỉ còn thiếu một chút là có thể trực tiếp đột phá.

Lúc này tâm tình của hắn vô cùng sung sướng, về tới đài tỷ thí.

Nhưng ánh mắt toàn trường lại không đặt ở trên người hắn, mà là nhìn về phía đại chiến bên ngoài.

Trần Thư mở miệng nói:

- Tiểu Vũ, Hạ Băng!

Hai người phục hồi tinh thần, lập tức theo bản năng định lui về phía sau, nói:

- Có phải ngươi làm không?

- Hả? Cái gì cơ?

Trần Thư lộ ra vẻ mặt vô tội, không hiểu gì, ngươi đang nói gì thế?

- Thực sự không phải ngươi à?

Hạ Băng thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của Trần Thư, trong lòng cũng tin mấy phần.

Hứa Tiểu Vũ nói thẳng:

- Hạ Băng, ngươi bị ngốc à, hắn chính là Nam Giang Hãn Phỉ.

- Hắn ở đâu, nơi đó ắt sẽ xảy ra tai nạn, sao lại khéo như vậy chứ:

Hứa Tiểu Vũ nói với vẻ chắc chắn:

- Tuyệt đối là hắn, vừa rồi hắn nói mình muốn đốt nhà mà.

Hai người đồng loạt nhìn sang, trong lòng lại khiếp sợ không thôi.

Thì ra ngươi con mẹ nó lấy hết tiền thi đấu để đi đốt nhà?

Đây chính là trung tâm thành phố của Nam Thương Thị, hai người ngay cả nghĩ cũng không nghĩ tới được loại chuyện này.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Đừng ồn ào nữa, trời lạnh, ta chỉ là làm ấm một chút.

- Làm ấm.

Mắt hai người trợn trừng, chỉ cảm thấy có một hơi sắp không hít lên được.

Bọn họ hoài nghi thi đấu vẫn chưa kết thúc ba người đã bị bắt rồi.

Sau này thực sự hai tai không nghe chuyện ngoài cửa nữa.

Đương nhiên, là chuyện ngoài cửa song sắt.

Đúng vào lúc này, đại chiến bên ngoài vừa hay kết thúc.

Chương 377: Đơn đấu, ba người chúng ta đơn đấu với một người ngươi (1)

Nam Thương Tổng đốc là Ngự Thú Sư Vương cấp duy nhất toàn tỉnh, đánh cấp Hoàng Kim hoàn toàn chính là vô cùng đơn giản.

Mấy chục người bọn Liễu Vô Cực đã bị đóng băng thành băng khắc, lại chết hai Khế Ước Linh cấp Hoàng Kim.

- Lão Vương, giỏi lắm, tổ chức Ám Dạ cũng bị ngươi tìm ra, quốc gia vẫn đang một mực âm thầm điều tra.

Nam Thương Tổng đốc thu hồi Khế Ước Linh, cười bảo:

- Nhưng phương thức có phải là không nên đề xướng không, chúng ta phải cân nhắc kỹ rồi mới làm, ngươi trực tiếp đốt nhà, có khác gì phần tử tội phạm.

Vương Thanh cười khổ một tiếng:

- Tổng đốc, ngươi cảm thấy ta dám trực tiếp phóng hỏa ở trung tâm thành phố à?

- Ta chỉ là cảm ứng được khí tức cấp Hoàng Kim, mới nhận thấy không thích hợp.

Vương Thanh lắc đầu, khi nghe thấy phần tử tội phạm, trong đầu hắn không ngờ lại không kìm được mà xuất hiện khuôn mặt của Trần Thư.

- Là thằng ôn này sao?

Vương Thanh đã tìm hiểu toàn bộ tư liệu về Trần Thư, tất nhiên biết sự tích của hắn, cũng biết ngoại hiệu Nam Giang Hãn Phỉ.

Hắn lẩm bẩm trong lòng:

- Chắc không phải, một học sinh cấp ba, không thể mạnh như vậy được chứ?

- Không phải ngươi, vậy là ai? Ngự Thú Sư Dân gian à?

Nam Thương Tổng đốc nhướng mày, nhưng cũng không quá rối rắm.

Nếu không phải có trận lửa lớn này, bọn họ không thể hủy diệt cứ điểm của tổ chức Ám Dạ một cách không có thương vong.

Thần sắc Tổng đốc lạnh lùng, mở miệng nói:

- Điều tra toàn bộ nhân viên của tập đoàn Cường Thịnh, bao gồm cả người của chi nhánh.

Một tập đoàn lớn trong tỉnh, không ngờ lại trở thành sào huyệt của tổ chức Ám Dạ, đúng là cực kỳ vớ vẩn!

Vương Thanh gật đầu, ngày hôm sau, tỉnh Nam Thương có chút bận rộn.

- Đúng rồi, ngươi đi chủ trì thi đấu ngự thú đi, ta bảo Ngự Long Vệ làm chuyện này.

…

Bởi vì trong Đấu Linh Trường vốn là có vô số truyền thông, tin tức tòa nhà ở trung tâm Nam Thương Thị bốc cháy lập tức được truyền khắp toàn bộ tỉnh.

Nam Giang Nhị Trung, Thẩm Vô Song ngơ ngẩn nhìn phát sóng trực tiếp trên mạng, vô cùng gian nan nuốt nước miếng.

Hắn đã không cần bất kỳ suy lý gì, chỉ cần có Trần Thư, vậy có thể trực tiếp tỏa định hung thủ!

- Hiệu trưởng, ta xin từ chức.

Thẩm Vô Song đi thẳng tới văn phòng hiệu trưởng.

Con mẹ nó nếu còn dạy tiếp, mình không lâu nữa cũng bị đáp vào.

Hắn vốn là lấy Trần Thư làm kiêu ngạo, nhưng hiện tại đã sợ lắm rồi, chỉ sợ đối phương khai mình là lão sư của hắn.

Mẹ kiếp đúng là nghịch thiên rồi.

Hiện tại mới cấp ba đã dám đốt trung tâm Nam Thương Thị, liệu sau này có mỗi ngày đều cho nổ Lam Tinh để chơi không?

Trong Đấu Linh Trường, sự chú ý của mọi người toàn bộ đều về lại thi đấu, nhưng trong lòng lại không ngừng nghĩ tới trận chiến đấu rung động đó.

Cho tới khi Trần Thư triệu hồi ra Sử Lai Mỗ màu vàng.

- Mẹ kiếp, sao thứ này lại lớn hơn vậy? Ăn chất kích thích à?

- Ăn chất kích thích cũng không nhanh như vậy! Không phải là bơm hơi chứ? Rõ ràng lại to ra không ít.

Mọi người trong Đấu Linh Trường đều nghị luận, là thật sự bị cả kinh rồi, đùa gì vậy?

Trần Thư mỉm cười, vừa có được 10% gia thành toàn thuộc tính, Sử Lai Mỗ tất nhiên lại to ra không ít.

Đội ngũ của Nam Thương Ngũ Trung lộ ra thần sắc cả kinh, không nhịn được mà cười khổ.

Ngươi con mẹ nó còn nói logic không?

Nghĩ tới Khế Ước Linh hai ba mét của mình, trong lòng lập tức trở nên tự ti.

Đội trưởng Triệu Thần của Nam Thương Tứ Trung đứng dậy, mở miệng nói:

- Ta thừa nhận ngươi rất mạnh, có dám đơn đấu không!

- Đơn đấu, ngươi chắc chứ?

Trần Thư nhíu mày, nhếch miệng cười, trong lòng lại hơi thả lỏng, đối phương có thể có kỹ năng xuất kỳ chế thắng nào đó.

Nhưng hắn không nhượng bộ, mà là trực tiếp đáp ứng.

- Được, vậy đơn đấu.

Trong mắt Triệu Thần có một tia ý mừng, không ngờ đối phương lại lơ là như vậy.

Hắn triệu hồi ra Khế Ước Linh của mình, chỉ thấy một con quái vật hình người xuất hiện ở đây, cả người đều từ ám quang ngưng tụ thành, có thể mơ hồ nhìn ra bộ dạng của ngũ quan.

Không ngờ là một con tinh linh ám nguyên tố cấp S!

Trần Thư đã từng giao chiến với tinh linh các loại nguyên tố, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn nhìn thấy cấp S.

Tinh linh ám nguyên tố cao gần ba mét, ngẩng đầu nhìn quái vật to lớn phía trước.

Trong mắt nó không ngờ có một chút mê mang.

Xoay người nhìn chủ nhân của mình một cái, sau đó hai tay xòe ra.

Ý tứ khá là rõ ràng, are you sure?

Triệu Thần gật đầu, ý bảo Khế Ước Linh không nhìn lầm, đối thủ chính là đống cứt to lớn này!

Thân thể tinh linh ám nguyên tố cứng đờ, ngay sau đó song quyền nắm chặt lại, giống như thấy chết không sờn.

Rầm rầm rầm!

Nó giống như nhân loại chạy lên, lao về phía Sử Lai Mỗ.

Cự ly giữa hai bên nhanh chóng được kéo gần!

Ngao ngao ngao!

Tinh linh ám nguyên tố quát lớn một tiếng, miệng há ra, không ngờ từ trong miệng bắn ra một đạo lưu quang màu tím đen.

Trong mắt Triệu Thần xuất hiện nét cười, nói nhỏ:

- Ngươi sắp xong rồi.

Tốc độ của lưu quang không tính là nhanh, ít nhất cũng là Khế Ước Linh loại hình tốc độ.

- Đây là sát thủ giản của ngươi à?

Chương 378: Đơn đấu, ba người chúng ta đơn đấu với một người ngươi (2)

Trần Thư nhíu mày, không dám lơ là, lập tức bảo Sử Lai Mỗ sử dụng kỹ năng xung phong.

Rầm rầm rầm!

Tốc độ tăng vọt, nó trực tiếp bỏ qua lưu quang đang ập tới.

Nhưng mà, ngay khi hai bên sắp đổi vị trí.

Lưu quang không ngờ chuyển hướng!

- Hả? Kỹ năng tỏa định hiếm thấy?

Hai mắt Trần Thư nhíu lại, ý thức được mục đích của đối phương.

Tuy hiện tại Sử Lai Mỗ nhanh hơn đối phương, nhưng kỹ năng xung phong vừa kết thúc, chính là thành bia ngắm sống trong

sân.

- Dừng.

Tốc độ của Sử Lai Mỗ đột nhiên chậm lại, hiệu quả xung phong vẫn không biến mất.

Sự khống chế của hắn đối với kỹ năng của Khế Ước Linh đã đạt tới lô hỏa thuần thanh, ngay cả ba người của Nam Thương Nhất Trung cũng không làm được.

- Bỏ cuộc à?

Trong mắt Triệu Thần lộ ra vẻ vui mừng, mắt thấy lưu quang sắp chui vào thân thể Sử Lai Mỗ.

- Ta sắp thắng rồi, ta sắp thắng rồi.

Song quyền hắn nắm chặt, thậm chí thân thể cũng không nhịn được mà trở nên run rẩy.

Một khi đào thải được Sử Lai Mỗ, vậy tương đương với chiến thắng thi đấu, trực tiếp có thể thăng cấp tứ cường!

Trần Thư khoanh tay trước ngực, khóe miệng treo một nụ cười.

Hắn nhìn về phía Hạ Băng, gật đầu.

Ngay vào lúc chỉ mành treo chuông, một con Hàn Băng Lang lập tức xuất hiện, trực tiếp đỡ lấy kỹ năng của đối phương.

Hàn Băng Lang yếu ớt gầm lên một tiếng, thực lực của bản thân lại suy yếu vô cùng, thậm chí thân thể cũng chút đứng không vững.

- Kỹ năng làm yếu à?

Trần Thư nhíu mày, nếu Sử Lai Mỗ trúng phải, sức phòng ngự sẽ giảm xuống đến cực hạn, đích xác sẽ bị thương nặng.

Đối phương là biết Sử Lai Mỗ có bá thể, nhưng vẫn có lòng tin, chứng tỏ sự yếu ớt của tinh linh ám nguyên tố rất có khả năng là miễn dịch với bá thể.

- Ngươi?

Triệu Thần ngây ngốc đứng đờ tại chỗ, đầu ong ong, không ngừng vang vọng ba chữ to: Đồ vô sỉ!

Không phải nói là đơn đấu à?

Trong phút chốc, Hỏa Diễm Điểu cũng xuất hiện, hai mắt có quang huy kỹ năng, mấy quả cầu lửa giống như súng máy, trực tiếp bắn về phía tinh linh ám nguyên tố.

Ngay sau đó Sử Lai Mỗ nhảy lên, sử dụng Bạo Lực Tọa Sát.

Nhân lúc tinh linh ám nguyên tố vẫn ngây đơ, đặt mông ngồi xuống!

Bị mông nó phong ấn, vậy có nghĩa là kết cục đã định!

- Đội trưởng, mau thu hồi.

Hai người ở bên cạnh lập tức lên tiếng nhắc nhở, Sử Lai Mỗ đó không ngờ lại mang theo biểu cảm sung sướng, điên cuồng lắc mông.

Chỉ là nhìn cảnh tượng đó, đã khiến người ta cảm thấy có chút da đầu ngứa ran.

Có quỷ mới biết tinh linh ám nguyên tố rốt cuộc phải thừa nhận những gì.

Đầu Triệu Thần lắc lư, lập tức tỉnh lại, thu hồi .

- Ngươi… Ngươi…

Hắn dùng ngón tay chỉ vào Trần Thư, tố chất ưu tú khiến hắn trong nhất thời không ngờ lại không nói ra lời.

- Ta làm sao?

Trần Thư lộ ra vẻ mặt vô tội, bộ dạng đê tiện khiến người ta không nhịn được mà muốn đánh cho một trận.

- Ngươi chơi xấu, đã nói là đơn đấu mà.

Đội hữu của Triệu Thần bênh vực cho hắn, nói ra.

- Là đơn đấu.

Trần Thư gật đầu như có chuyện lạ, nói:

- Ba người chúng ta đơn đấu một mình hắn! Hợp tình hợp lý!

Người xem toàn trường đều không nhịn được mà sửng sốt, ngươi con mẹ nó nói…rất có đạo lý!

- Tội phạm vô sỉ, cố lên.

- Vô sỉ! Vô sỉ!

Khán giả hò hét, chỉ là nghe qua thì không giống như là đang khiển trách, mà là một loại tán dương…

Vương Thanh đang ở trong phòng, cả người run lên, mẹ kiếp đây là họa phong gì thế?

Hiện tại dân chúng đều lấy vô sỉ làm vinh dự à?

Có điều Ngự Thú Sư khi chiến đấu đích xác đều là không từ thủ đoạn, nếu không Lam Tinh đã sớm bị hung thú tận diệt rồi.

- Tên học sinh này trưởng thành sớm quá.

Vương Thanh sờ sờ cằm.

Vô sỉ như vậy, ít nhất cũng là một Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim.

Trần Thư thong dong điềm tĩnh thu Sử Lai Mỗ lại.

Ngay sau đó, hắn xòe hai tay, nghênh đón sự tán dương của mọi người.

Một mặt vô sỉ xảo quyệt này, hắn đã có xu thế phong thần.

Đội trưởng thất bại, hai đội viên còn lại trực tiếp đầu hàng, đội ngũ của Nam Thương Tứ Trung trực tiếp nhận thua!

Nam Giang Thị thành công giết vào tứ cường! Đây chính là chuyện chưa từng có.

Trần Thư đã sáng tạo kỷ lục mới cho Nam Giang Thị.

Tuy hắn làm việc thái quá, đã sớm sáng tạo vô số kỷ lục cho Nam Giang Thị thậm chí là Hoa Quốc.

- Cứ vậy vào tứ cường à?

Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng nhìn nhau, lần đầu cảm thấy chiến đấu đơn giản như vậy.

Thì ra cảm giác đánh lén là như thế… Thích quá!

Chẳng trách Trần Thư lại nghiện như vậy, có phương thức thoải mái hơn, chỉ có đồ ngốc mới không chọn.

- Chiến đấu mà, có đôi khi chính là đơn giản như vậy.

Trần Thư hất đầu, trực tiếp tiêu sái rời khỏi Đấu Linh Trường.

Khi hắn đi tới bên ngoài, một người trung niên cản hắn lại.

- Chào bộ trưởng!

Thân thể cà lơ phất phơ của hắn lập tức đứng thẳng dậy, nói:

- Lần trước ta vẫn chưa nói hết.

- Từ biên trình học tập của Sử Lai Mỗ.

- Dừng, đường.

Ánh mắt Vương Thanh trở nên hoảng hốt, lập tức ngăn lại.

Ta con mẹ nó vừa khôi phục, ngươi lại muốn khiến tinh thần của ta sụp đổ à?

- Chuyện phóng hỏa tòa nhà Cường Thịnh, ngươi biết chứ?

Chương 379: Nghe lão sư một câu khuyên, tự thú đi

- Ừ, lúc ấy ta đang đi ỉa ở phụ cận, lập tức cảm giác mông nóng rát, vốn tưởng rằng là bị trĩ, kết quả có ngọn lửa xộc lên.

- Dừng, dừng.

Vương Thanh nhướng mày, ngươi là có bệnh nặng à, cái gì cũng nói được.

- Dựa theo manh mối hiện giờ mà nói, người phóng hỏa chỉ có thể là ngươi!

Trong mắt Vương Thanh mang theo vẻ thẩm thị, khí tức cấp Hoàng Kim tỏa ra, cảm giác áp bức lập tức ùa tới.

Ta không có thời gian cãi cọ với ngươi.

- Không phải đâu sir!

Ánh mắt Trần Thư rất bình tĩnh, không có một chút hoảng loạn, giải thích:

- Ta thấy trận đại chiến đó, ngay cả Tổng đốc cũng không dập được lửa, có thể là lửa bình thường sao? Hơn nữa Sử Lai Mỗ của ta chính là toàn thuộc tính!

Toàn thuộc tính cũng tương tự với không có thuộc tính, bởi vì không tăng thêm thương tổn đối với kỹ năng nguyên tố, tất nhiên không thể có hỏa diễm cường đại như vậy.

Vương Thanh sờ sờ cằm, quan sát Trần Thư từ trên xuống dưới một phen, vỗ vai hắn:

- Thi đấu cho tốt.

Dứt lời, Vương Thanh xoay người rời đi.

Kỳ thật Ngự Long Vệ không điều tra ra manh mối, hắn chỉ muốn dùng tâm lý học để điều ra manh mối.

Đáng tiếc, hắn là Nam Giang Hãn Phỉ Trần Thư! Tố chất tâm lý này thực sự chưa từng phục ai!

Trần Thư nhún vai, không quá để ý.

Hiện giờ bởi vì nguyên do của Liễu Vô Cực, chính phủ đã nhận định tòa nhà Cường Thịnh là sào huyệt của tổ chức Ám Dạ.

Cho dù Trần Thư thừa nhận là mình đốt, nhiều nhất cũng chỉ bị phê bình miệng vài câu.

Vương Thanh chỉ là muốn có được một đáp án mà thôi.

Đã không bị vạch trần, cũng không nộp lên ảnh chụp mà Trùng Điệp chụp được, đồng thời thu lại USB của Lục Bình Phàm.

Hắn không trở lại khách sạn, mà là đi tới một Ngự Thú Quán, thuê một sân tỷ thí, cố ý đóng hết webcam.

Trần Thư triệu hồi ra Sử Lai Mỗ đã hơn bốn mươi mét, trong mắt có vẻ chờ mong.

Đả bại Nam Thương Tứ Trung cũng có nghĩa là tiến vào tứ cường.

Phần thưởng cao nhất của mục chọn hệ thống chính là tứ cường, tất nhiên trực tiếp kết toán.

Nếu không tiến vào tứ cường, hệ thống sẽ kết toán sau khi thi đấu kết thúc.

- Huyết mạch tiến hóa, không phải là trực tiếp cho ta một cấp SSS chứ?

Trần Thư nuốt nước miếng, dựa theo khoa học mà nói, là có xác suất trực tiếp trở thành cấp SSS.

Khi đó là gì? Sử Lai Mỗ chi hoàng? Sử Lai Mỗ Viễn cổ?

Hoặc là đại tiện quái vô địch siêu cấp vũ trụ.

Trong mắt hắn mang theo vẻ chờ mong, trực tiếp sử dụng cơ hội phần thưởng hệ thống.

Trong phút chốc, hai mắt Sử Lai Mỗ nhắm nghiền, không ngờ là ngáy o o.

Mà thân thể của nó không ngờ xuất hiện kim quang rạng rỡ, vô cùng chói mắt, tràn ngập cảm giác thần thánh.

- Thái Thượng Lão Quân, lập tức tuân lệnh, nếu thật sự có thể trở thành cấp S trở lên, từ nay ta sẽ thay đổi triệt để, không làm Nam Giang Hãn Phỉ nữa.

Trần Thư chắp tay trước ngực, cả người không ngừng run run, nhìn giống như thần côn.

Năm phút đồng hồ trôi qua, tỷ thí trong sân vẫn không có bất kỳ dị tượng gì.

Vù vù.

Chỉ có tiếng ngáy của Sử Lai Mỗ là càng lúc càng lớn.

Hai tay che mắt của Trần Thư chậm rãi mở ra, chỉ thấy kim quang trên người Sử Lai Mỗ đã tiêu tán.

Hiển nhiên là huyết mạch tiến hóa đã hoàn thành!

Hắn tập trung nhìn vào, quan sát trên dưới một phen, không nhịn được nói:

- Hả? Thế là xong à? Thiên kiếp gì đó cũng không có?

Chỉ thấy bộ dạng của Sử Lai Mỗ không có biến hóa, chỉ là thân cao lên tới độ cao bốn mét rưỡi, còn lại thì không có khác biệt quá lớn.

Hắn mở giao diện tin tức về Sử Lai Mỗ:

Tên: Sử Lai Mỗ màu vàng cỡ lớn.

Tính cách: Lười biếng, thiện lương, hàm hậu!

Thuộc tính: Loại hình toàn diện.

Chủng tộc Sinh linh: Loại đặc thù?

Thiên phú: Thị thụy, hậu giáp, kháng tính, Kỹ năng: Xung phong Lv9, Lực Tọa Sát Lv5, hơi thở của gió Lv2, lực phản chấn Lv3, Ngự Phong Chi Lực Lv1, Chấn Nhiếp Bào Hao Lv2, bá thể Lv2, cự đại hóa Lv4

Kỹ năng chuyên thuộc: đè đè đè vô địch, Thụy Mộng Sát.

Cấp bậc tiềm lực: E

Kí chủ khế ước: Trần Thư (Ngự Thú Sư cấp chín, thiên phú ngự thú: Bình thường).

Kháng tính: Nguyên tố kháng tính đề thăng 10%, nếu rơi vào trạng thái ngủ say, hiệu quả tăng gấp ba!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, thì ra con mẹ nó là nâng lên một cấp bậc tiềm lực?

Vẻ mặt hắn u buồn, nhìn lên trần nhà một góc bốn mươi lăm độ, không nhịn được thở dài:

- Ta đã cho bản thân cơ hội để thay đổi triệt để, nhưng đáng tiếc, ý trời không cho phép.

Xem ra mình chỉ có thể tiếp tục làm Nam Giang Hãn Phỉ…

Trên thực tế, 99% Khế Ước Linh khi tiến hóa huyết mạch, đều chỉ có thể tăng lên một cấp bậc tiềm lực.

- Cũng may thuộc tính cơ sở đề thăng, lại lĩnh ngộ một thiên phú mới, sức chiến đấu đại khái tăng lên 15%.

Trần Thư cũng không chán nản, đề thăng tiến hóa huyết mạch là thuộc tính cơ sở.

Điều này có nghĩa là sự gia tăng của hệ thống và dược tề đều sẽ biến to.

Đây là đề thăng thuộc về tính vĩnh cửu, chứ không phải thực lực tăng vọt trong ngắn hạn.

Sở dĩ ở cấp Hắc Thiết thực lực sẽ tăng vọt, là vì cấp bậc Khế Ước Linh sẽ đề thăng tới cấp Hắc Thiết.

Chương 380: Đả kích thế lực ác, Trần Thư ta việc nhân đức không nhường ai (1)

Cộng thêm khởi bước giác tỉnh Khế Ước Linh mới chính là cấp Hắc Thiết, tất nhiên có thể nghiền ép Ngự Thú Sư cấp cơ sở.

- Hiện tại đánh hai Khế Ước Linh cấp S sẽ không thành vấn đề chứ?

Trần Thư sờ sờ cằm, năm nay vận khí của ba trường trung học ở Nam Thương cũng không tồi, không gặp phải nhau trước.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tứ cường chính là Nam Giang Thị, Nam Thương Nhất Trung, Nhị Trung và Tam Trung.

Trừ đội ngũ của Trần Thư ra, ba đội ngũ còn lại, ít nhất cũng có hai Khế Ước Linh cấp S.

- Sắp bắt đầu chiến đấu chân chính rồi.

Lắc đầu, trong mắt cũng có vẻ hưng phấn.

Cho dù là thua, hắn cũng không có tổn thất gì, phần thưởng nên lấy cũng lấy rồi.

Vinh quang đối với hắn mà nói không quan trọng, lợi ích mới là quan trọng nhất!

Trần Thư rời khỏi Ngự Thú Quán, về tới khách sạn.

- Hả? Không thích hợp.

Trần Thư vừa bước vào khách sạn, lập tức cảm thấy tóc gáy dựng đứng.

Trực giác nói với hắn, có nguy hiểm!

Ánh mắt hắn liếc qua, lập tức nhìn thấy ở chỗ sô pha trước sân khấu khách sạn, có một nam tử đang ngồi, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn.

- Mẹ kiếp?

Trần Thư giật nảy mình, Thẩm Vô Song thật sự tới đây chôn hắn à?

Hắn trực tiếp xoay người, chạy như điên ra bên ngoài.

Nhưng chưa chạy được mấy bước thì đã bị bắt được!

- Thẩm… Thẩm lão sư…

Trần Thư cười gượng một tiếng, nói:

- Ngọng gió nào thổi ngài tới đây?

Thẩm Vô Song bình tĩnh mở miệng nói:

- Không phải gió, là lửa!

Trần Thư lập tức biết được đối phương đang nói gì.

- Trần Bì, nghe lão sư khuyên một câu, tự thú đi.

Thẩm Vô Song thở dài, lời nói thấm thía khuyên bảo:

- Ta đã điều tra rồi, ngươi không tạo thành thương vong về người, chỉ phá hủy trật tự công cộng, cộng thêm đốt một tòa nhà của người ta, nhiều nhất chỉ là hai mươi ba mươi năm.

- Khi đó ngươi mới hơn bốn mươi tuổi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, được không?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không nói gì.

- Thật đó, lão sư sẽ mời luật sư tốt nhất cho ngươi.

- Thẩm lão sư, đừng nói nữa, ta là trừ hại cho dân đó.

Trần Thư chỉ có thể giải thích, diệt một cứ điểm của tổ chức Ám Dạ, chỉ là trả giá một tòa nhà mà thôi.

Hơn nữa không tạo thành ảnh hưởng lớn, cũng không có thương vong về người, quả thực chính là một chuyện may mắn.

Thẩm Vô Song thẳng thắn nói:

- Ta cảm thấy ngươi mới là họa hại lớn nhất.

Trần Thư mở miệng nói:

- Nếu ta tự thú, không chừng chính phủ sẽ cho ta cờ thưởng.

- Đừng nói linh tinh.

Thẩm Vô Song nghiêm túc hỏi:

- Đáp ứng lão sư một chuyện được không?

- Chuyện gì?

Thẩm Vô Song lau lau khóe mắt, nói:

- Nếu có một ngày thực sự sa lưới, đừng nói ta từng dạy ngươi, lão sư không muốn khó giữ được khí tiết tuổi già!

- …

Trần Thư nghẹn lời rồi, sự giải thích của hắn đã lộ ra yếu ớt không có sức.

Đúng vào lúc này, di động của Trần Thư vang lên.

Thẩm Vô Song liếc một cái, lập tức nhìn thấy ghi chú bên trên là Phương Tư.

- Xem đi, tỷ tỷ của ngươi cũng khuyên ngươi đi tự thú đó.

Trần Thư trực tiếp bắt máy, đang muốn mở miệng.

Thanh âm kích động của Phương Tư lập tức truyền tới:

- Lão đệ, trung tâm Nam Thương Thị là ngươi đốt à? Làm tốt lắm!

- …

Thẩm Vô Song nhìn tới với vẻ nghi vấn, đây con mẹ nó là tình huống gì?

Phương Tư, ngươi chính là Ngự Long Vệ đó.

Những lời này cũng có thể nói ra à?

- Đây là điều mà một thị dân tốt phải làm, đả kích thế lực ác, Trần Thư ta việc nhân đức không nhường ai.

Trần Thư nhếch miệng cười, Phương Tư hiển nhiên là có được tin tức của tổ chức Ám Dạ.

Nếu không phải có một bó lửa này của hắn, sao có thể dễ dàng hủy diệt một cứ điểm.

Cho dù là Ngự Long Vệ đi thanh tra tòa nhà Cường Thịnh, tổ chức Ám Dạ cũng nắm chắc có thể giấu diếm được.

Đáng tiếc, bất kể là ai cũng không ngờ được lại có người bưu hãn như vậy, trực tiếp đốt cao ốc ở trung tâm thành phố.

Hành vi tội phạm điển hình này, Ngự Long Vệ của chính phủ cũng sẽ không làm.

Chính là nhìn chuẩn điểm này, tổ chức Ám Dạ mới dám tiềm tàng cắm rễ ở trung tâm thành phố.

- Ngươi cẩn thận một chút, tổ chức Ám Dạ có thể sẽ tìm ngươi trả thù.

Lúc trước Trần Thư không có cừu hận với Ám Dạ, nhưng hiện tại thì khác.

Ngươi trực tiếp hủy một cứ điểm, hơn nữa khiến bọn họ hao tổn một cấp Hoàng Kim, ba cấp Bạch Ngân, thù này rất lớn.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Yên tâm đi, Ngự Long Vệ cũng không tra được, Ám Dạ cũng sẽ không tra được.

- Đúng rồi, nghe nói ngươi lọt vào tứ cường của thi đấu ngự thú à? Tranh khẩu khí cho tỷ tỷ.

Hai người lại nói chuyện một lúc, sau đó mới dập máy.

Trần Thư khó hiểu hỏi:

- Lão sư, ngươi ngồi xa như vậy làm gì?

- Có phải Phương Tư bảo ngươi làm vậy không?

Thẩm Vô Song mở miệng hỏi, đã muốn tự tay bắt hai học sinh ưu tú nhất của mình.

- Được rồi, Thẩm lão sư ngươi đừng nghĩ nhiều, ta phải tham gia thi đấu rồi.

Trần Thư không muốn nói thêm nữa, trực tiếp lên lầu, về trong phòng.

- Sao cảm thấy như quên mất chuyện gì?

Thẩm Vô Song nhướng mày, đột nhiên vỗ đùi, hô:

- Trần Bì, ngươi con mẹ nó chặn ta là có ý gì?

- Di động trúng tà…

…

Chương 381: Đả kích thế lực ác, Trần Thư ta việc nhân đức không nhường ai (2)

Thời gian thoáng cái đã trôi qua, vòng thi đấu thứ ba rất nhanh liền kết thúc.

Hiện giờ đã là cuối tháng tư, tuyên thệ trăm ngày sớm đã qua rồi.

Học sinh cấp ba cả nước bắt đầu chạy nước rút cuối cùng, đương nhiên, người nào đó là ngoại lệ..

Vù vù.

Một mình Trần Thư ở trong khách sạn ngáy o o, về phần thi đại học, căn bản không được hắn để ở trong lòng.

Trong phòng nghỉ của Đấu Linh Trường, hiện giờ chỉ còn lại bốn đội ngũ.

Nhưng đại bộ phận tuyển thủ còn lại đều không rời khỏi, bọn họ muốn thấy khoảnh khắc Trần Thư bị hành hung.

Thằng ôn này đã khiến nhiều người tức giận, lôi kéo nhiều cừu hận.

Thẩm Vô Song nhướng mày, mở miệng hỏi:

- Tiểu Vũ, Hạ Băng, Trần Bì đâu?

Hắn không về trường học, hiện giờ cách lúc thi đại học chỉ còn hơn một tháng, học sinh của lớp huấn luyện đặc biệt trên cơ

bản đều tự học.

Hứa Tiểu Vũ nói:

- Chắc là đang ngủ.

- Ngủ!

Thẩm Vô Song trợn mắt, lúc này mà hắn còn có thể ngủ được?

Hơn nữa con mẹ nó còn sắp bắt đầu thi đấu rồi!

Thẩm Vô Song vội vàng rời khỏi Đấu Linh Trường, sau nửa tiếng, trực tiếp cường hành lôi Trần Thư từ trong khách sạn ra.

Lúc này, người chủ trì đã giới thiệu tình huống cơ bản của hai đội ngũ.

Hiện giờ thi đấu ngự thú đã tới vòng bán kết, nhân số quan khán tăng vọt gấp mấy lần.

Ngay cả người thường cũng muốn xem đội ngũ quán quân năm nay rốt cuộc sẽ là ai.

Trong đó sự chú ý của tuyệt đại bộ phận người đều đặt ở Nam Giang Thị, trong tứ cường không ngờ có đội ngũ của một thành thị nhỏ chen vào.

Hơn nữa tr đội ngũ không ngờ không có một cấp S nào.

Ngược lại là có một con Sử Lai Mỗ cấp LÀ, một con Hàn Băng Lang cấp tám.

Chỉ nhìn đội hình, quả thực chính là cá thối tôm nát, một con cấp S có thể trực tiếp nghiền nát.

Nhưng Sử Lai Mỗ của Trần Thư rất thái quá, không thể dựa theo lẽ thường mà nhìn.

- Nam Giang Hãn Phỉ vô địch! Xông lên cho ta!

- Nam Giang Hãn Phỉ vô địch! Xông lên cho ta.

Lúc này Đấu Linh Trường đã xuất hiện, người xem la hét ầm ĩ.

Thẩm Vô Song sửng sốt, không ngờ Trần Thư lại có nhân khí cao như vậy.

- Trần Bì, ngươi khá lắm! Đã vậy còn rất được hoan nghênh.

Trần Thư xua tay, giở ra bộ dạng vô cùng khiêm tốn.

Để vãn hồi hình tượng của mình, hắn lại vô sỉ mua chuộc đại lượng thuỷ quân.

Ba đội ngũ còn lại đều là người bản địa Nam Thương Thị, một người từ vùng khác tới như mình, vạn nhất nhân khí không được thì sao?

Cho dù là thua, hắn cũng phải làm ra khí thế!

Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng nhao nhao nhìn lại, trầm mặc một lát, nói:

- Lão sư, ngài bảo trường học chuẩn bị chút thêm tiền đi, có thể sẽ có vượt chi.

Dứt lời, ba người rời khỏi phòng nghỉ, tới vị trí tuyển thủ.

Hôm nay là trận đầu của vòng bán kết, chính là Nam Giang Thị đối chiến Nam Thương Nhị Trung!

Vận khí của Trần Thư chắc chắn là vô cùng tốt, một mực không gặp phải Nam Thương Nhất Trung mạnh nhất.

Đương nhiên, cũng có khả năng là hứa nguyện linh nghiệm, có tuyển thủ bất tri bất giác bị giảm thọ…

- Chúng ta sẽ đả bại ngươi.

Đội ngũ của Nam Thương Nhị Trung là hai nam sinh, một nữ sinh,

Ánh mắt ba người tập trung nhìn về phía Trần Thư, hiển nhiên biết trở ngại lớn nhất để giành chiến thắng của bên ta là ai.

- Sử Lai Mỗ của ngươi rất mạnh, nhưng không đánh lại chúng ta liên thủ đâu!

Đội trưởng của Nam Thương Nhị Trung Vu Kha mở miệng nói, trong mắt lộ vẻ tự tin.

Mỗi một trận chiến đấu của Trần Thư bọn họ đều nghiên cứu cẩn thận.

Cũng có một đánh giá đối với sức chiến đấu của Sử Lai Mỗ, đại khái là gấp rưỡi Khế Ước Linh cấp S.

Sử Lai Mỗ đáng sợ như vậy, đã phá kỷ lục của Hoa Quốc!

Chuyên gia về Khế Ước Linh đã ngầm thừa nhận cấp bậc tiềm lực là cấp S, hơn nữa là Khế Ước Linh đứng đầu cấp S đứng đầu.

Tên: Đại tiện quái thú!

Hai đội ngũ đi tới vị trí của mình, mở màn vòng bán kết!

Ba người Vu Kha lập tức triệu hồi ra Khế Ước Linh của bản thân.

Chỉ thấy một con cự viên màu vàng xuất hiện, ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, tỏa ra khí tức đáng sợ, chính là Kim Giáp Bạo Viên cấp S.

Mà trên vai cự viên có một con bướm màu tím, nhìn thì chỉ to bằng bàn tay, hoàn toàn không khiến người ta chú ý.

Nhưng người xem toàn trường lại không có một ai xem thường nó.

Chính là một con Khế Ước Linh cấp S tinh thông khống chế, Tử Sí Huyễn Điệp!

Chỉ là hai Khế Ước Linh cấp S này phối hợp, đã đủ để càn quét đại bộ phận đội ngũ.

Mà phía sau hai con Khế Ước Linh cấp S, là một cây nhỏ màu xanh lục cao ba mét, trên thân thể mọc các loại cành, nhẹ nhàng lắc lư.

Không ngờ là Khế Ước Linh hệ thực vật hiếm thấy!

Chủng tộc của Khế Ước Linh thiên kì bách quái, chỉ là hệ động vật chiếm đại bộ phận, mới được gọi là Ngự Thú Sư.

- Khế Ước Linh loại hình Trị liệu!

Thần sắc Trần Thư vẫn thong dong, trong lòng lại đối đãi thận trọng.

Cho dù thực lực của Sử Lai Mỗ tăng vọt, nhưng hắn không dám có chút thả lỏng,

Sư tử vồ thỏ, cũng phải dùng toàn lực, huống chi thực lực của đối phương không kém.

Ầm!

Chương 382: Trần Thư, tự âm bỉ, hào Nam Giang Hãn Phỉ (1)

Sử Lai Mỗ khổng lồ xuất hiện, cho dù là diện mạo ngốc nghếch, nhưng khí thế đáng sợ vẫn áp đảo cự viên màu vàng.

- Không phải chứ! Sao thứ này lại to ra vậy? Rốt cuộc là có chơi không đây.

- Mẹ kiếp, hình như đúng vậy, có phải sắp bốn mươi mét rồi không.

Người xem cũng nhao nhao đứng dậy, miệng há to, triệt để ngây đơ.

Dựa theo tốc độ trưởng thành như vậy, mẹ kiếp ai còn có thể là đối thủ của ngươi.

- Chỉ là hình thể to ra, thực lực không đề thăng, không đề thăng.

Ba người của Nam Thương Nhị Trung không ngừng tự an ủi bản thân.

Bọn họ thức trắng đêm nghiên cứu và phân tích Sử Lai Mỗ, nhìn thì giống như là một chuyện cười.

Không ngờ khi mình đang nghiên cứu, thực lực của đối phương lại một mực tăng lên?

Vậy còn nghiên cứu cái rắm.

- Không có khoa học.

Thẩm Vô Song sờ sờ cằm, mới chưa tới hai tháng, thực lực của đối phương lại một mực đề thăng, sao có thể như vậy được?

Hiện giờ Trần Thư đã là Ngự Thú Sư cấp chín, cấp bậc không thể đề thăng nữa.

Dựa theo tài phú mà đối phương thu thập, dược tề chắc cũng cho ăn no rồi.

Về khoa học mà nói, các hạng thuộc tính của Sử Lai Mỗ tạm thời không thể biến hóa nữa.

Trong lòng Thẩm Vô Song không nhịn được mà nghĩ đến:

- Không phải cứ mỗi lần ngươi phá hoại thì lại khiến thực lực của Sử Lai Mỗ đề thăng chứ?

Đương nhiên, rất nhanh hắn liền phủ quyết suy đoán này.

Chỉ người đầu óc có vấn đề mới tin khả năng này.

- Thi đấu bắt đầu!

Ánh mắt Trần Thư trầm tĩnh, bộ dạng vững vàng nắm chắc thắng lợi.

Hứa Tiểu Vũ cũng triệu hồi ra Hỏa Diễm Điểu, mà Hạ Băng thì không có bất kỳ động tĩnh gì.

- Nàng ta không kêu gọi à?

Vu Kha của Nam Thương Nhị Trung nhướng mày, mở miệng hỏi.

- Đánh các ngươi, hai Khế Ước Linh là đủ rồi.

Trần Thư nhếch miệng cười, trong mắt toàn là vẻ ngông cuồng.

Những lời này vừa được nói ra, ba người của Nam Thương Nhị Trung trợn mắt nhìn, đối phương thật sự quá kiêu ngạo.

Bọn họ đều là thiên tài, bất kể đi đến đâu, đều được người ta khen ngợi, đã bao giờ phải chịu đối đãi như vậy đâu!

- Tiểu tử này, lại có chủ ý xấu gì vậy?

Thẩm Vô Song sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Dựa theo tính nết của Trần Thư, ngay cả đối đãi với một Ngự Thú Sư cấp thấp cũng hận không thể đánh lén.

Hiện giờ đối mặt với cường địch, không có đạo lý nào lại không dùng toàn lực.

Trong phút chốc, đại chiến giữa hai bên lập tức nổ ra.

Kim Giáp Bạo Viên gầm lên một tiếng, thiên phú kỹ 'Kim giáp' lập tức được phóng thích, toàn thân đều có kim quang vấn vít, giống như mặc một lớp áo giáp vô kiên bất tồi.

Tứ chi của nó đạp mạnh, lao tới, tốc độ cực nhanh.

Hai mắt lấp lánh quang huy kỹ năng, mấy quả cầu lửa to bằng quả bóng đá được phun ra.

Nhưng mục tiêu lại không phải là Kim Giáp Bạo Viên, mà là Sử Lai Mỗ thân thể khổng lồ.

Rầm rầm rầm!

- Mẹ kiếp, tiểu Vũ, ngươi làm phản à.

May mà Trần Thư đã sớm có chuẩn bị, bảo Sử Lai Mỗ sử dụng Thụy Mộng Sát trước một bước.

Thiên phú mới kháng tính đã xuất hiện tác dụng.

Sử Lai Mỗ sớm đã xả hết dược tề kháng tính cấp cơ sở, cộng thêm phần thưởng kháng tính của hệ thống và thiên phú kháng tính, kháng tính nguyên tố biến thành cực cao.

Đương nhiên, tỉ lệ phần trăm của toàn bộ không cộng thêm, không thể đạt tới 100%, nhưng vẫn hơn xa Khế Ước Linh cùng cấp.

Cho dù là kỹ năng của Hỏa Diễm Điểu cấp chín cũng không thể bài trừ phòng ngự của nó.

- Khế Ước Linh của ta bị điều khiển rồi.

Sắc mặt Hứa Tiểu Vũ khó coi, vào khoảnh khắc quả cầu lửa được phun ra, nàng ta mới phát hiện, mình không thể khống chế mục tiêu của kỹ năng.

Quả nhiên, lúc này hai mắt Hỏa Diễm Điểu đã xuất hiện tử quang mờ mờ.

Sử Lai Mỗ màu vàng lập tức rơi vào hoàn cảnh bị vây công.

Trần Thư không hoảng loạn, trực tiếp bảo Sử Lai Mỗ phóng ra kỹ năng bá thể, ngay sau đó lại phóng ra kỹ năng xung phong.

Sử Lai Mỗ Cuồng bạo bay thẳng về phía trước, thanh thế to lớn vô cùng.

Nhìn quái vật to lớn giống như núi nhỏ đó, trong mắt Kim Giáp Bạo Viên không ngờ có chút do dự.

Con mẹ nó đây là thứ gì vậy? Ta thật sự có thể bị đâm trúng sao?

Nhưng dưới ra mệnh lệnh của Vu Kha, Kim Giáp Bạo Viên gầm lên một tiếng, cố định xung phong về phía trước.

Cự ly giữa hai bên không ngừng được kéo gần lại.

Mắt thấy hai Khế Ước Linh sắp va chạm, thậm chí có người xem hưng phấn lấy ra di động, không ngừng chụp lại.

Nhưng trong phút chốc, Sử Lai Mỗ không ngờ lại nhảy lên, trực tiếp vượt qua Kim Giáp Bạo Viên.

- Không tốt, mục tiêu của nó là ta!

Một đội viên khác của Nam Thương Nhị Trung kinh hô, Khế Ước Linh của hắn là hệ thực vật, tốc độ di động quá chậm.

Đội trưởng Vu Kha không hoảng loạn, trầm giọng nói:

- Giao cho ta!

Chỉ thấy hai mắt Kim Giáp Bạo Viên tràn ngập kim quang, tốc độ của bản thân tăng vọt, đuổi theo Sử Lai Mỗ.

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười thực hiện được ý đồ.

Thân thể của Sử Lai Mỗ ở trong không trung lại phóng thích ra từng trận gió, chính là Ngự Phong Chi Lực của Thiết Vũ Thú Lĩnh Chủ.

Dựa vào sức gió, Sử Lai Mỗ cường hành thay đổi phương hướng.

Mục tiêu của Bạo Lực Tọa Sát lập tức biến thành Tử Sí Huyễn Điệp.

Chương 383: Trần Thư, tự âm bỉ, hào Nam Giang Hãn Phỉ (2)

Bởi vì tốc độ của Kim Giáp Bạo Viên tăng vọt, Tử Sí Huyễn Điệp không thể đuổi kịp, chỉ có thể ở lại tại chỗ. Trần Thư lập

tức bắt lấy cơ hội mà mình chế tạo ra.

- Đúng là âm hiểm! Mẹ kiếp!

- Chúng ta đều là tấm gương! Nhìn một cái liền biết chính là phong phạm của đại Ngự Thú Sư.

Khán giả nhao nhao nghị luận, không ngờ tất cả đều nằm trong dự đoán của Trần Thư.

- Quả nhiên không đơn giản.

Chủ nhân của huyễn điệp hừ khẽ một tiếng, không ngờ mục tiêu chân chính của Trần Thư lại là Khế Ước Linh của nàng ta.

Nhưng nàng ta không hoảng loạn, là Khế Ước Linh hệ khống chế, kỹ năng giữ mạng là cần phải có, nếu không sẽ ngay lập tức sẽ bị tấn công.

Chỉ thấy hai cánh Tử Sí Huyễn Điệp tỏa ra tử quang nồng đậm, khiến người ta không thể nhìn thẳng, tốc độ của bản thân lại tăng vọt mấy lần.

Mắt thấy nó sắp vỗ cánh đào vong.

Một băng lao loại nhỏ xuất hiện, vây chặt nó lại.

- Gì vậy?

Ba người của Nam Thương Nhị Trung lập tức kinh hô thành tiếng, hoàn toàn không đoán được loại chuyện này.

Những người còn lại cũng vô cùng khiếp sợ, Sử Lai Mỗ trước giờ nhờ vào man lực không ngờ là thuộc tính băng?

- Không đúng, nhìn miệng nó.

Có người lập tức nhìn ra manh mối, chỉ thấy Sử Lai Mỗ há to miệng.

Cái miệng đèn xì không ngờ có một con Hàn Băng Lang đang đứng.

Hai mắt Hàn Băng Lang phóng thích lam quang, hiển nhiên băng lao là xuất phát từ trong tay nó.

Là Khế Ước Linh hệ khống chế, sao lại chỉ có một thiên phú kỹ băng vực chứ?

Ầm!

Nhân cơ hội này, Sử Lai Mỗ trực tiếp ngồi xuống.

Cái mông khổng lồ hình thành sự đối lập rõ ràng với thân thể nhỏ nhắn của huyễn điệp, không ít người đều không nhịn được mà bịt kín hai mắt.

Sau cú đặt mông này, chắc sẽ trực tiếp biến thành tiêu bản bướm.

- Đợi đã!

Chủ nhân của huyễn điệp hoang mang, sức phòng ngự của huyễn điệp quá yếu, tuyệt đối không chống đỡ được loại trọng lượng này.

Trong phút chốc, nàng ta trực tiếp thu Tử Sí Huyễn Điệp lại, tránh khỏi một vụ thảm án.

Nhưng đồng thời, cũng có nghĩa là nàng ta từ bỏ thi đấu.

- Đáng giận! Nhét vào lúc nào vậy!

Ba người của Nam Thương Nhị Trung nắm chặt quyền đầu, mất đi sự khống chế của huyễn điệp, trường hợp lập tức biến thành nguy cấp.

Trần Thư chỉ cười không nói gì, vừa rồi khi mọi người còn đang khiếp sợ.

Sử Lai Mỗ đã lặng lẽ ngáp một cái.

Hạ Băng đã sớm có được chỉ thị, trực tiếp kêu gọi Hàn Băng Lang đến trong miệng Sử Lai Mỗ, tiến hành ẩn tàng.

Nhưng loại phương thức kêu gọi này cần điều kiện khắc nghiệt.

Một là Sử Lai Mỗ cần phải há miệng, bảo đảm cho Hạ Băng có thể nhìn thấy.

Đồng thời hình thể của Hàn Băng Lang cũng phải đủ nhỏ, nếu miệng không chứa được thì không thể tiến hành kêu gọi.

- Ám chiêu này… Có chú ý.

Bộ trưởng bộ Giáo dục Vương Thanh ngẩn ra, hơi giật mình.

Chiến đấu của Ngự Thú Sư đúng là để Trần Thư chơi hiểu rồi.

- Ai mà ngờ được một học sinh cấp ba lại có thể làm được chuyện như vậy.

- Ta tuyên bố, Trần Thư, tự âm Bỉ, hiệu Nam Giang Hãn Phỉ.

- Ta tuyên bố tuyên bố của ngươi hữu hiệu.

Người xem trực tiếp trên mạng lập tức sôi trào.

- Có thể lên rồi.

Trần Thư nhếch miệng cười, trận thi đấu này trên cơ bản đã kết thúc.

Kim Giáp Bạo Viên là Khế Ước Linh loại hình cận chiến, chỉ có thể chiến đấu lấy cứng chọi cứng.

Sử Lai Mỗ tỏ vẻ, đây chính là cường hạng của ta.

Rầm rầm rầm!

Hai Khế Ước Linh cuồng bạo không ngừng va chạm, thể hiện ra mỹ cảm lực lượng.

Đội trưởng Nam Thương Nhị Trung Vu Kha mở miệng nói:

- Ta không tin, một Sử Lai Mỗ thật sự có thể chống lại Kim Giáp Bạo Viên của ta.

Nửa phút sau.

- Ngao ngao ngao.

Kim Giáp Bạo Viên bị Sử Lai Mỗ trực tiếp đè dưới mông, kêu rên bi thảm.

Khí thế cấp S của Kim Giáp Bạo Viên đã mất sạch, giống như Trư Bát Giới bị Ngũ Chỉ Sơn đè.

Ở một bên khác, con Khế Ước Linh hệ thực vật đó cũng bị Hàn Băng Lang và Hỏa Diễm Điểu vây giết, sớm đã rời sân rồi.

Dưới trí tuệ kinh thiên của Trần Thư, Nam Giang Thị đã thành công giành được danh ngạch vào trận chung kết!

- Nam Giang Hãn Phỉ! Nam Giang Hãn Phỉ!

Người xem ở đây, có người lập tức hò hét tới đứt hơi khản tiếng.

Cầm tiền thì phải làm việc!

Các thuỷ quân là có phẩm hạnh chức nghiệp!

Có người dẫn động tiết tấu, tất nhiên có người đi theo.

Toàn bộ người xem trong Đấu Linh Trường đều trở nên sôi trào, đồng thanh hò hét!

- Nam Giang Hãn Phỉ! Nam Giang Hãn Phỉ!

Trong lòng mọi người đều vô cùng kích động, con đường thăng cấp của Nam Giang Thị giống như một truyền kỳ.

Mà Trần Thư chắc chắn chính là người sáng tạo ra truyền kỳ!

- Làm tốt lắm!

Thẩm Vô Song ở dưới đài không nhịn được mà nắm chặt song quyền, trong lòng đồng thời lại thở dài.

Nếu Trần Thư là một học sinh bình thường thì tốt rồi, vậy hắn nhất định sẽ lấy làm kiêu ngạo vì Trần Thư.

Về phần hiện tại, Thẩm Vô Song cũng không dám nói đối phương là học sinh của hắn.

Trần Thư nghênh đón tiếng hoan hô của mọi người, rời khỏi đài tỷ thí.

Tuyển thủ Hai bên gặp nhau, thần sắc của ba người bên Nam Thương Nhị Trung đều trầm trọng, vốn muốn xông vào á quân, kết quả lại gặp phải thảm bại.

Chương 384: Thuốc này trên trời có, nhân gian có thể được thấy mấy lần

– Chúng ta nhất định sẽ đả bại ngươi. Ba người thầm hít một hơi, trong mắt vẫn sục sôi ý chí chiến đấu, không bởi vì một lần thất bại mà sa sút.

- Cố lên.

Trần Thư nhếch miệng cười, vỗ vai đối phương, xoay người lắc đầu thở dài:

Nhìn bóng lưng của hắn, ba người luôn có một loại xung động đánh hắn tơi bời.

Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng nhìn nhau, trong mắt tràn ngập vẻ kích động, Cho dù thua trận chung kết, Nam Giang Thị cũng giành được hạng hai, trước tiên không nói chuyện phần thưởng.

Chỉ là một hạng điểm cộng cho thi đại học, đủ để khiến vô số học sinh cấp ba phải đỏ mắt rồi.

…

Ban đêm, bốn người của Nam Giang Nhị Trung chúc mừng một phen.

Hứa Tiểu Vũ không nhịn được nói:

- Trần Thư, ngươi đúng là có thiên phú! Mạnh hơn chúng ta nhiều.

Trần Thư xua tay, khiêm tốn nói:

- Ôi chao, cái này thì gọi là thiên phú gì? Các ngươi đều biết thiên phú chân chính của ta mà.

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, nói:

- Thiên phú phạm tội à.

- Cái gì gọi là phạm tội? Khó nghe thế!

Trần Thư bĩu môi nói:

- Cái này gọi là thiên phú mở rộng chính nghĩa.

- Đúng rồi, trận chung kết là lúc nào? Muốn về Nam Giang Thị rồi.

Trần Thư bóc xâu thịt, mở miệng nói:

- Ta có chút nhớ bạn học của ta rồi.

Ngươi lại muốn bắt nạt người khác à?

Ba người đồng loạt nghẹn lời, một lúc sau mới chậm rãi nói:

- Ta cảm thấy người khác không nhớ ngươi.

Lớp huấn luyện đặc biệt hiện tại, đã không có sự áp bức của Trần Thư, cuối cùng cũng có thể làm người bình thường.

Hiện giờ đám người Đỗ Long, Đường Liệt cũng không còn vẻ cuồng ngạo lúc trước, góc cạnh hoàn toàn đã bị mài mòn.

- Trận chung kết có thể phải đợi một đoạn thời gian.

Hạ Băng mở miệng nói:

- Hiện tại người của tổ bại trận sẽ thi đấu, quyết ra thứ tự cụ thể.

Quy tắc thi đấu cấp tỉnh là top 5 đều sẽ đạt được điểm cộng thêm trong kỳ thi đại học, tất nhiên phải có thứ tự cụ thể.

Hứa Tiểu Vũ nói:

- Dựa theo an bài trước kia, cần phải vào trung tuần tháng năm mới có thể bắt đầu trận chung kết.

Trần Thư gật đầu, khi đó cách kỳ thi đại học cũng không còn xa.

Dựa theo tiến độ hiện giờ của hắn, cho dù là mỗi ngày thông qua ngủ mà có được Ngự Thú Lực, cũng có thể khiến hắn trở thành cấp Hắc Thiết trước kỳ thi đại học.

Thi đấu cấp tỉnh chắc, thi đại học cũng chắc.

Cuộc sống này thật sự quá thuận lợi.

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía Thẩm Vô Song, mở miệng nói:

- Đúng rồi, Thẩm lão sư, ta muốn mua chút thuốc xổ, có đề cử gì không? Tốt nhất là mạnh một chút, dẫn tới nhân sinh cũng không thể tự lo liệu.

- Ngươi bị táo bón à?

- Lam Tinh có sức hút, ta không bị táo bón, ta là cho người khác dùng.

Thẩm Vô Song gật đầu, đang muốn mở miệng.

Trong lòng hắn đột nhiên giật thót, dường như nghĩ tới gì đó.

- Cho ai dùng? Ngươi không phải là muốn hạ độc người của Nam Thương Nhất Trung chứ?

- Không phải.

Trần Thư thề thốt phủ định, đầu lại bất giác gật một cái.

- Mẹ kiếp, ngươi con mẹ nó có cần quá đáng vậy không?

Thẩm Vô Song lập tức đứng dậy, vẻ mặt khiếp sợ.

Nhiều năm như vậy trôi qua, hắn chưa từng thấy đánh thuốc xổ cho đối thủ trước khi thi đấu, quả thực chính là trò cười lớn nhất thiên hạ.

- Sự thông minh tài trí của ngươi có thể dùng trên chính đạo không, mỗi ngày đều làm chuyện mờ ám.

Thẩm Vô Song day day trán, hắn chưa từng thấy người vô sỉ như vậy.

- Ta cảm thấy phương thức thắng lợi có trăm ngàn loại, ta chỉ là áp dụng một loại phương thức đặc biệt, có gì sai không?

Trần Thư nghiêm trang nói:

- Tự mở ra một con đường, hoàn toàn không thành vấn đề.

- Những ám chiêu này là không thể làm được, Trần Bì, ngươi thật sự không nắm chắc à.

Thẩm Vô Song lắc đầu, thở dài:

- Đến lúc đó hình tượng của Nam Giang Thị sẽ không còn.

Nếu hiện tại hắn trực tiếp gọi điện thoại cho thị trưởng, sợ rằng đối phương sẽ ngay đêm tới ngăn cản.

Tư tưởng nguy hiểm của thằng ôn này, còn hy vọng hắn mang đến tuyên truyền năng lượng tích cực cho Nam Giang Thị à?

Trần Thư thấy Thẩm Vô Song không chịu nói, chỉ có thể im lặng.

Bốn người ăn ăn uống uống, cũng là một mảng hài hòa, cuối cùng cơm no rượu say, về khách sạn Nam Thương.

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư thần thần bí bí rời khỏi khách sạn.

Cuối cùng lòng vòng qua mấy con phố, mua được thuốc xổ.

Đã có ý tưởng, vậy phải thực thi. Nếu không không phải là động não vô ích à?

Nam Giang Hãn Phỉ không dùng miệng, chỉ làm phái hành động.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua, đã lặng lẽ tới tháng năm!

Thời tiết vốn mát mẻ lại tăng thêm mấy phần khô nóng, mùa hè như lửa lại sắp tới rồi.

Ban đêm, trong phòng ố 301 của khách sạn Nam Thương.

Trong phòngchỉ bật đèn bàn, trừ một cái bàn ở bên trong ra, nơi khác đều tối om.

Ánh đèn ảm đạm chiếu ra một khuôn mặt, chẳng những tà ác, hơn nữa còn âm hiểm!

Một màn này khiến người ta không khỏi nghĩ tới khoa học gia khủng bố.

- Khà khà.

Trần Thư nở một nụ cười tội ác, mà ở trên bàn, bày các loại chai lọ.

Trong chai lọ đều là dược phấn với các loại màu sắc, nhìn thì không phải thứ đứng đắn.

- Ta sẽ khiến các ngươi phải hoài nghi nhân sinh.

Chương 385: Con mẹ nó kế hoạch thiên tài của ta bị người ta đoán được à? (1)

Trần Thư nhàn rỗi không có gì làm, trong đoạn thời gian này chạy khắp Nam Thương Thị, mua đủ loại thuốc xổ, lại dùng công cụ nghiền nát thành phấn. Hôm nay, Trần Thư sẽ phối chế ra thuốc xổ mạnh nhất!

- Không có hệ thống giúp, ca cũng làm được Luyện Dược Sư.

Trần Thư nhếch miệng cười, bỏ các loại dược tề vào trong cốc giữ nhiệt, không ngừng tiến hành các loại chiết xuất, loại bỏ.

Một đêm trôi qua, cho tới sáng sớm hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu vào.

- A.

Trần Thư ngáp một cái, không khỏi cảm thấy buồn ngủ.

Mà trên bàn phía trước hắn, chỉ còn lại một bình dược phấn nhỏ, hiện ra màu đen, nhìn một cái là biết không phải phàm phẩm.

Trần Thư hắc khà khà:

- Đừng nói là Ngự Thú Sư cơ sở, cấp Hoàng Kim cũng ỉa tới trời mờ đất tối!

- Thuốc này chỉ có trên trời, nhân gian có thể thấy được mấy hồi? Đặt tên cho ngươi là thuốc xổ hiệu tội phạm.

Trần Thư cười không ngừng, rụt rè cất bình thuốc đi.

Đây chính là lần đầu tiên hắn độc lập chế tạo dược tề.

Tuy có chút không đứng đắn, nhưng theo hắn, vẫn là một phát minh vĩ đại!

Trần Thư nằm xuống giường, vì chế tạo thuốc xổ, khiến hắn mệt nhọc vô cùng.

Nhưng vì sự phát triển của dược tề học thế giới, mệt một chút cũng có sao.

Trần Thư có cảm giác thành tựu, ngủ rất ngon.

Ban đêm, ngoài cửa truyền đến thanh âm thùng thùng.

- Nửa đêm còn gõ cửa?

Trần Thư vừa hay thấy bụng kêu vang, đứng dậy mở cửa phòng.

- Thẩm lão sư?

- Ngày kia chính là trận chung kết, nếu dám quên, chôn ngươi luôn ở phía dưới khách sạn Nam Thương.

Trần Thư gật đầu, trong lòng cân nhắc có nên cho Thẩm Vô Song chút thuốc xổ không?

Nhãn quang của hắn nhìn từ trên xuống dưới, lấp lánh quang mang tội phạm.

- Ngươi muốn làm gì?

Thẩm Vô Song cảm thấy nguy cơ, lập tức kéo giãn cự ly.

- Không có gì, không có gì.

Trần Thư nhếch miệng cười, rời khỏi khách sạn kiếm đồ ăn.

Ngày hôm sau, Trần Thư ở trong phòng khách sạn, tay không ngừng vê một lọ dược tề, trong mắt có quang mang chờ mong.

Hắn bấm điện thoại, rất nhanh liền có người bắt máy.

Thanh âm của một nam sinh truyền đến:

- Alo? Ngươi là?

- Chào, ngươi là bạn học Tạ Phong Ngữ à? Ta là Trần Thư!

Thanh âm của đối phương lập tức có chút hốt hoảng:

- Trần Thư của Nam Giang Thị?

Trần Thư đang muốn trả lời, di động truyền đến tiếng tút tút.

- Mẹ kiếp, có ý gì? Dập máy nhanh vậy.

Trần Thư không tin tà, lại gọi tiếp.

Cuối cùng, trải qua mười phút giằng co qua lại giữa hai bên, Tạ Phong Ngữ cuối cùng không gác máy nữa.

- Bạn học Trần Thư, ngươi rốt cuộc có chuyện gì?

Trần Thư vô cùng thành khẩn nói:

- Trận chung kết chính là hai đội chúng ta đánh nhau, Trần Thư ta luôn giữ nguyên tắc, hữu nghị số một, thi đấu số hai.

- Ờ, sau đó thì sao?

Thần sắc của Tạ Phong Ngữ không dao động, trong lòng chút cảnh giác.

- Buổi tối ta mời, hai đội ngũ chúng ta tụ tập một chút, coi như là kết giao bằng hữu.

Trần Thư cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình.

Thuốc xổ hiệu tội phạm của ta hôm nay sẽ đại triển thần uy!

Nhưng mà, câu trả lời của Tạ Phong Ngữ lại khiến hắn trợn tròn mắt, đối phương không ngờ trực tiếp cự tuyệt.

- Xin lỗi, chúng ta không có thời gian.

- Sao lại vậy, ăn một bữa cơm thôi mà. Chút thời gian này có thể giúp các ngươi đề thăng thực lực à?

Trần Thư thành khẩn nói, không ngừng dạy đối phương triết lý nhân sinh nào là 'có thêm bằng hữu có thêm đường', ' Ở nhà dựa cha mẹ, ra ngoài dựa tội phạm', vân vân.

Cuối cùng Tạ Phong Ngữ thật sự là phiền quá, trực tiếp mở miệng nói:

- Lão sư của chúng ta bảo ta tránh xa ngươi, ngươi quá âm hiểm, chưa biết chừng lại làm ra chiêu số độc địa gì đó.

- ???

Mắt Trần Thư trợn to như chuông đồng, bộ dạng vô cùng ngây đơ.

Con mẹ nó kế hoạch thiên tài của ta bị người khác đoán được rồi à?

- Xin lỗi, nếu thật sự muốn tụ tập thì đợi thi đấu kết thúc cũng không muộn!

Tạ Phong Ngữ thấy đối diện trầm mặc, trong lòng đã cảm thấy được mùi âm mưu.

Tít ít.

Trong di động truyền đến thanh âm gác máy, Trần Thư mới tỉnh lại.

Lão sư nhà ai? Không ngờ lại không tín nhiệm phẩm đức của ta như vậy, quả thực chính là uổng cho người làm thầy!

Mấu chốt là còn con mẹ nó đoán đúng!

Trần Thư nghiến răng nghiến lợi, thì ra bạn hữu nhiều ngày như vậy đều làm tốn công vô ích?

- Có cần bỏ thuốc ở căn tin của Nam Thương Nhất Trung không.

Trong lòng Trần Thư có một ý tưởng tội ác, muốn tra tấn trường học đối thủ một chút.

Nhưng hình như không có ảnh hưởng đối với thi đấu, đội ngũ của Nam Thương Nhất Trung khẳng định là không ăn ở căn tin trường học.

- Đáng giận! Ta tức quá.

Trần Thư thở dài, cất bình thuốc đi, không chừng sau này có chỗ dùng.

Thời gian cả một ngày, Trần Thư đều hậm hực ở trong khách sạn.

Ngày 11 tháng 5, Trần Thư Thẩm bị Thẩm Vô Song cường hành đánh thức, hôm nay chính là trận chung kết được muôn người chú ý!

Bất kể là người làm nghề gì, đều vô cùng cảm thấy hứng thú với chiến đấu của Ngự Thú Sư.

Trên trình độ nhất định, hôm nay có nghĩa là trình độ đỉnh cấp của thế hệ trẻ tuổi tỉnh Nam Thương.

Chương 386: Con mẹ nó kế hoạch thiên tài của ta bị người ta đoán được à? (2)

Trong Đấu Linh Trường sớm đã không còn chỗ ngồi, cho dù thi đấu chưa bắt đầu, nhưng trong sân vẫn vẫn náo nhiệt phi phàm. Chắc chắn, cho dù là thi đấu khoá trước, thi đấu ngự thú cũng là vô cùng xuất sắc.

Cũng cực kỳ hiếm thấy, Nam Thương Thị chiến đấu với thành thị khác.

Nói chung, đến trận chung kết, đều thuộc về nội đấu của Nam Thương Thị!

Người chủ trì mang theo nụ cười ngọt ngào, đi lên vị trí đài tỷ thí, người trong sân đều nhao nhao nghị luận, vô cùng chờ mong chiến đấu hôm nay.

Mà trong phòng nghỉ, chỉ còn lại đội ngũ của Nam Giang Thị và Nam Thương Nhất Trung!

Đội ngũ còn lại đều trở thành người xem, không ở lại vị trí tuyển thủ.

- Trần Thư, cám ơn lời mời của ngươi ngày hôm qua, bất kể thắng thua, hy vọng vẫn có thể trở thành bằng hữu với ngươi.

Tạ Phong Ngữ của Nam Thương Nhất Trung mang theo nụ cười hiền lành, đi tới.

Tuy ba người phong mang tất lộ, nhưng tính tình lại khiêm tốn ôn hòa.

Sự kiêu ngạo của thiên tài là lòng tin đối với bản thân, chứ không phải miệt thị đối với người khác.

- Mời? Mời gì?

Thẩm Vô Song có chút ngây đơ hỏi.

Tạ Phong Ngữ cười cười, mở miệng nói:

- Ngày hôm qua bạn học Trần Thư mời đội ngũ chúng ta ăn cơm, nhưng bị ta cự tuyệt…

Thẩm Vô Song sửng sốt, lập tức hiểu ra, nhìn Trần Thư chằm chằm.

Ngươi con mẹ nó thật sự muốn chuốc thuốc à? Quá đáng.

Thẩm Vô Song lắc đầu, nói:

- Ta nói mà, chẳng trách ngày hôm qua ngươi lại cả ngày khó ở như vậy, thì ra là đang hậm hực.

- Xin lỗi, bạn học Trần Thư, ta không ngờ lại tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy cho ngươi.

Ba người Tạ Phong Ngữ ngẩn ra, ngay sau đó lại lộ ra vẻ áy náy.

Ba người không khỏi nghĩ đến: Người mà lão sư bảo chúng ta phòng bị hình như không phải là người xấu?

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, cười xấu hổ.

Đúng là trẻ tuổi, thì ra các ngươi cho rằng Trần Thư là vì không mời được các ngươi ăn cơm mà hậm hực à?

Hắn trầm mặc không nói gì, không đành lòng nói ra chân tướng,

Nếu để ba người biết Trần Thư là vì kế hoạch hạ độc thất bại mà buồn bực, sợ rằng sẽ diễn biến thành sắc mặt chán sống.

Đúng vào lúc này, người chủ trì mở màn thi đấu:

- Hôm nay, chính là trận chung kết ngự thú mà mọi người chờ mong.

- Một bên là Nam Thương Nhất Trung liên tục nhiều năm giành chức quán quân, bên kia là đội ngũ hắc mã Nam Giang Thị.

- Cuối cùng sẽ là vương vĩnh hằng, hay là tân vương lên ngôi? Chúng ta cùng mở mắt mong chờ!

- Xin mời hai đội ngũ chói mắt nhất của chúng ta hôm nay ra sân.

Lập tức, không khí trong Đấu Linh Trường được đẩy lên đỉnh núi!

- Nam Thương Nhất Trung cố lên! Đệ nhất thiên tài Tạ Phong Ngữ cố lên!

- Nam Thương Nhất Trung cố lên! Đệ nhất thiên tài Tạ Phong Ngữ cố lên.

Trong nháy mắt, người xem ủng hộ Nam Thương Nhất Trung hò hét ầm ĩ.

Nhất Trung một đường nghiền ép, cũng hấp dẫn được đại lượng làan, thực lực mới là đạo lý cứng rắn.

Nhưng ngay sau đó, hoan hô thuộc về Trần Thư lập tức áp đảo thanh âm trước đó.

- Nam Giang Hãn Phỉ lên cho ta! Đập nát Nam Thương Nhất Trung!

- Đập nát! Đập con mẹ nó nát hết.

Nghe tiếng hò hét của mọi người, Trần Thư không nhịn được mà tâm thần chấn động, không ngờ Nam Giang Hãn Phỉ ta cũng có nhân khí như vậy.

Tuy ngôn ngữ hơi thô bỉ một chút, nhưng khí thế của chúng ta mạnh.

Hôm nay Trần Thư không mua thuỷ quân, bởi vì là trận chung kết, giá thật sự con mẹ nó quá… Đắt.

Hắn lo lắng hiệu trưởng của Nam Giang Nhị Trung sẽ trực tiếp khai trừ hắn.

Người ủng hộ của hai đội ngũ không ngừng hò hét, khiến người ta không nhịn được mà máu nóng sôi trào, toàn bộ Đấu Linh Trường tràn ngập chiến ý.

- Trẻ tuổi thật tốt.

Vương Thanh ở trong phòng nhìn về phía Đấu Linh Trường, không nhịn được nói.

Tuyển thủ của hai đội ngũ trở lại vị trí của mình, chào nhau, tỏ vẻ tôn trọng đối phương.

Con ngươi của Trần Thư không ngừng đảo.

Nếu không phải ở trước công chúng, sợ rằng hắn đã trực tiếp dùng túi phân trùm đối phương rồi.

Chiến đấu mà, xuất kỳ bất ý mới là mấu chốt!

- Đừng xung động.

Hạ Băng và Hứa Tiểu Vũ hiển nhiên đều có đượcchỉ thị của Thẩm Vô Song, đè tay của hắn lại.

Trong Đấu Linh Trường có cả vạn người quan sát, nếu cộng thêm trực tiếp trên mạng, truyền thông đưa tin, sợ rằng nhân số chính là một số lượng không thể tưởng tượng.

Nếu Trần Thư thực sự muốn động thủ, lập tức sẽ vang danh cả nước!

Cuối cùng, hai bên cúi đầu xong, đều về vị trí của mình.

Cho tới khi trang bị bảo hộ được mở ra, Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng mới thở phào.

Tạ Phong Ngữ nhìn về phía đội hữu của hắn, Tô Duy Vận cùng với Giang Mặc,

Ba người nhìn nhau, trên mặt có tự tin tất thắng.

- Thi đấu bắt đầu!

Vừa dứt lời, sáu con Khế Ước Linh lập tức xuất hiện trên đài tỷ thí.

Chỉ thấy ở phía Tạ Phong Ngữ, một con băng lộc (nai băng) cả người lấp lánh ánh sáng xanh da trời lắc lư đầu, có khí tức băng hàn không ngừng phát ra.

Mà ở bên trên băng lộc, là một chim đen xì, hai mắt hiện ra màu đỏ quỷ dị.

Ở phía trước nhất là một con thú loại màu tím, giống như hổ lại giống như báo, khí thế cũng cực kỳ đáng sợ.

Chương 387: Không ngờ lại nhằm vào Nam Giang Hãn Phỉ ta

Ba Khế Ước Linh không có ngoại lệ, toàn bộ đều là cấp S cấp S hiếm thấy. - Cực Băng Giác Lộc, Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu, cùng với Thiên Tử Lôi Thú!

Người xem không ngừng cất tiếng hoan hô, cho dù là sớm đã được kiến thức Khế Ước Linh của Nam Thương Nhất Trung, nhưng lúc này vẫn vô cùng kích động.

Khế Ước Linh Cấp S không phải là lúc bình thường có thể nhìn thấy, nhất là ở trên người Ngự Thú Sư cơ sở.

Nếu chỉ nhìn cấp bậc của Khế Ước Linh, Nam Giang Thị lộ ra quá yếu.

Dựa theo tình huống bình thường, Nam Thương Nhất Trung chỉ một đợt kỹ năng là đủ để giành cúp rồi.

Nhưng bởi vì biến số Trần Thư mà kết quả có thể khác đi.

Òm ọp!

Sử Lai Mỗ cao chừng ba mươi sáu mét nhìn Khế Ước Linh phía trước, trông thì vô cùng ngốc nghếch, đối mặt với cường địch lại không có một chút lo lắng nào.

Trong thế giới quan của nó, đối thủ cường đại tới mấy cũng chỉ là chuyện đặt mông.

Có người không nhịn được hò hét:

- Đại tiện quái thú vô địch! Cố lên!

Ở một bên khác, Hỏa Diễm Điểu và Hàn Băng Lang sớm đã kêu gọi.

- Cẩn thận một chút.

Vẻ mặt Tạ Phong Ngữ trở nên thận trọng, chiến đấu của Trần Thư đều là xuất kỳ bất ý, một ám chiêu sẽ khiến bọn họ bị thua.

- Dựa theo kế hoạch mà chiến đấu.

Hai gã đội viên còn lại cùng gật đầu, lập tức mở màn chiến đấu.

Hai mắt Thiên Tử Lôi Thú có tử quang lấp lánh, khí tức lôi đình tỏa ra, phóng thích một quả lôi cầu to lớn, tốc độ nhanh

đến bất khả tư nghị.

Mục tiêu trực tiếp nhắm vào chủ lực của Nam Giang Thị: Sử Lai Mỗ màu vàng!

Òm ọp.

Trần Thư lập tức sử dụng Thụy Mộng Sát, sức phòng ngự và kháng tính của Khế Ước Linh gia tăng trên diện rộng.

Bùm !

Lôi cầu va chạm, nhưng lại không loại bỏ được phòng ngự của nó.

- Cứng thật.

Tạ Phong Ngữ lầm bầm một tiếng, lần đầu tiên hắn nhìn thấy người có thể chống đỡ được kỹ năng của Khế Ước Linh cấp S.

Thần sắc Trần Thư vẫn thong dong, trực tiếp bảo Sử Lai Mỗ sử dụng kỹ năng bá t hiệu quả tê liệt của lôi cầu lập tức mất đi hiệu lực.

Tiếp theo là một cú xung phong, tốc độ của Sử Lai Mỗ tăng vọt, giống như một ngọn núi đập tới, tràn ngập cảm giác áp bức!

Ba người Tạ Phong Ngữ nhìn nhau, không hoảng loạn, thậm chí còn mỉm cười.

Trong phút chốc, Cực Băng Giác Lộc phát ra một tiếng kêu quỷ dị, sừng trên đầu tỏa ra quang mang màu lam.

Trong ánh mắt bất khả tư nghị của mọi người, một thủy lao to lớn xuất hiện!

Thủy lao vừa hay vây khốn chặt chẽ Sử Lai Mỗ màu vàng!

- Nguy rồi!

Trong lòng Thẩm Vô Song trầm xuống, lập tức ý thức được kế hoạch của đối phương.

Muốn vây khốn Sử Lai Mỗ trước rồi đánh tan Hỏa Diễm Điểu và Hàn Băng Lang, cuối cùng dùng thế vây kín giải quyết Sử Lai Mỗ!

- Kỹ năng chuyên môn chuẩn bị cho ngươi.

Trên mặt Tô Duy Vận nở nụ cười, để có thể giành được thắng lợi một trăm phần trăm, ba người cố ý thu mua tài liệu lĩnh chủ trước khi thi đấu.

Đương nhiên, phí dụng do trường học bỏ ra.

- Không ngờ là nhằm vào Nam Giang Hãn Phỉ ta.

Trần Thư thở dài, tuy hắn cơ trí, nhưng đối phương cũng không phải đồ ngốc, không thể không chế định kế hoạch chuyên môn.

Ầm!

Sử Lai Mỗ không dừng lại, hiệu quả xung phong vẫn còn, muốn cường hành phá vỡ thủy lao.

Nhưng mà, cho dù là thủy lao đã biến hình cực độ, vẫn không bị phá!

Tính dẻo của nó quá mạnh, mà xung phong của Sử Lai Mỗ là thuộc về độn lực, hoàn toàn bị khắc chế.

- Không hổ là lão sư, đã vậy còn rất có kinh nghiệm, thật sự vây khốn được rồi.

Ba người không nhịn được mà thở phào, đối mặt với một quái vật to lớn như vậy, cho dù là Khế Ước Linh cấp S cũng phải rụt rè.

- Hạ Băng, tiểu Vũ, giúp ta!

Trần Thư nhướng mày, mở miệng nói.

Muốn loại bỏ thủy lao, chỉ dựa vào Sử Lai Mỗ là có chút khó khăn.

Hai người gật đầu, lập tức phóng thích kỹ năng của bản thân.

Rầm rầm rầm!

Từng quả cầu lửa ập tới, va vào thủy lao, trong nháy mắt xuất hiện đại lượng sương trắng, thủy lao lại lắc lư kịch liệt.

- Hữu hiệu rồi.

Hứa Tiểu Vũ mỉm cười, chỉ cần một chút thời gian, Hỏa Diễm Điểu có thể loại bỏ thủy lao.

Nhưng mà, đối phương sẽ không cho họ cơ hội!

Kế hoạch đã được vạch ra trước há có thể dễ dàng bị phá hoại?

Hai cánh của Ám Ảnh Điểu chấn động, trong phút chốc có vô số lông vũ màu đen bay tới, tiếng xé gió khiến người ta sợ hãi run rẩy.

Hỏa Diễm Điểu chưa kịp loại bỏ thủy lao, chỉ có thể tránh đi trước, nhưng vẫn bị một sợi lông đen đâm xuyên qua thân thể.

Tí tách!

Máu tươi chảy xuống, chỉ giao thủ trong nháy mắt, Hỏa Diễm Điểu đã bị thương.

Chênh lệch giữa Cấp S và cấp A quá lớn!

Nhưng so sánh với Hỏa Diễm Điểu, trạng thái của Hàn Băng Lang mới là tràn ngập nguy cơ!

Để đào thải hai người với tốc độ nhanh nhất, Nam Thương Nhất Trung dùng hai Khế Ước Linh cấp S để đối phó Hàn Băng Lang cấp B.

Bất kể là cấp bậc hay là tiềm lực, Hàn Băng Lang đều không thể so sánh.

Giao chiến chỉ mới mấy chục giây, Hàn Băng Lang đã lâm vào trạng thái trọng thương.

Song quyền Hạ Băng nắm chặt, trong mắt xuất hiện vẻ quật cường, Hàn Băng Lang ở trong trận chung kết là quá bé nhỏ không đáng kể.

- Thu lại đi.

Chương 388: Ta chịu được, ta nhất định chịu được (1)

Trần Thư thở dài, mở miệng nói. Cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng Hàn Băng Lang sẽ chịu thương tổn có tính vĩnh cửu, vậy chính

là mất nhiều hơn được.

- Ta…

Hạ Băng khẽ cắn môi dưới, trong lòng không cam tâm, lại kiên trì thêm mấy chục giây.

Mắt thấy Hàn Băng Lang không còn sức chiến đấu, nàng ta mới thu hồi Khế Ước Linh.

Đối thủ thật sự quá mạnh, tác dụng Hàn Băng Lang chỉ là kéo dài thời gian.

Lúc này Hàn Băng Lang đã rời sân, vậy có nghĩa là Hỏa Diễm Điểu của Hứa Tiểu Vũ sẽ phải đối mặt với sự vây công của ba con Khế Ước Linh cấp S.

- Tiểu Vũ…

Trần Thư mở miệng nói, ý bảo nếu đối phương không kiên trì được thì trực tiếp thu hồi Khế Ước Linh.

Chiến đấu mới bắt đầu, đội ngũ của Nam Giang Thị đã rơi vào thế yếu.

- Đáng tiếc…

Vương Thanh ở trong phòng thở dài, thực lực của Trần Thư rất kinh người, thậm chí có thể nói là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi của tỉnh Nam Thương.

Nhưng hai đội viên của hắn lại không được, cho dù chỉ có một con Khế Ước Linh cấp S, cũng có thể kéo Sử Lai Mỗ phá lao mà ra.

- Ta có thể chống đỡ được.

Hứa Tiểu Vũ mở miệng nói, trong mắt cũng đầy vẻ không chịu thua.

Nàng ta từng là đệ nhất thiên tài của Nam Giang Nhị Trung, hôm nay không muốn làm một gánh nặng.

Hỏa Diễm Điểu hót dài một tiếng, giống như cảm nhận được cảm xúc của chủ nhân, cũng không sợ hãi.

Tin tức tốt duy nhất chính là, đối phương chỉ có Ám Ảnh Điểu là hệ phi hành.

Hai cánh của nó chấn động, muốn dựa vào ưu thế phi hành để kéo dài thời gian.

Cùng lúc đó, hai cánh nó có quang mang ngưng tụ, kỹ năng trong phút chốc đã súc lực xong.

Một sợi lông vũ từ hỏa diễm ngưng tụ thành bắn ra, khí thế vô cùng kinh người.

Nhưng lại không nhắm vào kẻ địch, mà là không ngừng oanh kích thủy lao.

Chỉ có cứu Sử Lai Mỗ ra, thế cục chiến đấu mới có thể xuất hiện nghịch chuyển.

Rầm rầm!

Đối mặt với sự vây công của ba con Khế Ước Linh cấp S, Hỏa Diễm Điểu lại bị thương.

Nhưng vẫn không ngừng kéo, bắt được cơ hội dùng kỹ năng lao về phía thủy lao.

Năm phút đồng hồ dài đằng đẵng trôi qua.

Người xem dần dần trở nên yên tĩnh, không ngờ có cảm giác lo lắng.

Chỉ thấy trên đài tỷ thí, thân thể của Hỏa Diễm Điểu đã bị máu tươi bao phủ, trên người xuất hiện các loại vết thương, có lôi điện, có hàn băng, có ám thuộc tính…

Bất kể là thương thế gì, nhìn đều vô cùng đáng sợ, thậm chí cánh bên phải đã rủ xuống.

Nhưng Hỏa Diễm Điểu vẫn kiên trì.

Ầm!

Cuối cùng, thủy lao vô cùng cứng cỏi bị nổ nát.

Sử Lai Mỗ thành công phá lao mà ra, thân thể khổng lồ lại mang đến cảm giác áp bức đáng sợ!

Trong lòng Trần Thư thầm thở phào, không ngờ Hỏa Diễm Điểu lại kiên trì lâu như vậy.

Sử Lai Mỗ vừa thoát vây mà ra trực tiếp phóng ra xung phong cộng với Bạo Lực Tọa Sát.

Thân thể của nó nhảy lên, mục tiêu bị tỏa định là Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu.

Ba người Tạ Phong Ngữ không hoảng loạn, tuy Sử Lai Mỗ phá lao mà ra trước, nhưng vẫn không phá hoại kế hoạch.

Chỉ thấy Cực Băng Giác Lộc lắc đầu, sừng trên đầu phóng thích quang mang, một đạo hàn sương lập tức xuất hiện, muốn khống chế Sử Lai Mỗ.

Lúc này, kỹ năng bá thể của Sử Lai Mỗ đã kết thúc.

Òm ọp!

Trần Thư nhướng mày, lập tức sử dụng Chấn Nhiếp Bào Hao.

Tốc độ của Sử Lai Mỗ đột nhiên giảm xuống, nhưng ba con Khế Ước Linh của đối phương cũng bị khống chế đứng yên tại chỗ.

- Vẫn thiếu một chút à?

Trần Thư nhướng mày, ba con Khế Ước Linh thoáng cái đã tỉnh lại, chưa thể đè lên Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu.

Thiên Tử Lôi Thú gầm lên một tiếng, một đạo lôi cầu lập tức bắn tới.

Hiệu quả tê liệt lại có hiệu lực, dựa vào các loại kỹ năng khống chế, miễn cưỡng kéo dài hiệu quả của kỹ năng Bạo Lực Tọa Sát tới kết thúc.

Ầm!

Khổng lồ Sử Lai Mỗ bất đắc dĩ rơi xuống đất, khiến đài tỷ thí cũng rung chuyển.

Ánh mắt Trần Thư trầm tĩnh, không ngừng tìm cơ hội, dựa vào sức phòng ngự cường hãn, hắn có thể chống đỡ được tới lúc đợt làm lạnh kỹ năng tiếp theo kết thúc.

Một lát sau, Trần Thư ý thức được không thích hợp.

- Không thể nào…

Chỉ thấy ba con Khế Ước Linh không ngừng tung ra kỹ năng khống chế, các trạng thái tiêu cực như giảm tốc, tê liệt, mê muội liên tiếp xuất hiện.

Ba người không ngờ hình thành một vòng tuần hoàn khống chế hoàn chỉnh!

Tuy các kỹ năng như giảm tốc là thuộc về khống chế mềm, nhưng sẽ ảnh hưởng tới hiệu quả xung phong, khiến Sử Lai Mỗ không thể công kích được tới mục tiêu.

Một con Sử Lai Mỗ chậm rì rì, sao có thể đuổi được Khế Ước Linh cấp S!

- Mẹ kiếp, không ngờ là khống chế vô hạn, con mẹ nó quá khó giải.

- Là trâu bò thật sự, Nam Giang Thị sẽ không thua chứ?

Đại lượng người xem đều kinh hô thành tiếng, không ngờ Nam Thương Nhất Trung lại có loại chiến thuật này.

Nếu là chiến đấu đoàn đội, tác dụng của chiến thuật này không lớn.

Nhưng Nam Giang Thị chỉ có một mình Trần Thư chống đỡ.

Chỉ cần khống chế Sử Lai Mỗ một cách vô hạn là có thể thoải mái giành được thắng lợi!

- Thì ra thủy lao là để khắc chế bá thể của ta.

Trần Thư cũng hiểu ra, hiện giờ hắn không có bá thể gia trì, tác dụng của kỹ năng khống chế lập tức thể hiện ra.

Chương 389: Ta chịu được, ta nhất định chịu được (2)

Là đội ngũ thiên tài của trường trung học số một tỉnh Nam Thương, tất nhiên là có thực lực! - Phải thua à?

Trần Thư thở dài, nếu là tác chiến đơn thể, Sử Lai Mỗ tất nhiên là Vương Giả tuyệt đối, đáng tiếc đoàn đội chiến đích xác làm liên lụy tới hắn.

Nhưng cho dù là thua, Trần Thư vẫn sẽ được coi là đệ nhất nhân trong học sinh cấp ba của tỉnh Nam Thương.

Trong phút chốc, một tiếng hót vang vọng trong Đấu Linh Trường!

Hai mắt Hỏa Diễm Điểu tràn ngập quật cường, không ngừng vỗ cánh, lại bay lên.

- Có cần liều như vậy không, vẫn có thể chiến đấu à?

- Vì một thứ hạng, không đến mức phải như vậy chứ?

Trong lòng người xem đều cả kinh, Hỏa Diễm Điểu vừa rồi đã không còn năng lực chiến đấu, lúc này cường hành chiến đấu, hoàn toàn chính là dựa vào một phần ý chí lực.

Sự bất khuất trong lòng Hứa Tiểu Vũ ảnh hưởng tới Khế Ước Linh, khiến nó lại giương cánh bay cao!

- Tiểu Vũ, từ bỏ đi.

Trần Thư nhướng mày, lắc đầu.

Lúc này Hỏa Diễm Điểu đã là nỏ mạnh hết đà, nếu kiên trì chiến đấu, thậm chí sẽ có khả năng tử vong.

Nó chỉ là Hỏa Diễm Điểu, không phải Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh!

- Ngươi nắm lấy cơ hội!

Song quyền Hứa Tiểu Vũ hơi nắm lại, vẫn không thu hồi Hỏa Diễm Điểu.

Tuy chiến thuật của Nam Thương Nhất Trung bá đạo, nhưng kỳ thật chỉ cần có người phá được tuần hoàn khống chế, là lập tức có thể cởi bỏ.

Hai mắt Hỏa Diễm Điểu lấp lánh quang mang kỹ năng, cả người tắm máu mà chiến, trực tiếp lao về phía Cực Băng Giác Lộc tốc độ chậm nhất!

- Đội trưởng, làm sao bây giờ?

Đội viên Tô Duy Vận mở miệng hỏi, hiện tại nàng ta đã là tiến thối lưỡng nan.

Nếu mặc kệ Hỏa Diễm Điểu, Khế Ước Linh sẽ bị thương, nhưng nếu sử dụng kỹ năng, lại phá đi tuần hoàn khống chế.

Tạ Phong Ngữ mở miệng nói:

- Ngươi giải quyết Hỏa Diễm Điểu trước.

Trong phút chốc, Hỏa Diễm Điểu và Cực Băng Giác Lộc đã chém giết!

Kết quả không cần nói cũng biết, Hỏa Diễm Điểu lại bị thương, không có một chút sức chống lại.

Nhưng ít ra tạm thời cũng cầm chân được một con Khế Ước Linh cấp S.

Òm ọp.

Sử Lai Mỗ không ngờ sử dụng kỹ năng xung phong, lao tới hai con Khế Ước Linh cấp S còn lại.

Cuối cùng, Sử Lai Mỗ màu vàng lại có thể đại hiển thần uy!

- Khống chế đã.

Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu và Thiên Tử Lôi Thú lập tức phóng thích kỹ năng khống chế còn lại, kéo dài một đoạn thời gian.

Nhưng cấp bậc của xung phong thật sự quá cao, vẫn chưa kết thúc hiệu quả.

Rầm rầm rầm!

Trên người Sử Lai Mỗ cuối cùng đã không còn trạng thái tiêu cực, tốc độ tăng cao.

Mắt thấy cự ly bị kéo gần, nó phóng thích Bạo Lực Tọa Sát, mục tiêu trực tiếp nhắm vào Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu trên trời.

Đối phương là thuộc về hệ phi hành, sức phòng ngự nhất định cực thấp.

Huyết Đồng Điểu hót dài một tiếng, trong mắt có vẻ hoảng loạn, lập tức vỗ cánh bay cao.

Vù vù!

Miệng Sử Lai Mỗ há ra, Phong Tức cộng với Ngự Phong Chi Lực đồng thời được phóng thích, trực tiếp nghịch chuyển phương hướng phi hành của bản thân.

- Quá nhanh!

Song quyền Giang Mặc nắm chặt lại, thần sắc vô cùng ngưng trọng, chỉ thấy Sử Lai Mỗ đã đến gần rồi.

Hiện giờ Thiên Tử Lôi Thú ở phía dưới đã không có kỹ năng, chỉ có thể giương mắt nhìn.

- Ta chịu được! Ta nhất định chịu được.

Giang Mặc nói thầm, giống như đang thôi miên bản thân.

- A.

Một tiếng hét thảm truyền đến, Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu trực tiếp bị một cái mông to lớn đè lên, con ngươi lồi cả ra.

Chỉ có Khế Ước Linh thực sự thể hội mới biết mông của Sử Lai Mỗ nặng cỡ nào!

- Òm ọp! Òm ọp!

Trần Thư không lưu thủ, cần phải mau chóng loại bỏ đối phương!

Chỉ thấy Sử Lai Mỗ không ngừng phát ra thanh âm sung sướng, loạng choạng thân thể, hận không thể trực tiếp nghiền Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu thành bụi phấn.

- Đủ rồi. Đủ rồi.

Trong lòng Giang Mặc có cảm ứng, lập tức lên tiếng.

Hắn chịu được… Cái rắm!

Nói xong, hắn trực tiếp thu lại Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu.

Hắn không muốn vì một trận thi đấu mà khiến Khế Ước Linh lưu lại di chứng.

Khế Ước Linh cấp S lúc ban đầu là cực kỳ quý giá, cho dù là trở thành Ngự Thú Sư cao cấp, cũng thuộc về vị trí chủ lực.

- Tiếp theo cư giao cho ta đi!

Thần sắc Trần Thư khẽ động, mở miệng nói.

Hiện giờ đối phương đã thiếu đi Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu, không thể một mực khống chế Sử Lai Mỗ.

Hứa Tiểu Vũ gật đầu, thu hồi Hỏa Diễm Điểu đã yếu ớt thoi thóp.

Hiện giờ trong sân chỉ còn lại ba con Khế Ước Linh.

Thiên Tử Lôi Thú và Cực Băng Giác Lộc Cấp S đứng cùng nhau, nhìn quái vật to lớn phía trước.

Chúng không ngờ có chút sợ hãi.

Tiếng hót vừa rồi của Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu vẫn sờ sờ trước mắt, quả thực chính là khiến người thấy thương tâm, người nghe rơi lệ.

- Xem ra các ngươi phải thua rồi.

Trần Thư nhếch miệng cười, Nam Thương Nhất Trung đích xác cực kỳ cường đại, các loại kỹ năng khống chế đủ để khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng đáng tiếc, quá nhiều kỹ năng khống chế có nghĩa là thương tổn không đủ.

Mà Khế Ước Linh của đối phương đều thuộc về kỹ năng nguyên tố, vừa hay Sử Lai Mỗ lại lĩnh ngộ thiên phú kháng tính.

Tuy ước chừng ăn hai đợt kỹ năng khống chế năng, nhưng vẫn không bị thương nặng.

- Òm ọp, òm ọp.

Chương 390: Ta là Nam Giang Hãn Phỉ, ta đại diện cho bản thân

Hai mắt Sử Lai Mỗ trợn trừng, lay động thân thể, giống như có chút không đã. Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu quá nhỏ, Sử Lai Mỗ đè ép mà không có cảm giác thành tựu.

Nhìn con mắt ngốc nghếch của nó, Cực Băng Giác Lộc và Thiên Tử Lôi Thú đồng loạt lui về phía sau một bước.

Ngay sau đó hai con nhìn nhau, đều đang nói cùng một ý tứ:

Ngươi được thì ngươi lên trước đi?

Đây không phải thao tác của Ngự Thú Sư, mà là bản thân Khế Ước Linh cảm thấy sợ hãi, không ngờ lờ mờ có chút không khống chế được.

Hai bên lâm vào trạng thái giằng co, mắt to nhìn mắt nhỏ, giữ nguyên tắc địch không động ta không động.

- Ta đang đợi kỹ năng, các ngươi đang chờ gì?

Trần Thư nhếch miệng cười, trực tiếp sai Sử Lai Mỗ lại sử dụng xung phong!

Tạ Phong Ngữ và Tô Duy Vận nhìn nhau, thở dài,

Khế Ước Linh có chút không chịu khống chế, cộng thêm kỹ năng chưa làm lạnh xong, đã không có đủ sức đánh một trận.

- Òm ọp.

Trong phút chốc, thân thể khổng lồ của Sử Lai Mỗ lại xông tới, uy thế vô cùng đáng sợ.

Hai Khế Ước Linh theo bản năng bắt đầu chạy trốn, thậm chí cũng không dám quay đầu nhìn một cái.

Trên Đài tỷ thí, Sử Lai Mỗ kêu lên sung sướng, vung vẩy mông, đuổi giết hai Khế Ước Linh cấp S.

Nhìn thấy một màn nghịch thiên như vậy, người xem toàn trường đều trầm mặc.

Thứ này là thật sự có thể hành hung Khế Ước Linh cấp S.

Cuối cùng, hai Khế Ước Linh cấp S bị ngồi lên, hai người chỉ có thể cường hành thu hồi chúng về Ngự Thú Không Gian.

Mà điều này cũng có nghĩa là Nam Thương Nhất Trung đã thua trận thi đấu này.

Trong Đấu Linh Trường xuất hiện một thoáng yên tĩnh ngắn ngủi, tiếp theo chính là tiếng hoan hô vang trời!

- Thắng rồi! Thực sự con mẹ nó thắng rồi?

- Đại tiện quái thú này quá khủng bố, nếu không phải Nam Thương Nhất Trung liên tục tung ra kỹ năng khống chế, chỉ sợ sớm đã thua rồi.

- Đại tiện quái thú vô địch! Đại tiện quái thú vô địch!

Lúc này, toàn thể mọi người đều đứng dậy, hoan hô, hò hét cho quán quân năm nay.

Ba người Trần Thư đã sáng tạo một kỳ tích cho Nam Giang Thị, dựa vào thân phận một thành thị nhỏ, thành công đoạt được chức quán quân từ trong tay thiên tài của Nam Thương Thị.

Cái này, chẳng những là lúc trước chưa từng có, chỉ sợ sau này cũng sẽ không có.

- Mẹ nó, đúng là trâu bò.

Thẩm Vô Song nắm chặt song quyền, không ngờ cảm nhận được sự kích động nhiều năm không có.

- Tội phạm vô địch.

- Tội phạm vô địch.

Lúc này, trên Đấu Linh Trường, chỉ còn lại tiếng hò hét.

Trần Thư đã đưa Nam Giang Thị lên một độ cao hoàn toàn mới.

- Biểu hiện không tồi.

Trần Thư cười cười gật đầu, khen Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng.

Nếu chỉ có một mình hắn, trận thi đấu này tuyệt đối là không thắng được.

Chiến đấu của Ngự Thú Sư, cái cần chú ý là kỹ xảo và phối hợp!

Tuần hoàn khống chế của Nam Thương Nhất Trung đã khắc chế Sử Lai Mỗ, nhưng kháng tính nguyên tố cường đại của Sử Lai Mỗ lại khắc chế đối phương.

Trận chiến này, chắc chắn là cực kỳ xuất sắc, không khiến mấy vạn người xem thất vọng.

Ba người của Nam Thương Nhất Trung lộ ra vẻ mặt uể oải, cho dù là kế hoạch được chế định đặc biệt, lại vẫn thua.

- Đừng sa sút.

Trần Thư nhếch miệng cười, nghiêm trang nói:

- Nhân sinh mà, luôn là nhấp nhô trắc trở.

Ba người đều nghẹn lời, nhìn bộ dạng đê tiện của Trần Thư, lại muốn đánh một trận.

Nhưng đáng tiếc, không làm được.

Ba người buồn bã rời sân, sự chú ý của toàn trường đều tập trung ở trên người bọn Trần Thư.

Thân thể Hứa Tiểu Vũ và Hạ Băng run rẩy, không thể nén được kích động trong lòng.

- Hôm nay, chúng ta đã thực sự được chứng kiến lịch sử.

- Ba người đến từ thành thị nhỏ không ngờ lại một đường vượt ải trảm tướng, đoạt được vương miện.

Người chủ trì cảm xúc kích động, không ngừng mở miệng nói.

Cảm xúc nhiệt liệt cảm nhiễm mỗi người, toàn trường đều đều không ngừng hò hét.

Cuối cùng Vương Thanh tự mình lên đài, ban phát phần thưởng cho mọi người, lại có một cái cúp quán quân tượng trưng cho vinh quang.

- Vì thời khắc này, cho dù ngồi tù hai mươi năm ta cũng chịu.

Thẩm Vô Song do dự ba phần, cuối cùng lên đài.

Bốn người đứng chung một chỗ, thoải mái cười to về phía màn ảnh, rắc một tiếng, hình ảnh bị dừng lại.

Ngay sau đó, chính là khâu phỏng vấn của phóng viên.

Trần Thư giơ giơ tay, cảm xúc có chút kích động, đây mới là cường hạng của hắn.

- Đi rồi, đi rồi, nên kết thúc rồi.

- Xong việc, xong việc!

- Buổi tối chuẩn bị ăn gì? Ta mời.

Các phóng viên truyền thông thương thảo, đi thẳng ra ngoài Đấu Linh Trường.

- Ôi chao, không phải chứ.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, mở miệng nói:

- Con mẹ nó đãi ngộ của quán quân đâu? Không đưa tin chuyên đề à?

- Bạn học Trần Thư, biểu hiện của ngươi quá ưu tú, không cần đưa tin gì cả.

Ngay sau đó, các phóng viên toàn bộ đều chạy, chỉ để lại Trần Thư đang ngây đơ.

- Ta trả tiền, ta trả tiền.

Trần Thư nói với vẻ khinh bỉ, quán quân lại không có chút mặt mũi nào ư?

Cuối cùng, có một phóng viên trẻ tuổi đi tới.

- Ta có thể… Phỏng vấn ngươi không? Bạn học Trần Thư.

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Mắt Trần Thư phát sáng, lập tức đoạt lấy microphone, chỉ sợ đối phương cũng chạy mất.

Chương 391: Thi đấu đã kết thúc, còn ăn cái gì nữa? (1)

Không ngờ thật sự có người đưa lên cửa? Phóng viên trẻ tuổi lờ mờ nhận ra có chút không thích hợp…

Trần Thư nghiêm trang nói:

- Đầu tiên, Nam Giang Thị có thể đoạt được quán quân, chủ yếu chính là dựa vào thực lực cường hãn, trí tuệ kinh người cùng với mị lực nhân cách không gì sánh kịp của ta.

- Đương nhiên, hai đội hữu của ta cũng rất ra sức.

Hắn ho khan một tiếng, nói:

- Về phần sư phụ của ta…

Thẩm Vô Song nhìn sang, Trần Bì à Trần Bì, không ngờ ngươi cũng có lương tâm.

Sau đó, Trần Thư thở dài, nói:

- Không nhắc tới cũng được.

- ???

Thẩm Vô Song trợn tròn mắt, vẻ mặt ngây đơ.

Mẹ kiếp, cứ như vậy nhảy cóc qua à?

Trần Thư hắng giọng, nói tiếp:

- Tại hạ tinh thông các loại công tác như đánh thuốc nổ, đốt nhà, các vị có hợp tác thương nghiệp gì đều có thể tới tìm ta!

- Ta là Nam Giang Hãn Phỉ, ta đại diện cho bản thân.

- Ngoài ra, có ai muốn ta kí tên, có thể đặt trước, mỗi bản chỉ chín mươi chín vạn tám!

Lập tức, mọi người nhao nhao nhìn lại, miệng há hốc, suy nghĩ đã triệt để hỗn loạn.

- Cái này..

Phóng viên run run, chỉ cảm thấy mình dường như đã phạm một sai lầm.

Hắn lập tức muốn cướp lại mic rồi bỏ chạy.

- Đừng! Đừng có gấp!

Trần Thư vẫn chưa tận hứng nói:

- Ngoài ra, chiếc cúp tượng trưng cho vinh quang này, có thổ hào nào muốn mua không.

- Chỉ cần một ức Hoa Hạ Tệ! Có thể mang vinh quang quán quân về nhà.

- ???

Xung quanh đài lĩnh thưởng lại trở nên vô cùng yên tĩnh, ngươi con mẹ nó vừa nhận cúp, quay đầu lại đã muốn bán ra à?

- Thôi bỏ đi.

Phóng viên đó túm tóc, trực tiếp bỏ lại thiết bị rồi chạy mất.

Bộ trưởng bộ giáo dục Vương Thanh ở bên cạnh khoanh tay trước ngực, lắc đầu.

May mà hắn đã sớm có chuẩn bị, Trần Thư nói gì cũng không để phát lên tivi hoặc là trên mạng.

Đành chịu thôi, quan phương cần phải bảo trì hình tượng quán quân năng lượng chính trực.

Ba người Trần Thư cuối cùng cũng rời khỏi Đấu Linh Trường.

Đồng thời có được phần thưởng quán quân của thi đấu ngự thú: Một ức tiền mặt cùng với tư cách ba kỹ năng định chế.

Tiền thưởng được phát ngay tại chỗ, kỹ năng có thể tùy thời báo bị với chính phủ địa phương, tất nhiên sẽ có tài liệu lĩnh chủ được đưa tới.

Đoàn người đi tới một nhà ăn, tuy đã đủ khiêm tốn, nhưng vẫn bị nhận ra.

Thương gia khăng khăng miễn phí cho bốn người, Trần Thư vừa nói bóng nói gió vừa từ chối, cuối cùng 'Bất đắc dĩ' ăn miễn phí một bữa.

- Chúc mừng ba vị, thành công đoạt được chức quán quân cho Nam Giang Thị.

Thẩm Vô Song chúc mừng một cách chân thành, sự thật chứng minh, nhãn quang của hắn không sai.

Tuy Trần Thư một mực đi loanh quanh bên rìa tìm chết, nhưng ít ra là cũng có thực lực.

Chỉ là một chiếc cúp này đã đủ để bù đắp tài nguyên mà Nam Giang Nhị Trung hao phí rồi.

Thẩm Vô Song uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, mở miệng nói:

- Đúng rồi, các ngươi chuẩn bị chia phần thưởng thế nào?

- Tiền thưởng chia đều đi, tư cách kỹ năng định chế thì mỗi người một cái.

Trần Thư mở miệng nói, tuy hắn tham lam, nhưng cũng không đến nỗi lấy hết toàn bộ.

Hạ Băng và Hứa Tiểu Vũ đều mang tới tác dụng, chỉ dựa vào một mình hắn thì khẳng định là không giành được chức quán quân.

- Tiền thưởng thì ngươi lấy đi, chúng ta mỗi người lấy một kỹ năng định chế là được rồi.

Hạ Băng và Hứa Tiểu Vũ nhìn nhau, trực tiếp từ chối tiền thưởng.

Chỉ là danh ngạch kỹ năng định chế đã vô cùng quý giá rồi, không phải là Hoa Hạ Tệ có thể so sánh.

Cuối cùng, mọi người thương nghị một phen, Trần Thư cầm năm ngàn vạn Hoa Hạ Tệ và danh ngạch một kỹ năng định chế.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Các ngươi chuẩn bị định chế kỹ năng gì?

Hứa Tiểu Vũ nói:

- Ta thì không định chế, mang tiền về cho nhà.

- Mang tiền về? Nhà ngươi không phải là công ty dược thủy 666 à? Sao lại không có tiền?

Trần Thư ngẩn ra, nhanh như vậy đã gia đạo sa sút rồi à?

Hứa Tiểu Vũ lắc đầu, giải thích:

- Vì thi đấu, trong nhà đã hao phí gần hai ức Hoa Hạ Tệ.

- Không thể nào?

Trần Thư nhíu mày, lập tức có phản ứng:

- Nhà ngươi hối lộ quan phương à?

- ???

Ba người đồng loạt nhìn lại, ngươi con mẹ nó đúng là dám nghĩ.

Thi đấu cấp tỉnh này chính là chính phủ tỉnh Nam Thương tổ chức, lại là phát trực tiếp ở hiện trường toàn bộ hành trình, ai dám gian lận.

- Nàng ta mua kỹ năng.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Nếu không, ngươi cho rằng một Khế Ước Linh cấp A có thể kiên trì được lâu như vậy sao?

Trần Thư hơi ngẩn ra, trong trận chung kết có thể giành được thắng lợi, Hỏa Diễm Điểu tuyệt đối có tính quyết định quyết định.

- Thẩm lão sư cho rằng Nam Thương Nhất Trung sẽ nhằm vào Sử Lai Mỗ của ngươi, bảo ta mua kỹ năng đặc biệt, để ứng phó với nguy cơ.

Hứa Tiểu Vũ mở miệng nói, trong mắt lộ ra vẻ khâm phục.

Thẩm Vô Song có thể trở thành lão sư của lớp huấn luyện đặc biệt, tất nhiên là có tài năng.

Có thể nói là đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Hứa Tiểu Vũ mở miệng nói:

- Vì một kỹ năng ngụy bá thể, trong nhà hao phí gần ức Hoa Hạ Tệ, cộng thêm hai kỹ năng gia tốc giữ mạng khác, lại tiêu hao ba ngàn vạn.

Chương 392: Thi đấu đã kết thúc, còn ăn cái gì nữa? (2)

Giá của kỹ năng định chế khoảng hơn một ức, dẫu sao cũng hạn chế ở cấp Hoàng Kim trở xuống, cũng chính là chỉ có thể lĩnh ngộ kỹ năng Bạch Ngân Lĩnh Chủ. Mà tài liệu Bạch Ngân Lĩnh Chủ là khoảng hơn ngàn vạn, nếu là kỹ năng hi hữu thì có thể là khoảng hai ngàn vạn, dưới tình huống bình thường, khoảng năm tài liệu là có thể thành công lĩnh ngộ.

Trần Thư ngẩn ra, không ngờ Hứa Tiểu Vũ lại được ăn cả ngã về không như vậy.

Nếu không giành được chức quán quân, tương đương với chính là bị bệnh thiếu máu.

Cuối cùng, Hỏa Diễm Điểu hoàn toàn là dựa vào thiên phú "Bất khuất" và kỹ năng ngụy bá thể "cứng cáp cực độ", cộng thêm hai kỹ năng gia tốc mới kéo dài được năm phút đồng hồ.

Tuy là đối mặt với sự vây công của ba con Khế Ước Linh cấp S, kỳ thật tốc độ của Thiên Tử Lôi Thú và Cực Băng Giác Lộc là không theo kịp, cộng thêm là địa hình mặt đất, sức uy hiếp đối với Hỏa Diễm Điểu không lớn.

Lúc đó chủ lực đuổi giết chính là Ám Ảnh Huyết Đồng Điểu.

Nhưng cho dù là như vậy, biểu hiện của Hỏa Diễm Điểu vẫn khiến mọi người chấn động, có thể giữ mạng trong tay một con Khế Ước Linh cấp S, cũng coi như là vinh quang cho Khế Ước Linh cấp A rồi.

- Thẩm lão sư lợi hại.

Trần Thư không ngờ là có Thẩm Vô Song đang an bài.

Thẩm Vô Song lắc đầu, nói:

- Bằng không tiểu tử ngươi nghĩ tới đến Nam Thương Thị làm gì?

- Không phải để khuyên ta tự thú à?

Thẩm Vô Song ho khan một tiếng, nói:

- Khuyên ngươi tự thú là mục tiêu thứ nhất, mục tiêu thứ hai chính là làm quân sư.

- Thẩm lão sư, sao ngươi không chỉ điểm cho Sử Lai Mỗ của ta một chút?

Trên thể của Trần Thư hiện tại có hơn một ức Hoa Hạ Tệ, bồi dưỡng một Khế Ước Linh cấp cơ sở là rất dễ dàng.

- Thôi.

Thẩm Vô Song bĩu môi, nói:

- Sử Lai Mỗ của ngươi ta ngay cả nhìn cũng không hiểu thì chỉ điểm cái rắm.

Trường hợp một Sử Lai Mỗ cấp LÀ đuổi theo hai Khế Ước Linh cấp S mà đánh đã truyền khắp toàn tỉnh, chuyên gia gì đó đến cũng lập tức thấy mà ngơ ngẩn.

Bốn người cơm no rượu say, về tới khách sạn, bắt đầu thu thập hành lý.

Hiện giờ sắp tới kỳ thi đại học, tất nhiên phải nhanh chóng trở lại Nam Giang Thị.

Sáng sớm hôm sau, di động của Trần Thư đổ chuông, nhìn một cái không ngờ là Tạ Phong Ngữ của Nam Thương Nhất Trung.

- Alo? Bạn học Trần Thư, buổi tối ăn một bữa cơm không?

Trần Thư dụi dụi đôi mắt vẫn nhập nhèm buồn ngủ, nói thẳng:

- Thi đấu đã kết thúc rồi, còn ăn cái gì nữa?

Vốn là một hồi thi đấu có thể dễ dàng giành thắng lợi, lại bởi vì Nam Thương Nhất Trung không phối hợp, không ngờ khiến bọn họ thiếu chút nữa thì lật xe.

Hiện tại mới mời ăn cơm? Đã muộn rồi!

Nói xong, hắn trực tiếp dập máy.

Tạ Phong Ngữ ngây đơ, đây là có ý gì?

Ngày hôm kia ngươi còn nhiệt tình, hôm nay lại lập tức xa cách như vậy?

Đã nói là tình bạn số một, thi đấu số hai mà?

Buổi chiều, bốn người về tới Nam Giang Thị.

- Ơ! Vẫn là mùi quen thuộc.

Trần Thư dang hai tay, hít vào một hơi thật sâu.

Vừa về nhà, bản năng tội phạm của hắn lại xuất hiện, luôn muốn đánh nổ cái gì đó.

- Hoan nghênh quán quân khải hoàn!

Đúng vào lúc này, ngoài nhà ga, tiếng hò hét vang trời xuất hiện.

Mấy trăm người đã sớm xếp thành đội, đợi bọn họ, xung quanh là dân chúng vây kín, muốn nhìn thấy phong thái của quán quân.

Trần Thư lập tức nhìn thấy một biểu ngữ rất to, viết 'Chúc mừng đội ngũ của Nam Giang Nhị Trung đoạt được chức quán quân'.

Trong đám người, lấy Chu thị trưởng cầm đầu, phía sau là các đại lão chính phủ, đồng thời hiệu trưởng các trường cũng có mặt.

- Quán quân! Quán quân!

Tất cả mọi người đều mang theo thần sắc kích động, nhìn về phía đám người Trần Thư.

- Chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Xua tay xua tay, vô cùng khiêm tốn đi tới trước mặt mọi người.

Trong mắt Chu thị trưởng tràn ngập vẻ vui mừng, cười bảo:

- Nam Giang Thị vinh hạnh vì các ngươi.

Đám người Thẩm Vô Song đều lộ ra thần sắc kích động, không ngờ có chút cảm giác vinh quang trở về.

Trần Thư lại ghé tới, nhướn mày, xoa tay nói:

- Thị trưởng, lại cho thêm mấy ngàn vạn chứ?

Nhìn bộ dạng tham lam của hắn, Khóe miệng mọi người giật giật, đây là bộ dạng của quán quân tỉnh Nam Thương sao.

- Vinh quang vĩnh viễn là vô giá.

Thị trưởng ho khan một phen, không dám tiếp lời của Trần Thư.

Bị thằng ôn này bám lấy, thị chính phủ chắc cũng khó sống.

- Hoan nghênh quán quân! Hoan nghênh quán quân!

Dân chúng xung quanh hô to, nghênh đón đám người Trần Thư về trường học.

Thẩm Vô Song và hai nữ sinh đều kích động, thậm chí có chút thụ sủng nhược kinh.

Biểu hiện của Trần Thư lại thiếu hứng thú, không ngờ không có tiền thưởng, vậy làm rậm rộ như vậy làm gì?

…

Lúc chạn vạng, bởi vì sắp thi đại học, mọi người đã giải tán, không dám làm chậm trễ việc ôn tập của đám người Trần Thư.

Hiệu trưởng Nhị Trung vui vẻ ra mặt, ngày hôm qua bộ giáo dục mở hội nghị, tỏ ý rõ ràng sang năm sẽ gia tăng ủng hộ cho Nam Giang Nhị Trung.

Chỉ là một câu này đã khiến hắn cảm thấy tất cả đều đáng giá rồi.

Buổi chiều, hiệu trưởng chuyên môn mở hội nghị toàn trường, tán dương biểu hiện của đám người Trần Thư.

Chương 393: Con trai của ngươi đúng biết ăn gian

Đương nhiên, để không ảnh hưởng tới hình tượng của trường học, không cho Trần Thư lên đài diễn thuyết. - Cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Đại hội khen ngợi kết thúc, Trần Thư ngáp một cái, một mình về trong ký túc xá.

Bởi vì cách kỳ thi đại học chỉ còn hai mươi ngày, lớp cấp ba vốn không tham gia hội nghị.

Hắn đang muốn bật đèn, lập tức thấy hai đôi mắt tỏa ra quang mang, đang nhìn hắn chằm chằm.

- Mẹ kiếp, thứ gì vậy?

Trần Thư tay mắt lanh lẹ, trực tiếp vung tay, hai túi phân lập tức chùm tới.

- Là chúng ta, ngươi điên rồi à?

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh lập tức hét lên.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, quy trình tiếp theo chính là một trận đánh tơi bời.

- Hai ngươi làm gì thế? Muốn đánh lén ta à?

Nhếch miệng cười, bật đèn ký túc xá, nhìn thấy hai người bị túi phân bọc lấy.

- Đánh lén ngươi cái rắm.

Hai người lao lực cởi túi phân xuống, bị thứ này chùm vào, thật sự là không thể nhúc nhích.

Tạ Tố Nam bất mãn nói:

- Ngươi có phải là cố ý không?

- Sao có thể? Cái này được gọi là tránh nguy hiểm khẩn cấp.

Trần Thư nghĩa chính nghiêm từ nói, khóe miệng lại có nụ cười âm hiểm.

- Thôi đi, ai lại rảnh rỗi tay cầm túi phân?

Tạ Tố Nam bĩu môi, bộ dạng không tin.

Trần Thư vừa rồi không phải là lấy túi từ trong balo, hiển nhiên ngay từ lúc ban đầu đã không có hảo tâm.

- Được rồi, đừng nói nữa.

Từ Tinh Tinh vỗ vỗ bụi trên người, luôn cảm thấy trên người có mùi phân.

Hắn dang hai tay, cười bảo:

- Hoan nghênh trở về.

Ba người ôm nhau, Trần Thư đã đi được hơn hai tháng rồi.

Ký túc xá thiếu hắn, đích xác có chút vô vị.

- Chúc mừng quán quân của chúng ta.

Tạ Tố Nam cũng nhếch miệng cười, ngay sau đó lại mở miệng nói:

- Hiện tại chúng ta thương lượng một chút chuyện chia tiền thưởng đi.

- ???

Trần Thư trợn mắt, nói:

- Chia gì?

Tạ Tố Nam đúng lý hợp tình nói:

- Hai ta mỗi ngày đều cầu nguyện cho ngươi, là trụ cột tinh thần kiên định nhất của ngươi, lấy chút tiền cũng không quá đáng chứ?

- Quá đáng, rất là quá đáng.

Khóe miệng Trần Thư hơi giật giật, nói:

- Ta cảm thấy hai ngươi là đang cầu nguyện ta ngàn vạn lần đừng có trở về.

- Sao có thể như vậy được?

Từ Tinh Tinh xua tay, cười gượng một tiếng, nói:

- Nói bừa mà cũng trúng.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Đêm nay, chúng ta ăn mừng một chút!

Chỉ thấy hắn từ trong ba lô lấy ra một túi đồ nướng và bia, đặt lên bàn trong ký túc xá.

Ba người ngồi vòng tròn, cười to, giống như cuộc cuồng hoan cuối cùng.

Thi đại học sắp tới, đó là hành trình mới, nhưng cũng có nghĩa là con đường học sinh trung học đã kết thúc.

- Cầu chúc chúng ta đều có thể niên thiếu hữu vi.

Ba người lớn tiếng cười vui, xóa đi bầu không khí nặng nề của phòng ngủ.

- Cụng ly!

…

Buổi sáng hôm sau, Trần Thư mơ mơ màng màng bị đánh thức.

Chuông của hắn luôn để cố định mười hai giờ trưa, vừa về trường học, có chút không thích ứng.

- Trần Bì, tới giờ đi học rồi.

Tạ Tố Nam vừa đánh răng, vừa đánh thức hắn.

- Các ngươi đi đi, ta phải về nhà một chuyến.

Trần Thư ngáp một cái, lại ngủ tiếp.

Hai người không quản nữa, thu dọn rồi tới phòng học, lộ ra có chút vội vàng.

Chín giờ, Trần Thư mới miễn cưỡng tỉnh dậy, thu thập một phen, trực tiếp rời khỏi trường học.

Về phần xin phép? Việc gì phải xin.

Là quán quân thi đấu của tỉnh Nam Thương, có một chút đặc quyền thì sao?

Trần Thư đeo balo về trong nhà.

- Nhi tử, trở lại rồi à?

Hôm nay là thứ bảy, cha mẹ đều ở nhà.

Mẫu thân cười ha ha nói, trên mặt có vẻ kiêu ngạo, hiển nhiên đã biết chuyện Trần Thư đoạt giải quán quân.

Trần Thư gật đầu, bỏ balo xuống.

Mẫu thân vội vàng nói tiếp:

- Mau đi gặp cha ngươi đi, hình như là đang hâm hâm.

- Hâm hâm?

Trần Thư hơi sửng sốt, lập tức nhìn thấy phụ thân ở ban công.

- Sao ngươi không hóa rồng? Nhiều năm như vậy rồi, xin ngươi đừng ẩn tàng nữa.

Phụ thân Trần Bình chắp tay trước ngực, một mực lẩm bẩm với bể cá trong nhà, cá đó chính là Khế Ước Linh của hắn.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Cha, ngươi đang làm gì thế?

- Lay tỉnh huyết mạch của Khế Ước Linh, đi lên đỉnh phong của nhân sinh.

Phụ thân không ngừng lẩm bẩm, giống như đang làm phép.

- Nhìn thấy Sử Lai Mỗ của ngươi lợi hại như vậy, cha ngươi kiên định cho rằng, thiên phú của ngươi là đến từ hắn, cảm thấy cá của mình khẳng định cũng là thần thú.

Mẫu thân đi tới, lắc đầu, nói:

- Ngươi nói xem thế có phải hâm không? Ngươi mau khuyên nhủ cha ngươi đi.

Trần Thư lập tức hiểu ra.

Con trai của ngươi là hack!

Hắn đảo mắt, ngay sau đó về tới phòng ngủ.

Mấy phút sau, Trần Thư đi tới phòng khách, trong tay một hộp giấy, nói:

- Cha, ngươi như vậy không được đâu, để nó vượt Long Môn đi.

Nói xong, hắn lấy hộp giấy trong tay, bên trên viết hai chữ xiêu vẹo ‘ Long Môn’.

- …

Mẫu thân trợn tròn mắt, mở miệng nói:

- Hai cha con ngươi đúng là có bệnh rồi.

Nàng ta lắc đầu, quay về phòng bếp, hiển nhiên cho rằng hai người là hết thuốc chữa.

- Bớt lải nhải thôi, nói nhanh lên, có chuyện gì?

Phụ thân Trần Bình cầm lấy ‘Long Môn’, chuẩn bị sau này sẽ thử một lần, nói không chừng thực sự có thể hóa rồng.

Chương 394: 360 ngày nghỉ, hợp tình hợp lý (1)

Hắn ngồi nghiêm chỉnh, mở miệng hỏi chuyện của con mình: - Tiểu Hoàng rốt cuộc là sao?

- Gà mái!

Trần Thư nhún vai, bộ dạng không biết gì.

Phụ thân mở miệng nói:

- Tiểu tử ngươi có phải cho nó ăn linh đan diệu dược gì không, nếu không sao Tiểu Hoàng lại lưu lạc đến loại kết cục này?

Trần Thư nghẹn lời rồi, cái gì gọi là lưu lạc?

Hắn đảo mắt, đang muốn mở miệng, lập tức bị cắt ngang.

- Dừng.

Phụ thân nói:

- Ta nhìn ánh mắt của ngươi là biết sắp bắt đầu nói bừa rồi! Nói thật cho ta.

- Được rồi, ta thừa nhận.

Trần Thư thở dài, nói:

- Ta hack.

- Bớt nói linh tinh thôi.

- Thật mà.

Hai cha con lại tranh luận không ngừng, Trần Thư thở dài.

Thời buổi này, nói láo không ai tin, nói thật cũng không ai tin, vậy tìm ai để nói lí lẽ đây?

Cuối cùng, mẫu thân cắt ngang cuộc tranh luận của hai người.

Người một nhà tụ lại với nhau, hoà thuận vui vẻ ăn cơm trưa.

Mẫu thân mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, nhi tử, sắp thi đại học rồi, lúc nào thì về trường học.

Trần Thư ngẩn ra, trước mắt không ngờ xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Trở lại trường học, nỗ lực học tập, thi đại học thật tốt, tương lai mới có một công tác tốt. Phần thưởng hoàn

thành: Ba bình dược tề sức bền cấp Hắc Thiết.

Mục chọn hai: Trực tiếp mở trạng thái ngày nghỉ! Phần thưởng hoàn thành: Bạo tạc dược tề +2

mục chọn ba: Từ bỏ thi đại học, nhận lời mời làm bảo vệ khu nhà, bớt đi đường vòng mấy chục năm so với người khác, cuốn chết bạn cùng lứa tuổi! Phần thưởng hoàn thành: Một lọ dược tề trí tuệ cấp Bạch Ngân.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, thứ ba là mục chọn vớ vẩn gì vậy?

Hắn trực tiếp tỏa định mục chọn thứ hai, có dược tề mà hắn ngưỡng mộ, lại được hưởng thụ ngày nghỉ, hoàn toàn là nhất cử lưỡng tiện!

- Lão sư nói ta quá mệt mỏi rồi, cho ta nghỉ ngơi thêm.

Ăn xong cơm trưa, Trần Thư bắt đầu hưởng thụ ngày nghỉ tuyệt vời.

Về phần đến trường, đã sớm bị hắn quên sạch.

Ngày 20 tháng 5.

Trần Thư đang ngủ trưa, một cú điện thoại gọi tới.

- Trần Bì, ngươi rốt cuộc đang làm gì thế? Không đi học à?

Thanh âm rít gào của Thẩm Vô Song truyền đến.

Hắn vốn tưởng rằng Trần Thư có việc về nhà, kết quả thằng ôn này là căn bản không tới trường.

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Nghỉ phép!

- Con mẹ nó sắp thi đại học rồi, còn nghỉ cái gì.

- Nghỉ quán quân!

- ???

Thẩm Vô Song lập tức trầm mặc, ngươi không ngờ lại tự cho mình được nghỉ?

Hắn hít một hơi thật sâu, bình phục lửa giận trong lòng, nói:

- Hay là lịch quốc gia sang năm ngươi đi viết đi.

- Quốc gia không mời ta, bằng không ta nhất định tự mình đến viết, một năm nghỉ ba trăm sáu mươi ngày, ta cảm thấy là hợp tình hợp lý.

- Ngươi thật sự có bệnh rồi.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Mau đến trường đi, hôm nay phải làm chứng nhận thí sinh! Nếu bỏ qua, chắc Nam Giang Thị sẽ chôn sống ngươi đó.

Nam Giang Thị vất vả lắm mới xuất hiện một mầm mống tốt.

Kết quả lại trực tiếp bỏ lỡ thi đại học, thế không phải là thuần vô nghĩa à?

- Ờ ờ.

Trần Thư thu thập một phen, vừa hay hai ngày trước đã hoàn thành phần thưởng của mục chọn hệ thống, có được một bình dược tề phát nổ mà mình mong muốn.

Hắn thong dong bình tĩnh, ưỡn ngực ngẩng đầu đi tới trường học.

Quán quân phải có phong phạm của quán quân chứ?

- Chào Trần Thư học trưởng!

- Chào Trần Thư học trưởng!

Vừa bước vào trường học, lập tức có học sinh đi ngang qua vấn an hắn, trong mắt tràn ngập sùng kính, thậm chí có người lấy ra di động chụp ảnh.

- Ừ! Chào mọi người.

Trần Thư chắp tay sau lưng, trong nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng.

Hứng thú vừa nổi lên, hắn bắt đầu đi dạo ở vườn trường, mỗi người nhìn thấy hắn đều chủ động vấn an.

Trần Thư hiện tại thực sự quá nổi tiếng, quả thực giống như đại minh tinh, ít nhất thì là nổi tiếng ở Nam Giang Thị.

- Chào chào.

Trần Thư gật đầu, cảm thấy đã bước lên đỉnh phong của nhân sinh.

Bốp!

Bỗng nhiên, Trần Thư trực tiếp trúng một bạo lật!

- Ai? Dám động tới Nam Giang Hãn Phỉ ta?

Trần Thư xoay người, lập tức thấy khuôn mặt âm trầm đến sắp đổ mưa to của Thẩm Vô Song.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Con mẹ nó đi làm chứng nhận thí sinh, tinh vi cái gì?

Trần Thư có thiên phú thì có thiên phú, nhưng có bệnh cũng thật sự là có bệnh.

- Cả lớp còn thiếu mỗi mình ngươi, ngươi có làm không?

- Làm làm!

Trần Thư đi tới vị trí làm chứng nhận thí sinh, lúc này học sinh trong lớp đều đang chờ hắn.

- Chào các vị! Vất vả rồi.

Trần Thư chắp tay sau lưng, giống như lãnh đạo đi thị sát.

Là người mạnh nhất lớp, ra sân cuối cùng thì có vấn đề à?

Hắn đi tới phía trước nhân viên công tác, đưa vào các loại tin tức của mình.

Ngay sau đó nhếch miệng cười, chụp một tấm ảnh vô cùng rực rỡ.

- Các vị ôn tập tự do đi.

Thẩm Vô Song mở miệng nói, lại gọi Trần Thư tới:

- Ngoài ra, đoạn thời gian này ngươi thành thật một chút cho ta! Không cho phép làm ảnh hưởng tới việc học tập của những người khác! Nếu thật sự nhàm chán, ngươi trở về nhà đi.

Hắn thật sự lo lắng Trần Thư lại gây sự, đến lúc đó hắn vào đại học, những người còn lại toàn bộ đều thi rớt, vậy không phải là vô nghĩa à?

…

Chương 395: 360 ngày nghỉ, hợp tình hợp lý (2)

Trần Thư không về nhà, đối với hắn mà nói, ở trường học cũng có thể nghỉ phép… Thi đại học dần dần tới gần, người cả lớp đều trở nên bận rộn.

Người lười biếng chỉ là một bộ phận nhỏ, tuyệt đại đa số người đều đang ra sức học tập.

Lâm trận mới mài gươm.

Hiện giờ sắp thi đại học, lão sư cũng không quản nhiều, mà là hoàn toàn cho học tập tự do.

Buổi sáng Ngày hôm sau, Trần Thư nhàn nhã không có việc gì làm, đi tới Ngự Thú Quán.

Chỉ thấy học sinh của lớp huấn luyện đặc biệt đều đang nỗ lực, hoặc là đối chiến lẫn nhau, hoặc là cân nhắc kỹ năng kỹ xảo, hoặc là đề thăng độ phục tùng của Khế Ước Linh.

Trần Thư vừa bước vào Ngự Thú Quán, toàn trường đều biến thành yên tĩnh không tiếng động.

Cảm giác áp bức của tội phạm lại hàng lâm!

Tất cả mọi người đều nhìn lại với vẻ phức tạp, có sợ hãi, có kính nể…

Nhưng bọn họ đều hiểu một đạo lý,

Chênh lệch giữa hai bên đã quá lớn, thậm chí không phải người cùng một thế giới.

Cho dù là đám người Đỗ Long, Hứa Tiểu Vũ mạnh nhất cũng không thể nhìn thấy bóng lưng của hắn.

- Mọi người luyện không tồi.

Trần Thư khoanh tay trước ngực, trực tiếp đi tới phía trước, đấm ngực giậm chân nói:

- Làm lớp trưởng, ta rất áy náy! Không ngờ trước giờ không quan tâm lắm tới việc học tập của mọi người.

- Hôm nay, ta tự mình chỉ đạo mọi người một phen!

Tất cả mọi người nhìn lại, trong lòng lờ mờ có chút chờ mong, muốn truyền thụ bí quyết gì à?

Nhưng đám người Đường Liệt lại nhận ra một chút không thích hợp,

Thằng ôn này lại có hảo tâm như vậy sao?

Ầm!

Sử Lai Mỗ Ba mươi sáu mét lập tức xuất hiện, đài tỷ thí cũng chấn động.

- Chắc hẳn cấp bậc ngự thú của mọi người đều đã đề thăng, các ngươi có thể cùng tiến lên, nếu có thể đả bại ta, thưởng cho mỗi người năm trăm vạn Hoa Hạ Tệ!

Trong nhất thời, mọi người đều chấn động, hô hấp trở nên dồn dập.

Năm trăm vạn đối với học sinh bình thường mà nói đã là một khoản khổng lồ.

- Đương nhiên, phí báo danh khiêu chiến là mười vạn, hồi báo năm mươi lần, các vị đừng bỏ qua.

Những lời này vừa được nói ra, mọi người giống như bị dội một chậu nước lạnh, lập tức tỉnh lại.

Ngươi con mẹ nó lại tới kiếm tiền à?

Mọi người không do dự, trực tiếp xoay người, đi ra ngoài Ngự Thú Quán.

- Ôi chao, đừng, chỉ lấy năm vạn phí báo danh là được rồi.

Trần Thư lập tức cản lại, chuyện hồi báo cao như vậy mà không ai làm à?

- Ba vạn… Một vạn… Được! Ta không thu tiền! Đánh miễn phí.

Trần Thư lui bước nhiều lần, kết quả cho dù là miễn phí, cũng không có ai đến khiêu chiến.

Cuối cùng, Ngự Thú Quán chỉ còn lại hai người Trần Thư và Tạ Tố Nam.

Nhìn ánh mắt nóng lòng muốn thử của đối phương, Trần Thư nói:

- Ngươi đừng xằng bậy.

Hắn không muốn hưởng thụ quang mang tình yêu!

- Chúng ta là huynh đệ, sao ta có thể ra tay với ngươi được.

Tạ Tố Nam ghé tới, mở miệng nói:

- Thi đại học bạn hữu hoàn toàn dựa vào ngươi.

- Mẹ kiếp, không phải ngươi muốn ăn gian chứ? Đấy chính là phạm pháp đó.

Tạ Tố Nam ngây đơ, lời này là ngươi có thể nói ra sao?

Hắn lắc đầu, nói:

- Thi đại học năm nay để có thể nhìn ra năng lực hợp tác đoàn đội tốt hơn, sẽ dùng ba đến bốn người làm một tổ để tiến hành.

Trần Thư hơi ngẩn ra, sờ sờ cằm, thế cũng được à.

Lôi Điểu của tiểu Tinh có tốc độ vô địch, cộng thêm năng lực trinh sát của lão Tạ, cùng với sức chiến đấu nghiền ép của hắn.

Thế không phải là trực tiếp có thể đánh nổ dị không gian cấp bậc bình thường sao?

Đương nhiên, điểm thi đại học cụ thể, vẫn là dựa theo biểu hiện cá nhân để cho điểm.

Sẽ không bởi vì ngươi ôm được một cái đùi tốt mà cho ngươi thêm điểm.

Nếu chênh lệch các bên quá lớn, thậm chí sẽ ảnh hưởng tới cảm nhận chủ quan của giám khảo, từ đó mà có được điểm thấp hơn.

- Tiểu Tinh.

Hai người rời khỏi Ngự Thú Quán, ba người đi trong vườn trường, thảo luận kế hoạch tác chiến trong kỳ thi đại học.

Cho tới khi Trần Thư rời khỏi, người của lớp huấn luyện đặc biệt mới nhao nhao quay về Ngự Thú Quán.

- Thi đại học phải giành được thành tích tốt, cần phải xuất kỳ chế thắng!

Trần Thư liếm môi, trong mắt có quang mang tội ác, nói:

- Ta đề nghị trực tiếp cho nổ Liệt Dương Sơn Khâu!

Từ Tinh Tinh:

- ???

Tạ Tố Nam:

- ???

- Ngươi đúng là điên rồi!

Hai người trợn trừng mắt, bộ dạng ngây đơ.

Một giây sau, hai người nhìn nhau, trực tiếp xoay người rời khỏi.

- Ta cảm thấy, tùy tiện tìm một người để tổ đội cũng vẫn đáng tin hơn.

- Đồng ý!

Người ta thi đại học đều là liệp sát hung thú một cách đứng đắn, thể hiện ra thực lực của mình, tranh thủ có được điểm tốt.

Ngươi con mẹ nó vừa bắt đầu đã muốn cho nổ dị không gian, vậy còn chơi cái rắm?

Trần Thư lập tức đuổi theo, nói:

- Ôi chao, không phải, ta đùa thôi.

Hai người dừng bước, Tạ Tố Nam lại thở dài, nói:

- Trần Bì, lần này thực sự không thể cho nổ được, thí sinh của năm thành thị sợ rằng phải tới năm ngàn người, hơn nữa quan chủ khảo là cấp Hoàng Kim, ngươi mà cho nổ, trên cơ bản có thể cân nhắc tới chuyện đầu thai đi.

Chương 396: Làm lớp trưởng, tặng mọi người một phần lễ vật

Từ Tinh Tinh vỗ đầu, bừng tỉnh đại ngộ, nói: - Có phải ngươi muốn đầu thai sớm, kiếp sau trở thành hộ khẩu kinh đô, khiến chúng ta ba đời đều không cuốn được ngươi không.

- …

Trần Thư nghẹn lời:

- Thôi, ta nói đùa thôi.

Dược tề phát nổ khẳng định là không thể dùng loạn, trừ khi là có tình huống đặc thù.

Huống chi trước khi thi đại học hắn có thể trở thành cấp Hắc Thiết, hoàn toàn có thể nghiền ép hung thú bên trong Liệt Dương Sơn Khâu.

Mười ngày, ba người đều tự luyện tập tác chiến, tìm lại sự ăn ý lúc trước.

Thời gian vội vàng trôi qua.

Rất nhanh đã tới mùng 6 tháng 6.

Chẳng những là các trường trung học lớn, thậm chí ngay cả toàn thành phố đều trở nên im lặng.

Là sự kiện lớn hàng năm, người của các tầng lớp trên cả nước đều cực kỳ chú ý.

Nam Giang Nhị Trung, phòng học của lớp huấn luyện đặc biệt.

- Các vị bạn học, bắt đầu từ ngày mai, môn văn hóa của kỳ thi đại học sẽ bắt đầu.

Thẩm Vô Song đi tới trên đài, trầm giọng nói:

- Chỉ nháy mắt, ta đã dạy các ngươi được gần một năm rồi.

Cả lớp trầm mặc, không ngờ lại có một chút cảm giác bi thương của ly biệt.

- Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, lão sư chỉ có thể đi với các ngươi một đoạn này…

Hai mắt mọi người ửng đỏ, tuy Thẩm Vô Song có chút nghiêm khắc, nhưng rất có trách nhiệm với mọi người, có thể coi là lương sư.

- Lão sư…

Cho dù bọn họ đều là Ngự Thú Sư thiên tài, nhưng nói đến cùng, vẫn chỉ là một đám học sinh trung học mà thôi, không thể giỏi khống chế cảm xúc của mình.

Ngay khi mọi người đang đắm chìm trong thương cảm, một thanh âm không hài hòa vang lên.

- Báo cáo!

Trần Thư đang đứng ở ngoài phòng học, trong miệng ngậm một cái bánh bao thịt.

Hình ảnh vốn thương cảm dần dần bị hủy hoại.

- Các vị bạn học! Các vị bạn học.

Trần Thư trực tiếp đi vào phòng học, cắn bánh bao, nói:

- Hiện giờ sắp chia tay, là lớp trưởng, trước giờ không chiếu cố tốt mọi người, hôm nay ta sẽ tặng các vị một phần lễ vật.

Bốp bốp!

Trần Thư vỗ tay, Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh bước vào, hai người hợp lực nâng năm cái lồng bánh bao.

- Cái này…

Mọi người đều trầm mặc, thế này mẹ kiếp có phải có chút thái quá rồi không.

Ngươi con mẹ nó không ngờ lại tặng bánh bao thịt?

Trần Thư nhếch miệng cười, mở miệng nói:

- Đừng khách khí, đừng khách khí, mỗi người hai cái bánh bao thịt!

Thấy mọi người không hề có động tĩnh, sắc mặt Trần Thư trầm xuống, nói:

- Không nể mặt Trần Thư ta à.

Những lời này vừa được nói ra, mọi người đột nhiên cả kinh, lập tức đứng dậy, bắt đầu lĩnh bánh bao.

Thẩm Vô Song day day trán, chỉ cảm thấy đầu đau không thôi.

Tuy có chút thái quá, nhưng ít ra Trần Thư vẫn có hảo ý, hắn vốn không nên ngăn cản.

Hạ độc trong bánh bao… Đợi đã… Không thể sao?

Lúc này, hai mươi người của lớp học đã xếp hàng, theo thứ tự lĩnh hai cái bánh bao thịt.

Đỗ Long lĩnh đầu tiên thậm chí trực tiếp ăn luôn.

- Thôi, cùng lắm thì mọi người đều thành chiến sĩ nôn.

Thẩm Vô Song lắc đầu, không ngăn cản.

Rất nhanh, bánh bao thịt được phân phát xong.

Trần Thư vui vẻ đi lên trước đài, nói:

- Có câu có qua có lại mới toại lòng nhau.

Lời này vừa được nói ra, ánh mắt cả lớp đều đồng loạt trông lại, trong lòng có chút cảm giác không ổn.

Cũng có người đã ăn, vẻ mặt cứng đờ.

Không thể nào?

Nhưng mà, Nam Giang Hãn Phỉ vẫn là Nam Giang Hãn Phỉ, không khiến mọi người thất vọng!

Chỉ thấy hắn ho khan một tiếng, nói:

- Ta đã tặng quà cho mọi người rồi, như vậy có phải các vị cũng nên đáp lại không.

Mẹ kiếp, trúng kế rồi.

- Yên tâm, ta không xoi mói, tài liệu lĩnh chủ, Ngự Thú Chân Châu, dược tề cao cấp, ta đều không chê.

Cả lớp đều ngây đơ, cái gì mà ‘Là lớp trưởng không chiếu cố tốt cho mọi người’, toàn là vô nghĩa.

Ngươi con mẹ nó là mắt thấy sắp tốt nghiệp, muốn gặt hái.

- Cút xuống đi.

Thẩm Vô Song đứng lên, con mẹ nó thái quá quá rồi.

Không ngờ ở ngay trước mặt hắn vơ vét tài sản của cả lớp, còn có vương pháp không? Còn có pháp luật không?

- Không phải, lão sư…

- Hai cái bánh bao thịt đáng giá bao tiền, muốn đổi tài liệu ngự thú? Đi xuống!

Mắt thấy vẻ mặt Thẩm Vô Song trở nên nghiêm khắc, Trần Thư chỉ có thể bất đắc dĩ quay về chỗ ngồi.

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam nhìn nhau, cũng chỉ có thể về lại chỗ.

Trên thực tế, Trần Thư ngay cả tiền mua bánh bao cũng không mất.

Bởi vì trường học cho học sinh thi đại học nghỉ, căn tin hấp thêm bánh bao.

Trần Thư dựa vào thân phận quán quân của mình, mặt dày mày dạn lấy đi.

Thao tác giống như thần này khiến hai người vô cùng kính nể.

Đáng tiếc, nếu không bị Thẩm Vô Song ngăn cản, bọn họ đã thành công rồi.

Thẩm Vô Song thấy ba người rời khỏi, thở phào nhẹ nhõm, ngày mai chính là thi đại học, không thể để xảy ra chuyện gì.

Hắn hắng giọng, nói:

- Một năm qua, sự trưởng thành của mỗi người, ta đều nhìn thấy.

Thẩm Vô Song đang muốn nói lời kịch đã chuẩn bị trước, kết quả nhìn thấy tất cả mọi người ở phía dưới đều đang ăn bánh bao thịt, hoàn toàn không có bầu không khí vừa rồi.

- Dẹp đi, không nói nữa, các ngươi tự chuẩn bị.

Vốn muốn cổ vũ sĩ khí một chút, năm lồng bánh bao của Trần Thư đã trực tiếp phá hủy kế hoạch của hắn.

…

Chương 397: Xin lỗi, ta bận vào nhà máy vặn đinh ốc (1)

Mùng 7 tháng 6. Hôm nay chính là ngày thi đại học đầu tiên.

Ở cửa Nam Giang Nhất Trung, thí sinh lui tới, cảnh tượng vội vàng.

Xung quanh trường học vô cùng im lặng, thậm chí ngay cả ô tô đi qua cũng lặng lẽ.

Mà ở phía trước trường học, bảy tám nhân viên mặc đồng phục của Trấn Linh Cục đang đứng, duy trì trật tự trường thi.

Một nam sinh diện mạo tươi tắn đứng ở cửa trường, trên mặt nở nụ cười tự tin, khiến người ta không khỏi có cảm giác tín nhiệm.

Học sinh đi qua đều mặt mày kính nể, nhao nhao vấn an.

Mà ở phía trước nam sinh, lại dựng một tấm biển gỗ, bên trên viết 'Quán quân thi đấu Ngự thú, Nam Giang Hãn Phỉ, Trần Thư'.

Nhân viên phụ trách duy trì trật tự ở cửa trường đồng loạt nghẹn lời.

Tuy ngươi mạnh, nhưng có thể đừng cợt nhả như vậy được không.

- Bạn học Trần Thư, sắp bắt đầu thi rồi.

Trần Thư kinh ngạc nói:

- Sao ngươi biết ta là quán quân thi đấu ngự thú?

- ???

Bảo vệ ở cửa trực tiếp xoay người, thôi, thằng ôn này có chút hâm đơ.

- Thời gian tới rồi.

Trần Thư gật đầu, đặt biển gỗ ở phòng bảo vệ, bước vào trong trường học.

Bởi vì nguyên do trường thi, đại bộ phận học sinh đều sẽ không thi ở trường mình.

Nhưng Trần Thư đối với Nam Giang Nhất Trung đã là ngựa quen đường cũ, rất nhanh liền tìm được vị trí của mình.

Những người đang thi vừa thấy Trần Thư, thần sắc lập tức chấn động, hai mắt tỏa sáng.

- Mẹ kiếp, không ngờ là cùng một phòng thi với đại thần?

- Mẹ ơi, tiền đồ của ta, học thần Trần Thư phù hộ ta.

Hai mắt Trần Thư khép hờ, hưởng thụ sự tán dương của mọi người.

- Ơ? Sao lại có mùi thơm.

Mũi hắn giật giật, mở hai mắt, lập tức nhìn thấy một luồng khói trắng.

- Đại thần phù hộ, đại thần phù hộ…

Một nam sinh đang cầm ba nén hương, thần sắc vô cùng thành kính, giống như đang viếng mộ.

- Mẹ kiếp, ngươi con mẹ nó thái quá rồi.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, trực tiếp tố cáo tên này.

Tuy không thể hủy bỏ tư cách thi của người này, nhưng cũng bị lão sư giám thị cảnh cáo một phen.

Năm phút đồng hồ sau, cuộc thi cuối cùng cũng bắt đầu…

Môn đầu tiên khoa văn hóa là lịch sử học, trong đó bao gồm lịch trình linh lực sống lại gần ngàn năm của Hoa Quốc.

Trong phòng thi trở nên vô cùng yên tĩnh, có mấy phần trang trọng, hành lang bên ngoài thỉnh thoảng lại có giám thị viên tuần tra.

Thi đại học mà ăn gian, có thể ngang với phạm tội, trên cơ bản không có học sinh ngu như vậy.

Vào thời khắc Trần Thư cầm bài thi, trong mắt lại xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Thành tích thi đại học đạt được trúng tuyển đại học bình thường. Phần thưởng: Đại lượng Ngự Thú Lực

Mục chọn hai: Thành tích thi đại học đạt được trúng tuyển đại học trọng điểm, phần thưởng: Kỹ năng 'Bạo Lực Tọa Sát' +1.

Mục chọn ba: Thành tích thi đại học đạt được trúng tuyển đại học nổi tiếng, thưởng: Kỹ năng 'Cự đại hóa' +1.

Mục chọn bốn: Thành tích thi đại học đạt được trúng tuyển Hoa Hạ Học Phủ, phần thưởng: Sách kỹ năng 'Phân thân'

Trần Thư hơi ngẩn ra, ngay sau đó hai mắt co rút lại, trở nên vô cùng kích động.

Hắn đã không phải gà mờ trước kia, lúc ấy không hiểu lượng hàm kim của cự đại hóa.

Hiện tại nhìn thấy hai chữ phân thân này, hắn lập tức ý thức được lại là một thần kỹ.

- Bạn học, ngươi không sao chứ?

Một lão sư giám thị lập tức phát hiện dị thường, chỉ thấy Trần Thư không nhịn được mà thân thể run run, giống như là phát bệnh.

Cho dù là bài thi có khó tới mấy, ngươi cũng không cần phải như vậy chứ?

Trần Thư ngẩng đầu, nhếch miệng cười:

- Vẫn ổn… Có chút hưng phấn… Chịu được.

- Trần Thư.

Lão sư giám thị hơi giật mình, ngay sau đó lắc đầu rời đi, lầu bầu:

- Chẳng trách lại giống như có bệnh nặng.

Trần Thư làm ra hành vi gì cũng đều lộ ra cực kỳ hợp lý.

Chỉ cần hắn không làm trái quy tắc trường thi, không ai bận tâm.

- Không ngờ trực tiếp thưởng một thần kỹ, ta yêu thi đại học!

Trần Thư hò hét trong lòng, bắt đầu toàn lực làm bài.

Trong phòng học chỉ còn lại tiếng đáp đề ‘Sàn sạt’.

Trong đầu Trần Thư, ký ức không ngừng tuôn ra, giống như một người máy người máy, không tồn tại khả năng quên.

Hắn làm bài chẳng những nhanh, hơn nữa còn chuẩn xác.

Khi những người khác vẫn đang rối rắm đọc đề, hắn đã bắt đầu làm đề vấn đáp.

Rất nhanh, đã tới đề ép trục của môn lịch sử học, chiến dịch trong đó liên quan tới rất nhiều quốc gia.

Nếu không phải đọc nhiều tri thức ngoại khóa, nhất định là không làm được.

Vẻ mặt Trần Thư cũng ngây đơ, nhưng trong nháy mắt hắn đọc xong đề mục, trong đầu bỗng dưng có thêm ký ức.

Hiển nhiên, phần thưởng của hệ thống kích phát, trực tiếp cho đáp án.

Trần Thư nhanh chóng viết xuống đáp án trong đầu, quan sát bài thi một chút với vẻ hài lòng, trực tiếp nộp trước.

- Hả?

Lão sư giám thị trên bục giảng nhìn tới, có chút ngây đơ:

- Bạn học, mới thi được nửa giờ, ngươi đã muốn nộp bài à?

- Ừ, ta đang vội.

Trần Thư trực tiếp nộp bài thi, rời khỏi phòng học.

Chỉ để lại bốn lão sư giám thị vẻ mặt đờ đẫn, nhưng cũng không bận tâm, mà là chuyên tâm giám thị các học sinh còn lại.

Tất cả mọi người trong phòng học nhìn thấy người nộp bài thi chính là quán quân Trần Thư.

Chương 398: Xin lỗi, ta bận vào nhà máy vặn đinh ốc (2)

Trong lòng mọi người đều có một suy nghĩ: Thằng ôn này không phải là học tra chứ?

Chỉ là sức chiến đấu mạnh, kỳ thật môn văn hóa lại kém tới rối tinh rối mù?

…

Trần Thư trực tiếp được dẫn ra khỏi Nam Giang Nhất Trung, không cho phép hắn ở lại trường.

Nhất là thị trưởng đã đặc biệt dặn dò, nhất định không thể để thằng ôn này phá hoại quy củ kỳ thi đại học.

Đây là cuộc thi có tính quốc gia, xảy ra vấn đề, một Nam Giang Thị nho nhỏ là không gánh vác nổi.

Hai ngày thoáng cái đã trôi qua, thi đại học thần thánh đã kết thúc được một nửa.

Thi sinh vật học, địa lý học cùng với tài liệu học đều kết thúc viên mãn.

- Cuối cùng cũng thi xong rồi!

Học sinh cấp ba nhao nhao rời khỏi phòng thi của mình.

Thần sắc của mọi người khác nhau, có bi thương, có tuyệt vọng, có phấn khởi, có bình thản…

Thi đại học là mấy nhà vui mấy nhà sầu, hàng năm đều như vậy…

Trần Thư sớm đã chờ ở cửa trường Nam Giang Nhị Trung.

Hắn bước vào trong trường.

Đúng lúc này, di động của hắn đổ chuông.

- Số lạ? Vừa kết thúc thi đại học đã lại bị lừa, thanh niên có chí gì vậy.

Trần Thư nhíu mày, bắt máy.

- Alo, là bạn học Trần Thư à?

Trần Thư ngẩn ra, cảm thấy thanh âm có chút quen tai, nhưng không nghĩ ra được đối phương là ai.

- Ngươi là?

- Chào, ta là sư phụ phụ trách giám thị của ngươi.

Trần Thư nhướng mày, nói:

- Có chuyện gì à?

- Ta là muốn hỏi một chút, bạn học Trần Thư có cân nhắc gia nhập một Hắc Thiết Ngự Thú Đoàn không? Kỳ thật có đôi khi đại học không quan trọng, kiếm tiền mới là quan trọng nhất.

- ???

Trần Thư ngây đơ, cái gì gọi là đại học không quan trọng?

Ý ngươi là nói ta không thi trúng được đại học à?

- Xin lỗi, ta bận vào nhà máy làm đinh ốc rồi.

Trần Thư trực tiếp dập máy, đây quả thực là vũ nhục một cách trắng trợn.

Ta đường đường là tội phạm số một của Nam Giang Thị, không ngờ lại gặp phải cảnh ngộ này!

- Ài, đứa nhỏ này, chưa nhận rõ thực tại, môn văn hóa chiếm bốn trăm điểm trong điểm thi đại học.

Lão sư giám thị lắc đầu, hắn thấy Trần Thư mỗi môn đều chỉ dùng nửa giờ, hiển nhiên là thuộc về loại nát bét.

Thành tích môn văn hóa kém như vậy, còn vào đại học cái rắm.

…

- Thi thế nào?

Trần Thư vừa về trường học, Thẩm Vô Song lập tức tới hỏi.

Hiển nhiên là cực kỳ quan tâm tới thành tích của hắn, Trần Thư hiện giờ chính là hy vọng của Nam Giang Nhị Trung.

- Nói thế nào nhỉ.

Trần Thư đảo mắt, mở miệng nói:

- Nếu cả nước có người có thể của điểm vượt qua ta, Đường thiếu sẽ chồng cây chuối rồi ỉa chảy.

- …

Thẩm Vô Song ngẩn ra, ngươi lôi người khác ra thề thốt làm gì.

- Ngươi…

Đúng lúc này, Đường Liệt rời khỏi phòng thi, lập tức nghe thấy đối thoại của hai người.

Cuối cùng, hắn mang theo thần sắc u oán, giận mà không dám nói gì, yên lặng rời khỏi trường học.

- Bớt nói linh tinh thôi! Ngày kia bắt đầu thi môn ngự thú rồi, phát huy cho tốt.

Thẩm Vô Song vỗ vai Trần Thư, cũng cực kỳ yên tâm.

Chơi thì chơi, đùa thì đùa, Trần Thư cũng sẽ không lấy thi đại học ra nói đùa!

Thi văn hóa kết thúc, đối với học sinh bình thường mà nói, có nghĩa là kỳ thi đại học đã kết thúc, kiếp sống trung học của bọn họ cũng kết thúc.

Tiếp theo môn ngự thú vì là thi ở dị không gian, đều không có liên quan gì tới đại bộ phận học sinh, thời gian nghỉ để thi đại học cũng chính thức kết thúc.

Học sinh của lớp huấn luyện đặc biệt đều bình thản, môn văn hóa đối với bọn họ mà nói là không khó, không hy vọng có thể phát huy vượt xa người thường, chỉ cần trình độ bình thường là được rồi.

Tiếp theo môn ngự thú mới là trọng điểm, đặc biệt là đối với Ngự Thú Sinh ưu tú.

Tuy chỉ có ba trăm năm mươi điểm, nhưng lại là mấu chốt để thành điểm.

- Tiểu Tinh, lão Tạ, thế nào?

Vừa hay hai người từ Nam Giang Tam Trung trở về, gặp được Trần Thư.

Tạ Tố Nam suy tư một lát, nói:

- Nói như thế nào nhỉ, nếu ta và tiểu Tinh có điểm thấp hơn điểm bình quân của lớp, Đỗ Long sẽ đứng chổng ngược ỉa chảy.

- ???

Thẩm Vô Song run lên, ba người các ngươi đúng là con mẹ nó ở chung một ký túc xá.

Đúng vào lúc này, Đỗ Long vừa hay trở lại…

- Các ngươi bất lịch sự.

Đỗ Long lầu bầu một câu, nhưng bị bức bởi dâm uy của Trần Thư, đành bất đắc dĩ rời khỏi trường học.

- Tám giờ sáng mai tới đúng giờ, xe đặc biệt sẽ đón các ngươi tới dị không gian.

Thẩm Vô Song lắc đầu, ba tên này ở cùng với nhau, thật sự có thể khiến người ta nghẹn chết.

- Đi thôi, ăn mừng một chút! Ca mời khách!

Trần Thư vỗ vỗ ngực, cực kỳ hào phóng nói.

Hai người lập tức biến sắc, mở miệng nói:

- Dẹp đi! Chúng ta không ăn được bánh bao thịt nữa! Hơn nữa, đã con mẹ nó hai ngày rồi, hết hạn rồi.

- Cái gì mà ăn bánh bao thịt? Mời các ngươi ăn đại tiệc.

- Thật à?

Trong mắt hai người có quang mang chờ mong.

Mười phút sau, ba người tới quán đồ ăn vặt gần đó.

- Mẹ nó, lại bị lừa rồi.

Trần Thư thấy hứng thú của hai người không cao, mở miệng nói:

- Lúc trước ta lần đầu tiên chính là mời các ngươi ăn ở đây, hiện giờ cấp ba sắp kết thúc, có câu đầu đuôi nối nhau, có hiểu không?

- Hiểu cái rắm, ngươi chính là tham rẻ.

Chương 399: Làm anh hùng một giây?

Hai người nói tới nói lui, ăn lại rất nghiêm túc, thế tất phải ăn cho Trần Thư nghèo thì thôi. Ba người cơm no rượu say, mặc sức tưởng tượng một chút về tương lai, quay lại ký túc xá.

…

Sáng sớm hôm sau.

Trần Thư rất hiếm có tới Ngự Thú Quán đúng giờ, thi đại học sẽ không bởi vì ngươi là quán quân thi đấu mà mở ra đặc quyền.

Thẩm Vô Song sớm đã đứng chờ.

- Trần Thư!

Thẩm Vô Song không ngờ phá lệ lạnh danh, kỳ thật hắn lập tức có thể nhìn ra có người tới hay không?

- Đến rồi!

Trần Thư ăn bánh quẩy sữa đậu nành, giơ tay trả lời.

- Hứa Tiểu Vũ!

- Đến rồi.

…

Rất nhanh, điểm danh kết thúc, Thẩm Vô Song nhìn mọi người một cái, đúng lúc này, ngoài quán truyền tới tiếng xe rầm rầm.

- Chuyện còn lại để lên xe rồi nói! Theo ta!

Thẩm Vô Song vung tay, rời khỏi Ngự Thú Quán.

Lúc này trong trường học có một chiếc xe bus đang đỗ, bên trên viết xe chuyên dụng cho thi đại học.

Mà ở trước sau xe thì lại có hai chiếc xe của Trấn Linh Cục phụ trách mở đường.

Càng đáng chú ý hơn là, trên đầu mọi người, có một con chim to màu vàng đang phe phẩy hai cánh, khí tức đáng sợ tỏa ra.

Một Ngự Long Vệ cấp Bạch Ngân tự mình hộ tống cho bọn họ, có thể nói là một lần kinh lịch có mặt mũi nhất của mọi người.

- Mẹ kiếp, là ngươi.

Trần Thư lập tức nhận ra con chim to đó.

Vương Hiên Dương ở trên trời lộ ra vẻ mặt sầu khổ, hiển nhiên đã sớm biết được Trần Thư đến từ Nam Giang Nhị Trung.

Hắn không mở miệng, vẫn duy trì vẻ cao ngạo lạnh lùng của Ngự Long Vệ.

Bị thằng ôn này cuốn lấy, là thực sự khiến người ta sụp đổ…

Mắt thấy Vương Hiên Dương không trả lời, Trần Thư bĩu môi, nói thầm:

- Sớm muộn gì cũng đòi được của ngươi.

- …

Thân thể mọi người run lên, lập tức tránh xa Trần Thư ba phần.

Ngươi con mẹ nó đúng là to gan lớn mật.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hắn chính là Trần Thư.

Trong lòng mọi người bắt đầu cầu nguyện cho Ngự Long Vệ.

Đoàn người lần lượt lên xe bus, trực tiếp lái ra khỏi cửa trường Nam Giang Nhị Trung.

- Cấp ba cố lên.

- Cấp ba cố lên.

Ngoài cửa trường, học sinh các lớp khác, đồng thanh hò hét, cổ vũ cho học sinh thi đại học năm nay.

Hiệu trưởng đứng phía trước đám người, nhìn xe bus đi xa, vẫy vẫy tay, trong mắt có vẻ chờ mong.

Xe đi trên đường đều ưu tiên cho xe chuyên dụng thi đại học, đường đi thông suốt.

Hôm nay, cả nước đều sẽ nhường cho học sinh cấp ba!

- Hiện tại đọc lại danh sách tổ đội, các vị xem có sai sót gì không.

- Hứa Tiểu Vũ, Hạ Băng, Vương Thanh Hàn.

- Trần Thư, Tạ Tố Nam, Từ Tinh Tinh.

- …

Cho tới khi mọi người xác nhận không có vấn đề, Thẩm Vô Song mới thở phào.

Xe bus một đường đi nhanh, buổi chiều liền tới trấn Tiểu Dương được xây dựng đặc biệt ở Liệt Dương Sơn Khâu.

Lúc này trấn nhỏ lộ ra vô cùng vắng vẻ, trừ các cửa hàng lớn ra thì không có bất kỳ Ngự Thú Sư xã hội nào.

Từ ba tháng trước, Liệt Dương Sơn Khâu đã bị phong tỏa, chỉ cho vào chứ không cho ra, dọn dẹp sân bãi cho học sinh thi đại học.

Hiện giờ Liệt Dương Sơn Khâu trên cơ bản đã trống không, cho dù là có Ngự Thú Đoàn ở lại thì chắc hẳn cũng không dám làm ảnh hưởng tới việc thi đại học.

- Đã qua nhiều ngày, cuối cùng lại được tới dị không gian.

Trần Thư ngồi trên xe bus, lộ ra có chút kích động, hắn đã hơn nửa năm rồi chưa tới dị không gian.

- Các vị, xuống xe đi.

Mọi người nhao nhao rời khỏi xe bus, khi Trần Thư đang muốn cất bước đi xuống.

Thẩm Vô Song vỗ vai hắn, nghiêm khắc nói:

- Hiện tại là thời kì đặc thù, không cho phép xằng bậy

Trần Thư vội vàng gật đầu, bộ dạng vô cùng thành thật.

Một đám người rất nhanh đã xuống xe, tới khách sạn đã được an bài trước.

Trên Trấn Tiểu Dương có mấy ngàn học sinh cấp ba tụ tập, trong mắt mỗi người đều mang theo vẻ tự tin, người đến người

đi, cũng tràn ngập tinh thần phấn chấn bồng bột.

Trừ các trường trung học lớn của Nam Giang Thị ra, bốn thành thị xung quanh đều thi ở Liệt Dương Sơn Khâu.

Ba người Trần Thư vẫn ở cùng một phòng, cất hành lý xong.

Vốn muốn đi dạo trong trấn nhỏ, nhưng bên ngoài khắp nơi đều là nhân viên tuần tra, không khí lộ ra có chút áp lực.

Ba người cũng không còn hứng thú, ở trong khách sạn một ngày.

Sáng sớm hôm sau, hơn năm ngàn học sinh cấp ba tập hợp chỉnh tề, tới sâu trong trấn nhỏ.

Mọi người bước vào trong sương mù dày đặc, đồng thời mỗi người đều được nhận một cái ba lô, bên trong chứa nhu yếu phẩm như lều trại, nước uống.

Trần Thư không lĩnh ba lô quan phương, mà là mang theo balo hành quân cỡ lớn của mình.

Không có túi phân, hắn sống làm sao được.

Bởi vì có quan giám thị tùy thời giám thị hành vi của mỗi người, tất nhiên không lo lắng có khả năng ăn gian.

- Tới rồi, tới rồi.

Ba người Trần Thư xếp thành một đội đi tới cửa vào dị không gian.

Dưới tầm nhìn nhấp nhoáng, một trận khí tức nóng bức phả vào mặt, giống như lại quay về thời khắc giữa hè.

- Mẹ kiếp, mặt trời to thế.

Trần Thư híp mắt, nhìn về mặt trời, rõ ràng là bản tăng cường của mặt trời Lam Tinh.

Người tới tới cứ điểm của Trấn Linh Quân ở Liệt Dương Sơn Khâu.

Chương 400: Vừa xếp hàng vừa đột phá, có hợp lý không? (1)

Từ Tinh Tinh cảm thán: - Hoàn cảnh không tồi.

Ba người đứng trên cỏ xốp, nhìn ra xa xa, toàn là núi nhỏ cao thấp nhấp nhô.

Trên đồi núi mọc đầy cỏ nhỏ xanh nhạt, bầu trời cũng xanh thẳm.

- Đáng tiếc là hơi nóng.

Trần Thư sờ sờ trán, nhiệt độ bình thường ở Liệt Dương Sơn Khâu vào ban ngày là hơn ba mươi độ, ban đêm thì là hơn mười độ, không phân bốn mùa.

- Xếp hàng đi.

Một Trấn Linh Quân bất cẩu ngôn tiếu, duy trì trật tự.

Mọi người ngoan ngoãn lập đội ngũ, Trần Thư lập tức nhìn thấy Diệp Thanh ở phía trước đám người.

Diệp lão đầu là một trong các quan chủ khảo, lúc này cũng bất cẩu ngôn tiếu, mặc áo Tôn Trung Sơn màu đen, lộ ra có chút lạnh lùng.

- Hi.

Trần Thư vẫy vẫy tay, muốn bắt chuyện.

Ánh mắt Diệp Thanh nhìn tới, không nói gì, cũng gật đầu.

Chuyện Trần Thư đoạt được chức quán quân cho Nam Giang Thị, ngay cả hắn cũng biết.

Đương nhiên không phải thông qua mạng, mà là bác gái trên quảng trường mỗi ngày đều thảo luận về Trần Thư.

Về phần vì sao lại tiếp xúc với bác gái quảng trường, đương nhiên là Trần Thư giới thiệu.

Rất nhanh, học sinh cấp ba của năm thành thị đi tới cứ điểm của Trấn Linh Quân.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, trừ thỉnh thoảng có tiếng thú gầm truyền đến, không nghe thấy bất kỳ tiếng nghị luận nào.

- Các vị học sinh, năm nay ngự thú chỉ có hai môn, phân biệt là thực chiến và cấp bậc tiềm lực.

Một người trung niên cầm một cái máy khuếch đại âm thanh, mở miệng nói.

Dị không gian là có thể sử dụng thiết bị khoa học kỹ thuật cơ bản, chỉ là vũ khí khoa học kỹ thuật thì không thể phát huy tác dụng.

- Hiện tại các vị xếp thành hàng, tiến hành đăng ký cấp bậc tiềm lực.

Hơn năm ngàn người được chia làm mười hàng dài, bắt đầu tiến hành cuộc thi.

Cuộc thi cấp bậc tiềm lực cực kỳ đơn giản, chỉ cần lấy ra cấp bậc tiềm lực trên giao diện ngự thú của mình là được.

- Năm nay không ngờ chỉ có hai môn thi này.

Trần Thư nhíu mày, cấp bậc tiềm lực của hắn khẳng định là không cao, đây cũng là trở ngại lớn nhất để hắn tiến vào Hoa Hạ Học Phủ.

Đúng vào lúc này, trong mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Thành thật xếp hàng, đợi cuộc thi cấp bậc tiềm lực! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực

Mục chọn hai: Từ bỏ thi đại học, trực tiếp vào nhà máy! Phần thưởng hoàn thành: Dược tề trí tuệ cấp Hắc Thiết.

Mục chọn ba: Trực tiếp ở ngay tại chỗ ném ra dược tề phát nổ, làm anh hùng một giây! Phần thưởng hoàn thành: Trở thành Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân.

Trần Thư sửng sốt, cuối cùng cũng tới rồi.

Hắn vốn tưởng rằng mình mỗi đêm chỉ cần ngủ cũng có được Ngự Thú Lực để đột phá.

Kết quả hiện tại lại không thành công, không ngờ gặp phải bình cảnh.

May mà mục chọn hiện tại lại xuất hiện, cái hắn cần chính là đại lượng Ngự Thú Lực để trùng kích bình cảnh, một phát trở thành cấp Hắc Thiết!

Trần Thư trực tiếp tỏa định mục chọn thứ ba… Ặc… thứ nhất.

Tuy mục chọn thứ ba có chút mê người, nhưng chính là nhìn thì có lời, mà khi làm rồi thì… Càng có lời hơn.

Đáng tiếc, trừ Diệp lão đầu ra, hai quan chủ khảo còn lại cũng là cấp Hoàng Kim.

Cho dù là hắn trở thành cấp Bạch Ngân, khẳng định cũng sẽ đi đầu thai ngay tại chỗ.

Trần Thư ngoan ngoãn xếp hàng.

Vài phút sau, hệ thống phát phần thưởng, hiển nhiên đã nhận định hắn lựa chọn mục chọn thứ nhất.

Đại lượng Ngự Thú Lực bằng không xuất hiện, nhưng bởi vì nguyên do bình cảnh, không thể trực tiếp hấp thu vào trong cơ thể.

Mà là hóa thành đại lượng thiên địa linh khí, không ngừng ùa vào thân thể của hắn, giống như sương trắng.

Lúc này, Trần Thư đi lên rồi.

- Mẹ kiếp, lão Tạ, tiểu Tinh, sao lại có sương mù.

Trần Thư có chút ngây đơ, tầm nhìn cũng bị hạn chế.

Hắn đã sớm tìm hiểu về Liệt Dương Sơn Khâu, không thể vô duyên vô cớ xuất hiện thời tiết sương mù.

Hai người nghe vậy liền nhìn một cái, lập tức thân thể run lên, nhảy về phía sau.

Tạ Tố Nam lộ ra vẻ mặt chấm hỏi kinh điển, mở miệng nói:

- Ngươi lại muốn làm nghệ thuật hành vi gì thế?

Từ Tinh Tinh thì nuốt nước miếng, nói:

- Trần Bì, có phải ngươi nuốt đạn hạt nhân không.

- Nuốt cái rắm.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngươi có dám quá đáng hơn không.

Thứ đó là con người có thể nuốt vào à?

Động tĩnh của ba người lập tức bị những người khác phát hiện.

Khi nhìn thấy Trần Thư cả người bị sương trắng bao bọc, toàn bộ mọi người đều hoảng hốt.

Mẹ kiếp, đây là thứ gì vậy?

- Báo cáo! Có người đang tự thiêu!

Người chung quanh lập tức tránh xa Trần Thư, chỉ sợ bị ảnh hưởng.

Cũng có người triệu hồi ra Khế Ước Linh thuộc tính hàn băng, muốn dập lửa cho Trần Thư.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngươi con mẹ nó mới tự thiêu!

- Thanh âm này hình như có chút quen thuộc.

- Là Nam Giang Hãn Phỉ.

- Mẹ kiếp, không phải đúng là Trần Thư chứ?

- Ông trời cuối cùng cũng đến thu tên yêu nghiệt này đi rồi à?

Đám người lập tức sôi trào, nếu là người thường tự thiêu, có thể sẽ không dẫn tới động tĩnh lớn như vậy.

Nhưng độ chú ý của Nam Giang Hãn Phỉ quá cao!

Nhỏ đến trẻ trong tã lót, lớn đến lão nhân chín mươi, có thể nói là không ai không biết!

- Yên lặng!

Chương 401: Vừa xếp hàng vừa đột phá, có hợp lý không? (2)

Diệp Thanh nhướng mày, một con cự hùng màu đen vô cùng khủng bố xuất hiện, khí tức đáng sợ khiến người ta kinh hãi, lập tức trấn áp trường hợp. Khóe miệng hắn giật giật, tiểu tử ngươi lại muốn gây chuyện à, hôm nay chính là thi đại học đó.

Diệp Thanh mở miệng hỏi:

- Trần Thư, ngươi rốt cuộc là tình huống gì?

- Gà mái!

Trần Thư nhún vai, bộ dạng vô tội.

Ta thực sự không muốn gây sự, chỉ là đột phá một chút thôi, có vấn đề à?

Đại lượng Ngự Thú Lực của hệ thống phần thưởng vẫn đang không ngừng trùng kích bình cảnh, sương trắng tràn ngập.

Hắn lập tức trở thành điểm sáng nhất toàn trường.

- Lão Diệp, sao ta cảm thấy thằng ôn này là đang đột phá.

Một vị Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim khác mở miệng nói.

Lời này vừa ra khỏi miệng, bản thân hắn cũng hoài nghi nhân sinh, bởi vì điều này thật sự rất thái quá.

- Vớ vẩn? Hắn đâu có tu luyện.

Những lời này vừa được nói ra, ba vị quan chủ khảo đều trầm mặc.

Mẹ kiếp chỉ là đang xếp hàng, thực sự đột phá đơn giản như ăn cơm uống nước thế à?

- Không khoa học! Không khoa học!

Mọi người tu luyện đều là nghiêm chỉnh đả tọa, sao đến ngươi lại ly kỳ như vậy?

- Lão Diệp, làm sao bây giờ?

Hai quan chủ khảo khác lúng ta lúng túng, thi đại học mấy trăm năm, chưa từng gặp phải chuyện như vậy.

- Sao ta biết được?

Diệp Thanh day day trán, hắn nhớ rõ Trần Thư từng nói trước khi thi đại học sẽ trở thành cấp Hắc Thiết.

Nhưng ngươi con mẹ nó không nói là đột phá tại hiện trường.

- Lão sư…

Trần Thư giơ tay lên nói:

- Ta cảm thấy trước tiên cứ tiếp tục cuộc thi đi.

- Ta là một học sinh, ở ngay tại chỗ đột phá đến cấp Hắc Thiết, cũng hợp lý chứ?

- …

Những lời này vừa được nói ra, toàn bộ mọi người đều yên lặng nhìn tới, tuy không nói gì, nhưng lại giống như đều đang nói: Thần con mẹ nó hợp lý ý!

Mẹ kiếp phim khoa học viễn tưởng cũng không dám làm như vậy.

Cuối cùng, Diệp Thanh nhướng mày, làm ra quyết định.

- Trước tiên xếp hàng đã! Tiếp tục thi!

Lúc này mọi người mới lại xếp thành hàng dài, mà Trần Thư thì vẫn bị bao phủ trong sương trắng, yên lặng xếp hàng.

Người xung quanh thỉnh thoảng lại nhìn tới, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng chỉ cảm thấy.

Thật sự không phải đang nằm mơ chứ?

Thậm chí ngay cả tiêu đề báo ngày mai cũng nghĩ sẵn rồi: Phi nhân tai! Nam Giang Hãn Phỉ vừa xếp hàng thi đại học vừa đột phá, đồng thời bản thân cảm thấy rất hợp lý…

Chẳng những là thí sinh, ngay cả giám khảo và Trấn Linh Quân cũng thỉnh thoảng lại nhìn tới.

Thi đại học hàng năm đều có, nhưng bỏ lỡ một màn trước mặt này lại chính là chuyện hối hận cả đời.

- Đúng là chưa trải sự đời.

Trần Thư bĩu môi, nhận thấy có người không ngừng chụp ảnh hắn!

Cấp bậc tiềm lực vốn hai tiếng là có thể hoàn thành, lại mất ba tiếng vẫn chưa xong.

Cuối cùng cũng đến phiên Trần Thư.

Lão sư trông thi phụ trách ghi chép thành tích nuốt nước miếng, nhìn người bị bao phủ trong sương trắng ở trước mắt.

Hiện giờ sương trắng sắp tiêu tán, hắn mơ hồ có thể nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Trần Thư.

Lão sư đầu tiên là lấy ra máy ảnh chụp lại, sau đó nói:

- Bạn học Trần Thư, phiền triển lãm một chút giao diện Khế Ước Linh của ngươi.

Trần Thư chiếu ra tin tức giao diện của Sử Lai Mỗ, đương nhiên các loại kỹ năng đều được giấu đi.

Thật to chữ 'E' rất to xuất hiện, khiến lão sư trông thi không khỏi ngây đơ.

Nghe đồn Đại Tiện Quái Thú là cấp S, trên sách giáo khoa cũng viết Sử Lai Mỗ là cấp LÀ,

Ngươi con mẹ nó lại một cái E là sao?

- Ghi chép chi tiết lại đi.

Diệp Thanh đi tới, mở miệng nói,

Hắn cũng không ngờ cấp bậc tiềm lực của Trần Thư lại thấp như vậy, Khế Ước Linh thế này mà cũng có thể giành được quán quân?

- Đợi đã…

Trần Thư cắt ngang.

Đang lúc một đám người ngây đơ nhìn tới, hắn xua tay nói:

- Ta đột phá đã, chờ chút.

Nói xong, thiên địa linh khí vấn vít chung quanh người hắn nhanh chóng bị hấp thu vào.

Trong cơ thể Trần Thư lập tức xuất hiện khí tức đột phá.

- Đều lui lại.

Diệp Thanh lập tức nói, bảo mọi người tránh xa Trần Thư, có thằng ôn này ở đây, luôn có thể làm ra chuyện kỳ quái.

Ầm!

Lập tức, một con Sử Lai Mỗ xuất hiện, không sử dụng cự đại hóa, nhưng thân cao bốn mét rưỡi vẫn rất có cảm giác áp bức.

Mà trên thân thể tỏa ra kim quang chói mắt, lại khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Lại một lần tiến hóa huyết mạch!

Đương nhiên, không phải hệ thống tặng, mà là khi đột phá mang đến.

- Mẹ kiếp, thực sự con mẹ nó đột phá à?

Thí sinh phía dưới kinh hô, tuy cảm thấy cực kỳ thái quá, nhưng sự hâm mộ trong lòng sắp tràn ra rồi.

Đột phá tới cấp Hắc Thiết trước khi Thi đại học, cái này trên cơ bản là vào chắc Hoa Hạ Học Phủ rồi.

- Không có thiên lý! Khế Ước Linh mạnh như vậy, tốc độ tu luyện lại nhanh đến thế ! Chênh lệch giữa người và người thực sự lớn như vậy sao?

- Bỗng nhiên cảm thấy thi đại học có chút buồn tẻ vô vị.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, nhìn trời một góc bốn mươi lăm độ, u buồn không thôi.

Nổi bật bị ngươi đoạt hết rồi? Mọi người còn gì làm nữa?

Chương 402: Nó giống người bệnh cô độc tự nuôi thân

Đúng vào lúc này, hai mắt Sử Lai Mỗ cỡ lớn màu vàng mở ra, vẫn vô cùng ngốc nghếch. Nhưng khí thế của bản thân đã xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nó đã trở thành Khế Ước Linh cấp Hắc Thiết!

Nhưng mà, tất cả vẫn chưa kết thúc!

Vị trí phía trước Trần Thư năm thước mét, một vùng sương trắng tràn ngập, khiến người ta không thể thấy rõ hư thật.

Cái này không phải thiên địa linh khí, mà là hiện tượng đặc hữu của thông đạo không gian.

Khế Ước Linh thứ hai của hắn sắp vượt giới mà đến!

Lúc này, học sinh cấp ba, các nhân viên trông thi, người của Trấn Linh Quân, toàn bộ đều bảo trì trầm mặc, ánh mắt nhìn chằm chằm sương trắng đó.

Khế Ước Linh mới giống như là mở thưởng vậy, khiến người ta không nhịn được mà lòng mang kích động.

- Nam Giang Hãn Phỉ sẽ là Khế Ước Linh gì? Cấp A hay là cấp S? Không phải con thứ hai chính là cấp SS chứ?

- Rất có khả năng, dẫu sao Đại Tiện Quái Thú của hắn cũng chính là cấp siêu S.

Mọi người nhao nhao nghị luận, không ngừng suy đoán Khế Ước Linh có thể xuất hiện.

Trần Thư vừa rồi chỉ triển lãm cấp bậc tiềm lực với giám khảo, những người còn lại tất nhiên không nhìn thấy.

Hiện giờ tuyệt đại bộ phận nguyện ý gọi Sử Lai Mỗ của hắn là Đại Tiện Quái Thú cấp S.

Dẫu sao Khế Ước Linh cấp LÀ có thể treo cấp S lên đánh, thật sự khiến người ta không thể chấp nhận được.

- Mau ra đây! Nhanh! Đột nhiên thấy chờ mong thế.

Từ Tinh Tinh cao giọng hò hét:

- Trần Bì cố lên, sắp ra rồi.

Thân thể Trần Thư run lên, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất, thần con mẹ nó dùng sức…

Hắn lúc này đã kết thúc đột phá, bản thân trở thành Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết.

Tố chất thân thể cũng có được tăng cường trên diện rộng.

Hắn sờ sờ Sử Lai Mỗ màu vàng cao năm mét.

Quả nhiên không ngoài suy đoán của hắn, chỉ với lên một cấp bậc tiềm lực, trở thành Khế Ước Linh cấp D.

Thuộc tính cơ bản có được đề thăng, đáng tiếc là không lĩnh ngộ được bất kỳ kỹ năng và thiên phú gì.

- Không phải thực sự là một thần thú chứ?

Vẻ mặt Trần Thư đầy chờ mong, nhìn đoàn sương trắng đó không chớp mắt.

Cuối cùng, một cái đầu vô cùng tuấn chậm rãi thò ra, xuất hiện trước mắt mọi người.

Diệp Thanh nhìn tới, mở miệng nói:

- Là Khế Ước Linh hệ sói? Bình xét cấp bậc không thể quá kém!

Quả nhiên, một con 'Sói' rời khỏi sương trắng, lưng của đó có màu đen, phía dưới thì là màu trắng, nhìn vô cùng đẹp trai.

Trần Thư cười khẩy, bỏ qua cái khác không nói, ít nhất cũng có giá trị nhan sắc cao hơn Tiểu Hoàng rất nhiều.

Nhưng mà, khi ánh mắt hắn thấy cặp mắt đó, trong lòng giật thót.

- Đôi mắt này tràn ngập cố sự… Sao ta cảm thấy…

Trần Thư nuốt nước miếng, trong lòng có chút không dám xác định.

Ngay sau đó, con 'Sói' đó hoạt động, có thể nói là tĩnh như xử nữ động phải thỏ chạy, hai mắt có quang mang hưng phấn.

- Ngao ngao ngao!

Bốn chân của nó đạp mặt cỏ, thân thể nhảy nhót qua lại, giống như phát bệnh.

- Cái này… không phải là…

Mọi người lập tức hiểu được, sao có chút giống với Husky trên Lam Tinh.

- Ngao ngao.

Khế Ước Linh mới của Trần Thư nhảy nhót qua lại, bắt đầu chạy vòng quanh mọi người, nhìn một cái liền biết chính là bộ dạng tinh lực dư thừa.

- Con mẹ nó chơi ta à?

Trần Thư day day trán, chỉ cảm thấy một hơi có chút không đề lên được.

Một lúc sau, hắn bình phục tâm tình, mở ra giao diện Khế Ước Linh của bản thân.

Tên: Nguyên Tố Thú.

Tính cách: Hoạt bát, trí tuệ.

Thuộc tính: Loại hình toàn diện.

Chủng tộc Sinh linh: Yêu thú.

Thiên phú: nguyên tố tinh thông: Thương tổn của bất kỳ kỹ năng nguyên tố nào đều gia tăng 3%.

Kỹ năng: Hỏa Cầu Oanh Kích Lv1: Liên tục phóng thích năm hỏa cầu oanh kích kẻ địch.

Cấp bậc tiềm lực: D

Kí chủ khế ước sở thuộc: Trần Thư (Ngự Thú Sư Hắc Thiết một sao), thiên phú ngự thú: Bình thường.

- Kịch vốn không phải như thế!

Trần Thư ngửa mặt lên trời kêu rên, đã nói là thần thú long phượng mà? Hoặc là Bạch Hổ Kỳ Lân gì đó chứ.

Mẹ kiếp không ngờ là một con Nguyên Tố Thú Husky.

- Trần Bì…

Từ Tinh Tinh đi lên , vỗ vai hắn, cuối cùng bảo trì trầm mặc.

- Không sao, tỉnh táo lại một chút.

Tạ Tố Nam cũng đi tới, nói:

- Khế Ước Linh khẳng định là sinh vật dị giới, khác với chó Husky trên Lam Tinh, trí tuệ cao hơn rất nhiều.

Trần Thư cười gượng một tiếng, chỉ chỉ về phía trước, nói:

- Ngươi chắc chứ?

- Gừ gừ.

Chỉ thấy con Husky đang nằm trên cỏ, không ngừng dùng miệng cắn chân sau của mình, đồng thời dùng chân đá miệng mình.

Hai bên bắt đầu đối kháng.

Nó giống như người bị bệnh tự kỷ.

- Cái này…

Mọi người nhìn Sử Lai Mỗ đang ngủ say bên cạnh, lại nhìn Husky, trong nháy mắt trở nên ngổn ngang.

không thể có một sinh vật bình thường à?

- Gừ gừ!

Bỗng nhiên, Husky lại nhảy nhót, hai mắt không ngờ lóe lên một tia hồng quang.

Trong phút chốc, năm quả cầu lửa nhiệt độ cao lập tức đánh ra!

- Tốc độ phóng thích kỹ năng nhanh quá.

Trong lòng mọi người cả kinh, tuy nhìn thì ngốc nghếch, nhưng Husky trước mắt này là Khế Ước Linh cấp Hắc Thiết, không phải là Khế Ước Linh của bọn họ có thể so sánh.

Thể phách của Nguyên Tố Thú không mạnh, không am hiểu cận chiến, thiên phú và kỹ năng cũng bình thường không có gì đặc biệt, chỉ số thông minh lại đáng lo.

Chương 403: Có BUG không phải Sử Lai Mỗ, mà là Trần Thư (1)

Nhưng có được thì tất có mất, đó chính là thiên phú ẩn tàng của nó, có tốc độ phóng thích kỹ năng cực nhanh. Đây cũng là ưu điểm duy nhất.

- Xú tiểu tử, ngươi là cố ý à!

Thanh âm mang theo nộ ý của Diệp Thanh truyền đến, chỉ thấy mục tiêu của năm quả cầu lửa đó chính là hoa cúc (lỗ đít) của gấu chó cấp Hoàng Kim.

Tính Thương tổn không cao, tính vũ nhục lại quá lớn!

- Ặc, Diệp lão, thực sự không phải ta, thằng ôn này có chút không chịu khống chế.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, tuy chỉ số thông minh của Husky không cao, nhưng độ phục tùng cũng thấp, thuộc về chiếm hết khuyết điểm.

Hắn vì bất đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời cường hành thu hồi Husky về Ngự Thú Không Gian.

Trần Thư thở dài, nhìn vẻ mặt quái dị của mọi người.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình dường như lại ra vẻ khệnh khạng thất bại rồi.

Dưới tình huống bình thường, ánh mắt của mọi người phải là tràn ngập hâm mộ.

Kết quả hiện tại, nhìn thế nào cũng cảm thấy là trong mắt đầy vẻ đồng tình.

- Được rồi! Tiếp tục thi!

Thần sắc Diệp Thanh nghiêm lại, ngừng trò khôi hài này.

Lão sư trông thi phụ trách ghi chép đang muốn viết xuống 'D',

Trần Thư lập tức lên tiếng ngăn cản:

- Ôi chao, đợi đã.

Lão sư ngẩn ra, nói:

- Hả? Ngươi tiến hóa vượt cấp à?

- Không, không phải ta có hai con à?

Trần Thư lại bày ra giao diện của Nguyên Tố Thú, cũng chính là Husky.

- Hai D cộng lại, căn cứ vào phép toán kiểu họ Trần mà nói, chẳng khác nào là cấp SSS, viết đi.

Vẻ mặt mọi người đều hiện ra dấu chấm hỏi, ngươi tự biên thành tích cho mình à?

Vẻ mặt Trần Thư rất thản nhiên, phép toán của ta ta làm chủ!

Một nam tử dáng người khôi ngô đi tới, mở miệng nói:

- Dựa theo chuẩn tắc điều thứ ba của thi đại học, Ngự Thú Sư cấp cơ sở trở lên viết theo Khế Ước Linh cao nhất.

Hắn cũng là một trong các quan chủ khảo, cùng cấp bậc với Diệp Thanh, chỉ là không phải người Nam Giang Thị.

- Ờ ờ.

Lão sư đó viết một chữ ‘D’ .

- Không phải, ta là Hắc Thiết, không có ưu đãi à?

Trần Thư trợn mắt, nhìn về phía Diệp Thanh, muốn có được điểm cao một chút.

Hai D, ít nhất cũng cho A chứ.

Một quan chủ khảo mở miệng nói:

- Nếu năm nay có kiểm tra cấp bậc ngự thú, ngươi sẽ có điểm cộng, nhưng đáng tiếc là không có.

Trần Thư xòe tay, chỉ có thể nhìn về phía Diệp Thanh, nói:

- Diệp lão, không phải nói thư thông tri trúng tuyển đã tới cửa rồi à?

Diệp Thanh lắc đầu nói:

- Trước tiên vẫn phải dựa theo quy củ để thi.

Hắn cũng đau đầu, nếu Trần Thư đột phá tới cấp Hắc Thiết một chút, dựa vào chức quán quân thi đấu cấp tỉnh, cùng với thực lực trác tuyệt, là có khả năng được bảo tống tới Hoa Hạ Học Phủ.

Nhưng ngươi đột phá ở trường thi, chơi xuất kỳ bất ý như vậy, ai có thể ngờ tới được?

Diệp Thanh không thể từ bỏ giám thị mà chạy tới Hoa Hạ Học Phủ tranh thủ danh ngạch bảo tống cho Trần Thư.

Vạn nhất Trần Thư không thi, lại không tranh thủ được danh ngạch.

Vậy con mẹ nó không phải là thành máng mương của thành phố à?

Diệp Thanh thấy đối phương có chút không tình nguyện, khuyên nhủ:

- Trước tiên cứ thi đi đã, bảo hiểm song trọng.

- Được rồi.

Trần Thư lắc đầu, dường như nghĩ tới gì đó, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Vừa hay hiện tại có hai Khế Ước Linh cấp Hắc Thiết, vậy không phải là có thể muốn làm gì thì làm à?

- Đánh giá Tiềm lực của ta là D, chắc chỉ có thể giành được 20 điểm, điểm tuyệt đối là 100, vậy con mẹ nó đánh mất 80 điểm rồi.

Trong lòng Trần Thư thầm tính toán: Cần phải có đại động tác, giành được điểm tuyệt đối của môn thực chiến.

Lại thêm thi đấu ngự thú được cộng hai mươi điểm, cũng là chắc ăn.

Rất nhanh, hiện trường khôi phục trật tự, cuộc thi đánh giá tiềm lực tiếp tục.

Ước chừng sau một tiếng, cuộc thi chính thức kết thúc.

- Mọi người ăn một chút gì đó đi, buổi chiều chính thức bắt đầu cuộc thi thực chiến mười ngày.

Hơn Năm ngàn học sinh ở cứ điểm Trấn Linh Quân sử dụng cơm trưa.

Khi mọi người ăn cơm, đề tài được đàm luận toàn bộ đều về con Husky của Trần Thư.

Trừ cảm thấy ly kỳ ra, trong lòng mỗi người đều thở phào.

Tuy Đại Tiện Quái Thú của Trần Thư mạnh tới thái quá.

Nhưng Husky này thật sự là cấp D, cộng thêm không có năng lực cận chiến, là thật sự không mạnh.

Khóe miệng mọi người đều mỉm cười:

- Xem ra chúng ta đến cấp Hắc Thiết, hoàn toàn là có hi vọng vượt qua hắn.

Đối với Ngự Thú Sư mà nói, một Khế Ước Linh không ra gì thì không thể trở thành cường giả đỉnh cấp.

- Trần Bì, vận khí này của ngươi có chút nghịch thiên.

Ba người Trần Thư ngồi cùng một chỗ, ăn cơm công tác đơn giản.

- Làm sao vậy?

- Sử Lai Mỗ đầu tiên đã đủ lạ rồi, hiện tại lại có thêm một Husky, có chỉ số thông minh của Khế Ước Linh bình thường trở lên không?

Trần Thư nghẹn lời rồi, ngươi cho rằng ta muốn à?

Hắn lắc đầu, nói:

- Ngươi thì biết cái gì, đây là thượng thiên an bài, bởi vì chỉ số thông minh của ta quá cao, cho nên Khế Ước Linh ngu một chút, cái này gọi là đạo cân bằng.

Từ Tinh Tinh nói:

- Tóm lại, chúc mừng ngươi! Lúc Thi đại học chúng ta không được đánh xuyên Liệt Dương Sơn Khâu à?

Chương 404: Có BUG không phải Sử Lai Mỗ, mà là Trần Thư (2)

Hai người đều không ngờ Trần Thư có thể vào thời điểm mấu chốt trở thành cấp Hắc Thiết. Nhưng kỳ thật trong lòng bọn họ cũng cảm thấy có chút đáng tiếc, cấp bậc tiềm lực của Khế Ước Linh thứ hai của Trần Thư thật sự quá thấp.

Trần Thư lại không quá để ý.

Không có một ai biết rằng, có BUG không phải Sử Lai Mỗ, mà là Trần Thư.

Bất kỳ Khế Ước Linh nào cũng có thể được hắn bồi dưỡng thành tồn tại nghịch thiên.

Sau cơm trưa, thí sinh cấp ba chính thức mở ra môn thực chiến!

Giám khảo nói các loại quy tắc và hạng mục công việc cần chú ý, sau đó bảo các học sinh rời khỏi cứ điểm của Trấn Linh Quân.

- Bạn học Trần Thư, ta là lão sư trông thi của ngươi.

Một người trung niên mở miệng nói, hắn phụ trách ghi chép hành động của ba người Trần Thư trong toàn bộ hành trình.

- Ta có nghe nói tới ngươi…

Lão sư trông thi còn chưa nói hết, Ba người đã trực tiếp ngồi lên Lôi Điểu biến dị, nhanh như chớp đã biến mất.

- Thứ gì vậy?

Hắn trợn mắt, vẻ mặt ngây đơ, ta con mẹ nó vừa bắt đầu đã bị vứt bỏ rồi à?

- Đỗ Minh, ngươi đi đi.

Diệp Thanh mở miệng nói, thị lực của hắn rất mạnh, có thể lờ mờ nhìn thấy Lôi Điểu biến dị ở xa xa, đang không ngừng lắc mông gia tốc.

Người trung niên ở bên cạnh gật đầu, trực tiếp triệu hồi ra một con phi cầm màu đỏ hung lệ.

Do một Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân tự mình giám thị, Trần Thư cũng được coi là riêng một ngọn cờ.

Thí sinh còn lại nhao nhao rời khỏi cứ điểm, không ai lựa chọn phi hành, mà là cẩn thận vững bước tiến lên.

Tuy có giám khảo đi theo, sẽ không xuất hiện nguy cơ sinh mệnh. Nhưng nếu để giám khảo ra tay cứu giúp, điểm sẽ bị giảm bớt trên diện rộng, trên cơ bản là vô duyên với đại học đứng đầu.

Ngay cả sinh mệnh của mình cũng không thể bảo đảm, thiên phú có cao tới đâu cũng chỉ là một chuyện cười.

- Trần Thư, thế nào?

Hai người Từ Tinh Tinh nhìn về phía hắn, tất cả đều do hắn quyết định chủ ý, giống như ở Hàn Băng Hạp Cốc lúc trước.

Trần Thư đang muốn mở miệng, trước mắt lập tức xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Trực tiếp vào sâu trong Liệt Dương Sơn Khâu! Phần thưởng hoàn thành: Sách kỹ năng Băng Cầu Phún Xạ.

Mục chọn hai: Hạ trại tại chỗ, bắt đầu nghỉ phép! Phần thưởng hoàn thành: Thuộc tính hỏa diễm của Nguyên Tố Thú thêm 5%.

Mục chọn ba: Dụ dỗ các thí sinh còn lại ‘Người nhiều thì lực lượng lớn’, cùng nhau hành động! Phần thưởng hoàn thành: Ba bình hỏa diễm dược tề cấp Hắc Thiết.

Trần Thư hơi sửng sốt, hiện giờ trở thành Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, hệ thống phần thưởng bao gồm cả Husky.

- Bay vào sâu bên trong đi.

Tính nguy hiểm của Liệt Dương Sơn Khâu thậm chí không bằng Thanh Nguyên Sâm Lâm,

Tuyệt đại bộ phận đều là hung thú bình thường, đối với hắn mà nói hoàn toàn là không có áp lực.

Chỉ có vào sâu bên trong mới có thể tồn tại hung thú cường đại, huống chi sách kỹ năng hiển nhiên là quý giá hơn một chút.

Husky là toàn thuộc tính, tuy không có gia tăng kỹ năng nguyên tố, nhưng cũng không yếu.

Thí dụ như nói Khế Ước Linh thuộc tính hỏa, căn cứ vào cấp bậc tiềm lực khác nhau, sẽ có gia tăng 5%-30% cho kỹ năng thuộc tính hỏa.

Nhưng nếu học tập kỹ năng khác, uy lực sẽ bị cắt giảm.

Toàn thuộc tính và thuộc tính đơn nhất đều có ưu điểm và tệ đoan riêng.

Husky có Nguyên Tố Tinh Thông, hiển nhiên là có thể học tập kỹ năng toàn thuộc tính.

Lôi Điểu biến dị lúc lắc hạ mông, trực tiếp gia tốc tiến về phía trước.

- Giám thị ba người này sao cứ cảm thấy có chút áp lực.

Đỗ Minh nhướng mày, trong lòng không ngờ có dự cảm không tốt.

Hắn lắc đầu, phi cầm dưới chân lập tức đuổi sát theo.

Trước ngực hắn treo chứng nhận giám khảo, trừ để chứng minh thân phận của mình ra, bên trong cũng có trang bị ghi hình, chuyên môn ghi chép lại hành vi của ba người.

Chấm điểm đương nhiên không phải hắn làm, sau chuyện sẽ có giám khảo chuyên môn căn cứ vào video mà chấm điểm.

..

Lôi Điểu biến dị vừa bay được không lâu, phía dưới bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô quái dị.

- Hả?

Ba người đồng loạt nhìn lại, Tạ Tố Nam triệu hồi ra Trùng Điệp, kỹ năng điều tra được phóng thích.

- Tiểu Tinh, giảm bớt một chút độ cao!

Hai mắt Trùng Điệp có ánh sáng, giống như là phát giác ra gì đó.

Tạ Tố Nam nói:

- Là hung thú cấp chín cấp biến dị.

Trần Thư gật đầu, thị lực trải qua cường hóa, cũng nhìn thấy hung thú phía dưới.

Chỉ thấy ba con cự thử (chuột khổng lồ) khoảng nửa mét đang tụ cùng một chỗ,

Lông của chúng có màu vàng đất, nhưng chân trước cực kỳ sắc bén, thỉnh thoảng lại lấp lánh hàn quang.

- Toản Địa Thú.

Trần Thư lập tức nhận ra đối phương, huyết mạch của chủng tộc này không cao, cho dù là huyết mạch biến dị cũng chỉ là trình độ cấp chín.

- Để ta thử xem.

Trong lòng Trần Thư chút hứng thú, từ lúc khế ước với Husky vẫn chưa kiến thức thực lực của nó.

Ba người lập tức hạ xuống, Đỗ Minh đi theo xa xa, ghi chép lại hành vi của ba người.

- Xuất hiện đi! Husky của ta.

Trần Thư mở Ngự Thú Không Gian, Husky lập tức nhảy ra, hai mắt trí tuệ nhìn chung quanh.

- Gừ gừ!

Khí tức cấp Hắc Thiết của Husky tản ra, kêu ngao ngao, nhìn trông rất hung dữ.

Chương 405: Giống như tìm được sự khoái hoạt của đời chó

Ba con Toản Địa Thú theo bản năng cảm thấy sợ hãi, thu hồi bộ dạng nhe răng trợn mắt. - Hiện tại biết sợ rồi à?

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Lên cho ta! Husky vương.

Nhưng mà, Husky đi bộ một vòng.

Tuệ nhãn của nó nhìn về phía cửa Ngự Thú Không Gian vẫn chưa đóng lại.

Ở trước mắt bao người, không ngờ lại chui về.

- Cái này…

Trần Thư trợn mắt, mẹ kiếp, tình huống gì thế?

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh che miệng, tận lực không để mình cười ra tiếng.

- Ta con mẹ nó không phải bảo ngươi ra ngoài đi dạo.

Trần Thư ngửa mặt nhìn trời, lâm vào trong trầm tư rất sâu.

Thứ này thực sự là Khế Ước Linh của ta sao?

Hiện tại hắn cũng có một loại cảm giác như nằm mơ, tất cả đều lộ ra có chút không chân thực.

- Chít chít!

Husky vừa biến mất, ba con Toản Địa Thú lập tức lại nhe răng trợn mắt, chân trước sắc bén ma sát mặt đất.

Đây là dấu hiệu sắp phát động thế công!

Ầm!

Nhưng mà, một giây tiếp theo, một quả cầu màu vàng to chừng bốn mươi mét lập tức hạ xuống đất.

Ba con hung thú cấp chín trực tiếp trở thành gạch men!

- Đúng là không hiểu chuyện! Không thấy ca có chút phiền muộn à?

Trần Thư bĩu môi, đúng là hung thú tìm chết.

Tuy kêu gọi Husky lâm vào làm lạnh, nhưng Sử Lai Mỗ lại không, mỗi Khế Ước Linh đều có Ngự Thú Không Gian đơn độc.

- Mẹ kiếp, tính điểm thế nào bây giờ.

Giám khảo Đỗ Minh lắc đầu, hắn chưa bao giờ thấy cấp Hắc Thiết tự mình dự thi, hoàn toàn chính là nghiền ép.

- Thôi, giao cho lão sư chấm điểm đau đầu đi.

Trần Thư vỗ tay, chuẩn bị vào sâu trong không gian liệp sát hung thú cường đại.

Đúng vào lúc này, mặt đất không ngờ xuất hiện chấn động.

Ầm!

Rầm rầm!

- Hả? Có tình huống à?

Trần Thư nhíu mày, ba người lập tức bước lên lưng Lôi Điểu biến dị, hoàn toàn không hề lơ là, tùy thời làm tốt chuẩn bị trốn chạy.

Trong phút chốc, mặt cỏ chấn động, bụi đất bay lên.

Một con Toản Địa Thú vô cùng hung lệ xuất hiện!

- Mẹ kiếp, không ngờ là đàn hung thú?

Trần Thư nhướn mày, ý thức được gì đó.

Ba con Toản Địa Thú biến dị ở thời kỳ con non, rất có khả năng là hậu duệ có hung thú lĩnh chủ.

Nhìn bạo động trong mấy trăm mét phía trước, Đỗ Minh trầm mặc…

Con mẹ nó vừa bắt đầu đã dẫn tới thú triều rồi à?

- Tình huống gì thế?

Cách đó không xa, có tiểu đội thi đại học kinh hô, trên mặt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Đúng là tin tà của ngươi, mới vừa ra cửa đã gặp phải thú triều?

- Mẹ kiếp! Thực sự không nên đi cùng hướng với Nam Giang Hãn Phỉ!

Vốn cho rằng thực lực của Trần Thư cường đại, có thể sẽ an toàn một chút.

Nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ là hoàn toàn ngược lại!

- Chít chít!

Mấy trăm con Toản Địa Thú xuất hiện trên cỏ, tiếng gầm rú hung lệ vang vọng, khiến người ta sợ hãi run rẩy.

Từ Tinh Tinh mở miệng hỏi:

- Trần Bì, chạy hướng nào?

Khóe miệng Đỗ Minh giật giật, đúng là ba họa tinh, chưa gì đã nghĩ tới trốn chạy?

Trần Thư chính khí lẫm liệt nói:

- Chạy cái rắm, chúng ta gây ra chuyện, tất nhiên phải chịu trách nhiệm giải quyết, nếu chúng ta chạy, bạn học còn lại sẽ ra sao?

- ???

Hai người đồng loạt nhìn tới, sao nghe mà cứ cảm thấy không được tự nhiên, ngươi lấy sai kịch bản à?

- Ngươi bị Husky ảnh hưởng à?

- …

Trần Thư mở miệng nói:

- Không đánh lại thì hẵng chạy.

- Chít chít!

Đàn Toản Địa Thú nhìn về phía quả cầu màu vàng đằng trước, trong nhất thời không ngờ có chút ngây đơ.

Thứ gì vậy?

Một con Toản Địa Thú đứng thẳng người, không ngừng quan sát Sử Lai Mỗ màu vàng.

Nó gầm lên một tiếng, giống như kèn tấn công.

Mấy trăm con Toản Địa Thú ở chân trước xuất hiện quang huy kỹ năng, chính là thiên phú kỹ xé rách.

Chúng có thể dễ dàng chui xuống đất, chính là vì có chân trước sắc bén.

Vù vù.

Sử Lai Mỗ lập tức thi triển Thụy Mộng Sát, sức phòng ngự bản thân tăng vọt.

Bùm bùm bùm.

Trong phút chốc, hỏa quang tỏa ra, không ngờ xuất hiện tiếng kim loại leng keng.

Sử Lai Mỗ thật sự quá cứng rắn!

Hung thú từ Hắc Thiết trở xuống cho dù là dùng kỹ năng cũng không thể loại bỏ phòng ngự của nó.

Lực phản chấn trong nháy mắt liền có hiệu lực.

Vô số Toản Địa Thú lập tức kêu rên.

Tạ Tố Nam nhìn một màn phía dưới, mở miệng nói:

- Mẹ kiếp, Toản Địa Thú cũng bính từ à.

Sử Lai Mỗ không chủ động tấn công, một đám Toản Địa Thú cũng hò hét, đích xác giống như đang bính từ.

Òm ọp.

Đúng vào lúc này, phía dưới thân thể của Sử Lai Mỗ đang chảy ra máu, nhìn vô cùng quỷ dị.

- Mẹ nó! Không ngờ là trộm hoa cúc.

Trần Thư ngẩn ra, lập tức hiểu được.

Sử Lai Mỗ nhảy lên, trực tiếp sử dụng Bạo Lực Tọa Sát.

Chỉ thấy ở tại chỗ, đang có một con chuột chũi lộ ra nửa cái đầu.

Chân trước của nó có quang mang màu vàng, nhìn thì vô cùng sắc bén.

Hiển nhiên là Toản Địa Thú lĩnh chủ Hắc Thiết một sao.

- Ta ngồi.

Mông Sử Lai Mỗ ngồi xuống, truyền ra tiếng gió vù vù, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Toản Địa Thú lĩnh chủ giống như ý thức được nguy cơ, chân trước đong đưa, không ngờ đào bùn đất lên, lại chui xuống đất.

Ầm!

Sử Lai Mỗ đặt mông ngồi trượt.

- Bị khắc chế rồi.

Chương 406: Toản Địa Thú lĩnh chủ bi thương (1)

Trần Thư nhíu mày, lập tức ý thức được, nơi này là lãnh địa của Toản Địa Thú, nó có thể tùy thời chui xuống đất. - Để tiểu đệ xới đất cho ngươi.

Ánh mắt Trần Thư trở nên hung ác, trực tiếp bảo Sử Lai Mỗ sử dụng xung phong.

Rầm rầm!

Thần sắc Sử Lai Mỗ trở nên kiên nghị, lúc lắc mông. Thân thể đáng sợ bắt đầu lăn lộn.

Các Toản Địa Thú còn lại cũng có thể chui xuống đất, nhưng so sánh với lĩnh chủ, tốc độ lại chậm hơn nhiều.

Từng tiếng hét thảm thê lương xuất hiện, Toản Địa Thú chưa kịp chui xuống đất đã trực tiếp bị ép thành thịt vụn.

Toản Địa Thú lĩnh chủ lập tức nổi giận, sai các tiểu đệ còn lại tản ra chung quanh.

- Chạy mau.

Các thí sinh khác đang xem Trần Thư đại phát thần uy, kết quả lại bị vạ lây.

Từng con Toản Địa Thú cắn xé lao đến, khiến các học sinh hoảng hốt, thậm chí có người trực tiếp bỏ lại đội hữu mà chạy.

- Ài, học sinh lần này không được.

Lão sư trông thi ghi chép lại tất cả.

Toản Địa Thú khác cao nhất chỉ có cấp tám, hơn nữa trận hình cực kỳ tán loạn.

Nếu các thí sinh có thể chiến đấu nghiêm túc, có thể dễ dàng phòng thủ, thậm chí có thể tiến hành phản sát.

Nhưng tố chất tâm lý của bọn họ quá kém.

Kỳ thật đại bộ phận học sinh đều là học sinh bình thường, chưa trải qua huấn luyện đặc biệt, thậm chí có người ngay cả dị không gian cũng chưa từng tới.

Lần đầu tiên nhìn thấy hung thú, khẳng định là sẽ sợ.

Đương nhiên, người của mỗi lớp huấn luyện đặc biệt trong trường trung học là sẽ không hoảng hốt.

Đây là sự khác biệt giữa học sinh bình thường và thiên tài.

Một lát sau, chung quanh Sử Lai Mỗ chỉ còn lại thi thể đầy đất, không còn một con Toản Địa Thú nào sống sót.

Lôi Điểu biến dị chở ba người, không ngừng đảo quanh.

Toản Địa Thú lĩnh chủ tất nhiên là chưa rời khỏi, thậm chí rất có khả năng sẽ lại tấn công Sử Lai Mỗ.

Cừu hận của hai bên đã không thể hóa giải!

- Phải câu dẫn một chút.

Trần Thư đảo mắt, trực tiếp sai Sử Lai Mỗ nằm trên mặt đất, lộ cái mông tròn vo.

Một màn rất có sức dụ hoặc như vậy, Toản Địa Thú nào có thể cự tuyệt?

Quả nhiên, trong phút chốc, bụi đất bên cạnh Sử Lai Mỗ bay lên.

Toản Địa Thú lĩnh chủ lại xuất hiện!

Một tia kim quang tỏa ra, chân trước sắc bén vung lên, lại tạo thành vết thương.

- Chít chít!

Trong mắt nó lộ ra vẻ hung lệ, chuẩn bị trở lại dưới lòng đất, không ngừng làm tiêu hao đối thủ.

Nhưng đáng tiếc, Trần Thư đã sớm có chuẩn bị.

Rầm rầm rầm!

Trong phút chốc, năm quả cầu lửa trực tiếp đánh về phía hoa cúc của nó.

Toản Địa Thú lĩnh chủ kêu rên thành tiếng, máu tươi chảy ròng ròng, thậm chí có mùi thịt nướng.

Ở cách đó không xa, một con Husky bộ dạng anh tuấn đang nhảy nhót.

Một đôi tuệ nhãn của nó nhìn chằm chằm vào hoa cúc của Toản Địa Thú, giống như tìm được sự khoái hoạt của đời chó.

Trần Thư nhìn bóng lưng của Husky, nói thầm:

- Cuối cùng cũng có tác dụng rồi.

- Òm ọp!

Sử Lai Mỗ đã xoay người, Chấn Nhiếp Bào Hao trực tiếp được phát động.

Toản Địa Thú lĩnh chủ lập tức bị khống chế, nhưng Sử Lai Mỗ lại không tấn công.

Nếu đã áp chế nó, tuy đã phong ấn kỹ năng, nhưng khi nó chui đất là dựa vào móng vuốt, rất có khả năng sẽ thoát đi được.

Thần sắc Trần Thư thong dong, mở miệng nói:

- Tiểu Tinh, bắt lấy nó!

Chỉ thấy thân thể của Lôi Điểu biến dị có lưu quang, phần đuôi không ngừng phun ra lưu quang màu lam, các loại kỹ năng gia tốc được phóng thích, tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị!

Hai móng đó xòe ra, trực tiếp kéo lấy đuôi của Toản Địa Thú lĩnh chủ!

Ngươi đã muốn chui xuống đất, vậy mang ngươi lên trời!

Lôi Điểu biến dị bay lên không cực nhanh, xách Toản Địa Thú rời khỏi mặt đất.

- Chít chít!

Toản Địa Thú vừa khôi phục, lập tức ý thức được nguy cơ.

Hai mắt nó tỏa ra quang huy kỹ năng, đang lúc sắp phóng thích kỹ năng.

Lôi Điểu biến dị đã buông ra.

Toản Địa Thú lĩnh chủ rơi xuống cực nhanh, độ cao chỉ có trăm mét, khẳng định là không khiến Hắc Thiết Lĩnh Chủ ngã chết được.

Trong mắt nó lộ ra vẻ tàn bạo, một khi trở lại mặt đất, lại là sân nhà của nó.

- Cần phải an bài rõ ràng cho ngươi.

Trần Thư nhếch miệng cười, trực tiếp khiến Sử Lai Mỗ chuyển hóa thành hình thức phi hành.

- Òm ọp!

Sử Lai Mỗ to lớn trực tiếp cất cánh, đâm về phía Toản Địa Thú lĩnh chủ đang rơi xuống.

Trong mắt nó hiện ra vẻ hoảng sợ, nhưng bản thân đang ở trên không trung, không thể khống chế phương hướng.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn đống cứt này đâm tới.

Bùm!

Toản Địa Thú lĩnh chủ lại bị đánh bay.

Sử Lai Mỗ nhắm hai mắt, hưởng thụ lạc thú tự do bay lượn.

Bùm bùm bùm!

Khi Toản Địa Thú lĩnh chủ cho rằng mình sắp rơi xuống đất, lại sẽ bị hất lên.

- Òm ọp! Òm ọp!

Mỗi lần va chạm đều khiến ngũ tạng lục phủ của nó đau đớn, đúng là quá to rồi.

- Tiểu tử này!

Đỗ Minh đứng trên lưng phi cầm màu đỏ, quan sát một màn này.

Không ngờ Trần Thư vừa trở thành Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, đã có thể hành hung lĩnh chủ cùng cấp bậc.

Kỳ thật không phải thực lực của Sử Lai Mỗ có thể nghiền ép đối phương, mà là Trần Thư tìm được nhược điểm của Toản Địa Thú, không cho nó quay về mặt đất.

Chương 407: Toản Địa Thú lĩnh chủ bi thương (2)

– Husky, phun lửa cho ta. Trần Thư sờ sờ cằm, chỉ huy, muốn tăng thêm thương tổn.

Husky đang nằm trên mặt đất gặm cỏ lập tức ngẩng đầu, trong mắt lại xuất hiện quang mang kỹ năng.

Rầm rầm rầm!

Lại năm quả cầu lửa bắn liên tục, trực tiếp đánh về phía mông Sử Lai Mỗ.

Òm ọp!

Thụy Mộng Sát của Sử Lai Mỗ đã kết thúc, con mắt to ngốc nghếch nhìn về phía Husky trên mặt đất, tràn ngập nghi hoặc.

- Mẹ kiếp, con chó ngốc này! Nghe ta chỉ huy.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, năng lực dự đoán của hắn vô cùng biến thái, nhắm mục tiêu ở trong không trung là vô cùng đơn giản.

Nhưng con Husky này không ngờ lại có suy nghĩ của riêng mình.

Trần Thư lắc đầu, xem ra phải tìm cơ hội huấn luyện đặc biệt cho Husky mới được.

Bùm bùm bùm!

Hắn lục balo, trực tiếp lấy ra một thanh phóng lợn, chuẩn bị phân giải thi thể của Toản Địa Thú. Lĩnh chủ

- Phóng lợn…

Đỗ Minh ngẩn ra, tên này làm gì vậy, không ngờ mang theo phóng lợn tùy thân?

Ngươi xác định thứ đó có thể chém được lĩnh chủ chứ?

Nhưng mà, ngay sau đó, Tạ Tố Nam giơ tay chém xuống, nhanh chóng phân giải.

Đối với hắn mà nói, giết một con hung thú và giết một con lợn là không khác gì nhau.

- Đêm nay có đồ ăn rồi.

Ba người nhìn nhau cười, sau đó lại nhìn mười cân thịt tươi đó.

Về phần tài liệu hạch tâm và Ngự Thú Chân Châu, trực tiếp bị nhét vào túi phân, hoàn toàn không để ý tới.

- Ba tên đó có phải không biết giá trị của hung thú không?

Khóe miệng Đỗ Minh giật giật, thịt thú đó chỉ dùng để ăn, căn bản không đáng giá bao nhiêu tiền.

- Đi thôi.

Ba người nhìn nhau, cười cười rụt rè xách thịt thú quay về trên lưng Lôi Điểu biến dị.

Tiểu Hoàng bị Trần Thư thu hồi về Ngự Thú Không Gian, Husky thì lưu lại bên cạnh.

Hình thể của nó không lớn, Lôi Điểu biến dị có thể chở được.

Đoàn người trực tiếp phi hành, bay vào sâu trong không gian.

Lĩnh chủ vừa chết, Toản Địa Thú còn lại đều chạy tứ tán, nhao nhao về tới lãnh địa dưới lòng đất.

- Con mẹ nó ác thật.

Có người nhìn về phía bóng lưng của ba người, không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Vừa bắt đầu đã liệp sát một con hung thú cấp bậc lĩnh chủ!

Lĩnh chủ đối với những người khác mà nói vẫn là tồn tại vô cùng đáng sợ, tuyệt đại bộ phận Ngự Thú Đoàn đều vì hung thú lĩnh chủ mà toàn quân bị diệt.

- Không biết đám người chấm điểm sẽ có biểu cảm gì.

Đỗ Minh đột nhiên nghĩ tới gì đó, khóe miệng nở nụ cười quái dị.

- Tiểu Hồng, theo sát ba tên này cho ta.

Phi cầm làu đỏ gáy lên một tiếng, lập tức đuổi theo, cũng là Khế Ước Linh am hiểu tốc độ, hơn nữa là cấp Bạch Ngân.

Ba người bay lượn cực mau, rất nhanh đã bỏ ra sau thí sinh khác.

Kỳ thật không có ai đi cùng phương hướng với bọn họ.

Theo tội phạm lăn lộn, ba ngày ăn chín trận đòn.

Địa hình của Liệt Dương Sơn Khâu không xuất hiện biến hóa, phía dưới vẫn là đồi núi nhỏ.

Nhưng khác biệt duy nhất chính là nhiệt độ cao lên.

Tạ Tố Nam dường như nghĩ tới gì đó, nói:

- Trần Bì, ngươi nói dị không gian có khu vực bên rìa không?

- Khẳng định là có! Bảo ngươi đọc sách nhiều vào mà không nghe.

Ba người một đường tiến về phía bắc, bóng tối đã dần dần hàng lâm.

- Đêm nay nghỉ ngơi ở phía dưới đi.

Ban đêm đi đường, sẽ có phiêu lưu không nhỏ.

Mấu chốt là nếu không ăn nhanh, thịt của Toản Địa Thú lĩnh chủ sẽ hỏng.

Ba người đi tới phía dưới một đồi núi, dựng lều trại, đốt lửa trại.

Trần Thư vô cùng thành thạo, xâu thịt thú thành chuỗi, hưởng thụ đại tiệc đồ nướng.

Cho dù là vào ban đêm, Liệt Dương Sơn Khâu vẫn có ánh sáng rõ ràng, không xuất hiện tình cảnh một mảng đen xì.

Đây cũng là để phòng ngừa thí sinh cấp ba xảy ra bất trắc.

Từ Tinh Tinh cầm lấy một xâu thịt nướng, hỏi:

- Trần Thư, có kế hoạch tác chiến gì không?

Đang lúc Trần Thư muốn trả lời, trước mắt xuất hiện mục chọn mới.

Mục chọn một: Liệp sát một con lĩnh chủ lĩnh chủ! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực.

Mục chọn hai: Liệp sát hai hung thú lĩnh chủ! Phần thưởng hoàn thành: Độ phục tùng của Nguyên Tố Thú +5.

Mục chọn ba: Liệp sát ba con hung thú lĩnh chủ trở lên! Phần thưởng hoàn thành: Toàn thuộc tính của hai Khế Ước Linh cộng thêm 5%, cứ thêm một con lại có ngoài định mức 2%.

Trần Thư nhếch miệng cười, không ngờ lại kích phát mục chọn như vậy.

Hắn mở miệng nói:

- Vốn không có kế hoạch gì, hiện tại thì có rồi.

Sáng sớm hôm sau, ba người lại bay vào chỗ sâu hơn trong không gian.

Nhân đoạn thời gian này, Trần Thư huấn luyện Nguyên Tố Thú một phen, hiệu quả rất kinh người.

- Husky, phun quả cầu lửa.

Trần Thư cầm một túi phân, cười tủm tỉm nói.

Nguyên Tố Thú vốn không muốn quan tâm tới hắn, vừa nhìn thấy túi phân, lập tức thân thể run rẩy, ngoan ngoãn phun ra quả cầu lửa.

- Ừ! Thật nghe lời.

Trần Thư gật đầu hài lòng, hắn đường đường là Nam Giang Hãn Phỉ chẳng lẽ lại không thu thập được một con Husky?

Trong mắt Từ Tinh Tinh hiện ra vẻ đồng tình, lặng lẽ thở dài.

Lại một hài tử có ám ảnh đối với túi phân.

Một ngày sau, ba người vào sâu hơn, lúc ban ngày, nhiệt độ nơi này sợ rằng phải đạt tới bốn mươi, cho dù là ban đêm cũng

lộ ra có chút khô nóng.

- Ở đây đi.

Chương 408: Tính thương tổn cao và tính vũ nhục mạnh

Trần Thư mở miệng nói, nơi này cách cửa vào không gian đã cực xa, xa xa thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng gầm rú của hung thú. Hiển nhiên, cho dù là bình thường, cũng ít có Ngự Thú Đoàn tới đây.

- Chỉ là phi hành cũng mất hai ngày.

Đỗ Minh lắc đầu, ba người các ngươi đang đi du lịch ngắm cảnh à?

- Trần Bì, xung quanh có chút nguy hiểm.

Tạ Tố Nam sờ sờ Trùng Điệp trên vai, là Khế Ước Linh loại hình điều tra, tất nhiên phải có dự cảm nhất định.

- Không sao, ngày mai chính thức bắt đầu săn bắn.

Trần Thư mở miệng nói, đồng thời lắc lắc bình dược tề màu xám trong tay.

- Mẹ kiếp! Ngươi đừng xằng bậy.

Hai người đồng loạt lui về phía sau một bước, trong mắt lộ ra vẻ hoang mang, hiển nhiên là nghĩ tới chuyện không tốt.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Đừng lo lắng, ta chỉ là ngứa tay vung chơi thôi.

- Ngươi con mẹ nó rảnh rỗi lại đi chơi đạn hạt nhân.

- Gừ gừ!

Đúng vào lúc này, Husky kêu to một tiếng, lập tức chạy đến, giống như là thấy tân đại lục.

Hiển nhiên, nó cực kỳ có hứng thú với dược tề phát nổ.

Trần Thư thong dong điềm tĩnh, tay phải trong nháy mắt cầm lấy túi phân ở bên cạnh.

Chỉ thấy Husky vừa hay lao tới, trực tiếp nhảy vào trong túi.

Trần Thư lập tức đóng miệng túi lại, một bộ động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, trong nháy mắt đã phong ấn Husky.

- Dám chơi ta à?

Trần Thư vỗ tay, trực tiếp ném Husky tới cửa.

Husky vốn đang vô cùng hoạt bạt lập tức im lặng, thậm chí còn có chút run rẩy.

- Có thể ngủ được rồi.

Trần Thư ngáp một cái, trực tiếp về lều trại.

Mà hai người bên cạnh thì vẻ mặt bình thản, hiển nhiên đã quen rồi.

Trùng Điệp và Lôi Điểu biến dị đều canh gác ở ngoài lều trại, nếu xuất hiện nguy cơ bất kỳ thì có thể ngay lập tức biết được.

Một đêm không có chuyện gì.

Sáng sớm hôm sau, ba người Trần Thư rời khỏi lều trại.

- Hả? Tình huống gì thế?

Xa xa Đỗ Minh dụi dụi mắt, thậm chí hoài nghi thị lực cấp Bạch Ngân của mình xuất hiện vấn đề.

- Con mẹ nó đang yên đang lành lại mặc trang phục của bệnh nhân tâm thần làm gì.

Chỉ thấy ba người Trần Thư đang không ngừng vuốt quần áo người bệnh trên người, không ngờ lại mang theo người.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Tiểu Tinh, tài liệu tốt đấy: Có phải lại cải tạo không.

- Chắc chắn rồi! Hiện tại nhiệt độ cao tới bốn mươi, mặc cái này vừa hay sẽ không nóng.

Ba người lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, trực tiếp mặc quần áo bệnh nhân bước lên lưng Lôi Điểu biến dị, bắt đầu chuyến đi săn bắn hôm nay.

- Lão Tạ, tìm hung thú biến dị! Hiện tại chúng ta chỉ thịt biến dị trở lên.

Trần Thư mở miệng nói, trong mắt có vẻ tự tin.

Độ phục tùng của Husky đã cao hơn một chút, cộng thêm học tập được kỹ năng Băng Cầu Phún Xạ mới, đã có thể tham dự chiến đấu cấp Hắc Thiết.

Đương nhiên, vẫn là Sử Lai Mỗ làm chủ lực!

- Không thành vấn đề!

Trùng Điệp ở trên vai trên vai lập tức phóng thích kỹ năng điều tra.

Hai người đều thuộc về Khế Ước Linh tính tính, tất nhiên sẽ có điểm cộng, tất cả phải xem lão sư chia thế nào.

Nửa giờ trôi qua,

- Phía trước một ngàn mét có Hắc Thiết biến dị.

Hai cánh Lôi Điểu biến dị rung lên, bay tới phía trước.

Chỉ thấy phía sau một đồi núi, có mấy con chó to màu trắng đang nằm nghỉ ngơi.

Mà một con ở giữa, cao chừng năm mét, khí thế cực kỳ bất phàm.

- Quả nhiên là Quang Diễm Khuyển biến dị cấp Hắc Thiết.

Ba người mặc trang phục của bệnh nhân tâm thần nằm bò trên lưng Lôi Điểu, lặng lẽ tới gần.

Một màn này nhìn thế nào cũng cảm thấy vô cùng quái dị.

Trần Thư làm một thủ thế xuống phía dưới, Lôi Điểu biến dị lập tức lặng lẽ hạ xuống.

Đang lúc ba người muốn đánh lén.

Con Quang Diễm Khuyển đó không ngờ mở mắt, lập tức trở nên vô cùng cảnh giác.

- Mẹ kiếp, nhạy bén như vậy à?

Trần Thư nhíu mày, cũng không bất ngờ, là cấp Hắc Thiết, khẳng định phải có chút tài năng.

Hắn đảo mắt, triệu hồi ra Husky.

- Gừ gừ! Gừ gừ!

Trong mắt Husky lộ ra vẻ tò mò, không ngừng quan sát Quang Diễm Khuyển phía trước.

- Gừ.

Trong mắt Quang Diễm Khuyển lộ ra vẻ cảnh giác, thấp giọng gầm rú, muốn xua đuổi Husky.

- Ngao ngao ngao!

Husky chạy chung quanh đối phương, nhảy nhót qua lại, lại không hề có ý đồ công kích.

Một trận thao tác này khiến đầu óc Quang Diễm Khuyển có chút không xoay chuyển kịp.

- Đây con mẹ nó rốt cuộc là thứ gì vậy?

Trong nháy mắt Quang Diễm Khuyển vừa phân tâm, không gian phía trên vỡ tan, Tiểu Hoàng trực tiếp từ trên trời hạ xuống!

Ầm!

Tốc độ của Quang Diễm Khuyển không đủ nhanh, trực tiếp đã bị đè lên.

- Gừ.

Lúc này nó mới ý thức được, trúng bẫy rồi.

Sử Lai Mỗ to lớn vặn vẹo thân thể, điều chỉnh tốt vị trí, không ngờ đang dần dần nhỏ đi!

- Ơ? Trần Bì, kỹ năng của ngươi hết nhanh như vậy à?

Từ Tinh Tinh mở miệng hỏi, vừa bắt đầu chiến đấu, cự đại hóa đã kết thúc rồi?

Trần Thư chỉ cười không nói gì, chỉ thấy hình thể của Sử Lai Mỗ cuối cùng biến thành chỉ còn khoảng mười lăm mét.

- Sự khống chế của ngươi đối với kỹ năng!

Ánh mắt Tạ Tố Nam chấn động, lập tức ý thức được gì đó.

Hiển nhiên, không phải hiệu quả của cự đại hóa kết thúc, mà là Trần Thư đang khống chế bội số tăng phúc của cự đại hóa.

Chương 409: Đúng là thi đại học vất vả (1)

Sau khi hắn trở thành cấp Hắc Thiết, tố chất thân thể được tăng cường trên diện rộng, sức khống chế đối với kỹ năng cũng nâng cao một bước. - Gừ.

Quang Diễm Khuyển lúc này chỉ lộ ra cái đầu, giống như bị Ngũ Chỉ Sơn đè lên, không thể nhúc nhích.

- Husky, lên.

Vẻ mặt Husky hưng phấn, tựa hồ là đang cân nhắc nên đánh thế nào.

Nó nhảy về phía trước, dư Quang Diễm Khuyển một mét.

- Gừ.

Quang Diễm Khuyển vừa ngẩng đầu là có thể thấy được đôi mắt tràn ngập trí tuệ đó của Husky.

Cảm nhận được kỹ năng gần trong gang tấc, trong lòng nó đang phải thừa nhận áp lực quá lớn.

Ngươi con mẹ nó sao không trực tiếp đút kỹ năng vào dạ dày của ta luôn đi.

Một màn này có tính thương tổn cực lớn và tính vũ nhục rất mạnh!

- A men!

Ba người Trần Thư cúi đầu, dùng tay vẽ một chữ thập, mặc niệm cho Quang Diễm Khuyển.

Rầm rầm rầm!

Năm quả cầu lửa của Husky trực tiếp đánh về phía đầu đối phương, trong nháy mắt đã miểu sát.

Ngay sau đó, lại một cú Băng Cầu Phún Xạ to lớn bắn ra, đóng băng cái đầu đã vỡ tan lại.

Trước đốt cháy sau đóng băng, rất có chú ý.

Sức phòng ngự của Quang Diễm Khuyển không mạnh, kỹ năng phòng ngự duy nhất là quang thuẫn cũng bị phong ấn, cộng thêm đầu lại là bộ vị yếu ớt, tất nhiên bị một kích miểu sát.

Trần Thư móc ra Ngự Thú Chân Châu trong cơ thể, sau đó tiêu sái rời đi.

Về phần mấy con Quang Diễm Khuyển bình thường còn lại, đã sớm bỏ trốn mất dạng.

Ba người lại bắt đầu tìm kiếm hung thú cường đại, một ngày thời gian không ngờ không tìm thấy một con lĩnh chủ nào, chỉ có ba con hung thú huyết mạch biến dị.

- Có chút khó tìm.

Ban đêm, ba người dựng lều trại trên một đồi núi.

Hung thú lĩnh chủ vốn là có thể gặp chứ không thể cầu, lúc ban đầu có thể gặp được lĩnh chủ Tỏa Địa Thử đã là vui mừng bất ngờ rồi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hay là lại đi vào sâu hơn.

- Sâu hơn cũng chưa chắc có thể gặp được.

Tạ Tố Nam lắc đầu, nói:

- Nếu có thể lại chế tạo ra sự trùng hợp như Hàn Băng Hạp Cốc thì tốt rồi.

Từ Tinh Tinh nói:

- Dẹp đi, lấy đâu ra nhiều hung thú lĩnh chủ thích xem náo nhiệt như vậy?

Lĩnh chủ của Hàn Băng Hạp Cốc bị tận diệt, hoàn toàn là vì chúng thích tới góp vui.

- Đổi phương thức đi.

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư, nói:

- Ngày mai bắt đầu liệp sát hung thú bình thường.

Chuyên môn tìm hung thú lĩnh chủ kỳ thật là không dễ dàng, Hơn nữa Trùng Điệp chỉ là Khế Ước Linh cấp chín, chưa chắc đã có thể tỏa định vị trí của Hắc Thiết Lĩnh Chủ.

- Đi!

Hai người gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Mục đích chủ yếu của bọn họ chính là thi đại học.

Đến lúc đó video được đưa lên mạng, toàn là con mẹ nó là đang đi dạo, vậy không phải sẽ trở thành tổ ba người máng lợn của thành phố à.

Ngày thi đại học thứ sáu, trên một gò núi, hàng trăm con thỏ to lớn màu đỏ đang đứng, hai mắt đỏ rực mà hung lệ, chính là hung thú Hỏa Bạo Thỏ.

Lúc này đàn thỏ không ngừng phát ra tiếng gầm rú cảnh cáo, lộ ra có chút bất an.

Mà ở phía trước, là một quả cầu tròn to màu vàng đáng sợ, đang dùng ánh mắt ngốc nghếch nhìn chúng.

- Gừ gừ!

Ở đỉnh quả cầu, một con Husky nhảy nhót qua lại, không ngờ có thể ổn định thân hình, không rơi xuống đất.

Hai Khế Ước Linh cuối cùng cũng có một chút xu thế phối hợp.

Mà ở phía trên chúng là một con Lôi Điểu biến dị.

- Lão Tạ, tiểu Tinh, ngươi nói chúng ta có điểm không?

Ba người đang cắn hạt dưa, giống như đang nghỉ phép.

Dựa vào thực lực cấp Hắc Thiết của hắn, đối mặt với hung thú bình thường, thật sự là không có áp lực.

- Có, chúng ta đã tận lực rồi, thật sự là không tìm thấy lĩnh chủ…

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, bọn họ là Khế Ước Linh tính phụ trợ, chắc hẳn lão sư sẽ xét cho điểm.

- Thực lực mạnh cũng là sai sao.

Trần Thư lắc đầu, bộ dạng đỉnh phong tịch mịch.

- Gừ gừ gừ.

Hỏa Bạo Thỏ ở phía dưới không ngừng kêu rên, quả cầu màu vàng trực tiếp nghiền chúng thành gạch men, hoàn toàn chính là nghiền ép.

Nghịch thiên nhất là, Husky ở phía sau một mực lớn tiếng gào thét, thậm chí là át cả tiếng kêu rên của Hỏa Bạo Thỏ.

Một màn này, khiến hai mắt Hỏa Bạo Thỏ đỏ lên, cảm giác rất chịu vũ nhục.

Con mẹ nó không phải ngươi bị hành hạ đến chết mà, có cần phải kêu rên lớn tiếng như vậy không?

Nhưng đáng tiếc là không đánh lại, cuối cùng bắt đầu chạy tán loạn.

Quả cầu màu vàng xung phong, lại hành hạ đến chết mấy chục con.

- Tha cho các ngươi đó.

Trần Thư la lớn, thả cho mấy chục con Hỏa Bạo Thỏ chạy đi.

Lôi Điểu biến dị hạ xuống, Husky nhảy nhót tiến về phía trước, vô cùng thuần thục ngậm Hỏa Bạo Thỏ bỏ vào trong túi phân.

Mấy ngày, Trần Thư lại nắm giữ được một đặc điểm của Husky, đó chính là thích ăn.

Túi phân cộng thêm mỹ thực, đó là giáo huấn rõ ràng.

Trần Thư đã có thể thao tác Husky để sử dụng kỹ năng.

Dựa vào năng lực dự đoán chính xác đến biến thái và kinh nghiệm chiến đấu của hắn, nghiễm nhiên đã có sức chiến đấu.

- Buổi tối ăn thịt thỏ, không tồi.

Trần Thư cầm hai gói to, áng thử trọng lượng một chút, chắc là đủ rồi.

Chương 410: Đúng là thi đại học vất vả (2)

Thân thể của Sử Lai Mỗ nhỏ đi, sau khi trở thành cấp Hắc Thiết, tốc độ của nó đề thăng trên diện rộng, tương đương với Khế Ước Linh cấp chín. Ba người phi hành ở trên trời, phía dưới là tổ hợp Sử Lai Mỗ và Husky.

- Kỳ thi đại học này có chút biến vị.

Đỗ Minh nhìn một tổ ba người đang nhàn nhã tán gẫu trên lưng chim, luôn cảm giác họa phong có chút là lạ.

Đây con mẹ nó là đang ở dị không gian mà, có phải thánh địa nghỉ dưỡng đâu!

Các học sinh còn lại toàn bộ đều cảnh giác vạn phần, hơi sơ ý chút chính là phải bỏ mạng, ba người các ngươi không ngờ lại ngồi cắn hạt dưa?

Ban đêm.

- Đúng là vất vả cả một ngày.

Trần Thư thở dài, hoạt động thân thể.

Husky và Sử Lai Mỗ ở bên cạnh ngơ ngác nhìn lại, ngươi có cần mặt mũi nữa không?

- Đúng vậy, ngồi lâu mỏi quá.

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh tràn đầy đồng cảm gật đầu, ba người bắt đầu vận động thân thể.

Lôi Điểu biến dị và Trùng Điệp cũng nhìn lại, chỉ cảm thấy chủ nhân của mình đã bị Nam Giang Hãn Phỉ làm hư rồi.

Bảy tám con thỏ trên giá nướng không ngừng chảy mỡ, khiến người ta vô cùng thèm ăn.

- Gừ gừ!

Husky nhảy nhót một vòng, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn, muốn trực tiếp nhào lên.

Nhưng nhìn thấy túi phân ở bên cạnh, lại có chút không dám, chỉ có thể giống như phát bệnh nhảy nhót qua lại.

- Cứ tiếp tục như vậy, thi đại học có chút bình thản quá.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Chẳng lẽ phong thái của Nam Giang Hãn Phỉ ta lại không được triển lãm à?

Tay hắn lấy thỏ nướng, bỏ vào miệng lớp da xốp giòn, chỉ cảm thấy miệng đầy mùi thơm.

Thịt mãnh thú quả nhiên không giống bình thường!

- Được rồi đấy, chiến đấu của chúng ta đều là thắng hết, khẳng định sẽ được cộng điểm.

Hai người Từ Tinh Tinh cũng ngồi vây quanh, bắt đầu hưởng thụ đại tiệc.

Lão sư chấm điểm thi đại học không thể bởi vì bọn họ quá thoải mái mà không cho điểm cao được, điều này đã hoàn toàn chứng minh được thực lực phi phàm của ba người.

- Hai trăm năm mươi điểm, ít nhất cũng có thể có được một trăm tám mươi điểm.

Từ Tinh Tinh dựa theo quy tắc thi đại học năm rồi, tính ra điểm mình đạt được, nếu cộng thêm kiểm tra tiềm lực và môn văn hóa, có sáu trăm hai mươi điểm, đã đạt tới cửa của đại học hàng đầu rồi.

Trần Thư sờ sờ cằm, thực lực của hắn cường đại, điểm thực chiến khẳng định cao hơn.

Tuy không thiết lập cuộc thi cấp bậc chuyên môn, nhưng cấp Hắc Thiết trong thi thực chiến sẽ có điểm cộng nhất định.

- Gừ gừ!

Husky ghé tới, nhìn thỏ nướng, không ngừng chảy nước miếng.

- Đồ không có tiền đồ.

Trần Thư xoa xoa đầu nó, ném cho một con Hỏa Bạo Thỏ.

- Gừ gừ.

Husky lại đẩy về, đồng thời dùng móng vuốt không ngừng cào mặt cỏ, bộ dạng không hài lòng.

- Mẹ nó, ngươi thằng ôn này vẫn rất chú ý.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, lại đổ thêm các loại đồ gia vị lên con Hỏa Bạo Thỏ đó.

Cuối cùng Husky mới hài lòng hú một tiếng, há miệng ăn.

Từ Tinh Tinh cũng xé cho Lôi Điểu biến dị một cái chân thỏ, hắn mở miệng nói:

- Trần Bì, ngươi đã là cấp Hắc Thiết, phải chú ý phối hợp ẩm thực của Khế Ước Linh.

Ngự Thú Không Gian không đủ để duy trì tiêu hao năng lượng của Khế Ước Linh cấp Hắc Thiết.

Mỗi ngày chúng đều cần ra ngoài ăn cơm.

Phối hợp ẩm thực hợp lý và đồ ăn chất lượng tốt cũng có thể đề thăng thực lực của Khế Ước Linh.

Mà đây cũng là nguyên nhân trọng yếu mà chức nghiệp Linh Trù tồn tại.

Trần Thư gật đầu, thầm tính toán trong lòng: Quay về ta phải ra sức phối món ăn dinh dưỡng.

- Tới đây, ngươi cũng ăn chút đi.

Tạ Tố Nam xé một miếng thịt thỏ, đút cho Trùng Điệp trên vai.

- Thứ này của ngươi cũng ăn thịt à?

Trần Thư trợn mắt, chỉ cảm thấy vô cùng thái quá.

Tạ Tố Nam bĩu môi, nói:

- Lắm lời, không có thịt thì không vui đó biết không!

Còn chưa nói hết, thân thể Trùng Điệp đã ngửa ra sau, trực tiếp ngã xuống đất,

Không ngờ bắt đầu run rẩy điên cuồng, giống như bị điện giật.

- Ngươi xác định đây là không có thịt th không vui chứ?

Trần Thư và Từ Tinh Tinh cùng nhìn lại, thấy sự khác thường của Trùng Điệp, lập tức ngây đơ.

Tạ Tố Nam cũng nhướng mày, nói:

- Mẹ nó, trong thịt này của ngươi có độc à?

- Không đúng!

Ngay sau đó, hắn đứng bật dậy, trong mắt lộ ra vẻ hoảng loạn.

- Có hung thú cường đại ở ngay gần.

Trùng Điệp cuối cùng cũng ngừng run rẩy, hai mắt không ngừng tỏa ra lục quang, nhìn xung quanh.

- Không chỉ là một con!

Trần Thư và Từ Tinh Tinh cũng trở nên cảnh giác, ý thức được nguy cơ.

Lôi Điểu biến dị bay tới, ba người lập tức bước lên lưng chim, tạm thời thở phào.

Hung thú trong Liệt Dương Sơn Khâu trên cơ bản là không thể đuổi kịp Lôi Điểu biến dị.

- Là hung thú lĩnh chủ liên thủ à?

Trần Thư sờ sờ cằm, lờ mờ đoán được gì đó.

Mấy ngày nay ba người đồ sát hung thú bình thường khắp nơi, con may mắn trốn thoát, khẳng định là lĩnh chủ thống trị chủng tộc.

Lĩnh chủ Cấp Hắc Thiết lại không ngu ngốc, hiển nhiên ý thức được sự cường đại của bọn họ, lựa chọn liên thủ cũng là hợp tình hợp lý.

- Làm không?

Hai người nhìn về phía Trần Thư, hắn mới là chủ lực chiến đấu.

- Làm cái rắm! Tiểu Hoàng nhiều nhất chỉ đánh được một con thôi.

Chương 411: Uy lực của thuốc xổ hiệu tội phạm

Trần Thư lắc đầu, trực tiếp thu lại Sử Lai Mỗ, đồng thời để Husky lên lưng chim. Tuy Sử Lai Mỗ màu vàng cường đại, nhưng vẫn chưa ăn dược tề cấp Hắc Thiết, sức chiến đấu cao nhất cùng lắm là tương đương với lĩnh chủ Hắc Thiết một sao.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Không phải còn có một Husky à?

- Ngươi đang pha trò à?

Trần Thư nhíu mày, chỉ chỉ Husky ở bên chân.

Chỉ thấy Husky đang vung vẩy đầu, xé thịt thỏ, hoàn toàn không ý thức được nguy cơ đang hàng lâm.

- Quấy rầy rồi.

Khóe miệng hai người giật giật, trực tiếp lựa chọn lui lại có tính chiến lược.

- Đợi đã!

Trần Thư đảo mắt, lại bảo Lôi Điểu biến dị quay về mặt đất.

Tạ Tố Nam mở miệng hỏi:

- Làm gì thế?

Trần Thư không đáp lại, tìm kiếm trong ba lô, cuối cùng lấy được một bình dược tề.

Trong dược tề chứa dược phấn màu đen, nhìn biết không phải thứ đứng đắn.

- Mẹ kiếp! Ca, đừng xung động! Chúng ta không đáng phải liều mạng với một đám hung thú.

Cả người Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh lập tức chấn động, lập tức khuyên can.

- Chỉ là dược tề bình thường thôi, nghĩ gì thế!

Trần Thư mở miệng giải thích, chính là thuốc xổ hiệu tội phạm mà hắn chuyên môn phối trí.

- Ngươi có dược tề bình thường à?

Hai người trợn mắt, dược tề mà mỗi lần Trần Thư lấy ra đều đủ để phá giới hạn của dược tề học.

- Yên tâm đi, ta có chừng mực.

Trần Thư trực tiếp xé bốn con thỏ nướng còn lại trên giá nướng, đổ toàn bộ dược phấn vào.

- Hy vọng là có tác dụng.

Trần Thư cầu nguyện một phen, nói tiếp:

- Lão Tạ, ngươi đánh dấu thịt thỏ đi.

Tạ Tố Nam gật đầu, chỉ thấy hai cánh Trùng Điệp vung ra, bốn điểm sáng trong nháy mắt chui vào trong thỏ nướng.

Ba người lại bay lên không, thoát khỏi nơi thị phi này.

- Ba tên này hạ độc à?

Đỗ Minh ở xa xa sớm đã nhận ra lĩnh chủ đang tới gần, nhưng hắn là giám khảo, không thể có hành vi quấy nhiễu.

- Thế cũng phù hợp với tính cách của các ngươi! Hợp tình hợp lý!

Đúng vào lúc này, ngoài ngàn mét, một con chim to cánh vàng lặng lẽ tới gần, hai mắt tràn ngập sát ý lạnh như băng.

Chính là lĩnh chủ cấp Hắc Thiết, Quang Dực Điểu!

Ba phương hướng còn lại cũng vậy, đều có một con lĩnh chủ cấp Hắc Thiết tới gần.

Mà ở chỗ xa hơn, là vòng vây từ bốn đàn hung thú hình thành, muốn một lưới bắt hết đám người Trần Thư.

Hiển nhiên, đồ sát tứ phía, sớm đã khiến hung thú hận bọn họ tới thấu xương.

Năm phút đồng hồ sau, bốn con lĩnh chủ cấp Hắc Thiết ra sân một cách khí phách, thậm chí hai cánh Quang Dực Điểu cũng lấp lánh quang huy kỹ năng.

Nhưng mà, hiện trường lại trống không, chỉ còn lại một cái giá nướng.

- Gừ.

Lĩnh chủ Cấp Hắc Thiết ý thức được kế hoạch thất bại, không khỏi ngửa mặt lên trời gầm rú.

Quang Dực Điểu lĩnh chủ vung hai cánh, ánh mắt nhìn về phía thỏ nướng trên giá.

Ít nhất cũng phải lấy chút chiến lợi phẩm chứ? Miệng chim của nó há ra, nuốt vào toàn bộ bốn con thỏ nướng.

Bùm!

Một con báo săn màu đỏ gầm lên một tiếng, lập tức đập bay nó, dùng cự trảo ra hiệu gì đó.

Vất vả lắm mới có được chút chiến lợi phẩm, ngươi muốn độc chiếm à?

Báo săn nuốt một con thỏ nướng, nghênh ngang mà đi.

Hai con Hắc Thiết Lĩnh Chủ còn lại thấy thế, cũng ăn một con thỏ nướng.

Quang Dực Điểu nức nở một tiếng, nổi giận đùng đùng ăn con cuối cùng.

Người không biết còn tưởng rằng bốn lĩnh chủ là tới liên hoan…

- Mẹ kiếp. Trần Thư, thực sự bị ăn rồi.

Tạ Tố Nam nhìn tới, dựa vào Trùng Điệp cảm ứng được điểm sáng đang nhanh chóng di động.

- Mấy con lĩnh chủ đó sẽ không trực tiếp bị nổ thành thịt vụn chứ?

Từ Tinh Tinh mở miệng nói, ăn đạn hạt nhân không phải là tự tìm chết sao?

- Ngươi bị mù màu à, đạn hạt nhân là màu xám.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Có điều chắc sẽ khó chịu một lúc.

Hắn cũng không dám dùng dược tề phát nổ, vạn nhất nhiệt độ trong cơ thể đối phương không cao, không thể dẫn nổ, thế không phải là trực tiếp lãng phí à?

- Đêm nay sẽ hành động! Chuẩn bị động thủ! Chuẩn bị động thủ!

Trần Thư làm một thủ thế, rất khẩn cấp muốn thấy uy lực của thuốc xổ hiệu tội phạm.

Có năng lực truy tung của Tạ Tố Nam, ba người một đường đi tới, theo sau một con lĩnh chủ cấp Hắc Thiết.

Quang Dực Điểu lĩnh chủ hội hợp với tộc quần của mình.

Nó gáy khẽ một tiếng, dẫn hơn trăm tới cả ngàn Quang Dực Điểu trở về lãnh địa.

- Òng ọc.

Quang Dực Điểu lĩnh chủ lập tức ngây ra, tình huống gì thế?

Dạ dày của mình không ngờ lại đang không ngừng quay cuồng?

Thanh âm òng ọc càng lúc càng lớn, quả thực giống như là sét đánh.

Các Quang Dực Điểu đều nhìn lại, vẻ mặt vui mừng, lĩnh chủ đại nhân lại lĩnh ngộ kỹ năng gì mới à?

Nó hoảng loạn kêu lên một tiếng, thân thể không ngờ lại run rẩy, cứt đái tuôn trào.

Để duy trì sự uy nghiêm của lĩnh chủ, nó bảo tộc quần dừng lại tại chỗ, bản thân thì tìm một vị trí một.

Xa xa, Quang Dực Điểu lĩnh chủ lộ ra thần sắc sung sướng, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhõm.

Nó đã là lĩnh chủ cấp Hắc Thiết, dạ dày có thể nói là bách độc bất xâm.

Lần trước bị đi ỉa như vậy là khi nó còn nhỏ, ăn nhầm quả độc của dị không gian, năm đó chính là ỉa tới long trời lỡ đất.

Chương 412: Ngươi xem đi, thứ này chó cũng không ăn

Không ngờ hôm nay lại xuất hiện cảnh này! - Nhân loại đều ăn loại đồ ăn này à?

Trong mắt Quang Dực Điểu lĩnh chủ lộ ra vẻ nghi hoặc, thứ này có mà là dạ dày sắt cũng không chịu được.

Một lát sau, nó cọ cọ hoa cúc trên cỏ, trực tiếp giương cánh bay cao về lại trong tộc quần.

Vốn tưởng rằng ỉa một lần là xong, nhưng ác mộng của nó chỉ vừa mới bắt đầu…

Phán đoán của Trần Thư không sai, cho dù là Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim ăn vào cũng sẽ ỉa tới hoài nghi nhân sinh…

Cứ cách năm phút đồng hồ, Quang Dực Điểu lĩnh chủ sẽ phải phóng thích một lần, nếu không thật sự sẽ đau đớn khó chịu.

Hai tiếng trôi qua, Quang Dực Điểu Vốn soái khí đã biến thành uể oải ủ rũ, bộ dạng giống như bị hút cạn.

Tuy thực lực của nó không chịu ảnh hưởng quá lớn, nhưng trong lòng lại rất uất nghẹn, uy nghiêm của lĩnh chủ đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Cuối cùng, chúng cũng về tới lãnh địa.

Trên một gò núi, đàn Quang Dực Điểu sống ở trên đỉnh núi, nhìn ánh trăng sáng tỏ, nghe thanh âm ‘Bùm bùm’ từ dưới chân núi truyền đến.

Toàn bộ bọn chúng đều lâm vào trong trạng thái ngây đơ.

Mùi hôi thối truyền đến, khiến các Quang Dực Điểu giận mà không dám nói gì.

Xa xa, ba người Trần Thư ôm miệng mũi, một đường đi theo.

Từ Tinh Tinh nói:

- Trần Bì, ngươi con mẹ nó không ngờ lại hạ thuốc xổ? Hơn nữa sao lại mạnh như vậy?

- Chơi thôi, chơi thôi.

Trần Thư cười đầy tự hào, không ngờ thuốc xổ mà mình phối loạn, lại hữu dụng với lĩnh chủ cấp Hắc Thiết.

Đáng tiếc không phải thuốc xổ của hệ thống phần thưởng, nếu không nhất định có thể khiến Hắc Thiết Lĩnh Chủ ỉa tới chết.

Có điều dược tề mình phối trí cũng được, ít nhất thì phí tổn rẻ, chắc có thể làm suy yếu một chút thực lực của đối phương.

Về phần tác dụng phụ, chỉ có chút ảnh hưởng tới hoàn cảnh sinh thái của dị không gian mà thôi…

- Mẹ nó, thằng ôn này không phải hạ thuốc độc, mà là hạ thuốc xổ?

Xa xa vẻ mặt Đỗ Minh đã đờ đẫn, không ngờ lại thái quá như vậy.

Ba người đã không còn cần Trùng Điệp để chỉ dẫn phương hướng.

Chỉ là thuận theo mùi cũng có thể tìm thấy lãnh địa của Quang Dực Điểu.

- Mẹ kiếp, không ngờ vẫn đang ỉa.

Trần Thư lập tức thấy vị trí của Quang Dực Điểu lĩnh chủ, không ngờ đang ngồi dưới núi.

Ánh trăng tỏa ra, trong mắt nó cũng đầy vẻ phiền muộn và u buồn.

Bộ dạng như vậy bảo nó phải đối mặt với tộc nhân của mình thế nào?

Lôi Điểu biến dị thu liễm khí tức, từ từ tiến tới vị trí cách Quang Dực Điểu lĩnh chủ mấy trăm mét.

Lúc này Quang Dực Điểu trên đồi núi đều ôm miệng mũi, bộ dạng không thể chịu nổi, hoàn toàn không chú ý thấy ba người đang tới.

- Ta lên trước.

Trần Thư đảo mắt, bảo hai người ở lại tại chỗ.

Một mình hắn dựa vào sự che giấu của mặt cỏ, bò rạp tiến về phía trước.

Tuy thân thể đã trải qua cường hóa, nhưng khẳng định là không bằng được hung thú, không thể kinh động tới đối phương.

Hơn nữa lúc này Quang Dực Điểu lĩnh chủ đang chuyên tâm ngồi ỉa, hoàn toàn không có thời gian để ý tới xung quanh.

- Mẹ nó, đúng là thối quá.

Trần Thư từ trong balo lấy ra một cái túi phân rách, làm thành mặt nạ bảo hộ, chùm lên đầu mình.

Cự ly giữa hai bên dần dần ngắn lại.

- Được rồi.

Hai mắt Trần Thư nghiêm lại, chỉ thấy không gian phía trên Quang Dực Điểu lĩnh chủ vỡ ra, một con đại tiện thú màu vàng lập tức xuất hiện, thần sắc kiên nghị ngồi xuống.

Quang Dực Điểu lĩnh chủ gáy dài một tiếng, chỉ cảm thấy thân thể vô cùng dễ chịu, trực tiếp không chú ý thấy bóng râm đang bao phủ mình.

Ầm!

Trong phút chốc, Sử Lai Mỗ ngồi xuống, trực tiếp ép lên.

Quang Dực Điểu lĩnh chủ giãy dụa, nhưng không chống đỡ được thứ lớn như vậy.

- Đúng là vô cùng đơn giản.

Trần Thư tiêu sái đứng dậy, vỗ tay, không ngờ tính cảnh giác của đối phương lại kém như vậy.

Thuộc về loại bị đi ỉa tới tâm trí ngây đơ rồi.

Hai người Từ Tinh Tinh nhận được tín hiệu, Lôi Điểu biến dị bay nhanh đến gần Quang Dực Điểu lĩnh chủ.

- Cất cánh trước đã.

Lúc này trên đồi núi có hơn một ngàn con Quang Dực Điểu, hơi sơ ý chút là có thể miểu sát bọn họ.

Ba người ngồi trên Lôi Điểu biến dị, ở trên mặt đất chỉ để lại một Sử Lai Mỗ màu vàng.

- Gừ gừ!

Husky ở trên lưng chim kêu to một tiếng, hai mắt lấp lánh quang huy kỹ năng.

Rầm rầm rầm!

Năm quả cầu lửa vô cùng chính xác bay về phía đầu của Quang Dực Điểu lĩnh chủ, máu tươi bắn ra, trực tiếp khiến nó bị thương.

Cùng lúc đó, Sử Lai Mỗ không ngừng vặn vẹo mông.

Quang Dực Điểu lĩnh chủ đau đớn, đồng thời ý thức được nguy cơ, trực tiếp lay động thân thể.

Thiên phú và kỹ năng của nó đều bị phong ấn, dựa vào lực lượng của bản thân, hoàn toàn là không thể đánh văng được đại gia hỏa trên người.

Hơn một ngàn con Quang Dực Điểu trên núi nghe thấy tiếng kêu cứu của lĩnh chủ.

Trong phút chốc, hơn một ngàn đôi quang dực xòe ra, tràn ngập ánh sáng mộng ảo!

- Đừng đón đỡ!

Trong mắt Trần Thư xuất hiện vẻ ngưng trọng, hơn một ngàn con Quang Dực Điểu, toàn bộ đều phóng thích kỹ năng, Husky cũng có khả năng bị miểu sát.

Đàn Quang Dực Điểu nhìn ba người, nhưng không công kích, mà là đi tới gần lĩnh chủ.

Chương 413: Lão sư, may mà người mà ngài giám thị là chúng ta (1)

Khi nhìn thấy con Sử Lai Mỗ to lớn đó, đàn chim không ngừng hót vang. Trong phút chốc, hai cánh của chúng lấp lánh quang mang kỹ năng, một đạo kim quang giống như lợi nhận bắn tới, chính là thiên phú kỹ dực trảm (chém cánh).

Bùm!

Mấy đạo kim quang ập tới, nhưng lại không tạo thành bất kỳ thương tổn gì, thậm chí ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

- Gừ gừ gừ.

Quang Dực Điểu lĩnh chủ thân chịu trọng thương, nhưng ít ra vẫn có thể chỉ huy, lập tức hiệu lệnh cho tộc quần hành động.

Trong phút chốc, hơn một ngàn con Quang Dực Điểu lập tức phóng ra thiên phú kỹ, không ngờ toàn bộ đều đánh tới một bộ vị của Sử Lai Mỗ.

- Súc sinh này có chút thông minh…

Trần Thư sờ sờ cằm, tuy Sử Lai Mỗ đã phong ấn lĩnh chủ, nhưng bản thân cũng lâm vào trạng thái không thể nhúc nhích, chỉ có thể thành bia ngắm sống.

Sử Lai Mỗ lập tức thi triển kỹ năng Thụy Mộng Sát, sức phòng ngự và kháng tính nguyên tố của bản thân tăng vọt.

Rầm rầm rầm!

Vô số kim quang cuồng bạo ập tới, quang mang chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Òm ọp.

Sử Lai Mỗ lâm vào trạng thái ngủ say, không cảm giác được thống khổ, nhưng bản thân lại xuất hiện một vết thương khoảng nửa mét, không ngừng chảy ra máu không màu.

Mấy trăm tới cả ngàn dực trảm đã phá được phòng ngự của nó.

- Tốc chiến tốc thắng!

Tuy Sử Lai Mỗ bị thương, nhưng dựa vào sinh mệnh lực cường đại, vẫn tạm thời có thể chống đỡ được.

Săn bắn hung thú lĩnh chủ có hai chỗ khó.

Thứ nhất là sức chiến đấu của bản thân nó, thứ hai là tộc quần đi theo nó cũng cực kỳ khó giải quyết.

Trong miệng Husky lại ngưng tụ ra một quả băng cầu.

Bốp!

Băng cầu vỡ tan, Quang Dực Điểu lĩnh chủ cũng bị thương.

Một lát sau, liên tục liên tục phun ra năm quả cầu lửa, trực tiếp đánh nổ đầu nó.

Một con lĩnh chủ lại chết ở đây.

Lúc này dực trảm của Quang Dực Điểu vẫn ở trạng thái làm lạnh, ngay cả đợt công kích thứ hai cũng chưa thể phóng thích.

Lĩnh chủ tử vong, đàn chim lập tức hoảng hốt, cuối cùng xuất hiện tán loạn.

Tạ Tố Nam xách phóng lợn, nhìn về phía Quang Dực Điểu lĩnh chủ đã tử vong.

Hắn ghét bỏ nói:

- Mẹ kiếp, Trần Bì, con mẹ nó kinh quá.

Chỉ thấy chung quanh Quang Dực Điểu đều là cứt chim, đúng là có chút khó coi.

- Muốn giải quyết lĩnh chủ một cách thoải mái, khẳng định là phải trả giá thôi.

Trần Thư nhún vai, mở miệng nói.

Nếu không phải có thuốc xổ, ba người muốn từ trong đàn thú trảm sát lĩnh chủ, không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Thiên phú kỹ của Quang Dực Điểu thuộc về công kích tầm xa loại hình nguyên tố, mạnh hơn Toản Địa Thú rất nhiều, thậm chí có thể uy hiếp đến sinh mệnh của Sử Lai Mỗ.

Lực phản chấn của nó không thể có hiệu lực, thì không thể đối phó với hơn một ngàn con hung thú phi hành bình thường.

Tạ Tố Nam loại bỏ tài liệu lĩnh chủ và Ngự Thú Chân Châu, hỏi:

- Thịt thú còn lấy không?

- Lấy cái rắm.

Trần Thư xua tay, đoán rằng hiện tại bên trong thịt vẫn có thành phần thuốc xổ, hắn không muốn hóa thân thành chiến sĩ ỉa đái.

Ba người lúc này ngàn vạn lần không ngờ, thi thể của Quang Dực Điểu lĩnh chủ lại mang đến ảnh hưởng ác liệt tới mức nào cho Liệt Dương Sơn Khâu.

Trần Thư sờ sờ đầu Husky bên cạnh, hỏi:

- Husky, ngươi ăn không?

- Gừ gừ, gừ gừ.

Husky lộ ra vẻ mặt ghét bỏ, không ngừng dùng móng vuốt cào mặt cỏ.

- Ngươi nhìn đi, thứ này đến chó cũng không thèm ăn!

Husky:

- ???

- Chó cũng không thèm! Trực tiếp cất cánh.

Đêm nay thời gian cấp bách, nếu thuốc xổ hết hiệu quả, muốn đối phó lĩnh chủ cấp Hắc Thiết là không dễ dàng như vậy.

- Tiểu Hoàng, ngươi cách ta xa một chút!

Thần sắc Trần Thư chấn động, nhìn thấy Sử Lai Mỗ lại trở nên sôi nổi, lập tức lên tiếng ngăn cản.

Chung quanh Quang Dực Điểu lĩnh chủ đều là cứt chim, hiện giờ nó đã thực sự trở thành cứt lai mỗ rồi.

Trần Thư rụt rè thu hồi nó về Ngự Thú Không Gian.

Ba người đứng trên lưng Lôi Điểu biến dị, bay tới một phương hướng khác.

Ánh trăng sáng tỏ rải xuống đại địa, Lôi Điểu giống như một đạo lưu quang, bay qua bầu trời đêm sao lưa thưa.

Sáng sớm ngày thứ bảy của kỳ thi đại học, trời vừa tờ mờ sáng.

Ở lãnh địa Hỏa Trảo Báo là một mảng tiếng kêu rên, máu tươi đầy đất, thây rải khắp nơi, đại bộ phận thi thể đều là huyết nhục mơ hồ.

- Gừ.

Một con Hỏa Trảo Báo dáng người cường tráng ngửa mặt lên trời gầm rú, trong mắt tràn ngập vẻ bi ai và tuyệt vọng.

Mà ở phía trước nó là một quả cầu màu vàng cả người đều là máu đang mở to đôi mắt ngốc nghếch, trên đầu thì có một con Husky không ngừng nhảy nhót.

- Ọc ọc ọc.

Ngay khi hai bên đang giằng co, bụng Hỏa Trảo Báo lại kêu lên.

- Gừ.

Thần sắc của Hỏa Trảo Báo vô cùng uất nghẹn, hận không thể xé nát ba người phía trước.

Đã thấy hèn hạ, nhưng chưa từng thấy hèn hạ như vậy!

Không ngờ lại hạ độc! Hơn nữa là con mẹ nó còn là thuốc xổ!

- Òm ọp.

Trong đối phương vừa phân tâm, Sử Lai Mỗ tung ra Chấn Nhiếp Bào Hao, làm mê muội nó ngay tại chỗ.

Ngay sau đó lại xung phong cộng thêm Bạo Lực Tọa Sát.

Hỏa Trảo Báo đã trọng thương lại bị đè ép, không có sức hoàn thủ.

Chương 414: Lão sư, may mà người mà ngài giám thị là chúng ta (2)

Husky nhảy nhót tiến lên, miệng đối miệng, đút một quả cầu lửa vào. Một con lĩnh chủ cấp Hắc Thiết lại bỏ mình!

- Cuối cùng cũng giải quyết được rồi.

Trần Thư thở phào, trong một đêm, đã làm thịt bốn con Hắc Thiết Lĩnh Chủ.

Tuy đều là Hắc Thiết một sao, hơn nữa người bị thuốc xổ tra tấn, nhưng vẫn thể hiện ra thực lực cường hãn của Trần Thư.

Tạ Tố Nam lấy ra tài liệu lĩnh chủ và Ngự Thú Chân Châu, trên mặt tràn ngập nụ cười.

Bốn con lĩnh chủ cấp Hắc Thiết, có thể khiến điểm thực chiến của bọn họ lại tăng lên một cấp bậc.

Tuy Trần Thư có được điểm cao nhất, nhưng hắn và Từ Tinh Tinh cũng sẽ có điểm cộng.

Điều tra và truy tung Hắc Thiết Lĩnh Chủ, đã thể hiện ra tác dụng của Trùng Điệp và Lôi Điểu biến dị.

- Được rồi.

Trần Thư ngáp một cái, cách kết thúc thi đại học chỉ còn ba ngày,

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, điểm thực chiến của hắn sẽ là khoảng 240.

Tuy hạ độc có chút âm hiểm, nhưng hắn là Nam Giang Hãn Phỉ!

Huống chi Ngự Thú Sư chính là chú trọng chiến thuật, chẳng những sẽ không bị trừ điểm, còn có thể cho thêm điểm.

- Tìm một chỗ nghỉ ngơi đã, hơi mệt rồi.

Ba người rời khỏi chiến trường đống hỗn độn.

Mà không lâu sau, một con hung thú đi tới chiến trường, cắn nuốt huyết nhục của Hỏa Trảo Báo.

Trong đó huyết nhục của Hỏa Trảo Báo lĩnh chủ lại vô cùng có sức dụ hoặc, các hung thú chia nhau ăn hết.

Mà ba con Hắc Thiết Lĩnh Chủ đã chết cũng vậy.

Năng lượng trong Huyết nhục bị hấp thu, nhưng thuốc xổ cũng bị nuốt vào.

Bởi vì đều là hung thú bình thường, tất nhiên chẳng ai chịu nhường ai, cho dù là cùng chủng tộc cũng chém giết.

Sức dụ hoặc của huyết nhục lĩnh chủ là quá lớn!

Thường thường là có hung thú mới nuốt vào một miếng huyết nhục, đã bị đối thủ xé xác, huyết nhục lại bị chia ăn.

Cứ như vậy, huyết nhục có thuốc xổ bị vô số hung thú cắn nuốt, không ngờ giống như ôn dịch lan ra.

Tuy công hiệu của thuốc xổ đã tiêu tán không ít, nhưng hung thú cắn nuốt cấp bậc quá thấp, vẫn không thoát khỏi vận mệnh nôn ọe.

Hôm nay, mọi người đều là chiến sĩ nôn.

…

Bên cạnh một tiểu hồ nhỏ, quả cầu màu vàng không ngừng lăn lộn, rửa sạch uế vật trên người.

Mà ba người Trần Thư thì chui vào lều trại, ngáy o o.

Một đêm không ngủ, tất nhiên là phải bổ sung.

Bốn con Khế Ước Linh thì tận chức tận trách thủ vệ, có kỹ năng của Trùng Điệp, trên cơ bản sẽ không bị đánh lén.

Lúc chạng vạng.

- Đúng là ngủ rất thoải mái.

Trần Thư mở mắt, duỗi lưng.

Hắn vỗ vỗ quần áo bệnh nhân tâm thần trên người, chỉ cảm thấy tâm tình vô cùng sung sướng.

- Nên ăn chút gì rồi.

Ba người rời khỏi lều trại, nhưng vừa ra bên ngoài, lập tức nhận thấy có chút không thích hợp.

Mũi Tạ Tố Nam khịt khịt, mở miệng hỏi:

- Trần Bì, ngươi có ngửi thấy gì không?

- Trong không khí có mùi thối.

Trần Thư nhướng mày, mở miệng nói:

- Các ngươi giữ phân hung thú à?

Hai người đồng loạt nhìn lại, ai con mẹ nó giữ thứ đó.

Thực sự tưởng chúng ta có bệnh nặng à.

- Gừ gừ! Gừ gừ!

Husky thấy chủ nhân đã tỉnh, trở nên vô cùng phấn khởi, giống như đặt mình trong hải dương hạnh phúc.

Ba người thấy Husky hưng phấn như vậy, lập tức hiểu được suy đoán của bọn họ không sai.

- Trần Bì, ngươi nói có phải là thuốc xổ của ngươi…

Ba người vội vàng rời khỏi, không có thời gian xử lý thi thể hung thú, rất có khả năng là bị hung thú khác ăn vào.

- Chắc… Không thể đâu.. Ta cũng là lần đầu tiên dùng.

Trần Thư sờ sờ cằm, sau đó vẻ mặt tự hào nói:

- Các ngươi nói xem, ta làm như vậy có tính là cải thiện hoàn cảnh sinh thái của dị không gian không, vô duyên vô cớ lại có thêm nhiều phân như vậy.

Tư duy của ngươi có chút đặc biệt.

- Trước tiên tìm chút gì ăn đã, đói không chịu được rồi.

Trần Thư mở miệng nói, thu hồi Sử Lai Mỗ màu vàng vào Ngự Thú Không Gian.

Ba người tới trên lưng Lôi Điểu biến dị, bay nhanh tiến về phía trước.

- Mùi này có phải có chút kinh quá không.

Mùi thối trong không khí càng đậm, Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh bịt miệng mũi, đã có chút không chịu nổi.

- Chờ ta tìm một chút.

Trần Thư đảo mắt, không ngừng tìm kiếm trong ba lô của mình.

- Ta nhớ là có mang theo mà.

Hắn lôi ra toàn bộ các loại vật phẩm lạ lùng, khiến hai người thấy mà run rẩy..

- Tìm được rồi.

Trần Thư cuối cùng ở trong ba lô tìm được thứ mình muốn.

Phía trước ba vật phẩm phía trước, Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam mở to hai mắt, lâm vào trong chấn động rất sâu.

Một lúc sau, Tạ Tố Nam nuốt nước miếng, nói:

- Ngươi con mẹ nó tùy thân mang theo mặt nạ phòng độc?Từ lúc đầu có phải ngươi đã muốn phóng thuốc xổ rồi không.

Trần Thư cười gượng một tiếng, thề thốt phủ nhận:

- Sao có thể? Ta chỉ là có kinh nghiệm dã ngoại phong phú mà thôi, vạn nhất tới hoàn cảnh có độc thì sao?

Ba người mặc đồng phục bệnh nhân tâm thần, đeo mặt nạ phòng độc, đi trong dị không gian, giống như là thành nghệ thuật gia.

Bất kể là ai cũng không ngờ được, ba tên này là tới để thi đại học.

- Bạn học Trần Thư.

Xa xa Đỗ Minh cưỡi phi cầm màu đỏ bay tới.

- Hả?

Chương 415: Đỉnh phong thú sinh của Liệt Quang Ưng (1)

Trần Thư ngẩn ra, theo lý thuyết lão sư trông thi là không thể tiếp xúc với học sinh, để ngừa có khả năng gian lận. - Có thể mượn mặt nạ phòng độc một chút không.

Khóe miệng Đỗ Minh giật giật, mở miệng nói.

Không khí chung quanh thật sự là quá, cấp Bạch Ngân cũng không chịu được.

Trần Thư đảo mắt, nhếch miệng cười nói:

- Lão sư, may mà ngài là giám thị chúng ta đấy.

- Nếu đổi lại là người khác, có thể trực tiếp cho ngươi mượn rồi.

- ???

Đỗ Minh sửng sốt, lờ mờ nhận thấy không ổn.

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Nam Giang Hãn Phỉ ta không nói ám thoại! Một giá thôi: Năm mươi vạn!

Đỗ Minh trợn trừng mắt, lộ ra bộ dạng bất khả tư nghị.

Ta không nghe lầm chứ? Có người ở nơi thi đại học bắt chẹt lão sư trông thi? Hơn nữa là ở trước máy quay.

Ngươi con mẹ nó quá đáng rồi.

- Lão sư, chỉ cần năm mươi vạn, không khí tươi mát mang về nhà.

- Thôi…

Đỗ Minh xoay người rời khỏi, đã thực sự hiểu được ý nghĩa của bốn chữ Nam Giang Hãn Phỉ.

- Đừng bỏ lỡ cơ hội! Lão sư!

Trần Thư lớn tiếng thét to, không ngờ đối phương lại kiên quyết như vậy.

- Chúng ta bay tới phương hướng thối hơn một chút!

Trần Thư nhếch miệng cười, Lôi Điểu biến dị vặn vẹo mông, bay nhanh tới một phương hướng khác.

Ngươi đúng là đê tiện!

Sau nửa tiếng, Đỗ Minh thật sự không chịu được nữa.

- Bớt một chút, năm vạn! Được không!

- Thành giao!

Trần Thư lập tức ném ra, có thể kiếm được chút nào hay chút nấy, nói chung cũng là nhặt được mà.

- Lão sư, có cần kê hóa đơn cho ngươi để về xin thanh toán không.

- Dẹp đi…

Đỗ Minh tiếp nhận mặt nạ phòng độc, lập tức rời xa ba người, không mở miệng nói chuyện nữa.

Hắn đã làm giám thị hơn mười lần rồi, nhưng chưa từng gặp phải loại thí sinh này.

Ba người một đường đi tới, nhìn Liệt Dương Sơn Khâu hiện giờ, thần sắc trở nên có chút quái dị.

- Hình như thuốc hơi mạnh rồi.

Chỉ thấy trên bãi cỏ bên dưới, quả thực chính là đầy cứt, mùi hôi mãi không hết, hoàn toàn không còn bộ dạng non xanh nước biếc mấy ngày trước.

Chắc đã có thể đổi tên thành núi cứt rồi.

- Sẽ không bị phạt tiền chứ.

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt có chút hoảng hốt.

- Ta cảm thấy để thằng ôn này đến thi đại học hình như là một lựa chọn một sai lầm.

Xa xa, Đỗ Minh thở dài, nhìn cứt rải đầy đất, lâm vào trầm tư.

Liệt Dương Sơn Khâu đã bị thay đổi rồi, chắc phải cần một đoạn thời gian tự tinh lọc mới có thể khôi phục bình thường.

Đột nhiên, phía trước truyền thanh âm loạt soạt.

Chỉ thấy mấy con Hỏa Bạo Thỏ đang tung tăng ở phụ cận, nhìn có chút giống như đời không còn gì lưu luyến.

- Có đồ ăn rồi.

Trần Thư nhếch miệng cười, chỉ cảm thấy rất đói.

Lôi Điểu biến dị nhanh chóng tới gần, Hỏa Bạo Thỏ không có một chút cảnh giác nào.

Đang lúc ba người muốn động thủ liệp sát, một đám Hỏa Bạo Thỏ không ngờ bất động tại chỗ, ngồi trên hố.

- Hình như đều ăn thuốc xổ rồi.

Ba người nhìn nhau, thần sắc tràn ngập bất đắc dĩ, cảnh tượng này đúng là khiến người ta không còn khẩu vị.

Lôi Điểu biến dị vỗ cánh bay đi, muốn tìm hung thú sạch sẽ một chút.

Nhưng mà, mấy tiếng trôi qua, ba người hiểu được một sự thật đáng sợ, đàn hung thú ở phụ cận toàn bộ đều trúng độc rồi.

- Dẹp đi! Chúng ta ngày mai rút.

Ba người tới một đồi núi miễn cưỡng không có mùi lạ, chuẩn bị tạm thời nghỉ ngơi một đêm.

Từ Tinh Tinh mở miệng hỏi:

- Trần Bì, liệu chúng ta có bị trừ điểm không.

- Không thể nào, có ảnh hưởng gì lớn đâu.

Trần Thư nhún vai, kỳ thật hắn cũng có chút không rõ, phạm vi ảnh hưởng hình như là hơi rộng.

Cũng may dược hiệu thủy chung sẽ hết, có thể kéo dài một hai ngày thôi.

Tạ Tố Nam thờ ơ nói:

- Có thể giết bốn con hung thú lĩnh chủ, đừng nói là ảnh hưởng tới khu vực ảnh hưởng, ảnh hưởng tới toàn bộ dị không gian cũng không thiệt.

So sánh với đạn hạt nhân của Trần Thư, thuốc xổ chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Ba người ăn đồ ăn mang theo, chui về lều trại chuẩn bị ngủ một đêm.

…

Ở chỗ cách ba người mấy ngàn mét, có một hồ nhỏ.

Nước hồ trong suốt, thậm chí ngay cả mặt cỏ xung quanh cũng vô cùng sạch sẽ, dường như không bị thuốc xổ ảnh hưởng.

Một đám Liệt Quang Ưng bay qua nơi này.

- Òng ọc.

Trong đó có mấy con Liệt Quang Ưng bụng quay cuồng, muốn nôn.

Khi chúng nhìn thấy hồ nước trong suốt phía dưới, hai mắt phát sáng, giống như tìm được bảo địa.

Bảy tám con Liệt Quang Ưng gáy to, trực tiếp đi tới ven hồ nước.

Trong phút chốc, thân thể con Liệt Quang Ưng đầu lĩnh run lên, giống như có cảnh báo tới từ trong huyết mạch, không thể tới gần hồ nước đó.

Nhưng Liệt Quang Ưng đau bụng còn lại thì không chịu được trực tiếp bắt đầu phóng uế ở bên rìa hồ nước.

Cảm giác nhẹ nhõm khiến chúng thần thanh khí sảng, thậm chí không nhịn được mà gáy khẽ.

Tiếng bùm bùm lây cho Liệt Quang Ưng còn lại.

Cuối cùng, hồ nhỏ bị chúng bao vây.

Về phần thủ lĩnh, đã sớm quên đi cảnh báo trong huyết mạch, cùng các tiểu đệ bài tiết.

Hồ nước trong suốt biến thành đục ngầu, từng trận mùi thối tản ra, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Liệt Quang Ưng lại nhưng không biết, đây là chúng thời khắc đỉnh phong nhất trong thú sinh của chúng.

Chương 416: Đỉnh phong thú sinh của Liệt Quang Ưng (2)

Vẻ mặt chúng sung sướng, lắc lắc mông, chuẩn bị chuồn. Trong phút chốc, hồ nước bình tĩnh lập tức trở nên sôi trào.

Nước hồ biến thành vô cùng nóng cháy, không ngừng có bọt nước nổ tung, nhiệt độ cao khiến mùi tanh tưởi càng nồng hơn.

Hả?

Liệt Quang Ưng xoay người lại nhìn, không rõ xuất hiện tình trạng gì.

Chỉ thấy sâu trong hồ nước biến thành một mảng sáng rực, giống như có một vầng mặt trời đang tiềm tàng ở dưới đáy.

Quang mang hừng hực khiến người ta không thể nhìn thẳng, nhưng Liệt Quang Ưng đã nhận ra nguy hiểm. Khi chúng đang muốn giương cánh bay cao, một đạo cường quang đột nhiên bùng nổ!

Trong phút chốc, trong hồ nước biến thành quang mang vạn trượng, bóng tối trong nháy mắt bị cường quang thổi quét.

Quang mang chợt lóe rồi vụt tắt, nhưng Liệt Quang Ưng lại biến mất vô tung vô ảnh, ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Bọt nước trong hồ bắn ra bốn phía, một con hung thú vô cùng đáng sợ xuất hiện!

Chỉ thấy bộ dạng của nó giống như một con sư tử, thân thể lại tràn ngập quang mang trắng sáng, giống như một vầng mặt trời, tràn ngập uy áp đáng sợ.

Bạch sư ngửi mùi thối chung quanh, thần sắc biến thành vô cùng tức giận.

Hiện tại thời đại thay đổi rồi à?

Không ngờ có hung thú dám ngồi ỉa trên đầu của nó.

Tiếng rít gào khủng bố vang vọng trong thiên địa.

Xa xa toàn bộ hung thú đều phủ phục, giống như chịu áp chế đến từ huyết mạch, thậm chí ngay cả Hắc Thiết Lĩnh Chủ cũng vậy.

Hiển nhiên, một con quân vương cấp Hắc Thiết đã xuất hiện!

Ngoài mấy ngàn mét, Trùng Điệp đang chơi lập tức run rẩy, trong miệng không ngừng sùi bọt mép, bệnh trạng hơn lúc trước vô số lần.

Gừ gừ! Gừ gừ!

Husky giống như là đang xem kịch, nhảy nhót qua lại xung quanh Trùng Điệp, vui vẻ vô cùng.

Mà Sử Lai Mỗ ở bên cạnh thì vẻ mặt ngốc nghếch, tiếp theo lại ngáy o o.

May mà chỉ số thông minh của Lôi Điểu biến dị cao hơn một bậc, lập tức ý thức được có nguy cơ xuất hiện.

Hai cánh nó chấn động, cơ hồ là theo bản năng bay lên không, bay nhanh đi xa xa.

Xa xa thân thể Đỗ Minh chấn động, nhìn về phía ngoài mấy ngàn mét.

Là Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân, trong lòng hắn đã có dấu hiệu báo trước nào đó.

- Mẹ nó, lại chọc phải thứ gì rồi? Không phải là thứ trong truyền tống chứ.

Đỗ Minh nuốt nước miếng, hoặc là Bạch Ngân Lĩnh Chủ, hoặc chính là Hắc Thiết Quân Vương!

Khi hắn chuẩn bị tùy cơ xuất thủ cứu ba người, lập tức thấy Lôi Điểu biến dị trực tiếp bay đi.

- Cái này…

Mắt hắn trợn trừng, lần đầu tiên nhìn thấy Khế Ước Linh trực tiếp bỏ lại chủ nhân mà chạy trốn.

Ba người này làm gì vậy? Không ngờ lại để bốn con Khế Ước Linh gác đêm…

Hai phút sau, Lôi Điểu biến dị đã quay về doanh địa.

Nó cuối cùng cũng nhớ ra đám người Từ Tinh Tinh…

Mông Lôi Điểu biến dị lắc lư điên cuồng, lớn tiếng kêu lên.

Ba người trong lều lập tức bị kinh động.

Tạ Tố Nam đi tới bên cạnh Trùng Điệp, thần sắc lập tức biến đổi.

- Có thứ lớn xuất hiện rồi.

Trong lòng Trần Thư cả kinh, nhìn về phía ngoài mấy ngàn mét.

Chỉ thấy một vầng bạch quang vô cùng chói mắt, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

- Trần Bì, sao thế?

Hai người nhìn lại, chủ lực là Trần Thư, phải xem đối phương hành động thế nào.

- Trước tiên cứ xem đã, không đánh lại thì chạy.

Trần Thư nhếch miệng cười, trong mắt có vẻ hưng phấn. Ba người lập tức thu dọn đồ, mang theo mặt nạ phòng độc, đi tới trên lưng Lôi Điểu biến dị.

Sử Lai Mỗ màu vàng và Husky thì hành động trên mặt đất.

Đoàn người dẫn theo Khế Ước Linh, đi tới vị trí bạch quang đó.

- Mẹ kiếp, ba người các ngươi điên rồi à?

Đỗ Minh nuốt nước miếng, hắn cuối cùng không nhịn được, lớn tiếng nói:

- Đừng đi, ta cũng không nhất định đánh thắng được đâu.

Lời nói của hắn đã ám chỉ sự cường đại của đối phương.

Bất kể là Hắc Thiết Quân Vương hay là Bạch Ngân Lĩnh Chủ, hắn đều không nắm chắc tất thắng.

Vốn tưởng rằng ba người sẽ biết khó mà lui,

Nhưng không ngờ vừa nghe vậy, ba người trở nên càng hưng phấn hơn.

Lôi Điểu biến dị lắc lắc mông, phóng ra kỹ năng gia tốc, bay nhanh về phía trước.

Bạch sư đang tỏa ra quang mang hừng hực ngửa mặt lên trời rít gào, sát ý trong mắt vô cùng lạnh lùng.

Là người mắc chứng thích sạch chiều sâu, hiện tại nó đã sắp bị tức điên rồi.

Nhất là ngửi thấy mùi thối tràn ngập trong không khí, chỉ cảm thấy lãnh địa của mình bị giẫm đạp.

Thậm chí linh hồn cũng bị vũ nhục.

Tiếng gào thét trực tiếp truyền tới trong đầu mỗi một con hung thú lĩnh chủ.

Nó không thuộc về bất kỳ chủng tộc nào, nhưng có thể thống ngự toàn bộ chủng tộc hung thú trong Liệt Dương Sơn Khâu.

Nó chính là vương duy nhất của Liệt Dương Sơn Khâu.

Vô số hung thú lĩnh chủ dẫn theo chủng tộc của mình, đi vào sâu trong không gian.

- Tình huống gì thế?

- Hung thú đều con mẹ nó uống thuốc à?

- Mẹ kiếp, sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

Các học sinh cấp ba lập tức bị kinh động, thần sắc hoang mang, không rõ xuất hiện chuyện gì.

Hơn một ngàn lão sư trông thi cũng trở nên cảnh giác, chuẩn bị xuất thủ cứu học sinh.

Nhưng hung thú bạo động, lại không ra tay với bất kỳ ai, dường như chỉ là để đi đường.

- Có cần kích thích như vậy không.

Chương 417: Hung thú quân vương thích sạch

Đường Liệt nuốt nước miếng, chỉ thấy một con lĩnh chủ cấp Hắc Thiết ở ngay ngoài mấy trăm mét, dẫn theo hơn một ngàn con hung thú chạy qua, thậm chí còn không nhìn hắn lấy hắn một cái. Đại địa rung chuyển, trong lòng ba người có cảm giác áp bức cực lớn, không dám có bất kỳ hành động gì.

Cuối cùng, đàn hung thú rời khỏi, bọn họ mới thở phào.

Hồng Minh vỗ vỗ ngực, mở miệng hỏi:

- Lão đại, xảy ra chuyện gì thế?

- Ta có một loại cảm giác, là hắn dẫn tới…

Đường Liệt nuốt nước miếng, mở miệng nói.

Hồng Minh và Vương Vân nhìn nhau, tràn đầy đồng cảm gật đầu.

Tuy không nhắc tới tên của người đó, nhưng trong đầu ba người đều có một thân ảnh.

Đạo thân ảnh đó cầm hai túi phân, bên cạnh là một quả cầu màu vàng đang ngồi, trên quần áo khắc bốn chữ to 'Nam Giang Hãn Phỉ' !

…

Toàn bộ học sinh cấp ba đều chịu ảnh hưởng, dưới sự chấn nhiếp của đàn hung thú, trở nên run rẩy.

- Bảo ca, ngươi chạy nhanh như vậy làm gì?

Một người mở miệng hỏi, không rõ sao u Dương Bảo thực lực cường đại lại đột nhiên rời khỏi.

- Lão sư ta xuất thủ rồi, Liệt Dương Sơn Khâu sắp rối loạn, mau về cứ điểm của Trấn Linh Quân.

u Dương Bảo thu thập đồ đạc, lập tức biết là do Trần Thư.

- Lão sư?

Hai người ngây đơ, lão sư cũng phải tham gia thi đại học à?

Nhưng xuất phát từ tín ngưỡng đối với u Dương Bảo, cũng bắt đầu thu thập hành lý, chuẩn bị lui lại.

Biểu hiện thực chiến của ba người không tồi, đã có thể có được điểm trong dự tính.

…

- Mẹ nó! Không phải là Trần Bì chứ?

Thẩm Vô Song chân đạp băng loan, trong mắt có vẻ hoảng sợ, hắn cũng là một trong các lão sư trông thi.

Cơ hồ là trong nháy mắt hung thú bạo động, hắn liền liên tưởng đến Trần Thư.

Chỉ cần Trần Thư ở đâu, nơi đó sẽ có chuyện.

- Lần này lại làm gì thế? Đào mộ tổ của hung thú à?

Thẩm Vô Song lắc đầu, hạ quyết tâm tạm thời rũ sạch quan hệ với Trần Thư.

Đây chính là thi đại học, thật sự con mẹ nó quá điên cuồng rồi.

- Trước tiên lui lại đã.

Thần sắc hắn quả quyết, không mang theo một chút do dự.

Có thể khiến hung thú trong không gian bạo động, hiển nhiên không phải chuyện nhỏ.

Nhưng hắn bất kể là như thế nào cũng không ngờ được, tên đầu sỏ chỉ là một lọ thuốc xổ đặc chế.

Một khiết quân vương thích sạch cộng thêm cứt đái đầy đất, trực tiếp khiến Liệt Dương Sơn Khâu biến thành vô cùng hỗn loạn.

Các học sinh cấp ba còn lại cũng lựa chọn rút lui, không dám vào sâu trong Liệt Dương Sơn Khâu nữa.

Nếu đàn hung thú thật sự có sát ý, lão sư trông thi cũng chưa chắc đã có thể bảo vệ được bọn họ.

Thực chiến thi đại học mười ngày dường như kết thúc trước.

Trong mắt ba người Trần Thư vẫn có vẻ nóng lòng muốn thử, muốn kiến thức một chút hung thú cường đại.

Lúc này bạch sư nằm dưới đất, bộ dạng thần tuấn tràn ngập uy nghiêm không thể xâm phạm.

Nó đang chờ đợi đàn hung thú tới, cho nó một lời giải thích hợp lý!

- Mẹ kiếp, đẹp quá.

Lôi Điểu biến dị đi tới ngoài mấy trăm mét, nhưng lại không dám tới gần thêm một bước, trong mắt không ngờ xuất hiện vẻ kiêng kị và sợ hãi.

Nó chính là ngay cả Bạch Ngân Lĩnh Chủ còn không sợ!

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Là hung thú cấp bậc Hắc Thiết ba sao.

- Quân vương à?

Thân thể Trần Thư run lên, có một suy đoán đáng sợ.

Bạch sư hơi trừng mắt, nhìn ba người một cái, căn bản không để ở trong lòng.

Nếu so sánh cấp bậc huyết mạch của hung thú với trình độ của thiên tài, hung thú lĩnh chủ tương đương với thiên tài trên Lam Tinh, là cùng một cấp bậc với đám người Tạ Phong Ngữ của Nam Thương Nhất Trung.

Nhưng chênh lệch giữa quân vương và lĩnh chủ quá lớn, chúng là tồn tại chiến có thể vượt một cảnh giới lớn mà chiến đấu.

Nếu không thì Đỗ Minh cũng sẽ không kiêng kị một con quân vương cấp Hắc Thiết như vậy.

- Hình như có chút không đánh lại.

Trần Thư sờ sờ cằm, chỉ thấy Husky ở dưới chân đã run rẩy, không dám tiến thêm một bước.

Chỉ có Sử Lai Mỗ màu vàng là lộ ra vẻ không hề sợ hãi!

- Hả? Ta thấy thứ tốt!

Trần Thư đảo mắt, thấy bên cạnh bạch sư không ngờ rải rác dược thảo và hòn đá kỳ dị.

Hiển nhiên, đều là bảo vật mà nó cất giữ, nhưng bởi vì hồ nước bị ô nhiễm, đành phải mang theo ra.

- Có làm một chút không?

Trần Thư liếm liếm môi, trong mắt có quang mang tham lam.

Trong mắt hai người còn lại có quang mang suy tư, cuối cùng không ngờ lại gật đầu.

- Mẹ nó! Không phải đúng là quân vương chứ?

Xa xa Đỗ Minh nuốt nước miếng, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Hắn không dám tới gần, sợ khí tức cấp Bạch Ngân quấy nhiễu đối phương.

Khi hắn nhìn thấy bộ dạng nóng lòng muốn thử của ba người, trong lòng có dự cảm cực kỳ xấu.

Ba tên này sẽ không dũng mãnh như vậy chứ?

Khi ba người đang thương nghị với nhau.

Lôi Điểu biến dị đã run rẩy, muốn trực tiếp rời đi.

Nó thực sự không thể trêu vào hung thú Quân vương.

- Dám chạy thì ta trực tiếp chùm ngươi.

Trần Thư lấy ra một cái túi phân, hung hăng nói..

Cuối cùng dưới sự cưỡng bức dụ dỗ của ba người, Lôi Điểu biến dị chỉ có thể khuất phục.

Chương 418: Kích thích! Con mẹ nó thực sự là kích thích

– Không thể trực tiếp tiến lên đánh, vậy quá là tìm chết. Trần Thư nhìn bạch sư phía trước, đảo mắt, trực tiếp sai Sử Lai Mỗ xung phong về phía trước.

Thân thể năm mét tuy to lớn.

Nhưng ở trong mắt bạch sư, không hề có tính uy hiếp.

Òm ọp.

Bởi vì chỉ số thông minh của Sử Lai Mỗ quá thấp, không hề cảm thấy sợ hãi.

- Gừ.

Bạch sư gầm khẽ một tiếng, trong mắt có một tia nộ ý.

Khế Ước Linh yếu như vậy cũng dám khiêu khích nó?

Trong phút chốc, cự ly giữa hai bên gần lại.

Hai mắt bạch sư có quang huy kỹ năng lấp lánh, bạch quang chung quanh thân thể đột nhiên tràn ngập, vô cùng chói mắt.

Thần sắc Trần Thư vẫn thong dong, đã sớm đoán được loại cảnh tượng này.

Chỉ thấy Sử Lai Mỗ lập tức sử dụng cự đại hóa, thân thể vốn năm mét đột nhiên tăng vọt tám lần, giống như một ngọn núi nhỏ đâm tới.

Ơ? Thứ gì vậy?

Bạch sư ngẩn ra, không rõ vì sao lại biến thành lớn như vậy.

- Òm ọp.

Sử Lai Mỗ sử dụng Chấn Nhiếp Bào Hao, muốn cắt ngang kỹ năng của đối phương.

Sự nắm bắt của Trần Thư đối với thời gian là vô cùng chính xác, nếu là lĩnh chủ khác, tất nhiên sẽ bị cắt ngang.

Nhưng bạch sư lại không hề chịu quấy nhiễu, hiển nhiên là tự mang kỹ năng thuộc tính bá thể.

Bạch quang tràn ngập, bao phủ thân thể Sử Lai Mỗ.

Nhưng Sử Lai Mỗ lúc này đã đâm về phía trước, trực tiếp cường hành đánh lui nó.

Bùm!

Thực lực của hung thú Quân vương vô cùng đáng sợ, nhưng phương diện thể trọng vẫn thua trước Sử Lai Mỗ to lớn.

Thân thể của nó không chịu được mà lui hơn mười mét, trong mắt có một tia kinh ngạc nhân tính hóa.

Một giây tiếp theo, thần sắc của nó tràn ngập tức giận.

Bảo vật vốn ở bên cạnh mình không ngờ lại biến mất!

- Cúi chào!

Trần Thư vẫy vẫy tay, nhân lúc đối phương bị đánh lui, Lôi Điểu biến dị liền lao lên.

Hắn trực tiếp nhét bảo vật vào trong túi phân.

Quay đầu quay đầu nhìn, ánh mắt vô cùng khiếp sợ, chỉ thấy phía trước thân thể Sử Lai Mỗ đã tan nát, có đại lượng máu tươi không ngừng nhỏ xuống, vết thương cực kỳ đáng sợ.

Một kỹ năng không ngờ lại khiến Sử Lai Mỗ trọng thương!

- Rút.

Trong lòng hắn không còn dục vọng chiến đấu, con mẹ nó thế này còn đánh cái rắm!

Sử Lai Mỗ trực tiếp bị bắt về Ngự Thú Không Gian, Husky ở phía sau cũng vậy.

Lôi Điểu biến dị vặn vẹo mông, tốc độ đề thăng tới cực hạn, bay tới phương hướng cửa ra.

- Đến chỗ ta!

Thấy ba người cuối cùng cũng tạm thời thoát ly phạm vi cừu hận của hung thú quân vương, Đỗ Minh cuối cùng cũng dám đi lên nói chuyện.

- Lão sư, không cần, ngài cứ lo cho bản thân đi.

Chỉ thấy thân thể của Lôi Điểu biến dị tràn ngập lôi điện, tốc độ lại tăng vọt, không giữ lại gì nữa.

Lôi Điểu giống như một đạo lưu quang, trực tiếp bay nhanh tới, chỉ để lại Đỗ Minh đang ngây đơ.

- Con mẹ nó thế này là sao? Khế Ước Linh cấp chín cũng nhanh như vậy à?

Hai mắt Đỗ Minh trợn trừng, chẳng trách ba tên này lại không sợ chết, có Lôi Điểu bên cạnh, đích xác có thể tung hoành trong dị không gian bình thường.

Trong phút chốc, một đạo quang đạn đáng sợ to chừng mấy mét bắn tới.

Phi cầm màu đỏ dưới chân Đỗ Minh không cam lòng yếu thế, lập tức phóng thích một quả cầu lửa.

Kỹ năng của hai bên tựa hồ là cân sức ngang tài, triệt tiêu lẫn nhau.

- Rút đã.

Đỗ Minh vỗ vỗ Khế Ước Linh, cũng thi triển các loại kỹ năng gia tốc, chạy tới phương hướng cửa ra.

Hắn không muốn đọ sức với Hắc Thiết Quân Vương, nhưng cho dù là có thể đánh lại, cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Đừng quên, đối phương chính là hung thú quân vương!

Là hung thú vương có thể thống ngự toàn bộ dị không gian.

Một khi bị cầm chân, cái hắn phải đối mặt với chính là biển thú vô biên vô hạn.

Thần sắc Trần Thư trở nên ngưng trọng, không ngừng quay đầu lại nhìn, nguy cơ chưa được giải quyết.

Chỉ số thông minh của hung thú quân vương cực cao, đã sớm tỏa định hắn là mục tiêu cừu hận, sẽ không ngay lập tức công kích Đỗ Minh.

Trừ khi là mình xuất thủ, nhưng hiện tại là lúc thi đại học, một khi hắn xuất thủ, vậy sẽ khiến đám người Trần Thư bị trừ điểm.

Hai mắt Bạch sư có bạch quang hừng hực, khi đang muốn truy đuổi, chân trời có đại lượng hung thú trào ra.

Chính là đàn hung thú mà lúc trước nó triệu tập!

Bạch sư gầm lên một tiếng.

Trong phút chốc, vô số hung thú có được mệnh lệnh, tỏa định Lôi Điểu biến dị ở xa xa.

Rầm rầm rầm!

Bạch sư dẫn thật, thú triều vô biên vô hạn bùng nổ, triệt để phá tan sự yên tĩnh đêm nay.

- Là thật sự tìm chết à.

Đỗ Minh nuốt nước miếng, không ngờ ba người lại liều đến mức này.

Khi hắn là cấp Hắc Thiết ngay cả lĩnh chủ cũng không thể trêu vào, đối phương lại khiêu khích cả quân vương.

Phi cầm màu đỏ của Đỗ Minh che giấu khí tức, không kinh động tới đàn hung thú, nhanh chóng đuổi theo Lôi Điểu biến dị.

- Kích thích! Thực sự con mẹ nó quá kích thích.

Hai tay Trần Thư dang ra, nghênh đón gió đêm lạnh như băng.

Ánh trăng chiếu xuống, trên mặt hắn nở một nụ cười tội phạm.

Mà sau lưng hắn thì là hung thú nhiều tới đếm không hết đang rít gào truy đuổi.

Một màn này, đủ để khiến vô số người rung động!

Chương 419: Ném hai viên đạn hạt nhân để trợ hứng (1)

Nhưng trong phút chốc, Lôi Điểu biến dị gáy to một tiếng, lôi quang trên thân thể trở nên ảm đạm, tốc độ giảm bớt trên diện rộng. Hiển nhiên, kỹ năng đã hết giờ.

- Mẹ kiếp, hết nhanh thế à.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, đang chuẩn bị nhờ người ghi hình lại, sau này làm trang bìa hồi ký tội phạm.

Kết quả Lôi Điểu lại không cấp lực chút nào.

Mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, cự ly giữa bọn họ và đàn hung thú đã bị kéo gần lại..

- Từ bỏ đi! Ta dẫn các ngươi rời khỏi!

Đỗ Minh mở miệng nói, nếu cứu ba người, vậy sẽ tạo thành trừ điểm, ba người không có duyên với đại học hàng đầu.

Hiện giờ tình huống bất ngờ đều là bọn họ gây ra, tất nhiên phải có dũng khí gánh vác, không thể bởi vì chuyện này mà phá hoại quy củ thi đại học.

- Trần Bì, thế nào?

Từ Tinh Tinh mở miệng nói, cũng nhìn về phía thú triều đằng sau, không nhịn được nuốt nước miếng.

Lần này hình như là có chút quá đảng.

Trần Thư sờ sờ cằm, ngoài mặt thì vững như chó già, kỳ thật trong lòng cũng có chút hoảng rồi.

- Không phải cầm đi mấy tảng đá và dược thảo thôi à, có cần điên như vậy không?

Trần Thư lầu bầu hai câu, không ngừng suy nghĩ cách thoát thân.

Tốc độ đỉnh phong của Lôi Điểu biến dị có thể so với cấp Bạch Ngân.

Nhưng chạy về cứ điểm ít nhất cũng cần một tiếng thời gian, kỹ năng không thể kéo dài lâu như vậy.

- Trần Bì! Hay là để lại đồ đi.

- Tình huống quá nguy hiểm.

Hai người Từ Tinh Tinh cũng có chút hoảng rồi, nếu thực sự rơi xuống thú triều, ba người chắc ngay cả xương cốt cũng không còn lại một mẩu.

- Đợi đã!

Trần Thư hít một hơi thật sâu, con ngươi không ngừng chuyển động, Trong phút chốc, trước mắt hắn lại xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Để Đỗ Minh xuất thủ, từ bỏ điểm cao, giữ mạng quan trọng hơn! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực

Mục chọn hai: Nghĩ cách thoát thân, thong dong đào tẩu! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng thương tổn của Nguyên Tố Thú thêm 5%

Mục chọn ba: Trực tiếp nhảy xuống Lôi Điểu, quyết một trận tử chiến với hung thú triều! Phần thưởng hoàn thành: Một tấm Bia mộ! Mộ chí ghi “Một người dũng cảm”.

Mục chọn bốn: Từ bỏ bảo vật, tranh thủ sự tha thứ của hung thú quân vương… Phần thưởng hoàn thành: Mị lực của bản thân +3.

Trần Thư ngẩn ra, mục chọn thứ ba trực tiếp bị bài trừ, hoàn toàn là trò đùa quốc tế.

Về phần cái thứ tư cũng vô nghĩa, con bạch sư đó chỉ hận không thể nhai cả tro cốt của hắn.

Chỉ có mục chọn thứ nhất và thứ hai là miễn cưỡng có thể làm được.

Đúng vào lúc này, cự ly giữa hai bên đã gần lại còn vạn mét.

Bạch sư dẫn theo thiên quân vạn mã ập tới, khí thế vô cùng khủng bố, khiến người ta kinh hãi.

- Hung thú càng lúc càng nhiều.

Đỗ Minh chau mày, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Tuy Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân có thể tung hoành dị không gian bình thường, nhưng không nói là có thể đánh thắng được toàn bộ hung thú.

Lúc này Bạch sư vô cùng tức giận, nó đã biết được tên đầu sỏ gây ô nhiễm lãnh địa chính là nhân loại ở phía trước.

Thù cũ cộng thêm hận mới, khiến bạch sư đã có quyết tâm tất sát!

Trong phút chốc, chỉ thấy một đạo quang mang màu trắng lấp lánh, cơ hồ là trong nháy mắt đã ập tới, tiến vào trong thân thể của Trần Thư.

- Trần Bì, ngươi không sao chứ?

Hai người Từ Tinh Tinh nhìn sang, trong mắt có chút lo lắng.

Thân thể của nhân loại là không thể chống đỡ được kỹ năng của hung thú.

- Không sao, kỹ năng truy tung thôi.

Trần Thư lắc đầu, hai bên cách nhau mấy ngàn mét, tất nhiên không thể là kỹ năng công kích.

- Dám đánh dấu Nam Giang Hãn Phỉ ta, đúng là tự tìm cái chết.

Trần Thư thấy hung thú đuổi theo không tha, trong lòng cũng nóng nảy, trong mắt lấp lánh sát ý.

Mục chọn thứ tư của hệ thống mang tới cho hắn chút linh cảm.

Chỉ thấy tay phải hắn xuất hiện một bình dược tề, bên trong có dược thủy màu xám, nhìn thì bình thường không có gì đặc biệt.

- Lại muốn ném đạn hạt nhân à?

Hai người Từ Tinh Tinh cả kinh, nhưng lại không ngăn cản.

Chuyện đã tới nước này, trừ dựa vào Đỗ Minh ra, đạn hạt nhân chính là cách tốt nhất để thoát thân.

- Không thể trực tiếp ném vào, các học sinh khác chưa nhất định đã rút lui.

Trần Thư cầm hai bình dược tề, không mạo muội ném ra.

Bọn họ không biết tình huống của những người còn lại, theo phạm vi và uy lực của hai bình dược tề này, Liệt Dương Sơn Khâu ít nhất cũng có một phần năm địa vực bị vạ lây.

Dưới đạn hạt nhân, chỉ có Hắc Thiết Lĩnh Chủ là có thể sinh tồn, nhân loại khẳng định sẽ chết hết.

- Tốc độ chậm lại một chút, chờ kỹ năng làm lạnh.

Trần Thư vỗ vỗ Lôi Điểu biến dị, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm con bạch sư đó.

Khí chất tội phạm tỏa ra, khiến người ta không nhịn được mà tránh xa.

Lôi Điểu biến dị nghe vậy, không sử dụng kỹ năng làm lạnh nữa, mà đợi chỉ huy.

Trần Thư trực tiếp mở nắp hai bình dược tề, trong nhất thời khiến hai người theo bản năng lui về phía sau một bước.

Con ngươi hắn khẽ động, từ trong balo lấy ra hai gốc dược thảo lấp lánh quang huy, nhét vào trong dược tề phát nổ.

Chính là bảo vật mà bạch sư cất giữ.

Một lát sau, hắn dường như cảm thấy lo lắng, lại bỏ vào thêm một gốc dược thảo và một hòn đá.

Chương 420: Ném hai viên đạn hạt nhân để trợ hứng (2)

Bảo vật của Bạch sư tổng cộng có sáu, để khiến đối phương mắc mưu, hắn chỉ có thể lấy bốn thứ trong đó làm mồi dụ. Một lát sau, hắn lấy ra bình đựng thuốc xổ, lấp lín dược tề phát nổ.

Đã không có phong ấn của bình hệ thống, một khi dược tề phát nổ gặp nhiệt độ cao sẽ lập tức dẫn nổ.

Bạch sư là song thuộc tính hỏa quang, một khi nuốt vào, tất nhiên sẽ phát nổ.

Tốc độ của Lôi Điểu chậm lại, cự ly giữa hai bên gần thêm, đã không tới ngàn mét!

Bạch sư gầm lên một tiếng, hai bên thân thể kéo dài ra một đôi cánh ánh sáng, không ngờ đạp không mà đến, tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị.

- Ném lại hai viên đạn hạt nhân để trợ hứng!

Trần Thư vô cùng chăm chú, trong đầu mô phỏng ra các loại tình huống.

Trong phút chốc, hai mắt hắn sáng lên, lập tức ném ra hai bình thuốc trong tay.

- Gừ.

Bạch sư đang muốn thi triển công kích ngẩn ra, lập tức thấy bảo vật bên trong bình dược tề.

Nó chỉ suy tư một lát, trực tiếp há cái miệng khổng lồ, nuốt vào.

Hiện giờ tình huống hỗn loạn, nếu để mặc bảo vật rơi xuống đất, tất nhiên sẽ bị đàn hung thú giẫm lên, thậm chí có hung thú to gan lớn mật sẽ lén lút cắn nuốt.

Dám ỉa cả trên đầu nó, còn gì mà hung thú không dám làm nữa?

- Xem ngươi thăng thiên thế nào!

Trần Thư nhếch miệng cười, tận mắt thấy bạch sư nuốt xuống hai bình dược tề phát nổ.

- Chạy thôi.

Lôi Điểu biến dị lại phóng ra kỹ năng đã làm lạnh xong, tốc độ tăng vọt, lại kéo giãn cự ly.

Dược tề phát nổ thuận theo yết hầu tiến vào dạ dày bạch sư, bên trong có nhiệt độ cao cực kỳ đáng sợ.

Cơ hồ là trong phút chốc, nắp bình đã bị hòa tan.

Dược thủy màu xám chảy ra, lập tức đạt tới điểm phát nổ.

Bạch sư đang muốn truy kích, thần sắc đột nhiên ngẩn ra,

Đồng tử của nó co rút lại, mắt trợn to, tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Rầm rầm rầm!

Trong phút chốc, bạch sư lập tức ngã xuống đất không dậy nổi, thân thể không ngừng run rẩy, trong cơ thể có tiếng nổ mạnh cực kỳ đáng sợ.

Bạch sư lộ ra thần sắc sợ hãi, miệng không ngừng chảy máu tươi màu vàng, kỹ năng phòng ngự của bản thân cũng được phóng thích.

- Cái này…

Đàn hung thú lập tức dừng lại, nhìn chằm chằm vương của chúng đang không ngừng run rẩy, trong mắt hiện ra vẻ đờ đẫn.

Đây là… Phát bệnh à?

Thậm chí có hung thú lĩnh chủ trong mắt lộ ra vẻ tham lam, huyết nhục của quân vương là vật đại bổ chân chính.

Rầm rầm rầm!

Thân thể vốn thánh khiết của Bạch sư không ngừng run rẩy, thậm chí bốc ra từng trận khói đen…

- Thơm quá.

Hung thú chung quanh không nhịn được mà nuốt nước miếng, chưa từng ngửi qua mùi thơm như vậy.

- Mẹ kiếp, mạnh như vậy à.

Trần Thư ở phía trước lại cả kinh, hai bình dược tề phát nổ không ngờ không trực tiếp khiến thân thể đối phương phát nổ.

Vốn cho rằng có thể nhìn thấy một hồi pháo hoa thịnh thế, kết quả lại không có bất kỳ tình huống gì xuất hiện.

Bạch sư… chống đỡ được đạn hạt nhân!

- Tình huống gì thế?

Đỗ Minh không hiểu lý do, vì sao đang yên đang lành hung thú quân vương lại không đuổi theo nữa.

Nhưng hắn lúc này không dám quan sát ở cự ly gần, hung thú nhiều vô cùng vô tận đó đủ để khiến da đầu hắn nổ tung.

- Chạy đi!

Lôi Điểu biến dị lắc mông, trực tiếp bỏ chạy.

Bởi vì nguyên do của dược tề phát nổ, bạch sư không tử vong ngay tại chỗ, nhưng khẳng định là không dễ chịu gì.

Rầm rầm rầm!

Bạch sư vẫn nằm xụi lơ, trong cơ thể không ngừng truyền đến phát nổ khủng bố, khiến người ta nhìn ghê cả người.

Thân thể vô cùng cứng cỏi bị xé rách, nhưng lại bị bạch quang thần bí vấn vít, sửa chữa phục hồi cực nhanh.

Thần sắc Bạch sư vô cùng uể oải, nhưng dược hiệu của dược tề phát nổ cũng đang không ngừng tiêu tán.

Hai bên lâm vào giằng co.

- Gừ.

Bạch sư tạm thời thở được một hơi, lập tức gầm khẽ một tiếng.

Đàn hung thú nhận được mệnh lệnh, lại tập kết, truy đuổi về phía trước.

Lãnh địa bị ô nhiễm, bảo vật bị trộm, mình lại bị thương nặng, các loại đả kích nối gót kéo tới.

Bạch sư hiện tại đã có chút thần chí không rõ…

Không rõ mình rốt cuộc là trêu ai chọc ai!

Hung thú vô cùng vô tận hội tụ, giống như biển rộng, truy đuổi về phía trước.

- Các ngươi vẫn muốn đuổi theo ta à?

Trần Thư không nhìn thấy thân ảnh của bạch sư, thầm thở phào.

Lôi Điểu biến dị cũng lộ ra thần sắc thoải mái, thậm chí không ngừng lắc mông, lộ ra bộ dạng vô cùng khiêu khích.

- Thực sự để ba người này thành công chạy thoát à?

Xa xa, Đỗ Minh lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị.

Một Ngự Thú Sư Hắc Thiết một sao cộng thêm hai Ngự Thú Sư cấp chín, chạy thoát trong tay vô số hung thú cùng với một quân vương Hắc Thiết ba sao.

Quả thực chính là rất không có đạo lý.

Một ngày một đêm trôi qua,

Vù vù.

Lôi Điểu biến dị không ngừng thở phì phò, đầu lưỡi lè cả ra.

Chạy toàn lực lâu như vậy, là ai cũng không chịu nổi…

Phía sau ba người vẫn có biển thú vô cùng vô tận, đương nhiên đã đổi mấy tốp hung thú.

Hoàn toàn coi là đang chạy tiếp sức.

- Mẹ nó! Cuối cùng cũng nhìn thấy cứ điểm rồi.

Ba người thở phào nhẹ nhõm, biết mình đã an toàn.

Chương 421: Đây là logic tội phạm gì?

Đúng vào lúc này, cứ điểm ở Trấn Linh Quân biến thành vô cùng trầm mặc. Bởi vì cứ điểm là thành lập trên một ngọn núi, toàn bộ người đều có thể nhìn thấy tình huống phía trước.

Bọn họ, thấy một màn cả đời khó quên!

Dưới ánh trăng, một con Lôi Điểu màu lam phe phẩy hai cánh, đang bay tới cứ điểm.

Mà trên lưng chim đang có ba người mặc đồng phục bệnh nhân tâm thần, đeo mặt nạ phòng độc, đón gió mà đến.

Cách ăn mặc không hợp với lẽ thường này khiến mọi người suýt chút nữa thì đái ra quần.

Khiến người ta kinh hãi nhất là hung thú vô cùng vô tận hội tụ cùng một chỗ, giống như hải dương trên mặt cỏ.

Chúng ngửa mặt lên trời rít gào, đinh tai nhức óc, khiến người ta không nhịn được mà tâm thần run rẩy.

Đây là tiết mục loại hình gì thế?

Bệnh nhân tâm thần đại chiến hung thú?

- Cái này…

Vô số người há to miệng, trong nhất thời không nói được gì.

Lúc này ngôn ngữ lộ ra rất yếu ớt, thật sự không thể biểu đạt được sự rung động trong lòng bọn họ.

- Mẹ kiếp! Hung thú quả nhiên là vì truy sát các ngươi.

Thần sắc Thẩm Vô Song vô cùng khiếp sợ, khi nhìn thấy đồng phục bệnh nhân tâm thần, hắn đã hiểu tất cả.

- Nam Giang Hãn Phỉ… Lại là hắn…

Có người cũng nhận ra, không ngừng lẩm bẩm, giống như bị động kinh.

- Tiểu tử này…

Khóe miệng Diệp Thanh giật giật, không rõ vì sao một học sinh cấp ba lại có thể dẫn tới sự đuổi giết của toàn bộ hung thú trong không gian.

Cái này không phù hợp với logic.

Khi cứ điểm Trấn Linh Quân vẫn đang trầm mặc.

Vốn tưởng rằng Lôi Điểu biến dị sẽ trở lại cứ điểm, nhưng đúng vào lúc này, nó không ngờ lại đột nhiên chuyển hướng, vòng qua cứ điểm.

Vô số hung thú rít gào, cho dù là e ngại cứ điểm trước mắt, nhưng bị bức bởi mệnh lệnh của quân vương, chỉ có thể liều mạng đuổi giết đám người Trần Thư.

Cứ như vậy, đàn hung thú và đám người Trần Thư chơi trò chơi đuổi bắt lòng vòng.

- Ngươi có phải có bệnh không…

Thần sắc Thẩm Vô Song đờ đẫn, có cứ điểm không trở về, lại muốn giở trò gì thế.

Muốn khoe khoang ngươi dẫn theo tiểu đệ hung thú nhiều không đếm được về à?

Đám người Diệp Thanh cuối cùng cũng tỉnh lại.

Thần sắc hắn khẽ động, gấu chó to lớn bên cạnh giậm chân một cái, đi tới ngoài cứ điểm.

Một tiếng rít gào vô cùng khủng bố vang lên, đại lượng hung thú miệng mũi xuất huyết, trong nháy mắt đã mất đi ý thức, chết ngất ngay tại chỗ.

Vốn chỉ là một kỹ năng khống chế, nhưng cấp bậc của hai bên chênh lệch quá lớn, trực tiếp diệt sát chúng.

- Mẹ kiếp, Diệp lão đầu, đừng xuất thủ.

Thần sắc cả kinh, lập tức kinh hô:

- Xong rồi, xong rồi, thi đại học không có điểm rồi.

Hắn vốn là muốn dựa vào lực chấn nhiếp của cứ điểm để bức lui hung thú, cái này cũng không tính là phạm quy.

Nhưng hiện tại giám khảo xuất thủ, không phải trực tiếp bị trừ điểm sao…

Thẩm Vô Song không ngờ ba người không trở lại là vì điều này.

Hắn chân Băng Loan, cao giọng hô:

- Thi đại học đã kết thúc rồi, mau con mẹ nó trở về đi.

Trần Thư hơi ngẩn ra, lập tức dẫn theo Lôi Điểu biến dị trở về cứ điểm.

Lúc này ba Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim xuất thủ, trong nháy mắt đã diệt sát hơn một ngàn con hung thú, đàn hung thú vô cùng vô tận lập tức bị đẩy lui.

Một lúc sau, cứ điểm của Trấn Linh Quân cuối cùng cũng bình ổn trở lại.

Trần Thư thở phào, mở miệng hỏi:

- Sao lại kết thúc? Không phải chưa tới thời gian à?

- Ngươi còn không biết xấu hổ mà hỏi à?

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, ngươi con mẹ nó là thật sự không biết chút gì sao.

- Dị không gian đã bạo động, chỉ có thể kết thúc trước.

Ba vị quan chủ khảo xông tới, nhìn chằm chằm Trần Thư.

Cuối cùng cũng tìm được tên đầu sỏ!

- Sao thế? Ta có làm gì đâu?

Trần Thư nói với vẻ vô tội, chỉ thấy ánh mắt của mấy nghìn người toàn bộ đều nhìn lại, thần sắc đờ đẫn.

Một học sinh cấp ba, không ngờ khiến cả dị không gian bạo động, phải kết thúc thi đại học trước.

Loại tình huống này chưa từng xuất hiện trong lịch sử Hoa Quốc.

- Đỗ Minh, nói một chút xem là tình huống gì.

Diệp Thanh không truy hỏi Trần Thư, theo hiểu biết của hắn, không thể từ trong miệng Trần Thư moi ra lời gì hay.

Không chừng ba Ngự Thú Sư hoàng kim cũng bị hắn lừa.

- Các đại lão, tự các ngươi xem đi, hiện tại đầu óc ta cũng có chút đờ đẫn rồi.

Đỗ Minh ngửa đầu nhìn trời, ném ra giám khảo chứng, trong nhất thời mãi lâu sau vẫn không nói gì.

Mấy ngày giám thị ngắn ngủi, hắn lại cần dùng cả đời để chữa thương.

Diệp Thanh tiếp nhận giám khảo chứng, cất đi, không có thiết bị tất nhiên không thể quan sát ngay tại chỗ.

Huống chi đây là thuộc về cuộc thi cá nhân, không thể công khai.

Ba vị quan chủ khảo nhìn nhau, trực tiếp tuyên bố thi đại học môn thực chiến chính thức kết thúc!

Phần thưởng đạt được, kỹ năng thương tổn của Nguyên Tố Thú tăng thêm 5%!'

Phần thưởng đạt được, toàn thuộc tính của hai Khế Ước Linh thêm 7%!'

Thi đại học kết thúc, hai mục chọn hệ thống của Trần Thư trực tiếp được kết toán.

Một cái là vừa rồi đào xuất sinh thiên, cái còn lại thì là săn bắn hung thú lĩnh chủ.

- Đúng là thi đại học bình thản.

Trần Thư thở dài, có được phần thưởng, tâm tình hắn rất tốt.

Chương 422: Lúc ấy ta chỉ sợ không được, một mực đang run (1)

Tuy tổn thất hai bình dược tề phát nổ, nhưng kỹ năng thương tổn của Husky trực tiếp đề thăng 5%, còn mạnh hơn thiên phú một bậc. Những người còn lại nghe vậy toàn bộ đều nhìn tới, bình thản?

Toàn bộ hung thú của dị không gian đều con mẹ nó điên rồi, thi đại học cũng phải kết thúc trước, thế còn bình thản à?

- Đáng tiếc là không có được con bạch sư đó.

Song quyền Trần Thư hơi nắm lại, hạ quyết tâm sau này nhất định phải săn được một con hung thú quân vương!

Đúng vào lúc này, Diệp Thanh mở miệng nói:

- Trần Thư, tới chỗ chúng ta một chút.

- Không phải là tính sổ sau chuyện chứ.

Trần Thư nuốt nước miếng, nói:

- Lão sư, ngươi đi cùng chúng ta đi.

Thẩm Vô Song núi về phía sau, trực tiếp quyết đoán xoay người rời khỏi.

Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim tìm ngươi, ngươi kéo một cấp Hắc Thiết như ta xuống nước làm gì?

Trần Thư bất đắc dĩ, chỉ có thể một mình đi tới, dựa theo đạo lý mà nói, hắn chắc sẽ không gặp bất trắc gì.

Ở trong một căn nhà gỗ nhỏ, ba vị quan chủ khảo của kỳ thi đại học đứng chung một chỗ.

Bên cạnh là Đỗ Minh một mực đang nói gì đó.

Trần Thư đẩy cửa gỗ đi vào, ánh mắt của bốn người lập tức nhìn sang.

Diệp Thanh đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Chính là ngươi dùng đại tiện làm ô nhiễm Liệt Dương Sơn Khâu?

- ?

Trần Thư trợn mắt, bộ dạng ngây đơ.

Vấn đề trâu ngựa gì vậy?

- Là hung thú đại tiện, ta chỉ là đưa ra một lọ thuốc xổ mà thôi.

- Được rồi, cái này không phải trọng điểm.

Một quan chủ khảo khác cắt ngang, vô cùng nghiêm túc hỏi:

- Ngươi cướp đồ của hung thú quân vương?

Trần Thư mặc đồng phục bệnh nhân tâm thần xòe tay, lẩm bẩm nói:

- Ai bảo bảo vật của nó mê người như vậy.

- ???

Bốn người ngây ra, đây là logic tội phạm gì thế?

- Ngươi cũng biết giải thích nhỉ!

Khóe miệng Quan chủ khảo giật giật, nói ra nghi vấn của mình:

- Lúc ấy ngươi ném ra cái gì vậy?

Có thể khiến hung thú cấp Quân Vương từ bỏ đuổi giết, tuyệt đối là bản thân xuất hiện tình trạng.

- Thuốc xổ, ta tự chế.

Trần Thư mặt không đổi sắc nói, dược tề phát nổ là dẫn nổ trong cơ thể bạch sư, phía quan phương không rõ tình huống.

Video Đỗ Minh ghi lại chỉ có thể nhìn thấy hắn ném ra hai bình thuốc, thậm chí ngay cả màu sắc bên trong cũng không nhìn thấy, bởi vì có quang huy của dược liệu lấp lánh.

- Thuốc xổ tự chế?

- Khụ khụ…

Trần Thư thấy bộ dạng khiếp sợ của ba người, tự hào nói:

- Tại hạ bất tài, cũng có chút thiên phú phối thuốc.

- Ta có thể phối thuốc cho các ngươi, giá rẻ thôi, các ngươi phối không.

- …

Bốn người lộ ra vẻ mặt quái dị, trước mắt chính là có ba cấp Hoàng Kim, thuộc về người mạnh nhất của một thành thị.

Một học sinh cấp ba lại bình tĩnh như vậy, thậm chí dám trêu chọc bọn họ?

Một quan chủ khảo dường như nghĩ tới gì đó, mở miệng hỏi:

- Không biết bạn học có bán hai tảng đá đó không?

Trần Thư nhíu mày, lập tức hiểu đối phương nói gì, chính là bảo vật của bạch sư.

Thấy hắn có chút động lòng, trừ Diệp Thanh ra, ba người còn lại đều nhìn lại với vẻ chờ mong.

Một đệ tử có thể có được bao nhiêu tiền, không chừng sẽ bán ra với giá một hai trăm vạn.

Trần Thư hắng giọng, nói:

- Các tiền bối đã muốn, vậy bán rẻ một chút.

- Một trăm ức!

Ba người trợn mắt, thiếu chút nữa thì sặc nước miếng của mình.

Một trăm ức Hoa Hạ Tệ?Ngươi con mẹ nó là thực sự dám ra giá đó.

- Được rồi! Dừng ở đây đi.

Diệp Thanh lắc đầu, còn bàn luận tiếp, ai biết Trần Thư sẽ nói ra những lời hổ lang gì.

Trong mắt hắn có nét cười, ba người các ngươi muốn lừa Nam Giang Hãn Phỉ, đây không phải là mơ mộng hão huyền à?

Trần Thư nghe vậy, lập tức bỏ chạy.

Một trăm ức kỳ thật chỉ là nói bừa mà thôi, cho dù là đối phương thực sự bỏ ra nhiều như vậy, hắn cũng sẽ không bán.

Trong đầu hắn có tri thức tài liệu học trung học, nhưng vẫn không thể nhận ra bảo vật của bạch sư, có thể thấy được không phải là phàm phẩm.

- Tiểu tử này…

Bốn người cảm khái, chỉ cảm thấy thời đại đã thay đổi, hiện tại người trẻ tuổi đều dũng mãnh như vậy.

- Tiểu tử này, còn mạnh hơn cả Phương Tư.

Diệp Thanh nhìn về phía Trần Thư, khóe miệng bất giác mỉm cười.

Đồng thời trong lòng có một quyết định: Nhất định phải cử Trần Thư tới Hoa Hạ Học Phủ!

- Lão Diệp, thế nào?

Hai quan chủ khảo còn lại nhìn sang, giống như đang trưng cầu ý kiến.

Tuy cấp bậc của ba người giống nhau, nhưng tư lịch và thanh danh của Diệp Thanh không phải là hai người có thể so sánh.

Diệp Thanh suy nghĩ một lát, nói:

- Ta ở lại, các ngươi tới vị trí mục tiêu xem thử.

Hai người gật đầu, lập tức cưỡi Khế Ước Linh phi hành, bay vào sâu trong không gian.

Một hung thú cấp Quân Vương, cho dù là Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim cũng sẽ động lòng không thôi.

Chỉ có ba người bọn họ, mới có thể nắm chắc diệt sát được nó.

Chênh lệch giữa hai bên là khoảng hai cảnh giới cái này, bởi vậy có thể nhìn ra chỗ khủng bố của hung thú quân vương.

- Có lẽ là không tìm thấy.

Diệp Thanh lắc đầu, hung thú cấp Quân Vương là có thể gặp chứ không thể cầu.

Chương 423: Lúc ấy ta chỉ sợ không được, một mực đang run (2)

Huống chi trời sinh có cảm giác nhạy bén đối với cường giả, tất nhiên sẽ tránh trước, đây cũng là chỗ khó của săn bắn quân vương. Hai người chỉ đi thử chút vận khí mà thôi, không chừng có thể dựa vào manh mối tìm thấy bạch sư.

Diệp Thanh không để ý tới nữa, mà là quay về chủ trì công tác kết thúc thi đại học.

Mấy ngàn học sinh cấp ba tới thông đạo không gian, theo thứ tự rời khỏi Liệt Dương Sơn Khâu.

- Cuối cùng cũng về rồi.

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, tuy chỉ không đến mười ngày, nhưng vô cùng kích thích.

- Hiện tại Hoa Hạ Học Phủ trên cơ bản là ổn rồi chứ?

Trần Thư sờ sờ cằm, trong lòng vẫn nhớ mục chọn lúc trước, thần kỹ phân thân khiến hắn động lòng rồi.

Ba người thành công chạy thoát thân trong tay hung thú cấp Quân Vương, tuyệt đối sẽ có thêm không ít điểm cộng.

Nhất là Lôi Điểu biến dị của Từ Tinh Tinh, thậm chí còn có biểu hiện xuất sắc hơn cả Trần Thư.

- Về khách sạn nghỉ ngơi.

Lớp huấn luyện đặc biệt của Nam Giang Nhị Trung tập hợp ở trấn Tiểu Dương, trong mắt đại bộ phận người đều lộ ra vẻ vui mừng.

Hiển nhiên đều có biểu hiện xuất sắc hơn trình độ.

Mọi người giải tán, hiện giờ sắc trời đã muộn, mọi người cũng có chút buồn ngủ rồi.

- Ba người các ngươi tới đây một chút.

Thẩm Vô Song trực tiếp mở miệng nói.

Tuy không nói, nhưng ánh mắt mọi người đều nhìn về phía đám người Trần Thư.

Bốn người tới đầu đường vắng vẻ, vừa đi vừa nói.

Hiện giờ học sinh thi đại học đều về khách sạn nghỉ ngơi, cộng thêm trấn Tiểu Dương đề phòng sâm nghiêm, tất nhiên không có ai chúc mừng.

Thẩm Vô Song mở miệng hỏi:

- Có giải thích hợp lý không?

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam đồng loạt nhìn về phía Trần Thư.

- Vì tranh điểm cao.

Trần Thư nghiêm trang nói:

- Cấp bậc tiềm lực của ta quá thấp, để vạn vô nhất thất, cần phải xuất kỳ bất ý!

- Lúc ấy ta cũng sợ quá, một mực run rẩy, đó chính là hung thú cấp Quân Vương.

Trong mắt Trần Thư lộ ra vẻ 'Sợ hãi', nói:

- Nhưng ta có thể lùi bước sao? Ta chính là đang gánh vác hy vọng cả toàn trường.

- Dừng một chút! Dừng một chút!

Thẩm Vô Song ra hiệu tạm dừng, ngươi đúng là giỏi lải nhải.

Ngươi mà biết sợ? Còn một mực run ẩy, là quá hưng phấn à?

- Đừng lảm nhảm nữa, ta đau đầu lắm.

Thẩm Vô Song quay đầu nói:

- Rốt cuộc có lòng tin thi trúng hay không?

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, là có thể thi trúng.

Trần Thư mở miệng nói, hiện tại điểm trừ duy nhất của hắn có thể chính là cấp bậc tiềm lực.

Môn khác trên cơ bản sẽ không bị trừ điểm.

- Trở về nghỉ ngơi đi.

Thẩm Vô Song gật đầu, khóe miệng hiểu ra một nụ cười.

Ba người lập tức về trong khách sạn.

- Nam Giang Nhị Trung lại xuất hiện một học sinh Hoa Hạ Học Phủ à?

Thẩm Vô Song sờ sờ cằm, dường như nghĩ tới gì đó.

Nếu Trần Thư và Phương Tư có thể bình thường một chút thì tốt.

Ba người Trần Thư đã vô cùng mỏi mệt, trở lại khách sạn liền ngáy o o.

Trưa Ngày hôm sau.

Ba người từ từ tỉnh lại, quét sạch sự mệt nhọc trong thân thể.

- Thật là thoải mái.

Trần Thư duỗi lưng, cùng hai người rời khỏi khách sạn.

- Một giờ chiều tập hợp! Dẫn các ngươi về về trường học.

Thẩm Vô Song vừa hay đụng phải ba người đang đi ra.

Ba người gật đầu, ăn cơm trưa rồi tới địa điểm tập hợp.

Lúc này người của lớp huấn luyện đặc biệt đã ngồi trên xe chuyên dụng.

Trên thực tế, thi đại học trên cơ bản là không có ai tử vong.

Quốc gia điều động nhiều cường giả như vậy, tất nhiên là để bảo đảm vạn vô nhất thất.

Trần Thư đi tới trên xe, chỉ thấy người trong lớp đều cúi đầu, thậm chí không có ai dám nhìn thẳng hắn.

Hiện giờ Trần Thư đã là cấp Hắc Thiết, đánh bọn họ thật sự là dễ như chơi.

- Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta…

Đường Liệt cúi đầu, không ngừng nhắc tới, giống như đang cầu nguyện.

Nhưng mà, định luật Murphy lại có hiệu lực!

- Đường thiếu!

Trần Thư mỉm cười, mở miệng gọi.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc đó, trong lòng Đường Liệt run lên, trên mặt cố nặn ra một nụ cười gượng gạo.

- Trần thiếu, gọi ta tiểu Dường là được rồi.

Tất cả mọi người đều giở ra bộ dạng mặc niệm, xem ra cả đời Đường Liệt là không thoát khỏi được bóng ma này rồi.

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Thi thế nào? Đến kinh đô ca bảo kê ngươi.

- À à…

Đường Liệt cười gượng một tiếng, ngươi không tìm ta làm phiền là đã cám ơn trời đất rồi.

- Không cần, Trần thiếu, ta chuẩn bị báo danh vào đại học ngự thú của Ma Đô.

- Đáng tiếc.

Trần Thư lắc đầu, ngồi xuống vị trí, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Long.

Thân thể Đỗ Long run lên, vội vàng nói:

- Trần thiếu, ta chuẩn bị thi vào trường Trấn Linh Quân của tây bắc, sẽ không làm phiền ngài đâu.

- Được rồi, ngồi xuống đi.

Thẩm Vô Song thở dài, hiện tại đã có chút không quản được Trần Thư.

Thằng ôn này cũng là cấp Hắc Thiết, tuy chênh lệch hai hai cấp bậc, nhưng hắn muốn thu thập Trần Thư là không dễ dàng.

Xe đặc biệt lái ra khỏi trấn Tiểu Dương, đi tới vị trí của Nam Giang Thị.

Hiện giờ thi đại học đã kết thúc viên mãn, mọi người chỉ cần chờ có thành tích là được.

- Tiểu Vũ, các ngươi thi thế nào?

Trần Thư nhìn về phía ba người Hứa Tiểu Vũ, mở miệng hỏi.

Chương 424: Nhi tử, dị không gian không sao chứ?

– Trình độ bình thường, có thể ghi danh đại học hàng đầu kinh đô. Hứa Tiểu Vũ suy nghĩ một lát, mở miệng nói.

Nàng ta và Hạ Băng cũng là quán quân thi đấu ngự thú, thi đại học sẽ có điểm cộng, nhưng dù vậy, vẫn không thể thi vào Hoa Hạ Học Phủ.

- Ta chuẩn bị ghi danh đại học kinh đô, ít nhất có thể học một đại học trọng điểm.

Cấp bậc tiềm lực của Hạ Băng chỉ là cấp B, thực chiến cũng không bằng Hứa Tiểu Vũ và Vương Thanh Hàn, nhưng trong mắt của nàng ta vẫn có vẻ chờ mong đối với tương lai.

- Ta cũng vậy.

Vương Thanh Hàn nói, nàng ta đã đáp ứng Phương Tư phải tới kinh đô.

Chính yếu là, cho dù là đại học cùng cấp bậc, nhưng lực lượng của thầy giáo và tài nguyên ngự thú ở kinh đô đều tốt hơn không ít.

- Vậy vừa hay, có việc có thể đến Hoa Hạ Học Phủ tìm ta!

Trần Thư gật đầu:

- Mọi người đều là bằng hữu, phí dịch vụ giảm chín thành.

Mọi người có nói có cười, đàm luận chuyện đại học, trong mắt có quang mang lấp lánh.

Thẩm Vô Song tươi cười, nghe học sinh trên xe trao đổi, không khỏi cảm khái.

Tương lai của bọn họ có khả năng vô hạn!

Lúc chạng vạng, xe về tới Nam Giang Thị.

Hiệu trưởng đang ngửa đầu chờ, một mực nhìn về phía cuối đường, cho tới khi xe đặc biệt xuất hiện, trên mặt hắn mới nở nụ cười.

Ở cửa trường, đại bộ phận phụ huynh cũng sớm đứng chờ hài tử của mình.

Tuy xác suất thương vong của thi đại học là cực thấp, nhưng vạn nhất đúng vào hài tử của mình thì sao?

Thẩm Vô Song mỉm cười, mở miệng nói:

- Bắt đầu từ lúc này, kiếp sống cấp ba của các ngươi đã kết thúc! Xuống xe đi! Hôm nay không cần tập hợp nữa!

Xe lái vào Nam Giang Nhị Trung, Ngự Thú Sinh nhao nhao xuống xe.

- Nhi tử, không sao chứ?

- Thi thế nào? Nghe nói địa điểm thi của các ngươi xuất hiện tình huống bất ngờ?

- Oa, không bị thương chứ?

Vườn trường đang yên lặng lập tức trở nên nhốn nháo, các phụ huynh đều hỏi tình huống.

- Trần Bì!

Phụ thân Trần Bình lập tức nhìn thấy nhi tử, mở miệng hỏi:

- Các học sinh không sao chứ? Dị không gian cũng không sao chứ?

- ???

Khóe miệng Trần Thư giật giật, đây là hỏi kiểu gì vậy?

Dựa theo lệ thường, không nên hỏi tình huống của con trai ngươi sao.

Ngài lo lắng cho bạn học thì cũng thôi, nhưng lo lắng cho dị không gian là cái quỷ gì?

Những người còn lại nhao nhao nhìn tới, cũng cảm thấy vô cùng lạ lùng.

- Ba mẹ, đi thôi, đừng nhìn nữa.

Các học sinh còn lại vừa thấy là Trần Thư, không khỏi cả kinh, vội vàng rời khỏi trường học.

Quả nhiên là hiểu con không ai bằng cha, Liệt Dương Sơn Khâu là thật sự xảy ra chuyện!

Trần Thư đang muốn cùng phụ thân rời khỏi trường học, lập tức nghĩ tới gì đó.

- Tiểu Tinh!

Hắn gọi Từ Tinh Tinh đang chuẩn bị lên xe lại.

- Làm sao vậy?

Trần Thư mở balo, từ bên trong lấy ra một cái túi phân.

Lập tức, người xung quanh theo bản năng lùi lại mấy bước, thần sắc hoảng sợ.

Sắp tốt nghiệp rồi, đừng để lại hồi ức xấu chứ?

- Sợ như vậy làm gì?

Trần Thư nhún vai, hắn không chuẩn bị chùm người.

Chỉ thấy hắn đưa túi phân cho Từ Tinh Tinh, nói khẽ:

- Đây là thu hoạch lần này, ngươi tới xử lý đi.

Nói xong, hắn lại nói:

- Ngoài ra, bảo vật của con bạch sư đó ta không nhận ra, nhà ngươi làm sinh ý ngự thú, đánh giá giá trị một chút.

- Được.

Tinh Tinh tiếp nhận bảo vật, quay đầu lên xe.

Trần Thư không lo lắng Từ Tinh Tinh sẽ giở trò, hoặc là nói dối giá trị, ba người bình thường hay đùa giỡn, nhưng trên đại sự luôn phân rõ.

…

Rất nhanh, Trần Thư và phụ thân Trần Bình về tới trong nhà.

Bởi vì Trương Đại Lực và Phương Tư không có mặt, người của ba nhà không gặp nhau.

Mẫu thân mở miệng hỏi:

- Nhi tử, thế nào?

Trần Thư nhếch miệng cười,

- Một chữ: Ổn!

- Ổn định vào nhà máy à?

Phụ thân Trần Bình bỏ túi xuống, quay đầu nói.

Trần Thư nghẹn lời, nói:

- Vào nhà máy gì, con trai của ngươi là muốn thi vào Hoa Hạ Học Phủ.

Người một nhà vui vẻ ăn cơm chiều.

Cha mẹ hỏi tình huống cụ thể thi đại học.

Trần Thư tránh đi trọng điểm, chỉ nói là một mực đang đánh quái, quá trình vô cùng bình thản.

Sau cơm chiều, Trần Thư về trong phòng.

Vừa mở di động lên, chỉ thấy bên trên đã có bao nhiêu tin tức.

Đại bộ phận tin đều là Phương Tư và Trương Đại Lực gửi đến, quan tâm tới tình huống thi đại học của hắn.

- Tất cả đều thuận lợi.

Trần Thư trả lời, ánh mắt thì thấy một tin tức đặc thù.

- Bạn học Trần Thư, chúc mừng ngài thành công tấn thăng Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, hiện có thể đăng kí tài khoản hiệp hội Ngự Thú Sư, phương thức đăng kí như sau…

Hiệu suất như vậy à?

Trần Thư vừa trở thành trở thành cấp Hắc Thiết bao lâu, không ngờ trang web của hiệp hội truyền đến tin tức, không hổ là là trang web quan phương lập ra.

Hắn dựa theo quy trình, đăng ký thân phận của mình, quét mặt, thành công đăng kí tài khoản của mạng hiệp hội.

Trang web chia làm ba khu, phân biệt là cấp Hoàng Kim, cấp Bạch Ngân và cấp Hắc Thiết,

Quyền hạn của Trần Thư không đủ, chỉ có thể đăng nhập vào trong cấp Hắc Thiết, trong đó có các phân loại, bao gồm bán

bảo vật, trao đổi tình báo, kinh nghiệm ngự thú, dược liệu bán trong cửa hàng thực thể tuyệt đại bộ phận đều là cho Ngự Thú Sư từ cấp Hắc Thiết trở xuống sử dụng.

Chương 425: Bốn giờ ngủ bảy giờ dậy, Diêm Vương khen ta thân thể tốt (1)

Tuy cường giả Hoa Quốc nhiều như mây, nhưng Ngự Thú Sư cấp cơ sở vẫn là số lượng đông nhất. Mà cấp Hắc Thiết thì khác, đã được coi là nhân vật hàng đầu.

Tài liệu bọn họ cần chẳng những đắt quý, hơn nữa rất thưa thớt, trên cơ bản đều để ở hiệp hội Ngự Thú Sư mà bán.

- Xem giá thế nào.

Trần Thư mở bán bảo vật, trong đó bao gồm dược liệu, Ngự Thú Chân Châu, tài liệu lĩnh chủ, vân vân.

Mà tài liệu chủ để phối trí dược tề cấp Hắc Thiết ít nhất cũng mấy chục vạn, dược liệu khan hiếm thậm chí là bán với giá hơn trăm vạn,

Vật lấy ít làm quý, những dược liệu này không có giá trị cố định.

- Đắt thật.

Trần Thư sờ sờ cằm, đại bộ phận Ngự Thú Sư cấp cơ sở đều mua được dược tề mà mình cần.

Nhưng đến cấp Hắc Thiết, thật sự là chênh lệch rất lớn.

Chỉ có cường giả của gia đình đại phú đại quý hoặc là có gan mạo hiểm mới có thể dùng được.

Hiện tượng cường giả càng ngày càng mạnh hơn dần dần trở nên rõ ràng.

Tuy Trần Thư có một ức Hoa Hạ Tệ, nhưng không thể dùng lung tung, chỉ nhìn một lúc lại đóng trang web lại.

- Ta còn có một danh ngạch kỹ năng định chế.

Trần Thư sờ sờ cằm, hiện giờ Sử Lai Mỗ không quá cần kỹ năng, hắn đang chờ Khế Ước Linh thứ hai xuất hiện.

- Cần phải lợi dụng tốt danh ngạch này.

Trần Thư hạ quyết tâm, tài liệu lĩnh chủ trên mạng ngự thú vô cùng đắt tiền.

Một Hắc Thiết Lĩnh Chủ có thể đưa lên tới giá cao bốn trăm vạn, dù có tiền cũng không thể tiêu xài như vậy.

Hắn tìm đọc các loại kỹ năng nguyên tố, muốn sàng lọc ra kỹ năng tốt nhất.

Thời gian đã tới đêm khuya.

- Không tra nữa, chủng loại kỹ năng quá nhiều, ngày mai hỏi lão Thẩm.

Trần Thư ngáp một cái, vô cùng buồn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, một cú điện thoại vang lên.

- Ai thế?

Trần Thư dụi dụi mắt, nhìn thời gian, mới bảy giờ sáng.

Thanh âm của Từ Tinh Tinh truyền đến:

- Trần Bì, chúng ta sắp phát tài rồi! Hai tảng đá ngươi đưa ta rất đắt tiền.

Thân thể Trần Thư chấn động, nghe thấy hai chữ phát tài, lập tức tỉnh táo hơn không ít.

- Chờ ta, ta lập tức tới ngay.

Trần Thư thu thập một phen, trực tiếp ra ngoài.

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh đang ở quán ăn sáng, ăn bánh quẩy mà miệng cũng đang run rẩy.

- Ta nói này, hai ngươi cho cần phải vậy không? Chưa từng thấy tiền à?

Trần Thư đi tới trước quán, thuận tay cầm lấy một cái bánh quẩy.

Từ Tinh Tinh ghé tới, nói khẽ:

- Hòn đá của ngươi, có giá trị gần một ức!

- Gần một ức?

Tay Trần Thư run lên, bánh quẩy cũng rớt xuống.

Hai người đồng loạt nhìn tới, ngươi mới là chưa từng thấy tiền ý?

- Mẹ kiếp, nói như vậy lúc ấy ta con mẹ nó ném ra bốn ức?

Vẻ mặt Trần Thư trở nên bi thống.

Để dụ dỗ bạch sư nuốt vào dược tề phát nổ, không ngờ dùng bốn ức làm mồi dụ?

- Hồ đồ!

Trần Thư ngửa mặt lên trời thở dài, từng có bốn ức Hoa Hạ Tệ xuất hiện ở trước mắt hắn, nhưng hắn lại không biết quý trọng.

- Có hai ức cũng không tồi rồi.

Từ Tinh Tinh lắc đầu nói:

- Hòn đá đó tên là Chân Bảo, cấp bậc là cấp Hắc Thiết, tác dụng chỉ có một, thuộc tính tăng phúc vĩnh cửu.

- Thế không phải là tương đương với dược tề à?

Trần Thư mở miệng nói, trong lòng lập tức ý thức được giá trị của nó.

- Chân Bảo chỉ có hung thú cấp Quân Vương mới có, người thường đừng nói là sử dụng, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Từ Tinh Tinh giải thích:

- Nhà chúng ta là vì có giao hảo với một Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim, mới biết được tình huống.

Hung thú quân vương kém nhất cũng là cấp Hắc Thiết, Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân cũng không nắm chắc săn bắn được, chỉ có cấp Hoàng Kim mới có thể làm được.

Đây cũng là vì sao Chân Bảo chỉ có Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim mới biết.

- Hai tảng đá một là thuộc tính hỏa, một là thuộc tính quang, có thể đề thăng đại khái khái 10% thương tổn thuộc tính.

Từ Tinh Tinh nói khẽ:

- Các ngươi xử lý ra sao rồi?

Hắn nhìn về phía Trần Thư, muốn xem là bán ra hay là tự mình dùng.

- Ta dùng.

Trần Thư gõ mặt bàn, mở miệng nói.

Husky là Khế Ước Linh toàn thuộc tính, có thể có được đề thăng không nhỏ.

Trần Thư kiếm tiền không phải để đề thăng thực lực sao, hiện giờ tất nhiên không thể bỏ qua.

Chân Bảo là có thể gặp chứ không thể cầu, hiệp hội Ngự Thú Sư trên mạng cũng không thể xuất hiện loại bảo vật cấp bậc này.

Nếu là Chân Bảo cấp Bạch Ngân, sợ rằng giá sẽ tăng lên vô số lần.

Thuộc tính cơ sở của Husky không cao, nuốt vào, có thể đề thăng 10% thương tổn thuộc tính.

Nếu là Khế Ước Linh cấp Hoàng Kim, tác dụng sẽ nhỏ hơn nhiều.

- Cứ dựa theo hai ức mà tính đi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ba người chúng ta chia đều, đại khái chính là mỗi người một…

Tạ Tố Nam mở miệng cắt ngang:

- Ta không lấy nhiều như vậy.

Cướp đoạt bảo vật của bạch sư, Trùng Điệp của hắn không thể hiện ra tác dụng.

Chủ yếu vẫn là hai người Trần Thư và Từ Tinh Tinh.

Cuối cùng ba người lại thương nghị một lúc, Tạ Tố Nam cầm hai ngàn vạn, Trần Thư và Từ Tinh Tinh mỗi người chín trăm ngàn.

Bất kể là Lôi Điểu biến dị hay là dược tề phát nổ, đều là mấu chốt dẫn tới thành công, hai người chia đều cũng không có gì đáng trách.

Chương 426: Bốn giờ ngủ bảy giờ dậy, Diêm Vương khen ta thân thể tốt (2)

Hiện giờ kim ngạch liên quan quá lớn, Trần Thư vẫn thu liễm một chút khí chất tội phạm. Hắn không hy vọng vì Hoa Hạ Tệ mà quan hệ với hai người trở nên căng thẳng, vậy là rất không đáng.

Trần Thư bỏ ra một ức một ngàn vạn, mua hai Chân Bảo cấp Hắc Thiết.

Trên mặt ba người đều lộ ra vẻ hưng phấn, quả nhiên là cầu phú quỷ trong hiểm nguy!

- Trần Bì, sao mắt ngươi thâm thế.

Ba người đi ở đầu đường, Tạ Tố Nam mở miệng hỏi.

- Tối hôm qua ngủ muộn quá.

Trần Thư ngáp một cái, lộ ra có chút buồn ngủ.

- Hay là ngươi trở về ngủ một giấc đi?

- Không sao, bốn giờ ngủ bảy giờ dậy, Diêm Vương khen ta sức khỏe tốt.

Trần Thư xua tay, nói:

- Giữa trưa còn có lớp lớp, cơm miễn phí là không thể bỏ qua.

Ba người lại đi dạo, đàm luận về an bài nghỉ hè.

Hiện giờ cách lên đại học còn hơn hai tháng, tất nhiên phải an bài tốt một phen.

Khi đang nói chuyện phiếm, thời gian đã tới giữa trưa.

Quán lẩu Mỹ Vị.

Học sinh của Lớp huấn luyện đặc biệt đều đã tới.

Tất cả mọi người nói nói cười cười, trong mắt đều có khát khao đối với tương lai, cũng có sự lưu luyến đối với trường trung học.

Trần Thư vừa tới hiện trường đều trầm mặc một thoáng.

- Cứ coi như ta không tồn tại, hôm nay ta không mang ba lô.

Mọi người nhìn một cái, Trần Thư quả nhiên là quần áo nhẹ ra trận.

Không mang ba lô có nghĩa là không có túi phân, tâm tình của mọi người cũng thoải mái hơn không ít.

- Thẩm lão sư.

Trần Thư lập tức nhìn thấy Thẩm Vô Song, mở miệng hỏi chuyện kỹ năng định chế.

Thẩm Vô Song đảm nhiệm lão sư lớp huấn luyện đặc biệt nhiều năm, kinh nghiệm và kiến thức đều không phải là Trần Thư có thể so sánh.

- Cái này á, để ta nghĩ.

Thẩm Vô Song sờ sờ cằm, không ngừng suy nghĩ kỹ năng tương xứng với Nguyên Tố Thú.

Lúc này, người của lớp huấn luyện đặc biệt đã toàn bộ ngồi vào vị trí.

- Ăn cơm trước đã, lát nữa ta tra cho ngươi.

Thẩm Vô Song mở miệng nói, danh ngạch này quá quý giá, không thể sử dụng tùy tiện.

Mọi người lại bắt đầu ăn, giống như là cuộc vui cuối cùng.

Tuy lớp huấn luyện đặc biệt chỉ thành lập chưa đến một năm, nhưng tình nghĩa của mọi người lại cực kỳ thâm hậu, dẫu sao cũng từng kề vai chiến đấu.

Nhưng bi hoan của nhân loại không tương thông.

Đúng vào lúc này, trong một tòa nhà nghiên cứu của Hoa Hạ Học Phủ.

Sáu vị giáo thụ ngồi thành một hàng, ánh mắt u buồn, vẻ mặt ngây đơ.

Lúc này đang phát một video.

Trong video, một học sinh cả người bốc ra khói trắng, vô cùng bình tĩnh xếp đội.

Ngay sau đó lại có mấy cảnh tượng, bắt đầu dẫn tới Toản Địa Thú triều, bỏ thuốc xổ vào trong thỏ nướng, cướp bóc hung thú quân vương…

Hình ảnh cuối cùng dừng lại, ba người mặc đồng phục bệnh nhân tâm thần, đeo mặt nạ phòng độc đứng trên lưng chim.

Sau lưng bọn họ có vô số hung thú gầm rú, nhìn cực kỳ rung động lòng người!

Nhân vật chính trong video chính là Trần Thư!

Vốn thi đại học là do lão sư chuyên môn đến chấm điểm.

Nhưng bởi vì lần này năng lực thừa nhận của lão sư không được. Chỉ có thể gửi video cho Hoa Hạ Học Phủ, do giáo thụ có quyền uy nhất phân tích và phán đoán.

Một giáo thụ trung niên nuốt nước miếng, mở miệng nói:

- Đây là chuyện mà một học sinh cấp ba có thể làm được à?

- Trên lý thuyết mà nói, không quá giống học sinh cấp ba…

Một giáo thụ vẻ mặt đứng đắn, ngay sau đó lại nói:

- Trên thực tế, con mẹ nó càng không giống…

Bọn họ chưa từng nhìn thấy video thi đại học như vậy, một đệ tử có thể khiến cho cả một dị không gian tung trời.

Giang Vân giáo thụ của hệ chiến đấu mở miệng nói:

- Ta cũng cảm thấy không giống, đã kiểm tra thân phận của hắn chưa?

Văn Dương giáo thụ Đến từ môn tài liệu viện văn hóa lắc đầu nói:

- Đã đối chiếu với tội phạm truy nã trong nước rồi, không có vấn đề.

- Tội phạm quốc tế thì sao?

- ???

Khóe miệng Văn Dương giật giật, nói:

- Không đến mức như vậy chứ?

Hắn lại nhìn về phía bộ dạng tội phạm của Trần Thư ở trong video, mở miệng nói:

- Có điều hình như cũng có khả năng.

- Trước tiên sai người nghiệm chứng một chút, buổi chiều lại đến tham thảo.

Để phòng ngừa bất ngờ, sáu người lại sai người đối chiếu với tội phạm truy nã quốc tế.

Buổi chiều, sáu người lại tề tựu, đã xác nhận không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng trong mắt vẫn có chút không thể tin được.

Giang Vân mở miệng nói:

- Các vị, cho điểm thế nào? Đều nói một chút đi.

- Hắn làm việc quá lỗ mãng, hơn nữa dường như trước giờ không nghĩ tới hậu quả.

Tóc trắng xoá giáo thụ tóc trắng mở miệng nói:

- May mà là thi đại học, có giám khảo tọa trấn, nếu là bình thường, không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu thương vong.

- Hoa Hạ Học Phủ chỉ bồi dưỡng học sinh, không phải bồi dưỡng tội phạm! Ta chỉ cho một trăm tám mươi điểm.

Hiện giờ thành tích các môn của Trần Thư kỳ thật đều có rồi, môn văn hóa đạt tới 400 điểm, nhân số đạt được điểm tuyệt đối của cả nước chỉ có ba người, có thể nói là vô cùng chói mắt.

Mà cấp bậc tiềm lực của hắn bởi vì là cấp D, chỉ có 20 điểm, cộng thêm thi đấu ngự thú có thêm thêm, hiện tại chính là 440 điểm.

Chương 427: Cấp bậc kỹ năng này không được à

Nếu muốn trúng tuyển vào trúng tuyển, cần 670 điểm, môn thực chiến ít nhất cũng phải có 230 điểm mới có thể được nhận. Hiển nhiên, giáo thụ này cự tuyệt tuyển nhận Trần Thư.

- Không được!

Giang Vân nhướng mày, lập tức mở miệng nói:

- Chung Tinh Vân giáo thụ, điểm ngươi cho quá thấp.

- Bất kể là kinh nghiệm chiến đấu và thực lực ngự thú môn thực chiến của hắn đều có thể giành được điểm tuyệt đối.

- Ta đồng ý với cách nói của Giang Vân giáo thụ.

Một nữ tính trung niên mở miệng nói:

- Cấp bậc ngự thú của hắn là cấp Hắc Thiết, dựa theo quy củ của Hoa Hạ Học Phủ, kỳ thật là có thể được tuyển nhận vào trước.

- Cho hắn điểm tuyệt đối môn thực chiến cũng không đủ.

- Ta cũng cho điểm tuyệt đối.

Văn Dương giáo thụ nói:

- Một đệ tử dám có chủ ý với hung thú quân vương, phần tâm tính không biết sợ này đã đủ để cho điểm tuyệt đối rồi.

Thái độ của ba người rõ ràng đã khác với lúc buổi sáng, giống như là đạt thành ước định gì đó.

Văn Dương nhìn về phía Chung Tinh Vân giáo thụ, cười cười:

- Hoa Hạ Học Phủ từ lúc nào lại sợ tuyển một tên cứng đầu.

- Lúc trước tôn chỉ quản lý của trường học chính là bồi dưỡng thiên tài chân chính, tuyển nhận một đám người bình thường tiến vào để lãng phí tài nguyên à?

Đúng vào lúc này, Lục Minh giáo thụ lắc đầu, nói:

- Ta không đồng ý! Nhiều nhất chỉ cho một trăm tám mươi điểm.

Hắn và Chung Tinh Vân là bạn tốt nhiều năm, đều ôm suy nghĩ giống nhau, lo lắng Trần Thư sẽ làm ảnh hưởng tới bạn học còn lại.

Nếu Hoa Hạ Học Phủ hao phí đại lượng tài nguyên, bồi dưỡng ra một tội phạm quốc tế, vậy không phải là thành trò cười của toàn thế giới à?

- Lục giáo thụ, ngươi có ý gì?

Giang Vân biến sắc, bọn họ là giáo thụ của Hoa Hạ Học Phủ, là lão sư có quyền uy nhất cả nước, nếu bị hoài nghi mang tư tâm, ảnh hưởng sẽ cực kỳ ác liệt.

Chung Tinh Vân cười cười nói:

- Tuy Diệp Thanh đã về hưu, nhưng sức ảnh hưởng cũng lớn thật.

- Hừ! Đừng phỏng đoán lung tung.

Văn Dương nhướng mày, mở miệng nói:

- Nếu có dị nghị, có thể để giáo thụ khác đến cho điểm, hoặc là cho người của Quân Bộ và Quốc Chính Cục tới.

Ba người bọn họ đều từng là học sinh của Diệp Thanh, đích xác vào lúc giữa trưa cũng có được tin tức của Diệp lão.

Nhưng bọn họ chấm điểm là dựa theo biểu hiện của Trần Thư, không sợ bất kỳ ai nghi ngờ.

Hai người Chung Tinh Vân trầm mặc, giống như phái bảo thủ của bọn họ thủy chung chỉ là số ít.

Đại bộ phận người tuy không đến mức cho điểm tuyệt đối, nhưng tuyệt đối sẽ không thấp hơn 230 điểm.

- Liễu giáo thụ, ngươi nói thế nào?

Chung Tinh Vân nhìn về phía một đại hán trung niên, mở miệng hỏi.

Đối phương không liên quan tới Diệp Thanh, thuộc về phái trung lập.

Hiện giờ sáu người cho điểm, phân biệt là ba người cho điểm tuyệt đối, hai người cho 180 điểm, quyền quyết định là dựa vào hắn.

Liễu Phong sờ sờ đầu, nhếch miệng cười:

- Ta thích sự âm hiểm của tiểu tử này! Ta cho điểm tuyệt đối.

Chung Tinh Vân sửng sốt, cái này cũng có thể trở thành lý do à?

Giang Vân mở miệng nói:

- Bất kể là như thế nào, Trần Thư cũng phải đến Hoa Hạ Học Phủ!

- Hiện giờ Long Uyên của Hoa Quốc dần dần bạo động, chỉ dựa vào một mình lão gia tử, chung quy vẫn là một cây chẳng chống vững nhà! Cần phải bồi dưỡng người truyền thừa.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Ta coi trọng tiểu tử này!

Mọi người nghe vậy, sắc mặt đồng loạt biến đổi, không ngờ Liễu Phong lại đánh giá cao tới như vậy.

Cuối cùng, sáu người thảo luận một lúc, điểm thực chiến của Trần Thư ngừng lại ở 245.

Tuy không đến mức là điểm tuyệt đối, nhưng thi vào Hoa Hạ Học Phủ ăn chắc rồi.

…

Thời gian rất nhanh đã tới 22 tháng 6.

- Trần Bì, ta đã chế định một danh sách kỹ năng, có thể sẽ thích hợp với Nguyên Tố Thú của ngươi.

Trần Thư đang chơi game, Thẩm Vô Song lại truyền đến tin tức.

Trong đó bao gồm các loại kỹ năng nguyên tố, có cái là khống chế, có cái là bùng nổ, tính thích hợp với Husky cực kỳ không tồi.

Trần Thư nhìn về phía hơn mười kỹ năng trên danh sách, lại lắc đầu.

- Lão sư, có kỹ năng nào dắt một chút không, đề thăng lượng hàm kim đi, bằng không ta sẽ thiếu máu.

Ở trong mắt tội phạm, nếu không thể khiến quan phương xuất huyết, vậy người thiệt chính là mình.

- Ngươi muốn kỹ năng thích hợp hay là kỹ năng đắt tiền.

- Ta muốn vừa đắt lại vừa thích hợp! Kỹ năng ngươi nhắc tới bên trên một ức là có thể có được, hơn nữa ở trên Ngự Thú Võng, không cần nửa năm là có thể mua được.

Trần Thư lại nhắn tin:

- Có loại hình không xuất bản nữa rồi không.

- Không xuất bản nữa?

Thẩm Vô Song trợn mắt, kỹ năng mà cũng muốn bản giới hạn à?

Thần sắc hắn khẽ động, lập tức nghĩ tới một kỹ năng.

- Nói đến không xuất bản nữa, ta cũng nghĩ tới một kỹ năng.

- Kỹ năng gì?

- Thiên phú kỹ 'Liên tục mãnh công' của Hỏa Diễm Bạo Trùng.

- Liên tục mãnh công: Mỗi khi phóng thích một kỹ năng, thương tổn của kỹ năng kế tiếp sẽ gia tăng 1%, có thể chồng lên! Thời gian kéo dài: Ba phút!

Trần Thư ngẩn ra, hai mắt lấp lánh sáng, lập tức tìm được kỹ năng mà mình muốn.

Chương 428: Nếu đỉnh phong không ở được, vậy vào nhà máu bao ăn ở (1)

– Hỏa Diễm Bạo Trùng chỉ sinh hoạt tại Ma Hỏa Sâm Lâm, bởi vì một hồi đại chiến năm đó, số lượng Hỏa Diễm Bạo

Trùng giảm xuống kịch liệt, kỹ năng lĩnh chủ này khẳng định là vô cùng quý hiếm. Thẩm Vô Song lại đánh chữ:

- Đây chính là lượng hàm kim mà ngươi muốn.

Trần Thư:

- Mẹ kiếp, Thẩm lão sư, sao ngươi không nói sớm, ta muốn thứ này.

- Nhưng ta không đề nghị kỹ năng này.

Thẩm Vô Song lập tức giải thích:

- Phóng thích một kỹ năng chỉ thêm 1% thương tổn, ngươi cảm thấy chiến đấu sẽ kéo dài lâu như vậy sao?

- Hơn nữa Nguyên Tố Thú của ngươi có nhiều kỹ năng như vậy để chồng lên à?

- Trừ khi cấp bậc kỹ năng của ngươi có thể chồng rất cao, nếu không cứ ngoan ngoãn chọn một kỹ năng thương tổn mới là vương đạo.

Trần Thư đang muốn đánh chữ, trước mắt lại xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Tập kỹ năng 'Liên tục mãnh công', phần thưởng hoàn thành: 'Liên tục mãnh công' +1.

Mục chọn hai: Tập kỹ năng 'Lôi đình phóng thích', phần thưởng hoàn thành: 'Lôi đình phóng thích' +1.

Mục chọn ba: Tập kỹ năng 'Băng sương tập kích', phần thưởng hoàn thành: 'Băng sương tập kích' +1.

Trần Thư nhếch miệng cười, không phải cấp bậc kỹ năng tới rồi à?

Tệ đoan của liên tục mãnh công đích xác giống như Thẩm Vô Song nói.

Đối với người khác thì chính là gân gà, nó quá dựa vào cấp bậc của bản thân.

Trần Thư:

- Đã là kỹ năng không xuất bản nữa, vậy ta phải lấy.

- Không phải, ngươi thật sự điên rồi, chỉ vì nó không xuất bản nữa sao?

Thẩm Vô Song lắc đầu, hoàn toàn chính là tổn nhân bất lợi kỷ.

Trần Thư tất nhiên có suy nghĩ của mình, đánh chữ:

- Cám ơn Thẩm lão sư, đúng rồi, ngày mai ngươi có rảnh không?

- Có.

- Ngày kia thì sao?

Thẩm Vô Song có chút không hiểu, nói:

- Ngày kia ta phê chữa bài thi thi đại học, làm sao vậy?

- Vậy đúng là không khéo rồi, nếu ngày kia ngươi rảnh, ta mời ăn cơm tỏ ý cảm tạ.

- ???

Thẩm Vô Song trợn mắt:

- Cút đi!

- Lần sau! Lần sau nhất định.

Trần Thư nhếch miệng cười, chuẩn bị cất di động, tới thị chính phủ xin kỹ năng.

- Đúng rồi, ngày mai nhớ tới trường học, công bố thành tích thi đại học đó.

Thẩm Vô Song nhắc nhở một chút, lại nói tiếp:

- Tiểu tử ngươi lên đại học thì thu liễm một chút cho ta, nếu bị bỏ tù, chỉ cần đừng nói là học sinh của ta, ta đã cám ơn trời đất rồi.

Trần Thư lắc đầu, rời khỏi nhà.

Buổi chiều, hắn tới thị chính phủ xin kỹ năng liên tục mãnh công.

Bởi vì nguyên do vận chuyển, ngày hôm sau mới có thể có được tài liệu lĩnh chủ.

- Sắp công bố thành tích rồi, chắc không thành vấn đề chứ?

Trần Thư sờ sờ cằm, cảm thấy có chút lo lắng, lại tới nhà Diệp Thanh, muốn có được một câu trả lời xác thực.

Kết quả Diệp Thanh không ở nhà, gần đây hắn vì chuyện của Trần Thư, phải chạy khắp Hoa Hạ Học Phủ, phải bảo đảm vạn vô nhất thất.

Ban đêm, Trần Thư đang muốn về nhà ăn cơm thì điện thoại đổ chuông.

- Tiểu Tinh?

- Trần Bì, ra ăn cơm, rạng sáng hôm nay có thành tích thi đại học, cùng nhau tra điểm.

Ngày mai trường học sẽ công bố bảng thành tích thi đại học, học sinh đêm nay có thể tới tra thành tích trước.

- Được.

Ba người tụ cùng một chỗ, ăn bữa cơm chiều, lại lên mạng chơi điện tử, đợi tới mười hai giờ.

Bên trong quán net đã ngồi đầy người, đại bộ phận đều là học sinh cấp ba, chờ tra thành tích.

Quả nhiên, chưa tới mười hai giờ, có người sớm đã mở trang mạng, muốn biết thành tích thi đại học.

Bên cạnh ba người Trần Thư.

Đang có một nam sinh đeo kính mắt, vẻ mặt chờ mong nhìn màn hình, đưa vào các loại tin tức của mình.

Khi hắn tra điểm, lập tức dùng tay che màn hình máy tính, có chút không dám nhìn vào thành tích.

- Thượng Đế phù hộ, ta có thể được, ta có thể được.

Nam sinh không ngừng lẩm bẩm, còn thiếu mỗi nước thắp hương ngay tại chỗ.

Tay phải hắn không dịch ra dần, con số biểu hiện ra vừa hay là 6.

- Ôi, hơn sáu trăm?

Nam sinh lộ ra thần sắc vui mừng khôn xiết, lập tức hấp dẫn sự chú ý của những người khác.

- Mẹ kiếp, có đại thần thi đại học à, mau đến xem.

- Hơn sáu trăm điểm, học sinh của lớp huấn luyện đặc biệt à?

Đừng nhìn Trần Thư mỗi ngày đều bắt nạt bạn học cùng lớp, nhưng mỗi người của lớp học đều thuộc về hàng ngũ thiên tài, là học bá được người khác hâm mộ.

- Sáu trăm hai trở lên, sáu trăm hai trở lên.

Nam sinh lại bắt đầu làm phép, sáu trăm hai là cửa đại học hàng đầu rồi.

Con số thứ hai chậm rãi hiện lên, không ngờ là 5.

- Mẹ kiếp, sáu trăm rưỡi.

Bên cạnh đã vây đầy người, mọi người toàn bộ đều nhìn sang, sáu trăm rưỡi đã tiếp cận trúng tuyển Hoa Hạ Học Phủ rồi.

- Học bá?

Trần Thư cũng nhìn sang, quan sát đối phương từ trên xuống dưới.

Không đúng, hắn nhớ rõ mình chưa từng đánh người này, chứng minh không phải người của lớp huấn luyện đặc biệt.

Chẳng lẽ lớp ngự thú bình thường xuất hiện một thiên tài?

Nam sinh thở phào trong lòng, chỉ cần có thể có sáu trăm rưỡi điểm, có thể lựa chọn bất kỳ đại học nào ngoài bên ngoài, tiền đồ có thể nói là một mảng rực rỡ.

Hắn dịch tay, muốn nhìn con số cụ thể.

Trong phút chốc, không khí trở nên ngưng kết.

Chương 429: Nếu đỉnh phong không ở được, vậy vào nhà máu bao ăn ở (2)

– Ơ? Con số thứ ba đâu? Mọi người ngây đơ, há hốc miệng, trong nhất thời không ngờ không biết nói gì.

Khóe miệng Trần Thư cũng giật giật, nhìn kỹ lại, thì ra là sáu mươi lăm điểm, hơn nữa đều là từ môn văn hóa.

- Ngươi con mẹ nó đúng là dám nghĩ.

Thằng ôn này thật sự không có một chút tự biết lấy mình, cuộc thi bình thường khẳng định cũng không hơn được trăm điểm, không ngờ cho rằng thi đại học sẽ vượt quá sáu trăm?

- Không phải ta cho rằng là phát huy vượt xa bình thường à?

Nam sinh day day trán, than:

- Nếu không đứng được trên đỉnh phong, vậy vào nhà máy bao ăn ở.

Hắn làm mới trang, cuối cùng ngồi bệt tại chỗ, tiếp nhận sự thật.

Trần Thư lắc đầu, bắt đầu tra điểm của mình.

- Ta tra được rồi.

Từ Tinh Tinh tươi cười, chỉ vào màn hình máy tính.

Không ngờ biểu hiện là sáu trăm bốn mươi hai điểm.

- Mẹ kiếp, đây mới là đại thần.

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn tới, trong mắt tràn ngập hâm mộ.

Từ Tinh Tinh hiển nhiên là có thể lựa chọn một đại học hàng đầu kinh đô.

Lúc này, Tạ Tố Nam cũng tra ra điểm, sáu trăm hai mươi lăm.

Bởi vì hành vi điên cuồng ở dị không gian, điểm của môn thực chiến vượt qua dự đoán của hai người.

Nhất là Từ Tinh Tinh, biểu hiện của Lôi Điểu biến dị có thể nói là vô cùng rõ ràng.

Hai người đều đạt được đại học hàng đầu, cộng thêm Khế Ước Linh phụ trợ rất được hoan nghênh, trên cơ bản là có thể vào được trường đại học mà mình ngưỡng mộ.

- Trần Bì, mau tra đi.

Hai người chờ mong nhìn sang, muốn thấy thành tích của Trần Thư.

Là đệ nhất nhân hoàn toàn xứng đáng của lớp học, tuy cấp bậc tiềm lực kém, nhưng các môn còn lại quá hoàn mỹ.

Hắn ấn nút kéo xuống, hàng chữ đầu tiên xuất hiện khiến mọi người vô cùng rung động!

Môn văn hóa: 400

- Ối trời! Con mẹ nó môn văn hóa đạt được điểm tuyệt đối?

- Mẹ kiếp đây có còn là người không.

- Đây mới là đại thần! Tên tổng điểm 65 đó có là gì.

Nam sinh đó u buồn nhìn sang, thực sự không coi bạn hữu là người à?

Ngay sau đó, lại lục tục xuất hiện thành tích của môn khác.

Cấp bậc tiềm lực: 20

Thực chiến: 245

Hai môn đều khiến mắt mọi người trợn trừng.

Nếu chỉ xuất hiện một, bọn họ sẽ không khiếp sợ như vậy.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, cấp bậc tiềm lực chỉ có 20 điểm, chứng minh là thực lực của hắn không mạnh.

Nhưng môn thực chiến lại giành được 245 điểm, hiển nhiên thành một nghịch biện!

Hàng chữ tiếp theo khiến mọi người lập tức ngây đơ.

Điểm cộng thêm (thi đấu cấp tỉnh): 20

Tổng điểm: 685

- Mẹ kiếp! Còn được cộng điểm.

Quần chúng vây xem lập tức hiểu ra, nhìn về phía tên thí sinh.

Hai chữ Trần Thư khiến bọn họ không nhịn được mà trong lòng máy động, trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

- Nam Giang Hãn Phỉ Trần Thư?

- Mẹ ơi, ta đang nghĩ sao lại có người điểm cao như vậy: Vững vàng vào Hoa Hạ Học Phủ.

- Hãn Phỉ ca, xin ký tên.

Một đám người lập tức biến thành làan vô cùng cuồng nhiệt, đều vây tới.

Trường hợp lập tức trở nên hỗn loạn, mọi người chen chúc ùa tới.

- Mẹ kiếp, té trước đã.

Trần Thư vừa thấy tình huống không ổn, lập tức giống như người cá, vô cùng tiêu sái chui ra khỏi đám người.

Hắn lắc đầu, chỉ thấy đám người phía sau vẫn chen chúc.

Không ngờ không ý thức được nhân vật chính đã rời đi.

Trần Thư ra khỏi quán, cảm nhận được gió đêm man mát, trong lòng lại là một mảng lửa nóng.

Hoa Hạ Học Phủ! Ca tới đây.

Thời gian một năm, hắn từ Ngự Thú Sư cấp 0 tới Hắc Thiết một sao hiện tại, khoảng cách có thể nói là vô cùng to lớn.

- Trần Thư ta có thể có hôm nay toàn là dựa vào chính mình.

Trần Thư ngửa mặt lên trời thở dài, lặng lẽ nói thầm trong lòng:

- Hệ thống, lại cho ta mục chọn đi.

Lúc này, Từ Tinh Tinh cuối cùng cũng chen ra, không ngừng dùng áo lau mặt.

- Trần Bì, đều tại ngươi, ta bị một đám nam nhân hôn đến thảm.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, chỉ thấy má phải của Từ Tinh Tinh có vết son môi.

Vấn đề là vừa rồi trên quán nét toàn bộ đều là nam.

- Lão Tạ đâu?

- Tình huống quá loạn, ta không nhìn kỹ, chắc có chút tuyệt vọng rồi.

- Ai nói thế!

Tạ Tố Nam vô cùng bình tĩnh rời khỏi quán nét, trên mặt không có một chút vết nước nào, chứng minh là không bị xâm phạm.

- Có thể, lão Tạ!

Có mấy phần thực lực của ta.

Trần Thư quan sát trên dưới, chậc chậc khen ngợi.

Từ Tinh Tinh lộ ra vẻ nghi hoặc, mở miệng nói:

- Sao chân ngươi run thế?

Tạ Tố Nam lắc đầu, khóe miệng có nét cười, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng tỏ, nói:

- Con mẹ nó sịp của ta bị người ta lột rồi.

- Ha ha ha…

Hai người không nhịn được mà cười ra tiếng, không ngờ Tạ Tố Nam lại xui xẻo như vậy, quần lót cũng bị người ta đánh cắp.

Ba người kề vai sát cánh, rời khỏi quán net.

Trần Thư quay đầu lại nhìn một cái, đám người vẫn chen chúc.

Hắn luôn cảm thấy một đám người là mượn danh nghĩa của hắn để phóng thích thiên tính…

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư tâm tình sung sướng, tối hôm qua điểm chuẩn trúng tuyển của các trường đại học đã được đưa ra, Hoa Hạ Học Phủ quả nhiên là 670 điểm.

Chương 430: Thi không tồi, lần sau không cho phép thi

Kết toán của mục chọn của hệ thống, hắn có được thần kỹ 'phân thân', tạm thời không cần học tập, để vào trong ba lô hệ thống. Lúc này Trần Thư sớm đã tới Nam Giang Nhị Trung, hôm nay chính là đại hội khen ngợi của trường học.

Dựa vào thân phận Hoa Hạ Học Phủ, hắn cảm thấy có thể kiếm được chút của trường học.

- Trần Bì, ngươi tới sớm thế? Bình thường không thấy ngươi chăm chỉ như vậy.

Đúng lúc này, Thẩm Vô Song lái xe tới cửa trường.

Lúc này mặt mày hắn tươi cười, hiển nhiên đã biết được thành tích của Trần Thư.

685 điểm, chẳng những sẽ được Hoa Hạ Học Phủ nhận vào, còn là Trạng Nguyên thi đại học của Nam Giang Thị.

- Ta đã quen dậy sớm rồi, mọi người chỉ nhìn thấy sự ưu tú của ta, lại không nhìn thấy phẩm chất của ta.

Trần Thư nhún vai, trong lòng lại nghĩ: Bình thường là phải học, hôm nay là tới để ra vẻ khệnh khạng, có thể đánh đồng được sao?

- Thôi.

Thẩm Vô Song lắc đầu, đỗ xe lại, cùng Trần Thư vào trường.

Trần Thư nhếch miệng cười, mở miệng nói:

- Lão sư, ta thi đại học thế nào?

Thẩm Vô Song gật đầu tán thưởng:

- Thi không tồi, lần sau không cho phép thi.

- ???

- Ta có thể thừa nhận được, nhưng các học sinh khác và dị không gian lại không chịu nổi.

Hai người cười nói, đi tới thao trường của trường học.

Trên thao trường sáu lớp đều bắt đầu tập hợp.

Mà ở trên chủ tịch chủ tịch, treo một dánh sách, bên trên viết thành tích của các học sinh ưu tú.

Trên danh sách, lại chăng một biểu ngữ, bên trên không ngờ viết ‘Chúc mừng bạn học của Trần Thư lực đoạt Trạng Nguyên thi đại học của thành phố ta’.

- Nể mặt quá.

Trần Thư nhếch miệng cười, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần đều dễ chịu.

Học sinh chung quanh đều nhìn hắn với vẻ hâm mộ.

Thành tích của Ngự Thú Sinh trên trình độ nhất định cũng có nghĩa là thành tựu sau này.

Hiệu trưởng ở trên đài chủ tịch mặt mày tươi cười, thành tích cấp ba của năm trước quá kém, không ngờ năm nay lại được mở mày mở mặt, tất nhiên phải tuyên dương khắp nơi một phen.

Rất nhanh, nhân viên toàn trường đều tập hợp trên thao trường.

Người của lớp huấn luyện đặc biệt thì ở vị trí được chú ý chú ý, chẳng những là Trần Thư giành được thành tích tốt, những người còn lại cũng có thành tích vô cùng trác tuyệt.

- Các học sinh! Thi đại học năm nay đã kết thúc viên mãn, điểm cũng có rồi.

Hiệu trưởng ý đắc chí mãn nói:

- Đầu tiên chúng ta chúc mừng học sinh bình thường của trường, xác suất trúng đại học đứng thứ hai toàn thành phố!

- Tiếp theo, là Ngự Thú Sinh của chúng ta, nhân số trúng tuyển đại học và nhân số đại học hàng đầu đều cao hơn Nam Giang Nhất Trung, là số một toàn thành phố danh phù kỳ thực.

- Quan trọng nhất là, chúng ta cùng chúc mừng bạn học Trần Thư, thành công trúng tuyển Hoa Hạ Học Phủ, lại giành được Trạng Nguyên thi đại học của thành phố ta.

Hiệu trưởng mặt mày rạng rỡ, kích động nói:

- Trường học vinh quang vì có ngươi.

Ngay sau đó, hắn lại thở dài:

- Đáng tiếc bạn học Trần Thư của chúng ta cổ họngckhông khỏe, không thể diễn thuyết cho mọi người…

- ???

Trần Thư ở dưới đài ngây đơ, cổ họng ta không khỏe lúc nào? Sao ta không biết?

Hiệu trưởng vẫn vô cùng bình tĩnh, hắn cần đắp nặn Trần Thư thành học bá năng lượng chính, chứ không phải một tội phạm cả ngày chỉ nghĩ tới gây chuyện.

Nếu không các phụ huynh khác sẽ nghĩ gì? Năm sau còn tuyển được học sinh không?

Ngay sau đó, hiệu trưởng bắt đầu tự say mê diễn thuyết.

Sau một tiếng, đại hội khen ngợi cuối cùng cũng kết thúc!

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Tất cả ở lại tới Ngự Thú Quán một chút.

Học sinh của nhao nhao tới Ngự Thú Quán.

Thần sắc của Mọi người có buồn có vui, nhưng đại bộ phận đều là mặt mày tươi cười, có được thành tích khiến bản thân hài lòng.

Trần Thư thừa cơ chuồn ra khỏi đội ngũ, tới văn phòng hiệu trưởng.

- Bạn học Trần Thư, chúc mừng.

Hiệu trưởng đang uống trà, không ngờ Trần Thư lại đến văn phòng.

- Có chuyện gì à?

- Hiệu trưởng, Trạng Nguyên mà không có phần thưởng gì à?

Trần Thư xoa xoa tay tay, bắt đầu ám chỉ… Không đúng… là chỉ ra rõ ràng.

Hôm nay không được ra mặt, tất nhiên phải kiếm chút tiền.

Thần sắc hiệu trưởng cứng đờ, đại hội vừa kết thúc ngươi đã tới cửa đòi tiền?

Hắn thở dài, nói:

- Ài, vốn là có thưởng mười vạn nguyên, nhưng trường học thật sự không lấy ra được tiền.

Vẻ mặt hiệu trưởng u buồn, hắn cũng không nói dối, để bồi dưỡng học sinh năm nay, đã ném hết tiền vào rồi, mong sang năm có hồi báo.

- Hiệu trưởng, không phải ta không hiểu chuyện, mấu chốt là cổ họng đau, không có tiền mua thuốc…

Trần Thư ho khan, vẻ mặt bất đắc dĩ và phiền muộn.

Khóe miệng hiệu trưởng giật giật, thì ra thì trách ta không cho ngươi lên đài diễn thuyết à.

- Như vậy đi, hiệu trưởng, sang năm bộ giáo dục khẳng định sẽ cho Nhị Trung đại lượng tài nguyên, ta dự chi năm thành, không quá phận chứ?

- Khụ… Khụ khụ…

Hiệu trưởng lập tức sặc nước trà.

Ngươi con mẹ nó đúng là tội phạm, cầm đi đại lượng tài nguyên năm nay, không ngờ lại có ý đồ với tài chính giáo dục sang năm.

Đó chính là để bồi dưỡng học sinh khóa sau, cho ngươi rồi, trường học sang năm không phải lại rơi xuống đáy cốc à?

Thì ra Nam Giang Nhị Trung là quật khởi tịch mịch?

Chương 431: Cứ phải nói trước, không chấp nhận chế độ AB

– Tài chính giáo dục sang năm là không thể cho được. Hiệu trưởng nói một cách chém đinh chặt sắt, ngươi đã lên đại học rồi, còn ngấp nghé tiền của trường học cũ?

- Như vậy đi, là hiệu trưởng, ta có thể tài trợ cá nhân một chút.

Hai mắt Trần Thư phát sáng,

- Thật à?

- Đợi đã, ta tìm thương gia bộ hiện (lợi dụng chênh lệch giá giữa sản phẩm để kiếm lời) một chút.

- Bộ hiện? Bộ hiện gì?

- Ta dùng ‘hoàn bái’ một ngàn đồng làm phần thưởng.

- Thôi…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, làm hiệu trưởng, một ngàn đồng cũng phải bộ hiện?

Cuối cùng, Trần Thư dựa vào lưỡi không xương, thành công bức hiệu trưởng phải ra khỏi văn phòng của mình.

Thực sự cho hắn tài chính sang năm, đến lúc đó ngày tháng của trường học khẳng định là không dễ sống.

- Ài, Trạng Nguyên thi đại học không ngờ không có phần thưởng tiền mặt?

Trần Thư ngửa đầu nhìn trời, thở dài nói:

- Vinh dự hư ảo thì có ích lợi gì, ta con mẹ nó là muốn tiền.

Để mua hai Chân Bảo cấp Hắc Thiết đó, đã phải bỏ ra hơn một ức.

Hiện giờ Trần Thư chỉ còn lại hơn bốn ngàn Hoa Hạ Tệ, còn phải bồi dưỡng hai Khế Ước Linh cấp Hắc Thiết, đúng là giật gấu vá vai.

Nhất là kỹ năng của Husky không nhiều lắm, hắn phải thu mua tài liệu lĩnh chủ, tốt nhất là cấp Bạch Ngân.

Tuy tài liệu lĩnh chủ cấp Bạch Ngân và cấp Hắc Thiết cũng có thể lĩnh ngộ kỹ năng, nhưng uy lực và hiệu quả kỹ năng của hai cái là hoàn toàn khác nhau.

Đối với Khế Ước Linh mà nói, trừ kỹ năng hạch tâm của bản thân ra, đại bộ phận kỹ năng đều cần thay đổi.

May mà kỹ năng của Sử Lai Mỗ là cấp bậc cao, có thể một mực dùng tiếp, không bị đào thải.

Trần Thư cúi đầu, về tới Ngự Thú Quán.

Lớp huấn luyện đặc biệt lúc này đã tập hợp, Trần Thư ngáp một cái quay về trong đội ngũ.

- Trần Bì, đi đâu thế?

Thẩm Vô Song nhìn tới, thấy hắn mạng, mặt ủ mày ánh sáng, lên tiếng hỏi.

- Ôi, không cần phải nói.

Trần Thư thở dài, ngay sau đó đảo mắt, mở miệng nói:

- Lão sư, chúng ta cướp hiệu trưởng đi.

- ???

Cả người Thẩm Vô Song run lên, ngươi con mẹ nó đúng là dám nói.

Những người khác cũng lộ ra thần sắc rung động, trong lòng không ngờ có một chút cảm giác sống sót sau tai nạn, bọn họ cuối cùng cũng tốt nghiệp rồi.

Thẩm Vô Song lấy ra di động, trực tiếp mở miệng nói:

- Alo, Trấn Linh Cục à?

- Mẹ kiếp, ta chỉ là nói đùa chút thôi.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, lập tức giật lấy điện thoại di động.

Hắn trực tiếp tắt máy, thở phào, hiệu trưởng một ngàn đồng tiền cũng phải bộ hiện, có gì mà cướp…

- Đứng thẳng, vào hàng.

Thẩm Vô Song lắc đầu, hắn nhìn về phía lớp huấn luyện đặc biệt, mở miệng nói:

- Hôm nay chính là lần tập hợp cuối cùng! Bắt đầu từ bây giờ, các ngươi chính là chuẩn sinh viên.

Hắn vốn muốn nói gì đó, lại thấy sự chú ý của mọi người đều đặt ở trên người tội phạm, cũng không có hứng thú nữa.

Ánh mắt Thẩm Vô Song dừng lại trên mặt mỗi người, nói:

- Chúc các vị tiền đồ như gấm.

Cuối cùng, mọi người để lại một tấm ảnh chung, lớp huấn luyện đặc biệt được thành lập một năm chính thức giải tán.

…

Bạn học trong lớp tươi cười, thương thảo kế hoạch nghỉ hè với nhau.

Khác với trước kia, hiện giờ lên đại học, nghỉ hè bọn họ cuối cùng cũng có thể thả lỏng một chút, không cần học bổ túc ngự thú.

Ba người Trần Thư cũng đi cùng nhau, thương nghị gì đó.

- Tiểu Tinh, lão Tạ, nghỉ hè các ngươi làm gì?

Từ Tinh Tinh nhún vai, thở dài nói:

- Trong nhà bảo ta ra nước ngoài một đoạn thời gian, muốn thỉnh giáo một vị bác sĩ về kế hoạch bồi dưỡng Lôi Điểu.

- Vạn ác chính là kẻ có tiền.

Hai người đồng loạt nhìn sang, ném tới nhãn quang hâm mộ, không ngờ tới cấp Hắc Thiết cũng có chuyên gia chỉ định kế hoạch bồi dưỡng.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Lão Tạ, ngươi thì sao?

Tạ Tố Nam suy nghĩ một lát, mở miệng nói:

- Ta muốn đi du lịch một vòng cả nước, trước kia ngày nghỉ đều làm việc, muốn thả lỏng một chút.

Hắn nhíu mày, nói:

- Có muốn đi theo ta không? Nhưng phải nói trước, không chấp nhận chế độ AB.

- AB gì?

Trong mắt Trần Thư có vẻ khó hiểu.

- Một mình ta trả hết phí dụng A, ngươi liếm mặt B.

- …

Trần Thư trợn mắt, bộ dạng bất khả tư nghị.

- Trần Thư ta là loại người này à?

- Ngươi chính là vậy.

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh cùng gật đầu.

Trần Thư ngửa mặt lên trời thở dài, không ngờ tín nhiệm cơ bản nhất giữa người với người cũng không có.

Hắn lắc đầu, nói:

- Ta có thể phải tới kinh đô tìm Đại Lực và Phương Tư, đến lúc đó rồi tính.

- Đi đi, trung tuần tháng bảy ta mới rời khỏi, ngươi nghĩ kỹ rồi nói với ta là được.

Sau khi ba người ăn cơm chiều, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy.

Trần Thư về tới trong nhà, lúc này trong phòng khách có một người lạ đang ngồi, cha mẹ đang trao đổi đó với hắn.

Phụ thân nhìn về phía Trần Thư ở cửa, nói:

- Trần Bì, tìm ngươi đó.

- Tìm ta?

Trần Thư nhìn đối phương một cái, không phải là cừu nhân chứ?

- Bạn học Trần Thư, chào ngươi! Ta là Ngự Long Vệ Tiết Vũ phụ trách hộ tống tài liệu.

Tiết Vũ ước chừng hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt nhìn cực kỳ ổn trọng.

Chương 432: Lão binh nôn ọe (1)

Hắn mở balo phía sau, lấy ra một cái lọ, bên trong đựng chất lỏng màu vàng, ngâm một cái não kỳ lạ. Chính là tài liệu lĩnh chủ của Hỏa Diễm Bạo Trùng mà chính phủ đưa tới.

- Có thể bắt đầu ăn rồi.

Tiết Vũ đưa lọ tới, mở miệng nói.

Trần Thư thở phào, xem ra không phải tới trả thù.

Hắn gật đầu, trực tiếp triệu hồi ra Husky.

- Nhi tử, đây là Khế Ước Linh thứ hai của ngươi à.

Mắt phụ thân trợn trừng, vẻ mặt bất khả tư nghị, khóe miệng không nhịn được mà mỉm cười.

Con Sử Lai Mỗ thứ nhất đã đủ lạ rồi, không ngờ con thứ hai lại là Husky.

- Cha, ta có phải con ruột của ngươi không?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, lúc này phải không nên chúc mừng ta trở thành Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết à?

- Đúng là đáng tiếc.

Trong mắt Tiết Vũ lộ ra vẻ thở dài, hắn là người của tỉnh Nam Thương, tất nhiên có nghe qua sự tích của Trần Thư, rõ ràng là thiên tài, nhưng dường như vận khí một mực không tốt.

- Gừ gừ.

Husky nhảy nhót qua lại, nhất là nhìn thấy sô pha, trong nhà giống như huyết mạch bị kích hoạt, lập tức trở nên vô cùng hưng phấn.

- Chó ngốc! Đừng nhảy loạn nữa!

Trần Thư tóm lấy nó, tay kia thì mở lọ, một cỗ khí tức nóng cháy tản ra.

Tuy là lĩnh chủ cấp Hắc Thiết, nhưng vật lấy ít làm quý, giá trị của Hỏa Diễm Bạo Trùng thậm chí vượt quá cả Bạch Ngân Lĩnh Chủ.

- Gừ gừ…

Trong mắt Husky có vẻ tuyệt vọng, không ngừng đong đưa đầu, ngửi được mùi não là có chút không chịu nổi.

- Mẹ nó, còn phiền hơn Tiểu Hoàng.

Trần Thư nhướng mày, bất đắc dĩ từ trong trong lấy ra các loại gia vị, đổ vào toàn bộ.

Lúc này Husky mới nuốt vào, nhưng không có bất kỳ tình huống gì xuất higì.

Hiển nhiên là lĩnh ngộ thất bại.

- Vậy ta muốn hỏi một chút, chỉ số thông minh có ảnh hưởng tới lĩnh ngộ kỹ năng không?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Ta sợ tồn kho của quốc gia hết sạch rồi, thằng ôn này vẫn không lĩnh ngộ được.

Tiết Vũ lắc đầu, nói:

- Ảnh hưởng không lớn, hoàn toàn là dựa vào vận khí, chó ngốc có phúc của ngốc, chắc là có thể lĩnh ngộ.

Nói xong, hắn lại lấy ra một cái lọ, cũng là tài liệu lĩnh chủ của Hỏa Diễm Bạo Trùng.

Dựa theo lệ thường, là cần một mực cung cấp tài liệu lĩnh chủ, cho tới khi đối phương lĩnh ngộ rồi thì thôi.

Tài liệu thứ hai, tài liệu thứ ba…

Tiết Vũ lau mồ hôi trên trán, trong mắt có chút hoài nghi.

Chẳng lẽ lĩnh ngộ kỹ năng thật sự có liên quan tới chỉ số thông minh à?

Trần Thư cũng nghẹn lời rồi, Husky lúc này đã có chút ăn không vô, nhưng vẫn chưa lĩnh ngộ.

Hắn cũng không cố ý giấu diếm.

Nếu lĩnh ngộ kỹ năng, tiếp tục nuốt vào là không có tác dụng.

Hắn không cần thiết phải tổn nhân bất lợi kỷ.

Cho tới tài liệu lĩnh chủ Hỏa Diễm Bạo Trùng thứ bảy, Husky cuối cùng cũng lĩnh ngộ.

- Nguy hiểm thật.

Tiết Vũ lắc đầu, tồn kho của quốc gia tổng cộng có bảy, toàn bộ đều bị dùng hết.

Còn không lĩnh ngộ được, Trần Thư chỉ có thể xin đổi một loại kỹ năng khác.

- Đã thành công rồi, vậy ta cũng không ở lại.

Tiết Vũ đứng dậy, đeo bao rời khỏi nhà Trần Thư.

- Gừ gừ.

Husky nhảy nhót, trên giao diện có thêm một kỹ năng ‘liên tục mãnh công’.

- Hệ thống mục chọn hoàn thành, phần thưởng đạt được ‘liên tục mãnh công’ +1.

Liên tục mãnh công Lv2: Mỗi khi phóng thích một kỹ năng, thương tổn của kỹ năng kế tiếp gia tăng 3%, có thể chồng! Thời gian kéo dài: Ba phút!

Một cấp bậc trực tiếp khiến thương tổn kỹ năng được thêm 2%, tuy trị số không lớn, nhưng bởi vì thuộc về kỹ năng chồng, hiệu quả sẽ tăng mấy lần.

Trần Thư sờ sờ cằm, lại lấy ra một sách kỹ năng màu vàng, chính là thần kỹ phân thân.

Hắn trở lại trong phòng, phía trước xuất hiện một đôi mắt ngốc nghếch, chính là Tiểu Hoàng.

Hiện giờ Tiểu Hoàng cao năm mét, trần nhà cũng bị chạm rồi, không kêu gọi ra được.

Hắn nhìn Tiểu Hoàng và Husky, trong mắt có vẻ suy tư.

Cuối cùng, hắn cho Husky phân thân.

Hình thể của Sử Lai Mỗ quá lớn, nếu học được phân thân, đối mặt với đàn hung thú bình thường hiệu quả sẽ rất tốt.

Nhưng nó không phải Khế Ước Linh loại hình thuần thương tổn, đối phó với hung thú lĩnh chủ thậm chí là quân vương, tác dụng của phân thân sẽ không lớn.

Thậm chí rất có khả năng lúc xung phong sẽ va chạm với phân thân của mình.

Husky học được phân thân, tương đương với thương tổn trực tiếp tăng gấp bội, tác dụng lớn hơn.

Sách kỹ năng tiêu tán, một tia kim quang lấp lánh, nhập vào trên người Husky.

Phân thân Lv1: Sử dụng chủ động, sáng tạo ra một phân thân kéo dài một đoạn thời gian, kế thừa toàn bộ kỹ năng của bản thể trừ phân thân ra.

Giới thiệu kỹ năng rất vắn tắt, nhưng có có thể nói là vô cùng biến thái!

Hiện giờ Ngự Thú Sư trong nước có kỹ năng này là chỉ đếm được trên đầu ngón tay,

Thậm chí nghe đồn cấp bậc của kỹ năng phân thân cao lên, sẽ không chỉ sáng tạo ra một phân thân.

Nhưng thủy chung chỉ là lời đồn, bởi vì không ai tăng được lên tới cấp cao.

Đây là một thần kỹ vĩnh viễn sẽ không bị đào thải!

Khác với cự đại hóa, cho dù là phân thân cấp một cũng có thể có tác dụng rất mạnh.

- Đúng là chờ mong thời khắc Husky tỏa sáng.

Trần Thư giống như nghĩ tới gì đó đó, bật cười hài lòng.

- Gừ gừ.

Miệng và chân Husky lại bắt đầu kéo lên…

…

Chương 433: Lão binh nôn ọe (2)

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư tới cửa hàng trong thành phố, mua các loại thuốc xổ. Bởi vì nguyên do thi đại học, thuốc xổ của hắn đã dùng hết rồi.

Loại vật tư lữ hành giết người phóng hỏa này, khẳng định là phải thường xuyên trang bị.

Buổi chiều, Trần Thư về nhà, cẩn thận tỉ mỉ làm lại quy trình chế tác lúc trước.

Nếu xuất hiện một chút sai lầm, hiệu quả có thể sẽ khác một trời một vực.

Bởi vì dị không gian xuất hiện, chủng loại tài liệu không thể đánh giá, cho dù là nhân viên nghiên cứu khoa học thiên tài cũng không thể nghiên cứu thấu triệt tác dụng của toàn bộ tài liệu.

Thuốc xổ của thuốc xổ có thể nói là cơ duyên xảo hợp.

Hai ngày, hắn một mực bế quan ở nhà.

- Cuối cùng cũng hoàn thành rồi.

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, chỉ thấy trên bàn đã chồng chất một đống dược phấn màu đen.

Trần Thư rụt rè đổ dược phấn vào trong cốc nước.

- Xem ra là không thành vấn đề.

Trần Thư ngửi ngửi mùi trong cốc, không có mùi tanh tưởi, thậm chí có mùi thơm, bất kể là ai cũng không thể ngờ được là thuốc xổ siêu cấp.

Phụ thân Trần Bình mở miệng gọi:

- Trần Bì! Có người tìm ngươi!

- Tìm ta?

Trần Thư đang chuẩn bị đứng dậy, cửa phòng đã bị đẩy ra.

- Tiểu tử, đang làm gì thế?

Một ông bác cầm quạt hương bồ, chậm rãi bước vào.

- Ơ? Diệp lão đầu!

Trần Thư ngẩn ra, không ngờ Diệp Thanh lại tự mình tới tìm hắn.

Khóe miệng Diệp Thanh giật giật, có việc thì Diệp đại gia, không việc thì Diệp lão đầu?

- Thi đại học không tồi. Tiểu tử.

Diệp Thanh ngồi xuống ghế, vỗ vai Trần Thư, trong mắt có ve khen ngợrồi.

Trần Thư nhếch miệng cười:

- Cũng tạm, phát huy bình thường.

- Đúng rồi, đã điền xong chí nguyện đại học chưa?

- Hả?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Không phải ngài đã đưa thư thông tri trúng tuyển tới cửa rồi à? Ta còn lao lực điền chí nguyện gì nữa?

- …

Diệp Thanh trợn mắt, ngươi có phải có bệnh không?

Chí nguyện cũng không điền, ta gửi thư thông tri trúng tuyển cho ngươi thế nào được.

- Mau điền đi! Hoa Hạ Học Phủ đã cho khai báo rồi.

- Ờ ờ.

Trần Thư mở máy tính, chuẩn bị kê khai chí nguyện.

Dựa vào điểm của hắn, khẳng định là không có bất ngờ, chỉ cần điền một Hoa Hạ Học Phủ là được.

Diệp Thanh gật đầu, thuận tay cầm lấy cốc nước bên cạnh, uống vào.

- Trong nước này của ngươi phá gì thế? Thơm quá.

- Hả?

Trần Thư vừa quay đầu, cả người run lên, chỉ thấy nước trong cốc đã bị uống sạch.

- Ngài uống rồi à?

- Làm sao vậy? Có vấn đề à?

Diệp Thanh chẹp chẹp miệng, dường như cảm thấy mùi không tồi.

- Không! Hoàn toàn không có vấn đề!

Trần Thư thề thốt phủ nhận, vừa kê khai chí nguyện, vừa quan sát phản ứng của Diệp Thanh.

Chuyện đã không thể vãn hồi rồi, hắn vốn không định nhắc nhở nữa.

Đồng thời cũng muốn xem thử thuốc xổ có tác dụng với Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim hay không?

- Đúng rồi, tiểu tử, nghỉ hè có hứng thú muốn kiếm chút tiền không?

Diệp Thanh bình tĩnh nói:

- Ta có một đệ tử, tiếp nhận nhiệm vụ dị không gian, ngươi có hứng thú không?

Học sinh của hắn là cấp Bạch Ngân, dẫn theo Trần Thư cấp Hắc Thiết chủ yếu là muốn cho hắn lịch luyện một phen.

Trần Thư kê khai hệ chiến đấu của Hoa Hạ Học Phủ, tắt trang đi.

Hắn quay đầu hỏi:

- Làm nhiệm vụ gì không quan trọng, quan trọng là tiền thù lao!

Diệp Thanh nói:

- Một phần chín, ngươi có năm trăm vạn.

Trần Thư nhướng mày, hỏi:

- Nhiệm vụ gì mà tới năm trăm năm mươi vạn?

- Hả?

Diệp Thanh ngẩn ra, ngay sau đó liền có phản ứng.

- Ngươi con mẹ nó não có bình thường không? Thì ra ngươi cho rằng ngươi lấy chín thành?

Trần Thư hỏi một cách đương nhiên:

- Không đúng à?

Nam Giang Hãn Phỉ trước nay đều ăn thịt, đã lúc nào đổi sang ăn canh đâu.

- Ta nghĩ đã, nếu thật sự nhàn tới đau ruột thì ta nhận.

Trần Thư không phải quá có hứng thú, năm trăm vạn không thỏa mãn được hắn, càng không thỏa mãn được hai Khế Ước Linh than khóc đòi ăn.

- …

Khóe miệng Diệp Thanh giật giật, cái gì gọi là thật sự nhàn tới đau ruột.

Vốn muốn sai người dẫn Trần Thư lịch luyện một phen, kết quả người ta căn bản không có hứng thú.

Hắn đang muốn nói gì đó, tiếng òng ọc bỗng nhiên truyền ra.

Diệp Thanh trợn mắt, ngay sau đó ôm bụng, nhướng mày, sắc mặt có chút khó coi.

- Mẹ kiếp, thân thể cấp Hoàng Kim của ta cũng bị tiêu chảy?

Trần Thư vô cùng quan tâm hỏi:

- Diệp lão đầu, không sao chứ?

- Có chút không thoải mái! Lão đầu tử đi trước một bước, nếu ngươi muốn nhận thì gọi điện thoại cho ta!

Diệp Thanh xoa xoa bụng, thân thể hơi còng xuống.

Đúng vào lúc này, hắn đột nhiên xoay người.

Ánh mắt trở nên sắc bén, lập tức ý thức được vấn đề ở đâu.

- Không đúng! Bụng ta vốn rất tốt, cốc nước đó?

- Nước gì? Gà mái!

Trên mặt Trần Thư vẫn bình tĩnh, trong lòng lại cả kinh, không lẽ bị phát hiện rồi.

Diệp Thanh nhướng mày, lập tức nghĩ tới thảm trạng của hung thú trong Liệt Dương Sơn Khâu.

Hắn lườm Trần Thư, muốn một lời giải thích hợp lý!

- Ngươi nói nước gì? Có phải ngươi bỏ thuốc xổ không?

- Ặc… Ta đang làm thực nghiệm, là tự ngươi uống…

Trần Thư chỉ có thể thành thật thừa nhận, vẻ mặt vô tội nói,

Ai mà ngờ được Diệp Thanh lại một ngụm uống hết, quả thực chính là không cho thuốc xổ hiệu tội phạm một chút tôn trọng nào.

Chương 434: Ra ngoài lăn lộn quan trọng nhất là gì?

– Tiểu tử ngươi! Lát nữa thu thập ngươi sau. Dạ dày Diệp Thanh lại quay cuồng, lập tức xoay người rời đi.

Trần Thư lắc đầu:

- Đúng là không phân rõ phải trái, lần tới không giới thiệu bác gái quảng trường cho ngươi.

…

Ngày hôm sau, Trần Thư đi tới chợ đen.

Hiện giờ Đại Lực Dược Tề Phô vẫn vô cùng náo nhiệt, mỗi ngày dược tề đại lực thượng phẩm đều được tiêu thụ hết.

- Thiên Bá lão ca, hiện tại mỗi ngày đẩy ra hai mươi bình dược tề đại lực thượng phẩm.

Trần Thư trực tiếp đưa ra một quyết định, hiện giờ thanh danh của hắn ở đang Nam Giang lên cực cao, cộng thêm thực lực cấp Hắc Thiết, đã là nhân vật số một.

Dựa vào thực lực của hắn, nuốt trọn định mức thị trường dược tề đại lực thượng phẩm.

Kỳ thật đã có thể tiêu thụ không hạn lượng rồi, nhưng hắn không có quá nhiều thời gian để phối thuốc.

- Ngoài ra, giúp ta thu mua một chút dược liệu trên danh sách.

Trần Thư đưa danh sách ra, bên trên cơ bản đều là tài liệu chủ thuộc về dược tề cấp Hắc Thiết, mỗi một vọ giá trị đều mấy chục vạn

- Chú ý giá, cứ từ từ thu mua là được.

Trần Thư mở miệng nói, hiện tại cái hắn có là thời gian, mà cái thiếu lại là tiền, tất nhiên không thể thu mua với giá cao.

Nói xong, Trần Thư lại chui vào trong nhà xí.

Hiện giờ cửa hàng đã thu mua đại lượng Đại Lực Hoa, nghỉ hè hắn có thể sẽ rời khỏi Nam Giang Thị một đoạn thời gian, tất

nhiên phải dự trữ nhiều dược tề đại lực thượng phẩm.

Liên tiếp ba ngày, Trần Thư đều trầm mê phối thuốc, cuối cùng cũng tiêu hao hết toàn bộ Đại Lực Hoa.

Nhìn mấy trăm bình đại lực đại lực thượng phẩm phía trước, Trần Thư gật đầu hài lòng, đại khái đủ cho nửa tháng rồi.

- Thiên Bá lão ca, cửa hàng phiền các ngươi chiếu cố.

Đám người Vương Thiên Bá vỗ vỗ ngực, ý bảo Trần Thư cứ yên tâm.

- Đúng rồi, Trần thiếu, đây là thu nhập gộp của cửa hàng gần đây.

Nói xong, Vương Thiên Bá đưa cho Trần Thư một ngàn hai trăm vạn.

Hiện giờ cửa hàng một tháng có thể mang đến lãi ròng ba trăm vạn, đã không kém hơn cửa hàng lớn ở trung tâm thành phố.

Nhưng đáng tiếc đối với Trần Thư mà nói thì vẫn quá ít.

Hắn rời khỏi cửa hàng ở chợ đen, về tới trong nhà.

Đang muốn rửa mặt một phen, di động của hắn lại đổ chuông.

- Alo? Phương Tư tỷ à?

- Trần Bì, chúc mừng, ta mới từ dị không gian ra.

- Có gì bất ngờ đâu! Đều là chuyện trong dự đoán.

- Bớt lắm mồm thôi! Nghỉ hè có an bài gì chưa?

Trần Thư mở miệng nói:

- Chuẩn bị đi kiếm chút tiền, đã mua tất chân rồi.

- Gì thế? Ngươi muốn bán sắc tướng à?

- Sao có thể? Trần Thư ta là có tiết tháo mà, chuẩn bị đội lên đầu.

- Cút đi!

Khóe miệng Phương Tư giật giật, không ngờ Trần Thư lại biết tán dóc như vậy.

- Nghỉ hè tới tìm tỷ, Ngự Thú Đoàn có một đội hữu xảy ra chút chuyện, cần bổ sung một người, vừa hay ngươi là cấp Hắc Thiết rồi, có tới không?

- Không phải ngươi mới từ dị không gian ra à? Có cần bận vậy không?

Phương Tư bất đắc dĩ nói:

- Ta sắp đột phá cấp Bạch Ngân rồi, cần quá nhiều tài nguyên, ngươi cho rằng tỷ muốn liều mạng à!

Trần Thư đang muốn trả lời, trước mắt xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Đáp ứng Phương Tư, cùng tới dị không gian! Phần thưởng hoàn thành: Sách kỹ năng 'Sét' '

Mục chọn hai: Đáp ứng Diệp Thanh, cùng học sinh chấp hành nhiệm vụ! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực.

Mục chọn ba: Ở lại cửa hàng trong chợ đen phối thuốc kiếm tiền! Phần thưởng hoàn thành: Hai quả cự đại hóa cấp hai.

Mục chọn bốn: Cùng Tạ Tố Nam đi du lịch, thả lỏng tâm tình! Phần thưởng hoàn thành: Trí lực của Husky +1.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, lập tức bị phần thưởng của mục chọn thứ tư hấp dẫn.

Trò khôi hài gì vậy? Husky cần chỉ số thông minh có ích lợi gì?

Hắn cân nhắc ba mục chọn trước, gật đầu đáp ứng Phương Tư.

- Được! Các ngươi bao giờ thì xuất phát, ta tới bỏ.

- Trung tuần tháng bảy là được.

Hai người dập máy, Trần Thư quyết định lại tới kinh đô.

Về phần Tạ Tố Nam và Diệp Thanh, chỉ có thể từ chối.

- Trước tiên nghỉ ngơi một đoạn thời gian đã.

Hiện giờ mới là hạ tuần tháng sáu, cách thời gian ước định có gần mười ngày, có thể nghỉ ngơi một chút.

Hắn thu thập một phen, về tới trong phòng.

- Thu mua dược liệu.

Hiện giờ trong tay Trần Thư có tiền nhuận bút, có thể mua dược liệu chủ yếu với gí.

Nhất là dược tề hình thể, dược tề phòng ngự của Sử Lai Mỗ cùng với dược tề nguyên tố của Husky, đều có đề thăng cực lớn đối với sức chiến đấu.

Lên trang web của hiệp hội Ngự Thú Sư, bên trên tràn ngập các loại thu mua thu mua.

- Nam Giang Hãn Phỉ Trần Thư, thu mua trái cây cự đại hóa cấp hai và thiết hạch quả cấp hai.

- Nếu có người muốn bán thì nói chuyện một chút! Tặng kèm một tấm kí tên.

Trần Thư gật đầu, hài lòng có dụ hoặc chữ ký của mình, chắc hẳn rất nhanh có thể mua được dược liệu chủ yếu.

Hắn duỗi lưng, trực tiếp nằm xuống ngáy o o.

…

Mấy ngày trôi qua, rất nhanh đã tới giữa tháng bảy.

Trần Thư vẻ mặt u buồn ngồi trên ban công, không ngờ không có một ai bán dược liệu cho hắn.

- Chẳng lẽ chữ ký của ta không một chút sức hấp dẫn nào à?

Chương 435: Tất cả phải xem tạo hóa của Hoa Hạ Học Phủ (1)

Trần Thư ngửa đầu thở dài: - Xem ra một nửa giá thị trường là không mua được dược liệu rồi.

Hắn lại không biết, trong đoạn thời gian này có không ít người mở tin tức thu mua của hắn, nhưng rất nhanh liền hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Đã nói là thu mua giá cao, kết quả lại chỉ có một nửa giá thị trường.

Đúng vào lúc này, điện thoại của hắn vang lên.

Từ Tinh Tinh:

- Alo, Trần Bì, ta sắp xuất ngoại rồi, ra gặp nhau một chút đi.

- Được.

Trần Thư gật đầu, trực tiếp cất di động đi.

Từ Tinh Tinh đã đợi tại một nhà hàng ở trung tâm thành phố, Thẩm Vô Song cũng ngồi bên cạnh.

- Lão Tạ đâu?

Trần Thư đi tới chỗ ngồi

- Hình như là đang mua đồ dùng du lịch!

Thẩm Vô Song nhìn về phía hắn, hỏi:

- Trần Bì, nghỉ hè nghỉ hè sẽ làm gì?

- Gần đây Ngự Long Vệ của Nam Giang Thị hơi nhiều, đề nghị của ta là ngươi tốt nhất hãy thu liễm là một chút.

- …

Trần Thư nhún vai, nói:

- Trần Thư ta làm rất đoan chính, sợ cái gì?

- Ngoài ra, ta sắp tới kinh đô, Ngự Long Vệ của Nam Giang Thị thì có liên quan gì tới ta.

- Ngươi di dời địa điểm phạm tội à?

Trong mắt Thẩm Vô Song có chút bất an, mở miệng nói:

- Tới kinh đô tìm Phương Tư?

Trần Thư gật đầu, nói:

- Cái gì gọi là di dời địa điểm phạm tội? Cái này gọi là cống hiến cho kinh đô!

- Thôi…

Thẩm Vô Song thở dài, hai người đúng là khiến hắn vừa vui vừa buồn.

Khi ba người đang nói chuyện phiếm, Tạ Tố Nam vẫn chậm chạp chưa tới.

- Lão Tạ sao vậy? Táo bón à?

Trần Thư nhướng mày, bấm điện thoại:

- Alo, lão Tạ à?

- Trần Bì, làm sao vậy?

- Ta nói này, ngươi biết ra ngoài quan trọng nhất là gì không?

- Hả? Nghĩa khí?

- Ra ngoài lăn lộn con mẹ nó nói phải đúng giờ.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngươi còn không đến, đừng nói là thức ăn, ngay cả Thẩm lão sư cũng lạnh toát rồi.

- Ngươi con mẹ nó mới lạnh!

Thẩm Vô Song trợn mắt, ngươi đúng là tôn sư trọng đạo.

Hắn sờ sờ cằm, suy nghĩ mình có cần lại chôn Trần Thư thêm một lần, sau đó trực tiếp về hưu ẩn cư không.

Nửa tiếng sau, Tạ Tố Nam cuối cùng cũng tới.

- Lão Tạ, ngươi đúng là lề mề, bình thường tích cực lắm mà.

Tạ Tố Nam cười bảo:

- Sắp đi du lịch rồi. Mua đồ đầy đủ một chút.

Ầm!

Một thanh phóng lợn từ trong balo rớt ra.

Ba người cùng nhìn tới, thì ra đây là mua đầy đủ ngươi nói?

Nhà ai ra ngoài du lịch lại mang phóng lợn?

Thẩm Vô Song day day trán, nhìn về phía ba người, thở dài.

Hắn lại nghĩ tới năm ngoái khi ba người vừa tới lớp học báo danh.

Một người mặc đồng phục bệnh nhân tâm thần, một người cầm theo phóng lợn, một người mang theo túi phân.

Lúc đó, hắn cảm thấy ba người này có chút không đúng.

Trần Thư mở miệng nói:

- Lão Tạ, ngươi chuyến này đi xe lửa hay là máy bay?

- Tự lái có biết không, ta vừa mua xe.

Tạ Tố Nam nhếch miệng cười, lấy ra chìa khóa xe khoe khoang.

Đồ của người thường đối với ngự thú mà nói đều cực kỳ rẻ, thế giới này đáng giá nhất vẫn là tài nguyên của Ngự Thú Sư.

Cái gọi là xe sang biệt thự đều không đáng nhắc tới, tài nguyên cấp Hắc Thiết động chút là hơn một ức, đừng nói là Bạch Ngân, Hoàng Kim cùng với Vương cấp.

- Ngươi thi lấy bằng rồi à?

Từ Tinh Tinh mở miệng hỏi:

- Hâm mộ ngươi thật, không giống ta nhiều năm như vậy đều một mực là có lái xe riêng lái hộ.

- …

Trần Thư và Thẩm Vô Song lại quay đầu nhìn về phía Từ Tinh Tinh.

- Hai ngươi đừng nói nữa, cho thức ăn lên đi.

Trần Thư mở miệng, hắn cũng sắp quên mất cần phải thi bằng lái.

Lên đại học nhất định phải lái xe, nếu không biển số xe sang phong cách của Hoa Hạ Học Phủ làm sao mà lấy đây.

Hiện giờ thi bằng lái là cực kỳ đơn giản, trên cơ bản mấy ngày là có thể hoàn thành.

Bốn người lại ăn uống, Thẩm Vô Song cũng không ra vẻ lão sư.

Trên thực tế, ba người căn bản vốn không coi hắn là lão sư.

Cơm chiều xong, bốn người tạm biệt nhau.

- Trần Bì, đợi đã, đồ của ngươi.

Từ Tinh Tinh gọi hắn lại, từ trong xe lấy ra một cái ba lô, vừa hay có bốn tài liệu lĩnh chủ.

Lúc trước Trần Thư bảo hắn hỗ trợ thu mua một chút kỹ năng hệ nguyên tố.

- Bao nhiêu?

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Một ngàn một trăm vạn đi, trừ tiền lời chia ở Liệt Dương Sơn Khâu, chuyển cho ta bảy trăm vạn là được.

Trần Thư gật đầu, trực tiếp chuyển bảy trăm vạn.

Hắn tiếp nhận tài liệu lĩnh chủ, sử dụng Bán Tướng Triệu Hoán.

Không gian bên cạnh đột nhiên vỡ ra, một đôi mắt tràn ngập trí tuệ xuất hiện.

- Mẹ kiếp, thứ gì thế.

Ba người giật nảy mình, trực tiếp nhảy ra sau một bước.

- Gừ gừ.

Husky vươn đầu chóra không ngừng quan sát bốn phía.

- Chó ngốc, mau ăn đi.

Trần Thư ném tới bốn tài liệu lĩnh chủ, Husky vừa hay chưa ăn cơm, trực tiếp nuốt luôn.

- Thành công không?

Bốn người nhìn lại, hơn một ngàn vạn, nếu toàn bộ đều thất bại,vậy chính là bệnh thiếu máu.

- Gừ gừ.

Chỉ thấy Sử Lai Mỗ nhảy nhót một chút, trực tiếp phóng ra một đạo phong nhận lên trời.

- Thành công một cái rồi, không thiệt.

Trần Thư gật đầu, hiện tại tài chính khó khăn, chỉ có thể dùng kỹ năng Hắc Thiết Lĩnh Chủ để góp cho đủ số.

Chương 436: Tất cả phải xem tạo hóa của Hoa Hạ Học Phủ (2)

Cũng may có sự tăng phúc của liên tục mãnh công, uy lực sẽ không quá kém. - Trần Bì, Husky này của ngươi có thái quá không?

Ba người đồng loạt nhìn lại, Sử Lai Mỗ đã khiến bọn họ kinh hãi cả một năm.

Nếu Husky cũng biến thái như vậy, người khác còn sống được không.

- Không đâu, chính là Khế Ước Linh cấp D trung quy trung củ.

Trần Thư xua tay, chỉ thấy trong không gian thấy phía trước, không ngờ xuất hiện hai cái đầu chó Husky.

- Gừ gừ.

- Gừ gừ.

Ba người ngẩn ra, ngay sau đó thân thể, run lên vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

- Đây là?

Ba người nhìn nhau, gian nan nuốt nước miếng.

Từ Tinh Tinh tí thì tắc hơi, thanh âm khô khốc này:

- Không phải là kỹ năng phân thân chứ?

- Không phóng thích kỹ năng, không nhìn ra.

Thẩm Vô Song mở miệng nói, kỳ thật trong lòng lờ mờ lờ mờ có một đáp án.

Với tính cách của Trần Thư, kỹ năng bình thường thì sao có thể lấy ra khoe khoang

Cộng thêm đã có tiền đề cự đại hóa của Sử Lai Mỗ.

Husky có phân thân dường như cũng hợp tình hợp lý.

- Không thể.

Tạ Tố Nam chau mày, mở miệng nói:

- Ta chưa nghe nói Nguyên Tố Thú có thể lĩnh ngộ phân thân?

Trước mắt mà nói, phân thân chỉ khi thăng cấp mới có thể lĩnh ngộ, hơn nữa chỉ Khế Ước Linh đặc biệt mới có thể lĩnh ngộ, Husky hiển nhiên là không nằm trong số đó.

- Tiểu kĩ thôi mà.

Trần Thư nhếch miệng cười, cực kỳ hài lòng với vẻ mặt của ba người.

Ba ngươi không khiếp sợ một chút, vậy kỹ năng của ta là lĩnh ngộ vô ích à?

Ba người cười gượng, một tiếng mắt sắp bắn ra hồng quang hâm mộ rồi.

Tính thông dụng của phân thân quá cao, bất kỳ một con Khế Ước Linh nào lĩnh ngộ được, sức chiến đấu đều sẽ tăng gấp bội.

Trần Thư lộ ra vẻ mặt đỉnh phong tịch mịch, rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng của hắn, ba người hít một hơi thật sâu, cuối cùng tràn ngập bất đắc dĩ.

- Thẩm lão sư, ngươi cảm thấy cái này có khoa học không?

- Khoa học… Cái rắm!

Thẩm Vô Song kéo kéo tóc, hắn trước giờ chưa nghe nói tới Sử Lai Mỗ có thể cự đại hóa cùng với Husky có phân thân.

Quả thực chính là làm đảo lộn môn ngự thú học hiện giờ!

Tạ Tố Nam dường như nghĩ tới gì đó, mở miệng nói:

- Ta cảm thấy Hoa Hạ Học Phủ không chịu được sự giày vò của hắn.

Một Sử Lai Mỗ màu vàng đã khiến Nam Giang Nhị Trung nổ tung trời rồi.

Cộng thêm một Husky biết phân thân.

Trường hợp đó khiến ba người không nhịn được mà rùng mình.

Thẩm Vô Song thở dài:

- Có thể vượt qua một kiếp này hay không, phải xem tạo hóa của Hoa Hạ Học Phủ.

Trần Thư huýt sáo, tâm tình sung sướng về trong nhà,

Hắn rửa mặt một phen, chuẩn bị trở lại phòng nằm, lúc này di động đổ chuông.

- Bọn Tiểu Tinh?

Trần Thư mở điện thoại nhìn một cái, kết quả là một dãy số lạ.

- Alo! Ngươi tốt.

- Ơ? Sao ngươi biết ta tốt.

- ???

Thần sắc của một nam tử cứng lại, ngây ra.

Hắn nhìn nhìn di động của mình, muốn xác nhận một chút có gọi sai số không.

- Khụ khụ… Ý của ta là, ngươi tốt.

- Ta tốt thế nào?

- ???

Miệng nam tử khẽ nhếch lên, đành nuốt lại lời muốn nói.

Có phải ngươi bị bệnh không? Ta chỉ là muốn chào hỏi thôi mà.

- Xin hỏi ngươi là Trần Thư tiên sinh à?

- Ừ? Ngươi biết ta à?

Nam tử thở phào, cuối cùng quay về quỹ tích nói chuyện bình thường.

Hắn mở miệng nói:

- Ta là Nam Thương quản lí công ty dược tề Nam Thương Sinh Mệnh.

- Ta là muốn… Ôi chao… Ta là muốn làm gì nhỉ?

- Thôi! Chút năng lực tư duy này còn đi lừa bịp, ngươi chưa được nhận huấn luyện à?

Trần Thư trực tiếp dập máy.

- Trần tiên sinh, đợi đã… Không phải…

- Tút tút.

Nam tử vỗ vỗ đầu, lời nói của Trần Thư trực tiếp ngắt nhịp dòng suy nghĩ của hắn.

Một lát sau, hắn tỉnh táo lại một chút, nhớ tới mục đích của mình, lại gọi điện thoại.

- Là như vầy, Trần tiên sinh, công ty chúng ta coi trọng phối phương thuốc xổ của ngài!

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, nhếch miệng cười:

- Thật tinh mắt, ta rất thưởng thức.

Video thi đại học của hắn tuy không được truyền ra, nhưng cùng thi với hắn có hơn năm ngàn học sinh.

Khẳng định có người nhìn thấy cứt đái đầy đất, đồng thời liên tưởng đến hắn.

- Công ty chúng ta nguyện ý ra giá cao để mua phối phương, không biết ý nguyện của Trần tiên sinh…

Thuốc xổ của hắn có thể hữu dụng đối với lĩnh chủ cấp Hắc Thiết, hơn nữa hiệu quả không kém, khẳng định là sẽ có công ty coi trọng.

Tài liệu phối trí thiên biến vạn hóa, không ai có thể nghiên cứu thấu triệt.

Hiện tại xem ra, thuốc xổ của Trần Thư là độc nhất cả nước rồi.

Đương nhiên, trên thực tế cũng sẽ không có ai chuyên môn nghiên cứu thuốc xổ, thế không phải là nhàn tới đau ruột à?

- Giá cao? Cao thế nào?

- Một ngàn vạn! Nhưng Trần Thư tiên sinh chỉ có thể bán cho một nhà chúng ta.

- Ngươi có biết ngoại hiệu của ta không?

Trần Thư nhướng mày, một ngàn vạn mà muốn mua thuốc xổ hiệu tội phạm?

- Gì?

- Như vậy đi, ta sẽ cho công ty các ngươi phối phương miễn phí.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngoài ra, hàng năm ta lại trợ một ngàn vạn tài chính, không cần bất kỳ hoa hồng gì của công ty cả, chính là tài trợ đơn thuần.

Nam tử trợn trừng mắt, trong nhất thời không kịp phản ứng.

Chương 437: Ta nhìn giống nhà từ thiện lắm à?

– Trần Thư tiên sinh, ngài là đang nói đùa à? - Là ngươi nói đùa trước.

Trần Thư trực tiếp dập máy, sao lại có người cảm thấy hắn giống nhà từ thiện vậy?

Một ngàn vạn đối với người thường mà nói là một khoản lớn, nhưng đối với hắn mà nói, hoàn toàn chính là như muối bỏ biển.

- Xem ra thuốc xổ của ta có thị trường rồi.

Trần Thư sờ sờ cằm, suy nghĩ có nên bán ra một chút không.

Nhưng hắn lại lo lắng sẽ mua dây buộc mình, vạn nhất có người đánh thuốc hắn thì sao?

Tuy chưa ỉa chảy bao giờ, nhưng hắn cảm thấy không phải là một chuyện thoải mái.

Hơn nữa thứ này không có giá thị trường, rẻ thì hắn không cần, đắt thì người khác lại không thể mua.

- Thôi, hay là tới dị không gian kiếm tiền nhanh hơn.

Trần Thư lắc đầu, bắt đầu thu dọn đồ, chuẩn bị tới kinh đô.

…

Mùng 8 tháng 7.

Trần Thư đang ngáy o o, lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

- Alo?

- Trần Thư? Ta muốn mời ngươi ăn cơm, có thời gian không?

Trần Thư vốn còn buồn ngủ giật mình, lập tức vội vàng gật đầu.

- Có! Đương nhiên là có! Quá có.

- Ở nhà hàng Kim Hồng đường Hà Phi nhé.

- Được! Ta lập tức tới ngay.

Trần Thư bật dậy, trực tiếp nhảy nhót rời giường.

Bỗng nhiên hắn nghĩ tới gì đó, mở miệng nói:

- Có vấn đề muốn hỏi một chút, di động ta không ghi tên, ngươi là ai?

- …

Đối diện trở nên trầm mặc, ngươi không biết ta là ai, lại đáp ứng nhanh như vậy à?

Một lúc sau, trong điện thoại truyền đến một đạo thanh âm.

- Hạ Băng!

- Ờ ờ, Hạ uỷ viên, giờ ta tới đây.

Trần Thư nhếch miệng cười, rời giường rửa mặt một phen, vừa hay là mười một rưỡi trưa, vừa đúng giờ cơm trưa.

Rất nhanh, hắn tới nhà hàng đã hẹn.

- Trần Thư ca ca!

Lúc này, Hạ Băng và mẫu thân của nàng ta đang ngồi cùng nhau, mà ở bên cạnh là Vương Thanh Hàn và muội muội

Vương Thanh Tuyết của nàng ta.

Vẻ mặt Vương Thanh Tuyết hưng phấn, bàn tay nhỏ bé không ngừng vung vẩy.

- Chào dì! Chào các vị.

Trần Thư nhếch miệng cười, trực tiếp ngồi xuống.

Vương Thanh Tuyết lộ ra rất vui vẻ, muốn ngồi bên cạnh Trần Thư, đáng tiếc bị tỷ tỷ cực lực ngăn cản.

- Không phải, ta tốt xấu gì cũng là Trạng Nguyên thi đại học Nam Giang Thị, có cần cảnh giác như vậy không.

Trần Thư thấy động tác của Vương Thanh Hàn, không khỏi lắc đầu.

Hạ Băng tiếp nhận emnu, bắt đầu gọi món.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, Hạ Băng, sao đột nhiên lại nhớ tới mời ta ăn cơm?

- Ta được một đại học trọng điểm ở kinh đô tuyển chọn, muốn cảm tạ ngươi.

Trong mắt Hạ Băng lộ ra vẻ vui sướng, mở miệng nói:

- Nếu không phải có điểm cộng thi đấu ngự thú, ta có thể là không tới được kinh đô.

Tuy thành tích của nàng ta có thể báo danh đại học trọng điểm, nhưng không có điểm cộng, chưa chắc đã có thể đọc được ở kinh đô.

- Chúc mừng.

Trần Thư mở miệng nói, hắn là đội trường có hai mươi điểm, Hạ Băng và Hứa Tiểu Vũ cũng có mười điểm, đích xác có thể mang tới tác dụng rất lớn.

Đáng tiếc thực lực của Hạ Băng không quá mạnh, hơn nữa là thuộc về Khế Ước Linh cấp B.

Cuối cùng chỉ có sáu trăm mười điểm, không thể ghi danh đại học hàng đầu.

- Chỉ có mấy người chúng ta thôi à?

Trần Thư mở miệng nói, xem ra hôm nay là tương đương với rượu Trạng Nguyên của Hạ Băng rồi.

- Những người còn lại đều không ở Nam Giang.

Hạ Băng nói, tính cách của nàng ta có chút lạnh lùng, cộng thêm là từ lớp ngự thú năm thăng lên, quan hệ với những người còn lại rất bình thường.

Bạn tốt duy nhất là ba người Trần Thư, cùng với Hứa Tiểu Vũ và Vương Thanh Hàn.

Về phần thân thích, bởi vì nguyên do của đệ đệ Hạ Viêm, đã dần dần rời xa hai mẹ con.

Đang nói chuyện thì nhân viên phục vụ đã dần dần bưng thức ăn lên.

Mọi người bắt đầu ăn cơm.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Các ngươi nghỉ hè đã có an bài gì chưa?

- Ta muốn phụ đạo cho muội muội, hơn nữa sắp rời khỏi Nam Giang Thị, cần tìm người đáng tin để chiếu cố cho Thanh Tuyết.

Vương Thanh Hàn xoa đầu muội muội, lộ ra vẻ cực kỳ sủng ái.

Hạ Băng mở miệng nói:

- Ta muốn theo mẹ tới kinh đô du lịch.

Mắt của mẫu thân Hạ Băng sáng lên, mở miệng nói:

- Thanh Hàn, hay là để ta chiếu cố Thanh Tuyết đi.

Nữ nhi sắp rời khỏi, vừa hay ở một mình nàng ta cũng cô đơn, mà Vương Thanh Tuyết cũng cần người chiếu cố.

Vương Thanh Hàn ngẩn ra, đây cũng là một lựa chọn cực kỳ không tồi.

- Dì, có phiền ngươi không.

Mẫu thân của Hạ Băng cười bảo:

- Không, Thanh Tuyết nhìn là biết chính là người nhu thuận, ta thích còn không kịp.

- Nhu thuận?

Miệng Vương Thanh Hàn khẽ nhếch lên, cuối cùng vẫn bảo trì trầm mặc.

Nếu không gặp phải Trần Thư, đích xác là vô cùng nhu thuận, nhưng hiện tại thì…

- Cứ quyết định như vậy đi.

Hạ Băng mở miệng nói, nàng ta vừa hay đang lo không có ai ở cùng mẫu thân.

Người hai nhà thương nghị xong, Vương Thanh Tuyết cũng không có bất kỳ ý kiến gì, tuy trong lòng muốn Trần Thư tới chiếu cố nàng ta hơn.

- Trần Thư, ngươi thì sao? Nghỉ hè làm gì?

Trần Thư cắn miếng giò, mở miệng nói:

- Ta tới kinh đô tìm Phương Tư.

Hạ Băng hơi ngẩn ra, trong mắt có vẻ vui mừng.

- Chúng ta có thể đi cùng nhau, ngươi chừng nào thì đi?

Chương 438: Khi ăn tiệc ta nhất định sẽ trình diện

– Hai ngày nữa. - Vậy chúng ta cũng tới kinh đô, vừa hay đi máy bay, để ta mua vé.

Hạ Băng cũng lộ ra cực kỳ hào sảng, có người đi cùng, tất nhiên là một chuyện tốt.

Huống chi Trần Thư đích xác đã giúp nàng ta rất nhiều, chỉ là tiền thưởng thi đấu đã cả mấy ngàn vạn rồi.

- Sao ta lại không biết xấu hổ như vậy?

Trần Thư khách sáo xua tay, nhưng lại một mực điên cuồng gật đầu, hoàn toàn không có bộ dạng ngượng ngùng.

- …

Ba người lắc đầu, đã nhìn rõ Trần Thư rồi.

Chỉ có Vương Thanh Tuyết là nhìn lại với vẻ mặt sùng bái, hai mắt giống như có sao sáng.

Đoàn người vui vẻ ăn một bữa cơm.

Lúc buổi chiều, Trần Thư đi trên đường, đang nghĩ tới gì đó.

Rượu Trạng Nguyên, là chuyện dễ kiếm tiền, mình không ngờ lại quên mất?

Hắn mở diễn đàn của lớp huấn luyện đặc biệt trên điện thoại di động.

Lúc này diễn đàn đang nói hăng say, không ngừng nói về an bài nghỉ hè.

Trần Thư trực tiếp đánh chữ:

- Các vị! Các vị! Ta muốn làm một bữa tiệc Trạng Nguyên, chiêu đãi các vị, không biết có người nể mặt không?

Trong phút chốc, diễn đàn đang nói chuyện hăng say trở nên vô cùng tĩnh mịch, giống như là toàn thể mất mạng vậy.

Trần Thư đánh ra ba dấu chấm hỏi, không nể mặt ta như vậy à?

- Xem ra các vị không online rồi, ngày mai ta tự mình tới bái phỏng, chuẩn bị rất nhiều túi phân…

Trong phút chốc, có người không ngừng nói chuyện.

- Chúc mừng lớp trưởng.

- Lớp trưởng chiếu cố chúng ta cả năm, cần phải tham gia!

- Ai không nể tình chính là trở mặt với Lâm Tinh Thần ta!

Trần Thư gật đầu cực kỳ hài lòng, xem ra uy nghiêm của lớp trưởng vẫn còn.

Trong lòng những người còn lại đều tràn ngập oán niệm.

Ngươi mang theo túi phân tới cửa, ai dám chọc.

- Ta ở Hắc Châu tổ chức một hồi rượu Trạng Nguyên, ngày mai các vị nhất định phải tới.

Trong diễn đàn lại biến thành một mảng tĩnh mịch.

Hắc Châu? Ngày mai?

- Đương nhiên, nếu ai không tới, gửi tâm ý là được.

Trần Thư nhếch miệng cười, thuộc về loại vắt cổ chày ra nước.

- Đỗ Long đã logout.

- Đường Liệt đã logout.

…

Trần Thư ngẩn ra, chỉ thấy trong diễn đàn từng cái đầu đều nhạt đi.

Hai phút ngắn ngủi, không ngờ chỉ còn lại hắn và Thẩm Vô Song vẫn trực tuyến.

- @ Thẩm lão sư, thời điểm mấu chốt, chỉ có lão sư ngài là không rời không bỏ, tâm ý nhất định phải gửi.

- Đinh! Ngươi đã bị cấm nói.

???

Trần Thư trợn trừng mắt, ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt tràn ngập ưu sầu.

Tiệc Trạng Nguyên của ta chết non rồi!

…

Sáng sớm hôm sau.

- Ba mẹ ta tới kinh đô tìm Phương Tư tỷ chơi!

Trần Thư đeo balo, chuẩn bị rời khỏi Nam Giang Thị.

Bởi vì Nam Giang Thị không có sân bay, chỉ có thể tới Đại Hưng Thị ở một đêm, buổi sáng hôm sau ngồi máy bay.

- Chú ý an toàn.

- Cám ơn cha đã quan tâm, ta biết!

Trần Thư nhếch miệng cười, đeo ba lô rời khỏi nhà.

Phụ thân Trần Bình mở miệng:

- Ta là nói người khác, bao gồm cả hung thú cũng phải chú ý an toàn.

- …

Trần Thư lảo đảo, thiếu chút nữa thì ngã xuống cửa.

Thì ra là chú ý chú ý như vậy.

Hắn vừa rời khỏi tiểu khu, vừa quay đầu liền nhìn thấy một lão đầu đang phe phẩy quạt hương bồ, chậm rãi đi tới.

- Mẹ kiếp! Phiền toái tới rồi.

Thân thể Trần Thư chấn động, lập tức xoay người rời khỏi, một giây tiếp theo liền bỏ chạy.

Nhưng mà, trong phút chốc, quạt hương bồ trực tiếp vỗ vỗ lên đầu của hắn.

Diệp lão đầu cười tủm tỉm nhìn hắn, vừa rồi cự ly giữa hai bên còn có chừng mấy trăm mét, tố chất thân thể của cấp Hoàng Kim đúng là quá mạnh!

- Tiểu tử, chạy gì mà chạy?

- Diệp đại gia, ta sai rồi…

Trần Thư than thở khóc lóc, trong mắt biến thành vô cùng ủy khuất.

- Giả vờ cái gì? Cái này tặng ngươi.

Diệp Thanh lấy ra một quyển sổ màu vàng, đưa cho hắn.

- Đây là gì?

Trần Thư sửng sốt, nhận lấy, thấy trên bìa mặt có chữ ‘thư thông tri trúng tuyển Hoa Hạ Học Phủ’.

- Đáp ứng tự mình đưa tới cửa, lão đầu tử đã lúc nào nuốt lời chưa?

- Ừ, cám ơn.

Trần Thư gật đầu, tùy ý nhét thư thông tri vào trong ba lô.

- Tiểu tử ngươi không kích động chút nào à?

Mắt Diệp Thanh trợn trừng, tràn ngập vẻ bất khả tư nghị.

Đây chính là học phủ đứng đầu cả nước, thánh địa ngự thú mà vô số học sinh đều hằng ao ước!

Tiểu tử ngươi lại bình tĩnh như vậy à?

- Ngạc nhiên!

Trần Thư bĩu môi, bộ dạng ngươi chưa từng trải đời.

- Xú tiểu tử! Chuẩn bị làm gì thế.

Diệp Thanh gật đầu, cũng có chút khen ngợi, tâm cảnh như vậy không hổ là người được hắn coi trọng.

- Tìm Phương Tư, muốn kiếm tiền.

Trần Thư mở miệng nói:

- Đại gia, thời gian của ta sắp không kịp rồi, đi trước một bước nhé.

- Chờ một chút! Nhanh như vậy đã muốn chạy rồi à?

Diệp Thanh gọi hắn lại, ánh mắt biến thành vô cùng sắc bén, khí thế của cấp Hoàng Kim khiến người ta không nhịn được là run rẩy trong lòng.

Trong lòng Trần Thư giật thót, cười gượng một tiếng.

- Thuốc xổ đó.

Diệp Thanh nhích lại gần, dùng tay trái đè vai hắn, nói khẽ:

- Thật sự quá sung sướng, cho ta thêm một chút.

- ???

Trần Thư ngẩn ra, vốn tưởng rằng Diệp Thanh là muốn hành hung hắnmột trận ở giữa phố.

- Mẹ kiếp, Diệp lão đầu, ngươi biến thái?

- Nói gì thế?

Chương 439: Thư thông tri trúng tuyển của ta không cẩn thận rơi mất rồi (1)

Diệp Thanh nhướng mày, ho khan hai tiếng, nói: - Vừa hay lão đầu tử gần đây bị táo bón, đáng tiếc thuốc bình thường vô dụng đối với ta, thuốc xổ của ngươi có hiệu quả không tồi.

- ???

Trần Thư há miệng, bộ dạng giật mình.

- Cấp Hoàng Kim cũng bị táo bón?

- Ăn nhiều thịt mãnh thú Cấp Hoàng Kim quá, tiêu hóa chậm, không được à?

- Cứng cỏi!

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, thì ra không phải tới trả thù.

- Ngài chờ một chút!

Hắn mở ba lô, trực tiếp lấy ra một cái túi phân, bên trong có một cái lọ, trong lọ toàn bộ đều là dược phấn màu đen.

Diệp Thanh mở miệng nói:

- Ngươi dùng túi phân đựng thuốc?

- Trong lòng ta kiên định.

Trần Thư gật đầu, cho Diệp Thanh một bình nhỏ thuốc xổ.

Nhìn bóng lưng rời đi của đối phương, Trần Thư không ngờ thuốc xổ lại có hiệu quả thần kỳ như vậy.

- Nguy rồi, quên mất nói với hắn lượng dùng.

Trần Thư trợn mắt, lần trước hắn đang làm thí nghiệm, chỉ đổ tí xíu.

Nếu dược phấn hơi nhiều một chút, hiệu quả sẽ gấp mấy lần.

- Thôi, lười chẳng muốn quan tâm, thân thể của cấp Hoàng Kim chắc chịu được.

Trần Thư lắc đầu, tới nhà ga, chuẩn bị ngồi xe khách tới Đại Hưng Thị.

- Nếu thực sự không chống đỡ được, khi ăn tiệc ta nhất định tự mình trình diện.

Đại Hưng Thị, Trần Thư vừa xuống xe, liền nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

- Kéo dài biểu ngữ cho bản thiếu thêm một chút, không thấy được.

Trần Thư tập trung nhìn vào, chỉ thấy một tên mập đang chỉ huy mấy bằng hữu kéo biểu ngữ.

Bên trên viết 'Nhiệt liệt chúc mừng bạn học u Dương Bảo thi trúng Hoa Hạ Học Phủ'!

- …

Trần Thư sửng sốt, không ngờ học sinh của mình lại bựa như vậy, tuyên truyền đến cả nhà ga.

- u Dương Bảo!

u Dương Bảo quay đầu, thần sắc lập tức nhưng kích động, la lớn:

- Trần lão sư!

Mọi người đều ngây đơ, lão sư? Trẻ tuổi như vậy á?

- Tiểu tử ngươi không tồi, vào cùng một trường với ta.

Trần Thư ho khan một tiếng, mịt mờ tỏ vẻ mình cũng là người của Hoa Hạ Học Phủ.

u Dương Bảo gãi gãi đầu, nói:

- Sau này lão sư phải chiếu cố ta nhiều hơn.

- Đúng rồi, lão sư, sao ngươi lại tới Đại Hưng Thị?

- Ta muốn ngồi máy bay tới kinh đô.

Hai người vừa đi vừa nói, đi đến ngoài nhà ga.

- Lão sư, có thể trực tiếp nói với ta, ngồi phi cơ cá nhân nhà ta cũng được.

Trần Thư trợn mắt, sau đó ngửa mặt lên trời thở dài.

Ta con mẹ nó xe cũng không mua nổi, ngươi lại có máy bay cá nhân?

- Thôi, lần sau đi, ngày mai ta phải đi rồi.

- Đúng là đáng tiếc, lão sư, lên xe.

u Dương Bảo mở cửa xe cho hắn, nhìn trông vô cùng nịnh nọt.

Một màn này khiến lái xe ở trên xe trợn mắt há hốc mồm, từ lúc nào thiếu gia lại thành chó săn vậy?

u Dương Bảo nói:

- Vừa hay trong nhà đang mở tiệc, sư phụ, đi cùng nhé?

Trước mắt Trần Thư kích phát mục chọn.

Mục chọn một: Quyết đoán chấp nhận, ăn không một bữa! Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Không Gian thăng cấp.

Mục chọn hai: Trực tiếp cự tuyệt, ăn của người ta lại phải đáp trả người ta! Phần thưởng hoàn thành: 0.

Mục chọn ba: Lấy ra thân phận Trạng Nguyên Nam Giang Thị của mình, ăn không uống không ở Đại Hưng Thị, Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng 'Phong Tức' +1.

Trần Thư hơi ngẩn ra, lập tức quyết định mục chọn thứ nhất.

Hắn chưa từng thấy phần thưởng này, hiển nhiên là trở thành cấp Hắc Thiết mới xuất hiện.

- Sao lại không biết xấu hổ như vậy được.

Trần Thư cười cười, nói:

- Đại ca lái xe, đi đi.

Đoàn người tới khu biệt thự xa hoa của Đại Hưng Thị.

- Thiếu gia, mời.

Lập tức có bồi bàn tới đón chào, mở cửa xe cho hắn.

- Khách khí. Khách khí.

Trần Thư nhếch miệng cười, hoàn toàn không coi mình là người ngoài, thản nhiên xuống xe.

- Sư phụ ta.

u Dương Bảo xuống xe, mở miệng giải thích.

Thấy bộ dạng tôn kính của hắn, một đám bồi bàn đều nhếch miệng, cảm thấy hình ảnh này có chút không thích hợp.

- Tiểu Bảo đệ!

Đúng vào lúc này, một đạo thanh âm truyền đến, chỉ thấy vừa hay lại có người tới cửa.

Chỉ thấy một nam sinh mặc quần áo màu trắng tao nhã đi tới.

Khi hắn thấy rõ khuôn mặt của Trần Thư, lập tức cả kinh.

- Mẹ kiếp, là ngươi à?

Trần Thư quay đầu lại nhìn một cái, vừa hay nhìn thấy đối phương, trong đầu nhớ tới thân phận của đối phương.

- Tạ Phong Ngữ của Nam Thương Nhất Trung?

Quyết chiến thi đấu ngự thú thiếu chút nữa thì thua, hắn cũng có ấn tượng với ba người của Nam Thương Nhất Trung.

Đương nhiên, mấu chốt là vì kế hoạch thuốc xổ của hắn thất bại.

Điều này khiến hắn một mực nhớ mãi không quên.

- Phong ca, các ngươi quen nhau à?

u Dương Bảo gãi gãi đầu, lập tức nghĩ ra:

- Quên mất, sư phụ từng đánh gục biểu ca.

Khóe miệng Tạ Phong Ngữ giật giật, ngươi có thể đừng trực tiếp như vậy không?

- Đây là là sư phụ của ta, Trần Thư!

u Dương Bảo cười cười, quan hệ của hắn và Tạ Phong Ngữ rất tốt, tất nhiên cố ý trêu chọc như vậy.

- Đây là biểu ca của ta, Tạ Phong Ngữ.

Tạ Phong Ngữ gật đầu, trong mắt cũng có chút hưng phấn, không ngờ có thể gặp lại Trần Thư.

Tuy bại bởi đối phương, nhưng khí độ của hắn cũng không nhỏ như vậy, một mực muốn kết bạn với đối phương.

- Không đánh thì không quen nhau, chào ngươi.

Chương 440: Thư thông tri trúng tuyển của ta không cẩn thận rơi mất rồi (2)

Trần Thư nhếch miệng cười, vươn tay ra, hơi nắm chặt lại. - Lúc trước đi gấp quá, vốn là muốn mời ngươi ăn cơm, hôm nay thực sự vừa hay.

- ???

Miệng Tạ Phong Ngữ há ra, không phải yến hội của u Dương Bảo à? Từ lúc nào lại thành ngươi mời ta ăn cơm?

- Cám ơn…

Hắn cười gượng một tiếng, vốn cho rằng phòng ngự của Sử Lai Mỗ màu vàng đã đủ mạnh rồi.

Hiện tại xem ra, da mặt của đối phương mới là dày nhất.

Ba người đi vào trong biệt thự, lúc này đang có trưởng bối ngồi ở phòng khách phòng khách, đàm luận với nhau.

Một nam tử trung niên cười bảo:

- Tiểu Bảo và Phong Ngữ tới rồi à?

- Vị này là?

Ánh mắt nhìn về phía Trần Thư, trong mắt hiểu ra vẻ nghi hoặc.

- Nam Giang Thị, Trần Thư! Chào Thúc thúc.

Trần Thư nhếch miệng cười, thân thể giống như phát bệnh hơi run run.

Lạch cạch!

Chỉ thấy một tiểu bản màu vàng vừa hay rơi xuống.

- Ái chà! Thư thông tri trúng tuyển của ta không cẩn thận rơi ra, khiến các vị chê cười rồi.

Trong phòng khách lập tức biến thành lặng ngắt như tờ, toàn bộ ánh mắt đều đồng loạt nhìn lại.

Ngươi đúng là không cẩn thận, có thể giả dối hơn một chút không.

- Cái này…

Tạ Phong Ngữ cũng nhìn sang, vốn tưởng rằng Trần Thư sẽ chỉ làm thao tác bẩn bựa khi chiến đấu.

Hiện tại xem ra, đã dung nhập vào sinh hoạt rồi.

- Bìa mặt của Hoa Hạ Học Phủ làm quá lớn, nói thật, thực sự nên sửa, nếu không ta cũng không muốn tới.

Trần Thư thở dài, nhét lại thư thông tri trúng tuyển vào trong ba lô.

- …

Toàn trường vẫn vô cùng yên tĩnh, chỉ có thể nói là quá giả dối.

u Dương Bảo phá tan bầu không khí xấu hổ, nói:

- Cha, đây là sư phụ ta Trần Thư, dạy ta rất nhiều thứ, không có hắn thì ta có thể sẽ không vào được Hoa Hạ Học Phủ.

Lúc trước một phen chỉ điểm của Trần Thư đã mở ra cửa lớn của thế giới mới cho hắn.

Cộng thêm bản thân u Dương Bảo kỳ thật cũng không ngu ngốc, kỹ xảo chiến đấu đề thăng nhanh chóng, khiến hắn ở môn thực chiến có không ít điểm, vừa hay đến được cửa Hoa Hạ Học Phủ.

- Chào ngươi.

u Dương giơ tay ra, hơi bắt chặt với Trần Thư, nói:

- Đúng là… Anh hùng xuất thiếu niên.

- Ngươi là Hãn Phỉ ca?

Đúng vào lúc này, một thanh âm non nớt truyền đến.

Chỉ thấy một nam sinh bộ dạng như học sinh trung học kinh hô, trong mắt tràn ngập vẻ sùng bái.

Người lớn khác có thể không có thời gian lên mạng, nhưng Trần Thư ở trên mạng lại có tiếng tăm nhất định.

Bất kể là Nam Giang Hãn Phỉ hay là Công Xí Dược Tề Sư, ít nhất cũng nổi tiếng cả tỉnh Nam Thương.

- Chào ngươi.

Trần Thư nhếch miệng cười, không ngờ có thể gặp được làan của mình.

- Nam Giang Hãn Phỉ?

Trưởng bối khác cũng đã nhớ ra.

Một phụ nhân trung niên nói:

- Hình như là đội ngũ Nam Giang Thị đánh bại Phong Ngữ.

Bởi vì thi đấu ngự thú, danh khí của Trần Thư đã đạt tới một độ cao.

Nhưng hiện giờ đã qua hai tháng, cộng thêm nhiệt độ của thi đại học, cũng khiến không ít người đã quên mất hắn.

- Mời ngồi, mời ngồi.

u Dương cười cười, lập tức ý thức được sự ưu tú của đối phương, chẳng trách nhi tử lại tôn xưng hắn là lão sư.

- Xem ra ba người các ngươi đều là tân sinh viên của Hoa Hạ Học Phủ.

Lại một nam tử trung niên có vài phần tương tự với Tạ Phong Ngữ đứng dậy, mở miệng nói:

- Tiểu Phong, tiểu Bảo, sau này ba người các ngươi có thể chiếu cố lẫn nhau một chút.

- Chiếu cố…

Tạ Phong Ngữ day day trán, mở miệng nói:

- Cha, ngươi nghĩ nhiều rồi.

Mọi người trao đổi với nhau, cũng cực kỳ tán thưởng Trần Thư.

Nhất là biết được đối phương không có bối cảnh gia đình, chỉ dựa vào bản thân mà đạt tới đang độ cao này, khiến trong lòng bọn họ cũng thực sự kính nể.

Hiện giờ chức nghiệp Ngự Thú Sư kỳ thật chính là một con đường lớn dát vàng, dân thường trên cơ bản là rất khó xuất đầu.

Rất nhanh đã tới giữa trưa.

- Các vị, chuẩn bị dùng cơm đi.

Mọi người nhao nhao dời bước đến nhà ăn ở lầu hai, chỉ mời thành viên nòng cốt của gia tộc, bày thành hai bàn.

- Tiểu Bảo, đi gọi gia gia xuống lầu.

u Dương Bảo gật đầu, rất nhanh cùng một lão nhântừ lầu ba đi xuống.

Dáng người của lão nhân cao to, tuy hai mái đã điểm bạc, nhưng tinh thần vẫn quắc thước, hiển nhiên cũng là một Ngự Thú Sư.

- Ơ? Vị tiểu hữu này là?

Ánh mắt lão nhân sắc bén, lập tức nhìn thấy Trần Thư trong đám người.

- Quả nhiên, quang huy của thiên tài là không thể giấu diếm.

Trần Thư thở dài, mở miệng nói:

- Chào lão gia tử! Ta là bạn của u Dương Bảo.

- Bạn cùng lứa tuổi?

u Dương Tuân cả kinh, quan sát kỹ Trần Thư.

- Gia gia, Trần Thư sư phụ và ta là cùng tuổi.

u Dương Bảo thấp giọng nói.

- Học sinh cấp ba mà đã là cấp Hắc Thiết? Đại tài!

Trong mắt u Dương Tuân tràn ngập vẻ tán thưởng, không ngờ cháu của mình lại có thể kết bạn với một nhân vật như vậy.

- Đợi đã! Trần Thư?

Hắn dường như nhớ tới gì đó, quan sát Trần Thư với vẻ quái dị.

- Cấp Hắc Thiết?

Lúc này những người còn lại mới có phản ứng, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Thư, trong lòng trở nên vô cùng khiếp sợ.

Cấp Hắc Thiết trước khi vào đại học, Hoa Quốc đã quá nhiều năm chưa từng xuất hiện…

Chương 441: Quả nhiên, quang huy của thiên tài là không thể ẩn tàng

– Có cần vậy không? u Dương Bảo nhún vai, không hiểu lý do.

Hiện giờ học sinh của đại học hàng đầu Hoa Quốc trên cơ bản đều là cấp Hắc Thiết.

- Ngươi thì biết gì.

u Dương Tuân vỗ đầu tôn tử, không nói nhiều.

Dựa vào bản thân đột phá và dựa vào tài nguyên của đại học để đột phá, không phải là cùng một chuyện.

- Đều ngồi đi.

Lão gia tử cười một tiếng, mở miệng nói:

- Trần Thư tiểu hữu an vị bên cạnh ta đi.

Người của gia tộc đều không ngờ lão gia tử lại coi trọng Trần Thư như vậy.

- Ngài đúng là tuệ nhãn thấy anh tài.

Trần Thư nhếch miệng cười, không có bất kỳ vẻ câu nệ gì.

Người một nhà hoà thuận vui vẻ dùng cơm.

Trần Thư mượn cơ hội này để tìm hiểu về gia thế của u Dương Bảo, không ngờ là lão bản của tập đoàn ngự thú Thiên Hoa.

Tập đoàn ngự thú Thiên Hoa đã thành lập mấy trăm năm, là xí nghiệp lớn đứng đầu của Hoa Quốc, có thể nói là quy vô cùng to lớn.

Sau khi ăn cơm trưa, Trần Thư tán gẫu vui vẻ với u Dương Tuân, quả thực giống như bạn tốt nhiều năm không gặp.

- Tiểu Trần, tấm thẻ này ngươi cầm đi! Cần bán hoặc là mua đồ, đều có thể đi tới cửa hàng Thiên Hoa ở kinh đô.

u Dương Tuân đưa cho hắn một tấm thẻ vàng.

Tuy không phải trực tiếp cho tiền, nhưng học sinh của Hoa Hạ Học Phủ thường xuyên tới dị không gian, sẽ cần mua tài nguyên, đồng thời xử lý tài liệu dư thừa.

Lượng hàm kim của thẻ này rất cao.

Trần Thư cũng không khách khí, cất đi.

Hắn đi tới cửa biệt thự, nắm tay u Dương Tuân, nói:

- Cám ơn u Dương lão ca.

Nói xong, hắn trực tiếp chạy đi.

- Tiểu tử này!

u Dương Tuân lắc đầu, cũng không tức giận.

Những người còn lại đều ngẩn ra, không ngờ toàn bộ đều thành hậu bối của Trần Thư.

- Cha, có cần coi trọng hắn vậy không?

u Dương Ngạo nhướng mày, mở miệng nói.

Thẻ vàng của tập đoàn sẽ chỉ cho người của thế lực lớn hoặc là cường giả đỉnh cấp.

Một học sinh cấp ba, dường như có chút không đủ tư cách.

- Tháng trước ta tới kinh đô một chuyến, lão Liễu rất tán thưởng hắn, ta cũng đánh giá cao hắn.

u Dương Tuân mở miệng giải thích, trong mắt có vẻ thưởng thức.

- Liễu Phong giáo thụ cũng đánh giá cao hắn?

Những người còn lại hơi ngẩn ra, không ngờ Trần Thư chưa nhập học đã có giáo thụ coi trọng hắn.

- Nói một cách chính xác, là đánh giá cao sự âm hiểm của hắn.

u Dương Tuân cười cười, nói:

- Đơn giản là kiếm nhiều kiếm ít mà thôi, một tấm thẻ vàng không quan trọng như vậy.

Tuy hắn là Ngự Thú Sư, nhưng cũng là một thương nhân, tất nhiên sẽ không làm mua bán lỗ vốn.

Tác dụng của thẻ vàng chính là có chiết khấu, tuy kiếm ít đi một chút, nhưng có thể thành lập quan hệ tốt với Trần Thư, có thể sẽ mang đến giá trị lớn hơn.

Một thế gia thương nhân, sao có thể chịu thiệt?

…

Trần Thư cũng có tâm tình sung sướng, hắn hiểu suy nghĩ của đối phương, đơn giản là hợp tác song thắng mà thôi.

- Thiên phú và thực lực, đích xác có thể mang đến địa vị.

Trần Thư cảm thán một câu, nếu hắn là một Ngự Thú Sinh bình thường, gia tộc u Dương sợ rằng sẽ không thèm để ý đến hắn.

Hắn về khách sạn, thoải mái tắm giặt một phen, trải qua một buổi chiều nhàn nhã.

Ban đêm, u Dương Bảo lại mời hắn ăn cơm, Trần Thư trực tiếp quyết đoán cự tuyệt.

Mới chiếm tiện nghi của cả nhà người ta, vạn nhất lại nghênh đón một trận hành hung thì sao?

Huống chi buổi tối hắn có việc phải làm.

Trần Thư lúc này ở trong khách sạn triệu hồi ra Husky.

- Gừ gừ.

Husky không ngừng nhảy nhót, lộ ra vẻ cực kỳ hoạt bát.

- Chó ngốc, có cảm nhận khác biệt gì không?

Trần Thư mở miệng hỏi, hắn đã hoàn thành mục chọn của hệ thống, Ngự Thú Không Gian thăng cấp, nghĩ chắc sẽ có hiệu quả thêm.

- Gâu gâu.

Husky nhìn thẳng vào hắn, không có bất kỳ động tác gì, chỉ nhìn chằm chằm.

Một lúc sau,

- Thôi!

Trần Thư lắc đầu, Khế Ước Linh khẳng định biết sự khác biệt của Ngự Thú Không Gian.

Nhưng dựa vào trí lực của Husky, muốn biểu đạt ra là quá khó khăn.

Hắn lại sử dụng Bán Tướng Triệu Hoán, một đôi mắt to ngốc nghếch xuất hiện.

- Tiểu Hoàng, có gì khác biệt không?

- Òm ọp!

Sử Lai Mỗ màu vàng trợn tròn mắt, ngoài ra, không có bất kỳ ngôn ngữ động tác gì.

Trần Thư lúc thì nhìn đôi mắt ngốc nghếch, lúc thì nhìn đôi mắt tràn ngập trí tuệ.

Cuối cùng, hắn thở dài.

Tuy Khế Ước Linh không thể nói chuyện, nhưng dựa theo đạo lý mà nói thì nghe hiểu lời nói của hắn, có thể dựa vào hành vi động tác nào đó để đáp lại.

Cũng có Khế Ước Linh có thể trao đổi đơn giản với chủ nhân, thí dụ như Khế Ước Linh loại tinh thần nào đó.

Nhưng Sử Lai Mỗ màu vàng và Husky, chắc là cả đời này cũng không có khả năng trao đổi.

- Có thể giác tỉnh một Khế Ước Linh loại hình tinh thần thì tốt rồi.

Trần Thư thở dài, mở máy tính, chuẩn bị tìm đọc một phen.

Tuy không có tiền lệ Ngự Thú Không Gian thăng cấp, nhưng Khế Ước Linh đặc thù nào đó tự mang Ngự Thú Không Gian là chuyện cực kỳ đặc biệt.

Nếu là Ngự Thú Không Gian có vật chất thần bí, có thể sửa chữa phục hồi vết thương nhanh hơn!

Cũng có Ngự Thú Không Gian, trường kỳ ở bên trong có thể gia tăng thuộc tính của Khế Ước Linh, cũng có cái có thể giảm bớt thời gian làm lạnh kêu gọi Khế Ước Linh.

Chương 442: Vậy ta đổi điểm mấu chốt (1)

– Là đề thăng phương diện nào? Trần Thư sờ sờ đầu, thu lại Husky, đợi kêu gọi lại.

Nhưng mà, thời gian vẫn không có biến hóa.

- Xem ra không phải giảm bớt làm lạnh kêu gọi, mà là đề thăng khác.

Trần Thư suy tư, trong nhất thời cũng không có cách nào để thí nghiệm, chỉ có thể tạm thời gác lại, tóm lại không có chỗ xấu là được rồi.

…

Sáng sớm hôm sau.

Trần Thư thu dọn đồ, chuẩn bị tới sân bay Đại Hưng Thị.

Hắn bấm số điện thoại của Hạ Băng, muốn hỏi thời gian cụ thể.

Tít tít.

- Không ai bắt máy?

Trần Thư nhíu mày, không rõ xuất hiện chuyện gì.

Trần Thư ngồi xe taxi, trực tiếp tới khách sạn mà mẹ con Hạ Băng ở.

Vé máy bay miễn phí, hắn không thể dễ dàng bỏ qua.

Sau nửa tiếng, Trần Thư xuống xe, chuẩn bị gọi điện thoại..

Hắn vừa tới khách sạn, liền nghe thấy một thanh âm mang theo nộ ý.

- Hạ Băng, ngươi đừng khiêu chiến điểm mấu chốt của ta!

Trần Thư nhướng mày, đi tới sảnh yến hội của khách sạn, chỉ thấy có một đống người đang đứng.

Thanh âm của nam tử trung niên truyền đến:

- Tiểu Băng, hôm nay là tiệc Trạng Nguyên của đệ đệ, vừa hay ngươi cũng có mặt, không tham gia thì cũng khó ăn khó nói phải không?

- Ta chỉ là đi ngang qua mà thôi.

Thần sắc Hạ Băng rất lạnh lùng, muốn dẫn mẫu thân rời khỏi, nhưng lại bị một đám người vây quanh, trong nhất thời không thể thoát thân.

Trần Thư lập tức thấy thân ảnh của Hạ Viêm.

Xem ra là trùng hợp, khách sạn Hạ Băng vào ở vừa hay là nơi tổ chức tiệc cho Hạ Viêm.

Trước mắt Trần Thư lập tức xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Trực tiếp xuất thủ, thể hiện ra phong thái tội phạm! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng mãnh công +1.

Mục chọn hai: Lớn tiếng nói: Dừng tay? Sau đó lòng bàn chân bôi dầu, để lại cho mọi người một bóng lưng tiêu sái. Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng ‘Xung phong’ +1.

Mục chọn ba: Mang theo mẹ con Hạ Băng cùng chạy! Phần thưởng hoàn thành: Một lọ dược tề bạo tốc cấp Hắc Thiết.

Thần sắc Trần Thư rất bình tĩnh, yên lặng mở ba lô.

Lấy ra túi phân lâu ngày không dùng.

Liên tục mãnh công là kỹ năng hạch tâm thứ hai của Nguyên Tố Thú, khẳng định là ưu tiên cấp cao nhất.

Huống chi hắn cũng không thể mặc kệ.

Đám người vẫn bảo vây, có người là thân thích của nhà Hạ Băng, có người là thân thích bên mẹ kế của Hạ Viêm.

Trần Thư lặng lẽ đến gần Hạ Viêm.

- Hả?

Thân thể Hạ Viêm run run, tự dưng cảm nhận được một cỗ hàn ý.

Trong phút chốc, một đạo hắc ám ập tới

- Đây là…

Hai mắt Hạ Viêm co rút lại, sự sợ hãi lâu ngày không thấy lại xuất hiện trong lòng.

- Là ta…

Thần sắc Trần Thư rất bình thản, ghé vào Hạ Viêm nhẹ nhàng nói một câu.

Ác mộng đã trở thành sự thật!

Hạ Viêm cũng không thể làm ra hành động chống cự gì, trực tiếp bị túi phân chùm lên.

Ngửi mùi trong túi, trong lòng hắn dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

- Cứu… Cứu ta…

Thần sắc Trần Thư vẫn bình tĩnh, một tay bịt miệng hắn, trực tiếp kéo ra khỏi đám người.

Bùm!

Hắn tung ra một quyền, đánh cho Hạ Viêm đầu váng mắt hoa, hai mắt xuất hiện đom đóm.

Hiện giờ hắn đã là cấp Hắc Thiết, tố chất thân thể có được đề thăng cực lớn, đối phó với Hạ Viêm là vô cùng đơn giản.

Đám người vẫn cãi nhau, thậm chí không phát hiện Hạ Viêm đã biến mất.

- Ta biết, năm đó bởi vì ta rời khỏi, mẹ con các ngươi mới hận ta.

Phụ thân của Hạ Băng, Hạ Cảnh nói, vẻ mặt tự trách.

- Nhưng hôm nay là tiệc Trạng Nguyên của đệ đệ, ta hy vọng các ngươi có thể tham gia.

- Đúng vậy, tiểu Băng, hiện giờ đệ đệ của ngươi đã trúng tuyển Hoa Hạ Học Phủ, ngươi nói lời xin lỗi đi, gia đình hòa thuận

là quan trọng nhất.

Có thân thích không ngừng khuyên nhủ, bộ dạng giống như Hạ Băng không hiểu chuyện.

Thần sắc Hạ Băng vẫn lạnh lùng, nàng ta nhìn thân thích xung quanh, thậm chí có nộ ý dâng lên.

- Hả?

Bỗng nhiên, thần sắc của nàng ta khẽ động, thấy một túi phân di động.

Khóe miệng nàng ta nở nụ cười, nhưng lại vẫn lại một mực duy trì trầm mặc..

Bùm bùm bùm!

Trần Thư khống chế lực đạo của mình, sẽ chỉ khiến Hạ Viêm gặp đau đớn, nhưng không cấu thành vết thương trên y học.

Vài phút sau, phụ thân của Hạ Cảnh vẫn đang tận tình khuyên bảo.

- Tiểu Viêm, ngươi tới khuyên nhủ tỷ tỷ ngươi đi.

Cảnh quay đầu nhìn một cái, vẻ mặt ngây đơ:

- Con ta đâu rồi?

Lúc này mọi người mới nhao nhao có phản ứng, không ngừng nhìn xung quanh.

- Ngươi con mẹ nó là?

Hạ Cảnh gầm lên một tiếng, lập tức thấy Trần Thư, cũng thấy Hạ Viêm bị túi phân chùm lấy.

Mắt thấy đám người sắp vây, Trần Thư một cước Hạ Viêm Hạ Viêm.

- Hạ Băng, chúng ta đi.

Trần Thư vỗ tay, có được phần thưởng của hệ thống, chuẩn bị dẫn theo mẹ con Hạ Băng rời khỏi.

Khóe miệng Hạ Băng nở nụ cười, gật đầu, lập tức đi tới phía sau Trần Thư.

Ba người chuẩn bị rời khỏi.

- Đứng lại! Ngươi con mẹ nó làm bị thương con ta lại muốn đi à.

Trong mắt Hạ Cảnh tràn ngập ngập trời ngập trời, song quyền nắm chặt lại, nói:

- Ngươi chọc vào Ngô gia thì đừng hòng ra khỏi Đại Hưng Thị!

Trần Thư quay đầu, trong mắt lộ ra vẻ cười nhạo:

- Ngô gia? Ta nhớ ngươi là họ Hạ mà?

- Ngươi!

Sắc mặt Hạ Cảnh xanh mét, lời nói của đối phương tràn ngập tính vũ nhục, ám chỉ… Không đúng… Tỏ rõ hắn là dựa vào nữ nhân.

Chương 443: Vậy ta đổi điểm mấu chốt (2)

– Cha, để hắn đi đi, đừng nói nữa. Lúc này Hạ Viêm lấy xuống túi phân, không ngừng nhe răng trợn mắt, hiển nhiên trên mặt có ức điểm đau.

Tuy trong lòng hắn rất giận, nhưng lại hiện lên bóng ma ngày xưa.

Hiện giờ Trần Thư là cấp Hắc Thiết, cộng thêm có một tỷ tỷ là Ngự Long Vệ, Ngô gia là thực sự không thể trêu vào.

Hắn căn bản không ngờ Trần Thư lại tới, nếu biết trước, khẳng định là không dám cố giữ Hạ Băng lại.

Hạ Cảnh đã bị nộ ý khiến cho đầu óc mê muội, mở miệng quát:

- Đi gì mà đi? Nơi này chính là Đại Hưng Thị.

- Ồ?

Trần Thư nhíu mày, thuận tay lấy di động ra.

Lạch cạch!

Một tấm thẻ vàng không cẩn thận rơi xuống đất.

- Ngại quá, thẻ của ta rơi rồi, rơi rồi.

Hắn cầm thẻ vàng, bên trên kim quang lấp lánh dòng chữ ‘tập đoàn ngự thú Thiên Hoa’, khiến trong lòng mọi người chấn động.

- Khách quý của Thiên Hoa?

Hạ Cảnh giống như bị hắt nước lạnh, lập tức trở nên vô cùng tỉnh táo.

- Xem ra ta phải gọi điện thoại cho u Dương lão ca rồi.

Trần Thư thở dài, trực tiếp bấm số.

- Trần Thư tiểu hữu, đừng!

Một đạo thanh âm truyền đến, chỉ thấy một nam tử vẻ mặt uy nghiêm đi tới, chính là Ngô Thiên Trần lúc trước xin lỗi.

Trong lòng Ngô Thiên Trần lúc này rất giận dữ, rõ ràng đã phân phó Ngô gia không thể trêu chọc Trần Thư.

Không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện.

Nhất là đối phương có u Dương gia làm chỗ dựa!

Ngô gia chỉ là thế lực lớn của Đại Hưng Thị, nhưng ở trước mặt u Dương gia, có chút không đáng nhắc tới.

Song quyền hắn nắm chặt, muốn trực tiếp hành hung cha con Hạ Viêm một trận.

Nhưng bởi vì Hạ Viêm thi trúng Hoa Hạ Học Phủ, thân phận đã khác xưa, hắn cuối cùng cũng không động thủ.

Nhìn thần sắc của Ngô Thiên Trần, Hạ Viêm là có khổ mà không nói được.

Hắn thực sự không ngờ lại bởi vì chuyện này mà trêu chọc đến Trần Thư.

- Tiểu Viêm, Hạ Cảnh, tiểu hữu Trần Thư tiểu hữu đi.

Ngô Thiên Trần quát, trong mắt tràn ngập bất đắc dĩ.

- Xin lỗi, Trần ca.

Hạ Viêm không hề lằng nhằng, đúng là bị đánh cho sợ rồi.

Đặc biệt Trần Thư hiện tại là cấp Hắc Thiết, đánh hắn giống như chơi đùa.

- Hạ Cảnh!

Ngô Thiên Trần nhướng mày, quát.

Sắc mặt phụ thân Hạ Viêm xanh mét, cuối cùng tiến lên vái một cái, nói:

- Xin lỗi!

- Ừ, thế còn được.

Trần Thư gật đầu, cho dù là đối mặt với Ngô gia, hắn cũng không hề sợ hãi.

Nếu nói trước kia hắn không có chỗ dựa, nhưng hiện tại đã thi trúng Hoa Hạ Học Phủ thì lại khác.

Chỉ là một thân phận này đủ để chấn nhiếp tuyệt đại bộ phận người cả nước rồi.

Đúng rồi, tiểu Viêm, ta vừa tiến vào liền thấy ngươi nói cái gì mà đừng khiêu chiến điểm mấu chốt của ngươi.

Trần Thư sờ sờ cằm, nhìn về phía Hạ Viêm, nói:

- Hiện tại ta khiêu chiến điểm mấu chốt của ngươi đấy, ngươi muốn thế nào?

Hạ Viêm nuốt nước miếng, trong lòng đã sợ lắm rồi.

Nếu thực sự bị nhằm vào, cuộc sống sinh viên của hắn sợ rằng sẽ là một hồi ác mộng.

Hắn rụt rè nói:

- Vậy ta đổi điểm mấu chốt khác là được…

Sân bay Đại Hưng Thị,

Ba người Trần Thư đăng ký xong, ngồi chuyến bay tới kinh đô.

Hạ Băng ngồi ở bên cạnh, nói khẽ:

- Trần Thư, cám ơn ngươi.

- Việc nhỏ thôi mà, ta chỉ là làm tốt chuyện trong chức trách của mình.

Hạ Băng có chút ngây đơ, theo bản năng hỏi:

- Chức trách gì?

Trần Thư nhếch miệng cười, chính nghĩa lăng nhiên nói:

- Chức trách của tội phạm!

Khi ba người đang chờ cất cánh.

Không khí bên Hạ Viêm có chút không thích hợp.

Một đám người trầm mặc không nói gì, một hồi tiệc Trạng Nguyên chưa bắt đầu đã có xu thế kết thúc.

Thân thích chung quanh đều nhìn Hạ Viêm với vẻ nghi hoặc.

Vốn tưởng rằng hắn là Trạng Nguyên của Đại Hưng Thị, lại trúng tuyển Hoa Hạ Học Phủ, đã là nhân vật số một.

Kết quả bị người ta đánh cho tơi bời, chẳng những không dám hoàn thủ, thậm chí ngay cả điểm mấu chốt cũng phải đổi.

Ngô Thiên Trần mở miệng hỏi:

- Tiểu Viêm, chuyện gì.

Hạ Viêm thở dài, giải thích nguyên nhân sự việc.

Bởi vì lúc trước có ám ảnh đối với Trần Thư, kỳ thật hắn không dám chọc Hạ Băng.

Nhưng ai ngờ một đám thân thích không hiểu tình huống, còn tự cho là đúng, muốn lấy lòng Hạ Viêm, thế là mới xuất hiện chuyện cố giữ Hạ Băng.

Cộng thêm phụ thân của mình cũng không rõ tình huống, đồng thời muốn dựa vào thân phận của Hạ Viêm, khiến mẹ con Hạ Băng biết mình năm đó vứt bỏ vợ con là lựa chọn không sai.

Mọi người châm ngòi thổi gió, mới khiến Hạ Viêm xuất hiện tâm lý cầu may.

Kết quả lại đụng phải miệng đạn hạt nhân…

- Đúng là hồ đồ! Nếu không nắm chắc, nhất định không thể chọc vào tên tội phạm đó và người bên cạnh hắn.

…

Trần Thư nhìn cửa sổ máy bay, giống như đang suy tư gì đó.

- Trần Thư, ngươi đang nghĩ gì thế?

Hạ Băng quay đầu lại nhìn mặt nghiêng của Trần Thư, trong mắt có vẻ tò mò.

Lần đầu tiên nàng ta nhìn thấy Trần Thư có chút giống nhà triết học, không phải là đang nghĩ ý nghĩa nhân sinh chứ?

- Hạ Băng, ngươi nói xem, nếu ở trên trời cao ném xuống một lọ dược tề phát nổ, có trở thành pháo hoa chói mắt nhất thế giới không?

Vẻ mặt ngây đơ, nàng ta vỗ vỗ đầu, mình không ngờ lại cho rằng tội phạm đang suy tư về triết lý nhân sinh.

Chương 444: Trạng Nguyên thi đại học đặc thù nhất

– Suy nghĩ của ngươi… Quá… Càn rỡ. Hạ Băng lắp bắp cả nửa ngày, cuối cùng cũng nói ra được một câu.

Một lát sau, Trần Thư lại mở miệng nói:

- Ta cảm thấy hơi buồn…

- Hai tiếng nữa là tới rồi.

Hạ Băng mở mắt, nói.

Ngay sau đó, nàng ta giống như lại nghĩ tới gì đó, trong mắt xuất hiện vẻ hoảng sợ, nói:

- Ngươi đừng nói là ngươi muốn mở cửa sổ nhé?

- Sao có thể…

Trần Thư lặng lẽ buông tay xuống, nói:

- Ta cũng không phải người muốn tìm chết.

Hai tiếng ngắn ngủi, Hạ Băng có thể nói là kinh hồn táng đảm, vượt qua thời khắc mạo hiểm nhất trong nhân sinh.

Cuối cùng, ba người tới sân bay kinh đô.

Hạ Băng thở phào, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, đây chính là tháng bảy mặt trời như lửa.

Trần Thư nhìn sang với vẻ quan tâm:

- Hạ uỷ viên, thân thể không thoải mái à?

- Không sao, không sao.

Bắp chân Hạ Băng cũng có chút mềm ra, cuối cùng rời khỏi sân bay.

- Ngươi đặt quán nào? Ta đưa ngươi đi nhé?

- Không cần, ta và mẹ ngồi xe taxi được rồi.

Hạ Băng xua tay, còn ở cùng với Trần Thư, nàng ta lo lắng chỉ có thể tới Trấn Linh Cục của kinh đô chơi bảy ngày.

Đúng vào lúc này, một thanh âm truyền đến.

- Khách khí cái gì? Dì, tiểu Băng, lên xe đi.

Một chiếc xe hơi màu đen tiêu sái đỗ lại trước mặt ba người.

Cửa kính xe hạ xuống, một khuôn mặt tinh xảo đeo kính râm xuất hiện, khóe miệng nở nụ cười thản nhiên.

- Phương Tư tỷ!

Hạ Băng lộ ra có chút nhảy nhót, đồng thời thở phào trong lòng.

Có Phương Tư tỷ ở đây, Trần Thư khẳng định là không dám xằng bậy.

Phương Tư cười bảo:

- Lên xe đi.

- Cám ơn. Phương Tư tỷ

Hạ Băng cười ngọt ngào, mở cốp xe, để hành lý vào.

- Phương Tư tỷ đúng giờ thế.

Trần Thư mở cửa xe, ngồi xuống ghế phụ.

Xe hơi nổ vang, giống như như tên rời cung, người chung quanh đều nhao nhao nhìn lại, biển số xe chuyên thuộc của Hoa Hạ Học Phủ thực sự khiến người ta hâm mộ.

Phương Tư vừa lái xe, vừa cười hỏi:

- Trần Bì, đoạn thời gian này thế nào? Kiếm được không ít tiền chứ?

- Tiền gì?

Trần Thư thần sắc, lộ ra có chút nghi hoặc.

- Tiền quảng cáo, không phải ngươi là Trạng Nguyên thi đại học của Nam Giang Thị à? Không có xí nghiệp nào nhờ ngươi làm đại diện sản phẩm cho bọn họ sao?

- Mẹ kiếp không có.

Trần Thư trợn mắt, hai tay xòe ra, trông có chút ngây đơ.

- Không thể nào, Trạng Nguyên mỗi kỳ đều có xí nghiệp tìm tới cửa.

- Ta lại một nhà cũng không thấy.

Trần Thư than thở, ngửa mặt lên trời kêu rên, tràn ngập oán giận.

Nếu dựa theo lẽ thường mà nói, khẳng định là có xí nghiệp tới tìm hắn hợp tác,

Nhưng đáng tiếc phẩm hạnh của Trần Thư đã truyền khắp Nam Giang Thị.

Tìm hắn quảng cáo, vậy không phải là bôi đe xí nghiệp à?

Thậm chí ngay cả chính phủ cũng không phỏng vấn Trạng Nguyên, nếu phỏng vấn truyền tới kinh đô, sợ rằng Nam Giang Thị sẽ chịu ảnh hưởng.

Không thể không nói, năm nay là một năm bình tĩnh nhất của Nam Giang Thị!

Trần Thư cũng thành Trạng Nguyên thi đại học đặc thù nhất trong lịch sử của Nam Giang Thị.

- Phương Tư tỷ, hay là ngươi chia chút phí quảng cáo ba năm trước cho ta đi.

Trần Thư xoa tay, lộ ra có chút tham lam.

Phương Tư nhếch miệng cười nói:

- Lá gan của tiểu tử ngươi cũng lớnnhỉ? Muốn vơ vét tài sản của ta à?

Trần Thư nghĩa chính nghiêm từ sửa đúng lại:

- Cái này gọi là chia sẻ tài nguyên.

- Cút đi!

Phương Tư trực tiếp làm thủ thế quốc tế, nói:

- Chia sẻ đơn phương diện chính là giật tiền.

- Ai nói thế? Ta cũng chia sẻ tài nguyên với ngươi mà.

Trần Thư mở ba lô, yên lặng lấy ra một túi phân…

- Ngươi cách ta xa một chút.

Khóe miệng Phương Tư giật giật, đồng thời trong mắt có vẻ cảnh giác, lo lắng Trần Thư sẽ đánh lén.

Hiện tại Trần Thư cũng là cấp Hắc Thiết rồi, tố chất thân thể của hai người không sai biệt nhiều.

Tuy Phương Tư từng luyện qua kỹ xảo cách đấu, nhưng bản thân Trần Thư đã có thể phách cường tráng, đánh nhau là rất khó nói.

Nhìn hai người một đường vừa nói vừa cười, trong mắt Hạ Băng ngồi sau lộ ra vẻ hâm mộ.

Theo nàng ta ta, quan hệ của Trần Thư và Phương Tư đích xác không tầm thường.

Sau một tiếng, Hạ Băng mở miệng nói:

- Phương Tư tỷ, chúng ta ở đây.

Phương Tư gật đầu, mở miệng nói:

- Cẩn thận một chút, tiểu Băng! Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho ta.

- Ừ, cám ơn Phương Tư tỷ.

Hạ Băng dẫn mẫu thân tới khách sạn, chuẩn bị bắt đầu du lịch kinh đô.

- Phương Tư tỷ, chúng ta sẽ tới dị không gian nào?

Trên xe chỉ còn lại hắn và Phương Tư, Trần Thư trực tiếp mở miệng mở miệng.

Phương Tư cười bảo:

- Một dị không gian cấp nguy hiểm.

- Cấp nguy hiểm? Vậy có lĩnh chủ cấp Bạch Ngân không?

Trần Thư chấn động, thần sắc lập tức biến thành vô cùng phấn khởi.

- Ngươi có cần hưng phấn như vậy không.

Khóe miệng Phương Tư giật giật, nàng ta vốn tưởng rằng Trần Thư sẽ có thần sắc ngưng trọng.

Dẫu sao ngay cả nàng ta là Đoàn trưởng cũng chỉ là Hắc Thiết ba sao, trong đoàn đội không có cấp Bạch Ngân, tới không gian cấp nguy hiểm sẽ có phiêu lưu cực lớn.

Kết quả hiện tại xem ra, là nàng ta nghĩ nhiều rồi.

- Không có tiền, bỗng chốc phải nuôi hai Khế Ước Linh.

Chương 445: Năng lực xã giao của Trần Thư

Vẻ mặt Trần Thư đầy ưu sầu, vừa phải mua tài liệu lĩnh chủ cho Husky, lại phải mua dược tề, cộng thêm các loại còn lại, quả thực là khiến người ta đau đầu. - Ngự Thú Sư Cao cấp đều như vậy, nghĩ tới cấp Hoàng Kim thậm chí là Vương cấp…

Phương Tư gật đầu, tràn đầy thể hội.

Xe hơi một đường chạy đi, hai người tới Hoa Hạ Học Phủ.

Đã qua một năm, Trần Thư lại tới học phủ Ngự Thú Sư đỉnh cao nhất cả nước!

Cuối cùng, hắn cũng sắp trở thành một thành viên trong đó.

- Alo? Lão sư à?

Di động của Phương Tư vang lên, tựa hồ là có chuyện gì đó.

- Trần Bì, đạo sư tìm ta có chút việc, ngươi tới trường học, tự đi dạo đi.

Phương Tư mở miệng nói, trực tiếp cất bước rời khỏi, tiếp theo lại quay đầu nói:

- Không cho phép gây chuyện!

- Ta thề, bảo đảm không gây chuyện.

Trần Thư vươn bốn ngón tay lên trời, lộ ra vẻ vô cùng nghiêm túc.

- Trường học có Ngự Thú Sư Vương cấp, tự ngươi suy nghĩ đi.

Phương Tư lắc đầu, trực tiếp rời đi.

- Ca ngay cả Ngự Thú Sư truyền kỳ còn không sợ!

Trần Thư không hề sợ hãi, ưỡn ngực, bắt đầu đi dạo trong Hoa Hạ Học Phủ.

- Ơ?

Hắn nhìn sang, lập tức thấy trên thao trường, đang có ba người đang ở dưới ánh mặt trời, không ngừng hít đất.

- Đều chăm chỉ như vậy à?

Trần Thư nhíu mày, mấu chốt là Ngự Thú Sư không cần rèn luyện thân thể.

Đang muốn rời khỏi, trước mắt hắn xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Trực tiếp dung nhập vào trong đó, thể hiện ra năng lực xã giao của tội phạm. Phần thưởng hoàn thành: Dược tề ngụy trang *2.

Mục chọn hai: Rời khỏi thao trường, tới nơi khác đi dạo! Phần thưởng hoàn thành: Độ thuần thục của dược tề đại lực đề thăng.

Mục chọn ba: Tùy cơ lựa chọn một người may mắn, trực tiếp dùng túi phân chào hỏi! Phần thưởng hoàn thành: 'Hỏa diễm oanh kích' của Nguyên Tố Thú +1.

Trần Thư nhếch miệng cười, yên lặng lấy ra một cái túi phân.

Hắn hết nhìn đông tới nhìn tây, lựa chọn người may mắn hôm nay.

Một ông bác đi qua, quan sát Trần Thư từ trên xuống dưới, luôn cảm giác thằng ôn này không giống như là người tốt.

Ầm!

Đúng vào lúc này, một chiếc xe đua màu đen nổ vang, đi lại không kiêng nể gì trong vườn trường, lộ ra vẻ vô cùng bắt mắt.

- Tiểu tử, vượt tốc độ rồi.

Đại gia nhíu mày, thân hình lóe lên, trực tiếp đi tới phía trước xe đua!

- Mẹ kiếp, lão đầu dũng mãnh thế.

Trần Thư cả kinh, trực tiếp bị biến cố bất ngờ ập tới hấp dẫn.

Hắn hết sức chăm chú, đang muốn phóng thích Sử Lai Mỗ màu vàng chặn xe đua tiến tới.

Nhưng mà, một màn khiến hắn khiếp sợ xuất hiện!

Lão đầu mặc áo ba lỗ vươn tay phải ra, không ngờ trực tiếp cường hành chặn xe đua lại.

Rầm rầm rầm!

Cuối cùng, xe đua bất lực ngừng lại.

- Xú tiểu tử, lăn xuống đây.

Một nam sinh mặc sơ mi, nhuộm tóc đỏ đi xuống.

- Vương lão, ta sai rồi.

- Lăng Trần, tiểu tử ngươi ỷ vào đã tốt nghiệp rồi thì muốn làm gì thì làm à?

Lão đầu hừ lạnh một tiếng, trong phút chốc đi tới phía trước nam sinh, tùy ý đánh ra một quyền.

Bùm!

Nam sinh lập tức bay ngược ra mười mét, va vào một thân cây.

- Ta sai rồi! Vương lão thực sự sai rồi.

Thân cây xuất hiện thế sắp gãy, nam sinh lại không có bất kỳ thương thế gì, vẫn đứng thẳng dậy.

- Cút đi! Lần sau còn dám vượt tốc độ, trực tiếp thu hồi bằng tốt nghiệp của ngươi.

Nắp capô trước xe đua của Nam sinh đã lõm xuống một khối, chỉ có thể lại quay đầu lái đi.

Trần Thư có chút gian nan nuốt nước miếng, tất cả trước mắt giống như là đóng phim.

- Tố chất thân thể có thể mạnh như vậy sao?

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy Ngự Thú Sư cao cấp dùng nhục thân đánh nhau, khiến người ta có chút rung động.

- Tiểu tử, không tồi! Ta thấy ngươi vừa rồi là muốn cứu lão gia tử à?

Lão đầu xoay người lại, mở miệng nói.

- Ặc… Là ta nghĩ nhiều rồi…

Trần Thư cười gượng một tiếng, đối phương ít nhất cũng là Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim, mà người đã tốt nghiệp mà chỉ sợ cũng là cấp Bạch Ngân.

Vương lão quay đầu lại nhìn, mở miệng nói:

- Ngươi là năm nhất à?

- Thấy ngươi tâm tính không tồi, nếu muốn đổi đạo sư, có thể cân nhắc lão đầu tử ta một chút.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Cám ơn đại lão… Ặc… Lão sư…

Vương lão nhìn tới:

- Đúng rồi, ngươi cầm một cái túi phân làm gì thế?

- Che nắng… Che nắng…

Trần Thư đội túi phân, trực tiếpchạy đi.

- Tiểu tử kỳ quặc!

Vương lão lắc đầu, cười cười rời đi.

- Mẹ nó, sao cảm thấy Hoa Hạ Học Phủ khắp nơi đều có cường giả.

Trần Thư thở phào, vốn thấy đối phương đã lớn tuổi, muốn dùng túi phân chào hỏi một chút.

May mà hắn do dự… Đánh lén một Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim, chính là cung cấp tư liệu sống cho mộ chí của mình.

Kiến thức hai người va chạm chạm, trong đầu Trần Thư trở nên vô cùng tỉnh táo, nói thầm:

- Kỳ thật có đôi khi nghĩ lại, dược tề ngụy trang cũng không tồi.

Hắn lẩm bẩm một câu, lặng lẽ cất túi phân đi.

…

Trần Thư đảo mắt, trực tiếp chạy về phía thao trường.

Ba người lúc này vẫn đang ngồi hít đất tiêu chuẩn, cho dù là đội mặt trời chói chang, lại không thấy mệt nhọc, hiển nhiên là Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết.

Chương 446: Một giá thôi, mười ức, thu tiền (1)

– Lý Sơn, ngươi đã nghĩ phải trả lời Liễu lão sư thế nào chưa?
- Chưa nghĩ ra, nếu không thể cho hắn một đáp án hài lòng, sợ rằng lại phải chịu khổ rồi.

- Ài, sao chúng ta lại chọn một đạo sư như vậy nhỉ!

Trần Thư lặng lẽ đi tới bên cạnh, cũng hít đất, bình tĩnh nói:

- Đúng vậy, biết vậy đã chẳng làm, lúc ấy ta không muốn chọn hắn.

Bốn người trực tiếp mở ra trao đổi không có trở ngại.

Cho tới nửa tiếng sau, một nam tử đầu đinh chậm rãi đi tới.

Ba người giống như cảm nhận được một loại cảm giác áp bức.

Bọn họ lập tức ý thức được gì đó, ngừng hít đất, đứng dậy.

- Đừng hít nữa, Liễu lão sư tới rồi! Mau đứng lên!

Lý Sơn huých Trần Thư ở bên cạnh, nhắc nhở.

- Đạt được dược tề ngụy trang *2.

Trần Thư cất hai bình thuốc vào trong túi, thong dong đứng lên.

- Mẹ kiếp, ngươi là?

Dư quang ở mắt Lý Sơn liếc một cái, cảm thấy có chút xa lạ.

Hắn trực tiếp quay đầu lại nhìn chằm chằm vào mặt Trần Thư.

- Đi ngang qua, lần sau lại tán gẫu.

Trần Thư vô cùng bình tĩnh, trực tiếp xoay người rời khỏi.

- Sặc.

Ba người nhìn nhau, bọn họ không ngờ lại hàn huyên nửa giờ với người lạ, hơn nữa còn tán gẫu hài hòa tán gẫu.

Con mẹ nó từ đâu thò ra người mắc chứng xã giao mạnh như vậy.

- Đừng nói nữa, lão sư tới rồi.

Liễu Phong đi tới, mắt lại không nhìn ba gã học sinh, mà là nhìn về phía Trần Thư.

Hắn lập tức nhớ ra thân phận của đối phương, chính là tân sinh mà hắn cho điểm tuyệt đối.

Liễu Phong quát:

- Trần Thư, đứng lại.

Bước chân Trần Thư khựng lại, đầu óc choáng váng, không ngờ bị nhận ra rồi.

Không phải là cừu gia chứ?

Hắn hơi suy tư một lát, lập tức xoay người, ngón tay chỉ ra xa xa, la lớn:

- Nhìn kìa! Có ngốc bức kìa.

Đám người Liễu Phong sửng sốt, không ngờ thật sự quay đầu lại nhìn.

Hai chân Trần Thư giậm mạnh, mông cong lên, trực tiếp bỏ chạy, tốc độ nhanh vô cùng.

- Tiểu tử ngươi chạy cái gì?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hơn nữa nhìn bộ dạng chạy trốn của Trần Thư, quả thực giống như là tội phạm vậy.

- Đứng lại.

Một phút sau, Liễu Phong cuối cùng cũng khống chế được Trần Thư.

Hắn đang muốn mở miệng, không gian phía trước đột nhiên vỡ ra, một đôi mắt trí tuệ nhìn hắn.

- Mẹ kiếp, thứ gì thế.

Liễu Phong giật nảy mình, không nhịn được lui về phía sau mấy bước.

Mắt thấy Trần Thư lại muốn trốn, hắn bước ra, chế ngự Trần Thư.

Liễu Phong nhướng mày, mở miệng nói:

- Tiểu tử ngươi chạy cái gì, ta là giáo thụ của Hoa Hạ Học Phủ, Liễu Phong.

Trần Thư thấy bộ dạng hung thần ác sát của đối phương, lầu bầu một câu:

- Ngươi xác định ngươi là giáo thụ chứ? Sao ta nhìn ngươi như là tội phạm vậy.

- Tiểu tử ngươi bớt lắm điều thôi.

Liễu Phong sờ sờ cằm, nói thẳng ra mục đích của mình:

- Làm học sinh của ta đi.

- Hả? Gì cơ?

Liễu Phong nhếch miệng cười, nói:

- Tân sinh năm nhất đều có thể lựa chọn một giáo thụ làm đạo sư, ta cảm thấy tiểu tử ngươi không tồi, hợp với khẩu vị của ta.

- Ngươi đã nghe qua cố sự của ta rồi à?

Trần Thư nhíu mày, ngay sau đó lại nói:

- Trong mắt ta không phải tràn ngập cố sự à?

- …

Liễu Phong hắng giọng, nói:

- Ta đã xem video thi đại học của ngươi, còn cho ngươi điểm tuyệt đối, đối với ngươi chắc cũng không tồi chứ?

Hắn xoay chuyển ánh mắt, lại nhìn đám người Lý Sơn đang đứng, quát:

- Các ngươi cút đi! Bị học sinh cùng khóa treo lên đánh, đúng là làm mất mặt lão tử.

- Vâng vâng.

Ba người hớt hải chạy đi, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư tràn ngập cảm kích.

- Làm đệ tử của ta cũng không phải không được…

Trần Thư thở phào, đã không phải cừu gia, vậy hắn cũng không sợ nữa.

- Chỉ là ta gần đây hơi nghèo.

Trần Thư xoa xoa tay, trong mắt tỏa ra quang mang.

- Một giá thôi, mười ức, thu tiền!

Liễu Phong trợn tròn mắt, bộ dạng không thể tin nổi, lần đầu tiên nhìn thấy có người dám đòi tiền hắn.

Hắn chỉ chỉ vào mình, nói:

- Mười ức? Ta cho ngươi?

Trần Thư bình tĩnh gật đầu, không phải muốn nhận hắn làm học sinh à, vậy hắn tất nhiên phải mượn cơ hội này kiếm chút

tiền.

- Lão sư, thu đồ đệ cũng cần giao nộp phí thu đồ đệ, mười ức, hợp tình hợp lý!

Liễu Phong lại quan sát Trần Thư một phen, nói:

- Ta chỉ nghe nói tới phí bái sư, từ lúc nào lại xuất hiện phí thu đồ đệ vậy?

Trần Thư mở miệng nói:

- Vậy ngài không hiểu ta rồi, nếu hiểu ta thì đã sớm biết rồi.

- Tiểu tử ngươi không biết danh hào của ta à?

Trong mắt Liễu Phong tỏa ra hung quang, khí thế cấp Hoàng Kim tản ra, khiến tâm thần người ta chấn động.

Trần Thư vô cùng bình tĩnh, tố chất tâm lý của Nam Giang Hãn Phỉ không phải tầm thường, một mực nhìn lại hắn, thậm chí là nhíu mày.

- Trần Bì!

Đúng vào lúc này, một đạo thanh âm truyền đến,

Phương Tư một đường chạy tới, nàng ta từ xa đã nhìn thấy Liễu Phong và Trần Thư, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Trần Thư không phải là trực tiếp chọc tới Liễu Phong giáo thụ chứ?

- Chào Liễu giáo thụ.

Phương Tư chạy tới, lờ mờ đứng ở phía trước Trần Thư.

- Tiểu Phương Tư? Thằng ôn này là bằng hữu của ngươi à?

Liễu Phong nhíu mày, thu lại hung quang.

Chương 447: Một giá thôi, mười ức, thu tiền (2)

Phương Tư mở miệng nói: - Liễu giáo thụ, hắn là đệ đệ của ta, có phải chọc tới ngài không? Ta thay hắn xin lỗi!

- Thế thì không, đệ đệ của ngươi rất không tồi.

Liễu Phong cười khẽ một tiếng, không ngờ Trần Thư lại không hề sợ hắn, điều này khiến hắn lại hạ quyết tâm phải thu làm học sinh.

- Nếu biểu hiện nhập học của tiểu tử ngươi tốt, phí thu đồ đệ cũng không phải là không thể được.

Liễu Phong gật đầu, vỗ vai Trần Thư, xoay người rời đi.

- Phí thu đồ đệ?

Phương Tư quay đầu lại nhìn, trong nhất thời không hiểu nguyên do.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Hắn muốn nhận ta làm học sinh, ta khẳng định phải thu chút tiền, không có vấn đề chứ?

Mắt Phương Tư trợn trừng, quan sát Trần Thư từ trên xuống dưới, lại dùng tay thử hơi ở mũi hắn.

Nàng ta nói thầm:

- Còn sống…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Có nhỏ sợ như vậy không? Ta thấy hắn rất hòa ái.

- Ha ha…

Phương Tư giơ ngón tay cái lên:

- Ngươi là thật sự chưa chết.

- Liễu Phong giáo thụ nổi danh là nóng tính, không ngờ ngươi lại dám chọc hắn?

Trần Thư không để ý nói:

- Ai bắt nạt ta, ta cho nổ Hoa Hạ Học Phủ.

- ???

Phương Tư trầm mặc một lát, nói:

- Tỷ đề nghị ngươi, khi chọn đạo sư thì chọn Liễu Phong giáo thụ!

- Đừng họa hại lão sư khác!

- …

Nàng ta lắc đầu, nói:

- Thôi, những cái này đều là chuyện ngươi nhập học, trước tiên đi tìm Đại Lực đã.

- Ba người chúng ta đã lâu rồi không tụ tập.

Hai người trực tiếp lái xe rời khỏi Hoa Hạ Học Phủ, tới đại học Linh Trù của kinh đô.

Khi tới cửa trường, Trần Thư nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vừa hay thấy một một nam sinh tóc đỏ.

- Phương Tư tỷ, người đó là ai thế?

Hắn mở miệng hỏi, chính là nam tử lái xe đua lúc trước.

Phương Tư quay đầu nhìn lại, trong mắt có chiến ý, nói:

- Lăng Trần! Vừa tốt nghiệp, đệ nhất thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ.

- Đệ nhất thiên tài?

Trần Thư sờ sờ cằm, thở dài:

- Coi như vận khí của hắn tốt, không đợi được ta vào trường.

- Thôi đi.

Phương Tư lắc đầu, nói:

- Người ta mới năm thứ ba đã thành cấp Bạch Ngân, hiện tại chỉ sợ là đã là Bạch Ngân ba sao rồi.

Tuy thiên phú của nàng ta xuất chúng, thuộc về thiên tài đứng đầu Hoa Hạ Học Phủ, nhưng người ta lại được gọi là quái vật, hai người vẫn có chênh lệch nhất định.

Phương Tư dường như nghĩ tới gì đó, mở miệng nói:

- Hình như hiện tại hắn là Ngự Long Vệ của kinh đô, không chừng ngươi có thể cùng tiếp xúc với hắn đó.

Trần Thư khó hiểu hỏi:

- Không quen biết nhau, có thể có tiếp xúc gì?

- Hắn là lính, ngươi là giặc, khẳng định là sẽ có tiếp xúc.

Sau một tiếng, Trương Đại Lực đang nhàm chán ngồi xổm trước cửa trường, đùa nghịch nồi sắt trong tay, hiển nhiên là đang chờ Trần Thư và Phương Tư.

Đúng vào lúc này, một nam sinh thần sắc âm trầm bước về phía hắn.

Bùm!

Trương Đại Lực không chú ý, nồi sắt trong tay lập tức đã bị đá bay ra mấy chục mét.

- Mẹ kiếp!

Trong mắt nam sinh lộ ra vẻ đau đớn, chân phải không ngừng run rẩy.

- Con mẹ nó nồi gì thế?

Khóe miệng hắn giật giật, vốn tưởng rằng là một cái nồi bình thường, muốn cho một hạ mã uy, kết quả lại trực tiếp đá phải thép tấm.

- Bạn học, ngươi không sao chứ?

Trương Đại Lực lập tức đứng dậy, vẻ mặt áy náy nói.

Ngay khi nam sinh muốn mở miệng.

Trương Đại Lực trực tiếp đập một xẻng vào đầu đối phương.

Vừa rồi hỏi chỉ là để khiến tên này buông lỏng cảnh giác.

Đối phương nhìn một cái là biết lai giả bất thiện, Trương Đại Lực tất nhiên phải tiên hạ thủ vi cường.

- Con mẹ nó sao đầu ngươi lại cứng như vậy.

Hai tay Trương Đại Lực cầm xẻng, đập mạnh năm sáu phát.

Thấy đối phương không bị thương, trực tiếp nhân lúc đối phương đang đờ đẫn, tiêu sái bước đi.

Một bộ thao tác này như mây bay nước chảy, tuy không bằng Nam Giang Hãn Phỉ, nhưng cũng có vài phần tương tự.

- Ngươi con mẹ nó.

Chung Vĩ Tinh đầu, không nhịn được mà kêu rên mấy tiếng.

Không ngờ mình lại bị một người bình thường chơi.

Chung Vĩ Tinh ra sức lắc đầu, đã tỉnh táo lại mấy phần.

- Đánh ta lại muốn chạy à?

Hắn giậm chân một cái, trong phút chốc liền đuổi theo Trương Đại Lực.

Chênh lệch cường độ của thân thể người thường và Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết là quá lớn.

Dựa vào lực lượng cường đại, hắn trực tiếp bắt được Trương Đại Lực.

- Lưu đại thúc, cứu mạng.

Trương Đại Lực lập tức kêu lên, giọng to vô cùng, lập tức kinh động tới bảo vệ ở cửa trường.

- Dừng tay!

Bác bảo vệ ở cửa lập tức ngăn lại hành vi của hai người.

Hắn nhận ra Trương Đại Lực, nhưng lại vô cùng xa lạ với Chung Vĩ Tinh, tất nhiên muốn ngăn cản.

Trương Đại Lực la lớn:

- Lưu đại thúc, người này là trường khác, công bố muốn huyết tẩy đại học Linh Trù chúng ta.

- ???

Chung Vĩ Tinh, trợn mắt ngươi con mẹ nó còn có thể bốc phét hơn không?

Ta con mẹ nó cũng không phải tội phạm, hai chữ huyết tẩy này ngươi làm thế nào mà nói ra miệng được vậy?

- Buông ra!

Bác bảo vệ quát, đứng ở bên phía Trương Đại Lực.

Tuy hắn cũng là người thường, nhưng là đại biểu cho đại học Linh Trù kinh đô.

- Bác, ta không làm gì hắn cả.

Chung Vĩ Tinh xòe tay, lộ ra vẻ cực kỳ vô tội.

Chương 448: Đã nói là mười giây mà

Hắn đến gần Trương Đại Lực, nói khẽ: - Tiểu tử, hôm nay chỉ đến cảnh cáo ngươi một chút, cách Lâm Vi Vi xa ra! Nếu không tự gánh lấy hậu quả, trừ khi ngươi có thể ở trong trường học cả đời.

Chung Vĩ Tinh cười cười, nhìn Trương Đại Lực một cái rất sâu.

Trương Đại Lực hơi ngẩn ra, ngay sau đó trên mặt xuất hiện nụ cười quỷ dị, nói:

- Ta cảm thấy hiện tại ngươi nên nghĩ cho mình đi.

- Hả?

Thần sắc Chung Vĩ Tinh trở nên nghi hoặc, quay đầu lại.

Một đạo hắc ám phả vào mặt, cùng với mùi phân sặc người.

- Cái gì vậy?

Chỉ thấy Trần Thư và Phương Tư thần sắc bình tĩnh, đều cầm một túi phân.

Miệng túi vững vàng chùm lên Chung Vĩ Tinh.

Hai người đồng loạt ra chân, đá về phía bắp chân đối phương.

Trong nháy mắt, thân thể Chung Vĩ Tinh mất bình hành, trực tiếp ngã vào trong túi phân.

Thân thể hắn cuộn lại, chân chân không ngừng đạp, giống như một con lợn đợi làm thịt.

- Ngay cả huynh đệ của Nam Giang Hãn Phỉ ta cũng dám động vào à?

Hai người không ngừng đá Chung Vĩ Tinh trong túi.

- Bác, bọn họ cũng không phải là người của trường chúng ta, không cần quan tâm.

Trương Đại Lực xua tay, trực tiếp nói với bác bảo vệ ở bên cạnh.

Ngay sau đó gia nhập đội ngũ ấu đả.

- Con mẹ nó! Các ngươi là ai?

Bang bang!

Lại một trận quyền đấm cước đá, hoàn toàn không lưu thủ.

- Ta là học sinh của đại học tổng hợp kinh đô, các ngươi là đang tự tìm cái chết!

Bùm bùm bùm!

- Các ngươi xong rồi! Đều xong rồi!

Bang bang bang bang!

- Sai rồi, đại ca, ta sai rồi!

Nhưng mà, ba người căn bản không để ý đến hắn, mà là vừa hành hung vừa nói chuyện.

- Đại lực, đã lâu không gặp.

Trương Đại Lực nhếch miệng cười nói:

- Trần Bì, không ngờ ngươi thực sự thi vào liền Hoa Hạ Học Phủ!

Đồng thời đánh ra một quyền, khiến Chung Vĩ Tinh kêu gừ gừ.

Tiếng kêu thảm thiết của hắn trở thành BGM để ba người nói chuyện phiếm, trường hợp quả thực là vừa quái dị lại tàn bạo.

Người đi qua chung quanh đều nhìn lại, chỉ chỉ trỏ trỏ, giống như xem náo nhiệt.

- Đại lực, sao ngươi lại trêu chọc học sinh trường khác.

Phương Tư đá ra một cước, mở miệng hỏi.

Trương Đại Lực là người thường, vừa tiến vào đại học Linh Trù đã có va chạm với người ta.

Đại bộ phận người trong trường đều là Ngự Thú Sư, chỉ là thiên phú không tốt tà thôi.

Tuy thực lực không mạnh, nhưng luôn có cảm giác về sự ưu việt, hô đến gọi đi với Trương Đại Lực.

Phương Tư xuất thủ giáo huấn mấy lần, có một tỷ tỷ ở Hoa Hạ Học Phủ, khẳng định là không còn bạn học nào dám khi dễ hắn.

Không ngờ hôm nay lại xuất hiện một học sinh trường khác.

Trần Thư nhíu mày, mở miệng hỏi:

- Lâm Vi Vi là ai?

Hiển nhiên hắn đã nghe thấy tiếng thì thầm của Chung Vĩ Tinh vừa rồi.

- Học tỷ cùng một đạo sư với ta.

Trương Đại Lực lập tức trở nên mặt mày hớn hở, mở miệng nói:

- Chính là streamer lúc trước ta xem, Linh Trù cấp Bạch Ngân.

Trần Thư ngẩn ra, lập tức nhớ tới:

- Khéo thế à?

Lúc ấy ba người tới Thanh Sơn du lịch, khi ở trên xe hắn bảo Trương Đại Lực bớt xem stream thôi.

Nhiệm vụ của bọn họ là xây dựng tổ quốc…

Hai người là cùng một đạo sư, cộng thêm lúc trước Trương Đại Lực thường xuyên thỉnh giáo Lâm Vi Vi, hai người cũng trở thành bạn tốt.

Khi ba người đang nói chuyện.

Chung Vĩ Tinh ở trong túi đã không lên tiếng nữa, giống như một con chó chết.

- Giả vờ cái gì.

Trần Thư trực tiếp đá ra một cước, không đánh đối phương nữa.

Hắn và Phương Tư khống chế lực đạo vô cùng tốt, đối phó với người thường là một phương thức, đối phó với Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết lại là một phương thức khác.

Một lúc sau, Chung Vĩ Tinh cuối cùng cũng xác nhận không bị đánh nữa, chui ra khỏi túi phân.

Phương Tư vỗ tay, nói:

- Muốn báo thù thì cứ tùy thời đến Hoa Hạ Học Phủ.

Chung Vĩ Tinh ôm mặt, nhe răng trợn mắt.

Vốn muốn lên tiếng đe dọa, vừa nghe thấy Hoa Hạ Học Phủ thì lập tức ngậm miệng.

Trần Thư bình thản nói:

- Còn dám đến gây sự, ta sẽ cho nổ trường học các ngươi.

- …

Phương Tư và Trương Đại Lực cùng nhìn tới.

Đại ca, không đến mức như vậy chứ, trường học của người ta không phạm tội mà.

Trần Thư nhếch miệng cười:

- Trong mười giây rời khỏi tầm mắt của ta, nếu không tiếp tục bị đánh.

Thân thể Chung Vĩ Tinh run lên, lập tức quay đầu bỏ chạy.

- Mười, chín, một!

Trần Thư bình tĩnh đếm số, trực tiếp từ chín nhảy tới một…

Thân thể Chung Vĩ Tinh run lên, lập tức đã nhận ra không ổn.

Bùm !

Trong phút chốc, Trần Thư tung chân, trực tiếp đá bay hắn ra xa mấy mét.

- Mẹ kiếp!

Chung Vĩ Tinh mắng thầm một tiếng, lập tức ngã xuống, bộ dạng vô cùng chật vật.

Hắn quay đầu lại nhìn, vẻ mặt oán giận, đã nói là mười giây mà?

Trần Thư vỗ tay, nói:

- Ngươi chạy quá chậm, cho ngươi hai mươi giây nữa.

Chung Vĩ Tinh vội vàng bỏ chạy, nhanh chóng biến mất trong đám người, một giây cũng không dám chậm trễ.

Ai biết hai mươi giây của tội phạm rốt cuộc là một giây hay là hai giây.

Đại thúc bảo vệ nuốt nước miếng, cười bảo:

- Đại Mực, hai vị này đều là bằng hữu của ngươi à?

- Ừ.

Trương Đại Lực gật đầu, đang muốn dẫn hai người vào đại học Linh Trù.

Đại thúc bảo vệ nhắc nhở một câu:

- Đừng gây chuyện trong trường.

Chương 449: Áo liệm vĩnh viễn không mục nát

– Đại gia, yên tâm đi. Trần Thư cười cười, nói:

- Chúng ta đều là thanh niên mới văn minh.

Nói xong, hắn thu lại túi phân trên mặt đất, bên trên thậm chí lưu lại vết máu.

- Ha ha…

Đại thúc bảo vệ gật đầu, vốn muốn ngăn cản.

Nhưng bởi vì là bằng hữu của Đại Lực, cộng thêm hai người đều là người của Hoa Hạ Học Phủ, chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.

Ba người kề vai sát cánh, vô cùng tiêu sái rảo bước vào đại học Linh Trù kinh đô.

Không ít người đều thấy đánh nhau ở cửa trường, theo bản năng không dám tới gần ba người.

- Chào Phương Tư tỷ!

- Chào Đại ca!

Học sinh trong trường đều sợ hãi, Phương Tư vì ra mặt cho Trương Đại Lực, thủ đoạn bạo lực đã khiến toàn trường kinh hãi.

Hiện giờ xem ra, Trần Thư ở bên cạnh dường như còn mạnh hơn một chút.

- Chào mọi người.

Trần Thư cười cười gật đầu, lộ ra vẻ vô cùng hiền lành.

Hắn ôm vai Trương Đại Lực, nói:

- Nói một chút đi, nếu đối nghịch với Đại Lực, chính là đối nghịch với Nam Giang Hãn Phỉ Trần Thư ta.

- Nam Giang Hãn Phỉ…

Sinh viên trong trường đều lầm bầm, nhớ kỹ cái tên này.

Tuy Trần Thư nổi tiếng ở tỉnh Nam Thương, nhưng đến kinh đô thì lại không có tiếng tăm gì, cộng thêm đều là sinh viên, cơ hồ không ai sẽ chú ý chuyện trong trường trung học.

- Trần Bì!

Trương Đại Lực quay đầu lại nhìn, trong mắt có vẻ cảm động.

Trần Thư cười cười, vội vàng nói tiếp:

- Đương nhiên, Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết trở lên thì có thể không đếm xỉa tới lời nói của ta.

Khóe miệng Trương Đại Lực giật giật, quả nhiên là tình nghĩa huynh đệ.

- Bớt nói linh tinh thôi!

Phương Tư vỗ vỗ đầu, Trần Thư ba người cười nói đi tới tầng thực nghiệm của đại học Linh Trù.

- Hôm nay ta tự mình xuống bếp.

rương Đại Lực dẫn theo hai người tới phòng thí nghiệm chuyên thuộc của hắn.

Ặc… Kỳ thật chính là phòng bếp.

nửa tiếng sau, một mâm thịt mãnh thú được bưng lên, mùi thơm tỏa ra bốn phía, khiến người ta không nhịn được mà nuốt nước miếng.

Trù nghệ của Trương Đại Lực là không thể chê được, tuyệt đối là cấp bậc đứng đầu.

Trần Thư lấy ra ba bình rượu, ba người đối ẩm.

Phương Tư nâng chén, cười bảo:

- Sau này, ba người chúng ta đều ở kinh đô, có thể tụ tập mỗi ngày.

Ba người uống một hơi cạn sạch, trên mặt tràn ngập nét cười.

Trần Thư cười bảo:

- Đúng rồi, tiểu Tinh và lão Tạ đều sẽ đến kinh đô học đại học.

- Bọn họ đều tới à?

Trương Đại Lực mở miệng nói:

- Cũng đúng, đại học kinh đô tài nguyên phong phú, chỉ là số lượng dị không gian đã không phải là thành thị khác có thể so sánh.

Nếu không trấn áp dị không gian, đó chính là nguy cơ tiềm tại.

Nếu có thể phòng thủ, vậy có nghĩa là đại lượng tài nguyên ngự thú.

- Xem ra Nam Giang Hãn Phỉ ta nhất định sẽ dương danh lập vạn ở kinh đô.

Trần Thư nhếch miệng cười, trong mắt có vẻ chờ mong.

Nam Giang Thị quá nhỏ, thật sự không đủ cho hắn giày vò.

Mấu chốt là gây ra động tĩnh lớn cũng không thể truyền khắp cả nước,

Nhưng kinh đô thì khác, là thủ đô, một khi xuất hiện tình trạng, khẳng định là cả nước đều biết.

Rượu quá ba tuần, ba người lâu ngày gặp lại, tất nhiên là nói cười không ngừng.

Trần Thư gắp một miếng thịt mãnh thú, mở miệng nói:

- Đúng rồi, nói đến thực đơn Khế Ước Linh, ngươi thu xếp cho ta đi.

Miệng Trương Đại Lực khẽ nhếch lên, kinh ngạc nói:

- Chúng ta nói đến thực đơn lúc nào?

Ngươi có thể đừng cường hành chen đề tài vào không?

Vừa rồi đang nói chuyện tiểu Tinh và lão Tạ mà.

Trần Thư ho khan một tiếng, thong dong điềm tĩnh nói:

- Đừng quá để ý chi tiết.

Trương Đại Lực lắc đầu, hỏi:

- Ngươi muốn thực đơn cấp bậc gì?

- Còn có chia cấp bậc à?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Khẳng định là cao cấp nhất rồi.

Đối với người bị chứng cưỡng bức như hắn mà nói, bồi dưỡng dược tề cũng là siêu hoàn mỹ, tất nhiên không được dùng thực đơn quá thấp.

- Cái này á…

Trương Đại Lực gãi gãi đầu, có chút khó xử nói:

- Ta vừa mới nhập học, chưa phối ra được thực đơn, làm thức ăn gia súc thì chỉ có thể cho Khế Ước Linh ăn.

Khế Ước Linh chủng loại và cấp bậc khác nhau, ẩm thực mỗi ngày tất nhiên sẽ khác nhau,

Nếu là thực đơn Linh Trù đỉnh cấp đặc chế, trường kỳ phục dụng có thể đề thăng thực lực không nhỏ.

- Chỉ có thể bảo đạo sư của ta làm, nhưng sư phụ của ta chỉ coi trọng thiên tài.

Trương Đại Lực lại mở miệng nói:

- Nếu thất bại, ta có thể nhờ Lâm học tỷ hỗ trợ, nàng ta có thể phối thực đơn.

- Chỉ coi trọng thiên tài?

Trần Thư mỉm cười, mở miệng nói:

- Vậy không phải là đang đọc chứng nhận thân phận của ta à?

- …

- Ha ha…

Hai người cùng nhìn lại, vẻ mặt cười nhạo, chưa từng thấy người không biết xấu hổ như vậy.

Ba người nói chuyện về kinh lịch của mình, bất kể là tách ra bao lâu, quan hệ với nhau vẫn không có biến hóa.

…

Sáng sớm hôm sau, Trương Đại Lực dẫn theo Trần Thư tới văn phòng của đạo sư.

- Muốn ta hỗ trợ phối thực đơn?

Một nữ tử trung niên nhướng mày, quan sát Trần Thư một phen.

Trình Thanh là giáo thụ đại học Linh Trù kinh đô, nàng ta sẽ sẽ chỉ phối thực đơn cho cường giả, hơn nữa giá rất cao.

Chương 450: Ngươi đúng là biết ngụy trang (1)

Nữ tử trung niên lắc đầu, trong mắt có chút bất mãn, nói: - Trở về đi, lúc trước ta phối thực đơn cho nữ sinh của Hoa Hạ Học Phủ đó, đã là ngoại lệ rồi.

Vừa dứt lời, trước mắt Trần Thư xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Lấy ra túi phân, trực tiếp chùm lên đầu, dùng vũ lực bức ép! Phần thưởng hoàn thành: một kiện áo liệm vĩnh viễn không mục nát.

Mục chọn hai: Nói rõ lý lẽ, dùng tình đả động, thể hiện ra tài ăn nói kinh người của mình! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng 'Hỏa diễm oanh kích' +1.

Mục chọn ba: Dùng Khế Ước Linh của mình chinh phục đối phương! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng 'Sét' +1.

Trần Thư hơi ngẩn ra, trực tiếp bỏ qua mục chọn thứ nhất.

Tuy hắn cũng cảm thấy có chút hứng thú đối với phần thưởng, nhưng quan tài, bia mộ, áo liệm hình như đều không hay ho gì.

Hắn cuối cùng nhìn trúng mục chọn thứ ba, 'Sét' là phần thưởng hắn đáp ứng lời mời của Phương Tư tới dị không gian, từ đó mà có được.

Trương Đại Lực nói với vẻ cầu xin:

- Lão sư, Trần Thư cũng là người của Hoa Hạ Học Phủ, ngài giúp đỡ đi.

Trình Thanh giáo thụ lắc đầu, trực tiếp mở miệng nói:

- Hoa Hạ Học Phủ hàng năm đều tuyển nhận năm trăm sinh viên hệ chiến đấu, nếu bảo ta phối thực đơn, vậy ta thì quá bận rồi.

Trong phút chốc, một đạo thân ảnh lao tới.

- Gừ gừ gừ gừ!

- Sặc, thứ gì vậy?

Trình Thanh giáo thụ giật nảy mình, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

Chỉ thấy một con Husky không ngừng nhảy nhót qua lại, lộ ra vẻ vô cùng hoạt bát.

- Giáo thụ, Khế Ước Linh của ta rất có thiên phú.

Trần Thư mở miệng nói, quyết định dùng Khế Ước Linh để thuyết phục đối phương.

Trình Thanh kéo giãn cự ly, vẻ mặt kinh nghi bất định nhìn tới:

- Khế Ước Linh?

- Nguyên Tố Thú à?

Nàng ta nhướng mày, lập tức nhớ ra.

- Ta phối hợp thực đơn gì cho Khế Ước Linh cấp D, nếu ngươi là cấp SS, ta có thể sẽ hỗ trợ.

Trần Thư nói:

- Lão sư, nó khác.

- Khác thật, còn kém hơn cả Nguyên Tố Thú bình thường, hiện tại ta có chút hoài nghi thứ này chính là Husky trên Lam Tinh.

Trình Thanh giáo thụ không ngừng quan sát Husky.

Thần sắc của nàng ta bỗng nhiên biến đổi, kinh hô:

- Đừng cắn sách của ta.

Chỉ thấy Husky giống như đã nhận ra đang bị khinh bỉ, không ngờ trực tiếp nhào lên bàn làm việc, ngậm một quyển sách.

- Gừ gừ gừ gừ.

Husky đắc ý dào dạt, hai mắt trí tuệ tràn ngập vẻ hưng phấn.

Mắt thấy đối phương lao lên, nó hất đầu, trực tiếp ném sách ra mấy mét.

Trình Thanh day day trán, mở miệng nói:

- Phiền các ngươi rời khỏi đi! Nếu không hôm nay thực đơn của ta chính là thịt chó đấy.

Nàng ta quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy lại có một con Husky đang cắn sách của nàng ta.

- Gừ gừ gừ gừ.

Husky liên tiếp kêu to, không ngừng ném qua ném lại, trên mặt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Quả nhiên là Husky nhược trí rất sung sướng.

- Ơ? Ngươi khế ước hai Husky à?

Thần sắc Trình Thanh giáo thụ vô cùng ngây đơ.

Khế ước hai ngự thú ngự thú, loại xác suất này không kém gì trúng xổ số.

Trần Thư mở miệng nói:

- Lão sư, đây là kỹ năng của nó.

Trong phút chốc, chỉ thấy thân thể của một con Husky trong đó dần dần ảm đạm rồi biến mất tại chỗ.

- Hả? Kỹ năng phân thân?

Trình Thanh ngẩn ra, trong mắt tràn ngập kinh ngạc, nói:

- Cho ta xem giao diện tin tức của ngươi!

Trần Thư thể hiện ra kỹ năng của Husky.

Phân thân Lv1 trong nháy mắt đã hấp dẫn sự chú ý của nàng ta.

- Đúng là thần kỹ đó.

Trình Thanh giáo thụ sờ sờ cằm, trong mắt vẫn có chút không thể tin nổi.

- Không khoa học… Không khoa học, kỹ năng phân thân không liên quan gì tới Nguyên Tố Thú.

Trần Thư nhếch miệng cười, mở miệng nói:

- Lão sư, thế nào? Nguyên Tố Thú của ta là có thiên phú phải không?

Trương Đại Lực thấy đạo sư đã có chút nhả ra, lập tức ở bên cạnh phụ họa:

- Lão sư, bằng hữu của ta đúng là thiên tài, hơn nữa mới tốt nghiệp cấp ba.

- Vừa tốt nghiệp?

Trình Thanh chấn động, chưa nghe nói tới có người trước khi thi đại học đã trở thành cấp Hắc Thiết.

Trần Thư là đột phá ở dị không gian, cộng thêm Nam Giang Thị không ra sức tuyên truyền về hắn, dẫn tới danh tiếng của

Trần Thư ở ngoài tỉnh không cao.

Hơn nữa video của cuộc thi đại học cũng bị cấm công bố.

Trình Thanh mở miệng hỏi:

- Con Khế Ước Linh còn lại của ngươi đâu?

- Ta lo văn phòng không chứa được.

Trần Thư muốn triệu hồi ra, nhưng lo lắng Sử Lai Mỗ sẽ đâm xuyên văn phòng.

Hắn thể hiện ra tin tức giao diện của Sử Lai Mỗ, đương nhiên chỉ cho Trình Thanh nhìn một kỹ năng: cự đại hóa Lv4.

- Mẹ kiếp.

Mắt Trình Thanh trợn trừng, không nhịn được mà chửi bậy.

- Thú vị, hai Khế Ước Linh cấp D đều có thần kỹ!

Nàng ta sờ sờ cằm, cuối cùng gật đầu, nói:

- Được, ta sẽ phối miễn phí thực đơn cấp Hắc Thiết cho ngươi.

- Các ngươi đi trước đi, một tuần sau ta bảo Đại Lực gửi cho ngươi.

Phối một thực đơn đỉnh cấp nhất, tri thức liên quan trong đó quá nhiều.

Cho dù nàng ta là Linh Trù Vương cấp, vẫn cần thời gian nhất định để hoàn thành.

Trình Thanh mở miệng hỏi:

- Vậy phí dụng đồ ăn có thể chịu được chứ?

Nàng ta chỉ chế tạo thực đơn miễn phí, đồ ăn cụ thể thì khẳng định là Trần Thư phải tự mua.

Chương 451: Ngươi đúng là biết ngụy trang (2)

Đừng để đến lúc đó nàng ta vất vả chế tạo ra thực đơn, Trần Thư lại không mua nổi nguyên liệu bên trên, vậy thì không

phải là vô nghĩa à? - Lão sư, chúng ta có thể làm thế này không?

Trần Thư hắng giọng, hỏi dò:

- Chính là ngài giúp ta phối thực đơn, lại tặng miễn phí đồ ăn một hai năm hoặc là cho chút giúp đỡ.

- Mẹ kiếp.

Trương Đại Lực lập tức bịt miệng Trần Thư lại, vội vàng giải thích:

- Lão sư, hắn đang nói đùa thôi.

Dứt lời, hắn đã trực tiếp kéo Trần Thư ra khỏi văn phòng.

Trình Thanh lắc đầu, nói:

- Tiểu tử này, da mặt dày thật, không phải là bản thân cũng lĩnh ngộ thần kỹ phòng ngự khó giải chứ?

…

Trương Đại Lực không nhịn được mở miệng nói:

- Ngươi con mẹ nó đúng là nghịch thiên.

Vất vả lắm mới khiến lão sư chế tác thực đơn miễn phí, ngươi không ngờ vẫn muốn tài trợ thêm, hoàn toàn là một chút tiền cũng không muốn bỏ ra.

Thuộc về là ăn chùa tới nghiện rồi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Người tốt làm tới cùng, đưa phật đưa đến tây thiên, có gì đâu.

- Vấn đề rất lớn! Lúc trước lão sư chính bởi vì Phương Tư tỷ thiên phú kinh người mới miễn cưỡng đáp ứng chế tác đồ ăn cho nàng ta, nhưng vẫn thu một ức phí vất vả!

Thần sắc Trần Thư chấn động, nói:

- Một ức? Linh Trù kiếm được tiền như vậy à?

- Ngươi cho rằng thế nào? Đạo sư của ta là Linh Trù Linh Trù, phóng mắt khắp cả nước đều thuộc về cấp bậc đứng đầu.

Trương Đại Lực bĩu môi, nói:

Nàng ta đều là phối đồ ăn cho cường giả nổi danh, mỗi lần thu phí phí dụng cũng là mấy ức.

- Được rồi, ngươi là thực đơn cấp Hắc Thiết, đại bộ phận đồ ăn đều là thịt mãnh thú cấp Hắc Thiết, chỉ có một bộ phận nhỏ có thể là cấp Bạch Ngân, không quá đắt tiền đâu?

Trương Đại Lực vỗ vỗ Trần Thư, an ủi.

- Đúng là đốt tiền.

Trần Thư gãi gãi đầu, hắn là Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết, Trình Thanh tất nhiên sẽ phối thực đơn cấp Hắc Thiết.

Đến cấp Bạch Ngân, Khế Ước Linh lại phải phối thực đơn thế nào.

Không thể để Khế Ước Linh cao cấp tiếp tục ăn thịt thú cấp thấp, nếu không đừng nói là đề thăng thuộc tính, ngay cả ăn cũng không no.

Hắn thở dài, vốn tưởng rằng kiếm được một ức là nhiều rồi, đủ để chống đỡ mình trở thành Ngự Thú Sư cao cấp.

Hiện tại xem ra, thuần túy là đang nói lung tung.

- Ai bảo ngươi cứ muốn theo đuổi cái tốt nhất, Linh Trù Vương cấp không phải là ai cũng mời được đâu.

…

Ba người Trần Thư lại ở kinh đô chơi mấy ngày, lĩnh hội phong thổ kinh đô.

Hai mươi tháng bảy.

- Trần Bì, đến Hoa Hạ Học Phủ, chuẩn bị khởi công rồi.

Thần sắc Trần Thư chấn động, Phương Tư truyền đến một tin ngắn khiến hắn trở nên phấn khởi.

- Cuối cùng lại tới dị không gian rồi à?

Sau nửa tiếng.

Trần Thư từ khách sạn đi tới Hoa Hạ Học Phủ.

Ngự thú lâu số một, phòng 703,

Lúc này Phương Tư và ba nữ sinh ngồi vây một chỗ, đang thương nghị gì đó với nhau.

- Phương tỷ, A Linh thật sự không tham dự được à?

Một nữ sinh mặc áo ngắn tay vàng nhạt mở miệng hỏi.

- Ừ, trong nhà nàng ta có chút việc.

Phương Tư gật đầu, nói:

- Không sao, ta đã chuyên môn mời tới một ngoại viện rồi.

Lại một nữ sinh diện mạo ngọt ngào hỏi:

- Không phải là người sao của Hoa Hạ Học Phủ à?

Trong ánh mắt nàng ta chút lo lắng, nếu là Ngự Thú Sư trên xã hội, chênh lệch với bọn họ có chút lớn.

- Có thể nói là trường mình, yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không gây cản trở cho đoàn đội.

Phương Tư nói với vẻ chắc chắn, nàng ta có lòng tin tuyệt đối với thực lực của Trần Thư.

- Ta có chút chờ mong thấy người mà Phương Tư tỷ coi trọng như vậy.

Nữ sinh đang chơi game ở bên cạnh ngẩng đầu, khóe miệng của nàng ta có một một cái mỹ nhân chí, cười lên không ngờ có một tia quyến rũ.

Cót két!

Trần Thư vô cùng bình tĩnh bước vào, lập tức nhìn thấy bốn người trong phòng học.

Phương Tư mở miệng nói:

- Trần Bì, tới đây!

Nàng ta nói với ba nữ sinh kia:

- Các vị, đây là ngoại viện ta mời tới, đệ đệ của ta Trần Thư.

- Đội hữu của ta, Ninh Thanh Di, Kiều Nguyệt, Lục Chỉ Ngưng.

Trần Thư hắng giọng, mở miệng nói:

- Chào các học tỷ! Tại hạ chính là người gặp người thích, xe thấy xe đâm, quan tài thấy quan tài mở.

Bốp!

Phương Tư cho hắn một cú bạo lật, trực tiếp cắt ngang lời nói của Trần Thư, đúng là có chút không chịu nổi.

- Xin lỗi, hắn có chút lắm mồm…

- Phương tỷ, đúng là đệ đệ của ngươi sao?

Ba người lập tức đứng dậy, không ngừng quan sát Trần Thư, lộ ra vẻ cực kỳ tò mò.

- Ta cảm thấy không giống chút nào.

- Ta cũng cho rằng như vậy, hoàn toàn không bạo lực như Phương Tư tỷ, nhìn rất rực rỡ, hơn nữa có chút non nớt.

- Tư tỷ, ngươi xác định hắn từng giết hung thú chứ? Đừng để đến lúc đó lại bắt chúng ta phải chiếu cố hắn.

Phương Tư hơi ngẩn ra, cũng nhìn về phía Trần Thư đang mặt mày tươi cười.

Ngươi đúng là biết ngụy trang!

Thằng ôn này khi cười lên đích xác cực kỳ rạng rỡ, thậm chí khiến người ta không nhịn được mà cảm thấy thân thiết.

Nhưng trên thực tế…

Nàng ta trầm mặc một lát, nói:

- Tất cả dùng vật thật làm chuẩn, có hiểu hay không?

Chương 452: Xin lỗi, học tỷ, chúng ta của chúng ta không hợp nhau

– Nhãn quang của các học tỷ rất chuẩn, ta ta đích xác chưa từng tự tay giết hung thú. Trần Thư nhếch miệng cười, gãi gãi đầu, nói:

- Cá nhân ta cho rằng, đạn hạt nhân là thoải mái hơn nhiều…

Ba người sửng sốt, có chút không hiểu ra sao.

Gì? Đạn hạt nhân?

- Được rồi, tới Ngự Thú Quán.

Phương Tư lắc đầu, không ngờ cho rằng Trần Thư là lương dân, ba đội hữu của nàng ta không khỏi quá đơn thuần rồi.

Năm người một đường cười nói, rời khỏi tòa nhà dạy học, đi tới vị trí của Ngự Thú Quán.

Kiều Nguyệt chớp chớp mắt, mở miệng hỏi:

- Trần Thư học đệ, ngươi đúng là mới tốt nghiệp cấp ba à?

Ninh Thanh Di quan sát qua lại, không khỏi kinh thán:

- Không thể nào, cấp Hắc Thiết trước đại học, quả thực chính là quốc bảo.

- Phương Tư tỷ, không phải là ngươi cho hắn danh ngạch phòng tu luyện của trường học chứ? Rất nhiều năm rồi chưa xuất hiện học sinh cấp ba có thể dựa vào bản thân để đột phá.

Ba người đồng loạt nhìn về phía Phương Tư, trong mắt có vẻ hoài nghi.

Phương Tư day day trán, nói:

- Các ngươi ngốc thế, đó chính là chuyện trái pháp luật, ta không muốn bị khai trừ.

Hiện giờ phương thức đột phá cấp Hắc Thiết bình thường là có hai loại, một loại là nhờ vào phòng tu luyện đặc thù của trường đại học, một loại là dựa vào bản thân để đột phá.

Sinh viên trên cơ bản đều sử dụng phòng tu luyện, tuy làm vậy sẽ khiến đột phá sau này xuất hiện bình cảnh.

Nhưng nếu chậm chạp không đột phá, kéo tới lớn tuổi, đạo ngự thú cũng càng thêm khó khăn.

Dưới cân nhắc lợi hại, bọn họ tất nhiên đều sẽ lựa chọn sử dụng phòng tu luyện đặc thù.

Mà dựa vào bản thân để đột phá chính là Ngự Thú Sư xã hội, bọn họ không thể sử dụng phòng tu luyện của trường đại học,

có thể là phải ba bốn mươi tuổi mới có thể trở thành cấp Hắc Thiết, thành tựu đời này cũng dừng lại ở đây.

Về phần vì sao không mở ra phòng tu luyện đặc thù của trường đại học cho học sinh trung học, nguyên nhân chủ yếu nhất để bảo đảm tính công bằng của thi đại học.

Nếu có hậu đại của hậu đại thiên phú ngự thú không ra gì, nhưng nhờ vào phòng tu luyện để cường hành đột phá đến cấp Hắc Thiết,

Vậy cho dù là Ngự Thú Sư cơ sở có thiên tài tới mấy cũng không thể đả bại hắn.

Đến lúc đó thi thực chiến đại học sẽ loạn tới rối tinh rối mù, không thể sàng lọc ra thiên tài chân chính.

Ninh Nguyệt cười hì hì nói:

- Chúng ta nói đùa thôi, thế không phải là thiên tài chưa từng có à?

Kiều Nguyệt gật đầu đồng ý, nói:

- Ta dám đánh cược, Trần Thư học đệ tuyệt đối là mạnh hơn cả Trang Bức Phạm đó!

- Trang Bức Phạm?

Trần Thư hơi ngẩn ra, mở miệng hỏi.

Phương Tư giải thích: “Chính là Lăng Trần đó, mỗi ngày đều đội tóc đỏ, không phải đang ra vẻ khệnh khạng thì chính là trên đường ra vẻ khệnh khạng.

- …

Trần Thư sờ sờ cằm, xem ra phải tìm cơ hội thỉnh giáo một chút.

Đúng vào lúc này, Lục Chỉ Ngưng có mỹ nhân chí nhích lại gần, cười bảo:

- Trần Thư học đệ, ngươi chưa có bạn gái à?

- Ngươi cảm thấy học tỷ thế nào?

Phương Tư đang muốn mở miệng nói chuyện, Trần Thư đã giành trước.

- Học tỷ, ta có thể xem chứng minh thư của ngươi không?

- Hả? Chứng minh thư gì?

Lục Chỉ Ngưng hơi sửng sốt, đầu óc có chút không xoay chuyển kịp.

Nàng ta xem bản năng lấy ra chứng minh thư của mình, đưa cho Trần Thư.

Tuy là chứng min thư, nhưng vẫn là mày liễu mắt hạnh, nhất là mỹ nhân chí ở khóe miệng khiến người ta không nhịn được mà tim đập thình thịch.

Trần Thư nhìn qua một chút, nghiêm trang nói:

- Xin lỗi, học tỷ, số chứng minh thư của ngươi là số chẵn, của ta là số lẻ, chúng ta không hợp nhau.

Bốn người đồng loạt nhìn sang, lập tức biến thành ngây đơ, cái này gọi là lý do gì?

Một lúc sau,

- Thôi!

Khóe miệng Lục Chỉ Ngưng giật giật, cầm lại chứng minh thư, chỉ cần là nữ, số cuối cùng không phải đều là số chẵn à?

Người khác cự tuyệt đều là tính cách không hợp,

Ngươi thì ngược lại, trực tiếp chính là số không hợp!

Kiều Nguyệt nói:

- Ngươi thích nam à.

- Vớ vẩn! Vừa rồi nói đùa thôi.

Trần Thư bình tĩnh thong dong, nhún vai nói:

- Kỳ thật yêu cầu của ta rất đơn giản, ai có thể dùng túi phân bọc ta lại thì ta thích người đó.

Ngươi ngay cả đầu của ta cũng không chùm được thì lấy gì mà chùm tim của ta.

- Cái gì cơ? Túi phân?

Ba người Lục Chỉ Ngưng ngây đơ, trước giờ chưa nghe nói tới thứ này.

- Bớt nói linh tinh thôi.

Phương Tư trợn mắt, chỉ bằng vào bản năng tội phạm của ngươi, cả thế giới không ai có thể sử dụng túi phân chùm ngươi.

…

Năm người một đường cười nói, đi tới Ngự Thú Quán to lớn của Hoa Hạ Học Phủ.

Ngự Thú Đoàn của Phương Tư có một sân tỷ thí chuyên thuộc, chỉ có bọn họ có thể sử dụng.

- Nói một chút về hành động săn bắn lần này.

Năm người ngồi xuống đất, thần sắc đều trở nên vô cùng nghiêm túc.

Kiều Nguyệt lấy ra một cái máy tính, ước chừng chỉ khoản mười cm, nhìn vô cùng tinh xảo.

- Cái này thì xem thế nào được?

Miệng Trần Thư nhếch lên, mắt hắn thành một đường, dựa vào thị lực cấp Hắc Thiết cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy đại khái.

- Ngươi ngốc thế.

Chương 453: Ai quy định kỹ năng chỉ có thể dùng miệng để phóng (1)

Phương Tư lắc đầu, chỉ chỉ phía trước. Chỉ thấy trong không trung xuất hiện một màn hình ảo, bên trên biểu hiện tin tức trên máy tính.

- Mẹ kiếp, cao cấp như vậy à?

Trần Thư trợn mắt, bộ dạng chưa trải đời.

Chỉ thấy tay phải Kiều Nguyệt không ngừng chuyển động, thao tác màn hình ảo, tràn ngập càng khoa học kỹ thuật.

Phương Tư mở miệng nói:

- Sản phẩm nghiên cứu khoa học của Hoa Hạ Học Phủ, ngươi muốn cũng có thể dùng học phần để đổi lấy.

- Được rồi, tiểu Kiều, nói về dị không gian lần này đi.

Kiều Nguyệt gật đầu, ngón tay chuyển động, trên màn hình ảo phía trước trình hiện ra tin tức tương quan của dị không gian.

- Dị không gian: Hoạt Mộc Chiểu Trạch.

- Cấp bậc: Cấp Nguy hiểm.

- Hung thú Ssnh tồn: Kịch Độc Hạt, Bích Thanh Cự Oa, Thiên Đằng Độc Thụ…

- Bảo vật không gian: Thiên Độc Hoa, Thất Tinh Thảo, Mộc Lục Chủng Tử…

- Hung thú quân vương: Không rõ! Hư hư thực thực có song thuộc tính mộc độc, mang theo Chân Bảo tương quan.

- Hạng mục công việc cần chú ý: Hoàn cảnh bên trong ác liệt, có chướng khí, đồng thời đầm lầy trải rộng, cấp Hắc Thiết trở xuống không thể tiến vào! Không phải Khế Ước Linh hệ phi hành không thể tiến vào.

- Lịch sử của dị không gian: Lịch Phục Tô năm 583.

Năm người đều hết sức chăm chú, không ngừng nhìn tin tức tương quan về dị không gian.

Trần Thư nhướng mày, chỉ là tên của dị không gian đã khiến hắn ý thức được không đơn giản.

Chênh lệch của dị không gian cấp nguy hiểm và cấp bình thường không chỉ là cấp bậc và thực lực của hung thú.

Hoàn cảnh ác liệt cũng là một nhân tố không thể bỏ qua.

Thần sắc Lục Chỉ Ngưng trở nên ngưng trọng, mở miệng hỏi:

- Phương Tư tỷ, lần này cần săn bắn dị không gian này à?

Hoạt Mộc Chiểu Trạch ở trong dị không gian cấp nguy hiểm cũng thuộc về độ khó trung đẳng trở lên.

Nhất là hung thú hệ thực vật bên trong, quả thực chính là ác mộng của vô số Ngự Thú Đoàn.

Hơi không chú ý, chính là kết cục đoàn diệt.

Ninh Thanh Di cũng mở miệng nói:

- Nhất là A Linh hiện giờ không có mặt, đoàn đội…

Hiểu biết tình huống trước chỉ có Phương Tư và Kiều Nguyệt, hai người bọn họ cũng không ngờ lại là dị không gian này.

Tuy Ninh Thanh Di không có nói rõ, nhưng hiển nhiên cho rằng Trần Thư không bằng đội hữu trước.

Đương nhiên không chỉ là thực lực, mà là bao gồm cả kinh nghiệm về các phương diện như dị không gian, phối hợp đoàn đội, ý thức chiến đấu, vân vân…

Ngữ khí của Phương Tư rất chắc chắn, nói:

- Không sao, Trần Thư có thể đảm nhiệm vị trí đoàn đội.

Mắt thấy đoàn trưởng đảm bảo như vậy, ba người cũng không nói thêm nữa.

- Nói một chút về tình huống của mình đi.

- Phương Tư, Ngự Thú Sư Hắc Thiết ba sao, Khế Ước Linh: Xích Viêm Long cấp siêu S, chủ tấn công! Băng Sương Long cấp S, chủ khống chế.

- Ninh Thanh Di, Ngự Thú Sư Hắc Thiết hai sao, Khế Ước Linh: Thạch Nham cấp S, chủ phòng ngự! Tật Phong Tước cấp A, chủ tốc độ.

- Kiều Nguyệt, Ngự Thú Sư Hắc Thiết hai sao, Khế Ước Linh: Ma Nhãn Ô Nha cấp S, chủ điều tra! Trì Dũ Thanh Trùng cấp A, chủ trị liệu.

- Lục Chỉ Ngưng, Ngự Thú Sư Hắc Thiết hai sao, Khế Ước Linh: Mị Hoặc Hồng Điệp cấp siêu S, chủ khống chế! Hắc Lôi Điểu cấp A, chủ tấn công.

Đội hình Ngự Thú Đoàn từ bốn người tạo thành vô cùng xa hoa, mỗi người đều có một con Khế Ước Linh cấp S.

Phương Tư là Đoàn trưởng lại có hai Khế Ước Linh hệ rồng.

Đây cũng là phối hợp tiêu chuẩn của Hoa Hạ Học Phủ, tân sinh có thể trúng tuyển ít nhất đều có Khế Ước Linh cấp A đứng đầu.

Một khi trở thành cấp Hắc Thiết, dưới huyết mạch tiến hóa sẽ thuế biến thành cấp S.

Trần Thư nhìn tám con Khế Ước Linh khí thế hung mãnh, trong mắt có vẻ kinh ngạc.

Thần sắc hắn bình tĩnh, mở miệng nói:

- Trần Thư, Ngự Thú Sư Hắc Thiết một sao, Khế Ước Linh: Sử Lai Mỗ to lớn màu vàng cấp D, chủ tấn công, khống chế, phòng ngự, giả ngốc.

Nói xong, một con Sử Lai Mỗ vô cùng ngốc nghếch xuất hiện, hơi nhảy nhót.

Cho dù là không sử dụng dược tề hình thể, vẫn to lớn năm mét, có thể được coi là quái vật lớn.

- Cái này…

Trừ Phương Tư ra, ba người đều há hốc miệng, khi nghe thấy cấp D, trong lòng các nàng cảm thấy có chút không ổn.

Chủ giả ngốc là có ý gì!

Ngay sau đó, Trần Thư lại mở miệng nói:

- Nguyên Tố Thú cấp D, chủ dỡ nhà, kiêm tấn công.

Mọi người lại nhìn sang, vẻ mặt đã có chút đờ đẫn..

- Gừ gừ! Gừ gừ!

Husky lập tức từ trong Ngự Thú Không Gian nhảy ra.

Vừa thấy Sử Lai Mỗ, nó lập tức trở nên vô cùng hưng phấn, không ngừng dùng đầu cọ vào Sử Lai Mỗ.

- Òm ọp.

Sử Lai Mỗ cũng có chút vui sướng, đáp lại va chạm của Husky.

Hai con đều cùng chủ nhân, trời sinh có cảm giác thân thiết giống như huyết mạch tương liên.

- Òm ọp! Òm ọp!

- Gừ gừ! Gừ gừ!

Nhìn hai con Khế Ước Linh giống như dở hơi, ba người Kiều Nguyệt đều choáng váng.

Khế Ước Linh Chung quanh cũng đờ đẫn nhìn Husky và Sử Lai Mỗ, bộ dạng chưa trải đời.

Một lúc sau, ba người phục hồi tinh thần, ánh mắt nhìn về phía Phương Tư, muốn một lời giải thích hợp lý.

Hai Khế Ước Linh cấp D đích xác khiến người ta có chút thất vọng, tới dị không gian tuyệt đối sẽ làm liên lụy đoàn đội. Nếu Trần Thư là hai Khế Ước Linh cấp A, bọn họ cũng không nói nhiều.

Chương 454: Ai quy định kỹ năng chỉ có thể dùng miệng để phóng (2)

Nhưng cấp D thì đúng là thái quá, đã là thuộc về trình độ Ngự Thú Sư xã hội, kém bọn họ không chỉ một cấp bậc. Nhất là hai Khế Ước Linh của Trần Thư nhìn thế nào cũng cảm thấy là đóa hoa lạ.

- A Ngưng, Thanh Di, cho Thạch Nham Cự Thú và Hắc Lôi Điểu lên đài tỷ thí.

Thần sắc Phương Tư vẫn bình thản, trực tiếp gọi ra hai Khế Ước Linh.

Một là loại hình tấn công, một là loại hình phòng ngự.

Lục Chỉ Ngưng và Ninh Thanh Di sửng sốt, nhưng không nhiều lời, mà nghe theo lời của Phương Tư.

- Trần Thư, đánh với bọn họ một trận.

Phương Tư mở miệng nói, muốn chứng minh thực lực, không phải dựa vào mồm mép.

- Vâng.

Trần Thư gật đầu, mở miệng nói:

- Phương Tư tỷ, có thể dùng dược tề không?

Nói xong, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một lọ dược tề, bên trong chứa chất lỏng màu tím, tràn ngập cảm giác huyễn.

- Mẹ kiếp! Ngươi con mẹ nó đừng xằng bậy.

Thân thể Phương Tư run lên, nàng ta cũng biết hiệu quả của dược tề phát nổ và dược tề nổi điên, mỗi một cái đều là cấp bậc nghịch thiên.

- Ngươi có phải điên rồi không? Ta bảo ngươi dùng Khế Ước Linh đánh một trận.

Trần Thư thu hồi dược tề ngụy trang trong tay với vẻ tiếc nuối, bảo Tiểu Hoàng và Husky tới đài tỷ thí.

Ba người đều ngây đơ, không rõ vì sao dược tề trong tay Trần Thư lại khiến Phương Tư sợ hãi như vậy.

Nhưng vừa thấy hai Khế Ước Linh đi lên, bọn họ đều trở nên thận trọng.

Phương Tư biết thực lực của bọn họ, nhưng vẫn đánh giá cao Trần Thư như vậy, chứng tỏ hắn là có thực lực nhất định.

Lục Chỉ Ngưng và Ninh Thanh Di nhìn nhau, gật đầu.

Hắc Lôi Điểu và Thạch Nham Cự Thú ở trên đài đều là của hai người bọn họ, tuy bởi vì không phải cùng một chủ nhân, dẫn tới phối hợp với nhau không quá tốt.

Nhưng dựa vào cấp bậc tiềm lực, đủ để hành hung Husky và Sử Lai Mỗ rồi.

Phương Tư khoanh tay trước ngực, mở miệng nói:

- Bắt đầu đi.

Trên đài tỷ thí.

Gừ.

Thạch Nham Cự Thú giống như một con cự hùng bốn chân, thân thể của nó có màu xám, giống như nham thạch, sức phòng ngự vô cùng cường hãn.

Hắc Lôi Điểu ở trong không trung chỉ có khoảng nửa mét, mọc đầy lông vũ màu đen, hai mắt cũng là màu đen, trong miệng dường như có điện lưu.

- Òm ọp!

- Gừ gừ!

Sử Lai Mỗ và Husky vẫn chơi đùa, hồn nhiên không bận tâm tới đối thủ.

Husky đưa lưng về phía chúng, hai chân sau không ngừng nhảy nhót, giống như phát bệnh.

Ngay khi Lục Chỉ Ngưng chuẩn bị mở miệng, chân sau của Husky bắn ra một đạo phong nhận, mục tiêu chính là Hắc Lôi Điểu trong không trung.

- âm hiểm như vậy à? Muốn đánh lén!

Ba người Kiều Nguyệt đều cả kinh, không ngờ Trần Thư lại chơi trò này.

Phong nhận cắt qua, Hắc Lôi Điểu cũng không kịp phản ứng, thân thể trong nháy mắt xuất hiện vết thương, máu tươi nhỏ xuống.

Trần Thư nghe thấy ba người khen hắn âm hiểm, lập tức lộ ra vẻ mặt quang vinh.

- Gừ gừ.

Husky trở nên vô cùng hưng phấn, tứ chi mạnh mẽ không ngừng lay động mặt đất.

Không ngờ lại là năm quả cầu lửa bị nó bắn ra.

Trần Thư vô cùng bình tĩnh, ai quy định kỹ năng chỉ có thể dùng miệng để phóng thích?

- Cái này không thích hợp.

Thậm chí ngay cả Phương Tư cũng có chút đờ đẫn, độ nắm giữ của thằng ôn này đối với kỹ năng không khỏi quá biến thái

rồi.

Ầm!

Hắc Lôi Điểu hoảng loạn né tránh, nhưng vẫn bị một quả cầu lửa đập trúng.

Nhưng sự tấn công của Husky vẫn chưa kết thúc!

Một quả băng cầu bay tới cực nhanh, khí tức hàn sương tràn ngập.

Hai cánh của Hắc Lôi Điểu bao phủ trong lôi quang, trình độ linh hoạt tăng vọt một bậc, băng cầu bay sát qua người.

Nhưng trong nháy mắt Lục Chỉ Ngưng vừa thở phào, băng cầu bên cạnh Hắc Lôi Điểu không ngờ lại nổ tung, tuy không đập trúng, nhưng ít ra cũng mang tới tác dụng khống chế ngắn ngủi.

- Gừ gừ.

Hai mắt của Husky tỏa ra lam quang, cộng thêm vẻ mặt thần tuấn, nhìn rất có lực chấn nhiếp.

Trong phút chốc, phía trên Hắc Lôi Điểu xuất hiện một đạo lôi đình quỷ dị, trực tiếp bổ trúng nó.

Tuy bản thân nó là thuộc tính lôi, kháng tính tất nhiên không thấp, nhưng vẫn bị thương.

Mãnh công hiện giờ đã là Lv3, mỗi lần đều có thể tăng phúc 5% thương tổn,

Sét là kỹ năng thứ tư được phóng thích, uy lực đã được gia tăng 15%.

- Gì vậy? Khế Ước Linh Toàn thuộc tính?

Lục Chỉ Ngưng kinh hô một tiếng, không ngờ bắt đầu bị Nguyên Tố Thú cấp D áp chế.

Hai mắt Hắc Lôi Điểu tràn ngập nộ ý, bắt đầu phản kích.

Trong miệng nó lập tức ngưng tụ ra một quả lôi cầu hắc ám.

Lôi cầu cắt qua không khí, bay thẳng đến Husky.

Đúng vào lúc này, Sử Lai Mỗ một mực trầm tĩnh lại chắn ở trước mặt, cắn nuốt lôi cầu.

- Hả! Ăn á?

Miệng Lục Chỉ Ngưng há to, trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Sử Lai Mỗ lúc này đã thi triển Thụy Mộng Sát, kháng tính nguyên tố cao tới thần kỳ, trực tiếp nuốt xuống lôi cầu vào.

- Ợ.

Nó sung sướng ợ một cái, đồng thời thi triển ra kỹ năng xung phong.

Rầm rầm rầm!

Sử Lai Mỗ giống như một chiếc xe tăng xác thịt, tràn ngập lực lượng cuồng bạo!

Thạch Nham Cự Thú cũng không sợ hãi, hình thể của nó to chừng bảy tám mét, giống như một tòa nhà ba tầng, khí thế cực kỳ đáng sợ.

Chương 455: Bình xét cấp bậc cấp trâu ngựa

Ngay khi hai bên sắp va chạm. Sử Lai Mỗ nhảy lên, Bạo Lực Tọa Sát được phóng thích ra.

- Muốn đè ta á?

Ninh Thanh Di khẽ nhíu mày, chỉ thấy trên thân thể của Thạch Nham Cự Thú xuất hiện quang huy, sức phòng ngự lập tức tăng vọt

Nhưng mà, trong phút chốc.

Sử Lai Mỗ Vốn chỉ có năm mét bành trướng cực nhanh, giống như được bơm hơi.

- Lớn như vậy à?

Ba người trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy thị giác chịu trùng kích cực độ.

Khế Ước Linh bốn mươi mét ở trong cấp Hắc Thiết cũng là cực kỳ hiếm thấy, trừ khi là thiên phú dị bẩm, nếu không cơ bản là không thể đạt tới.

- Nguy rồi!

Trong lòng Ninh Thanh Di có cảm giác bất an, nhưng tốc độ của Thạch Nham Cự Thú không nhanh, đã không thể thoát đi.

Ầm!

Một tiếng nổ xuất hiện, đài tỷ thí cũng chấn động.

- Òm ọp?

Sử Lai Mỗ vặn vẹo mông, đè Thạch Nham Cự Thú ở bên dưới.

Ninh Thanh Di đang muốn bảo Khế Ước Linh phóng thích kỹ năng, thần sắc đột nhiên biến đổi.

- Kỹ năng của ta bị phong ấn?

Vẻ mặt của nàng ta có chút khó coi, Thạch Nham Cự Thú chính là Khế Ước Linh Hắc Thiết hai sao, không ngờ lại bị Sử Lai Mỗ Hắc Thiết một sao khống chế.

- Giao cho ta!

Lục Chỉ Ngưng mở miệng nói, chỉ thấy hai mắt Hắc Lôi Điểu lại tỏa ra quang huy kỹ năng.

Một đạo lôi đình vô cùng chói mắt, trực tiếp bổ về phía Sử Lai Mỗ.

Ầm!

Lôi quang tiêu tán, để lại một vết thương đáng sợ, không ngừng có máu tươi không màu chảy ra.

- Lực công kích mạnh quá.

Trần Thư sờ sờ, uy lực của đạo lôi đình này có thể còn lớn hơn lôi cầu vừa rồi.

Tiểu Hoàng chỉ là Hắc Thiết một sao, cộng thêm chưa ăn dược tề cấp Hắc Thiết, một kích bị phá phòng ngự cũng là tình huống bình thường.

Trên khuôn mặt dịu dàng của Ninh Thanh Di xuất hiện nụ cười, mở miệng nói:

- Xông kích của ngươi, ta có thể chống đỡ được.

Tuy Sử Lai Mỗ khống chế Thạch Nham Cự Thú, nhưng bản thân cũng không thể di động.

Chỉ cần đánh bại Sử Lai Mỗ, vậy chính là thắng lợi rồi!

Thế cục dường như xuất hiện nghịch chuyển!

Ngay khi Hắc Lôi Điểu đang muốn công kích, một đạo phong nhận lại ập tới!

- Gừ gừ!

Husky nhảy nhót qua lại, hai mắt lấp lánh quang huy kỹ năng.

Lục Chỉ Ngưng một mực đề phòng Husky.

Hai cánh Hắc Lôi Điểu chấn động, tránh được trước.

Nó bắt đầu phi hành vòng quanh Sử Lai Mỗ, hiển nhiên là không muốn cùng va chạm kỹ năng với Husky.

Sức phòng ngự của Hắc Lôi Điểu không được, bắt đầu lại bị thương.

Nếu đọ va chạm, không nhất định có thể chống đỡ được tới cuối cùng.

- Muốn đọ thương tổn với Husky của ta.

Nhíu mày nhíu mày, nhìn ra ý đồ của đối phương.

Hiện giờ Sử Lai Mỗ và Nham Thạch Cự Thú đã thành bia ngắm bị đánh.

Ai có thể đào thải trước, có thể hình thành thế cục nghiền ép hai đánh một.

Hiển nhiên, Lục Chỉ Ngưng rất có lòng tin với lực công kích của Hắc Lôi Điểu.

- Gừ gừ.

Chỉ thấy Husky kêu to một tiếng, một con Husky giống hệt bằng không xuất hiện!

- Kỹ năng phân thân?

Ba người đồng loạt kinh hô, trong mắt lộ ra vẻ bất khả tư nghị.

Lục Chỉ Ngưng cực kỳ bình tĩnh, mở miệng nói:

- Không đúng, có thể chỉ là kỹ năng tương tự.

Trên sách giáo khoa nói, Nguyên Tố Thú là không có liên quan gì tới thần kỹ phân thân.

- Không phải là thật chứ?

Phương Tư sờ sờ cằm, không ngờ không có hoài nghi quá lớn.

Bởi vì Trần Thư Trần Thư vốn là một tồn tại đảo lộn chân lý.

- Gừ gừ! Gừ gừ!

Hai con Husky không ngừng nhảy nhót, khiến người ta cảm thấy tâm tình vô cùng bực bội.

Rầm rầm rầm!

Trong phút chốc, quả cầu lửa, băng cầu, phong nhận, sét, các kỹ năng không ngừng đánh về phía Nham Thạch Cự Thú.

Hiện giờ xem Sử Lai Mỗ và Nham Thạch Cự Thú ai không chống đỡ được trước!

Thời gian chậm rãi trôi qua, Lục Chỉ Ngưng vốn tràn đầy tự tin đã biến sắc.

Lúc ban đầu uy thế của Thiên Lôi Điểu kinh người, nó là Khế Ước Linh Hắc Thiết hai sao, cộng thêm cắn nuốt nhiều dược thủy lôi đình, tất nhiên không phải là Husky có thể so sánh.

Nhưng theo hiệu quả của liên tục mãnh công chồng lên, lực công kích kỹ năng của Husky đã tăng lên tới một trình độ cực kỳ đáng sợ.

Bùm!

Một băng cầu nổ ra, vốn là kỹ năng khống chế, không ngờ lại đập vỡ lân giáp của Nham Thạch Cự Thú.

Lực công kích của Husky thậm chí vượt qua cả Xích Viêm Long của Phương Tư.

Đúng vào lúc này, hai mắt của hai Husky tỏa ra quang huy giống hệt nhau.

Hai đạo lôi đình trong nháy mắt liền đánh xuống, nhưng lại không công kích Nham Thạch Cự Thút mà là bổ về phía đài tỷ thí.

Rầm rầm rầm!

Lôi đình tiêu tán, mặt đất không ngờ xuất hiện một hố nhỏ ba mươi phân.

- Không đánh nữa, không thể đánh nữa.

Ninh Thanh Di nuốt nước miếng, thần sắc vô cùng kinh hãi.

Đài tỷ thí chính là có thể thừa nhận bất kỳ kỹ năng cấp Hắc Thiết nào, nhưng hiện giờ lại bị phá hoại,

Không cần nghĩ cũng biết, thương tổn của sét này sợ rằng đã đạt tới một trình độ có thể nói là khủng bố.

- Học tỷ, thu tay đi.

Trần Thư bình tĩnh mở miệng:

- Cạnh ngươi toàn là Husky.

- Gừ gừ gừ gừ.

Thân thể của hai Husky tràn ngập quang huy, nhảy nhót qua lại, nhìn rất có cảm giác áp bức, đây là hiệu quả của liên tục mãnh công.

Chương 456: Bi thương hơn bi thương là… Không vui (1)

Thương tổn của bất kỳ một kỹ năng nào của nó đều không chỉ tăng gấp đôi. - …

Ninh Thanh Di bất đắc dĩ, chỉ có thể thu hồiThạch Cự Thú về Ngự Thú Không Gian.

- Thua rồi, không ngờ lại thua…

Lục Chỉ Ngưng ngẩn ngơ, thở dài, cũng thu Hắc Lôi Điểu lại.

- Khế Ước Linh của ngươi đúng là cấp D à?

Trong mắt ba người đều có vẻ khó hiểu, Khế Ước Linh cấp D không ngờ lại hành hung cấp A và cấp S một phen.

Trần Thư lúc này không trả lời ba người, mà là lấy ra một quyển vở nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc ghi chép gì đó.

Hắn không ngừng lầm bầm:

- Trận chiến thứ nhất ở Hoa Hạ Học Phủ.

- Quái thú đá, bình xét cấp bậc giả dối: S, bình xét cấp bậc chân thật: D, bình xét cấp bậc tổng hợp: E.

- Chim to đen, bình xét cấp bậc giả dối: A, bình xét cấp bậc chân thật: E, bình xét cấp bậc tổng hợp: G.

Bốn người cùng nhìn lại, há to miệng, ngươi nghiêm túc vậy à?

Đặt ngoại hiệu lung tung cho Khế Ước Linh thì không nói.

Đây là bình xét cấp bậc trâu ngựa gì vậy?

Hoặc là nói, ngươi là đang bình xét cấp bậc cho trâu ngựa à?

Lục Chỉ Ngưng lại trợn trừng hai mắt, bộ dạng không thể tin nổi.

Con mẹ nó bình xét cấp bậc G là có ý gì?

Nàng ta lớn như vậy rồi mà chưa từng nghe qua có bình xét cấp bậc G, thấp nhất không phải là LÀ sao?

- Được rồi.

Khóe miệng Phương Tư giật giật, ngươi đúng là đê tiện, tổn hại người ta mà không nói một chữ thô tục nào.

Trần Thư gật đầu thỏa mãn, cất vở đi, nói:

- Lục học tỷ, Ninh học tỷ, sao sắc mặt các ngươi lại khó coi như vậy?

Ninh Thanh Di xoay người, đã không muốn nhìn Trần Thư nữa.

Phương Tư vội vàng hỏi:

- Thanh Di, ngươi làm gì thế?

- Quái thú đá… Ặc.. Nham Thạch Cự Thú bị thương rồi, ta tới phòng y tế.

Lục Chỉ Ngưng cũng xoay người, đi ra ngoài Ngự Thú Quán.

- A Ngưng, ngươi làm gì thế?

Thần sắc Lục Chỉ Ngưng u oán, quay đầu nói:

- Ta bị thương, tới phòng y tế đây.

Kiều Nguyệt nhìn nhìn Trần Thư, nói:

- Phương Tư tỷ, ngươi nói đúng, tất cả đúng là phải dùng thực tế để làm chuẩn.

Bộ dạng đại nam hài rực rỡ đã tan thành mây khói.

Chỉ còn lại một Nam Giang Hãn Phỉ vẻ mặt đê tiện.

Tuy ba người rât khó chấp nhận thực tại, nhưng trong lòng kỳ thật đã công nhận thực lực của Trần Thư.

Phương Tư mở miệng tuyên bố:

- Ba ngày sau chính thức tới Hoạt Mộc Chiểu Trạch.

Dù sao cũng phải cho bọn họ một chút thời gian để liền vết thương.

- Trần Bì!

Đang lúc Trần Thư muốn rời khỏi, Phương Tư gọi hắn lại.

Trong Ngự Thú Quán chỉ còn lại hai người, Kiều Nguyệt đã ôm máy tính rời khỏi.

- Phương Tư tỷ?

Trần Thư quay đầu, cười bảo:

- Không cần khen ngợi biểu hiện của ta hôm nay, chỉ có thể nói là thao tác cơ bản thôi.

- Khen ngợi ngươi cái rắm, sao ta cảm thấy cho ngươi thêm một đoạn thời gian, Ngự Thú Đoàn của ta sẽ sụp đổ nhỉ?

Phương Tư lắc đầu, nói:

- Có thể cho ta xem giao diện Khế Ước Linh của ngươi không?

Là Đoàn trưởng, nàng ta khẳng định phải hiểu biết sức chiến đấu của toàn bộ mọi người, chỉ huy hành động chủ yếu đều là nàng ta làm.

Trần Thư cũng không có ý đồ muốn đoạt quyền, mấu chốt là làm Đoàn trưởng cũng không có thêm phần thưởng gì.

- Không thành vấn đề.

Trần Thư gật đầu, chia sẻ giao diện của hai Khế Ước Linh cho Phương Tư.

Giao diện của Husky thì không có gì, nhiều nhất là hai kỹ năng liên tục mãnh công và phân thân có chút bắt mắt.

Còn lại đều là bình thường không có gì đặc biệt.

Nhưng giao diện của Sử Lai Mỗ lại khiến cả người Phương Tư chấn động, trong mắt tràn ngập vẻ bất khả tư nghị.

Ngự Thú Quán trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Một lúc sau, Phương Tư nuốt nước miếng, mở miệng nói:

- Ngươi xác định giao diện của ngươi không PS chứ?

Miệng Trần Thư hơi há ra, nói:

- Phương Tư tỷ, sức tưởng tượng của ngươi phong phú thật.

Mọi người đều biết, tin tức giao diện là không thể P.

- Không thể nào, cho dù là ngươi mỗi lần đề thăng một cảnh giới nhỏ, thăng cấp một kỹ năng, cũng không thể có cấp bậc kỹ năng cao như vậy.

Phương Tư chau mày, quan sát Trần Thư qua lại, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Sức chiến đấu của nàng ta siêu quần, trừ hai Khế Ước Linh hệ rồng ra, Quan trọng nhất chính là nàng ta có một ngoại hiệu: Phương không đi không!

Bắt đầu từ Ngự Thú Sư cấp 0, mỗi lần Phương Tư đột phá, Khế Ước Linh đều sẽ lĩnh ngộ kỹ năng mới hoặc là thăng cấp

một kỹ năng.

Đây là tác dụng chung của thiên phú và vận khí, thậm chí còn càng khiến người ta khiếp sợ hơn cả hai Khế Ước Linh cấp S của nàng ta.

Nhưng so sánh với Trần Thư, chênh lệch giữa hai bên dường như là quá lớn.

- Rất hợp lý, mỗi lần ta đột phá đều sẽ trực tiếp thăng cấp hai ba kỹ năng.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ai nói mỗi lần chỉ có thể thăng cấp một kỹ năng?

Tuy đối với Phương Tư hắn là tín nhiệm trăm phần trăm, nhưng hệ thống thật sự quá vô nghĩa, nói ra sẽ không có ai tin, còn không bằng giữ ở trong bụng.

- Đừng triển lãm tin tức Khế Ước Linh của ngươi cho bất kỳ ai.

Phương Tư ghi nhớ cấp bậc và hiệu quả kỹ năng của Trần Thư vào trong đầu, vô cùng cẩn thận nói.

Chương 457: Bi thương hơn bi thương là… Không vui (2)

– Đương nhiên. Trần Thư gật đầu, sải bước rời khỏi.

Phương Tư vội vàng gọi lại, nói:

- Ê! Husky của ngươi.

- Là Husky của ngươi.

Trần Thư cười cười quay đầu, thần sắc đột nhiên cả kinh.

Chỉ thấy Husky không ngờ đánh nhau với phân thân của mình.

- Mẹ kiếp, ngươi con mẹ nó có phải có bệnh không?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, vội vàng giải trừ kỹ năng phân thân, thu hồi Husky, rời khỏi Ngự Thú Quán.

Phương Tư vẫn khiếp sợ trước cấp bậc kỹ năng biến thái của Trần Thư.

Nàng ta lẩm bẩm nói:

- Đây mới là yêu nghiệt, Trang Bức Phạm Lăng Trần cũng không tà môn như vậy.

…

Hai ngày, Trần Thư đều ở trong khách sạn, hiện giờ sắp tiến vào dị không gian, hắn phải làm chút chuẩn bị.

Ban đêm, chỉ thấy Trần Thư hết sức chăm chú, trên bàn bày các loại dược liệu.

Để có thể khiến thuộc tính chủ được đầy, Trần Thư thật sự thu mua dược liệu với giá cao, khiến hắn rất đau thịt.

Lúc này này khiến hắn ý thức được một chuyện, thì ra chữ ký của Nam Giang Hãn Phỉ thật sự không đáng tiền!

Hắn muốn phối trí bốn loại dược tề, phân biệt là: Dược tề hình thể, dược tề phòng ngự, dược tề hỏa diễm và dược tề lôi điện.

Chỉ là bốn loại năm mươi bình dược tề đã dùng hết hơn hai ngàn vạn Hoa Hạ Tệ của Trần Thư, chia đều dược tề thì chính là hơn mười vạn một lọ.

Trình độ khắc kim của đạo Ngự thú dần dần được thể hiện ra.

Trần Thư triệu hồi ra Khế Ước Linh, Husky xuất hiện trong phòng, nhảy nhót qua lại.

Cùng lúc đó, không gian bên cạnh vỡ tan, một đôi mắt ngốc nghếch lộ ra.

- Òm ọp.

- Hả? Thương thế khỏi rồi à?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nhìn về phía Sử Lai Mỗ trong không gian.

Hai ngày thời gian hắn đều đang làm dược tề, không dẫn Sử Lai Mỗ tới bệnh viện ngự thú.

Lúc trước tỷ thí ở Ngự Thú Quán, Hắc Lôi Điểu đã khiến Sử Lai Mỗ bị thương không nhẹ.

Hai ngày ngắn ngủi, không ngờ đã hoàn toàn khỏi hẳn.

- Lúc ấy hiệu quả thăng cấp của Ngự Thú Không Gian chính là khiến vết thương mau lành sao?

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt có vẻ hài lòng.

Trong dị không gian cũng không có bệnh viện, tác dụng của Ngự Thú Không Gian liền được thể hiện ra.

Một điểm quan trọng nhất đó chính là tiết kiệm tiền.

- Tiểu Hoàng, há miệng.

Trần Thư mở miệng nói, đang chuẩn bị ném dược tề vào.

Một đạo thân ảnh bay thẳng đến cái miệng khổng lồ của Tiểu Hoàng.

- Mẹ kiếp! Ngươi tìm chết à?

Trần Thư tay mắt lanh lẹ, túm lấy thân thể Husky, ra sức chà xát đầu chó.

- Gừ gừ! Gừ gừ!

Trần Thư thở phào, đưa dược tề hình thể và dược tề phòng ngự cho Sử Lai Mỗ.

- Đây mới là của ngươi.

Trần Thư đưa dược tề hỏa diễm và dược tề lôi điện cho Husky.

Husky là toàn nguyên tố, cần ăn các loại dược tề nguyên tố.

Nhưng hiện giờ tài chính và thời gian của Trần Thư có hạn, chỉ có thể gia tăng thuộc tính hỏa diễm và lôi điện trước.

- Gừ gừ.

Vẻ mặt Husky rất quật cường, giống như đang dỗi, trực tiếp hất đầu, cự tuyệt phục dụng dược tề.

- Con mẹ nó.

Trần Thư yên lặng mở ba lô, trực tiếp lấy ra túi phân!

- Gừ gừ!

Trong mắt Husky tràn ngập vẻ bất khuất, giống như muốn chống lại Trần Thư tới cùng.

Nhưng thân thể lại không thành thực, ngoan ngoãn uống hết từng lọ dược tề.

Bốn loại dược tề mấu chốt lại gia tăng sức chiến đấu của hai Khế Ước Linh, Trần Thư rất có lòng tin với Hoạt Mộc Chiểu Trạch.

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư đang muốn ra ngoài, di động xuất hiện âm báo.

Trương Đại Lực, (Cô Độc Đích Lang) truyền đến một tập tin: Áo da bó sát người.

- ? ? ?

Trần Thư giật thót, yên lặng cất đi.

Sau đó đánh chữ: Ngươi làm gì vậy? Gửi loạn thất bát tao gì thế.

Ặc, gửi nhầm, ta muốn gửi thực đơn tới.

Ngay sau đó lại một tập tin tên là 'Thực đơn' được truyền tới.

- Tốt.

Trần Thư không để ý đến thực đơn, mà là mở tập tin vừa rồi, đồng tử co rút lại, thần sắc đột nhiên chấn động.

- Cái này…

Chỉ thấy trên tập tin có tranh toàn bộ đều là đặc tả của Ultraman.

- Ngươi con mẹ nó.

Trần Thư đang muốn đánh chữ, kết quả Cô Độc Đích Lang đã olàlàline.

Bi thương hơn bi thương là không vui!

Hắn thở dài, lập tức mở thực đơn:

- Điểm tâm: 300g thịt Cự Lực Mãng Ngưu, ba con Hắc Giáp Trùng cấp Hắc Thiết, Bữa trưa: 500g huyết nhục phần đuôi của Nham Lân Xà Lĩnh Chủ phụ dùng một đóa Đại Lực Hoa.

Bên trên đầy các loại đồ ăn, đều là thực đơn được Trình Thanh giáo thụ trải qua tìm đọc và thí nghiệm nhiều mặt, cuối cùng xác định ra.

Mà Husky là toàn thuộc tính, phối đồ ăn càng phức tạp hơn.

- May mà có thẻ vàng của tập đoàn ngự thú Thiên Hoa.

Nhiều đồ ăn như vậy, liên quan tới dị không gian ở các nơi trên cả nước.

Chỉ có loại công ty lớn như tập đoàn Thiên Hoa mới có thể trong khoảng thời gian ngắn tập hợp được đầy đủ các loại thịt thú.

Bản thân thịt mãnh thú không đắt, nhưng bởi vì vận chuyển và bảo quản, khiến giá tăng vọt mấy lần.

Thịt mãnh thú bình thường cần mấy trăm Hoa Hạ Tệ một cân, thịt mãnh thú quý hiếm thì cao tới mấy vạn thậm chí là mười vạn một cân.

Sau nửa tiếng, Trần Thư tới trước cửa hàng Thiên Hoa, đang muốn đi vào.

Phía sau hắn truyền đến một thanh âm.

- Ơ? Không ngờ là tiểu quỷ ngươi à?

Chỉ thấy một lão nhân vẻ mặt tang thương mở miệng nói, trên mặt có vẻ không vui thậm chí là chán ghét.

Chương 458: Xin hỏi, ta cho nổ mộ tổ nhà ngươi à

– Đúng là xui xẻo, không ngờ là lão quỷ ngươi. Trần Thư quay đầu lại nhìn, vẻ mặt bực mình.

- Hừ! Ngươi nhận ra ta?

Lục Minh khẽ nhíu mày, bởi vì lời nói của Trần Thư, trong mắt hắn có vẻ không vui.

- Không nhận ra.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Chỉ đơn thuần là cảm thấy xui mà thôi.

- Ngươi!

Lục Minh vươn ngón tay ra, trong mắt có nộ ý, không ngờ Trần Thư lại có tố chất thấp như vậy.

Trần Thư trực tiếp bước vào trong cửa hàng.

Một người không quen biết cũng mặt nặng mày nhẹ, Nam Giang Hãn Phỉ lúc nào lại chiều hắn?

Lục Minh chính là giáo thụ học viện văn hóa của Hoa Hạ Học Phủ, lúc ấy cùng Chung Tinh Vân giáo thụ chỉ cho Trần Thư một trăm tám mươi điểm.

Tuy bốn giáo thụ còn lại đều cho điểm tuyệt đối,

Nhưng hắn lại không thích tính cách của Trần Thư, trong lòng không có một chút hảo cảm nào với hắn.

- Phiền ngươi phối nguyên liệu nấu ăn bên trên cho ta.

Trần Thư đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ trên quầy.

Lục Minh cũng đi vào trong cửa hàng, lấy ra một tấm thẻ vàng, nói:

- Ta không muốn nhìn thấy tiểu nhân, phiền dẫn ta tới khu khách quý.

Nhân viên phục vụ biến sắc, nhìn thấy tấm thẻ vàng đó, thần sắc lập tức trở nên cung kính, đưa lên lầu hai.

Nhìn bóng lưng của hai người, Trần Thư mở miệng hỏi:

- Này, lầu hai của các ngươi bán gì.

Nhân viên phục vụ cười cười giải thích:

- Chủ yếu là mở ra cho người có thẻ khách quý, nhưng tiên sinh yên tâm, chúng ta cũng sẽ dụng tâm phục vụ ngươi.

Trần Thư gật đầu, không quá để ý, nhưng trước mắt lại xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Tới lầu hai, hỏi rốt cuộc là tình huống gì. Phần thưởng hoàn thành: Mở ra sách tranh dược tề cuồng phong mới.

Mục chọn hai: Không để ý tới, làm xong việc của mình thì rời khỏi. Phần thưởng hoàn thành: Trung lượng Ngự Thú Lực.

Mục chọn ba: Tìm kiếm cơ hội trực tiếp dùng túi phân chào hỏi. Phần thưởng hoàn thành: Năm bình dược tề hắc ám cấp Hắc Thiết.

Trần Thư sờ sờ cằm, mở miệng nói:

- Phiền cũng dẫn ta lên.

- Tiên sinh, lầu hai cần…

Phục vụ sinh đang muốn mở miệng giải thích, chỉ thấy Trần Thư lấy ra một tấm thẻ kim quang rực rỡ, giống hệt với thẻ của Lục Minh.

- Ngài?

Mắt hắn trợn trừng, trong nhất thời có chút khó có thể tưởng tượng.

Người trẻ tuổi như vậy không ngờ cũng giống như giáo thụ của Hoa Hạ Học Phủ, không ngờ đều là người nắm giữ thẻ vàng.

- Tiên sinh, có thể cho phép ta nghiệm chứng một chút không…

Nhân viên phục vụ rụt rè nói.

Hắn không dám đắc tội với đối phương, nhưng khí chất của Trần Thư không quá giống người tốt, làm giả thẻ vàng cũng không phải là không thể.

Trần Thư nhíu mày đầu, nói:

- Sao Lão nhân kia lại không cần kiểm tra?

- Hắn là giáo thụ viện văn hóa của Hoa Hạ Học Phủ.

- Viện văn hóa?

Trần Thư sờ sờ cằm, nói:

- Được, ngươi nhanh lên.

Hai phút sau, nhân viên phục vụ cung kính trả lại thẻ.

- Ngại quá, tiên sinh, để ngài phải đợi lâu.

Hắn dẫn theo Trần Thư cùng tới lầu hai, chỉ thấy Lục Minh đang ngồi cạnh một cái bàn nhỏ, nhàn nhã uống cà phê.

- Ngươi giúp ta phối một chút thực đơn.

Trần Thư đưa một tờ giấy cho đối phương, bên trên ghi rõ thịt thú.

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn, gật đầu rời khỏi.

- Ơ? Ngươi lên đây thế nào vậy?

Lục Minh há miệng, bộ dạng giống như gặp quỷ.

- Dùng chân đi lên.

Trần Thư bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh đối phương, ánh mắt giống như là đang nhìn kẻ nhược trí.

Đối phương là giáo thụ của viện văn hóa, thực lực đó không thể quá mạnh, thậm chí có thể chỉ là một người bình thường.

Đối mặt với kẻ yếu, Nam Giang Hãn Phỉ đã sợ bao giờ chưa?

- Hừ!

Lục Minh nhướng mày, không quan tâm tới hắn nữa.

Trần Thư vì hoàn thành lựa chọn của hệ thống, thẳng thắn nói:

- Ta cho nổ mộ tổ nhà ngươi à?

- ???

Mắt Lục Minh trợn trừng, trong nhất thời dường như không kịp phản ứng.

Một lát sau, hắn trợn mắt nhìn, nói:

- Ngươi đang mắng ta à? Đây là tố chất của thiên tài sao? Đúng là khiến lão đầu tử buồn nôn.

- Xin lỗi.

Trần Thư đứng dậy, cười khẩy hỏi:

- Xin hỏi, ta là cho nổ mộ tổ nhà ngươi à?

- ???

Lục Minh lộ ra thần sắc kinh ngạc, tức giận đến môi cũng run run.

Trần Thư khó hiểu nói:

- Không phải, đây vẫn chưa phải là tố chất?

- Sớm biết vậy, lúc trước ta bất kể là như thế nào cũng sẽ ngăn cản ngươi tiến vào Hoa Hạ Học Phủ.

Lục Minh hừ lạnh một tiếng, nói:

- Quả thực chính là đang làm bẩn thánh địa ngự thú đỉnh cấp nhất.

- Ngăn cản? Ngươi là giám khảo cho ta điểm à?

Trần Thư đảo mắt, lập tức liên tưởng đến.

Lục Minh cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi cho rằng thế nào, đáng tiếc bốn người còn lại ngu muội không thôi, không ngờ lại cho ngươi điểm cao.

- Xin lỗi, ta trêu chọc gì ngươi à?

Trong mắt Trần Thư hiện ra một tia nộ ý, nói:

- Dựa theo tiêu chuẩn cho điểm, ta không đủ tư cách vào Hoa Hạ Học Phủ ư?

Lão đầu trước mặt là muốn đoạn tiền đồ của hắn.

Lục Minh cự tuyệt Trần Thư tiến vào Hoa Hạ Học Phủ, chỉ là là vì không tiến tính cách của hắn, nhưng cái này không phải là tiêu chuẩn cho điểm của thi đại học.

Nếu hắn nói ra, vậy chẳng khác nào là có giấu tư tâm sao?

Chương 459: Một lời nhỏ nhẹ, phá vỡ trầm mặc (1)

– Lão đầu tử lười chẳng muốn giải thích với ngươi! Cút khỏi tầm mắt của ta. - Đừng để ta tra được vị trí nhà ngươi nhà ngươi, bằng không trực tiếp cho nổ.

Trong lòng Trần Thư vô cùng khó chịu, ngươi đã muốn gây khó dễ, kết quả lại thất bại, còn cho rằng đều là lỗi của ta?

- Ngươi?

Lục Minh hừ một tiếng, trực tiếp đứng dậy rời đi.

- Không ngờ lại chọc Nam Giang Hãn Phỉ ta!

Trần Thư đã lặng lẽ nhớ lại bộ dạng của đối phương.

- Tiên sinh, thịt thú ngài cần chủng loại quá nhiều, hơn nữa liên quan tới phạm vi cả nước, cần thời gian nhất định để gom đủ.

- Bao lâu?

- Năm ngày là được.

- Được.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ta cần trả tiền đặt cọc trước không?

- Không cần, khách quý thẻ vàng được hưởng đặc quyền.

- Tốt như vậy à?

Trần Thư sờ sờ cằm, nói:

- Trừ cái này ra có lợi ích khác không?

Hai mắt hắn tỏa ra quang mang, trong mắt đầy vẻ chờ mong, nói:

- Thí dụ như ghi nợ ý…

- Ặc… Có thể ghi nợ, nhưng chỉ có định mức năm trăm vạn.

Thân thể nhân viên phục vụ run lên, luôn cảm thấy ánh mắt Trần Thư giống như là sói đói.

Đây đúng là khách quý thẻ vàng sao…

Trần Thư trợn mắt, nói:

- Còn gì không?

Nhân viên phục vụ nói tiếp:

- Ngoài ra, thương phẩm của khách quý thẻ vàng đều được chiết khấu chín thành, hơn nữa có thể đặt trước kỹ năng.

Trần Thư nói:

- Đặt trước kỹ năng? Vậy giúp ta lưu ý một chút kỹ năng lôi đình bạo liệt.

Lôi đình bạo liệt là kỹ năng lĩnh chủ cấp Bạch Ngân, trong các kỹ năng hệ lôi thuộc về tồn tại cực kỳ cường lực.

Dựa vào ngạch trống hiện giờ của hắn, chỉ có thể mua trước một kỹ năng Bạch Ngân.

Nếu tập đoàn Thiên Hoa dự lưu kỹ năng, đến lúc đó lại không có tiền mua, sẽ giảm bớt cấp sao của khách quý, không chừng sẽ thành người sử dụng thẻ bạc.

Trần Thư đưa thực đơn cho đối phương, lập tức rời khỏi cửa hàng Thiên Hoa.

Danh dự của tập đoàn Thiên Hoa là không cần lo lắng, tuyệt đối sẽ không tiết lộ tin tức của hộ khách, huống chi là khách quý thẻ vàng.

…

Sáng sớm hôm sau, Phương Tư gọi điện thoại tới, bảo hắn đến Hoa Hạ Học Phủ.

- Hôm nay chính là thời khắc xuất phát.

Trong mắt Trần Thư có vẻ nóng lòng muốn thử, yên lặng đeo bọc hành lý của mình.

Sau nửa tiếng, một chiếc xe việt dã rời khỏi Hoa Hạ Học Phủ, cũng là giấy phép của Hoa Hạ Học Phủ, chỉ là số xe khác với của Phương Tư.

Lục Chỉ Ngưng lái xe, Trần Thư thì ngồi ở ghế phụ, ba người Phương Tư thì ngồi sau.

Bốn nữ sinh đang vui tươi hớn hở nói chuyện phiếm.

Trần Thư bỗng nhiên quan tâm hỏi:

- Lục học tỷ, Ninh học tỷ, thương thế của các ngươi đỡ chưa?

Lập tức, không khí bên trong xe trở nên trầm mặc…

Trần Thư áy náy nói:

- Ngày đó là ta xuất thủ quá nặng, không ý thức được chênh lệch của chúng ta.

- …

Lục Chỉ Ngưng và Ninh Thanh Di quay đầu lại nhìn, thuộc về một lời nhẹ nhàng, phá vỡ trầm mặc.

- Ngươi đừng nói nữa.

Phương Tư vì duy trì sự hài hòa của đoàn đội, chỉ có thể bảo Trần Thư đừng lên tiếng.

Còn để thằng ôn này nói tiếp, sợ rằng chưa tới dị không gian, đoàn đội đã giải tán rồi.

Cửa vào không gian Hoạt Mộc Chiểu Trạch khôngở kinh đô.

Mà là ở một thành thị nhỏ xung quanh: Thanh Thị!

Cự ly giữa hai nơi rất xa, cũng may giữa hai thành thị có đường cao tốc liên thông.

Một ngày thời gian, năm người đến vùng ngoại thành của Thanh Thị, tuy chỉ là khu vực bên rìa của thành thị nhỏ, nhưng vẫn lộ ra vô cùng phồn vinh.

- Cuối cùng cũng đến rồi.

Phía trước chính là trấn Hòa Mộc, thông đạo của dị không gian ở ngay sâu trong trấn nhỏ.

- Là học sinh của Hoa Hạ Học Phủ tới à?

- Đều là thiên tài!

- Hâm mộ ghê, đáng tiếc năm đó ta gặp chút chuyện, nếu không đã thi trúng Hoa Hạ Học Phủ rồi.

- Chuyện gì?

- Chưa tốt nghiệp trung học cơ sở.

- Thôi!

Trong mắt Ngự Thú Sư tới mạo hiểm tràn ngập vẻ hâm mộ.

Thiên tài của trường đại học và Ngự Thú Sư xã hội có chênh lệch quá lớn, căn bản là không thể so sánh.

Thậm chí có Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết ngay cả dược tề cấp cơ sở cũng không có mà ăn.

Khi nhìn thấy biển số xe của Hoa Hạ Học Phủ, binh lính ở cửa vào trấn nhỏ không ngăn cản, mà là trực tiếp cho đi, không kiểm tra gì.

Mọi người đỗ xe lại, mở cốp, lấy ra ba lô của mình.

Kiều Nguyệt cười bảo:

- Trần Thư học đệ, sao ngươi lại tùy thời đều đeo ba lô thế.

- Người còn ba lô còn.

Trần Thư mở miệng nói, rung rung ba lô trên vai.

…

- Tới khách sạn đã.

Năm người cất hành lý, ăn một chút cơm chiều.

Mọi người tới hiệp hội Ngự Thú Sư trên trấn nhỏ, chuẩn bị nhận nhiệm vụ.

Thu nhập của Ngự Thú Sư trừ tài liệu ở dị không gian ra, còn đến từ nhiệm vụ thuê làm.

- Có nhiệm vụ độ khó cao nào thì cứ nhận.

Trần Thư ngựa quen đường cũ, trực tiếp vung tay, trong mắt tràn ngập tự tin.

- Ơ?

Ngự Thú Sư Trong đại sảnh nhao nhao nhìn lại, cho rằng xuất hiện cường giả gì.

Trần Thư bổ sung:

- Cần tiền ký quỹ thì đừng cho ta xem.

- Sặc.

Mọi người lắc đầu, thì ra là một tên ăn chực, thuần túy là dựa vào vận khí.

- Ngươi đó.

Bốn người đều ngẩn ra, ngay sau đó bắt đầu tán gẫu, làm bộ như không quen biết Trần Thư.

Chương 460: Một lời nhỏ nhẹ, phá vỡ trầm mặc (2)

Trần Thư thét to: - Các học tỷ, tới xem nhiệm vụ.

Bốn người lắc đầu, chỉ có thể tiến lên.

Lúc này trên đại sảnh nhiệm vụ biểu hiện các loại nhiệm vụ, nhưng trên cơ bản đều là Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết mới có thể làm.

Thậm chí có nhiệm vụ cần Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân mới có thể hoàn thành.

Tên nhiệm vụ: Thu thập Thiên Độc Hoa.

Độ khó của nhiệm vụ: Cấp bình thường.

Nội dung nhiệm vụ: Cần thu thập ba gốc Thiên Độc Hoa, yêu cầu có thể bảo đảm còn tươi, thời gian ngắt lấy không thể vượt quá mười ngày, không có yêu cầu tiền ký quỹ.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một trăm vạn Hoa Hạ Tệ.

Năm người trực tiếp xem nhiệm vụ độ khó cao, tuy đều là cấp Hắc Thiết, nhưng sức chiến đấu của đoàn đội vô cùng cường hãn, thậm chí có thể săn bắn hung thú biến dị cấp Bạch Ngân.

Tên nhiệm vụ: Bắt giữ ấu thể của Bích Thanh Cự Oa.

Tên nhiệm vụ: Săn bắn Kịch Độc Hạt.

…

Các loại nhiệm vụ khiến người ta hoa mắt, cuối cùng bốn người Phương Tư thương nghị một phen, nhận ba nhiệm vụ.

Phân biệt là ngắt Mộc Lục Chủng Tử, thu thập Thanh Linh Thủy, săn bắn Thiên Đằng Độc Thụ cấp biến dị.

Trần Thư thì không nói gì, nhớ kỹ toàn bộ nhiệm vụ loại hình lĩnh chủ bên trên.

Hắn không cần nhận, nếu thành công liệp sát, trực tiếp mang theo tài liệu đến bàn giao là được rồi.

Dựa theo chiến lực của năm người hiện giờ, lĩnh chủ cấp Bạch Ngân khẳng định là không đánh lại.

Nhưng giấc mộng là phải có, vạn nhất thực hiện được thì sao?

Năm người nhận xong nhiệm vụ, rời khỏi hiệp hội Ngự Thú Sư.

Sáng sớm hôm sau, năm người Trần Thư đeo túi, đi vào sâu trong trấn nhỏ.

Vẫn là sương trắng bao phủ, khiến người ta không thể thấy rõ hư thật.

Dựa vào thân phận của Hoa Hạ Học Phủ, năm người không cần giao nộp phí dụng, trực tiếp bước vào trong sương trắng.

- Trần Bì, ăn cái này đi.

Phương Tư quay đầu lại nhìn, đưa tới một viên thuốc màu xanh lục.

Trong Hoạt Mộc Chiểu Trạch có chướng khí, tuy thân thể của cấp Hắc Thiết có thể chống cự, nhưng vẫn khó tránh khỏi sẽ có chút ảnh hưởng, ăn thuốc giải độc trước đi.

Trần Thư do dự, trực tiếp ăn vào.

Năm người đi vào thông đạo không gian, dưới tầm nhìn nhấp nhoáng, đi tới một không gian khác.

Trần Thư chưa mở mắt, đã ngửi thấy mùi bùn đất thối rữa.

Tuy sẽ không khiến người ta buồn nôn, nhưng tóm lại vẫn có chút ảnh hưởng.

- Ơ? Cái này?

Trần Thư mở mắt, hắn không ngờ đang ở trong một hốc cây to lớn.

- Đây là cứ điểm của Trấn Linh Quân à?

Xung quanh vô cùng trống trải, không có bất kỳ người và kiến trúc nào, chỉ có một thang gác bằng gỗ, đi thông tới chỗ cao hơn.

- Đi thôi!

Năm người tới một cửa động, rời khỏi hốc cây.

Trong Hoạt Mộc Chiểu Trạch không có ánh mặt trời, giống như thời gian dừng lại ở sáng sớm sương mù bay.

Trần Thư quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một gốc cây to đứng thẳng, giống như cột chống trời, trên vỏ cây có vô số cửa động, đều là nhân tạo mở ra, giống như cửa sổ.

Mỗi cửa động đều có ít nhất một Trấn Linh Quân canh giữ, trên mặt là vẻ nghiêm túc bất cẩu ngôn tiếu.

Đại thụ ít nhất thế nào chia làm mấy chục tầng, tầng dưới cùng là Mạo hiểm giả dùng chung, bên trên thì là nơi công tác và phòng nghỉ của Trấn Linh Quân.

Kinh nghiệm của năm người đều cực kỳ phong phú, ngay lập tức tiến hành kêu gọi.

- Gừ.

- Gào.

- Òm ọp!

- Hí.

- Sao cảm thấy như có thứ kỳ quái nào đó lẫn lộn vào?

Phương Tư ngẩn ra, chỉ thấy Trần Thư cũng kêu vô cùng hăng say.

- Trần Bì, ngươi kêu la gì thế?

Trần Thư sửng sốt, mở miệng nói:

- Phương Tư tỷ, ngươi hồ đồ à? Ta gọi Trần Thư, hiệu Nam Giang Hãn Phỉ!

- …

Phương Tư lắc đầu, đoàn người chính thức xuất phát.

Trong Hoạt Mộc Chiểu Trạch có sương trắng bao phủ, cho dù là tầm nhìn của Ngự Thú Sư cấp Hắc Thiết cũng bị hạn chế.

Đất dưới chân rất xốp, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối.

Tùy ý có thể thấy được cây cối màu đen, nhìn thì hình dạng quỷ dị, khiến trong lòng người ta chút sợ hãi.

- Gừ gừ gừ gừ.

Husky đứng mũi chịu sào, không ngừng kêu to.

Tuy Tật Phong Tước của Ninh Thanh Di là Khế Ước Linh chở người hệ phi hành.

Nhưng mọi người không lựa chọn ngồi nó, mà là một mực đi bộ.

Thể phách của Ngự Thú Sư Cấp Hắc Thiết cường đại, tốc độ đi đường cũng không chậm.

Bởi vì nguyên nhân là cứ điểm của Trấn Linh Cục, xung quanh không có hung thú tồn tại, lộ ra vô cùng yên tĩnh.

Phương Tư trực tiếp tỏa định một phương hướng, dẫn dắt đoàn đội đi tới cực nhanh.

- Gừ gừ!

Đúng vào lúc này, Husky vừa tiến lên, đi tới một khu đất đen, nhảy nhót qua lại.

- Mẹ kiếp, chó ngốc! Mau trở lại!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, chỉ thấy thân thể của Husky không ngờ đang dần dần trầm xuống, nhưng nó lại không phát hiện.

- Gừ gừ!

Husky có được mệnh lệnh, bốn chân giậm một cái, trực tiếp bắt đầu gia tốc trầm xuống.

Cuối cùng nó cũng ý thức được không thích hợp, thần sắc có chút hoảng loạn, thân thể không ngừng nhào lên, rất nhanh lại trầm xuống thẳng tắp.

Cộng thêm cỏ dại che phủ, năm người chỉ có thể nhìn thấy một cái đầu chó mở to đôi mắt trí tuệ, không ngừng tru lên.

- Đây đúng là Khế Ước Linh hệ chiến đấu sao…

Đám người Phương Tư nhìn nhau, trong lòng có cảm giác không ổn.

Chương 461: Thực sự coi ta là tân thủ à

Thế này thì không cần hung thú xuất thủ, Husky cũng có thể tự chơi chết mình. Băng Sương Long vỗ hai cánh, đi tới trên đầm lầy, móng sắc túm Husky lên.

- Gừ gừ.

Husky hất dơ bẩn trên người, tựa sát vào Sử Lai Mỗ, ngừng hành vi đi dạo phố nguy hiểm.

- Đi thôi, thời gian cấp bách.

Phương Tư mở miệng nói, phụ cận sẽ không có hung thú, mọi người trực tiếp vào sâu trong không gian.

Ngay khi đoàn người hành động, trên tầng trên cùng của cứ điểm Trấn Linh Quân, đang có ba người thương thảo gì đó.

Một người trung niên mặc quân trang, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói:

- Lý chuyên gia tới chưa?

Người của Trấn Linh Quân nói:

- Báo cáo Đoàn trưởng, chắc buổi chiều là sẽ đến cứ điểm.

- Ừ, mau lên.

Vương Chấn Long gật đầu, trong mắt có vẻ sầu lo.

Hắn là quân đoàn trưởng Trấn Linh Quân đóng ở Hoạt Mộc Chiểu Trạch, phụ trách tất cả công việc trong không gian.

Mấy ngày gần đây, căn cứ vào trang bị cứ điểm truyền về, nhiệt độ của Hoạt Mộc Chiểu Trạch đột phá trị số bình thường.

Tuy chỉ vượt quá hai độ, nhưng Vương Chấn Long lại rất coi trọng.

Dị không gian là không có thay đổi mùa, nhiệt độ khí hậu hàng năm đều sẽ cố định ở trong một phạm vi.

Có lẽ một chút biến hóa rất nhỏ cũng sẽ có biến cố to lớn xuất hiện.

- Hy vọng không có vấn đề gì.

Tuy hắn là thực lực Hoàng Kim một sao, nhưng chưa chắc đã có thể ứng đối với toàn bộ biến cố.

- Ơ? Đám người đó?

Vương Chấn Long hơi ngẩn ra, nhìn Khế Ước Linh bên cạnh đám người Trần Thư.

Dựa vào kinh nghiệm già dặn, hắn lập tức có thể phán đoán ra cấp bậc tiềm lực ngự thú này.

- Thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ à?

Hắn nói nhỏ một tiếng, nói:

- Đúng là niên thiếu hữu vi, cấp Hắc Thiết cũng dám đến Hoạt Mộc Chiểu Trạch.

…

Lúc chạng vạng, mọi người một đường đi tới, đã đến vị trí vắng vết chân người.

Tuy phiêu lưu ở dị không gian cấp nguy hiểm cực lớn, nhưng cũng có nghĩa là tiền lời cao hơn.

Phương Tư quyết đoán nói:

- Nghỉ ngơi tại chỗ, ban đêm sẽ không xuất phát.

- Phương Tư tỷ, không gặp phải hung thú, sao lại không đi?

- Trần Thư hơi ngẩn ra, mở miệng nói.

- ?

Ánh mắt Kiều Nguyệt trở nên nghi hoặc, nói:

- Trần Thư học đệ, ngươi cứ muốn gặp phải hung thú làm gì?

Mọi người nhìn lại, thì ra ngươi không giết hung thú thì ngủ không yên à?

- Không phải, nếu không có thịt mãnh thú, đồ ta mang theo không phải là lãng phí à?

Trần Thư thần sắc bình tĩnh, trực tiếp từ trong ba lô lấy ra một cái nồi sắt cùng với các loại đồ gia vị làm lẩu.

Mắt mọi người trợn trừng, ngươi là tới chơi xuân à? Đến dị không gian cũng muốn nấu lẩu?

- May mà ta mang theo chút đồ ăn.

Trần Thư lại lặng lẽ lấy ra trứng muối, bò cuộn…

- Cái này…

Trong mắt mọi người tràn ngập vẻ nghẹn lời, không ngờ Trần Thư lại chuẩn bị những thứ này.

Lục Chỉ Ngưng mở miệng nói:

- Trần Thư học đệ, ngươi sẽ không ăn hết chứ?

- Học tỷ, sao có thể như vậy được?

Trần Thư cười cười, nói:

- Thực sự coi ta là tân thủ à.

Mọi người hơi thở phào, xem ra Trần Thư là có kinh nghiệm.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ lập tức ngây đơ.

Chỉ thấy Trần Thư lại lặng lẽ lấy ra hai cái bình lớn.

- Đương nhiên là còn đồ uống nữa.

…

Mọi người chỉ cảm thấy vô cùng thái quá, thậm chí có một loại ảo giác bọn họ vẫn đang ở Lam Tinh.

Đương nhiên, nói tới nói lui, lẩu đương nhiên là vẫn ăn!

Bốn người liếm liếm môi, thầm nuốt nước miếng, đồng loạt xông tới.

Trần Thư nhặt củi ở xung quanh, dựng một cái giá đơn giản, để nồi sắt lên trên.

- Husky, tới đây đốt lửa.

Trần Thư xoa xoa đầu chó, trực tiếp cường hành túm Husky tới.

- Gừ gừ.

Vẻ mặt Husky rất không tình nguyện, nhưng trước dâm uy của tội phạm, chỉ có thể ngoan ngoãn sử dụng hỏa diễm oanh kích.

Bùm!

Quả cầu lửa phun ra, trực tiếp nổ tạc nồi sắt.

- Mẹ kiếp!

Trần Thư mau tay nhanh mắt, ngay lập tức đỡ được nồi sắt.

- Ngươi con mẹ nó.

Khóe miệng hắn giật giật, lại đặt nồi sắt về, không ngờ uy lực quả cầu lửa của Husky lại lớn như vậy.

- Để ta.

Phương Tư mở miệng nói, trực tiếp bảo Xích Viêm Long đi lên xông lên, phun ra một cột lửa nhỏ.

- Nấu lẩu vẫn là hỏa long đáng tin hơn.

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, xoa đầu chó:

- Đồ Vô dụng.

- Gừ gừ.

Husky vô cùng ủy khuất nhìn tới, nó đều là nghe theo mệnh lệnh của Trần Thư mà.

Một lát sau, nước lẩu trong nồi sắt sôi lên, trong nhất thời mùi tỏa ra bốn phía….

- Ùng ục.

Đám người Phương Tư đồng loạt nuốt nước miếng, không ngờ ở dị không gian cũng có thể ăn lẩu.

- Thấy không, Husky!

Trần Thư chỉ chỉ dầu trong lẩu, nói:

- Cái này cũng giống như ngươi, đều là phế vật (phí vật)!

- Gừ gừ.

Husky không ngừng cào đất, biểu hiện ra sự bất mãn của mình.

Đúng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên có một dị vật hạ xuống, mắt thấy sắp trực tiếp rơi vào trong nồi.

- Mẹ kiếp! Hủy lẩu của ta, không đội trời chung.

Trần Thư cả kinh, adrenalin của hắn tăng mạnh, trong nháy mắt liền đánh ra một quyền.

Thậm chí còn chẳng buồn nhìn xem rốt cuộc là thứ gì rơi xuống.

Bùm!

Một con ếch khổng lồ chừng nửa mét bị trực tiếp đánh bay, cuối cùng thân thể rơi xuống đất, run rẩy một chút rồi trực tiếp tắt thở.

Chương 462: Ngươi một miếng thịt, ta một miếng thịt

– Ngươi con mẹ nó một quyền đánh chết một con hung thú? Bốn người Phương Tư không ngờ đứng bật dậy, thần sắc vô cùng khiếp sợ.

Bọn họ liếc một cái liền nhận ra con ếch đó chính là Bích Thanh Cự Oa, chỉ là thuộc về loại còn nhỏ.

- Ơ? Có kẻ địch.

Trong phút chốc, Kiều Nguyệt ngẩn ra.

Ma Nhãn Ô Nha bên cạnh nàng ta phát ra tiếng kêu huyên náo, giống như là đang cảnh báo.

Trần Thư hơi ngẩng đầu, chỉ thấy một con chim to màu xanh xuất hiện trên trời.

Trên móng sắc của nó đang cầm một con Bích Thanh Cự Oa không ngừng giãy dụa.

Hiển nhiên, con ếch vừa rồi đã trọng thương, vừa hay từ trên trảo của nó rơi xuống.

- Oa oa oa.

Đúng vào lúc này, ở một phương hướng không ngừng truyền đến tiếng ếch kêu huyên náo.

- Chuẩn bị chiến đấu.

Phương Tư hết sức chăm chú, hai Khế Ước Linh hệ rồng đã vào chỗ, ánh mắt nhìn về phía trước.

Chỉ thấy bảy tám con ếch xanh biếc nhảy nhót chạy tới, trong mắt tràn ngập sát ý, hiển nhiên là đang đuổi giết chim to màu xanh trên trời.

- Có đồ ăn tới.

Trần Thư liếm liếm môi, vẻ mặt hưng phấn.

Cự ly giữa hai bên trong nháy mắt liền được kéo gần, con ếch xanh biếc cũng đã nhận ra nguy cơ.

Trong phút chốc, một con ếch to xanh biếc vươn đầu lưỡi màu đỏ tươi ra, trực tiếp đánh về phía đồng loại bên cạnh.

- Oa.

Con ếch bị thương, vô cùng đau đớn, nhìn về phía đồng loại của mình một cách nghi hoặc.

- Ơ?

Trần Thư cũng sửng sốt, chỉ thấy trong mắt con ếch làm phản đó có hồng quang, bộ dạng thần chí không rõ.

- Kỹ năng loại khống chế à?

Trần Thư nhìn về phía Mị Hoặc Hồng Điệp cấp siêu S ở bên cạnh Lục Chỉ Ngưng.

Hai cánh mỏng của Mị Hoặc Hồng Điệp tràn ngập hồng quang, trực tiếp khống chế một con hung thú.

Hai mắt Trần Thư nghiêm lại, nhân lúc đối phương đang hỗn loạn, Husky đã nhắm vào một con ếch, phóng thích kỹ năng.

Cầu lửa, cầu băng, phong nhận, sét đều bắn ra, nhìn thì hiệu quả vô cùng sáng lạn.

- Gừ.

Xích Viêm Long Thạch Nham Cự Thú, Hắc Lôi Điểu cũng chủ động tấn công, dễ dàng áp chế một con hung thú.

Bích Thanh Cự Oa chỉ là Hắc Thiết một sao, hoàn toàn chính là bị bọn họ treo lên đánh.

Khi con ếch đang bị hành hung, một thanh âm kỳ dị truyền đến.

Chỉ thấy một con ếch thân thể có lấm tấm màu đen nhảy tới, trong mắt tràn ngập khí tức hung lệ.

- Ơ? Hung thú biến dị Hắc Thiết ba sao.

Mọi người hơi kinh hãi, không ngờ vừa ban đầu đã đụng phải hung thú cấp biến dị.

Con ếch biến dị nhìn thấy tiểu đệ của mình bị treo lên đánh, trong nhất thời trở nên vô cùng nóng nảy.

Là đại ca nó có thể chịu được sao?

Chân sau Tráng kiện đột nhiên giậm mạnh, con ếch bay tới không trung, đồng thời trong miệng có lưỡi màu đỏ tươi vươn ra.

Nó không ngừng lắc đầu, dẫn động cái lưỡi bay múa, nhìn giống như có bệnh!

Đây là dấu hiệu nó muốn tiến công!

Nhưng mà, bất ngờ vĩnh viễn là bất ngờ không kịp đề phòng.

Một quả cầu màu vàng trực tiếp bắn tới, lúc lắc cái mông to lớn, thần sắc vô cùng sung sướng.

- ???

Con ếch biến dị hai mắt đờ đẫn, nhưng thân thể ở trong không trung không thể mượn lực.

Con ếch ở bên cạnh và Khế Ước Linh không khỏi quay đầu, không đành lòng nhìn thấy một màn tàn nhẫn này.

Ầm!

Quả cầu vàng trực tiếp hạ xuống cực nhanh, hung hăng ngồi xuống!

Bùn đất xốp lõm xuống sâu mấy mét, hình thành một cái hố to.

Thân thể con ếch biến dị hoàn toàn bị đè ép, chỉ có cái lưỡi vươn ra bên ngoài, thỉnh thoảng lại đong đưa một phen.

Kỹ năng chuyên thuộc vô địch ép ép ép, có thể phong ấn kẻ địch cao hơn một cảnh giới lớn.

Cho dù là Hắc Thiết ba sao cũng không thể giãy ra, trừ khi là dựa vào lực lượng của bản thân.

Nhưng con ếch này hiển nhiên không phải thuộc về hung thú loại hình lực lượng.

- Thế là giải quyết được rồi à?

Mọi người sửng sốt, không ngờ một hung thú Hắc Thiết ba sao trực tiếp bị miểu sát.

Lúc mới ra sân khệnh khạng lắm à?

- Gừ gừ!

Husky trực tiếp phóng ra phân thân, hai Husky nhảy nhót qua lại, không ngừng ném kỹ năng về phía đầu lưỡi lộ ra của con ếch biến dị.

Chỉ chốc lát sau, lại trực tiếp nhảy tới trước cái lưỡi.

Bốn người nhanh chóng giải quyết đám ếch còn lại, chỉ để lại con ếch biến dị cuối cùng.

- Òm ọp!

Thân thể Sử Lai Mỗ biến hóa, dần dần thu nhỏ lại, để lộ cái đầu ếch.

- Oa oa!

Con ếch biến dị có thể thấy ánh mặt trời, nó mở mắt, nhìn về phía trên hố to, lập tức thân thể run lên, tràn ngập tuyệt vọng.

Chỉ thấy bên cạnh hố to, một đám Khế Ước Linh đang nhìn nó, trong mắt tràn ngập sát ý.

Con ếch giống như bị một đám đại hán bao vây, chỉ có thể run rẩy.

Trong phút chốc, các loại quang huy kỹ năng lấp lánh, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Trần Thư bảo trì trầm mặc, vẽ chữ thập ở trước ngực, mặc niệm một chút cho con ếch biến dị.

Đồng thời lại bỏ thêm củi vào dưới nồi sắt.

Ba phút sau, Trần Thư yên lặng lấy ra một thanh phóng lợn, bắt đầu xử lý thịt mãnh thú.

Bốn nữ sinh yên lặng đợi, tuy thiên phú của bọn họ cường đại, nhưng mười ngón không dính nước xuân, không biết làm thức ăn.

- Trần Thư học đệ, ngươi giỏi việc nhà thế.

Lục Chỉ Ngưng lấy hai tay ôm mặt, cười hì hì nói.

Chương 463: Có bệnh là Từ Tinh Tinh, không phải hắn… (1)

– Cám ơn học tỷ đã khen ngợi. Trần Thư nhếch miệng cười, đao trong tay vung lên, trực tiếp chém xuống chân ếch.

Đồng thời máu tươi bắn ra, thậm chí là dính vào mặt hắn.

Một màn này lại phối hợp với nụ cười tội phạm, trong nháy mắt đã khiến cho Lục Chỉ Ngưng tắt tiếng.

- Ặc… Coi như ta chưa nói gì…

Bốn người quay đầu, không nhìn Trần Thư nữa.

- Sao vậy?

Trần Thư lộ ra vẻ mặt vô tội, chuyên tâm xử lý thịt mãnh thú.

Thân thể khổng lồ của Bích Thanh Cự Oa trưởng thành to chừng hai mét.

Trần Thư lột da, lóc xuống huyết nhục to bằng nửa bàn tay ở chân sau, đây mới là chỗ ngon nhất của con ếch.

Thân thể cấp Hắc Thiết cường đại, tuy không đánh lại hung thú, nhưng tiêu hóa hung thú thì không có bất kỳ vấn đề gì.

Dầu trong nồi sắt lại sôi, thịt mãnh thú hỗn hợp với gia vị lẩu, trong nháy mắt đã mùi thơm khắp nơi.

- Có thể ăn rồi.

Trần Thư liếm liếm môi, trực tiếp vươn đũa.

- Phương Tư tỷ một miếng thịt! Ta một miếng thịt!

- Lục học tỷ một miếng, ta một miếng.

- Kiều học tỷ một miếng, ta một miếng.

Bốn người vây tới, lập tức thấy hành động chia thịt của Trần Thư.

- Thao tác này của ngươi.

Mắt đám người Phương Tư trợn trừng, toàn bộ đều nhìn chằm chằm Trần Thư.

Trần Thư nói với vẻ vô tội:

- Các học tỷ, đừng khách khí! Đều nhìn ta làm gì?

- Chúng ta xem da mặt ngươi rốt cuộc dày tới mức nào.

- Ngươi đừng chia nữa, còn chia nữa thì chúng ta cơm cũng không có mà ăn đâu.

Năm người ngồi vây quanh nồi sắt, ăn thịt thú tươi mới, trong nhất thời tâm tình đều vô cùng sung sướng.

- Trần Thư học đệ, ngươi đúng là rất biết tính toán trước.

- Đúng vậy, nhìn một cái liền biết chính là Ngự Thú Sư già dặn thường xuyên đến dị không gian.

Đám người Lục Chỉ Ngưng khen Trần Thư, một bữa lẩu đã chinh phục được các học tỷ một cách vô cùng đơn giản.

- Đừng khách khí như vậy, gọi ta là Trần Thư học đệ xa lạ lắm.

Trần Thư cười cười, mở miệng nói:

- Cứ gọi Hãn Phỉ ca ta hoặc là thúc thúc được rồi.

Ba người đồng loạt nhìn lại, luôn cảm thấy có chút không thích hợp.

- Học tỷ, nói thật, ngươi là không biết ta trước kia…

Trần Thư vừa ăn lẩu, vừa kể lại cố sự truyền kỳ của mình.

Mọi người nghe say sưa, thậm chí Phương Tư cũng liên tiếp nhìn tới, muốn xem Trần Thư sẽ tự thổi phồng mình thế nào.

Hai tiếng sau, mọi người ăn uống no đủ, trên mặt đều có vẻ sung sướng.

Trần Thư dập tắt lửa trại, dù sao cũng là ở đầm lầy, nếu bốc cháy cả một đêm, có thể sẽ xảy ra tình huống bất ngờ.

Năm người chui vào một hốc cây to lớn, mở ba lô của mình, dựng lều trại.

Rất nhanh, lều trại được dựng lên.

- Đúng là hoàn mỹ.

Trần Thư không ngừng khen ngợi trình độ dựng lều của mình.

- Các học tỷ. Ngủ ngon.

Trần Thư trực tiếp ngáy o o, về phần công tác cảnh giới, giao cho Khế Ước Linh loại hình điều tra Ma Nhãn Ô Nha.

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư đang ngủ say, dường như có gì đó đang liếm mặt hắn.

- ??

Trần Thư mơ mơ màng màng, vừa mở mắt, lập tức giật nảy mình.

- Con chó ngốc này liếm ta làm gì?

Trần Thư xoa đầu chó, đang muốn nằm xuống ngủ tiếp.

Thanh âm của Phương Tư truyền đến:

- Trần Bì, dậy đi.

- Sớm như vậy à?

Trần Thư ngáp một cái, thân ở dị không gian cũng không được ngủ nướng.

- Husky, băng cầu cho ta.

Trần Thư mở miệng nói, chuẩn bị rửa mặt.

Husky gật đầu, trực tiếp phóng ra kỹ năng.

Một quả băng cầu vô cùng to lớn đánh bay thẳng đến đầu Trần Thư.

Thân thể của hắn chấn động, hai mắt co rút lại, vẻ buồn ngủ đã hoàn toàn không còn.

- Mẹ kiếp, ngươi có phải bị ngốc không?

Hắn lăn lộn né tránh băng cầu bắn tới, hô:

- Ngươi con mẹ nó là muốn giết chủ à?

- Gừ gừ.

Vẻ mặt Husky đầy vô tội, giống như tất cả đều không liên quan tới nó.

- Sao ta luôn cảm thấy ngươi là Thượng Đế phái tới để ám sát ta nhỉ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, bất đắc dĩ chỉ có thể rời khỏi lều trại.

- Phương Tư tỷ, mượn băng long của ngươi một chút.

Hắn vừa ra khỏi lều trại, bốn nữ sinh đồng loạt nhìn tới, thần sắc lập tức ngây đơ.

Chỉ thấy thần sắc Trần Thư bình tĩnh, hai mắt nhập nhèm, trên người không ngờ mặc một bộ quần áo bệnh nhân tâm thần vô cùng bắt mắt.

Ba người Lục Chỉ Ngưng theo bản năng trực tiếp tránh xa Trần Thư, chỉ sợ hắn lại làm ra chuyện gì.

Mọi người đều biết, tội phạm bị bệnh tâm thần là không phải chịu tội.

- Ngươi có bệnh à?

Khóe miệng Phương Tư giật giật, cũng nhìn Trần Thư với vẻ bất khả tư nghị.

Nàng ta nhớ đối phương không có sở thích này, từ lúc nào lại nhiễm thói quen này vậy?

Hoặc là, Trần Thư đã có chẩn đoán chính xác rồi?

- Áo ngủ này mặc thoải mái.

Trần Thư hơi ngây ra, lập tức hiểu được.

- Các ngươi xem, kiểu dáng này, tài liệu này đều là tiêu chuẩn.

Trần Thư vỗ vỗ ống tay áo, triển lãm chỗ tốt của nó cho bốn người.

- Ta có thể nói rằng, đây là áo ngủ tốt nhất năm nay.

Nhìn Trần Thư nói năng bình tĩnh bốn người nhìn nhau, trong mắt đều có chút hoảng rồi.

Hiện tại xem ra, hình như là thật sự… Có bệnh!

Phương Tư thở dài, mở miệng nói:

- Trần Bì, nói với tỷ, có phải áp lực thi đại học quá lớn không.

Chương 464: Có bệnh là Từ Tinh Tinh, không phải hắn… (2)

– Hả? Gì cơ? Trần Thư ngây đơ, cái này thì có liên quan gì tới thi đại học.

Kiều Nguyệt mở miệng nói:

- Trần học đệ, lúc ấy bác sĩ nói thế nào?

- Bác sĩ?

Trần Thư day day trán, xem ra bọn họ là thật sự hiểu lầm rồi.

- Học tỷ, ta thực sự không có bệnh.

Những lời này vừa được nói ra, bốn người lại lui về phía sau một bước, nói chung, người bị bệnh tâm thần đều nói như vậy.

Cuối cùng, Trần Thư mất nửa giờ, cuối cùng miễn cưỡng khiến bọn họ tin:

Có bệnh là Từ Tinh Tinh, không phải hắn…

…

Đoàn người rời khỏi hốc cây, đi vào chỗ sâu hơn trong không gian.

Lúc này đang là sáng sớm, sương rất dày.

- Gừ gừ!

Husky không ngừng tung ra các loại kỹ năng, toàn bộ đều là đánh vào không khí.

Phương Tư nhìn sang, nói:

- Trần Bì, chó của ngươi điên rồi.

- Ặc. Không phải đâu.

Trần Thư nghiêm trang nói, đồng thời triển lãm liên tục mãnh công cho bốn người.

- Kỹ năng này?

Bốn người ngẩn ra, ngay sau đó lại hiểu được.

Lục Thanh Di mở miệng nói:

- Chẳng trách ngươi có thể đả thương Nham Thạch Cự Thú, không ngờ là có kỹ năng này.

- Kỹ năng này của ngươi có thể liên tục chồng lên à.

Hai mắt Phương Tư lấp lánh quang mang, không ngờ không chú ý thấy kỹ năng này.

- Đương nhiên… Không được.

Trần Thư ho khan một tiếng, nếu thật sự có thể chồng vô hạn, vậy còn mạnh hơn cả thần kỹ, quả thực chính là giết trời giết đất giết không khí.

- Cao nhất là 300%, nếu đạt tới cao nhất, sẽ kéo dài một đoạn thời gian, sau đó thì rơi vào làm lạnh.

Đây cũng là kết luận sau khi Trần Thư nghiên cứu.

Sự thật chứng minh, kỹ năng này là có tệ đoan, lúc trước Thẩm Vô Song không nói, hoặc là hắn cũng không biết.

- Gấp ba à?

Mọi người lộ ra thần sắc quái dị, bọn họ thậm chí còn chưa từng nghe qua kỹ năng này.

- Gừ gừ! Gừ gừ!

Husky vẫn phóng thích kỹ năng, khiến người ta vô cùng bực bội.

Trong mắt Phương Tư lộ ra vẻ cẩn thận, mở miệng nói:

- Tiểu Kiều, bảo Ma Nhãn Ô Nha sử dụng kỹ năng điều tra.

Lục Chỉ Ngưng phụ họa:

- Husky này sẽ không dẫn tới nguy hiểm chứ?

- Khụ khụ!

Trần Thư hắng giọng, mở miệng nói:

- Ta thậm chí cảm thấy một giây tiếp theo sẽ có hung thú xuất hiện.

Vừa dứt lời, tiếng loạt xoạt truyền đến.

- ?

Mọi người sửng sốt, toàn bộ đều nhìn về phía Trần Thư.

Ngươi con mẹ nó… Ngôn xuất pháp tùy à?

- Gừ gừ! Gừ gừ!

Husky không ngừng nhảy nhót, kêu to, ánh mắt vô cùng ủy khuất: Vì sao bị thương luôn là ta…

Chỉ thấy một cây mây màu đen xuất hiện, trói chặt lấy chân sau của Husky đang kêu to, trực tiếp kéo nó đi.

Thằng ôn này chẳng những là khiến người ta thấy phiền, cũng dẫn tới hung thú thấy phiền.

Trước mắt trước mắt lập tức xuất hiện mục chọn.

Mục chọn một: Cứu Nguyên Tố Thú! Phần thưởng hoàn thành: Độ phục tùng của Nguyên Tố Thú thêm 10 + thuộc tính hỏa diễm thêm 5%.

Mục chọn hai: Trực tiếp yên lặng rời khỏi, không quan tâm. Phần thưởng hoàn thành: Toàn thuộc tính của Sử Lai Mỗ thêm 50%.

Mục chọn ba: Từ bỏ Nguyên Tố Thú, đồng thời lấy ra nồi sắt, trực tiếp bắt đầu chúc mừng! Phần thưởng hoàn thành: Dược tề hưng phấn *3.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, tuy rất muốn lấy ra nồi sắt để chúc mừng.

Nhưng Husky có liên quan chặt chẽ tới thực lực của hắn, chỉ có thể cứu thôi.

- Ở phía trước!

Kiều Nguyệt mở miệng nói, hai mắt Ma Nhãn Ô Nha có quang mang màu đen, nhìn chằm chằm về phía trước.

Mọi người dẫn theo Khế Ước Linh chạy về phía trước.

Kiều Nguyệt lại nhắc nhở nói:

- Cẩn thận một chút, không chỉ có một con hung thú!

- Đều dừng lại!

Phương Tư mở miệng nói, để phòng ngừa bản thân Ngự Thú Sư xuất hiện nguy cơ.

Xích Viêm Long rít gào một tiếng, một ngụm hỏa diễm phun ra, xua đi sương mù phía trước.

Trong phút chốc, mười cây mây màu đen rủ xuống, trực tiếp trói chặt Xích Viêm Long, thậm chí ngay cả cánh cũng bị trói.

- Là Thiên Đằng Độc Thụ!

- Là Thiên Độc Hoa!

Năm người đồng loạt mở miệng, chỉ là lời nói của Trần Thư hơi khác với bốn người.

- Ngươi có thể nhìn thấy Thiên Độc Hoa à?

Lục Chỉ Ngưng nhìn sang, trong mắt có vẻ giật mình.

- Ta có thể lờ mờ nhìn thấy một chút.

Trần Thư chỉ về phía trước, nghiêm trang nói.

Bốn người hơi ngẩn ra, thuận theo phương hướng hắn chỉ mà nhìn, toàn bộ đều là sương trắng, căn bản không có bóng dáng của Thiên Độc Hoa.

Hơn nữa, Husky của ngươi không phải bị trói rồi à?

Không ngờ lại ngay lập tức chú ý tới bảo vật?

Thuộc về loại chủ hiền chó hiếu.

- Không sao, Husky chịu được.

Trần Thư dường như nhìn ra sự nghi hoặc của bốn người, bình tĩnh mở miệng giải thích.

- Gừ gừ! Gừ gừ!

Trong sương trắng truyền đến tiếng kêu ngao, tựa hồ là đang đáp lại lời nói của Trần Thư.

Ta chịu được… Cái rắm.

Phương Tư mở miệng nói:

- Động thủ!

Mọi người gật đầu, Khế Ước Linh lập tức phóng ra kỹ năng.

Hai mắt Hắc Lôi Điểu lấp lánh quang huy kỹ năng, một đạo lôi đình đột nhiên bắn ra, trực tiếp bổ về phía cây mây đang trói chặt Xích Viêm Long.

Cây mây theo tiếng mà đứt, bắn ra máu đen, Thiên Đằng Độc Thụ bị đau, lập tức thu hồi cây mây.

- Ô ô ô.

Từng trận thanh âm quái dị truyền ra, giống như khóc lại giống như cười, khiến tâm thần người ta chấn động.

Chương 465: Cường giả đã chuẩn bị đi ăn cơm…

– Gừ. Xích Viêm Long vừa thoát vây vỗ cánh, thân thể đột nhiên bộc phát ra một vòng lửa, bao phủ cự ly gần trăm mét.

Nhiệt độ cao tràn ngập, tất cả sương trắng đều tiêu tán.

Tầm nhìn của mọi người trở nên rõ ràng, chỉ thấy phía trước đang có chín cái cây màu đen, cây mây giống như cánh tay đang vũ động, nhìn vô cùng quỷ dị.

- Husky!

Trần Thư lập tức nhìn thấy Husky, đang bị mấy cây mây quấn lấy, không ngừng kêu gừ gừ.

- Ơ? Kỹ năng quả nhiên không phóng thích được.

Trần Thư nhíu mày, một khi bị nhiều cây mây trói chặt, kỹ năng chủ động sẽ bị phong ấn.

- Tiểu Hoàng, lên.

Chỉ thấy thân thể Sử Lai Mỗ màu vàng bành trướng, nuốt vào dược tề hình thể cấp Hắc Thiết, thân thể của nó đã to tới trình độ đáng sợ bốn mươi lăm mét.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng nhìn xuống cây đen phía trước, trực tiếp phóng ra xung phong!

Rầm rầm rầm!

Tiếng động đáng sợ vang lên.

Cây độc đang vung cành ngây người, đây là cái gì vậy?

Vù vù.

Tuy chưa từng thấy thứ lớn như vậy, nhưng vẫn phản kích.

Chỉ thấy cây mây cuồn cuộn, tựa hồ là muốn trói chặt Sử Lai Mỗ,

Nhưng vừa tiếp xúc, lại trực tiếp bị phá ra, thậm chí không thể ngăn cản được nửa phút.

Chúng đều là hung thú Hắc Thiết hai sao, nhưng Sử Lai Mỗ xung phong tới quá dũng mãnh.

Cùng lúc đó, Khế Ước Linh khác cũng xuất thủ.

Mị Hoặc Hồng Điệp trực tiếp khống chế một độc thụ, cầm chân một độc thụ khác.

Hắc Lôi Điểu không ngừng phóng thích kỹ năng, tỏa định một gốc độc thụ.

Xích Viêm Long rít gào một tiếng, lại trực tiếp chiến đấu với sáu gốc độc thụ.

Thân thể của nó bao phủ hỏa diễm đáng sợ, cây mây không thể trói chặt nó nữa.

Dựa vào chiến lực Hắc Thiết ba sao, cho dù là đối mặt với sáu con hung thú vẫn chiếm ưu thế.

Rầm rầm rầm!

Tiểu Hoàng đâm về phía độc thụ, dựa vào hình thể đáng sợ, thậm chí đập thân cây ra một vết nứt đáng sợ.

Độc thụ không ngừng vũ động cây mây, phát ra tiếng kêu rên thống khổ.

Kỹ năng xung phong của Tiểu Hoàng kết thúc, trực tiếp ngáy o o trước độc thụ.

Một màn coi khinh như vậy càng khiến độc thụ giận dữ, mấy chục cây mây ập tới, trói chặt lấy nó.

Trên cây mây mọc ra móc ngược bén nhọn, không ngừng ma sát thân thể của Sử Lai Mỗ, nhưng lại không xuất hiện thương thế.

Ngược lại là lực phản chấn phóng thích, cây mây xuất hiện vết rạn, máu tươi tràn ra.

Điều này khiến Thiên Đằng Độc Thụ càng nổi giận, trực tiếp sử dụng toàn bộ cây mây.

- Gừ gừ.

Husky thì nhân lúc thoát vây, thân thể ngã xuống đất xốp.

Trần Thư vô cùng bình tĩnh, đã sớm đoán trước được một màn này, vốn chính là dùng Sử Lai Mỗ để đổi lấy Husky.

Đúng vào lúc này, một đạo thanh quang ập tới, chui vào trong cơ thể Husky.

Vết thương trên người nó lập tức xuất hiện thế khép lại.

Chính là một con Khế Ước Linh khác của Kiều Nguyệt: Trì Dũ Thanh Trùng!

- Gừ gừ!

Husky phóng ra kỹ năng phân thân.

Hai Husky nhảy nhót, kéo giãn cự ly, bay thẳng đến độc thụ rồi phóng thích kỹ năng.

Rầm rầm rầm!

Cầu lửa, cầu băng, phong nhận, sét, kỹ năng sáng lạn oanh tạc khiến Thiên Đằng Độc Thụ bị thương nặng.

Sức phòng ngự của nó không mạnh, nhất là kháng tính đối với thuộc tính hỏa và thuộc tính lôi lại rất thấp.

Thế cục hoàn toàn chính là nghiền ép!

- Yếu như vậy mà cũng dám chủ động xuất kích?

Trần Thư lắc đầu, Husky lúc này đại phát thần uy, dựa vào sự cường thế của phân thân, dẫn đầu giải quyết giải quyết Thiên Đằng Độc Thụ.

Hắn vốn định để Sử Lai Mỗ trực tiếp tọa sát một con, kết quả không ngờ nó lại không phục tùng.

- Ơ? Không khống chế được?

Trần Thư hơi ngẩn ra, độ phục tùng của Sử Lai Mỗ cực cao, nhưng một mực chưa từng xuất hiện loại tình huống này.

- Òm ọp!

Con mắt ngốc nghếch của Sử Lai Mỗ nhìn tán cây bén nhọn của Thiên Đằng Độc Thụ, lại lắc lắc mông, ý đồ đã có chút rõ ràng.

Nó sợ mông bị chọc thủng.

- Tiểu Hoàng, ngươi thay đổi rồi, đã vậy còn quá nhát gan!

Trần Thư thở dài, hắn quay đầu nhìn về phía tán cây màu đen, bên trên mọc đầy gai độc sắc bén.

Mông hắn cũng không nhịn được mà lạnh toát, nhìn thì đích xác có chút không chịu được.

Xích Viêm Long lúc này đã sắp kết thúc chiến đấu.

Nó trực tiếp triển khai toàn bộ hỏa lực, sáu gốc độc thụ đều bốc cháy, không ngừng tỏa ra khói đen, ngửi rất tanh tưởi.

- Gừ.

Xích Viêm Long quay đầu tỏa định hai độc thụ khác, trong miệng phun ra hỏa diễm, nháy mắt đã đốt cháy.

- Tránh xa một chút.

Phương Tư mở miệng nói, Khế Ước Linh lập tức lui về phía sau, rời khỏi chiến trường.

Thạch Nham Cự Thú rít gào một tiếng, trực tiếp đội hỏa diễm, ngắt lấy Thiên Độc Hoa về.

- Thạch đầu quái giỏi lắm! Hái hoa của ta về.

Trần Thư nhếch miệng cười, yên lặng nhét sáu gốc Thiên Độc Hoa vào trong ba lô của mình.

- Rời khỏi trước đã.

Phương Tư rất quyết đoán mở miệng nói.

Chỉ cần cứu được Husky, hái được Thiên Độc Hoa, Thiên Đằng Độc Thụ có chết hay không không quan trọng, thi thể của một đám hung thú bình thường là không có giá trị lớn.

Trần Thư gật đầu đồng ý nói:

- Động tĩnh lớn như vậy, có thể sẽ dẫn tới hung thú.

Vừa dứt lời, ở một phương hướng khác truyền đến thanh âm 'Oa oa'.

- Ngươi đừng nói nữa.

Chương 466: Ấy… Bệnh nghề nghiệp…

Bốn người trợn mắt, không ngờ lời nói của Trần Thư lại linh nghiệm như vậy. - Năm con Bích Thanh Cự Oa, Phương Tư tỷ, thế nào?

Kiều Nguyệt mở miệng hỏi, Ma Nhãn Ô Nha của nàng ta đã tra được số lượng hung thú.

Phương Tư đang muốn làm ra quyết định, mắt nhìn sang, thân thể run lên, mở miệng nói:

- Trần Bì, ngươi làm gì thế?

Chỉ thấy Trần Thư đã yên lặng mở ba lô, lấy ra một cái nồi sắt.

Kẻ yếu vẫn đang rối rắm có trốn hay không, mà cường giả thì đã chuẩn bị đi ăn cơm…

Đúng vào thời điểm chảo của Trần Thư bốc cháy lên, xa xa lại truyền đến tiếng thú gầm đáng sợ, dường như là bị động tĩnh của nơi này hấp dẫn.

Sắc mặt của Kiều Nguyệt biến đổi lớn, mở miệng nói:

- Phương Tư tỷ, bốn phía xung quanh đều có nhóm hung thú tới rồi! Ít nhất cũng phải mấy trăm con hung thú! Hơn nữa có…

- Két!

Hai cánh của Ma Nhãn Ô Nha chấn động, thần sắc có chút hoảng loạn, con ngươi màu đen của nó gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Rầm rầm!

Xuất hiện tiếng nổ lớn đáng sợ, hình như khắp nơi đều đang rung động.

Mọi người đều cảm nhận được, ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ nhìn thấy một gốc đại thụ khổng lồ xuất hiện, thân thể của nó lớn chừng mấy chục mét, nửa phần dưới của thân cây tách ra, trông giống như hai bàn chân, bước về phía trước.

- Bà mẹ nó, Cự Nhân Thụ!

Phương Tư trực tiếp mở miệng chính là Quốc Tuý.

Bây giờ nàng không thể ngờ rằng sẽ gặp phải sự việc như vậy.

Thần sắc mọi người đều kinh hãi, nhưng không có thời gian đứng ngốc ở đó.

Ánh mắt Phương Tư nhìn đến, mở miệng nói:

- Thanh Di!

Ninh Thanh Di gật đầu, chỉ nhìn thấy Tật Phong Tước rơi xuống đất, đi tới phía trước mọi người.

Hiển nhiên, giờ phút này chỉ có thể chạy trước làm gương!

- Trần Bì!

Phương Tư mở miệng nói ra, nhắc nhở đối phương chuẩn bị chạy.

Nếu tiếp tục lề mề thì bị nồi đập chắc hẳn không phải là hung thú rồi…

Nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trần Thư sớm đã ngồi ở trên lưng của Tật Phong Tước.

Nói về việc chạy trốn, tội phạm Nam Giang đương nhiên là tương đối có kinh nghiệm.

- À hú!

Mà ở bên cạnh hắn Husky với vẻ mặt tràn đầy sự ủy khuất, trên lưng có một cái nồi đen.

- Mau lên đây! Không còn thời gian giải thích đâu!

Trần Thư mở miệng nói, Cự Nhân Thụ chưa từng xuất hiện, bây giờ xuất hiện hắn lập tức biết trước có mối nguy đến.

Mọi người náo loạn đi tới phía trên lưng của Tật Phong Tước, hình thể lớn của Khế Ước Linh đều đã bị thu lại.

Tật Phong Tước kêu lên một tiếng rõ ràng, trực tiếp giương cánh bay cao, hướng về xa xa mà bỏ chạy.

Hú hú!

Thiên Đằng Độc Thụ bốc cháy tỏa ra mùi vị thật sự là quá thối, quả thực giống với đạn lép, hấp dẫn vô số hung thú.

- Vừa rồi cái thứ kia gọi là Cự Nhân Thụ?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, trong đầu hắn không có thông tin về loại hung thú này.

Phương Tư mở miệng nói:

- Ừm, mặc dù chỉ là cấp Bạch Ngân bình thường, nhưng nếu như giết một con thì lập tức sẽ có vô số Cự Nhân Thụ đến truy sát ngươi. Trừ khi là ngươi có thực lực tuyệt đối, nếu không thì cuộc thám hiểm của chúng ta sẽ kết thúc.

Kiều Nguyệt và những người khác cũng thở phào một hơi, thà rằng động phải Bạch Ngân lãnh chúa cũng không muốn đụng phải cái thứ đồ này.

Phương Tư mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, Trần Bì, Thiên Độc Hoa đâu?

- Hoa gì?

Trần Thư mở to hai mắt, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà hỏi.

- …

Khóe miệng Phương Tư khẽ giật, nói:

- Da mặt ngươi thật là dày mà! Nhanh lấy ra đây!

Vừa mới ở trước mặt bốn người ,thu Thiên Độc Hoa vào, kết quả quay đầu lại lập tức giả ngốc, ngươi được lắm.

Trần Thư đang muốn nguỵ biện một lần, chỉ thấy ánh mắt của bốn người cùng nhau nhìn lại đây.

Hắn đưa hai tay ra, chỉ có thể thừa nhận nói:

- Không phải, ba lô của ta to, có thể bảo quản thay.

- Ta cảm thấy vẫn nên để Phương Tư tỷ bảo quản đi!

Lục Chỉ Ngưng mở miệng nói, trong mắt đã có chút không thể tin tưởng đối với Trần Thư được rồi.

- Đồng ý!

- Đồng ý!

Hai người còn lại cũng cùng gật đầu, quyết định để Phương Tư giữ gìn.

- Các ngươi… Vậy mà không tin tưởng ta!

Trần Thư vô cùng đau đớn, ngửa mặt lên trời thở dài.

Không ngờ rằng vừa mới quen biết nhau không lâu đã bị người ta nhìn thấu bộ mặt thật rồi…

Tốc độ phi hành của Tật Phong Tước cực nhanh, mọi người đi thẳng một đường vào sâu trong không gian.

Một tiếng sau.

Phương Tư mở miệng nói:

- Chắc hẳn không có truy binh rồi, đi xuống đi.

Tật Phong Tước trực tiếp rơi xuống đất, không có thực lực tuyệt đối thì tốt nhất đừng phi hành ở trong không trung, suy cho cùng nơi đây có nguy hiểm chồng chất, thậm chí có thể sẽ gặp phải Bạch Ngân cấp Lãnh Chúa.

Chỉ thấy Ma Nhãn Ô Nha kêu một tiếng, hai mắt bao phủ ánh sáng màu đen thâm thúy.

Trong chốc lát, một viên cầu màu đen xuất hiện lơ lửng trên bầu trời.

Hắc cầu mà nhìn giống như con ngươi, không ngừng chuyển động, tìm kiếm mối nguy hiểm khắp xung quanh.

- Phía trước ở vị trí hai nghìn mét, có hung thú cấp Bạch Ngân! Bên phải tám trăm mét, năm con Hắc Thiết Cấp! Phía sau hai nghìn bốn trăm mét có ba con hung thú biến dị cấp Bạch Ngân!

Kiều Nguyệt hết sức chăm chú, không ngừng tiếp thu những thông tin tới từ Ma Nhãn Ô Nha.

Chương 467: Ấy… Bệnh nghề nghiệp… (2)

Với tư cách là Khế Ước Linh điều tra hình, về cơ bản đều là thuộc về loại tinh thần, có thể tiến hành giao tiếp tâm linh cùng với chủ nhân. - Trần Thư, ngươi tới điều tra bảo vật!

Ma Nhãn Ô Nha chỉ có thể điều tra được tình hình của hung thú, không có cách nào biết được bảo vật.

- …

Trần Thư khóe miệng giật một cái, ta chỉ là có chút mẫn cảm đối với bảo vật mà thôi, nhưng bốn phía xung quanh đều có vật che chắn, như vậy có thể nhìn thấy cái rắm à!

Hắn mở miệng nói:

- Phương Tư tỷ, ta là người, không phải Khế Ước Linh.

Không ngờ vậy mà lại coi hắn là Khế Ước Linh điều tra hình?

- Ta còn nghĩ là ngươi thực sự có công năng đặc biệt cơ chứ! Giải quyết Hắc Thiết Cấp trước!

Phương Tư mở miệng nói, trực tiếp đi về phía bên phải.

Bây giờ đi đến được chỗ sâu nhất, tất cả mọi người đều hết sức tập trung, không dám buông lỏng một chút nào, Hắc Thiết Ngự Thú Sư tới không gian cấp nguy hiểm thật ra là có rủi ro cực lớn.

Cứ như vậy, mọi người đi thẳng một mạch về phía trước, đặc biệt săn giết hung thú Hắc Thiết Cấp.

Nhờ vậy gặt hái được không ít bảo vật.

Đáng tiếc là kỹ năng điều tra của Ma Nhãn Ô Nha không có cách nào liên tục không ngừng lại, cứ cách nửa tiếng, mọi người đều phải dừng lại để chờ làm nguội kỹ năng.

Thời gian nửa tháng thoáng một cái đã qua. Trên người Trần Thư đã tràn ngập vết bẩn, trông nhếch nhác không gì có thể so sánh được.

Phương Tư và mọi người cũng giống như vậy, khuôn mặt xinh đẹp đều bị che lấp, nhưng không có một người để ý đến.

Rầm rầm rầm!

Có một tiếng nổ đáng sợ phát ra, một con Bích Thanh Cự Oa có thân thể to lớn kêu rên một tiếng, trực tiếp bị tiêu diệt.

Trần Thư cầm lấy dao mổ heo, phá vỡ Bích Thanh Cự Oa, lấy ra trung tâm vật liệu ở trên người và Ngự Thú Chân Châu.

Chính là một con Lãnh Chúa Hung Thú Hắc Thiết Tam Tinh!

Mục đích chủ yếu của mọi người chính là săn lãnh chúa Hắc Thiết Tam Tinh.

Nếu đi đến không gian cấp phổ thông thì đừng nói là lãnh chúa Hắc Thiết Tam Tinh, đến cả lãnh chúa của Hắc Thiết Nhất Tinh cũng rất khó gặp phải.

Nhưng cấp nguy hiểm thì lại không giống rồi, tuy là có sự tồn tại đáng sợ của Bạch Ngân Lãnh Chúa, nhưng số lượng của Hắc Thiết Tam Tinh Llãnh Cchúa không ít.

- Lại thu được năm trăm vạn!

Trần Thư nhét trung tâm vật liệu cùng Ngự Thú Chân Châu vào bên trong túi phân, giá trị của Hắc Thiết Tam Tinh Lãnh Chúa sẽ cao hơn không ít.

Tuy là Hắc Thiết chỉ có ba tiểu đẳng cấp, nhưng khoảng cách chênh lệch với nhau là cực lớn, không phải là cấp cơ sở một đến cấp chín có thể so sánh được.

Một bên khác, Phương Tư cũng thận trọng lấy xuống ba cây Thất Tinh Thảo.

- Trần Bì, cái túi!

Bởi vì chủng loại của vật liệu không giống nhau, nếu như cất giữ ở cùng một chỗ thì sẽ khó tránh khỏi việc mất đi dược tính.

Túi phân của Trần Thư có thể lập đại công. Không có ai biết trong ba lô của hắn rốt cuộc là có bao nhiêu cái túi phân…

Trần Thư yên lặng lấy ra một cái túi, đến gần phía Phương Tư, hơn nữa khóe miệng còn có một nụ cười.

- Bà mẹ nó, ngươi mẹ nó ném cho ta là được rồi!

Phương Tư giật mình một cái, dáng vẻ của Trần Thư lộ rõ là đang cố lừa người mà!

- y… Bệnh nghề nghiệp…

Trần Thư cười khan một tiếng, ném cái túi tới.

Thần mẹ nó đúng là bệnh nghề nghiệp!

Ba người Kiều Nguyệt đều cùng nhau nhìn lại, trải qua nửa tháng ở cùng nhau, các nàng đã hoàn toàn nhìn thấu được Trần Thư rồi…

- Hi vọng trường học không có việc gì!

Gần đây ba người Kiều Nguyệt đều sẽ cầu nguyện mỗi ngày một lần, hi vọng Hoa Hạ học phủ có thể chịu nổi sự tàn phá của Trần Thư.

- Được rồi!

Trần Thư buộc chặt túi phân đựng vật liệu hung thú, đặt lên trên lưng của Tật Phong Tước.

Mà bên cạnh, đã đặt bảy tám túi phân rồi.

Rõ ràng trong thời gian nửa tháng, bọn họ đã thu hoạch được không nhỏ!

- Bây giờ có lẽ là khoảng năm nghìn vạn rồi!

Trần Thư xoa xoa cằm, không ngừng nói thầm:

- Ma Nhãn Ô Nha và Tri Dũ Thanh Trùng của Kiều Nguyệt học tỷ tác dụng rất lớn, có thể lấy được hai trăm vạn; tác dụng của Ninh học tỷ cũng không nhỏ, có hai trăm vạn, Lục tỷ chỉ giữ một trăm vạn…

- …

Bốn người khẽ há miệng, nhìn về phía Trần Thư.

Cuối cùng Lục Chỉ Ngưng không nhịn được, mở miệng nói:

- Tại sao mà ta chỉ có một trăm vạn, còn Tiểu Kiều và Thanh Di lại có hai trăm vạn?

- Ừm?

Khóe miệng ba người Phương Tư giật giật, lại nhìn về phía Lục Chỉ Ngưng, trọng điểm là cái này sao?

- Ngươi đừng có tính toán nữa!

Để cho Trần Thư tính toán thêm nữa, có lẽ bốn người đều chỉ có thể nhận được một khoản phí vất vả mất.

Phương Tư vỗ vỗ bả vai của Trần Thư, mở miệng nói:

- Ngươi là tội phạm, không phải con sói phố Wall!

- Đây không phải là do cuộc sống ép buộc sao? Ta thỉnh thoảng phải kiêm chức một chút…

- ?

Mọi người đều lắc đầu, phải trông chừng bảo vật trên Tật Phong Tước chặt chẽ hơn rồi…

- Hôm nay nghỉ ngơi một chút!

Phương Tư tuyên bố, mọi người reo hò một trận, trông mong nhìn phía Trần Thư.

Có nên nói hay không, tay nghề nấu nướng của tội phạm Nam Giang cũng không tồi.

Chương 468: Bộ đồ bệnh tâm thần này, có thật sự thoải mái như vậy sao?

Trần Thư lắc đầu, nhấc lên một cái túi phân, bên trong có đầy khối băng và thịt của hung thú. - Husky, giá nồi!

Husky kêu to một tiếng, cuối cùng cũng có thể buông xuống cái nồi đen ở trên lưng rồi.

Tuy là không mệt, nhưng nó luôn cảm giác cõng cái nồi ở sau lưng có chút kỳ lạ.

Một người một chó chuẩn bị làm bữa tối.

Đám người Phương Tư thì nhặt những vật liệu gỗ dễ cháy, vệ sinh hốc cây lớn bên cạnh, đội ngũ đang làm mọi việc một cách có trật tự, vậy mà trong Dị Không Gian nguy hiểm lại có chút cảm giác ấm áp.

Ngay tại lúc này, Ma Nhãn Ô Nha ồn ào kêu một tiếng.

Kiều Nguyệt hơi sững sờ, ngay sau đó thần sắc chấn động, mở miệng nói ra:

- Phương Tư tỷ, có Ngự Thú Sư tới rồi!

Thần sắc mọi người khẽ giật mình, lập tức liền trở nên cảnh giác vô cùng.

Dị Không Gian là một nơi vô pháp, cho dù là thiên tài của Hoa Hạ học phủ chết, cũng sẽ không có người truy cứu.

Sắc mặt Phương Tư điềm tĩnh, mở miệng nói:

- Phương hướng nào? Còn bao lâu?

- Phương Bắc, tốc độ rất nhanh… đang tăng tốc…

Gương mặt của Kiều Nguyệt hơi biến đổi, nhìn về phía trước:

- Bọn hắn lập tức tới rồi!

Mọi người cùng nhau nhìn tới, chỉ thấy phía trước xuất hiện một đạo hắc ảnh.

Trong thời gian hai phút đã đi tới trước mắt bọn họ.

Hí!

Một con phi cầm màu đen phi hành tầm thấp mà tới, trên lưng đang có sáu người đứng, ánh mắt cùng nhìn về phía bọn họ.

- Cấp Bạch Ngân ?

Phía trước là một người nam tử trung niên nhìn về phía năm người, không ngừng đánh giá Khế Ước Linh của bọn họ.

- Xếp hạng tiềm lực đều cao như vậy sao?

Nam tử sờ lên cằm, ánh mắt thâm trầm, làm người khác không thể nhìn thấu ý nghĩ của hắn ta.

- Chẳng nhẽ là thiên tài của Hoa Hạ học phủ?

Phương Tư đứng lên đầu tiên, hai con Khế Ước Linh Long Hệ bên cạnh thấp giọng gầm thét, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đối phương.

- Làm phiền các hạ nhanh chóng rời khỏi đây! Bằng không tự gánh lấy hậu quả!

Ngữ khí của nàng hờ hững. Lòng người thực sự quá phức tạp, nước sông không phạm nước giếng là lựa chọn tốt nhất.

- Nếu như chúng ta không đi?

Tên nam tử Cấp Bạch Ngân kia bình thản mở lời, không ngờ rằng người đầu tiên bên đối phương đã có thế mạnh như vậy.

Vừa dứt lời, hai bên rơi vào trong trầm mặc, không khí lập tức biến đổi thành thế giương cung bạt kiếm, dường như một giây sau đều sẽ xuất hiện kịch chiến!

Bây giờ đã là chạng vạng tối, Dị Không Gian hiện ra vô cùng tĩnh mịch.

Xùy xùy xùy!

Trần Thư vẫn điềm tĩnh như cũ, dùng dao mổ heo xử lý thịt hung thú, âm thanh cắt chém lúc này nghe ra có chút chói tai.

- Ừm?

Nam tử nhìn về phía Trần Thư, hành động của đối phương càng giống một loại khiêu khích!

- Nhìn ta làm cái gì?

Trần Thư nhếch mép cười khinh bỉ, thần sắc điềm tĩnh không gì so sánh được, nhưng trong ánh mắt lại có tia sáng hung dữ tàn bạo, làm cho người khác có chút khiếp sợ.

- Không hổ danh là thiên tài của Hoa Hạ học phủ! Tại hạ khâm phục! Chúng ta đi!

Nam tử nhướng mày, phi cầm màu đen dưới chân trực tiếp quay đầu rời đi.

Sắc mặt của Phương Tư bình tĩnh, chỉ là lặng lẽ nhìn theo đối phương.

Tuy là trong đội ngũ không có Cấp Bạch Ngân, thế nhưng nàng lại có một bình Bạo Tẩu Dược Tề.

Chỉ cần để Xích Viêm Long dùng, thực lực nháy mắt sẽ tăng vọt gấp mười lần, thậm chí còn cường đại hơn so với Cấp Bạch Ngân bình thường.

Đến lúc đó nàng sẽ nắm giữ Khế Ước Linh của tên nam tử kia.

Đám người Trần Thư sẽ giải quyết năm Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp khác, cuối cùng hình thành một vòng vây.

Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân cũng phải nuốt hận ngay tại chỗ.

Nhưng cần phải trả giá rất lớn, có thể sẽ có Khế Ước Linh bị trọng thương thậm chí là tử vong, các nàng cũng không muốn chấp nhận.

Kiều Nguyệt mở miệng hỏi:

- Phương Tư tỷ, chúng ta có chuyển đi không?

- Không cần!

Phương Tư lắc đầu, nói:

- Nếu không thì người khác sẽ cho là chúng ta sợ.

Trần Thư đáng tiếc thầm nghĩ, vốn dĩ hắn muốn trực tiếp cướp đoạt của đối phương…

Chính vào thời điểm mọi người đang thảo luận thì trên phi cầm màu đen.

- Đoàn trưởng, đám người trẻ tuổi này quá phách lối rồi, dạy cho chúng một bài học cũng tốt đấy.

Có người trong giọng nói có một chút bất mãn.

Căn cứ vào so sánh thực lực của hai bên, đối phương hẳn là sẽ phải chịu thua, thậm chí còn chủ động nhường vị trí cho bọn họ.

Nhưng bất luận là lời của Phương Tư hay là hành động mài dao của Trần Thư, đều không có một chút tôn trọng nào đối với tiền bối.

Nam tử mở miệng nói ra:

- Bọn hắn chỉ sợ là có đòn sát thủ, bằng không sẽ không bình tĩnh như vậy. Hơn nữa ánh mắt của người mổ thịt kia có chút không bình thường…

Nam tử thở dài, nói:

- Ta đã từng gặp qua một tên tội phạm quốc tế, ánh mắt không khác với hắn là bao.

Trong lòng mọi người kinh hãi, nhớ lại Trần Thư lúc vừa rồi, đều sợ hãi như nhau.

- Ta hoài nghi nếu còn ở lại thêm một chút nữa, đối phương sẽ lập tức động thủ…

Nam tử thở dài, chỉ cảm thấy thời đại bây giờ đã thay đổi, vừa rồi bọn hắn dường như biến thành con cừu nhỏ…

- Đáng tiếc rồi.

Chương 469: Trực giác! Trực giác tới từ tội phạm

Trần Thư và năm người ngồi quanh một chiếc nồi sắt, không ngừng đun nấu đủ loại thịt thú, trong nháy mắt hương thơm lan tỏa ra bốn phía, làm người ta thèm ăn nhỏ dãi. Phương Tư mở miệng hỏi:

- Cái gì đáng tiếc?

- Nếu như đám người kia không có Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân thì tốt rồi.

Trần Thư thở dài, nói:

- Vốn dĩ là muốn thu chút phí bảo hộ.

- …

Mọi người cùng nhau im lặng, hóa ra ngươi chính là đáng tiếc cái này à…

- Các ngươi phát hiện ra không, gần đây ta cảm thấy nhiệt độ có chút cao lên.

Ninh Thanh Di bỗng nhiên mở miệng nói:

- Hơn nữa sương mù ở xung quanh đây đều phai nhạt đi một chút.

- Ta cũng phát giác được.

Phương Tư gật đầu một cái, trong mắt có vẻ suy tư.

Kiều Nguyệt mở miệng nói:

- Liệu có phải là đang báo trước điều gì đó hay không?

- Đây chắc có lẽ chính là toàn cầu biến đổi ấm hơn!

Trần Thư nhún vai, không quá để ý, huống chi biến cố thường thường chính là mang ý nghĩa tài phú.

Tất cả mọi người đều không suy nghĩ nhiều nữa, ăn một bữa tối ngon lành.

- Chuẩn bị nghỉ ngơi đi.

Năm người về tới bên cạnh trong hốc cây, Trần Thư mặc bộ quần áo bệnh nhân tâm thần, đơn giản giặt qua quần áo mặc trên người một chút.

- Tiểu Hỏa Long, giúp ta hong khô một lát.

Trần Thư cầm quần áo treo ở trên thân của Xích Viêm Long, trong giây lát lượng nước đã lập tức được hong khô.

Mặc dù Husky cũng có kỹ năng thuộc tính Hỏa như vậy, nhưng hắn đã không có một chút tin tưởng nào rồi.

Để Husky tới làm, hắn lo lắng quần áo còn chưa khô thì hắn đã biến thành người khô rồi…

- Trần Thư học đệ, bộ đồ bệnh nhân tâm thần này, có thật sự thoải mái như vậy sao?

Kiều Nguyệt tới gần Trần Thư, lặng lẽ nói, trong hai con ngươi sáng rực có hơi rung động…

Vẻ mặt của Trần Thư kinh ngạc, hắn nhìn thoáng qua là có thể nhận thấy Kiều Nguyệt có chút vừa ý nên muốn mặc thử.

- Thoải mái! Rất dễ chịu!

- Đáng tiếc, lần này ta chỉ mang theo có một bộ, thật sự là đựng không hết.

Trần Thư nói:

- Hay là lúc nào trở về ta nhờ người đặt cho ngươi một bộ?

Trong mắt Kiều Nguyệt có chút do dự.

- Nếu mặc nó, người khác sẽ không nghĩ là ta đang có bệnh đấy chứ?

Tuy nàng ta muốn thử những cái mới, nhưng cũng có chút e ngại cái nhìn của những người xung quanh.

Trần Thư vỗ ngực nói:

- Đương nhiên là không! Từ Tinh Tinh mới có bệnh, liên quan gì đến chúng ta?

Con ngươi của Kiều Nguyệt đảo một vòng, nàng ta lập tức cảm thấy rất có lý.

- Vậy ngươi về nhớ đặt cho ta một bộ.

Dứt lời, Kiều Nguyệt lập tức chui trở về trong lều, như thể sợ bị người khác nghe thấy vậy.

- Lại có một người đồng đạo, đạo của ta không hề cô độc!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng rồi về trong lều.

…

Sáng sớm ngày hôm sau.

Mọi người đã thu dọn đồ đạc xong xuôi rồi lên đường đi đến tận sâu bên trong không gian.

Dù đã thu hoạch được 50 triệu nhưng chừng ấy vẫn không đủ.

Đặc biệt là đối với Trần Thư, trong 50 triệu đó thì hắn cũng chỉ có thể nhận được tối đa là 45 triệu, hoàn toàn không đủ một chút nào cả.

Vào giữa trưa.

Phương Tư mở miệng hỏi:

- Có cái gì đấy là lạ, tại sao lại không có hung thú?

Buổi sáng, bọn họ chỉ săn được một đàn hung thú, hơn nữa cũng chỉ là Hắc Thiết Cấp bình thường mà thôi.

Ngay tại lúc này, Ma Nhãn Ô Nha vỗ hai cánh, con ngươi màu đen ở trên không trung tỏa ra ánh sáng, hình như có phát hiện mới.

- Phương Tư tỷ, phía trước có một đàn hung thú!

Nhưng ngay sau đó, Ô Nha kêu ầm ĩ hơn, lại truyền tới tin tức khác.

Sắc mặt Kiều Nguyệt khẽ thay đổi, nàng ta nói:

- Không đúng! Ít nhất cũng có mấy trăm con, tất cả đều là Hắc Thiết Cấp!

- Mấy trăm con? Có Bạch Ngân Cấp Lãnh Chúa không?

Trong mắt Phương Tư có vẻ suy tư, nàng nói:

- Chẳng trách vùng xung quanh đều không có hung thú, rút lui trước!

Dựa vào thực lực của các nàng thì đương nhiên đánh không lại Bạch Ngân Lãnh Chúa.

Trừ phi bọn họ sử dụng Bạo Tẩu Dược Tề, nhưng bây giờ thực sự không cần thiết dùng dược tề đó.

Nguyên liệu cốt lõi của Bạch Ngân Lãnh Chúa nhiều nhất cũng chỉ đáng giá 20 triệu, đi săn bốn, năm con Hắc Thiết Tam Tinh Lãnh Chúa là có thể kiếm được.

Trần Thư cũng định rời đi, nhưng trước mắt hắn lại lập tức xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Đi theo đội và an toàn rời khỏi! Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực đại lượng 】

【 Phương án 2: Biến Dị Kịch Độc Hạt đang thăng cấp huyết mạch, trực tiếp tiến hành đánh lén đê hèn! Phần thưởng hoàn thành: Cấp độ thành thạo của Hỏa Diễm Dược Tề tăng lên cấp Tông Sư 】

【 Phương án 3: Chờ Kịch Độc Hạt thăng cấp xong rồi đấu một trận công bằng! Thể hiện chí khí kiên cường của bản thân! Phần thưởng hoàn thành: Đạt được danh hiệu Sứ Giả Công Lý,

hiệu ứng khi đeo “Khi ngươi làm việc tốt, người khác sẽ nghĩ ngươi là người tốt” 】

Trần Thư nao nao, nhìn danh hiệu của phương án 3, hắn rơi vào trầm tư…

Có vẻ đúng, nhưng cũng có vẻ hơi sai.

Hắn lắc đầu, nhìn chỗ quan trọng nhất: đang thăng cấp huyết mạch!

Lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn luôn là sở trường của hắn đấy!

Thúc thúc ta, thích nhất là đánh lén!

- Phương Tư tỷ, đợi đã! Có thể đánh!

Chương 470: Trực giác! Trực giác tới từ tội phạm (2)

Trần Thư ngăn đội rút lui, trong mắt hắn có tia sáng tham lam.
- Ta biết có thể đánh, nhưng không cần thiết!

Phương Tư nói:

- Đi thôi, nếu có thời gian thì thà đi hành hạ Hắc Thiết Cấp còn hơn.

Trần Thư không thể không nói ra tình hình thực tế:

- Nó chỉ là cấp Biến Dị, đang thăng cấp huyết mạch.

Vẻ mặt của Phương Tư kinh ngạc, trong mắt nàng cũng có ánh sáng, nàng nói:

- Nếu ngươi đã nói như vậy rồi thì ta không mệt nữa!

Ba người Kiều Nguyệt nhìn Trần Thư và Phương Tư.

Vẻ mặt của hai người bọn họ gần giống nhau như đúc, quả thực là bộ đôi tội phạm.

Lục Chỉ Ngưng nói:

- Trần Thư học đệ, sao ngươi biết được hay vậy? Còn chưa nhìn thấy đám hung thú kia nữa cơ mà.

Trần Thư nói:

- Trực giác! Trực giác đến từ tội phạm!

- Trong đầu của ta vẫn luôn quanh quẩn một giọng nói: Đánh lén, nhanh đánh lén!

- …

Mọi người không còn lời gì để nói, lý do kiểu gì đấy?

Phương Tư nói:

- Thực sự đang thăng cấp sao?

- Tiểu Kiều, xem trước tình huống một chút!

Kiều Nguyệt gật đầu một cái. Chỉ thấy quả cầu màu đen phía trên Ma Nhãn Ô Nha di chuyển về phía trước.

Một lát sau, Kiều Nguyệt nhận được tin tức.

- Là một đàn Kịch Độc Hạt, nhưng không thấy sinh vật cấp Biến Dị và Lãnh Chúa, rất có thể đang nằm dưới đầm lầy.

Phương Tư mở miệng nói:

- Đi!

Trong lòng nàng đã loáng thoáng tin lời Trần Thư nói.

Mọi người lặng lẽ tiến lên, cuối cùng cũng đi tới lãnh địa của hung thú.

Chỉ thấy trước mặt là một đầm lầy màu đen, phía trên được bao phủ rậm rạp bởi vô số con Độc Hạt màu tím. Mỗi một con Độc Hạt đều to bằng quả bóng đá, dáng vẻ gớm ghiếc khiến da đầu tê dại.

Trần Thư nhìn thấy cảnh này thì trong lòng lập tức có ý nghĩ.

- Bà mẹ nó, thật sự muốn phóng hỏa đốt hết!

Phương Tư sờ cằm.

- Xem ra thật sự không có Lãnh Chúa, có thể là đang thăng cấp dưới đầm lầy.

Nàng vỗ Xích Viêm Long ở bên cạnh.

Xích Viêm Long gầm lên một tiếng, trong miệng lập tức phun ra một cái Hỏa Cầu.

Bùm!

Hỏa Cầu được phun ra lập tức nổ tung giữa đàn Độc Hạt.

Vô số Kịch Độc Hạt ý thức được nguy hiểm xuất hiện, bọn chúng lập tức nhắm chuẩn vị trí của Xích Viêm Long.

Nhưng không thấy Lãnh Chúa xuất hiện!

- Quả nhiên là đang thăng cấp!

Phương Tư gật đầu một cái, nói:

- Trực tiếp hành động!

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Nham Thạch Cự Thú gào thét một tiếng, trực tiếp đứng ở phía trước!

Xì Xì Xì!

Trên đuôi của vô số Độc Hạt lóng lánh ánh sáng của kỹ năng, tất cả đều đánh về phía Nham Thạch Cự Thú.

Nham Thạch Cự Thú phóng ra đủ loại kỹ năng phòng ngự, không có bất kỳ sơ suất nào.

Rầm!

Sức tấn công của Độc Hạt cực mạnh, hơn nữa kỹ năng còn kèm theo một số hiệu quả phá bỏ phòng ngự nhất định.

Chỉ mới tấn công xong một lượt nhưng đã khiến cho Nham Thạch Cự Thú bị thương không nhẹ.

Tuy nhiên, những Khế Ước Linh còn lại nắm lấy cơ hội để phóng ra các loại kỹ năng tầm xa.

Hai con Husky không ngừng nhảy nhót. Trần Thư đã buff cho Trì Tục Mãnh Công lên đến 200%.

Các loại kỹ năng nguyên tố như Hỏa Cầu, Băng Cầu được tung ra, ngay lập tức gây sát thương nặng lên hàng chục con Kịch Độc Hạt.

Hắc Lôi Điểu cũng phóng ra Lôi Đình, dễ dàng phá tan hàng phòng thủ của Kịch Độc Hạt.

Mị Hoặc Hồng Điệp dựa vào kỹ năng khống chế để điều khiển khoảng mười con Kịch Độc Hạt, khiến bên trong đàn Độc Hạt càng thêm hỗn loạn.

- Gào!

Xích Viêm Long gầm lên một tiếng rồi bay thẳng tới bên trên đầm lầy. Ngọn lửa phun ra từ trong miệng nó, nhiệt độ nóng bỏng khiến vô số Độc Hạt kêu rên thảm thiết.

Xì xì xì!

Hàng trăm con Độc Hạt tập trung lại một chỗ, ánh sáng của kỹ năng xuất hiện trên cái đuôi sắc bén.

Một đợt tấn công nữa đang đến!

Nhưng mục tiêu lần này của bọn chúng chính là Xích Viêm Long đang ở trên không. Hiển nhiên, bọn chúng biết rõ Nham Thạch Cự Thú không dễ xơi!

Phương Tư không bối rối, nói:

- Thanh Di!

Ninh Thanh Di gật đầu một cái. Chỉ thấy Nham Thạch Cự Thú gào lên một tiếng, trên cơ thể của Xích Viêm Long đột nhiên lại xuất hiện một lớp Nham Thạch Hộ Giáp!

Nham Thạch Cự Thú không đơn giản là có thể thêm kỹ năng phòng ngự cho chính mình, mà còn có thể sử dụng cho cả đồng đội.

Khi ánh sáng kỹ năng của Kịch Độc Hạt lóe sáng nhất, một tiếng gào thét hung mãnh vừa lúc xuất hiện!

- Òm ọp!

Hiệu ứng của Chấn Nhiếp Gào Thét xuất hiện!

Kịch Độc Hạt đồng loạt bị mất tập trung trong giây lát. Tuy kỹ năng vẫn được phóng ra như cũ, nhưng uy lực lại bị suy yếu đi rất nhiều.

Năng lực nắm bắt thời cơ của Trần Thư luôn luôn đáng gờm.

Cho dù là nhanh một chút hoặc là chậm một chút thì đều không đạt được hiệu quả này.

Bộp bộp bộp!

Chiếc đuôi mang độc ngay lập tức đâm về phía Xích Viêm Long ở trên không nhưng nó không đủ mạnh, thậm chí còn không thể đâm thủng qua Nham Thạch Hộ Giáp.

Bây giờ, Slime không giúp được gì, chỉ có thể để nó phóng ra chút kỹ năng khống chế.

Phía trước là đầm lầy, với sức nặng của nó thì chỉ sợ việc chìm xuống chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Đến lúc đó, nếu lại đụng phải Biến Dị Bạch Ngân Độc Hạt, vậy thì nó có thể trực tiếp dựng bia mộ rồi…

Phương Tư nói:

- Trần Bì! Làm tốt lắm!

Chương 471: Nó chết một cách bình yên, không đau đớn

Nếu không có kỹ năng khống chế kia thì tất nhiên Xích Viêm Long sẽ phải chịu vết thương nhẹ. Nhưng mà bỗng nhiên, chuyện bất ngờ đột ngột xảy ra!

Một luồng ánh sáng màu tím chiếu qua, trực tiếp tấn công Xích Viêm Long!

Hơn nữa, góc độ tấn công vô cùng xảo quyệt, nhắm chuẩn vào cái đầu không có Hộ Giáp của nó!

- Tránh ra! Cẩn thận!

Tất cả mọi người đều cả kinh, không ngờ con Biến Dị Hung Thú dưới đầm lầy lại xảo quyệt như vậy.

Nếu thật sự bị đâm trúng thì Xích Viêm Long chắc chắn sẽ bị thương nặng.

Băng Sương Long đã chờ lệnh từ trước gào thét một tiếng.

- Gào!

Một làn sương lạnh màu xanh sẫm tràn ngập, bao phủ lấy chiếc đuôi của con Độc Hạt đáng sợ kia.

Mặc dù cái này không đóng băng trực tiếp được nhưng ít nhất cũng có thể làm chậm tốc độ, kéo dài thời gian.

Ngay sau đó, một hình bóng màu vàng xuất hiện!

Ánh mắt của Slime kiên định, nó bay thẳng về phía trước.

Ầm!

Đuôi Độc Hạt gần như bị đứt gãy, nó đã trải qua va chạm với thứ như thế này bao giờ đâu?

- À hú!

Husky đã chờ sẵn lệnh, nhiều loại kỹ năng nguyên tố khác nhau nhắm vào đuôi Độc Hạt với độ chính xác cao.

Chỉ cần có thể loại bỏ đòn sát thủ của nó thì hiệu quả chiến đấu của Kịch Độc Hạt Bạch Ngân Cấp sẽ giảm đi rất nhiều.

Đuôi Độc Hạt lắc lư qua lại, rõ ràng nó đang cực kỳ đau đớn.

Những người còn lại thấy vậy thì cũng phóng kỹ năng tấn công.

Chốc lát sau, phần đuôi của Độc Hạt bị thương nặng và bị nát tan tành.

- Gào!

Băng Sương Long đã chờ lệnh từ lâu, nó trực tiếp túm lấy cái đuôi Độc Hạt đang muốn rụt lại.

Dựa vào lực lượng mạnh mẽ, nó chuẩn bị rút con Độc Hạt này ra.

Tình hình xoay chuyển quá nhanh!

Hai người Trần Thư và Phương Tư liếc nhau, khóe miệng đều có nụ cười.

Sự ăn ý của hai người vẫn như xưa!

Dựa vào sự phối hợp liền mạch, hai người trực tiếp giải trừ nguy hiểm, hơn nữa còn làm cho Biến Dị Độc Hạt ở dưới đầm lầy bị thương nặng.

Chỉ thấy một con Đại Độc Hạt cỡ hai mét bị rút ra rồi ngã ầm ầm trên mặt đất.

Cơ thể của nó là một màu đen thâm thúy, chỉ có cái đuôi là vẫn còn màu tím.

Hiển nhiên, sự biến đổi của nó vẫn chưa hoàn thành!

Ầm!

Cuối cùng thì Tiểu Hoàng cũng có thể thể hiện. Người nó nhảy lên một cái đè bẹp đối phương.

Ngay sau đó, Tiểu Hoàng lại sử dụng kỹ năng Trùng Phong để nghiền ép qua lại con Biến Dị Độc Hạt.

Nó chỉ muốn thăng cấp mà thôi, nó làm sai cái gì sao?

Phương Tư mở miệng nói:

- A Ngưng, lấy vật liệu.

Lục Chỉ Ngưng gật đầu một cái. Chỉ thấy bảy, tám con Độc Hạt lập tức bị khống chế, trốn vào bên dưới đầm lầy.

Một lát sau, mấy chục cây dược liệu được bày ra trước mặt bọn họ, tất cả đều là nguyên liệu chính để luyện chế dược tề Hắc Thiết Cấp.

- Bà mẹ nó, nhiều như vậy?

Trần Thư xoa tay, trong mắt hiện lên một tia tham lam. Từng này có giá hơn mười triệu đấy!

Phương Tư nhặt dược liệu xong thì để lên lưng Tật Phong Tước.

Trong mắt con Biến Dị Độc Hạt đã vô cùng suy yếu, trông như sắp tắt thở đến nơi, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn bảo vật bị lấy mất.

- Mang theo nó, chờ nó hoàn thành tiến giai thì làm thịt.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Đến lúc đó để ta thịt một mình!

- Tội phạm Nam Giang dựa vào sức của một người, mạnh mẽ đánh chết Bạch Ngân Lãnh Chúa. Các ngươi cảm thấy tiêu đề

như vậy dễ thu hút không?

Lúc này, ánh mắt của mọi người kinh ngạc, há to miệng, cùng nhau nhìn Trần Thư.

- A! Đúng, đúng, đúng! Chính là biểu cảm này. Ta rất hài lòng!

Trần Thư nhíu mày, nhìn Độc Hạt dưới chân, nói:

- Vật nhỏ, chuẩn bị thoải mái mà chết đi!

- Trần Bì!

Phương Tư nuốt một ngụm nước bọt, chỉ vào nơi xa:

- Ta nghĩ ngươi có lẽ nên quay đầu lại nhìn một chút…

Trần Thư nao nao, hắn cũng quay đầu nhìn lại.

Trong chốc lát, con ngươi của hắn co rụt lại. Dựa vào thị lực Hắc Thiết Cấp, hắn nhìn thấy cảnh tượng cách xa mấy nghìn mét.

Chỉ thấy một con Cự Hạt màu đen kịt đang lao nhanh vọt lại đây, trông cực kỳ hung bạo.

- Má nó? Ngươi gọi phụ huynh đấy hả? (1)

(1) từ gốc 摇人 (diêu nhân), từ gốc vùng Đông Bắc, ý chỉ sau khi hai người phát sinh mâu thuẫn thì có tỷ lệ cao sẽ về gọi thêm người đến để phô trương thanh thế cho đối phương sợ.

Mọi người lập tức hành động, chạy thẳng đến trên lưng Tật Phong Tước.

Rít!

Tật Phong Tước hót lên một tiếng rồi vội vàng bay về nơi xa.

Trần Thư vỗ ngực.

- Hệ thống bẫy người quá!

Ngươi chỉ nói có một con Biến Dị Độc Hạt đang thăng cấp, nhưng ngươi không nói nó có phụ huynh!

Cũng may, Bạch Ngân Lãnh Chúa thật sự không ở trong lãnh địa, nếu không mọi người đều gặp nguy hiểm rồi!

Lúc này, Kịch Độc Hạt Lãnh Chúa vô cùng tức giận, nó đụng gãy vô số cây cối, nhìn chằm chằm vào Tật Phong Tước đang bay trên không.

Bởi vì hậu duệ của nó sắp thăng cấp nên mới cố ý bảo nó đi săn các loại hung thú mạnh mẽ để lấy máu thịt bổ sung dinh dưỡng.

Dựa vào sức răn đe không ngừng từ trước đến nay nên không có một con hung thú nào dám bén mảng đến lãnh địa của nó.

Nhưng cuối cùng, nó lại không ngờ đến sẽ có nhân loại xuất hiện!

- Phương Tư tỷ, làm sao giờ?

Chương 472: Ta chỉ là dọa dẫm cái mông của nó một chút

Bây giờ, tuy Độc Hạt Lãnh Chúa không tấn công đến chỗ bọn họ, nhưng hai bên cũng không thể kéo giãn khoảng cách ra được! Trừ phi bọn họ có thể vẫn luôn bay trên trời. Nhưng nếu bọn họ làm vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ gặp hung thú bay. Đến lúc đó sẽ gặp phải nguy hiểm!

Trần Thư hỏi:

- Không thể bay lên trên nữa sao?

Chỉ cần kéo giãn khoảng cách giữa hai bên thì Độc Hạt Lãnh Chúa sẽ không thể tiếp tục khóa chặt mục tiêu được nữa.

- Không được. Trong Hoạt Mộc Đầm Lầy không thể bay lên quá cao, nếu không sẽ gặp phải luồng khí độc.

Phương Tư lắc đầu, nói:

- Bay về phía trước đi, dùng mấy con hung thú còn lại chặn chân nó.

Mọi người đều gật đầu, chuyện đã đành nên chỉ có thể làm vậy.

Trần Thư hét xuống phía dưới, hy vọng đối phương có thể tha cho bọn họ.

- Ngươi đừng đuổi nữa. Nó vốn đã như vậy rồi, chờ chúng ta chữa khỏi cho nó sẽ trả lại cho ngươi!

- …

Khóe miệng bốn người giật một cái, cả bốn cùng quay lại nhìn.

Ngươi nói lời này, ngươi tin sao?

Đây là chà đạp trí thông minh của Độc Hạt Lãnh Chúa xuống đất mà!

Quả nhiên, Trần Thư vừa nói xong thì Độc Hạt Lãnh Chúa lập tức trở nên càng tức giận hơn, nó càng hạ quyết tâm muốn truy sát đến cùng.

Đúng lúc này, phần đuôi của Biến Dị Độc Hạt dần dần biến thành một màu đen thâm thúy.

Trần Thư hơi mỉm cười.

- Hoàn thành thăng cấp?

Chỉ thấy Husky nhảy tới nhảy lui, trực tiếp tung kỹ năng vào đầu nó.

Một lát sau, Tân Độc Hạt Lãnh Chúa đã tử trận, cái chết vô cùng thê thảm.

Trần Thư lại hét lên:

- Ngươi có thể yên tâm, nó chết một cách bình yên, không đau đớn!

Đồng thời, hắn còn giơ cái đầu nát ra cho Độc Hạt Lãnh Chúa ở phía dưới xem…

Đôi mắt của Độc Hạt Lãnh Chúa đỏ tươi, chiếc đuôi độc vung vẩy điên cuồng, tàn phá vô số cây cối.

Hiển nhiên, nó có chút mất lý trí!

Sống nhiều năm như vậy, nó chưa gặp người nào hèn hạ đến thế…

- Ngươi đừng nói nữa!

Bốn người cùng nhau tiến lên rồi bịt chặt miệng của Trần Thư.

- Ưm ưm ưm ~

Trần Thư không ngừng giãy dụa, hắn đã không thể mở miệng nói gì nữa.

Phương Tư nói ra:

- Ngươi hứa không nói thêm lời gì nữa thì chúng ta buông ra.

Trần Thư lập tức vội vàng gật đầu.

Lúc này, mọi người mới chịu buông tay ra, đồng thời, bọn họ nhìn chằm chằm vào Trần Thư, sẵn sàng bịt miệng hắn bất cứ lúc nào.

Trần Thư tủi thân nói:

- Không phải, ta chỉ muốn làm nó tức chết…

Mọi người bĩu môi.

- Thôi dẹp đi!

Nếu lại để cho Trần Thư nói tiếp thì trời mới biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Trần Thư lắc đầu, yên lặng đi về phía sau đội.

Thấy hắn không nói thêm gì nữa thì bốn người đều nhẹ nhàng thở ra.

Một lát sau.

Hai mắt của Tật Phong Tước đang bay vô cùng nhanh bỗng trừng một cái, như thể điều gì đó khó tin đã xảy ra.

Chỉ thấy tốc độ của nó đột nhiên tăng vọt lên.

Những người còn lại đều kỳ quái mà nhìn lại.

Phương Tư nói:

- Thanh Di, Tật Phong Tước của ngươi bay nhanh hơn rồi à?

Ninh Thanh Di cũng ngây ngẩn.

Nàng ta vừa quay đầu đã nhìn thấy Trần Thư đang ngồi chồm hổm. Nàng ta trợn to hai mắt, trở nên vô cùng sửng sốt.

- Má nó, ngươi là biến thái đấy à?

Mấy người Phương Tư cùng nhau quay lại nhìn, không rõ xảy ra chuyện gì.

- Ừm… Ta chỉ là dọa dẫm cái mông của nó một chút…

Trần Thư đã nhổ lông đuôi của Tật Phong Tước, trong tay hắn cầm đuôi của con Độc Hạt kia.

Hắn không đâm đối phương mà chỉ nhẹ nhàng xoa nhẹ chiếc đuôi Độc Hạt sắc nhọn vào mông nó…

Đây cũng là ý tưởng mà hắn lấy từ Biến Dị Lôi Điểu của Từ Tinh Tinh.

Nếu làm như vậy với chỗ phao câu của Lôi Điểu thì tốc độ của nó chắc chắn sẽ tăng vọt.

- Mẹ nó, mạch não ngươi đang nghĩ gì thế?

Phương Tư cũng nhìn lại, nàng không ngờ Trần Thư lại không giống người bình thường đến thế.

Điều quan trọng nhất là tốc độ của Tật Phong Tước đã thực sự trở nên nhanh hơn…

Trong lúc mọi người ở đây đang nói chuyện, bọn họ đã kéo giãn khoảng cách với Độc Hạt Lãnh Chúa.

Cuối cùng, đã thành công thoát khỏi nó!

Mọi người nhịn không được mà nhẹ nhàng thở ra. Cuối cùng, sau ba giờ bị đuổi theo thì bọn họ cũng đáp xuống mặt đất.

- Hô hô ~

Lúc này, Tật Phong Tước đã đổ một thân mồ hôi lạnh. Ánh mắt của nó nhìn về phía Trần Thư giống như đang nhìn một ác ma.

Nếu như hắn thật sự đâm mông nó, có lẽ nó sẽ có bóng ma tâm lý đấy.

Điểm quan trọng nhất là con hàng Trần Thư này vẫn luôn không đâm, cứ dùng đuôi Độc Hạt xoa mông nó, bất kỳ ai gặp phải cũng sẽ suy sụp tinh thần mất.

Ninh Thanh Di không ngừng an ủi Tật Phong Tước, ánh mắt u oán nhìn về phía Trần Thư.

Trần Thư xua tay, ra dáng vô cùng khiêm tốn.

- Ninh học tỷ, không cần khen ta, ta cũng chỉ là cái khó ló cái khôn, đều là do may mắn mà thôi.

- …

Trong khi mọi người đang nói chuyện, vẻ mặt của Kiều Nguyệt đột nhiên thay đổi, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, nàng ta nói:

- Hình như chúng vừa thoát khỏi hang hùm lại lọt vào ổ sói rồi…

Ma Nhãn Ô Nha mới phóng ra kỹ năng điều tra thì lập tức phát hiện ra được luồng khí tức cường đại.

Phương Tư nhíu mày, mở miệng hỏi:

- Lại là Bạch Ngân Lãnh Chúa sao?

Chương 473: Ta chỉ là dọa dẫm cái mông của nó một chút (2)

Kiều Nguyệt gật đầu một cái, ngay sau đó nói: - Nhưng hình như không chỉ có mỗi một Bạch Ngân Cấp, là khí tức của đoàn người ngày hôm qua!

Phương Tư nói:

- Rút lui! Vừa lúc để bọn họ giúp chặn lại!

Cho dù hai bên có thù oán gì hay không thì bọn họ đều không cần thiết phải ra tay.

Huống hồ, bọn họ cũng không phải là đối thủ của Bạch Ngân Lãnh Chúa!

Trước mắt của Trần Thư lại xuất hiện các lựa chọn mới.

【 Phương án 1: Trực tiếp nắm bắt cơ hội, đánh cắp bảo vật của Bạch Ngân Lãnh Chúa! Phần thưởng hoàn thành: Phong Nhận + 1 】

【 Phương án 2: Ra sức tấn công Bạch Ngân Lãnh Chúa, cứu người! Phần thưởng hoàn thành: Ba đóa Thiên Độc Hoa 】

【 Phương án 3: Không quan tâm, trực tiếp rời đi. Phần thưởng hoàn thành: Hai bình Dược Tề thuộc tính Mộc Hắc Thiết Cấp 】

Trần Thư hơi sững sờ, trực tiếp chọn phương án 1.

Trần Thư nói:

- Phương Tư tỷ, ta cảm thấy nên nhanh chóng đến xem thử.

- Mọi người đều là Ngự Thú Sư, nên yêu thương lẫn nhau. Cho dù trước kia có chút mâu thuẫn nhưng cũng không thể để như thế được đúng không?

- ?

Bốn người Phương Tư cùng quay lại nhìn, trên mặt đều viết đầy dấu chấm hỏi.

- Sao ngươi nói lời này ra miệng được vậy? Hơn nữa, còn nói trôi chảy như thế nữa chứ?

- Không phải là trúng độc của Độc Hạt đấy chứ?

- Ta cảm thấy là bị bệnh rồi!

Nếu như là những người khác nói ra những lời này thì các nàng sẽ không kinh ngạc lắm.

Nhưng người trước mặt là tội phạm Nam Giang đấy!

Mẹ nó, ngươi không đi bỏ đá xuống giếng là đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

Thế nhưng ngươi còn muốn chủ động đặt mình vào hiểm cảnh, mục đích còn là vì trợ giúp người khác ư?

- Ừm…

Trần Thư nói:

- Thật ra ta có chút hứng thú với bảo vật của Lãnh Chúa…

Thấy bốn người có biểu cảm kỳ lạ, hắn lập tức giải thích:

- Tất nhiên, đây chỉ là nhân tiện! Mục đích của ta vẫn là cứu người là chính!

Mấy người Phương Tư gật đầu, nói:

- Ừ, đều hiểu mà…

- Vậy thì nhìn một chút?

Phương Tư vừa đi qua Trần Thư vừa nói như thế. Trái lại nàng cũng có chút hứng thú.

Mục đích của bọn họ là đến đây để kiếm tiền, nếu đã có cơ hội thì tất nhiên phải nắm bắt thôi.

Hơn nữa, nàng có một bình Bạo Tẩu Dược Tề, cho dù là cho Xích Viêm Long hay Tật Phong Tước dùng thì cũng đều có thể thoát khỏi khốn cảnh.

Năm người gật đầu một cái và chuẩn bị đi.

Nhưng Tật Phong Tước lại lắc lư thân thể, ra dáng không vui.

Nó không muốn lại bị hành hạ…

- Hử? Không muốn đi à?

Trần Thư lại cầm đuôi Độc Hạt lên rồi cười âm hiểm đi tới, bộ dáng sống động giống như Dung ma ma…

Trong chốc lát, Tật Phong Tước vỗ hai cánh, lại nhảy lên!

Trần Thư vỗ đầu của Tật Phong Tước, đã thuần hóa nó ngoan ngoãn rồi.

- Vậy mới ngoan chứ!

- …

Ninh Thanh Di xoa đầu, nàng ta chỉ cảm thấy hình như Tật Phong Tước càng nghe lời Trần Thư hơn thì phải.

Năm người cưỡi Tật Phong Tước bay về vị trí của Bạch Ngân Lãnh Chúa.

Phía trước, dần dần có một tiếng hí đáng sợ truyền đến.

Trên một đầm lầy khổng lồ có dày đặc một bầy Hắc Sắc Phi Trùng.

Đôi mắt của bọn chúng có màu đỏ tươi và phải có ít nhất mấy chục nghìn con.

Mặc dù hầu hết trong số bọn chúng đều chỉ là cấp cơ sở, nhưng vẫn làm cho người ta phải run rẩy trong lòng.

Đấy chính là Phệ Độc Trùng của Hoạt Mộc Đầm Lầy!

Huyết Mạch Đẳng Cấp của bọn chúng không cao, đa số đều là hung thú cấp 9. Ở bên trong Hoạt Mộc Đầm Lầy, bọn chúng là hung thú thuộc về tầng dưới chót.

Nhưng một khi xuất hiện Bạch Ngân Cấp Lãnh Chúa thì cả tộc đàn sẽ trở nên cực kỳ đáng sợ. Thậm chí, khi đối mặt với Bạch Ngân Nhị Tinh Lãnh Chúa cũng không sợ hãi chút nào.

Chỉ thấy đầy trời Phệ Độc Trùng đang chiến đấu, chém giết với mười ba con Khế Ước Linh.

Bất kỳ kỹ năng nào của Khế Ước Linh cũng đều có thể giết chết một mảng côn trùng lớn, nhưng rất nhanh sẽ lại có Phệ Độc Trùng mới bù vào, cứ như vô cùng vô tận không bao giờ hết.

Giữa trung tâm của đàn côn trùng có sáu người tập trung một chỗ. Kia chính là Ngự Thú Đoàn mà tối hôm qua mấy người Phương Tư gặp được.

Lúc này, vẻ mặt của bọn họ trông rất khó coi, xung quanh có mười ba con Khế Ước Linh vẫn luôn bảo vệ bọn họ.

Có người mở miệng hỏi:

- Lão đại, làm cái gì đây?

Triệu Dũng nhăn nhó mặt, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Cho dù là Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp nhưng hắn ta cũng không hề thư giãn.

Bên trong đàn côn trùng có thể đang giấu một con Bạch Ngân Lãnh Chúa, hơi sơ ý một chút thì rất có khả năng hắn ta cũng sẽ chết.

Vốn dĩ hắn ta muốn dùng thực lực của bản thân để cầm chân Bạch Ngân Lãnh Chúa, sau đó những người đồng đội còn lại sẽ đi cướp dược liệu.

Một khi Phệ Độc Trùng xuất hiện Lãnh Chúa thì sẽ dựa vào số lượng của đàn để không ngừng cướp đoạt các loại dược liệu có thuộc tính Độc!

Lúc này, phía trên đầm lầy đang nổi lơ lửng lít nha lít nhít các loại dược liệu, ít nhất có mấy trăm loại!

Như thế cũng khó trách mấy người Triệu Dũng sẽ chó cùng rứt giậu mà đi cướp.

Nhưng bọn họ đã thất bại ngay từ đầu, mức độ đáng sợ của bầy côn trùng này vượt xa dự đoán của bọn họ.

Chương 474: Tội phạm Nam Giang tới cứu các ngươi đây

Phệ Độc Trùng Lãnh Chúa còn khiến Hắc Sắc Phi Cầm thương nặng, tuy không đến mức mất mạng nhưng đã không thể bay thời gian dài được nữa. Mặc dù bọn họ cũng dựa vào đòn đó để gây thương tổn cho Phệ Độc Trùng Lãnh Chúa, nhưng đàn côn trùng dày đặc mới là mối đe dọa cho sự tồn tại của bọn họ.

- Thật sự không được thì liều!

Trong mắt Triệu Dũng hiện lên vẻ tàn nhẫn, hắn ta chuẩn bị hy sinh Khế Ước Linh để ép ra một con đường sống!

Đúng lúc này, mấy người Trần Thư đã đi tới gần đó.

- Bọn họ đang gặp nguy hiểm! Ta muốn đi cứu người!

Trần Thư đường đường chính chính nói, nhưng ánh mắt lại trợn to nhìn chằm chằm vào đám dược liệu phong phú trên đầm lầy…

Mấy người Phương Tư cùng quay đầu nhìn lại.

- Cứu người thì cứu người, ngươi có thể đừng nhìn chằm chằm vào dược liệu được không?

Dáng vẻ của Trần Thư thật sự trông tựa như một con sói đói, sẵn sàng vồ lấy con mồi bất cứ lúc nào.

- Ừm… Kìm lòng không được…

Trần Thư nuốt một ngụm nước bọt, bắt đầu suy nghĩ biện pháp đối phó.

Một lúc sau, tất cả mọi người đều đứng trên Tật Phong Tước, vội vã bay về phía đàn Phệ Độc Trùng.

Trần Thư hô to một tiếng:

- Đừng sợ! Tội phạm Nam Giang tới cứu các ngươi đây!

Hắn đứng ở phía trước nhất, trong mắt tràn ngập đại nghĩa khiến cho người khác không khỏi nổi lòng tôn kính.

- Hả?

Mấy người Triệu Dũng đang bị bao vây khẽ giật mình, chốc lát sau đã nhìn thấy bộ dáng của Trần Thư, trong lòng không khỏi cảm động.

- Lão đại, thế mà lại là bọn họ?

- Không ngờ bọn họ lại không so đo hiềm khích lúc trước!

- Đây chính là lòng dạ độ lượng của Hoa Hạ Học Phủ sao? Chung quy là chúng ta nông cạn rồi!

Trong lòng sáu người nóng hầm hập, giống như cảm thấy đã tìm thấy đường sống ngay lập tức vậy.

Trần Thư nói:

- Chúng ta phối hợp trong ngoài, trực tiếp giết sạch bầy Trùng Tử này!

Xích Viêm Long ở bên cạnh trực tiếp phun ra một cái Hỏa Cầu, nhưng nó bắn trượt, không thương tổn gì đến đàn côn trùng kia cả.

Nhưng cái Hỏa Cầu này lại như một âm thanh của kèn lệnh bắt đầu cuộc chiến!

Vẻ mặt Triệu Dũng hưng phấn, hắn ta nói:

- Chúng ta hành động! Phối hợp với bọn họ!

Mọi người đồng loạt bộc phát toàn lực, lần lượt tung ra nhiều kỹ năng khác nhau, giết chết vô số Phệ Độc Trùng.

- Chi chi chi ~

Phệ Độc Trùng Lãnh Chúa vô cùng tức giận, đầy lòng căm thù đối với mấy người Triệu Dũng.

- Bằng hữu! Mau ra tay!

Mấy người Triệu Dũng lập tức phải chịu áp lực gấp đôi, kỹ năng rơi vào trạng thái hồi chiêu nên lại bị đàn côn trùng đàn áp.

- Không thành vấn đề! Các ngươi cố chút!

Trần Thư vung tay lên, ném thẳng một túi phân vào đàn côn trùng.

- Hả?

Mấy người Triệu Dũng ngơ ngác, theo bản năng, bọn họ còn tưởng rằng đây là vũ khí bí mật gì.

Mấy con Phệ Độc Trùng nhe răng nanh ra cắn xé chiếc túi, để lộ ra thứ đồ bên trong.

Chỉ thấy mấy chục khối thịt tươi lẫn với khối băng rơi lả tả trên đất, mùi máu tươi lập tức khiến Phệ Độc Trùng thèm ăn.

Phệ Độc Trùng nuốt hết hầu như không còn gì, bọn chúng lập tức trở nên tràn đầy sức sống, càng ra sức bao vây hòng giết chết bọn họ.

- A, cái này…

Mấy người Triệu Dũng trợn trừng mắt, giờ bọn họ mới ý thức được không đúng lắm…

Trần Thư mỉm cười.

- Chờ bọn chúng ăn no rồi thì sẽ tự động tản ra thôi, đừng sợ!

Tật Phong Tước trực tiếp quay đầu bay về phương xa.

- Mẹ nó!

Tất cả mọi người đều phẫn nộ, đàn côn trùng trước mặt có tới hàng vạn con, bọn họ chỉ dùng mấy miếng thịt mà muốn đuổi đi sao?

Từ đầu tới đuôi, Trần Thư chỉ mở miệng nói vài câu, ném cho Phệ Độc Trùng chút thịt, còn lại không có một chút tác dụng

nào…

- Mẹ nó! Bị lừa rồi. Ta biết ngay hắn không phải là người tốt gì mà!

Mấy người Triệu Dũng nắm chặt hai tay, bọn họ không ngờ bản thân lại có thể ngây thơ đến thế.

Đến cuối cùng, chẳng những không được cứu mà còn bởi vì trận tấn công vừa nãy mà lại chọc giận đàn côn trùng.

Đúng lúc này, Phệ Độc Trùng Lãnh Chúa núp trong đàn trở nên vô cùng tức giận.

Nó quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy mấy trăm dược liệu trên lãnh địa đã sớm biến mất không thấy đâu nữa.

Mới vừa rồi bị trận công kích của mấy người Triệu Dũng hấp dẫn lực chú ý, thế mà nó không hề nhận ra.

- Hít hí hí!

Phệ Độc Trùng Lãnh Chúa phát ra tiếng kêu kỳ dị.

Có càng nhiều Phệ Độc Trùng từ xa bay tới, cứ như vô cùng vô tận.

Vô số Phệ Độc Trùng đuổi theo mấy người Trần Thư.

Nhưng Phệ Độc Trùng Lãnh Chúa lại không rời đi, rõ ràng nó không muốn buông tha cho mấy người Triệu Dũng.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng.

- Làm tốt lắm!

Chỉ thấy ở bên cạnh Tật Phong Tước có một quả cầu lớn màu vàng đang bay cùng.

Bên miệng Golden Slime đều là nước bùn, trong miệng ngậm mấy trăm cây dược liệu.

Nếu như để bọn họ tự nhặt dược liệu thì tốc độ cũng quá chậm.

Slime có thể bay, hơn nữa miệng lại lớn, đương nhiên nó là lựa chọn tốt nhất rồi.

- Các học tỷ, bắt đầu nhặt tiền thôi!

Trần Thư nhếch mép cười, đưa cho mỗi người một túi phân.

- Òm ọp!

Slime không ngừng phun ra các loại dược liệu, tất cả đều bị năm người nhét vào trong túi.

Trần Thư đợi Slime nhổ hết dược liệu ra rồi trực tiếp thu hồi Slime vào Ngự Thú Không Gian.

Chương 475: Tội phạm Nam Giang tới cứu các ngươi đây (2)

Lúc này, sau lưng mọi người đang có vô số Phệ Độc Trùng đuổi theo, nhưng tiếc là không có con nào là Bạch Ngân Cấp nên đương nhiên không thể đuổi kịp bọn họ. 【 Nhận được phần thưởng: Phong Nhận +1 】

Trần Thư vui vẻ, chẳng những thu hoạch được mấy trăm cây dược liệu mà còn đạt được ban thưởng của hệ thống.

- Hít hí hí!

Nơi xa, Phệ Độc Trùng Lãnh Chúa nhìn Slime không ngừng phun dược liệu ra từ trong miệng, nó lập tức trở nên càng thêm điên cuồng.

Vốn dĩ nó muốn nhờ vào dược liệu để thử đột phá đến Bạch Ngân Nhị Tinh. Ai mà ngờ tới, dược liệu mà nó vất vả giành được lại đều bị trộm mất.

Bỗng nhiên, trong miệng của nó xuất hiện luồng ánh sáng màu đỏ. Vô số Phệ Độc Trùng bị ánh sáng màu đỏ bao phủ, khí thế lập tức tăng vọt lên.

Đây là kỹ năng cốt lõi của Bạch Ngân Phệ Độc Trùng, có thể tăng cường thực lực của quần thể, đây cũng là lý do tại sao mà đàn Phệ Độc Trùng có thể hoành hành ngang ngược như vậy.

- Tiểu Điểu, chạy mau!

Trần Thư khẽ giật mình, hắn lập tức cầm lấy đuôi Độc Hạt, đi tới phía sau Tật Phong Tước.

Rít!

Vẻ mặt Tật Phong Tước hoảng hốt, tốc độ lập tức tăng vọt như thể uống phải thuốc tăng lực vậy!

Số lượng Phệ Độc Trùng đuổi theo ở đằng sau đã đạt đến hàng chục nghìn con.

Mặc dù không có Bạch Ngân Cấp tồn tại, nhưng nếu thật sự chiến đấu thì chỉ với từng này cân nặng, bọn họ còn không đủ để nhét kẽ răng của đối phương.

Vẻ mặt Triệu Dũng khẽ động.

- Cơ hội tốt!

Ba con Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp phóng thích kỹ năng, trực tiếp đánh về phía Phệ Độc Trùng Lãnh Chúa.

Bởi vì phóng ra kỹ năng buff quần thể nên cơ thể của Lãnh Chúa tỏa ra ánh sáng màu đỏ, vô cùng nổi bật giữa đám côn trùng.

Bùm bùm bùm!

Một số kỹ năng phóng ra, vô số bầy trùng vọt tới, chuẩn bị thay Lãnh Chúa nhận đòn.

Điều này cũng khiến đội hình của đàn côn trùng hỗn loạn, xuất hiện một con đường sống.

- Đi!

Mọi người trực tiếp leo lên Hắc Sắc Phi Cầm, phá vòng vây lao ra.

Phi Cầm vừa nôn ra máu vừa bay với tốc độ cao, đã là liều cái mạng già rồi.

- Lão đại, thu hoạch lần này của chúng ta!

Trong mắt mọi người có vẻ không cam lòng, quay đầu lại muốn nhìn một chút ba lô mà bọn họ đã đánh rơi.

- Không lo được nhiều như vậy!

Hắc Sắc Phi Cầm liều mạng chạy trốn. Có thể nói, kế hoạch lần này thất bại hoàn toàn.

Nhưng chỉ cần không có thương vong về người là tốt rồi.

Đàn Phệ Độc Trùng chia làm hai đường đuổi sát nút hai bên.

Bởi vì đàn côn trùng hống hách, các hung thú bình thường hoàn toàn không dám trêu chọc, Hoạt Mộc Đầm Lầy dần dần trở nên hỗn loạn.

Tại căn cứ Trấn Linh Cục.

- Lý lão tiên sinh, ngài đích thân đến sao ạ?

Trong mắt Đoàn trưởng Trấn Linh Quân Vương Chấn Long có một tia kính trọng, hắn ta nhìn về phía lão giả tóc trắng trước mặt.

Lão nhân mở miệng hỏi:

- Vương đoàn trưởng, bây giờ tình hình thế nào rồi?

- Nhiệt độ đã cao vượt quá tám độ, hơn nữa, sợ là nhiệt độ ở chỗ sâu trong không gian còn cao hơn.

Trong mắt Vương Chấn Long có sầu lo, hắn ta nói:

- Lý lão, chẳng lẽ là…

Lão nhân lắc đầu:

- Có khả năng là Không Gian Dung Hợp. Ta cần phải đi Không Gian Cấm Vụ xem thử!

- Được!

Vương Chấn Long nói rồi trực tiếp triệu hoán ra một con Kim Sắc Đại Hổ, đạp lên không trung mà di chuyển.

Hai người trực tiếp cưỡi lên Cự Hổ rồi đi về phía chỗ sâu trong không gian.

Vương Chấn Long là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, chỉ cần không gặp phải Bạch Ngân Quân Vương thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

- Tiểu Lưu, ngươi dẫn người bảo vệ tốt căn cứ! Nếu như xuất hiện chuyện ngoài ý muốn thì trực tiếp thông báo cho Ngự Long Vệ ở thành phố Thanh!

- Đoàn trưởng, ngươi yên tâm đi!

Một quân nhân bên trong căn cứ gật đầu rồi đưa mắt nhìn hai người rời đi.

…

Sau khi chạy trốn suốt một ngày, cuối cùng thì mấy người Trần Thư cũng cắt đuôi được đàn Phệ Độc Trùng.

- Bà mẹ nó, đám đồ vật này thật là có bệnh, làm gì mà đuổi theo lâu như vậy không biết!

Tật Phong Tước hạ cánh an toàn, mông nó lạnh ngắt. Rốt cuộc nó vẫn không thể thoát khỏi sự tra tấn của Trần Thư…

Phương Tư nhún vai, cũng không hề ngạc nhiên.

- Trong tình huống bình thường, Phệ Độc Trùng cũng tương đương với bọn tội phạm của không gian, từ trước đến giờ toàn là bọn chúng làm kẻ cướp đoạt, đã bao giờ bị người khác cướp mất đâu?

Nàng hỏi:

- Trần Bì, nếu ngươi bị cướp, ngươi sẽ làm gì?

Trần Thư cười nói:

- Đương nhiên là rộng lượng tha thứ cho hắn!

- Sau đó, nổ tung mồ mả tổ tiên nhà hắn lên!

Mọi người nhất thời không nói nên lời, đây chính là sự thứ lỗi tới từ tội phạm ư…

Đúng lúc này, tay phải của Trần Thư đột nhiên vươn ra!

- Oẳng!

Hắn nắm lấy đầu con Husky. Trước đó, hắn bận bịu tra tấn… e hèm… cổ vũ Tật Phong Tước nên vẫn luôn không thể để ý Husky.

Chỉ thấy trên cổ Husky quấn một cái ba lô màu đen, đó chính là chiến lợi phẩm bị mấy người Triệu Dũng đánh rơi.

- Trần Bì, ngươi lấy cái túi này ở đâu ra vậy?

Thế mà mọi người đều không phát hiện ra động tác của Trần Thư, quả thực là thần không biết quỷ không hay.

Trần Thư nhún vai.

- Nhặt, ta tự nghĩ không ai muốn cái này nữa.

Chương 476: Sợ nhất không khí đột nhiên yên tĩnh

Mấy người Triệu Dũng ốc còn chưa lo nổi mình ốc nữa là, sao rảnh lo cái này được. Thay vì để bọn Phệ Độc Trùng được lợi, tốt hơn hết là để tội phạm vui lòng nhận thay. Mọi người cùng nhau nhìn lại.

- Nhặt? Không phải nhóm người kia làm rơi đấy chứ?

Thảo nào lúc trước, Trần Thư muốn để Tật Phong Tước bay tầm thấp một đoạn.

Trần Thư liếm môi, hắn mở chiếc ba lô màu đen ra.

- Hả? Bà mẹ nó, dược liệu đâu?

Ánh mắt của hắn trừng lớn, hắn không ngừng lật tung ba lô lên. Thế nhưng bên trong không có gì cả!

- Mẹ nó, ta trúng kế rồi ư?

Hắn lập tức cảm thấy như mình bị lừa dối.

- À hú!

Husky ở một bên lập tức vội vàng gật đầu, ra hiệu chủ nhân thật sự bị lừa rồi.

Nó vừa kêu to thì một cái thân rễ của dược liệu không cẩn thận mà rơi ra khỏi miệng…

Sợ nhất không khí đột nhiên yên tĩnh!

Vẻ mặt của Husky ngay lập tức đông cứng lại, đôi mắt khôn ngoan của nó cứ đảo liên hồi như thể nó đang cố gắng tìm ra giải pháp.

Nó lặng lẽ quay lại, dùng chân sau cào đất để chôn giấu vật chứng.

- Mẹ nó, ngươi?

Biểu cảm của Trần Thư khẽ giật mình, hắn lập tức hiểu ra ngay.

- Đừng nói với ta là ngươi nuốt hết rồi đấy?

Tội phạm hắn ra tay tấn công, đè chặt Husky, vô cùng bạo lực mở miệng chó ra.

Chỉ thấy bên trong miệng vẫn còn sót lại cặn dược liệu.

Bởi vì hầu hết là dược liệu thuộc tính Độc nên mùi hương vô cùng kỳ quái, hắn có thể dễ dàng ngửi thấy được.

- Đồ chó ngu ngốc này! Bồi thường tiền hàng nhanh!

Trần Thư lắc đầu chó, muốn giũ cho dược liệu bay ra hết.

Tuy không đến mức khiến Husky bị trúng độc, nhưng chỉ có phối dược liệu thành dược dịch thì mới có thể phát huy tối đa giá trị của chúng được.

Mấy người Phương Tư theo dõi quá trình ân oán của Trần Thư và Husky đều không khỏi lắc đầu.

Một người một chó, cũng xứng nhau thật!

Husky ngã xuống đất, liên tục trợn trắng mắt, bộ dạng như sắp đi chầu trời đến nơi.

Trần Thư lặng lẽ đứng dậy rồi lấy ra một cuốn sổ nhỏ để ghi chú.

- Phục Tô Lịch năm 981… Husky nợ ta 50 triệu Hoa Hạ tệ…

- ?

Bốn người cùng nhau nhìn lại, bọn họ chỉ cảm thấy không giống lẽ thường một chút nào cả. Trong lúc nhất thời, não còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thế mà người này đang ghi sổ nợ cho Khế Ước Linh sao?

Thật là mất trí!

- Này, chó ngốc, nhớ trả tiền đấy!

Trần Thư xoa đầu con chó rồi cất cuốn sách nhỏ vào túi.

Hắn xoa trán rồi ngẩng đầu nhìn lên trời, nói:

- Sao trời nóng thế nhỉ!

Nhiệt độ này khiến cho hắn thậm chí muốn thay đồ đi ngủ luôn.

Phương Tư cũng nhận ra điều gì đó.

- Có gì đó không ổn. Chúng ta đã đến chỗ sâu trong Hoạt Mộc Đầm Lầy, nhưng màn sương trắng xung quanh đều đã tan biến hết, hơn nữa thật sự rất yên tĩnh!

- Đi xem trước mặt một chút.

Một đoàn người triệu hoán Khế Ước Linh của từng người ra rồi tiến về phía trước.

Một lát sau, Trần Thư nói:

- Phương Tư tỷ, có sương mù, xem ra không có gì bất thường.

Chỉ thấy phía trước vài trăm mét, có một đám sương mù màu trắng bao phủ, nhưng hình như có chút không giống bình thường.

Phương Tư và ba người Kiều Nguyệt liếc nhìn nhau, như thể nhớ ra cái gì đó.

- Đây không phải là sương mù, chúng ta đã đi tới điểm cuối cùng của không gian.

Trần Thư nao nao:

- Cuối cùng?

Hắn chỉ biết Dị Không Gian không phải lớn vô cùng vô tận mà vẫn có giới hạn, nhưng từ trước tới nay hắn chưa từng thấy qua ranh giới đó.

Phương Tư nói:

- Đây là Không Gian Cấm Vụ, ngươi có thể hiểu thành Không Gian Bích Chướng.

Được xem như là thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ, ngoài sức chiến đấu ra thì nàng cũng nắm trong tay không ít kiến thức.

- Về mặt lý thuyết, nếu có thể vượt qua Không Gian Bích Chướng thì sẽ có thể đến được Dị Không Gian kia.

Trần Thư hỏi:

- Chẳng lẽ toàn bộ Dị Không Gian đều ở cùng một thứ nguyên sao?

Kiều Nguyệt gật đầu rồi nói:

- Theo nghiên cứu của các chuyên gia thì chắc là như vậy.

Trần Thư sờ cằm, trầm giọng nói:

- Có khi nào Dị Không Gian đều tồn tại trên cùng một đại lục, chỉ là bị sương mù trắng chia thành vô số mảnh thôi?

Phương Tư gật đầu. Nàng nhìn sương mù trắng xóa trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ kiêng kị và sợ hãi.

- Có một giả thuyết là như vậy, nhưng không có cách nào xác minh chính xác cả. Sương trắng quá nguy hiểm.

Trần Thư không chút để ý đi về phía trước, trong miệng nói:

- Chẳng phải chỉ là sương mù sao? Có thể nguy hiểm đến mức nào chứ?

- Tội phạm Nam Giang đã sợ lần nào đâu chứ?

Mấy người Lục Chỉ Ngưng giật mình, khuyên can nói:

- Trần Thư học đệ, đừng đi!

- Tuyệt đối đừng!

Ánh mắt của Phương Tư bình tĩnh, nàng nói:

- Một Khế Ước Linh Vương Cấp đã bị chết ở trong đó.

- !

Bước chân của Trần Thư đình trệ, hắn yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.

- Thôi bỏ đi, thật ra ta không thích trời mây mù lắm, cứ như sương khói vậy, không tốt cho sức khỏe!

Trần Thư tiêu sái quay người, hai ba bước đã quay trở lại ngay.

Khế Ước Linh Vương Cấp còn bị chết bất đắc kỳ tử nữa là, sao có thể đùa với chuyện này được?

Bốn người che miệng cười, bọn họ không ngờ Trần Thư lại hành động thuần thục như nước chảy mây trôi đến vậy.

Chương 477: Nó chỉ là một con Husky thôi

Da mặt của Trần Thư có thể sánh với tường thành, hoàn toàn không để ý. Hắn mở miệng hỏi: - Phương Tư tỷ, rốt cuộc trong đó có cái gì vậy?

Phương Tư lắc đầu, nàng nói:

- Không ai biết cả, trong đó quá yên tĩnh, không có dấu vết nào của vật còn sống cả cho nên không thể phân tích được.

- Khế Ước Linh Vương Cấp kia chết như thế nào?

- Chết rồi không thể thu về Ngự Thú Không Gian được nữa. Cũng chỉ biết là chết chứ không biết là chết như thế nào.

Lời nói của mấy người Phương Tư khiến cho Trần Thư vô cùng kiêng dè đám sương trắng trước mặt này.

- Tránh xa một chút đi, sao lại có cảm giác thứ này đáng sợ như vậy chứ.

Trần Thư lại lùi ra xa mấy chục mét, không còn dám tới gần sương mù trắng nữa.

Hình như hắn nghĩ đến cái gì, mở miệng hỏi:

- Phương Tư tỷ, nếu ta ném vào trong đó một quả bom hạt nhân thì sao?

- Đá chìm đáy biển, không có bất kỳ kỹ năng nào có tác dụng.

- Thế mấy chục nghìn quả bom hạt nhân thì sao?

- ?

Phương Tư chưa nói gì mà ba người Kiều Nguyệt đã ngây ngẩn cả người.

Rốt cuộc mạch não của ngươi chạy kiểu gì vậy?

Phương Tư thận trọng nói:

- Tóm lại, không nên tiến vào Không Gian Cấm Vụ!

Nàng không lo Trần Thư sẽ bốc đồng, đã chết một Khế Ước Linh Vương Cấp thì không cần nói cũng biết trong đó nguy hiểm đến nhường nào rồi.

- Đây đã là chỗ sâu nhất của không gian rồi, rút lui thôi.

Phương Tư đưa ra quyết định, chuẩn bị lần theo đường cũ để trở về.

Bởi vì có bảo vật của đàn Phệ Độc Trùng nữa nên thu hoạch của mọi người đều rất phong phú.

Trên đường trở về lại săn thêm mấy con hung thú nữa thì có thể kết thúc cuộc săn rồi.

Suốt một ngày, thế mà cả nhóm không gặp được một con hung thú nào cả.

Lúc này, trời đang giữa trưa, trong mắt Phương Tư có chút nghi hoặc.

- Hình như có gì đó không đúng!

Trần Thư mở miệng nói:

- Không Gian Cấm Vụ nguy hiểm như vậy, không có hung thú không phải bình thường sao?

Lục Chỉ Ngưng lắc đầu rồi nói:

- Trần Thư học đệ, chỉ cần không đi vào Cấm Vụ thì không có bất kỳ nguy hiểm nào cả, vẫn sẽ có hung thú thường xuyên nán lại gần đây.

Phương Tư gật đầu, nói:

- Có lẽ còn có nguyên nhân khác.

Đúng lúc này, Trần Thư há hốc miệng, lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

- Phương Tư tỷ, ta muốn hỏi một chuyện?

- Hả?

- Không Gian Cấm Vụ sẽ biến mất sao?

Phương Tư nói:

- Đương nhiên sẽ không, ngươi nghĩ cái gì đấy? Nếu sương mù biến mất thì không phải Dị Không Gian sẽ nối cùng một chỗ à?

Trần Thư vươn tay phải ra chỉ về Cấm Vụ trước mặt.

- Are you chắc chứ?

- Hả?

Vẻ mặt của bốn người bọn họ cứng lại, cùng nhau nhìn sang.

Chỉ nhìn thấy Không Gian Cấm Vụ ở phía trước thế mà lại xuất hiện một khoảng gián đoạn cực lớn, hiển nhiên có một lượng lớn sương mù đang tiêu tán đi.

- Tình huống gì vậy? Không phải chứ?

Tất cả mọi người đều nhìn kinh ngạc, theo kiến thức địa lý ở đại học thì toàn bộ Dị Không Gianđều thuộc hình tròn, Không Gian Cấm Vụ tương đương với một cột trụ vô hạn, bao phủ cả không gian.

Theo lý mà nói thì sẽ không xảy ra một khoảng phân tách lớn như vậy!

Ầm ầm ầm!

Trong thoáng chốc, ngay khi mọi người đang suy tư, ở nơi phân tách sương mù truyền đến tiếng gào thét khủng bố.

- Có dã thú!

Vẻ mặt của mọi người đều rất kinh ngạc, ánh mắt đều nhìn chăm chú về phía trước.

Ngay lập tức, một gốc cây màu đen khổng lồ xuất hiện, hàng trăm nhánh cây đung đưa như những cánh tay, giống như chúng đang chiến đấu với kẻ thù nào đó.

Không chỉ như vậy, còn có vô số thân rễ bên dưới gốc cây giống như những chiếc chân vậy, chèo chống tốc độ đi lại của nó.

Gầm!

Một tiếng gầm kinh hoàng xuất hiện, kẻ thù của nó bị kéo ra bởi cái cây khổng lồ.

Một con Bạch Sắc Cự Sư bị cành cây đâm xuyên qua, nọc độc màu đen liên tục truyền vào người nó, thế nhưng Bạch Sư lại được bao trùm bởi tia sáng trắng mãnh liệt,không ngừng chống lại độc tố.

Rõ ràng là nó đã bị đại thụ treo ngược lên đánh!

- Trời ơi! Chính là con hàng này sao?

Đồng tử Trần Thư co rúm lại, ngay lập tức hắn đã nhận ra Bạch Sư!

Nó chính là hung thú Quân Vương Cấp 【Liệt Dương Sơn Khâu】 !

- Thế là bị chà đạp rồi à?

Trần Thư nuốt nước bọ,đã lờ mờ nhận ra thân phận của Hắc Sắc Đại Thụ kia.

Người duy nhất có thể đánh bại Hắc Thiết Quân Vương rõ ràng chỉ có thể là Bạch Ngân Quân Vương thôi!

- Là Không Gian Dung Hợp hiếm có sao?

- Chạy nhanh!

Trong lòng mọi ngườiđầy lo lắng, đồng thời cũng đã nhận ra được mối nguy hiểm, còn Khế Ước Linh của bọn họ cũng đều run rẩy lẩy bẩy.

Thậm chí Xích Viêm Long và Băng Sương Long cũng không dám tung cánh mà bay lên.

Chỉ có con Golden Slime là vẫn đang ngủ ngon lành, hoàn toàn không hề để tâm đến mọi chuyện xung quanh.

- Ồ!

Husky rất háo hức muốn thử, thậm chí còn có suy nghĩ muốn tấn công.

Phải nói về phương diện tâm lý thì hai con hàng này đều học theo cái vẻ tùy tiện như chủ nhân vậy.

Tất cả mọi người trực tiếp leo lên Tật Phong Tước, chuẩn bị chạy trốn đi hướng khác.

Nhiều nhất thì bọn họ cũng chỉ có thể liều mạng một chút với Bạch Ngân Lãnh Chúa thôi, nhưng đấu với Bạch Ngân Quân Vương thì họ còn không có tư cách chạy trốn nữa là.

Chương 478: Nó chỉ là một con Husky thôi (2)

Ngay khi Tật Phong Tước chuẩn bị vỗ cánh, trước mắt Trần Thư xuất hiện bảng lựa chọn. 【 Lựa chọn 1: Đừng nói gì cả, chỉ cần chạy! Nếu không chết tức là thành công! Phần thưởng nhiệm vụ: Nâng cấp Ngự Thú Không Gian 】

【 Lựa chọn 2: Sự giàu có khiến mọi người phát điên, thành công đánh cắp một Chân Bảo bất kỳ nào đó từ trên người Bạch Ngân Quân Vương! Phần thưởng nhiệm vụ: toàn bộ thuộc tính của Husky tăng lên 10%! Gợi ý: Ngụy Trang Dược Tề 】

【 Lựa chọn 3: Tấn công trực diện! Đập hai tênvị Quân Vương ra từng mảnh! Phần thưởng nhiệm vụ: Thăng cấp lên Ngự Thú Sư cấp Bạch Ngân Cấp! Gợi ý: Bạo Tẩu Dược Tề 】

Trần Thư nuốt nước miếng, trong mắt hiện lên vài phần dao động.

- Phương Tư tỷ, ngươi cho rằng chúng ta có thể…

- Dừng lại!

Phương Tư giật mình thoáng chốc đã nhìn thấy trong mắt Trần Thư có tia sáng:

- Ngươi điên rồi à? Đó là Bạc Ngân Quân Vương đấy!

Kiều Nguyệt và những người khác cũng nhìn hắn mà thân thể run rẩy , họ không ngờ Trần Thư lại điên cuồng đến mức như vậy.

- Không được! Từ trước đến giờ tội phạm Nam Giang ta chưa từng trắng tay rời đi! Bạch Ngân Quân Vương nhất định phải giao ra một ít mới được!

Trần Thư xua tay và nói năng hùng hồn:

- Tốt lắm! Không hổ là đệ đệ của ta!

Phương Tư hơi giật mình, khóe miệng hiện lên một nụ cười:

- Thanh Di,để cho Tật Phong Tước đáp xuống đi,thả đệ đệ của ta xuống!

- …

Trần Thư hơi nhếch miệng. Chắc không phải các ngươi định để ta đi một mình đấy chứ?

- Trần Thư, thư tuyệt mệnh đã chuẩn bị xong chưa? Trên bia mộ có khắc gì?

Phương Tư vỗ vai hắn nói:

- Tỷ vô dụng, không thể đánh bại Bạch Ngân Quân Vương được, nhưng chút chuyện này ta vẫn có thể làm tốt được!

- Học đệ, ngươi cứ yên tâm, to gan mà tiến tới đi!

Kiều Nguyệt và những người khác cũng nhìn hắn với ánh mắt tưởng nhớ.

Thậm chí Lục Chỉ Ngưng còn lấy điện thoại di động ra, chụp ảnh cho Trần Thư, phông nền được đổi thành đen trắng.

- Học đệ, dùng bức ảnh này trên bia mộ thì sao? Cứ xem như sư tỷ đây bỏ chút tiền mọn cho ngươi đi.Trần Thư giật giật khóe miệng:

Đây là trực tiếp tiễn ta đi đấy hả?

- Các học tỷ, sao các ngươi không bắt đầu mở tiệm mai táng đi, chắc chắn rất đắt khách luôn!

- Bây giờ không muốn chết nữa rồi hả?

Phương Tư lắc đầu, cũng không để ý tới Trần Thư nữa, trực tiếp để cho Tật Phong Tước bay nhanh hơn.

- Phương Tư tỷ, không phải là ngươi có Bạo Tẩu Dược Tề sao?

Trần Thư liếm môi và nói:

- Thôi dẹp đi!

Phương Tư lắc đầu nói:

- Không sử dụng Dược Tề, Xích Viêm Long sẽ lập tức bị Hắc Thụ giết chết trong một chiêu, nhưng sử dụng Dược Tề thì sẽ có thể chống lại được hai chiêu, có khác biệt gì sao?

-Bạch Ngân Quân Vương là khái niệm gì chứ? Nó là nhân vật có thể đấu được với Hoàng Kim Cấp mà không hề rơi vào thế yếu đấy!

Trừ khi là một số Hoàng Kim Cấp liên thủ lại với nhau, hoặc yêu cầu Ngự Thú Sư Vương Cấp ra tay.

Một nhóm sinh viên đại học Hắc Thiết Cấp mà lại đánh chủ ý lên người nó, việc đó cũng đã quá vô lý rồi.

Mọi người tránh xa chiến trường của hai con Quân Vương Hung Thú.Lúc này tình thế đã thay đổi, Trần Thư đã có thể lờ mờ nhìn thấy chỗ phân tách cấm vụ kia rồi.

Thông đạo chia tách Liệt Dương Không Gian và Hoạt Mộc Đầm Lầy.

Loại Không Gian Dung Hợp này đã kinh động đến Quân Vương Hung Thú trong chớp mắt.

May mắn thay, một trong hai tên Quân Vương Hung Thú là Hắc Thiết,còn lại là Bạch Ngân. Nếu như là sự tồn tại cùng một cấp bậc thì sợ rằng thế giới sẽ bị đảo lộn, hai Dị Không Gian cũng sẽ bị ảnh hưởng.

- Không được!

Trần Thư nuốt nước bọt và nhìn chằm chằm vào phía trên nhành cây của Hắc Thụ, nơi đó đang treo một số loại thảo mộc và đá màu lục lam.

Hiển nhiên là Chân Bảo thuộc về Quân Vương Bạch Ngân Cấp!

- Phương Tư tỷ, ta nắm chắc phần thắng, liều một phen đi!

Trần Thư lật tay phải, lấy ra một lọ Ngụy Trang Dược Tề.

Mặc dù hắn chưa đích thân thử nghiệm, nhưng thật ra hắn có thể đoán được tác dụng của nó:

- Tác dụng gì?

Phương Tư cau mày nhìn sang.

Nàng biết Dược Tề của Trần Thư đều là vật bất phàm, nhưng năng lực chấn nhiếp của Bạch Ngân Quân Vương cũng quá mức kinh khủng.

Trần Thư phân tích:

- Chắc là có thể ngụy trang thành đồng loại…

Theo mức độ điều chế dược tề biến thái của hệ thống, rất có thể ngụy trang thành một nhân vật thân cận nhất với đối phương.

Hắn cầm bình Ngụy Trang Dược Tề màu tím trên tay, bắt đầu mê hoặc:

- Các ngươi có muốn để Khế Ước Linh thử chút không? Đây là cơ hội nghìn năm có một đó!

- Có thể tiếp xúc ở khoảng cách gần với hai tên Quân Vương, hơn nữa còn không gặp nguy hiểm gì cả!

Phương Tư và những người khác đều im lặng không nói gì, trực tiếp quay lưng lại với hắn, tỏ rõ thái độ của họ:

- Học đệTrần Thư, bỏ đi, không cần phải mạo hiểm, chúng ta vẫn còn trẻ mà!

Lục Chỉ Ngưng an ủi, hy vọng rằng Trần Thư sẽ từ bỏ.

- Thử chút đi!

Trần Thư có chút không chịu nổi sự cám dỗ, chủ yếu là vì hắn tin tưởng vào Dược Tề của hệ thống.

Chương 479: Đây không phải là… quá vô lý sao!

Mặc dù trông có vẻ nguy hiểm nhưng thực ra nó vẫn rất an toàn. Nếu Dược Tề thật sự không có tác dụng thì có thể trực tiếp rút lui, hiện tại hai con Hung Thú Quân Vương cũng không có thời gian chú ý tới bọn họ. Phương Tư nói:

- Vấn đề là không có Khế Ước Linh nào dám thử cả!

Trần Thư đảo mắt, lập tức nhìn thấy Husky bên cạnh…

- Này! Đồ ngốc!

Trần Thư ngồi xổm xuống xoa đầu con chó với nụ cười tà ác trên mặt:

- Grừ! Grừ!

Husky liều chết vùng vẫy, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, nó đã nhận ra điều gì đó không lành rồi.

Nó chỉ là một con Husky thôi, tại sao phải chịu đựng nhiều như vậy chứ?

Trần Thư trực tiếp mở miệng con chó ra, chuẩn bị đổ hết Ngụy Trang Dược Tề vào.

- Gừ!

Husky không ngừng giãy dụa, hiển nhiên là nó đang cố gắng kháng cự.

- Học tỷ Ninh, lại gần một chút.

Tật Phong Tước cẩn thận tiến về phía chiến trường phía trước, trong mắt hiện lên sự sợ hãi, chuẩn bị sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào.

Khi khoảng cách giữa hai bên còn hai nghìn km, bất luận thế nào thì Tật Phong Tước cũng không dám tiến về phía trước nữa.

Trần Thư chỉ có thể để Tật Phong Tước hạ cánh trước, nhưng vừa tiếp đất, con Husky lập tức co rúm trên mặt đất, chân tay run rẩy liên tục, suýt nữa thì sùi bọt mép.

Bất luận Trần Thư có làm gì đi nữa thì nó cũng sẽ không sử dụng Dược Tề.

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Nếu ngươi còn dài dòng, ta sẽ trực tiếp xử lý ngươi!

- Grừ! Grừ!

Husky đảo mắt, trong mắt nó có tia sáng kỹ năng., Chỉ trong phút chốc, một con husky giống hệt nó xuất hiện!

- Hả?

Trần Thư hơi giật mình, lập tức hiểu ra ý đồ của Husky:

- Chết tiệt, chỉ số IQ của ngươi thật không tồi!

Trần Thư xoa đầu con chó, không ngờ đối phương lại dùng phân thân để thay thế.

Đây hoàn toàn không cần phải lo lắng về hậu quả, mà phân thân của Husky cũng nghe lời hơn Husky rất nhiều.

Hắn trực tiếp đổ lọ Ngụy Trang Dược Tề vào phân thân:

- Bé tráng sĩ của ta, đi đi!

Trần Thư ra lệnh cho nó đi lấy Chân Bảo của Bạch Ngân Lãnh Chúa.

- Grừ!

Phân thân của Husky nhảy lên, tiến thẳng về phía trận địa của hai Hung Thú Quân Vương.

Ngay lúc chỉ còn cách chiến trường tầm một ngàn kilomet thì chuyện bất ngờ đã xảy ra!

- Grao!

Hắc ThụBạch Ngân Lãnh Chúa chấn động thân thể, lập tức quay đầu lại nhìn. Mặc dù không có mắt nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng rằng nó đang chăm chú nhìn Husky.

- Gừ!

Husky vẫn không hề sợ hãi mà lao thẳng về phía trước.

- Gừ!

Bạch Sư gầm lên, nhưng trong mắt nó lại hiện lên đầy sự lo lắng, và muốn vượt qua Hắc Thụ.

Lúc này, tâm trạng của hai Quân Vương Hung Thú vô cùng phấn khích, không giống như muốn làm tổn thương Husky mà giống như đang bảo vệ nó hơn vậy!

- Trời ơi!

Trần Thư xoa cằm, dường như đã phần nào hiểu được tình hình hiện tại rồi.

Ngụy Trang Dược Tề không chỉ nhằm vào một con hung thú, rõ ràng có thể thấy hai con Quân Vương Hung Thú đều cho rằng Husky là sự tồn tại thân mật nhất với chúng.

Sau đó, Husky tự do chạy về phía trước, thậm chí hai con Quân Vương Hung Thú còn cố tình giảm tốc độ tấn công, sợ ảnh hưởng đến nó.

Chỉ thấy phân thân Husky đã trực tiếp leo dọc theo thân cây Hắc Thụ.

Vì sự xuất hiện của nó, thậm chí cuộc chiến giữa hai con Quân Vương Hung Thú còn dần dần lắng lại.

- Gừ!

Phân thân của Husky vô cùng bình tĩnh, trực tiếp giành lấy một viên Chân Bảo.

Hắc Thụ chỉ dùng nhánh cây mà xoa xoa đầu nó, nhưng lại không hề có ý công kích.

- Grừ!

Đồng thời, Bạch Sư cũng không tấn công nó mà phát ra tiếng gầm đầy đe dọa.

Trong mắt nó, đứa con nối dõi duy nhất của nó đã rơi vào tay kẻ thù, trong phút chốc, nó bỗngđã trở nên sợ ném chuột vỡ bình.

- Grừ!

Hắc Thụ trừng mắt nhìn Bạch Sư một cái, không ngờ đối phương lại dám đánh chủ ý lên người con nối dõi của nó.

Husky vẫn không hề sợ hãi mà cố gắng chiếm lấy Chân Bảo thứ hai.

Những cành cây của Hắc Thụ đã kéo tới, giữ vững Husky và trực tiếp đặt nó lên trên mặt đất, trong suốt quá trình đều cảnh giác nhìn Bạch Sư.

- Grừ!

Bạch Sư trở nên vô cùng tức giận,muốn ra ta cứu lấy con của mình.

- Hai Quân Vương Hung Thú thì lại sắp đánh nhau!

- Bà mẹ nó, quá vô lý rồi đó!

Vẻ mặt của năm người Trần Thư đều lấy làm ngạc nhiên, tất cả đều mắt mở tròn miệng há hốc, cả người giống như một tên ngốc vậy.

Bạch Sư nghĩ rằng Husky chính là con của nó, điều này miễn cưỡng có thể hiểu được.

- Thậm chí Hắc Thụ mà cũng nghĩ như vậy, đây thật sự là một điều khó tin nhất từ trước đến nay!

- Nó nghĩ gì vậy? Một cái cây có thể sinh ra một con chó?

Kiều Nguyệt quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Trần Thư mà nói:

- Điều này có phải là quá… vô lý rồi không hả?

-Học đệ Trần, rốt cuộc đó là Dược Tề gì vậy hả? Mạnh mẽ quá rồi đó!

Ninh Thanh Di cũng sửng sốt không kém, muốn có được một lời giải thích:

- Không khoa học… Không khoa học…

Lục Chỉ Ngưng liên tục nhủ thầm, giống như nàng ta đã phát điên lên vậy.

Trần Thư tằng hắng một cái rồi nói:

- Các học tỷ, ta biết rằng từ góc độ thực tế mà nói thì các ngươi có thể khó tiếp nhận được.

- Vấn đề là từ góc độ khoa học viễn tưởng mà nói thì chúng ta càng khó có thể chấp nhận nó!

Chương 480: Đây không phải là… quá vô lý sao! (2)

Ba người đồng thanh nói, vẫn còn lộ vẻ vô cùng kinh ngạc. Phương Tư thở dài, lần đầu tiên nhìn thấy tác dụng từ Dược Tề của Trần Thư, là người đều khó mà tin được.

Vào lúc này, phân thân của Husky đã sắp tiến gần đến chiến trường hơn, nhưng nó nhận được mệnh lệnh nên trực tiếp chạy thẳng ra phía sau.

Hai Quân Vương Hung Thú nhìn thấy con của họ đã rời khỏi chiến trường, không hề có chút do dự nào mà phát động một trận chiến kịch liệt!

- Grừ!

Bạch Sư vô cùng tức giận, nó muốn cứu lấy con của nó!

Một tiếng gầm gừ kinh hoàng truyền khắp cả 【 Liệt Dương Sơn Khâu.

Nó sắp Diêu Thú rồi!

- Gừ! Gừ! Gừ!

Hắc Thụ đung đưa cành cây, cũng phát ra âm thanh rất kỳ quái truyền khắp cả Hoạt Mộc Đầm Lầy.

Nó cũng biết Diêu Thú vậy!

- Ngươi muốn đánh thì đánh đi, ai mà chẳng có hàng ngàn tiểu đệ chứ!

Hơn nữa, lãnh thổ của Hắc Thụ là Dị Không Gian cấp nguy hiểm, sức mạnh của những con hung thú trong đó có thể hoàn toàn đè bẹp đối phương.

- Các sư tỷ, chuẩn bị chạy thôi!

Trần Thư lấy viên đá xanh trong miệng của phân thân của Husky ra và để nó chạy về một hướng khác ngay lập tức.

- Lúc này, thân hình của phân thân Husky đã có chút mờ dần, rõ ràng là thời gian của kỹ năng đã sắp kết thúc rồi!

- Nếu dựa vào lòng tham của Trần Thư, làm sao hắn chỉ lấy một viên Chân Bảo thôi chứ?

Vẻ mặt mọi người đều vô cùng hưng phấn, ai nấy cũng nuốt nước miếng, Tật Phong Tước lập tức chạy trốn về phía xa.

Hắc Thụ nhìn thấy đứa trẻ của mình đã đến gần một đám nhân loại, trong lòng nó rất lo lắng, nhưng thấy nó đã an toàn rời đi rồi thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

【 – Hoàn thành lựa chọn, ban thưởng nhiệm vụ: Tất cả các thuộc tính nguyên tố thú tăng 10%! 】

Trong mắt Trần Thư hiện lên vẻ hưng phấn, bàn tay cầm khối đá màu xanh lam cũng có hơi run lên. Chân Bảo Hắc Thiết Cấp có giá trị hàng tỷ, vậy Bạch Ngân Cấp là khái niệm gì cơ chứ?

- Phát tài rồi! Phát tài rồi!

Hắn liên tục lẩm bẩm, đã hoàn toàn không còn hơi đâu mà quan tâm đến các học tỷ đang chấn kinh kia rồi.

Tật Phong Tước cũng nhận thấy được nguy cơ, nó lao ra hết tốc lực, hướng tới lối ra của không gian.

- Bùm bùm bùm!

Vào lúc này, Hoạt Mộc Đầm Lầy đã trở nên cực kỳ bạo động. Vô số hung thú nhận được mệnh lệnh của Quân Vương đều ào ạt tụ tập về phía Không Gian Dung Hợp.

Mười phút trôi qua, tác dụng của lọ Ngụy Trang Dược Tề vừa đúng lúc biến mất.

Hai conQuân Vương Hung Thú đang trong cơn thịnh nộ thì cũng từ từ đình trệ lại.

- Ngao?

Hai con hung thú nhìn nhau, lập tức trở về bộ dáng trầm ngâm.

- Gừ! Gừ! Gừ!

Trong phút chốc, vô số cành cây của Hắc Thụ nhảy múa điên cuồng, trong lòng vô cùng tức giận.

Trong thoáng chốc, nó đã tỉnh táo lại, nhận ra rằng con Husky vừa rồi hoàn toàn không phải là con của nó!

Thế mà có người lại dám lừa nó, hơn nữa còn lấy đi một phần báu vật của nó nữa!

Hắc Thụ trở nên có chút điên cuồng, nó không chỉ mất đi một Chân Bảo, quan trọng hơn là nó giống như một tên ngốc vậy, bị một bầy dế và kiến trêu chọc!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Trong khoảnh khắc, mỗi nhánh cây của Hắc Thụ Vương đều tràn ngập hắc quang sâu thẳm, uy lực tăng vọt!

Hai mắt Bạch Sư co rụt lại, thân hình lóe ra bạch quang lóng lánh, ý đồ muốn rút lui.

Nhưng vẫn là đã muộn một bước, cành cây đã trực tiếp xuyên qua thân thể của nó.

- Grừ!

Huyết Thú phun ra, Bạch Sư có vẻ đau đớn, ánh mắt lại càng thêm nghẹn khuất.

Cũng không phải ta giở trò với ngươi, làm thế với ta làm gì?

Đối mặt với cái chết đang đến gần, Bạch Sư có chút sợ hãi!

Từ khi sinh ra đến nay, nó chưa từng thấy con hung thú nào mạnh hơn nó cả, tất nhiên là nó chưa từng biết sợ hãi.

Đến bây giờ nó mới biết sự hung tàn của Bạch Ngân Quân Vương!

- Grừ!

Đôi mắt của nó được bao phủ bởi bạch quang, cơ thể thì cố gắng muốn thoát khỏi trói buộc của những cành cây để chạy trốn về phía xa.

Hắc Thụ Vương phớt lờ Bạch Sư, quay đầu lại nhìn về phía Trần Thư:

- Gừ! Gừ! Gừ!

Mệnh lệnh của Quân Vương lại được truyền đi, vô số hung.

Chỉ cần vẫn ở Không Gian Dung Hợp thì không thể gặp nghịch chuyển tình thế được, Bạch Sư sớm muộn gì cũng sẽ chết trong tay nó thôi.

Nhưng một khi để con người được chạy mất thì nó sẽ không thể lấy lại được Chân Bảo, uy nghiêm của nó cũng sẽ bị chà đạp.

…

- Loạn lên nào, loạn nữa lên nào!

Trần Thư đứng ở trên lưng Tật Phong Tước, trong mắt hiện lên đầy sự hưng phấn với dáng vẻ ngóng chờ sự náo nhiệt.

Nhưng ngay lập tức, một bầy Kịch Độc Hạt lập tức tung kỹ năng, trực tiếp tấn công Tật Phong Tước ở phía trên.

May mắn thay, Ninh Thanh Di tập trung cao độ nên mới điều khiển Khế Ước Linh tránh được đòn tấn công.

-Mẹ nó? Tại sao đột nhiên lại đánh bọn ta?

Vẻ mặt Trần Thư giật mình, trước đó đã có một đám hung thú lướt qua, nhưng căn bản không hề để ý tới đám người bọn họ.

Bây giờ sao lại quay đầu tấn công họ rồi?

Trần Thư đã từng bị truy sát ở Liệt Dương Sơn Khâu, thế nên loáng thoáng hắn có một điềm báo không hay.

Quả nhiên không sai, bầy Kịch Độc Hạt ở bên dưới tựa như phát điên vậy, khóa chặt Tật Phong Tước ở phía trên, không ngừng truy đuổi chúng.

- Bùm bùm bùm!

Chương 481: Cảm ơn lão đại! Lão đại thật hùng mạnh!

Xa xa có vô số hung thú náo loạn, đồng thời cũng đang tìm kiếm những dấu vết của mọi người. - Không phải chứ? Trận chiến kết thúc sớm như vậy sao?

- Trần Thư vô cùng ngạc nhiên, vừa rồi hai con Quân Vương Hung Thú chiến đấu quyết liệt vậy mà, lẽ nào tan rã rồi sao?

Phương Tư nghiêm nghị lấy một lọ Dược Tề màu hồng ra, đó là lọ Bạo Tẩu Dược Tề do Trần Thư đưa cho.

Nếu có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ có thể để Tật Phong Tước sử dụng nó thôi.

Nửa ngày trôi qua, toàn bộ Hoạt Mộc Đầm Lầy đều náo loạn, Tật Phong Tước tung ra đủ loại kỹ năng, trong mắt cũng đầy vẻ kinh sợ.

Phía sau đám người là vô số hung thú đang đuổi theo, trong mắt tràn ngập sát khí vô tận.

- Mẹ ơi! Không phải chỉ trộm của ngươi một viên Chân Bảo thôi sao?

Trần Thư thầm mắng, đồng thời lẩm bẩm:

- Cũng có cho nổ mồ mả tổ tiên nhà ngươi đâu!

Trong thời khắc đấy, trong đám hungthú ở phía xa bỗngxuất hiện một thân hình to lớn màu đen.

- Lẽ nào Hắc Thụ đuổi kịp rồi sao?

Mọi người đều kinh ngạc, vẻ mặt đầy ngưng trọng.

Chỉ trong vài phút, Hắc Thụ Vương đã vượt qua bầy hung thú và đến vị trí cách xa hàng nghìn mét.

Trần Thư nói:

- Phương Tư tỷ, dùng Dược Tề đi!

Phương Tây gật đầu và đổ Bạo Tẩu Dược Tề miệng vào Tật Phong Tước:

Éc!

Trong khoảnh khắc, đôi mắt Tật Phong Tước đỏ ngầu, cơ thể nó đột nhiên run lên.

Các kỹ năng của nó được tung ra, giống như một mũi tên rời cung, nhanh chóng kéo giãn cự ly với bầy hung thú.

- Đây là cái gì? Khế Ước Linh của ta đã trở thành Bạch Ngân Cấp rồi sao?

Ninh Thanh Di lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ tốc độ của Tật Phong Tước lại nhanh như vậy.

Kỹ năng đã tăng vọt lên gấp mười lần!

Tật Phong Tước bây giờ đã có thể so sánh được với Khế Ước Linh loại hình tốc độ Bạch Ngân Tam Tinh rồi!

Mặc dù Hắc Thụ Vương là Bạch Ngân Quân Vương, thế nhưng dù gì nó cũng là một loại thực vật, tốc độ di chuyển rõ ràng là điểm yếu của nó.

- Cchỉ là tạm thời mà thôi.

Phương Tư giải thích, nàng cũng không ngờ Bạo Tẩu Dược Tề lại bá đạo như vậy.

Ngay khi mọi người tạm thời thoát khỏi khốn cảnh thì ở một nơi khác, một con Kim Sắc Đại Hổ đột nhiên xuất hiện một nam tử và một vị lão nhân đang ngồi trên lưng nó.

- Lão Lý, xem ra khả năng xuất hiện Không Gian Dung Hợp là rất cao!

Vương Chấn Long nói, hắn ta đã nhận thức được sự bạo loạn của hung thú, hiển nhiên là chuẩn bị cho trận chiến không gian!

Hai Dị Không Gian dung hợp lại thành một, nhưng chỉ có thể tồn tại một vị Quân Vương.

- Hai bên sẽ trực tiếp nổ ra trận chiến sinh tử!

- Nhưng dù có thế nào Vương Chấn Long cũng không ngờ được bởi vì đám người Trần Thư mà trận chiến giữa các hung thú lại bị trì trệ!

- Bị một tên chuột nhổ râu, cho dù có là Quân Vương Hung Thú thì cũng không chịu nổi!

-Ừm, cũng nắm chắc tám phần rồi, chuẩn bị phong tỏa không gian thôi.

Lão Lý gật đầu, hiện tại trong không gian đang nổ ra chiến tranh rất lớn, nhất định sẽ không cho phép Ngự Thú Sư tiến vào bên trong mạo hiểm.

Chỉ có kẻ mạnh mới tiến vào sâu để tìm kiếm cơ hội săn lùng Quân vương, đồng thời đánh giá lại cấp độ nguy hiểm của không gian.

- Vẫn cần phải xác nhận Không Gian Cấm Vụ một chút.

Vương Chấn Long nói, ngay cả không gian bạo động thì cũng vẫn không đe dọa được Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp.

Lão Lý gật đầu nói:

- Cũng tốt, với thực lực của đoàn trưởng Vương, nhất định không sợ gì Hoạt Mộc Đầm Lầy cả.

- Tất nhiên rồi!

Trong mắt Vương Chấn Long rất bình tĩnh. Nếu như hắn ta muốn thì chỉ một kỹ năng thôi cũng đã có thể giết chết một nhóm hung thú trong vài giây rồi, Bạch Ngân Lãnh Chúa cũng không thể tồn tại quá lâu.

Chỉ cần không có hung thú ngu dốt thì hắn ta cũng sẽ không ra tay:

- Hả?

Vương Chấn Long híp hai mắt lại, lập tức nhìn thấy Khế Ước Linh đang đi tới rất nhanh từ phía xa.

- Có cường giả Bạch Ngân Tam Tinh đến mạo hiểm sao?

Trong một khoảnh khắc, hai bên đã chạm mặt nhau.

- Hả? Là các ngươi?

Vương Chấn Long nhíu mày, ngay lập tức nhận ra Phương Tư và những người khác.

- Khế Ước Linh của các ngươi bay nhanh như vậy à?

Lúc này, hắn ta nhìn chằm chằm vào Tật Phong Tước, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

- Trời ơi, là đại lão!

Trần Thư kêu lên, phút chốc đã cảm động đến rơi nước mắt.

Nếu còn không đến nữa, vì sợ rằng hắn sẽ phải dùng thêm lọ Ngụy Trang Dược Tề nữa để tranh thủ chút thời gian đó.

Nếu lại thất bại một lần nữa, hắn chỉ có thể từ bỏ Chân Bảo thôi.

- Ngươi là?

Vương Chấn Long hơi giật mình, khó hiểu nhìn Trần Thư.

Lúc này Trần Thư đang đeo mặt nạ phòng độc, nhìn qua vẫn có hơi khác biệt.

- Chỉ là một nhân vật nhỏ tầm thường mà thôi!

Trần Thư không muốn lộ mặt ra, tình trạng hỗn loạn trong không gian hiện nay cũng có liên quan tới hắn.

Nếu hắn lại bị nhận ra, sợ rằng hắn sẽ bị đưa vào danh sách đen một lần nữa.

- Đại lão, có một số hung thú đang đuổi theo bọn ta, giúp ta với!

Trần Thư khóc lóc kể lể, nghe vô cùng thảm thương:

- Các ngươi trở về căn cứ trước đi, càng sớm càng tốt!

Vương Chấn Long bình tĩnh gật đầu nói:

- Việc còn lại cứ giao cho ta là được rồi!

- Cảm ơn đại lão! Đại lão uy vũ!

Chương 482: Ăn sáng không? Cái kiểu ăn xong là phá sản luôn ấy!

Tật Phong Tước lập tức phi về phía trước, rời khỏi cái nơi thị phi này. Phương Tư và những người khác có vẻ hơi im lặng, có chút không nhịn được muốn nói cho Vương Chấn Long chân tướng rồi…

- Quả thực là có hàng tỷ con hung thú đang truy sát bọn hắn!

- Dù sao hắn cũng là một thanh niên, tâm trạng không đủ bình tĩnh, cần phải luyện tập nhiều hơn…

Vương Chấn Long lắc đầu nhìn bóng lưng bọn họ rời đi.

Trong mắt hắn ta, mặc dù đối phương là thiên tài của Hoa Hạ học phủ, thế nhưng vẫn còn một chút non nớt, chưa có kinh nghiệm trải qua sóng to gió lớn.

- Để bọn ta xem loại hung thú nào dám truy giết nhân tài của loài người chúng ta.

Vương Chấn Long có vẻ bình tĩnh, chờ đợi sự xuất hiện của đám hung thú kia.

Vù vù vù!

Một tiếng xé gió kịch liệt xuất hiện, vô số nhánh cây đen kịt lập tức đánh tới, khí thế vô cùng đáng sợ.

- Hả? Ồ

Vốn vẻ mặt Vương Chấn Long thoạt nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng ngay lập tức đã chấn kinh.

- Trời ơi! Hung Thú Bạch Ngân Quân Vương?

Đôi mắt hắn ta sợ hãi, ba Khế Ước Linh ngay lập tức được triệu hồi!

Một Thanh Sắc Cự Quy xuất hiện, trên quy giáp tỏa ra ánh sáng trong suốt.

Dựa vào khả năng phòng thủ mạnh mẽ, nó cường ngạnh chống lại đòn đánh.

Nhưng khắp nơi trên quy giáp đều có dấu vết, thậm chí còn xuất hiện những vết nứt nhỏ.

Bốn Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp xuất hiện với khí thế đáng sợ, đứng song song với Hắc Thụ ở phía trước.

Gừ Gừ Gừ!

Trên bầu trời phía xa, bụi bay mù mịt, vô số cây cối gãy đổ, Kịch Độc Hạt, Cự Nhân Thụ, Phệ Độc Trùng, đủ loại hung thú ào ạt lao tới, khí thế kinh hoàng quét ngang trời.

- À cái này…

Vương Chấn Long nuốt nước bọt, vẻ mặt hoàn toàn ngưng trọng lại.

Số lượng những con hung thú này không phải là đã quá kinh khủng rồi sao?

Hắn ta còn nghĩ rằng Trần Thư và những người khác chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đời, vì vậy nên mới hoảng sợ như vậy, bây giờ xem ra tên hề mới chính là bản thân hắn!

-Không phải là toàn bộ hung thú ở Hoạt Mộc Đầm Lầy đều tụ tập về đây hết đó chứ…

Vương Chấn Long sững sờ một lúc.

Trước đó, hắn ta đã đoán rằng sẽ có một trận chiến không gian sắp bắt đầu, hung thú của hai Dị Không Gian sẽ tụ tập lại, tuy nhiên thứ đối mặt với những con hung thú ở Hoạt Mộc Đầm Lầy không phải là một Dị Không Gian khác mà là Vương Chấn Long hắn ta sao?

- Hắn ta đoán đúng phía trước, nhưng hắn lại không đoán được kết quả.

- So đấu số lượng đúng không?

Vương Chấn Long chỉ vào Hắc Sắc Đại Thụ, âm thầm lấy đạn phát tín hiệu ra rồi, trực tiếp bắn về phía bầu trời.

- Một mũi tên xuyên mây, nghìn quân vạn mã gặp mặt!

Bây giờ hung thú đang náo loạn, chỉ dựa vào một mình Hoàng Kim Cấp hắn ta thôi thì không thể đánh nổi.

Gừ!

Kim Sắc Đại Hổ dưới chân hắn ta gầm thét, truyền ra một trận sóng âm thanh màu vàng kim đáng sợ.

Vô số hung thú thất thần, thậm chí những con yếu đuối trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.

Hắc Thụ Vương không bị ảnh hưởng, vẫn tung ra các kỹ năng của mình, cố gắng bóp chết đối phương.

Trong khi chiến đấu, Vương Chấn Long vừa rút lui, cố gắng tranh thủ chút thời gian cho căn cứ của Trấn Linh Quân.

…

- Hy vọng đại lão không sao…

Trần Thư thầm cầu nguyện, trong mắt hắn hiện lên vẻ hoài niệm.

-Cũng đã có Bạch Ngân Quân Vương xuất hiện luôn rồi, Lam Tinh chắc chắn sẽ phái tiếp viện đến, thậm chí còn có thể cử một Ngự Thú Sư Vương Cấp tới nữa.

- Phương Tư tỷ, chúng ta có đang làm loạn quá không?

Kiều Nguyệt và những người khác đều có chút lo lắng, mặc dù họ thường đi theo Phương Tư chinh chiến Dị Không Gian, thế nhưng cũng chưa từng làm ra động tĩnh lớn đến mức này!

- Các sư tỷ đừng sợ!

Trần Thư cười nói:

- Xảy ra chuyện này sẽ do Hạ Viêm ta một mình gánh vác!

- ?

Phương Tư và những người khác đều hơi mở miệng ra, đồng loạt nhìn về phía hắn. Hạ Viêm lại là cái quỷ gì nữa vậy?

Chuyện này cũng chưa có ai đến tra hỏi, vậy sao ngươi không đội cái nồi lên đầu trước đi?

Thảo nào hắn ta lại đeo mặt nạ phòng độc, hóa ra vì mục đích này à?

Trong khi mọi người đang chạy trốn thì, lúc này, căn cứ Trấn Linh Quân đã bắt đầu động thủ, rõ ràng là đã nhận được tín hiệu, Trấn Linh Quân bắt đầu phong tỏa Hoạt Mộc Đầm Lầy, không có bất kỳ Ngự Thú Sư mới nào được phép tiến vào nữa.

Cùng lúc đó, một người nào đó đã đến Lam Tinh, thông báo cho Ngự Long Vệ nơi này và chuẩn bị nghênh tiếp một sự biến đổi.

…

Hai ngày trôi qua trong nháy mắt, Ngự Thú Đoàn mạo hiểm bên trong Hoạt Mộc Đầm Lầy đều đã trở về cứ điểm.

Vẻ mặt của họ hoảng sợ, không hề do dự mà rời khỏi Hoạt Mộc Đầm Lầy.

Bây giờ hung thú đang náo loạn, vai trò duy nhất của Ngự Thú Đoàn bình thường là thêm bữa ăn.

- Phù!

Trần Thư và những người khác thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã nhìn thấy cứ điểm của Trấn Linh Quân rồi.

Họ quay trở lại tầng đầu tiên của đại thụ, quay trở lại Lam Tinh thông qua Không Gian Thông Đạo.

- Mặc dù những người lính ở xung quanh đều mang vẻ mặt kỳ lạ, ai bảo Trần Thư lại đi đeo mặt nạ phòng độc chứ? Nhưng không có ai quan tâm lắm, dù sao thì thời đại này kiểu người gì cũng có.

- Cuối cùng cũng trở lại rồi!

Chương 483: Ăn sáng không? Cái kiểu ăn xong là phá sản luôn ấy! (2)

Phương Tư và những người khác hít thở không khí trên Lam Tinh, phút chốc đã thư giãn hơn. Đặc biệt là đám người Kiều Nguyệt gần như đã xụi lơ trên mặt đất rồi.

Bọn họ đã bao giờ điên cuồng đến mức đó đâu chứ?

Thế mà lại dám khiêu khích hung thú của Dị Không Gian!

Trần Thư nói:

- Điều này thực sự là… quá kích thích!

Bốn người bọn họ phóng ánh mắt u oán về phía hắn, ngươi có chắc đây là kích thích không hả?

- Xin hãy rời đi càng sớm càng tốt, Hoạt Mộc Đầm Lầy sắp có biến rồi!

Tại Hòa Mộc Trấn tiểu đội lính tuần tra tiến đến nhắc nhở năm người.

Đám người Trần Thư gật đầu, cũng không ở lại lâu mà lái xe rời khỏi Hòa Mộc Trấn.

Vào ngày thứ hai sau khi mọi người trở về căn cứ, Vương Chấn Long cũng trở về. Mặc dù có hơi chật vật nhưng ít nhất thì cũng có thể trì hoãn được chút thời gian.

Hắc Thụ Vương từ xa nhìn về phía cứ điểm của Trấn Linh Quân, có vẻ hơi do dự một lúc.

Chỉ có thể phía trên cây đại thụ được xây dựng làm cứ điểm, mỗi hốc cây đều được canh giữ bởi một Trấn Linh Quân hùng mạnh, Vương Chấn Long thì lại dựa lưng vào cứ điểm, trong mắt bừng bừng nhiệt huyết chiến đấu!

Nếu hai bên giao chiến, Trấn Linh Quân chỉ cần trì hoãn thời gian và chờ quân tiếp viện của cường giả trên Lam Tinh đến là được.

Cuối cùng, Hắc Thụ Vương gầm lên một tiếng rồi dẫn những đàn hung thú rời đi.

- Đội trưởng, tình huống gì thế?

Lập tức, Trấn Linh Quân tiến lên, không hiểu vì sao Dị Không Gian lại đột nhiên náo loạn.

Vương Chấn Long nói:

- Cần phải điều tra lại đã! Chờ viện binh đi!

Trong đầu hắn ta không tự chủ được mà xuất hiện bộ dạng của đám người Phương Tư.

- Nhất là cái người đeo mặt nạ phòng độc kia, nhất định không phải hạng đơn giản gì!

Hắn ta than thở một câu:

- Thanh niên bây giờ đều liều mạng như vậy sao?

…

Trần Thư và những người khác đi về phía bắc đến khu đô thị thành phố Thanh, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm trước khi quay trở lại kinh đô.

Mọi người ăn một bữa ăn thoải mái, ngủ một giấc trong phòng khách sạn.

Sự kiệt quệ về thể chất chỉ là thứ yếu thôi, mấu chốt là áp lực tinh thần, thực sự là quá lớn!

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Thư và những người khác đi đến một nhà hàng thức ăn nhanh và hưởng thụ bữa sáng.

- Các sư tỷ, ăn sáng thôi!

Trần Thư mỉm cười, cầm trên tay trứng rán, bánh quẩy, bánh trứng và các loại đồ ăn khác.

- Đúng rồi, học tỷ Kiều Nguyệt đâu?

Hắn nhìn Phương Tư và hỏi.

Lục Chỉ Ngưng nói:

- Có thể là do áp lực quá lớn, hiện tại vẫn đang ngủ say.

Trần Thư lắc đầu:

- Vẫn cần phải luyện tập nhiều hơn rồi, xem ra là khả năng chịu đựng áp lực không được rồi!

Phương Tư nói:

- Ta nghĩ lăn lộn với ngươi một thời gian, không phát điên lên đã là thành công rồi!

Hai người Ninh Thanh Di cũng gật đầu đồng ý.

- Chỉ có tiếp xúc thực tế với Trần Thư thì mới hiểu được giá trị của cuộc sống!

- Hóa ra các ngươi nghĩ ta như vậy…

Trần Thư nhìn lên trời thở dài, đồng thời nói:

- Đúng rồi, 160.000 một chiếc trứng tráng…

-?

Ninh Thanh Di và Lục Chỉ Ngưng đang ăn trứng rán, vẻ mặt lập tức cứng đờ lại.

- Ngươi hố người à!

Hai người cùng nhau lên tiếng, không ngờ Trần Thư lại có thể thái quá đến như vậy.

- Không ăn nữa! Không ăn nữa!

Cả hai đặt thức ăn trên tay xuống cùng một lúc, ai mà biết bữa sáng này tốn bao nhiêu là tiền, nói không chừng còn bỏ hết toàn bộ thu hoạch của lần hành động này luôn ấy chứ.

Không đúng, dựa theo tính cách của Trần Thư,rất có thể bọn họ còn phải nợ cả trăm triệu nữa…

- Không sao, hắn đang nói đùa thôi.

Phương Tư lắc đầu, không để tâm lắm mà bắt đầu ăn sáng.

Ngay khi mọi người đang nói cười, Kiều Nguyệt lèm nhèm buồn ngủ đi đến.

Kiều Nguyệt ngáp một cái rồi nói:

- Các ngươi gọi nhiều như vậy làm gì?

Lục Chỉ Ngưng nói:

- Tiểu Kiều, tới thưởng thức bữa sáng tội phạm đi! Cái kiểu ăn xong rồi thì phá sản ấy!

- Ta giảm cân!

Kiều Nguyệt nhìn chiếc bánh hamburger trên bàn, nuốt nước bọt và nói:

- Các ngươi nói, ức gà và rau dưa đều là thực phẩm tốt cho sức khỏe, làm sao họ có thể trở thành đồ rác rưởi khi bị kẹp giữa hai lát bánh mì được nhỉ?

Đám người Phương Tư có hơi cạn lời, tư duy của ngươi đúng là độc đáo thật đấy!

- Đây không phải là bình thường sao?

Trần Thư trông rất bình tĩnh, hắn nói:

- Tim, gan, lá lách và phổi là kiệt tác của tạo hóa! Nhưng khi kết hợp với chúng ta, không phải nó cũng trở nên không đáng một đồng như vậy sao…

- Ngươi nói… Thật là có đạo lý…

Ánh mắt bốn người quay lại, trong lúc nhất thời cũng không cách nào phản bác được.

Đang lúc năm người nói cười, những người còn lại trong tiệm ăn nhanh thỉnh thoảng nhìn tới.

Bốn người Phương Tư chẳng những thiên phú kinh người, dung mạo cũng cực kỳ xuất chúng.

Vô luận là ở nơi nào cũng đều có thể thu hút ánh mắt của người khác.

Nhưng vào lúc này, một đạo âm thanh không hài hòa truyền đến.

- Tại hạ muốn làm quen với các vị một chút, không biết có vinh hạnh này hay không?

Một nam sinh mặc áo sơ mi trắng, diện mạo có chút văn nhã đi tới, mỗi một giơ tay nhấc chân đều tản ra khí tức bức bách.

Chương 484: Ngươi phải là họ Vương chứ?

Đám người Phương Tư đang muốn mở miệng, Trần Thư đã lập tức đứng dậy. - Đương nhiên, ra ngoài phải kết giao bằng hữu nhiều hơn!

Hắn cầm tay đối phương, vẻ mặt vô cùng háo hức, phảng phất như hảo hữu nhiều năm không gặp vậy.

Dư Trần nhướng mày, trong mắt có chút không vui.

Một tên nam nhân như ngươi mà góp vui được gì chứ?

Nhưng vừa nghĩ đến năm người đối phương quen biết nhau, cứ xử lý một người trước cũng tốt.

- Tại hạ là Dư Trần của Dư gia ở thành phố Thanh! Không biết huynh đệ xưng hô như thế nào?

- Thành phố Đại Hưng, Hạ Viêm!

Trần Thư nhếch miệng cười, hào phóng giới thiệu mình.

Ba người Kiều Nguyệt khẽ há hốc miệng, đồng loạt nhìn lại:

Diễn xuất của ngươi cũng không khỏi quá tự nhiên rồi đó? Thật sự coi mình là Hạ Viêm à?

- Nào, Dư huynh đệ, ngồi!

Vẻ mặt Trần Thư đầy tươi cười chào hỏi, thoạt nhìn rất bình dị gần gũi.

Trong lòng Dư Trần đột nhiên hoảng hốt, hắn ta cứ luôn cảm thấy có một dự cảm không lành.

Tên trước mắt này, hình như không phải là người tốt gì cho cam…

Nhưng vào lúc này, một âm thanh từ bên ngoài tiệm truyền đến.

- Trần Bì, lại muốn hãm hại người nữa sao?

- Hả? Lại có người không có mắt đến phá hủy chuyện tốt của ta?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt có tia khó chịu.

- Ta thấy ngươi không biết vì sao hoa lại…

Lời hắn còn chưa nói hết, bốn người Phương Tư đã lập tức tiến lên, gắt gao che miệng của hắn lại.

- Ô ô ô ~

Trần Thư lắc lắc đầu, cuối cùng cũng tránh thoát khỏi trói buộc.

- Ta nói này các học tỷ, các ngươi làm cái gì vậy?

Vào đúng lúc này, một bàn tay đặt trên vai của hắn.

Trần Thư hơi ngẩn ra, đột nhiên quay đầu lại:

Chỉ thấy một nam tử đầu đinh đến gần, khóe miệng có ý cười khó hiểu, nhưng nhìn thế nào cũng làm cho người ta cảm thấy có chút hung ác.

- Liễu… Liễu lão sư?

Trần Thư nhớ tới thân phận của đối phương, chính là giáo sư Liễu Phong của Hoa Hạ học phủ.

- Tiểu tử ngươi!

Liễu Phong cười cười, tính cách của Trần Thư vẫn luôn như thế, ngược lại hắn ta cũng không có gì bất ngờ.

- Liễu giáo sư, sao ngài lại tới đây?

Rõ ràng bốn người Phương Tư đều có chút cẩn trọng, ai bảo tính tình nóng nảy của Liễu Phong nổi danh khắp trường chứ?

- Hoạt Mộc Đầm Lầy xảy ra chút chuyện, ta đến xem.

Liễu Phong nhún nhún vai, nhưng lời vừa nói ra, vẻ mặt của hắn ta cũng hơi cứng lại.

- Ngươi… Vừa từ nơi đó đi ra sao?

Ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chằm chằm Trần Thư, thoáng cái liền đoán được thủ phạm gây ra trận bạo động ở Hoạt Mộc Đầm Lầy.

- Không có!

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, mở miệng nói:

- Ta tới tìm hảo hữu của ta, Vương Trần!

- Đại ca, ta là Dư Trần…

Dư Trần yên lặng mở miệng nói, thoáng cái đã làm cho không khí có chút ngưng đọng.

- Ngươi phải là họ Vương chứ?

Vẻ mặt Trần Thư bình thản, hắn quay đầu nhìn lại, thay đổi bộ dáng hiền lành vừa rồi.

Trong lòng Dư Trần giật thót, dĩ nhiên là đã nhận ra cảm giác áp bách.

- Hình như ta là họ Vương?

Dư Trần thật cẩn thận nói:

Lời còn chưa dứt, hắn ta đã lập tức nhìn thấy bộ dáng hung tàn của Liễu Phong.

Liễu Phong thản nhiên mở miệng nói:

- Ngươi xác định ngươi họ Vương?

- …

Dư Trần nuốt nước miếng, hai người thoáng cái đã làm hắn ta không biết phải nói gì.

Ta chỉ muốn hóa giải ngượng ngùng một chút thôi, rốt cuộc ta đã làm sai điều gì chứ?

Hắn ta cuống quít đứng dậy, mở miệng nói:

- Hình như ta quên mất, ta phải về nhà hỏi phụ thân ta một chút, các đại ca đại tỷ hẹn gặp lại…

Liễu Phong cùng Trần Thư mang đến cho hắn ta áp lực quá lớn, mặc dùkhông phát ra khí thế, nhưng vẫn mang cho hắn cảm giác như có gai ở sau lưng vậy.

Nhìn bộ dáng Dư Trần chạy trối chết, Trần Thư mở miệng nói:

- Liễu lão sư, ngươi dọa hắn chạy mất rồi, bữa cơm này ngươi trả tiền!

-?

Liễu Phong trừng mắt, mở miệng nói:

- Tiểu tử ngươi ngay cả ta mà cũng muốn lừa gạt sao?

- Để cho ta trả tiền không phải là không được, trả lời câu hỏi vừa rồi của ta, các ngươi có phải mới vừa rời khỏi Hoạt Mộc Đầm Lầy không?

- Được rồi, ta thừa nhận, chúng ta vừa mới đi ra.

Trần Thư thở dài:

- Nhưng biến cố bên trong đó đều là bởi vì Không Gian Dung Hợp gây ra, không hề liên quan gì đến bọn ta cả!

- Không Gian Dung Hợp?

Liễu Phong nhíu mày, mở miệng nói:

- Ngươi chắc chắn chứ?

Kiều Nguyệt cũng lên tiếng.

- Ừm, Liễu lão sư, đích thật là Không Gian Dung Hợp.

Về phần chuyện năm người bọn họ trộm chân bảo của Bạch Ngân Quân Vương, bọn họ hoàn toàn không đề cập tới một chữ.

- Nhưng ta nhận được tin tình báo rằng có bầy hung thú muốn công kích cứ điểm Trấn Linh Quân mà!

Liễu Phong sờ sờ cằm, suy tư nói.

- Theo lý thuyết, Không Gian Dung Hợp sẽ bộc phát chiến tranh của hung thú giữa hai bên, không liên quan đến nhân loại.

- Ta cảm thấy có chút kỳ quặc, có thể là có người đang âm thầm giở trò, bạn học Trần Thư, ngươi cảm thấy thế nào?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nét hoài nghi trong mắt Liễu Phong rõ ràng vô cùng, sao ngươi không trực tiếp bị đọc chứng minh thư của ta ra luôn đi?

- Ta cảm thấy… Đúng rồi, Liễu lão sư, ngươi không phải là giáo sư đại học sao? Chuyện này mà ngươi cũng quản à?

Trần Thư trực tiếp vô cùng cứng rắn chuyển hướng đề tài.

Chương 485: Ta có thể đích thân xử lý chỗ của ngươi

Liễu Phong đánh giá Trần Thư một hồi, cuối cùng không truy vấn nữa. - Giáo sư cũng thiếu tiền mà, kiếm chút thu nhập thôi, không khó coi đâu!

Hắn ta chậm rãi đứng dậy, cầm lấy hai chiếc bánh hamburger, vừa đi vừa nói thầm:

- Xem ra có hy vọng có thể làm thịt một con Quân Vương Hung Thú rồi.

Xác suất Không Gian Dung Hợp cực thấp, đối với nhân loại mà nói, chỗ tốt lớn nhất chính là có hy vọng săn bắn Quân Vương.

Không gian đại chiến, Quân Vương Hung Thú nhất định đều ở chiến trường.

Ngoại trừ Liễu Phong ra, còn có hai Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp khác cũng đi tới Hoạt Mộc Đầm Lầy.

Có thêm quân đoàn trưởng Vương Chấn Long, bốn tên Hoàng Kim Cấp liên thủ lại là có thể nắm chắc phần săn giết Bạch Ngân Quân Vương rồi.

- Mẹ kiếp, không phải ngươi trả tiền sao?

Trần Thư mắt thấy đối phương muốn chạy, lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Chỉ thấy Liễu Phong lắc mình một cái, trực tiếp rời khỏi tiệm thức ăn nhanh, tốc độ cực kỳ nhanh, hơn nữa động tác vô cùng thuần thục.

- Phương Tư tỷ, ngươi xác định hắn là giáo sư của Hoa Hạ học phủ à?

Trần Thư trừng mắt, mở miệng hỏi.

- Đại khái… Có lẽ… là vậy…

Trong mắt đám người Phương Tư cũng có chút không xác định, đạo sư của các nàng cũng không phải là Liễu Phong.

Trần Thư thở dài, lấy ra quyển sổ, yên lặng ghi lại:

- Phục Tô lịch 981, Liễu Phong, giáo sư Hoa Hạ hoa phủ, nợ ta hai trăm vạn…

- …

Bốn người Phương Tư mở to hai mắt nhìn chằm chằm hắn.

Ngươi thật đúng là không sợ gì cả! Thậm chí ngay cả nợ nần của Liễu Phong cũng dám ghi lại?

- Được rồi, hiện tại không lấy lại được, sau này trở nên mạnh mẽ hơn sẽ thu nợ từng người một!

Khóe miệng Trần Thư có ý cười hung tàn, hắn thì thầm:

- Ta muốn mọi người trên thế giới này đều nợ ta!

Lúc này, Liễu Phong huýt sáo, tâm tình sung sướng:

Hắn ta cũng không biết trong tay mình cầm một chiếc hamburger o một trăm vạn giá trên trời…

Trời chạng vạng tối.

Đám người Trần Thư đã quay trở lại Hoa Hạ học phủ ở Kinh Đô.

Ngự Thú Lầu số 1, 703.

Một nhóm người đến phòng học chuyên môn.

Một vài túi phân đã được đặt xung quanh, bên trong chứa đầy dược liệu và nguyên liệu hung thú.

Năm người đều nở nụ cười tươi, bắt đầu ước tính thu hoạch của chuyến đi lần này.

Vào ban đêm.

- Cộng với phần thưởng nhiệm vụ mà chúng ta nhận được, là khoảng chừng 8000 vạn!

Năm người thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt vô cùng thích thú.

Chưa đầy một tháng, bọn họ đã kiếm được 8000 vạn tài nguyên.

Trên thực tế, nguồn cung cấp dược liệu Hắc Thiết Cấp càng thiếu thì giá trị sẽ càng cao.

Phương Tư mở miệng nói:

- Trở về ta sẽ treo Ngự Thú ở trên mạng, các ngươi có cần tài nguyên gì không?

Việc đổi dược liệu Hắc Thiết Cấp lấy Hoa Hạ tệ là không có lãi nhất, lấy vật đổi vật mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhất là đối với các Ngự Thú Sư cấp cao mà nói, Hoa Hạ tệ đối với bọn họ chỉ là một con số không thể tăng lên, chỉ có tài nguyên của Ngự Thú mới có thể.

- Ta không cần gì nữa, đổi thành Hoa Hạ tệ đi.

- Ta cũng không có.

Lục Chi Ngưng nói:

- Phương Tư tỷ, ta muốn đổi lấy vật liệu Liệt Địa Ma Lang lãnh chúa.

- Được!

Phương Tư gật đầu, nhìn về phía Trần Thư, nói:

- Trần Bì, còn ngươi thì sao?

- Ta muốn Dược Tề, bất kỳ Dược Tề nào ở Hắc Thiết Cấp đều được.

Cả hai Khế Ước Linh của hắn đều không được dùng Dược Tề Hắc Thiết Cấp, đó là cách nhanh nhất để nâng cao sức mạnh lên.

Lục Chi Ngưng mở miệng nhắc nhở:

- Trần Thư học đệ, sau này ngươi có thể dùng tín chỉ để đổi lấy Dược Tề.

- Tín chỉ có thể đổi lấy nhiều tài nguyên khác nhau, không cần thiết phải đổi lấy Dược Tề.

Trần Thư lắc đầu, tín chỉ của Hoa Hạ học phủ vô cùng quý giá, không thể dễ dàng sử dụng được.

- Cứ như vậy đi.

Phương Tư cũng đồng ý với quyết định của Trần Thư, đổi dược liệu Hắc Thiết Cấp lấy Dược Tề cùng cấp, sẽ sớm được mang đi bán.

Cuối cùng, sẽ có Luyện Dược Sư xuất chiêu để kiếm tiền chênh lệch.

- Bây giờ chúng ta hãy nói về tảng đá này đi.

Ánh mắt cả năm người gắt gao nhìn chằm chằm về phía viên đá màu xanh, chính là Hắc Thụ Vương Chân Bảo.

Phương Tư mở miệng nói:

- Dựa theo những gì ta kiểm nghiệm được, có khoảng 100 triệu Chân Bảo Hắc Thiết Cấp, giá trị Bạch Ngân Cấp trực tiếp tăng lên gấp mười lần!

Một tỷ?

Ngay khi những lời này nói ra, đám người Trần Thư đều không nhịn được mà thở gấp.

- Nhưng khối Chân Bảo này vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn, nó chỉ có khoảng một nửa giá trị.

Phương Tư nhìn đi nhìn lại viên đá xanh trong tay.

Chân Bảo cũng có một thời gian phát triển dài đằng đẵng để trưởng thành, luôn cần phải hấp thụ hơi thở của hung thú Quân Vương.

Khi quá trình biến đổi hoàn thành, nó sẽ bị hung thú Quân Vương nuốt chửng.

Khi đó, Bạch Sư Chân Bảo đã gần đến thời kỳ trưởng thành, Trần Thư mới không chút do dự để Husky nuốt chửng, hiệu quả sẽ không kém hơn bao nhiêu.

Nhưng bây giờ viên đá màu xanh đã bị tụt hậu quá xa, khả năng hiệu quả chỉ bằng một nửa so với ban đầu.

Phương Tư mở miệng nói:

- Có ai trong số các ngươi còn muốn nó không?

- Nếu như không có thì trực tiếp bán nó đi.

Tất cả mọi người ai cũng lắc đầu, không lựa chọn giữ lại cho riêng mình.

Chương 486: Ta có thể đích thân xử lý chỗ của ngươi (2)

Chân Bảo Bạch Ngân Cấp đối với bọn họ quá quý giá, huống chi đây còn là Chân Bảo thuộc tính Mộc, đối với bọn họ cũng có chút ảnh hưởng. Ngược lại Husky có thể sử dụng được, nhưng Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp đã nuốt chửng Chân Bảo Bạch Ngân Cấp thì quá mức xa xỉ rồi.

Nếu như muốn phát huy tối đa tác dụng, để cho Bạch Ngân Cấp nuốt chửng là điều tốt nhất.

- Nếu đã như vậy, nó sẽ được chia theo 500 triệu Hoa Hạ tệ.

Sau một hồi cân nhắc, quyết định cuối cùng Trần Thư sẽ lấy một nửa, phần còn lại sẽ chia đều cho bốn người.

Để giành được Chân Bảo, Ngụy Trang Dược Tề và Bạo Tẩu Dược Tề của Trần Thư chắc chắn đã đóng một vai trò rất quan trọng.

Về việc phân chia quyền lợi, năm người chưa từng xuất hiện mâu thuẫn.

Phương Tư mở miệng tuyên bố:

- Có thể phải một lúc nữa mới kết thúc quá trình xử lý, các vị có thể tùy ý di chuyển.

…

Trần Thư rời khỏi phòng học 701, đi bộ trên con đường rợp bóng cây ở Hoa Hạ học phủ.

- Trần Thư học đệ.

Ngay lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

Đó là ba người Kiều Nguyệt!

Trần Thư quay đầu lại, mở miệng hỏi:

- Các học tỷ, có chuyện gì sao?

Hắn dường như nghĩ ra điều gì, nói:

- Đừng lo lắng, ta sẽ sớm gửi lại cho ngươi bộ đồ ngủ khác.

- Ờ… không phải cái này…

Kiều Nguyệt lắc đầu, nói:

- Bọn ta muốn hỏi một chút, Dược Tề của ngươi…

Ngay sau đó, nàng ta lại lo lắng Trần Thư sẽ hiểu lầm, nói thêm:

- Nếu không tiện nói ra thì bỏ đi.

Bọn họ chỉ đơn thuần là vì tò mò, ai bảo Dược Tề của Trần Thư lại nghịch thiên như vậy?

- Ta đã giành được quán quân cuộc thi đấu Ngự Thú, thống đốc tỉnh Nam Cương đã trao cho ta.

Trần Thư chững chạc đàng hoàng mà nói hươu nói vượn.

Hắn cũng không thể nói thật được nên trực tiếp để cho một Ngự Thú Sư Vương Cấp tới chịu trách nhiệm, dù sao cũng không có người dám đi hỏi thống đốc.

Ba người Kiều Nguyệt chợt nhận ra, gật đầu nói:

- Thì ra là như vậy.

- Học đệ cứ yên tâm, bọn ta sẽ không nói cho ai biết đâu!

Ba người Kiều Nguyệt mỉm cười, xoay người liền rời đi.

Có lẽ là bởi vì quá tin tưởng Phương Tư, hơn nữa Trần Thư cũng có cảm giác tin tưởng Kiều Nguyệt và những người khác.

- Cùng một lúc có được 2 tỷ Hoa Hạ tệ, đúng là khiến người ta phiền não đây…

Trần Thư lắc đầu, trong mắt hiện lên vẻ u sầu.

- Tiền, đúng là nguồn gốc của nỗi đau!

Những người qua đường quay lại nhìn, ngay lập tức trợn mắt hốc mồm.

Ngươi đang nói những lời của con người sao?

…

Ngày hôm sau, Trần Thư đi tới cửa hàng bên trong tập đoàn Thiên Hoa.

- Trần tiên sinh, nguyên liệu nấu ăn mà ngài cần đã đến, có cần vận chuyển giúp ngài không?

- Ừm.

Trần Thư gật đầu, hẳn là một tháng nay hắn không thể trực tiếp đi mua nguyên liệu nấu ăn nên chắc chắn không thể tự mình xử lý nó.

- Ngươi giúp ta mang tới Trường học Kinh Đô Linh Trù.

Trần Thư không có nơi ở cố định ở Kinh Đô, vì vậy hắn chỉ có thể mang nguyên liệu nấu ăn tới phòng bếp riêng của Trương Đại Lực.

Nhân viên phục vụ cười nói:

- Tổng cộng là 112 vạn.

Trần Thư gật đầu, tuy rằng trong lòng thì kinh ngạc tại sao lại đắt như vậy, nhưng vì để thể hiện ra khí thế hào phóng, hắn cũng chỉ có thể bình tĩnh.

Dù sao cũng là công thức của Linh Trù Vương Cấp chuẩn bị, cộng với nó đến từ khắp nơi trên đất nước, nên việc vận chuyển và bảo quản là một khoản chi phí lớn.

Trần Thư thở dài, hai Khế Ước Linh mỗi tháng đã ăn hơn 100 vạn, còn ăn ngon hơn cả bản thân hắn.

Là người còn không bằng loài chó!

- Đúng rồi, cho ta một phần nguyên liệu chế tạo Hỏa Diễn Dược Tề cấp cơ bản! Còn hàng có sẵn không?

- Đương nhiên là có!

Nhân viên phục vụ cười nói, là tập đoàn quốc gia, nguyên liệu chế tạo Dược Tề cấp cơ bản đều có trong kho.

- Ừm, vậy là tốt rồi, tất cả đều gửi đến trường học Linh Trù.

Trần Thư rời khỏi cửa hàng Thiên Hoa.

Độ thuần thục Hỏa Diễm Dược Tề của hắn đã được nâng lên cấp Tông Sư, đương nhiên hắn cần phải thử các hiệu quả mới.

Một tiếng sau, Trần Thư đến tới trước cổng ra vào đại học Linh Trù.

Vừa chuẩn bị đi vào đại học, đột nhiên có đại gia ở cửa ra vào lên tiếng nhắc nhở:

- Tiểu hỏa tử, nhớ là đừng làm loạn!

- …

Trần Thư gật đầu, không ngờ rằng đối phương lại nhận ra hắn.

- Đại gia cứ yên tâm, đích thân ta sẽ không xuất thủ!

Hắn cười, trong lòng thầm nói thêm: Ai khiêu khích ta, ta sẽ ném đạn hạt nhân!

Hắn bước vào đại học Linh Trù, đi tới phòng bếp riêng của Trương Đại Lực.

- Trần Thư, ngươi còn sống trở về?

Trương Đại Lực nhìn qua nhìn lại Trần Thư, tỏ vẻ vô cùng hối hận.

- Ngươi đây có ý gì?

Trần Thư khóe miệng giật giật nói:

- Ta đã trở lại, hình như ngươi có vẻ thất vọng?

Trương Đại Lực mở miệng nói:

- Gần đây ta mới học được một món ăn mới, đến lúc đó đích thân ta có thể xử lý chỗ của ngươi!

- ?

Trần Thư khẽ nhếch miệng, hóa ra ngươi còn đang suy nghĩ à?

Hắn thở dài, không khỏi nghĩ đến: Một học sinh xuất sắc như ta của thời đại mới, lẽ nào lại kết giao phải người bạn tồi tệ như vậy.

- Đúng rồi, tiện thể giúp ta nấu thịt đi.

Chương 487: Ngươi đây chỉ cây dâu mà mắng cây hòe sao?

Trần Thư mở miệng, vừa hay nguyên liệu nấu ăn ở cửa hàng Thiên Hoa đã được mang đến. - Không chừng Tiểu Hoàng và Husky đói quá không chịu được.

Vừa dứt lời, hắn liều triệu hồi Husky ra.

- Gâu

Husky nhảy qua nhảy lại, trông vô cùng hiếu động.

- Trần Bì, Husky của cậu, hình như miệng hơi tím?

Trần Thư hơi giật mình, nhìn về phía Husky.

Quả nhiên môi của nó có hơi tím, giống như thể bị nhiễm độc.

- Không sao đâu, ta sẽ mua son về bôi qua.

- Hả?

Trương Đại Lực sững sờ nhìn, bây giờ chữa bệnh đều qua loa như vậy sao?

Hắn sờ lên đầu con chó, đi theo chủ như vậy, sao ngươi lại sống sót đến bây giờ?

- Ai lại để cho con chó ngốc này ăn phải dược liệu bừa bãi!

Trần Thư lắc đầu, có chút đau lòng.

Trước đó, Husky đã nuốt phải tất cả dược liệu mà Ngự Thú Đoàn của Triệu Dũng để lại.

Bây giờ xem ra, e là trong số đó có dược liệu thuộc tính độc cấp Bạch Ngân.

Nó cần phải mất một thời gian để các chất độc được tiêu hóa và phân hủy.

Trương Đại Lực tập trung vào việc nấu nướng, Trần Thư chuẩn bị chế tạo Hỏa Diễm Dược Tề.

Một vài phút trôi qua.

Trước mắt Trần Thư xuất hiện một bình Hỏa Diễm Dược Tề.

Ngay sau khi chế tạo hoàn thành, trong đầu hắn bỗng nhiên xuất hiện một âm thanh nhắc nhở.

- Mức hiệu quả bổ sung của cấp Tông Sư: Tăng ngẫu nhiên một kỹ năng có thuộc tính Hỏa Diễm lên cấp 1-3! Một Khế Ước Linh chỉ có thể dùng một bình!

Trần Thư hơi giật mình, ngay sau đó trợn tròn hai mắt.

- Chết tiệt, bá đạo như vậy sao?

- Thế nào?

Trương Đại Lực đang nấu ăn, vẻ mặt khó hiểu quay lại nhìn.

Trần Thư nhẹ giọng nói:

- Không có gì, ta có chút bệnh.

- …

Khoé miệng hắn nở một nụ cười, trực tiếp bắt lấy Husky, suy nghĩ xem có nên cho nó dùng hay không. Bây giờ kỹ năng

thuộc tính Hỏa của Husky chỉ có một cái Hỏa Diễm Oanh Kích, nếu như tăng lên thì dường như không có chút lời lãi nào.

- Nếu không thì chờ một chút xem?

Trần Thư sờ lên cằm, cuối cùng cất Hỏa Diễm Dược Tề đi.

Trong một ngày, Trương Đại Lực đã sơ chế xong các nguyên liệu nấu ăn, cất vào tủ đông.

- Mệt thật!

Trương Đại Lực thảo phào nhẹ nhõm, mở miệng nói:

- Nếu như không phải lịch sử ghi chép thì ta còn nghĩ rằng kim tự tháp là do hôm nay ta xây dựng.

- …

Trần Thư mở miệng nói:

- Đại Lực, để bày tỏ lòng cảm tạ, tối nay ta mời ngươi đi ăn!

- ?

Trương Đại Lực giật giật khóe miệng nói:

- Vậy ta cũng cảm ơn ngươi!

Hắn ta nhìn về phía những nguyên liệu còn lại, nói:

- Không phải có sẵn đây sao? Khế Ước Linh có thể ăn, chúng ta cũng có thể ăn!

- Ngươi để Trần Thư ta ăn thức ăn của chó?

Trần Thư mở to mắt, bộ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Sau hai phút đồng hồ.

- Thơm thật đấy!

Trần Thư một mặt hưởng thụ, hận không thể mang đồ ăn trong tủ đông ra ăn cho hết.

Hương thơm thật sự có thể đến muộn, nhưng sẽ không bao giờ vắng mặt!

Trương Đại Lực cười nói:

- Đúng rồi, Trần Bì, ngươi trở về thành phố Nam Giang sao?

- Ngươi muốn về à?

- Ừm, bây giờ đã là tháng tám, ta muốn về thăm nhà một chút.

- Được, ngày mai xuất phát liền!

Trần Thư gật đầu một cái, bây giờ hắn cũng không có chuyện gì ở Kinh Đô nữa rồi.

Trong ánh mắt hắn có chút hoài cổ, nói:

- Ta nghĩ người dân Nam Giang đã rất nhớ ta rồi!

- Ngươi chắc chắn chứ?

Trương Đại Lực nhướng mày, ngươi đúng là không tự biết mình!

- Phương Tư tỷ đâu? Có về không?

- Có thể nàng bận một chút, không thể đi xa.

Dù là Chân Bảo hay các loại dược liệu khác thì cũng cần một khoảng thời gian để xử lý.

- Được, vậy sáng mai chúng ta sẽ xuất phát!

…

Sáng sớm ngày hôm sau.

Phương Tư lái xe, chở cả hai người bọn họ đến sân bay.

Trương Đại Lực mở miệng hỏi:

- Phương Tư tỷ, ngươi thật sự không muốn quay về thăm nhà một chút sao?

Phương Tư nói:

- Không quay về, ta còn phải bán đồ, hơn nữa đạo sư có thể có một nhiệm vụ giao cho ta.

- Đúng rồi, Phương Tư tỷ, cái này cho ngươi.

Trần Thư lấy ra một bình Hỏa Diễm Dược Tề, trực tiếp đưa cho Phương Tư.

Hắn hiện tại không có ý định đưa cho Husky nuốt, không bằng đưa Dược Tề cho Phương Tư.

Phương Tư mở miệng hỏi:

- Hỏa Diễm Dược Tề? Có tác dụng gì sao?

Đối phương biết rằng Xích Viêm Long của nàng chứa đầy Dược Tề, không thể cho một thứ vô dụng được.

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Đồ chơi nhỏ thôi, có thể nâng cao trình độ của một kỹ năng thuộc tính Hỏa.

- Hả?

Sắc mặt Phương Tư khẽ giật mình, trong nháy mắt có chút thất thần.

- Ngươi nghiêm túc chứ?

Vẻ mặt nàng kinh ngạc, nhìn đi nhìn lại bình Dược Tề bên cạnh mình.

Cuối cùng, Phương Tư cẩn thận cất bình Dược Tề đi.

Mặc dù trong lòng vô cùng tò mò về Dược Tề của Trần Thư, nhưng nàng cũng không nhiều lời.

Nếu Trần Thư muốn nói chuyện, nàng sẽ nguyện ý lắng nghe, còn nếu như không muốn nói, nàng cũng sẽ không hỏi.

Hai tiếng sau,

- Chú ý an toàn!

Phương Tư dặn dò một cậu, đưa cả hai đến cửa sân bay thành công.

- Đúng rồi, hai người lấy vé khi nào vậy?

Trần Thư mở miệng nói:

- Đại Lực? Chúng ta đợi bao lâu nữa thì có vé?

Trương Đại Lực sững sờ nói:

- Vé gì?

- ?

Chương 488: Ngươi đây chỉ cây dâu mà mắng cây hòe sao? (2)

Hai người lập tức nhìn nhau, trong lòng mơ hồ nhận ra có điều gì đó không ổn. - Ngươi đừng có nói là không mua!

- Ngươi đừng có nói là không mua!

Hai người trăm miệng một lời, dự cảm bất thường ngay lập tức được xác nhận.

- Ôi trời ơi! Làm sao ta lại quen biết các ngươi chứ?

Phương Tư xoa trán, chỉ cảm thấy hơi đau đầu.

Hai người tinh thần phấn khởi đi tới sân bay, nhưng bọn họ lại không mua vé?

Hai người làm sao dám!

Phương Tư lắc đầu, nói:

- Các ngươi định quay lại sao?

- Bỏ đi, mua vé bằng tiền mặt.

Hai người bọn họ đeo túi xách lên, đi về phía sân bay Kinh Đô.

May mắn thay, vé đến thành phố Đại Hưng chưa bán hết, hai người bọn họ nhanh chóng giải quyết thủ tục đăng ký, thành thành thật thật chờ đợi ở sảnh chờ.

Ngay trước mặt bọn họ, có một đôi tình lữ đang rất thân mật.

Nữ sinh thẹn thùng nói:

- Honey, ngươi có thấy ta đẹp không?

Nam sinh hơi giật mình, vẻ mặt khó xử:

- Đừng nói những lời tổn thương như vậy!

Trần Thư và Trương Đại Lực liếc nhìn nhau, đã nhịn không được mà muốn cười.

- Nói!

Nữ sinh rõ ràng có chút không vui.

Nam sinh nghiêm túc nói:

- Rất đẹp! Cực kỳ đẹp!

Như vậy nữ sinh mới nhoẻn miệng cười, nói:

- Có phải ngươi sợ ta tổn thương nên mới nói như vậy không?

- Ta sợ ngươi sẽ làm ta tổn thương!

Nam sinh hơi tách ra, một mặt cảnh giác.

Nũ sinh trợn to hai mắt, lập tức lấy điện thoại ra, giống như giận dỗi nói:

- Alo! Cục cảnh sát? Bạn trai ta là tội phạm truy nã!

- Chết tiệt, ngươi điên rồi à!

Vẻ mặt nam sinh chấn động, trong mắt hiện lên sự bối rối, lập tức muốn giật lại điện thoại.

Ngay lúc này, bên cạnh đôi tình lũ có một nam sinh đội mũ lưỡi trai.

Tuổi của hắn ta chỉ khoảng mười tám, nhìn trông có vẻ non nớt.

Nhưng khi hắn ta nghe thấy 'tội phạm truy nã', trong mắt hiện lên một tia nguy hiểm.

Nam sinh lẩm bẩm một câu:

- Lại có tiền thưởng sao?

Trong chốc lát, nhìn thấy hắn ta đột nhiên xuất thủ, một chiêu liền chế phục được nam sinh!

Tuy rằng thể chất của hắn ta không phải là Hắc Thiết Cấp, nhưng chắc chắn hắn ta đã rèn luyện kỹ năng chiến đấu.

- Tại sao ngươi lại đụng vào bạn trai ta?

Nữ sinh thần sắc giật mình, ngay lập tức đến bên cạnh bên nam sinh.

- Tội phạm truy nã mà ngươi cũng dám lại gần?

Nam sinh đồi chiếc mũ lưỡi trai thần sắc lãnh đạm, bộ dạng bất cận nhân tình.

- Không phải, bọn ta chỉ đùa chút thôi.

Nữ sinh tỏ vẻ hốt hoảng, liền lấy ra thẻ căn cước của nam sinh ra.

Nam tử kia có chút sững sờ, nhìn qua nhìn lại hai người bọn họ, trong lòng có chút luống cuống.

Dường như bản thân ta đã mắc sai lầm…

Hắn ta hắng giọng, nói:

- Thẻ căn cước có đáng tin cậy không? Đầu năm nay ngay cả phù hiệu của Ngự Long Vệ cũng bị bọn trộm giả mạo!

Trần Thư thần sắc khẽ giật mình, ngươi đây chỉ cây dâu mà mắng cây hòe sao?

Trần Thư không có mở miệng, mà khoanh hai tay ôm ngực, tâm tình xem náo nhiệt.

Chỉ nhìn thấy nam sinh đội mũ lưỡi trai lấy ra từ trong túi một cái máy đọc thẻ, lướt qua khuôn mặt của đối phương.

Ban đầu hắn chỉ muốn hạ mình một bước.

Nhưng nào ai biết rằng dụng cụ kia lại xuất hiện âm thanh 'tích tích'.

- Chết tiệt! Thật sự là truy nã tội phạm?

Hắn trợn tròn hai mắt, trực tiếp chế phục người kia.

Tội phạm truy nã lúc này thần sắc tái mét, trong ánh mắt đầy tuyệt vọng và bi thương.

Mẹ nó, ta đã làm gì chứ?

Hắn ta đã lẩn trốn trong nhiều năm qua, thậm chí đều trải qua cuộc sống của một người bình thường.

Bạn gái gọi một cuộc điện thoại liền trực tiếp bị bắt?

Trần Thư và Trương Đại Lực liếc nhìn nhau, chuyện nhảm nhí gì đây?

Không ngờ là đào phạm thật!

- Ngươi đứng yên không được phép động đậy!

Nam sinh đội mũ trông thần sắc lạnh nhạt, chỉ vào nữ sinh đang sững sờ.

Hắn nghi ngờ rằng danh tính của đối phương cũng đáng nghi.

Trong lòng nữ sinh có chút hưng phấn, vừa định bước tới, một bàn tay đè lên vai nàng ta.

- Ngươi đứng yên ở đó đợi là được!

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, với thân thể Hắc Thiết Cấp có thể dễ dàng chế phục đối phương.

Ánh mắt nam sinh hiện vẻ cảm tạ, không ngờ lại gặp được những người dân nhiệt tình hỗ trợ.

Đồng thời cùng lúc đó, hắn đã trực tiếp gọi điện thoại.

- Alo, Lưu Đội! Ta mới bắt được một tên tội phạm truy nã ở sân bay Kinh Đô!

Khoảng nửa tiếng sau.

Hai người mặc đồng phục của Trấn Linh Cục đến sân bay và cuối cùng đã xác nhận danh tính của nhau.

Nam sinh thực sự là một tội phạm truy nã, còn nữ sinh chỉ là một công dân hợp pháp, có lẽ là bị lừa gạt.

- A Lương, làm tốt lắm!

Vị nam tử trung niên dẫn đầu vỗ vai nam sinh, trong ánh mắt có phần khen ngợi.

Không hổ danh là một ngôi sao mới của Trấn Linh Cục, tuy chỉ là kiêm chức, nhưng đã giải quyết được rất nhiều vụ án lớn.

Thậm chí còn giúp bọn họ bắt được một tên tội phạm quốc tế.

Nam sinh tên là A Lương đang định trả lời thì một giọng nói đã vang lên trước.

- Cảnh sát, đây là điều bọn ta nên làm!

Trần Thư quang minh lẫm liệt, lo làm việc nghĩa mà không quên đứng lên.

- Là một học sinh thiên tài của Hoa Hạ học phủ! Ta ghét nhất là để tội phạm ung dung ngoài vòng pháp luật!

Chương 489: Ta tên Trần Thư, có học có lễ nghĩa sách

A Lương khẽ cong khóe miệng, trong lòng mơ hồ có chút dự cảm không lành. - Cái kia, cảnh sát, số tiền treo thưởng cho tên tội phạm truy nã này là bao nhiêu… Tất nhiên, ta không phải làm thế, đơn thuần là ta chỉ muốn hỏi một chút…

Trần Thư xoa xoa hai bàn tay, dáng nghĩa chính nghĩa vừa rồi đã biến mất, quả nhiên hắn chỉ là gian thương phố phường.

- …

Những người ở Trấn Linh Cục thần sắc khẽ giật mình, một loạt cử chỉ của đối phương làm bọn họ không phản ứng kịp.

- Ngươi… ngươi muốn cướp số tiền thưởng của ta?

A Lương đột nhiên quay đầu lại, trong mắt hiện lên một tia khó tin.

Hắn ta còn tưởng rằng mình đã gặp được một công dân nhiệt tình, không ngờ lại là một Trình Giảo Kim!

- Bằng hữu…

A Lương đang định mở miệng nói, nhưng lại bị Trần Thư cắt ngang.

- Đương nhiên, việc bắt giữ lần này là công lao của cả hai bọn ta!

Trần Thư cười nói:

- Tuy rằng ta là chủ lực, nhưng vị huynh đệ này cũng có tác dụng phụ trợ!

- Trần Thư ta muốn nhiều nhất là 90%, nếu như ngươi cho ta toàn bộ, ta thực sự cảm thấy ngại!

- …

A Lương mở miệng, nhìn thẳng vào mắt Trần Thư.

Sống mười tám năm cuộc đời, hắn ta chưa từng thấy người nào vô sỉ như vậy.

Ngươi thật sự là chó à! Hời hợt hai câu nói đã cướp lấy đi công lao!

- Lưu Đội, ta nghi ngờ hắn ta là kẻ lừa đảo!

Vừa dứt lời, A Lương trực tiếp lấy dụng cụ trong tay ra, bắt đầu quét mặt Trần Thư.

- Ta dựa vào!

Trần Thư nhìn cái dụng cụ kia, theo bản năng mà lùi lại.

Nếu như có âm thanh 'tích tích' xuất hiện, vậy không phải là vô nghĩa sao?

- Được rồi! Thật không tưởng nổi!

Nam tử trung niên ở Trấn Linh Cục quát lên một tiếng. Hai người trước mắt thấy tiền là sáng mắt lên, căn bản không phải vì duy trì ổn định xã hội, mà là hoàn toàn là vì tiền thưởng.

- Ta sẽ quản chế điều tra!

Ánh mắt của vị nam tử trung niên nhìn về phía Trần Thư, nói:

- Vui lòng để lại thông tin liên lạc!

- 187…

Trần Thư đọc qua số điện thoại.

- Chuỗi số này hình như có chút quen thuộc…

A Lương cau mày, lấy điện thoại di động của mình ra, tra tìm trên danh sách đen.

Ngay sau đó, hắn ta đã khóa một mã số, không nhịn được mà thốt lên:

- Chết tiệt, là ngươi!

Ánh mắt A Lương nhìn chằm chằm Trần Thư, một thoáng liền nhớ ra đối phương.

- Ta làm sao?

Trần Thư nhướng mày, không hiểu rõ chuyện gì cho lắm.

- Không… không có gì…

A Lương dường như đã nghĩ tới điều gì đó, lắc đầu không nói gì thêm.

- Được rồi, hai người không cần phải xung đột, chúng ta sẽ phân phối tiền thưởng hợp lý!

Nam tử trung niên nhìn về phía hai người bọn họ, nói:

- Đúng rồi, A Lương cũng đến từ Hoa Hạ học phủ, nói không chừng hai người vẫn là đồng học đấy!

- Hoa Hạ học phủ?

Trần Thư không ngờ đối phương cũng đến từ Hoa Hạ học phủ, hơn nữa nhìn qua tuổi tác có lẽ học cùng lớp với hắn.

A Lương lẩm bẩm một câu:

- Ta không dám trở thành đồng học cùng với tội phạm…

Hai người bọn họ ở Trấn Linh Cục cũng không nói nhiều lời, cùng nghi phạm rời khỏi sân bay, chỉ để lại một nữ tử vẫn còn đang ngơ ngác tại chỗ.

Cái mẹ nó, nội dung truyện gì đây?

- Hãy chấp nhận thực tế đi, cuộc sống bình thường còn kỳ quái hơn phim truyền hình nhiều!

Trương Đại Lực cười an ủi, nhưng trong mắt hiện lên ý cười không giấu được.

Không chừng sáng sớm ngày mai sẽ có bản tin trực tiếp: Trong cơn tức giận một nữ sinh đã gọi điện cho cảnh sát, nói dối rằng bạn trai mình là đào phạm, sau khi cảnh sát tra ra, đúng là đào phạm thật…

Đúng lúc này, Trần Thư và A Lương chạm trán nhau.

- Hình như ta có biết ngươi?

Vẻ mặt của Trần Thư rất bình tĩnh, nhưng không hiểu sao lại có một cảm giác bị áp bức.

A Lương nhún vai, mở miệng nói:

- Vào lúc đầu năm, ngươi đã giả mạo phù hiệu của Ngữ Long Vệ đúng không?

- Chết tiệt, làm chứng chỉ giả sao?

Trần Thư trợn tròn hai mắt, lập tức hiểu ra.

- Nhưng mà giọng nói của ngươi…

Hắn ta nhướng mày, thực sự không nhớ rõ giọng nói của đối phương.

- Đương nhiên là ta sẽ phải thận trọng.

A Lương hờ hững nói, tự nhiên không thể lộ ra giọng nói thật của mình.

- Thế giới này nhỏ bé thật.

Trần Thư mỉm cười, ai có thể nghĩ rằng một người làm chứng chỉ giả lại có thể được nhận vào Hoa Hạ học phủ?

- Ta tên Trần Thư! Thư của Tri thư đạt lí!

Hắn đưa tay phải ra, nơi khóe miệng nở một nụ cười hiền lành.

- Ta tên A Lương! Lương của Thành thật hiền lương!

A Lương cũng duỗi tay phải ra, trên mặt nở nụ cười.

Hai người khẽ bắt tay nhau một cái rồi tách ra.

- Nếu như có việc gì thì cứ gọi cho ta! Chỉ cần có tiền đúng chỗ!

A Lương mỉm cười đưa ra một tấm danh thiếp của chính mình.

Kẻ hủy diệt hèn nhát: A Lương!

Phương thức liên lạc: 183…

- Bất cứ chuyện gì?

Trần Thư nhướng mày, mẹ nó chớ sao lại gặp được đồng môn?

- Có thể giải quyết 90% vấn đề của thế giới!

- Vậy 10% còn lại thì sao?

- Yêu cầu nhiều tiền hơn!

…

- Có chút thú vị.

Trần Thư nhìn hình bóng đối phương rời đi, sờ lên cằm,

Hắn có dự cảm rằng hai người nhất định sẽ gặp lại nhau.

- Trần Bì, hai người đi ra từ cùng một tổ chức à?

Trương Đại Lực đi tới, mở miệng hỏi.

Chương 490: Huyết áp của ta có hơi tăng lên…

Trần Thư theo bản năng nói: - Tổ chức gì?

- Tổ chức tội phạm!

- Dẹp đi!

Hai người Trần Thư lên máy bay, bắt đầu hành trình trở về.

Thành phố Nam Giang, vào lúc trời chạng vạng tối.

- Nhi tử, về rồi sao?

Cha mẹ sớm đã đợi Trần Thư trở về, còn đặc biệt chuẩn bị bữa ăn.

Trần Thư gật đầu một cái, cất hàng lý đi.

Nhìn khung cảnh quen thuộc, trong lòng hắn cũng trở nên an bình.

Người một nhà ngồi quây quần bên nhau rất hòa thuận, thưởng thức bữa tối thịnh soạn.

Cha Trần mở miệng hỏi:

- Nhi tử, vẫn ổn chứ?

Trần Thư ăn một miếng cơm lớn, nói:

- Không sao đâu ạ! Gần đây đói bụng muốn ăn, buồn ngủ lại muốn ngủ, thân thể sao lại không tốt cho được!

- Cha hỏi tên tiểu tử con sao? Cha nói là con không để người khác xảy khác xảy ra chuyện gì chứ?

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng nói:

- Sao có thể được?

- Con sớm đã thấy giáo sư của Hoa Hạ học phủ, hắn ta một mực khen ngợi thiên phú của con tốt, muốn thu nhận con làm đồ đệ! Hơn nữa hắn ta đã mua cho con hai cái hán bảo giá cáo ở trước mặt mọi người!

- Đừng nói nhảm nữa!

Cha Trần Bình nghe thấy thì ngẩn mặt ra.

- Đúng rồi, nhi tử, vừa hay con trở về.

Mẹ đưa cho Trần Thư một bát canh sườn, mở miệng nói:

- Dì hai của con đã giới thiệu cho con một đối tượng, con có muốn tiếp xúc thử một chút không?

- Hả?

Trần Thư đang ăn miếng cơm thì động tác liền cứng đờ lại.

- Mẹ, con mới có mười tám tuổi…

- Con có thể tìm hiểu một chút trước, tiểu cô nương cũng bằng tuổi con đó, sẽ biết dùng smartphone, trời mưa còn biết chạy vào trong nhà…

- Ngừng! Dừng lại một chút!

Trần Thư khẽ nhếch miệng, vẻ mặt đờ đẫn.

Hai người đang đùa con đấy à!

- Mẹ bị làm sao vậy!

Cha Trần Bình cắt ngang lời nói:

- Ta thấy nhi tử và Tiểu Phương Tư cũng rất xứng đôi.

Mẹ mở miệng nói:

- Tư tưởng của ta không đủ cởi mở, không thể để chấp nhận hai tên nam sinh…

- Hơn nữa nếu hai người bọn họ mà ở cùng nhau, không phải làm cho cái nhà này nổ tung à?

- ?

Trần Thư xoa xoa vùng thái dương, đầu chỉ cảm thấy ù ù, nhất thời không phản ứng kịp.

- Hai người cứ từ từ ăn đi, huyết áp của con có tăng lên một chút!

Hắn trực tiếp và hai lần cơm rồi trở về phòng.

Trần Thư nằm ở trên giường, lấy điện thoại ra, con ngươi đảo qua một vòng, phát hiện ra một nhóm bằng hữu.

- Cảm ơn đã mời, ta ở Nam Giang, vừa mới xuống máy bay!

- Tội phạm ở Nam Giang Trần Thư, thành thạo thiêu hủy, phá mìn, lừa đảo các cơ sở kinh doanh khác nhau, giá cả lại rẻ, ai có nhu cầu có thể nói chuyện riêng!

Trần Thư hài lòng gật đầu một cái, lại mở trang web của hiệp hội Ngự Thú Sư, đưa ra thông tin mua lại.

Trong đó bao gồm các dược liệu Hắc Thiết Cấp, các kỹ năng Bạch Ngân Lãnh Chúa Nguyên Tố.

Nếu như có tiền không tiêu phí thì chẳng phải giống như việc kiếm tiền một cách vô ích sao?

Trong lúc Trần Thư còn đang chơi game, tin tức ở trên siêu tín truyền đến.

- Hả? Nhanh như vậy có việc rồi sao?

Hứa Tiểu Vũ:

- Trần Bì, ngươi về đến Nam Giang chưa?

Trần Thư:

- Tiểu Vũ, sao vậy?

Hứa Tiểu Vũ:

- Ta muốn mời ngươi tới nhà ta ăn một bữa cơm, có chút việc…

Trần Thư:

- Không thành vấn đề!

Trần Thư liếm môi, xem ra nàng ta có chuyện cần hắn giúp đỡ.

…

Sáng ngày hôm sau.

- Nhi tử, ra ngoài sao?

- Vâng, không có cách nào khác, nhân duyên quá tốt, vừa về đến nhà đã có người mời đến nhà nàng để ăn cơm.

Trần Thư thở dài, vẻ mặt buồn rầu.

- Tiểu tử thối.

Cha Trần Bình lắc đầu nói:

- Con cũng đã lớn rồi, bất cứ ai mời tới nhà ăn cơm cũng không được ra tay, con biết chưa?

- Cha, con biết rồi! Yên tâm đi!

Trần Thư im lặng mở túi ra lấy ra một chiếc túi nhựa.

- Con sẽ đóng gói!

- ?

Cha Trần Bình khẽ nhếch miệng, con có suy nghĩ nào bình thường hơn không?

- Thực ra ý cha là…

Còn chưa kịp nói xong, Trần Thư đã lao ra khỏi nhà.

Một tiếng sau.

Trần Thư đi đến một biệt thự ở khu Bắc thành phố Nam Giang, hắn lẩm bẩm một câu:

- Sao lại sống trong biệt thự…

- Trần Thư!

Hứa Tiểu Vũ sớm đã đợi hắn.

Lúc này Hứa Tiểu Vũ đang mặc một bộ váy trắng, tóc dài phất phới, trong mắt khi đang cười chỉ nhìn về phía hắn.

- Tiểu Vũ, ngươi quay về thành phố Nam Giang khi nào vậy?

- Ta mới quay về hai ngày trước.

Hai người đi vào bên trong biệt thự, trong sân trồng đầy hoa tươi.

Nam nhân trung niên thần sắc uy nghiêm đang ngồi trên ghế đá, trên tay nhấp một ngụm trà.

Hứa Tiểu Vũ mở miệng nói:

- Cha, đây là đồng học của con, Trần Thư!

- Trần Thư đồng học, xin chào!

Nam nhân trung niên đứng dậy chào đón, trên mặt nở nụ cười tươi.

- Thúc thúc, xin chào!

Sắc mặt Trần Thư bình tĩnh, không thấy bất kỳ sự căng thẳng nào.

- Đúng là tuổi trẻ tài cao!

Hứa Phong mỉm cười, đưa Trần Thư đi vào bên trong biệt thự.

Ngoại trừ người nhà của Hứa Tiểu Vũ, cữu cữu Chu Thực và Chu Thành cũng có mặt ở đó.

- Trần Thư, lâu rồi không gặp!

Trần Thư nhếch mép cười, ân cần chào hỏi:

- Chào hai Chu thúc!

Lúc này đã là giữa trưa, mọi người đi tới phòng ăn, trên bàn đã bày đủ loại đồ ăn ngon.

- Tiểu Trần ngồi đi, cứ coi như nhà mình là được.

Chương 491: Huyết áp của ta có hơi tăng lên… (2)

Hứa Phong nói, muốn kéo một cái ghế ra cho Trần Thư. Tổng cộng có sáu người ngồi xuống, bắt đầu thưởng thức đồ ăn.

- Tiểu Trần đã trải qua kỳ nghỉ hè như thế nào?

Hứa Phong hỏi, muốn kéo gần khoảng cách quan hệ một chút.

- Ta đã tới Kinh Đô dạo chơi một vòng, xem qua Hoa Hạ học phủ.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Thật sự quá lớn rồi, Hứa thúc, nói thật là ta còn không muốn đi học một chút nào nữa, từ tòa nhà dạy học đến phòng ăn đều phải đi bộ mất nửa ngày!

- …

- Nhưng bên trong lại có một giáo sư năn nỉ thu nhận ta làm học sinh, nếu ta không đi thì không thể, ta không thể tự mình làm được!

- Cái này…

Trên bàn ăn bỗng chốc yên lặng trở lại, tất cả mọi người đều sững sờ nhìn hắn.

Đặc biệt là vợ chồng Hứa Phong, chưa ai từng thấy người nào không hề bình thường như vậy?

Chỉ cảm thấy có một chút bối rối.

- Ha ha…

Hứa Phong cười khan một tiếng, nói:

- Quả nhiên là không bình thường…

Ánh mắt của lão ta nhìn về phía hai người Chu Thực huynh đệ, tuy rằng không nói gì, nhưng ánh mắt vẫn lộ ra ý tứ hàm xúc.

Ngươi có chắc người này đáng tin không?

Hai người Chu Thực huynh đệ tự giác cúi đầu xuống, bọn họ làm sao biết được Trần Thư so với trước kia càng quá đáng hơn!

Mọi người kéo về nhà trong nửa giờ.

Trần Thư một mặt hài lòng, không nhìn được mà vỗ bụng.

- Tiểu Trần, nói thật, ta mời ngươi lần này là muốn làm phiền ngươi một chuyện.

- Hả? Hứa thúc có chuyện thì cứ nói thẳng đi!

Trần Thư gật đầu nói:

- Trần Thư ta không có gì lợi hại, chỉ là giúp người làm niềm vui!

Hứa Tiểu Vũ quay đầu nhìn chằm chằm vào Trần Thư, vẻ mặt đầy kỳ quái, cuối cùng không nói ra lời.

Hứa Phong ho khan một tiếng, mở miệng nói:

- Là như vậy, công ty bọn ta đã chấm dứt hợp đồng với một đại lý dược liệu trước đây…

Một lúc sau, Trần Thư mới hiểu đối phương muốn nói gì.

Dược liệu ngày nay ngày càng quý, tình trạng các công ty dược liệu có thể có nguồn cung cấp cố định cũng ngày càng nhiều.

Hiện nay ngoài công ty Dược Dịch 666, một công ty dược liệu khác cũng muốn thiết lập mối quan hệ hợp tác với công ty dược liệu này.

Ba công ty này sẽ tổ chức một hội nghị, tương đương với một hội nghị đấu thầu quy mô nhỏ.

Phụ thuộc vào ai trong hai công ty có điều kiện tốt hơn, con bài thương lượng cao hơn.

- Một công ty khác sẽ có một sinh viên từ Hoa Hạ học phủ trình diện, không biết là Trần đồng học có thể hay không…

- Giống như một trấn tràng tử(*) sao?

(*: làm một điều gì đó để nổi bật hơn người khác)

Trần Thư sờ lên cằm, Hoa Hạ học phủ là đệ nhất thánh địa của Ngự Thú Sư, địa vị không cần nói cũng có thể biết, bất kỳ học sinh nào cũng có địa vị xã hội rất cao.

Những người buôn bán dược liệu không chỉ nhìn vào điều kiện của hai công ty, mà còn phải nhìn vào bối cảnh và thế lực.

Trần Thư đang định trả lời, bỗng nhiên trước mặt hắn xuất hiện các lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Vỗ ngực một cái nói: “Nếu như là việc của Tiểu Vũ, đó cũng là việc của Trần Thư ta”! Phần thưởng khi

hoàn thành: Ngự Thú Lực thiểu lượng 】

【 Lựa chọn 2: Trực tiếp từ chối, nói rằng bản thân mình không có thời gian. Phần thưởng khi hoàn thành: Nguyên Tố Thú Phong Nhận cộng thêm một 】

【 Lựa chọn 3: Đồng ý, diễn đạt một cách dễ hiểu rằng ngươi cần một khoản thù lao! Phần thưởng khi hoàn thành: Mở khóa đồ giám mới: Hậu Thổ Dược Tề 】

Trần Thư đảo con ngươi một vòng, dùng lại một lúc ở lựa chọn thứ hai và thứ ba.

Một lúc sau, Trần Thư xoa xoa hai bàn tay, nói:

- Hứa thúc, ta nhất định sẽ giúp đồng học một tay, ta nhất định lo việc nghĩa mà không chểnh mảng!

Hắn thở dài:

- Nhưng hiện tại ta có chút bận, thành phố Giang Nam có quá nhiều công ty đã tìm ta phát ngôn, lịch trình thực sự đã kín!

- ?

Ánh mắt mọi người đều giống nhau, đều nhìn nhau.

Dựa theo quy trình trước đó, kỳ nghỉ hè này nhất định sẽ có nhiều quảng cáo liên quan tới Trạng Nguyên trong kỳ thi tuyển sinh đại học.

Nhưng thành phố Nam Giang năm nay lại hoàn toàn khác, không có bức ảnh nào của Trần Thư…

Ngươi đây chưa nhận được một quảng cáo nào, vậy mà lại nói rằng lịch trình đã kín!

Sao ngươi lại nói ra được điều đó?

- Nếu như ta thực sự phải sắp xếp ramột ngày nào đó thì những kinh phí vi phạm hợp đồng kia…

Trần Thư thở dài, trong ánh mắt có vẻ ngượng ngùng.

Hứa Phong thần sắc bình tĩnh, trực tiếp nói ra giá của mình:

- Chỉ cần Trần Thư đồng học đồng ý trình diện, 100 vạn!

- Trần Thư ta không có ưu điểm gì khác, chỉ có nghĩa khí!

Trần Thư lập tức đứng dậy, nắm tay Hứa Phong, nói:

- Việc của Hứa thúc cũng là của ta!

- …

Nhìn thấy sắc mặt Trần Thư thay đổi, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

- Ta cảm thấy ta và Hứa thúc đúng là có duyên!

Trần Thư mở miệng nói:

- Chọn ngày không bằng đụng ngày, không bằng chúng ta kết duyên làm huynh đệ thì sao?

- Ngươi muốn chết à!

Hứa Tiểu Vũ khóe miệng giật giật, ánh mắt có chút hoảng sợ, trực tiếp ngăn lại hành động của Trần Thư.

Chẳng phải sau này nàng ta sẽ phải gọi hắn là Trần thúc?

- Ăn cơm, ăn cơm…

Hứa Phong cũng chỉ cảm thấy không bình thường, trực tiếp chuyển hướng chủ đề khác.

Chương 492: Trần Thư ta dùng nhân phẩm làm bảo chứng

Trong bầu không khí lạ lùng, mọi người đã dùng bữa xong. Ngược lại Trần Thư ăn uống no nê, những người còn lại chỉ cảm thấy vô cùng rối rắm, thật sự không theo kịp mạch não của hắn.

- Chủ nhật này, ta sẽ làm phiền tới Trần đồng học rồi!

- Hứa thúc, yên tâm đi!

Trần Thư xua tay, rời khỏi nhà Hứa Tiểu Vũ.

- Cuối cùng cũng đi…

Đám người Hứa Phong không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Trần Thư ở lại lâu hơn, có lẽ gia đình này sẽ sớm mất trí.

…

Trần Thư trở về nhà, bắt đầu tận hưởng kỳ nghỉ hè.

Mỗi ngày đều ăn nhậu chơi bời cùng Trương Đại Lực, tin tức về sự trở lại của hắn đã lan truyền khắp thành phố Nam Giang.

Người dân Nam Giang không thể không cầu nguyện mỗi ngày: Mong bọn tội phạm mau chóng khai giảng càng sớm càng tốt…

Cuối tuần cũng sắp đến rồi.

Trần Thư cố tình thu dọn đồ đạc, mặc một bộ âu phục, đeo kính râm, bước ra ngoài tiểu khu.

- Tiểu Trần!

Hứa Phong sớm đã lái xe tới chờ, vừa nhìn thấy Trần Thư đi ra liền hét lên.

Trần Thư lên xe, ngoại trừ Hứa Phong thì Chu Thực và Hứa Tiểu Vũ cũng ở trên xe.

- Hứa thúc, đi thôi.

Đám người rời khỏi tiểu khu, đi về hướng đông thành phố Nam Giang.

Hứa Tiểu Vũ hỏi:

- Ngươi đeo kính râm làm gì?

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Ngươi thấy rất khí thế sao? Lát nữa sẽ thấy được trình độ chuyên nghiệp!

- Tào lao…

Hứa Tiểu Vũ lẩm bẩm một câu.

Nửa giờ sau, đoàn người đi đến trước cửa ra vào công ty Dịch Dược 666.

- Lưu tổng!

Hứa Phong vừa dừng xe, ngay lúc nhìn thấy một nam nhân trung niên mập mạp mặc âu phục đi tới công ty.

Bàn tay mập mạp duỗi ra, hiền hậu nở nụ cười:

- Hứa tổng!

- Vị này là?

Lưu Minh ngay lập tức nhìn thấy bộ dạng hỗn độn của Trần Thư.

- Học sinh, Trần Thư!

Trần Thư vươn tay ra, bình tĩnh bắt tay với đối phương.

Vừa dứt lời, thân thể hắn bỗng run lên bần bật, giống như bị ốm.

Ào ào ào!

Chỉ nhìn thấy hàng chục tờ giấy ngay lập tức bay ra từ dưới bộ âu phục.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người có chút sững sờ, đây lại là trò kỳ quái gì thế này?

Trần Thư thần sắc bình tĩnh nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, phiếu điểm thi đại học mất rồi…

- …

- …

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Trần Thư, thậm chí theo bản năng muốn tránh xa hắn ra.

Mẹ nó, làm rơi một tờ thì còn có thể xem là vô tình nhưng rơi hàng chục tờ cùng một lúc, liệu có quá vớ vẩn không?

- Ha ha…

Lưu Minh cười khan một tiếng, nhặt tờ giấy trên mặt đất lên, lập tức nhìn thấy phiếu điểm của hắn.

- Lại là một thiên tài khác ở Hoa Hạ học phủ sao?

Hắn ta là người đến từ tỉnh khác, tất nhiên chưa từng nghe qua đại danh Trần Thư, nhưng là trong mắt hắn ta cũng không có

nhiều trở ngại mà xuất hiện tôn kính.

Thân phận của tổng giám đốc một công ty Dịch Dược nhỏ không thể so sánh với thiên tài của Hoa Hạ học phủ.

- Cảm ơn Lưu tổng!

Trần Thư bình tĩnh lấy lại phiếu điểm thi đại học của mình.

Hứa Phong mời hắn ta đi đến phòng họp của công ty, hai công ty cùng đợi chờ.

Ánh mắt Lưu Minh có chút không vui, mở miệng hỏi:

- Sao công ty Dược Tề Đa Bảo còn chưa tới vậy?

Đúng lúc này, một nhóm người đi vào bên trong phòng họp.

- Để Lưu chờ lâu rồi, trên đường đi bọn ta bị trễ một hồi…

Người cầm đầu đeo kính gọng vàng, trong tay còn xách theo một túi lễ vật.

- Đây làm một chút sản vật đặc biệt của quê nhà, không được kính ý! Hy vọng Lưu tổng có thể nhận lấy.

Lưu Minh gật đầu, vẻ không hài lòng trong ánh mắt đều tiêu tán.

- Hả?

Ánh mắt của Trần Thư hướng về đối phương, một nam sinh cao gầy đối diện với hắn.

Khuôn mặt hắn ta ôn hòa, lộ ra vẻ nho nhã.

- Hoa Hạ học phủ, Vương Tuyệt!

Nam sinh cao gầy đưa tay phải ra, nhìn thấy Trần Thư đang đeo kính râm.

- Khụ khụ!

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đang ở đây, Trần Thư bình tĩnh đứng lên nói:

- Trạng Nguyên thành phố Nam Giang, thiên tài Hoa Hạ học phủ, niềm tự hào của Nam Giang Nhị Trung, đệ tử quan môn

của giáo sư Liễu Phong, người thừa kế duy nhất của giáo sư Diệp Thanh Lão…

- ?

- ?

Mọi người trong phòng họp đều có chút bối rối, mẹ nó cái thứ gì đây?

Bây giờ tự giới thiệu về bản thân dài như vậy sao?

Vương Tuyệt cũng có chút sững sờ, hai tay đặt trong không trung có chút ngượng ngùng.

- Ta là Trần Thư!

Cuối cùng thì một xưng danh cũng đã kết thúc, Trần Thư cuối cùng cũng nói ra tên mình.

- Khụ khụ…

Hứa Phong ho khan một tiếng, nói:

- Tất cả mọi người đều đã ở đây, vậy thì chúng ta bắt đầu thôi.

Lưu Minh mở miệng nói:

- Công ty của bọn ta cực kỳ nổi tiếng, ngoại trừ hai nhà bọn ngươi ra thì đều có quan hệ với những công ty Dược Tề khác.

- Nhưng xét về mối quan hệ tốt đẹp giữa hai công ty với chúng ta cũng không tệ, cộng với thực lực hùng hậu, bọn ta quyết định chọn một trong hai nhà các ngươi làm đối tác trong năm nay.

- Vậy để Hứa tổng nói với qua về tình huống của công ty trước đã!

Hứa Phong hắng giọng, bình tĩnh mở miệng nói:

- Công ty Dịch Dược 666 của bọn ta đã sáng lập…

Hai công ty liên tiếp giải thích các lợi thế tương ứng của bọn họ, đến mức báo giá cũng hoàn toàn giống nhau.

Chương 493: Tiềm Long vào biển mà không nói chí, xú cá nát tôm sao có thể biết được?

– Trần đồng học, Vương đồng học, các bạn đều là thiên tài của Hoa Hạ học phủ, không biết có gì muốn nói không? Lưu Minh đã sắp xếp các đặc điểm của hai công ty, ánh mắt nhìn về phía hai người Trần Thư.

- Trần Thư ta dùng nhân phẩm làm bảo chứng, ngươi có thể tin tưởng công ty của Hứa thúc!

Trần Thư trực tiếp đứng lên, tự tin nói.

Ngay khi những lời này nói ra, vẻ mặt của mọi người đều là kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau.

Hứa Phong cũng sửng sốt một chút, lão ta không ngờ Trần Thư lại trượng nghĩa như vậy, trực tiếp dùng nhân phẩm của hắn làm bảo chứng.

Hứa Tiểu Vũ thì im lặng cúi đầu, tiền đề là Trần Bì phải có nhân phẩm…

Đối với bọn tội phạm Nam Giang mà nói, đây căn bản chẳng qua là một lời nói suông!

- Hừ! Nhân phẩm này đều là trống rỗng! Ta, Vương Tuyệt, cũng có thể dùng nhân vật làm bảo chứng.

Vương Tuyệt bình tĩnh mở miệng, nói:

- Không bằng chúng ta tỷ thí với nhau một trận đi, quyết định xem ai là đối tác được không?

Trong mắt hắn ta có sự tự tin, muốn nói chuyện bằng sức mạnh.

- Được thôi! Tùy hai vị thiên tài quyết định!

Lưu Minh đảo con ngươi một vòng, cuối cùng cũng gật đầu một cái.

Trên thực tế, những điều kiện còn lại của hai công ty đều có thể, hắn ta cũng khó lựa chọn.

Đã như vậy thì nhìn vào sức mạnh của Trần Thư và Vương Tuyệt, coi như ném xúc xắc quyết định.

Đúng lúc có thể xem một tràng tỷ thí tuyệt vời.

- Ngươi chắc chắn chứ?

Trần Thư khẽ nhếch miệng, nhìn qua nhìn lại về phía Vương Tuyệt.

Hắn ta là một Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư, hoàn toàn có thể đánh bại bất kỳ học viên Ngự Thú Sư nào.

Đừng nói là ngươi dùng Khế Ước Linh cấp S, ngay cả cấp SS cũng không sử dụng được!

Ngươi là người ngoài tỉnh…

Hứa Tiểu Vũ lắc đầu, nàng ta chưa từng trải qua cảnh tội phạm đánh đập dã man, nàng ta yên lặng thương tiếc cho Vương Tuyệt.

Vương Tuyệt thần sắc bình tĩnh, đứng dậy nói:

- Ta không có thời gian! Cảm ơn!

- …

Hứa Tiểu Vũ khẽ nhếch miệng, đầu năm nay ai cũng đều vội vàng đi đầu thai sao?

Trần Thư vẫn ngồi nguyên tại chỗ, khoảng trống bên trái bị phá vỡ, lộ ra một đôi mắt to tròn vô cùng đáng yêu.

- Bán Tương Triệu Hoán?

Vương Tuyệt nhìn chằm chằm, ý thức mơ hồ nhận ra được cảm giác không ổn.

Kỹ năng này không phải là thứ mà học sinh cấp 3 có thể nắm giữ!

Còn chưa kịp nói xong, không gian bên phải Trần Thư cũng bị phá vỡ, lộ ra hai con mắt sáng suốt.

Một người hai thú nhìn về phía Vương Tuyệt, bầu không khí trong phòng họp thoáng trở nên im lặng.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Vương huynh, khi nào thì chúng ta tỷ thí?

- Tỷ thí? Tỷ thí gì?

Vương Tuyệt im lặng ngồi xuống, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu. nói:

- Không phải danh ngạch đều định ra rồi sao? Trước đây ta đã coi trọng công ty của Hứa thúc!

- …

Nhìn Vương Tuyệt thoải mái quay mặt đi, mọi người không khỏi âm thầm tặc lưỡi.

Cái mẹ nó, không phải quá lưu loát rồi chứ?

- Vương thiếu gia…

Lão bản công ty Đa Bảo thấp giọng mở miệng nói, không ngờ rằng người mà hắn ta bỏ ra nhiều tiền như vậy để mời tới lại phản bội nhanh như vậy.

- Được rồi! Nếu đã như vậy, công ty Dịch Dược 666 sẽ ký kết hợp đồng với công ty bọn ta!

Lưu Minh thần sắc kinh ngạc, hắn ta không ngờ Trần Thư lại là thực lực Hắc Thiết Cấp.

Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ để hắn ta hợp tác cùng với công ty Dịch Dược 666, ít nhất hai bên đều dựng nên một mối quan hệ.

- Hợp tác vui vẻ!

Trong mắt Hứa Phong hiện lên ý cười, nhưng không ngờ rằng Trần Thư lại mạnh mẽ như vậy.

100 vạn này, xem ra cũng có giá trị!

- Hợp tác vui vẻ!

Hai công ty bắt đầu ký kết hợp đồng, Trần Thư không có hứng thú tham gia vào chuyện sau này.

Hắn vừa rời khỏi công ty Dược Dịch 666, một giọng nói liền truyền đến.

- Trần ca!

Khuôn mặt của Vương Tuyệt tràn đầy nụ cười, giống như một hảo hữu đã lâu không gặp trong nhiều năm.

Trần Thư quay đầu lại nói:

- Hả? Có chuyện gì sao?

- Kết giao bằng hữu! Kết giao bằng hữu!

Vương Tuyệt cười nói:

- Mọi người đều là tân sinh Hoa Hạ học phủ, mong Trần ca chiếu cố nhiều hơn!

- Cứ gọi ta là tội phạm là được rồi.

- Hả… tội phạm?

Hai mắt Vương Tuyệt mở to, có vẻ hơi kinh ngạc, lại giơ một ngón tay cái lên:

- Ngươi đúng là sống đúng với tên tuổi của mình! Chẳng trách ngay từ đầu ta đã bị ấn tượng bởi sức hút nhân cách của tội phạm ca!

Vương Tuyệt chậm rãi nói, hoàn toàn là trợn mắt nói dối.

Hứa Tiểu Vũ ở bên cạnh khẽ nhếch miệng, tất cả học sinh đăng ký vào Hoa Hạ học phủ đều như thế này sao?

Trần Thư sờ lên cằm, nhìn đối phương nói:

- Diễn xuất của ngươi cũng không tệ nhỉ?

- Không còn cách nào khác, chỉ dựa vào cái miệng này kiếm cơm thôi!

Vương Tuyệt cười nói:

- Tối nay ta muốn mời tội phạm ca ăn một bữa cơm! Bù đắp cho sự lỗ mãng vừa rồi!

Đang nói chuyện, điện thoại của hắn ta đổ chuông vang lên.

- Chờ một chút, ta nghe điện thoại…

Vương Tuyệt lấy điện thoại ra:

- Alo?

- Có phải là thiên tài Vương thiếu gia của Hoa Hạ học phủ không? Bên ta có một hội nghị, muốn mời ngươi trình diện…

Vương Kiện cau mày nói:

- Thành phố Hưng sao? Không được, xa quá! Hôm nay ta không thể đuổi kịp được.

Chương 494: Tiềm Long vào biển mà không nói chí, xú cá nát tôm sao có thể biết được? (2)

– Phí trình diện là 100 vạn, nếu như thất bại sẽ giảm một nửa, ngươi có thể trực tiếp trả 50 vạn đến đây. - ?

Đầu dây bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu, cuối cùng dường như muốn nói điều gì đó.

Nhưng lại sợ bị Vương Tuyệt nhớ tới, nên chỉ có thể cúp máy.

Ngươi đây đã ăn cướp trắng trợn rồi!

- Lại còn có hoạt động như vậy sao?

Trần Thư khóe miệng giật giật, ngươi thật là dám nói ra!

- Đùa chút thôi…

Vương Tuyệt cười nói, nếu như đối phương thật sự gửi tiền tới, hắn ta chỉ có thể miễn cưỡng nhận.

- Không có cách nào, cuộc sống ép buộc, vất vả lắm mới có thể thi đậu vào Hoa Hạ học phủ, đây chính là một tấm biển chữ vàng!

Trần Thư chỉ là kiêm chức một chút, con hàng này xem như là nghề nghiệp.

- Tội phạm ca, buổi tối ta sẽ liên lạc với ngươi!

Vương Tuyệt vẫy tay, rời khỏi cửa ra vào công ty.

- Được!

Trần Thư không từ chối, ai lại có thể từ chối một bữa tối miễn phí chứ?

- Tiểu Vũ, ngày 1 tháng 9 là ngày ngươi khai giảng đúng không?

- Hả? Sao vậy?

Trần Thư vỗ ngực nói:

- Đến lúc đó đi cùng nhau đi, có ta hộ tống, ngươi sẽ an toàn!

Vẻ mặt của Hứa Tiểu Vũ có chút xấu hổ, cùng đi Trần Thư trên một con đường, nàng ta lo lắng sẽ bị đưa thẳng tới Trấn Linh Cục…

Đến lúc đó, những người khác bắt đầu khai giảng, còn bọn họ vào tù, đó không phải là chuyện nhảm nhí sao?

- Vậy thì vui vẻ quyết định vậy đi!

Trần Thư mở miệng nói, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Lại có thêm bữa tối miễn phí, vé xe miễn phí, cuộc sống lại tươi đẹp như vậy sao?

Vào buổi tối, Trần Thư cùng Vương Tuyệt ăn một bữa cơm.

Cả hai nói chuyện thoải mái, lên kế hoạch cho tương lai của Lam Tinh…

Vương Tuyệt vì muốn trực tiếp nhận lệnh, vội vàng rời thành phố Nam Giang.

Trần Thư trở lại trạng thái nghỉ hè chán chường, không cần nghĩ ngợi bất cứ chuyện gì, nhưng điều đó khiến hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Thời gian hạnh phúc luôn ngắn ngủi.

Trong nháy mắt đã tới ngày 25 tháng 8.

Trần Thư nằm trên sô pha, chán nản lướt xem điện thoại, xem tin tức trong nhóm. Lúc này, một nhóm chiến đấu ‘Hoa Hạ học phủ 981’ liên tục lên tiếng.

- Các đồng học, sắp đến khai giảng rồi, nghĩ lại có chút xúc động!

- Đóng đó, nghe nói năm nay chúng ta có rất nhiều thiên tài.

- Các ngươi có nghe nói chưa? Trạng Nguyên thành phố Bắc Nguyên có Khế Ước Linh cấp SS, hình như hắn không tham gia nhóm, bằng không có thể ôm đùi sớm.

- Đây là cái gì vậy? Thành phố Đông Đường chúng ta cũng có cấp SS, hơn nữa còn sắp tiến đến Hắc Thiết Cấp ngay lập tức.

- Áp lực năm nay thực sự rất lớn, xem ra bọn họ đều là thiên tài…

Trần Thư sờ lên cằm, trong lòng nghĩ tới cái gì đó.

Hắn ngay lập tức dùng tài khoản phụ xin gia nhập nhóm, hơn nữa ghi chú còn đổi thành Trương Đại Lực.

Trương Đại Lực:

- Các ngươi còn tính toán cái gì nữa? Nghe nói thành phố Nam Giang có ngoan nhân tên Trần Thư, lúc tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học đã trở thành Hắc Thiết Cấp!

Trần Thư:

- Đồng học, quá khen rồi! Mọi người đều là thiên tài cả, ta chẳng là gì cả.

Hắn liếm môi, lại chuyển sang bên tài khoản phụ.

Trương Đại Lực:

- Trần Thư ca, không cần khiêm tốn như vậy, nghe nói rằng ngươi vừa giành được quán quân cuộc thi đấu Ngự Thú, ngươi còn suýt đã giết chết Hắc Thiết Cấp Quân Vương lúc tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học!

Trần Thư:

- Không có gì đáng để nói! Đồng học! Đừng nói nữa! Ta thực sự ghét khoe khoang!

Trương Đại Lực:

- Không được, ta muốn nói! Không ai có thể ngăn cản ta!

Trần Thư hài lòng gật đầu, lúc này trong nhóm đều trở nên im lặng, đây chính là hiệu quả mà hắn muốn.

Tiềm Long vào biển mà không nói chí, xú cá nát tôm sao có thể biết được?

Đúng lúc này, một người yên lặng gõ chữ và nói:

- Học trò Trần, đạo lý ta đều hiểu, nhưng tại sao hai tên trên mạng của ngươi, một cái là ngàn năm Trần Bì, một cái là vạn năm Trần Bì…

- ?

Trần Thư mở to con mắt, nhìn thấy những cái tên lớn nhỏ, thoáng cái cả người sững sờ.

Trong chốc lát, cả hai ảnh đại diện tài khoản của hắn bị biến thành màu xám.

Nửa giờ sau, Trần Thư lên mạng, lại đánh chữ: :

- Các bạn học cũng nên cảnh giác về an ninh mạng, đừng duyệt các trang web nguy hiểm, tài khoản của ta vừa mới bị đánh cắp, các ngươi cũng không muốn bị lừa đúng không?

-…

Cả nhóm lại trở nên im lặng lần nữa.

Mặc dù Trần Thư thất bại trong việc giả vờ, nhưng không thể không nói, học sinh trong nhóm đều đã nhớ kỹ hắn.

- Quên đi, trên mạng khó mà tiếp tục giả bộ, ta vẫn phải đích thân đến Hoa Hạ học phủ để nói chuyện về nó!

Trần Thư lắc đầu, khóe miệng nở một nụ cười xấu xa.

Hắn muốn làm cho Hoa Hạ học phủ chìm trong bóng tối!

- Sắp rời thành phố Nam Giang, ta phải làm gì đó, bằng không mọi người sẽ nhớ ta chết mất!

Trần Thư đứng dậy, vận động xương cốt, rời khỏi nhà.

Rầm rầm rầm!

- Đại Lực, mở cửa ra! Ta là a thúc đội trưởng của ngươi!

- Trần Bì, chiều nay ngươi không có chuyện gì làm hả?

Dáng vẻ Trương Đại Lực buồn ngủ mông lung, hiển nhiên là bị đánh thức. .

Chương 495: Đã quá muộn cho bọn tội phạm rồi!

Trần Thư vỗ vai hắn ta nói: - Ngươi mới ngủ trưa à? Có chút bộ dáng tuổi trẻ được hay không?

- Ngủ trưa ư? Ngủ trưa là gì?

Trương Đại Lực ngáp dài nói:

- Ta còn chưa ăn sáng nữa.

- …

Mắt Trần Thư trừng một cái, nói:

- Bây giờ đã gần ba giờ chiều, ngươi được lắm đấy!

- Thu dọn đồ đạc đi rồi ra ngoài, ta mời ngươi ăn cơm! !

Trương Đại Lực vừa nghe thấy chữ “mời”, vẻ mặt lập tức bất ngờ, tỉnh táo hơn rất nhiều.

Mười phút sau, hai người đang đi dạo trên đường. Trương Đại Lực cầm đủ loại đồ ăn vặt, ăn đến quên cả trời đất.

Trần Thư mở miệng và nói:

- Đại Lực, có chỗ nào để làm được việc đó không?

- Trần Linh Cục có thể đó!

- ?

Trần Thư nhìn hắn ta nói:

- Đến lúc làm xong chuyện thì trực tiếp đi thẳng vào tù không chậm trễ một giây phút nào đúng không?

Trương Đại Lực nhẹ nhàng nói:

- Một tên tội phạm thực thụ sẽ can đảm đối mặt với song sắt lạnh lẽo!

- Đại Lực, hiện giờ ngươi dũng cảm đến như vậy sao?

Trần Thư nhìn đi nhìn lại, trong mắt có chút nghi hoặc, không lẽ bị đoạt xá rồi?

- Không sai, ngươi làm việc đó, ta có trách nhiệm tố cáo. Không chỉ thỏa mãn dục vọng của ngươi, ta còn được tiền thưởng. Chẳng phải là một mũi tên trúng hai đích sao?

Hai mắt của Trương Đại Lực sáng ngời lên, ta đúng thật là một thiên tài!

- Xéo đi!

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, không thể ngờ cái chủ đích này là của ngươi sao?

Trương Đại Lực đảo mắt nói:

- Nếu không đến trường học nhìn một chút? ?

- Bây giờ cũng không phải khai giảng, ta lên trường để làm gì?

- Trường mở lớp rồi, lớp đặc huấn đã bắt đầu được một tuần rồi!

Trần Thư sửng sốt một chút mới nói:

- Không phải bây giờ chỉ mới là tháng tám thôi mà? Sao trường học lại mở lớp rồi?

- Không có cách nào. Năm nay danh tiếng của trường chúng ta thì quá tốt, còn các trường trung học muốn rửa sạch nỗi nhục nhã nên thành lập các lớp đặc huấn trước.

- Cái này cuộn lại đúng không?

Trần Thư lắc đầu, thật tiếc dù có tung hoành thế nào thì vẫn chỉ là một tên tội phạm ở Nam Giang thôi!

- Đi thôi, ta muốn hướng dẫn các học đệ học muội!

Trần Thư cười toe toét, trong mắt ánh lên tư tưởng của một tên tội phạm.

- …

Trương Đại Lực âm thầm cầu nguyện trong lòng, còn bên ngoài thì tràn đầy phấn khởi tiếp tục đi cùng Trần Thư.

- Bắt đầu với Nam Giang Nhất Trung thôi!

Nửa giờ sau.

Cả hai người Trần Thư đã đến cổng trường Nhất Trung.

Hắn định nói thì thấy một tấm biển treo trên cửa.

Phía trên bất ngờ viết là: Ngăn chặn tội phạm và Trần Thư vào trường học là ý nghĩa sự tồn tại của bộ phận an ninh chúng ta.

- ?

Trần Thư trợn mắt lên,câu nói này có ý gì vậy?

Đúng lúc này, bảo an đang buồn ngủ ở cửa ra vào nhìn thấy bộ dáng của hai người.

Vẻ mặt hắn lập tức chấn động, trực tiếp rút bộ đàm ra:

- Có địch rất đặc biệt! Yêu cầu hỗ trợ! Yêu cầu hỗ trợ!

- Không phải… Đại thúc…

Trần Thư khóe miệng giật một cái:

- Ta là Trạng Nguyên thành phố Nam Giang!

Nói nhảm!

Bảo an bĩu bôi một cái, nếu như là người khác, trường học sao có thể coi trọng như vậy được!

- Tốt nhất ngươi đừng có mà xông vào trường, nếu không ta sẽ trực tiếp gọi cảnh sát!

- …

Trần Thư khóe miệng giật một cái, nhìn Trương Đại Lực chỉ có thể bất lực rời khỏi trường.

Ngay sau đó, cả hai cùng nhau đi đến những trường trung học còn lại.

Kết quả đều không có ngoại lệ, dĩ nhiên toàn bộ đều đưa hắn vào danh sách đen, thậm chí kinh động đến Trấn Linh Cục. .

- Dẹp đi! Về lại trường cũ nhìn một chút! !

Trần Thư lắc đầu, thở dài nhìn lên trời: Ta đường đường là Trạng Nguyên của kỳ tuyển sinh, vậy mà kết quả lại như thế này sao?

…

Ở cổng ra vào trường Nam Giang Nhị Trung.

- Bạn học Trần Thư, thật xin lỗi, nhưng chúng ta cần phải xin phép hiệu trưởng một chút!

- ?

Trần Thư khẽ nhếch miệng, ngay cả trường cũ cũng không muốn đón tiếp ta?

Một lúc sau, hiệu trưởng hốt hoảng đi ra cổng trường.

- Học trò Trần Thư à?

Hiệu trưởng mỉm cười, trên trán chảy ra một giọt mồ hôi lạnh.

Lúc đầu Trần Thư chỉ là Ngự Thú Sư thực tập có thể làm đảo lộn cả trường học, nhưng bây giờ có trời mới biết là hắn có thể làm được gì.

- Hiệu trưởng, ngươi như này có chút loại bỏ tội phạm rồi!

Trần Thư sờ cằm nói:

- Ta dù sao cũng là học sinh vinh dự của trường nhị trung này, vậy mà lại bị đối xử như vậy.

Hắn ta đấm ngực dậm chân, bi thương nói:

- Đã quá muộn cho bọn tội phạm rồi!

- …

Hiệu trưởng giật giật khóe miệng nói:

- Chủ yếu là ta muốn tự mình trực tiếp nghênh đón học sinh vinh dự của trường Nhị Trung thôi mà.

- Thật vậy sao?

Trần Thư nói, khóe miệng mang theo nụ cười khó giải thích được:

- Nói như vậy là ta có thể vào được?

- y…

Hiệu trưởng do dự một lúc, nhưng nghĩ đến sự tàn nhẫn của đối phương, ông ta chỉ có thể gật đầu.

- Ra là ta trách oan hiệu trưởng!

Trần Thư nói:

- Đúng rồi, quỹ tài chính trường ta đi xuống sao?

- …

Hiệu trưởng nuốt nước bọt, này làm sao giống với việc tới thu sổ sách.

- Kinh phí đều là Thẩm Vô Song phân bổ, ta xem như là hiệu trưởng cũng không được tham gia vào.

Chương 496: Con hàng này thật sự không ra bài theo lẽ thường!

Cuối cùng, tròng mắt của hắn xoay một cái, trực tiếp ném rắc rối qua cho Thẩm Vô Song. - Nếu đã như vậy, ta đến thăm Thẩm lão sư một chút.

Hiệu trưởng lau mồ hôi, chỉ thấy hai người Trần Thư ung dung bước vào trường.

Lúc này ở Ngự Thú Quán, hai mươi người đứng chỉnh tề ngay ngắn trong quán.

Thẩm Vô Song nghiêm nghị nói:

- Các ngươi là học sinh kém nhất mà ta từng dẫn dắt!

- Thật sự nếu không cố gắng chăm chỉ, e rằng vinh quang mà học trưởng Trần Thư mang lại sẽ bị các ngươi hủy hoại mất!

Hắn ta không ngừng quát lớn mọi người, học sinh năm nay quả thật quá lười nhác. Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sang năm sẽ bị trượt kỳ thi tuyển sinh.

- Năm nay, tài nguyên của các em hơn một trăm vạn, cao nhất từ trước đến giờ, nếu như không thi ra nổi thành tích, quả thật nhà trường cũng quá thất vọng!

Thẩm Vô Song lắc đầu, không ngừng dạy bảo.

Lúc này, ánh mắt hắn ta trầm xuống, vẻ mặt có chút giật mình.

Chỉ nhìn thấy trên mặt đất bóng đen, phía sau hắn ta có một người đang rón rén đi tới.

Nhìn vào động tác quen thuộc, đôi mắt Thẩm Vô Song nheo lại, hiểu ý ngay lập tức.

- Chết tiệt!

Hắn ta đột nhiên lắc mình, vừa lúc tránh đi người đánh lén.

Chỉ thấy Trần Thư chính giữa cầm túi phân, vồ hụt.

- Đáng tiếc…

Hắn lắc đầu, nhưng lại bị Thẩm Vô Song tránh được.

Không hổ là sư phụ của hắn, quả nhiên không phải là người đơn giản.

- Ngươi điên thật rồi!

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, trong lòng có chút sợ hãi

Uây…!

Trần Thư im lặng cất túi phân nói:

- Ta đây không phải là muốn kiểm tra xem phản xạ của lão sư thế nào sao?

Khóa mới lớp đặc huấn im lặng nhìn hắn với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Không hổ danh là tội phạm Nam Giang! Đó là một ví dụ về tôn sự trọng đạo.

- Tiểu tử ngươi tới đây làm gì?

Thẩm Vô Song khóe miệng giật giật, muốn chôn Trần Thư nhưng lại có chút cố kỵ thực lực của đối phương.

Trần Thư đang định trả lời thì xuất hiện mục lựa chọn. Trong lòng hắn vui mừng khôn xiết.

Quả nhiên làm việc là cách duy nhất trở nên mạnh mẽ hơn!

【 Lựa chọn 1: Nói thẳng không kiêng kỵ: “Lão sư, ta muốn chôn ngươi!” Hoàn thành ban thưởng: Đạt danh hiệu “Tôn sư trọng đạo”, hiệu quả: Không ai thu nhận ngươi là học trò. 】

【 Lựa chọn 2: Cùng các học đệ học muội tỷ thí một phen, chỉ điểm một chút cho bọn họ. Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực đại lượng. 】

【 Lựa chọn 3: Tỷ thí một chút với Thẩm Vô Song, thể hiện thực lực của tội phạm ra! Hoàn thành ban thưởng: Thêm một Nguyên Tố Thú Sét Đánh . 】

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt có suy tư.

Quên lựa chọn đầu tiên đi, cái danh hiệu đó quả thật là quá đáng!

Đối với hai lựa chọn sau, lợi thế về cấp độ kỹ năng đương nhiên sẽ cao hơn.

Hiện tại hắn đã không còn lo lắng về kỳ thi tuyển sinh đại học, có thể chậm rãi tăng cấp bậc ngự thú của mình lên, làm tốt căn cơ của Khế Ước Linh mới là mấu chốt.

- Thẩm lão sư, ta cảm thấy dạy bằng lời nói là không thực tế!

Đôi mắt của Trần Thư đầy ý chí chiến đấu.

Hắn sắp rời khỏi thành phố Nam Giang đương nhiên phải nhanh chóng nắm bắt cơ hội rửa sạch nhục nhã!

Nếu như thua, cũng sẽ không bị cái gì xử phạt, nhưng vẫn có thể nhận được phần thưởng của hệ thống, nhưng nếu thắng, hắn có thể…

Ha ha ha!

Trần Thư không nhịn nổi mà bật cười thành tiếng.

Các học đệ học muội lùi lại vài bước, trong chốc lát không hiểu được hành động của Trần Thư.

- Ngươi cười khúc kha khúc khích cái gì?

Thẩm Vô Song xoa trán, chuyện này vẫn không thay đổi chút nào.

- y…Ta xin lỗi, thất lễ quá!

Đồng tử của Trần Thư tập trung, khôi phục lại.

- Thẩm lão sư, không bằng chúng ta tỷ thí một trận, cho các học đệ học muộn nhìn một chút để học hỏi, ngươi thấy thế nào?

- Tiểu tử, ngươi nghiêm túc chứ?

Thẩm Vô Song nheo mắt, một nụ cười khó hiểu hiện lên gương mặt của hắn.

Nhưng sự khác biệt về trình độ của hai bên là không nhỏ. Tương đương với Ngự Thú Sư cấp bảy đánh với Ngự Thú Sư

cấp chín, nhưng thật ra nó là Ngự Thú Sư cấp không đánh với Ngự Thú Sư cấp chín. Khoảng cách cảnh giới nhỏ của cấp Hắc Thiết không phải là thứ mà cấp độ cơ bản có thể so sánh được.

- Tất nhiên! Trong trận chiến này, ta hy vọng Thẩm lão sư có thể dùng toàn bộ sức mạnh của mình!

Trần Thư nói với ánh mắt vô cùng tự tin.

Trước đó hắn đã đánh bại Lục Chỉ Ngưng cùng với Khế Ước Linh của Ninh Thanh Di, mặc dù là do cả hai bất cẩn, bị hắn tấn công ngay từ đầu, trấn áp Nham Thạch Cự Thú.

Sau đó lại lựa chọn sai lầm đối đầu với hỏa lực, không ngờ rằng 【 Phân Thân 】 cùng với 【 Trì Tục Mãnh Công 】 của Husky lại có uy lực kinh khủng như vậy.

Nhưng nó cũng thấy thực lực của Trần Thư không phải là Hắc Thiết Nhất Tinh phổ thông.

- Tốt! Vậy đánh một trận đi!

Thẩm Vô Song đi tới đài tỷ thí phía sau, triệu hồi ra hai Khế Ước Linh của bản thân.

Hắc Bạch Cự Mãng cùng với Băng Loan xuất hiện trên võ đài, cả hình dáng và khí thế của chúng đều rất uy lực.

- Triệu hồi Khế Ước Linh của ngươi ra đi, đừng chơi trò đánh lén!

Thẩm Vô Song nói, đôi mắt dường như đã nhìn thấu mọi thứ.

Nhưng hắn ta thực sự có chút sợ hãi Trần Thư tới đánh lén.

Chương 497: Con hàng này thật sự không ra bài theo lẽ thường! (2)

Ai có thể đoán được mạch não của tên tiểu tử này! - Ta, Trần Thư, trước nay luôn quang minh chính trực, chưa từng đánh lén bao giờ!

Vừa dứt lời, một vùng không gian vỡ tan , Khế Ước Linh còn chưa xuất hiện, chỉ thấy năm quả cầu lửa lập tức đánh tới.

- Chết tiệt! Tiểu tử, ngươi…

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, Hắc Bạch Cự Mãng trực tiếp dùng sức chống cự mạnh mẽ của nó mà chặn lại.

Nhưng trong chốc lát, Golden Smile xuất hiện trực tiếp ngay sau lưng bọn họ.

Rầm rầm rầm!

Một tiếng gầm vang lên dữ dội, giống như hỏa tiễn đánh thẳng tới.

- Quả nhiên là Golden Smile của học trưởng Trần Thư!

- Thật sự uy vũ! Ta rất thích!

- Không hổ danh là Khế Ước Linh được liệt kê như một loài riêng biệt trong sách giáo khoa

Các học sinh trong lớp đặc huấn bên dưới không khỏi thốt lên.

- Thật hèn hạ!

Vẻ mặt của Thẩm vô Song rất nghiêm túc. Khi bắt đầu trận chiến, Trần Thư đã mang đến cho hắn một áp lực rất lớn.

Bây giờ hắn đã có thể mơ hồi hiểu được cảm giác của đám người Đường Liệt.

Con hàng này thật sự quá âm hiểm! Quả thật không cho người ta cơ hội để thở dốc.

Ụt!

Băng Loan hét lên một tiếng to rõ ràng, hơi thở lạnh như băng ập đến.

Chênh lệch khoảng cách giữa hai bên là hai cấp độ nhỏ, kỹ năng 【 Bá Thể 】 không thể hoạt động.

Một khi đã khống chế được Smile tình hình sẽ ổn định trở lại.

Trần Thư đang hết sức chăm chú, thấy cơ thể của Smile vặn vẹo, cùng lúc đó thu nhỏ lại cực nhanh, vừa đúng lúc tránh được băng sương.

- Độ khống chế kỹ năng này…

Thẩm Vô Song hơi cau mày, sự co lại của Smile dường như là chuyện trong tích tắc. .

Điều đó chứng minh rằng Trần Thư khống chế 【 Cự Đại Hóa 】 ngày càng thành thạo.

Bùm!

Nhìn thấy Smile vẫn đang lao tới, Thẩm Vô Song trực tiếp điều khiển Hắc Bạch Cự Mãng tung ra chiêu 【 Trói Buộc 】 , nhắm vào ngay nguyên tố thú.

Về phần Băng Loan thì nó bay lên không trung để tránh bị Smile va chạm.

Với hiệu ứng gia tốc do 【 Trói Buộc 】 mang lại, Hắc Bạch Cự Mãng đã giữ một khoảng cách nhất định với Smile.

Hai bên, một bên đuổi một bên bỏ chạy!

- Ồ!

Husky nhảy qua nhảy lại, trực tiếp tung ra kỹ năng 【 Phân Thân 】 .

Băng cầu, phong đao liên tục đánh tới, trên không trung vang lên tiếng xuy xuy.

Đôi mắt của Hắc Bạch Cự Mãng có kỹ năng hào quang, nó đã tung ra kỹ năng thiên phú 【 Lân Giáp Chuyển Đổi 】 .

Lân giáp màu đen có khả năng chống chịu vật lý tốt, trong khi lân giáp màu trắng có khả năng kháng tính cao với nguyên tố.

Một thân trắng lân giáp cự xà màu trắng tấn công, trực tiếp chống lại các kỹ năng thuộc tính khác nhau, nhưng tốc độ di chuyển của nó vẫn bị giảm bởi các băng cầu.

- Òm ọp!

Smile tìm thấy cơ hội tung ra 【 Bạo Lực Tọa Sát 】 , nháy mắt bay lên không trung, , hình thể lại lần nữa tăng vọt.

Hắc Bạch Cự Mãng đưa thân vào dưới bóng mờ, nếu không thay đổi lộ tuyến, nhất định sẽ bị Smile ngồi xuống đè.

Kỹ năng độc quyền 【 Vô Địch Áp Áp Áp 】 trực tiếp phong ấn chặt Hắc Bạch Cự Mãng, đến lúc đó Husky và Băng Loan

sẽ chiến đấu với nhau.

Trận chiến giữa Trần Thư và hai vị học tỷ có lẽ sẽ được lặp lại một lần nữa!

- Muốn áp ta à?

Quả nhiên gừng càng già càng cay. Thẩm Vô Song mơ hồ phát hiện ra điều gì đó không ổn. Hắc Bạch Cự Mãng đã tung ra một kỹ năng khác là 【 Vẫy Đuôi 】 .

Cự Mãng lao tới với tốc độ cao, thậm chí còn kéo ra dư ảnh!

- Vù vù!

Smile lập tức rơi vào trạng thái ngủ, lực phòng ngự của bản thân đột nhiên tăng vọt!

Bùm!

Cái đuôi khổng lồ và Smile va chạm dữ dội.

Mặc dù nó không bị đánh bay nhưng mà quỹ đạo rơi của Smile đã bị ép thay đổi.

Với sự trợ giúp của lực phản tác dụng, Hắc Bạch Cự Mãng cũng đã đảo ngược vị trí của mình, đi tới phía dưới Băng Loan.

Bùm!

Smile trùng điệp rơi xuống, đi trên mặt đất.

Con Husky nhảy nhót leo lên đầu của Smile.

Bốn Khế Ước Linh mạnh mẽ nhìn nhau, tất cả đều có ý định chiến đấu cháy bỏng!

Trận chiến vừa rồi chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nó đã cho thấy sức mạnh của mỗi Khế Ước Linh cũng như kỹ năng chiến đấu của Trần Thư và Thẩm Vô Song.

- Tiểu tử này, trưởng thành nhanh đấy!

Thẩm Vô Song trông có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại thầm kinh ngạc.

Hắn là một lão Ngự Thú Sư, kinh nghiệm chiến đấu không phải học sinhmà so sánh được, nhưng mơ hồ đã bị Trần Thư

đè ép khúc đầu.

Học sinh lớp đặc huấn phía dưới đã sớm xem đến ngây người, lúc nào đã gặp được một trận đấu tuyệt vời như vậy?

- Đáng tiếc, ngươi phải thua rồi!

Thẩm Vô Song mỉm cười, vào lúc này, đôi cánh của Băng Loan rung lên, hiển nhiên là sắp tung ra kỹ năng.

Hắc Bạch Cự Mãng tuy chỉ có phòng thủ nhưng vẫn mang lại áp lực rất lớn cho Trần Thư.

Băng Loan cấp S mới là chủ lực!

Vào lúc này, khi Băng Loan đang tích lũy sức mạnh, vẻ mặt của nó giật mình, nó nhìn Thẩm Vô Song. Hắc Bạch Cự Mãng cũng vậy, thậm chí còn phát ra tiếng gầm như muốn nhắc nhở điều gì đó.

- Hả?

Thẩm Vô Song hơi giật mình. ngay lập tức nhận ra điều đó.

Hắn lăn người theo bản năng, tránh túi phân của Trần Thư một lần nữa.

- Năm phút, ném hai lần! Ngươi đặc biệt tới đây để chọc giận ta à?

Chương 498: Thành phố Nam Giang thực sự không muốn để tiếng xấu lại muôn đời

Vẻ mặt của Thẩm Vô Song lộ rõ vẻ tức giận và sợ hãi. Tên này thật sự không ra bài theo lẽ thường!

Thẩm lão sư, ta van xin ngươi!

Vẻ mặt Trần Thư uể oải, mở miệng khẩn cầu:

- Cho ta gài bẫy ngươi một lần! Bằng không buổi tối này ta không ngủ ngon.

- …

Ánh mắt người trong lớp đặc huấn trừng trừng nhìn lại, chỉ cảm thấy vô cùng thái quá.

Đây quả thật là lời mà người có thể nói sao?

- Ngươi mẹ nó quá đáng!

Thẩm Vô Song nhìn bộ dạng của Trần Thư khóe miệng giật giật. Rõ ràng là hắn ta bị tấn công mà tại sao Trần Thư lại thể hiện như là một nạn nhân.

-Cút đi! Ngươi còn đánh lén nữa, đừng trách ta gọi cảnh sát!

Thẩm Vô Song nói lớn, thậm chí còn lấy điện thoại di động ra.

- Đừng, đừng xúc động…

Vẻ mặt Trần Thư bối rối, nhanh chóng bước tới và nói.

- Dừng lại! Ngươi cất vũ khí trước đã!

Khi Thẩm Vô Song nhìn thấy Trần Thư đi tới, hắn ta không khỏi lùi lại mấy bước, không dám thả lỏng cảnh giác.

Hai lần đánh lén liên tiếp khiến hắn ta lúc này có chút hoảng hốt…

- Không hổ là người từng trải!

Trần Thư lắc đầu với vẻ bất lực và đáng tiếc.

-Thẩm lão sư, chúng ta nói chuyện khác đi!

Trần Thư cất túi phân vào nói một cách chân thành.

- Hả? Có chuyện gì?

Thẩm Vô Song giữ khoảng cách, hỏi.

Trần Thư ho một cái rồi nói:

- Liên quan tới quỹ giáo dục đó…

- Này! Trấn Linh Cục sao? Ta muốn báo án!

- …

Trần Thư không nghĩ đối phương lại nhẫn tâm đến vậy, thật sự báo án.

Năm phút sau, Trần Thư đến cổng trường, ngửa mặt lên trời thở dài.

Không ngờ học sinh danh dự của trường Nam Giang Nhị Trung bị đuổi ra ngoài.

- Hiện tại ta cảm thấy rất hoảng loạn

Trần Thư đỡ Trương Đại Lực bằng tay phải, vẻ mặt có chút ưu thương.

- Đại Lực, mời ta đi ăn tối an ủi linh hồn bị tổn thương của ta đi.

Trong những ngày tiếp theo, Trần Thư chỉ có thể thành thật chờ đợi ở nhà, thật sự không còn nơi nào để đi.

Ngày 31 tháng 8.

- Ba mẹ, ta đi đây!

Trần Thư thu dọn hành lý, ngoài việc mang theo chiếc túi chuyên biệt của tên tội phạm, hắn còn kéo theo một chiếc vali lớn.

Trong những ngày tới, nơi ở của hắn sẽ là Hoa Hạ học phủ.

Đương nhiên, cần phải mang theo các loại Vật tư chiến lược.

- Để chúng ta tiễn ngươi đi!

Vào ngày này, ánh mắt của các bậc cha mẹ đều có cảm xúc, đã thu xếp từ rất sớm.

Đây là chuyến đi xa đầu tiên của Trần Thư, có thể trong tương lai hắn sẽ không trở lại thường xuyên.

Ba người đi tới bên ngoài tiểu khu, cha của Trương Đại Lực đã sớm đợi ở đó.

- Trần ca, lên xe!

Trương Phong mở miệng nói xin chào, con trai Trương Đại Lực của ông cũng đi tới ga xe lửa, vì thế họ có thể quá giang đi chung.

- Được rồi!

Trần Thư trực tiếp đáp lại, vui vẻ mở cửa lên xe.

- Tiểu tử ngươi muốn bị đánh đúng không?

Trần Bình nắm lấy Trần Thư và nói:

- Ngồi phía sau!

Năm người lái xe, đi thẳng đến nhà ga duy nhất ở thành phố Nam Giang.

Hứa Tiểu Vũ đã đợi rất lâu, ngoài nàng ra có Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam, còn có cả Vương Thanh Hàn và Hạ Băng đều ở đó.

- Trần Bì đâu?

Làn da trắng vốn có của Từ Tinh Tinh đã chuyển qua làn da hơi ngăm đen, quả nhiên là nam nhân thì phải đến Hắc Châu một chuyến.

- Sao ta có cảm giác tên này quên ngày khai giảng…

Tạ Tố Nam sờ lên bộ râu của hắn. Đi du lịch liên tục trong vòng hai tháng đã làm phong phú thêm kinh nghiệm cho hắn, râu trên mặt hắn cũng đã mọc thêm không ít.

- Hình như có khả năng là vậy.

Năm người nhìn nhau, tất cả đều đang suy nghĩ có nên đến gõ cửa nhà hắn không thì đúng lúc này, một đoàn người vừa lúc đi tới.

- Ca đến rồi!

Trần Thư xuống xe, trên môi nở nụ cười, hai mắt lóe sáng nhìn thẳng về phía Hứa Tiểu Vũ… trên tay cầm vé tàu lửa.

- Quả nhiên là bạn học của ta! Rất đáng tin!

Trương Đại Lực cũng xuống xe với chiếc túi trên lưng và cả nhóm tụ tập lại.

- Chào thúc dì!!

Đám người Từ Tinh Tinh nhìn đám người Trương Phong ở trong xe.

- Các ngươi đi đi!

Trần Bình mỉm cười, nhưng cả ba mẹ và Trương Phong đều không xuống xe.

- Ba mẹ, các ngươi về đi!

Trần Thư nói, chuẩn bị đi đến ga tàu cùng mọi người.

Trần Bình gật đầu và nói:

- Trần Thư, chiếu cố các bạn học nhé!

Mọi người đều bị sốc,vội vàng nói:

- Thúc thúc không cần đâu ạ, không cần ạ.

Để hắn chiếu cố ư? Đùa gì vậy?

Cha mẹ nhìn bóng lưng Trần Thư từ xa, quay đầu ngừng nói, cùng Trương Phong rời ga xa lửa.

- Trần Bì, thành phố Nam Giang đã chuẩn bị một bất ngờ cho ngươi!

Lúc này, Tạ Tố Nam đảo mắt với nụ cười không thể nào giải thích được.

- Bất ngờ gì vậy? Sao không quyên tiền cho ta? Vậy thì ta sẽ không mệt nhọc như vậy.

- …

- Ngươi muốn ăn cái rắm này hả?

Nhà ga lúc này hơi khác thường so với trước đây, ngoài dòng người đông đúc hơn, trên đó còn có một biểu ngữ đặc biệt: Trần Thư, học sinh đứng đầu thành phố trong kỳ tuyển sinh đại học, sắp rời thành phố, ta chúc ngươi có một tương lai xán lạn!

Bên dưới biểu ngữ, hàng trăm người tụ tập, bao gồm những người từ Trấn Linh Cục, những người dân thường và hiệu trưởng của các trường trung học.

Chương 499: Hành động nghệ thuật, không phạm pháp chứ?

Trên khuôn mặt ai cũng có nỗi buồn nhưng nụ cười trên môi họ dù có tươi thế nào cũng không che giấu được điều đó. Ngay khi Trần Thư bước vào ga xe lửa, hắn ta lập tức bị sốc!

- Trạng nguyên Trần đến rồi!

Có người thốt lên, ánh mắt của tất cả mọi người hướng về phía hắn.

Hắn cũng nhìn thấy biểu ngữ, khi nhìn thấy biểu hiện của đám đông hắn không khỏi bị sốc.

- Các phụ lão hương thân, ta, Trần Thư… cảm động quá!

Hắn vỗ mạnh vào ngực, một bộ dáng nhận lấy thì ngại.

- Ngươi là Trạng Nguyên đặc biệt nhất của thành phố trong những năm gần đây. Nhất định phải học tập chăm chỉ và đừng phụ lòng mong đợi của mọi người.

Hiệu trưởng trường Nam Giang Nhị Trung bước tới chỗ của Trần Thư.

- Hiệu trưởng, các vị, ta sẽ thường xuyên trở về thăm mọi người.

Trần Thư mở miệng tiếp tục nói:

- Ta, Trần Thư, không phải người vong ơn bội nghĩa, thành phố Nam Giang là nhà của ta!

- Hả?

Ngay khi những lời này nói ra, sắc mặt của mọi người đều thay đổi, tất cả đều trừng mắt nhìn hiệu trưởng trường Nam Giang nhị trung.

Ngươi đang nói về cái gì vậy?

- Khụ Khụ…

Vương Càn của Trấn Linh Cục đi ra nghiêm túc nói

- Bạn học Trần Thư, thành phố Nam Giang quá nhỏ bé để chứa một con rồng khổng lồ như ngươi. Cuộc hành trình phía trước của ngươi sẽ rất rộng và đầy trải nghiệm thú vị!

- Đừng nhìn lại, con đường của ngươi đang ở phía trước!

- Vương thúc, mọi người…

Trần Thư nhìn lên trời thở dài, không ngờ mình lại được mọi người yêu quý đến vậy.

- Sao ta lại có cảm giác các ngươi đều đang cười…

Trương Đại Lực cảm thấy có điều gì đó không ổn nên mở miệng nói.

- …

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều sững lạ, trừng mắt nhìn hắn ta một cách dữ dội.

Nhìn ánh mắt của Trần Thư cũng có chút nghi hoặc.

Vương Càn ho khan lấy giọng nói:

- Tất cả chúng ta đều là người lớn, chúng ta từ lâu đã quen với việc cười để che đi nỗi buồn của mình.

Đúng là thuộc về một đẳng cấp khác!

- Ta hiểu rồi!

Trần Thư nặng nề gật đầu nói:

- Đừng lo lắng, ta, Trần Thư, sẽ làm việc chăm chỉ để đưa thành phố Nam Giang được cả nước thậm chí là cả thế giới biết tới.

- Hả? Đừng…

Vẻ mặt của mọi người đều kinh ngạc, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi, thậm chí thân thể không khỏi run lên.

Ngươi đang đùa điều gì vậy?

Thành phố Nam Giang thực sự không muốn để tiếng xấu lại muôn đời.

Vương Càn đang tính nói, khuyên Trần Thư từ bỏ ý định này.

Nhưng đối phương đã đeo túi và cùng những người còn lại bước vào cửa soát vé.

- Thôi, tạm thời để như vậy đã!

Vương Càn lắc đầu, nhìn những người phía sau và nói:

- Các đồng chí, chúng ta an toàn rồi!

Đám đông nhất thời vui mừng đồng loạt hò hét.

- Tội phạm Nam Giang cuối cùng cũng rời đi, chúng ta đã đợi ngày này quá lâu rồi!

- Thành phố Nam Gang bình yên lại rồi! Không còn phải sợ gì nữa!

Tất cả mọi người đều tươi cười, khung cảnh lúc này cũng có thể mang ra so sánh với ngày tết.

Đặc biệt là hiệu trưởng của trường trung học, Trần Thư thật sự có thể sẽ huỷ hoại tư tưởng của các học sinh.

Lúc này tấm băng rôn quay ra để lộ nội dung ở mặt sau: Tên tội phạm đã rời khỏi thành phố, chúng ta hãy ăn mừng nào!

…

Trần Thư không còn nhìn thấy tiếng hò reo của đám đông nữa, cả nhóm cùng nhau đặt chân lên tàu đến Kinh Đô.

- Thùng xe số 7, 7A…

Trần Thư kéo hành lý và ba lô tìm tới chỗ ngồi.

Loại chỗ ngồi của họ là hai người với một chiếc bàn nhỏ ở giữa.

Bốn người Trần Thư tình cờ ngồi cùng nhau, trong khi Hứa Tiểu Vũ và ba người còn lại ngồi cạnh lối đi.

Hắn đặt hành lý xong, vừa mới ngồi xuống, một giọng nói vang lên sau lưng hắn.

- Giang ca, đến Kinh Đô, phải chăm sóc chúng ta một chút nha!

Có hai tên nam sinh cười nói vui vẻ.

Họ là học sinh xuất sắc nhất của trường Nam Giang Nhất Trung, thuận lợi thi đậu đại học trọng điểm ở Kinh Đô.

Mà đối diện bọn họ là Giang Thiên cùng Lâm Tử Hiên của trường Nhất Trung.

Giang Thiên làm bộ gật đầu một cái, nói:

- Đương nhiên, là thiên tài đệ nhất thành phố Nam Giang, chắc chắn sẽ không để các ngươi bị người khác ức hiếp, khinh dễ.

- Thiên tài đệ nhất?

Ba người còn lại đều trông rất kỳ quái, các ngươi thật sự có thể làm bộ!.

- Ta biết, các ngươi có thể có chút sợ Trần Thư.

Vẻ mặt Giang Thiên bình tĩnh, trong nháy mắt có thể nhìn ra ba người bọn họ muốn nói cái gì.

- Thật không may, trong kỳ thi tuyển sinh đại học, ta và Trần Thư đã không đấu một trận thật tốt, thật đáng tiếc.

- …

Đúng lúc hai người ngồi đối diện Giang Thiên muốn nói chuyện, liền nhìn thấy trên đỉnh đầu của nhau có một khuôn mặt quen thuộc.

Chết tiệt!

Con ngươi hai người co lại, vẻ mặt vô cùng cứng ngắt.

Chỉ thấy Trần Thư đang gục đầu vào ghế của Giang Thiên, rất hứng thú lắng nghe cuộc trò chuyện của họ.

Lúc này, Giang Thiên và Lâm Tử Hiên đều không để ý: Tai nạn đã phủ xuống rồi!

Đám người Tạ Tố Nam cũng mỉm cười rồi im lặng, nhưng trong lòng họ vô cùng thương tiếc cho hắn.

- Có điều không có vấn đề gì, hắn cũng ở Kinh Đô, sớm muộn gì cũng có hội giao chiến!

Giang Thiên nhún vai nói:

- Chỉ cần trong vòng nửa năm ta lên cấp Hắc Thiết, ta có thể dùng một tay để treo hắn lên đánh.

-Tội phạm nho nhỏ? Thật nực cười!

Chương 500: Hành động nghệ thuật, không phạm pháp chứ? (2)

Lâm Tử Hiên ngồi bên cạnh Giang Thiên càng nghe càng bối rối, trong lòng thậm chí còn cảm thấy sợ hãi. Lúc trước một mình hắn ta thách đấu với Nam Giang Nhị Trung, kết quả là bị Trần Thư đánh bại một cách thảm hại,cuối cùng đã bị loại.

Không quá lời khi nói rằng Trần Thư đã trở thành cơn ác mộng của hắn ta.

Bây giờ nghe thấy Giang Thiên khinh thường Trần Thư như vậy, tuy rằng nghe có chút vui mừng nhưng đồng thời cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Trong trường hợp Trần Thừa nghe được, đó không phải là kết cục của hắn ta sao?

- Lão Giang, đừng nói nữa.

Lâm Tử Hiên lắc đầu và nói:

- Ta nghĩ không cần thiết cũng đừng đi chọc hắn. .

- Ngươi đó thực sự rất mạnh, hơn nữa thủ đoạn của hắn cũng rất tàn nhẫn.

Trần Thư cúi đầu xuống liếc nhìn qua Lâm Tử Hiên một chút, không ngờ rằng đối phương là người quen.

Ngay tại lúc hắn chăm chú nhìn.

Lâm Tử Hiên thực sự rùng mình như thể hắn ta cảm thấy điều gì đó, nói:

- Hắn ta thực sự là một tên tội phạm. Ta không sợ các ngươi cười khi nói ra, hiện tại trong lòng ta đều có bóng ma.

- Ngay cả lúc này đây, ta vẫn cảm thấy hắn ở phía sau.

- …

Vẻ mặt hai người đối diện cứng đờ, muốn nhắc nhở.

Cảm giác của ngươi một chút cũng không sai! Ác ma đang ở ngay sau lưng ngươi!

- Ngươi sợ cái gì?

Vẻ mặt Giang Thiên bình tĩnh nói:

- Ta thừa nhận hắn là kẻ thù lâu năm của ta, nhưng cuối cùng hắn cũng sẽ bị ta đánh bại thôi!

Một người đối diện nói:

- Giang ca, ta cảm thấy ngươi có thể ngẩng đầu lên nhìn một chút …

- Ngẩng đầu lên?

Giang Thiên có chút bối rối, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn.

Một khuôn mặt bình tĩnh xuất hiện.

- Chết tiệt!

Vẻ mặt của Lâm Tử Hiên và Giang Thiên lập tức kinh ngạc, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, lập tức muốn kéo dài khoảng cách.

Nhưng chỗ ngồi chỉ lớn như vậy, lại bị chiếc bàn nhỏ ở giữa chặn lại, căn bản là không có cách nào né tránh.

Trần Thư trở mình một cái, ngay ngắn đến chỗ của hai người bọn họ.

- Đã lâu không gặp!

Trần Thư đặt hai tay lên vai Giang Thiên và Lâm Tử Hiên, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Sắc mặt của cả hai đều tái xanh, đặc biệt là Giang Thiên.

Hắn mới có mười tám tuổi, còn muốn so làm bộ, hắn ta làm được sao?

Hai tay của Lâm Tử Hiên run lên, hắn chỉ thuận miệng nói mấy câu, kết quả ác mộng thật sự đến rồi sao?

- Lâu… Trần ca…

Lâm Tử Hiên cười khan, muốn nói gì đó để cứu vãn tình hình.

- Tiểu Lâm, làm rất tốt.

Trần Thư mỉm cười, ít nhất hắn ta còn biết sợ, đó là một điều tốt.

- Cảm ơn… Trần ca…

Trong lòng Lâm Tử Hiên thở phào nhẹ nhõm, có vẻ như sẽ không tìm hắn ta gây chuyện nữa.

- Giang thiếu?

Trần Thư vỗ vai hắn nhẹ nhàng nói.

- …

Vẻ mặt của Lâm Tử Hiên lúc này cứng đơ, không còn biểu lộ được cảm xúc nào nữa.

Trần Thư nói:

- Là tự ngươi động thủ? Hay là ta tới?

- Ngươi.. ngươi định làm gì?

Lúc này Giang Thiên mới hối hận, đáng ra hắn không nên nói những lời vội vàng như vậy.

- Ta muốn làm gì?

Trần Thư xấu xa cười nói:

- Đại Lực!

- Tới đây!

Trương Đại Lực phối hợp đưa qua một túi phân.

- …

Khi thấy túi phân, Giang Thiên không khỏi nuốt nước bọt.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngươi tự mình làm? Hay để ta giúp ngươi?

- Ta làm…Một mình ta cũng có thể…

Vẻ mặt Giang Thiên khó khăn, lẳng lặng cầm lấy túi phân trùm bản thân vào.

Một thiên tài như hắn ta mà bị tra tấn đến tình trạng như vậy bởi một tên tội phạm.

- Hả? Ngươi làm sao vậy?

Đúng lúc này, một tên nhân viên bảo vệ đi qua, cảnh giác hỏi.

Một túi phân trên đỉnh đầu, thật sự quá chói mắt.

- Cứu…

Ngay khi lời của Giang Thiên vừa nói ra, Trần Thư vỗ vai hắn.

Những từ chưa kịp vụt ra khỏi miệng đã bị cưỡng ép nhịn xuống.

Giang Thiên nói:

- Ta là một sinh viên, biểu diễn nghệ thuật một chút, không phạm pháp chứ?

- ?

Nhân viên bảo an khẽ mở miệng, liếc mắt nhìn, cuối cùng vẫn lắc đầu rời đi.

Đầu năm nay, yêu ma quỷ quái gì cũng xuất hiện.

- Không được bỏ xuống!

Trần Thư hài lòng gật đầu, quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Tạ Tố Nam và những người khác đều nở nụ cười, thậm chí còn lấy điện thoại ra chụp ảnh kỷ niệm.

Chỉ có thể nói Giang Thiên thật sự quá xui xẻo.

Lâm Tử Hiên trên trán đổ mồ hôi lạnh, bước ra khỏi cửa sinh tử quả thật kinh người.

Hắn ta nói thầm trong lòng:

Đừng hỏi ác ma ở đâu? Hắn ở ngay bên cạnh ngươi!

Dọc đường đi, mọi người cười nói rôm rả.

Chỉ có Giang Thiên phải đeo túi phân trong một ngày nắng nóng…

Một ngày nhanh chóng trôi qua, tàu đến ga Kinh Đô suôn sẻ.

Giang Thiên rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cơn ác mộng của hắn sắp kết thúc rồi…

Lúc này, nội tâm Giang Thiên xúc động giống như một cô dâu sắp cưới chồng, túi phân chính là chiếc khăn chùm màu đỏ của hắn.

Trần Thư nở nụ cười ,vỗ vai đối phương rồi tiêu sái rời đi.

- Thật vất vả cho ngươi rồi, Giang thiếu gia! Lần sau đừng cố tỏ vẻ như vậy nữa nha!

Một đám người đi xuống khỏi tàu hỏa, đến nơi kinh đô phồn hoa.

Lúc này đã là buổi chiều tối rồi.

Thế nhưng vì là tháng chín nóng bức nên sắc trời vẫn chưa quá tối.

Chương 501: Ngươi biết ngươi đang làm gì không?

Bên ngoài tàu hỏa, mấy tấm biển được dựng gần đó, bên trên có viết tên của các trường đại học. - Đại học Hoa Hạ, đại học Kinh Đô Linh Trù, đại học Hoa Quốc Văn Hóa…

Bên ngoài trạm xe náo nhiệt vô cùng, các đàn anh, đàn chị của các trường đại học ra nghênh đón các học sinh mới đến.

- Các vị, tạm biệt ở đây thôi.

Trần Thư cười rồi nói.

- Đường đến Hoa Hạ học phủ xa quá, không hợp với mọi người đâu.

- Cái thứ vớ vẩn.

Mặt mọi người đầy vẻ cạn lời, họ đều rời đi, bắt đầu tìm trường đại học của mình.

Biển của Hoa Hạ học phủ dựng ở phía trước, Trần Thư nhìn thấy ngay.

- Bạn ơi, bạn là học sinh của Hoa Hạ học phủ sao?

Một cậu nam sinh thấy Trần Thư nên đi đến hỏi.

- Ừm.

Trần Thư lấy giấy thông báo nhập học ra.

- Đi theo ta đi, thiếu một người nữa là đủ để xe chạy rồi.

Cậu nam sinh đó nói rồi đi về phía trước.

Không lâu sau, Trần Thư nhìn thấy một chiếc xe sang. Lúc này trên chiếc xe đã có hai tân sinh viên rồi, họ đang nhìn ra phía bên ngoài xe với vẻ tò mò.

- Ninh học tỷ.

Trần Thư quay ra nhìn, thấy ngay Nnh Thanh Di đang đứng bên ngoài xe.

- Hửm?

Mặt Ninh Thanh Di biến sắc, ánh mắt đầy vẻ hoảng loạn.

Nàng ta lập tức hét lên với người trong xe.

- Tiểu Kiều, ngươi đi trước đi, hắn đến rồi, để ta giữ chân hắn lại.

Vào khoảnh khắc đó, chiếc xe sang kia lăn bánh ngay lập tức, nó vụt ngay đi.

- ??

Mặt Trần Thư ngớ ra, thế này là có ý gì thế?

- Ninh học tỷ, tỷ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không ngờ vừa đến đã bị phân biệt đối xử như vậy.

- Trần Thư học đệ, hiểu cho ta chút nhé. Học tỷ cũng chỉ vì sự an toàn của các bạn khác thôi.

- …

Trần Thư ngửa đầu lên trời, thở dài một hơi.

Học trưởng ở bên cạnh thì há hốc mồm ra, đứng tránh xa ra theo bản năng.

- Ninh tỷ, tỷ đi đón tân sinh viên tiếp đi.

Nói xong, hắn ta rời đi với vẻ hoảng loạn.

Ninh Thanh Di an ủi, nói.

- Trần Thư học đệ, không sao đâu, chuyến tiếp theo trở riêng mình ngươi.

Trần Thư thở dài một hơi, chỉ có thể chấp nhận thôi.

Một lát sau lại có một chiếc xe sang đi đến. Quả nhiên là nó chỉ trở một mình Trần Thư thôi.

Người lái xe là một vị học trưởng, trông hắn ta có hơi thấp thỏm, không hiểu sao Trần Thư lại có đãi ngộ đặc biệt như vậy.

Chiếc xe đó cuối cùng cũng lái đến được một khách sản gần Hoa Hạ học phủ trong sự thấp thỏm.

- Học đệ, ngày mai mới chính thức làm thủ tục nhập học, tối nay chỉ có thể ở tạm trong cái khách sạn này thôi.

Học trưởng nói.

- Yên tâm, mọi thứ đều được miễn phí.

Trần Thư bị bất ngờ, nụ cười hiện lên trên khóe miệng, hắn kéo hành lý đi vào trong khách sạn.

Khách sạn lúc này đều là các thiên tài từ khắp mọi nơi trên đất nước đến ở.

Trần Thư nhận được một tấm thẻ ra vào phòng nhờ giấy thông báo nhập học rồi làm thủ tục vào khách sạn.

Hắn vốn muốn đi tìm Phương Tư nhưng đối phương lại có chuyện cần làm.

- Bỏ đi, để ngày mai rồi tính.

Trần Thư đã quen với hoàn cảnh xung quanh đây lắm rồi, không cần phải đi dạo nữa. Cộng thêm việc hắn cũng không quen ai cả nên mới đi ngủ từ sớm.

Buổi sáng hôm sau.

Cổng của Hoa Hạ học phủ không bị niêm phong nữa, cho dù là ai cũng có thể ra vào tự do.

Bình thường, để đảm bảo sự an toàn của học sinh nên họ không cho phép những người khác đi vào trong, trừ khi là có học sinh của trường đưa vào.

Hết cách rồi, thân là học phủ nhất nhì cả nước, học sinh trong trường có thể nói đều được coi là những trụ cột tương lai, họ không cho phép bất cứ điều gì ngoài ý muốn xảy ra cả.

- Nhiều người quá đi.

Trần Thư mang cặp sách, đi đến cổng Hoa Hạ học phủ.

Cổng trường lúc này đỗ đầy những chiếc xe sang, người đến người đi, náo nhiệt vô cùng.

Mỗi năm, khoa Ngự Thú của Hoa Hạ học phủ đều sẽ nhận năm trăm người, cộng thêm các nhân tài của viện văn hóa và các ngành khác nữa, tổng cộng là có gần hai ngàn người vào trường.

Hơn nữa phần lớn mọi người đều không đến một mình mà là lôi cả nhà đến, vậy nên trường đại học vốn yên tĩnh sẽ trở nên rất náo nhiệt.

Các học sinh ra ra vào vào, họ đều rất có khí chất, sự kiêu ngạo của họ hiện lên trong ánh mắt.

Những người có thể đến học ở Hoa Hạ học phủ đều là những thiên tài đẳng cấp nhất của trường, chỉ cần tốt nghiệp được là người đó sẽ trở thành nhân vật có tầm cỡ trong xã hội.

- Làm thủ tục nhập học trước đã.

Trần Thư cầm giấy thông báo nhập học đi vào cổng trường.

- Hôm nay là ngày đặc biệt, đừng có gây chuyện.

Đại thúc bảo vệ ở cổng biết Trần Thư từ lâu rồi nên lên tiếng nhắc nhở hắn.

Tự dưng, những học sinh đi qua đi lại đều quay ra nhìn hắn với vẻ tò mò.

Trần Thư cười, gật gật đầu một cách thân thiện với mọi người xung quanh, nhìn trông ngây thơ vô tội.

Hắn đến nơi làm thủ tục nhập học một cách thuần thục.

- Mẹ nó, nhiều người vậy sao?

Trần Thư cau mày lại, lúc này hàng đã dài lắm rồi.

Đặc biệt là bây giờ, trời mùa hè nóng như vậy nữa.

- Ôi, xếp hàng vậy.

Trần Thư lắc lắc đầu, để tránh việc bị đuổi học vào ngày đầu tiên nên hắn phải khiêm tốn một chút.

Chương 502: Mọi người thích vị tê cay hay là vị thì là?

Thời gian dần trôi qua, nhiệt độ ngoài trời ngày càng cao. Trần Thư xếp hàng cả tiếng đồng hồ, mồ hôi liên tục chảy từ trên trán xuống.

May mà sắp đến lượt hắn rồi.

- Học trưởng.

Khi hắn chuẩn bị đưa giấy thông báo nhập học ra, một người đã chen hàng.

- Hửm?

Trần Thư hơi kinh ngạc, sau đó, hắn nheo mắt lại.

- Bạn ơi, xin lỗi nhé, trời nóng quá đi mất, cho tôi chen hàng.

Một cậu nam sinh cười thân thiện, nói.

- Ta tên là Vu Dịch, nếu có chuyện gì thì sau này cứ nói tên ta nhé.

- Ngươi có biết ngươi đang làm gì không?

Trần Thư nói rất bình tĩnh, không ngờ có người dám chen hàng của hắn.

- Sao?

Nụ cười của Vu Dịch cũng được thu về, khí chất ôn hòa đó cũng thay đổi, để lộ ra sự gai góc, khiến người ta bất giác cúi đầu.

- Quy định của Hoa Hạ học phủ là chỉ cần không gây chết người thì mọi chuyện đều có thể quyết định bởi thực lực, ngươi không biết sao?

Sắc mặt hắn rất thản nhiên, lạnh lùng nói.

- Tại hạ là trạng nguyên thành phố Bắc Nguyên, ngươi có muốn thử không?

Ngay lập tức, cho dù là học trưởng phụ trách làm thủ tục nhập học hay là các học sinh đang xếp hàng đều chuyển sang chế độ hóng chuyện.

Không ngờ mới ngày đầu tiên mà đã có xung đột xảy ra giữa hai tân sinh viên rồi.

- Thành phố Bắc Nguyên?

Trần Thư chớp chớp mắt, chợt nghĩ ra điều gì đó.

Ban đầu, trong nhóm tân sinh viên có người đã nhắc đến. Hình như đó là thiên tài đã khiến Khế Ước Linh cấp SS thức tỉnh.

Tuy rằng số người có thể khiến cấp SS thức tỉnh ngay từ đầu rất ít, thế nhưng dân số của Hoa Quốc rất nhiều. Mỗi năm có hàng triệu thí sinh, thế nào cũng có vài người khác biệt thôi.

- Vu huynh, thất kính, thất kính.

Trần Thư cười, nói.

- Đúng rồi, chắc ngươi đến một mình nhỉ.

- Với thực lực của ta thì sẽ gặp gì nguy hiểm à?

- Đương nhiên là không rồi, mời Vu huynh.

Trần Thư cười, hình như hắn đã chịu rút lui vì sợ danh tiếng của đối phương vậy.

- Ngươi biết điều đấy, nếu gặp vấn đề gì thì có thể nói tên của ta một lần.

Vu Dịch gật đầu cười. Theo hắn ta, sự rút lui của đối phương là điều đương nhiên.

Với năng khiếu của hắn, cho dù là ở Hoa Hạ học phủ, nơi có rất nhiều quái kiệt thì vẫn có thể đứng trong năm người đứng đầu thôi.

- Làm thủ tục cho ta với.

Vẻ mặt của Vu Dịch rất bình thản, hắn ta lấy giấy thông báo nhập học của mình ra.

- Hửm?

Hắn liếc một cái, thấy Trần Thư đứng sau mình mở cặp ra, hình như hắn đang tìm thứ gì đó.

Trông Trần Thư rất từ tốn, liên tục lật đồ để tìm, trước mắt hắn xuất hiện mấy lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Giữ im lặng, sau đó lên mạng tấn công đối phương. Giải thưởng nếu hoàn thành: Nhận được danh hiệu "anh hùng bàn phím", hiệu quả khi mang theo: Tốc độ đánh phím tăng 50% 】

【 Lựa chọn 2: Lấy lòng đối phương, tình nguyện làm tiểu đệ của hắn ta. Giải thưởng nếu hoàn thành: Tính cách của hai Khế Ước Linh sẽ chuyển thành "yếu đuối" 】

【 Lựa chọn 3: Làm cái danh tội phạm Giang Nam nổi tiếng hơn. Giải thưởng nếu hoàn thành: Cộng thêm một Nguyên Tố Thú Hỏa Diễm Oanh Kích. 】

Trần Thư không hề do dự, khóe miệng hắn cong lên, tạo thành một nụ người.

- Cuối cùng thì cũng chịu thua thôi.

Học sinh xếp hàng ở đằng sau thấy Trần Thư im lặng không nói gì nên lắc đầu.

Cái danh của Vu Dịch ở thành phố Bắc Nguyên mọi người cũng đều đã nghe qua, Khế Ước Linh cấp SS có sức ảnh hưởng thực sự.

- Hửm? Đây là cái gì thế?

Khi mọi người đang lắc đầu ngao ngán, thở dài thì đột nhiên, họ trợn tròn mắt lên.

Trần Thư cầm một cái túi màu xanh, hai chữ phân Urea thực sự rất chấn động.

- Học trưởng, cảm ơn nhé.

Vu Dịch không ý thức được nguy hiểm sắp đến. Hắn ta cười cười, chuẩn bị cầm lấy giấy thông báo nhập học của mình.

Thế nhưng người học trưởng cừng đờ ra, hắn ta nhìn chằm chằm vào phía sau lưng Vu Dịch.

- Hửm?

Vu Dịch cũng nhận ra được điều gì đó sai sai.

Hắn ta vội vàng quay đầu lại nhưng không nhìn thấy mặt Trần Thư đầu mà chỉ thấy một cái túi, và cả mùi phân Urea nồng nặc.

- Mẹ nó chứ, cái thứ gì đấy/

Mặt Vu Dịch biến sắc, cả người hắn ta đã bị trùm trong túi phân Urea rồi.

Hắn ta giãy giụa liên tục nhưng chẳng có ích gì cả.

- Hi hi.

Khóe miệng Trần Thư cong lên rồi đấm bụp một cái.

- Bụp.

Vu Dịch đang giãy giụa nãy giờ tự dưng bị đánh ngã lăn ra đấy, người bình thường làm sao mà chịu được cơ thể có tố chất cấp Hắc Thiết chứ.

- Con mẹ nó ngươi tự tìm đường chết à.

Vu Dịch hét lên giận dữ, con mẹ nó đánh thẳng vào mặt thế này, không có chút tinh thần thượng võ nào cả.

- Bùm.

Trần Thư lại đưa chân ra đạp một cái, vẻ mặt cực kỳ bình thản, nói.

- Dám chen hàng của tội phạm Nam Giang ta, ngươi không muốn sống nữa à?

- Đánh nhau rồi, đánh nhau rồi.

Những ánh mắt ở xung quanh đó đều đổ dồn đến, mặt họ đầy vẻ bất ngờ, không ngờ Trần Thư dám ra tay thật.

Đó là Vu Dịch của thành phố Bắc Nguyên đấy!

- Đời người còn dài lắm, con mẹ nó sao ngươi cứ thích đi đường tắt thế hả.

- Lại còn bảo ta có chuyện gì cứ báo tên ngươi nữa chứ. Nào, bây giờ ngươi báo danh ta xem nào.

Chương 503: Mọi người thích vị tê cay hay là vị thì là? (2)

Trần Thư đấm đá liên tục, không để cho đối phương chút cơ hội nào để phản kháng cả. - Là ngươi ép ta đấy.

Mặt Vu Dịch giận tím tái, hắn ta hơi mất lý trí rồi.

Cho dù là gia thế hay tài năng thì hắn ta đều là số một, đã bao giờ bị ai đánh thậm tệ thế này chứ.

Ngay lập tức, không gian xung quanh hắn ta vỡ toác ra, Khế Ước Linh xuất hiện.

- Hửm?

Khế Ước Linh của đối phương trông như một con hươu vậy, thế nhưng nó lại có đuôi bò, cơ thể được bao phủ bởi những mảnh vảy rồng màu xanh lam, đôi mắt hổ màu xanh lam trông đáng sợ, uy mãnh vô cùng.

- Grao!

Tự dưng, khí lạnh lan ra, cho dù là giữa tháng chín thì vẫn khiến người ta phải run lên vì lạnh.

- Kỳ lân?

Trần Thư nhướng mắt, đánh giá tiềm lực cấp SS đã là cao lắm rồi, tuy rằng không giống hoàn toàn, thế nhưng cũng đã có một vài đặc trưng rồi.

- Chắc chắn là ngươi xong đời rồi.

Vu Dịch ôm đầu, trong lòng hắn ta đã cảm giác an toàn hơn rồi. Chỉ cần Khế Ước Linh xuất hiện là hắn ta chẳng sợ một ai nữa cả.

- Mẹ nó chứ, Khế Ước Linh cấp SS thật kìa, khí thế mạnh quá.

- Lần đầu nhìn thấy Khế Ước Linh SS cấp chín, quả nhiên là người mà chúng ta chẳng thể so sánh nổi.

- Tên mãng phu này chắc là xong đời rồi.

Mọi người bàn tán xôn xao cả, họ còn lấy điện thoại ra chụp ảnh nữa.

- Ta xong đời rồi sao?

Trần Thư chẳng thèm quan tâm, hắn lại đấm thêm một phát nữa.

- Grao.

Băng Tuyết Lân Thú gầm lên một tiếng, nó lại chuẩn bị tấn công rồi.

Thế nhưng chỉ trong chốc lát, một cái bóng lớn màu vàng giáng xuống từ trên không, thậm chí còn không cho Lân Thú thời gian để phản ứng lại.

- Uỳnh!

Slime xuất hiện, nhờ cái mông to khổng lồ của nó, nó đã khống chế được đối phương một cách rất dứt khoát.

Tuy rằng không sử dụng kĩ năng hóa lớn nhưng thể hình hơn năm mét của nó vẫn đủ để khiến nó được xếp vào loại những sinh vật to lớn.

- Mẹ nó chứ, cái thứ gì thế?

Mọi người đều rất bất ngờ, ngây ngốc nhìn vật thể màu vàng đó.

- Òm ọp, òm ọp.

Slime trông rất vui vẻ, nó liên tục lắc lư cái mông của mình, khiến Băng Tuyết Lân Thú bị chà sát trên mặt đất.

- Áu áu.

Cùng với tiếng gào thét đầy ai oán, đau khổ của nó, mọi người cũng bất ngờ đến mức ngớ cả người.

- Mẹ… chuyện gì thế này?

- Ta bị hoa mắt à? Đây không phải là Golden Slime sao?

Trần Thư vẫn đánh Vu Dịch của thành phố Bắc Nguyên.

Băng Tuyết Lân Thú uy lực kinh người thì chỉ có thể kêu gào đầy ai oán, bất lực như con chó chết vậy.

Thế giới quan mà mọi người khó khăn lắm mới xây dựng được dần dần… sụp đổ.

- Ngươi làm gì Khế Ước Linh của ta thế?

Vu Dịch cũng ý thức được tình hình không ổn rồi, hắn ta vừa ôm đầu vừa hét.

- Ngươi lo cho bản thân trước đi.

Trần Thư ra tay liên tục, không ngờ đối phương cũng giỏi chịu đựng đấy, hắn chỉ có thể ra tay mạnh hơn thôi.

- Bùm bùm bụp!

Thời gian dần trôi qua, Vu Dịch vốn rất kiêu ngạo đã trở nên im lặng.

Cuối cùng thì hiện thực cũng khiến hắn ta chịu cúi đầu rồi.

- Giả chết à?

Trần Thư nhướng mày, lấy túi phân Urea xuống.

Vu Dịch nhắm chặt hai mắt, không động đậy gì. Trong lòng hắn ta thầm cầu mong, mong ban giám hiệu nhà trường mau đến can thiệp.

Bây giờ hắn ta tỉnh lại, không chỉ phải chịu đánh tiếp mà còn mất mặt gần chết nữa.

- Ngươi giả vờ giỏi đấy nhỉ.

Trần Thưu không ra tay nữa. Hắn lấy một gói gia vị ra từ trong túi.

- Mọi người thích vị tê cay hay vị thì là?

Trần Thư nhìn về phía đám đông đang đứng xe, hỏi.

- ???

Những người khác đều không hiểu gì cả, thế nhưng ngay sau đó, họ lại trố mắt ra, cạn lười.

Trần Thư lôi một con dao chặt thịt ra, mặt đầy vẻ tà ác, đi về phía Băng Tuyết Lân Thú.

- Khế Ước Linh cấp SS, chắc chắn là mùi vị sẽ không tệ rồi.

Đột nhiên, mọi người đều ngơ ra, họ đã bao giờ thấy tên nào như vậy đâu.

Vậy mà hắn lại định nấu luôn Khế Ước Linh của đối phương.

- Mẹ nó.

Vu Dịch lập tức tỉnh dậy, ra khỏi trạng thái giả chết, thu hồi lại Khế Ước Linh của mình.

Hắn ta có chết cũng không thể để Băng Tuyết Lân Thú chết, nếu không thì sống làm sao được nữa.

- Tỉnh rồi à?

Trần Thư quay đầu lại nhìn, tay trái cầm túi phân Urea, tay phải cầm dao chặt thịt, mặt tươi cười thân thiện.

Cảnh này khiến Vu Dịch lạnh cả sống lưng dù đang giữa mùa hè.

Mẹ nó, mình đã chọc phải người kiểu gì thế này.

- Đại ca, ta sai rồi…

Vu Dịch nắm chặt tay lại, cuối cùng, hắn ta đã nói ra câu này một cách rất nhọc nhằn.

- Ngươi biết tránh để không đâm đầu vào tường nữa hả, nước mũi dính chảy ra biết hất đi để không dính vào mặt rồi hả?

Trần Thư thu Golden Slime về, ánh mắt đầy vẻ châm chọc.

Mặt Vu Dịch cũng đơ ra, con mẹ, ví dụ kiểu quái quỷ gì thế?

- Được rồi, Trần Thư ta trước giờ là người rộng lượng.

Mặt hắn rất bình thản, nói.

- Trả ta chút phí bồi thường tổn thất tinh thần, phí chữa trị nữa, một trăm triệu là được.

- ??

Người Vu Dịch đơ ra, nói.

- Phí… phí gì cơ?

- Ngươi chen hàng của ta, khiến tâm hồn trong sáng của ta bị tổn thương, đền phú chút phí tổn thất tinh thần thì có vấn đề gì à?

Chương 504: Trường học là nhà, phải bảo vệ mọi người

Trần Thư nói như lẽ đương nhiên. - Ngoài ra, lúc đánh ngươi, tay ta còn đau chết đi được, thế mà không cần đền hả?

Vu Dịch nói.

- Nhưng… ngươi đang tống tiền đấy à, quy định của Hoa Hạ học phủ không cho phép điều này…

- Bây giờ, tội phạm Giang Nam ta xếp thứ nhất, trường học xếp thứ hai, hiểu không?

Trần Thư cúi xuống nhìn hắn ta, trên khóe miệng là một nụ cười đầy vẻ tà ác.

Vu Dịch không nhịn được mà nuốt nước bọt, bây giờ hắn ta đã hiểu rất triệt để rồi, con mẹ đây là sinh viên hả? Đây là kẻ cầm đầu tổ chức khủng bố thì có.

- Bụp!

Khi Trần Thư nói những lời gay gắt đó, một bàn tay đã đặt lên vai hắn.

Đôi đồng tử của hắn thu nhỏ lại, giật mình một cái.

Hắn có thể chắc chắn, ban nãy đằng sau hắn chẳng có ai cả.

Thế nhưng bây giờ thì lại xuất hiện một cách kỳ lạ thế này, chỉ có một khả năng thôi. Đó là tốc độ của người này nhanh quá, đến cả hắn cũng không thể cảm nhận dược.

Trần Thư mặt không biểu cảm, cười nói.

- Đương nhiên rồi, phí bồi thường tổn thất về tinh thần ban nãy là ta đùa thôi, làm nóng bầu không khí ấy mà.

- Trần Thư ta trước giờ vẫn luôn rất nghiêm chỉnh mà, ai mà lại phá vỡ quy tắc của trường là tôi không bỏ qua cho đâu.

Hắn đầy vẻ chính nghĩa, khác hẳn với vẻ ngông cuồng ban nãy.

- Tên tiểu tử nhà ngươi lật mặt nhanh đấy nhỉ.

Trần Thư từ từ quay đầu lại, một người nam trung niên mặc áo sơ mi màu trắng đang nhìn hắn, tự dưng hắn ta lại cười.

- Đại lão, ta nói thật cả mà.

Trần Thư cười gượng, nói.

- Trường học là nhà ta, phải yêu thương bảo vệ mọi người.

Mọi người đều quay ra nhìn, giác ngộ của nhà ngươi cao vậy sao?

- Phó hiệu trưởng.

Học trưởng phụ trách làm thủ tục nhập học lập tức đứng dậy, dáng vẻ cung kính vô cùng.

Những tân sinh viên khác cũng rất bất ngờ, thậm chí còn kinh ngạc đến mực hô ra thành tiếng.

Trong ánh mắt bọn họ đầy vẻ cung kính, ngưỡng mộ, không ngờ vào ngày đầu tiên nhập học mà đã gặp được nhân vật lớn thế này.

- Được rồi, tiếp tục làm thru tục nhập học đi nào.

Người trung niên đó gật gậ đầu rồi nhìn về phía Trần Thư, nói.

- Chú ý giới hạn nhé.

Nói rồi, lão rời khỏi nơi đó luôn.

- Đến mức hiệu trưởng luôn sao, bảo sao lại có sức ép đến mức đấy.

Trần Thư vỗ vỗ ngực, may mà hắn có khả năng tùy cơ ứng biến mạnh.

Vu Dịch cũng thở phào một hơi, nếu vì chen hàng thôi mà phải đền cả trăm triệu thì không phải là một trò đùa à?

Hắn ta đứng dậy, lườm Trần Thư trông rất đáng sợ, muốn nhận tài liệu khi nhập học rồi rời đi luôn.

- Đợi đã.

Trần Thư lên tiếng.

- Ngươi muốn đi luôn vậy sao?

- Ngươi còn muốn thế nào nữa? Hiệu trưởng ở ngay gần đây đấy.

Vu Dịch chỉ có thể lôi hiệu trưởng ra thôi, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, phải thoát được đã.

- Ngươi còn chưa xếp hàng mà, nhập học cái gì?

Trần Thư nói.

- Cút ra đằng sau xếp hàng đi.

- Ngươi đừng có quá đáng quá.

Hình như Vu Dịch biết hiệu trưởng đang ở gần đây nên cũng gan hơn.

Nói chi là ban nãy hiệu trưởng xuất hiện, khiến hắn ta tưởng phía trường học bênh hắn ta hơn nữa. Ai bảo hắn ta có một con Khế Ước Linh cấp SS chứ?

- Vu gia thành phố Bắc Nguyên, không phải là ngươi chưa nghe bao giờ đó chứ?

Hai mắt Vu Dịch hơi nheo lại, có vẻ uy hiếp, cuối cùng, hắn ta vẫn lôi gia thế của mình ra.

Trần Thư mặt đầy vẻ sợ sệt, nói.

- Ngươi là người của Vu gia sao?

- Bây giờ thì biết sợ rồi hả? Ngươi cứ liệu hồn đi.

Vu Dịch cười, quay người đi muốn đến lấy tài liệu nhập học của mình.

Ngay lập tức, lại là một cú đánh lén nữa.

- Phụt!

Túi phân Urea lại bị chụp lên người Vu Dịch, động tác cũng rất dứt khoát.

- Mẹ nó chứ.

Lòng Vu Dịch thấy hoang mang vô cùng, mẹ nó ngươi bị điên à? Sao lại đội cái thứ này lên đầu ta?

- Bụp.

Trần Thư đá một phát, Vu Dịch bị đá xuống cuối hàng.

- Xếp hàng tử tế cho ta không được lấy túi phân Urea xuống.

Trần Thư vỗ vỗ tay, nsoi.

- Chỉ cần ta chưa nhìn thấy mặt ngươi thì cũng có nghĩa là ta chưa bắt nạt người của Vu gia.

- ….

Mọi người há hốc mồm ra, logic kỳ quặc gì thế này?

- Mình đúng là một thiên tài.

Trần Thư rất hài lòng, gật đầu, đưa giấy thông báo nhập học của mình ra.

- Học trưởng, làm phiền học trưởng làm thủ tục nhập học cho ta.

- Ồ, ừm.

Học trưởng ngây ra từ ban nãy lúc này mới gật gật đầu, ánh mắt đầy vẻ kiêng kỵ, mẹ nó đây là một nhân vật ác liệt đấy.

Không lâu sau, học trưởng đưa ra một tấm thẻ học sinh màu xanh lam và một cuốn sổ tay học sinh nữa.

- Bạn học, ký túc xá của ngươi là phòng số 302 tòa 16.

Học trưởng lên tiếng giải thích.

- Ngoài ra thì tấm thẻ học sinh này chính là thân phận của ngươi, cũng có thể gọi là thẻ vạn năng, có ghi điểm học phần, khoản tiền tiết kiệm, tra được thông tin cá nhân và thành tích vân vân. Sau này ngươi sẽ hiểu tầm quan trọng của nó thôi.

- Còn nữa, ngày kia, toàn bộ tân sinh viên sẽ đến sân thể thao số một để tập hợp, cử hành lễ khai giảng.

- Ừm, cảm ơn nhé.

Trần Thư gật đầu, nhận lấy thẻ học sinh và sổ tay.

- Lão Vương, ngươi đưa học đệ đến ký túc xá đi.

Chương 505: Trường học là nhà, phải bảo vệ mọi người (2)

Học trưởng vỗ vỗ vào người nam sinh bên cạnh. Người được gọi là lão Vương kia mặt trắng bệch ra, sao ngươi không tự đưa đi?

Người đáng sợ thế này, nhỡ đâu giữa đường nổi hứng lên đánh ta một trận thì phải làm sao?

Những tân sinh viên khác có lẽ chưa ý thức được sự mạnh mẽ của Trần Thư, thế nhưng hắn ta thì rất rõ, con Golden Slime kia chắc chắn là cấp Hắc Thiết.

- Ta thấy hơi đau đầu.

Lão Vương cúi người xuống ngay lập tức, trông rất đau khổ, khó chịu.

- Ngươi ôm bụng làm gì chứ?

- Ờm… ta đau đến mức hơi lý lẫn.

- Mau lên, đây là nhiệm vụ trường giao đấy.

- Không cần đâu, ta tự tìm được mà.

Trần Thư nói rồi kéo hành lý đi luôn.

Hoa Hạ học phủ hắn quen lắm rồi, đương nhiên là không cần ai dẫn đường cho cả rồi.

Thấy hắn đi đến, những người ở xung quanh lùi ra sau theo bản năng, họ chỉ sợ bị tên tội phạm này nhớ mặt.

Trần Thư đi đến cạnh Vu Dịch, nói rất dịu dàng.

- Không được lấy nó xuống trước, nếu không ta sẽ trùm thêm mười cái cho ngươi đấy.

Vu Dịch gật đầu, mồ hôi chảy liên tục.

Thời tiết giữa tháng chín, đội một cái túi trên đầu đã nóng muốn điên luôn rồi, đội mười cái thì có mà mất nửa cái mạng à.

Cứ vậy, những người đi qua đi lại thỉnh thoảng lại nhìn về phía VU Dịch, đặc biệt là hai chữ "phân Urea" bắt mắt kia, nó làm tỉ lệ mọi người quay đầu lại nhìn kéo cao lên hẳn.

Một tiếng sau, Trần Thư đã thuận lợi đến được tòa ký túc xá 16.

- Vừa nhập học đã bắt lựa chọn rồi, học xong đại học chắc thành vô địch mất.

Trần Thư thổi sáo, từ tốn đi đến trước cửa phòng 302.

Hắn quẹt thẻ học sinh, đi vào trong ký túc xá.

- Các anh em, ta đến rồi.

Khóe miệng hắn cong lên, chuẩn bị nghênh đón bạn cùng phòng ký túc với thái độ nhiệt tình nhất.

Mọi người đều biết, chỉ có bạn cùng phòng ký túc xá mới là người ở bên mình suốt bốn năm.

- …

Trong ký túc xá không có tiếng động gì, không có một ai xuất hiện cả.

- Không có người à? Bà nội.

Trần Thư lắc đầu, không ngờ mình lại là người đến đầu tiên.

Tuy rằng là ký túc xá sinh viên nhưng thực ra là một căn nhà có bốn phòng ngủ, một phòng khách rộng hai trăm mét vuông, các thiết bị, đồ nội thất trong nhà đều được trang bị rất đầy đủ.

- Đúng là xa xỉ thật.

Trần Thư lẩm bẩm, đây là kinh đô, nơi tấc đất tấc vàng đấy.

- Tốt nghiệp xong mình sẽ bán luôn căn ký túc xá này…

Hắn nghĩ rất vui vẻ, hắn chọn một căn phòng rồi bỏ hành lý vào chỗ.

Thấy không có chuyện gì khác nên hắn gọi con Husky ra.

- Chó ngốc, đến giờ ăn cơm rồi.

Trần Thư mở cặp sách ra, lấy đồ ăn đã được nấu sẵn ra.

Cùng lúc đó, không gian bên cạnh hắn được mở ra, một đôi mắt to tròn đáng yêu xuất hiện.

Slime há to miệng ra, nuốt luôn đồ ăn xuống.

- Vẫn là Tiểu Hoàng ngoan, ăn cơm cũng nhanh thế này.

Trần Thư vuốt vuốt Husky, mở miệng nói.

- Ta đi ăn cơm, ngươi ngoan ngoãn chút nhé, biết chưa?

- Áu áu, áu áu.

Husky tru lên vài tiếng, tỏ ý rằng mình hiểu rồi.

Trần Thư rời khỏi ký túc xá. Khi hắn đang đi trên đường thì tự dưng có một giọng nói vang lên.

- Anh tội phạm.

Trần Thư ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy một chàng trai cao cao gầy gầy đi đến.

- Vương Tuyệt?

Hắn nhướng mày, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

- Tội phạm ca, ta nghe nói sự tích đánh Vu Dịch của ngươi rồi, một chữ thôi, ngầu!

Vương Tuyệt giơ ngón cái lên, nói.

- Tên tiểu tử đó cứ cậy mình có một con Khế Ước Linh mạnh. Ta muốn đấm hắn ta từ lâu rồi.

- Ngươi cũng đến từ thành phố Bắc Nguyên sao?

- Đúng vậy, nếu không có hắn ta thì trạng nguyên thành phố Bắc Nguyên sẽ là ta rồi. Tiếc là Khế Ước Linh của ta không giỏi chiến đấu lâu dài.

- Đúng rồi, Tội phạm ca, ta ở phòng 407 của tòa 16, ngươi ở phòng nào vậy?

- 302.

- Đáng tiếc quá.

Hai bên vừa đi vừa nói, họ đi về phía nhà ăn.

Vào buổi chiều, Trần Thư không có chuyện gì nữa nên đưa Vương Tuyệt đi dạo quanh Hoa Hạ học phủ.

Đúng lúc này, có hai người đang thảo luận về hắn.

- Lão Liễu à, khóa này có tận bốn thiên tài cấp SS, thế mà ngươi lại đánh giá cao tên nhóc này sao?

Phó hiệu trưởng Tần Thiên trông rất bình thản, nói.

- Tuy rằng hắn đã chèn ép Vu Dịch một chút nhưng chỉ là sự đè ép về đẳng cấp tạm thười thôi.

- Tần ca, những điều gì ngươi thấy được chỉ là bề mặt thôi.

Giáo sư Liễu Phong lên tiếng.

- Ta xác nhận rồi, Trần Thư mới học ngự thú một cách chính thức từ học kỳ hai lớp 11, chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi mà đã từ cấp 0 lên đến cấp Hắc Thiết, đây không phải điều thiên tài cấp SS nào cũng làm được đâu.

- Một năm sao?

Tần Thiên híp mắt lại, lão cũng khá bất ngờ.

Liễu Phong nói.

- Tuy rằng tên nhóc này hơi thích gây sự, nhưng chỉ cần dẫn dắt nó một chút, chắc chắn nó sẽ trở thành ác mộng của bọn hung thú.

- Thích gây chuyện à? Điều này thì cũng không sao cả, đường đường là Hoa Hạ học phủ, một học sinh thì gây ra được chuyện gì chứ?

Tần Thiên sờ cằm, nói.

- Tên tiểu tử này không phải là đang gây chuyện gì đó chứ?

Ngay lập tức, trên tay phải của lão có một sợi dây leo màu xanh lá kỳ lạ xuất hiện.

Chương 506: Ngày đầu tiên khai giảng đã mất ký túc xá

Dây leo đó tỏa ra ánh sáng màu xanh phỉ thúy, cứ như nó đang sử dụng kỹ năng gì vậy. Trong khoảnh khắc đó, tất cả cây cối của Hoa Hạ học phủ cứ như sống dậy vậy, chúng trở thành tai mắt của Tần Thiên.

- Hửm?

Trần Thư đang đi dạo thì tự dưng dừng lại, cứ cảm giác như mình đang bị người khác nhìn trộm vậy.

Hắn nhìn tới nhìn lui, muốn xác nhận xem là ai thế nhưng lại không thể xác nhận được.

- Cảm nhận của hắn cũng nhạy cảm phết đấy.

Tần Thiên nói, không ngờ đối phương cảm nhận được ngay.

- Tội phạm ca, sao thế?

Vương Tuyệt không hiểu gì cả, hắn ta hoàn toàn không cảm nhận được gì cả, chỉ tưởng Trần Thư bị làm sao thôi.

- Có người đang nhìn ta.

Trần Tư nói rất nghiêm túc.

- Chắc chắn là một tên biến thái, muốn chụp trộm ta để đưa lên mạng bán lấy tiền.

-…

Vương Tuyệt hơi mấp máy miệng, sao suy nghĩ của ngươi nó kỳ lạ thế?

- Khụ… khụ…

Tần Thiên trợn mắt lên, đương nhiên là lão đã nghe thấy những lời Trần Thư nói rồi, tên tiểu tử này dám mắng lão là biến thái.

Lão lắc đầu ngao ngán rồi dừng kĩ năng đó lại.

- Tần ca, sao thế?

- Không sao.

Tần Thiên nói.

- Những sinh viên khác của khóa này cũng rất xuất sắc, nói về những người khác đi.

- Vương Tuyệt ở thành phố Bắc Nguyên cũng là một hạt giống tốt đấy.

- Quả nhiên là có tên biến thái nào đó.

Trần Thư không còn cảm giác bị nhìn trộm nữa, xem ra đối phương đã thu hồi kĩ năng rồi.

Chập choạng tối, hắn và Vương Tuyệt ra ngoài ăn cơm rồi quy hoạch lại một chút tương lai của Hoa Hạ học phủ.

- Tội phạm ca, mai gặp nhé.

Hai người họ đi đến tòa ký túc số 16.

- Ấy?

Vương Tuyệt ngẩng đầu lên nhìn, hắn ta lập tức cảm giác được điều gì không ổn.

- Tội phạm ca, cháy rồi.

- Có đến mức đấy không? Mới chém gió tí thôi mà cậu đã "cháy" rồi cơ à? Lần sau chúng ta quy hoạch cả vũ trụ thì chắc cậu tự thiêu luôn ấy nhỉ.

Vương Tuyệt chỉ vào tòa nhà ký túc xá, nói.

- Không phải, là cháy thật ấy!

Trần Thư hơi ngơ ra, hắn ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là thấy một tòa ký túc đang nghi ngút khói.

- Mẹ nó, cháy thật rồi à?

Trần Thư trợn tròn mắt lên, bảo.

- Ngày đầu mà đã dám phóng hỏa đốt nhà, ngầu đấy.

- Hình như là ở tầng ba đấy.

Vương Tuyệt đếm số tầng rồi lập tức quay sang nhìn Trần Thư.

- Tầng ba không phải tầng ta ở sao?

Trần Thư cười nói, ngay sau đó thì mặt hắn biến sắc.

- Con mẹ nó! Husky!

Hắn xông lên, xông thẳng vào tòa nhà. Lúc này dưới tầng có rất nhiều người đứng quanh, thế lửa lan ra rất nhanh.

- Mau ra đây, tòa nhà đang cháy mà.

- Có tội phạm phóng hỏa mọi người trốn ra trước đi, đừng lo tài sản ở bên trong nữa.

- Dùng Khế Ước Linh hệ nước để dập đi!

- Dập cái khỉ gì, đây là Hỏa Diễm Kỹ Năng cấp Hắc Thiết đấy.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, dự cảm không lòng dấy lên trong lòng Trần Thư.

Phòng 302 lúc này.

- Áu áu! Áu áu!

Con Husky nhảy tới nhảy lui, thỉnh thoảng lại ném một Hỏa Cầu ra.

Thiên tính bị kìm nén lâu ngày cuối cùng cũng được phóng ra rồi.

- Cẩu ca, đừng kích động thế, đừng kích động.

Trong ký túc, có ba người đang ngồi ở trong góc, run lẩy bẩy.

Bên cạnh có một con Khế Ước Linh hệ nước, tuy rằng không thể dập tắt được lửa nhưng cũng đủ để bảo vệ họ tạm thời.

Đôi mắt thông minh của Husky nhìn về phía ba người đó, nó cũng không làm người ta bị thương, chỉ vừa nhảy vừa sử dụng kĩ năng, trông rất vui vẻ.

- Bụp!

Cửa ký túc bị đá bay ra.

- Husky trời đánh kia!

Trần Thư trợn mắt lên, vậy mà hắn lại để nó lại trong ký túc xá.

Hắn nhảy bổ vào Husky để đè nó ra, liên tục xoa xoa đầu nó.

- Nhảy Băng Cầu ra để dập lửa cho ta!

Husky áu áu một tiếng, Phong Nhận được bắn ra, chém đứt cả một chiếc ghế sô pha và cũng khiến thế lửa mạnh hơn.

- Mẹ nó chứ!

Trần Thư chỉ thấy đầu mình rất đau, con mẹ thế này thì giải quyết thế nào đây?

Đúng lúc này, một ngọn gió lạnh thổi tới.

- Phù phù phù.

Gió thổi đến đâu, lửa được dập tắt đến đó, rất hiển nhiên, độ mạnh của kĩ năng này không cùng cấp với ngọn lửa.

- Mẹ nó chứ, tên tiểu tử nào dám đốt nhà thế?

Túc quản đại gia mặc một chiếc áo ba lỗ đi đến, trên vai lão có một con chim nhỏ màu xanh lam, nó đang tạo ra gió lạnh.

- Đại gia, là hắn.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn ném luôn Husky ra ngoài.

- Áu áu.

Husky cũng ý thức được nguy hiểm rồi nên nhảy nhảy ra đằng sau lưng Trần Thư.

- Ta nói ta không phải Khế Ước Linh của ta thì ngài tin không?

Trần Thư cười gượng, muốn cố tìm cơ hội để sống sót.

- Tên tiểu tử nhà ngươi được đấy nhỉ, ngày đầu đi học mà đã đốt nhà cho vui hả?

Túc quản đại gia nhìn cả phòng ký túc, thấy đồ nội thất trong nhà đều bị phá hoại hết cả, vách tường cũng thành màu đen.

Lão hừ một tiếng, nói.

- Trong gió, trong mưa, trong phòng giám thị có người đợi ngươi đấy.

- Ta…

Trần Thư muốn giải thích một chút nhưng lại bị đối phương đưa đi luôn.

- Đại gia, đợi bọn ta với.

Ba người bạn cùng phòng của hắn cũng hét lên, lập tức hớt hải chạy theo.

Chương 507: Ba người các ngươi ở trong một ký túc xá, coi như là nuôi cổ

Bọn họ chỉ đến để học đại học thôi mà chứ có phải đi đánh trận đâu. - Nếu sói quay đầu thì ắt sẽ có duyên, không phải báo ơn thì là báo thù. Husky quay đầu thì đời cũng tận rồi, không phải phá nhà thì là đốt nhà.

Trần Thư ngồi trên mặt đất, nhỏ giọng lầm bầm.

- Bây giờ ta tin rồi…

Con mẹ mới đi học ngày đầu mà đã mất cả ký túc xá rồi, điều này hợp lý không?

- Nếu như ta bị đuổi học, việc đầu tiên ta làm sẽ là đi ăn thịt chó!

Trần Thư lắc đầu rồi đứng dậy đi về phòng của mình.

Mặc dù phòng khách và ba phòng khác đều đã bị hỏng hóc hết, nhưng phòng của hắn vẫn còn nguyên vẹn.

- Xem ra túi phân vẫn có chút tác dụng răn đe…

Trần Thư thu dọn xong hành lý thì xách túi rồi kéo vali rời đi.

Má nó, sáng nay mới dọn vào, buổi tối đã phải dọn ra.

Còn chưa kịp kể chuyện xưa thăng trầm như thế nào…

- Trở lại tửu điếm chờ một đêm trước đã, ngày mai lại đối mặt với xét xử…

Trần Thư vừa suy nghĩ vừa rời khỏi tòa nhà ký túc xá.

- Tội phạm ca, tình hình sao rồi?

Vương Tuyệt đang đợi ở dưới lầu, thấy Trần Thư kéo hành lý đi ra thì loáng thoáng nhận ra điều gì đó.

- Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ mà thôi…

Trần Thư bình tĩnh cười một tiếng.

Đi ra ngoài ăn bữa cơm xong quay trở về phòng đã không còn nữa. Biết tìm ai nói cho rõ đây?

- Thật là một người ác liệt!

Vương Tuyệt nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn ta đã liên tưởng đến hung thủ, chẳng lẽ là do ký túc xá ở không thoải mái sao?

Trần Thư kéo vali, chỉ để lại một bóng lưng ảm đạm cho mọi người…

May mắn là chỉ có phòng 302 bị phá hủy, thế lửa chưa kịp lan rộng, nếu không thì chuyện sẽ càng lớn hơn.

- Mọi người về ký túc xá đi, đã an toàn rồi!

Túc quản đại gia ra ngoài tòa nhà, gọi các học sinh còn lại trở về.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Thư bị một cú điện thoại đánh thức.

- A lô?

- Trần Bì! Mẹ nó, ngươi đốt luôn ký túc xá rồi à?

Giọng nói của Phương Tư truyền đến, giọng điệu tràn đầy kinh ngạc.

Con bà nó, thế này không phải có chút hung hãn quá sao?

- Ư… Phương Tư tỷ, ngoài ý muốn, là ngoài ý muốn..

Trần Thư dụi mắt, mở miệng giải thích:

- Đều là lỗi của con chó ngu ngốc.

- Đừng mắng chính mình như vậy!

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật:

- Ta đang nói Husky!

- A, Phương Tư tỷ, ta sẽ không bị đuổi học đấy chứ?

Trần Thư có chút lo lắng, nếu như không thể tiếp tục đi học, vậy không phải hắn trở thành kẻ vô công rỗi nghề rồi à?

- Không sao, trở về rồi ta giới thiệu cho ngươi vào làm ở một nhà máy sản xuất ốc vít, một tháng 400, không bao ăn ở!

- Phương Tư tỷ, nói thế nào thì ta cũng là tân sinh viên của Hoa Hạ Học Phủ mà…

- Không cần lo lắng, ta có quan hệ. Có ai hỏi thì ngươi cứ nói là tốt nghiệp trung học.

- …

Trần Thư cười khan một tiếng, hắn nói:

- Ta cảm ơn ngươi quá!

Sau khi nói chuyện xong, hai người vừa kết thúc cuộc trò chuyện thì Trần Thư lại nhận được một tin nhắn.

- Mời bạn học Trần Thư 9 giờ tới Giáo Đạo Xử của Hoa Hạ Học Phủ!

Trần Thư sửa sang lại chút rồi hét to ra ngoài cửa sổ:

- Cứ để bão tố tới dữ dội hơn nữa đi!

Một tiếng sau, Trần Thư đi đến một tòa nhà ba tầng trông vô cùng vắng vẻ, đây chính là Giáo Đạo Xử của Học Phủ.

- A? Bạn học Trần Thư đấy à?

Ngay ở cửa ra vào, có một người nam tử trung niên cười nói:

- Ngươi khá lắm, tiểu tử. Mới ngày đầu tiên đã dám đốt nhà! Đúng là có tiềm năng ngồi tù!

- …

Trần Thư khẽ nhếch miệng, nói:

- Lão sư quá khen, ta cũng chỉ là vô tình dấn thân vào con đường này…

- Đừng nói nhảm nữa, đi theo ta!

Nam tử quay người rời đi, hai người đi đến một văn phòng ở trên tầng ba.

- Đồng bọn của các ngươi đến rồi!

Nam tử nói, chỉ thấy lúc này, trong văn phòng đã có hai người đứng đó.

- Hả? Con mẹ nó!

Trần Thư ngẩng đầu nhìn lên, hắn lập tức kêu lên đầy kinh ngạc:

- A Lương? Vương Tuyệt?

- Là ngươi?

A Lương cũng lộ vẻ kinh ngạc, hắn ta không ngờ Trần Thư sẽ đến.

- Ba người các ngươi quen biết nhau à?

Nam tử trung niên khẽ nhếch miệng rồi gật đầu nói:

- Thì ra là biệt đội gây án đúng không?

- Không phải….

Ba người đang muốn giải thích thì trực tiếp bị nam tử ngắt lời.

- A… A Lương đúng không? Họ của ngươi là gì? Trò chuyện chút đi.

Trong mắt nam tử có chút kinh ngạc, hắn ta nói:

- Kể qua về lỗi mà ngươi phạm phải đi. Tại sao lại trói ba người bạn cùng phòng trong nhà vệ sinh, hơn nữa còn cho bọn họ uống thuốc xổ!

Trần Thư và Vương Tuyệt cùng nhìn lại. Ngươi cũng độc ác thật đấy, ngươi muốn khiến người ta sống sờ sờ mà bị buồn nôn chết sao?

- Lão sư, ta có nguyên nhân.

A Lương có lý chẳng sợ, nói:

- Ta vừa mới tới ký túc xá, nhiệt tình muốn tạo mối quan hệ tốt với bọn họ. Hơn nữa, ta còn đưa cho ba người kia danh thiếp của ta, nói là nếu bị người khác bắt nạt thì có thể tới tìm ta, ta sẽ giảm giá cho bọn họ.

- Ai ngờ lại có người khiêu khích ta, nói ta làm bộ ta đây, còn nói cái gì mà, một sinh viên mà lại cả ngày không chịu làm việc đàng hoàng!

Chương 508: Ba người các ngươi ở trong một ký túc xá, coi như là nuôi cổ (2)

– A Lương ta đây sao có thể nhịn được chứ? - Dừng! Dừng!

Lão sư lắc đầu ngắt lời, hắn ta nói:

- Đây chính là lý do mà ngươi tra tấn người khác sao?

A Lương giải thích:

- Ta cũng chỉ muốn giúp bọn họ thắt chặt tình bạn mà thôi. Cái cảnh tượng cùng nhau bị tiêu chảy, chỉ cần nghĩ tới đã khiến người ta không thể nào quên được.

- Được rồi! Đừng nói nữa!

Nam tử lắc đầu.

Cảm giác bản thân lạc vào cảnh quá chân thật, hắn ta ăn không nổi cơm trưa mất.

- Vương Tuyệt đúng không? Ngươi thì sao?

Nam tử lại nhìn về phía Vương Tuyệt.

Vương Tuyệt cúi đầu rồi nhẹ giọng nói:

- Ta chỉ làm chút việc khuân vác mà thôi…

- Lão sư hiểu rõ lý lẽ, nhưng con mẹ nó, ngươi dọn luôn cả ký túc xá là có ý gì?

- …

Trần Thư và A Lương quay đầu nhìn sang. Ngươi được lắm! Ngày đầu tiên đã làm ra chuyện này rồi sao?

- Đừng hiểu lầm, ta không phải trộm!

Vương Tuyệt nói:

- Ta luôn luôn lấy tiền làm việc, ta không làm loại chuyện này!

- Bạn cùng phòng của ta là Vu Dịch, hai người còn lại là chân chó của hắn ta, ba người bọn họ hùa nhau bắt nạt ta!

- Ta chỉ có thể thừa dịp đêm khuya dọn sạch phòng của ba người bọn họ mà thôi! Ta muốn ghê tởm bọn họ chút thôi.

Nam tử trung niên nhướng mày rồi nói:

- Đây chính là lý do ngươi lột đồ lót của ba người bọn họ sao?

- ?

Hai người Trần Thư trợn trừng mắt rồi lập tức kéo giãn khoảng cách.

Ngươi là biến thái đấy à?

- y… Không phải…

Vương Tuyệt xua tay, hắn ta giải thích:

- Là Khế Ước Linh của ta làm, ta không đích thân ra tay!

- Bây giờ, ba người bọn họ đang trần truồng chạy trong phòng… He he…

Giáo Đạo Xử lão sư thấy Vương Tuyệt còn trực tiếp bật cười thì biểu cảm nghiêm lại, hắn ta trừng mắt liếc qua.

Vương Tuyệt lập tức tắt cười rồi cúi đầu giữ yên lặng.

- Hai người các ngươi thì còn đỡ, chỉ bị ba người bạn cùng phòng khiếu nại.

Lão sư gật đầu, ánh mắt hắn ta nhìn chằm chằm về phía Trần Thư rồi nói:

- Lý do của ngươi là gì? Ai chọc ngươi?

- Ta đã hỏi qua, ba người bạn cùng phòng của ngươi còn chưa gặp ngươi lần nào cả!

- Ừm…

Trần Thư ho khan một tiếng rồi nói:

- Thật ra, đây là chuyện do chó làm…

- Ta biết, vừa khai giảng đã đốt nhà, người cũng không làm ra việc này!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Mẹ nó, sao không giải thích rõ ràng được vậy nhỉ?

Mắt hắn đảo qua đảo lại, không ngừng suy nghĩ cách diễn đạt tốt nhất.

Cuối cùng, hắn tỉ mỉ biên soạn ra một câu chuyện hợp lý và mạch lạc.

Hắn vừa định nói thì lại bị đối phương trực tiếp cắt ngang!

- Ngươi đừng nói nữa, ta cảm thấy ngươi lại sắp bắt đầu nói nhảm!

Giáo Đạo Xử lão sư vừa thấy ánh mắt của hắn thì không muốn nghe tiếp nữa.

- Ta…

Trần Thư chỉ cảm thấy trong lòng không kìm được, bộ dáng cứ như đang bị táo bón. Ngươi quá đáng quá!

Giáo Đạo Xử lão sư không để ý đến Trần Thư, hắn ta nói:

- Các bạn cùng phòng của các ngươi đã nói nếu để các ngươi tiếp tục ở lại thì bọn họ sẽ trực tiếp báo án!

- …

Ba người im lặng không nói lời nào. Bọn họ cúi đầu, ra dáng hiểu chuyện.

- Nếu ba người các ngươi đã quen biết nhau vậy thì làm bạn cùng phòng luôn đi! Coi như là nuôi cổ!

- ?

Ba người ngẩng đầu, cả ba đều khẽ há hốc mồm. Con mẹ nó, cái gì gọi là nuôi cổ(*) chứ?

(*)Nuôi cổ hay còn được xem như là nuôi sâu độc hại. Ý chỉ ba người là những con sâu độc hại.

- Đưa thẻ sinh viên của ba người các ngươi cho ta, ta đổi số ký túc xá cho các ngươi!

Ba người ngoan ngoãn lấy thẻ sinh viên ra để đổi số ký túc xá. Trong lòng bọn họ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may chỉ là đổi ký túc xá, nên có thể nói là không có chuyện gì lớn!

Lần sau còn có thể lại gây chuyện!

- Tòa nhà 1, phòng 333!

Nam tử trả lại thẻ sinh viên cho ba người, trong mắt có vẻ kỳ quái.

- Tòa nhà 1?

Mắt của Trần Thư trừng lớn, hắn hỏi:

- Không phải là tòa nhà 16 sao?

- Tòa nhà 16 không chịu nổi các ngươi giày vò, đặc biệt phân phối cho các ngươi tới tòa Học Bá Lâu!

- …

Ba người liếc mắt nhìn nhau, luôn cảm thấy có điểm gì đấy là lạ.

- A Lương, Vương Tuyệt, các ngươi có thể rời đi!

Hai người gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ may mắn, đồng thời lại dùng ánh mắt tưởng nhớ để nhìn về phía Trần Thư.

Sắc mặt của Trần Thư bình tĩnh, hắn hành động cứ như không nghe hiểu lời lão sư nói mà trực tiếp dẫn đầu đi ra trước.

- Muốn chạy ư?

Lão sư trừng lớn mắt rồi trực tiếp thò tay ngăn cản.

Trần Thư cười khổ nói:

- Lão sư… Ta sai rồi…

- Ký túc xá hỏng hết rồi, ngươi không định bồi thường à?

Lão sư lại lấy ra một tờ đơn rồi nói:

- Ký túc xá cần sửa chữa, tiền bồi thường là một trăm vạn. Nhanh thanh toán đi!

- Ngoài ra, xét thấy đây là lần đầu ngươi vi phạm nên nhà trường không phạt ngươi quá nặng, trừ 50 học phần!

- ?

Trần Thư vốn đã vô cùng đau lòng khi nghe tin tiền bồi thường là một trăm vạn, thế mà cuối cùng còn bị trừ học phần ư?

- Lão sư, bây giờ ta không có học phần mà!

- Ta biết, vì thế bây giờ, học phần của ngươi là -50!

- …

Chương 509: Ngươi có chắc đây không phải là doanh trại ác ôn dự bị không

Nửa tiếng sau, Trần Thư rời khỏi Giáo Đạo Xử với một vẻ mặt chán nản, trong mắt hắn đã không còn ánh sáng! - Con mẹ nó, tiền và học phần của ta!

Hắn ngẩng đầu than thở, trong mắt hiện lên vẻ bi tráng.

Vừa mới khai giảng mà đã trở thành một con nợ, hắn thật sự đang đi học sao?

Hắn vốn dĩ tới đại học là để cướp đoạt tài nguyên, nhưng kết quả, sao đột nhiên hắn lại trở thành người cống hiến rồi?

- Trần Thư, ngươi không sao chứ?

A Lương nhìn lại, trong mắt có vẻ kính nể.

Hắn ta cứ tưởng chính mình ác lắm rồi, ai ngờ con hàng này đã có thể dùng từ không theo lẽ thường để hình dung.

- A, chịu không nổi!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Đúng rồi, các ngươi có tiền không?

- Không! Không có một đồng nào cả!

Hai người bắt gặp ánh mắt tham lam của hắn thì biểu cảm thay đổi, lập tức chạy về phía ký túc xá.

Nếu còn tiếp tục đứng lại đây, bọn họ sợ sẽ bị Trần Thư lột sạch mất!

Một tiếng sau, ba người tập trung ở tầng dưới của ký túc xá, bọn họ đã thu dọn hành lý xong.

- Tòa nhà ký túc xá 16, còn chưa kịp bắt đầu mà đã phải kết thúc…

Ít ra thì Vương Tuyệt và A Lương cũng đã ngủ một buổi tối, Trần Thư chỉ ở lại tổng cộng chưa đầy một tiếng.

- Tạm biệt!

Ba người lắc đầu, bóng lưng tràn ngập hiu quạnh.

Sau cả tiếng đồng hồ lang thang, cuối cùng bọn họ cũng tìm được tòa nhà ký túc xá 1 trong truyền thuyết!

- Khá thuận tiện đấy chứ, vậy mà lại được xây dựng gần cổng số 5 của trường!

Vương Tuyệt đánh giá một lượt.

Chỉ thấy một tòa nhà bốn tầng đứng sừng sững, gần đó là cổng số 5 vắng vẻ của trường.

Sắc mặt của Trần Thư khẽ giật mình, trong lòng loáng thoáng chợt nhận ra điều gì đó.

- Các ngươi biết ra khỏi cổng số 5 là chỗ nào không?

Hai người cùng nhau nhìn lại, bọn họ lắc đầu, trong mắt hiện lên vẻ không hiểu.

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Trấn Linh Cục… Kinh Đô!

- …

Hai người liếc nhau, Vương Tuyệt chậm rãi nói:

- Không phải là vì bớt việc đấy chứ…

- Không đến mức đâu nhỉ…

Trong lòng ba người có chút không yên, bọn họ đi về phía tòa nhà ký túc xá 1.

- Mới tới à? Khá đấy!

Dưới lầu có một đại gia đang ngồi ghế mây hóng mát, lão rất hứng thú nhìn về phía ba người.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Đại gia, nơi này là Học Bá Lâu sao?

- Học Bá Lâu?

Vẻ mặt của đại gia hơi kỳ lạ, gật đầu:

- Nói vậy cũng không sai!

Trần Thư đang muốn hỏi tiếp thì lại liếc thấy một bóng hình xinh đẹp.

- Phương Tư tỷ!

Trần Thư nhìn thấy Phương Tư kéo hành lý rời đi.

- Trần Bì? Ngươi đến thật rồi!

Phương Tư thì lại cười, hình như nàng đã đoán trước được.

- Tỷ, đây thật sự là Học Bá Lâu sao? Ngươi xách hành lý đi đâu vậy?

Phương Tư bình tĩnh nói:

- Ta ở chỗ này mà, nhưng giờ ta đã học năm cuối, cần phải dọn ra ngoài thôi.

- ?

Ba người trợn tròn mắt, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu. Đây là ký túc xá nữ sao?

- Đi theo ta!

Phương Tư cất kỹ hành lý rồi dẫn ba người đi vào tòa nhà 1.

- Ban đầu, tòa nhà 1 thực sự là tòa nhà dành riêng cho học bá!

Phương Tư nói:

- Nhưng các ngươi biết, tính cách của các thiên tài đều hơi đặc biệt, điều này khiến cho tòa nhà 1 trở nên vô cùng hỗn loạn.

- Nhà trường lại không dám để bọn họ ở chung với học sinh bình thường nên chỉ có thể phái một cường giả tới tọa trấn để đề phòng xảy ra sự cố lớn. Nhưng giữa từng phòng cũng thường xuyên xảy ra xích mích, Học Bá Lâu dần dần trở thành Thứ Đầu Lâu.

Nói rồi, Phương Tư dẫn ba người lên cầu thang, vừa đi vừa nói:

- Ở đây, tầng 1 và tầng 3 là cho nam ở, tầng 2 và tầng 4 là cho nữ ở, có thể sẽ thường xuyên có người đến kiếm chuyện nên các ngươi nhớ cẩn thận một chút. Nhưng có Vương gia tọa trấn nên không xảy ra sự cố lớn nào cả, nhiều nhất cũng chỉ bị ăn đòn thôi…

- …

Ba người Trần Thư chợt nhận ra có điều gì đó là lạ.

- Học tỷ, chỗ này không chỉ là nam nữ ở chung mà còn có cả sinh viên từ năm nhất đến năm cuối ở chung nữa sao?

- Ừ, bảo trọng!

Phương Tư gật đầu, thở dài.

Không ngờ ba tên tân sinh viên mới ngày khai giảng thứ hai đã dọn vào đây ở.

- Yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu, nếu như là kẻ ác thực thụ thì đã vào tù từ lâu rồi!

- Vào… Vào tù?

Vương Tuyệt nói cũng không còn lưu loát. Ngươi có chắc đây là ký túc xá sinh viên mà không phải là doanh trại ác ôn dự bị đấy chứ?

- Trong đó có lẽ hơi hỗn loạn chút nhưng chủ yếu là để kích thích tinh thần cạnh tranh lẫn nhau, đồng thời cũng tạo không khí học tập tốt cho các sinh viên còn lại!

Phương Tư cười an ủi:

- Khá tốt đấy chứ!

Trần Thư cũng hoàn toàn không thèm để ý, hắn đi thẳng tới tầng 3.

Bây giờ, hắn đã là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, với tính cách gian xảo của mình, hắn nhất định sẽ không chịu bất kỳ tổn thất nào.

Vương Tuyệt nói:

- Hình như không có ai ở cả!

Hắn ta chỉ cảm thấy cả tòa nhà đều vô cùng yên tĩnh.

- Bọn họ dành phần lớn thời gian để đi săn bắn trong Dị Không Gian hoặc làm nhiệm vụ ở trường học để kiếm tài nguyên, không nghỉ ngơi nổi nên các ngươi có thể hoàn toàn yên tâm!

Chương 510: Ba người chúng ta đi cạnh nhau, sao có thể phân biệt được ngươi là người hay là chó

Trần Thư lấy thẻ sinh viên ra và đến phòng 333 một cách suôn sẻ. Trang trí bên trong phòng cũng giống như các phòng còn lại của ký túc xá, vẫn là một phòng lớn với bốn phòng ngủ và một phòng khách.

- Trần Bì, ta có việc phải làm nên đi trước đây.

Phương Tư vỗ vai hắn, thấp giọng nói:

- Có người đến gây chuyện với ngươi thì nói cho ta biết.

Dứt lời, nàng rời khỏi tòa nhà 1.

- Mặc kệ nó! Cuộc sống đại học sắp bắt đầu rồi!

Ba người nhanh chóng không thèm để ý, bọn họ đều không phải là loại người ngại phiền phức, nếu không thì bọn họ cũng sẽ không phải đến tòa nhà 1 vào đúng ngày hôm sau của khai giảng.

Mỗi người chọn một phòng, ba người sửa sang lại chăn đệm, quần áo.

Ba người vẫn luôn bận rộn đến buổi tối thì mới sửa soạn xong hết.

- Trần Thư, A Lương, ăn cơm không?

Vương Tuyệt dọn dẹp xong thì ngồi đợi hai người còn lại trên ghế sô pha trong phòng khách.

- Chờ một chút!

Trần Thư triệu hoán Husky ra rồi xếp đồ ăn ngay ngắn.

Hắn sờ lên đầu chó, nhẹ nhàng nói:

- Mười phút, nếu ngươi không ăn hết vậy thì tối nay ta sẽ ăn thịt chó!

- Ẳng!

Mặt mũi Husky tràn đầy tủi thân nhưng nó cũng không dám chậm trễ.

Bây giờ, Trần Thư hoàn toàn không thể yên tâm khi để Husky ở nhà một mình.

Một lúc sau, hai Khế Ước Linh đều cơm nước xong xuôi.

A Lương khẽ giật mình, hắn ta nhìn qua nhìn lại đánh giá Trần Thư.

- Ngươi tu luyện nhanh như vậy? Bây giờ đã là Hắc Thiết Cấp rồi?

Vẻ mặt A Lương khẽ giật mình, đánh giá trên dưới Trần Thư.

- Xếp hàng rồi không chú ý mà đột phá luôn.

Trần Thư bình tĩnh nói, hoàn toàn không xem chuyện này ra gì.

Ba người rời khỏi phòng ký túc xá 333.

Toàn bộ tòa nhà vẫn vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ Vương gia ở dưới lầu thì không nhìn thấy một sinh viên nào cả.

Người của Hoa Hạ Học Phủ thường xuyên ra ngoài một hai tháng mới quay lại, thời gian trở lại trường học quả thực không nhiều.

Trần Thư vốn dĩ muốn tụ tập với mọi người, nhưng kết quả là mọi người lại muốn đi ăn cơm chung với bạn cùng phòng mới nên cũng đành bó tay.

Ba người cùng đi tới một tiệm lẩu.

- Sau này, ba người chúng ta chính là bạn cùng phòng!

Vương Tuyệt cười nói, có thể ôm đùi Trần Thư khiến cho hắn ta vô cùng hưng phấn.

Mà A Lương có thể một chấp ba nên hiển nhiên hắn ta cũng không phải dạng đơn giản.

Ba người cùng nâng ly, trông vô cùng vui sướng.

Phục Tô Lịch năm 981, ngày mùng 2 tháng 9, bộ ba chính thức tề tựu!

- Ta đang nghĩ Ngự Thú Đoàn của chúng ta sẽ thành lập như thế nào đây?

A Lương uống một hơi cạn sạch rồi mở miệng nói:

- Bình thường mà nói thì Ngự Thú Đoàn sẽ có năm đến sáu người, xem ra chúng ta còn chưa đủ.

- Đến lúc đó lại tuyển thêm người là được!

Trần Thư không để ý nói, Hoa Hạ Học Phủ không thiếu thiên tài.

- Nhưng mà dựa vào thanh danh của chúng ta, có thể tuyển người nổi sao…

- Ừm…

Hai người cùng nhau nhìn về phía Trần Thư. Bọn họ còn đỡ chút, nhưng vấn đề của Trần Thư có chút lớn.

Ngày đầu tiên đến trường đã đốt nhà, không ai dám lập nhóm với đạo tặc cả.

- Sau này rồi nói! Xe đến chân núi ắt có hố, thuyền đến đầu cầu tự nhiên chìm! (1)

(1) Trần Thư nói ngược, câu gốc là "Xe đến chân núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng"

Trần Thư lắc đầu, không để ý lắm. Chỉ cần có đủ thực lực thì bọn họ cũng có thể thành lập Ngự Thú Đoàn, hơn nữa, ít người cũng có nghĩa là không phải chia tiền ra nhiều phần.

Sau khi nâng ly cạn chén, uống được ba hiệp rượu, mối quan hệ vốn không quen thuộc ban đầu giữa ba người bọn họ đã trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Ánh mắt của ba người đều có chút say, kề vai sát cánh bước về ký túc xá.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoa Hạ Học Phủ, thao trường số 1.

Lúc này đã có gần 2000 người tập trung, tân sinh viên của Ngự Thú Hệ và Văn Hóa Hệ đều đã tập trung tại đây.

Lễ khai giảng sắp bắt đầu!

Trên bục hội nghị, phó hiệu trưởng Tần Thiên nhìn về phía các tân sinh viên có tinh thần phấn chấn, nhếch miệng, trên mặt có nụ cười hài lòng.

Tương lai của Hoa Quốc chính là dựa vào nhiều thế hệ người trẻ tuổi xây dựng mà nên!

- Lão Lưu, đến đủ hết chưa?

Tần Thiên nhìn về phía một người ở bên cạnh rồi hỏi.

Lão Lưu đi tới nói:

- Có ba người chưa tới, lần lượt là Trần Thư, Vương Tuyệt và A… A Lương?

- Hả? Ba tên tiểu tử này cũng thật là. Không phải đã thông báo đúng 8 giờ bắt đầu lễ khai giảng sao?

- Ta đi gọi bọn họ đây!

Liễu Phong ngồi bên cạnh nói, sau đó đi thẳng về phía tòa nhà 1.

Lúc này, trong phòng ký túc xá 333.

Ba người đều đang nằm ngủ say trên ghế sô pha, thậm chí cả ba đều không trở về phòng để ngủ.

Vương Tuyệt dụi mắt, hình như hắn ta cảm nhận được đã không còn sớm nữa.

- Trần Thư, chúng ta không tham gia lễ khai giảng sao?

- Tham gia cái quần què, loại lễ này không có nội dung thực chất gì.

Trần Thư lẩm bẩm:

- Chẳng qua là ba hoa khoác lác mà thôi. Tối hôm qua các ngươi chưa chém gió đủ à?

A Lương có chút dấu hiệu tỉnh lại, nhỏ giọng nói:

- Hình như bị trừ học phần thì phải.

- Sợ cái gì, ta bị âm học phần, hai người các ngươi là không học phần!

Chương 511: Ba người chúng ta đi cạnh nhau, sao có thể phân biệt được ngươi là người hay là chó (2)

Trần Thư chỉ vào trần nhà rồi nói: - Hôm nay không tham gia lễ khai giảng, chúa Jesus cũng không thể đánh thức ta, tội phạm Nam Giang nói vậy!

Hắn trở mình, chuẩn bị đánh một giấc ngon lành.

- Có lý, vậy thì không đi nữa!

Đột nhiên, có ba bóng đen đánh tới, trực tiếp từ trên cổ của bọn họ duỗi vào, sau đó đi ra từ ống quần. Ba người bị bóng đen cưỡng chế trói lại.

- Con mẹ nó!

Cảm giác treo lơ lửng giữa trời khiến cho Trần Thư lập tức tỉnh táo.

Hắn vừa mở mắt ra nhìn thì chỉ thấy da của mình đang dính vào chân một con Hắc Sắc Tri Chu, cảm giác lạnh lẽo khiến hắn tê cả da đầu.

Ở phía trước, một con Tri Chu khổng lồ đang treo lơ lửng bên ngoài ban công của tòa nhà 1, cái đầu gớm ghiếc của nó đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Có vài phòng ký túc xá đang có sinh viên. Bọn họ vốn dĩ bị tiếng động này đánh thức nên có chút khó chịu, nhưng vừa nhìn thấy Hắc Sắc Tri Chu thì lập tức im miệng không dám nói gì.

Rầm!

Hắc Sắc Tri Chu rơi ầm xuống đất, ba người cũng trượt xuống dọc theo chân nhện.

- Liễu… Liễu lão sư…

Trần Thư lập tức nhìn thấy Liễu Phong, rõ ràng Hắc Sắc Tri Chu chính là một trong những Khế Ước Linh của hắn ta.

- Ba người các ngươi ngủ ngon quá nhỉ!

Liễu Phong nhìn tới nhìn lui, biểu cảm vô cùng kỳ lạ, hắn ta nói:

- Hai người các ngươi mặc quần áo của bệnh nhân tâm thần đi ngủ ư? Sở thích biến thái gì đấy!

Chỉ thấy Trần Thư mặc quần áo ban đầu, mà A Lương và Vương Tuyệt lại mặc quần áo của bệnh nhân tâm thần kỳ lạ.

- Bà mẹ nó, sao ta lại mặc bộ đồ này?

Hai người cùng nhau kinh hô, trong mắt có vẻ khó tin.

Liễu Phong nói:

- Hôm nay là lễ khai giảng, các ngươi nhất định phải tham gia. Ta đích thân tới đón các ngươi!

- Lão sư, ta muốn thay quần áo khác, hơn nữa còn cần tắm rửa…

A Lương cũng đã tỉnh táo lại, hắn ta mở miệng cầu xin.

- Không có thời gian giải thích, các ngươi nhanh lên!

Liễu Phong từ chối thẳng thừng thỉnh cầu của A Lương. Hắn ta nhảy lên đứng vững vàng trên bụng Tri Chu.

Bọn họ lần lượt bị treo ở trên một cái chân nhện, lại kết hợp với bộ quần áo của bệnh nhân tâm thần thì lộ ra vẻ vô cùng kỳ lạ.

Bùm bùm bùm!

Một lát sau, tám chân của Tri Chu lắc lư cực nhanh. Quả không hổ danh là Hoàng Kim Cấp, tốc độ nhanh kinh khủng.

- Không phải chứ! Đại lão! Hôm nay là lễ khai giảng, ta sẽ bị "Xã Tử" mất! (2)

(2) 社死 (Xã Tử) viết tắt của 社会性死亡 (Xã Hội Tính Tử Vong) là từ giới trẻ dùng trên internet có nghĩa là cái chết xảy ra do bị mất mặt trước đám đông đến mức muốn tự đào lỗ chôn mình mà chết đi. Từ này còn có một nghĩa khác nữa là sau khi bị bạo lực internet thì bị chặn các loại lui tới, danh dự bị phá tan tành.

Vương Tuyệt đón gió lạnh, nắm chặt chân nhện mà mở miệng gào thét:

Mẹ nó, sao hắn ta lại vô duyên vô cớ mà mặc quần áo của bệnh nhân tâm thần vậy?

A Lương cũng đau khổ cầu xin nhưng Liễu Phong hoàn toàn dửng dưng.

Cơ thể của bọn họ lạnh, nhưng trong lòng còn lạnh hơn!

- Trần Thư, chuyện gì thế này?

Hai người hướng mắt nhìn sang Trần Thư rồi mở miệng hỏi.

- Ừm… Đây là quà ta tặng các ngươi nhân dịp khai giảng đầu năm…

Trần Thư nói:

- Lúc ấy các ngươi đều say rồi nên ta đặc biệt giúp các ngươi mặc vào…

- Con mẹ nhà ngươi!

Hai người hét lên.

Bọn họ muốn cởi quần áo ra trước nhưng Hắc Sắc Tri Chu luồn qua đồng phục bệnh nhân mới có thể mang theo bọn họ.

Một khi cởi quần áo ra thì bọn họ sẽ trực tiếp bị quật bay, cộng thêm việc tốc độ di chuyển nhanh như vậy thì cũng tương đương với việc nhảy ra khỏi máy bay mà không có dù. Không phải đang nói linh tinh sao?

Trần Thư an ủi:

- Không có việc gì, nhịn một chút là sẽ qua hết!

Nhớ lại ngày đó, lúc thi tốt nghiệp trung học, hắn và Lão Tạ, Tiểu Tinh đều mặc quần áo của bệnh nhân tâm thần, bọn họ cũng không cảm thấy khó chịu chút nào.

Xem ra hai người còn phải luyện tập nhiều vào!

Vẫn chưa thể hòa nhập hoàn toàn vào tổ chức!

- Sẽ qua? Mẹ nó, ngươi đang nói là thời gian trôi qua hay là chúng ta qua đời vậy hả?

Đúng lúc này, Hắc Sắc Tri Chu nhảy lên một cái rồi cẩn thận rơi xuống trên thao trường số 1.

Bởi vì Tri Chu xuất hiện cho nên toàn bộ tân sinh viên đều quay đầu nhìn lại, đương nhiên bọn họ cũng nhìn thấy bộ đồng phục bệnh nhân tâm thần của hai người.

Ba người trượt theo chân nhện mà rơi xuống đất!

A Lương và Vương Tuyệt lập tức cởi bộ quần áo của bệnh nhân tâm thần. May mà bên trong bọn họ vẫn mặc quần áo của ngày hôm qua.

Nhưng đã quá muộn, không ít người đều móc điện thoại ra và chụp lại khoảnh khắc tuyệt đẹp này!

“Xã Tử” luôn đến một cách bất ngờ không kịp chuẩn bị!

Ánh mắt của hai người u oán, bọn họ nhìn về phía Trần Thư rồi nói:

- Mẹ nó! Ba chúng ta đi bên cạnh nhau, sao có thể phân biệt được ngươi là người hay là chó! (3)

(3) Cải biên từ một câu trong 木兰诗 (Mộc Lan Thi, Bài ca về nàng Hoa Mộc Lan):

双兔傍地走， 安能辨我是雄雌 ? (Lưỡng thố bàng địa tẩu, An năng biện ngã thị hùng thư?)

Tạm dịch: Hai con thỏ chạy song song nhau thì sao có thể nhận ra con nào là đực con nào là cái. Ở đây, Vương Tuyệt và A Lương đang chửi Trần Thư.

Chương 512: Gặp một lần đánh một lần, đánh đến khóc mới thôi

– Thế mà lại có người mặc quần áo của bệnh nhân tâm thần ra đường, đây là xu hướng hiện nay sao? - Có chút không hiểu người ngày nay.

- Ta biết ngay mà, quả nhiên là Hoa Hạ Học Phủ, nhân tài xuất hiện lớp lớp!

Mọi người có mặt ở thao trường liên tục xôn xao, đủ loại đèn flash hoàn toàn không dừng lại.

Hai người A Lương và Vương Tuyệt hít vào một hơi thật sâu. Tuy mọi chuyện xảy ra có chút đột nhiên, không kịp chuẩn bị gì nhưng trong lòng bọn họ đã dần dần chấp nhận.

Trần Thư vươn tay vắt qua vai của hai người, ba người nhếch miệng cười, cứ như bọn họ đang tham gia buổi họp mặt người hâm mộ vậy…

- Được rồi! Yên lặng! Tất cả trở về vị trí tương ứng!

Phó hiệu trưởng Tần Thiên nói, biểu cảm kỳ lạ mà nhìn xuống ba người.

Con mẹ nó, đây đã không còn là hội chứng xã giao trâu bò nữa mà là phần tử khủng bố xã hội!

Tần Thiên nói:

- Vì sự an toàn của các bạn học còn lại, ba người các ngươi đứng cách xa chút!

Cả ba lặng lẽ đi tới hàng sau cùng để đứng, thỉnh thoảng lại có người quay đầu lại nhìn bọn họ.

Vu Dịch quay đầu, trong mắt có chế giễu.

- Mẹ nó! Phách lối như vậy?

Vương Tuyệt cũng thực hiện một cử chỉ tay quốc tế (giơ ngón giữa).

Trần Thư híp mắt lại nhưng đáng tiếc lại bị Liễu Phong cưỡng chế đưa đi.

Hắn không mang theo ba lô tác chiến, nếu không hắn đã trực tiếp chụp một cái túi phân lên người hắn ta rồi.

Lúc này, Tần Thiên hắng giọng, đứng ở trên bục hội nghị nói:

- Hôm nay, Hoa Hạ Học Phủ rất vinh dự được đón tiếp các ngươi!

- Với tư cách là những sinh viên hàng đầu của đất nước, các ngươi cũng sẽ được Học Phủ dốc sức bồi dưỡng!

- Nhưng tất nhiên sẽ phải trả giá!

Ánh mắt của Tần Thiên nhìn về phía từng người rồi chậm rãi mở miệng nói:

- Trách nhiệm!

- Các ngươi sẽ có địa vị xã hội cực cao, được hưởng rất nhiều tài nguyên Ngự Thú, và điều mà các ngươi cần phải gánh vác chính là trách nhiệm!

- Hiện nay, Hoa Quốc sở hữu 535 Dị Không Gian, ttrong đó có 374 cấp phổ thông, 106 cấp nguy hiểm, 36 cấp ác mộng, 18 cấp hủy diệt và 1 cấp cao nhất, cấp tai nạn!

Vẻ mặt mọi người giật mình, bọn họ yên lặng nghe. Trong sách giáo khoa cũng không ghi chép số lượng và đẳng cấp cụ thể của các Dị Không Gian.

- Dân số Hoa Quốc đông, cường giả như mây, nhưng ở Lam Tinh lại rất hiếm thấy Hoàng Kim Cấp, thậm chí cả Bạch Ngân Cấp cũng rất hiếm.

Tần Thiên nói tiếp:

- Bởi vì đa số cường giả đều ở lâu trong Dị Không Gian, bọn họ chính là những người bảo vệ ẩn hình của Lam Tinh!

- Đều là nhờ ơn bọn họ mới có được thời cuộc ổn định hiện nay, nhưng tuổi thọ của con người quá ngắn! Cho dù là Ngự Thú Sư Vương Cấp thì cũng chỉ có 100 năm tuổi thọ!

Lão thở dài rồi nói:

- Bọn họ sẽ già, sẽ chết đi, tương lai cần các ngươi tới gánh vác!

Trong lòng mọi người bên dưới đều đã trở nên nặng trĩu, muốn đội được vương miện thì phải chịu được sức nặng mà vương miện mang đến!

Nhưng ba người Trần Thư lại hoàn toàn khác biệt!

- Xem ra tương lai còn cần ta đứng lên!

A Lương không ngừng lẩm bẩm:

- Là người ở vị trí trung tâm, ta cướp chút tài nguyên cũng là hợp tình hợp lý.

Vương Tuyệt cũng đang suy nghĩ linh tinh:

- Thì ra ta phải gánh vác trách nhiệm lớn như vậy, nhất định phải tìm cơ hội dọn sạch kho của Hoa Hạ Học Phủ…

Trần Thư cũng cúi đầu, hắn lẩm bẩm:

- Nếu như ta cất giữ mười vạn quả bom hạt nhân, nhất định có thể phá hủy Dị Không Gian cấp tai nạn nhỉ?

Liễu Phong đứng ở bên cạnh ba người khẽ run rẩy, ánh mắt trợn tròn nhìn chằm chằm vào bọn họ.

- Ba người các ngươi có bệnh nặng đấy à?

Mẹ nó, lời của hiệu trưởng khiến cho mọi người sôi sục nhiệt huyết, bây giờ lại thành lý do để ba ngươi các ngươi gây chuyện sao?

Ngoài ra, bom hạt nhân là thứ mà một sinh viên như ngươi có thể lấy sao? Còn mẹ nó mười vạn quả nữa chứ!

Tần Thiên đứng trên bục truyền cảm hứng cho một thế hệ tân sinh viên, lão hoàn toàn không biết rõ ý tưởng tội ác của ba người Trần Thư.

Lão nói lời ít mà ý nhiều, nhanh chóng kết thúc lễ khai giảng.

- Được rồi! Hôm nay nói đến đây là ngừng!

- Sau đây sẽ là kiểm tra nhập học! Mời sinh viên Văn Hóa Hệ trật tự rời sân!

Trong mắt Tần Thiên có vẻ chờ mong.

Một lát sau, các sinh viên tản ra, thao trường chỉ còn lại 500 Ngự Thú Sinh!

- Sắp kiểm tra rồi ư?

Mọi người nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ phấn khích và nhiệt huyết!

Hiển nhiên, bọn họ đều đã nghe nói đến kiểm tra nhập học của Hoa Hạ Học Phủ!

- Thật sự có kiểm tra à?

Trần Thư nhìn về phía hai người rồi nói:

- Ta không mang bút, các ngươi có không?

- Có học sinh nghiêm túc nào sẽ mang bút sao?

- Liễu lão sư, ngươi có bút không?

- ?

Vẻ mặt Liễu Phong kỳ quái, hắn ta nói:

- Ba người các ngươi thật sự không biết kiểm tra nhập học là gì ư? Đương nhiên là kiểm tra thực chiến, mang bút cái rắm!

- Hơn nữa, có lão sư nghiêm túc nào sẽ mang bút sao?

- …

Đúng lúc này, phó hiệu trưởng Tần Thiên nói:

- Đề thi năm nay khác với những năm trước, lần này sẽ là một trận hỗn chiến lớn!

- Hỗn chiến ư? Không phải là một chọi một sao?

Chương 513: Chủ yếu phụ trách… công việc khuân vác

Những người bên dưới kinh ngạc thốt lên, trong mắt họ hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi. Nhưng trong lúc bọn họ còn đang khiếp sợ thì đã có người ra tay trước một bước!

Một bóng người bất ngờ xuất hiện và lao vào đám đông.

- Hỗn chiến, xem ra chúng ta có thể hợp tác…

Vu Dịch vỗ nam sinh đứng cạnh, nhưng hắn ta còn chưa nói dứt lời thì đã trực tiếp bị một chân đá bay ra khỏi đám đông.

- ?

Tất cả mọi người quay lại nhìn, đầu óc vô cùng choáng váng.

Đây chính là lễ khai giảng đấy, thế mà lại có người gây chuyện ngay dưới mắt phó hiệu trưởng ư?

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, hắn lại xông vào rồi trực tiếp đá bay Vu Dịch ra xa mấy mét.

- Ngươi mẹ nó làm cái gì đấy?

Liễu Phong khẽ nhếch miệng, hoàn toàn chưa kịp phản ứng.

Hắn ta đạp hai chân một cái để đi tới bên cạnh Trần Thư rồi lập tức ngăn đối phương tiếp tục đánh người.

- A…

Trần Thư làm ra vẻ mặt vô tội, có lý chẳng sợ mà nói:

- Hiệu trưởng đã nói là hỗn chiến mà!

- …

Tần Thiên đang đứng trên bục hội nghị sửng sốt. Ta đang nói cuộc hỗn chiến của các Ngự Thú Sư, ngươi mẹ nó lại đích thân ra tay là thế nào?

Liễu Phong quát lớn:

- Mau về chỗ!

Khả năng nghe hiểu của ngươi quả thực là có một không hai!

Trần Thư miễn cưỡng đứng dậy rồi nói:

- Lần này thì bỏ qua, nếu lần sau lại để ta thấy ánh mắt khiêu khích kia của ngươi thì gặp một lần đánh một lần, đánh đến khi ngươi khóc mới thôi!

- …

Khóe miệng Vu Dịch giật giật. Cái gì mà gọi là đánh đến khóc mới thôi chứ…

Hắn ta im lặng không nói gì mà nghiêng đầu sang chỗ khác chứ không dám nhìn Trần Thư nữa.

Mẹ nó, hành động không giống người bình thường như thế này thì cho dù là ai cũng không chịu nổi mà!

- Khụ khụ…

Tần Thiên ho khan một tiếng rồi nói:

- Có lẽ do ta diễn đạt không đúng lắm nên mới gây hiểu lầm. Hỗn chiến mà ta nói, đương nhiên là các Khế Ước Linh tham gia, các ngươi đều là Ngự Thú Sư chứ không phải đạo tặc, không cần tự mình ra tay đâu!

Ánh mắt của lão nhìn về phía Trần Thư, còn thiếu mỗi điểm danh nói họ thẳng mặt!

Lão luôn có cảm giác Trần Thư cố ý làm vậy!

- Bây giờ, các ngươi triệu hồi Khế Ước Linh ra rồi để tại chỗ, còn mình thì lùi ra ngoài vạch màu vàng!

Chỉ thấy ở khu vực gần rìa của thao trường có một vùng được vạch màu vàng vây quanh.

Trần Thư đảo con ngươi, hắn thừa dịp những người còn lại không chú ý mà triệu hoán Khế Ước Linh của bản thân ra, đồng thời, hắn còn làm chút động tác.

Vương Tuyệt quay đầu nhìn lại, hắn ta hỏi:

- Tội phạm ca, Husky của ngươi đâu?

- Một mình Slime là đủ rồi!

Trần Thư không nhiều lời mà đi cùng hai người tới bên ngoài vạch màu vàng.

Trong lúc nhất thời, mấy trăm con Khế Ước Linh đồng thời xuất hiện. May mà thao trường số 1 rất rộng rãi, đủ để thoải mái chứa hết, nếu không thì sao có thể chịu được trận hỗn chiến?

Gào!

Chốc lát sau, 500 con Khế Ước Linh đều trở nên có chút bồn chồn, khí thế vô cùng hung hãn, trên người tràn đầy thù địch.

Đặc biệt là bốn Khế Ước Linh ở chính giữa có uy thế kinh người, không có Khế Ước Linh nào dám tới gần phạm vi trong vòng mười mét.

Bọn họ chính là những thiên tài mạnh nhất của năm nay, những Khế Ước Linh cấp SS!

Theo thông lệ trước đây, trên thực tế, chỉ có một hoặc hai cấp SS trong mỗi năm, nhưng năm nay rõ ràng rất khác biệt, có thể nói là thiên tài xuất hiện lớp lớp.

Tần Thiên đứng trên bục gật đầu, bên cạnh lão bỗng nhiên xuất hiện một Tinh Linh nguyên tố Thổ cao ba mét!

Ngay lập tức, các Khế Ước Linh đang hung hãn và nóng nảy bỗng trở nên yên lặng. Thậm chí ngay cả bốn Khế Ước Linh cấp SS cũng phải rùng mình, không dám đối mặt.

Chỉ có Golden Slime hoàn toàn không thèm để ý.

- Òm ọp! Òm ọp!

Với chỉ số thông minh của nó thì cho tới bây giờ, nó không cần sợ bất cứ thứ gì cả.

- Bỏ qua uy thế từ đẳng cấp cao của ta ư?

Hiệu trưởng Tần Thiên nhướng mày.

Chỉ thấy lúc này, hai mắt của Tinh Linh Nguyên Tố Thổ có tia sáng màu vàng hiện lên.

Bùm bùm bùm!

Ngay lập tức, thao trường số 1 xuất hiện một tấm chắn màu vàng nhạt trong suốt được giới hạn bởi vạch màu vàng.

Hiển nhiên, đây là kỹ năng của Tinh Linh Nguyên Tố Thổ!

Trong mắt Tần Thiên có sự tự tin, lão nói:

- Các ngươi không cần kiêng kị cái gì cả, cứ mặc sức đấu một trận đi!

Vào lúc này, trên không xuất hiện những con phi trùng máy. Bọn chúng sẽ quay lại toàn bộ quá trình tiến hành kiểm tra, thậm chí bọn chúng còn có thể căn cứ biểu hiện của các Khế Ước Linh mà chấm điểm một cách thông minh rồi xếp hạng.

- Trong kỳ kiểm tra nhập học năm nay, người đạt được vị trí từ thứ 11 đến thứ 100 sẽ nhận được 50 học phần, từ vị trí thứ 2 đến thứ 10 sẽ nhận được 100 học phần, và vị trí thứ nhất sẽ nhận được 300 học phần!

Mọi người lộ vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức trở nên cực kỳ hưng phấn.

Điểm tích lũy của Hoa Hạ Học Phủ vô cùng quý giá, không phải là thứ mà tiền có thể sánh được. Tài nguyên trong kho của Học Phủ gần như là cần gì có nấy.

Chương 514: Chủ yếu phụ trách… công việc khuân vác (2)

Một mặt là lão sư của Học Phủ có thực lực mạnh mẽ, thậm chí ngay cả túc quản đại gia đều là Bạch Ngân Cấp nên đương nhiên có vô số tài nguyên. Mặt khác, là một Học Phủ hàng đầu, Hoa Hạ Học Phủ cũng nhận được sự hỗ trợ mạnh mẽ từ quốc gia, quỹ giáo dục hàng năm đều nhiều đến mức đáng kinh ngạc.

Tần Thiên bình tĩnh nói:

- Bây giờ, hỗn chiến bắt đầu!

Lão vừa dứt lời thì 500 con Khế Ước Linh trên thao trường gào thét ầm ầm.

Mặc dù là hỗn chiến, nhưng mọi người đã tự động chia thành từng đội nhỏ, phần lớn là người cùng chung ký túc xá, một số khác thì có thể đã quen biết từ thời cấp ba.

- Òm ọp!

Slime của Trần Thư không tấn công mà là đi tới chỗ rìa của thao trường, ít nhất không sợ hai mặt thụ địch.

Trước mắt của hắn lại xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Đạt được vị trí trong 100 người đứng đầu! Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực đại lượng! 】

【 Phương án 2: Đạt được vị trí trong 10 người đứng đầu! Phần thưởng hoàn thành: Mười bình Dược Tề Thuộc Tính Độc Hắc Thiết Cấp 】

【 Phương án 3: Đạt được vị trí thứ nhất! Phần thưởng hoàn thành: Bạo Tạc Dược Tề *3, Tử Vong Dược Tề *2, Tàng Hình Dược Tề *1 】

【 Phương án 4: Ổn định và đảm bảo vị trí cuối cùng! Phần thưởng hoàn thành: Trí thông minh của Nguyên Tố Thú tăng lên 100% 】

Trần Thư nao nao, hắn lại có chút do dự.

Nói đi cũng phải nói lại, phương án 4 thật sự có chút hấp dẫn.

- A Lương, Vương Tuyệt, nếu có cơ hội để trí thông minh con Husky của ta tăng lên gấp hai thì các ngươi nói, sức chiến đấu của nó có thể cải thiện đáng kể không?

Trần Thư sờ cằm rồi mở miệng hỏi:

- Thôi bỏ đi!

A Lương lắc đầu rồi nói:

- Trí thông minh là 0 thì có tăng lên gấp vạn lần thì không phải vẫn là 0 sao?

Trần Thư giật mình:

- Bà mẹ nó, có lý!

- Ta cảm thấy trí thông minh bằng 0 không đáng sợ, nếu lỡ là số âm thì…

Vương Tuyệt âm thầm nhắc nhở.

Trần Thư trừng mắt, hắn lập tức quay đầu nhìn lại, vậy mà hắn suýt tí nữa thì lọt vào bẫy của hệ thống.

Hắn không chần chừ nữa, hắn quyết định đạt được vị trí thứ nhất, tổng cộng sáu bình Đặc Thù Dược Tề, hoàn toàn có thể

bảo mệnh vào thời khắc quan trọng.

Trần Thư nói:

- Chúng ta không nên vội vã ra tay!

Khế Ước Linh của Vương Tuyệt là một con Hôi Sắc Tiểu Điểu, nhìn qua thì trông nó bình thường không có gì lạ, nhưng nếu đã có thể đi vào Hoa Hạ Học Phủ thì rõ ràng đây không phải là Khế Ước Linh bình thường.

Mà Khế Ước Linh của A Lương thì lại là một con Cự Viên được bao quanh cơ thể với lôi đình, uy thế cực kỳ đáng sợ. Đó chính là Lôi Viên siêu cấp S!

- Vương Tuyệt, Tiểu Điểu của ngươi có năng lực gì vậy?

Trần Thư có thể nhận ra Lôi Viên của A Lương, nhưng hắn lại chưa từng nhìn thấy Khế Ước Linh của Vương Tuyệt.

- Ta là hệ không gian!

Trong mắt Vương Tuyệt có sự tự tin. Hệ không gian thực sự quá hiếm thấy, thực lực còn cao hơn một khoảng so với những người cùng cấp.

- Hệ không gian? Được đấy chứ!

A Lương nói:

- Cụ thể thì có năng lực gì?

- Ừm…

Vương Tuyệt do dự một lúc lâu rồi mới mở miệng nói ra:

- Chủ yếu phụ trách… công việc khuân vác…

Hắn ta vừa thốt ra lời này thì hai người còn lại cùng quay đầu nhìn sang, hai mắt trừng lớn.

Không ngờ lại là một hệ không gian như vậy?

- Không có năng lực Thuấn Di sao? Không có năng lực phóng ra Không Gian Lợi Nhận ư? Cũng không có kỹ năng Phong Tỏa?

- Ừm… Tạm thời không có…

- Mẹ nó! Đừng nói với chúng ta là ngươi không có khả năng chiến đấu đấy nhé?

Vương Tuyệt gãi đầu, cuối cùng hắn ta cũng phải gật đầu.

- Không phải ngươi dựa vào quan hệ để đến Hoa Hạ Học Phủ đấy chứ?

A Lương nói:

Hắn ta không có khả năng chiến đấu, sao lại có điểm của Khoa Ngự Thú được hay vậy?

- Ừm… Lúc ấy, ta đã giúp hàng trăm người vận chuyển chiến lợi phẩm, có lẽ các lão sư cảm thấy ta đựng đồ rất được.

- …

- …

Khóe miệng hai người giật giật, bọn họ cũng không tiếp tục nói cái gì được nữa.

Ngươi thật sự là rất có thể đựng đồ!

Quả nhiên, Hoa Hạ Học Phủ dám tuyển bất cứ ai vào học…

Trong lúc ba người đang thảo luận, trên thao trường đã xuất hiện hỗn chiến.

Vóc dáng của Slime và Lôi Viên đều khoảng chừng năm mét nên có vẻ cực kỳ mạnh mẽ, trong lúc nhất thời không có người tìm tới.

Trần Thư nói:

- Cẩn thận chút! Vu Dịch để mắt tới chúng ta rồi!

Hắn nhìn thoáng qua thì thấy ánh mắt tràn đầy hận ý của Vu Dịch.

Quả nhiên, chỉ thấy Băng Tuyết Lân Thú sải bước chạy tới, cơ thể nó tự nhiên toát ra những Băng Hoàn màu xanh lam, các Khế Ước Linh còn lại đều tự động tránh ra.

Hai Khế Ước Linh cấp SS còn lại thì đang đại sát tứ phương, lấy một địch mười cũng không thành vấn đề!

Những người có thể theo học tại Hoa Hạ Học Phủ thì ít nhất cũng đều có Khế Ước Linh cấp A đỉnh, nhưng bọn họ vẫn đánh không lại Khế Ước Linh cấp SS.

Rít!

Một con Bạch Sắc Phượng Điểu cấp SS quay đầu, nó cũng nhìn chằm chằm về phía Slime của Trần Thư. Hiển nhiên, hai Khế Ước Linh cấp SS chuẩn bị hợp lực ra tay!

- Thật đáng tiếc, không nhận ra hắn là Hắc Thiết Cấp sao?

Chương 515: Các vật nhỏ, quái thú đại tiện đến đây

Tần Thiên đứng trên bục hội nghị lắc đầu, lão liếc mắt là có thể lập tức nhìn ra Ngự Thú Đẳng Cấp của Trần Thư. Nhưng mấy người Vu Dịch vừa không có kỹ năng điều tra lại thiếu kinh nghiệm chiến đấu, cộng thêm việc Trần Thư giỏi ngụy trang, hắn sẽ không dễ dàng bộc lộ thực lực nên khiến cho không ít người đều không nhận ra bên trong bầy cừu đã sớm giấu một con sói… không đúng… là hai con sói.

- Ngươi tiêu rồi!

Vu Dịch hé miệng, dùng khẩu hình miệng nói ra ba chữ. Thậm chí hắn ta còn nở nụ cười đắc thắng.

Trần Thư lắc đầu, ngươi thật sự không nhớ đòn mà!

Ánh mắt của hắn nhìn về phía A Lương, hai người liếc nhau rồi gật đầu với nhau.

Ngay lập tức, hai người trực tiếp chạy thẳng đến chỗ của Vu Dịch.

- Con bà nó!

Thân thể Vu Dịch run rẩy, mông cong lên, hắn ta lập tức co giò bỏ chạy!

Mẹ nó, đây là trận đấu giữa Ngự Thú Sư mà!

Tên của hai người các ngươi nghe qua thì giống người tốt nhưng thế quái nào lại không làm chuyện mà con người làm

chứ?

- Lão sư cứu mạng! Có người muốn đánh ta!

Hắn ta có chút luống cuống, trực tiếp hét to lên.

Khóe miệng Liễu Phong bên cạnh giật giật, không ngờ hai người lại muốn đánh nhau…

- Được rồi!

Liễu Phong tóm lấy tên đầu sỏ Trần Thư, nói:

- Không được làm loạn !

Hắn sờ cằm.

Bây giờ cảm thấy hình như nhận Trần Thư làm học sinh có hơi xúc động …

A Lương nhìn thấy Trần Thư bị ngăn lại, hắn ta cũng dừng lại.

Hắn ta đâu có ngốc, Trần Thư không lên, xảy ra chuyện thì ai làm chủ mưu chứ?

- Cảm ơn lão sư!

Vu Dịch thở một hơi, đã có chút không dám nhìn Trần Thư rồi.

Nhưng Khế Ước Linh lại không dừng lại, hai con Khế Ước Linh cấp SS cùng nhau xông tới.

Lôi Viên quát lên một tiếng, lông ở lưng dựng đứng lên, mắt nghiêm túc, chuẩn bị toàn lực chiến đấu!

- Òm ọp! Òm ọp!

Hai mắt Slime ngây ngốc, đánh giá Băng Tuyết Lân Thú và Bạch Phượng.

- Loại bọn chúng ra trước đi!

Hai người đưa ra quyết định, nhưng bọn họ lại không biết quyết định này có thể làm trái với tổ tông…

Grừ!

Băng Tuyết Lân Thú gầm lên, đôi mắt ánh lên ánh sáng của kỹ năng, trên đầu nó xuất hiện rất nhiều nhũ băng, uy lực kinh người.

- Người đánh được thì có tác dụng gì? Từ đầu đến cuối Ngự Thú Sư dựa vào là Khế Ước Linh!

Vu Dich cười lạnh, nhưng sắc mặt lại cứng ngắc.

Chỉ thấy Slime nhảy lên một cái, đi thẳng tới Lân Thú trên không, cơ thể dần dần to lên.

Trong chốc lát, một ngọn núi nhỏ đáng sợ màu vàng xuất hiện!

- Mẹ nó! Cái gì thế này!

- Có người gian lận!

- À cái này…

Chớp mắt, tất cả đều chú ý đến, cho dù là học sinh mới hay là Khế Ước Linh, đều bị sốc bởi thân thái hùng vĩ của Slime.

Nó thật sự quá to!

Đôi mắt của Băng Tuyết Lân Thú ngây ngốc, bị dọa sợ rồi…

- Mau chạy đi!

Vu Dịch kinh sợ, lập tức ra mệnh lệnh.

Thứ to như thế này mà ngồi xuống, sợ là tình cảnh không được đẹp lắm…

Thần sắc của Băng Tuyết Lân Thú hoảng loạn, chủ nhân chỉ bảo nó chạy, nhưng không có mệnh lệnh cụ thể, nó chỉ có thể hoạt động tứ chi, chạy đến bên cạnh.

- Òm ọp!

Hiệu quả của 【Chấn Nhiếp Gào Thét】 được kích hoạt, dựa vào sự áp chế đẳng cấp của Hắc Thiết cấp, thậm chí có thể choáng hơn mười giây.

Slime ở trên không trung lắc mông, trong mắt có sự vui vẻ, nhanh chóng lao xuống dưới.

Mọi người không nhịn được mà che mắt, không dám xem cảnh tàn nhẫn này.

Bùm!

Slime to lớn ngồi xuống một cái, sân vận động rung lên.

- Vậy mà có thần kỹ 【 Cự Đại Hoá 】 ?

Mắt Tần Thiên hơi híp lại, nhỏ giọng nói:

Xem ra Lão Liễu vẫn chưa nói xong!

Lão là hiệu trưởng, bình thường rất bận, tất nhiên không có thời gian quan tâm tới một học sinh rồi.

- Ngao ngao ngao…

Bởi vì có lá chắn bảo vệ ở mép sân, nên Băng Tuyết Lân Thú chỉ bị mông của Slime đè bẹp, lộ ra một cái đầu.

Đôi mắt nó lúc này mở to, mạch máu như sắp trào ra.

Thực sự nó chưa bao giờ chịu đựng thứ nào lớn như vậy!

- Phương Khanh Trần, cứu ta!

Vu Dịch kêu lên, trong lòng đau xót, nhưng lại không thu Khế Ước Linh về.

Một khi đã thu về thì kì thi tân sinh của hắn ta căn bản không có gì cả!

Không có kỹ năng nào được tung ra, trực tiếp bị một cái mông làm hỏng, xếp hạng chắc chắn nằm ở top mười từ dưới lên.

Ụt!

Con Bạch Phượng đó thần sắc dữ tợn, chủ động kéo giãn khoảng cách.

Đôi cánh của nó đập ra, ngay lập tức, một lưỡi gió màu lục lam dài mười mét ngưng tụ lại.

Chi Chi Chi!

Âm thanh cắt chém kịch liệt xuất hiện, khiến lòng người lạnh cả sống lưng.

Slimes quá lớn, không có khả năng trốn thoát nên chỉ có thể dùng thân thể để chống lại.

Grừ!

Trong phút chốc, Lôi Viên bên cạnh hét lên một tiếng, trực tiếp nhảy lên, đi tới trên Phong Nhận.

Chân của nó ngưng tụ Lôi Đình, lao xuống với tốc độ cực lớn.

Dựa vào khả năng dự đoán đáng sợ, vừa hay đứng lên lưỡi gió! Nếu là thân thể máu thịt, chắc chắn sẽ bị chém chảy máu, nhưng có sự bảo vệ của Lôi Đình, lại không có vết thương nào.

Chi Chi Chi!

Âm thanh ma sát đáng sợ vang lên, Lôi Viên dựa vào kỹ năng 【 Lôi Đình Chi Túc 】 , cưỡng chế đạp nát Phong Nhận.

- Làm tốt lắm! Lương Ca!

Đúng lúc này, một giọng nói lớn vang lên.

Chương 516: Các vật nhỏ, quái thú đại tiện đến đây (2)

A Lương hơi sửng sốt, lập tức nhìn về phía con Hôi Sắc Tiểu Điểu của Vương Tuyệt. - Con chim của ngươi có thể nói chuyện?

Trần Thư và A Lương cũng choáng váng không kém.

Sống nhiều năm như vậy, có khi nào gặp được Khế Ước Linh biết nói chuyện đâu?

- Đừng ngạc nhiên thế!

Hồi Sắc Tiểu Điểu nói, như một con vẹt, giọng điệu có chút khinh bỉ.

- Nhanh lên, kêu ngươi một tiếng Lương ca, ngươi cho mình là anh thật à?

A Lương trợn to hai mắt, khóe miệng giật giật.

Mẹ nó mình bị chim khinh thường?

Vương Tuyệt ho hai tiếng, nói:

-Hành vi của Khế Ước Linh, xin đừng đổ cho chủ nhân…

- Tiểu Trần, Tiểu Lương, hai người liều thật đấy!

Trần Thư và A Lương nhìn nhau, nói:

- Tối nay ta muốn ăn thịt chim, còn ngươi thì sao?”

- Ta nghĩ được đấy! Vị mala thế nào?

- Hoàn toàn không có vấn đề! !

Chú chim nhỏ màu xám lập tức im bặt, ngoan ngoãn nằm đè lên đầu con Slime, trở thành vật trang trí.

Đúng lúc này, Bạch Phượng trên kéo giãn khoảng cách, lại chuẩn bị thi triển kỹ năng.

Cả Lôi Viên và Slime đều thuộc loại chiến đấu cận chiến, xác suất để làm nó bị thương không cao.

- Xem các ngươi có thể chịu được bao nhiêu kỹ năng!

Vẻ mặt của Phương Khinh Trần rất bình tĩnh, chỉ thấy ba Phong Nhận khổng lồ ngưng tụ trước mặt Bạch Phượng!

- Ngươi nghĩ có thể bay là vô địch rồi à?

Trần Thư cười lạnh một tiếng, chỉ nhìn thấy Slime đột nhiên ngẩng đầu, mở miệng thật lớn.

Trong tích tắc Phong Nhận, Hoả Cầu, Băng Cầu lập tức phun ra, uy lực vô cùng kinh người.

“Mẹ kiếp, ngươi có thể phóng ra kỹ năng nguyên tố sao?”

Vẻ mặt Phương Khinh Trần chấn động, nhưng khi hắn ta nhìn kỹ hơn, đôi mắt của hắn ta lập tức mở to, thậm chí còn trở nên sợ hãi.

Chỉ nhìn thấy trong cái miệng khổng lồ của Slime có hai con Husky nhảy qua nhảy lại.

- Chết tiệt, Vu Dịch, ngươi lừa ta, người này là Hắc Thiết Cấp!”

Tinh thần hắn chấn động, muốn để cho Bạch Phượng trốn thoát, nhưng đã không kịp rồi.

Bùm bùm bùm!

Nguyên tố kỹ năng oanh tạc tới, Bạch Phượng trong nháy mắt bị thương nặng, trực tiếp bị đánh ngã.

Ngay sau đó, hai luồng sấm sét kinh hoàng trực tiếp đánh xuống khiến nó mất đi hiệu quả chiến đấu trong tích tắc.

Hai bộ kỹ năng bị lấy đi một cách hoàn hảo!

Vẻ mặt Phượng Khinh Trần vô cùng đau khổ, thu Bạch Phượng trở về.

Kỳ thi tân sinh, hắn ta căn bản không có tên rồi.

Trường sẽ không vì nó là Khế Ước Linh cấp SS mà cho thêm điểm.

Tất cả đều phải xem biểu hiện khi thực chiến!

- Vu Dịch, chúng ta làm hoà đi!

Trần Thư hét lớn:

- Ta thừa nhận ngươi là thiên tài, sau này ta muốn đi theo ngươi!

Vu Dịch sững sờ một lúc, có chút bối rối.

Ngươi sắp thắng rồi, lại muốn lấy lòng để làm gì?

- Vu Gia ở thành phố Bắc Nguyên thật sự đáng sợ quá! Trần Thư tôi sợ rồi!

- Hả? Vì gia thế của ta?

Vu Nghị nhướng mày,trên thực tế là học sinh Hoa Hạ Học Phủ, không cần sợ bất kỳ thế lực trong nước nào.

Nhưng một số người bản chất thường nhút nhát, đều sợ hãi trước thế lực lớn.

Ngay khi hắn đang thầm tự mãn, một giọng nói truyền đến.

“Mẹ nó, Vu Dịch, mau thu Khế Ước Linh về!”

Phương Khinh Trần thần sắc sợ hãi, lập tức lên tiếng nhắc nhở, mặc dù đối phương lừa hắn nhưng hai người vẫn luôn là bạn.

- Hả?

Phương Khinh Trần quay đầu lại nhìn, phút chốc bị dọa đến run cả người.

Chỉ thấy hai con Husky đã sớm xuống mặt đất, trong miệng có nhiệt độ cao đáng sợ, nhắm thẳng vào đầu của Băng Tuyết Lân Thú!

Mẹ nó! Đây là muốn nhét các kỹ năng vào dạ dày!

Hắn không chút do dự, lập tức thu Khế Ước LInh, nếu không không chết cũng sẽ mất một lớp da!

“Ngươi thật âm hiểm!”

Vu Dịch lau mồ hôi lạnh trên trán, không ngờ lại thu hút sự chú ý.

“Cám ơn ngươi đã khen! Đáng tiếc thật…”

Trần Thư cười cười, khí chất tội phạm toát ra, khiến người ta không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Lúc này, mọi ánh mắt của khán giả đều đổ dồn vào Slime của Trần Thư.

Trong khoảng thời gian ngắn đã loại được hai Khế Ước Linh cấp SS, đã lớn mạnh quá rồi!

- Mẹ nó! Có người Hắc Thiết Cấp thật!

- Tôi nhớ ra rồi, hình như có một người tên là Trần Thư, lúc đó nick lớn nhỏ đều khen, ta còn tưởng là khoác lác…

Một người vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Trần Thư.

Mọi người đều ở trong nhóm khoe khoang, ngươi thì tốt rồi, trực tiếp làm thật luôn đúng không?

- Loại nó trước đi! Nếu không vị trí thứ nhất chỉ có thể giao cho người khác thôi!

Vu Dịch ngay lập tức hét lên, mặc dù hắn ta đã bị loại, nhưng miệng nói thì cũng không sao.

- Hả?

Nhìn ánh mắt lãnh đạm của Trần Thư, khiến hắn ta lập tức im lặng.

Nhưng những người còn lại đều hiểu điều đó, chốc lát liền cảm thấy có lý hơn rồi!

Nếu Trần Thư không bị loại, vị trí đầu tiên chắc chắn sẽ là hắn.

Nếu bị loại, thì mọi người đều có thể giành được vị trí đầu tiên.

Khế Ước Linh, bao gồm cả hai Khế Ước Linh cấp SS, đều nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàng và Husky.

- Ta biết ngay mà.

Trần Thư khẽ cau mày, ban đầu hắn muốn khiêm tốn, mục đích chính là kết cục cuối cùng.

Bây giờ vì nguyên nhân của hai người Vu Dịch, thực lực trong chốc lát đã bị lộ rồi.

Hắn lập tức trở thành mục tiêu công kích!

- Nếu đã như vậy, thế thì cho các ngươi biết biết sức mạnh của hack!

Chương 517: Trần Thư ta đời này ghét nhất hai loại người

Trần Thư nhếch mép , trong mắt hiện lên vẻ chờ mong. Chỉ thấy cái miệng khổng lồ của Slime cử động, lọ thuốc tím trong miệng nó bị cắn vỡ.

Đó là Nguỵ Trang Dược Tề!

Các vật nhỏ, đại tiện quái thú đến đây!

Nháy mắt lúc Slime uống Ngụy Trang Dược Tề.

Tất cả các Khế Ước Linh trên sân đều thay đổi ánh mắt, đầy nghi ngờ và khó hiểu, nhìn đi nhìn lại Slime.

- Òm ọp! Òm ọp!

Slime không chút do dự, trực tiếp thi triển kỹ năng Trùng Phong.

Bùm bùm bùm!

Thân hình to lớn lao tới, uy lực vô cùng kinh người.

- Hả? Chuyện gì thế!

- Tại sao Khế Ước Linh của ta sao lại dừng lại?

- Mẹ kiếp, có sự cố à? Khả năng phục tùng của ta rõ ràng rất cao mà.

Ngay lập tức, các tân sinh nhận ra rằng có điều gì đó không ổn.

Hiệu ứng của Nguỵ Trang Dược Tề làm cho Slime trở nên thân thiết nhất với các Khế Ước Linh khác, theo bản năng không muốn làm nó bị thương.

Nhưng vì mệnh lệnh của chủ nhân lại được ban hành, trong phút chốc khiến cho Khế Ước Linh rơi vào tình thế khó xử.

Biểu hiện là mức độ phục tùng giảm đi..

Nếu muốn cho Khế Ước Linh tấn công, cần phải liên tục ra lệnh mới có thể làm được.

Nó tương đương với việc tất cả mọi người đều đang chơi thi đấu thể thao điện tử, chỉ có độ trễ mạng của Trần Thư là 0, số còn lại có thể bị chậm hàng nghìn lần, không biết còn tưởng rằng máy chủ nằm ở ngoài hành tinh …

Bang bang bang!

Đôi mắt của Slime rất dễ thương, trông nó rất vô hại, nhưng khi va chạm trông giống như một tên côn đồ.

Va chạm mạnh mẽ mấy lần, trực tiếp khiến mấy chục Khế Ước Linh bay lên trời, không ngừng gào thét.

Cuối cùng, một Khế Ước Linh cấp SS trên sân đã chấp nhận mệnh lệnh của chủ nhân, tấn công Slime.

Chi Chi Chi!

Đó là một con Sơn Miêu vàng đang lao tới.

Toàn bộ cơ thể của nó được bao phủ bởi ánh sáng vàng, tốc độ nhanh đến không thể nào tưởng tượng nổi, vượt xa Khế Ước Linh cấp chín.

Những móng vuốt sắc bén cứa tới, phớt lờ sự phòng thủ của Slime, khiến máu tươi bắn ra!

- Lại là kỹ năng tự có hiệu quả phòng thủ?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, cấp SS mạnh hơn cấp S rất nhiều.

May mắn hắn có tính toán trước, nuốt Nguỵ Trang Dược Tề.

Nếu gần 500 Khế Ước Linh cùng lúc tung ra kỹ năng thì không ai có thể chịu được.

Mặc dù Tiểu Hoàng có sự áp chế đẳng cấp, nhưng những Khế Ước Linh trên sân đều được tuyển chọn từ khắp nơi trên toàn quốc, hoàn toàn khác với những học sinh trung học ở thành phố Nam Giang.

Nếu có hàng tá kỹ năng đều có hiệu quả phá phòng ngự, e rằng chỉ một vòng là có thể làm trọng thương Slime cấp D.

- Cứng quá! Lại là Khế Ước Linh hệ phòng ngự khó chơi.”

Một cô gái cau mày, Sơn Miêu vàng là Khế Ước Linh của cô ấy, vốn dĩ là luồng công kích tối thượng Khế Ước Linh cùng cấp căn bản không thể chống lại một chiêu.

Nhưng đòn thế mà cô ủ trong một thời gian dài không đạt được hiệu quả như mong đợi.

- Muốn chạy?

Trần Thư cười nhẹ.

- Òm ọp!

Slime thi triển 【Chấn Nhiếp Gào Thét】, làm choáng váng con Sơn Miêu đang chuẩn bị trốn thoát ngay tại chỗ.

Tiểu Hoàng trong miệng Husky động thủ rồi!

Với tốc độ thi triển cực nhanh, gần như chỉ trong phút chốc đã ném nguyên tố kỹ năng ra.

Hoả Cầu, Băng Cầu, Lôi Điện, v.v … nối tiếp nhau bắn phá cơ thể của Sơn Miêu.

- Thua rồi!

Cô gái hơi siết chặt tay, trong mắt hiện lên vẻ không can tâm.

Sơn Miêu có một kỹ năng có thể loại bỏ các trạng thái tiêu cực.

Nhưng vì khi thi triển cùng lúc xuất hiện sóng xung kích, có thể tấn công Slime.

Khiến cô không thể mệnh mệnh Khế Ước Linh thi triển ra.

Nguỵ Trang Dược thật quá kinh tởm!

Kim Hoàng Sơn Miêu biến mất ngay lập tức, bị thu về Ngự Thú Không Gian.

Một Khế Ước Linh cấp SS khác đã bị loại bỏ!

- Chuyện gì vậy? Thật sự kỳ quái!

Tạ Phong Ngữ từ thành phố Nam Cương nhìn Trần Thư, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ.

- Kỹ năng hay là thủ đoạn khác?

Tần Thiên trên đài hội nghị cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Anh ta cố gắng để cho Thổ Nguyên Tinh Linh bên cạnh mình tấn công Slime.

Nhưng Khế Ước Linh không hành động, mà trì hoãn vài giây, mới có ý định công kích.

- Có thể ảnh hưởng đến ta?

Vẻ mặt của Tần Thiên kinh ngạc, Thổ Nguyên Tinh Linh chính là Khế Ước Linh đầu tiên của lão, đã ở cùng lão mấy chục năm, độ phục tùng chắc chắn rất cao, có thể nói là như tay sai.

Nhưng hôm nay lại không thực hiện mệnh lệnh của lão ngay lập tức!

Bây giờ lão đã hiểu vì sao những tân sinh khác đều có vẻ mặt như bị táo bón rồi, muốn ra nhưng ra không được, đúng là có chút đau khổ.

- Tà môn!

Vào lúc lão đang cảm thán, Slime lại thể hiện sức mạnh to lớn, trực tiếp tiêu diệt hàng chục Khế Ước Linh.

-Gâu!

Husky cực kỳ phấn khích, liên tục tung ra các kỹ năng nguyên tố, không có chút nương tay nào.

Ban đầu là một trận hỗn chiến lớn, trở thành chương trình cá nhân của Trần Thư!

Hàng trăm Khế Ước Linh giống như một bầy cọc gỗ, mặc cho nó va chạm.

- Đại tiện ca uy vũ ! Cố lên! Cố lên!

Hôi Sắc Tiểu Điểu của Vương Tuyệt không ngừng kêu gào, trông vô cùng phấn khích, như thể nó đang chiến đấu trực tiếp.

Chương 518: Đừng cãi nhau nữa, mọi người đều nát như nhau

Lôi Viên của A Lương cũng không nhàn rỗi, chuyên chọn Khế Ước Linh bị thương nặng đánh cho nặng thêm, vô cùng hung ác. - Mẹ nó! Trúng tà rồi! Đừng đánh nữa!

- Cái này mẹ nó đánh cái rắm gì, Khế Ước Linh không tuân theo mệnh lệnh!

- Ta rút lui trước, đúng là vua tra tấn!

Vẻ mặt của các tân sinh rất uất ức,cuối cùng không chịu được, chủ động thu Khế Ước Linh về.

Nếu đường đường chính chính mà chiến đấu, bọn họ còn có thể chấp nhận, cho dù thất bại cũng không thành vấn đề.

Nhưng trận hỗn chiến hôm nay, giống như bị thao túng.

Qua một lúc, chỉ còn lại bốn Khế Ước Linh trên sân.

Ánh mắt Slime ngốc ngốc, nhìn về phía Lôi Viên trên sân, lắc lắc mông, có chút muốn thử.

- Đừng hấp tấp, tôi chuồn trước!

A Lương giật mình, ngay lập tức thu Khế Ước Linh về.

Slime trước mặt đã giết đến điên rồi.

- Đại tiện quái, ngươi tự mình rời đi, đừng ép ta ra tay!

Hôi Sắc Tiểu Điểu bay lên không trung, nhìn xuống Slime.

Đôi cánh của nó bị uốn cong, giống như một con khỉ đuôi dài của con người, vô cùng kỳ lạ.

Trần Thư hơi giật mình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hôi Sắc Tiểu Điểu.

Tiểu Hoàng và Husky cũng nhìn chằm chằm vào nó, dường như có chút không phản ứng kịp.

Khóe miệng Trần Thư giật giật nói:

- Vương Tuyệt, lão sư nói không sai, Khế Ước Linh của ngươi ra vẻ phết đấy.

- Ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn!

Vương Kiện lau mồ hôi, trực tiếp thu Khế Ước Linh về Ngự Thú Không Gian, con chim này điên thật rồi!

- Hiệu trưởng, ta muốn báo cáo, Trần Thư gian lận!

Vu Dịch trong chốc lát lại đứng ra, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng mục đích của hắn ta là thu hút sự ủng hộ của cả lớp. Quả nhiên, ngay khi lời vừa nói ra, ngay lập tức có người phụ hoạ.

- Ta cũng muốn báo cáo! Đó không phải là một cuộc chiến công bằng!

- Hoa Hạ Học Phủ trước nay luôn chú trọng đến sự công bằng, xin hiệu trưởng hãy làm chủ cho chúng ta!

- Kháng nghị! Kháng nghị!

Tần Thiên trên đài hội nghị nhíu mày, cảm thấy chuyện có chút khó xử lý.

Bao nhiêu năm qua kỳ thi tân sinh lần đầu xuất hiện chuyện như thế này.

Lão nhìn xuống, hỏi:

- Trần Thư, ngươi muốn nói gì không?

Trần Thư thần sắc bình tĩnh, trực tiếp sải bước lên đài hội nghị.

Hắn cầm lấy micrô, hắng giọng, nói:

-Tràn Thư ta, trên đời này ghét nhất hai loại người!

- Loại thứ nhất là người giở trò, đánh lén!

Hắn chính trực, dáng vẻ ngay thẳng, trong lòng thầm nói thêm một câu:

Loại thứ hai chính là không cho ta đánh lén!

Tất cả mọi người bên dưới đều nhìn nhau.

Thấy Trần Thư tâm tình kích động, không khỏi nghĩ đến: Chẳng lẽ chúng ta trách nhầm hắn rồi?

Trần Thư thở dài, nói:

- Là một đại diện sinh viên của thời đại mới, ta luôn hành động ngay thẳng, không bao giờ sợ sự nghi của ai!

- Các ngươi có thể đến thành phố Nam Giang hỏi thăm, ai không biết phẩm cách của Trần Thư ta chứ?

- Hôm nay, vậy mà lại bị nghi ngờ gian lận! Tôi không thể chấp nhận được!

Hắn ngẩng đầu thở dài, ánh mắt đầy đau khổ và bất lực, như thể đang tố cáo sự bất công của thế giới.

- Ta cảm thấy hình như hắn thật lòng.

- Chúng ta trách sai hắn rồi, còn chưa nói tới loại gian lận nào có thể ảnh hưởng đến Khế Ước Linh của chúng ta chứ?

- Nhìn dáng vẻ hắn hình như không phải người xấu.

Khán giả bên dưới bàn luận sôi nổi, trong mắt hiện lên một chút tự trách.

Họ thậm chí còn trách oan cho một học sinh ba tốt?

- Ợ!

Đúng lúc này, Slime ở bên dưới động đậy cơ thể, ợ một cái.

Một lọ thuốc trực tiếp phun ra, vừa vặn rơi xuống trước mặt Trần Thư.

- À cái này…

Trong phút chốc, bầu không khí trên sân vận động số 1 im bặt.

Tân sinh vốn dĩ đang tự trách ngơ ra, mẹ nó hình như có gì không đúng…

Đôi mắt của Trần Thư cũng mở to, vẻ mặt đau buồn của hắn lập tức trở nên cứng lại.

- Chai thuốc này sao lại quen thuộc như vậy…

Hắn nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Slime bên dưới.

Sớm không ợ muộn không ợ, sao lại ợ vào lúc quan trọng như thế này chứ!

Đôi mắt của Slime ngốc manh, dáng vẻ vô cùng vô tội.

- Ừm?

Tần Thiên trực tiếp cầm lọ thuốc lên, nhìn về phía Trần Thư, muốn có được lời giải thích.

- Bạn học Trần Thư, chuyện gì thế này?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, nhà ngươi diễn thật như thế, là làm sao làm được?

Vừa rồi thậm chí đến lão còn tin Trần Thư bị người khác đổ oan.

- Quả nhiên là gian lận!

- Chúng ta yêu cầu nghiêm khắc trừng phạt! Hoa Hạ Học Phủ chú trọng sự công bằng!

Đám đông phía dưới sôi sục, thậm chí khiến cho đàn anh chị đi ngang qua đều quay đầu lại, không hiểu thần thánh phương nào khiến quần chúng quần hùng thảo phạt.

- Tên tiểu tử này, chẳng lẽ gian lận thật?

Lưu Phong sờ cằm, thấp giọng nói.

Trần Thư đảo mắt, nuốt nước bọt rồi nói:

- Gian lận? Gian lận cái gì?

Hắn hắng giọng giải thích:

- Thể hình của Slime béo quá, chẳng qua uống một ngụm thuốc giảm cân, có vấn đề gì sao?

- Khế Ước Linh uống thuốc giảm cân?

Tần Thiên quay đầu lại nhìn, dám nói vớ vẩn thêm chút không?

- Bác sĩ Ngự Thú nói béo phì có thể dẫn đến huyết áp cao, ta phải nghĩ đến sức khỏe của Khế Ước Linh chứ!

- Nếu không tin, ngươi có thể đưa Tiểu Hoàng đi xét nghiệm nước tiểu bất cứ lúc nào.

Chương 519: Đừng cãi nhau nữa, mọi người đều nát như nhau (2)

Trần Thư bình tĩnh nói: - Tôi có thể đảm bảo rằng không có một giọt nước tiểu nào trong chất kích thích…ờm… không có chất kích thích nào trong nước tiểu!

Tần Thiên gãi đầu, nhất thời có chút khó đưa ra quyết định.

Trước mắt xem ra, khả năng là Trần Thư gian lận.

Nhưng chưa từng nghe nói về bất kỳ loại thuốc ma thuật nào có thể ảnh hưởng đến độ phục tùng của Khế Ước Linh khác cả.

Mà phạm vi ảnh hưởng rộng như vậy, chừng mấy trăm con.

Sự ra đời của loại thần dược này hẳn là cực kỳ hiếm, đến lão cũng không nỡ dùng.

Bây giờ Trần Thư bỏ hết cả tiền vốn của mình, chỉ vì một kỳ thi tân sinh?

Đây không phải là có bệnh nặng sao?

Lão không cách nào xác định Trần Thư đã gian lận, nhưng lão cần xoa dịu cảm xúc của những học sinh còn lại, mọi chuyện không dễ làm rồi.

Lâu sau, Tần Thiên lên tiếng:

- Thành tích sau của Trần Thư tạm thời không có giá trị! Chỉ tính các trận trước!

Chốc lát, cơn giận của mọi người lắng xuống.

Trần Thư cũng không có ý kiến gì, ngay từ đầu hắn đã loại bỏ hai Khế Ước Linh cấp SS.

Một màn trình diễn xuất sắc như vậy, vị trí đầu tiên chắc chắn là hắn rồi.

【 Nhận được phần thưởng: Bạo Tạc Dược Tề3, Tử Vong Dược Tề2, Ẩn Thân Dược Tề*1 】

Hệ thống trực tiếp phát ra một gói quà dược tề to, hiển nhiên nhận định hắn đứng nhất.

- Hiệu trưởng, còn thứ hạng của chúng ta thì sao?

Vào lúc này, có người hỏi.

Thành tích sau đó của Trần Thư không được tính, nhưng bọn họ đều bị loại rồi, cũng không biểu hiện ra thực lực của họ, thứ hạng cụ thể cũng không dễ dàng xếp hạng.

- Đúng vậy, ta nghĩ mình có thể lọt vào top 10!

- Ta chắc chắn là hạng hai!

Người bên dưới lại cãi nhau, top 100 được khen thưởng, tự nhiên phải tranh luận.

- Các bạn, đừng cãi nhau nữa!

Trần Thư xua tay an ủi:

- Mọi người đều nát như nhau, không có gì phải cãi nhau cả!

- …

Những người bên dưới im lặng một lúc, trừng mắt nhìn.

Con hàng này thật sự rất có khả năng kéo thù hận!

- Được rồi!

Tần Thiên cầm lấy micro nói:

- Các robot ở trên sẽ ghi điểm, ban đầu mọi người đều có biểu hiện chiến đấu.

Trước khi đại tiện quái thú mở màn đánh đội, các tân sinh đã chiến đấu rồi.

Bây giờ chỉ cần xóa hồ sơ của cuộc hỗn chiến, vẫn giữ sự công bằng.

Về phần Vu Dịch và Phương Khinh Trần thì có chút khó chịu, trận trước bọn họ bị đánh dữ dội, cũng không có thành tích gì nổi bật.

Tần Thiên lại nói:

- Buổi khai giảng hôm nay kết thúc, buổi chiều đầu tiên các học sinh sẽ tập trung ở khán phòng, sẽ chọn đạo sư cho các em!

Các tân sinh trên sân lần lượt rời đi.

Lễ khai giảng kỳ quặc nhất mọi thời đại đã kết thúc!

Trần Thư vẫn bình tĩnh, nhảy xuống, đồng thời thu hai con Khế Ước Linh về.

Ánh mắt Vương Tuyệt lộ vẻ ngưỡng mộ, nói:

- Tội phạm ca, ngươi dám gian lận trong thi cử, đỉnh!

Trần Thư nhún vai, cái này gọi là hack được không, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!

- Nói thật đấy, gian lận vẫn là không tốt.

A Lương nghiêng người, đắc ý nói:

- Ta nghĩ chúng ta cần phải thành thật, trên đời này có quá nhiều lừa gạt!

- Nếu tất cả mọi người đều ở đây để nói dối, thì hơi ấm trên thế gian này ở đâu đây?

Trần Thư nhướng mày, ôn tồn nói:

- Lúc về ta cho ngươi một lọ thuốc!

A Lương vẻ mặt sửng sốt, lập tức bình tĩnh nói:

- Ta nghĩ thỉnh thoảng có chút gian dối, lời nói dối thiện ý, không quá đáng chút nào!

- Mà này, khi nào thì đưa dược tề cho ta?

- …

Trần Thư và Vương Tuyết liếc nhìn một cách khinh thường, muốn có dược tề thì cứ nói, vậy mà lại chơi chiêu này!

Liễu Phong đột nhiên đi tới, ẩn ý nói:

- Trần Thư, chiều nay phải chọn đạo sư!

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có chút khó xử.

- Lão sư, ngươi cũng biết, kỳ thi nhập học ta biểu hiện rất tốt, cả hai thần kỹ 【Cự Đại Hoá】 và 【Phân Thân】 đều đã lộ diện rồi. Cộng thêm thực lực của Hắc Thiết Cấp, về cơ bản các đạo sư đều muốn chọn ta.

- Ta thực sự không cách nào lựa chọn được!

Vẻ mặt Liễu Phong bình tĩnh, trực tiếp khóa chặt huyết mạch của Trần Thư, nói:

- Một trăm học phần!

Trong mắt A Lương và Vương Tuyệt đều có sự ngưỡng mộ.

Mẹ nó chọn giáo sư làm đạo sư, lại còn được cầm tiền, thế đạo gì thế này?

- Lúc đầu không phải nói rõ là mười triệu sao…

Trần Thư có chút bất mãn mà lẩm bẩm.

Cả A Lượng và Vương Tuyệt đều lộ vẻ kinh ngạc, ngươi mẹ nó còn không biết đủ?

Một trăm tín chỉ tương đương với một ngàn vạn Hoa Hạ tệ, nhưng trên thực tế, không ai ngu ngốc đổi thành tiền.

- Mười triệu?! Ngươi thật sự coi ta là oan đại đầu à?

Khoá miệng Lưu Phong giật giật, là một giáo sư Hoàng Kim Cấp, hắn không chỉ có thực lực mà còn có kinh nghiệm giảng dạy phong phú.

Bây giờ trả tiền xong, bên kia không chọn hắn?

Trần Thư xua tay nói:

- Buổi chiều xem đã, ta chuẩn bị tổ chức một buổi đấu giá, bán mình đi…

Ba người Liễu Phong nghẹn họng nhìn trân trối, trong lúc nhất thời bị thao tác cợt nhả của Trần Thư làm cho không biết làm sao.

Bán mình? Cách này mẹ nó lớn thật!

- Ba trăm học phần! Giới hạn của ta!

Liễu Phong lớn tiếng nói, lựa chọn lui bước.

Chương 520: Tiểu tử ngươi muốn đen ăn đen

Trần Thư dừng bước chân, tròng mắt chuyển động, nói: - Nhưng ta có một yêu cầu!

- Yêu cầu gì?

- Trên di chúc của ngài có thể để cho ta trở thành một trong những người thừa kế được không?

- ???

Ánh mắt A Lương và Vương Tuyệt trừng lớn, một bộ dáng không thể tưởng tượng nổi.

Ngươi mẹ nó sao lại dám?

Vẻ mặt Liễu Phong khẽ giật mình, vậy mà nở nụ cười, nhưng nụ cười này làm kẻ khác nhịn không được sợ hãi.

Nháy mắt trong lòng Trần Thư xuất hiện điềm báo.

Hắn quay người một cái, vừa lúc tránh được một bóng đen đánh úp tới.

Chỉ thấy Liễu Phong không nói một lời, không gian trên đầu vỡ tan, một chân nhện màu đen đáng sợ đánh tới.

- Lão sư, một ngày làm thầy cả đời làm cha, ta kế thừa di sản là hợp tình hợp lý mà!

Trần Thư không ngừng quay cuồng, lên tiếng hô to.

Trong chốc lát lại xuất hiện hai cái chân nhện, đâm tới cực nhanh.

- Sai rồi! Thật sự sai rồi! Ta chọn ngươi! Ta chọn ngươi!

- Thì ba trăm học phần! Không muốn điều kiện còn lại!

Trần Thư một đường chạy trốn, vẻ mặt vô cùng kinh sợ, ngươi mẹ nó có cần ác như vậy không!

- Cái này còn tạm được!

Liễu Phong gật đầu một cái, nhìn ra hình như là thật.

Trần Thư thấy chân nhện sau lưng quay về Ngự Thú Không Gian, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Lại đuổi tiếp, hắn chỉ có thể lấy ba bình dược tề Bạo Tạc mới có được ra…

Ba người Trần Thư đi tới phòng ăn của Hoa Hạ học phủ, bởi vì nguyên nhân miễn phí, ba người ăn cực kỳ nhiều, không có chút cố kỵ, ngược lại dẫn tới người bên ngoài đều nhìn lại.

Lúc xế chiều, Trần Thư mang theo balo tác chiến, đi tới lễ đường lớn số 1 của học phủ.

Lễ đường đủ chứa mấy nghìn người, năm trăm người tiến vào có vẻ vô cùng trống trải.

Trên đài đã đứng mười mấy Ngự Thú Sư cường đại.

Dựa theo quy củ của học phủ, đây là một lần lựa chọn hai hướng, tận lực có thể thỏa mãn cả lão sư và học sinh.

Tần Thiên đi tới trên đài, lên tiếng:

- Các bạn học, trên đài tổng cộng là năm mươi lão sư của trường, đảm đương lão sư của các ngươi, hướng dẫn các ngươi bốn năm, các vị cần cẩn thận lựa chọn!

Tuy rằng đều là lão sư trong trường, nhưng phân cấp bậc, có khi là giáo sư, có khi là phó giáo sư, còn lại thì là giảng viên.

Trong đó thực lực của giảng viên chỉ có Bạch Ngân Cấp, khoảng ba mươi sáu người, mà mười bốn người còn lại mới là Hoàng Kim Cấp.

Hiển nhiên đa số mọi người đều muốn lựa chọn Hoàng Kim Cấp làm lão sư.

Nhưng mỗi lão sư nhiều nhất chỉ mang năm học sinh, đương nhiên cần phải có người chọn giảng viên Bạch Ngân Cấp.

- Hiện tại các học sinh có thể tiến hành lựa chọn!

Trần Thư xem như là đứng nhất cuộc thi cho sinh viên mới, trực tiếp làm đầu tàu gương mẫu, đi tới trên đài.

Năm mươi tên cường giả nhìn lại, hình thành cảm giác áp bạch mười phần, tố chất tâm lý kém có khả năng đều phải run.

Trần Thư lại vô cùng bình tĩnh, không ngừng đánh giá các lão sư.

Mới vừa lên đài đã có người lên tiếng:

- Tiểu Trần, ta là học sinh của Diệp lão, có thể chọn ta!

Trong mắt một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp có vẻ chờ mong, chính là giáo sư Giang Vân lúc trước chấm điểm cho Trần Thư.

Trần Thư gật đầu cười, nhưng không chọn đối phương, chỉ là nhàn nhã đi tới.

Thời gian từng chút trôi qua, Trần Thư đã đi bốn vòng, vẫn chưa có quyết định.

- Ngươi có bệnh phải không…

Khóe miệng phó hiệu trưởng Tần Thiên giật một cái, nói:

- Cái này có phải đi dạo chợ đâu? Không muốn chọn thì buông tha đi!

- y…Ta chọn, chọn…

Trần Thư thầm nói, bởi vì biểu hiện tốt đẹp của hắn, mỗi lão sư đều vươn cành ô liu với hắn.

Nhưng đáng tiếc, hắn vẫn không nghe được lời mình muốn nghe.

Chỉ là mời, vấn đề là các ngươi ra giá!

Làm lão sư đứng đầu học phủ, vậy mà một chút cũng không dễ nói, thật sự là làm cho Trần mỗ có chút thất vọng…

Trần Thư mở miệng nói:

- Ta chọn giáo sư Liễu Phong!

Liễu Phong gật đầu một cái, con hàng này còn lộn xộn nữa, hắn ta sẽ trực tiếp bùng nổ luôn.

Trần Thư chọn xong, các sinh viên còn lại theo thứ tự đi lên.

Bởi vì có lão sư đã sớm tiếp xúc qua với sinh viên, quá trình chọn ngược lại rất nhanh.

Lôi Viên của A Lương thực lực cường đại, xếp hạng trong top 10, rất nhanh đã lên đài.

Trong lúc nhất thời, không ít lão sư đều vươn cành ô liu với hắn.

Chỉ một trận Lôi Viên đạp nát Phong Nhận kia cũng đủ để cho mọi người ý thức được chỗ cường đại của hắn ta.

A Lương cũng không quan tâm, đi thẳng đến chỗ Liễu Phong.

- Giáo sư Liễu, ta muốn trở thành học sinh của Ngài!

Liễu Phong nhướng mày, thật không ngờ vậy mà có người chủ động trở thành học sinh của hắn ta.

- Ồ? Nói ta nghe nguyên nhân một chút nào? Là bởi vì Trần Thư à?

Hắn ta nhướng mày, ở chung một ký túc xá, trên cơ bản đều sẽ chọn một người hướng dẫn, thuận tiện quản lý và thành lập Ngự Thú Đoàn.

A Lương gãi gãi đầu nói:

- Trở thành học sinh của ngươi có thể có học phần…

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nói:

- Thôi dẹp đi!

Tuy thiên phú A Lương cường địa, nhưng không đáng để Liễu Phong trả phí thu đồ đệ.

- Cho điểm tượng trưng, lão sư, ta cầu ngươi!

A Lương căn bản không rời đi, đau khổ cầu xin:

- Trần Thư được ba trăm học phần, ngươi xem ta như vật phẩm tặng kèm đi!

-…

Chương 521: Tiểu tử ngươi muốn đen ăn đen (2)

Liễu Phong khẽ nhếch miệng, ngươi mẹ nó chính là chân nhân mới, chẳng trách lại ở cùng ký túc xá với Trần Thư… Cuối cùng, sự dây dưa của A Lương cũng bị đánh bại, Liễu Phong miễn cưỡng cho năm mươi học phần.

Trừ lần đó ra, không còn người nào chọn Liễu Phong làm người hướng dẫn.

Tính tình của hắn ta nóng nảy thật sự khiến người ta sợ hãi, không bằng lựa chọn một giảng viên Bạch Ngân Cấp ôn hòa.

Giáo sư Ngự Thú Sư Hắc Thiết, Bạch Ngân cấp đã đủ rồi, huống chi Bạch Ngân Cấp ở Hoa Hạ học phủ đã khác trên xã hội.

- A Lương! Trâu bò!

Trần Thư nhịn không được giơ ngón tay cái lên, không nghĩ tới đối phương không biết xấu hổ như vậy.

- Đương nhiên học phần quan trọng hơn mặt!

A Lương hoàn toàn không ngại, lại là một chuyện vì tiền, cái gì cũng đều làm chủ được!

Thời gian dần trôi qua, hai người nhìn về phía Vương Tuyệt bên cạnh.

- Vương Tuyệt, sao còn chưa đến lượt ngươi?

Vương Tuyệt quay đầu nhìn lại, vẻ mặt vô cùng đau khổ, nói:

- Ta là người thứ 500…

-??

Mắt hai người trừng lớn, nhưng tưởng tượng đến Khế Ước Linh của hắn ta, thoáng chốc đã tiêu tan.

Biểu hiện lúc chiến đấu của Vu Dịch kém, nhưng ít ra vẫn phóng kỹ năng.

Mà Hôi Sắc Tiểu Điểu chỉ có cái miệng, nếu như cũng có thể đạt được, đó mới là quá mức…

Cuối cùng, học sinh phía trước đều đã chọn xong người hướng dẫn, chỉ còn lại Vương Tuyệt.

- Nhân vật chính thì đều lên sân cuối cùng!

Vương Tuyệt thản nhiên đứng dậy, trong mắt tràn ngập tự tin mãnh liệt.

Bộ dáng hắn ta chậm rì rì, hưởng thụ thời khắc vạn người chú mục.

Tuy là người thứ 500, nhưng ta không kết thúc, các ngươi có thể đi sao?

- Được rồi, nếu tất cả mọi người đã chọn xong, hội nghị chấm dứt!

Tần Thiên đi tới, lên tiếng tuyên bố.

- …

Mắt Vương Tuyệt trừng một cái, lập tức tiến lên:

- Lão sư, còn có ta đây!

Hắn ta chạy chậm đi tới trên đài, nếu không nhanh lên một chút, vậy thì thật sự không còn.

- Liễu lão sư, ta muốn trở thành học sinh của Ngài!

Liễu Phong sớm đã đoán được một chút, mở miệng:

- Ngươi cũng muốn học phần?

- y…

Vương Tuyệt lắc đầu nói:

- Da mặt ta cũng không dày giống như bọn hắn!

- Nhưng điểu của ta có lời muốn nói…

Nói xong, hắn ta trực tiếp triệu hóa Hôi Sắc Tiểu Điểu kia ra.

- Ta nhận! Ta nhận! Ngươi cũng có năm mươi học phần là được rồi…

Khóe miệng Liễu Phong giật một cái, trực tiếp đồng ý.

Con chim này thật sự quá đáng ghét, hơn nữa vốn là hắn ta cũng có chút xem trọng Vương Tuyệt.

Hiện tại Hôi Sắc Tiểu Điểu chỉ làm được vận chuyển, nhưng trở thành Bạch Ngan, thậm chí là Hoàng Kim Cấp thì sao?

Khế Ước Linh hệ không gian thật sự rất thưa thớt!

- Có học sinh và lão sư không đạt thành nhất trí, trường học sẽ họp để giải quyết, trong một ngày sẽ đưa ra phương án!

Tần Thiên mở miệng, có người không chọn được người hướng dẫn lý tưởng, vậy cũng chỉ có thể để trường học cưỡng ép phân chia.

- Hội nghị hôm nay kết thúc! Mời mọi người rời sân có thứ tự!

Ba người Trần Thư kề vai sát cánh, chuẩn bị rời khỏi hội đường lớn.

- Trần Thư, các ngươi từ từ!

Liễu Phong đi đến, trong mắt có vẻ hài lòng.

- Lão sư, chuyện học phần…

Vẻ mặt ba người Trần Thư nhất trí, chà xát tay, trong mắt có vẻ tham lam.

- Đưa thẻ học sinh cho ta!

Liễu Phong lắc đầu, học phần tương đương với tiền tệ bên trong Hoa Hạ học phủ, đương nhiên có thể tặng cho.

Nhưng điều kiện tiên quyết là hai bên tự nguyệt, nếu xuất hiện hành vi bắt buộc, trực tiếp sẽ bị đuổi, ranh giới cuối cùng tồn tại trong trường.

Trần Thư cười nói:

- Liễu lão sư đại khí.

- Cái này cho ngươi nhiều uổng!

Liễu Phong lắc đầu nói:

- Nếu không phải thu hoạch 【Hoạt Mộc Đầm Lầy】, ngươi cho rằng ta có tiền thừa à!

- Các ngươi giết Quân Vương Hung Thú?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, mở miệng nói.

- Con Bạch Sư kia bị chúng ta làm thịt, Hắc Thụ Vương chạy, nhưng cũng tổn thất hai kiện chân bảo!

Liễu Phong mở miệng nói, chân bảo ngược lại là thứ yếu, mấu chốt là thi thể Bạch Sư giá trị cực cao, nộp lên cho chính phủ có thể nhận được ban thưởng lớn.

- Ta điều tra qua tiểu tử ngươi, đến chỗ nào tất sẽ xuất hiện bất ngờ! Không ngờ ngươi, không chừng không gian cũng sẽ không dung hợp đâu!

- Quá…quá khen.

Trần Thư ho khan một tiếng, không gian dung hợp thật không ra có quan hệ quá lớn với hắn.

- Được rồi, học phần của các ngươi tới rồi!

Liễu Phong nói, chỉ nhẹ nhàng kề sát, đã chuyển học phần qua.

- Hiện tại cho phí thu đồ đệ, có thể thành thành thật thật làm học sinh của ta chưa?

- Cái gì phí thu đồ đệ?

Mắt Trần Thư trợn to, bộ dáng mờ mịt vô tội.

- ???

Vẻ mặt Liễu Phong ngơ ngác:

- Tiểu tử ngươi muốn đen ăn đen?

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc nói:

- Không phải mới vừa nãy là chia hoa hồng của Quân Vương Hung Thú sao?

- Lão sư, vừa rồi thật sự là chia hoa hồng!

Ngay tại lúc Liễu Phong ngơ ngác, A Lương và Vương Tuyệt trăm miệng một lời.

- Ngươi cũng giết một Quân Vương Hung Thú, chia điểm cho chúng ta cũng không quá đáng chứ?

- Từ từ, trước tiên chờ ta một chút!

Liễu Phong xoa xoa trán, trong lúc nhất thời đầu óc có chút không xoay chuyển.

- Ngươi cái gì cũng chưa làm đã muốn chia ba trăm học phần hoa hồng?

Chương 522: Cái hộp nhỏ này mới vĩnh viễn là nhà các ngươi

Ánh mắt của hắn ta nhìn về phía Trần Thư, hình như là muốn xác định lại một chút Trần Thư gật gật đầu.

- Sau đó, hai người ngay cả 【 Hoạt Mộc Đầm Lầy 】 cũng chưa nghe qua, cũng muốn chia hoa hồng?

Liễu Phong lại chuyển ánh mắt lên A Lương và Vương Tuyệt.

Vốn tưởng rằng hai người sẽ lúng túng, ai biết vậy mà lại trịnh trọng gật đầu.

Thao tác của ba người đã cách đại quá mức!

- Hiện tại ta đã hiểu.

Liễu Phong gật đầu một cái, chẳng những không tức giận, khóe miệng còn lộ ra nụ cười.

- Hỏi lại các ngươi một lần, thật sự xác định sao?

Ánh mắt Vương Tuyệt và A Lương nhìn về phía Trần Thư, muốn xem ý kiến của hắn.

Vừa thấy Trần Thư gật đầu, hai người cũng cùn nhau phụ họa.

- Được! Quả nhiên là người trẻ tuổi, có chút dũng cảm!

Liễu Phong nhịn không được giơ ngón cái lên, vậy mà dám dẫm lên đầu hắn ta.

Quả thật chính là khơi dòng lịch sử khai sáng Hoa Hạ học phủ!

Nửa tiếng sau.

Liễu Phong chân đạp lên một con Hắc Sắc Tri Chu to lớn, đi thẳng đến núi ở phía sau trường học.

Mà trên chân một con Tri Chu đang có ba người bị tơ nhện trói buộc, thậm chí cả miệng cũng bị che lại.

Học sinh trên đường đều vô cùng sợ hãi, không dám tới gần Liễu Phong, yên lặng thương tiếc trong lòng.

Lại là người xui xẻo nào chọc tới Liễu đồ tể?

Núi phía sau trường.

Ba người bị Tri Chu thả xuống, đồng thời gỡ tơ nhện trên miệng ra.

- Cứu mạng!

Trần Thư lập tức lên tiếng hô to, vừa thấy núi sau trường, trong đầu hắn lại xuất hiện ký ức lúc trước.

Sẽ không phải là muốn chôn chứ?

- Kêu đi, kêu đi, các ngươi kêu rách cổ họng cũng không ai tới cứu các ngươi!

Khóe miệng Liễu Phong cong lên, trong mắt có chút ý cười.

- Chọn một cái hộp đi!

Hắn chỉ trên mặt đất, vậy mà bày hơn mười hộp nhỏ tinh xảo.

- Cái…cái hộp gì?

Vẻ mặt Trần Thư giật mình, có chút không hiểu được.

- Nhà ở trang hoàng hơn nữa cũng chỉ là nơi ở tạm thời, cái hộp nhỏ này mới là nhà các ngươi vĩnh viễn.

- Các ngươi không chọn thì ta giúp các ngươi chọn!

Liễu Phong thấy ba người thờ ơ, trực tiếp tùy ý chỉ ba cái hộp.

Vừa dứt lời, ba người Trần Thư lập tức liếc nhìn nhau một cái, trong lòng xuất hiện dự cảm bất thường…

Cùng lúc đó, Liễu Phong đi tới trước một cái hố to ở bên cạnh, không gian lần nữa vỡ tan.

Một ngọn lửa dũng mãnh phun ra ngoài, vậy mà làm cho cả hố to ngập lửa.

Nhiệt độ nóng rực khuếch tán, tâm ba người Trần Thư lại lạnh đi.

- Lão …lão sư! Chúng ta…

- Không sao đâu, rất nhanh!

Vẻ mặt Liễu Phong bình tĩnh, chỉ thấy Tri Chu đẩy ba người từng bước về hố lửa.

- Sai rồi! Thật sự sai! Cứu mạng!

- Chúng ta nhất thời hồ đồ, bị tiền tài che mắt, bây giờ thật sự biết sai rồi!

- Về sau nhất định làm học sinh của ngươi thật tốt!

Ba người lập tức lên tiếng gào thét, vẻ mặt hoảng sợ thành một nhóm.

Trách không được là nhà vĩnh viễn, hóa ra hộp nhỏ vừa rồi mẹ nó là hủ tro cốt!

Có thể làm nền một chút hay không, cái này sao đi lên đã trực tiếp hỏa táng?

- Vậy hoa hồng vừa rồi chia?

Hai tay Liễu Phong ôm ngực, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

- Chia hoa hồng gì? Chúng ta chưa nghe nói qua!

Ba người trăm miệng một lời, trực tiếp phủ nhận lời vừa mới nói.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Hiện tại nguyện ý làm học sinh của ta không?

- Nguyện ý! Một vạn phần nguyện ý!

- Cái này còn tạm được…

Liễu Phong gật đầu một cái, Hắc Sắc Tri Chu bên cạnh ngoác cái miệng rộng, thu tơ nhện lại.

Ba người thành công thoát khỏi trói buộc, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cái này mẹ nó đi lên trực tiếp đưa đi hỏa táng, ai cũng không chịu được!

Trần Thư nhìn hố lửa bên cạnh, gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

- Liễu lão sư, có thể có một khả năng hay không.

Trần Thư ôm tâm lý may mắn nói:

- Chúng ta có thể đổi một người hướng dẫn…

Vù vù!

Trong chốc lát, ngọn lửa trong hố to không ngừng lan tràn, nháy mắt thế lửa tăng vọt một mảng lớn!

- y…Nói đùa thôi..

Tràn Thư lập tức ngậm miệng không nói, nói thêm gì nữa hắn thật sự sợ ký túc xá mới đổi thành một cái hộp nhỏ…

Liễu Phong gật đầu nói:

- Còn dám nghĩ chuyện lung tung, ta trực tiếp hỏa táng các ngươi.

- Liễu lão sư, ngài có biết một người tên là Thẩm Vô Song không?

Trần Thư hình như nghĩ tới gì đó, mở miệng hỏi.

- Ta biết, là lão sư lớp đặc huấn của ngươi, thế nào?

- Không…không có gì…

Trần Thư lắc đầu, nhịn không được ngửa đầu thở dài.

Một người am hiểu an táng, một người am hiểu hỏa táng, vì sao ta xui xẻo như vậy chứ!

- Được rồi, về ký túc xá đi!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Ta tạm thời sẽ không tìm các ngươi, hai ngươi mau chóng trở thành Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, nếu không quá yếu.

Lúc này vẻ mặt ba người mới hoảng loạn, cuối cùng về tới bên trong Học Bá Lâu.

- Mẹ nó, thật sự quá mạo hiểm.

Vương Tuyệt nhẹ nhàng thở ra, ngồi liệt trên sô pha.

A Lương uống một ngụm nước đá, nói:

- Ta cảm thấy hình như chúng ta đưa ra lựa chọn sai lầm đầu tiên trong đời người.

- Trần Thư, sao ngươi bình tĩnh như vậy?

- Bởi vì đây mẹ nó là lựa chọn sai lầm thứ hai trong đời người của ta!

Các lão sư khác đều là người đưa đò, đưa tiễn chân chính phải xem Thẩm Vô Song và Liễu Phong…

Chương 523: Cái hộp nhỏ này mới vĩnh viễn là nhà các ngươi (2)

Cuối cùng ba người tiếp nhận sự thật, ít nhất còn đạt được học phần, nguy hiểm và lợi nhuận cùng tồn tại. Thời gian buổi tối, lúc ba người ở ký túc xá chơi game, điện thoại nhận được tin tức.

- Bạn học Trần Thư, ngươi được phân tới lớp ngự thú ba, mời chủ động tham gia nhóm lớp, có việc có thể tìm chủ nhiệm lớp, phương thức liên hệ…

Tuy rằng đều là học viện Ngự Thú, nhưng năm trăm người cũng sẽ chia lớp, để tiện cho trường quản lý.

- Tội phạm ca, A Lương, chúng ta chia lớp đi!

Vương Tuyệt cầm điện thoại, mở miệng nói

Ba người đều được phân đến lớp ngự thú ba, chia lớp trên đại học không phải dựa vào thực lực để chia, mà là bố trí ngẫu nhiên.

Giống như kiếp trước, điểm số thi đại học trong đại học không quan trọng, tất cả đều là khởi đầu mới.

Tuy là bây giờ Trần Thư mạnh nhất, bốn tên thiên tài cấp SS Vu Dịch chỉ là thứ yếu.

Nhưng những người còn lại một khi trở thành Hắc Thiết Cấp, thực lực của mọi người sẽ xáo trộn một lần nữa.

Trần Thư tham gia nhóm lớp, cũng không quản nữa, mà là lấy điện thoại ra.

- Alo, Phương Tư tỷ?

- Trần Bì, sao vậy?

- Cái chân bảo kia…

Hiện giờ Trần Thư không có tiền thừa gì, tập đoàn Thiên Hoa, cửa hàng chợ đen của mình, còn mạng lưới hiệp hội Ngự Thú Sư.

Hắn mượn ba con đường một mực thu mua dược liệu Hắc Thiết Cấp.

Lợi nhuận lần trước lại không tới, hắn sắp mắc nợ rồi.

- Tìm người thua mua, nhưng kim ngạch quá lớn, cần hai ba ngày giải quyết thủ tục chuyển khoản.

Phương Tư nói:

- Sao thế? Không có tiền?

- Còn được, có thể chịu!

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Đúng rồi Phương Tư tỷ, có thể đề cử một cái quần mười vạn đồng trở xuống, cụ thể là mười tệ được không?

-…

Nháy mắt Phương Tư rơi vào trầm mặc.

Một lúc lâu sau, nàng mở miệng nói:

- Ta thúc giục người mua được chưa?

- Cảm ơn Phương Tư tỷ.

Hai người cúp điện thoại, bây giờ Phương Tư trở thành sinh viên năm 4, chuyện lại bận rộn.

Phải chuẩn bị đột phá Bạch Ngân Cấp, lại vừa chuẩn bị nhập chức Ngự Long Vệ, còn cần hoàn thành khảo hạch tốt nghiệp trường học.

- Trần Thư, có người còn dám thiếu tiền của chúng ta?

A Lương lập lờ đôi nước nghe được một chút, lập tức nhích lại gần.

- Khi nào thì thành tiền của chúng ta?

- Khụ…cũng không sai biệt lắm…

A Lương ho khan một tiếng, nói:

- Có chuyện tìm ta, chỉ cần tiền đúng chỗ, ai cũng có thể làm được!

- Thật à?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Ta cảm thấy Liễu Phong của học phủ có chút kiêu ngạo…

Hắn chưa nói xong, A Lương lập tức ngã xuống đất, không ngừng run rẩy…

- Mẹ nó!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, cần khoa trương như vậy không…

Lúc lâu sau, A Lương chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ đầu, nói:

- Gần đây trí nhớ có chút không tốt, vừa rồi ta không nói mê sảng gì chứ?

- …

Vào lúc này, A Lương chà xát tay, nói:

- Cái chuyện ngươi đã đáp ứng ta kia, chuyện dược tề…

Lời còn chưa dứt, Trần Thư lập tức đã xuống, cũng run rẩy.

Hai người thuộc loại phát bệnh cùng nhau!

Vương Tuyệt một bên nhìn trợn mắt há mồm, hiện tại so với bọn họ, bản thân là người bình thường duy nhất…

A Lương cũng không từ bỏ, vẫn quấn chặt lấy, muốn đạt được dược tề từ trong tay Trần Thư.

Có thể lấy được học phần từ trong tay Liễu Phong, đương nhiên cũng không phải hạng người đơn giản.

Cuối cùng, Trần Thư bất đắc dĩ thỏa hiệp, đặc biệt tặng hắn ta một bình…thuốc xổ của tội phạm!

Hai bình dược tề Ngụy Trang đều dùng hết rồi, về phần dược tề Đặc Thù còn lại, Trần Thư luyến tiếc.

- Thuốc này lợi hại không?

A Lương đánh giá thuốc bột màu đen trong tay.

Trần Thư giơ ngón cái lên, nói:

- Lợi hại, tương đối lợi hại, sau này dùng, Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp đều không chịu được.

- Thật à?

A Lương khẽ nhếch miệng, trong mắt có vẻ kích động.

Trần Thư thấm thía nói:

- Tốt nhất đừng tùy tiện sử dụng, hơn nữa mỗi lần chỉ có thể sử dụng một chút.

A Lương cẩn thận cất vào.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, phòng học 605, lầu 1.

Lúc này trong lớp đã có hai mươi hai học sinh ngồi, đang thảo luận với nhau cái gì đó.

Cảm giác hưng phấn lên đại học vẫn không tán đi, mọi người đều có vẻ chờ mong với cuộc sống đại học sắp bắt đầu.

Ngay lúc này, một nữ sinh tướng mạo nhu thuận đi tới.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía các học sinh bên dưới, khóe miệng có ý cười ôn nhu.

- Làm phiền bạn học nghe nhạc ở phía trước, bạn học nói chuyện ở giữa im lặng một chút, đừng ảnh hưởng bạn học ngủ ở phía sau!

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều nhìn lại, nhịn không được cười ra tiếng, lực chú ý đều bị hấp dẫn.

- Ta là giáo viên hướng dẫn kiêm chủ nhiệm lớp bốn năm đại học của các ngươi, nếu như mọi người có vấn đề gì đều có thể tìm ta.

Ánh mắt của nàng quét xuống phía dưới, liếc mắt đã nhìn ra có người không tới.

Ngự Thú sinh đại học năm nhất có năm trăm người, phân làm hai mươi lớp, mỗi lớp đều có hai mươi lăm người.

Chủ nhiệm lớp lên tiếng nói ra:

- Từ từ, bạn học của chúng ta còn chưa tới.

Bạn học phía dưới nghị luận.

- Ai chưa tới, không phải đã nói tám giờ sao? Sau bảy rưỡi rồi còn chưa tới?

- Muốn sát giờ mới đến à? Có thể có thái độ tốt một chút không?

Chương 524: Kiếp nạn sinh tử mười chín năm trước

Đang lúc mọi người oán trách, một người nói: - Đừng nói nữa, hình như ba người Trần Thư chưa tới!

Vừa nghe đến Trần Thư, trong phòng học thoáng chốc trở nên im lặng như tờ.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng tại trận không một người đánh thắng được Trần Thư…

Bây giờ bởi vì có Trần Thư, học sinh cả khối đều nghẹn một hơi, muốn sớm một chút trở thành Hắc Thiết Cấp.

Mãi đến gần tám giờ, ba người Trần Thư mới chậm rãi thong thả đi vào.

- A? Học tỷ Kiều Nguyệt?

Trần Thư liếc mắt đã nhận ra nữ sinh trước phòng học.

- Ừm, mau trở lại chỗ ngồi đi.

Kiều Nguyệt gật đầu một cái, nàng ta chính là chủ nhiệm lớp đảm đương lớp ngự thú ba.

Nàng ta tốt nghiệp không muốn làm Ngự Long Vệ, mà muốn ở lại Hoa Hạ học phủ, trở thành một lão sư.

- Đầu tiên, ta tự giới thiệu một chút, ta tên là Kiều Nguyệt, cũng là một sinh viên năm 4 học viện Ngự Thú!

- Hôm nay, lớp ngự thú ba của chúng ta chính thức thành lập!

- Hy vọng trong tương lai bốn năm, ta có thể chứng kiến các vị trưởng thành!

Khóe miệng Kiều Nguyệt mang theo nụ cười, nói:

- Tiếp theo mời mọi người theo thứ tự giới thiệu một chút!

Nàng ta dùng máy chiếu chiếu danh sách lớp, người đầu tiên chính là A Lương.

Danh sách lớp dựa theo họ để sắp xếp, ai bảo hắn ta họ A chứ?

A Lương ho khan một tiếng, trong mắt có vẻ tự tin, đi tới trước phòng học.

Bộn dáng của hắn ta thanh tú nhưng sẽ không làm cho người ta cảm thấy giống nữ, hơn nữa thêm đầu tóc hơi rối, ngược lại giống nam chính trong hoạt hình mấy phần.

- Chào mọi người! Ta là A Lương, rất vinh hạnh cùng một lớp với mọi người, hy vọng tương lai bốn năm mọi người chiếu cố nhiều hơn!

Hắn ta mỉm cười, rất có cảm giác công tử vô song.

Nhưng mà, câu tiếp theo đã trực tiếp đánh vỡ ý nghĩ của mọi người.

- Không dối gạt các vị, tại hạ tinh thông các loại kỹ năng, xem chòm sao, xem thiên tượng, đo vận thế, tính hoa đào, thỉnh thoảng còn kiêm chức h bảo tiêu tay đấm, các loại giấy chứng nhận công việc lâu dài!

A Lương hắng giọng một cái, nói tiếp:

- Quan trọng nhất chính là, tại hạ am hiểu nhất: Dán điện thoại!

-…

Trong phút chốc, miệng mọi người phía dưới há to, toàn toàn dại ra…

Nằm mơ cũng không nghĩ tới, sẽ có phần tự giới thiệu thái quá như vậy…

- Đây là danh thiếp của ta!

A Lương đã sớm in danh thiếp xong, lập tức phát xuống dưới.

- Mọi người đều cất đi, đồ gia dụng hỏng, nhà WC tắc đều có thể tìm ta!

-…

Kiều Nguyệt ở trên cũng vô cùng chấn động, nàng ta học ba năm đại học, đã lúc nào gặp qua tân sinh viên kỳ ba như vậy?

Kiều Nguyệt nhịn không được mở miệng nói:

- Khụ khụ…bạn học A Lương…

- Ngươi xem đầu óc ta này!

A Lương quay đầu nhìn lại, vỗ vỗ đầu mình, nói;

- Kiều lão sư, đây là danh thiếp cho ngài! Có việc bảo ta, bớt cho ngươi 20% phí!

-…

Chỉ chốc lát, A Lương lại cường điệu tự giới thiệu các loại kỹ năng của mình, cuối cùng mới thỏa mãn xuống đài.

Kiều Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng xong.

Nhưng nàng ta chưa kịp vui mừng, chỉ thấy một bóng dáng lại đứng lên.

Trần Thư ưỡn ngực ngẩng đầu, hắn một đầu tóc ngắn đi tới trên đài, trên mặt có nụ cười như ánh mắt trời, để người ta có cảm giác rất thân thiết.

- Dường như người không tệ.

Bạn học phía dưới có một ý nghĩ, bọn hắn không biết Trần Thư, chỉ biết hắn có thực lực kinh người, là Hắc Thiết Cấp duy nhất.

- Ngươi ngốc à, lại trông mặt bắt hình dong? Ngươi quên A Lương vừa rồi à?

- Đúng đúng, không chừng con hàng này còn kỳ quái hơn…

Nhưng ngay lúc này, vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, trước mắt vậy mà xuất hiện mục chọn mới.

【 Chọn mục 1: Tiến hành tự giới thiệu đơn giản, không cần quá kiêu căng! Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực Trung Lượng. 】

【 Chọn mục 2: Giữ yên lặng, trực tiếp đi xuống đài. Hoàn thành ban thưởng: Nguyên Tố Thú Hình Thể tăng thêm 5%. 】

【 Chọn mục 3: Mở ra giai đoạn tra tấn, kể lại sự tích cuộc đời mình! Hoàn thành ban thưởng: Độ thuần thục của Dược Tề Lôi Điện tăng lên tới Tông Sư 】

Trần Thư nao nao, trong lòng đã có quyết định.

Hắn ho khan một tiếng, mở miệng ra nói:

- Hôm nay ta rất cao hứng vì có bạn học mới!

- Ngày không có bạn học làm bạn, ta không vượt qua nổi một ngày.

Đầu tiên là Trần Thư cảm khái một cái, mở miệng ra nói:

- Ta gọi là Trần Thư, đến từ thành phố Nam Giang, người ta gọi là tội phạm Nam Giang!

- Ta có chút sợ xã hội, khả năng tự giới thiệu không được tốt.

- Chuyện xưa phải nói đến trận kiếp nạn sinh tử mười chín năm trước…

- ???

Lời vừa nói ra, vẻ mặt toàn bộ mọi người đều dại ra, đã phát hiện ra phong cách có chút không đúng…

Thời gian dần trôi qua.

Tâm tính của mỗi người đã biến hóa vi diệu.

Toàn lớp đều trở nên kiểu sống không còn gì luyến tiếc, bị Trần Thư tra tấn đến mức có chút không còn hình dạng.

Thời gian hai tiếng, hắn giảng giải cho mọi người những gì đã trải qua trong cuộc đời mình, quả thật giống như chuyện xưa được biên soạn chế ra.

- Ba! Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lúc ấy ta cầm một túi phân choàng lên, thật sự có tên tiểu tử kia cái mũ…

- Đủ rồi!

Chương 525: Muốn tìm một chút công việc cho các bạn học ở Hắc Châu

Kiều Nguyệt cuối cùng không nhịn được, nếu để cho Trần Thư nói tiếp, e rằng nàng ta điên luôn. - Bạn học Trần Thư tự giới thiệu mười phần đặc sắc, ta thật sự cảm ơn ngươi…

- Kiều tỷ, ta chưa nói xong.

- Lần sau, nhất định lần sau cho ngươi cơ hội nói!

Kiều Nguyệt xoa xoa đầu, nói:

- Các bạn học thấy sao?

Bạn học phía dưới vừa nghe Trần Thư phải xuống, lập tức giơ hai tay tán thành, tên này quả thật là chúa tra tấn!

Ngươi không phải tự giới thiệu, mà là viết tự truyện nhỉ?

Cuối cùng Trần Thư thở dài, bất đắc dĩ rời khỏi phía trước.

Trên thực tế, ban thưởng của hệ thống đã cho hắn một tiếng trước rồi, cái phía sau hoàn toàn là do bản thân có chút nghiện.

Ngoài trừ Trần Thư, những người còn lại đều trở nên vô cùng bình thường, chỉ nói đơn giản một chút danh tính và quê nhà.

- Vương Tuyệt, ngươi run cái gì?

Trần Thư và A Lương quay đầu nhìn lại, nói:

- Ngươi có chút khẩn trương?

- Không phải…sắp tới lượt ta, ta có chút biến thái..ây…thất thố…

-…

Cuối cùng, người ở phía trước về chỗ ngồi.

Vương Tuyệt đang muốn đứng lên, Kiều Nguyệt nói chuyện trước một bước, hơn nữa tốc độ nói cực nhanh.

- Kế tiếp là bạn học Vương Tuyệt, tới từ thành phố Bắc Nguyên, hắn ta rất vui trở thành bạn học với mọi người.

- Người tiếp theo, Tạ Phong Ngữ!

-…

Thân thể Vương Tuyệt đột nhiên cứng đờ, ta mẹ nó tự giới thiệu đâu?

- Kiều lão sư, ta còn chưa giới thiệu đâu!

Hắn ta lên tiếng, trong tay cầm một cái laptop cỡ lớn,độ dày không khác từ điển lắm.

Thân hình Kiều Nguyệt chấn động, lại là một người muốn đọc tiểu thuyết?

- Lần sau đi, thời gian của chúng ta có hạn!

May mắn là nàng ta đã để mắt được, có thể ở cùng một ký túc xá với Trần Thư có thể là người đứng đắn sao?

Vương Tuyệt vô cùng thất vọng, từ cấp ba hắn ta đã bắt đầu chuẩn bị để tự giới thiệu, vậy mà không phát huy tác dụng?

Chỉ chốc lát, cuối cùng tự giới thiệu đã xong.

- Được rồi! Hôm nay chỉ là cơ hội để cho mọi người biết nhau!

Kiều Nguyệt cười nói:

- Cái khác, mấy ngày nữa sẽ bắt đầu huấn luyện quân sự tân sinh, mời mọi người chuẩn bị sẵn sàng!

- Hai ngày này sẽ có tiết, mục đích là để cho mọi người biết các lão sư trong khoa.

Mặc dù là Ngự Thú Sư, vẫn phải học tiết văn hóa, chẳng những có thể tăng kiến thức của mình, hơn nữa lúc mấy chốt có kiến thức có thể bảo mệnh!

Ngoại trừ bốn môn học ở trung học, tăng thêm tiết học khế ước linh và môn thực chiến.

Kiều Nguyệt nói:

- Hôm nay tới đây thôi, mọi người có thể đi ăn cơm.

Các học sinh nhộn nhịp rời phòng học, ba người Trần Thư lưu lại cuối cùng.

- Kiều học tỷ!

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Quần áo ta đưa ngươi thế nào?

- …

Hai má Kiều Nguyệt ửng đỏ, gật gật đầu.

A Lương và Vương Tuyệt đánh giá hai người qua lại, một bộ vẻ mặt quái dị.

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Tội phạm ca, không có suy nghĩ, cũng không tặng quần áo cho đôi ta!

- Ít nói linh tinh đi, ta đã đưa qua! Quần áo ba người đều là một kiểu!

- Quần áo bệnh tâm thần?

Hai người Vương Tuyệt và A Lương mở to hai mắt, ngươi mẹ nó không hợp thói thường!

- Được rồi, đừng nói nữa.

Tuy là ăn mặc thoải mái, nhưng Kiều Nguyệt không muốn nói ra, thật sự là có chút xấu hổ.

- Kiều học tỷ, lớp chúng ta không lập ban cán bộ sao?

Cuối cùng Trần Thư nói ra mục đích của mình:

- Ta muốn đảm nhiệm thủ quỹ của lớp!

- Thôi dẹp đi!

A Lương trực tiếp mở miệng nói:

- Đến lúc đó chẳng những phí của lớp không còn, không chừng mỗi người trong lớp đều sẽ ghi một số nợ lớn!

Vương Tuyệt không hiểu nói:

- Sao lại thế?

- Quỹ lớp cản bản không đủ cho hắn dùng, khẳng định sẽ lấy thân phận của mọi người để vay!

- A Lương, ngươi đừng nói xấu ta, Trần Thư ta chưa bao giờ làm chuyện này! Nhiều lắm là giúp mọi người tìm việc ở Hắc Châu!

- Tìm việc gì ở Hắc Châu, không phải là muốn bán các học sinh sao? Ngươi điên rồi!

Ba người lập tức nổi lên tranh đoạt chức vụ thủ quỹ lớp.

- Được rồi…

Khóe miệng Kiều Nguyệt giật một cái, nói:

- Ban cán bộ nói sau, các ngươi đi trước đi!

Trong lòng nàng ta hạ quyết tâm, quỹ lớp chắc chắn không thể để cho ba người này quản, đến lúc đó đoán chừng cả lớp đều

sẽ bị bán đi.

…

Hai ngày sau, ba người Trần Thư đều tiến vào trạng thái, nghiêm túc lên lớp học.

Nhất là khoa văn hóa, vốn cho rằng là chuyện cực kỳ nhàm chán, kết quả Trần Thư lại nghe đến say sưa.

Kiến thức đại học bao gồm tất cả các phương diện, thế giới thần bí từng bước hiện ra cho mọi người.

Ngày thứ ba, giữa trưa.

- Trần Thư, mau rời giường đi, xế chiều hôm nay là tiết thực chiến đầu tiên!

Ba người mơ mơ màng màng rời giường, thu thập một chút, đi vào trong Ngự Thú Quán số 1.

Lúc này Ngự Thú Quán đã có mấy trăm người.

Vẻ mặt mọi người đều phấn khởi, cùng chờ lão sư đến.

Tiết thực chiến là cả khối cùng tiến lên, chừng năm trăm người.

Cũng may Ngự Thú Quán của Hoa Hạ học phủ là đứng đầu trong nước, có thể dễ dàng chứa mọi người.

Ba người Trần Thư chậm rãi đi tới Ngự Thú Quán.

Không khí vốn ồn ào trở nên yên lặng, trong ánh mắt của mọi người đều có không phục, nhưng không đứng ra.

Bởi vì do Trần Thư, mỗi người đều liều mạng trở thành Hắc Thiết Cấp, rửa sạch nhục nhã!

- Ừm?

Chương 526: Muốn tìm một chút công việc cho các bạn học ở Hắc Châu (2)

Trần Thư vừa thấy vẻ mặt của mọi người, trong mắt có chút ý cười. Hắn thấy lão sư chưa đến, trực tiếp đi tới phía trước nhất

của đội ngũ.

- Ta thấy mọi người đều có chút không phục!

Trần Thư chắp hai tay sau lưng, nói:

- Tiểu Vu Dịch, hình như ngươi có chút khó chịu? Nếu không chúng ta so tay một chút?

- Hừ! Ngươi nhắm vào ta?

Hai tay Vu Dịch nắm lại, nhưng không dám thật sự tỷ thí cùng Trần Thư.

- Không không không!

Trần Thư cười cười, nói:

- Không phải ta nhằm vào ngươi, ta nói là các vị ở đây, đều không được!

Trong nháy mắt, toàn trường trợn mắt nhìn, đã nhịn Trần Thư lâu lắm rồi!

- Ngự Thú Sư, tất cả đều dựa vào thực lực nói chuyện!

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, lên tiếng:

- Có người nào muốn đánh cùng ta một trận hay không? Chỉ cần có thể thắng, hai tay dâng năm trăm học phần lên!

- Nhưng cần nộp phí báo danh mười học phần!

Trần Thư cười nói, chuẩn bị sử dụng tiếp chiến lược trung học, trước kiếm một số học phần rồi nói sau.

- Sao thế? Không ai lên?

Trần Thư đảo tròng mắt, xem ra phép khích tướng bình thường là vô dụng.

Một lát sau, hắn thở dài, nói:

- Thật ra không phải ta muốn học phần, mà là người hướng dẫn Liễu Phong của ta, hắn ta muốn học phần, ra mặt thì lại xấu hổ.

- Nếu như các ngươi không nộp một điểm học phần, hình như hắn ta sẽ đánh trượt môn của các ngươi!

Làm lão sư của mình, ngẫu nhiên cõng nồi cũng là hợp lý nhỉ?

Lời này vừa nói ra, toàn trường yên tĩnh không tiếng động, không ngừng suy nghĩ lời Trần Thư nói là thật hay giả.

Trượt môn đối với sinh viên mà nói thật sự là một chuyện rất có lực chấn nhiếp!

Nhưng vào lúc này, cửa Ngự Thú Quán bị đẩy ra, một nam tử đầu đinh đi tới.

Hai con ngươi của Trần Thư co rụt lại, nháy mắt về lại đội ngũ.

Vậy mà là Liễu Phong tới đây!

- Chào mọi người, ta là lão sư khóa thực chiến của các ngươi, Liễu Phong!

Trong phút chốc, ánh mắt các sinh viên trở nên vô cùng kỳ quái.

Vẻ mặt Liễu Phong nghi hoặc, mở miệng hỏi:

- Các bạn học, sao thế?

Một tên sinh viên cố lấy dũng khí lặp lại những lời Trần Thư vừa nói.

- Ta mẹ nó!

Vẻ mặt Liễu Phong giận dữ, ánh mắt lập tức tìm kiếm thân ảnh của Trần Thư.

- Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta…

Trần Thư nằm sấp trên mặt đất, chuẩn bị chuồn đi, đợi tiếp nữa là có nguy cơ bị hỏa táng.

Đúng lúc này, một thân ảnh xuất hiện phía trước chặn đường đi của hắn.

Trần Thư khẽ ngẩng đầu, lập tức thấy được khuôn mặt hung tàn của Liễu Phong.

- Liễu…Liễu lão sư…

Liễu Phong trực tiếp nắm lấy, nhấc Trần Thư lên.

- Ngươi nằm trên mặt đất làm gì?

- Ta … ta muốn cảm nhận hơi thở đất đai một chút, làm thiên nhất hợp nhất cảnh giới tối cao…

- Bớt nói linh tinh lại cho ta.

Liễu Phong ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Vừa rồi lời các bạn nói là thật?

Vẻ mặt Trần Thư mờ mịt:

- Nói cái gì? Gà mái!

- Tiểu tử ngươi được lắm, mới là học sinh của ta hai ngày, trực tiếp mang thanh danh của ta ra lừa bịp?

Liễu Phong hít sau một hơi, hắn ta thoạt nhìn bình tĩnh, nhưng trong lòng có chút luống cuống.

Cái này mẹ nó vừa mới trở thành đạo sư của Trần Thư không lâu, hắn ta mơ hồ cảm giác được cửa chính Trần Linh Cục mở ra cho hắn ta.

Bỏ bốn lên năm, mình là một giáo sư của Hoa Hạ học phủ trực tiếp đi thẳng vào tù?

- Tục ngữ nói, kiếp trước mổ heo, đời này dạy người!

Liễu Phong nói:

- Ta mẹ nó là kiếp trước giết người, cho nên đời này dạy "Thư"?

- Ta sai rồi, sai hoàn toàn luôn!

Trần Thư cúi đầu, bộ dáng thành thành thật thật nhận sai.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Lần sau còn dám như vậy…

Trần Thư vỗ vỗ ngực, chém đinh chặt sắt nói:

- Vu Dịch ta tình nguyện chấp nhận xử phạt của học phủ!

- Cái này còn tạm được…hả?

Vẻ mặt Liễu Phong thoáng ngây ngẩn cả người, Vu Dịch? Mẹ nó ngươi phạm tội mà liên quan gì tới người ta?

- Ta làm gì sai…

Vẻ mặt Vu Dịch u oán, thấp giọng nói thầm.

- Không cần để ý chi tiết!

Trần Thư khoát tay, thừa dịp lúc Liễu Phong sững sờ chạy về trong đám người.

- Được rồi, hiện tại bắt đầu học khóa thực chiến!

Con ngươi Liễu Phong chuyển động, chuẩn bị để tên tiểu tử này nhớ lâu một chút, bằng không những ngày sau đó bản thân mình không qua được?

Hắn ta đi tới trước đám người, nói:

- Làm Ngự Thú Sư, tầm quan trọng của thực chiến không cần nói cũng biết! Ngự Thú Sư không có sức chiến đấu không có khả năng tốt nghiệp! Ta hy vọng mọi người có thể xem trọng.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người gật đầu một cái, lộ ra vẻ vô cùng nghiêm túc.

Thân thể Liễu Phong dựa vào ngồi trên đài tỷ thí bên cạnh, mở miệng nói:

- Vì sao có người là Khế Ước Linh cấp SS, mà có người là Khế Ước Linh cấp D, nhưng chiến lực lại hoàn toàn khác nhau?

Trong phút chốc, ánh mắt mọi người khẽ chuyển hướng về phía Vu Dịch và Trần Thư.

- Điệu thấp, điệp thấp!

Trần Thư gật đầu mỉm cười, khoát tay áo, ra vẻ vô cùng khiêm tốn.

Trái lại Vu Dịch im lặng không nói, Liễu Phong đã thuộc loại đọc được thẻ căn cước.

- Lão sư!

Hắn ta trực tiếp giơ tay lên, trong mắt tràn ngập sự không phục và chiến ý.

Chương 527: Sống thọ đấy

– Ta nghĩ so với trước đây, ít nhất Ngự Thú Đẳng Cấp cũng cần giống nhau chứ? - Một con Khế Ước Linh Vương cấp D hoàn toàn có thể nghiền ép Khế Ước Thú Hắc Thiết cấp SSS!

Tuy rằng Vu Dịch không địch lại Trần Thư, nhưng chỉ là tạm thời, khế ước linh của hắn ta là cấp SS, thiên phú Ngự Thú cũng là cấp Siêu Phàm, cho dù không đào tạo ở trường học, trong nửa năm nhất định sẽ đột phá!

Hắn ta vẫn có kiêu ngạo của mình, không bởi vì một lần thất bại mà bị phai mờ.

Liễu Phong nao nao, thật ra hắn ta chỉ tùy ý đưa ra ví dụ, ngược lại không liên tưởng đến Trần Thư và Vu Dịch.

- Ngươi Hắc Thiết là có thể đánh thắng được ta?

Trần Thư chớp chớp lông mày, mở miệng nói.

Vu Dịch quay đầu nhìn lại, nói:

- Ngươi sẽ không cho là hai Khế Ước Linh cấp D của ngươi là vô địch?

- Chờ ngươi Hắc Thiết, chúng ta lại đánh một trận?

Trong mắt Trần Thư có ý cười gian trá, từng bước một hướng dẫn đối phương.

Vu Dịch gật đầu nói:

- Hi vọng ngươi sẽ không thua quá thảm!

- Được, vừa vặn có Liễu Phong lão sư chứng kiến, chúng ta lập một cái ước định đi, nếu là tỷ thí, đương nhiên phải có tiền đặt cược, một ngàn học phần thì sao?

Lời này vừa nói ra, mọi người sợ hãi than, không ngờ lần này Trần Thư chơi lớn như vậy.

Một ngàn học phần đã không phải là con số nhỏ, có thể tùy thời đổi thành một triệu Hoa Hạ tệ, mà trên thực tế giá trị cũng rất cao.

- Một ngàn học phần?

Vu Dịch nhíu mày, trong mắt có chút do dự.

Nhưng nghĩ đến thiên phú của bản thân, nhận định mình sẽ không thua.

- Cứ quyết định vậy đi!

- Không hổ là thiên tài!

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, nhìn về phía những người còn lại, mở miệng nói ra:

- Mọi người có muốn đặt cược, có thể trực tiếp tìm ta ở ký túc xá 333 lầu một!

- Tội phạm cầm cái, tuyệt đối đền tiền…ây…thắng đến hốt hoảng luôn!

Ba!

Liễu Phong lắc mình, vỗ đầu Trần Thư.

Lá gan ngươi lớn quá nha, trực tiếp coi như nhà cái?

- Được rồi, những người còn lại không được phép đặt cược!

Tuy là học phủ không có quy định liên quan, nhưng từ đầu đến cuối có chút hoàn cảnh trường học bại hoại.

Liễu Phong nói:

- Chỉ hai người các ngươi tỷ thí, ta có thể làm cái…không phải…làm chủ!

Hắn ta khinh miệt xì một tiếng, tiểu tử này thật sự có thể làm người ta lệch lạc.

Ước định chiến đấu của hai người ngược lại để những người khác một trận chờ mong.

Tuy sức chiến đấu của Trần Thư kinh người, nhưng trên thực tế mọi người xem trọng Vu Dịch hơn.

Thậm chí Liễu Phong cũng cho rằng tỷ lệ thắng của Trần Thư không cao.

Sức chiến đấu bây giờ của Slime vẫn như cũ, nhiều nhất tương đương cùng cấp bậc siêu cấp S, nhưng tới siêu SS nhất định có khoảng cách.

Mà Vu Dịch một khi trở thành Hắc Thiết cấp, Băng Tuyết Lân Thú cấp SS ban đầu tiến hóa trở thành Khế Ước Linh cường đại siêu SS.

Khoảng cách đã rõ ràng!

- Hôm nay chúng ta không lên lớp, mục đích chủ yếu là để quen biết mọi người một chút, thuận tiện nói đơn giản một chút kỹ xảo liên quan tới thực chiến!

- Trần Thư, ngươi đi lên!

Khóe miệng Liễu Phong có ý cười không hiểu, bình tĩnh mở miệng nói ra.

Trong lòng Trần Thư lộp bộp một cái, thoáng chút đã ý thức được không thích hợp.

- Liễu lão sư, ta… ta không được, quá nhiều người, ta căng thẳng đến muốn đi tiểu!

Lời còn chưa dứt, Liễu Phong trực tiếp bắt được đi lên.

- Ngự Thú Sư chúng ta đầu tiên chính là phải học được cách sử dụng kỹ năng linh hoạt! Chắc hẳn lúc mọi người học cấp ba đã học qua.

Liễu Phong triệu hồi Khế Ước Linh của bản thân ra.

Một con Hắc Sắc Tri Chu xuất hiện, to khoảng chừng năm sáu mét, dáng dấp dữ tợn làm người sợ hãi.

- Đây là Khế Ước Linh SS của ta, Bạo Huyết Ma Chu!

- Kỹ năng của nó là 【 Tơ Nhện 】 , chủ yếu dùng cho khống chế!

Trong chốc lát, Ma Chu phun ra một ngụm tơ nhện, trực tiếp che Trần Thư đang muốn chạy trốn lại…

- Ta…

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, đã có chút không thể sinh ra yêu mến.

- Trừ cái đó ra, tính dai của tơ nhện cực mạnh, có thể chống đỡ cho mang người chạy trốn!

Nói xong, Ma Chu trực tiếp phun tơ nhện lên trần nhà Ngự Thú Quán, thân thể cao lớn trực tiếp đong đưa..

- Ta sai rồi!

Trần Thư cũng bị mang theo lên, lắc lư qua lại trên trần nhà, kích thích này có thể so sánh với cáp treo!

- Đương nhiên, đây đều là cơ sở kỹ năng khống chế, các vị chắc hẳn đều biết!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Các ngươi có thể trở thành sinh viên Hoa Hạ học phủ, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra là nhất định trở thành Bạch Ngân Cấp, thậm chí cũng có thể là Hoàng Kim Cấp.

- Đối với Ngự Thú Sư cao giai mà nói, kỹ năng tổ hợp tương đối quan trọng!

Không gian bên cạnh hắn ta vỡ tan, một con Lam Sắc Điểu Đầu duỗi ra, trong mắt có hào quang kỹ năng.

Trong chốc lát, Trần Thư vừa lúc rơi xuống đất lại bị một cái trụ băng dày vây khốn.

- Nếu ta đơn giản dùng lửa đốt cháy thì không cách nào là tan trụ băng!

Không gian của Liễu Phong bên cạnh lại vỡ tan, lộ ra một con thằn lằn màu đỏ, trong miệng mang theo nhiệt độ cực nóng.

- Giết người kìa!

Trong lòng Trần Thư giật mình, lập tức kêu rên.

- Không chết được!

Chương 528: Kinh nghiệm xã hội vẫn còn quá nông cạn

Vẻ mặt Liễu Phong bình tĩnh, để cho tiểu tử ngươi giả danh ta lừa bịp. Nếu như quả thật báo cáo lên học phủ, tuy sẽ không xử lý, nhưng không tránh được bị trừ điểm học phần.

Liễu Phong chỉ là đổi phương thức trừng phạt mà thôi.

Xuy xuy xuy!

Ngọn lửa đốt tới, nhưng băng cứng vẫn không có dấu hiệu hòa tan.

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng bản thân bị ngọn lửa vây chung quanh, nhưng nhiệt độ không tăng lên, thậm chí có chút lạnh lẽo.

- Nhưng nếu ta dùng tơ nhện để bổ trợ, uy lực của ngọn lửa sẽ khác!

Chỉ thấy Ma Chu phun tơ nhện ra, quấn quanh trên băng cứng.

Ngọn lửa lần thứ hai đánh úp tới, nháy mắt đốt lên tơ nhện, nhiệt độ ngọn lửa tăng vọt mấy lần.

Trụ băng vốn cứng cáp bằng mắt thường có thể thấy dần tan ra.

Tơ nhện sợ lửa là một nhược điểm, nhưng nếu như thật sự quấn quanh con mồi, đối phương lựa chọn dùng ngọn lửa để thoát khỏi bao vây, thì chỉ tăng thêm thương tổn đối với bản thân.

- Sống thọ rồi!

Trần Thư lớn tiếng kêu rên, toàn bộ Ngự Thú Quán giống như đang mổ heo…

- Được rồi!

Liễu Phong trực tiếp thu Khế Ước Linh, toàn bộ hiệu quả kỹ năng tiêu tán.

Mặc dù chỉ đơn giản là kỹ năng tổ hợp, nhưng trong lòng mọi người sợ hãi thán phục, mơ hồ mở ra cửa chính thế giới mới.

Trụ băng, hỏa diễm và tơ nhện tiêu tán toàn bộ.

Phù phù!

Trần Thư cũng chớp mắt, thẳng tắp ngã xuống.

- ??

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, quần áo của ngươi không có một chút dấu vết, có cần phải giả vờ giống như vậy không?

- Hiện tại ta cảm thấy có chút hoa mắt chóng mặt.

Trần Thư nằm nghiêng, hai tay ôm đầu, dáng vẻ thần chí không rõ.

Ngữ khí của Liễu Phong bình tĩnh, nói:

- Để ngươi làm đại diện khoa thực chiến!

- Nếu lão sư nói như vậy, ta đây có thể làm tốt!

Đùi phải của Trần Thư vỗ vào chân trái một cái, thân hình thẳng tắp đứng lên.

- …

Làm đại diện của khóa, tới cuối kỳ lúc tổng kết, nhất định sẽ khen thưởng học phần.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người quăng ánh mắt hâm mộ tới.

Nhưng không có cách nào, thực lực của Trần Thư cường đại, cộng thêm đạo sư của hắn là Liễu Phong, có chút phúc lợi cũng là bình thường.

Tiếp đó Liễu Phong lại giới thiệu một ít kỹ xảo thực chiến.

Lúc chạng vạng tối, tiết lên lớp thực chiến đầu tiên cứ như vậy kết thúc!

- Ta muốn đi lấy bưu kiện, các ngươi thì sao?

Ba người Trần Thư đi trên đường, hắn ta nhìn về phía A Lương và Vương Tuyệt.

A Lương nói:

- Vừa lúc hộp bảo bối của ta cũng tới!

- Hộp bảo bối?

Trần Thư và Vương Tuyệt lập tức quay đầu nhìn lại, trong mắt lóe ra ánh mắt tham lam.

Khéo miệng A Lương giật giật, nói:

- Hai người muốn làm gì? Đối với các ngươi mà nói vô dụng.

- Chúng ta không tin.

Ba người cùng nhau đi tới chỗ lấy bưu kiện của học phủ, nhận bưu kiện của mình.

Trước tiên, Trần Thư và Vương Tuyệt có chút không kìm nén được, trực tiếp mở bưu kiện của A Lương ra.

Quả nhiên là một cái rương nhỏ màu đen!

- Ta đoán bên trong là tiền mặt!

- Ta đoán là Ngự Thú Trân Châu hoặc vật liệu lãnh chúa!

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Người nào cũng có phần, không vấn đề gì chứ?

A Lương vỗ vỗ ngực, nói:

- Được! Nếu hai người thích thì chia đều cũng được!

Nghe xong lời này, hai người dùng sức mạnh một chút, không chờ kịp mở rương đen ra.

Nhưng mà, đồ vật bên trong lại khiến hai người mở rộng tầm mắt.

- A cái này…

Không phải trân bảo như trong tưởng tượng, mà là một đống đồ vật kỳ kỳ quái quái, cái vít vặn, la bàn, bài poker, Thủy Tinh Cầu, hút bồn cầu…

- Ngươi mẹ nó…đúng thật là một nhân tài!

Hai người cùng nhau nhìn lại, có chút hiểu được vì sao A Lương xem như hộp bảo bối.

A Lương mơ hai tay ra, nói:

- Ta thật là toàn năng!

- …

Hai người cùng nhau lắc đầu, đống đồ này thật sự là chó cũng không cần!

Vương Tuyệt quay đầu nhìn lại, nói:

- Đúng rồi, tội phạm ca, ngươi là ai?

- ??

Trần Thư khẽ giật mình, ngươi mắng chửi người đúng không?

- y…

Thân thể Vương Tuyệt run lên, nói ra:

- Ý của ta là, trong tay ngươi là cái gì!

- Một chút dược liệu!

- Ta cảm thấy người nào có thể thấy là có phần..

- Yên tâm, các ngươi không nhìn thấy!

- …

Ba người cười nói, tiến về căn tin ăn cơm, cầm bưu kiện trở về ký túc xá.

Trần Thư mở TV ở phòng khách ra, chiếu phim thần tượng.

Nửa tiếng sau:

- Ta muốn bế quan, không có chuyện quan trọng đừng quấy rầy ta!

Trần Thư về tới phòng.

Hắn mở kiện hàng trong tay ra, bên trong đúng là các loại dược liệu Hắc Thiết Cấp, dùng để phối trí Dược Tề Lực Lượng, Dược Tề Nhún Nhảy Lực, các loại dược tề Phòng Ngự…

Chính là tập đoàn Thiên Hoa vận chuyển tới.

Trần Thư không vội phối trí Hắc Thiết cấp, mà lấy dược liệu cần thiết để làm Dược Tề Lôi Điện Hắc Thiết Cấp ra.

Hắn tự giới thiệu có thể thành công làm ra Dược Tề Lôi Điện đạt tới Tông Sư Cấp làm rung động lòng người, chuẩn bị nhìn một chút sẽ xuất hiện hiệu quả gì ngoài mong muốn.

Ngay tại lúc ba người mỗi người làm mỗi chuyện, bên ngoài ký túc xá xuất hiện một vị khách không mời mà đến!

Một tên nam sinh cởi trần đi tới lầu ba, hắn ta lẩm bẩm:

- Chính là ký túc xá 333? Ỷ vào cấp bậc ưu thế khi dễ người nhà họ Vu chúng ta?

Chương 529: Kinh nghiệm xã hội vẫn còn quá nông cạn (2)

Cốc cốc cốc! Vu Giang đi tới bên ngoài ký túc xá, nói:

- Mở cửa, Ngự Thú Hội kiểm tra phòng ngủ!

- Ngự Thú Hội?

Vương Tuyệt đang ở phòng khách nhíu mày, luôn có cảm giác kẻ đến có chút bất thiện.

Nhưng hắn ta không để ý, trực tiếp mở cửa ra.

Nếu có người đến bắt nạt, lột luôn quần lót cũng không cho hắn ta!

- Hử? Vương Tuyệt?

Vu Giang nhíu mày, nhận ra Vương Tuyệt đến từ thành phố Bắc Nguyên.

- Vu Giang? Ngươi muốn làm gì?

Vương Tuyệt nhướng mày, biết được đối phương là kẻ đến không thiện.

- Hôm nay không rảnh phản ứng với ngươi, ta tìm một người tên là Trần Thư!

Vẻ mặt Vương Tuyệt bình tĩnh, nhìn về hai gian phòng khác đang đóng chặt.

- Ta cảm thấy ngươi tốt nhất đừng phách lối như vậy!

Mặc dù Vương Tuyệt là Ngự Thú Sư cấp 9, nhưng không có gì sợ hãi.

Ngay lúc này, A Lương từ trong phòng đi ra.

- Vương Tuyệt, ngươi thật sự đừng nói, quần áo Trần Thư đưa mặc lên có chút dễ chịu!

Vu Giang ngẩng đầu nhìn một cái, thân thể nhịn không được chấn động!

Mẹ nó, quần áo bệnh nhân tâm thần?

Trong lòng hắn ta có chút luống cuống, mặc dù Học Bá Lâu đau đầu, nhưng bệnh tâm thần ai không sợ?

- Hả? Ngươi tìm ai?

Ánh mắt A Lương nhìn về phía Vu Giang có địch ý.

- Hừ!

Vu Giang không muốn trêu chọc A Lương, trực tiếp khóa chặt ánh mắt lên gian phòng đóng chặt duy nhất.

Chắc hẳn Trần Thư ở bên trong!

- Cút ra đây! Nhãi con!

Ầm!

Vu Giang trực tiếp đạp một cước lên cửa, bằng vào thân thể Hắc Thiết Cấp mạnh mẽ phá vỡ.

- Ngươi tìm ta?

Trần Thư đang phối trí Dược Tề Lôi Điện Hắc Thiết Cấp, thậm chí đầu cũng không quay lại nhìn.

Nhưng trước mắt hắn xuất hiện một tuyển hạng.

【 Chọn mục 1: Thừa nhận sai lầm, nói xin lỗi đối phương, cầu xin tha lỗi! Hoàn thành ban thưởng: Một bình Dược Tề Bạch Ngân Cấp ngẫu nhiên. 】

【 Chọn mục 2: Bình tĩnh mở miệng nói: “Gọi cả khối các ngươi tới! Ta muốn đánh năm trăm người!” Hoàn thành ban thưởng; Thu được danh xưng: Đạo tặc ngông cuồng, hiệu quả: Ngươi khiêu khích có hiệu quả hơn. 】

【 Chọn mục 3: Không nói hai lời, trực tiếp đánh lén! Cái này là phong thái tội phạm! Hoàn thành ban thưởng: Kỹ năng “Trùng Phong”, “Hỏa Diễm Oanh Kích” +1. 】

Khóe miệng Trần Thư cười một tiếng, không nghĩ tới vậy mà ban thưởng đưa tới cửa?

- Là ngươi khi dễ Vu Dịch?

Lúc này Vu Giang vẫn không ý thức nguy cơ đã đến gần.

Hắn ta chắp hai tay sau lưng, biểu hiện như học trưởng bá khí, nói:

- Nghe nói ngươi ỷ vào ưu thế Hắc Thiết Cấp, năm nhất đã làm mưa làm gió?

- Ta cho ngươi hai lựa chọn, cái thứ nhất…

Ầm!

Hắn chưa dứt lời, trên đỉnh đầu đã trực tiếp rơi xuống một quả lôi cầu!

Xuy xuy xuy!

Uy năng của lôi điện không ngừng tràn ngập, nháy mắt thân thể Vu Giang cứng ngắc, co quắp ngã xuống đất, thậm chí không ngừng phun bọt mép.

- Ngươi mẹ nói nói nhiều thật!

Trần Thư lắc đầu, chỉ thấy trên tủ quần áo bên cạnh Vu Giang đang có một con Husky không ngừng nhảy nhót.

- âm hiểm!

Hai người Vương Tuyệt giơ ngón tay cái lên, hai người vốn cho rằng sẽ có một trận đại chiến, kết quả vừa bắt đầu đã bị đánh ngã.

Kinh nghiệm xã hội vẫn quá nông cạn!

Vương Tuyệt nhịn không được tán thưởng:

- Tội phạm ca, thật sự là ngươi đánh lén là tự nhiên mà thành à!

- Thao tác cơ bản mà thôi!

Trần Thư mở miệng nói:

- Đánh lén, quan trọng chính là chuẩn ngoan độc!

Nói xong, hắn bắt đầu lên lớp tiểu học tội phạm cho hai người!

Hai người nhất thời hứng thú, đồng thời nói ra ý kiến của mình về đánh lén.

Ba người chứng thực cho nhau, ngồi lý luận suông, nhưng nội dung đàm luận lại khiến người ta run sợ.

Những người không biết tình hình còn thực sự nghĩ rằng họ là học bá nữa!

Vu Giang ngã trên mặt đất âm thầm giật giật khoé miệng:

Đây thực sự là ký túc xá học sinh sao? Thứ Đầu Lâu cũng không đến mức thái quá như vậy đi!

Hắn ta không nhúc nhích, tiếp tục phục hồi cơ thể của mình.

Hiện giờ thân thể tê liệt, ngay cả triệu hoán Khế Ước Linh cũng không thể làm được.

Ngay tại thời điểm này.

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Nhưng suy cho cùng, ta cảm thấy điểm mấu chốt của đánh lén chính là phân tán lực chú ý!

Vừa dứt lời, một đạo lôi cầu ập tới.

Vu Giang sắp khôi phục thì thân thể lại co rút, miệng sùi bọt mép, trực tiếp ngất xỉu.

- …

Hai người đồng loạt nhìn lại, mở miệng nói:

- Ngươi sẽ không thật sự tiễn hắn ta đi chứ?

- Làm sao có thể? Lực khống chế của ta đã đạt tiêu chuẩn rồi đó!

Trần Thư nhún nhún vai, nói:

- Ta chỉ là dạy cho hắn ta một bài học nhỏ thôi.

- Husky, kéo hắn ta xuống lầu!

- Ngao!

Husky vô cùng hưng phấn, trực tiếp nhảy xuống, đi tới bên cạnh Vu Giang.

Trong miệng nó tự động ngưng tụ hỏa cầu, nhắm ngay đầu Vu Giang…

- Mẹ nó!

Trần Thư giật mình, lập tức đánh ngã Husky.

Hỏa cầu này mà đánh ra, trên cơ bản Vu Giang cũng không còn sống nổi nữa.

- Mẹ nó, ngươi không làm ta vào ngục thì không yên được đúng không?

- Ngao!

Vẻ mặt Husky vô tội, không hiểu mình đã làm gì sai…

Trần Thư mạnh mẽ thu hồi nó vào Ngự Thú Không Gian.

- Thôi dẹp luôn đi…

Hắn thở dài, trực tiếp nhấc quần áo Vu Giang lên, kéo hắn ta ra ngoài.

Chẳng bao lâu sau đã đi xuống tầng dưới của ký túc xá.

Chương 530: Ta chuẩn bị thành lập một xã đoàn tội phạm

Vu Giang giống như chó chết mà trực tiếp bị ném đến bên cạnh Túc Quản Vương đại gia. - Đại gia, tạm thời cho ngài cái này!

- Ừ?

Vương đại gia quay đầu nhìn lại, trong mắt có chút kinh ngạc.

- Tân sinh? Không tệ đâu!

Vốn hắn còn tưởng rằng ba người là tân sinh nên nhất định sẽ bị đánh đuổi.

Kết quả, thế mà lại là lão sinh Vu Giang bị lôi ra ngoài trước!

- Khiêu khích ta, hiệu trưởng đến cũng phải bị khiêng ra ngoài thôi!

Trần Thư bình tĩnh khoát tay áo, phong thái tội phạm lộ ra!

- Alo! Hiệu trưởng Tần, nơi này có một học sinh…

- Đại gia!

Trần Thư giật mình, khóe miệng giật giật.

Mẹ nó, ngươi không nói vũ đức à, trước mặt lại chơi trò mách lẻo!

Đại gia lắc đầu, thu hồi điện thoại di động lại rồi nói:

- Nếu muốn chết thì ít nói thôi, biết chặt chém không hả?

- Ta sai rồi, đây không phải là khoe khoang sao…

Trần Thư cười gượng một tiếng, xoay người trở lại ký túc xá.

- Tiểu tử này…

Vương đại gia lắc đầu, về phần Vu Giang bên cạnh, hắn căn bản cũng không hề để ý. Chỉ là bị đánh ngất xỉu mà thôi, loại chuyện này ở Học Bá Lâu rất thường xuyên xuất hiện.

…

Trần Thư trở lại ký túc xá, ba người cứ như không có chuyện gì xảy ra cả.

Trong tay hắn cầm một bình dược tề màu xanh lam, trong đầu xuất hiện tiếng hệ thống nhắc nhở.

【 Hiệu quả cấp tông sư ngoài định mức: Hiệu quả tê liệt của kỹ năng thuộc tính lôi điện tăng lên 100%! Một Khế Ước Linh chỉ có thể sử dụng một lần! 】

Trần Thư hơi ngẩn ra, tuy rằng không phải tăng cấp bậc kỹ năng, nhưng hiệu quả vẫn vô cùng cường đại.

Đáng tiếc là chỉ có thể uống một bình, bởi vì độ thuần thục của cùng một loại dược tề là giống nhau nên hiệu quả cấp tông sư chỉ có thể có hiệu lực một lần.

Cho dù hắn lại chế tạo ra Dược Tề Lôi Điện ở các cấp bậc khác nhau cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

Trần Thư rót Dược Tề Lôi Điện vào Husky, bắt đầu phối trí các dược tề còn lại.

Phần lớn đồ giám dược tề của hắn đều thuộc về cấp đại thành, có thể nuốt thêm một lượng 25%, đây lại là sự tăng lên không nhỏ rồi.

…

Bởi vì ngày hôm sau không có lớp nên Trần Thư ngủ thẳng đến trưa.

Độ khó khi chế tạo dược tề Hắc Thiết Cấp tăng vọt, trên cơ bản mỗi lần điều chế đều cần hơn một giờ, cực kỳ hao phí thời gian.

- Chào buổi sáng!

Trần Thư ngáp dài, rời khỏi phòng.

- Mới sáng sớm mà hai người lại xem phim này?

Miệng Trần Thư khẽ mở ra, chỉ nghe thấy trên TV không ngừng truyền đến âm thanh ‘Makabaka’.

- Giữ vững sự ngây thơ!

Hai người xem say sưa, vô cùng nghiêm túc mà nói.

- Đúng rồi, Trần Thư, nghe nói sắp huấn luyện quân sự rồi, ngươi biết không?

- Trời nóng như vậy, huấn luyện quân sự là muốn lấy mạng người à! Địa điểm huấn luyện quân sự là ở Ngự Thú quán số mấy đấy? Ta chuẩn bị làm chút cống hiến cho tân sinh đây…

Tròng mắt Trần Thư chuyển động, lấy ra một bình dược tề màu xám tro trong tay, vuốt ve thân bình.

- Đây là cái gì?

Vương Tuyệt nhìn về phía dược tề, cảm giác có chút mới lạ.

- Ừm?

Thân thể A Lương lại chấn động, theo bản năng nhận ra được nguy cơ, trái tim cũng đập thình thịch.

- Cái thứ gì vậy?

- Thứ đồ nhỏ không đáng nhắc tới!

Trần Thư lắc đầu, trong mắt tràn ngập quý trọng. Đây chính là căn cơ vững chắc của tội phạm Nam Giang đó.

Vương Tuyệt có chút ngây ngốc, mở miệng hỏi:

- A Lương, ngươi có đến mức sợ hãi như vậy không?

- Ta cảm thấy đó không giống như một thứ đứng đắn!

Trực giác của A Lương nói cho hắn biết, thứ đồ chơi này rất nguy hiểm!

- Đúng rồi, địa điểm huấn luyện quân sự là ở Dị Không Gian, liên quan gì đến Ngự Thú Quán của trường chứ?

- Cái gì? Dị Không Gian!

Trần Thư lập tức đứng bật dậy, trong mắt lại lóe lên hào quang.

- Làm sao vậy?

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Dựa theo lệ cũ năm trước, huấn luyện quân sự được tiến hành trong cứ điểm của Trấn Linh Quân ở Dị Không Gian.

- Không có gì, có chút hưng phấn…

Khóe miệng Trần Thư nhịn không được mà nở nụ cười, hắn hỏi:

- Khi nào xuất phát?

- Còn mấy ngày nữa, kích động đến như vậy sao?

- Ngươi không hiểu đâu!

Trần Thư lắc đầu, vừa có thể kiếm được đại lượng tài nguyên, vừa có thể thỏa mãn tâm lý tội phạm của mình.

Hơn nữa còn hợp lý hợp pháp, đi đâu tìm được chuyện tốt như vậy chứ?

Vương Tuyệt hoàn toàn không biết vì sao Trần Thư lại hưng phấn như vậy.

Hắn ta mở miệng hỏi:

- Hôm nay đã bắt đầu có xã đoàn chiêu tân binh rồi, các ngươi có tham gia không?

- Xã đoàn?

Trần Thư nhíu mày, mở miệng nói:

-Vừa vặn không có việc gì làm, đi xem một chút!

Ba người thu dọn xong, rời khỏi ký túc xá, đầu tiên là đến căn tin ăn cơm trưa, sau đó lại đi tới đường phố chiêu tân binh của xã đoàn.

Chỉ thấy lúc này, đường phố đã có vẻ cực kỳ náo nhiệt, hơn mười xã đoàn bày bàn ra, muốn chiêu mộ thành viên.

Ngoại trừ các loại xã đoàn giải trí ra, còn có các xã đoàn liên quan đến Ngự Thú, ví dụ như xã đoàn chiến đấu, xã đoàn tri thức Ngự Thú vân vân.

- Bạn học, có muốn tham gia xã đoàn không?

- Tham gia xã đoàn chúng ta đi, bên trong đều là học tỷ học muội cả!

Chương 531: Cần ta đến để thay đổi phong thủy

Ba người vừa mới tới nơi này, thoáng cái liền có người vây quanh, muốn mời bọn họ gia nhập xã đoàn. Ba người Trần Thư đều lắc đầu, không có hứng thú quá lớn.

- A Lương, Vương Tuyệt, hay là chúng ta thành lập một xã đoàn đi?

Trần Thư mở miệng nói, trong mắt có vẻ hưng phấn.

A Lương quay đầu qua nhìn hắn nói:

- Ngươi muốn thành lập xã đoàn?

Vương Tuyệt nói:

- Ta cảm thấy được đó, ngươi muốn xây dựng xã đoàn gì?

- Tội phạm xã, các ngươi cảm thấy thế nào?

- ?

Vẻ mặt hai người rất quái dị, đồng loạt nhìn lại.

Một lúc sau, A Lương nói:

- Ngươi nghĩ nhà trường có thể đồng ý không? Một cái tên thái quá như vậy!

- Không có việc gì, ta sẽ nói đoàn trưởng của xã đoàn là Liễu lão sư!

- …

Hai người hơi mở miệng ra, ngươi được lắm, thật sự là lừa sư đến nghiện rồi!

- Các ngươi muốn thành lập xã đoàn sao?

Học tỷ phụ trách đăng ký xã đoàn hơi há miệng nhìn về phía ba người Trần Thư.

- Đúng vậy, không được sao?

Trần Thư nhún vai, có cần phải kinh ngạc đến như vậy không?

- Có… có thể… chỉ cần có ba người đủ điều kiện để thành lập xã đoàn là được.

Nữ sinh gật đầu, tân sinh đều gia nhập vào các xã đoàn khác, ba người các ngươi lại chọn cách thành lập xã đoàn mới.

- Đúng rồi, các ngươi điền đầy đủ thông tin cơ bản để thành lập xã đoàn, ta phải báo cáo về trường.

Nữ sinh đưa một tờ bảng biểu cho ba người bọn họ.

- Tên xã đoàn… loại hình…

Trần Thư nhận lấy bảng biểu, vô cùng hứng khởi điền vào, đồng thời nói nhỏ:

- Xã đoàn Hãn Phỉ… chủ yếu phụ trách chủ trì chính nghĩa…

- ?

Nữ sinh há to miệng, trong phút chốc cảm thấy hơi bối rối.

Nàng ta có chút nghi ngờ bèn hỏi:

- Các ngươi có phải sinh viên trường này không?

- Đúng rồi, sao vậy?

- Cái tên này…

Nàng ta có chút băn khoăn, không xem tiếp nội dung bên dưới, chỉ dựa vào tên xã đoàn thôi cũng là một vấn đề lớn rồi.

Ba người các ngươi đang điền thông tin xã đoàn, không phải điền thông tin hướng dẫn vào ngục.

Nữ sinh lắc đầu, nếu cái tên này được thông qua thì thật là quá đáng.

- Ta sẽ nộp lên trường, nếu thành công thì mỗi học kỳ cần phải nộp mười phần học phí hoặc một trăm ngàn Hoa Hạ tệ…

Chưa nói hết lời, cái tay đang viết của Trần Thư đột nhiên như bị đông cứng lại.

Nộp học phí?

- Thành lập xã đoàn phải nộp học phí hả?

Học tỷ gật đầu nói:

- Trường sẽ phân bổ cho các ngươi địa điểm hoạt động của xã đoàn và các thiết bị kỹ thuật, đương nhiên là phải nộp học phí rồi.

Trần Thư lặng lẽ cất bút vào rồi cất tiếng:

- Ta cảm thấy nộp học phí hay không không quan trọng, quan trọng là tên xã đoàn đặt nghe không hay, các ngươi cảm thấy sao?

Trần Thư nhìn sang bên cạnh, nhưng A Lương và Vương Tuyệt sớm đã đi mất rồi.

Chết tiệt! Lượn nhanh quá vậy?

- Học tỷ, lần sau vậy!

Trần Thư bỏ bảng biểu xuống, trong chốc lát đã tìm được hai người bọn họ lẫn trong nhóm người.

- Ta thấy hai người vừa nghe đến phải nộp học phí thì chạy nhanh thật đấy!

Hắn nhếch miệng đầy ẩn ý.

Tại sao trong số người ta quen biết không có lấy một người phóng khoáng một chút, chẳng lẽ đây là vật họp theo loài sao?

Vương Tuyệt thành thật giải thích:

- Vấn đề không phải nộp hay không nộp học phí, ta cảm thấy tên xã đoàn nhất định không thể thông qua được.

- Đồng ý!

A Lương gật đầu nói:

- Cũng chỉ có mười phần học phí thôi, ngươi quả thật cho rằng bọn ta không nộp nổi sao?

- …

Trần Thư lắc lắc đầu, đúng lúc này, hắn nhìn thấy có một đám người đang xếp hàng trước mặt.

Hắn nói:

- Đây là xã đoan gì mà đông người như vậy?

- Ngự Thú Hội của trường!

Vương Tuyệt nói:

- Đây là xã đoàn đầu tiên của trường, nhiệm vụ chủ yếu là giao lưu kinh nghiệm, hoặc là tìm người lập nhóm đi đến Dị Không Gian.

Trần Thư nói:

- Như vậy không phải là xã đoàn giao lưu sao?

- Ngươi thì biết gì?

A Lương cất tiếng:

- Hoa Hạ Học phủ chọn nhân tài từ phạm vi cả nước, nếu thông qua Ngự Thú Hội tuyển chọn lần nữa thì quả thật là thực lực không tồi.

Trần Thư nhíu mày nói:

- Thì là tuyển chọn chắt lọc, tuyển chọn sau đó chắc lọc?

- Đúng vậy, đại khái là như vậy, bây giờ ngươi đã biết trong đó đều là người như thế nào rồi chứ?

Trần Thư sờ cằm nói:

- Chắt lọc nhiều lần như vậy, nghe có vẻ giống như lọc bã…

- ?

Hai người bọn họ nhìn về phía Trần Thư, đây là tư duy nhảm nhí gì vậy?

Vương Tuyệt nói:

- Hôm qua tên Vu Giang đến tìm ta, hình như là người của Ngự Thú Hội.

- Thấy chưa, ta nói đều là cặn bã mà!

Trần Thư chìa hai tay ra nghiêm túc nói.

- Ca ca của ta, nhỏ tiếng một chút…

- Ngươi đứng trước cửa nhà người ta mà chửi, có chút quá đáng rồi đó.

Ba người không có ý định tham gia, chuẩn bị quay lưng rời đi.

Đúng lúc đó, có ba phương án xuất hiện trước mắt Trần Thư:

【 Phương án một: Tham gia phỏng vấn của Ngự Thú Hội, biểu diễn tài năng kinh ngạc của mình! Phần thưởng hoàn thành: Dẫn Dụ Dược Tề 1 】

【 Phương án hai: Mượn danh nghĩa của Liễu Phong, thành lập " Xã Đoàn Hãn Phỉ"! Phần thưởng hoàn thành: đạt được danh hiệu "Người yêu thích hỏa táng", hiệu lực đính kèm: Sau khi bị người ta hỏa táng, có thể bảo toàn tro cốt! 】

【 Phương án ba: Tham gia phỏng vấn của các xã đoàn còn lại, phần thưởng hoàn thành: "Hậu Thổ Dược Tề", trình độ thuần thục nâng cao đến cấp Chưởng Khống! 】

Chương 532: Cần ta đến để thay đổi phong thủy (2)

Trần Thư ngạc nhiên, không ngờ vậy mà cũng có thể xuất hiện phương án lựa chọn. Hơn nữa nội dung của phương án hai quả thật rất hấp dẫn, vậy mà lại có loại danh hiệu khùng điên như vậy.

Quan trọng là công dụng có chút không giống lẽ thường, vậy mà lại có thể bảo toàn tro cốt!

- Phương án hai đã ám chỉ cái chết rồi, chắc chắc không thể chọn, thậm chí phương án ba hoặc là phương án một…

Trần Thư sờ cằm, Hậu Thổ Dược Tề là lúc trước giúp nhà của Hứa Tiểu Vũ ký hợp đồng, hệ thống phát phần thưởng, thuộc về dược tề nâng cấp thuộc tính thổ, đáng tiếc đến giờ vẫn chưa có cơ hội điều phối.

Nhưng cấp Chưởng Khống có công dụng không cao, độ thuần thục của dược tề phân thành cấp Nhập Môn, cấp Chưởng Khống, cấp Đại Thành, cấp Tông Sư.

Ngoại trừ cấp Tông Sư vô thời hạn ra, ba cấp trước đều dễ dàng đạt được.

- Chọn phương án một, Dẫn Dụ Dược Tề, chắc thuộc về dược tề có tác dụng đặc biệt.

Trần Thư đưa ra quyết định nói:

- Ta chuẩn bị đi phỏng vấn Ngự Thú Hội!

- ?

Hai người kia nhìn về phía Trần Thư nói:

- Không phải ngươi nói ở đó toàn cặn bã sao?

- Cho nên tội phạm Nam Giang đến là để thay đổi phong thủy đó sao!

Trần Thư nghiêm nghị nói, bước lên trên một bước lớn:

- Ta muốn gia nhập hội!

Các tân sinh còn lại khi thấy Trần Thư thì lập tức nhường đường.

Đây là cấp Hắc Thiết duy nhất ở lớp trên, so với bốn vị thiên tài cấp ss còn có mang lại cảm giác chèn ép hơn nữa.

Vẻ mặt của học trưởng chiêu mộ thành viên có chút quái dị, đưa cho hắn một tờ đơn tuyên truyền của Ngự Thú Hội.

- Chiều nay 5h, Ngự Thú Quán số chín, phỏng vấn thi đấu phòng 012?

A Lương và Vương Tuyệt cũng nhận được một tờ tương tự nói:

- Thật sự phải phỏng vấn sao?

Trần Thư nhún vai nói:

- Thử xem sao, vào được hay không không quan trọng.

Ba người lại đi một vòng đến các xã đoàn khác, thoáng chốc đã đến 5h.

Tại Ngự Thú Quán số chín, lúc này đã có mấy chục người đến trước chờ đợi rồi.

- Phương Khinh Trần bọn họ cũng đến ư?

Trần Thư nhìn sơ đã thấy mấy thiên tài của các lớp trên.

Ngoại trừ không thấy Vu Dịch, ba thiên tài cấp ss còn lại đều có mặt trong đội.

Ngự Thú Hội quả thật là xã đoàn đầu tiên của trường, về cơ bản thì nhóm thiên tài nhất đều gia nhập hết vào đó.

Không ngừng bỏ tâm huyết để xã đoàn duy trì hoạt động.

Khi thấy ba người Trần Thư đến, mọi người lập tức cảm thấy không tự nhiên nữa, thậm chí bàn tán cũng trở nên nhỏ tiếng hơn.

- Mọi người không cần câu nệ, không cần câu nệ!

Trần Thư cười một cái tỏ vẻ bình dị dễ gần.

- Hình như ngươi có chút gì đó không giống lúc trước!

Trước cửa sân thi đấu có một học trưởng nheo mắt cười nói:

- Ngươi đến phỏng vấn trước đi.

- Hả?

Trần Thư không hề thay đổi sắc mặt, trong lòng thế mà lại cảm nhận được địch ý của đối phương.

Chẳng lẽ nguyên nhân do Vu Giang sao?

Hắn cũng không quan tâm lắm, chỉ cần phỏng vấn là được, vào được Ngự Thú Hội hay không không quan trọng.

- Học trưởng, bọn ta mới là người đến đầu tiên…

Có ngươi nhỏ tiếng nói, ngữ khí cho thấy có chút không hài lòng.

- Không sao, hắn sẽ nhanh thôi.

Nam sinh của Ngự Thú Hội cười cười, sau đó cùng với Trần Thư đi vào sân thi đấu 012.

Một đám người đến xem thi đấu chen chúc ở cửa lớn, bắt đầu thảo luận không ngừng.

- Chẳng lẽ thiên tài đều có đãi ngộ đặc biệt sao?

- Thiên tài cái gì, chẳng qua nhờ vào vận may mà hoàn thành Hắc Thiết Cấp sớm thôi mà? Đợi đến lúc ta trở thành Hắc Thiết, nhất định sẽ đánh hắn một trận!

- Ta cũng nghĩ vậy, đại khái Ngự Thú Hội sẽ không tuyển hắn đâu!

- …

Trần Thư đi vào trong sân thi đấu, bên trong không có lấy một người, chỉ có một cái bàn bằng gỗ, hai cái ghế.

- Mời ngồi!

Nam sinh cười nói:

- Hãy đơn giản tự mình giới thiệu mình đi!

- Không lẽ dự cảm của ta sai rồi sao?

Trần Thư nhíu mày, điềm tĩnh nói:

- Tại hạ Trần Thư, tự âm Bỉ, hiệu tội phạm Nam Giang, chuyện vinh dự là…

- …

Tên nam sinh kia khẽ nhếch miệng, hắn ta lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn. Mẹ nó, đây mà là người đứng đắn ư?

- Dừng chút! Dừng tí đã!

Khóe miệng nam sinh giật giật, hắn ta mở miệng hỏi:

- Ngươi có sở thích gì không? Tại sao ngươi lại muốn tham gia vào Ngự Thú Hội vậy? Thiên phú của ngươi như thế nào? Có thành tích nào không?

- Ừm…

Trần Thư nói:

- Ta không có sở thích nào cả, ta cũng chỉ thích đọc chút sách, ném chút bom hạt nhân mà thôi.

- ?

Vẻ mặt của nam sinh lập tức trở nên cứng đờ, đây là sở thích biến thái gì vậy?

- Đùa thôi mà!

Trần Thư cười rồi nói:

- Đừng căng thẳng như vậy chứ!

Nam sinh nhẹ nhàng thở ra rồi cười.

- Ta đã nói mà, Trần Thư đồng học thật sự có khiếu hài đen (1) nhỉ.

(1) Hài đen: là một thể loại hài kịch sử dụng sự hài hước một cách không lành mạnh, bắt nguồn từ những vấn đề mang tính cấm kị như chính trị, tôn giáo, chủng tộc,…

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Loại người như ta sao có thể thích đọc sách được cơ chứ?

- ?

Nam sinh bỗng nhiên đứng dậy, hắn ta lập tức trợn mắt há hốc mồm. Ý của ngươi chính là ngươi chỉ thích ném bom hạt nhân thôi ư?

- Ngươi tạm thời đừng nói nữa, ta có chút bối rối.

Chương 533: Loại người như ta sao có thể thích đọc sách được cơ chứ?

Nam sinh day huyệt thái dương, hắn ta cảm thấy đầu óc đã không thể hoạt động bình thường được nữa rồi. Trần Thư lắc đầu, xem ra còn non và xanh lắm, loại người như thế này mà cũng có thể làm nhân viên phỏng vấn được ư?

Hai bên rơi vào trầm mặc, cứ như thể bọn họ đang chờ đợi một điều gì đó.

Đôi mắt của nam sinh không ngừng nhìn về phía cửa sau của Tỷ Thí Trường, trong mắt có chút sốt ruột.

Trần Thư nâng chân bắt chéo, hắn đã nhận ra mục đích của đối phương rồi.

- Ngươi đang chờ Vu Giang đúng không?

- Nhãi con, biết rồi mà ngươi còn không chạy đi à?

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ ngoài cửa sau.

Bùm!

Cánh cửa bị đẩy ra, một nam sinh ngồi trên xe lăn được hai người đẩy đi vào…

Trên mặt Trần Thư không tự chủ được lộ ra một nụ cười.

- Giang thiếu? Tạo hình này của ngươi có chút độc đáo quá nhỉ! Thuộc về thể loại thân tàn chí kiên đây mà!

Không ngờ đối phương lại thảm đến mức như vậy, xem ra hai lần trúng Lạc Lôi cũng có chút không dễ chịu gì.

Vẻ mặt của Vu Giang lạnh nhạt, trong mắt hắn ta tràn ngập tức giận.

- Hừ! Hôm nay, ngươi sẽ được quấn còn kín hơn cả ta nữa kìa!

Điều kiện y tế của Hoa Hạ Học Phủ thuộc về trình độ hàng đầu, chỉ cần hai ngày là đã có thể khỏi hẳn, nhưng Vu Giang không thể đợi thêm được nữa, hắn ta trực tiếp quấn băng xong thì lập tức đi tới bên trong Tỷ Thí Trường.

Hắn ta nhất định phải báo thù ngay tại chỗ!

Vu Giang nhìn về phía một thành viên khác của Ngự Thú Hội.

- Dương Thần, cảm ơn ngươi!

Vương Dương Thần mở miệng nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Ngươi có thể giải quyết được không? Tiểu tử này có chút không hợp lẽ thường đấy!

- Chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi!

Vu Giang nói lời tàn nhẫn xong, đồng thời, hắn ta lại quay tới quay lui mà quan sát bốn phía lần nữa để đề phòng lại bị đánh lén.

- Vu Giang, hôm qua ngươi bị tiểu tử này đánh sao?

Một người đứng sau xe lăn cười rồi nói:

- Không ngờ lại có người dám bắt nạt người của 203 chúng ta!

Bên trong Tỷ Thí Trường, ánh mắt của bốn tên học trưởng cùng quay lại nhìn, trong mắt đều có vẻ hài hước.

Bốn đánh một, quả thực chính là trận chiến áp đảo nghiêng về một bên mà!

Vẻ mặt của Trần Thư thì lại cực kỳ thong dong, hắn nói:

- Giang thiếu, còn nhớ ngày hôm qua ta đã nói gì với ngươi không?

- Cái gì?

Vu Giang nao nao, trong đầu không ngừng nhớ lại.

Đột nhiên, một tia Lôi Đình vô cùng quỷ dị đánh tới rồi trực tiếp đánh trúng hắn ta.

Xì xí xì!

Vu Giang lại co giật, sau đó trực tiếp ngã xuống khỏi xe lăn rồi rơi xuống đất.

Vẻ mặt của hắn ta vô cùng bực bội, trong lòng thì không ngừng kêu gào: Con mẹ nó chứ!

- Ngươi thật sự không nhớ bài học mà!

Trần Thư lắc đầu rồi nói:

- Ta đã nói, điểm quan trọng nhất của đánh lén chính là phân tán lực chú ý của đối thủ rồi mà!

- Thứ gì vậy chứ?

Đồng tử của ba người Vương Dương Thần co rụt lại, bọn họ không ngừng quan sát Tỷ Thí Trường.

Bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy một chút dấu vết nào của Khế Ước Linh cả.

Cho dù có là Bán Tương Triệu Hoán thì ít nhất cũng phải lộ cái đầu ra chứ?

- Các ngươi đều là đồng lõa với nhau phải không?

Trần Thư cười xấu xa, cảm giác áp bách của tội phạm ập đến khiến cho lòng người ta không khỏi run lên.

- Tốt hơn hết là ngươi không nên lộn xộn. Đây là địa bàn của Ngự Thú Hội đấy!

Vẻ mặt của ba người trông rất cảnh giác, bọn họ triệu hoán ra mỗi người hai con Khế Ước Linh.

Tổng cộng có sáu con Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp vây quanh bốn phía, trong lòng ba người nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng chỉ trong tích tắc, lại có một tia Lôi Đình quỷ dị đánh tới rồi trực tiếp bổ trúng thẳng vào ba người!

- Ta…

Ba người trợn mắt rồi lập tức ngã oạch xuống đất, cơ thể co giật liên hồi.

Trần Thư cười cười, chỉ thấy hai con Husky đột nhiên xuất hiện bên trong Tỷ Thí Trường.

Trần Thư tự nhủ.

- Dược tề của hệ thống dùng tốt thật đấy!

Hắn đã phát giác được Tỷ Thí Trường không đúng lắm từ trước rồi.

Thừa dịp lúc Vương Dương Thần đang vò đầu bứt tóc thì hắn đã triệu hoán ra Nguyên Tố Thú, đồng thời cho nó nuốt Tàng Hình Dược Tề.

Trần Thư nhịn không được mà bật cười.

- Quả thật là đồ vật thiết yếu khi chơi xỏ người khác mà!

Nếu bọn họ thật sự đánh nhau, hắn cũng không chắc bản thân sẽ đối phó được với vòng vây của bốn người kia nổi.

Bốn người chỉ co giật một lát, sau đó thì trực tiếp ngất xỉu luôn.

Trần Thư kiểm soát sức mạnh của mình đúng mực, hắn không muốn ba người bọn họ duy trì sự tỉnh táo, ở đây còn có cả Khế Ước Linh của bọn họ nữa đấy.

Khi cả bốn người ngất đi, tất cả các Khế Ước Linh đều quay trở lại Ngự Thú Không Gian.

- He he he…

Trần Thư xoa xoa tay rồi nhìn về phía bốn người đang ngất xỉu. Xem ra hắn có thể muốn làm gì thì làm rồi!

Hắn mở ba lô tác chiến ra, lấy vũ khí độc quyền của mình…

Nửa tiếng sau.

Bên ngoài địa điểm thi đấu, một số người mang vẻ mặt lo lắng, không ngờ cuộc phỏng vấn lại kéo dài lâu đến thế.

- Sao lại lâu như vậy nhỉ? Đã qua nửa tiếng luôn rồi!

- Đúng vậy, ta nghe nói rất nhanh thôi mà, chỉ đơn giản là kiểm tra thiên phú xem sao thôi.

Chương 534: Niệu Tố Đại Xã thành lập

– Cứ như thế này thì hôm nay có thể phỏng vấn xong được không đây? Bùm!

Cửa chính của Tỷ Thí Trường bị đẩy ra, Trần Thư bình tĩnh xuất hiện, trên khóe miệng có ý cười khó giải thích được.

Ngay thời khắc hắn rời khỏi Tỷ Thí Trường thì phần thưởng của hệ thống đã được phân phát.

【 Nhận được phần thưởng: Dẫn Dụ Dược Tề *1 】

Dùng một phần mười bình Tàng Hình Dược Tề để đổi lấy một bình Dẫn Dụ Dược Tề thì đã không lỗ rồi, hơn nữa, hắn còn đánh cho bốn người Vu Giang một trận, đây quả thực là quá lời luôn!

Trần Thư nói, nhắc nhở mọi người.

- Hôm nay, Ngự Thú Hội có lẽ sẽ không tiếp tục phỏng vấn được nữa rồi, ngày mai các ngươi hãy quay lại đi!

- Sao lại không phỏng vấn tiếp nữa chứ?

Một đám người nhao nhao chất vấn, bọn họ hoàn toàn không tin những gì mà Trần Thư nói.

- Vương Tuyệt, A Lương, đi thôi!

Trần Thư không tiếp tục giải thích gì thêm, hắn nhún vai rồi rời khỏi Tỷ Thí Trường.

- Tình hình thế nào rồi?

Hai người cũng ngơ ngác như bao người mà thôi, nhưng bọn họ lại không hỏi nhiều mà chỉ rời khỏi Ngự Thú Quán cùng

Trần Thư.

Mọi người chờ trong chốc lát nhưng lại không nghe thấy tiếng người ở bên trong nói chuyện với nhau.

Có người nhịn không được mà đi mở cửa để nhìn một chút.

- Cái này… Cái này…

Ngay lập tức, hắn ta mở to hai mắt, trong mắt tràn ngập không thể tưởng tượng nổi.

- Sao rồi? Có chuyện gì vậy?

Người phía sau không kìm nổi lòng hiếu kỳ nên cũng cùng nhau tràn vào bên trong Tỷ Thí Trường.

- A, cái này…

Một nhóm người đi đến bên trong Tỷ Thí Trường, bên trong không có ai mà chỉ có bốn cái túi phân được đặt dưới đất…

- Không phải là hắn làm đấy chứ?

Vẻ mặt của những tân sinh viên đều sốc nặng, bọn họ đi tới phía trước túi phân, cứ như thể bọn họ đang xốc tấm vải liệm lên vậy

Ngay lập tức, một khuôn mặt sưng vù như đầu heo xuất hiện!

- Bà mẹ nó chứ, Trư Yêu gì thế này?

Mọi người không khỏi lui về phía sau một bước, trong lòng có chút kinh hãi.

- Đây sẽ không phải là do Trần Thư đánh đấy chứ?

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, loáng thoáng có một suy đoán đáng sợ.

Bốn vị học trưởng chắc chắn đã xảy ra mâu thuẫn với Trần Thư, nhưng kết quả cuối cùng lại là chẳng những bọn họ không đạt được mục đích mà ngược lại còn bị hắn đánh cho tơi bời một trận sao?

- Hắn mạnh đến vậy ư?

Trong lòng mọi người đều tràn đầy kiêng dè, một tân sinh đánh bốn lão sinh, hơn nữa còn có thể nguyên vẹn hoàn hảo

mà đi ra ngoài nữa chứ.

Phương Khinh Trần mở miệng nói:

- Ta đoán là hắn đã dùng ám chiêu!

- A, gọi điện thoại cho Ngự Thú Hội để bọn họ đến khiêng người đi chứ…

- Hình như Ngự Thú Hội cũng không mạnh như trong truyền thuyết nhỉ?

Một đám người thảo luận sôi nổi, trong lòng bọn họ chỉ cảm thấy Trần Thư có chút sâu không lường được.

…

A Lương lên tiếng:

- Trần Thư, ngươi đậu phỏng vấn chưa?

Trần Thư nhướng mày mà nói:

- Người phỏng vấn là Vu Giang, ngươi nói ta đậu không?

- Các ngươi sẽ không đánh nhau ngay tại chỗ đấy chứ?

- Đương nhiên là không rồi!

Trần Thư lắc đầu, trái lại nói:

- Đó gọi là đơn phương nghiền ép được chứ!

- …

Hai người cùng nhau quay lại nhìn hắn, nghĩ đến tính cách quỷ quyệt của hắn thì bọn họ có vài phần tin tưởng rồi.

Nhưng bọn họ lại không biết, Trần Thư đã nghiền ép bốn Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp đấy!

- Lão sư?

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

- Hả?

Trần Thư loáng thoáng nhận ra giọng nói này có chút quen thuộc, hắn quay đầu lại nhìn.

Một tiểu bàn tử hấp tấp chạy tới, trong mắt hắn ta có vẻ hưng phấn.

- u Dương Bảo?

Trần Thư nhướng mày, hắn không ngờ lại gặp đối phương ở chỗ này.

- Ngươi là lão sư ư?

A Lương và Vương Tuyệt trợn tròn mắt, bộ dáng như tam quan bị vỡ tan vậy.

- Có cái gì đâu mà ngạc nhiên cơ chứ!

Trần Thư nhếch miệng, tội phạm Nam Giang ta làm lão sư thì có vấn đề gì sao?

- u Dương Bảo, ngươi cũng đang tìm xã đoàn để tham gia sao?

u Dương Bảo lắc đầu rồi nói:

- Không phải, ta đang tuyển người, vừa lúc lão sư ngươi đã đến rồi!

- Tuyển người sao?

Trần Thư nao nao, có chút sững sờ.

- Đúng vậy, ta có thành lập một xã đoàn, hơn nữa, lão sư ngươi chính là phó bộ trưởng đấy!

- Ta?

Trần Thư không ngờ chính mình lại vô duyên vô cớ mà trở thành phó bộ trưởng của một xã đoàn.

Bốn người đi về phía trước, một lúc sau bọn họ đã nhìn thấy địa điểm xã đoàn của u Dương Bảo.

- Niệu… Niệu Tố Đại Xã?

Trần Thư trợn tròn mắt, hắn nhịn không được mà run rẩy rồi nói:

- Con mẹ nó chứ, ngươi không hợp lẽ thường một chút nào cả!

- Trần lão sư, cái tên này có vấn đề gì sao?

Vẻ mặt của u Dương Bảo trông hồn nhiên vô tội, hắn ta nói:

- Ban đầu, ta vốn định thành lập Tội Phạm Xã, ai mà ngờ lại không được thông qua, hơn nữa còn bảo ta ngày mai đi Giáo Đạo Xử một chuyến nữa chứ.

- …

A Lương và Vương Tuyệt ngẩn ra, ngay sau đó bọn họ giơ ngón tay cái lên. Ngươi thực sự rất có can đảm nộp đơn xin đó, dũng cảm đấy chứ!

- Trần Thư, ta cảm thấy cái tên này cũng không tệ lắm.

A Lương nhịn không được mà bật cười, hắn ta mở miệng nói:

- Hoàn toàn phù hợp với khí chất của ngươi đấy!

Chương 535: Niệu Tố Đại Xã thành lập (2)

Vương Tuyệt cũng không nhịn được cười. - Đồng ý luôn!

Tuy không phải là Tội Phạm Xã, nhưng Niệu Tố Đại Xã cũng có tính đại biểu đầy đủ.

- Mẹ nó!

Trần Thư làm một cử chỉ quốc tế (giơ ngón giữa) rồi nói:

- Ta muốn rời khỏi xã đoàn!

- Ừm… Lão sư… Trong vòng nửa năm không thể rút khỏi xã đoàn được.

- ?

Trần Thư khẽ nhếch miệng. Con mẹ nó, không ngờ ta lại vô duyên vô cớ mà đã mang danh túi phân trên người rồi sao?

u Dương Bảo nói:

- Ta có thể chuyển chức bộ trưởng cho ngươi…

- Thôi dẹp đi nhé!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, sự an bài của vận mệnh luôn khiến cho ngươi phải bất đắc dĩ…

- Trần Thư, cuộc sống chính là như thế này, nếu đã không thể phản kháng, vậy thì cứ tận hưởng nó thôi!

A Lương mang biểu cảm chân thành mà an ủi, nhưng mặt mũi đều lộ ra mấy chữ to: Cười trên nỗi đau của người khác!

- Hai người các ngươi cũng tham gia xã đoàn đi!

Trần Thư trực tiếp nói:

- Nếu dám từ chối, quay về ta sẽ cho nổ luôn ký túc xá!

- ?

Ngay lập tức, nụ cười của A Lương và Vương Tuyệt trở nên cứng đờ.

Nếu người khác nói vậy thì chắc chắn cả hai người đều sẽ không tin, nhưng vấn đề là vừa mới khai giảng mà Trần Thư đã thiêu rụi ký túc xá, nếu giờ hắn lại cho nổ thêm một lần nữa thì cũng rất hợp tình hợp lý…

Cuối cùng, e ngại với sức uy hiếp của tội phạm mà hai người cũng trở thành một thành viên của Niệu Tố Đại Xã!

- Không tệ, không tệ!

Trần Thư cảm thấy tâm trạng của mình tốt hơn rất nhiều, giống như trước đây, mỗi khi nộp bài tập về nhà mà mình không làm bài tập thì hoảng hốt vô cùng, nhưng khi nghe bạn cùng bàn nói hắn cũng không làm thì lại lập tức trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

- u Dương Bảo, hiện tại, xã đoàn của chúng ta có bao nhiêu thành viên rồi? Ta chuẩn bị đi tiêu diệt Ngự Thú Hội!

- ?

Cả ba người đều sửng sốt, ngươi có biết mình đang nói cái gì không vậy?

Mỗi năm, Ngự Thú Hội đều sẽ tuyển năm mươi người, số lượng thành viên luôn ổn định khoảng hai trăm người, trong đó, thiên tài nhiều như mây, đặc biệt là các thành viên năm bốn, chủ yếu đều có thực lực Hắc Thiết Tam Tinh.

- Ừm… Năm người…

- Năm người ư?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn nói:

- Không ngờ chỉ có mấy người chúng ta thôi sao?

- A? Không đúng, còn có một tên xui xẻo kia là ai vậy?

- u Dương Bảo, con mẹ nhà ngươi, tại sao ta không thể tham gia vào xã đoàn được nữa chứ?

Một giọng nói từ xa vọng lại, chỉ thấy một người vô cùng lo lắng chạy tới, đó chính là Tạ Phong Ngữ từ thành phố Nam Thương.

Trần Thư nhún vai.

- Bây giờ thì ta đã biết tên xui xẻo đó là ai rồi!

Không ngờ u Dương Bảo lại bẫy luôn cả biểu ca của mình à?

- Hả? Trần Thư?

Tạ Phong Ngữ vừa liếc mắt là đã nhìn thấy Trần Thư, trong lòng loáng thoáng có một suy đoán.

Sau một lúc lâu, Tạ Phong Ngữ ngửa mặt nhìn lên bầu trời, trong lòng đã tràn ngập bi thương.

Ta đã làm sai điều gì sao? Chẳng những phải gia nhập Niệu Tố Đại Xã, hơn nữa còn chung xã đoàn với Trần Thư nữa chứ!

Trên mặt Trần Thư mang theo nụ cười mê hoặc, hắn nhìn về phía hai đồng đội của Tạ Phong Ngữ.

- Tô Duy Vận, Giang Mặc, mọi người tham gia cùng nhau luôn chứ?

- Ta cảm thấy không cần đâu…

Hai người liếc nhìn nhau, trong mắt đã có chút hoảng loạn.

- Tạ ca, bọn ta đi trước đây!

Hai người lập tức quay đầu, bọn họ muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi thị phi này.

Nhưng vừa mới quay đầu thì bước chân của hai người đã phải dừng lại, liếc mắt là đã nhìn thấy Trần Thư.

- Hai người các ngươi chắc chứ?

Chỉ thấy Trần Thư giơ tay phải ra để ngăn cản đường đi của hai người, đồng thời, tay trái thì lại yên lặng móc hung khí ra.

- Ta…

Con ngươi của Giang Mặc co rụt lại, hắn ta lập tức nhìn thấy mấy chữ bắt mắt: Túi phân urea!

Bây giờ thì hắn ta đã biết vì sao lại có tên là Niệu Tố Đại Xã rồi!

Một nhóm người này không hợp lẽ thường chút nào cả!

- Hai người các ngươi có chắc là không gia nhập không?

Trần Thư giơ tay trái lên, một mùi cay nồng của phân urea phả vào mặt mọi người.

Mặt của hai người gần như xanh mét, sao ngươi không trực tiếp cầm thanh đao kề trên cổ của bọn ta luôn đi…

Cuối cùng, hai người hoàn toàn bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể gia nhập Niệu Tố Đại Xã.

- Được rồi, bây giờ đã có bảy thành viên rồi! Cứ yên tâm đi, nếu như có người dám bắt nạt các ngươi thì cứ trực tiếp báo tên của tội phạm Nam Giang ta đây, sinh viên đại học năm hai trở xuống đều không dám chọc tới các ngươi!

Trần Thư gật đầu, trong mắt có vẻ hài lòng.

- Đại học năm hai trở lên thì sao…

- Đến lúc đó thì còn báo tên làm gì nữa, chỉ cần chạy là xong!

- …

Trong lòng Trần Thư thế mà lại cảm thấy có chút vui vẻ.

Tuy tên của xã đoàn hơi nát chút, nhưng ít ra tên này cũng có đặc sắc, nó khiến cho người ta vừa nghe là lập tức cảm thấy thành viên trong xã đoàn đều là nhân tài đặc biệt!

A Lương thử thăm dò mà hỏi:

- Bộ trưởng, có thể có khả năng này không?

- Chúng ta có thể đổi tên của xã đoàn được không…

Trần Thư kiên định mà từ chối thẳng thừng:

- Trừ phi có thể đổi tên thành Tội Phạm Xã, còn không thì không cần bàn chuyện này nữa!

Chương 536: Ta cảm thấy kiến thức chính là bảo vật vô giá

Túi phân, đó chính là đồ đằng của tội phạm Nam Giang đấy! Trần Thư vỗ ngực, vô cùng hào sảng mà nói:

- Để ăn mừng Niệu Tố Đại Xã chính thức thành lập, tối nay ta mời mọi người đi ăn cơm!

- ?

Ngay lập tức, mọi người cùng nhau quay lại nhìn, hạnh phúc đến quá bất ngờ.

Tội phạm mời khách, đây là lần đầu tiên đó!

A Lương nhích lại gần rồi sờ lên trán Trần Thư, hắn ta nói:

- Ngươi không ốm mà nhỉ?

Trần Thư bĩu môi rồi nói:

- Ta luôn luôn vui lòng mời mọi người ăn cơm đấy nhé!

Mặc dù mọi người có chút không hài lòng về cái tên của xã đoàn, nhưng trong lòng bọn họ vẫn có chút phấn khích.

Trở thành đồng đội của tội phạm Nam Giang thì ít nhất không cần lo lắng bị túi phân đánh lén.

Một nhóm người nói chuyện rôm rả, cười nói kéo nhau đến một tửu lâu cạnh trường.

Trần Thư vô cùng hào phóng mà gọi một loạt các món ăn đặc sắc của tửu lâu.

- Ta có linh cảm Niệu Tố Đại Xã của chúng ta sẽ trở nên nổi tiếng khắp Hoa Hạ Học Phủ, phá vỡ tình huống độc quyền của Ngự Thú Hội!

Trần Thư nâng ly rượu lên, hắn nói tiếp:

- Có ta dẫn dắt, mọi người hoàn toàn có thể yên tâm, những ngày tháng sau này có hi vọng rồi!

- …

Mọi người nhìn nụ cười của hắn thì luôn có cảm giác cuộc sống tương lai có chút không dễ chịu gì.

- Mọi người cạn ly!

Mặc dù những người còn lại đều cảm thấy trong lòng có điều gì đó là lạ, nhưng bọn họ vẫn nâng ly để chúc mừng câu lạc bộ chính thức thành lập!

Trần Thư hắng giọng, trong mắt tràn ngập chân thành.

- Để xã đoàn của chúng ta phát triển thì vẫn còn một chặng đường dài phía trước, nhưng ta nghĩ rằng phải bước ra bước đầu tiên mới được!

- Cái gì?

Mọi người cùng nhau nhìn lại, bọn họ muốn nghe kế hoạch phát triển của Trần Thư.

Trần Thư nói:

- Là như thế này… Đương nhiên phải thu hội phí xã đoàn đúng không! Mỗi người một triệu, đây chỉ là mang tính chất tượng trưng thôi!

- ?

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại. Mẹ nó chứ, chưa làm cái gì cả mà đã phải nộp một triệu rồi ư?

Không phải ngươi thành lập xã đoàn chỉ để thu hội phí thôi đấy chứ?

Trần Thư mang vẻ mặt thành thật mà nói:

- Sự phát triển của xã đoàn phải dựa vào tất cả mọi người cả, đương nhiên là phải trả giá thì mới đạt được!

- Mọi người vươn tầm nhìn xa một chút. Trong tương lai, khi Niệu Tố Đại Xã nổi tiếng toàn trường, thậm chí là toàn quốc

thì các ngươi chính là nhân vật cấp nguyên lão đấy!

- Ta đồng ý!

A Lương là người đầu tiên đứng dậy tán thành với ý kiến của Trần Thư.

- Ta nghĩ mọi người đều là một phần của xã đoàn, giai đoạn ban đầu nhất định phải bỏ chút công sức mới được!

- Ta làm mẫu trước cho các ngươi!

Hắn ta vừa dứt lời thì lập tức lấy ra một chiếc phong bì thật dày rồi trực tiếp vô cùng hào phóng mà đưa cho Trần Thư.

- Từ từ…

Khóe miệng Tạ Phong Ngữ giật giật, nhanh tay cầm phong bì lại trước.

Thế quái nào mà một triệu Hoa Hạ tệ có thể đựng hết trong một cái phong bì được cơ chứ?

Con mẹ nó chứ, ngươi không uống đã say rồi đúng không? Ngươi nghĩ mọi người ở đây là đồ ngốc đấy à…

Hắn ta mở phong bì ra, quả nhiên bên trong không có lấy một tờ Hoa Hạ tệ nào cả, chỉ có duy nhất một quyển sách.

Phía trên rõ ràng viết là “Chăm sóc heo nái sau sinh”…

Đây chính là cống hiến tới từ nguyên lão ư…

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, bọn họ đã bị thao tác cợt nhả của Trần Thư và A Lương làm cho choáng váng.

Rốt cuộc hai người các ngươi đang làm gì vậy chứ?

- Khụ khụ…

A Lương thấy ánh mắt của mọi người hơi kỳ lạ thì lại hoàn toàn không hoảng hốt một chút nào cả, hắn ta bình tĩnh mà nói:

- Ta cảm thấy kiến thức chính là bảo vật vô giá!

- …

Thấy mọi người đều có xu hướng rời đi, dù sao cũng xem như là bộ trưởng, u Dương Bảo đứng lên.

Hắn ta cười cười rồi nói:

- Tạm thời không cần hội phí, có phí tổn gì thì ta có thể gánh chịu trước!

Nếu hắn ta mà không làm cái gì nữa thì xã đoàn mới thành lập sẽ trực tiếp bị giải tán mất…

- Chuyện vừa rồi chỉ là đùa một chút mà thôi. Xem ra mọi người ai cũng thông minh cả. Ta cảm thấy rất vui mừng!

Trong lòng Trần Thư vô cùng đáng tiếc, hắn chỉ có thể ngồi xuống.

Con mẹ nó, ngươi cũng biết tán gẫu quá nhỉ!

Một đám người cuối cùng cũng yên tâm ngồi xuống. Có một người giàu có như u Dương Bảo ở đây thì hoàn toàn không phải lo lắng về chi phí. Tập đoàn Thiên Hoa cũng không phải là chuyện đùa.

Buổi tụ họp đầu tiên của Niệu Tố Đại Xã đã kết thúc "viên mãn"!

…

Giữa trưa ngày hôm sau, Trần Thư từ từ tỉnh lại rồi rời khỏi phòng.

- Trần Bì, ngươi thật sự có thể ngủ quá nhỉ?

Trần Thư nói:

- Ta còn đang lớn lên mà, đương nhiên phải bảo đảm ngủ đủ giấc chứ!

Hắn ngáp một cái rồi nhìn về phía hai người:

- A Lương, có thể đặt đồ ăn ngoài cho phó bộ trưởng của câu lạc bộ được không…

- Thôi dẹp đi nhé…

A Lương nói:

- Điện thoại của ngươi hết pin rồi à?

- Còn pin, nhưng hình như xảy ra chút vấn đề!

Trần Thư lắc đầu rồi ngồi xuống trên ghế sô pha xong mới nói:

- Mỗi lần ta bấm thanh toán thì nó toàn nói số dư tài khoản không đủ!

- ?

Chương 537: Ta cảm thấy kiến thức chính là bảo vật vô giá (2)

Khóe miệng A Lương giật giật, hắn ta nói: - Đây không phải điện thoại xảy ra vấn đề mà là người xảy ra vấn đề!

- Tối hôm qua ta mời mọi người ăn cơm làm ta tiêu hết tiền mua đồ ăn ngoài của một tuần luôn rồi!

Trần Thư thở dài rồi nói:

- Bây giờ, ta thật sự không còn tiền nữa.

Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên có tiếng nhắc nhở.

- Thẻ sinh viên nhận được: 250 triệu!

- ?

A Lương và Vương Tuyệt đồng thời há to miệng, con mắt trừng to giống như chuông đồng.

- Đùa… đùa cái gì vậy chứ…

- Ừm… Hệ thống trục trặc gửi nhầm mà thôi!

Trần Thư bình tĩnh giải thích, nhưng trong lòng hắn đã vui mừng muốn chết rồi.

Xem ra Chân Bảo Bạch Ngân Cấp trước đó đã bán được rồi, quả nhiên là cầu phú quý trong nguy hiểm mà!

- Bớt nói nhảm! Mời chúng ta ăn cơm đi!

A Lương và Vương Tuyệt ngay lập tức trông giống như những con sói đói, đôi mắt của bọn họ phát ra ánh sáng màu xanh lục.

A Lương nói, trong mắt hắn ta có sự nghi ngờ.

- Nhiều tiền như vậy, rốt cuộc ngươi đã làm cái quái gì thế! Chẳng lẽ là tội phạm quốc tế làm một chuyện lớn nào đó rồi sao!

Vương Tuyệt cũng xúm lại rồi nói:

- Ta còn nói sao không tìm thấy quần lót của ta ở đâu nữa, có phải bị ngươi cầm đi giao nhiệm vụ rồi đúng không!

- Xéo đi nhé! Ngươi có bệnh đấy à!

Trần Thư giật giật, hai người đã có chút thần chí không rõ rồi, càng nói càng mất kiểm soát.

Ba người nói lung tung một lúc lâu, cuối cùng thì hai người mới hơi chút bình tĩnh lại.

A Lương thở dài, cứ như thể hắn ta đang cố gắng cứu vãn cừu non đi lạc vậy.

- Nói thật, tuy chúng ta thích tiền thật, nhưng chúng ta thật sự không thể nhận loại tiền này được đâu!

Ngay sau đó, hắn ta lại nói:

- Tất nhiên, nếu như ngươi chịu giới thiệu công việc này cho ta thì coi như ta chưa từng nói câu hồi nãy!

- Thôi dẹp đi nhé!

Vương Tuyệt nói:

- Tội phạm ca, giới thiệu cho ta đi, ta có thể làm bất cứ điều gì!

- Giới thiệu cho ta. Con mẹ nó chứ, ta mới là Toàn Năng Vương!

Hai người lại bắt đầu tranh cãi, hơn nữa còn cãi nhau chỉ vì một công việc thậm chí còn không tồn tại nữa chứ.

- Được rồi!

Trần Thư giật giật, hắn đành phải nói ra lời nói thật:

- Thật ra rất đơn giản, chỉ cần lấy trên người Quân Vương Bạch Ngân Cấp một kiện Chân Bảo là lập tức có nhiều tiền như vậy thôi.

- ?

Nghe thấy dáng vẻ bình tĩnh của hắn thì cả hai đều ngây ngẩn cả người.

- Con mẹ nó, cái này mà gọi là đơn giản ư?

Bình thường thì Hoàng Kim Ngự Thú Sư còn không dám chọc Bạch Ngân Quân Vương nữa là…

- Được rồi, hôm nay ta mời các ngươi ăn đồ ăn ngoài!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng. Hắn lập tức cảm thấy chính mình nhảy một bước trở thành nhà giàu mới nổi.

Ba người ăn đồ ăn đặt ngoài một bữa, sau đó xem hoạt hình Makka Pakka rồi rời khỏi ký túc xá.

Buổi chiều hôm nay có môn "Khế Ước Linh", môn này xem như là một môn học hoàn toàn mới nên đương nhiên bọn họ sẽ đi nghe giảng.

Ba người đi trên đường, dường như Vương Tuyệt nhớ ra cái gì đó nên nói:

- Đúng rồi, ngày mai sẽ bắt đầu học quân sự, địa điểm là Dị Không Gian cấp phổ thông Hoang Thạch Sơn Lâm đấy.

- Cấp phổ thông?

Trần Thư nhướng mày rồi nói:

- Xem thường người Hoa Hạ Học Phủ chúng ta như vậy sao?

- Thôi dẹp đi nhé!

A Lương nói:

- Toàn bộ sinh viên năm nhất chúng ta chỉ có ngươi là Hắc Thiết Cấp, chúng ta đều là cấp 9 cả, Dị Không Gian cấp phổ thông mới là thích hợp nhất mà…

- A, huấn luyện quân sự ở Dị Không Gian cấp phổ thông thì không có thu hoạch rồi!

Trần Thư lắc đầu, bây giờ thì hắn đã biết rõ vì sao Hắc Thiết Ngự Thú Sư đều không muốn ở trong Dị Không Gian cấp phổ thông rồi.

Nếu đã không có tiền thì hoàn toàn không muốn làm gì cả!

Ba người vừa đi vừa nói, đi tới trong phòng học.

- Ngày mai sẽ bắt đầu huấn luyện quân sự, gọi mọi người cùng nhau tụ tập chút đi…

Trần Thư sờ cằm rồi lấy điện thoại ra và gửi tin nhắn cho mấy người Trương Đại Lực.

Đúng lúc này, một nam tử đeo kính, tóc mai ở hai bên thái dương hơi bạc đi đến.

Nam tử nói:

- Chào các bạn học, ta là Lý Lăng, rất vinh dự được trở thành lão sư môn Khế Ước Linh của tất cả mọi người!

- Nội dung học chủ yếu của khoa chính quy là Khế Ước Linh của con người chúng ta, bao gồm những tiết học về chủng loại, cấp bậc đánh giá tiềm năng, đặc điểm thiên phú, v.v..

- Tất nhiên, trước khi lớp học bắt đầu, ta sẽ dạy cho mọi người một kỹ xảo nhỏ trước. Cái này gọi là Bán Tương Triệu Hoán…

Môn sinh học ở trường trung học có liên quan đến một chút kiến thức về các Khế Ước Linh, nhưng chủ yếu là học về các hung thú ở trong Dị Không Gian.

Bây giờ lên đại học, môn sinh học còn dạy về các hung thú trong Dị Không Gian ở nước ngoài. Nếu còn dạy luôn cả các kiến thức về Khế Ước Linh thì bốn năm không đủ để dạy xong, bởi vậy nên chỉ có thể thành lập một môn học riêng gọi là “Khế Ước linh”.

- Kỹ xảo của Bán Tương Triệu Hoán không khó, điểm quan trọng nhất chính là giao tiếp với Khế Ước Linh…

Trần Thư đang ở dưới nghịch điện thoại, khóe miệng có chút ý cười khó hiểu.

Chương 538: Nồi lẩu Trần Thư huy động từ quần chúng

– Đại Lực, tối nay tới Hoa Hạ Học Phủ ăn lẩu, mấy cái khác có cả rồi, ngươi mang nồi niêu xoong chảo tới là được! - Lão Tạ, tối nay tới đây ăn lẩu đi, ngươi mang theo một ít thịt bò, thịt heo gì đó là được, mấy thứ khác đủ cả rồi.

- Tiểu Tinh, mang chút ít gia vị lẩu tới…

- Tiểu Vũ, còn thiếu mỗi rau, củ, quả của ngươi nữa thôi…

A Lương và Vương Tuyệt hơi liếc nhìn sang, thấy vậy thì cơ thể lập tức run rẩy, trong mắt lộ ra cực kỳ kinh ngạc.

Con mẹ nó, ngươi thật sự là… một nhân tài mà!

- Khiêm tốn, khiêm tốn thôi…

Trần Thư xua tay, tất cả chỉ là thao tác bình thường mà thôi.

- Các ngươi đều là những người có thiên phú, nhưng cũng cần phải nghiêm túc nghe giảng!

Lý Lăng ở trên bục giảng nhướng mày, lão ta lập tức trông thấy Trần Thư đang nghịch điện thoại.

- Vị bạn học kia, ngươi lặp lại những gì ta vừa mới nói xem nào.

Trần Thư nhìn quanh trái phải theo bản năng, hắn muốn nhìn thử là ai bị điểm danh.

- Đừng nhìn nữa, là ngươi đấy!

- …

Trần Thư ngẩn ra, hắn không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ mà đứng dậy rồi cúi đầu trầm mặc.

Lý Lăng đi tới, lão ta nhướng mày, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư.

- Vừa nãy ta nói cái gì?

Trần Thư làm ra bộ dáng thành thật, hắn nói:

- Ừm… Lão sư, ta sai rồi…

- Sai ở đâu?

- Ta quên để lão Tạ mang cá viên tới…

- ?

Mắt của Lý Lăng trừng lớn. Con mẹ nó, ngươi đang nói cái quái gì vậy?

- Ngươi đang cảm thấy bản thân rất hài hước phải không?

Lý Lăng nói thấm thía:

- Mặc dù Bán Tương Triệu Hoán chỉ là một kỹ xảo nhỏ, nhưng cũng không dễ gì mà nắm giữ! Ngươi cho rằng có tay là làm được à!

- Ừm… Dường như thật sự là có tay thì làm được!

Trần Thư gãi đầu, chỉ thấy không gian phía trước nứt ra, một đôi mắt tràn ngập khôn ngoan xuất hiện.

- À hú!

Một cái đầu chó thò ra ngoài, lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

- Ngươi?

Lý Lăng giật mình, lão ta không ngờ Trần Thư có thể nắm giữ Bán Tương Triệu Hoán, hơn nữa Khế Ước Linh còn là một con Husky nữa chứ!

Nhưng một giây sau, biểu cảm của lão ta đột ngột thay đổi!

Chỉ thấy trong miệng Husky đang ngưng tụ ra ngọn lửa cháy hừng hực!

- Ngươi… Ngươi muốn làm cái gì vậy?

- Tai nạn… Tai nạn mà thôi…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn cưỡng chế thu hồi Husky về.

- Xem ra phải tìm chút thời gian giáo dục nó một chút…

Trong lòng Trần Thư nghĩ, nếu cứ tiếp tục để như vậy thì sớm hay muộn gì hắn cũng sẽ bị Husky hại vào tù mất.

- Ngươi… Đừng nói nữa!

Cuối cùng, Lý Lăng lắc đầu rồi quay người rời đi.

A Lương và Vương Tuyệt giơ ngón tay cái lên.

- Ngươi thật là dũng mãnh!

Cho dù Trần Thư có giải thích như thế nào thì bọn họ đều nghĩ là hắn cố tình để Husky thả ra kỹ năng.

Tiết thứ nhất của môn Khế Ước Linh cứ như vậy mà kết thúc.

…

Lúc chạng vạng tối, Trần Thư đã chờ sẵn trên sân thượng của một tòa nhà ba tầng nhỏ.

- Chỗ ca tìm không tệ đúng không?

Trần Thư cười hì hì mà nói:

- Không gian yên tĩnh, hơn nữa cách trang trí rất tinh tế, vừa nhìn là biết đây là một nơi thích hợp để ăn lẩu!

A Lương gật đầu đồng ý:

- Đúng là không tệ, hơn nữa hình như vẫn chưa có ai tới đây lần nào cả.

Vương Tuyệt hỏi:

- Làm thế nào mà ngươi tìm ra chỗ này được hay vậy?

- Ta đăng hỏi trên một nhóm những người yêu thích ăn lẩu thì có một số lạ đề cử cho ta chỗ này.

Trần Thư lắc đầu rồi nói:

- Có thể là một trong số những người hâm mộ của ta cũng nên…

- Người hâm mộ của ngươi ư? Nhà tù nào vậy?

- Xéo đi!

Ba người vừa nói vừa bận rộn làm việc. Cuối cùng, bọn họ dùng gạch đỏ quây thành một vòng tròn, bên trong để một đống than củi.

- Hiện tại mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn thiếu mỗi gió đông nữa thôi!

Trần Thư nằm thoải mái bên cạnh Slime, đúng lúc này, chuông điện thoại reo lên.

- Alo, Đại Lực, đến rồi à? Cứ đi thẳng vào đi, Phương Tư tỷ đã chào hỏi trước với gác cổng đại gia rồi! Ta chia sẻ định vị cho ngươi!

Mười lăm phút sau, Trương Đại Lực vác trên lưng một cái nồi lớn, trên tay là bát, thìa, hắn ta đi tới sân thượng của tòa nhà.

Trương Đại Lực thấy không có cái gì cả thì lập tức ngây ngẩn cả người.

- Mẹ nó! Không phải nói là đủ hết rồi sao?

- Đừng có gấp, lập tức tới ngay đây!

Trần Thư vô cùng nhàn nhã, bộ dáng như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Trương Đại Lực ngay lập tức nhận ra được điều gì đó, hắn ta nói:

- Con mẹ nó, không phải ngươi lại chơi trò đi không đấy chứ?

Trần Thư mở miệng nói:

- Cái gì mà kêu là đi không chứ? Đừng nói lung tung! Ta ra cục gạch và than củi đấy thôi!

A Lương:

- Cục gạch không phải do ta góp sao?

Vương Tuyệt:

- Than củi là ta kiếm tới mà!

Ánh mắt của hai người cùng nhau nhìn lại, bọn họ nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

Trần Thư bình tĩnh ho khan một tiếng rồi nói:

- Ta… Ta nghĩ ra ý tưởng nhé!

- Nào, giới thiệu cho mọi người làm quen với nhau!

Trần Thư đứng dậy rồi nói:

- Bạn thân của ta, Thực Thần tương lai: Trương Đại Lực!

- Hai người bạn cùng phòng của ta, tội phạm quốc tế trong tương lai: A Lương và Vương Tuyệt!

- Con mẹ nó, ngươi mới là tội phạm đấy!

Chương 539: Nếu như gặp phải nguy hiểm thì cứ ném tro cốt của ta lên

Hai người khinh bỉ nhìn lại, ngươi nói người khác là tội phạm mà không thấy ngại sao hả? - Xin chào!

- Chào các ngươi!

Giờ thì ba người cũng xem như là quen biết lẫn nhau, cộng thêm việc cả ba đều có chút hội chứng xã giao trâu bò nên trái lại bọn họ không có bất kỳ sự lúng túng nào cả.

Không lâu sau, mấy người Từ Tinh Tinh, Hứa Tiểu Vũ, Hạ Băng đều lục tục tới.

- Tốt lắm! Thật tốt quá!

Trần Thư có chút vui mừng, đương nhiên hắn đang nói về đồ ăn trong tay mọi người.

Trương Đại Lực hỏi:

- Phương Tư tỷ đâu rồi?

- Có chút bận, muộn một chút mới đến.

Trần Thư nói:

- Chúng ta ăn trước! Không cần đợi nàng đâu!

Hắn nói xong thì mọi người bắt đầu nhóm lửa, sau đó cho các loại gia vị vào nồi.

- Hôm nay là lần đầu tiên Trần Thư ta mời mọi người ăn lẩu, các vị cứ ăn tự nhiên, không cần khách khí!

- ?

Ánh mắt của những người còn lại đều quay sang nhìn hắn, ngươi đúng thật là không biết xấu hổ mà!

Một đám người hòa thuận vui vẻ cùng ngồi quây quần bên nhau ăn lẩu.

Mặc dù Trần Thư không đóng góp được gì, nhưng ít nhất thì hắn cũng gọi mọi người tới tụ tập với nhau, dù sao mọi người cũng không để ý chút tiền đồ ăn này.

- Sau này, nếu các ngươi có chuyện gì thì cứ trực tiếp tới gặp ta!

Trần Thư vỗ ngực rồi nói:

- Ai dám chọc các ngươi, ta cho nổ tung trường học của hắn!

- …

Tất cả mọi người đều không nói nên lời, nếu như ngươi đã nói như vậy thì còn có ai dám tới tìm ngươi nữa chứ?

Trong lúc mọi người đang ngồi ăn uống với nhau thì một nam tử trung niên bước xuống lầu.

- Má nó, một đám không nên thân!

Liễu Phong lẩm bẩm rồi lắc đầu nói:

- Xem ra, ta có thể trở thành ứng cử viên chức phó hiệu trưởng được hay không còn phải phụ thuộc vào Trần Thư rồi!

Tòa nhà ba tầng trước mặt chính là nơi hắn ta làm việc và nghỉ ngơi.

- A?

Liễu Phong ngẩng đầu lên, chỉ thấy khói trắng từ trên nóc nhà bay ra, bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Lúc này, Trần Thư vẫn chưa nhận ra nguy hiểm đang ập đến.

Trần Thư bấm điện thoại gọi Phương Tư, hắn nói:

- Alo, Phương Tư tỷ, còn thiếu mỗi ngươi nữa thôi đấy!

- Ta gửi vị trí cho ngươi nhé!

- Được, để ta xem thử! Hả?

Phương Tư đang nghe máy thì vẻ mặt đột ngột thay đổi, nàng nói:

- Ngươi có chắc là ở đó không?

- Sao thế?

Trần Thư nhét ba, bốn viên cá viên vào trong miệng, mơ hồ không rõ mà nói:

- Phong cảnh ở đây đẹp lắm, mà lại không có ai ở đây.

- Hơn nữa, trên tầng thượng còn có hoa ai đó trồng, tuy nhìn không đẹp nhưng ăn ngon lắm!

Trần Thư gắp một đóa hoa màu vàng đã được nấu chín rồi cẩn thận thưởng thức.

- Con mẹ nó, ngươi hái hoa mất rồi sao?

Vẻ mặt của Phương Tư kinh ngạc, cơ thể lập tức cứng đờ.

Nàng nuốt một ngụm nước bọt rồi nói:

- Hôm nay, có lẽ ta có chút không thoải mái… Các ngươi cứ ăn đi…

- Ngoài ra, nhắc nhở các ngươi một câu, có thể chọn một cái hũ tro cốt đẹp chút…

- Cái gì?

Trần Thư ngây ngẩn cả người, hắn có chút không rõ ràng cho lắm.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn liếc qua, hắn lập tức nhìn thấy một cái chân nhện màu đen quen thuộc…

- Con mẹ nó chứ!

Hắn lập tức tỉnh táo lại, trực tiếp mở ba lô tác chiến ra…

Hắc Sắc Tri Chu nhún một cái nhảy lên rồi đi tới trên sân thượng.

- Các ngươi… Các ngươi…

Liễu Phong trợn to hai mắt, trong mắt tràn ngập tức giận.

Ánh mắt hắn ta liếc sang, lập tức nhìn thấy hoa mà chính mình chăm bón cẩn thận đều đã bị hái mất…

Liễu Phong không có sở thích nào khác, thường ngày hắn ta chỉ thích trồng hoa, bồi dưỡng tâm tình mà thôi!

Mặc dù không phải là dược liệu ở Dị Không Gian, không có tác dụng thực tế, nhưng chúng cũng thuộc về loại kỳ trân dị phẩm, cực kỳ hiếm thấy.

- Liễu… Liễu lão sư…

Vẻ mặt của A Lương và Vương Tuyệt chấn động, bọn họ lập tức đứng dậy, trong lòng đã loáng thoáng nhận ra được có điều gì đó không ổn.

- Tốt lắm… Tốt lắm…

Liễu Phong hít sâu một hơi, khóe miệng hắn ta bỗng hiện lên một nụ cười kỳ dị.

Hắn ta bình tĩnh liếc nhìn mọi người rồi hỏi:

- Ai là kẻ chủ mưu!

Mấy người Tạ Tố Nam cảm nhận được cảm giác áp bách cực lớn, đây chắc chắn là Ngự Thú Sư cao giai!

Bọn họ không có bất kỳ phản kháng nào, tất cả đều đồng loạt quay đầu rồi nhìn về phía Trần Thư ở sau.

- Bà mẹ nó, ngươi đeo mặt nạ phòng độc lúc nào vậy?

Khóe miệng mọi người giật giật, không ngờ phản ứng của Trần Thư lại nhanh như vậy.

Trần Thư cố tình đổi giọng, kêu lên đầy bi thương.

- Vu Dịch ta có tội! Hãy đuổi học ta đi!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hắn ta bình tĩnh nói:

- Ta đã xem video kỳ thi tuyển sinh đại học của ngươi! Ngươi đã đeo mặt nạ phòng độc này đi thi!

Hắn ta vừa dứt lời thì tiếng khóc lóc kể lể của Trần Thư đột nhiên cứng đờ…

- Tiểu tử ngươi gan lớn thật đấy nhỉ!

Liễu Phong lập tức đi tới phía sau Trần Thư, ánh mắt trừng lớn nhìn chằm chằm vào hắn.

Trần Thư nuốt một ngụm nước bọt, hắn tháo mặt nạ phòng độc xuống.

- Liễu lão sư, nếu như ta nói, tất cả chỉ là ngoài ý muốn, ngài có tin không…

- Ngoài ý muốn? Hoàn toàn tin được chứ!

Chương 540: Nếu như gặp phải nguy hiểm thì cứ ném tro cốt của ta lên (2)

Liễu Phong cười hiền lành, gật đầu đồng ý rồi nói: - Có học sinh vô tình rơi xuống hố lửa ở phía sau trường, cái này cũng chỉ là ngoài ý muốn nhỉ?

- À…

Trần Thư nuốt một ngụm nước bọt. Bây giờ, hắn lại có chút nhớ danh hiệu "Kẻ Yêu Thích Hỏa Táng" mà hệ thống ban thưởng rồi.

Đây chính là hiệu ứng nghịch thiên có thể bảo quản hoàn hảo tro cốt đấy!

- Lão sư, bọn ta đều sai rồi, thật sự rất xin lỗi.

Hứa Tiểu Vũ đứng dậy rồi cúi đầu xin lỗi mà nói:

- Bọn ta có thể bồi thường tổn thất cho ngài!

- Đúng vậy, bọn ta đều có thể bồi thường!

Hạ Băng và Vương Thanh Hàn cũng mở miệng nói, các nàng có chút không rõ tính nết của Liễu Phong.

- Bồi thường?

Liễu Phong nhướng mày, không ngờ hắn ta lại nói:

- Hoa do ta trồng chính là bảo vật vô giá, trên thị trường cũng không tìm thấy được đâu!

- Bọn chúng cũng giống như các con của ta, các ngươi muốn dùng tiền tới bồi thường sao? Có thể đền được sao?

Liễu Phong ra dáng đau lòng, ngay sau đó hắn ta lại chuyển đề tài mà nói:

- Như vậy đi, 5000 tín chỉ!

- ?

Cơ thể Trần Thư run rẩy, hắn đã hoàn toàn không muốn sống nữa rồi.

5000 tín chỉ cũng tương đương với 500 triệu đấy, hắn biết đi đâu lấy nhiều tiền như vậy đây chứ?

Hắn thở dài rồi nói:

- Lão sư, ngươi hoả táng ta luôn đi!

- Đúng rồi, ngươi nhớ giữ tro cốt lại rồi chia cho mọi người đang ngồi ở đây!

Trần Thư liếc qua một lượt rồi nghiêm túc nói:

- Nếu như gặp phải nguy hiểm thì cứ ném tro cốt của ta lên, đây là lần cuối cùng ta có thể bảo vệ mọi người!

Biểu cảm của mọi người đều trông hơi kỳ lạ. Vốn dĩ bọn họ còn đang cảm động, nhưng sao càng nghe càng cảm thấy có gì đó sai sai.

Trần Thư ngửa đầu nhìn lên trời rồi mở miệng nói:

- Nếu như không gặp được nguy hiểm, vậy thì lấy tro cốt pha với nước để uống, ít nhất có thể bổ sung canxi…

- ?

Mọi người khẽ nhếch miệng, bộ dáng vô cùng ngơ ngác, mẹ nó, rốt cuộc mạch não của ngươi chạy kiểu gì vậy?

Ngay cả Liễu Phong cũng bị hắn làm cho nghĩ sang chuyện khác!

Một lúc lâu sau, Liễu Phong mới mở miệng nói:

- Không cần bi quan như vậy, chỉ cần đồng ý một yêu cầu của ta là được!

- Yêu cầu gì?

Trần Thư nhìn nụ cười của Liễu Phong, hắn chỉ cảm thấy có chút hoảng hốt, vội vàng nói:

- Ta sẽ không làm bất cứ điều gì trái pháp luật đâu đấy! Trừ phi… thêm tiền!

- Thêm tiền cái rắm!

Liễu Phong vỗ đầu Trần Thư, hắn ta nói:

- Đơn giản thôi, ngươi hãy tham gia thi đấu Ngự Thú toàn quốc mùa tiếp theo, hơn nữa giành được xếp hạng trong top ba.

- Khó như vậy sao?

Trần Thư trực tiếp nằm trên đất rồi nói:

- Chi bằng ngươi hỏa táng ta luôn đi cho rồi!

- Không thành vấn đề. Sau khi ngươi chết, Trấn Linh Cục sẽ điều tra và phân tích nguyên nhân cái chết của ngươi, đến lúc đó, sẽ có người chuyên môn kiểm tra lịch sử trình duyệt của ngươi…

- A…

Trong lòng Trần Thư run lên, hắn lại mở mắt ra rồi nói:

- Ta sống thì vẫn tốt hơn, chẳng phải chỉ là thi đấu thôi sao? Ta có gì mà không dám!

Thịt nát xương tan cũng không sợ, chỉ muốn giữ trong sạch ở nhân gian!

- Vậy là tốt rồi, ta không so đo chuyện ngày hôm nay nữa! Nếu ngươi dám không giữ lời thì hậu quả rất nghiêm trọng đấy…

Liễu Phong cười cười rồi bình tĩnh ngồi xuống, hắn ta trực tiếp vớt ra một đóa hoa màu đỏ.

- Ưm… Mùi vị không tệ…

- Không phải ngươi nói chúng là con của ngươi sao?

A Lương khẽ giật mình, vẻ mặt của ngài không khỏi quá hưởng thụ đấy chứ?

- Ngươi điên à! Ai lại đi coi hoa làm con của mình chứ?

Liễu Phong nhếch miệng, hoàn toàn không có một chút dáng vẻ đau lòng nào cả.

- Các bạn học cứ ăn từ từ đi nhé!

Hắn ta cười cười rồi vỗ bụi bặm trên người, huýt sáo rời khỏi tầng thượng.

- Sao ta lại có cảm giác chui vào bẫy vậy nhỉ!

Trần Thư luôn cảm thấy có điều gì đó là lạ, nhưng trong lúc nhất thời hắn lại không nói ra được rõ ràng lạ ở đâu.

Trong lòng hắn chợt lóe lên một tia sáng, hắn lập tức mở miệng nói:

- Liễu lão sư, số lạ kia không phải là của ngươi đấy chứ?

Liễu Phong không đáp lại, hắn ta chỉ tăng nhanh tốc độ, trực tiếp rời khỏi nóc nhà.

- Bà mẹ nó, là ngươi khiến cho ta tới đây nấu lẩu sao? Ngươi đây là thực hiện kế câu cá mà!

- Chẳng trách Liễu Phong có thể làm đạo sư của ngươi!

Mọi người đồng loạt nhìn lại, lần đầu tiên nhìn thấy người có thể gài bẫy Trần Thư, thật sự là quá hiếm thấy.

Trần Thư mở miệng nói:

- Một ngày nào đó, ta sẽ lấy lại tất cả những thứ ta mất!

- Trần Bì, ngươi không sao chứ?

Một giọng nói truyền đến, Phương Tư đã đi tới trên nóc nhà.

- Phương Tư tỷ!

Mọi người cùng nhau nhìn lại, trên cơ bản bọn họ đều biết Phương Tư.

Phương Tư nhìn về phía Trần Thư, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại cười cười nói:

- Ta muốn đến gặp ngươi một lần cuối cùng, thậm chí còn để cho người ta đặt một hủ tro cốt luôn rồi!

Trần Thư cười khan một tiếng, nói:

- Phương Tư tỷ, cám ơn ngươi…

- Nào, nào, ăn lẩu thôi!

Tuy rằng Trần Thư có chịu chút thiệt thòi, nhưng ít nhất mọi người còn có thể an toàn mà ăn lẩu.

Chương 541: Có người tới trộm túi phân Urea

Trần Thư mở miệng nói: - Đúng rồi, Phương Tư tỷ, ngươi có vào xã đoàn nào không?

- Không có, vào mấy thứ đó làm gì? Lãng phí thời gian!

Phương Tư gắp một miếng thịt bò non lên, nhìn về phía Trần Thư đang ở bên cạnh.

Khóe miệng Trần Thư nhếch lên nụ cười quỷ dị, nói:

- Vừa khéo ta có một cái xã đoàn, ngươi có muốn vào hay không?

- Không vào!

Phương Tư dứt khoát từ chối, không có một chút do dự nào.

- Vì sao chứ?

- Năm cuối đại học của ta quá bận rộn, xã đoàn của ngươi nhất định là người người đều muốn đánh, ta không có thời gian để giải quyết đâu!

Phương Tư cười cười, mở miệng nói:

- Hơn nữa, ta có dự cảm, tên xã đoàn của ngươi chắc chắn sẽ rất xấu! Để ta đoán một chút, câu lạc bộ tội phạm? Câu lạc bộ bom hạt nhân? Câu lạc bộ túi phân Urea (*)?

(*) cũng chính là Niệu Tố Đại Xã

- ?

Một đám người cùng nhau nhìn lại, trong mắt là một vẻ không thể tưởng tượng nổi, không ngờ Phương Tư thế mà lại đoán

đúng!

- Ầy… Niệu Tố Đại Xã cũng không có vấn đề gì mà?

Trần Thư ho khan một tiếng, mở miệng nói:

- Ngươi không cảm thấy như vậy rất có điểm nhấn sao? Nhìn qua một cái là bắt được ánh mắt của người khác ngay!

- Dẹp đi!

Phương Tư lắc đầu, quả nhiên không đồng ý gia nhập thật sự là một sự lựa chọn sáng suốt!

- Tiếc thật đó Phương Tư tỷ, ngươi đã bỏ qua cơ hội nổi tiếng thế giới rồi!

Trần Thư không tiếp tục khuyên nhủ nữa, Phương Tư đã là năm thứ tư đại học, đúng là có rất nhiều chuyện phải làm.

Một đám người ngồi vây lại, cùng nhau thưởng thức lẩu, tiếng cười đùa vang vọng không ngừng. Nhưng mà, hạnh phúc luôn là khoảng thời gian rất ngắn ngủi. Khoảng chín giờ thì mọi người nhao nhao rời đi, trở về trường học, lại một lần nữa bắt tay vào hành trình của mình.

…

Sáng sớm hôm sau.

- Trần Bì, dậy đi! Hôm nay lớp phải tập hợp đấy!

A Lương và Vương Tuyệt mặc đồ của bệnh nhân tâm thần đi tới phòng khách.

Nhưng lại không nhận được bất kỳ phản ứng nào!

- Ngủ sâu như vậy cơ à?

A Lương nhướng mày, đang tính gõ cửa thì bị Vương Tuyệt ngăn lại.

- Để cho ta!

Chỉ thấy hắn triệu hồi Khế Ước Linh của bản thân ra.

- Tiểu Vương, gọi ta ra làm cái gì? Hôm nay lại trộm quần của ai nữa?

Một con chim nhỏ màu xám với bộ dáng đê tiện xuất hiện, đậu trên đèn chùm trong phòng khách.

- …

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật, trộm quần cái rắm ấy!

Hắn ta mở miệng nói:

- Đánh thức người ở bên trong đi!

- Chút chuyện nhỏ vậy mà cũng phải để cho bổn đại gia ra tay ư?

Hôi Sắc Tiểu Điểu nhếch miệng, nói:

- Hai thứ đồ vô dụng!

- Má nó!

A Lương với tình tình nóng nảy thật không thể nhịn được, hắn ta thế mà lại bị một con chim khinh bỉ!

Hắn ta trực tiếp lấy một cái bàn chải nhà vệ sinh ra, muốn nhét đối phương vào trong bồn cầu.

- A Lương ca! Đừng xúc động, đừng xúc động!

Vương Tuyệt khuyên can một trận mới làm lửa giận của A Lương mới lắng lại.

- Bản lĩnh không lớn, tính tình lại không nhỏ! Người trẻ tuổi, xem thật kỹ rồi học theo cho tốt này!

Hôi Sắc Tiểu Điểu hắng giọng một cái, bình tĩnh mở miệng nói:

- Có người tới trộm túi phân Urea rồi!

- …

Vừa dứt lời, trong phòng đã lập tức truyền đến âm thanh ồn ào. Hai phút sau, quả nhiên thấy Trần Thư đi ra phòng khách…

- Chuyện này…

Hai người liếc nhìn nhau, không ngờ con chim này cũng có chút tài năng đấy.

- Cái con chim này, ngươi dám gạt ta? Sáng sớm muốn cho ta ăn thịt chim nướng đúng không?

Trần Thư xoa xoa hai mắt cho tỉnh táo, tràn ngập một cỗ sát ý nhàn nhạt.

- Tiểu Vương, ta muốn trở về!

Hôi Sắc Tiểu Điểu run lên một cái, hốt hoảng về lại Ngự Thú Không Gian.

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Trần Bì, hôm nay phải nói về các vấn đề liên quan đến việc huấn luyện quân sự đấy! Nhanh chuẩn bị đi!

Trần Thư ngáp một cái, không tiếp tục so đo nữa.

Nửa tiếng sau, ba người đi tới một phòng học.

- Các bạn học, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu cuộc sống huấn luyện quân sự ở đại học của chúng ta!

Trên mặt Kiều Nguyệt nở một nụ cười nhàn nhạt, mở miệng nói:

- Thời gian sẽ kéo dài đến ngày ba mươi tháng chín, hi vọng các vị có thể biểu hiện thật tốt.

Thấy mọi người có chút không hứng thú lắm, Kiều Nguyệt lại nói tiếp:

- Mặt khác, biểu hiện huấn luyện quân sự tốt thì sẽ có phần thưởng học phí! Hơn nữa, huấn luyện quân sự vừa kết thúc sẽ bắt đầu kỳ nghỉ quốc khánh!

Trong nháy mắt, cả lớp đã reo hò lên, trên mặt ai nấy cũng đều treo nụ cười.

- Chúng ta cùng hoan nghênh huấn luyện viên của các ngươi một chút, Hứa Sơn!

Bốp bốp bốp!

Kèm theo tiếng vỗ tay là một nam tử sở hữu dáng người cao ngất đi vào, trên thân mặc trang phục đặc chế của Trấn Linh Quân.

- Xin chào các bạn học, ta là Hứa Sơn!

Đôi mắt của người này sáng rực có thần, hắn ta quét mắt nhìn từng người.

- Hửm?

Ánh mắt của Hứa Sơn khóa chặt lên ba người Trần Thư, trong lòng không nhịn được mà khẽ động. Trực giác đã dưỡng thành từ lâu, khiến cho hắn ta cảm thấy ba người Trần Thư không giống như là người hiền lành.

- Ta là đội trưởng của Trấn Linh Quân, đến từ Hoang Thạch Sơn Lâm, hy vọng những ngày kế tiếp các vị có thể nghe theo sự sắp xếp của ta!

Chương 542: Chẳng lẽ tuổi thọ của Vu Dịch không đủ năm mươi năm à?

Hứa Sơn nói ngắn gọn, không nhiều lời, chỉ ra làm quen với mọi người một chút rồi lập tức rời khỏi phòng học. Kiều Nguyệt cười cười nói:

- Hôm nay là hoạt động tự do, có thể tìm đọc tư liệu liên quan đến Hoang Thạch Sơn Lâm một chút, không cần mang theo đồ dùng hằng ngày, đến lúc đó Trấn Linh Quân sẽ phát cho chúng ta!

Mọi người nhao nhao giải tán, ra khỏi phòng học.

- Trần Thư, tới đây một chút!

Kiều Nguyệt gọi Trần Thư lại.

- Ta á?

Trần Thư có chút không rõ chuyện gì, hắn cùng với Kiều Nguyệt đi ra ngoài hành lang.

- Kiều tỷ, sao vậy?

- Ừm thì…

Kiều Nguyệt hắng giọng một cái, mở miệng nói:

- Trần Thư học đệ, ngươi có thời gian huấn luyện quân sự không?

- ?

Trần Thư hơi ngẩn ra, đây là ý gì?

- Trong lớp có một vị trí có thể để cho sinh viên miễn tham gia huấn luyện quân sự, hơn nữa sẽ không trừ học phí.

Kiều Nguyệt lại nói tiếp:

- Ta cảm thấy, trường học thế mà lại cho một vị trí như vậy, nhất định không thể lãng phí! Hơn nữa, ngươi hẳn là không có thời gian tham gia mà đúng không?

Trần Thư có chút hiểu được ý tứ của Kiều Nguyệt, nàng ta thế mà lại muốn để hắn đặc cách không tham gia huấn luyện quân sự ư?

Hắn đang muốn trả lời, trước mắt đã lập tức xuất hiện một bảng lựa chọn.

【 Phương án một: Kiên định lựa chọn huấn luyện quân sự! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án hai: Ở lại trường học, nhân lúc những người còn lại rời khỏi trường thì làm cho ký túc xá của tân sinh nổ tung! Phần thưởng hoàn thành: Bạo Tạc Dược Tề x2 】

【 Phương án ba: Trao đổi với Liễu Phong, thành công tống tiền được học phí một ngàn ! Phần thưởng hoàn thành: Thu được danh hiệu “Không biết sợ”, hiệu quả mang lại: Giảm thiểu nỗi sợ hãi đối với cái chết! 】

Khóe miệng Trần Thư giật giật, vừa nhìn thấy hai lựa chọn sau là đã trực tiếp khóa chặt cái thứ nhất.

Tuy là hai cái lựa chọn cuối có chút hấp dẫn thật, nhưng dù sao vẫn nguy hiểm đến tính mạng lắm đó!

- Học tỷ, không cần đâu, ta thật sự có thời gian!

Trần Thư trực tiếp từ chối. Thật vất vả mới được đi đến Dị Không Gian một chuyến, thế mà lại ngươi lại muốn để ta rút lui?

- Thật ra huấn luyện quân sự cũng không quan trọng cho lắm đâu, ta cảm thấy ngươi đã xuất sắc lắm rồi!

Kiều Nguyệt kiên nhẫn khuyên nhủ.

Chủ yếu là nàng ta lo lắng đến sự an toàn của cứ điểm Trấn Linh Quân và các bạn học khác mà thôi.

Hoạt Mộc Đầm Lầy cấp nguy hiểm mà còn có thể bị Trần Thư lật tung cả lên thì Hoang Thạch Sơn Lâm cấp phổ thông nhất định sẽ không chịu nổi đâu!

- Kiều tỷ, ngươi không cần nói nữa, không có hung thú thì ta biết sống thế nào chứ!

Trần Thư thở dài, mở miệng nói:

- Ta không thể không có bọn chúng được đâu!

Kiều Nguyệt còn muốn khuyên một chút, Trần Thư đã trực tiếp cắt ngang:

- Trừ phi ngươi để Liễu Phong cho ta một ngàn tín chỉ!

- …

Mắt của Kiều Nguyệt trừng lớn, mở miệng nói:

- Vậy ngươi vẫn nên huấn luyện quân sự đi!

Một ngàn tín chỉ, trừ phi là ngươi mở tiệc, nếu không tiền của Liễu Phong sao có thể nhiều như vậy!

【 Nhận được phần thưởng: Đại Lượng Ngự Thú Lực! 】

Trong thân thể của Trần Thư bỗng nhiên hiện lên một cỗ Ngự Thú Lực lớn, thậm chí nó còn tương đương với tiến độ tu luyện trong một học kỳ của những người còn lại.

- Mẹ nó, thoải mái thật đấy!

Trần Thư nhịn không được mà nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

- Ngươi… Đồ biến thái!

Khóe miệng Kiều Nguyệt giật giật, không biết Trần Thư lại mắc bệnh gì nữa…

- À… Kìm lòng không được ấy mà…

Trần Thư nói rồi lập tức quay người rời đi, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Chỉ cần hai ba lần như vậy nữa là hắn có thể trực tiếp trở thành Hắc Thiết Nhị Tinh rồi!

Hiển nhiên là phần thưởng của hệ thống được đưa ra theo tỷ lệ phần trăm, dù đều là Đại Lượng Ngự Thú Lực nhưng vẫn lớn hơn trước kia nhiều lắm.

Nếu như không sử dụng Ngự Thú Chân Châu Hắc Thiết Cấp thì phần lớn học sinh ở Hoa Hạ học phủ chỉ có vào năm hai, hay thậm chí là năm ba mới có thể trở thành Hắc Thiết Nhị Tinh. Vậy nên có thể hình dung ra được độ khó của nó đến mức nào.

…

Ba người về tới trong ký túc xá.

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Trần Thư, Kiều lão sư tìm ngươi làm gì thế?

- Bảo hai ngươi phải nghe ta chỉ huy trong thời gian huấn luyện quân sự đấy! Chuẩn bị bao tải để nhặt tiền đi!

Trần Thư nằm trên ghế sô pha, khóe miệng có ý cười.

- Nghe ngươi chỉ huy? Nhặt tiền?

- Dẹp đi!

Hai người lắc đầu, biết ngay Trần Thư lại bắt đầu nói vớ vẩn.

- A Lương, ngươi nhìn cái gì đấy?

Trần Thư nhích lại gần, chỉ thấy A Lương đang loay hoay với cái máy tính.

- Tư liệu của Hoang Thạch Sơn Lâm!

A Lương nói:

- Mặc dù là huấn luyện quân sự sẽ không có nguy hiểm, nhưng tìm hiểu thêm một chút cũng không dư thừa.

Hắn ta vừa dứt lời, không gian trước mặt lập tức xuất hiện một cái màn hình trôi lơ lửng, phía trên có đủ loại tin tức về Hoang Thạch Sơn Lâm.

- Mẹ kiếp, ngươi vì cái máy tính này mà trao đổi với trường học à?

Chương 543: Chẳng lẽ tuổi thọ của Vu Dịch không đủ năm mươi năm à? (2)

Trần Thư đánh giá qua lại, hắn nhớ rõ Ngự Thú Đoàn của Phương Tư cũng có một cái máy tính này. - Ừ, hai mươi tín chỉ, bên trong chứa đựng đầy đủ các loại tư liệu về Dị Không Gian! Tất cả đều là tin tức nội bộ của học phủ đấy!

A Lương gật đầu nói tiếp:

- Ngươi cũng muốn đổi một cái à?

- Chẳng phải ngươi có rồi đấy à? Chúng ta là một đội, vừa vặn có thể tiết kiệm rồi!

- …

Trần Thư sờ sờ cằm, hiện tại hắn có năm trăm năm mươi tín chỉ, trong đó có ba trăm tín chỉ đạt được từ việc giành được hạng nhất trong trận đại hỗn chiến nhập học. Nhưng đáng tiếc là bởi vì đốt ký túc xá nên đã bị trừ mất năm mươi tín chỉ.

- Chiều nay ta muốn đến nhà kho của trường đổi lấy phần thưởng, các ngươi có đi không?

- Đi!

Vương Tuyệt đang ở ngoài ban công ăn dưa hấu, hắn ta đưa dưa hấu cho hai người cùng ăn. Hắn ta cũng có năm mươi tín chỉ mà Liễu Phong cho, có thể đổi được một chút tài nguyên Ngự Thú.

A Lương lắc đầu nói:

- Hai ngươi đi đi, ta đã đổi rồi.

Xế chiều, Trần Thư và Vương Tuyệt đi tới nhà kho của trường học.

Nơi đây là một tòa nhà rộng rãi với năm tầng lầu đứng sừng sững, bên trong chỉ có tầm hai ba nhân viên, sinh viên đến sử dụng tín chỉ cũng khá ít.

- Xin chào, ta muốn xem danh sách đổi học phần.

Trần Thư đi tới một cái cửa chắn rồi nói.

- Loại nào? Dược liệu? Dược tề? Tài liệu hung thú hay là loại đặc thù?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nói:

- Cho ta xem thể loại tài liệu của hung thú đi.

Chỉ thấy đối phương đưa ra một quyển sách nhỏ màu xanh biếc, bên trên có ghi chép lại đủ loại tài nguyên.

- Cám ơn.

Trần Thư nhận lấy quyển sổ rồi mở nó ra.

Ngự Thú Châu Thiên:

【 Ngự Thú Chân Châu cấp cơ sở: 15 tín chỉ 】

【 Ngự Thú Chân Châu Hắc Thiết Cấp: 6 tín chỉ 】

【 Ngự Thú Chân Châu Bạch Ngân Cấp: 24 tín chỉ 】

…

Trần Thư ngược lại cũng không cảm thấy bất ngờ gì, giá thị trường của Ngự Thú Chân Châu cấp cơ sở đã là mười lăm vạn rồi, nó cũng tương đương với mười lăm tín chỉ. Tuy là giá trị tín chỉ cao hơn, nhưng vì kho bảo vật của nhà trường luôn trong tình trạng có sẵn, không cần phải dành thời gian tới thu mua, nên tất nhiên sẽ đắt hơn một chút.

Tính trung bình cả hai thì một tín chỉ cũng tương đương với mười vạn Hoa Hạ tệ.

Trần Thư không mua Ngự Thú Chân Châu mà là nhìn về phía Lãnh Chúa Tài Liệu Thiên.

Lãnh Chúa Tài Liệu Thiên Bạch Ngân Cấp:

【 Vật liệu của Thiên Hỏa Sư Lãnh Chúa: Có thể lĩnh ngộ kỹ năng “Tử Vong Hỏa Trụ”, hiệu quả kỹ năng: Phun ra một cột

lửa, uy lực kinh người, có hiệu quả đánh lui mạnh mẽ! Giá bán: 150 tín chỉ. 】

【 Vật liệu của Hàn Sương Tam Đầu Ưng Lãnh Chúa: Có thể lĩnh ngộ kỹ năng "Băng Phong Chi Cảnh", hiệu quả kỹ năng: Phun ra một mảng sương lạnh lớn, phạm vi bao trùm là bốn trăm mét xung quanh, hiệu quả tạo thành có thể giảm tốc độ, sinh vật có sức kháng băng thấp sẽ bị đóng băng! Giá bán: 200 tín chỉ. 】

【 Vật liệu của Liệt Thạch Thiên Thú Lãnh Chúa: Có thể lĩnh ngộ kỹ năng "Liệt Địa Nhất Kích", hiệu quả kỹ năng: Vung móng vuốt sắc bén phóng thích ra hàng loạt ảo ảnh móng vuốt, có hiệu quả phá giáp cực mạnh. Giá bán: 180 tín chỉ. 】

…

Trần Thư nhìn lần lượt từng cái từ trên xuống, trong mắt tràn ngập vẻ tham lam.

- Trần Thư, chúng ta xem thì xem thôi, ngươi có thể nào đừng có chảy nước miếng được không vậy…

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật, vẻ mặt quái dị vô cùng.

- Ấy…

Trần Thư bình tĩnh lại, không nghĩ tới kho bảo vật của trường học lại có nhiều tài liệu về Bạch Ngân Lãnh Chúa đến như vậy.

- Học tỷ, có thể cho ta xem hàng có sẵn một chút được không?

Trong mắt của hắn mang theo ý cầu xin, muốn tự tay kiểm tra một chút.

- Học đệ, trên sách đều có ghi cả rồi, không cần phải xem đâu.

Nhân viên công tác vừa nói, trong lòng vừa nhảy dựng lên một cái. Vẻ mặt vừa rồi của Trần Thư quả thật giống hệt một con sói đói vậy, nàng sợ rằng vật liệu lãnh chúa vừa được lấy ra đã bị cướp mất…

- …

Trần Thư nghiêm túc xem thật kỹ. Hắn chỉ có năm trăm lẻ năm tín chỉ, không thể tuỳ tiện sử dụng được. Huống chi không phải chỉ cần một vật liệu là đã có thể thành công lĩnh ngộ kỹ năng. Dựa theo xác suất bình thường, ít nhất cũng phải cần năm vật liệu mới có thể thành công.

Cuối cùng, hắn quyết định chọn một cái kỹ năng.

- Học tỷ, cho ta đổi một vật liệu Hỏa Sư Lãnh Chúa.

Trần Thư lấy thẻ sinh viên của mình ra, bên trong có chứa số tín chỉ của hắn.

Nguyên Tố Thú của hắn còn chưa dùng được Hỏa Diễm Dược Tề cấp Tông Sư, có thể ngẫu nhiên tăng lên một kỹ năng Hỏa Diễm từ cấp một đến cấp ba.

Uy lực của Hỏa Diễm Oanh Kịch quá thấp, nhất định phải lĩnh ngộ một kỹ năng Hỏa Diễm mạnh mẽ hơn.

Nếu như có thể trực tiếp tăng lên Tử Vong Hỏa Trụ cấp ba, vậy coi là như kiếm bộn rồi.

- Được!

Học tỷ nhận lấy thẻ sinh viên rồi quẹt thẻ trên một cái máy nhỏ.

Mười phút sau, một nhân viên cầm vật liệu lãnh chúa đi tới.

- Husky!

Trần Thư nhận lấy vật liệu lãnh chúa rồi trực tiếp triệu hồi Husky ra.

- Nguyên Tố Thú?

Chương 544: Rốt cuộc là ngươi làm cái gì hả?

Nhân viên ở đại sảnh ngây người, trong mắt tràn ngập vẻ hứng thú, thật không ngờ có thể gặp được Khế Ước Linh kỳ lạ như vậy. - Hiến tế năm mươi tuổi thọ của Vu Dịch! Nhất định phải một phát nhập hồn!

Trần Thư không ngừng lẩm bẩm, phảng phất như trở lại lúc trước khi chơi trò chơi rút thẻ.

- Gâu!

Husky liếm môi một cái, trực tiếp cắn nuốt vật liệu của Thiên Hỏa Sư Lãnh Chúa.

Mọi người cùng nhau nhìn lại, giống như đang nhìn người khác mở thưởng vậy.

Nửa ngày trôi qua, vẫn không có bất kỳ phản hồi nào truyền đến.

- Hức ~~

Husky vừa ý nấc một cái, nhảy qua nhảy lại, trông có vẻ tràn đầy sức sống.

- Mẹ nó! Thất bại rồi?

Trái tim Trần Thư căng thẳng, cảm thấy có chút tức giận.

- Chẳng lẽ tuổi thọ của Vu Dịch không tới năm mươi năm à?

- Học tỷ, thêm một cái nữa!

Trần Thư thở dài, lại đi tong một trăm năm mươi tín chỉ rồi, cho dù là tố chất tâm lý của một tên tội phạm Giang Nam đi nữa thì cũng có chút không chịu nổi đâu.

Nhân viên đã sớm có dự liệu, lại lấy ra một vật liệu Thiên Hỏa Sư nữa.

- ?

Trần Thư ngẩn ra, có chút mờ mịt.

- Ngươi có năm trăm năm mươi tín chỉ, có thể mua được ba cái, dựa theo lẽ thường mà nói, không người nào có thể dừng lại được cả!

Nhân viên cười cười, giải thích.

Mỗi lần lĩnh ngộ kỹ năng là giống như một trận đặt cược vậy, muốn dừng lại chỉ có hai loại khả năng: Loại thứ nhất là lĩnh ngộ thành công, còn loại thứ hai là… Không còn tiền.

- Hừ! Ngươi đưa nhiều quá rồi!

Trần Thư nhận lấy một cái vật liệu rồi trực tiếp đút cho Husky.

- Nếu lại thất bại nữa thì tối nay ta sẽ ăn thịt chó đó!

- Gâu! Gâu!

Husky bất mãn kêu rên hai tiếng, nuốt vật liệu xuống.

- Má nó, lại thất bại nữa!

Trần Thư ngửa mặt lên trời thở dài, chẳng lẽ thật sự phải cần đến năm vật liệu à?

Trong mắt của hắn là một vẻ không phục, lại mua thêm một cái vật liệu nữa, kín đáo đưa cho Husky. Quả nhiên là dừng lại không được mà!

Hắn chỉ còn lại có một trăm tín chỉ, đã không mua nổi nữa rồi.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nhịn không được mà nỉ non:

- Sẽ không phải phí mất bốn ngàn năm trăm vạn đó chứ!

Hai phút đồng hồ trôi qua, các nhân viên trong đại sảnh đều lộ vẻ thương cảm. Bởi vì ác mộng của Trần Thư… Thành sự thật rồi!

Toàn bộ ba vật liệu đều thất bại, bốn trăm năm mươi tín chỉ trực tiếp cho không rồi!

- Má nó!

Vẻ mặt của Trần Thư giận dữ, trực tiếp lấy ra một bình dược tề màu xám. Hắn không vượt qua khoảng thời gian này nổi nữa rồi!

Vương Tuyệt chấn động, lập tức hoảng sợ nói:

- Ca, ca ruột của ta ơi, đừng xúc động mà!

Tuy rằng hắn ta không rõ tác dụng của bình dược tề kia, nhưng theo bản năng cảm thấy đó không phải là đồ tốt.

- Ta còn có năm mươi tín chỉ đây, có thể thử lần cuối cùng!

- Thật sao?

Trần Thư lập tức thu lại lửa giận, khóe miệng xuất hiện ý cười, cất bình dược tề đi.

- Hả?

Sao Vương Tuyệt cứ cảm thấy cứ như bản thân vừa bị hố lớn vậy.

- Lão Vương, ngươi thật đúng là huynh đệ tốt của ta! Chúng ta lại thử một lần cuối cùng nào!

Hiện tại hắn có một trăm tín chỉ, cộng với năm mươi tín chỉ của Vương Tuyệt là vừa vặn có thể đổi thêm một vật liệu của Thiên Hỏa Sư nữa.

- Chờ một chút.

Nhân viên chỉ mang ba vật liệu ra nên bây giờ phải lên lầu lấy thêm một cái khác.

Một lát sau, Trần Thư cầm một cái bình chứa trong tay, bên trong có trái tim của Thiên Hỏa Sư.

- Đây đã là cơ hội duy nhất của đời ta rồi đó! Nếu như lại thất bại nữa, từ nay về sau ta sẽ đóng cửa trái tim không còn yêu nữa!

Trần Thư thì thầm rồi mở bình chứa ra, trực tiếp nhét vào trong miệng Husky.

Đồng thời trong tay cũng xuất hiện một túi phân Urea, hắn hung hãn nói:

- Nếu lại lĩnh ngộ thất bại nữa thì kết quả thế nào ngươi cũng biết rồi đấy!

- Gâu gâu~

Husky nằm sấp cúi đầu, không còn dám nhìn thẳng vào Trần Thư.

Chỉ chốc lát sau, hai tròng mắt của nó xuất hiện một chùm ánh lửa sáng ngời.

- Hả? Lĩnh ngộ rồi sao?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, hai mắt trừng lớn, trong lòng cũng lập tức thả lỏng.

Xác suất bình thường cần đến năm vật liệu, nhưng hắn chỉ dùng bốn vật liệu, kỳ thực đã may mắn hơn những người khác

nhiều lắm rồi.

Chẳng qua là ai cũng muốn một phát nhập hồn, nếu thất bại thì sẽ có hơi không chấp nhận được mà thôi.

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Chúc mừng, tội phạm ca!

- Cám ơn huynh đệ!

Trần Thư cho hắn ta một cái ôm, nói:

- Nếu như không phải ngươi đưa ta năm mươi tín chỉ, có khả năng là hôm nay ta sẽ không lĩnh ngộ được!

Vẻ mặt của Vương Tuyệt cứng đờ trong nháy mắt, lập tức đẩy Trần Thư ra rồi nói:

- Đưa? Đưa cái gì? Cái này gọi là mượn!

- Đều giống nhau cả ấy mà, không cần để ý chi tiết quá làm gì!

Trần Thư vỗ vỗ vai của hắn ta, lập tức lấy một bình dược tề màu đỏ từ trong túi ra. Đây chính là Hỏa Diễm Dược Tề cấp cơ sở mà hắn đích thân phối ra, có thêm hiệu quả của cấp Tông Sư.

- Rèn sắt khi còn nóng, nhất định phải thành cho ta!

Trần Thư rót dược tề cho Husky, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong.

Chương 545: Rốt cuộc là ngươi làm cái gì hả? (2)

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào bảng Nguyên Tố Thú. Chỉ trong chốc lát, kỹ năng trên bảng điều khiển 【 Tử Vong Hỏa Trụ Lv1 】 thoáng cái đã biến thành 【 Tử Vong Hỏa Trụ Lv4 】 .

- Mẹ kiếp! Thật sự thành rồi này!

Trần Thư nhịn không được lên tiếng kinh hô, không ngờ lại tăng lên kỹ năng mới, mà lại là ba cấp cao nhất nữa.

- Đều được bù đắp lại rồi!

Trần Thư hít sâu một hơi, trong mắt tràn ngập cảm giác hưng phấn.

Sáu trăm tín chỉ đổi lấy lĩnh ngộ một kỹ năng Bạch Ngân Lãnh Chúa đã là lời lớn rồi đấy!

- Ca, ngươi phát điên đấy à?

Vương Tuyệt tiến lại gần, nói:

- Lẽ nào ngay cả Hỏa Dược Dược Tề cơ bản mà Nguyên Tố Thú của ngươi cũng không được uống hay saoứ?

- Ngươi thì biết cái gì!

Trần Thư không có giải thích nhiều, căn bản những người còn lại cũng không hiểu Hàm Kim Lượng của cấp Tông Sư.

- Vậy năm mươi tín chỉ…

- Trả lại ngươi, nhất định phải trả lại ngươi! Hơn nữa còn phải tính lãi nữa!

Trần Thư vỗ vỗ ngực, tâm trạng vui vẻ vô cùng, thật sự giống như vừa từ địa ngục đến thiên đường vậy.

- Còn có lãi ư? Tội phạm ca quả thật rất hào phóng!

- Đến lúc đó trả lại ngươi năm mươi mốt tín chỉn!

- ?

Tâm trạng Trần Thư vui vẻ, cùng với Vương Tuyệt về tới ký túc xá.

Trên đường đi, nụ cười trên mặt Trần Thư mãi cũng không biến mất. Uy lực của Tử Vong Hỏa Trụ kinh người, hơn nữa còn có hiệu quả đẩy lùi, thuộc về cả kỹ năng công lẫn thủ, không thể nghi ngờ là cực kỳ thích hợp với Nguyên Tố Thú. Cộng với bổ trợ phân thân, hai cột lửa thật sự là thương tổn full điểm.

Hắn đã có thể tưởng tượng viễn cảnh Husky đại phát thần uy rồi!

- Về rồi đấy à?

A Lương thoải mái đi tắm một cái, vào trong phòng khách.

- Ha ha ha ~

- Tên này bị cái gì đấy? Bị điên rồi à?

Thân thể A Lương chấn động, nhịn không được mà áp dụng chiến thuật lui về phía sau hai bước. Nụ cười của Trần Thư đúng là có hơi khiến người ta sợ hãi.

- Chỉ cần dùng bốn vật liệu đã lĩnh ngộ được một kỹ năng Bạch Ngân Cấp Lãnh Chúa, vui đến không ngậm miệng được.

- Có đến mức như vậy hay không? Kết cấu nó còn nhỏ như vậy?

A Lương bĩu môi, nói:

- Xác suất bình thường đều là năm cái vật liệu, chẳng phải là tiết kiệm được một cái vật liệu thôi sao?

- Hai ngươi thì biết cái gì!

Trần Thư lắc đầu, cái khiến cho hắn phấn khởi chính là kỹ năng mới trực tiếp tăng lên ba cấp.

Không để ý đến hai con người trần thế ngu ngốc này nữa, hắn về lại phòng mình, bắt đầu thu dọn hành lý.

Tuy rằng Kiều Nguyệt đã nói không cần mang theo vật dụng hàng ngày, nhưng ba lô tác chiến của hắn chắc chắn phải mang, nếu không thì không có cảm giác an toàn.

…

Sáng sớm hôm sau, một đoàn người đi tới thao trường số một. Năm nhất đại học có tổng cộng hai mươi lớp, toàn bộ đã được tập hợp chờ đợi Trấn Linh Quân đến.

- Từ hôm nay trở đi phải quên đi thân phận ban đầu của các ngươi, hiện tại các ngươi chính là Trấn Linh Quân mới!

Sĩ quan huấn luyện Hứa Sơn đi tới phía trước, nhìn về phía lớp Ngự Thú ba, kiểm tra nhân số lại một chút.

- Toàn bộ đi theo ta!

Hứa Sơn nói rồi đi ra phía ngoài trường.

Lúc này, trước cổng trường của Hoa Hạ học phủ đã có hai mươi chiếc xe buýt dừng lại, mang theo các bạn học tiến về Hoang Thạch Sơn Lâm.

- Lên xe theo thứ tự!

Hứa Sơn đứng bên ngoài cửa xe nhìn những người còn lại.

Từng người từng người một lên xe, trong mắt tràn ngập vẻ mới lạ và hưng phấn.

- Ai cho phép ngươi mang túi?

Hứa Sơn nhướng mày, ngăn cản Trần Thư đang muốn lên xe.

- y… Sĩ quan huấn luyện, ta có sở thích sạch sẽ, trong túi xách đều là quần áo bên người thôi!

- …

Vẻ mặt Hứa Sơn nghiêm lại, muốn cưỡng ép kéo túi xuống.

- Sĩ quan huấn luyện, để cho ta mang theo đi!

Vẻ mặt Trần Thư rất bình thường, tay phải giữ lấy tay của Hứa Sơn.

Trong lòng Hứa Sơn giật mình, mơ hồ gia tăng sức mạnh, nhưng vẫn không có cách nào tránh thoát.

Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp?

Hắn ta ngàn vạn lần không ngờ sẽ có người vừa mới lên năm nhất đại học đã lập tức trở thành Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp!

- Được rồi! Ngươi có đặc quyền!

Hứa Sơn nhắm hai mắt lại, mở miệng nói:

- Ta cần kiểm tra ba lô một chút, nếu như không có vật phẩm nguy hiểm thì có thể mang theo!

- Ừm…

Trần Thư nhíu mày, nhưng thấy mười chín huấn luyện viên khác đều nhìn lại thì chỉ có thể tạm nhượng một bước.

Hắn hào phóng đưa ba lô ra, mặc cho Hứa Sơn kiểm tra.

Hứa Sơn gật gật đầu, mở ba lô tác chiến của Trần Thư ra.

Chỉ chốc lát sau, khóe mắt hắn ta đã lập tức bị kéo căng, nhận thức đã hoàn toàn bị phá vỡ. Đồ vật bên trong không có gì gọi là vật phẩm nguy hiểm, thế nhưng lại khiến người ta vừa nhìn thấy đã phải giật mình…

Mất một lúc lâu sau, Hứa Sơn mới hít sâu một hơi, trong mắt tràn ngập đề phòng, mở miệng hỏi:

- Rốt cuộc là ngươi làm cái gì đây hả?

- Chuyện, ta là học sinh hàng real mà!

Trần Thư tỏ vẻ đương nhiên, hắn nhún vai nói.

- Học sinh mà lại mang theo những thứ này sao? Là ta đã lạc hậu rồi à?

Hai chân mày của Hứa Sơn nhíu lại đến mức sắp chạm vào nhau, hắn ta cảm giác đầu mình có chút không đủ dùng.

- Hứa Sơn, có chuyện gì thế?

Chương 546: Nếu có người không phục, có thể đến tìm ta khiêu chiến bất cứ lúc nào

Một người trung niên nghiêm túc lại gần, nhìn Trần Thư từ trên xuống dưới. - Ồ?

Trần Thư khẽ nhíu mày, hắn vừa liếc mắt qua đã nhận ra người này là ai.

Hắn ta chính là Vương Chấn Long, đoàn trưởng Trấn Linh Quân tại Hoạt Mộc Đầm Lầy.

Lúc ấy, Vương Chấn Long đã giúp đỡ đám người Phương Tư ngăn chặn đám hung thú đang đuổi giết ráo riết.

Vốn dĩ nhiệm vụ của hắn ta là Quân Đoàn Trưởng trấn thủ tại Hoạt Mộc Đầm Lầy, nhưng bởi vì khi đi săn Hắc Thụ Vương, hai con Khế Ước Linh của Vương Chấn Long đều bị thương nặng, thực lực của hắn ta hạ xuống một nửa, tất nhiên không thể trấn thủ Hoạt Mộc Đầm Lầy, hắn ta chỉ có thể tạm thời trở về Lam Tinh để nghỉ ngơi và chữa thương.

Lúc này vừa hay có lớp học quân sự do Hoa Hạ học phủ tổ chức, hắn ta liền đến làm tổng huấn luyện viên ở đây.

Có một Hoàng Kim Ngự Thú Sư áp trận, cũng không cần phải lo lắng về sự an toàn của học sinh ở học phủ.

- Ngươi biết ta sao?

Vương Chấn Long nhíu mày, lúc trước Trần Thư đeo mặt nạ chống độc, giờ đám người Phương Tư cũng không đứng bên cạnh, nên Vương Chấn Long không nhận ra hắn.

Trần Thư lắc đầu phủ nhận.

- Không… Ta không biết…

- Sao ta cứ cảm thấy ngươi quen quen nhỉ?

Vương Chấn Long khẽ nhíu mày, nhìn nhìn Trần Thư vài lần, hắn ta cứ luôn có cảm giác tên này không phải là người tốt lành gì.

- Vương đoàn trưởng, đồ đạc của bạn học sinh này…

Hứa Sơn đang định đưa túi đeo lưng cho Vương Chấn Long thì Vương Tuyệt đã bước xuống xe.

- Trần Thư, huấn luyện viên không để ngươi giữ, ngươi còn mang theo làm gì?

Vương Tuyệt trực tiếp cầm lấy đưa cho giáo viên chủ nhiệm Kiều Nguyệt.

- Kiều lão sư, hy vọng ngài cất hộ cái túi này một tháng ạ!

- Không phải…

Trần Thư còn chưa kịp mở miệng thì đã bị Vương Tuyệt kéo lên xe.

- Được rồi! Khởi hành!

Vương Chấn Long thấy vậy cũng không nghĩ nhiều, dù sao cũng chỉ là túi đeo lưng mà thôi.

Xe bắt đầu chuyển bánh, đưa toàn bộ học sinh năm nhất đại học thẳng tiến về Hoang Thạch Sơn Lâm.

- Vương Tuyệt, thứ ta mất đi không phải một cái túi đeo lưng mà là tính mạng của ta đó!

Trần Thư ngồi phịch xuống hàng ghế phía cuối, thẫn thờ như mất đi ý nghĩa cuộc sống.

- Tiểu Trần, không sao, có đại gia ở đây rồi!

Một âm thanh om sòm vang lên bên tai Trần Thư.

Chỉ thấy một Hôi Sắc Tiểu Điểu bay bên ngoài song cửa sổ, đó chính là Khế Ước Linh của Vương Tuyệt.

Vương Tuyệt mở miệng nói.

- Đều ở trong bụng nó hết rồi!

Trần Thư hơi ngẩn ra, giờ hắn mới nhớ tới Khế Ước linh của Vương Tuyệt thuộc hệ không gian, nó có thể chứa đồ.

- Móa nó, ta sắp quên mất ngươi cũng là Ngự Thú Sư luôn rồi!

- …

Hoang Thạch Sơn Lâm nằm gần thành phố Đại Nguyên của thủ đô, xuất hiện cách đây khoảng hai trăm năm.

Đa phần hung thú bên trong đều là thuộc tính mộc và thổ, độ nguy hiểm thấp, phù hợp để học sinh huấn luyện quân sự.

- Lão Vương, ngươi thật sự không có chút sức chiến đấu nào sao?

Trần Thư bắt lấy Không Gian Tiểu Điểu, không ngừng xoa xoa cái bụng nó.

Trong mắt Trần Thư tràn ngập vẻ tò mò, thân thể bé như thế này mà cũng chứa được nhiều phết.

- Tiểu Trần, mời ngươi dừng lại hành động khiếm nhã này của ngươi, nếu không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Hôi Sắc Tiểu Điểu lộ vẻ thà chết cũng không chịu khuất phục, nó liên tục vùng vẫy.

Vương Tuyệt mở miệng nói.

- Tạm thời thì không, khi nào đến Hắc Thiết Cấp mới có.

- Vậy lúc trước ngươi còn muốn đánh một chọi một với ta?

Trong lòng Trần Thư có chút không tin, lúc ấy vì ký kết hợp đồng, thế mà Vương Tuyệt lại muốn tỷ thí cùng với hắn.

- A… Ta chỉ nói cho có khí thế thôi…

Vương Tuyệt gãi đầu nói.

- Ta chỉ cần lộ ra thân phận là học sinh của Hoa Hạ học phủ, học sinh trường khác cũng sẽ không dám đánh với ta.

- …

Lúc xế chiều, xe bus thành công đi đến Hoang Thạch Trấn, thành phố Đại Nguyên. Mặc dù trấn hơi nhỏ, nhưng lại cực kỳ sầm uất, náo nhiệt, vô số Ngự Thú Sư đi mạo hiểm lui tới.

Thành phố Đại nguyên là một trong số ít thành phố có Dị Không Gian nằm trong lòng thành phố, nên nơi đây khá náo nhiệt.

Xe bus dừng lại trước cổng trấn hấp dẫn ánh mắt của những người xung quanh.

Bình thường mọi người đều là đi xe con, xe bus chỉ dành cho trường hợp đặc biệt!

- Các bạn học, chúng ta xuống xe thôi!

Tổng huấn luyện viên Vương Chấn Long đi tới trước cửa trấn, binh lính đứng gác đều tôn kính chào hắn ta theo phong cách quân đội.

Hai mươi huấn luyện viên xuống xe theo, bọn họ mặc trang phục Trấn Linh Quân, ai nấy đều lộ vẻ nghiêm túc.

Sau đó, năm trăm học sinh mới đi đến trước cửa trấn, mặc dù trông có vẻ khá non nớt, nhưng vẻ tự tin đều lộ rõ trong mắt bọn họ.

Ngoại trừ vài người có khí chất khác người khác, đa phần bọn họ đều là rồng trong biển người, là mầm non tinh anh của nhân loại!

- Là Trấn Linh Quân!

- Xem ra là học sinh tới để huấn luyện quân sự? Không biết là người của đại học trọng điểm nào?

- Ngươi mù à, đây là người của Hoa Hạ học phủ!

Trong đám học sinh có vài người mặc đồng phục của Hoa Hạ học phủ, lộ ra cực kỳ chói sáng.

Chương 547: Nếu có người không phục, có thể đến tìm ta khiêu chiến bất cứ lúc nào (2)

Là học phủ đứng đầu cả nước, đồng phục của học sinh đã đi sâu vào lòng người dân. - Mé, thật sự là học sinh Hoa Hạ học phủ, không nghĩ tới bọn họ lại lịch luyện ở Hoang Thạch Sơn Lâm!

- Con trai ta mà có thể học ở trường này thì đúng là phúc ba đời!

- Lão Lý, ngươi mơ mộng ít thôi, kì thi cuối kì vừa rồi, tổng điểm của con trai ngươi còn chưa tới một trăm điểm mà còn muốn thi vào Hoa Hạ học phủ nữa à!

Mặc người xung quanh bàn tán rôm rả, các huấn luyện viên dẫn học sinh đi vào trong trấn.

Dọc theo đường đi, mọi người xung quanh đều hâm mộ nhìn theo bọn họ.

Những học sinh non nớt này chính là đại nhân vật trong tương lai, là những người mà người thường như bọn họ không bao giờ với tới được.

Trong một khắc đồng hồ, mọi người đã đi vào trong sương mù, Không Gian Thông Đạo ở ngay phía trước.

- Các ngươi nhận lấy đồ của mình, mỗi người một phần!

Trên đất có mấy trăm túi đeo lưng, bên trong túi là quân phục Trấn Linh Quân và các đồ dùng hàng ngày.

Năm trăm học sinh mới nhận túi đeo lưng, xếp hàng đi vào Không Gian Thông Đạo.

Vừa bước vào bên trong, một luồng không khí trong lành bất ngờ đập vào mặt Trần Thư làm tinh thần của hắn trở nên sảng khoái.

Hắn mở hai mắt, chỉ thấy mọi người đang đứng tại một đỉnh núi, bốn phía là những ngôi nhà đá đơn sơ, Trấn Linh Quân ở xung quanh liên tục qua lại tuần tra.

- Hả? Đây chính là Hoang Thạch Sơn Lâm sao?

Trần Thư hơi ngẩn ra, hắn có thị lực kinh người, có thể nhìn thấy rõ đỉnh núi bên cạnh.

Mặc dù đều là núi rừng, nhưng cây cối lại thưa thớt hơn, mặt đất trơ trụi, núi đá lởm chởm, thỉnh thoảng còn có tiếng hung thú gầm lên.

- Toàn bộ tập hợp! Xếp theo hàng dọc!

Hứa Sơn nghiêm túc đi tới trước mặt lớp ngự thú ba.

Lớp ngự thú ba hoảng hốt xếp thành hàng, mặc dù vẫn còn rất lộn xộn, nhưng ít nhất vẫn xếp được thành hàng.

Những lớp còn lại cũng nghe lệnh mà xếp thành hai hàng, đợi chờ mệnh lệnh tiếp theo, dường như mọi người đã thích ứng được với môi trường quân đội.

Những Ngự Thú Sư đến đây mạo hiểm đều hứng thú đứng xa xa quan sát thiên tài của Hoa Hạ học phủ.

Một người trung niên đi tới trước mặt đội ngũ rồi mở miệng thông báo.

- Bắt đầu từ bây giờ, cuộc huấn luyện quân sự của các ngươi chính thức bắt đầu!

- Bây giờ các ngươi không còn là thiên tài của Hoa Hạ học phủ nữa, các ngươi là Trấn Linh Quân tại Hoang Thạch Sơn Lâm! Các ngươi bắt buộc phải phục tùng mệnh lệnh của cấp trên!

Người trung niên nghiêm nghị, quét mắt nhìn toàn trường.

- Nhớ, là phục tùng vô điều kiện!

- Nếu có người không phục, có thể đến tìm ta khiêu chiến bất cứ lúc nào!

Nói xong, một con Hắc Sắc Đại Hùng xuất hiện, thả ra khí thế của Hắc Thiết Tam Tinh làm mọi người run lên trong lòng.

- Grao… á!

Đại Hắc Hùng đang gầm thét bỗng bị phá âm…

Một quả cầu khổng lồ màu vàng từ trên trời rơi xuống đè lên trên người Hắc Sắc Đại Hùng.

- Grao!

Hắc Sắc Đại Hùng liên tục giãy dụa nhưng đều vô dụng.

Sinh vật đang đè lên nó quá khổng lồ!

Bầu không khí lập tức trở nên ngưng đọng lại…

Người trung niên giật giật khóe miệng, sao không có ai nói với hắn ta là ở đây có học sinh Hắc Thiết Cấp vậy!

- Đây là Khế Ước Linh của ai?

Hắn ta hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại, vả mặt tới nhanh như vũ bão…

Người đi đường xung quanh đều trợn mắt kinh ngạc, không nghĩ tới ở đây lại có học sinh can đảm như vậy.

Còn học sinh phía dưới lại cố nén cười mà quay đầu nhìn lại.

Toàn bộ học sinh năm nhất đều nhìn về phía Trần Thư.

Chỉ có Khế Ước Linh của Trần Thư mới lớn như vậy, lớn đến mức không ai chịu nổi!

- Ấy…

Trần Thư xòe hai tay, vô tội nói.

- Huấn luyện viên, không phải ngươi nói nếu có người không phục thì có thể khiêu chiến sao…

- Tốt lắm!

Người trung niên gật đầu nói tiếp.

- Ngươi thắng, phần thưởng lần này là tối nay ngươi không cần ăn cơm!

- …

Trần Thư mở to mắt, sao lại là kết quả này chứ?

Hắn ta nhìn về phía mọi người rồi hỏi tiếp.

- Còn có ai muốn khiêu chiến ta nữa không?

Mọi người đều trở nên yên lặng, ai mà dám khiêu chiến chứ?

- Được rồi! Nếu đã không còn ai khiêu chiến thì tốt!

Người trung niên gật đầu nói.

- Các huấn luyện viên dẫn mọi người đi phân phòng ở đi!

Hai mươi huấn luyện viên gật đầu rồi dẫn người lớp mình đi đến các căn nhà đá xung quanh.

Một nhà đá có bốn giường đá, trên giường trải sẵn chăn đệm, trong nhà nhìn cực kỳ đơn sơ.

Trấn Linh Quân ở đây cũng không phải là để hưởng thụ, nhiệm vụ của bọn họ là bảo vệ an toàn cho Lam Tinh, không thể xảy ra chút sơ sót nào.

- Mọi người sửa sang lại đồ đạc của mình, mặc Trấn Linh Quân Phục vào, sáu giờ tối tập hợp!

Huấn luyện viên Hứa Sơn nhìn Trần Thư thật sâu rồi mới rời khỏi khu nhà đá.

Ba người Trần Thư ở chung một phòng, người còn lại là Tạ Phong Ngữ, bốn người đều biết nhau nên mọi người cũng không cảm thấy lạ lẫm gì lắm.

- Không phải chúng ta sẽ chỉ ở trong cứ điểm mãi chứ?

Trần Thư sờ cằm hỏi.

- Nếu như vậy, ta tới Dị Không Gian làm gì?

Chương 548: Có phải ngươi cảm thấy mình rất hài hước không?

A Lương vừa thu xếp chăn ga trên giường vừa quay ra nói. - Chắc thế, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là làm các công việc của Trấn Linh Quân.

Trần Thư đảo đảo tròng mắt, hắn phải tìm cơ hội trốn ra ngoài mới được.

Hắn mở miệng nói.

- Lão Vương, ngươi đưa túi cho ta trước đã.

Vương Tuyệt quay đầu, triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

Một con Hôi Sắc Tiểu Điểu với hai mắt long lanh lóe sáng xuất hiện với một cái túi đeo lưng lớn.

Trần Thư lại gần, cẩn thận ngửi túi đeo lưng.

- Ôi… hương vị quen thuộc, đúng là cái túi quen thuộc của ta rồi!

- Ngươi bị biến thái à!

Ba người đồng loạt nhìn lại, không cần hỏi bọn họ cũng biết mùi mà Trần Thư nói là mùi gì.

- Các ngươi đúng là không biết thưởng thức!

Trần Thư bĩu môi, để túi đeo lưng vào một nơi kín đáo trong nhà rồi sửa soạn lại giường của mình.

Mười phút sau, mọi người đều đã sửa soạn xong.

Vương Tuyệt không nhịn được mà thở dài nói.

- Trần Bì, không thể không nói, ngươi thật hợp với trang phục Trấn Linh Quân này!

Trần Thư có thân hình cao lớn, cộng thêm khí chất không tầm thường trên người, hắn mặc quân trang này vào nhìn cũng khá giống một Trấn Linh Quân thực thụ.

A Lương lắc đầu nói.

- Tội phạm Nam Giang mặc trang phục Trấn Linh Quân, đây không phải là chuột hóa thành mèo sao?

- Ai là chuột?

Trần Thư trừng mắt nói.

- Ta là công dân ba tốt của thành phố, làm Trấn Linh Quân quá là hợp lý rồi còn gì!

- Chúng ta làm chút không?

Trần Thư cười cười rồi lấy đồ ra, lắp một cái vỉ nướng và các loại gia vị đi kèm, thế mà mọi thứ đều được dùng túi phân để đựng…

- Ngươi còn mang cả những thứ này sao?

Ba người giật giật khóe miệng, trong bụng cũng có hơi thèm.

Buổi trưa mọi người chỉ ăn ít lương khô trên xe, bây giờ ai ai cũng đói.

- Làm đi! Làm đi!

A Lương cười toét miệng, hai mắt lộ vẻ hưng phấn.

Ở trong một căn nhà đá, một đám người lắp ráp vỉ nướng, xếp gỗ than, chuẩn bị tiệc nướng lớn.

Một khắc sau đã chuẩn bị xong, ba người cuồng nhiệt nhìn Trần Thư.

- Các ngươi nhìn ta làm gì?

Vương Tuyệt liếm môi hỏi.

- Thịt đâu?

Trần Thư nghi ngờ hỏi lại.

- Thịt gì cơ?

- ?

Đôi mắt của ba người dần trở nên quái dị, ngươi mang theo bao nhiêu là đồ, nhưng lại không mang theo thịt sao?

Trần Thư nhún vai nói.

- À… Từ trước tới nay ta chưa bao giờ mang theo thịt, toàn đi đến đâu săn hung thú ăn đến đó!

- Chúng ta ở cứ điểm thì lấy đâu ra hung thú!

Con sâu thèm ăn trong bụng bọn họ đã tỉnh lại.

Bây giờ bảo mấy con sâu đấy ngủ tiếp, sao bọn họ làm được?

Ngay sau đó, bọn họ đồng loạt nhìn Hôi Sắc Tiểu Điểu đứng bên cạnh như mấy con sói đói nhìn thấy con mồi.

- Móa nó, Tiểu Vương, ngươi nhìn ta như vậy là có ý gì?

Hôi Sắc Tiểu Điểu chấn động, nó cảm giác mấy người này muốn cho nó lên thớt rồi.

- Chờ đã!

Trong giây lát, đôi mắt nó thả ra kỹ năng chói lọi.

Trong nhà lập tức xuất hiện vô số thức ăn, bao gồm thịt sống, rau cải, trái cây và đồ uống.

- ?

Đám người Trần Thư đều trợn to mắt mà nhìn về phía Vương Tuyệt, ngươi có đồ ăn sao không nói sớm?

Vương Tuyệt gãi đầu nói.

- À… Ta quên mất, lâu rồi ta chưa dùng đến!

- Ăn thôi!

Trong mắt bốn người đều tràn đầy vẻ hưng phấn, hoàn toàn quên mất bọn họ đang trong thời gian huấn luyện quân sự.

Nửa tiếng sau.

Trong nhà đá thơm phức mùi thịt.

Bốn người mãn nguyện ngồi quây quần cạnh nhau.

Vương Tuyệt vỗ bụng nói.

- Lát nữa chúng ta còn đi tập hợp không? Sắp sáu giờ rồi.

- Tập hợp làm gì! Nhiều thịt như vậy không ăn thì lãng phí!

Trần Thư lắc đầu rồi cầm một xiên thịt trâu lên chiến tiếp.

- Như vậy sẽ không sao chứ?

Tạ Phong Ngữ vẫn luôn là thiên tài của trường, những người xung quanh hắn ta cũng đều là các học sinh chăm ngoan học giỏi ưu tú.

Đã bao giờ lăn lộn cùng ba con hàng này đâu, nên hắn ta có chút không thích ứng được.

Trần Thư cười cười.

- Không đâu, Tiểu Tạ, có chuyện gì tội phạm Nam Giang ta gánh hết!

- Đến lúc đó ngươi cứ nói là Vu Dịch bảo chúng ta làm!

A Lương đảo tròng mắt, mở miệng nói.

- Tiểu Tạ, Giang Mặc, bạn của ngươi học cùng lớp chúng ta đúng không? Đến lúc đó ngươi nhờ hắn ta điểm danh hộ là được!

- Có thể làm vậy à? Thế chờ ta một chút, ta đi tìm hắn ta.

Tạ Phong Ngữ gật đầu, hắn ta vẫn không chịu được cám dỗ của thịt nướng nên lựa chọn sa đọa cùng ba người bọn họ…

Thời gian dần trôi, bốn người vẫn đang thưởng thức đồ ăn ngon.

Nhưng bỗng nhiên có tiếng huýt sáo vang lên!

- Năm phút sau, toàn bộ tập hợp!

Các huấn luyện viên hô lên, bọn họ không mở cửa thúc giục từng nhà đá mà đứng yên tính giờ.

Hứa Sơn đứng ở phía trước, chờ lớp ngự thú ba tập hợp.

Chưa đến năm phút, đa phần mọi người đều đã tập hợp xong.

Lúc này, Giang Mặc giật giật khóe miệng, hắn ta tưởng chỉ thiếu tầm một hai người, ai biết bốn người Trần Thư đều không ra.

Thế này thì hắn ta giúp thế nào được?

Hứa Sơn nhìn đồng hồ bấm giây trên tay, năm phút đã trôi qua.

- Hiện tại bắt đầu điểm danh!

- 1!

- 2!

Chương 549: Người thụ hưởng nhất định phải là ta

… Giang Mặc xoa xoa huyệt Thái Dương, hắn ta có chút đau đầu, nhưng hắn ta đã đồng ý với Tạ Phong Ngữ rồi, hắn ta cũng không muốn thất hứa.

Rất mau đã đến lượt hắn ta…

Giang Mặc đi tới chỗ trống thứ nhất rồi hô lên.

- 16!

Giang Mặc dậm chân rồi đi tới chỗ trống thứ hai, cố ý đổi thành giọng khác hô tiếp.

- 17!

Học sinh ở hàng sau giật giật khóe miệng, ngươi không thấy bất hợp lý à!

Giang Mặc đang âm thầm đắc ý đi tới chỗ trống thứ năm.

Ầm!

Giang Mặc lập tức đụng phải một người, hắn ta quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Hứa Sơn khoanh tay trước ngực, yên lặng nhìn chăm chú vào Giang Mặc…

Hô hấp của Giang Mặc hơi ngưng lại, run giọng nói.

- Huấn… Huấn luyện viên…

- Có phải ngươi cảm thấy mình rất hài hước đúng không?

Hứa Sơn bình thản nói.

- Mỗi hàng của lớp có năm người, hàng này của ngươi chỉ có mỗi mình ngươi, ngươi nghĩ ta bị ngu à?

- …

Những người còn lại âm thầm giơ ngón tay cái với Giang Mặc, thật dũng cảm!

- Đám người Trần Thư đâu rồi?

Hứa Sơn mở miệng hỏi, hắn ta vừa nhìn là biết Trần Thư chưa tới.

Ầm!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên.

Toàn bộ huấn luyện viên và học sinh đều quay đầu nhìn lại.

Có một cột lửa từ trong một gian nhà đá phá tung nóc nhà phóng lên trời!

Xung quanh là đá vụn xen lẫn đủ loại thịt bay đầy trời, mùi thịt lan ra xa…

- A chuyện này…

Mọi người đều thẫn thờ nhìn cảnh tượng trước mắt, chuyện này nằm ngoài sức tưởng tượng của bọn họ…

- Thật là mạnh mẽ!

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, ngày đầu tiên huấn luyện quân sự đã đánh nổ nóc nhà luôn à?

- Móa! Đây rốt cuộc là học sinh hay là phần tử khủng bố vậy?

Hứa Sơn giật giật khóe miệng, hắn ta vốn cho rằng Trần Thư chỉ làm người ta đau đầu thôi.

Bây giờ nhìn lại, hắn ta đã quá khinh thường đối phương rồi!

- Mấy tên tiểu tử này!

Tổng huấn luyện viên Vương Chấn Long hít sâu một hơi rồi vươn tay phải ra, bắt lấy một xiên thịt trâu.

- Mùi vị cũng được!

Hắn ta lắc đầu, vừa ăn thịt trâu, vừa đi đến nhà đá.

Lúc này cột lửa đã biến mất, trong nhà truyền ra âm thanh tức hổn hển.

- Chết tiệt! Ngươi điên à!

- Ta bảo ngươi tăng lửa chứ có bảo ngươi đi nổ phòng đâu!

- Ôi thịt xiên của ta…

Vương Chấn Long hơi ngẩn ra, sau đó lại gần mở cửa.

Trong nhà là bốn người đen như than liên tục phát ngôn thô tục đè một con Husky xuống đất.

- Hú…!

Husky không hề phản kháng, bộ dạng chấp nhận số mệnh.

- A… Huấn luyện viên…

Dường như Trần Thư cảm nhận được cái gì đó, hắn vừa ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy Vương Chấn Long.

Hắn lấy tay lau đi vài vết bẩn trên mặt, kết quả càng lau càng đen.

Bốn người như vừa được đào tạo từ Hắc Châu trở về, mọi người chỉ có thể loáng thoáng phân biệt được khí chất trên người bọn họ.

- Ta hy vọng các ngươi cho ta một lời giải thích hợp lý!

Vương Chấn Long ngoài mặt thì bình thản, nhưng bên trong đã có chút khiếp sợ.

Thanh niên bây giờ đã không bình thường đến mức này rồi sao?

- Huấn luyện viên…

Tạ Phong Ngữ định biện giải cho mình thì bị Trần Thư cắt ngang.

- Huấn luyện viên, con chó này dám to gan không nhìn nội quy, không coi quân huấn ra gì, ngang nhiên nướng đồ ăn trong nhà!

Trần Thư gắt gao đè đầu chó xuống, nghiêm túc nói ra.

- Bây giờ nghi phạm chó đã bị chúng ta bắt lại, nghe theo xử lý của huấn luyện viên!

- …

Bốn người đều nhìn lại với ánh mắt quái dị.

Ngươi nói linh tinh gì đấy? Lại còn muốn lấy chó ra để gánh trách nhiệm nữa chứ!

- Ngao ô…

Husky cũng lộ vẻ khiếp sợ.

Mặc dù nó không phải là người, nhưng ngươi cũng thật là chó!

Trần Thư hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt của bốn người, hắn nói tiếp.

- Huấn luyện viên, đây là chuyện chúng ta nên làm, ngươi cũng không cần tuyên dương khen ngợi! Nếu như ngươi nhất định phải khen thưởng thì lấy một ít đồ ra là được rồi.

- …

Cuối cùng Vương Chấn Long cũng phản ứng lại, chuỗi hành động của Trần Thư làm hắn ta phải ngớ người.

Tiểu tử này có kỹ năng tùy cơ ứng biến tốt thật đấy!

- Như vậy là toàn bộ chuyện này đều do con chó này gây ra?

Vương Chấn Long sờ cằm nói tiếp.

- Một con chó, đầu tiên là nướng đồ trong nhà, sau đó làm nổ nóc nhà sao?

- Hoàn toàn chính xác! Huấn luyện viên thật anh minh!

Trần Thư bình tĩnh gật đầu, cảm thấy chuyện này rất logic.

- Tốt lắm!

Vương Chấn Long gật đầu nói .

- Vậy thì thịt con chó này thôi!

- Tối nay ta mời mọi người ăn thịt chó!

- A…

Trần Thư giật giật khóe miệng, đây là Khế Ước Linh của hắn, nếu chết rồi, không phải nhân sinh của hắn cũng xong rồi sao?

- Huấn luyện viên, nó chỉ phạm sai lầm nhỏ mà thôi, ta cảm thấy nó không đáng tội chết…

Trần Thư sợ Husky bị thịt nên trực tiếp thu Husky về Ngự Thú Không Gian.

Hắn nói.

- Chúng ta phạt nó nhẹ thôi là được rồi, lát nữa ta sẽ giáo dục phê bình Husky một trận!

- Bớt nói nhảm đi!

Vương Chấn Long nghiêm mặt lại rồi nói.

- Bốn người các ngươi, ra đây!

Một lát sau.

Toàn bộ học sinh năm nhất đều nghiêm túc đứng thành hàng nghe huấn luyện viên an bài.

Chương 550: Thịt nướng có hại cho sức khỏe!

Mà lúc này lại có năm bóng người liên tục chạy xung quanh cứ điểm, trên đầu bọn họ là một con Kim Sắc Đại Hổ hứng thú nhìn chằm chằm vào năm người. - Chúng ta phải chạy bao lâu nữa?

Tạ Phong Ngữ mở miệng nói, hắn ta có chút hối hận trong lòng.

Đi cùng tội phạm Nam Giang thì ba ngày đói chín bữa!

Trần Thư an ủi.

- Cũng sắp rồi, huấn luyện viên nói đến mười hai giờ là xong rồi!

- Vấn đề là bây giờ mới là sáu giờ thôi!

Giang Mặc kêu rên trong tuyệt vọng.

- Giang Mặc, sao ngươi cũng bị phạt vậy?

- Ngươi nói xem? Huấn luyện viên nói ta nghĩ hắn ta bị ngu…

Năm người kêu thảm chạy vòng quanh cứ điểm, lần này còn thảm hơn chạy thao trường nhiều.

Ầm!

Nhưng đúng lúc này, Kim Sắc Đại Hổ vẫn luôn giám sát bọn họ bỗng phát ra hai tia sáng màu vàng từ đôi mắt như hai tia laser, để lại một cái hồ nhỏ trên mặt đất.

Vương Tuyệt cả kinh nói.

- Móa nó! Hổ gia, ngài đừng xúc động!

Năm người lập tức lại tăng tốc, không dám lười nhác…

Thời gian dần dần trôi.

Các học sinh đã giải tán, trở về nhà đá nghỉ ngơi.

Nhưng năm người Trần Thư vẫn đang chạy bán mạng.

- Ta sắp không xong rồi…

Tạ Phong Ngữ và Giang Mặc đã thở không ra hơi, mặt mũi tái nhợt như sắp chết đến nơi, hiển nhiên bọn họ đã sắp đạt đến cực hạn.

Vương Tuyệt cũng mệt đến ngất ngư, hai chân loạng choạng.

Chỉ có Trần Thư và A Lương là có thể kiên trì được, một người có thân thể Hắc Thiết, một người là do thường xuyên rèn luyện thân thể.

- Chút nữa thôi!

A Lương chấn động, tựa như nhớ ra cái gì đó, hắn ta nói.

- Lão Vương, mau đưa cái Hòm Bách Bảo cho ta!

Vương Tuyệt hơi khó hiểu, nhưng vẫn triệu hoán Hôi Sắc Tiểu Điểu ra.

A Lương nhận lấy cái hòm từ trong miệng của Hôi Sắc Tiểu Điểu, vừa chạy vừa mở hộp ra.

Hắn ta lấy ra một tờ giấy rồi đưa cho Tạ Phong Ngữ.

- Cái gì vậy?

Tạ Phong Ngữ ngẩn ra, mặc dù đã nhận lấy tờ giấy, nhưng hắn ta cũng đã mệt đến hoa cả mắt.

- Bảo hiểm có hạn mức cao nhất, người thụ hưởng là ta, các ngươi ký tên là được rồi!

- ?

Bốn người đều quay lại nhìn A Lương. Không hổ là ngươi, vào thời khắc mấu chốt lại chơi chó như vậy sao?

- A Lương!

Trần Thư nhướng mày mắng.

- Mọi người đều là anh em, sao ngươi lại làm thế! Ngươi không sợ ta đau lòng sao?

- Thư ca!

Tạ Phong Ngữ và Giang Mặc đều lộ vẻ cảm kích, không nghĩ đến, lúc mấu chốt tội phạm Nam Giang vẫn khá đáng tin.

Trần Thư vỗ bả vai của hai người rồi quay ra nói với A Lương.

- Người thụ hưởng phải có thêm ta nữa!

- ?

Hai người cứng đờ tại chỗ, Trần Thư ngươi thật sự không phải là người mà!

- Đều là bởi vì hai ngươi nướng thịt, bằng không thì chúng ta đã không khổ sở thế này!

Vẻ mặt Vương Tuyệt có phần phẫn nộ, hoàn toàn quên mất bộ dạng lúc hắn ta bỏ đầy thức ăn vào miệng.

- Chết tiệt! Lão Vương, ngươi làm cái gì vậy?

A Lương lên tiếng nói, chỉ thấy Vương Tuyệt lấy đà một cái rồi trực tiếp nhảy lên lưng của hắn ta.

- Không sai, đều là do các ngươi mà ra!

Tạ Phong Ngữ và Giang Mặc nhìn nhau một cái rồi cũng lấy đà, trực tiếp nhảy lên người Trần Thư.

- Chết tiệt!

Thân thể Trần Thư trầm xuống, trong chốc lát hai chân đều run rẩy. Không còn đâu dáng vẻ thoải mái nữa.

Bản thân tự mình chạy so sánh với vác thêm hai người nữa, rõ ràng chẳng phải là cùng một phạm trù.

Ầm!

Ngay lúc này, Kim Sắc Đại Hổ phát hiện tốc độ của bọn hắn chậm lại, lại xuất chiêu với bọn họ.

- Ta không chịu được nữa rồi, mau xuống đi!

Trần Thư hoảng sợ nói, hắn đã sử dụng hết toàn bộ sức lực rồi, rồi cứ còn tiếp tục chạy như vậy nữa, đến cuối hắn chắc chắn sẽ mệt lả.

- Không xuống! Có chết cũng không xuống!

Trong chốc lát, Tạ Phong Ngữ và Giang Mặc liền cảm thấy vô cùng dễ chịu, nắm chặt lấy Trần Thư, không có một chút ý định buông ra.

Ở bên kia, Vương Tuyệt cũng không khác gì, cố gắng gia tăng khí lực.

- Chết tiệt, Lão Vương… Có thể đừng siết lấy… Cái cổ của ta… được không…

A Lương đã có chút thở không ra hơi.

- y…

Nhờ vậy Vương Tuyệt mới buông lỏng tay ra, nhưng cả người A Lương vẫn nằm y nguyên trên lưng hắn.

Trong nháy mắt Trần Thư và A Lương đã trở nên lao lực, vác theo ba người ở sau lưng bắt đầu chạy.

- Đám tiểu tử này!

Vương Chấn Long leo lên lưng Kim Sắc Đại Hổ, ánh mắt hiện lên vẻ hoài niệm.

Dưới ánh trăng, bóng dáng của năm người khiến cho vẻ mặt của hắn ta trở nên hoảng hốt, giống như là trở về nhiều năm về trước, đáng tiếc, hết thảy đều không trở về được.

- Thật giống ta của năm đó quá!

Vương Chấn Long sờ lên cằm, nói:

- Nhưng lúc đó, dường như ta cũng không có chậm như vậy, tốc độ nhanh hơn bọn chúng một chút.

Hắn ta đưa mắt ra hiệu, mắt Cự Hổ lại bắn ra một kích, mạnh mẽ phóng về phía bọn họ.

Ầm!

- Mẹ nó! Tốc độ có chậm đâu!

Trần Thư run lên, hai chân đã có chút đau nhức.

- Nhanh lên nữa! Quá chậm!

Vương Chấn Long khoanh hai tay trước ngực, bình tĩnh mở miệng.

Hiện tại hắn ta không còn là người phải chạy năm đó nữa, cảm giác được tráo đổi nhân vật quả là sung sướng…

- Ta…

Trần Thư có nỗi khổ tâm không thể nói được, chỉ đành cố gắng tăng tốc một lần nữa.

Chương 551: Thịt nướng có hại cho sức khỏe! (2)

Bên kia, A Lương có vẻ như cũng có chút không chịu nổi, thân thể của hắn ta không hề được cường hóa, sắc mặt đã dần trắng bệch. - Đại Hoàng, ngươi quan sát kỹ bọn hắn!

Vương Chấn Long ngáp một cái, rời khỏi nơi này, Kim Sắc Đại Hổ thì tiếp tục quan sát năm người bọn hắn.

Thời gian trôi qua, bầu trời ngày càng tối, chỉ có ánh sao cùng vầng trăng trên bầu trời tỏa sáng.

- Trần Thư, ta… có chút… Không được rồi! Ngươi có biện pháp nào không?

A Lương quay đầu lại, toàn thân không ngừng lắc lư.

Trần Thư cũng đang thở dốc, hai mắt của hắn quay vòng vòng, mở miệng nói:

- Lão Vương, cho ta một miếng thịt tươi!

Chốc lát, tay trái Trần Thư cầm một miếng thịt tươi, tay phải cầm một cái bình.

- Nể tình ngươi giám sát bọn ta, cho ngươi một miếng!

Trần Thư mở lọ và rắc một lượng lớn thuốc bột màu đen lên miếng thịt sống.

- Không chết nổi đâu!

Tay phải hắn hất lên, ném thẳng miếng thịt sống lên trời cho Kim Sắc Đại Hổ.

- Hả?

Kim Sắc Đại hổ trông rất bình tĩnh, trực tiếp nuốt miếng thịt sống vào với vẻ thỏa mãn.

Thời gian trôi qua, nhưng Kim Sắc Đại Hổ vẫn không hề có dấu hiệu bị tiêu chảy.

- Chết tiệt! Thuốc không có tác dụng sao? Xem ra sau này cần phải tinh luyện thêm rồi.

Trần Thư giật giật khóe miệng, cho dù đã gia tăng liều lượng nhưng vẫn không có tác dụng. Bài thuốc xổ của tội phạm có thể có tác dụng với Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, nhưng đối với Khế Ước Linh Hoàng Kinh Cấp thì không, thể chất của cả hai không phải là cùng một cấp bậc.

Gầm!

Kim Sắc Đại Hổ gầm thét lên một tiếng, trong mắt nó ám chỉ điều gì đó.

- Hả?

Trần Thư hơi giật mình, hắn lại ném thêm một miếng thịt hung thú nữa, Kim Sắc Đại Hổ gật đầu hài lòng.

Trần Thư vốn cho rằng kế hoạch của hắn đã thất bại, nhưng hiện tại xem ra kết quả vẫn hữu dụng.

Hắn cố tình giảm tốc độ lại, thế nhưng lại không hề bị Đại Hổ công kích, nhưng ngay khi hắn muốn dừng lại, Đại Hổ lại xuất chiêu.

- Chết tiệt! Ngươi đừng có làm tới nhé!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, cuối cùng hắn đưa ra kết luận, có thể giảm tốc độ nhưng không thể dừng lại.

Hắn và A Lương nhìn nhau rồi bắt đầu chạy chậm lại.

- Hai ngươi… mau xuống đây… chay một chút!

Trần Thư thở hổn hển nói, hắn không thể chống đỡ được nổi nữa rồi.

Tạ Phong Ngữ cùng Giang Mặc hồi phục một chút thể lực rồi lại bắt đầu chạy.

Cứ như vậy, bốn người thay phiên nhau, cuối cùng cũng kiên trì đến mười hai giờ.

- Ta không thể chịu nổi nữa rồi…

Trần Thư và A Lương loạng choạng rồi ngã nhào xuống đất

Gầm!

Kim Sắc Đại Hổ cũng không tiếp tục giám sát năm người nữa, rời khỏi nơi đó.

- Ôi mẹ ơi!

Trần Thư nằm trên mặt đất, ngửa mặt nhìn lên bầu trời đầy sao mà không ngừng thở hổn hển.

- Mệt như chó…

A Lương cũng đau nhức toàn thân, nhất là khi hắn ta cõng Vương Tuyệt, quả thực đó là một cực hình đối với hắn ta.

Trần Thư cầm chai nước và nói:

- Đừng ngại… chó cũng không mệt bằng ngươi!

Ba người Vương Tuyệt cũng nằm la liệt dưới đất, hai mắt nhìn chằm chằm lên sao vàng.

Giang Mặc nhắm hai mắt lại, nói nhỏ:

- Ta nghĩ chúng ta phải học một bài học…

- Tiểu Giang nói đúng!

Trần Thư hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Ta nhận ra được một đạo lý sau chuyện này!

Bốn người quay đầu lại hỏi:

- Đạo lý gì?

Trần Thư bình thản nói:

- Thịt nướng có hại cho sức khỏe…

- ?

A Lương giật giật khóe miệng, hắn ta nói:

- Dẹp đi! Nó có liên quan gì đến thịt nướng đâu.

- Được rồi, về ngủ thôi, ngày mai còn phải đi huấn luyện quân sự nữa đó!

Năm người từ từ đứng dậy, khoác tay nhau trở về nhà đá, không ai trong số bọn họ có thể đi đứng được bình thường.

Bốn người Trần Thư đưa Giang Mặc trở lại nhà đá, sau đó quay trở lại ký túc xá của họ.

Tạ Phong Ngữ rùng mình một cái rồi nói:

- Mái nhà này làm sao bây giờ? Hình như hơi lạnh!

- Chuyện nhỏ!

Tâm niệm của Trần Thư vừa động, trực tiếp triệu hồi Smile đang ngủ say ra.

- Òm ọp!

Đôi mắt to tròn của Tiểu Hoàng mở ra, trực tiếp tung chiêu Bạo Lực Tọa Sát. Chỉ thấy nó nhún người một cái rồi cứ thế bay lên mái nhà.

- To ra, to ra, to ra nữa!

Trần Thư khống chế cơ thể của Tiểu Hoàng, vừa hay có thể phủ được toàn bộ nhà đá, trở thành một mái nhà mới.

- Ngươi chắc là có thể chứ?

A Lương có hơi nghi ngờ. Nếu như nhà đá mà bị áp sập thì bốn người họ nhất định sẽ trở thành một đống gạch men luôn.

- Không sao đâu? Tiểu Hoàng cũng không phải là con chó ngốc kia!

Trần Thư lệnh cho Tiểu Hoàng buổi tối không được ngủ, đương nhiên như vậy sẽ không xảy ra tình huống đè bẹp bọn họ.

- Ngủ đi! Ta buồn ngủ lắm rồi!

Trần Thư ngáp dài một cái, hắn chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như vậy trong đời.

Ba người còn lại cũng đã sức cùng lực kiệt mà mau chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, một tiếng còi khác truyền đến, vang vọng khắp cứ điểm.

- Mẹ nó!

Trần Thư trùm chăn bông lên đầu, vò đầu bức tóc bởi tiếng còi chói tai đấy.

- Năm phút nữa tập hợp! Năm phút nữa tập hợp!

Đích thân Vương Chấn Long đến nhà đá của đám người Trần Thư, xa xa đã nhìn thấy nóc nhà ngốc Smile. Hắn ta không ngờ nhóm người Trần Thư lại có một ý tưởng sáng tạo như vậy.

Chương 552: Thẻ bảo hiểm y tế mà cũng ghi nợ cho ngươi

Hắn ta mở miệng nói: - Nếu hôm nay tiếp tục không tập hợp nữa thì sẽ chạy gấp đôi!

- !

Trong nháy mắt, bốn người họ chịu đựng cơ thể đau nhức, ngồi dậy mặc trang phục Trấn Linh Quân vào.

Kỳ huấn luyện quân sự đã chính thức bắt đầu!

Ban đầu, toàn bộ tân sinh đều mong chờ, nhưng trôi qua một ngày, mọi người đều không ngừng kêu khổ.

Chủ yếu là bọn hắn học về tư thế hành quân, các kỹ năng cận chiến và tuần tra cứ điểm, hơn nữa việc quản lý cực kỳ nghiêm ngặt. Chỉ cần sai sót một chút, bọn hắn sẽ phải bị trừng phạt.

- Thật nhàm chán!

Vào buổi tối, Trần Thư nằm trong nhà đá, hắn cũng không phải quá chịu khổ. Lúc này, trước mắt hắn xuất hiện các lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Quả quyết nâng thùng chạy trốn, thành công thoát khỏi nơi đây! Hoàn thành ban thưởng: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

【 Lựa chọn 2: Nghiêm túc tham gia kỳ huấn luyện quân sự và chấp nhận bị tra tấn. Hoàn thành ban thưởng: Thêm một kỹ năng Phân Thân. 】

【 Lựa chọn 3: Không sống những ngày tháng thế này nữa, trực tiếp ném Bạo Tạc Dược Tề! Hoàn thành ban thưởng: Thăng cấp lên là Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp. 】

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ánh mắt chăm chú nhìn vào lựa chọn 3. Dường như có một con quỷ đang thì thầm vào tai hắn…

- Hãy nghỉ ngơi thật tốt!

Đúng lúc này, giọng nói của huấn luyện viên trưởng Vương Chấn Long từ bên ngoài truyền đến. Vẻ mặt của Trần Thư hết sức kinh ngạc, lập tức tỉnh táo trở lại.

Chỉ cần hắn dám ném Bạo Tạc Dược Tề, Vương Chấn Long cũng dám chôn hắn tại chỗ.

Có vẻ như hắn chỉ có thể chọn lựa chọn thứ nhất hoặc thứ hai. Rõ ràng là phần thưởng thứ hai tốt hơn, bởi vì nó là một thần kỹ Phân Thân.

Nhưng vấn đề là cuộc sống huấn luyện quá vất vả rồi!

Sau một lúc suy nghĩ, hắn đã đưa ra được quyết định, nhìn cả ba người còn lại và nói:

- Buổi tối nay ta chuẩn bị chạy trốn khỏi nơi đây! Còn các ngươi thấy sao?

Vương Tuyệt cau mày nói:

- Chạy trốn như vậy không phải đào ngũ sao? Hơn nữa chắc chắn sẽ bị trừ tín chỉ!

- Không quan tâm được nhiều như thế nữa, ta không thể chịu đựng cuộc sống ở đây thêm nữa.

Bình thường Trần Thư đã quen với việc lười biếng. Hắn không thể chịu đựng được sự quản lý quân sự hóa ở đây thêm một giây một phút nào nữa.

- Chúng ta tới chỗ sâu không gian săn giết hung thú cũng tương đương với huấn luyện quân sự, sẽ không bị phạt đâu!

Trần Thư mê hoặc ba người, giọng điệu như có ma lực.

Tạ Phong Ngữ nhướng mày nói:

- Sẽ không có gì bất trắc xảy ra đúng không?

- Nếu có chuyện gì xảy ra, tội phạm ta sẽ chịu hết trách nhiệm.

Trần Thư tự tin vỗ ngực nói.

- Sao ta cứ có cảm cảm giác đã nghe câu nói này ở đâu rồi thì phải?

Tạ Phong Ngữ gãi đầu, cứ cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Mười hai giờ đêm, cả bốn người lén lút xuất hiện bên trong cứ điểm.

- Đi theo ta! Ta đã sớm tính toán hết rồi! Mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát!

Trần Thư đưa tay ra hiệu cho ba người đi theo, khóe miệng hiện lên một nụ cười vô cùng tự tin.

Quả nhiên, dọc đường đi, bọn họ không bị Trấn Linh Quân phát hiện, vô cùng thuận lợi đi tới bên ngoài cứ điểm.

- Trời rộng cho chim bay, biển rộng cho cá bơi! Tạm biệt!

Trần Thư quay người nhìn cứ điểm một cái, nở một nụ cười tự tin.

Ngay lập tức, một tiếng gầm vang lên.

- Chết tiệt, còn chưa đến lúc được ăn mừng đâu! Các ngươi đừng kích động!

Trần Thư trừng mắt nhìn ba người và nói:

- Ngày mai rồi chúng ta ăn mừng sau nhé!

Mắt của ba người A Lương đều mở to, bộ dạng trông vô cùng ngây dại.

- Các ngươi bị sao vậy?

Trần Thư lờ mờ nhận ra điều gì đó không ổn, mau chóng nhìn theo ánh mắt của bọn hắn hướng về phía bầu trời.

Chỉ thấy một con Cự Hổ màu vàng to lớn đang nhìn xuống bọn họ.

- Đêm hôm khuya khoắt, các ngươi làm gì ngoài này?

Vẻ mặt Vương Chấn Long vô cùng bình tĩnh, đứng trên lưng con hổ cùng với nụ cười tươi tắn.

Trần Thư mở miệng nói:

- À thì… ngồi cầu…

- Ngồi cầu?

Vương Chấn Long mỉm cười, gật đầu nói:

- Đêm hôm như vậy, thu hồi mái nhà rồi ra ngoài đây ngồi cầu hả?

- Ngươi trình diễn nghệ thuật đấy à?

- y…

Trần Thư hơi giật mình, không ngờ là bị lộ bởi Tiểu Hoàng.

- Lại đây!

Vương Chấn Long nhảy khỏi lưng con hổ và đi đến một tảng đá.

Bốn người Trần Thư nghiêm túc đi tới bên cạnh, nhìn xuống toàn bộ cứ điểm ở trước mắt.

- Không chịu khổ nổi nữa à?

Vẻ mặt Vương Chấn Long thờ ơ, hai tay chống cằm, ánh mắt của hắn ta vô cùng đăm chiêu.

- Việc huấn luyện quân sự mà các ngươi không chịu được chỉ là việc hàng ngày của các Trấn Linh Quân thôi!

Hắn ta trầm giọng tiếp tục nói:

- Những ngày tháng như vậy, bắt đầu từ năm ta hai mươi tuổi, ta đã trở thành học viên của Trấn Linh Quân và đã làm việc như vậy suốt hai mươi năm năm, chín nghìn một trăm năm mươi ba ngày!

- Sĩ quan huấn luyện, ngươi…

Bốn người TRần Thư rất kinh ngạc, trong lòng có chút biến động. Vương Chấn Long quay đầu, xem ra lời nói của hắn ta ít nhiều gì cũng đã chạm đến trái tim bọn họ.

- Sĩ quan huấn luyện, ngài không học đại học sao ạ?

- Vậy là hiện giờ ngài mới có bốn mươi lăm tuổi? Sao ta trông ngài cứ như sáu mươi lăm tuổi vậy?

- ?

Chương 553: Thẻ bảo hiểm y tế mà cũng ghi nợ cho ngươi (2)

Vương Chấn Long giật giật khóe miệng, tại sao chúng nó lại khác với những gì mà hắn ta nghĩ vậy chứ? Không ngờ nói nhiều như vậy cũng chỉ là đàn gảy tai trâu.

- Bốn người các ngươi, bắt đầu chạy cho lão tử, ngay bây giờ!

Năm phút sau, dưới ánh trăng sáng, bốn người họ lại bắt đầu chạy bộ.

- Từ hôm nay trở đi, mỗi đêm các ngươi đều phải chạy đến khi trời vừa rạng sáng!

Vẻ mặt của bốn người ngay lập tức trắng bệch.

Tạ Phong Ngữ trông có vẻ bực bội, không thể tin vào Trần Thư được nữa, hắn ta nói là sẽ chịu trách nhiệm, vậy mà cuối cùng vẫn là cùng nhau chịu phạt.

…

Rạng sáng ngày thứ hai, Trần Thư và những người khác đến xếp hàng cùng với cái quầng thâm dưới mắt.

Chân hắn run lên, tối hôm hắn cõng Tạ Phong Ngữ trên lưng, cứ thế mà chạy đến một giờ sáng.

Bốn người trông có vẻ mệt mỏi, nhưng họ chỉ có thể cố gắng hết sức để đứng trong tư thế quân đội!

Những ngày tiếp theo, Vương Chấn Long tăng cường giám sát Trần Thư và những người khác.

Trần Thư đã chấp nhận số phận của hắn, không còn nung nấu ý định trốn thoát nữa mà thay vào đó hắn ta chọn nghiêm túc trải qua khóa huấn luyện quân sự. Chí ít thì có thể thêm được một kỹ năng Phân Thân cho hung thú!

Thời gian đầu bốn người bọn họ rất khó khăn, không chỉ ban ngày đã phải trải qua huấn luyện mà ban đêm còn phải chạy đến một giờ sáng, mỗi ngày cả người gần như bị vắt kiệt sức.

Nhưng thời gian trôi qua, bốn người họ cũng đã dần thích nghi được. Phải nói rằng thói quen vô cùng đáng sợ.

Ưu điểm duy nhất là không gian Khế Ước Linh của Vương Tuyệt, có thể ăn sau khi kết thúc việc chạy bộ buổi tối cũng không cần lo lắng về chế độ dinh dưỡng.

Trong nháy mắt đã là cuối tháng chín.

Sáu giờ sáng, một tiếng còi vang lên!

- Tập hợp trong vòng năm phút!

Đám người Trần Thư đã có được những thay đổi lớn, ngay khi tiếng còi vang lên, lập tức lấy chăn che đầu lại.

Bốn phút sau, bọn hắn lập tức thức dậy ngay ngắn, chỉ trong vòng một phút còn lại là họ đã nhanh chóng có mặt trong hàng

ngũ.

Mặc dù vẫn còn lười biếng, nhưng ít ra hiệu quả công việc cũng đã được cải thiện, sẽ không có tình huống đi muộn.

Năm trăm tân sinh có làn da ngăm đen, trong mắt họ đã có vẻ kiên định hơn so với lúc mới vào học, bọn họ còn có luồng khí chất đặc biệt thoát ra từ bọn họ.

- Sau hai mươi ngày đào tạo, ta có thể thấy được sự tiến bộ của tất cả các ngươi!

Vương Chấn Long nói, mục đích của việc huấn luyện quân sự không phải là nâng cao thực lực của bọn họ mà là để rèn giũa tính khí.

- Ta muốn khen ngợi Trần Thư đến từ lớp Ngự Thú ba.

Khóe miệng của hắn ta nhấc lên, hắn ta nói:

- Ban đầu có thể nói hắn rất nghịch ngợm, ngày đầu tiên đã cho nổ tung nhà đá, nhưng bây giờ nhìn hắn xem.

Mọi người đồng loạt quay lại nhìn, muốn xem bộ dạng an phận của Trần Thư.

- Thẻ bảo hiểm đều ghi nợ cho ngươi luôn rồi!

- ?

Những học sinh mới đều sửng sốt nhìn Vương Chấn Long một cách kỳ lạ.

Sĩ quan huấn luyện, đây chính là người mà ngài muốn khen ngợi sao?

- y…

Khóe miệng Vương Chấn Long giật giật, đúng thật là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời!

Hắn ta đang muốn dạy bảo Trần Thư mấy câu, nhưng bắt gặp ánh mắt của đối phương chỉ đang nhìn chằm chằm vào một Ngự Thú Sư tiến đến mạo hiểm.

Chẳng lẽ những lời nói vừa rồi không phải là nói cho các đồng học khác nghe sao?

Vương Chấn Long hỏi:

- Trần Thư, chuyện gì thế hả?

- Báo cáo sĩ quan huấn luyện, thân phận của hắn có vấn đề!

Trần Thư trực tiếp báo cáo, hắn đã quan sát rất kỹ mới cảm nhận được sát ý trong ánh mắt của Ngự Thú Sư kia.

- Kiểm tra thân phận của hắn một chút!

Vương Chấn Long nhướng mày, cuối cùng lựa chọn tin tưởng Trần Thư.

Vẻ mặt của người kia hơi thay đổi, hắn ta nói:

- Các ngươi tính làm gì ?

Hai Trấn Linh Quân tiến lên trước nói:

- Phiền ngươi phối hợp một chút!

Cuối cùng, người kia không còn cách nào khác, chỉ đành để bọn hắn kiểm tra thân phận của mình.

Nhưng kết quả thật không ngờ, thân phận của đối phương không có vấn đề gì cả, cũng chỉ là một Ngư Thú Sư Hắc Thiết Cấp bình thường thôi.

Sau khi người kia bị điều tra thân phận, dường như có chút hoảng sợ, liền quay người rời khỏi Dị Không Gian.

- Cảm giác của ta sai rồi sao?

Trần Thư nhíu mày, chỉ có thể lắc đầu.

Tiếc là bây giờ hắn đang ở trong cứ điểm, nếu không thì hắn đã trực tiếp xuất chiêu hạ gục người kia rồi.

Khóe miệng Vương Chấn Long giật giật, thế mà hắn ta lại đi tin tưởng Trần Thư? Sơ suất rồi!

Hắn ta hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Được rồi, mấy lời vừa rồi của bạn học Trần Thư là nói cho người kia nghe, không phải nói với những bạn học còn lại.

- Đúng.

Trần Thư nói lớn, nhưng hắn vẫn một mực lắc đầu.

Vương Chấn Long lắc đầu, chỉ muốn bỏ qua con hàng này càng sớm càng tốt.

- Bây giờ kỳ huấn luyện quân sự sắp kết thúc rồi, nhân vật của các ngươi sẽ có sự thay đổi.

Hắn ta nhìn từng tân sinh một và cười nói:

- Hiện tại, các ngươi là Trấn Linh Quân của cứ điểm, chịu trách nhiệm về phòng thủ, chúng ta sẽ không tiếp tục tham gia cùng nữa!

- Cứ điểm là nhà của các ngươi, các ngươi có trách nhiệm chống lại hung thú!

Chương 554: Nếu có chuyện gì, tội phạm Nam Giang ta sẽ đứng ra chịu mọi trách nhiệm!

Tuy cứ điểm của Trấn Linh Quân ở trong mắt hung thú tương đương với một lãnh thổ của một sinh vật mạnh mẽ, nhưng luôn có những kẻ đến thực hiện các vụ đánh lén. Hồi đó còn có những con hung thú dám vồ vào đầu Quân Vương luôn chứ lẻn vào Trấn Linh Quân thì đã là gì. Vẻ mặt Trần Thư lộ rõ vẻ kinh ngạc, hai mắt sáng rực lên. Hắn sờ lên cằm, không khỏi nở nụ cười bí hiểm.

Cứ điểm là nhà của ta ư?

Vương Chấn Long không nhận thấy dáng dấp tội phạm của Trần Thư, hắn ta nói:

- Mỗi ký túc xá là một đội tuần tra, hiện tại sĩ quan hướng dẫn sẽ sắp xếp địa điểm cũng như thời gian tuần tra cho các ngươi!

Lúc xế chiều, bốn người Trần Thư mặc quân trang, đang tuần tra xung quanh cứ điểm.

A Lương hỏi:

- Trần Thư, sáng nay ngươi bị sao vậy? Người đó có vấn đề gì sao?

Trần Thư gật đầu nói:

- Người đó muốn giết ta!

- À!

Cả ba người họ không có bất kỳ phản ứng bất ngờ nào, như thể họ đã nghe thấy điều này nhiều lần rồi.

- Các ngươi không ngạc nhiên sao?

Trần Thư nhướng mày hỏi:

- Ta là học sinh mà có người muốn giết ta, không phải là quá đáng lắm sao?

- Không phải bình thường sao?

A Lương nói:

- Nếu người đó có ý định giết người khác, hẳn là quá đáng. Dù sao mọi người đều là học sinh, thường chỉ phạm những lỗi nhỏ. Nhưng ngươi thì khác, ngươi là tội phạm mà.

Cả Vương Tuyệt và Tạ Phong Ngữ đều gật đầu bày tỏ sự đồng ý hoàn toàn.

- Trần Thư, đừng nghĩ nữa, không chừng người kia chỉ là thợ săn tiền thưởng chuyên săn tội phạm thôi!

- …

Trần Thư nhếch miệng, vốn tưởng rằng ba người kia sẽ kinh ngạc, kết quả là một chút để ý cũng không có. Hắn lắc đầu rồi cũng không suy nghĩ thêm nữa.

Trước giờ người kia chỉ là cấp Hắc Thiết, chỉ cần dám khiêu khích hắn, hắn có thể chôn người kia ngay tại chỗ.

Lúc này, Tạ Phong Ngữ cảm thấy có gì đó không ổn lắm , hắn ta nói:

- Trần Thư, địa điểm tuần tra của chúng ta không phải ở đây, có phải đi nhầm đường rồi không?

- Hẳn là như vậy rồi!

Trần Thư nói:

- Chúng ta đang đến khố phòng của Trấn Linh Cục!

- ?

Cả ba đầy nghi ngờ nhìn Trần Thư, ngươi muốn làm gì vậy?

- Buổi sáng sĩ quan huấn luyện không phải đã nói, cứ điểm là nhà ta, ta tự mình đến lấy một ít đồ vật, như vậy là phạm pháp sao?

- Bà mẹ nó… cũng chẳng sai chút nào!

Ba người đều trợn tròn con mắt, không ngờ Trần Thư lại có suy nghĩ độc đáo như vậy.

- Ta cảm thấy không có vấn đề gì! !

A Lương là người đầu tiên giơ tay đồng ý với ánh mắt đầy háo hức.

Vương Tuyệt cũng gật đầu, chạm vào Hôi Sắc Tiểu Điểu trên vai mình rồi nói:

- Ta có thể giả bộ, cho ta đi với!

Tạ Phong Ngữ hơi hoang mang, nói:

- Chúng ta như vậy có phải không tốt lắm không? Đó đâu phải là ý của sĩ quan huấn luyện…

Hắn ta cảm thấy có chút không nói nên lời, bọn hắn được yêu cầu tới bảo vệ căn cứ. Ba người bọn họ thì giỏi rồi, muốn dọn sạch căn cứ trước sao? Vậy bọn hắn còn đang bảo vệ cái gì nữa?

Kẻ thù ở bên trong nội bộ đúng không?

- Tiểu Tạ, mạo hiểm tìm kiếm sự giàu có! Nếu có chuyện gì, tội phạm Nam Giang ta sẽ đứng ra chịu mọi trách nhiệm!

- ?

Tạ Phong Ngữ khẽ nhếch miệng, vừa nghe đến những lời này, trong lòng lập tức liền cuống lên.

Mười phút sau, bốn bóng người bay thẳng lên trời, cuối cùng ngã ầm xuống mặt đất.

- Có phải các ngươi nghèo quá hóa điên rồi không?

Vương Chấn Long giật giật khóe miệng, không nghĩ tới ban ngày ban mặt mà lại có người tới khố phòng của cứ điểm.

- Ngươi muốn lấy cái gì, thật sự xem cứ điểm là nhà à?

- Sĩ quan huấn luyện…

Trần Thư vuốt vuốt ngực, ủy khuất nói:

- Chúng ta chỉ muốn tuần tra xem khố phòng có xảy ra chuyện gì hay không thôi!

- Xéo đi! Ta vẫn luôn ở trong khố phòng mà ngươi nói gì vậy?

Vương Chấn Long mở miệng nói:

- Hiện tại ta cảm thấy kẻ địch lớn nhất ở cứ điểm không phải là hung thú mà là bốn người các ngươi, chỉ cần phòng bị các ngươi tốt, cứ điểm sẽ không có chuyện gì xảy ra.

- …

Đám người Trần Thư cuối cùng cũng phải rời đi trong bất lực. Có một Ngư Thú Sư Hoàng Kim Cấp trông coi khố phòng, bọn hắn không còn tí hy vọng nào nữa.

Bốn người về tới địa bàn tuần tra. Trần Thư sờ lên cằm nói:

- Ta cảm thấy chúng ta có thể động thủ vào buổi tối, có thể vào giờ đó hắn ta đã đi ngủ rồi cũng không chừng. Các ngươi cảm thấy thế nào?

Cả ba im lặng thin thít, hoàn toàn không có ý muốn đáp lại.

- Ta nghĩ rằng kiên trì là phẩm chất tuyệt vời mà những người trẻ như chúng ta nên sở hữu!

- …

- Nếu có chuyện gì, chính ta, tội phạm Nam Giang sẽ chịu mọi trách nhiệm!

- Thôi đủ rồi!

Cả ba người ngầm giơ một thủ thế quốc tế. Nhất là Tạ Phong Ngữ, đoán chừng cả đời này hắn ta sẽ không bao giờ tin vào câu nói này nữa.

- Chúng ta nên huấn luyện quân sự thật tốt đi, hiện tại ta không muốn đi kiếm chuyện đâu.

A Lương lắc đầu, hiện tại cả thân thể đều đau đớn.

Vương Chấn Long mang bốn người bọn họ ra đánh cho tê người, thân thể của Trần Thư còn có thể chống đỡ nổi chứ ba người bọn họ chịu không nổi trận đánh đấy.

- Tán thành! Nếu còn làm gì nữa, thẻ bảo hiểm y tế của ta thật sự bị thiếu mất!

Chương 555: Để khiến cơn bão dữ dội hơn!

Bốn người bọn họ nghiêm túc đi tuần tra… Mãi đến khuya, các tân sinh mới trở về nhà đá của họ. Đêm nay trăng sáng sao thưa, hàng chục tên Trấn Linh Quân đang phủ phục xung quanh cứ điểm, rắc một loại thuốc bột đặc biệt.

Chỉ còn lại mấy ngày, muốn để các học sinh cảm nhận được trách nhiệm của Trấn Linh Quân, họ chỉ còn cách tự mình thu hút hung thú tới.

Sáng sớm hôm sau, những tân sinh lại bắt đầu thực hiện nhiệm vụ của mình. Tuy rằng bọn hắn không cần tuần tra vào ban đêm, nhưng lượng công việc vào ban ngày cũng rất lớn, đến mười hai giờ đêm vẫn chưa xong.

- Chỉ cần kiên trì mấy ngày nữa là kết thúc kỳ huấn luyện quân sự rồi!

Trần Thư thực sự không quen với cuộc sống này, hắn đã bắt đầu nhớ trường học rồi.

- Cẩn thận!

Đúng lúc này, một con báo săn màu đất xuất hiện từ sau núi, lao vào với tốc độ rất nhanh.

Rầm!

Chỉ thấy Lôi Viên của A Lương hướng tới phía trước mà đạp mạnh, trực tiếp đưa hai tay ra tóm lấy nó.

Sức mạnh của Lôi Viên bùng nổ, làm tê liệt toàn bộ cơ thể của nó, sau đó là một trận đánh dã man.

Mặc dù hai bên đều cấp chín, nhưng một bên chỉ là hung thú phổ thông, một bên là Khế Ước Linh siêu cấp S, cho nên khoảng cách tất nhiên là rất lớn.

- Thật là kỳ quái!

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Đây là hung thú thứ ba trong buổi sáng này rồi! Bình thường cũng đâu có nhiều hung thú muốn tìm tới cái chết như vậy!

- Bình thường thôi. Vì để thực hiện nhiệm vụ của Trấn Linh Quân nên buộc sẽ phải xuất hiện hung thú.

Trần Thư mở miệng nói:

- Nếu không, chẳng phải là để chúng ta đến đây đi dạo phố sao?

A Lương gật đầu:

- Không sai, có lẽ các giáo quan đã áp dụng biện pháp gì đó để thu hút hung thú tới đây.

Bốn người họ đều tỏ vẻ ngán ngẩm, những con hung thú bình thường đối với bọn hắn chẳng là gì cả, thậm chí còn không cần đến Trần Thư xuất chiêu.

Thời gian trôi qua từng ngày, đám người Vương Chấn Long vẫn luôn chú ý tới những tân sinh, đề phòng xuất hiện của những con hung thú cường đại.

- Lớp học sinh kỳ này quả là không tệ!

Vương Chấn Long thì thào, dù là tài năng hay kinh nghiệm chiến đầu đều hơn hẳn các lớp trước.

- Có muốn chơi lớn một chút không?

Hắn ta là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, có thể dễ dàng giải quyết mọi vấn đề, ngay cả Quân Vương Hắc Thiết Cấp cũng không phải là đối thủ của hắn ta.

- Các ngươi bảo vệ tốt cứ điểm đi, ta đi một chuyến!

Vương Chấn Long sờ lên cằm, leo lên lưng Cự Hổ rồi rời đi, nhưng vẫn để lại một Khế Ước Linh trong cứ điểm đề phòng xảy ra chuyện.

Vương Chấn Long cưỡi Cự Hổ đi đến chỗ sâu của Hoang Thạch Sơn Lâm. Hắn ta định bắt đàn con của hung thú và dụ đàn hung thú đến.

Không tạo ra các khủng hoảng, nhóm học sinh còn tưởng rằng Trấn Linh Quân là công việc rất nhẹ nhàng đây!

- Công việc của Trấn Linh Quâng không quá khó, thực sự rất dễ dàng và thú vị!

Trần Thư và những người khác trông rất nhàn nhã, vừa trò chuyện vừa tuần tra. Một khi có chuyện gì to tát xảy ra, Khế Ước Linh bên cạnh có thể giải quyết ngay lập tức.

- Có muốn tìm một chút gì đó kích thích không?

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt có vẻ suy tư. Vào lúc này, bảng lựa chọn xuất hiện trước mặt Trần Thư.

【 Lựa chọn 1: Nghiêm túc tuần tra và hoàn thành xuất sắc kỳ huấn luyện quân sự! Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực trung lượng. 】

【 Lựa chọn 2: Sử dụng Dẫn Dụ Dược Tề trong cứ điểm để khiến cơn bão táp dữ dội hơn! Hoàn thành ban thưởng: Nguyên Tố Thú thuộc tính hỏa tăng thêm 10%, kích thước Smile tăng thêm 10%. 】

【 Lựa chọn 3: Vương Chấn Long không có ở cứ điểm, khám phá khố phòng một lần nữa! Hoàn thành ban thưởng: Thêm một kỹ năng Phân Thân. 】

Trần Thư hơi giật mình, hai mắt lập tức sáng lên. Hắn lập tức nắm lấy trọng điểm: Vương Chấn Long đang không có ở cứ điểm?

Chẳng những có thể lấy được tài nguyên mà còn có thể có thần kỹ 【 Phân Thân 】 , đây chính là thời tới cản không kịp.

- Ba vị, đợi một chút!

Trần Thư cười nói:

- Thiết nghĩ chúng ta có thể khám phá khố phòng một lần nữa!

- Ngươi bị điên rồi hả?

Ba người trừng mắt nhìn Trần Thư, chưa thấy người nào coi thường mạng sống như hắn.

- Ta nhận được tin tức mới nhất, tổng huấn luyện viên đã tạm thời không có mặt ở cứ điểm!

Trần Thư xoa xoa tay và nói:

- Đã đến lúc chúng ta thực hiện kỹ năng của mình rồi!

- Ngươi chắc chứ?

Ba người đồng thanh nói với vẻ hoài nghi cực độ. Đồng thời bọn hắn đưa tay phải ra chỉ về hướng khố phòng.

Trần Thư hơi giật mình, quay đầu nhìn lại, cả người run lên cầm cập.

Chỉ thấy một con rùa khổng lồ màu xanh lam lơ lửng trong không trung, trông vô cùng lười biếng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn sang bên này.

Nó nhận được mệnh lệnh của Vương Chấn Long, đầu tiên là đề phòng bốn người Trần Thư và thứ hai mới là chống lại hung thú.

- Chết tiệt!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hệ thống muốn lừa hắn sao?

Mẹ nó chứ, Vương Chấn Long không có ở cứ điểm, nhưng vấn đề là có một Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp đấy!

- Thôi dẹp đi!

Chương 556: Để khiến cơn bão dữ dội hơn! (2)

Trần Thư lắc đầu, tay phải khẽ nhúc nhích, một bình Dược Tề màu xanh lam đồng thời xuất hiện. Do là lần trước tham gia phỏng vấn Ngự Thú Hội, đạt được một bình Dẫn Dụ Dược Tề. Hiển nhiên ai cũng biết được tác dụng của nó, đó là thu hút

quái vật đến. Nhưng hiệu quả của cái này có thể hơi vượt quá hiệu quả bình thường. Nó được sản xuất bởi hệ thống, hiển nhiên là thuộc loại tinh phẩm! Ý nghĩ của hắn vô tình lại trùng với Vương Chấn Long, đều muốn mọi chuyện trở nên thú vị. Nhưng lực độ ra tay của hai người không cùng đẳng cấp!

- Tạm thời ta không muốn chọn, phải hỏi ý Vương giáo quan một chút!

Ngược lại Trần Thư cũng không hề xúc động, nếu như có quá nhiều hung thú mà đối phương không đối phó được thì cứ điểm này căn bản sẽ khó mà tồn tại được.

Những người còn lại sẽ trở lại trường học sau khi kỳ huấn luyện quân sự kết thúc, mà hắn thì sẽ trở lại nhà tù ngay lập tức.

Đúng lúc này, một tên trung niên trông bình thường đã đến Hoang Thạch Sơn Lâm, hắn ta cầm trên tay một nhạc cụ đặc biệt, phía trên không ngừng lóng lánh ánh đèn đỏ, hình như là đang chỉ đường.

Trong ba lô chiến đấu của Trần Thư có một cái USB cũng đã cảm nhận được điều đó.

Chính là USB lấy được từ tổ chức Ám Dạ, hắn vẫn luôn không để ý đến nó, chỉ tùy ý đặt nó vào ba lô.

- Bên trong cứ điểm sao?

Đôi mắt tên trung niên đầy thờ ơ, hắn ta quay lại nhìn con Cự Quy màu xanh với vẻ mặt có phần hoảng sợ.

Cuối cùng hắn cũng tạm thời rời khỏi cứ điểm, không động thủ ngay.

Lúc chạng vạng tối, Vương Chấn Long cưỡi Cự Hổ màu vàng về tới cứ điểm, trên tay ôm vài đứa con của hung thú.

- Chuẩn bị cho một màn kịch hay thôi!

Vương Chấn Long ném một con bị thương nặng vào một nơi trong nhà đá, mà hắn ta cũng đã để lại manh mối trên đường đi.

Chỉ sợ ngày mai sẽ có một cuộc tấn công của các hung thú ập đến!

- Vương giáo quan!

Ngay lúc này, bốn người Trần Thư kết thúc công việc tuần tra và đến tìm Vương Chấn Long

- Sao? Chuyện gì?

Vương Chấn rời khỏi nhà đá, nhìn về phía bốn người bọn họ.

Trần Thư xoa xoa tay, nói:

- Nói cách khác, nếu có một lượng lớn hung thú đến, ngài có thể chịu nổi không?

- Không phải là ta hoài nghi thức lực của ngài, chỉ là đám hung thú này quá mức tàn bạo!

- Tiểu tử, ngươi đang đùa với ai vậy?

Vương Chấn Long nói:

- Ta là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, ngươi thử nói xem có hung thú hung tàn đến mức độ nào mà ta chưa từng thấy qua? Hơn nữa Cự Quy của ta có thể gia tăng vòng bảo hộ, bảo vệ toàn bộ cứ điểm này.

Ánh mắt của hắn ta rất kì lạ, đám tiểu tử này sẽ không nhận ra kế hoạch của hắn đấy chứ

- Nhưng hiện tại các ngươi là Trấn Linh Quân, cần phải đối mặt với bất kì hung thú nào xuất hiện! Đó là trách nhiệm của Trấn Linh Quân.

- Sĩ quan huấn luyện yên tâm đi!

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, xem ra là có thể sử dụng Dẫn Dụ Dược Tề rồi. Hắn ta chỉ muốn phần thưởng, đồng thời thêm một số thu hoạch vào quá trình huấn luyện quân sự của học sinh.

Nhân tiện… thỏa mãn mong muốn đi kiếm chuyện của hắn.

Bốn người họ xoay lưng rời đi, Trần Thư không dùng ngay lúc này, vì trời đã chạng vạng tối, ban ngày sử dụng là tốt nhất.

Vương Chấn Long nói nhỏ:

- Đám tiểu tử này, hy vọng ngày mai các ngươi không bị các hung thú hù dọa một trận!

Vương Chấn Long sờ lên cằm, trong mắt có ý cười không thể giải thích được.

Phương hướng tiến công của đàn hung thú chính là địa bàn đi tuần tra của bốn người Trần Thư.

Hắn ta đang chuẩn bị trừng phạt bốn người một chút, ai bảo đối phương cứ thích làm cho hắn ta gặp phải rắc rối chứ?

Vừa sáng sớm ngày hôm sau.

Những học sinh mới lại bắt đầu đi tuần tra giống như thường ngày.

Trần Thư trông về phía xa xa, nói nhỏ một tiếng:

- Nên làm việc rồi!

Đúng vào lúc này, dược tề màu xanh lam trong tay hắn "không cẩn thận" làm rơi xuống đất…

- Mẹ kiếp! Đây là cái thứ gì?

Sắc mặt của A Lương kinh hãi, luôn cảm thấy dược tề mà Trần Thư lấy ra không giống như đồ tốt.

Trần Thư mở miệng giải thích:

- Bản Lam Căn, không cẩn thận làm rơi rồi!

- Bản Lam Căn?

Sắc mặt của ba người quỷ dị, ngươi ngày nào cũng khiêng người ta đi chạy bộ, vậy mà bị cảm rồi sao?

Trần Thư không nói nhiều lời, trong mắt hiện lên vẻ mong chờ.

Ngay vào thời điểm khi dẫn dụ dược tề phát nổ thì một hương vị đặc biệt bỗng dung nhập vào trong không khí, đang lây lan ra với tốc độ cực kì nhanh giống như dịch bệnh vậy.

Dĩ nhiên, người bình thường sẽ không thể nhìn thấy được.

Ngay vào lúc này, trong đỉnh núi bên cạnh cứ điểm của Trấn Linh Cục, một nhóm Hôi Nham Thử nhún nhún mũi, dường như đã ngửi thấy mùi gì đó.

Trong chốc lát, đồng tử của bọn chúng nhuốm một màu đỏ tươi, nhìn chằm chằm về phía cứ điểm Trấn Linh Quân, hiện lên sự quỷ dị không gì so sánh được.

- Chít chít chít!

Gấp rút mà lại nóng nảy phát ra tiếng hí, toàn bộ đám Hôi Nham Thử đều trở nên điên cuồng, xông thẳng về phía vị trí của cứ điểm.

Không chỉ là bọn chúng, bầu không khí vào giờ khắc này dường như cũng xuất hiện vấn đề.

Toàn bộ hung thú đều trở nên nóng nảy vô cùng, trực tiếp vứt bỏ lãnh địa, đi thẳng về phía cứ điểm Trấn Linh Quân.

Chương 557: Bạo động ở Hoang Thạch Sơn Lâm

Grào grào grào! Những tiếng gầm rống và tiếng gào thét tràn ngập khắp mọi nơi.

Hoang Thạch sơn lâm hoàn toàn bạo động rồi!

- Mẹ kiếp, sao lại có thể xui xẻo như vậy chứ?

Một Ngự Thú Đoàn đang chịu sự truy sát của Hung Thú Triều, vẻ mặt cực kỳ hoảng loạn, không ngừng thầm chửi mắng.

- Lão đại, phải làm sao đây?

Trong mắt các đội viên tràn đầy sự sợ hãi, Hung Thú Triều chắc chắn là nhân tố chính dẫn đến sự diệt vong của Ngự Thú Sư Đoàn.

- Còn có thể làm gì được, có thể chạy thì chạy càng nhanh càng tốt!

Đang lúc bọn hắn liều mạng chạy điên cuồng, đàn hung thú ở phía sau bỗng nhiên dừng bước.

Đồng tử của bọn chúng nhuộm lên màu đỏ tươi, ánh mắt trừng trừng nhìn về phía xa.

Grào!

Khoảnh khắc tiếp theo, đàn hung thú gầm thét một tiếng, đi thẳng về hướng cứ điểm Trấn Linh Quân.

- Phù… Hình như là được cứu rồi…

Năm người Ngự Thú Đoàn xụi lơ dưới đất, trong mắt hiện lên sự vui mừng vì vừa trở về từ cõi chết.

- Trở về cứ điểm trước đã!

Đoàn trưởng cũng thở phào nhẹ nhõm, dường như nếu không có sự cố bất ngờ, trong đoàn ít nhất cũng đều phải chết hai, ba người.

Nhưng ngay trước khi năm người đi được một quãng đường thì lập tức phát giác ra điều gì không ổn lắm.

Những hung thú trên đường thậm chí còn không thèm chú ý đến bọn hắn, toàn bộ đều giống như là bị điên, tập kích thẳng về phía trước.

- Đoàn trưởng, ta cảm thấy mục tiêu của hung thú dường như là… cứ điểm Trấn Linh Quân! Chúng ta như vậy không phải đơn thuần là tự chui đầu vào lưới hay sao…

…

Những đỉnh núi còn lại cũng giống như vậy, vô số những hung thú đều vứt bỏ con mồi sắp sửa đến tay, tựa như bị điên mà đi về phía vị trí của cứ điểm.

Trần Thư triệu hoán Slime và Husky ra, chuẩn bị nghênh đón hung thú đến.

- Sao mà trong lòng ta lại có chút sợ hãi ấy!

A Lương hơi nhíu mày, luôn có một loại linh cảm chẳng lành.

Trần Thư an ủi nói:

- Không sao, sẽ qua đi rất nhanh thôi!

Đúng vào thời điểm này, bên trong cứ điểm, Vương Chấn Long cưỡi Kim Sắc Đại Hổ, trong mắt có vẻ mong đợi, vẫn luôn nhìn thẳng về phương xa.

- Đến rồi! Quả nhiên đến rồi!

Khóe miệng Vương Chấn Long lộ ra ý cười, chỉ muốn xem xem một nhóm tân binh đản tử này sẽ chống cự với đàn hung thú như thế nào.

Vì để mọi người khỏi hoảng sợ, hắn ta lấy ra một cái loa, truyền khắp toàn bộ cứ điểm.

- Các bạn học, sắp có đàn hung thú tới, hi vọng các vị chuẩn bị sẵn sàng! Đây là tình cảnh xuất hiện thường xuyên mà Trấn Linh Quân phải ứng đối, các ngươi cũng cần phải trải nghiệm một chút!

Trong lòng năm trăm tên tân sinh hơi chấn động, nhưng trong mắt không có sự sợ hãi mà là tràn ngập ý chí chiến đấu!

Grào grào!

Trong chốc lát, phương hướng của đám người Trần Thư quả nhiên có chi chít hung thú tiến đến.

Sắc mặt Vương Chấn Long điềm tĩnh. Nhưng chính vào thời khắc sau đó, hắn ta ý thức được có gì đó không hợp lí.

Rầm rầm rầm!

- Ừm? Chuyện gì thế này?

Thị lực của hắn ta rất đáng kinh ngạc, nhìn về phía ngọn núi ở xung quanh cứ điểm. Chỉ thấy cây cối và núi đá lũ lượt sụp đổ, lăn từ đỉnh núi xuống, khí thế to lớn vô cùng.

Vô số hung thú xuất hiện, ngửa mặt lên trời gào thét, hai mắt đều nhuộm lên màu đỏ tươi.

- Nhiều như vậy sao?

Hai mắt của hắn ta co rút lại, hơi ước tính qua loa một chút, ít nhất cũng phải có hơn nghìn con hung thú.

Mà ở phía xa hơn vẫn có tiếng gầm thét giận dữ truyền đến, dường như toàn bộ Dị Không Gian đều đã trở nên náo loạn.

- Bà mẹ nó, tình huống gì thế này?

Vẻ mặt của Vương Chấn Long nghiêm túc, một màn trước mắt khiến cho hắn ta nhớ đến Hoạt Mộc Đầm Lầy, hung thú của toàn bộ Dị Không Gian đều tập hợp tới.

- Ta chỉ là bắt được hai con non của Lãnh Chúa Hắc Thiết Cấp thôi, cũng không phải là làm nổ mộ tổ tiên của bọn chúng, bà mẹ nó có cần đến mức như vậy không?

Chân của hắn ta đạp lên Kim Sắc Đại Hổ, trong lòng đã có chút hoảng sợ rồi.

Ban đầu chỉ là muốn dẫn dụ một chút hung thú tới, kết quả lại đến một trăm triệu chút, như vậy ai có thể chịu nổi chứ?

Các tân sinh ban đầu đều là tràn ngập ý chí chiến đấu, nhưng giờ đây vẻ mặt đã trở nên không tự nhiên rồi.

Trên đỉnh núi ở xung quanh cứ điểm, toàn bộ đều đứng đầy các loại hung thú khác nhau. Bộ dạng dữ tợn kết hợp với con ngươi đỏ tươi, làm cho người khác khiếp sợ vô cùng.

Mặc dù các hung thú đều không phải cùng một chủng tộc, nhưng bọn chúng lại không hề chém giết lẫn nhau mà là cùng nhau hướng về phía cứ điểm, dường như đang có thứ gì đó đang hấp dẫn bọn chúng.

Sắc mặt các tân sinh tái nhợt, bọn họ làm gì trải qua tình huống như vậy đâu chứ?

Bọn hắn quay đầu nhìn về phía Vương Chấn Long ở trên không trung. Nếu như không phải vì kiêng nể thực lực và thân phận của đối phương, sợ rằng sớm đã ngoác mồm chửi bới đối phương rồi.

Đấy chính là tình cảnh thường xuyên xuất hiện mà Trấn Linh Quân phải ứng đối mà ngài nói sao?

- Đoàn trưởng, ta cảm thấy không cần thiết phải giày vò các học sinh như vậy chứ?

Hứa Sơn đi đến bên cạnh Vương Chấn Long, trong ánh mắt có vẻ lo lắng.

- Giày vò cái rắm!

Chương 558: Slime mọc ra ba cái đầu chó

Khóe miệng Vương Chấn Long khẽ giật, ngươi thật sự cho rằng ta muốn dẫn dụ nhiều hung thú như vậy đến à? - Tất cả các ngươi đều ra tay, phòng thủ ở cứ điểm!

Vương Chấn Long đã đưa ra quyết định, may mắn thay thực lực của hắn ta cường đại, cứ điểm sẽ không có khả năng bị thất thủ.

Mấy trăm tên Trấn Linh Quân gật gật đầu, triệu hoán Khế Ước Linh của bản thân ra rồi đi tới vị trí phòng thủ ban đầu.

Grào!

Trên bầu trời, Thanh Sắc Cự Quy và Kim Sắc Đại Hổ giận dữ gào thét, tỏa ra khí thế Hoàng Kim Cấp đáng sợ.

Nếu là bình thường, dựa vào khí tức phát tán cũng đã đủ để đẩy lùi những hung thú bình thường.

Nhưng bây giờ rõ ràng là có tình huống phát sinh, ánh mắt của toàn bộ hung thú đều gắt gao nhìn chằm chằm vào dược dịch màu xanh lam kia ở bên trong cứ điểm.

Cuối cùng, bọn chúng lại không thể cưỡng lại sự cám dỗ mà công kích về phía cứ điểm.

Rầm rầm rầm!

Đến hàng nghìn con hung thú bao xung quanh cả cứ điểm, mà ở phía xa xa không ngừng có hung thú xuất hiện, dường như là vô cùng vô tận.

- Đây là ngươi giở trò sao?

Ánh mắt của ba người A Lương gắt gao nhìn chằm chằm về phía Trần Thư, lập tức khóa chặt kẻ bị tình nghi.

- Ta? Không có mà!

Trần Thư nhún nhún vai, mở miệng nói:

- Ta không làm cái gì hết mà!

- …

Ba người A Lương không kịp truy vấn thì cách vài trăm mét ở bên ngoài đã xuất hiện một nhóm hung thú lớn.

- Tìm Lãnh Chúa Hung Thú mà giết!

Trần Thư liếm liếm môi, trong ánh mắt hiện lên vẻ tham lam.

Lúc này, Tiểu Hoàng và Husky xuất hiện ở bên cạnh hắn, không hề để ý đến hung thú sắp sửa xông tới một chút nào.

- Vấn đề là sự an toàn của chúng ta phải làm sao đây?

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật, trong mắt có vẻ sợ hãi.

Hắn ta tham tài, nhưng càng tiếc mệnh hơn!

Nhiều nhóm hung thú như vậy, nếu như dùng kỹ năng nhằm chuẩn bọn hắn thì lập tức có thể tiêu diệt trong một giây.

Nếu như số lượng hung thú ít thì Khế Ước Linh còn có thể ngăn cản kỹ năng. Nhưng bây giờ đặt mình vào Hung Thú Triều, đủ loại kỹ năng chắc chắn là rợp trời kín đất. Khế Ước Linh làm sao có thể ngăn cản? Không có cách nào ngăn cản được!

- Vào miệng!

Trần Thư mở miệng nói, trực tiếp nhảy một cái, tiến vào trong miệng lớn của Tiểu Hoàng.

Những người còn lại hơi giật mình, tất cả đều đã hiểu được dụng ý của Trần Thư.

- Có đạo lý đấy!

Sắc mặt của ba người đầy vui mừng, trốn vào trong miệng chắc chắn sẽ không sợ bị công kích rồi.

- Cái thứ này của ngươi không ăn thịt người đấy chứ?

A Lương sờ lên thân thể cao lớn của Slime, trong mắt có chút băn khoăn.

- Ăn người, nhưng không ăn cứt!

- …

Trần Thư đưa tay ra, kéo ba người vào trong cái miệng to lớn của Slime. Husky cũng nhảy vào bên trong miệng.

Thân thể của Slime đột nhiên bành trướng, một con quái vật khổng lồ màu vàng đột nhiên xuất hiện, tựa như một ngọn núi, lực xung kích thị giác cực kì lớn!

Mà ở bên cạnh Tiểu Hoàng chính là Lôi Viên của A Lương và Thiên Tử Lôi Thú của Tạ Phong Ngữ.

Mặc dù hai bên đều chỉ là cấp chín, nhưng một bên là cấp S còn một bên là siêu cấp S, đối mặt với hung thú bình thường vẫn có thể dễ dàng nghiền ép được.

- Công kích cùng ta!

Trần Thư nằm sấp trong miệng Slime, chỉ lộ ra một cái đầu, nếu như gặp phải mối nguy hắn có thể trực tiếp rụt vào trong.

Tuy rằng bên trong có chút trơn trượt, nhưng ít nhất sự an toàn vẫn được đảm bảo.

- Òm ọp!

Slime òm ọp một tiếng, nhắm hai mắt lại, lực phòng ngự của nó ở dưới trạng thái Thụy Mộng Sát tăng vọt lên, trừ khi gặp phải phá giáp hoặc là kỹ năng vượt qua phòng ngự, về căn bản sẽ không chịu thương nặng.

Ngoại trừ Trần Thư thò đầu ra ngoài thì hai còn Husky cũng thò đầu chó ra, không ngừng phóng thích đủ loại kỹ năng.

Rầm rầm rầm!

Hai bên trong chốc lát đã va chạm vào nhau. Vừa đối mặt, Slime đã trực tiếp đụng nát mấy con hung thú.

Ngay sau đó, hai con Husky phóng ra đủ loại kỹ năng, dựa vào thực lực cường đại, kết quả là những hung thú bình thường gặp phải lập tức bị giết trong một giây.

Thực lực của hai Khế Ước Linh của A Lương và Tạ Phong Ngữ cũng rất đáng sợ, đối đầu với những hung thú cùng cấp sẽ lập tức nghiền ép nó ngay.

Không đến năm phút, mấy chục con hung thú đều đã bị diệt sát toàn bộ.

Biểu hiện chói sáng của bốn người chốc lát đã làm Trấn Linh Quân đến chi viện cũng đều phải kinh hãi.

- Mẹ nó, đây có phần quá mạnh rồi đó?

- Bọn hắn thật sự là học sinh sao? Ta cảm thấy chúng ta mới chính là tân binh đấy…

- Slime kia mới là đáng sợ kia, miệng vậy mà mọc ra ba cái đầu chó, thực lực quá đáng sợ rồi!

- ?

Trần Thư không nhịn được mà muốn quay đầu nhìn một cái, con mẹ nó cái gì gọi là ba đầu chó?

Hí!

Trong chốc lát, lại là một trận tiếng gầm thét điên cuồng xuất hiện đã thu hút sự chú ý của Trần Thư.

Chỉ thấy ở phía chân trời đã xuất hiện mấy trăm con Hoàng Sắc Phi Cầm, chính là hung thú Đại Địa Điểu!

Ánh mắt của bọn chúng hung dữ tàn bạo, thế nhưng lại bỏ qua đám người Trần Thư, chỉ trừng trừng nhìn thẳng về phía Dẫn Dụ Dược Tề ở trong cứ điểm.

Chương 559: Mắt của ngươi có khô không?

Rầm rầm rầm! Ngay tại lúc này, hai đạo Hỏa Trụ vô cùng đáng sợ tập kích tới, làm cho đội hình của nhóm Đại Địa Điểu bị đánh cho hỗn loạn hoàn toàn. Hung thú Hắc Thiết Cấp trở xuống vừa mới chạm đến Hỏa Trụ thì đã lập tức biến thành tro tàn, không có một chút sức lực phản kháng nào.

Kỹ năng của Bạch Ngân Lãnh Chúa cấp bốn gây thương tổn quá cao, không phải là hung thú bình thường có thể chống cự lại được.

Hí!

Một con Đại Địa Điểu to lớn gầm thét một tiếng, ngay tức khắc mệnh lệnh cho thủ hạ chuẩn bị phản kích.

Nhưng kết quả lại vượt ngoài ý muốn, mệnh lệnh của nó đã mất hiệu lực rồi!

Con ngươi của toàn bộ hung thú bình thường đều đỏ tươi, coi thường mệnh lệnh của thủ lĩnh, chỉ nhìn chằm chằm vào Dẫn Dụ Dược Tề ở phía xa xa.

Bọn chúng treo Tử Vong Họa Trụ lên, bay về hướng cứ điểm, hoàn toàn không cần mạng nữa rồi.

- Nhóm hung thú này?

Sắc mặt Trần Thư hơi kinh ngạc, hai mắt hiện lên vài phần chấn kinh.

Hình như là hắn lại đánh giá thấp tác dụng của Hệ Thống Dược Tề rồi!

Dẫn Dụ Dược Tề không chỉ có thể hấp dẫn toàn bộ hung thú của Dị Không Gian mà còn khiến cho hung thú bình thường mất đi lý trí, chốc lát đã lập tức trở nên không có một chút sự uy hiếp nào.

Trong nháy mắt, bên cạnh Hung Thú Thủ Lĩnh chỉ còn lại hai con thủ hạ cấp Biến Dị.

- Ô hô! Giết Lãnh Chúa! Giết Lãnh Chúa!

Vẻ mặt Trần Thư kích động, trong mắt tràn ngập sự hưng phấn.

Thoáng một cái, mấy chục viên Cự Thạch đánh tới, trực tiếp nhằm chuẩn vào đầu của Trần Thư.

- Mẹ kiếp!

Sắc mặt của hắn chấn động, trực tiếp rụt vào trong.

Rầm rầm rầm!

Cự Thạch đập vào thân thể của Tiểu Hoàng, chỉ là đánh lui nó mấy mét, thậm chí còn không phá vỡ được lớp phòng ngự của nó.

Hai con Husky vẫn thể hiện thần uy, dưới sự điều khiển của Trần Thư, Tử Vong Hỏa Trụ nhằm chuẩn vào Lãnh Chúa Hắc Thiết Cấp.

Thời gian duy trì của Tử Vong Hỏa Trụ cấp bốn cũng không ngắn, mãi đến tận lúc này vẫn chưa kết thúc.

Hí!

Ba con hung thú đang muốn thoát đi, một tiếng gầm rống hung dữ vang lên.

- Òm ọp!

Chấn Nhiếp Gào Thét phát động hiệu quả gây choáng, mặc dù chỉ là một lúc ngắn ngủi nhưng đã đủ rồi!

Rầm!

Ba con Đại Địa Điểu bị Tử Vong Hỏa Trụ đánh trúng, nhiệt độ cao đáng sợ trực tiếp đánh hạ hai con Biến Dị Hung Thú Hắc Thiết Nhất Tinh.

Lãnh chúa còn lại cũng bị lực công kích cường đại đánh ngã, rơi xuống đất một cách nặng nề.

Slime xông lên trước, đi đến phía trước nó, miệng lộ ra một nụ cười ngây ngốc.

- Oa oa oa!

Hai con Husky thò đầu chó ra, nhìn xuống lãnh chúa của Đại Địa Điểu ở trên đất. Tiếp sau đó chính là kỹ năng oanh tạc tàn ác vô nhân đạo, cuối cùng thì biến nó thành một đống gạch men…

Hôi Sắc Tiểu Điểu của Vương Tuyệt bay lại gần thi thể của Lãnh Chúa.

Đôi mắt của nó có một kỹ năng Quang Huy, ngay lập tức được đưa vào bên trong bụng nó.

- Đã nhận được 300 vạn!

Khóe miệng Trần Thư nở một nụ cười, những hung thú bình thường không còn đáng sợ nữa, vậy nên hắn đặc biệt có thể săn giết Lãnh Chúa.

- Ọp ọp!

Slime gầm lên một tiếng, thay vì lựa chọn phòng thủ nó lại lựa chọn chủ động đi sâu vào.

Đây đúng là cơ hội quý giá, không thể để mất đi một cách lãng phí!

- Đừng xúc động!

Sĩ quan huấn luyện Hứa Sơn hét lên, không ngờ đám ngươi Trần Thư lại điên cuồng như vậy.

Bên trong căn cứ có Vương Chấn Long che chở, sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng nếu như đi sâu vào thì các hung thú sẽ có nguy cơ gặp nguy hiểm.

Trần Thư phớt lờ không để ý tới, rời khỏi căn cứ đi về phía ngọn núi.

- Đám tiểu tử này!

Vương Chấn Long đang cưỡi Kim Sắc Đại Hổ để bảo vệ phòng tuyến phía Bắc.

Lông mày hắn ta nhíu lại, nếu như có chuyện gì xảy ra với bốn người bọn họ, hắn ta chắc chắn sẽ phải chịu trách nhiệm với tư cách là tổng huấn luyện viên.

Nhưng bây giờ các Khế Ước Linh của hắn ta cần phải bảo vệ căn cứ phòng thủ, không thể tự ý rời đi, nếu không căn cứ có khả năng sẽ bị công phá.

Bốn Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp của mỗi người bảo vệ một hướng. Để bảo vệ căn cứ, hắn ta thậm chí còn triệu hồi hai Khế Ước Linh đang bị thương nặng.

Cũng may thay mặc dù có một cuộc bạo động trong Dị Không Gian, nhưng Quân Vương Hung Thú trong Hoang Thạch sơn lâm dường như chưa từng xuất hiện.

Rầm rầm rầm!

Golden Slime khổng lồ điên cuồng va đập vào.

Toàn bộ hung thú bị trúng đòn đều bị thương nặng và phun ra máu, thậm chí còn có một số bị nghiền nát thành từng cục thịt.

Những hung thú bình thường không có chút sát khí nào, chỉ mù quáng lao về phía căn cứ.

Cảnh tượng này khiến Lãnh Chúa Hung Thú vô cùng tức giận, chỉ có thể một mình đối mặt với nó.

Kết quả rõ ràng không nằm ngoài dự đoán, sự kết hợp giữa Slime và Husky có sức mạnh vô cùng lớn, có thể dễ dàng nghiền nát Hắc Thiết Lãnh Chúa.

Vì để tiết kiệm thời gian, Trần Thư đã đặc biệt chọn Hắc Thiết Nhất Tinh và Hắc Thiết Nhị Tinh Lãnh Chúa.

Trở ngại lớn nhất đối với việc đi săn giết Lãnh Chúa là hàng trăm hàng ngàn tiểu đệ của bọn chúng. Nhưng vì Dẫn Dụ Dược Tề nên tiểu đệ đã trực tiếp phản kháng.

Chương 560: Mắt của ngươi có khô không? (2)

Bản thân sức chiến đấu của Lãnh Chúa Hung Thú cũng không quá đáng sợ, thực lực tương đương với thiên tài Hoa Hạ học phủ. Nhưng đối mặt với một yêu nghiệt như Trần Thư, tự nhiên có sự chênh lệch.

Thời gian trôi qua.

Đám người Trần Thư đã rời khỏi căn cứ.

Nhìn ra xa, xung quanh đều là lít nha lít nhít hung thú.

Khế Ước Linh của A Lương và Tạ Phong Ngữ sớm đã được thu hồi về Ngự Thú Không Gian.

Đối mặt với Hắc Thể Tiếp Lãnh Chúa, tác dụng của bọn chúng cũng chẳng lớn chút nào.

Cự Đại Hoá của Slime đã được sử dụng nhiều lần, mỗi lúc đang làm nguội kỹ năng Trần Thư sẽ yên lặng chờ đợi.

Chỉ cần bọn họ không chủ động tấn công, các Lãnh Chúa Hung Thú cũng sẽ không để ý tới bọn họ.

- Đối ba!

- Nếu không được!

Ba người A Lương vô cùng ngán ngẩm, trên đầu đội đèn pin, đánh đấu địa chủ trong miệng Tiểu Hoàng.

Bọn họ hoàn toàn không có hứng thú tham gia vào trận chiến này, thậm chí ngay cả xem cũng không có hứng thú.

- Trần Bì, khi nào kết thúc thì cho bọn ta biết!

- …

Trần Thư mặc kệ ba người bọn họ, vẫn ló đầu ra bên ngoài, tập trung chỉ huy hai Khế Ước Linh chiến đấu.

- Gâu gâu gâu!

Hai Husky lại phun ra Tử Vong Hỏa Trụ.

Một mực trấn áp Lãnh Chúa Hung Thú trên mặt đất, như thể nướng cả một con dê.

- Hả?

Vào lúc này, một số hung thú quay đầu lại, sử dụng các kỹ năng của Slime.

Trần Thư hơi giật mình, không ngờ có hung thú bình thường lại không bị ảnh hưởng bởi Dẫn Dụ Dược Tề.

- Không đúng, hiệu dược gần hết rồi sao?

Hắn sờ lên cằm, ngay lập tức nhận ra được điều gì đó.

Vào lúc này, hai lượt Tử Vong Hỏa Trụ kết thúc, Lãnh Chúa Hung Thú cũng đang hấp hối.

Slime lăn về phía trước, trực tiếp mang đi.

- Tiểu Trần, làm tốt lắm!

Hôi Sắc Tiểu Điểu vỗ cánh, đưa thi thể của Lãnh Chúa vào trong bụng.

- Quay về!

Trần Thư không hề do dự, một khi tác dụng của Dẫn Dụ Dược Tề kết thúc, đến lúc đó chỉ sợ sẽ có nguy cơ khủng hoảng.

Với thân hình to lớn của Tiểu Hoàng, tiến về phía căn cứ.

- Các ngươi đã đánh bài cả ngày rồi!

Trần Thư trở lại bên trong cái miệng khổng lồ của Slime, sau đó sẽ không cần hắn chỉ huy trận chiến nữa.

- Bây giờ chúng ta làm gì đây? Cổ vũ cho ngươi sao?

A Lương ngáp một cái, lộ ra vẻ buồn bực chán nản.

Trần Thư nhướng mày nói:

- Ta từ sáng sớm đến chạng vàng tối đều giết thú, ngay cả chớp mắt cũng không có, các ngươi không quan tâm chút nào sao?

- Ồ

A Lương gật đầu, quan tâm hỏi:

- Vậy mắt của ngươi có khô không?

- ?

Trần Thư sững sờ, ngay sau đó nói:

- Ta nói ta giết thú đến mức không chớp mắt, ngươi lại hỏi ta mắt có khô hay không?

Bùm!

Lúc này, bốn người lắc lư một hồi, thậm chí lăn lộn hai vòng, ngay lập tức trở nên chóng mặt.

- Chết tiệt!

Trần Thư lắc đầu, trong lòng xuất hiện cảm giác bất an.

Slime bị thương?

Cùng lúc đó, một bảng lựa chọn lại hiện ra trước mặt hắn.

【 Lựa chọn 1: Gặp phải kẻ địch mạnh, bản thân sử dụng Tàng Hình Dược Tề, để lại ba người bọn họ rồi chạy trốn. Phần thưởng hoàn thành: Mức độ thành thạo của Khiêu Dược Lực Dược Tề được nâng lên Tông Sư Cấp 】

【 Lựa chọn 2: Thể hiện phong thái của tội phạm Nam Giang, trực tiếp quỳ lạy cầu xin tha thứ! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Sư 】

【 Lựa chọn 3: Phản công thành công, trốn về căn cứ an toàn! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Cự Đại Hóa tăng thêm một 】

Bây giờ khủng hoảng đã đến, Trần Thư không còn thời gian để xem xét các lựa chọn.

Hắn buộc phải giữ thăng bằng cơ thể, khiến cho Slime mở miệng lớn ra, nhìn ra phía bên ngoài.

Chỉ nhìn thấy toàn thân Slime lúc này đã vỡ ra, một lượng lớn máu tươi không màu chảy xuống.

Mặc dù đang trong trạng thái Thụy Mộng Sát, nhưng bộ dáng của nó vẫn vô cùng yếu ớt.

- Ngươi là ai?

Trần Thư tâm thần chấn động, hai mắt nhìn về phía trước 100 thước.

Nhìn thấy một nam nhân trung niên, khuôn mặt bình thường, đang giẫm lên một Hôi Sắc Tiểu Điểu, ánh mắt vô cùng hững hờ.

Chít chít chít!

Hai con ngươi của Hôi Sắc Tiểu Điểu xuất hiện kỹ năng Hào Quang, một số Phong Nhận vô cùng đáng sợ ngưng tụ lại.

Rõ ràng là Slime đã bị thương nặng bởi Phong Nhận.

- Bạch Ngân Cấp sao?

Trong lòng Trần Thư không ngừng chìm xuống, không ngờ lại gặp phải khủng hoảng lớn như vậy.

Ánh mắt của đối phương khiến hắn hiểu được, nhất định không phải đến đây để dạy cho hắn một bài học, mà là muốn trực tiếp giết người diệt khẩu.

- Dám tấn công Trấn Linh Quân, ngươi có hiểu là tội gì không?

Trần Thư cao giọng hét lớn, như thể hắn muốn ép đối phương lui lại.

- Ngươi để cho tổ chức ghét cay ghét đắng, còn ngây thơ như vậy sao?

Nam nhân trung niên cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không cho một chút cơ hội nào.

Xẹt xẹt xẹt!

Trong phút chốc, Phong Nhận ngưng tụ kết thúc, như đao đánh tới, tràn đầy sức mạnh chém giết đáng sợ.

- Nổ tung mộ tổ tiên nhà ngươi!

- ?

Thần sắc nam nhân trung niên tức giận.

Nhưng trong phút chốc, đột nhiên xảy ra biến dị!

Một Tử Vong Hỏa Trụ đáng sợ đột nhiên xuất hiện bên dưới.

Khóe miệng Trần Thư nở một nụ cười nham hiểm.

Chỉ cần có thể tự sát, mặc cho Khế Ước Linh của ngươi mạnh mẽ đến đâu cũng đều vô dụng.

- Cái gì?

Chương 561: Tại hạ tội phạm Nam Giang, xin mời toàn bộ hung thú chịu chết

Thần sắc nam nhân trung niên kinh ngạc, trong mắt hiện lên vẻ khó tin. Vút!

Vào thời khắc mấu chốt, thân thể Thanh Điểu nhúc nhích một chút, chống lại một số Tử Vong Hỏa Trụ tấn công.

Tử Vong Hỏa Trụ phóng lên bầu trời, tràn ngập sức nóng hừng hực.

- A!

Nam nhân trung niên không nhịn được đau mà kêu lên một tiếng, trong mắt tràn đầy hàn ý.

Mặc dù Tử Vong Hỏa Trụ không giết được hắn ta, nhưng tay phải của hắn ta lại biến mất không thấy đâu, thân thể hắn ta bắt đầu cháy rừng rực thêm.

Sự đau đớn tột cùng gần như khiến hắn ta mất đi lý trí.

Đúng lúc này, một Lam Sắc Cự Xà xuất hiện.

Xì!

Trong miệng Cự Xà tiết ra Hàn Sương, khiến cho thân thể của chủ nhân bị đóng băng, như vậy mới có thể dập tắt Hỏa Diễm.

- Ta muốn ngươi chết đi!

Vẻ mặt nam nhân trung niên thống khổ, thân thể nứt nẻ đều biến thành một mảng đen kịt.

Mặc dù Hàn Sương đã tạm thời xoa dịu vết thương, nhưng hắn ta phải trở lại Lam Tinh để điều trị càng sớm càng tốt.

Ngay lập tức, một vài Hỏa Cầu từ bên dưới bay tới.

Bùm bùm bùm!

Thanh Điểu sớm đã phòng bị, trực tiếp đón nhận tất cả.

- Một Hắc Thiết Cấp có thể lĩnh hội một kỹ năng Tàng Hình cao cấp như vậy sao?

Sắc mặt nam nhân trung niên vô cùng khó coi.

Quả nhiên mọi thứ đều phải dựa trên thực tế làm chuẩn, những tin tức trên tình báo toàn là nói linh tinh!

Ánh mắt nam nhân trung niên không ngừng nhìn xuống đất, nhưng vẫn không thể tìm thấy dấu vết.

Khế Ước Linh cấp thấp chỉ có thể lĩnh hội các kỹ năng Tàng Hình sơ cấp như 【Nghĩ Thái】 【Ngụy Trang Sắc】 .

Nhưng những Khế Ước Linh trên mặt đất chắc chắn đã sử dụng kỹ năng Tàng Hình cao cấp

Trần Thư thầm nghĩ thật đáng tiếc.

Cứ tưởng có thể giết chết đối phương ngay lập tức bằng Tàng Hình Dược Tề nhưng không ngờ kế hoạch lại thất bại.

- Thôi bỏ đi, mang ngươi đi làm thịt, nhiệm vụ kết thúc!

Nam nhân trung niên cuối cùng cũng từ bỏ việc tìm kiếm Khế Ước Linh n Thân, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư.

Chỉ cần có thể giải quyết được bản thân thì Khế Ước Linh sẽ tự nhiên biến mất.

- Ngươi thật sự không coi tội phạm Nam Giang ta ra gì sao?

Trần Thư thần sắc lạnh nhạt, hắn có quá ít Tàng Hình Dược Tề, nếu như không đưa theo ba người A Lương thì hắn còn có thể sử dụng những bình Dược Tề còn lại.

- Ngươi nghĩ rằng ngươi có thể sống sót?

Nam nhân trung niên cười lạnh một tiếng, chỉ nhìn thấy Lam Sắc Cự Xà đang cuộn quanh Thanh Điểu, hoàn toàn bảo vệ bản thân hắn ta.

Xẹt xẹt!

Lại là mấy đạo Phong Nhận đáng sợ ngưng tụ ra!

Bây giờ Tiểu Hoàng đã bị thương nặng, nếu như trúng phải hai hay ba kỹ năng nữa nhất định sẽ chết ngay tại chỗ.

Mà Trần Thư cũng không dám thu hồi, nếu không bốn người sẽ bị chém chết.

- Mẹ nó! Ta phải cho ngươi mặt mũi sao!

Trần Thư không do dự, lấy ra một bình Dược Tề mới.

Bên trong có một Dược Dịch màu đen chảy ra, khiến người ta theo bản năng mà cảm thấy bất an.

Đó chính là Tử Vong Dược Tề có được trong kỳ thi tuyển sinh trước đó!

- Cho ngươi chết đi!

Tay phải hắn trực tiếp ném về phía đối diện.

- Ám khí? Định làm trò hề sao?

Nam nhân trung niên cười lạnh một tiếng, độ chính xác của đối phương thực sự quá tệ, Dược Tề trực tiếp bay thẳng về một hướng khác.

- Hả?

Nhưng ngay lập tức, thần sắc của hắn ta thay đổi.

Chỉ nhìn thấy hai Khế Ước Linh của hắn ta đồng thời điên cuồng, không nhìn về phía Slime, mà vội vàng lao về phía Hắc Sắc Dược Tề.

Lam Sắc Cự Xà nhanh hơn một cấp, mở miệng rộng ra nuốt chửng nó.

Trong nháy mắt, hai con ngươi của Cự Xà mở to, như thể sắp rơi ra.

Thân thể to lớn không ngừng cuộn lấy, đập vỡ những tảng núi đá và cây cối bên cạnh.

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, Cự Xà yếu ớt gục xuống đất, hai con ngươi vẫn nhìn chằm chằm, nhưng hơi thở đã không còn.

- Chết… chết rồi?

Thần sắc nam nhân trung niên thay đổi đáng kể, trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Hắn ta chưa bao giờ nghĩ rằng một Bạch Ngân Khế Ước Linh lại chết một cách dứt khoát như vậy.

- Lão tử tin vào sự xấu xa của ngươi! Tổ chức đã thu thập thông tin nhảm nhí gì vậy!

Nỗi sợ hãi thậm chí đã xuất hiện trong lòng nam nhân trung niên.

Vốn tưởng rằng đó là một nhiệm vụ dễ dàng, nhưng kết quả thực sự đã làm hao tổn một Khế Ước Linh.

- Lại chết cho ta!

Ánh mắt Trần Thư tàn nhẫn, lại ném ra một bình Hắc Sắc Dược Tề nữa.

Muốn giết hắn ta, vậy cần phải trả một cái giá tương ứng.

Nếu như buông ra thì Dược Tề của hắn sẽ lộ ra ngoài, lần sau sẽ không có cơ hội tốt như vậy.

- Mẹ nó! Lại đây!

Tố chất tâm lý vững vàng của nam nhân trung niên đã không còn, một cảnh tượng kỳ lạ như vậy đã đánh vỡ thế giới quan của hắn ta.

Vút!

Thanh Điểu lại mất trí lần nữa, bay về phía bình Hắc Sắc Dược Tề.

Nam nhân trung niên nắm chặt hai tay, trong mắt hiện lên sự căm hận và quả quyết.

Ngay khi Thanh Điểu sắp nuốt bình Dược Tề, một Khế Ước Linh đột nhiên xuất hiện, nuốt chửng bình Dược Tề.

Để bảo vệ Thanh Điểu, hắn ta đã trực tiếp triệu hồi Khế Ước Linh thứ ba của mình.

Một Cự Sư đã nuốt bình Dược Tề, lăn qua lăn lại vài vòng rồi đột ngột tử vong tại đây.

- Rốt cuộc nó là cái thứ gì?

Chương 562: Tại hạ tội phạm Nam Giang, xin mời toàn bộ hung thú chịu chết (2)

Thần sắc nam nhân trung niên tái đi, nỗi tuyệt vọng và sợ hãi trước cái chết đan xen nhau. Mặc cho hắn ta muốn suy nghĩ nát óc cũng sẽ không thể hiểu được loại Dược Tề nào lại có thể giết chết Bạch Ngân Cấp trong giây lát!

- Có chút thông minh đấy!

Trần Thư không ngờ rằng đối phương lại có thể đưa ra quyết định chính xác trong thời khắc khủng hoảng như vậy.

Nếu như có thể giết Thanh Điểu trong giây lát, sau này đối phương sẽ phải xuống mặt đất, Ẩn Thân của Husky lại có thể dễ dàng giết nó trong giây lát.

Nhưng bây giờ đối phương vẫn đội trời chung, Husky không thể đóng vai trò gì.

- Chỉ có thể sử dụng nó thôi sao?

Trần Thư im lặng, trong tay hắn xuất hiện ba bình Hôi Sắc Dược Tề, trong đó có một bình Dược Tề có một vệt màu đen kỳ lạ.

Ánh mắt hắn nhìn về phía ba người A Lương ngất đi, trong mắt hiện lên sự quyết đoán.

- Hai bình gần như không khác nhau mấy!

Trần Thư nhíu mày, sức mạnh của ba bình quá lớn, có lẽ Slime của hắn cũng không chống đỡ nổi.

Một khi Slime hoàn thành, bốn người trong số bọn họ cũng sẽ biến mất.

- Sau đó ta sẽ đích thân giết ngươi!

Hàn Sương trên thân thể nam nhân trung niên đã biến mất, máu tươi không ngừng nhỏ giọt xuống.

Cơn đau dữ dội đã khiến hắn ta tỉnh táo lại, cuối cùng không chiến đấu nữa.

- Muốn đi?

Sắc mặt Trần Thư lạnh nhạt, mở miệng nói:

- Hôm nay, không phải ngươi chết thì chính là ta sống!

Khóe miệng nam nhân trung niên giật giật, không ngờ cho dù thế nào ta cũng phải chết sao?

Hắn ta không để ý đến, trực tiếp cưỡi Thanh Điểu rời khỏi nơi đây.

- Ăn thêm chút thuốc diệt chuột của bố mày!

Trần Thư dùng hết sức ném đi, lại ném ra hai bình Hôi Sắc Dược Tề lần nữa.

Nếu như nó phát nổ trực tiếp thì ngay cả hai bình Bạo Tạc Dược Tề vẫn không thể giết chết được Bạch Ngân Khế Ước Linh.

Chỉ có thể bạo tạc bên trong cơ thể nó!

Một trong những bình Dược Tề có vết đen bên trong, đó là bình Tử Vong Dược Tề trước đó.

Kỹ năng có thể sử dụng một cách linh hoạt thì Dược Tề cũng gióng có thể!

Một liều lượng Tử Vong Dược Tề nhỏ nhất định sẽ không có tác dụng, nhưng nó vẫn có sức hút chí mạng đối với mục tiêu.

Quả nhiên, Thanh Điểu lại mất lý trí lần nữa, mở miệng rộng ra nuốt hai bình Bạo Tạc Dược Tề.

- Kết thúc rồi! Kết thúc rồi!

Nam nhân trung niên trông đờ đẫn, không còn nghĩ ra được sách lược gì nữa.

Cách duy nhất bây giờ là thu hồi Thanh Điểu, nhưng nó sẽ lâm vào thời gian triệu hồi làm lạnh.

Nếu không có sự bảo vệ của Khế Ước Linh, Slime có thể nghiền nát hắn ta thành thịt.

Thanh Điểu ngoác miệng rộng ra, nuốt hai bình Dược Tề vào trong miệng nó.

Trong chốc lát, năm khỏa hỏa cầu lần lượt phóng ra!

Bùm!

Hỏa cầu và Dược Tề cùng nhau chui vào bên trong miệng Thanh Điểu…

- Mong mọi người sẽ không sao!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, làm một đồng tác cầu nguyện.

- Ọp ọp!

Slime phóng ra kỹ năng Trùng phong, đi về phía căn cứ.

Trong mắt Trần Thư, đối phương đã là người chết rồi.

- Đi rồi sao?

Nam nhân trung niên hơi giật mình, không hiểu vì sao lại để hắn ta đi.

Ngay cả khi Khế Ước Linh đã chết, hắn ta vẫn có thể mang tình báo sống động này trở về.

Nhưng thần sắc của hắn ta thay đổi, dĩ nhiên Thanh Điểu vẫn chưa chết.

Mà thay vào đó nó rơi xuống mặt đất, không ngừng cuộn lấy, bên trong cơ thể truyền tới một âm thanh oanh tạc kinh hoàng.

- Mẹ nó ném đạn hạt nhân sao?

Thần sắc nam nhân trung niên thay đổi rõ rệt, hắn ta ngay lập tức nhận ra hai bình Dược Tề vừa rồi khác với những bình lúc trước.

Vút!

Thanh Điểu lăn qua lăn lại, cơ thể nó không ngừng vỡ ra, một lượng máu tươi lớn tràn ra.

Lúc trước Hắc Thiết Quân Vương Bạch Sư cũng đã nuốt vào Bạo Tạc Dược Tề, cuối cùng cũng chống đỡ được bằng kỹ năng phục hồi của mình.

Tuy nhiên khả năng phòng thủ của Thanh Điểu không bằng Quân Vương Bạch Sư, đồng thời nó cũng không có kỹ năng tự vệ.

Mà hai bình lại là Bạo Tạc Dược Tề, làm sao có thể ngăn cản được?

- Xong rồi!

Thần sắc nam nhân trung niên trở nên u ám, trong bụng Thanh Điểu xuất hiện một tia sáng chói mắt, giống như có ánh mặt trời chói chang.

- Dù sao thì ta vẫn sẽ truyền tình báo này về cho tổ chức!

Hắn ta nắm chặt tay, chuẩn bị thu hồi Thanh Điểu.

Cho dù muốn nổ, cũng chỉ có thể nổ trong Ngự Thú Không Gian, cũng không thể ảnh hưởng đến hắn ta!

Nhưng ngay lập tức, tầm nhìn của hắn ta vụt sáng.

Chỉ nhìn thấy cách đó không xa, một thân thể Husky dần dần lộ ra.

- Gâu gâu!

Husky nhảy qua nhảy lại, trong ánh mắt tràn đầy phấn khích.

- Đối phương đã để lại một Khế Ước Linh?

Thần sắc nam nhân trung niên kẽ giật mình, nhẹ nhàng nói:

- Để bảo đảm cái chết của ta sao?

Chỉ cần hắn ta dám thu hồi Thanh Điểu, Husky cũng sẽ đủ sức để đập hắn ta thành nhiều mảnh.

- Người trẻ tuổi ngày nay lại tàn nhẫn như vậy sao? Vì muốn giết ta mà trực tiếp hy sinh một Khế Ước Linh?

Làm sát thủ Bạch Ngân Cấp đã nhiều năm lại đi sợ một đứa học sinh!

Ngay từ khi trận đấu bắt đầu, hắn ta đã hoàn toàn bị áp chế, cảnh giới hai bên hoàn toàn cách xa nhau.

Điều mà hắn ta không biết là Husky trước mặt hắn ta chỉ là một phân thân thôi.

Chương 563: Trần Thư: Sĩ quan huấn luyện, ta hoàn toàn không biết

Bản thể đã sớm thoát ra, bỏ trốn cùng Slime. Nam nhân trung nhiên không dám thu hồi Thanh Điểu.

Nếu hắn ta thu hồi về Ngự Thú Không Gian, đối mặt với Husky, chắc chắn hắn ta sẽ chết.

Hy vọng duy nhất bây giờ là Thanh Điểu có thể chịu được bạo tạc, đưa hắn ta khỏi 【 Hoang Thạch sơn lâm 】 .

Cho dù không thể phản kháng, hắn ta cũng phải để hậu quả của vụ nổ lây lan sang đám người Trần Thư.

- Gâu gâu!

Husky phân thân bới tới bới lui trên mặt đất.

Nó nhận được mệnh lệnh, đối phương phải thu hồi Khế Ước Linh thì mới có thể tấn công.

Nếu ngay từ đầu đã giết nam nhân trung niên trong giây lát thì Thanh Điểu sẽ trực tiếp biến mất.

Uy lực của Bạo Tạc Dược Tề cũng sẽ được giải phóng hoàn toàn, Slime không hẳn sẽ chống lại được.

Chỉ ngay sau khi cơ thể Thanh Điểu suy yếu, uy lực của Bạo Tạc Dược Tề mới không quá lớn.

Ngay từ khi bắt đầu, Trần Thư đã tính toán tất cả mọi thứ!

- Xú cá nát tôm đều muốn giết chết tội phạm Nam Giang ta sao?

Mặc dù Trần Thư đã tổn thất bốn bình Đặc Thù Dược Tề, nhưng ít nhất hắn đã có thể trốn thoát.

Hơn nữa phần thưởng của hệ thống là thần kỹ 【Cự Đại Hóa】 tăng thêm một, hắn nhất định không thua kém.

Những hung thú vẫn đang trải rộng khắp nơi, bao quanh căn cứ Trấn Linh Quân.

Trong phạm vi mấy vạn mét đều là Hung Thú Hải Dương, Mạo Hiểm Ngự Thú Sư cũng không dám tới gần căn cứ.

Ngay lúc này, Thanh Điểu cuối cùng cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, thân thể hoàn toàn tan nát, bị liệt nhật nuốt chửng.

Ánh sáng chói lọi tràn ngập trong không khí, nhưng Trần Thư lại rất quen thuộc, khóe miệng nở một nụ cười hung tàn.

Hắn thầm nói:

- Tại hạ tội phạm Nam Giang, xin mời toàn bộ tung thú chịu chết

- Lúc trước Ngự Long Vệ quốc gia không giết được ta, bây giờ lại bị một học sinh đánh bại…

Thần sắc nam nhân trung niên u ám, thân hình tàn tạ, ngay cả việc đi đứng cũng trở thành vấn đề nan giải.

Ngay lập tức, bên cạnh hắn ta xuất hiện một một ánh sáng trắng chói lọi, nhưng thay vì cứu rỗi, nó lại mang đến sự hủy diệt.

Nhiệt độ hừng hực tràn ngập trong không khí, ngay lập tức khiến cho thân thể máu thịt của hắn ta tan ra.

Một Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư đã chết ở đây!

Ngay tại lúc này.

Tác dụng của Dẫn Dụ Dược Tề biến mất, đám hung thú cuối cùng cũng lấy lại được lý trí.

Đôi mắt của mỗi con hung thú đều mờ mịt, trong lòng xuất hiện một vấn đề triết học: Ta đang ở đâu? Ta là ai? Ta muốn làm gì?

Nhưng ngay sau khi hung thú tỉnh dậy, ngay lập tức nhìn thấy thấy một mặt trời chói chang màu trắng đáng sợ.

- Cái gì đây?

Thần sắc hung thú có vẻ bối rối, chỉ nhìn chằm chằm vào mặt trời chói chang.

Vô số hung thú bị ánh mặt trời chói chang nhấn chìm, không còn một mảnh xương, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra.

Chỉ có Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa mới có thể chống lại bằng khả năng phòng thủ và sức sống mạnh mẽ.

Uy lực của Bạo Tạc Dược Tề lập tức tràn ngập không khí, đuổi kịp đám người Trần Thư đang lánh nạn.

- Ọp ọp!

Slime sử dụng Thụy Mộng Sát, lực phòng ngự tăng vọt rất nhiều.

Mặc dù là hai bình Bạo Tạc Dược Tề, nhưng uy lực của Dược Tề đã giảm đi rất nhiều vì Bạch Ngân Cấp Khế Ước Linh.

Thậm chí cũng không mạnh bằng một bình Bạo Tạc Dược Tề.

Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa đều có thể chống lại, Slime cũng có thể làm được điều đó.

Mặt trời chói chang trắng xóa tràn vào, nhấn chìm Slime.

Trần Thư trốn trong miệng Tiểu Hoàng, yên lặng chờ đợi uy lực của Bạo Tạc Dược Tề tiêu tán.

Căn cứ Trấn Linh Quân, Vương Chấn Long đang cưỡi Kim Sắc Đại Hổ.

Đồng tử hắn ta co lại, chỉ nhìn thấy mặt trời trắng như thiêu đốt cách đó hàng vạn mét.

- Mẹ nó! Cái quái gì vậy?

Thần sắc hắn ta kinh hãi, có thể xuyên qua ánh sáng trắng chói lòa, có thể nhìn thấy vô số hung thú bị tan rã.

Vô số đá núi cây cối cũng đã biến mất, thậm chí ngay cả những đỉnh núi cũng sụp đổ, mọi thứ đang bị phá hủy…

Rầm rầm rầm!

Mặt đất không ngừng rung động, một tiếng vang cực lớn quét ngang thiên địa.

Một dị tượng đáng sợ như vậy khiến Vương Chấn Long hoảng sợ.

Cái mẹ nó đang đùa ta đấy à!

Hắn ta đột nhiên tỉnh lại, ngay lập tức đáp lại.

Chỉ nhìn thấy xuất hiện kỹ năng Hào Quang trong đôi mắt của Thanh Sắc Cự Quy ở hướng khác.

Ngay sau đó, một tấm bảo hộ khổng lồ màu xanh xuất hiện, bao phủ toàn bộ ngọn núi, canh giữ căn cứ Trấn Linh Quân.

- Các ngươi đưa theo tân sinh đi ra ngoài trước đi!

Vẻ mặt Vương Chấn Long nghiêm túc, bị cảnh tượng kinh hoàng của vụ nổ hù dọa.

- Hắc Thiết Cấp Quân Vương cũng không bình thường như vậy sao?

Thần sắc hắn ta thật khó coi, mặc dù uy lực của vụ nổ không thể đe dọa hắn ta.

Nhưng làm thế nào mà một hung thú lại có thể tung ra loại kỹ năng đơn giản như vậy?

Trong phạm vi kinh khủng như vậy, e rằng chỉ có Vương Cấp Ngự Thú Sư mới có thể làm được.

Để đảm bảo an toàn, hắn ta chỉ có thể để cho những người còn lại rút lui trước!

Đám người Hứa Sơn đều gật đầu, ngay lập tức di tản khỏi nơi này cùng các tân sinh một cách có trật tự.

- Không phải là hắn ta…

Hạ Viêm đi theo các đồng học đến Không Gian Thông Đạo.

Chương 564: Trần Thư: Sĩ quan huấn luyện, ta hoàn toàn không biết (2)

Ánh mắt hắn ta nhìn về phía chân trời trắng xóa, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh tên tội phạm Nam Giang. - Tất cả nhanh lên một chút đi!

- Chưa bao giờ nghe nói qua huấn luyện quân sự lại đáng sợ như vậy!

- Có phải Hoang Thạch sơn lâm sắp biến mất hay không?

Các tân sinh vẻ mặt bối rối, cũng may trong căn cứ chỉ còn lại có Trấn Linh Quân và một nhóm tân sinh, đến mức Mạo Hiểm Ngự Thú Sư cản bản cũng không dám trở lại căn cứ.

Hiệu quả rút lui của một nhóm người cực kỳ cao, trước khi mặt trời chói chang màu trắng tới gần, bọn họ đã mượn Không Gian Thông Đạo để trở về Lam Tinh.

- Để cho ta xem loại hung thú nào đang làm loạn!

Vương Chấn Long thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể phái thiên tài Hoa Hạ học phủ đi, hắn ta sẽ không phải lo lắng.

Trong chốc lát, mặt trời chói chang màu trắng quét qua!

Bùm bùm bùm!

Bạo Tạc Dược Tề tiếp xúc với vỏ bọc bảo hộ màu xanh của căn cứ, năng lượng kinh khủng va chạm vào nhau phát ra tiếng nổ dữ dội.

- Phạm vi thật lớn!

Vẻ mặt Vương Chấn Long nghiêm túc, ánh mặt trời chói chang màu trắng vẫn đang khuếch tán.

Trong nháy mắt, căn cứ cao mấy vạn mét đã bị bao trùm trong ánh sáng trắng chói mắt.

Cảnh tượng kinh hãi như vậy khiến sắc mặt của Ngự Thú Sư ở chỗ sâu trong không gian tái nhợt, hắn ta không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Cuối cùng, ánh sáng trắng khiến người ta nhìn vào cũng thấy sợ hãi đã mờ đi, như thể thế giới đã trở nên tĩnh lặng…

Chỉ nhìn thấy vỏ bọc bảo hộ màu xanh do Vương Chấn Long thả ra đã xuất hiện những vết nứt.

Mặc dù nó là một kỹ năng của Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp, nhưng sức mạnh phòng thủ bị giảm do diện tích rộng lớn bị bao phủ, nhưng may mắn thay, căn cứ đã được giữ lại.

- Không có bất kỳ hung thú nào xuất hiện sao?

Vẻ mặt Vương Chấn Long nghiêm túc, không có chút thả lỏng nào, hắn ta muốn tìm ra tên đầu xỏ gây chuyện

Gầm!

Kim Sắc Đại Đổ ở dưới gầm lên, nhìn xung quanh, nhưng đều không thấy gì.

- Chạy sao?

Vương Chấn Long nói thầm:

- Mẹ kiếp, đừng để ta bắt được ngươi!

Chỉ nhìn thấy các đỉnh núi xung quanh của căn cứ Trấn Linh Quân đều đã tan biến, nhìn xung quanh, một luồng khí hoang vu tan vỡ ập đến, như thể một ngày tận thế.

Căn cứ Trấn Linh Quân trở thành ngọn núi duy nhất trong phạm vi hàng vạn mét.

- Nó có thể được đổi thành một Hoang Thạch Bình Nguyên…

Vương Chấn Long xoa đầu, còn chưa biết được đã xảy ra chuyện gì.

Vào lúc này, vẻ mặt của hắn ta đông cứng lại, mơ hồ suy nghĩ điều gì đó.

Đầu tiên, toàn bộ hung thú tập hợp lại, sau đó là một vụ nổ lớn trước nay chưa từng có.

Không phải cố ý sao?

Nếu đó là một kỹ năng được tung ra bởi những hung thú mạnh mẽ để giết những hung thú còn lại, đồng thời phá hoại nơi ở của chính mình, đây không phải đơn giản là có bệnh sao?

Nếu như tưởng tượng hung thủ thành nhân loại, dường như mọi thứ có vẻ hợp lý hơn.

Nhưng mẹ nó, ai lại có lá gan lớn như vậy, dám tạo ra một vụ nổ lớn như này?

- Sĩ quan huấn huyện!

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Chỉ nhìn thấy một đại cầu màu vàng quay cuồng lăn tới, để lộ ra một cái đầu chó bên trong miệng lớn… ừm… đầu người.

- Các ngươi không sao chứ?

Thần sắc Vương Chấn Long có vẻ bị sốc, hắn ta nghĩ rằng toàn bộ tân sinh đã rút lui, nhưng hắn ta lại quên mất tên này…

- Không sao, ta chịu được!

Trong lòng Trần Thư cũng cảm thấy an tâm, mang theo đạn hạt nhân, ảnh hưởng sẽ luôn khiến người ta có chút bất an.

May mắn thay, mọi thứ đều bình an vô sự, tuy là đã phá hủy một số địa hình không gian, nhưng ảnh hưởng… cũng không lớn!

- Đới với trận bạo tạc này, các ngươi có thể cung cấp thông tin gì không?

Vương Chấn Long mở miệng hỏi, hóa ra nguyên nhân của vụ nổ là do đám hung thú ở bên trong, nhưng đáng tiếc hắn ta luôn ở trong căn cứ nên không hiểu được tình hình.

Trần Thư lớn tiếng nói:

- Sĩ quan huấn luyện, ta hoàn toàn không biết!

- Thôi, xem ra chúng ta phải quay lại để thảo luận

Vương Chấn Long lắc đầu, nói:

- Theo suy đoán của ta, trận bạo tạc này có thể là do con người tạo ra! Mà nó lại là một tên tội phạm hàng đầu thế giới!

- ?

Trần Thư khẽ nhếch miệng, trong lòng không khỏi chấn động.

Hắn cười khan nói:

- Sĩ quan huấn huyện, rất có lý!

Vương Chấn Long hít một hơi thật sâu. nhìn về phía mảnh đất nứt nẻ xung quanh, mở miệng nói:

- Một tên tội phạm có thể làm ra chuyện như thế này, e rằng đã đánh mất nhân tính, không xứng đáng được đối nhân xử thế!

- ?

Sắc mặt của Trần Thư cúng đờ, mẹ nó không phải ngươi cố tình thăm dò ta đấy chứ?

- Trần Thư đồng học, ngươi thấy những gì ta nói có lý không?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, mở miệng nói:

- Có thể chỉ là bị bắt buộc bất đắc dĩ, ví dụ như kẻ địch mạnh muốn giết hắn ta…

- Ngươi đang giải vây cho hắn ta sao?

Ánh mắt Vương Chấn Long sắc bén, nhìn chằm chằm về phía Trần Thư, giống như đang thẩm tra cái gì đó.

- Không có…

Trong lòng Trần Thư căng thẳng, mở miệng nói:

- Ta cảm thấy không có khả năng có một người vô duyên vô cớ như vậy đâu?

- Cũng có lý!

Chương 565: Ta có hai bằng hữu

Vương Chấn Long gật đầu, nhìn thoáng qua Trần Thư, nói: - Ngươi cho rằng có khả năng người khác cảm thấy năng suất đi săn hung thú quá thấp, muốn làm điều gì đó thật bất ngờ, dứt khoát cho nổ tung một lần!

- …

Trần Thư cười khan một tiếng, ngươi chỉ còn thiếu chỉ mặt gọi thẳng tên thôi.

- Sĩ quan huấn luyện, đầu tiên ta không có khả năng này, thứ hai ta sẽ không kiếm được lợi nhuận từ việc giết những hung thú bình thường, Trần Thư ta sẽ không làm những chuyện như vậy!

- Đó là điều mà ta đã suy nghĩ rất nhiều.

Vương Chấn Long gật đầu, căn cứ vào dũng khí của Trần Thư mà nói thì có thể làm được chuyện như vậy, nhưng lại không có động cơ gây án!

- Ọp ọp!

Ngay lúc này, Tiểu Hoàng bĩu môi một cái, trực tiếp phun ra ba người.

Đám người A Lương ngã xuống đất, thần sắc giật mình tỉnh lại

- Trần Thư, không sao chứ?

A Lương là người đầu tiên phục hồi, hắn ta nhớ rằng Tiểu Hoàng hình như đã bị đánh lén.

- Không sao đâu, Tiểu Hoàng chỉ vô tình đụng phải một khỏa trên núi đá.

- Núi đá?

Cả ba người bọn học liếc nhìn nhau, mẹ nó thân thể lớn như vậy mà lại có thể bị hòn đá đè lên người sao?

- Được rồi, các ngươi mau chóng trở về Lam Tinh càng sớm càng tốt, nguy hiểm có khả năng không giải trừ!

Vương Chấn Long mở miệng nói:

- Xảy ra chuyện lớn như vậy, có thể Hoang Thạch sơn lâm sẽ phải phong tỏa một thời gian!

- Sĩ quan huấn luyện, cáo từ!

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, ngay lập tức thu hồi Khế Ước Linh, cùng với đám người A Lương rời khỏi Dị Không Gian.

- Cái mẹ nó đây là chuyện gì chứ?

Vương Chấn Long một mình bên trong căn cứ, lắc đầu thở dài:

- Hoang Thạch sơn lâm, Hoang Thạch đã không còn, sơn lâm cũng không còn…

Bên trên Hoang Thạch Trấn, lúc này các tân sinh vẫn còn đang bàng hoàng.

Vốn chỉ tưởng rằng một bài huấn luyện quân sự đơn giản, vậy mà hóa ra lại đáng sợ đến vậy.

- Chẳng lẽ là hắn ta?

Trong đám người Hạ Viêm nhìn về phía Trần Thư đã trở về, trong lòng suy nghĩ xem có nên báo cáo hay không.

- Hả? Ngươi nhìn cái gì vậy?

Trần Thư nhìn về phía Hạ Viêm, tuy rằng hai mắt đờ đẫn, nhưng lại có ánh sáng hung hãn của một tên tội phạm.

- Ừm…

Hạ Viêm ngay lập tức cúi đầu theo bản năng, không muốn báo cáo gì nữa.

Bây giờ không có bằng chứng, không chắc liệu Trần Thư có kết thúc trò chơi hay không, nhưng hắn đã chỉ định rằng nó sẽ biến mất.

Bốn người Trần Thư trở lại cùng đám người, chuẩn bị trở về Hoa Hạ học phủ.

Hai ngày sau, các thường dân Ngự Thú Sư ở Hoàng Thạch Trấn lần lượt rút lui.

Nhưng Ngự Thú Sư chính thức vẫn tiếp tục chạy đến.

Tiểu trấn trở nên im lặng, các đường phố chủ yếu đầy ắp binh lính tuần tra qua lại.

Ngự Thú Sư ở Hoang Thạch sơn lâm cũng là lần đầu trở lại Lam Tinh.

Vụ nổ trước nay chưa từng có đã khiến bọn họ khiếp sợ.

Các tân sinh của Hoa Hạ học phủ đã không rời đi, theo kinh nghiệm cá nhân, bọn họ đã yêu cần cung cấp một số thông tin.

Bốn người Trần Thư đang chờ ở trong khách sạn,

- Phân Thân và Cự Đại Hóa đều được nâng lên một cấp, thuộc tính chủ yếu của hai Khế Ước Linh cũng được tăng thêm 10%, việc bổ sung nguyên liệu Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa thu hoạch rất tốt

Trần Thư im lặng suy nghĩ, ánh mắt hắn nhìn về phía Hôi Sắc Tiểu Điểu bên cạnh Vương Tuyệt.

- Tiểu Trần, ngươi nhìn ta làm gì?

Tiểu Điểu khua cánh, hình như có vẻ hơi bối rối.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngươi cứ nói đi? Tất cả cứ phun ra!

- Bỏ đi, chút tiền lẻ này mà cũng nhớ kỹ…

Chỉ nhìn thấy Tiểu Điểu đã sử dụng kỹ năng Không Gian, hai vật liệu Lãnh Chúa đã xuất hiện trên mặt đất.

- ?

Trần Thư nhướng mày, nói:

- Không còn sao?

Tiểu Điểu bình tĩnh nói:

- Mất rồi!

Ngay khi vừa dứt lời, một bóng đen đã trực tiếp lao về phía nó.

- Tiểu Trần, ngươi đừng có quá đáng!

Thần sắc Không Gian Điểu hoảng sợ, chỉ cảm thấy chính mình bị mắc kẹt không có cách nào để thoát ra.

- Nghĩ đến tội phạm Nam Giang ta sao? Ngươi thật sự là không sợ chết à!

Thần sắc Trần Thư bình tĩnh, tay phải cầm theo một túi phân Urea, bên trong Tiểu Điểu không ngừng vùng vẫy.

- Làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, thật là đen đủi mà!

- Mẹ nó ta từ sáng sớm đến chạng vạng tối đều giết, ngươi nói sẽ cho ta hai vật liệu Hắc Thiết Cấp sao? Ngươi dám làm vậy sao!

Trần Thư dùng tay phải giữ chặt miệng túi, trực tiếp vung túi phân Urea lên trên.

Hôi Sắc Tiểu Điểu quay cuồng một trận, hoảng sợ nói:

- Tiểu Vương, mau chóng thu hồi ta trở về không gian!

Trần Thư im lặng liếc nhìn Vương Tuyệt một lúc.

Thần sắc Vương Tuyệt kinh ngạc, lập tức che bụng nói:

- Xong rồi, ta chạy đây!

Nói xong hắn ta không thèm quay đầu lại nhìn mà bỏ chạy vào nhà vệ sinh.

- Thực ra ta đi theo chủ nhân như vậy chỉ là lãng phí danh phận!

Thần sắc Hôi Sắc Tiểu Điểu giận dữ, đồng thời mở miệng nói:

- Đại ca, thả ta ra! Đừng ném nữa, ta choáng lắm rồi!

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười, nói:

- Bây giờ biết sai chưa?

Không phải tội phạm Nam Giang thu thập một con chim rất dễ dàng sao?

Nói xong, hắn mở túi phân Urea ra.

Hôi Sắc Tiểu Điểu ngau lập tức vỗ cánh, uy hiếp nói:

- Tiểu Trần, mẹ nó ngươi…

Chương 566: Mau đi theo ta, sắp đến giờ mở phiên toà rồi

Còn chưa kịp dứt lời thì một bóng đen khác lại đi tới. Thân thể thanh niên áo xám run lên, muốn chạy trốn, nhưng lại không thoát được…

Túi phân Urea của Trần Thư dường như khóa chặt kỹ năng, trực tiếp che lại lần nữa.

- Sao một con chim mà cũng dám kiêu ngạo như vậy?

Thần sắc Trần Thư bình tĩnh, lại vung mạnh lên.

Nửa giờ sau.

- Hai mươi bảy, hai mươi tám…

Trần Thư gật đầu, phía trước có tổng cộng hai mươi tám nguyên liệu Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa.

Tuy rằng bên trên thấm đẫm máu tươi, nhưng trong mắt hắn, đây đều là những Hoa Hạ tệ thơm ngát.

- Ha ha… Tiểu Vương, ta sắp phát tài… Đều là vàng thỏi…

Hôi Sắc Tiểu Điểu xụi lơ trên ghế sô pha, vỗ cánh qua lại, cố gắng vồ lấy Kim Tinh ở gần đó.

Bị xoay người nửa giờ, Khế Ước Linh cũng không chịu nổi.

- Tiểu Điểu, không còn thật sao?

Trần Thư nhìn về phía Hôi Sắc Tiểu Điểu, mở miệng hỏi.

- Vậy còn có bảo vật của Tiểu Vương…

Ánh mắt Tiểu Điểu xuất hiện kỹ năng Quang Huy, trên mặt đất lại xuất hiện thêm hàng chục đĩa CD, phía bên trên đều là những nữ sinh ăn mặc mát mẻ.

- Hả?

Thần sắc ba người Trần Thư khẽ giật mình, khóe miệng nhếch lên:

- A cái này…

- Thông suốt!

Vương Tuyệt nghe thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, xác nhận an toàn rồi mới đi vào trong phòng.

- Ánh mắt ngươi có ý gì?

Thân thể Vương Tuyệt chấn động, ánh mắt ba người bọn họ cực kỳ kỳ lạ, giống như muốn ăn thịt hắn ta.

- Chết tiệt! Tên nghiệt súc nhà ngươi dám bạo lộ của cải nhà ta!

Ánh mắt hắn ta đảo qua, nhìn thấy chiếc đĩa CD trên mặt đất.

Theo mệnh lệnh của hắn ta, Hôi Sắc Tiểu Điểu tung ra kỹ năng Không Gian một lần nữa thu hồi vào trong bụng.

Ba người bọn họ còn chưa kịp phản ứng lại, vẻ mặt tiếc nuối.

Ngay sau đó, Trần Thư đi đến bên cạnh Vương Tuyệt, xoa xoa đôi bàn tay nói:

- Lão Vương, ta có một bằng hữu…

A Lương cũng cười nói:

- Ta cũng có một bằng hữu…

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật, nói:

- Hai người không phải là một bằng hữu sao?

Ngay lúc này, Tạ Phong Ngữ im lặng mở miệng nói:

- Ta có hai bằng hữu…

- ?

Trần Thư và A Lương cùng nhau nhìn lại, ý ngươi là ngươi có hai bằng hữu?

Ngay lúc bốn người đang thảo luận xem ai là bạn của ai thì một giọng nói quen thuộc vang lên từ ngoài cửa.

- Các ngươi có bạn cái rắm ấy?

Cánh cửa được mở ra, một nam tử đầu đinh bước vào.

- Liễu lão sư?

Vẻ mặt Trần Thư kinh ngạc, hắn không ngờ vậy mà Liễu Phong lại đích thân tới trước.

- Tiểu tử nhà ngươi được quá nhỉ!

Liễu Phong vỗ vai của Trần Thư rồi nói:

- Từ giờ, Hoang Thạch Sơn Lâm sẽ bị phong tỏa một thời gian.

Khi hắn ta nhận được tin này, trong lòng hắn ta không hề có một gợn sóng nào, bởi vì hắn ta biết Trần Thư đang huấn luyện quân sự ở trong đó…

- Ta không hiểu lão sư đang nói cái gì cả.

Trần Thư bày ra vẻ mặt vô tội, trực tiếp giang hai tay ra.

Liễu Phong cười cười rồi nói:

- Mau đi theo ta, sắp đến giờ mở phiên toà rồi!

- ?

Cơ thể của Trần Thư run rẩy, hai con ngươi co rụt vào. Con mẹ nó, cái gì gọi là sắp mở phiên toà chứ?

- Lão sư, chúng ta không làm cái gì cả mà!

Biểu cảm của Vương Tuyệt cũng sốc nặng. Con mẹ nó, sao lại vô duyên vô cớ mà sắp vào tù rồi?

- Trần Thư, là ngươi làm có phải không!

A Lương trừng mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thư. Lúc ba người hôn mê, chắc chắn đối phương đã làm cái gì đó rồi.

- Ta chỉ làm bầu không khí sôi động lên chút thôi…

Liễu Phong thấy bộ dáng này của Trần Thư thì trong lòng hắn ta đã có kết luận rồi.

Việc này chắc chắn liên quan đến hắn!

- Bởi vì chuyện xảy ra ở Hoang Thạch Sơn Lâm nên có không ít chuyên gia và cường giả đều tới, bọn họ đã đặc biệt tổ chức một cuộc họp.

Liễu Phong mở miệng giải thích:

- Vương Chấn Long nói lúc đó, bốn người các ngươi đang ở giữa đám hung thú nên có khả năng có chút manh mối. Cho nên, bọn họ gọi bốn người các ngươi cùng đến dự thính.

- Há, vậy thì tốt rồi.

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy cảm xúc của hắn cũng có chút không vững vàng.

Hắn nghe được mấy chữ "mở phiên toà" thì quả thực tựa như gặp phải thiên địch vậy.

Năm người rời khỏi khách điếm rồi đi đến Hiệp hội Ngự Thú Sư ở Hoang Thạch Trấn, nơi đó có một phòng họp đặc biệt.

Lúc này trong phòng họp, các cường giả và chuyên gia đã tụ tập lại đây, mà Vương Chấn Long đang đứng chỗ trung tâm ở phía trước.

Liễu Phong dẫn theo bốn người tới bên trong phòng họp.

- Lão Liễu!

- Ngươi tới rồi à?

Không ít người đều tươi cười lên tiếng chào hỏi.

- Ừ!

Liễu Phong gật đầu đáp lại rồi ngồi vào một hàng ghế cùng với bốn người Trần Thư.

- Được rồi! Nếu mọi người đều đã đến đông đủ vậy thì chúng ta bắt đầu cuộc họp thôi!

Vương Chấn Long gật đầu. Phía dưới có tất cả mười tám người đang ngồi, ngoại trừ bốn người Trần Thư ra thì những người còn lại đều là chuyên gia đức cao vọng trọng, hoặc là cường giả nổi danh một vùng.

- Ta sẽ tóm tắt lại sự việc trước. Chuyện xảy ra vào ba ngày trước, lúc ấy…

Vương Chấn Long thuật lại một lần cho mọi người nghe về cảnh tượng lúc đó.

Chương 567: Mau đi theo ta, sắp đến giờ mở phiên toà rồi (2)

Khi bọn họ nghe cường độ phá hoại chỉ ở mức Hắc Thiết Cấp thì tất cả đều tỏ ra xem thường. Tuy nhiên, khi bọn họ biết phạm vi phá hoại lại bao phủ mấy vạn mét thì sắc mặt của mọi người đều trở nên ngưng trọng. - Trên đây là những gì đã xảy ra!

Vương Chấn Long nói:

- Ngoài chuyện này ra, còn có một chuyện kỳ quái khác!

- Lúc ấy, toàn bộ hung thú của Hoang Thạch Sơn Lâm đều kéo tới căn cứ, cứ như thể bọn chúng bị thứ gì thu hút vậy.

Hắn ta vừa nói ra những lời này thì tất cả mọi người đều nhíu mày, bọn họ hoàn toàn không thể nghĩ ra được nguyên cớ của chuyện này.

- Ta cảm thấy khá giống một sự cố xảy ra nửa năm trước!

Một Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp lên tiếng:

- Hàn Băng Hạp Cốc ở phía nam cũng đã từng xuất hiện một vụ nổ tương tự!

Vương Chấn Long hơi giật mình, hắn ta lập tức phái người tìm tài liệu đưa tới.

Không lâu sau, tài liệu liên quan tới Hàn Băng Hạp Cốc được đưa đến, mô tả ở trên đó gần như giống hệt những gì mà Vương Chấn Long đã nói.

- Có thể gây ra phá hoại quy mô lớn như vậy thì ít nhất cũng phải có thực lực Vương Cấp đúng chứ?

Hoàng Kim Ngự Thú Sư kia đứng dậy nói:

- Nhưng cho dù là hung thú Vương Cấp hoặc là Ngự Thú Sư Vương Cấp đều khó có khả năng xuất hiện bên trong Hoang Thạch Sơn Lâm.

- Hiển nhiên, đây là một hiện tượng tự nhiên!

Không ít người đều khẽ gật đầu, bọn họ đã có chút tán thành ý này rồi.

- Ta vẫn nghi ngờ đó là sự cố do con người cố ý gây ra!

Vương Chấn Long nhíu mày rồi mở miệng nói:

- Vụ nổ có thể được giải thích là do hiện tượng tự nhiên, nhưng chuyện hung thú xảy ra bạo động thì sao?

- Hơn nữa, ta đã điều tra ra một đối tượng tình nghi!

Hắn ta vừa nói ra lời này thì vẻ mặt bên ngoài của Trần Thư trông bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn lại nhịn không được mà căng thẳng.

Sẽ không bị phát hiện đấy chứ?

- Mọi người xem người này!

Vương Chấn Long di chuyển thiết bị chiếu, trên màn hình xuất hiện một người trung niên có dáng dấp phổ thông.

- Hả?

Trần Thư không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hắn lập tức nhận ra đây chính là Ngự Thú Sư đã bị hắn phản sát.

Vương Chấn Long chậm rãi nói:

- Hắn ta là một Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp! Một Ngự Thú Sư có đẳng cấp cao như vậy nhưng lại tới Dị Không Gian cấp phổ thông, riêng điều này đã có chút khả nghi.

- Hơn nữa, cho đến ngày hôm nay, người này vẫn chưa ra khỏi Dị Không Gian. Bây giờ xem ra, hoặc là hắn ta đã chết, hoặc là đã trốn đi!

Phía dưới lại có một chuyên gia hỏi:

- Có tài liệu liên quan đến người này không?

Vương Chấn Long thở dài rồi nói:

- Chỉ là một Bạch Ngân Ngự Thú Sư trong dân gian, không có bất kỳ một điểm khả nghi nào.

Con ngươi của Trần Thư xoay tròn. Nếu người kia đã chết vậy thì để hắn ta chịu chút trách nhiệm chắc cũng không quan

trọng đâu nhỉ?

Hắn giơ tay rồi đứng dậy nói:

- Sĩ quan huấn luyện, việc giả mạo thông tin không phải là một chuyện khó. Theo ta được biết thì có một tổ chức tội phạm quốc tế có thể làm được!

Mặc dù hắn không nói rõ đó là tổ chức Ám Dạ, nhưng hầu hết những người có mặt tại đây đều hiểu ngay lập tức.

- Nếu như là tổ chức kia thì hoàn toàn có khả năng làm được.

Vương Chấn Long gật đầu, nhưng ngay sau đó hắn ta lại cau mày mà nói:

- Nhưng bọn họ lại không có động cơ! Chỉ là vì muốn giết chết số lượng lớn hung thú thôi sao?

Trần Thư không tiếp tục nói nữa, nếu như hắn nói đối phương ném bom là để giết hắn thì hiển nhiên, điều này không hợp lý chút nào cả.

Sức mạnh của vụ nổ đó không đủ để xóa sổ một thiên tài Hắc Thiết Cấp. Mà từ trước đến nay, tổ chức Ám Dạ luôn đảm bảo không có sơ hở nào rồi mới hành động, bọn họ sẽ không phạm phải một sai lầm cấp thấp như vậy.

Hơn nữa, nếu hắn nói ra, vậy thì chứng tỏ hắn có liên quan đến vụ nổ. Đến lúc đó, hắn lại phải bịa đặt một lời nói dối khác để tiếp tục che đậy.

- Bây giờ xem ra, đây vẫn là một sự cố do hiện tượng tự nhiên gây ra.

Trong mắt mọi người đều có suy tư. Cuối cùng, bọn họ đưa ra một kết luận có thể chấp nhận được.

- Nhưng lão hủ nghiên cứu địa lý của Dị Không Gian nhiều năm qua nhưng chưa từng nghe qua hiện tượng tự nhiên như vậy lần nào cả!

Một lão giả mở miệng nói, trực tiếp phủ định kết luận này.

Trần Thư hơi giật mình, hắn chỉ cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc.

- Ồ? Lục Minh giáo sư, ngươi có ý kiến gì?

Lão giả đó chính là giáo sư của Hoa Hạ Học Phủ, Lục Minh. Lão ta đã nghiên cứu địa lý nhiều năm nên đương nhiên cũng được mời tới tham dự.

- Các ngươi quên mất một người!

Khóe miệng của lão ta treo nụ cười khó hiểu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

Trần Thư nhướng mày, hắn không ngờ sẽ gặp được lão ta ở đây.

Lúc thi tốt nghiệp trung học, Lục Minh đã muốn ngăn cản Trần Thư tiến vào Học Phủ, sau đó hai người còn xảy ra xích mích trong một cửa hàng trực thuộc tập đoàn Thiên Hoa nữa.

- Vào thời điểm đó, có một tin đồn nói sự cố đó là do một người được gọi là tội phạm Nam Giang tạo ra!

Chương 568: Liễu tiên sinh, ngươi được lắm đấy

Lục Minh nói: - Các ngươi có lẽ không biết tội phạm Nam Giang là ai, người đó chính là Trần Thư đồng học đang có mặt tại đây!

- Hai lần xảy ra vụ nổ đều có sự xuất hiện của Trần Thư đồng học. Có khả năng nào là do hắn gây ra chuyện này hay không?

Trần Thư cau mày, hắn đang định mở miệng thì Liễu Phong đã vượt lên trước một bước.

- Tin đồn?

Liễu Phong sờ cằm rồi châm chọc mà nói:

- Nếu để sự thật qua một bên thì có khả năng nào là do Lục Minh giáo sư làm hay không đây?

- …

Khóe miệng mọi người giật giật, ngươi cũng được đấy chứ, trực tiếp bỏ qua sự thật luôn…

- Ngươi?

Lục Minh cau mày, trong mắt hiện lên lửa giận.

Lão ta và Liễu Phong vốn đã có khúc mắc, cộng thêm chuyện Trần Thư là học sinh của hắn ta thì có thể nói là mâu thuẫn càng thêm sâu sắc.

Liễu Phong khoanh hai tay trước ngực, hắn ta bình tĩnh nói:

- Một giáo sư của viện Văn Hóa thế mà lại đi nghe tin đồn! Vậy thì ta bỏ qua sự thật cũng hợp tình hợp lý đấy chứ?

- Liễu Man Tử, ngươi chớ hung hăng càn quấy!

Vẻ mặt của Lục Minh trở nên lạnh lùng. Con mẹ nó, ngươi bỏ qua sự thật luôn rồi thì còn nói cái rắm ấy?

- Được thôi, vậy chúng ta lại nói một chút về đạo lý!

Liễu Phong cười rồi nói:

- Hai Khế Ước Linh của Trần Thư là Slime và Husky, hắn sao có thể tung ra kỹ năng có phạm vi lớn đến như vậy?

Trên mặt của hắn ta hiện lên một tia giễu cợt:

- Nếu như là lĩnh ngộ kỹ năng của hung thú thì đó lại là hung thú nào? Quân Vương Truyền Kỳ Cấp sao?

Lục Minh nhướng mày:

- Ta không nói là hiệu quả do Khế Ước Linh tạo ra, nếu như đó là do vũ khí công nghệ gây ra thì sao?

- Vũ khí công nghệ ư?

Liễu Phong nhịn không được mà bật cười ra tiếng, hắn ta nói:

- Ngươi là giáo sư của Hoa Hạ Học Phủ, cho ngươi 500 năm, ngươi có thể nghiên cứu ra bom hạt nhân có thể nổ tung Dị Không Gian không?

- …

Lục Minh im lặng, ngay sau đó, dường như lão ta nghĩ đến điều gì đó nên nói:

- Liễu Man Tử ngươi có quan hệ rất tốt với giáo sư nghiên cứu vũ khí hiện đại! Nếu như có tiến bộ mới thì cũng không phải là không có khả năng.

- Một tân sinh viên to gan lớn mật cộng với một đạo sư có thể cung cấp vũ khí, nếu các ngươi làm ra loại chuyện này thì tất cả đều có thể giải thích!

Con ngươi của Lục Minh xoay tròn, lão ta càng nói càng cảm thấy chuyện như vậy có khả năng xảy ra.

- Vậy sự việc ở Hàn Băng Hạp Cốc thì sao?

Sắc mặt Liễu Phong bình tĩnh, hắn ta nói:

- Lúc đó, ta vẫn chưa quen biết gì với Trần Thư, ta vô duyên vô cớ cung cấp vũ khí cho hắn sao? Ngươi cho rằng mọi người đều không cần đầu óc giống như ngươi à?

- Ngươi?

Ngón tay Lục Minh phát run, lão ta nói:

- Bên trong có thể có ẩn tình gì đấy, có lẽ các ngươi đã quen biết nhau từ trước cũng nên?

Lão ta khẽ vung tay lên, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư:

- Tóm lại, ta sẽ báo cáo lên cho Học Phủ, hết thảy cứ giao cho hiệu trưởng quyết định!

- Quyết định cái rắm ấy!

Khóe miệng Trần Thư cũng giật giật, hắn nói:

- Đầu óc của ngươi đều bị thây ma ăn hết rồi sao?

- Lùi một vạn bước mà nói, cho dù là do ta làm, vậy thì ngươi nói xem ta phạm phải tội gì? Hoặc là ta đã vi phạm nội quy nào của trường học?

Lục Minh im lặng một thoáng rồi lại mở miệng nói ra:

- Tội làm tổn hại tài nguyên quốc gia, khiến cho quần chúng hoang mang!

Liễu Phong cười rồi nói:

- Nếu như phá hủy Dị Không Gian chính là phạm tội, thế chẳng phải toàn bộ Ngự Thú Sư cao cấp đều phải vào tù sao?

- Ngươi?

Sắc mặt của Lục Minh khó coi. Trong lúc nhất thời, lão ta muốn phản bác nhưng lại bị đối phương lập tức cắt ngang.

- Trấn Linh Quân đóng quân trong các Dị Không Gian cao cấp thường xuyên phải chém giết với các hung thú, mỗi lần như vậy đều gây ra tổn thất không thể phục hồi cho Dị Không Gian!

Ánh mắt của Liễu Phong sắc bén như đao, hắn ta nói:

- Ta có thể hiểu ý của ngươi thành, ngươi đang kết tội Trấn Linh Quân không?

Hắn ta vừa nói ra lời này thì vẻ mặt của Lục Minh đột ngột thay đổi. Lão ta không ngờ đối phương sẽ đẩy cho lão ta một cái tội lớn như thế.

Trên mặt Liễu Phong lạnh lẽo, hắn ta nói tiếp:

- Nếu như theo lời ngươi nói, vậy thì tội phạm lớn nhất của nước ta chính là Long Uyên lão gia tử nhỉ!

- Liễu Man Tử, ngươi im ngay! Ta không có ý này!

Thân thể của Lục Minh run rẩy, lão ta muốn ngăn đối phương tiếp tục nói. Con mẹ nó chứ, cứ tiếp tục đẩy mấy tội như thế này thì khả năng cao lão ta phải vào tù ngay lập tức đấy chứ?

Liễu Phong cười lạnh, hắn ta nói:

- Ngươi có ý này hay không là một chuyện khác, ta sẽ báo cáo lên cho Học Phủ!

- Lão Liễu, nói quá rồi.

- Mọi người chỉ đang thảo luận mà thôi, Lục giáo sư hoàn toàn không có ý này đâu…

- Đúng vậy, mau ngồi xuống đi!

Không chỉ Lục Minh mà những người còn lại cũng thay đổi vẻ mặt.

Đây chỉ là một cuộc họp đơn giản, nếu nhắc đến Trấn Linh Quân và lão gia tử thì đây đã không còn là chuyện nhỏ nữa rồi.

- Ta chỉ đang nói dựa theo suy luận của Lục giáo sư mà thôi.

Chương 569: Liễu tiên sinh, ngươi được lắm đấy (2)

Biểu cảm của Liễu Phong bình tĩnh, hắn ta nói: - Đây là cuộc họp thảo luận, không phải phiên toà! Ngươi đang kết tội cho ai đấy hả?

- …

Lục Minh im lặng, lão ta không tiếp tục lên tiếng nữa.

Trần Thư nhịn không được mà giơ ngón tay cái lên. Hắn không ngờ Liễu Phong mới nói dăm ba câu mà đã hạ gục được Lục Minh rồi.

Vương Chấn Long nói:

- Được rồi, cuộc họp lần này xác thực chỉ thảo luận nguyên nhân xảy ra vụ nổ, không phải tìm tội phạm gây ra. Bây giờ xem ra, khả năng cao chuyện này là do thiên tai gây ra.

Thật ra, hắn ta cũng có chút nghi ngờ Trần Thư, ai bảo ngày đầu tiên mới đến thì tiểu tử này đã cho nổ tung nhà đá của căn cứ cơ chứ?

Nhưng bây giờ, hắn ta nhìn thấy khả năng khẩu chiến của Liễu Phong thì lập tức lựa chọn ngậm miệng không nói.

Cuối cùng, một đám người kết thúc thảo luận, vẫn xếp sự việc này vào loại do hiện tượng tự nhiên gây ra.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Trần Thư thở phào nhẹ nhõm. Hắn về đến khách điếm cùng với Liễu Phong.

Vào buổi chiều, tân sinh viên của Hoa Hạ Học Phủ đã chuẩn bị rời đi.

Tuy kỳ huấn luyện quân sự xuất hiện chút ngoài ý muốn, nhưng nhìn chung thì lần này cũng xem như miễn cưỡng viên mãn.

- Lên xe hết đi!

Liễu Phong chỉ huy người của lớp Ngự Thú ba. Nếu hắn ta tới rồi vậy thì sĩ quan huấn luyện Hứa Sơn đương nhiên sẽ rời đi.

Mấy người Trần Thư ngồi lên xe buýt, bọn họ chuẩn bị trở về.

Về phần Hoang Thạch Sơn Lâm, Dị Không Gian này vẫn phải phong tỏa một khoảng thời gian bởi vì lo lắng sẽ lại xuất hiện vụ nổ lần nữa.

Bên trong Hoa Quốc có mấy trăm Dị Không Gian cấp phổ thông, việc phong tỏa này cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì.

- Cuối cùng cũng thoát khỏi huấn luyện quân sự, có thể nghỉ lễ Quốc Khánh rồi!

Mọi người trên xe đều tươi cười, bọn họ đang suy nghĩ xem sẽ trải qua ngày Quốc Khánh như thế nào.

- Tiểu tử, ngươi được lắm!

Liễu Phong đi đến hàng sau xe buýt, ngồi xuống cùng chỗ với bốn người Trần Thư.

Hai mắt Trần Thư hiện lên vẻ mờ mịt, hắn nói:

- Cái gì cơ?

- Bớt giả vờ giả vịt với ta! Ngươi cho rằng ngươi có thể giấu diếm được ta sao?

Liễu Phong mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia sáng suốt, nhìn qua nhìn lại mà đánh giá Trần Thư.

Trong lòng Trần Thư giật mình, chẳng lẽ đều bị hắn ta đoán được rồi sao?

- Vụ nổ chắc hẳn là do ngươi gây ra, chẳng lẽ là do hung thú quá nhiều nên ngươi lo lắng căn cứ không trụ được sao?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn im lặng không nói lời nào.

Rốt cuộc thì hắn nên nói Liễu Phong đoán đúng hay là nói hắn ta đoán không đúng đây?

Liễu Phong vỗ vai của hắn rồi nói:

- Ngươi không cần để ý làm gì. Thật ra, đây cũng là một chuyện tốt, vừa không làm bị thương những người khác, vừa giải quyết nguy cơ thú triều nữa!

- Ừm.

Trần Thư gật đầu, trong lòng hắn lại âm thầm nói bổ sung: Lão sư, thật ra thú triều cũng là do ta dẫn đến…

- Trần Thư, thật sự là do ngươi làm sao?

A Lương nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người thì nhích lại gần, trong mắt hiện lên niềm khao khát.

- Ngươi có thể làm chút cho huynh đệ được không…

A Lương xoa đôi bàn tay, trong lòng hắn ta không khỏi mơ tưởng: Nếu như mang theo bom hạt nhân trong người thì không phải là hắn ta muốn làm cái gì thì có thể làm cái đó sao?

- Ta thật sự không có…

Trần Thư thấy biểu cảm của A Lương và Vương Tuyệt giống nhau thì chỉ có thể giang hai tay ra.

Bây giờ, hắn chỉ còn có một ít Tàng Hình Dược Tề và một bình Bạo Tạc Dược Tề, tất cả đều dùng để bảo mệnh.

Nếu như không có Đặc Thù Dược Tề của hệ thống thì lần này chắc chắn hắn đã đi đời nhà ma rồi.

- Ngươi không nghĩa khí gì cả!

Ba người đều lắc đầu, tỏ vẻ không hài lòng chút nào.

- Được rồi!

Liễu Phong nghiêm mặt lại rồi quát lớn:

- Là một Ngự Thú Sư, các ngươi sao có thể ỷ vào vật ngoài thân được? Khế Ước Linh mới là nền tảng của các ngươi, thật sự là lẫn lộn đầu đuôi mà!

- Là thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ mà không có ánh mắt lâu dài gì cả sao?

Ba người A Lương hơi giật mình, ngay sau đó bọn họ xấu hổ mà cúi đầu.

Liễu Phong giáo sư nói rất có đạo lý!

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì cũng thoát khỏi ba người dây dưa.

Ô tô vừa lái ra khỏi Hoang Thạch Trấn không lâu thì điện thoại của Trần Thư kêu lên một tiếng nhắc nhở, có một tin nhắn siêu tin được gửi đến.

Liễu Phong (chuyên nghiệp mở nhà hỏa táng): Trần Bì, vừa rồi có nhiều người trên xe quá không tiện nói. Thật ra, lão sư cũng muốn một quả bom hạt nhân để nghiên cứu xem sao.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, Liễu tiên sinh, ngươi cũng được lắm đấy…

Lúc ban đêm, xe buýt thành công đi đến cổng của Hoa Hạ Học Phủ.

Trải qua một tháng huấn luyện quân sự, 500 tân sinh viên đã trở lại trường học nguyên vẹn.

Mặc dù thời gian ngắn ngủi nhưng tâm cảnh của mọi người đều đã được cải thiện.

- Cuối cùng cũng đã trở lại!

Trần Thư đi đến cổng Học Phủ, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng hài lòng.

- Trần Thư, đi theo ta một chút!

Liễu Phong gọi hắn lại, đồng thời còn ám chỉ mà nhướng mày.

- …

Chương 570: Túi phân có độc…

Trần Thư lắc đầu, người bình thường khi nghe về bom hạt nhân thì đều vừa nghe tin đã sợ mất mật, mà sao người bên cạnh mình lại muốn đến như vậy nhỉ? - A Lương, lão Vương, các ngươi về ký túc xá trước đi nhé!

…

- Lão sư, ta thật sự không có mà!

Trần Thư và Liễu Phong cùng nhau đi trên con đường nhỏ trong Học Phủ, gió đêm thổi nhẹ nhàng khiến cho tâm trạng của con người trở nên yên tĩnh.

- Thật không đấy?

Liễu Phong nhướng mày, hắn ta thật sự chỉ muốn nghiên cứu chút ít mà thôi.

Nếu như thật sự có thể sản xuất với quy mô lớn thì ngược lại sẽ có tác dụng mang tính chiến lược nhất định.

- Lão sư, nhân phẩm và đạo đức của Trần Thư ta đều xuất sắc, sao ta lại có thể làm ra chuyện như vậy được chứ?

- Đừng có nói nhảm nữa!

Liễu Phong lắc đầu, không tiếp tục theo đuổi vấn đề này nữa mà mở miệng hỏi:

- Thu hoạch trong kỳ huấn luyện quân sự như thế nào?

Trần Thư đút hai tay vào túi rồi thở dài mà nói:

- Cũng được, nhưng tiếc là ta vẫn luôn không có cơ hội tới gần kho hàng của căn cứ.

- ?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, mạch não của ngươi có thể bình thường chút được không vậy? Ta đang hỏi cái này sao?

Hắn ta quay đầu, trong mắt hiện lên vẻ không hiểu, hắn ta hỏi:

- Ngươi nghĩ như thế nào về Trấn Linh Quân?

Trần Thư nao nao, hắn suy tư trong chốc lát rồi mới nói:

- Ta thật sự rất khâm phục bọn họ, bọn họ chính là người bảo vệ của nhân dân!

Liễu Phong vẫn chưa lên tiếng.

Trần Thư lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, khâm phục thì khâm phục nhưng ta lại không muốn trở thành Trấn Linh Quân.

- Ồ? Vì sao vậy?

- Ta nhớ có một tiết học, lão sư hỏi khi chúng ta lớn lên thì muốn làm cái gì.

Trong mắt Trần Thư có nhớ lại, hắn nói:

- Có người nói lớn lên muốn làm bác sĩ để chữa bệnh cho người dân, có người lại nói muốn làm nhà khoa học để tạo ra những cống hiến cho nhân dân…

- Không tệ đấy chứ.

Liễu Phong gật đầu, trái lại những câu trả lời này rất phù hợp với lứa tuổi trẻ con.

Hắn ta hỏi:

- Vậy ngươi muốn làm cái gì?

Khóe miệng Trần Thư treo nụ cười, hắn nói:

- Người dân bình thường.

- ?

Liễu Phong hơi sững sờ, ngay sau đó hắn ta lập tức bật cười.

Nếu như những người khác nói ra đáp án này thì có lẽ sẽ khiến người ta phải kinh ngạc, nhưng nếu là Trần Thư nói ra những lời này thì dường như điều đó lại trở thành điều đương nhiên.

Xào xạc!

Gió đêm thổi qua, những chiếc lá xung quanh đung đưa xào xạc.

Trần Thư rơi vào trầm mặc, suy nghĩ của hắn đã thay đổi một chút.

Trước đây, hắn chỉ xem Trấn Linh Quân như những vị khách qua đường, nhưng bây giờ, hắn dành cho bọn họ nhiều hơn một phần kính trọng.

Trấn Linh Quân canh giữ Không Gian Thông Đạo trong suốt mấy chục năm, lặp lại từ ngày này qua ngày khác. Điều này quả thực đáng để hắn kính trọng, nhưng đây cũng không có nghĩa là Trần Thư muốn trở thành một người như vậy.

Con ngươi Trần Thư đảo một vòng, hắn mở miệng hỏi:

- Liễu lão sư, nếu là ngươi, ngươi muốn trở thành một người như thế nào?

- Ta ư?

Trong mắt Liễu Phong hiện lên ý cười khó hiểu, hắn ta trầm giọng mà nói:

- Ta sẽ trở thành lão sư của nhân dân!

- Thì đó không phải là lão sư sao?

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Chúc mừng ngươi, ước mơ của ngươi đã trở thành sự thật rồi!

- Không, vẫn chưa trở thành sự thật đâu!

Liễu Phong cười cười rồi nhìn về phía bầu trời sao yên tĩnh, hắn ta hỏi ngược lại:

- Ngươi nói, những ngôi sao trên trời có phải giống như vẫn luôn bảo vệ Ngự Thú Sư chúng ta hay không?

- Lão sư, không cần phải giảng lý lẽ nữa!

Trần Thư nói:

- Ta nhất định sẽ không trở thành Trấn Linh Quân đâu!

Liễu Phong yên lặng mà cười, hắn ta nói:

- Ta không nghĩ như vậy, ta chỉ hy vọng ngươi có thể bớt gây chuyện chút là ta vui rồi! Ta cũng không muốn đang giảng bài thì bị Trấn Linh Cục bắt đi!

- …

Trần Thư gật đầu rồi nói:

- Lão sư yên tâm, ta sẽ không dễ dàng gây chuyện!

Liễu Phong dừng bước rồi nói tiếp:

- Vậy thì tốt rồi, ngươi trở về đi!

Hai người đi đến đây thì tách ra, Trần Thư đi về phía tòa nhà ký túc xá số 1.

- A?

Trần Thư vừa mới đi đến tầng một thì đột nhiên nghe thấy trên tầng có động tĩnh.

- Có chuyện gì xảy ra sao?

Hắn cẩn thận đi tới tầng hai, hắn nghe thấy tiếng nói truyền xuống từ tầng trên.

- Mấy ca đợi các ngươi gần một tháng luôn đấy, Trần Thư tiểu tử kia đâu rồi?

Một giọng nói quen thuộc truyền đến, giọng nói có vẻ tràn đầy tức giận.

Trước mắt của Trần Thư lập tức xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Trực tiếp ra tay, hỗ trợ A Lương và Vương Tuyệt. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực đại lượng 】

【 Phương án 2: Lấy điện thoại ra, âm thầm đặt trước suất tổ chức tang lễ cho hai người bọn họ. Phần thưởng hoàn thành: Nhận được danh hiệu "Chó bên trong chó", hiệu quả khi đeo: Độ nghe lời của Husky + 10 】

【 Phương án 3: Kêu gọi cứu binh, đợi mọi người đến đủ thì cùng tiến lên. Phần thưởng hoàn thành: Tốc độ của Slime + 5% 】

Trần Thư yên lặng mở ra ba lô tác chiến, hắn lấy điện thoại ra theo bản năng…

Hắn hơi sững sờ rồi đặt điện thoại xuống, sau đó lại lấy ra món vũ khí độc quyền quen thuộc.

Chương 571: Túi phân có độc… (2)

Đúng lúc này, trên lầu lại truyền tới động tĩnh. - Má nó, đừng có chờ đến khi ta trở thành Hắc Thiết Cấp, nếu không đến lúc đó ta đánh chết các ngươi!

Chỉ thấy bên ngoài phòng ký túc xá 333, bốn sinh viên năm hai hợp sức đã chế phục được Vương Tuyệt và A Lương.

Bọn họ chính là bốn người Vu Giang đã bị Trần Thư đánh một trận tơi bời trong Ngự Thú Quán trước đây.

A Lương và Vương Tuyệt bị ép vào tường, trong lúc nhất thời không thể thoát ra được.

Tuy A Lương có kỹ xảo cận chiến, nhưng bởi vì thể lực không theo kịp nên đương nhiên hắn ta đánh không lại bốn Hắc Thiết Cấp, hắn ta cũng chỉ có thể buông mấy lời tàn nhẫn.

- Một đám nhãi con tân sinh viên, thật sự gan to quá nhỉ?

Trong mắt Vu Giang có hận ý, hắn ta đã muốn lấy lại danh dự từ lâu rồi, nhưng ngặt nỗi đụng phải thời gian tân sinh viên đi huấn luyện quân sự nên hắn ta cũng chỉ có thể vẫn luôn chờ đợi.

- Ngươi còn mơ tưởng trở thành Hắc Thiết Cấp sao? Chỉ có các ngươi tiến bộ, chúng ta không tiến bộ chắc?

Vương Dương Thần khoanh hai tay trước ngực, hắn ta cười nhạo mà nói:

- Chỉ cần các ngươi vẫn còn là học đệ của chúng ta, vậy thì các ngươi cũng chỉ có thể vẫn luôn bị chúng ta đè ép mà thôi, biết chưa hả?

- Trần Thư đâu rồi? Chết trong Dị Không Gian luôn rồi à?

Trong mắt một người khác hiện lên vẻ không kiên nhẫn, hắn ta vỗ đầu Vương Tuyệt.

Vu Giang khoanh tay trước ngực, vô cùng bá khí mà nói:

- Dám chọc người của 103 chúng ta thì chúng ta sẽ khiến các ngươi…

Bùm!

Vu Giang còn chưa nói dứt lời, chỉ thấy thân thể của hắn ta trực tiếp bay ra ngoài rồi cuối cùng bị té ngã sấp mặt trên đất…

- Ai?

Vương Dương Thần phản ứng lại ngay lập tức, nhưng bỗng nhiên trước mắt hắn ta lại xuất hiện một hắc ảnh.

- Bà mẹ nó, thứ quái gì vậy!

Hắn ta trực tiếp bị túi phân trùm lại, hắn ta cố gắng hết sức để thoát ra nhưng đáng tiếc không làm nên trò trống gì.

Bùm!

Trần Thư lại đạp một cái nữa, trực tiếp đá hắn ta bay ra rồi té thành một đống cùng với Vu Giang.

Hai người còn lại cũng không hấp tấp, bọn họ lập tức lùi lại phía sau, lựa chọn đỡ hai người Vu Giang và Vương Dương Thần dậy.

- Trần Thư, cuối cùng ngươi cũng dám xuất hiện rồi sao?

Vu Giang xoa mông. Hắn ta vừa mới nói mấy lời đe dọa thì đã bị đạp bay, chuyện này nói ra có chút xấu hổ.

Trần Thư cười lạnh rồi nói:

- Cái gì mà gọi là dám chứ? Các ngươi thật sự cho rằng ta sợ bốn tên tôm nát cá ương các ngươi sao?

- Ta cũng muốn hỏi là ai cho các ngươi dũng khí nghĩ như vậy!

Vẻ mặt của bốn người Vu Giang đều trở nên lạnh lùng, bốn đánh một không phải là cho bọn họ muốn làm gì thì làm sao?

Còn Vương Tuyệt và A Lương đều chỉ có thể chất của người bình thường, không có tác dụng gì nhiều.

- Các ngươi thật sự không chạy sao?

Khóe miệng Trần Thư cười chế nhạo, trên tay trái lại xuất hiện một túi phân màu xanh lam.

Vẻ mặt của cả bốn người đều kinh ngạc, đặc biệt là Vương Dương Thần đã xuất hiện nỗi sợ hãi theo bản năng.

Hắn ta mở miệng nhắc nhở:

- Cẩn thận chút, cái túi đó có độc đấy! Trốn cũng trốn không thoát được!

- Không sao, mỗi lần hắn chỉ có thể trùm một người mà thôi!

Vu Giang an ủi, bọn họ có tới bốn người nên chỉ xem ai mới là kẻ xui xẻo thôi.

Nhưng ngay khi bốn người bọn họ mới bình tĩnh lại một chút thì Trần Thư đã lấy ra một loại vũ khí mới.

- Con mẹ nó chứ!

Đôi mắt của bốn người co rút lại, chỉ thấy trên tay phải Trần Thư vậy mà lại xuất hiện một con đao mổ heo…

Bốn người nhìn vết máu đen và lưỡi đao sắc bén kia thì trong lòng không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

- Mọi người còn chỉ là sinh viên, không cần phải làm đến mức như vậy đâu…

Khóe miệng Vu Giang giật giật, hắn ta cảm thấy có chút sợ hãi.

Mặc dù những người trong tòa Học Bá Lâu đều là những phần tử hiếu chiến nhưng quá lắm bọn họ cũng chỉ vật lộn với nhau, còn chưa thấy ai dùng đao mổ heo bao giờ cả đâu!

- He he…

Tay trái của Trần Thư giữ túi phân, tay phải thì cầm đao mổ heo, trên mặt còn hiện lên một nụ cười âm trầm.

Đúng lúc này, ánh trăng trắng bệch chiếu vào, vừa đủ để có thể thấy rõ ràng gương mặt của Trần Thư.

Cảnh tượng kinh hoàng như vậy khiến cả bốn người đều rùng mình một cái.

- Ta cảm thấy hơi trễ rồi, không thể gây ảnh hưởng đến các đồng học khác nghỉ ngơi được! Hay là chúng ta rút lui trước đi?

Vu Giang khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, hắn ta cảm thấy mọi chuyện dần vượt ra ngoài tầm kiểm soát của mình.

Không chờ ba người khác trả lời, Vu Giang lại tiếp tục nói:

- Ta hoàn toàn đồng ý, chúng ta rút lui trước!

Hắn ta vừa dứt lời thì lập tức dẫn đầu mà chạy thẳng xuống lầu.

Ba người còn lại ngẩn ra. Con mẹ nó, ngươi tự biên tự diễn đấy à?

- Ăn một đao của ta đây này!

Vẻ mặt của Trần Thư trở nên lạnh lùng, hắn xách theo đao mổ heo rồi chạy lên phía trước.

- Cứu ta với!

Cơ thể của cả ba người run lên, bọn họ lập tức đuổi theo Vu Giang.

- Đừng để ta đuổi kịp các ngươi đấy! Nếu không ta sẽ băm từng người một ra bã…

Chương 572: Một đêm kinh hoàng ở tòa Học Bá Lâu

Tòa nhà số 1 yên tĩnh cứ không ngừng quanh quẩn tiếng cười âm u khủng bố của Trần Thư, nhưng trong lòng hắn lại không nhịn được ý cười, không ngờ lá gan của bốn người kia nhỏ như vậy. - Mẹ nó, mau chạy thôi!

Cơ thể của bốn người Vu Giang lại run rẩy, trong lòng bọn họ tràn ngập hối hận. Con mẹ nó, ngươi là biến thái đấy à?

Đêm nay, tòa Học Bá Lâu yên tĩnh bị tiếng cười khủng bố của Trần Thư bao phủ…

Những người còn lại trong ký túc xá đều khóa chặt cửa phòng, thậm chí bọn họ cũng không dám thăm dò tình hình xem như thế nào.

Mặc dù người của Học Bá Lâu có sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng lại chưa có ai từng chứng kiến một trận chiến như vậy cả!

…

Liễu Phong vui vẻ đi trên con đường của Học Phủ.

Hắn ta nghĩ đến chuyện Trần Thư hứa với hắn ta là sẽ không dễ dàng gây chuyện thì chỉ cảm thấy cuộc sống này lập tức đẩy mây mù ra và sắp được gặp trời xanh.

Đinh đinh đinh!

Đúng lúc này, điện thoại của hắn ta đổ chuông.

- Hả? Số lạ à?

Liễu Phong hơi sững sờ, hắn ta không để ý mà nghe máy.

Nhưng một giây sau, biểu cảm của hắn ta đột ngột thay đổi.

- Cái quái gì cơ? Trần Thư đuổi theo chém người ở ký túc xá sao?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật. Mẹ nó, không phải đã nói là không tùy tiện gây chuyện nữa sao?

Bên trong tòa Học Bá Lâu, Trần Thư vẫn đang xách theo đao mổ heo, hắn không ngừng đuổi theo bốn người Vu Giang mà dọa cho bọn họ sợ mất mật.

Hắn cố ý không đuổi kịp mà chỉ hưởng thụ nỗi sợ của bốn người kia mà thôi.

A Lương và Vương Tuyệt thì lặng lẽ đi theo sau, bọn họ cầm điện thoại quay lại cảnh tượng này.

- Ta cảm thấy có thể sản xuất một bộ phim, tên phim sẽ là ký túc xá kinh hoàng!

- Đồng ý luôn!

Hai người thảo luận, bọn họ không ngờ lá gan của bốn người Vu Giang lại nhỏ đến mức như vậy.

Trong mắt Trần Thư hiện lên ý cười không nhịn được, trong miệng hắn thì lại nói:

- Hì hì hì… Vật nhỏ, ta sắp bắt được các ngươi rồi!

Đúng lúc này, giọng nói bình tĩnh của Liễu Phong truyền đến.

- Trần Bì!

Thân thể Trần Thư đông cứng lại, nụ cười ban đầu của hắn cũng đột nhiên cứng đờ.

Ngay sau đó, hắn lập tức thu hồi túi phân và đao mổ heo.

- Ăn cơm xong phải đi dạo để mà tiêu thực, bây giờ ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.

Trần Thư ôm vai A Lương và Vương Tuyệt, hắn cảm thán mà nói.

- Chúng ta già rồi, xem ra phải rèn luyện nhiều hơn mới được!

- Đúng vậy, sau này, ăn cơm xong chúng ta phải vận động thôi.

A Lương và Vương Tuyệt cũng phụ họa, nhưng trong lòng bọn họ thì lại vô cùng căng thẳng.

Sắc mặt của ba người như thường mà đi tới, bọn họ chuẩn bị trở về phòng ký túc xá 333.

- Đứng lại!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hắn ta nói:

- Vừa mới kết thúc huấn luyện quân sự xong mà ba người các ngươi đã làm ra chuyện này cho ta rồi à?

- …

Trần Thư cười khan một tiếng rồi nói:

- Lão sư, ta chỉ chơi đùa cùng bọn họ mà thôi…

Tròng mắt của hắn xoay tròn, hắn mở miệng nói:

- Thật ra, chuyện là như thế này…

- Ngươi đừng nói nữa!

Liễu Phong trực tiếp ngắt lời hắn, vừa nhìn vẻ mặt của con hàng này thì hắn ta lập tức biết hắn lại chuẩn bị bịa chuyện.

- Vương Tuyệt, ngươi tới nói đi!

Vương Tuyệt yên lặng đứng ra rồi giải thích nguyên nhân kết quả của chuyện này.

- Thật sự là như vậy sao?

Liễu Phong sờ cằm, xem ra cũng không phải là chuyện gì lớn, Học Bá Lâu vốn dĩ đã thường xuyên xuất hiện tranh đấu rồi mà.

Ba người đồng loạt gật đầu.

Liễu Phong lắc đầu rồi nói:

- Ba người các ngươi hoặc là đánh, hoặc là bị đánh, ngươi xách theo đao mổ heo là có ý gì vậy hả?

Bây giờ, cả tòa nhà đều nghĩ rằng có một tên sát nhân cuồng biến thái đã xâm nhập vào trường rồi đấy…

Trần Thư gãi đầu rồi nói:

- Ừm… Ta chỉ muốn khuấy động bầu không khí mà thôi…

Nguyên nhân chính là do bốn người Vu Giang thật sự quá phối hợp, hắn thì lại không kìm được mà tiếp tục chơi…

- Khuấy động không khí cái rắm ấy! Lần sau không được làm như vậy nữa!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hắn ta nói:

- Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sau này còn có ai dám ghi danh vào Hoa Hạ Học Phủ nữa hả!

Nhà trường có thể chấp nhận những người trong Học Bá Lâu tranh đấu với nhau, bị xây xát chút vết thương nhẹ thì đều không quan trọng, mọi người đều sở hữu thân thể Hắc Thiết Cấp, cộng thêm trang bị y tế trong trường thì bọn họ có thể nhanh chóng khôi phục trong ngày một ngày hai mà thôi.

Nhưng điều đó không có nghĩa là ngươi có thể xách theo đao mổ heo đuổi theo người ta được!

Liễu Phong quát lớn một câu:

- Cút trở về ký túc xá nhanh!

- A!

Lúc này ba người mới chịu về ký túc xá, vẫn còn chưa kịp tận hứng nữa là.

- Còn có ai kỳ quái hơn ba người các ngươi nữa không cơ chứ?

Liễu Phong lắc đầu, không ngờ ba tân sinh mà lại dọa cho bốn lão sinh sợ đến mức hồn bay phách tán.

Hắn ta đi tới tầng một của ký túc xá rồi trực tiếp mở cửa một căn phòng.

- Ta nói này lão Vương, ký túc xá sắp nổ tung đến nơi rồi mà ngươi vẫn mặc kệ sao?

Chương 573: Không phân rõ rốt cuộc ai là chó…

Chỉ thấy Vương gia phụ trách quản lý ký túc xá đang nói chuyện điện thoại, lão làm ra mấy cử chỉ rồi lại thở dài một tiếng. Sau đó, lão lại nói với đầu dây bên kia: - Alo, chỗ này của ta có ba mươi hai người chết muốn đặt suất làm tang lễ, ta có thể nhận được bao nhiêu tiền hoa hồng vậy?

- ?

Liễu Phong trợn to hai mắt, hóa ra thật sự vẫn có người còn kỳ quái hơn cả ba người Trần Thư!

- Mới được chút thế thôi ư? Đúng là thương gia lòng dạ hiểm độc mà!

Túc quản Vương gia nhướng mày rồi nói:

- Ba mươi ba người chết kia thì sao?

- Cái gì? Ngươi hỏi ta vì sao lại tăng thêm một người ư? Lại thêm người thì không phải là ba mươi ba người à?

Ngay sau đó, đầu dây bên kia truyền đến một trận gào thét.

- Thật là không có tố chất!

Vương gia lầm bầm một câu rồi trực tiếp cúp điện thoại.

- Lão Liễu, tìm ta có chuyện gì không?

- Trường học để ngươi tới đây bảo vệ học sinh mà con mẹ nó, ngươi lại nghĩ đến việc cung cấp dịch vụ tang lễ sao?

Vương gia nhún vai rồi nói:

- Ta cũng phải ăn cơm mà! Ta sắp về hưu rồi, không cho ta kiếm thêm chút tiền à?

Liễu Phong mở miệng hỏi:

- Vậy tại sao trước đây, khi học sinh sắp xảy ra chuyện thì ngươi lại xen vào chứ?

Vương gia nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

- Trước đây đều chỉ có một người xảy ra chuyện, ta có nhận được đồng tiền hoa hồng quái nào đâu!

- ?

Liễu Phong hơi sửng sốt, nhưng hắn ta lại bị nói cho á khẩu không trả lời được.

Nói đi cũng phải nói lại, hình như điều này cũng hợp lý…

- Hả? Bên ngoài không có động tĩnh gì nữa sao?

Túc quản Vương gia khẽ ồ lên một tiếng, lão phát hiện ra trên hành lang đã không còn tiếng cười khủng bố của Trần Thư nữa.

- Còn nói nhảm nữa! Nếu để chúng tiếp tục thì có mà khiến mấy học sinh còn lại sinh ra bóng ma tâm lý à.

Liễu Phong thở dài rồi nói:

- Lão Vương, ta thật sự phải nói ngươi một chút!

Vương gia hít một hơi thuốc lá khô rồi nói:

- Ta làm sao?

- Cho dù xuất phát từ quan điểm của lão sư trong trường hay là bạn bè của ngươi thì ta đều muốn nghiêm túc nhắc nhở ngươi thế này!

Liễu Phong nhích lại gần rồi nói:

- Khi ngươi về hưu thì hoàn toàn có thể hùn vốn cùng ta để mở một công ty mai táng mà!

- ?

Vương gia khẽ giật mình, sau đó lão lập tức hoảng sợ nói:

- Bà mẹ nó, sao ta lại không nghĩ đến chuyện này nhỉ?

Hai lão sư quá khích bắt đầu thảo luận về tính khả thi của chuyện này…

…

- Sảng khoái quá!

Lúc này, Trần Thư đang nằm trên ghế sô pha trong ký túc xá, dáng vẻ trông vô cùng thoải mái.

- Ngươi bị bệnh đấy à?

A Lương ngáp dài rồi dọn dẹp hành lý của mình.

- Các ngươi không hiểu được đâu!

Trần Thư lại hoàn thành một lần lựa chọn và đạt được ban thưởng là Ngự Thú Lực đại lượng.

E rằng cả đời này, những người khác cũng không được trải qua loại cảm giác vui vẻ khi chỉ cần nằm mà cũng có thể mạnh lên như thế này.

Hắn bật TV lên và xem chương trình hoạt hình đã lâu không xem.

A Lương cũng nằm xuống rồi mở miệng hỏi:

- Trần Thư, ngươi cầm USB này định làm cái gì đấy?

- Không có gì đâu.

Trần Thư lắc đầu, trong tay hắn cầm một ổ USB tới từ tổ chức Ám Dạ.

Lúc trước, hắn đã nghi ngờ có cái gì đấy làm bại lộ hành tung của hắn.

Khi đó xung quanh căn cứ chỉ toàn là hung thú, nếu không có thủ đoạn đặc thù thì sao có thể khóa chặt chính xác vị trí của hắn được cơ chứ?

Bùm!

Chỉ thấy một con Husky xuất hiện, nó phun ra một cái Hỏa Cầu đốt cháy ổ USB gần như không còn sót lại gì.

Vỗn dĩ Trần Thư muốn mượn cái này để hãm hại những người còn lại, nhưng hắn lại lo lắng chính mình bị để mắt tới nên

cũng chỉ có thể hủy diệt nó.

- Bà mẹ nó, Husky, ngươi dám làm hỏng USB trị giá hàng triệu của ta ư?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, hắn lập tức móc ra cuốn sổ nhỏ rồi thì thầm:

- Ta phải ghi lại…

- ?

Đôi mắt của Husky vốn dĩ tràn ngập trí tuệ, nhưng bây giờ tất cả đều là dấu chấm hỏi.

Sương mù nổi lên bốn phía, nó vậy mà không phân rõ rốt cuộc ai mới là chó…

Đúng lúc này, A Lương nhích lại gần rồi xoa đôi bàn tay mà cười nói:

- Trần Thư, có thể cho ta mượn ít tiền được không?

- A Lương à, có rất nhiều cách để sỉ nhục người khác, ngươi không cần thiết phải làm thế này đâu!

Trần Thư vỗ vai của hắn ta rồi nói:

- Mọi người đều bằng tuổi nhau, ngươi cũng không có tiền thì ta có cái rắm ấy!

- …

A Lương nói:

- Chẳng phải ngươi đã kiếm được mấy chục triệu từ kỳ huấn luyện quân sự sao…

Bởi vì Lãnh Chúa Hắc Thiết Cấp chủ yếu đều bị Trần Thư giết chết mà ba người A Lương cả ngày chỉ có thể lo xử lính thường, cho nên bọn họ cũng hơi ngại mở miệng đòi chia tiền lời.

- Xin lỗi, ta quên mất…

Trần Thư sững sờ mất một lúc rồi sau đó mới nhớ ra.

Vẻ mặt hắn thành thật mà nói:

- Lúc ấy thật sự gặp phải vụ nổ lớn, may mắn có ta ra tay cứu các ngươi nên mới thoát được. Không phải các ngươi cũng nên thanh toán tiền cứu mạng kia rồi hay sao…

- ?

Chương 574: Không phân rõ rốt cuộc ai là chó… (2)

A Lương và Vương Tuyệt đều khẽ giật mình. Tuy bọn họ có hơi ngượng ngùng, nhưng Trần Thư lại hoàn toàn không biết xấu hổ là gì! - Con mẹ nó, vụ nổ là do ngươi gây ra, bây giờ ngươi lại đòi ngược tiền cứu mạng của bọn ta ư?

Khóe miệng A Lương giật giật, hắn ta nói:

- Mật khẩu tài sản mới đấy à?

Trần Thư ho khan một tiếng rồi bình tĩnh trả lời:

- Ừm… đào tiền mà, không mất mặt đâu!

- Mất mặt, mẹ nó, cực kỳ mất mặt đấy chứ!

A Lương lắc đầu rồi nói:

- Ta nói thật đấy, cho ta vay chút, ta chuẩn bị khởi nghiệp!

- ?

Trong mắt Trần Thư hiện lên sự nghi hoặc, hắn hỏi:

- Ngươi? Khởi nghiệp ư?

Khóe miệng A Lương mang theo nụ cười tự tin, hắn ta nói:

- Bây giờ, ta có kế hoạch, ngươi có tài chính, đây chính là tổ hợp Ngọa Long Phượng Sồ (*) mà!

(*) Ngọa Long Phượng Sồ: từ chỉ Gia Cát Lượng và Bàng Thống trong thời Tam Quốc, Trung Quốc; là những nhân tài sẽ tạo nên nghiệp lớn.

Hắn ta lấy ra một tấm bản đồ của Hoa Quốc rồi chỉ vào Thanh Tuyết Sơn ở phía tây bắc, cũng chính là ngọn núi cao nhất trong nước.

- Ta chuẩn bị tìm người cho nổ Thanh Tuyết Sơn!

Trần Thư nói:

- Sau đó trực tiếp vào tù sao?

- Sao có thể như thế được chứ! Để ta nói xong đã, ta đã lập kế hoạch này từ khi ta còn học cấp ba, nhưng đáng tiếc vẫn luôn không có tài chính để thực hiện!

A Lương xua tay mà nói:

- Đến lúc đó, Thanh Tuyết Sơn sẽ trở thành một mảnh đất bằng, chúng ta có thể phát triển các dự án bất động sản. Mà một mảnh đất lớn như vậy thì còn không phải là kiếm lời đếm tiền đến rụng tay hay sao?

- …

Hai người Trần Thư và Vương Tuyệt đều xúm lại để nghe kế hoạch kinh doanh của A Lương.

- Không cần quá mức kinh ngạc, đây mới chỉ là bước đầu tiên mà thôi!

Tinh thần A Lương phấn chấn, hắn ta lại chỉ vào một vùng biển trên bản đồ.

- Những tảng đá rơi xuống từ Thanh Tuyết Sơn nhất định không thể lãng phí được. Ta chuẩn bị dùng những tảng đá đó để lấp vùng biển này!

- Đến lúc đó, chúng ta lại tiếp tục phát triển bất động sản thì chẳng phải tiền về ào ào hay sao?

- Con mẹ nó, ngươi thật đúng là quỷ tài thương nghiệp mà!

Trần Thư và Vương Tuyệt đồng loạt thực hiện một cử chỉ quốc tế (giơ ngón giữa), quả thực chính là làm bậy làm bạ mà!

- Không phải, ta còn có kế hoạch nữa mà!

A Lương lập tức giải thích mà nói:

- Lại bàn bạc thêm chút đi, nếu thật sự không được nữa thì lắp thang máy ở Thanh Tuyết Sơn, lát gạch men sứ ở Thủy Hoàng Thành cũng đều là con đường dẫn đến sự giàu có mà…

Hai người không quay đầu lại mà đi thẳng về tới trong phòng của mình.

Buổi sáng ngày 30 tháng 9.

Khi Trần Thư đang ngủ say thì một cuộc điện thoại gọi đến.

- Hả? Ai vậy?

- Ta là Lục Uyên của Ngự Thú Hội! Trong vòng năm phút nữa đến Ngự Thú Quán số hai! Nếu ngươi không đến…

- Tút tút tút ~

Trần Thư ngáp một cái rồi lại đi thẳng vào giấc ngủ.

Trước Ngự Thú Quán số hai, trong mắt một nam sinh có thân hình cao lớn tràn đầy lửa giận.

- Gan lớn thật, dám cúp máy của Lục Uyên ta à!

Vu Giang thận trọng hỏi:

- Lục ca, giờ chúng ta làm gì?

Hắn ta muốn lấy lại danh dự, nhưng tối hôm qua đã bị dọa cho sợ vỡ mật nên cũng chỉ có thể đến nhờ vả cường giả của Ngự Thú Hội.

- Chờ hắn tan học!

Lục Uyên hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Bốn tên vô dụng, vậy mà lại bị một tân sinh bắt nạt!

Bốn người Vu Giang đứng khúm núm chứ cũng không dám phản bác.

Không phải bọn họ đánh không lại, mấu chốt là đối phương ra tay không theo lẽ thường chút nào cả!

…

Chín giờ rưỡi sáng, Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi, hắn bị tiếng kêu ngoài cửa của Vương Tuyệt đánh thức.

Vốn dĩ hôm nay không có tiết nhưng bọn họ lại cần phải tham dự cuộc họp lớp, chủ yếu nói về các điều cần chú ý trong kỳ nghỉ.

- Thật là xúi quẩy, mới sáng sớm đã bị chó đánh thức mà!

- ?

Vương Tuyệt quay đầu nhìn lại, ngươi có chắc ngươi không mắng ta đấy chứ?

- Lão Vương, đừng hiểu lầm, ta đang nói là có một cú điện thoại, hình như tên là Lục Uyên gì đó, lảm nhảm một đống, cũng không biết hắn ta nói cái gì.

- Lục Uyên?

Vương Tuyệt vốn dĩ cũng không để ý, nhưng hắn ta vừa nghe đến cái tên này thì lập tức trở nên kinh ngạc.

Trần Thư hỏi:

- Sao vậy, ngươi biết hắn ta à?

- Hắn ta là sinh viên năm bốn, mà còn là thiên tài thuộc top năm nữa kìa! Hình như hắn ta đã trở thành Bạch Ngân Cấp rồi thì phải.

- Bạch Ngân Cấp?

Trần Thư nhướng mày, không ngờ lại đụng phải một kẻ khó chơi.

Vương Tuyệt nói:

- Hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, hay là chúng ta đi xin lỗi bọn họ?

- Xin lỗi cái rắm ấy!

A Lương đi đến rồi nói:

- Chúng ta tìm cơ hội rồi trực tiếp bỏ thuốc xổ vào đồ ăn ngoài của bọn họ luôn cho rồi!

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật:

- ?

- Thôi bỏ đi, một tên Bạch Ngân Cấp mà thôi, không đáng giá nhắc tới!

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Tội phạm Nam Giang không sợ bất kỳ ai cả!

Hắn nói xong thì tay phải mò mẫm trong túi quần, âm thầm gửi một tin nhắn cho Liễu Phong…

Chương 575: Phòng cháy phòng trộm phòng Trần Thư

– Đi thôi! Đi vào lớp! Cả ba người khoác vai nhau đi về phía lớp học.

Các học sinh trong lớp đều tươi cười, họ sắp sửa bắt đầu kỳ nghỉ dài hạn đầu tiên kể từ khi học đại học.

- Lễ Quốc khánh này ta chuẩn bị đi du lịch một chút. Nghe nói ở thành phố Băng có tuyết rơi rất dày, khung cảnh đẹp vô cùng.

- Ta sẽ trung thực mà tu luyện. Đúng lúc kỳ huấn luyện quân sự đang thưởng tín chỉ, ta có thể sử dụng Tu Luyện Thất một thời gian. Nếu trong năm nhất không thể trở thành Hắc Thiết Cấp thì e rằng nhà cũng không thể về được!

- Ta cũng đang chuẩn bị tu luyện. Phải nắm chắc ba mươi tín chỉ huấn luyện quân sự, không thể để ai trong lớp độc chiếm danh tiếng! Nên ta phải xông lên!

Đúng lúc này, ba người Trần Thư đã đi đến phòng học.

Cuộc thảo luận của đám đông đồng thời dừng lại, bỗng chốc trở nên vô cùng yên tĩnh.

Nam sinh đang muốn xông ra kia nhưng rồi vẻ mặt lại cứng đờ, lập tức cúi đầu xuống không ngừng cầu nguyện:

- Ông trời phù hộ, hắn không nghe thấy, hắn không nghe thấy…

- Ta nghe thấy rồi!

Trần Thư rất bình tĩnh, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Tên nam sinh không khỏi nuốt nước miếng, lập tức cảm thấy áp lực.

Trần Thư cúi đầu, tuy ánh mắt bình tĩnh nhưng lại toát ra khí chất của một tên tội phạm.

Hắn chậm rãi mở miệng hỏi:

- Huấn luyện quân sự có tín chỉ hả? Sao ta lại không biết?

- ?

Nam sinh thở phào nhẹ nhõm, cứ nghĩ mình sẽ bị đánh ngay tại chỗ.

Hắn ta thận trọng nói:

- Hình như mọi người đều có, miễn là đã tham gia huấn luyện quân sự…

- ?

Ngay lập tức Trần Thư quay lại nhìn về phía A Lương và Vương Tuyệt.

- Ai mà biết!

Hai người không hẹn mà cùng nhún vai, chứng tỏ mình cũng không biết.

- Được rồi, Trần Thư, về chỗ ngồi đi!

Kiều Nguyệt bước vào, trong nháy mắt nhìn thấy ba người bọn Trần Thư, nghĩ rằng họ lại bắt nạt đồng học.

Ba người bọn họ cũng thành thật mà đi đến hàng phía sau.

- Hôm nay bắt đầu kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, thời gian là bảy ngày. Bây giờ không có bài tập về nhà, nhưng tất cả cần phải tự có ý thức!

- Ta hy vọng rằng trong lúc thả lỏng, mọi người cũng đừng quên việc tu luyện hàng ngày. Thời gian không chờ đợi một ai, hãy trân trọng tuổi trẻ của mình…

Đám người Trần Thư ngáp ngắn ngáp dài, hoàn toàn miễn dịch với loại canh gà cho tâm hồn này rồi.

Nửa giờ sau.

Kiều Nguyệt hắng giọng nói:

- Được rồi, buổi lên lớp đến đây là kết thúc!

Nàng ta nhìn Trần Thư, lại nói tiếp:

- Nhà trường cần phải chú ý sự an toàn trong kỳ nghỉ của mọi người, làm phiền đồng học Trần Thư viết ra đường đi của lộ trình một chút!

- ?

Trần Thư hơi giật mình, đây là có ý gì?

Không phải là an toàn trong kỳ nghỉ à? Chỉ viết ra lộ trình của một người thì có ích gì?

Những người còn lại nhìn Trần Thư một cách kỳ lạ rồi cứ như vậy lần lượt rời khỏi lớp.

- Trường học thật biết nhìn xa trông rộng!

Vương Tuyệt không thể không đưa ra một ngón tay cái, A Lương cũng gật đầu đồng ý.

Trần Thư quay đầu lại nhìn:

- Hả? Tình huống gì vậy?

- Chỉ cần tránh được ngươi, vậy thì mọi người đều sẽ bình an vô sự…

- …

Khoé miệng Trần Thư giật giật, không phải trường học nhắm vào hắn chứ?

Hắn quay lại hỏi Kiều Nguyệt:

- Kiều tỷ, ý là như vậy sao?

- Không cần bận tâm những chi tiết này!

Kiều Nguyệt vỗ vai hắn, nói:

- Nào, thành thật mà viết lộ trình của ngươi vào đi, lúc đó sẽ thông báo trong nhóm.

Ba quy tắc trong kỳ nghỉ: Phòng cháy, phòng trộm, phòng Trần Thư!

- Đúng rồi Kiều tỷ, tại sao chúng ta không có tín chỉ huấn luyện quân sự vậy!

Trần Thư nhớ tới cái gì đó, trọn vẹn cả ba mươi tín chỉ, không thể lãng phí được!

Bây giờ hắn không có tín chỉ nào, thậm chí còn nợ Vương Tuyệt năm mươi mốt tín chỉ.

- Các ngươi còn dám hỏi?

Kiều Nguyệt lắc đầu nói:

- Bốn người các ngươi phá nhà đá, lại muốn trốn khỏi điểm căn cứ, hơn nữa ngày cuối cùng không nghe lệnh chỉ huy, tiến sâu vào trong bầy hung thú!

Nàng ta đã sớm hiểu rõ, nơi nào có Trần Thư thì chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt đẹp.

- Quan trọng nhất là bốn người các ngươi muốn làm cái gì trong nhà kho của điểm căn cứ?

Kiều Nguyệt nhìn chằm chằm vào Trần Thư, tiếp tục nói:

- Đặc biệt là ngươi, đã đến gần đó tổng cộng mười tám lần!

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, im lặng cúi đầu.

- Bà mẹ nó, tại sao ngươi lại làm ra chuyện này sau lưng chúng ta?

Vẻ mặt Vương Tuyệt và A Lương trông rất sốc.

Tổng cộng đợt huấn luyện quân sự kéo dài khoảng hai mươi ngày, có thể nói Trần Thư mỗi ngày đều thử làm chuyện đó.

Trần Thư nhún vai:

- Ta đã từng nói qua rồi nhỉ, ý chí kiên cường là một phẩm chất mà chúng ta cần phải có!

- Được rồi! Không trừ đi các tín chỉ của các ngươi đã là không tệ rồi!

Kiều Nguyệt nói rồi ra khỏi lớp học.

- Trần Thư, trong ngày hôm nay, ngươi phải đưa báo cáo lộ trình cho ta!

…

Ba người họ đi trên con đường nhỏ của Học Phủ.

- Lão Vương, A Lương, chúng ta trải qua kỳ nghỉ như thế nào đây?

Trần Thư khoác vai hai người, trên mặt mang theo ý cười như muốn làm gì đó.

- Cái gì gọi là chúng ta?

Chương 576: Giống như là bị bọn cướp uy hiếp…

A Lương nói: - Ta đã có sắp xếp rồi! Trong kỳ nghỉ sẽ đi dạy kèm cho một học sinh cấp ba ở Kinh Đô.

- Ngươi dạy kèm người khác?

Trần Thư nhướng mày dò hỏi:

- Dạy làm chứng hay dạy thông bồn cầu?

- Cút!

Trần Thư lại nhìn về phía Vương Tuyệt rồi hỏi:

- Lão Vương, còn ngươi thì sao?

Vương Tuyệt nhún vai trả lời:

- Ta muốn đi cùng một Ngự Thú Đoàn giúp đỡ trang trí đồ đạc!

- Đều có việc làm à?

Trần Thư cau mày, nếu hắn một mình trải qua kỳ nghỉ mà lỡ như xảy ra chuyện gì đó, há chẳng phải sẽ không có ai giúp hắn chia sẻ trách nhiệm à?

- Bỏ đi.

Trần Thư thở dài nói:

- Bận, đều bận, bận rộn quá…

Ngay khi hắn đang suy nghĩ xem nên trải qua ngày lễ Quốc Khánh như thế nào thì một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

- Ngươi là Trần Thư?

Trần Thư hơi giật mình, vừa quay đầu lại đã thấy có mười mấy người đang tràn đầy vẻ thù hận đi đến.

- Không phải đâu!

Hắn bình tĩnh lắc đầu.

Lưu Khanh của Ngự Thú Hội nhíu mày:

- Ngươi dám nói mình không phải Trần Thư?

Ánh mắt hắn ta nhìn về phía đám người Vu Giang, chẳng lẽ hắn ta nhìn nhầm?

- Lưu sư huynh, chính là hắn, dù có biến thành tro ta cũng nhận ra!

Vu Giang lập tức đứng lên nói:

- Hôm nay ngươi nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích!

- Ồ! Chờ ta một chút!

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, mở ba lô chiến đấu ra rồi ném cho Vu Giang thứ gì đó.

- Ừm? Đây là cái gì?

- Băng dán cho các ngươi đó!

- ?

Lưu Khanh hai tay ôm ngực nói:

- Tên nhóc nhà ngươi có chút gan dạ đấy!

Thực lực của hắn ta là Hắc Thiết Cấp Tam Tinh, lại là năm ba khối thiên tài, đương nhiên là không sợ tân sinh như Trần Thư đây.

Lưu Khanh bình tĩnh nói tiếp:

- Cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là bị bọn ta đánh một trận, hoặc là dùng Khế Ước Linh thi đấu công bằng!

- Đừng nói nữa, ta chọn cái thứ nhất!

Trần Thư di chuyển tay phải của mình, một con dao giết lợn dính đầy vết máu đen lại xuất hiện…

- …

Vẻ mặt Lưu Khanh cứng đờ, không khỏi nuốt nước miếng.

Tuy là Hắc Thiết Cấp Tam Tinh nhưng thể lực của hắn vẫn không thể chống chọi được với nhát dao giết lợn…

- Hừ!

Lưu Khanh cố hết sức giữ bình tĩnh nói:

- Lưu Khanh ta không bao giờ cho người khác có cơ hội lựa chọn, ngươi chỉ có thể chấp nhận lựa chọn thứ hai!

- …

Khóe miệng những người đi cùng hắn ta đều giật giật, không ngờ khả năng ứng biến của Lưu Khanh lại mạnh như vậy!

Trần Thư định nói gì đó, nhưng một bảng lựa chọn đã xuất hiện trước mặt hắn.

【 Phương án một: Đồng ý với đối phương, dùng Khế Ước Linh tỷ thí một phen, giành được thắng lợi. Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực + độ thuần thục của Đại Lực Dược Tề tăng lên cấp Tông Sư. 】

【 Phương án hai: Từ chối tỷ thí, giơ cao đao mổ heo rồi hô to: “Cho dù là đối mặt với kẻ địch mạnh đi nữa thì ta cũng phải chém ra một mảnh thế giới tươi sáng!” Phần thưởng hoàn thành: Một cây đao mổ heo hoàn toàn mới! 】

【 Phương án ba: Đặt đao mổ heo lên cổ mình, nếu như đối phương không tha thứ thì lập tức lấy cái chết tạ tội! Phần thưởng hoàn thành: Thu được danh hiệu “Kẻ tàn nhẫn chân chính”, hiệu quả mang lại: Người qua đường sẽ dễ dàng cảm thấy sợ hãi với ngươi. 】

Trần Thư hơi ngẩn người, nhịn không được mà há hốc miệng.

Cái lựa chọn thứ hai với thứ ba quá là bất hợp lí rồi đấy… Mẹ nó, thật đúng là một cái hệ thống lật trời mà!

- Ta ngược lại có thể đồng ý tỷ thí với các ngươi…

Trần Thư sờ sờ cằm, nói:

- Nhưng ta phải hỏi trước một chút, ai sẽ đánh với ta?

Lời này vừa nói ra, đám người Lưu Khánh nhìn nhau một cái.

- Khánh ca, để ta lên đi!

Trong mắt Vu Giang có hận ý, hắn ta đã bị Trần Thư chọc cho nhiều lần, cơn giận trong lòng nhất định phải phóng thích ra!

Lưu Khánh nhướng mày, mở miệng nói:

- Có nắm chắc không?

Vu Giang đi tới bên tai đối phương, nói nhỏ:

- Một tên tân sinh mà thôi, yên tâm gây khó dễ!

Hắn ta cũng là Hắc Thiết Nhất Tinh, nhưng đã ăn đầy đủ dược tề chủ yếu cho nên sức chiến đấu cũng không kém. Người có thể vào được Học Bá Lâu thật ra cũng không đơn giản.

Hơn nữa, hắn ta cũng đã điều tra qua hai Khế Ước Linh của Trần Thư đều là cấp D nên tất nhiên có lòng tin tất thắng.

Lưu Khánh gật đầu nói:

- Vậy Vu Giang sẽ đánh với ngươi!

- Chỉ có hắn ta thôi ư?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Nếu là tỷ thí đơn thuần thì ta không đánh đâu, hay là chúng ta đặt được một ngàn tín chỉ đi?

- Một ngàn?

Vẻ mặt đám người Lưu Khánh giật mình, ngươi thật sự dám mở miệng nói như thế!

Một ngàn tín chỉ tương đương với hơn trăm triệu, cho dù có nhiều tiền như vậy đi nữa thì cũng luyến tiếc đặt cược toàn bộ.

Lưu Khánh nhướng mày, mở miệng nói:

- Chỉ cược hai trăm tín chỉ!

Bọn hắn cũng không phải là người ngu, Trần Thư đã dám cược thì nhất định đã nắm chắc rồi.

- Không được, quá ít!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Năm trăm tín chỉ!

Lưu Khánh nói:

- Ba trăm!

- Mẹ nó ta nói năm trăm!

Vẻ mặt Trần Thư phát lạnh, trực tiếp lại lấy đao mổ heo ra…

- Mẹ nó! Đây rốt cuộc là ai uy hiếp ai vậy!

Chương 577: Giống như là bị bọn cướp uy hiếp… (2)

Khóe miệng Lưu Khánh giật giật, không phải hắn ta mang người đến tính sổ à? Sao lại cảm giác được mình giống như bị bọn cướp uy hiếp vậy? Đúng ngay lúc này thì có một giọng nói truyền đến.

- Vậy cứ đánh cược một ngàn tín chỉ đi!

Một nam tử với thân hình cao lớn đang từ xa đi tới, tuy rằng vẻ mặt rất bình thản nhưng lại có một loại khí thế thản nhiên tản ra.

Trong lòng Trần Thư giật mình, rất nhanh đã nhận ra giọng nói của đối phương.

Chính là Lục Uyên – Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp của Ngự Thú Hội!

Trong mắt Lục Uyên có ý cười chế giễu, hắn ta nói:

- Nếu như ngươi thua thì đưa cho chúng ta một ngàn tín chỉ, còn nếu chúng ta thua, từ nay về sau Ngự Thú Hội sẽ không làm phiền đến ngươi nữa!

- Hả? Có hơi không công bằng rồi thì phải?

Trần Thư nắm chặt đao mổ heo trong tay, đôi con ngươi không ngừng chuyển động, suy nghĩ đối sách.

Nếu dựa vào đao mổ heo thì nhất định không dọa được Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp.

Lục Uyên chắp hai tay sau lưng, trong mắt có nét kiêu ngạo và tự tin của một thiên tài.

Chân phải của hắn ta dùng sức đạp mạnh, lại giống như khinh công trong võ hiệp, nhanh chóng lướt đến.

Khóe miệng của hắn ta mang theo ý cười, nói:

- Lục Uyên ta từ trước đến nay đều tin vào thực lực…

Ầm!

Trong chốc lát, bên phải hắn ta đã lập tức xuất hiện một bóng người, trực tiếp đá mạnh một cú về phía sau đầu gối của Lục Uyên.

- Mẹ nó!

Vẻ mặt bình tĩnh vốn có của hắn ta lập tức thay đổi, chỉ cảm thấy có một cỗ lực lớn truyền đến, thúc ép cho hai chân của hắn ta uốn cong.

- Ngự Thú Sư cùng cấp!

Lúc này, Lục Uyên không kịp làm ra bất kỳ động tác gì, hai chân hắn ta mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Xuy xuy xuy!

Sức mạnh đẩy hắn ta xông về phía trước vẫn còn tồn tại, điều này làm cho hắn ta quỳ trượt một đường, thầm chí dưới đầu gối còn không ngừng xuất hiện tia lửa chói mắt.

- Chuyện này…

Một màn kịch tính như vậy khiến người qua đường nhao nhao nhìn lại, vừa nhìn đã lập tức ngẩn người ngay tại chỗ.

Đây có phải có chút bất hợp lí quá hay không vậy…

Mấy giây sau đó, Lục Uyên cuối cùng cũng dựa vào lực ma sát mà ngăn lại thân thể đang xông về phía trước.

- Lục hội trưởng, ngươi không sao chứ?

Trong mắt những người còn lại của Ngự Thú Hội đều có ý cười, nhưng tốt xấu gì cũng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nên miễn cưỡng nhịn xuống.

Bọn họ đỡ Lục Uyên lên, ánh mắt không nhịn được mà nhìn về phía đầu gối của hắn ta.

Chỉ thấy quần ở đầu gối của Lục Uyên đã bị rách ra hai cái lỗ lớn, trên đó là một mảnh đen nhánh, nhìn qua vô cùng buồn cười.

- Thì ra là hội trưởng của Ngự Thú Hội à!

Khóe miệng Trần Thư nhếch lên một nụ cười, giơ ngón tay cái lên, nói:

- Phương thức xuất hiện quả nhiên không phải bình thường! Tại hạ bái phục!

- Ma sát khoảng cách xa như vậy, thế mà lại không bị thương chút nào, không hổ là Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp!

- Lục hội trưởng, lúc nào có thể ra video dạy học không? Mọi người đều muốn học đó!

A Lương và Vương Tuyệt cũng bàn luận tới lui. Dựa vào tâm tính đánh không lại thì cũng muốn ghê tởm chết đối phương, không ngừng trào phúng.

Vẻ mặt Lục Uyên phát lạnh, chỉ quét mắt nhìn ba người một chút rồi lập tức quay đầu nhìn về phía đầu sỏ đã làm cho mình xấu mặt.

- Phương Tư! Ngươi đã trở thành Bạch Ngân rồi?

- Thế nào? Lục Uyên ngươi đều là Bạch Ngân Cấp, ta trở thành Bạch Ngân không phải rất bình thường sao?

Phương Tư khoanh hai tay trước ngực, khóe miệng có một nụ cười nhạt.

- Lần này mặc kệ chuyện của ngươi chứ?

Vẻ mặt Lục Uyên khó coi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Phương Tư.

Trần Thư trực tiếp báo ra câu lạc bộ, mở miệng nói:

- Ngươi dám đối phó với câu lạc bộ túi phân Urea của chúng ta, trưởng câu lạc bộ của chúng ta sao có thể đứng nhìn chứ hả!

- Câu lạc bộ gì cơ?

Lục Uyên sững sờ, có chút nghe không hiểu.

Trần Thư nói:

- Câu lạc bộ túi phân Urea, Phương Tư tỷ là trưởng câu lạc bộ của chúng ta!

Vừa vặn mượn một trận này để cho túi phân Urea nhất chiến thành danh, sau đó là có thể tuyển nhận thêm nhiều thành viên rồi.

Như vậy hội phí chẳng phải sẽ liên tục tới sao…

Vương Tuyệt và A Lương cũng hiểu được ý tứ của Trần Thư, lập tức cao giọng la lên.

- Phân Urea trưởng uy mãnh!

- Phân Urea trưởng uy mãnh!

- ? ?

Vẻ mặt Phương Tư cứng đờ, đây cái kiểu xưng hô mẹ gì thế?

Thoạt nghe xong thật giống như gọi trâu gọi ngựa vậy, nhưng tỉ mỉ nghe lại, thật ra… Còn không bằng thoạt nghe…

Bước chân của Phương Tư trì trệ, một giây sau đã trực tiếp tiêu sái quay người, nói:

- Xin lỗi, không mang máy theo trợ thính, nhìn lầm người rồi…

- Không phải mà tỷ, tỷ ruột của ta!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, lập tức tiến lên phía trước kéo Phương Tư lại, đồng thời trừng mắt nhìn hai người A Lương một chút.

Hai người lập tức im miệng, Phương Tư lúc này mới miễn cưỡng ở lại.

Trần Thư thấy vậy mới quay đầu nhìn Lục Uyên, mở miệng nói:

- Đại hội trưởng Lục, còn muốn đánh nữa hay không? Nếu các ngươi thua thì cho ta một ngàn tín chỉ là được!

Hai mắt của hắn lóe lên ánh sáng, thật không ngờ mới trở về trường đã lập tức có thu hoạch rồi.

- Đánh!

Chương 578: Đánh lén là vi phạm sao?

Lục Uyên nhướng mày, quay người nói: - Vu Giang, ngươi có bao nhiêu tín chỉ?

- Lục ca, ta chỉ có hai trăm tín chỉ…

Vu Giang nhỏ giọng nói, chỉ riêng hai trăm tín chỉ này thôi đã là toàn bộ tiền tiết kiệm của hắn ta trong một học kỳ gần đây rồi.

- Vậy chúng ta cược ba trăm tín chỉ!

Lục Uyên kiên quyết nói, tuy rằng hắn ta có một ngàn tín chỉ, nhưng sao có thể đặt hết thắng bại lên người Vu Giang được chứ?

Lỡ đâu thua, chính hắn ta cũng không chịu nổi.

Cuối cùng, một mình Vu Giang lấy ra hai trăm tín chỉ, mỗi người còn lại đều góp ra một chút tín chỉ, gom lại là đủ ba trăm tín chỉ.

- Được rồi!

Trần Thư lắc đầu, không nghĩ tới người của Ngự Thú Hội lại cẩn thận như vậy, không chịu đặt cược lớn.

Một khắc sau, mọi người đi tới bên trong Ngự Thú Quán số hai. Ngoại trừ người của hai câu lạc bộ ra thì các sinh viên đi ngang qua cũng đến xem cuộc chiến. Trận đọ sức giữa tân sinh

viên và lão sinh viên luôn có thể hấp dẫn ánh mắt người khác, huống chi Vu Giang còn là người của câu lạc bộ số một trong trường.

- Các ngươi nói xem tân sinh kia có thể thắng không?

- Phỏng chừng có chút nguy hiểm, tuy là cùng một cấp bậc, nhưng thực lực của hai người vẫn có khoảng cách.

- Đúng vậy, Vu Giang đã trải qua một năm đại học, được học phủ bồi dưỡng, còn tân sinh kia mới nhập học một tháng, có thể tăng lên cái gì chứ?

Mọi người bàn luận ầm ĩ, phần lớn mọi người đều coi trọng Vu Giang.

- Vậy cũng không hẳn! Lúc kiểm tra nhập học, một mình Trần Thư đã lật đổ được cả lớp đó, thực lực tuyệt đối mạnh đến mức không còn gì để nói!

- Đúng vậy đó, trừ phi Vu Giang có thể lật tung năm hai đại học lên!

Có tân sinh lập tức vì Trần Thư mà bất bình, cùng là tân sinh, tất nhiên sẽ không hy vọng đối phương thua.

- Các ngươi thật đúng là ngây thơ, Hắc Thiết Cấp đánh một đám cấp cơ sở là hoàn toàn dễ dàng luôn đó được không?

Trong lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi thì hai người đã đi tới vị trí tác chiến trên đài tỷ thí.

- Hôm nay ta phải cho ngươi biết, thực lực của Ngự Thú Sư vĩnh viễn phải phụ thuộc vào Khế Ước Linh!

Hai mắt Vu Giang toát lên vẻ tự tin, phảng phất như sắp đạt được thắng lợi vậy.

Dứt lời, hắn ta đã lập tức trực tiếp triệu hồi ra hai Khế Ước Linh của mình.

Chỉ thấy một con chim lông vũ màu đỏ xuất hiện trong nháy mắt, xung quanh thân thể nó phát ra một chút ánh đỏ, phảng phất như những đốm lửa nhỏ vậy.

Chính là Phần Vân Tước siêu cấp S!

Là một thành viên của Học Bá Lâu, Vu Giang tất nhiên là có thực lực.

Mà Khế Ước Linh còn lại của hắn ta chính là Ngân Bối Tích Dịch cấp A, là Khế Ước Linh thuộc về hệ Phòng Ngự.

Một con tiến công, một con phòng ngự, đúng là một sự phối hợp không hề tệ.

- Triệu hồi ra Khế Ước Linh của ngươi đi!

Vu Giang khoanh hai tay trước ngực, giống như đã nắm chắc phần thắng.

- Giang thiếu, đến phân đoạn hỏi đáp rồi!

Khóe miệng của Trần Thư xuất hiện nụ cười quỷ dị, hắn nói:

- Mấu chốt của việc đánh lén là gì?

- Ấy… Là phân tán sự chú ý…

Vu Giang dường như là nói đáp án ra theo bản năng.

Một giây sau, sắc mặt của hắn ta lập tức thay đổi, trong mắt tràn ngập cảnh giác, không ngừng quan sát bốn phía xung quanh.

Chỉ cần Trần Thư nói ra những lời này, có nghĩa là muốn đánh lén hắn ta.

Ngay vào lúc Vu Giang đang quan sát bốn phía thì chợt thấy khoảng không phía trên Phần Vân Tước bỗng nhiên vỡ tan, một cái mông màu vàng to lớn đột ngột xuất hiện!

Ầm!

Đôi con người của Phần Vân Tước co rút lại, trong nháy mắt đã phát giác được cảm giác áp bách cực lớn.

Hai cánh của nó động đậy, tự mình sử dụng kỹ năng,

Chỉ thấy phía trên hai cánh của nó được bao trùm bởi ánh sáng màu đỏ, tốc độ tăng vọt một đoạn dài, thành công tránh được công kích của Slime.

- Có chút thông minh đấy!

Vẻ mặt của Trần Thư bình tĩnh, là một Khế Ước Linh siêu cấp S, cho dù không có chủ nhân chỉ huy thì nó vẫn có bản năng chiến đấu.

Đúng vào lúc Vu Giang vừa thở phào nhẹ nhõm thì miệng của Slime đã phồng lên, trực tiếp thổi ra cuồng phong, quỹ đạo rơi xuống của nó lập tức bị cưỡng ép thay đổi.

Trong phút chốc đã trực tiếp hung hăng đáp xuống!

Rầm!

Đôi con ngươi của Ngân Bối Tích Dịch như sắp rớt ra ngoài, tuyệt đối không ngờ rằng mục tiêu của Trần Thư lại là nó!

- Mẹ kiếp!

Sắc mặt của Vu Giang chấn động, trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu mà một Khế Ước Linh của hắn ta đã bị áp chế rồi.

Ngay tại lúc này, Slime ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm về phía Phần Vân Tước đang ở trên bầu trời, sử dụng ra kỹ năng khống chế Chấn Nhiếp Gào Thét.

- Òm ọp!

Hai mắt Phần Vân Tước thoáng cái đã tan rã, thậm chí còn có xu thế rơi xuống.

Phía dưới lại xuất hiện hai con Husky, trong mắt lóng lánh kỹ năng Quang Huy.

Chỉ thấy bọn chúng nhảy nhót qua lại, lấy tốc độ phóng thích cực nhanh, các loại kỹ năng băng cầu, hỏa cầu, lôi điện lập tức đánh tới.

- Đúng là vô sỉ mà!

Các sinh viên đứng ngoài quan sát đều bị chấn động, không nghĩ tới Trần Thư lại trực tiếp đánh lén, lấy thế lôi đình nghiền ép mà tấn công.

Chương 579: Đánh lén là vi phạm sao? (2)

Các sinh viên khác khi tỷ thí đều thoải mái triệu hồi Khế Ước Linh ra, quang minh chính đại đánh một trận. Làm gì có người nào vừa bắt đầu mà đã lập tức đánh lén cơ chứ? Hơn nữa lại còn thản nhiên mà đánh, phảng phất như đã diễn tập vô số lần rồi vậy!

- Uy lực lớn như vậy sao? Mà lại còn là Phân Thân Thần Kỹ thật sự!

Sắc mặt Vu Giang khiếp sợ, nói nhỏ.

Chỉ thấy vòng lửa bảo hộ quanh thân thể của Phần Vân Tước thế mà lại có chiều hướng vỡ tan.

Dựa vào Trì Tục Mãnh Công, kỹ năng của Husky càng ngày càng trở nên mãnh liệt.

- Gâu!

Cuối cùng, đôi mắt của hai con Husky xuất hiện ánh sáng màu đỏ, miệng cũng bắt đầu mở ra, hai luồng cột lửa vô cùng nóng rực trực tiếp đánh tới!

Rầm rầm rầm!

Vòng bảo hộ của Phần Vân Tước vỡ tan trong nháy mắt, bị hai luồng cột lửa đánh trúng.

- Kỹ năng Bạch Ngân Cấp cao cấp?

Sắc mặt Vu Giang trắng bệch, rất nhanh đã nhận ra đó chính là Tử Vong Hỏa Trụ, hơn nữa cấp bậc cũng tuyệt đối không thấp!

Không đến hai phút đồng hồ, hai Khế Ước Linh của Vu Giang đã bị áp chế toàn bộ, không còn một chút khả năng thắng lợi nào.

- Mạnh như vậy sao?

Lục Uyên nhướng mày, may mắn là hắn ta không đặt cược lớn, nếu không bây giờ đã thua lỗ một trận lớn rồi.

Hắn ta là Bạch Ngân Cấp, ánh mắt xảo quyệt, mặc dù Trần Thư có hành vi đánh lén nhưng cũng không thể phủ nhận, cho dù có quang minh chính đại đánh đi nữa thì Vu Giang cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

- Nguyên Tố Thú là cấp D, nhưng lực công kích đáng sợ như thế đã là siêu cấp S rồi. Còn con Slime kia nhất định cũng không phải loại hiền lành gì, ít nhất cũng phải cấp S!

Trong lòng Lục Uyên không ngừng tính toán, tiến hành phán đoán với thực lực của Trần Thư. Cho dù là đặt ở năm hai đại học đi nữa thì thực lực của đối phương e là cũng phải nằm trong top mười.

- Tại sao có thể như vậy…?

Vu Giang nắm chặt hai tay, hắn ta sẽ thua sao?

Hắn ta đưa tay phải ra, nhịn không được nói:

- Ta không phục! Ngươi mẹ nó chơi đánh lén!

- Hả? Đánh lén là vi phạm sao? Luật Ngự Thú nào quy định ta không thể đánh lén chứ?

Trần Thư đối mặt với vẻ mặt của mọi người, hoàn toàn không có một chút xấu hổ nào, mà ngược lại mặt mũi còn rất tự hào là đằng khác!

Bởi vì là thi đấu cá nhân, lại không có trọng tài chuyên nghiệp nên việc hắn đánh lén hoàn toàn là hợp tình hợp lý!

Đúng lúc Vu Giang còn muốn nói gì thêm thì vẻ mặt của hắn ta lập tức trở nên sửng sốt.

Chỉ thấy Trần Thư lấy ra đủ loại đồ gia vị ngay tại chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bên trên đài tỷ thí.

- Mẹ nó!

Vẻ mặt của Vu Giang chấn động, mắt thấy hai luồng cột lửa của Husky vẫn đang tiếp tục như cũ. Mùi thịt bắt đầu tản ra từng trận, làm người ta không nhịn được mà nuốt một ngụm nước miếng.

Trong lòng của hắn ta chấn động vô cùng, ngươi thế mà lại muốn ăn Khế Ước Linh của ta?

Mẹ nó tên này rốt cuộc là ai vậy?

Vu Giang thu hồi hai Khế Ước Linh, nếu chậm nửa khắc, thì chỉ sợ thật sự sẽ bị nấu chín rồi.

- Nhận thua?

Trong mắt Trần Thư có vẻ tiếc nuối, cái con Phần Vân Tước kia thật sự quá thơm rồi.

- Hừ!

Sắc mặt Vu Giang vô cùng khó coi, không nghĩ tới chẳng những bị hành hung, lại còn thua 200 học phần.

- Giang thiếu, kỳ thật ta có thể không cần học phần của các ngươi!

Trần Thư cũng thu hồi hai Khế Ước Linh, đi tới phía trước Ngự Thú Hội.

- Hửm? Ngươi muốn làm cái gì?

Vu Giang hơi sững sờ, đây chính là 300 học phần, giá trị ít nhất là 3000 vạn.

- Ta muốn ăn Khế Ước Linh của ngươi!

Trần Thư liếm liếm bờ môi, trong mắt tràn đầy vẻ muốn ăn.

- Ngươi?!

Vu Giang chỉ cảm thấy đối phương là đang nhục nhã hắn, ngón tay đều run rẩy lên.

- Ta nhất định sẽ trở lại!

Hắn ta cũng không quay đầu lại, rời đi Ngự Thú Quán, không thể chịu đựng được ánh mắt của mọi người.

- Đáng tiếc…

Trần Thư lắc đầu, nhìn phía Lục Uyên, nói ra:

- Lục đại hội trưởng, chuyển học phần cho ta đi!

- Ta có một vấn đề!

Lục Uyên hai tay ôm ngực, trong mắt đã có phần coi trọng Trần Thư. Vẻ mặt Trần Thư bình thản nói:

- Có yêu!

- ??

Khóe miệng Lục Uyên co quắp, mẹ nó ngươi có phải bị bệnh hay không?!

Chưa chi đã dự đoán vớ vẩn vậy rồi?

- Ta muốn hỏi, Tử Vong Hỏa Trụ của ngươi rốt cuộc là cấp bao nhiêu?

Đây là chỗ khiến hắn ta cảm thấy kỳ quái nhất.

Nói chung, Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp mới có thể lĩnh ngộ kỹ năng bạch ngân. Nếu là vượt cấp quá lớn, Khế Ước Linh khả năng sẽ không cách nào tiêu hóa máu thịt lãnh chúa, làm cho không lĩnh ngộ kỹ năng được.

Nhưng Husky chỉ là Hắc Thiết Nhất Tinh, lĩnh ngộ Tử Vong Hỏa Trụ cũng chỉ có thể là cấp một. Nhưng mà, vô luận là uy lực, phạm vi hay là thời gian kéo dài, đều không phải kỹ năng cấp một có thể đạt tới.

Trần Thư nhún vai, nói ra:

- Một vấn đề, một ngàn học phần!

- …

Khóe miệng Lục Uyên co quắp, ngươi là đời trước chưa từng gặp qua tiền à…

Trần Thư nhíu mày nói ra:

- Lục đại hội trưởng, ngươi không phải là muốn quỵt nợ đấy chứ?

- Hừ!

Chương 580: Hắn chỉ là muốn kiếm tiền mà thôi…

Vẻ mặt Lục Uyên lạnh lẽo, trực tiếp chuyển cho đối phương 300 học phần, quay người dẫn người rời đi. - Lục hội trưởng, ta thỉnh cầu các ngươi một việc!

Trần Thư nhận được 300 học phần, tâm tình lập tức vui vẻ.

Hắn gọi bọn người Lục Uyên đang muốn rời đi lại.

Lục Uyên nhướng mày, mở miệng hỏi:

- Chuyện gì?

- Các ngươi mặc dù đã thua, nhưng nhớ rõ phải tới tìm ta gây sự đấy!

- ???

Vẻ mặt Lục Uyên không thay đổi, nói ra:

- Ngươi là thật không sợ Ngự Thú Hội?

Trần Thư nhún vai, cười hì hì nói:

- Sợ cực kỳ ấy chứ, nhưng ta đang thiếu học phần nha! Thì chỉ có thể trông cậy vào các ngươi thôi.

- Ngươi?!

Bọn người Lục Uyên trừng mắt liếc nhìn Trần Thư, trong nội tâm tràn đầy tức giận. Ngươi thật sự khinh người quá đáng!

Phương Tư bình thản mở miệng nói ra:

- Sao nào? Muốn lấy nhiều bắt nạt ít?

- Lục Uyên, không bằng chúng ta tỷ thí một trận thì sao? Cho học đệ học muội nhìn xem thực lực đại học năm 4 của chúng ta!

- Chỉ cần cá cược 2000 học phần là tốt rồi!

Lục Uyên nao nao, thu liễm tức giận. Hắn ta đánh giá qua lại Phương Tư, nói ra:

- Xem ra ngươi đã thức tỉnh một cái Khế Ước Linh không tồi nha…

Bằng vào hiểu biết của hắn ta về Phương Tư, đối phương tuyệt đối là có nắm chắc phần thắng đấy, nếu không sẽ không đưa ra tỷ thí.

Phương Tư bình thản nói:

- Đến cùng thì có đánh hay không đánh?

- Về sau sẽ có cơ hội đọ sức đấy!

Lục Uyên liếc nhìn nàng thật sâu, cuối cùng đưa người đi ra khỏi Ngự Thú Quán.

- Đáng tiếc…

Phương Tư lắc đầu, vì để đột phá nàng đã tiêu hết toàn bộ tiền cùng học phần rồi.

Sau khi trở thành Bạch Ngân Cấp, mỗi một lần tăng cấp là lại cần tài nguyên rộng lớn.

Trần Thư bu lại, mở miệng nói ra:

- Phương Tư tỷ, ngươi thiếu tiền à?

- Thiếu chứ!

Phương Tư thở dài, gật đầu nói:

- Ta hiện tại phải bịt mặt mới đi ra ATM rút tiền, vì sợ mấy phần tử phạm pháp … cười cợt!

- ???

Khóe miệng Trần Thư co quắp, có cần không hợp thói thường như vậy hay không?!

- Học tỷ, thiếu tiền thì có thể nói với ta chứ!

Vẻ mặt A Lương chấn động, phảng phất ngửi được mấu chốt buôn bán, lập tức lấy ra một tấm danh thiếp.

- Cao nhất sẽ vay được một tỉ, mỗi tháng chỉ cần trả lãi chín phần!

- Bà mẹ nó! Ngươi không muốn sống nữa sao?!

Trần Thư lập tức bưng kín miệng A Lương. Má nó, ngươi không muốn sống chăng, dám cho Phương Tư vay nặng lãi!?

Quả nhiên, một giây sau, thân hình A Lương trực tiếp bay ra tràng tỷ thí.

Trần Thư cùng Vương Tuyệt cúi đầu, yên lặng dựng lên một thập tự cho hắn ta.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm quen thuộc.

- A Lương, còn có người dám động tới ngươi tại Hoa Hạ học phủ?!

- Ngươi đây còn có thể nhẫn nhịn ư?! Nói với ta, là ai làm! Ta nhổ nước bọt vào mặt hắn!

- Ta sẽ cho hắn thêm hào quang, lại để cho lòng hắn run sợ!

Chỉ thấy có ba người vịn A Lương về tới bên trong Ngự Thú Quán.

- Không cần đâu, không có ai đánh ta.

Khóe miệng A Lương co lại, không ngừng khuyên nhủ:

- Ta chỉ là tự mình bay ra đến đấy.

Trương Đại Lực vô cùng trượng nghĩa nói:

- Hãy bớt sàm ngôn đi! Chúng ta nhất định phải lấy lại danh dự! Bất kể là ai, hôm nay nhất định phải bị đánh!

Con mắt Trần Thư thoáng nhìn, chỉ thấy khóe miệng Phương Tư có dáng tươi cười nhàn nhạt. Phương Tư mở miệng nói:

- Đại Lực, ngươi muốn đánh ta?

- ???

Ba người Trương Đại Lực ngẫng đầu, thoáng một phát đã nhìn thấy Phương Tư, thần sắc của hắn ta lập tức cứng lại rồi.

Hắn cùng với Từ Tinh Tinh, Tạ Tố Nam liếc nhau, trực tiếp đẩy A Lương ra.

- Ta đã nói A Lương ngươi quả không phải là một người tốt!

- Vậy mà gây sự với Phương Tư tỷ, không thể tha thứ!

Ngay sau đó, ba người trực tiếp vây đánh A Lương…

- Đậu xanh rau má!

A Lương không ngừng kêu thảm, hắn ta chỉ là muốn kiếm tiền, đến cùng đã làm sai cái gì chứ…

- Tốt rồi!

Phương Tư lắc đầu cười cười, đừng nhìn A Lương kêu rất thảm, ba người Trương Đại Lực căn bản không dùng lực.

Khóe miệng Trần Thư cũng mang theo ý cười, trùng trùng điệp điệp ôm ba người.

- Ba người các ngươi làm sao tới đây rồi hả?

Trương Đại Lực mở miệng nói ra:

- Tới tìm ngươi đó nha, hôm Quốc Khánh có kế hoạch gì chưa?

- Đang chờ các ngươi tới đấy thôi, không hổ là hảo huynh đệ của ta!

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, vốn tưởng rằng sẽ một người trải qua Quốc Khánh, kết quả bọn người Trương Đại Lực lại đến.

Hắn nhịn không được ngửa mặt lên trời thở dài. Rốt cục cũng có người cùng hắn gánh trách nhiệm rồi…

Trương Đại Lực vỗ vỗ nồi sắt trên tay mình, mở miệng nói ra:

- Vừa vặn, Quốc Khánh này ta muốn tới thành phố Lam Hải tham gia một trận đấu linh trù, các ngươi tới làm đội cổ động viên cho ta!

Trước mắt Trần Thư lập tức xuất hiện lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Cùng Trương Đại Lực đi tham gia trận đấu! Hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng: Mở khóa sổ tay dược tề mới: Linh Mộc Dược Tề 】

【 Lựa chọn 2: Cùng A Lương phụ đạo đệ tử! Hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng: Hai vạn Hoa Hạ tệ 】

【 Lựa chọn 3: Ở lại học phủ, tu luyện tiềm lực! Hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng: chút ít Ngự Thú Lực 】

Chương 581: Ta quả thực chưa từng tu luyện qua…

Trần Thư nao nao, hắn khẳng định là không thể nào phụ đạo đệ tử được đấy. Về phần ở lại học phủ tu luyện tiềm lực, chó cũng không luyện được… Hắn trực tiếp xác định Lựa chọn 1, gật đầu đáp ứng.

Trương Đại Lực mở miệng nói ra:

- Phương Tư tỷ, cùng đi không?

- Các ngươi đi thôi, ta có việc bận rồi.

Phương Tư lắc đầu, mặc dù đã trở thành Bạch Ngân Cấp, nhưng vẫn y nguyên không thoát thân ra được.

Cuối cùng, Trần Thư cùng Trương Đại Lực, Tạ Tố Nam cùng với Từ Tinh Tinh giao hẹn xong.

Bốn người cùng nhau đến thành phố Lam Hải vượt qua kì nghỉ Quốc Khánh vui sướng.

Một đoàn người đi đến căn tin Hoa Hạ học phủ.

- A Lương, ta nói ngươi làm sao dám chứ!

Trần Thư nắm bả vai A Lương nói ra:

- Ngươi không phải là không có tiền sao?

Vẻ mặt A Lương bình thản nói:

- Vay nặng lãi nha!

- ???

Trần Thư thoáng giật mình, nói ra:

- Má, ngươi sao lại tìm đến vay nặng lãi để mượn tiền chứ?

Vẻ mặt A Lương vô tội mà hỏi:

- Có vấn đề sao?

- …

Bọn người Trương Đại Lực cũng nhao nhao trông lại, nhịn không được giơ ngón tay cái lên.

Không nghĩ tới thậm chí có quỷ tài kiếm tiền không hợp thói thường như vậy!

Một đám người đi tới căn tin, hôm nay là ngày nghỉ, học phủ đều trở nên quạnh quẽ hơn không ít.

Cơm trưa ở căn tin chẳng những là miễn phí đấy, hơn nữa dinh dưỡng còn phong phú. Mọi người lấy cơm, ngồi vây lại với nhau, bầu không khí hiển nhiên vô cùng hài hòa.

- Trần Bì, Hoang Thạch Sơn Lâm có phải ngươi tạc hay là không!

Tạ Tố Nam vừa ngồi xuống, đã trực tiếp hỏi tới vấn đề mấu chốt.

Lời này vừa nói ra, những người còn lại đều trông lại, muốn đạt được một đáp án.

- Cơm trưa trong căn tin thật sự thơm nha, còn đặc biệt có thịt hung thú!

Vẻ mặt Trần Thư hưởng thụ, chuyên tâm ăn cơm.

Mặc dù hắn không trả lời thẳng, nhưng có đôi khi, hỏi một đằng trả lời một nẻo đã là đáp án rồi.

- May mắn chúng ta không có ở trên Hoa Hạ học phủ!

Tạ Tố Nam vỗ vỗ ngực, vẻ mặt may mắn.

Từ Tinh Tinh thấu hiểu rất rõ, nhẹ gật đầu, hoàn toàn có thể tưởng tượng tràng diện đáng sợ của Hoang Thạch Sơn Lâm lúc ấy…

- Về sau dùng một phần nhỏ!

Phương Tư rất nghiêm túc mở miệng nói ra:

- Phạm vi đạn hạt nhân quá lớn, ngươi cầm không được đâu!

- Tỷ, ý là để cho ngươi làm chứ gì…

Khóe miệng Trần Thư cong lên, thay Phương Tư nói ra một câu.

- Đều bị ngươi nói hết, ta còn nói cái rắm à.

Tay phải Phương Tư khẽ động, gắp mất thịt hung thú trong chén Trần Thư.

Một đám người vui vẻ hòa thuận đã ăn xong cơm trưa.

…

Lúc xế chiều, bọn người Trần Thư về tới trong kí túc xá. Ba người Trương Đại Lực giống nhau không có việc gì để làm, đi theo bọn họ về tới ký túc xá.

- Các ngươi tự ngồi mà xem TV đi!

Trần Thư về tới trong phòng, mở máy tính ra.

Hắn đăng nhập website hiệp hội Ngự Thú Sư, chuẩn bị mua bán một số đồ vật. Hôm nay tài sản của hắn có hơn ba tỷ, mặc dù nhìn có vẻ rất nhiều, nhưng kỳ thật một chút cũng không đủ dùng.

Đầu tiên là về phương diện dược tề, dược tề Cuồng Phong, dược tề Mộc Linh, các loại đều không có độ thuần thục, cần phải dược liệu cấp cơ sở để xoát độ thuần thục.

Đồng thời còn cần phải mua dược tề Hắc Thiết Cấp mà hắn không cách nào phối ra.

Muốn tăng thực lực lên, dược tề nhất định là phương thức nhanh nhất.

Trừ đó ra, chính là kỹ năng!

Tiểu Hoàng tạm thời không thiếu kỹ năng, chỉ là Husky khan hiếm kỹ năng. Nếu như có thể lĩnh ngộ toàn bộ kỹ năng lãnh chúa bạch ngân, tạo thành một kỹ năng thu phát vòng hoàn mỹ, tương đương với Husky có thể liên tục phóng thích kỹ năng rồi.

Lại phối hợp 【Trì Tục Mãnh Công】 và 【Phân Thân】

Khi đó, Husky mới có thể được gọi là súng máy pháp thuật!

Hắn đã có thể tưởng tượng ra tràng cảnh hai con Husky hủy thiên diệt địa rồi…

Đáng tiếc chính là, kỹ năng bạch ngân quá mắc. Nếu như là dựa theo xác suất lĩnh ngộ bình thường, một khả năng đã cần tới một tỷ Hoa Hạ tệ rồi.

- Thu lấy trước đã.

Trần Thư lắc đầu, đã sớm nghĩ kỹ hai cái kỹ năng. Theo thứ tự là Bạch Ngân Cấp 【Cự Hình Phong Nhận】 và 【Kịch Độc Mộc Trói】

Hắn có thể điều phối dược tề thuộc tính Phong cùng thuộc tính Mộc, nếu như hắn đề thăng làm Tông Sư Cấp, chắc hẳn lại là

một sự tăng trưởng không nhỏ.

Hai tài liệu kỹ năng đều có giá trị lên đến xấp xỉ một ngàn tám trăm vạn. Trần Thư vì để tiết kiệm thời gian, trực tiếp dùng giá 2000 vạn thu mua, nếu nhiều hơn nữa thì hắn cũng không còn đủ đâu.

- Hi vọng trong một tháng có thể thu đủ.

Trần Thư nói nhỏ, chuẩn bị dùng hai tỷ để mua kỹ năng, mà toàn bộ 100 triệu còn lại dùng để mua dược tề cùng dược liệu.

Chẳng những là thu mua tại trên mạng hiệp hội, hắn đồng thời cũng gọi điện thoại cho tập đoàn Thiên Hoa.

Hai con đường thu mua, hiệu suất tự nhiên sẽ tăng cao không ít.

Về phần hai mươi tám cái tài liệu lãnh chúa của Hoang Thạch Sơn Lâm, toàn bộ đều bán cho tập đoàn Thiên Hoa, tổng giá trị là tám ngàn vạn.

Tập đoàn Thiên Hoa nhất định là hơi có chút lợi nhuận, nhưng hắn cũng không so đo, chỉ cần một cái hiệu suất.

Chương 582: Sao ngươi đặc biệt báo tên của ta làm gì?

Đồng thời, Trần Thư cho bọn người A Lương tổng cộng 1000 vạn phí vất vả. Ai bảo lúc ấy Trần Thư đưa theo ba người đi ra khỏi cứ điểm, làm hại bọn họ đã không có được ban thưởng học phần.

- Có lẽ sẽ phải tốn kém không nhỏ rồi!

Trần Thư nói nhỏ, tài chính một tỷ hôm nay lại thêm cả chi phí trước kia, tổng cộng đại khái là một tỷ năm trăm triệu. Trên phương diện dược tề của hai con Khế Ước Linh cơ bản là được nuôi dưỡng hoàn mỹ.

…

Ngày một tháng mười,

A Lương lái xe chở bốn người Trần Thư đến sân bay kinh đô.

- Ta nói này Trần Thư, hai cái Khế Ước Linh của ngươi cứ không đúng nha!

A Lương mở miệng hỏi, hiện tại đại bộ phận tân sinh Hoa Hạ học phủ đều cảm thấy Trần Thư là ỷ vào đẳng cấp để áp chế. Một khi bọn họ đã thành Hắc Thiết Cấp, tất nhiên là có thể hành hung Trần Thư rồi.

Ai bảo hai cái Khế Ước Linh của hắn đều là Cấp D đâu này? Thật sự quá mức bị mê hoặc rồi.

Nhưng một trận chiến ngày hôm qua, A Lương đã ý thức được chỗ không đúng.

Khế Ước Linh của Vu Giang cũng là Hắc Thiết Nhất Tinh, hơn nữa còn đã học năm nhất đại học. Chỉ sợ Khế Ước Linh cũng đã uống dược tề chính, sức chiến đấu tuyệt đối không kém, nhưng lại hoàn toàn bị treo lên đánh.

- Mạnh sao?

Vẻ mặt Trần Thư thành thật, thở dài nói ra:

- Các ngươi chỉ có thấy được sức chiến đấu đại sát tứ phương của ta, nhưng rạng sáng mỗi ngày ta đều khắc khổ tu luyện, các ngươi lại không chứng kiến được!

- ???

Trên mặt bốn người đều tràn ngập dấu chấm hỏi (???), lời này chính ngươi sẽ tin sao?

Trần Thư lắc đầu, nói ra:

- Đương nhiên, không trách các ngươi được!

- Bởi vì ta cũng quả thực không có tu luyện…

- Ngươi quả thật rất bỉ ổi nha!

Bốn người ngay ngắn dựng lên một cái thủ thế quốc tế. Trên thực tế, thật sự bọn hắn chưa từng nhìn thấy Trần Thư tu luyện, cái này đã trở thành một câu đố mang tính thế giới.

Chỉ chốc lát, một đoàn người đến sân bay, bước lên tiến về đường đi đến thành phố Lam Hải.

Lúc xế chiều, bọn người Trần Thư thành công đã tới mục đích.

Bọn họ đi tới bên ngoài sân bay, nhìn qua thành thị xe tới xe đi, lập tức tràn ngập hưng phấn.

Thành phố Lam Hải thuộc về tuyến thành phố lớn, vô cùng phồn hoa. Cùng lúc đó, nó có một danh xưng đặc biệt: Thực Thần Chi Đô.

Một nguyên nhân là ngay cả cúp vô địch thực thần ba giới đều là đến từ thành phố Lam Hải, cái này dẫn tới vô số linh trù tranh nhau đến đây.

Cái nguyên nhân thứ hai là ba cái dị không gian trong thành thị đều thuộc về địa hình vùng biển.

Tuy rằng so cùng đẳng cấp, dị không gian càng nguy hiểm hơn nhiều, nhưng chất thịt hung thú loại biển ngon, tự nhiên là lựa chọn đầu tiên của linh trù.

Cái này cũng làm cho trong thành thị này, Linh Trù đều nhiều hơn Ngự Thú Sư nhiều, trong đó càng không thiếu các loại Linh Trù đẳng cấp cao.

Tạ Tố Nam quay đầu trông lại:

- Đại Lực, ngươi có thể nha, lập tức phải trở thành thực thần mới đấy?

Hiển nhiên, hắn ta cũng biết rõ danh xưng Thực Thần Chi Đô.

- Ngươi có phải ngốc hay không…

Trương Đại Lực quay đầu trông lại, nói ra:

- Cúp Thực thần là trận đấu Linh Trù toàn thế giới, tuyển thủ ít nhất cũng là Linh Trù cấp Hoàng Kim, ta chỉ là một Hắc Thiết Cấp đấy, tới tư cách trợ thủ còn không có đâu!

- Ách…

Khóe miệng Tạ Tố Nam co lại, hắn ta cho rằng đối phương là đến đây để tranh đoạt danh hiệu thực thần.

Trương Đại Lực nhấc lên nồi sắt trong tay, nói ra:

- Ta tham gia chính là Cúp Tân Tinh, là trận đấu năm tòa thành thị liên hợp tổ chức, so với Cúp thực thần là hai chuyện khác nhau.

Trần Thư vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, nói ra:

- Không có việc gì, chúng ta tin tưởng ngươi, sớm muộn cũng sẽ trở thành nam nhân thực thần!

- Thực thần?

Nhưng vào lúc này, một tiếng chế nhạo truyền đến.

- Hả?

Bốn người hơi giật mình, chỉ thấy một gã trẻ tuổi đeo kính mắt đã đi tới.

Vẻ mặt của hắn ta bình tĩnh, đánh giá qua lại bốn người một phen, nói ra:

- Ngươi chính là Trương Đại Lực à?

Trương Đại Lực mở miệng hỏi:

- Ngươi biết ta? Ngươi là ai?

- Hả? Ngươi không biết ta ư?!

Người trẻ tuổi nở nụ cười một phen, mở miệng nói ra:

- Tại hạ là sinh viên hàng đầu của đại học Linh Trù Lam Hải, Lục Song!

- Đỗ thiếu cố ý để ta đến đây giải thích cho ngươi hiểu, quán quân Cúp Tân Tinh hắn nắm chắc rồi! Ngươi có thể rời khỏi thành phố Lam Hải sớm chút!

Trần Thư giật mình, nói ra:

- Làm màu cả buổi, ngươi tới đây chỉ để truyền một lời này thôi hả? Ta còn tưởng rằng đại nhân vật nào đấy chứ!

Tạ Tố Nam cũng đồng dạng khóe miệng nở nụ cười, nói:

- Không phải, ngươi chỉ một tiểu nhân vật thì lại giả trang cái gì đây?

Từ Tinh Tinh đánh giá đối phương thoáng một phát:

- Con cóc đeo mắt kiếng, ngươi giả mạo sinh viên đúng không…

- Các ngươi là chơi với lửa!

Trong nội tâm Lục Song giận dữ, thậm chí thân hình đều giận đến có chút run rẩy lên.

- Đây là đang ở thành phố Lam Hải, các ngươi đừng quá kiêu ngạo! Đắc tội Đỗ gia sẽ phải trả một cái giá lớn, các ngươi sẽ đảm đương không nổi đâu!

Trong mắt Lục Song ẩn ẩn có ý uy hiếp.

- Là Đỗ gia thành phố Lam Hải?!

Chương 583: Sao ngươi đặc biệt báo tên của ta làm gì? (2)

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, trong mắt tựa hồ có chứa sợ hãi.
- Hiện tại đã biết sợ?

Lục Song chỉ cảm thấy trong nội tâm một hồi hả giận, rốt cục không ai không biết tên tuổi của Đỗ gia rồi.

- Tại hạ bồi thường chỗ không phải, ngươi tới đây một chút, ta cho ngươi thêm một cái bảo bối.

Khóe miệng Trần Thư có chứa nụ cười quỷ dị, lập tức mở ra ba lô tác chiến.

- Hả?

Lục Song giật mình, muốn hối lộ ta?

Tròng mắt của hắn ta chuyển động, đi tới gần, lửa giận trong lòng hơi chút hạ xuống.

- Ngươi thích màu vàng hay là màu xanh da trời?

- Cái gì?

- Coi như ngươi thích màu vàng đi!

Vừa dứt lời, trước mắt Lục Song lập tức xuất hiện một miệng túi đen ngòm, bên trong tựa hồ tràn đầy khí tức tội ác.

Trong chốc lát, Trần Thư cầm trong tay túi phân u-rê màu vàng, vô cùng chuẩn xác trùm đầu đối phương.

- Đậu xanh rau má!

Đầu Lục Song ở trong túi, lâm vào trong bóng tối, bắt đầu theo bản năng vùng vẫy.

- Mẹ nó, cho ngươi ở đó mà làm màu!

- Ngươi cũng không hỏi thăm một chút thân phận của chúng ta, dám dùng danh Đỗ gia để uy hiếp chúng ta?

Trần Thư đạp một cước, mở miệng nói ra:

- Vu Dịch ta có lúc nào dễ dàng sợ như vậy?!

Từ Tinh Tinh đồng dạng hiểu ý, đánh tới một quyền, nói ra:

- Mẹ nó, Vương Hằng ta ngay tại kinh đô chờ Đỗ gia các ngươi đến!

- Hừ! Trần Thư ta cũng không sợ!

Tạ Tố Nam gọi lớn một tiếng, lời lẽ cay độc trong miệng.

- ???

Trần Thư giật mình, trong mắt tràn đầy dấu chấm hỏi (???)

Tất cả mọi người là đặt tên giả danh địch nhân, mẹ nó sao ngươi lại báo tên của ta làm quái gì?!

- Ách … Thói quen …

Tạ Tố Nam cười khan một tiếng, theo bản năng nói ra tên Trần Thư.

Trần Thư trừng mắt liếc hắn ta, cái gì gọi là thói quen?!

Mẹ nó, ta rốt cuộc đã cõng bao nhiêu oan ức cơ chứ?!

Trọn vẹn 10 phút, nhân viên công tác sân bay mới chạy đến, nhìn một màn phía trước mắt.

- Các ngươi làm cái gì?!

Trần Thư cười cười, lấy túi phân u-rê xuống, nói ra:

- Đùa giỡn đấy, đùa giỡn đấy.

- Là đùa giỡn đấy sao?

Nhân viên công tác nhìn phía Lục Song bị đánh tơi bời.

Chỉ thấy trên mặt hắn ta xanh một miếng tím một khối, con mắt sưng phồng lên.

Lục Song đang muốn nói cái gì, ánh mắt lập tức nhìn phía tay phải Trần Thư đang cầm vũ khí.

Dĩ nhiên là một cái đao mổ heo!

- Vâng, chúng ta đều quan biết nhau, đùa giỡn đấy!

Thân hình Lục Song run lên, xoa xoa máu mũi, vừa cười vừa nói.

- Người trẻ tuổi bây giờ chừng mực thật rộng lớn, đều bị đánh thành như vậy rồi còn đùa giỡn đây này…

Nhân viên công tác lắc đầu, rời đi rồi.

- …

Khóe miệng Lục Song co lại, mẹ nó ngươi thực có can đảm tin tưởng nha.

Trong lòng của hắn ta đã có hối hận. Vốn tưởng rằng đối phương chính là một sinh viên bình thường, ỷ vào thân phận Đỗ gia, tùy ý có thể gây khó dễ rồi.

Kết quả đối phương vậy mà không hợp thói thường như vậy, sinh viên bình thường sẽ tùy thân mang theo đao mổ heo hay sao?!

Trần Thư yên lặng thu hồi đao mổ heo, vừa cười vừa nói:

- Rất thức thời đó nha!

- Đại ca, ta sai rồi…

Lục Song cúi đầu, không dám nhìn thẳng bốn người, nói ra:

- Ta chỉ là một tên truyền lời mà thôi…

Trần Thư mở miệng nói:

- Vậy ngươi sao còn kiêu ngạo như vậy?!

- Dựa theo lệ cũ, không phải hai quân giao chiến, không chém sứ giả đấy sao…

- Ngươi có phải đọc sách tới choáng váng rồi hay không?! Tội phạm ca của ngươi cũng không theo như lệ cũ mà làm việc, xéo đi!

Trần Thư trực tiếp một cước đạp bay Lục Song, cùng ba người Trương Đại Lực đã đi ra sân bay Lam Hải.

- Các ngươi chờ chút…

Lục Song chậm rãi đứng lên, bưng kín mặt, gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng lưng bốn người.

…

- Đại Lực, ngươi đắc tội với người ta rồi hả?

- Bốn người ngồi trên một chiếc xe taxi, đi đến khách sạn đã đặt trước.

Trương Đại Lực không để ý nói:

- Chuyện nhỏ, tiểu nhân ghen ghét tướng mạo của ta mà thôi!

Từ Tinh Tinh mở miệng nói ra:

- Hình như là có chút thân phận đó?

- Không biết nữa, chỉ biết là bố của hắn ta là thực thần.

- Thực thần?!

Vẻ mặt Tạ Tố Nam chấn động, nói xong mở điện thoại ra, tra ra thân phận Đỗ Thanh.

- Đỗ gia thành phố Lam Hải…

Trần Thư đồng dạng quay đầu nhìn sang, giờ mới hiểu được thân phận Đỗ gia. Trong nhà hắn ta hết đời này đến đời khác đều có Linh Trù xuất thân, mấy trăm năm nhiều lần lấy được quán quân Cúp Thực Thần. Gia tộc tại thành phố Lam Hải cắm rễ nhiều năm, có thể nói là thế lực vô cùng thế lực khổng lồ. Đồng thời lập ra tập đoàn Đỗ thị, là xí nghiệp ăn uống dương danh cả nước.

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Đại Lực, ngươi có thể mà, sao lại chọc tới Đỗ gia rồi?

- Chính là ghen ghét tướng mạo của ta…

- Bớt xàm!

Vẻ mặt ba người khinh bỉ, một bộ ngu ngơ của Trương Đại Lực sẽ có người ghen ghét sao?

- Được rồi, là đạo sư của ta có xung đột với cha của hắn ta. Cúp Thực Thần năm đó hình như là có ẩn tình gì đó.

Trương Đại Lực nhún vai, nói ra:

- Ta là môn sinh đắc ý của lão sư, dĩ nhiên là đã có mâu thuẫn cùng Đỗ Thanh.

Chương 584: Vị này chính là Đỗ tiểu thư…

Từ Tinh Tinh mở miệng nhắc nhở: - Thành phố Lam Hải thế nhưng mà là đại bản doanh của Đỗ gia đấy!

- Cái này thì có làm sao, trận đấu chủ yếu là xem thực lực! Ta sẽ không thua hắn ta đâu!

Trương Đại Lực mở miệng nói ra, trong mắt có tự tin cường đại, như là Trần Thư đối mặt Ngự Thú Sư đồng cấp vậy.

Một đoàn người đi tới trong khách sạn đã đặt sẵn, sắp xếp hành lý xong xuôi.

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Giữa trưa gọi đồ ăn ngoài đi, buổi chiều chúng ta đi ra ngoài dạo chơi.

Trận đấu Linh Trù Cúp Tân Tinh là ngày mai mới bắt đầu, bọn họ có thời gian ngắm cảnh thành phố Lam Hải thoáng một phát.

- Đi!

Bốn người thu thập một phen, tùy tiện chọn một phần mì thịt bò.

Chỉ chốc lát, nhân viên giao hàng giao đến rồi.

- Để ta thử xem tay nghề của Thực Thần Chi Đô!

Trần Thư đã sớm bụng đói kêu vang rồi, nhịn không được nuốt nước miếng.

- Hả?

Hắn thoáng một phát ngây ngẩn cả người:

- Thịt bò đâu này?

Chỉ thấy trước mặt hắn đặt ba hộp đồ ăn, đừng nói tới thịt, một chút dầu đều không có.

- Ta cũng không có…

Mặt khác, ba người đồng dạng chỉ có một chén nhỏ, không có nhìn thấy thịt bò trong truyền thuyết.

- Ta giống như tìm thấy được…

Trần Thư tìm kiếm qua lại, cuối cùng vậy mà đã tìm được một gói thịt khô của mì ăn liền…

- Đ- má nó!

Bốn người liếc nhau, quả nhiên đều chỉ có một gói thịt khô, bên trong hình như là có một chút hạt thịt bò…

- Cái này là mỹ thực của Thực Thần Chi Đô à…

Khóe miệng bốn người co quắp, thật không ngờ ngày đầu tiên đã gặp được sự tình khác người như vậy…

- Nhất định phải cho một cái đánh giá xấu!

Từ Tinh Tinh lắc đầu, chuẩn bị chụp ảnh đánh giá xấu.

Trần Thư dặn dò:

- Không cần phải vậy, mọi người tới đây đều không dễ dàng, Thương gia nhất định là có chỗ khó nói đấy.

- ???

Bốn người ngay ngắn trông lại, đây là lời mà tên tội phạm như ngươi sẽ nói ra sao?

- Trần Bì, ngươi sẽ không cho nổ tung tiệm mì của người ta đấy chứ…

- Nói cái gì đó!

Trần Thư móc ra một túi thịt bò kho trong ba lô, cắt thành từng miếng, toàn bộ đổ lên trên hộp, thoáng chút nhìn hộp đồ ăn trở nên thoải mái rồi.

- Hiện tại có thể chụp ảnh rồi!

Khóe miệng Trần Thư có dáng tươi cười, chụp ra hộp mì thịt bò chính thức, cho Thương gia một bình luận tốt, đồng thời viết:

- Cám ơn lão bản, thịt bò nhiều lắm, hoàn toàn ăn không hết!

- …

Khóe miệng bọn người Trương Đại Lực co quắp, ngươi được lắm đấy, nắm giữ chết chóc trần thế…

Chỉ chốc lát, Thương gia trực tiếp gọi điện thoại tới, Trần Thư đã đặc biệt cho hắn ta vào danh sách đen.

Loại Thương gia này nhất định là phải dùng thủ đoạn đặc biệt để thu thập rồi!

- Trần Bì, cho chúng ta một ít thịt bò kho đi!

Tạ Tố Nam lay lay cái chén trước mặt, hoàn toàn không có cảm giác gì.

- Không có vấn đề, một túi chỉ cần 16 vạn!

- ???

Ba người đồng loạt trông lại, nói raL:

- Mẹ nó, sao ngươi không đi cướp luôn đi!

Trần Thư nghe thấy vậy, cắn một miếng thịt bò, mặt mũi tràn đầy hưởng thụ nói:

- Ta đây bây giờ đang làm gì vậy?

- …

Cuối cùng, ba người liên thủ, mạnh mẽ đoạt thịt bò ra.

Lúc xế chiều. Bốn người tới trên đường phố, với tư cách Thực Thần Chi Đô, trong đó có vài phố mỹ thực đều là nổi tiếng cả nước đấy.

Một buổi xế chiều, bốn người đều vừa ăn vừa đi dạo bên cạnh, thưởng thức mỹ thực chỉ mỗi nơi này có, thưởng thức phong cảnh.

- Đúng rồi, nghe nói thành phố Lam Hải có thể xem biển đấy, chúng ta đi xem không?

- Đợi trận đấu chấm dứt đã.

Trương Đại Lực mở miệng nói ra, hôm nay mấu chốt nhất đối với hắn ta mà nói đúng là trận đấu.

Ba người Trần Thư là tới chơi đùa, nhưng hắn ta là muốn thắng được quán quân Cúp Tân Tinh.

Sáng sớm hôm sau,

Trương Đại Lực đã kêu tỉnh ba người khác. Mặc dù ngày mai mới là trận đấu, nhưng hôm nay phải sớm báo cáo nguyên liệu nấu ăn cần thiết. Vì cam đoan nguyên liệu nấu ăn tươi mới, cùng với trận đấu thuận lợi tiến hành, nguyên liệu nấu ăn đều là do bên tổ chức tự mình chuẩn bị.

Một đoàn người đi tới quảng trường Thịnh Thiên, trung tâm chợ Lam Hải. Đây cũng chính là sân bãi trận đấu Linh Trù diễn ra.

Lúc này quảng trường Thịnh Thiên đã thành lập xong được sáu cái đài đầu bếp, bên trên nó bố trí từng cái phương tiện.

Ngày mai sẽ là trận chung kết Cúp Tân Tinh, có sáu gã tuyển thủ cùng tham dự, tranh đoạt chức quán quân trận đấu duy nhất.

- Trương Đại Lực, ngươi thật sự dám đến à!

Ngay tại thời điểm sáu người vừa tới hiện trường trận đấu, một giọng nói truyền đến.

- Đỗ Thanh?

Trương Đại Lực giật mình, quay đầu nhìn sang. Chỉ thấy một gã nam sinh khuôn mặt trắng nõn đi tới. Mặc dù ngũ quan hắn ta tuấn lãng, nhưng bởi vì làn da trắng nõn quá mức, hơi có chút giống con gái.

- Dám đến thành phố Lam Hải, xem ra sư phụ ngươi rất yên tâm về ngươi đấy!

Vẻ mặt Đỗ Thanh bình thản, nhưng trong mắt lại là có thêm ý lạnh, nói ra:

- Bản thân ngươi tốt nhất cẩn thận một chút!

Trương Đại Lực không có lên tiếng, chỉ là ánh mắt nhìn chằm chằm đối phương, thật không ngờ vừa thấy mặt đã uy hiếp hắn.

- Ái chà chà, vị này chính là Đỗ tiểu thư à! Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!

Chương 585: Đồ ăn cấp Sử Thi: Hãn Phỉ Tả Dược

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy nhiệt tình, nở nụ cười, trong mắt có chứa vẻ kính ngưỡng. Câu nói đầu tiên đã khiến mọi người biến sắc. Thằng này thật sự quá cay độc rồi, vừa lên đến đã lặng lẽ phá phòng thủ, dù là ai cũng đều khó chịu được.

Quả nhiên, vẻ mặt Đỗ Thanh giận dữ, bị đâm chọt tới điểm đau nhức. Trong mắt của hắn ta thậm chí xuất hiện sát ý không chút nào che dấu.

- Hả?

Ánh mắt Đỗ Thanh lạnh lẽo, đánh giá qua lại Trần Thư một lần, nói ra:

- Ngươi là ai?

Trần Thư hào phóng thừa nhận nói:

- Đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, thành phố Bắc Nguyên, Vu gia, Vu Dịch!

Khóe miệng Đỗ Thanh có dáng tươi cười âm tàn, nói ra:

- Vu Dịch? Ta ghi nhớ ngươi rồi!

- Cảm ơn!

Trần Thư nhẹ gật đầu, vẻ mặt vô cùng bình thản.

Không ít ánh mắt của mọi người đều nhìn phía Trần Thư, thật không ngờ thậm chí có người dám trêu chọc thái tử gia của thành phố Lam Hải.

- Xin mời sáu vị tuyển thủ dự thi báo cáo nguyên liệu nấu ăn cần dùng!

Nhưng vào lúc này, trên đài có một gã nam tử ăn mặc âu phục mở miệng nói ra.

Bọn người Trương Đại Lực nhao nhao tiến lên. Mặc dù hôm nay không phải trận đấu chính thức, nhưng vẫn có có không ít người vây xem.

Cúp Tân Tinh là có tiêu chuẩn vàng nhất định, chỉ có năm tòa thành thị tham gia Linh Trù. Nhưng đều là năm thành thị nhất tuyến, trên cơ bản đại biểu trình độ Linh Trù một đời phương bắc.

- Một lượng Trúc Thanh Diệp, nửa đồng Tinh Hương Phấn Mạt, ba lượng Linh Tiên Cô…

Vẻ mặt Trương Đại Lực bình tĩnh, nói ra nguyên liệu nấu ăn chính mình cần với chủ sự, đối với Linh Trù mà nói đều là nguyên liệu nấu ăn thường thường không có gì lạ.

- Chuẩn bị làm súp sao?

Đỗ Thanh quay đầu trông lại, trong mắt có vẻ suy tư.

Lúc này Trương Đại Lực vẫn vô cùng thong dong, cuối cùng nói ra nguyên liệu chủ yếu chính mình cần,

- Phiền toái chuẩn bị cho một con Thanh Giáp Quy còn nhỏ!

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt toàn bộ mọi người chấn động.

Mặc dù là Thanh Giáp Quy còn nhỏ nhưng vẫn là Bạch Ngân Cấp đấy. Cái này cũng có ý nghĩa, Trương Đại Lực thử nghiệm đồ ăn Bạch Ngân Cấp!

Trên đài, trọng tài nhướng mày, mở miệng nói ra:

- Ngươi muốn làm Bạch Ngân Cấp hay sao?!

- Bằng không thì sao ta có thể thắng đâu này?

Khóe miệng Trương Đại Lực có chứa dáng tươi cười, tổng cộng sáu tuyển thủ, đều thuộc về Linh Trù Hắc Thiết Cấp.

Chỉ có làm ra đồ ăn Bạch Ngân Cấp mới có thể vượt qua mọi người.

- Tiến bộ nhanh như vậy sao?

Đỗ Thanh nhướng mày, trách không được Trương Đại Lực dám tới tham gia, vốn là đã sớm có nắm chắc phần thắng.

Nhân viên công tác ghi chép chi tiết lại, hết thảy đều là lựa chọn của bản thân tuyển thủ.

Mặc dù làm ra đồ ăn Bạch Ngân Cấp sẽ có thêm điểm. Nhưng nếu như thất bại, trên cơ bản sẽ chỉ có thể tạm biệt chức quán quân thôi.

Hơn nữa nếu như thành phẩm làm được chỉ là miễn cưỡng hợp cách, vậy không bằng làm một đồ ăn Hắc Thiết Cấp hoàn mỹ.

Lựa chọn của Trương Đại Lực đích thật là người cực kỳ can đảm.

Năm tuyển thủ khác cũng báo lên nguyên liệu nấu ăn bản thân cần, toàn bộ đều là nguyên liệu nấu ăn Hắc Thiết Cấp.

- Chúc may mắn!

Đỗ Thanh nhích lại gần, khóe miệng có nụ cười quỷ dị.

- Hừ!

Trương Đại Lực hừ lạnh một tiếng, không để ý đến, trực tiếp đi xuống đài.

- Vu Dịch, ngươi làm sao vậy?

Chỉ thấy Trần Thư đang ngây người, tựa hồ là đang suy nghĩ cái gì.

- Ah, không có gì.

Trần Thư lắc đầu, trước mắt nhưng lại xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Gậy ông đập lưng ông, thời gian ban đêm phá hư nguyên liệu nấu ăn của Đỗ Thanh! Hoàn thành ban thưởng: Dược tề ẩn thân 1, dược tề phi hành 1 】

【 Lựa chọn 2: Báo cáo trực tiếp và công khai, để cho Đỗ Thanh thân bại danh liệt! Hoàn thành ban thưởng: phần lớn Ngự Thú Lực! Chú thích: xác xuất thành công không cao! 】

【 Lựa chọn 3: Khuyên bảo Trương Đại Lực, rời khỏi trận đấu! Hoàn thành ban thưởng: Một phần sách dạy nấu ăn Bạch Ngân Cấp 】

【 Lựa chọn 4: Trực tiếp cho nổ kho chứa nguyên liệu thi đấu! Hoàn thành ban thưởng: Dược tề bạo tạc 2 】

Trần Thư đánh giá qua lại bốn cái lựa chọn, thoáng một phát hiểu ngay ý định của Đỗ Thanh.

Quả nhiên là tiểu nhân âm hiểm!

Đáng tiếc chính là, đụng phải hắn.

Lựa chọn thứ 2 và lựa chọn thứ 3 mặc dù có chút hấp dẫn, nhưng ban thưởng không ổn, hơn nữa mạo hiểm quá lớn.

- Mẹ nó, cho ngươi ở đó mà âm mưu làm mấy chuyện xấu…

Trần Thư nhớ tới bài thuốc xổ dữ dằn trong ba lô tác chiến, nhịn không được lộ ra dáng tươi cười tà ác.

- Này! Ngươi có thể đừng cười biến thái như vậy được hay không!

Từ Tinh Tinh đụng đụng hắn, chỉ cảm thấy nụ cười của Trần Thư bỉ ổi không gì sánh được.

- Ách…

Trần Thư vẫy vẫy đầu, thanh tỉnh lại.

Hắn liếc nhìn Đỗ Thanh thật sâu, cuối cùng đã đi ra sân thi đấu cùng bọn người Trương Đại Lực.

Trương Đại Lực mở miệng nói ra:

- Trần Bì, ngươi hôm nay là triệt để đắc tội Đỗ Thanh.

- Đắc tội thì đắc tội chớ, người Hoa Hạ học phủ chúng ta sợ hắn cái rắm ý!

Trần Thư nhún vai, hoàn toàn không để ý nói.

Chỉ là một cái gia tộc Linh Trù mà thôi, so với Hoa Hạ học phủ hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Chương 586: Đồ ăn cấp Sử Thi: Hãn Phỉ Tả Dược (2)

Tạ Tố Nam mở miệng nói ra: - Ta nói ngươi cũng thật sự hung ác, tục ngữ nói mắng chửi người không nói rõ chỗ yếu, đánh người không đánh mặt, má nó, ngươi toàn bộ đều phạm!

Cái câu "Đỗ tiểu thư" kia của Trần Thư hoàn toàn đâm vào chính xác điểm mấu chốt của Đỗ Thanh, khiến cho Đỗ Thanh phá phòng thủ rồi.

- Thôi thôi, đó là cho người có tố chất nói, ta không giống với bọn chúng, ta không có tố chất!

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy tự hào, hoàn toàn không để ý.

Ở trong mắt hắn xem ra, đối mặt địch nhân, chỉ có chú ý một cái nguyên tắc: Ổn, chuẩn, hung ác!

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Ta không hung ác chỗ đấy, người bên ngoài đã cho rằng ta đang tán tỉnh hắn đây này!

- …

Ba người đồng loạt im lặng, đều không nói thêm gì nữa.

- Đúng rồi, Đại Lực, nguyên liệu nấu ăn kia ngươi có thể tự mình chuẩn bị sao?

Trần Thư mở miệng nói ra, hắn cũng không có tuyệt đối nắm chắc phá hư nguyên liệu nấu ăn của Đỗ Thanh.

- Thời gian không đủ rồi, một cái nguyên liệu nấu ăn Bạch Ngân Cấp có khi cả buổi cũng không thể tìm được.

Trương Đại Lực mở miệng nói ra:

- Hơn nữa, thành phố Lam Hải là địa bàn Đỗ gia, nhất định sẽ bị cản trở đấy.

- Được rồi.

Trần Thư lắc đầu, hắn bây giờ lo lắng Đỗ Thanh và Trương Đại Lực đều không có nắm chắc quán quân, ngược lại là lại để cho bốn người khác chiếm được tiện nghi.

Thời gian ban đêm, một đoàn người về tới trong tửu điếm, nghỉ ngơi sớm.

- Nên hành động!

Trần Thư thoáng một phát mở hai mắt ra, mang lên ba lô tác chiến.

- Trần Bì!

Nhưng vào lúc này, Từ Tinh Tinh lên tiếng.

- Hả?

Trần Thư giật mình, nói ra:

- Ngươi không ngủ à!

- Ta biết ngay ngươi đêm nay sẽ có hành động!

Trong mắt Từ Tinh Tinh có vẻ cười, nói ra:

- Có phải chuẩn bị cho nổ Đỗ gia hay không! Ta quay phim ghi chép lại cho ngươi!

Nói xong, hắn lấy ra một cái camera, trong mắt tràn đầy hào hứng.

- …

Khóe miệng Trần Thư méo mó, má nó, ngươi cứ không được bình thường như vậy à!

Chỉ cần hắn dám cho nổ, đêm nay cũng sẽ bị bắt, còn không chạy ra khỏi thành phố Lam Hải được.

- Ngươi ngủ việc ngươi đi, không đưa ngươi đi cùng được!

Trần Thư trực tiếp một mình rời khỏi phòng.

Hắn đã thăm dò được địa điểm trận đấu gửi nguyên liệu nấu ăn, chỉ cần dùng dược tề ẩn thân lẻn vào, dĩ nhiên là có thể muốn làm gì thì làm rồi.

Nửa giờ sau, Trần Thư đi tới một cái nhà kho ướp lạnh cách quảng trường Thịnh Thiên không xa. Lúc này đã là rạng sáng 12h, mặc dù là trung tâm chợ cũng lộ ra vẻ vô cùng quạnh quẽ.

Ngoại trừ bên ngoài đường phố, đêm hôm khuya khoắt ai vẫn còn mò mẫm đi dạo?

- Không có người canh gác sao?

Trần Thư giật mình, thật không ngờ qua loa như vậy.

- Hả?

Nhưng ánh mắt của hắn dời đi, vẻ mặt hơi đổi.

Chỉ thấy trước nhà kho đang có một con chim con màu xanh da trời, cặp mắt của nó đóng chặt, phảng phất đã là đã ngủ rồi.

- Một cái Khế Ước Linh loại trinh sát? Hơn nữa đẳng cấp ít nhất là Bạch Ngân Cấp!

Trong nội tâm Trần Thư hiểu rõ, trách không được không cần bất luận kẻ nào canh gác.

Chỉ có như vậy là đủ rồi, mặc dù là Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim, cũng khó có thể lẻn vào.

Về phần Ngự Thú Sư cấp Vương, trừ phi là rỗi rãnh không có việc gì làm, nếu không làm sao có thể sẽ đến phá hư?

Trần Thư lấy ra dược tề ẩn thân còn lại, nuốt toàn bộ xuống.

Trong chốc lát, thân thể của hắn biến mất không thấy gì nữa, quần áo cùng ba lô tác chiến cũng không thấy, chỉ cần không phải vật còn sống, trên cơ bản tiếp xúc với vật phẩm đều có thể cùng nhau biến mất.

- Ca ca đến rồi!

Khóe miệng Trần Thư có dáng tươi cười tà ác, sải bước đi đến nhà kho.

Quả nhiên, cái con chim con màu xanh da trời kia không có bất kỳ phát giác nào.

Trần Thư đi tới trong kho hàng, trong đó để mấy cái tủ lạnh, đồng thời đánh dấu danh tự từng tuyển thủ.

- Trương Đại Lực, Vương Vô Cực…

Trần Thư lẩm bẩm, rốt cục nhìn thấy tên Đỗ Thanh.

Hắn lặng yên không một tiếng động lấy ra món chính, là một con thỏ màu đỏ đặt ở trong thùng.

Trần Thư móc ra một bình thuốc xổ lớn, xé phần bụng con thỏ ra đổ đi vào toàn bộ.

- Ca ca cho ngươi ở đó mà hung ác đấy!

Trên mặt Trần Thư có vẻ bỉ ổi.

Chỉ chốc lát, trong bụng con thỏ tràn ngập rất nhiều thuốc bột màu đen.

Hắn cẩn thận từng li từng tí bỏ con thỏ vào trong thùng như cũ. Trong thùng có hương liệu chất lỏng đấy, tản ra mùi thơm nồng đậm, tựa hồ là đang tiến hành ướp gia vị.

- Hẳn là rất ngon miệng đấy!

Trần Thư cười cười, thuốc bột màu đen nhanh chóng dung nhập trong thịt thỏ, hoàn toàn nhìn không ra khác thường.

Lần thứ nhất chấm điểm của chương trình trận đấu chính là do dụng cụ trí tuệ nhân tạo kiểm nghiệm thành phần cùng dinh dưỡng của đồ ăn, chắc hẳn hiện trường sẽ bùng nổ cho coi…

Trần Thư nói nhỏ:

- Bằng vào trình độ của Đỗ thiếu, chắc hẳn có thể nấu nướng thuốc xổ thành một món mỹ vị…

Đồ ăn cấp Sử Thi đầu tiên, Hãn Phỉ Tả Dược, lập tức sẽ xuất hiện rồi!

Sáng sớm hôm sau, quảng trường Thịnh Thiên của thành phố Lam Hải có rất nhiều người vây quanh, có không ít Linh Trù cao cấp đã đến xem cuộc thi.

Chương 587: Món ăn nghịch thiên của Đỗ Thanh

Tuy rằng Cúp Tân Tinh không bằng được Cúp Thực Thần, thế nhưng độ nóng của nó lại cao một cách dị thường. Huống hồ gì là trong đám tuyển thủ còn có con của Thực Thần, Đỗ Thanh.

- Nhiều người vậy sao?

Trần Thư và những người khác đến quảng tường Thịnh Thiên. Trương Đại Lực là tuyển thủ nên đã đến nơi tổ chức cuộc thi trước rồi.

Từ Tinh Tinh thấy đám người đông đúc ở phía trước mà tự dưng thấy hơi đau đầu.

Con mẹ nó thế này không thể nào nhìn thấy được.

- Phải dùng não thôi.

Trần Thư khoanh hai tay trước ngực, sắc mặt cực kỳ thản nhiên, hô hào.

- Có người đang ở truồng chạy kìa, mau xem đi!

Vừa nói một cái, bao nhiêu người hốt hoảng quay ra đằng sau nhìn, thậm chí có người còn lấy điện thoại ra rồi nữa.

Ba người Trần Thư nhân lúc đám đông hoảng loạn vội vàng chen lên, thành công chen lên được hàng đầu.

- Trần Bì, ngươi được đấy nhỉ.

Tạ Tố Nam nói, không ngờ họ lại giành được chỗ có tầm nhìn tốt một cách dễ dàng như vậy.

- Mọi người đều có hứng thú với việc ở truồng chạy nhỉ.

Trần Thư nhún vai, có thể nói hắn điều khiển những người khác một cách rất dễ dàng.

- Mẹ nó chứ, không có ai ở truồng chạy cả, bị lừa rồi.

- Con mẹ, tôi còn tưởng có ai ở truồng chạy giữa ban ngày ban mặt thật chứ. Mấy chuyện kiểu này người ta chỉ làm buổi tối thôi.

Khi nói xong, ánh mắt kỳ lạ của mọi người đều đổ về phía người nói câu đó.

- Ý ta là…

Mặt người đàn ông đó mặt cứng đờ ra, chui thẳng vào đám đông rồi biến mất.

Cuối cùng, mọi người lại đứng quanh quảng trường Thịnh Thiên, chuẩn bị xem cuộc thi Linh Trù ngày hôm nay.

- Các vị khán giả, hôm nay là ngày diễn ra trận chung kết Cúp Tân Tinh, chắc là các vị cũng đều mong chờ như ta, ai sẽ là người đứng đầu khối này đây.

- Đầu tiên, xin được giới thiệu năm vị giám khảo của chúng ta.

- Người đầu tiên, giáo sư đến từ đại học Linh Trù Lam Hải, Hoàng Kim Cấp Linh Trù Lưu Tùng, từng tham gia Cúp Thực Thần lần trước, tuy rằng chưa được vào vòng trong…

Vừa mới bắt đầu lên tiếng thì các khán giả đã tỏ vẻ khó chịu rồi.

- Mau bắt đầu đi.

- Đúng vậy, lề mề làm cái gì thế?

- Bọn ta đến để xem các thí sinh, giám khảo liên quan quái gì đến bọn ta?

- …

Khóe miệng người dẫn chương trình giật giật, cuối cùng cũng chỉ giới thiệu sơ qua về giám khảo thôi, sau đó thì nói ngay.

- Xem ra mọi người đều nóng lòng lắm rồi, bây giờ ta tuyên bố, cuộc thi chính thức bắt đầu.

Rất nhanh sau đó, có những người chuyên phụ trách bê nguyên liệu của các thí sinh lên, đặt vào vị trí tương ứng.

Trần Thư vừa nhìn thấy nguyên liệu của Đỗ Thanh thì đã có thể nhìn thấy những vật chất tội lỗi bên trong đó vậy.

Hắn ta đã đổ cả một lọ thuốc xổ lớn được chuẩn bị từ trước vào trong đó rồi.

Đừng nói là Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư, cho dù là Vương Cấp Ngự Thú Sư có khi cũng không chịu được mất.

- Thời gian là hai tiếng đồng hồ. Bắt đầu đếm ngược.

Vừa mới nói xong thì đã có sáu tuyển thủ lần lượt bắt đầu, bắt đầu xử lý những món thực phẩm ở bên cạnh mình.

Trương Đại Lực tuy bình thường trông ngây ngô, trông không được đáng tin lắm, thế nhưng khi hắn nấu ăn thì cứ như trở thành một người khác vậy. Hắn ta tập trung hết cỡ, mặc kệ mọi sự ảnh hưởng của môi trường bên ngoài.

- Dao chặt thịt của ta ngầu thật đấy.

Một nụ cười xuất hiện trên gương mặt của Tạ Tố Nam, Trương Đại Lực đang xử lý các món thức ăn một cách cực

nhanh.

Lưỡi dao chặt thịt sắc bén vô cùng, thậm chí đến cả dao chuyên dùng để xử lý thịt của hung thú cũng không bì được.

- Đầu tiên, chúng ta giới thiệu về vị tuyển thủ đầu tiên nhé. Đỗ Thanh đến từ Đỗ gia, cũng là người thừa kế duy nhất của Thực Thần.

Đúng lúc này, có phóng viên vác máy quay, giới thiệu thân phận và tài năng của từng tuyển thủ một.

Hắn ta còn nhấn mạnh về thực lực của Đỗ Thanh nữa. Hiển nhiên đó là vì một đống tiền.

Cuối cùng, màn tuyên truyền dài cả nửa tiếng đồng hồ đã kết thúc, phóng viên bắt đầu giới thiệu những thí sinh khác.

Thế nhưng hắn ta lại không hề nhắc gì tới Trương Đại Lực, cứ như ở đó chỉ có năm thí sinh thôi vậy.

Trương Đại Lực cũng chẳng thèm quan tâm, bây giờ hắn ta đã mặc kệ mọi thứ một cách triệt để rồi.

Nhìn những thao tác đặc sắc của sáu người họ, những người đứng xem đều phải cảm thán.

- Cúp Tân Tinh khóa này mạnh quá.

- Đúng vậy, ngươi xem Đỗ Thanh của Đỗ gia kìa, thao tác rất chắc chắn, gần như là không hề có sai sót gì cả, có phong thái của phụ thân hắn ta năm xưa.

- Trương Đại Lực đến từ đại học Linh Trù Kinh Đô cũng không đơn giản đâu, món hắn ta làm là món ăn cấp Bạch Ngân đấy. Tuy rằng không được quen tay cho lắm nhưng ta có dự cảm, sợ là hắn ta làm ra được thật dấy.

- Làm ra được cũng chưa chắc đã thắng được mà, trừ khi là làm ra được món ăn cấp Bạch Ngân Trung Phẩm.

Đúng lúc này, Trần Thư đảo mắt một cái rồi nói.

- Tên Đỗ Thanh kia không ổn lắm nhỉ, nhìn hai tay hắn ta chẳng có tí sức lực nào cả, run lên liên tục. Lúc trước hắn ta chuyên xới cơm cho người khác ở nhà ăn à?

Chương 588: Món ăn nghịch thiên của Đỗ Thanh (2)

Tạ Tô Nam nói. - Người bình thường thôi, ta cũng thấy vậy, người này nấu ăn được không thế? Đang làm trò đúng không?

Từ Tinh Tinh hét lên, nói.

- Cút xuống đây đi, ta đề nghị ngươi cút xuống đây.

Ba người họ bàn luận với nhau mà khiến cả chỗ đó hết ồn ào luôn.

Mặt Đỗ Thanh xanh ra, quay đầu lại nhìn, hắn ta tức đến mức run cả tay.

Ba tên này giỏi làm ảnh hưởng đến tâm trạng người ta đó.

- Mong các khán giả ở hiện trường tiết chế một chút, cố gắng hết sức để đảm bảo hoàn cảnh cho các thí sinh.

Tuy rằng nấu ăn trong hoàn cảnh ồn ào là một môn bắt buộc phải học của Linh Trù nhưng vấn đề là những lời ba người bọn Trần Thư nói ghê quá, cho dù là ai thì cũng chẳng chịu được.

Thời gian hai tiếng dần trôi qua, sáu tuyển thủ đã hoàn thành món ăn của mình.

Sắc mặt Trương Đại Lực dần bình thường trở lại, tuy rằng hắn ta làm món canh Thanh Giáp Quy nhưng lại không sử dụng cái nồi nào cả, mà là dùng mai của Thanh Giáp Quy làm nồi để nấu.

Làm vậy vừa khiến mùi vị giữ được độ tươi vừa đảm bảo giữ được dinh dưỡng.

- Được rồi.

Hắn ta lấy nắp nồi làm bằng gỗ ra khỏi mai rùa, khói bốc ra nghi ngút, cùng với đó là một mùi hương rất thơm ngon, khiến người ta thấy mà thèm.

- Hửm?

Ngay khi đó, tự dưng vẻ mặt của Trương Đại Lực trông có vẻ rất kinh ngạc, hắn ta đã nhận ra điều gì đó không đúng ở đây.

- Không thể nào, dinh dưỡng biến mất một cách vô cớ rồi.

Hắn ta khịt khịt mũi, nhìn chằm chằm vào nồi thịt rùa tươi ngon, hắn ta nhận ra mình đã bị người ta hãm hại rồi.

Hắn ta vốn muốn làm một món ăn Bạch Ngân Trung Phẩm, bây giờ món này còn chẳng bằng món ăn cấp Hắc Thiết nữa.

- Xem ra có người trù nghệ không ổn rồi, không nắm bắt được lửa rồi.

Đỗ Thanh quay đầu ra nhìn, một nụ cười kỳ dị hiện lên trong mắt hắn ta, rõ ràng là hắn ta đã biết điều này từ trước rồi.

- Là do ngươi gây ra sao?

Trương Đại Lực nắm chặt tay lại, ánh mắt đầy vẻ không cam lòng, nói.

- Với tâm tính của ngươi, cả đời này cũng không thể nào đạt được chức quán quân của Cúp Thực Thần đâu.

Đỗ Thanh vẫn mỉm cười, nói.

- Vậy chúng ta xem xem nhé.

- Bây giờ bắt đầu kiểm tra món ăn.

Người dẫn chương trình tuyên bố, họ đến với màn chấm điểm đầu tiên.

Ngoài ban giám khảo chấm điểm thì vòng một, máy chấm điểm cũng rất quan trọng. Hơn nữa không thể gian lận được.

Trương Đại Lực thở dài, tuy rằng hắn ta có hơi thất vọng nhưng cũng không ảnh hưởng đến thái độ của hắn ta.

Nếu Đỗ Thanh đã ra tay thì chứng tỏ là đối phương sợ rồi, nghĩ mình không thắng nổi hắn ta.

Hắn ta cầm giấy cách nhiệt, đặt món ăn mình làm lên cái bàn ở phía trước. Trên đó có mấy loại máy móc rất hiện đại, có thể kiểm tra thành phần trong đó.

- Canh Thanh Giáp Quy, thành phần: thịt Thanh Giáp Quy, nấm Linh Tiên… dinh dưỡng còn lại trong món: 20%. Xét cấp độ: Hắc Thiết Thượng Phẩm.

- Tiếc quá, một món Bạch Ngân thất bại sao?

Những người đứng xem đều thở dài, không có ai nghĩ là thực phẩm có vấn đề cả, chỉ tưởng trình độ của Trương Đại Lực không được ổn thôi.

- Quả nhiên, cố nấu món Bạch Ngân thì sẽ gậy ông đập lưng ông.

Một phóng viên cầm máy quay đi lên phía trước, hình như hắn ta đang livestream, nói.

- Hi vọng những Linh Trù khác đừng như hắn ta, đi thi thì nên nấu món ăn mà mình nấu giỏi nhất mới được.

Những thí sinh khác đều đi lên trước, lấy món ăn của mình ra. Trong đó có ba món là Hắc Thiết Thượng Phẩm, một món Hắc Thiết Trung Phẩm.

Chỉ khi món ăn giữ được trên 90% dinh dưỡng thì mới được coi là một món Hắc Thiết Hoàn Mỹ. Trong những thí sinh này, sợ là chỉ có Trương Đại Lực và Đỗ Thanh mới làm được thôi.

- Đáng tiếc quá, hình như không có ai là nấu được món Hắc Thiết Hoàn Mỹ cả.

Phóng viên ở bên cạnh, cười rất tươi, đi đến bên cạnh Đỗ Thanh.

- Chúng ta cùng đến với món ăn của Đỗ Thanh, người thu hút hết mọi sự chú ý của chúng ta, người thừa kế duy nhất của Thực Thần nhé.

Đỗ Thanh trông rất bình tĩnh, đầy vẻ nho nhã, phép tắc.

Hắn ta cầm trên tay một đĩa thịt thỏ kho, đặt lên chiếc bàn ở phía trước.

- Tít tít tít.

Các máy móc đang quét, có ánh sáng màu xanh chiếu qua.

Khi mọi người đang rất mong chờ thì tự dưng chiếc máy phát ra tiếng xì xì.

- Tít tít tít tí.

Sau đó là tiếng chuông cảnh báo rất gấp gáp, như bị lên cơn hen vậy.

- Thịt Hỏa Diễm Thỏ kho, thành phần: Chưa biết! Chưa biết! Chưa biết! Dinh dưỡng… dinh dưỡng…”

- Xét cấp độ thất bại, xin đừng bỏ những thứ rác rưởi lên đây, máy ta không có trách nhiệm phải xem xét.

- ??

Mặt Đỗ Thanh ngơ ra, hắn ta đã nhận ra điều gì không ổn ở đây rồi. Đậu xanh, chuyện gì thế này?

Những người đứng xem đều trợn tròn mắt lên, ngửi mùi thơm mà, ấy vậy mà nó còn không được tính là món Linh Trù sao?

- Không hổ là người thừa kế duy nhất của Thực Thần, vậy mà đến máy móc cũng không thể xét cấp nổi.

Trần Thư tự dưng cười.

Người ta là nấu ăn, còn ngươi thì nấu thuốc xổ, máy xét cấp được mới lạ ấy.

- Thực phẩm ta dùng bị người khác động vào rồi sao?

Chương 589: Phún Xạ Chiến Vương Lưu Tùng

Sắc mặt Đỗ Thanh trông rất khó coi, hắn ta nhìn về phía Trần Thư và mấy người khác, thế nhưng hắn ta vẫn không tin được. Đỗ Thanh nhờ quan hệ nên khi thực phẩm vừa được mua về đã bị giở trò rồi, còn đối phương thì làm được kiểu gì vậy?

- Ờm…

Đến cả phóng viên đang ghi hình lúc đó cũng đơ ra, tự dưng thế này làm hắn ta không biết nên phản ứng thế nào.

Hắn ta có đoán được món ăn của Đỗ Thanh sẽ hơi khác biệt, thế nhưng không ngờ nó lại khác đến mức này.

- Xin lỗi, máy móc của bọn ta hình như có vấn đề.

Người dẫn chương trình cau mày lại, cho người đổi một chiếc máy cao cấp hơn lên.

- Mọi người đợi một lát nhé.

Rất nhanh thôi đã có người mang lên một chiếc máy hiện đại hơn, có thể xem xét kĩ hơn.

- Ban nãy là sự cố ngoài ý muốn thôi, bây giờ chúng ta cùng đón xem nhé. Tin rằng thí sinh Đỗ Thanh sẽ không khiến chúng ta thất vọng đâu.

Vừa mới nói xong thì chiếc máy lại phát ra tiếng rất gấp rút.

- Xì xì xì.

Trong sự kinh ngạc và im lặng của mọi người, chiếc máy bốc khói nghi ngút. Sau đó, có mùi cháy khét tỏa ra, cùng với đó là tiếng “bụp bụp”, nó hỏng ngay tại chỗ.

- Thế này…

Cho dù là người dẫn chương trình, thí sinh hay cả chính thí sinh thì đều đứng đờ ra.

- Quả nhiên, Đỗ thiếu không bao giờ khiến người ta thất vọng về chuyện khiến người ta thất vọng.

Trần Thư cười, thuốc xổ hiệu tội phạm của hắn, đến cả Ngự Thú Sư cấp Hoàng Kim cũng phải hóa thân thành Phún Xạ Chiến Sĩ.

Nếu giám định được thành phần một cách dễ dàng như vậy thì đã có công ty tạo ra được từ lâu rồi.

- Con mẹ nó ngươi chơi đều ta.

Đỗ Thanh quay ra nhìn, ánh mắt hắn ta đầy sự lạnh lẽo.

Trần Thư nhướng mày, nói.

- Sao? Đỗ tiểu thư thua mà không chịu nhận à?

- Ngươi cẩn thận đấy.

Đỗ Thanh hít thật sâu, cố gắng khống chế sự tức giận.

- Được rồi, để ta chủ trì công đạo, có lẽ là do máy móc có vấn đề thật.

Một vị giám khảo cau mày lại, nói.

- Bây giờ là màn đánh giá thứ hai.

- Lại là một người bị mua chuộc.

Từ Tinh Tinh nói nhỏ, hắn ta nhìn cái là biết ngay thân phận của giám khảo rồi.

Người dẫn chương trình gật đầu, mang món ăn của sáu thí sinh đặt trước mặt năm vị giám khảo.

Năm người họ đều là Hoàng Kim Cấp Linh Trù, họ có thể dễ dàng kiểm tra ra mức độ dinh dưỡng của mấy món ăn cấp thấp.

Nhân tố quan trọng để quyết định đẳng cấp của món ăn chính là độ dinh dưỡng của nó.

Trương Đại Lực nấu ăn cho Khế Ước Linh của Trần Thư đều là mấy món Hắc Thiết Hạ Phẩm.

Nếu ăn các món cao cấp hơn thì đương nhiên là hiệu quả sẽ tốt hơn. Ví dụ như nếu ăn một năm món Hạ Phẩm thì có lẽ tương đương với ăn món Hắc Thiết Trung Phẩm chín tháng.

Thế nhưng vì là đồ ăn thường ngày, không thể nấu thật kĩ lưỡng được, nếu vậy sẽ mất quá nhiều thời gian.

Đây là cuộc thi, đương nhiên là thí sinh nào cũng sẽ cố gắng hết sức để nấu món ăn với tất cả khả năng của mình rồi.

- Đợi đã, ta phản đối.

Trần Thư giơ tay lên ngay lập tức, tuy rằng năm người họ là Hoàng Kim Cấp Linh Trù nhưng cơ thể không được khỏe mạnh lắm, không thể nào bằng Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư được.

Con mẹ nó thế này có mà xả ngay ra tại chỗ luôn ấy chứ.

- Tác phẩm của thí sinh Đỗ Thanh còn không được gọi là món ăn, không phải thứ cho người ăn đâu, ta đề nghị nên loại thẳng.

- Mẹ nhà ngươi!

Đỗ Thanh giận tím người, thế nào là không phải để cho người ăn? Đây là sự sỉ nhục to lớn đối với một Linh Trù.

- Ta nói sai sao? Đến cả máy móc còn hỏng, chứng tỏ là bên trong rất có khả năng có thuốc độc, các ngươi không sợ chết sao?

Vừa nói xong thì cả năm vị giám khảo đều im lặng.

Bởi vì thực phẩm dùng để nấu ăn đều là hung thú, trong máu thịt vốn đã có đủ các thể loại thành phần.

Có lẽ là một lỗi sai nào đó trong quá trình nấu nướng sẽ tạo ra rất nhiều độc tố, cứ như dược phẩm hóa học vậy.

Không phải là chưa bao giờ có món Linh Trù làm người ta chết vì trúng độc.

- Hứ, một người bình thường như ngươi mà dám nói năng vớ vẩn à?

Giáo sư đến từ đại học Linh Trù Lam Hải kia hừ lạnh một tiếng, nói.

- Đỗ gia đời đời giỏi nấu nướng, sao lại phạm lỗi kiểu đó được? Nếu các vị sợ thì lão phu sẽ là người thử đầu tiên.

Lưu Tùng nuốt nước bọt, cầm đũa lên, tay phải lão ta run run.

Thực ra lão ta cơ hơi sợ, nhưng vấn đề là quan hệ giữa lão ta và Đỗ gia rất tốt, lần này lại còn nhận không ít tiền nữa.

- Liều thôi!

Lưu Tùng trông rất kiên định, chỉ nếm một miếng thôi rồi cho điểm cao nhất luôn là được.

Lão ta im lặng nuốt miếng thịt thỏ.

- Hửm? Về mùi vị thì ta cho điểm tuyệt đối.

Lưu Từng hơi kinh ngạc, khác hoàn toàn với tưởng tượng của lão ta, vậy mà món ăn lại ngon đến mức này.

- Nhưng mà hình như mất hết dinh dưỡng rồi.

Tim lão ta như khựng lại một cái, thế nhưng biểu cảm thì vẫn như bình thường, lão ta nói.

- Quả nhiên là một thiếu niên thiên tài, món ăn của Đỗ Thanh, ta hoàn toàn có thể cho…

- Ùng ục ùng ục.

Chương 590: Ta mong ngươi có thể… mạnh tay hơn

Tiếng bụng sôi tự dưng vang lên, bốn giám khảo còn lại đều quay ra nhìn lão ta. - Mẹ nó, có độc thật!

Lưu Tùng ôm bụng, lão ta cảm nhận được cơn đau dữ dội.

- Ta thấy có thể cho là món Hắc Thiết…

- Ùng ục ùng ục.

Chỉ trong chốc lát, tiếng bụng sôi đã vang lên như sấm vậy, tất cả người xem ở hiện trường đều nghe thấy tiếng đó.

- Hình như ta nghe thấy tiếng pháo à?

- Không hiểu thì hỏi thôi, có chỗ nào đánh trận à?

Mấy người đứng xem đều bắt đầu bàn luận, Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam cũng quay ra nhìn nhau.

Bọn họ cùng nhìn về phía kẻ đầu sỏ, Trần Thư.

Thế nhưng khi nhìn thấy hắn, họ giật cả mình.

- Mẹ nó chứ, Trần Bì, ngươi đeo mặt nạ chống độc làm cái gì?

Trần Thư đã lôi chiếc mặt nạ chống độc ra từ lâu rồi, trong lòng liên tục cảm thán vì sự dũng cảm của Lưu Tùng.

Món này đến cả Phún Xạ Lão Binh Diệp Thanh chắc cũng chẳng dám ăn thử.

- Ta có dự cảm không lành.

- Ta cũng thấy thế.

Đúng lúc này, Lưu Tùng đang ở trên sân khấu mặt nhăn nhó, trán lão ta toát mồ hôi lạnh, tiếng bụng sôi cũng vang rầm cả.

- Ta cho là… Hắc Thiết… Hoàn Mỹ.

Khóe miệng của bốn vị giám khảo bên cạnh giật giật.

Thế này rồi mà còn cho điểm cao, nhà ngươi liều quá rồi đấy.

Rốt cuộc là Đỗ gia cho ngươi bao nhiêu tiền thế?

- Không ổn rồi, mẹ nó chứ.

Lưu Tùng tự dưng đứng lên, tiếng bụng lão ta sôi cứ vang lên ầm ầm.

- Nhà vệ sinh, nhà vệ sinh.

Lưu Tùng không nhịn nổi nữa rồi, lão ta xông luôn ra ngoài trường thi, chạy đến nhà vệ sinh công cộng ở nơi gần nhất.

Thế nhưng Lưu Tùng chạy được đến giữa đường thì đã có tiếng gì cứ lộp bộp lộp bộp.

Hàng ngàn khán giả ở đó mặt biến sắc, trong lòng họ đang dự đoán một kết quả gì đó rất đáng sợ.

- Không phải chứ…

Mọi người trợn tròn mắt lên, câm nín, con mẹ nó ngươi là giáo sư của đại học Linh Trù Lam Hải đấy.

- A!

Biểu cảm của Lưu Tùng trông thư thái hơn, lão ta như bỏ mặc mọi thứ, quên sạch sẽ về việc mình đang đứng trên đường.

- Con mẹ nó! Có phải là có khí độc đang tỏa ra không?

- Mau chạy đi, không thở nổi nữa rồi.

Khán giả ở đó loạn hết cả lên, họ đều hốt hoảng kinh khủng, để một mình Lưu Tùng ở lại trong cả khoảng không đó.

- Bán mặt nạ phòng độc đây! Số lượng có hạn! Ai đến trước được trước!

Trần Thư chớp chớp mắt, bắt đầu kế hoạch kiếm tiền của mình.

- Người anh em, bao tiền một cái thế?

- Cho ta một cái.

- Ta cũng lấy một cái, mau lên!

Mọi người đều đứng vây quanh, như là tìm được cứu tinh vậy.

Trần Thư cười, nói.

- Không lừa đảo gì cả đâu nhé, ba mươi vạn một chiếc.

- Con mẹ nó chứ, ngươi lừa đảo à?

Có khán giả hỏi.

- Không phải là do ngươi làm hết đó chứ? Chỉ vì muốn bán mặt nạ phòng độc thôi á?

- Hửm?

trần Thư nheo mắt lại, quay đầu lại nhìn, con mẹ sao ngươi biết nhiều thứ thế?

Hắn lắc đầu nói.

- Ngươi anh em, vật quý vì hiếm, cứ như một ly nước trong sa mạc vậy, nó có giá trị liên thành đấy.

Biểu cảm của hắn trông rất bình thản, quảng cáo sản phẩm của mình.

Cả đám người dần rời đi, bắt đầu chạy cứu lấy mạng thôi.

Ba mươi vạn một cái, ngươi đi ăn cướp đi.

- Các vị không cần phải lo lắng đâu, sẽ có người chuyên phụ trách đến xử lsy.

Người dẫn chương tình che mũi lại, nói.

Lúc này đã có người cầm bình lọc không khí để xử lý khí độc đang lan ra trong không khí rồi.

Lưu Tùng là nguồn độc, sắc mặt lão ta trắng bệch ra, không ngờ bản thân không nhịn nổi thế này.

Hai mắt Lưu Tùng trống rỗng lờ đờ, ngử đầu lên trời nhìn, bụng lão ta vẫn đang sôi lên, liên tục tỏa ra khí độc.

Lúc đó, lão ta nghĩ, sợ là mình sẽ nổi tiếng thật rồi.

Lão ta vốn đang ngơ ngác mà tự dưng phá lên cười, cười như điên vậy.

- Khó khăn lắm ta mới nhận hối lộ một lần, thế mà ngươi lại để ta thua triệt để nhưu vậy. Ha ha ha…

Khán giả đều quay ra nhìn lão ta, nói.

- Xong rồi, lão ta đi đến mức đầu óc không tỉnh táo luôn rồi.

Rất nhanh sau đó, hiện trường đã được xử lý. Khi người phụ trách dọn dẹp vừa thở phào một hơi thì Lưu Tùng lịa bắt đầu phóng thích khí độc.

Cuối cùng, xe cấp cứu của bệnh viện trung tâm thành phố Lam Hải cũng đến, kéo luôn vị này đi.

Nằm trên cáng, lão ta vẫn phun ra liên tục, cảnh tượng đó hoành tráng vô cùng, sợ là sẽ để lại ám ảnh cho không ít khán giả.

- Đây mới là chiến sĩ Phún Xạ thật này.

Trần Thư thở dài một hơi, không ngờ có người dám thử món ăn của Đỗ Thanh thật.

Trên mặt người dẫn chương trình là một nụ cười giả tạo chuyên nghiệp, hắn ta nói.

- Được rồi, tuy rằng cuộc thi của chúng ta có chút vấn đề nhưng về tổng thể thì vẫn ổn.

Cái gì gọi là ổn thế?

Các giám khảo đều đớ cả người, khí gió, thế này không phải là chuyện nữa rồi, đây là sự cố rồi.

Cuộc thi Cúp Tân Tinh có thí sinh làm ra món ăn kinh khủng như vậy, chắc chắn đây là lần điều tiên trong lịch sử rồi.

- Bây giờ, cuộc thi tiếp tục. Xin mời giám khảo chấm điểm.

Bốn vị iams khảo đẩy món của Đỗ Thanh ra luôn, cứ như nhìn thấy bom nguyên tử ấy, làm người ta lạnh xương sống.

Chương 591: Ta mong ngươi có thể… mạnh tay hơn (2)

Thí sinh ly kỳ nhất trong lịch sử cuộc thi cũng chỉ là trong món ăn có độc tố thôi. Còn thế này thì là cho thêm chút đồ ăn vào trong độc tố rồi. - Tố chất tâm lý đỉnh thật đấy, thế này mà còn ăn nổi mấy món còn lại à?

Trần Thư phải lên tiếng cảm thán, thời buổi bây giờ, làm giám khảo cũng không dễ dàng gì nhỉ.

Cuối cùng, họ đều lần lượt đưa ra lời bình của mình.

Ngoài món của Trương Đại Lực là Hắc Thiết Thượng Phẩm thì món của ba người còn lại cũng đều là Hắc Thiết Thượng Phẩm.

Con về Đỗ Thanh, hắn ta hẳn là không được điểm nào rồi. Nếu như có điểm âm thì chắc chắn hắn ta sẽ nhận được.

Là giám khảo phải vào viện luôn thế này, Linh Trù bình thường không làm được đâu…

Cuối cùng, bốn vị giám khảo đều nhất chí, quyết định trao chức quán quân cho Trương Đại Lực.

Bởi vì món của hắn ta là cấp Bạch Ngân nên có được điểm cộng. Quán quân chỉ có hai phần thưởng thôi, thế nhưng đều rất quan trọng.

Đầu tiên là thẻ giảm 90% của công ty thực phẩm Lam Hải, mua bất cứ món đồ gì của công ty cũng có thể được giảm 90%.

Món đồ thứ hai là suất tham gia vòng đầu của Cúp Thực Thần.

Trương Đại Lực sau này có thể không cần tham gia vòng loại của Cúp Thực Thần, có thể vào thẳng vòng đầu luôn.

- Trương Đại Lực…

Biểu cảm của Đỗ Thanh cũng rất bình thường, không bị mất đi lý trí, hắn ta giấu ngọn lửa giận và sát khí sâu trong lòng.

Hắn ta nhìn Trương Đại Lực trên bục nhận giải, rồi lại quay sang nhìn Trần Thư và mấy người khác, cuối cùng thì âm thầm rời khỏi hiện trường.

- Trương Đại Lực.

Trần Thư vuốt cằm, nghĩ xem có cần cho nổ Đỗ gia luôn không.

Khác với những học sinh mà hắn ta từng gặp, Đỗ Thanh không phải lần đầu có ý định giết người, học sinh bình thường sao lại động tí là muốn giết người chứ?

Đến buổi chiều.

- Trần Thư, có phải do ngươi giở trò không?

Đám người đang đi trên đường, Trương Đại Lực không giấu nổi nụ cười trên môi.

Cứ tưởng đã rơi vào bước đường cùng rồi, kết quả là lại thành công rực rỡ thế này.

- Ai mà biết.

Trần Thư nhún vai, nói.

- Ta thấy có lẽ đó là âm mưu của Đỗ Thanh đấy.

- Hả? âm mưu gì cơ?

- Ta nghi ngờ Đỗ Thanh muốn hại chết năm vị giám khảo để hoàn thành mục đích không ai biết của riêng hắn ta.

- …

Khóe miệng của ba người họ giật giật, nhà ngươi cũng dám tưởng tượng đấy.

- Dùng thuốc xổ để giết người sao?

- Không ngờ hắn ta tâm lý biến thái, muốn nhìn người khác đi đến chết. Đỗ thiếu lòng dạ độc ác phết đấy.

- Nói thật đấy Trần Thư.

Trương Đại Lực trông rất nghiêm túc, nói.

- Ta thấy mình có thể giành được chức quán quân, thế nhưng ngươi làm như vậy thực ra có hơi hạ thấp ta.

- Đại Lực, ta…

Trần Thư xoay đầu lại, nhìn, không ngờ bạn của mình lại đứng đắn như vậy.

- Không cần nói gì nữa đâu.

Trương Đại Lực thở dài, nói.

- Nếu có lần sau thì ta mong ngươi có thể… mạnh tay hơn!

- Không hổ danh là huynh đệ tốt của ta!

Trần Thư nhếch mép cười, vỗ vỗ bả vai của Trương Đại Lực.

Trương Đại Lực mở miệng nói:

- Ai bảo Đỗ Thanh hèn nhát như vậy chứ, vậy mà lại dám giở thủ đoạn!

Bây giờ thi đấu đã kết thúc, người được quan tâm nhất không phải là nhà vô địch Trương Đại Lực mà chính là Độc Trù Đỗ Thanh và Phún Xạ Chiến Vương Lưu Tùng!

- Đi thôi, chúc mừng một phen! Ta mời khách!

Trần Thư vỗ vỗ ngực, nói:

- Đại Lực trả tiền!

- ?

Khóe miệng Trương Đại Lực giật giật, không thể moi được một phân tiền của ngươi mà!

Trên mặt một đoàn người mang theo nụ cười của người chiến thắng, đi đến đường phố mỹ thực của thành phố Lam Hải.

- Tiên sinh, các ngươi đi bao nhiêu người vậy? Có đặt chỗ trước chưa?

Một nhân viên phục vụ của nhà hàng đang đứng ở cửa ra vào mỉm cười hỏi.

Trương Đại Lực buồn bực hỏi:

- Sao ngươi lại biết ta là quán quân tranh tài Cup Tân Tinh?

- ?

Nhân viên phục vụ hơi há miệng, ta biết cái rắm á!

- Là Trương Đại Lực tiên sinh sao?

Một nhân viên phục vụ khác lại thoắt cái là đã có thể nhận ra Trương Đại Lực. Tuy rằng ở nơi tranh tài Cup Tân Tinh thực

tế cũng chỉ có hơn nghìn người, nhưng lại phát trực tiếp toàn trường, vô số người đều theo dõi tranh tài thông qua internet.

- Mời tới bên này! Mời tới bên này!

Vẻ mặt của nhân viên phục vụ vô cùng vui mừng, cung kính đón tiếp bốn người vào trong một gian phòng riêng.

- Được đấy, Đại Lực, thật không tệ.

Trần Thư tán thưởng gật gật đầu, ăn không thật khiến bọn hắn đắn đo đến chết.

- Chúc mừng Trương Đại Lực tiên sinh giành được quán quân của Cup Tân Tinh, bữa trưa hôm nay toàn bộ đều miễn phí, cũng coi như là một chút thành ý của nhà hàng chúng tôi!

Trong mắt nhân viên phục vụ mang theo ý cười, mở miệng nói:

- Các vị muốn ăn gì cứ việc gọi!

- Vậy cũng thật là ngại quá!

Trần Thư xua tay, tỏ ra có chút khó từ chối lời mời thịnh tình, ngay sau đó lập tức nói:

- Làm phiền cho thêm hai cái thực đơn!

- …

Nhân viên phục vụ hơi giật mình, đưa cho mỗi người một tờ thực đơn. Bốn người Trần Thư cũng không khách khí, gọi đủ loại đồ ăn.

- Đi ăn cơm cùng quán quân thực sự quá sảng khoái!

Trần Thư huýt sáo, sắc mặt vui vẻ vô cùng.

Chương 592: Con mẹ nó ngươi muốn tìm đối tượng đoạt xá à

Từ Tinh Tinh gãi gãi đầu, nói: - Chúng ta gọi đồ ăn có phải là hơi đắt rồi không…

- Ngươi thật sự coi nhà hàng như nhà từ thiện à! Đến lúc đó dựa vào Đại Lực lăng xê một phen, lợi nhuận thu về được nhân lên hàng trăm lần!

Trần Thư mở miệng nói:

- Yên tâm đi, chúng ta như này được gọi là dựa vào thực lực để ăn trực!

Sau bữa cơm trưa, mọi người lại đi dạo một hồi, bàn bạc ngày mai sẽ cùng nhau đi đến bãi cát để ngắm biển.

Chiều ngày thứ hai.

Đám người Trần Thư mặc quần đùi, đi đến bãi biển Minh Nguyệt của thành phố Lam Hải. Bởi vì lúc về đêm có thể nhìn thấy mặt trăng ở trên biển, do vậy mới được gọi tên là bãi biển Minh Nguyệt.

Một làn gió biển mang hơi mặn thổi đến, bốn người mặc quần đùi đi biển, đeo kính râm, nhìn như những người nhàn rỗi không có việc gì làm đang đi dạo.

- Lão Tạ, ngươi đã chiếu lục quang lên đỉnh đầu (*) bao người rồi?

(*) nguyên gốc 人 头顶绿光 : chiếu lục quang lên đỉnh đầu người ta, nghĩa đen: đội nón xanh (cắm sừng)

Trần Thư đúc hai tay vào túi quần, ánh mắt nhìn về phía đại hải xanh thẳm, tâm trạng vui không thể tả.

Lời này vừa nói ra, những người đi đường bên cạnh đều cùng nhau quay lại nhìn, trong mắt mang theo vẻ khinh bỉ.

- ?

Tạ Tố Nam quay đầu lại nhìn, nói:

- Ngươi có thể nói chuyện cẩn thận một chút được không? Đều là Trùng Điệp làm được chưa! Không có một chút quan hệ nào tới Tạ Tố Nam ta cả!

Hắn nói một cách hùng hồn:

- Hơn nữa cái đó gọi là tung ra Ái Quang Mang, tung ra hiểu không?

- Ta không quan tâm có phải tung ra hay không!

Trần Thư mở miệng nói:

- Mẹ nó ta chỉ muốn hỏi, rốt cuộc ngươi muốn để cho ta phải gánh vác oan ức bao nhiêu lần nữa? Bây giờ ta đã không dám đến trường học của ngươi nữa rồi.

Trước khi Tạ Tố Nam báo ra tên của hắn theo bản năng, khiến Trần Thư thoáng chốc đã ý thức được cảm giác nguy cơ.

Tạ Tố Nam cười khan một tiếng rồi nói:

- Thật ra cũng không nhiều lần, tên tuổi của ngươi lớn một chút thì sẽ có lực chấn nhiếp mà!

Tội phạm Nam Giang làm nhiều tội ác, có quan hệ gì đến Tạ Tố Nam hắn chứ?

Bốn người đi dạo men theo bờ biển, hưởng thụ thời gian vui vẻ của kỳ nghỉ.

Rất nhanh, đã đến thời gian xế chiều, người ở bên bờ biển đi tới đi lui, trong đó không ít đều là cặp đôi đi tới tản bộ.

Bốn người vẫn như những cái xác nằm trên mặt đất, quan sát những nhóm người đi qua, đồng thời chờ đợi trăng sáng dâng lên.

Tạ Tố Nam nâng kính râm lên, nhìn về một cặp đôi ở xa xa rồi nói:

- Các ngươi nói xem điều gì đã đưa họ đến với nhau?

Chỉ nhìn thấy một người thanh niên có vóc dáng cường tráng và một nữ nhân khoảng bốn mươi tuổi sánh vai đi bên nhau, cử chỉ khá thân mật.

Khóe miệng Trương Đại Lực giật giật, quay đầu lại nhìn, nói:

- Ngươi nghĩ sao?

Gương mặt Trần Thư đầy vẻ nghiêm túc nói:

- Ta nghĩ đó là duyên phận!

- Ừm?

Miệng ba người hơi há ra, quay lại quan sát Trần Thư.

Trần Thư khẽ cười, nói:

- Nhưng cụ thể là bao nhiêu duyên thì ta cũng không rõ!

- …

Khóe miệng ba người giật giật, không hổ danh là ngươi!

- Nói thật, học viện của chúng ta có tường tỏ tình, các ngươi muốn tìm bạn gái có thể nói với ta!

Tạ Tố Nam xoa xoa tay, tham lam nói:

- Nếu như có thể thành đôi thì cho ta một chút hồng bao là được rồi!

Trần Thư đang muốn mở miệng, nhưng lại bị Tạ Tố Nam trực tiếp ngắt lời.

- Trần Bì, ngươi cũng không cần nói nữa, hiện tại ngươi gần như là tội phạm truy nã ở trường học của bọn ta rồi…

Trần Thư trợn mắt, mở miệng nói:

- Bà mẹ nó! Ngươi phá hủy hết toàn bộ danh tiếng của ta rồi!

- …

Tạ Tố Nam quay đầu nhìn về phía Từ Tinh Tinh và Trương Đại Lực, nói:

- Các ngươi có ý tưởng không?

Từ Tinh Tinh nhíu mày, nói:

- Thật sự có thể sao?

- Đương nhiên, chất lượng nữ sinh của trường chúng ta rất tuyệt vời!

Tạ Tố Nam không khỏi tâng bốc:

- Chỉ cần ngươi đưa ra điều kiện cùng yêu cầu, nhất định có thể tìm được người thích hợp!

Từ Tinh Tinh nghiêm túc nói:

- Ta hy vọng thân cao 160 trở lên, cân nặng khoảng 50kg!

- Điều này đơn giản!

Tạ Tố Nam trực tiếp ghi nhớ lại, trong lòng đã bắt đầu nghĩ đến hồng bao.

- Ngoài ra, ta còn có một chút yêu cầu nhỏ.

Từ Tinh Tinh khẽ cười, lấy một quyển sách nhỏ từ trong túi ra.

- Ừm?

Ba người cùng nhau nhìn lại, trong lòng ẩn ẩn có một cảm giác có điều gì đó không ổn lắm.

Quả nhiên!

Từ Tinh Tinh mở miệng đọc:

- Ta hy vọng nhịp tim của nàng là 60-80 lần/phút, huyết áp bình thường trị số là… Lượng hô hấp là… Hồng cầu trị số…

- Chờ một chút, chờ một chút!

Lông mày của Tạ Tố Nam đã sắp xoắn lại vào nhau rồi, cuối cùng thở dài nói:

- Ta nhìn ra rồi! Ngươi là đang tìm đối tượng, nhưng mẹ nó là đang tìm đối tượng đoạt xá mà!

- …

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Người trong nhà yêu cầu cao, không có cách nào khác…

- Cút đi!

Tạ Tố Nam trực tiếp khinh bỉ một phen, ngươi trêu chọc ta đấy à?

- Đại Lực, chỉ có một mình ngươi là người bình thường, nói cho anh đây biết, có muốn tìm đối tượng không?

- Ta không muốn.

Chương 593: Luôn cảm thấy có hơi không bình thường…

Trương Đại Lực gãi đầu, nói: - Ta cảm thấy học tỷ của ta cũng không tệ…

- Ừm? Có biến nha! Rốt cuộc là ai?

Ba người cùng nhau nhìn lại, trong ánh mắt tràn ngập sự tò mò.

Trương Đại Lực có chút ấp a ấp úng nói:

- Chính là… Học tỷ Lâm Vi Vi cùng một đạo sư với ta, Trần Bì ngươi cũng biết đúng không?

- Hình như là có chút ấn tượng.

Trần Thư sờ lên cằm, lúc trước Chung Vĩ Tinh của Đại Học Tổng Hợp Kinh Đô muốn tìm Trương Đại Lực để gây phiền phức, chính là bởi vì Lâm Vi Vi, kết quả bị Trần Thư và Phương Tư đánh một trận tơi bời.

- Nhưng ta có chút không dám tỏ tình.

Trương Đại Lực mở miệng nói:

- Trần Bì, ngươi nói xem như thế nào đây?

- Đại Lực, ngươi sợ cái gì, tuy là ngươi rất kém cỏi…

Trần Thư vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, nói:

- Nhưng nàng ta đã bị ngươi nhìn trúng, vậy nói rõ trong mệnh nàng ta có một thảm họa.

- …

Vẻ mặt Trương Đại Lực quái dị, hắn ta nói:

- Ngươi là đang khích lệ ta sao? Tại sao ta luôn có cảm giác là lạ…

- Mặt trăng xuất hiện rồi!

Đúng vào lúc này, đám người huyên náo một trận, vô số người nhộn nhịp nhìn phía bờ biển.

- Thật đúng là một kỳ nghỉ vui sướng mà!

Hai tay Trần Thư đặt lên đầu, nhìn về ánh trăng ở trên biển, nghe tiếng huyên náo của đám người vậy mà lại có cảm giác

thân thuộc, như thể hắn vốn thuộc về một phương của thế giới này…

- Đúng vậy!

Tạ Tố Nam không khỏi cảm thán nói:

- Ở cùng một chỗ với tội phạm Nam Giang, vậy mà không có mối nguy sinh mệnh xuất hiện, hiếm thấy thật đấy!

- Chính xác!

Trương Đại Lực cùng Từ Tinh Tinh đều gật đầu tán thành.

- Những lời các ngươi nói đều là tiếng người sao?

Trần Thư lắc đầu, nhìn phía chân trời bên bờ đại dương.

- Ừm?

Hai con ngươi của Trần Thư co rụt lại, trong ánh mắt hiện lên mấy phần kinh ngạc và ngờ vực.

Chỉ thấy ở đại dương đằng xa vậy mà lại xuất hiện những bóng đen trùng trùng điệp điệp, dường như có một lượng lớn sinh vật đang tiến tới.

- Chuyện gì vậy?

Tạ Tố Nam nhướng mày, theo bản năng phát giác ra điều gì không ổn.

Bà mẹ nó, ta đúng là miệng quạ đen mà, sẽ không thật sự xuất hiện nguy hiểm đấy chứ?

- Có chuyện rồi!

Trần Thư mở miệng nói, hắn đứng bật dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mặt biển ở phía xa xa.

Nhưng những người còn lại thì không có bất cứ phản ứng gì. Hầu hết đều là những người bình thường, một bộ phận nhỏ thì là Ngự Thú Sư cấp cơ sở, tất nhiên sẽ không nhận thấy mối nguy đang xuất hiện.

Cùng với khoảng cách ngày càng gần, cuối cùng Trần Thư cũng nhìn thấy bóng đen ở xa xa. Vậy mà là những con hung thú ở trên biển có tướng mạo vô cùng hung ác!

- Không thể nào!

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, trên Lam Tinh sao có thể xuất hiện đại lượng hung thú được chứ?

Nếu như là Dị Không Gian bị công phá thì bên phía chính phủ sớm đã có thông báo rồi. Trừ khi là có một Dị Không Gian mới khác được sinh ra. Nhưng cũng không thể nào xuất hiện đại lượng hung thú mà không có một chút dấu hiệu nào được.

Hắn lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ nguyên nhân nữa.

Đúng vào lúc này, chỉ thấy một đoàn bóng đen bỗng nhiên nổi lên mặt biển, lộ rõ ra bộ dạng chân thực của nó.

Một sinh vật khổng lồ mọc ra Hắc Sắc Lân Giáp, giống hệt như Hải Xà ngoi ra khỏi mặt biển.

Thân thể của nó cao mấy chục mét đứng sừng sững, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào đám đông trên bãi biển.

- Không phải là hung thú bình thường!

Trần Thư cảm thấy ớn lạnh trong lòng, đếm lại đại khái số lượng của bóng đen một chút, ít nhất cũng hơn một nghìn con.

- Trần Bì, rốt cuộc là tình huống gì vậy?

Ba người Trương Đại Lực lần lượt đứng dậy, hướng ánh mắt nhìn về phía Trần Thư. Dựa vào thị lực của bọn hắn, không có cách nào lùng bắt được hung thú.

Bây giờ bóng đêm bao phủ, tầm nhìn của người bình thường quá thấp.

Trần Thư nuốt ngụm nước bọt, hắn nói:

- Sợ rằng là Lãnh Chúa Bạch Ngân Cấp!

- Bạch Ngân?

Thân thể của ba người run lên, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Chúng ta… Đi không?

Ánh mắt của hắn nhìn về phía đám người xung quanh, ít nhất cũng phải có đến mấy nghìn người.

Một nhóm người bình thường đối mặt với Bạch Ngân Lãnh Chúa, kết quả không cần nói cũng đã biết rồi, chắc chắn là sẽ có thương vong nặng nề!

- Đến lúc này mới đi thì đã không kịp rồi.

Trần Thư hít sâu một hơi, trong mắt có sự kiên quyết, hắn nói:

- Chúng ta phải chạy thôi!

- …

Trong ánh mắt Từ Tinh Tinh có hơi không nhịn được, hắn nói:

- Những người bình thường khác phải làm sao? Không thể bỏ mặc bọn họ được chứ?

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, ngay sau đó mở họng hét lớn:

- Mọi người mau chạy đi! Có hung thú tới!

Vậy mà đám người vẫn không hề có bất cứ sự hoảng loạn nào. Những người xung quanh đều nhìn qua chỗ bọn hắn với vẻ mặt kỳ lạ.

- Người huynh đệ, ngươi đây là kể chuyện cười nhảm nhí sao?

- Bây giờ đều đã là thời đại nào rồi, trên Lam Tinh làm sao có thể có hung thú chứ!

Không ít người đều lắc đầu, chỉ coi là Trần Thư đang đùa dai, hoặc là đang làm streamer kỳ quái gì đó.

Hung thú xâm nhập, chuyện này đã quá xa vời so với thời đại bây giờ, mọi người sớm đã quên đi rồi.

Chương 594: Luôn cảm thấy có hơi không bình thường… (2)

Trần Thư nhướng mày, ngay lúc này, trước mắt của hắn xuất hiện bảng tùy chọn. 【Phương án một: Trực tiếp bỏ mặc mọi người, chạy trốn về phía nội thành của thành phố Lam Hải! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực, + kỹ năng Trùng Phong thêm một】

【 Phương án hai: Mở điện thoại ra, bắt đầu phát sóng trực tiếp! Phần thưởng hoàn thành: Hỏa Diễm Dược Tề Hắc Thiết Cấp x5 】

【 Phương án ba: Vì đám đông mà đấu tranh kéo dài thời gian, tỉ lệ bảo đảm sinh tồn ở 90% trở lên. Phần thưởng hoàn thành: Thu được cơ hội trực tiếp đột phá cấp bậc! Giới hạn đột phá từ Hoàng Kim Cấp trở xuống! 】

- Bà mẹ nó, phần thưởng này!

Thoáng cái, đôi mắt của Trần Thu đã đỏ lên, từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện loại phần thưởng như thế này cả.

Trực tiếp đột phá một đẳng cấp là khái niệm gì?

- Mẹ kiếp, lão tử liều luôn!

Hắn hít thở sâu một hơi, cố gắng duy trì sự bình tĩnh, mở miệng nói:

- Tiểu Tinh, triệu hồi ra Lôi Điểu của ngươi đi!

- Lão Tạ, ngươi gọi điện thoại cho Trấn Linh Cục, để bọn hắn thông báo cho Ngự Long Vệ của thành phố Lam Hải! Đúng rồi, nói ngươi là học sinh của Hoa Hạ học phủ!

Người bình thường muốn để Trấn Linh Cục nhận ra mối nguy cũng không dễ dàng gì, nhưng nếu là người của Hoa Hạ học phủ thì lại khác.

Trong chốc lát, một con Lôi Điểu có dáng dấp anh tuấn xuất hiện, trên cơ thể bao phủ lôi quang lấp lánh, cực kỳ bắt mắt.

Tạ Tố Nam lấy điện thoại ra, trực tiếp báo tình hình cho Trấn Linh Cục biết.

- Ta chuẩn bị đến phía trước đánh lén hung thú, các ngươi thì sao?

Hắn mở miệng hỏi, cũng không thể vì hoàn thành tùy chọn của hệ thống mà đưa ba người họ vào cảnh nguy hiểm được.

Từ Tinh Tinh hơi giật mình, không ngờ rằng Trần Thư vậy mà có thể nói ra được những lời như vậy.

Hắn cười nói:

- Tất nhiên phải đi rồi! Điểu của ta nhanh không thể tưởng tượng được! Không có vấn đề gì!

- Ngươi cũng muốn đi, ta chắc chắn cũng phải đi!

Tạ Tố Nam cùng Trương Đại Lực đều gật đầu đồng ý. Ngoài Trần Thư ra, thực ra bọn hắn cũng đều nhận thức được, ở thời điểm tất yếu có thể vì người bình thường mà hy sinh.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hai người vô dụng, phụ trách sơ tán đám đông là được rồi!

- …

Khóe miệng Tạ Tố Nam và Trương Đại Lực đều giật giật, vậy mà lại bị khinh thường.

- Được thôi…

Cuối cùng hai người chỉ có thể thỏa hiệp, một người là người bình thường còn một người chỉ có thể tung ra Ái Quang Mang, tác dụng thật sự không lớn.

- Được, vậy làm luôn đi!

Ánh mắt của Trần Thư kiên định, cùng với Tiểu Tinh bước lên Lôi Điểu.

Đúng vào lúc này, đám đông nhìn về phía Lôi Điểu ở trên bầu trời, tất cả đều đã nhận thức được sự không bình thường.

Ngự Thú Sư trong thành phố sẽ không dễ dàng triệu hoán ra Khế Ước Linh, trừ khi gặp phải tình huống đặc biệt.

- Ta nói lại một lần nữa, có hung thú tới! Còn không chạy thì chờ chết đi!

Trần Thư ở trên nhìn xuống đám đông phía dưới, lớn tiếng hô lên.

Hắn cần phải bảo đảm tỉ lệ sống sót của đám đông, chỉ có thể để bọn họ rút lui trước, nếu không có hung thú lên bờ thì sẽ hoàn toàn là một trận thảm sát.

Dứt lời, hai cánh của Biến Dị Lôi Điểu chấn động, bay về phía trước với tốc độ cực kỳ nhanh.

Những gì hắn có thể làm đều đã làm rồi, nếu như còn có người không tin vậy thì không còn cách nào khác.

Lão Tạ và Trương Đại Lực thì ở lại trên bờ, nghĩ cách để khiến đám đông rời khỏi bãi biển.

- Hy vọng không có kỹ năng khống chế…

Trần Thư lặng lẽ cầu nguyện, Biến Dị Lôi Điểu của Tiểu Hoàng có tốc độ cực nhanh, thậm chí còn có thể so sánh với Bạch Ngân Lãnh Chúa bình thường nữa. Nhưng nếu như bị khống chế được thì về cơ bản là hết rồi.

- Tiểu Tinh, cầm lấy cái này!

Trần Thư mở miệng nói, lật tay phải ra, lấy hai bình dược tề.

Trong đó có một bình là Tàng Hình Dược Tề không màu, còn một bình khác thì là Phi Hành Dược Tề màu trắng ngà.

Đây là hai bình dược tề mới mà hắn đã phải hạ dược vào nguyên liệu nấu ăn của Đỗ Thanh mới lấy được.

Nếu như Lôi Điểu bị khống chế lại thì Tiểu Tinh cũng chỉ có thể thu hồi Khế Ước Linh về, hai người lại nuốt dược tề xuống và chạy trốn…

- Tàng hình cộng thêm phi hành, hẳn là có thể bảo toàn mạng sống.

Trần Thư sờ lên cằm, đáng tiếc không biết rõ tốc độ phi hành có nhanh không. Nếu như tốc độ quá chậm thì hai người rất có thể sẽ bị hung thú vô ý nghiền nát. Cơ thể của bọn hắn không thể gánh được sự công kích của hung thú Hắc Thiết, thậm chí Bạch Ngân đâu.

Trần Thư mở miệng nói:

- Nếu như xuất hiện mối nguy thì trực tiếp uống hết, sau đó chạy ngay, nhất định không được quay đầu chụp ảnh!

Hắn san sẻ một phần Tàng Hình Dược Tề và Phi Hành Dược Tề.

- Cái thứ này của ngươi…

Sắc mặt Từ Tinh Tinh cổ quái, nhìn chằm chằm vào Phi Hành Dược Tề màu trắng ngà, cứ luôn cảm thấy có gì đó hơi bất thường…

- Giờ mẹ nó đã là lúc nào rồi, có thể nghĩ về điều gì đó tích cực hay không?

Trần Thư khóe miệng giật một cái, nói:

- Có điều có sao nói vậy, quả thật có chút không thích hợp…

Ngay tại lúc này, Lôi Điểu đã cách xa các hung thú vài trăm mét.

- Ôi Mẹ ơi!

Chương 595: Ta mẹ nó nứt ra a

Từ Tinh Tinh thân thể chấn động, từ khoảng cách này hắn mới có thể nhìn thấy rõ ràng nguy hiểm ở xung quanh. Hàng ngàn con thú hung dữ xếp thành từng nhóm, lộ ra cái đầu gớm ghiếc, đôi mắt đầy hung tợn và ánh mắt tràn ngập hung lệ cùng một vòng ánh sáng tím mờ ảo.

- Suy đoán của ta quả nhiên không sai, là Bạch Ngân cấp lãnh chúa!

Trần Thư vẻ mặt nghiêm túc, nắm chặt dược tề trong tay.

Chỉ thấy cự xà màu đen ở phía trước thần sắc lãnh đạm, toát ra uy áp vô cùng cường hãn, đây nhất định không phải thứ Hắc Thiết cấp có thể làm được.

Trong nháy mắt, hai mắt của cự xà xuất hiện một vòng ánh sáng.

Oanh!

Chỉ thấy mặt biển ở phía dưới Lôi Điểu đột nhiên trở nên cuồn cuộn, sau đó một ngọn giáo nước đáng sợ, cao tới mấy thước bất ngờ đánh tới, tốc độ nhanh đến mức khó mà tin nổi.

Đôi cánh của Lôi Điểu chấn động, sau đó một luồng khí xuất hiện trên đuôi của nó, giống như một làn khói nối vào đuôi Lôi

Điểu. Điều này khiến cho tốc độ của Lôi Điểu tăng vọt, và nó đã thành công tránh được đòn tấn công của ngọn giáo nước.

- Là hung thú thuộc tính thủy sao?

Trần Thư hít sâu một hơi, đối phương vốn đã cao hơn hắn một cái đại đẳng cấp, lại thêm hoàn cảnh lúc này ưu thế thuộc về phe đối thủ, bây giờ hắn chỉ có thể tận lực trì hoãn.

-Ta chỉ có thể hi vọng không có kỹ năng khống chế!

Trần Thư hít thở sâu một hơi, hắn không có lựa chọn nào để trốn thoát.

Phần thưởng của hệ thống quá hấp dẫn, nếu bây giờ sử dụng phần thưởng đó, hắn sẽ trực tiếp trở thành sao Hắc Thiết Nhị, có thể kéo dài được rất nhiều thời gian.

Lúc này, ánh sáng chói lọi của kỹ năng hiện ra trong mắt của Husky bên cạnh Trần Thư, sau đó hắn đã sử dụng kỹ năng Phân thân.

- Ngao ô, ngao ô!

Dưới ánh trăng sáng, hai con Husky ngửa mặt lên trời gào thét, lộ ra mười phần khí thế.

- Đừng giả làm sói nữa…

Trần Thư khóe miệng co giật, khiến Husky trực tiếp sử dụng kỹ năng của mình.

Trong tích tắc, quả cầu lửa, quả cầu băng, đao gió, sấm sét, đủ loại kỹ năng tuôn ra, phá tan màn đêm đen kịt, khung cảnh vô cùng lộng lẫy.

Cự xà đen thân thể lại chìm về mặt biển, chỉ lộ ra một cái đầu dữ tợn.

Nhiều kỹ năng thuộc tính đánh tới nhưng nó thậm chí không né tránh mà trực tiếp dùng thân thể mạnh mẽ của mình để hứng đòn tấn công.

Rầm rầm rầm!

Đủ loại kỹ năng khác nhau phát nổ nhưng điều này cũng không làm cự xà bị thương dù chỉ là một chút thương tổn nhỏ.

- Có phải là khoảng cách quá lớn rồi không…

Trần Thư cau mày, nếu nỗ lực hết sức, hắn có thể đọ sức với thần thú cấp Bạch Ngân bình thường, nhưng cấp lãnh chúa và thần thú cấp bình thường hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Gầm!

Phía dưới truyền đến một tiếng rít, các hung thú dĩ nhiên là coi thường bọn hắn, bọn nó hướng về phía bãi biển mà đi lên.

- Mẹ nó chứ!

Trần Thư cau mày, lựa chọn của hắn là đảm bảo tỷ lệ sống sót của đám đông, một khi bọn hung thú này lên được bờ thì ý định của hắn về cơ bản sẽ thất bại.

Nhưng ngay tại thời khắc cự xà đi tới phía dưới Lôi Điểu, vẻ mặt của nó có hơi giật mình, dường như nó có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của Trần Thư.

Sau một khắc, ý định giết người hiện lên trong mắt nó theo bản năng, tiếp đó cự xà phát động một cuộc tấn công khác.

- Hả? Ngươi quen biết ta sao?

Trần Thư chớp chớp mắt, hắn ngay lập tức cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Lôi Điểu biến dị tránh được sự tấn công của cự xà, cả hai cùng nhìn xuống bầy thú hung dữ bên dưới.

Chỉ thấy thân hình cự xà từ trong lòng biển nổi lên, ánh mắt nó trừng trừng nhìn chằm chằm vào Trần Thư, sát ý trong mắt cũng dần trở nên nồng đậm hơn.

Cự xà gầm lên một tiếng, sau đó nó tiến lại gần bãi biển. Những con hung thú khác cũng không hề dừng lại mà đi thẳng về phía bãi biển.

Rõ ràng là cự xà muốn giết người trên bãi biển, đến Trần Thư nó cũng muốn giết!

- Trần Bì, ngươi có phải đã thực sự cho nổ tung ngôi mộ tổ tiên của nó hay không…

Từ Tinh Tinh nuốt một ngụm nước bọt, hắn đang bị Bạch Ngân cấp lãnh chúa tiếp cận, điều này làm hắn không nhịn được mà xuất hiện mồ hôi lạnh trên sống lưng.

- Không phải chứ…

Trần Thư ánh mắt cũng kinh ngạc không kém, hắn không có cho nổ tung quá nhiều không gian khác nhau, như vậy sẽ không đến mức gây thù chuốc oán với Lam tinh a…

Trong chốc lát, cự xà lại lần nữa tung ra đòn tấn công.

Rầm rầm rầm!

Sóng biển hỗn loạn, vút lên đến tận trời cao, lần lượt từng cột nước đáng sợ tấn công dữ dội, bộc phát ra sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Li!

Trên thân Lôi Điểu đột biến xuất hiện một tầng sấm sét, tất cả kỹ năng đều được tung ra, tốc độ tăng vọt tới cực hạn.

Hai cánh của Lôi Điểu Đôi rung lên và nó liên tục tránh đòn tấn công đến từ cự xà, chênh lệch trình độ giữa hai bên là quá lớn, nếu sử dụng một trong các kỹ năng, nó sẽ bị thương nặng hoặc thậm chí là mất mạng.

- Trần Bì, vô dụng a! Những con hung thú còn lại sắp lên bờ rồi!

Tiếng nước ầm ầm vang vọng, đinh tai nhức óc, Từ Tinh Tinh lớn tiếng gào lên.

Trần Thư cũng lớn tiếng nói:

- Ta mẹ nó biết rồi!

Chương 596: Ta mẹ nó nứt ra a (2)

Ngay khi tâm niệm của Trần Thư vừa động thì không gian bên cạnh như vỡ tung, một bóng người với trang phục màu vàng xuất hiện. Cơ thể của Slime được bao quanh bởi một cơn gió, và với sự trợ giúp của (phong tức) và (ngự phong chi lực), nó tạm thời lơ lửng trong không trung.

- Phải xem ngươi thể hiện rồi!

Trần Thư móc ra phi hành dược tề, sau đó hắn thổi cho Tiểu Hoàng nửa bình.

Thời gian ở chế độ máy bay của Slime quá ngắn, hơn nữa tốc độ lại không đủ nhanh, không có khả năng ngăn cản hơn hàng ngàn con yêu thú.

Chúng ta chỉ có thể đặt hy vọng vào phi hành dược tề của hệ thống!

- Òm op! Òm ọp!

Tiểu Hoàng nuốt phi hành dược tề vào, ngốc manh con mắt nhìn Trần Thư, phảng phất không có bất kỳ phản ứng nào.

Oanh!

Trong phút chốc, một cột nước ập tới dường như sắp đánh trúng Tiểu Hoàng.

Mặc dù Tiểu Hoàng là một tinh linh Phòng Ngự hệ hắc thiết Khế Ước linh nhưng nó vẫn không thể ngăn cản được một Bạch Ngân cấp lãnh chúa.

- Mau tránh a! Mẹ nó mất khống chế rồi sao?

Trần Thư thần sắc kinh hãi, hắn cũng sớm đã điều khiến Tiểu Hoàng chạy thoát rồi.

Tuy nhiên, cột nước trực tiếp đánh tới, sau đó xuyên qua cơ thể Tiểu Hoàng, không có máu xuất hiện. Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Tiểu Hoàng nhẹ nhàng biến mất, hóa thành một đạo dư ảnh!

- Chết tiệt!

Hai con ngươi của Trần Thư co rụt lại, trong mắt hắn tràn ngập sợ hãi.

Thuốc này của hệ thống mẹ nó cũng quá tệ rồi đi?

- Òm ọp! Òm op!

Tiểu Hoàng đã sớm bay tới vài trăm mét rồi, ánh mắt khả ái của nó có chút bối rối, trông như không hiểu tại sao mình lại nhanh như vậy bị đánh bại.

- Với điều kiện đảm bảo an toàn tính mạng, hãy ngăn cản những con thú còn lại!

Trần Thư trực tiếp ra lệnh. Hắn cần phải cứu mạng mình dưới sự tấn công của cự xà và hắn không thể bằng mọi cách chỉ huy Slime được.

- Òm op!

Tiểu Hoàng lay động cái đầu to, thân thể nó bỗng nhiên to lớn tăng vọt gấp mười lần!

Cơ thể đáng sợ cao sáu mươi mét khiến Tiểu Hoàng trông rất bắt mắt, nó lúc này giống như một ngọn núi nổi.

Khi kết thúc đợt huấn luyện quân sự, (Phân thân) và (Cự đại hóa) của Trần Thư đều được nâng cấp lên một cấp. Hiệu ứng nâng cấp của phân thân chỉ làm tăng thời gian phân thân, mà cấp tăng của cự đại hóa gấp tận mười lần!

Rầm rầm rầm!

Bởi vì kích thước lớn cộng với hiệu ứng tốc độ cực lớn do phi hành dược tề mang lại, thêm vào đó là một luồng gió dữ dội xuất hiện quanh cơ thể Slime khiến người ta run sợ.

Lúc này, một con hung thú Hắc Thiết cấp đã mơ hồ nhìn thấy đám người trên bãi biển, trong mắt nó hiện lên sát ý khát máu, móng vuốt màu tím dường như càng đậm hơn mấy phần.

- Gầm!

Hình dạng của nó trông gớm ghiếc và có một nụ cười nhân hóa trên khóe miệng.

Ầm!

Tuy nhiên, trong một giây tiếp theo, một thân ảnh màu vàng xẹt qua, trực tiếp đánh gãy đầu của nó, cột sống lập tức vỡ nát.

Nó thống khổ kêu rên một tiếng:

- Ta mẹ nó nứt ra rồi!

Mà đây chỉ là một trong số đó, cơn ác mộng của những con quái thú đã chính thức bắt đầu!

Slime hai mắt ngốc nghếch vô cùng, không thi triển (Thụy Mộng Sát), không có Trần Thư thao túng, nó không thể nhìn thấy vị trí của kẻ thù.

Chỉ thấy thân thể của nó to lớn, tốc độ tăng lên đến cực điểm, hàng chục con quái thú đồng loạt bị thương, tuy hung thú không bị giết trong vài giây nhưng ít nhất cơ thể nó cũng bị thương, tốc độ cũng bị ảnh hưởng rất nhiều.

Sự hình thành trật tự ban đầu của các con hung thú đã hoàn toàn bị phá vỡ, và chúng hoàn toàn choáng váng.

- Đây là cái quái gì vậy a?

Các hung thú đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn ngọn núi lớn màu vàng trên bầu trời.

Ánh mắt của tất cả bọn chúng đều dại ra, miệng há mở, nước miếng chảy xuống không ngừng, cứ như thể bọn chúng bị thiểu năng trí tuệ vậy…

Nhưng ngay sau đó, đám hung thú phản ứng lại, bọn chúng lập tức ngưng tụ ra kỹ năng, muốn nhanh chóng giết chết đối phương.

Kỹ năng đánh ra tới tấp, hầu hết đều là kỹ năng thuộc tính Thủy.

Nhưng mà, bọn chúng chỉ đánh vào khoảng không…

Tốc độ của Tiểu Hoàng quá nhanh!

Bùm bùm bùm!

Tiếng gió thổi dữ dội vang lên, lại có mấy chục cái đầu của hung thú bị đâm sầm mà lệch sang một bên, bọn chúng kêu thảm rồi chìm xuống đáy đại dương.

- Gào!

Trong đàn giống như có thủ lĩnh vậy. Một tiếng gầm thét xuất hiện, sau đó các hung thú vậy mà lại chủ động lặn xuống dưới mặt biển.

Không thể không nói, chỉ số thông minh của hung thú quả thực không hề thấp, bọn chúng muốn dùng nước biển để tránh

sự tấn công của Slime.

Nhưng mà, bọn chúng đánh giá quá thấp mức độ biến thái của dược tề hệ thống…

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng không quan tâm, nó cũng nhún người mà nhảy một cái rồi chìm vào trong nước biển.

Trạng thái Cực Tốc của nó vẫn luôn được duy trì, cho dù sức cản của nước biển rất khủng khiếp nhưng cũng không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến nó.

Bùm bùm bùm!

Lượng nước biển khổng lồ dâng trào lên cuồn cuộn rồi tạo ra những cơn sóng dữ dội, cứ như thể có những con Tiền Sử Cự Thú đang làm loạn vậy.

Vô số tiếng hung thú kêu rên xuất hiện, đại dương xanh thẳm bắt đầu nhuốm lên một tia màu máu…

Chương 597: Ảnh đế Trần Thư lại lên sàn diễn một lần nữa

– Thật sự có hung thú xâm lược! Mọi người mau chạy nhanh đi! Đám đông trên bãi biển ngay lập tức trở nên vô cùng hoảng loạn.

Bọn họ không nhìn thấy hung thú, nhưng lại đều bị tiếng động mà Tiểu Hoàng gây ra dọa cho sợ hãi.

- Đừng chạy loạn! Cũng không cần phải hoảng hốt! Là Khế Ước Linh của nhân loại đang chặn đánh hung thú đấy!

Cũng không biết Trương Đại Lực lấy được một cái loa từ chỗ nào ra, hắn ta đang cố gắng sơ tán đám đông.

Nếu mấy nghìn người đều nóng lòng chạy thoát thân thì không cẩn thận sẽ xuất hiện hiện tượng giẫm đạp lên nhau mất, đến lúc đó sẽ xuất hiện số lượng thương vong không thể nào xem nhẹ được.

Quả nhiên, đám đông vừa nghe thấy đây là Khế Ước Linh của nhân loại thì tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đối với những người bình thường, Ngự Thú Sư là một tầng bảo vệ không thể phá vỡ nổi!

- Mọi người cũng không cần phải sợ, hãy sơ tán có trật tự, hung thú không thể gây ra chuyện gì được đâu!

Có Ngự Thú Sư trong dân gian cũng cảm nhận được sự nguy hiểm và khủng hoảng. Tuy bọn họ không thể đánh lén hung thú, nhưng ít ra thì tâm lý cũng không tệ lắm nên có thể đứng ra sơ tán đám đông được.

Đám đông dần rời khỏi bãi biển, mà ở vùng biển trước mặt thì lại đang có hai chiến trường vô cùng ác liệt đang diễn ra.

Đáng tiếc, hầu hết mọi người đều không thể nhìn thấy chiến trường này.

Trong khi Tiểu Hoàng đang gây ra sóng gió ngập trời thì Hắc Sắc Cự Xà cũng đáng sợ không kém, nó tạo ra một số lượng lớn cột nước khổng lồ phóng thẳng lên bầu trời.

Biến Dị Lôi Điểu giống như con thuyền nhỏ giữa những cơn sóng lớn, chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ bị nhấn chìm xuống. Một khi kỹ năng của nó kết thúc thì đó cũng chính là thời điểm cái chết tìm đến!

Vẻ mặt của Từ Tinh Tinh trông vô cùng căng thẳng, cơ thể run rẩy dữ dội, hai tay nắm chặt đến mức sắp bóp nát lọ thuốc.

Trần Thư cũng đang hết sức tập trung, nhưng trong lòng hắn thì lại loáng thoáng có vẻ hưng phấn.

- Ta nói này Tiểu Tinh, ngươi bị động kinh đấy à?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, bộ dáng của Từ Tinh Tinh còn thiếu mỗi miệng sùi bọt mép nữa thôi là giống rồi…

- Ngươi nhìn Điểu của ngươi kìa, tố chất tâm lý như vậy mới gọi là vững đúng chứ?

Chỉ thấy Lam Sắc Lôi Điểu không ngừng né tránh các đòn tấn công, hơn nữa thỉnh thoảng nó còn lắc cái mông một chút để mà khiêu khích Bạch Ngân Lãnh Chúa ở dưới.

Chỉ cần nó phạm chút sai lầm thôi thì đó chính là tử vong.

Đây mới thật sự là kẻ không biết sợ là gì!

…

Trong một tòa nhà cao tầng ở thành phố Lam Hải, một nam sinh đang đứng trước cửa sổ sát đất mà ngắm nhìn ra bờ biển ở đằng xa.

Đèn đường bên ngoài tòa nhà chiếu sáng rực rỡ vào bên trong. Nước da của hắn ta trắng nõn, khóe miệng treo một nụ cười nham hiểm.

- Hung thú đang gây rối đúng không? Lão tử không tin các ngươi còn có thể sống sót nổi!

Vẻ mặt của Đỗ Thanh lạnh như băng khiến cho người khác nhìn vào cũng nhịn không được mà phải run sợ.

Giết chết Trần Thư và Trương Đại Lực chỉ là mục đích nhân tiện của đàn hung thú mà thôi, ai bảo bốn người bọn họ vừa lúc đi tới bờ biển này làm gì cơ chứ?

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm nặng nề.

Đỗ Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một con Thanh Sắc Cự Ngưu đạp giữa không trung mà đi đến, kèm theo đó là từng trận tiếng sấm nổ vang, uy thế cực kỳ đáng sợ.

Hắn ta nói nhỏ:

- Lam Hải Ngự Long Vệ, các ngươi tới kịp sao?

…

Lúc này, trên bãi biển, đám đông đã sơ tán gần hết.

Mặc dù trên mặt ai cũng có vẻ sợ hãi, nhưng ít nhất tình hình không bị mất kiểm soát.

Mà ở một chỗ cách bãi biển chỉ có năm trăm mét, nơi đó vẫn có những cơn sóng lớn ngập trời, cứ như thể có cự thú đang dời sông lấp biển vậy.

- Òm ọp! Òm ọp!

Ánh mắt của Tiểu Hoàng vẫn ngây ngốc đáng yêu như cũ, dựa vào sức của một mình nó mà mạnh mẽ giữ chân hơn nghìn con hung thú.

Gào!

Đúng lúc này, một con hung thú Bạch Ngân Cấp lao ra khỏi mặt biển rồi cuối cùng đáp xuống bờ cát trên bãi biển.

Nó ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng sáng trên bầu trời, nó thế mà lại tràn ngập phiền muộn.

Cuối cùng cũng lên được bờ rồi!

Lúc này, Lân Giáp của nó đã vỡ vụn, mặc dù nó không bị thương nặng nhưng trông vẫn vô cùng nhếch nhác.

Đối với một Bạch Ngân Cấp như nó, một Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp cộng với tốc độ có thể sánh ngang với Hoàng Kim Cấp thì quả thực chính là tra tấn mà.

- Chạy nhanh lên! Hung thú lên bờ rồi kìa!

Đám người còn lại vừa quay đầu nhìn thử thì suýt chút nữa đã bị dọa cho chân mềm nhũn ra.

Người bình thường không có tư cách tiến vào Dị Không Gian, vì vậy hầu hết bọn họ chỉ có thể nhìn thấy các hung thú qua TV hoặc Internet.

Loại cảm giác sợ hãi khi nhìn thấy hung thú thật sự ngoài đời ở khoảng cách gần này bao phủ lấy bọn họ giống như thủy triều vậy, thậm chí còn có một số người chỉ biết đứng ngây ngốc tại chỗ chẳng thể nhúc nhích được.

- Gào!

Hung thú há cái miệng khổng lồ của nó ra, bốn cái chân màu đen thô chắc đạp mạnh xuống đất, nó lại còn nở một nụ cười dữ tợn.

Chương 598: Ảnh đế Trần Thư lại lên sàn diễn một lần nữa (2)

Bắt đầu cuộc đi săn thôi! Nó ngửa mặt lên trời gào thét. Khi nó đang chuẩn bị hành động thì ngay lập tức có một đạo Thiên Lôi bỗng nhiên ập xuống.

Bùm!

Thân thể của hung thú vỡ vụn, ánh mắt đờ đẫn, hơi thở sinh mệnh tan biến trong phút chốc.

Chỉ có thể nói, nó đã ra đi cực kỳ thanh thản…

- Ta là Ngự Long Vệ của thành phố Lam Hải, mọi người cứ yên tâm sơ tán, mọi chuyện ở đây đều có ta lo rồi!

Một người trung niên nam tử giẫm lên một con Thanh Sắc Cự Ngưu, vẻ mặt vô cùng bình thản.

Giọng nói của hắn ta truyền khắp chỗ này, khiến cho mọi người không khỏi bình yên trong lòng.

Đám đông ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Mặc dù không thể nhìn thấy khuôn mặt của nam tử, nhưng chiếc găng tay màu vàng trên cánh tay phải của hắn ta lại đang phát sáng ngay cả trong đêm đen!

- Là Ngự Long Vệ! Chúng ta an toàn rồi!

Đám người lập tức thở phào nhẹ nhõm, bọn họ chỉ cảm thấy bất kỳ một con hung thú nào cũng đều không thể lại tiến lên một bước.

- Sao lại có hung thú xuất hiện trên bờ biển vậy nhỉ?

Trong mắt Dương Sa hiện lên một tia nghi hoặc.

Tuy vậy nhưng Thanh Ngưu dưới thân cũng không ngừng lại mà là trực tiếp đi đến chỗ chiến trường thứ nhất.

Ngay khi hắn ta vừa mới đến nơi, một ngọn núi lớn màu vàng lập tức đánh tới, vô cùng cuồng bạo.

- Con mẹ nó! Thứ quái gì vậy?

Khóe miệng Dương Sa giật giật. Bốn vó của Thanh Sắc Cự Ngưu sinh ra Lôi, khó khăn lắm mới có thể tránh thoát khỏi quái vật khổng lồ này.

- Khế Ước Linh của Ngự Thú Sư ư?

Vẻ mặt của hắn ta khẽ giật mình, ngay sau đó hắn ta lại tràn đầy kinh ngạc.

- Con mẹ nó, hình như còn là Hắc Thiết Cấp nữa chứ!

- Òm ọp!

Lúc này, đôi mắt to ngây ngốc dễ thương của Tiểu Hoàng mới nhìn thấy nhân loại đứng trên Cự ngưu.

Trước đó, nó đã giết quá nhiều hung thú nên hơi mất kiểm soát, vừa thấy hung thú là phóng lên luôn, may mà bên kia không bị thương.

- Xử lý một chút đi!

Dương Sa vỗ Thanh Ngưu dưới thân.

Ò ọ!

Chỉ thấy Thanh Ngưu gầm lên một tiếng, ở khoảng không trên mặt biển vậy mà lại xuất hiện một đám mây đen khổng lồ, mà ở chỗ trong sâu thẳm của đám mây lại có âm thanh tanh tách của sấm sét.

Ngay sau đó, trong mây đen xuất hiện từng tia Lôi Đình rồi trực tiếp bổ về phía các hung thú ở bên dưới.

Phạm vi của kỹ năng này rất lớn, nhưng nhược điểm chính là nó không đủ mạnh.

Thế nhưng chừng đó cũng đã dư sức để đối phó với một đám hung thú Hắc Thiết Cấp rồi.

- Quả nhiên là có vấn đề mà!

Đôi mắt của Dương Sa nhìn thấy ánh sáng màu tím mờ nhạt trong mắt đàn hung thú.

Nếu chỉ có một con hung thú có thì đó chỉ là chuyện bình thường, nhưng nếu con nào con nấy cũng đều có thì rõ ràng đây đã là một vấn đề lớn.

- Là cố ý điều khiển sao?

Trong mắt Dương Sa hiện lên một vòng lửa giận và sát ý.

Ánh mắt của hắn ta lại nhìn về phía một chiến trường khác ở nơi xa.

Chỉ thấy một con Hắc Sắc Cự Xà trồi lên khỏi mặt biển, nó đang phóng ra rất nhiều kỹ năng, muốn giết chết Lôi Điểu đang bay trên không trung.

- Súc sinh tự tìm cái chết!

Dương Sa lại triệu hoán một Khế Ước Linh khác ra để cho nó xử lý các hung thú còn sót lại.

Hắn ta thì lại cưỡi Thanh Ngưu đi về phía trước.

- Đám người có lẽ đã sơ tán gần xong rồi nhỉ?

Trần Thư ước lượng thời gian, tuy bọn họ chỉ vừa mới chặn đánh hung thú chưa đến mười phút, nhưng lại sắp kiên trì không nổi nữa rồi.

Ngay lúc Hắc Sắc Cự Xà đang muốn tấn công thêm một lần nữa thì bỗng nhiên khuôn mặt của nó lại xuất hiện vẻ hoảng sợ.

Nó đột nhiên quay người, một đạo Lôi Trụ màu xanh lam ập thẳng đến trước mặt, uy thế vô cùng đáng sợ.

Bùm bùm bùm!

Cự Xà trực tiếp bị đánh bay, Lân Giáp bị vỡ tan tành, máu bắn ra ngoài.

- Chết đi!

Sắc mặt Dương Sa lạnh nhạt, hắn ta triệu hoán hai Khế Ước Linh khác ra.

Có tất cả ba Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp, cả ba tiến hành nghiền ép Hắc Sắc Cự Xà cực kỳ tàn ác.

- Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Trong lòng Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, hắn lập tức nhìn thấy Dương Sa đứng trên Thanh Ngưu.

Hắn lặng lẽ mở ba lô tác chiến ra rồi nhét cái gì đó vào trong miệng…

Ảnh đế Trần Thư lại sắp lên sàn diễn một lần nữa rồi đây.

Lúc này, hơi thở sinh mệnh của con Hắc Sắc Cự Xà ở phía dưới rất mỏng manh, nó đã rơi vào trạng thái sắp chết bất đắc kỳ tử.

- Tiểu huynh đệ, các ngươi không sao chứ?

Dương Sa cưỡi Thanh Ngưu đi tới, trong mắt có ý tôn trọng.

Lần tập kích này xảy ra quá đột ngột, hắn ta không thể nào bao quát hết được mà chỉ có thể cố gắng chạy đến càng sớm càng tốt.

May mà có người đứng lên chiến đấu, nếu không thì đã có nhiều tổn thất nặng nề rồi.

- Hả? Cấp phổ thông?

Vẻ mặt Dương Sa kinh ngạc, thân thể run rẩy. Hắn ta đã lập tức nhận ra đẳng cấp của Lôi Điểu, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Con mẹ nó, chuyện gì đang diễn ra vậy?

Vừa rồi có một con Hắc Thiết Cấp sở hữu tốc độ của Hoàng Kim Cấp đã đủ để khiến thế giới quan của hắn ta sắp vỡ vụn đến nơi.

Chương 599: Tội phạm Nam Giang không nói đại nghĩa, chỉ làm buôn bán

Mà bây giờ lại có một con Khế Ước Linh cấp 9 đang đánh nhau với một Bạch Ngân Lãnh Chúa nữa sao? Thời đại thay đổi thật rồi!

- Cuối cùng ngươi cũng đến rồi…

Sắc mặt Trần Thư tái nhợt, hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn!

- Ngươi không sao chứ?

Trong lòng Dương Sa giật mình, hắn ta không tiếp tục bận tâm chuyện về các Khế Ước Linh nữa.

Từ Tinh Tinh lập tức quay đầu nhìn lại, khóe miệng giật giật.

Con mẹ nó, chuyện quái gì vậy? Không phải vừa nãy còn đang bình thường sao?

- Không sao, ta chịu được mà!

Khóe miệng Trần Thư không ngừng chảy máu, hắn vô cùng suy yếu mà nói:

- Người dân trên bờ biển không sao chứ?

- Không có việc gì, tất cả đều không sao, hung thú còn chưa lên bờ.

Ánh mắt của Dương Sa hiện lên sự kính nể.

Một Hắc Thiết Ngự Thú Sư cùng với một Phổ Thông Ngự Thú Sư vậy mà lại có thể ngăn cản hơn nghìn con hung thú!

Hơn nữa, cho đến tận lúc này, bọn họ vẫn còn nhớ đến những người dân thường.

Phần ý chí và lòng can đảm này thực sự khiến cho hắn ta cũng không khỏi có chút xấu hổ.

- Chỉ cần bọn họ không sao thì ta có chết cũng không quan trọng!

Trần Thư ho khan một tiếng, hắn lại tiếp tục phun ra một miệng máu.

Vẻ mặt Dương Sa chấn động, người tuổi trẻ bây giờ giác ngộ cũng cao quá đi?

Khiến cho hắn ta cũng bối rối không biết nói gì tiếp…

Thanh Ngưu dậm chân lên trước, hắn ta chuẩn bị đưa hai người đến bệnh viện trung tâm thành phố trước đã.

- Hả?

Đúng lúc này, Dương Sa khẽ ngửi. Miệng của hắn ta khẽ nhếch, biểu cảm vô cùng kỳ lạ, hắn ta nhìn đi nhìn lại mà đánh giá Trần Thư.

- Không có việc gì thì tốt rồi!

Trần Thư thở dài rồi cả người đột nhiên mềm nhũn, hắn trực tiếp ngã vào trên lưng Lôi Điểu.

Hắn nhìn Từ Tinh Tinh ở bên cạnh, ngươi thật sự không có mắt nhìn gì cả mà!

Lúc này, Từ Tinh Tinh mới phản ứng lại, hắn lập tức đỡ Trần Thư.

- Chỉ cần có thể bảo đảm sự an toàn của dân thường thì Trần Thư ta thấy chết cũng không sờn!

Trần Thư lại phun ra một ngụm máu, vẻ mặt vô cùng suy yếu, cứ như thể hắn sắp cưỡi hạc bay về phương tây rồi vậy.

- Ừm.

Khóe miệng Dương Sa treo ý cười khó giải thích, hắn ta khoanh hai tay trước ngực rồi bình tĩnh gật đầu.

- Thật không ngờ mà, thật sự không ngờ tới!

Dường như Trần Thư đang hơi chìm đắm trong vai diễn của mình, hắn hoàn toàn không chú ý tới biểu cảm của đối phương.

Hắn than thở nói:

- Ta vốn định dùng máu thịt cơ thể mình để ngăn cản kỹ năng của hung thú, ai mà ngờ…

Khóe mắt Từ Tinh Tinh giật nảy điên cuồng, vẻ mặt tràn ngập mất tự nhiên.

Con mẹ nó, ngươi cũng phóng đại quá đà rồi…

Trần Thư vừa nói xong lời đó thì đầu giật giật rồi trực tiếp nhắm hai mắt lại.

- …

Lúc này, Từ Tinh Tinh vô cùng lúng túng, hắn cảm thấy giờ hắn có nói cái gì cũng không phù hợp, ngón chân cũng sắp ngoáy ra cái lỗ lớn rồi.

Đúng lúc này, cơ thể Trần Thư lại run lên giống như hồi quang phản chiếu vậy.

Hắn nói nhanh:

- Đúng rồi, Ngự Long Vệ đại thúc, số thẻ ngân hàng của ta là 3069…

- …

Dương Sa trợn tròn hai mắt, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Cuối cùng thì chân tướng cũng đã được phơi bày rồi đúng không…

Chỉ vì muốn ăn dấm mà ngươi làm luôn một bữa sủi cảo sao? (*)

(*) Ăn bánh sủi cảo đúng cách của người Trung Quốc là phải có nước chấm đi kèm, điều đặc biệt là nước chấm bánh sủi cảo phải là loại nước được pha từ xì dầu với giấm đen (loại giấm làm từ cao lương, lúa mạch, đỗ…). Cho nên, ý ở đây là chỉ vì một mục đích nhỏ mà làm ra một đống việc không liên quan.

Dương Sa khoanh hai tay trước ngực rồi nói:

- Có khi nào là ngươi đang diễn trò không nhỉ?

- …

Trần Thư trợn trừng mắt, cứ như thể hắn phải chịu nỗi oan thấu trời xanh vậy.

Vẻ mặt Dương Sa bình thản, hắn ta nói:

- Ta là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, khứu giác vô cùng nhạy bén, hơn nữa ta trời sinh rất mẫn cảm với mùi hương.

- …

Trong phút chốc, bầu không khí trên biển đột nhiên an tĩnh lại.

Ba người ở đó, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, không ai nói tiếp một lời nào.

- Ưm ~~

Đầu Trần Thư giật giật rồi hắn lại trực tiếp ngất đi.

Một giây sau, hắn vỗ quần áo trên người, sau đó vô cùng bình tĩnh mà đứng dậy.

- Vừa nãy ta bị đau đầu, ta không làm ra chuyện gì đấy chứ?

- …

Vẻ mặt Dương Sa đờ đẫn. Con mẹ nó, rốt cuộc thì đây là nhân tài đến từ đâu vậy?

Từ Tinh Tinh cũng hít thở sâu để trấn tĩnh bản thân.

Mỗi khi hắn nghĩ chính mình đã có thể chấp nhận đủ loại hành vi của Trần Thư rồi thì đối phương luôn có thể phá vỡ nhận thức của hắn thêm một lần nữa.

- Được rồi! Trở về đi!

Dương Sa lắc đầu rồi nói:

- Yên tâm đi, Ngự Long Vệ sẽ ban thưởng cho các ngươi, nhất định sẽ không để cho các ngươi buồn lòng đâu.

Lúc này, Thanh Ngưu lại phóng ra tia chớp, trực tiếp giết chết Cự Xà ở dưới kia.

Dương Sa đi tới phía dưới Cự Xà, lấy ra một viên Ngự Thú Trân Châu và vật liệu Lãnh Chúa rồi đưa cho Trần Thư.

- Đây coi như là phần thưởng mà cá nhân ta tặng riêng, ngươi nhận đi!

- Như vậy thì cũng ngại quá rồi.

Chương 600: Tội phạm Nam Giang không nói đại nghĩa, chỉ làm buôn bán (2)

Trên mặt Trần Thư thì ra vẻ chối từ nhưng tay hắn đã trực tiếp nhận lấy và thả vào trong ba lô tác chiến tựa như theo bản năng luôn rồi. - Thật ra, có ban thưởng hay không thì cũng không quan trọng, chủ yếu chính là vì để bảo vệ dân thường thôi mà!

Trong mắt Trần Thư chứa ý cười có ngăn cũng ngăn không nổi, chính trực mà nói vậy.

Nhưng sau đó, hình như hắn lo lắng đối phương thật sự không cho nên lại bổ sung thêm:

- Đương nhiên, phần thưởng đáng được nhận thì vẫn phải tặng chứ! Nếu không thì Ngự Long Vệ không có uy tín rồi!

- …

Dương Sa bật cười. Đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy một người không hợp lẽ thường như vậy.

Ba người đi tới trên lưng Thanh Ngưu, bọn họ chuẩn bị trở về thành phố Lam Hải.

Trần Thư hỏi:

- Đúng rồi, Ngự Long Vệ đại thúc, sao trong biển lại xuất hiện hung thú vậy? Lại có Dị Không Gian mới sắp xuất hiện sao?

- Ta tên là Dương Sa, ngươi gọi ta Dương thúc là được rồi.

- À à, ngài gọi ta Trần thúc cũng được.

- ?

Dương Sa khẽ nhếch miệng, biểu cảm kỳ lạ mà quay sang nhìn.

- Ừm… Tên ta là Thư trong Thư Bổn (quyển sách).

- Tên của ngươi với con người ngươi… hoàn toàn không liên quan gì đến nhau nhỉ.

Đúng lúc này, một ngọn núi lớn màu vàng bay tới, tốc độ giảm mạnh, hiển nhiên là thời gian của dược tề đã kết thúc.

- May mà có ngươi.

Trần Thư sờ cơ thể Tiểu Hoàng. Hắn đã nhận được phần thưởng của hệ thống nên có thể trực tiếp tăng lên một tiểu đẳng cấp.

- Đây là Khế Ước Linh của ngươi sao?

Dương Sa nhìn qua nhìn lại mà quan sát, trong mắt hắn ta có không thể tưởng tượng nổi.

Trần Thư bình tĩnh gật đầu rồi thu hồi Tiểu Hoàng về trong Ngự Thú Không Gian.

- Đây thật sự là Hắc Thiết Cấp sao?

Dương Sa thực sự cảm thấy hơi khó tin, Hắc Thiết Cấp mà có thể lớn đến như vậy, có thể nhanh đến thế kia ư?

Trần Thư giải thích một chút:

- Đúng vậy, nó có thần kỹ buff thêm.

- Chẳng trách lại vậy.

Dương Sa gật đầu, trong lòng có chút nhẹ nhõm.

Trần Thư nói:

- Đúng rồi, Dương thúc, ngươi còn chưa nói nguồn gốc của hung thú đâu!

Trong mắt Dương Sa hiện lên vẻ suy tư, hắn ta nói:

- Chắc chắn không phải do Dị Không Gian mới xuất hiện, nếu không thì ta đã có thể nhận được tin tức từ trước rồi, chắc chắn sẽ phong tỏa vùng này và cử người đi tuần tra.

Hắn ta sờ cằm, ánh mắt nhìn về phía chân trời, trong mắt có một vòng sát ý.

- Đám hung thú kia không phải là hung thú hoang dã mà tất cả bọn chúng đều bị điều khiển, ít nhất cũng phải là Ngự Thú Sư Vương Cấp ra tay mới làm được.

Khuôn mặt hiền lành của Dương Sa có một vẻ tàn bạo, hắn ta hờ hững nói:

- Hơn nữa, bọn chúng lại tới từ biển sâu, rất có thể là do thế lực ở nước ngoài gây ra!

- Có khi nào là do cường giả địa phương gây ra không?

Trần Thư hỏi. Hắn không quen biết gì với người nước ngoài, thế nhưng con Hắc Sắc Cự Xà kia rõ ràng muốn giết hắn.

Mục tiêu đầu tiên của hắn là Đỗ gia của thành phố Lam Hải.

Ai bảo bọn họ vừa mới đắc tội Đỗ Thanh cơ chứ? Mà đối phương lại là đại gia tộc cắm rễ lâu đời ở thành phố Lam Hải này.

Còn mục tiêu thứ hai lại chính là tổ chức Ám Dạ ở nước ngoài.

- Căn bản không có khả năng. Chỉ vì phá hoại mà bại lộ chính mình sao, trừ phi bọn họ có bệnh mới làm vậy!

Dương Sa lắc đầu rồi quay sang nói:

- Hơn nữa, chắc hẳn các ngươi cũng biết hiện giờ đang nghỉ lễ gì rồi đấy.

- Một đám chó chết làm người buồn nôn mà!

Hắn ta hơi nheo mắt lại, sau đó mang hai người về tới bãi biển Minh Nguyệt.

Trần Thư hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó hắn lại gật đầu.

Mặc dù loài người vẫn luôn đoàn kết chống lại hung thú từ Dị Không Gian, nhưng vẫn luôn có những người ước gì thế giới trở nên hỗn loạn.

- Trần Bì! Tiểu Tinh! Các ngươi không sao chứ?

Bây giờ, trên bãi biển đã không còn một ai, Trương Đại Lực và Tạ Tố Nam vẫn luôn chờ bọn họ ở đây.

Trần Thư nói:

- Không có việc gì, chịu nổi!

- Khóe miệng của ngươi…

Trương Đại Lực chỉ vào vết máu bên miệng Trần Thư.

- Tăng hiệu quả chương trình mà thôi.

- …

- Dương thúc, chúng ta đi trước đây!

Trần Thư nói, một đoàn người chuẩn bị rời đi.

Dương Sa gật đầu rồi nói:

- Ta cho các ngươi một số liên lạc, sau này có bất cứ chuyện gì đều có thể thông báo trực tiếp đến ta!

Bốn người lập tức gật đầu lia lịa, tất cả đều lưu số điện thoại của Dương Sa lại.

Tạ Tố Nam gãi đầu rồi nói:

- Dương thúc, ta có thể bán thông tin liên lạc của ngài được không?

- ?

Khóe miệng Dương Sa giật giật, hắn ta nói:

- Các ngươi quả thật chính là bạn của nhau mà!

Bây giờ, hắn ta mới biết cái gì gọi là nồi nào úp vung nấy.

Hắn ta lắc đầu rồi nói:

- Ta không thích có quá nhiều người tới làm phiền ta.

- Ồ.

Tạ Tố Nam gật đầu đáp lại, bốn người kề vai sát cánh mà rời đi.

Trong mắt Dương Sa có nụ cười vui mừng, hắn ta nói:

- Ta thay mặt Ngự Long Vệ cảm ơn các ngươi!

Trần Thư đưa lưng về phía hắn ta mà phất tay rồi nói:

- Chỉ cần có tiền thì sớm hay muộn gì ta cũng có thể đánh nát Long Uyên thành mảnh vụn!

- Tội phạm Nam Giang không nói đại nghĩa, chỉ làm buôn bán!

Chương 601: Lần này ta là nhân vật chính diện đấy

– Trần Bì, ngươi trực tiếp không giả vờ nữa sao! Trương Đại Lực quay đầu nhìn sang, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, hắn ta nói:

- Dựa thói quen từ trước đến nay, chắc chắn ngươi sẽ biến chính mình thành thành một vị sứ giả của chính nghĩa! Sau đó sẽ đào tiền của người ta chứ nhỉ!

- Ngươi cũng hiểu hắn thật đấy!

Từ Tinh Tinh giơ ngón tay cái lên rồi nói:

- Đại Lực, ngươi cảm thấy vết máu quanh miệng hắn là để làm gì?

Trương Đại Lực nhìn qua nhìn lại mà đánh giá Trần Thư rồi mới nói:

- Chẳng lẽ ngươi bị vạch trần rồi?

Trần Thư nói năng hùng hồn đầy lý lẽ mà ngụy biện nói:

- Cái gì mà gọi là bị vạch trần chứ, hừ, ta đây gọi là bộc lộ cảm xúc thật của mình!

- Thôi dẹp đi nhé!

Ba người đồng thanh nói rồi quăng cho hắn ánh mắt khinh bỉ.

Một tiếng sau, bốn người đã về tới khách điếm đang ở.

Từ Tinh Tinh nói:

- Ngày mai, chúng ta làm gì đây? Còn chơi tiếp nữa không?

Trần Thư nói:

- Còn chơi cái rắm ấy! Ngày mai lập tức trở về Kinh Đô!

- Sao vậy?

Trương Đại Lực có chút không hiểu, hắn ta hỏi.

- Ta nghi ngờ đợt tập kích ngày hôm nay có liên quan đến Đỗ gia, không thể ở lại đây lâu hơn được nữa!

Trần Thư giải thích nói, cho dù không phải do Đỗ gia làm thì hắn vẫn có nguy hiểm như cũ.

Dương Sa nói đàn hung thú kia là bị một tên Ngự Thú Sư Vương Cấp điều khiển, như vậy đã chứng minh rằng đối phương có sát ý đối với hắn.

Bị một tên Ngự Thú Sư Vương Cấp để mắt tới thì đã không phải là một chuyện nhỏ nữa rồi.

Thành phố Lam Hải chắc chắn không còn an toàn nữa, chỉ có ở trong Hoa Hạ Học Phủ thì hắn mới có thể yên tâm được.

Từ Tinh Tinh gật đầu rồi nói:

- Được, vậy thì rời khỏi đây thôi!

Hắn cũng phát hiện ra con Bạch Ngân Lãnh Chúa kia không giống bình thường. Nếu như nó không có sát ý với Trần Thư thì chắc chắn không có khả năng nó sẽ dừng lại giữa chừng như vậy.

Lúc đêm khuya, Dương Sa ngồi thẳng ngay ngắn trước bàn làm việc, mà trước mặt hắn ta có tám giao diện hư ảo treo lơ lửng trên không.

Hắn ta vừa trở lại văn phòng làm việc thì lập tức tổ chức một cuộc họp video với các Ngự Long Vệ còn lại.

Là một thành phố lớn cấp một, đương nhiên thành phố Lam Hải không chỉ có một Ngự Long Vệ, chẳng qua ngoài Dương Sa ra thì tám người còn lại đều chỉ là Bạch Ngân Cấp.

Một người mở miệng hỏi:

- Dương đội, tình hình hôm nay thật sự nguy hiểm như vậy sao?

- Đúng vậy, quả thực rất nguy hiểm!

Dương Sa gật đầu rồi nói:

- Nếu thật sự để cho hung thú lên bờ thì chắc chắn sẽ có số lượng lớn thương vong, nếu để cho các hung thú lọt vào nội thành thì tổn thất càng thêm không thể ước lượng được.

Một người trẻ tuổi nhẹ giọng hỏi:

- Dương đội, có manh mối gì không?

Trong mắt Dương Sa toát ra vẻ lạnh lùng, hắn ta nói:

- Ta nghi ngờ là do thế lực nước ngoài gây ra, ngày mai ta sẽ trở về tổng bộ thỉnh cầu Ngự Thú Sư Vương Cấp tới điều tra việc này.

- Không chỉ có thế lực nước ngoài thôi đâu!

Lại có một người trung niên Ngự Long Vệ lên tiếng, cặp mắt của hắn ta sáng rực, hắn ta trông có vẻ suy tư rồi nói tiếp:

- Hơn nghìn con hung thú có thể đi đến phụ cận thành phố Lam Hải dễ dàng như vậy thì có khả năng là có người tiếp tay cho chúng!

- Được, ta sẽ điều tra!

Dương Sa gật đầu rồi gõ bàn một cái, kết thúc cuộc họp video.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, bốn người lập tức rời khỏi thành phố Lam Hải, từng người trở về trường học của mình.

- Xem ra những ngày nghỉ còn lại chỉ có thể ở trong trường thôi!

Trần Thư đi đến chỗ chuyển phát nhanh của trường, xách theo các loại bao lớn bao nhỏ trở về ký túc xá.

Đây chính là các loại dược liệu và dược tề mà hắn đã mua trước đó, tất cả trị giá đến hàng chục triệu.

Tòa Học Bá Lâu vẫn vô cùng vắng vẻ, ngoại trừ Vương gia đang phơi nắng ngoài cửa ra thì không thấy sinh viên nào khác cả.

- Tội phạm giết heo về rồi đấy à?

Vương gia khẽ mở hai mắt ra rồi nhìn về phía Trần Thư.

- …

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, cái gì mà gọi là tội phạm giết heo chứ?

Hơn nữa, giết heo thì phạm pháp cái rắm ấy!

- Ngươi nói ngươi xem, tới thì tới là được rồi, còn mang theo đồ tới làm gì chứ?

Hai mắt Vương gia bừng sáng, lão nhìn về phía các loại dược liệu mà Trần Thư xách theo.

Lão khẽ ngửi rồi nói:

- Ta ngửi thấy mùi của tiền!

- …

Thân thể Trần Thư run rẩy, hắn sẽ không bị cướp đấy chứ…

Hắn nói:

- Đều là chút đồ không đáng tiền, ngài nhất định chướng mắt thôi.

Vương gia lắc đầu rồi nói:

- Thôi đi, thật là keo kiệt!

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm rồi về tới trong Học Bá Lâu.

Hắn vừa mới mở ra cửa ký túc xá thì nghe thấy tiếng phim hoạt hình Makka Pakka.

Chỉ thấy A Lương đang nằm trên ghế sô pha, bộ dáng vô cùng chán đời, trông cứ như một bộ thi thể vậy.

- A, A Lương, ngươi không đi dạy sao?

Trần Thư hỏi, đồng thời hắn còn đặt các loại dược liệu vào trong phòng.

A Lương yếu ớt nói:

- Dạy… nhưng hình như cũng không dạy…

- Ngươi nói cứ như chưa nói vậy.

Chương 602: Ngươi đang biểu diễn hài độc thoại đấy à?

Trần Thư lắc đầu rồi đi tới trên ghế sô pha, hắn hỏi: - Rốt cuộc là chuyện như thế nào?

- Ngày đầu tiên, lúc ta rời đi, ta đưa cho ba mẹ hắn một tấm danh thiếp…

A Lương nói:

- Nhân tiện thì ta có giới thiệu nghiệp vụ của mình, nhưng cuối cùng lại không có kết quả.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, danh thiếp của ngươi không giống như của một gia sư một chút nào cả, bị đuổi cũng là bình thường thôi.

- Vậy mấy ngày nay ngươi làm gì để sống qua ngày vậy?

- Ta xem phim hoạt hình, vun đắp tình cảm!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngươi cũng nhàm chán thật đấy!

A Lương nói:

- Mặc dù có chút nhàm chán nhưng ít ra cũng có chút ít thu hoạch.

- Ngươi học được cái gì?

- Ngủ ngon, con mẹ nó chứ!

- …

A Lương ngáp một cái rồi lấy hai hộp mì ăn liền ra, hắn ta đưa cho Trần Thư một hộp.

- Sao ngươi cũng quay về rồi?

- Ta…

- Từ từ, để ta đoán thử!

A Lương đảo mắt một vòng, cứ như thể hắn ta đột nhiên trở nên phấn khởi.

- Ngươi bị người đuổi giết đúng không, cho nên mới chỉ có thể chạy về đây!

- ?

Trần Thư nao nao. Con mẹ nó, ngươi vậy mà đoán trúng rồi?

- Bà mẹ nó, không phải là thật đấy chứ!

A Lương nhìn qua nhìn lại mà đánh giá rồi nói:

- Ngươi lợi hại thật đấy!

Trần Thư ho khan một tiếng rồi nói:

- Mặc dù không khác mấy so với những gì ngươi nghĩ, nhưng lần này ta là nhân vật chính diện đấy!

- Thôi dẹp đi nhé!

A Lương bày ra vẻ mặt hoàn toàn không tin.

Ngươi mà là nhân vật chính diện ư, trừ phi heo nái trèo cây ta mới tin!

Trần Thư lắc đầu, hắn không giải thích gì thêm.

Hắn úp mì ăn liền rồi trở về trong phòng, đồng thời hắn còn dán một tờ giấy ở cửa phòng, trên tờ giấy viết: Người đã chết, có việc thì hoá vàng mã!

Trần Thư đóng cửa phòng lại rồi chuẩn bị để bắt đầu phối trí dược tề.

Bởi vì hắn mua với giá cao nên dược liệu cơ bản đã đầy đủ hết, chỉ cần hắn từ từ phối trí nữa là được rồi.

- Phải tận dụng cho tốt cơ hội tăng cấp của hệ thống mới được.

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Hắn đã hoàn thành phần thưởng lựa chọn của hệ thống nên hắn có thể trực tiếp tăng lên một đẳng cấp.

Bây giờ, nhất định là không thể sử dụng, hắn sắp trở thành Hắc Thiết Nhị Tinh, sử dụng thì chính là lãng phí.

Hơn nữa, từ Hắc Thiết Nhất Tinh đến Nhị Tinh cũng không khó lắm. Bây giờ hắn có hai lựa chọn: Một là tăng từ Hắc Thiết Tam Tinh lên tới Bạch Ngân Nhất Tinh, hai là tăng từ Bạch Ngân Nhị Tinh lên tới Tam Tinh.

- Xem thời cơ đi.

Trần Thư suy nghĩ một chút rồi quyết định giữ cơ hội này lại.

Hắn thu dọn hành lý rồi bắt đầu tập trung vào việc phối trí dược tề.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, Vương Tuyệt cũng đã về tới trong ký túc xá, xem sắc mặt của hắn ta thì hiển nhiên có không ít thu hoạch.

- Trần Thư đâu rồi?

Trên mặt Vương Tuyệt mang theo nụ cười, hắn ta nhìn về phía A Lương đang nằm trên ghế sô pha.

A Lương nói:

- Có lẽ đang nằm thẳng trong phòng cũng nên…

- Ta có mang quà cho các ngươi đây này!

Vương Tuyệt cười nói, hắn ta vỗ Hôi Sắc Tiểu Điểu đang đậu trên vai.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy hai bộ thi thể của hung thú đột nhiên xuất hiện trong phòng khách.

- Không tệ đấy chứ, lão Vương!

A Lương nuốt một ngụm nước bọt, hắn ta ăn mì ăn liền suốt bảy ngày nay, bây giờ đã có chút không chịu nổi nữa rồi.

Trong khi hai người đang xử lý thịt hung thú thì Trần Thư cầm một bình Đại Lực Dược Tề trong tay. Mặc dù đây chỉ là một bình hạ phẩm bình thường nhất, nhưng nó vẫn chứa đầy đủ tác dụng của một bình Tông Sư Cấp.

Lần trước, khi hắn giao đấu với Vu Giang và hoàn thành lựa chọn của hệ thống thì đã nhận được độ thuần thục Tông Sư Cấp của Đại Lực Dược Tề.

- Hiệu quả tăng thêm của Tông Sư Cấp: Cường hóa một kỹ năng cận chiến, khiến cho trong quá trình phóng ra kỹ năng thì bản thân có được hiệu quả Tuyệt Đối Bá Thể! Một Khế Ước Linh chỉ có thể dùng một bình!

Trần Thư sờ cằm, trái lại đây lại là một hiệu quả vô cùng tốt.

Nói tóm lại, điều này tương đương với việc có một kỹ năng không bị gián đoạn, ví dụ như trong quá trình Trùng Phong, tất cả các hiệu ứng tiêu cực đều sẽ được miễn nhiễm.

Không gian bên cạnh nứt ra, một đôi mắt to ngốc nghếch, dễ thương lộ ra.

Trần Thư ném bình dược tề ra, trong mắt có vẻ chờ mong.

Không cần nghi ngờ gì nữa, cường hóa Trùng Phong chính là lựa chọn tốt nhất, bởi vì đẳng cấp của kỹ năng này rất cao cho nên có thể kéo dài thời gian.

Sau khi nuốt dược tề, bảng tin tức của Tiểu Hoàng xuất hiện thay đổi:

【 Bạo Lực Tọa Sát Lv5 (đã cường hóa) 】

- Bạo Lực Tọa Sát sao?

Trần Thư lắc đầu, ít nhất thì đây là một kỹ năng không tệ.

Hắn vỗ quần áo trên người, chỉ thấy phía trước bày ra đủ loại dụng cụ phối trí dược tề.

Bởi vì độ khó của dược tề Hắc Thiết Cấp tăng vọt nên hắn phải dùng đến thiết bị chuyên nghiệp.

Nếu là dược tề Bạch Ngân Cấp thì sợ là hắn chỉ có thể đến Dược Phòng chuyên môn của trường học để phối dược.

- Còn có nhiều dược liệu như vậy, ước chừng còn cần một khoảng thời gian nữa mới có thể phối trí xong hết.

Chương 603: Ngươi đang biểu diễn hài độc thoại đấy à? (2)

Trần Thư đi đến trong phòng khách rồi xử lý thịt hung thú cùng hai người kia. Lúc ban đêm, ba người đi ra ban công rồi đặt một cái vỉ nướng cỡ lớn, mùi thơm của thịt hung thú bay lên thoang thoảng khiến người ta cảm thấy thèm ăn.

Vương Tuyệt hỏi:

- Trần Bì, nghe nói kỳ nghỉ này ngươi lại phạm tội nữa à?

- ?

Trần Thư đang cầm một cái chân hung thú ăn như gió cuốn, nghe vậy thì lập tức ngẩng đầu lên, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

A Lương thở dài rồi khuyên nhủ:

- Nếu thật sự chịu không nổi thì ta trực tiếp tự thú thôi, kéo dài thời gian mãi cũng không phải là biện pháp hay.

- Tự thú cái rắm mà tự thú, Ngự Long Vệ đích thân ban thưởng cho ta đấy, có biết Hàm Kim Lượng của việc này hay

không vậy?

Trần Thư nhếch miệng, các ngươi thật sự nghĩ người huynh đệ này chỉ biết phạm pháp thôi sao?

Hắn nằm nghiêng nửa người, vừa nhìn ra thành phố nhộn nhịp nơi xa vừa ăn thịt nướng ngon lành.

Vẻ mặt Vương Tuyệt cũng nhàn nhã giống vậy, hắn ta nói:

- Kỳ nghỉ sắp kết thúc rồi, thời gian không có bài tập về nhà thật là tuyệt vời!

- Đúng vậy!

A Lương vô cùng đồng cảm mà gật đầu rồi nói:

- Đặc biệt là hồi học cấp ba, bài tập quả thực không phải dành cho người làm mà, đại dương kiến thức khiến cho ta không thể thở nổi.

- Đến mức đó không đấy?

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Cấp ba có bài tập sao?

- ?

Hai người đồng loạt quay lại nhìn, ban đầu bọn họ còn có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh thì trở nên nhẹ nhõm.

Doanh trại huấn luyện tội phạm quả thực không có bài tập trên giấy, ở đó chỉ coi trọng thực chiến thôi!

…

Sáng sớm hôm sau, lớp Ngự Thú ba tổ chức một buổi họp lớp như thường lệ.

Ánh mắt Kiều Nguyệt nhìn về hàng phía sau, nàng ta hỏi:

- Trần Thư, không có ai trong lớp đi với ngươi trong kỳ nghỉ này phải không?

Trần Thư nói:

- Không có, sao vậy?

- Vậy thì tốt rồi, điều đó chứng minh tất cả mọi người đều đã bình an vô sự trở về, ta không cần điểm danh nữa.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Trong kỳ nghỉ, Kiều Nguyệt thật sự đã thông báo hành trình của hắn, hơn nữa còn là trong nhóm khóa nữa chứ.

- Kiều học tỷ, có khoa trương đến mức như vậy không?

Những bạn học còn lại đều quay đầu lại nhìn, bọn họ cảm thấy Kiều Nguyệt quả thực có hơi nói quá.

Sau một tháng tiếp xúc, có lẽ Trần Thư hơi chút không hợp lẽ thường, nhưng hình như hắn cũng không hung dữ, tàn ác lắm.

Đúng lúc này, một tiếng gõ cửa nhè nhẹ truyền đến.

- Làm phiền tìm bạn học Trần Thư một chút!

Chỉ thấy một tên nam tử tóc đỏ có vóc dáng thẳng tắp đi tới ngoài cửa, sắc mặt hắn ta bình tĩnh khiến cho người khác không nhìn ra cảm xúc.

Mái tóc đỏ rực kia ngay lập tức thu hút sự chú ý của các bạn học trong lớp.

- Lăng Trần? Không phải là Lăng Trần học trưởng trong truyền thuyết đấy chứ?

- Ta đã xem ảnh của hắn ta, hình như là thật đấy!

- Yêu nghiệt của Hoa Hạ Học Phủ đấy, mới đại học năm hai mà đã có thể đánh áp đảo học trưởng đại học năm bốn!

Kiều Nguyệt còn chưa lên tiếng thì các bạn trong lớp đã vô cùng hưng phấn mà bàn tán xôn xao.

Những người còn lại đều chỉ là thiên tài, nhưng Lăng Trần lại chính là yêu nghiệt.

Khi còn đang học đại học năm hai mà đã có thể trở thành Bạch Ngân Cấp, quả thực không phải những người khác có thể so sánh được.

Ít nhất thì trong những năm gần đây, Lăng Trần là thiên tài đứng đầu!

Trần Thư nhướng mày, vậy mà lại có người còn chói sáng hơn cả hắn sao?

Chỉ thấy hắn vùi đầu xuống bàn rồi nói lớn:

- Ta không nghĩ vậy. Nếu chỉ xét về thiên phú thì chúng ta phải nhắc đến Trần Thư lớp chúng ta!

- Đúng vậy, bạn học Trần Thư mới thật sự là yêu nghiệt. Ta không phục ai cả, chỉ phục mỗi tội phạm Nam Giang Trần Thư!

Trong nháy mắt, cả lớp đều trở nên im phăng phắc, tất cả đều lẳng lặng xem hắn biểu diễn…

Trần Thư cũng không nhận ra, hắn còn vùi đầu tự nói:

- Bạn học tội phạm đối nhân xử thế rất hòa nhã, còn lấy giúp người làm niềm vui. Đây mới chính là hình mẫu của thời đại mà chúng ta nên kính nể!

- Trần Bì, đừng nói nữa…

Khóe miệng A Lương giật giật, hắn ta huých bả vai Trần Thư.

Ngươi đang biểu diễn hài độc thoại đấy à?

Lăng Trần có chút sững sờ, hắn ta cũng bị hành động của đối phương làm cho không hiểu ra sao.

Hắn ta hỏi:

- Kiều Nguyệt, vị bạn học này là ai vậy?

- Hắn chính là Trần Thư đấy…

Vẻ mặt Kiều Nguyệt không nói nên lời, nàng ta cũng không ngờ tên làm bộ sẽ tìm tới Trần Thư.

Không phải phạm pháp thật đấy chứ? Lăng Trần là đặc biệt tới bắt hắn sao?

Lúc trước, Phương Tư đã từng nói, một người là binh một người là cướp, không ngờ bọn họ lại gặp nhau sớm như vậy sao?

- …

Lăng Trần hơi giật mình, hắn ta không ngờ lại có người không biết xấu hổ đến mức như thế này.

Hắn ta trầm giọng nói:

- Bạn học Trần Thư, làm phiền ngươi đi theo ta một chuyến!

Lúc này, Trần Thư mới ngẩng đầu lên. Hắn đánh giá Lăng Trần một lát rồi mới đi cùng hắn ta rời khỏi phòng học.

Hai người đi đến hành lang đằng xa.

- Đây là phần thưởng mà Dương đội nhờ ta đưa cho ngươi!

Chương 604: Còn có chỗ cho danh tiếng của ta giảm xuống sao?

Lăng Trần cười cười rồi đưa cho hắn một cái thẻ màu vàng. - Thẻ này có thể đặt trước một kỹ năng dưới Hoàng Kim Cấp. Ngươi từng giành được giải quán quân trong cuộc thi đấu Ngự Thú cấp tỉnh nên chắc hẳn đã biết cách dùng.

Trần Thư nao nao, không ngờ phần thưởng lại là cái này.

- Cảm ơn!

Trần Thư giơ thẻ lên, nếu mang cái này ra chợ đen bán thì ít nhất cũng phải có giá hơn trăm triệu.

- Tuổi trẻ tài cao, ngươi không tệ đâu!

Lăng Trần đánh giá Trần Thư, trong mắt hiện lên một ý cười khó hiểu, hắn ta nói:

- Thiếu niên, cố gắng đuổi kịp bước chân của ta nhé, ta sẽ chờ ngươi ở phía trước…

Vừa dứt lời thì hắn ta lập tức cất bước rời đi mà không hề dừng lại.

- Thảo nào gọi hắn ta là kẻ làm bộ!

Trần Thư sờ cằm, luôn có ý muốn dùng túi phân trùm Lăng Trần một trận.

- Cuối năm hai đại học mới trở thành Bạch Ngân Cấp, cũng chỉ vậy mà thôi!

Hắn lắc đầu, chỉ cần hắn có thể trở thành Hắc Thiết Tam Tinh thì lập tức có thể sử dụng cơ hội đột phá của hệ thống để trở thành Bạch Ngân Cấp rồi.

Cho dù ngươi có là yêu nghiệt gì đi chăng nữa thì trước mặt dân chơi hack, ngươi cũng chỉ bình thường không đáng chú ý mà thôi!

Khi Trần Thư trở lại phòng học, ánh mắt của mọi người lập tức trở nên kỳ lạ, thậm chí còn có chút sợ hãi.

- Sao vậy? Não các ngươi bị co giật rồi à?

- …

Khóe miệng các bạn học giật giật, ngoài miệng ngươi bôi Hạc Đỉnh Hồng (*) đấy à, ngươi cũng biết cách nói chuyện quá nhỉ?

(*) Hạc Đỉnh Hồng: một loại kịch độc.

Lúc này, chỉ thấy màn hình máy tính trên bảng đen đang phát đi phát lại liên tục một tin tức thời sự:

- Vào ngày 4 tháng 10, đã có một đàn hung thú tập kích lên bãi biển Minh Nguyệt ở thành phố Lam Hải, nhưng may mắn là không có thương vong về người. Nghi phạm vẫn đang được điều tra làm rõ, vì vậy mọi người không cần phải lo lắng…

- …

Trần Thư nao nao, dường như hắn đã hiểu ánh mắt của mọi người có nghĩa gì…

Sự kiện trong tin tức trùng khớp với hành trình của hắn, cộng thêm việc Ngự Long Vệ Lăng Trần vừa mới tới tìm hắn…

Kiều Nguyệt nghiêm túc nói:

- Trần Thư, đàn hung thú đó là do ngươi dẫn tới đúng không?

Đây cũng không phải là một vấn đề tầm thường, nếu xử lý không tốt thì có thể sẽ bị đuổi học đấy.

- Ngươi nghĩ gì thế?

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Nếu thật sự do ta làm thì tên làm bộ tóc đỏ kia đã bắt ta đi rồi.

- Tên làm bộ?

Mọi người sững sờ, lúc này mới phản ứng lại đối phương đang nói Lăng Trần…

- Có khi nào đã thực hiện một giao dịch bẩn thỉu sau lưng không…

Một giọng nói lẩm bẩm vang lên, tuy nói nhỏ nhưng vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

- Hả?

Trần Thư trừng mắt liếc sang, hắn lập tức khóa chặt A Lương. Con mẹ nó, ngươi giao dịch thì có!

Hắn lắc đầu rồi quay về chỗ ngồi, không tiếp tục để ý đến cái nhìn của mọi người xung quanh nữa.

Trong lòng Kiều Nguyệt cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dựa vào tính khí của Lăng Trần, nếu Trần Thư là tội phạm thì hắn ta đã bắt từ lâu rồi.

Sau khi buổi họp lớp kết thúc, mấy người Trần Thư trở về ký túc xá.

Mặc dù những người trong lớp Ngự Thú ba miễn cưỡng có thể bình tĩnh lại, nhưng những lớp còn lại thì hoàn toàn khác.

Bọn họ ghép tin tức về thành phố Lam Hải liên hệ với Trần Thư, lời đồn trên diễn đàn của Hoa Hạ Học Phủ lập tức nổi lên bốn phía.

- Nghe nói chưa? Đàn hung thú trên bãi biển Minh Nguyệt là Trần Thư lớp ba đặc biệt dẫn tới đấy!

- Thật hay giả vậy?

- Chứ còn gì nữa! Bạn qua thư từ của nhi tử của biểu cữu phương xa của tỷ tỷ của cữu cữu ta là nhân viên phía chính phủ ở thành phố Lam Hải, đã nhận được tin tức chính xác!

- Ngươi nói bậy nói bạ gì đấy, quan hệ không hợp lẽ thường như vậy mà ngươi cũng có thể nói ra được à?

…

- Để ta nói cho mọi người nghe một chuyện, thật ra hung thú ở thành phố Lam Hải là do Trần Thư nuôi từ khi còn nhỏ, hắn chỉ dẫn bọn chúng ra đi dạo, nhưng ai mà ngờ cuối cùng lại bị tiêu diệt mất.

- Không thể nào, một người có thể nuôi đến hàng nghìn con hung thú ư? Ngươi nghĩ đang chăn heo đấy chắc?

- Đương nhiên là thật rồi, nhất định không được nói ra đâu đấy!

…

- Bà mẹ nó, tin mới nóng hổi, bản thể của sinh viên năm nhất Trần Thư là một con hung thú, hắn vẫn luôn ẩn náu trong nhân loại để nhắm đến một mục đích không thể cho ai biết!

- Thảo nào hắn độc ác tàn nhẫn như vậy…

- Cũng đừng đi nói lung tung, khiêm tốn một chút!

…

Trần Thư đã bế quan rồi, thậm chí hắn còn không đi học.

Hắn dành toàn bộ thời gian của mình để ở trong ký túc xá phối trí dược tề.

Thấm thoắt đã trôi qua một tháng, nhiệt độ không khí càng ngày càng lạnh, người đi đường đã mặc quần áo giữ ấm, sẵn sàng chào đón mùa đông đến.

- Cuối cùng cũng phối xong hết dược tề!

Giờ khắc này, trong ký túc xá, Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi, trên mặt cũng có nụ cười hưng phấn.

Hắn chẳng những cho hai Khế Ước Linh sử dụng dược tề đến mức hoàn hảo mà còn tự luyện tập toàn bộ dược tề đều đạt tới cấp Đại Thành, ví dụ như: Cuồng Phong Dược Tề, Hậu Thổ Dược Tề…

Chương 605: Còn có chỗ cho danh tiếng của ta giảm xuống sao? (2)

Cùng lúc đó, Husky thành công luyện tập được ba kỹ năng Bạch Ngân Cấp mới là Cự Hình Phong Nhận, Kịch Độc Mộc Phược và Cuồng Sa Phi Thạch. Trong đó, hai kỹ năng đầu tiên tiêu tốn mất một khoản tiền khổng lồ là 200 triệu, kỹ năng thứ ba là phần thưởng do Ngự Long Vệ trao tặng.

Bây giờ, bảng thông tin của Husky như sau:

Tên gọi: Nguyên Tố Thú

Tính cách: Hoạt bát, thông minh

Thuộc tính: Toàn diện

Chủng tộc sinh linh: Yêu Thú

Thiên phú: Tinh Thông Nguyên Tố: Sát thương của bất kỳ một kỹ năng nguyên tố nào cũng được tăng thêm 3%

Kỹ năng: Hỏa Cầu Oanh Kích Lv4, Trì Tục Mãnh Công Lv3, Băng Cầu Phún Xạ Lv2, Phong Nhận Lv2, Lạc Lôi Lv3, Phân Thân Lv2, Tử Vong Hỏa Trụ Lv4, Cự Hình Phong Nhận Lv1, Kịch Độc Mộc Phược Lv1, Cuồng Sa Phi Thạch Lv1

Cấp bậc đánh giá tiềm năng: D

Có tất cả mười kỹ năng, hơn nữa hầu hết các kỹ năng đều đã thăng cấp.

Điều đáng kinh ngạc nhất chính là một bảng thông tin xa hoa như vậy lại thuộc về một Khế Ước Linh cấp D!

- Ta xuất quan rồi đây!

Trần Thư mở cửa phòng ra, chỉ cảm thấy cả người tràn ngập nhiệt tình.

- Bà mẹ nó, người rừng gì đấy?

Vẻ mặt hai người A Lương chấn động, chỉ thấy bộ dạng Trần Thư lôi thôi luộm thuộm, quả thực giống như dân chạy nạn từ Hắc Châu đến đây vậy.

- Ngươi mới là người rừng thì có? Ta là tội phạm ca của các ngươi đây!

Trần Thư nhàn nhã tắm nước nóng, bây giờ hắn đã đến Hắc Thiết Nhất Tinh đỉnh phong.

Hắn nghĩ đến việc những người còn lại đều chưa trở thành Hắc Thiết Cấp mà hắn cũng đã sắp đột phá đến Hắc Thiết Nhị Tinh.

Loại cảm giác đi trước người khác một bước này thật sự rất tuyệt.

Trần Thư đổi một bộ quần áo sạch sẽ khác rồi hỏi:

- Sáng nay có tiết không?

- Có đấy, lớp Thực Chiến của Liễu lão sư!

- Vừa lúc, từ hôm nay trở đi ta muốn chính thức đi học!

Cả ba cùng nhau đi đến lớp Thực Chiến bên trong Ngự Thú Quán.

- Ta nói này A Lương với lão Vương, sao biểu cảm của hai người các ngươi trông kỳ lạ thế?

Trần Thư luôn cảm thấy có điều gì đó là lạ nên mới hỏi.

- y… Trần Thư, bây giờ ngươi đã hoàn toàn nổi tiếng rồi đấy.

Vẻ mặt của hắn có chút buồn bực mà nói:

- Ta vẫn luôn rất nổi tiếng mà đúng không?

- Ngươi xem thử đi.

A Lương mở diễn đàn của Học Phủ ra, trên đó có một bài viết được ghim.

“Bí mật không thể không kể của tội phạm Nam Giang”

- Con mẹ nó!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, chỉ thấy trên đó có đủ loại tin đồn nhảm nhí, quả thực không hề thua kém một kiệt tác khoa học viễn tưởng nào cả.

- Đám người này không đi viết tiểu thuyết quả thực chính là nhân tài không được trọng dụng mà!

Hắn lắc đầu rồi trả lại điện thoại cho A Lương.

Vương Tuyệt hỏi:

- Ngươi không để ý đến thanh danh của mình sao?

Mấy người này đã làm chuyện hơi quá mức, vốn tưởng rằng tội phạm sẽ giận tím mặt mà thiêu toàn bộ người của Hoa Hạ Học Phủ chứ.

- Có cái gì đáng để ý đâu chứ.

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Còn có chỗ cho danh tiếng của ta giảm xuống sao?

- …

Khóe miệng hai người giật giật, ngươi rất tự giác đấy chứ nhỉ.

Ba người đi đến bên trong Ngự Thú Quán.

Liễu Phong cũng liếc mắt là đã lập tức nhìn thấy Trần Thư trong đám người, có người có hào quang riêng, có thể nói là vô cùng dễ thấy.

Tất nhiên, hắn không có cái gọi là hào quang nhân vật chính mà chỉ có hào quang tội ác…

- Hình như thật sự mạnh lên rồi thì phải?

Liễu Phong sờ cằm, hắn ta lập tức nhìn ra hình như Trần Thư có chút không giống với lúc trước.

Chẳng trách muốn đặc biệt xin phép hắn ta nghỉ một tháng.

- Hắn tới! Hắn tới rồi!

Không ít bạn học nhìn thấy Trần Thư thì đều nhịn không được mà xì xào bàn tán.

Biểu cảm của mọi người vô cùng kỳ lạ, nhưng chỉ có một người tràn ngập chiến ý.

- Hả?

Trần Thư hơi quay đầu, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Vu Dịch.

- Hắc Thiết?

Ngay khi nhìn thấy sự tự tin trong mắt đối phương, hắn như hiểu ra điều gì đó.

- Được rồi, các bạn học, vào học!

Liễu Phong đi tới phía trước, hắn ta đang muốn bắt đầu giảng dạy chương trình học hôm nay nhưng lại có một người giơ tay lên.

Lúc này, Vu Dịch đang có tinh thần phấn chấn cao, tràn đầy tự tin mà nói:

- Lão sư, trận đánh cược giữa ta và Trần Thư thể bắt đầu được rồi!

- Ngươi lại muốn đụng vào miệng đạn hạt nhân à?

Trần Thư nao nao, hắn còn chưa chủ động nói mà không ngờ Vu Dịch đã đi trước một bước rồi.

Bây giờ nghiệp vụ đầu thai bận rộn quá, tất cả đều vội vàng như vậy à?

- Hừ! Ta sẽ để ngươi biết cái gì là khoảng cách giữa thiên tài với người thường?

Sắc mặt Vu Dịch bình tĩnh, dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay!

- Ngươi gom đủ một ngàn tín chỉ rồi?

Trần Thư xoa đôi bàn tay, không ngờ rằng sau khi tiêu hết tiền liền có ngươi đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết.

Lời này vừa vang lên thì Vu Dịch liền có hơi nhăn nhó.

Nhìn dáng vẻ của hắn ta, Trần Thư lập tức hiểu ra.

- Ngươi mẹ nó không có tín chỉ thì so cái rắm với ta à!

Vu Dịch hít sâu một hơi, mở miệng nói:

- Ta chỉ có năm trăm tín chỉ thôi!

- Năm trăm tín chỉ thì ngươi không thể mua được thiệt thòi, không mua được lừa gạt, cái gì ngươi cũng không mua được. Ngươi đúng là nghèo thật!

Chương 606: Vu Dịch bùng nổ sự tự tin

Trần Thư nói: - Cứ có gần đủ một ngàn tín chỉ trước rồi nói sau!

- Ngươi!

Vu Dịch nắm chặt hai bàn tay, không ngờ đối phương lại sỉ nhục hắn ta như vậy.

Vì muốn luôn được sử dụng Tu Luyện Thất hàng đầu của trường học mà hắn ta muốn nhanh chóng phải đột phá đến Hắc Thiết, cho nên đã mua rất nhiều tín chỉ.

Bây giờ một ngàn tín chỉ cần ít nhất là 150 triệu Hoa Hạ tệ để mua.

Khi hắn ta nói với người trong nhà muốn dùng một ngàn tín chỉ để đánh cược thì người nhà đều nói đầu óc hắn ta có vấn đề…

Vu gia có tiền đến đâu cũng không thể làm bừa như vậy!

Cuối cùng nói đến hết lời, hắn ta cũng chỉ mua được năm trăm tín chỉ.

- Ta có thể viết giấy nợ!

Vu Dịch nói. Vất vả lắm mới đột phá được đến Hắc Thiết Cấp nên hắn ta muốn phải thật kiêu ngạo, đoạt lại danh hiệu đứng đầu lớp!

- Giấy nợ? Nhân phẩm của ngươi có đáng tin không? Lỡ như ngươi quỵt nợ thì không phải ta lại tốn công bận rộn sao?

Trần Thư nhìn qua đánh giá Vu Dịch, trong mắt tràn ngập nghi ngờ.

- Mẹ nó, ngươi còn nghi ngờ nhân phẩm của ta?

Trong lòng Vu Dịch bị nghẹn đến tận cùng, chỉ cảm thấy tức muốn hộc máu.

Ngay vào lúc hai người đang giằng co, Liễu Phong mở miệng nói:

- Có thể ký kết một vụ cá cược, chỉ cần hắn ta có tín chỉ trong thẻ thì trường học sẽ tự động chuyển cho ngươi.

Trong mắt Liễu Phong cũng có sự chờ mong.

Bây giờ đã không có ưu thế về cấp bậc, hắn ta muốn xem xem Trần Thư có thể đánh bại được Vu Dịch hay không.

- Như vậy cũng được, đánh thôi!

Trần Thư gật đầu. Có trường học thì xem như được đảm bảo, ngược lại cũng không cần phải lo đối phương giở trò lừa bịp.

- Nói lâu như vậy, ngươi có một ngàn tín chỉ không?

Dường như Vu Dịch nghĩ đến cái gì đó lập tức mở miệng hỏi.

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn ra, ngược lại hắn đã không nghĩ đến vấn đề này bởi vì hắn cảm thấy mình căn bản sẽ không thua.

- Cùng lắm thì ta cũng đặt cược là được!

- Tốt! Vậy đánh thôi!

Vu Dịch gật đầu, đưa mắt nhìn về phía Liễu Phong, nói:

- Mong Liễu lão sư làm trọng tài cho chúng ta!

Nhưng ngay sau đó hắn ta lại nghĩ ra cái gì, lập tức nói:

- Ta gọi cho đạo sư của ta một cuộc điện thoại đã!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, tiểu tử ngươi không tin ta à?

Vu Dịch cúi đầu không dám nhìn thẳng Liễu Phong, ai bảo ngươi là đạo sư của Trần Thư chứ?

Sau năm phút, một tên giáo sư Hoàng Kim Cấp đi vào trong Ngự Thú quán.

- Lão Liễu! Nghe nói học sinh của hai ta muốn đánh nhau?

Bên khóe miệng giáo sư Chu Hàn mang nụ cười như có như không.

Liễu Phong bình thản nói:

- Học sinh của ngươi vậy mà lại không tin ta!

- Tiểu Dịch, làm hoàn toàn không có vấn đề!

Chu Hàn giơ một ngón tay cái lên, trong mắt có ý cười.

- Cút đi!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, cười mắng.

Quan hệ của hai người hiển nhiên không tệ, không bởi vì Trần Thư và Vu Dịch mà có mâu thuẫn gì.

- Hai tiểu tử các ngươi bắt đầu đi!

Chu Hàn đi đến phía trước, đồng thời mở ra thiết bị trên đài tỷ thí.

Chỉ thấy một hỗ thuẫn khoa học kỹ thuật không màu xuất hiện, bao phủ đài tỷ thí rộng rãi lại.

Bây giờ hai người đều là Hắc Thiết Cấp, dư uy của kỹ năng có thể làm tổn thương những học sinh còn lại bên dưới đài nên tất nhiên phải chính quy một chút.

Cùng lúc đó, phía trước đài tỷ thí kéo dài ra hai cầu thang thật dài, đi thẳng đến giữa không trung của Ngự Thú Quán, tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật.

- Bắt đầu đi!

Trong mắt Vu Dịch có chiến ý, chủ động bước lên cầu thang. Trên không mới là vị trí tác chiến của Ngự Thú Sư.

Hắn ta đi theo cầu thang đến nơi cao mấy chục mét.

Dựa vào thị lực Hắc Thiết Cấp có thể nhìn bao quát toàn bộ đài tỷ thí nên tầm mắt sẽ không xuất hiện điểm mù.

Trần Thư hơi ngẩn ra bởi vì trước mặt đột nhiên xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Tiến về vị trí tác chiến, tiến hành tỷ thí với Vu Dịch. Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực. 】

【 Lựa chọn 2: Quyết đoán trực tiếp chọn đầu hàng. Phần thưởng hoàn thành: Tính cách của hai Khế Ước Linh biến thành hèn nhát. 】

【 Lựa chọn 3: Mở miệng nói: “Ta xin tiến hành đấu tay không!” Phần thưởng hoàn thành: Lực lượng của bản thân tăng 5%. 】

Trần Thư trực tiếp loại bỏ lựa chọn hai và ba.

Lựa chọn thứ ba mặc dù được tăng lực lượng của bản thân lên nhưng tác dụng không lớn, con người dù có mạnh mẽ đến đâu cũng không đánh được hung thú.

Huống chi Vu Dịch cũng không phải kẻ ngốc, sức chiến đấu của tội phạm cũng không phải trưng cho đẹp.

Sắc mặt Trần Thư bình tĩnh, bước lên cầu thang đi đến không trung của Ngự Thú Quán.

Bởi vì để cho học sinh Hắc Thiết Cấp dùng tỷ thí nên độ cao của Ngự Thú Quán chỉ có trăm mét, nhưng thật ra lại có hơi hạn chế cho Tiểu Hoàng phát huy. Nhưng về tổng thể cũng không ảnh hưởng lớn.

Một trận chiến này, hắn chủ yếu là muốn kiểm tra sức chiến đấu của Husky một chút.

Vào lúc Trần Thư đi đến vị trí chỉ định thì khóe miệng Vu Dịch cong lên thành một nụ cười, không kịp chờ đợi đã lập tức triệu hoán ra Khế Ước Linh của mình.

Chương 607: Vừa ăn bún vừa đột phá, chơi đùa đến mức cợt nhả

Ầm! Băng Tuyết Lân Thú với khí thế đáng sợ rơi xuống trong nháy mắt. Bởi vì huyết mạch lại tiến hóa lần nữa nên hình thể của nó có thêm hai điểm tương tự với kỳ lân trong thần thoại.

Rống!

Lân Thú ngửa mặt lên trời gầm thét, thân thể tản ra băng sương rét lạnh.

Có cấp bậc xếp hạng tiềm lực SS+ đã đủ để nó kiêu ngạo với người đồng lứa!

- Mạnh thật!

- Hoàn toàn khác một trời một vực so với lúc trước!

- Ngự Thú Sư cấp 9 và Hắc Thiết Cấp có khoảng cách thật lớn. Chẳng trách lúc trước Trần Thư có thể lật tung cả khối chúng ta!

Những học sinh còn lại ở phía dưới xôn xao bàn tán, trong mắt tràn ngập sự hâm mộ và càng thêm khao khát với với Hắc Thiết Cấp.

- Ngươi lấy cái gì đánh với ta?

Sắc mặt Vu Dịch bình thản, nhưng trong mắt lại tràn đầy tự tin đứng đầu thiên hạ.

Ngay sau đó, không gian vỡ tan, lại có một Khế Ước Linh hạ xuống!

Rống!

Chỉ thấy một con sói toàn thân chói lóa kim quang nhảy ra, đi đến bên trên đài tỷ thí, hai mắt nó tràn ngập chiến ý.

- Liệt Địa Kim Lang siêu cấp S? Vận may không tệ.

Liễu Phong nhắm đôi mắt lại, thoáng cái đã lập tức nhận ra cự lang màu vàng phía trước.

Tuy có khoảng cách với Băng Tuyết Lân Thú nhưng cũng là một Khế Ước Linh cực kỳ hiếm có.

- Nói cho ta biết! Ngươi lấy cái gì đánh với ta?

Dáng vẻ của Vu Dịch rất tự tin, lại lần nữa cất giọng nói, lộ ra sự tùy tiện vô cùng.

Một SS+ so với S+, đối mặt với hai Khế Ước Linh cấp D hoàn toàn có thể treo lên đánh.

- Dù Trần Thư có điên cuồng đến đâu cũng chỉ là có thể ỷ vào cấp bậc mà phách lối một chút.

- Đúng vậy, chỉ cần chúng ta đuổi kịp cấp bậc thì có thể tùy ý vượt qua hắn.

- Đẳng cấp chỉ là nhất thời, chỉ có xếp hạng tiềm lực mới vĩnh viễn là thần!

Các học sinh phía dưới đều nở nụ cười, chỉ cảm thấy trong lòng hãnh diện.

Tuy rằng bọn họ không đánh được Trần Thư nhưng trong lòng cũng vẫn không phục.

Giống với trước đây đi học, cả lớp đi bị lưu ban sinh đè ép nhưng chỉ cần tiến độ học tập đuổi kịp thì tùy tiện cũng có thể vượt qua lưu ban sinh.

- Hoàn thành lựa chọn, nhận được phần thưởng: Đại Lượng Ngự Thú Lực!

Trần Thư đi tới vị trí tác chiến. Bây giờ đã xem như là bắt đầu tỷ thí, hệ thống tự nhiên sẽ phán đã hoàn thành.

Khóe miệng hắn cong lên nở nụ cười, nói:

- Không hổ là Dịch thiếu! Trâu bò đấy!

- Hừ! Muốn nhận thua à?

Sắc mặt Vu Dịch vẫn bình thản, nhưng khóe miệng lại không ngừng nhếch lên cười.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Ngươi chờ một chút, ta cần một ít thời gian!

- Hả? Cái gì?

Vu Dịch nhướng mày, có hơi không phản ứng kịp.

Trần Thư không nói nhiều lời, yên lặng mở balo tác chiến ra, móc ra một túi bún ốc.

Chỉ trong chốc lát, hắn trực tiếp ngồi khoanh chân xuống ăn bún.

- Đây là tình huống gì vậy? Biết mình đánh không được nên muốn kéo dài thời gian à?

- Đang yên đang lành sao đột nhiên lại ngồi ăn?

- Đến cả quần ta cũng cởi mà ngươi lại cho ta xem cái này?

Các học sinh phía dưới đều ngơ ngác không hiểu gì, lại không hiểu được hành động cợt nhả của Trần Thư.

- Trần Bì, tiểu tử ngươi đang làm gì vậy?

Liễu Phong cũng giật giật khóe miệng, không có người nào có thể theo kịp mạch não của Trần Thư.

Sắp bắt đầu rồi mà ngươi cho mọi người xem cái này?

- Hả? Không thích hợp!

Sắc mặt Chu Hàn ngồi bên cạnh khẽ giật mình, lập tức như phát hiện ra được cái gì đó.

- Lão Liễu, trong cơ thể hắn…

Liễu Phong cũng trừng mắt, liếc mắt nhìn Chu Hàn một cái.

- Có rất nhiều linh lực dao động?

Hai người lên tiếng cùng một lúc, trong mắt hiện ra sự kinh hãi.

Những học sinh còn lại đều hơi sửng sốt, nghe xong lời này thì lập tức nhìn chằm chằm Trần Thư.

Quả nhiên trong cơ thể hắn có xuất hiện vô vàn linh lực, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

- Mẹ nó! Hắn đột phá ở đây à?

- Không cần chơi như vậy chứ? Thật sự coi đột phá như ăn cơm uống nước à?

- Ăn bún ốc cũng có thể đột phá? Đây là thao tác trâu ngựa gì vậy?

- Chúng ta đều chỉ mới đến cấp 9 mà sắp sinh ra một Hắc Thiết Nhị Tinh?

Tất cả mọi người đều há hốc miệng, e rằng có thể nhét vừa một viên đạn hạt nhân.

Vu Đồng cũng trừng mắt nhìn Trần Thư chằm chằm, nhịn không được mà nắm chặt hai tay lại.

Danh tiếng của hắn ta lại bị cướp rồi!

Lúc này hắn ta sinh ra một loại cảm giác bi ai, trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng.

- Ha ha ha! Thoải mái!

Vẻ mặt Trần Thư thỏa mãn, không đến mười phút đồng hồ đã ăn xong bún ốc.

- Tốt, có thể bắt đầu rồi!

Vừa dứt lời, trên người hắn rõ ràng xuất hiện một loại khí tức không giống bình thường.

- Thật sự đột phá à?

Khóe miệng Liễu Phong cứng ngắc, chưa từng thấy phương thức đột phá nào không bình thường như vậy.

Vừa ăn bún vừa đột phá, ngươi tưởng đây là quay phim khoa học viễn tưởng à?

- Dùng ốc nước ngọt để làm bún ốc, mùi vị nồng đậm, tuyệt đối thuần khiết để cho ngươi bất cứ lúc nào cũng có thể trải nghiệm được cảm giác ở trong nhà vệ sinh!

- Hôm nay ưu đãi giới hạn thời gian, 30 đồng một túi, 100 đồng ba túi! Muốn mua thì nhanh chân!

Trên mặt Trần Thư mang theo nụ cười lễ phép, khắp nơi đều là những túi bún ốc.

- …

Chương 608: Vừa ăn bún vừa đột phá, chơi đùa đến mức cợt nhả (2)

Mọi người phía dưới đều cùng yên lặng, mẹ nó ngươi còn quảng cáo ở đây! Hơn nữa mẹ nó đây là loại quảng cáo trâu ngựa gì vậy?

Tuyên truyền ngược đúng không?

- Đủ rồi!

Liễu Phong hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy suýt chút nữa một hơi cũng không thở kịp.

Rốt cuộc mình đã thu nhận một học sinh gì thế này?

Lúc này Trần Thư vẫn chưa thỏa mãi mà thu hồi những túi bún ốc lại, lại là một khoản tiền quảng cáo.

Không còn cách nào, tội phạm cũng phải kiếm cơm!

- Dịch thiếu, có thể đánh rồi!

Trần Thư bây giờ đã trở thành Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh, lại dẫn trước Vu Dịch một bước.

- Đột phá cũng vô dụng!

Vu Dịch cố gắng để chính mình bình tĩnh lại, không ngừng an ủi chính mình.

Khoảng cách giữa Hắc Thiết Nhất Tinh và Nhị Tinh không phải quá lớn, chí ít thì không phải chênh lệch một cấp độ giống như cấp 9 và Hắc Thiết Cấp.

Khóe miệng Trần Thư mang theo nụ cười, nói:

- Vậy thì thử một chút!

Không giống với ngày trước đột phá, bắt đầu từ Hắc Thiết Cấp, mỗi lần đột phá cấp bậc đều có thể làm cho Khế Ước Linh thăng cấp một kỹ năng hoặc lĩnh ngộ kỹ năng mới.

Vận khí của hắn không tệ, cấp bậc kỹ năng của hai Khế Ước Linh đều được tăng lên.

Trùng Phong của Tiểu Hoàng và Cự Hình Phong Nhận của Husky đều thành công tăng lên một cấp.

Nói xong thì thân hình cỡ sáu mét hai của Tiểu Hoàng rơi xuống.

Cho dù không sử dụng Cự Đại Hóa thì vẫn tràn ngập cảm giác áp bạch đáng sợ.

- Gừ!

Trên đỉnh đầu nó xuất hiện một con Husky, nhảy qua nhảy lại, trông rất phấn khích.

- Sắp bắt đầu rồi!

Mọi người phía dưới vô cùng chăm chú, chờ mong trận chiến của thiên kiêu này!

Xếp hạng tiềm lực của Vu Dịch có thể treo lên đánh Trần Thư nhưng cấp bậc của hắn ta lại thấp hơn một cấp.

Thế lực hai bên gần như là ngang nhau.

Bốn Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp giằng co với nhau, trên đài tỷ thí tràn ngập chiến ý áp bách.

Rống!

Băng Tuyết Lân Thú và Liệt Địa Kim Lang cùng gào thét, phóng thích ra uy áp của bản thân.

Xếp hạng tiềm lực của Khế Ước Linh tương đương với Huyết Mạch hung thú, có đầy đủ lực áp chế.

Hắn muốn ra đòn phủ đầu trước!

Nhưng mà, thần sắc Husky và Slime đều nhàn nhã, hoàn toàn không có chút sợ hãi nào, không rõ đối phương đang gào thét cái gì.

Đến đây luyện giọng à?

- Vậy mà lại không sợ? Vu Dịch ta đánh giá cao Khế Ước Linh của ngươi!

- Không phải chứ, ngươi rốt cuộc đang giả vờ cái gì?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không muốn lãng phí thời gian.

- Hú!

Husky lập tức phóng kỹ năng Phân Thân, hai con Husky tru lên làm người ta tâm phiền ý loạn.

- 100 con cũng vô dụng! Chịu chết đi!

Sắc mặt Vu Dịch bình tĩnh, trực tiếp thả Băng Tuyết Lân Thú ra tấn công.

Chỉ thấy một mảng lớn băng sương ngưng kết ra rơi xuống hai con Husky.

Nhiệt độ của đài tỷ thí chợt hạ xuống, may mắn có khoa kỹ hỗ thuẫn bao phủ nên sẽ không ảnh hưởng đến những người còn lại.

- Hú!

Hai con Husky cùng nhau phóng ra hỏa cầu oanh kích, trọn vẹn có mười hỏa cầu cực lớn đánh tới.

Rầm rầm!

Hỏa cầu đụng vào băng sương, hai bên xuất hiện tiếng nổ ầm ầm trong nháy mắt. Hỏa cầu nhanh chóng bị dập tắt, nhưng băng sương cũng vỡ ra.

- Thuộc tính Hỏa thật mạnh!

Mọi người phía dưới đều huyên náo sững sờ, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Đây là tiến hành đối đầu kỹ năng với Khế Ước Linh cấp SS+, vậy mà Husky lại không rơi vào thế hạ phong?

Xếp hạng tiềm lực của hai bên kém đến tám cấp bậc!

Sắc mặt Trần Thư vẫn bình tĩnh, không có chút bất ngờ nào.

Một đám người lại không biết rằng, hỏa cầu vừa của Husky sinh ra đã kèm theo kỹ năng không phải quá mạnh.

Hệ thống tăng thuộc tính của Husky lên, cộng thêm sự gia tăng của Hắc Thiết Cấp Dược Tề và Bạch Sư Chân Bảo, lại thêm hắn là Hắc Thiết Nhị Tinh. Đủ loại ưu thế chồng chất lên, dựa vào cái gì mà không thể vượt qua xếp hạng tiềm lực mà chiến đấu chứ?

- Thật sự có tài!

Giờ phút này sắc mặt Vu Dịch rất nghiêm túc, điều khiển Liệt Địa Kim Lang chớp nhoáng đánh đến. Trên móng vuốt của nó tràn ngập kim quang, khí tức sắc bén đáng sợ tỏa ra.

- Tốc độ nhanh quá!

Mọi người không nhịn được mà sợ hãi thán phục. Băng Tuyết Lân Thú hệ Khống Chế phối hợp với Liệt Địa Kim Lang hệ Công Kích đúng là một tổ hợp hoàn mỹ.

- Òm ọp!

Slime chỉ biết dùng đôi mắt trong veo ngây thơ mà nhìn Kim Lang, không có bất kỳ động tác phòng ngự nào, toàn bộ đều giao cho Husky ở trên đỉnh đầu.

Gừ!

Liệt Địa Kim Lang nhảy lên một cái, lập tức bật cao lên mấy mét.

Nhưng trong chốc lát, không gian đã nứt ra, đột nhiên xuất hiện một thụ đằng màu đen thô chắc, gắt gao trói chặt Kim Lang lại.

Đây chính là kỹ năng mới Kịch Độc Mộc Phược.

- Kỹ năng Bạch Ngân?

Vu Dịch nhướng mày, trong lòng cảm thấy lần tỷ thí này mình đã có hơi kích động.

E rằng hai Khế Ước Linh của đối phương đều được tiến hành bồi dưỡng, mình chỉ mới đột phá đến Hắc Thiết Cấp cũng không có căn cơ và nội tình gì.

Ngay vào lúc này, trên thụ đằng màu đen đột nhiên hiện ra vô số gai nhọn.

Trên đó có một vòng ánh sáng màu tím, hiển nhiên có dính chất độc.

Phản ứng của Vu Dịch cũng rất nhanh, chỉ thấy Kim Lang gầm lên một tiếng, bản thân bị một tầng hộ thuẫn màu vàng bao phủ lại.

Chương 609: Đạo sư nhân sinh của bạn, Trần Thư đã online

Xì xì! Gai nhọn trên thụ đằng ma sát qua lại vào hộ thuẫn khiến người ta tê cả da đầu.

- Thật sự cho rằng Liệt Địa Kim Lang của ta chỉ đơn giản là Khế Ước Linh công kích thôi sao?

Khóe miệng Vu Dịch nhếch lên thành một nụ cười, trong lòng nhẹ nhàng thở phào. Xem ra kỹ năng của đối phương tạm thời không thể phá được phòng ngự.

- Ta xem ngươi có thể chịu nổi bao nhiêu kỹ năng!

Trần Thư mở miệng nói. Kịch Độc Mộc Phược thiên về kỹ năng khống chế, sức mạnh sát thương vốn không đủ.

Lúc này, đôi mắt thông tuệ của hai con Husky nhìn chằm chằm vào Liệt Địa Kim Lang đang bị trói chặt.

Ngay sau đó, kỹ năng Quang Huy đủ mọi màu sắc lóe lên.

Chỉ thấy đầu tiên là có băng cầu đánh đến, tiếp theo là đến phong nhận, lôi đình đánh đến!

Ầm!

Kỹ năng Phòng Ngự của Kim Lang vỡ tan, không còn sức chống cự nào.

Nhưng cuộc tiến công của Husky vẫn chưa kết thúc.

Hai đạo Cự Hình Phong Nhận ước chừng năm mét đánh đến, không khí đều xuất hiện tiếng dư âm vù vù.

- Mẹ nó!

Sắc mặt Vu Dịch chấn động, không ngờ đó lại là kỹ năng Bạch Ngân!

Mẹ nó, ngươi chỉ là một Khế Ước Linh cấp D sao lại được phối hợp với kỹ năng cao cấp như vậy?

Bồn phân nạm vàng à?

Tốc độ của Cự Hình Phong Nhận quá nhanh, Kim Lang bị thụ đằng trói chặt nên không có cách nào tránh thoát được.

Ầm ầm!

Hai đạo phong nhận chém đến, trong nháy mắt Kim Lang đã bị bong da tróc thịt, máu tươi chảy xuống.

- Quả nhiên đủ cứng! Không biết còn có thể chịu nổi hay không?

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, chỉ thấy đôi mắt của hai con Husky lại lóe lên ánh sáng màu vàng.

Trong chốc lát, trong không trung xuất hiện khoảng mười khối đá, mỗi khối đều lớn cỡ một mét.

- A cái này…

Những người còn lại phía dưới đã sớm bị đủ loại kỹ năng của Husky làm cho kinh hãi.

Đây mẹ nó là pháp thuật Gatling(*) à!

(*) Gatling: một loại súng máy nhiều nòng bắn nhanh.

Nhất là khi phối hợp với thần kỹ Phân Thân thì đúng là không phải Khế Ước Linh bình thường có thể chịu nổi.

- Lại là kỹ năng Bạch Ngân! Mẹ nó, ngươi là phú nhị đại đúng không?

Vu Dịch nhìn những khối đá khổng lồ trên không trung, nhịn không được mà chảy mồ hôi lạnh.

Ngay khi cự thạch sắp rơi xuống thì hắn ta đã sớm hơn một bước thu hồi Kim Lang bị trọng thương vào trong Ngự Thú Không Gian.

Nếu lại tiếp tục chống cự thêm một chút thì Khế Ước Linh vừa mới thức tỉnh của hắn ta tuyệt đối không còn!

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn người ra, ánh mắt lại nhìn vào Băng Tuyết Lân Thú ở trên sân.

Rầm rầm!

Trong chốc lát, hơn mười khối cự thạch đập xuống, tràn ngập uy thế đáng sợ.

Gừ!

Lân Thú gầm lên một tiếng, phía trước xuất hiện một kiên băng màu xanh lam.

Rầm rầm!

Cự thạch đánh vào kiên băng, không ngừng vang lên tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc.

Cuối cùng, kiên băng kém hơn một chút nên đã hoàn toàn bị nghiền nát vụn ra.

Hia khối cự thạch đập tới, khiến Băng Tuyết Lân Thú lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị đụng lõm xuống dưới đất.

- Hú! Hú!

Husky lại gầm lên một tiếng, hai mắt cũng xuất hiện ánh sáng màu đỏ.

- Mẹ nó vẫn còn kỹ năng à?

Thần sắc mọi người chấn động, trơ mắt nhìn hai cột lửa đỏ bừng xuất hiện, không ngừng thiêu đốt Băng Tuyết Lân Thú.

Một lát sau có một mùi thịt nướng tràn ngập, giống như có một con dê nướng ở đây vậy…

Sắc mặt Vu Dịch tái nhợt, không còn sự tự tin phô trương như trước nữa.

Hắn ta ngơ ngác lúng túng nhìn Băng Tuyết Lân Thú phía dưới mà chìm trong trạng thái đờ đẫn.

- Tiểu Dịch, nhận thua đi!

Đạo sư Chu Hàn cất giọng nói, yên lặng nuốt một ngụm nước bọt. Hắn ta chỉ có sao nói vậy, Khế Ước Linh của học sinh hắn ta đúng là rất thơm nhưng…

Lúc này Vu Dịch mới tỉnh táo lại, theo bản năng thu hồi Khế Ước Linh.

Hắn ta thất hồn lạc phách đi đến trên mặt đất, một bộ dáng nhận phải đả kích trí mạng.

Hai Khế Ước Linh có tiềm lực cao như vậy lại bại bởi một con Husky đúng thật là làm tổn thương lòng người.

- Ta thua sao?

Vu Dịch cúi đầu, không ngừng lại lặp một câu:

- Ta thế mà thau rồi? Ta thua rồi sao?

- Không!

Hắn ta ngửa mặt lên trời thét dài, trong mắt tràn ngập sự không cam lòng.

- Dịch thiếu, được rồi!

Trên mặt Trần Thư nở nụ cười hiền hòa, an ủi hắn ta:

- Có quá nhiều người bị ta ngược, ngươi cũng không phải người đầu tiên! Sau này sẽ từ từ quen thôi!

- …

Những người còn lại đều quay đầu nhìn lại, lời này của ngươi là lời của con người nói sao?

Quả nhiên tâm trạng của Vu Dịch trở nên vô cùng sa sút, chỉ cảm thấy trái tim có chút quặn đau.

- Tiểu Dịch, không cần vì cái lợi trước mắt, cứ chậm rãi phát triển!

Đạo sư Chu Hàn đi đến, nói bên tai hắn ta:

- Ngươi vừa mới trở thành Hắc Thiết Cấp, trước tiên cứ bồi dưỡng cho tốt, tương lai vẫn còn có thể đánh một trận!

Kỳ thật trong lòng hắn ta cũng đang rất khó hiểu, chưa từng thấy qua Khế Ước Linh cấp D nào mạnh như vậy.

- Lão Liễu, ngươi thu nhận được một tên yêu nghiệt gì vậy!

Chu Hàn lắc đầu, chỉ có thể tạm thời rời khỏi Ngự Thú Quán, trở về dạy bảo lại học sinh của mình một chút.

- Quá khen! Quá khen rồi!

Liễu Phong vuốt cằm, trong mắt không giấu được ý cười.

Chương 610: Ngươi cười lên thật đẹp

Hắn ta cũng không ngờ Trần Thư lại trưởng thành nhanh như vậy, xem ra tài nguyên sau này lại được trút xuống lần nữa. Những học sinh còn lại mình thu nhận quả thực giống như để gom đủ số lượng vậy.

Nghĩ đến đây, hắn ta lại nhìn Vương Tuyệt và A Lương một cái, không khỏi lắc đầu thở dài.

- A Lương, sao ta lại cảm thấy ánh mắt Liễu lão sư nhìn như là đang thấy một đống phân vậy?

Vương Tuyệt gãi đầu, dường như hắn ta cũng bị ghét bỏ…

A Lương chính trực sửa lại nói:

- Không phải giống!

- …

- Được rồi! Vu Dịch, Trần Thư, các ngươi trở về trong đội ngũ đi, tỷ thí kết thúc!

Liễu Phong mở miệng nói, chuẩn bị lấy cuộc tỷ thí của hai người làm tài liệu để giảng dạy một khóa thực chiến.

- Vì sao…

- Hắn chỉ là một nhân vật nhỏ bé, dựa vào cái gì có thể so với ta…

Vu Dịch vẫn cúi đầu như cũ, không ngừng lặp lại mấy câu nói, đã có vài cử chỉ điên rồ.

Liễu Phong nhướng mày, đang muốn mở miệng thì lại bị Trần Thư ngăn lại.

- Lão sư, để ta. Ta đã học qua tâm lý học, kiêm chức đạo sư nhân sinh, am hiểu nhất là giúp người khác thoát khỏi sương mù.

Trần Thư cười nói, không ngờ Vu Dịch lại không thể chịu nổi đả kích lần này.

- Ngươi? Tâm lý học? Đạo sư nhân sinh?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, chung quy vẫn cảm thấy hơi khó tin.

Trên mặt Trần Thư mang theo nụ cười hiền hòa, nhìn vô cùng tỏa nắng khiến người khác cảm thấy hắn rất thân thiện.

- A? Chẳng lẽ thật sự học qua?

Liễu Phong không khỏi tin hai phần, muốn xem thử Trần Thư sẽ giúp đối phương như thế nào.

Ngay cả Trần Thư đến gần mà Vu Dịch vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ là không còn tuyệt vọng lẩm bẩm nữa.

Trần Thư yên lặng đi đến phía sau hắn ta, giống như một đại ca ca hàng xóm, trên mặt vẫn giữ nụ cười ấm áp.

- Thả lỏng, thả lỏng, rất nhanh thôi!

Hắn nhẹ giọng an ủi, còn vỗ bả vai Vu Dịch.

Ngay sau đó tay phải của hắn khẽ động, một túi phân màu xanh lam xuất hiện…

- A cái này…

Những người còn lại ở phía sau đều cùng hô lên tiếng kinh ngạc, không ngờ Trần Thư sẽ ra một chiêu này.

Liễu Phong cũng ngẩn ngơ, nhưng đã không kịp ngăn lại nữa.

Hai tay Trần Thư cầm lấy miệng túi, trực tiếp thô bạo dùng túi phân trùm lên Vu Dịch.

- Mẹ nó! Cái thứ gì vậy!

Vu Dịch vốn đang ở trạng thái điên rồ thì thoáng cái liền bừng tỉnh.

Mùi phân Urea quen thuộc làm cho hắn ta như đang ở trong vực sâu, ngay lập tức khôi phục lại từ đả kích trước đó.

Muốn giúp người thoát khỏi ác mộng thì chỉ cần cho hắn ta một cơn ác mộng kinh khủng hơn là được.

- Dịch thiếu, cảm giác hiện giờ thế nào?

Khóe miệng Trần Thư vẫn là nụ cười ấm áp, hai tay nắm chặt lấy miệng túi phân.

- Tên trời đánh Trần Thư!

Vu Dịch kêu gào thảm thiết, mặc dù cũng là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp nhưng tố chất thân thể hắn ta không bằng Trần Thư, không có cách nào thoát khỏi túi phân tội ác.

- …

Mọi người đều câm nín, nhìn Vu Dịch đang giãy giụa như nhìn thấy heo nhà năm mới chờ làm thịt.

- Được rồi!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, vậy mà hắn ta lại đi tin tưởng lời nói bậy của Trần Thư.

Ngươi xác định đây là đạo sư nhân sinh?

- Lão sư, còn cần chút thời gian nữa! Ta muốn giúp hắn ta hoàn toàn thoát khỏi ác mộng!

Khóe miệng Trần Thư cong lên một nụ cười tà ác, hai tay tăng thêm lực độ, gắt gao bao lấy Vu Dịch.

Mấy phút trôi qua.

Trần Thư mới thản nhiên lấy túi phân xuống, trong mắt hiện lên vẻ đáng tiếc.

- Mẹ nó!

Vu Dịch xoay người lại, trong mắt tràn ngập phẫn nộ, quả nhiên không còn thấy dáng vẻ cử chỉ điên rồ trước đó nữa.

- Hả? Cái gì?

Trần Thư trừng mắt liếc hắn ta, đồng thời đung đưa túi phân trong tay.

Vu Dịch rùng mình một cái, bởi vì sợ hãi mà nuốt một ngụm nước bọt.

Trên mặt hắn ta gượng gạo nở một nụ cười cứng nhắc, nói:

- Mẹ của ngươi… là dì của ta…

- Cái này cũng không sai, về trong đội ngũ đi!

Trần Thư gật đầu, cất túi phân vào ba lô tác chiến.

Trong mắt Vu Dịch đầy sự không phục nhưng bất đắc dĩ tài nghệ không bằng người, chỉ có thể ủ rũ cúi đầu về vị trí ban đầu.

- Liễu lão sư, ngươi xem, một lúc đã chữa khỏi!

Trần Thư nhếch môi cười một tiếng, không khỏi cảm thán y thuật tinh tế của mình, quả nhiên là danh y lấy việc cứu người làm niềm vui.

- Đúng rồi, các bạn học, nếu mọi người có bất kỳ vấn đề tâm lý gì thì cứ đến tìm ta!

Trên mặt Trần Thư nở nụ cười hiền hòa, nói:

- Ta chuyên nghiệp hơn bác sĩ tâm lý của trường học nhiều! Tin tưởng ta sẽ không sai!

Nhìn nụ cười của hắn, mọi người phía dưới đều cùng rùng mình.

Ngày xưa có điện trị nghiện internet, nay có túi phân trị bệnh tâm lý đúng không?

- Được rồi, nhanh trở về vị trí đi!

Liễu Phong lắc đầu, trong số các học sinh mà mình đã dạy thì thiên phú và thực lực của Trần Thư chắc chắn là mạnh nhất nhưng đáng tiếc là người này có chút không bình thường…

Hôm nay chính thức bắt đầu khóa học thực chất.

- Chúng ta lấy trận tỷ thí của hai vị đồng học vừa rồi làm mẫu!

Vừa dứt lời, mặt mày ủ rũ của Vu Dịch thoáng cái lại trở nên sa sút hơn.

Lần tổn thương thứ hai đến nhanh như vậy sao?

Chương 611: Ngươi cười lên thật đẹp (2)

Liễu Phong cũng không để ý mà nghiêm túc mở miệng nói: - Vu Dịch, vừa nãy khi Liệt Địa Kim Lang của ngươi bị Husky đánh, Lân Thú của ngươi vì sao lại không có hành động gì?

- A…

Sắc mặt Vu Dịch ngạc nhiên, lúng túng mở miệng nói:

- Ta suy nghĩ xem Kim Lang nên dùng kỹ năng gì để có thể thoát khỏi trói buộc.

- Ngươi với tư cách là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, phải học được cách thao túng hai Khế Ước Linh.

Liễu Phong nói. Hiển nhiên là Vu Dịch mới đột phá nên hoàn toàn chưa có chút kinh nghiệm nào, vẫn quen chỉ dùng một Khế Ước Linh đi tác chiến.

- Ngoài ra, kinh nghiệm chiến đấu của ngươi vẫn còn khá ít.

Mười phút sau đó, Liễu Phong chỉ ra đủ mọi sai lầm của Vu Dịch, quả thực là mặt trái của tài liệu giảng dạy.

Lúc đầu Vu Dịch có chút không thích ứng nhưng càng nghe hắn ta càng cảm thấy có đạo lý, một bộ dáng khiêm tốn học hỏi.

- Ừm, có thể nghe vào cũng không tệ.

Liễu Phong gật đầu, vui mừng nói:

- Chỉ cần có thể sửa đổi sai lầm thì lực chiến đấu của ngươi chắc chắn có thể lại tăng lên.

- Cảm ơn lão sư đã chỉ bảo!

Vu Dịch từng bước lấy lại được tự tin, không ngờ Liễu Phong lại ôn hòa như vậy, hoàn toàn cũng không giống với lời đồn đại.

Nhưng mà, một câu nói của Liễu Phong đã nháy mắt phá mất đề phòng của hắn ta…

- Tất nhiên, khẳng định là ngươi vẫn không đánh lại được Trần Thư.

- Ta…

Vu Dịch chỉ cảm thấy nghẹn trong lòng, một hơi cũng không thở nổi.

- Chúng ta phải học được cách chấp nhận hiện thực!

Liễu Phong nói:

- Tuy ta rất tán thưởng sự cố gắng của ngươi nhưng khoảng cách thiên phút không thể bù đắp.

- …

Vu Dịch cúi đầu. Qua nhiều năm như vậy, từ trước đến giờ đều là người khác khen thiên phú của hắn ta, bây giờ nhân vật đã bị đảo ngược lại.

- Không cần nghĩ đến chuyện vượt qua người khác, có thể vượt qua chính mình đã là thành công lớn nhất rồi!

Những lời Liễu Phong nói đều là sự thật, về phần Vu Dịch có nghe vào hay không thì lại là một chuyện khác.

Giờ khắc này, Liễu Phong đã có thể xác định trăm phần trăm, thiên phú của Trần Thư có vấn đề!

Con mẹ nó mới trở thành Hắc Thiết Cấp không bao lâu mà đã lại đột phá Hắc Thiết Nhị Tinh?

Hơn nữa hai Khế Ước Linh cũng rất bất thường, ai có thể tin đó là Khế Ước Linh cấp D chứ?

Những học sinh còn lại chỉ cho rằng Trần Thư mạnh hơn Vu Dịch một cấp, thậm chí có người còn cảm thấy Trần Thư dựa vào ưu thế cấp bậc mới giành được chiến thắng.

Nhưng hắn ta là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, ánh mắt xảo quyết vô cùng.

Trận tỷ thí vừa rồi, hoàn toàn là Husky ra tay, một kỹ năng Slime cũng không phóng ra.

Là Khế Ước Linh đầu tiên của Trần Thư, sức chiến đấu sao có thể đơn giản được?

Hơn nữa Trần Thư cũng không thể hiện bất kỳ kỹ xảo chiến đấu nào, chính là đơn thuần dựa vào kỹ năng mà nghiền ép.

Thực lực của Vu Dịch là 90 điểm, điểm số của Trần Thư chắc chắn là 100 điểm, mọi người cho rằng chỉ kém 10 điểm nhưng thật ra là bởi vì tổng điểm chỉ có 100 điểm.

- Chênh lệch quá xa.

Liễu Phong lắc đầu, câu vừa rồi thật ra hắn ta nói rất nhẹ, không ngờ lại đả kích nặng nề đến Vu Dịch.

- Không phải chỉ là tiền thôi sao! Trở về ta lập tức dùng lương hưu của gia gia điên cuồng mua kỹ năng!

Vu Dịch nắm chặt hai tay, thầm nói, trên mặt vẫn tràn đầy vẻ không phục.

- ?

Sắc mặt người xung quanh đều kỳ quái, nhịn không được giật giật khóe miệng, ngươi được lắm.

Vu Dịch hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đều nhìn ta làm gì!

- Không… Không… Ngươi cười lên thật đẹp…

Vu Dịch nghĩ rằng Trần Thư chỉ là dựa vào kỹ năng Bạch Ngân mạnh mẽ nên mới có thể giành chiến thắng được.

Nhưng hắn ta lại không để ý đến Trì Tục Mãnh Công và Phân Thân của Husky, một cái là kỹ năng độc nhất, một cái là thần

kỹ, cả hai đều là thứ không phải cứ dùng tiền là có thể mua được.

Hai kỹ năng có khả năng thích ứng cao, cộng với tốc độ tung kỹ năng nhanh bẩm sinh của Husky, thế cho nên mới mang lại hiệu quả chiến đấu đáng sợ đến mức như vậy.

- A!

Liễu Phong lắc đầu, Vu Dịch à, ngươi không nghe lọt được một câu nào của Liễu thúc của ngươi mà…

- Được rồi! Tiết học hôm nay chính là như vậy, các vị trở về nhớ tiêu hóa lại cho tốt đi!

Sau khi lớp Thực Chiến kết thúc, mọi người lần lượt rời đi.

- Trần Thư, ba người các ngươi chờ một chút!

Liễu Phong gọi mấy người Trần Thư lại, hiển nhiên hắn ta có chuyện gì đó muốn bàn giao.

…

Trên con đường đi đến nhà ăn của Hoa Hạ Học Phủ, bốn thầy trò đang thong thả tản bộ.

- Liễu lão sư, cảm ơn ngươi!

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy thành khẩn, trong mắt hiện lên vẻ tôn kính, hơn nữa hắn còn cúi đầu thật sâu chào Liễu Phong.

- ?

Liễu Phong áp dụng chiến thuật ngả người ra sau, hắn ta có chút bối rối trước hành động của Trần Thư.

- Ngươi bị gì đấy? Ngươi cũng có cử chỉ điên rồ giống Vu Dịch rồi đấy à?

- Ta hiểu thực lực của ta đã chinh phục được ngài, ngài nhất định đang muốn ban thưởng cho ta.

Trần Thư lấy ra một tờ giấy rồi nói:

- Lão sư, ta đã chuẩn bị xong từ trước rồi, ngài chỉ cần ký một chữ thôi là được.

Chương 612: Ngươi gửi hũ tro cốt mà không cần địa chỉ sao?

Liễu Phong có chút ngơ ngác, nhận lấy tờ giấy theo bản năng, hắn ta vừa liếc mắt thì đã nhìn thấy hai chữ lớn ở trên cùng: Di chúc! - ?

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, ánh mắt thâm thúy.

Mặc dù hắn ta không nói gì, nhưng lại có một làn hơi lạnh thấu xương ập tới.

Vương Tuyệt và A Lương liếc nhau, trong lòng đều có dự cảm không lành.

Con mẹ nó, Trần Bì, ngươi thật sự không biết sợ là cái gì mà!

A Lương hỏi:

- Lão Vương, ngươi có cảm thấy khó chịu ở đâu không?

Vương Tuyệt trả lời theo bản năng:

- Khó chịu gì đâu!

- Không có sao? Lúc này, ngươi hẳn là sẽ không thoải mái mới đúng chứ?

A Lương nháy mắt, điên cuồng ám chỉ cho đối phương.

- Hình như có chút không thoải mái thật, chúng ta đi qua phòng y tế một chuyến chứ?

- Không thành vấn đề!

Hai người khẽ gật đầu rồi lập tức chuẩn bị rời đi trước.

- Đứng lại!

Vẻ mặt Liễu Phong bình đạm, hắn ta nói:

- Ra phía sau núi với ta một chuyến!

- Vừa lúc ta đang muốn chữa cho Trần Thư, hai người các ngươi thuận tiện đi theo luôn đi!

- Lão sư…

Hai người nhăn nhó mặt mày, bọn họ không làm cái gì cả mà!

- Lão sư, ta cảm thấy thân thể của ta hoàn toàn không có vấn đề gì cả, ngài chỉ cần xem cho hai người bọn họ là được rồi!

Trần Thư cũng có chút luống cuống, chỉ bảo ngươi ký một chữ thôi mà, có cần tức giận đến mức như vậy không…

- Thân thể của ngươi không có vấn đề nhưng tư tưởng lại xảy ra vấn đề lớn, cần phải chữa trị mới được!

Liễu Phong lại nhìn tờ giấy trong tay, bình tĩnh nói:

- Ngươi làm tội phạm quen luôn rồi hay sao vậy, đây là đang ở Hoa Hạ Học Phủ đấy! Muốn đào hố cho ai thì đào hố chắc, ngươi nghĩ ngươi là hiệu trưởng đấy à?

- Tần hiệu trưởng ~~

Ánh mắt Trần Thư khẽ chuyển động, hắn bỗng nhiên nhìn về phía sau Liễu Phong.

- ?

Vẻ mặt Liễu Phong cứng đờ, sẽ không trùng hợp như vậy đấy chứ?

- Khụ khụ… Liễu lão sư!

Tần Thiên vừa lúc đang ở ngay phía sau, trong mắt hiện lên ý tứ không rõ. Con mẹ nó, ngươi chửi bới thanh danh của ta như vậy đấy à?

Liễu Phong cười khan:

- Tần… Tần ca…

- Chiều nhớ thông báo lão sư của Ngự Thú Viện đi họp. Xem ra phải cải thiện tố chất của thầy trò trong Học Phủ mới được!

- …

Ba người Trần Thư nhịn không được mà che mặt cười trộm, không ngờ Tần Thiên lại xuất hiện trùng hợp đến như vậy.

Năm phút sau, bốn thầy trò vẫn đang đi trên đường, nhưng đã không còn nhàn nhã như trước nữa mà có thêm một bầu không khí kỳ quái.

Nhất là Liễu Phong, trong mắt hắn ta không có một tia sáng nào.

Trần Thư lên tiếng:

- Lão sư, ta sai rồi, ta không cần di sản của ngươi nữa!

- Xéo đi!

Liễu Phong trực tiếp cho Trần Thư một cái búng mạnh.

Nếu như không phải do Trần Thư thì sao hắn ta lại bị Tần Thiên bắt ngay tại trận được cơ chứ?

Chỉ sợ trong buổi họp chiều nay, hắn ta sẽ bị trở thành tấm gương xấu mất thôi.

Trần Thư che đầu rồi nói với giọng an ủi:

- Lão sư, không cần để ý, thật ra cũng không còn chỗ cho danh tiếng của ngươi giảm sút nữa đâu.

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại, hắn ta lại cảm thấy hình như cũng có chút đạo lý.

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn ta bị phê bình trước đám đông…

- Ngày mai, tiểu tử ngươi đi đến Nhiệm Vụ Lâu của trường, có nhiệm vụ của ngươi ở đấy!

- Ta ư?

Trần Thư hơi sững sờ, không phải nhiệm vụ ở Nhiệm Vụ Lâu đều là của chung sao, mọi người đều có thể nhận nhiệm vụ mà!

Nhưng bây giờ Liễu Phong đang trong cơn tức giận nên cũng không giải thích gì nhiều.

Ánh mắt của hắn ta nhìn về phía hai người Vương Tuyệt rồi nói:

- Ngoài ra, nếu năm nay hai người các ngươi không trở thành Hắc Thiết Cấp thì cuối năm đưa địa chỉ nhà cho ta biết chưa!

Hai người có chút buồn bực, mở miệng hỏi:

- Vì sao chứ?

- Ngươi gửi hũ tro cốt mà không cần địa chỉ à?

- !

Hai người cùng nhau rùng mình, hóa ra ngươi có ý này đấy à?

Không phải bọn họ tới đây để đi học sao? Sao mà còn có nguy hiểm đến mạng sống nữa vậy?

Liễu Phong vừa dứt lời thì trực tiếp rời đi, trong đầu nghĩ cách để dựa vào lí lẽ mà biện luận trong cuộc họp chiều nay, làm sao để đổ hết lỗi lầm lên người Trần Thư…

Vương Tuyệt và A Lương rũ đầu đi tới nhà ăn của trường học.

- Được rồi, vui lên đi nào!

Trần Thư an ủi:

- Ít nhất các ngươi cũng có chốn để về rồi á!

- …

Hai người cùng nhau quay đầu nhìn lại, ngay sau đó duỗi tay ra bóp cổ Trần Thư rồi không ngừng lúc lắc.

Vẻ mặt Vương Tuyệt bi thương mà nói:

- Đều là do tên đáng chém ngàn đao nhà ngươi đấy! Chỉ vì lòng tham khiến cho mờ mắt, ngươi vậy mà muốn kế thừa di sản của Liễu Phong!

- Đúng vậy! Tất cả là tại ngươi hết!

A Lương cũng bóp cổ Trần Thư rồi nói:

- Vậy mà lại không có tên ta trong danh sách người thừa kế ư! Ta không nhịn nổi nữa mà!

- ?

Vương Tuyệt quay đầu nhìn sang A Lương, vẻ mặt kỳ lạ.

Vì sao mỗi lần quan điểm của ngươi đều có góc độ xảo quyệt như vậy cơ chứ!

- Được rồi!

Trần Thư sắp bị hai người lắc đến mức choáng váng, nếu bọn họ lại tiếp tục lắc nữa thì hắn chỉ có nước móc túi phân ra để tự vệ nữa thôi!

- A!

Chương 613: Nhiệm vụ biến thái của Liễu Phong

Hai người buông lỏng tay ra, tâm trạng vẫn có chút sa sút. - Ta nghĩ mãi không ra, Liễu Phong lão sư đã là người trải qua ba mươi bảy xuân xanh, sao hắn ta có thể nói ra những lời lạnh như băng đến vậy được chứ?

- Được rồi, chỉ cần cố gắng tu luyện thì không phải là ổn cả sao!

Trần Thư nói:

- Chỉ cần các ngươi học tập ta, không sớm thì muộn các ngươi cũng có thể trở thành Hắc Thiết Cấp thôi!

- Ngươi? Cố gắng ư?

Vương Tuyệt quay đầu nhìn lại rồi cười ha ha mà nói:

- Nếu như ăn mì cũng được gọi là cố gắng, vậy thì lúc ta ngồi bồn cầu cũng là đang cố gắng nhé!

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, thì ra lúc ngươi ngồi bồn cầu cũng có thể ăn mì được luôn cơ à?

A Lương cũng ngửa mặt lên trời thở dài rồi nói:

- Ông trời không có mắt mà!

Trần Thư vẫn luôn an ủi bọn họ, bây giờ hai người đã sắp thành oán phụ đến nơi rồi.

- Chúng ta tích cực chút có được không vậy?

Ba người đi tới cửa chắn mua cơm, đã đến giờ ăn thì phải ăn cơm chứ!

- Ngươi nhìn xem, hôm nay a di ở nhà ăn lấy nhiều đồ ăn cho chúng ta như vậy này!

Trần Thư nhếch mép cười, cứ nghĩ rằng hôm nay tới muộn nên sẽ không còn cơm nữa chứ, ai mà ngờ còn có niềm vui ngoài ý muốn.

- Hả? Hình như đúng là có chút nhiều thật này!

Cuối cùng hai người cũng cảm thấy trong lòng được an ủi một chút, nói:

- Cảm ơn a di!

A di cười cười rồi giải thích:

- Dù gì thì ở trường cũng sẽ không ăn lại cơm thừa, đổ đi đâu mà chả phải là đổ nhỉ?

- Ta…

Hai người chỉ cảm thấy ngực khó chịu, suýt chút nữa thì bị chảy máu não tới nơi.

…

Ngày hôm sau.

- Lão Vương, A Lương, dậy thôi nào!

Trần Thư vặn eo bẻ cổ đi tới phòng khách.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi khai giảng đến giờ mà hắn dậy trước hai người bọn họ, chuyện này quả thật là ngàn năm khó gặp.

- Ta muốn đi Nhiệm Vụ Lâu nhìn một chút, các ngươi thì thế nào?

- Trước khi thế giới bị hủy diệt thì đừng có gọi bọn ta dậy đấy!

Một giọng nói yếu ớt phát ra từ phòng của A Lương.

- Thật sự còn non và xanh lắm, mới có chút đả kích này thôi mà cũng không chịu được.

Trần Thư lắc đầu, hắn dọn dẹp một chút rồi rời khỏi ký túc xá.

Nửa giờ sau, hắn đi tới Nhiệm Vụ Lâu của Hoa Hạ Học Phủ.

Trong đó chỉ có mấy chục sinh viên đang đi tới đi lui, những người đó hoặc là nộp nhiệm vụ, hoặc là thảo luận tình báo của nhiệm vụ.

Mặc dù được gọi là Nhiệm Vụ Lâu, nhưng trên thực tế nó lại chỉ có một tầng, trông giống như một khán phòng vậy, phía trên có treo một màn hình rất lớn, trên đó hiển thị ra các loại nhiệm vụ khác nhau.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Đi săn hung thú cấp Lãnh Chúa.

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Cấp phổ thông.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Đi đến một Dị Không Gian bất kỳ săn ba con Lãnh Chúa Hắc Thiết Nhất Tinh! Cần quay video toàn bộ quá trình!

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】 : Một trăm tín chỉ!

…

【 Tên nhiệm vụ 】 : Thu thập dược liệu Hắc Thiết Cấp.

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Cấp phổ thông.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Đi đến một Dị Không Gian bất kỳ thu thập mười cây dược liệu Hắc Thiết Cấp! Cần quay video toàn bộ quá trình!

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】 : Ba mươi tín chỉ!

…

【 Tên nhiệm vụ 】 : Hỗ trợ Ngự Long Vệ

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Cấp phổ thông.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Những ngày gần đây, ngoài thành phố Lam Hải ra thì các thành phố khác cũng đều xuất hiện sự kiện hung thú xâm chiếm, hỗ trợ Ngự Long Vệ giải quyết nguy cơ này!

【 Thời gian nhiệm vụ 】 : Một tháng.

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】 : Hai trăm tín chỉ!

…

Đôi mắt của Trần Thư liên tục quét qua các nhiệm vụ khác nhau.

Điều đáng nói chính là, cho dù đi săn Lãnh Chúa hay thu thập dược liệu thì đều không cần phải nộp lên cho Học Phủ mà có thể tự mình giữ lại.

Mục đích chủ yếu của các nhiệm vụ mà Học Phủ tuyên bố chính là bồi dưỡng học sinh, không cần nhận lại bất kỳ cái gì.

Đó là lý do tại sao các trường đại học tốt lại được săn đón đến như vậy.

Mà đối với việc gian lận trong nhiệm vụ, ví dụ như việc mua các loại dược liệu trước chẳng hạn.

Một khi bị phát hiện, người đó sẽ trực tiếp bị đuổi học, hơn nữa còn bị đưa cho Trấn Linh Cục điều tra với tội danh lừa đảo.

Nhiều năm nay, căn bản không có sinh viên nào dám lợi dụng sơ hở, bởi vì không ai có thể kham nổi cái giá phải trả cho việc này.

Lúc này, Trần Thư nghĩ đến những gì hôm qua Liễu Phong nói, hắn đi tới trước mặt nhân viên phục vụ.

- Học tỷ, lão sư bọn ta nói là có nhiệm vụ của ta.

Tiểu tỷ tỷ hơi sững sờ, sau đó mới nói:

- Đạo sư tuyên bố sao?

Trần Thư gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: Có thật luôn à?

- Phiền ngươi đưa thẻ sinh viên cho ta một lát, ta kiểm tra lại.

Tiểu tỷ tỷ nói xong thì dùng thẻ của Trần Thư để quét, quả nhiên có ba nhiệm vụ xuất hiện.

Vẻ mặt của tiểu tỷ tỷ thay đổi ngay lập tức, tràn ngập kinh ngạc mà nói:

- Đạo sư của ngươi là Liễu Phong giáo sư sao?

- Ừm.

Chương 614: Nhiệm vụ biến thái của Liễu Phong (2)

Trần Thư gật đầu. - Bạn học, có phải ngươi đắc tội với hắn ta đúng không…

- Làm sao vậy?

Trần Thư khẽ giật mình, không phải hôm nay sẽ phải đối mặt với phiên tòa đấy chứ?

- Ngươi tự xem đi!

Tiểu tỷ tỷ lắc đầu rồi thao tác trên màn hình, chỉ thấy trên không trung hiện ra một giao diện.

- Con mẹ nó chứ!

Cơ thể Trần Thư lập tức run rẩy, hắn nhìn chằm chằm vào ba cái nhiệm vụ ở phía trên.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Giành chức vô địch hàng năm của tổ Hắc Thiết trong Đấu Linh Trường Kinh Đô!

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Tứ Tinh.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Hiện tại đã gần đến cuối năm, Đấu Linh Trường Kinh Đô sắp bắt đầu cuộc thi đấu thường niên, hãy thành công giành được chức vô địch! Lưu ý: Trước tiên cần phải đạt được quán quân vào tháng mười một, xem như là tư cách tham gia cuộc thi!

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】 : Một ngàn năm trăm tín chỉ!

…

【 Tên nhiệm vụ 】 : Đi săn Quân Vương Hắc Thiết Cấp!

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Ngũ Tinh

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Yêu cầu làm đoàn trưởng Ngự Thú Đoàn rồi đi săn một con Quân Vương Hắc Thiết Cấp! Lưu ý: Số lượng thành viên của Ngự Thú Đoàn không được vượt quá sáu người, không được có thành viên Bạch Ngân Cấp!

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】 : Hai ngàn tín chỉ!

…

【 Tên nhiệm vụ 】 : Phá hủy căn cứ của tổ chức Ám Dạ!

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Ngũ Tinh

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Tổ chức Ám Dạ không hoạt động nửa năm dường như lại có động tĩnh, hãy thành công phá hủy nó!

【 Phần thưởng nhiệm vụ 】 : Ba ngàn đến một vạn tín chỉ (được phân phối dựa theo cống hiến)

Trần Thư thật sự bị nhiệm vụ làm cho trầm mặc…

- Đây thực sự là nhiệm vụ giao cho người làm sao?

Vẻ mặt của hắn đờ đẫn, đã có chút không phản ứng lại..

Tiểu tỷ tỷ nhún vai, cũng cảm thấy ba nhiệm vụ này có chút vô nhân đạo.

Cho dù là giáo sư có tư cách để đặt ra nhiệm vụ riêng cho các học sinh của mình, tuy nhiên cũng không thể có tình huống phần thưởng nhiệm vụ không phù hợp với độ khó của nhiệm vụ, nếu không sẽ tốn nhiệm vụ vô ích.

Hiển nhiên, Liễu Phong rất coi trọng Trần Thư.

Nhiệm vụ kém nhất cũng đã có phần thưởng là một ngàn năm trăm tín chỉ nếu bán ra thì ít nhất cũng phải có đến giá hai trăm triệu.

Nhưng vấn đề là, những nhiệm vụ này thật sự quá khó khăn.

Trần Thư xoa đầu, thầm nghĩ về tính khả thi.

Nhiệm vụ đầu tiên có độ khó thấp nhất, chỉ có Tứ Tinh, là nhiệm vụ giao đấu với các Ngự Thú Sư, nhìn qua hình như không khó.

Nhưng hắn chỉ là Hắc Thiết Nhị Tinh, hắn phải chiến thắng vô số Hắc Thiết Tam Tinh rồi cuối cùng giành được giải quán quân.

Nếu như là các cuộc thi đấu ở các thành thị khác thì có lẽ không khó khăn lắm.

Nhưng đây lại là thi đấu ở Đấu Linh Trường Kinh Đô, chắc chắn sẽ có độ khó thuộc hàng đầu.

Trong đó còn bao gồm những thiên tài tới từ các trường đại học lớn ở Kinh Đô và những Ngự Thú Sư có uy tín lâu năm trong xã hội.

- Lão Liễu đang sắp đặt một bài kiểm tra cho ta đây mà!

Trần Thư sờ cằm, bây giờ hắn chỉ là Hắc Thiết Nhị Tinh, cần phải chiến đấu vượt cấp để trở thành người đứng đầu trong Hắc Thiết Cấp, đây cũng không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

Nhiệm vụ thứ hai càng là ăn nói linh tinh, đi săn Quân Vương cũng tương đương với việc đối địch với toàn bộ Dị Không Gian đấy!

Mà cái nhiệm vụ thứ ba thì lại không cần phải nói nữa, căn cứ tổ chức Ám Dạ ở thành phố Nam Thương có cả Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp chiến đấu, một tên Hắc Thiết Cấp làm sao có thể tiêu diệt nổi đây?

Quá lắm hắn cũng chỉ có thể cung cấp chút tình báo, nhưng khi hệ thống không kích hoạt thì trời mới biết căn cứ tổ chức Ám Dạ ở chỗ nào.

- Giúp ta nhận nhiệm vụ đầu tiên đi.

Trần Thư nói, hắn quyết định thử sức một lần xem sao.

Trước mắt thì nhiệm vụ đầu tiên có hy vọng hoàn thành nhất rồi.

- Ngươi có chắc ngươi muốn nhận không?

Tiểu tỷ tỷ khẽ nhếch miệng, không ngờ lão sư không hợp lẽ thường mà học sinh còn kỳ quặc hơn!

Trần Thư không nói nhiều nữa mà chỉ nhận nhiệm vụ rồi rời đi.

- Cần giành chức quán quân hàng tháng của tháng mười một trước đã.

Một tiếng sau, Trần Thư đi đến khu Thanh Vân của Kinh Đô, tính ra đây đã thuộc về vùng ngoại thành, bên ngoài nhìn không phồn vinh cho lắm.

- Đây chính là Đấu Linh Trường Kinh Đô sao?

Trần Thư ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một tòa kiến trúc hình tròn khổng lồ đứng sừng sững phía trước, trong đó loáng thoáng truyền ra những tiếng la hét của đám đông.

- Vui lòng xuất trình vé vào cửa.

Nhân viên bảo vệ ở cửa nói, người đó tưởng Trần Thư đến đây để xem tranh tài.

- Ta đến để báo danh tham gia!

Trần Thư nói rồi đồng thời lấy thẻ sinh viên của mình ra.

Bốn chữ Hoa Hạ Học Phủ ở trên thẻ khiến cho bảo vệ kinh ngạc, nhìn qua nhìn lại đánh giá Trần Thư rồi cuối cùng cũng cho hắn qua.

- Dùng tốt thật đấy!

Trần Thư lấy lại thẻ sinh viên, lúc đang định tiến vào Đấu Linh Trường thì một giọng nói truyền đến.

- Trần Bì!

- Hả?

Trần Thư khẽ nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ hài mặc áo lông màu trắng chạy chậm tới, trong mắt hiện lên vẻ phấn khích.

- Tiểu Vũ?

Chương 615: Không có thực lực không được cười

Hắn cũng không ngờ lại gặp được người bạn học cấp ba của mình, Hứa Tiểu Vũ ở đây. - Sao ngươi lại tới đây?

- Trường của ta ở ngay gần đây mà, thỉnh thoảng ta có đến xem các cuộc tranh tài ở Đấu Linh Trường để học hỏi kinh

nghiệm.

Hai người sánh bước đi vào trong Đấu Linh Trường.

Hứa Tiểu Vũ hỏi:

- Không phải ngươi tới để thi đấu đấy chứ?

- Ừ, không phải cuối tháng có một cuộc thi đấu sao? Ta nhận một nhiệm vụ ở trường, cần phải giành được chức vô địch.

Hắn vừa nói ra những lời này thì vẻ mặt Hứa Tiểu Vũ kinh ngạc, nàng ta đánh giá Trần Thư.

Nàng ta còn chưa kịp nói gì thì bên cạnh đã có một tiếng chế nhạo truyền đến.

- Thật là không biết tự lượng sức mình!

Hai tên nam tử đi ngang qua khẽ cười, dáng vẻ của Trần Thư trông còn non nớt, bọn họ chỉ nghĩ là hắn chưa từng trải đời.

- Đứng lại!

Trần Thư nheo hai mắt lại. Con mẹ nó, đây là đang cười nhạo tội phạm Nam Giang ta sao?

Vẻ mặt của hắn bình đạm, bước mạnh đi tới trước mặt hai người kia rồi nhìn chằm chằm vào bọn họ.

- Ngươi… Ngươi muốn làm cái gì?

Khuôn mặt của cả hai thay đổi, vậy mà lại cảm nhận được một cỗ cảm giác áp bách không thể giải thích được.

- Hai người các ngươi cười cái gì hả?

- Hừ! Không thèm để ý ngươi!

Một người hừ lạnh, trong lòng có chút sợ hãi nhưng lại cố hết sức duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn ta muốn vượt qua Trần Thư nhưng bả vai lập tức bị một bàn tay đè lại, sau đó không thể động đậy chút nào.

- Sức mạnh lớn quá!

Người kia giật mình, hắn ta cũng là Hắc Thiết Cấp đấy.

Tuy rằng thân thể đã được cường hóa nhưng hắn ta vẫn không thể đánh bại được Trần Thư cao lớn thô kệch.

Mỗi lần cường hóa thân thể do đại đẳng cấp mang tới đều lấy cường độ thân thể của bản thân để làm cơ sở. Cơ thể của Trần Thư vốn đã cường tráng, đương nhiên hắn có thể đạt được mức độ cường hóa càng lớn hơn nữa.

Hắn bình thản mà nói:

- Ta hỏi lại lần nữa, vừa nãy các ngươi cười cái gì vậy?

- Ta… Vợ của ta sắp sinh, ta vui ta cười không được à?

Nam tử ngoan cố biện giải, hắn ta chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi Trần Thư.

- Vậy còn ngươi thì sao?

Hắn quay đầu nhìn sang một người khác.

- Ta… Vợ của ta cũng sắp sinh rồi!

Trần Thư nhíu mày mà hỏi:

- Hai người các ngươi có chung một vợ đấy à?

Người kia trả lời theo bản năng:

- Đúng vậy!

- Đúng cái rắm mà đúng! Ngươi mà còn như vậy là ta gào rách cổ họng luôn cho xem!

- Xéo đi! Sau này nhớ kỹ, không có thực lực không được cười! Khóc mỗi ngày cho ta!

Trần Thư trực tiếp đá cho một người một chân, không tiếp tục dây dưa nữa.

Hai người tức giận trừng mắt nhìn một chút, cuối cùng cũng không còn dám trêu chọc Trần Thư nữa.

- Trần Bì, ngươi phải giữ bình tĩnh chút, đại nhân vật ở Kinh Đô nhiều lắm đấy!

Hứa Tiểu Vũ bước tới nói:

- Ở đây cũng không phải là đang ở thành phố Nam Giang, lỡ như ngươi đắc tội người có quyền có thế thì sao đây.

Trần Thư lớn tiếng mà nói:

- Không có việc gì, Vu Dịch ta không sợ bất kỳ kẻ nào tìm phiền toái!

- …

- Tiểu Vũ, ngươi đi xem thi đấu đi, ta đi tìm nhân viên để báo danh.

Vừa dứt lời thì hai người tách ra tại đây.

Trần Thư tìm đến nhân viên của Đấu Linh Trường phụ trách báo danh.

- Ngươi muốn tham gia trận thi đấu tháng mười một sao?

Nhân viên hơi giật mình rồi nhìn qua nhìn lại đánh giá dáng vẻ của Trần Thư, vừa liếc mắt là thấy hắn chỉ là một học sinh.

Trần Thư gật đầu mà nói:

- Đúng vậy, phiền ngươi báo danh giúp ta.

- Nói sơ về thông tin của ngươi đi.

- Trần Thư, tự âm Bỉ, hiệu tội phạm Nam Giang, người đời xưng là mỹ thiếu niên không nhuốm bụi trần…

- Dừng! Chờ một chút!

Khóe miệng nhân viên giật giật. Con mẹ nó, đây mà là con người tự giới thiệu sao?

- Không cần làm mấy việc vô nghĩa đó, cho ta mượn thẻ căn cước dùng một chút rồi thuận tiện nói luôn tên trường học và Ngự Thú Đẳng Cấp của ngươi!

Trần Thư gật đầu rồi đưa thẻ căn cước ra, đồng thời nói:

- Hoa Hạ Học Phủ, Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh!

- Ngươi là sinh viên của Hoa Hạ Học Phủ?

Vẻ mặt nhân viên kinh ngạc, trong mắt nhiều hơn một chút coi trọng.

Hắn ta nhận thẻ căn cước rồi ghi lại thông tin cá nhân của hắn, đồng thời nhắc nhở:

- Tiểu tử, dự kiến ít nhất sẽ có hai ngàn người tham gia vào trận đấu tháng mười một, hơn nữa tất cả bọn họ đều là Hắc Thiết Tam Tinh đấy! Ngươi có chắc muốn tham gia không?

- Nhiều người như vậy sao?

Trần Thư hơi bất ngờ, không ngờ chỉ mới tháng mười một mà đã kịch liệt như vậy rồi.

Nhưng sau khi cẩn thận nghĩ lại thì thấy cũng bình thường.

Mới chỉ tính riêng Hắc Thiết Tam Tinh của Hoa Hạ Học Phủ thôi thì chỉ sợ cũng đã phải có năm sáu trăm người, trong đó phần lớn đều là sinh viên năm ba, năm bốn.

Cộng với khoảng chừng hơn chục trường đại học khác và các Ngự Thú Sư kỳ cựu trong xã hội thì hai ngàn người hoàn toàn không phải là một con số lớn.

Nếu muốn tham gia cuộc thi đấu vào tháng mười hai thì đây là cơ hội duy nhất.

Bởi vì cuộc cạnh tranh trong tháng mười một vô cùng khốc liệt, cho nên Đấu Linh Trường đã thiết lập vị trí thứ nhất và thứ hai đều có đủ điều kiện để tham gia thi đấu tranh bá.

Chương 616: Lại lảm nhảm thì về trường ta chặt ngươi ngay lập tức

Các tháng còn lại đều chỉ có người đứng đầu mới có được tư cách tham gia. - Vui lòng nộp phí báo danh, năm nghìn nguyên!

- Hả? Còn phải nộp tiền sao nữa?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không phải miễn phí tham gia sao?

Nhân viên mê hoặc mà nói:

- Quán quân của thi đấu tranh bá nhận được tiền thưởng là một trăm triệu đấy, đổi năm nghìn để lấy một trăm triệu đã là lời

tận hai vạn lần rồi đấy! Tiểu tử à!

- Hình như rất có lý!

Trần Thư sờ cằm rồi thành thật nộp tiền.

Đúng là còn non và xanh lắm mà!

Trong lòng nhân viên nghĩ vậy, đến cùng thì vẫn còn non nớt quá, quán quân cũng không phải là thứ chỉ cần nói là có thể đạt được!

Trần Thư đang muốn rời đi thì lại nghĩ tới cái gì nên nói:

- Đại thúc, có thể cố gắng thu xếp cho ta thi đấu vào buổi tối được không, ban ngày ta có tiết học.

Nhân viên tỏ vẻ ngượng ngùng:

- Cái này hơi khó làm, bởi vì sinh viên tới tham gia quá nhiều mà bọn họ đều muốn sắp xếp đến buổi tối…

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, một người đi đến.

- Lý thúc, phiền ngươi báo danh cho ta một chút!

- Là Lưu Khánh đấy à? Được, không thành vấn đề, vẫn sắp xếp vào buổi tối cho ngươi đúng không?

Lưu Khánh gật đầu rồi chuyển mắt, vừa nhìn là đã nhìn thấy Trần Thư.

- Bà mẹ nó, là ngươi à?

- Hả? Ngự Thú Hội?

Trần Thư nhướng mày, cũng nhớ tới thân phận của đối phương.

Lúc trước, Lưu Khánh mang theo Vu Giang đến gây sự, kết quả lại bị đao mổ heo của hắn dọa cho choáng váng!

- Đại thúc, tại sao hắn ta có thể đánh buổi tối được vậy?

Sắc mặt Lưu Khánh bình đạm, trong mắt tràn ngập tự tin mà nói:

- Tháng trước ta đứng trong top ba mươi, ngươi là cái thá gì chứ?

Trần Thư đang muốn nói thì trước mắt xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Gọn gàng dứt khoát móc đao mổ heo ra! Phần thưởng hoàn thành: Cự Hình Phong Nhận + 1 】

【 Phương án 2: Trở thành người cố vấn cuộc sống, lấy túi phân ra! Phần thưởng hoàn thành: Kịch Độc Mộc Phược + 1 】

【 Phương án 3: Bình tĩnh nói: "Cuộc trò chuyện đến đây là kết thúc!", đồng thời ném Bạo Tạc Dược Tề ra. Phần thưởng hoàn thành: Cuồng Sa Phi Thạch +1 】

Trần Thư hơi bất ngờ, đây là lần đầu tiên gặp được tình huống mà cả ba phương án đều hợp ý hắn đến vậy!

Nhân viên thấy Trần Thư im lặng thì chủ động nói:

- Hắn ta thật sự có chút đặc quyền…

Trần Thư nhướng mày mà nói:

- Vậy thì kể từ bây giờ, đặc quyền của hắn ta thuộc về ta!

- Trần Thư, ngươi đừng có quá đáng…

Lưu Khánh còn chưa kịp nói xong thì trên cổ đột nhiên cảm thấy một cỗ ớn lạnh.

Thân thể hắn ta khẽ giật mình, mồ hôi lạnh toát ra ngay lập tức.

Con mẹ nó, đây là Đấu Linh Trường đấy, ngươi thật sự không muốn sống nữa à!

- Quá đáng cái gì?

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, tay phải cầm một thanh đao mổ heo rồi trực tiếp gác lên vai Lưu Khánh.

Sau một lúc suy nghĩ thì hắn quyết định chọn phương án 1.

Ai bảo Lưu Khánh có nỗi sợ đối với đao mổ heo cơ chứ?

Bốc thuốc đúng bệnh mới là vương đạo!

- ?

Hai mắt của nhân viên co rụt lại mà nhìn chằm chằm vào thanh đao mổ heo sắc bén kia!

Tình huống gì thế này?

Con mẹ nó, không phải ngươi là sinh viên sao?

Bây giờ thì hắn ta đã có chút hiểu tại sao đối phương lại muốn tự xưng là tội phạm Nam Giang rồi…

- Bạn học, ngươi đừng kích động, đừng kích động…

Khóe miệng nhân viên giật giật, kiên nhẫn mà khuyên nhủ.

Một sinh viên tùy thời mang theo đao mổ heo thật sự hợp lý sao?

Hắn ta nói:

- Nếu như ngươi dùng thực lực của Ngự Thú Sư để đánh bại hắn ta thì đương nhiên đặc quyền đó sẽ thuộc về ngươi…

- Thật sao?

Trần Thư nhếch mép cười rồi cất đao mổ heo đi, sau đó mới nói:

- Học trưởng, vừa nãy ta chỉ đùa với ngươi một chút thôi, ngươi sẽ không để tâm chứ?

- Không… Sẽ không…

Lưu Khánh nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng không ngừng thầm mắng.

Bản thân thật sự xui xẻo quá mà, đi ra ngoài mà cũng có thể đụng phải tên sát tinh này.

- Nếu đã như vậy thì phiền ngươi nhanh chóng sắp xếp cho chúng ta một trận thi đấu đi.

- Được, hai vị đều từ xa mà tới, vậy thì xế chiều hôm nay thi đấu được chứ?

Trần Thư gật đầu ra hiệu không có vấn đề gì rồi quay người rời đi.

- Tiểu Lưu, đây thật sự là học sinh của trường các ngươi sao?

Lý thúc hỏi, vẫn còn chưa phản ứng lại.

Vốn dĩ hắn ta vẫn luôn muốn cho nhi tử thi đậu Hoa Hạ Học Phủ.

Nhưng bây giờ xem ra, cho dù có đủ điểm đậu thì cũng cần phải suy nghĩ cẩn thận mới được.

- Ta có chút xích mích với hắn!

Lưu Khánh nói. Ban đầu là mâu thuẫn giữa Vu Giang và Trần Thư, bây giờ thì đã phát triển trở thành xung đột giữa Niệu Tố Đại Xã và Ngự Thú Hội rồi.

- Lý thúc, không cần lo lắng, ta sẽ dùng thực lực để dạy hắn làm người!

Đánh nhau ta không bằng, nhưng so về Ngự Thú thì ngươi không được!

- Ừ, hắn chỉ là Hắc Thiết Nhị Tinh, chắc là ngươi có thể vượt qua hắn thôi.

- Nhị Tinh?

Thân thể Lưu Khánh khẽ run rẩy, không phải trước khi nghỉ lễ Quốc Khánh vẫn còn là Hắc Thiết Nhất Tinh sao?

- Sao vậy?

- Không có gì, ta cũng muốn nghỉ ngơi một chút!

Lưu Khánh hít sâu một hơi rồi cũng rời khỏi phòng.

- Quan hệ ân oán giữa hai thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ…

Chương 617: Lại lảm nhảm thì về trường ta chặt ngươi ngay lập tức (2)

Lý thúc sờ cằm, trong mắt có một tia hứng thú. Buổi chiều đến rất nhanh, Trần Thư và Hứa Tiểu Vũ ngồi chung một chỗ, phía dưới có hai Ngự Thú Sư Hắc Thiết Tam Tinh đang thi đấu.

Một người là sinh viên hàng đầu của một trường đại học danh tiếng, người kia là một Ngự Thú Sư ngoài xã hội mang trên mình kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Hai người đều có lợi thế riêng, một bên là thiên phú, bên còn lại là kinh nghiệm chiến đấu.

Cuối cùng, sinh viên có lợi thế nhỉnh hơn một chút giành chiến thắng.

- Trần tiên sinh, sắp chuẩn bị đến lượt ngươi ra sân rồi, vui lòng chuẩn bị một chút.

Đúng lúc này, một người nhân viên mặc đồng phục của Đấu Linh Trường đi đến nhắc nhở.

- Được rồi!

Trần Thư gật đầu rồi đứng dậy chuẩn bị bắt đầu trận thi đấu đầu tiên.

Hứa Tiểu Vũ hỏi:

- Trần Bì, hôm nay ngươi có trận đấu rồi à?

- Ừ, chuẩn bị thưởng thức tư thế oai hùng vô song của ta đi!

Trần Thư nhếch mép cười rồi rời khỏi ghế khán giả.

Trong lúc hắn và Lưu Khánh đang chờ để ra sân thì người dẫn chương trình đã lên sân trước.

- Các vị khán giả, các bằng hữu, bởi vì do tình huống đặc biệt nên giữa chừng cần thêm một trận thi đấu!

Lời này vừa nói ra, không ít khán giả đều nhíu mày.

Điều này có nghĩa là trận thi đấu ngày hôm nay sẽ bị trì hoãn sang đến ngày mai.

Có lẽ một số người đã đến đây chỉ để xem trận đấu đó.

- Không có thông báo trước cho việc này sao? Đấu Linh Trường làm ăn hơi không hợp quy củ rồi nhỉ?

- Đúng vậy, lại có nhân vật có đặc quyền nào tới à?

Người dẫn chương trình thấy vậy thì cũng không bối rối mà khẽ cười rồi nói:

- Trận tranh tài thêm vào này là trận quyết đấu của hai thiên tài đến từ Hoa Hạ Học Phủ, chắc chắn sẽ không khiến cho mọi người thất vọng đâu!

Tất cả mọi người đều hơi sửng sốt, ngay sau đó lại lặng ngắt như tờ, vốn dĩ khó chịu cũng tan thành mây khói, ngược lại tràn đầy mong đợi.

Cuộc so tài giữa các thiên tài thường thú vị hơn nhiều!

Đặc biệt là một số Khế Ước Linh cấp cao hiếm thấy, thậm chí bọn họ còn chưa từng được thấy qua nữa là.

Người dẫn chương trình mỉm cười mà nói:

- Tiếp theo, cho mời vị tuyển thủ đầu tiên của chúng ta, thiên tài xếp hạng thứ hai mươi bảy trong tháng mười, Lưu Khánh!

Vẻ mặt Lưu Khánh bình đạm mà đi tới trên vị trí của tuyển thủ.

- Là Lưu Khánh ư? Chẳng trách muốn thêm trận thi đấu!

- Có vẻ như hắn ta lại muốn xông lên lần nữa để nhận được suất thi đấu tranh bá!

- Khánh thiếu cố lên! Cố lên! Chúng ta tin tưởng ngươi!

Không ít người đều lớn tiếng cổ vũ hắn ta, là một khách quen của Đấu Linh Trường, hắn ta đương nhiên cũng có một lượng người hâm mộ nhất định.

Lúc này người dẫn chương trình lại nói tiếp:

- Mà đối thủ của hắn ta, cũng là thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ, người được mệnh danh là tội phạm Nam Giang, Trần Thư!

Bên dưới yên tĩnh không một tiếng động, hoàn toàn chưa nghe qua tên tuổi của Trần Thư lần nào.

Hứa Tiểu Vũ lớn tiếng gào thét:

- Trần Bì! Cố lên!

Tuy nhiên, thanh âm đó rất nhanh đã bị lu mờ trước những tiếng reo hò cổ vũ Lưu Khánh.

Trần Thư không khỏi lắc đầu, hắn mà biết trước thì đã mua người cổ vũ thuê từ trước rồi, thật là thất sách quá mà!

- Ta sẽ khiến cho ngươi hiểu ra, Ngự Thú Sư là phải dựa vào Khế Ước Linh chứ không phải dựa vào một thanh đao mổ heo!

Lưu Khánh hưởng thụ sự cổ vũ của mọi người, trong lòng không khỏi lâng lâng, hắn ta nói tiếp:

- Học đệ, ngươi vẫn chưa hiểu được ý nghĩa thật sự của một Ngự Thú Sư!

Trần Thư nhếch mép cười, giọng điệu nhẹ nhàng mà nói:

- Ngươi lại lảm nhảm thêm một câu, về trường ta chặt ngươi ngay lập tức!

- …

Lưu Khánh lập tức ngậm miệng không nói, ngươi không làm người nữa đúng không?

Mình phải nhanh chóng trở thành Bạch Ngân Cấp mới được, nếu không thì mỗi ngày bị người ta cầm đao mổ heo uy hiếp, thật sự sống không nổi mất…

- Tuy bạn học Trần Thư chỉ là Hắc Thiết Nhị Tinh, nhưng nếu đã dám chủ động thách đấu thì đương nhiên có chỗ tự tin, ít nhất sẽ không thua quá nhanh!

Trên mặt người dẫn chương trình treo nụ cười, hiển nhiên người này không coi trọng Trần Thư.

Đều là thiên tài mà muốn vượt cấp khiêu chiến thì quá khó khăn.

- Tiếp sau đây, trận đấu xin được phép bắt đầu!

Người dẫn chương trình rời khỏi đài thi đấu, nhường chiến trường lại cho hai người.

Vừa dứt lời, Lưu Khánh lập tức triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

Gào!

Một con Kim Sắc Tích Dịch khổng lồ xuất hiện, thân hình của nó to lớn, cộng thêm cái đuôi lớn thì ít nhất cũng phải dài đến sáu mét, Lân Giáp trên cơ thể tỏa ánh sáng màu vàng, nhìn qua vô cùng cứng cỏi.

- Kim Giáp Bạo Tích siêu cấp S! Khí thế mạnh mẽ thật đấy!

- Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Cự Tích của Lưu Khánh thêm lần nữa, ta hồi xuân rồi! (*)

(*) Câu gốc: 爷青回！=> Ta hồi xuân, thường mang ý chỉ những người nổi tiếng, những bộ hoạt hình, game, phim truyền hình kinh điển… quay trở lại, hoặc một lần nữa gặp mặt với đại chúng, cư dân mạng thường dùng cách chơi chữ "Ta hồi xuân" để thể hiện cảm xúc nghẹn ngào khi thấy những con người, sự vật trong ký ức thanh xuân của mình một lần nữa được xuất hiện.

Chương 618: Slime làm toàn trường khiếp sợ

– Chẳng những có lực phòng ngự kinh người mà tốc độ cũng vô cùng nhanh chóng, đối thủ lấy cái gì đánh đây chứ! Một đám người vô cùng kích động. Có lẽ một Khế Ước Linh siêu cấp S không quá hiếm thấy trong Hoa Hạ Học Phủ, nhưng nếu so với các Ngự Thú Sư bình thường thì đó chính là lông phượng sừng lân.

- Nếu như ngươi có thể phá vỡ phòng ngự Ngự Thú của ta thì coi như Lưu Khánh ta thua!

Khóe miệng Lưu Khánh mang theo nụ cười tự tin.

Chỉ cần dựa vào lực phòng ngự mạnh mẽ thì hắn ta đã có thể đứng ở thế bất bại rồi.

Trần Thư lắc đầu, Lưu Khánh không phải sinh viên năm nhất nên chưa nhìn thấy trận chiến giữa Trần Thư và Vu Dịch, hắn ta đương nhiên không biết sức phá hoại của Husky.

- Òm ọp!

Ngay lập tức, một quả cầu lớn màu vàng cao hơn sáu mét xuất hiện, trông vô cùng ngốc nghếch, đáng yêu.

Mà trên đầu của nó lại có một con Husky đang nhảy nhót lung tung mà gào to.

- Hả? Slime và Nguyên Tố Thú ư?

- Con mẹ nó, ngươi còn dám nói đây là thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ nữa à?

- Trả tiền! Trả tiền nhanh!

Một đám người kích động, bọn họ chỉ cảm thấy bản thân bị lừa gạt.

Cái này còn không sánh bằng Ngự Thú Sư ngoài xã hội nữa là, sao có thể là sinh viên hàng đầu của Hoa Hạ Học Phủ được cơ chứ?

- Các vị đừng nóng vội! Xin hãy kiên nhẫn!

Dưới đài, nhân viên quản lý của Đấu Linh Trường vội vã lên tiếng an ủi.

Hắn ta cũng không ngờ Khế Ước Linh của Trần Thư vậy mà lại kỳ lạ đến như vậy.

Nếu như là cấp SSS thì có lẽ hắn ta cũng đã không kinh ngạc đến mức này rồi.

Nhưng loại Khế Ước Linh có cấp bậc đánh giá tiềm năng này lại quá bình thường!

- Một Khế Ước Linh khác của ngươi đâu?

Vẻ mặt Trần Thư bình đạm, hắn không hề chịu bất kỳ một ảnh hưởng nào từ những người khác mà đưa ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Lưu Khánh.

Trong mắt Lưu Khánh có vẻ ngạo mạn, hắn ta nói:

- Đối phó với ngươi thì chỉ cần một Khế Ước Linh là đủ rồi!

- Mặc dù ngươi chưa xem qua trận chiến giữa ta và Vu Dịch, nhưng lại từng nhìn thấy ta và Vu Giang đánh nhau, ngươi hiểu rõ thực lực của ta như thế nào.

Trần Thư sờ cằm rồi suy đoán:

- Ngươi nhất định sẽ không xem thường ta, nhưng bây giờ ngươi lại bày ra bộ dạng ngu xuẩn này, vậy chứng tỏ ngươi đang muốn chơi xỏ ta!

Lưu Khánh nghe vậy thì thay đổi biểu cảm, không ngờ lại bị Trần Thư đoán trúng rồi.

- Hừ!

Đột nhiên, chỉ thấy Cự Tích gào thét một tiếng rồi lập tức lao về phía trước với tốc độ cực nhanh, tựa như một luồng ánh sáng màu vàng vậy.

- Nhanh như vậy sao?

Trần Thư khẽ giật mình, hắn cũng lập tức đề cao tinh thần.

Xi xì!

Bỗng nhiên, Cự Tích vẫy đuôi, không khí cũng xuất hiện tiếng nổ vang!

Vóc dáng của Tiểu Hoàng to lớn, hơn nữa tốc độ cũng không nhanh nên đương nhiên là không thể tránh thoát.

Bùm!

Một tiếng va chạm kinh hoàng vang lên!

Cả người Cự Tích không khỏi thụt lùi về phía sau mấy mét, trong mắt vẫn vô cùng hung tợn.

Mà Slime khổng lồ cũng phải quay cuồng hơn mười mét mới dừng lại được, trên cơ thể xuất hiện một chỗ lõm cực lớn, làn da nứt nẻ chảy ra máu không màu.

- Xem ra ngươi không mạnh như trong tưởng tượng rồi!

Trong lòng Lưu Khánh thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng ngoài mặt hắn ta không coi Trần Thư ra gì, nhưng thật ra hắn ta lại rất coi trọng hắn.

Dám khiêu chiến với Ngự Thú Hội ở trường thì sao có thể là người bình thường được cơ chứ?

- Khế Ước Linh phụ trợ sao?

Trần Thư nhìn về phía con Kim Sắc Cự Tích, chỉ thấy trong miệng nó đang ngậm một con Tử Sắc Tiểu Trùng.

Trên người Tử Linh Trùng tản ra ánh sáng màu tím trong suốt, nối liền với Kim Sắc Cự Tích.

Đây cũng là lý do tại sao sức chiến đấu của Cự Tích lại mạnh đến mức đáng kinh ngạc như vậy.

Lưu Khánh nói:

- Có Tử Linh Trùng cấp A buff thêm thì cho dù là về mặt lực lượng, tốc độ hay phòng ngự thì ta đều có thể nghiền ép ngươi!

- Ồ.

Trần Thư chỉ gật đầu, ngay sau đó Slime lại kêu òm ọp một tiếng.

Đột nhiên, cơ thể của nó phình to lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ba mươi mét, năm mươi mét, sáu mươi mét…

Cuối cùng, nó đã phình to đến hơn sáu mươi mét, hơn nữa bởi vì nó là hình cầu cho nên cũng mang tới hiệu quả thị giác rất mạnh mẽ!

Tất cả những khán giả vốn đang đòi trả tiền vé đều lặng ngắt như tờ, con mắt trừng lớn cứ như gặp phải quỷ vậy.

Sống nhiều năm như vậy, bọn họ có khi nào gặp qua thứ gì to đến vậy đâu chứ?

Trần Thư vô cùng hài lòng với phản ứng của khán giả, bây giờ Slime đã có thể đóng vai quái vật trong mấy bộ phim đặc biệt rồi.

- Con mẹ nó, đây là cái quái gì vậy?

Lưu Khánh tái mét mặt mày, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin.

Lúc trước, khi Trần Thư chiến đấu với Vu Giang đã cố ý khống chế vóc dáng của Slime, không sử dụng hình thái đầy đủ hoàn toàn.

Lưu Khánh vốn tưởng rằng đại địch là con Husky kia, dù sao thì nó cũng biết Phân Thân.

Nhưng bây giờ xem ra, con Slime này càng kỳ quặc hơn nhiều!

- Gào!

Kim Sắc Cự Tích khó khăn ngẩng đầu lên, nó muốn nhìn thấy đôi mắt của Tiểu Hoàng, nhưng nó thật sự không làm được!

Chương 619: Ta quả nhiên có tiềm chất làm nhân sinh đạo sư…

Nó chỉ cảm thấy hiện tại có một ngọn núi lớn sừng sững đứng ở trước mặt nó, trong lòng xuất hiện một tia sợ hãi theo bản năng. Ánh mắt Cự Tích lại nhìn về phía chủ nhân của mình.

Ngươi có chắc muốn để ta đối đầu trực diện với nó không?

Có lẽ đối phương chỉ bị thương thôi, nhưng ta chắc chắn sẽ phải bỏ mạng đấy!

- Bây giờ, trận chiến mới thật sự bắt đầu!

Khóe miệng Trần Thư mang theo nụ cười, nếu ngay cả Lưu Khánh mà hắn cũng đánh không lại thì sao có thể giành được chức quán quân của thi đấu tranh bá đây chứ?

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng gào thét một tiếng rồi trực tiếp sử dụng kỹ năng Trùng Phong.

Rầm rầm rầm!

Kích thước khổng lồ cộng với tốc độ cực nhanh thế mà lại xuất hiện cơn gió dữ dội.

- Mẹ nó! Đánh thì đánh!

Lưu Khánh cũng liều mạng, tập trung chỉ huy Kim Sắc Cự Tích chiến đấu.

- Gào!

Cự Tích gầm lên, tứ chi di chuyển, tốc độ cũng vô cùng nhanh.

Hai Khế Ước Linh bắt đầu rượt đuổi nhau bên trong đài thi đấu!

- Ngao ngao ngao!

Husky hú lên, một viên Băng Cầu khổng lồ đánh tới, dựa vào khả năng phán đoán trước cực mạnh mẽ mà trực tiếp chặn ngang con đường tẩu thoát của Cự Tích.

Cự Tích chỉ có thể chọn chống lại Băng Cầu trực diện, hoặc là bị Tiểu Hoàng nghiền ép!

Ngay lập tức, Lưu Khánh làm ra quyết định, hắn ta không do dự một chút nào mà chống lại sức bắn của Băng Cầu.

Một luồng khí băng giá quét qua, tốc độ của nó lập tức chậm lại một chút.

- Muốn khống chế ta ư?

Lưu Khánh thì thào nói, chỉ thấy Tử Linh Trùng trong miệng Cự Tích lại thả ra một kỹ năng.

Ánh sáng màu tím lóe lên rồi biến mất, hiệu ứng làm chậm của Băng Cầu bị xóa tan.

- Òm ọp!

Trần Thư đã dự liệu được chuyện này từ trước, Tiểu Hoàng lại thả Chấn Nhiếp Gào Thét ra một lần nữa.

Đồng tử của Cự Tích tan rã, tốc độ lập tức bị suy giảm đáng kể!

- Lại là kỹ năng khống chế, vậy mà lại dám lừa ta hiểu được kỹ năng khống chế rồi sao?

Lưu Khánh không ngờ kinh nghiệm chiến đấu của Trần Thư lại phong phú như vậy, hắn ta đã rơi vào thế bất lợi.

Lập tức khoảng cách của song phương bị kéo gần hơn, Slime khổng lồ càng nhảy dựng lên.

Đi tới không trung, Slime kéo gần lại khoảng cách cùng khán giả.

Thân hình khủng bố khiến cho trong nội tâm bọn họ chấn động, đều là nhịn không được ngửa ra sau, càng có người móc điện thoại ra không ngừng chụp ảnh.

- Nhất định có thể chống đỡ được!

Cự Tích màu vàng lúc này thanh tỉnh lại, nhưng đã không kịp tránh.

Cặp mắt của nó xuất hiện một vòng kim quang, lân giáp màu vàng trên người rạng rỡ sáng lên, tạo thành một cái vòng bảo hộ không thể phá vỡ!

Trong miệng Tử Linh Trùng kêu to một tiếng, đồng dạng phóng ra kỹ năng.

Chỉ thấy bên trên vòng bảo hộ màu vàng lại nhiều ra tầng tầng lớp lớp Quang Huy màu tím, hiển nhiên là hiệu quả tăng trưởng rồi.

Trong chốc lát, song phương đụng vào nhau!

Ầm!

Tiểu Hoàng hạ tốc độ xuống, nhấc lên một tầng không khí khủng bố, đài tỷ thí phảng phất đều run rẩy một phen.

- Sao rồi?

- Không phải là bị ép thành thịt vụn rồi đó chứ?

- Hi vọng không có người chết, hay người bị thương…

Khán giả hiện trường đều che hai mắt lại, thực tế không nhẫn tâm nhìn một màn như vậy.

- Hả?

Trần Thư giật mình, tâm niệm hắn vừa động.

Chỉ thấy thân hình Tiểu Hoàng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được thu nhỏ lại, cuối cùng còn khoảng 10m.

Một con Cự Tích lộ ra đỉnh đầu, mặc dù mặt mũi tràn đầy hoảng sợ, nhưng ít ra không có bị thương.

Nó phóng thích hộ thuẫn màu vàng, trên hộ thuẫn hiện đầy vết rạn giống mạng nhện, nhưng vẫn không có vỡ tan.

- Xem ra trọng lượng của ngươi kém một chút nha!

Lưu Khánh nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, may mắn là trụ được rồi.

Đậu xanh rau má tên này quả thực quá khủng bố!

- Lợi hại! Khánh thiếu quả nhiên lợi hại!

Trần Thư giơ ngón tay cái lên khích lệ nói, khóe miệng có chứa nụ cười quỷ dị.

Chỉ thấy một con Husky nhảy đến, hai mắt tràn đầy trí tuệ. Nó há hốc miệng ra, nhắm ngay Cự Tích, phảng phất muốn hôn môi vậy.

Lưu Khánh giật mình, một giây sau, thần sắc của hắn vô cùng hoảng sợ!

Rầm rầm rầm!

Hỏa cầu, phong nhận, Lôi Đình, độc mộc, phi thạch các loại kỹ năng khủng bố ngay ngắn đồng loạt phi ra. Quả thực giống như là một hồi biểu diễn ma thuật long trọng.

- Ta đậu xanh rau má!

Thanh âm Lưu Khánh vô cùng thê thảm, tâm thần kịch liệt chấn động, thậm chí đều đã quên thu hồi Khế Ước Linh.

Các loại kỹ năng biến mất hào quang, rốt cục lộ ra bộ dáng nguyên bản của Cự Tích.

Chỉ thấy vòng bảo hộ màu vàng đã sớm biến mất không thấy gì nữa, đầu lâu nổ tung ra, máu tươi chảy đầy đất, không ngừng thở hổn hển, phảng phất một con chó chết…

Lưu Khánh vô cùng đau lòng thu hồi Khế Ước Linh, trận đấu tháng 11 hắn ta đã không cần tham gia, trị liệu đoán chừng đều phải mười ngày nửa tháng.

- Ngươi?!

Hắn ta vươn tay phải, muốn nói điều gì nhưng cuối cùng lại đã trầm mặc.

Husky cũng không sử dụng 【Phân Thân】, nếu như hai con Husky luân phiên oanh tạc, Khế Ước Linh của hắn ta tuyệt đối phải chết bất đắc kỳ tử.

Trần Thư kỳ thật là đã nhẹ tay rồi!

- Ta thua!

Lưu Khánh thở dài, cuối cùng uể oải rời đi khỏi đài tỷ thí.

Chương 620: Ta quả nhiên có tiềm chất làm nhân sinh đạo sư… (2)

Trần Thư bình tĩnh thu hồi hai Khế Ước Linh, không có sử dụng toàn lực cũng đã nhẹ nhõm chiến thắng. Hiện trường vẫn là yên tĩnh giống như chết. Nhưng trong chốc lát, từng cơn hoan hô ngợp trời liên tiếp!

- Hãn Phỉ Nam Giang, vĩnh viễn thần!

- Má nó, đây mới thật sự là thiên tài nha! Thực lực Nhị Tinh treo lên đánh Tam Tinh đấy!

- Fan cuồng mười năm của Hãn Phỉ Nam Giang không mời mà tới!

- Vị fan mười năm kia, ngươi không phải ban nãy ủng hộ Lưu Khánh đấy sao?

- Cái gì là Lưu Khánh?

- …

Hiện trường, tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, trận chiến đầu tiên của Trần Thư cũng đã chinh phục người xem toàn trường.

Vô luận là Slime hình thể cực lớn hoặc là Husky trình diễn oanh tạc nguyên tố, đều làm người xem rung động vô cùng.

Mà hắn chỉ là Hắc Thiết Nhị Tinh, tiềm lực bình xét cấp bậc hai Khế Ước Linh đồng dạng không cao. Loại dùng yếu giết mạnh, tràng diện nghịch thiên này thường thường có thể làm người xem nhiệt huyết sôi trào!

- Trách không được dám tùy thời đem theo đao mổ heo, có chút dữ dội nha!

Lý thúc phụ trách báo danh tuyển thủ cảm thán, hoàn toàn thật không ngờ Trần Thư sẽ mạnh như vậy.

Trên mặt Trần Thư nở nụ cười, đã đi ra khỏi vị trí tác chiến trên tràng tỷ thí.

Danh tính Hãn Phỉ Nam Giang, lần thứ nhất chính thức khai hỏa tại kinh đô rồi!

Mà lúc này, đã có không ít người thông qua trên mạng tìm đọc được, hiểu rõ sự tích về hắn!

Trong lúc nhất thời, Hãn Phỉ Nam Giang trở thành đại danh từ thiên tài!

- Thực lực quá mạnh mẽ, không có biện pháp…

Trần Thư nói nhỏ một tiếng, về tới vị trí hậu trường.

- Lý thúc, hiện tại buổi tối thu xếp cho ta, có vấn đề gì không?

- Không có vấn đề, hoàn toàn không có vấn đề!

Trong mắt Lý thúc tràn đầy hiền lành, quả thực là thay đổi 180 độ, tựa như một người khác vậy.

- Nếu như ngươi muốn, sắp xếp vào rạng sáng 12h cũng có thể!

- Không đến mức đó, người xem đến xem quỷ à! Sắp xếp cho ta lúc bảy tám giờ là được!

Trần Thư mở miệng nói ra, đây chính là thời gian Hoàng Kim.

Mọi người ăn xong bữa tối, hoạt động giải trí ban đêm sẽ đến đây xem Ngự Thú Sư thi đấu nhẹ nhàng vui vẻ!

- Không có vấn đề!

Lý thúc vừa cười vừa nói, đã sẵn sàng thăng chức cho Trần Thư trở thành gương mặt đại diện của cửa hàng của tháng 11.

Nửa giờ sau, Trần Thư cùng Hứa Tiểu Vũ đi trên đường, đã đi ra Đấu Linh Trường.

- Trần Bì, ngươi trở nên thật mạnh mẽ rồi!

Hứa Tiểu Vũ vừa cười vừa nói, trong mắt nhưng lại đã có một khoảng mất mát.

Lúc trước nàng đứng đầu lớp, nhưng kể từ khi bắt đầu cấp ba, Trần Thư một đường quật khởi, quả thực giống như là 1 bug vậy.

Ngắn ngủn thời gian một năm, nàng hiện tại đều trông không đến bóng lưng Trần Thư rồi.

Trần Thư giật mình, đối với hắn mà nói, tốc độ tiến bộ của mình có lẽ không nhanh.

Nhưng nếu như so sánh đối lập với người bên cạnh, thật sự là hắn có chút nghịch thiên.

- Tiểu Vũ, không có chuyện gì nữa!

Trần Thư cười cười ôn hòa, nói ra:

- Loại cảm giác mất mác này kỳ thật ta có thể hiểu được đấy.

Hứa Tiểu Vũ nói ra:

- Ngươi cũng từng có ư?'

- Ta không có, nhưng lão Vương, lão Tạ, Tiểu Tinh, A Lương, Thanh Hàn, Hạ Băng vân vân và vân vân, kỳ thật bọn họ đều có loại cảm giác này đấy, ta đều có thể hiểu được đấy!

- …

Trong nội tâm Hứa Tiểu Vũ co quắp, tại sao câu nói này càng ngày càng trở nên thái quá?

Trần Thư vừa cười vừa nói:

- Nếu như thật sự không vượt qua được, vậy thì đổi một mục tiêu, chúng ta không cần phải tra tấn chính mình đấy!

- Ngươi thật là đang an ủi ta sao?

Hứa Tiểu Vũ hít sâu một cái, cảm giác có chút sợ.

- Khẳng định đó!

Trần Thư gật đầu nói:

- Nếu quả thật không thể tiêu tan cảm giác đó, các ngươi có thể tổ chức thành một cái liên minh người thất lạc, hai bên cùng ủng hộ, nhất định là có thể vượt qua đấy!

- …

Hứa Tiểu Vũ nghiến chặt hàm răng, đã muốn lấy chùy đập chết Trần Thư rồi.

- Tiểu Vũ…

- Ta muốn yên tĩnh, cám ơn!

Hứa Tiểu Vũ trực tiếp bước nhanh bỏ đi, không muốn nghe bất luận một câu gì từ Trần Thư.

- Thật sự, Tiểu Vũ, liên minh này của các ngươi nhất định là không ngừng lớn mạnh đấy, tin tưởng ta!

- …

Trải qua nửa giờ tra tấn tâm lý, Hứa Tiểu Vũ rốt cục về tới cửa trường học.

- Ta phải về trường học rồi, ngươi trở về đi!

- Nghe được lời an ủi của ta, có dễ chịu hơn hay không?

- …

Hứa Tiểu Vũ thở dài, trực tiếp quay người về tới trong trường học.

- Xem ra lời nói của ta đã chạm đến linh hồn của nàng…

Trần Thư ngồi trên xe quay lại Hoa Hạ học phủ, nói nhỏ:

- Ta quả nhiên có tiềm chất làm nhân sinh đạo sư!

Năm giờ chiều, Trần Thư về tới trong kí túc xá.

- Hai ngươi không suy sụp hả?

Trần Thư vừa mở cửa đã nhìn thấy A Lương đang loay hoay lấy máy tính trên lòng bàn tay hắn, hình chiếu bên trên biểu hiện ra các loại nhiệm vụ.

- Chuẩn bị làm nhiệm vụ?

Hắn ngồi xuống trên ghế sa lon, mở miệng hỏi.

- Muốn kiếm lời học phần à, bằng không thì không dùng được phòng tu luyện cao cấp của trường học.

A Lương một bên trả lời, một bên đánh dấu xác nhận nhiệm vụ thích hợp.

- Trần Bì, ngươi có muốn chúng ta cùng một chỗ?

Chương 621: Kỹ thuật hoả táng của Liễu Phong!

Lão Vương thì là ghi chép thời gian chương trình học, so le thời gian của nhiệm vụ và khóa học. Mặc dù cần phải nắm chặt thời gian tu luyện nhưng nhất định là không thể chậm trễ đi học đấy. - Ta? Ta thì thôi đi, ta muốn đánh Đấu Linh Trường.

Trần Thư mở miệng nói ra, hắn hiện tại nhất định là thoát thân không ra.

A Lương quay đầu trông lại, hai mắt hào quang mạo hiểm:

- Đấu Linh Trường bí mật? Kiếm tiền nhanh không?

- Cái gì mà bí mật? Chính thức đấy!

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Tháng 12 có một cái Giải Đấu Tranh Bá, tăng thêm nhiệm vụ trường học, nếu như lấy được chức quán quân … Có chút ít tiền đó.

Hắn nhíu mày hỏi:

- Hai ngươi muốn tham gia sao?

- Ta cửu cấp tham gia cái rắm ý!

A Lương mở miệng nói ra:

- Giải Đấu Tranh Bá chỉ có tổ Hắc Thiết cùng tổ Bạch Ngân.

- Lão Vương, ngươi thì sao?

Trần Thư quay đầu nhìn phía Vương Tuyệt, không đợi đối phương trả lời, ngay sau đó nói ra:

- Coi như ta chưa hỏi!

Đẳng cấp ba người không giống nhau, chỉ có thể là tất cả làm đấy, mạnh mẽ tổ hợp cùng một chỗ chỉ làm liên lụy tiến độ lẫn nhau.

Sáng sớm ngày thứ hai.

A Lương cùng Vương Tuyệt đã thu thập xong, không thấy vẻ chán chường hôm qua, chuẩn bị nhanh chóng đột phá đến Hắc Thiết Cấp.

- Thật sự là hâm mộ thằng này, cái gì đều không cần làm, đẳng cấp cứ tăng vùn vụt!

Vương Tuyệt nhìn phía cửa gian phòng Trần Thư, thở dài.

A Lương vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói ra:

- Không cần so sánh với Trần Bì, Trần Bì so với chúng ta càng cố gắng lắm, chỉ là chúng ta không có nhìn thấy mà thôi

- Cho ngươi túm này, đặt cái trang phục cao thủ này!

Nhưng vào lúc này, Trần Thư cầm điện thoại, nói thầm, mở ra cửa gian phòng.

- …

Hai người trừng mắt, khẽ nhếch miệng nói:

- Mẹ nó, ngươi chơi trò chơi suốt đêm à?

- Đúng vậy!

Trần Thư nhẹ gật đầu, nói ra:

- Hơn nữa chung kết đánh thắng liên tiếp mười tám trận!

- Trình độ … không tồi…

Khóe miệng A Lương co quắp, hai ta đi sớm về tối làm nhiệm vụ, ngươi má nó hàng đêm chơi chơi, thời gian này thật sự là không có cách nào đi qua mà.

- Tiểu tử này còn không phục, một mực mắng ta!

Trần Thư cười cười, nói ra:

- Đúng rồi, hai ngươi chơi không?

- Có thể kéo xuống rồi, sáng sớm chim chóc có trùng ăn! Mỹ hảo nhân sinh cần phấn đấu, khiến cho những người khác sa đọa nha!

Hai người lưng cõng bao rời đi ký túc xá.

- Không biết sáng sớm côn trùng bị chim ăn à?

Trần Thư lắc đầu, nhìn phía điện thoại, chỉ thấy người nọ một mực đang nói quốc ngữ ưu mỹ.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, đánh chữ nói:

- Thua không nổi đúng không? Bắt đầu so trang bị, ta còn tưởng rằng thật là đại thần cơ chứ, chuỗi thắng liên tiếp không phải bị ta kết thúc rồi à?

- Ngươi kết thúc? Mẹ nó ngươi cùng một phe cánh với ta đấy, còn có mặt mũi nói?!

- Người trẻ tuổi hiện tại tâm tính thực nóng nảy nha!

Trần Thư lắc đầu, trực tiếp kéo hắn ta vào danh sách đen.

…

Giữa trưa, Trần Thư mới chậm rì rì rời đi ký túc xá, đi đến căn tin học phủ.

- Dì ơi, cho ta nhiều chút đi! Đổ thế nào mà chẳng là đổ?

- …

Chỉ chốc lát, Trần Thư cảm thấy mỹ mãn bưng một mâm lớn đồ ăn rời đi.

Đang lúc hắn tìm được vị trí ngồi, một giọng nói kinh hỉ xuất hiện.

- Trần Thư!

Chỉ thấy Kiều Nguyệt bưng một bàn đồ ăn đến đây, ngồi xuống đối diện với hắn.

- Kiều tỷ?

Trần Thư giật mình, thật không ngờ trùng hợp như vậy.

- Học tỷ, ngươi bây giờ rất rảnh à?

Trần Thư vừa ăn vừa nói:

- Ta rất lâu đều không có nhìn thấy học tỷ các nàng rồi, mà ngay cả Phương Tư tỷ ta cũng chỉ có thể chỉ có thấy được một hai lần.

Kiều Nguyệt cười nói:

- Đại học năm 4 đều bận rộn như vậy mà, ta bởi vì muốn ở lại trường đấy, thời gian đương nhiên sẽ có nhiều một chút.

- Vậy Ngự Thú Đoàn các ngươi không phải giải tán rồi chứ?

Trần Thư mở miệng nói ra, sinh viên năm thứ tư đều gặp phải vấn đề khác nhau.

Mỗi người có đường ra đều khác nhau đấy, có thể là trở thành lão sư trường cao đẳng, có thể là trở thành Ngự Long Vệ hoặc Trấn Linh Quân, cũng có người quay trở lại quê quán kế thừa gia sản…

Đương nhiên, có Ngự Thú Đoàn sẽ một mực duy trì, tốt nghiệp sẽ cùng một chỗ trở thành xã hội Ngự Thú Sư.

- Không có giải tán, nhưng sẽ sớm có một cuộc săn bắn cuối cùng trước khi tốt nghiệp.

Kiều Nguyệt mở miệng nói ra:

- Hi vọng A Ngưng các nàng đều có thể trở thành Bạch Ngân Cấp, ta còn muốn ôm đùi đây này!

Hai người vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm, hoàn toàn không có ngăn cách thầy trò.

Kiều Nguyệt tựa hồ nghĩ tới điều gì, mở miệng hỏi:

- Ngươi gần đây không có gặp rắc rối gì đấy chứ?

- Cái gì gọi là gần đây, Trần Thư ta một mực đều kiên trì một cái nguyên tắc: thành thành thật thật làm người, thiết thực thực tế làm việc!

- Có thể dẹp rồi đó!

Kiều Nguyệt lắc đầu nói ra:

- Gần đây biên giới thành thị có chút hỗn loạn, ngươi tận lực không cần đi tới đó.

Trần Thư nhếch miệng cười cười:

- Cảm ơn học tỷ quan tâm!

- Ta là sợ người khác cho rằng ngươi là người bị tình nghi!

- …

Vùng ngoại thành phía nam Kinh đô, nơi này đứng sừng sững một cái cao ốc hoang.

Chương 622: Ta là … Phụ thân ngươi thất lạc nhiều năm đấy…

Bốn phía hoang tàn vắng vẻ, bởi vì vị trí địa lý vắng vẻ làm cho chậm chạp mãi không có người khai phát. Mà ở trước cao ốc, đang có năm người giằng co.

Vẻ mặt A Lương cùng Vương Tuyệt khó coi, hai mắt Lôi Viên bên cạnh tràn đầy hung lệ, nhưng vẫn không có động tác. Mà ở đối diện thì là ba nữ sinh, trong mắt tràn đầy lạnh lùng cùng không kiên nhẫn.

Một nữ sinh dung mạo mỹ lệ nói ra:

- Ta khích lệ chính các ngươi tự rời đi! Bằng không đợi ca ca Hắc Thiết Cấp của ta tới rồi, các ngươi sẽ phải trả giá thật nhiều đấy!

- A Lương, nói như thế nào?

Vương Tuyệt đụng đụng A Lương bên cạnh, thấp giọng nói ra.

A Lương nói nhỏ:

- Kéo dài thời gian, đợi Trần Bì đến!

Hai người tiếp một cái nhiệm vụ học phủ, bắt hai gã tội phạm giết người. Trải qua một buổi sáng truy tung, rốt cục chế ngự tội phạm. Nhưng không nghĩ tới nửa đường chui ra Trình Giảo Kim, ba tên đệ tử trường cao đẳng khác đến đây, các nàng cũng tiếp nhiệm vụ này.

Song phương xung đột dĩ nhiên là bạo phát.

Mặc dù sức chiến đấu A Lương kinh người, vốn lấy một địch ba đã là cực hạn. Song phương thoáng một phát cầm cự được rồi!

- Đoạt chiến lợi phẩm của ta, còn muốn khiến ta trả giá thật nhiều, mẹ nó các ngươi còn không biết xấu hổ hơn cả Trần Thư à?!

Vẻ mặt A Lương bình thản, nhưng không có bất kỳ nhượng bộ.

- Ngươi?!

Vẻ mặt một nữ sinh tái đi, trong mắt có xuất hiện lửa giận. Nàng mặc dù không biết Trần Thư, nhưng nghe ra được đối phương là đang mắng người, hơn nữa mắng tương đối khó nghe.

- Chúng ta là Hoa Hạ học phủ đấy, các ngươi xác định không đi?

Vương Tuyệt đồng dạng mở miệng nói ra, chỉ có thể hi vọng mượn nhờ tên tuổi học phủ trấn trụ đối phương.

Đáng tiếc hắn không còn sức chiến đấu, nếu không hai người đã sớm trọng quyền xuất kích rồi.

- Hoa Hạ học phủ hay sao?

Nữ sinh giật mình, ngay sau đó khóe miệng có dáng tươi cười trào phúng, nói ra:

- Vậy các ngươi có biết ca ca ta, Bạch Dương, không?

- Bạch Dương?

A Lương giật mình, hiển nhiên là chưa từng nghe nói qua.

Nhưng Vương Tuyệt nghe vậy thì vẻ mặt biến đổi, mở miệng nhắc nhở:

- Đứng đầu năm hai Đại học!

A Lương đồng dạng nhướng mày, có thể trở thành đứng đầu lớp ở Hoa Hạ học phủ tự nhiên là có đủ thiên phú cùng thực lực đấy.

Được xưng thiên tài của học phủ, Phương Tư kỳ thật đều chỉ có thể xếp đến thứ tự Top 10, bởi vì gần đây đột phá mới trở thành Top 5.

Có thể vững vàng đứng ở vị trí thứ nhất đều là đạt thiên tài trình độ cao nhất!

- Nói như thế nào?

Hai người lâm vào trong suy tư, Trần Thư mặc dù là người mạnh nhất trong năm sinh viên thứ nhất, nhưng đối mặt người mạnh nhất sinh viên năm hai thì chưa hẳn có thể thủ thắng rồi.

- Được rồi!

A Lương nắm chặt hai đấm, ngắm nhìn hai đại hán hôn mê phía dưới, cuối cùng lựa chọn buông tha.

Ánh mắt của hắn ta bình thản, liếc nhìn thật sâu ba người, trong nội tâm đã nhớ kỹ hắn.

Chưa từng có người có thể đoạt đồ đạc của hắn ta, thực cho mình là Hãn Phỉ Nam Giang rồi hả?

- Chúng ta đi trước!

A Lương mở miệng nói ra, nếu như viện quân của đối phương đến rồi, Trần Thư chưa hẳn đánh thắng được. Đến lúc đó ba người sẽ phải bị hành hung rồi.

- Tốt!

Vương Tuyệt cũng gật đầu, nhớ kỹ khuôn mặt ba người, chuẩn bị ngày sau trả thù!

Ngay tại lúc A Lương thu hồi Lôi Viên, chuẩn bị rời đi, một giọng nói bình thản vang lên.

- Ta cho các ngươi đi chưa?

Chỉ thấy một gã nam sinh mặc áo khoác vô cùng thong dong bước chậm đến.

Mặt mũi của hắn ta góc cạnh rõ ràng, hai mắt sáng ngời hữu thần, lộ ra vẻ cực kỳ tuấn lãng.

- Hả?

Vẻ mặt hai người A Lương khẽ biến, thật không ngờ đã chậm một bước.

- Bạch Dương?!

Trong giọng nói Vương Tuyệt đã có kiêng kị. Bạch Dương nhưng lại không để ý đến hai người, mà là đi tới phía trước ba nữ sinh. Bạch Dương ôn hòa cười nói:

- Tiểu Uyển, không có sao chứ?

- Ca ca, ta không sao!

Trong mắt Bạch Uyển có vẻ tung tăng như chim sẻ, trong nội tâm thoáng một phát thì có lực lượng.

Tay phải của nàng ta ngay sau đó chỉ hướng A Lương cùng Vương Tuyệt, làm nũng nói:

- Ca ca, hai người bọn họ mắng ta không biết xấu hổ!

- Hửm?

Bạch Dương lúc này mới quay đầu trông lại, nhìn chằm chằm vào hai người A Lương cùng Vương Tuyệt.

- Biết ta à? Xem ra là tiểu học đệ rồi?

Khóe miệng của hắn ta đã có dáng tươi cười nhàn nhạt, nhưng hai con ngươi lại là có thêm một cỗ lệ khí.

Vương Tuyệt cố rặn ra nụ cười, nói ra:

- Bạch Dương học trưởng, tất cả mọi người là Hoa Hạ học phủ đấy, cho dù không cùng một đạo sư, không cần phải…

- Có đạo lý! Có đạo lý!

Bạch Dương nhẹ gật đầu, nhanh nói tiếp:

- Hiện tại bắt đầu, hai ngươi giúp nhau vả miệng, lúc nào khiến cho muội muội ta vui vẻ rồi, hai ngươi có thể lăn!

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt A Lương cùng Vương Tuyệt đều lạnh lẽo, thật không ngờ đối phương lại ngông cuồng như vậy!

Giọng nói Vương Tuyệt lạnh lùng:

- Bạch Dương, là muội muội của ngươi không tốt trước, muốn đoạt chiến lợi phẩm của chúng ta đấy!

- Thật có lỗi, Bạch Dương ta chỉ nhìn thực lực!

Bạch Dương cất bước đến, ngoại trừ số ít đệ tử Bạch Ngân Cấp của trường học, không ai đáng giá để hắn coi trọng đấy.

Chương 623: Đây là mông hay là đầu?

Tự nhiên sẽ không để ý hai thằng nhãi con tân sinh mới vừa vào học! - Tiểu học đệ, có chút không phục à!

Bạch Dương bình tĩnh cười cười, đi tới bên cạnh hai người, âm thanh lạnh lùng nói:

- Các ngươi có biết hay không, rất nhiều người đại học năm 3, đại học năm 4 cũng không dám dùng loại ánh mắt này nhìn ta?

Trong chốc lát, không gian trên đầu của hắn ta vỡ tan, chỉ thấy một cái đầu sư tử màu đen vươn ra!

Rống!

Hắc Sư gào thét một tiếng, vậy mà xuất hiện sóng âm thực chất hóa.

Hai người A Lương nhịn không được lùi lại mấy bước, gắt gao che, chỉ cảm thấy kịch liệt đau nhức.

Một lúc lâu sau, hai người rốt cục hồi phục.

- Hiện tại bắt đầu đánh!

Bạch Dương bình thản mở miệng nói ra:

- Nếu không, ta để cho Khế Ước Linh của ta ra tay đánh!

Hai người liếc nhau, không ngừng dùng ánh mắt ra hiệu, chuẩn bị đánh một cái!

Nhưng ngay lúc này, vẻ mặt A Lương khẽ giật mình, phảng phất là nhìn thấy cái gì.

Một giây sau, vẻ mặt hắn bình tĩnh nói:

- Nếu như ta cho ngươi biết một bí mật Ngự Thú Sư truyền kỳ, ngươi có thể buông tha chúng ta sao?

- Cái gì?

Bạch Dương giật mình, thoáng chút đã bị hai chữ truyền kỳ hấp dẫn.

A Lương bu lại, nhẹ nói:

- Ta là … Phụ thân ngươi thất lạc nhiều năm đấy!

- Hả?

Bạch Dương có chút ngơ ngác, trong chốc lát chỉ nghe thấy Bạch Uyển hoảng sợ nói:

- Ca ca coi chừng!

Nhưng hắn ta đã không kịp phản ứng.

Một thân ảnh đá bay đến, trực tiếp một cước đạp bay hắn ta!

Ầm!

Thân hình Bạch Dương bay ra xa mấy mét, cuối cùng trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất.

- Ai?!

Vẻ mặt Bạch Dương giận dữ, chính thời điểm muốn đứng lên, lại là một cái chân đạp đến!

Ầm!

Hắn ta lại lần nữa bị đạp bay mấy mét! Một giây mặc niệm.

- Muốn chết…

Ầm!

- Lão tử cảnh cáo ngươi!

Ầm!

Bạch Dương như là bóng da vậy, bị đá bay mấy lần, rốt cục thông minh học được không hề phóng ra mấy lời ngoan độc nữa.

Hắn ta nghiêng người một cái, khó khăn lắm tránh né một cước trước mặt, thật vất vả ổn định thân hình, vừa mới chuẩn bị nhìn về phía đối phương.

Chỉ thấy một cái miệng túi đen ngòm đánh úp lại!

Vẻ mặt Trần Thư bình thản, trực tiếp dùng túi phân u-rê trùm đầu hắn ta lại.

- Cho ngươi ở đó mà làm màu!

Rầm rầm rầm!

Ngay sau đó, một quyền lại một quyền xuất kích, làm cho Bạch Dương lảo đảo rút lui.

- Mẹ nó, ngươi đủ rồi!

Bạch Dương vừa lui vừa rống, chỉ thấy không gian trên đỉnh đầu hắn ta vỡ tan, một cái Hắc Sư hung mãnh xuất hiện.

Hắc Sư đang muốn gào thét, thoáng một phát thấy được hai cặp mắt trí tuệ.

- Ngaooo… oooo

Hai cái đầu chó ngoắc ngoắc chằm chằm vào Hắc Sư, khẽ nhếch miệng phảng phất đang mỉm cười.

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, vô số kỹ năng oanh ra, nương theo các loại hào quang sáng lạn.

Vẻ mặt Bạch Dương biến hóa mạnh, thoáng chút phát giác được Khế Ước Linh bị trọng thương.

- Ngươi đến cùng là người nào?!

Giọng nói Bạch Dương kinh sợ hỏi, bị túi phân u-rê trùm đầu lại, làm cho hắn ta không cách nào thấy rõ đối phương.

- Bốn chữ to, Hãn Phỉ Nam Giang!

Trần Thư nhếch miệng thoáng một phát, tìm đúng vị trí, trực tiếp xuất kích một cái trọng quyền!

Ầm!

Bạch Dương thẳng tắp hôn mê bất tỉnh, giống ý chang một con chó chết, nếu không gặp bộ dàng hung hăng càn quấy vừa rồi.

- Trần Bì, mãnh liệt nha!

Hai người A Lương cùng Vương Tuyệt trông lại, ngay ngắn giơ ngón tay cái lên.

Người trước mắt thế nhưng mà là đứng đầu sinh viên năm hai, thật không ngờ lại bị Trần Thư đánh như chó.

- Chút lòng thành!

Trần Thư khẽ cười nói, chỉ cần bị hắn thành công đánh lén, trên cơ bản cũng không có người có thể phản kháng được!

- Ngươi đã làm gì ca của ta?

Vẻ mặt Bạch Uyển biến đổi, sợ hãi nhìn phía Trần Thư, phảng phất đang nhìn một Ác Ma.

Trần Thư liếc qua ba người, mở miệng hỏi:

- A Lương, tình huống như thế nào?

Hai người nói sự tình lại một lần cho Trần Thư. Hai phút sau, ánh mắt Trần Thư quái dị, qua lại đánh giá ba người, khiếp sợ nói:

- Các ngươi vậy mà còn không biết xấu hổ hơn cả ta?!

- …

Ba người muốn nói cái gì đó, tựa hồ bởi vì sợ hãi chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

- Đoạt đồ vật của huynh đệ ta, chính là đoạt đồ vật của Hãn Phỉ ta!

Trần Thư hai tay ôm ngực, mở miệng nói ra:

- Nói đi, các ngươi muốn giải quyết như thế nào!

- Chúng ta… Sai rồi …

Bạch Uyển cúi đầu, vô cùng không lưu loát nói.

Trần Thư nói ra:

- Sau đó thì sao?

- Ta cũng đã nhận sai rồi, ngươi còn muốn thế nào?!

Bạch Uyển ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn, tựa hồ không rõ đối phương vì sao hùng hổ dọa người.

Trần Thư nhíu mày, vừa cười vừa nói:

- Ngươi thật giống như có chút làm không rõ ràng lắm tình huống bây giờ à?

- Ngươi một đại nam nhân khi dễ nữ sinh thì tính toán cái bổn sự gì!

Một nữ sinh trong mắt có tức giận, mở miệng nói ra:

- Ngươi còn muốn đánh chúng ta à?

- Hãn Phỉ Nam Giang ta làm sao có thể làm việc này?!

Khóe miệng Trần Thư đã có dáng tươi cười không hiểu nổi.

Ba người nghe vậy, nhịn không được trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra, ít nhất sẽ không bị đánh rồi.

Nhưng một câu sau lại để cho thần sắc ba người đại biến.

- Các ngươi ba người thay phiên nhau vả miệng, lúc nào hai huynh đệ của ta vui vẻ rồi, các ngươi lúc đó có thể!!

- Ngươi?!

Chương 624: Đây là mông hay là đầu? (2)

Thân hình ba người run rẩy, chỉ vào Trần Thư, thật không ngờ đối phương lại quá phận như vậy. - Cái này đều là lời nói nguyên bản của ca của ngươi đó, ta chỉ là rập khuôn mà thôi!

Trần Thư bình tĩnh mở miệng nói ra:

- Ta cho các ngươi 10 giây công tác chuẩn bị, nếu không bạt tai, ta sẽ cho nổ trường học các ngươi!

- ???

Ba người giật mình, nhưng lại không biết là đối phương là đang nói đùa.

Chỉ chốc lát, một hồi thanh âm “bộp bộp bộp” liên tiếp vang lên!

Ba nữ sinh mặt mũi tràn đầy ủy khuất, nếu không gặp qua bộ dáng ngang ngược càn rỡ vừa rồi.

Giờ phút này, ánh mắt Bạch Uyển xéo nhìn phía Trần Thư, trong nội tâm tràn đầy hận ý.

Nhiều năm như vậy, ỷ vào Bạch Dương che chở, từ trước đến nay đều là nàng ta khi dễ người khác, lúc nào bị người khác khi dễ lại đâu?

- A Lương, lão Vương, chúng ta nên xuất thủ!

Trần Thư khiêu mi nói ra, khóe miệng đã có dáng tươi cười tà ác.

Nghe xong chuyện đó, vẻ mặt ba người Bạch Uyển chấn động, trong lòng có sợ hãi.

Bằng vào lực lượng của Hãn Phỉ kia, sẽ không đánh lệch đầu các nàng ra à?

Nhưng thấy ba người đi về hướng Bạch Dương té xỉu, trong lòng của nàng ta nhịn không được nhẹ nhàng thở ra.

Thân thể ca ca của mình tố chất mạnh mẽ.

Đại khái… Có lẽ… sẽ sống sót đi?

Nơi này là một mảnh đất hoang, thanh âm "bộp bộp bộp" quanh quẩn phía chân trời!

Nửa giờ sau.

Ba người Trần Thư kề vai sát cánh rời đi, đồng thời mang đi hai gã tội phạm giết người, chuẩn bị giao nhiệm vụ.

- Uyển tỷ, chúng ta làm sao bây giờ?

Hai nữ sinh sưng đỏ khuôn mặt, bụm mặt ủy khuất nói.

- Còn không phải bởi vì các ngươi vô dụng, nhận nhiệm vụ cũng không xong!

Bạch Uyển thậm chí cũng không dám làm ra biểu lộ gì, hơi kéo cơ mặt một chút là lại đau.

- Hai ngươi có phải là quan báo tư thù hay không? Đánh ta đau quá!

- Uyển tỷ, làm sao có thể?!

Hai người lên tiếng phủ nhận, nhưng cũng không dám nhìn thẳng Bạch Uyển.

- Ta cũng không so đo cùng các ngươi, trước tiên đưa ca ca ta trở về!

Ba người tới vị trí Bạch Dương, chỉ thấy hắn ta vẫn bị túi phân u-rê trùm lại, không cách nào chứng kiến khuôn mặt hắn ta.

Tay Bạch Uyển đều có chút run rẩy, rốt cục cố lấy dũng khí mở cái túi ra.

- Bà mẹ nó! Hung thú đẳng cấp gì cơ chứ?!

Hai nữ sinh ngửa ra sau, ngay sau đó lại rút lui mấy bước.

Nguyên bản Bạch Dương vô cùng đẹp trai đã bị đánh thành đầu heo, đích thật là có hơi giống hung thú rồi.

- Uyển tỷ, đây là mông hay là đầu vậy?

…

Ba người Trần Thư vốn là đi đến Trấn Linh Quân giao án, cầm đơn chứng minh thì trở về trong Hoa Hạ học phủ.

- Trần Bì, thực lực Bạch Dương không kém, thật sự không có chuyện gì sao?

Vương Tuyệt có chút lo lắng mà hỏi, tên tuổi người đứng đầu năm hai chính xác tương đối lớn!

- Sợ cái gì? Chỉ cần là Hắc Thiết Cấp, ca sẽ không sợ!

Trần Thư nhún vai, không có quá để ý.

Hơn nữa, nếu thật sự đánh không lại, hắn có thể đánh lén mà!

Thời gian tiếp theo trở nên vô cùng bình tĩnh. Ban ngày Trần Thư đi học, học tập các loại tri thức, nhất là về các loại bảo vật dị không gian đấy, quả thực chính là học thuộc đọc làu làu.

Buổi tối thì là tiến về Đấu Linh Trường tỷ thí.

Một đường mà đến, Trần Thư đều bảo trì Thắng Lợi, chưa từng thất bại!

Bài danh của hắn cũng không ngừng dâng lên, cuối cùng đi tới Top 10!

Danh khí Hãn Phỉ Nam Giang đồng dạng tăng vọt, đại bộ phận mọi người vô cùng chờ mong trận đấu của hắn.

Mỗi khi đến buổi tối, Đấu Linh Trường trống trải đều không còn chỗ ngồi, đều vì đến xem trận đấu của hắn.

Không hề nghi ngờ, Trần Thư Hắc Thiết Nhị Tinh trở thành nhân vật hot nhất tháng 11!

- Lý thúc, ngày mai có trận đấu của ta sao?

Trần Thư gửi tin nhắn cho Lý thúc Đấu Linh Trường.

Chỉ cần lại đánh một hồi, hắn sẽ đứng trong top hai, có thể đủ tư cách tham dự Giải Đấu Tranh Bá!

- Có một cái, ta phải gọi điện thoại hỏi đối thủ của ngươi một chút!

Lý thúc đáp ngay lập tức, thái độ đối với Trần Thư vô cùng khách khí.

Ngay sau đó, hắn ta bấm cái dãy số tuyển thủ khác.

- Này, lão Vương, trời tối ngày mai chính là trận đấu của ngươi với Hãn Phỉ Nam Giang rồi!

- Lão Lý, thật có lỗi nha! Ngày mai ta phải kết hôn, thật sự tới không được…

- Kết hôn? Mẹ nó, ngươi không phải độc thân sao?

- Đúng vậy, buổi sáng ngày mai ta xem mắt, buổi tối sẽ trực tiếp kết hôn!

- …

Khóe miệng Lý thúc Đấu Linh Trường co quắp, lý do của ngươi còn có thể vô lý hơn được không?

Hai Khế Ước Linh của Trần Thư quả thật quá mạnh mẽ, hắn ta không có khả năng dự phán chuẩn xác lực phòng ngự của đối thủ, chỉ có thể toàn lực tác chiến.

Một tháng nay, đối thủ của hắn đều nhận lấy thương thế trình độ khác nhau. Tự nhiên sẽ khiến cho trong lòng người có sợ hãi rồi.

- Lão Lý, không nói nữa, điện thoại ta chỉ còn 98% pin thôi. Ta cúp đây!

- …

- Này, Tiểu Trần, đối thủ của ngươi đã bỏ cuộc rồi, chúc mừng ngươi!

Nghe được tin tức này, khóe miệng Trần Thư nở một nụ cười, không ngờ rằng lại là không chiến mà thắng.

- Lịch trình của thi đấu tranh bá sẽ được gửi trước cho ngươi, đến lúc đó chú ý không được vắng mặt!

- Cảm ơn Lý thúc!

Chương 625: Lão bản, cho nửa cân mì bò, không bỏ mì

Trần Thư cúp điện thoại, tâm tình vô cùng vui vẻ. Mặc dù thực lực của hắn là Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh, nhưng lại vô cùng thuận lợi lấy được hạng nhất của tháng mười một, có thể cạnh tranh chức quán quân hàng năm cùng với mười một người còn lại.

- Thăng cấp rồi?

Hai người A Lương và Vương Tuyệt quay đầu lại nhìn, trong mắt có sự ngưỡng mộ.

- Tội phạm xuất thủ là chuyện quá đơn giản nhé!

Trần Thư nhún vai, bày ra một bộ dạng dễ như trở bàn tay.

- Ta cũng sắp trở thành Hắc Thiết Cấp rồi!

Trong mắt của A Lương có vẻ không phục, muốn nhanh chóng đuổi kịp Trần Thư.

Ba người cùng nhau đi tới Ngự Thú Quán, buổi sáng còn có lớp học thực chiến của Liễu Phong nữa.

Vừa mới đến Ngự Thú Quán, Liễu Phong đã lập tức gọi Trần Thư tới.

- Lấy được danh sách rồi chứ?

Thấy Trần Thư gật gật đầu, trong ánh mắt Liễu Phong có vẻ hài lòng, không uổng phí hắn ta đặc biệt nhận nhiệm vụ cho hắn.

- Thi đấu tranh bá của tháng mười hai không được xem thường đâu!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Mỗi người đều là thiên tài trong thiên tài, thậm chí có thể nói là đỉnh cao trong Hắc Thiết Cấp. Thực lực của ngươi chỉ là

Hắc Thiết Nhị Tinh, hơi không cẩn thận một chút liền có thể bị lật xe ngay!

- Liễu lão sư, yên tâm đi!

Trần Thư xoa xoa tay, cười hì hì nói:

- Nếu như ta giành được quán quân, ngài không có một chút ủng hộ cá nhân nào sao?

- Ngươi có thể đạt được rồi nói sau!

Liễu Phong lắc đầu, ngay sau đó lại nghĩ tới cái gì, lập tức nói:

- Nếu như ngươi còn nói đến chuyện di sản nữa, ta lập tức nướng ngươi!

- …

Lời nói kẹt ở trong cổ họng của Trần Thư lập tức bị nuốt xuống, hắn cười khan nói:

- Lão sư, ngươi thật sự là vu oan cho ta rồi, Trần Thư ta luôn tôn sư trọng đạo, làm sao có thể nói ra những lời hỗn trướng như vậy được?

- Đến giờ học rồi, cút về đi!

Liễu Phong quát mắng một tiếng, nhìn theo bóng lưng của Trần Thư, bất giác tự lẩm bẩm một mình:

- Sẽ không thực sự giành được chức quán quân đấy chứ…

Thực ra ba nhiệm vụ hắn ta định chế chỉ là thăm dò tiềm lực cực hạn của Trần Thư một chút thôi, về cơ bản không có khả năng hoàn thành được.

Liễu Phong không nghĩ thêm nữa, trở lại trong Ngự Thú Quán chuẩn bị giảng dạy khóa trình.

Với tư cách là thiên tài của Hoa Hạ học phủ, mặc dù tâm cao khí ngạo nhưng đối với việc học hành lại vô cùng coi trọng. Tất cả mọi người đều tập trung toàn bộ tinh thần để chăm chú nghe Liễu Phong hướng dẫn.

Kết thúc khóa trình, lúc ba người Trần Thư đang muốn rời đi thì Vu Dịch đi tới, nghiêm túc mở miệng nói:

- Trần Thư, ta sẽ lại khiêu chiến ngươi lần nữa!

- Hoan nghênh hoan nghênh!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, mở miệng nói:

- Chỉ cần chuẩn bị tín chỉ cho tốt, lúc nào cũng có thể đánh với ta!

- Ngươi sẽ không chiến thắng mãi được đâu!

Ánh mắt của Vu Dịch nhìn hắn chằm chằm, chầm chậm nói:

- Ba mươi năm Hà Đông…

- Được rồi, được rồi, biết người chết lớn nhất rồi!

Trần Thư trực tiếp cắt ngang ngay lập tức, ngươi muốn đánh thì đánh, không có việc gì đặt lời trích dẫn này để làm gì?

Dứt lời, hắn liền quay người rời đi cùng với hai người A Lương.

- …

Vu Dịch hơi nắm chặt tay lại, tràn ngập vẻ không cam tâm. Nhưng vừa nghĩ đến bản thân vẫn còn mắc nợ, cũng cần phải tốn một số chi phí để bồi dưỡng Khế Ước Linh, hắn ta đã không khỏi đau đầu vô cùng.

Mặc dù Vu gia là gia tộc lớn, nhưng giờ hắn ta chỉ có giới hạn chi tiêu là một trăm triệu một năm, thật sự là giật gấu vá vai.

- Hay là thật sự lấy chút hưu bổng của gia gia nhỉ? Ta cũng chỉ vì muốn thăng cấp, người trong nhà chắc sẽ không trách ta chứ?

Vu Dịch thầm nói, với tư cách là thiếu gia của Vu gia, vậy là lại phát sầu vì tiền bạc…

…

Thời gian rất nhanh đã đến ngày mùng 1 tháng 12, Phục Tô Lịch năm 981 sắp kết thúc, nghênh đón một năm hoàn toàn mới!

Trần Thư đang ngồi trên ghế sô pha ở trong ký túc xá, trong tay cầm một bình dược tề màu xanh biếc, chính là Linh Mộc

Dược Tề thăng cấp thuộc tính Mộc.

Trước kia hắn đã giúp đỡ A Lương và Vương Tuyệt, hoàn thành tùy chọn của hệ thống, hắn đã tăng cấp độ thuần thục của Linh Mộc Dược Tề lên cấp Tông Sư.

Lúc này, trong đầu của hắn xuất hiện một âm thanh:

【 Hiệu quả của cấp Tôn Sư ngoài định mức: tính bền dẻo của kỹ năng hệ Mộc tăng lên 30%! Một con Khế Ước Linh chỉ có thể nuốt một bình! 】

Trong mắt Trần Thư hiện lên sự vui mừng, độ thuần thục của cấp Tông Sư mà cũng sẽ mang đến một hiệu quả mới, hơn nữa còn tăng lên không nhỏ.

Bây giờ trong số dược tề mà hắn đạt được, Hỏa Diễm Dược Tề, Lôi Điện Dược Tề, Đại Lực Dược Tề, Linh Mộc Dược Tề đều đã đạt đến cấp Tông Sư, còn lại thì là cấp Đại Thành.

- Husky, dậy uống thuốc đi!

Không gian ở bên cạnh Trần Thư bị phá vỡ, một cái đầu chó anh tuấn lộ ra.

- À hú!

- Kêu to như vậy làm gì, nuốt thuốc đi!

Trần Thư nắm đầu chó, mặc cho Husky liều mạng phản kháng nhưng vẫn không có cách nào trốn thoát được.

Hắn mở nắp lọ thuốc ra, trực tiếp đổ một mạch vào.

- Grào grào grào

Husky vùng vẫy đầu chó, vẻ mặt tràn ngập sự bất mãn, nhưng chỉ có thể bị buộc phải thỏa hiệp, đành phải bảo sao nghe vậy.

Chương 626: Gánh xe lửa đến Kinh Đô, ta phải nỗ lực trở nên giàu có

Đúng vào lúc Trần Thư đang xoa đầu chó thì một tiếng chuông điện thoại vang lên. - Tiểu Trần à, hôm nay chính là ngày thi

đấu tranh bá! Để làm nổi danh tiếng của ngươi thì trận đầu tiên chính là ngươi đấu!

Lý thúc ở Đấu Linh Trường nói:

- Thời gian vẫn là tám giờ tối nay!

- Được!

Trần Thư gật gật đầu, cúp điện thoại, cầm ba lô tác chiến lên.

Còn về Vương Tuyệt và A Lương, gần một tháng đã kiếm được một số lượng tín chỉ nhất định. Gần đây hai người ngày nào cũng đều ngâm trong Tu Luyện Thất, chuẩn bị cho chiến dịch một trận trở thành Hắc Thiết Cấp.

Hắn rời khỏi ký túc xá, đi đến một con đường nhỏ của vườn trường. Các học sinh đi ngang qua đều bước đi vội vã. Một mặt vì kỳ thi cuối kỳ sắp tới, cần phải tranh thủ thời gian ôn tập, một mặt khắc thì là tranh thủ tu luyện. Bước sang năm mới rồi, nhất định phải cho gia đình một lời đáp vừa lòng.

- Mọi người đều đang nỗ lực cả…

Trần Thư cảm thán một câu, thoáng cái trong lòng đã tràn ngập cảm giác hạnh phúc, ít nhất thì hắn không cần phải tu luyện.

Một tiếng sau.

Trần Thư đến một tiệm mì Lão Vương ở gần Đấu Linh Trường Kinh Đô.

- Lão bản, cho nửa cân mì bò, không bỏ mì!

- ?

Lão bản của tiệm mì ngạc nhiên nhìn lại, ngươi đây chỉ là đến để ăn thịt bò thôi đúng không?

- Ơ? Ngươi là tội phạm Giang Nam Trần Thư?

Sắc mặt lão bản ngạc nhiên, thoáng chốc là đã nhận ra thân phận của Trần Thư.

Kinh Đô quá lớn, thanh danh của tội phạm có thể sẽ không truyền khắp nơi, nhưng ở khu Thanh Vân chắc chắn là tiếng tăm lừng lẫy.

- Đại thúc, thấp giọng thôi!

Trần Thư xua xua tay, một bộ dạng khiêm tốn không hy vọng người khác sẽ nhận ra mình.

- Mang lên nửa cân thịt bò cho người nổi tiếng của chúng ta đi!

Chỉ chốc lát, đại thúc đích thân bưng một bát thịt bò lớn tới.

- Tiểu Trần, hôm nay ngươi phải tham gia thi đấu tranh bá đúng chứ?

Lão bản của tiệm mì cười ha ha ngồi ở bên cạnh Trần Thư.

- Ừm, hôm nay mới bắt đầu thi đấu, Đấu Linh Trường cứ để ta phải ra trận đầu tiên, không còn cách nào khác, người cũng sợ nổi tiếng đấy!

Trần Thư lắc lắc đầu, có một chút phiền muộn.

- Đại thúc tin tưởng ngươi, chắc chắn có thể giành được quán quân!

Lão bản của tiệm mì khích lệ:

- Đúng rồi, Tiểu Trần, có thể quay cho tiệm mì của đại thúc một video chúc phúc không? Sau này đến đây ăn thịt bò miễn phí!

- Cái này, không có vấn đề gì!

Trần Thư vỗ vỗ ngực, trực tiếp gật đầu đáp ứng. Rất nhanh, hắn đã ăn xong nửa cân thịt bò, chuẩn bị quay lại video.

- Tiểu Trần cố gắng quay dài một chút, tốt nhất là toàn diện một chút…

Đại thúc giơ điện thoại lên, trong mắt có ý cười. Tội phạm Nam Giang đích thân quay quảng cáo thì kinh doanh của tiệm mì không phải là trực tiếp hot đến bạo tạc sao?

Lão ta bây giờ đã bắt đầu cảm nhận được cảm giác bản thân đã đi lên đỉnh phong của nhân sinh rồi!

Trần Thư ho một tiếng, mở miệng nói:

- Chào mọi người, ta là tội phạm Nam Giang, Trần Thư, đến từ thành phố Nam Giang, trước mắt học tại Hoa Hạ học phủ, đã từng có đủ loại sự tích huy hoàng, lúc năm tuổi ta đã có thể ngược gió tiểu ba mét…

- Hả cái này…

Khóe miệng lão bản tiệm mì hơi há ra, trong lòng đã phát giác được điều gì đó không đúng lắm.

Hắn lấy tay ra hiệu, muốn tạm dừng, kết quả Trần Thư dường như đã hoàn toàn quên mình rồi.

- Đại ca, tiệm mì, nhắc đến tiệm mì của ta một chút!

Khóe miệng lão bản giật giật, đây là tuyên truyền bản thân ngươi, hay là tuyên truyền cho tiệm mì của ta vậy?

Hơn nữa ngược gió đi tiểu là cái thứ gì?

Vậy mà Trần Thư lại không hề động lòng. Sau khi trải qua một tiếng tự tâng bốc mình, hắn dường như cuối cùng cũng đã hiểu được, mở miệng nói một câu:

- Tiệm mì Ngưu Bức, thật sự quá ngầu!

Sau đó lập tức rơi vào trong trầm lặng…

Lão bản của tiệm mì vỗ vỗ trán, cảm thấy có chút tim đau thắt.

- Tiểu Trần, đạo lý đại thúc đều hiểu!

Lão ta che ngực nói:

- Vấn đề là, tiệm của ta gọi là Tiệm mì Lão Vương mà! Tiệm mì Ngưu Bức là cái thứ gì?

Lão ta chịu đựng sự giày vò trong suốt một tiếng, không ngờ đổi lại là kết quả như vậy.

Đã thua quá triệt để rồi!

- Ấy…

Làm sao mà Trần Thư có thể nhớ được tên cửa hàng của đối phương chứ, cũng không có đặc sắc như “mì kéo” kia.

Hắn ho một tiếng rồi nói:

- Đại thúc, ta cảm thấy cửa hàng của ngươi không có lưu lượng khách, nguyên nhân chủ yếu chính là cái tên quá kém! Tiệm mì Ngưu Bức vừa có thể thu hút ánh nhìn, lại rất thích hợp, cộng thêm việc phối hợp thêm video tuyên truyền của ta thì chắc chắc sẽ rất hot!

- …

Lão bản tiệm mì hơi kinh ngạc, vậy mà lại cảm thấy dường như có chút đạo lý.

- Chiến thắng lạ thường có thể kiếm tiền! Tin tưởng ta không sai đâu!

Trần Thư cười toe toét, chớp chớp lông mày, quay người rời đi.

Kể từ đó, một tiệm mì Ngưu Bức bắt đầu quật khởi!

…

Bảy giờ đêm, Đấu Linh Trường của Kinh Đô.

Khoảng cách trận đầu tiên thi đấu tranh bá chỉ còn có một tiếng, nhưng hiện trường đã không còn chỗ ngồi. Mấy vạn người đều bồn chồn chờ đợi, không thiếu kiên nhẫn một chút nào, mong chờ trận quyết đấu của Ngự Thú Sư tối nay.

Chương 627: Gánh xe lửa đến Kinh Đô, ta phải nỗ lực trở nên giàu có (2)

– Đã biết danh sách tranh tài tối nay chưa? Một người chính là tội phạm Nam Giang cũng coi như là hấp dẫn nhất! Còn một người khác hình như là quán quân của tháng hai! - Đâu chỉ như vậy, nghe nói hai người đều là thiên tài của Hoa Hạ học phủ cả đấy!

- Thật sao? Vậy thì có cái đáng xem rồi, bình thường chúng ta đến tư cách vào Hoa Hạ học phủ cũng không có, hôm nay cuối cùng cũng có thể xem thiên tài hàng đầu ở trong nước rồi!

Mấy vạn người nhộn nhịp bàn luận, hiện ra sự náo nhiệt lạ thường ở trong Đấu Linh Trường.

Lúc này, một tên nam sinh ung dung điềm tĩnh thông qua lối đi của tuyển thủ mà đi vào bên trong Đấu Linh Trường.

- Bạch thiếu, ngươi đã đến rồi!

Nhân viên lập tức nhìn thấy nam tử đó.

Hôm nay đối thủ của Trần Thư vô cùng trùng hợp, chính là Bạch Dương đã từng bị hắn đánh bại!

- Ừm!

Bạch Dương điềm tĩnh gật gật đầu, thương thế của hắn ta sớm đã lành lại rồi, nhưng khuôn mặt luôn có hơi thiếu tự nhiên. Dựa vào lời giải thích của bác sĩ thì hắn ta có vấn đề về tâm lý, cần phải tiến hành trị liệu tâm lí.

Trong một tháng trị liệu, cuối cùng cũng khiến hắn ta khôi phục trở lại, nhưng khóe miệng thỉnh thoảng vẫn sẽ giật giật, trông khôi hài không gì có thể so sánh được, hoàn toàn có thể đổi tên thành Nicholas Bạch Dương!

- Bạch thiếu, đây là tư liệu về đối thủ của ngươi.

Ánh mắt của nhân viên có chút quái dị, nhưng sự chuyên nghiệp được rèn luyện hàng ngày khiến hắn ta nhịn không cười.

- Hừ! Không cần, ta sẽ không thua!

Vẻ mặt của Bạch Dương lạnh nhạt, trong lòng rất khó chịu với ánh mắt của tên nhân viên.

Hắn ta đi thẳng vào trong phòng chờ tuyển thủ, không khỏi nghĩ đến đám người A Lương ngày hôm đó.

Hắn ta nắm chặt hai nắm tay, hạ quyết tâm phải phục thù ba người Trần Thư một cách tàn ác, từ trước đến giờ chưa có ai khiến hắn ta phải chịu thiệt cả!

Mọi người đều là đánh người không đánh mặt, nhưng ba con hàng này lại nhằm thẳng vào mặt hắn ta mà đánh, quả thật chính là tức đến mất hết lý trí!

Nửa tiếng sau, sắc mặt của Trần Thư nhàn nhã đi tới trong Đấu Linh Trường, cũng được mời đến phòng chờ tuyển thủ.

- Ừm?

Trần Thư liếc mắt liền nhìn thấy Bạch Dương ở trên ghế ngồi, không ngờ rằng đối thủ của chính mình ở trận đầu tiên lại là hắn ta.

Chính vào lúc này, trước mắt hắn xuất hiện bảng tùy chọn.

【 Phương án một: Tạo một mối quan hệ tốt với Bạch Dương, khiến hắn buông lỏng cảnh giác, tiếp đó muốn làm gì thì làm… Phần thưởng hoàn thành: Mở khóa Tân Đồ Giám Dược Tề: Hắc Ám Dược Tề 】

【 Phương án hai: Trực tiếp lấy vũ khí chuyên môn của tội phạm ra, bắt đầu đánh! Phần thưởng hoàn thành: Hai gốc dược liệu Bạch Ngân Cấp 】

【 Phương án ba: Rời khỏi phòng tác chiến, phòng thủ mà không chiến. Phần thưởng hoàn thành: Trung lượng Ngự Thú Lực 】

Khóe miệng Trần Thư nở một nụ cười nhàn nhạt.

- Thế nào? Ngươi biết ta sao?

Khuôn mặt Bạch Dương lạnh lùng nhìn lại, trong ánh mắt đầy vẻ suy tư nhưng vẫn không nhớ ra được.

Ai bảo hắn chưa từng nhìn thấy mặt của Trần Thư cơ chứ?

Một tháng này, hắn ta đều ở trong phòng trị liệu, không có thời gian đi điều tra thân phận của ba người Trần Thư.

- Tên tuổi của Bạch Dương học trưởng, ta sớm đã như sấm bên tai!

Trần Thư nhếch mép cười, trên mặt hiện lên nụ cười nịnh nọt.

- Giọng nói của ngươi?

Bạch Dương hơi giật mình, vậy mà lại phát giác ra được một cảm giác quen thuộc.

- Ồ, rất nhiều người nói giọng của ta giống với một đại minh tinh!

Trần Thư điềm tĩnh giải thích nói:

- Ta hát cho ngươi nghe hai câu, gánh xe lửa đến Kinh Đô, ta phải nỗ lực trở nên giàu có.

- Được rồi! Được rồi!

Bạch Dương nhướng mày, mẹ nó ngươi đang hát cái gì vậy hả!

- Uy danh của học sinh Bạch Dương ta đã hiểu rõ!

Gương mặt Trần Thư đầy sự tôn kính, nói:

- Thảo nào mọi người đều nói người là đệ nhất học phủ, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh đúng với thực!

Lời này vừa nói ra, trong ánh mắt lạnh lùng của Bạch Dương hiện lên ý cười.

Ai có thể từ chối một viên đạn bọc đường chứ?

Rõ ràng là Bạch Dương không điều tra ra thân phận của hắn, đã như vậy thì Trần Thư hoàn toàn có thể thực hiện phương án đầu tiên rồi!

- Ngươi chính là đối thủ hôm nay của ta đúng không?

Bạch Dương quay đầu lại nhìn, mở miệng nói:

- Nhờ lời nói này của ngươi, ta sẽ hạ thủ lưu tình! Phải biết người giao thủ với Bạch Dương ta thì Khế Ước Linh không chết cũng bị thương!

- Vậy ta xin đa tạ Bạch Dương học trưởng!

Trần Thư nở nụ cười thân thiết, nói:

- Nói thật, cả đời này của ta chưa bao giờ nể phục người khác, nhưng vừa nhìn thấy Bạch Dương học trưởng thì đã lập tức kính phục từ tận đáy lòng!

Bạch Dương có chút lâng lâng, nếu như là người thường khen ngợi thì hắn cũng không để ý, nhưng đối phương có thể tham gia thi đấu tranh bá, hiển nhiên là thuộc về thiên tài trong thiên tài, có thể được nịnh nọt như vậy, tất nhiên tâm trạng hắn ta vô cùng vui vẻ.

Hai người nói chuyện với nhau một hồi, dường như là đã quen biết nhiều năm, mối quan hệ tốt vô cùng luôn.

Năng lực xã giao của Trần Thư luôn luôn đạt tiêu chuẩn, nắm chắc một tên sinh viên năm hai hoàn toàn đơn giản!

Chương 628: Sự lúng túng đến quá nhanh như một cơn lốc xoáy

Lúc này, khóe miệng của Bạch Dương đã không thể ngăn được nụ cười, hắn ta quay lưng về phía Trần Thư, còn Trần Thư thì giúp hắn ta bóp vai đấm lưng, giống như đã trở thành một tiểu đệ. Hắn ta mở miệng nói:

- Học đệ, ngươi cũng là đại học năm nhất, ta muốn ngươi giúp ta điều tra một người!

- Hả? Người nào?

Trần Thư có dự cảm trong lòng, nhưng trên mặt lại thể hiện rất bình tĩnh.

- Tạm thời ta chưa biết rõ tên của hắn, biệt hiệu hình như là tội phạm gì đó…

Bạch Dương suy nghĩ rồi nói, lúc trước trong đầu chỉ nghe được một câu: Bốn chữ lớn, tội phạm của ngươi!

Trần Thư cười nói:

- Bạch Dương học trưởng, hoàn toàn không có vấn đề gì!

- Ừm, đừng để ta bắt được mấy người kia, bằng không ta sẽ phế bỏ bọn hắn!

Sắc mặt của Bạch Dương lạnh lẽo, tay phải nắm chặt, trong ánh mắt tràn ngập ý hận.

- Học trưởng, học phủ không cho phép xuất thủ quá mạnh nhỉ?

- Hừ! Ta không thể giết bọn hắn, vậy thì sẽ giết Khế Ước Linh của bọn hắn, trận chiến đấu giữa Ngự Thú Sư mà xuất hiện chuyện ngoài ý muốn là rất bình thường!

Khóe miệng Bạch Dương nở nụ cười, thấp giọng nói:

- Trước đây ta đã từng làm cho hai người bị phế rồi!

Tên này cũng có chút hung ác đấy!

Hai mắt Trần Thư hơi híp lại, nhìn về phía Bạch Dương. Chẳng trách lại dám hống hách kiêu ngạo như vậy, những học sinh bình thường chắc chắn không thể trêu chọc vào hắn ta được.

Bạch Dương thu hồi lại bộ dạng lạnh lùng, cười nói:

- Đúng rồi, học đệ, ngươi tên là gì? Sau này có chuyện gì, có thể báo tên của ta!

Trần Thư duy trì sự trầm lặng, trong lòng ý thức được đối phương đã buông lỏng cảnh giác, hắn quay người, lặng lẽ mở ba lô tác chiến, lấy vũ khí chuyên dụng ra.

Đồng thời, hắn ghé sát vào bên tai của Bạch Dương, nhẹ giọng nói:

- Bốn chữ lớn, tội phạm của ngươi!

- ?

Bạch Dương hơi giật mình, trong lòng thoáng lộp bộp một tiếng, xuất hiện dự cảm chẳng lành!

Sẽ không phải là nam nhân kia đấy chứ?

Trong chốc lát, bóng đêm đúng hẹn ập xuống!

Mùi vị quen thuộc của túi phân khiến Bạch Dương cảm thấy nặng nề trong lòng, bà mẹ nó vậy mà lại không hợp thói thường như vậy sao?

- Ngươi là người ngày hôm đó đánh ta?

Bạch Dương gào thét, trên mặt hiện lên sự kinh hãi cùng ý hận.

Rầm!

Sắc mặt Trần Thư điềm tĩnh, trực tiếp trọng quyền xuất kích, không ngừng đánh mạnh lên người Bạch Dương đã bị phong ấn.

【 Hoàn thành tùy chọn, mở ra Tân Đồ Giám Dược Tề: Hắc Ám Dược Tề! 】

Trần Thư khẽ cười, tùy chọn của hệ thống đúng lúc cũng hoàn thành xong.

Trong lòng hắn hưng phấn, rồi lại gia tăng lực độ.

- Chỉ dựa vào ngươi mà còn muốn phế tội phạm gia gia của ngươi sao?

Trần Thư nở nụ cười quái dị như tội phạm, trực tiếp một cước đá bay hắn ta, ngay sau đó lại đánh tơi bời.

- Ta muốn ngươi chết! Ta muốn ngươi chết!

Sự phẫn nộ trong lòng Bạch Dương dường như đã làm cho hắn ta mất hết lý chí.

Không gian ở bên cạnh bị phá vỡ, cái đầu của một con Hắc Sắc Sư Tử xuất hiện.

- Ừm?

Trần Thư trực tiếp trợn mắt nhìn qua, Hắc Sắc Sư Tử lại lặng lẽ rụt về…

Hiển nhiên, sự việc ngày hôm đó đã khiến Hắc Sắc Sư Tử bị ám ảnh!

- Ngươi thật sự không sợ ta phục thù sao?

Bạch Dương lấy tay che đầu, chỉ có thể bị động chịu đòn, hoàn toàn không có lực phản kháng.

Sắc mặt Trần Thư bình đạm, chỉ là hạ xuống một quyền lại một quyền, lạnh nhạt không gì có thể so sánh được.

Muốn so sánh phải hung ác, tội phạm Nam Giang chưa bao giờ sợ!

- Là ngươi ép ta!

Giọng nói của Bạch Dương bình tĩnh lại, dường như là đang chuẩn bị điều gì đó.

- Hả? Chẳng lẽ còn có tuyệt chiêu gì sao?

Trần Thư hơi sững sờ, trong lòng có hai phần cảnh giác.

Đúng vào lúc này, dường như Bạch Dương đã hoàn tất tụ lực, hai mắt trừng lớn, dùng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ mà giận dữ hét lớn:

- Cứu mạng! Giết người!

- …

Khóe miệng Trần Trần giật giật, mẹ nó ta còn thật sự tưởng là có đại chiêu gì chứ.

Rầm!

Trần Thư lại tấn công một trận cuồng phong bão vũ khiến cho Bạch Dương không ngừng kêu khổ, nhưng trong miệng vẫn khan giọng hét.

Cuối cùng, nhân viên chờ đợi bên ngoài đã bị kinh động.

- Có chuyện gì vậy?

Một nhóm người đều xông vào trong, nghĩ rằng đã xuất hiện chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Trong chốc lát, thần sắc của bọn hắn chấn động, chỉ thấy Trần Thư cưỡi lên người Bạch Dương, không ngừng đánh đấm.

Tiếng đấm vào da thịt khiến người khác tê cả da đầu!

- Con mẹ nó, đây quá dũng mãnh rồi…

Lý thúc nuốt ngụm nước bọt, vốn dĩ tội phạm Nam Giang không chỉ là một cái tên…

Hắn hành nghề nhiều năm, chưa từng thấy tuyển thủ nào lại ở trong phòng chờ mà đánh nhau cả.

- Mau! Mau kéo bọn hắn ra!

Một đám người lũ lượt đi lên phía trước, cuối cùng cũng ngăn lại được một trận đánh đấm túi bụi.

- Lý thúc, con hàng này thật quá đáng, vậy mà ngang nhiên làm nhục Đấu Linh Trường, ta thật sự là quá giận!

Trong mắt Trần Thư vẫn có sự phẫn nộ, dường như là đang bênh vực những người bị bắt nạt.

- Hử? Thật sao?

Một đám người nhìn đi nhìn lại đánh giá Trần Thư, ngươi là người chính nghĩa như vậy sao?

- Khụ… Khụ…

Bạch Dương ho dữ dội hai tiếng, chỉ cảm thấy chỗ ngực nghẹn ứ một ngụm máu.

Mẹ nó, ngươi đây là ác nhân cáo trạng trước đúng không?

Chương 629: Sự lúng túng đến quá nhanh như một cơn lốc xoáy (2)

Hắn ta vô cùng tốn sức mà kéo túi phân xuống, cuối cùng cũng có thể thấy lại ánh sáng rồi. Chỉ thấy Bạch Dương anh tuấn ban đầu giờ lại biến thành mặt mũi bầm dập.

- Ngươi?

Hắn ta chỉ vào Trần Thư, trong lúc nhất thời không biết phải nói cái gì.

- Được rồi!

Chính vào lúc này, một âm thanh hồn hậu truyền đến. Chỉ thấy một người trung niên mang theo vẻ uy nghiêm trên mặt đi vào, nói:

- Ta là chủ quán của Đấu Ling Trường, ta không quan tâm các ngươi có ân oán gì, nhưng không được gây rối nữa!

Trần Thư gãi gãi đầu, cười nói:

- Đại lão, ta thực sự không nghe vào người nhục mạ Đấu Linh Trường…

- Ngươi đừng nói chuyện nữa!

Khóe miệng chủ quán giật giật, nói:

- Ta đã nghe qua sự tích của ngươi rồi!

- Ấy…

Trần Thư hơi giật mình.

- Nếu ngươi còn gây rối nữa thì sẽ xóa bỏ tư cách thí đấu tranh bá, để lão Liễu tự đến lĩnh người.

Trần Thư cúi đầu im lặng, không nói gì nữa.

Chủ quán mở miệng nói:

- Bây giờ lập tức bắt đầu so tài, hai ngươi chuẩn bị một chút!

- Chu chủ quán, trên người ta bị thương…

Bạch Dương chạm vào vết thương trên mặt, hiển nhiên là không muốn tham gia trận đấu nữa.

- Ngươi không đánh lập tức coi như đào thải!

Giọng nói của chủ quán kiên quyết, không vì Bạch Dương là thiên tài mà có chiếu cố gì.

Thủ đoạn của Bạch Dương vốn dĩ tàn nhẫn, tỷ thí trước đây trực tiếp giết chết một con Khế Ước Linh của đối thủ, điều này khiến Đấu Linh Trường nhận được không ít khiếu nại.

- Ta đánh!

Bạch Dương lập tức lên tiếng nói, hận thù mà liếc nhìn Trần Thư.

- Tiểu Lý, các ngươi chuẩn bị một chút!

Chủ quán nói với nhân viên xong, vung tay áo rời đi.

- Hai ngươi đừng đánh nữa, bằng không sẽ thật sự bị đào thải đó.

Lý thúc nhắc nhở một câu, sau đó mang người rời khỏi phòng chờ.

Lúc này đã đến gần tám giờ.

MC đi tới trên đài tỷ thí, mặt mỉm cười nói:

- Chào các vị khán giả bằng hữu, hôm nay sẽ chính thức chào đón thi đấu tranh bá hàng năm của chúng ta! Kinh Đô luôn là Ngọa Hổ Tàng Long, quán quân hàng năm của mỗi năm đều là thiên kiêu toàn quốc chú mục! Tháng này, chúng ta sắp may mắn chứng kiến sự ra đời của một thiên tài khác!

Lời dẫn của MC khiến toàn trường sôi nổi, không ít người lên tiếng reo hò, không ngừng hô to tên của tuyển thủ mà bản thân ủng hộ.

- Tối nay, chúng ta sẽ nghênh đón trận thi đấu tranh bá đầu tiên của Hắc Thiết tổ!

Khóe miệng MC mang theo nụ cười, vô cùng kích động nói:

- Vị đầu tiên chính là tuyển thủ hấp dẫn nhất của chúng ta, danh xưng là tội phạm Nam Giang Trần Thư!

- Tháng mười một, hắn đã dựa vào ưu thế nghiền ép, một lần hành động liền giành được tư cách thi đấu tranh bá!

- Quan trọng nhất chính là, hắn chỉ là Hắc Thiết Nhị Tinh!

Vừa dứt lời, âm thanh reo mừng của toàn trường rung trời.

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

Vô số khán giả đồng thanh, trong mắt tràn ngập sự kích động, thậm chí là cuồng nhiệt.

Hắc Thiết Nhị Tinh tham gia thi đấu tranh bá, đã có mấy mươi năm chưa từng xuất hiện trường hợp này rồi.

Nếu như có thể giành được quán quân, vậy thì đã sắp khai sáng kỷ lục lịch sử của Đấu Linh Trường rồi!

- Một vị tuyển thủ khác thì là quán quân tháng hai của chúng ta, Bạch Dương!

MC lại giới thiệu nói:

- Dựa vào hai con Khế Ước Linh được đánh giá cao, cũng là một đường nghiền ép, không gặp phải bất cứ đối thủ nào! Đáng nhắc tới chính là, hai người đều là tới từ Hoa Hạ học phủ!

MC cười nói:

- Bạch Dương là đệ nhất thiên tài của học phủ năm thứ hai đại học, mà bạn học Trần Thư của chúng ta thì là đệ nhất thiên tài năm nhất đại học!

- Đây là trận tranh đấu đến từ giữa hai thiên kiêu, sẽ khiến các bạn mỏi mắt mong chờ!

- Hoan nghênh tuyển thủ dự thi tối nay lên sân!

Nghe thấy tiếng hoan hô của toàn trường, hai người đứng dậy rời khỏi phòng chờ.

- Hi vọng Khế Ước Linh của ngươi có thể sống sót sau trận đấu!

Vẻ mặt của Bạch Dương lạnh lẽo, bước đầu tiên đi tới lối đi dành cho tuyển thủ, chỉ cần đi qua thông đạo là sẽ có thể nhìn thấy mấy vạn khán giả.

Chính vào lúc này, Trần Thư đã đuổi kịp, cười hì hì nói:

- Bạch Dương học trưởng, nếu như ta gặp phải chuyện gì, thật sự có thể báo tên tuổi của ngươi ra sao? Ta thực sự có hơi sợ bị người khác đánh…

Đó chính là những lời lúc trước Bạch Dương đã nói với Trần Thư. Bây giờ nghe tới, quả thực đúng là châm biếm!

Hắn ta vậy mà đến kẻ thù cũng không nhìn rõ, còn xưng huynh gọi đệ với hắn.

Ngữ khí của Trần Thư mập mờ kỳ quái, công thêm hắn vốn lòng dạ hẹp hòi, ngay lập tức đã bị chọc tức điên!

- Ta báo mẹ nó!

Bạch Dương cắn răng nghiến lợi, hai mắt đều có chút đỏ lên. Tay phải của hắn ta nắm thành quyền, xoay người đánh tới!

Nhưng Trần Thư đã sớm có phòng bị.

Rầm!

Một cú đá đến từ tội phạm, trực tiếp đạp Bạch Dương ra khỏi thông đạo tuyển thủ.

Bạch Dương như chó dữ chụp mồi, rơi xuống đất một cách nặng nề.

Đúng vào lúc này, hai ánh đèn sân khấu tỏa sáng chiếu tới, khiến hắn ta trở thành cậu bé đẹp trai nhất!

Trong nháy mắt, hội trường huyên náo bỗng yên lặng lại…

- Hả, cái này…

Các khán giả ngơ ngác, MC ngơ ngác, hai tên kỹ sư chiếu sáng cũng ngơ ngác.

Chương 630: Tiểu tử này thật có tài

Bạch Dương cũng biết có gì đó không ổn, vùi mặt xuống đất, không dám ngẩng đầu lên. Sự lúng túng đến quá nhanh như một cơn lốc xoáy…

- Để ta xem xem ngươi còn có thể chống đỡ được bao lâu!

Trong thông đạo tuyển thủ, Trần Thư khoanh tay trước ngực đứng một mình ở đó, bày ra bộ dạng xem trò vui.

Hội trường chứa mấy chục ngàn người đột nhiên lại yên lặng, từng người từng người đều dùng ánh mắt sáng như đao nhìn thẳng về phía Bạch Dương.

- Mẹ ơi!

Bạch Dương chỉ cảm thấy lưng của mình bị nhìn đến có chút gai người, cuối cùng không chống đỡ được, hắn ta chỉ có thể chậm rãi đứng dậy.

- Bạch Dương học trưởng cố gắng lên! Chúng ta yêu ngươi!

- Ngươi đẹp trai nhất!

- Ca ca, cố gắng lên, ta luôn ủng hộ ngươi!

Trên khán đài, một nhóm nữ sinh đang hò hét cổ vũ, cổ động Bạch Dương.

Bọn họ được muội muội của hắn ta là Bạch Uyển mời tới.

Bạch Dương cố gắng nặn ra một nụ cười, thản nhiên đi vào vị trí tác chiến của mình.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt sưng vù của Bạch Dương, các nữ sinh không nhịn được hỏi thăm.

- Bạch Uyển, sao ngươi bảo ca ca của ngươi đẹp trai lắm mà? Cái mặt sưng không khác gì cái đầu heo cả…

- Nói thật ngươi đừng buồn, ta cảm thấy anh trai ngươi còn không bằng tội phạm Nam Giang Trần Thư!

- Tội phạm Nam Giang cố gắng lên!

- …

Bạch Uyển lộ vẻ khó hiểu.

Nhưng một giây sau, nàng ta đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy Trần Thư bình tĩnh đi ra khỏi lối đi, nghênh đón hơn mười ngàn người hoan hô cổ vũ.

- Là hắn?

Bạch Uyển chấn động, nàng ta vừa nhìn là đã nhận ra tên ác ma Trần Thư lúc trước!

Ca ca của nàng ta sẽ không bị người kia đánh thêm lần nữa đó chứ…

- Bây giờ hai vị thiên tài đã vào vị trí, mặc dù dường như Bạch Dương xảy ra chút vấn đề nhỏ, nhưng hắn ta vẫn giữ được khí chất tiêu sái, xuất trần.

- Bây giờ, bắt đầu tranh tài!

MC mỉm cười rời đi, nhường sân đấu lại cho hai người.

Bạch Dương lộ rõ vẻ tức giận trong mắt, nhưng hắn ta cũng không nói thêm gì.

Giờ đây hắn ta đã hiểu được một đạo lý:

Lời độc miệng ai cũng biết nói, nhưng có làm thay đổi được chuyện gì không?

- Grao!

Trong giây lát, hai bóng dáng một trắng một đen chậm rãi xuất hiện trên sân đấu, ngửa đầu gầm lên làm mọi người rung động tinh thần.

Một con Hắc Sắc Sư Tử xinh đẹp dũng mãnh, bộ lông thuần một màu đen, đôi mắt lộ ra khí thế hung ác điên cuồng.

Mà một Khế Ước Linh khác chính là một con Bạch Sắc Cự Lang, khí thế trên người nó cũng không hề tầm thường.

- Hai đầu Khế Ước Linh cấp SS, thiên phú thật sự là quá kinh khủng, khi nào thì ta mới có thể thức tỉnh được một con như vậy chứ!

- Không hổ là thiên tài của Hoa Hạ học phủ! Chênh lệch quá lớn.

- Một đen một trắng, quả thật là tổ hợp gần như hoàn mỹ rồi!

Lúc đầu, Bạch Dương cũng không phải thủ khoa đầu vào đại học.

Chỉ là sau khi trở thành Hắc Thiết Cấp, hắn ta đã thức tỉnh được một Khế Ước Linh cấp SS.

Hai con Khế Ước Linh cấp SS trực tiếp khiến cho Bạch Dương trở thành người đứng đầu toàn khối, được học phủ đào tạo trọng điểm.

Trần Thư bình tĩnh triệu hoán hai Khế Ước Linh của mình ra.

Một quả cầu khổng lồ màu vàng xuất hiện, hai mắt ngốc manh nhìn một sư một sói phía đối diện.

Nó lắc lắc cái mông tựa như đang cân nhắc xem đối phương có thể chịu nổi trọng lượng của mình hay không.

- Grao!

Vừa xuất hiện ở trên đầu Tiểu Hoàng, Husky đã nhảy nhót qua lại trên đó, ánh mắt lộ vẻ thông minh trí tuệ.

- Hả? Đây là Khế Ước Linh của ngươi?

Bạch Dương ngơ ngẩn cả người, hắn ta có chút bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Hắn ta tự tin rằng mình có thể thắng trận này, thế nên cũng không đi điều tra tư liệu về đối phương.

Lúc đầu còn tưởng rằng là Khế Ước Linh nào đó đứng đầu, hóa ra chỉ là hai con này thôi sao?

Nhưng toàn bộ khán giả lại hưng phấn hò hét.

- Đại Tiện Quái Thú, cố lên! Cố lên!

- Gatling Husky, đừng nương tay, mạnh dạn đánh bẹp đối thủ cho ta!

- Tội phạm Nam Giang tất thắng! Tất thắng!

Vô số người vui mừng hô lên, hoàn toàn không để ý đến hai con Khế Ước Linh đứng bên cạnh của Bạch Dương.

Trận tranh tài tháng mười một đã để bọn họ hiểu ra một điều:

Tiềm lực không phải nhân tố duy nhất để đánh giá chiến lực!

- Xem ra đám người này vẫn có chút tin tưởng vào ngươi đấy!

Vẻ mặt Bạch Dương rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại càng coi trọng đối thủ hơn, hắn ta cũng không vì đẳng cấp Khế Ước Linh của đối phương quá thấp mà buông lỏng cảnh giác.

- Để ta xem xem ngươi định dùng cái gì đánh với ta!

Trong sân, Bạch Lang đã sử dụng kỹ năng trước một bước, hai đạo bạch quang lập tức hiện lên, bao phủ Bạch Lang và Hắc Sư.

Một khắc sau, thân thể của hai Khế Ước Linh bắt đầu như ẩn như hiện giống như sắp biến mất vậy.

- Hả? Loại kỹ năng Tàng Hình?

Trần Thư hơi ngẩn ra, mặc dù hắn vẫn loáng thoáng có thể nhìn thấy hai hình dáng của con Khế Ước Linh, thế nhưng chỉ cần có hơi không chú ý là sẽ khó tìm thấy thấy, trừ khi là chăm chú quan sát.

Grao!

Trong giây lát, hai con Khế Ước Linh lập tức tập kích, tốc độ của cả hai đều cực kỳ nhanh.

Chương 631: Ta nhất định sẽ trở lại

Mặc dù Trần Thư đã tập trung quan sát cao độ nhưng vẫn không thể xác định vị trí chính xác của chúng nó. - Kỹ năng Ngụy Ẩn cộng với tốc độ cực nhanh gây ra hiệu quả ẩn thân sao?

Trần Thư thì thào, hai Khế Ước Linh của hắn cũng không có thiên phú và kỹ năng cường hóa về thị giác, thế nên cũng không thể nhìn thấy đối thủ.

- Ngươi định đánh với ta bằng cách nào?

Bạch Dương tự tin mỉm cười, dường như mọi chuyện đều đã nằm trong dự liệu của hắn ta.

Grao!

Một mũi tên màu đen đột ngột bay đến!

Ầm!

Thân hình Slime hơi run rẩy, trên người nó xuất hiện một vết thương lớn, trực tiếp bị phá phòng.

Mà chỗ vết thương lại xuất hiện khí tức màu đen đang không ngừng ăn mòn vết thương.

Phía sau nó là vài viên quang cầu to lớn đang điên cuồng lao tới.

Đoàng đoàng đoàng!

Thân hình của Slime lại run rẩy thêm lần nữa.

- Tiếp nhận tra tấn đi!

Bạch Dương cười lạnh.

Hai Khế Ước Linh vừa chạy xung quanh Slime vừa liên tục thả ra các loại kỹ năng.

Trong lúc nhất thời, xung quanh Tiểu Hoàng đều có kỹ năng đánh tới nhưng nó lại không thể tìm ra được cơ hội phản kích nào.

- Tiểu tử này cũng thật có tài!

Trần Thư sờ cằm, không hề có vẻ hốt hoảng, hắn cố gắnh muốn xác định được vị trí của địch nhân.

- Òm ọp!

Trong phút chốc, Tiểu Hoàng gầm lên, khống chế địch nhân.

Quả nhiên, hai con Khế Ước Linh lập tức ngừng tấn công.

Nhưng khi Trần Thư thành công tìm thấy vị trí của chúng thì hai con Khế Ước Linh đã thoát khỏi hiệu quả khống chế, tiếp tục chạy nhanh.

Trần Thư lại một lần nữa làm mất dấu chúng nó.

- Vô ích thôi!

Bạch Dương cười lạnh, hai con Khế Ước Linh lại tiếp tục công kích.

- Ngươi nghĩ ta thật sự không làm gì được ngươi ư?

Trần Thư lắc lắc đầu, mắt cũng sắp hoa hết cả rồi, đành phải từ bỏ việc tỏa định vị trí của địch nhân.

Chỉ thấy Husky lập tức nhảy vào trong miệng của Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng vốn đang bị động bị đánh kêu lên hai tiếng "Òm ọp", sau đó thân thể của nó nhanh chóng phình to ra.

Cuối cùng, một quả cầu màu vàng dài hơn sáu mươi thước xuất hiện làm kinh sợ toàn trường.

Cho dù đã nhìn thấy nhiều lần nhưng các khán giả vẫn bị ấn tượng bởi cảnh này!

Nó thật sự là quá lớn!

- Ta để ngươi ẩn thân này!

Chỉ thấy thân thể của Slime run run, trực tiếp thả kỹ năng Trùng Phong ra.

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt, tốc độ của nó tăng vọt như một chiếc siêu xe, có thể nghiền nát mọi thứ mà nó đi qua.

Bạch Dương kinh hãi trong lòng, không nghĩ tới con Slime này lại có thể trở nên kinh khủng như vậy.

Trong phút chốc, Hắc Sư cũng gầm lên.

Một đạo hắc quang thâm thúy xuất hiện trên bốn chân nó rồi đột ngột biến mất.

Tốc độ của Hắc Sư cũng văng tọt, nó bắt đầu chạy trốn.

Mà con Bạch Lang kia cũng thả một kỹ năng cùng loại ra, một đạo bạch quang bỗng nhiên lóe lên trên bốn chân của nó rồi cũng lập tức tắt đi.

Hiển nhiên, hai con Khế Ước Linh cũng sẽ không bị bại lộ vị trí chỉ bởi vì thả ra kỹ năng .

- Một con chạy, một con thì bay sao?

Trần Thư khẽ nhíu mày thì thào.

- Vậy thì giải quyết con sói kia trước đi!

Điểm mấu chốt để chiến thắng Bạch Dương chính là phá giải được kỹ năng Ngụy Ẩn của đối phương!

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng gầm lên, lại tiếp tục sử dụng một loạt các kỹ năng Ngự Phong Lực, Phong Tức, Bạo Lực Tọa Sát.

Những kỹ năng này kết hợp lại khiến nó thành công tiến vào trạng thái phi hành!

- Móa nó! Ta nhìn thấy gì vậy! Con Slime này còn biết bay nữa hả?

Khán giả phía dưới cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn thân thể to lớn của Slime đang dần dần bay lên không trung, mang lại cảm giác áp bách đáng sợ.

- Òm ọp!

Slime gầm lên, bắt đầu bay với tốc độ cao, nó muốn dùng thân thể của mình trực tiếp hất Bạch Lang ra khỏi sân!

Tốc độ của nó quá nhanh nên rất khó di chuyển sang hướng khác một cách linh hoạt được.

Có mấy lần đụng phải lồng bảo hộ của sân đấu.

Tiếng ầm ầm liên tục vang lên làm người xem tê dại cả da đầu!

Nếu bị Slime đụng phải, ai có thể chịu nổi chứ?

Mặc dù Bạch Lang dùng kỹ năng để bay lên, thế nhưng tốc độ của nó cũng còn khuya mới bằng được Hắc Sư ở phía dưới. Nếu cứ tiếp tục như vậy, kiểu gì nó cũng bị Slime đuổi kịp mà đâm vào.

Vẻ mặt Bạch Dương ngưng trọng, Hắc Sư dưới mặt đất không còn chạy trốn nữa, dường như nó đang tụ lực để chuẩn bị thả

ra kỹ năng nào đó.

Có năng lực Ngụy Ẩngia trì, Trần Thư cũng không phát hiện ra hành động này của Hắc Sư.

Huống hồ hắn đã quyết định giải quyết Bạch Lang trước.

- Xem ngươi còn định thắng như thế nào!

Trong lòng Bạch Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng Hắc Sư cũng tụ lực xong.

Grao!

Trong phút chốc, mấy chục luồng hắc quang hiện lên rồi phóng vút lên cao tựa như từng cái xiềng xích vững chắc.

Slime khổng lồ phi tới như tên bắn.

Nhưng hắc quang như bóng với hình, thế mà nó lại là một loại kỹ năng có tính chỉ định hiếm thấy!

Vô số hắc quang tràn ngập, dính toàn bộ lên thân thể Tiểu Hoàng như muốn phong ấn nó lại.

- Xem ngươi còn định chạy thế nào nữa!

Bạch Dương ung dung bình tĩnh, đây là kỹ năng thiên phú mà Hắc Sư đã lĩnh ngộ được: Giam Cầm Hắc Quang!

Mặc dù thời gian hồi chiêu khá dài, nhưng hiệu quả cũng không thể khinh thường.

Chương 632: Ta nhất định sẽ trở lại (2)

Sau khi trải qua vài lần thăng cấp, kỹ năng này đã thay đổi về chất, trở thành một kỹ năng khống chế mạnh mẽ. Đối với địch nhân ngang cấp, hắc quang có khả năng giam cầm khá tốt, đối mặt địch nhân mạnh mẽ thì hắc quang cũng có khả năng làm địch nhân trở nên chậm chạp.

Khế Ước Linh của Trần Thư chỉ là Hắc Thiết Nhị Tinh, thế nên Khế Ước Linh sẽ trực tiếp bị giam cầm một thời gian ngắn.

Nhưng hình ảnh Slime ngã xuống lại không hề xuất hiện.

Thậm chí tốc độ của Tiểu Hoàng cũng không hề bị ảnh hưởng chút gì, trực tiếp cứng rắn đỡ lấy công kích của hắc quang!

- Chuyện gì vậy?

Bạch Dương kinh ngạc, đôi mắt lộ rõ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết dù là Khế Ước Linh Bạch Ngân thì cũng sẽ bị hắc quang cản trở khiến tốc độ giảm sút!

- Kỹ năng khống chế?

Trần Thư mỉm cười, đúng là kỹ năng Bá Thể của Slime không thể miễn dịch với kỹ năng này của Hắc Sư được.

Nhưng bây giờ Bạo Lực Tọa Sát vẫn chưa hết thời gian, đương nhiên là sẽ tạo ra hiệu quả của Đại Lực Dược Tề cấp Tông Sư, thân thể Slime tạm thời trở thành Tuyệt Đối Bá Thể.

Ầm ầm ầm!

Slime to con vẫn diễu võ dương oai trên không trung, Bạch Lang đang tàng hình cũng run lẩy bẩy, cố hết sức né tránh Slime.

Tiểu Hoàng có thể phạm sai lầm vô số lần, nhưng nó thì chỉ có thể sai lầm một lần thôi!

- Rơi xuống mặt đất đi!

Bạch Dương nhướn mày, len lén lệnh cho Khế Ước Linh trở lại mặt đất.

Tiểu Hoàng điên cuồng va chạm trên không trung, nhưng vẫn không chạm được đến mục tiêu.

- Không có trên không trung sao?

Trần Thư vẫn luôn quan sát vẻ mặt của Bạch Dương.

Khi không thấy Bạch Dương có chút khẩn trương nào, Trần Thử lập tức nhận ra.

- Hú!

Trong phút chốc, Slime há to miệng, lộ ra hai đầu chó đẹp trai.

Ầm ầm ầm!

Hai đạo Tử Vong Hỏa Trụ ập xuống, không ngừng đốt cháy mặt đất tựa như một con Ác Long đang liên tục phun lửa.

Bạch Dương kinh sợ trong lòng, nhiệt độ nóng bỏng thế này làm hai con Khế Ước Linh của hắn ta hoảng hốt, lại tiếp tục chạy trốn!

- Kỹ năng quái quỷ gì thế này? Sao lại có thời gian lâu như vậy?

Bạch Dương kinh hãi kêu lên.

Vô luận là Tiểu Hoàng đang ở trạng thái phi hành hay Tử Vong Hỏa Trụ của Husky thì kỹ năng của cả hai đều có cấp bậc cao tới đáng sợ.

Chắc chắn không phải cấp bậc mà một Ngự Thú Sư bình thường có thể đạt được.

Cuối cùng, Tử Vong Hỏa Trụ cũng thành công chạm đến Bạch Lang.

- Ngao ngao!

Bạch Lang lăn lộn thân thể, thoáng chốc là đã bị thương, thân thể cũng vì vậy mà bị bại lộ.

Trong phút chốc, hai con ngươi của Husky lóe lên thanh quang.

Một đạo dây mây có bôi kịch độc xuất hiện rồi trói chặt lấy thân hình đang tàng hình của Bạch Lang!

- Ngươi xong rồi!

Trần Thư cười toét miệng, hai đạo Tử Vong Hỏa Trụ ào ào lại gần!

- Ngao ngao ngao!

Bạch Lang như sắp bị phán tử hình, liên tục giãy giụa nhưng lại không thể thoát khỏi Kịch Độc Mộc Phược.

- Không thể thu về!

Vẻ mặt Bạch Dương trở nên ngưng trọng, nếu thu Bạch Lang về, hắn ta chắc chắn sẽ thua.

Chỉ thấy Hắc Sư lập tức gầm lên rồi chạy tới định giải cứu Bạch Lang đang bị khống chế.

Vuốt nhọn được hắc quang bao phủ, Hắc Sư dùng vuốt nhọn xé nát dây mây.

Nhưng chỉ trong giây lát, Slime đã hạ xuống mặt đất.

Ầm!

Hai con Khế Ước Linh trực tiếp bị đè bẹp, chìm nghỉm dưới cái mông khổng lồ của Slime.

- Thắng? Thắng rồi!

Vô số khán giả vui mừng kêu lên thành tiếng, fan hâm mộ của tội phạm Nam Giang đều hiểu bị Slime ngồi lên là kết cục gì!

- Còn chưa kết thúc đâu!

Bạch Dương vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng một giây sau, hắn ta biến sắc.

- Kỹ năng bị phong ấn rồi?

- Ngươi xong đời rồi! Ngươi đã hoàn toàn xong đời rồi!

Trần Thư cười nhẹ, chỉ thấy Tiểu Hoàng thu nhỏ thân thể lại, để lộ ra phần đầu của một chó một sư.

Bọn chúng đều nằm thẳng dưới mặt đất, trên mặt lộ vẻ mất hy vọng vào cuộc sống.

Bị đồ vật lớn như vậy đè xuống, lại còn không thể sử dụng kỹ năng, chúng nó đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi!

Đúng lúc này, trước mặt bọn chúng xuất hiện hai đôi mắt thông tuệ nhìn lại.

Hai con Husky nở nụ cười tà mị.

Trong phút chốc, các loại kỹ năng nguyên tố đồng loạt đánh tới.

Kèm theo với đó là tiếng nổ đáng sợ liên tục vang lên làm người ta không dám nhìn thẳng.

- Thật là bạo lực! Có Khế Ước Linh nào dưới Bạch Ngân mà có thể chịu nổi nhiều kỹ năng đánh nổ như vậy chứ?

Vô số người kinh ngạc hô lên, thậm chí có người bắt đầu yên lặng cầu nguyện cho Bạch Dương.

Kỹ năng chói lọi tiêu tán, nhưng hai con Khế Ước Linh thì lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hiển nhiên, Bạch Dương đã thu nó về trước rồi.

- Phản ứng nhanh thật.

Trần Thư sờ cằm, lần này hắn không hề nương tay, nếu thật sự bị Husky đánh trúng, ít nhất sẽ có một con Khế Ước Linh bị đánh chết.

Bạch Dương nhìn Trần Thư thật sâu rồi phất tay rời khỏi vị trí tác chiến.

- Ta nhất định sẽ trở lại!

Ngay khi Bạch Dương rời đi, toàn hội trường vỡ òa vỗ tay cổ vũ nhiệt tình.

- Thật sự có thể vượt cấp mà chiến đấu, tội phạm Nam Giang thật tuyệt vời!

- Trời ạ, cả hai đều là Khế Ước Linh cấp SS mà vẫn thua!

- Husky vô địch, bất khả chiến bại! Ta nghĩ sách giáo khoa có thể sẽ phải sửa lại đó!

Chương 633: Đông lạnh như tôn tử vậy đó, đúng thật là trẻ chán!

Vô số người vỗ tay hò reo, cả hội trường như vỡ òa! Nếu là một thiên tài của học phủ vượt cấp mà chiến đấu với Ngự Thú Sư xã hội thì điều đó cũng không có gì kinh ngạc. Nhưng Bạch Dương là đệ nhất cả khối của Hoa Hạ học phủ, là thiên tài trong số các thiên tài, thế nhưng hắn ta vẫn thua trận.

Thực lực của tội phạm Nam Giang đã thuyết phục được hầu hết khán giả rồi!

Đến mức số ít người còn lại không ủng hộ thì lại chính là các thủy quân mà Bạch Dương đã mua…

Trần Thư yên lặng thu hồi Khế Ước Linh, muốn giành được quán quân ít nhất cũng phải thắng thêm hai trận nữa!

- Tiểu Trần, chúc mừng ngươi!

Vẻ mặt Lý thúc rạng rỡ, trong mắt tràn ngập sự kính nể, không ngờ Trần Thư lại thật sự chiến thắng trận đấu này.

Sắp xếp hắn đấu ở trận đầu tiên chủ yếu là để thu hút khán giả đến xem. Trên thực tế, không ai có thể đoán trước được kết quả như thế nào cả.

- Thật đáng tiếc! Đáng tiếc!

Trần Thư lại lắc đầu, có vẻ tiếc nuối.

Lý thúc mở miệng hỏi:

- Ngươi tiếc cái gì?

Trần Thư bình thản nói:

- Đáng tiếc là không có ai mang hai Khế Ước Linh kia đi làm thịt!

- Ngươi!

Bạch Dương đang chuẩn bị rời đi, bước chân bỗng loạng choạng.

Hắn ta muốn phản kích, nhưng nghĩ lại cả đánh nhau lẫn Khế Ước Linh cũng không thể đánh bại được, nên chỉ có thể yên lặng nuốt xuống.

- Tiểu Trần, hai người đều học cùng một học phủ, không cần thiết phải làm như vậy!

Lý thúc khuyên bảo, hai người đều là thiên tài, cạnh tranh thì cạnh tranh, đừng để có thù hận với nhau.

- Không có việc gì!

Trần Thư lắc đầu, không quá để ý tới Bạch Dương.

- Nhân tiện, bây giờ ngươi đang ở trong top 6, mà trận đấu tiếp theo là mười hai ngày nữa!

Lý thúc mở miệng nhắc nhở:

- Ngươi phải chuẩn bị thật tốt nghe chưa?

Hắn ta cũng kỳ vọng rằng Trần Thư có thể đoạt giải quán quân, trở thành quán quân hàng năm với thực lực cấp Hắc Thiết Nhị Tinh, vậy thì sẽ phá kỷ lục mới rồi.

-Ừm, Lý thúc, có thể cho ta biết sớm về thông tin của đối phương không?

Trần Thư mở miệng nói, không hề lơ là cảnh giác:

- Đúng rồi Lý thúc, ta có cần phải chuẩn bị một bản thảo cho phần diễn thuyết không?

- Cái gì?

Lý thúc có chút bối rối, đây là cuộc thi Ngự Thú Sư, liên quan gì đến diễn thuyết?

- Ta muốn chính thức gửi lời cảm ơn đến mọi người, nhân viên, chính phủ, bạn bè và những người hâm mộ đã ủng hộ ta…

- Chờ một chút, chờ một chút…

Lý thúc xoa trán nói:

- Ý của ngươi là bài phát biểu khi nhận giải sao?

- Có thể nói là vậy!

- Ngươi bỏ cái suy nghĩ đó đi!

Khoe miệng Lý thúc giật giật, mẹ nó, hắn mới thắng có một trận mà đã nghĩ đến bài phải biểu khi nhận thưởng rồi? Còn nói thế nào nữa?

- Thật sự không cần chuẩn bị sao?

Trần Thư đành lắc đầu mà đi đến phòng chuyên dụng dành cho tuyển thủ.

Tối nay ngoài trừ trận Hắc Thiết Cấp ra, còn có trận của Bạch Ngân Cấp. Vừa đúng lúc không có việc gì, hắn thuận tiện theo dõi trận của Bạch Ngân Cấp luôn.

- Trần Thư, chúc mừng ngươi!

Đôi mắt Hứa Tiểu Vũ tràn ngập sự phấn khích, thành tâm từ đáy lòng mà chúc mừng Trần Thư.

- Chuyện nhỏ ấy mà!

Trần Thư xua tay, tuy rằng rất bình tĩnh, nhưng trong mắt hắn cũng có một nụ cười không thể che giấu.

Có thể giành được chiến thắng, vừa lại có thể đánh đập cường địch một trận, , điều đó đã mang lại cho hắn cảm giác thỏa mãn vô cùng.

Vào lúc này, hai tuyển thủ tổ Bạch Ngân bước ra sân.

- Cái gì? Là hắn hả?

Trần Thư sừng sờ một lúc, thoáng chốc đã nhìn thấy một búi tóc màu đỏ, đó chính là yêu nghiệt Lăng Trần, kẻ đã tốt nghiệp Hoa Hạ học phủ!

Thân là Ngự Long Vệ, hắn cũng có tư cách tham gia thi đấu, dù sao thì Đấu Linh Trường cũng do bên phía chính phủ tổ chức.

Hứa Tiểu Vũ hỏi:

- Trần Thư, ngươi biết hắn à?

- À, là người hâm mộ ta, suốt ngày muốn xin chữ ký của ta!

- …

Lúc này, đối thủ của Lăng Trần cũng ra sân, là một cường giả có tiếng trong xã hội.

Sức chiến đấu của hai người đều là Bạch Ngân Tam Tinh. Vốn cho rằng họ sẽ có trận chiến nảy lửa, kết quả, Lăng Trần lại giành được chiến thắng một cách dễ dàng.

- Tên này hình như cũng hơi mạnh đó!

Trần Thư sờ lên cằm, không hổ danh là đệ nhất thiên tài.

Hắn lắc đầu, cùng Hứa Tiểu Vũ rời khỏi Đấu Linh Trường.

- Tiểu Vũ, ta tiễn ngươi!

- Không… Không cần…

- Được thôi, liên minh những người mất liên lạc sắp nhanh chóng được thành lập rồi.

Khóe miệng Hứa Tiểu Vũ giật giật, nhanh chóng xoay người rời đi, không thể tiếp tục chịu sự hành hạ của Trần Thư nữa.

…

Trần Thư trở lại Hoa Hạ học phủ, yên lặng chờ đợi trận đấu tiếp theo.

Về phần Bạch Dương, ngược lại hắn ta cũng không đến gây rắc rối, ai bảo hắn ta đánh không lại Trần Thư chứ?

Mấy ngày kế tiếp, Trần Thư tập trung ôn lại kiến thức.

Giữa chừng có một chuyện khiến hắn thấy rất hứng thú!

Có lẽ là suy nghĩ đến độ khó của nhiệm vụ, trường đã cho thêm vào năm trăm tín chỉ nữa, nếu như có thể đạt được quán quân hàng năm của Đấu Linh Trường, hắn có thể thu được hai ngàn tín chỉ!

Tối nay, Trần Thư cầm lấy một phần tài liệu, trên TV thì đang chiếu Makka Pakka.

- Đối thủ trong trận đấu tiếp theo là Tô Hàn của Trấn Linh Quân, Khế Ước Linh là Ma Khuyển Hai Đầu, Phong Linh Tước…

Chương 634: Từ khoảnh khắc đó, hắn và Trần Thư không đội trời chung!

Trần Thư sờ lên cằm nói nhỏ: - Sao ta lại có cảm giác quen thuộc như vậy nhỉ…

Rầm!

Đột nhiên, cửa ký túc xá bị mở ra, A Lương nhếch nhác bước vào.

- A Lương, đây là trào lưu ở quê ngươi đấy à?

Trần Thư hơi giật mình, có chút bất ngờ với bộ dạng của đối phương.

- Cái gì mà xin cơm? Ca đây sắp đạt đến đỉnh cao của cuộc đời rồi!

A Lương không nhịn được mà cười điên cuồng, sau đó chạy vội vàng vào phòng tắm.

Ầm!

Bởi vì đi quá nhanh mà hắn ta đâm thẳng vào tường, trong nháy mắt gạch men trên tường nứt toác.

- Chết tiệt!

A Lương xoa xoa trán rồi đứng dậy, không để ý mà trực tiếp đi thẳng vào phòng tắm.

- Hả, đột phá lên Hắc Thiết Cấp rồi sao?

Trần Thư nhướng mày, ngay lập tức phát hiện sự thay đổi của đối phương.

Nửa giờ sau, A Lương mặc một chiếc quần cộc màu đỏ, đứng thẳng người, vẻ mặt u sầu nhìn ra màn đêm đang bao phủ phía bên ngoài ban công.

Trần Thư ngẩng đầu lên nói:

- Còn giả bộ suy nghĩ cái gì đó?

- Chao ôi, có người trầm mê trong Makka Pakka, còn có người thì đã lên kế hoạch cho tương lai của Kinh Đô rồi.

A Lương thở dài nói:

- Sự khác biệt giữa người với người cũng quá lớn!

- A Lương, ngươi bị gì vậy?

Trần Thư nhướng mày, đi ra phía ban công.

Hắn đang định nói thì một cơn gió lạnh ập đến!

Vù vù!

Thân thể A Lương run lên, rùng mình một cái.

Lúc này, hắn ta mới biết được cái gọi là gió thổi lạnh mông là như thế nào!

- Chết tiệt, lạnh quá! Không phải thân thể Hắc Thiết Cấp là kim cương bất hoại sao?

A Lương không thể cầm cự được nữa, co rúm người lại như bị ốm vậy.

- Thậm chí ta còn không thể tắm nước lạnh nữa!

Trần Thư giật giật khóe miệng mà nói:

- Đây là Kinh Đô, ký túc xá lại không có máy sưởi, giữa mùa đông mà ngươi đi tắm nước lạnh, ngươi có bệnh à?

- Tại ta nghĩ tắm nước lạnh có thể trông trẻ tuổi hơn không phải sao?

A Lương rùng mình mặc lại quần áo.

Tràn Thư nghiêm túc gật đầu nói:

- Xem ra vẫn còn trẻ chán!

-Thật à?

A Lương ngạc nhiên hỏi, ngay lập tức cảm thấy mọi thứ đều xứng đáng.

Trần thư mở miệng nói:

- Không phải sao? Đông lạnh như tôn tử vậy, đúng thật là trẻ chán!

- A Lương, ngươi đã thức tỉnh Khế Ước Linh nào vậy?

Trần Thư ngồi xuống trên ghế sô pha, nhìn A Lương đang bị đông cứng như một con chó.

- Ta hy vọng ngươi không quá khiếp sợ!

A Lương nghe xong lời này, lập tức trở nên phấn khích và hăng hái.

Trong chốc lát, một bóng dáng màu trắng đã đánh tới.

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, trực tiếp vươn tay phải ra tóm chặt lấy.

- Chết tiệt, cái bánh bao gì to thế này hả?

Hắn nhìn kỹ chiếc bánh bao trên tay mình, không khỏi nuốt nước bọt.

Ựt! Ựt!

Một âm thanh kỳ lạ vang lên, “bánh bao” trong tay hắn bỗng mở to đôi mắt long lanh với ánh mắt đầy sợ hãi.

- Cái gì mà bánh bao lớn? Khế Ước Linh của ta đó!

Khóe miệng A Lương giật giật, trực tiếp đoạt bánh bao lại.

Một viên cầu màu trắng lăn lộn trên ghế sô pha, trông vô cùng thích thú.

- Đây chính là Khế Ước Linh của ngươi đấy à? Sao ta chưa từng nghe nói về sinh vật này vậy?

Trần Thư nhướng máy, nhưng trong mắt không hề có ý khinh thường.

Hắn biết rõ một đạo lý: Những thứ càng dễ thương thì càng đáng sợ, chẳng hạn như Smile của hắn.

- Nó chắc chắn không có trong tài liệu giảng dạy.

A Lương gật đầu nói:

- Nó là Hàn Băng Tuyết Đoàn, là Khế Ước Linh cấp S!

Trong mắt hắn ta lóe lên tia không giải thích được, vẻ mặt phấn khích và vô cùng tự hào.

- Không phải chỉ là cấp S thôi sao?

Trần Thư nhún vai, không để ý lắm, Khế Ước Linh cấp SS cũng đã bị hắn đánh bại nữa kìa.

- Ngươi không hiểu đâu!

A Lương không nhiều lời, xoa xoa Tiểu Tuyết Đoàn một chút, sau đó thu hồi nó lại.

- Lão Vương thì sao?

Trần Thư mở miệng hỏi, ba người bọn họ đều đã lên Hắc Thiết Cấp nên đã sớm có thể làm việc cùng nhau.

- Chắc cũng sắp đột phá rồi, tài năng Ngự Thú của hắn ta cũng không tệ.

Hai người nán lại nói chuyện với nhau một lát, Lôi Viên của A Vương đã thăng lên cấp SS, nhưng hắn ta có vẻ chú ý đến Tiểu Tuyết Đoàn mới vừa thức tỉnh hơn.

Ngày hôm sau lúc chạng vạng tối, Trần Thư mang ba lô tác chiến trên lưng, chuẩn bị rời khỏi ký túc xá.

- A Lương, ta muốn đến Đấu Linh Trường để so tài, ngươi muốn đi cùng ta không?

- Ta không đi đâu, gần đây ta hơi mệt nên cần phải nghỉ ngơi thật tốt!

A Lương lắc đầu, nằm dài trên ghế sô pha nghịch điện thoại.

- Sống là phải vận động, ngươi có chắc là sẽ không đi không?

- Ai nói vậy? Thế sao Vương Bát có thể sống lâu như vậy chứ?

- …

Trần Thư quay người rời khỏi ký túc xá, đi đến Đấu Linh Trường ở Kinh Đô. Nếu như hắn lại chiến thắng một lần nữa, hắn sẽ có thể tiến vào top ba của năm, tiến gần hơn một bước đến chức vô địch.

…

Lúc này ngồi trong chiếc xe màu đen, Tô Hàn nắm chặt tài liệu trong tay: Tội phạm Nam Giang Trần Thư, sinh viên năm nhất của Hoa Hạ học phủ, cấp Hắc Thiết Nhị Tinh, Khế Ước Linh Smile cấp D, Nguyên Tố Thú cấp D.

- Thiếu gia, người sao vậy?

Tài xế đang lái xe nhận thấy vẻ mặt của Tô Hàn có chút kỳ lạ, nhịn không được mà mở miệng hỏi.

Chương 635: Từ khoảnh khắc đó, hắn và Trần Thư không đội trời chung! (2)

Tô Hàn hít một hơi thật sâu, mở miệng nói: - Một năm rưỡi, đúng một năm rưỡi rồi, Vương thúc, ngươi có biết một năm rưỡi qua ta sống như thế nào không? Ngươi biết không?

- …

Khóe miệng tài xế giật giật, bỗng chốc không biết nên nói gì, đang yên đang lành tự nhiên hỏi câu đó làm gì chứ?

- Trần Thư! Mối thù túi phân ngày đó của ta và ngươi, ta nhất định sẽ báo!

Tô Hàn đã đi tòng quân được nửa năm, tính cách cũng không thay đổi không ít, ngày càng chững chạc hơn nhiều.

Nhưng khi nghĩ đến những gì Trần Thư đã từng làm với hắn, hắn lại không thể kìm lòng được.

Khi đó, hắn đến Thái Thanh Sơn để tranh đoạt chiến lợi phẩm với Phương Tư, mục đích là muốn tỷ thí với nàng một phen. Kết quả là không có trận chiến nào được như mong đợi cả, thay vào đó hắn đã bị áp đảo bởi Trần Thư và Trương Đại Lực.

Không những thể, hắn còn bị lột sạch quần áo, chỉ để lại một túi phân. Vô số lần tỉnh giấc dậy trong đêm, hắn đều mơ thấy bị ai đó trùm túi phân lên đầu, rồi bị ném vào trong núi sâu, rừng già…

Từ khoảnh khắc đó, hắn và Trần Thư không đội trời chung!

…

Bên trong Đấu Linh Trường đã kín chỗ ngồi. Chỉ riêng danh tiếng của Trần Thư thôi cũng đủ để thu hút một lượng lớn khán giả đến xem.

Mặc dù trận tranh tài vẫn chưa bắt đầu, nhưng vẫn có vô số người hô to tên tội phạm Nam Giang!

- Thật đúng là một bảng hiệu vàng!

Các nhân viên của Đấu Linh Trường không thể không thừa nhận, các nhà quán quân hàng tháng cũng không nổi tiếng bằng Trần Thư.

Trong phòng chờ của tuyển thủ.

- Tiểu tử này còn biến thái hơn cả Phương Tư nữa!

Tô Hàn cũng không hề xem thường, tập trung nghiên cứu băng ghi hình trận đấu của Trần Thư và Bạch Dương.

Đúng lúc này, cửa phòng bị mở ra, Trần Thư bước vào.

- Hả? Là ngươi sao?

Hắn nhíu mày, ngay khi gặp Tô Hàn, trong lòng hắn đã xuất hiện cảm giác vô cùng quen thuộc.

- Cuối cùng ngươi cũng tới!

Tô Hàn nhìn qua với ánh mắt không thể giải thích rõ được.

Hắn đứng dậy, đầy ý chí chiến đấu mà nói:

- Ta đã đợi ngày này rất lâu rồi, không ngờ Đấu Linh Trường lại cho ta một cơ hội!

- Nỗi sỉ nhục của ngày hôm đó, hôm nay ta sẽ rửa sạch tất cả!

Trần Thư chỉ có thể gãi đầu, ngập ngừng hỏi:

- Ừm… ta có thể hỏi một chút là…

- Ta và ngươi biết nhau sao?

- ?

Tô Hàn trợn to mắt, trong lòng dâng trào sự tức giận.

Mẹ nó, ta gặp ác mộng suốt một năm rưỡi, vậy mà tên đầu sỏ gây ra chuyện đó lại không nhớ gì cả!

Trần Thư mở miệng nói:

- Xin lỗi, trí nhớ của ta không được tốt lắm. Có quá nhiều người bị ta tra tấn rồi…

- Cho ta một túi phân!

Tô Hàn bình tĩnh đưa tay phải ra.

- Sao chứ? Chúng ta biết nhau thật à?

Trần Thư nhướng mày hỏi, có thể nói ra vũ khí độc quyền của hắn, chắn chắn là người đã từng quen biết.

- Này, cho ngươi đấy!

Trần Thư lấy một túi phân màu vàng ra, muốn xem đối phương sẽ làm gì.

Nếu muốn sử dụng một túi phân để đối phó với hắn, điều đó là hoàn toàn không khả thi.

- Không phải cái này, là cái màu xanh lam cơ!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn cười rồi nói:

- Ngươi thật biết nhìn hàng!

Sau đó, hắn lấy một túi phân màu xanh khác ra.

Tô Hàn im lặng nhận lấy, mở túi ra, trên khóe miệng hắn có một nụ cười nhẹ.

Trần Thư đột nhiên trở nên cảnh giác, luôn trong tư thế chuẩn bị chiến đấu. Nhưng chỉ một giây sau, biểu hiện của hắn đã trở nên cứng đờ, đại não cũng choáng váng.

Chỉ thấy Tô Hàn trực tiếp đội túi phân vào đầu hắn, tái hiện hoàn toàn cảnh ở Thái Thanh Sơn.

- Tô Hàn!

Trong một lúc, trí nhớ của Trần Thư đã trở lại, lập tức nhớ ra thân phận của đối phương!

- Bây giờ thì nhớ ra rồi hả!

Tô Hàn gỡ túi phân xuống, trong mắt đầy sự oán hận.

- Có ấn tượng!

Trần Thư không nhịn được mà bật ngón cái với hắn.

Ngươi cứ trực tiếp dùng miệng nói không phải được rồi sao, cứ nhất định phải tự mình hành động làm gì?

- Đã đến lúc nói một chút về nợ nần năm đó rồi!

Tô Hàn mở miệng nói, cố gắng giữ vững sự bình thản.

Trân Thư nhướng mày mà ngồi xuống nói:

- Ngươi muốn làm gì?

- Nhân cơ hội lần này, ngươi đấu với ta một trận!

Tô Hàn nói, hiện tại hắn đã tốt nghiệp rồi, lại có thân phận là Trấn Linh Quân, đương nhiên không thể đến Hoa Hạ học phủ kiếm chuyện được.

Hắn phải cân nhắc xem đây có phải là cơ hội duy nhất trong đời mình hay không?

- Ồ! Đánh cược thế nào?

Trần Thư nhướng mày, trong lòng có chút hứng thú.

- Nếu ngươi thua, ngươi đội một túi phân và mặc một chiếc quần lót chạy quanh Thái Thanh Sơn.

Tô Hàn hung hãn nói, hắn đã mong chờ đến ngày này quá lâu rồi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, có vẻ như chuyện năm đó đã làm cho đối phương phải canh cánh trong lòng!

Hắn bình thản nói:

- Nếu như ta thắng thì sao?

- Vậy thì ta cũng sẽ chạy quanh Thái Thanh Sơn!

Tô Hàn tỏ vẻ kiên quyết, như thể hắn đã đưa ra một quyết định khó khăn!

- Ngươi nghĩ ta biến thái vậy à?

Trần Thư nói thẳng:

- Ta là tội phạm, nhưng ta không có bệnh như vậy, đánh cược chỉ để xem ngươi khỏa thân chạy quanh à?

Chương 636: Tội phạm Nam Giang đánh lén thật đẹp trai!

Tô Hàn mở miệng nói: - Điều kiện hoàn toàn giống nhau, đây là công bằng mà!

- Không được, đây đã là lần thứ hai ngươi hoàn toàn buông bỏ bản thân rồi. Không cho phép ngươi mượn danh nghĩa đánh

cược để phóng thích thiên tính của bản thân!

Trần Thư lắc đầu, đúng lý hợp tình mà nói:

- Chắc chắn không được, vậy là ta lỗ rồi!

- …

Khóe miệng Tô Hàn giật giật, trợn tròn hai mắt, phóng thích thiên tính là có ý gì?

Ta đường đường là một phú nhị đại, lại bị ngươi nói là biến thái như vậy sao?

Tô Hàn mở miệng nói:

- Vậy ngươi muốn như thế nào?

Trần Thư xoa xoa hai bàn tay, nói:

- Ta không muốn nhìn ngươi khỏa thân chạy, tốt hơn là cược một số vật chất đi…

- Vật chất?

Tô Hàn cau mày, hiện tại hắn đã tốt nghiệp, cũng không thể cứ dùng tiền trong nhà mãi. Mà Trấn Linh Quân thì chỉ chỉ có đủ loại phúc lợi thôi chứ thật ra tiền kiếm được cũng không nhiều.

Đột nhiên, dường như hắn nghĩ tới một điều gì đó:

- Ta có tư cách trao đổi Dược Tề cấp hai của Hoa Hạ học phủ, có thể chuyển nhượng cho ngươi!

- Dược Tề cấp hai?

Trần Thư hơi giật mình, bỗng nhớ ra điều gì đó.

Tài nguyên của Hoa Hạ học phủ ngoại trừ đủ các loại vật liệu lãnh chúa khác nhau ra, Ngự Thú Châu Châu, hoàn cảnh tu luyện, vân vân,… thứ không thể coi nhẹ nhất chính là phòng nghiên cứu được quốc gia dốc sức nâng đỡ.

Các phòng nghiên cứu còn lại có thể rất ít liên quan đến sinh viên, nhưng việc nghiên cứu Dược Tề ở trong đó lại có liên quan vô cùng mật thiết.

Ngoại trừ Hoa Hạ học phủ, sinh viên từ các trường cao đẳng và đại học khác không đủ tư cách để sử dụng nó.

Đây cũng là một đặc quyền dành cho các thiên tài.

Dù là loại dược tề nào thì đều có tác dụng đặc biệt của nó, hiệu quả vô cùng nghịch thiên.

Thí dụ như trong năm mới, Phương Tư đã tặng cho Trần Thư Dược Tề số hiệu 003, có thể trực tiếp tăng tất cả các thuộc tính của Khế Ước Linh lên 10%.

Lúc đầu, Phương Tư muốn hối lộ quan chủ khảo Diệp Thanh, đặc biệt đưa ra một bộ Dược Tề số hiệu 001 ra, có thể khiến cho Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp động tâm, tất nhiên hiệu quả cũng kinh người.

Bởi vì không phải là Dược Tề được sản xuất hàng loạt nên số lượng vô cùng khan hiếm, các học sinh muốn đổi lấy Dược Tề không chỉ cần số lượng lớn tín chỉ mà còn phải có tư cách hoán đổi.

Chỉ có thể nhận được tư cách hoán đổi sau khi đã hoàn thành được một số nhiệm vụ đặc biệt, về cơ bản thì sẽ chẳng có ai mang chúng đi bán cả.

- Được chứ!

Trần Thư đồng ý trong nháy mắt, không ngờ Tô Hàn lại có thứ tốt như vậy.

Đúng lúc này, giọng nói của người chủ trì vang lên, để cho hai người chuẩn bị ra chiến đấu.

Tô Hàn bước ra khỏi thông đạo với vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn lại tràn trề ý chí chiến đấu.

- Nhân tiện cho ta hỏi một câu!

Trần Thư dường như nghĩ ra điều gì nên nói.

- Cái gì?

- Ngươi còn lớn hơn Phương Tư một lớp, sao ngươi vẫn chưa lên Bạch Ngân thế?

Nghe xong lời này, vẻ mặt của Tô Hàn lập tức trở nên u oán.

Hắn hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

- Chuyên gia Ngự Thú nói trong lòng ta có một nút thắt, vì thế ta mới chậm trễ không thể đột phá được!

- Ồ!

Trần Thư không hỏi thêm câu nào nữa, trong lòng hắn cũng đã rõ. Thậm chí hắn còn không ngờ túi phân của hắn lại mạnh đến mức có thể phong ấn đẳng cấp của Ngụ Thú Sư!

- Muốn trở thành Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp không chỉ cần Ngự Thú Lực mà trạng thái tinh thần cũng vô cùng quan trọng!

Tô Hàn lắc đầu, không nhiều lời nữa, trực tiếp ra khỏi thông đạo.

Hắn là quán quân của tháng 5. Tuy là tốt nghiệp Hoa Hạ học phủ nhưng bởi vì sở hữu hai Khế Ước Linh cấp S nên cũng không có mấy người để ý đến hắn.

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

- Tội phạm ca, lại mang theo đám huynh đệ xông lên một trận đi!

- Cố lên! Cố lên!

Vô số người trong hội trường la lên, âm thanh trên khán đài nghe đến chói tai, cho thấy tầm ảnh hưởng của Trần Thư không nhỏ chút nào.

- Ta phải bắt đầu phát sóng trực tiếp kiếm chác chút thôi!

Trần Thư sờ sờ cằm, bây giờ hắn có nhiều người ủng hộ như vậy, trước tiên là phải kiếm chút tiền đã!

Tô Hàn bình tĩnh đi tới vị trí tuyển thủ tác chiến. Tâm lý của hắn không hề bị ảnh hưởng, trong trận đấu hôm nay, dù thắng hay thua, hắn đều có thể chấp nhận.

- Cuộc tranh tài bắt đầu!

Hai bên đều đi đến vị trí tác chiến của mình, đồng thời triệu hồi Khế Ước Linh ra.

Gầm!

Một con Ma Khuyển Hai Đầu đứng sừng sững nơi đó, con ngươi đỏ rực tràn ngập sự bạo ngược, khí thế không thể coi thường.

Trên bầu trời Ma Khuyển Hai Đầu có một con Đại Điểu màu xanh đang bay lượn, một làn gió mơ hồ thổi quanh thân nó.

Về phần Trần Thư, Husky và Smile cũng được triệu hồi!

- Grao!

Husky kêu lên một tiếng, đi đến trong miệng Tiểu Hoàng.

- Hy vọng ngươi có thể phát huy được toàn bộ sức lực!

Tô Hàn bình tĩnh nói:

- Đừng để xuất hiện bất kỳ một sơ hở nào…

Rầm! Rầm! Rầm!

Hắn còn chưa kịp nói xong thì con Husky bên dưới đã lập tức xuất ra rất nhiều kỹ năng và lao tới đánh dữ dội.

- Ngao! Ngao! Ngao!

Chương 637: Câu lạc bộ của Lăng Trần

Ma Khuyển Hai Đầu ngã xuống đất, co giật liên hồi, ngay lập tức đã bị thương nặng, không có cơ hội nào xuất chiêu cả. - …

Hai mắt Tô Hàn trừng lớn, khóe miệng giật giật, mở miệng:

- Không phải chứ? Nhanh như vậy sao?

Theo dự đoán của hắn, mọi chuyện không thể nào diễn ra như vậy được!

- Học trưởng, ngươi bảo ta phải chiến đấu hết sức mà!

Trần Thư gãi đầu, vô cùng tự hào mà nói:

- Thành thật mà nói, điểm mạnh nhất của ta không phải là hai Khế Ước Linh, mà là khả năng đánh lén!

- ?

Tô Hàn bối rối, phút chốc vẫn chưa phản ứng lại được, trong đầu chỉ quanh quẩn một câu nói:

Ta bị đánh bại rồi sao? Ta thế mà lại bị đánh bại rồi?

- Học trưởng, xong đời ngươi rồi!

Trần Thư cười toe toét, chỉ thấy Husky một lần nữa đánh về phía Phong Linh Điểu.

Tuy là nó vẫn kiên trì được một lúc, nhưng dưới sự vây kín của hai Khế Ước Linh, nó cũng nhanh chóng chịu thua.

- Tội phạm! Tội phạm!

- Tội phạm Nam Giang đánh lén thật đẹp trai! Thật là đẹp trai!

Phía dưới vô số người hò reo cổ vũ, vẻ mặt trở nên vô cùng phấn khích, tràn ngập ánh vinh quang!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn còn tưởng rằng chiêu đánh lén của mình sẽ làm mất đi người hâm mộ, nhưng kết quả mọi người lại càng hăng hái hơn!

Chẳng lẽ người hâm mộ đều có lòng phạm tội hết sao?/

Trần Thư sờ cằm, khẽ thì thầm:

- Ta nghĩ đã đến lúc thành lập một tổ chức rồi..

- Ta thua rồi!

Tô Hàn thu hồi lại hai Khế Ước Linh đang bị thương nặng, những khúc mắc trong lòng nhất thời đều đã được cởi bỏ.

Nếu như hắn bại trận thì có thể sẽ bất mãn, dẫn đến một thời gian dài sẽ không thể quên được.

Nhưng bây giờ bị giết hại trong giây lát cũng đủ để chứng minh thực lực của hắn với Trần Thư chênh lệch quá xa, hoàn toàn không thể đuổi kịp.

Nói một cách khác, hắn đã bày nát…

Từ bây giờ trở đi, hắn phải tỏ ra thật sảng khoái!

- Cảm ơn ngươi!

Tô Hàn nghiêm túc mở miệng nói, trong lòng không khỏi thả lỏng hơn nhiều.

- Không có gì, học trưởng, mẹ nó ngươi quá khách sáo với ta rồi đấy!

- ?

Khóe miệng Tô Hàn giật giật, nhất thời không hiểu Trần Thư đang mắng hay là đang khen hắn.

Trận chiến kết thúc, cả hai người lần lượt rời khỏi đài tỷ thí.

Đối với sự chiến thắng của Trần Thư, khán giả cũng không quá bất ngờ.

Dù sao thì thực lực của Tô Hàn cũng không bằng Bạch Dương, lúc trước hắn chỉ đứng trong top 30 của lớp.

Cả hai người trở lại phòng chờ của các tuyển thủ.

- Trần Thư, tối nay ngươi có rảnh không? Cùng nhau đi ăn tối nhé!

Tô Hàn cười, mở miệng nói.

- Miễn phí sao?

Trần Thư sờ bụng của mình, vừa hay cũng có chút đói bụng.

Tô Hàn mở miệng nói:

- Thực ra không phải ta mời ngươi ăn cơm, mà là người khác mời!

- Sao cũng được, chỉ cần là miễn phí thì cho dù là Hồng Môn Yến ta cũng ăn!

Trần Thư nhún vai, đeo túi ra sau lưng cùng Tô Hàn rời khỏi Đấu Linh Trường Kinh Đô.

Nửa giờ sau.

Hai người bọn họ cùng nhau đến một nhà hàng cao cấp, bên trong đã có người đợi sẵn.

- Hả?

Trần Thư liếc mắt thoáng qua thì nhìn thấy một mái tóc màu đỏ liền hiểu được là ai mời khách.

Đó chính là Ngự Long Vệ Lăng Trần!

- Chẳng lẽ tội ác của ta đã bị bại lộ? Chẳng lẽ là Hồng Môn Yến thật!

Trong lòng Trần Thư không ngừng suy nghĩ.

Việc Ngự Long Vệ mời tội phạm Nam Giang có phải là một chuyện tốt không?

- Tô Hàn, làm tốt lắm, không ngờ lại đưa người tới thât!

Lăng Trần đứng dậy chào đón hắn, khóe miệng nở một nụ cười.

Tô Hàn gật đầu, không nhiều lời.

- Trần Thư học đệ, mời vào!

Lăng Trần mời Trần Thư đi vào bên trong một gian phòng riêng, ngoài hắn ta ra thì còn có bốn người khác ngồi bên trong.

- Hả?

Thần sắc Trần Thư ban đầu còn rất bình trong, nhưng chỉ trong nháy mắt đã thay đổi.

Chỉ nhìn thấy một nam sinh khuôn mặt tuấn tú đang ngồi trong đó, khuôn mặt hắn ta dần dần biến sắc, trong ánh mắt có sự căm ghét sâu thẳm.

- Bạch Dương!

Trần Thư quay đầu nhìn Lăng Trần, mở miệng nói:

- Lăng Trần học trưởng, chẳng lẽ ngươi vì hắn ta mà muốn bênh vực kẻ yếu sao?

- Sao có thể?

Lăng Trần mỉm cười, lắc đầu nói:

- Hi vọng các ngươi có thể làm rõ khúc mắc trước đấy! Mọi người đều là thiên tài ở Kinh Đô, cũng không cần thiết làm loạn lên!

- Cứ ngồi xuống trước đi học đệ!

Hắn ta mỉm cười, kéo ghế ra cho Trần Thư rồi mời hắn ngồi xuống.

- Tô Hàn, ngươi cũng ngồi đi!

Lăng Trần nói xong cũng ngồi xuống.

Ngoại trừ Lăng Trần và Tô Hàn ra thì ánh mắt của năm người còn lại đều mang theo thù địch, hiển nhiên không quá thân thiện.

- Thành thật mà nói, ta đã bắt đầu tạo dựng một câu lạc bộ, các thành viên trong đó đều là những thiên tài đứng đầu ở Kinh Đô!

Lăng Trần cười nói:

- Mục đích chủ yếu là cộng hưởng tài nguyên, mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau, nhanh chóng trưởng thành!

- Có bối cảnh chính thức không?

Thần sắc Trần Thư vẫn bình thường, hắn trực tiếp hỏi một vấn đề mấu chốt.

Lăng Trần đáp lại:

- Không có, đó chỉ là sáng lập tư nhân của ta thôi!

Trần Thư nhìn hắn ta một lúc lâu, không ngờ đối phương lại không đơn giản như vậy.

Chương 638: Câu lạc bộ của Lăng Trần (2)

Dĩ nhiên câu lạc bộ lại hội tụ những thiên tài đứng đầu Kinh Đô, ở một mức độ nhất định thì đã đại diện cho thế hệ mới của một quốc gia. - Hôm nay ta mời ngươi đến đến đây chủ yếu là có hai mục đích chính, thứ nhất là hy vọng ngươi có thể gia nhập câu lạc bộ!

Lăng Trần mỉm cười, trong lòng cảm thấy vô cùng chắc chắn.

Đây đúng là một cơ hội tuyệt vời để mở rộng mạng lưới, hầu như không có ai từ chối cả.

- Thứ hai là hy vọng ngươi và Bạch Dương có thể giải hòa hiểu lầm!

Ngay khi vừa dứt lời, trước mắt Trần Thư liền hiện lên các lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Tham gia câu lạc bộ do Lăng Trần sáng lập. Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Kịch Độc Mộc Phược tăng thêm một 】

【 Lựa chọn 2: Từ chối một cách lịch sự, trực tiếp rời khỏi nhà hàng! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Bạo Lực Tọa Sát tăng thêm một 】

【 Lựa chọn 3: Trở mặt tại chỗ, đánh Bạch Dương một trận tơi bời! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Tử Vong Hỏa Trụ tăng thêm một 】

Ngay khi hắn còn đang do dự, vừa hay có một người bên cạnh lên tiếng.

- Trần Thư học đệ, tuổi của ngươi nhỏ hơn một chút, không bằng kính Bạch Dương mọt lý đi!

Một tên nam sinh đứng dậy, mở miệng cười nói:

- Mọi người hòa thuận một chút đi, sau này trường học có chuyện gì thì cứ nói với ta!

Trần Thư quay đầu nhìn về phía đối phương, nhưng không nói lời nào.

Tô Hàn cúi đầu, nhẹ giọng nhắc nhở:

- Trần Thư, đây là hội trưởng chính Yến Hạo Nhiên của Ngự Thú Hội học phủ!

- Bạch Dương, ngươi cũng đừng ngồi nữa!

Lăng Trần cau mày, mở miệng nói.

Sau đó Bạch Dương mới thản nhiên đứng dậy, khóe miệng nở một nụ cười, nói:

- Tiểu học đệ, ngươi kính ta một ly, rồi sau đó nói xin lỗi ta, chúng ta xóa bỏ toàn bộ xung đột trước đây? Thấy thế nào!

- Bạch Dương!

Lăng Trần thầm nghĩ không ổn, với tính cách của Trần Thư sao có thể cúi đầu xin lỗi trước được?

- Lăng Trần học trưởng, không cần nói!

Trần Thư cười nói:

- Phương Tư tỷ đã gia nhập câu lạc bộ chưa?

- Hả?

Lăng Trần hơi giật mình, ngay sau đó liền lắc đầu, cười khổ một tiếng rồi nói:

- Ta đã mời nàng nhưng mà lại bị nàng từ chối, nàng còn nói rằng mùi bên trong quá nặng…

- …

Trần Thư có chút không nhịn được liền cười thành tiếng.

Hắn thu lại ý cười, quay đầu lại nói:

- Cảm ơn Lăng học trưởng đã mời, ta vẫn quyết định sẽ không gia nhập.

Thành viên trong đó không chỉ có Bạch Dương mà còn có thành viên của Ngự Thú Hội, hắn cũng không hy vọng mỗi ngày đều bị người khác hãm hại.

Hơn nữa hắn luôn cảm thấy nước trong câu lạc bộ hơi sâu, Lăng Trần cũng khiến hắn cảm thấy khó lường.

- Trần ca, hình như ngươi coi thường câu lạc bộ của bọn ta sao? Ngươi đang ra vẻ đúng không?

Một tên nam sinh âm dương quái khí nói ra nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ khinh bỉ.

Trong gian phòng riêng có tổng cộng tám người, trong đó có bốn người là Bạch Ngân Cấp, đương nhiên sẽ không thích một học sinh Hắc Thiết Cấp làm ra những hành động như vậy.

Hơn nữa quan hệ của hắn ta với Bạch Dương vẫn luôn tốt, cộng thêm việc bản thân là phó hội trưởng Ngự Thú Hội nên đương nhiên sẽ lên tiếng.

- Nếu đã không phải là người của câu lạc bộ của bọn ta, vậy thì cút khỏi đây đi!

Bạch Dương mở miệng nói, khóe miệng mở một nụ cười tươi.

Tô Hàn cau mày, mở miệng nói:

- Bạch Dương, ngươi đừng có quá đáng!

- Sao nào? Tô Hàn, ngươi muốn đứng ra sao?

Bạch Dương chế nhạo nói:

- Đều đã tốt nghiệp rồi lại còn không phải Bạch Ngân Cấp, ngưỡng cửa câu lạc bộ của chúng ta có hơi thấp!

Tô Hàn trợn mắt nhìn, nói:

- Ngươi?

- Học trưởng, không cần thiết đâu!

Trần Thư vỗ vai Tô Hàn, nhưng lại không hề tức giận, ngược lại còn cười nói:

- Làm phiền các vị rồi!

Vừa dứt lời, hắn liền trước tiếp rời khỏi gian phòng riêng.

- Trần Thư!

Tô Hàn ngay lập tức đuổi theo, hắn mời Trần Thư đến đây nhưng lại không ngờ giữa hai bên sẽ xảy ra mâu thuẫn lớn như vậy.

- Bạch Dương, ngươi không có ý định hòa giải với Trần Thư sao?

Lăng Trần cau mày, tất nhiên hắn ta có thể nhìn ra được Bạch Dương đang cố ý chọc giận Trần Thư.

- Lăng lão đại, ngài không cần phải hao tâm tổn trí về việc này!

Bạch Dương bình thản cười nhạt, nhưng trong mắt hiện lên một tia tức giận, tuy rằng đã thua Trần Thư, nhưng hắn ta cũng có rất nhiều cách khác.

Nếu như Trần Thư gia nhập câu lạc bộ, ngược lại hắn ta sẽ không thể hạ độc thủ được.

…

- Trần Thư, Trần Thư!

Tô Hàn ngay lập tức đuổi kịp Trần Thư đang rời đi, miệng không ngừng gào thét.

Trần Thư quay đầu lại, mở miệng nói:

- Tô Hàn học trưởng, sao vậy?

Tô Hàn vội vàng nói:

- Xin lỗi, không ngờ mọi chuyện lại thành ra như này!

- Không sao đâu, ta và Bạch Dương với Ngự Thú Hội đều có chút mâu thuẫn, chuyện này cũng không liên quan tới ngươi!

Trần Thư lắc đầu, quay về phía người phục vụ nhà hàng nói:

- Làm phiền một chút, nhà vệ sinh ở đâu vậy?

- Câu lạc bộ có mấy trăm thành viên, ngươi không cần thiết phải xảy ra xung đột với bọn họ!

Tô Hàn không ngừng khuyên bảo, Trần Thư một mình yếu ớt, nhất định sẽ không đấu lại nổi câu lạc bộ.

Chương 639: Tội phạm ca hôm nay lại để ngươi lên trời

Trần Thư không nói lời nào, trực tiếp đi vào nhà vệ sinh, đồng thời mở miệng nói: - Học trưởng, nếu không có chuyện gì nữa thì mau đi đi, nếu để gian phòng riêng đợi thêm lát nữa thì sẽ không còn nữa đâu!

Tô Hàn bối rối hỏi:

- Cái gì? Không còn cái gì?

Tô Hàn có chút bối rối, nhất thời không hiểu rõ lời nói của Trần Thư.

Nhưng nhìn thấy đối phương đã đóng cửa nhà vệ sinh lại, hắn chỉ có thể chịu thua rồi rời khỏi nhà vệ sinh.

- Dám điên cuồng với ta, đúng là trẻ con không hiểu sao bông hoa kia lại hot như vậy!

Trần Thư đi vào trong nhà vệ sinh, lấy ra hai bình Dược Tề.

Một bình là Phi Hành Dược Tề màu trắng, một bình là Tàng Hình Dược Tề không màu.

Nếu như đang ở Dị Không Gian thì Trần Thư sẽ trực tiếp ném đạn hạt nhân.

Nhưng nghĩ lại đây là nội thành Kinh Đô nên hắn mới không tùy tiện sử dụng Bạo Tạc Dược Tề.

Tại thời điểm này, ở gian phòng riêng.

- Bạch Dương, ngươi thật sự phải chăm sóc muội muội cho tốt!

Lăng Trần mở miệng nói, có chút không quen bộ dáng ương ngạnh của huynh muội Bạch Dương.

Bây giờ Trần Thư không thể tham gia câu lạc bộ.

Ánh mắt hắn ta sắc bén, nhìn thẳng vào Bạch Dương, mở miệng nhắc nhở:

- Nếu như có chuyện gì xảy ra, hoặc phạm pháp thì ta sẽ bắt ngươi đầu tiên.

- Lăng lão đại, ta sai rồi!

Bạch Dương đứng dậy, rót đầy một ly rượu cho Lăng Trần, mỉm cười nói:

- Ta sẽ chăm sóc tốt cho muội muội ta, Lăng lão đại không nên so đo với ta!

Lăng Trần lắc đầu, định nhắc nhở thì Tô Hàn đi vào:

- Lão đại, ngươi có thể nói chuyện với ta một chút không?

- Hừ!

Lăng Trần vẫn không lên tiếng, Bạch Dương hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là xem hắn và Trần Thư đứng chung một chỗ.

- Có chuyện gì?

Lăng Trần nhướng mày, cùng uống với Bạch Dương một ly rồi ra ngoài với Tô Hàn.

Bạch Dương đang thương lượng với Yến Hạo Nhiên điều gì đó, khóe miệng bất ngờ hiện lên một nụ cười lạnh.

Hai người Tô Hàn đi đến trước cửa nhà hàng.

- Lão đại, ta nghĩ không cần thiết phải đắc tội với Trần Thư vì Bạch Dương đâu!

Tô Hàn mở miệng nói, mặc dù hắn không thể hiện ra bên ngoài nhưng trong lòng hắn vô cùng chấn kinh đối với thiên phú của Trần Thư.

Chỉ còn một năm rưỡi nữa thôi là sẽ diễn ra sự kiện Thái Thanh Sơn, mà Trần Thư đã phát triển đến mức này.

Thậm chí hắn còn cảm thấy thiên phú của Trần Thư còn hơn cả Lăng Trần!

- Thực ra ta cũng hiểu!

Lăng Trần thở dài, đội trưởng thành phố Lam Hải Dương Sa cũng rất coi trọng Trần Thư.

- Vậy ngươi còn…

Tô Hàn mở miệng nói, ánh mắt có chút khó hiểu.

Vừa rồi Bạch Dương cố ý khiêu khích Trần Thư, tuy rằng Lăng Trần cũng không giúp đỡ ai, nhưng thực ra hắn ta cũng có thành kiến với Bạch Dương.

Suy cho cùng thì Trần Thư cũng là khách mà đích thân hắn ta mời tới vì vậy Lăng Trần cũng nên giữ lại.

- Mặc dù Bạch Dương chỉ là năm thứ hai đại học, nhưng hắn ta đã quá thân với đám người Yến Hạo Nhiên, không ít người trong câu lạc bộ đã ở trong nhóm với bọn hắn, ta thật sự không dễ xử lý!

Bây giờ Lăng Trần đã là Ngự Long Vệ, đương nhiên sẽ không có thời gian quản lý câu lạc bộ, uy tín của hắn ta thực sự đã giảm sút một chút.

Lăng Trần nhìn lên phía bầu trời đêm, mở miệng nói:

- Chuyện này ta sẽ tìm cách giải quyết!

- Vả lại, ngươi nên làm tốt Trấn Linh Quân, trở thành Bạch Ngân Cấp trước đi rồi nói tiếp!

Lăng Trần vỗ vai Tô Hàn nhắc nhở:

- Không nên xung đột với đám người Bạch Dương, đặc biệt là Yến Hạo Nhiên, toàn bộ Hoa Hạ học phủ không có ai dám khiêu khích hắn ta…

- A!

Đột nhiên có một tiếng hét thảm vang lên!

Lăng Trần và Tô Hàn đều sững sờ, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Ầm!

Một bóng người trực tiếp bay ra, nặng nề rơi ngã xuống mặt đất, thậm chí còn lăn mấy vòng, lộ ra dáng vẻ vô cùng chật vật!

- Tình huống gì đây?

Hai con ngươi của Lăng Trần rụt lại, chính là thiên tài đứng đầu Yến Hạo Nhiên mà hắn ta vừa nhắc tới…

Cái mẹ nó vừa mới khen xong ngay giây sau lại bị đánh cho tơi bời?

- Lão đại!

Thần sắc Yến Hạo Nhiên kinh ngạc, trong mắt hiện lên một chút sợ hãi, nói:

- Hình như có quỷ á!

- Ngươi đang nói cái gì vậy?

Khóe miệng Lăng Trần giật giật, mẹ nó ngươi đã tiếp nhận chín năm giáo dục bắt buộc, lại còn đi học bốn năm ở Hoa Hạ

học phủ,

Không tin vào khoa học mà tin vào mê tín sao?

Ngay lúc này, vài bóng người đồng loạt bay ra, rõ ràng là bị người đá ra ngoài.

- Oái! Cái mẹ nó!

Bốn người bọn họ lăn thành một quả bóng, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi nhìn chằm chằm nhà hàng.

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Bạch Dương đâu?

Thần sắc Lăng Trần khẽ giật mình, trong mắt hiện lên tia tức giận.

Lại còn có người dám gây chuyện trước mặt hắn ta chứ!

- Lão đại, mau đi cứu Bạch Dương thôi!

Một tên Bạch Ngân Ngự Thú Sư nói:

- Xem ra là có Khế Ước Linh Ẩn Thân!

Lăng Trần bước tới, vội vàng trở lại nhà hàng.

Nhân viên phục vụ nhà hàng lúc này mới hoảng hốt nhìn chằm chằm vào bên trong gian phòng riêng.

- A a a~

Chỉ nghe thấy gian phòng riêng mà Lăng Trần đặt đã đóng cửa, bên trong không ngừng truyền ra những tiếng kêu gào thảm thiết, hơn nữa còn nghe rất trầm bổng du dương…

- Bạch Dương hình như có chút năng khiếu âm nhạc…

Chương 640: Tội phạm ca hôm nay lại để ngươi lên trời (2)

Ánh mắt Tô Hàn mang theo ý cười, mở miệng nói: - Ngay cả tiếng kêu thảm như vậy cũng có tiết tấu!

- Được rồi! Đừng nói nữa!

Khóe miệng Lăng Trần giật giật, nhưng mà có sao nói vậy, thật sự giẫm lên tiết tấu…

Hắn ta cũng không nhiều lời, chỉ thấy không gian bên cạnh như vỡ ra, lộ ra một Khế Ước Linh mạnh mẽ, sẵn sàng xuất thủ bất cứ lúc nào.

Nhưng khi đi đến gần gian phòng riêng thì lại dường như cảm nhận được điều gì đó.

Lăng Trần rùng mình một cái, chỉ nghe thấy một tiếng động lớn.

Ầm!

Cửa gian phòng riêng trực tiếp bị phá vỡ, bóng dáng Bạch Dương bay lên không trung, dường như bị người đá bay.

- A cái này…

Tô Hàn nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt liếc nhìn gian phòng riêng,

Chỉ thấy bên trong là một đống hỗn độn, bàn ăn ghế ngồi đều vỡ nát, đủ loại món ăn khác nhau vương vãi khắp mặt đất.

Ngay lập tức hắn nghĩ tới những gì Trần Thư mới nói: Gian phòng riêng sẽ không còn nữa…

Sẽ không phải là hắn đấy chứ?

Đúng lúc này, tiếng kêu rên của Bạch Dương xuất hiện:

- Oa… Oa… Lão… Đại… Cứu ta…

Cơ thể hắn ta rơi vào trạng thái trì trệ ở trên không, không có xu hướng rơi xuống, phần bụng không ngừng hóp vào, giống

như bị người ta hành hung…

Để ngươi phát điên lên!

Trần Thư im lặng không lời nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười.

Bây giờ hắn không chỉ có thể bay, tàng hình mà tốc độ cực kỳ nhanh, hoàn toàn là một siêu nhân.

Hai chân hắn không ngừng đá ra, thi triển Phật Sơn Vô Ảnh Cước thất truyền đã lâu, khiến Bạch Dương hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng.

- Ta là Ngự Long Vệ Kinh Đô, ngươi dám triệu hồi Khế Ước Linh làm loạn?

Lăng Trần không rõ đối phương là ai, hy vọng có thể mượn tên tuổi của Ngự Long Vệ để uy hiếp đối phương.

Nhưng Bạch Dương vẫn ở giữa không trung, trong nháy mắt bị đá ra khỏi nhà hàng.

- Tự tìm cái chết!

Lăng Trần hừ lạnh một tiếng, chỉ nhìn thấy Khế Ước Linh của hắn ta phun ra một Tử Sắc Lôi Cầu, phóng về phía bên cạnh Bạch Dương.

Mặc dù không thể nhìn thấy Trần Thư, nhưng hắn ta có suy ra vị trí của hắn thông qua vị trí Bạch Dương bị đánh.

Bùm!

Điện quang lóe lên một lái rồi biết mắt mà không đánh trúng bất kỳ kẻ địch nào!

Thần sắc Trần Thư vẫn bình thường, với tốc độ bay cực nhanh của mình, có thể tránh được kỹ năng ngay lập tức.

Tội phạm ca của ngươi hôm nay lại để ngươi lên trời!

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười, hắn lại chui xuống dưới thân thể Bạch Dương, liên tục đá vào bụng hắn ta

Những người bên dưới đều sững sờ, thẫn thờ nhìn cảnh tượng này.

- A~ a~ a~ a~

Chỉ nhìn thấy Bạch Dương đang kêu rên theo tiết tấu, không ngừng ho ra máu, thân thể hắn ta từ từ bị đá lên không trung…

- Muốn bay lên bầu trời, sánh vai cùng mặt trăng…

Tô Hàn híp mắt hai mắt lại, nhìn về phía Bạch Dương đang bay lượn tự do, không nhìn được mà hát một tiếng.

- Ta ~ a ~ muốn ~ a ~ ngươi ~ chết đi!

Thần sắc Bạch Dương tức giận, đang thất thần thì từ đâu xuất hiện một Bạch Lang khí thế kinh người.

Hắn ta trực tiếp triệu hồi Khế Ước Linh, hơn nữa cũng không dùng Bán Tương Triệu Hoán.

Trần Thư hơi giật mình, lập tức kéo dài khoảng cách.

- Gầm!

Trên thân Bạch Lang thuộc tính Quang xuất hiện một đôi cánh ánh sáng, trực tiếp bay lên.

- Ngươi lại đây! Mẹ nó ngươi lại đây đi!

Bạch Dương ngồi ở trên lưng Khế Ước Linh, trong mắt trần ngập hận ý, không ngừng kêu gào.

Ngay khi lời nói độc ác của hắn ta vừa dứt thì một cơn gió mạnh xuất hiện!

- Không ổn rồi!

Bạch Dương ngay lập tức nhận ra rằng có điều gì đó không ổn, nhưng đã quá muộn.

Bùm!

Chỉ thấy khuôn mặt hắn ta bị đá lệch, thân thể quay sang một bên, không thể chống lại cỗ lực lượng này.

Bùm bùm bùm!

Lại là một cơn bão bạo vũ quyền đấm cước đá.

Phổi Bạch Dương dường như sắp nổ tung!

Thậm chí hắn ta muốn rơi cũng không rơi xuống được!

- Gầm!

Bạch Lang bay tới, đồng thời tung ra các kỹ năng cùng một lúc.

Mặc dù bắn trượt, nhưng tạm thời đã tạm thời ép lui Trần Thư đang ẩn thân.

Bạch Dương lúc này cũng không dám nói ra những lời lẽ thô bạo nữa, hắn ta ngồi trên lưng Bạch Lang bước xuống đất trước.

- Lão đại, cứu ta với!

Hắn ta che đi khuôn mặt sưng tấy của mình, trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủ, hắn ta đã bị đánh còn nhiều lần hơn so với cả cuộc đời mình!

- Yến Hạo Nhiên, không phải ngươi có Điều Tra Khế Ước Linh sao?

Lăng Trần cau mày, chuẩn bị bắt người ra ngoài.

- A a!

Yến Hạo Nhiên ngay lập tức hiểu ra, hắn ta hoàn toàn choáng váng trước cảnh tượng kỳ lạ vừa rồi!

Trong chốc lát, chỉ nhìn thấy mổ Hắc Sắc Tiểu Điểu xuất hiện, trong nháy mắt liền tung ra kỹ năng của mình.

Một năng lượng vô hình lan tỏa ra, cố gắng tính toán nắm bắt vị trí của sinh vật.

- Lão đại, không tìm thấy!

Yến Hạo Nhiên hai mắt mở to, trong mắt hiện lên vẻ khó tin!

- Sao lại như vậy?

Lăng Trần cau mày, ngay lập tức nhận ra một điều khủng khiếp.

Không phải là Khế Ước Linh của Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư ra tay đấy chứ?

- Đi ra! Mẹ nó ngươi có bản lĩnh thì đi ra đây!

Thần sắc Bạch Dương tức giận, có chút mất lý trí.

Hắn ta lại triệu hồi Hắc Sư ra, sự xuất hiện của hai Khế Ước Linh ngay lập tức thu hút sự chú ý của người qua đường.

Chương 641: Người cười một tiếng, vậy có nghĩa là ai đó đang khóc

Lăng Trần không nói nhiều, đó chỉ là để tự vệ, Trấn Linh Cục cũng không thể truy trách. Trần Thư đang đứng cách đám đông ba mét, nhưng không có một ai phát hiện ra.

Lúc này, ánh mắt hắn nhìn về phía Bạch Dương, khóe miệng hiện lên một nụ cười ác ý.

Đầu tiên hắn kéo dài khoảng cách hàng chục mét, thực hiện tư thế xuất phát ở trên không.

Hắn muốn sử dụng hiệu ứng tốc độ cực hạn để gia tăng sức mạnh!

Ngay khi Bạch Dương đang kêu gào, một cơn gió mạnh quen thuộc khác lại ập đến!

- Cái mẹ nó ta…

Bùm!

Một tiếng động lớn xuất hiện, Bạch Dương chỉ cảm thấy toàn thân nứt ra.

Thân thể hắn ta ‘bùm’ một tiếng, trực tiếp bay ra ngoài, chìm vào bên trong chiếc thùng rác màu xanh lá cây bên cạnh.

Lạch cạch!

Thùng rác đổ nhào quay cuồng khoảng chục lần rồi mới dừng hẳn.

Thân thể Bạch Dương đau nhức dữ dội, ngửi thấy mùi hôi thối xung quanh nhưng không nhúc nhích, nhưng cũng không dám đi ra.

Quần chúng vây xem tấp nập lấy điện thoại ra, ghi lại những khoảnh khắc đẹp trong đời!

- Hi vọng thùng rác sẽ không sao!

Trong lòng Trần Thư thầm cầu nguyện, ước chừng thời gian của Dược Tề rồi quay người bay đi.

- Thu nhận phần thưởng, kỹ năng 【 Tử Vong Hỏa Trụ 】 tăng thêm một.

Trần Thư huýt sáo, cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

…

- Hình như rời đi rồi!

Lăng Trần phát giác không có nguy hiểm xung quanh mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Một Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư đã ra tay, ngay cả hắn ta cũng không dám ngăn cản.

Đám người Yến Hạo Nhiên lôi Bạch Dương ra khỏi thùng rác, giống như một con chó chết…

Chỉ nhìn thấy hắn ta đang chật vật che mặt lại, những ánh đèn flash xung quanh giống như những con dao sắc bén.

Hắn ta đã có một chút không muốn sống…

- Bạch Dương, ngươi không sao chứ?

Lăng Trần mở miệng hỏi, không nhịn được mà lùi lại một bước, trên người đối phương thật sự rất hôi!

Cái mẹ nó thủ đoạn này cũng quá tàn nhẫn rồi, đơn giản là giết người tru tâm!

Bạch Dương che mặt, ‘ngại ngùng’ chạy thẳng vào nhà hàng.

Đám người Lăng Trần cũng bước vào nhà hàng, muốn hỏi tình hình cụ thể một chút.

- Lăng lão đại, ta đi trước đây!

Tô Hàn mở miệng nói, xoay người rời đi.

Hắn hiểu rằng chuyện này có liên quan đến Trần Thư, nhưng lại không muốn vạch trần đối phương.

Sáu người bọn họ đến một gian phòng riêng mới.

- Nhất đinh là Trần Thư làm! Chắc chắn là như vậy!

Bạch Dương mở miệng nói, giọng điệu vô cùng kiên quyết, trong mắt hiện lên vẻ hận ý.

Năm người bọn họ đều có cái nhìn kỳ lạ, duy trì im lặng.

Có phải thứ này đã mất trí rồi không?

- Các ngươi tin ta đi!

Bạch Dương mở miệng giải thích:

- Thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, hơn nữa ta phát giác được hơi thở của tội phạm!

- …

Đám người Lăng Trần đều mỉm cười đồng ý, nhưng ánh mắt bọn họ vẫn rất kỳ quái.

Con người vừa có thể tàng hình vừa có thể bay được sao? Kỹ năng của Khế Ước Linh không thể hoạt động trên con người, ngươi thực sự nghĩ rằng mọi người đều là tên ngốc?

Bọn họ đều nhận định rằng đó là một bóng người Hoàng Kim Cấp Khế Ước Linh giở trò quỷ quái này.

- Không phải, ta thật sự bị Trần Thư đá, kích thước và lực đạo của chân ta đều rất quen thuộc!

Bạch Dương cực lực giải thích, cố gắng muốn mọi người tin tưởng.

- Hạo Nhiên, chúng ta đi đến khoa thần kinh trước đi…

Lăng Trần vỗ vai Bạch Dương, an ủi:

- Tiền chữa trị không cần lo lắng, bất kể là bao nhiêu thì câu lạc bộ sẽ góp vốn ra!

- …

Khóe miệng Bạch Dương giật giật, mẹ nó những gì ta nói đều là sự thật!

- Không phải, lão đại, ta không có bệnh, tôi không có bệnh thật!

- Ừm, bọn ta đều hiểu!

Tất cả mọi người gật đầu, Bạch Dương đã như vậy rồi, đương nhiên sẽ lựa chọn thuận theo hắn ta!

Trước sự khăng khăng của Bạch Dương, một đám người muốn vào xem camera giám sát của nhà hàng, kết quả nó đã bị phá hủy từ lâu.

Cuối cùng, chuyền này chỉ có thể kết thúc qua loa…

…

- Hôm nay là một ngày lành tháng tốt, thầm nghĩ chuyện gì cũng có thể làm?

Trần Thư ngâm nga một bài hát, trở lại Hoa Hạ học phủ, thời gian này thực sự đầy tươi đẹp.

- Trần Thư!

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên khiến Trần Thư dừng lại.

- Hả? Liễu lão sư?

Trần Thư hơi giật mình, không ngờ lại đụng phải Liễu Phong.

- Có phải lại đánh người không?

Nhìn thấy nụ cười của Trần Thư, Liễu Phong ngay lập tức nhận ra có gì đó không ổn.

Có thể để tội phạm Nam Giang cao hứng như vậy, hoặc là nhặt được tiền, hoặc là làm chuyện gì đó!

- Sao lại thế được!

Trong lòng Trần Thư giật mình, không ngờ rằng chỉ một lần đã đoán ra ngay.

- Ta đơn thuần chỉ muốn cười…

Liễu Phong kiên quyết nói:

- Nếu ngươi cười một tiếng, vậy có nghĩa là có ai đó đang khóc!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngài thật đúng là… Dự đoán như một vị thần!

- Chỉ cần không phạm pháp, ta lười quản ngươi!

Liễu Phong vỗ vỗ bả vai Trần Thư, nói:

- Cuộc thi tranh bá ngươi đã vào top 3 rồi, tranh khẩu khí!

Hiển nhiên, hắn đã biết được tình hình chiến đấu ngay từ đầu.

- Ta cảm thấy đã ổn định rồi!

Trần Thư nhún nhún vai, mở miệng nói:

- Đúng rồi, Liễu lão sư, gần trường chúng ta có trường dạy lái xe không?

- Ngươi không có bằng lái xe?

Chương 642: Kỹ năng chuyên môn Husky

Liễu Phong hơi ngẩn ra, có vẻ có hơi kinh ngạc, không rõ đối phương nghỉ hè năm lớp 12 là làm cái gì. - Ta ngược lại có một đề nghị: đó là Trường dạy lái xe Cuồng Phong!

Hắn ta suy nghĩ một chút, lấy ra một tấm danh thiếp, nói:

- Ngươi đến nói là đệ tử của ta, sẽ có giảm giá!

- Thật sao?

Trong mắt Trần Thư có ý cười:

Một tay hắn nhận lấy danh thiếp, có tiện nghi không chiếm thì đúng là vương bát đản!

- Liễu lão sư, giảm giá bao nhiêu?

- Cái này sao, ngươi đến sẽ biết!

Trần Thư gật gật đầu, cất xong danh thiếp thì liền trực tiếp tách ra khỏi Liễu Phong.

- Tiểu tử này, hy vọng thật sự có thể giành được quán quân!

Liễu Phong mở miệng nói, trong mắt có vẻ chờ mong:

Năm trăm tín chỉ bổ sung của học phủ kỳ thật là do hắn ta tài trợ cá nhân…

…

Sáng sớm hôm sau.

- Này, ta muốn… Tham gia đội xe!

- Hả? Đội xe nào?

- Ách… Ta muốn học lái xe!

- Học lái xe thì học lái xe, nói đội xe là sao? Số 120 đường Lê Hoa!

- Không phải, ta là Liễu…

Tút tút tút ~~

Trần Thư nhìn điện thoại cúp máy, không khỏi có chút hoài nghi.

Liễu Phong có thực sự có quan hệ với trường dạy lái xe không?

Hắn lắc đầu, đeo ba lô tác chiến, đi tới vị trí trường dạy lái xe.

Tuy Liễu Phong có chút không đáng tin cậy nhưng ít nhất trường dạy lái xe ở gần học phủ, đi bộ mười phút là tới.

- Làm ăn ngược lại rất không tệ!

Trần Thư tình cờ gặp được một học sinh đăng ký nộp lệ phí.

- 3800, trọn gói! Không tính thêm phí! Đây là số điện thoại huấn luyện viên của ngươi, có bất kỳ vấn đề gì có thể tìm hắn!

- Cảm ơn!

Người kia gật đầu, trả học phí và rời đi.

Trần Thư bước đến và nói:

- Xin chào, ta đến học lái xe!

- Là ngươi muốn tăng thêm đội xe đúng không hả?

- À… Là ta đây!

- 3800…

Trần Thư trực tiếp tiến lên cắt đứt, thấp giọng nói:

- Cái kia, ta là đệ tử của Liễu Phong lão sư, hắn giới thiệu ta tới!

- Đệ từ của Liễu Phong?

Nam tử nhướng mày, mở miệng nói:

- Phí 7800, trọn gói, không thu…

- Hả? Chờ một chút, chờ một chút!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, trong lúc nhất thời đầu óc có chút không xoay chuyển được.

Mẹ nó tình huống gì vậy? Giảm giá ngược phải không?

Nam tử mỉm cười giải thích:

- Chúng ta là huấn luyện viên chuyên gia, chắc chắn là đắt hơn, những người khác đến là 10.000 tệ! Ngươi là đệ tử của Liễu Phong, vì vậy sẽ giảm giá!

- Thật sao?

Trần Thư sờ sờ cằm, cuối cùng giao học phí, đi tới địa điểm luyện xe.

…

Trên một chiếc xe huấn luyện, Trần Thư ngồi ở hàng ghế sau với một người khác, hắn đang nhìn vào kiến thức về môn học trên điện thoại di động.

Phía trước là một học viên và huấn luyện viên lái xe.

- Xem vị trí!

- Ngươi điều khiển vô lăng có thể chậm hơn nữa được không? Sốt ruột quá!

- Ta thật sự là phục ngươi, mẹ nó ngươi là học viên trường dạy lái xe bên cạnh đến quấy rối à?

Huấn luyện viên hận rèn sắt không thành thép, không ngừng khiển trách học viên tập lái xe.

- Huấn luyện viên này có đúng là một chuyên gia không?

Trần Thư nhướng mày, thấp giọng hỏi người bên cạnh.

- Đúng vậy, hắn họ Vương, được gọi là chuyên gia!

- ?

Trần Thư trợn tròn mắt, cảm giác mình giống như đang bị lừa…

- Người mới tới, ngươi tới luyện hai thanh!

Lúc này, huấn luyện viên ngồi ở ghế lái phụ vẻ mặt không kiên nhẫn,

Trần Thư gật đầu, bình tĩnh đi lên phía trước, ngồi vào ghế lái.

- Không phải, mẹ nó ngươi mang theo một cái túi xách, không ngại chật chội à, ta thật sự phục rồi!

Vương chuyên gia không kiên nhẫn nói, không ngờ lại là một tên ngốc nữa!

- A đúng!

Trần Thư tháo ba lô tác chiến xuống, chuẩn bị đặt ở hàng ghế sau thì hình như trơn tay một cái, một thứ từ trong túi rớt ra.

Ầm!

Một con dao giết lợn đẫm máu rơi thẳng xuống vị trí giữa hắn và huấn luyện viên.

Bầu không khí trên xe thoáng cái đã ngưng tụ!

- A cái này…

Huấn luyện viên hai mắt trợn tròn, trở nên có chút hoảng sợ.

- Huấn luyện viên, xin lỗi!

Trần Thư cười cười, lại không cẩn thận, một cái cưa điện lại rớt ra…

- Ngươi… Ngươi!

Trán huấn luyện viên thoáng cái liền xuất hiện mồ hôi lạnh, khó khăn nuốt nước miếng.

- Không có việc gì, đừng căng thẳng, công việc cần thiết, công việc cần…

Trần Thư mở miệng trấn an ba người,

Một giây sau, lại là một cái mặt nạ phòng độc rơi ra…

- Ca, ca ruột của ta!

Khóe miệng huấn luyện viên giật giật, thăm dò mở miệng hỏi:

- Rốt cuộc ngài là… Đang làm gì vậy?

- Học sinh!

Trần Thư nhún vai, vẻ mặt vô tội trả lời:

- Ta không giống học sinh sao?

- Giống… Giống…

Vương chuyên gia cười gượng một tiếng, trong lòng lại yên lặng bổ sung: Giống cái rắm! Học sinh đi ra ngoài không có sách mà lại mang theo những thứ này làm cái gì?

Trần Thư quay đầu nói:

- Bây giờ ta có thể học lái xe không?

- Có thể, hoàn toàn có thể!

Một giờ sau.

- Không tệ, thì ra lái xe không khó!

Trần Thư tươi cười xuống xe, chuẩn bị trở lại trường học.

- Trần ca, ngươi đi thong thả nhé! Ngươi có muốn ta tiễn ngươi hay không?

Huấn luyện viên lập tức xuống xe chào hỏi, trong mắt tràn ngập vẻ lấy lòng.

- Tiểu Vương, ngươi làm việc của ngươi đi!

Trần Thư bình tĩnh khoát tay áo, rời khỏi sân tập xe.

Chương 643: Thực sự không được thì để nhân viên công tác các ngươi ra ngoài đi

… Sau đó Trần Thư đều vừa học xe, vừa đi học.

Bây giờ là gần cuối năm, hầu hết các khóa học đều bắt đầu ôn tập, giáo viên đã không dạy kiến thức mới nữa.

Sinh viên năm nhất mức tự do không cao, khối lượng khóa học tương đối nặng nề,

Cái này kỳ thật cũng là những thứ Ngự Thú Sư đều cần phải nắm giữ.

Trần Thư vốn tưởng rằng cuộc thi tranh bá cần phải đánh thêm hai trận nữa mới có thể lên ngôi quán quân.

Kết quả là hắn may mắn được luân không(*), chỉ cần chờ trận chung kết.

(*) Là trạng thái ưu đãi của một tuyển thủ được tự động vào vòng tiếp theo mà không cần phải đấu với đối thủ ở vòng đầu.

Thời gian trôi qua, đến ngày 31 tháng 12!

Trên đường đi, Vương Tuyệt thành công đột phá tới Hắc Thiết Cấp, thức tỉnh một Khế Ước Linh cấp A.

Nhưng nó thuộc về bản chất phụ trợ, tương đối hiếm có.

Hiện giờ trên lớp đã có khoảng năm mươi người trở thành Hắc Thiết Cấp, tỷ lệ một phần mười.

Những người còn lại đến học kỳ tiếp theo, trên cơ bản đều sẽ đột phá thành Hắc Thiết Cấp.

- Này, Tiểu Trần à, hôm nay chính là trận chung kết tranh bá! Nhất định phải đến đúng giờ đấy!

Lý thúc ở Đấu Linh Trường gọi điện thoại tới.

Trận chiến đêm nay sẽ là quan trọng nhất trong Đấu Linh Trường, sẽ sinh ra quán quân hàng năm của Hắc Thiết Tổ và Bạch Ngân Tổ!

- Ừm, phiền Lý thúc cho ta một phần tư liệu đối thủ!

Trần Thư gật gật đầu, không có bất kỳ tâm lý coi thường nào.

- Không thành vấn đề, đối thủ rất mạnh, thận trọng đối đãi!

Lý thúc mở miệng nhắc nhở một câu, ngay sau đó liền cúp điện thoại.

Vẻ mặt Trần Thư ngẩn ra, trước mắt thoáng cái liền xuất hiện các lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Đánh bại kẻ thù và giành chức quán quân hàng năm của Đấu Linh Trường! Phần thưởng hoàn thành: Cuốn sách kỹ năng chuyên môn của Nguyên Tố Thú 】

【 Lựa chọn 2: Trực tiếp đầu hàng, từ bỏ trận đấu, chọn khiêm tốn một chút! Phần thưởng hoàn thành: kỹ năng Cự Hình Phong Nhận cộng một 】

【 Lựa chọn 3: Tham gia sòng bạc ngầm, chơi một trận thi đấu giả, kiếm được một ít tiền lãi! Phần thưởng hoàn thành: một ngàn vạn Hoa Hạ tệ 】

- Phần thưởng của trận đấu giả ít như vậy?

Trần Thư sờ cằm, một ngàn vạn Hoa Hạ tệ, coi thường ai đây?

- Trần đấu giả gì?

Vương Tuyệt vừa lúc đi tới tình cờ nghe thấy tiếng hắn lẩm bẩm.

- Trận đấu giả?

A Lương quay đầu lại nhìn, kinh ngạc nói:

- Ngươi không phải là muốn làm cái này đó chứ?”

- Làm sao có thể? Ta giống một người đánh trận đấu giả lắm à?

Trần Thư nhún vai lắc đầu.

Sau khi giành được chức quán quân, hắn có thể nhận được một trăm triệu Hoa Hạ tệ và hai ngàn tín chỉ, cộng thêm một kỹ năng chuyên môn của Husky.

Phần thưởng hậu hĩnh như vậy, có ngu mới không muốn!

Trần Thư sắp xếp ba lô ra, nói:

- Tối nay là trận chung kết của ta, có ai muốn đi không?

- Đi chứ! Chắc chắn phải đi!

Hai người đồng thanh gật đầu, là trận chiến hấp dẫn nhất trong Đấu Linh Trường, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đi.

- À mà, ngươi có vé vào trong không? Tốt nhất là vé ngồi ở hàng ghế đầu!

A Lương xoa tay hỏi.

Trần Thư cũng mở miệng hỏi:

- Ngươi có thể trực tiếp đi cùng ta vào Đấu Linh Trường mà, cần vé làm gì chứ?

A Lương cười nói:

- Ngươi không biết đó thôi, đêm nay một vé cũng khó mà kiếm được, chợ đen đã tăng lên một vạn một vé. Ta đây không phải là suy nghĩ kiếm thêm một ít tiền hay sao…

- Khốn kiếp!

Trần Thư thở dài mắng:

- A Lương, ngươi là thiên tài của Hoa Hạ học phủ, vậy mà lại đi đầu cơ trục lợi? Quả là làm mất thể diện của học phủ!

- Có phải ngươi quay đầu lại nghĩ là chính mình cũng làm hay không?

A Lương khoanh tay trước ngực, trong nháy mắt nhìn thấy bộ mặt thật của Trần Thư.

- Làm sao có thể?

Trần Thư ăn nói ngay thẳng, cũng không khỏi cảm thấy tiếc nuối:

- Ta đã sớm biết điều đó, nên đã yêu cầu Đấu Linh Trường cho một vé nội bộ!

- Chuẩn bị xuất phát thôi!

Vương Tuyệt có chút vội vã.

- Chờ một chút, ta sẽ tìm thêm người. Tối nay là lúc ta đăng cơ ngôi vua, ít người thì sao mà được?

Trần Thư lấy điện thoại di động ra, thông báo cho những người hắn quen biết!

Nửa giờ sau.

Người của lớp Ngự Thú ba đã tập trung ở trước cổng!

- Cuộc thi đấu hàng năm của Đấu Linh Trường tối nay thực sự là Trần Thư?

- Hình như là hắn, cuộc thi này vô cùng giá trị! Ngự Thú Sư có thể đoạt quán quân đều là thiên tài Hắc Thiết Cấp .

- Nhưng hắn không phải chỉ mới là Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh thôi sao? Mạnh như vậy à?

- Ngươi nghĩ xem dựa vào đâu mà hắn luôn giữ vững vị trí đầu tiên trong lớp?

Những người trong lớp ba đều đang bàn tán xôn xao về sức chiến đấu chấn động của Trần Thư, không ngờ hắn lại mạnh đến vậy.

- Các đồng học, đi thôi!

Kiều Nguyệt nói, còn đặc biệt thuê một chiếc xe buýt.

Một mặt là để cổ vũ cho Trần Thư, mặt khác cũng tăng tính đoàn kết của cả lớp.

Một nhóm người lần lượt lên xe, vẫn không ngừng bàn tán về Trần Thư.

- Kiều Nguyệt học tỷ thật nỗ lực!

Trần Thư cười toe toét, không ngờ hôm nay cả lớp đều đến xem trận đấu của mình.

Hắn cũng lên xe, gật đầu với mọi người trong lớp, không hề có ý kiêu ngạo của thiên tài.

Chương 644: Thực sự không được thì để nhân viên công tác các ngươi ra ngoài đi (2)

Ba người Trần Thư đi tới hàng sau, hắn gọi điện cho nhân viên công tác của Đấu Linh Trường. - Alo Lý thúc, ta dẫn theo mấy người đến đây không sao chứ?

- Không sao, dành sẵn chỗ ngồi xem cho ngươi rồi!

…

Nửa giờ sau.

Những người của lớp Ngự Thú ba đã đến trước cửa Đấu Linh Trường.

- Trần Bì!

Một giọng nói vang lên, chỉ thấy đám người Từ Tinh Tinh, Tạ Tố Nam, Hứa Tiểu Vũ, Vương Thanh Hàn đều đã đến.

Điều quan trọng là mỗi một người đều có một đội người đứng ở phía sau…

- Cái đệt, các ngươi đây là sao?

Trần Thư mở to mắt, trong lòng có chút không ổn…

- Đầy đủ các huynh đệ cổ vũ cho ngươi, vì tạo uy thế cho ngươi ta đã cố ý gọi hầu hết những người trong lớp đến!

Tạ Tinh Tinh ôm vai Trần Thư, khóe miệng nở nụ cười.

- Bọn ta đều đã bàn bạc, nhất định phải để cho huynh đệ của ta có thể diện!

Tạ Tố Nam cũng đi đến.

Hắn ta mang theo ít người nhất, chỉ khoảng hơn chục người, ai bảo thanh danh của tội phạm Nam Giang trong trường của họ quá thối nát chứ?

- Đây là thiên tài của chúng ta, tội phạm Nam Giang!

- Chào tội phạm ca!

Vô số người đồng thanh lên tiếng, trong mắt tràn đầy tò mò, muốn xem thiên tài trông như thế nào.

- Có một vấn đề quan trọng!

Trần Thư nhìn quanh một vòng rồi hỏi một cách nghiêm túc:

- Mấy người có vé không?

Ngay khi lời này vừa nói ra, vẻ mặt mọi người đều khó hiểu mà nhìn họ.

Từ Tinh Tinh bối rối hỏi:

- Vé gì?

- Đừng nói với ta là các ngươi nhiều người như vậy mà không mua vé nhé!

Trần Thư giật giật khóe miệng, bây giờ hắn nghi ngờ những người này không phải ở đây ủng hộ hắn, mà là hòa phiếu.

Có ai mà không muốn xem trận đấu miễn phí chứ?

- Ngươi không phải là người dự thi sao? Phải có một vị trí cho nhóm bạn bè thân thích chứ!

- …

Trần Thư xoa trán, cảm thấy có chút đau đầu.

- Nhóm bạn bè thân thích nhà ngươi mang theo cả ngàn người!

- Chờ ta một chút, để ta gọi điện thoại trước!

Trần Thư lắc đầu, bấm số của Lý thúc ở Đấu Linh Trường.

- Alo Lý thúc!

- Tiểu Trần, làm sao thế?

- Thúc có khả năng dành hơn một nghìn chỗ ngồi cho ta không?

- ?

Bên kia chìm vào im lặng…

Ngay khi Trần Thư định nói gì đó, một tiếng bíp vang lên từ điện thoại.

- Tiêu rồi, mẹ nó sao lại có nhiều người như vậy chứ!

Trần Thư cũng hơi choáng váng một hồi, nếu mua vé ở chợ đen của tất cả bọn họ thì phải tốn bao nhiêu tiền đây?

Không đến một lúc, Lý thúc đã vội vàng đi đến bên ngoài Đấu Linh Trường.

- Ôi đệt, tên nhóc nhà ngươi điên thật! Không phải vừa rồi nói chỉ mang theo mấy người thôi sao?

Khi Lý thúc nhìn thấy đám người chi chít xung quanh Trần Thư, lão ta lập tức ngẩn người tại chỗ.

- Ta chỉ dành được cho ngươi ba mươi chỗ ngồi…

- Ách…

Trần Thư gãi gãi đầu, ngập ngừng nói:

- Thật sự không được thì để nhân viên công tác các ngươi đều ra ngoài đi!

- ?

Lý thúc quay đầu lại nhìn, cái này là điều người có thể nói ra sao?

- Lý thúc, ta nghĩ có thể!

A Lương đi tới, nghiêm túc nói:

- Chúng ta đều có thể giúp duy trì trật tự. Người rút hết nhân viên công tác ra ngoài đi, để lại một người lên trao giải là được!

- …

Khóe miệng Lý thúc giật giật, lấy điện thoại ra nói:

- Chờ ta hỏi ý quản lý đã!

Điều mà lão ta không ngờ tới là quản lý đã đồng ý!

- Lão Liễu, ta cho ngươi đủ mặt mũi!

Lúc này ở trong Đấu Linh Trường, người quản lý nhìn nam tử lùn tịt bên cạnh.

- Được rồi! Cảm ơn ngươi, trở về sẽ làm cho ngươi một cái hũ tro cốt nạm vàng!

- Cút!

Cuối cùng, Đấu Linh Trường cũng đã sơ tán gần hết các nhân viên.

- Thực ra thì chủ yếu là duy trì trật tự, còn lại không có cái gì cả!

Lý thúc nói:

- Tiện thể ai trong số các ngươi sẽ chủ trì, thay người dẫn chương trình…

- Để ta đi!

Hứa Tiểu Vũ đứng lên, dáng vẻ và khí chất của nàng ta hoàn toàn có thể làm người dẫn chương trình.

- Xem thi đấu thôi!

Một đám người đồng thanh hô to, đi đến Đấu Linh Trường, tối nay chuẩn bị làm nhân viên công tác.

Trần Thư và những người khác cũng đến phía trong Đấu Linh Trường.

Hắn bước nhanh đến bên cạnh Lý thúc, xoa tay rồi nói:

- Lý thúc, nhà kho của Đấu Linh Trường…

- ?

Cả người Lý thúc chấn động, chỉ thấy hai mắt của đám người Trần Thư đều lóe sáng, giống như những con sói đói vậy!

Các ngươi thực sự là sinh viên à?

- Có còn cần chìa khóa nhà kho nữa không?

Ngay lúc này, chỉ thấy hai nam tử trung niên bước đến.

Một nam tử cầm đầu trong đó treo một nụ cười khó mà giải thích trên khóe miệng, hầu hết bọn họ đều chấn kinh.

Trần Thư cũng run lên, cười khan nói:

- Xin… Xin chào Liễu lão sư…

Người đi đến chính là Liễu Phong và quản lý của Đấu Linh Trường.

Liễu Phong mang theo ánh mắt đầy sắc bén mà nói:

- Tên tiểu tử nhà ngươi tới đây để thi đấu hay là để ăn cướp vậy?

- Ta chỉ muốn làm sôi động bầu không khí thôi chứ không muốn cướp thật đâu!

- Được rồi! Các ngươi chuẩn bị nhanh lên đi! Tối nay các ngươi sẽ phải duy trì trật tự trong Đấu Linh Trường!

Liễu Phong thu liễm nụ cười lại rồi hừ lạnh.

- Trần Thư!

Liễu Phong đi tới vỗ vỗ vai hắn, nhẹ nhàng nói:

- Nếu tối nay ngươi thua, ta sẽ rải tro cốt của ngươi!

- …

Chương 645: Ngươi gọi đây là đòn thương nghiệp đấy à?

Khoé miệng Trần Thư giật giật, cả người cũng rùng mình một cái, có cần phải nhẫn tâm đến như vậy không! …

Vô số khán giả lúc này đều vô cùng háo hức và mong chờ sự ra đời của nhà vô địch hằng năm vào tối nay.

Thời gian đã sớm điểm đến tám giờ.

Bởi vì người chủ trì ban đầu đã rời đi, cho nên Hứa Tiểu Vũ đã trở thành người chủ trì mới.

Nụ cười nở trên môi, nàng ta bước lên đài thi đấu mà không hề có bất kỳ căng thẳng nào.

Mặc dù đây là lần đầu tiên, nhưng sau khi chơi với Trần Thư lâu rồi, tố chất tâm lý cũng đều rất đạt chuẩn!

- Kính thưa quý vị khán giả!

Giọng của Hứa Tiểu Vũ rất dễ nghe, nàng ta cười nói tiếp:

- Tối nay là trận chung kết tranh bá ở Đấu Linh Trường của chúng ta, chắc hẳn mọi người đều đang mỏi mắt mong chờ!

Nàng ta không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, trực tiếp đọc thông tin của các tuyển thủ ra.

- Trước hết, mời thí sinh đầu tiên! Cũng là thí sinh được yêu thích nhất năm nay! Tội phạm Nam Giang Trần Thư!

- Tội phạm! Tội phạm! Tội phạm!

Hàng vạn người trên khán đài đều nhao nhao đứng dậy hò hét, thanh thế kinh thiên động địa!

- Cháy lên nào!

Tạ Tố Nam nói một câu, không ngờ Trần Thư lại được yêu thích đến như vậy.

- Thật đáng tiếc, ta đã không tham gia…

A Lương lắc đầu, vẻ mặt vô cùng tiếc nuối.

- …

Vẻ mặt của những người còn lại đều rất kỳ quái, ngươi có tham gia hay không thì có ảnh hưởng gì à?

- Có thể dựa vào Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh mà nghiền ép cả một đường, sức chiến đấu của đồng học Trần Thư này quả thật phi thường!

Khóe miệng Hứa Tiểu Vũ vẫn luôn có một nụ cười, thật lòng vui thay cho Trần Thư.

Ngay sau đó, nàng ta lại nói:

- Hắn không chỉ có hai Khế Ước Linh với sức chiến đấu hùng mạnh mà kinh nghiệm chiến đấu của bản thân cũng không thể xem nhẹ…

Hứa Tiểu Vũ thao thao bất tuyệt nói về điểm mạnh của Trần Thư.

Mặc dù khán giả đều đã biết rõ, thế nhưng họ vẫn lắng nghe một cách thích thú, như thể việc khen ngợi Trần Thư sẽ khiến họ cảm thấy vinh dự.

Mười phút sau.

Hứa Tiểu Vũ cười nói:

- Bây giờ mời Trần Thư đồng học lên đài!

Trần Thư rời khu vực của tuyển thủ, bước đến đài thi đấu, chào khán giả xung quanh.

- Và tiếp theo đây là tuyển thủ thứ hai của chúng ta!

Lúc này, một nam sinh mặc đồ trắng đã đợi sẵn ở đường đi của tuyển thủ.

Để ngăn chặn Trần Thư phá hoại, Đấu Linh Trường đã đặc biệt tách hai tuyển thủ ra…

- Sắp giới thiệu tới ta rồi nhỉ!

Khóe miệng thiếu niên hiện lên một nụ cười, sức chiến đấu của hắn ta cũng mạnh không kém, nhưng bởi vì vầng sáng của Trần Thư quá to lớn nên hắn ta có vẻ hơi mờ nhạt.

Hứa Tiểu Vũ bình tĩnh nói:

- Xin mời, Long Giang xuất hiện!

Nhưng rồi một mảnh im lặng kéo tới, không nói thêm một lời nào nữa…

- Hết rồi?

Long Giang trợn tròn hai mắt, người chủ trì không phải bị mua đứt luôn rồi đấy chứ?

Lời giới thiệu Trần Thư dài tận mười phút, còn ta chỉ có một câu duy nhất?

Đều là thiên tài Ngự Thú Sư tranh đoạt giải quán quân giống nhau, có cần phải phân biệt đối xử đến như vậy không!

Hắn ta thở dài, chỉ có thể lên sân đấu vậy.

Chỉ có một ít khán giả có mặt cổ vũ cho hắn ta, nhưng ngay lập tức đã bị dập tắt bởi những tiếng hò hét cổ vũ cho Trần Thư.

Trong phòng phía trên cùng.

Liễu Phong và quản lý của Đấu Linh Trường tỏ vẻ thích thú nhìn về phía dưới.

Ngay cả là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp thì vẫn mong chờ trận chiến hằng năm này.

- Lão Liễu, học trò của ngươi thật sự có thể thắng sao?

Người quản lý cười tủm tỉm nói:

- Kia là người của Long gia đó!

- Long gia thì tính là gì chứ?

Liễu Phong nhẹ giọng nói:

- Học trò của ta là người của tội phạm gia kìa!

- …

Chỉ thấy hai tuyển thủ bên dưới đã đi đến vị trí chiến đấu.

Vẻ mặt của hai người rất bình tĩnh, không có chút kiêu ngạo nào, nhưng ánh mắt lại lộ ra sự tự tin mạnh mẽ.

Cả hai bên đều chắc chắn mình có thể giành được giải quán quân!

Lắng nghe tiếng hò reo của đám đông bên dưới, Trần Thư nhẹ giọng nói:

- Theo thông lệ, chúng ta có cần phải đánh ra một đòn thương nghiệp trước không?

- ?

Long Giang hơi giật mình, hắn ta cười nói:

- Ta đã nghiên cứu trận thi đấu của ngươi nhiều lần rồi! Ngươi rất mạnh, hơn nữa cũng không phải mạnh bình thường!

Trần Thư gật đầu đồng ý, cũng nói một cách nghiêm túc:

- Trực giác của ngươi rất chính xác đấy!

- ?

Khóe miệng Long Giang giật giật, đây là đang khen ta hay là tự khen chính mình vậy?

Hắn ta hít một hơi thật sâu rồi lại tiếp tục nói :

- Hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu của ngươi vượt xa so với các đồng học cùng tuổi. Thành thật mà nói thì ngay cả ta cũng không hẳn là có thể đánh bại được ngươi!

Trần Thư gật đầu nói:

- Ngươi thật biết nói chuyện đấy!

- Mẹ kiếp, không chơi nữa!

Long Giang trợn tròn mắt, mẹ nó ngươi gọi đây là đòn thương nghiệp đấy à?

Trong mắt Trần Thư hiện lên một nụ cười bỉ ổi.

Hắn sờ sờ cằm nói:

- Đúng rồi, xem ra tuổi tác của ngươi cũng không lớn, ta cũng chưa từng gặp ngươi lần nào!

- Ta không có đi học!

- Chín năm giáo dục bắt buộc đều không đi à? Ngươi đúng là không có nghĩa vụ!

- …

Chương 646: Ngươi đúng là hiểu Khế Ước Linh nhưng ngươi lại không hiểu Husky

Long Giang xoa xoa đầu, trận đấu còn chưa bắt đầu mà hắn ta đã có chút sụp đổ tuyến phòng ngự rồi. - Ta là người của Long gia!

- Người của Long gia thì có thể không đọc sách hả? Tri thức là nấc thang tiến bộ của con người đó!

- …

Long Giang rơi vào im lặng, sau đó bắt đầu triệu tập Khế Ước Linh của mình ra.

Hắn ta đã hiểu ra một điều, trò chuyện với Trần Thư chính là một loại tra tấn tinh thần!

- Thật sự không nói chuyện nữa sao?

Trần Thư mở miệng nói, thấy đối phương không để ý đến hắn nên cũng triệu hoán ra Khế Ước Linh của mình.

Đầu tiên hắn sử dụng Bán Tương Triệu Hoán, sờ lên đầu Slime rồi sau đó để nó rơi xuống đài, mà Husky thì xuất hiện trên đỉnh đầu Tiểu Hoàng.

Trên đài tỷ thí, bốn Khế Ước Linh nhìn nhau, tràn ngập chiến ý sáng rực!

Một lớp vòng bảo hộ không thể phá vỡ xuất hiện, ngăn chặn ảnh hưởng của các kỹ năng làm thương tổn đến tuyển thủ và khán giả.

Toàn trường trở nên yên lặng, tất cả đều nhìn chằm chằm đài tỷ thí.

Tuy rằng người ủng hộ Long Giang không phải quá nhiều nhưng thực lực của hắn ta cũng không thể khinh thường được!

Nếu như không có Trần Thư thì e rằng Long Giang sẽ là tuyển thủ sốt dẻo nhất hàng năm!

Chỉ thấy một Phi Long toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ vươn hai cánh ra, ánh mắt tràn ngập dục vọng chiến đấu!

Một Khế Ước Linh khác thì là một Ngân Sắc Phi Long, lớp vảy hiện lên đầy ngân quang, Huyết Mạch Đẳng Cấp của nó lộ ra cực kỳ cao quý.

- Một con cấp SS, một con siêu cấp S, đúng là không đơn giản!

Trần Thư sờ cằm, trong mắt tràn ngập vẻ ngưng trọng.

Mặc dù xếp hạng tiềm lực Khế Ước Linh của Long Giang không bằng Bạch Dương nhưng cả hai đều là Khế Ước Linh Long Hệ, có đầy đủ ưu thế trời sinh.

Đối phương tuyệt đối không thể yếu hơn Bạch Dương!

Hơn nữa cũng chưa từng đi học, điều đó có nghĩa là hắn ta được gia tộc tỉ mỉ bồi dưỡng. Loại gia tộc đẳng cấp này chắc chắn sẽ không keo kiệt tài nguyên.

- Gừ!

Trong chốc lát Ngân Sắc Phi Long thả ra kỹ năng trước, sau đó chỉ thấy có mấy khỏa hỏa cầu điên cuồng đánh tới.

- Hú!

Husky cũng không cam lòng yếu thế, phóng ra Hỏa Cầu Oanh Kích!

Rầm rầm rầm!

Kỹ năng của hai bên va chạm, đều tiêu tan trong không trung. Vậy mà lại mơ hồ có xu hướng lực lượng ngang tài ngang sức nhau.

Trần Thư biết rõ thông tin của đối phương, con Ngân Long kia cũng là Khế Ước Linh am hiểu kỹ năng nguyên tố, số lượng kỹ năng sẽ không ít hơn Husky.

- Hú!

Husky nhảy lên, chuẩn bị vào trong miệng Slime.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó chợt thấy Ngân Long gầm lên một tiếng, hai con ngươi lóng lánh kỹ năng Quang Huy.

Một vòng bảo hộ trong suốt xuất hiện xung quanh thân thể Husky, trực tiếp vây khốn nó!

Khóe miệng Long Giang hiện lên ý cười.

Nếu để cho Husky vào trong miệng Slime thì hắn ta chơi kiểu gì?

Vèo.

Trên thân thể Ngân Long cũng xuất hiện một cái vòng bảo hộ.

Hai vòng bảo hộ không màu của hai bên dường như có lực hút với nhau, thoáng một cái liền dung hợp cùng một chỗ, tạo thành một cái lồng giam khổng lồ!

Husky và Ngân Long đều bị vây ở bên trong!

- Để ta nhìn xem, rốt cuộc là Husky của ngươi mạnh hay là Ngân Long của ta mạnh!

Long Giang thản nhiên nói, trong mắt có niềm tin tất thắng.

- Kỹ năng hệ Không Gian?

Sắc mặt Trần Thư chấn động, ngoại trừ Khế Ước Linh của lão Vương ra, đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy loại kỹ năng Không Gian.

- Hú!

Husky lập tức sử dụng Phân Thân, hai con Husky cùng phóng ra kỹ năng, đánh về phía vòng bảo hộ không gian đang vây khốn bọn nó.

Rầm rầm!

Nhưng mà khi ánh sáng của kỹ năng tan biến thì vòng bảo hộ vẫn không xuất hiện dấu vết tan vỡ.

- Hoặc là để Bạch Ngân Cấp tới phá hoại hoặc là chờ đến khi kỹ năng kết thúc!

Long Giang mở miệng nhắc nhở, chỉ thấy Ngân Long gầm lên một tiếng.

Trong chốc lát, một lôi trụ màu tím xuất hiện, trực tiếp đánh vào Husky.

Hai con Husky cùng phóng ra Tử Vong Hỏa Trụ. Hai bên cũng không giữ lại gì mà bắt đầu thể hiện ra một tràng kỹ năng chói lọi!

Mà bên ngoài vòng bảo hộ, Slime và Kim Long cũng triển khai tấn công!

- Òm ọp!

Slime xuất ra Cự Đại Hóa, thân thể lập tức tăng vọt lên sáu mươi mét như một ngọn núi lớn khủng bố, trực tiếp điên cuồng đánh tới!

Gừ!

Kim Long phóng ra kỹ năng, thân thể bao trùm bởi một tầng kim giáp, cũng không hề cam lòng chịu yếu thế mà đánh đến!

Ầm!

Hai bên lập tức va chạm với nhau!

Thân thể Kim Long bay ngược ra, hoàn toàn không thể nào chống lại nguồn sức mạnh này.

Nhưng mà nó lại không có bất kỳ vết thương nào, chỉ là nội tạng có hơi khó chịu nhưng thoáng cái đã khôi phục lại.

- Hệ Phòng Ngự?

Trần Thư nhướng mày, hắn vốn cho rằng đây là một Khế Ước Linh có tính tấn công.

Hai Khế Ước Linh đều là hệ Phòng Ngự, muốn phân thắng bại thì sẽ mất rất nhiều thời gian.

Bây giờ, tiêu điểm của xung quanh đều chuyển đến phía trên Ngân Long và Husky!

Ầm!

Lúc này Tử Vong Hỏa Trụ Lv5 đã thành công chôn vùi lôi trụ của Ngân Long. Hai Hỏa Trụ vọt thẳng lên đánh vào thân thể Ngân Long.

Gừ!

Nhưng nó cũng phản ứng cực kỳ nhanh, lại phóng ra một đạo Thủy Mạc nữa!

Vèo vèo!

Chương 647: Ngươi đúng là hiểu Khế Ước Linh nhưng ngươi lại không hiểu Husky (2)

Kỹ năng vẫn tiếp tục va chạm, cuối cùng Hỏa Trụ xuyên qua Thủy Mạc, đánh tới tấp vào trên người Ngân Long lập tức khiến nó bị thương. - Ngươi gọi đây là kỹ năng Bạch Ngân?

Long Giang cau mày, uy lực của Tử Vong Hỏa Trụ kéo dài ngoài thời gian dự liệu của hắn ta.

- Liều mạng với Husky của ta, ngươi có thực lực này sao?

Sắc mặt Trần Thư bình tĩnh, chỉ thấy hai con Husky phân tán ra, ở hai bên trái phải của Ngân Long.

Vù vù!

Lại có hai đạo Cự Hình Phong Nhận cắt chém đến, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

- Gừ!

Ngân Long cũng phóng ra hai đạo Phong Nhận, muốn va chạm với nó.

Nhưng mà hai bên mới va chạm không bao lâu thì kỹ năng của Ngân Long lại bị cưỡng ép chôn vùi xuống.

Mặc dù sát thương nguyên tố của nó tương đương với Husky nhưng sự chênh lệch đẳng cấp kỹ năng thì lại được thể hiện ra!

- Dùng đẳng cấp kỹ năng đánh với ta sao? Ngươi mẹ nó bật hack à!

Sắc mặt Long Giang nghiêm túc, hắn ta chỉ mới xem video chiến đấu của Trần Thư nhưng chưa có thực chiến nên tất nhiên không thể nào đánh giá được đẳng cấp kỹ năng cụ thể.

- Không thể kéo dài được nữa!

Giao chiến kỹ năng vốn là một loại mạo hiểm, nếu tiếp tục kéo dài thì Ngân Long chắc chắn sẽ phải rời sân trước.

Gừ!

Trong chốc lát, Ngân Long gào lên một tiếng, toàn thân đều tràn ngập ngân quang nhàn nhạt, nhìn trông vô cùng thần thánh.

- Đang tụ lực?

Sắc mặt Trần Thư bình thản, chỉ thấy hai con Husky phóng ra Cuồng Sa Phi Thạch.

Khoảng mười khối cự thạch trôi nổi trong không trung, điên cuồng rơi xuống.

Rầm rầm!

Ngân quang tỏa ra ánh sáng tràn ngập trên thân thể, không ngờ lại mạnh mẽ chống cự được đợt kỹ năng này.

Ngân quang trong đôi mắt nó dần trở nên rực rỡ, chuẩn bị phóng ra kỹ năng!

- Vị trí chân thân…

Giang Thiên nhìn qua nhìn lại đánh giá hai con Husky, trong lúc nhất thời không thể nào phân biệt được đâu là chân thân.

Cho dù là dáng dấp hay kỹ năng của hai Husky đều giống y hệt nhau, làm cách nào cũng không thể phân biệt được.

Đây là một tác dụng khác của thần kỹ Phân Thân.

- Hú! Hú!

Hai con Husky nhảy qua nhảy lại, khóe miệng đều nở nụ cười tà mị.

- Dựa vào ngươi?

Cuối cùng Giang Thiên khóa chặt lại Husky ở bên trái!

Rú!

Ngân Long gầm lên một tiếng, chỉ thấy một Lôi Đình Lao Lung xuất hiện, vây quanh lại toàn bộ bên trái của Husky.

Vù vù!

Lôi Đình Lao Lung nhanh chóng thu nhỏ lại, lập tức tiếp xúc với Husky khiến nó bị trọng thương!

- Nếu như ngươi vẫn không thu về thì có khả năng Khế Ước Linh sẽ chết!

Long Giang nhắc nhở nói:

- Thiên Lôi Lao của ta có thể phong tỏa toàn bộ kỹ năng đồng cấp, hơn nữa Khế Ước Linh hệ Phòng Ngự cũng sẽ bị trọng thương! Nguyên Tố Thú của ngươi không gánh được đâu!

- Vậy ngươi cứ giết nó đi!

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười nhạt, chỉ thấy một con Husky khác không ngừng phóng ra kỹ năng, lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn.

- Hả?

Trong lòng Long Giang có dự cảm bất thường, chẳng lẽ mình nhận lầm rồi sao?

Lôi Lao lại co vào lần nữa, kỹ năng lôi đình bạo phát trực tiếp khiến thân thể Husky tan vỡ.

Nhưng ngay sau đó Husky lập tức biến mất không thấy nữa…

- Không thể nào!

Vẻ mặt Long Giang giật mình, nói:

- Ta không thể nhận lầm được!

Trần Thư nhíu mày nói:

- Ngươi có thể nhìn ra à?

Long Giang chắc chắn nói:

- Chỉ số thông minh của con còn lại rõ ràng không cao, chắc chắn là hiệu quả của kỹ năng sáng tạo!

Nếu là chủng loại Khế Ước Linh còn lại thì Long Giang đã phán đoán chính xác.

Nhưng đáng tiếc… nó lại là Husky.

Ai nói là bản thể thì nhất định sẽ thông minh hơn phân thân?

- Ngươi đúng là rất hiểu Khế Ước Linh!

Khóe miệng Trần Thư nhếch lên mang theo ý cười khó hiểu, nói:

- Nhưng ngươi lại không hiểu Husky!

- Có ý gì?

Long Giang hơi ngẩn ra, có hơi không hiểu được.

Nhưng hắn ta đã không kịp suy nghĩ lại thì chợt thấy Husky không ngừng phóng thích ra đủ loại kỹ năng.

Ngân Long lại không có một chút sức lực chống lại, trong chớp mắt đã bị đánh trọng thương.

Dựa vào Phân Thân và Trì Tục Mãnh Công, Ngân Long siêu cấp S lại không thể so sánh với Husky.

Long Giang thở dài, thu hồi Ngân Long vào trong Ngự Thú Không Gian.

Không gian lồng giam giam cầm Husky đã biến mất, nó hú lên một tiếng rồi trở lại trong miệng Slime.

Ngay khi vừa nhìn thấy cảnh này, toàn bộ khán giả đều reo hò lên.

- Husky này quá mạnh! Ngay cả rồng am hiểu kỹ năng nguyên tố cũng không phải đối thủ của nó!

- Người ngoài xã hội có khác, tàn nhẫn không nhiều lời!

- Đại Tiện Quái Thú còn chưa ra tay mà trận chiến đã sắp kết thúc rồi à?

- Ta cảm thấy hôm nay đã thấy được quán quân của năm đầu tiên là Hắc Thiết Nhị Tinh!

Trần Thư mỉm cười, bình tĩnh nói:

- Xem ra ngươi sắp thua rồi!

Bây giờ đã là hai đánh một, cho dù Kim Long có mạnh đến đâu thì vẫn không thể cứu vãn được.

Huống chi ngay cả phòng ngự của Tiểu Hoàng nó cũng không phá được.

Trận chung kết hình như đã hạ màn!

- Không thể! Long gia sẽ không thua!

Khóe miệng Long Giang cong lên nở nụ cười, trong mắt tràn ngập vẻ khó hiểu.

Gừ!

Chỉ thấy trên đài tỷ thí Kim Long gào lên một tiếng, khí thế trên thân đột nhiên tăng vọt lên.

Kim quang chói mắt bắn mạnh ra tựa như một vầng thái dương, khiến người khác không thể nhìn thẳng vào.

Chương 648: Ngả bài, ta mới là người chiến thắng

Cho dù đài tỷ thí có vòng bảo hộ bảo vệ nhưng các khán giả vẫn che mắt lại theo bản năng. Khí thế của Kim Long liên tục tăng lên, thậm chí hai mắt cũng dần nhuộm đẫm một tầng kim quang, giống như lột xác vậy.

- Mẹ nó! Đây là?

Trong gian phòng trên không trung, Liễu Phong bất ngờ đứng lên giống như nghĩ đến cái gì đó.

Quán chủ của Đấu Linh Trường cũng có vẻ mặt kinh ngạc như vậy, gật đầu mà nói:

- Là một kỹ năng Truyền Thừa!

- Má nó, đây là công khai bật hack à!

Liễu Phong ở trong phòng đã biết trước không ổn. Người thường sẽ không thể biết đến kỹ năng Truyền Thừa vì nó quá hiếm gặp.

Nếu Vương Cấp Ngự Thú Sư nguyện ý hy sinh Khế Ước Linh của mình thì có thể truyền thừa một kỹ năng cho người khác, nhưng điều kiện bắt buộc cực kỳ hà khắc. Một là hai Ngự Thú Sư phải là trực hệ, còn lại là Khế Ước Linh của bọn họ phải cùng một chủng tộc.

Hiển nhiên, kỹ năng Truyền Thừa của Long Giang đến từ trưởng bối trong nhà.

Một Vương Cấp Ngự Thú Sư trước khi chết cống hiến lần cuối cùng cho gia tộc.

Gừ!

Lúc này Kim Long đã phóng ra kỹ năng, thân thể bành trướng đến mười mét, tràn ngập uy áp đáng sợ.

Khán giả xung quanh đều kinh ngạc lớn tiếng hô lên, họ đều ý thức được chuyện này không ổn.

- Đã tiếp cận Bạch Ngân Cấp vô hạn?

Trần Thư thầm nói. Không ngờ Long Giang lại giữ lại một con át chủ bài này.

Hắn chỉ là Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh, cho dù thiên phú có mạnh đến đâu cũng không đánh được Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp.

- Có thể ép ta sử dụng một chiêu này, thật ra ngươi đã thắng!

Long Giang thở dài, nói:

- XIn lỗi, tuy là ta bật hack thì thắng cũng không vẻ vang gì nhưng ta phải giành được quán quân của năm!

Kỹ năng Truyền Thừa đến từ một Khế Ước Linh Vương Cấp, tuy rằng hắn ta không thể phát huy được toàn bộ hiệu quả nhưng cũng đủ để nghiền ép người cùng cấp.

- Ngươi nhận thua đi!

Long Giang vô cùng tự tin nói. Gia thế lớn mạnh cũng là một phần của sức mạnh.

Gừ!

Có lẽ vì để phối hợp với chủ nhân nên Kim Long bay lên trời, nhìn xuống toàn bộ khán giả, dáng vẻ nhìn xuống thế gian bằng nửa con mắt.

Thần sắc nó cao ngạo, gầm lên một tiếng tỏa ra long uy của chính mình.

Nhưng mà một giây sau đột nhiên xảy ra biến đổi!

Ầm!

Trong thoáng chốc có một thân ảnh to lớn như thuấn di, vô cùng điên cuồng đánh tới.

Hai con ngươi Kim Long co rụt lại, nhưng hoàn toàn không kịp phản ứng, lập tức bị đánh bay.

Rầm rầm!

Thân thể nó đập mạnh vào vòng bảo hộ rồi sau đó rơi xuống đất, không còn dáng vẻ uy vũ như vừa rồi nữa.

- A cái này…

Khán giả đều há hốc mồm, ngơ ngác nhìn một màn vừa rồi.

Thật sự là ngầu không quá ba giây?

- Ngươi?

Sắc mặt Long Giang cũng kinh hãi vô cùng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Slime khổng lồ đang lơ lửng ở trên không, chỉ cảm thấy nhận thức của mình bị đánh vỡ.

- Sao lại như vậy?

Khế Ước Linh to như vậy hoàn toàn không thể nào có tốc độ nhanh như thế được, thậm chí còn chạm cấp độ Hoàng Kim Cấp.

- Ngươi vẫn nên nhận thua đi!

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười khó hiểu.

Từ trước khi trận đấu bắt đầu hắn đã nhét gần nửa bình Phi Hành Dược Tề cho Slime rồi.

Phần thưởng cho chức quán quân thật sự quá lớn, cho dù phải bỏ qua võ đức thì hắn vẫn muốn có được!

- Ngả bài! Ta mới là người chiến thắng!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ngươi cùng lắm cũng chỉ được xem như một cái máy phụ trợ mà thôi!

- Ta không tin!

Hai bàn tay Long Giang nắm chặt lại, lần đầu tiên lòng tự tin bị chà đạp.

Dựa vào kỹ năng Truyền Thừa thì Ngự Thú Sư cùng cấp không thể đánh bại hắn ta được!

Gừ!

Kim Long lại bay lên trời lần nữa, sau khi phóng ra kỹ năng thì tất cả các thuộc tính của nó đều được tăng lên rất nhiều.

Nhưng mà nó vừa mới ổn định lại thân hình thì Slime khổng lồ đã cuồng bạo đánh tới, tốc độ cực nhanh, thậm chí còn tạo ra một hư ảnh thật dài màu vàng.

Ầm!

Kim Long lại bị đụng bay ra, nhưng còn chưa rơi xuống đất thì Slime khổng lồ đã xuống phía dưới trước lại húc bay nó lên.

Rầm rầm!

Trong khoảnh khắc, toàn bộ đài tỷ thí giống như khắp nơi đều là thân ảnh của Tiểu Hoàng.

Mà Kim Long lại giống như món đồ chơi, chỉ có thể bị động nhận mọi sự tàn phá!

Đối với Khế Ước Linh còn lại mà nói thì Phi Hành Dược Tề chỉ có tác dụng phụ trợ nhưng đối với Slime thì lại có thể làm nó xuất hiện biến chất.

Dựa vào hình thể to lớn, nó có thể làm trọng thương bất cứ kẻ địch nào.

Mà lực phòng ngự của bản thân cũng cực cao khiến cho nó không cần lo lắng bất kỳ lực phản chấn nào.

Giờ khắc này, Slime khổng lồ mới thật sự giống như tia chớp màu vàng!

- Gừ!

Kim Long gầm lên một tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng, một bộ dáng bị tàn phá quá độ.

- Đủ rồi!

Long Giang khẽ quát một tiếng, không cam lòng mà thu hồi Kim Long vào Ngự Thú Không Gian!

- Ngươi cũng có kỹ năng Truyền Thừa?

Ánh mắt hắn ta gắt gao nhìn chằm chằm Trần Thư, trong mắt đầy sự khó hiểu và nghi ngờ.

Theo hắn ta biết thì toàn thế giới đều không có Ngự Thú gia tộc nào họ Trần cả!

Chương 649: Kĩ năng chuyên môn: Cẩu Ảnh Mê Tung

Trần Thư cười thần bí, cũng không nói nhiều lời. Năng lực của hệ thống còn biến thái hơn nhiều kỹ năng Truyền Thừa gì đó. - Thắng rồi à? Thật sự thắng rồi?

Liễu Phong trợn tròn đôi mắt, trong mắt vẫn có chút khó tin được.

Lúc hắn ta nhìn thấy Long Giang sử dụng kỹ năng Truyền Thừa thì thật ra đã dự liệu được kết quả. Nhưng ai mà ngờ Trần Thư lại càng biến thái hơn, trực tiếp nghiền ép đối thủ!

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

- Đây quả thực là Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh sao? Tại sao ta lại cảm thấy như là Hoàng Kim Ngự Thú Sư đang giả heo ăn hổ

vậy!

- Mẹ nó, sức chiến đấu này thật không hợp lẽ thường! Ta còn chưa từng gặp qua Hắc Thiết Cấp nào biến thái như vậy!

Toàn bộ khán giả đều nổ ra tiếng reo hò như sấm, hò hét tên của tội phạm Nam Giang!

Bọn họ đã tận mắt chứng kiến một nhân vật truyền kỳ được sinh ra!

Dựa vào thực lực Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh, một đường quá quan trảm tướng(*), gần như là lấy thế càn quét, lấy được chức quán quân của năm của Đấu Linh Trường Kinh Đô!

(*) Vượt khó tiến lên.

- Lão Liễu, thật sự có gia tộc tội phạm gì đó à?

Quán chủ của Đấu Linh Trường đứng lên, trong mắt hiện đầy vẻ chấn kinh.

Hắn ta đã từng thấy qua vô số thiên tài trẻ tuổi nhưng chưa bao giờ thấy một kẻ không hợp thói thường như vậy!

- Nói thừa, ta đã nói rồi, Long gia không đủ để xem đâu.

Liễu Phong nhoẻn miệng cười, trong ánh mắt đầy sự vui vẻ.

Hắn ta tự dưng thấy tự hào vì mắt nhìn người của mình, đã nhận Trần Thư làm học sinh từ sớm.

- Vị trí hiệu trưởng không phải trở nên dễ dàng hơn nhiều rồi sao?

Chỉ cần hiệu trưởng xuống chức một cái, hai vị phó hiệu trưởng lên chức là hắn ta có thể thành phó hiệu trưởng ngay lập tức.

- Có khả năng nào là vượt qua Tần ca luôn, từ giáo sư lên hiệu trưởng luôn không?

Liễu Phong vuốt vuốt cằm, không nhịn được cười.

- Ta nói chứ lão Liễu, con mẹ ngươi đừng cười như vậy được không, trông như bị ngu ấy.

- Ờm…

Cả Đấu Linh Trường hoan hô ầm lên, tất cả mọi người đều đang gọi tên của tân vương.

- Ta thua rồi.

Tâm trạng tệ hại của Long Giang biến mất rất nhanh, hắn không muốn làm một người chỉ biết trách trời trách đất, hắn muốn cố gắng vượt lên.

- Trần Thư, ta nhớ ngươi rồi đấy. Lần sau gặp lại sợ là cả ngươi và ta đã đều là Bạch Ngân Cấp rồi, lúc đó, ta sẽ thắng.

Hắn nhẹ nhàng nói, nhìn chằm chằm vào người Trần Thư.

- Ừm.

Trần Thư gật gật đầu, quay người lại, lấy ra một cuốn sổ nhỏ, vừa viết vừa lầm bầm cái gì đó.

- Ngày 31 tháng 12, một tên vô danh tiểu tốt nào đó đã bị ta đánh bại. Đánh giá thực lực: B, có bệnh ảo tưởng nghiêm trọng: Tưởng Bạch Ngân Cấp là đánh được ta chắc.

- ??

Khóe miệng Long Giang giật giật rồi hắn ta quay người rời đi.

Việc thua cuộc không ảnh hưởng đến hắn ta nhưng những lời của Trần Thư thì lại liên tục khiến hắn không đỡ được.

- Hôm nay, chúng ta cùng chứng kiến tân vương mới xuất hiện.

Trên khóe miệng Hứa Tiểu Vũ có một nụ cười, vẻ mặt kích động vô cùng. Nàng ta không ngờ rằng Trần Thư lại giành được giải quán quân thật.

Trần Thư mỉm cười, hắn đi lên võ đài, hưởng thụ tiếng hoan hô của tất cả mọi người.

- Tiếp sau đâu, xin mời quán quân nhóm Bạch Ngân của năm, Lăng Trần xuất hiện.

Lăng Trần đi lên với mái tóc đỏ, đi đến bên cạnh Trần Thư.

- Trần Thư học đệ, xin lỗi vì chuyện hôm đó nhé.

Trần Thư cười rồi nói.

- Không sao.

Lúc này, khán giả ở đó đều hô lớn tên của tội phạm, tiếng hoan hô dành cho Lăng Trần bị đè xuống.

Lăng Trần thành danh đã lâu, là một tên quái vật của học phủ, lấy được quán quân nhóm Bạch Ngân không khiến người ta bất ngờ lắm.

Thế nhưng Trần Thư thì khác, giành được quán quân với năng khiếu của một kẻ dân thường khiến người ta phấn chấn hơn nhiều.

Lúc này, quán chủ Đấu Linh Trường xuất hiện, ban giải thưởng của năm cho hai người họ. Một trăm triệu Hoa Hạ tệ.

Trần Thư cầm tấm biển ghi một trăm triệu Hoa Hạ tệ rồi làm một bài diễn thuyết.

Chủ yếu là để quảng cáo cho bản thân, tiện thể cũng "hành hạ" đối thủ đã thua mình luôn. Đặc biệt là Bạch Dương, bị hắn nói cho nhục như cún luôn rồi.

Một tiếng sau. Trần Thư rời khỏi Đấu Linh Trường, đi ra bên ngoài.

- Tội phạm ca, ta yêu ngươi, ta muốn sinh con cho ngươi.

Vẫn có rất nhiều người hâm mộ nam ủng hộ hắn, trong ánh mắt họ đầy vẻ hưng phấn và cuồng nhiệt.

- Được rồi, được rồi.

Trần Thư chen vào đám đông, lên xe của Liễu Phong, thành công thoát khỏi đám người.

Người hâm mộ bây giờ nhiệt tình quá, chắc chắn là không chúc mừng được rồi, hắn chỉ có thể về Hoa Hạ học phủ trước rồi nói. – Trần Bì, ngươi được đấy.

Liễu Phong lái xe rời khỏi cửa Đấu Linh Trường.

- Ta nói rồi, quán quân của năm, đơn giản ấy mà.

Trần Thư cười, thực ra hắn hiểu, nếu không có Phi Hành Dược Tề vậy thì có lẽ sẽ có vấn đề rồi.

Một con Khế Ước Linh SS Bạch Ngân Cấp giả không dễ giải quyết như vậy đâu.

- Bớt đi, Slime của ngươi thế nào rồi?

Liễu Phong nhìn chằm chằm Trần Thư qua kính chiếu hậu, nói.

- Đó không phải tốc độ mà Hắc Thiết Cấp có được đâu.

- Đây là bình thường mà.

Trần Thư thấy khó hiểu, nói.

Chương 650: Là một ngày tốt để hỏa táng

– Một Khế Ước Linh cấp D có tốc độ này là bình thường mà. - Bình thường cái khỉ ấy.

Khoé miệng Liễu Phong giật giật, sắp đuổi kịp Khế Ước Linh của hắn luôn rồi.

- Thôi đi, ta cũng lười hỏi ngươi.

Hắn ta lắc đầu nói.

- Lần này ngươi kiếm bộn rồi. Nhiều tiền vậy, có cần ta giúp ngươi giữ không?

- ??

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hỏi.

- Ngươi coi ta là trẻ con à. Lúc trước ba mẹ ta đều nói với ta như vậy. Kết quả là bao năm qua đi rồi, tiền mừng tuổi mất hết rồi.

Một tiếng sau.

Trần Thư và Liễu Phong về đến học phủ.

- Sắp đến kỳ thi cuối kỳ rồi, thi cho tốt nhé.

- Ừm.

Trần Thư gật đầu, mở cửa xe ra chuẩn bị xuống xe.

- Tiền xe một nghìn hai trăm tệ.

- ??

Người Trần Thư đơ ra rồi xông ra ngoài, chạy như điên về phía ký túc xá.

- Tên tiểu tử này.

Liễu Phong lắc lắc đầu, tâm trạng hắn ta vẫn rất tốt. Hắn ta rất coi trọng tương lai của Trần Thư.

Hắn chạy như điên, an toàn về được Học Bá Lâu.

- Tiểu tử, chúc mừng người nhé.

Vương gia đang ngồi ở cửa, cười nói.

Đúng lúc này, cửa các phòng ký túc xá khác cũng đều mở toang ra, có không ít người ngó đầu ra ngoài nhìn, muốn nhìn xem Trần Thư trông thế nào.

Rất hiển nhiên, phần lớn mọi người đều đã xem trận đấu của năm ở Đấu Linh Trường.

Vì sinh viên trong học phủ đa số cũng là Hắc Thiết Cấp nên đương nhiên là họ muốn xem xem người giỏi nhất Hắc Thiết Cấp là như thế nào.

- Khiêm tốn, khiêm tốn thôi.

Trần Thư cười rồi bình tĩnh quay trở về ký túc xá của mình.

Tự dưng Trần Thư lại thành danh sau một trận đấu ở Đấu Linh Trường.

Hắn nở nụ cười, sách kĩ năng màu vàng, đó chính là kĩ năng chuyên môn của Nguyên Tố Thú.

Slime có hai kĩ năng chuyên môn, lần lượt là Vô địch áp áp áp và Thụy Mộng Sát, rất hợp với nó, hoàn toàn là được tạo ra riêng cho nó.

Bây giờ Husky cũng sắp có một kĩ năng chuyên môn của nó rồi.

Hắn gọi Husky ra rồi mở sách kĩ năng ra.

Một tia sáng màu vàng đột nhiên chiếu qua rồi đi vào trong cơ thể của Husky.

Trên màn hình của Husky có thêm một kỹ năng, Cẩu Ảnh Mê Tung.

Cẩu Ảnh Mê Tung: Mỗi khi sử dụng một kĩ năng nguyên tố thì cơ thể sẽ tự động di chuyển tức thời một khoảng. Chú ý: Phương hướng ngẫu nhiên, khoảng cách ngẫu nhiên (xa nhất không vượt quá hai trăm mét.) Có thể chọn có di chuyển tức thời hay không.

- Tên của kĩ năng này… nghe hay thật.

Trần Thư vuốt cằm, hắn bị cái tên của kĩ năng này thu hút ngay từ đầu.

Di chuyển tức thời vốn đã là một kĩ năng cao cấp, cho dù là truy sát hay là chạy trốn thì đều có tác dụng rất lớn, đa phần đều có thể nghịch chuyển tình thế.

Nếu như thời gian ngưng lại ngắn, khoảng cách di chuyển tức thời lớn thì hoàn toàn có thể coi đây là kĩ năng thần thánh đó chứ.

Cẩu Ảnh Mê Tung của Husky lần nào sử dụng kĩ năng nguyên tố cũng có thể sử dụng kỹ năng nãy, thời gian bị khựng lại sẽ càng ngày càng ngắn thôi.

Thế nhưng khuyết điểm của nó thì cũng rất rõ ràng. Hướng và khoảng cách đều là ngẫu nhiên, mọi thứ đều không xác định được.

Có lẽ thi triển một kĩ năng nguyên tố là di chuyển đến bên miệng kẻ địch luôn, hoàn toàn là tự chui đầu vào lưới.

- May mà có thể tự chọn có di chuyển tức thời hay không.

Trần Thư gật đầu, tuy rằng có tác dụng phụ, thế nhưng tác dụng của kĩ năng này cũng lợi hại đến mức đáng sợ.

Nếu gặp phải tình huống bị nhắm trúng, sử dụng thêm các kĩ năng nguyên tố là Husky có thể di chuyển tức thời, không ai có thể xác định được nó ở đâu, có thể giúp nó giữ tính mạng.

Đúng lúc này, cửa ký túc xá bị mwor ra, A Lương và Vương Tuyệt về rồi.

- Trần Bì, ngươi chưa thấy đâu.

A Lương thở phào một hơi, ngồi xuống ghế sô pha rồi nói.

- Đấu Linh Trường tối nay, ở bên ngoài cửa phải có đến hàng vạn người, họ đều muốn tìm người đấy. Bây giờ ngươi thành đại minh tinh rồi.

- Vậy thì có thể kiếm tiền rồi.

Trần Thư gật đầu, rất hài lòng với tình hình tối nay.

Giải thưởng quán quân của năm chỉ có một trăm triệu thôi, so với hai nghìn tín chỉ của học phủ thì ít quá. Thế nhưng cái danh hiệu này thì lại rất có giá trị.

Tối nay, danh tiếng của hắn đã truyền ra khắp kinh đô, thậm chí là có không ít người trên toàn quốc đã biết đến hắn.

Chỉ cần nhận đại diện cho nhãn hàng hay là phát sóng trực tuyến để bán hàng thì tiền sẽ đổ xuống như nước ấy mà.

- A Lương, lão Vương, chuẩn bị cho ta mấy cái bao tải, tiền sắp rơi từ trên trời xuống rồi.

Sau đó, Trần Thư không đi dạo trong trường nữa. Hoặc là hắn ở trong ký túc xá ôn tập, hoặc là đi chụp hình đại diện quảng cáo.

Kiếm tiền ấy mà, chẳng có gì mất mặt cả.

Tuy rằng hắn thì không xuất hiện nhưng trong trường toàn là những truyền thuyết về hắn, thậm chí còn có không ít thiên tài đưa chiến thư cho hắn.

Đáng tiếc là đều bị Trần Thư từ chối cả. Muốn khiêu chiến với hắn, vậy thì phải lấy một ngàn tín chỉ ra để cược với hắn. Nếu như không có yêu cầu thì chẳng phải là thể loại gì cũng thử thách hắn được sao?

Ngày 15 tháng 1.

- Lão Vương, hôm nay là ngày thi của khoa Thực Chiến đúng không?

Chương 651: Là một ngày tốt để hỏa táng (2)

A Lương đang rửa mặt ở ngoài ban công, quay đầu lại nói với Vương Tuyệt. - Ừm, phải may lên, đây là tiết của Liễu Phong lão sư đấy.

Vương Tuyệt rửa mặt xong, khi chuẩn bị gọi Trần Thư thì hắn ta giật mình.

- Mẹ nó chứ, Trần Bì đâu?

Trong phòng không có một ai cả. Rõ ràng, Trần Thư đã ra ngoài từ lâu rồi.

- Chẳng lẽ hôm nay hắn cũng quay quảng cáo đó chứ.

Trong lòng A Lương có dự cảm không lành. Con mẹ nó ngươi không thèm đi thi luôn hả? Đây là môn của Liễu Phong lão sư đấy, có người không sợ chết thật à.

A Lương nói.

- Mau gọi điện thoại cho hắn đi.

Vương Tuyệt gật đầu, gọi điện thoại. Kết quả là máy tắt nguồn rồi.

- Xong rồi.

Hai người họ quay ra nhìn nhau, họ đã bắt đầu cầu phúc cho Trần Thư rồi.

Lúc này, một tòa nhà văn phòng nào đó ở Kinh Đô.

- Tội phạm ca, lát nữa ngươi giới thiệu sản phẩm một chút để người hâm mộ mua thật tích cực là được.

Trần Thư gật đầu, hôm nay là lần đầu tiên hắn phát sóng trực tiếp để bản hàng, đương nhiên là có hơi kích động rồi.

Còn về việc hôm nay khoa Thực Chiến thi, hắn quên lâu rồi.

- Không thành vấn đề, kết thúc buổi phát sóng, ta muốn chia lợi nhuận đấy nhé.

Trần Thư xoa xoa tay, chỉ trong nửa tháng mà hắn đã kiếm được đến hai mươi triệu nhờ nhận quảng cáo rồi.

Trần Thư chỉnh lại quần áo một chút rồi chính thức mở phát sóng trực tiếp bán hàng.

Qua sự tuyên truyền trước đó, phòng phát sóng vừa mới mở đã có hàng vạn người ập vào rồi.

- Tội phạm ca, tội phạm ca.

- U u, cuối cùng cũng được thấy người thật rồi.

- Hai con Khế Ước Linh của ngươi là cấp D thật sao? Sao nó có thể đánh cấp S như chơi vậy, có phải là nó cắn thuốc rồi không?

Mọi người liên tục nhắn vào phần bình luận, các câu hỏi liên tục được đưa ra. Trần Thư cười cười, không trả lười câu hỏi trên màn hình mà nói luôn.

- Hôm nay chủ yếu là một giới thiệu với mọi người thuốc tăng lực của hãng Bảo Chân.

Trong tay hắn có cầm một bình thuốc, hắn nói.

- Dược Tề được phân làm hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm, đều là chuyên dùng cho những Ngự Thú Sư cấp cơ sở dùng.

- Dược Tề hôm nay giá rất ưu đãi, giảm 90%.

Trần Thư nói rất chậm rãi, giới thiệu một hồi về thông tin của Dược Tề.

Hắn quay đầu nhìn về phía màn hình của phòng phát sóng, cứ tưởng sẽ toàn là những câu kiểu như tôi muốn mua, cho tôi đặt hàng.

Thế nhưng hắn giật bắn mình, hắn thấy rất khó tin.

- Tội phạm ca, xin hỏi Dược Tề có trị được bệnh cúm không?

- Có loại quá hạn sử dụng không, nhà ta có chuột.

- Dược Tề hãng Bảo Chân có đảm bảo là hàng thật không, có bán hàng giả được không?

- Ngươi chết dùng có được không?

Ánh mắt Trần Thư tối lại, con mẹ nó toàn mấy câu khỉ gì thế này? Kịch bản không viết thế này, không phải là mọi người đều nên tranh nhau mua mới đúng sao?

Thời gian trôi đi nhưng lượng tiêu thụ ảm đạm, chỉ có hai bình thôi.

- Tội phạm ca bán thuốc, đương nhiên là ta phải ủng hộ vô điều kiện rồi.

Trần Thư không nhịn được đọc bình luận của phòng phát sóng, nói.

- Huynh đệ, ngươi ủng hộ đi chứ.

- Ta muốn ủng hộ nhưng nhà ta không có điều kiện.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, chỉ thấy trong phòng phát sóng toàn là những dòng chữ rất ngay ngắn.

- Bọn ta ủng hộ vô điều kiện.

- Bọn ta ủng hộ vô điều kiện.

Trần Thư xoa xoa trán, nhìn số người nhiều vậy mà con mẹ nó đều là người không có điều kiện.

Bận rộn cả một buổi sáng, Trần Thư đã thành công đẩy số lượng tiêu thụ lên thành hai con số.

- Tội phạm ca, hôm nay phát sóng đến đây thôi. Việc hợp tác sau này ta bàn sau nhé.

Một nhân viên của công ty đến, đưa cho hắn một tờ một trăm tệ, nsoi.

- Làm phiền tội phạm ca rồi, đây là phần của ngươi.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Chỉ có một trăm tệ thôi á?

- Đương nhiên là khoogn rồi.

Nhân viên đó cười, nói.

- Ngươi còn phải trả lại ta hai mươi bảy tệ nữa.

Trần Thư trợn tròn mắt lên, đùa hắn đấy à.

Nửa tiếng sau, Trần Thư về đến Hoa Hạ học phủ, vẻ mặt ủ rũ vô cùng. Hắn vẫn không chấp nhận được lần đầu mình phát

sóng trực tiếp bán hàng mà lại thảm hại như vậy.

- Vẫn là làm tội phạm dễ, bán hàng không phải việc mình làm được.

Trần Thư lắc đầu, vừa bước vào cổng trường, một tấm mạng nhện đã ập đến, trói chặt hắn lại.

- Mẹ nó chứ.

Trần Thư giật mình, lòng hắn nặng trĩu xuống.

Liễu Phong trông rất bình tĩnh đi tới, thế nhưng trong ánh mắt hắn ta thì lại đầy vẻ phẫn nộ.

Liễu Phong cười nói.

- Biết hôm nay là ngày gì không?

Trần Thư ngó đầu ra nói.

- Là một… ngày tốt đẹp.

- Ha ha.

Liễu Phong cười khểnh một tiếng, vác Trần Thư lên đi ra phía ngọn núi sau trường.

- Đúng là một ngày tốt để hỏa táng.

Ngọn núi sau trường.

Trần Thư cứ nhúc nhích mãi, hắn muốn thoát ra khỏi tấm mạng nhện.

Cái hố lớn bên cạnh có lửa cháy bùng bùng, khói đen bốc lên nghi ngút, nhiệt độ xung quanh đều bị hun nóng lên.

Lúc này, sắc mặt của hắn mới dần trở nên sợ hãi, hắn mở miệng một cách đầy khó khăn.

- Liễu lão sư, ta là học sinh của thầy đấy, không cần thiết phải vậy đâu chứu.

- Ngươi là học sinh đầu tiên dám bỏ buổi thi môn Thực Chiến của ta.

Chương 652: Ghế của ta, ta làm chủ

Ánh mắt Liễu Phong trông rất bình tĩnh, hắn ta nói. - Là ngươi bay quá rồi hay là Liễu Phong ta không cầm nổi dao nữa?

- Không đầu lão sư, ta có lý do mà.

Trần Thư lăn một vòng, tránh ra xa khỏi hố lửa kia, cái này đáng sợ hơn chôn sống của Thẩm Vô Song nhiều.

- Lý do? Lý do gì cơ?

Liễu Phong nhìn về phía hắn, nói.

- Tổ chức khủng bố của các ngươi sắp hành động à?

Khóe miệng Trần Thư giật giật thế nhưng hắn lại chẳng nói được gì.

Nếu để Liễu Phong biết mình vfi muốn kiếm mấy chục đồng nên trốn buổi thi Thực Chiến của hắn ta thì chắc sẽ chết khó coi lắm.

- Không có lý do sao? Cho ta địa chỉ gia đình ngươi, ta chuẩn bị gửi tro cốt.

Liễu Phong trông rất bình thản, trên khóe miệng là một nụ cười gian ác.

Trần Thư im lặng không nói gì.

Liễu Phong nói.

- Ngươi đã không nói thì thôi vậy.

Trần Thư thở phào một hơi, cứ tưởng tạm thời trốn được một kiếp rồi. Thế nhưng câu nói này của Liễu Phong lại khiến hắn như rơi xuống đáy vực vậy.

- Rắc tro cốt của ngươi lên bầu trời Hoa Hạ học phủ vậy. Đó cũng coi như là sự cống hiến duy nhất của ngươi rồi.

Trần Thư trợn tròn mắt lên, không nhịn được ai oán nói.

- Thực ra ta có nhận tham gia một buổi phát sóng trực tiếp để bán hàng nên mới quên buổi thi.

- Kiếm được bao nhiêu?

Liễu Phong nhìn hắn một lượt, đúng là chui vào hố tiền rồi.

- Bảy mươi ba.

- Bảy mươi ba vạn?

- Không có vạn.

- Ồ, bảy mươi ba, không có vạn, vậy là bảy mươi ba đồng à.

Ánh mắt của Liễu Phong kỳ lạ vô cùng, cứ như đang nhìn một kẻ thiểu năng vậy.

Trần Thư im lặng, trong lòng nghĩ thầm.

- Không phải đang khinh bỉ mình đâu, không phải là đang khinh bỉ mình đâu.

Liễu Phong cúi người xuống, nhìn Trần Thư, nhẹ nhàng nói.

- Ngươi có biết đứng đầu lớp Thực Chiến được thưởng bao nhiêu tín chỉ không?

Không đợi Trần Thư trả lời, hắn ta nói luôn.

- Hai trăm tín chỉ đấy. Nếu đổi ra thành Hoa Hạ tệ thì ít nhất là ba mươi triệu đấy.

- Ờm…

Trần Thư trợn tròn mắt lên, hắn vì bảy mươi ba đồng mà từ bỏ ba mươi triệu sao?

Hơn nữa hắn nhận quảng cáo nửa tháng nay cũng chỉ mơi kiếm được hai mươi triệu, kết quả là còn không bằng một buổi thi sao?

Bây giờ hắn hiểu thế nào gọi là trong sách có vàng rồi.

Liễu Phong nói.

- Từ chuyện này, ngươi rút ra được điều gì?

Hắn ta muốn để Trần Thư hiểu một chuyện, trở thành một Ngự Thú Sư mạnh sẽ đem lại cho hắn lợi ích mà không phải quảng cáo hay buổi phát sóng bán hàng gì đó sẽ đem lại được cho hắn.

Trần Thư suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc nsoi.

- Phí quảng cáo của ta… khá thấp?

- Đốt đi, đốt đi.

Liễu Phong đứng thẳng người lên, con nhện bên cạnh đẩy hắn xuống hố lửa luôn.

- Lão sư, ta sai rồi, ta không dám chểnh mảng học hành nữa đâu.

Trần Thư gào lên thảm thiết, hắn thậm chí còn cảm thấy phần mông mình đang bị cháy rồi.

- Thế còn được.

Liễu Phong gật đầu, thu lại mạng nhện, để Trần Thư tự do.

Hai thầy trò đi xuống núi, Liễu Phong liên tục nói hắn, không mong Trần Thư sẽ đi sai đường. Trần Thư trông rất ngoan ngoãn nghe lời.

Đúng lúc này, ánh mắt của hắn đang chú ý thấy dưới núi, có một đám người đang tụ lại.

Hai mươi bốn của của lớp Ngự Thú ba đều mặc quần áo màu đen, ngày âm u thế này mà còn che ô màu đen, trông thần bí vô cùng.

Ở phía trước, A Lương và Vương Tuyệt đang đứng thẳng cả người lên, mặt rất nghiêm túc.

- Các bạn học, chúng ta cũng tiễn Trần Thư chẳng cuối nào.

Trông A Lương rất bi thương, cứ như đang hoài niệm vậy. Hắn ta nói

- Trần Thư là một tội phạm tốt. Đáng tiếc là trời đố kỵ với anh tài, cuối cùng thì hắn cũng không chống đỡ nổi.

- Nếu có kiếp sau, ta vẫn muốn làm bạn cùng phòng của hắn.

Trong mắt A Lương có vài giọt nước mắt óng ánh, hắn ta liên tục nói về sự tích cuộc đời của Trần Thư.

Trần Thư đứng ở chỗ xa, miệng hơi há ra, trông rát ngây ngô.

Con mẹ nó ta không làm gì cả mà muốn đưa ta đi vậy sao.

Lúc này, A Lương đa xnosi xong, cả lớp tự dưng cúi người xuống, rất đều.

Cúi lần một…

Cúi lần hai…

Cúi lần ba…

- Nghi thức hôm nay đến đây thôi.

Vương Tuyệt ho một cái, nói với vẻ rất bi thương.

- Ngay mai bắt đầu bày đám giỗ, mọi người chuẩn bị sẵn tiền viếng. Ngoài ra, không ai được dùng túi để đựng rau cả.

Vừa nói xong thì một người đi tới.

- Bụp.

Vương Tuyệt bị đá bay.

- Hai ngươi có bị điên không thế?

Trên trán Trần Thư đầy ấn đường, con mẹ nó đang yên đang lành chạy đi làm tiệc giỗ cho ta?

- Ờm…

Vương Tuyệt xoa xoa mông, hắn ta nhìn thấy Trần Thư và Liễu Phong ngay.

- Bọn ta tưởng ngươi chết rồi..,

A Lương ho một tiếng, không ngờ Trần Thư lại sống lại thật.

- Chết cái khỉ gió ấy.

Trần Thư quay người lại, ánh mắt va phải tấm gỗ kia. Trên đó có viết “mộ của tội phạm Trần Thư”.

- Mẹ nó chứ, còn viết bài vị cho ta luôn rồi cơ à?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Mẹ nó còn dùng phiên âm, ai không biết còn tưởng Trung Tây kết hợp đấy.

Hắn xông lên, xông thẳng về phía Vương Tuyệt và A Lương, chuẩn bị một chọi hai.

Ba người họ loạn cả lên, Liễu Phong lắc đầu, đúng là vật tụ họp theo loài.

- Được rồi, giải tán đi, giải tán đi.

Chương 653: Vượt góc cua nhanh mới là nhanh thực sự!

Những bạn học còn lại đều rời đi, nhìn Trần Thư khỏe mạnh thế này, họ không nhịn được mà thấy hơi thất vọng. - Đợi đã, đợi chút đã.

Trần Thư lấy túi phân Urea ra đẩy lùi hai người họ luôn.

Hắn nhìn về phía mọi người, nói.

- Tuy rằng ngày mai không làm giỗ nữa nhưng mà tiến viếng thì ta hi vọng là các vị vẫn cho nhé.

Trần Thư xoa xoa tay, giải thưởng của bài thi Thực Chiến không lấy được thì đương nhiên là phải làm tiền từ những chỗ khác chứu.

Hai mươi hai người quay đầu lại, mặt ngơ ra.

Con mẹ nó không làm gì cả mà thu tiền làm cái gì?

Trần Thư hắng giọng, nghiêm túc nói.

- Đến khi các ngươi đến ăn giỗ của ta thì ta có nhận được tiền nữa đâu. Các ngươi đưa tiền viếng trước đi, sau này đến miễn phí hết.

Mọi người đều há hốc miệng ra, họ bị hành động của Trần Thư làm ngớ cả người.

Trần Thư trông rất bình thản, hắn nghĩ trong lòng.

- Giỗ của ta ta phải làm chủ chứ.

- Con mẹ nó ngươi nghèo đến điên rồi à?

Cho dù bọn họ có thể nào thì cũng không ngờ được sẽ có người mở giỗ cho mình trước thế này, đúng là phù sa không chảy ruộng ngoài mà.

- Xong rồi, tên này tẩu hỏa nhập ma rồi.

Những người còn lại đều quay ra nhìn Liễu Phong, không phải là lão sư thiêu hỏng não Trần Thư rồi đó chứ?

- Ấy, đừng đi chứ!

Thấy hết người này đến người khác lần lượt rời đi, hoàn toàn không hề để ý đến hắn.

Trần Thư vội vàng ngăn lại, nói:

- Nếu không có tiền, các ngươi cũng có thể đưa ta một ít vật liệu lãnh chúa! Ta cũng nhận học phần!

- Được rồi, vừa vừa thôi!

Liễu Phong đi tới, nói:

- Người bình thường ai có thể tổ chức tiệc cho chính mình chứ?

- Còn hai bài thi nữa, nếu ngươi còn dám không làm…

Hắn ta vỗ vai Trần Thư và nhẹ nhàng nói một câu.

Ngay khi dứt câu, Trần Thư hơi sửng sốt, lập tức hét lớn:

- Ta hứa nhất định sẽ tham gia!

Nhìn bóng lưng Liễu Phong rời đi, Vương Nguyệt và A Lương đều bu lại.

- Liễu lão sư đã nói gì với ngươi vậy?

Hai người đều hết sức tò mò, cái gì có thể làm cho tội phạm Nam Giang sợ hãi chứ?

- Hắn ta nói nếu tiếp tục không làm bài kiểm tra, hắn ta sẽ đốt hết… túi phân của ta!

- …

Hai người nhìn nhau với vẻ khó hiểu.

A Lương nói:

- Như vậy đã là gì? Ta còn tưởng chuyện gì ghê gớm lắm chứ!

- Các ngươi không hiểu được đâu!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Cho dù đốt cả hai ngươi cũng không thể đốt túi phân của ta!

- ?

Cả ba phủi bụi trên người mình rồi nhanh chóng trở về ký túc xá.

- Sao hôm nay hai người không báo cho ta biết?

Trần Thư ngồi trên ghế sô pha, hại hắn không chỉ mém chết mà còn mất đi hai trăm tín chỉ!

- Báo cái gì mà báo, ta còn không nhìn thấy bóng dáng của ngươi đâu nữa kìa!

A Lương quay đầu lại hỏi:

- Nghiêm túc nè, hôm nay kiếm được bao nhiêu tiền?

- Ta đã chuẩn bị sẵn sàng để rút khỏi làng giải trí rồi!

Trần Thư thở dài nói:

- Bên trong làng giải trí quá khắc nghiệt, e là ta không cầm cự nổi!

- Vậy là tốt rồi!

Vương Nguyệt nghiêng người nói:

- Chúng ta tạo ra một Dị Không Gian, như vậy không tốt hơn là trở thành một ngôi sao sao?

- Có lý đấy!

Trần Thư sờ lên cằm. Hiện tại ba người bọn họ đều là Hắc Thiết Cấp, cũng có thể gọi là một Ngự Thú Đoàn cỡ nhỏ.

Có một tia sáng tà ác lóe lên trong mắt hắn, hắn nói:

- Trong kỳ nghỉ đông sắp tới, hai ngươi có thời gian không?

- Có chứ!

Hai người gật đầu ngay lập tức, bọn hắn cái gì cũng thiếu, chỉ có thời gian là không thiếu.

Bây giờ năm nhất đại học có nhiều khóa trình hơn, thời gian hoạt động tự do cũng ít hơn, không thể đi săn ở Dị Không Gian, chỉ có thể đợi đến kỳ nghỉ.

- Vậy dạo gần đây hãy chú ý một chút, một Dị Không Gian cấp nguy hiểm là được!

Cả ba gật đầu một cái, quay trở lại phòng bắt đầu ôn tập.

Ngày mai và ngày kia sẽ có bài kiểm tra, sang ngày hôm sau là chính thức bắt đầu kỳ nghỉ đông.

Thời gian trôi qua, hai môn tiếp theo đã hoàn thành xuất sắc. Một trong số đó là vật liệu học, đủ loại vật liệu quý giá đều được hắn thuộc làu làu.

- Cuối cùng cũng được nghỉ rồi!

Các sinh viên năm nhất đều trông rất vui vẻ, hầu hết đều là lần đầu tiên xa nhà quá lâu nên tự nhiên rất háo hức khi được quay về nhà.

Ký túc xá 333, lầu học bá, A Lương và Vương Nguyệt đều đang thu dọn hành lý chuẩn bị trở về nhà.

Trần Thư không chút hoảng loạn, hỏi:

- A Lương, ngươi tìm được Dị Không Gian thích hợp chưa?

A Lương lắc đầu, nói:

- Ta vẫn chưa tìm được, có gì sau Tết nói tiếp đi!

- Trần Thư, ngươi không về ăn tết sao?

Vương Tuyệt quay đầu lại hỏi.

- Ngươi có bị ngốc không? Tội phạm đã bị người dân trong thành phố đưa vào trong danh sách đen từ lâu rồi.

A Lương nói:

- Trong trường hợp này, ngươi có về được không?

- Làm sao mà về được!

Trần Thư giễu cợt nói:

- Đó là do hai ngươi không thấy được ngày ta rời khỏi Nam Giang, cả thành phố đều tới để tiễn ta, khóc lóc một cách thảm thiết!

A Lương gật đầu nói:

- Có vẻ như người ở thành phố Nam Giang đều có tình thân rất cao, bọn họ đã học cách khóc để ngụy trang cho niềm vui!

- …

Chương 654: Vượt góc cua nhanh mới là nhanh thực sự! (2)

Trần Thư lắc đầu không nói nữa, kỳ thật hắn cũng cảm thấy những người tới tiễn hắn có chút kỳ lạ. Như thể muốn cười nhưng không cười được… - Ngươi thật sự không đi à?

A Lương thu dọn hành lý, kéo va li và chuẩn bị rời đi.

Trong khi A Lương lỉnh kỉnh đồ đạc thì Vương Tuyệt hoàn toản rảnh tay, có một Tiểu Điểu hệ không gian quả thực là tiện lợi hơn rất nhiều.

- Ta sẽ đợi lão Tạ và Tiểu Tinh rồi cùng trở về! Hai ngươi về trước đi!

Trần Thư nằm trên ghế sô pha ăn kem, trông rất thoải mái.

- Vậy thì tạm biệt ngươi nhé!

Hai người nói rồi quay người rời đi.

- Thế mà ta lại trở này người canh giữ cái ký túc xá này…

Trần Thư lắc đầu, cầm bằng lái trên tay mà thì thầm:

- Ta phải mua một chiếc ô tô trước đã!

Trong vòng chưa đầy một tháng, hắn đã có được bằng lái xe, nhanh hơn nhiều so với thế giới trước đây của hắn.

…

- Ta có thể lái thử chiếc xe này không?

Trần Thư đến của hàng 4S cạnh trường, chọn ngẫu nhiên một chiếc ô tô.

Giá trị của chiếc xe không quan trọng, chỉ cần có biển số của Hoa Hạ học phủ, cái nồi cũ cũng có thể trở thành cái nồi vàng.

Mười phút sau.

- Đại ca, chúng ta… không cần…lái nhanh như vậy đâu…

Nhân viên bán hàng ngồi ở ghế phụ trông có vẻ kinh hãi mà nắm chặt lấy tay cầm ghế ngồi.

- Không sao đâu!

Trần Thư cười rồi trực tiếp nhấn chân ga chạy tới bến.

- Yên tâm đi, ta đã tốt nghiệp trường dạy lái xe Cuồng Phong đó!

Đúng lúc này, một chiếc xe phía sau vượt lên trước xe hắn.

- Chết tiệt! Dám vượt mặt ta!

Trần Thư cau mày, nhấn ga một lần nữa, tận dụng khúc cua phía trước mà thành công vượt mặt chiếc xe kia.

- Vượt góc cua nhanh mới là nhanh thực sự, đường thẳng ai mà không biết tăng tốc đâu chứ?

- …

Khóe miệng nhân viên bán hàng giật giật, trong lòng hoảng hốt.

Ngươi thật sự tốt nghiệp trường lái xe sao? Thế mà lại lách góc cua vượt xe?

Lúc này, khóe miệng Trần Thư nở nụ cười, hỏi:

- Lão ca, ngươi nói xem, chúng ta sống để làm gì?

- ?

Nhân viên bán hàng hoang mang, mẹ nó giờ phút này mà ngươi lại hỏi ta câu đó!

- Ca, giá thấp nhất là hai mươi vạn? Thật sự không thể thấp hơn được đâu!

- Đây là vấn đề tiền bạc sao?

Trần Thư gật đầu một cái, nhếch miệng lên, giảm tốc độ xuống.

Lại lái xe thêm nửa giờ nữa, sắc mặt nhân viên bán hàng đã rất xấu rồi.

- Đại ca, ngươi tới đường cao tốc làm cái gì?

- Ta muốn quay lại thành phố Nam Giang một chút để làm quen với đường xá á mà!

-?

Nhân viên bán hàng giật giật khóe miệng:

- Ca, lái xa như vậy ai gọi là lái thử đâu!

Đây là lần đầu tiên hắn ta gặp một khách hàng như vậy, thế mà lại muốn ra khỏi thành phố? Đúng thật là vô lý hết sức!

Cuối cùng, sau nhiều lần thuyết phục, Trần Thư đã từ bỏ ý định đi lên đường cao tốc, hắn lại di chuyển một vòng quanh thành phố, sau đó trả tiền rồi lấy xe rời đi ngay trong ngày.

Ngay sau khi Trần Thư trở lại học phủ, hắn lập tức nhận được biển số xe của trường.

Dựa vào mị lực của tội phạm, hắn đã thành công lấy được biển số 666 của Hoa Hạ học phủ.

Biển số xe thể hiện thực lực của học phủ ở một mức độ nhất định. Thực lực của Trần Thư hiện tại rất mạnh, ít nhất có thể xếp vào top năm mươi của học phủ, nhưng vì là năm nhất đại học nên chỉ có thể lấy được biển số thấp.

Ngày 20 tháng một, Trần Thư thu dọn hành lý, đi đến trường của Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh, chuẩn bị cùng họ về nhà.

Về phần Trương Đại Lực, hắn ta muốn ở lại trường, vì hắn ta đã đoạt được giải quán quân Siêu Tân Tinh Ly, đạo sư định sẽ tập trung vào việc huấn luyện hắn ta, thậm chí còn cho rằng hắn ta được kỳ vọng sẽ giành được vinh dự cao nhất của Thực Thần!

- Lão Tạ, ngươi thật phiền phức!

Trần Thư cùng Từ Tinh Tinh đã đợi từ sớm, chỉ thấy đến trưa xe của Tạ Tố Nam mới từ từ rời khỏi cổng trường.

- Không phải do ta đâu, do trường cho nghỉ lễ muộn đó thôi!

Tạ Tố Nam mang hành lý nhét vào cốp xe rồi lên ngồi hàng ghế sau.

Hắn nói:

- Hiệu trưởng nói rằng mặc dù kỳ nghỉ đến muộn nhưng ít nhất cũng là được nghỉ lễ!

- Có thể dẹp được rồi đó!

Trần Thư lắc đầu, trực tiếp nhanh chóng lái xe đi.

- Thật ra ta có thể ra ngoài sớm hơn, nhưng phải chụp ảnh!

Tạ Tố Nam nói:

- Không còn cách nào khác, ta là ủy ban văn nghệ của lớp mà!

- ?

Từ Tinh Tinh quay đầu nói lại nhìn hắn mà nói:

- Văn nghệ? Mổ heo mà cũng có thể thành văn nghệ sao?

- Ngươi thì biết cái gì?

Tạ Tố Nam bĩu môi nói:

- Khi mới bắt đầu đi học, mọi người đều nói ta có tố chất nghệ thuật toát ra từ trong ra ngoài!

Dường như Trần Thư nghĩ đến cái gì đó, hắn nói:

- Có phải khi đó ngươi vẫn chưa cạo râu đúng không?

- Chưa, sao vậy?

- Bảo sao ai cũng nói vậy!

Trần Thư và Từ Tinh Tinh nhìn nhau, để râu quai nón như vậy sao mà không ra dáng nghệ sĩ được.

Trần Thư mở miệng nói:

- Đúng rồi, vừa nãy ngươi nói chụp ảnh là chụp cái gì vậy?

- À… ảnh lộ hàng của nữ sinh lớp ta!

Vừa nói xong, Trần Thư và Tiểu Tinh rùng mình, đồng thời nhìn hắn mà nói:

- Ngươi thật lưu manh!

Chương 655: Dám càn rỡ trên đầu tội phạm sao?

Tạ Tố Nam bình tĩnh, một chút xấu hổ cũng không có. Hai phút sau, hắn nói một cách bình tĩnh:

- Đạo lý làm người ta đều biết, hai người nhắn tin riêng cho ta xin ảnh là có ý gì hả? Ta nghĩ rằng trên xe cũng không có quá nhiều người!

- …

Trần Thư ho một cái rồi nói:

- Thật ra, ta có một người bạn!

- Bớt nói linh tinh lại đi!

Tạ Tố Nam lắc đầu, nói:

- Thôi được rồi, để ta cho các ngươi xem một chút!

Hai người bọn họ nhìn qua một lần, lập tức thay đổi sắc mặt.

Trần Thư mở miệng nói:

- Tại sao đều là nam vậy? Ngươi có nhầm không?

- Chính là nó đó!

Tạ Tố Nam bình tĩnh giải thích:

- Nữ sinh đã đi hết (*) rồi, như vậy chỉ còn lại nam thôi đúng không?

(*) câu gốc 走光 : đi hết, cũng có một nghĩa khác là lộ hàng.

- Cút đi!

Hai người đồng thời bật ngón giữa với hắn.

Sao ngươi không nói thẳng ra là nam sinh chụp hình chung luôn đi?

Cả ba cùng nhau đi về phía nam, vừa đi vừa trò chuyện rôm rả, trong và ngoài xe đều tràn ngập một bầu không khí vui vẻ.

Rạng sáng, cả ba đã trở về đến thành phố Nam Giang.

- Đúng thật là mùi vị quen thuộc!

Trần Thư mở cửa sổ xe, không nhịn được hít một hơi sâu rồi hét lên:

- Tội phạm Nam Giang đã trở về rồi đây!

Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam nhìn nhau, hắn thực sự là một phần tử khủng bố mà!

- A!

Ngay lúc này, một tiếng kêu kinh hãi vang lên.

- Hóa ra người hâm mộ ta ở khắp mọi nơi!

Trần Thư hơi giật mình, hắn không ngờ lại có người đáp lại hắn vào đêm muộn như vậy.

- Ngươi có chắc đó là người hâm mộ của ngươi không?

Tạ Tố Nam nhướng mày nói:

- Sao ta lại cảm thấy giọng nói này giống như đang cầu cứu ấy?

Vào lúc này, một lựa chọn xuất hiện trước mặt hắn.

【 Lựa chọn 1: Làm như không thấy gì và tiếp tục lái xe rời đi. Hoàn thành ban thưởng: Lực lượng Nguyên Tố Thú tăng 5% 】

【 Lựa chọn 2: Trực tiếp hạ gục kẻ thù bằng tay không! Hoàn thành ban thưởng: Thêm một kỹ năng Trùng Phong. 】

【 Lựa chọn 3: Đánh bại kẻ thù bằng Khế Ước Linh. Hoàn thành ban thưởng: đại lượng Ngự Thú Lực 】

Trần Thư không nói lời nào, trực tiếp mở cửa bước xuống xe.

Tạ Tố Nam hốt hoảng hỏi:

- Trần Bì, ngươi làm gì vậy?

- Giữa thanh thiên bạch nhật, trời cao đất sáng mà ngươi lại dám càn rỡ trước mặt tội phạm sao?

Trần Thư lôi con dao mổ heo cùng với túi phân ra xông về phía con hẻm tối phía trước.

- Đợi bọn ta với!

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh cũng nhanh chóng theo sát phía sau, chuẩn bị cứu người trước!

- Hắc hắc hắc, bọn ta tới đây

Ba người đều nở một nụ cười xấu ca, thoạt nhìn đều không ra dáng người tốt lành gì.

- Buông nam nhân đó ra!

Ba người Trần Thư chặn lối ra của con hẻm lại, sẵn sàng tàn sát bọn tội phạm ngay tại chỗ!

Tuy nhiên vẻ mặt của bọn họ đã lập tức thay đổi.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một bóng đen cao ba mét, mơ hồ có tiếng gầm thét vang lên.

Gầm!

Một quả cầu lửa bắn ra trong nháy mắt, trông cực kỳ chói mắt trong không gian tối tăm.

Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh ngây người, rõ ràng là họ chưa kịp phản ứng lại!

Ai mà có ngờ rằng sẽ có hung thú xuất hiện trong thành phố NAm Giang chứ!

- Tránh ra!

Bùm!

Trần Thư trực tiếp đá một cú đá ba trăm sáu mươi độ, đá bay cả hai người lên không trung.

Ngay khi quả cầu lửa sắp đến, không gian phía trước người hắn như vỡ ra, một đôi mắt dễ thương hiện lên.

Bùm!

Khi hỏa cầu bắn tới, Tiểu Hoàng trực tiếp há miệng nuốt chúng vào.

Ngay sau đó, Husky xuất hiện, trực tiếp tung ra mấy chiêu thức rồi đập tan nát nó thành cát bụi!

【 Hoàn thành lựa chọn, thu được đại lượng Ngự Thú Lực. 】

- Sao lại xuất hiện hung thú Hắc Thiết Cấp chứ?

Trần Thư sờ lên cằm suy nghĩ.

Đúng lúc này, Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh đi tới với ánh mắt đầy phẫn uất.

- Hai ngươi sao vậy?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, bộ dạng trông có vẻ nghi hoặc.

- Ngươi nghĩ sao?

Tạ Tố Nam hỏi:

- Ngươi đã có thể xử lý được hỏa cầu, vậy ngươi đá bọn ta bay lên làm gì?

- Đây không phải là giúp ngươi thoát khỏi nguy hiểm sao?

Trần Thư thở dài nói:

- Cũng đều là vì sự an toàn của các ngươi thôi!

- Sao ta lại cảm thấy ngươi cố tình làm như vậy!

Từ Tinh Tinh mở miệng nói, trong mắt tràn ngập vẻ hoài nghi.

Ngay lúc này, một nam sinh từ trong hẻm đi tới.

Trong một thoáng mà vẻ mặt của hắn đã trở nên phấn khích, hắn nói:

- Bà mẹ nó, ngươi có phải là tội phạm Nam Giang không?

Trần Thư hơi giật mình, nhìn qua nhìn lại để đánh giá đối phương, trong lòng cảm giác có chút thân quen.

- Ca, là ta, Vương Vũ, là internet streamer, người đầu tiên chứng kiến ngươi phối dược trong nhà vệ sinh công cộng đó!

- Hình như có chút ấn tượng!

Trần Thư nhướng mày, nhớ tới cửa hàng Dược Tề ở chợ đen đều là do đối phương nhiều lần quảng bá.

- Đêm hôm khuya khoắt ngươi ra đây làm gì?

Bây giờ trời đã hừng đông, người bình thường sẽ không ai ra đường vào giờ này cả.

Vương Vũ thở dài nói:

- Ta đi làm!

- ?

Cả ba người Trần Thư nhìn Vương Vũ một cách kỳ quái.

- Liệu sức khỏe của ngươi có thể chịu nổi không?

Trần Thư vỗ vai hắn nói:

- Nghe lời ta khuyên, sớm đổi nghề đi!

- …

Chương 656: Bệnh viện tâm thần thành phố Nam Giang

Vương Vũ hơi sửng sốt, một thoáng sau liền phản ứng lại. - Không phải, các ngươi nghĩ gì vậy hả? Ta không đổi nghề, sẽ vẫn là internet streamer!

Hắn giải thích:

- Hiện tại ngành kinh tế đang trì trệ, gần đây có tin đồn hung thú đã xuất hiện trong thành phố. Ta đây không phải là muốn mạo hiểm thử một lần sao?

Đối với người thường mà nói, nhìn thấy một hung thú còn sống là một thứ hiếm thấy, hiển nhiên sẽ có tâm lý hiếu kỳ.

Trần Thư đang định nói gì đó thì một bóng người đã chạy đến với tốc độ như bay.

- Có chuyện gì vậy?

Một tên nam tử mặc đồng phục của Trấn Linh Cục chạy tới, ánh mắt đầy cảnh giác, sẵn sàng triệu hồi Khế Ước Linh bất cứ lúc nào.

Trần Thư nhún vai nói:

- Không có chuyện gì, chỉ là một con hung thú thôi, ta đã giải quyết rồi!

- Giải quyết rồi sao?

Người của Trấn Linh cục đánh giá Trần Thư một lượt, cảm thấy có chút quen thuộc nhưng nhất thời lại không nhớ ra là ai.

Vương Vũ ở bên cạnh nhắc nhở:

- Cảnh quan, hắn là tội phạm Nam Giang đó!

- Tội phạm Nam Giang sao?

Người của Trấn Linh Cục giật mình, hắn ta lùi lại theo bản năng, nhưng sau đó liền phản ứng lại.

- Ngươi… Ngươi là Trần Thư?

- Xin chào!

Trần Thư mỉm cười đưa tay phải ra, không ngờ người trong Trấn Linh Cục cũng biết hắn.

- Xin chào! Xin chào!

Bên kia thở phào nhẹ nhõm:

- Cũng may là có ngươi, bạn học Trần Thư!

- Có gì đâu!

Trần Thư nghiêm túc cười nói:

- Hung thú này hoành hành ngang ngược ở thành phố Nam Giang, lại không trả phí bảo kê cho ta! Nó phải bị xử lý!

- Phí bảo vệ?

Vẻ mặt của nam tử trong Trấn Linh Cục trông rất lạ.

Ngươi đặt nó xuống như một chiếc ô bảo vệ cho hung thú đúng không?

- Đại ca, chuyện gì xảy ra với hung thú này vậy? Đây là trong nội thành Nam Giang mà!

Tạ Tố Nam vội vã đổi chủ đề, nếu như để cho Trần Thư tiếp tục nói, không chừng đêm nay ba người bọn họ sẽ bị giam vào tù mất!

- Chỉ là chuyện nhỏ thôi, bọn ta sẽ sớm xử lý!

Nam tử lắc đầu. hiển nhiên là không muốn nói ra.

- Dù sao gần đây cũng nên cẩn thận một chút. Nếu như phát hiện ra dấu vết của hung thú thì hãy gọi thẳng đến điện thoại của Trấn Linh Cục!

Hắn liền quay người bỏ đi, hòa vào màn đêm.

- Tội phạm ca, ta cũng đi trước đây, cái này không thể phát trực tiếp nữa rồi, hầu như mọi người đều đã rời đi!

Vương Vũ cũng quyết định rời đi, đồng thời quay lại cảm ơn ba người một lần nữa.

…

- Trần Bì, chính xác là ngươi đang nói về điều gì? Không phải thế giới sẽ loạn lên chứ?

Tạ Tố Nam mở miệng nói với ánh mắt đầy lo lắng.

- Ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Thế giới đang hòa bình thịnh vượng đấy nhé!

Trần Thư lái xe tới, nói:

- Ta nghĩ có thể có một Dị Không Gian mới được sinh ra!

Con mãnh thú kia là thuộc tính Hỏa cũng là Hắc Thiết Cấp. Khiến hắn nghĩ tới sắp xuất hiện địa hình núi lửa ở Dị Không Gian.

- Ý ngươi là hơn một năm trước?

Vẻ mặt của Từ Tinh Tinh hơi thay đổi và cũng nghĩ tới điều đó.

- Chắc là vậy, lát nữa về ta sẽ hỏi người khác xem sao.

Khóe miệng Trần Thư hiện lên một nụ cười, trong lòng không khỏi nhớ tới cảnh tượng lúc đó, khắp nơi đều có dược liệu, chẳng khác nào là nhặt được tiền.

Khi một Dị Không Gian mới được sinh ra thì đều rất nguy hiểm, nhưng rủi ro càng cao thì lợi nhuận càng cao.

Nói chung, phía chính phủ sẽ phái người của mình đến khai hoang vùng đất mới, Ngự Thú Sư dân gian không có có hội để đi vào. Hắn đến từ Hoa Hạ học phủ, tất nhiên thuộc về một nửa số thành viên chính phủ!

Trần Thư hỏi:

- Lão Tạ, ta đưa ngươi về nhà trước nha?

Tạ Tố Nam lắc đầu từ chối:

- Không cần đâu, ngươi cứ để ta ở tửu điếm đi, muộn như vậy rồi, mọi người trong nhà ta đều ngủ cả rồi.

- Cũng được, ta cũng đang tính ở tửu điếm!

Trần Thư gật đầu một cái, hắn không mang theo chìa khóa để vào nhà cũng như hắn sợ phải đánh thức ba mẹ.

- Còn ngươi thì sao, Tiểu Tinh?

- Ở tửu điếm làm gì? Đến thẳng nhà ta đi!

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Ta không có chìa khóa, để ta nói với mẹ trước một tiếng!

- Muộn như vậy rồi, không sợ làm phiền ba mẹ sao?

- Phiền gì chứ? Ba mẹ ta đều là cú đêm, ta đoàn không chừng giờ này vẫn còn thức đấy!

Nói xong, hắn mở siêu tin ra và gửi tin nhắn đi.

- Hả?

Tuy nhiên ngay khi gửi tin đi, hắn liền trợn tròn mắt, bối rối một lúc.

- Có chuyện gì vậy?

Tạ Tố Nam lại gần xem xét, khóe miệng không khỏi nở nụ cười, chỉ thấy phía trước tin nhắn có một dấu chấm than màu đỏ nổi bật.

- y…ngươi bị chặn hả?

- Chết tiệt? Gì vậy trời? Chẳng lẽ nhà ta lại trở nên giàu có lại rồi!

Từ Tinh Tinh mở to mắt, có chút bối rối. Hắn kéo lên, thấy được tin nhắn mà mẹ nhắn cho hắn hai ngày trước.

Bạn bè quá nhiều, cần dọn dẹp mạng xã hội vô bổ thường xuyên!

- ?

Từ Tinh Tinh khẽ nhếch miệng, ngay lập tức chìm vào im lặng.

- Đỉnh thật sự!

Tạ Tố Nam cười lớn tiếng, chưa bao giờ thấy qua chuyện như vậy.

- Trần Thư, thuê tửu điếm một tháng cho Tiểu Tinh luôn đi, không chừng hắn chỉ có thể đón năm mới một mình ở tửu điếm luôn đấy!

- Ai nói vậy?

Chương 657: Cơn bão táp mới đã xuất hiện

Từ Tinh Tinh đảo mắt, như thể vừa nghĩ ra điều gì đó, hắn nói:
- Ta nhớ tới một chỗ, chỗ ở không những tốt mà còn được miễn phí nữa!

- Thật không?

Trần Thư và Tạ Tố Nam đều nghi ngờ nhìn nhau.

Sau một tiếng chạy xe, ba người Trần Thư xuống xe, nhìn lên tòa nhà phía trước, chỉ thấy chính giữa viết Bệnh viện tâm thần thành phố Nam Giang!

Vù vù vù!

Cơn gió lạnh ập đến khiến ba người bọn họ rùng mình…

- Đây là chỗ ở tốt mà miễn phí ngươi nói hả?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn chỉ thích mặc quần áo bệnh viện nhưng không có nghĩa là hắn thực sự bị bệnh.

- Đúng vậy, bên trong thoải mái lắm!

Từ Tinh Tinh mở miệng nói rồi lấy ra một cái chìa khóa đưa cả hai vào bệnh viện một cách dễ dàng.

- Ngươi không có chìa khóa nhà mà lại có chìa khóa của bệnh viện tâm thần sao?

Cả hai người bị sốc một lúc!

Trần Thư cũng hơi giật mình, nhớ lại lần đầu nhìn thấy Từ Tinh Tinh. Một chàng trai nhút nhát, mặc đồng phục của bệnh viện, đang đợi xe buýt ở cổng bệnh viện.

- Thôi, đủ rồi, đừng ngạc nhiên nữa!

Từ Tinh Tinh đưa cả hai đến một tòa ký túc xá, phía trước phòng có ghi Từ Tinh Tinh, rõ ràng là phòng riêng của hắn ta.

- Ngươi thực sự không phải là bệnh nhân tâm thần đúng không?

Trần Thư và Tạ Tố Nam cùng nhau lùi lại một bước, không khỏi hoảng hốt.

Ngươi có thể không sợ hung thú, nhưng ngươi không thể không sợ bệnh nhân tâm thần!

- Hai ngươi đang nói vớ vẩn gì vậy?

- …

Hai người bọn họ đang muốn chạy trước rồi.

Từ Tinh Tinh nhún vai nói:

- Đùa chút thôi, thật ra là nhà ta quyên góp tiền hàng năm cho bệnh viện, hơn nữa ta cũng đã từng làm việc ở đây do vậy nên có phòng ký túc xá cũng là chuyện hợp lý mà.

Vừa nói hắn vừa mở cửa ký túc xá, trang trí bên trong cực kỳ xa hoa, có thể sánh ngang với Hoa Hạ học phủ.

- Nghỉ ngơi thôi! Ta buồn ngủ quá!

Từ Tinh Tinh cởi áo khoác, lộ ra bộ quần áo bệnh nhân tâm thần bên trong và trở về phòng.

- Tiểu Tinh có thật là không có vấn đề gì không?

- Bớt nói nhảm đi!

Hai người lắc đầu, rồi nhanh chóng cởi áo khoác, mặc đồng phục bệnh nhân vào.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thẩm Vô Song đang đi trên đường cùng một học sinh, trên khóe miệng của hắn ta treo nụ cười, hiển nhiên là tâm trạng vô cùng vui vẻ.

- Học sinh năm nay dễ dạy thật đấy, đều là người bình thường cả…

Trong lòng hắn ta cảm thán, chỉ có dạy Trần Thư rồi thì mới có thể biết được cái gì gọi là độ khó cấp địa ngục!

- Tiểu Vương à!

Thẩm Vô Song vỗ vai nam sinh bên cạnh rồi nói:

- Học kỳ sau phải cố gắng hơn nữa, nỗ lực để có thể thi đậu Hoa Hạ Học Phủ nhé!

- Lão sư, ta sẽ cố gắng hết sức có thể!

Vương Húc gật đầu, vẻ mặt của hắn ta bình đạm, nhưng trong mắt lại tràn đầy tự tin, tràn ngập tâm thái của một cậu thiếu niên.

Hắn ta là người đứng vị trí thứ nhất trong năm nay, nếu như có thể thuận lợi thi đậu Hoa Hạ Học Phủ thì hắn ta sẽ có thể khiến cho Nam Giang Nhị Trung càng thêm nở mày nở mặt.

- Trần Thư, học trưởng của khóa trước ngươi không chỉ có gia cảnh nghèo khó mà cấp bậc xếp hạng tiềm lực còn thấp nữa, tính cách cũng có chút vấn đề, thế nhưng hắn cũng đã thi đậu vào Hoa Hạ Học Phủ đấy thôi!

- Từ Tinh Tinh chỉ có Khế Ước Linh phụ trợ nhưng thành tích thi vào đại học cũng không thấp đâu!

- Mặc dù Tạ Tố Nam là một tên vô công rỗi nghề nhưng…

Thẩm Vô Song chậm rãi mà nói. Tuy ba người Trần Thư tra tấn hắn ta đến mức sống dở chết dở, thế nhưng hắn ta vẫn sẽ thường xuyên mang bọn họ ra xem như tấm gương tốt để giảng dạy.

- Lão sư, các học trưởng thật sự mạnh đến như vậy sao?

Vương Húc quay đầu lại nhìn hắn ta, trong mắt hiện lên vẻ tò mò, đặc biệt là vô cùng sùng bái Trần Thư.

Trong mắt Thẩm Vô Song hiện lên vẻ hoài niệm, hắn ta gật đầu rồi nói:

- Thực sự rất mạnh. Có lẽ bây giờ ba người bọn họ đều đang phất lên như diều gặp gió ở đại học rồi, tương lai rất đáng mong chờ đấy!

Hắn ta cười cười rồi nói tiếp:

- Có lẽ bây giờ bọn họ cũng sắp rời trường rồi, khi nào có cơ hội thì ta sẽ dẫn ngươi đi làm quen với bọn họ xem sao!

Đúng lúc này, ba giọng nói đồng thời vang lên.

- Thẩm lão sư!

Thẩm Vô Song và Vương Húc đều khẽ giật mình rồi cùng nhau quay đầu lại nhìn.

Một giây sau, hai người hoàn toàn rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Chỉ thấy ba nam sinh hơi mỉm cười, ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên và vui mừng đang vẫy tay chào bọn họ.

Mọi thứ đều trông có vẻ vô cùng bình thường.

Tuy nhiên, động tác trong lúc vô tình của cả ba đã làm lộ ra bộ quần áo bệnh nhân màu xanh trắng đan xen nhau đang mặc ở bên trong…

Mà tòa kiến trúc ở sau lưng của bọn họ chính là bệnh viện tâm thần thành phố Nam Giang!

Trần Thư hét lên:

- Surprise!

- À, cái này…

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, đầu óc trống rỗng, thậm chí hắn ta không thốt lên được một lời nào cả.

- Lão sư, ngươi có quen biết bọn họ không?

Vương Húc thấp giọng nói:

- Ta cảm thấy hình như trông quen quen đấy!

- Không quen! Hoàn toàn không quen biết gì bọn họ cả!

Chương 658: Cơn bão táp mới đã xuất hiện (2)

Thẩm Vô Song nuốt một ngụm nước bọt, trực tiếp dắt Vương Húc muốn chạy trước rồi nói sau. Hắn ta vừa mới khoe khoang ba người kia lợi hại như thế nào thì ngay lập tức bọn họ đã đi từ bệnh viện tâm thần ra?

- Không quen biết cái gì chứ!

Trần Thư chạy nhanh qua rồi chặn hai người bọn họ lại, khiếp sợ mà nói:

- Thẩm lão sư, ngài lại quên ta nữa rồi sao?

- A… A…

Ba vạch hắc tuyến chảy dài trên trán Thẩm Vô Song. Ngươi có biến thành tro ta cũng có thể nhận ra ngươi được đấy!

- Ngươi… Ngươi là Trần Thư học trưởng?

Vương Húc quan sát Trần Thư một cách cẩn thận, hình ảnh của hắn ngay lập tức trùng với hình ảnh thần tượng trong trí nhớ của hắn ta.

- Tiểu học đệ?

Trần Thư mỉm cười rồi gật đầu mà nói:

- Xin chào, xin chào!

Lúc này, hai người Tạ Tố Nam và Từ Tinh Tinh cũng đã chạy tới.

Thẩm Vô Song xoa đầu, mắt thấy đã trốn không thoát được nữa rồi.

Có một số người chính là kiếp nạn không thể tránh khỏi trong cuộc đời này!

- Thẩm lão sư, ngài thật sự không quen chúng ta sao?

Ba người đều quay đầu nhìn lại, tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Dựa vào biểu hiện trước đây của bọn họ thì không thể nào lại có chuyện bị người khác quên mất được mới đúng chứ nhỉ!

- Quen…

Thẩm Vô Song thở dài rồi nói:

- Nhưng có sao thì ta nói vậy, ba người các ngươi có thể sửa sang quần áo lại cho tử tế trước đã được không?

Bởi vì hành vi chạy nhanh vừa rồi mà quần áo bệnh nhân tâm thần của bọn họ đều đã bị lộ ra ngoài hết rồi…

- Học đệ, khiến ngươi chê cười rồi!

Biểu cảm của ba người bình tĩnh, sửa sang quần áo lại cho gọn gàng.

- Ta nói rốt cuộc ba người các ngươi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thẩm Vô Song nói:

- Có thể giải thích cho ta biết được không? Tại sao các ngươi lại đi ra từ bệnh viện tâm thần vậy hả!

Hắn ta vừa mới nói ba người sắp rời trường rồi, nhưng kết quả bọn họ lại xuất viện không hợp lẽ thường một chút nào, có lẽ không có ai có thể chấp nhận nổi chuyện này mất…

Vương Húc cũng hiểu ra, ánh mắt cũng trở nên vô cùng kỳ lạ.

Đây chính là niềm kiêu ngạo của Nam Giang Nhị Trung sao?

- Chủ yếu là do chúng ta có chút hoài niệm.

Từ Tinh Tinh gãi đầu rồi nói thẳng:

- Cảm giác như được về nhà vậy… Ưm ưm…

- Con mẹ nhà ngươi!

Trần Thư và Tạ Tố Nam lập tức bước lên rồi bịt chặt miệng của Từ Tinh Tinh lại.

Con mẹ nó, ngươi có biết nói tiếng người không vậy? Cái gì mà gọi là cảm giác như được về nhà cơ chứ!

Trần Thư mở miệng giải thích:

- Chủ yếu là do bọn ta không có chỗ đặt chân, tất cả đều là bị buộc mà thôi!

- Người ở Nam Giang, thân bất do kỷ…

Nhưng mà, ánh mắt của Thẩm Vô Song và Vương Húc vẫn vô cùng kỳ lạ, bọn họ đã bị lời nói của Từ Tinh Tinh khiến cho có ấn tượng chủ quan trước rồi.

- Nói thật nhé, Trần Thư, không phải ngươi bị đuổi học rồi đấy chứ!

Thẩm Vô Song đi tới, thấp giọng nói.

Thậm chí hắn ta còn nghi ngờ ngày đầu tiên Trần Thư đã không đi nhập học mà trực tiếp bị đưa đến bệnh viện tâm thần luôn.

Dù sao thì với trình độ không hợp lẽ thường của hắn thì chuyện quái gì cũng có thể xảy ra cả mà!

- Ngươi nói cái gì đấy? Bây giờ ta đã là thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ rồi đấy!

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Mọi người có thể không biết rõ tên của hiệu trưởng nhưng chắc chắn biết tội phạm Nam Giang là ai!

- Thôi dẹp đi nhé!

Thẩm Vô Song nhếch miệng, hoàn toàn không tin vào lời của Trần Thư.

- Đúng rồi, Thẩm lão sư!

Hình như Trần Thư nghĩ đến chuyện gì đó nên nhẹ giọng nói:

- Tình hình hung thú trong thành phố gần đây như thế nào rồi?

Thẩm Vô Song nghe xong lời này thì vẻ mặt khẽ thay đổi, hắn ta nhìn về phía Vương Húc rồi nói:

- Tiểu Vương, ngươi về trước đi, lão sư có chút việc phải đi giải quyết rồi!

Vương Húc gật đầu, biết điều mà bắt xe rời đi trước.

Bốn người đi tới quán cà phê “Đã Lâu Không Gặp”.

Thẩm Vô Song nhẹ giọng nói:

- Cơn bão táp mới đã xuất hiện rồi!

- ?

Vẻ mặt ba người Trần Thư hơi kỳ lạ, hỏi lại:

- Bão táp gì ở đây?

Thẩm Vô Song nói:

- Ầy… Thì là Dị Không Gian mới đấy!

- Cái của một năm trước ấy à?

Trần Thư khẽ thay đổi sắc mặt, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là thế.

- Đúng vậy, cứ tưởng ít nhất phải nửa năm nữa mới xuất hiện nhưng không ngờ lại đến sớm hơn dự kiến như thế!

Thẩm Vô Song nói tiếp:

- Bây giờ đã hình thành Không Gian Thông Đạo ổn định rồi, nằm ở giữa thành phố Nam Giang và thành phố Đại Hưng đấy, hiện tại đang tiến hành xây dựng tiểu trấn Dị Không Gian.

Tạ Tố Nam hỏi:

- Sao đột nhiên lại sớm như vậy cơ chứ?

Hắn vừa nói ra lời này thì vẻ mặt của Thẩm Vô Song lập tức trở nên vô cùng kỳ lạ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

- Nhìn ta làm cái gì chứ?

Trần Thư vô tội nhìn lại, có chút không hiểu ra sao.

- Là do hung thú cố ý hành động!

Thẩm Vô Song giải thích:

- Mỗi khi một vết nứt không gian không ổn định xuất hiện, những hung thú đều sẽ sử dụng các loại kỹ năng khác nhau để làm vết nứt trở nên lớn hơn. Mặc dù đến cuối cùng thì vết nứt cũng sẽ biến mất nhưng nó lại tăng tốc độ hợp nhất của hai không gian, dẫn đến Dị Không Gian xuất hiện sớm hơn dự kiến!

Chương 659: Con mẹ nó, đây là loại tiên đoán đỉnh cao gì thế này

– Nghi ngờ có căn cứ là đã có người nào đó khiêu khích những con hung thú trong không gian rồi! Khóe miệng Thẩm Vô Song mang theo vẻ không thể giải thích được mà nói:

- Có phải ngươi đã làm cái gì đó với những con hung thú rồi đúng không?

- Ầy…

Trần Thư hơi giật mình, hắn không ngờ vậy mà lại do chính mình gây ra chuyện này!

Không phải chỉ là ném một quả bom hạt nhân thôi sao? Bọn hung thú này lại thù dai đến mức như vậy sao?

- Ta thề là ta không làm cái gì cả!

Trần Thư giơ tay phải lên, dáng vẻ thẳng thắn vô tư.

- Đúng rồi, lão sư, bây giờ cũng đã xuất hiện thông đạo ổn định rồi, sao còn có hung thú xâm lấn nữa vậy?

Bây giờ có thông đạo xuất hiện là một chuyện tốt, ít nhất thì sẽ không tiếp tục xuất hiện các vết nứt không gian rải rác nữa.

Chỉ cần canh giữ ở Dị Không Gian thì thành thị sẽ có thể được bình yên vô sự rồi.

- Tháng trước, khi thông đạo vừa mới xuất hiện thì lập tức có một số lượng lớn hung thú xông qua!

Trong mắt Thẩm Vô Song hiện lên sự sợ hãi, hiển nhiên hắn ta đã tự mình trải qua trận chiến đó.

- May mắn là phía chính phủ đã có sự chuẩn bị từ trước, lúc đó có mười mấy Ngự Long Vệ Bạch Ngân Cấp tham chiến, cộng thêm với một đội Trấn Linh Quân hàng nghìn người, cho nên cuối cùng cũng bảo vệ được thành phố an toàn!

Hắn ta nói tiếp:

- Nhưng vẫn có một số ít hung thú đã lợi dụng sự hỗn loạn để xâm lấn Lam Tinh, nhưng không bao lâu nữa thì cũng sẽ bị

diệt hết thôi.

Ba người gật đầu, bây giờ thì bọn họ đã hiểu được tại sao lại xuất hiện hung thú rồi.

- Thẩm lão sư, nói như vậy có nghĩa là bây giờ vẫn chưa xây dựng xong căn cứ của Trấn Linh Quân sao?

Hai mắt Trần Thư lập tức sáng bừng, hắn hỏi tiếp:

- Bây giờ, Dị Không Gian vẫn chưa được khai hoang đúng không?

- Ngươi muốn làm cái gì đấy?

Vẻ mặt Thẩm Vô Song kinh ngạc, cứ như thể hắn ta đã gặp lại tên tội phạm lúc đầu vậy.

- Không phải ta đang suy nghĩ đến việc giảm bớt gánh nặng cho Ngự Long Vệ đây sao?

Trần Thư xoa hai tay vào nhau, ngay thẳng thật thà mà nói:

- Là một học sinh thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ, đương nhiên ta cũng phải chống lên ngọn cờ góp sức rồi!

- Đây có phải là suy nghĩ trong lòng ngươi không vậy?

Biểu cảm của Thẩm Vô Song trông hơi kỳ lạ, nhìn qua nhìn lại mà đánh giá Trần Thư.

- Ta nói thật đấy, hiện giờ ta cần phải rèn luyện bản thân mình!

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Đương nhiên, nhân tiện đi hái một ít dược liệu gì đó thì càng tốt…

- À ~

Thẩm Vô Song gật đầu rồi nói:

- Điều quan trọng là cái “nhân tiện” kia đúng chứ?

- Thẩm lão sư, giúp ta sắp xếp một chút đi mà!

Mặt mũi Trần Thư mang vẻ cầu xin, trong Dị Không Gian mới toàn là của cải cả đấy!

- Ngươi nói cái này với ta thì có ích gì đâu cơ chứ!

Thẩm Vô Song nhún vai rồi nói:

- Ta chỉ là một lão sư mà thôi, có quyền lực quái nào đâu!

- Ngươi không sắp xếp được sao?

Trần Thư lập tức thu lại nụ cười rồi nói:

- Vậy ngươi hỏi này hỏi kia gì mà lắm thế? Làm ta lãng phí biểu cảm nữa!

- ?

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, con mẹ nó, ngươi cũng tôn sư trọng đạo thật đấy nhỉ!

Hắn ta nghe nói Trần Thư đã đạt được quán quân hàng năm của Đấu Linh Trường Kinh Đô. Tuy hắn ta cũng không rõ Hàm Kim Lượng của danh hiệu này là như thế nào nhưng hình như hắn ta thật sự đánh không lại hắn nữa rồi.

- Được rồi, Lão Tạ, Tiểu Tinh, đã đến lúc phải đi rồi!

Trần Thư vỗ lên người rồi nói:

- Ở đây không phải chỉ toàn nói linh tinh với hắn ta sao?

- …

Thẩm Vô Song hắng giọng rồi nhẹ giọng nói:

- Nhưng ta biết ai có thể làm chủ được việc này đấy!

Hắn ta vừa nói ra lời này thì vẻ mặt của Trần Thư cứng đờ, hắn lập tức vỗ đầu mình, thay đổi thành một nụ cười.

- Vừa nãy ta mới bị biểu đệ của ta đoạt xá, ta không ăn nói linh tinh cái gì đấy chứ?

- ?

Ba người há hốc miệng, vậy mà ngươi còn có thể nói ra hai chữ “đoạt xá” nữa cơ đấy. Con mẹ nó, ngươi thật sự không hợp lẽ thường chút nào cả mà!

- Cũng may là ta không nói nhảm cái gì, nếu không thì ta ăn Tết không ngon mất thôi!

Trần Thư tỏ vẻ vô cùng áy náy, thậm chí còn bắt đầu đấm ngực dậm chân nữa chứ.

- Được rồi! Tiểu tử thối nhà ngươi!

Thẩm Vô Song lắc đầu rồi nói tiếp:

- Theo như ta biết thì một trong những tổng chỉ huy khai hoang lần này chính là lão giáo sư Diệp Thanh của thành phố Nam Giang!

Trần Thư nói:

- Phún Xạ lão… ưm… lão giáo sư?

- ?

Thẩm Vô Song trợn to hai mắt, con mẹ nó, ngươi còn dám đặt biệt hiệu cho cả Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp nữa sao?

Trong lòng Trần Thư đã hạ quyết tâm rồi, nhất định phải đi tới Dị Không Gian mới để khai hoang.

Bốn người trò chuyện một lúc lâu cho đến trưa.

Trần Thư hắng giọng rồi nói:

- Bữa trưa hôm nay chia như thế nào đây? Có thể chia kiểu AAAB được không?

Tạ Tố Nam phản ứng đầu tiên, hắn nói:

- Ta cảm thấy có thể chia kiểu AABB được đấy!

- Ta tán thành kiểu chia ABBB!

Từ Tinh Tinh cũng không cam lòng yếu thế mà nói.

Chương 660: Con mẹ nó, đây là loại tiên đoán đỉnh cao gì thế này (2)

Ánh mắt của cả ba người nhìn chằm chằm vào Thẩm Vô Song, đã ám chỉ đầy đủ và rõ ràng rồi chứ nhỉ? Thẩm Vô Song bình tĩnh mà nói:

- Chia kiểu BBBB đi!

- ?

Khóe miệng ba người giật giật, không ngờ ngươi lại muốn ăn không như thế đấy à?

- Thôi dẹp đi nhé!

Vốn dĩ mấy người Trần Thư đã chuẩn bị về nhà ăn cơm nên đương nhiên là trực tiếp giải tán tại đây.

Hắn tiễn từng người đến chỗ cần đến rồi cuối cùng mới về đến nhà.

…

- Ba mẹ!

Hắn kéo va li về tới ngôi nhà đã lâu không thấy, trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng ấm áp.

- Nhi tử! Về rồi đấy à?

Mẫu thân đã chờ sẵn từ trước, đã làm một bàn cơm trưa vô cùng phong phú rồi.

- Mau qua ăn cơm thôi nào!

Mặc dù vẻ mặt của phụ thân Trần Bình trông rất bình thường, thế nhưng trong mắt lão cũng hiện lên niềm vui không thể ngăn cản nổi.

Mẫu thân múc cho hắn một bát canh sườn bí đao rồi mở miệng nói:

- Hình như hiện giờ đang có hung thú lẻn vào, ngươi đừng có tùy tiện ra cửa đấy.

Trần Thư gật đầu, nếu thật sự để hắn đụng phải hung thú thì bên cần phải sợ hãi không phải là hắn đâu…

Nhưng hắn không phản bác lời này mà chỉ cúi đầu uống một ngụm canh trong bát, tâm trạng cảm thấy vô cùng thư thái.

Sau bữa trưa, Trần Thư trở về phòng của mình.

Hắn bật máy tính lên rồi đăng nhập vào trang web của Hoa Hạ Học Phủ.

Bây giờ mà muốn đi tới Dị Không Gian thì đương nhiên phải nâng cao thực lực thêm mới được.

Hắn đã đạt được chức quán quân hàng năm và nhận được phần thưởng là một trăm triệu Hoa Hạ tệ, cộng thêm phần thưởng hai ngàn tín chỉ cùng với số tín chỉ thắng được từ vụ đánh cược với Vu Dịch, có thể nói hắn nay đã là kẻ giàu trong những kẻ giàu rồi.

- Trước tiên phải xem dược tề cái đã!

Trần Thư sờ cằm. Hắn đã đấu với Tô Hàn và thắng được tư cách trao đổi dược tề cấp hai của đối phương.

Đối với một học sinh thì dược tề cấp hai đã là phù hợp nhất rồi.

Dược tề cấp một đều để cho lão sư và giáo sư sử dụng, hơn nữa phần lớn trong số đó còn đang trong giai đoạn thử nghiệm.

Chỉ thấy phần trung tâm của website hiện lên một đơn dược tề:

Dược tề cấp hai:

Số ID: dược tề 001, hiệu quả: Có 10% khả năng khiến huyết mạch của Khế Ước Linh xuất hiện biến dị! Giá cả: Hai ngàn tín chỉ, một tư cách trao đổi dược tề cấp hai! Lưu ý: Một người chỉ được đổi một bình!

Số ID: dược tề 002, hiệu quả: Có thể lĩnh ngộ một cách ngẫu nhiên một một kỹ năng có khả năng thích ứng cao! Giá cả: Một ngàn tín chỉ, một tư cách trao đổi dược tề cấp hai! Lưu ý: Có thể sử dụng từ Hoàng Kim Cấp trở xuống! Một người chỉ được đổi hai bình!

Số ID: dược tề 003, hiệu quả: Tăng thêm 10% toàn bộ thuộc tính của Khế Ước Linh! Giá cả: Sáu trăm tín chỉ, một tư cách trao đổi dược tề cấp hai! Lưu ý: Có thể sử dụng từ Bạch Ngân Cấp trở xuống, chỉ có thể sử dụng được một lần duy nhất!

…

Số ID: dược tề 008, hiệu quả: Tăng thêm 3% thuộc tính hệ Hỏa của Khế Ước Linh! Giá cả: Hai trăm tín chỉ! Một tư cách

trao đổi dược tề cấp hai! Lưu ý: Có thể sử dụng từ Bạch Ngân Cấp trở xuống, có thể sử dụng được năm lần!

…

Trần Thư khẽ giật mình, trong lòng cũng có chút sửng sốt.

Hắn không ngờ vậy mà loài người lại thật sự nghiên cứu ra được các loại dược tề này, hiệu quả của mỗi loại dược tề đều có chút nghịch thiên.

- Phương Tư tỷ dùng dược tề giá hai ngàn tín chỉ để hối lộ Diệp Thanh sao?

Trong mắt Trần Thư có một chút cảm động, hai ngàn tín chỉ cùng một cái tư cách trao đổi dược tề ít nhất cũng phải có giá đến ba trăm triệu đấy.

- Nhân tình này có hơi nặng rồi đây!

Trần Thư lắc đầu, yên lặng ghi tạc trong lòng.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía dược tề 001 ở trên cùng, thoáng chốc đã nhìn ra điểm quan trọng.

- Hả? Không phải huyết mạch tiến hóa mà là biến dị ư?

Hắn khẽ ngẩn người, tuy nghe qua thì hai cái khá giống nhau nhưng hiệu quả thực sự lại cách xa nhau như trời với đất vậy.

Hiệu quả của biến dị có lẽ là tiến hóa nhưng cũng có thể là dậm chân tại chỗ, thậm chí còn có thể xuất hiện tình huống huyết mạch bị thoái trào nữa là.

Không chỉ có giá trao đổi đắt đỏ mà tác dụng phụ còn lớn như vậy nữa, người bình thường thật sự sẽ không mạo hiểm đi thử cách này đâu!

- Chẳng lẽ Diệp giáo sư có một Khế Ước Linh có cấp bậc đánh giá tiềm lực thấp sao?

Trần Thư sờ cằm, hiển nhiên loại dược tề này là dành cho những Ngự Thú Sư nào muốn “liều một lần để xem xe đạp có thể biến thành mô-tô được hay không”.

- Vẫn là phần thưởng của hệ thống đáng tin hơn nhiều!

Trần Thư lắc đầu, giờ thì hắn đã biết giá trị của Huyết Mạch Tiến Hóa mà hệ thống ban thưởng lần trước là thứ mà tiền tài khó có thể so sánh được rồi.

- Đổi dược tề số ba trước đã vậy!

Trần Thư sờ cằm. Năm ngoái, món quà năm mới của Phương Tư chính là dược tề số ba này, đã bị hắn đút cho Slime ăn luôn rồi.

Bây giờ cũng vừa lúc để cải thiện thực lực của Husky.

- Không có đủ điều kiện để đổi rồi!

Trần Thư thở dài, ánh mắt có chút nóng bỏng nhìn dược tề ở bên trên.

Chương 661: Chú ý, đây không phải là một cuộc diễn tập! Đây không phải là một cuộc diễn tập

Đặc biệt là dược tề tăng lên thuộc tính nguyên tố, quả thực có thể được gọi là tiểu Chân Bảo mà. Hắn lập tức nghĩ đến một người nên nhanh tay lấy điện thoại ra gọi.

- Alo? Liễu lão sư, xin chào!

Tút tút tút ~

Khóe miệng Trần Thư giật giật, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

Cuối cùng, sau năm sáu lần cúp máy thì cuối cùng Liễu Phong cũng không dập máy nữa!

- Không phải chứ, Liễu lão sư, ngươi cúp điện thoại của ta làm cái gì?

- Một câu “Xin chào” của ngươi khiến ta cảm thấy không có chuyện gì tốt cả!

- …

Trần Thư khẽ ngẩn người. Con mẹ nó, đây là loại tiên đoán đỉnh cao gì thế này?

- Nói đi, ngươi tìm ta có chuyện gì không?

Liễu Phong bình tĩnh nói:

- Nói trước nhé, không có tiền đâu đấy!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn nói:

- Liễu lão sư, có khi nào mà ta có thể ứng trước được tài nguyên của Học Phủ không?

- Ứng trước? Ý của ngươi là gì đấy?

- Ừm… Thì là tạm thời mượn trước, ta nhất định sẽ trả lại mà, ta thề bằng cả nhân phẩm của mình đấy!

- Nói thẳng ra thì ngươi muốn dùng miễn phí tài nguyên của Học Phủ chứ gì?

Liễu Phong lập tức hiểu rõ, nhân phẩm của tội phạm thì có giá cái rắm ấy, đây chẳng phải là bánh bao thịt đánh chó, một đi không trở lại sao?

Trần Thư nói:

- Hoặc có cái gì như kiểu vay vốn sinh viên không?

- Không phải ngươi mới vừa kiếm được hai ngàn tín chỉ sao, chừng ấy vẫn không đủ cho ngươi dùng à?

- Giờ ta đang thiếu tư cách trao đổi dược tề cấp hai!

Trần Thư thở dài rồi nói:

- Không phải Học Phủ có chút biến thái rồi hay sao? Có tín chỉ thôi còn chưa đủ à mà còn phải đặc biệt thiết lập một cái gọi là tư cách trao đổi nữa chứ!

Liễu Phong nói:

- Tiểu tử ngươi nghĩ sao chứ? Phần lớn dược tề đều phải dùng máu thịt của Quân Vương Hung Thú mới tạo ra được nên sản lượng vô cùng thấp, nếu không thì đã mở rộng từ lâu rồi!

- Liễu lão sư, nói thật, ta cũng được xem như là học bá của Học Phủ, không có học bổng hay cái gì đó tương tự sao?

Trần Thư đã giành chức quán quân hàng năm của Đấu Linh Trường ngay trong lần đầu tham gia đấy.

Hơn nữa, hắn còn giành được vị trí ấy khi mới chỉ là một sinh viên năm nhất, cấp cao tầng của nhà trường không thể nào lại không chú ý đến hắn mới đúng!

- Vốn cũng đã chuẩn bị cho ngươi chút phần thưởng rồi.

Liễu Phong cười cười rồi nói:

- Nhưng tiểu tử ngươi biết điểm tổng kết cuối kỳ của mình chưa?

Trần Thư nhíu mày rồi nói:

- Có điểm nhanh như vậy rồi à? Ít nhất ta cũng phải trong top mười chứ nhỉ?

- Nếu như đếm từ dưới lên thì ngươi thật sự nằm trong top mười đấy!

- ?

Trần Thư kinh ngạc mà nói:

- Ta xếp từ dưới lên ư?

- Hầu hết các môn đều vượt sát nút sáu mươi điểm, không phải ngươi đang khống chế điểm thi đấy chứ?

Liễu Phong lắc đầu, điểm thi đại học của Trần Thư thuộc một trong những người có điểm cao nhất cả nước cơ đấy.

Bây giờ mới có năm nhất đại học mà đã tụt dốc không phanh như vậy rồi ư?

- Ừm…

Trần Thư gãi đầu, hắn thật sự đã cố gắng hết sức rồi. Không có kiến thức mà hệ thống ban thưởng nhưng hắn vẫn có thể thi qua sáu mươi điểm thì đã không tệ rồi.

- Còn những môn còn lại thì sao?

- Môn Thực Chiến ta dạy ngươi vắng thi nên không có điểm, mà kiểm tra môn Tài Liệu vậy mà con mẹ nó, ngươi lại được

max điểm nữa chứ! Ta cứ có cảm giác như thể ngươi đang nhằm vào ta ấy?

Trần Thư hơi giật mình, nhưng ngược lại cũng không kinh ngạc gì cho lắm.

Hắn làm bài môn Tài Liệu thật sự rất vừa lòng đẹp ý, thông tin về những bảo vật khác nhau cứ như đã được khắc sâu vào sâu trong lòng của hắn vậy.

- Bây giờ ngươi còn muốn học bổng nữa không?

- Ừm… Vậy thì có quỹ học bổng nào dành cho những học tra không?

- Xéo đi!

Trần Thư thở dài rồi nói tiếp:

- Còn có cách nào khác để có thể nhận được tư cách trao đổi dược tề nữa không vậy?

- Cái này à, ngược lại ta còn thừa một ít đấy!

Liễu Phong bình tĩnh nói, dược tề cấp hai không có tác dụng gì với hắn ta nên tư cách trao đổi vẫn luôn bảo lưu lại để đó.

- Liễu lão sư, ta… thay mặt cả nhà ta cảm ơn ngươi!

Giọng nói của Trần Thư có chút nghẹn ngào mà nói:

- Có thể trở thành học sinh của ngài quả thực chính là phúc ba đời nhà ta, nếu có kiếp sau…

- Dừng lại! Dừng một chút!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, mẹ nó, ngươi lại một giây nhập diễn nữa rồi đúng không?

- Ba trăm tín chỉ, không cho mặc cả!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ba trăm tín chỉ cộng với hai trăm tín cần dùng để trao đổi nữa.

Một bình Nguyên Tố Dược Tề đã có giá năm trăm tín chỉ rồi, tính theo tỷ giá trao đổi giữa các học sinh thì ít nhất cũng phải tương đương với 70 triệu Hoa Hạ tệ đấy.

- Có thể rẻ hơn một chút được hay không, ta năn nỉ ngươi mà!

Trần Thư nói tiếp:

- Lão sư, sau đó ta còn phải tham gia thi đấu Ngự Thú toàn quốc nữa đấy, ta cũng chỉ là vì cố gắng giành lấy vinh quang về cho ngươi thôi mà!

Liễu Phong suy tư trong chốc lát rồi mới nói:

- Vậy thì ta giảm giá cho ngươi được không?

Chương 662: Chú ý, đây không phải là một cuộc diễn tập! Đây không phải là một cuộc diễn tập (2)

Trong khi Trần Thư đang hưng phấn thì vẻ mặt của hắn lập tức đông cứng lại. - Hai trăm chín mươi chín tín chỉ, không thể thấp hơn được nữa!

- Như vậy thì thà rằng không giảm giá còn hơn ấy!

- Tiểu tử, ta có thể bán tư cách cho ngươi đã không tệ rồi!

Liễu Phong nói tiếp:

- Ngươi thử hỏi bất kỳ ai trong Học Phủ mà xem, không có ai sẽ bán tư cách trao đổi dược tề cho ngươi đâu.

Nhưng hắn ta còn có một câu không nói ra, đó là nếu hắn ta trực tiếp tặng quá nhiều tài nguyên thì Học Phủ sẽ ra mặt can thiệp.

Tuy Ngự Thú Sư cần số lượng tài nguyên lớn để tăng thực lực, nhưng cũng chỉ có thể tự mình giành lấy, không thể nào lại có thể vô duyên vô cớ cho không được, nếu không thì sẽ khiến cho học sinh không được rèn luyện mất.

Trần Thư thở dài, cuối cùng hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận điều kiện này.

- Ngươi đổi dược tề 008 hết luôn à?

Liễu Phong cau mày mà nói:

- Không phải hơi xa xỉ quá rồi sao?

- Không sao đâu, hiện tại ta không có chỗ nào để dùng tài nguyên cả nên chỉ có thể gia tăng ở mặt này thôi!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, đây mà là lời một con người có thể nói sao?

Nhưng hắn ta nghĩ lại thì lại thấy hình như đúng là như thế thật, Trần Thư đã nuôi nấng dược tề đến mức hoàn hảo rồi, cũng không hề thiếu các loại kỹ năng khác nhau.

Dường như bây giờ cũng không còn bao nhiêu cách để Trần Thư có thể cải thiện thêm được nữa.

Cuối cùng, Trần Thư đổi năm bình dược tề 008, tổng giá trị là hai ngàn năm trăm tín chỉ, tăng thêm 15% thuộc tính Hỏa Diễm, tương đương với việc nuốt 15 cái Hắc Thiết Chân Bảo.

Nếu thay bằng giá thị trường thì chắc chắn là Chân Bảo Hắc Thiết Cấp sẽ tiết kiệm chi phí hơn.

Nhưng vấn đề là không có ai bán cái đó ra cả!

- Lại mua thêm một cái kỹ năng hệ phòng ngự Bạch Ngân Cấp nữa vậy!

Giờ thì Trần Thư đã tiêu xài gần hết số tín chỉ của mình rồi.

Hắn chỉ còn lại có một trăm triệu Hoa Hạ tệ để có thể sắm cho Tiểu Hoàng một kỹ năng mới thôi.

Một lúc lâu sau, hắn chọn một cái kỹ năng Bạch Ngân rồi nhờ tập đoàn Thiên Hoa mua giúp.

- Ta không tiêu mất tiền, nó chỉ thay đổi thành một kiểu khác để ở bên cạnh ta mà thôi!

Trần Thư tự an ủi mình bằng vẻ mặt đau lòng.

…

Lúc này, trong phòng họp của Trấn Linh Cục.

- Các vị, kỳ nghỉ năm nay có thể sẽ bị hoãn lại đó!

Vương Càn nói:

- Bây giờ hung thú vẫn còn chưa bị tiêu diệt hết thì lại có nhiệm vụ mới sắp tới nữa rồi!

- Đại đội trưởng, nhiệm vụ gì vậy?

Vẻ mặt của Vương Càn nghiêm túc mà nói ra từng chữ:

- Tội phạm Nam Giang trở về rồi!

Những lời này vừa được nói ra thì bầu không khí trong phòng họp lập tức trở nên nặng nề.

- Chắc hẳn các vị đã hiểu rõ sự kiện nổ pháo hoa vào năm ngoái rồi!

Vương Càn nói tiếp:

- Nếu như không kịp thời khống chế được Trần Thư thì có lẽ thành phố Nam Giang đã bị nổ bay mất rồi!

- Năm nay, các ngươi nhất định phải nhìn chằm chằm vào Trần Thư cho ta! Đây là mệnh lệnh từ trên ban xuống!

- Rõ!

Mọi người cùng nhau đứng dậy rồi trầm trọng gật đầu.

- Đội một, hai Trấn Linh phụ trách sự kiện hung thú, đội ba phụ trách giám thị tội phạm, đội bốn chờ lệnh ở trong cục!

Vương Càn lại nói tiếp:

- Chú ý! Đây không phải là một cuộc diễn tập! Đây không phải là một cuộc diễn tập!

- Rõ!

…

Hai ngày trôi qua trong nháy mắt.

Phục Tô Lịch năm 982, ngày 22 tháng 1, hôm nay chính là Tết âm Lịch!

- Giao thừa rồi! Bước sang năm mới rồi!

Trên những đường phố của thành phố Nam Giang, các cửa hàng lớn đều giăng đèn kết hoa, người qua đường cười nói vui vẻ, tràn ngập không khí hài hòa của Tết Nguyên Đán.

Lúc này, Trần Thư đang ở nhà ăn bánh trôi cùng với phụ mẫu của mình, đây cũng là một phong tục ở thành phố Nam Giang.

Năm nay, Phương Tư và Trương Đại Lực đều không về nên đương nhiên ba gia đình không tụ tập bên nhau.

Trần Bình hỏi:

- Nhi tử, năm nay định ăn Tết thế nào vậy?

Đúng lúc này, trước mắt Trần Thư xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Lựa lời mà nói với phụ mẫu là ngươi sẽ đến Dị Không Gian mới xuất hiện để gây chuyện! Phần thưởng hoàn thành: Tăng thêm 10% lực phòng ngự của Slime 】

【 Phương án 2: Cắm rễ trong nhà và nằm ngửa cả ngày! Phần thưởng hoàn thành: trung lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 3: Đi săn hung thú ở phụ cận thành phố! Phần thưởng hoàn thành: Tăng thêm 5% thuộc tính Hỏa Diễm của Husky 】

【 Phương án 4: Ném Bạo Tạc Dược Tề lên trời để gửi lời chúc mừng đầu năm mới đến thành phố Nam Giang! Phần thưởng hoàn thành: Đột phá đến Hắc Thiết Cấp Tam Tinh 】

Trần Thư hơi giật mình, nhìn đi nhìn lại mà đánh giá bốn phương án.

Rõ ràng, chỉ có lựa chọn đầu tiên… và lựa chọn thứ tư là phù hợp với ý định ban đầu của hắn.

Cho dù hắn rất muốn gửi lời chúc phúc đến tất cả mọi người, nhưng xét đến yếu tố thực tế thì hắn chỉ có thể nhịn đau mà lựa chọn cái thứ nhất.

Trần Thư suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta định đi làm thêm trong kỳ nghỉ đông này!

- Cụ thể thì làm cái gì?

- Về phương diện công trình nhà gỗ, chịu trách nhiệm cải tạo địa hình không gian!

- ?

Chương 663: Hóa ra nỗi buồn của con người thực sự rất khác nhau

Hai vị phụ mẫu có chút ngây người, hiển nhiên là nghe không hiểu hắn đang nói cái gì. - Ài!

Trần Bình thở dài rồi nói:

- Nhi tử lớn rồi, nửa năm học đại học cũng không uổng công, ngay cả lời nói cũng có chiều sâu khác hẳn!

- Cái đó thì đương nhiên rồi!

Trần Thư nhếch mép cười, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy người khác khen hắn có chiều sâu đấy!

Hình như hắn nghĩ đến cái gì nên nhẹ giọng nói:

- Ba mẹ, gần đây các ngươi có cảm thấy có cái gì là lạ không?

- Không có gì cả thì phải? Sao vậy?

- Ta luôn có cảm giác ai đó đang theo dõi ta!

Trần Thư lắc đầu, có thể nói hai ngày này không dễ chịu một chút nào cả.

- Thôi bỏ đi, có lẽ là người hâm mộ của ta cũng nên.

Hắn không suy nghĩ thêm nữa, ăn cơm trưa xong thì trực tiếp đeo túi xách đi ra cửa.

- Vương di, gói cho ta chút trái cây với! Cứ lấy loại rẻ nhất là được rồi!

- …

Trần Thư xách theo một túi táo và lê rồi vội vàng rời đi.

Nửa tiếng sau, hắn đi tới một tiểu khu cũ kỹ ở thành phố Nam Giang, đây chính là nơi ở của giáo sư Diệp Thanh.

Cốc cốc cốc!

- Diệp lão, tiểu tử đến thăm ngài đây này!

Một lúc sau, Diệp Thanh mặc áo ghi lê, tay cầm quạt hương bồ mở cửa phòng ra.

Diệp Thanh cười mà nói:

- Mang quà đến là được rồi, người còn tới làm gì nữa chứ!

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, tay đưa trái cây qua.

- Cảm ơn!

Diệp Thanh cười cười mà nhận trái cây, nhưng vừa quay người là đã trực tiếp đóng cửa lại.

Rầm!

Trần Thư không chú ý, thế là mũi lập tức đụng trúng cửa.

- Con mẹ nó chứ!

Hắn kêu đau một tiếng rồi nói:

- Đại gia, ta còn chưa vào mà!

- Chờ một chút!

Bên trong truyền đến tiếng loạt soạt.

Một lúc sau, Diệp Thanh lại mở cửa ra.

- Diệp lão, ngươi làm gì vậy?

Trần Thư xoa xoa mũi, vừa đi đến phòng khách thì lập tức hiểu ra.

Chỉ thấy trên bàn trà trống trơn, không có hạt dưa hay hoa quả ăn vặt nào cả, chỉ còn lại vỏ hạt dưa vung vãi khắp nơi, rõ ràng có người vừa mới cất đồ đi.

- …

Trần Thư thở dài rồi nói:

- Đại gia, có cần làm đến mức như vậy không hả? Ta cũng có phải là cướp đâu cơ chứ!

- Ngươi không phải là cướp! Con mẹ nó, ngươi chính là tên cầm đầu bọn cướp!

Diệp Thanh vội vàng gật đầu, năm ngoái Trần Thư có tới gặp lão, kết quả là lão còn bị mất đi hai quả táo…

- …

Trần Thư lắc đầu rồi ngồi xuống trên ghế sô pha, hắn nói:

- Diệp lão, gần đây sức khỏe vẫn tốt chứ?

- Ngươi có chuyện cần nhờ ta phải không?

Diệp Thanh bắt chéo hai chân, vừa nhìn thoáng qua là đã nhận ra mục đích của Trần Thư.

- Diệp lão quả nhiên liệu sự như thần mà!

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, sau đó xoa hai tay vào nhau mà nói:

- Là như thế này, ta nghe nói hình như sắp có một Dị Không Gian mới xuất hiện…

- Đương nhiên, để cho ta nói rõ trước, chắc chắn ta không phải là vì tiền đâu!

Vẻ mặt của hắn kiên định, hắn muốn biến bản thân thành một người chính trực trước đã rồi có gì nói sau!

Diệp Thanh bình tĩnh mà gật đầu:

- Ừ, hiểu rồi, chẳng qua cũng chỉ vì tiền mà thôi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngươi đã nhìn thấu rồi vậy ta còn diễn như thế nào nữa đây?

- Nói thật, Diệp lão, bây giờ cũng đã bước sang năm mới rồi, chắc hẳn Trấn Linh Quân cũng rất nhớ nhà!

Trần Thư thở dài rồi nói tiếp:

- Hay là rút một đội Trấn Linh Quân đi, một mình ta có thể thay thế bọn họ rồi!

- Ngươi thật sự muốn đi sao?

Diệp Thanh nhướng mày mà nói:

- Đây là một Dị Không Gian cấp nguy hiểm đấy, là một nơi có Bạch Ngân Quân Vương tồn tại!

Trần Thư nghe xong lời này thì lập tức trở nên càng hưng phấn hơn…

- Diệp lão, cho ta một cơ hội đi mà! Ta sinh ra là để săn giết hung thú đấy!

Trần Thư nói:

- Thân là người đại diện duy nhất của những người trẻ tuổi đương đại, ta không thể chối từ được!

- Nếu không thì làm sao ta có thể xứng danh với thân phận của Hoa Hạ Học Phủ, làm sao để ta không phụ lòng các phụ lão Nam Giang yêu quý ta được đây!

- Rồi rồi, vừa vừa phải phải là được rồi…

Diệp Thanh xoa trán rồi nói:

- Ta còn tưởng là trời mưa nữa cơ…

- Thật ra cũng không phải là không thể làm được!

Lão sờ cằm rồi nói tiếp:

- Nhưng thành viên khai hoang Dị Không Gian đều là nhân viên chính thức, để ngươi đi thì có chút không hợp quy củ mất!

- Ta là người của Hoa Hạ Học Phủ, hơn nữa còn căn chính miêu hồng, ta không chính thức thì còn có ai có thể chính thức được nữa chứ?

- Thôi dẹp đi nhé!

Diệp Thanh nói:

- Đồng ý hai yêu cầu của ta thì sẽ cho ngươi một suất đi khai hoang!

Trần Thư buột miệng:

- Yêu cầu gì? Nếu là giết người phóng hỏa thì ta thích… Á… ta không làm!

- ?

Diệp Thanh khẽ nhếch miệng, thậm chí lão còn có suy nghĩ bắt hắn bỏ tù ngay tại hiện trường luôn cho rồi.

Một lúc lâu sau, lão hắng giọng rồi nói:

- Thứ nhất, cho ta một bình Hắc Sắc Tả Dược lớn đi! Gần đây lão tử lại cảm thấy Lam Tinh không có trọng lực nữa rồi!

- Không thành vấn đề!

Trần Thư gật đầu, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, muốn bao nhiêu Tả Dược nhãn hiệu tội phạm thì có bấy nhiêu ngay!

- Cái thứ hai thì…

Chương 664: Hóa ra nỗi buồn của con người thực sự rất khác nhau (2)

Diệp Thanh suy tư chốc lát rồi mới nhíu mày nói: - Gần đây nhảy quảng trường…

- Không thành vấn đề!

Trần Thư không hề do dự, hắn lập tức hiểu được ý nghĩ của Diệp Thanh.

- Lát nữa về ta sẽ gửi tất cả số điện thoại của các đại mụ nhảy quảng trường cho ngươi!

- Được lắm, tiểu tử, con đường thoáng chốc đã mở rộng ngay phía trước rồi đấy!

Diệp Thanh vô cùng vui mừng mà nói tiếp:

- Được rồi, vậy cứ như thế nhé!

- Đúng rồi, đừng đến đó một mình đấy. Không Gian cấp nguy hiểm thật sự không đơn giản đâu! Hơn nữa, hình như đám hung thú này còn có loại thù hận không giải thích được với con người nữa!

Trần Thư cười cười mà nói:

- Không thành vấn đề!

Ngay sau đó, hai người lại rơi vào trạng thái trầm mặc.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

- Diệp lão, đã mười hai giờ trưa rồi đấy! Không phải chúng ta nên nghĩ đến chuyện ăn cơm rồi sao?

Trần Thư ho khan một tiếng rồi khẽ nhắc nhở.

- Thời gian trôi qua nhanh như vậy sao! Vậy thì đi ngủ trưa thôi!

Diệp Thanh gật đầu rồi duỗi cái lưng mệt mỏi mà nói:

- Tiểu Trần à, vậy ta không giữ ngươi lại nữa, mùng bốn Tết ngươi tới Sí Liệt Trấn mới xây là được rồi!

- …

Vẻ mặt Trần Thư kiên định, trực tiếp ngả bài mà nói:

- Đại gia, ta muốn ăn một bữa cơm!

Diệp Thanh bày ra vẻ mặt ngượng ngùng mà nói:

- Ta cũng không có cách nào cả mà, trong nhà không có nhiều bát đũa!

- Đại gia, không sao, ta có mang theo này!

Trần Thư cười cười rồi trực tiếp lấy một chiếc bát và đôi đũa bằng bạc từ trong túi xách của mình ra.

- ?

Vẻ mặt Diệp Thanh cứng đờ, con mẹ nó ngươi còn mang bát đũa theo người nữa à? Ăn chực quen thói luôn rồi đúng không?

- Thật ra nồi trong nhà cũng có vấn đề…

- Không sao, ta có hết cả rồi!

Trần Thư trực tiếp lấy một cái nồi sắt lớn và đao mổ heo ra.

- …

Diệp Thanh lập tức bị làm cho nói không nên lời.

Cuối cùng thì trận kì kèo này lão cũng thua rồi!

- Đại gia, không phải ngài muốn ngủ trưa sao? Cứ để ta tự nấu là được rồi!

Trần Thư xách nồi niêu xoong chảo trực tiếp chạy về phía phòng bếp, hoàn toàn không coi mình là người ngoài.

Nửa tiếng sau, mặt mũi Trần Thư tràn đầy ý cười, trên bàn bày biện đủ các món ăn ngon, mùi thịt thơm nức xông thẳng vào mũi.

Không phải là do tài nấu nướng của hắn tốt mà điều quan trọng là nguyên liệu nấu ăn thật sự rất tuyệt!

- Đại gia, ta cảm thấy vẫn nên ăn ít thịt hung thú một chút, chẳng trách ngài toàn bị táo bón không thôi!

Trần Thư ăn đến mức miệng đầy mỡ, hắn đã đoán được trong nhà Diệp Thanh có nhiều loại thịt hung thú rồi mà.

- Loại thịt bò này không tệ! Vừa mềm vừa thơm, Hoàng Kim Cấp à?

- Món canh rùa đen này cũng không tệ đâu, quả thực là tươi ngon đến mức muốn bay lên luôn ấy!

- Đại gia, ngươi cũng ăn đi! Cứ tự nhiên như ở nhà là được rồi!

Diệp Thanh vẫn luôn yên lặng, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ của Trần Thư.

Hóa ra nỗi buồn của con người thực sự rất khác nhau…

Trần Thư dọn sạch trơn, ăn hết tất cả mỹ thực có trên bàn, đồng thời hắn còn rửa sạch cả nồi niêu xoong chảo nữa.

- Đại gia, những nguyên liệu này không tốt cho dạ dày của ngươi, ta sẽ giúp ngươi xử lý!

Trần Thư lại lấy một cái túi lớn màu đen ra rồi bỏ tất cả các loại thịt hung thú vào trong đó.

- Ngươi?

Vẻ mặt Diệp Thanh chấn kinh. Lão đã sống mấy chục năm rồi nhưng còn chưa từng thấy ai không biết xấu hổ đến như vậy!

- Đừng lo lắng, ta toàn dùng cái túi này để đựng đồ ăn, sạch sẽ lắm!

Trần Thư nhếch mép cười rồi gói một bao thịt lớn mang về.

Lúc hắn đeo túi xách chuẩn bị rời đi thì hình như lại nhớ ra cái gì đó.

- Đúng rồi, đại gia, túi trái cây ta mang tới…

- Ngươi biến đi!

Cuối cùng thì Diệp Thanh cũng không nhịn nổi nữa, một người trưởng thành có thể suy sụp chỉ trong một tích tắc…

Túi trái cây đó đã trở thành giọt nước tràn ly rồi!

Chỉ thấy Diệp Thanh trực tiếp đá văng tên thổ phỉ trước mặt ra ngoài.

- A ~

Cả người Trần Thư bay lên rồi té ngã trên mặt đất.

Rầm!

Diệp Thanh khóa trái cửa lại, hoàn toàn không muốn nhìn thấy Trần Thư nữa.

- Con mẹ nó chứ! Lão đầu này cũng nóng tính thật đấy, không bình tĩnh một chút nào cả…

Trần Thư xoa mặt, quay người lại thì đã lập tức lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho mấy người A Lương.

- Đã chốt được Dị Không Gian, mùng ba Tết tập hợp ở thành phố Nam Giang!

- Đúng rồi, thông báo quan trọng: Nhớ mang theo đặc sản địa phương!

…

Mùng ba Tết, nhà ga thành phố Nam Giang.

- Đây chính là thành phố Nam Giang đã bồi dưỡng ra tội phạm sao?

Một nam sinh mặc áo lông màu đen, đằng sau có viết ba chữ to “Toàn Năng Vương”!

- Quả nhiên là không tầm thường, thậm chí ta còn có thể ngửi được mùi tội phạm phảng phất trong không khí nữa này!

Một nam sinh cao gầy khác mặc áo khoác, đeo kính râm đang không ngừng ngửi mùi xung quanh.

Hai người này chính là A Lương và Vương Tuyệt!

- Bùm bùm bùm!

Một tiếng máy móc gầm rú truyền đến, chỉ thấy một chiếc xe con màu đen đang lao tới với tốc độ cực cao.

Vẻ mặt của Trần Thư bình đạm, trực tiếp xoay vô lăng làm một cú ngoặt xinh đẹp!

- Con mẹ nó chứ! Đẹp trai quá đi!

Chương 665: Tổ năm người không hợp lẽ thường tập hợp

Những người qua đường xung quanh lần lượt tránh ra rồi nhìn chằm chằm vào biển số xe, vậy mà lại là biển số xe hiếm có của Hoa Hạ Học Phủ! Trần Thư cười nhạt, trong nháy mắt chiếc xe lại rẽ ngoặt.

Rầm!

Chiếc lốp bên phải của chiếc ô tô bị kẹt thẳng vào rãnh thoát nước…

- Xùy…

Những người qua đường xung quanh nhao nhao cười nhạo, không ngờ lại lật xe nhanh đến mức như vậy!

- Ta còn thật sự nghĩ ngươi là thần xe luôn đấy! Lợi dụng mương thoát nước để bẻ cua đúng không…

Hai người Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam quay đầu nhìn lại, lần lượt làm ra cử chỉ tay khinh bỉ!

- Sơ sót! Chỉ là sơ sót tí mà thôi!

Trần Thư bình tĩnh xuống xe, ánh mắt nhìn về phía hai nam sinh đứng trước cửa nhà ga.

A Lương nói:

- Trần Bì, mới mấy ngày không gặp mà đã ra vẻ như vậy rồi sao?

Vương Tuyệt bổ sung:

- Cái gì mà gọi là mới mấy ngày không gặp cơ chứ, hắn vẫn luôn ra vẻ như vậy mà…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật rồi nói:

- Mau qua giúp một tay đi!

Năm người cùng dùng sức rồi trực tiếp nhấc ô tô ra ngoài.

- Ta nói này Trần Thư, ngươi bảo chúng ta tới thành phố Nam Giang làm cái gì đấy? Quanh đây cũng không có Dị Không Gian cấp nguy hiểm nào cả mà!

Cả nhóm rời khỏi nhà ga rồi tiến về khu vực trung tâm của thành phố Nam Giang.

- Dị Không Gian có mức nguy hiểm bình thường không có gì khó khăn cả, những nơi đó hoàn toàn không phù hợp với thân phận của chúng ta!

Trần Thư nhếch mép cười rồi nhẹ giọng nói:

- Ta tìm thấy một Dị Không Gian mới được sinh ra, hơn nữa nơi đó còn chưa được khai hoang nữa kìa!

- Thật sao?

Vương Tuyệt và A Lương lập tức nhích lại gần, đôi mắt của bọn họ rực sáng.

- Ngày mai chính thức khởi hành!

Trần Thư đưa một phần tài liệu cho hai người rồi nói:

- Đây là tài liệu nội bộ mà ta nhận được!

A Lương và Vương Tuyệt lập tức tranh nhau xem.

- Dị Không Gian: Sí Liệt Hỏa Sơn.

- Đẳng cấp: Cấp nguy hiểm.

- Hung thú sinh sống: Song Đầu Liệt Diễm Khuyển, Phần Hỏa Cự Tích, Hỏa Báo… (đánh giá sơ bộ)

- Bảo vật không gian: Hỏa Linh Hoa, Liệt Hỏa Quả Thực, Sí Viêm Đằng… (đánh giá sơ bộ)

- Quân Vương Hung Thú: Không xác định! Nghi là thuộc tính Hỏa, mang theo Chân Bảo có liên quan!

- Những điều cần chú ý: Môi trường bên trong khắc nghiệt, nhiệt độ nóng nực, tất cả các ngọn núi lửa đều có khả năng phun trào! Không có Khế Ước Linh hệ phi hành thì không được phép đi vào trong!

- Lịch sử của Dị Không Gian: Xuất hiện vào Phục Tô Lịch năm 982…

Hai người liên tục xem qua các loại thông tin khác nhau, mặc dù cực kỳ không đầy đủ nhưng ít nhất vẫn có phần hữu ích.

- Chúng ta sắp phát tài rồi!

A Lương nắm chặt hai tay lại, lộ ra vẻ hơi kích động.

Năm người thảo luận một hồi, trong mắt đều lộ ra vẻ tham lam, bọn họ hận không thể dọn sạch Sí Liệt Hỏa Sơn luôn…

…

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy người Trần Thư đã thu dọn xong hết tất cả mọi thứ, tinh thần phấn chấn mà đi đến Sí Liệt Trấn.

Sí Liệt Trấn nằm trên một vùng núi cằn cỗi giữa thành phố Đại Hưng và thành phố Nam Giang, trước đây thậm chí còn không có lấy một bóng người qua lại.

Nhưng bây giờ đã có Không Gian Thông Đạo xuất hiện, có lẽ không bao lâu nữa thì một thị trấn phồn hoa sẽ được ra đời.

- Cuối cùng cũng đến nơi rồi!

Sau một buổi sáng lái xe, cuối cùng thì Trần Thư cũng đã đi đến đầu Sí Liệt Trấn.

- Ai đó?

Một người lính mặc quân phục tiến lên, trong mắt tràn ngập cảnh giác.

Hiện nay, thị trấn vẫn chưa được chính thức mở cửa, những người không phận sự đều không được phép tiến vào.

- Thành phố Nam Giang, Trần Thư!

Trần Thư lấy thẻ căn cước của mình ra rồi đưa cho binh sĩ.

- Người mà Diệp giáo sư đề cử sao?

Binh sĩ trả thẻ căn cước cho hắn rồi tránh đường.

Mấy người Trần Thư đi đến khách điếm duy nhất trong thị trấn.

- Phiền ngươi làm thủ tục để chúng ta vào ở với!

Nhân viên lễ tân mỉm cười nhận lấy thẻ căn cước, sau khi nhìn qua nhìn lại đánh giá năm người xong thì mở miệng hỏi:

- Năm người các ngươi ở chung một phòng sao?

Trần Thư nói:

- Vui lòng giải quyết nhanh lên chút!

Nhân viên lễ tân vẫn giữ nguyên vẻ mặt kỳ lạ mà nói:

- Không phải đấy chứ, năm tên đại nam nhân các ngươi ở chung một phòng sao?

Những lời này vừa được nói ra thì bốn người còn lại đều cảm thấy có chút kỳ quặc, bọn họ cùng nhau nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

Dường như không khí cũng lập tức trở nên nóng bỏng…

Trần Thư nói:

- Khách điếm nhà ngươi đắt như vậy, có thể đặt trước một phòng cũng đã không tệ rồi!

Mặc dù bây giờ tiểu trấn không có những người không phận sự, nhưng các nhân viên từ các doanh nghiệp lớn khác nhau vẫn được phép tiến vào.

Bọn họ mua cửa hàng nên đương nhiên cũng muốn quy hoạch trước, điều này cũng khiến khách điếm duy nhất trong thị trấn trở nên chật cứng.

Cuối cùng thì năm người Trần Thư cũng đã nhận phòng khách điếm thành công.

- Đương nhiên không phải do ta keo kiệt đâu!

Trần Thư giải thích:

- Chủ yếu là bởi vì tối nay chúng ta phải thảo luận chiến thuật nữa nên mới vậy!

Bốn người gật đầu, tỏ vẻ ta biết rồi.

Cả một đêm bình yên không có chuyện gì xảy ra…

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng hơn một chút.

Chương 666: Tổ năm người không hợp lẽ thường tập hợp (2)

Chỗ sâu trong tiểu trấn vẫn còn đang được bao phủ bởi làn sương mù trắng, đó chính là nơi Không Gian Thông Đạo tồn tại. Nhóm Trần Thư đi thẳng đến chỗ sâu của tiểu trấn, bọn họ còn chưa tới gần thì đã bị Trấn Linh Quân ngăn lại.

Sau rất nhiều lần kiểm tra thì bọn họ mới thành công tiến vào trong đó.

Mặc dù trong tiểu trấn có những người tới từ các doanh nghiệp lớn, nhưng chỗ Không Gian Thông Đạo này lại chỉ có Trấn Linh Quân ở đây, mấy người Trần Thư xem như là một ngoại lệ.

- Hành động khai hoang hôm nay chính thức bắt đầu!

Diệp Thanh Hoàng Kim Cấp đi tới trước cửa thông đạo, nhìn về phía Trấn Linh Quân đang đứng trong sương trắng.

Khi lão dứt lời thì các đội của Trấn Linh Quân lần lượt đi vào Dị Không Gian mới.

Mà ở đầu kia của không gian cũng có một tổng tư lệnh chỉ huy: người mạnh nhất của thành phố Đại Hưng.

- Chú ý chừng mực đấy!

Diệp Thanh nhìn về phía mấy người Trần Thư sắp tiến vào không gian.

- Diệp lão cứ yên tâm đi!

Năm người Trần Thư cùng nhau cười, đôi mắt của bọn họ đều sáng rực lên…

- Sao đột nhiên ta lại có linh cảm không lành thế nhỉ!

Diệp Thanh nhíu mày, mắt phải thế mà lại nhịn không được mà giật giật.

…

Hơi thở nóng rực xông thẳng vào mặt, kèm theo đó là loáng thoáng tiếng gầm thét của các hung thú.

- Đây chính là Sí Liệt Hỏa Sơn sao?

Mấy người A Lương nhìn về phía không gian nơi xa, chỉ thấy những đỉnh núi trơ trụi nhấp nhô, trên đó chỉ có thảm thực vật hệ Hỏa thưa thớt bao trùm lên.

Hơi thở vô cùng nóng bỏng đang liên tục phun ra từ các đỉnh núi, cả bầu trời cũng như được nổi bật vì một màu đỏ rực.

Mà xung quanh năm người lại có rất nhiều Trấn Linh Quân mang vẻ mặt bình tĩnh đứng đấy, ít nhất cũng phải có mấy nghìn người ở đây.

Nhiệm vụ của bọn họ chỉ có một mà thôi: Đánh đuổi hung thú, xây dựng căn cứ mới của Trấn Linh Quân!

- Hành động theo lệnh của các đội trưởng! Xuất phát!

Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp của thành phố Đại Hưng lên tiếng, người này không đi theo mọi người mà tọa trấn ở cửa Không Gian Thông Đạo.

- Ha!

Trấn Linh Quân đồng thanh hét lên, khí thế vô cùng hùng vĩ, thậm chí còn át luôn cả âm thanh gầm thét của hung thú.

Toàn bộ Trấn Linh Quân triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra, đồng thời cởi bỏ áo khoác nặng nề trên người xuống.

Những mảnh quần áo chống nóng màu đỏ lần lượt xuất hiện, thứ này cho phép bọn họ có thể bỏ qua môi trường khắc nghiệt ở đây.

- Ha!

Mấy người Trần Thư cũng hét lớn, thậm chí bọn họ còn nắm chặt hai tay cứ như thể sắp biến hình đến nơi vậy…

- A, cái này…

Mọi người trong Trấn Linh Quân cùng nhau nhìn lại, đây là nhân sĩ không hợp lẽ thường từ chỗ nào tới vậy?

Một giây sau, chuyện khiến cho tất cả mọi người phải kinh ngạc đã xảy ra!

Chỉ thấy năm người Trần Thư đồng loạt cởi áo lông đang mặc trên người, động tác hoàn toàn nhất trí!

Vì một động tác này mà bọn họ đã phải tập luyện mất nguyên một đêm!

Lúc này, áo lông đã được cởi ra, lộ ra bộ quần áo bệnh nhân tâm thần chỉnh tề ở bên dưới…

Tất cả binh lính của Trấn Linh Quân đều há hốc miệng, dáng vẻ ngẩn ra.

Mặc dù đồng phục của bệnh nhân mang màu xanh trắng nhẹ nhàng, nhưng trong mắt mỗi người ở đây nó lại vô cùng chói mắt, thậm chí không thể nào nhìn thẳng nổi.

Năm người lập tức trở thành những chàng trai nổi bật nhất nơi này!

- Không phải, rốt cuộc những hàng hóa này đào móc ở đâu ra đây?

Trấn Linh Quân liếc nhìn nhau.

Kẻ tâm thần lưu lạc vào Dị Không Gian? Tác phẩm khoa học viễn tưởng đồ sộ nào đây?

- Được rồi! Xuất phát thôi!

Các đội trưởng giả vờ bình tĩnh, dẫn dắt đội của mình rời khỏi nơi này.

Nếu như ở lại lâu hơn nữa, quân đội sẽ rối loạn mất thôi!

- Lão Diệp đặc biệt phái người đến để chọc cười sao?

Nam nhân mạnh nhất thành phố Đại Hưng sờ lên cằm, ánh mắt hắn ta trở nên rất kỳ lạ.

- Đi thôi!

Đám người Trần Thư vô cùng bình tĩnh, bọn họ sớm đã đoán trước được tình hình hiện tại.

Nhìn bọn họ có vẻ như đã làm chấn động đến linh hồn của những người còn lại!

A Lương sờ lên đồng phục bệnh nhân trên người, mở miệng nói:

- Tiểu Tinh, cái đồng phục bệnh nhân này thoải mái thật!

Từ Tinh Tinh tự tin nói:

- Tất nhiên rồi, ta đã đầu tư tài chính để cải tiến một chút, bây giờ gọi là quần áo bệnh nhân 2.0, nó còn có khả năng chịu nhiệt chống lạnh, đúng là loại quần áo hoàn hảo!

Vụt!

Trong lúc trò chuyện, một Lam Sắc Lôi Điều xuất hiện, trông cực kỳ tuấn tú, không ngừng vặn vẹo cái mông, thoạt nhìn cũng không hề rẻ!

Phạch!

Hai cánh Lôi Điểu vung lên, mọi người trực tiếp đi thẳng về phía xa xa.

- Này, Tiểu Tinh, ngươi trở thành Hắc Thiết Cấp rồi sao?

Trần Thư hơi giật mình, ngay lập tức phát giác được tốc độ của Lôi Điểu đã tăng vọt lên một bậc cao.

- Mới đột phá không lâu!

Khóe miệng Từ Tinh Tinh nhếch lên mang theo một nụ cười.

Thiên phú Ngự Thú của hắn không hề yếu, hơn nữa một học kỳ đều ở Khắc Kim, sử dụng Tu Luyện Thất của trường học trong một thời gian dài.

Thậm chí tiến độ tu luyện còn nhanh hơn so với đại bộ phận thiên tài ở Hoa Hạ học phủ.

- Lợi hại!

Tạ Sơ Nam quay đầu lại nhìn, trong mắt hiện lên một tia ghen tị.

Chương 667: Tùy tâm tội phạm

Trần Thư mở miệng hỏi: - Lão Tạ, còn ngươi?

- Ngươi cứ nói đi?

Tạ Tố Nam rũ xuống đầu, chỉ có hắn là người duy nhất ở cấp chín.

Là một nam tử đường phố, thiên phú Ngự Thú cũng như vậy, nếu như muốn trở thành Hắc Thiết Cấp thì e rằng cần phải đến năm hai đại học.

Lão Vương đột nhiên giơ tay hỏi:

- Ta có một câu hỏi!

- Cái gì?

- Không phải chúng ta đã thương lượng về chiến thuật trong vài ngày rồi sao? Chính xác thì đã thương lượng về cái gì? Chúng ta thậm chí còn không biết đẳng cấp Ngự Thú của mỗi người!

- …

Năm người bọn họ liếc nhìn nhau, tựa như bọn họ thực sự chưa từng nói gì.

Từ Tinh Tinh gãi đầu, nói:

- Chúng ta dường như đang nói về… cướp đoạt tài nguyên, nhưng mà cứ tưởng tưởng đến việc đạt đến đỉnh cao nhân sinh…

- Khụ…

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Bây giờ cũng chưa muộn! Nói qua về thực lực của mỗi người đi!

Tiểu Hoàng và Husky của Trần Thư có sức chiến đấu đáng kinh người, đương nhiên bọn họ sẽ là chủ lực tuyệt đối bên trong đoàn đội.

Khế Ước Linh của A Lương là Lôi Viên và Tuyết Đoàn, phụ trách khống chế và chiến đấu, thuộc chủ lực thứ hai.

Khế Ước Linh của Vương Tuyệt là Không Gian Điểu và Xì Trum cấp A, phụ trách chủ yếu là tích trữ vật tư và hỗ trợ chiến đấu.

Khế Ước Linh mới thức tỉnh của Từ Tinh Tinh là một Mộc Nguyên Tố Tinh Linh cấp A, có thể đóng vai trò điều khiển và chữa bệnh.

Về phần Tạ Tố Nam, hắn phụ trách tung ra Ái Quang Mang…

- Đội hình chúng ta phối hợp cũng không tệ, chỉ cần không chọc tức Quân Vương thì sẽ không có việc gì!

Đám người Trần Thư ngồi trên lưng Biến Dị Lôi Điểu, chỉ triệu hồi ra một số Khế Ước Linh.

Ví dụ các Khế Ước Linh lớn như Lôi Viên và Slime thì không xuất hiện.

- Trần Bì, kế hoạch hành động là gì?

Bốn người bọn họ cùng nhìn nhau, tự nhiên xem Trần Thư là trưởng đoàn.

Lúc này, trước mắt Trần Thư xuất hiện lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Làm gì chắc đó, thăng tiến từng bước! Phần thưởng hoàn thành: Mở khóa đồ giám Dược Tề mới: Quang Minh Dược Tề + Trung Lượng Ngự Thú Lực 】

【 Lựa chọn 2: Trực tiếp ném ra Bạo Tạc Dược Tề, tiêu diệt Quân Vương Hung Thú, đại chiến một trận! Phần thưởng hoàn thành: Nhận được danh hiệu "Dũng sĩ thật", hiệu quả khi mặc: Xác suất tìm đường chết thành cộng thêm 20% 】

【 Lựa chọn 3: Đi theo phía sau Trấn Linh Quân, chuẩn bị thời cơ chiếm tiện nghi! Phần thưởng hoàn thành: Bạch Ngân Cấp Đại Lực Dược Tề 5* 】

【 Lựa chọn 4: Đi thẳng vào sâu trong không gian, tìm kiếm bảo vật! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

Trần Thư sờ lên cằm, nhìn đi nhìn lại bốn lựa chọn, cuối cùng lựa chọn cái đầu tiên.

Cái thứ hai nhất định không thể xem xét, hơn nữa danh hiệu thực sự là xác suất tìm đường chết thành công.

Nhân sinh vốn không dài, hắn hoàn toàn không muốn đi đường tắt chút nào!

Mà lựa chọn thứ ba cũng không kém phần không bình thường, ai dám ăn trộm tiền của Trấn Linh Quân chứ?

Về lựa chọn thứ tư, trong cái không gian này không có khai hoang, không có bất kỳ chỗ nào khác biệt, khắp nơi đều có bảo vật.

- Chúng ta từ từ tiến lên, không cần vội!

Một nhóm người cưỡi trên Lôi Điểu, từ từ bay trên bầu trời.

- Dưới chân núi lửa 300m bên phải có ba đóa Hỏa Linh Hoa!

- Ở miệng núi lửa 600m có một gốc Liệt Hỏa Quả Thực!

Trần Thư đứng ở phía trước, hai mắt giống như Hỏa Nhãn Kim Tinh, đủ loại dược liệu đều bị hắn phát hiện ra đầu tiên.

- Dưới lòng đất 1000m có một Sí Viêm Đằng!

- ?

Bốn người bọn họ đều nhìn lại, mẹ nó thị lực của người giới hạn ở đâu?

- Ngươi còn có thể nhìn thấy dược liệu ở dưới lòng đất sao?

Thần sắc A Lương kinh ngạc, ngươi thật sự chỉ là Hắc Thiết Cấp sao?

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Nó chỉ lộ ra một phần nhỏ, nhưng cũng có chút giống với màu sắc của mặt đất, các ngươi phải nhìn kỹ!

Con mắt bốn người mau chóng híp lại, nhưng vẫn không thể nhận ra sự khác biệt.

- Đây chính là thêm phú của tội phạm sao?

Cuối cùng, bốn người bọn họ lựa chọn bỏ cuộc, như này có thể thấy cái rắm!

Hai cánh của Biến Dị Lôi Điểu vung lên, cho dù không sử dụng kỹ năng nhưng tốc độ cũng đủ để nghiền nát hung thú cùng cấp.

- Gầm!

Xung quanh đang có một nhóm Hắc Thiên Nhất Tinh Hỏa Báo chiếm cứ.

Nhìn thấy Lôi Điểu đang đến gần, Hỏa Báo lần lượt đứng dậy, trong ánh mắt tràn ngập sự cảnh giác và uy hiếp.

Trần Thư mở miệng nói:

- A Lương!

A Lương gật đầu, xoa xoa Tuyết Đoàn trong tay.

- Chíp chíp!

Chỉ nhìn thấy một lớp sương màu trắng lớn tràn ngập không khí, trực tiếp làm giảm tốc độ của hung thú.

Trần Thư bình tĩnh kết thúc, lấy ra một cái xẻng nhỏ, cẩn thận đào Sí Viêm Đằng lên.

- Gâu!

Lúc này, Husky sử dụng Cuồng Sa Phi Thạch, mấy khỏa Cự Thạch rơi xuống, giết chết toàn bộ Hỏa Báo bị khống chế.

Mặc dù năm người đặc biệt ở đây để thu thập bảo vật, nhưng bọn họ cũng cần phải giết một số hung thú để giải phóng

không gian cho căn cứ của Trấn Linh Cục.

Nếu không Diệp Thanh giáo sư cũng không thể giải thích được.

- Đi thôi!

Năm người bọn họ không chút dây dưa dài dòng, tiến về phía trước.

Nhưng ngay khi bọn họ bay qua một ngọn núi lửa khổng lồ, một nhóm người đều chấn kinh!

- Đây là?

Chương 668: Tia chớp Đại Tiện Ấn Ký

Khóe miệng A Lương khẽ nhếch, trước mặt là một cái hố rất lớn vô cùng sâu, như thể vừa phải chịu một đòn kinh thiên động địa… - Trần Bì!

Thân thể bốn người bọn họ chấn động, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Thư, hố sâu trước mắt nhất định không phải tự nhiên hình thành.

- Nhìn ta làm gì?

Trần Thư nhún vai, tỏ vẻ vô tội.

Lúc trước vì để phá vỡ vết nứt không gian, hắn chỉ có thể sử dụng Bạo Tạc Dược Tề.

- Có phải ngươi đã thực sự từng đến không gian này không? Hơn nữa còn ném một quả đạn hạt nhân vào?

- Ta chỉ là đi dạo với Phương Tư một vòng, nhân tiện gửi lời chúc phúc cho hung thú…

Trần Thư xua tay, mở miệng nói:

- Còn lại cái gì ta cũng không làm!

- Bây giờ ta đã hiểu được hung thú bên trong có hận ý với người nào rồi!

Cả bốn người liếc nhìn nhau, bọn họ đều cảm thấy nhẹ nhõm, mọi thứ đã được giải thích hợp lý.

- Những hung thú này sẽ không nhận ra ngươi đúng không?

Tạ Tố Nam bỗng nhiên ý thức được một điều khủng khiếp.

Nếu là như vậy, năm người không phải tới đây khai hoang, mà hoàn toàn là bổ sung lương thực đó!

- Hừ! Có bao nhiêu giết bấy nhiêu! Tội phạm Nam Gian ta không bao giờ sợ!

Trần Thư hoàn toàn không quan tâm chút nào, trông vô cùng kiêu ngạo.

- Bá khí!

A Lương giơ ngón tay cái lên, nói:

- Nhưng đầu tiên ngươi có thể cởi bỏ mặt nạ phòng độc ra không?

Lúc này Trần Thư sớm đã che mặt đi, động tác như nước chảy mây trôi, uyển chuyển đến đáng sợ.

- Ừm… có quá nhiều chất độc trong miệng núi lửa!

Hắn ho khan mổ tiếng, mở miệng giải thích:

- Nói trước, không phải ta sợ đâu!

- Ừm, hiểu, ta đều hiểu hết!

Bốn người bọn họ gật đầu, nhưng đều hiểu rõ tâm tư của tội phạm!

A Lương mở miệng hỏi:

- Nói thật, ngươi có chọc tới Quân Vương hay không?

Chỉ cần không chọc tới Quân Vương thì căn bản cũng không có vấn đề gì.

- Không có, tuyệt đối không có!

Trần Thư lắc đầu phủ nhận điều đó, nhưng hắn cũng nhớ tới lúc trước khi rời đi, ngọn núi lửa kia đã sống lại…

- Dù có hay không thì vẫn nên đeo mặt nạ vào đi!

Bốn người bọn họ đồng loạt nhất trí, nếu như bọn họ bị nhận ra, sẽ lập tức mở lại chế độ Đại Đào Vong!

Nếu như chỉ là một Ngự Thú Sư phổ thông thì muốn khơi dậy hận thù ở toàn bộ Dị Không Gian, cho dù có dã tâm cũng không thể làm được.

Nhưng Trần Thư thì khác, hắn đã làm loại chuyện này không chỉ một lần.

- Hả? Có bảo vật?

Lúc này, thần sắc Trần Thư khẽ giật mình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những viên đá màu đỏ bên dưới.

- Bảo vật gì, chẳng phải chỉ là mấy viên đá thôi sao?

Cả bốn người đều bối rối không hiểu, hoàn toàn không cảm thấy có sự khác biệt nào cả.

- Để các ngươi cố gắng học hành chứ không phải đi chăn heo!

Trần Thư mở miệng nói:

- Đây gọi là Hỏa Tinh Thạch, tuy không phải bảo vật thật sự, nhưng chỉ cần móng tay chạm vào một chút là có thể gia tăng sản lượng Hỏa Diễm Dược Tề!

- Nó ở dòng thứ ba trang 35 trong tài liệu giảng dạy! Trường đại học các ngươi không dạy sao?

- ?

Cả bốn người quay đầu lại nhìn, bỗng trở nên trợn mắt hốc mồm, giống như bọn họ đã nhìn thấy quỷ vậy.

- Mẹ nó ngươi có thể nhớ được cả trang bao nhiêu sao?

- Đúng là phiền phức!

Trần Thư xua tay, nói:

- Là tội phạm, thành thạo tinh thông vật liệu không phải rất hợp lý sao?

- Ngươi đúng là lợi hại!

Vương Tuyệt duỗi ngón tay cái ra nói:

- Một viên Hỏa Tinh Thạch có giá bao nhiêu?

Trần Thư nói:

- Giá thị trường là khoảng 200 bạn!

Vừa dứt lời, một Hôi Sắc Tiểu Điểu trực tiếp bị Vương Tuyệt ném xuống.

- Mẹ nó, Tiểu Vương!

Tiểu Điểu quay đầu nhìn xung quanh, hoàn toàn không ngờ đến thao tác của Vương Tuyệt, trong miệng không khỏi chửi rủa.

Nó trực tiếp rơi thẳng xuống, chuẩn bị thu dọn bảo vật trước.

Nhưng đột nhiên.

Mặt đất xung quanh Hỏa Tinh Lửa bị biến dạng, biến thành một vũng đầm lầy.

Từng cái đầu nhô lên khỏi mặt đất, hai mắt đầy tràn ngập thờ ơ và hung dữ.

Chính là một Hồng Sắc Giáp Trùng dài 1m, giáp xác giống như một cái que hàn nung đỏ, chứa đầy nhiệt độ cao.

Hai mắt Không Gian Điểu của Vương Tuyệt trong phút chốc mở to, nhanh chóng giương cánh bay lên, cuối cùng cũng dừng lại hạ tư thế xuống.

Nhưng vì ở quá gần nên đuôi của nó đã thực sự bốc cháy.

- Chết tiệt, nhanh lên mau cứu đại gia ta đi!

Không Gian Điểu ngay lập tức chuyển phương hướng, bay về phía bầu trời, ánh mắt kinh hãi.

- Gâu!

Husky vươn đầu nhìn xuống Không Gian Điểu, khóe miệng nở một nụ cười tà mị.

Ngay lập tức, một khỏa Đại Băng Cầu xuất hiện, trực tiếp cuồng bạo tấn công.

- Mẹ nó chứ!

Không Gian Điểu hét lên một tiếng, khi nhìn thấy nụ cười của Husky, nó đã cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Ngay khi Băng Cầu chuẩn bị trúng đích, nhưng lại xuyên qua nó một cách thần kỳ.

- Hả?

Mọi người hơi giật mình, không ngờ Không Gian Điểu lại có thêm kỹ năng mới.

- Hắc Thiết Cấp nhất định là phải mạnh một chút!

Thần sắc Vương Tuyệt bình tĩnh, nếu như không có kỹ năng Bảo Mệnh, hắn ta sẽ không để Tiểu Điểu xuống cất bảo vật.

- Giải quyết bọn chúng trước đi!

Trần Thư nhìn về phía hàng chục hung thú bên dưới.

Chương 669: Tia chớp Đại Tiện Ấn Ký (2)

Huyết Mạch Đẳng Cấp của Xích Viêm Giáp Trùng không hề yếu, ít nhất đều là Hắc Thiết Nhị Tinh, còn có một cái là Bạch Ngân Nhất Tinh cấp Biến Dị. Mọi người gật đầu, triệu hồi các Khế Ước Linh của mỗi người.

Slime xuất hiện dẫn đầu, thân thể to lớn mấy chục mét trực tiếp rơi xuống phía dưới!

- Chít chít chít!

Bầy trùng phát ra tiếng kêu kỳ lạ, hai cánh rung chuyển, bay ở độ cao thấp nhưng vẫn có một số Giáp Trùng không thể chạy thoát.

Bùm!

Slime cao hơn 60m rơi xuống đất, nó vặn vẹo cái mông, bộ dạng trông vô cùng vui vẻ.

Giáp Trùng bên dưới đang kêu gào, lục phủ ngũ tạng của chúng đều sắp bị ép ra ngoài.

- Mẹ kiếp!

Đám người A Lương kêu lên một tiếng, chỉ nhìn thấy một Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh Xích Viêm Giáp Trùng trực tiếp bị nghiền

nát thành bã vụn.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Cái thứ đại tiện chết tiệt này phải bị ép ra sao? Chẳng tránh lại gọi nó là Đại Tiện Quái Thú!

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngươi đây có hiểu biết gì về đỉnh cấp không?

- Đừng nói nhảm nữa! Các ngươi đối phó với Giáp Trùng còn lại, Bạch Ngân Cấp kia giao cho ta!

Trần Thư không có thời gian để nói linh tinh, ánh mắt hết sức nhìn chằm chằm xuống bầy trùng bên dưới.

A Lương gật đầu, triệu hồi ra Lôi Viên cấp SS của mình.

- Gầm!

Cơ thể nó được bao phủ bởi lôi đình, trực tiếp lao đi với tốc độ tối đa.

- Chíp chíp!

Tuyết Đoàn nhảy xuống đi đến trên vai Lôi Viên.

Hai Khế Ước Linh hợp lực, cùng chém giết hơn mười Xích Viêm Giáp Trùng.

- Trần Bì, ta đã đánh dấu cấp Biến Dị kia!

Trùng Điệp trên vai Tạ Tố Nam sử dụng kỹ năng, chỉ nhìn thấy một tia sáng màu xanh chói mắt ngưng tụ lại, treo trên đầu một Giáp Trùng

- Chít chít chít!

Biến Dị Giáp Trùng ngay lập tức trở nên có chút nóng nảy.

Dù không hiểu rã Ái Quang Mang là cái gì, nhưng trong lòng theo bản năng cảm thấy tức giận.

- Ọp ọp!

Slime đã sử dụng Thụy Mộng Sát, sức mạnh phòng thủ của bản thân đã tăng vọt.

Nó liên tiếp sử dụng Trùng Phong, lao vào đánh bầy trùng phía trước, thân thể cao to của nó lại phá vỡ trận hình lần nữa.

- Tiểu Tinh, Mộc Nguyên Tố của ngươi phụ trợ A Lương, đối phó với số hung thú còn lại!

Trần Thư mở miệng nói, bây giờ trận hình hỗn loạn, Lôi Viên và Tuyết Đoàn có thể phát huy vai trò tốt hơn.

- Đã rõ!

Từ Tinh Tinh gật đầu, chủ yến phụ trách sử dụng mấy cây gỗ để khống chế.

- Ọp ọp!

Slime tiến đến gần Biến Dị Giáp Trùng, một tiếng gầm hung ác xuất hiện.

Biến Dị Giáp Trùng rơi vào trạng thái choáng váng ngắn ngủi, thân thể không khỏi rơi xuống vài mét.

- Chít chít!

Ngay lập tức, nó đã phục hồi lại.

Nhưng mà trên một đất lại xuất hiện một Hắc Sắc Thụ Đằng kỳ lạ trên mặt đất, cuốn chặt lấy nó.

- Chít chít chít!

Giáp Trùng giáp xác trở nên vô cùng đỏ rực, tỏa ta kỹ năng Quang Huy rực rỡ, một ngọn lửa cuồng nộ xuất hiện.

Xoẹt xoẹt!

Chỉ nhìn thấy Kịch Độc Thụ Đằng không ngừng vặn vẹo, khói đen cuồn cuộn bay lên.

- Thực lực của Bạch Ngân Cấp quả nhiên rất mạnh!

Trần Thư nhướng mày, nhìn thấy Kịch Độc Mộc Phược trong nháy mắt biến thành màu đen, không còn khả năng trói buộc nữa.

Nhưng ngay khi Biến Dị Giáp Trùng phấn khích trở lại.

Lại có một Kịch Độc Thụ Đằng đánh tới, kéo chặt nó lại.

- ?

Biến Dị Giáp Trùng hoang mang, không hiểu tại sao một kỹ năng lại có thể phóng ra tận hai lần.

Nó ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Lôi Điểu xuất hiện trên bầu trời, hai cái đầu chó lộ ra bên cạnh nó.

Đôi mắt tinh tường khiến nó như muốn bị trí thông minh đè bẹp!

Bùm!

Trong tích tắc, Slime nhân cơ hội này trực tiếp sử dụng Bạo Lực Tọa Sát để trấn áp ngăn chặn Giáp Trùng.

Ngay khi mọi người ở đây thở phào nhẹ nhõm,

Thần sắc Tiểu Hoàng lại trở nên có chút đau đớn!

Từ Tinh Tinh mở miệng hỏi:

- Trần Bì, Slime của ngươi có phải bị táo bón không?

- Táo bón cái rắm! Mông muốn dấy lên thôi!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn nhìn thấy bên dưới Slime xuất hiện một tia sáng màu đỏ.

Biến Dị Giáp Trùng là Bạch Ngân Cấp, Vô địch áp áp áp của Tiểu Hoàng cũng không có tác dụng, không thể phong ấn các kỹ năng.

Trần Thư mở miệng nói:

- Để các người nhìn một chút kỹ năng mới của Tiểu Hoàng!

Chỉ nhìn thấy đôi mắt của Slime nhắm chặt, phóng ra các kỹ năng của mình, một luồng ánh sáng vàng óng xuất hiện.

- Quang mang thật là chướng mắt!

Đám người Từ Tinh Tinh không thể không che mắt lại, trong lòng không khỏi nghĩ đến: Chẳng lẽ lại là một thần kỹ khác?

Nhưng mà quang mang lan ra.

Bốn người bọn họ đều há to miệng, bộ dạng vô cùng kinh ngạc.

Nhìn thấy trên trán Slime xuất hiện một vết ấn ký màu vàng, thậm chí còn tỏa ra ánh sáng lóng lánh, vô cùng bá khí!

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Kỹ năng này hay không?

- Không phải…

A Lương tựa hồ không nhịn được cười mà nói:

- Trần Bì, nói thật ta đều hiểu, nhưng tại sao vết ấn ký này lại màu vàng, là… đại tiện? Hơn nữa nó còn có tia chớp như vậy?

- Ha ha!

Bốn người bọn họ không chịu nổi nữa, lập tức cười phá lên, thật sự không ngờ tới cảnh này.

- Ta chưa bao giờ nhìn thấy việc này!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ngươi đã từng nghe nói qua Bạch Ngân Cấp kỹ năng Cường Lực Hộ Thuẫn chưa?

Chương 670: Tiểu năng thủ tìm đường chết: Biến Dị Lôi Điểu

Tác dụng của Cường Lực Hộ Thuẫn không phải là tăng khả năng phòng thủ, mà là tạo ra một hộ thuẫn. Trước khi hộ thuẫn bị phá vỡ, Khế Ước Linh sẽ không bị bất kỳ tổn thương nào, sẽ được sử dụng đặc biệt để đối phó với các kỹ năng có tác dụng phá vỡ phòng ngự.

Tập đoàn Thiên Hoa đã gửi cho hắn năm Cường Lực Hộ Thuẫn trong một ngày.

Bởi vì hiệu quả thực tế quá tệ, đa số mọi người đều miễn cưỡng sử dụng, dù sao cũng không phải là không có kỹ năng tương tự có thể thay thế.

- Đây được gọi là Kim Sắc Đại Tiện Trán Văn, tiếng vỗ tay tặng cho cộng đồng!

Trần Thư uống một ngụm rượu, nói:

- Lão Vương, mẹ nó đừng cười, giao cho Husky của ta thêm kỹ năng phụ trợ đi!

Ngay lúc cả nhóm người đang nói chuyện, Đại Tiện Ấn Ký trên trán Tiểu Hoàng đã mờ đi.

Một khi nó biến mất, có nghĩa là hộ thuẫn đã bị phá vỡ.

Lam Sắc Tiểu Tinh Linh bên cạnh Vương Tuyệt tung ra các kỹ năng của mình, chỉ nhìn thấy một tia ánh sáng màu xanh lam dung nhập vào bên trong bản thể Husky.

Sau một hồi, một tia sáng màu xanh lam cũng xuất hiện trong mắt phân thân.

Chỉ là có chút ảm đạm, không chói lóa giống như tia sáng của bản thể.

- Đúng là thần kỹ!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, không ngờ phân thân lại bá đạo như vậy, lại còn cộng hưởng hiệu ứng phụ trợ, đáng tiếc là nó dường như không được kế thừa toàn bộ, chỉ có tác dụng phụ trợ một bộ phận.

Phía dưới thân thể thu nhỏ của Tiểu Hoàng, để cho Biến Dị Cấp Giáp Trùng lộ đầu ra!

Hai Husky vươn đầu, hai mắt chăm chú quan sát tới lui.

- Chít chít chít!

Biến Dị Cấp Giáp Trùng nhận ra điều gì đó không ổn, sử dụng kỹ năng bảo mệnh, trên thân thể xuất hiện một Hỏa Diễm Hộ Thuẫn.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, tất cả các loại kỹ năng rực rỡ ập đến…

Phong Nhận, Hỏa Cầu, Băng Cầu, Lôi Đình, Phi Thạch, đủ loại điên cuồng tấn công dữ dội, trực tiếp phá vỡ lớp hộ thuẫn.

Rầm rầm rầm!

Hai Tử Vong Hỏa Trụ vô cùng đáng sợ được sử dụng làm chiêu thức kết liễu, sát thương phát nổ trực tiếp!

Kỹ năng của Husky đã kết thúc, thi thể Biến Dị Giáp Trùng biến thành một mảng màu đen, chết không thể chết được nữa.

Sức sát thương của Husky quá cao, nó đã hạ gục thành công.

Nếu như nó là một Bạch Ngân Hung Thú cấp phổ thông, một Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư đứng đầu có thể đánh bại hắn.

Nhưng Biến Dị Cấp có thể nói là tiểu thiên tài trong giới hung thú, muốn diệt sát thì chỉ có Hắc Thiếp Cấp mới có thể làm được.

Tất nhiên, Xì Trum của Vương Tuyệt cũng đóng một vai trò lớn.

Lúc này, Xích Viêm Giáp Trùng trở nên vô cùng hỗn loạn, mất đi sự bảo vệ của lão đại, tất cả đều muốn bỏ trốn.

Đám người Trần Thư đuổi theo một hồi, trực tiếp giết chết gần hết, còn cố ý thả vài hung thú ra.

Chỉ khi xua tan được hoảng sợ thì hung thú mới nhận ra rằng có một căn cứ của nhân loại ở gần đó.

- Thu hoạch cũng không nhỏ!

Trần Thư cầm lấy một chiếc xẻng nhỏ tinh xảo, cẩn thận lấy xuống sáu khỏa Hỏa Tinh Thạch.

- Nếu như ngươi dám nuốt nó, khi trở về ta nhất định sẽ ăn thịt chim!

Trần Thư đưa Hỏa Tinh Thạch cho Không Gian Điểu của Vương Tuyệt, trong miệng cảnh báo.

Thế nhưng con hàng này rất có tiền đồ, đồ vật của tội phạm cũng tham lam!

Lúc này, A Lương đã lấy Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Chân Châu bên trong cơ thể Biến Dị Giáp Trung ra ngoài,

Nó cũng giống đồ vật có giá trị mấy trăm vạn, tương đương với một Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa.

- Đi thôi!

Năm người bọn họ dọn dẹp bãi chiến trường rồi rời khỏi nơi đây.

Trong nháy mắt đã mấy ngày trôi qua.

Sự hợp tác của đám người Trần Thư trở nên liền mạch không thể chê vào đâu, với tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu, chưa từng xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng.

Tất nhiên, bọn họ cũng không cuồng vọng đến mức phải khiêu chiến với Bạch Ngân Lãnh Chúa, đó cũng không một thứ mà Hắc Thiết Cấp có thể đánh bại.

- Lại là ba cây dược liệu Hắc Thiết Cấp!

Trần Thư vui vẻ lấy xuống.

Vài ngày này bọn họ đã hái được 200 triệu dược liệu rồi.

- Đây đúng là nhặt được tiền!

Khóe miệng A Lương không nhịn được mà nhếch lên, không ngờ rằng kiếm tiền lại dễ dàng như vậy.

- Đây là cái gì, ta nghi ngờ là có một đám hung thú cố ý di chuyển dược liệu!

Trần Thư mở miệng nói:

- Lúc lần đầu tiên ta tới đây, nửa ngày đã hái được mấy trăm triệu dược liệu rồi!

Hắn lắc đầu thở dài, dược liệu đối với hung thú cũng có ích lợi, nhất định sẽ không vô ích trao cho nhân loại.

Vào lúc này, thần sắc Tạ Tố Nam có hơi thay đổi, Trùng Điệp dường như đang ra tín hiệu cho hắn.

- Trần Thư, ở đằng xa có người?

- Có người? Đó không phải là Trấn Linh Quân sao?

Trần Thư hơi giật mình, trong không gian ngoại trừ năm người bọn họ chạy trên đường phố ra, tất cả đều là người của Trấn Linh Quân.

Ngược lại năm người bọn họ không chút kinh ngạc, tuy rằng lúc đầu hướng đi của bọn họ không gặp những người còn lại, nhưng cũng không phải khai hoang một đường thẳng, một khi kéo dài khoảng cách, bọn họ tự nhiên sẽ tình cờ gặp nhau.

Ngay vào lúc này, trước mắt Trần Thư lại xuất hiện những lựa chọn mới.

Chương 671: Tiểu năng thủ tìm đường chết: Biến Dị Lôi Điểu (2)

【 Lựa chọn 1: Giải cứu Trấn Linh Quân! Phần thưởng hoàn thành: Phân Thân tăng thêm một + Truyền Tống Dược Tề 】
【 Lựa chọn 2: Đổi phương hướng, nhất quyết rời đi! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

【 Lựa chọn 3: Đi tới quan chiến, cổ vũ hắn ta cố lên! Phần thưởng hoàn thành: Thuộc tính Hỏa Diễm của Husky tăng thêm 5% 】

Trần Thư hơi giật mình, ngay lập tức bị lựa chọn hấp dẫn.

Mặc dù phần thưởng của lựa chọn đầu tiên là tốt nhất, nhưng ngay cả Trấn Linh Quân cũng đang gặp nguy hiểm, hắn chắc chắn sẽ không thể giúp được gì.

Hắn liếc nhìn thấy lựa chọn thứ ba trong nháy mắt, chỉ là quan chiến, nhất định sẽ không có nguy hiểm đúng không?

- Đi thôi, chúng ta xem một chút!

Một nhóm người cưỡi Lôi Điểu, đi về phía trước.

…

Vào lúc này, một đội ngũ Trấn Linh Quân vẻ mặt nghiêm túc, trước mặt bọn họ là một Hồng Sắc Tích Dịch, phía sau là Song Đầu Liệt Diễm Khuyển, trong mắt tràn ngập vẻ hung dữ.

Hiếm khi thấy hai hung thú hợp lực lại!

- Đội trưởng, ta nên làm gì đây?

Một đội ngũ chỉ có hai mươi người, nhưng toàn bộ đều là Hắc Thiết Cấp Tinh Nhuệ, đội trưởng và đội phó thậm chí còn là Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư!

Một đội ngũ khai hoang như vậy tự nhiên không có khả năng thực lực quá yếu.

- Ta sẽ liên thủ cùng Lão Vương, thu hút toàn bộ hung thú, các ngươi sẽ tranh thủ rút lui!

Đội trưởng chậm rãi mở miệng nói, với thực lực của tiểu đội có thể chống lại Bạch Ngân Lãnh Chúa, ít nhất có thể rút lui mà không bị thương.

Nhưng khi hai Bạch Ngân Lãnh Chúa liên thủ thì hoàn toàn khác biệt.

- Gầm!

Một Hồng Sắc Cự Tích gầm lên, lân giáp trên lưng nó nứt ra, lại để lộ ra những lỗ màu đỏ.

Rầm rầm rầm!

Đại Lượng Hỏa Cầu lao tới bắn phá, giống như pháo cối, uy lực vô cùng kinh người.

Mà ở phía trước, một con Liệt Diễn Khuyển Lãnh Chúa thần sắc hai mắt tức giận tung ra các kỹ năng của mình, một cơn mưa lửa lớn ập xuống, muốn diệt sát toàn bộ người của Trấn Linh Quân ở phía trước.

- Lão Vương, ra tay thôi!

Hai Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư liếc nhìn nhau, bọn họ nhất định phải dùng tính mạng của mình chiến đấu để đội viên tranh thủ tìm đường ra.

Hai bên lại xuất hiện đại chiến lần nữa!

Tuy nhiên, đám hung thú dường như đã nhận ra được ý đồ của đối phương.

Toàn bộ hung thú bình thường không sợ chết mà vây quanh Trấn Linh Quân, muốn kéo dài thời gian cho lãnh chúa của bọn chúng!

Mà Bạch Ngân Lãnh Chúa và Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư cũng bắt đầu đại chiến với nhau.

Dù cả hai đều là thiên tài ngang hàng nhưng vẫn không thể một mình đọ sức chống lại được.

Cái chết chỉ là vấn đề thời gian!

- Mẹ nó! Đám súc sinh này!

Đội trưởng Trấn Linh Quân nắm chặt hai tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn đội viên bị hung thú bao vây, giết chết.

Công việc khai hoang vốn cực kỳ nguy hiểm, tỷ lệ thương vong chắc chắn không thấp!

- Không được, không đủ thời gian! Liều mạng đi!

Thần sắc đội trưởng kiên quyết, chủ động để hai Khế Ước Linh rời khỏi chiến trường, quay lại trợ giúp những đội viên còn lại.

Nhưng chỉ còn lại một Bạch Ngân Cấp Hỏa Diễm, muốn trì hoãn thời gian càng nhiều càng tốt.

- Gầm!

Hỏa Tích Lãnh Chúa dường như bị khiêu khích, một cột lửa đáng sợ bắn ra, trực tiếp đánh thẳng vào Hỏa Điểu.

Bùm!

Trong tích tắc, Hỏa Điểu bị trọng thương, trên thân thể nó xuất hiện một lỗ thủng cực lớn, thậm chí còn không thể duy trì được đường bay của mình.

- Đội trưởng!

Những người còn lại trong mắt đều bị tách ra, bọn họ lập tức nhận ra mục đích của đội trưởng.

- Còn có thể chống lại một đòn nữa!

Đội trưởng Trấn Linh Quân không hề sợ hãi, thân thể bám chắc vào lưng Hỏa Điểu, hai Khế Ước Linh của hắn ta vẫn không quay lại mà đi thẳng tới chiến trường của những đội viên còn lại.

- Chịu đựng!

Đội trưởng vỗ vào đầu Hỏa Điểu, miễn cưỡng duy trì trạng thái bay.

- Gầm!

Hỏa Tích Lãnh Chúa chuẩn bị tung ra một kỹ năng khác để diệt sát nó ngay tại đây!

Nhưng vào lúc này, ánh mắt nó cong lên, chỉ nhìn thấy một Lam Sắc Lôi Điểu đang chạy nhanh tới

- Là nó? Là nó?

Hỏa Tích Lãnh Chúa ngây ngẩn cả người ra, trong đầu hiện lại khoảng ký ức của năm năm trước, nó hất đầu lên phía trước, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lam Sắc Lôi Điểu.

Chiến trường đang khốc liệt dường như có chút tạm dừng!

- Hả?

Thần sắc Trần Thư ngưng đọng lại, hắn nhìn thoáng qua Cự Tích to lớn kia.

- Mẹ nó, không cần phải trùng hợp như vậy chứ?

Miệng hắn hơi mở, lúc trước đi với Phương Tư đến chỗ này, Bạch Ngân Lãnh Chúa đầu tiền gặp phải chính là một con Cự Tích!

- Thật may là ta đã mang theo mặt nạ phòng độc!

Trần Thư vỗ ngực, không thể không khen ngợi sự thông minh của hắn.

Nhưng ngay lúc này, Biến Dị Lôi Điểu lại nhìn về phía Cự Tích, trong ánh mắt có phần miệt thị, như thể nói:

Ngươi đang nhìn gì đó?

Nó vung vẩy cái mông, miệng khẽ mấp máy một chút, một âm thanh truyền ra:

- Heitui!

- Con mẹ nó!

Trần Thư trơ mắt nhìn một bãi nước miếng bay ra.

Nhưng hắn đã không kịp ngăn cản, trái tim dần dần chìm xuống.

Ba!

Nước miếng rơi xuống chính giữa đầu của Hỏa Tích Lãnh Chúa…

Trong giây lát, chiến trường đang diễn ra kịch liệt như vừa nhấn nút tạm dừng, không khí xung quanh đều yên tĩnh lại!

Không khí đột ngột trở nên yên tĩnh đến đáng sợ…

Chương 672: Mỗi ngày nhổ nước miếng một trăm lần

Ực! Đám người Trần Thư đều nuốt nước bọt, cảm giác mình đã nghe được tiếng thần chết gõ cửa.

Hai mươi tên Trấn Linh Quân đều trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía này.

Bọn họ cũng từng nhìn thấy những anh hùng dũng cảm, nhưng chưa bao giờ thấy ai dũng cảm được như vậy, đây có khác gì trêu ngươi với thần chết đâu!

- Grao!

Đại lãnh chúa gầm lên, hai mắt xuất hiện hai ngọn lửa cháy hừng hực.

Thù mới hận cũ chồng chất lên lập tức đốt cháy lửa giận trong người nó, nó nhìn chằm chằm vào Lôi Điểu.

Ngay lập tức, mấy trăm con hung thú đều đồng loạt quay ra nhìn về phía này rồi trực tiếp buông tha Trấn Linh Quân.

- Ngao!

Song Đầu Liệt Diễm Khuyển cũng tức giận nhìn sang.

Ban đầu, một quả bom nguyên tử của Trần Thư đã cướp đi sinh mạng của con cháu trong tộc đàn của nó.

Vì vậy, sau này nó không thể không kết hợp với các đàn hung thú khác để đảm bảo địa vị của mình.

Hôm nay kẻ thù sinh tử xuất hiện, nó lập tức quên mất đám người Trấn Linh Quân.

Ầm ầm ầm!

Hơn ngàn đầu hung thú đều nhìn về một hướng bằng cặp mắt tràn đầy lửa giận.

- Chúng ta… Thành người ngoài cuộc rồi?

Đội trưởng đội Trấn Linh Quân ngơ ngẩn, xung quanh bọn họ không còn một con hung thú nào.

Hai mươi mấy người bọn họ có nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được hình ảnh quỷ dị như vậy.

- Mấy thanh niên này đánh nổ mộ tổ của hung thú rồi à?

Trấn Linh Quân lộ vẻ khó hiểu, bọn họ không tưởng tượng ra được nguyên nhân dẫn đến hung thú có cừu hận lớn như vậy.

【 Hoàn thành lựa chọn, đạt được phần thưởng Phân Thân +1, Truyền Tống Dược Tề 1 】

Trần Thư nhận được phần thưởng của hệ thống, nhưng hắn cũng không vui vẻ lắm.

Bởi vì như vậy có nghĩa là toàn bộ hung thú đều đang theo dõi bọn họ.

- A… Chờ chút! Ta có chuyện muốn nói!

Trần Thư nhìn thấy đám hung thú phía dưới sắp sửa công kích, hắn lập tức hô lên.

- Thật ra ta cảm thấy chuyện này là… hiểu lầm thôi…

Ầm!

Trong phút chốc, mấy chục Hỏa Cầu lớn tấn công tới, không khí cũng trở nên cực kỳ nóng bỏng.

- Chạy mau!

Đám người Trần Thư giữ chặt lưng Biến Dị Lôi Điểu, trực tiếp phóng đi!

Grao grao grao!

Hơn ngàn con hung thú vừa đuổi theo vừa thả ra đủ loại kỹ năng.

Trong lúc nhất thời, năm người cảm giác mình như đang đi trong mưa bom bão đạn!

- Chẳng lẽ những người này là mật vụ?

Trấn Linh Quân nhìn bóng lưng của đám người Trần Thư, những đồng phục bệnh nhân màu lam này khiến bọn họ kính nể trong lòng.

Đây mới là kẻ liều mạng thực sự!

- Chỉ vì ta liếc ngươi một cái trong đám người…

Trần Thư ngửa mặt lên trời mà thở dài, hắn chỉ nhìn xung quanh một chút, kết quả vừa nhìn đã bị hai con Bạch Ngân Lãnh Chúa quay ra đuổi giết.

Mặc dù bên ngoài nhìn năm người có vẻ hơi hốt hoảng, nhưng thật ra trong lòng bọn họ… đang cực kỳ hoảng!

- Hei tui tui tui…

Biến Dị Lôi Điểu lại rất nhàn nhã, nó vừa lắc mông vừa điên cuồng nhổ nước miếng!

Lúc còn là cấp 9, nó đã có thể cho Bạch Ngân Lãnh Chúa phải hít khói đằng sau, bây giờ trở thành Hắc Thiết Cấp, chuyện này dễ như trở bàn tay, thậm chí nó còn chưa thèm thả ra kỹ năng bảo mệnh.

- Hử? Hình như cũng không nguy hiểm lắm nhỉ?

Đoàn người từ từ bình tĩnh lại, hai loại hung thú phía dưới cũng không bay được…

- Ngạc nhiên vậy luôn! Như mấy thanh niên chưa trải sự đời!

Trần Thư bĩu môi, bỏ mặt nạ phòng độc ra, trực tiếp lộ mặt thật ra gặp người!

- Chỉ là hai đầu Bạch Ngân Lãnh Chúa mà thôi, nhằm nhò gì?

Hắn xoa đầu Husky, nói.

- Husky, đi cho bọn nó nhìn chút màu sắc đi!

- Hú!

Hai đầu Husky xuất hiện, trực tiếp sử dụng Tử Vong Hỏa Trụ!

Tử Vong Hỏa Trụ level 5 có sức sát thương kinh người, đủ sức tiêu diệt hung thú Hắc Thiết Cấp, dù Bạch Ngân Cấp đụng

phải cũng sẽ bị thương nặng.

Ầm ầm ầm!

Nhất thời, bầy hung thú phía dưới tỏa ra mùi thịt nướng thơm lừng.

Sau khi Tử Vong Hỏa Trụ kết thúc, dưới mặt đất đã có mười mấy con hung thú chết đi!

Trần Thư mỉm cười nói chuyện.

- Tiểu Hỏa Tích, người anh em, ta thấy ngươi có vẻ không được ổn lắm!

- Grao!

Vài tộc nhân chết đi khiến hai con Bạch Ngân Lãnh Chúa tạm thời tỉnh táo lại, không còn đuổi theo một cách mù quáng nữa.

Hỏa Tích Lãnh Chúa lạnh lùng gầm nhẹ.

Một vài con Hỏa Tích nhận được mệnh lệnh, trực tiếp rời khỏi đàn rồi chạy sang một hướng khác!

Nhìn thấy vậy, Tạ Tố Nam hỏi.

- Bọn chúng đang làm gì vậy? Định bao vây chúng ta à?

- Ngươi bị ngu à, chúng ta ở trên không trung, làm sao bị bao vây được!

Trần Thư đảo mắt, hắn có chút bất an trong lòng.

- Sao ta cứ cảm giác bọn này định báo tin cho ai khác nhỉ?

- Hả?

Trần Thư vừa nói xong, bốn người đều quay lại nhìn, bọn họ đều nghĩ đến kết quả xấu nhất:

Không phải là Quân Vương sắp tới đó chứ?

Năm người không phách lối nữa, bọn họ yên lặng ngồi xuống lưng Biến Dị Lôi Điểu, tìm ra đối sách.

Trần Thư mở miệng nói.

- Nếu thật sự không được, chúng ta đành phải buông tha Lôi Điểu thôi!

- ?

Biến Dị Lôi Điểu cứng người, cái mông cũng quên cả lắc.

Hí!

Nó hùng hổ kêu lên, mặc dù ta không phải là người, nhưng ngươi cũng rất là chó!

- Ta cảm thấy Lôi Điểu chỉ là tòng phạm thôi, chúng ta phải đưa ra đầu sỏ mới được!

Từ Tinh Tinh nhìn chung quanh rồi bình thản nói.

- Đồng ý!

- Đồng ý!

Chương 673: Hóa thành tro cũng có thể nhận ra

Từ Tinh Tinh vừa nói xong, ba người còn lại đều nhất trí đồng ý, hoàn toàn không có ý kiến. - Không phải chứ!

Trần Thư giật giật khóe miệng nói ra.

- Ta là hạch tâm của đoàn đội mà! Nếu không có ta, chẳng phải đoàn tội phạm chúng ta trở thành hữu danh vô thực sao?

- Ta cảm thấy không ảnh hưởng lắm!

A Lương mỉm cười hưng phấn nhìn mọi người rồi khiêm tốn nói.

- Sau đây ta sẽ phát biểu cảm tưởng một cách sơ lược khi được nhận chức đoàn trưởng của chúng ta!

- Cút đi!

Trần Thư khinh bỉ nhìn qua rồi vỗ đầu Lôi Điểu.

- Quan trọng là bây giờ chúng ta phải cắt đuôi đám súc sinh phía dưới trước đã!

Bây giờ năm người đã bị giám sát, một khi Quân Vương chạy tới, bọn họ cũng xong đời.

Biến Dị Lôi Điểu lập tức sử dụng kỹ năng.

Trong phút chốc, quanh thân thể nó ngưng tụ ra lôi đình, hóa thân trở thành một Lôi Điểu thực thụ.

Ầm!

Phần đuôi của nó liên tục thả ra đoàn khí màu lam, bay với tốc độ ngang ngửa xe đua.

- Móa nó! Bay nhanh thế?

A Lương và Vương Tuyệt đều rung động, cố gắng giữ chặt lông chim, cảm giác da đầu cũng sắp bị thổi bay luôn rồi.

Cho tới bây giờ bọn họ cũng không nghĩ tới một con Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp lại có thể nhanh đến mức này, chuyện này đáng được ghi vào trong sử sách!

- Grao!

Cự Tích và Song Đầu Liệt Diễm Khuyển dưới mặt đất đều gầm lên, bật hết tốc lực đuổi theo đám người Trần Thư.

Nếu không đuổi kịp thì ít nhất cũng phải phải nắm được vị trí của bọn họ mới được.

Chỉ cần đại quân đến, đám người Trần Thư có mọc cánh cũng không thoát nổi.

Nhưng mà, hung thú đã đánh giá thấp tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu.

Nửa ngày sau, đám hung thú hoàn toàn để mất dấu.

- Con tiện chim này bay nhanh hơn ngày xưa!

Đại lãnh chúa lộ vẻ không cam lòng, vất vả lắm mới tìm được mục tiêu, lại không đuổi kịp, nó đi đâu nói lí lẽ đây?

Nó thề trong lòng, nhất định phải bắt sống con Lôi Điểu đó…

Sau đó ngày nào cũng nhổ nước miếng một trăm lần lên con tiện chim đó…

Một ngày sau, trước một ngọn núi lửa hùng vĩ ở sâu trong Dị Không Gian.

Mấy con Hỏa Tích cẩn thận leo lên, mặc dù đôi mắt chúng chứa đấy vẻ sợ hãi, nhưng chúng vẫn kiên định tiến về phía trước.

Cuối cùng, bọn chúng cũng leo lên đến đỉnh núi.

- Grao grao grao!

Mấy con Hỏa Tích gầm nhẹ liên tục như đang truyền đạt tin tức xuống phía dưới.

- Quân Vương tôn quý, chúng ta đã tìm thấy một người một chim từng xâm nhập trái phép…

Ầm!

Ngay lập tức, một tiếng nổ lớn phát ra!

Cả tòa núi lửa đột nhiên rung động, nham tương nóng bỏng phun trào, bắn thẳng lên trời.

Mấy Hỏa Tích đã lấy đà chuẩn bị rời khỏi chỗ này.

Ngay khi bọn chúng định chạy trốn, một cái miệng khổng lồ xuất hiện, trực tiếp nuốt mất toàn bộ bọn chúng.

Thậm chí bọn nó còn chưa kịp nói thêm tin tức gì về đoàn người Trần Thư…

Ầm ầm!

Nham tương rơi xuống một quả đầu lớn kinh khủng nhưng quả đầu này lại không hề hấn gì.

- Grao!

Đầu lâu gầm lên rồi lắc đầu để nham tương rơi xuống như đang gội đầu vậy.

Nham tương bay tán loạn khắp nơi, lộ ra một cái đầu rồng màu đỏ khổng lồ, quả đầu được bao phủ bởi một ngọn lửa nóng hừng hực, tỏa ra khí thế đáng sợ.

- Một năm! Đã một năm rồi!

Hỏa Long ngửa mặt lên trời gầm thét, hai mắt ngấn lệ.

Một năm trước, nó cũng không làm gì, vừa tỉnh dậy thì nhà bị đánh nổ…

Cuối cùng nó cũng đợi được đến ngày mà nó chính tay chém ngàn đao tên nhân loại đó rồi!

- Grao!

Một tiếng gầm thét làm rung cả trời vang lên toàn bộ Dị Không Gian, thậm chí con người dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy sóng âm từ tiếng gầm này.

Hỏa Long hất đầu, thân thể lấy đà bay ra khỏi núi lửa.

Một con Hồng Sắc Phi Long dài mấy chục thước xuất hiện trên bầu trời, nó dang rộng hai cánh, ngọn lửa cháy hừng hực bao trùm cả người nó.

Ầm ầm ầm!

Vô số ngọn lửa nhỏ rơi xuống như mưa, hung thú nằm la liệt trên đất.

Đây chính là áp chế đến từ huyết mạch!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Dị Không Gian đều bạo động, truy tìm tung tích của Trần Thư!

…

- Thế mà cũng đòi đuổi theo chúng ta, buồn cười!

Lúc này, năm người đang vui vẻ nướng thịt trong một sơn động, mùi thịt nướng lan tỏa xung quanh làm người ta thèm nhỏ rãi.

A Lương mở miệng nói.

- Đúng vậy, hai đầu Bạch Ngân Lãnh Chúa chưa xứng tầm với chúng ta!

Vương Tuyệt cầm một xiên thịt hung thú nói cùng.

- Nếu không phải sợ mất thời gian, ta sớm đã làm thịt bọn nó rồi!

- Tiếc quá! Ta đang định hấp dẫn thêm vài con Bạch Ngân Lãnh Chúa rồi bắt hết một thể!

Tạ Tố Nam lắc đầu nói tiếp.

- Mà thôi, không nghĩ đến lúc đấy bọn nó lại không đuổi kịp chúng ta nên ta cũng không quay lại bắt nữa!

- Xin lỗi, ta chỉ giết Bạch Ngân Quân Vương thôi.

Trần Thư cô đơn nhìn ra ngoài sơn động!

Từ Tinh Tinh giật giật khóe miệng, không nghĩ đến trình độ chém gió của bốn tên này lại cao như thế!

Từ Tinh Tinh khâm phục giơ ngón tay cái lên rồi nói.

- Lúc chạy trốn trông các ngươi chật vật không chịu nổi, giờ an toàn rồi thì chém gió trông đẹp trai hẳn!

- …

A Lương nuốt nốt miếng thịt trong miệng rồi nói.

- Ta hỏi thật, Trần Thư, tiếp theo chúng ta làm gì bây giờ?

- Ta cảm thấy có vẻ hung thú đang để mắt đến chúng ta…

Chương 674: Hóa thành tro cũng có thể nhận ra (2)

Vương Tuyệt cũng nói thêm, lúc nãy rõ ràng đám Cự Tích kia đang đi tìm cứu binh. - Sợ cái gì, có Lôi Điểu ở đây rồi!

Trần Thư lắc đầu, trong tay xuất hiện một lọ dược tề màu vàng, dung dịch trong lọ sóng sánh trông khá thần bí.

- Đây là cái gì vậy?

Bốn người lập tức kinh hoảng lùi lại, phòng ngự theo bản năng.

Dược tề trên người tội phạm đều có sức phá hoại ngoài sự tưởng tượng của loài người!

- Vật nhỏ!

Trần Thư sờ cằm, đây là phần thưởng mới của hệ thống: Truyền Tống Dược Tề.

Ngay khi hắn đang suy nghĩ, trong đầu hắn lập tức xuất hiện thông tin về dược tề.

【 Truyền Tống Dược Tề: Sau khi ăn vào, bạn sẽ trực tiếp được truyền tống đến một nơi mà bạn nghĩ đến, có thể mang theo đồ đạc! Chú ý, nếu đồ đạc là sinh vật, sinh vật đó phải không có ý chống cự! Liều lượng dùng dược tề phụ thuộc vào khoảng cách truyền tống và lượng đồ mang theo! 】

Trần Thư hơi ngẩn ra rồi lập tức mừng rỡ.

Đang rầu vì sắp gặp phải Quân Vương thì lại xuất hiện đồ bảo toàn tính mạng.

- Bảo sao hướng dẫn sử dụng lại dài dòng phức tạp như vậy!

Hắn cất Truyền Tống Dược Tề vào, hôm nay hắn chỉ còn một lọ Bạo Tạc Dược Tề, một lọ Truyền Tống Dược Tề và một vài lọ Tàng Hình Dược Tề với Phi Hành Dược Tề.

…

Sáng sớm ngày hôm sau.

Đoàn đội Tội Phạm lại lên đường, bắt đầu một ngày làm việc vất vả.

Vừa rời khỏi sơn động khoảng một ngàn thước, đoàn người đã nhìn thấy vài con Cự Thỏ màu đỏ đi lang thang như đang tìm kiếm gì đó.

Trong giây lát, như cảm ứng được cái gì, Cự Thỏ mơ hồ nhìn thấy có một con Lôi Điều trên bầu trời.

- Chít!

Hỏa Thỏ rung động, hai mắt lộ vẻ hưng phấn.

Một giây sau, Hỏa Thỏ chạy tán loạn, không hề có ý định công kích Lôi Điểu.

- Móa nó! Không thể để bọn nó chạy thoát!

Đám người Trần Thư lập tức cảm thấy có gì đó sai sai, mấy con thỏ này hành động không giống hung thú bình thường.

- Grao!

Husky nhảy nhót qua lại rồi thả ra vài kỹ năng nguyên tố giết hết toàn bộ Cự Thỏ xung quanh.

Trần Thư mở miệng hỏi.

- Các ngươi nói gì thế?

- Chúc mừng ngươi!

- Gì cơ?

- Ngươi là tội phạm bị truy nã ở Lam Tinh, đến Dị Không Gian ngươi cũng là tội phạm truy nã!

- …

Lúc này bốn người cũng cảm thấy lạ thường, hành động lúc nãy của đám Cự Thỏ rõ ràng là đang định đi báo tin.

Tạ Tố Nam mở miệng nói.

- Hay là, chúng ta trở về đi!

Bọn họ chưa hề trêu chọc Hỏa Thỏ Lãnh Chúa nhưng nó vẫn muốn giết bọn họ.

Điều này hiển nhiên là bọn chúng đã được nghe lệnh từ ai đó, khả năng cao đó là lệnh của Quân Vương.

- Ta cũng cảm thấy chúng ta có thể rút lui được rồi!

Từ Tinh Tinh mở miệng nói.

- Dược liệu mà chúng ta hái được đã có giá trị hơn hai trăm triệu rồi, thế là quá đủ rồi!

Trần Thư lắc đầu trả lời.

- Ta mới chỉ được chia có hai trăm triệu, không đủ dùng!

- Ngươi cút ngay!

Bốn người giật giật khóe miệng, tổng cộng mới hơn hai trăm triệu, ngươi đòi cầm hai trăm triệu luôn?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt lóe lên một đạo linh quang, hắn nói ra.

- Tiểu Tinh, ngươi thu lại Lôi Điểu đi!

Từ Tinh Tinh hơi ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu ý.

- Thu về cũng vô dụng thôi, hung thú biết ngươi rồi!

Từ Tinh Tinh mở miệng nói.

- Ta cảm thấy ngươi nổi tiếng hơn Lôi Điểu của ta nhiều!

- Ngươi ngốc à!

Trần Thư giải thích.

- Làm sao hung thú có thể phân biệt được người nào với người nào?

Hắn lập tức hiểu được mấu chốt của vấn đề, khả năng cao là hung thú không nhận ra hắn.

Giống như nhân loại không nhận ra được hung thú cùng một loài là con nào với con nào vậy, trừ khi một con quá béo, một con quá gầy.

- Ngươi chắc chắn bọn chúng sẽ không nhận ra chứ?

A Lương nhíu mày nói.

- Nhưng khí chất tội phạm trên người ngươi quá nổi bật!

- Nụ cười của ngươi cũng rất bỉ ổi!

- Đúng vậy!

Ba người giống vậy gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý.

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng hỏi lại.

- Rõ ràng như vậy luôn à?

- Ta cảm thấy cơ bản là chỉ cần thấy một lần thì sau này có hóa thành tro cũng bị nhận ra!

- Đến nỗi thế luôn à?

Trần Thư gãi đầu nói tiếp.

- Không sao đâu, trong số những hung thú nhìn thấy mặt ta chỉ có vài con là Lãnh Chúa mà thôi!

- Những hung thú còn lại cùng lắm chỉ tìm kiếm tung tích của Lôi Điểu thôi, dù sao ngôn ngữ của hung thú cũng không thể miêu tả được khuôn mặt của ta.

- Nghe cũng có lý phết!

Bốn người đồng loạt nhìn lại, bọn họ cũng không tìm ra lí do nào phản bác được!

Nửa tiếng sau.

Một con Slime bay đi, trên đầu nó có một đoàn người.

- Trần Thư, phía trước có sinh vật cường đại!

Tạ Tố Nam đột nhiên nhắc nhở, mặc dù đã là Ngự Thú Sư cấp 9 nhưng hắn lại không thể điều tra ra thực lực của sinh vật này, chứng tỏ nó có thực lực mạnh hơn Tạ Tố Nam rất nhiều.

- Đi qua xem thế nào!

Trần Thư vỗ đầu Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng lập tức bay vọt về phía trước.

Khi Slime đi tới một ngọn núi lửa, hơn một ngàn con Hỏa Dực Điểu xuất hiện trước mặt bọn họ.

- Ồ! Là Bạch Ngân Lãnh Chúa?

Trần Thư giật mình, hắn cố gắng bình tĩnh lại, nói.

- Đừng triệu hoán Lôi Điểu ra!

Từ Tinh Tinh gật đầu, không hành động thiếu suy nghĩ.

Chương 675: Giữ cho toàn thây là được

Hí! Hỏa Dực Điểu đồng loạt quay lại nhìn, quan sát đám người một chút rồi tỏa ra khí thế đáng sợ.

Một giây sau, bọn chúng đi về phía trước, phớt lờ đám người Trần Thư.

Hôm nay bọn họ có nhiệm vụ trong người, Quân Vương giận dữ, ra lệnh cho toàn bộ hung thú phải tìm ra một người một Lôi Điểu trong thời gian ngắn nhất.

Nếu không tìm được, bọn họ cũng không gánh nổi lửa giận của Quân Vương.

Dị Không Gian thiếu cái gì chứ không thiếu hung thú, giết một vài Bạch Ngân Lãnh Chúa để hạ hỏa cũng không ảnh hưởng gì.

- Thế mà lại không để ý tới?

Trần Thư sờ cằm, không ngờ dự đoán của hắn là đúng.

- Chúng ta có ra tay không?

A Lương mở miệng hỏi, chuẩn bị gọi Lôi Viên ra đánh nhau.

- Ra cái gì mà ra! Như thế khác nào thành cái bia ngắm?

Trần Thư nhìn dược liệu dưới mặt đất rồi nói tiếp.

- Hơn nữa nếu hấp dẫn hung thú lại đây, chẳng lẽ đến lúc đó chúng ta lại chạy tiếp!

- Bây giờ hái thuốc là quan trọng nhất!

Đoàn người tạm thời yên tâm, bắt đầu hái dược liệu trên mặt đất.

Ngoại trừ bọn họ, Trấn Linh Quân đang khai hoang cũng cảm thấy có gì đó sai sai.

- Đội trưởng, có chuyện gì xảy ra vậy?

Một tên Trấn Linh Quân khó hiểu hỏi, hắn ta nhìn theo mấy trăm con hung thú gặp bọn họ mà lại bình tĩnh đi qua, không hề có ý muốn đánh nhau chút nào.

- Làm sao ta biết được?

Đội trưởng Trấn Linh Quân mở miệng nói, hắn ta đã đi khai hoang hai lần rồi, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy.

- Tạm thời không cần để ý đến!

Mặc dù thực lực của tiểu đội bọn họ cũng khá mạnh, nhưng muốn tiêu diệt một con Bạch Ngân Lãnh Chúa mà không hề hấn gì thì vẫn khá khó khăn.

Bọn họ chỉ cần tiêu diệt những hung thú có đẳng cấp bên dưới Bạch Ngân Cấp là được

Nếu như có Bạch Ngân Lãnh Chúa ở lại gần căn cứ Trấn Linh Quân lâu dài thì sẽ có cường giả đến dọn dẹp.

Bởi vì Bạch Ngân Lãnh Chúa không muốn đánh nhau, công việc khai hoang vốn nguy hiểm giờ lại trở nên cực kỳ an toàn.

…

Vài ngày trôi qua.

Trấn Linh Quân thành công dọn dẹp ra một mảng lớn lãnh địa, hơn nữa con số thương vong thấp hơn mọi khi rất nhiều.

Tiếp theo là giai đoạn khai hoang thứ hai, chủ yếu là do Khế Ước Linh thiên về tốc độ ra tay, đi thu thập tài nguyên ở sâu trong Dị Không Gian.

Mà lúc này, đám người Trần Thư đã vượt qua giai đoạn thứ nhất từ lâu, bọn họ vẫn luôn tiến hành giai đoạn thứ hai.

- Không nghĩ tới đám hung thú này ngu xuẩn như vậy!

Trần Thư không nhịn được mà cười ra tiếng, hắn không nghĩ tới sẽ nhẹ nhàng như vậy.

- Thậm chí ta còn nghi ngờ mấy con này không phải hung thú, mà là Vu Dịch!

- …

A Lương và Vương Tuyệt đều giật giật khóe miệng.

Ngươi có thể đừng tổn thương người khác được không?

Nhưng đúng lúc này, Tạ Tố Nam đột nhiên kinh hãi nhìn chằm chằm về phía trước.

- Trần Bì, phía trước có ít nhất có mười sinh vật cường đại!

Trùng Điệp run lẩy bẩy đậu trên vai Tạ Tố Nam, thậm chí nó còn không dám sử dụng kỹ năng điều tra.

- Sợ cái gì? Mấy hôm nay chúng ta đã gặp nhiều Bạch Ngân Lãnh Chúa như vậy!

Trần Thư thản nhiên nói.

- Đi xem đi, nơi có nhiều hung thú đều là nơi có nhiều dược liệu!

Bạch Ngân Lãnh Chúa coi thường dược liệu Hắc Thiết Cấp, nhưng bọn họ cần!

Nhưng đúng lúc này, tại một tòa núi lửa, khoảng mười con Bạch Ngân Lãnh Chúa nằm rạp xuống mặt đất, không dám ho

he câu nào.

Một cái đầu rồng khổng lồ ló ra ngoài.

Đó chính là Bạch Ngân Quân Vương: Hỏa Long Vương!

Nó gầm lên, sử dụng ngôn ngữ hung thú.

- Ai có thể nói cho ta biết, vì sao bây giờ vẫn chưa tìm được một người một chim!

Một đám Bạch Ngân Lãnh Chúa đều yên lặng không dám nhúc nhích như những đứa trẻ phạm phải sai lầm.

- Kính thưa Quân Vương tôn quý, chúng ta đã cố gắng hết sức!

Một con Bạch Ngân Lãnh Chúa gầm nhẹ trả lời, đúng là bọn nó không tìm thấy tung tích của Lôi Điểu.

- Ngươi kêu to như thế làm gì?

Quân Vương gầm lên rồi phun ra một Hỏa Trụ nóng rực.

Bạch Ngân Lãnh Chúa lập tức cháy lên, nhưng nó vẫn không dám nhúc nhích, chỉ yên lặng cảm nhận đau đớn.

- Bây giờ, lập tức đi tìm cho ta! Nếu như còn không tìm được, các ngươi cũng không cần phải tồn tại trên đời này đâu!

Hỏa Long Vương lộ ra ánh mắt hung tàn, nó ngửa mặt lên trời gầm thét phun lửa.

Nó không cần để ý đến tâm tư của thủ hạ, huyết mạch hung thú đã đại biểu mọi thứ, theo quy tắc, không thể xuất hiện hai Quân Vương ở cùng một khu vực!

- Dạ!

Khoảng mười đầu Bạch Ngân Lãnh Chúa đáp lại với giọng nhỏ như tiếng côn trùng.

- Grao!

Hỏa Long Vương lộ đầu ra, thậm chí rướn nửa người ra ngoài.

Nó đang định tạo một chút áp lực lên thủ hạ thì nhìn thấy một đám người phía dưới chân núi.

Đó là đám người Trần Thư đang thản nhiên hái dược liệu, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện trên núi.

- Phát tài rồi…

Trần Thư vui vẻ cười rồi ngẩng đầu lên hoạt động khớp cổ.

- Hả?

Trong phút chốc, nụ cười trên mặt Trần Thư dần dần cứng lại, mắt đối mắt với Long Vương.

Chỉ một cái liếc mắt, Trần Thư đã cảm giác mình có thể chạm đến chân lý của tử vong…

- Chính là nụ cười bỉ ổi này, chính là nụ cười bỉ ổi này!

Chương 676: Vậy ta đánh chết ngươi

Có một giọng nói liên tục vang lên trong lòng Hỏa Long Vương. Cuối cùng nó cũng nhìn thấy nụ cười mà đêm nào nó cũng nhớ đến!

- Trần Thư, ngươi làm gì đấy, mau hái đi còn gì!

Mỗi người cầm một cái xẻng nhỏ, A Lương than thở.

- Chỗ chân núi này có nhiều dược liệu thật, lại còn đều là phẩm chất rất cao!

Hái thuốc ngay trước mặt Bạch Ngân Lãnh Chúa, bọn họ đã quá quen rồi, chẳng cảm nhận được chút áp lực nào.

Bởi vì bị ngăn cách tầm mắt nên hai bên vẫn luôn không phát hiện được sự tồn tại của nhau.

Cho đến khi Hỏa Long Vương rướn cả người ra ngoài…

- Ta cảm thấy… Bây giờ không phải lúc để hái thuốc…

Trần Thư co lại hai mắt, cả người căng thẳng như sắp đối mặt với Diêm Vương.

- Không hái thuốc thì hái cái gì? Hái nấm à?

A Lương ngẩng đầu nhìn lại, hắn ta cũng nhìn thấy Hỏa Long Vương trên đỉnh núi.

A Lương đơ người, trên trán xuất hiện mồ hôi lạnh, nhưng lại nhanh chóng bốc hơi.

- Con mẹ nó!

A Lương kêu lên, cả người đều run rẩy, ai không biết còn tưởng rằng hắn ta đang đi tiểu…

Ba người khác cũng tỉnh lại rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Ánh mắt của năm người chạm vào ánh mắt của Hỏa Long Vương.

- Chạy mau!

Từ Tinh Tinh run run tay phải, xẻng nhỏ rơi xuống đất.

Hắn lập tức triệu hoán ra Lam Sắc Lôi Điểu.

Năm người lập tức nhảy lên lưng Lôi Điểu, Lôi Điểu sử dụng toàn bộ kỹ năng về tốc độ, trực tiếp cao chạy xa bay.

- Grao!

Hỏa Long Vương há to miệng như nhân loại đang cười.

Nhìn thấy năm người rời đi, nó vẫn dửng dưng thoải mái, không vội vàng chạy theo đuổi giết.

Trong giây lát, đôi mắt của nó thả ra kỹ năng Quang Huy.

Năm đạo lưu quang màu đỏ bay ra xa hơn ngàn thước, trực tiếp nhập vào cơ thể của năm người.

Hỏa Long Vương bình tĩnh, chuẩn bị dạy dỗ thủ hạ trước.

Địch nhân nhảy nhót trước mặt mà cũng không phát hiện ra, đúng là óc lợn!

- Thôi xong! Lại là kỹ năng truy tung à?

Tâm tình của Trần Thư dần dần trầm xuống, lần này thật sự bị Quân Vương hung thú để mắt tới rồi…

- Trần Bì, sao thế?

Bốn người đều có chút luống cuống, đây là lần đầu tiên bọn họ đối mặt trực tiếp với Bạch Ngân Quân Vương.

Lúc này, trước mặt Trần Thư là một bảng chọn.

【 Phương án một: Trực tiếp quay lại đánh một trận, thể hiện ra thực lực của tội phạm! Phần thưởng hoàn thành: Toàn bộ kỹ năng của Nguyên Tố Thú +1 】

【 Phương án hai: Chạy thoát! Phần thưởng hoàn thành: Một túi Thần Kỳ Dược Tề +1 】

【 Phương án ba: Giữ cho toàn thây là được! Phần thưởng hoàn thành: Thi thể sẽ không mục nát! 】

- Cái tuyển hạng này…

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt có suy tư.

Tuy rằng ban thưởng của mục thứ nhất và mục thứ hai cũng không tệ, nhưng người nào có thể từ chối một cái thi thể không mục nát đây?

- Chạy về chỗ sâu trong không gian! Khẳng định khắp nơi đều có dược liệu!

Vẻ mặt Trần Thư quyết đoán, tuy rằng bị đánh dấu, nhưng trong lòng không quá bối rối.

Ai bảo hắn có Dược Tề Truyền Tống chứ?

- Còn chạy vào chỗ sâu?

Vẻ mặt bốn người chấn động, mở miệng ra nói:

- Đây mẹ nó là lúc nào rồi, còn muốn hái thuốc?

- Tinh thần thoải mái!

Trần Thư nói:

- Ít nhất chúng ta có thể bảo toàn thi thể!

- …

Khóe miệng bốn người giật giật, nói:

- Mọi người đều chết, toàn thây có cái rắm mà dùng!

Trần Thư cười nói:

- Các ngươi không hiểu, thi thể của ta không chừng có thể có giá trị nghiên cứu khoa học đấy!

Thi thể sẽ không mục nát, đấy chính là hiếm thấy trên đời!

A Lương khẽ nhếch miệng, nói:

- Sau khi chết còn muốn cuốn? Cuốn Vương Nam Giang đúng không? Thật sự của ngươi!

Lúc đoàn người đang nói chuyện, Lôi Điểu biến dị đã bay ra xa mấy ngàn mét, hình như đã trốn khỏi đường sống.

Nhưng hệ thống không thanh toán ban thưởng, cái này có nghĩa là bọn họ vẫn ở trong nguy hiểm.

Lúc này Hỏa Long Vương nhìn xuống Bạch Ngân Lãnh Chúa ở phía dưới, quát:

- Cái này mẹ nó là kết quả các ngươi hết sức tìm kiếm? Mục tiêu đều lặn mất, kết quả các ngươi còn không phát hiện ra?

Hiện tại nó tương đối tức giận, chỉ cảm thấy nhóm thủ hạ đều có lệ với nó.

- Thì ra là hắn…

Tầm mười con Bạch Ngân Lãnh Chúa phía dưới trong lòng đều xuất hiện ý nghĩ này.

Thời gian mấy ngày, bọn nó đều gặp qua đoàn người Trần Thư, hơn nữa không chỉ một lần.

Nhưng không nghĩ tới lại là mục tiêu Quân Vương tìm kiếm.

Một con Bạch Ngân Lãnh Chúa hèn mọn giải thích:

- Quân Vương tôn quý, chúng ta không nhìn thấy con Lam Điểu kia…

Ầm!

Một ngọn lửa lần nữa đánh tới, trong nháy mắt thiêu đốt, thậm chí cả lân giáp cũng bị phá tan.

- Ngươi mẹ nó đầu óc có phải có vấn đề hay không, nhân loại là Ngự Thú Sư, tất nhiên có thể thu lại!

Trong mắt Hỏa Long Vương xẹt qua một tia lửa giận, nói:

- Các ngươi không biết nhìn người à!

Lời vừa nói ra, toàn bộ Bạch Ngân Lãnh Chúa đều trầm mặc.

Nguyên văn lời nói lúc đó của Hỏa Long Vương là: Tìm một con Lam Sắc Lôi Điểu, cùng với một nhân loại, con mắt không nhiều không ít, vừa vặn hai con, ngoài miệng thường xuyên treo nụ cười bỉ ổi.

Trong mắt bọn nó có chút ủy khuất, đây là từ hình dung mà sinh vật có thể nói ra sao?

Cái này mẹ nó đối phương chỉ cần thu Lôi Điểu lại thì đến nơi nào mà tìm?

Chương 677: Vậy ta đánh chết ngươi (2)

Ai nhìn thấy các hung thú trên mặt còn có thể treo nụ cười bỉ ổi? Một đám Bạch Ngân Lãnh Chúa thuộc loại dám giận không dám nói, ai bảo chúng nó gộp lại cũng đánh không lại chứ?

Lúc này, Cự Tích Lãnh Chúa cuối cùng cũng có chút không nhịn được!

- Quân Vương tôn quý, lúc ấy ta báo cho tộc nhân của ta, đặc điểm còn lại của Khế Ước Linh…

Nó vẫn luôn có sự nghi ngờ này, chỉ là không dám nói ra, vì sao quân vương chỉ để bọn nó tìm Lam Sắc Lôi Điểu, rõ ràng có dáng dấp Khế Ước Linh khác.

Grừ!

Nó còn chưa nói hết, một ngọn lửa đáng sợ nháy mắt đánh tới.

Ầm!

Lực khủng bố trực tiếp đánh ầm Cự Tích tới chân núi, trên lưng xuất hiện một vết thương cực kỳ khủng bố.

Hỏa Long Vương nổi giận, ngươi là đang trách ta sao?

Lúc này nó vội vàng xuất hiện, trực tiếp nuốt mấy con rắn lửa nhỏ kia, ai biết phía sau còn có tin tức mấu chốt?

- Grừ!

Thân thể Hỏa Long Vương trực tiếp rời khỏi núi lửa, ngọn lửa bùng cháy trên hai cánh, ánh mắt nhìn xa xa.

- Đuổi theo cho ta!

Hai mắt của nó lóng lánh kỹ năng quang huy, toàn bộ Bạch Ngân Lãnh Chúa trong không gian có thể phát hiện được vị trí đám người Trần Thư.

Trong nháy mắt, dị không gian bạo động!

…

Một ngày sau đó.

Một tiểu đội năm người Trấn Linh Quân đang ngắt dược liệu, bọn họ đều có Khế Ước Linh tốc độ, năng lực bảo mệnh

đương nhiên không nói chơi.

- Có cường địch!

Lúc này, một con mèo mướp trên ai một nam tử kêu một tiếng, giống như là đang cảnh báo.

Vừa nhận được tin tức, năm người đồng loạt nằm rạp trên mặt đất, đồ chịu nhiệt trên người tương tự với đất của núi lửa, cung cấp tính bí mật cực tốt.

Cùng lúc đó, một con chuột kho màu đen sử dụng kỹ năng, một màn hơi thở vô hình bao mọi người lại.

Li!

Giờ phút này, hơn một ngàn con hỏa điểu giương cánh bay qua, hỏa diễm phía sau không ngừng bốc cháy, tràn ngập khí thế đáng sợ.

Ánh mắt con hảo điểu dẫn dầu hờ hững mà hung ác.

Hình như nó cũng lơ đãng liếc qua phía dưới.

Trong nháy mắt, tiểu đội Trấn Linh Quân dựng tóc gáy lên, chỉ cảm thấy bỗng nhiên nguy hiểm phủ xuống.

Nhưng nhóm hỏa điểu cũng không để ý đến bọn hắn, bay thẳng đến chân trời.

- Vậy mà đi rồi?

Tiểu đội Trấn Linh Quân nhìn về phía chân trời, nhóm hỏa diễm đã biết mất không thấy gì, chỉ để lại một dấu ngọn lửa thật dài.

Dựa theo lẽ thường mà nói, trời sinh hung thú và nhân loại có cừu hận, sẽ không xuất hiện loại tình huống này

Nhưng bây giờ ở Sí Liệt Hỏa Sơn giống như cuối cùng lộ ra một loại quỷ dị.

- Vương ca, nói thế nào?

- Không có việc gì, tiếp tục hái thuốc!

Làm người khai hoang, vốn là có nguy hiểm, đương nhiên không thể bởi vì có một chút ngoài ý muốn mà buông tha

nhiệm vụ..

….

- Phục Tô lịch năm 982, ngày mùng 2 tháng 2, bất hạnh kết giao bạn xấu, chôn thây ở dị không gian….

A Lương nằm úp sấp, đang viết gì đó.

- A Lương, làm gì đấy?

Trần Thư đi lại, liếc mắt liền thấy hai chữ “di thư”!

- Bà mẹ nó, ngươi bi quan đến mức này sao?

- Ngươi nói thử đi?

A Lương quay đầu nhìn lại, chỉ chỉ Lôi Điểu phía dưới.

Chỉ thấy phía dưới lít nha lít nhít toàn bộ đều là hung thú thuộc tính Hỏa, đa số đều là Hắc Thiết Cấp, nhưng vẫn có một số ít Bạch Ngân Cấp, thậm chí có mấy con Bạch Ngân Lãnh Chúa.

Hôm qua bọn hắn còn có thể vừa chạy vừa hái thuốc, nhưng buổi tối đã có hai con Bạch Ngân Lãnh Chúa để mắt tới bọn họ, chỉ có thể để Hôi Sắc Tiểu Điểu của Vương Tuyệt ngắt chút dược liệu.

- Phía dưới có dược liệu, Tiểu Điểu, ngươi lên!

Trần Thư sờ lên Hôi Sắc Tiểu Điểu, hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm vào một gốc dược liệu Hắc Thiết Cấp.

- Không đ! Đánh chết ta cũng không đi!

Tiểu Điểu trực tiếp từ chối, đuôi của nó có một mảnh đen kịt, chính là vết thương lúc trước hái thuốc lưu lại.

Trần Thư nói:

- Vậy ta đánh chết ngươi!

- ….

Thân thể Hôi Sắc Tiểu Điểu chấn động, lập tức về tới sau lưng Vương Tuyệt.

- Trần Bì, cuối cùng nói thế nào?

Vương Tuyệt mở miệng nói, phía dưới có khoảng bảy con Bạch Ngân Lĩnh Chủ.

Lúc này Lôi Điểu cũng không tiếp tục kiêu ngạo, mà là lè lưỡi, mệnh sắp không còn.

Trong phút chốc ngay lúc Trần Thư đang muốn mở miệng, phía chân trời xuất hiện mấy chục quả cầu lửa lớn, vô cùng điên cuồng đánh tới.

- Hả?

Hai cánh Lôi Điểu biến dị chấn động, lại lần nữa khó khăn lắm mới né qua.

Hỏa cầu vừa rơi xuống, nháy mắt trực tiếp giết chết trăm con hung thú, uy lực vô cùng khủng bố.

- Grừ!

Một tiếng gào thét đinh tai nhức óc xuất hiện, làm người ta sợ hãi.

Năm người nhìn về phía chân trời, chỉ thấy một Hỏa Long to lớn giang hai cánh, ngọn lửa trên đầu không ngừng bùng cháy, khí thế vô cùng đáng sợ.

- Hỏa Long Vương đuổi theo?

Trần Thư khẽ giật mình, mở miệng nói:

- Một khi đã như thế, vậy thì rút lui đi!

Hắn lấy ra một bình dược tề màu vàng, chuẩn bị mang bốn người chạy trốn.

Nhưng vào lúc này, trước mắt hắn vậy mà xuất hiện chọn mục mới.

【 Chọn mục 1: Sử dụng Dược Tề Truyền Tống chạy trốn, làm một tên hèn nhát! Hoàn thành ban thưởng: Kỹ năng “Hỏa Cầu Oanh Kích” +1. 】

【 Chọn mục 2: Dùng Dược Tề Bạo Tạc phản kích, làm một dũng sĩ! Hoàn thành ban thưởng: Kỹ năng “Tử Vong Hỏa Trụ” +1. 】

【 Chọn mục 3: Sử dụng Dược Tề Tàng Hình và Dược Tề Phi Hành, trực tiếp đấu với thân thể Hỏa Long Vương! Làm một tên ngốc! Hoàn thành ban thưởng: Kỹ năng Cự đại háo +1. 】

Chương 678: Chân nam nhân sẽ không quay đầu nhìn bạo tạc

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, thoáng cái đã bị mục thứ ba hấp dẫn. Để hắn và Hỏa Long Vương đánh nhau, đây đơn giản không phải là có bệnh nặng sao?

Hắn chỉ có thể móc Tàng Hình….ây….Dược Tề Bạo Tạc!

Trong ba cái chọn mục, khẳng định cái thứ ba là ban thưởng tốt nhất, nhưng cũng là cái ngu xuẩn nhất.

Cái thứ hai tốt hơn cái thứ nhất chút, hơn nữa càng phù hợp thân phận tội phạm của hắn!

- Cho đám súc sinh các ngươi đuổi theo này!

Trần Thư nhếch miệng cười, nhìn Cự Tích Lãnh Chúa phía dưới.

- Ừm?

Chỉ thấy Cự Tích Lãnh Chúa khẽ giật mình, giống như gặp qua nụ cười này rồi.

- Thu hút thêm hung thú!

Trần Thư vỗ vỗ Lôi Điểu, dự định ném Dược Tề Bạo Tạc trước, lại mượn Dược Tề Truyền Tống chạy trốn.

- Li!

Hai cánh Lôi Điểu biến dị chấn động, thoáng cái ý thức được ý nghĩ của Trần Thư.

Ánh mắt của nó trở nên vô cùng hưng phấn, đối với Dược Tề Bạo Tạc có thể nói là vô cùng quen thuộc.

Tốc độ của Lôi Điểu đột nhiên tăng nhanh, chuẩn bị hấp dẫn nhiều hung thú đến truy kích.

Tốc độ Hỏa Long Vương không được nhanh, xem như là Bạch Ngân Quân Vương, cho dù tốc độ không phải cường hạng, nhưng đuổi kịp một Hắc Thiết Cấp không phải là nói chơi.

Khoảng cách của hai bên không ngừng rút ngắn!

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư ngẩn ra, vậy mà trông thấy phía chân trời xuất hiện sương trắng nhàn nhạt.

- Nhanh như vậy đã đi ra không gian cấm vụ?

Cái này có nghĩa là đoàn người đã đi tới cuối 【Sí Liệt Hỏa Sơn】.

- Được rồi! Nên nổ rồi!

Trần Thư sờ sờ lên cằm, đàn hung thú phía dưới vô cùng vô tận.

Tuy rằng có bản năng sợ hãi với không gian cấm vụ, nhưng mệnh lệnh của Quân Vương mới là thứ nhất.

- Nổ nhanh lên một chút!

Bốn người thu lại sợ hãi, thậm chí xuất hiện một chút nụ cười thoải mái.

Trước khi chết có thể lại nhìn thấy đạn hạt nhân một lần, nhân sinh của bọn hắn

đã không còn gì đáng tiếc!

- Ta muốn phát biểu cảm nghĩ một chút trước khi nổ….

Khóe miệng Trần Thư có nụ cười nhạt, mỗi lần ném Dược Tề Bạo Tạc ra phía trước, hắn đều có cảm giác bản thân như đã đạt tới đỉnh nhân sinh.

Cái này có lẽ chính là chân lý cuộc sống…

- Rống!

Một cột lửa đáng sợ đánh tới, kéo dài qua vài trăm mét, thậm chí vọt vào bên trong cấm vụ.

Lúc này, cấm vụ vốn vô cùng thần bí vậy mà xuất hiện một chút rung chuyển, giống như bị kỹ năng ảnh hưởng tới.

Nhưng cho dù là Trần Thư hay là hung thú đều không chú ý tới.

Li!

Lôi Điểu biến dị sớm tránh khỏi cột lửa, nhưng nhiệt độ nóng rực vẫn khiến một đoàn người không cách nào nhịn được.

- Ta mẹ nó!

Trần Thư buông tha ý nghĩ cho nổ, chỉ cảm thấy cả người đều muốn bốc cháy!

Hắn đưa lưng về phía hung thú, ánh mắt vô cùng bình thản, ném Dược Tề Bạo Tạc thẳng ra phía sau.

Chân nam nhân sẽ không quay đầu nhìn lại bạo tạc!

Trong nháy mắt, bốn người còn lại đều phủ phục trên lưng Lôi Điểu biến dị, gắt gao nắm lấy lông vũ phía trên.

Vẻ mặt Trần Thư ung dung, nói:

- Đúng thật là không đủ bình tĩnh!

Li!

Trong nháy mắt, Lôi Điểu biến dị phóng ra kỹ năng, tốc độ tăng vọt một đoạn dài lần nữa, bay thẳng đến hướng khác.

Về phần Dược Tề Bạo Tạc có thể cháy nổ hay không, Trần Thư hoàn toàn không lo lắng, phía dưới toàn bộ đều là hung thú thuộc tính Hỏa.

Dược Tề cắt ra một đường cong duyên dáng, vậy mà vừa đúng lúc rơi vào trong miệng một con Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa….

- Gừ!

Phía dưới có hung thú lãnh chúa nhận ra bình dược tề kia, bọn chúng đều đích thân trải qua trận nổ mạnh năm đó.

Bây giờ nguy hiểm lại lần nữa phủ xuống, bọn chúng lại không có bất kỳ nhắc nhở.

Trận nổ năm đó bọn chúng tổn thấy lượng lớn tộc nhân.

Bây giờ cuối cùng cũng đến phiên hung thú còn lại, chúng nó khẳng định không có nghĩa vụ phải nhắc nhở.

Tâm tư hung thú cũng chỉ đơn thuần như vậy!

Ngay lúc này, Dược Tề Bạo Tạc rơi xuống miệng hung thú trực tiếp đánh lửa!

Ầm!

Một tiếng nổ mạnh nặng nề xuất hiện, con Hắc Thiết Cấp Lãnh Cháu ngã xuống ngay tại chỗ, khoang miệng trực tiếp bị xé rách, lộ ra bạch quang vô cùng hừng hực bên trong.

Tia sáng quét ra, vô số hung thú bị hấp dẫn tới.

Rầm rầm âm!

Tiếng nổ liên tục xuất hiện, bạch quang hừng hực khuếch tán cực nhanh, ngưng kết thành một vòng ánh sáng mặt trời màu trắng chói chang.

- Phía sau!

Một màn quen thuộc như thế làm cho thân hình Hỏa Long Vương chấn động, nó lại gặp được một vòng mặt trời chói chang này!

Lúc này nó xòe hai cánh, muốn nhanh nuốt Bạo Tạc xuống.

Nhưng đã không còn kịp!

Grừ grừ!

Mặt trời chói chang màu trắng lớn mạnh cực nhanh, nuốt sống hung thú bốn phía, phàm là hung thú bình thường dưới Bạch Ngân Cấp trở xuống toàn bộ đều bị giết trong nháy mắt.

Từng con lãnh chúa rít gào ra tiếng, muốn bảo vệ tộc nhân của mình, nhưng vô lực làm được.

Hỏa Long Vương gắt gao nhìn chằm chằm mặt trời chói chang màu trắng, uy lực của Bạo Tạc không mảy may tổn thương được nó.

Chuyện nó lo lắng lại xuất hiện!

Mặt trời chói chang màu trắng gần nhất nuốt sống một ngọn núi lửa to, nhiệt độ cao khủng bố và lực đánh vào nham thạch nóng chảy trong đó.

Ầm! Ầm! Ầm!

Một ngọn núi lửa lớn nháy mắt phun trào, vô số nham thạch nóng chảy phóng lên tận trời, làm người chấn động theo.

Chương 679: Người tốt sống không lâu, tai họa lưu lại ngàn năm

Dược Tề Bạo Tạc vẫn không kết thúc, càng lan tràn về phía xa. Từng ngọn núi lửa bị dẫn động, nham thạch nóng rực phun đầy trời, rơi vô số trên người hung thú, toàn bộ dị không gian giống như đều xuất hiện đại biến như thế.

- Ừm?

Một màn đáng sợ như thế thoáng cái đã khiến cho Trấn Linh Quân chú ý.

- Núi lửa phun trào?

Vẻ mặt Trấn Linh Quân kinh ngạc, ngơ ngác nhìn xa xa.

Lúc này vô số nham thạch dâng trào, đã muốn che mặt trời màu trắng chói chang lại, bọn họ chỉ có thể mơ hồ đoán là núi lửa phun trào.

Rất nhanh, công hiệu của Dược Tề Bạo Tạc chấm dứt, nhưng hỗn loạn đưa tới vẫn không biến mất.

Từng ngọn núi lửa giống như quân bài domino, nham thạch ẩn chứa vô số năm ngay tại lúc này bùng nổ toàn bộ.

Cho dù là không gian nơi nào cũng có thể mơ hồ thấy được cảnh tượng tráng lệ giờ phút này.

- Hả?

Cửa thông đạo của không gian, người mạnh nhất của thành phố Đại Hưng nhắm hai mắt lại, mơ hồ có thể trông thấy chân trời bị nhuộm thành màu đỏ rực, có nham thạch không dừng dâng trào.

- Tình huống gì đây?

Trong lòng hắn ta ý thức được không thích hợp, kết hợp với tình báo Trấn Linh Quân cung cấp về, e rằng 【 Sí Liệt Hỏa Sơn 】 xuất hiện biến cố!

- Các người tạm thời bảo vệ một chút!

Dứt lời, hắn ta trực tiếp về tới Lam Tinh, chuẩn bị kêu Diệp Thanh đến.

Hắn ta trực tiếp khóa chặt người bị tình nghi là đám người Trần Thư.

Mặc quần áo bệnh nhân tâm thần, làm ra chút chuyện không phải người, hình như cũng hợp tình hợp lý!

Grào!

Lúc này Hỏa Long Vương tắm trong dung nham, sắc mặt của nó vô cùng thịnh nộ. Lãnh địa lại bị làm cho rối tung cả lên, trở nên hỗn loạn không chịu nổi, nó với tư cách là Quân Vương tất nhiên sẽ không cách nào chịu đựng được!

Ánh mắt của Hỏa Long Vương vượt qua vô số dung nham, nhìn chằm chằm vào đám người Trần Thư.

Grào!

Từng tiếng gầm thét xuất hiện, Bạch Ngân Lãnh Chúa ở xung quanh cũng đều lướt qua dung nham đang phun trào mà truy đuổi về phía Trần Thư.

【 Thu được phần thưởng, thêm một Tử Vong Hỏa Trụ! 】

Lúc này, khóe miệng Trần Thư mỉm cười, cơ thể cao lớn đứng thẳng ở phía trước nhất của Lôi Điểu.

Hắn mở miệng nói:

- Bốn người các ngươi đến nỗi đó sao?

Bốn người A Lương luôn bò ở trên lưng chim, không dám chịu đựng sự công kích của Bạo Tạc Dược Tề.

- Không hổ là ngươi, thật là đẹp trai!

Bốn người A Lương phát giác được công hiệu của Bạo Tạc Dược Tề đã kết thúc mới từ từ đứng dậy.

Ánh mắt của bọn hắn quái dị nhìn về phía bóng lưng của Trần Thư.

Bốn người cố nín cười, nói:

- Có sao nói vậy, tạo hình này của ngươi quả thật là có chút tinh xảo!

Chỉ thấy chính diện của Trần Thư không có gì khác thường, nhưng ở phần lưng của bộ quần áo bệnh nhân đều bị xé rách hết cả, lộ ra phần lưng và đùi của hắn, còn có thể trực tiếp nhìn thấy quần lót của hắn nữa…

A Lương nói thầm:

- Luôn có người mang danh kiêu ngạo ra vẻ để phóng thích thiên tính của mình…

- …

Trần Thư thở dài, nói:

- Tiểu Tinh, bộ quần áo bệnh nhân của người còn phải cải tiến á!

- Cải tiến cái rắm! Quần áo bệnh nhân nào mà có thể chống đỡ được sự công kích của đạn hạt nhân hả?

Khóe miệng Từ Tinh Tinh khẽ giật, ai bảo ngươi cứ muốn giả vờ.

- Được rồi, Lão Vương, đưa cho ta một bộ quần áo mới đi!

Trong tay Trần Thư cầm một bình dược tề màu vàng, mở miệng nói:

- Lát sau các ngươi đều tới sờ ta…

- ?

Vẻ mặt của bốn người quái dị, ánh mắt cùng nhau trông lại, đây là từ ngữ vô lí gì?

Con hàng này không phải là bị đạn hạt nhân nổ cho ngốc luôn rồi đấy chứ?

- Không có thời gian giải thích đâu, đều lên xe hết cho ta!

Trần Thư mở Truyền Tống Dược Tề ra, chuẩn bị nuốt một ngụm to, trực tiếp trở về nơi gần cứ điểm. Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng gầm thét kinh hoàng xuất hiện.

Đám người Trần Thư hơi giật mình, cùng nhìn về phía sau.

- Ừm?

Hai mắt Trần Thư co rụt lại, chỉ thấy đám hung thú Hỏa Vương Long lại bị Cấm Vụ bao phủ!

- Chuyện gì thế này?

Sắc mặt của hắn hơi giật mình, Không Gian Cấm Vụ chưa từng di chuyển, thế nhưng hắn không biết Sí Liệt Hỏa Sơn vừa mới sinh ra thì Không Gian Cấm Vụ đã trở nên không ổn định.

Vì Bạo Tạc Dược Tề cùng vô số núi lửa bùng nổ, dẫn đến địa hình biến đổi dữ dội, Không Gian Cấm Vụ cũng xuất hiện một chút chệch hướng.

- Cấm Vụ không ổn định sao?

Mặc dù Trần Thư không hiểu, nhưng có thể nhìn ra được một chút manh mối.

Không giống với Cấm Vụ bình thường, vậy mà hắn có thể loáng thoáng nhìn thấy cơ thể của Hỏa Vương Long cùng với các loại hiệu ứng ánh sáng của kỹ năng cường đại.

- Rốt cuộc bên trong có cái gì vậy?

Trần Thư liều mạng mở to hai mắt, muốn nhìn thấy đồ vật ở bên trong Cấm Vụ.

Grào!

Vào lúc này, một tiếng gào thét vô cùng thê thảm xuất hiện, ngay sau đó không còn âm thanh nào nữa.

- Không phải là một con Bạch Ngân Lãnh Chúa chết rồi đấy chứ?

Năm người cùng nuốt một ngụm nước bọt, Cấm Vụ ở phía trước có chút mờ nhạt, hiển nhiên đó không phải là một Cấm Vụ hoàn chỉnh, nhưng vẫn thuấn sát Bạch Ngân Lãnh Chúa.

- Trần Bì, làm thế nào nhìn được?

- Dùng mắt nhìn!

- …

Chương 680: Người tốt sống không lâu, tai họa lưu lại ngàn năm (2)

Thật ra trong lòng Trần Thư có hơi lo sợ, đối với những điều chưa biết thì bất cứ sinh vật nào cũng đều có một nỗi sợ hãi gần như theo bản năng. - Ừm? Sao tầm nhìn của ta có hơi mờ nhỉ?

Trần Thư khẽ giật mình, chỉ cảm thấy dường như hai mắt bị phủ đầy bụi vậy.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, thân thể của hắn chấn động, chỉ thấy năm người cũng bị bao vây bởi một màn sương trắng mờ ảo.

Nhưng đến lúc này, bọn hắn mới tỉnh ngộ lại.

- Vậy mà chúng ta lại không chạy đi ngay lập tức?

Sắc mặt của năm người đầy vẻ sợ hãi, suy nghĩ vừa rồi cứ như bị mê hoặc vậy.

- Mẹ nó, đám sương mù này có vấn đề!

A Lương chửi nhỏ một tiếng, trong mắt có sự sợ hãi và hoảng sợ.

Tố chất tâm lí dù có cường đại đến đâu cũng có chút không thể chịu đựng được, đấy chính là Không Gian Cấm Vụ khiến cho đến Ngự Thú Sư Vương Cấp cũng phải cảm thấy kinh hãi!

Lúc này, năm người đã không còn nghe thấy tiếng gầm thét của thú ở bên ngoài Cấm Vụ nữa, xung quanh vô cùng yên tĩnh, dường như bọn họ đã đi tới một không gian khác vậy.

Cấm Vụ có thể xem như là biên giới của Dị Không Gian, sợ rằng bản chất của nó chính là một loại không gian!

- Đừng hoảng loạn, đừng sợ hãi!

Trần Thư an ủi bốn người một chút, vừa mới dứt lời, trong nháy mắt cơ thể của hắn đã lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

- Chết tiệt! Người đâu?

Sắc mặt của bốn người chấn động, trong mắt càng trở nên sợ hãi hơn.

- Nhanh như vậy mà tội phạm đã tèo rồi sao?

Vậy mà lúc này, Trần Thư đã đi tới bên ngoài Cấm Vụ, hắn không ngừng quan sát dược tề màu vàng trong tay.

- Vẫn là Hệ Thống Dược Tề bá đạo!

Trần Thư cảm thán một câu. Ngay sau đó, hắn sờ lên cằm, lẩm bẩm:

- Dường như là đã quên mất một thứ gì đó rồi… Ấy… Những người khác đâu?

Ngay vào thời điểm đám người A Lương đang tưởng niệm tội phạm Nam Giang thì cơ thể của Trần Thư lại quỷ dị xuất hiện ở sau lưng bốn người.

- Các ngươi nói xem tội phạm sẽ lên thiên đường hay xuống địa ngục?

Từ Tinh Tinh thở dài, chìm sâu vào Cấm Vụ, chỉ có thể thối rữa thôi!

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Ba người quay đầu trông lại, nói:

- Loại câu hỏi biết rõ rồi còn hỏi này thì không cần nói nữa!

Tiểu Tinh mở miệng nói:

- Ta cảm thấy cũng không chắc lắm?

- Không chắc chắn?

A Lương nhướng mày nói:

- Ta nhớ tới một truyền thuyết, sau khi người chết đi, Thiên Sứ và Ác Ma sẽ ở bên cạnh ngươi đánh bài, bài của Thiên Sứ chính là những việc thiện mà ngươi làm, còn bài của Ác Ma

chính là những việc ác mà ngươi làm, thắng thua sẽ quyết định ngươi lên thiên đường hay xuống địa ngục!

- Thiên Sứ của Trần Thư chỉ mới đánh xuống con ba thì Ác Ma trực tiếp vứt ra nửa cân vương tạc, các ngươi cảm thấy có cần phải tranh cãi việc thắng thua không?

- …

Khóe miệng của ba người giật giật, tuy là có chút không hợp thói thường, nhưng hình như lại hợp tình hợp lý.

- Con mẹ nó, ngươi dùng lời nói thật để làm nhục ta?

Chính vào lúc này, thân thể A Lương chấn động, bên tai vậy mà truyền đến tiếng nói quen thuộc.

Đám người A Lương quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trần Thư đang điềm tĩnh đứng đó.

Bốn người kinh ngạc kêu lên:

- Vậy mà ngươi chưa chết á?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Hình như các ngươi rất thất vọng?

- Ta đã nói rồi mà!

Tạ Tố Nam thở phào nói:

- Người tốt sống không lâu, tai họa lưu lại ngàn năm, tội phạm không thể nào dễ dàng chết bất đắc kỳ tử như vậy được!

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngươi đây là đang khen ta hay là mắng chửi ta vậy?

- Được rồi, thu Khế Ước Linh về đi, tất cả đều chạm vào ta, chuẩn bị rời đi!

Trần Thư mở miệng nói, cho dù là có Truyền Tống Dược Tề, nhưng hắn hoàn toàn không muốn thăm dò Cấm Vụ.

Sắc mặt bốn người vui vẻ, nắm chặt lấy Trần Thư, tựa như là nắm lấy chúa cứu thế vậy.

- Chết tiệt, các ngươi bị điên à?

Bốn người giống như con bạch thuộc, toàn bộ đều cưỡi lên khiến cho Trần Thư trực tiếp ngã xuống.

- Nói lại một lần nữa, chạm vào người ta là được rồi! Không cần nắm vào mông ta, không cần moi lỗ mũi của ta!

Trần Thư vẫy bốn người ra, đồng thời uống một ngụm lớn dược tề màu vàng.

Cùng lúc đó, tất cả Khế Ước Linh đều bị thu hồi về Ngự Thú Không Gian. Nhưng chính vào thời khắc này, một cái Thanh Sắc Cự Trảo vô cùng to lớn từ trong màn sương mù dày đặc lộ ra, đánh về phía năm người!

- Chết tiệt!

Đám người A Lương cùng nhau ngẩng đầu lên, sắc mặt vô cùng sợ hãi:

- Thiên Thọ Lạp!

Trần Thư cũng có chút sợ hãi, lần đầu tiên vậy mà truyền đi không thành công, hiển nhiên là lượng dược tề không đủ!

- Ùng ục! Ùng ục!

Hắn trực tiếp uống hai ngụm Truyền Tống Dược Tề lớn, vị trí ở trong đầu dường như sáng lên ngay lập tức.

Rầm!

Thanh Sắc Cự Trảo vô cùng hung bạo đập xuống, thậm chí đến cả mặt đất cũng xuất hiện lõm trũng, nhưng lại không có dấu vết của năm người đâu.

Lúc này, đám người Trần Thư thành công đi tới bên ngoài Cấm Vụ.

- Suýt chút nữa thì toi mạng rồi…

Cả nhóm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể trải nghiệm cảm giác sống sót sau tai nạn rồi.

- Bên trong vậy mà lại có sinh vật?

Chương 681: Tại sao lại là nụ cười này nữa

Năm người liếc nhìn nhau, trong mắt có sự kinh hãi. Có rất ít thông tin về Không Gian Cấm Vụ trên sách giáo khoa, chỉ nói bọn hắn nhất định không được lại gần. - Grào!

Vào lúc này, vô số hung thú ở bên ngoài Cấm Vụ lộ ra sự nóng lòng bất an. Bọn chúng muốn cứu Quân Vương ra, nhưng lại có nỗi sợ hãi trời sinh đối với Cấm Vụ, trong lúc nhất thời tiến thối lưỡng nan.

Còn về đám người Trần Thư, những hung thú còn lại hoàn toàn không để ý đến, chỉ nhìn chằm chằm vào Cấm Vụ.

Bây giờ Cấm Vụ đã không tiếp tục lan tràn ra nữa rồi.

- Grào!

Ngay sau đó, bên trong Cấm Vụ truyền đến mấy tiếng kêu gào thảm thiết, lại có Bạch Ngân Lãnh Chúa bị hạ rồi.

Mà sương mù trắng mờ ban đầu đang dần dần tăng lên, điều này cũng có nghĩa là sự nguy hiểm bên trong đã ngày càng gia tăng.

Nếu như trở nên tương tự với Cấm Vụ bình thường, vậy bên trong đó hoàn toàn biến thành tuyệt cảnh!

Dần dần, bên trong Cấm Vụ trở nên vô cùng yên tĩnh, dường như trong đó không còn sinh vật sống nào nữa.

Grào!

Những hung thú còn lại dần dần trở nên nóng nảy, đi qua đi lại thử thăm dò Cấm Vụ. Cuối cùng dường như là đã nhận được mệnh lệnh, lại có hai con hung thú Bạch Ngân Cấp Biến Dị Hung xông vào trong Cấm Vụ.

Ngay sau đó, từng con Bạch Ngân Hung Thú không sợ chết mà cũng xông vào bên trong đó.

Cấm Vụ cuồn cuộn, trong đó dường như xuất hiện biến đổi.

Grào!

Chính vào lúc nào, trong Cấm Vụ lộ ra một chiếc đầu rồng đang bùng cháy ngọn lửa hừng hực, đó chính là Hỏa Long Vương.

Đôi mắt của nó đầy hoang mang, thậm chí còn có sự sợ hãi, dường như là đã trải qua nguy cơ sinh tử vậy.

- Vậy mà lại trốn ra được?

Đám người Trần Thư hơi giật mình, không ngờ rằng đến Cấm Vụ cũng không giết chết được Hỏa Long Vương.

- Chuẩn bị rút lui!

Kỹ năng triệu hoán của đám người Trần Thư đều lâm vào tình trạng làm lạnh, hoàn toàn không thể đánh thắng được Hỏa Long Vương.

Nhưng ngay lúc cơ thể Hỏa Long Vương sắp sửa đi ra thì dường như lại bị công kích lần nữa.

- Grào!

Thân thể của nó cuồn cuộn, cuối cùng cũng thoát khỏi sự trói buộc của Cấm Vụ, nhưng chính vào giây phút đi ra, đuôi của nó cũng bị đứt, vết thương lồi lõm không đều, tựa hồ là do lực lượng xé rách gây nên.

Hỏa Long Vương nhìn thâm sâu một cái vào trong Cấm Vụ, trong ánh mắt có sự giận dữ, nhưng càng nhiều hơn là sợ hãi.

Nó nhảy một cái về phía trước, chuẩn bị mang chiếc đuôi bị đứt của mình đi, không lại gần Cấm Vụ nữa, nhưng ngay khi nó đến gần thì có một bóng người xuất hiện ở chỗ chiếc đuôi đã đứt của nó.

Nhìn thấy nụ cười bỉ ổi đó, thần sắc của Hỏa Long Vương khẽ giật mình, ngay sau đó là chấn kinh cùng không thể tưởng tượng nổi.

Vậy mà đám người này không chết?

- Hello!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, lên tiếng chào hỏi, tay trái sờ chiếc đuôi đã đứt, ngay sau đó nuốt một ngụm Truyên

Tống Dược Tề xuống.

Grào!

Trong lòng Hỏa Long Vương nổi giận, nó phun một đòn hỏa diễm ra, nhưng Trần Thư và cái đuôi đứt rời đã sớm biến mất không thấy đâu nữa.

- Không kịp giải thích đâu, mau sờ vào ta!

Trần Thư nhanh chóng mở miệng nói, sau đó lại mang Truyền Tống Dược Tề ra uống một hơi cạn sạch.

Những người khác cũng không để ý lời hổ sói gì nữa, toàn bộ đều nắm chặt lấy Trần Thư.

Nếu còn không lên xe, về cơ bản lập tức sẽ toi mạng cả rồi!

Trong nháy mắt, một đoàn người biến mất không thấy đâu nữa, chỉ để lại đám hung thú với sự phẫn nộ cùng cực.

- Đuổi theo! Toàn bộ đuổi theo hết cho ta!

Hỏa Long Vương ngửa mặt lên trời gào thét, sự tức giận ở trong lòng đều sắp khiến cho nó mất đi lý trí rồi.

Nếu như không phải vì nhóm người này thì sao bản thân phải chịu đựng nguy cơ sinh tử chứ?

Bây giờ đến cả đuôi cũng bị mang đi, khiến cho thực lực của nó trực tiếp bị suy yếu, lại cần một thời gian dài dằng dặc mới có thể khôi phục lại được.

Đám người Trần Thư đã sớm biến mất, đi tới trong một sơn động nhỏ.

- Phù phù phù! Thật là kích thích!

Trần Thư vỗ ngực, đây đã có thể nói là trở lại từ cõi chết rồi.

- Ngươi thật là cần tiền không cần mạng đấy!

A Lương mở miệng nói, không ngờ được Trần Thư lại điên cuồng đến như vậy.

- Sợ cái gì, tất cả đều nằm trong tính toán của ca đây!

Khóe miệng Trần Thư khẽ cười, dược tề trong tay, ta có cả thiên hạ!

Bốn người lắc lắc đầu, mặc dù trong lòng vô cùng hiếu kỳ đối với dược tề của Trần Thư, nhưng đều ngầm không truy hỏi.

- Được rồi, chuẩn bị trở về cứ điểm đi, còn chưa thoát khỏi mối nguy đâu!

Trần Thư mở miệng nói:

- Chúng ta đều bị kỹ năng truy tung của Hỏa Long Vương khóa chặt rồi.

Trừ khi là rời khỏi Dị Không Gian hoặc là chờ kỹ năng kéo dài thời gian biến mất, nếu không thì Hỏa Long Vương nhất định sẽ đuổi tới.

Lúc này thời gian hồi chiêu của triệu hoán đã kết thúc, Từ Tinh Tinh triệu hoán Biến Dị Lôi Điểu ra.

Cả nhóm người đi thẳng về phía cứ điểm.

…

- Tên tiểu tử Trần Thư này rốt cuộc là đã làm cái gì vậy chứ?

Diệp Thanh đứng ở trên vai của một con Đại Hùng to lớn, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía núi lửa đang bùng nổ ở phía xa xa.

Chương 682: Tại sao giả vờ không vi phạm

Rầm rầm rầm! Cơ thể Đại Hùng khổng lồ tuy là thuộc loại hình lực lượng, thế nhưng có kỹ năng gia trì, tốc độ cũng không chậm.

Chính vào lúc này, ánh mắt của hắn khẽ giật mình, sắc mặt kinh ngạc trong giây lát.

Chỉ thấy hung thú tập trung bao phủ khắp bầu trời phía trước, trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ như thể mộ tổ đã không còn nữa vậy.

Mà ở phía trước nhất của đám hung thú, một con Hỏa Long toàn thân đầy máu đang phi hành, thậm chí đến cả đuôi cũng đứt rời, trông dáng vẻ vô cùng khôi hài.

Trong nháy mắt, hai bên nhìn nhau, dường như không khí đều ngưng đọng lại.

Trong lòng Diệp Thanh hơi kinh hãi, theo bản năng triệu hoán ra toàn bộ Khế Ước Linh. Lúc này hắn ta có chút hoảng sợ, nhưng Hỏa Long Vương phía đối diện cũng đang sợ hãi!

Mặc dù Cấm Vụ chưa được chính thức hình thành, sự nguy hiểm đáng sợ ở bên trong đó vẫn còn kém xa so với Cấm Vụ bình thường, nhưng trốn thoát ra vẫn khiến nó phải trả một cái giá rất lớn.

Bây giờ nó đã không còn sức chiến đấu quá mạnh, đối mặt với một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp thì chắc chắn là không đánh lại được.

- Hắn ta không nhìn thấy, hắn ta không nhìn thấy…

Trong lòng Hỏa Long Vương không ngừng lẩm bẩm, lặng lẽ ra lệnh cho thuộc hạ thay chuyển phương hướng…

- Hả?

Diệp Thanh cũng đã phát giác ra được đối phương đang sợ, hơn nữa tuy là số lượng hung thú rợp trời kín đất, nhưng thật sự có thể đe dọa được hắn ta thì chỉ có một bộ phận nhỏ thôi.

- Lên cho ta!

Diệp Thanh vỗ vỗ Đại Hùng, bình thường chắc chắn hắn ta sẽ vâng vâng dạ dạ, nhưng bây giờ Hỏa Long Vương đang bị thương nặng, vậy thì hắn ta phải toàn lực xuất kích thôi!

Grào!

Đại Hắc Hùng gào thét một tiếng, một trận sóng âm màu đen truyền ra, trực tiếp làm choáng chết vô số hung thú.

Hỏa Long Vương hơi lảo đảo, không phòng ngự được, vết thương càng trở nên nặng hơn.

- Vật nhỏ, muốn chạy sao?

Ba con Hoàng Kim Khế Ước Linh đi đến phía trước Hỏa Long Vương, trong mắt đều ngập tràn sát ý.

Bình thường muốn gặp được hung thú Quân Vương Cấp thì về căn bản là không thể gặp được.

- Grào!

Trong lòng Hỏa Long Vương nổi giận, hôm nay luân phiên gặp phải những chuyện này đã khiến tâm lý của nó xuất hiện biến hóa.

Ánh mắt của nó nhìn về phía Diệp Thanh, chỉ thấy khóe miệng của đối phương cũng nở một nụ cười khinh bỉ.

- Tại sao, tại sao lại là nụ cười này nữa?

Sự phẫn nộ của Hỏa Long Vương lại tăng vọt thêm một lần nữa, cơ thể đã tan vỡ lại phun ra máu, như là một cái vòi hoa sen, khung cảnh vô cùng tráng lệ.

- Mẹ nó, ngươi sẽ không bị làm cho tức chết rồi đó chứ?

Hai mắt Diệp Thanh sáng lên, ánh mắt có vẻ mong đợi.

Gầm gầm gầm!

Vô số Hung Thú gào thét lên. Trong phút chốc, hai bên trực tiếp nổ ra đại chiến!

…

- Chắc là sẽ không đuổi kịp tới đâu!

Đám người Trần Thư đã mơ hồ nhìn thấy vị trí của Không Gian Thông Đạo.

Công việc khai hoang bây giờ đã qua được nửa tháng rồi, căn bản thế cục đã ổn định và đã bắt đầu xây dựng cứ điểm Trấn Linh Cục rồi.

- Lần khai hoang này lại chưa từng xuất hiện thương vong, thật là hiếm thấy đó!

Bên trong cứ điểm, một đội Trấn Linh Quân vừa mới trở về trao đổi, trên mặt đều hiện lên nụ cười vui vẻ.

Tình đồng đội vô cùng sâu nặng, không người nào hi sinh đương nhiên là cái kết viên mãn nhất.

- Đúng vậy, gần đây đến cả một con Bạch Ngân Hung Thú biến dị cũng không có! Giống như cả Dị Không Gian đều trống trơn cả.

- Có thể là ở chỗ sâu của Không Gian xuất hiện biến cố, chúng ta cũng đã nhìn thấy núi lửa phun trào lớn mà.

- Nếu mỗi lần khai hoang đều dễ dàng như thế này thì tốt rồi…

Ngay tại thời điểm Trấn Linh Quân thảo luận thì một Lam Sắc Lôi Điểu đã bay từ chân trời tới, trên lưng có đồng phục bệnh nhân trắng xanh đan xen trông cực kì chấn động.

Quan trọng nhất là trên bả vai của Trần Thư lại gánh thêm một đoạn đuôi dài năm mét.

- Có phải bọn họ trở về rồi không?

Một nhóm người Trấn Linh Quân lần lượt đứng dậy, toàn bộ ánh mắt đều hướng về phía đám người Trần Thư.

- Tốt quá rồi, tốt quá rồi!

Trần Thư nhếch mép cười rồi vẫy vẫy tay với từng người một.

Người mạnh nhất thành phố Đại Hưng lập tức tiến lên phía trước.

Sắc mặt của hắn ta khẽ thay đổi, nhìn chằm chằm vào đoạn đuôi bị cắt đứt kia.

- Đây là?

Hắn ta là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, chỉ một thoáng là đã nhận ra khí tức mạnh mẽ của đoạn đuôi còn sót lại. Đó chắc chắn là Viễn Siêu Bạch Ngân Lãnh Chúa.

- Chắc không phải là Quân Vương đâu nhỉ?

Vẻ mặt của hắn ta kinh ngạc, trong lòng có một suy đoán đáng sợ.

- Một tiểu hỏa long nửa đường tấn công bọn ta nên ta đã trực tiếp sai Khế Ước Linh cắn đứt đuôi xuống!

Thần sắc Trần Thư bình tĩnh, ném đoạn đuôi xuống đất rồi nói:

- Dám chọc tới tội phạm Giang Nam ta đây, còn không có nước trái cây ngon để uống như nó!

- Gâu gâu!

Chỉ thấy Husky đang nhe răng trợn mắt, thể hiện ra sự hung ác của mình.

Cảm giác quá mạnh, nó cảm thấy hiện tại bản thân đã có thể cắn nuốt Quân Vương luôn rồi…

- …

Người mạnh nhất tthành phố Đại Hưng giật giật khóe miệng, nói:

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Nếu như ta không nhìn nhầm thì đây là đuôi của Quân Vương!

- Hở?

Chương 683: Tại sao giả vờ không vi phạm (2)

Lời vừa dứt thì sắc mặt của toàn bộ hàng trăm tên Trấn Linh Quân ở xung quanh đều kinh ngạc, vô cùng chấn động. - Quân… Quân Vương?

Một đám người há hốc mồm, chỉ cảm thấy trong đầu là một mảng trắng xóa. Lực công kích của hai từ Quân Vương này thật sự là quá lớn!

- Hình như là mạnh hơn Bạch Ngân Lãnh Chúa một chút!

Trần Thư bình tĩnh đáp:

- Ta không quá chú ý đến. Đối với ta mà nói thì Bạch Ngân Quân Vương và Hung Thú cấp một chẳng có khác biệt gì lớn cả!

- ?

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại, lời của ngươi là do con người nói ra đấy hả?

Trong lòng của bọn họ đều chỉ có một ý nghĩ: Tại sao giả vờ ra vẻ lại không phạm pháp cơ chứ?

Người mạnh nhất thành phố Đại Hưng nói:

- Đợi Diệp Thanh trở về đi, các ngươi ở lại đợi lão một lúc!

Trần Thư nói:

- Diệp đại gia quay lại sao? Lão đi đâu thế?

- Diệp Thanh cho rằng các ngươi gây ra tai họa nên đặc biệt đi cứu các ngươi rồi!

- …

Mắt của Trần Thư trợn trừng, nói:

- Vậy ước chừng một lát nữa cũng không quay về được đâu!

Toàn bộ Hung Thú của Dị Không Gian đều truy sát bọn họ, bây giờ có khả năng Diệp Thanh và đám Hung Thú đang giằng co với nhau đấy.

Còn về phần an nguy của Diệp Thanh, cũng không cần quá lo lắng.

Trải qua biến cố Cấm Vụ thì Hung Thú có thể nói là tổn thất nặng nề, không những Quân Vương trọng thương mà mấy chục Bạch Ngân Lãnh Chúa còn ngã xuống nữa.

Nếu như hắn đoán không sai thì bây giờ kẻ phải lánh nạn có lẽ là hung thú…

Đám người Trần Thư không có từ chối mà vẫn an tâm ở lại cứ điểm, ít nhất không cần thiết phải lo lắng về vấn đề an toàn nữa.

Thời gian hai ngày trôi qua.

Trong một tòa nhà đá ở cứ điểm của Trấn Linh Quân.

- Trưởng quan, có thể để năm tiểu tử sôi nổi kia rời đi trước không…

- Đúng vậy, nếu đợi tiếp nữa thì cứ điểm vẫn còn xây dựng được sao?

Người mạnh nhất thành phố Đại Hưng vuốt vuốt đầu, đây đã là lần tố cáo thứ mười hai mà hắn ta nhận được rồi.

Đám người Trần Thư không có gây sự, thậm chí còn giúp đỡ xây dựng cứ điểm, nhưng thực sự là quá khoa trương rồi.

Một ngày hận không thể có hai mươi lăm giờ đều tuyên dương sự tích xuất sắc của mình, hơn nữa mỗi cái so với mỗi cái lại càng không tuân theo chuẩn mực, thật sự là làm cho người khác tê hết cả da đầu.

- Cần thiết không vậy…

Quan tổng chỉ huy gãi gãi đầu, nói:

- Vậy ta để bọn họ tạm thời rời khỏi Dị Không Gian trước!

Trấn Linh Quân thở phào một hơi, trước giờ bọn họ đều không ngờ đến rằng lắm mồm cũng có thể làm người khác phát điên.

Ngay lúc này, bên ngoài nhà đá truyền đến tiếng kinh hô ồn ào.

- Hử?

Mọi người rời khỏi nhà đá, liếc mắt liền nhìn thấy Đại Hắc Hùng của Diệp Thanh.

Cũng cùng lúc đó, chỉ nhìn thấy hàng trăm người đang vây xung quanh quan sát một chiếc cánh màu đỏ bị gãy.

- Hở? Lão Diệp, chuyện gì thế này?

- Trên đường gặp một tiểu hỏa long tấn công, chặt đứt một bên cánh của nó coi như cảnh cáo!

Sắc mặt của Diệp Thanh hờ hững với dáng vẻ vô địch cô độc.

- A cái này…

Mọi người ào ào kéo đến, ánh mắt quái dị nhìn qua nhìn lại Trần Thư và Diệp Thanh.

Bây giờ giả vờ ra vẻ đều có khuôn mẫu hết phải không?

- Diệp đại gia, thực lực được đó nha!

Trần Thư ném ra một đoạn đuôi bị cắt rồi đi đến bên cạnh Diệp Thanh.

Sắc mặt hai người hoàn toàn là từ một khuôn đúc mà khắc ra, giống như một Ngự Thú Sư Truyền Kỳ Cấp vậy.

- Hửm? Đuôi là ngươi chém sao?

Mắt của Diệp Thanh trợn trừng, lão xem như là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, đánh trọng thương Bạch Ngân Quân Vương thì không có vấn đề gì.

Nhưng Trần Thư chỉ là tiểu bối Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh mà thôi, có hơi hoang đường quá không vậy?

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Ai bảo nó chọc ta, lần sau tái phạm nữa thì trực tiếp làm thịt!

- Ngươi không bốc phét thì sẽ chết à?

- Sẽ tổn thọ!

- …

Khóe miệng Diệp Thanh giật giật, mở miệng nói:

- Được rồi, đều tản ra hết đi!

Ánh mắt của lão nhìn về phía mọi người, nói:

- Có thể yên tâm xây dựng cứ điểm, không cần phải lo lắng Hung Thú nữa đâu!

Bây giờ Hỏa Long Vương trọng thương nên tuyệt đối sẽ không dám ra ngoài, với lại những Hung Thú còn lại cũng đã thương vong trầm trọng rồi.

Mặc dù Sí Liệt Hỏa Sơn vẫn là Dị Không Gian cấp nguy hiểm, nhưng độ nguy hiểm thì không cao.

- Đúng rồi, sau khi mở cửa thì vé vào cổng có thể đặt cao hơn một chút!

Nói xong thì lão và đám người Trần Thư bèn bước vào trong nhà đá.

Diệp Thanh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế hả?

Bây giờ lão có thể khẳng định rằng tất cả biến cố đều do Trần Thư mà ra, ít nhất là hắn cũng không thoát khỏi liên quan.

Ngay lúc này, trước mặt Trần Thư bỗng xuất hiện những phương án.

【 Phương án 1: Trực tiếp bắt đầu nói linh tinh! Phần thưởng hoàn thành: kỹ năng 'Kịch Độc Mộc Phược' thêm một 】

【 Phương án 2: Nói ra tình hình thực tế của Không Gian Cấm Vụ! Phần thưởng hoàn thành: kỹ năng 'Cuồng Sa Phi Thạch' thêm một 】

【 Phương án 3: Khế Ước Linh hành động, đừng đổ lên người tội phạm, toàn bộ sự tình đều đẩy hết cho Nguyên Tố Thú! Phần thưởng hoàn thành: kỹ năng 'Cường Lực Hộ Thuẫn' thêm một 】

Chương 684: Ta lại bị chặn rồi

Sắc mặt Trần Thư hơi sững sờ, sau đó đảo mắt một vòng rồi chuẩn bị bắt đầu nói nhảm. Nhưng ngay thời điểm hắn đang định mở miệng thì đã bị Diệp Thanh trực tiếp cắt ngang.

- Ngươi không cần nói gì, bốn người các ngươi cùng nói!

Lão vừa nhìn thấy ánh mắt của Trần Thư liền biết hắn sắp bắt đầu bịa chuyện rồi.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, chỉ cảm thấy như một quyền đấm vào bông vậy.

- Diệp đại gia, để ta nói đi, ta nói!

Trần Thư mở miệng đáp:

- Thật ra tất cả mọi chuyện cũng không liên quan nhiều đến ta! Chủ yếu là con Husky này phá nhà của người khác!

- ?

Diệp Thanh nhìn về phía Husky đang nhe răng trợn mắt, trực tiếp bắt lại rồi xoa xoa đầu chó.

- Nó phá hủy nhà của Quân Vương Hung Thú sao? Ngươi thật sự coi ta là tên ngốc đấy à! Với trí thông minh và thực lực này thì ngươi cảm thấy có khả năng sao?

Lời vừa nói ra thì Husky đã bất mãn rú lên, giống như cả thể xác và tinh thần đều bị đả kích vậy.

Diệp Thanh mở miệng nói:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Ờ…

Trần Thư gãi gãi đầu, vẫn chưa đạt được phần thưởng hệ thống.

Hắn do dự một lúc, nhìn thấy trong phòng chỉ có Diệp Thanh thì lựa chọn nói ra tình hình thực tế.

Tất nhiên là việc liên quan đến hệ thống dược tề thì hắn không hề nhắc đến một chữ, chỉ nói vận khí của bọn hắn tốt nên không bị Không Gian Cấm Vụ bao phủ.

【 Hoàn thành lựa chọn, thu được phần thưởng: Kỹ năng "Cuồng Sa Phi Thạch" thêm một. 】

Trong lòng Trần Thư vui vẻ, cuối cùng cũng đạt được phần thưởng của hệ thống.

- Thế mà núi lửa phun trào lại dẫn đến việc Không Gian Cấm Vụ dịch chuyển.

Diệp Thanh sờ cằm, trong ánh mắt có vẻ suy tư, vẫn không có hoài nghi thật hay giả.

Bây giờ Sí Liệt Hỏa Sơn chỉ mới được sinh ra nên tất nhiên Không Gian Cấm Vụ cũng không ổn định.

- Chẳng trách bộ dạng của tên Hỏa Long Vương kia lại thê thảm như vậy!

Diệp Thanh quan sát Trần Thư một lúc rồi nói:

- Có điều tiểu tử nhà ngươi lại dám tranh thức ăn trước miệng cọp, không muốn sống nữa à?

- Chỉ khi cận kề cái chết vô hạn như vậy mới có thể lĩnh hội được chân lý của sinh mệnh!

- …

- Đúng rồi, lão Diệp!

Trần Thư lập tức dựa sát tới, cười hì hì rồi nói:

- Nói cho cùng thì Hỏa Long Vương là do ta đánh trọng thương đó! Theo đạo lý mà nói thì cái cánh kia nên thuộc về ta có phải không?

- ?

Diệp Thanh nhíu mày lại, dường như có chút không thể hiểu nổi làm sao Trần Thư lại có thể nói ra được những lời như vậy.

- Ngươi thật đúng là không cần mặt mũi nữa mà!

Diệp Thanh cầm chiếc cánh ở bên cạnh lên, mở miệng nói:

- Quân Vương Huyết Nhục có giá trị đắt đỏ, hơn nữa bên trên còn có một cái Chân Bảo nữa, ngươi bảo ta đưa cho ngươi sao?

- Chân Bảo?

Trần Thư hơi ngây ra, có chút không hiểu.

- Ngươi không biết sao?

Tay trái của Diệp Thanh nắm chặt cái cánh, tay phải dùng lực mạnh mẽ móc một khối Lân Giáp ra, bên trên tỏa ánh sáng rực rỡ, hiển nhiên là có chút khác biệt.

- Đây chính là khối Bạch Ngân Chân Bảo thuộc tính hỏa!

Vừa dứt lời, tội phạm Trần Thư liền chụp lấy, kết quả là bị Diệp Thanh một cước đá bay đi.

- Ngươi có bị điên rồi không vậy? Đồ của ta mà cũng dám cướp sao?

- Ấy… Ta chỉ muốn nhìn một chút thôi…

Trần Thư phủi bụi trên người, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ đáng tiếc.

Diệp Thanh mở miệng nhắc nhở:

- Trên cái đuôi kia của ngươi cũng có đấy, ngươi không tìm thấy sao?

- Trên đuôi sao?

Trần Thư hơi sững sờ rồi lập tức lật tìm cái đuôi bị cắt đứt kia.

Cuối cùng cũng thật sự tìm thấy một khối Lân Giáp khác thường, chính xác mà nói là một cục đá màu đỏ.

- Có vô số phương thức chiếm đoạt Chân bảo, không nhất định phải uống nó. Tiểu tử, phải học thật tốt đó!

Diệp Thanh lắc đầu, mở miệng nói:

- Đúng rồi, Quân Vương Huyết Nhục ngươi có thể nộp trực tiếp lên Hoa Hạ học phủ, có thể đạt được phần thưởng tín chỉ đấy!

Trần Thư dường như không nghe thấy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Ngân Chân Bảo trên tay, hắn kinh ngạc đến ngây ra rồi.

Vậy mà hắn lại cướp được một viên Bạch Ngân Chân Bảo?

Chẳng trách Hỏa Long Vương lại tức hổn hển như vậy, hắn còn cho rằng tư chất tâm lý của đối phương không ổn nữa chứ…

Có thể nói Hỏa Long Vương bây giờ đã tức đến nổ phổi rồi, không những đuôi và cánh bị cắt đứt mà còn bị cướp mất hai viên Bạch Ngân Chân Bảo. May mà không phải nhân loại, chứ không thì toàn bộ đều bị xuất huyết não mất.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Khi đám người Trần Thư chuẩn bị rời khỏi Sí Liệt Hỏa Sơn thì có một đội Trấn Linh Quân gọi bọn họ lại.

- Hửm? Là các ngươi sao?

Trần Thư lập tức nhận ra đối phương, chính là đội mà bị Cự Tích Lãnh Chúa ngăn chặn.

- Cảm ơn các ngươi!

Trên mặt của hai mươi tên Trấn Linh Quân đều nở nụ cười, nói:

- Lúc đó nếu như không phải các ngươi dụ Hung Thú đi thì có lẽ bọn ta đã gặp nguy hiểm rồi!

- …

Trần Thư gãi gãi đầu, cảm thấy có chút kì lạ.

- Ta có một vấn đề muốn hỏi một chút!

Đội trưởng xông tới rồi nhẹ giọng nói:

- Các ngươi có sử dụng kỹ năng loại khiêu khích không vậy? Hiệu quả thật sự rất tốt đó!

- …

Chương 685: Ta nói rồi, cái gì nó cũng có thể giả vờ cả

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn không muốn nói chuyện nữa rồi. - Chỉ là tiện tay mà thôi. Chúng ta đi trước đây!

Đám người Trần Thư tập hợp lại rồi chuẩn bị rời khỏi Dị Không Gian.

- Trần Bì, đợi một chút!

Diệp Thanh chạy tới, đưa một tấm thẻ màu trắng cho hắn rồi mở miệng nói:

- Công việc khai hoang lần này nhờ có ngươi thu hút hỏa lực, làm giảm bớt thương vong của Trấn Linh Quân! Tấm thẻ này ta tự mình ký lên, ngươi nhận đi, sau này khi ra vào Dị Không Gian thì vé vào cửa có thể giảm giá!

Bây giờ Sí Liệt Hỏa Sơn vẫn chưa chuyển đến Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, Diệp Thanh chỉ có thể tạm thời đảm nhận quan chỉ huy tối cao của cứ điểm mà thôi.

Đương nhiên lão có quyền cho Trần Thư một tấm thẻ ưu đãi của Dị Không Gian.

Chỉ thấy Trấn Linh Quân ở xung quanh đều vây đến, trong ánh mắt đều lộ vẻ cảm kích.

- Có chút ngại đó!

Trần Thư gãi gãi đầu rồi nhanh chóng mà trực tiếp cầm lấy tấm thẻ màu trắng đi.

- Thật ra lúc đó ta thật sự không có nghĩ nhiều như vậy đâu, chỉ là cảm thấy ta phải đứng lên để chống đỡ nguy hiểm vì các ngươi thôi!

Hắn sờ tấm thẻ trong tay, e rằng có thể tiết kiệm được không ít tiền nhỉ.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Cụ thể thì tấm thẻ này được giảm giá bao nhiêu vậy?

Diệp Thanh giải thích:

- Các Dị Không Gian còn lại giảm giá 10%, còn giá vé Sí Liệt Hỏa Sơn tăng gấp đôi!

- ?

Đám người Trần Thư ngây ra một lúc, dường như có chút phản ứng không kịp.

- Không cần phải cảm ơn ta đâu!

Diệp Thanh cười cười, bây giờ thù hận của Hỏa Long Vương đối với Trần Thư đã bùng nổ rồi.

Hơn nữa thực lực của hắn không mạnh, một khi lại đến Dị Không Gian thì e rằng sẽ dẫn đến toàn bộ Không Gian bạo động.

Vì suy nghĩ cho sự an nguy của những Ngự Thú Sư khác thì chỉ có thể để Trần Thư đi phá hoại các Dị Không Gian còn lại thôi.

- Ta lại bị chặn rồi sao?

Trần Thư khẽ nhếch miệng, cuối cùng cũng hiểu công dụng của tấm thẻ này. Đúng là cái miệng hại cái thân mà!

- Rời đi rồi thì không cần phải trở về nữa, hành trình của các ngươi ở phía trước!

Trấn Linh Quân của Sí Liệt Hỏa Sơn nhìn về phía bóng lưng rời đi của Trần Thư, toàn bộ đều đồng loạt phất phất tay.

- Sao ta cứ cảm thấy là lạ vậy nhỉ?

Trần Thư nhìn về phía bốn người, mở miệng nói:

- Rõ ràng là chúng ta đến giúp đỡ khai hoang, tại sao lại không muốn chúng ta ở lại vậy chứ?

- Bởi vì chỉ mỗi khi khai hoang thì ngươi mới có thể giúp đỡ!

Đám người A Lương mở miệng nói, một khi Dị Không Gian ổn định lại thì sẽ không cần tội phạm đến gây sự làm gì. Nếu không nhỡ đâu dẫn đến rối loạn lại khiến cho Dị Không Gian bị phong tỏa.

Đoàn người bước vào Không Gian Thông Đạo, trở lại Lam Tinh.

- Cuối cùng cũng trở về rồi!

Đám người Trần Thư thả lỏng cả thể xác lẫn cả tinh thần, tham lam hít thở không khí trên Lam Tinh, bọn họ thật sự là chịu đủ không khí sặc sụa của Sí Liệt Hỏa Sơn rồi.

- Bây giờ cũng sắp khai giảng rồi đấy!

Đoàn người đã ở lại Dị Không Gian nửa tháng rồi, tuy rằng xung quanh đều có nguy hiểm, thế nhưng ít ra cũng thu hoạch đầy đủ.

- Ta nhớ Vu Dịch!

Trần Thư nhìn về phía chân trời, thở dài.

- ?

Bốn người cùng nhau nhìn lại, vẻ mặt kỳ lạ vô cùng, ngươi là muốn người khác tới đưa tín chỉ cho ngươi chứ gì?

- Hắt xì!

Vu Dịch đang tiếp nhận nhiệm vụ ở học phủ bỗng nhiên lại hắt hơi một cái, hắn ta xoa xoa mũi, lẩm bẩm:

- Sao lại đột nhiên có một luồng khí lạnh ập tới thế này? Chẳng lẽ mình không khỏe sao?

Hắn ta siết chặt áo bông trên người, lại tiếp tục tập trung tinh thần xem nhiệm vụ.

Vốn dĩ là hắn ta muốn dùng lương hưu của gia gia một chút, nhưng cuối cùng lại trực tiếp bị gia đình bắt được ngay tại chỗ. Bây giờ hắn ta chẳng những không trở thành thổ hào mà ngay cả tài nguyên trong nhà cũng bị giảm một nửa.

Vu Dịch đúng là thiếu gia Vu gia sống khổ mà!

…

- Trần Bì, lần này chúng ta thu hoạch được lớn lắm đó!

Đám người A Lương đang ngồi ở hàng ghế xe sau đang tính toán gì đó, nụ cười dần dần có chút càn rỡ.

- Nói nhảm, tội phạm Nam Giang ta đây có bao giờ trở về tay không đâu chứ!

Trần Thư chuyên chú lái xe, khóe miệng cũng có nụ cười nhàn nhạt.

Chỉ riêng một Chân Bảo Bạch Ngân Cấp thôi là đã có giá trị không nhỏ rồi, cho dù có chia đều đi chăng nữa thì mỗi người cũng phải có tới hai trăm triệu.

Hắn còn đang lo không có tài nguyên để đổi lấy dược tề cấp hai của Hoa Hạ học phủ, thế mà bây giờ thoáng cái đã có tiền rồi.

Nhất là thuộc tính của dược tề trong đó lại hạn chế cấp bậc, nếu như trở thành Bạch Ngân Cấp rồi thì sẽ không có cơ hội dùng nữa.

Những năm qua đều sẽ có những thiên tài cố ý để Ngự Thú kẹt lại trong một cấp bậc, tận lực nuốt nhiều thuộc tính dược tề chút.

Đối với những thiên tài hàng đầu mà nói, 1% khoảng cách thôi cũng đã đủ bại trận được rồi!

- Tiểu Tinh!

Trần Thư trực tiếp lấy một túi phân Urea ra.

Thân hình Từ Tinh Tinh ở ghế lái phụ lập tức bị chấn động theo bản năng, trong mắt có chút hoảng sợ.

- Ngươi lại làm sao đấy hả?

- Ấy, giúp ta đếm dược tề bên trong thôi mà!

Chương 686: Ta nói rồi, cái gì nó cũng có thể giả vờ cả (2)

Trần Thư mở miệng nói, bên trong chính là gói đại lễ Thần Kỳ Dược Tề mà hệ thống ban thưởng, còn túi Urea thì đương nhiên là do hắn tự lấy ra. - Sao không nói sớm, ngươi thật sự có thể dọa người đấy!

Từ Tinh Tinh vỗ vỗ ngực rồi nhận lấy túi phân, chỉ thấy bên trong có chứa vài bình dược tề có màu sắc khác nhau.

- Giúp ta đếm một chút xem dược tề bên trong có màu gì!

Trần Thư nói, mỗi một loại Thần Kỳ Dược Tề đều có màu sắc khác nhau, hắn đã sớm nắm rõ như lòng bàn tay rồi.

Từ Tinh Tinh gật đầu một cái, nói:

- Bom hạt nhân có ba cái!

- ?

Lời này vừa nói ra, bốn người cùng nhau nhìn lại, ngươi nói cái gì thế?

Tiếp đó, Từ Tinh Tinh lập tức lấy ba bình dược tề màu xám ra…

- Mẹ nó! Đúng thật kìa!

Đám người A Lương nhịn không được mà lui ra, trong mắt còn có chút sợ hãi.

Trần Thư bình tĩnh mở miệng nói:

- Không cần khẩn trương, lúc bình thường nó sẽ không tự động nổ tung đâu!

Ngay sau đó, Từ Tinh Tinh lại lấy sáu bình dược tề khác ra, theo thứ tự lần lượt là Tàng Hình Dược Tề x2, Phi Hành Dược Tề x2, Tử Vong Dược Tề x1, Truyền Tống Dược Tề x1.

- Đều là đồ tốt luôn!

Hai mắt Trần Thư cong lên, khóe miệng không nhịn được mà có ý cười.

Tác dụng của Thần Kỳ Dược Tề cũng không nhỏ, thời điểm mấu chốt còn có thể đảo ngược tình hình chiến đấu.

Lúc xế chiều, đoàn người về tới trung tâm thành phố Nam Giang

…

Trên sân thượng của tiểu khu nơi Trần Thư ở.

- Tính ra chưa?

Trần Thư thu hồi lại Thần Kỳ Dược Tề rồi nhìn về phía bốn người kia.

Chỉ thấy toàn bộ sân thượng đều phủ kín đủ các loại vật liệu, bởi vì đều là thuộc tính hỏa nên dẫn đến nhiệt độ xung quanh đều tăng lên.

- Giá trị của dược liệu đại khái khoảng ba trăm triệu!

A Lương mở miệng nói, trên mặt xuất hiện nụ cười.

Nếu như chia đều thì mỗi người đều có thể nhận được sáu mươi triệu, đó không phải là một con số nhỏ đâu.

- Cộng với Chân Bảo Bạch Ngân Cấp và Quân Vương Huyết Nhục, thu hoạch lần này lớn rồi!

Trần Thư sờ sờ cằm, nói:

- Đến lúc đó để ta bảo Phương Tư tỷ giúp bán một ít Chân Bảo đi!

Mọi người thảo luận với nhau, cuối cùng quyết định bán hết toàn bộ nguyên liệu đi rồi mới chia ra.

- Hôm nay ăn một bữa thịt nướng nào, ăn mừng một chút!

Trần Thư lấy lò nướng thịt ra, bày xong than củi rồi nói:

- Husky, phun lửa đi!

- Ngươi chắc chứ?

Vẻ mặt bốn người chấn động, nhịn không được lại theo chiến thuật nhảy về phía sau một bước.

- Hay là để ta đi xuống mua một cái bật lửa?

- Không cần! Ta cảm thấy Husky đã hoàn toàn bị ta thuần hóa rồi!

Không gian bên cạnh Trần Thư vỡ vụn, một cái đầu chó lanh lợi xuất hiện.

Hắn sờ sờ đầu chó rồi nói:

- Chỉ cho phép phun một quả cầu lửa nhỏ thôi đấy!

- Gâu!

Husky gật đầu một cái rồi mở miệng ra, đồng thời hai mắt cũng xuất hiện ánh sáng kỹ năng.

- Hửm? Hiệu ứng ánh sáng của Hỏa Cầu Oanh Kích có sáng đến như vậy không?

Trần Thư hơi ngẩn ra, dường như có chút bối rối.

Trong chớp mắt tiếp theo, vẻ mặt của hắn lập tức thay đổi, tay nhanh chóng nắm lấy đầu chó, làm cho miệng của nó hướng lên trời.

Ầm ầm!

Một cột lửa vô cùng kinh khủng phóng thẳng lên trời, bầu trời tối tăm mịt mờ lúc chạng vạng lập tức bị chiếu sáng, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn lại.

- Mẹ nó ngươi muốn giết chủ à!

Trần Thư lập tức thu hồi nó về lại Ngự Thú Không Gian, trong mắt có chút luống cuống.

- Rốt cuộc thì ngươi lấy sự tự tin ở đâu ra mà cho rằng chính mình đã thuần hóa được Husky thế hả?

Vương Tuyệt mở miệng nói, rất nhanh hắn ta đã nghĩ tới cảnh tượng lúc trước khi khai giảng, Husky đã trực tiếp đốt trụi cả ký túc xá.

- Ầy…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Ta xuống dưới lấy một cái bật lửa vậy!

- Tiểu Trần, không cần! Để ta làm cho!

Đúng ngay lúc này, một con Hôi Sắc Tiểu Điểu bay tới, trong mắt tràn ngập sự khinh thường.

Trần Thư nhíu mày nói:

- Không phải ngươi là hệ không gian sao? Có thể nhóm than củi được à?

- Thiếu niên! Xem cho kỹ, học theo cho tốt!

Hôi Sắc Tiểu Điểu nhếch miệng rồi đi tới phía trước than củi, mắt của nó ánh lên ánh sáng kỹ năng.

Trong phút chốc, miệng chim mở ra, bên trong phun ra nham thạch nóng chảy đỏ thẫm…

- Mẹ nó!

Vẻ mặt năm người chấn động, đồng loạt lùi lại mấy bước.

- Mẹ nó ngươi muốn chết à!

Trần Thư nổi giận mắng, sống nhiều năm như vậy rồi mà hắn chưa từng thấy ai dùng nham thạch nóng chảy để nướng thịt cả.

A Lương nói:

- Lão Vương, ngươi mau mau nhét con chim lông phẳng này về lại đi!

Vương Tuyệt giờ mới phản ứng lại, trực tiếp thu Không Gian Điểu về lại Ngự Thú Không Gian.

- Con chim này của ngươi có thể phun nham thạch nóng chảy à?

Vương Tuyệt mở hai tay ra mà nói:

- Ầy… Ta đã nói rồi, cái quỷ gì nó cũng có thể ra vẻ được cả!

- …

Nhìn vỉ nướng bị hỏng, năm người rơi vào im lặng thật lâu.

- Trần Bì, còn ăn nữa không?

- Ăn cái rắm!

Trần Thư đang muốn xử lý hiện trường một chút thì đột nhiên trên thượng có năm người trang bị vũ trang đầy người xông vào.

- Hả? Vương thúc?

Ánh mắt Trần Thư chuyển sang, lập tức liền nhận ra Vương Càn của Trấn Linh Cục.

Chương 687: Trò chơi vừa cười vừa chơi

Vương Càn mở miệng chất vấn: - Tiểu tử ngươi rốt cuộc đang làm cái gì? Hỏa trụ vừa rồi là tình huống gì?

- Tốc độ xuất cảnh của các ngươi nhanh như vậy sao?

- Nói nhảm!

Vương Càn mở miệng nói, sớm đã có người luôn giám sát Trần Thư.

- Chúng ta chỉ đang nướng chút đồ thôi…

- Nướng?

Vương Càn xoay đầu nhìn qua, lập tức nhìn thấy vỉ nướng bên cạnh và cả nham thạch đang chảy đầy mặt đất…

- À…

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Bọn hắn nói thân thể không được khỏe, có thể uống chút nham thạch, ngươi có muốn đến thử một chút không?

- Cút đi! Thật sự đang nướng?

Vương Càn quan sát Trần Thư một hồi. Tuy rằng cảm thấy không bình thường nhưng so với những sự tích của Trần Thư thì dường như lại trở nên bình thường hơn.

A Lương mở miệng nói:

- A sir! Hoàn toàn thật, chỉ là xảy ra một chút sai lầm thôi…

- Đưa thẻ căn cước của các ngươi ra đây!

Vương Càn ghi chép lại thông tin thân phận của đám người A Lương, nếu trong điều kiện cho phép thì sau này cũng phải tiến hành giám sát.

- Các ngươi bớt bớt lại cho ta, gần đây thành phố Nam Giang có hơi loạn!

Trần Thư nói:

- Vương thúc, sao thế? Còn có người dám gây chuyện trên địa bàn của tội phạm ta sao?

- ?

Vương Càn giật giật khóe miệng, nói:

- Gần đây về cơ bản là tìm không thấy tung tích hung thú!

- Vậy không phải chứng minh rằng toàn bộ đều bị tiêu diệt, không phải rất tốt sao?

Vẻ mặt Vương Càn nghiêm túc, nói:

- Dựa vào tin tức trước đó thì có khả năng chúng nó tập hợp lại với nhau, để tiến hành một đợt đấu tranh trước khi chết!

Trần Thư nhếch môi cười, nói:

- Vấn đề không lớn, đến lúc đó trực tiếp gọi điện thoại cho ta, ta tới xử lý!

- Ngươi chỉ cần không gây chuyện đã là cống hiến lớn nhất với thành phố Nam Giang rồi!

- …

Cuối cùng, một đoàn người xử lý hiện trường rồi rời khỏi sân thượng…

…

Rạng sáng ngày hôm sau.

Cha mẹ Trần Thư đang bận rộn trong phòng khách thì chợt nghe thấy trong phòng Trần Thư truyền đến tiếng mắng chửi.

Phụ thân Trần Bình ngẩn người, mở cửa phòng ra.

Chỉ thấy Trần Thư đang vô cùng tập trung chơi game, chỉ sợ xuất hiện một sai lầm nhỏ.

- Tiểu tử ngươi sáng sớm đã muốn phun quốc túy đúng không?

- Cha, đừng nói gì cả! Con đang triệu hoán Thần Long này!

Trần Thư đang vô cùng tập trung, không ngừng thao tác qua lại trên điện thoại.

Nhưng đúng lúc này, tay hắn lại run lên, trực tiếp xuất hiện một sai lầm.

- Gaia! Ta mẹ nó sao lại biến thành oán chủng cóc!

- Ngươi có thể trưởng thành hơn chút không, đã lớn như vậy rồi chơi trò chơi còn vừa cười vừa chơi.

Phụ thân Trần Bình nhướng mày, mở miệng quát lớn lên.

Trần Thư nói:

- Cha, nếu không cha chơi thử xem?

- Xem ta thể hiện cho ngươi nhìn đây!

Năm phút sau, trong nhà lại thêm một người hùng hùng hổ hổ chửi tục…

- Hai người có bệnh à?

Mẫu thân nhìn thấy, nói:

- Còn gào nữa thì ta sẽ gọi cảnh sát đến đấy!

Ngay vào lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

- Ta nói cảnh sát đến là đến luôn!

Mẫu thân ghét bỏ nhìn hai người một cái, xoay người đi mở cửa ra.

- Chào dì, ta muốn tìm Trần Thư một chút!

Một nữ sinh mặc áo khoác lông vũ màu trắng thanh tú động lòng người đứng ở trước cửa.

- Tìm Trần Thư à?

Mẫu thân ngẩn ra, lập tức đổi thành dáng vẻ nhiệt tình nở nụ cười, nói:

- Cứ vào nhà trước đi, mời vào!

Nàng xoay người hô về phía trong phòng:

- Trần Bì, có người tìm ngươi!

- Tìm con?

Trần Thư tắt điện thoại đi, liếc mắt lập tức nhìn thấy người đến, chính là bạn học của hắn, Vương Thanh Hàn.

- Thanh Hàn?

Trần Thư đứng lên, nói:

- Ngươi nói xem ngươi đến thì cứ đến, mang theo quà làm gì… Á… Không mang quà gì à!

- Nói cái gì đấy!

Mẫu thân quát một câu, tiểu tử ngươi đúng là biết tìm trọng điểm để nói nhỉ!

- Dì, ta có mua chút hoa quả tới!

Vương Thanh Hàn mỉm cười, lấy trong túi xách ra một túi hao quả.

- Đứa nhỏ này, không cần khách sáo như thế!

Mẫu thân nở nụ cười, nói:

- Trần Bì, ngươi ngồi với bạn học đi, ta đi rửa trái cây!

- Bà mẹ nó, lại thua!

Phụ thân Trần Bình hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy tức đến mức không thở nổi.

- Lão Trần!

Sắc mặt mẫu thân lạnh lùng, lập tức trừng mắt nhìn lão.

Thân thể phụ thân Trần Bình chấn động theo bản năng, liếc mắt nhìn thấy Vương Thanh Hàn thì lập tức hiểu ra.

- Đồng học của Trần Thư à, mời ngồi, ngồi đi!

Trên mặt Trần Bình xuất hiện nụ cười, giải thích:

- Vừa rồi ta có hơi phát bệnh, đừng để ý, đừng để ý!

- Được rồi, cha không cần giải thích!

Trần Thư và Vương Thanh Hàn đi vào trong phòng.

- Thanh Hàn, hành động của bậc cha chú đừng để ảnh hưởng đến con cháu!

- ?

Khéo môi Vương Thanh Hàn giật giật, nói:

- Nhưng trước khi ta bước vào đã nghe thấy tiếng mắng của ngươi rồi!

- …

Trần Thư chuyển chủ đề, mở miệng nói:

- Tìm ta có chuyện gì không?

Vương Thanh Hàn lại không hề che giấu mà nói thẳng:

- Là như vậy, Thanh Tuyết sắp lên trung học cơ sở, muốn thi vào Nam Giang Nhị Trung…

Cuối cùng Trần Thư cũng hiểu ra.

Vương Thanh Tuyết bởi vì đi học sớm mà tháng chín năm nay sẽ vào học lớp 7.

Chương 688: Vậy ta chỉ có thể lựa chọn kết thúc cuộc trò chuyện

Bây giờ ở Nam Giang Nhị Trung có một kỳ thi trước khi nhập học, nếu có thể tham gia kỳ thi, đồng thời đạt được thành tích ưu tú thì mùng một lập tức có thể được phân đến lớp Ngự Thú. Mặc dù chưa thức tỉnh được Khế Ước Linh nhưng có thể được học trước kiến thức Ngự Thú.

Những người có thể vào lớp Ngự Thú về cơ bản đều có thành tích vượt trội, hơn nữa cha mẹ đều là Ngự Thú Sư.

Điều này cũng có ý nghĩa là xác suất họ có thiên phú Ngự Thú là rất lớn.

Không có gì bất ngờ xảy ra thì mỗi người trong lớp đều có thể trở thành một Ngự Thú Sinh xuất sắc.

- Bây giờ tiểu học đều giỏi như vậy sao?

Trần Thư nói, không ngờ lên một cấp cơ sở nho nhỏ mà cũng phải thi trước.

Vương Thanh Hàn nói:

- Muốn tham gia kỳ thi thì cần một người tiến cử, ta chỉ là một tân sinh của đại học Trọng Điểm, hơn nữa cũng không có quá nhiều năng lực tài chính, không có đủ tư cách…

Nghe có vẻ hơi thực tế nhưng Ngự Thú vốn là như vậy. Không giống với sinh viên văn hoá, năng lực tài chính đúng là một yếu tố rất quan trọng.

Không có tiền thì muốn đi xa trên con đường ngự thú là quá khó khăn.

Không phải mỗi người đều có thể bật chế độ hack!

Ngay vào lúc này, trước mắt Trần Thư xuất hiện lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Đồng ý trợ giúp Vương Thanh Tuyết! Phần thưởng hoàn thành: Cường Lực Hộ Thuẫn + 1. 】

【 Lựa chọn 1: Dứt khoát kiên quyết từ chối, tỏ ý tự mình làm không được. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Lực trung lượng. 】

【 Lực chọn 3: Uyển chuyển nói: “Không có tiền, ta có chút không dễ dàng hành động!” Phần thưởng hoàn thành: Đạt được danh hiệu “tâm hồn tham tiền”, hiệu quả đeo: Tài sản của bản thân càng nhiều thì đầu óc càng không tỉnh táo! 】

- Cái danh xưng này…

Trần Thư khẽ nhếch miệng, chỉ cảm thấy có hơi phóng đại quá mức, thật đúng là người ngốc nhiều tiền nhỉ?

- Trần Thư, Trần Thư…

Vương Thành Hàn thấy hắn ngây người, nhịn không được mở miệng nhắc nhở.

- y… Chuyện nhỏ, ta nói với hiệu trưởng Nhị Trung một câu là được!

Trần Thư vỗ ngực, sảng khoái đồng ý.

Theo hắn thấy, Vương Thanh Tuyết nhất định phải vào Nam Giang Nhị Trung, nếu không người kế thừa tội phạm không phải bị chặt đứt à?

Vương Thanh Hàn chân thành nói:

- Cảm ơn ngươi!

Nói xong Vương Thanh Hàn liền rời đi, không tiếp tục ở lại nữa.

- Nhi tử, cô bé ấy là ai vậy?

Hai người phụ mẫu đều chụm đầu đến, bộ dáng vô cùng hóng hớt.

- Đồng học cao trung của con, Vương Thanh Hàn.

Mẫn thân hỏi:

- Có quan hệ gì với tiểu tử ngươi?

- Hỏi rất hay!

Trần Thư chớp chớp mắt, nói:

- Đồng học cao trung của con có quan hệ gì với con? Là quan hệ đồng học thôi!

Hai người bộ dáng nghi ngờ hỏi:

- Chỉ đơn thuần là đồng học?

- Đúng vậy!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta mỗi ngày đều phải chinh phục sao trời biển rộng, làm sao có thời gian làm những việc khác?

- Có từng nghe qua một câu này chưa? Trang cuối cùng của kiếm phổ, vô ái sẽ thành thần!

Phụ thân Trần Bình gật đầu nói:

- Vậy xem ra tiện công của ngươi đã đại thành!

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, nói:

- Cha, ngài có thể đừng nhấn mạnh vào từ “kiếm” (*) không?

(*) Bên trên cha Trần Thư nói từ “tiện” (bỉ ổi, hèn hạ) cùng âm, nghe giống với từ “kiếm” của Trần Thư.

…

Xế chiều, sau lưng Trần Thư đeo ba lô tác chiến rời khỏi nhà.

Văn phòng tuyển sinh của Nam Giang Nhị Trung.

Lúc này đã tụ tập một đám người, đều là phụ huynh dẫn theo con mình tới báo danh tham gia kỳ thi.

Vương Thanh Tuyết cũng dẫn theo muội muội, thành thật đứng xếp hàng ở đây.

- Vương Thanh Tuyết, ngươi không thể tham gia kỳ thi, sao còn đến đây?

Một tiểu nam sinh nắm chặt tay người lớn, nhìn về phía hai tỷ muội.

- Thế ngươi sao có thể tham gia được!

Bé trai kiêu ngạo nói:

- Ba ba ta là Hắc Thiết Ngự Thú Sư!

Hai tay Vương Thanh Tuyết chống nạnh, cũng kiêu căng nói:

- Ca ca ta cũng thế!

- Ba ba ta là cấp trên của lão bản công ty!

- Ca ca ta là sinh viên lợi hại!

- Ba ba ta…

Hai đứa trẻ càng nói càng thái quá, lúc này cậu bé kia rõ ràng đã hơi nóng nảy, lớn tiếng nói:

- Ba ba ta dám ăn phân!

- ?

Người lớn bên cạnh khẽ nhếch miệng, mặt mày xám xịt lại. Đây đúng là nhi tử ruột mà.

Vương Thanh Tuyết trực tiếp mở miệng nói:

- Vậy để ta xem ba ba của ngươi ăn đi!

- ?

Cậu bé thoáng cái đờ đẫn, ta thắng rồi hay chưa thắng?

- Ta cũng muốn xem một chút!

Trần Thư đi đến văn phòng, hắn vốn cho rằng Vương Thanh Tuyết sẽ nói hắn cũng dám ăn.

Kết quả, không hổ là tiểu tội phạm thế hệ mới, mạch não đúng là không tầm thường!

- Trần Thư ca ca, ngươi tới rồi?

Trên mặt Vương Thanh Tuyết tràn đầy vui vẻ, đến cả mắt cũng híp lại, hai cái tay nhỏ nắm chặt lấy Trần Thư.

Người trong phòng làm việc đều quay đầu lại nhìn, mơ hồ cảm thấy cái tên Trần Thư này có hơi quen. Nhưng mọi người đều bận rộn báo danh cho con cái nên ngược lại cũng không có thời gian quan tâm đến.

Người lớn bên cạnh vỗ đầu cậu bé kia, cười với đám người Trần Thư.

Chương 689: Vậy ta chỉ có thể lựa chọn kết thúc cuộc trò chuyện (2)

Lúc này vừa đúng lúc đến lượt hắn ta, phụ thân cậu bé tiến lên nhận lấy một tờ giấy, vừa lẩm bẩm vừa viết: - Người tiến cử Trương Minh, phụ thân học sinh, đoàn trưởng Cương Thiết Ngự Thú Đoàn, cấp bậc là Hắc Thiết Cấp Nhất Tinh, xếp hạng tiềm lực của Khế Ước Linh là cấp bậc D…

Lúc này không ít người đều quay đầu lại nhìn, Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư cũng không hiếm thấy, hơn nữa còn lại một đoàn trưởng Ngự Thú Đoàn, hiển nhiên là thuộc về xã hội trung tầng.

- Trương Tiểu Minh, ngày mai ngươi có thể tới thi!

Lão sư xác nhận thông tin, đồng thời đưa cho cậu bé một thẻ dự thi.

Cậu bé làm mặt quỷ với Vương Thanh Tuyết, trên mặt là vẻ kiêu ngạo.

- Vương Thanh Tuyết đúng không? Các ngươi ai là người tiến cử nàng?

Lão sư tuyển sinh mở miệng hỏi, ánh mắt của nàng ta nhìn thoáng cái đã thấy Trần Thư, mơ hồ cảm thấy rất quen.

- Là ta!

Trần Thư mỉm cười, bước lên trước một bước nói.

Mặc dù Vương Thanh Tuyết là Ngự Thú Sư cấp 9 lại còn là người của trường đại học Trọng Điểm.

Nhưng bởi vì bản thân nàng cần nhiều tài nguyên nên cũng không thể cung cấp cho muội muội một hoàn cảnh tốt, trường học thì có khả năng sẽ cân nhắc xem xét.

Nói xong, Trần Thư nhận lấy một tờ giấy, vừa viết vừa lẩm bẩm:

- Người tiến cử Trần Thư, tội phạm Nam Giang…

- ?

Sắc mặt lão sư khẽ giật mình, ngay sau đó thân thể cũng chấn động, đôi mắt không nhịn được mà mở to.

- Ngươi là Trần Thư của Nhị Trung?

Nàng ta không ngờ đến, chẳng trách sao lại quen mắt như vậy, hóa ra là hắn!

Những người còn lại cũng nghĩ như vậy, toàn bộ ánh mắt đều nhìn lại.

Thời gian qua đi nửa năm, trong đầu bọn họ lại một lần nữa xuất hiện ký ức liên quan đến tội phạm Nam Giang.

Trong nhất thời, sắc mặt mọi người đều kỳ quái, chỉ ngơ ngác nhìn hắn.

Trần Thư hoàn toàn không để ý, mở miệng nói:

- Ừm, ta có thể làm người tiến cứ Thanh Tuyết không?

- Phiền… chờ một lát…

Lão sư tuyển sinh mở miệng nói, ngay sau đó bấm điện thoại.

Mười phút sau, một người trung niên bụng phệ đi đến văn phòng tuyển sinh.

- Đồng học Trần Thư, ngươi đến sao không nói trước!

Hiệu trưởng lập tức nhìn thấy bóng dáng Trần Thư đứng trong đám người.

Trần Thư nói:

- Ta đến đây báo danh cho muội muội! Không định làm gì cả!

- Đây là muội muội của ngươi?

Hiệu trưởng nhìn Vương Thanh Tuyết, sắc mặt lập tức chấn động.

Tuy rằng mặt mũi nàng non nớt nhưng có một loại khí chất tội phạm đặc biệt!

Người này nếu trưởng thành, không phải sẽ lại là một tội phạm Nam Giang nữa đấy chứ?

- Khụ khụ…

Hiệu trưởng kéo Trần Thư sang một bên, mở miệng nói nhỏ:

- Trần Thư à, thật ra lực lượng giảng dạy của Nhị Trung chúng ta không mạnh, cá nhân ta cho rằng Nhất Trung mới là trường tốt nhất!

Trần Thư khó hiểu, nói:

- Là ý gì?

- Nếu là muội muội của ngươi thì chắc chắn phải được nhận nền giáo dục tốt nhân, tự ta bỏ vốn, có thể tiến cử nàng đến Nhất Trung!

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hiện giờ đã hiểu ra, đây là đang muốn đuổi người!

- Hiệu trưởng, thiên phú của Thanh Tuyết cũng không tầm thường!

- Nhưng thôi bỏ đi…

Khóe miệng hiệu trưởng giật giật, hiện tại cũng chưa thể thức tỉnh Khế Ước Linh, ai biết được thiên phụ cụ thể như thế nào.

Nhưng hắn ta cũng đã có thể nhìn thấy khí chất tội phạm trên người Vương Thanh Tuyết.

Cân nhắc thiệt hơn, nhất định phải tiễn người đi mới được!

Sắc mặt Trần Thư bình thản nói:

- Vậy ta sẽ làm nổ Nhị Trung!

Nghĩ lại hắn đã cống hiến cho Nhị Trung nhiều như vậy, có thể nói là làm nghiêng đổ cả một tòa nhà, vậy mà lại bị đối xử khác biệt như vậy.

Đã như thế thì cũng chỉ có thể kết thúc cuộc trò chuyện!

- ?

Mặt hiệu trưởng ngẩn ra, nửa năm trôi qua, ngươi một chút cũng không thay đổi!

- Được đấy!

Vương Thanh Tuyết nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn, một bộ dáng vô cùng hưng phấn.

- …

Cuối cùng, dưới sự kiên trì của Trần Thư, hiệu trưởng lựa chọn thỏa hiệp.

Mặc dù Trần Thư và Vương Thanh Tuyết không có quan hệ máu mủ nhưng tỷ tỷ nàng có thiên phú Ngự Thú không tệ.

Có lẽ thiên phú của Vương Thanh Tuyết cũng không quá kém, xem như là cho Trần Thư chút mặt mũi.

Hiệu trưởng thở dài, bây giờ Vương Thanh Tuyết vẫn còn nhỏ tuổi, chỉ có thể hi vọng các lão sư dẫn đường thật tốt.

Nếu không đến lúc đó toàn bộ Nhị Trung lại loạn…

- Trần Thư, cảm ơn ngươi!

Ba người đi đến cổng trường Nhị Trung, thỉnh thoảng có người dùng ánh mắt lộ rõ vẻ kỳ quái nhìn sang, hiển nhiên là vì biết được thân phận của Trần Thư.

- Không có gì, chuyện nhỏ thôi!

Đối mặt với lời cảm ơn của Vương Thanh Hàn, Trần Thư chỉ khoát tay áo, nói:

- Đối với việc bồi dưỡng Tiểu Thanh Tuyết, ta không thể chối từ!

- …

Vương Thanh Hàn cứ luôn cảm thấy có gì kỳ lạ, xoay người dẫn theo muội muội rời khỏi trường học.

- Đúng là một ngày tốt đẹp!

Trần Thư huýt sáo, tâm tình không khỏi trở nên vui vẻ hơn.

Có sự tiến cử của hắn, cho dù như thế nào thì Vương Thanh Tuyết đều có thể vào lớp Ngự Thú của Nhị Trung.

- Có nên tặng nàng một bình đạn hạt nhân không nhỉ?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

- ?

Người qua đường xung quanh sắc mặt đều kỳ quái, nghe được ba chữ đạn hạt nhân thì không nhịn được mà cả người chấn động.

Sắc mặt Trần Thư vẫn bình tĩnh, rời khỏi Nam Giang Nhị Trung.

Chương 690: Có ta~~ ở đây, không sao đâu

… Vào buổi chiều.

- Lão Vương, A Lương, các ngươi đi đâu thế?

Một đoàn người Trần Thư đến trước nhà ga thành phố Nam Giang.

A Lương đeo túi xách, mở miệng nói:

- À, sắp đến khai giảng rồi, ta phải về nhà một khoảng thời gian!

Đúng lúc này, chuông điện thoại Vương Tuyệt reo lên, một tràng tiếng gào thét truyền đến.

- Tiểu tử ngươi chạy đến chỗ nào chơi rồi hả?

- Cha, con đang ở thành phố Nam Giang chơi!

- Chơi cái rắm, mẹ ngươi sắp xếp cho ngươi đi xem mắt, tại sao không trở về?

- Tuổi con không lớn, xem mắt cái gì?

- Bớt nói nhảm đi, nếu năm nay ngươi vẫn còn độc thân thì đừng có gọi ta là cha!

- Được rồi nhị thúc!

- ?

Đám người Trần Thư cùng nhìn lại, nhịn không được giơ ngón tay cái lên.

Vương Tuyệt cúp điện thoại, thở dài nói:

- Nói thật, ta cũng không muốn về đâu, thật là đau đầu!

Hắn ta dựa vào vali, nhịn không được ngửa mặt lên trời than thở:

- Thần ơi, dẫn ta đi đi!

Ầm

Vừa dứt lời, một thân ảnh đã đánh đến, Vương Tuyệt trực tiếp bị đánh bay, cuối cùng hung hăng đập vào trên vách tường.

- Mẹ kiếp, ta nói giỡn mà!

Vương Tuyệt ho khan, chỉ cảm thấy ngực đau không thở nổi.

May mắn hắn ta có tố chất thân thể Hắc Thiết Cấp chứ nếu không lần này đã trực tiếp phải vào bệnh viện rồi.

- Lão Vương, không sao chứ?

- Tạm thời còn chịu được!

Vương Tuyệt vuốt ngực, nhìn về phía người đánh mình.

- Cứu, cứu ta…

Một nam tử đang nằm trên mặt đất kêu gào, gắt gao che chặt đùi lại, máu đỏ tươi chảy ra, rất nhanh đã nhuộm đỏ cả mặt đất.

- Hả?

Đám người Trần Thư ngẩn người ra, nhìn về phía nam tử kia liền ý thức được không ổn.

Hắn mở ba lô tác chiến, lấy rượu cồn và băng gạc ra, băng bó đơn giản cho hắn ta một chút.

- Cảm… cảm ơn ngươi…

- Không có gì, rượu cồn 300 đồng, băng gạc 1000 đồng!

- ?

Đang vào lúc nam tử kia một mặt đầy nghi vấn thì một tiếng hét đầy bối rối chợt xuất hiện.

- Chạy mau! Có quái thú! Mau chạy đi!

- Cứu mạng, sao lại có nhiều quái thú như vậy!

Đám người Trần Thư quay đầu lại nhìn thì thấy phía xa xa nhà ga lại có xuất hiện rất nhiều hung thú.

Grao!

Bộ dáng dữ tợn, giác hút sắc nhọn, trong mắt tràn ngập vẻ khát máu và lạnh lẽo.

- Bà mẹ nó, đúng là gặp được hung thú à?

Trước mặt Trần Thư xuất hiện các lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Tiêu diệt hung thú, cứu đám người ra! Phần thưởng hoàn thành: Độ thuần thục Cuồng Phong Dược Tề tăng lên cấp Tông Sư. 】

【 Lựa chọn 2: Trực tiếp đầu hàng! Phần thưởng hoàn thành: Trung Lượng Ngự Thú Lực. 】

【 Lựa chọn 3: Lập tức báo cảnh sát, chờ người của Trấn Linh Cục tới! Phần thưởng hoàn thành: 1000 vạn Hoa Hạ tệ. 】

Thần sắc Trần Thư khẽ giật mình, lập tức đưa ra quyết định.

- Quái thú đến!

Một nam sinh ở chính giữa kêu to, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Chỉ thấy hắn ta nằm xụi lơ trên đất, phía trước đang có một Song Đầu Liệt Diễm Khuyển, bốn đôi mắt lạnh lẽo như băng nhìn hắn ta, nhếch miệng lên nở một nụ cười rất có nhân tính.

Trong chốc lát, trong miệng nó xuất hiện liệt diễm, trực tiếp nhắm thẳng vào đầu người kia.

Ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo Cự Hình Phong Nhận nhanh như tia chớp bay đến.

Xoẹt!

Một âm thanh cắt chém vang lên, hai cái đầu của Liệt Diễm Khuyển bị chém đứt vô cùng ngay ngắn.

Máu tươi nóng hổi bắn ra bốn phía, không còn hơi thở của sự sống nữa.

Một âm thanh bong bóng(*) vang lên:

- Có ta~~ ở đây, không sao đâu!

(*) tiếng bong bóng hay vocal fry register là 1 loại giọng cực thấp, khi nói hoặc hát thì âm thanh phát ra cũng có tiếng giống như tiếng bong bóng.

Nam sinh ngơ ngác quay đầu nhìn một cái thì chỉ thấy Trần Thư đang cưỡi Husky, đi thẳng đến phía trước đám người.

- Không cần sợ! Không cần sợ!

Trần Thư lớn giọng nói, thậm chí ngay cả tiếng gầm gừ của hung thú cũng bị áp xuống.

- Mọi người hãy mau lui đến vị trí an toàn, lấy điện thoại di động ra quay lại tư thế oai hùng của tội phạm ca của các ngươi!

- Nhớ kỹ một điều, tuyệt đối không được dùng đèn flash!

Trần Thư lại triệu hoán ra Golden Slime khổng lồ.

- Òm ọp!

Đôi mắt của Slime ngốc nghếch đáng yêu, thân hình khổng lồ 60 mét nằm ngang giữa đám người và hung thú.

Trong nháy mắt, nhà ga Nam Giang đang hỗn loạn đã trở nên yên tĩnh.

- A cái này…

Hàng trăm con hung thú đều đồng loạt cùng nhìn lên Slime, trong lúc nhất thời trong mắt có vẻ do dự.

- Như này đánh kiểu gì?

Bọn chúng nhìn lại thân thể yếu đuối của mình, đều muốn rút lui.

Grao!

Nhưng vào lúc này, phía sau hung thú truyền đến một tiếng gầm, trong nháy mắt đã lại khơi dậy chiến ý cho đám hung thú.

- Có thủ lĩnh à?

Trần Thư ngẩn người, trực tiếp mở miệng nói:

- Lão Tạ, đi tìm!

Tạ Tố Nam gật đầu, cũng triệu hoán ra Trùng Điệp.

Một đạo năng lượng trận vực xuất hiện, tìm kiếm hơi thở sinh mệnh mạnh mẽ.

Gừ!

Lúc này, hung thú gầm lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nhóm người phía sau.

- Kêu la cái gì?

Trong chốc lát, Slime trực tiếp sử dụng Trùng Phong, đánh bay mấy con hung thú Hắc Thiết Cấp ra vài trăm mét.

Ở một chỗ khác, đám người A Lương cũng triệu hoán ra Khế Ước Linh.

- Chiêm chiếp!

Miệng của Tuyết Đoàn trong tay hắn ta phồng lên, trực tiếp phun ra một mảng lớn sương tuyết, làm giảm tốc độ của toàn bộ đám hung thú phía trước.

Chương 691: Khi ngươi nhìn chăm chú vào Husky…

Gừ! Lôi Viên gầm lên, song chưởng mạnh mẽ đập xuống, đánh trọng thương hai con hung thú Hắc Thiết Cấp.

Cuộc chiến lập tức trở nên vô cùng quyết liệt dữ dội.

Tuy rằng sức chiến đấu của năm người mạnh mẽ nhưng vẫn bị hung thú phá vỡ phòng tuyến.

- Trông cậy vào ngươi đấy!

Trần Thư vỗ đầu chó của Husky, rời khỏi lưng chó.

- Hú!

Husky như được giải phóng, phóng ra kỹ năng Phân Thân.

Husky cùng nhìn về phía bầy hung thú đang công kích đến, trong mắt tràn ngập vẻ miệt thị như một vị vua!

- Gừ!

Hung thú gầm thét, mấy kỹ năng Hỏa Diễm ào ào đập tới.

Đám người nhịn không được hoảng hốt hô lên, thậm chí còn nhắm chặt hai mắt lại, không muốn nhìn thấy một màn máu tanh.

- Hú hú hú!

Hai con Husky cùng nở nụ cười, lập tức dùng Cuồng Sa Phi Thạch.

Rầm rầm rầm!

Khoảng mười khối Cự Thạch rơi xuống, trực tiếp giết chết hai hung thú Hắc Thiết Cấp trong giây lát.

Mà thân thể bọn chúng cũng cùng biến mất tại chỗ, phát động kỹ năng chuyên môn Cẩu Ảnh Mê Tung.

Bản thể Husky đi đến trên đỉnh đầu của một Hắc Thiết Cấp Biến Dị hung thú, trong mắt vẫn tràn ngập vẻ khinh miệt.

- Hú!

Tứ chi nó điên cuồng lôi kéo lớp lông của hung thú, vừa nhìn đã thấy đau da.

- Grao!

Hung thú nổi giận, lại một lần nữa tung ra kỹ năng.

Nhưng mà kỹ năng này lại đánh hụt, chỉ để lại một Hắc Sắc Thụ Đằng, kéo chặt lấy nó.

- Hú!

Trong khoảnh khắc, từng hành động của hai Husky đều thuận buồm xuôi gió, thân thể biến ảo vô cùng quỷ mị.

Hung thú đáng thương bị Cẩu Ảnh Mê Tung của Husky đùa giỡn trong lòng bàn tay.

- Gừ!

Tâm lý của hung thú biến hóa vi diệu.

Không nói đến kỹ năng bạo lực của Husky, tiếng chó sủa đáng ghét còn khiến bọn chúng phát điên hơn.

- Bà mẹ nó, đây là loại chó gì vậy? Không bình thường chút nào…

Đám người dần ổn định lại, trong lúc nhất thời có người thật sự lấy điện thoại ra quay lại.

Thân hình của Husky thật sự quá uyển chuyển giống như đang trêu đùa hung thú vậy.

Sau đó lại có một hung thú nữa chết đi, thực sự không chịu nổi hai con Husky thay phiên nhau oanh tạc.

Khi thấy tình hình sắp ổn định, mấy chục khỏa Hỏa Cầu vô cùng điên cuồng đánh đến, trực tiếp đập vào Lôi Điểu trên bầu trời.

- Phụt phụt!

Lôi Điểu lắc lư bờ mông, phun nước miếng như điên xuống phía dưới.

Chỉ thấy trên đầu một Cự Tích đã ướt đẫm, trong mắt có lửa giận không kiềm chế được.

Nó là Lãnh Chúa của các hung thú, không bị Trùng Điệp tìm ra nhưng lại bị Lôi Điểu ép phải ra ngoài.

Vốn dĩ nó muốn ẩn nấp trong đám hung thú, muốn tấn công bất ngờ kết quả là nó bị con Lôi Điểu như bị bệnh điên cuồng nhổ nước miếng vào…

- Hỏa Tích Lãnh Chúa ở Dị Không Gian?

Trần Thư thoáng cái đã lập tức nhìn thấy Cự Tích kia, thân thể không nhịn được mà chấn động.

Ngay vào lúc hắn đang muốn chạy trốn thì đột nhiên phát hiện ra điều không phù hợp.

- Không đúng, không mạnh như vậy! Chẳng lẽ là ấu niên kỳ?

Đôi mắt của hắn sáng lên, lập tức muốn đánh ra một quyền thật mạnh!

- Cha ngươi dám đuổi giết ta, hôm nay ta sẽ để đứa con nhỏ này của ngươi phải trả giá thật đắt!

Trần Thư ở trong Dị Không Gian bị Hỏa Tích Lãnh Chúa đuổi giết cả ngàn vạn dặm, cuối cùng hôm nay cũng có thể trả thù.

- Husky, cho nó chết non đi!

- Hú!

Hai con Husky lập tức nhìn về phía Tiểu Hỏa Tích.

Một Hỏa Cầu phun ra, thân thể Husky lại thuấn di lần nữa, đi thẳng đến trên đỉnh đầu Trần Thư…

- Mẹ nó!

Chỉ thấy Husky mặt mày hiền lành nhìn hắn, trong miệng lại ngưng tụ một khối Băng Cầu.

Mặt Trần Thư ngay lập tức trở nên xanh ngắt.

Ầm!

Tay phải của hắn nắm thành quyền, một quyền đánh ra, cưỡng ép thay đổi phương hướng của đầu chó, Băng Cầu phun vào trên mông Lôi Viên.

- Grao!

Mặt mũi Lôi Viên tràn đầy ủy khuất, không hiểu vì sao mình nằm không cũng bị trúng đạn.

- Nhầm lẫn, nhầm lẫn…

Trần Thư cười cười, đang muốn dạy dỗ Husky một chút thì thấy nó đã sớm biết mất, đi đến bên cạnh Hỏa Tích.

Hai Husky đồng loạt ra tay, đủ loại kỹ năng oanh tạc đánh ra.

- Gừ!

Hỏa Tích Lãnh Chúa giãy giụa gào thét, không có cách nào đối phó với hai con chó này.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, hai đạo Tử Vong Hỏa Trụ phun ra, bắt đầu nướng toàn bộ Dịch Tích lên.

Cùng lúc đó, có Ngự Thú Sư qua đường cũng ra tay, về cơ bản đám hung thú còn lại đều đã được giải quyết.

- Grao!

Trong mắt Hỏa Tích đầy vẻ không cam tâm, nó đã tỉ mỉ bày kế tập kích, không ngờ kết quả lại nát như vậy!

Trong chốc lát, đôi mắt nó xuất hiện lửa cháy hừng hực, một khí tức cực nóng tỏa ra làm người ta thấy bất an.

- Hả? Muốn liều mạng à?

Trần Thư ngẩn ra, ngay sau đó liền dùng hai tay ôm ngực, dáng vẻ như muốn xem kịch vui.

Ầm ầm!

Một tràng lửa lớn đột nhiên xuất hiện, uy thế đáng sợ vô cùng, thậm chí lan ra đến tận phía nhà ga.

Ngay vào lúc đám người hốt hoảng thì ngọn lửa lại đột nhiên biến mất.

Mà Hỏa Tích Lãnh Chúa sớm đã không còn ở tại chỗ…

- Vù vù!

Hỏa Tích Lãnh Chúa chạy cực nhanh, trong mắt có ý khinh miệt, không khỏi cảm thấy ưu việt vì chỉ số thông minh của mình.

Một kỹ năng đơn giản liền có thể giúp nó thành công trốn thoát, đúng là không đơn giản!

Nhưng mà hết thảy đều đã bị Trần Thư nhìn thấu…

- Sao trên lưng lại có thứ gì đó nhỉ?

Chương 692: Khi ngươi nhìn chăm chú vào Husky… (2)

Trong lòng Hỏa Tích cảm thấy hơi không ổn, ngay vào lúc nó giương mắt nhìn lên thì lập tức nhìn thấy một đôi mắt tràn ngập trí tuệ. Khi ngươi nhìn chăm chú vào Husky, Husky cũng đang nhìn ngươi chăm chú…

Rầm rầm rầm!

Ngay sau đó là một hồi kỹ năng tấn công vô cùng tàn ác.

- Gừ!

Thân thể Hỏa Tích khuông ngừng quay cuồng, cố gắng phản công nhưng cơ thể Husky lại đột nhiên biến mất.

Một con hung thú Lãnh Chúa vị thành niên đang sống sờ sờ cứ bị mài đến chết như vậy!

- Lão đệ, ngươi cũng không được đâu!

Trần Thư cưỡi Slime đi đến vị trí chiến trường.

Hắn liếc mắt nhìn thấy thi thể Cự Tích, tâm trạng thoáng cái liền sảng khoái hơn không ít.

Ta khúm núm trong Dị Không Gian nhưng ở trên Lam Tinh có thể xuất ra trọng quyền!

Hắn lấy dao mổ heo ra, móc vật liệu và Ngự Thú Chân Châu ra rồi nhét vào trong ba lô.

- Mẹ nó ngươi vừa rồi muốn giết ta à!

Trần Thư móc túi phân ra trùm Husky lại.

Hiện tại hắn không thể phân biệt được là do IQ của Husky thấp hay là cố ý nữa!

- Hú! Hú!

Husky không ngừng giãy dụa vùng vẫy, nhưng trốn không thoát được phong ấn của túi phân.

- Trở về xử lý ngươi!

Trần Thư thu hồi nó vào Ngự Thú Không Gian.

Khi hắn trở lại bên ngoài nhà ga thì hiện trường đã được kiểm soát.

Hơn trăm chấp pháp giả của Trấn Linh Cục đến để duy trì trật tự.

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

Chỉ thấy đám người sắc mặt kích động, không ngừng hô danh hiệu cảu Trần Thư.

Khi bọn họ nhìn thấy Golden Slime thì cũng lập tức nhận ra thân phận của Trần Thư.

- Trần Thư!

Đội trưởng Trấn Linh Vương Càn đi tới, trong mắt là vẻ tán thưởng.

- Vương thúc, ta đã nói thành phố Nam Giang cần ta mà!

- Có tội phạm ở đây đúng là không bất ngờ!

Trần Thư nhún vai, hôm nay nếu không có bọn hắn thì thành phố Nam Giang đã thương vong nặng nề rồi.

Lượng người ở nhà ga lớn như vậy, hàng trăm hung thú thì chỉ có thể bị giết đến điên luôn.

- Thúc nhìn lầm ngươi!

Vương Càn gật đầu, hôm nay đúng thật là đoàn người Trần Thư đã lập công lớn.

- Bảo vệ Nam Giang là chức trách và nghĩa vụ của ta!

Khuôn mặt Trần Thư ngập tràn chính nghĩa, sau đó giọng điệu đã lập tức thay đổi:

- Đúng rồi, khi nào thì chính phủ thanh toán tiền nhỉ?

- …

Khóe miệng Vương Càn giật giật, nói:

- Phải cần một khoảng thời gian, đến lúc đó chắc chắn sẽ không ít!

Ngự Thú Sư Công Hội đã sớm có nhiệm vụ săn bắt hung thú ở thành phố.

Hiện tại về cơ bản là các hung thú đều đã bị tiêu diệt, thành phố Nam Giang sẽ không xuất hiện nguy hiểm nữa, toàn bộ phần thưởng nhiệm vụ cho Trần Thư cũng không có gì đáng trách.

- Đúng rồi, ngươi có thể quản hai tên đồng bọn của ngươi một chút hay không!

Vương Càn quay đầu nhìn về phía A Lương và Vương Tuyệt.

Trần Thư cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai người đang tươi cười nói cái gì đó.

- Đây là danh thiếp của ta, có chuyện gì đều có thể trực tiếp tìm ta! Vương A Lương vạn năng, các ngươi xứng đáng có được!

- Ta là người của Hoa Hạ học phủ, cần bảo kê đều có thể tìm ta!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, mở miệng hỏi:

- Được rồi! Hai ngươi còn đi hay không?

- Đi! Tất nhiên phải đi!

Trải qua trận tập kích của hung thú nhưng nhà ga cũng không chịu ảnh hưởng gì.

Hai người tạm biệt tại chỗ rồi đeo túi xách lên và bước lên con đường trở về.

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

Ba người Trần Thư lái xe rời khỏi nhà ga mà vẫn có thể nghe được tiếng la hét của đám đông.

- Trần Bì, chúng ta thoáng cái đã trở thành anh hùng của thành phố Nam Giang rồi!

Tạ Tố Nam quay đầu nhìn lại, trong mắt có vẻ hưng phấn.

- Cái này gọi là gì nhỉ? Ta vẫn luôn là tốt nhất à?

Lúc này Trần Thư vỗ đùi, hô lớn:

- Bà mẹ nó, quên mất một việc!

Từ Tinh Tinh mở miệng hỏi:

- Việc gì?

- Quên để bọn A Lương mời cơm! Vậy mà không có cơm chia tay?

- …

- Đã như vậy thì buổi tối để các ngươi mời!

- …

Sáng sớm hôm sau.

Trần Thư đi tới chợ đen trong thành phố Nam Giang.

Chợ đêm vẫn phồn vinh như cũ, số lượng người có thể so với trung tâm thành phố, trong đó đa số đều là Ngự Thú Sư.

Bên trong cửa hàng Dược Tề Đại Lực, đám người Vương Thiên Bá đang buồn bực ngán ngẩm chơi bắn bi….

- Lão ca Thiên Bá!

Trần Thư đã lâu không thấy đi tới cửa hàng.

Đám người Vương Thiên bá lập tức quay đầu nhìn lại, trong mắt có tia tôn kính.

- Trần Thiếu, ngươi trở về rồi?

Trần Thư gật đầu nói:

- Ừm, đã về gần một tháng!

- Lâu như thế à?

Trong mắt Vương Thiên Bá có tia khiếp sợ, giống như có chút khó có thể tin.

Trần Thư mở miệng nói:

- Sao thế? Có vấn đề gì không?

- Không…không…

Vương Thiên Bá khoát tay áo, nói nhỏ:

- Sao gần đây chương trình pháp chế của thành phố Nam Giang không có sự kiện gì lớn?

- ….

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, ta trở về và cái chương trình pháp chế kia có quan hệ rắm gì?

- Cho ta nhận một chút vật liệu Dược Tề Cuồng Phong, cấp cơ sở là được!

Trần Thư mở miệng nói, hắn tiêu diệt đàn hung thú, độ thuần thục của Dược Tề Cuồng Phong đã tăng lên tới cấp Tông Sư.

- Được rồi!

Vương Thiên Bá nói, lập tức viết ra vật liệu cần.

Chương 693: Lão Tạ ta nghe khuyên qua lúc nào

Tác dụng của Dược Tề Cuồng Phong là tăng thuộc tính cấp Phong lên, vật liệu cấp cơ sở không tính là hiếm thấy. Chỉ trong chốc lát đã thành công nhận được một phần dược liệu.

Bây giờ Dược Tề Đại Lực của cửa hàng chủ yếu có tác dụng chủ yếu là thu mua, hơn nữa đều là thu mua tới với giá cao hơn thị trường, không ít nhà cung cấp hàng đều thời khắc chú ý tới.

- Trần thiếu, Dược Tề Đại Lực của chúng ta thiếu hàng…

Bây giờ không có dược tề bán, một đám người Vương Thiên Bá đều thành nhóm thổ phỉ đường phố, trên cơ bản đều không có việc gì làm.

Trần Thư lên tiếng nói:

- Vậy thì không bán!

Hiện giờ lợi nhuận cửa hàng đều đã khiến hắn chướng mắt, hơn nữa lúc cần phải thường phối trí Dược Tề, thực tế có chút lãng phí thời gian của hắn.

- Sau này cửa hàng giúp ta thua mua đồ vật là được rồi!

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngoại trừ dược liệu ta cần bên ngoài, dù có vật gì ly kỳ cổ quái đều có thể thu mua chút! Dưới năm vạn Hoa Hạ tệ đều có thể!

Hiện giờ hắn đã nắm giữ đại lượng kiến thức vật liệu học, giờ mới hiểu được có không ít vật liệu đều không biết.

Toàn cầu khoảng chừng hơn mấy nghìn dị không gian, bên trong đó nhiều vô số kể vật liệu trân bảo, đương nhiên không có cách nào thu nhận toàn bộ.

- Không có vấn đề!

Vương Thiên Bá đồng ý, chuẩn bị tăng thêm hạng mục thu mua.

Trần Thư nói xong cầm lấy dược liệu, đi thẳng đến nhà vệ sinh.

- Không hổ là Trần Thiếu, cho dù là trải qua nhiều hơn nữa, vẫn không quên sơ tâm!

Vương Thiên Bá quay đầu nhìn lại, trong mắt có vẻ kính nể.

Trần Thư hoàn toàn vọt tới nhà vệ sinh theo bản năng, trực tiếp bắt đầu phối trí Dược Tề Cuồng Phong.

Chỉ chốc lát, một bình Dược Tề Cuồng Phong cấp Tông Sư xuất hiện.

Hiệu quả cấp Tông Sư: Thuộc tính Phong, kỹ năng công kích, tốc độ phi hành thêm 200%!

Trong đầu của hắn xuất hiện hiệu quả dược tề, không khỏi vì đó mà khẽ giật mình.

- Thuộc tính tốt!

Hai mắt hắn bốc lên, kỹ năng thuộc tính Phong vốn lấy tốc độ làm trứ danh.

Nếu lại phối hợp với một cái dược tề này, gần như là hiệu quả tất trúng.

- Uống vào!

Trần Thư trực tiếp ném dược tề cho Husky bên cạnh, chuẩn bị rời khỏi chợ đen.

- Trần Thư, túi máu của ta có tiến triển mới, bảo đảm hiệu quả kinh người!

Vương Thiên Bá mở miệng nói, đồng thời lấy ra một túi máu lớn.

- Hả?

Trần Thư khẽ giật mình, nói:

- Có thể!

Hắn trực tiếp nhận lấy, có lúc một túi máu vậy mà có thể tạo ra tác dụng lớn.

Lần trước hắn bị Lam Hải Ngự Long Vệ xuyên qua, làm hắn xấu hổ một trận, một túi máu tốt, quả thật là vũ khí lừa bịp lợi hại!

…..

Thời gian tiếp theo Trần Thư không tiếp tục gây chuyện, mà là an tâm hưởng thụ cuộc sống nghỉ đông.

Ngày 16 tháng 2, đang lúc hắn nằm ngáy o o, một trận chuông điện thoại di động vang lên.

- Ai vậy!

Một tiếng gào thét truyền đến:

- Trần Bì!

- Liễu…Liễu lão sư?

Trần Thư dụi dụi mắt, trong lúc nhất thời có chút ngơ ngác.

- Ngươi mẹ nó người đâu?

- Trong nhà? Sao thế?

- Trong nhà?

tiếng Liễu Phong lại cao thêm tám độ, hắn ta quát:

- Mẹ nó đã khai giảng vậy mà ngươi nói cho ta ngươi đang ở nhà?

- Khai giảng?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, nói:

- Không phải mới bắt đầu nghỉ động sao?

- Hôm nay nếu không đến được trường học, chính mình tự chọn một hũ tro cốt đi!

Liễu Phong trực tiếp cúp điện thoại.

Hắn ta chưa từng gặp qua người không hợp thói thường như vậy, vậy mà trực tiếp bỏ qua thời gian khai giảng!

- Sao lão Tạ và Tiểu Tinh không nói với ta một chút?

Hắn vốn chuẩn bị cùng hai người quay về kinh, lúc này mới quên theo bản năng.

- Alo, Tiểu Tinh, khai giảng ngươi biết không?

- Khai giảng gì? Trường học ta ngày 20 tháng 2 mới mở!

- ???

Hai mắt Trần Thư trừng lớn, hình như không để ý đến một vấn đề.

Ba người không chung một trường!

Hắn lại gọi cho Tạ Tố Nam một cú điện thoại, chẳng lẽ chỉ có ta bỏ qua?

- Alo, lão Tạ, trường học các ngươi khi nào khai giảng?

- Khai giảng? Khai học cái gì? Không phải mới vừa thả nghỉ đông sao?

- ….

Ngay sau đó, hình như Tạ Tố Nam kiểm tra lại thời gian khai giảng.

Chỉ trong chốc lát, tiếng kinh hô của hắn ta xuất hiện:

- Bà mẹ nó, ta khai giảng ngày 10 tháng 2!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, thật là còn kỳ quái hơn so với hắn…

- Trường học các ngươi không thông báo cho ngươi à?

- Có thông báo, ta tưởng điện thoại lừa bịp, ta còn tố cáo hai lần…Khai giảng sớm như vậy, lừa quỷ à?

Trần Thư hỏi:

- Ngươi cái này không có chuyện gì sao?

Tạ Tố Nam tìm kiếm tin tức trên điện thoại, bình thản nói:

- Không có việc gì lớn, chỉ là phát cho ta lá thư sa thải…

- …

Lúc xế chiều.

Trần Thư lái xe đón Từ Tinh Tinh và Tạ Tố Nam chuẩn bị cùng nhau về kinh.

-Ta nói này lão Tạ, ngươi cũng bị khuyên lui rồi, ngươi trở về trường học làm gì?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Thu dọn hành lý?

- Thu dọn cái rắm!

Vẻ mặt Tạ Tố Nam bình tĩnh, nói:

- Mời khuyên lui thôi, lão Tạ ta lúc nào nghe khuyên bảo?

Hai người Trần Thư và Từ Tinh Tinh giơ ngón tay cái lên, nói:’

- Một chữ: Ngoan nhân!

Chương 694: Rời giường uống thuốc ngủ

Ba người Trần Thư lái xe lên đường, đi thẳng đến Kinh Đô. - Lão Tạ, thật sự không được, chúng ta không đi học đi! Về nhà sớm nuôi heo!

- ???

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật một cái:

- Nuôi heo là không thể nào, đời này cũng không có khả năng nuôi heo!

- Yên tâm đi, ta nói với hiệu trưởng một chút là được, nếu không đồng ý thì để trùng điệp đi ra nói đạo lý một chút!

- ….

Trần Thư và Từ Tinh Tinh liếc nhau, có sao nói vậy, Ái Quang Mang thật sự có chút lực chấn nhiếp.

- Ngươi nói nếu như ba chúng ta chung một trường thì tốt rồi!

Trần Thư thở dài, nói:

- Hoa Hạ học phủ có khó thi như vậy sao? Ta cảm thấy có tay là được!

- Không có cách nào, ta và Tiểu Tinh là người bình thường!

Tạ Tố Nam nhún vai, nói:

- Có điều thật ra có khả năng chuyển tới, trường học đều có danh ngạch chuyển trường!

Trần Thư khẽ giật mình:

- Danh ngạch chuyển trường?

Tạ Tố Nam nói:

- Nếu thành tích càng nổi trội, hơn nữa Hoa Hạ học phủ nguyện ý chọn chúng ta, là có thể chuyển…..

Trần Thư nghe đối phương giải thích, dần dần hiểu rõ.

Bây giờ đại học Ngự Thú không tồn tại trình độ nghiên cứu sinh, muốn đào tạo sâu chỉ có thể chuyển trường, nhưng độ khó khăn có thể lớn hơn so với thi nghiên cứu trước đây.

Tạ Tố Nam lắc đầu nói:

- Tóm lại cái đồ chơi này không phải người bình thường có thể lấy được.

Từ Tinh Tinh thở dài, tràn đầy đồng cảm nói:

- Chính xác là như vậy, ngay cả ta trải qua thiên tân vạn khổ mới đạt được cơ hội này!

- ??

Tạ Tố Nam quay đầu nhìn lại, nói:

- Ngươi có thể chuyển trường?

Từ Tinh Tinh mở miệng giải thích:

- Chỉ là một người được đề cử danh ngạch, yêu cầu cạnh tranh với những người còn lại, hơn nữa phải được Hoa Hạ học phủ tuyển chọn.

- Bà mẹ nó, có phải trong nhà ngươi nện tiền hay không?

- Nói mò cái gì đấy!

Trên đường đi toàn tiếng cười nói, lúc ba người về tới Kinh Đô đã là ban đêm.

- Mười một giờ năm mươi chín phút!

Trần Thư cầm điện thoại thu hình lại, thành công bước vào cổng trường Hoa Hạ học phủ.

- Ta thật đúng là người nắm giữ thời gian!

Trần Thư nhếch miệng cười, chưa trở lại ký túc xá mà đi thẳng tới nơi ở của Liễu Phong.

- Liễu lão sư! Liễu lão sư!

Cốc! Cốc! Cốc!

Trần Thư hơn nửa đêm gõ cửa, trong miệng la hét ồn ào.

- Ngươi mẹ nó là muốn chết phải không?

Liễu Phong nóng nảy rống một tiếng, trực tiếp vọt ra, sử dụng một đá Liễu thị.

Nhưng mà cũng đạp hụt ngoài dự liệu.

Trần Thư sớm có dự đoán, tránh ra trước một bước.

Hắn gãi gãi đầu nói:

- Liễu lão sư, không cần tức giận như vậy…

- Ngươi mẹ nó tìm ta làm gì?

- Không phải ngươi để ta hôm nay nhất định phải trở về sao, ta báo cáo với ngươi!

- ….

Liễu Phong đen mặt, cũng không để ngươi hơn nửa đêm tới tìm ta!

- Hiện tại mới mười hai giờ ngươi đi ngủ? Dưỡng lão à?

- Cút đi!

Liễu Phong dụi dụi mắt, nói:

- Không có chuyện gì khác thì lăn về ký túc xá của ngươi đi!

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy nghiêm túc nói:

- Kỳ thật còn có một việc!

- Hử? Chuyện gì?

- Cái kia, ta cảm thấy ngươi nên uống thuốc ngủ…

Ầm!

Thân thể Trần Thư trực tiếp bay ra hơn mười mét, thành công kẹt vẹo cổ trên một cái cây.

- Tiểu tử ngươi thật sự thiếu đánh!

Liễu Phong nói nhỏ, quay người về tới gian phòng.

…..

Sáng ngày thứ hai, trong phòng Trần Thư truyền ra tiếng nổ mạnh bùm bùm.

Hai người Vương Tuyệt và A Lương đều bị đánh thức, đi tới phòng khách.

- Bà mẹ nó, Trần Thư mở máy cày bên trong à?

Hai người liếc nhau, đi tới trước phòng hắn, không ngừng gõ cửa, mạnh mẽ kêu lên.

- Hai người làm gì?

Trần Thư dụi mắt, một bộ nhập nhèm.

- Ngươi mẹ nó ngáy quá lớn tiếng!

A Lương mở miệng nói:

- Đặt cái này ở hai cửa phòng cũng có thể đánh thức người!

- y…Ta bình thường không ngáy to!

Trần Thư mở miệng nói:

- Có thể là ngày hôm qua quá mệt, áp lực tâm lý lớn quá!

- Ngươi còn có áp lực tâm lý?

Hai người quay đầu nhìn lại, bàn về tố chất tâm lý, ai có thể so hơn ngươi được!

- Ngày hôm qua lão Liễu để cho ta trở về, nếu không sẽ hỏa táng ta!

Trần Thư mở miệng nói:

- Ta cảm thấy hắn thật sự có thể làm được…

Hai người gật đầu:

- Điều này cũng đúng…

- Hôm nay có tiết không?

Trần Thư ngồi xuống sô pha, lại bắt đầu xem Makka Pakka đã lâu không xem.

- Mới khai giảng, trước mắt không có tiết.

A Lương mở tủ lạnh ra lấy một hộp cây kem, đồng thời đưa cho hai người một cây, mở miệng nói:

- Có điều hôm nay hình như muốn chọn ban cán bộ, ngươi muốn đi không?

Hiện tại đương nhiên tranh cử ban cán bộ là tốt nhất.

- Đi, lớp ngự thú ba không có ta dẫn dắt, sao có thể cất cánh?

Nửa tiếng sau, ba người kề vai sát cánh đi tới phòng học.

Phòng học vốn ồn ào thoáng cái yên tĩnh trở lại.

- Chúc mừng năm mới mọi người!

Trần Thư nhếch miệng cười, chào hỏi mỗi người.

- Tội phạm ca, chúc mừng năm mới…

Tất cả mọi người đều đáp lại, bây giờ thực lực của Trần Thư đã triệt để chinh phục bọn hắn.

- Kỳ thật có chút không tốt…

Trần Thư thở dài, lẩm bẩm:

- Ăn tết ta cũng không thu được một cái tiền lì xì, đau lòng!

- ??

Chương 695: Nếu đã mạo muội, vậy thì không cần hỏi nữa!

Mọi người nhìn ánh mắt có tính ám chỉ của hắn, lập tức giật mình. Mới khai giảng ngươi mẹ nó đã muốn thu phí bảo hộ đúng không?

Chủ nhiệm lớp Kiều Nguyệt mắt thấy không khí có chút không thích hợp, trong lòng không hiểu được bản thân phải làm ra chút gì đó.

- Trần Thư, mau quay về chỗ ngồi của ngươi nhanh lên!

Quả nhiên Trần Thư một chút cũng không thay đổi, vẫn là dáng dấp tội phạm.

- Được rồi, Trần Thư chỉ là mở một trò đùa với mọi người, không cần coi là thật….

Kiều Nguyệt miễn cưỡng hòa hoãn không khí một chút, cười nói:

- Hôm nay chủ yếu là chọn ban cán bộ một chút, trong đó ba chức vị chính là lớp trưởng, ủy viên học tập và ủy viên tổ chức!

- Đương nhiên, nếu như ban ủy của lớp, mỗi tháng trường học sẽ cho ban thưởng học phần!

- Hiện tại có bạn học nào muốn tranh cử lớp trưởng có thể đi lên!

Trong lúc nhất thời, toàn lớp đều rơi vào trầm mặc, ánh mắt cùng nhau nhìn về phía Trần Thư.

Vẻ mặt bình tĩnh, đi thẳng tới trên đài..

Hắn hắng giọng một cái, nói:

- Đầu tiên, ta rất vinh hạnh có thể trở thành lớp trưởng lớp ba chúng ta…

- ??

Kiều Nguyệt khẽ nhếch miệng, mắt trừng lớn, nói:

- Trần Thư, đây là để ngươi tranh cử, không phải nói cảm nghĩ nhậm chức…

- Không khác nhau lắm, không cần để ý chi tiết!

Trần Thư cười cười, nói:

- Ta phải cảm ơn các bạn học ủng hộ, chủ yếu là nhân cách của ta tỏa hào quang mị lực…

- Được rồi, ngươi là lớp trưởng!

Kiều Nguyệt vuốt huyệt thái dương, chỉ cảm thấy đầu có chút đau.

Lại để Trần Thư nói tiếp, đoán chừng là quá giờ trưa.

- Kiều tỷ, ta vẫn chưa nói xong….

- Không cần, là ngươi!

Các bạn học nhộn nhịp đón ý nói hùa, bây giờ Trần Thư lên đài, ai dám lên cạnh tranh cùng hắn?

Không bằng trực tiếp để hắn làm lớp trưởng, ít ra có thể chịu tra tấn tinh thần ít đi một chút.

Cuối cùng, Trần Thư chỉ có thể bất đắc dĩ rời khỏi bục giảng.

Kiều Nguyệt nói:

- Kế tiếp là hai chức vị mọi người có thể nhiệt tình tranh cử!

Đúng lúc có một tên nam sinh muốn lên đài, Trần Thư lại đứng dậy….

Kiều Nguyệt mở miệng nói:

- Không phải, Trần Bì, ngươi muốn làm gì?

Trần Thư ra vẻ đương nhiên nói:

- Tranh cử đó!

- ?

Cả lớp đều quay đầu nhìn lại, nhịn không được mà giật giật khóe miệng.

Kiều Nguyệt mở miệng nói:

- Một người chỉ có thể đảm nhiệm một chức vị! Ngươi đang nghĩ gì vậy?

- Vậy ư…

Trần Thư thở dài, chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống.

Đồng thời hắn huých vào người A Lương và Vương Tuyệt ở bên cạnh.

Hai người lập tức hiểu ý, liếc mắt nhìn nhau một cái:

A Lương trực tiếp đứng dậy, hiển nhiên là đang chuẩn bị tranh cử cán bộ lớp.

- A Lương, cầm cái này đi!

Trần Thư nhíu mày, đưa cho A Lương một cái túi phân…

- Ta muốn tranh cử ủy viên học tập…

A Lương phát biểu, nhưng ánh mắt cả lớp đều gắt gao nhìn chằm chằm vào túi phân trên tay hắn.

Giống như người tranh cử không phải là A Lương, mà là một túi phân…

Cuối cùng, lão Vương và A Lương cũng giành được vị trí cán bộ lớp với "mị lực nhân cách" đặc biệt.

- Lớp Ngự Thú ba sẽ không trở thành tổ chức khủng bố chứ?

Kiều Nguyệt nhìn ba người Trần Thư, trong lòng không hiểu sao có chút lo lắng.

Một trận tranh cử lớp chấm dứt, ngoại trừ ba người Trần Thư ra, những người còn lại đều hoàn toàn trở thành phông nền.

- Hy vọng ba bạn có thể dẫn dắt lớp học… thôi vậy, tranh cử kết thúc!

- …

Cuối cùng, lớp Ngự Thú ba giải tán, các bạn học nhao nhao rời khỏi phòng học.

- Kiều tỷ! Kiều tỷ!

Trần Thư đuổi theo Kiều Nguyệt, nói:

- Quỹ lớp kia…

Kiều Nguyệt mở miệng nói:

- Quỹ lớp là do ta quản lý, ngươi không cần nghĩ nữa đâu!

Mỗi tháng nhà trường đều cho lớp một khoản tiền nhất định làm chi phí lớp học, bình thường đều do ủy viên tổ chức quản lý cả.

Nhưng nếu để cho ba người Trần Thư quản, đó không phải là bánh bao thịt đánh chó sao?

- Như vậy sao?

Ba người Trần Thư liếc nhìn nhau, không khỏi có chút đáng tiếc.

…..

Trong ký túc xá, đám người Trần Thư đang dùng túi phân đựng từng gốc dược liệu hệ Hỏa, tất cả đều được thu hoạch từ Sí Liệt Hoả Sơn cả.

Nếu treo lên để bán hàng trực tuyến thì cũng mất quá nhiều thời gian.

Hơn nữa đối với bọn họ mà nói, Hoa Hạ tệ còn không dễ sử dụng bằng tín chỉ.

Ba người thương nghị một hồi, quyết định nộp lên học phủ rồi đổi nó thành tín chỉ.

Về phần lợi ích của hai người lão Tạ cùng Tiểu Tinh, lấy tín chỉ treo lên diễn đàn học sinh bán là được.

Lão Vương đang cố sức gom góp dược liệu, hắn ta nói:

- Ta nói này Trần Bì, trực tiếp dùng chim của ta để đựng đi, dùng túi phân làm gì?

- Ngươi ngốc à, dùng túi phân, người khác lại không nhìn thấy!

-?

Vương Tuyệt và A Lương liếc nhìn nhau, đồng loạt nói:

- Có đạo lý!

…..

Nhưng vào lúc này, trước cổng trường Hoa Hạ học phủ có hai người phương Tây tới.

Đồng tử của nam sinh có màu xanh, sống mũi cao, đeo một cặp kính công nghệ đặc biệt.

Hắn dùng tiếng Hoa lưu loát nói:

- Lão sư, đây là đệ nhất Ngự Thú Học Phủ của Hoa quốc sao? Trông cũng chả ra làm sao cả!

Nam tử trung niên trách mắng một tiếng, nói:

- Đừng xem thường Hoa quốc!

Hai người đi tới cổng trường, đưa cho bảo an một tấm vé thông hành rồi đi tới Hoa Hạ học phủ trong truyền thuyết.

Chương 696: Nếu đã mạo muội, vậy thì không cần hỏi nữa! (2)

Học sinh đi ngang qua nhìn hai người một cái, ánh mắt lộ vẻ có chút ngạc nhiên. Hai người đi thẳng đến văn phòng hiệu trưởng, dọc theo đường đi cũng không ngừng đánh giá tòa học phủ này.

- Nồng độ linh khí trung bình ở trong học phủ cũng mới có ba thôi, so với trường học chúng ta còn kém xa!

Trên kính của nam sinh xuất hiện số liệu liên quan, điều này khiến hắn không khỏi bĩu môi.

Nồng độ linh khí thấp, cũng có nghĩa là đẳng cấp Ngự Thú của học sinh không cao, quả thật không thể xưng là trường cao cấp nhất được.

- Được rồi, đây là ở địa giới của người khác, đừng có nói nữa!

Nam tử mở miệng, nhưng cũng không hề phủ nhận lời nói của học sinh, rõ ràng là đồng ý với quan điểm này.

Điều này làm cho trong lòng hai thầy trò mơ hồ cũng có chút kiêu ngạo, trường học của mình quả thật là mạnh hơn một bậc.

Nhưng vào lúc này, một đạo âm thanh "rầm rầm" vang lên.

- ?

Hai người hơi ngẩn ra, chỉ thấy xa xa thế mà lại có một chiếc xe tải kéo gạch chạy tới.

- Trong một trường học Ngự Thú mà lại có loại xe này sao?

Miệng nam sinh khẽ há ra, thậm chí còn cho rằng mình đang ở công trường xây dựng nào đó.

Rầm!

Khi chiếc xe tải đi ngang qua hai người, một túi phân không cẩn thận rơi xuống.

Miệng túi không được buộc chặt, trực tiếp đổ dược tề hệ Hỏa lên trên mặt đất…

- A cái này…

Hai người phương Tây mở to hai mắt, trong lúc nhất thời cũng có chút ngây ngẩn cả người.

Chiếc xe tải kéo này thế mà lại là dược liệu? Hơn nữa đều là Hắc Thiết Cấp nữa chứ?

- Xin lỗi, không cẩn thận làm rơi!

A Lương tươi cười, bình tĩnh cầm dược liệu bỏ vào túi phân.

Hiển nhiên, một đường tới đây, hắn đã giả vờ mấy lần rồi!

Trần Thư vươn đầu ra khỏi ghế lái.

Hắn đang muốn mở miệng thì liếc mắt một cái đã nhìn thấy hai người phương Tây kia.

Lúc này, trước mắt hắn lập tức xuất hiện các mục lựa chọn.

【 Phương án 1: Trực tiếp bỏ qua, lái xe rời đi! Phần thưởng hoàn thành: Ba vật liệu Bạch Ngân Cấp ngẫu nhiên 】

【 Phương án 2: Giả vờ bức xúc, làm cho hai người hoài nghi nhân sinh! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 3: Không nói hai lời, lái xe đâm vào hai người! Phần thưởng hoàn thành: Tính cách của hai Khế Ước Linh trở thành "dũng cảm" 】

Trần Thư hơi ngẩn ra, đánh giá qua lại hai người phương Tây một hồi rồi lập tức đưa ra quyết định.

Nói về việc ra vẻ, tội phạm Nam Giang đã thua khi nào đâu?

Trần Thư lớn tiếng nói:

- A Lương, không cần nhặt, đều là những thứ vô dụng, lại không đáng giá!

- ?

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt hai người phương Tây đều giật mình.

Một gốc dược liệu Hắc Thiết Cấp cũng có tới hơn mười vạn, thế mà lại trở thành không đáng giá?

- Chỉ cần vật liệu Quân Vương không rớt là được!

Trần Thư xuống xe, kiểm tra xe tải một chút, trực tiếp lật một cái đuôi gãy ra, vẫn phóng thích nhiệt độ cao hừng hực như cũ.

- Cái đuôi này?

Nam tử trung niên trợn tròn hai mắt, trong nháy mắt đã nhận ra cái gì đó.

Nam sinh khó hiểu hỏi:

- Lão sư, có chuyện gì vậy? Chỉ là một vật liệu hung thú thôi mà!

- Ngươi mở hết công năng của Vạn Năng Kính ra đi, quét thử một chút xem!

Nam sinh nghe vậy thì gật gật đầu, lập tức quét qua quét lại cái đuôi kia.

- Ôi trời!

Hắn nhịn không được mà lùi lại một bước, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Là đuôi Bạch Ngân Vương Thú!

Hai người dùng ngôn ngữ của mình trao đổi, tuy rằng những người còn lại nghe không hiểu, nhưng vẫn có thể nhận ra được sự khiếp sợ của bọn họ.

- Quả nhiên…

Nam tử trung niên sờ sờ cằm, không ngừng đánh giá ba người Trần Thư.

Ba học sinh mà lại có vật liệu Bạch Ngân Vương Thú, đây là tình huống gì chứ? Không khoa học chút nào!

- Bạn học, xin chào!

Nam tử tiến lên, khóe miệng có nụ cười nhàn nhạt, dùng tiếng Hoa hỏi:

- Có một vấn đề mạo muội…

- Nếu đã mạo muội, vậy thì không cần hỏi nữa!

- ?

Hai người lập tức giật mình, bị lời của Trần Thư làm cho nghẹn lời!

Học sinh của Hoa Hạ học phủ cũng khéo đưa đẩy như vậy rồi sao?

Nam tử phương Tây ho khan rồi nói.

- Thật ra ta chỉ muốn hỏi xem tài liệu Quân Vương của ngươi tới từ đâu mà thôi…

- Tài liệu Quân Vương?

Trần Thư sờ nhẹ cái đuôi của Hỏa Long Vương, vừa nghe đến đây, phút chốc đã hiểu ra, hắn nói.

- Chỉ cần làm thịt một con Tiểu Hỏa Long là được rồi!

- Khụ… Khụ…

Nam tử lập tức ho sặc sụa, trợn to mắt hỏi lại.

- Ba người các ngươi đã giết chết một con Bạch Ngân Quân Vương?

- Đơn giản lắm mà, không phải bây giờ vẫn còn có người chưa từng giết đó chứ? Không thể nào?

Trần Thư nhìn nam tử từ trên xuống dưới với vẻ không thể tin nổi, dường như trong suy nghĩ của hắn, giết Quân Vương là chuyện quá tầm thường.

Thấy Trần Thư như vậy, hai người bọn họ hơi lúng túng.

Đừng nói là học sinh Hắc Thiết Cấp, đến cả Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp như hắn ta đây mà cũng chưa giết được một con Quân Vương nào nữa là.

- Các ngươi có định bán đi không? Chúng ta có thể mua lại với giá cao!

Người phương Tây kia ho khan vài tiếng, hai mắt lộ vẻ tham lam.

Quân Vương Huyết Nhục là thành phần chủ yếu để chế tạo các dược tề đặc thù, nó cực kỳ trân quý.

Chương 697: Ba ngươi dọn sạch cả Dị Không Gian à?

Trần Thư lắc đầu nói. - Thôi, bán cái này cũng không được mấy đồng.

- ?

Nghe thấy vậy, hai người đều ngơ ngẩn cả người, Quân Vương Huyết Nhục mà lại không đáng mấy đồng?

Là do bọn họ ở nước ngoài quá lâu, thời thế thay đổi rồi sao?

- Cái này mới có vẻ đáng tiền này, các ngươi có hứng thú không?

Trần Thư tiện tay lấy ra một cục đá màu đỏ hình lập phương, trông giống một cái vảy, đây chính là Chân Bảo Bạch Ngân Cấp.

- Chân Bảo?

Hai người kinh ngạc kêu lên, hai mắt lộ vẻ tham lam.

Trần Thư lại cực kỳ bình tĩnh, nơi này là Hoa Hạ học phủ, có cho một trăm lá gan thì hai người này cũng không dám trắng trợn cướp đồ của hắn.

- Không biết bạn học này muốn bán với giá bao nhiêu?

Nam tử trung niên lộ vẻ động tâm, Chân Bảo Bạch Ngân Cấp có thể giúp hắn ta gia tăng thực lực.

Trần Thư không mở miệng, chỉ đưa ra một ngón tay!

Nam sinh vỗ ngực, trả lời sảng khoái.

- Mười triệu Hoa Hạ tệ? Ta muốn!

Trần Thư không trả lời, đôi mắt lộ vẻ kỳ quái, cứ như không nói điều gì, nhưng lại cảm giác như đã nói lên tất cả.

Vương Tuyệt và A Lương cũng quay ra đánh giá người nam sinh kia từ trên xuống dưới.

Mười triệu mà cũng đòi mua Chân Bảo Bạch Ngân Cấp, ngươi không sợ tội phạm Nam Giang à!

Đối diện với ánh mắt của Trần Thư, Nam sinh có chút không thoải mái lắm, hắn ta lại mở miệng hỏi.

- Ý của ngươi là một trăm triệu sao?

Nhưng mà, trả lời hắn ta vẫn là một bầu không khí yên tĩnh.

- Một tỉ Hoa Hạ tệ, ta mua!

Nam tử trung niên cố gắng kết thúc trò đùa này.

Hiển nhiên ba người này biết rõ giá trị thật sự của Chân Bảo, thế nên bọn họ không chiếm tiện nghi được.

Một tỉ mua Chân Bảo Bạch Ngân Cấp chỉ là giá thị trường, nhưng bởi vì quá trân quý nên bình thường giá cả sẽ đội lên cao một chút.

Trần Thư cười hiền lành mà nói.

- Các hạ, ngươi hiểu lầm rồi, ý ta là… Mười tỉ!

- Mười tỉ?

Hai người đều kêu lên, sao ngươi không cướp ngân hàng luôn đi?

Người trung niên nói.

- Một Bạch Ngân Chân Bảo mà ngươi cũng dám ra giá mười tỉ, ngươi là thổ phỉ à!

Nói xong, A Lương và Vương Tuyệt đều lộ ra ánh mắt kỳ quái.

Ngươi đoán đúng rồi đấy…

- Nếu không mua nổi thì thôi!

Trần Thư bĩu môi nói tiếp.

- Một tỉ làm được cái gì? Hai con Khế Ước Linh của ta cũng đã tốn hơn một tỉ rồi!

- Nếu các ngươi muốn Chân Bảo, các ngươi có thể nói trước cho ta biết!

Trần Thư nói tiếp.

- Gần đây ta đang chuẩn bị đi săn Long Uyên Quân Vương!

- ?

Trần Thư nói xong, mọi người đều sợ ngây người.

- Ca, hơi quá, hơi quá rồi…

A Lương đẩy nhẹ Trần Thư, nhỏ giọng nhắc nhở. Tên này chém gió kinh quá.

- Long… Long Uyên?

Hai người phương Tây ngây ngẩn là người, đầu óc quay cuồng, không nghĩ được cái gì nữa.

- Xem ra lại bị ta chạm đến linh hồn rồi!

Trần Thư lắc đầu rồi trực tiếp lái xe hàng rời đi.

- …

Một lúc lâu sau, hai người mới tỉnh hồn lại, bọn họ định nói gì đó, nhưng người đối diện đã rời đi từ lâu.

- Lão sư, lời của bọn họ, chúng ta có thể tin được không?

- Có thể tin… mới lạ!

Người trung niên lắc đầu nói.

- Long Uyên thì chắc chắn là giả rồi, nhưng chuyện bọn họ có tài liệu Bạch Ngân Quân Vương trong tay thì là thật.

Nhất thời, hai người chỉ cảm thấy Hoa Hạ học phủ ngọa hổ tàng long.

Tùy tiện gặp được một học sinh cũng đã siêu cấp như vậy rồi, vậy có phải cả học phủ này còn ghê gớm hơn thế nữa không?

Nhìn phương hướng mà xe hàng rời đi, nam sinh nghĩ thầm.

- Đáng ghét, lại để hắn chém gió!

- Được rồi, chúng ta làm chuyện chính cái đã! Đừng bàn tán về Hoa Hạ học phủ nữa!

Hai người vội vàng đi về phía phòng Hiệu Trưởng.

Bây giờ không chỉ có khu vực duyên hải của Hoa Quốc bị hung thú xâm phạm mà các quốc gia khác trên thế giới cũng xuất hiện chuyện này.

Mặc dù đám hung thú này không tạo thành thương vong gì lớn, nhưng cũng coi là một hành động khiêu khích, các quốc gia đều dốc hết sức điều tra chân tướng.

Sau khi điều tra, Liên minh Tự Do phương Tây đưa ra nguyên nhân đến từ Hoa Quốc, vậy nên bọn họ phái người tới đòi một lời giải thích.

…

Trần Thư dừng xe trước cửa nhà kho của học phủ.

- Ta muốn đổi thành tín chỉ, ngươi vào sổ giúp ta chút!

Trần Thư lấy túi phân từ trên xe ra rồi dốc xuống, dược liệu rơi đầy đất.

- Trời ạ?

Nhân viên tại nhà kho sững sờ hỏi.

- Ba người các ngươi dọn sạch cả Dị Không Gian đấy à?

Không phải bọn họ chưa từng nhìn thấy những dược liệu này, nhưng bọn họ cũng chưa gặp trường hợp nào ghê gớm như thế này cả.

Nửa tiếng sau, cuối cùng bọn họ cũng tính toán xong toàn bộ giá trị của dược liệu và đổi nó thành tín chỉ.

Tổng cộng hai ngàn năm trăm tín chỉ, xấp xỉ ba trăm triệu Hoa Hạ tệ, đúng như ba người Trần Thư dự đoán.

- Ngoài ra, các ngươi cũng xem giúp ta vật này với!

Trần Thư lấy cái đuôi của Hỏa Long Vương ra.

- Đây là?

Nhân viên làm việc hơi ngẩn ra rồi cầm máy quét hình kiểm tra.

Một lát sau, cả đám người đều khiếp sợ mà nhìn, không ngờ đây lại là Quân Vương Huyết Nhục.

- Huyết nhục trị giá một ngàn tín chỉ cộng thêm tư cách đổi năm phần dược tề cấp hai!

- Được!

Trần Thư vui vẻ đồng ý.

Chương 698: Lửa tấn công đằng giáp, lực sát thương tăng lên gấp bội

Hắn không nghĩ tới Quân Vương Huyết Nhục lại mắc như vậy, ít nhất cũng tương đương ba trăm triệu rồi. - Xem ra lúc trước Liễu lão sư nộp thi thể Quân Vương lên trên cũng được nhận kha khá phần thưởng nha!

Hắn không kiềm được mà nghĩ tới lúc ấy khi Liễu Phong săn giết Bạch Sư Quân Vương.

Mặc dù chỉ là Hắc Thiết Cấp, nhưng giá trị cũng không thể đo lường được.

Còn Chân Bảo Bạch Ngân Cấp, hắn không định bán ra, sáu ngàn tín chỉ và một tỉ Hoa Hạ tệ đã chênh lệch nhau quá nhiều.

- Cám ơn mọi người!

Ba người Trần Thư vui vẻ rời khỏi nhà kho của học phủ, trên thẻ sinh viên của mỗi người đều được cộng thêm hơn một ngàn tín chỉ.

Nhân viên làm việc hâm mộ mà nhìn theo bóng lưng của ba người.

- Mọi người đến Dị Không Gian đều là mạo hiểm, còn ba người này lại như đến siêu thị khuân đồ vậy…

- Tiểu Tinh biểu hiện rất tốt, có thể cầm một trăm tín chỉ…

- Lão Tạ không được , chỉ mỗi đi cùng thôi, không giúp được gì cả, cầm mười tín chỉ là được rồi…

Trong phòng kí túc xá, Trần Thư đang ngồi trên ghế salon, miệng thì lẩm bẩm, tay thì viết giấy.

- Lão Vương biểu hiện cũng được, cho năm mươi tín chỉ…

- A Lương là chủ lực thứ hai, cầm một trăm tín chỉ…

- ?

A Lương và Vương Tuyệt đều ngẩn ra, ngơ ngác nhìn về phía Trần Thư.

- Chưa thấy chia tín chỉ như vậy bao giờ à?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, mở miệng nói.

- Yên tâm đi, chỉ cần các ngươi đi theo ta, căn bản không bao giờ lo thiếu tín chỉ!

- Không thiếu cái em gái ngươi! Ngươi chia kiểu quái gì đấy?

Hai người lập tức đứng lên nắm cổ áo Trần Thư.

Trong phòng bắt đầu phát ra tiếng ồn ào, người bên ngoài cũng có thể nghe rõ động tĩnh bên trong.

Một giờ sau.

- Ngươi có nhân tính chút được không?

Ba người đều nằm thẳng xuống sàn, Vương Tuyệt bóp chặt cổ Trần Thư, A Lương thì giữ chặt hai chân Trần Thư.

Mặc dù Trần Thư bị chế trụ, nhưng hai người cũng không thể nhúc nhích được, tình thế rơi vào giằng co.

- Ta tốt bụng mang các ngươi đi tàn sát Dị Không Gian, đây là cách mà các ngươi cảm ơn ta sao?

- Cảm ơn cái rắm á, cái con sói đói nhà ngươi!

A Lương mở miệng nói.

- Ngươi có tin ta lấy chân kẹp nổ đầu ngươi không!

Trần Thư cũng không cam lòng yếu thế.

- Hai ngươi đừng có ức hiếp người quá đáng, ta mà lấy được túi phân, các ngươi cũng không có quả ngon để ăn đâu!

- Ngươi mới là ức hiếp người quá đáng!

Hai người Vương Tuyệt và A Lương đồng thanh trả lời, vốn dĩ bọn họ chỉ thử sờ nách Trần Thư thôi, kết quả lại thấy Trần Thư hơi rụt người lại.

- Tội phạm sợ nhột?

Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi lập tức hành động!

- Móa nó, hai ngươi đừng làm rộn!

- Ha ha ha…

Trần Thư uốn éo người, miệng thì không nhịn nổi cười ha hả.

Nửa giờ sau đó, trong phòng liên tục truyền ra tiếng cười quỷ dị.

- Phòng này đang làm cái quái gì vậy?

Những người đi ngang qua phòng 333 đều khó hiểu nhìn lại, thật sự là bọn họ không thể tưởng tượng được cảnh tượng ở bên trong đó.

- Được rồi! Là ta bắt nạt người! Ta bắt nạt người!

Trần Thư chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, hắn hô to.

- Thế còn tạm được!

Hai người lộ vẻ chưa hết thèm thuồng mà bỏ qua cho Trần Thư.

- Con mẹ nó, ta cười mỏi hết cả quai hàm!

Trần Thư xoa xoa mặt, dựng lại ghế salon rồi nghiêm túc phân phối tài nguyên.

Cuối cùng, sau khi bàn bạc xong, bọn họ quyết định chia đều hai ngàn năm trăm tín chỉ của dược liệu.

Còn Quân Vương Huyết Nhục vì chủ yếu là do Trần Thư ra tay nên hắn chiếm lấy chiếc đầu to, thuận lý thành chương mà nhận lấy tư cách đổi năm phần dược tề cấp hai.

Còn một ngàn tín chỉ thì chia đều cho bốn người A Lương.

Về phần Chân Bảo Bạch Ngân Cấp vẫn chưa bán ra, Trần Thư lấy sáu phần, đám người A Lương mỗi người cầm một phần.

- Được rồi, bây giờ không có vấn đề gì nữa chứ!

Trần Thư thở dài, bốn người đều không phải là đèn cạn dầu, xem ra không làm chó phố Wall được rồi!

- Coi như ngươi sảng khoái!

A Lương và Vương Tuyệt đều hài lòng gật đầu.

Mặc dù Trần Thư lấy phần lớn, nhưng bọn họ cũng thu được không ít.

Bảy trăm năm mươi tín chỉ và một trăm triệu tín chỉ của Bạch Ngân Chân Bảo, tương đương với hai trăm triệu Hoa Hạ tệ.

Sinh viên Hắc Thiết Cấp mà muốn kiếm được hai trăm triệu cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Khoản tiền này đã đủ để bọn họ nuôi dưỡng cho Hắc Thiết Cấp rồi, hơn nữa tiền thừa lại thậm chí còn có thể mua được một kỹ năng Bạch Ngân Cấp nữa.

- Trần Thư, ta bảo này, ngươi cần nhiều tiền như vậy làm cái gì?

A Lương nhích lại gần mà rủ rê.

- Không bằng chúng ta trực tiếp mở một tổ chức cho vay nặng lãi, đến lúc đó không phải là tiền mẹ đẻ tiền con sao?

Mặc dù bốn người có thu hoạch lớn, thế nhưng cũng không so được với Trần Thư.

Chỉ tính riêng Bạch Ngân Chân Bảo đã trị giá sáu trăm Hoa Hạ tệ rồi, cộng thêm tư cách đổi dược tề nữa là khoảng tám trăm triệu.

Khoản tiền này cũng đủ để lĩnh ngộ tám kỹ năng Bạch Ngân Cấp hoặc giữ lại mua Dược Tề Bạch Ngân Cấp rồi.

- Cút đi!

Trần Thư bĩu môi nói.

- Tầm mắt ngươi quá hạn hẹp rồi đó!

Chương 699: Lửa tấn công đằng giáp, lực sát thương tăng lên gấp bội (2)

– Đương nhiên là phải tiếp tục gia tăng thực lực để lần sau còn trực tiếp dời hết một cái Dị Không Gian chứ, như thế có phải kiếm được nhanh hơn cho vay nặng lãi nhiều không? Trần Thư sờ cằm, nói.

- Ta chuẩn bị dùng toàn bộ gia tài để mua Đặc Thù Dược Tề của trường học đây!

Dược Tề Số 008 giúp gia tăng thuộc tính hỏa của Khế Ước Linh , ngoại trừ dược tề này ra vẫn còn có dược tề gia tăng lực phòng ngự, dáng người và các dược tề với đủ loại thuộc tính khác.

Chẳng qua là giá cả quá đắt đỏ, hiếm có học sinh nào có thể đổi được.

Đối với Trần Thư mà nói, phương thức tăng lên tốt nhất bây giờ chính là Chân Bảo, hơn nữa còn phải là Hắc Thiết Chân Bảo.

Đương nhiên, Bạch Ngân Chân Bảo cũng dùng được, chỉ là có hơi lãng phí.

Nhưng Chân Bảo quá khan hiếm, hắn không thể mua dùng với số lượng lớn được.

Lựa chọn thứ hai là Đặc Thù Dược Tề của học phủ, Đặc Thù Dược Tề này tương đương với Tiểu Chân Bảo, mặc dù hơi đắt, nhưng thực lực tăng lên rất nhiều.

- Đặc Thù Dược Tề?

A Lương và Vương Tuyệt có hơi khó hiểu, hiển nhiên bọn họ chưa bao giờ nghe đến cái tên này.

Trần Thư giải thích cho hai người.

- Các ngươi nên tiết kiệm tiền mua Dược Tề Số 003 đi, nó có thể gia tăng toàn bộ thuộc tính đấy!

Nếu tính ra thì Dược Tề Số 003 chắc chắn là dược tề tốt nhất, đó cũng là phúc lợi mà Hoa Hạ học phủ cho học sinh của mình, đáng tiếc chỉ có thể dùng một lọ.

Hai người gật đầu, không nghĩ tới Trần Thư đã đào tạo Khế Ước Linh đến loại trình độ này rồi.

…

Xế chiều.

- Lão Vương, A Lương, bây giờ ta không có nhược điểm gì cả chứ?

Trần Thư mặc một bộ Đằng Giáp màu lam đi ra phòng khách rồi xoay người một vòng.

- Móa nó! Ngươi lại lên cơn à?

Hai người ngẩn ra, bọn họ lại bị Trần Thư làm cho không biết phải nói gì.

A Lương mở miệng nói.

- Chỉ cần ngươi vẫn luôn làm người, chúng ta sẽ không cù ngươi nữa đâu!

- Ai phòng các ngươi chứ? Các ngươi nghĩ tội phạm ta đây sợ nhột thật à? Buồn cười!

Trần Thư bĩu môi rồi nói.

- Buổi chiều có tiết lão Liễu dạy về thực chiến, không phải học kỳ này ta ít đi thi sao, nên ta chuẩn bị ít biện pháp đề phòng!

- …

Hai người giật giật khóe miệng, cũng chỉ có ngươi mới dám mặc Đằng Giáp đi học thôi.

- Nhưng ta cứ có cảm giác như ngươi quên mất một vấn đề!

- Vấn đề gì?

- Lửa tấn công Đằng Giáp, lực sát thương tăng lên gấp bội!

- ?

Trần Thư ngẩn ra rồi lập tức hiểu được.

- Có đạo lý, đối mặt với Liễu Phong, ta phải chuẩn bị thêm một cái áogiáp phòng lửa nữa!

- Ta đã chuẩn bị giúp ngươi rồi đây!

A Lương cười toét miệng mà mở túi đeo lưng ra.

Trần Thư vỗ vai A Lương.

- Thật à? Không hổ là huynh đệ tốt của ta!

A Lương quay người, trong tay là một cái lọ… đựng tro cốt tinh xảo.

Trên đó còn chạm khắc cả hoa…

- Trần Bì, cái này phòng hỏa tốt lắm!

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng, nói.

- Đã thành tro cốt thì đương nhiên là phòng được hỏa rồi!

Ngự Thú Quán số một của trường học.

Tân sinh năm thứ nhất đại học đang tốp năm tụm ba chạy đến, Liễu Phong lại bình tĩnh như đang đợi ai đó.

Nhưng đúng lúc này, hắn ta cau mày lại.

Một bóng người len lét chuồn vào như kẻ trộm.

- Trần Thư!

Liễu Phong vừa liếc qua là đã nhận ra Trần Thư, có một số người đi đến đâu nổi bật đến đấy, có thể vừa nhìn là nhận ra được ngay.

- A… Liễu lão sư…

Trần Thư cố nặn ra một nụ cười, hắn sẽ không bị hỏa táng ngay tại chỗ đó chứ…

- Cút về đội ngũ mau!

Liễu Phong hừ lạnh, vừa nghĩ đến học sinh đắc ý của mình nghỉ thi, hắn ta lại cảm thấy tức anh ách…

- Học kỳ này vốn dĩ môn thực chiến là môn học chủ yếu, trừ một số người ra thì đa phần các ngươi đều chưa có đủ kinh nghiệm thực chiến, ta hy vọng các ngươi sẽ nghiêm túc học môn này!

Nói xong, Liễu Phong lập tức bắt đầu chương trình học.

Năm giờ chiều.

Liễu Phong ho khan, nói.

- Bây giờ ta sẽ đọc thứ hạng thực chiến của học kỳ trước!

- Hạng nhất, Vu Dịch, thưởng hai trăm tín chỉ!

- Hạng nhì, Phương Khinh Trần, thưởng một trăm tín chỉ!

- Hạng ba, A Lương, thưởng năm mươi tín chỉ!

- …

- Hạng năm trăm, Trần Thư!

Sau khi đọc xong, cả khóa đều nhìn về phía Trần Thư bằng ánh mắt kỳ dị.

Mọi người đều biết hắn đoạt được quán quân hàng năm, nhưng thành tích thực chiến đứng thứ nhất đếm ngược thật sự rất không bình thường.

- Các ngươi nhìn ta làm gì?

Trần Thư thản nhiên nói.

- Ta làm vậy để thành tích của các ngươi được tăng lên một thứ hạng, ta không vào địa ngục thì ai vào! Không biết đường cảm ơn thì thôi?

- …

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật giật khóe miệng. Thế mà ngươi cũng nói được!

- Ta thấy các ngươi chỉ cần chuyển phần thưởng tín chỉ để cảm ơn ta là được rồi!

Trần Thư cau chân mày mà nhìn Vu Dịch.

Vu Dịch yên lặng không nói, trực tiếp quay mặt đi.

Ngươi định ăn cướp trước mặt lão sư đấy à?

- Vu Dịch, ngươi góp đủ tín chỉ chưa? Có muốn đánh với ta một trận không?

- Không!

Vu Dịch quả quyết lắc đầu từ chối. Bây giờ trong nhà cũng đã không ủng hộ hắn ta nữa rồi.

Chương 700: Các ngươi có thể gọi tên tiếng Hoa của ta: Long Tại Thiên

Giờ hắn ta mới hiểu kiếm tiền khó thế nào, còn khó hơn ăn shit nữa! - Ta có thể đánh với ngươi!

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Phương Khinh Trần xếp hạng hai đứng lên, trong mắt lộ vẻ khó có thể giải thích được.

Khế Ước Linh thứ hai của hắn ta cũng là cấp SS, thậm chí trận đại hỗn chiến hôm tựu trường, hắn ta cũng từng liên thủ với Vu Dịch, tiếc là lại bị Trần Thư trực tiếp đánh gục.

- Ngươi? Tiểu Phương đó à!

Vẻ mặt Trần Thư hơi động, hắn mở miệng nói.

- Tín chỉ chuẩn bị để tỷ thí với ta, ngươi chuẩn bị xong chưa?

Bây giờ hắn cũng không sợ bất kỳ Ngự Tú Sư Hắc Thiết Cấp nào nữa rồi, đến cả Ngự Thú Sư của gia tộc Long Giang cũng không đánh lại hắn nữa là.

- Ta đã chuẩn bị xong một ngàn tín chỉ!

Phương Khinh Trần mỉm cười nói tiếp.

- Nhưng ta có một điều kiện hơi quá mức!

- Ồ? Nói nghe xem nào!

- Ngươi đánh với bốn người chúng ta!

Phương Khinh Trần chỉ về phía ba người khác, ba người kia đều là thiên tài có Khế Ước Linh cấp SS.

Vu Dịch cũng là một trong số đó, lúc đầu hắn ta cũng hơi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lại trở nên hưng phấn.

Nếu như là một đấu một, hắn ta chắc chắn không thắng nổi Trần Thư.

Nhưng nếu bốn người liên thủ thì chưa chắc được, bởi vì các kỹ năng đều rất cường đại nên các Ngự Thú Sư đánh nhau chưa bao giờ xuất hiện trường hợp lấy một địch nhiều cả.

Bốn người liên thủ là tám con Khế Ước Linh, có lẽ mỗi con đánh một kỹ năng thì Khế Ước Linh cũng đã bị thương nặng rồi.

- Bốn người?

Trần Thư nhướng mày, hắn còn cho là Phương Khinh Trần sẽ ngu xuẩn đến mức tặng không tín chỉ cho hắn nữa chứ.

- Không được, quá nhiều người, thân thể của ta không chịu nổi!

- ?

Những người còn lại khẽ nhếch miệng, ngươi nói nhảm gì đấy?

Trần Thư bình tĩnh, hắn cũng không nắm chắc mình có thể đánh thắng bốn người bọn họ cùng lúc.

Chỉ tính riêng bốn con Khế Ước Linh cấp SS thôi thì hắn cũng đã phải thận trọng quan sát rồi.

- Nhiều nhất là hai người thôi, nhiều hơn thì thôi!

Trần Thư cực kỳ thận trọng, một ngàn tín chỉ không phải là cải trắng, hắn cũng không muốn thua.

- Được! Nhưng thế thì chỉ có thể đánh cuộc năm trăm tín chỉ!

Phương Khinh Trần mở miệng nói, bốn người liên thủ, chỉ cần một người ra hai trăm năm mươi tín chỉ là được.

Nhưng bây giờ chỉ có hai người, hắn cũng không muốn ra năm trăm tín chỉ.

Sau một học kỳ, mọi người đều đã hiểu tầm quan trọng của tín chỉ.

- Tiểu tử ngươi thật khôn khéo!

Trần Thư sờ cằm nói tiếp.

- Qủa nhiên, người có thể thi đậu Hoa Hạ học phủ đều có chỉ số thông minh không thấp!

- Đương nhiên, ngoại trừ Vu thiếu!

- ?

Vu Dịch giật giật khóe miệng, miệng ngươi thật biết tổn thương người!

Phương Khinh Trần mở miệng nói.

- Vừa hay thứ bảy không có tiết!

Hai bên hẹn nhau rồi đồng thời kết thúc buổi học môn thực chiến ngày hôm nay.

Đa phần mọi người đều lộ vẻ chờ mong.

Xem náo nhiệt lại không mất phí, không xem thì uổng!

…

Trong túc xá, ba người vừa ngồi xem ti vi vừa ăn đồ ăn bên ngoài.

A Lương quay đầu nhìn sang.

- Trần Thư, ngươi có thể đánh hai người sao?

- Ngươi có thấy tội phạm Nam Giang ta sẽ ra trận mà không nắm chắc lần nào chưa?

Trần Thư nhún vai, hắn cũng không quan tâm lắm đến trận chiến ngày mai.

Mặc dù đám người Phương Khinh Trần rất thông minh, nhưng bọn họ cũng không thể đoán được thực lực thật sự của Trần Thư.

Mặc dù chỉ trải qua một kỳ nghỉ đông, nhưng thực lực của hắn lại tăng lên rất nhiều. Có hệ thống bên người, thực lực của hắn không bao giờ đến hạn.

Không trách được đám người Phương Khinh Trần tầm nhìn hạn hẹp, chỉ có thể nói hệ thống quá biến thái!

…

Sáng ngày thứ hai.

Ngự Thú Quán số 1, tràng tỷ thí số 002.

Lúc này đã có mấy trăm người tụ tập ở đây, gần như toàn bộ học sinh năm nhất đều đến đây xem.

- Vu Dịch, ta bảo này, ngươi không có lòng tin đến mức này sao?

Phương Khinh Trần quay đầu nhìn lại thì thấy Vu Dịch không hề có ý chí chiến đấu, khuôn mặt lộ vẻ chuẩn bị thất bại.

- Chúng ta là hai đánh một mà! Vu thiếu của ta!

- Bốn đánh một mới có cơ hội, hai đánh một…

Vu Dịch lắc đầu nói tiếp.

- Ngoài ra, ngươi cũng đừng gọi ta là Vu thiếu nữa, giờ mỗi lần nghe thấy xưng hô này, ta đều đứng tim!

Phương Khinh Trần nhướng mày hỏi.

- Ngươi chỉ cho phép tội phạm gọi ngươi như vậy thôi sao?

- Cút đi!

Vu Dịch cười mắng một câu, thật may chỉ cần ra hai trăm năm mươi tín chỉ, hắn còn có thể thua nổi.

Nửa giờ sau.

- Làm gì vậy! Sao giờ này rồi mà Trần Thư còn chưa tới?

Có người không nhịn được mà oán trách, chờ đợi là hành hạ người nhất.

- Một người đến cả tựu trường cũng có thể không đến, ngươi còn muốn hắn đến đúng giờ?

- Hình như cũng đúng…

Trên đài tỷ thí, Bạch Sắc Phượng Điểu và Băng Tuyết Lân Thú đang chơi đùa với nhau trong lúc đợi Trần Thư đến.

- Lão Phương, Phượng Điểu của ngươi lĩnh ngộ được kỹ năng lợi hại gì rồi?

Vu Dịch mở miệng hỏi.

- Nếu không sao tự nhiên ngươi lại chủ động khiêu chiến Trần Thư chứ?

- Kỹ năng nhỏ, kỹ năng nhỏ mà thôi!

Phương Khinh Trần cười cười, rồi cũng không nói gì nữa.

Khi bọn họ đã chờ được một lúc, cánh cửa tỷ thí tràng bị đẩy ra.

Chương 701: Không có thiên lý, tội phạm bị cướp rồi

Nhưng người tiến vào cũng không phải Trần Thư mà là một nam sinh phương Tây cao to. Phía sau gọng kính đặc thù kia là một đôi mắt màu làm, hắn ta nhìn chằm chằm vào hai con Khế Ước Linh trên tỷ thí đài.

Trên mắt kính xuất hiện số liệu mà chỉ có hắn ta mới đọc được, trên đó hiện lên bảng đánh giá sức chiến đấu của Khế Ước Linh.

- Hai con này đều là cấp SS+? Không hổ là học phủ đứng đầu Hoa Quốc!

Nam sinh mỉm cười ôn hòa, nhưng đôi mắt lại lộ rõ vẻ kiêu ngạo.

- Ta xin tự giới thiệu, ta đến từ Liên minh Tự Do phương Tây, các ngươi có thể gọi tên tiếng Hoa của ta: Long Tại Thiên!

- ?

Cá đám người đều có vẻ muốn nói lại thôi, vẻ mặt cực kỳ quái dị, làm gì có ai đặt tên như thế bao giờ?

Ngươi đùa bọn ta đấy à?

Long Tại Thiên không quan tâm đến ánh mắt kỳ lạ của mọi người.

Hắn nói rất bình tĩnh.

- Hôm nay ta đến đây chỉ có một mục đích duy nhất thôi, đó là mong được thua.

- Không phải chứ, cái tên người nước ngoài nhà ngươi đang làm cái gì vậy?

Vu Dịch là người đầu tiên đứng ra, lắp bắp nói với Trần Thư, nếu là người khác thì chắc chắn hắn sẽ ra tay rất mạnh.

- Ta là Ngự Thú Sư của Hắc Thiết Nhị Tinh nhưng ta sẽ không bắt nạt các ngươi đâu. Hai đánh một đi, nếu các ngươi thắng thì ta sẽ tặng các ngươi một bình Đặc Thù Dược Tề.

Lam Tại Thiên không hề giận, hắn ta chỉ lấy ra một bình thuốc màu xanh thôi.

- Dược Tề có tác dụng nâng cao 30% tốc độ phóng thích kĩ năng, cược với các ngươi năm trăm tín chỉ của học viện các ngươi, có được không?

Thầy của hắn ta đã đến Hoa Quốc chỉ vì một câu nói hung thú xâm nhập. Còn hắn ta thì đến để khiêu chiến thiên tài của Hoa Quốc, muốn thử xem thực lực của thế hệ mới Hoa Quốc như thế nào.

Vu Dịch với Phương Khinh Trần quay ra nhìn nhau một cái, ánh mắt của họ có vẻ như đang suy nghĩ.

- Thiên tài của Hoa Quốc không tự tin vào bản thân lắm à? Khiến ta hơi thất vọng đấy.

- Đánh, đánh với hắn ta đi.

Tự dưng, tất cả mọi người đều hét lớn, thậm chí còn không nhịn được, tự mình đi lên.

Đúng lúc này, có hai con Khế Ước Linh xuất hiện trên đài tỉ thí.

- Xì.

Một con rắn khổng lồ màu đen xuất hiện, cơ thể nó to lớn, phần thân phải dài đến cả mười mét, to như cái thùng nước vậy, ánh mắt đầy sát ý.

Mọi người đều rất kinh ngạc, ngoài Slime của Trần Thư ra, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp nào khổng lồ như vậy.

Trên đầu con Hắc Sắc Cự Xà đó là một con Khế Ước Linh đầu là chim ưng, mình là sư tử. Cơ thể của nó có màu vàng kim, đó là Hoàng Kim Sư Ưng cấp SS!

- Một con cấp SS, một con cấp SS+?

Vu Dịch và Phương Khinh Trần quay ra nhìn nhau, ánh mắt đầy vẻ nghiêm trọng. Chẳng trách tên Long Tại Thiên dám đến khiêu chiến thiên tài của Hoa Hạ học phủ, quả thực là hắn ta cũng có chút gì đó.

- Nếu các ngươi chủ động nhận thua vậy thì thôi vậy.

Long Tại Thiên cười, nói.

- Ta còn phải tìm các sinh viên năm hai nữa, nghe nói có một người tên là Bạch Dương thực lực cũng không tệ.

Trong mắt hắn ta đầy vẻ khinh bỉ, đến cả việc đối đầu với hắn ta thôi mà cũng không dám, đúng là không xứng để được hắn coi là đối thủ.

- Đúng rồi, trường các ngươi có một tên lái xe chở hàng, ta thấy hắn khá thú vị.

Long Tại Thiên nói, hắn ta nhìn xung quanh nhưng không tìm thấy bóng dáng nam nhân kia đâu.

- Hứ, bớt lắm lời đi, ta đánh với ngươi.

Vu Dịch đứng ra, rất kiên định. Trận này khác với trận đấu với Trần Thư, hắn ta bắt buộc phải đứng ra, nếu không thì cả cái Hoa Hạ học phủ sẽ bị người ta coi thường.

- Được.

Long Tại Thiên mỉm cười, làm tư thế mời.

Vu Dịch mở đài tỉ thí lên luôn, hắn ta và Phương Khinh Trần, hai người họ bước lên đài tỉ thí ở trên không trung.

Long Tại Thiên cũng bước đến vị trí tác chiến đã được chỉ đỉnh.

Chỉ trong chốc lát, trên đài tỉ thí có sáu con Khế Ước Linh khí thế vô cùng đáng sợ xuất hiện.

Tuy rằng là hai đấu một nhưng Long Tại Thiên có ưu thế về đẳng cấp, ai mạnh ai yếu, chưa nói được.

- Vu thiếu cố lên!

- Phương Khinh Trần cố lên, nghiền nát tên này cho ta.

Một đám đông đồng thanh cổ vũ cho hai người họ.

Đây không phải trận đấu giữa các cá nhân nữa rồi, đây là trận đấu giữa hai ngôi trường nổi tiếng, thậm chí có thể nói là giữa hai nước lớn.

Lúc này, trận đấu đã bắt đầu rồi.

- Lão Phương, giải quyết con rắn đó trước đi.

Vu Dịch lên tiếng, bọn họ chỉ mới là sinh viên năm nhất thôi, vẫn chưa được học đặc điểm của Khế Ước Linh phương Tây, họ không hiểu nhiều về Hắc Xà và Sư Ưng lắm.

Thế nhưng dựa theo vẻ bề ngoài của hai chúng nó, hiển nhiên là Sư Ưng có thể bay nên linh hoạt hơn một chút. Còn Hắc Xà chủ yếu là phòng ngự thôi. Hai người họ vô cùng tự tin vào khả năng tấn công của Khế Ước Linh của mình.

Phương Khinh Trần gật đầu, tỏ ý là mình hiểu rồi.

Con Khế Ước Linh thứ hai của hắn ta là Đại Địa Bạo Hổ cấp S, tuy rằng đánh giá tiềm lực không bằng Liệt Địa Kim Lang cấp SS của Vu Dịch nhưng cũng thuộc loại Khế Ước Linh hiếm gặp rồi.

- Grao/

Chương 702: Không có thiên lý, tội phạm bị cướp rồi (2)

Tự dưng, Băng Tuyết Lân Thú gầm lên một tiếng, rất nhiều băng tuyết được bắn ra, khiến con Hắc Xà bị khống chế tạm thời. - Làm hay lắm.

Mọi người đều đồng thanh hô lên, không ngờ đối phương lại chủ quan như vậy.

Cùng lúc đó, Liệt Địa Kim Lang và Phượng Điểu cùng tấn công, chúng tông thẳng tới đó.

- Xì xì xì.

Móng vuốt của Liệt Địa Kim Lang tỏa ra ánh vàng, trông sắc bén vô cùng. Tuy rằng hai bên cách nhau hẳn một cấp, thế

nhưng Vu Dịch vẫn có niềm tin rằng mình có thể phá vỡ được lớp phòng ngự.

Cơ thể của Hắc Xà chuyển động, thế nhưng nó bị băng của Lân Thú bọc lấy người, mức độ linh hoạt của nó giảm xuống hẳn.

Móng vuốt và lớp vẩy va chạm vào nhau, tạo ra ánh lửa rất bắt mắt.

- Bùm!

Chỉ trong chốc lát, lớp vẩy của Hắc Xà bị phá vỡ, rất nhiều máu bắn ra.

Đôi đồng từ của Hắc Xà tự nhiên có màu đen, trông rất quỷ dị nhưng không ai chú ý đến cả.

- Không hổ là Liệt Địa Kim Lang nổi danh với khả năng tấn công.

Long Tại Thiên mỉm cười, hắn ta không để bụng việc này lắm.

- Hứ.

Phương Khinh Trần thấy vậy thì cũng để Bạch Sắc Phượng Điểu thi triển kĩ năng.

Những cơn gió khắp trời đất ngưng tụ lại, tạo thành tiếng rít trong không khí, cứ như có rất nhiều lưỡi dao sắc bén vậy, khí thế rất đáng sợ.

- Li.

Bạch Sắc Phương Điểu kêu lên một tiếng, những ngọn gió ở xung quanh đó đều ập đến.

- Ào ào.

Tiếng vỡ nát đáng sợ xuất hiện, lớp giáp vỡ tan tành,, máu tươi lại bắn ra. Thế nhưng Sư Ưng ở trên không trung cũng không nhàn hạ gì, nó đập mạnh đôi cánh, tiến thẳng về phía Bạch Sắc Phượng Điểu.

Rất hiển nhiên là sức sát thương của lưỡi gió của Phượng Điểu quá lớn.

Thế nhưng khi nó đang xà xuống, mắt Phượng Điệu tự dưng phát sáng.

- Phù phù.

Một cơn lốc nhỏ cao khoảng mười mét xuất hiện, khiến Sư Ưng bị cầm cố lại.

- Làm tốt lắm lão Phương.

Vu Dịch nhướng mày, ánh mắt đầy vẻ phấn khích.

- Nó sẽ không thoát ra được nhanh đâu, cố gắng dồn hết sức giải quyết Hắc Xà đi.

Phương Khinh Trần cười, nói.

- Vốn là chuẩn bị để khống chế Slime của Trần Thư, đến khi đó bốn Khế Ước Linh của chúng ta chỉ cần đối phó với một con Husky thôi.

Tự dưng bốn con Khế Ước Linh bắt tay lại với nhau, bắt đầu tiến hành một trận đánh tàn bạo, vô nhân đạo với con Hắc Xà ở bên dưới.

Đủ các thể loại kĩ năng ập đến cùng lúc, màu tươi màu đen chảy thành dòng, thậm chí nó còn chảy lan ra cả non nửa đài tỉ thí.

- Ngầu lắm, ngầu lắm.

- Hổ không ra oai, ngươi coi bọn ta là Hello Kitty thật à.

Khán giả đứng xem đều nắm chạy hai tay lại, gương mặt đầy nét hưng phấn.

Tuy rằng không được thấy Trần Thư và Vu Dịch đấu với nhau nhưng trận chiến trước mắt cũng đặc sắc vô cùng, hơn nữa còn khiến họ xem mà thấy đã nữa.

- Long Tại Thiên, ngươi còn không nhận thua sao?

Vu Dịch cau mày lại, chỉ là cuộc tỉ thí giữa học sinh thôi mà, hắn ta không muốn giết sinh vật này đâu. Đến khi đó sợ là sẽ xảy ra chuyện gì không hay mất.

- Trận chiến chưa kết thúc đâu.

Long Tại Thiên mỉm cười nói.

- Bây giờ đến lượt ta rồi.

Vừa mới nói xong thì mắt Hắc Xà tự nhiên tỏa ra ánh sáng màu đen quỷ dị, hình như nó đang sử dụng kĩ năng gì vậy.

- Xì xì xì.

Đúng lúc này, cơ thể dài cả mười mét của nó đứng thẳng lên, đứng từ trên cao nhìn xuống bốn con Khế Ước Linh.

- Xoẹt xoẹt xoẹt.

Chỉ trong chốc lát thôi xung quanh Hắc Xà đã có khoảng mười ngọn gió sắc bén xuất hiện rồi.

Cảnh tượng quen thuộc trước mắt khiến mọi người đơ ra.

- Kĩ năng của ta?

Đôi đồng tử của Phương Khinh Trần thu nhỏ lại, trong ánh mắt của hắn ta là dự cảm không lành.

Đột nhiên, những ngọn gió bắn tới, bao trùm lấy cả bốn con Khế Ước Linh.

Khi chúng đang muốn chạy trốn thì một làn sương đáng sợ lan đến, khiến tốc độ của tất cả bọn chúng bị chậm lại. đó là kĩ năng của Băng Tuyết Lân Thú.

- Mẹ nó, kĩ năng quái gì thế này?

Hai người họ thót tim, họ thấy rất khó tin.

- Thần kĩ Hoàn Mỹ Phục Chế?

Có người không nhịn được, hô lên kinh ngạc, trong ánh mắt là vẻ khó tin. Ai mà ngờ được đối phương lại có một thần kĩ như vậy chứ?

- Kết thúc rồi.

Long Tại Thiên cười khểnh một cái, kĩ năng dùng để tấn công Hắc Xà được nó sử dụng hết luôn.

Chỉ trong chốc lát, cả bốn con Khế Ước Linh đều bị thương.

Bọn chúng không có khả năng phòng ngự và sinh mệnh mạnh mẽ như Hắc Xà, sức chiến đấu bị giảm mạnh chỉ trong chốc lát.

Đúng lúc này, cơn lốc xoáy nhỏ đó biến mất rồi, Hoàng Kim Sư Ưng đã thoát được rồi.

Ánh mắt của Sư Ưng rất hung tàn, thậm chí còn có vẻ trêu chọc.

- Xem ra các ngươi không ổn lắm.

Long Tại Thiên cười khểnh, kết quả của trận đấu không nằm ngoài tưởng tượng của hắn ta.

Theo sự đánh giá của Vạn Năng Nhãn Kính, sức chiến đấu của Lân Thú và Phượng Điểu chỉ có một vạn thôi, quả nhiên ra không khác biệt nhiều lắm.

- Thua rồi… thua rồi.

Hai người họ quay ra nhìn nhau, ánh mắt đầy vẻ chán chường.

Tuy rằng điều này là vì họ không hiểu kĩ năng của đối phương, thế nhưng thua là thua, mọi lý do đều trở nên rất nực cười.

Trận tỉ thí có cả trăm khán giả, sắc mặt họ đều khó coi như nhau, nhưng không ai trách hai người bọn Vu Dịch cả.

Chương 703: Hắn đến rồi, hắn đến rồi

Nếu đổi lại là bọn họ thì kết quả sẽ không thay đổi đâu. Khi Hoàng Kim Sư Ưng đang định phóng thích kĩ năng của nó thì hai người họ thu hồi lại Khế Ước Linh. - Lão Vu, làm sao đây, hơi mất mặt đấy.

Hai người họ rời khỏi đài tỉ thí, vừa đi vừa nói.

- Làm sao được nữa, gọi người thôi.

Vu Dịch nắm chặt bàn tay lại thành nắm đấm, mắt đầy vẻ không cam tâm, thế nhưng hắn ta vẫn âm thầm lôi điện thoại ra. Hắn ta nhắn tin cho Vạn Niên Trần Bì.

- Tội phạm Nam Giang, trường nguy hiểm rồi, về mau.

- Đang đi vệ sinh, chẳng liên quan mấy đến ta.

- ???

Vu Dịch hơi há miệng ra, không ngờ Trần Thư lại từ chối quả đoán như vậy. Hắn ta chớp chớp mắt rồi lại đánh chữ.

- Năm trăm tín chỉ của ngươi mất rồi, bị người khác thắng nên lấy mất rồi.

Tin nhắn đó được gửi đi xong, Trần Thưu không trả lời lại nữa.

- Học Bá Lâu, phòng ký túc 333.

Trần Thư giận giữ xông ra khỏi phòng vệ sinh, cầm dao chặt heo và túi phân Urea lên, bộ dạng kiểu lão đây liều mạng với ngươi.

- Trần Bì, ngươi định làm gì vậy?

- Mẹ nó chứ, không thể nhịn được, vậy mà lại có người dám cướp tín chỉ của tội phạm Nam Giang ta.

- Cướp tín chỉ sao?

A Lương quay đầu lại nhìn, hắn ta có vẻ đang không hiểu gì cả. Thời buổi này mà còn cướp tín chỉ được sao?

Trần Bì vừa cho đồ vào cặp sách để chuẩn bị tác chiến vừa nói chuyện ở Ngự Thú Quán.

Vương Tuyệt lên tiếng bảo.

- Đó không phải là tín chỉ của Vu Dịch sao, ngươi kích động thế làm gì?

- Tín chỉ của hắn ta thì không phải chính là của ta sao?

- ???

Ba người họ bận rộn một hồi rồi nhanh chóng rời khỏi ký túc xá.

Ngự Thú Quán số một.

- Còn có ai dám khiêu chiến ta sao?

Long Tại Thiên nhìn xung quanh, ánh mắt đầy vẻ kiêu ngạo. Trận chiến ban nãy tự dưng khiến mọi người không ai dám ngẩng đầu lên nữa.

Tuy rằng Ngự Thú của hắn ta có đẳng cấp cao, có thể một đấu hai, thậm chí còn chưa dùng đến sức mạnh của Hoàng Kim Sư Ưng.

- Hoa Hạ học phủ chỉ vậy thôi sao? Chỉ vậy thôi hả?

Long Tại Thiên cười nhếch mép, giọng điệu rất khó chịu. Hiển nhiên lại lại có một tên thâm nho nữa rồi.

Hắn ta không chỉ cười nhạo thôi đâu, đó là kế khích tướng, ép cho những người còn lại phải đấu với hắn ta.

Không chỉ có thể giành vinh dự cho đất nước mà hơn nữa còn có thể kiếm được nhiều tư nguyên, chuyện tốt như vậy đương nhiên là phải làm nhiều rồi. Nói không chừng trước khi về nước hắn ta đã có thể tích đủ tiền để mua Ngự Thú Chân Châu rồi ấy chứ, thẳng tiến đến Hắc Thiết Tam Tinh luôn.

- Cái tên người nước ngoài nhà ngươi đừng có huênh hoang quá.

- Đợi tội phạm Nam Giang đến rồi thì ngươi chờ chết đi.

Có người lên tiếng mắng hắn ta, có không ít người đã thông báo cho Trần Thư rồi, trong lòng họ đều đang thấy rất giận. Những phương diện khác thì có lẽ Trần Thư không được đáng tin lắm, nhưng về việc sỉ nhục người khác thì có thể nói là hắn chưa bao giờ thua cả.

- Tội phạm?

Long Tại Thiên hơi kinh ngạc, có nét khinh thường hiện lên trong mắt hắn ta, hắn ta nói.

- Một học phủ cao cấp mà lại có tội phạm sao? Cái danh xưng khỉ gió gì thế?

- Thời gian của ta có hạn, muốn bảo vệ tôn nghiêm của học phủ các ngươi thì mau lên.

Thế nhưng xung quanh chỉ là một khoảng không tĩnh lặng, đã có người sắc mặt trở nên kỳ lạ rồi.

Long Tại Thiên không nhận ra được sự khác biệt đó, hắn ta vẫn nói rất khó chịu.

Hắn ta cười lớn một tiếng rồi nói.

- Cả cái học phủ lớn như vậy mà lại không ai dám ra tay cả, đệ nhất học phủ của Đông Phương cũng chỉ thế này thôi.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người đang âm thầm tiến lại gần hắn ta.

Mọi người ở xung quanh đều nín thở, hai mắt có vẻ gì đó rất hưng phấn, trong lòng họ thầm hô.

- Hắn đến rồi, hắn đến rồi, hắn mang túi phân Urea đến rồi.

Trên khóe miệng của Trần Thư có một nụ cười xấu xa. Hắn mở túi phân Urea ra, đưa lại gần đầu đối phương.

Dường như hắn đã thực hiện cả ngàn lần rồi vậy, động tác thuần thục vô cùng. Long Tại Thiên đang định ra vẻ nữa thì tự dưng mũi hắn ta nhăn lại, hắn ta ngửi được một mùi gì đó rất kỳ lạ.

Khi hắn ta đang suy nghĩ thì bầu trời trên đầu đã tối sầm lại rồi.

- Hửm? Thứ gì thế?

Hắn ta đang định quay đầu lại thì mọi thứ đột nhiên trở nên xám xịt, túi phân Urea ác độc đã chùm lấy đầu của hắn.

- Chùm lên được rồi, chùm lên được rồi.

Mọi người kinh ngạc hô lên, không nhịn được, hét lên.

- Khỉ mẹ, cái thứ gì thế này?

Long Tại Thiên hét lên một tiếng, hắn ta đã ý thức được điều gì đó sai sai rồi.

Long Tại Thiên giãy giụa liên tục nhưng không thoát ra được, cứ như là bị phong ấn lại vậy, hắn ta không thể dùng sức được.

- Bụp!

Một nắm đấm ập đến, khiến chân hắn ta lảo đảo, thiếu chút nữa thì ngã ra.

Thế nhưng ngay sau đó là một cú đá, đá hắn ta bay ra xa vài mét, ngã xuống đất, rất thê thảm.

- Ta đánh người này.

Trần Thư lại sử dụng chiêu tội phạm vồ mồi của hắn, cưỡi thẳng lên người Long Tại Thiên.

- Ta là thiên tài của Tự Do Liên Minh đấy…

- Bụp.

- Ngươi sẽ phải trả giá…

- Bụp bụp.

- Ta giận thật rồi đấy…

- Bụp bụp bụp bụp bụp.

- Đại ca, ta sai rồi…

Chương 704: Hắn đến rồi, hắn đến rồi (2)

Mọi người đều cười, họ lấy điện thoại ra ghi lại khoảnh khắc tươi đẹp này. Long Tại Thiên liên tục gào lên ai oán, khí thế vô địch ban nãy đã bị đánh bay mất lâu rồi.

- Đúng là ác thật đấy.

Mọi người đều thầm cảm thán trong lòng, họ không hẹn mà cùng nuốt một ngụm nước bọn. Đây chính là phong thái của tội phạm sao?

Tuy rằng có hơi tàn bạo nhưng tâm trạng mọi người vui hẳn ra.

Hai mươi phút sau, Trần Thư vỗ vỗ tay, bình tĩnh đứng lên.

Long Tại Thiên nằm im, hắn ta đã ngộ ra ngay từ đầu rồi. Hắn ta càng phản kháng thì đối phương các thích thú, chỉ có giả chết thì mới thoát kiếp được thôi.

- Ra tay mạnh mẽ, vẫn phải là tội phạm Nam Giang.

Mọi người không nhịn được, lên tiếng hoan hô, cuối cùng thì người dẫn đầu sinh viên năm nhất cũng đến rồi.

Long Tại Thiên không bị đánh thêm nữa, hắn ta lập tức lùi ra sau, xác nhận là mình an toàn rồi hắn ta mới dám lấy túi Urea ra.

- Là ngươi sao?

Lúc này mặt hắn ta đã sưng bầm lên rồi, thế nhưng vẫn nhận ra được đây là cậu thiếu niên ra vẻ hôm qua.

- Hửm? Là ngươi à?

Trần Thư cau mày lại, tuy rằng gương mặt sưng vù lên nhưng vẫn nhìn ra được khí chất tiêu sái của đối phương.

- Ta trêu chọc gì ngươi hả?

Long Tại Thiên xoa xao mặt, lấy một bình thuốc ra từ trong túi rồi bôi lên mặt.

- Ngươi tự nói mà, Hoa Hạ học phủ không ai dám ra tay, ngươi hơi thất vọng mà.

Trần Thư nhún vai, nói.

- Vì để không làm ngươi thất vọng, ta chỉ có thể ra tay thôi.

- Thực ra là đánh ngươi mà thứ đau là lòng ta ấy.

- …

Khóe miệng Long Tại Thiên giật giật, hắn ta cứ thấy kỳ kỳ.

Hắn ta không suy nghĩ thêm gì nữa, chỉ lên tiếng nói.

- Con mẹ nó ý ta là trận tỉ thí giữa Ngự Thú Sư.

Ánh mắt hắn ta đầy vẻ khó hiểu, rõ ràng là Ngự Thú Sư mà sao phải đích thân ra trận thế này.

Tuy rằng thể chất của hắn ta na ná với thể chất của Trần Thư nhưng chắc chắn không thể nào đánh lại được tên tội phạm đã trải qua hàng trăm trận chiến được.

- Xin lỗi, xin lỗi, ta hiểu sai mất rồi.

Trần Thư bình tĩnh nói.

- Nhưng mà ngươi cướp tín chỉ của ta, bây giờ trả lại được chưa?

- Cướp?

Long Tại hiên có hơi ngơ ra, nhưng hắn ta nhìn thấy hai người bọn Vu Dịch, hiểu ra ngay.

- Ngươi muốn lấy lại uy phong cho hai người họ sao?

Long Tại Thiên nhướng mày nhưng lại động phải vết thương, đau đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Lát sau, hắn ta cố gắng để mặt mình không có biểu cả gì cả, hắn ta nói.

- Đánh với ta một trận đi, thắng thì ta trả tín chỉ cho các ngươi.

Hắn ta rất rất tò mò về Trần Thư, không tin đối phương đã từng giết hung thú Vương Cấp thật.

Đúng lúc này, các lựa chọn hiện lên trước mắt Trần Thư.

- Lựa chọn một: Đồng ý trận đấu với Noah, giành được thắng lợi. Giải thưởng khi hoàn thành: Nhận được cơ hội tiến hóa huyết mạch một lần.

- Lựa chọn hai: Từ chối thẳng, tỏ ý mình đánh không lại. Giải thưởng khi hoàn thành: Rất nhiều Ngự Thú Lực.

- Lựa chọn ba: Cổ vũ người khác, thực hiện một trận ẩu đả chưa từng có trong lịch sử. Giải thưởng khi hoàn thành: Nhận được danh hiệu Kẻ Nắm Giữ Tiết Tấu, hiệu quả khi sử dụng: khi chơi trò chơi, kĩ thuật chơi của ngươi sẽ được tăng lên 50%.

Trần Thư cau mày, hắn nhìn thấy lựa chọn thứ ba ngay lập tức. Con mẹ nó Kẻ Nắm Giữ Tiết Tấu cái gì chứ.

Thế nhưng chỉ một giây sau đó, ánh nhìn của hắn đã bị thu hút bởi tiến hóa huyết mạch, giải thưởng này chắc chắn là có cho ngàn vàng cũng không đổi được rồi.

Trần Thư lúc này đã có quyết sách rồi.

- Ngươi chắc chắn muốn đánh với ta sao?

Trần Thư chớp chớp mắt, trên khóe miệng là một nụ cười rất thân thiện.

Thấy bộ dạng này của hắn, mọi người đều cứng đờ ra. Họ hiểu Trần Thư lại định chơi người ta một vố rồi. May mà đối tượng không phải bọn họ.

Tự dưng ánh mắt mọi người nhìn Long Tại Thiên đều trở nên rất kỳ lạ. Có người chúc và thở dài, thậm chí là có chút thương hại.

- Tình huống như thế nào rồi?

Đối mặt với ánh mắt kỳ quái của mọi người Long Tại Thiên vẫn không có ý thức được nguy hiểm đang tới gần.

- n, hừ!

Lúc này đây Long Tại Thiên dĩ nhiên không khỏi rùng mình một cái.

Chẳng lẽ đối thủ mạnh nhất lại không xuất hiện theo lẽ thường tình sao?

Long Tại Thiên còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng thì Trần Thư đã mở miệng nói:

- Năm trăm tín chỉ là quá ít, ta không thể không xem thường nó! Ngươi biết không!

Long Tại Thiên hơi giật mình, hắn chợt nghĩ đến huyết vương của ngày hôm qua.

Nếu như là những người khác nói ra câu đó thì Long Tại Thiên chỉ nghĩ rằng bọn họ mạnh miệng nên mới nói như thế thôi, nhưng Trần Thư lại có vẻ như hoàn toàn không hài lòng với năm trăm tín chỉ đó.

Long Tại Thiên mở miệng nói:

- Ngươi muốn cược bao nhiêu, ta không có mang quá nhiều tiền đâu.

- Ta xem khí chất của ngươi thì liền rõ ràng ngươi là phú nhị đại, trong nhà ngươi sản nghiệp tổ tiên để lại đủ các loại, ngươi đều có thể dùng các vật đó để thế chân trước!

- …

Mọi người khóe miệng khẽ giật giật, cái này mẹ nó là vừa đến đã liền muốn tra xét nhà người ta đấy sao?

Chương 705: Thẻ ngân hàng đã đầy rồi

Long Tại Thiên hừ lạnh một tiếng, nói: - Chuyện này ta không làm chủ được! Nhưng mà ngươi có thể đưa ra số tiền cược ngang với ta sao?

- Ta dùng toàn bộ Hoa Hạ học phủ cược cùng ngươi! Ngươi thấy như thế nào hả?

- Hả?

Tất cả mọi người khóe miệng đều giật một cái, không hổ là thổ phỉ của Nam Giang, có thể trực tiếp liền mang trường học mà bán đi …

Long Tại Thiên không để ý đến điều Trần Thư nói, hắn mở miệng đáp trả:

- Ta chỉ có năm ngàn vạn Tiền Tự Do, tương đương với ba trăm triệu Hoa Hạ tệ, lại cộng thêm hai bình đặc thù dược tể! Ngươi dám cược với ta sao?

- Đặc thù dược tể sao?

Trong mắt Trần Thư lộ ra một chút hưng phấn, không hổ là đại gia ngoại tộc a!

- Một bình có thể làm tăng lên ba mươi phần trăm kỹ năng phóng thích tốc độ, bình còn lại có thể làm tăng lên hai mươi phần trăm kỹ năng phạm vi!

Long Tại Thiên lại lấy ra một bình đặc thù dược tể, nói:

- Giá trị của hai bình dược tể coi như là hai trăm triệu, hết tất thảy tổng cộng là năm trăm triệu, tặng thêm cho các ngươi năm trăm tín chỉ như đã nói từ trước, ngươi thấy như thế nào!

- Quá tốt a! Ta cược cùng người!

Trần Thư chớp chớp mắt, sau đó hắn trực tiếp lấy ra một chân bảo Bạch Ngân cấp.

Long Tại Thiên cẩn thận nói:

- Nhưng ta còn có một điều kiện, ta muốn xem khế ước linh của ngươi!

- Thế nào hả? Ngươi sợ rồi sao?

Trần Thư nhướng mày nhưng hắn không có vẻ muốn che dấu mà trực tiếp triệu hoán Slime cùng Husky ra.

- Hả?

Long Tại Thiên trông thấy Slime cùng Husky thì liền ngây ngẩn cả người, hắn một thoáng liền nhận ra màu vàng của Slime.

Bất kể là Hoa quốc hay là các quốc gia còn lại, Slime đều là một loại khế ước linh rất phổ biến.

Long Tại Thiên vốn cho rằng khế ước linh xuất hiện sẽ thuộc thiên tài cấp độ SS nhưng sự thật lại khác xa so với tưởng tượng của hắn.

- Chẳng lẽ còn có âm mưu nào khác nữa sao?

Long Tại Thiên mở ra toàn bộ quyền hạn của mắt kính vạn năng để quét nhìn thông tin của hai khế ước linh.

Cuối cùng Long Tại Thiên xác nhận được huyết mạch đẳng cấp của hai khế ước linh đều là cấp D, còn sức chiến đấu thì chỉ có ba ngàn, chỉ bằng một phần ba so với sức chiến đấu của Vu Dịch.

- Ngươi … Ngươi là đi tìm đường chết hay sao?

Trên mặt Long Tại Thiên hiện rõ dấu chấm hỏi. Cảm xúc đầu tiên của hắn khi biết về thông tin của khế ước linh không phải là hưng phấn cùng khinh thường, mà là bối rối, hắn thật sự không hiểu nổi tình huống đang diễn ra!

Một người có khế ước linh với sức chiến đấu chỉ có ba ngàn mà dám cùng hắn cược lớn như vậy sao?

Trần Thư nhún nhún vai, nói:

- Thẻ ngân hàng của ta đã đầy rồi nên ta phải tiêu bớt một ít tiền! Có vấn đề gì sao?

- …

Long Tại Thiên gãi gãi đầu, thẻ ngân hàng đã đầy rồi? Chuyện vô lý gì đây a?

Chết tiệt, không lẽ Long Tại Thiên vì thấy ta yếu mà hắn sợ sao?

Trần Thư lúc này không khỏi đến nghĩ:

- Cái này không phải là não bồ đề rồi sao?

Trong lúc hai bên đều đang chìm vào suy nghĩ của chính mình thì A Lượng mở miệng nói:

- Ngoại nhân, nếu ngươi không dám khiêu chiến thì liền nhận thua càng sớm càng tốt, kẻ cướp cũng có thần kỹ a!

- Thần kỹ sao?

Lời này vừa nói ra, Long Tại Thiên lại không có vẻ sợ hãi mà ngược lại còn có chút an lòng.

Nếu như lực lượng của đối phương chỉ là thần kỹ, hắn ngược lại sẽ không sợ hãi, khế ước linh của hắn cũng có thần kỹ như vậy.

- Tốt! Ta cùng ngươi đánh a!

Long Tại Thiên trầm giọng nói nhưng trong lòng hắn lại tự động viên chính mình, hắn không tin hai cái khế ước linh cấp D có thể lật được trời a!

- Không hổ là thiên tài của Tự Do liên minh, ta thích ngươi rồi a!

Trần Thư khóe miệng cong cong cười một tiếng, nhưng trong lòng hắn thì lại nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nếu như đối phương thật sự kiên trì cự tuyệt đến cùng, vậy thì hắn cũng chỉ có thể móc ra … Đao mổ heo!

Khi phần thưởng là sự tiến hóa huyết thống, có nghĩa là Long Tại Thiên phải tham gia vào trận chiến đấu này, nếu không Trần Thư sẽ không để hắn quay trở về.

Lúc này Long Tại Thiên cũng đang đi lên trên đài tỷ thí.

- Tên của ta là Noah, ngươi cũng có thể gọi ta là Long Tại Thiên !

- Phốc phốc!

Trần Thư trực tiếp nhịn không được mà cười ra tiếng. Đây không phải là tên thuần của một con bò và ngựa sao?

- …

Long Tại Thiên hít một hơi thật sâu, tận lực duy trì yên lặng.

Đối mặt với Trần Thư, hắn cảm thấy chính mình không thể khống chế được toàn bộ tâm tình của bản thân.

Long Tại Thiên lại lần nữa triệu hoán ra hai khế ước linh của chính mình, hắc xà khổng lồ cùng sư thứu toàn thân vàng óng xuất hiện.

- Hống!

Sư thứu gầm thét một tiếng, nhìn xuống Slime cùng Husky, trong mắt nó lúc này tràn ngập miệt thị.

Nó quay đầu nhìn về phía chủ nhân của mình, hình như nó không rõ tại sao chủ nhân lại để nó chiến đấu với khế ước linh yếu như vậy.

- Òm ọp! Òm ọp!

- Ngao ô!

Slime cùng Husky chơi quên cả trời đất, bọn nó hoàn toàn không có phản ứng với đối phương.

Trần Thư nhếch miệng lên, nói:

- Tiểu Long, lên cho ta!

Chương 706: Vũ nhục người khác thì có thể! Nhưng vũ nhục ta…

Chỉ thấy Slime vặn vẹo bờ mông một thoáng, sau đó chủ động thả ra kỹ năng (công kích). Tốc độ của nó tăng vọt, hướng thẳng đến hắc xà mà chớp nhoáng đánh tới. Bây giờ Slime không có sử dụng (cự đại hóa), hình thể vẫn chưa tới bảy mét.

Tuy rằng Smile được xưng tụng là khế ước linh cỡ lớn nhưng nếu so sánh cùng hắc xà thì nó có hơi lép vế so với đối phương.

- Òm ọp!

Slime đi tới phía trước hắc xà, thả ra kỹ năng (Bạo Lực Tọa Sát). Thân ảnh màu vàng của Smile trực tiếp nhảy lên một cái, sau đó nó liền di chuyển đến đỉnh đầu của hắc xà.

- Hống!

Sư thứu gào thét một tiếng, những móng vuốt sắc nhọn của nó màu vàng kim, và đôi mắt của nó ánh lên những kỹ năng rực rỡ. Ngay khi nó chuẩn bị tấn công con slime thì một tiếng vù vù vang động xuất hiện bên tai nó, giây tiếp theo, máu tươi bắn ra, trên bụng nó xuất hiện vết thương dài nửa mét …

- Hả?

Long Tại Thiên thần sắc giật mình, trong mắt hiện rõ vẻ không thể tưởng tượng nổi, thâm chí hắn cũng không rõ đến cùng là đã xảy ra chuyên gì.

- Hống!

Sư thứu ánh mắt cũng gắt gao mà nhìn chằm chằm vào Husky ở phía dưới, trong mắt nó hiện lên một tia ngưng trọng.

Trần Thư thần sắc bình thường, thế tấn công vừa rồi chính là (Cự Hình Phong Nhận), qua sự nâng cấp của tông sư cuồng phong dược tề gia trì thì tốc độ của lưỡi kiếm gió có lẽ chỉ đứng sau các kỹ năng của hệ thống không gian.

- Òm ọp!

Ngay tại lúc này, Slime đã đi tới trên đỉnh đầu của hắc xà, chuẩn bị trực tiếp đặt mông ngồi xuống.

- Muốn ngăn chặn ta sao?

Khóe miệng hắc xà hé mở, bộ dáng phảng phất như đang giễu cợt Smile.

Hình thể của hai bên cũng không phải là cùng một cấp độ, chỉ thấy đuôi của nó ngoằn ngoèo, sẵn sàng cuốn lấy Smile.

Nhưng trong giây tiếp theo, thần sắc của hắc xà chính là ngây ngẩn cả người… Trong tầm nhìn của nó toàn bộ đều là màu vàng, mà lại là màu vàng tương đối ảm đạm như thể nó nhìn thấy một cục phân khổng lồ …

- Đây là … Thứ đồ chơi trâu bò gì vậy a?

Không chỉ mình hắc xà ngây ngẩn cả người mà Long Tại Thiên cũng đồng dạng một mặt ngơ ngác.

- Đây chính là thần kỹ của hắn sao?

Lúc này, một khối hình cầu khổng lồ cao sáu mươi mét lơ lửng trên không trung, nhìn từ xa có thể có chút đáng yêu, nhưng nếu nhìn kỹ lại thì chỉ có cảm giác áp chế vô tận.

Thân hình của hắc xà tuy là cũng to lớn như vậy nhưng nó lại thuộc về hình sợi dài, hình sợi cùng hình cầu là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

- Òm ọp!

Slime đã thi triển (Thụy Mộng Sát). Tuy là hai mắt nó nhắm nghiền nhưng trên mặt của Smile lại tràn ngập sự vui vẻ.

Nó hẩy mông và ngồi xuống một cách thô bạo.

Ầm ầm!

Đài tỷ thí nặng nề run lên, tựa hồ như có chút choáng ngợp, đám người đang xem đều không khỏi nhắm mắt lại vì không nhìn nổi khung cảnh bạo lực này.

- Tê.

Hắc xà thè lưỡi ra, bộ dạng nó trông như đã bị rút cạn nước, nó đã chịu đựng quá nhiều rồi…

- Òm ọp.

Slime trông cực kỳ hạnh phúc, chỉ cảm thấy vẻ mặt của nó vô cùng mãn nguyện. Đây là lần đầu tiên nó được ngồi lên một khế ước linh lớn như vậy.

- Ngao ô!

Husky đang chạy nhanh về phía Smile, chỉ thấy nó nhún nhảy vài cái liền đi tới phía dưới Smile.

- Òm op!

Slime tung ra (ngự phong chi lực), sức mạnh thuộc tính gió vô hình đã khiến Husky bị nâng lên và để nó nhanh chóng khoan vào miệng Slime.

- Tiếp chiêu, ngươi chờ chết đi a!

Chỉ nhìn thấy hai cái đầu chó nhô ra khỏi miệng Smile, và đôi mắt khôn ngoan của nó đang khóa chặt vào hắc xà.

- Ngươi có thể phá vỡ phòng ngự của ta sao?

Sau một cú sốc ngắn, Long Tại Thiên đã hồi phục nhanh chóng.

Husky chỉ là cấp D còn hắc xà thế nhưng là SS+ đẳng cấp. Chênh lệch thực lực giữa hai bên là quá lớn, thậm chí không có khả năng xuyên thủng hàng thủ.

Tuy nhiên, trong một giây tiếp theo, ánh mắt Long Tại Thiên hiện rõ vẻ kinh hoàng, như thể hắn đã nhìn thấy điều gì đó rất đáng sợ.

Rầm rầm rầm!

Ngay lập tức, một tiếng động lớn đáng sợ vang lên và ánh sáng chói lọi của nhiều kỹ năng khác nhau liên tiếp hiện ra từ trong mắt Husky.

Tổng cộng có hai mươi kỹ năng tấn công dữ dội, tất cả đều đánh trúng vị trí đầu của hắc xà.

Lúc này, hắc xà nằm dài trên mặt đất như một con chó chết, đôi mắt nó đã không còn hào quang, một bộ dáng sắp chết đến nơi.

- Trần Thư, cẩn thận, nó có thể sao chép kỹ năng của ngươi đó!

Ngay tại lúc này, Vu Dịch cao giọng nhắc nhở Trần Thư, hắn không muốn Trần Thư đi theo vết xe đổ của hắn.

- Muộn rồi a!

Long Tại Thiên nắm chặt hai quyền, hắn không nghĩ tới lực công kích của hai con Husky lại khủng bố như thế, thậm chí

nếu so với bốn khế ước linh vừa rồi đều muốn khủng bố hơn.

- Ta xem ngươi làm sao có thể ngăn cản!

Long Tại Thiên chuẩn bị sử dụng kỹ năng (bản sao hoàn hảo), để mang toàn bộ kỹ năng mà vừa rồi hắc xà vừa phải hứng chịu trả về cho Slime.

- Tê!

Hắc xà miễn cưỡng lấy lại tinh thần, đầu nó hơi ngẩng lên, tiếp đó trong mắt nó hiện lên một màu đen kỳ dị, nhưng ngay sau đó, hắc xà co giật, trực tiếp ngã xuống đất.

- …

Chương 707: Vũ nhục người khác thì có thể! Nhưng vũ nhục ta… (2)

Long Tại Thiên hai mắt trừng lớn, trong mắt hắn đều là dáng vẻ không thể tưởng tượng nổi. - Kỹ năng bị phong ấn sao?

- Cái kỹ năng trâu bò gì vậy, không đáng chú ý a!

Trần Thư khóe miệng nhếch lên, cười một tiếng, hắn đã sớm có dự liệu. Nếu bị Slime dùng kỹ năng (vô địch phong ấn), thì bất kể là kỹ năng gì cũng không thể dùng được.

Long Tại Thiên thần sắc vô cùng khó coi, mắt hắn vừa nhìn thấy Husky còn muốn sử dụng kỹ năng đối phó với hắc xà thì hắn liền lập tức thu hắc xà về.

- Tiếp theo sẽ là đồ chơi nhỏ của ngươi!

Slime cùng Husky ánh mắt cùng nhìn về phía sư thứu, cả hai đều lộ ra nụ cười hiền hòa.

Vừa rồi, trong lúc con Husky đang bắn phá hắc xà thì sư thứu cũng không nhàn rỗi, điều này gây ra những vết thương lớn trên đỉnh đầu của Slime.

May mắn thay lực công kích của sư thứu không mạnh bằng Husky nên Smile tuy là bị thương nhưng tạm thời không có tổn hại gì lớn.

- Hống!

Vừa trông thấy hai khế ước linh cùng nhìn về phía mình, sư thứu bất giác mà rùng mình một cái …

Ngay khi đôi cánh của nó rung lên, chuẩn bị kéo dài khoảng cách với hai khế ước linh kia …

Rầm rầm rầm!

Lại là một đạo (Cự Hình Phong Nhận) lao đến như một phép dịch chuyển trong không gian.

- A!

Một tia máu đỏ tươi phun ra, và đôi cánh của sư thứu đã bị thương ngay lập tức.

Tiếp theo, là một cuộc truy đuổi tàn nhẫn của trận chiến.

Husky chỉ lộ ra đầu chó của mình còn toàn bộ công kích đều đến từ Slime tới tháng.

Sư thứu hoàn toàn không có lựa chọn nào khác ngoài việc ngây người nhìn chằm chằm đối phương. Cuối cùng nó không chịu nổi mối nhục này đành phải bị cưỡng ép thu hồi vào ngự thú không gian.

- Thắng rồi! Thắng rồi!

- Ta đã nói rồi, ngươi có thể đánh lại cái bọn ngoại quốc nhưng làm sao có thể đánh được Nam Giang thổ phỉ chứ?

- Thổ phỉ vô địch! Thổ phỉ vô địch!

Những người phía dưới hét lớn, trên mặt mang theo nụ cười dễ chịu, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Vào thời điểm then chốt, chúng ta phải xem màn trình diễn của bọn thổ phỉ Nam Giang!

- Ngươi muốn dùng sức đập nát sân sao?

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ai cho ngươi dũng khí đó hả?

- Ngươi!

Long Tại Thiên nắm chặt hai tay, trong mắt hắn hiện rõ vẻ không cam tâm, Long Tại Thiên hắn vậy mà lại bại dưới hai cái khế ước linh cấp D.

Ngay tại thời điểm Long Tại Thiên còn đang ngây người thì đám người phía dưới tâm tình kích động, không ngừng kêu gào:

- Ra khỏi Hoa Hạ học phủ!

- Ra khỏi Hoa Hạ học phủ!

Long Tại Thiên hít sâu một hơi, sau đó rời khỏi vị trí tác chiến.

Hắn cố gắng hết sức để duy trì sức chịu đựng của mình, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư, chua chát nói:

- Trận đấu của chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu …

Vừa dứt lời, Trần Thư đã giậm chân phải, một cú (trọng quyền của thổ phỉ) đã trực tiếp tấn công.

Ầm!

Mắt phải của Long Tại Thiên bị đánh trúng trực diện, lập tức biến thành mắt gấu trúc, trông vô cùng ngộ nghĩnh.

- Ngươi?

Long Tại Thiên hai mắt trừng lớn, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Ngươi không phải nói là trận quyết đấu của chúng ta chưa có kết thúc sao?

Long Tại Thiên khóe miệng giật một cái, nói:

- Ta mẹ nó muốn nói là núi không chuyển nước chuyển…

Lời hắn nói còn chưa dứt thì Trần Thư đã lại tung một cước nữa, trực tiếp đạp hắn bay ra xa mấy mét.

- Ngươi mẹ nó rốt cuộc là ai a?

Lửa giận trong lòng Long Tại Thiên bốc lên, không nghĩ tới người trước mặt hắn vậy mà lại không nói đạo lý!

- Ta nói lại lần nữa!

Trần Thư thần sắc bình tĩnh nói:

- Vũ nhục người khác thì có thể nhưng vũ nhục ta, không được!

- …

Những người xung quanh hơi sững sờ, nghe có chút kỳ quái.

- Xéo ngay cho ta!

Long Tại Thiên chật vật đứng dậy, uất hận liếc nhìn Trần Thư một cái, cuối cùng rời khỏi Ngự Thú quán.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Vu thiếu, Tiểu Phương, ván cược của chúng ta thì tính sao đây?

- Dẹp đi a!

Vu Dịch cùng Phương Khinh Trần trực tiếp cự tuyệt, tín chỉ của hai người họ đã sớm bại bởi Long Tại Thiên. Lại nói nếu cùng Trần Thư đánh, đây không phải là tự đi tìm chết sao?

- Cái kính kính này bị làm sao vậy a!

Long Tại Thiên lấy mắt kính vạn năng mang trên người xuống, muốn trực tiếp mà đập nát nó. Nhưng nghĩ đến chi phí đắt đỏ để mua nó nên đã dừng tay.

- Quỷ mẹ nó sức chiến đấu ba ngàn, ước chừng còn phải gấp gần mười lần!

Hắn quá tin tưởng kính vạn năng rồi. Nhưng quả thật là có đồ vật nhìn không ra được sức chiến đấu.

Vừa nghĩ tới chính mình bị thua hơn năm trăm triệu, hơn nữa còn bị vũ nhục, trong lòng Long Tại Thiên liền tức giận.

Tất nhiên, bản năng Long Tại Thiên không để ý đến là hắn đã vũ nhục Hoa Hạ học phủ trước …

Long Tại Thiên vuốt vuốt mắt gấu trúc bên phải của chính mình, lẩm bẩm nói:

- Không được, ta muốn đi tìm sư phụ của ta, nhất định phải để Hoa Hạ học phủ xin lỗi ta!

Phòng làm việc của hiệu trưởng.

Có tám người đang ngồi quanh bàn hội nghị, thảo luận điều gì đó.

- Tần hiệu trưởng, liên minh Tự Do của bọn ta cần một thuyết pháp!

Chương 708: Lần sau gặp ngươi ta sẽ đánh một trận

Brody lão sư của Long Tại Thiên mở miệng nói: - Đây là hình ảnh những hung thú đã tấn công liên minh bọn ta ở bờ biển phía Tây, tất cả đều đến từ Dị Không Gian ở Hoa Quốc!

- Hơn nữa căn cứ theo lộ trình cho thấy, cũng xuất phát từ Hoa Quốc!

Thần sắc Brody nghiêm túc, mặc dù sợ hãi trước sức mạnh của Hoa Hạ học phủ nhưng hắn ta phải hoàn thành nhiệm vụ mà liên minh giao cho.

Trước khi Tần Thiên mở miệng nói, Liễu Phong đã lên tiếng trước.

- Bọn ta đã nói với ngươi rằng ở duyên hải thành phố của Hoa Quốc cũng có những hung thú đang tấn công!

Liễu Phong cau mày, lớn tiếng quát:

- Chỉ cần có chút trí thông minh thì sẽ không thể yêu cầu bọn ta giải thích đúng không?

- Được rồi! Lão Liễu!

Tần Thiên lắc đầu, lên tiếng ngăn cản Liễu Phong.

Ban đầu lão không muốn Liễu Phong tham gia hội nghị này, nhưng đối phương nhất quyết muốn tới, lão cũng không còn cách nào khác.

Mấy chục năm trước, giáp giới biên cảnh của Hoa Quốc và một quốc gia nhỏ bé đã sinh ra một Dị Không Gian Tĩnh Tịch Hắc Hải cấp ác mộng.

Đến lúc khai hoang, ngoại trừ Hoa Quốc ra còn có liên minh Tự Do cũng phái người tới, tranh đấu bên trong đã dẫn đến lão sư của Liễu Phong ngã xuống.

Điều này khiến cho Liễu Phong từ trước tới nay không có thiện cảm với người của liên minh Tự Do.

- Brody tiên sinh, bây giờ không chỉ Hoa Quốc và liên minh Tự Do mà còn có cả Tuyết Quốc ở phía Bắc và vương quốc Bất Lạc ở phía Tây đều bị hung thú tấn công!

Thần sắc phó hiệu trưởng Tần Thiên vẫn bình thường, mở miệng nói:

- Điều này chứng tỏ có một thế lực vô danh muốn gây rối, châm ngòi khiêu khích quan hệ giữa các đại quốc!

- Tần hiệu trưởng, mọi chuyện ngươi nói chỉ là suy đoán, không có chứng cứ!

Brody lắc đầu, nói:

- Nhưng liên minh của bọn ta đã xác định rằng những hung thú xâm lấn kia đều tới từ Hoa Quốc các ngươi!

Rầm!

Liễu Phong trực tiếp đập tay lên bàn một cái, thần sắc hắn ta tức giận, mở miệng nói:

- Đầu óc ngươi có lỗ sao? Những hung thú xâm lấn bọn ta đến từ đâu?

- Hoa Quốc có một câu nói ‘Vừa ăn cướp vừa la làng’!

Brody cũng đứng dậy, vẻ mặt tức giận, nói:

- Ai biết đó có phải âm mưu của các ngươi hay không?

- Được rồi! Tất cả ngồi xuống đi!

Tần Thiên cau mày, quát lớn một tiếng, trong mắt hiện lên một chút không kiên nhẫn.

Ánh mắt lão nhìn về phía Brody, mở miệng nói:

- Bây giờ chỉ vì sự xâm lấn của hung thú, hàng ngàn đồng bào đã phải chết, ngay cả Chấp Pháp Giả của Trấn Linh Cục cũng

đã hy sinh mười mấy người!

- Chúng ta không thể hy sinh mạng sống của đồng bào để đánh đổi chứ?

Brody im lặng một lúc, mở miệng nói:

- Có một âm mưu tên là 'Khổ nhục kế'…

- Ta khổ cái mẹ nó!

Liễu Phong trực tiếp ra tay tấn công, nắm chặt tay phải, ngay lập tức xông lên!

Rầm!

Hắn ta đấm một cú rất mạnh, ngay lập tức đánh ngã Brody, thậm chí ngay cả cái ghế ngồi cũng nứt ra.

Ngay sau đó, hắn ta nhảy lên, cưỡi lên lưng đối phương, trong ánh mắt Liễu Phong trần đầy tức giận, hung hăng đấm từng cái.

Hai bên đều là Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư, nhưng Liễu Phong lại chiếm được tiên cơ, hơn nữa còn thân kinh bách chiến, hắn ta hoàn toàn có thể áp chế được Brody.

Tần Thiên và năm lão sư khác cùng liếc nhìn nhau, như ngây ngẩn người ra, không có một chút động tĩnh.

Nhưng trong ánh mắt bọn họ tràn đầy sự thoải mái, không ngờ còn dám nói sinh mệnh của đồng bào là khổ nhục kế, ngay lúc đó tất cả mọi người đều rất tức giận.

Chỉ là Liễu Phong không hề kiêng dè, cũng không cần suy nghĩ nhiều, hắn ta thuộc phái hành động thực tế.

Trong lòng mỗi người đều có một suy nghĩ: Có lúc, để Liễu Man Tử tới tham gia hộp nghị thực ra cũng không tệ…

- Khổ nhục kế? Bây giờ lão tử sẽ để ngươi xem xem khổ nhục kế là cái gì!

Liễu Phong không hề nương tay, nắm đấm to như bao cát không ngừng đánh xuống.

Bụp bụp bụp!

- Ngươi tự mình tìm tới cái chết!

Brody lấy hai tay che đầu, lửa giận trong lòng cũng tăng vọt, không gian xung quanh đỉnh đầu hắn ta nổ tung, bốn Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp rống lên, chuẩn bị cứu chủ.

Nhưng ngay lập tức.

Thần sắc Tần Thiên thay đổi, lão cũng triệu hồi ra Khế Ước Linh.

Chỉ nhìn thấy bốn nhánh cây xanh xuất hiện, nhưng lại vô cùng mạnh có thể ngăn cản được Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp.

Sự khác biệt giữa Vương Cấp và Hoàng Kim Cấp cũng không phải là một chút!

Tròn năm phút bị hàng hung, Brody đã không còn la hét nữa.

Hắn ta cũng hiểu được là Tần Thiên xuất thủ, nếu như lại chọc giận tất cả mọi người, e rằng có rút lui cũng không kịp.

Tần Thiên cuối cùng cũng lên tiếng:

- Được rồi, Lão Liễu, không nên manh động!

- Mẹ nó, lần sau gặp lại ngươi ta sẽ đánh một trận nữa!

Sau đó Liễu Phong mới chậm rãi đứng dậy, phần lớn lửa giận trong lòng đều trút ra.

- Các ngươi…

Brody loạng choạng đứng dậy, khuôn mặt trở nên bầm dập, mắt trái cũng trở thành mắt gấu trúc, trông cực kỳ ngộ nghĩnh.

Thần sắc Liễu Phong bình thản, nói:

- Đây là lời giải thích cho ngươi, có thể cút về liên minh Tự Do được rồi đó!

- Tần hiệu trưởng, đây cũng là ý của ngươi sao?

Chương 709: Cho nên, tình yêu sẽ biến mất, đúng không

Ánh mắt Brody tràn đầy hận ý, hắn ta nhìn về phía Tần Thiên liền hiểu được ai mới là chủ sự. - Liên minh Tự Do không có tư cách đòi lời giải thích với Hoa Quốc! Brody tiên sinh có thể đi được rồi!

Ngữ khí Tần Thiên bình thường, nhưng không thể nghi ngờ, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

- Các ngươi!

Trong lòng Brody uất nghẹn, chỉ cảm thấy ấm ức, hắn ta muốn nói điều gì đó, nhưng ánh mắt của những người còn lại tràn đầy thù địch, lập tức chật vật rời khỏi văn phòng.

- Mẹ nó, cái thứ được đà lấn tới!

Liễu Phong duỗi người ra một chút, chỉ cảm thấy tâm tình vô cùng thoải mái.

- Được rồi, Lão Liễu!

Tần Thiên vỗ vai hắn ta, nói:

- Mọi việc đều phải nhìn về phía trước, đừng bị thù hận làm mờ mắt, nếu không Vương Cấp không có hy vọng gì!

- Tần ca, ta không ra được!

Liễu Phong lắc đầu cười một tiếng, nói:

- Chuyện xảy ra năm đó có ẩn tình, nhất định là do một gia tộc lớn nào đó trong liên minh Tự Do làm ra!

- Báo thù cho lão sư, ta nhất định phải báo!

Trong mắt Liễu Phong vẫn có hận ý, hận không thể nào bỏ qua.

- Haiz….

Tần Thiên thở dài, không nói nhiều lời.

Liễu Phong không nghĩ tới nữa mà hỏi bằng một giọng điệu khác:

- Đúng rồi, Tần ca, điều tra cuộc xâm lấn của hung thú như thế nào rồi?

- Sẽ phải mất một chút thời gian, ta tin rằng có thể tìm ra tên đầu sỏ gây ra!

Tần Thiên mở miệng nói:

- Lão Vương của cục điều tra sẽ cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng!

Chỉ có kẻ ngốc mới điều tra ra tung tích của chủng tộc và hung thú, rõ ràng hung thú đã bị kỹ năng thao túng.

Chỉ có điều tra cùng các kỹ năng thì mới có thể có được câu trả lời chính xác nhất.

- Được rồi, tan họp!

Tần Thiên mở miệng nói, giải tán hội nghị hôm nay.

…

Trong khuôn viên trường, Noah chạy một mạch đi đến trước tòa nhà hiệu trưởng.

Lúc này, chỉ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

- Lão sư, ta đã bị người…

Noah lao về phía trước ngay lập tức, nhưng khi nhìn thấy sư phụ của mình xuất hiện, ngay lập tức dừng lời nói lại.

Hai người thầy trò bọn họ mắt lớn trừng mắt nhỏ rồi chìm vào im lặng…

Đặc biệt là đôi mắt gấu trúc của hai người bọn họ, một bên phải một bên trái, bất kể kích thước hay mức độ bầm tím, quả thực giống như đều là của một người…

Sắc mặt hai người có vẻ u sầu, trong lòng không hẹn nhưng lại có chung suy nghĩ:

Rốt cuộc nơi này là học phủ hay căn cứ tội phạm hả?

Trong ký túc xá phòng 333.

- Trần Thư, ngươi vừa mới đánh người nước ngoài đó, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?

A Lương quay người lại nhìn, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

- Sợ cái gì? Dám ở địa bàn của ra kiêu ngạo như vậy, người ngoài hành tinh đến cũng phải chịu đòn!

- …

Trần Thư lấy ra hai bình Dược Tề, chính là bình Đặc Thù Dược Tề mà hắn đã đánh bại Noah, có thể tăng 30% tốc độ kỹ năng Phóng Thích và 20% kỹ năng Phạm Vi.

- Gâu gâu!

Đầu chó Husky duỗi ra, nuối chửng hai bình Dược Tề, thực sự có chút cải thiện.

- Ta đi ra ngoài một chuyến, các ngươi cứ bận đi!

Trần Thư huýt sáo, lại đi đến Ngự Thú Quán lần nữa.

Sau khi hắn hoàn thành các tùy chọn của hệ thống, lại có thể lấy được một cơ hội khác để tiến hóa huyết mạch, đương nhiên là sẽ sử dụng nó, nếu không ban đêm sẽ không ngủ được.

- Làm phiền cho ta mở một tỷ thí trường đơn!

Trần Thư đi tới Ngự Thú Quán số 2, nói với nhân viên.

- Trần Bì!

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên.

Chỉ nhìn thấy Phương Tư mặc một chiếc áo khoác màu đen, tư thế hiên ngang đi tới Ngự Thú Quán, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt.

- Phương Tư tỷ!

Trần Thư khẽ nhướng mày, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Phương Tư nói:

- Nghe nói ngươi lại đánh người!

- ‘Lại’ cái gì?

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Nói thật bộ nhìn ta giống như hay đánh người lắm sao…

- Không phải sao?

- Hôm nay ta phải bảo vệ tôn nghiêm của học phủ!

Trần Thư mở miệng nói:

- Đúng rồi, ta quên nộp đơn cho trường học để xin thêm tín chỉ cho học kì!

- Nói nhảm ít thôi!

Phương Tư mở miệng nói:

- Một mình ngươi tới Ngự Thú Quán làm cái gì?

- Có chút việc…

- Vừa hay ta cũng muốn dùng tỷ thí trường một chút, hai chúng ta mở một cái là được rồi!

Ánh mắt Trần Thư có chút xấu hổ, nói:

- Phương Tư tỷ, việc của ta có chút riêng tư…

- Riêng tư? Ngự Thú Quán có chuyện gì riêng tư sao?

Ánh mắt Phương Tư có hơi khó hiểu, nhưng rồi nàng chợt nhận ra, nói:

- Có phải ngươi muốn trần truồng chạy quanh bên trong tỷ thí trường không?

- ?

Trần Thư khẽ nhếch miệng, trên mặt hiện lên những dấu chấm hỏi.

Ánh mắt của những người khác cũng quái dị không kém, thậm chí bọn họ còn theo bản năng cách xa Trần Thư.

Nhân viên nghĩ thầm:

- Không ngờ ngươi lại là một tên tội phạm như vậy…

- Tỷ, ta là tội phạm, không phải biến thái!

Trần Thư mở miệng nói, trong lòng thầm nghĩ: Đây không phải là đang làm loạn thanh danh của ta sao? Sau này mọi người sẽ nhìn nhận ta như thế nào đây?

- Cũng gần giống nhau, không muốn để ý quá chi tiết!

- …

Phương Tư quay sang nhân viên, nói:

- Chỉ cần mở một tỷ thí trường là được rồi!

Chương 710: Cho nên, tình yêu sẽ biến mất, đúng không (2)

Trần Thư lắc đầu, thấy như vậy cũng không nhiều lời nữa, trong lòng vẫn luôn tin tưởng Phương Tư. Cả hai người bọn họ đi vào bên trong tỷ thí trường.

- Phương Tư tỷ, gần đây ngươi đang bận việc gì sao?

- Khảo sát Ngự Long Vệ, tỷ bây giờ đã chính thức là một Ngự Long Vệ nhưng đáng tiếc là ở Thượng Hải!

Phương Tư mở miệng nói, trong ánh mắt có thần thái tự tin.

- Sau khi ta tới Thượng Hải, chúng ta cùng nhau liên thủ, đó không phải chính là trực tiếp làm rung chuyển trời đất sao?

- Dẹp đi! Ngươi đừng có làm cho Thượng Hải gặp tai họa!

Khóe miệng Phương Tư giật giật, trực tiếp từ chối.

Để cho Trần Thư đi tới Thường Hải, chẳng phải Ngự Long Vệ sẽ bận như chết đi sống lại sao?

- Đúng rồi, Phương Tư tỷ, giúp ta bán một thứ này đi!

Trần Thư xoay người, mở ba lô lấy ra một viên đá vuông, trên đó tỏa ra hơi thở ấm áp.

- Hả? Đây là?

Thần sắc Phương Tư chấn kinh, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Vật nhỏ này chẳng qua chỉ là Chân Bảo mà thôi! Bạch Ngân Cấp!

- Vật nhỏ?

Phương Tư thầm nghĩ quả thật là như vậy, nhưng không ngờ rằng Trần Thư lại lấy được một khối Chân Bảo.

- Rốt cuộc sao ngươi lại có được nó? Lại là trộm được sao?

- Trộm cái gì!

Trần Thư nhướng mày, trực tiếp phản bác:

- Tội phạm làm việc sao có thể gọi là trộm? Cái này gọi là cướp, trắng trợn cướp!

- …

Trần Thư tiếp tục nói qua về Sí Liệt Hỏa Sơn.

Khi nghe thấy Không Gian Cấm Vụ, hai mắt Phương Tư mở to, tràn đầy kinh ngạc không thể tin nổi.

Ngay cả Vương Cấp Ngự Thú Sư cũng không dám động tới Không Gian Cấm Vụ, không ngờ lại bị Trần Thư lợi dụng.

Phương Tư thở dài nói:

- Ngươi đúng là muốn tiền không cần mạng!

- Sau này ta sẽ bán giúp ngươi, hẳn là bán được giá tốt!

Số lượng Chân Bảo càng ngàng càng hiếm, giá cả so với giá thị trường lại càng cao hơn.

- Vậy thì cảm ơn Phương Tư tỷ!

Trần Thư mỉm cười, nói xong liền triệu hồi ra hai Khế Ước Linh của mình.

- Ọp ọp!

- Gâu gâu!

Slime và Husky đều bám chặt lấy Trần Thư, dáng vẻ trông vô cùng thân mật.

Trần Thư sờ lên đầu bọn chúng, ánh mắt đầy suy tư.

Phần thưởng của hệ thống là một cơ hội để tiến hóa huyết mạch, hắn phải chọn ai để trao nó.

Tác dụng của hai Khế Ước Linh cũng không nhỏ, có thể nói một cái là chủ công một cái là chủ phòng, hơn nữa cả hai đều có một chút năng lực khống chế.

- Thực sự không dễ lựa chọn!

Trần Thư gãi đầu, thoáng qua có chút rầu rĩ.

Hắn nhìn về phía Phương Tư, nói:

- Phương Tư tỷ, nếu như ngươi có cơ hội tiến hóa huyết mạch, ngươi sẽ trao nó cho ai?

- Ta sẽ chọn Xích Viêm Long!

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Ý của ta là lựa chọn hai cái Khế Ước Linh của ta!

Phương Tư nói:

- Vậy thì… Husky đi!

- Tại sao!

- Ít nhất cũng phải có chút thông minh!

- …

Trần Thư sờ lên cằm, có vẻ cũng có chút đạo lý, hơn nữa tấn công mới là cách phòng thủ tốt nhất.

Hắn gật đầu một cái, trực tiếp trao cơ hội cho Husky.

- Ọp ọp!

Slime ở bên cạnh nhìn lại, ánh mắt vô cùng mong manh, càng cảm thấy có chút ủy khuất, giống như đang nói:

- Cho nên, tình yêu sẽ biến mất, đúng không?

- Gâu gâu gâu gâu!

Lúc này, Husky dường như đã uống nhầm thuốc, nhảy nhót qua lại, hai mắt vô cùng hưng phấn.

- Chó nhà ngươi bị làm sao vậy? Mắc bệnh à?

- Gà mái!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, lúc trước Slime tiến hóa, toàn thân chỉ phát sáng, rất nhanh đã kết thúc.

Nhưng Husky dường như có vẻ hơi khác một chút.

- Gâu gâu gâu gâu!

Lúc này, Husky mới co giật một cái, trực tiếp nằm thẳng xuống đất, đồng thời liên tục dùng chân đá lên đầu mình, miệng thì cắn vào chân.

Chế độ bản thân tự kéo đã được bật, hơn nữa tình hình chiến trận từng diễn ra khá ác liệt…

- Gâu gâu!

Đúng lúc này, trong miệng Husky xuất hiện một Hỏa Cầu, trực tiếp đánh thẳng vào chính mình…

- Chết tiệt! Mẹ nó tự tìm cái chết à!

Trần Thư vội vàng ra lệnh, trực tiếp cưỡng ép ngừng lại giữa chừng.

Nếu như không có hắn ở đó, chẳng phải Husky sẽ trực tiếp tự đùa chết sao?

Cuối cùng, kéo dài khoảng chừng mười phút đồng hồ.

Husky hình như có chút mệt mỏi, nằm thẳng chổng vó lên.

Ngay tại lúc này, trên người nó tỏa ra một cỗ khí đặc biệt.

- Hả? Tình huống như này là sao?

Phương Tư quay đầu lại nhìn, trong lòng chấn động, tràn đầy sự khó tin.

Trần Thư không trả lời, mà tập trung vào bảng điều khiển mới của Husky:

Tên gọi: Cuồng Bạo Nguyên Tố Thú

Tính cách: Hoạt bát, rất thông minh.

Thuộc tính: Toàn diện

Sinh linh chủng tộc: Loại Yêu Thú

Thiên phú: 【 Nguyên Tố Tinh Thông: Sát thương của bất kỳ kỹ năng nguyên tố nào cũng được cộng 3% 】 【 Cực Tốc Thi Pháp: Thời gian hồi chiêu của bất kỳ kỹ năng nguyên tố nào đều giảm đi 10% 】

Kỹ năng: 【 Hỏa Cầu Oanh Kích Lv4 】 【 Trì Tục Mãnh Công Lv3 】 【 Băng Cầu Phún Xạ Lv2 】 【 Phong Nhận

Lv2 】 【 Lạc Lôi Lv3 】 【 Phân Thân lv3 】 【 Tử Vong Hỏa Trụ Lv6 】 【 Cự Hình Phong Nhận Lv3 】 【 Kịch Độc Mộc Phược Lv1 】 【 Cuồng Sa Phi Thạch Lv2 】

Kỹ năng chuyên môn: 【 Cẩu Ảnh Mê Tung 】

Đánh giá cấp bậc tiềm lực: C

- Sự cải thiện này… dường như không tệ!

Chương 711: Không thể làm gì khác ngoài việc điều động tội phạm Nam Giang

Trần Thư sờ lên cằm, liếc nhìn qua liền nhận ra sự khác biệt. Vốn dĩ là một Nguyên Tố Thú đã trực tiếp biến thành Cuồng Bạo Nguyên Tố Thú, tương đương với việc tăng thêm tiền tố.

Đồng thời cũng lĩnh ngộ được một thiên phú mới Cực Tốc Thi Pháp, có thể trực tiếp giảm 10% thời gian làm nguội của các kỹ năng.

So với thiên phú Nguyên Tố Tinh Thông đầu tiên, cường lực của thiên phú mới cũng không hề thấp, có thể đánh ra càng nhiều kỹ năng, không hổ danh là Cuồng Bạo Nguyên Tố Thú.

Tất nhiên, cải tiến lớn nhất vẫn là… tính cách!

Vốn dĩ chỉ là thông minh, nhưng hiện tại đã trực tiếp trở thành rất thông minh, hiển nhiên phương diện thông minh đã được nâng lên rất nhiều.

- Trần Thư, Husky của ngươi đang làm gì vậy?

Đúng lúc này, giọng nói hoảng hốt của Phương Tư xuất hiện.

- Hả? Cái gì!

Trần Thư khôi phục lại từ trong suy nghĩ của mình, ngay lập tức vô cùng hoảng sợ.

Chỉ nhìn thấy Xích Viêm Long của Phương Tư đang luyện kỹ năng của mình, vừa hay phun ra một Hỏa Cầu rất lớn.

Mà Husky lại chạy nhanh đến, há miệng ra, sẵn sàng bắt lấy nó.

- Thiểu năng trí tuệ sao? Nhà ngươi đang coi cái này làm đĩa ném sao?

Hai mắt Trần Thư mở to, ngay lập tức hạ lệnh mới cho Husky.

Nhìn thấy mình sắp bị Hỏa Cầu bắn trúng, trong mắt Husky hiện lên một tia sáng, trong nháy mắt Cự Hình Phong Nhận bắn ra!

Xoẹt!

Hỏa Cầu bị cắt thành hai đoạn, phân tán ra bốn phía, không có bất kỳ mối đe dọa nào.

- Husky của ngươi đã trở nên mạnh hơn à?

Thân thể Phương Tư chân động, không ngờ rằng Hỏa Cầu lại bị phá vỡ bởi kỹ năng của Husky.

Nàng là một Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp, mặc dù Hỏa Cầu vừa rồi chỉ là một kỹ năng cơ bản, hơn nữa đẳng cấp chỉ là Lv1 thế nhưng Xích Viêm Long lại là Khế Ước Linh cấp SS Bạch Ngân Cấp.

- Không còn cách nào khác, mỗi lần phát bệnh nó đều sẽ mạnh lên!

Trần Thư nhún vai, không nói nhiều lời, nhưng trong mắt hiện lên ý cười.

Cải tiến lớn nhất trong quá trình tiến hóa huyết mạch không phải là thiên phú, càng không phải là trí tuệ, mà là thuộc tính cơ bản!

- Thật sao?

Phương Tư nhìn qua nhìn lại Trần Thư, trong lòng thật ra đã có suy đoán, nhưng không mở miệng nói ra.

- Trần Bì, có phải ngươi là người ngoài hành tinh không?

Cho dù đó là một bình Dược Tề hay là đẳng cấp kỹ năng, hay sự tiến hóa huyết mạch hiện tại, đều không phải là điều mà người của Lam Tinh có thể làm được.

- Thực ra, ta đến từ Tinh Vân M87…

- Đừng nói nhảm nữa!

Phương Tư lắc đầu, mặc dù không hiểu Trần Thư đã làm như thế nào, nhưng trong lòng lại có niềm vui sướng.

Cho dù như thế nào thì Trần Thư cũng đã trở nên mạnh mẽ hơn!

- Phương Tư tỷ, ngươi huấn luyện đi, ta làm xong việc rồi!

Trần Thư thu hồi Khế Ước Linh, chuẩn bị trở về ký túc xá.

- Không phải ngươi muốn trần truồng chạy sao?

- …

…

Hai ngày sau, Trần Thư bắt đầu tập trung vào việc học tập của mình, giống như một học sinh giỏi.

Không phải bởi vì không làm gì, mà là vì không có chuyện gì để làm!

Bất cứ khi nào hắn muốn cạnh tranh với những người trong lớp, kết quả đều là bị từ chối một cách vô tình.

Hơn nữa mọi người đều gọi hắn là tội phạm ca, thái độ vô cùng nhiệt tình.

Tục ngữ nói 'Đưa tay không đánh mặt người tươi cười', khiến Trần Thư không có cơ hội để tìm kiếm việc gì đó.

- Xem ra ta phải tìm tới Bạch Dương gây phiền toái rồi…

Trần Thư sờ lên cằm, chuẩn bị đến năm hai đại học làm chút chuyện.

Lúc này, phòng làm việc của hiệu trưởng.

- Tần ca, có tin tức gì về cuộc xâm lấn của hung thú không?

Liễu Phong đẩy cửa ra, trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

- Ngồi trước đi!

Tần Thiên mỉm cười, cùng Liễu Phong ngồi xuống một chỗ.

- Lão Vương của Cục điều tra đã tìm ra kết quả!

Tần Thiên bật máy tính lên, chiếu ra một bản đồ thế giới.

Bản đồ liên tục phóng to thu nhỏ, cuối cùng bị khóa chặt lại ở một hòn đảo nhỏ giữa biển khơi.

- Theo điều tra của Lão Vương, Ngự Thú Sư đã thi triển kỹ năng thao túng hung thú chính là ở chỗ này!

- Hòn đảo nhỏ này không thuộc về bất kỳ quốc gia nào!

Liễu Phong cau mày, mở miệng nói.

Bây giờ bởi vì Dị Không Gian không ngừng sinh ra, dẫn đến cái việc lực lượng phòng thủ của các quốc gia ngày càng thu hẹp lại, do đó trên thế giới có rất nhiều khu vực công cộng.

- Ừm, chúng ta cần phái người tới đó điều tra!

Tần Thiên gật đầu một cái, mở miệng nói:

- Không thể tùy tiện điều động Vương Cấp Ngự Thú Sư, bên trong Hoàng Kim Cấp thì sức chiến đấu của ngươi là một trong những người tốt nhất, phía chính phủ đã quyết định phái ngươi tới đó!

- Ta sao?

Liễu Phong không khỏi kinh ngạc.

Sức chiến đấu của hắn ta rất mạnh, hơn nữa lại là giáo sư của học phủ, cũng không có quá nhiều việc quan trọng, hắn ta quả thực chính là lựa chọn tốt nhất.

- Sơ bộ phán đoán người thao túng là một Vương Cấp Ngự Thú Sư!

Tần Thiên thận trọng dặn dò:

- Nếu như thật sự gặp phải thì phải trực tiếp trở về nước không được đánh!

- Yên tâm đi!

Liễu Phong cười nói:

- Ta muốn chạy trốn, ngay cả Vương Cấp Ngự Thú Sư cũng cũng không thể ngăn được ta!

Hắn ta đảo mắt một vòng, mở miệng nói:

- Ta dẫn theo một học sinh được không?

- Học sinh?

Chương 712: Ý của ta là Vương Cấp… thì phải thêm tiền

Tần Thiên hơi giật mình, nói: - Lão Liễu, đây cũng không phải là chuyện đùa!

- Cứ yên tâm đi, có ta ở đây, Trần Thư không chết được!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Hơn nữa học sinh của Hoa Hạ học phủ sớm muộn gì cũng phải trải qua điều này, cũng không thể là bông hoa trong nhà kính mãi được!

- Điều này cũng đúng!

Tần Thiên gật đầu một cái, nói:

- Tất cả mọi việc đều phải lấy an toàn làm chủ!

- Tất nhiên!

Liễu Phong dường như đã nghĩ ra điều gì đó, quay đầu nói:

- Đúng rồi, Tần ca, nếu như thế lực tội phạm cho nổ tung hòn đảo cũng không sao chứ?

- ?

Tần Thiên hơi giật mình, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu, nói:

- Ý ngươi là gì?

- Không có gì…

Liễu Phong nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lầm nhẩm:

- Vì đối phương đã để cho hung thú xâm lấn, vậy chúng ta chỉ có thể làm trái chủ nghĩa nhân đạo, điều động tội phạm Nam Giang!

- Ách xì!

Trần Thư đang ở trong ký túc xá đột nhiên hắt xì một tiếng.

- Ai lại đang khen ngợi sau lưng ta nữa rồi?

Hắn sờ cằm mà lẩm bẩm một mình.

- Khen ngươi?

Hai người A Lương bày ra vẻ mặt kỳ quái, ngươi thật sự là không tự mình biết mình mà!

Ba người bọn họ mang theo túi xách, rời khỏi ký túc xá, cùng nhau đi đến Ngự Thú Quán.

Chiều nay lại là lớp thực chiến của Liễu Phong.

Ngay khi Trần Thư đến Ngự Thú Quán, thân thể của hắn đột nhiên đông cứng lại.

- Ừm? Ánh mắt gì đây?

Hắn nhìn về phía Liễu Phong ở bên trên, chỉ cảm thấy đối phương có gì đó không đúng lắm.

Bản năng của tội phạm mách bảo hắn rằng chắc chắn là có vấn đề!

- Được rồi, các đồng học, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu lên lớp!

Liễu Phong vẫn nói như thường lệ.

Nhưng ánh mắt hắn ta vẫn nhìn chằm chằm về phía Trần Thư, lâu lâu lại nở một nụ cười quỷ dị.

- Liễu lão sư!

Cuối cùng Trần Thư không chịu nổi nữa, giơ tay lên nói:

- Hôm nay ngài quên uống thuốc sao?

- ?

Liễu Phong hơi ngẩn ra, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Lão sư không có bệnh nên không cần phải uống thuốc.

- …

Thân thể Trần Thư run lên, khi nhìn thấy Liễu Phong giản dị gần gũi như vậy, hắn biết chắc là sắp xảy ra chuyện rồi.

Thời gian giày vò suốt cả buổi chiều đã qua đi.

Lớp thực chiến cuối cùng cũng kết thúc.

Liễu Phong nói:

- Trần Thư, đi theo ta!

- Cái gì nên đến cũng sẽ đến! Ta đành thôi không đếm xỉa vậy!

Trần Thư hít một hơi thật sâu, trong lòng quay cuồng theo bước chân của Liễu Phong.

Hai thầy trò cùng đi trên con đường rợp bóng cây trong Hoa Hạ học phủ, trên cây vẫn còn phủ một lớp tuyết trắng.

- Trần Thư à!

Liễu Phong vỗ vỗ vai hắn mà nói:

- Lão sư đây là muốn đích thân đưa ngươi đi làm một nhiệm vụ!

Trần Thư dứt khoát nói:

- Ta từ chối!

- ?

Trong mắt Liễu Phong hiện lên dấu chấm hỏi.

Ta còn chưa nói là nhiệm vụ gì nữa, ngươi đã trực tiếp từ chối rồi?

Đây là phán đoán của tội phạm đấy phải không?

Trần Thư nói:

- Nụ cười của ngươi khiến ta cảm thấy không phải là chuyện tốt đẹp gì cả!

- Lời này là sao đây?

Liễu Phong thu nụ cười lại mà nói:

- Chuyện là gần đây có Hung Thú xâm lược, ngươi biết không?

Trần Thư nói:

- Sao vậy? Cho ta canh giữ vùng duyên hải thành phố à?

- Nhiệm vụ đơn giản như vậy thì không xứng với thân phận của ngươi đâu!

Liễu Phong cười nói:

- Hiện tại đã tra ra vị trí của tên cầm đầu rồi, chúng ta cần phải đi đến đó một chuyến!

Thân thể Trần Thư run lên, hắn nói:

- Đùa kiểu gì vậy, ngươi muốn Hắc Thiết Cấp như ta đây đi đối phó với Ngự Thú Sư Vương Cấp sao?

- Hả? Sao ngươi biết là có Vương Cấp?

Trần Thư mở miệng giải thích:

- Ta đã từng trải qua trận Hung Thú xâm lược ở thành phố Lam Hải rồi, Hung Thú có thể thao túng được Bạch Ngân Cấp, số lượng lại nhiều đến như vậy, khả năng cao chính là một Vương Cấp!

- Trần Thư à, thật ra thì Vương cấp cũng không đáng sợ như vậy đâu.

Liễu Phong ho khan một tiếng rồi nói:

- Tất nhiên là ta sẽ bảo đảm an toàn tuyệt đối cho ngươi…

- Không không không!

Trần Thư xua tay nói:

- Liễu lão sư, ngươi hiểu lầm ý của ta rồi!

- Ý của ta là đối phó với Vương Cấp… thì phải thêm tiền!

- ?

Liễu Phong sửng sốt một chút, khẽ nhếch khóe miệng, trong nhất thời bị hắn làm cho không nói được lời nào.

Hắn ta nói:

- Ngươi không sợ à?

Trần Thư nhún vai nói:

- Sợ chứ, nhưng nếu không có tiền thì lại càng đáng sợ hơn!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, ngươi đúng là một tên tội phạm mà!

Trần Thư cười nói:

- Chỉ cần đưa đủ tiền thì Ngự Thú Sư Vương Cấp cũng có thể trị được!

Hắn có đủ loại thuốc đặc trị, gặp phải Ngự Thú Sư Vương Cấp cũng có thể bảo toàn tánh mạng, cho nên hắn đương nhiên không sợ hãi rồi.

- Vấn đề phần thưởng…

Liễu Phong suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta muốn cùng hiệu trưởng Tần bàn bạc một chút!

Nhiệm vụ hôm nay cực kỳ nguy hiểm, nếu không có đủ phần thưởng thì Trần Thư chắc chắn sẽ không ra tay.

- Không sao đâu lão sư, người nhất định phải bàn bạc kỹ càng đó!

Trần Thư cười toe toét, trong lòng cũng thư giãn đi rất nhiều.

Hắn cho rằng lúc trước Liễu Phong muốn bắt hắn. Kết quả lại để hắn đi ra ngoài làm việc, ấy hoàn toàn là nhiệm vụ được thiết kế riêng cho hắn mà!

Chương 713: Ý của ta là Vương Cấp… thì phải thêm tiền (2)

Trong khi cả hai đang thảo luận, ngay chỗ đường rẽ lại gặp được hai thầy trò Brody. Bốn người nhìn nhau, không khí thoáng chốc bỗng trở nên yên tĩnh lại.

Thương thế của hai người họ đã bình phục bảy tám phần, chỉ là hốc mắt vẫn còn vết bầm tím, cho thấy rằng vết thương có chút nghiêm trọng.

- Xì!

Hai thầy trò Brody cùng lúc nhếch toét cái miệng.

Lúc đầu hoàn toàn không cảm nhận được gì, nhưng khi nhìn thấy Trần Thư với Liễu Phong, hốc mắt thâm tím lại có chút nhói lên rồi.

Giây tiếp theo.

Cả hai dứt khoát quay người, không để ý đến Trần Thư với Liễu Phong ở phía đối diện nữa.

Trần Thư hét lớn một tiếng:

- Còn không mau rời khỏi học phủ, muốn bị đánh phải không?

Ngay khi những lời này vừa thốt ra, bước chân của Brody và Noah càng tăng tốc, chỉ sợ sẽ bị hai người kia đuổi kịp, không thôi lại bị đánh một trận.

- Là ngươi đánh?

Trần Thư và Liễu Phong nhìn nhau, đồng thanh hỏi.

Cả hai sững sờ trong giây lát, khóe miệng nở một nụ cười hiền hậu như nhau.

…

Sáng sớm ngày thứ hai.

- Há há há!

Trần Thư dậy sớm, nằm trên ghế sô pha cười không ngừng, nghĩ đến một tương lai tốt đẹp hơn phía trước.

- Điên rồi à?

A Lương với Vương Tuyệt rời khỏi phòng thì nhìn thấy Trần Thư cứ như đang phát bệnh vậy.

Trần Thư nói:

- Các huynh đệ à, sắp phát tài rồi đó!

A Lương nói:

- Ngươi lại cướp đồ của ai à?

Trần Thư vừa định nói, bỗng điện thoại gửi đến một tin nhắn.

Liễu Phong (Lò hỏa táng chuyên nghiệp): Đến văn phòng của ta!

- Không có thời gian giải thích!

Trần Thư rời khỏi ký túc xá với chiếc ba lô trên lưng, đi thẳng đến phòng làm việc của Liễu Phong.

- Trần Thư, ta đã bàn bạc với hiệu trưởng Tần cả đêm rồi!

Liễu Phong nói:

- Sau một hồi tranh luận vất vả, cuối cùng ta cũng đổi được phần thưởng là một ngàn tín chỉ cho ngươi!

- Một ngàn?

Trần Thư hơi giật mình, nói:

- Một Ngự Thú Sư Vương Cấp mà có một ngàn thôi sao?

- Ngươi thật sự cho rằng mình có thể đối phó được với Vương Cấp đấy à!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hắn ta nói:

- Khả năng cao là Ngự Thú Sư Vương Cấp không ở đó đâu. Đắc tội với nhiều đại quốc như vậy, sao hắn ta lại dám ở nơi đó nữa chứ?

Ngay sau đó, hắn ta mở miệng giải thích:

- Một nghìn tín chỉ ấy chỉ là phần thưởng cơ bản. Còn tùy theo biểu hiện của ngươi, độ khó của nhiệm vụ,… thì sẽ có thêm tiền thưởng!

- Để ta nghĩ lại đã…

Trần Thư vuốt cằm, giống như chỉ cần xuất phát là sẽ được phần thưởng một ngàn tín chỉ, xem ra cũng không có thua thiệt gì.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Trần Bì, đáp ứng đi, tối hôm qua ta nói mòn cả lưỡi, đến cuối cùng mới thuyết phục được hiệu trưởng cho ngươi một ngàn tín chỉ đấy.

- Thật à?

Trần Thư quan sát Liễu Phong một lượt, trong lòng cứ luôn cảm thấy có chút khó tin…

Đúng lúc này, có một bóng người vội vã đi vào.

- Lão Liễu, ngươi nói xem chúng ta cấp một ngàn năm trăm tín chỉ có phải là hơi ít không?

Lời này nói ra, Trần Thư và Liễu Phong đều ngây ngẩn cả người.

- Tiểu Trần cũng có mặt à!

Khóe miệng Tần Thiên mang ý cười, vẻ mặt sững sờ, chỉ thấy Liễu Phong không ngừng nháy mắt ra hiệu với mình

- Lão Liễu, mặt ngươi bị co giật à?

- …

Liễu Phong không nói gì, âm thầm chuẩn bị rời đi trước.

- Liễu lão sư, đây là kết quả mà ngươi đã cố dùng lý lẽ để đấu tranh đấy à?

Trần Thư co giật khoé miệng, hoàn toàn không ngờ đến hành vi rối loạn của Liễu Phong

Nhà buôn trung gian kiếm chác thêm tiền đúng không?

Tần Thiên cũng hiểu ra, lão nói:

- Không ngờ ngươi lại là Liễu lưu manh như vậy đấy!

- À…

Liễu Phong cười khan một tiếng, mở miệng giải thích nguyên do.

Tối qua Tần Thiên đã chuẩn bị đưa Trần Thư tiền thưởng cơ bản là hai nghìn tín chỉ, sau đấy lại dựa vào nhiệm vụ cụ thể để thanh toán tiền thưởng, nhưng mức tối đa là ba nghìn năm trăm tín chỉ, đây đã là mức cực kì ưu ái rồi.

Liễu Phong ngược lại kiên quyết đưa Trần Thư một nghìn năm trăm tiền thưởng cơ bản, bồi thường tối đa là sáu nghìn tín chỉ, mục đích chính là để Trần Thư làm việc cẩn thận. Tiền thưởng cơ bản thì quá cao, giới hạn lại thấp, ngộ nhỡ Trần Thư nhận tiền xong không làm, để mặc như vậy thì hắn ta biết tìm ai để nói lí đây?

Cuối cùng Tần Thiên cũng đồng ý phương án của Liễu Phong. Để Trần Thư có động lực hơn, Liễu Phong tự chủ chương giảm thấp tiền thưởng cơ bản xuống năm trăm tín chỉ.

- Thật thế à?

Trần Thư nhìn đi nhìn lại, đánh giá Liễu Phong, cảm thấy có chút không đáng tin.

- Phí lời! Ta là lão sư của ngươi, chẳng lẽ hại ngươi à?

Trần Phong mở miệng nói:

- Chốt lại một câu, thế rốt cuộc có làm không?

Trần Thư đang muốn nói gì đó, trước mắt lại xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Lựa chọn thứ nhất: vỗ ngực dõng dạc nói: "Dốc sức vì trường học, đó là nghĩa vụ của ta, ta làm miễn phí không cần tiền!" Phần thưởng: thuốc vệ trang 1 】

【 Lựa chọn thứ hai: biểu thị năng lực của mình không đủ, trực tiếp từ chối! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực 】

【 Lựa chọn thứ ba: đồng ý làm! Phần thưởng hoàn thành: kỹ năng "Kịch Độc Mộc Phược", "Cự Hình Phong Nhận" thêm một 】

Trần Thư đánh giá cẩn thận ba lựa chọn đó rồi quả quyết chọn cái thứ ba.

Lựa chọn đầu tiên kia đến chó còn không thèm chọn ấy chứ…

Chương 714: Làm ta cũng có hơi hưng phấn rồi đây

– Ta làm! Chỉ cần đưa tiền, đến Ngự Thú Sư Vương Cấp ta cũng hạ được nữa là! - …

Vẻ mặt Tần Thiên và Liễu Phong vô cùng quái dị, ngươi cứ nói thái quá lên vậy?

Cuối cùng, Trần Thư đồng ý và cùng Liễu Phong lên đường đến đó.

- Thời gian là ba ngày sau, ngươi chuẩn bị thật tốt đi!

Liễu Phong nhướng mày, cường điệu mà nhấn mạnh hai từ "chuẩn bị".

- Yên tâm, đảm bảo đủ!

Trần Thư nhếch mép cười một cái, sau đó quay người rời khỏi phòng.

……

Ba ngày sau, Trần Thư nhờ ban chủ nhiệm Kiều Nguyệt giúp đỡ xin cho nghỉ phép một tháng, chuẩn bị toàn lực hoàn thành nhiệm vụ này.

Cầm tiền làm việc, danh dự của tội phạm Nam Giang luôn là tiêu chuẩn nhất định!

Phía trước cửa lớn trường cao đẳng Hoa Hạ, có một nhóm người đang vây quanh, không chỉ riêng Vương Tuyệt với A Lương, thậm chí lão Tạ, Tiểu Tinh và Trương Đại Lực cũng đến.

- Những ngày ta không ở đây mọi người nhớ bảo trọng, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện gì!

Trong mắt Trần Thư lộ ra sự cảm động, không ngờ mọi người đều đến tiễn hắn.

Hắn mở miệng nói:

- Nếu như thật sự xảy ra chuyện gì, tuyệt đối đừng làm bừa, đợi ta quay lại!

- …

Cả đoàn người đều mang vẻ mặt ngưng đọng, ngươi cũng thật biết nói chuyện nhỉ.

- Trần Bì, bảo trọng!

Trương Đại Lực tiến lên trước, giang tay ôm chặt lấy hắn, một bộ dạng luyến tiếc không nỡ rời xa.

Trần Thư nói:

- Học trù nghệ cho cẩn thận, sau này còn nấu cho con chó của ta ăn!

- …

Trương Đại Lực giật giật khóe miệng, nói:

- Ngươi yên tâm đi, gần đây ta lại phải tham gia một cuộc thi, chắc chắn sẽ giành được quán quân!

- Trần Bì!

Tạ Tố Nam cũng không nỡ, nói:

- Huynh đệ tốt của ta, bảo trọng!

Những người còn lại lần lượt tiến lên, trao những cái ôm nồng nhiệt với Trần Thư.

Trần Thư từ cảm động chuyển dần thành bối rối, cảm thấy có chút không đúng lắm.

- Các người đều đang đoạt xá đấy à?

- Lời này là thế nào hả?

A Lương tiến lên, ôm Trần Thư một cái thật chặt, nghiêm túc hỏi:

- Trần Bì, ta là huynh đệ tốt nhất của ngươi phải không?

- Chắc chắn rồi!

- Vậy thì giúp ta kí một chữ đi!

A Lương lấy một phần văn kiện ra rồi nói:

- Đây là số tiền bảo hiểm có định mức cao nhất, người thụ hưởng là ta, ngươi chỉ cần ký một chữ là xong!

- Mẹ nó chứ, ngươi đang nói cái gì vậy?

Vương Tuyệt nhíu lông mày, mở miệng nói:

- Ta mới là huynh đệ tốt nhất của Trần Thư!

- Nào, sổ bảo hiểm đều đã chuẩn bị xong hết rồi!

Cả đoàn người đột nhiên cãi lộn ỏm tỏi cả lên, thậm chí càng ngày càng nghiêm trọng, hoàn toàn không để ý đến Trần Thư ở bên cạnh.

- Mẹ nó…

Trần Thư giật giật khóe miệng , mỗi người đều muốn trở thành huynh đệ tốt nhất của hắn hết đúng không?

- Đủ rồi!

Trần Thư trực tiếp ngăn cản hành động của mọi người lại, hắn nói:

- Tội phạm ca của các người đây không thể xảy ra chuyện gì được đâu, bảo hiểm cái con khỉ!

Nói xong, hắn trực tiếp quay người rời đi, chuẩn bị lên xe của Liễu Phong.

- Cúi chào!

- …

Trương Đại Lực nói lớn, năm người đồng nhất cúi chào rụp một cái.

Mà Trần Thư thì loạng choạng, xém chút thì đã té ngã rồi.

- Bảo trọng!

Trong mắt mọi người có chút hồi tưởng, ai bảo Trần Thư trước đó thường xuyên bốc phét với bọn họ rằng hắn đi làm nhiệm vụ săn giết một tên Ngự Thú Sư Vương Cấp chứ? Tất nhiên là bọn họ phải chuẩn bị hậu sự cho Trần Thư rồi…

- Trần Bì, bạn của ngươi tốt đấy!

Liễu Phong lái xe, khoé miệng thoáng mang chút ý cười.

- Đúng là tốt thật, ngày ngày chỉ nghĩ cách tiễn ta đi thôi…

Trần Thư lắc lắc đầu, sau đó liền đổi chủ đề:

- Lão sư, thời gian của chúng ta có hạn, không thể trực tiếp dùng Khế Ước Linh để bay sao?

Có một cơ hội để ra vẻ như vậy, tất nhiên hắn không muốn để vụt mất rồi.

- Rêu rao quá có thể sẽ khiến người trong nước để ý đến chúng ta, âm thầm một chút thì tốt hơn!

Dựa theo kế hoạch Liễu Phong đã chuẩn bị từ trước, đầu tiên là lái xe đến miền Nam của Hoa Quốc trước rồi mới sử dụng Khế Ước Linh bay thẳng về phía nam, trực tiếp đi đến địa điểm.

Trần Thư mở miệng nói:

- Lão sư, có tình báo cụ thể gì không? Rốt cuộc là người nào dám kiêu căng như thế chứ?

- Chắc chắn là một tổ chức, một người thì không thể nào dám khiêu khích các cường quốc được cả!

Liễu Phong vừa lái xe, vừa nói:

- Xác suất cao là tổ chức tội phạm quốc tế đấy.

Trần Thư lại hỏi:

- Ám Dạ sao?

- Chắc không phải đâu.

Liễu Phong giải thích:

- Trên thế giới cũng không phải chỉ có một tổ chức, huống hồ Ám Dạ là thuộc tổ chức ám sát, chủ yếu là vì kiếm tiền, không thể nào đi khiêu khích các nước khác được.

Trần Thư lại nói tiếp:

- Không ngờ các quốc gia trên thế giới lại loạn như thế? Khiến cho ta có hơi hưng phấn rồi đấy!

- …

Liễu Phong giật giật khóe miệng, bên khóe mắt cũng co rút, chỉ thấy trên mặt Trần Thư lại hiện lên điệu cười của tội phạm.

- Ngươi tìm được đại bản doanh rồi chứ?

Những người khác thì tránh nơi hỗn loạn càng xa càng tốt, còn Trần Thư ngược lại cứ như được trở về nhà vậy….

- Lão sư, thế giới vẫn luôn hỗn loạn vậy sao?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Không có thế lực lớn nào có thể làm dịu nó à?

Chương 715: Đó không phải là lý do thật sự đấy chứ?

Liễu Phong giải thích: - Hiện tại các nước đều chỉ chịu trách nhiệm trấn áp Dị Không Gian của họ, không có thời gian để ý đến chuyện của những nơi khác.

- Là có chút khác biệt…

Trần Thư sờ lên cằm. Hắn so sánh thế giới hiện tại với thế giới trong ký ức của hắn, bất luận là trình độ kỹ thuật hay mô hình thế giới đều có sự khác biệt.

Hai người họ đi về phía thành phố duyên hải phía Nam. Ba ngày sau, bọn họ cũng tới được phía Nam của Hoa Quốc.

- Cuối cùng cũng tới!

Trần Thư vươn vai và nói:

- Lão sư, để ta lái cho!

- Thôi, dẹp đi!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Lần trước ta đã cho ngươi lái rồi, suýt chút nữa ngươi đã đạp chân ga làm xe ta bốc cháy luôn kia! !

Hai người rời khỏi đường cao tốc, đi vào thành phố Nam Hải ở phương Nam.

- Nghỉ một đêm rồi ngày mai đi tiếp!

Sáng sớm hôm sau, cả hai lại lên đường lái xe đi đến bờ biển phía Nam.

Lúc này, Liễu Phong đã nhân cơ hội xung quanh không có ai mà triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

Một con Băng Điểu màu xanh lam thân dài bảy tám mét xuất hiện, toát ra hơi thở lạnh lẽo, thậm chí đại dương phía dưới cũng xuất hiện băng sương trắng tinh.

- Lão sư, Băng Điểu của người tuyệt thật!

Trần Thư mở miệng nói:

- Đẹp hơn cả Băng Loan của lão Thẩm nữa!

- Đừng dài dòng nữa, lên trên Băng Điểu đi!

Cả hai cưỡi lên Băng Điểu, hướng thẳng đến phía Nam với tốc độ cực nhanh. Bọn họ đã đến biên giới chỉ trong một ngày.

Ở biên giới có một lượng lớn binh sĩ đóng quân, trong nháy mắt liền khóa chặt hai người Liễu Phong lại.

- Lão Liễu, đang làm nhiệm vụ hả?

Một tên sĩ quan biên cảnh nhận ra Liễu Phong, cười rồi nói:

- May mà có các ngươi!

- Mọi người đều như nhau mà, các ngươi còn vất vả hơn cả ta nữa.

Liễu Phong mỉm cười, đồng thời lấy giấy chứng nhận của mình ra.

Nửa giờ sau, hai người Liễu Phong thành công rời khỏi biên giới Hoa Quốc, đi tới khu vực vùng biển quốc tế.

Trần Thư hỏi:

- Lão sư, không phải là có thủ vệ biên cảnh sao? Sao vẫn có những hung thú xâm lấn các thành phố ven biển vậy?

- Do kỹ năng hết đó!

Liễu Phong ngồi trên Băng Điểu, nói:

- Nếu có kỹ năng Ẩn Nấp mạnh mẽ thì sẽ có thể dễ dàng xâm nhập vào trong thôi.

- Thiên hạ không yên bình như vậy đâu!

Liễu Phong lắc đầu nói:

- Thực lực của chính mình mới là thứ bảo vệ bản thân tốt nhất!

Trần Thư nghi hoặc hỏi:

- Có nguy cơ gì sao?

- Dị Không Gian không chỉ xuất hiện trên đất liền mà còn ở ngoài biển nữa. Nhiều thế lực lớn có khả năng sẽ đến đây để khai hoang, nhưng nếu như kiếm đủ tài nguyên, họ tuyệt đối sẽ không phái binh đến đóng quân đâu.

Liễu Phong nói:

- Điều gì sẽ xảy ra nếu không có con người trấn áp Dị Không Gian?

Trần Thư trả lời ngay lập tức:

- Sẽ có những hung thú tán loạn bên trong vùng biển quốc tế!

Liễu Phong tán thưởng:

- Đúng vậy, tiểu tử ngươi phản ứng cũng nhanh thật đấy!

- Lão sư, ý của ta là, phía dưới thật sự có hung thú tán loạn kìa!

- ?

Liễu Phong sửng sốt, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy trong nước biển xuất hiện mấy cái đầu hầu tử màu đen.

- Phụt! Phụt! Phụt!

Đôi mắt của Hắc Hầu rất dữ tợn, trực tiếp phun mấy viên băng cầu có kích thước to cỡ trái bóng đập thẳng lên phía trên.

- Bùm!

Không gian bên cạnh Liễu Phong vỡ tan, một chiếc đầu Hỏa Tích duỗi ra, đồng thời cũng phun một ngụm lửa lớn.

- Chít! Chít! Chít!

Băng cầu đang bay tới vỡ tan ngay lập tức, ngay cả những con Thủy Hầu ở bên dưới cũng kêu rên, sau đó trở thành vô số xác chết trôi nổi trên biển.

- Vừa mới xuất cảnh là đã gặp phải hung thú rồi sao?

Liễu Phong xoa cằm mà nói:

- Ta xui xẻo như vậy sao?

Hắn ta đưa mắt sang Trần Thư và nói:

- Tiểu tử, không phải ngươi sinh ra để thu hút hung thú đó chứ?

- Sao có thể như vậy được!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, dường như cứ nơi nào có hắn cũng không thể yên ổn nổi.

- Éc! Éc!

Đúng lúc này, một Đại Hầu Tử cao bốn mét gào thét một tiếng, trực tiếp nhảy ra khỏi mặt biển.

Hai chân của nó toát ra ánh sáng của kỹ năng, đạp trên mặt nước mà đi.

Trong chốc lát, Đại Hầu Tử đã mạnh mẽ nhảy vọt lên, muốn nhảy lên lưng của Băng Điểu.

- Bạch Ngân Cấp biến dị sao?

Liễu Phong nhướng mày nói:

- Thật đúng là không biết sống chết!

- Éc!

Băng Điểu la lên một tiếng rõ to, một luồng sương lạnh phun ra, đóng thành một tượng băng.

- Lão sư, để đấy cho ta!

Trần Thư triệu hồi Husky ra, chỉ thấy Husky nhảy nhót một thoáng rồi đồng thời sử dụng Phân Thân.

- Gâu!

Hai con Husky nhắm vào hung thú phía dưới và tung ra đủ loại kỹ năng khác nhau!

- Bùm! Bùm! Bùm!

Kỹ năng còn chưa sử dụng hết, hung thú Bạch Ngân Cấp phía dưới đã chết bất đắc kỳ tử.

Sau khi trải qua một lần tiến hóa huyết mạch, lực công kích của Nguyên Tố Thú đã tăng lên một cấp độ!

- Uy lực của kỹ năng này là gì?

Liễu Phong hơi sửng sốt, ánh mắt kinh ngạc mà nói:

- Có chuyện gì với Husky của ngươi vậy?

- Thì là chuyện đó đó!

Trần Thư cười cười, cực kỳ vừa ý với uy lực từ kỹ năng của Husky, quả là không uổng công hắn hao phí rất nhiều tài

nguyên để bồi dưỡng nó.

Chương 716: Đó không phải là lý do thật sự đấy chứ? (2)

– Lão sư, ghi lại cho ta một chút đi! - Ghi lại cái gì chứ?

- Học sinh Trần Thư, dựa vào chiến lực mạnh mẽ, lập tức có thể giết chết hung thú Bạch Ngân Cấp, cứu mạng lão sư, có thể được ban thưởng một ngàn tín chỉ!

- ?

Liễu Phong giật giật khóe miệng, nói:

- Ngươi làm vậy để có điểm đúng không?

- Công bằng mà nói, biểu hiện xuất sắc của ta hôm nay không đáng được một ngàn tín chỉ sao?

- Cút đi!

Mặc dù bây giờ Liễu Phong nói vậy, nhưng khi trở về hắn ta cũng sẽ cố gắng hết sức để khen thưởng cho Trần Thư, để Trần Thư có thể đạt được càng nhiều tín chỉ hơn nữa.

Nhưng nếu chỉ giết một hung thú Bạch Ngân Cấp mà đã muốn một ngàn tín chỉ, có phải là quá lố rồi không?

- Nhiệm vụ của chúng ta là điều tra tổ chức tội phạm!

Liễu Phong trực tiếp ra lệnh cho Băng Điểu hướng thẳng về phía Nam, không muốn bởi vì những con hung thú mà trễ nải thời gian.

- Ồ! Thế mà lại chẳng tán đồng lời của ta!

Trần Thư thở dài lấy vỉ nướng ra, chuẩn bị nướng thịt trên lưng chim.

…

Lại bay thêm năm ngày nữa, bất kể là ăn uống hay bài tiết, cả hai đều làm trên lưng chim, cuối cùng cũng đã gần đến đích.

Thấy trước mặt xuất hiện một hòn đảo nhỏ, diện tích của nó cũng bằng cả một thành phố cỡ trung bình.

- Hả? Có người trên đó à?

Liễu Phong từ xa nhìn tới, thậm chí còn mơ hồ nhìn thấy trên đảo có nhiều tòa nhà khác nhau.

Hắn ta triệu hồi một Khế Ước Linh của mình ra, là một con mèo đen.

- Meo!

Hắc Miêu kêu lên một tiếng, hai mắt toát ra hào quang kỹ năng , ánh mắt nhìn chằm chằm về phía hòn đảo kia.

Liễu Phong thì nhắm nghiền hai mắt, tựa như đang tiếp nhận một số thông tin.

Một lúc sau, hai mắt hắn ta mở ra, vẻ mặt có chút kì quái.

- Lại là một thành phố hỗn loạn khác sao?

Hắn ta thì thào nói:

- Trần Thư, triệu hồi Khế Ước Linh của ngươi ra đi, chúng ta tiến về phía hòn đảo!

Chốc lát sau, cả hai đã cưỡi trên Golden Slime, hướng về phía hòn đảo.

Ngay khi họ đến gần hòn đảo, một giọng nói vang lên.

- Ai? Đây là địa bàn của Giáo Hội, nhưng bây giờ nó đã sụp đổ rồi.

- Giáo Hội?

Liễu Phong và Trần Thư nhìn nhau rồi giữ im lặng, cả hai không hành động hấp tấp mà chỉ nhẹ nhàng rời khỏi Slime, đi xuống mặt đất.

Trần Thư nhìn lại từ phía xa xa, chỉ thấy đủ loại kiến trúc mọc như rừng ở phía trước, tuy có hơi gồ ghề nhưng ít nhất vẫn là có người cư trú.

Một tên cởi trần thân trên, làn da ngăm đen tiến tới trước, trong tay hắn cầm lấy một cây súng ngắm, ánh mắt qua lại

đánh giá hai người.

Một lúc sau, hắn dùng tiếng Hoa sứt sẹo mà nói:

- Nhìn bộ dạng của hai ngươi là ta biết lại là những kẻ đến liều mạng đúng không? Chào mừng các ngươi trở về nhà!

- …

Trần Thư và Liễu Phong nhìn nhau, đơn giản như vậy sao?

Bọn họ không nói bất cứ điều gì, hòa hợp một cách rất tự nhiên chỉ bởi khí chất mà họ toát ra.

Đó không phải là lý do tại sao học phủ lại sai họ đến đây đấy chứ?

- Hai vị có thể sống trên đảo bằng cách giao nộp bốn khỏa Ngự Thú Chân Châu Hắc Thiết Cấp hoặc là một thứ gì đó có giá trị tương đương!

Người da đen nói với ánh mắt kiên định.

- Bốn khoả sao?

Trần Thư nhướng mày nói:

- Đó là cỡ hai trăm bốn mươi vạn cho một vé vào cửa đấy à?

Liễu Phong không muốn gây rắc rối nên định lấy ra hai khỏa Ngự Thú Chân Châu, nhưng đã bị Trần Thư dành trước một bước mà nói:

- Lão sư, để ta!

Nói xong, hắn mở chiếc ba lô tác chiến ra với nụ cười tự tin trên môi. Trong tích tắc, một con dao mổ heo đã nhuốm máu kề vào cổ người da đen.

- Ngươi tính làm gì?

Hắc nhân nhướng mày quát lớn:

- Ngươi muốn gây sự trên địa bàn của Giáo Hội sao?

- Bốn khỏa Ngự Thú Chân Châu, ngươi thật sự coi tội phạm ca là tân thủ đúng không?

Vẻ mặt của Trần Thư rất bình tĩnh, tay phải hơi dùng lực, độ sắc bén của con dao trực tiếp phá vỡ làn da của tên thủ vệ hắc nhân, một vết máu rỉ ra.

Ba tên thủ vệ gần đó lập tức quay đầu lại nhìn họ, nhưng lại không hề động đậy, khuôn mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

- Quả nhiên là thạo nghề!

Hắc nhân coi thường đau đớn trên da thịt, trên mặt xuất hiện nụ cười, hắn ta nói:

- Kỳ thực chỉ cần hai khỏa Ngự Thú Chân Châu là được!

- Nghe vậy còn được!

Trần Thư hơi gật đầu, bày tỏ sự hài lòng của mình.

Liễu Phong vẫn giữ nguyên sắc mặt, ném hai khỏa Ngự Thú Chân Châu ra rồi cùng Trần Thư bước vào hòn đảo.

- Đừng chọc vào người của Giáo Hội!

Thủ vệ hắc nhân cảnh cáo một câu, nhìn bóng lưng hai người rời đi mà không khỏi nghi hoặc.

Liễu Phong nói:

- Ta nói này Trần BÌ, không cần đánh rắn động cỏ đâu nhỉ?

- Lão Liễu, chúng ta có diễn cũng phải diễn cho trót chứ?

Trần Thư nhún vai, trực tiếp bước xuống đường phố với con dao trên tay.

- Ngươi đã bao giờ nhìn thấy một tên tội phạm sẽ tuân thủ theo quy củ chưa?

- Cũng có lý đó!

Liễu Phong sờ cằm, không ngờ Trần Thư lại già đời như vậy.

Hắn ta mở miệng hỏi:

- Nhưng sao ngươi lại biết được tên thủ vệ kia thu phí quá nhiều?

- Đặt mình vào vị trí của người khác!

Chương 717: Ngươi thực sự đang diễn sao?

Trần Thư nhìn những tòa nhà xung quanh và nói: - Nếu ta là thủ vệ, vé vào cửa sẽ là mười khỏa Ngự Thú Chân Châu!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nói:

- Một câu hỏi cuối cùng!

- Cái gì?

- Ngươi thực sự đang diễn đấy hả?

- …

Các tòa nhà trên đảo cực kỳ thô sơ nhưng lại rất phồn thịnh, để lộ ra một bầu không khí nguyên sơ và hoang dã.

Trên đường phố có rất nhiều người, có vẻ như đều là người thành phố, nhưng ai cũng mang khuôn mặt dữ tợn, trong mắt đằng đằng sát khí, cực kỳ không thân thiện.

- Tên hắc nhân kia nói không sai, quả nhiên đều là kẻ liều mạng!

Trần Thư lầm bầm, vẻ mặt khoan thai tự đắc, không có một chút khó chịu nào, thật sự giống trở về nhà vậy.

Liễu Phong không khỏi kinh ngạc, hắn ta nói:

- Thế giới ngày nay đang hỗn loạn. Một số người cho rằng họ có thể phá vỡ luật pháp với chút quyền lực trong tay. Đương nhiên cũng sẽ dẫn đến một lượng lớn tội phạm quốc tế xuất hiện!

- Lão sư, chúng ta chỉ cần kết thúc nhiệm vụ này thôi sao?

Trần Thư nói, hắn hất tay phải lên, lấy ra một bình Dược Tề màu xám.

- ?

Liễu Phong bàng hoàng, trực giác nhạy bén của hắn ta đã phát giác được nguy hiểm, lập tức ý thức được đó là cái gì.

- Đừng hấp tấp! Chúng ta chủ yếu là điều tra thông tin thôi!

Bây giờ chỉ mới biết được tên tội phạm kia đã ở lại hòn đảo, nhưng phần còn lại của thông tin vẫn chưa được biết, đánh rắn động cỏ là điều không nên.

Trần Thư nói:

- Ta muốn trực tiếp mà đơn giản chút thôi!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hắn ta nói:

- Ngươi đã từng thấy ai đánh bài Đấu Địa Chủ mà lại ném Vương Tạc ra trước chưa?

- Được rồi…

Trần Thư lắc đầu, xoay chuyển ánh mắt, vừa lúc có một tên qua đường đang nhìn sang.

Hắn trực tiếp hỏi:

- Ngươi nhìn cái gì hả?

Tên nam tử kia hơi giật mình, sau đó có chút tức giận nói:

- Ta nhìn ngươi đó thì làm sao?

Trong tích tắc, một tia sáng lạnh lẽo lóe lên, con dao mổ heo xuất hiện trước cổ hắn ta.

- …

Tên nam tử mở to hai mắt, sự tức giận bị dập tắt ngay lập tức.

Mẹ nó, cái này cũng quá trực tiếp rồi đó?

- Còn nhìn nữa không?

- Đại ca, ta sai rồi…

Trần Thư hài lòng gật đầu rồi nói:

- Ngươi ở trên đảo bao lâu rồi?

- Đại ca, ta mới đến được nửa tháng…

Nam tử có chút sợ hãi nói, hắn ta chỉ là một tên tội phạm ăn cắp thôi, bởi vì số tiền quá lớn nên hắn ta chỉ đành phải bất đắc dĩ mà chạy khỏi nước nhà, hắn ta chưa từng gặp qua loại người tàn nhẫn như vậy bao giờ cả.

Trần Thư hỏi:

- Đồ vô dụng, ngươi có biết vị trí của quán bar trên đảo không?

- Ta biết, ta biết!

Nam tử hoảng sợ gật đầu:

- Ta sẽ chỉ đường cho ngươi!

Liễu Phong gật đầu, cũng không hề từ chối. Muốn thu được tình báo thì quán bar là một vị trí không tệ.

Ba người đi hết một đoạn đường, băng qua vài con phố, cuối cùng họ cũng đến đích.

- Hai vị đại ca, đây chính là quán bar duy nhất trên hòn đảo, lượng tiêu thụ không hề thấp đâu!

Nam tử hạ thấp giọng nói:

- Tốt hơn hết là đừng chọc tức lão bản trong đó, hắn ta là người của Giáo Hội đó.

- Ngươi biến đi được rồi!

Trần Thư rút con dao mổ heo lại, trực tiếp đá tên nam tử đó đi.

Liễu Phong nhìn bóng lưng của người kia khuất dần, cười nói:

- Trần Bì, ngươi không sợ chọc phải người của Giáo Hội sao?

Thủ vệ hắc nhân đã nhắc nhở họ lúc trước, hai người tới đây để điều tra tình báo, không nên quá phách lối.

- Hắn ta chỉ nói chúng ta không nên chọc vào người của Giáo Hội thôi chứ đâu phải là người trên đảo. Điều đó có nghĩa là người trong nhà thờ chỉ là một số nhỏ, nhìn người kia là biết một tên cặn bã vô danh rồi!

Trần Thư giải thích:

- Hơn nữa tên thủ vệ hồi nãy có một cái gai xanh trên mu bàn tay, có khả năng là biểu tượng của Giáo Hội!

- Quan sát không tồi đó!

Liễu Phong gật đầu hài lòng, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Mặc dù Trần Thư có hành động bốc đồng nhưng hắn lại cực kỳ tỉ mỉ và hoàn toàn khác biệt so với những đứa bạn cùng lứa.

Ngay khi Liễu Phong định khen thêm mấy câu nữa thì Trần Thư đã nói thẳng:

- Đương nhiên, nếu như thật sự bị bại lộ, ta sẽ ném bom hạt nhân!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, quyết định giữ yên lặng mà đi tới cửa quán rượu. Trước mặt bọn họ là một kiến trúc hình tròn, nhìn không giống một địa điểm ăn chơi giải trí mà giống một giáo đường phương Tây hơn.

- Quán bar Dã Thú…

Trần Thư nhìn lên bảng hiệu, nói nhỏ một tiếng rồi đi thẳng về phía trước.

Trong đó không có thiết bị âm thanh ồn ào. Đây không phải là nơi để nhảy disco mà chỉ là một tửu quán. Ánh đèn có chút lờ mờ, có đủ loại rượu cồn, mùi mồ hôi nhễ nhại khiến mọi người có chút khó chịu.

Mặc dù là buổi trưa nhưng vẫn có hàng trăm người ngồi uống rượu nói chuyện phiếm.

- Hai vị cần gì không?

Hai người Trần Thư đi đến một cái bàn, ngay lập tức liền có một người phục vụ mặc đồng phục đen đi tới.

- Ta xem một chút!

Trần Thư liếc qua phía trên giá cả, nét mặt hơi thay đổi nói:

- Lão Liễu, vẫn nên là người gọi đi!

- Sao vậy?

Liễu Phong xem xong bảng giá thì khóe miệng cũng giật giật.

Chương 718: Đầu có thể rớt nhưng kiểu tóc không thể rối!

Các loại đồ uống trên đó đắt khủng khiếp, hoàn toàn khác với đồ trong nước. Liễu Phong cau mày hỏi:

- Các ngươi làm đồ uống này bằng vàng hay là bình rượu được làm bằng vàng?

- …

Bồi bàn cũng hiểu ra, hắn ta nói:

- Hai vị khách nhân, các ngươi cũng biết vị trí ở đây có giá vận chuyển rượu quá cao!

- Có thể nào mà…

Trần Thư ho khan một tiếng, hắn nói:

- Chúng ta có thể ký sổ trước rồi thanh toán sau được không?

- Ý ngươi là quỵt tiền sao?

Bồi bàn trừng lớn mắt mà nói:

- Nơi này là địa bàn của Giáo Hội đấy!

- Làm bầu không khí sôi động lên thôi!

Liễu Phong không do dự nữa, vì để đề phòng thân phận bị bại lộ, hắn ta gọi hẳn hai chục cốc bia.

Lúc này bồi bàn mới ghi lại, rồi quay người rời đi.

Trần Thư mở miệng lẩm bẩm:

- Chết tiệt, hai chục cốc bia mà dám bán tới năm vạn, sau này ta cũng muốn bán giá giống vậy!

- ?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hắn ta nói:

- Ngươi làm người đi được không!

Ngay sau đó, hắn ta lại nói:

- Đúng rồi, Trần Bì, khi nào các khoản chi sẽ được chia ra?

- Thời tiết hôm nay quả thật không tệ!

Trần Thư nằm ngửa ra, trông rất thoải mái.

- Ngươi nghĩ ngươi có thể đổi chủ đề được sao?

- Lão sư, thật sự ta không có tiền!

Trần Thư giơ hai bàn tay ra, dù sao mọi thứ cũng tệ rồi, hắn không sợ mọi thứ tệ hơn. Thật sự là hắn đang nói thật, tuy những thứ trong ba lô tác chiến của hắn đều nghịch thiên nhưng cũng không đáng bao nhiêu tiền cả. Hắn ở đây là để kiếm tiền, không phải để tiêu tiền!

Liễu Phong quan sát một chút, lúc sau mới nói:

- Thật không?

- Nếu như có thể dùng túi phân để thanh toán, ta có thể mua nguyên cái quán bar này đó!

Trần Thư vừa nói vừa mở ba lô tác chiến ra. Bên trong đủ loại túi phân với đủ màu sắc , một cổ mùi phân bốc lên!

- Đủ rồi! đủ rồi!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, trực tiếp ngăn cản hành vi của Trần Thư.

Ngay khi nhìn thấy túi phân, hắn ta đã cảm thấy hơi đau đầu rồi.

Ngay lúc này, bồi bàn mang bia tới. Tuy rằng hai người đang ăn uống thoải mái, nhưng thật ra lại đang nghe lén cuộc trò chuyện của những người khác để đạt được thông tin tình báo.

- Hai vị, hai người mới tới đây à?

Bỗng nhiên, một tên nam tử trung niên quần áo chỉnh tề bước đến với đôi mắt đầy mơ màng, ngồi xuống bên cạnh hai người họ.

- Tội phạm Nam Giang, Trần Thư!

Trần Thư nhướng mày, chỉ vào Liễu Phong mà nói:

- Vị này là tên phóng hỏa Kinh Đô, Liễu Phong!

- ?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, thật muốn đánh Trần Thư một trận tơi bời.

Ngươi lại đặt biệt hiệu lung tung đúng không?

Nhưng không thể không nói, quả thực là có chút thích hợp…

- Vậy cũng được xem như là gặp được đồng hương rồi đấy!

Tên trung niên cười cười, nói:

- Ta là Triệu Vệ ở thành phố Lam Hải!

- À thành phố Lam Hải, ta biết rồi!

Trần Thư cười nói:

- Gia tộc thực thần gì đó kia ở ngay thành phố Lam Hải!

- Đúng vậy, nói đến Đỗ gia quả thật không đơn giản!

Triệu Vệ cười, tinh thần phấn chấn nói:

- Của cải nhà bọn hắn nhiều đến mức đếm không xuể!

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Ồ! Vậy ngươi đã từng thấy qua số dư thẻ ngân hàng của nhà hắn chưa?

- Quả thật là chưa!

Triệu Vệ nói:

- Tại hạ được gọi là Diệu Thủ Không Không, đã từng đến tầng hầm Đỗ gia, bên trong có đủ loại tài nguyên Ngự Thú…

Vừa nói, mắt hắn ta sáng lên, hận không thể quét sạch nơi đó luôn.

- Gia tộc thực thần thật ra cũng bình thường, cũng đã buôn bán nhiều năm như vậy rồi!

Trần Thư lắc đầu nói:

- Đúng rồi Triệu huynh, làm thế nào mà ngươi biết bọn ta mới đến đây thế?

- Ta đã ở trên đảo được hai năm rồi, rất quen thuộc với những khuôn mặt trong quán. Người lạ chỉ một thoáng thôi là ta đã nhận ra ngay!

Triệu Vệ bình tĩnh mở lon bia trên bàn ra, thấy hai người không nói gì, hắn ta cũng khẽ nhếch miệng cười, mở miệng nói:

- Nhớ hai năm trước, khi lần đầu tiên ta đặt chân lên hòn đảo…

Cả ba vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Chưa đầy một giờ, đối với tình báo trên đảo này hai người Trần Thư đã biết được bảy tám phần rồi!

- Ta đi vệ sinh!

Liễu Phong đứng dậy rời khỏi bàn rượu.

Trần Thư nhướng mày, xoa xoa hai tay mà nói:

- Mà này, Triệu ca, ngươi nói tầng hầm Đỗ gia có nhiều của cải, ngươi có vị trí cụ thể không?

- Chẳng lẽ lão đệ là người đồng đạo?

Triệu Vệ nhếch miệng, cười nói:

- Đáng tiếc là chúng ta không thể quay lại đó được đâu, mà nói cho ngươi biết cũng không sao, hình như là ở trên phố Tam Thanh của thành phố Lam Hải…

Trần Thư gật đầu, tiếp tục trò chuyện với hắn ta.

Một lúc sau, Liễu Phong quay lại, cảm thấy gần như đã nắm được hầu hết thông tin rồi liền chuẩn bị rời đi.

Hắn nắm lấy vai đối phương, cười nói:

- Đúng rồi, Triệu Vệ, lấy ra đi!

- Cái gì? Lấy cái gì ra?

Đôi mắt Triệu Vệ đầy mơ màng khó hiểu.

- Trong lúc uống rượu, ngươi đã trộm đồ của ta năm lần! Như vậy không phải hơi quá đáng sao?

Trần Thư hơi giật mình, không ngờ có người lại dám trộm đồ của Liễu Phong.

- Ta không biết ngươi đang nói gì cả… Ui… Đau!

Triệu Vệ đanh muốn ngụy biện thì bả vai của hắn ta đã vang lên tiếng kèn kẹt. Một cơn đau dữ dội ập đến khiến hắn ta tỉnh táo ngay lập tức.

- Ngươi?

Chương 719: Ngự Thú Trường của các ngươi sẽ phá sản sao?

Hắn ta lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ thực lực của Liễu Phong lại mạnh như vậy. - Bây giờ ngươi có thể lấy ra được chưa?

Liễu Phong bình tĩnh nói với vẻ mặt lãnh đạm.

Triệu Vệ không còn cách nào khác ngoài việc lấy bảy khỏa Ngự Thú Chân Châu ra, nhưng sau đó lại lấy thêm một chiếc máy sấy màu hồng nữa.

Liễu Phong cất Ngự Thú Chân Châu vào, cau mày nói:

- Hả? Ngươi mang cái này ra làm gì?

- y… Của ta… Của ta…

Trần Thư trợn tròn mắt, hắn không ngờ rằng ngay cả đồ của hắn cũng bị đánh cắp. Chẳng trách lại được gọi là Diệu Thủ Không Không, quả nhiên là có chút trình độ.

Liễu Phong khẽ nhếch miệng, quả thật hắn ta cũng có chút kinh ngạc!

Hai người đến để làm nhiệm vụ, không phải để đi du lịch hay đi chơi…

Trần Thư bình tĩnh đặt máy sấy vào ba lô tác chiến, kiểm tra xem mình có bị mất vật gì nữa hay không.

Hắn mở miệng nói:

- Ngươi chưa nghe câu này sao? Đầu có thể rơi nhưng kiểu tóc không thể rối đó!

- Hơn nữa mẹ nó chứ, ngươi càng kỳ quái hơn nữa đó! Thế mà lại đi trộm máy sấy?

Ánh mắt của Liễu Phong lại nhìn về phía Triệu Vệ mà nói:

- Có phải ngươi có bệnh hay không hả?

- À… vừa vặn ta thiếu một cái…

Triệu Vệ gãi gãi đầu, thực sự thừa nhận mà nói:

- Hơn nữa ta cảm thấy màu sắc cũng được đó chứ!

- …

- Được rồi, chúng ta đi thôi!

Sau khi Trần Thư kiểm tra xong thì lại đeo ba lô tác chiến lên lưng.

Hắn vỗ vỗ bả vai của Triệu Vệ mà nói:

- Cảm ơn lão huynh đã mời bọn ta uống rượu!

- Mời?

Vẻ mặt của Triệu Vệ hơi thay đổi, trong mắt có ẩn chứa tia nghi vấn.

Hắn ta đang muốn nói cái gì đó, thế nhưng đã lập tức bị hai người cắt ngang.

- Có vấn đề gì sao?

Hai người Trần Thư và Liễu Phong đi tới, trong mắt có hung quang, mang lại cảm giác vô cùng áp bách.

- Không có vấn đề gì hết! Là ta mời, chính là ta mời…

Triệu Vệ một mặt đau lòng, chỉ có thể bị ép mà đáp ứng bọn họ.

- Rất tốt!

Trần Thư gật đầu một cái, sau đó cùng Liễu Phong rời khỏi quán bar.

Lúc này đã là đêm muộn, gió đêm trên đảo quét qua lại có hơi lạnh lẽo thấu xương.

- Ôi mẹ ơi! Có chút lạnh đó!

Trần Thư hơi run lên, ngay cả thân thể Hắc Thiết Cấp như hắn mà vẫn có chút không chịu nổi nữa là.

- Ăn cơm trước đi đã!

Ngược lại Liễu Phong cũng không có cảm giác gì quá mãnh liệt, thân thể Hoàng Kim Cấp chủ yếu là có thể vượt qua hoàn

cảnh tồi tệ trên Lam Tinh này, bằng không làm sao có thể sinh tồn trong Dị Không Gian nguy hiểm được cơ chứ?

Hai người tìm một tiểu điếm nhỏ, nhưng giá cả món ăn lại làm cho người ta phải chậc lưỡi.

Trần Thư thấp giọng nói:

- Lão sư, ngươi có kế hoạch gì không?

- Bắc khu là địa bàn của Giáo Hội. Ta chuẩn bị đi đến đó điều tra một phen, có khả năng rất lớn là chuyện mà cái Giáo Hội kia làm ra!

Liễu Phong cũng thấp giọng nói:

- Ngươi thì sao đây?

Trần Thư đang muốn nói chuyện thì trước mắt chợt xuất hiện những mục tuyển chọn.

【 Lựa chọn số một: Cùng Liễu Phong đi tới Bắc khu, điều tra Giáo Hội! Hoàn thành ban thưởng: Đại lượng Ngự Thú Lực 】

【 Lựa chọn số hai: Tiến về Huyết Tinh Ngự Thú Trường ở Đông khu, kiếm được một đại lượng tiền tài! Hoàn thành ban thưởng: độ thuần thục của Phòng Ngự Dược Tề tăng lên tới cấp Tông Sư 】

【 Lựa chọn số ba: Tiến về phòng đấu giá ở Tây khu, làm một ít chuyện! Hoàn thành ban thưởng: Kỹ năng Trùng Phong +2 】

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Ban thưởng của cả ba mục lựa chọn đều không tệ, quả thực là khiến cho hắn có hơi động tâm.

Tất nhiên, xét về mặt lợi nhuận cụ thể thì chắc chắn là mục thứ hai và mục thứ ba sẽ tốt hơn.

Trần Thư dò hỏi:

- Lão sư, ngươi nói nếu như ta cướp hết phòng đấu giá của Tây khu…

- Vậy ta sẽ có thể lập bia mộ cho ngươi ngay lập tức!

Liễu Phong giật giật khóe miệng, không nghĩ tới Trần Thư lại thái quá đến mức như vậy, hắn căn bản là đã phóng thích thiên tính luôn rồi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Vì sao chứ? Thực lực của ta cũng không kém mà!

- Tới đây, ngươi với ta nhìn xem một chút!

Liễu Phong lắc đầu, mang theo Trần Thư đi tới đường phố rồi chỉ về phía một trí hướng phía Tây.

- Xem cái gì á

Trần Thư híp mắt, có chút không hiểu.

- Ngươi dùng cái này này!

Liễu Phong lấy một chiếc kính viễn vọng quân dụng ra rồi đưa nó cho Trần Thư.

Trần Thư mượn kính viễn vọng, chỉ một thoáng chốc là đã khóa chặt lấy một tòa kiến trúc cao lớn ở phía Tây, phía trên đó còn có một con quạ đang đứng thẳng.

- Đó chính là phòng đấu giá đấy. Có trông thấy con hắc điểu trên đỉnh tòa nhà kia không?

- Nhìn thấy rồi!

- Đó là một Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp!

- …

Trần Thư mở trừng hai mắt, hiện tại hắn đã biết rõ vì sao Liễu Phong lại cẩn thận như vậy rồi.

Quả nhiên thực lực của Giáo Hội không hề đơn giản như vậy!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Bây giờ còn có ý định đi kiếm chuyện nữa không hả?

Trần Thư dò hỏi:

- Nếu không ngài với ta cùng làm đi? Đến lúc đó chúng ta chia ba bảy!

Chương 720: Ngự Thú Trường của các ngươi sẽ phá sản sao? (2)

– Mẹ nó chứ, ta là tới để điều tra tình hình. Giờ ngươi có chia cho ta chín phần cũng vô dụng thôi! - À…

Trần Thư mở miệng nói:

- Ý của ta là chia cho ngươi ba phần!

- Xéo đi!

Liễu Phong cùng Trần Thư về tới nhà hàng, hai người lập tức ăn ngấu nghiến như bị bỏ đói lâu ngày vậy.

- Vậy ta đến nơi khác để điều tra vậy!

Trần Thư nhét một khối thịt bò vào trong miệng rồi nói:

- Chúng ta chia ra hành động đi, tiếp đó cùng trao đổi tình báo một chút!

- Cũng được!

Ngược lại Liễu Phong cũng khá là yên tâm với Trần Thư, hắn ta nói:

- Mặt khác, không được tuỳ tiện sử dụng đạn hạt nhân!

Hắn ta cũng không muốn vào cái lúc mà mình đang điều tra thì trong nháy mắt đảo đã không còn, vậy không phải mọi thứ đều thành công cốc hết rồi sao?

- Biết rồi!

Trần Thư mở miệng nói:

- Ta có thủ đoạn khác để bảo toàn mạng sống mà!

Nếu như thật sự gặp phải nguy cơ, vậy cứ trực tiếp dùng Tàng Hình Dược Tề chạy trốn là xong việc.

Nếu đã không cướp được phòng đấu giá, vậy cũng chỉ có thể tiến về phía Huyết Tinh Ngự Thú Trường thôi!

- Nếu có tình huống gì thì phải liên hệ với ta bất cứ lúc nào!

Liễu Phong đưa cho Trần Thư một chiếc điện thoại di động, không cần tín hiệu cũng có thể trực tiếp liên hệ.

Hai người cùng nhau hưởng thụ bữa tối một trận, sau đó bèn tách ra hành động.

Đường phố vào ban đêm, một mình Trần Thư đi trên phố về phía hòn đảo của Tây khu kia.

Trên đường phố người đến người đi không ngớt, người nào người nấy đều tựa như là dã thú, tản ra khí tức nguy hiểm.

Dựa vào tin tức lấy được từ chỗ Triệu Vệ, phần lớn người trên đảo đều là Ngự Thú Sư, hơn nữa thực lực cũng không hề yếu, bằng không cũng không có khả năng biến thành tội phạm quốc tế được.

Một giờ sau, Trần Thư đã đến được chỗ cần đến.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, một toà to lớn với kiến trúc hình tròn đứng sừng sững nơi đó, trên đỉnh tòa nhà còn treo một chiếc bảng hiệu rất lớn, phía trên có viết năm chữ Huyết Tinh Ngự Thú Trường đỏ chót!

- Quy tắc của Ngự Thú Trường…

Trần Thư đi tới trước một cái bảng thông báo, trên đó có viết quy tắc của người tham dự cùng với người đặt cược.

- Người tham dự không có thắng lợi hay thất bại, chỉ có chết hoặc sống thôi sao?

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt hiển hiện một chút kinh ngạc.

Quy tắc của Ngự Thú Trường cùng với Đấu Linh Trường ở trong nước hoàn toàn tương phản với nhau. Nếu như muốn kết thúc trận chiến đấu, vậy bắt buộc phải có Khế Ước Linh của một bên tử vong trước mới được.

- Chẳng trách lại gọi là Huyết Tinh Đấu Linh Trường…

Trần Thư sờ sờ cằm, cũng không có chút bất ngờ nào cả.

Hòn đảo nào chính là nơi mà một nhóm tội phạm quốc tế tụ tập, tử vong chẳng qua cũng chỉ là chuyện thường ngày mà thôi.

Nhưng hắn hoàn toàn không để ý, nếu như thật sự đánh không được, cứ dùng Tàng Hình Dược Tề cộng thêm Truyền Tống Dược Tề nữa, ai cũng không ngăn cản được hắn!

- Tử đấu chia làm Hắc Thiết tổ cùng với Bạch Ngân tổ…

Trần Thư không ngừng xem đi xem lại quy tắc của Ngự Thú Trường, hiểu rõ càng nhiều tin tức hơn nữa.

Hắn tự nhủ:

- Chỉ cần giành chiến thắng một trận thôi thì đã có thể nhận được phần thưởng một ngàn vạn Hoa Hạ tệ sao?

Trần Thư nhếch khóe miệng, trong mắt có ẩn chứa tia kích động.

Dựa vào thực lực Hắc Thiết Cấp mạnh mẽ tuyệt đối của hắn, đây chẳng phải là trực tiếp nhặt được tiền rồi sao?

- Tiểu tử, ta khuyên ngươi đừng có làm việc hồ đồ!

Ngay đúng lúc này, một giọng nói truyền đến.

- Hả?

Trần Thư quay đầu, chỉ thấy một gã đại hán đang đi tới.

Hắn ta mở miệng nói:

- Ngươi không nhìn một hàng chữ nhỏ này sao?

Gã đàn ông to lớn dùng ngón tay chỉ vào một hàng chữ viết rất nhỏ ở phía dưới cùng của bảng quy tắc:

Ít nhất phải đánh tròn mười trận thì mới có thể cầm tiền rời đi được!

Nếu như không quá tỉ mỉ cũng rất khó có thể nhìn thấy hàng chữ này.

Trong mắt của tráng hán hiện lên vẻ đùa cợt, hắn ta nói:

- Ngươi cảm thấy ngươi có thể cầm tiền rời đi được sao?

- Đây không phải có tay là được sao?

Trần Thư nhún vai, mở miệng nói:

- Hơn nữa mười trận cũng quá ít, một trăm triệu là đang xem thường ai đấy hả?

- …

Khóe miệng tráng hán giật giật, hắn ta không ngừng đánh giá qua lại Trần Thư một lượt, sau đó mới mở miệng nói:

- Ngự Thú Trường sẽ sắp xếp cho ngươi đối thủ càng ngày càng mạnh!

- Chỉ cần là Hắc Thiết Cấp, vậy ta cũng có thể đánh cho hắn phải đi đại tiện ngay tại chỗ!

Trần Thư không thèm để ý mà nói, sau đó quay người muốn đi đến lối vào của Ngự Thú Trường.

- Thật đúng là trẻ tuổi non nớt!

Tráng hán lắc đầu, không ngờ lại gặp phải được một tên liều mạng ngốc nghếch.

- Phiền ngươi báo danh cho ta một chút, ta muốn đánh tử đấu!

Trần Thư vác theo đao mổ heo, trực tiếp tìm tới nhân viên của Ngự Thú Trường.

Nhân viên mở miệng hỏi:

- Tên họ, đẳng cấp!

- Tội phạm Nam Giang, Hắc Thiết Nhị Tinh!

Con ngươi của Trần Thư đảo một vòng, mở miệng nói:

- Thuận tiện cho hỏi một chút, Ngự Thú Trường của các ngươi có phá sản không?

Chương 721: Hóa ra thật sự có thể nhặt được tiền à

– Phá sản? Nhân viên nhếch khóe miệng, lắc đầu cười cười mà nói:

- Ngươi có thể đánh được bao nhiêu trận thì chúng ta cũng sẽ có thể giao ra bấy nhiêu tiền!

Trần Thư mở miệng nói:

- Tốt! Vậy sắp xếp cho ta một chút đi! Ta không có thời gian!

Chỉ chốc lát sau là đã có một người đến dẫn Trần Thư đi vào bên trong Ngự Thú Trường.

Chỉ thấy trong đó tựa như là một giác đấu trường của Cổ La Mã vậy, quy mô không thấp hơn đấu trường của Kinh Đô một chút nào, chỉ là bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Khán giả ở khắp bốn phía đều đang gào thét không ngừng, vẫy tay, trong mắt tràn ngập sự phấn khởi.

- Móa nó, thế mà lão tử lại cược một trăm vạn, đang đánh kiểu quái gì thế chứ!

- Ngươi nói rắm, mẹ nó ta còn đặt tới hai trăm vạn đây này. Nếu như thua rồi, tối nay ta nhất định sẽ làm thịt tên Ngự Thú Sư này luôn!

Chỉ thấy bên trên tỷ thí trường đang có bốn con Khế Ước Linh đang chém giết lẫn nhau, máu tươi nhuộm đỏ cả một đài tỷ thí, thoạt nhìn vô cùng máu tanh.

Grao!

Ngay đúng lúc này, một con tinh tinh đen kịt gào thét một tiếng, trực tiếp nắm lấy hai chiếc chân trước của một con Cự Lang màu xám. Chỉ trong chốc lát, hai cánh tay của nó đã xuất hiện ánh sáng kỹ năng, sức mạnh tăng vọt lên trong nháy mắt.

Xoẹt!

Lực lượng đáng sợ thế mà lại trực tiếp xé rách sói xám ra. Thân thể của nó bị chia làm hai nửa, máu tươi đỏ thẫm bắn tung tóe ra ngoài làm cho người ta nhìn thấy mà ghê người.

- Grao!

Tinh tinh gầm lên một tiếng đầy điên cuồng, sau đó lại nhét thi thể của con Bạch Lang kia vào trong miệng, lớn tiếng nhai nuốt, trong mắt cũng tràn ngập hung tính.

- Cự Lực Hắc Tinh! Cự Lực Hắc Tinh!

Khán giả ở bốn phía xung quanh đều nhao nhao đứng bật dậy, hô to tên của Khế Ước Linh, trong mắt cũng tràn ngập vẻ hưng phấn và cuồng nhiệt.

Trên đài tác chiến, một tên Ngự Thú Sư mang sắc mặt tái nhợt, trong mắt cũng ẩn chứa vẻ không cam lòng cùng tuyệt vọng.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Khế Ước Linh chết đi mà không dám thu nó về lại.

Cuối cùng, toàn bộ hai con Khế Ước Linh của hắn đã bị cắn nuốt hết.

Trận tử đấu này cứ hạ màn như thế.

Khuôn mặt của tên Ngự Thú Sư kia vô cùng u ám mà rời khỏi Ngự Thú Trường. Hắn phải gánh chịu lửa giận của không ít người đặt cược.

Về phần có thể sống sót được hay không, vậy chỉ có thể xem vận khí của hắn thế nào thôi.

Ngay sau đó lại là ba trận tử đấu nữa, toàn bộ đều là trận chém giết giữa Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp cả. Bạch Ngân Cấp đã được xưng tụng là cường giả một phương, rất hiếm có người sẽ tham gia tử đấu.

Rất nhanh, nhân viên đã để Trần Thư chuẩn bị một phen.

Trận tử đấu của hắn đã sắp bắt đầu rồi!

- Tiếp theo đây, để chúng ta cho mời một người mới lên đài: tội phạm Nam Giang!

- Mà đối thủ của hắn thì lại là Kha Đạt có danh tiếng rầm rộ, đồng thời cũng là một Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp Tam Tinh!

Trên mặt của người chủ trì mang theo nụ cười, hắn lên tiếng mời hai tuyển thủ đi lên trên đài tỷ thí.

Bởi vì Trần Thư là người mới, cộng thêm đẳng cấp Ngự Thú cũng mới chỉ có Hắc Thiết Nhị Tinh, tuy rằng tỉ lệ đặt cược đã đạt một phần chín, thế nhưng phần lớn người vẫn đặt hết tiền cược cho Kha Đạt.

- Lại là một tên đến chịu chết sao?

Kha Đạt là một tên trung niên có bộ râu quai nón, tới từ vương quốc Bất Lạc của phương Tây.

Trong mắt của hắn ta có vẻ lạnh lùng, hoàn toàn không thèm để Trần Thư vào trong mắt.

Lúc này, việc đặt cược đã kết thúc, trận tỷ thí của hai người chính thức bắt đầu!

- Ta chịu chết á hả?

Trần Thư lắc đầu cười cười, trực tiếp triệu hoán Golden Slime cùng với Nguyên Tố Thú ra.

Kha Đạt cũng triệu hoán Khế Ước Linh ra. Một con là Tinh Linh nguyên tố Thủy cấp B, một con khác thì là Hắc Giáp Quy cấp C.

Trong mắt của hắn ta ẩn hiện một tia khinh thường, hắn ta nói:

- Tiểu tử, còn trẻ như vậy mà đã tới tham gia tử đấu, gặp phải ta coi như là vận khí của ngươi rồi đó…

Ầm ầm!

Lời còn chưa dứt, một cột lửa đã mạnh mẽ ập tới.

Tinh Linh nguyên tố Thủy kêu rên lên tiếng, chốc lát sau là đã biến thành một cơn lốc xoáy, hơi thở sinh mệnh đã tiêu tán không còn gì nữa.

- Cái quỷ gì thế? Mẹ nó chứ, ta bị tiêu diệt rồi sao?

Kha Đạt trừng lớn hai mắt, một bộ dạng khó có thể tin được. Hắn ta chưa từng trải qua trận đấu nào vi diệu như vậy bao giờ cả!

- Trình đó nói nhảm của ngươi cũng nhiều quá rồi đó!

Trần Thư lắc đầu, chỉ thấy Husky lại lần nữa sủa ầm lên một tiếng.

Phù phù phù!

Tốc độ phi hành của Cự Hình Phong Nhận quá nhanh, gần như là chỉ trong nháy mắt thì đã ập tới.

Vút vút!

Hắc Giáp Quy trực tiếp bị chém ra làm hai nửa, máu tươi bắn tung tóe một mảng lớn, đài tỷ thí lại một lần nữa bị nhuộm đỏ.

- Lại bị miểu sát một lần nữa rồi sao?

Vẻ mặt của đám khán giả xung quanh đều vô cùng kinh hãi. Tất cả mọi người đều đứng bật dậy, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Bọn hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy một trận tử đấu đơn giản mà lại thô bạo như vậy cả.

Còn có thể nói đạo lý hay không hả?

- Quá yếu rồi!

Chương 722: Hóa ra thật sự có thể nhặt được tiền à (2)

Trần Thư lắc đầu, trước đây hắn đều đối mặt với thiên tài cấp S hoặc là cấp SS cả, trận chiến đấu còn có thể kéo dài được. Nhưng bây giờ đối mặt với một Khế Ước Linh có tiềm lực bình xét cấp bậc thấp như vậy, tất nhiên là hắn hoàn toàn miểu sát dễ như trở bàn tay rồi. - Mẹ nó! Chơi ăn gian à?

- Làm sao lại thất bại nhanh như thế cơ chứ?

- Kha Đạt, con mẹ nó có phải ngươi đến nhầm đấu trường rồi không hả? Ta yêu cầu phải tra xét chặt chẽ!

Khóe miệng Kha Đạt giật giật, một bộ dạng vô cùng uất ức.

Ai mà dám giả vờ giả vịt trong Huyết Tinh Ngự Thú Trường cơ chứ?

Cái giá phải trả là Khế Ước Linh của bản thân sẽ phải chết đó, không ai có thể gánh chịu được điều này đâu.

- Ghi nợ một ngàn vạn!

Trần Thư nhếch môi cười cười. Hóa ra đúng thật là có thể nhặt được tiền à!

Mà trong một bao gian của Ngự Thú Trường, một tên trung niên mặc áo đen nhìn xuống phía dưới, đó chính là người chủ

trì của Ngự Thú Trường.

Hắn ta sờ lên hình xăm trên mu bàn tay của mình rồi nói nhỏ:

- Tiểu tử này, có chút tà dị đó!

Lúc này, Trần Thư ở trên đài khoát tay áo, lớn tiếng nói:

- Thao tác cơ bản mà thôi! Cũng không cần quá kích động đâu!

Hắn thu hồi hai Khế Ước Linh của mình lại rồi rời khỏi đài tỷ thí, tìm tới nhân viên công tác.

- Ngươi?

Nhân viên đánh giá qua lại hắn một lượt những vẫn có vẻ không thể tin được.

Trần Thư mở miệng nói:

- Phiền ngươi sắp xếp cho ta trận tiếp theo nhanh lên một chút, ta đang vội nhặt tiền đây!

Một khi Liễu Phong điều tra ra kết quả, hoặc là xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, vậy hắn cũng sẽ không có cơ hội nữa.

- …

Nhân viên gật đầu một cái, nhìn hắn thật sâu một chút rồi mới chuẩn bị đi đến xin chỉ thị của lão bản.

- Đúng rồi, một ngàn vạn vừa rồi của ta đâu?

Nhân viên công tác quay đầu lại nói:

- Cần phải chờ ngươi đánh xong mười trận thì mới có thể cầm tiền đi được!

Trần Thư nhếch miệng lên, mở miệng nói:

- Ta không mang đi, toàn bộ đều đặt cược hết cho ta thắng!

Dựa theo quy tắc, người tham dự cũng có thể đặt cược, cũng không có ai lo rằng bọn hắn sẽ giả vờ thi đấu cả.

- ?

Nhân viên nhướng mày, sau đó quay người rời đi.

Mười phút đồng hồ sau, trận đấu thứ hai của Trần Thư lại bắt đầu.

Tỉ lệ đặt cược của hắn đã tới 1-2, đối thủ là một tên Ngự Thú Sư Hắc Thiết Tam Tinh thành danh đã lâu.

Hiển nhiên, Ngự Thú Trường cũng đã công nhận thực lực của hắn rồi!

Trận thứ hai, rõ ràng người đặt cược cho Trần Thư đã nhiều hơn, nhưng bên cạnh đó vẫn có người đầu sắt không tin tưởng vào Trần Thư.

Trận tỷ thí bắt đầu, vẫn miểu sát không một chút bất ngờ nào!

Toàn trường lại náo động một lần nữa. Thiên tài đứng đầu cũng sẽ không lưu lạc đến mức đi làm quốc tế tội phạm, bọn hắn có lúc nào gặp phải một người có thiên phú đáng sợ như vậy đâu chứ?

- Lại để cho hắn thắng một trận nữa rồi!

Người chủ trì của Ngự Thú Trường lạnh lùng nói, trong mắt có vẻ suy tư.

Trận thứ ba, trận thứ tư…

Lại là bảy trận tử đấu kết thúc, trên đài tỷ thí đã ngã xuống mười bốn con Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp rồi.

Quá trình không có gì bất ngờ, toàn bộ đều bị miểu sát một cách hoa lệ!

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

Không ít người đều mang vẻ mặt kích động, thậm chí còn hô to tên tuổi của Trần Thư.

Tất nhiên bọn hắn cũng sẽ không biến thành fan, chỉ là bởi vì Trần Thư khiến bọn hắn kiếm lời được không ít tiền, tất nhiên cũng muốn reo hò cho hắn một chút thôi.

- Lão bản, chúng ta đã thiệt hại không ít rồi, còn muốn cho tiểu tử kia lên đài đấu nữa không?

- Tối nay kết thúc, mười hai giờ ngày mai chính thức bắt đầu trận thứ mười!

Trong mắt người chủ trì của Ngự Thú Trường hiện lên một vòng cười lạnh.

Huyết Tinh Ngự Thú Trường không chỉ một nhà, nó đã từng xảy ra loại chuyện này từ trước rồi, tất nhiên hắn ta cũng tự có biện pháp ứng đối.

- Vâng!

Nhân viên cung kính lui ra.

- Ăn bao nhiêu cũng phải làm cho các ngươi nhổ ra hết!

Người chủ trì của Ngự Thú Trường sờ lên hình xăm trên mu bàn tay của mình, phảng phất như tất cả mọi thứ đều nằm hết trong lòng bàn tay hắn ta rồi vậy!

- Cái gì? Mẹ nó chứ, ta đều lột hết quần áo ra cả rồi mà ngươi lại nói với ta rằng không đánh nữa?

Trần Thư giang hai tay ra, trong mắt có chút bất mãn.

- ?

Khóe miệng của nhân viên công tác giật giật.

Tử đấu với việc ngươi cởi quần áo có liên quan quái gì đâu chứ?

- Xin lỗi, cần phải có thời gian để sắp xếp đối thủ. Mười hai giờ ngày mai sẽ chính thức bắt đầu!

Hắn ta cười nói:

- Chỉ cần thắng được thì ngươi sẽ có thể mang hai trăm triệu năm ngàn vạn của ngươi đi!

- Được thôi!

Trần Thư lắc đầu, nghe được hai trăm triệu năm ngàn vạn, trong mắt hắn ẩn hiện lên một tia phấn chấn.

Hắn rời khỏi Huyết Tinh Ngự Thú Trường, đi tới trên đường phố.

Tuy rằng tổng cộng Trần Thư đã đánh được chín trận, thế nhưng vẫn còn chưa qua được một giờ nữa, lúc này thời gian cũng còn chưa đến đêm khuya.

- Lại bị đuổi ra ngoài rồi…

Trần Thư lắc đầu, chuẩn bị tìm một tửu điếm để nghỉ ngơi một đêm.

- Tiểu huynh đệ!

Chương 723: Là ngươi đùa giỡn trước

Ngay đúng lúc này, một tên tráng hán chạy tới, chính là người lúc trước đã nhắc nhở Trần Thư đừng nên tham gia tử đấu người. Tráng hán cười nói:

- Chẳng trách ngươi lại dám tham gia tử đấu, thiên phú của ngươi thật đúng là quá mạnh!

- Chuyện nhỏ thôi!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta còn chưa có phát lực nữa thì đối thủ đã ngã xuống rồi!

- …

Tráng hán cười cười, vươn tay ra và nói:

- Ta là Lý Dịch, tới từ thành phố Nam Thương!

- Tội phạm Nam Giang!

Trần Thư bắt tay với đối phương một chút rồi nói:

- Đúng rồi, ngươi bám đuôi theo ta làm cái gì?

- ?

Tráng hán trừng mắt, cái gì gọi là bám đuôi?

- Ta cảm thấy ngươi rất có thiên phú, hơn nữa ta nhìn cũng thuận mắt nên muốn kết giao với ngươi một chút!

Trên mặt đại hán treo nụ cười, mở miệng nói:

- Có câu nói rất hay, ở nhà dựa vào phụ mẫu, ra ngoài nhờ vào đồng bọn!

Trần Thư đánh giá tráng hán một lượt rồi nói:

- Không phải ngươi đang muốn ở nhờ phòng khách điếm của ta đó chứ?

- …

Trong nháy mắt tráng hán đã rơi vào trầm mặc. Đầu năm nay ai mà còn đi ở nhờ như vậy nữa chứ?

- Bị ta nói trúng rồi sao?

Trần Thư bày ra bộ dạng quả là như thế, hắn mở miệng nói:

- Nhìn kìa, có người ở trần chạy nhong!

Tráng hán theo bản năng xoay người nhìn lại, kết quả lại không thấy cái gì cả, khiến hắn ta thất vọng một phen.

Chờ khi hắn ta quay đầu lại thì Trần Thư đã sớm biến mất không thấy đâu nữa rồi…

- Phiền ngươi mở cho ta một gian phòng!

Trần Thư đi tới trước bàn lễ tân của một khách điếm, đồng thời móc một tấm thẻ chuyên dụng trên đảo ra, bên trong đó có mấy mười vạn, chính là số tiền trước khi đi Liễu Phong đã đưa cho hắn.

Trên đảo đều sử dụng tiền tệ riêng biệt, có thể đổi thành tài nguyên Ngự Thú có giá trị tương đương bất cứ lúc nào.

Hắn đi vào gian phòng của mình, triệu hoán Husky ra gác đêm rồi chuẩn bị ngủ nghỉ một giấc thật ngon.

Còn về phần tên tráng hán kia, hắn đã hoàn toàn không muốn làm quen hắn ta nữa rồi.

Một tên tội phạm lại đi tụ tập xã giao khắp nơi, đây không phải hoàn toàn là nói linh tinh sao?

Vừa rạng sáng ngày thứ hai.

- Phù phù phù!

Trần Thư mơ mơ màng màng bị đánh thức, chỉ cảm thấy bên tai có tiếng sấm vang rền.

- Cái quái gì thế? Sét đánh à?

Trần Thư dụi dụi hai mắt, mở mắt ra nhìn quanh.

Chỉ thấy Husky đang nằm ở bên cạnh hắn, tiếng ngáy như sấm, nước miếng chảy ra làm cho cả gối đầu đều bị ướt một mảng.

- Mẹ nó chứ, ngươi thế mà lại có thể ngủ còn ngon hơn cả ta nữa?

Trần Thư chà xát đầu chó, trực tiếp đánh thức Husky.

- Gâu gâu gâu!

Husky mở hai mắt lanh lợi ra, bày ra một bộ dạng vô cùng khó chịu.

- Móa nó, thế mà ta lại đi để ngươi gác đêm, đúng là ngu hết thuốc chữa mà!

Trần Thư lắc đầu, thu hồi Husky vào trong Ngự Thú Không Gian, sau đó thu thập lại một phen rồi rời khỏi khách điếm.

- Giữa trưa mới bắt đầu, trước tiên cứ đi đến Bắc khu nhìn một chút đã!

Trần Thư đảo con ngươi một vòng, lẩm bẩm:

- Không chừng lão Liễu đã xảy ra chuyện rồi cũng nên, ta phải đến đó nhặt trang bị mới được!

Một giờ sau đó, Trần Thư đã đi tới Bắc khu trên đảo.

Không giống với ba khu vực còn lại, Bắc khu chiếm diện tích không hề lớn, thế nhưng kiến trúc lại vô cùng khí phái, trong đó yên tĩnh không tiếng động, tựa như là một mảnh không người vậy.

- Dừng lại!

Trần Thư đang đi tản bộ thì một chốc đã bị người ta gọi lại.

Bốn tên thủ vệ với dáng người cao to cầm lấy súng ống, trong mắt bắn ra tia cảnh cáo.

Một người trong số đó đánh giá Trần Thư một chút rồi mới nói:

- Tên đầu đường xó chợ ở đâu tới đây! Lập tức rời khỏi Bắc khu ngay!

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng. Mẹ nó chứ ta thật sự giống một tên đầu đường xó chợ lắm sao?

Hắn cũng không xảy ra xung đột gì với bọn họ cả mà chỉ quay người rời đi, đi tới một góc đường không người.

- Ngược lại ta cũng muốn xem xem trong đó có bí mật gì!

Trần Thư uống một ngụm Tàng Hình Dược Tề, lại nghênh ngang mà đi dạo trên đường phố.

Chỉ cần phát giác được thủ vệ thì hắn sẽ uống một ngụm dược tề trước để tránh đi.

Sau hai giờ dạo chơi, Trần Thư phát hiện toàn bộ Bắc khu đều không có một bóng người nào, chỉ có mỗi thủ vệ tuần tra qua lại mà thôi.

Cuối cùng, hắn khóa chặt lấy một đại giáo đường ở sâu trong Bắc khu.

Tuy rằng cũng không có gì khác biệt so với các kiến trúc khác, thế nhưng trước cửa lại có tới mấy chục tên thủ vệ canh giác, hiển nhiên đây là một địa phương vô cùng quan trọng.

- Buổi tối lại đến thăm dò một chút!

Trần Thư ghi lại tọa độ rồi quay người rời khỏi Bắc khu.

- Hôm nay là một ngày tốt lành để kiếm tiền!

Trần Thư huýt sáo, đi vào bên trong Huyết Tinh Ngự Thú Trường.

Giờ phút này đã gần sát đến giữa trưa, trận đấu thứ mười của hắn cũng đã sắp bắt đầu rồi.

Hôm nay, người trong khán phòng rõ ràng đã nhiều hơn không ít, hiển nhiên đều là nghe danh mà tới, đồng thời cũng muốn kiếm ít tiền.

- Người huynh đệ, tên tội phạm Nam Giang kia có thật sự mạnh mẽ như vậy không?

- Nói nhảm, ta còn có thể hố ngươi nữa hay sao? Hôm qua hắn đã miểu sát hết toàn bộ đối thủ trong chín trận tử đấu đấy!

- Đều miểu sát hết sao?

Chương 724: Các ngươi đã gian trá, vậy ta cũng chỉ có thể cho nổ tung thôi

Lời này vừa ra, người xung quanh đều có vẻ hưng phấn. - Tất nhiên, ngươi không nhìn thấy cảnh tượng tối hôm qua đâu, quả thực là giết đến nhật nguyệt vô quang, thiên hôn địa ám luôn đó…

Người kia ho khan một tiếng, sau đó bắt đầu nói về khí thế vô địch của Trần Thư.

- Chừng nào thì bắt đầu thế?

Trần Thư tìm tới nhân viên phụ trách sắp xếp cho trận tranh tài.

- Lão bản của chúng ta muốn gặp ngươi một chút?

- Hả?

Trần Thư hơi sững sờ, đi theo sau nhân viên.

Rất nhanh, hắn đã đi tới một cái bao gian, nhìn thấy người trung niên kia.

- Mời ngồi!

Trên mặt của người trung niên có treo nụ cười ôn hòa, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

- Lão bản tìm ta có chuyện gì? Chẳng lẽ là đã chuẩn bị trực tiếp đưa tiền cho ta sao?

Ánh mắt của Trần Thư lơ đãng nhìn về phía hình xăm trên mu bàn tay của nam tử, trong lòng đã ý thức được đối phương là người của Giáo Hội.

Lão bản mở miệng nói:

- Không sai, hơn nữa ta đã chuẩn bị trực tiếp đưa cho ngươi một tỷ!

- Một tỷ?

Trần Thư cũng không hề kích động, chỉ bình tĩnh hỏi:

- Điều kiện gì?

- Chỉ cần ngươi chủ động thua trận tranh tài này, một tỷ thuộc về ngươi!

- Không cần, ta thua trận tranh tài, ta sẽ cho ngươi hai tỷ!

- ?

Người trung niên có chút không phản ứng kịp, chỉ nói theo bản năng:

- Ngươi đang nói đùa đấy à?

- Là ngươi đùa giỡn trước mà!

Trên mặt của Trần Thư treo nụ cười đùa cợt.

Ngươi đây là đang coi ta thành kẻ ngốc đấy hả? Có mười tỷ mà đã muốn mua mạng của Khế Ước Linh ta!

- Cáo từ!

Trần Thư lắc đầu, trực tiếp không thèm để ý đến đối phương nữa mà rời khỏi phòng.

- Không biết sống chết…

Người trung niên nhìn bóng lưng của hắn mà nói nhỏ một câu.

Để Trần Thư chủ động nhận thua chỉ là để bảo đảm hơn một chút mà thôi, hắn nhận hay không nhận, kết quả cũng sẽ không xuất hiện bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào cả.

Rất nhanh là đã đến phiên Trần Thư ra sân.

- Hiện tại đã sắp bắt đầu trận đấu sinh tử đầu tiên rồi, chắc hẳn các vị chờ mong đã lâu! Mỗi người đều có thời gian năm phút đồng hồ để đặt cược!

Lúc này, Trần Thư cùng với đối thủ của hắn đi tới vị trí tác chiến của mỗi người.

- Hả?

Trần Thư đánh giá đối phương, vốn cho rằng lại là một Ngự Thú Sư đã đứng tuổi, kết quả thế mà lại là một người cũng cỡ

tuổi hắn.

Hắn mở miệng hỏi:

- Đối thủ của ta là ngươi sao?

Nhưng đối phương lại hoàn toàn không thèm để ý hắn mà là nhắm mắt dưỡng thần.

- Không hiểu tiếng Hoa à?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- My đối thủ is you?

- ?

Nam sinh mở mắt ra, khóe miệng giật giật. Nhà ngươi đây là đang làm cái trò mèo gì vậy?

- Thời gian đặt cược đã kết thúc, hiện tại tranh tài chính thức bắt đầu!

Trần Thư cũng cược hết toàn bộ hai trăm triệu năm ngàn vạn của bản thân cho mình thắng, tỉ lệ đặt cược của hắn là 1-1.

Hiển nhiên là Ngự Thú Trận đã cho rằng thực lực của đối phương cũng tương đương với hắn. Mặc dù là như thế, thế nhưng tuyệt đại bộ phận người vẫn cược Trần Thư sẽ thắng.

Tràng diện vô địch tối hôm qua đã để lại cho người ta ấn tượng quá sâu.

- Đặt đi, đặt cược hết đi!

Trên khóe môi của lão bản Ngự Thú Trường treo nụ cười.

Hắn muốn đòi lại toàn bộ những thứ đã thua của Ngự Thú Trường về lại trong trận tranh tài hôm nay!

Thanh niên ở phía dưới mở miệng nói:

- Thiên phú của ngươi không tệ, nhưng người với người vẫn là có khoảng cách!

Dứt lời, hắn ta bèn triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

Soạt soạt!

Một gốc cây nhỏ màu xanh lam xuất hiện, cành lá lay động chập chờn, tản ra khí tức lạnh lẽo như băng.

- Khế Ước Linh thực vật?

Trần Thư nhướng mày, vẻ mặt có hơi thay đổi.

Hắn đã từng nhìn thấy Khế Ước Linh thực vật chủ yếu đều là hệ Trị Liệu, không nghĩ tới lại còn có hệ Hàn Băng nữa.

- Không ngại nói cho ngươi biết, nó chính là Băng Ma Thụ cấp SS!

Thanh niên nói tiếng Hoa vô cùng lưu loát, trong mắt cũng toát ra một vẻ kiêu ngạo.

- Có thể chết ở trong tay của ta là vinh hạnh của ngươi!

- Nhớ kỹ tên Hoa Quốc của ta: Lục Vũ!

Hắn ta đã xem trận đấu vào tối hôm qua của Trần Thư rồi. Nếu đổi thành hắn ta ra sân, vậy hắn ta cũng có thể làm được như vậy!

- Khế Ước Linh khác của ngươi đâu?

Trần Thư triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra, ánh mắt nhìn về phía đối phương.

- Thật đúng là không có kiến thức!

Lục Vũ nở nụ cười, chỉ về phía Băng Ma Thụ ở bên dưới.

- Hử?

Trần Thư hơi ngẩn ra, chỉ thấy trên cành cây của Băng Ma Thụ thế mà lại quấn quanh lấy một cây mây màu xanh lam, chầm chậm nhúc nhích tựa như một con rắn độc vậy.

Lục Vũ cười lạnh một tiếng, hắn ta nói:

- Một Khế Ước Linh khác khác của ta là S, ngươi dựa vào cái gì mà đánh với ta?

- Cũng có thể nói, cả hai Khế Ước Linh của ngươi đều là nửa cấp tàn phế cả sao?

Vẻ mặt của Trần Thư vô cùng cổ quái.

Không nghĩ tới sẽ có người thức tỉnh hai Khế Ước Linh thực vật, hơn nữa đều là hệ Băng.

Lục Vũ mở miệng nói:

- Hừ! Có được tất có mất, ta sẽ để ngươi xem một chút cái gì mới gọi kỹ năng!

- Quả thật là rất lợi hại!

Chương 725: Các ngươi đã gian trá, vậy ta cũng chỉ có thể cho nổ tung thôi (2)

Trần Thư tràn đầy đồng cảm mà gật gật đầu, cũng không tiếp tục chơi liều nữa. - Òm ọp!

Slime sử dụng Trùng Phong, tốc độ tăng vọt, nháy mắt xông đã về thẳng phía trước.

Xoạt xoạt xoạt!

Đúng lúc này, ngay phía trước nó bèn xuất hiện một đạo tường băng, vô cùng cường thế mà ngăn cản Slime lại.

Đồng thời, Lam Sắc Đằng Điều hơi chao đảo một chút, ánh sáng kỹ năng lóng lánh.

Xoạt xoạt!

Xung quanh thân thể Husky thế mà lại xuất hiện một cái tiểu băng lao.

- Để ta xem ngươi đấu với ta thế nào được!

Lục Vũ cười nhạt một tiếng, hắn ta đã khống chế được Husky, trên cơ bản thì đối phương đã không có phần thắng nữa rồi.

Trần Thư lắc đầu, lại một lần nữa ra lệnh cho Slime.

- Òm ọp!

Slime không hề va vào tường băng mà là nhảy lên một cái, đi tới phía trên Băng Ma Thụ.

- Vô dụng thôi!

Lục Vũ xùy cười, chỉ thấy phía trên Băng Ma Thụ thế mà lại ngưng kết ra một đạo tường băng ngang, phía dưới thì là hai trụ băng chống đỡ lấy.

- Không đáng chú ý!

Trần Thư lắc đầu, thân thể Slime bỗng nhiên tăng vọt gấp mười lần, biến thành một toà đỉnh núi màu vàng!

- Sao chứ?

Lục Vũ mở to hai mắt, vẻ mặt chấn động, hắn ta lẩm bẩm:

- Đây là cái gì vậy?

Ầm!

Bạo Lực Tọa Sát phối hợp với hình thể khổng lồ đã trực tiếp ngồi bẹp lên trên tường băng, vụn băng rơi lả tả trên mặt đất.

Hai cái Khế Ước Linh hệ Thực Vật chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Slime ngồi xuống, trong lòng dâng lên một cổ tuyệt vọng.

- Kinh nghiệm chiến đấu nát đến như vậy sao?

Trần Thư lắc đầu, đối phương không giống như là tội phạm, lại càng giống thiên tài của một gia tộc hơn.

Lục Vũ hoàn toàn không hề ý thức rằng chính mình vẫn luôn ở trong thế yếu, hai Khế Ước Linh thực vật chẳng phải là cho không rồi sao?

- Hả?

Vẻ mặt Lục Vũ đại biến, Khế Ước Linh không thả ra kỹ năng được sao?

- Ngươi có thể viết di thư được rồi đó!

Trần Thư cười cười, chỉ thấy Husky vốn đã bị khống chế lại đột nhiên thả một cái băng cầu ra, Cẩu Ảnh Mê Tung phát động, thân thể của nó trực tiếp thuấn di đến phía trước năm mươi mét. Đồng thời, hình thể thu nhỏ của Slime vừa đúng lúc để lộ ra cơ thể của Băng Ma Thụ.

- Ngươi không thể giết ta!

Hai mắt Lục Vũ trừng lớn, hắn ta lập tức lên tiếng ngăn cản.

- Cái gì cơ?

Trần Thư nhíu lông mày lại, trong lúc lơ đãng thế mà lại nhìn thấy hình xăm trên mu bàn tay của đối phương!

Người của Giáo Hội?

Ngay lúc này, Lục Vũ lại thu hồi hai Khế Ước Linh của mình lại. Đây đã đi ngược lại với quy tắc của Huyết Tinh Ngự Thú Trường rồi!

- Thế mà lại dám khiêu khích Ngự Thú Trường, thật đúng là tự tìm cái chết mà!

- Đáng tiếc, bây giờ đến cả chính bản thân cũng sắp ngã xuống đây luôn rồi…

Người đặt cược ở khắp bốn phía ẩn ẩn có nụ cười bên khóe môi, phảng phất giống như đang xem kịch vui vậy.

Nếu như dám thu Khế Ước Linh về trước khi trận đấu kết thúc, vậy thì bản thân Ngự Thú Sư sẽ tử vong ngay tại chỗ.

Éc!

Ngay đúng lúc này, một con Hỏa Diễm Đại Điểu toàn thân rực lửa xuất hiện, mang theo sự cường thế vô cùng cực mà đánh vỡ vòng bảo hộ của đài tỷ thí.

- Ôi má ơi! Hoàng Kim Ngự Thú Sư?

Người ở khắp toàn trường đều lên tiếng kinh hô, không nghĩ tới lại có cường giả Hoàng Kim Cấp xuất thủ.

Hỏa Điểu bay thẳng tới bên cạnh Lục Vũ.

Ánh mắt của nó ẩn chứa sát ý, há miệng hót lên một tiếng.

Một đạo hỏa diễm lập tức phun trào ra, trực tiếp nhắm ngay Trần Thư.

Nguy cơ sinh tử trong nháy mắt đã xuất hiện!

Nhưng vẻ mặt của Trần Thư lại không hề thay đổi, trong tay xuất hiện một bình dược tề, đồng thời cũng thu hồi Khế Ước Linh lại.

Rầm!

Hỏa diễm phun đòn công kích ra, trực tiếp hủy diệt vòng bảo hộ.

Toàn bộ vị trí tác chiến của Trần Thư đều đã bị hỏa diễm bao trùm, nhiệt độ nóng rực lan tràn ra khắp bốn phía xung quanh.

- Người nào dám làm loạn ở đây?

Thẳng cho đến lúc này, Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp của Huyết Tinh Ngự Thú Trường mới khoan thai mà tới.

Éc!

Lục Vũ ngồi lên trên Hỏa Điểu, hai cánh giang rộng, trực tiếp rời khỏi Ngự Thú Trường.

Toàn bộ Ngự Thú Trường đều trở nên vô cùng hỗn loạn, không ít người cũng muốn nhanh chóng chạy đi.

Một khi Hoàng Kim Cấp mà giao chiến, ảnh hưởng của nó cũng không phải là thứ bọn hắn có thể tiếp nhận được đâu!

Thế nhưng lại không có trận đại chiến bùng nổ theo dự liệu.

Hỏa Điểu bỏ chạy, Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp cũng không hề đuổi theo, hội trường bắt đầu dần dần ổn định lại.

- Các vị, không cần lo lắng!

Một vị lão nhân cưỡi một con Phi Long đi tới trung tâm của Ngự Thú Trường, bình ổn lại tâm tình của mọi người.

Khí thế Hoàng Kim Cấp tản ra, phút chốc đã làm cho trong lòng người ta nhẹ nhõm hơn không ít.

Đám khán giả nhao nhao quay trở về vị trí của mình.

- Móa nó, dẫn theo hộ vệ tới thi đấu? Thật không biết xấu hổ

- Đáng tiếc tội phạm Nam Giang lại dễ dàng toi mạng như vậy!

- Cũng may là chúng ta cược thắng, chết thì cũng đã chết rồi, sau này chúng ta có thể đốt chút giấy cho hắn!

Chương 726: Nước tiểu của người này thế mà lại có thể nổ tung…

Khán phòng nghị luận ầm ĩ, nhưng ai cũng không quá để ý đến Trần Thư chết hay sống, chỉ thấy ngọn lửa ở vị trí tác chiến đã bị dập tắt, thế nhưng Trần Thư đã sớm không thấy bóng dáng đâu nữa, thậm chí ngay cả một chút tro cốt cũng không hề lưu lại… Trong một bao gian của Ngự Thú Trường.

- Thế mà Lục Vũ lại thua? Hơn nữa lại còn thua nhanh như vậy nữa!

Lão bản của Ngự Thú Trường lẩm bẩm một tiếng, không nghĩ tới lại là kết quả như vậy.

Một tên nhân viên đi đến, mở miệng hỏi:

- Lão bản, tiền đặt cược phải xử lý như thế nào đây?

- Còn có thể xử lý thế nào được nữa? Cũng không thể nào giết hết tất cả mọi người được!

Hắn ta lắc đầu mà nói:

- Cứ như thường lệ mà đưa cho người khác đi, cứ coi như thua thiệt ít tiền vậy.

- Cũng may là tiểu tử kia chết rồi, bằng không Ngự Thú Trường còn bị lỗ nữa đây!

Ngay đúng lúc này, trên mặt Trần Thư mang theo ý lạnh lẽo như băng.

Nếu như không phải hắn sử dụng Truyền Tống Dược Tề trước để tránh né, chỉ sợ hắn cũng đã chôn mạng ở đây luôn rồi.

Trong tay hắn cầm một bình dược tề màu xám, trên khóe miệng có treo nụ cười, khẽ lẩm bẩm:

- Nếu các ngươi đã gian trá, vậy ta cũng chỉ có thể cho nổ hết thôi!

- Hả? Ngươi chưa chết sao?

Ngay lúc Trần Thư buồn bực tiến lên, vẻ mặt của một tên nhân viên trở nên chấn động, thoáng một cái là đã nhận ra Trần Thư.

- Có hơi thất vọng nhỉ?

Trần Thư ngẩng đầu lên, nhếch mép cười một tiếng, trong tay đã cầm một cái túi phân tội ác.

Nhân viên đang muốn nói gì đó thì một cái miệng túi màu đen đã trực tiếp ập tới, khiến cho hắn ta đột nhiên không kịp chuẩn bị.

- Ngươi muốn làm gì…

Nhân viên công tác hoảng sợ nói, gắng sức giãy dụa nhưng lại không cách nào tránh thoát khỏi được.

Hắn ta chỉ là một Ngự Thú Sư cấp cơ sở, tố chất thân thể chẳng khác gì như người bình thường cả.

Ầm!

Trần Thư trực tiếp tung một quyền như thần, trong nháy mắt đã đánh tên nhân viên ngất xỉu.

Hắn kéo tên nhân viên đi theo thông đạo nhân viên, trực tiếp đi thẳng tới gian phòng của lão bản Ngự Thú Trường…

- Được rồi, ngươi đi xuống trước đi!

Lão bản của Ngự Thú Trường khoát tay áo, mở miệng nói:

- Đúng rồi, nói một tiếng với giáo chủ đại nhân của phòng đấu giá, bảo hắn ta đừng có tuỳ tiện triệu hồi Liệt Diễm Thần Điểu ra!

Người vừa mới cứu Lục Vũ đi chính là Liệt Diễm Thần Điểu Hoàng Kim Cấp.

Nếu như không cẩn thận bị phát hiện, sợ rằng sẽ mang lại ảnh hưởng không tốt cho Ngự Thú Trường mất.

- Vâng!

Nhân viên cung kính gật đầu, chuẩn bị quay người rời đi.

Thế nhưng ngay đúng lúc này, một tiếng vang dội lại truyền đến!

Ầm!

Cửa phòng bị đập nát một cách cuồng bạo, một bóng dáng bay thẳng tới.

- Hả?

Lão bản của Ngự Thú Trường sửng sốt, nhưng vẫn đưa tay phải ra theo bản năng, dựa vào sức mạnh Bạch Ngân Cấp cường đại mà tiếp được thứ đang bay tới.

- Cái gì mà quái vật phân u-rê?

Hắn ta đón được lấy người, thoáng chốc đã trực tiếp nhìn thấy hai chữ phân u-rê bắt mắt.

Xốc túi phân lên xem xét, thế mà lại là nhân viên của Ngự Thú Trường.

- Kẻ nào dám khiêu khích Huyết Tinh Ngự Thú Trường hả?

Vẻ mặt của hắn ta vô cùng giận dữ, đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa.

Chỉ thấy một tên thanh niên mang vẻ mặt bình tĩnh đang chậm rãi đi đến, trên tay phải cầm theo một thanh đao mổ heo, tay trái cầm một bình dược tề màu xám.

- Là ngươi?

Vẻ mặt của lão bản Ngự Thú Trường chấn động, trong mắt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn ta đã tận mắt nhìn thấy Trần Thư bị Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp tung kỹ năng đánh trúng. Dựa vào thân thể của một con người, hắn tuyệt đối không thể nào còn sống được!

- Hình như trông ngươi có chút kinh ngạc nhỉ?

Trần Thư nhếch khóe môi, đi tới trước mặt lão bản của Ngự Thú Trường.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, không khí phảng phất như ngưng đọng lại.

Nhân viên công tác ở một bên chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng áp lực, cứ như thể sắp có chuyện gì lớn xảy ra rồi vậy!

Chốc lát sau, Trần Thư cười cười mà nói:

- Ta tới tính toán nợ nần đây!

Lão bản của Ngự Thú Trường nhíu mày nói:

- Ngươi muốn tính toán nợ nần?

- Hôm nay, Lục Vũ chính là người của các ngươi đúng chứ? Ta đã nhìn thấy hình xăm trên mu bàn tay của hắn ta rồi!

- Ồ? Vậy ngươi muốn như thế nào?

Lão bản của Ngự Thú Trường không hề kinh ngạc, vẻ mặt vẫn ung dung bình tĩnh như cũ.

- Người lập nên quy tắc là bọn ngươi, mà người phá hoại quy tắc cũng chính là các ngươi!

Trần Thư cười cười mà nói:

- Cho ta một tỷ, ta xoá bỏ toàn bộ, bằng không…

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Lão bản của Ngự Thú Trường nhướng mày nói:

- Ngươi có biết nơi này là địa bàn của ai không hả?

- Không không không, ngài hiểu lầm rồi, đây không phải là uy hiếp!

Trần Thư khoát tay áo, nói ra từng chữ từng chữ một:

- Ta đây gọi là vơ vét!

- ?

Lão bản của Ngự Thú Trường trừng lớn hai mắt, trong đó ẩn chứa vẻ kinh ngạc cùng chấn động vô bờ.

Nhưng hắn ta cũng không đùa cợt, ngược lại trong lòng loáng thoáng có chút thận trọng.

Chương 727: Nước tiểu của người này thế mà lại có thể nổ tung… (2)

Vừa rồi Giáo Hội đã có hai tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp xuất thủ, thế nhưng đối phương lại vẫn không thèm để ý đến, điều này đã nói rõ rằng hoặc là Trần Thư quá ngu xuẩn, hoặc là quá trâu bò! Hắn ta suy tư trong chốc lát, cuối cùng mới mở miệng nói:

- Lúc trước ngươi thắng được hai trăm triệu rưỡi, Ngự Thú Trường chỉ có thể cho ngươi bao nhiêu tiền đó thôi! Hơn nữa sau khi cầm tiền, ngươi cũng không thể tham gia trận đấu sinh tử nữa!

Trần Thư nhướng mày, mở miệng nói:

- Vậy là không bàn bạc gì được nữa rồi?

- Xin lỗi, đây là quy tắc của Ngự Thú Trường!

- Quy tắc của ta mới là quy tắc!

Vẻ mặt của Trần Thư rất bình tĩnh, hắn mở miệng nói:

- Nếu đã không trả tiền, vậy thôi quên đi!

- Nói thật, ngươi thế này khiến cho Ngự Thú Trường rất khó bàn giao!

- Khó bàn giao? Vậy cứ dứt khoát đừng làm gì nữa!

Trần Thư thu hồi đao mổ heo lại, trực tiếp quay người rời khỏi nơi đây.

Lúc này, trước mắt của hắn xuất hiện những hạng mục tuyển chọn.

【 Lựa chọn số một: Trực tiếp sử dụng Bạo Tạc Dược Tề, nổ tung toàn bộ Ngự Thú Trường! Hoàn thành ban thưởng: Đại lượng Ngự Thú Lực 】

【 Lựa chọn số hai: Sử dụng Tàng Hình Dược Tề, trộm một chút tài nguyên của Ngự Thú Trường, lấy cái này để báo thù! Hoàn thành ban thưởng: Năm gốc dược tề Hắc Thiết Cấp 】

【 Lựa chọn số ba: Móc Tử Vong Dược Tề ra, trực tiếp thổi vào trong miệng của lão bản Ngự Thú Trường! Hoàn thành ban thưởng: Một ngàn vạn Hoa Hạ tệ 】

Bước chân của Trần Thư có hơi khựng lại. Một giây sau, hắn đã khóa chặt lấy lựa chọn số một.

Tuy rằng lựa chọn số hai cũng khá hợp ý, thế nhưng hắn không có Khế Ước Linh không gian, hắn cũng chỉ có thể mang đi được rất ít tài nguyên.

Mà cái thứ ba lại càng vô lý hơn nữa, ai không đâu lại đi uống đồ người khác đưa cho chứ?

- Tiểu tử này…

Lão bản của Ngự Thú Trường nhìn theo bóng lưng của Trần Thư, lẩm bẩm:

- Chắc phải để giáo chủ đại nhân ra tay một lần nữa rồi!

Lời nói của Trần Thư khiến cho hắn ta có chút bất an, giống như sắp có chuyện lớn gì đó sắp xảy ra vậy.

- Dám thiếu tiền của ta, đúng thật là dũng cảm…

Trần Thư lắc đầu, đi theo thông đạo rời khỏi Ngự Thú Trường.

Hắn đi tới trên đường cái, dường như phát giác ra được điều gì đó, một giây sau, hắn trực tiếp chạy hết tốc lực tới một góc đường không người.

- Ùng ục!

Hắn uống một bình Truyền Tống Dược Tề xong, thân thể trực tiếp biến mất tại chỗ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, một lão giả mang theo sát ý đuổi tới nơi đây, đó chính là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp của Ngự Thú Trường.

Trong mắt của hắn có vẻ nghi hoặc không giải thích được, hắn nhìn chằm chằm vào chỗ trống trong góc đường mà lẩm bẩm:

- Tiểu tử này… người đâu rồi?

- Cho nổ tung các ngươi hết rồi!

Trần Thư đã truyền tống đến trong khách sạn.

Hắn móc một bình dược tề màu xám ra, bảo đảm xung quanh sẽ không xuất hiện nhiệt độ cao rồi hắn mới thận trọng mở dược tề ra, đổ một ít vào bên trong một chiếc bình trống khác.

Nếu như phóng thích nguyên một bình Bạo Tạc Dược Tề, ít nhất cũng có thể hủy diệt cả một nửa hòn đảo luôn đó.

Bây giờ hắn chỉ nổ tung Ngự Thú Trường thôi, hắn cũng không muốn phá hoại nhiệm vụ của Liễu Phong đâu.

Trần Thư chia một bình Bạo Tạc Dược Tề ra làm bốn phần, trong lòng hắn đại khái đã vẽ nên một kế hoạch.

Lúc chạng vạng tối.

Trần Thư cẩn thận đi tới phòng đấu giá ở khu vực phía Tây, bảo đảm không có người phát hiện ra tung tích của hắn.

- Cho các ngươi một đòn mạnh nè!

Trần Thư đi tới bên ngoài phòng đấu giá, lấy một phần tư Bạo Tạc Dược Tề ra, trực tiếp đổ lên trên mặt tường.

Khóe miệng của hắn ẩn hiện nụ cười âm hiểm, phảng phất như đã nhìn thấy cảnh tượng rừng rực trên đảo…

- Kẻ nào đó? Dám tiểu tiện giữa đường sao?

Lúc này, một tên thủ vệ của phòng đấu giá nhìn thấy Trần Thư, cộng với chất lỏng trên tường, một thoáng là đã liên tưởng đến cái gì đó.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Mẹ nó chứ, ngươi mới đi tiểu loạn giữa đường đó!

Hắn không để ý đến tên thủ vệ đang tiếng tới nữa, bên cạnh bỗng xuất hiện một chiếc đầu chó.

- Gâu gâu!

Husky hướng về phía nước tiểu… ừm… Bạo Tạc Dược Tề mà phun một tiểu hỏa cầu ra.

- Bái bai ngươi nha!

Trần Thư phất phất tay, nuốt Truyền Tống Dược Tề trong miệng xuống, thân thể trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa…

Hai tên thủ vệ ngẩn ra, ngay sau đó vẻ mặt bỗng thay đổi kịch liệt.

Chỉ thấy trước mắt bọn họ xuất hiện một luồng quang mang màu trắng vô cùng óng ánh, một trận nổ đáng sợ trong nháy mắt đã quét tới.

Bạch quang bao trùm tới, trong lòng bọn hắn chỉ còn lại có một ý niệm:

Thế mà nước tiểu của người lại có thể nổ tung…

- Tiếp sau đây sẽ là một kiện vật phẩm đấu giá, đây là thứ do Liên minh Tự Do nghiên cứu ra, đạn hạt nhân cỡ nhỏ!

Nhân viên trên đài đấu giá nở một nụ cười ấm áp trên mặt, hắn nói:

- Mọi người đều biết, từ trước đến giờ Giáo Hội chúng ta nổi danh với việc đánh phá. Uy lực của đạn hạt nhân cỡ nhỏ tuyệt đối không tệ, các vị phải nắm lấy cơ hội đó!

Phía dưới lập tức liền có người đùa giỡn:

- Chúng ta cũng chưa từng nhìn thấy, nếu không Lý lão đốt thử một viên xem xem?

Chương 728: Hắn nói… Trừ một tặng đạn hạt nhân…

Lý lão cười cười mà nói: - Ta sợ nếu ta thật sự đốt rồi, các ngươi không chịu nổi!

Vừa dứt lời, một đạo bạch quang chói mắt đã cuốn tới, mặt đất xuất hiện chấn động dữ dội, phảng phất như thể toàn bộ phòng đấu giá đều sắp sụp đổ rồi vậy.

- Bà mẹ nó, ta nói đùa, mẹ nó ngươi làm thật đấy à?

- Fuck! Fuck!

- @# $%&*

Trong nháy mắt, khán giả trong trường đấu vô cùng kinh hoảng. Có người chửi ầm lên, có trực tiếp móc Gatling ra.

Tất nhiên, phần lớn người bình thường đều triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra trước. Trong lúc nhất thời toàn bộ phòng đấu giá đều hỗn loạn vô cùng…

Rầm rầm rầm!

Lúc này, tiếng nổ đinh tai nhức óc mới nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía.

Toàn bộ đám người trên đảo đều quay đầu nhìn về phía phòng đấu giá ở khu phía Tây, không rõ là đã xảy ra chuyện gì.

- Mẹ nó! Có dám đến địa bàn của Giáo Hội gây chuyện sao?

Vẻ mặt của Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp trấn thủ phòng đấu giá trở nên giận dữ, hắn ta triệu hoán Khế Ước Linh của bản thân mình ra.

Một đạo vòng bảo hộ màu vàng đất vô cùng to lớn xuất hiện, trực tiếp ngăn chặn lại ngọn nguồn của trận nổ kinh khủng đang ập tới.

Rầm rầm rầm!

Vụ nổ không ngừng đánh phá kỹ năng phòng ngự, tiếng nổ mạnh phát ra, thế nhưng vòng bảo hộ lại không hề có một chút dấu tích vỡ tan nào khiến cho không ít người đều an định tâm trạng của mình xuống.

May thay còn có Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp xuất thủ…

- Lão Vương, không có sao chứ?

Lúc này, Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp phụ trách trấn thủ khu vực phía Đông của Ngự Thú Trường vội vã chạy đến.

- Có lẽ là có người đang trả thù!

Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp của phòng đấu giá lắc đầu, dường như là nghĩ đến điều gì đó, hắn ta nói:

- Ngươi không đi lo Ngự Thú Trường của ngươi đi à?

- Chắc cũng không có vấn đề gì lớn đâu…

Vẻ mặt của lão nhân giật mình, có chút không xác định mà nói.

Nhưng ngay lúc này, ở phía đông bỗng xuất hiện một đạo ánh sáng gay gắt…

- Ấy… hình như vấn đề có hơi lớn!

Trong nháy mắt lão nhân đã cưỡi một con phi long bay thẳng theo hướng khu vực phía Đông.

Hắn ngàn vạn lần không ngờ rằng mục tiêu của đối phương không phải phòng đấu giá, mà lại là Ngự Thú Trường của hắn!

Lúc này, Ngự Thú Trường cũng đã loạn thành một đoàn.

- Chạy mau đi!

- Người của Giáo Hội điên rồi, thế mà lại thả đạn hạt nhân lên chính địa bàn của mình!

Phần lớn người ở bên trong Ngự Thú Trường đều là Ngự Thú Sư, bọn họ ngay lập tức triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra để thoát thân.

Tiếng nổ vang vọng khủng bố dội lại khắp trên đảo, khiến cho con người ta sợ hãi cùng hoảng loạn cùng cực, nhưng càng nhiều người lại tràn ngập hưng phấn.

Nơi này không có một ai là người tốt cả, toàn bộ đều là tội phạm lớn phản quốc, tất nhiên là bọn họ chỉ sợ thiên hạ không loạn thôi.

- Loạn lên! Càng loạn càng tốt!

Có tội phạm kêu gào, bọn hắn triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra, đồng thời cũng sử dụng kỹ năng phòng ngự để bảo vệ chính mình.

Bọn hắn mạnh mẽ vượt qua sự công kích của vụ nổ mà đi tới tiểu điếm trên đường phố, bắt đầu đốt phá, giết chóc và cướp bóc.

Toàn bộ khu vực phía Đông trở nên hỗn loạn không chịu nổi!

- Tất cả đều dừng tay hết cho ta!

Lão nhân ở khu vực phía Đông cưỡi Phi Long, cuối cùng cũng về tới vị trí của mình.

Hắn ta dùng tiếng Hoa mà cao giọng hô hào.

Hòn đảo này nằm ở phía Đông của Lam Tinh, trên cơ bản thì tiếng Hoa cũng vô cùng thông dụng. Thế nhưng cho dù có thể

nghe hiểu được nhưng vẫn có người không ngừng làm loạn càng thêm loạn.

- Chết đi!

Phi Long gào thét một tiếng, trực tiếp tóm lấy một con Cự Hùng ngay tại chỗ.

- Grao!

Dựa vào thực lực tuyệt đối, Cự Hùng đã bị xé rách ngay tại chỗ, máu tươi bắn tung tóe tựa như nước mưa vậy.

Một màn máu tanh như thế đã trấn trụ không ít người!

Có người yên lặng thu hồi Khế Ước Linh của mình lại, ngưng làm loạn. Mà lão nhân cũng đồng thời triệu hoán ba con Khế Ước Linh khác của mình ra. Hắn ta quét mắt nhìn tất cả mọi người ở phía dưới.

Một khi có làm loạn người, vậy sẽ bị đánh giết ngay tại chỗ!

- Móa nó, một đám chán sống!

Vẻ mặt của lão nhân vô cùng hung ác, cưỡi Phi Long đi tới Ngự Thú Trường, muốn nhìn xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, vụ nổ vẫn chưa kết thúc.

Một vòng mặt trời chói chang màu trắng quét tới, nhiệt độ cao hừng hực làm người ta không chịu nổi.

Một Khế Ước Linh ở bên cạnh lão nhân gào thét lên một tiếng, thả kỹ năng phòng ngự ra hòng ngăn chặn vụ nổ đang không ngừng ập tới.

Thời gian mười phút đồng hồ qua đi, cuối cùng vụ nổ cũng dừng lại.

- Mẹ nó chứ, Ngự Thú Trường đâu rồi?

Vẻ mặt của lão nhân chấn động, trong mắt tràn ngập tia phẫn nộ.

Chỉ thấy phía trước hắn ta chỉ còn lại có một cái hố to, không còn bất kỳ một kiến trúc nào tồn tại nữa.

Không chỉ mỗi Huyết Tinh Ngự Thú Trường mà ngay cả mấy con phố ở xung quanh cũng đều đã biến mất không thấy gì nữa, phảng phất cứ giống như là đã đến một mảnh đất hoang vắng vậy.

Cũng may là hắn ta đã dùng kỹ năng phòng ngự để ngăn lại ảnh hưởng của vụ nổ, bằng không thì e rằng toàn bộ khu vực phía Đông cũng đã không còn nữa rồi.

Chương 729: Nguyện thiên đường không có bom hạt nhân

Ánh mắt của hắn ta hơi đảo, thoáng chốc là đã tìm thấy người trung niên, đó chính là lão bản của Ngự Thú Trường. - Là ai? Nói cho ta biết là ai?

Lão nhân cưỡi Phi Long, trong mắt tràn ngập sát ý.

Hắn ta mới là người chủ trì chân chính của Ngự Thú Trường. Bây giờ xảy ra chuyện, hắn ta cũng không thể nào trốn tránh trách nhiệm được!

- Giáo chủ đại nhân, là tên tiểu tử trong trận đấu sinh tử lúc trước kia!

Trong mắt của lão bản Ngự Thú Trường tràn ngập hận ý cùng chấn kinh. Hắn ta thật sự là nghĩ không thông, vì sao lại có người có thể mang đạn hạt nhân theo bên mình vậy chứ!

Giáo chủ nhướng mày, mở miệng hỏi:

- Vì sao ngươi lại khẳng định như vậy?

- Sau khi ngài rời đi, hắn lại tới đây…

Trong mắt của lão bản Ngự Thú Trường vẫn ẩn chứa nét kinh hãi và choáng váng như cũ.

- Sau đó thì sao?

- Hắn nói với ta…

Lão bản nuốt ngụm nước bọt, thật sự là có chút khó mà nói ra miệng được.

Lúc này, các tên tội phạm lớn ở xung quanh đều quay đầu nhìn lại, trong mắt ẩn chứa vẻ hứng thú.

Bọn hắn đều muốn biết là ai mạnh mẽ như vậy, dám ném đạn hạt nhân cho Hiáo Hội!

- Nói cái gì! Mẹ nó, ngươi nói nhanh lên một chút!

Giáo chủ quát lớn một tiếng, trong mắt cũng tràn đầy tức giận cùng không kiên nhẫn.

Chết tiệt, cũng đã là lúc nào rồi mà còn kỳ kèo nữa chứ?

- Hắn nói… tặng một quả đạn hạt nhân…

- ?

Mọi người trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào lão bản của Ngự Thú Trường, tất cả đều sững sờ…

Ngươi chắc chắn là mình đang không nói đùa chứ?

Giáo chủ vội chất vấn:

- Sau đó thì sao? Ngươi trừ rồi sao?

- ?

Lời đó vừa dứt, ánh mắt mọi người đều di chuyển, đồng loạt nhìn về phía giáo chủ của Giáo Hội.

Ngươi vậy mà vẫn hỏi cho được?

Một người dám nói, một người dám hỏi, tưởng chừng như ngày càng ngày đi xa rồi.

- Sau đó, hắn liền rời đi…

Lão bản của Ngự Thú Trường nói đúng sự thật:

- Tiếp đó, bom đã lập tức bay tới …

- Một Bạch Ngân Cấp như ngươi mà lại để một kẻ Hắc Thiết Cấp làm nổ tung quê hương sao?

Vẻ mặt giáo chủ vô cùng giận giữ, trừng mắt nhìn hắn ta.

Hắn ta mới rời đi chưa bao lâu, kết quả nhà đã bị trộm, phải tìm ai nói lý lẽ đây?

- Hắn dùng Thuấn Di biến mất mà…

Ánh mắt lão bản Ngự Thú Trường khó tin, mở miệng nói:

- Thuấn Di con khỉ!

Giáo chủ lần nữa không thể kìm nén được lửa giận, tung một quyền trực tiếp đánh bay hắn ta, quát lớn:

- Người thường mà cũng có thể Thuấn Di à? Ngươi bị điên rồi sao?

Bụp bụp bụp!

Giáo chủ tung ra những đòn mạnh mẽ, không tìm ra tên đầu sỏ chỉ đành trút giận lên người khác thôi.

Nhưng ngay lúc lão bản của Ngự Thú Trường ôm đầu kháng cự thì ánh mắt của hắn ta nhìn sang, vẻ mặt vô cùng cổ quái.

Hắn nhẹ giọng nhắc nhở:

- Giáo… giáo chủ… quần ngài ướt rồi…

- Mẹ nó chứ, còn dám sỉ nhục ta?

Giáo chủ nắm chặt hai tay, lại lần nữa bùng nổ, gầm lên đầy giận dữ:

- Thật sự coi ta là kẻ biến thái rồi đúng không?

- Không phải vậy. Giáo chủ, thật sự ướt rồi mà!

- Hử?

Giáo chủ dường như cũng cảm thấy có chút man mát, hắn ta cúi đầu nhìn một cái, quả đúng là ướt một mảng lớn.

- A, đây…

Mọi người ai nấy đều chỉ chỉ trỏ trỏ, vẻ mặt dường như có chút kỳ quái.

Mẹ nó chứ, đây đúng là kẻ biến thái mà!

- Sao có thể?

Ngay lúc giáo chủ còn đang ngơ ngác, bên cạnh lại vang lên một giọng nói châm chọc:

- Trừ một lại gửi bom tới…

- ?

Hắn ta và lão bản Ngự Thú Trường trợn tròn hai mắt, dường như đã nghĩ ra điều gì đó, trong mắt hiện lên sự kinh hãi.

Chất lỏng này có lẽ nào…

Chính ngay lúc này, không gian xung quanh vỡ vụn, vậy mà đột nhiên lại chui ra một con chó.

- Gâu gâu! !

Husky cười tà mị, phun ra một viên tiểu hoả cầu…

Trần Thư đang ẩn thân uống một ngụm Truyền Tống Dược Tề rồi lập tức biến mất ngay tại chỗ.

- Mẹ nó! Sắp chết rồi!

Thần sắc giáo chủ kinh hãi tột độ, cảm nhận được cái chết đang gần kề:

- Mau chạy đi, bom hạt nhân lại đến rồi!

Những người bên cạnh đều nghe thấy câu nói "Trừ 1 tặng thêm bom", mọi người hoảng loạn chạy như điên.

Gầm!

Bốn con Khế Ước Linh của giáo chủ rít gào, tung ra đủ loại kỹ năng phòng ngự cứu lấy chủ nhân.

Ấy vậy mà trong lúc hoảng loạn, một tấm bảo vệ trắng xuất hiện, bao trùm lấy hắn và lão bản của Ngự Thú Trường.

Hai người nhìn nhau một cái, chỉ trong chốc lát nhưng lại ngỡ đã qua cả vạn năm…

- Ngươi quản ta làm cái gì?

Sắc mặt của lão bản Ngự Thú Trường vô cùng hoảng sợ, thậm chí còn tràn đầy tuyệt vọng.

Giáo chủ đang định nói thì quả bom trên người đã phát nổ…

Bùm bùm bùm

Vẻ mặt của vô số người đều kinh ngạc, không nhịn được mà quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt đã ngưng trọng lại.

Lúc này, giáo chủ yêu dấu của họ đã biến thành vệt sáng…

Để không ảnh hưởng tới họ, giáo chủ đã cùng với lão bản của Ngự Thú Trường hứng chịu quả bom phát nổ.

Tấm lòng và khí phách này đáng để cho mỗi một tên tội phạm phải học hỏi.

Sau vài phút nổ vang, cuối cùng vụ nổ cũng kết thúc.

- Giáo chủ… người không sao chứ?

Có người trong giáo hội không nhịn được mà buột miệng hỏi:

- Chắc là… có lẽ… không sao đâu…

Chương 730: Nguyện thiên đường không có bom hạt nhân (2)

Một người khác phụ hoạ theo, nhìn vào tấm bảo hộ màu trắng trước mặt. Ầm!

Trong chốc lát, tấm bảo hộ lập tức rạn nứt, một chiếc quần lót đỏ bay ra, vừa hay rơi lên trên đầu một người trong số họ.

- …

Lúc này, cả trường đấu đều trở nên yên tĩnh lại…

Người đó ngẩng đầu lên, nhìn về phía chiếc quần lót đang che chắn trên đầu mình, mở miệng nói:

- Nếu ta nhớ không nhầm, năm nay hình như là năm tuổi của giáo chủ nhỉ…

- …

Mẹ nó chứ, quần lót cũng đã văng ra cả rồi mà còn nói không sao?

Dựa vào cơ thể của con người mà hứng trọn một quả bom, kết quả thế nào ngay từ đầu đã định rồi…

Một Hoàng Kim Ngự Thú Sư cứ như thế mà mất đi sao?

- Amen… Mong trên thiên đường không có bom hạt nhân…

Có người trong mắt tràn đầy vẻ tôn kính, lặng lẽ siêu độ cho giáo chủ…

Đúng lúc đó, Hoàng Kim Ngự Thú Sư phụ trách trấn giữ trường đấu giá bay tới:

- Chuyện gì thế này?

Sắc mặt hắn ta kinh ngạc, trong lòng có chút bất an.

- Vương giáo chủ, Lưu giáo chủ, bọn họ…

Một nhân viên công tác tiến lên muốn báo cho hắn ta tin xấu này.

- Lão Lưu?

Vương giáo chủ lập tức xông tới, giữ chặt chiếc quần lót đỏ trong tay. Trong mắt hắn ta ngập tràn bi thương và hoài nghi.

- ?

Biểu cảm của những người còn lại vô cùng cổ quái, hắn ta chỉ nhìn cái quần thôi mà cũng nhận ra được người sao?

Lượng tin tức này có phải là quá nhiều rồi không?

- Là ai? Nói cho ta biết là ai?

Vương giáo sư phẫn nộ gầm lên một tiếng, triệu hồi bốn con Khế Ước Linh của mình ra, một trong số đó chính là Hoả Điểu đã cứu Lục Vũ.

Nhưng lúc này hắn ta đang vô cùng tức giận, cũng không có ai dám đứng ra chịu trận cả.

- Kẻ nào?

Trong phút chốc, hắn ta dường như đã nhận ra gì đó.

Liệt Diễm Thần Điểu ở bên cạnh kêu vang một tiếng, cứ thế hướng về phía chủ nhân mà phun ra ngọn lửa.

- Khốn kiếp?

Trần Thư giật mình, vốn dĩ định dùng lại chiêu cũ, thế nhưng không ngờ lại bị nhìn thấu được. Hắn trực tiếp nuốt Truyền Tống Dược Tề trong miệng xuống, né tránh được một đòn chí mạng!

Cảm giác của Hoàng Kim Ngự Thú Sư rất nhạy bén. Tuy là không phát hiện được Trần Thư, nhưng lại có thể cảm nhận được nguy hiểm xung quanh. Về phần Lưu giáo chủ trước đó đã bị lửa giận làm đầu óc mù quáng, cảm nhận cũng dần trở nên kém nhạy bén hơn.

- Có kẻ ẩn thân?

Vương giáo chủ giật mình, quay đầu nhìn khắp tứ phía. Bốn con Khế Ước Linh bảo vệ hắn ta cứ như đang phòng kẻ địch ngay trước mắt vậy.

- Bỏ đi! Lấy chút đồ đi rồi rút lui!

Lúc này, Trần Thư đã ẩn nấp trong đoàn người, lại uống thêm một ngụm Truyền Tống Dược Tề nữa, sau đó hắn trực tiếp đi vào bên trong hiện trường đấu giá ở Tây khu.

- Kích hoạt báo động cấp một của Giáo Hội! Kiểm tra toàn bộ hòn đảo! Bất kỳ ai cũng không thể rời khỏi đây! Người vi phạm giết ngay lập tức!

Vương giáo chủ cảm thấy đã không còn nguy hiểm, lập tức đưa ra sắp xếp. Ngày hôm nay đã mất đi một giáo chủ Hoàng Kim Cấp, điều này đối với Giáo Hội mà nói thì không phải là chuyện nhỏ gì!

Vương giáo chủ trầm giọng nói:

- Rốt cuộc Giáo Hội đã chọc phải phần tử khủng bố nào chứ…

Lời vừa dứt, mọi người đều mang biểu cảm kỳ lạ mà lần lượt nhìn về phía hắn ta.

Giáo Hội các ngươi mới là tổ chức đại khủng bố thì có?

…

- Ta tin đây là việc xấu của tội phạm, thế nhưng lại cảm thấy hắn sẽ không bốc đồng như vậy đâu?

Lúc này, Liễu Phong đang thu thập tin tức bèn thở dài, tâm tình phức tạp mà nói:

- Đây đã là quả bom thứ ba như vậy rồi, bây giờ còn có thể đón năm mới được nữa không đây?

Bên cạnh Liễu Phong có một con Hắc Miêu ngoan ngoãn dịu dàng.

Hắn ta đang đứng trên đỉnh của một tòa nhà, nhìn về phía Đại Giáo Đường được một thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt ở sâu trong Bắc khu.

- Đã từng tìm hiểu nhiều kiến trúc như vậy, chỉ có nơi đó là chưa từng xem qua!

Liễu Phong nhíu mày, hắn ta có thể dễ dàng tránh được thủ vệ ở tứ phía của giáo đường.

Nhưng điều khiến hắn ta đau đầu là bên trong có hơi thở của Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp, khiến hắn ta trong lúc nhất thời không dám động thiếu suy nghĩ.

Mà ở trong Đại Giáo Đường có một nữ nhân tóc vàng mắt xanh đang ngồi vắt chéo chân.

Ánh mắt của nàng ta nhìn về phía Tây khu và Đông khu dường như đang suy nghĩ điều gì đó, nói nhỏ:

- Đã nổ tung ba lần, chẳng lẽ là bị đại quốc xâm lược?

Trong mắt nàng ta có vẻ kinh ngạc nghi ngờ, muốn tiến về địa điểm xảy ra sự cố.

- Không được, không thể rời khỏi! Hình như có người đang theo dõi ta!

Nữ nhân ép bản thân kìm lại xúc động muốn rời khỏi. Trong Đại Giáo Đường có tất cả các loại tin tình báo từ Giáo Hội, có trời mới biết ba lần nổ tung kia có phải kế điệu hổ ly sơn hay không?

- Ngươi đi xem một chút!

Nàng ta lập tức triệu hoán ra một Huyết Sắc Tiểu Sư Tử, chạy thẳng đến vị trí Tây khu.

Gừ!

Tiểu Sư Tử gầm lên một tiếng, trực tiếp ra khỏi Đại Giáo Đường.

…

Lúc này Trần Thư đang lợi dụng Tàng Hình Dược Tề, xâm nhập thẳng vào trong nhà kho của hội đấu giá.

Hiện tại hắn đang hóa thân thành đạo tặc Nam Giang!

Chương 731: Gửi các ngươi lời chúc phúc cuối cùng

– Mẹ nó, vậy mà lại không cho ta tiền, ta liền mang hết đồ đạc của các ngươi đi cầm! Trần Thư xách theo túi phân, nhìn đủ

loại tài nguyên Ngự Thú ở trước mặt.

Bộ não hắn giống như một chiếc máy tính đang hoạt động với công suất cực cao, không ngừng hiện ra đủ loại tin tức.

- Liệt Hỏa Quả Thực, dược liệu Hắc Thiết Cấp, nguyên liệu chính của Dược Tề Hắc Thiết Cấp thuộc tính Hỏa, giá trị trường: Ba mươi vạn! Không được!

- Thiết Hạch Quả Hắc Thiết Cấp, nguyên liệu chủ yếu của Phòng Ngự Dược Tề, giá thị trường: Bốn mươi vạn! Đến chó cũng không cần!

- Đại Lực Hoa Bạch Ngân Cấp, nguyên liệu chủ yếu của Đại lực Dược Tề Bạch Ngân Cấp, giá thị trường: 200 vạn! Lấy, lấy nhanh cho ta!

Trần Thư cầm một túi phân Urea theo, bởi vì không gian có hạn nên hắn chỉ có thể đựng được những thứ đáng giá.

Bản năng của hắn nghe theo mệnh lệnh từ bộ não.

Đủ loại vật liệu đáng tiền đều bị hắn nhét vào trong túi, quả thực là giống như đang nhặt tiền…

- Hả?

Mười phút sau, Trần Thư đi đến nơi sâu nhất trong nhà kho.

Ánh mắt của hắn thoáng cái liền có thể thấy được một cái hộp nhỏ tinh xảo.

- Đây là?

Đầu óc hắn không ngừng hoạt động, nhìn hòn đá nhỏ màu đen trên cái hộp.

- Không phải là Chân Bảo chứ…

Trần Thư mở to hai mắt ra nhìn, trong lòng đã có một phán đoán mơ hồ.

Hắn trực tiếp duỗi tay ra, lập tức cầm lấy bỏ vào bên trong túi phân Urea.

Tinh tinh!

Ngay lập tức, toàn bộ nhà kho đều xuất hiện tiếng chuông cảnh báo sắc nhọn, thậm chí còn truyền đến trong phòng đấu giá.

Mỗi một nhân viên đều sững sờ rồi lập tức thay đổi sắc mặt.

- Không ổn! Có người lẻn vào nhà kho!

Lượng lớn thành viên đều chạy vọt đi, trong mắt tràn ngập chấn kinh và tức giận nhưng càng là vẻ khó hiểu nhiều hơn.

Hôm nay rốt cuộc là tình huống gì vậy, vừa có trộm cướp vừa có đạn hạt nhân.

Làm cho Giáo Hội sợ mất mật như bị chà đạp, đối phương quả thực không coi bọn hắn là người!

- Mẹ nó, lại có cảnh báo!

Trần Thư cũng không ngờ tới, vội vàng hốt hoảng cầm đủ loại dược liệu, bắt đầu nhanh chóng vơ vét hết.

Lúc này, Vương giáo chủ đang xử lý bốn Khế Ước Linh đã chết của Lưu giáo chủ.

- Cái gì?

Hắn ta sững sờ, ngay sau đó móc ra một cái máy đọc thẻ, phía trên không ngừng lóe lên ánh sáng đỏ.

- Phòng đấu giá bị xâm nhập?

Trong mắt hắn ta nổi lên giận dữ, cảm giác giống như bị trêu đùa.

- Đừng để ta bắt được ngươi! Không thì ngươi không có quả ngon mà ăn đâu!

Hắn ta cưỡi Hỏa Điểu, sát ý trong lòng không ngừng dâng lên.

…

Lúc này Trần Thư đã hóa thành đạo tặc, thô bạo nắm lấy đủ loại dược liệu.

Không đến ba phút đã lấp đầy một cái túi phân Urea.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài lối vào nhà kho đã xuất hiện ba Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp.

Mà phía sau Khế Ước Linh còn có mười mấy nhân viên của phòng đấu giá đi theo.

Ầm!

Cửa nhà kho bị đụng vỡ, ba Khế Ước Linh theo thứ tự lần lượt đứng ở phía trước, ánh mắt đảo quanh tìm kiếm kẻ trộm.

Mà nhân viên thì lại vô cùng cẩn thận.

Người dám vào nhà kho thì chắc chắn không phải người hiền lành gì, bọn hắn cũng không muốn đánh mất cái mạng nhỏ này.

- Hả?

Ánh mắt lão bản phòng đầu giá dừng lại.

Chỉ thấy trước nhà kho đang có một người vác túi phân, không ngừng bỏ dược liệu vào bên trong.

- Chết đi!

Hắn ta quát lớn một tiếng, Khế Ước Linh chuẩn bị phóng thích kỹ năng, muốn lập tức giết chết Trần Thư.

- Chờ một chút! Ta muốn giải thích trước!

Trần Thư nghe vậy thì quay người nhìn lại, đồng thời lại nhét một gốc dược liệu vào trong túi.

- Cái gì?

Lão bản phòng đấu giá nhướng mày, trong lúc nhất thời có chút ngơ ngác.

- Hiện tại là thời kỳ hòa bình, mọi người cần gì phải chém chém giết giết chứ?

Hắn mở miệng khuyên can nói:

- Các ngươi một tháng có bao nhiêu tiền, sao phải liều mạng như vậy?

Con ngươi Trần Thư đảo một cái, trong giọng nói như có mê hoặc:

- Nhà kho này nhiều vật liệu như vậy, không bằng mọi người chia đều ra, sau đó các ngươi hoàn toàn có thể đẩy hết trách

nhiệm cho ta, chẳng phải là tất cả đều vui vẻ sao?

- ?

Mười người ngẩn người ra, có chút không phản ứng kịp.

Có sao nói vậy, hình như cũng có chút đạo lý…

Trong mắt một người hiện lên vẻ tham lam nói:

- Lão đại, hay là chúng ta hoặc là không làm, đã làm thì làm cho chót…

Ầm!

Lão bản phòng đấu giá đánh thẳng một quyền vào mặt người kia rồi quát lên:

- Mẹ nó có phải ngươi bị ngu không? Đây chính là đồ của Giáo Hội chúng ta, chia cái rắm!

Hắn ta trừng mắt liếc mọi người, dường như đang cảnh cáo họ.

Toàn bộ đồ vật không còn nữa thì hắn ta sẽ gặp xui xẻo.

Ngay vào lúc lão bản phòng đấu giá đang trấn áp những người còn lại thì Trần Thư đã biến mất nhanh như chớp.

- Á? Người đâu rồi?

Sắc mặt hắn ta khẽ giật mình, mọi người lập tức đi tìm.

Nhưng mà tìm khắp nhà kho cũng không tìm được tung tích của Trần Thư.

Ngay vào lúc cả nhóm người đang nghi ngờ thì trên lưng lão bản phòng đấu giá đột nhiên xuất hiện một mảng lớn vết nước.

- Hả? Trời mưa à?

Hắn ta sờ lên lưng chỉ cảm thấy có chút mát mẻ.

Lúc này đoàn người vẫn không ý thức được chuyện nguy hiểm, bọn hắn cũng không nhìn thấy một màn ở Ngự Thú Trường Đông khu.

Chương 732: Xem ra không bán đồng đội là không được

Nhưng ngay lúc này, bên tai mọi người đột nhiên xuất hiện một âm thanh: - Xin lỗi, ta quên tính tiền!

- Hả? Tính tiền cái gì?

- Những đồ vật vừa rồi coi như ta mua nhưng ta không có tiền, chỉ có thể gửi các ngươi một lời chúc phúc!

Khi mọi người ở đây đều đang nghi ngờ thì một viên tiểu hỏa cầu đột nhiên xuất hiện, trực tiếp rơi vào phần lưng động nước của lão bản Ngự Thú Trường.

- Lão bản, ngươi giống như đang cháy…

Một đám người trợn trừng mắt, liên tưởng đến vụ nổ lớn trước đó thì hình như đã hiểu ra.

- Lão bản, mau, mau cởi quần áo!

Một người trong đó rất nhạy bén, thoáng cái đã nghĩ ra kế sách.

Nhưng đã không kịp nữa, vào lúc lão bản phòng đấu giá đang chuẩn bị cởi quần áo thì cánh tay lập tức bị tan chảy bởi nhiệt độ cao khủng khiếp.

Trong tích tắc, những người còn lại triệu hoán ra Khế Ước Linh.

Bọn hắn phóng ra kỹ năng phòng ngự, lập tức bao bọc lão bản lại.

Thời điểm như này, không bán đồng đội thì không được!

- Lão bản, thời điểm then chốt chỉ có thể hi sinh bản thân!

- Mẹ nó! Hi sinh mẹ nó ấy!

Mặt lão bản đã vô cùng tái nhợt, lúc này sau lưng hắn ta giống như có một vòng liệt nhật, ngay cả cảm giác đau đớn cũng biến mất.

Nguy cơ tử vong khiến hắn ta ra quyết định theo bản năng.

Ba Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp phóng thích kỹ năng, liên thủ lại hủy diệt vòng bảo hộ trên người hắn ta.

Nếu có vòng bảo hộ thì hắn ta chắc chắn phải chết, hủy diệt vòng bảo hộ còn có một chút hy vọng sống.

Huống chi cho dù là chết thì hắn ta cũng muốn kéo theo càng nhiều người xuống nước!

…

Lúc này, Trần Thư đã thuấn di tới bên ngoài phòng đấu giá.

Khóe miệng hắn nở nụ cười tà ác, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Một bình Dược Tề, bốn lần sung sướng, hắn đúng là một tiểu thiên tài!

- Không ở trong nước đúng là tốt thật! Đến cả đạn hạt nhân cũng có thể dùng như pháo hoa!

Hắn nhếch môi tự nói với mình, hoàn toàn không có một chút kiêng dè nào, triệt để phóng thích bản tính.

Trong chốc lát, một vụ nổ khủng bố xuất hiện!

Rầm rầm rầm!

Vương giáo chủ đang chạy về trợn tròn hai mắt lên, chỉ thấy phía trước xuất hiện một vầng thái dương nhỏ chói mắt.

- Ối! Ta… Phòng đấu giá…

Vương giáo chủ thoáng cái lửa giận công tâm, thậm chí nhịn không được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Phòng đấu giá của hắn ta vậy mà lại đi theo bước chân của ngự Thú Trường.

Hai đơn vị lớn là cây rụng ra tiền của Giáo Hội, bằng không cũng sẽ không sắp xếp hai Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư tọa trấn.

Không ngờ không đến một giờ đều đã bị người ta cho nổ!

Quả thực chính là điên rồ!

- Đả kích tổ chức tội ác, Trần Thư ta sẽ không từ chối!

Trần Thư huýt sáo, nhàn nhã đi bộ dạo chơi đường phố.

Mà phía sau hắn thì lại vang vọng tiếng nổ khủng bố.

- Hiện tại cũng coi như là tranh thủ không ít thời gian cho lão Liễu nhỉ?

Hắn là một Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư thế nhưng lại có thể hấp dẫn phần lớn lực chú ý của Giáo Hội.

- Đến Bắc khu tìm lão Liễu tụ hợp thôi!

Trần Thư đã để hai túi phân Urea dược liệu ở một nơi bí ẩn, chỉ có thể chờ đến khi nào rời đi mới mang theo.

Hắn đi theo ngã tư về phía Bắc khu, muốn điều tra tình báo cùng với Liễu Phong.

Hộc hộc.

Ngay vào lúc này, chân trời đột nhiên xuất hiện một Huyết Sắc Tiểu Sư Tử.

Trong chớp mắt nó đã ra ngoài được trăm mét.

Đôi mắt nó như hồng ngọc, nhìn đánh giá Trần Thư, trong mắt dần dần nổi lên một chút ý thù địch.

- Hả? Ngươi nhìn ta làm gì?

Trần Thư nhíu mày, đã phát hiện ra khí thế Hoàng Kim Cấp của Tiểu Sư Tử.

Nhưng hắn không hề sợ hãi, thậm chí còn cố ý dựng ngón giữa lên mà tìm đường chết.

- Grao!

Thần sắc sư tử giận dữ, mở cái miệng to như chậu máu ra, bổ nhào đến nhưng lại chỉ cắn vào khoảng không.

Thân ảnh Trần Thư đã sớm biến mất không thấy gì nữa…

- Mẹ nó, trên đảo này rốt cuộc có mấy Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư?

Trần Thư đi tới một con phố khác, trong tay cầm một bình Truyền Tống Dược Tề màu vàng.

- Tác dụng nhanh thật!

Trong tay Trần Thư chỉ còn lại một bình nhỏ Truyền Tống Dược Tề.

Ai bảo hắn nhảy qua lại giữa Đông khu và Tây khu chứ?

- Thôi, hiện tại không có nguy cơ, tạm thời chưa cần đến!

Trần Thư không xa xỉ đến mức ngay cả đi đường cũng dùng Truyền Tống Dược Tề, chuẩn bị đi bộ đến.

Nhưng hắn còn chưa đi được bao xa thì một tiếng gầm thét nữa lại xuất hiện!

- Cái gì?

Hắn ngẩn người, chỉ thấy cuối đường phố phía bên phải lại xuất hiện một thân ảnh màu đỏ.

Chính là Huyết Sắc Tiểu Sư Tử kia!

Nó nhe răng nanh ra, trong mắt có sát ý.

Lớn như vậy, chưa từng có ai dám dựng ngón giữa lên với nó.

Huống chi dáng vẻ của Trần Thư khiến cho nó nhận định đối phương không giống một người tốt…

- Ta bị khóa rồi sao?

Trần Thư nhíu mày, chỉ thấy mu bàn tay mình đột nhiên xuất hiện một đạo huyết quang, tỏa ra mùi hương kỳ lạ.

Hiển nhiên, Tiểu Sư Tử ngửi thấy mùi hương này nên đuổi theo.

Hắn thu hồi Truyền Tống Dược Tề, bây giờ đơn thuần chạy trốn sẽ không có tác dụng gì.

Tuy rằng truyền tống đến bên cạnh Liễu Phong có thể bảo mệnh nhưng sẽ khiến Liễu Phong bị bạo lộ, nhiệm vụ của hai người cũng sẽ thất bại!

Chương 733: Chuyện ta là ai thì đạn hạt nhân sẽ cho ngươi đáp án

– Để ngươi đuổi theo, ta có phải cho ngươi mặt mũi rồi hay không! Trần Thư không hề bối rối mà lại móc ra một bình Dược Tề màu đen.

Là loại Dược Tề có thể giết chết Khế Ước Linh chỉ trong giây lát!

Grao!

Huyết Sắc Tiểu Sư Tử cũng không ý thức được đang có nguy hiểm đến gần nên trực tiếp lao đến đánh, tốc độ nhanh đến cực hạn!

- Lời cho ngươi rồi!

Mắt thường của Trần Thư đã không thể tập trung vào vị trí sư tử nữa, chỉ có thể nhìn thấy một dư ảnh lao đến trong chớp mắt.

Hắn trực tiếp ném Tử Vong Dược Tề ra như đang trêu đùa với chó con vậy.

Gừ!

Cơ thể sư tử dừng lại, như thể theo bản năng chạy về phía Tử Vong Dược Tề.

Một giây sau, nó nuốt trọn toàn bộ Dược Tề vào, hoàn toàn không có chút do dự nào.

- Ngươi chờ chết đi, vật nhỏ!

Trần Thư nhếch miệng lên, quay người đi về phía vị trí Bắc khu.

- Grao!

Sư tử nuốt phải Tử Vong Dược Tề thì không ngừng giãy giụa, từng lưỡi dao màu máu hiện ra, cắt mặt đất nứt tan tành.

Mặt mũi nó tràn đầy thống khổ, hơi thở sinh mệnh không ngừng suy yếu, dáng vẻ như sắp chết bất cứ lúc nào…

Ngay vào lúc này.

Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư đột nhiên kinh hãi, đôi mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi!

- Khế Ước Linh của ta sắp chết sao?

Đôi mắt nàng ta kinh hoàng, lập tức trở nên hốt hoảng, hoàn toàn không thể dự liệu được chuyện này.

- Không được! Huyết Sư không thể chết!

Đối với Ngự Thú Sư mà nói, một Khế Ước Linh chết đi là việc thật sự không thể tiếp nhận được.

Nàng ta triệu hoán ra ba Khế Ước Linh còn lại, đi thẳng đến vị trí Tây khu.

Nàng ta có Khế Ước Linh hệ Trị Liệu nhưng tốc độ quá chậm, nhất định phải có một Khế Ước Linh khác chở nó đi.

Nhưng một khi bên cạnh chỉ còn lại một Khế Ước Linh thì an toàn của bản thân nàng ta sẽ không được bảo đảm.

- Một bên là tin tức của Giáo Hội, một bên là an nguy của bản thân, thật là khó lựa chọn mà!

Trong mắt nàng ta đầy buồn rầu, tự nói với mình.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hành động của nàng ta lại vô cùng quyết đoán, trực tiếp buông tha Bắc khu, đi tìm Khế Ước Linh của mình.

- Ngự Thú Sư của giáo đường đi rồi sao?

Ngay vào lúc này, Hắc Miêu bên cạnh Liễu phong kêu một tiếng, giống như đang nhắc nhở hắn ta.

- Không phải là âm mưu chứ?

Liễu Phong sờ lên cằm, suy tư một chút rồi không còn do dự nữa, cùng Hắc Miêu đến Đại Giáo Đường ở Bắc khu…

Mười phút sau.

Giáo chủ Bắc khu đi đến vị trí của Huyết Sắc Sư Tử.

Sắc mặt nàng ta lạnh lẽo, trong mắt tràn ngập bi thương và phẫn nộ.

Khế Ước Linh vốn đang nhảy nhót vui vẻ lại chết bất đắc kỳ tử, giống như một con chó chết bên đường…

Nàng ta lẩm bẩm:

- Rốt cuộc là tên đáng chết nào?

Lúc này, máy truyền tin trên người nàng ta vang lên, chính là Vương giáo thủ trấn thủ phòng đấu giá gửi đến.

- Có đại địch xâm nhập, lõa Lưu đã tử trận…

Vương giáo chủ nhìn đống phế tích trước mặt, phòng đấu giá ban đầu đã biến mất từ lâu, tất cả đều bị nổ bay lên trời.

Sau cơn tức giận ngút trời, hắn ta đã bình tĩnh lại, đồng thời trong lòng cảm thấy hơi bất an.

Có thể xoay vòng vòng Giáo Hội như vậy, chỉ sợ là đại quốc trên Lam Tinh ra tay!

Trong lúc nguy cấp, hắn ta chỉ có thể liên hệ với một giáo chủ khác.

Giáo chủ Bắc khu mở miệng nói:

- Một Khế Ước Linh của ta đã chết…

- Cái gì?

Vương giáo chủ kinh ngạc hô lên một tiếng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

- Chúng ta hãy mau chóng tụ hợp đi, đừng để lạc đàn, e rằng đại giáo chủ hôm nay sẽ trở về…

Hai người thương nghị với nhau, không còn hành động thiếu suy nghĩ nữa, chuẩn bị liên thủ quét sạch toàn bộ hòn đảo.

…

- Cứu Thế Giáo Hội…

- Tập kích đại quốc, khơi dậy phân tranh…

Lúc này Liễu Phong đã đi đến Đại Giáo Đường, không ngừng tìm kiếm các loại tài liệu, quả nhiên tìm được thứ mình muốn trong một phòng hội nghị.

- Đại giáo chủ của Giáo Hội ra tay sao?

Sắc mặt Liễu Phong dần nghiêm trọng, ý thức được sự đáng sợ của Giáo Hội này.

Hòn đảo trước mắt này chỉ là một phân bộ của Giáo Hội, nhưng lại có ba Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư thường xuyên đến đây, thậm chí ngay cả Vương Cấp đại giáo chủ cũng không chỉ có một người.

Phần thực lực này có lẽ chỉ đứng sau đại quốc trên Lam Tinh…

Ngay vào lúc hắn ta không ngừng lật xem tài liệu thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

- Á? Ai đấy?

Sắc mặt Liễu phong chấn động, Hắc Sắc Ma Chu bên cạnh đang ở thế chờ tấn công.

- Lão sư, là ta!

Trần Thư đeo ba lô tác chiến sau lưng, nhếch mép cười một tiếng, lộ ra vẻ bình tĩnh vô cùng.

Liễu Phong nhẹ nhàng thở ra, quát lớn:

- Tiểu tử ngươi sao lại tới đây? Đóng cửa lại! Thật sự coi đây là nhà ngươi sao?

Trần Thư nhún vai, không để ý nói:

- Không sao, chúng ta có thể từ từ xem, đoán rằng hiện giờ người Giáo Hội đều đang tập trung ở Đông khu và Tây khu!

Trần Thư đoán hoàn toàn không sai.

Bây giờ hai đại giáo chủ đã xác nhận thủ phạm đang ẩn náu ở Đông khu và Tây khu, hơn nữa còn nhận định là một nhóm gây án, nên đã tập trung hầu hết các lực lượng đến hai khu này.

Liễu Phong chớp mắt, nói:

- Cái gì? Ngươi làm à?

Chương 734: Chuyện ta là ai thì đạn hạt nhân sẽ cho ngươi đáp án (2)

– Tất nhiên rồi, ngươi phải ghi lại đại công của ta! Trần Thư ngửa đầu nhìn lên trời, thoải mái pha cho mình một tách trà, nói:

- Một Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư như ta vậy mà đã xử lý xong ba Hoàng Kim Cấp!

Hắn thở dài, nói:

- Không giống Hoàng Kim Cấp, giống như đến để đi chơi vậy…

- ?

Liễu Phong ngẩng đầu lên, khóe miệng giật giật, nói:

- Ngươi đang nói ta sao?

Hắn ta quát lớn một tiếng:

- Mau đến tìm tình báo đi!

- Lão sư, trực tiếp đóng gói mang đi đi, ngươi coi đây là thư viện à?

Trần Thư bình tĩnh mở ba lô tác chiến, móc túi phân ra, trực tiếp nhét một đống tài liệu chồng chất vào bên trong.

- Hình như cũng có đạo lý!

Sắc mặt Liễu Phong khẽ giật mình, thật không ngờ mình có chút ngốc.

Hắn ta mở miệng nói:

- Vậy ngươi làm đi, ta mở máy vi tính này!

Nói xong thì hắn ta lấy một cục wifi để bên cạnh để phòng trường hợp bị phát hiện sớm.

Kết quả máy tính bên cạnh không tắt, xem ra giáo chủ Bắc khu thật sự rất vội vàng…

Thầy trò hai người cứ thoải mái thu tập tình báo như vậy.

Mà toàn bộ người của Giáo Hội còn chưa nhận ra mà vẫn tìm kiếm bừa bãi như một con ruồi không đầu.

- Kế hoạch Loạn Thế…

Cuối cùng Liễu Phong cũng tìm được tin tức hữu dụng.

Trên đó ghi lại thời gian Giáo Hội tập kích và việc thao túng hung thú như thế nào.

- Hoa Quốc, liên minh Tự Do, Tuyết Quốc…

Liễu Phong nhướng mày, nói nhỏ:

- Cái này mẹ nó đều tập kích mỗi đại quốc trên Lam Tinh một lần, đúng là không sợ chết!

- Dựa theo kế hoạch này thì là muốn thao túng hung thú quấy rối Hoa Quốc sao?

Hắn ta nhìn bản kế hoạch trên máy tính, chụp lại một bức ảnh.

Trên đó là một người trung niên với khuôn mặt u buồn, giống như một thi nhân chán nản ủ rũ.

- Đại Chủ Giáo: Vũ…

Liễu Phong lẩm bẩm nói, người trung niên này chính là Vương Cấp Ngự Thú Sư thao túng hung thú tập kích các đại quốc.

Nếu không tới điều tra rõ ràng chân tướng thì e rằng mỗi đại quốc vẫn sẽ nghi ngờ lẫn nhau.

Mặc dù nghi ngờ nhưng vẫn chưa hẳn có thể tạo ra phân tranh, đại quốc cũng không ngu ngốc, trừ phi Giáo Hội có bước kế hoạch tiếp theo…

- Lão sư, nhìn cái gì vậy?

Trần Thư lúc này đã đóng gói xong tin tình báo, quay đầu nhìn sang.

- Đại chủ giáo? Đó không phải là Vương Cấp à?

Hắn lập tức bu lại, lắc đầu cảm thán nói:

- Đáng tiếc hắn ta không có trên đảo, nếu không thì ta sẽ trực tiếp tiễn hắn lên trời!

- …

Sắc mặt Liễu Phong kỳ quái nhìn sang, nói:

- Vương Cấp mà ngươi cũng dám cho nổ? Ít nói linh tinh đi!

- Lão sư, nói thật là Vương Cấp cũng chẳng đáng bận tâm!

Trần Thư lắc đầu, dựa vào sức mình trêu đùa ba Hoàng Kim Cấp, hắn hôm nay đã có chút bành trướng rồi.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Ta sợ hắn ta tới thì hai ta đều phải bỏ chạy trối chết!

- Có bản lĩnh thì để hắn ta tới, nhìn tội phạm ca đây dạy dỗ giáo huấn hắn ta!

- Tốt! Chuẩn bị đi thôi!

Liễu Phong lắc đầu, chụp toàn bộ tài liệu trên máy tính lại.

Trần Thư gật đầu, buộc chặt túi phân lại rồi vác lên trên vai.

Ngay vào lúc Trần Thư mở cửa thì đúng lúc bên ngoài cũng có người mở cửa.

Cửa phòng bị đẩy ra, Trần Thư và người vừa đến đối mặt với nhau…

Chỉ thấy một người trung niên khuôn mặt u buồn nhìn về phía hai người, trên mặt cũng có một dấu chấm hỏi thật lớn.

- Á? Hình như hơi quen!

Trần Thư nhướng mày, dường như đã gặp hắn ta ở đâu đó…

Sắc mặt người trung niên bình tĩnh lại, khóe miệng nở một nụ cười, mở miệng nói:

- Tại hạ là Đại Chủ Giáo Vũ!

Trần Thư và Liễu Phong chấn động tâm thần mãnh liệt, mẹ nó thật sự gặp được luôn!

Một loại không khí quỷ dị tràn ngập.

Trần Thư duy trì vẻ mặt không thay đổi nhưng trong lòng biết mình cần phải làm một chút chuyện gì đó!

Khóe miệng hắn xuất hiện một nụ cười vô cùng tự nhiên, chắp hai tay sau lưng, nói:

- Ồ? Ngươi chính là Tiểu Vũ à?

- ?

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, cố gắng kiềm chế sự chấn động của mình.

Mẹ nó cái gì ngươi cũng dám nói à?

- Các hạ là?

Vũ có phần không phản ứng kịp, hắn ta vốn tưởng rằng hai người là kẻ xâm nhập.

Nhưng dáng vẻ Tần Thư thực tế lại bình tĩnh như vậy có chút vượt ngoài dự liệu.

Không có người nào có thể bình tĩnh trước mặt Vương Cấp Ngự Thú Sư như vậy!

- Là Giáo Hoàng phái ta đến!

Sắc mặt Trần Thư bình thản, một giây đã nhập vai!

Hắn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói:

- Giáo Hoàng bây giờ rất tức giận, thậm chí có chút rối loạn nội tiết tố!

- …

Hai tay Vũ ôm ngực, nhìn đánh giá Trần Thư, sắc mặt vô cùng kỳ quái.

- Ta mới vừa liên lạc với Giáo Hoàng xong, rốt cuộc ngươi là ai?

Mặt mũi của hắn ta u buồn nhưng đôi mắt lại như thanh kiếm sắc bén, làm cho người khác không dám nhìn thẳng vào.

Trong lòng Trần Thư kêu lộp bộp, trong lòng hiểu được đối phương đã nhìn thấu, sở dĩ không động thủ là hoàn toàn ôm tâm tình mèo vờn chuột.

Là ngươi bức ta!

Lòng Trần Thư hung ác, hai tay lặng yên nắm hai bình Dược Tề màu xám.

Miệng hắn cười một tiếng, nói:

- Chuyện ta là ai thì đạn hạt nhân sẽ cho ngươi đáp án…

Ngay vào lúc Trần Thư đang định ném ra đạn hạt nhân thì một ngọn giáo màu đen đánh đến, trực tiếp đâm về phía đầu Đại Giáo Chủ.

Chương 735: Ta bị bán đi sao?

Chính là Bạo Huyết Ma Chu của Liễu Phong ra tay! Đối với Vương Cấp mà nói thì đạn hạt nhân không có một chút uy hiếp nào!

Trừ phi ngươi có thể nhét được đạn hạt nhân vào dạ dày đối phương…

- Không có ích lợi gì!

Vũ cười lạnh một tiếng, sắc mặt vô cùng hờ hững.

Hắn ta là Vương Cấp Ngự Thú Sư, năng lực phản ứng có thể nói là không phải người thường, tất nhiên sẽ không bị đánh lén tùy tiện.

Chỉ thấy không gian trước người hắn ta vỡ tan, một cái móng vuốt lớn màu trắng duỗi ra, nắm chặt lấy ngọn giáo màu đen kia.

Ầm!

Trong khoảnh khắc hai bên va chạm, xuất hiện một tiếng leng keng như kim loại tiếp xúc.

Dựa vào lực công kích đáng sợ của Ma Chu mà vẫn không tạo ra được phòng thủ, ngược lại còn bị khống chế gắt gao.

- Hừ!

Liễu Phong hừ lạnh một tiếng, sử dụng Bán Tương Triệu Hoán.

Một cái đầu Hỏa Tích vươn ra, đưa mắt nhìn lên trần nhà.

Ầm!

Trong chốc lát, một hỏa trụ đáng sợ phun ra, bắn trực tiếp lên đỉnh giáo đường thành một cái lỗ lớn.

- Đi!

Liễu Phong nhấc bờ vai Trần Thư lên, hai người đến trên lưng Băng Điểu.

Hí!

Băng Điểu vỗ hai cánh, bay ra bên ngoài giáo đường.

Cùng lúc đó, Liễu Phong cũng thu hồi Bạo Huyết Ma Chu vào.

Mọi thứ diễn ra gần như chỉ trong nháy mắt đã xong.

Thậm chí ngay cả trên mặt Đại Chủ Giáo Vũ cũng xuất hiện một vẻ kinh ngạc.

Phản ứng thực tế của Liễu Phong quá nhanh, quả thực như bản năng khắc vào trong lòng vậy.

Thật sự là thuần thục đến mức khiến người ta đau tim…

- Người Hoa Quốc đến sao?

Vũ ngẩng đầu lên nhìn về nóc nhà vỡ tan, hắn ta không ngờ đối phương lại tìm đến cửa nhanh như vậy.

Xem ra Giáo Hội đã nghĩ đại quốc quá đơn giản!

- Làm thịt ngươi trước rồi rút lui…

Hắn ta lắc đầu, bây giờ đối phương đã có được tình báo, Hoa Quốc đương nhiên sẽ phái cường giả đến phá hủy hòn đảo này. Không thể khiêu khích uy nghiêm của đại quốc được!

Lúc này, Vũ triệu hoán ra Khế Ước Linh thứ hai.

Một con côn trùng hai cánh trong suốt xuất hiện, trên đầu đều được tạo thành từ các xúc tu màu lam, nhìn trông vô cùng quỷ dị.

- Khóa chặt vị trí của hắn!

Côn trùng đung đưa một cái xúc tu, truyền ra một tín hiệu vô hình, gần như là di chuyển trong nháy mắt, trực tiếp giáng xuống trên người Liễu Phong.

- Lại là kỹ năng Truy Tung?

Sắc mặt Liễu Phong không đổi, không hề cảm thấy bất ngờ.

Vương Cấp Ngự Thú Sư có đủ năm Khế Ước Linh, có đầy đủ các loại kỹ năng cơ bản.

Một người có thể so với cả một Ngự Thú Đoàn!

- Lão sư, sao vậy?

Trần Thư mở miệng hỏi, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Bị Vương Cấp Ngự Thú Sư khóa chặt, đây cũng không phải là một chuyện nhỏ!

Liễu Phong bình tĩnh nói:

- Thái Sơn sụp đổ trước mặt cũng không đổi sắc! Học hỏi lão sư nhiều hơn một chút!

- Đỉnh!

Sắc mặt Trần Thư kỳ dị, không ngờ Liễu Phong lại có thể can đảm và quyết đoán như vậy!

Dứt lời, Liễu Phong liền lấy ra một thiết bị truyền tin, lớn tiếng gào thét:

- Tần ca, help, help! Có Vương Cấp truy sát ta!

Bởi vì quá xúc động, ngay cả giọng nói cũng biến đổi…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, đây chính là mặt không đổi sắc mà ngài nói?

Lúc này Đại Chủ Giáo đang cưỡi Bạch Sắc Cự Long đi đến trên bầu trời, nhìn Liễu Phong từ xa.

Hắn ta không gấp gáp truy đuổi mà chậm rãi chờ đợi.

- Đại Chủ Giáo!

Lúc này, hai giáo chủ ở Tây khu sắc mặt cung kính, hốt hoảng vội vàng chạy đến, không tự chủ được khom người lại.

Vũ nhướng mày:

- Còn một người nữa đâu?

Hai tên giáo chủ liếc nhau, mở miệng nói:

- Chết rồi…

- Chết rồi?

Giọng nói của Vũ tăng cao, khiến cho đầu óc hai người không nhịn được mà run lên.

Một tên Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư đối với Giáo Hội đều là lực lượng trung kiên không thể thiếu, vậy mà lại chết rồi?

Giọng nói hắn ta lạnh lẽo, hỏi:

- Không thể nào! Chẳng lẽ có Vương Cấp tới trước sao?

Vương giáo chủ thử thăm dò nói:

- À… Dương như Lưu giáo chủ đã biến thành ánh sáng…

- Cái gì?

Vũ ngẩn người, có chút không phản ứng kịp.

Một tên giáo chủ khác mở miệng nói:

- Trên đảo xuất hiện đạn hạt nhân, Lưu giáo chủ trực tiếp hi sinh…

- Đạn hạt nhân?

Trong mắt Vũ có sự giận dữ, hai ngươi coi ta là tên ngốc à?

Bây giờ tình trạng của đạn hạt nhân cực kỳ lúng túng, các đại quốc không cần, tiểu quốc thì không dám dùng, đã quá lâu rồi không có đạn hạt nhân xuất hiện.

Vũ hỏi:

- Hắn có để lại cái gì không?

- À… Có đồ vật…

Vương giáo chủ lục lọi một lượt, móc ra một cái quần cộc màu đỏ trên người mình…

- ?

Vũ trừng mắt, ngay sau đó giọng nói lạnh lùng nói:

- Ngươi có phải cảm thấy mình cực kỳ hài hước không?

- Không phải, Đại Chủ Giáo…

Gừ!

Bạch Sắc Cự Long dưới chân Vũ nhìn qua, trực tiếp cuồng bạo gầm lên một tiếng.

Khí lãng đáng sợ ập đến, hai giáo chủ lập tức bay ngược ra, thậm chí còn không dám chống cự.

- Ta muốn làm thịt kẻ xâm nhập, hai người các ngươi tổ chức Giáo Hội, lập tức rút lui!

Ngay sau đó, Cự Long gầm lên một tiếng, xung quanh thân thể nó xuất hiện một luồng gió lốc lớn.

Tốc độ của nó cũng tăng vọt, đuổi theo phương hướng của hai người Liễu Phong.

…

- Liễu lão sư, ngươi thật sự có thể chống đỡ đến khi viện quân tới sao?

Trần Thư có chút không xác định nói.

Chương 736: Có người nhất định là kiếp nạn…

Cho dù tốc độ của Vương Cấp Ngự Thú Sư có nhanh hơn nữa thì cũng cần mấy giờ mới có thể đến. Khi đó, e rằng tro cốt của hai người đã bị người ta xới tung lên rồi…

- Ta có thể làm lão sư của ngươi, khẳng định là có chút thực lực!

Trong mắt Liễu Phong tràn đầy sự tự tin, bình tĩnh nói:

- Có lẽ… đại khái có thể… chống đỡ một lúc…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Lúc này, lão ngài đừng dùng loại từ này!

Liễu Phong an ủi:

- Yên tâm đi! Chúng ta có đường lui!

- Đường lui gì?

- Này, đây là hũ tro cốt bằng vàng nguyên chất ta cố ý chế tạo…

- Lão ngài đừng nói giỡn!

Trần Thư xoa xoa đầu, mẹ nó đây mà gọi là đường lui cái gì?

Ngay vào lúc hắn đang suy nghĩ thì trước mặt xuất hiện lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Sử dụng Truyền Tống Dược Tề, trực tiếp cùng Liễu Phong thuấn di rời đi! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực. 】

【 Lựa chọn 2: Chống lại Vương Cấp Ngự Thú Sư, thành công giết chết hắn ta! Phần thưởng hoàn thành: Thăng cấp lên Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư. 】

【 Lựa chọn 3: Nhân cơ hội vòng ngược lại, làm nổ quê nhà của người khác! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Tử Vong Hỏa Trụ, Kịch Độc Mộc Phược, Cự Hình Phong Nhận + 1. 】

- Cái lựa chọn này…

Trần Thư ngẩn người, gần như là khóa chặt lựa chọn 3 theo bản năng.

Hắn vốn đã chuẩn bị làm nổ tung hòn đảo trước khi rời đi, không ngờ bây giờ lại có được cơ hội.

Huống chi hắn còn có hai túi dược liệu chưa mang đi, khẳng định là không thể bỏ qua được.

Về phần lựa chọn 2, hoàn toàn là nói vớ vẩn!

Hắn thậm chí còn hoài nghi Tử Vong Dược Tề cũng chưa chắc có thể giết được một con Vương Cấp Khế Ước Linh.

Trong lòng Trần Thư đã quyết định, mở miệng nói:

- Lão sư, ta cảm thấy chúng ta nên chia nhau ra chạy!

- ?

Liễu Phong hơi sững sờ, nói:

- Ngươi có thể bảo mệnh trước mặt Vương Cấp Ngự Thú Sư?

- Không thể!

- Vậy mẹ nó ngươi tự tìm cái chết làm gì?

Liễu Phong nói:

- Yên tâm đi, ta chắc chắn trốn thoát được!

Trần Thư gãi đầu, nói:

- Nhưng ta cũng cảm thấy ta có thể chạy trốn được!

- Bởi vì người hắn ta khóa chặt chính là ngươi, không liên quan gì đến ta…

- …

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, trong đầu quanh quẩn một giọng nói: Ta bị bán đi sao?

- Nếu như thật sự đã xảy ra chuyện, hằng năm ta sẽ viếng mồ mả cho ngài!

Trần Thư mở miệng nói, đồng thời triệu hồi Slime và Husky của mình ra.

- Gặp lại sau!

Trần Thư trực tiếp cùng Husky chui vào trong miệng Slime.

Cùng lúc đó Slime khởi động hình thức phi hành, chuẩn bị rời đi trước một bước.

- Ngươi mẹ nó…

Khóe miệng Liễu Phong giật một cái, thật không ngờ Trần Thư bán hắn ta quyết đoán như vậy.

Thật sự không có một chút tình nghĩa thầy trò à?

Chốc lát, cái miệng khổng lồ của Slime mở ra, Husky lại bật ra, đi tới trên lưng Băng Điểu.

- ??

Liễu Phong khẽ giật mình, có chút không hiểu được.

- Lão sư, bảo vệ Husky của ta cho tốt! Xuất hiện nguy hiểm thì gọi điện thoại cho ta!

Trần Thư thò đầu ra nói một câu, Slime hướng thẳng đến hướng khác mà bay.

Lúc này Husky thành thành thật thật nằm ở trên lưng Băng Điểu, trong miệng giống như đang ngậm vật gì đó.

Trần Thư lưu lại phần Dược Tề Truyền Tống.

Nếu như thật sự xuất hiện nguy cơ, khiến cho Liễu Phong liên hệ hắn, Trần Thư sẽ cho biết biện pháp sử dụng Dược Tề Truyền Thống, đến lúc đó giữ mạng sẽ không có vấn đề gì.

Nếu không có nguy cơ, đương nhiên là tất cả đều vui mừng.

Liễu Phong liếc Trần Thư một cái thật sâu, cuối cùng không tiếp tục nói.

- Bay nhanh chút!

Trần Thư đổ một chút Dược Tề Phi Hành trong miệng Slime.

Trong nháy mắt, tốc độ Tiểu Hoàng tăng vọt, thậm chí kéo ra một tàn ảnh, thẳng đến giáo hội mà đi…

Mười phút trôi qua.

- Nhanh như vậy sao?

Liễu Phong nhíu mày, thỉnh thoảng quay đầu nhìn một chút.

Vị trí cách ngàn mét sau lưng hắn ta, một con Cự Long màu trắng trăm mét rít gào, bốn phía ngưng tụ cuồng phong.

- Ngươi trốn không thoát!

Khéo miệng Đại Giáo Chủ Vũ có tia cười lạnh, ánh mắt hắn ta nhìn về Băng Điểu phía trước, nhưng không tìm được tung tích của Trần Thư.

Trên mặt hắn ta có tia đùa cợt, lẩm bẩm:

- Một người chạy sao? Quả nhiên là trọng tình trọng nghĩa…

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Vũ hơi động.

Băng Điểu phía trước đã rơi vào phạm vi công kích của Cự Long.

Ngay tại lúc Cự Long đang muốn phóng kỹ năng ra, Băng Điểu cũng đánh đòn phủ đầu.

Li!

Băng Điểu quay đầu nhìn lại, hai mắt màu lam lóng lánh với kỹ năng quang huy.

Một trận băng sương ùn ùn kéo đến đánh úp, gần như là nháy mắt bao trùm thân hình màu trắng của Cự Long.

- Hả?

Lông mày Vũ nhíu lại, tốc độ Cự Long màu trắng dưới thân vậy mà lại đột nhiên hạ xuống!

Côn trùng thần kỳ trên vai hắn ta lắc lư một cái xúc tu, quang huy màu lam phủ xuống, cui vào thân thể Cự Long.

- Không thể xua đuổi kỹ năng tản ra?

Vẻ mặt Vũ ngưng trọng, trong lòng nhận thấy được có chút khó giải quyết.

- Bái bai!

Liễu Phong dựng ngón giữa lên, hai cánh Băng Điểu chấn động, bay thẳng về phía trước.

Hắn ta có thể thoát thân từ trong tay Vương Cấp, không phải bởi vì tốc độ Bằng Điểu của hắn ta nhanh, mà là có thể làm chậm tốc độ của kẻ thù.

Chương 737: Có người nhất định là kiếp nạn… (2)

Kỹ năng giảm tốc độ vừa rồi tuy không phải là thần kỹ, nhưng tới từ một hung thú cấp Quân Vương, uy lực cũng không thể khinh thường, cũng là một trong những át chủ bài của Liễu Phong. ….

- Trần Hán Tam ta đã trở lại!

Trần Thư nhếch miệng, trên mặt có một nụ cười tội phạm.

Hắn đi tới hòn đảo lân cận, đồng thời thu hồi Slime, trong miệng nuốt vào một Dược Tề Truyền Tống.

Trong chốc lát, Trần Thư thuấn di đi tới hòn đảo phương Bắc.

- Hả? Tất cả đều bận rút lui sao?

Trần Thư nhìn cảnh tượng người người chung quanh vội vàng, thậm chí không ai nhìn hắn một cái.

- Lão ca!

Hắn trực tiếp ngăn một người qua đường, muốn hỏi thăm một chút đây tình huống gì.

- Cút đi! Ngươi mẹ nó tìm…

Ba!

Một cái đao mổ heo trực tiếp gác trên cổ đối phương.

Trần Thư bình tĩnh hỏi:

- Tìm cái gì?

- Tìm tiểu đệ…làm cái gì….

- Coi như ngươi thức thời!

Trần Thư gật đầu, mở miệng hỏi:

- Trên đảo xuất hiện tình huống gì?

- Hoa quốc có thể muốn tới, giáo hội để cho chúng ta thoát thân quan trọng hơn!

Nam tử mở miệng giải thích:

- Ngươi xem mọi người giáo hội đều khuân đồ!

- Ngược lại chạy rất nhanh.

Trần Thư nhíu mày, đáng tiếc là giáo hội gặp phải hắn…

Có người nhất định là kiếp nạn…

- Đại ca, có thể lấy đao ra không? Giết người kỳ thật có chút không tố chất…

- Ngươi mẹ nó đều lăn lộn đến trên đảo, còn giảng tố chất?

Trần Thư trực tiếp một cước đạp bay, khiêng đao mổ heo xoay người rời đi.

Hòn đảo khu Bắc, trên một góc đường không người.

Trong tay Trần Thư cầm một bình dược tề màu xám, bình tĩnh đổ trên mặt đất.

Cùng lúc, hòn đảo khu Nam cũng xuất hiện chất lỏng màu xám.

Nếu nổ nát hòn đảo, Trần Thư sẽ không keo kiệt, trực tiếp sử dụng hai bình Dược Tề Bạo Tạc.

Ngay lúc hắn bố trí đạn hạt nhân, người của giáo hội hoàn toàn không phát hiện.

- Không nghĩ tới Hoa Quốc tìm tới cửa nhanh như vậy, xem ra lão Lưu chết không oan!

Hai gã giáo chủ chính trên đảo tụ họp cùng một chỗ, nắm trong tay toàn cục.

Tuy rằng bây giờ sân Ngự Thú và phòng đấu giá đều bị hủy, nhưng tài phú chân chính của giáo hội đều bị giấu dưới đất Bắc khu.

- Ngươi nói chúng ta sẽ bị xử phạt sao?

- Không thể nào? Hoa Quốc tìm tới cửa, chúng ta đánh không lại là bình thường…

- Làm xong việc rút lui, giáo hội chắc hẳn sẽ không trách cứ chúng ta!

- Điều này cũng đúng, đại giáo chủ đuổi giết kẻ thù, trên đảo đã không có nguy hiểm, chúng ta có thể an tâm rút lui!

Hai tên giáo thủ thương nghị, khóe miệng nở nụ cười đã lâu không thấy.

Cuối cùng không còn sự kiện đạn hạt nhân khủng bố nữa…

Lúc này, một góc đường ở khu Bắc.

Trần Thư và Slime mắt to trừng mắt nhỏ, một dáng vẻ chết lặng.

Đạn hạt nhân đã chôn xong, nhưng hình như hắn…không có lửa!

- Tiểu Hoàng, ngươi có thể tạo ra lửa không?

Trần Thư sờ nhẹ lên đầu Slime, nói.

- Òm ọp!

Slime khẽ hừ một tiếng, tiếp đó bắt đầu ma sát qua lại trên đất.

- ….

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, lẩm bẩm:

- Là ta làm khó ngươi….

Hắn khiêng đao mổ heo, trực tiếp bắt được một tội phạm đi ngang qua.

- Người huynh đệ, ngươi có hút thuốc không?

- ??

Người nọ có chút ngây người, vốn muốn mắng ra tiếng, nhưng nhìn Slime bên cạnh lại nhịn được.

- Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, bớt hút một chút…

- ??

Trần Thư khẽ nhếch miệng, những lời này là tội phạm nói ra được?

- Ý của ta là, ngươi có lửa không?

Nam tử gật đầu nói:

- Có!

- Ngươi không hút thuốc lá, mang lửa bên mình làm gì?

Ánh mắt Trần Thư trừng lớn, đó là hành vi mê hoặc gì vậy?

- Có lúc ta cần chút bom, đương nhiên là phải mang lửa!

- ….

- Ngươi đây không biết, án nổ mạnh của Liên Minh Tự Do năm kia là do một tay ta bày kế!

Trần Thư khoát khoát tay, nói:

- Được rồi, cho ta mượn lửa một chút, không rảnh nghe ngươi khoác lác!

- Đúng rồi người huynh đệ, ngươi dùng lửa làm gì?

- Đốt chút đạn hạt nhân!

- Mọi người di chuyển từ từ, đừng hoảng sợ.

Lúc này hai vị giáo chủ vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của tình hình

Vương giáo chủ cầm loa kèn, giọng nói truyền ra khắp đảo:

Đại giáo chủ đang truy sát quân địch, hiện tại trên đảo an toàn tuyệt đối!

- Cho dù có chuyện gì xảy ra, hai vị giáo chủ của chúng ta đều có thể giữ cho mọi người được an toàn!

Rất nhiều người đều thở phào nhẹ nhõm, Đại giáo chủ đã ra tay, quả thực sẽ không còn nguy hiểm nào nữa.

- Các người chắc không?

Lúc này, Trần Thư mới nhìn phía trước đảo, khóe miệng mang theo ý cười

Cảm nhận sự đau khổ đi!

Hắn mỉm cười, trực tiếp châm ngòi vào một vũng chất lỏng bên cạnh.

Cùng lúc đó, cơ thể của hắn biến mất, đi đến Nam khu của hòn đảo, sau đó đốt cháy một phần Bạo Tạc Dược Tề khác…

Trong phút chốc, cơn ác mộng của Giáo Hội lại ập đến!

Trong khi hai giáo chủ đang trò chuyện, hai luồng sáng trắng chói lọi xuất hiện gần như đồng thời ở hướng Nam Bắc của hòn đảo.

Ánh sáng này là…

Hai người hơi giật mình, hai mắt co rụt lại, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ!

- Không phải lại tới nữa đấy chứ? Trên đảo có chôn bom hạt nhân à?

Cả hai đứng dậy ngay lập tức, cưỡi Khế Ước Linh đi về phía Nam Bắc.

Tốc độ của bọn họ thật đáng kinh ngạc, không có một chút ngừng nghỉ nào, thế nhưng cũng đã quá muộn …

Chương 738: Trên đảo có bom hạt nhân không?

Sức mạnh của vụ nổ thứ nhất thật sự là quá lớn, hơn nữa còn trực tiếp bao trùm toàn bộ hòn đảo. Trong lần nổ trước, chỉ có một phần tư số bình dược tề được sử dụng, nhưng lần này lại trực tiếp sử dụng cả hai bình.

Chốc lát sau.

Ai đã làm điều đó! Là ai?

Vẻ mặt của Vương giáo chủ vô cùng tức giận.

Sức mạnh của vụ nổ bao trùm, hắn ta chưa kịp thành công đến được Bắc khu thì giữa đường đã bị ánh sáng chói lọi bao trùm lấy.

Hắn ta là một Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp nên cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều, nhưng những người còn lại vẫn chưa chắc.

Quan trọng nhất là tài nguyên trên hòn đảo này đều đã bị phá hủy hết cả rồi!

Mục đích của Giáo Hội khi xây dựng Tội Ác Chi Thành này là để tích lũy và thu hút các thành viên.

Của cải tích lũy hàng bao thập kỷ đã tiêu tan hết trong hôm nay rồi!

Quả là một trận pháo hoa hoành tráng!

Trần Thư đến phía xa của hòn đảo, khóe miệng hắn cong lên, hắn ngồi trên đầu Slime, bên cạnh là hai túi phân Urea căng phồng.

Trong tay hắn cầm một chiếc máy ảnh, chụp hai luồng ánh sáng mặt trời gay gắt kia lại, thỉnh thoảng còn bình luận một chút.

Lúc này, một giọng nói đột ngột xuất hiện.

Tiểu tử, ngươi cũng thật dũng cảm ha, không sợ Giáo Hội báo thù sao?

Hả?

Trần Thư hơi giật mình, vừa quay đầu nhìn lại thì đã trông thấy một con Lục Sắc Ô Quy.

Đó chính là Lý Dịch tới từ thành phố Nam Thương, người đã xuất hiện ở Ngự Thú Trường lúc trước!

Mẹ kiếp, ngươi thật sự không phải đồ ngốc đấy chứ?

Lông mày Trần Thư nhíu lại, không ngờ lại có thể gặp lại đối phương ở đây.

…

Lý Dịch mở miệng nói:

Thật ra ta cũng giống như ngươi thôi!

Chẳng lẽ ngươi cũng là trụ cột của đất nước, là đại biểu của thanh niên mới, là niềm tự hào của đại học Hoa Hạ…

Được rồi, được rồi!

Lý Dịch khẽ mở miệng, trực tiếp ngắt lời hắn.

Rốt cuộc là ngươi có còn cần mặt mũi nữa hay không hả?

Trận nổ lúc trước là do ngươi làm ra sao?

- Hả? Đến cùng ngươi là ai hả?

Trong mắt Trần Thư có chút nghi hoặc, chẳng lẽ thật sự là người phe mình sao?

Tại hạ là Ngự Long Vệ Lý Dịch của thành phố Nam Thương!

Đại hán mỉm cười, lấy một chiếc băng đội trưởng bằng vàng của Ngự Long Vệ ra.

Ngự Long Vệ?

Trần Thư nhướng mày, sắc mặt lập tức giãn ra.

Hắn cười nói:

- Hóa ra là Lý ca, ta là Trần Thư của Hoa Hạ học phủ. Lần này, ngươi phải ghi công cho ta đó!

Tất nhiên rồi!

Lý Dịch cười nói:

Trước tiên cưỡi Ô Quy của ta đi ra khỏi đây đi đã!

Được!

Trần Thư gật đầu, thu hồi Slime lại rồi mang hai túi phân Urea leo lên trên người Ô Quy.

Hắn đeo ba lô chiến đấu và túi phân Urae được buộc chặt trên vai, đề phòng nó rơi xuống.

Tiểu tử nhà ngươi thế mà lại cả Giáo Hội phải hỗn loạn!

Lý Dịch vươn tay ra, cười nói:

Sau này ngươi có thể đến Ngự Long Vệ của chúng ta!

Vậy thì cảm ơn!

Trần Thư quay lại, đưa tay phải ra.

Hắn ân cần nói:

- Mà này, Lý ca…

Ngay khi Lý Dịch chuẩn bị nghe thử xem Trần Thư muốn nói gì thì một tia sáng sắc lạnh đã ập đến ngay lập tức!

Một con dao giết lợn bê bết chém thẳng về phía đầu của hắn ta, không hề lưu tình một chút nào!

- Mẹ nó!

Vẻ mặt Lý Dịch chấn động, trong mắt hiện lên một chút tia hoảng sợ.

Thời điểm ra đòn của đối thủ quá độc, thậm chí hắn ta còn không ngờ tới nữa.

Dưới nguy cơ sinh tử, thậm chí hắn ta còn không kịp triệu hồi Khế Ước Linh, chỉ có thể mạnh mẽ nghiêng đầu né tránh.

Xoẹt!

Con dao giết lợn cực kỳ sắc bén, trực tiếp chém vào vai phải của Lý Dịch. Ngay lập tức, máu tươi phun ra, nhuộm đỏ cả khuôn mặt Trần Thư.

- Tiểu quỷ chết tiệt!

Với vẻ mặt dữ tợn, Lý Dịch hét lên một tiếng, triệu hoán hai con Khế Ước Linh khác của mình ra.

Trần Thư vẫn rất bình tĩnh, thậm chí trong mắt hắn còn có lấy một nụ cười.

Hắn trực tiếp vung con dao giết lợn lên, một lần nữa chém vào cổ đối thủ.

Một đao chí mạng, tội phạm Nam Giang không bao giờ nói đùa!

Bùm!

Lý Dịch thấy thế, mắt phải giật giật kịch liệt, chỉ có thể dùng toàn lực đá Trần Thư ra xa.

Ngươi chạy không thoát đâu!

Thân hình Trần Thư bay ngược ra sau, trên tay phải xuất hiện một lọ dược tề không màu.

Dứt lời, hắn nuốt dược tề xuống, thân hình bỗng chống biến mất không thấy đâu nữa!

Hả?

Vẻ mặt Lý Dịch kinh ngạc, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Mặc dù hắn ta hiểu được vụ nổ trước đó là do Trần Thư gây ra, thế nhưng dù là dịch chuyển tức thời hay tàng hình, hắn ta cũng chưa bao giờ được nhìn thấy.

Mà lúc này, sự biến mất của Trần Thư gần như đã phá vỡ nhận thức của hắn ta!

Ngươi có biết tội sẽ như thế nào nếu tấn công Ngự Long Vệ không?

Mặc dù Lý Dịch đang ở Bạch Ngân Cấp, nhưng lúc này hắn ta lại có cảm giác như bản thân mình đang trở thành con mồi, chỉ có thể mang thân phận ra để bức lui Trần Thư.

- Ngươi cho rằng ta chưa từng nhìn thấy băng tay giả à?

Trần Thư cười.

Khi nhìn thấy chiếc băng tay của Lý Dịch, trong lòng hắn đã nổi lên sát khí rồi.

Mặc dù A Lương chưa từng làm giả ra băng tay Ngự Long Vệ giả, thế nhưng hắn ta đã từng phổ cập kiến thức cho hắn và Vương Tuyệt rồi.

Chưa từng ăn thịt lợn thì chưa từng thấy lợn chạy hay sao?

Chương 739: Xong rồi, ngươi sắp tiêu đời rồi

Dù sao A Lương cũng là người lăn lộn trong cái giới làm giả. Lúc đó, Trần Thư đã viết lại những đặc điểm của băng tay giả rồi, nhưng hắn lại không ngờ nó lại có ích cho ngày hôm nay.

Bùm!

Trong tích tắc, một đòn kỹ năng đã đánh lao thẳng tới vị trí của Trần Thư.

Mặc dù Lý Dịch có chút luống cuống nhưng vẫn giữ được lý trí, nghe âm thanh mà phân biệt được vị trí của Trần Thư.

Tuy nhiên, các kỹ năng lại đánh vào khoảng không!

Khuôn mặt của hắn ta vô cùng khó coi, bây giờ hắn ta đã hiểu tại sao tổ chức lại phải tổn hại một tên Bạch Ngân Cấp rồi.

Ở một hướng khác, giọng nói của Trần Thư lại vang lên:

- Đeo chiếc băng ta Ngự Long Vệ giả, ngươi không thực sự nghĩ rằng mình là một trụ cột của xã hội giống như ta đấy chứ?

- Ta thật sự là một người tốt…

Lý Dịch thở dài, muốn tranh thủ thêm một chút.

Hắn ta không tin thật sự có người hung ác như vậy, chỉ vì một cái băng tay liền nhất định muốn giết chết hắn ta.

Đây mà là học sinh sao?

- Vậy ngươi đi nói với Diêm Vương đi!

Ngay lúc này có một giọng nói lại xuất hiện bên tai hắn ta.

- Nhanh như vậy?

Hai con ngươi của Lý Dịch co rụt lại, tóc gáy toàn thân dựng đứng lên, bản năng sát thủ khiến hắn ta nghiêng sang một bên.

Vù!

Một lưỡi dao sắc nhọn vô hình đâm thẳng vào vai trái của hắn ta, máu tươi lại bắn ra lần nữa.

Vẻ mặt Lý Dịch hung ác, cố nén nỗi đau nhức mãnh liệt, tay phải nắm chặt lấy dao mổ heo trên vai.

Tuy rằng hắn ta nhìn như đang bối rối nhưng vẫn luôn suy nghĩ đối sách.

Ầm ầm!

Kỹ năng của Khế Ước Linh đánh tới, nhưng một lần nữa lại trúng vào khoảng không.

Dao mổ heo hiện lên, xuất hiện trong tay phải của Lý Dịch.

Hiển nhiên là Trần Thư đã bỏ dao chạy trốn.

- Ngươi không được lại gần thân thể ta!

Lý Dịch vứt dao mổ heo sang một bên, xử lý đơn giản vết thương ở hai vai.

Cùng lúc đó, ba Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp của hắn ta đều vây đến, không còn lơi lỏng như trước nữa.

Nếu thật sự có thể thoát được một kiếp thì hắn ta nhất định phải truyền tình báo của Trần Thư lên trên.

Loại Dược Tề có thể làm cho nhân loại ẩn thân được thật sự quá nghịch thiên.

- Nó có thể đến gần không?

Trần Thư cười cười, lúc này thời gian làm nguội triệu hoán của hắn đã qua, một Slime ngốc nghếch đáng yêu xuất hiện. Đôi mắt to nhìn về phía Lý Dịch, lộ ra chút kích động.

- Nhanh lên!

Lý Dịch ngẩn người, ngay sau đó sắc mặt đại biến.

Ba Khế Ước Linh vung ra đủ loại kỹ năng, muốn đánh chết Slime trước một bước.

Nhưng mà một giây sau, Slime biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ kỹ năng đều đánh hụt!

- Xong rồi, ngươi sắp tiêu đời rồi!

Tiếng chế nhạo của Trần Thư vang lên, để cho Slime dùng Tàng Hình và cả Phi Hành Dược Tề.

Cõi lòng Lý Dịch không ngừng chìm xuống, hắn ta đã từng thấy Trần Thư đánh Huyết Tinh Ngự Thú Trường.

Hình thể của Slime cũng không phải con người có thể đỡ được.

Hình như hắn ta đã nhìn thấy bộ dáng hóa thạch của chính mình…

Ầm ầm!

Ngay trong chốc lát, Slime vọt thẳng lên rất nhanh mà đụng tới.

Ba Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp lập tức bị đụng bay.

Mặc dù đối phương cao hơn nó cả một đẳng cấp lớn nhưng thân thể to lớn kết hợp với tốc độ có thể so với Hoàng Kim Cấp thì Slime đã không thua kém gì Bạch Ngân Cấp.

Huống chi mục đích của Trần Thư không phải Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp mà chính là Lý Dịch!

Lý Dịch gắt gao nắm chặt lấy mai rùa, mở miệng nói:

- Liệu có một khả năng khác nữa không, chúng ta hòa giải!

- Thật xin lỗi! Ta là tội phạm!

Ngay sau đó, Slime lại đụng đến, tốc độ nhanh đến mức không thể tin nổi.

Ba Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp mặc dù không bị thương nhưng trận hình cũng trực tiếp bị xáo trộn.

Đồng thời Lý Dịch còn sơ suất, không thể khống chế Khế Ước Linh chặt chẽ, bản thân hắn ta cũng bị rơi xuống dưới.

Ngay lúc đang ở trên không trung, hắn ta chợt phát hiện ra một cỗ kình phong mạnh mẽ!

Tuy không nhìn thấy cái gì nhưng hắn ta biết cái chết đang đến gần…

- Sao lại có người biến thái như vậy!

Đay là ý nghĩ cuối cùng trong lòng hắn ta, ngay sau đó hai mắt liền tối đen lại, thân thể tựa như bị tàu sân bay đụng phải…

Lý Dịch chết, ba Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp cũng chết theo, rơi vào trong đại dương.

Không bao lâu sau, thân hình Trần Thư xuất hiện, vẫn ở trong trạng thái bay.

- Là người của tổ chức Ám Dạ à? Hay là người của Giáo Hội?

Trần Thư lắc đầu, vớt hai túi phân urea lên, đồng thời cũng nhặt lại dao mổ heo.

Hắn không tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa mà lẩm bẩm:

- Lão Liễu hẳn là không sao đâu, sao lại không gọi cho ta…

…

Lúc này Liễu Phong quả thật không có nguy hiểm đến tính mạng, dựa vào sự cưỡng chế giảm tốc độ của Băng Điểu đã trì hoãn mấy tiếng.

- Một Hoàng Kim Cấp mà lại khó chơi như vậy!

Đại Chủ Giáo Vũ nhíu mày lại, trên người Bạch Sắc Cự Long phủ đầy băng sương, đến cả hắn ta cũng thỉnh thoảng run lên một cái, thật sự là quá lạnh!

Đáng tiếc hắn ta chỉ có một Khế Ước Linh hệ Phi Hành, nếu không thì đã sớm đuổi kịp rồi.

- Tiểu Vũ, ta nghĩ ngươi không được đâu!

Chương 740: Xong rồi, ngươi sắp tiêu đời rồi (2)

Lúc này Liễu Phong bình tĩnh, trong tay cầm một cái loa, không ngừng nói những lời khiêu khích. - Ta xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!

Sắc mặt Vũ lạnh nhạt, Băng Điểu vẫn luôn bay với tốc độ cực hạn, sức chịu đựng không thể tiêu hao được Khế Ước Linh của hắn ta.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy. Vẻ mặt Liễu Phong bình tĩnh, nhưng Băng Điểu đã thè cả lưỡi ra, bộ dáng như sắp bị ép khô.

Hí!

Ánh mắt nó u oán nhìn về phía chủ nhân của mình, hóa ra không phải ngươi đang bay à?

Nhưng vào lúc này, sắc mặt Liễu Phong hơi biến, lấy ra điện thoại của mình.

Khóe miệng hắn ta có ý cười nhạt, vỗ vỗ Băng Điểu, dường như đang truyền đạt mệnh lệnh gì đó.

Ngay vào lúc này, thân thể Băng Điểu run lên, trực tiếp dừng phi hành lại.

Đồng thời bắt đầu không ngừng run rẩy, chỉ còn thiếu sùi bọt mép ra…

- Hả? Không được à?

Đại Chủ Giáo Vũ chớp chớp mắt, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cứ tiếp tục đuổi theo như vậy thì e rằng sẽ đến Hoa Hạ cảnh nội mất.

Nhưng ngay vào lúc hắn ta đến gần Liễu Phong thì con côn trùng trên vai đột nhiên đung đưa xúc tu.

Trong chốc lát, xung quanh hắn ta đột nhiên xuất hiện hàn băng ngưng tụ lại, vọt đến bốn phương tám hướng xung quanh hắn ta với tốc độ cực hạn, giống như muốn đóng băng ở đây.

- Hả? Viện quân đến?

Sắc mặt đại giáo chủ hơi biến, triệu hoán ra một Khế Ước Linh khác.

Một Tử Sắc Tê Ngưu lập tức xuất hiện trên đầu lòng, hai mắt bốc lên ánh sáng tím.

Ò!

Trong chốc lát, ngọn lửa màu tím tràn ngập bầu trời, đánh vào hàn băng đang hiện ra.

Rầm rầm rầm!

Kỹ năng hai bên không ngừng chiến đấu, cuối cùng gần như là đồng thời tiêu tán, có thể thấy là lực lượng ngang nhau.

- Quả nhiên là có Vương Cấp!

Xa xa có một Phi Cầm toàn thân tỏa ra khí lạnh đang bay nhanh đến, đi tới đâu để lại sương giá đến đấy.

Một cỗ hàn ý đánh tới, đến cả Liễu Phong cũng không nhịn được mà run lên.

- Thiên Băng Phượng Vương?

Liễu Phong nở nụ cười, thật không ngờ tổng đốc tỉnh Nam Thương lại tới trước.

Trên lưng Phượng Vương có một nam tử sắc mặt lạnh lùng, hắn ta liếc mắt nhìn Liễu Phong một cái, tự hỏi:

- Cái gì? Lão Liễu, không phải nói chân ngươi bị chặt đứt rồi sao?

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nói:

- Ai nói?

- Lão Tần gọi điện thoại nói với ta, ta mà không tới thì ngươi sẽ bị đánh chết.

- …

- Thôi, giải quyết hắn ta trước!

Tổng đốc tỉnh Nam Thương không tiếp tục chần chừ nữa mà đưa mắt nhìn về phía Đại chủ giáo ở phía trước.

- Giải quyết ta?

Vũ cười lạnh, hai bên đều là Vương Cấp, hắn ta không hề sợ chút nào.

Đến cấp bậc này rồi, cơ bản không tồn tại chênh lệch thiên phú gì, có thể tu luyện tới Vương Cấp thì năm đó đều là thiên tài đứng đầu.

- Để cho ta thử xem sức mạnh của cường giả Hoa Quốc!

Thần sắc Vũ lạnh lùng, triệu hoán ra hai Khế Ước Linh khác.

Bây giờ Giáo Hội đang rút lại, hắn ta cần phải tranh thủ thời gian cho mình, ít nhất là phải mang theo tài phú trên hòn đảo rời đi.

Tổng đốc Nam Thương cũng không yếu thế, gọi ra toàn bộ Khế Ước Linh.

Mười Vương Cấp Khế Ước Linh đối đầu nhìn nhau, khí thế hai bên cao ngất trời, trong mắt ngập tràn chiến ý.

Ngay vào lúc này, Liễu Phong yên lặng lấy điện thoại ra, gọi cho Trần Thư.

- Trần Bì, mau tới đây, có đại chiến để xem!

- …

Hai tên Vương Cấp đều quay đầu nhìn lại, ngươi có thể đừng nhàn rỗi như vậy không?

- Thật sao? Ta đến đây! Ngươi mở video ra! Ta muốn chỉ điểm tại hiện trường!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, mẹ nó ngươi chỉ là một Hắc Thiết Cấp mà đòi chỉ điểm cái rắm!

Nhưng hắn ta vẫn kết nối video với Trần Thư, chuẩn bị hai thầy trò cùng xem đại chiến.

Tổng đốc Nam Thương nhìn sang, mở miệng nói:

- Ta nói này lão Liễu, hai ngươi có phải bị bệnh không…

Nhưng mà vừa nói xong, Thiên Băng Phượng Vương đã lập tức phóng ra kỹ năng, trực tiếp đánh đối phương một cái trở tay không kịp.

- Á? Người đại quốc đều không biết xấu hổ như vậy sao?

Sắc mặt Vũ giật mình, nổi giận mắng.

Bạch Sắc Cự Long tuy tránh được kỹ năng nhưng một cái lợi trảo vẫn bị đóng băng lại.

Tổng đốc Nam Thương cười lạnh nói:

- Với đám tội phạm các ngươi thì giảng đạo lý cái rắm!

Một giây sau, hai tên Vương Cấp Ngự Thú Sư đều triển khai đại chiến kinh thiên động địa!

Liễu Phong thì đứng ở xa quan sát, hắn ta chưa đột phá Vương Cấp, muốn xen tay vào cũng không được.

…

- Đây là tín hiệu gì vậy? Còn không có hình ảnh?

Trần Thư cầm điện thoại trong tay, không ngừng chờ đợi.

- Bỏ đi, trước sắp xếp lại bảo vật đã!

Trần Thư ngồi trên đầu Slime, trong tay hắn cầm hòn đá màu đen nhặt được trong nhà kho của phòng đấu giá.

- A, mùi vị rất quen!

Hắn cẩn thận ngửi ngửi, vẻ mặt hưởng thụ, lẩm bẩm:

- Đúng là một chân bảo Hắc Thiết Cấp…

Tuy rằng giá thị trường chỉ có một trăm triệu nhưng hai ba trăm triệu cũng chưa chắc có thể lấy được vì nó thật sự quá khan hiếm.

- Đáng tiếc là không gia tăng thuộc tính gì, trở về phải điều tra thêm!

Trần Thư thận trọng cất đồ tốt đi, lại bắt đầu kiểm kê bên trong túi phân còn lại bao nhiêu dược liệu.

Chương 741: Sẽ không có người muốn chạy cũng không chạy được chứ?

Túi phân thứ nhất phần lớn đều là vật liệu Bạch Ngân Cấp, còn cái thứ hai thì hắn tùy tiện vơ vắt, hoàn toàn là cho gom đủ số lượng. - Đại khái là hai trăm triệu, xem như cũng không tệ!

Trần Thư gật đầu, buộc chặt túi phân lại, quan trọng nhất vẫn là ban thưởng từ hệ thống.

Hắn tổng cộng đã làm ba lựa chọn, đạt được Đại Lượng Ngự Thú Lực, ba kỹ năng cộng một và độ thuần thục của Phòng Ngự Dược Tề lên đến cấp Tông Sư.

- Sắp đột phá rồi!

Trần Thư tự nhủ, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong.

Hắn có một cơ hội thăng cấp trực tiếp, chỉ cần trở thành Hắc Thiết Cấp Tam Tinh thì có thể lập tức đột phá Bạch Ngân Cấp.

Ngay cả Lăng Trần cuối năm hai đại học mới trở thành Bạch Ngân Cấp, xem ra hắn có thể dễ dàng phá vỡ kỷ lục của hắn ta.

- Khà khà khà…

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười bỉ ổi, cảm giác mình đã đi lên đến đỉnh cao nhân sinh.

Ngay vào lúc này, cuối cùng video của hắn và Liễu Phong cũng kết nối được.

- Ngươi lại phát bệnh à? Ngươi có thể đừng cười như vậy không, thật là làm người ta sợ hãi!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, vừa kết nối đã thấy nụ cười của Trần Thư.

- À… thói quen rồi…

Trần Thư nghe vậy thì thu lại nụ cười, bắt đầu vô cùng tập trung nhìn lên đại chiến.

Chỉ thấy ở đầu bên kia của video có đủ loại kỹ năng vô cùng chói lọi đánh nhau, chẳng những phạm vi vô cùng lớn mà uy lực cũng tuyệt đỉnh.

- Bà mẹ nó, Tiểu Vũ đánh cái gì kia? Mau dùng kỹ năng hệ Hỏa đi!

- Bảo vệ Khế Ước Linh phụ trợ của mình!

- Đầu óc gì thế này? Như này mà cũng có thể trở thành Vương Cấp Ngự Thú Sư à?

Liễu Phong giật giật khóe miệng, ngươi đúng là có thể chỉ điểm giang sơn!

Lúc này, tròng mắt hắn ta đảo một cái như nhớ ra cái gì đó, xoay người lấy loa ra.

Trần Thư ngẩn ngươi, lập tức liền hưng phấn lên.

Hắn trực tiếp bắt đầu xuất kích trọng quyền:

- Tiểu Vũ, ngươi mẹ nó có được hay không? Thực sự không đánh được thì để ta tới thao túng Khế Ước Linh của ngươi!

- Chơi Vương Giả rank Đồng đúng không? Ngươi làm như này là tra tấn chính mình à?

- …

Đại Chủ Giáo vốn đang đối chiến kịch liệt liền có chút không nhịn được.

Phương diện điều khiển lòng người này, tội phạm Nam Giang hiểu rõ đến sít sao!

- Ngươi mẹ nó có im miệng không?

Bạch Sắc Cự Long gầm lên một tiếng, muốn phá cái loa trong tay Liễu Phong.

Nhưng thoáng cái đã bị tổng đốc Nam Thương ngăn lại.

Debuff (*) tốt như vậy cũng không thể để cho đối phương tùy tiện đuổi đi được.

(*) Debuff trong game là trạng thái hoặc hiệu ứng bất lợi cho nhân vật.

Trần Thư thấy cảnh tượng này thì sức chiến đấu tăng vọt lên, hại đối phương đến triệt để.

- Trời không sinh Trần tội phạm hắn, phím đạo vạn cổ như đêm dài…

Liễu Phong ở một bên có chút nghe không nổi nữa, con hàng này thật sự quá gây phiền lòng người.

- Mẹ nó im ngay!

Đại Chủ Giáo nhịn không được xổ một câu chửi tục, tinh thần chịu tra tấn đã từng bước rơi vào thế hạ phong.

Khóe miệng tổng đốc Nam Thương cũng giật giật. Hắn ta không ngờ Hắc Thiết Cấp lại có thể ảnh hưởng đến Vương Cấp Ngự Thú Sư, quả thực là mới lạ!

Nửa ngày trôi qua.

Lửa giận của Đại Chủ Giáo Vũ không ngừng bốc lên nhưng không có cách nào phát tiết ra ngoài.

Vốn dĩ thực lực sức mạnh của hắn ta và đối phương ngang bằng nhau nhưng những lời Trần Thư nói đã trực tiếp làm sức chiến đấu của hắn ta giảm xuống hai ba phần.

Cũng giống như khi chơi trò chơi, có anh hùng bàn phím không ngừng mắng ngươi, hơn nữa mẹ nó ngươi còn không chửi lại được…

Mấu chốt nhất là che chắn ngăn cản cũng không làm được thì như này còn chơi cái rắm ấy!

- Đủ rồi!

Đại Chủ Giáo Vũ quát lớn một tiếng, cưỡi lên Bạch Sắc Cự Long, trong mắt có ý rút lui.

- Sẽ không phải có người muốn cụp đuôi chạy trốn chứ?

- Đều là Vương Cấp, khoảng cách giữa người với người có thể lớn đến vậy sao?

- …

Vũ hít sâu một hơi, ánh mắt hắn ta gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt Trần Thư ở phía xa, mở miệng nói:

- Mẹ nó ta nhớ kỹ ngươi rồi!

Dứt lời, hắn ta liền cưỡi Bạch Sắc Cự Long chuẩn bị rút lui.

Mặc dù tổng đốc Nam Thương chiếm được ưu thế nhưng không thể giữ đối phương lại được!

Nhưng mà ngay trong lúc này, có một giọng nói vang lên:

- Ngươi không được đi!

Hai con ngươi của Đại Chủ Giáo Vũ co lại, thân thể đột nhiên chấn động.

Chỉ thấy phía trước hắn ta đột nhiên xuất hiện từng cành cây xanh biếc, nhanh chóng đan xen lại thành một cái lồng giam, ngăn cản đường lui của hắn ta.

- Hí!

Cùng lúc đó, ở xa xa xuất hiện một Hồng Sắc Đại Điểu, cơ thể giống như gà, đôi mắt lại có hai con ngươi, nhìn trông cực kỳ quỷ dị.

Mà trên lưng Đại Điểu có một nam tử sắc mặt bình tĩnh.

- Tần ca, ngươi tới rồi?

Liễu Phong ngẩn người, người tới chính là hiệu trưởng Tần Thiên của Hoa Hạ học phủ!

- Hai Vương Cấp?

Vẻ mặt Đại Chủ Giáo Vũ nghiêm túc, không ngờ Hoa Quốc lại phái hai Vương Cấp đến.

- Xin lỗi, tốc độ hơi chậm…

Ánh mắt Tần Thiên nhìn về phía Đại Chủ Giáo, trên mặt hiện lên sát ý.

Giọng điệu của lão lạnh lẽo, mở miệng nói:

- Dám xâm lấn Hoa Quốc ta, cứ làm thịt một Vương Cấp Ngự Thú Sư để cảnh cáo đi!

- Các ngươi có năng lực đấy sao?

Chương 742: Sự giày vò liên tiếp của tội phạm Nam Giang

Thần sắc Đại Chủ Giáo Vũ giận dữ, Tử Sắc Tê Ngưu bên cạnh gầm lên một tiếng, trong miệng bùng lên ngọn lửa màu tím. Hí!

Ngay trong khoảnh khắc, Hồng Điểu dưới chân Tần Thiên kêu lên một tiếng, một cỗ lực lượng vô hình ập đến.

Kỹ năng của Tử Sắc Tê Ngưu lại bị đối phương cưỡng chế cắt ngang!

- Huyết mạch của Trọng Minh Điểu sao?

Đại Chủ Giáo khẽ giật mình, lòng hắn ta dần chìm xuống.

Hiển nhiên, cũng không thể khinh thường thực lực của Tần Thiên được!

Mười Vương Cấp Khế Ước Linh nhích lại gần nhau, khí thế ngập trời.

Ngay vào lúc này, giọng nói vô sỉ của Trần Thư lại truyền đến:

- Sẽ không có người muốn chạy cũng không chạy được chứ? Không thể nào, không thể nào?

- …

Tần Thiên ngơ ngẩn một lúc, mắt liền trông thấy Trần Thư trong video, quả nhiên là tên tiểu tử đó…

- Mẹ nó !

Đại Giáo Chủ vốn vẫn còn chút hoang mang, lúc này vừa nghe thấy lời nói của Trần Thư thì tâm trạng đã bùng nổ rồi.

Trong nháy mắt, tổng đốc Nam Thương chớp lấy thời cơ mà chủ động tấn công!

Rầm rầm rầm!

Ba vị Ngự Thú Sư Vương Cấp mở ra một trận đại chiến! Trận đấu mới bắt đầu mà Đại Giáo Chủ đã hoàn toàn bị áp chế rồi.

Trạng thái của hắn ta vốn đã tuột dốc, lại lấy một địch hai, cộng thêm debuff của tội phạm Nam Giang, hắn ta đã hoàn toàn bị hạ gục.

- Đại Giáo Chủ mà chỉ thế thôi? Có thế này thôi à?

- Cái việc cỏn con này còn không làm, ngươi còn chờ gì nữa?

- …

Lực chiến đấu của Đại Giáo Chủ lại lần nữa xuống cấp, trong thời khắc nguy hiểm, nếu lại tiếp tục giảm xuống nữa, rất có thể hắn ta sẽ ngã xuống ngay lập tức…

- Ta nói ngươi, đây… xẹt… xẹt…

Liễu Phong sững sờ, chỉ nhìn thân ảnh của Trần Thư thoáng chốc đã biến mất tăm.

…

- Chết tiết, hết pin rồi?

Trần Thư trợn tròn mắt, xem đi xem lại điện thoại trên tay, lẩm bẩm:

- Chết tiệt, công nghệ cao này mà cũng hết pin à?

Đây không phải điện thoại của hắn mà là của Liễn Phong đưa cho, một thiết bị đặc chế có thể liên lạc với người chỉ định dù ở bất cứ nơi đâu.

- Xong rồi, không có sự giúp đỡ của mình, chắc họ đánh không nổi quá!

Trần Thư lắc đầu, chỉ cảm thấy có chút không cam lòng. Hắn cho Slime uống chút Phi Hành Dược Tề, chuẩn bị nhanh chóng tiến lên địa điểm.

Không có lệnh của chỉ huy, làm sao giành được thắng lợi chứ?

…

Sau nửa ngày, cuối cùng Trần Thư cũng đã tới gần vị trí của Liễu Phong và những người khác. May mà trước đây hắn có lưu lại đường đi, nếu không thì xác định là bị lạc trong hải vực rồi.

Lúc này, chỉ thấy Liễu Phong đang chán chường nằm trên lưng Băng Điểu.

- Ô? Liễu lão sư, sao chỉ có mình ngươi vậy?

Trần Thư ngồi trên Slime, tiến lại gần, đồng thời ôm lấy cổ Husky đang bay tới, bí mật thu Truyền Tống Dược Tề trong miệng nó lại.

- Tổng đốc và Hiệu Trưởng không lẽ…

Trần Thư ngạc nhiên, trong mắt hiện lên vẻ bi thương mà nói:

- Chết cả rồi?

- ?

Liễu Phong trực tiếp gõ lên đầu hắn một cái rồi nói:

- Ngươi bị khùng hả? Hai đánh một sao mà thua được?

- Thế người đâu?

- Hai người họ đang đi truy sát tên Đại Giáo chủ kia kìa!

Liễu Phong lên tiếng giải thích:

- Còn ta phụ trách đợi ngươi trở lại, ngộ nhỡ ngươi không tìm ra được vị trí mà gấp gáp ném bom đi thì ai chịu trách nhiệm?

- Ta là loại người đó sao?

Trần Thư giang hai tay, nhún vai, vẻ mặt vô tội.

Liễu Phong lại nói:

- Bớt lại đi, có phải ngươi lại ném bom rồi không hả?

- Đâu có đâu, ta chỉ đi chúc phúc thôi…

- …

Trần Thư không giải thích nữa, liền nói:

- Hai đánh một còn để hắn chạy thoát? Quả nhiên không có sự trợ giúp của ta, mấy người thật chẳng được việc!

- Thôi đi nào!

Liễu Phong nói tiếp:

- Ngự Thú Sư Vương Cấp dễ dàng bị giết thế thì thật không xứng danh là sức mạnh hàng đầu nhân loại rồi!

Ngay lúc đó, xa xa hiện ra bóng dáng của hai người Tần Thiên.

Chớp mắt, hai người họ đã tới gần.

- Tần Ca, thế nào rồi?

- Để hắn thoát rồi…

Tần Thiên lắc đầu nói:

- Nhưng bọn ta cũng đã giết chết một con Khế Ước Linh của hắn, không thiệt!

Hắn ta chỉ chỉ vào xác của con Tử Sắc Tê Ngưu trên lưng của Thiên Băng Phụng Vương.

Liễu Phong hỏi:

- Hai người không lên đảo sao?

- Nhìn qua chút, căn bản là người của Giáo Hội đã đều li tán cả rồi!

Tổng Đốc Nam Thương bình tĩnh nói:

- Bọn ta dọn dẹp xong tàn dư liền quay trở lại đây!

- Hai người cùng đi chứ?

Trần Thư lắc đầu nói:

- Bây giờ không được, lần sau cứ để ta chỉ huy… ưm… ưm…

Liễu Phong lập tức bịt miệng Trần Thư lại. Ngươi đúng là không biết sợ là gì mà!

- Tên nhóc này?

Hai người Tần Thiên nhìn nhau một cái rồi lắc đầu cười.

……

Lúc đó, trên một hòn đảo nhỏ vô danh đang tập trung rất đông người. Đó chính là những người Giáo Hội đã bỏ trốn, vẻ mặt của họ mỗi người một khác, hình như đang chờ đợi điều gì đó.

- Ồ? Đến rồi!

Vương Giáo Chủ nhìn về phía xa, tâm trạng của hắn ta vô cùng phức tạp, tựa như sắp phải đối mặt với chuyện gì to tát lắm vậy.

Một con Bạch Sắc Cự Long xuất hiện, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt mọi người.

- Bái kiến Đại Giáo Chủ!

Tất cả mọi người đều quỳ xuống, ánh mắt ngập tràn sự tôn kính.

- Đại Giáo Chủ, ngài không sao chứ?

Chương 743: Sự giày vò liên tiếp của tội phạm Nam Giang (2)

Hai tên giáo chủ tiến lại gần hỏi, chỉ thấy sắc mặt của Vũ tái nhợt, thậm chí cả vạt áo cũng dính đầy máu tươi. - Tổn thất một con Khế Ước Linh!

Ngữ khí của hắn ta tuy bình tĩnh, nhưng tinh thần mọi người lại vô cùng bất an hệt như trận núi lửa sắp sửa phun trào vậy.

Đối với Ngự Thú Sư Vương Cấp mà nói, một con Khế Ước Linh là một phần vô cùng quan trọng, đây tuyệt đối là một tổn thất không thể chịu đựng được.

Vũ hỏi:

- Tài sản trên đảo đã được di chuyển hết chưa?

- Chuyển… chuyển cả rồi…

Tinh thần của Vương giáo chủ rối loạn, chỉ đành khó khăn nói.

- Đồ đạc đâu?

- …

Lúc này, mọi người đều trầm mặc, thực sự không dám báo tin xấu này cho Đại Giáo Chủ…

- Hử? Đồ đạc đâu?

Thái độ của Vũ lạnh lùng, lửa giận trong lòng không ngừng trào dâng.

- Ở đây…

Vương Giáo Chủ chìa bàn tay run rẩy ra mà chỉ về phía phần lưng của một con Khế Ước Linh.

Chỉ trông thấy trên đó có một chiếc rương nhỏ màu đen…

Đại Giáo Chủ đi đến mở cái rương ra, bên trong chỉ có những vật liệu linh tinh, nhỏ nhặt.

- Đại Lực Tiêu, Thiết Hạch Quả, Nhân Sâm, còn có cả thuốc cảm cúm…

Đại Giáo Chủ lấy tay gạt gạt hai cái, hắn ta lẩm bẩm một mình như kẻ điên.

Cảnh tượng quỷ dị đó khiến cho trong lòng ai nấy đều cảm thấy ớn lạnh.

- Ha ha ha!

Đại Giáo Chủ đếm đếm một hồi, rồi đột nhiên cười lớn, hắn ta nói:

- Tổng cộng tầm hai mươi vạn Hoa Hạ Tệ, đây chính là tất cả tài sản tích cóp hơn chục năm của Giáo Hội!

Hắn ta đảo mắt nhìn quanh tứ phía, mở miệng nói:

- Hay! Hay lắm!

- Đại Giáo Chủ, ta…

Vương Giáo Chủ muốn tiến lên giải thích, nhưng lời còn chưa nói xong thì hắn ta đã bị một quyền đánh bay ra, tưởng chừng như xương cốt đều gãy cả rồi.

- Các ngươi có biết ta đã trải qua những gì không?

Đại Giáo Chủ nhìn xuống đoàn người mà nói:

- Ta là vì kéo dài thời gian cho các ngươi mà dây dưa với một tên Ngự Thú Sư Vương Cấp cả nửa ngày trời!

- Cuối cùng, kéo dài cho đến khi viện quân của hắn tới!

- Hai người đánh một, đã thế chúng còn muốn dồn ta vào chỗ chết!

Khoé miệng Đại Giáo Chủ nhếch lên một cái, nói:

- Đây không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là…

Hắn ta ngập ngừng nói:

- Ta đã bị một tên Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp chế giễu không thôi, chính là chế giễu đó!

- Cái miệng đó nói không ngưng, từng lời như đâm vào tim ta!

- …

Mọi người cúi thấp đầu xuống, chỉ cảm thấy Đại Giáo Chủ đã phát điên rồi…

- Ta còn mất đi một Khế Ước Linh, tinh thần cũng bị đày đọa, vốn muốn trở về tìm chút an ủi!

Hắn ta bóp lấy cổ một tên giáo chủ, ánh mắt hung dữ mà nói:

- Bây giờ các ngươi nói với ta, tiền của Giáo Hội làm ra mười mấy năm qua chỉ có chừng cái rương nhỏ này?

- Cho ta một lời giải thích ngay lập tức, nếu không cái rương này chính là thứ được dùng để đựng tro cốt của các ngươi đấy!

Giáo chủ Bắc khu cảm thấy vô cùng ngạt thở, nhưng vẫn cố vùng vẫy nói:

- Vũ đại nhân… bọn ta… bị người ta… ném bom… cháy cả rồi…

Nói xong, nàng ta lấy một bức ảnh ra, trên đó có hình một nam hài sáng lạn nhếch môi cười, trông rất hiền lành.

Ánh mắt Đại Giáo Chủ Vũ nhìn về phía bức ảnh đó.

- Hự~~

Bỗng chốc, tim hắn co rút, cả người liền hôn mê bất tỉnh…

- Vũ Đại Nhân! Tỉnh lại, mau tỉnh lại!

- Vũ Đại Nhân, hu hu hu…

Một đoàn người lập tức vây quanh lại, làm đủ mọi cách cấp cứu.

- Phục hồi tim! Mau lên!

- Ta nghĩ có thể hô hấp nhân tạo!

Nhóm người đưa ra và thử nhiều cách nhưng Đại Giáo chủ vẫn chẳng có dấu hiệu tỉnh lại.

- Để ta! Ta biết có một cách gọi là Tạc Đạn Cấp Cứu!

Ngay lúc đó, một người với hàng lông mày rậm bước tới, thoạt nhìn rất thông minh.

- Tạc Đạn… Cấp Cứu?

Vương Giáo Chủ sững sờ, ánh mắt có chút nghi hoặc, hai từ này có thể xếp gần nhau sao?

- Chính là lợi dụng cảm giác đau đớn của vụ nổ để kích thích Đại Giáo Chủ. Cơ thể của Vương Cấp có thể chống đỡ được mà, tin ta đi!

Chỉ thấy hắn lấy những quả bom màu đen ra, quấn lên trên người Đại Giáo Chủ.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, mọi người bắt đầu tản ra, sắc mặt vô cùng kỳ quái.

Ngươi có chắc là đang cứu người không đó?

Người đó nói:

- Ta châm lửa đây!

Nhưng lúc này, mí mắt Vũ động đậy, dần dần khôi phục lại ý thức. Hắn ta vừa mở trừng hai mắt, hai con ngươi đã co rút lại, tựa như theo bản năng mà đạp bay tên kia ra!

- Các người làm cái quái gì thế?

Vũ quát lớn một tiếng, nhìn thấy trên người mình giắt đủ loại bom đạn, nhất thời đã nhịn không nổi nữa. Hắn ta vừa mới hôn mê một lúc mà thủ hạ đã ra tay thế này rồi sao?

Vương Giáo Chủ nói:

- Vũ Đại Nhân, cái này gọi là phương pháp Tạc Đạn Cấp Cứu…

Bụp!

Vũ trực tiếp đạp bay hắn ta rồi nói:

- Kẻ nào nghĩ ra cái trò ngu xuẩn này hả?

Mọi người đều đồng loạt chỉ vào "kẻ đại thông minh" đang nằm trên đất.

- Hay lắm!

Vũ triệu hồi một con Hoả Sư ra, tiến tới phía trên của "kẻ đại thông minh" kia.

- Vũ Đại Nhân, ta thật sự muốn cứu ngài thôi ạ!

Grao!

Hoả Sư gầm lên một tiếng, phun ra vô số ngọn lửa trực tiếp thiêu cháy hắn, hệt như nướng cả một con cừu vậy.

Chương 744: Hàm Kim Lượng của quan chỉ huy Ôn Thủy

Mà Vũ lại vỗ vỗ thân mình của Bạch Sắc Cự Long. Cự Long lập tức há to miệng, phóng ra một trận cuồng phong. Vù vù vù!

Tro cốt tung bay khắp trời, thôi bay trí khôn của kẻ đó cùng tiêu tan trong gió.

Vương Giáo Chủ tiến lại gần nịnh hót:

- Thiêu người trước, sau rải tro cốt, Vũ Đại nhân quả là tốt bụng!

- Nhiệm vụ của hai người các ngươi là quay về trụ sở chính gọi Giáo Hoàng tới phân xử!

Vũ hừ lạnh một tiếng, sau đó lại quay sang một tên giáo chủ khác:

- Đưa bức ảnh cho ta!

Hắn ta cầm lấy tấm ảnh của Trần Thư, cất lại tử tế.

- Vũ Đại Nhân, ngài đây là?

- Ta muốn treo hắn ta trước đầu giường, một khi chưa giết được hắn, ta sẽ không tháo bức ảnh xuống!

- …

Cả đám người nuốt nước miếng, một kẻ Hắc Thiết Cấp mà lại có thể bức Vương Cấp tới phát điên, đúng là bước tới đỉnh cao của nhân sinh mà!

- Được rồi, còn một điều cuối cùng!

Ánh mắt của Vũ lạnh lùng mà nhìn xuống đám đông rồi nói:

- Thuốc cảm cúm trong cái rương là ai cho vào?

Hắn ta thực sự có chút tức giận, nghĩ tới là trong lòng đã bức bối.

- Ừm… Vũ Đại Nhân, hắn đã bị ngài giết rồi ạ…

Có người chỉ chỉ lên trên không trung, nói:

- Tro cốt cũng không còn nữa!

- Vậy thì giải tán!

Mọi người bèn rời khỏi đây, chí ít là không thể lại gần Hoa Quốc nữa.

…

- Giáo Hội cứu thế…

Bốn người Trần Thư đang đứng trên lưng Thiên Băng Phụng Vương, mà tổng đốc Nam Thương lại cầm một tập tài liệu trên tay, lật xem một cách nhanh chóng.

Bên kia, Tần Thiên và Liễu Phong cũng vậy, bọn họ đều tìm hiểu tình báo chi tiết về Giáo Hội.

Một lát sau.

Tần Thiên thu tư liệu lại rồi nói:

- Giáo Hội này thật không đơn giản!

- Muốn thống nhất tất cả thế lực tà ác trên Lam Tinh, quả là dã tâm quá lớn!

Tổng đốc Nam Thương gật đầu nói:

- Phía sau Giáo Hội ắt hẳn có thế lực lớn chống lưng, không lẽ là đại quốc phương tây…

- Không chắc!

Liễu Phong nói:

- Chúng ta đều không quen biết tên Đại Giáo Chủ kia, hắn ta cứ như là tới từ hư không vậy!

Một đại quốc cũng chỉ có lác đác một vài Ngự Thú Sư Vương Cấp thôi, mỗi một người đều là cường giả có tiếng trên Lam Tinh, căn bản không thể xuất hiện một Vương Cấp nào không có tiếng tăm cả.

- Bỏ đi, tiếp tục thu thập tình báo vậy!

Liễu Phong lắc lắc đầu nói:

- Chí ít cũng đã loại bỏ được một phần, vả lại trụ sở của Giáo Hội cũng được đặt ở phía tây, không quá liên quan tới chúng ta!

Hai người gật gật đầu, cũng không quá để ý.

Hiện tại nó đã phát huy tác dụng răn đe, tin chắc tạm thời người của Giáo Hội không dám gây sự nữa.

- Lão Liễu, lần này ngươi vất vả rồi!

Tổng đốc Nam Thương cười nói:

- Không những thu thập được tình báo mà còn cho nổ tung cả đảo của người ta luôn!

- Cái gì? Nổ tung rồi?

Liễu Phong kinh ngạc nói:

- Đảo nào không còn cơ?

- Ngươi không biết à?

Tần Thiên trợn tròn mắt nói:

- Ngươi có nhìn thấy cảnh tượng lúc mà ta và Lão Phương đến không… chậc chậc…

- Đúng đó! Cứ như là một bãi đất hoang ấy!

Tổng đốc Nam Thương nói thêm vào:

- Không còn gọi là đảo nữa, nên gọi là bãi đá ngầm rải rác thì đúng hơn!

- …

Liễu Phong hơi nhếch lên khoé miệng, nói:

- Mấy người nên hỏi Trần Thư ấy, ta không có làm ra loại chuyện đó!

- Trần Thư?

Hai người Tần Thiên quay sang nhìn nhau, có chút bối rối:

- Ơ? Trần Thư đâu?

Liễu Phong đang muốn nghe Trần Thư giải thích, kết quả lại chẳng thấy người đâu cả.

- Đây là lực lượng phòng ngự kiểu quái gì vậy?

Đằng sau ba người họ truyền tới một tiếng phàn nàn.

Bọn họ quay người nhìn lại, biểu cảm ngay lập tức trở nên kỳ lạ.

Chỉ thấy Trần Thư cầm một con dao giết lợn, dùng hết sức chém vào đầu con Tử Sắc Tê Ngưu kia, ngay cả dao cũng cong luôn…

- Ngươi…

Ba người họ im lặng, mọi người đều tập trung nghiên cứu Giáo Hội, còn ngươi thì lại đi làm gì với một cái xác vậy chứ?

- Mọi người tiếp tục, tiếp tục bàn đi! Đừng để ý tới ta!

Trần Thư ngẩng đầu lên vừa cười vừa nói.

Ngay sau đó, hắn lại lấy một túi phân ra, định bỏ cái xác vào bao, kết quả đến đầu cũng không nhét vào nổi…

- Tên tiểu tử nhà ngươi định giở trò gì vậy hả?

Trần Thư nói như lẽ đương nhiên:

- Thì chia chiến lợi phẩm đó!

- ?

Vẻ mặt ba người họ sững sờ, ngươi đúng là không biết xấu hổ mà!

- Ngươi thôi đi được rồi đấy!

Tổng đốc Nam Thương nói.

Chỉ thấy một đạo hàn băng xuất hiện, đóng băng cả thi thể Vương Cấp lại.

- Không phải chứ, phụ trợ cũng không có nhân quyền à?

Trần Thư nói:

- Ba người các người có hiểu Hàm Kim Lượng của quan chỉ huy Ôn Thủy không vậy hả?

- Vừa vừa thôi nhé…

Liễu Phong nhếch mép nói:

- Ngươi thật biết giành công lao cho mình quá ha!

Tần Thiên lắc đầu:

- Được rồi, tiểu tử! Có thể thưởng một chút cho ngươi, nhưng thứ đó thì không thể cho ngươi được!

- Ta chỉ lấy một chút thôi, có được không?

Trần Thư vẫn không cam tâm, khăng khăng nói.

- Ngươi muốn nó làm gì chứ?

Tổng đốc Nam Thương nhìn qua nói:

- Máu thịt của Khế Ước Linh Vương Cấp cũng giống như Quân Vương Hung Thú vậy, có thể đặc chế thành Dược Tề, chỉ có chuyên viên mới có thể dùng được!

- Ừm… ta muốn nếm thử hương vị một chút…

Chương 745: Ta muốn cuộc đời nở hoa…

Trần Thư liếm môi dưới rồi nói: - Ta còn chưa từng thử Khế Ước Linh Vương Cấp nữa…

- ?

Ba người sửng sốt, đồng thanh nói:

- Ngươi còn muốn ăn nữa sao?

Trần Thư tiếp lời:

- Mọi người không muốn sao?

- Sao chứ?

Một câu hỏi ngược lại khiến ba người đều sững lại, sau đó thầm nuốt nước miếng, có vẻ như là rất ngon…

Nửa tiếng sau

Bốn người ngồi vây quanh bên nồi lẩu đã được cho đầy đủ các loại gia vị.

Mùi thịt thơm ngào ngạt phả lên mặt, càng khiến con người ta thêm cảm giác thèm ăn.

Tần Thiên nói:

- Đây là tài nguyên quý hiếm, chúng ta không nên dùng để ăn đâu?

- Sao lại là ăn? Đây là tự chúng không cẩn thận rơi vào nồi lẩu đấy chứ!

Trần Thư mê hoặc dân chúng, miệng đã điên cuồng nuốt nước miếng.

Lần đầu tiên được ăn thịt của Khế Ước Linh Vương Cấp, thật là kích thích!

- Ta cảm thấy có thể ăn được rồi đấy!

Chả mấy chốc, tổng đốc Nam Thương đã chìa đôi đũa ra trước, gắp một miếng thịt lên, bên trên g vẫn còn vươn chút tơ máu.

Trần Thư nói:

- Không phải chứ Phương thúc, ngươi có chắc là thịt chín nhanh vậy chứ?

- Chưa có chín!

Tổng đốc nhún vai nói:

- Nhưng ta thân là Vương Cấp, chẳng việc gì phải sợ cả.

- Nói chí phải!

Tần Thiên gật đầu nói:

- Ta cũng thế!

- Ta là Hoàng Kim Cấp, cũng ăn được như thế!

- …

Miệng Trần Thư giật giật, hắn nói:

- Ta… ta…

Ba người quay đầu nhìn hắn, khoé miệng nhếch cười, chờ đợi lời nói tiếp theo của Trần Thư .

- Mẹ nó chứ, ta không cần mạng nữa!

Trần Thư hét lớn, cũng không chịu lép vế mà bắt đầu gắp thức ăn!

- …

Ba người ngơ ngác, giơ ngón tay cái lên. Giành ăn với ba người bọn họ, quả là chỉ có mình ngươi!

Mười phút sau.

- Chỗ thịt này ngon thật đó!

Vẻ mặt Trần Thư vô cùng thỏa mãn, năng lượng bên trong thịt quá mạnh, hắn chỉ ăn được một chút là đã no căng rồi.

Ba người Liễu Phong cũng vậy, họ nằm ngửa trên lưng Điểu, vẻ mặt trông rất thư thái.

- Chỗ còn lại không được lãng phí, ta sẽ gói lại mang về!

Trần Thư lặng lẽ lấy một hộp cơm, bắt đầu gắp hết thịt trong nồi ra.

Ba người họ cũng chẳng quan tâm, dù gì cũng là cường giả nức tiếng, bọn họ đâu đến mức phải giành đồ ăn thừa với một cấp dưới chứ.

- Phải rồi, Trần Thư, chuyện hòn đảo của Giáo Hội là sao vậy?

Tổng đốc Nam Thương nhìn Trần Thư liền nghĩ tới vấn đề trước đây.

- Đảo gì cơ?

Trần Thư lại nhét thêm một miếng thịt nữa, ậm ờ đáp:

- Không liên quan tới tội phạm!

- …

Tần Thiên quay ra dò xét hắn một hồi, ánh mắt có chút nghi hoặc mà hỏi:

- Đúng là ngươi làm sao? Một sinh viên như ngươi mà lại có bom đạn ư?

- Nói đùa cái gì vậy chứ!

Trần Thư xua tay nói:

- Thực ra bom là do Giáo Hội tự chôn dưới đảo đấy chứ. Ta chỉ thuận tay châm chút lửa thôi!

- Tự chôn á?

Vẻ mặt của ba người rất cổ quái, ngươi xem bọn này là kẻ ngốc chắc?

Ai lại đi tự chôn bom dưới chân nhà mình chứ?

- Trần Bì, khai thật đi, ngươi có còn quả bom nào nữa không đấy?

Liễu Phong sáp lại, nói thầm:

- Có thể tin tưởng ba bọn ta!

- Ta thật sự không có bom…

Trần Thư dang hai tay ra, dường như đã hiểu được suy nghĩ của ba người bọn họ.

Nếu Hệ Thống Dược Tề có thể sản xuất bom hàng loạt, vậy thì chắc chắn sẽ trở thành vật tư chiến lược thế hệ mới. Đáng tiếc, căn bản là không thể làm được thế!

Hắn đã từng thử tới tổ phân tích thành phần, kết quả… dụng cụ thí nghiệm đều bị nổ cả…

Đêm khuya.

Một đoàn người bình an quay trở về Hoa Quốc, nhưng bọn họ vẫn không dừng lại mà tiếp tục chọn bay đi tiếp.

Không tới nửa giờ sau, họ liền tới cao ốc của chính phủ Nam Thương. Không ít người qua đường vây lại nhìn, nhưng lại không mấy bất ngờ khi nhận ra đó là Khế Ước Linh của tổng đốc.

- Ta về trước đây!

Tổng đốc Nam Thương nói:

Hắn ta phụ trách quản lý cả một tỉnh Nam Thương, công việc tất nhiên là bận rộn vô cùng, có thể dành chút thời gian rảnh rỗi đã là tốt lắm rồi!

- Tiểu tử, tốt nghiệp rồi thì trở về quê hương mà phát triển!

Tổng đốc Nam Thương nhìn về phía Trần Thư mà khua khua tay, sau đó trực tiếp nhảy xuống.

- Ngươi…

Liễu Phong vốn muốn nói gì đó, nhưng lại không kịp!

Bây giờ có người thực sự không sợ chết, thế mà còn mời một tội phạm trở về quê hương?

- Vẫn là tiếp xúc quá ít rồi!

Liễu Phong lắc lắc đầu, công việc của tổng đốc rất bận rộn, đương nhiên là không cảm nhận được ý nghĩa của tội phạm Nam Giang là gì rồi…

Trong mắt hắn ta, Trần Thư chính là một quả bom đội lốt con người.

- Liễu lão sư đây là có ý gì chứ, ta thấy Phương thúc rất có mắt nhìn người đấy chứ!

Trần Thư bĩu môi nói:

- Ngươi còn tiếp tục tổn thương ta nữa, ta sẽ thôi học ngay, quay về quê luôn!

- Thật không?

Liễu Phong quay đầu nhìn sang Tần Thiên, ánh mắt hưng phấn.

- Ta sẽ làm thủ tục thôi học cho phòng giáo vụ ngay lập tức!

Tần Thiên nói:

- Là một Phó Hiệu Trưởng thì không thể lạm quyền được, nhưng hôm nay ta buộc phải bật đèn xanh với ngươi thôi!

- …

Khoé miệng Trần Thư giật giật:

- Ta đùa thôi, Hoa Hạ học phủ không thể thiếu ta được, như là…

Ọc ọc ọc~~

Lúc đó, Trần Thư lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lập tức ôm lấy bụng.

- Mẹ nó!

Chương 746: Ta muốn cuộc đời nở hoa… (2)

Hai mắt hắn mở to, chỉ cảm thấy bụng hắn đang sục sôi, thể như muốn bùng nổ luôn rồi. - Ngươi giấu bom trong dạ dày đấy hả?

Liễu Phong và Tần Thiên lần lượt nhìn sang, ánh mắt không giấu được ý cười.

- …

Trần Thư ôm chặt lấy bụng, dáng vẻ như sắp chịu không nổi nữa.

Hắn nói:

- Ta muốn giải quyết tại chỗ đây!

Khịt !

Thiên Băng Phụng Vương kêu nhẹ một tiếng, ánh mắt kinh sợ.

Trong nháy mắt, sau lưng nó xuất hiện hàng loạt mũi băng sắc nhọn, sự nguy hiểm hiện ra rõ mồn một.

- Mẹ ơi !

Trần Thư nhìn về phía mũi băng kia, mặt mũi tái xanh.

Nó mà bắn một đòn tới thì hoa cúc cũng không còn đâu ấy!

Hắn vỗ vỗ đầu điểu mà nói:

- Bay nhanh lên!

Trước giờ đều là hắn khiến người khác chạy cong đít, chứ hắn chưa từng nếm trải qua.

Trong tức khắc, điện thoại của Tần Thiên reo lên.

- Ta muốn cuộc sống nở hoa…

Ọc ọc ọc~~

Bụng của Trần Thư lại réo sôi lần nữa, ánh mắt uất hận, chuông điện thoại kiểu gì thế chứ!

Bây giờ hắn như sắp nổ tung luôn rồi…

Chưa tới một lúc sau, một đoàn người đã tới Hoa Hạ học Phủ.

- Hồng hộc… hồng học…

Thiên Băng Phụng Vương thở gấp không ngừng, đến lưỡi cũng thè cả ra.

Đã nhiều năm qua, hôm nay chắc chắn là lần đầu tiên nó chạy bạt mạng nhất.

Không thể không thừa nhận, thời khắc này nó thật sự sợ hãi!

Tần Thiên lặng lẽ lên tiếng nói:

- Còn một chuyện nữa, tại sao giữa đường chúng ta không tìm nhà vệ sinh nhỉ?

- ?

Trần Thư mở tròn hai mắt, nhưng lại không kịp tranh cãi. Hắn trực tiếp vác hai bao tải mà điên cuồng chạy vào trong kí túc.

Tần Thiên thấy tình cảnh hắn như vậy, liền nói:

- Tên nhóc này giống thổ phỉ thật đó!

Liễu Phong lặng lẽ bổ sung:

- Không phải giống…

Tối nay, xác định phải mất ngủ rồi…

Sáng ngày hôm sau.

- Khỉ thật, đêm qua phòng bên mở phim Chiến Tranh à? Sao phòng nghe cành cạch vậy?

A Lương mặc bộ đồ bệnh nhân, sắc mặt như người mất ngủ.

- Ta cũng nghe thấy, làm ta cứ nơm nớp lo sợ này!

Vương Tuyệt lộ ra bộ mặt ủ rũ, mở miệng than vãn.

Ngay lúc đó, cửa nhà vệ sinh mở ra. Trần Thư tuyệt vọng bước ra, trông như thể đã nhìn thấu nhân sinh.

- Trần Bì, ngươi về rồi đấy à?

A Lương trợn tròn mắt, nhìn đi nhìn lại Trần Thư.

Vương Tuyệt cũng ngạc nhiên nói:

- Vãi đạn, đêm qua không phải là ngươi…

- Bây giờ ta đã tỉnh ngộ rồi!

Ánh mắt Trần Thư sầu muộn mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Tỉnh ngộ ra điều gì cơ?

- Chân lý của nhân sinh chính là phải thải ra!

- ?

Hai người nhìn nhau, tên này vừa đi một chuyến, hắn đã biến thành kẻ điên rồi à?

- Haizzz…

Trần Thư thở hắt ra, cúi đầu nói:

- Hôm nay đừng đánh thức ta, buồn ngủ sắp không chịu nổi rồi!

- Vừa trở về ngươi đã muốn ngủ sao?

A Lương đang định nói gì đó nhưng lại bị Vương Tuyệt ngăn lại, hắn ta giải thích:

- Tâm lý hắn ta đã trở nên như vậy rồi, ít nhất cũng phải để hắn ta hồi phục sức khoẻ đã chứ!

Hai người nhìn về phía bóng lưng Trần Thư rồi cùng nhau thở dài.

Chỉ cần nghe thấy động tĩnh đêm qua, liền có thể hiểu Trần Thư đã trải qua những gì.

Cái này hoàn toàn là thống trị một cuộc chiến tranh thế giới!

Bầu trời chạng vạng tối.

Trần Thư cuối cùng rời khỏi gian phòng hỗn loạn kia.

Hai người A Lương đang say sưa xem Makka Pakka trên TV.

- Ta nói này Trần Bì, ngươi bị sao vậy?

- Nghĩ lại chuyện cũ mà thấy kinh!

Trần Thư thở dài, lắc đầu.

Vương Tuyệt quay đầu lại nhìn, nói:

- Không phải ngươi không mang theo đồ ăn sao, trên đường còn dùng thuốc xổ lót dạ cơ mà?

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, thuốc xổ lót dạ, mạch não tự nhiên bất thường sao?

- Cho các ngươi chút thổ đặc sản!

Trần Thư lắc đầu, lấy trong túi xách ra một hộp cơm, bên trong còn có một ít thịt.

Thần sắc A Lương kỳ quái, nói:

- Ngươi có lòng tốt như vậy sao?

- Nói nhảm, các ngươi là huynh đệ tay chân của ta, có đồ tốt nhất đỉnh phải chia sẻ!

Trần Thư bình tĩnh nói, ánh mắt có vẻ phấn khích.

- Hình như cũng không có vấn đề gì.

A Lương ngửi một chút, mở miệng nói:

- Nấu lại đi!

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Nấu lại làm gì nữa?

- Nhìn qua còn chưa chín, đầu óc có hố mới ăn!

- …

Trần Thư âm thầm phun ra một ngụm máu, chỉ cảm thấy mình bị tổn thương lần hai.

A Lương ý thức được điều gì đó, mở miệng hỏi:

- Không phải ngươi không ăn thịt sống à?

- …

Hai người bọn họ mang thịt đi nướng, xác nhận nó đã chín hoàn toàn trước rồi mới bưng ra.

- Thịt này có chút thơm!

Đôi mắt hai người sáng lên, chưa bao giờ nếm qua loại thịt này.

Dáng vẻ Trần Thư trông như các ngươi chưa bao giờ nhìn thấy thế giới, mở miệng nói:

- Nói nhảm, thịt của Khế Ước Linh Vương Cấp!

- Vương Cấp?

Hai người mở to mắt, ngay sau đó liền nhếch miệng.

Chỉ dựa vào miệng của Trần Thư, Hắc Thiết Cấp cũng có thể coi là Truyền Kỳ Cấp, đương nhiên bọn họ sẽ không coi là thật.

Trần Thư cũng không giải thích, mà im lặng lấy ra một đôi đũa, chuẩn bị ăn…

- Không phải chứ, ngươi còn dám ăn, không sợ tiêu chảy sao?

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngã chỗ nào đứng lên chỗ đó! Đây là châm ngôn sống của tội phạm ta!

- Tại sao từ trong miệng của ngươi nói ra kỳ quái vậy?

Chương 747: Có phải ngươi dùng thuốc xổ lót dạ không?

Cả hai người lắc đầu, cũng bắt đầu ngấu nghiến ăn như hổ đói. Chưa đầy một lúc, ba người đã cùng nhau nằm trên sô pha, dáng vẻ trông vô cùng thỏa mãn.

- Thịt này ngon thật đấy!

A Lương mở miệng nói:

- Hơn nữa ta cảm thấy thân thể mình thật ấm áp, thật thoải mái!

Vương Tuyệt gật đầu đồng ý, hắn ta không ngờ lại thoải mái như vậy.

- Đúng rồi, Trần Bì, nhiệm vụ của ngươi làm thế nào rồi?

- Nói nhảm, điều động tội phạm, nhiệm vụ này có gì mà không làm được?

Trần Thư mở miệng nói:

- Dựa vào bộ não thông minh của ta, thực lực mạnh mẽ, tăng thêm ba khỏa đạn hạt nhân…

- ?

Hai người quay đầu nhìn lại, nói:

- Ngươi nói chỉ cần ba quả đạn hạt nhân là đời rồi, những cái khác đều không quan trọng!

- Liễu lão sư cũng không ngăn cản ngươi sao?

Dù không phải ở trong nước nhưng ít nhất cũng phải khiêm tốn một chút chứ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hình tượng

quốc tế!

- Lão Liễu không cần phải nói, hắn ta hoàn toàn là tân thủ, chủ yếu ta dẫn theo hắn ta làm nhiệm vụ thôi!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Trải qua chuyện này, ta đã hiểu được một đạo lý!

- Cái gì?

- Khó khăn của tất cả các nhiệm đều vụ bắt nguồn từ việc thiếu hỏa lực!

- ?

Ánh mắt hai người kỳ lạ, nửa ngày mới nói được một câu:

- Tổng kết của ngươi… thật đúng chỗ!

- Thu hoạch này chắc chắn không nhỏ đúng không? Bằng không sao ngươi không tiếc mà ném đạn hạt nhân?

A Lương xoa xoa đôi tay, nhích người lại gần.

- Chỉ một chút thôi mà!

Trần Thư cười khiêm tốn, trực tiếp mở một túi phân Urea ra, bên trong có đủ loại dược liệu Bạch Ngân Cấp.

- Ôi khiếp!

Thần sắc hai người chấn động, mặc dù bọn họ không thể nhận ra hoàn toàn, nhưng một số dược liệu nhìn qua thôi đã khiến bọn họ chấn động ngay lập tức.

- Mẹ nó rốt cuộc ngươi đang làm nhiệm vụ gì chứ, hay ngươi lại đi cướp?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Không có va chạm!

A Lương nịnh nọt nói:

- Đại ca, có thể có một khả năng, nhìn thấy đều có phần…

- Biến đi!

Trần Thư trực tiếp làm một động tác, nói:

- Ta muốn đổi lấy tín chỉ, các ngươi tham gia cùng ta không?

- Không đi!

- Chia cho hai ngươi 20 tín chỉ!

- Lập tức! Lập tức! Đi!

Ba người bọn họ xách hai túi phân Urea đi về phía nhà kho của trường học.

Sau nửa tiếng đồng hồ.

- Các ngươi lại nhập hàng à?

Nhân viên nhận lấy hai túi phân Urea, thoáng cái liền nhận ra ba người Trần Thư.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi mở ra xem, vẫn có chút chấn kinh.

- Dược liệu Bạch Ngân Cấp?

Trần Thư nói mở miệng:

- Ồn ào quá, mau kiểm tra qua chút đi!

Một lúc sau, thẻ sinh viên của Trần Thư lại tăng thêm 2000 tín chỉ.

Hắn lấy ra một viên đá màu đen khác, nói:

- Phiền ngươi kiểm tra giúp ta xem xem thuộc tính của Chân Bảo này là gì!

- Chân Bảo?

Nhân viên đã dần chết lặng, cầm lấy Chân Bảo để kiểm tra, Trần Thư cũng không lo đối phương dám lừa hắn nếu không nhà kho sẽ trực tiếp bị phóng hỏa!

- Ta nói Trần Thư, ngươi đã lấy được Chân Bảo sao?

A Lương và Vương Tuyệt quay đầu lại nhìn, không ngờ lại thu hoạch được nhiều như vậy.

- Cái này có là gì, phần thưởng nhiệm vụ của trường học vẫn chưa giải quyết xong!

Trần Thư lắc đầu, tuy rằng lần này có chút nguy hiểm, nhưng thu hoạch quả thực quá lớn.

Sau ba tiếng đồng hồ.

Nhân viên cầm lấy Chân Bảo quay lại, mở miệng nói:

- Đây là Hắc Thiết Cấp Chân Bảo có thuộc tính phòng ngự, có thể đổi lấy tín chỉ!

- Không cần đâu!

Trần Thư cầm lấy Chân Bảo, trực tiếp ném cho Slime, hoàn toàn không chút đau lòng, giống như đang cho một bữa ăn nhẹ vậy.

Sự đố kỵ thèm muốn trong mắt hai người A Lương như muốn trào ra, thật là vô nhân tính!

Thần sắc Trần Thư vui vẻ, hắn lại không ngờ rằng Chân Bảo vừa hay có thể sử dụng được.

Hắn mở miệng hỏi:

- Ta muốn mời hai người ăn khuya, có muốn không?

- Muốn!

Hai người liếc nhìn nhau, từ ghen tị trở thành thèm ăn, muốn ăn thịt Trần Thư.

- Ăn khuya, ăn khuya!

Ba người bọn họ khoác vai nhau đi trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường.

Ngay lúc này, thân thể của ba người cùng nhau chấn động, dạ dày ngay lập tức lăn lộn.

Ọc ọc ọc~~

- Mẹ nó!

Ba người liếc nhìn nhau, ánh mắt không thể tin nổi.

- Không thể nào?

A Lương nuốt ngụm nước miếng, lập tức chạy như điên về phía nhà vệ sinh bên cạnh thao trường.

Hai người Trần Thư cũng không cam lòng, cũng tăng tốc độ chạy theo.

- Trần Bì, mẹ nó rốt cuộc ngươi đã mang loại thịt gì về vậy?

- Ta thực sự không biết!

Trần Thư cũng che bụng, lúc này hắn mới hiểu được, chính là do miếng thịt kia có vấn đề!

- Lẽ nào lại muốn lặp lại cơn ác mộng tối qua sao?

Vẻ mặt lão sư có chút nghi hoặc, không khỏi lẩm bẩm:

- Ba người này không phải vừa kêu ăn khuya sao? Kết quả toàn bộ lại chạy tới nhà vệ sinh?

- Người trẻ bây giờ… đúng là khó hiểu…

Nửa tiếng đồng hồ sau, ba người dìu nhau đi vào bên trong chỗ khám bệnh.

- Trần Thư, ít nhất ngươi cũng phải đưa bọn ta đến bệnh viện tốt hơn chứ!

Cả ba người ôm bụng, đợi chờ tới lượt khám bệnh.

- Nhà này mới mở, trang trí cũng không đẹp mấy nhưng mấu chốt là người quen, tiện nghi!

- …

Chương 748: Hắn đã lôi kéo hết sức có thể…

Ngay lúc này, một nữ sinh mặc áo khoác trắng bước ra, khóe miệng nàng ta nở một nụ cười, chế nhạo nói: - Để bảo đảm sự riêng tư của bệnh nhân nên sẽ không đọc tên, ba người chiến sĩ kia từng người vào một!

- …

Tất cả những người xung quanh đều quay đầu nhìn sang, thần sắc trông vô cùng kỳ quái.

Ba người liếc nhìn nhau, lắc đầu đứng dậy.

Trần Thư lẩm bẩm một tiếng:

- Không bằng trực tiếp gọi tên bọn ta còn tốt hơn…

Nữ sinh mở miệng nói:

- Trần Thư, năm nhất Hoa Hạ học phủ, lớp Ngự Thú 3…

- Ninh tỷ…

Trần Thư vội vàng ngăn người đang đọc tên hắn lại, ngươi đây đang muốn nói ra toàn bộ tin tức à…

Đường đường là một tên tội phạm Nam Giang lại biến thành chiến sĩ phản lực, cuộc sống sau này làm sao mà sống được?

- Vào đi!

Nữ sinh lắc đầu, trong mắt vẫn mang theo ý cười.

A Lương nhẹ giọng hỏi:

- Đây chính là người quen của ngươi sao?

Trần Thư gật đầu, nữ sinh này chính là thành viên Ngự Thú Đoàn của Phương Tư, Ninh Thanh Di!

Cả ba cùng nhau bước vào phòng chẩn đoán.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Ninh tỷ, thiên phú Ngự Thú của ngươi tốt như vậy sao lại đi mở một phòng khám vậy?

- Ta gần đây không có việc gì làm nên tới giúp đây để một bằng hữu!

Bây giờ Ninh Thanh Di chỉ còn lại khảo hạch cuối cùng nên có chút rảnh rỗi.

- Nằm xuống!

Ninh Thanh Di lấy ra một dụng cụ y liệu, lần lượt kiểm tra qua cho ba người bọn họ.

Nàng ta nhướng mày, hỏi:

- Ba người đã ăn cái gì vậy?

Trần Thư gãi đầu, nói:

- Có ăn chút đồ ăn vặt…

- Đồ ăn vặt?

Khóe miệng Ninh Thanh Di giật giật, mở miệng nói:

- Rốt cuộc là đã ăn cái gì?

- Ừm… thịt của Khế Ước Linh Vương Cấp

- Vương Cấp?

Ninh Thanh Di trợn to hai mắt, nói:

- Ngươi lấy được thịt Vương Cấp?

Trần Thư mở miệng nói:

- Xô xát với người khác!

- …

Ninh Thanh Di lắc đầu, cái gì cũng có thể xô xát đúng không?

- Năng lượng của thịt quá cao, dạ dày của các ngươi không tiêu hóa được, cũng không có gì đáng ngại, hơn nữa thể lực sẽ cải thiện rất nhiều!

Nói xong, nàng ta đưa cho ba người một loại thuốc mạnh để hỗ trợ tiêu hóa.

- Đúng rồi, tỷ, khi nào thì khảo hạch tốt nghiệp của các ngươi sẽ bắt đầu?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Ta muốn cùng các ngươi…

- Dẹp ngay đi!

Khóe miệng Ninh Thanh Di giật giật, nói:

- Tỷ chỉ muốn thuận lợi hoàn thành tốt nghiệp suôn sẻ, ngươi đừng giày vò ta nữa…

Đến lúc đó Trần Thư lại gây ra một cuộc bạo động ở Dị Không Gian, như vậy không phải toàn bộ sẽ phải trì hoãn tốt nghiệp sao?

- …

Ba người Trần Thư cầm lấy thuốc rồi rời khỏi phòng khám bệnh.

- Vậy còn bữa ăn khuya thì sao?

- Làm… cái rắm!

Ba con cái mè một lứa rối rít trở về ký túc xá, trong nháy mắt tranh nhau đi vào nhà vệ sinh…

Lại là một đêm nữa mất ngủ…

Sáng sớm hôm sau.

Lúc Trần Thư đang ngồi ở bồn cầu, Liễu Phong gọi điện thoại tới.

- Trần Thư, khi nào có thời gian, có thể tới giải quyết phần thưởng nhiệm vụ!

- Chờ một lúc đã, ta đang bận đây!

- Ngươi bên kia có tiếng gì vậy? Nghe có vẻ lạ!

Thần sắc Trần Thư thoải mái, nói:

- Chiến tranh đây!

- Hả?

- Ta đang ngồi bồn cầu!

- Ta lau!

- Không cần, ta tự mình làm như vậy quen rồi!

- Biến đi!

Hai người kết thúc cuộc nói chuyện.

Một lúc sau, thần sắc Trần Thư vui vẻ rời khỏi nhà vệ sinh.

- Thân thể thật cường hãn!

Trần Thư vặn vẹo thân thể, chỉ cảm thấy không dùng hết sức lực, hơn nữa không còn sợ lạnh nữa.

Khế Ước Linh Vương Cấp kia vốn là thuộc tính Hỏa, cho nên có thể sử dụng hiệu quả như vậy cũng là chuyện bình thường.

- Thoải mái! Quá là thoải mái!

Là một Ngự Thú Sư phổ thông, tố chất thân thể cũng không có tác dụng to lớn, nhưng đối với tội phạm mà nói đây chính là điều tương đối quan trọng!

Nếu như không có đầy đủ tố chất thân thể khỏe mạnh thì làm sao có thể sử dụng được túi phân Urea đây?

- Trần Bì, vừa mới sáng sớm ngươi lại phát bệnh sao?

Lúc này, Vương Tuyệt và A Lương đi tới phòng khách, lộ ra thần thái sáng láng.

Trần Thư mở miệng nói:

- Các ngươi không cảm thấy thân thể càng ngày càng khỏe lên sao?

- Hả?

Hai người hơi giật mình, vặn vẹo thân thể một cáo, cũng nhận ra khác biệt.

- Bà mẹ nó, xem ra là mạnh lên thật!

Trong mắt hai người lộ ra vẻ vui mừng, nói:

- Nếu ngày nào cũng ăn thứ đó, không phải trực tiếp thăng thiên sao?

- Mỗi ngày đều ăn sao? Ngươi thật sự tưởng rằng là cải trắng à!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Hơn nữa căn bản không có khả năng mua được!

Nếu như không phải hắn mê hoặc đám người Liễu Phong, căn bản sẽ không thể ăn được loại Đẳng Cấp Huyết Nhục như này.

- Đáng tiếc thật!

Hai người bọn họ có vẻ tiếc nuối, đi ra ngoài ban công, chuẩn bị tắm rửa,

- Ta đi trước!

Trần Thư cũng mang theo một chiếc túi tác chiến sau lưng, mở cửa ký túc xá.

A Lương mở miệng nói:

- Hôm nay có lớp, ngươi định làm gì?

- Ta xin nghỉ phép một tháng, bây giờ không có thời gian, nếu như lên lớp sớm hơn, chẳng phải là nói không giữ lời sao?

- Trần Thư ta từ trước tới nay đều coi trọng chữ tín nhất!

- …

Hai người khẽ nhếch miệng, đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Không hổ danh là ngươi, tội phạm Nam Giang!

Chương 749: Tên tiểu tử này, sinh ra chỉ vì để kiếm tiền thôi sao

… - Liễu lão sư, ta tới rồi đây!

Trần Thư trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc, huýt sáo bước vào.

- Tần hiệu trưởng cũng ở đây sao?

Liễu Phong quay đầu lại nhìn, cười hỏi:

- Chiến tranh kết thúc rồi sao?

- Kết thúc từ lâu rồi!

Trần Thư liếm môi, mở miệng nói:

- Miếng thịt kia của ngươi có còn hay không…

- ?

Ánh mắt Liễu Phong có chút kỳ quái, nói:

- Phun ra là nghiện đúng không?

Trần Thư theo bản năng gật đầu một cái, nhưng ngay lập tức nói thêm:

- Chủ yếu là nâng cao thể lực thân thể, các ngươi chưa phát hiện ra sao?

- Không có cảm giác gì!

Liễu Phong nhìn về phía Tần Thiên, đối phương cũng gật đầu một cái.

- Các ngươi đã bao nhiêu tuổi rồi? Chắc chắn vô dụng!

Trần Thư nhếch miệng nói:

- Ta còn trẻ, muốn thân thể trưởng thành hơn!

- Biến đi!

Liễu Phong trực tiếp xua tay, nói:

- Thịt đã giao cho học phủ rồi, tiểu tử ngươi đừng nghĩ tới nữa!

- Haiz…

Trần Thư thở dài, nói:

- Vậy phần thưởng nhiệm vụ của ta thì sao?

- Lão Liễu đã nói ta nghe về biểu hiện của ngươi, lôi kéo Hoàng Kim Ngự Thú Sư trên đảo, cuối cùng quyết định trao cho ngươi 6000 tín chỉ!

- Chỉ có 6000?

Trần Thư trợn to hai mắt, mở miệng nói:

- Ta là chủ lực là được rồi, Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư chỉ là hỗ trợ mà thôi!

- Tiểu tử, phần thưởng cao nhất cho nhiệm vụ này là 6000 còn không hài lòng sao?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, tưởng rằng Trần Thư sẽ mừng rỡ như điên, kết quả không ngờ lại tham lam như vậy.

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- 6000 còn chưa đủ sao? Ngươi chỉ cần giết chết một Hắc Thiết Cấp Quân Vương thì sẽ được thưởng 2000 tín chỉ!

- Không được! Ta đây đã giành được vinh quang cho đất nước!

Trần Thư dựa vào lập luận lí lẽ, mở miệng nói:

- Hơn nữa ra đã cho nổ tung hòn đảo kia, tất cả tài phú của giáo hội đều đã bị phá hủy!

Cuối cùng, hai bên ngươi tới ta đi, một làn sóng giằng co cực độ.

Phần thưởng thành công của nhiệm vụ đã thay đổi từ 6000 tín chỉ biến thành… 5000 tín chỉ.

- Đủ rồi! Không giảm nữa!

Thần sắc Trần Thư đau khổ vô cùng, hắn đã lôi kéo hết sức có thể…

Mặc dù việc lôi kéo không thành công, nhưng ít nhất nó cũng có chút thu hoạch.

Tần Thiên biết được hắn sẽ yêu cần đổi Đặc Thù Dược Tề nên đã cố ý mở ra cho hắn một quyền hạn:

Có thể sử dụng 300 tín chỉ để mua tư cách trao đổi Dược Tề cấp hai.

Những người còn lại muốn nhận được tư cách trao đổi, chỉ có thể hoàn thành các nhiệm vụ khác nhau, đây cũng có thể coi là bật đèn xanh cho Trần Thư.

Tần Thiên cười nói:

- Không tranh giành?

- Không được…

Trần Thư lắc đầu, mẹ nó phần thưởng này càng ngày càng ít, nên tìm ai để nói lý lẽ đây?

- Ta đã nghèo đến mức này rồi mà vẫn bị các ngươi chèn ép!

Trần Thư thở dài, vẻ mặt u sầu,

Liễu Phong và Tần Thiên liếc nhìn nhau, đang định an ủi thì một âm thanh xuất hiện:

- Ting! Thẻ sinh viên đã nhận được 1,2 tỷ Hoa Hạ tệ!

- ?

Vẻ mặt của hai người nhất thời ngưng đọng lại, lời nói từ trong miệng mắc kẹt trong cổ họng, cứ thế mà nuốt trở lại.

- Ừm…

Trần Thư cũng khẽ giật mình nhưng hắn liền hiểu ra rằng là Bạch Ngân Cấp Chân Bảo của hắn đã bán đi…

- Mẹ nó rốt cuộc ngươi đang làm cái quái gì vậy?

Tần Thiên mở miệng hỏi, trong mắt tràn đầy khó hiểu cùng nghi hoặc.

- Đúng là một học sinh tốt!

Trần Thư nhún vai, xoay người muốn rời đi nhưng lại bị ngăn lại.

Tần Thiên hỏi:

- Tiểu tử ngươi không phải là phạm pháp chứ?

Trần Thư giang hai tay ra, cười nói:

- Hiệu trưởng, ta sớm đã kiểm tra rồi, phạm pháp cái gì cũng không đến mức được nhiều tiền như vậy!

- ?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nói:

- Mẹ nó ngươi kiểm tra cái này để làm gì?

Trần Thư ho khan một tiếng, giải thích:

- Là một học sinh có học lực xuất sắc, việc tìm hiểu kiến thức ngoại khóa có vấn đề gì sao?

- Ta chỉ là bán đi một đồ vật nhỏ thôi!

Trần Thư bất lực, chỉ có thể giải thích qua loa như vậy.

Nếu không hai người bọn học có thể sẽ trực tiếp đưa hắn tới Trấn Linh Cục…

Mười phút đồng hồ sau, Trần Thư thuận lợi bước ra khỏi văn phòng.

- Tên tiểu tử này, sinh ra chỉ vì để kiếm tiền thôi sao?

Liễu Phong lắc đầu, trong mắt hiện lên vẻ ghen tị.

Một tỷ đối với Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư mà nói không phải là một con số nhỏ.

- Đúng rồi, Lão Liễu, gần đây ta muốn nhận một học sinh, không bằng ngươi nhường Trần Thư cho ta thì thế nào?

- Dẹp ngay đi!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Ngươi là một phó hiệu trưởng, thu nhận học sinh cái gì?

- Chuyện còn lại đều có thể đáp ứng được với ngươi, chuyện này không được!

Thần sắc Liễu Phong kiên định, không có một chút đường lui.

- Vậy thì cho ta vay một ít tiền đi!

- ?

…

- Hôm nay là ngày lành tháng tốt…

Trần Thư huýt sáo đi tới phòng thí nghiệm Dược Tề của trường học, sẵn sàng trao đổi Đặc Thù Dược Tề.

Hôm nay 500 tín chỉ, hôm qua đổi dược liệu được 2000 tín chỉ, cộng với thu hoạch kỳ nghỉ đông ở Xích Viêm Hỏa Sơn.

Tổng cộng là 7500 tín chỉ cộng thêm năm tư cách trao đổi Đặc Thù Dược Tề cấp hai.

Về phần tiền mặt thì là 1,2 tỷ Hoa Hạ tệ.

Đương nhiên, dựa theo phân bổ ban đầu, hắn sẽ lấy 60% Bạch Ngân Cấp Chân Bảo, là 720 triệu.

Chương 750: Tên tiểu tử này, sinh ra chỉ vì để kiếm tiền thôi sao (2)

Chung quy lại bây giờ tài phú của hắn đã gần 2 tỷ. Đối với một Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư mà nói, đó nhất định là một con số rất lớn!

- Xin chào, ta muốn đổi một số bình Dược Tề!

Trần Thư đi tới đại sảnh phòng thí nghiệm Dược Tề, mở miệng nói:

- Trước tiên lấy cho ta năm bình Dược Tề gia tăng lực phòng ngự, sau đó là năm bình Dược Tề gia tăng hình thể, tiếp theo là năm bình Dược Tề thuộc tính Phong.

- ?

Nhân viên hơi giật mình, ngươi đây là đang gọi đồ ăn sao?

- Đồng học, đây là phòng thí nghiệm Dược Tề, không phải phòng ăn!

- ?

Trần Thư mở miệng nói:

- Nhanh lên đi, ta có tín chỉ!

Nói xong hắn liền đưa thẻ sinh viên của mình ra.

- Hả?

Nhân viên đang định nói gì đó, kết quả nhìn thoáng qua liền thấy phía trên có tới gần 8000 tín chỉ.

- Ngươi?

Ánh mắt hắn chấn kinh, nhìn qua nhìn lại Trần Thư, đây không phải là thiên tài Bạch Ngân Cấp trong trường học sao?

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Hiện tại có thể mua!

Nhân viên khôi phục lại dáng vẻ, mở miệng giải thích:

- Dược Tề không đơn giản chỉ là vấn đề tín chỉ, yêu cầu phải có tư cách trao đổi Dược Tề cấp hai!

- Vậy cho ta mua mười cái tư cách trao đổi!

Trần Thư không đợi đối phương lên tiếng liền nói:

- Ta đã được hiệu trưởng mở quyền hạn, ngươi làm mau lên!

Nhân viên ngay lập tức kiểm tra thì đúng là đã có người mua, hơn nữa giá mỗi suất là 300 tín chỉ, có thể nói là một cái giá ưu đãi.

- Đồng học, Dược Tề sẽ có ngay lập tức.

Nhân viên ngay lập tức nở một nụ cười, thậm chí có một chút ý tứ nịnh hót.

Hiệu trưởng đã bật đèn xanh, hơn nữa lại còn có rất nhiều tín chỉ, đó không phải là một nhân vật đơn giản!

Một lúc sau liền có người lấy ra ba cái rương nhỏ từ phòng thí nghiệm trên lầu, chứa tổng cộng mười lăm bình Dược Tề.

- Thật là đắt!

Trần Thư sờ lên cái rương nhỏ, giá bán một bình Đặc Thù Dược Tề là 200 tín chỉ cộng thêm tư cách đổi trao đổi, cũng tương đương với 500 tín chỉ.

Mỗi loại Dược Tề có mức giới hạn cao nhất là năm bình, tức là phải có 2500 tín chỉ, nếu đổi thành Hoa Hạ tệ thì khoảng 300 triệu.

- Hai con thú nuốt vàng, đi ra đi!

Trần Thư lắc đầu, Bán Tương Triệu Hoán ra Husky và Slime.

- Gâu gâu!

- Ọp ọp! Ọp ọp!

Hai Khế Ước Linh dường như cực kỳ tích cực.

- Bà mẹ nó, con chó ngu ngốc nhà ngươi, uống lộn thuốc rồi!

Thân thể Trần Thư chấn động, hắn ngay lập tức đèđầu con chó Husky xuống.

- Gâu gâu gâu!

Husky một mặt không phục, liều mạng muốn thoát ra.

Trần Thư đè chặt xuống, nói:

- Mẹ nó bộ dạng của ngươi là như thế nào? Thuận tiến phá nhà sao?

Trần Thư đè Husky lại, rót năm bình dược tề thuộc tính Phong vào trong miệng, có thể gia tăng 15% lực lượng thuộc tính Phong.

Nhìn nó nuốt vào toàn bộ, Trần Thư trực tiếp cưỡng chế thu về.

Mà Dược Tề Hình Thể và Dược Tề Phòng Ngự đều ném cho Slime.

- Đây chính là hạ số tiền lớn!

Trần Thư gật gật đầu, lại để có thực lực của hai Khế Ước Linh tăng lên một đoạn.

Đưa mắt nhìn hết Lam Tinh, Hắc Thiết cấp cơ bản đều không có người sẽ xa xỉ như vậy.

Ngay tại lúc này, điện thoại di động của hắn xuất hiện một âm thanh nhắc nhở.

- Hả? Bưu kiện tới rồi?

Trần Thư đi đến chỗ nhận bưu kiện trong trường, xách theo một túi dược liệu trở về ký túc xá.

- Trần Bì, có phải ngươi mua thần dược gì trở về không?

A Lương bu lại, hắn cũng biết Trần Thư bây giờ giàu đến chảy mỡ.

- Thần dược tuyệt thế!

Trần Thư mở miệng nói, trực tiếp ném cho A Lương.

- Thật à?

A Lương cẩn thận tiếp được, vừa mở ra, kết quả toàn bộ đều là dược liệu cấp cơ sở.

- Thiết Hạch Quả? Ngươi muốn phối trí Dược Tề Phòng Ngự cấp cơ sở?

- Học tốt đấy, một chút đã nhận ra được!

Trần Thư gật đầu, nhận lấy dược liệu.

Độ thuần thục Dược Tề Phòng Ngự của hắn đã đạt đến cấp bậc Tông Sư, đúng là muốn phối trí một chút.

Thời gian không đến một lát, trong tay Trần Thư nhiều hơn một bình dược tề, đồng thời trong não xuất hiện nhắc nhở:

- Hiệu quả ngoài định mức của cấp Tông Sư: Bản thân lực phòng ngự gia tăng 1-50% (Bản thân lực phòng ngự cơ sở càng cao, biên độ tăng trưởng càng thấp)!

- Hả?

Trần Thư khẽ giật mình, thật không ngờ hiệu quả thô bạo như vậy, trực tiếp tăng thêm lực phòng ngự.

Hơn nữa bởi vì có quan hệ với lực phòng ngự cơ sở, cho nên dù Khế Ước Linh dùng ở thời kì gì thì hiệu quả cũng giống nhau.

Hắn trực tiếp đút dược tề cho Tiểu Hoàng, đại khái tăng lên 20% lực phòng ngự.

- Chắc không ai là Hắc Thiết cấp có thể phá phòng ngự của Tiểu Hoàng đúng không?

…

Từ lúc hủy đi phân bộ Giáo Hội Cứu Thế, trên thế giới không còn xuất hiện chuyện hung thú xâm lấn nữa.

Giáo hội không có động tĩnh, không còn dám khiêu khích các đại quốc.

Một phân bộ bị hủy diệt đủ để cho bọn hắn thương cân gân cốt.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, nghênh đón mùa hè nóng bức!

Toàn bộ Lam Tinh yên tĩnh an lành, nhưng Hoa Hạ học phủ vẫn luôn có chút loạn.

- Thật sự không đánh?

Trần Thư vui thích nhận mười học phần.

Chỉ thấy trên đài tỷ thí phía trước, một đại viên cầu màu vàng hơn bảy mươi mét xuất hiện, dưới mông đè hai Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp ba sao.

- Này còn đánh thế nào…

Chương 751: Học phủ có loạn hay không, tội phạm định đoạt

Một gã nam sinh thở dài, hắn ta là thiên tài Hắc Thiết Cấp ba sao, lại ngay cả một con Khế Ước Linh của Trần Thư cũng đánh không lại. Chênh lệch của hai bên thật sự quá lớn!

Trần Thư cười bỉ ổi, nói:

- Sau này muốn tìm ta, lúc nào cũng có thể, chỉ cần mười học phần!

- Mười học phần ngươi không mua được thua thiệt, không mua được lừa gạt, nhưng có thể mua một lần giáo huấn!

- …..

Nam sinh có chút đau thịt, mười học phần cũng là khoảng một trăm vạn, thật sự không phải học sinh bình thường có thể gánh được.

- Vị kế tiếp! y…không còn…

Trần Thư vừa thấy Ngự Thú Quán đã không còn ai, không khỏi lắc đầu.

Ban đầu khiêu chiến hắn cần một ngàn học phần, nhưng bây giờ vì sinh hoạt,

Trần Thư giảm xuống dần, cuối cùng chỉ cần mười học phần.

Nhưng mà người đến khiêu chiến thật sự quá ít, toàn bộ đều bị hắn đánh cho sợ.

Hiện giờ không đơn giản là người năm nhất trốn hắn, người năm hai cũng sợ đến không được.

Chỉ có năm ba và năm bốn bài tập bận rộn, không có thời gian đến khiêu chiến hắn.

- Cô đơn lạnh lẽo là lỗi của ai…

Trần Thư ngâm nga, đồng thời thu hồi Tiểu Hoàng, rời khỏi Ngự Thú Quán.

- Khảo hạch tốt nghiệp của Phương Tư tỷ sắp kết thúc rồi?

Trần Thư không khỏi nghĩ đến, bây giờ đã tới tháng sáu, lại là một mùa tốt nghiệp…

Khoảng thời gian này hắn đều chỉ ăn cơm, đi ngủ, lên lớp, thuận tiện hành hung người khiêu chiến…

Cuộc sống của tội phạm chỉ giản dị tự nhiên như thế!

Hắn trở về ký túc xá, chỉ thấy A Lương mặc áo 3 lỗ và quần cộc, hết sức chuyên chú xem phim truyền hình.

- Ngươi nhàn nhã đến mức như này à?

Trần Thư từ tủ lạnh lấy hai cái kem ra, ném cho A Lương một cái.

Chính mình cung xếp bằng ngồi trên sô pha.

- Không có việc gì làm, ta lại không giống ngươi, mỗi ngày có người khiêu chiến!

A Lương gặm kem, không yên lòng nói chuyện, ánh mắt hết sức chuyên chú nhìn TV.

- Đây là phim gì?

Trần Thư nhìn về phía tên phim truyền hình, không tự chủ được đọc ra:

- Một đời phế vật?

- Cái này cũng có thể quay thành phim truyền hình?

Trần Thư khẽ nhếch miệng, một bộ dạng không thể tin.

A Lương mở miệng nói:

- A, lần đầu nghe thấy không biết trong phim nói về gì, nhưng xem thì đã là người trong phim…

Trần Thư vỗ vỗ vai hắn ta, nói:

- Có cần thiết không? Có thể thành thục giống như lão Vương hay không?

- Ô hô! Tới giờ rồi, nên xem Makka Pakka!

Vương Tuyệt chạy ra khỏi cửa phòng, bộ dáng vô cùng hưng phấn.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, lập tức ngậm miệng không nói.

- Điều khiển từ xa đâu?

Vương Tuyệt đi tới ghế sô pha tìm kiếm, nhìn về phía A Lương:

- Có phải ngươi ngồi lên điều khiển từ xa hay không…

- Không có!

- Ngươi đứng lên một chút!

A Lương bất đắc dĩ đứng dậy, quả nhiên dưới mông không có.

- Trần Bì, có phải ngươi ngồi hay không?

- Ta mẹ nó vừa trở về, ngồi cái rắm!

- Ngươi đứng lên một chút!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Tín nhiệm giữa người với người lúc này thoáng cái liền sụp đổ đúng không?

Nhưng vào lúc này, điện thoại của hắn vang lên.

- u Dương Bảo gọi điện thoại cho ta làm gì?

Trần Thư khẽ giật mình, nhận điện thoại.

- Lão sư, Ngự Thú Hội muốn chọn Niệu Tố Đại Xã của chúng ta!

- ??

Trần Thư theo bản năng nói:

- Niệu Tố Đại Xã gì?

- Xã đoàn của chúng ta! Ngươi sẽ không quên chứ?

- y…

Trần Thư lên tiếng, nói:

- Chờ ta, ta lập tức tới!

Hắn cúp điện thoại, nói thầm:

- Lại không thu được hội phí, ta nhớ này đồ chơi này làm gì?

- A Lương, Lão Vương, đừng nhìn, có người đến đập quán!

- Còn có người dám chọc ngươi?

A Lương và Vương Tuyệt liếc nhau, khoảng thời gian này, uy danh của Trần Thư đã truyền ra.

Hoàn toàn có thể nói là "học phủ có loạn hay không, tội phạm định đoạt"!

Loại tình huống này còn có người dám chủ động tìm phiền toái?

- Đi!

Ba người thu thập xong đi thẳng tới Ngự Thú Quán.

Lúc này Ngự Thú Quán số 1 đã tụ họp một đám người.

- Ngự Thú Hội các ngươi không nên quá đáng!

u Dương Bảo mở miệng nói ra, nhưng có vẻ khí thể không đủ, có chút không dám trêu chọc đối diện.

- Tiểu Bàn Tử, đừng kích động như vậy!

Một tên nam sinh cười cười, nói:

- Ngự Thú Hội chúng ta có thực lực, quá đáng một chút không được sao?

Nam sinh cầm đầu lắc đầu, ngăn trở thành viên, nói:

- Chờ Trần Thư tới đi!

Tất cả mọi người đều hiểu người chủ sự của Niệu Tố Đại Xã thật ra là Trần Thư.

Ngay tại lúc này, cửa Ngự Thú Quán bị đẩy ra.

Toàn bộ người gần như theo bản năng quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy vẻ mặt ba tên nam sinh bình tĩnh đi đến, một cỗ cảm giác áp bách không hiểu sao đánh úp tới.

Trần Thư yên lặng cho một ánh mắt.

Vương Tuyệt lập tức hiểu ý, yên lặng đè điện thoại trong túi xuống.

Lúc này, một BGM vang lên:

- Kết hôn, kết hôn, tân lang không phải ta…

- ??

Trần Thư và A Lương lảo đảo một cái, suýt nữa té ngã trên đất.

Mọi người cũng trừng lớn mắt, một bộ bị kinh sợ.

Đây là thao tác thái quá gì?

Trần Thư hít sâu một hơi, kém chút đã bị đưa tiễn ngay tại chỗ,

Hắn mở miệng nói ra:

- Ngươi mẹ nó thả cái gì đó?

Vương Tuyệt gãi gãi đầu, nói:

- y, ngươi không phải muốn có bối cảnh âm nhạc có khí thế sao?

- Có khí thế cái rắm, tắt ngay!

Lời editor: Chương tiếp theo là hai chương gôp một nên giá sẽ cao hơn các chương khác nhé các đạo hữu ơi.

Chương 752: Đây chẳng phải là có thể tận diệt?

Lời editor: Hai chương gộp một nên giá sẽ tăng gấp đôi so với các chương khác nhé các đạo hữu ơi Trần Thư chỉ cảm thấy da đầu tê dại, đã có chút không kiềm chế được.

Lúc này, một tên nam sinh mở miệng nói:

- Trần Thư!

- Hả?

Trần Thư cảm thấy âm thanh có chút quen thuộc, quay đầu nhìn sang.

Thoáng cái hắn đã nhận ra đối phương, nói:

- Hội trưởng Ngự Thú Hội Yến Hạo Nhiên?

- Không nghĩ tới ngươi còn nhớ rõ ta?

Yến Hạo Nhiên cười cười, lúc trước Lăng Trần muốn mời Trần Thư vào câu lạc bộ, cũng có Yến Hạo Nhiên ở đó.

Trần Thử mở miệng nói ra:

- Lúc này muốn tới tìm ta gây chuyện à?

- Kỳ thật cá nhân chúng ta không có ân oán, chủ yếu là vì Ngự Thú Hội mà tới!

Yến Hạo Nhiên mở miệng nói ra:

- Hi vọng hai xã đoàn chúng ta giao lưu luận bàn một chút, thế nào?

- Không hứng thú!

Trần Thư trực tiếp từ chối.

Khóe miệng Yến Hạo Nhiên có ý cười, bình tĩnh nói:

- Tiền đặt cược ba ngàn học phần, chúng ta không sử dụng Bạch Ngân cấp!

Thân thể Trần Thư bị kìm hãm, nghiêm túc nói:

- Hai xã đoàn thật sự cần phải luận bàn một chút!

- Các ngươi ai lên, ta đều tiếp!

Trần Thư cười cười, Hắc Thiết cấp không phải thành thạo hơn Bạch cấp sao?

- Cả Ngự Thú Hội!

Yến Hạo Nhiên cười nói:

- Bánh xe chế, thẳng đến hai bên không có nổi thành viên ra sân!

- Nếu như ngươi đủ mạnh, hoàn toàn có thể một người lật tung chúng ta, thế nào?

Trần Thư thu nụ cười lại, ngược lại không có gì ngoài ý muốn.

Đối phương không phải người ngu, không có khả năng để hắn tùy ý cầm được ba ngàn học phần.

Thành viên Ngự Thú Hội rất nhiều, hơn nữa đều là thiên tài đứng đầu, thay phiên nhau đánh, hắn thật sự có khả năng lật xa.

Ngay tại lúc Trần Thư suy tư, trước mắt lại lần nữa xuất hiện tuyển hạng.

【 Chọn mục 1: Trực tiếp móc túi phân ra, đánh lén Yến Hạo Nhiên! Hoàn thành ban thưởng: Cường độ thân thể bản thân tăng 20%. 】

【 Chọn mục 2: Từ chối khiêu chiến! Hoàn thành ban thưởng: Kỹ năng công kích +3. 】

【 Chọn mục 3: Tiếp nhận khiêu chiến của Ngự Thú Hội, giành được thắng lợi! Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực đại lượng + Thức tỉnh tiếp một Khế Ước Linh thiên phú ngoài định mức. 】

Trần Thư khẽ giật mình, khi thấy cái mục thứ ba thì yên lặng thu tay từ chỗ túi phân về…

Cường độ thân thể của hắn tăng lên không ít, muốn thử một chút xem có thể đánh lén Yến Hạo Nhiên Bạch Ngân cấp hay không.

Nhưng có mục thứ ba, ai còn muốn đánh lén nữa?

Khoảng cách bây giờ của hắn muốn đột phá đến Hắc Thiết cấp ba sao còn thiếu một chút Ngự Thú Lực.

Tăng thêm cơ hội đột phá của hệ thống trước đó, thoáng cái đã có thể trở thành Bạch Ngân Cấp.

- Ta đồng ý!

Trần Thư gật đầu, không kịp chờ nói:

- Lúc nào đánh?

- Hai ngày sau!

Khóe miệng Yến Hạo Nhiên có ý cười nhạt, quả nhiên ba ngàn học phần là có thể tùy tiện bắt chẹt Trần Thư.

- Được!

Trần Thư gật đầu, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong.

- Chúng ta đi!

Yến Hạo Nhiên phất tay, mang toàn bộ thành viên Ngự Thú Hội đi.

A Lương mở miệng nói:

- Trần Bì, có chút xúc động quá rồi?

Số lượng thành viên Ngự Thú Hội khoảng hai trăm người.

Ngoại trừ một số ít Bạch Ngân cấp bên ngoài, trên cơ bản đều là Hắc Thiết cấp.

Chuyện này có nghĩa là Trần Thư cần đối mặt đánh luân phiên hơn trăm người, đều sẽ bị hao tổn đến chết?

Trần Thư bình tĩnh mở miệng nói:

- Phải nhận, hơn nữa ta muốn thắng!

Khóe miệng của hắn có một nụ cười ti tiện.

- Không phải ngươi muốn làm bậy chứ?

A Lương và Vương Tuyệt cùng nhau nhìn lại, bọn hắn cũng biết Trần Thư có dược tề đặc thù.

- Cái gì gọi là làm bậy? Ta thế này gọi là quang minh chính đại cắn thuốc!

Trần Thư nói:

- Có điều trừ phi đến thời điểm mấu chốt, nếu không ta không dùng!

u Dương Bảo bu lại, nói:

- Cài này có phải có chút không có võ đức hay không?

Ba người Trần Thư đồng thời nhìn lại, vẻ mặt vô cùng cổ quái.

Ngươi cùng tội phạm Nam Giang nói những cái này? Không phải đang nói linh tinh sao?

u Dương Bảo lập tức che miệng mình lại:

- y..Ta chưa nói gì…

- Lão đại Ngự Thú Hội của các ngươi đều đi rồi, các ngươi còn lưu lại ở đây làm gì?

Trần Thư nhìn về phía tầm mười người xung quanh, rõ ràng đều là mặt mới.

- Lão sư, bọn họ đều là thành viên mới của xã đoàn!

u Dương Bảo mở miệng nói:

- Đây chính là người nói chuyện của xã đoàn chúng ta, tội phạm Nam Giang!

- Chào tội phạm ca!

Mọi người cùng nhau hô, trong mắt có vẻ phấn khởi.

Nhất là lúc nghe tới Trần Thư tiếp nhận khiêu chiến của Ngự Thú Hội, trên mặt đều xuất hiện vẻ cuồng nhiệt.

Lấy một địch trăm, chỉ có tội phạm Nam Giang!

- Được đó u Dương Bảo!

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Tên của xã đoàn như này mà ngươi cũng có thể tuyển được người?

u Dương Bảo mở miệng giải thích:

- Chủ yếu là uy danh của lão sư ngươi!

Đoạn thời gian gần nhất, Trần Thư lật tung cả thiên tài học năm nhất và năm hai, tự nhiên sẽ có người ngưỡng mộ mà đến.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Ngự Thú Hội tới gây chuyện.

Tuy bây giờ danh khí của Niệu Tố Đại Xã không lớn, nhưng kỳ thật đã có xu thế quật khởi.

Một khi nhóm người Yến Hạo Nhiên này tốt nghiệp, không còn ai có thể đứng đầu Ngự Thú Hội.

Đến lúc đó người nào cản được Trần Thư?

Hiện giờ Ngự Thú Hội chỉ có thể đường đường chính chính nghiền áp Niệu Tố Đại Xã.

Để toàn trường đều biết thực lực chênh lệch của hai xã đoàn.

Đến lúc đó tân sinh tự nhiên sẽ lựa chọn gia nhập Ngự Thú Hội, mà danh vọng của Niệu Tố Đại Xã cũng sẽ xuống dốc không phanh.

Trần Thư mở miệng nói:

- Gần đây các ngươi phụ trách tuyên truyền mạnh mẽ cho ta, chuyện tỷ thí giao cho ta là được!

A Lương nói:

- Trần Bì, chúng ta cái gì cũng không cần làm, bọn Yến Hạo Nhiên sẽ tuyên truyền!

- Có đạo lý!

Trần Thư ngẫm nghĩ, cái này chẳng phải mục đích của Ngự Thú Hội sao?

- Thiên tài tân sinh lần tiếp theo đều là của chúng ta!

Trần Thư sờ lên cằm, một khi nắm chắc tỷ thí, đạp Ngự Thú Hội dưới chân, không lẽ tất cả tân sinh cũng tới?

- Khà khà…

Hắn nhếch miệng cười lớn, cảm giác thay thế thật sự quá mạnh, hiện tại hắn cũng cảm thấy Niệu Tố Đại Xã đã xưng bá

học phủ…

- Trần Bì, ngươi có thể đừng cười như vậy hay không!

Thân thể một đám người đều chấn động, thật sự làm người ta sợ hãi.

- y…

Trần Thư thu lại suy nghĩ, nhìn về phía mọi người, nói:

- Vừa vặn xã đoàn có thành viên mới, ta mời khách, hoan nghênh mọi người gia nhập!

Lời vừa nói ra, vẻ mặt mọi người đều cứng lại!

Một giây sau, đám người bối rối, toàn bộ chạy ra bên ngoài Ngự Thú Quán, quả thư giống như chạy trối chết…

Không đến một phút đồng hồ, bên trong trường tỷ thí trở nên trống trải không ít..

- A cái này…

Mắt Trần Thư trừng lớn, vẻ mặt có chút sững sờ.

A Lương cười nói:

- Xem xa tất cả mọi người đều có chút hiểu biết ngươi!

- Ta chỉ đơn giản muốn mời mọi người ăn cơm!

Trần Thư thở dài, thật không ngờ đường đường là tội phạm Nam Giang vậy mà danh tiếng lại như thế này?

Vương Tuyệt mở miệng hỏi:

- Thật à?

- Đương nhiên, thuận tiện thu chút hội phí…

- Ngươi dẹp đi!

Khóe miệng đám người Vương Tuyệt giật một cái, quả nhiên là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

- Nếu không mấy lão làng các ngươi giao hội phí trước đi?

Đám người A Lương giật mình, một phút sau dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay thoát đi.

Giây lát cũng chỉ còn lại một mình Trần Thư hỗn độn…

Hắn thở dài, lẩm bẩm:

- Cũng không giao phí, ta muốn cái xã đoàn này làm gì?

…

Gần như cùng ngày, tin tức hai đại xã đoàn muốn tỉ thí giống như cơn gió lốc, thổi quét cả học phủ.

Cho dù là sinh viên hay là lão sư, thậm chí ngay cả phó hiệu trưởng Tần Thiên đều bị kinh động.

- Nghe nói không? Ngự Thú Hội của trường muốn tiến hành giao lưu với một xã đoàn nhỏ!

- Cái gì mà xã đoàn nhỏ, đó là Niệu Tố Đại Xã!

- Ngươi nói người nào có cái tên thái quá như vậy? Đơn giản là nói linh tinh!

- Tội phạm Nam Giang học năm nhất, Trần Thư!

- Vậy không có chuyện gì, hợp tình hợp lý…

Mượn cơ hội này, Niệu Tố Đại Xã hoàn toàn nổi danh!

Nhất là phối hợp với cái tên kỳ ba như thế, trực tiếp kíp nổ vào ánh mắt của mọi người.

Đám người Trần Thư vô cùng nhàn nhã, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, hoàn toàn không có một chút cảm giác khẩn trương.

- Alo, Liễu lão sư?

- Trần Bì, có phải ngươi có nhiều tiền không có đất dùng hay không?

Liễu Phong quát lớn:

- Ngươi mẹ nó vậy mà muốn lấy một địch một trăm?

- Yên tâm đi, lão sư, ta nắm chắc!

Trần Thư bình tĩnh nói, hoàn toàn không có một chút bối rối.

- Ngươi thật sự coi Hắc Thiết cấp của mình là vô địch?

Liễu Phong mở miệng quát lớn, nhưng hình như lại nghĩ tới cái gì, ngữ khí có chút bối rối:

- Tiểu tử ngươi có phải muốn ném đạn hạt nhân ngay tại chỗ không?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Ta có bạo lực như vậy sao?

Hắn chỉ muốn dùng chút Dược Tề Phi Hành gì đó, hoàn toàn không nghĩ tới dùng đạn hạt nhân.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là …đạn hạt nhân sớm sử dụng hết rồi.

Liễu Phong mở miệng nhắc nhở:

- Ta nói cho ngươi biết, đến lúc đó không chỉ có sinh viên đến xem cuộc chiến, không ít giáo sư cũng sẽ tới!

- Đây chẳng phải là có thể tận diệt à?

- ???

Khóe miệng Liễu Phong giật một cái, ngươi đang nói tiếng người à?

- Nếu tiểu tử ngươi dám làm loạn, chết cũng không đẹp đâu!

Trần Thư nói:

- Lão sư, đây không phải có ngươi sao?

- Ta chỉ có thể cung cấp cho ngươi hủ tro cốt tốt một chút…

- …

Trần Thư cúp điện thoại, thật không ngờ Ngự Thú Hội vậy mà làm lớn thanh thế như vậy.

Thời gian hai ngày nhoáng cái đã qua.

Ngự Thú quán số 1 của Hoa Hạ học phủ, sân tỷ thí 001!

Là sân tỷ thí thứ nhất trong học phủ, đủ để thoải nhận chứa được vạn người.

Hơn nữa cường độ bảo hộ đài tỷ thí cực cao, thậm chí có thể tiếp nhận so đấu của Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp.

Lúc này trong sân tỷ thí đã có mấy ngàn người xúm lại.

Chẳng những là sinh viên Ngự Thú tại trường, ngay cả sinh viên học viện văn hóa cũng đến đây.

Mà trên chỗ ngồi phía trước nhất là giáo sư của học phủ, đưa mắt nhìn đều là nhân vật nổi tiếng của cả nước.

- Tần ca, sao ngươi có thời gian đến đây?

Liễu Phong cũng ngồi phía trước nhất, nhìn về Tần Thiên bên cạnh.

- Vừa lúc không có việc gì, hơn nữa ta có chút hứng thú với tên tiểu tử này!

Chương 753: Chào mọi người, ta là Nam Thủy…

Tần Thư nhếch miệng, từ sau lần chấp hành nhiệm vụ trước đó, hắn ta chú ý Trần Thư nhiều hơn chút. Lấy lực lượng một người tiến hành đánh luân phiên với toàn bộ Ngự Thú Hội, xưa nay tuyệt đối là chưa từng có, e rằng sau đó cũng không có người nào.

- Xem thử tiểu tử này sẽ ngã bao nhiêu bước!

Tần Thiên sờ sờ cằm, trong mắt có vẻ chờ mong.

Liễu Phong cười cười, nói:

- Tần ca, ngươi nhận định Trần Thư thất bại?

- Hử? Không phải sao?

Tần Thiên ngẫm nghĩ, sau đó nói:

- Hay là ngươi cho rằng sinh viên của mình có thể lấy một địch trăm?

- Ngươi vẫn không hiểu rõ Trần Thư lắm!

Liễu Phong lắc đầu, lúc ấy nhận được tin tức, hắn ta cũng khó có thể tin, thậm chí cho rằng Trần Thư là đang tặng tiền, nhưng thời gian hai ngày đã để hắn ta hiểu rõ.

Căn cứ vào tính cách tham tiền của Trần Thư, không nắm chắc phần thắng sao lại đồng ý?

Để hắn thua tiền, đây không phải là đang đòi mạng hắn à?

- Tuy thực lực Trần Thư mạnh, nhưng kỹ năng có thời gian hồi chiêu!

Ánh mắt Tần Thiên nhìn về phía trước nói:

- Cái khác không nói, một khi thời gian 【 Phân Thân 】 và 【 Cự Đại Hóa 】 kết thúc, Trần Thư làm sao có thể thắng?

- Ta cảm thấy Trần Thư có suy tính của hắn!

Liễu Phong lắc đầu, cũng có chút nhìn không rõ Trần Thư.

Ngay tại lúc này, bên cạnh truyền đến một âm thanh:

- Hắc Thiết cấp liền không nhìn rõ bản thân, sau đó chẳng phải càng không coi ai ra gì?

- Hả?

Liễu Phong quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy một lão nhân khuôn mặt tang thương, trong mắt có vẻ khinh thường.

Chính là giáo sư Lục Minh lúc trước có xung đột với Trần Thư!

- Ta nói giáo sư Lục Minh này, ngươi không phải là Ngự Thú Sư, xem hiểu tranh tài không?

Liễu Phong nhếch miệng, trong mắt có tia khiêu khích.

- Hừ!

Lục Minh mở miệng nói:

- Xem tranh tài không phải dựa vào thực lực, mà là dựa vào mắt!

Liễu Phong thờ ơ nói:

- Vấn đề là, ta nghĩ con mắt này của ngài cũng không dùng được! Tối hôm qua ta còn nhìn thấy ngươi rơi vào hố phân!

- Ngươi!

Khóe miệng Lục Minh giật giật, thật sự tiện miệng?

- Hay là nói ngươi cố ý bơi lội trong đó?

- …

Khóe miệng Lục Minh giật một cái, chỉ cảm thấy trái tim có chút chịu không nổi.

Tần Thiên nghe vậy cũng cười một tiếng, sau đó nghiêm túc nói:

- Được rồi! Đừng nói nữa!

Hắn ta nhìn về phía Lục Minh, trong lòng không khỏi nghĩ đến:

Ngươi không có việc gì thì trêu chọc hai thầy trò này làm gì?

Hắn ta thậm chí hoài nghi Trần Thư và Liễu Phong không cần động thủ, chỉ dựa vào miệng là có thể đưa Lục Minh vào ICU.

Ngay tại lúc này, cửa sân tỷ thí bị đẩy ra.

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

Toàn bộ sân tỷ thí đều xuất hiện tiếng hò hét đinh tai nhức óc.

Vô số ánh mắt người ta nhìn lại, giống như là fan cuồng nhiệt.

- Hả?

Thân thể Trần Thư run lên, không dự liệu được một màn này.

Hắn gãi đầu, lẩm bẩm:

- Ta có được hoan nghênh như vậy?

u Dương Bảo gật đầu một cái, nói:

- Tất nhiên…

- Không phải!

A Lương lập tức bu lại, nói:

- u Dương Bảo mua thủy quân cho ngươi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, quả nhiên là hắn suy nghĩ nhiều à?

- Thật?

Vương Tuyệt nhìn bốn phía một vòng, tấm tắc nói:

- Đã vậy còn quá trái lương tâm, phải dùng bao nhiêu tiền?

- ??

Trần Thư quay đầu nhìn lại, không hiểu hỏi:

- Cái gì gọi là trái lương tâm?

u Dương Bảo thành thật nói:

- y…Phí dụng thật ra là cao hơn nhiều so với thủy quân phổ thông…

- …

Trần Thư khẽ nhếch miệng, thở dài, chung quy là hắn thanh toán sai…

- Sao cảm giác cái này là lạ!

Vẻ mặt Tần Thiên cổ quái, học phủ đỉnh cao nhất toàn quốc vậy mà xuất hiện tội phạm, hơn nữa còn có một nhóm fan lớn?

Hình tượng này có chút thái quá!

Hắn ta lắc đầu, rời khỏi chỗ ngồi, trực tiếp nhảy lên, đi tới phía trước đài tỷ thí.

Tần Thiên khoát tay, toàn bộ trong sân tỷ thí đều im lặng.

Hắn ta mở miệng nói:

- Hiện tại hai bên các ngươi có cái gì…muốn nói không?

- Tỷ thí hôm nay chủ yếu là vì giao lưu kinh nghiệm chiến đấu, cho dù thắng hay thua, Ngự Thú Hội chúng ta đều có thể thản nhiên tiếp nhận!

Yến Hạo Nhiên đứng dậy, khóe miệng có ý cười ôn hòa:

- Hi vọng bạn học Trần Thư có thể toàn lực ứng phó, đương nhiên, tranh tài thứ nhất, hữu nhị thứ hai!

Trần Thư ở một bên bĩu môi, nói thầm:

- Ngươi lại mù quáng rồi…

Lúc này, ánh mắt Tần Thiên nhìn về phía Trần Thư, chuẩn bị để cho hắn nói trước trận đấu.

Chỉ thấy khóe miệng Trần Thư nhếch lên, xoay người mở balo tác chiến ra, lấy ra một xấp giấy lớn.

Ánh mắt Tần Thiên trừng lớn, nháy mắt phản ứng lại, đoạt nói trước:

- Được rồi, bắt đầu tranh tài!

- ….

Trần Thư khẽ nhếch miệng, ta tỉ mỉ chuẩn bị bản thảo diễn thuyết hai ngày liền không có.

Hắn quyết tâm liều mạng, trực tiếp không xem lời nói của Tần Thiên.

- Chào mọi người, ta là Nam Thủy…

Ầm!

Vẻ mặt Tần Thiên bình tĩnh, trực tiếp đạp một cước trên mông Trần Thiên!

- Bà mẹ nó!

Trần Thư bay lên trời, vô cùng chuẩn xác rơi xuống không trung đài tác chiến.

- Tiểu tử thối!

Tần Thiên lắc lắc đầu, về chỗ ngồi, chậm rãi đợi trận đấu bắt đầu..

- Vương Thành, ngươi tới đánh trận đầu!

Yến Hạo Nhiên nói, nếu là tuyển thủ thứ nhất, đương nhiên muốn khởi đầu tốt đẹp.

Chương 754: Thì ra chê cười theo ý ngươi là nghĩa đen à

Cho dù là không thể thắng nhưng cũng không thể thua quá thảm! - Được!

- Được!

Vương Thành gật đầu, bước lên vị trí tác chiến của mình.

Hắn ta nói:

- Đã sớm nghe nói năm nhất có một thiên tài, vẫn muốn khiêu chiến, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội!

- Nhanh lên một chút, đằng sau ngươi có còn hơn trăm người chờ đấy!

Trần Thư không chút để ý nói, đồng thời cũng triệu hoán hai Khế Ước Linh của mình ra.

Golden Slime hơn bảy mét xuất hiện, cho dù không có Cự Đại Hóa, vẫn làm cho người ta cảm nhận được cảm giác áp bách.

Trên đỉnh đầu Slime là một con Husky nhảy nhót qua lại.

Hai con hàng này chơi đùa vui vẻ hòa thuận, hoàn toàn không để ý đến đối thủ.

Vương Thành bĩnh tĩnh nói:

- Ta cảm thấy Yến hội trưởng có chút cẩn thận, hoàn toàn không cần đánh luân phiên, một mình ta là đủ!

- Tiểu tử này!

Yến Hạo Nhiên thở dài, Thành tử, Hạo Nhiên ca của ngươi một câu cũng không nghe lọt tai!

Vương Thành vừa từ Dị Không Gian về, hắn ta không hề biết tội phạm Nam Giang nghĩa là gì.

- Các vị, tại hạ phải làm các vị chê cười rồi.

Vương Thành cười một cái rồi triệu hồi ra Khế Ước Linh của mình. Một con Liệt Diễm Hỏa Hồ cấp S+ và một con Nham Thạch Cự Ngạc cấp S.

- Hừm hừm.

Hỏa Hồ đứng trên đầu Cự Ngạc, trong mắt nó đầy vẻ hiếu kỳ, nhìn để đánh giá đối phương.

Đối thủ của bọn chúng hình như trông không được thông minh lắm.

- Áu áu.

Husky quay đầu lại nhìn, nó cũng đang đánh giá Hỏa Hồ và Cự Ngạc.

- Grao!

Cự Ngạc mở miệng ra gầm lên, hai bên hình như đang tiến hành màn giao lưu thân thiện vượt chủng tộc.

Thế nhưng chỉ một giây sau đó thôi, Husky cười xấu xa, trong mắt nó hiện lên một tia sáng màu đỏ rất chói mắt.

- Uỳnh!

Một ngọn lửa đáng sợ có đường kính khoảng hai mét đang phun lên, nhiệt độ cao đó tự dưng lan ra khắp nơi.

Tốc độ phóng thích của Husky thực sự rất nhanh.

- Hửm?

Hỏa Hồ trợn tròn mắt lên, nó chưa phản ứng lại được ngay.

Không phải mọi người đang giao lưu sao, sao ngươi lại ra chiêu đột ngột thế này?

- Uỳnh!

Chỉ trong chốc lát, ngọn lửa bùng lên, nhiệt độ cao đó khiến Hỏa Hồ bị trọng thương.

- Con mẹ nó chứ.

Vương Thành vốn là người rất bình tĩnh nhẹ nhàng nhưng mặt vẫn biến sắc ngay lập tức. Hỏa Hồ liên tục gào lên ai oán. Còn nướng nó thế này nữa thì chắc trộn lên ăn cơm được luôn mất.

Vương Thành chỉ có thể đưa nó về lại Ngự Thú Không Gian.

Khả năng phòng ngự của Cự Ngạc tuy rát mạnh nhưng phần lưng của nó đã bị rách hết da rồi, phần thịt bị hở ra, máu tươi chảy ra như suối.

- Grao!

Nham Thạch Cự Ngạc gầm lên một tiếng, ánh sáng màu vàng nâu xuất hiện trên phần lưng của nó, sau đó, một hòn nham thạch khổng lồ bao trùm lấy, Tử Vong Hỏa Trụ kia tạm thời bị ngăn lại.

Thế nhưng khả năng tấn công đáng sợ của Tử Vong Hỏa Trụ vẫn đè lên nó.

Một lát sau, Hỏa Trụ đốt cháy cả nham thạch, nó bắt đầu bốc cháy.

- Không chịu được nữa rồi.

Sắc mặt Vương Thành trắng bệch ra, chỉ có thể thu hồi lại Sa Mạc Cự Ngạc.

Trận đấu đã kết thúc, hiện trường im phăng phắc, không một tiếng động. Không ngờ rằng nó sẽ nhanh như vậy.

Cả hai bên đều chỉ mới sử dụng một kĩ năng, Trần Thư là vì chỉ cần sử dụng một kĩ năng, còn Vương Thành là vì chỉ có thể sử dụng một kĩ năng.

Một nụ cười xuất hiện trên môi Trần Thư, hắn nói.

- Thì ra chê cười theo ý ngươi là nghĩa đen hả.

- …

Vương Thành nắm chặt tay lại, khóe miệng giật giật, hắn ta muốn nói gì đó nhưng tự dưng lại không tìm được lời nào để nói cả. Hình như hắn ta đã khiến người ta chê cười thật rồi.

- Xuống đây đi.

Yến Hạo Nhiên thở dài, ánh mắt có vẻ bất ngờ. Thực lực của Trần Thư đã vượt xa khỏi dự đoán của hắn ta.

Khán giả ở bên cạnh cũng ngây ra, họ cứ như đang nhìn một con quái vật vậy.

- Kĩ năng mạnh như vậy, chắc phải Bạch Ngân Cấp rồi nhỉ?

Tần Thiên vuốt vuốt cằm, hắn ta có vẻ không tin vào mắt mình, thở dài nói.

- Thế nhưng hắn mới chỉ là Hắc Thiết Nhị Tinh mà.

Liễu Phong cười, rất hài lòng về thực lực của Trần Thư. Cứ nghĩ đến việc đây là học sinh của hắn ta thì lại thấy tự hào vô cùng.

Hắn ta lên tiếng, nói.

- Tần ca, bất cứ việc gì không bình thường xảy ra với Trần Thư đều là chuyện bình thường thôi.

- …

Lúc này Vương Thành đã rời khỏi vị trí tác chiến ròi, hắn ta đến trước mặt Yến Hạo Nhiên, nói.

- Hội trưởng, ta…

- Không trách ngươi được, thực lực của hắn mạnh quá.

- …

Vương Thành hơi hé miệng ra, ngươi đang an ủi ta đấy sao?

Yến Hạo Nhiên nói.

- Chu Thành Quân, trận tiếp theo là đến lượt ngươi rồi, cố gắng hết sức để hắn sử dụng nhiều kĩ năng hơn nhé.

Một cậu nam gật đầu rồi đi lên vị trí tác chiến.

Sắc mắt của hắn ta có hơi nghiêm tọng, không có chút gì là coi nhẹ cả. Thậm chí khi đối đầu với Bạch Ngân Cấp cũng không áp lực đến vậy.

Trần Thư nhún vai, nói.

- Mau lên đi, kết quả cũng như nhau cả thôi.

- Hứ, ta không như Vương Thành đâu.

Chu Thành Quân hừ một tiếng rồi triệu hồi hai con Khế Ước Linh của mình. Một con Hắc Sắc Ô Quy to khoảng năm mét xuất hiện, trông nó lười nhác vô cùng.

Có một con bướm màu xanh lam đang đậu trên lưng nó.

Chương 755: Thì ra chê cười theo ý ngươi là nghĩa đen à (2)

Lại là hai con Khế Ước Linh cấp S. Thế nhưng khi đối đầu với Trần Thư, mọi người đều chỉ có một suy nghĩ duy nhất thôi.

- Hắn ta chịu đựng được bao nhiêu giây?

- Để ta xem xem khả năng tấn công của ngươi mạnh đến mức nào.

Con bươm bướm màu xanh lam vẫy vẫy đôi cánh, có gì đó lấp lánh xuất hiện trên người nó.

Chỉ trong chốc lát, ánh sáng lấp lánh đó chui vào trong cơ thể con rùa khổng lồ.

- Grao.

Khả năng phòng ngự của con rùa khổng lồ tăng lên rất nhanh, đồng thời, nó cũng phóng thích kĩ năng của mình.

Mai rùa của nó có một lớp ánh sáng màu đen phủ lên trên, trông nó cũng rất cứng cáp.

Chỉ một giây sau đó, cả con bướm và con rùa khổng lồ đều thu mình vào lại trong mai rùa.

- Thế này…

Mọi người đều không nhịn được, mở to miệng ra, con mẹ nó kĩ thuật gì thế này?

- Không phải, ngươi lừa thế này rõ ràng quá.

- Thế này cũng được gọi là cọ xát sao?

Về điều này, tất cả mọi người đều thấy bất mãn.

Bọn họ đến để xem những trận đấu đặc sắc chứ không đến để chiêm ngưỡng độ cứng cáp của mai rùa.

Yến Hạo Nhiên cũng hơi ngượng, nhưng bây giờ để thắng thì hắn ta cũng không còn cách nào khác cả.

- Nếu như ta không ra tay thì có phải là trận đấu cứ thế này thôi không?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn cũng ngờ rằng đối phương lại cử người hệ phòng ngự hoàn toàn thế này.

- Ta không có thời gian cho ngươi lãng phí đâu, để ta xem xem mai rùa của ngươi cứng đến mức nào.

Trần Thư lắc lắc đầu rồi để Husky sử dụng kĩ năng luôn.

Ngay lập tức, hai con Husky xuất hiện, đôi mắt thông minh của nó đang nhìn vào chiếc mai rùa ở bên dưới kia.

Chỉ một lát sau, những kĩ năng của uy lực đáng sợ đều được sử dụng hết.

Trên đài tỉ thí tràn ngập ánh sáng, trông rất ấn tượng.

Đương nhiên rồi, uy lực của nó cũng ấn tượng như vậy.

- Muốn phá bỏ hệ phòng ngự của ta sao… con mẹ nó chứ.

Chu Thành Quân vốn rất tự tin nhưng kết quả thì mặt hắn ta vẫn biến sắc.

Sau đó, hắn ta thu hồi hai con Khế Ước Linh về Ngự Thú Không Gian luôn.

Thêm chút nữa là mai rùa sẽ bị nổ luôn đấy.

- Người tiếp theo.

Trần Thư trông rất bình tĩnh, hắn không tin trong Hắc Thiết Cấp có người chống lại được sức mạnh của Husky.

- Mạnh quá đi, đây đã không thuộc phạm trù của Hắc Thiết Cấp nữa rồi.

Thế nhưng trông nó vẫn thật yếu đuối. Chẳng phải vì hắn ta yếu, mà là khả năng chiến đấu của Trần Thư cao đến mức không hợp lý.

- Ngươi lên đi.

Trông Yến Hạo Nhiên rất bình tĩnh, tuy thất bại rồi nhưng ít nhất là đã khiến Trần Thư sử dụng không ít kĩ năng.

Đối thủ có khi đã kiếm được rất nhiều nhưng hắn ta thì cũng không thiệt.

- Tần ca, học sinh này của ngươi cũng không tệ nhỉ.

Nụ cười trên mặt Liễu Phong trở nên tươi tắn hơn. Hắn ta bất giác nghĩ rằng, lúc trước đúng là phải có mắt nhìn lắm hắn ta

mới nhìn trúng được tội phạm.

- Cũng miễn cưỡng ổn.

Tần Thiên mím môi, ngửa đầu lên trời, thầm nghĩ trong lòng.

- Tại sao đây không phải học sinh của ta thế, tại sao!

Liễu Phong không biết trong lòng hắn ta đang nghĩ thế nào đâu, hắn ta nói.

- Tần ca, ngươi nói xem, có khi nào, ngươi tiếp tục làm phó hiệu trưởng, còn ta từ giáo sư thăng thẳng lên hiệu trưởng luôn không nhỉ?

- ???

Tần Thiên trông hơi bất ngờ, sau đó, hắn ta cười một cách kỳ dị, nói.

- Lão Liễu à, ngươi thấy mình có đủ thực lực không?

Liễu Phong nhẹ nhàng nói.

- Có gì nói nấy, bồi dưỡng được học sinh thiên tài như vậy, làm hiệu trưởng cũng đâu có quá đáng quá?

- Muốn làm hiệu trưởng thì vẫn là phải dựa vào thực lực của mình.

Tần Thiên nói.

- Đợi đến khi các học sinh tỉ thí xong hết rồi, hai chúng ta lên thử đi?

- Tối qua ngủ không ngon lắm, ta có hơi buồn ngủ.

Liễu Phong ngáp một cái.

Ngươi nói vậy làm ta cũng bắt đầu buồn ngủ rồi đây.

Lúc này, Yến Hạo Nhiên nói với nữ sinh ở đằng sau mình.

- Liễu Tinh Vũ, tiếp theo ngươi lên nhé! Husky của hắn không còn kỹ năng nữa đâu, chỉ còn lại Slime thôi, không mạnh lắm đâu, có cơ hội đấy.

Một nữ sinh có gương mặt rất xinh đẹp gật đầu rồi đi thẳng lên nơi tác chiến.

- Tội phạm ca ca, ngươi phải giơ cao đánh khẽ đó nhé.

Liễu Tinh Vũ nói rồi nở một nụ cười ngọt ngào.

- Yên tâm đi nhé.

Trần Thư mỉm cười, giọng điệu của hắn cũng hòa nhã hơn không ít.

- Xem ra là ta vẫn có sức hút nhỉ.

Nàng ta nghĩ, có hơi đắc ý, đồng thời triệu hồi hai con Khế Ước Linh của mình ra.

- Chỉ cần loại được con Husky đó là sẽ chiến thắng.

Đúng lúc nàng ta đang suy nghĩ về chiến thuật thì tự dưng nghe tiếng thổi phù phù bên tai.

- Hửm?

Nàng ta ngẩng đầu lên, run lên một cái, đây là cái gì đây?

Nàng ta thấy một quả bóng vàng hình tròn lăn đến, tốc độ của nó nhanh vô cùng. Cộng thêm tiếng gió rít nữa, mọi thứ đáng sợ vô cùng.

- Graoo (ngươi đừng có lại đây).

Trông hai con Khế Ước Linh có vẻ hãi hùng, chúng hét đến mức lạc cả giọng.

Bọn chúng vội vàng sử dụng kĩ năng, muốn tránh khỏi cái vật khổng lồ ở phía trước.

Chỉ trong chốc lát, hai mắt Slime sáng lên, gào lên đầy hung dữ.

- Ồm ộp.

Khả năng làm cho đối phương chóng mắt của Chấn Nhiếp Bào Hao đã xuất hiện.

- Uỳnh uỳnh.

Chương 756: Thì ra chê cười theo ý ngươi là nghĩa đen à (3)

Hai con Khế Ước Linh cứ như diều đứt dây vậy, chúng bị bay ngược lại, ngã ra khỏi hàng rào bảo vệ của đài tỉ thí. - Ngươi!

Liễu Tinh Vũ há miệng ra, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

Hai con Khế Ước Linh của nàng ta đều nôn ra máu, chúng nó bị tông đến mức trọng thương rồi.

- Nó không phải là Khế Ước Linh hệ phòng ngự sao?

Nàng ta nói nhỏ, cứ tưởng chỉ còn lại Slime thôi thì mọi việc sẽ dễ dàng rồi chứ.

Thế nhưng bây giờ xem ra vấn đề rất nặng nề đấy.

Trần Thư bình tĩnh nói.

- Xin mời người bị hại tiếp theo.

- …

Trong mắt Liễu Tinh Vũ là vẻ không cam lòng, nàng ta nói.

- Đợi đã, ta vẫn chưa thua mà.

- Bùm.

Bỗng dưng Slime nhảy lên, đè thẳng lên hai con Khế Ước Linh.

- Con mẹ nó chứ, đè thế này thì cái gì trong ruột cũng bị lòi ra ngoài hết luôn mất ấy chứ.

Khán giả ở bên dưới không chịu được phải che mắt lại, thực sự là không nỡ nhìn tiếp.

- Bây giờ thì sao?

Trần Thư mỉm cười, lên tiếng bảo.

- Còn đánh nữa không?

- Ngươi… không phải ngươi nói sẽ nương tay sao?

Liễu Tinh Vũ mặt trắng bệch ra, trông nàng ta có vẻ đang đau lòng. Hai còn Khế Ước Linh của nàng ta sắp chết luôn rồi, thế này chắc phải tốn một khoản tiền lớn để chữa trị đấy.

Trần Thư nói.

- Học tỷ, ta chỉ giúp Khế Ước Linh của ngươi trị bệnh táo bón thôi mà, nương tay cái gì cơ?

- ???

Liễu Tinh Vũ mặt đầy vẻ thắc mắc, ngươi giỏi nói nhăng nói cuội thật đấy.

- Mọi người có táo bón thì có thể đến tìm ta nhé.

Trần Thư nhìn về phía khán giả, hình như hắn nghĩ ra gì đó nên lại bổ sung.

- Không giới hạn là chỉ có Khế Ước Linh thôi đâu, người cũng được nữa.

Mọi người rùng cả mình, đâu chỉ là táo bón, thế này con mẹ nó ruột cũng phòi ra mất.

- Ta nhất định sẽ quay trở lại

Trong mắt Liễu Tinh Vũ đầy vẻ không cam tâm, nàng ta thu hai con Khế Ước Linh lại, kết thúc một cách rất thảm hại.

Bây giờ mọi người mới ý thức được thì ra tội phạm Nam Giang không chỉ là danh xưng.

- Con Slime này lại to lên rồi.

Yến Hạo Nhiên cau mày, đừng nói đến những người khác, cho dù hắn ta có lên đến cấp Hắc Thiết thì cũng sẽ bị đánh bại dễ dàng thôi.

- Tiếp theo ai lên nào?

Hắn xoay người lại nhìn thành viên của Ngự Thú Hội. Vừa mới nói xong thì tất cả mọi người đều lùi lại một bước.

Vốn rất có niềm tin, thế nhưng sau khi ba người họ bại trận, bọn họ cũng chẳng còn chút tự tin nào nữa.

Hoặc là bị đè bẹp, hoặc là bị nướng chín, ai mà dám lên?

- Phí trị liệu sẽ do hội lo.

Sắc mặt Yến Hạo Nhiên có chút khó coi, không ngờ bên mình lại sợ đối thủ.

- Sự hưng vong của xã đoàn đang nằm trong tay các ngươi đấy.

Hắn ta nói một cách rất nghiêm túc.

- Nếu như hôm nay thua thật thì xã đoàn sẽ bị ảnh hưởng trong ít nhất ba năm.

- Để ta lên đi.

Một nam sinh đi ra, ánh mắt đầy vẻ kiên định.

- Được, Vương Quyền, ta quả nhiên không nhìn nhầm ngươi. Bây giờ không có chiến thuật gì cả nữa, cứ phát huy hết sức là được.

Yến Hạo Nhiên vỗ vỗ vai cậu nam sinh.

Chiến thuật được thiết kế từ trước không còn tác dụng gì nữa rồi, chỉ có thể cố hết sức thôi.

Lúc này, Liễu Tinh Vũ đã đi đến trước mặt Yến Hạo Nhiên, nàng ta quở trách, bảo.

- Hội trưởng, không phải là Slime của hắn uy lực không lớn lắm sao?

- Ờm…

Khóe miệng Yến Hạo Nhiên giật giật. Ai mà ngờ được ngươi lại không đề phòng chút nào vậy chứ.

Hắn ta chuyển video chiến đấu lức trước của Trần Thư cho tất cả mọi người trong Ngự Thú Hội. Tiếc là không có ai để tâm cả, một Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh, một đấu một trăm, đúng là có hơi hoang đường.

- Không sao, ta tin là Vương Quyền có thể báo thù được cho ngươi.

Yến Hạo Nhiên lên tiếng an ủi.

Thế nhưng hắn ta vừa mới nói xong thì cậu nam sinh ban nãy đã quya về rồi.

- Hửm, Vương Quyền, ngươi quay về làm gì?

Yến Hạo Nhiên cười, an ủi hắn ta.

- Yên tâm đi, tiền viện phí hội sẽ bao hết.

Vương Quyền gãi gãi đầu nói.

- Ờm… hội trưởng, ta đánh xong rồi.

- ???

Khóe miệng Yến Hạo Nhiên giật giật, hắn ta nói.

- Không phải đó chứ, ngươi đi catwalk đấy à?

- Đánh không lại thật mà.

Vương Quyền vừa mới triệu hồi Khế Ước Linh thì đã bị Trần Thư đánh cho một trận tan tác, chèn ép người ta một cách vô nhân đạo.

- Thôi đi, người bị hại tiếp theo… ờm… thành viên tiếp theo lên đi.

- Hội trưởng…

Trông mọi người đều rất ai oán, ngươi nghiêm túc đấy hả?

Yến Hạo Nhiên nói.

- Chúng ta nhiều người thế này, mỗi người lên sử dụng một kĩ năng với hắn là được.

Sau đó, các thành viên lần lượt đi lên. Mọi người lại thay đổi chiến lược.

Chỉ phòng ngự thôi thì không có ý nghĩa gì cả, họ đã lựa chọn tấn công.

Mỗi một người lên chỉ cần sử dụng một kĩ năng thôi, không mong đánh bại được Trần Thư, chỉ cần khiến hắn bị thương thôi là được rồi.

Trần Thư cũng ý thức được rồi, hắn lệnh cho Husky chui vào trong miệng Slime, chỉ để lộ đầu ra thôi.

Nhờ khả năng phòng ngự mạnh mẽ nên Slime đỡ được tất cả các kĩ năng.

Một tiếng trôi qua, Ngự Thú Hội có hai mươi người lên nhưng đều nhanh chóng bại trận.

Chương 757: Ngươi không tưởng ta là phe tốt đấy chứ

Lúc này, khán giả đi từ bất ngờ thành chai lỳ. Họ chỉ thấy như người của Ngự Thú Hội đang thực hiện một quy trình gì đó vậy. - Khế Ước Linh của tên tiểu tử này ăn cái quái gì vậy?

Mắt Tần Thiên đầy vẻ khó hiểu, Husky và Slime mạnh đến mức phá vỡ cả định kiến của hắn ta.

Cho dù hắn ta nghĩ thế nào thì cũng không tìm được một cách giải thích hợp lý.

Tần Thiên lắc lắc đầu, nói.

- Khả năng tấn công và phòng ngự của Bạch Ngân Cấp, Ngự Thú Hội đang chiến đấu vượt cấp đây mà.

Yến Hạo Nhiên cau mày lại rất chặt, kế sách luân phiên kiểu này có vẻ không có tác dụng gì với Trần Thư cả. Hắn chỉ tiếp tục kết thúc trận chiến rất nhanh chóng thôi, hoàn toàn không có tình trạng mất sức như bọn họ nghĩ.

- Hội trưởng, để ta lên đi. Ta mà không lên nữa thì chắc toàn quân ta sẽ bại hết mất.

Lại là một cậu nam sinh khác đi ra, trong ánh mắt của hắn ta có sự tự tin.

Yến Hạo Nhiên cau mày, hắn ta đang âm thầm đánh giá trạng thái của Trần Thư.

- Được, kĩ năng của hắn chắc đang bị đóng băng, tiểu đội phá lớp phòng ngự ra đây hết đi.

Vừa nói xong thì ngoài cậu nam sinh kia ra, có thêm mười một người nữa bước ra.

Nếu Slime đã có khả năng phòng ngự vượt mức như vậy thì để người có kĩ năng phá lớp phòng ngự ra tay vậy.

Yến Hạo Nhiên nói.

- Nhờ các ngươi hết đấy.

Cậu nam sinh dẫn đầu gật đầu rồi đi lên đài tỉ thí trước.

- Ôi, lại có người bị hại đến à?

Trần Thư đang ngồi khoanh chân trên đài tỉ thí, hắn cầm trên tay một bát bún ốc, đang hút bún rất chuyên tâm, cần mẫn.

- …

Cậu nam sinh cũng không nói gì nhiều, hắn ta gọi hai con Khế Ước Linh của mình ra.

Một con Kim Trảo Ưng xuất hiện, nó dang cánh bay lên, có một tia sáng màu vàng xuất hiện trong mắt nó.

- Soạt.

Chỉ trong chốc lát, có một chiếc hư ảnh của Kim Trảo Ưng lớn khoảng một mét xuất hiện. Nó đang sà xuống dưới để tấn công.

- Hửm?

Trần Thư nhướng mày, tuy rằng trông thì có vẻ rất thả lỏng nhưng thực ra hắn vẫn luôn rất quan tâm đến tình hình trận đấu.

Bỗng chốc, một luồng sáng màu vàng lan ra, một ký hiệu hình cục phân xuất hiện trên trán Tiểu Hoàng. Đó chính là kĩ năng Cường Lực Hộ Đôn.

- Uỳnh!

Kim Trảo Ưng tấn công, nhưng lại không để lại một vét thương nào, chỉ là ký hiệu hình cục phân trên trán Tiểu Hoàng đã biến mất.

- Quả nhiên là kĩ năng phá lớp phòng ngự.

Trần Thư đã đoán được từ sớm rồi, bảo sao lại gọi là tiểu đội phá phòng ngự.

Thể hình và khả năng phòng ngự của Golden Slime đều có thể nói là rất biến thái.

Thế nhưng khả năng khôi phục và sinh mệnh lực của nó thì lại không bằng được như vậy.

Nếu bị nhiều kĩ năng phá lớp phòng ngự đánh trúng thì sẽ bị thương các kiểu.

Nếu kéo dài thêm thì Slime chưa chắc đã chịu được đến cuối.

Hơn nữa đây cũng là điều quan trọng đề Ngự Thú Hội có thể chiến thắng được.

- Thế này mà còn chịu được sao?

Cậu nam sinh đó rất bất ngờ, kĩ năng không đạt được hiệu quả như dự đoán.

- Áu áu.

Chỉ một lát sau thôi Husky đã thò đầu nó ra, một ngọn gió bay đến, gần như là giáng xuống chỉ trong chớp mắt.

- Phụt!

Máu tươi bắn ra từ người Kim Trảo Ưng, cánh phải của nó đã bị cụp xuống.

- Uỳnh uỳnh!

Husky lại phun ra năm quả hỏa cầu liên tiếp, khiến Khế Ước Linh đang ở trên mặt đất cũng bị thương.

Nhờ thuộc tính lửa mạnh mẽ của nó, chod ù là kĩ năng bình thường thì cũng có uy lực rất lớn.

- Vị tiếp theo.

Trần Thư lại quay trở lại ăn bún, hắn không để ý đến đối phương nữa.

Cậu nam sinh thở dài một hơi, chỉ đành thu Khế Ước Linh về.

Trận đấu khó tin như vậy, thậm chí còn khiến người ta phải nghi ngờ là bọn họ có phải thiên tài của Hoa Hạ học phủ hay không.

Đây là học phủ đứng đầu cả nước đấy, những người có thể đến đây đều là những người rất lợi hại.

Thế nhưng họ lại bị đánh bại một cách nhẹ nhàng như vậy, cứ như người thường vậy.

- Hội trưởng, ta…

Ánh mắt của cậu nam sinh có vẻ hơi buồn bã, như muốn nói gì đó.

- Không sao cả.

Yến Hạo Nhiên an ủi.

- Chúng ta vẫn còn người mà.

Ánh mắt của hắn ta chuyển về phía Trần Thư, hắn ta nói.

- Xem xem ngươi có thể đỡ bao nhiêu kĩ năng nào.

Lại là một người chuyên phá lớp phòng ngự bước lên đài tỉ thí. Cường Lực Hộ Đôn đang trong quá trình đóng băng để nghỉ nhưng Trần Thư không hề hoảng loạn.

Hắn suy nghĩ một chút rồi ra lệnh cho Husky. Lúc này, Husky rụt đầu nó lại, tìm được một bình dược tề màu trắng sữa trong miệng Tiểu Hoàng. Đó chính là Phi Hành Dược Tề mà lúc trước Trần Thư nhét cho Slime.

- Áu áu.

Husky nhảy nhót, mệnh lệnh của Trần Thư là bảo nó cho Tiểu Hoàng uống một chút Phi Hành Dược Tề.

Thế nhưng là Husky, sao nó có thể ngoan ngoãn nghe lời chủ nhân như vậy được cơ chứ?

Nó cười xấu xa rồi chuẩn bị để mình tự uống thuốc đó. Vừa hay, nó mới nhả ra nhiều kĩ năng vậy, được giải khát rồi.

Đúng lúc này, nó quay ra chỗ khác nhìn, nụ cười trên mặt nó đông cứng lại.

Cách bình dược tề không xa là một đống túi phân Urea.

- Áu áu áu áu.

Trong mắt nó chỉ còn lại vẻ sợ hãi, cứ như nó đã nghĩ đến nụ cười của Trần Thư vậy.

Chương 758: Ngươi không tưởng ta là phe tốt đấy chứ (2)

Cuối cùng thì vì sức ép của tội phạm, nó chỉ có thể bỏ nắp ra, cho Tiểu Hoàng uống một chút dược tề rồi đậy lại tử tế. - Ồm ộp.

Slime lúc này hai mắt tròn xoe, nó đã cảm nhận được mình lại mạnh hơn lúc trước luôn rồi.

- Xem ngươi tránh thế nào.

Người của Ngự Thú Hội nói rồi ra lệnh cho Khế Ước Linh sử dụng kĩ năng.

- Phù.

Một ngọn gió màu xanh lam thổi đến, liên túc xé cả không gian ra. Thế nhưng khi nó sắp chạm vào Slime thì hai mắt nó tròn xoe ra, cơ thể cao đến bảy mét khẽ động, thậm chí còn tạo ra bóng mờ, nó nhẹ nhàng tránh được ngọn gió màu xanh đó.

- Hửm?

Khán giả bên dưới nhìn mà ngơ ra, hình như họ chưa hiểu lắm.

Tốc độ của ngọn gió đó nhanh vô cùng, cho dù là Khế Ước Linh hệ tốc độ thì cũng chưa chắc đã tránh được. Vậy mà Slime to lớn thế kia lại tránh được sao?

- Tốc độ của nó?

Tần Thiên đứng phắt dậy, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Có lẽ những người khác không phát hiện ra nhưng thân là Vương Cấp Ngự Thú Sư thì hắn ta đã ý thức được điều gì đó sai sai ở đây.

- Cứ phải hốt hoảng.

Liễu Phong mím môi, nói nhỏ.

- Thế mà còn làm hiệu trưởng.

- Hửm?

Tần Thiên đi đến gần, nói.

- Nhà ngươi thì biết cái gì chứ.

Liễu Phong bình tĩnh nói.

- Chắc đó là một kỹ năng truyền thừa đúng chứ.

Trận đấu Đấu Linh Trường năm ngoái, khi gặp Long Giang của Ngự Thú Gia Tộc, Trần Thư cũng đã uống Phi Hành Dược

Tề.

Nhưng những người còn lại đều không hiểu Dược Tề của hệ thống, họ chỉ coi đó là kĩ năng truyền thừa thôi.

- Truyền thừa? Hắn đến từ Ngự Thú Gia Tộc sao?

Tần Thiên cau mày lại, sau đó thì lắc đầu.

- Không đúng, có Ngự Thú Gia Tộc họ Trần sao?

Liễu Phong nói.

- Có phải cứ phải là Ngự Thú Gia Tộc đâu, là gia tộc tội phạm thì đúng hơn.

- Gia tộc tội phạm?

Tần Thiên hơi kinh ngạc, vẻ mặt hắn ta như kiểu ngươi đang đùa ta đấy à?

- Được rồi, xem trận đấu đi.

Liễu Phong chuyển sự chú ý của hắn ta ngay lập tức, Liễu Phong cũng không hiểu Trần Thư làm được kiểu gì.

- Kĩ năng nào được sử dụng sao?

Yến Hạo Nhiên thì lại thở phào một hơi, hắn ta đã nghiên cứu video chiến đấu của Trần Thư rồi.

Muốn giải quyết Slime, vấn đề khó nhất không phải là khả năng phòng ngự vô dịch mà là kĩ năng truyền thừa đó.

Chỉ cần ép hắn sử dụng kĩ annwg truyền thừa vậy thì không phải là có thể đánh bại một cách dễ dàng rồi sao?

- Tiểu đội phá lớp phòng ngự chuẩn bị trước đi, cứ để một thành viên nào đó lên để kéo dài thời gian là được.

Trên môi Yến Hạo Nhiên có một nụ cười, đương nhiên là hắn ta sẽ không để Trần Thư sử dụng kĩ năng đó để giải quyết hết tiểu đội được.

Hắn ta nhìn về phía Trần Thư ở trên đài tỉ thí rồi nói.

- Đạo cao một thước, ma cao một trượng. Xem ngươi chống đỡ được bao lâu nhé.

- Nói hay lắm.

Trần Thư mỉm cười, nói.

- Ngươi không nghĩ ta là phe người tốt đó chứ?

Yến Hạo Nhiên có chút sững sờ, trong lúc nhất thời nghe không hiểu lời Trần Thư nói. Ngự Thú Hội lại liên tiếp phái lên ba người, nhưng tất cả đều bị giải quyết một cách gọn lẹ. Thời gian tỷ thí chỉ có năm tiếng, nếu không thể kết thúc thì phán định Ngự Thú Hội thua.

Bằng không nếu cứ kéo dài thêm, hai bên đánh mười ngày cũng rất có thể xảy ra.

- Hội trưởng, tốc độ của nó hình như lại chậm lại rồi?

- Có thể là do thời gian đã kết thúc rồi, loại kỹ năng quái đản này không thể duy trì quá lâu được!

Yến Hạo Nhiên tự an ủi bản thân trong lòng rồi lại nói với tiểu đội Phá Phòng:

- Mã Trác, ngươi lên!

Một tên nam sinh gật đầu một cái, Khế Ước Linh của hắn cũng mang một loại kỹ năng không thể phòng ngự.

Trần Thư nhìn thấy thế, nhếch miệng cười một cái, rồi lệnh cho Husky đút một chút dược tề cho Tiểu Hoàng. Kỹ năng Phá Phòng đánh tới, tốc độ của nó lại lần nữa tăng vọt, di chuyển một cái là có thể trực tiếp tránh né được một cách dễ dàng…

Một màn quỷ dị như vậy khiến cho người ở phía dưới đều thần hồn kinh hãi.

Bây giờ mười phút đã trôi qua rồi.

Hoặc là kỹ năng của Slime có thể kéo dài lâu như vậy, hoặc là đã hồi chiêu nhưng kết thúc rồi.

Cái này có phần hơi quái đản rồi đấy?

- Tình huống gì vậy?

Yến Hạo Nhiên nhăn mày, miệng lẩm bẩm:

- Mẹ nó, kỹ năng lại tốt lên rồi sao?

Hắn ta lại phái thành viên bình thường ra, muốn làm rõ tình hình.

Nửa tiếng sau, trong mắt Yến Hạo Nhiên chẳng còn sự điềm nhiên kia nữa, mà đã sững sờ cả người.

Hắn ta cho rằng kỹ năng của đối phương hồi chiêu nhanh, hoặc là duy trì được trong thời gian dài.

Nhưng qua nhiều lần thăm dò, hắn ta lại rút ra được một kết luận làm cho người ta thất vọng: Lúc nào hắn ta phái tiểu đội Phá Phòng lên thì khi đó kỹ năng truyền thừa của đối phương liền có thể sử dụng được.

- Yến hội trưởng, ngươi cũng không được rồi!

Trần Thư nhếch miệng cười cười rồi nói:

- So về mưu lược với tội phạm ta, đây không phải là thắp đèn lồng trong nhà vệ sinh hay sao, tìm đường chết à?

Mặc đối phương có nghĩ nát óc, chỉ e hắn ta cũng chẳng hiểu nổi đây là do dùng thuốc, cũng không phải kỹ năng!

Rất nhanh, tiểu đội Phá Phòng chỉ còn lại một người.

- Trụ Tử, ngươi là hi vọng của cả thôn đấy.

Chương 759: Hiệu… hiệu trưởng, Trần Thư bốc cháy rồi!

Yến Hạo Nhiên miễn cưỡng lộ ra một nụ cười khích lệ đối phương. - Hội trưởng, người xem ta đây!

Trụ Tử bước lên đài tỷ thí, thấp giọng nói:

- Liều thôi!

Lúc này, một con Tử Sắc Đại Điểu xuất hiện, trực tiếp phóng kỹ năng Phá Phòng ra.

Vụt vụt vụt!

Khắp trời xuất hiện đầy những lông vũ màu tím đánh tới, trên đó còn tỏa ra hàn quang sắc bén.

- Để xem ngươi trốn thế nào?

Nếu như hắn ta vẫn không thể đả thương Smile, vậy căn bản là Ngự Thú Hội cũng toang rồi.

- Òm ọp!

Lúc này, Smile lộ ra hai mắt ngốc manh, trực tiếp thể hiện tốc độ của mình.

Lúc này, ánh sáng màu vàng từ Hoa Hạ học phủ lại lần nữa xuất hiện.

Thân thể vạm vỡ cùng với tốc độ kinh người, thậm chí còn kéo ra một đường tàn ảnh dài màu vàng.

Lông vũ màu tím bắn mạnh tới, nhưng lại không đuổi kịp tốc độ của Smile.

Đùng!

Smile mạnh mẽ nhào về phía hai con Khế Ước Linh của đối phương, dùng cách thô bạo cùng cực khiến hắn ta bị đào thải.

- Gâu gâu gâu!

Husky thò đầu ra, đôi mắt thông tuệ nay lờ đờ, hình như là đã có chút choáng váng rồi.

- Thua rồi sao?

Yến Hạo Nhiên thở dài một tiếng, hắn ta đã suy nghĩ không ít chiến thuật rồi.

Thế nhưng giờ đây nhìn thấy cảnh này, hắn ta đã hiểu ra rằng chiến thuật nào cũng vô dụng cả thôi.

Trần Thư thật đúng là suy tính chu toàn, không chút kẽ hở.

Yến Hạo Nhiên nhìn về phía mười người còn lại rồi thở dài nói:

- Cứ coi như là kiểm tra năng lực chiến đấu của bản thân một chút đi!

Hiện giờ hắn ta đã sẵn sàng đón nhận thất bại rồi.

Không ngờ cả Ngự Thú Hội lại bại trong tay một tân sinh.

Trong lòng của mười người còn lại cũng đều chẳng vui vẻ gì cho cam, bọn họ nhìn nhau mà không nói gì, chỉ có sự trầm mặc nặng trĩu lòng.

- Mẹ nó, lão tử không tin một tân sinh mà lại thật sự vô địch được!

Một người bước ra, thật sự không chịu nổi cái bầu không khí bi quan này!

Lời này vừa nói ra, dường như những người khác cũng đã bị đả động, trong mắt lại lần nữa ánh lên ý chí chiến đấu.

- Ta cũng không tin, cũng chỉ là một tên Hắc Thiết Nhị Tinh mà thôi!

Từng người một lần lượt đi ra. Tuy rằng cuộc chiến kết thúc nhanh chóng, thế nhưng bọn họ cũng không hề sợ hãi, tất cả đều dùng toàn bộ sức mạnh của mình mà chiến đấu.

- Ấy? Có chút lợi hại nha!

Giờ này phút này, Trần Thư hết sức chăm chú, mà không ít những thành viên còn lại đều là nhân tài, ngược lại tạo cho hắn mối nguy không nhỏ.

Hai giờ ác chiến kết thúc.

Lúc này, trên người Smile đã có không ít thương thế. Ngoại trừ kỹ năng Phá Phòng ra thì một vài kỹ năng có uy lực cực mạnh khác cũng có thể đả thương nó.

Đủ loại vết thương chồng chất, không thể xem thường nữa.

- Òm ọp

Smile cuống quýt nhảy lên, trong miệng lè ra cái đầu chó, mặt đầy hưng phấn.

Toàn thân nó đều là những vệt máu khô, quả là một trận chiến không dễ dàng gì.

- Người tiếp theo!

Yến Hạo Nhiên ngồi phía dưới, nói một cách hờ hững.

Nhưng một phút trôi qua cũng chẳng thấy ai xuất hiện, hắn ta bèn quay đầu lại nhìn một cái, nơi đó đã không còn một ai

nữa.

Toàn bộ người của Ngự Thú Hội đều thất bại cả rồi…

Nếu như có thể kéo dài thêm hai tiếng nữa, rất có thể Smile sẽ thật sự ngã xuống, nhưng đáng tiếc là đối phương đã chẳng còn người để lên nữa.

- Vậy là kết thúc rồi sao?

Lúc này, trong hội trường yên tĩnh lại, có người lẩm bẩm, một bộ dạng không thể tin nổi.

Tổng cộng có một trăm hai mươi tư vị thiên tài Hắc Thiết Cấp, thế mà lại bị Trần Thư đánh bại hết.

Có thể nói trận chiến này đã tạo nên kỷ lục cho Hoa Hạ học phủ.

Cả hội trường vẫn im lặng, hình như muốn nói điều gì đó, nhưng chẳng còn lời gì để nói.

- Khế Ước Linh của hắn chỉ là cấp D thôi đấy…

Lời này vừa nói ra, người của cả hội trường đều tỉnh ngộ.

Bởi lẽ thực lực của Trần Thư quá mức quái đản, vậy mà lại khiến bản năng của con người bỏ qua vượt hơn cả cấp bậc của Khế Ước Linh.

Hai con Khế Ước Linh cấp D một đường chèn ép đủ loại Khế Ước Linh cấp S! Đây là đang quay tác phẩm khoa học viễn tưởng đúng không?

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

Ngay lúc này, u Dương Bảo dẫn đầu hô hào lên, trong mắt tràn đầy sự hưng phấn và xúc động.

Đến hắn ta cũng không ngờ tới Niệu Tố Đại Xã lại thật sự dành được thắng lợi.

- Tội phạm Nam Giang!

- Tội phạm Nam Giang!

Vô số người đứng lên, khàn giọng mà hô hào. Lúc này Ngự Thú Quán trở nên vô cùng huyên náo.

Giờ phút này, bất luận có phải là thủy quân hay không thì đều lớn tiếng hô hào.

Thậm chí cả người của Ngự Thú Hội cũng vậy.

Dù cho trong lòng bọn họ đều vô cùng kiêu ngạo, luôn tự xưng là thiên tài của Hoa Hạ, thế nhưng lúc này bọn họ lại không thể không thừa nhận rằng tất cả bọn họ đều không bằng Trần Thư…

Tội phạm Nam Giang lại tạo nên một kỷ lục không ai có thể phá vỡ!

Trần Thư hưởng thụ sự reo hò của mọi người, hắn rời khỏi vị trí tác chiến, bước đến phía trước Ngự Thú Hội.

- Yến gội trưởng, đã nhường rồi!

Trần Thư đưa bàn tay phải dính đầy dầu ra phía trước, nhếch miệng cười một cái, trong mắt có chứa sự hưng phấn!

- Kỹ nghệ không bằng người, chẳng có gì đáng nói!

Chương 760: Lại là một ngày không làm người nữa

Ngược lại Yến Hạo Nhiên cũng không để ý mấy, hắn ta cũng đưa tay ra mà nói: - Chuyện Bạch Dương lần trước, là ta mạo phạm đã rồi, xin lỗi!

- Hả?

Trần Thư có chút ngỡ ngàng, nghĩ đến cái ngày màLăng Trần mời hắn tham gia câu lạc bộ, đám người Yến Hạo Nhiên đích thực là đứng bên cạnh Bạch Dương.

- Không sao!

Trần Thư cười nói:

- Ngươi cũng đã phải chịu một cước rồi!

- Hả?

Yến Hạo Nhiên có chút ngơ ngác, đột nhiên mở to hai mắt. Hắn ta nhớ đến ngày đó, Khế Ước Linh Ẩn Thân…

- Đúng rồi, Bạch Dương đâu?

Trần Thư chớp chớp mày, đám người Yến Hạo Nhiên có thể không để ý, nhưng Bạch Dương nhiều lần khiêu khích hắn như vậy, sự tình không thể kết thúc dễ dàng như vậy được.

Yến Hạo Nhiên lắc đầu nói:

- Gần đây hắn ta không ở trường, đến ta còn không tìm được hắn ta nữa là.

- Bỏ đi, chắc là sợ ta rồi!

Trần Thư vươn vai, quay người liền rời đi về phía Niệu Tố Đại Xã.

Yến Hạo Nhiên nhìn theo bóng lưng hắn, mặc dù đã thua trận tỷ thí, thế nhưng hắn ta đã công nhận Trần Thư.

Hắn ta nói với thành viên ở bên cạnh:

- Về sau các người không được phép trêu chọc hắn, dù cho không thể làm bằng hữu thì cũng không được làm địch.

Tất cả mọi người gật đầu, nghe theo lời hội trưởng.

Lúc này, Trần Thư cũng cùng thành viên xã đoàn bước lên, hắn mở miệng nói:

- Con người của Yến hội trưởng không tệ, có thể làm bạn được! Có tín chỉ cũng là hắn thật tâm tặng đấy!

- …

Yến Hạo Nhiên nhếch khóe miệng, miệng lưỡi nhà ngươi đúng là lợi hại đấy!

- Được rồi, trận tỷ thí hôm nay chính thức kết thúc rồi!

Tần Thiên đi đến giữa hai xã đoàn, mở miệng nói:

- Ta tuyên bố, Niệu… Niệu… cái gì ấy nhỉ?

Lão có chút đọc không ra tên xã đoàn của Trần Thư, chuyển qua nói:

- Ta tuyên bố, Trần Thư thắng!

Vừa dứt lời, trên người Trần Thư lập tức xuất hiện khói trắng thu hút sự chú ý của toàn trường.

- Hiệu… hiệu trưởng, Trần Thư bốc cháy rồi!

- Cái gì… cái gì đang cháy vậy?

Vẻ mặt Tần Thiên vô cùng kinh ngạc, ánh mắt vừa lướt qua là đã nhìn thấy bộ dạng của Trần Thư.

- Trời ạ! Chuyện gì vậy?

Lão lập tức áp dụng chiến lược nhảy lùi về phía sau, cố gắng tránh xa Trần Thư đang ở bên cạnh ra.

- Ừm… cũng không có gì đâu, không cần phải sợ hãi!

Thân thể Trần Thư không ngừng bốc ra khói trắng, trông vô cùng kỳ dị.

- Cái này chắc không phải là do ăn bún ốc mà thành đâu nhỉ?

- Ta còn nghi ngờ thứ hắn ăn không phải là bún mà là đạn hạt nhân đấy.

Mọi người gật gật đầu, theo bản năng mà tránh xa hắn ra, trong mắt đều hiện lên đầy vẻ cảnh giác.

Người bình thường mà có thể như vậy sao?

- Không đúng… khí tức của hắn làm sao thế?

Lúc này, Tần Thiên cũng đã bình tĩnh trở lại, lão lập tức phát hiện trong cơ thể của Trần Thư bỗng chốc đã xuất hiện sự dao động của linh lực.

- Hắn… hắn trở thành Hắc Thiết Tam Tinh rồi sao?

Tần Thiên trợn to hai mắt, trong mắt hiện lên đầy vẻ kinh ngạc.

Suốt mười mấy năm qua, từ khi lão theo cái nghề này cũng chưa từng thấy qua như cảnh tượng như vây. Vô duyên vô cớ mà đột phá rồi sao?

- Tên tiểu tử này!

Cũng chỉ mới ăn bún ốc một chút thôi mà cũng có thể đột phá thành công được, thế nhưng lúc đó lão cũng đâu có sương mù

trắng đâu chứ…

- Thiên tài mà đột phá đều sẽ xuất hiện dị tượng cả sao?

Những học sinh xung quanh nhìn thấy đều há hốc miệng, đôi mắt hiện lên vẻ hoài nghi.

Chết tiệt, tên này cũng chỉ là khôi phục lại linh khí mà thôi, đây cũng đâu phải là thế giới huyền huyễn đâu, cũng quá là bất hợp lý rồi đó?

- Hình như hắn càng cháy mạnh hơn rồi…

Đúng lúc này, có người bỗng chỉ về phía Trần Thư, trong giọng điệu càng chấn kinh hơn nữa.

Tất cả đều đồng loại nhìn về phía hắn, quả nhiên toàn bộ cơ thể của Trần Thư đã bị bao phủ bởi lớp sương trắng, không hề lộ ra dù chỉ là một chút.

- Trần Thư, tên tiểu tử nhà ngươi không sao chứ?

Liễu Phong vội vàng chạy đến bên cạnh Trần Thư, trong mắt cũng lộ ra tia lo lắng.

- Không sao cả, chỉ là mắt có hơi không nhìn rõ được mọi người nữa thôi!

Giọng nói của Trần Thư xuyên qua lớp sương mù truyền tới, trên khóe miệng hắn cũng hiện lên vẻ ung dung.

Sương mù sẽ không xuất hiện nếu như hắn chỉ đột phá từ Hắc Thiết Nhị Tinh lên Hắc Thiết Tam Tinh.

Nhưng mà nếu từ Hắc Thiết Tam Tinh thăng lên đến Bạch Ngân Cấp, vậy thì đó chính là đột phá một cảnh giới lớn rồi.

Một lượng lớn linh khí dồn vào trong cơ thể hắn, trực tiếp vọt qua chỗ tắc nghẽn trong cơ thể.

Nhưng cơ thể của hắn lại không thể hấp thụ nó ngay lập tức được, thế nên mới dẫn đến một luồng sương mù ngưng tụ ở bên ngoài cơ thể.

- Mẹ ơi, sương mù của tên này càng ngày càng dày rồi kìa!

Lúc này, đám đông lại lùi lại vài mét, trong phạm vi mười mét xung quanh Trần Thư đều đã bị sương mù bao phủ dày đặc,

trông kỳ dị vô cùng!

- Đây không phải là gặp trúng quỷ rồi đó chứ?

- Ta đã nói ngay từ đầu rằng hắn không phải người của Lam Tinh rồi mà!

- Xong rồi! Học phủ yên bình sắp bị tấn công bởi một loài ký sinh trùng không xác định rồi…

Chương 761: Lại là một ngày không làm người nữa (2)

Lúc này, đám đông có chút hỗn loạn, thậm chí có người còn mở toang cửa ra vào trường đấu ra, chuẩn bị rời khỏi cái nơi thị phi này. - Mọi người đừng hoảng.

Giọng điệu của Tần Thiên vô cùng bình tĩnh, phút chốc đã xoa dịu đi sự hoảng loạn của mọi người.

Lão thân là Vương Cấp cũng không cảm thấy có bất kỳ nguy cơ nào cả, điều này chứng tỏ rằng đó quả thật là một sự việc rất bình thường…

Nhưng bà cha nó, cái tên kia cũng cũng quá là khác người đi, sao mà trong cơ thể hắn lại không ngừng tuôn ra sương trắng như vậy cơ chứ?

Thật sự bốc cháy rồi đấy à?

Lúc này, luông sương mù màu trắng đã tản ra càng rộng hơn, bao phủ gần một nửa sân thi đấu…

- Lão Liễu, ngươi thấy thế nào?

Tần Thiên đứng ở bên mép của lớp sương mù, lên tiếng thảo luận với Liễu Phong ở bên cạnh.

- Dùng mắt thấy…

- Hả? Đã là lúc nào rồi mà ngươi còn ở đây nói đùa được nữa hả?

- Không phải, Tần ca à, tuy rằng hắn là đệ tử của ta, thế nhưng ta cũng chưa từng nhìn thấy tình huống như vậy bao giờ cả!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, diện tích bao phủ của sương mù cũng quá lớn rồi đó.

- Hình như đây là sương hóa của linh khí…

Một vị lão giáo sư đưa cánh tay phải ra chạm vào làn sương trắng, sau đó nói một cách chắc chắn.

- Lão Lưu, ngài xác định sao?

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, trong mắt cũng hiện lên một tia chấn kinh.

Quả thật lão cũng từng nghi ngờ rằng đây là Thiên Địa Linh Khí, nhưng ngay cả Tu Luyện Thất đứng đầu cả học phủ mà cũng không có được linh khí ở cấp bậc này nữa là.

Giáo sư Lưu gật đầu nói:

- Mấy chục năm nay ta đều nghiên cứu về việc khôi phục linh lực, cho dù linh lực có hóa thành tro tàn thì ta cũng có thể nhận ra được!

- Tên tiểu tử này…

Tần Thiên vuốt vuốt cằm, bắt đầu suy nghĩ.

Lúc này, làn sương mù lại một lần nữa lan tràn ra ngoài, bao phủ tất cả mọi người vào bên trong đó.

Phạm vi tầm nhìn của Ngự Thú Sư Hắc Thiếp Cấp cũng đã bị giảm đi đáng kể, chỉ còn chưa tới hai mét thôi.

Đám đông vừa mới ổn định lại một lần nữa trở nên náo loạn…

- Lão Liễu, khí tức của hắn vẫn đang không ngừng tăng lên.

Giờ này phút này, vẻ mặt của Tần Thiên đầy kinh ngạc, ánh mắt xuyên thấu qua làn sương mù màu trắng mà nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Trần Thư.

- Vẫn còn đang tăng sao?

Liễu Phong vừa nghe xong thì trong lòng cũng sửng sốt mà nói:

- Không phải đã là Hắc Thiết Tam Tinh rồi sao?

- Tên tiểu tử này… không phải là định trực tiếp thăng cấp lên Bạch Ngân đấy chứ…

Giọng nói của hắn ta còn có hơi run, ánh mắt tràn đầy kinh hoảng.

Tần Thiên cũng cau mày lại, nói một cách không chắc chắn lắm:

- Chắc là… không phải đâu… việc đột phá của con hàng này còn đơn giản hơn cả uống nước nữa à?

Giờ phút này, cho dù có là Ngự Thú Sư Vương Cấp uy chấn một phương hay là các vị giáo sư đức cao vọng trọng, tất cả đều trở nên hỗn loạn vô cùng.

Mặc dù trước giờ Trần Thư đều ra bài không theo bất kỳ một quy tắc nào cả, thế nhưng sự việc ngày hôm nay vẫn không thể nào làm người khác chấp nhận được…

Đây đã không còn là con người nữa rồi !

Sắc mặt Tần Thiên run lên, hắn ta nói:

- Khí tức của hắn đã đạt tới đỉnh cao của Hắc Thiết Cấp rồi.

- Sương mù đang dần biến mất… Hắn đang hấp thụ!

Liễu Phong hít sâu một hơi, trong mắt đã không còn vẻ hưng phấn và kích động như trước nữa mà chỉ cảm thấy quá kỳ diệu, chuyện này đã quá là bất hợp lý rồi.

Tần Thiên nói:

- Chưa chắc là có thể đột phá được. Bạch Ngân Cấp không chỉ cần có linh khí thôi đâu mà còn cần có cả tu vi của chính mình nữa!

Ví dụ như vì lúc trước Tô Hàn đã có ám ảnh đối với Trần Thư, thế nên mà hắn ta mãi vẫn chưa thể nào đột phá lên được Bạch Ngân Cấp.

Lúc này, Trần Thư nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy tư duy của mình hình như đã xuất hiện sự biến đổi về chất.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai con Khế Ước Linh bỗng xuất hiện bên cạnh hắn.

Trần Thư cũng không hề chủ động triệu hồi nó ra, hoàn toàn là do nó tự động rời khỏi Ngự Thú Không Gian.

- Phù phù phù…

Đôi mắt của Slime nhắm chặt lại, đang ngủ ngon lành, cái miệng hơi hé mở, không ngừng chảy nước miếng, nhưng dường như cơ thể của nó được bao phủ bởi một tầng ánh sáng vàng, khí thế cũng dần dần xuất hiện sự thay đổi.

Mà con husky trên đầu nó cũng đang nhắm mắt lại như thế.

Hai chiếc chân của nó gẩy gẩy theo bản năng, trong miệng cũng kêu "ư ử", khí thế trên người cũng biến hóa theo.

Sự đột phá từ đại cảnh giới sẽ không chỉ thức tỉnh Khế Ước Linh mà còn có Khế Ước Linh sẽ trải qua một trận tiến hóa huyết mạch!

- Đột phá thật rồi sao…

Ánh mắt của Tần Thiên vô cùng sắc bén mà nhìn chằm chằm vào hai con Khế Ước Linh trong màn sương mờ kia, chỉ cảm thấy giống như là đang mơ một giấc vậy.

Hóa ra thật sự có người có thể đột phá được hai cấp bậc liên tiếp…

- Bộ sách giáo khoa này lại phải sửa lại rồi sao?

Một vị lão giáo sư thở dài, lão đã từng vì Slime của Trần Thư mà thay đổi sách giáo khoa một lần rồi.

Đây mới được bao lâu đâu chứ? Thế mà lại phải sửa lại lần nữa sao?

Chương 762: Ta muốn báo cảnh sát, có người bật hack

Liễu Phong quay đầu nhìn lão mà nói: - Ta nghĩ có thể trực tiếp xuất bản một quyển tài liệu giảng dạy tội phạm luôn đi…

Đây hoàn toàn không phải là một con người bình thường đâu!

Một nhóm người vẫn đứng ở phía xa xa mà theo dõi Trần Thư, nhưng cũng không ai dám đến gần cả, vì sợ sẽ làm gián đoạn bước đột phá của hắn.

Đúng lúc này, hai con Khế Ước Linh của Trần Thư đã có những thay đổi về chất, sức chiến đấu của chúng cũng đã được cải thiện lên rất nhiều.

- Phù… thoải mái quá…

Trần Thư mở mắt ra, không khỏi cảm thán một tiếng, chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái. Dường như trong đầu của hắn có một sự thay đổi không thể diễn tả được xuất hiện.

Có thể không hề cải thiện về mặt IQ, nhưng nó đã hoàn toàn khác so với trước đây rồi.

Lúc này, Trần Thư mới lắc lắc cái đầu, không còn xoắn xuýt nữa mà dán mắt vào khoảng không đã vỡ tan ở bên cạnh.

Khế Ước Linh thứ ba của hắn xuất hiện rồi!

Tuy nhiên, trong Ngự Thú Không Gian không hề có một chút động tĩnh nào, cũng không nhìn thấy bất cứ sinh vật nào xuất hiện cả.

- Hả? Khế Ước Linh của ta đâu?

Trần Thư sững sờ một lúc. Hắn khom người, bò ở cửa vào Ngự Thú Không Gian mà nhìn tới nhìn lui.

Do là Ngự Thú Không Gian nên hắn cũng không thể tự mình tiến vào được, chỉ có thể lựa chọn quan sát ở bên ngoài thôi.

- Không phải chứ, ta đã đột phá rồi mà, Khế Ước Linh của ta đâu rồi?

Khóe miệng của Trần Thư giật giật, tìm tới tìm lui mãi mà cũng không thấy gì.

Đúng lúc này, một tiếng gầm thét vang vọng.

Husky nhe nanh vuốt, không ngừng cuộn tròn người lại, thậm chí trong miệng còn xuất hiện một luồng sáng chói của kỹ năng.

- Ngươi lại phát bệnh rồi à?

Trần Thư vội vàng ngăn cản kỹ năng của Husky, nhỡ đâu kỹ năng nhắm thẳng vào hắn thì sao chứ?

- Hả? Cái này là?

Đôi mắt của hắn chuyển động, cuối cùng cũng tìm ra được nguyên nhân khiến cho Husky phát cuồng.

Chỉ thấy một con thỏ trắng mập mạp với đôi tai to đột nhiệt xuất hiện trên lưng nó.

- Chít chít!

Chú thỏ to lớn cưỡi trên con husky với bộ dạng vô cùng hưởng thụ.

Ngay trong nháy mắt khi Trần Thư nhìn thấy con thỏ đó, hắn đã lập tức cảm nhận được cảm giác huyết mạch tương liên, cũng chợt nhận ra rằng đây chính là Khế Ước Linh thứ ba của chính hắn.

- Chít chít…

Khoảnh khắc tiếp theo, chú thỏ biến mất ngay lập tức rồi sau đó trực tiếp xuất hiện trên vai của Trần Thư.

- Trời đất!

Cơ thể của Trần Thư trực tiếp trầm xuống, đầu gối không chịu nổi sức nặng mà khụy hẳn xuống, suýt nữa thì đã quỳ tại chỗ rồi…

- Cái thứ này sao lại có thể nặng như vậy được cơ chứ?

Hắn vội vàng ra lệnh cho Khế Ước Linh lập tức rời khỏi người hắn ngay.

Trong mắt chú thỏ hiện lên một tia khinh thường rồi nhảy xuống phốc.

Đôi mắt của nó ranh mãnh, thân hình nửa mét đứng thẳng tựa như một con người, đồng thời nó cũng đang đánh giá chủ nhân của mình.

Một người một Khế Ước Linh lần đầu tiên nhìn nhau, cả hai đều nảy ra một cảm giác rất đặc biệt.

- Thỏ con… ngoan nào…

Trần Thư nở nụ cười dịu dàng, chuẩn bị tạo dựng mối quan hệ tốt đẹp với Khế Ước Linh trước đã.

Nếu không nhỡ đâu mà khó dạy dỗ như con Husky kia, vậy thì cuộc sống sau này của hắn biết sống làm sao được?

Chú thỏ im lặng không nói lời nào, chỉ lấy tay gãi cái mông mình.

- Chúng ta cần phải có tố chất, không thể sờ mông tùy ý ở nơi công cộng được…

Trần Thư giơ tay ra định sờ sờ cái đầu của chú thỏ, thế nhưng chỉ trong giây tiếp theo thì một củ cà rốt khổng lồ có chiều dài đến hai mét đã xuất hiện trên đôi tay đang chạm vào mông kia…

- Ôi mẹ ơi!

Trần Thư co rút hai mắt, bàn tay đang duỗi ra cũng cứng đờ trên không trung.

Mặt hắn giờ này đã xanh mét rồi. Cũng không cần phải mãnh liệt như vậy chứ…

- Chít chít!

Con thỏ nghiến răng nghiến lợi, trên khóe miệng hiện lên nụ cười, trực tiếp vung củ cà rốt đi…

Bùm!

Chỉ trong tích tắc, một thân ảnh mang theo tia sáng màu vàng xuất hiện, ngăn cản đòn công kích.

- Hừ?

Chú thỏ khẽ hừ nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên con vật khổng lồ dài tám mét trước mặt mình với ánh mắt tò mò.

Nhưng ngay khi nó đang sững sờ, một bóng đen bỗng dưng xuất hiện, chỉ trong chớp mắt là đã bao phủ nó lại…

- Người cha phải nghiêm khắc thì mới dạy ra được đứa con hiếu thảo! Ngươi chịu khó chút đi nhé!

Trần Thư nhếch miệng cười toe toét, cầm chặt túi phân urê trong tay.

- Chít chít chít!

Chú thỏ không quen với mùi phân urê, chỉ cảm thấy cả đầu óc đều choáng váng hết cả.

Đây là thần khí đến từ Dị Thế Giới sao?

Thế nhưng ngay khi nó muốn sử dụng kỹ năng dịch chuyển thì đã trực tiếp bị Trần Thư ép buộc phải dừng lại.

- Husky, tao dầu, nấu thịt thỏ hầm!

- Gâu!

Husky nhảy cẫng lên, nước bọt cũng đa chảy ra trên khóe mép.

- Chít chít chít!

Mà chú thỏ thì lại vùng vẫy kịch liệt, giọng điệu tựa như thể đang van xin lòng thương xót vậy.

Trong lòng Trần Thư đã có ý định, hắn bèn mở túi phân ure ra.

Chỉ thấy chú thỏ đang ôm một củ cà rốt lớn kia bỗng gục đầu xuống, trong mắt hiện lên chút sợ hãi.

- Như này còn tạm được…

Trần Thư vuốt vuốt cằm, trong mắt hắn cũng ánh lên tia vừa ý.

Chương 763: Ta muốn báo cảnh sát, có người bật hack (2)

Không giống như Husky, chỉ số IQ của chú thỏ này không hề thấp chút nào, chỉ cần có thể khiến cho nó sợ hãi thì nó sẽ càng ngày càng nghe lời. Lúc này Trần Thư mới mở hệ thống Khế Ước Linh ra:

Tên: Thỏ Không Gian

Tính cách: Hoạt bát, hiếu động, tự tìm đường chết!

Thuộc tính: Thuộc tính không gian

Chủng tộc sinh linh: tộc Yêu Thú

Tài năng: 【 Không Gian Quyền Cố Giả: Mọi kỹ năng và hiệu quả thiên phú chỉ có liên quan đến thuộc tính không gian, không có cấp kỹ năng 】 【 Không Gian Khiêu Dược: Di chuyển đến một vị trí bất kỳ trong nháy mắt 】 【 Vũ khí thiên phú: Tự mang theo một vũ khí bổn mệnh! Huyết nhục đặc biệt có thể làm cho nó tiến hóa 】

Kỹ năng: 【 Đòn đánh đầu: Đánh một đòn vượt qua cả sức mạnh của bản thân và gây sát thương nặng lên kẻ địch! Vũ khí có sẵn 】 【 Không Gian Giam Giữ: Sử dụng Không Gian Chi Lực để cưỡng ép giam giữ mục tiêu 】 【 Định Vị Không Gian: Mở ra một Không Gian Thông Đạo có thể kết nối hai địa điểm trong không gian lại với nhau 】

Xếp hạng tiềm năng: A

Trần Thư hơi giật mình. Hắn không ngừng nhìn đi nhìn lại Thỏ Không Gian, trong mắt cũng có chút nghiền ngẫm.

Trước hết, nó là một thuộc tính không gian hiếm có, mà cả kỹ năng và thiên phú cũng đều cực kỳ hữu ích. Không những thế, nó còn đi kèm với vũ khí bổn mệnh của chính nó, tất nhiên tài năng không hề tương thích này rất có thể là phần thưởng từ hệ thống.

Điều đáng nói là tài năng Không Gian Quyền Cố Giả.

Nó không còn cấp bậc của kỹ năng truyền thống nữa, mà chỉ cần cải thiện thuộc tính không gian thôi. Mà đối với những người còn lại thì phương pháp tăng cường duy nhất lại làm cho giới hạn của nó không cao.

Tuy nhiên, Trần Thư chỉ cần thực hiện các lựa chọn có trên hệ thống thì đã có thể không ngừng cải thiện các thuộc tính không gian của nó rồi, hoàn toàn không có giới hạn nào cả.

Nói chung thì đây là một Khế Ước Linh bao gồm cả tấn công và phù trợ!

- Tần ca, Trần Thư đột phá xong rồi sao?

Liễu Phong nhìn về phía trước, sương mù đang không ngừng tụ lại, tất cả đều ngưng tụ trong phạm vi năm mét xung quanh Trần Thư.

Mặc dù phạm vi bị che chắn đã được thu hẹp đáng kể rồi, nhưng nồng độ lại tăng lên rất nhiều, thậm chí tầm nhìn của Hoàng Kim Cấp cũng khó mà nhìn thấu được.

- Đã đột phá xong rồi!

Tần Thiên hít một hơi thật sâu, đến giờ lão vẫn không thể tin được là có người lại có thể nhảy liên tiếp hai cấp liền.

Lúc này, sương trắng đã dần dần thu lại, tất cả đều chui hết vào bên trong thân thể của Trần Thư, thế nhưng nó lại không hề nâng cao Ngự Thú Lực của hắn lên mà lại nâng thể lực lên một cấp độ cao hơn!

Cho đến lúc này, quá trình đột phá Bạch Ngân Cấp đã kết thúc!

- Đám sương mù chết tiệt kia cuối cùng cũng tan hết rồi…

- Í… Con thỏ bên cạnh Trần Thư ở đâu ra vậy?

- Sao ta cứ cảm thấy dường như hắn đã có chút thay đổi gì rồi ấy nhỉ?

- Đúng là đã thay đổi rồi! Nụ cười của hắn trở nên càng hung ác hơn rồi…

Lúc này, Trần Thư đã thu hồi ba con Khế Ước Linh của mình lại, trên khóe miệng hắn cũng hiện lên một nụ cười đắc ý.

Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp mới năm nhất đại học quả nhiên là có chút biến thái.

- Ngươi… Ngươi trở thành Bạch Ngân Cấp rồi?!”

Lúc này, đôi mắt Yến Hạo Nhiên bỗng hiện lên đầy vẻ kinh ngạc, như thể vừa nhìn thấy quỷ vậy.

Những lời này vừa nói ra, mấy ngàn người đều quay đầu lại nhìn, trong mắt đều toát ra vẻ chấn động.

Trong nhất thời, vẻ mặt của mọi người đều ngơ ngẩn cả ra, chỉ cảm thấy như đang nằm mơ vậy.

Có ai mà có thể từ Hắc Thiết Tam Tinh trực tiếp đột phá lên đến Bạch Ngân Cấp cơ chứ?

Trần Thư bĩu môi, nói.

- Có chuyện gì đâu mà phải ngạc nhiên như thế, ngày nào ta cũng phải liều mạng tu luyện chăm chỉ trong suốt nhiều năm như vậy, tích lũy nhiều như thế rồi thăng được hai cấp cùng một lúc, có gì không hợp lý sao chứ?

- Hợp lý… Hợp lý cái rắm ấy!

Mọi người đồng thanh lên tiếng, trong mắt họ đều tràn đầy sự ngưỡng mộ, đố kỵ, ghen ghét và hận thù, đây đã không phải chỉ đơn giản là muốn báo thù xã hội một chút nữa rồi.

Thậm chí ngay cả A Lương và Vương Tuyệt cũng rất hỗn loạn trong lòng. Ngươi chăm chỉ tập luyện cái quái gì chứ!

- Mẹ kiếp, không chịu nổi nữa rồi, ta phải báo cảnh sát thôi!

Có người vò đầu bứt tai, trong lúc tức giận bèn rút điện thoại ra.

- Ngươi báo cảnh sát làm gì?

Người đó dùng lời lẽ đanh thép nói:

- Có người bật hack!

- …

Tần Thiên lắc lắc đầu, tiến về phía trước rồi nói:

- Thôi được rồi! Sự việc hôm này không được phép bàn tán và truyền ra bên ngoài.

Một lúc thăng liền hai cấp, trong lịch sử của nhân loại chưa từng xuất hiện việc hoang đường như thế bao giờ!

Trong nước thì Hoa Hạ học phủ có thể bảo vệ hắn được, nhưng nếu như sự việc này truyền đến các nước khác, e rằng Trần Thư sẽ gặp phải nguy hiểm…

Vẻ mặt Tần Thiên nghiêm túc, hắn nói:

- Nếu có người vi phạm sẽ bị đuổi khỏi học phủ ngay!

Tất cả mọi người đều bàng hoàng, ai nấy cũng im lặng, không dám bàn luận thêm gì nữa.

- Trần Thư, qua bên này với ta!

Tần Thiên và Liễu Phong gọi Trần Thư ra ngoài.

Mười phút sau, cả ba người cùng đi dạo trên lối đi nhỏ của học phủ.

Chương 764: Này thì muốn ăn bổn đại gia

Trần Thư cười nói: - Hiệu trưởng, ngươi thấy Khế Ước Linh của ta thế nào?

- Đợi ta kiểm tra một chút…

Tần Thiên đang cầm điện thoại di động bèn bật chế độ nhận diện hình ảnh lên…

Liễu Phong ở một bên cũng đi tới, trong mắt hiện lên vẻ tò mò.

- Ấy?

Trần Thư hơi giật mình, nghi ngờ nói:

- Giáo sư, phó hiệu trưởng, hai người không biết Khế Ước Linh sao?

- Nếu thật sự không được… để ta làm cho…

- ?

Tần Thiên giật giật khóe miệng, lão nói:

- Khế Ước Linh của ngươi toàn là mấy thứ rất khác thường, mà ta cũng đâu phải bách khoa toàn thư đâu!

Đúng lúc này, âm thanh "đing đing" bỗng phát ra từ điện thoại di động.

- Ấy, tìm thấy rồi!

Tần Thiên nhìn tư liệu của Thỏ Không Gian, quả nhiên lại là một con Khế Ước Linh cực kỳ hiếm thấy.

Lần trước khi được người ta thức tỉnh cũng đã cách đây hai mươi ba năm rồi, là một Ngự Thú Sư đến từ Tuyết Quốc…

Hai người đang tập trung xem lướt qua thông tin của Thỏ Không Gian, mà Trần Thư thì lại đi xem xét tình hình của hai

con Khế Ước Linh còn lại.

Bây giờ Tiểu Hoàng và Husky đã trở thành Bạch Ngân Cấp rồi, sức chiến đấu cũng đã tăng lên khá lớn.

Đầu tiên là xếp hạng tiềm năng, Tiểu Hoàng đã trở thành cấp C, trong khi Husky đã thăng lên cấp B. Điều này cũng có nghĩa là các thuộc tính cơ bản đã được cải thiện đáng kể.

Sau đó là thiên phú và kỹ năng.

Thiên phú mới mà Tiểu Hoàng nhận được là Kim Giáp: Khi ngủ, da của cơ thể sẽ trở nên cực kỳ cứng. Mà kỹ năng lại nâng cấp từ Trùng Phong lên liền hai cấp.

Thiên phú mới của Husky là Nguyên Tố Phá Phòng: Bất kỳ kỹ năng nguyên tố nào sẽ bỏ qua 20% kháng nguyên tố của mục tiêu. Kỹ năng năng cấp lên từ Kịch Độc Mộc Phược đến Cuồng Sa Phi Thạch, mỗi một kỹ năng tăng thêm một cấp.

- Đã đến lúc bắt đầu cho ba Khế Ước Linh ăn rồi…

Trần Thư lắc lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm:

- Lại phải nghĩ cách kiếm tiền thôi!

Lúc này, ánh mắt của hắn quét qua, chỉ thấy hai người Tần Thiên đều mang theo ánh mắt kỳ dị, tựa như là luyến tiếc vậy.

- Mẹ ơi, ánh mắt của hai người có ý gì vậy hả?

Cơ thể hắn run lên, chỉ cảm thấy giống như sắp tiễn đi luôn rồi vậy.

- Khế Ước Linh của ngươi…

Tần Thiên do dự nói, cuối cùng trăm nghìn từ ngữ chỉ biến thành tiếng thở dài.

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng. Chuyện gì đây?

- Trần Thư, cố lên, đôi lúc một con Khế Ước Linh cũng không hủy được Ngự Thú Sư đâu!

- …

Trần Thư hơi há miệng nói.

- Mấy người đang nói cái gì vậy chứ?

- Khế Ước Linh của ngươi chính là Thỏ Không Gian, đã từng có người ký kết khế ước rồi, nhưng thực lực chiến đấu thật sự là có hơi yếu ớt…

- Yếu ớt? Tại sao?

Trần Thư không thể hiểu được:

- Nó thuộc hệ không gian mà, lại còn là một Khế Ước Linh cấp A nữa!

Nói xong, Trần Thư triệu hồi Thỏ Không Gian ra, ôm nó trong tay, véo đôi tai mềm mại của nó.

Cơ thể Bạch Ngân Cấp của hắn cũng có thể dễ dàng ôm lấy nó.

- Vấn đề chính là nằm ở thiên phú Không Gian Quyến Cố Giả kìa!

Tần Thiên nhìn Thỏ Không Gian mà nói:

- Nó chỉ có thể dựa vào nâng cao thuộc tính không gian để tăng sức chiến đấu!

- Đâu có vấn đề gì đâu! Khế Ước Linh không gian nhất định cần phải có thuộc tính không gian mà!

- Nhưng ngươi có từng nghe nói về loại dược tề gia tăng thuộc tính không gian chưa?

Ngay khi những lời này vừa nói ra, khóe miệng Trần Thư khẽ mở, trong chốc lát người đã lặng đi…

- Thuộc tính không gian không cao, có nghĩa là ngay cả khi học các loại kỹ năng khác vẫn không có tác dụng gì nhiều cả!

Tần Thiên giải thích:

- Hơn nữa sức mạnh của chính bản thân nó, tốc độ, thuộc tính cơ bản cũng cũng không cao, cho nên…

- Chia buồn, chia buồn…

Tần Thiên vỗ vỗ vai hắn an ủi:

- Khi ngươi đạt đến Hoàng Kim Cấp, nhất định sẽ có thể thức tỉnh được Khế Ước Linh mạnh nhất thôi…

- Trúng tà rồi sao?

Tần Thiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trần Thư đang như một cái xác không hồn vậy.

- Này, Trần Bì! Tội phạm!

Lão lay lay đối phương, nhưng Trần Thư vẫn không tỉnh hồn lại.

- Thôi xong rồi, đứa trẻ này bị điên rồi!

- Để ta!

Liễu Phong lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

- Ngươi có thể thoải mái ném bom hạt nhân trong trường học!

- Hả? Đừng có tranh giành! Để ta làm người ném đầu tiên đi!

Trong nháy mắt Trần Thư đã khôi phục lại tinh thần, theo bản năng mà muốn lấy thuốc nổ ra.

- Ngươi thật sự rất được đấy!

Tần Thiên giơ ngón tay cái lên, không ngờ Liễu Phong lại biết rõ hắn như vậy.

- Không phải, mọi người đang đùa ta đấy à!

Trần Thư đột nhiên hiểu ra, hắn quay đầu lại nói:

- Hiệu trưởng, thật sự không có Không Gian Dược Tề sao?

- Thật sự không có, biện pháp duy nhất để tăng cương chính là đột phá cấp độ, hoặc là dùng chân bảo hệ không gian. Nhưng cái thứ này thật sự là chỉ có thể gặp mà không thể cầu!

- Ta cảm thấy cái này có thể có mà…

Trần Thư mở miệng nói, lúc nãy hắn xem Đồ Giám Dược Tề của hệ thống, cuối cùng cũng tìm được Không Gian Dược Tề.

Mặc dù nó không được thắp sáng, nhưng vẫn chứng minh rằng nó có.

Chương 765: Trăm phần trăm tránh túi phân Urea

Chỉ là các Dược Tề Sư trên Lam Tinh không đủ năng lực nên họ chưa nghiên cứu và chế tạo ra được nó thôi… - Liễu lão sư, hiệu trưởng Tần, ta muốn yên tĩnh một chút, các người đi trước đi!

Trần Thư nói, chuẩn bị suy nghĩ kỹ càng về Không Gian Dược Tề.

- Haizzz!

Liễu Phong vỗ vỗ vai hắn, liếc nhìn Thỏ Không Gian rồi khẽ liếm môi nói:

- Trần Bì, nếu thực sự không được, chúng ta nướng nó lên ăn đi…

- Chít chít chít!

Thỏ Không Gian trợn to hai mắt, bộ dạng vô cùng tức giận.

Mẹ nó chứ, người gì thế này? Mở miệng ngậm miệng toàn là muốn ăn thịt thỏ?

- ?

Trần Thư cũng bày ra bộ dạng vô cùng ngơ ngác. Dù có nướng ta lên thì cũng không thể làm thịt nó được đâu!

Điểm hạn chế của Không Gian Quyền Cố Giả về cơ bản thì không là gì đối với hắn cả, hơn nữa vì hệ thống mà các thuộc tính không gian của nó còn có thể được cải thiện gần như không có giới hạn.

Thỏ Không Gian đã được trù định là sải rộng cánh bay lên từ trong tay hắn rồi.

Ngay khi Trần Thư đang tận hưởng tương lai thì Thỏ Không Gian trong lòng hắn đã biến mất không thấy đâu nữa, sau đó lại xuất hiện trên vai Trần Thư.

- Này thì muốn ăn bổn đại gia này!

Thỏ Không Gian nhìn theo bóng lưng của Liễu Phong, yên lặng mở túi tác chiến của Trần Thư ra. Đồng thời, nó cũng lấy ra một vật mà nó xác định là thần khí của Lam Tinh: Túi phân urê …

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng kỹ năng bỗng lóe sáng lên trong mắt nó, trực tiếp phóng thích ra Không Gian Định Vị

Một Không Gian Thông Đạo lập tức kết nối nó với Liễu Phong.

Ý cười hiện lên trong mắt Thỏ Không Gian. Nó mở túi phân urê ra rồi ném về phía Không Gian Thông Đạo.

Trong nháy mắt, túi phân ure với sự trợ giúp của Không Gian Thông Đạo mà lập tức xuất hiện trên đầu của Liễu Phong.

- Hả? Mẹ ơi!

Thân thể Trần Thư chấn động, cũng không tiếp tục thất thần nữa. Hắn lập tức nhìn thấy nửa túi phân urê đã hiện lên trên đầu của Liễu Phong…

Mà nửa túi còn lại thì đang ở trên tay của Thỏ Không Gian.

Vẻ mặt của Liễu Phong bỗng thay đổi, hắn ta khịt khịt mũi, nói:

- Hử? Mùi gì vậy?

- Mẹ nó!

Liễu Phong lập tức tỉnh hồn lại, gần như theo bản năng mà vươn hai tay ra ôm về phía đầu mình.

Quả nhiên, thoáng c hốc mà đã chạm phải được túi phân Urea quen thuộc.

- Trần Thư, mẹ nó ngươi đang muốn tìm cái chết phải không?

Thấy vậy, Thỏ Không Gian lập tức thả túi phân Urea xuống, đồng thời cũng quay trở lại vòng tay của Trần Thư.

Liễu Phong giật giật khóe miệng, hắn ta kéo túi phân xuống.

- Khụ khụ…

Hắn ta ho khan một tiếng, mặc dù không bị ụp đầu, thế nhưng mùi của phân Urea quả thật là quá hắc…

- Thật sự là tìm đường chết mà!

Trần Thư trợn tròn hai mắt, không ngờ rằng Khế Linh Ước lại có thể làm ra chuyện mà hắn không dám làm, suýt chút nữa là đã thành công rồi…

Lúc này, Liễu Phong đột nhiên quay lại, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Sát khí… đang ngưng tụ!

- Ui… Lão sư… ta…

Trần Thư ấp a ấp úng. Hắn muốn giải thích, thật sự không phải hắn làm!

- Đây là đồ của ngươi sao?

Liễu Phong cầm lấy túi phân Urea màu xanh lam mà cất bước đi tới trước mặt Trần Thư, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng lại tràn đầy áp chế!

- Không phải!

Trần Thư nhún vai, trong lòng lại hoảng hốt, nhưng vẻ mặt vẫn giữ được bình tĩnh.

- Ngươi nói nó không phải của ngươi?

Lời nói của Liễu Phong dường như đang chế giễu hắn vậy:

- Cả trường học ngoài ngươi ra, còn ai mang theo túi phân Urea nữa hả?

- Có thể là người hâm mộ cuồng nhiệt của ta…

Trần Thư nhún vai nói:

- Lão sư, vừa rồi ta đứng cách ngươi ít nhất cũng phải 200 mét, không liên quan gì đến ta cả…

- Hình như cũng đúng…

Liễu Phong sờ sờ cằm, khóe mắt bỗng lướt qua Thỏ Không Gian trong tay hắn, hắn ta lập tức hiểu ra.

- Là ngươi bảo cái thứ đồ chơi này làm sao?

Trần Thư chuẩn bị mở miệng thanh minh.

Không ngờ tới Thỏ Không Gian lại lập tức đứng dậy "xoạt" một cái.

Nó vội vàng gật đầu, lập tức chỉ về phía Trần Thư mà tố cáo với Liễu Phong…

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn thốt lên:

- Mẹ nó!

- Trần Thư!

Trong mắt Liễu Phong tràn đầy sát ý, hắn ta trực tiếp nâng túi phân Urea trong tay lên, đi về phía Trần Thư.

- Khốn khiếp!

Trần Thư trợn to hai mắt, gần như là né tránh theo bản năng, hoàn mỹ mà tránh được công kích của Liễu Phong.

- Hả?

Liễu Phong hơi giật mình, hắn ta không ngờ tốc độ của Trần Thư lại nhanh như vậy, thật giống như hắn đã đoán trước được ý đồ của Liễu Phong…

- Lão sư, nghe ta giải thích đi!

Trần Thư vội vàng nói:

- Hành vi của Khế Ước Linh, xin người đừng vạ lên chủ nhân!

Liễu Phong không nói lời nào, lại ụp bao Urea lên.

Nhưng một lần nữa lại bị hắn né tránh được.

- Có vấn đề!

Liễu Phong không tin, hai tay hắn ta cầm túi phân urê mà liên tục ập về phía Trần Thư.

Hai bên giằng co cũng sắp kéo ra tàn ảnh rồi…

- Mẹ nó chứ, đây là màn đọ sức giữa hai Hoàng Kim Cấp sao?

Các học viên đi ngang qua đều sửng sốt, họ thực sự không hiểu làm cách nào mà Trần Thư lại có thể tránh được.

- Không chơi nữa! Cổ ta sắp chuột rút luôn rồi!

Trần Thư vội vàng xoay người, trực tiếp chạy trốn…

Chương 766: Trăm phần trăm tránh túi phân Urea (2)

Liễu Phong vừa định đuổi theo thì đã bị Tần Thiên ngăn lại. - Được rồi, tuổi cũng đã lớn như này rồi!

Lúc này Liễu Phong mới dừng lại, trong mắt cũng hiện lên vẻ khó hiểu, hắn ta tự nhủ:

- Đứa nhỏ này làm sao làm được điều đó chứ? Thật sự là hoàn toàn né được túi phân của ta luôn đó?

Tần Thiên gật đầu nói:

- Thật sự đúng là có hơi vô lý…

- …

- Ngươi lợi hại thật đó nha, ngươi thanh cao ha, đi tìm chết rồi để ta gánh tội thay ha!

Trần Thư ôm lấy Thỏ Không Gian, kéo lỗ tai của nó.

Hắn hoàn toàn không ngờ được vừa mới trở thành Bạch Ngân Cấp thì đã bị Khế Ước Linh bán đứng rồi…

- Phù phù…

Thỏ Không Gian ngậm miệng không nói gì, đôi mắt to rưng rưng, trông thật đáng thương.

Trần Thư mắng:

- Ngươi đã nhận ra lỗi lầm của mình chưa?

Thỏ Không Gian vội vàng gật đầu, dụi đầu vào tay Trần Thư.

- Thế còn tạm được!

Trần Thư gật đầu nói:

- Lần sau loại chuyện thế này nhất định phải do tự ta động thủ!

- ?

Mặt Thỏ Không Gian đầy dấu chấm hỏi, hóa ra đây là lỗi đấy à?

- Có được Không Gian Định Vị này, không phải ta có thể đánh trúng trăm phần trăm sao?

Trần Thư cười hề hề, đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh hắn cầm túi phân Urea trên tay, bộ dạng oai phong một cỏi…

Người qua đường nhìn về phía hắn, theo bản năng cũng tránh ra xa.

Tiếng cười của hắn thật là rùng rợn …

…

- Ta về rồi!

Trần Thư mở cửa ký túc xá ra, hắn vẫn đang chìm đắm trong niềm vui sướng khi đột phá đến Bạch Ngân Cấp.

Chính vào lúc này, cảnh tượng bên trong đã lập tức hấp dẫn ánh mắt hắn.

- Để ta chết đi!

A Lương đang giẫm lên ghế đẩu, trên tay cầm một sợi dây gai dầu, mở miệng nói:

- Ta đã mười tám tuổi rồi mà còn chưa thăng được lên Bạch Kim Cấp. Ta sống còn có ích gì nữa chứ!

Vương Tuyệt ở phía dưới lại không ngừng khuyên can:

- Đừng mà, A Lương, ngươi vẫn còn trẻ!

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, hai người các ngươi diễn cũng thật tốt ha!

Hắn bước vào ký túc xá, cũng bắt đầu thuyết phục:

- Được rồi, A Lương!

- Trần Thư, đừng quản ta!

Khuôn mặt A Lương đầy vẻ buồn bã, nói:

- Ta biết ngươi không muốn ta rời đi…

- Ý của ta là… phòng khách chúng ta lại không có xà nhà, sao ngươi treo cổ tự tử được cơ chứ!

- ?

Khuôn mặt của A Lương đầy dấu chấm hỏi, trong chốc lát cũng không biết phải nói gì.

- Nào, dùng cái này xử đi!

Nói xong, Trần Thư lấy một con đao mổ heo ra, trực tiếp đưa cho A Lương.

- …

A Lương giật giật khóe miệng mà nói:

- Hôm nay ta đã tính rồi, không phải ngày lành…

Ngay khi những lời này nói ra, cả Vương Tuyệt và Trần Thư đều trợn tròn mắt.

Điều này còn cần phải chọn một ngày lành tháng tốt nữa à?

Vua toàn năng, không hổ danh là ngươi!

Lúc này A Lương mới yên lặng rời khỏi ghế đẩu, ngồi phịch trên sô pha mà nói:

- Các ngươi nói, ta đã mười tám tuổi rồi mà vẫn còn là Hắc Thiết Cấp. Điều này bình thường sao?

- Này có là gì đâu chứ? Không phải ta cũng mới Bạch Ngân Cấp thôi sao!

Trần Thư cũng dựa người qua mà an ủi

- …

A Lương dứt khoát quay đầu lại, đồng thời nháy mắt với Vương Tuyệt.

Vương Tuyệt lập tức hiểu ra, hắn ta đi tới mà nói:

- Quả thực là có hơi chậm quá rồi!

Hắn ta thở dài nói:

- Nhưng cũng may bạn cùng phòng của chúng ta là Trần Thư, hắn nhất định sẽ có cách để nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn thôi!

- Nhưng hắn có thể nói cho chúng ta biết sao?

- Nhất định sẽ nói, nếu đến cả huynh đệ mà cũng không giúp đỡ thì hắn còn là người nữa sao?

Vương Tuyệt thở dài nói:

- Ngươi nói, nếu như ngay cả huynh đệ đều không giúp, vậy vẫn còn là người ư?

- …

Xem như Trần Thư cũng đã hiểu được ý đồ của hai người họ rồi, nhưng vấn đề là hắn thực sự không thể giúp được!

Ai bảo cái bug này là hệ thống cá nhân cơ chứ?

Lúc này, thấy Trần Thư không có động tĩnh gì, A Lương lại thở dài nói:

- Loại chuyện này cũng làm khó cho hắn quá rồi, hay là cứ để ta chết đi!

Nói rồi, A Lương bỗng lấy một viên đá lớn đập vào trán mình.

- Không cần… chưa đến mức đó mà…

Trần Thư nắm lấy tay A Lương, định nói gì đó, thế nhưng hắn bỗng nhận ra viên đá có gì đó không ổn.

Hắn chỉ ngón tay chọc xuyên vào hòn đá đó…

- Màu sắc này… đậu phụ?

Trần Thư giật giật khóe miệng, lắc đầu nói:

- Hai ngươi thật đúng là!

- …

A Lương bị vạch trần nhưng cũng không hề xấu hổ chút nào, mà lại tò mò hỏi:

- Nghiêm túc đấy, Trần Bì, rốt cuộc ngươi làm thế nào vậy hả?

Không tới một năm mà đã từ Hắc Thiết Cấp Nhất Tinh đột phá lên Bạch Ngân Cấp. Có cưỡi tên lửa cũng không thể nhanh được như vậy đâu!

- Thật sự là do thiên phú thôi…

Trần Thư mở miệng nói:

- Cho dù không tu luyện thì ta cũng vẫn luôn có linh khí rót vào trong cơ thể ta, không cần cũng không được!

- Thực ra, có lúc ta cũng rất phiền não…

- Được rồi…

A Lương và Vương Tuyệt giật giật khóe miệng, đồng thanh nói:

- Ngươi không cần nói nữa!

Đây rõ ràng không phải nói tiếng người mà…

Nếu hai người họ mà cùng lên cơn đau tim, không phải sẽ hẻo luôn hay sao?

Trần Thư an ủi nói:

- Buổi tối mời hai ngươi đi ăn, được chưa!

Chương 767: Ca, không được ném bom hạt nhân trong ký túc xá đâu nha

Hai người gật đầu, cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút. - Chúng ta ăn gì?

- Đậu phụ!

Nói xong, Trần Thư chỉ vào món đậu phụ được làm thành đá kia…

Tối đến, cả ba ngồi quây quần ngoài ban công nấu lẩu.

- Ta còn tưởng hai ngươi đã quen rồi, nhưng hóa ra vẫn hiếu thắng như vậy!

Trần Thư ngồi ở giữa, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta tuy ngẩng lên thì thấy không bằng người khác nhưng nhìn xuống dưới cũng thấy nhiều người không bằng mình mà.

- …

- Cái gì gọi là ngẩng lên thì thấy không bằng người khác?

Hai người họ nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng không ngờ rằng đợt tra tấn tiếp theo lại bắt đầu…

- Đừng nói nữa!

A Lương giật giật khóe miệng, hắn ta nói:

- Thật ra thì bọn ta cũng đã nghĩ thoáng hơn rồi!

- Vậy thì tốt, vậy các ngươi suốt ngày so đo với tên đứng đầu thế hệ trẻ làm gì?

Trần Thư gật đầu nói:

- Làm người quan trọng nhất là phải biết thỏa mãn thì mới thấy hạnh phúc!

Hai người bọn họ tức đến nghiến răng ken két, tên này ăn nói thật gợi đòn mà!

Cũng may Trần Thư cân nhắc đến năng lực chịu đựng của hai người họ, không nói thêm lời nào nữa, nếu không e rằng tối nay ký túc xá sẽ trở thành phòng đấu dao rồi…

Sau ba tuần uống rượu, cả ba người đều vô cùng hài lòng, nằm trên ghế xếp ngoài ban công mà nhìn ngắm Kinh Đô phồn hoa.

- Cuộc sống thật là tươi đẹp mà…

Trần Thư nở nụ cười trên môi, không ngờ cứ như vậy mà đã trở thành Bạch Ngân Cấp rồi.

- Đó là đối với ngươi thôi, cuộc sống thật đúng là tra tấn con người mà!

Vương Tuyệt và A Lương giật nhẹ khóe miệng, không khỏi thở dài.

- Tặng hai ngươi một món quà vậy!

Vừa dứt lời, cả hai đồng loạt nhảy lùi về sau mà nói:

- Ca, ở ký túc xá không được ném bom hạt nhân đâu nha!

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng mà nói:

- Nghĩ gì thế?

Hắn duỗi tay phải vào trong túi, lấy rất nhiều dược tề ra:

- A Lương, cái này cho ngươi!

Trần Thư lấy ra một lọ dược tề, đó chính là Dược Tề Lôi Điện cấp Tông Sư.

Ánh mắt A Lương vô cùng khó hiểu mà nói:

- Dược Tề Lôi Điện? Lôi Viên của ta đã đầy từ lâu rồi!

- Ngươi cứ uống đi rồi sẽ hiểu!

Trần Thư không giải thích, Dược Tề Lôi Điện cấp Tông Sư có thể gia tăng hiệu quả của kỹ năng gây tê.

Đối với hắn mà nói, thật ra thì vật phẩm này cũng không quý giá lắm, muốn phối bao nhiêu cũng được.

Nhưng vì trước đó năng lực tự vệ không đủ, vả lại cần phải xem xét mối quan hệ của bản thân với lão Vương và A Lương nên hắn đã không lấy ra.

Bây giờ thời điểm chín muồi, vừa hay có thể an ủi hai người bọn họ.

A Lương rất tin tưởng Trần Thư, hắn ta cũng không nói nhiều mà trực tiếp cầm lọ dược tề lên, đồng thời há miệng ra.

- Đệt!

Trần Thư vội vàng đưa tay phải ra ngăn lại, hét lớn:

- Khi không tự nhiên ngươi uống cái thứ này làm gì?

- Ơ…

A Lương khó hiểu:

- Không phải ngươi nói ta uống vào rồi sẽ hiểu sao?

- Ý ta là đưa cho Khế Ước Linh của ngươi uống…

- Không nói sớm…

A Lương triệu hồi Lôi Viên ra rồi ném dược tề cho nó.

Lúc này, Trần Thư mới nhìn về phía Vương Tuyệt và nói:

- Lão Vương, Khế Ước Linh của ngươi một cái là hệ không gian, một cái là hệ hỗ trợ. Ca thật sự là không có thứ gì tốt cho ngươi!

Khế Ước Linh của Vương Tuyệt cần dược tề hệ không gian và dược tề hệ trí lực, nhưng trình độ của hắn vẫn chưa đạt đến Cấp Tông Sư.

Trần Thư đưa dược tề trước mặt qua và nói:

- Số dược tề này, ngươi nhận lấy đi.

Vương Tuyệt phấn khích, A Lương chỉ có một lọ, nhưng hắn ta lại có bảy, tám lọ, hắn ta lập tức cảm thấy mình được coi trọng.

- Cảm ơn huynh đệ!

Vương Tuyệt cười toe toét, nhanh chóng cầm một lọ dược lên.

Trong nháy mắt, nụ cười của hắn ta đã tắt lịm, đọc to theo bản năng:

- Hoàng Hoàn chín mươi chín vị…

- Đại Thận Bảo siêu cấp vô địch…

Vương Tuyệt giật giật khóe miệng. Hắn ta nhìn chằm chằm Trần Thư, ngươi có chắc là không phải đang nói đùa không?

Tên của những loại dược này thật là ba chấm mà!

- Dược tề của ca không có ích lợi gì đối với Khế Ước Linh của ngươi cả, chỉ có thể để ngươi bồi bổ thân thể thôi!

- …

Vương Tuyệt cúi đầu, ngươi thật biết cách xúc phạm người khác!

Trần Thư cười cười, chuẩn bị tìm thời gian phối chút dược tề cấp Đại Thành cho hai người bọn họ, chí ít cũng có thể thăng tiến một chút.

Tuy đã trở thành Bạch Ngân Cấp rồi, nhưng đời sống học tập của Trần Thư vẫn không có thay đổi gì nhiều, đại chiến giữa hắn và Ngự Thú Hội đã lan truyền khắp trường rồi.

Việc một sinh viên năm nhất có thể lật tung cả một Ngự Thú Hội, quả là điều hoang đường.

Nhưng một sự kiện lớn như vậy lại không có nhiều người bàn luận, lệnh của hiệu trưởng thật sự không phải là trò đùa đâu.

Việc Trần Thư đột phá lên Bạch Ngân Cấp, mọi người chỉ giữ trong lòng, không đồn đại linh tinh.

Thời gian trôi qua từng ngày, rất nhanh đã sắp đến cuối tháng sáu.

Các sinh viên năm cuối đã hoàn thành bài đánh giá tốt nghiệp của mình, bây giờ từng người sẽ đi theo con đường riêng của mình.

Trong khi sinh viên những năm còn lại vẫn đang chăm chỉ ôn tập, chuẩn bị cho bài kiểm tra cuối học kỳ.

Chương 768: Ca, không được ném bom hạt nhân trong ký túc xá đâu nha (2)

Học Bá Lâu, ký túc xá số 333. - Đệt, Trần Thư, ngươi đang làm cái quỷ gì vậy!

- Bảo vệ căn cứ, canh giữ!

Cùng với hai từ “thất bại” xuất hiện trên màn hình, trò chơi trực tiếp kết thúc.

A Lương quay đầu nhìn Trần Thư, nói:

- Ngươi thật đúng là ăn hại mà!

- Không đánh nữa, thua một lúc tám trận liền!

Vương Tuyệt lắc đầu, trực tiếp tắt máy, hắn ta nói:

- Trần Thư, ngươi nói hôm nay sẽ nhuộm đỏ Hạp Cốc mà?

- Nhuộm rồi đó!

Trần Thư nghiêm nghị nói:

- Nhưng ta đâu có nói dùng máu của ai…

- …

Vào lúc này, một bàn tay xuất hiện trên vai Trần Thư.

- Hả?

Trần Thư rùng mình, trong lòng cảm thấy có chút ớn lạnh.

Hắn quay lại, nhìn thấy một nữ tử tóc ngắn đang nhìn mình với nụ cười kỳ quái.

- Ơ… Phương Tư tỷ…

Trần Thư gãi gãi đầu, mở miệng nói.

Phương Tư điềm nhiên hỏi:

- Sao buổi chiều ngươi không đến dự lễ tốt nghiệp của ta?

- Thôi chết…

Trần Thư mở to mắt, vậy mà lại quên mất chuyện này…

- Ta…

Trần Thư không ngừng suy nghĩ tìm lời viện cớ:

- Ta lo rằng… trường học sẽ lập tức đuổi ta ra ngoài…

- Tỷ à, tỷ cũng biết mà, ta ưu tú như vậy, hiệu trưởng cũng muốn ta tốt nghiệp sớm…

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Lúc trước, lão sư nói chỉ cần ta lên tiếng, hắn ta sẽ lập tức bật đèn xanh cho ta.

- Thật sao?

Trong mắt Phương Tư hiện lên vẻ nghi hoặc.

- Đương nhiên rồi!

Trần Thư gật đầu chắc chắn, trong lòng thầm bổ sung:

- Bỏ học và tốt nghiệp sớm thực ra cũng giống nhau thôi…

- ?

A Lương và Vương Tuyệt hơi giật mình, nhịn không được mà giơ ngón tay cái lên. Vậy mà cũng thành lý do được à!

- Đừng nói nhảm nữa!

Phương Tư lắc đầu nói:

- Ngày mốt ta phải rời trường rồi, hôm nay chúng ta cùng nhau ăn tối nhé!

Trần Thư hơi giật mình, hỏi:

- Đi sớm vậy à? Không phải vừa mới tốt nghiệp sao?

Phương Tư nói:

- Tháng bảy ta phải nhận việc ở Thượng Hải rồi, ta muốn tới trước hai ngày để sắp xếp.

- Được thôi!

Ánh mắt Trần Thư có chút bất đắc dĩ, hắn nói:

- Đã gọi đám Đại Lực chưa?

- Gần đây mọi người ai cũng bận ôn tập, không nên làm phiền bọn họ!

Phương Tư lắc đầu nói:

- Nghỉ hè các ngươi có thể đến Thượng Hải tìm ta, đến lúc đó chúng ta cùng tụ tập cũng không muộn!

Mười phút sau.

Bốn người đi trên con đường mòn của Hoa Hạ học phủ.

- Tỷ, chúng ta ăn gì đây?

- Đương nhiên là ăn…

Giọng của Phương Tư dừng lại giữa ánh mắt mong đợi của cả ba:

- Quán ăn Tiếu Tỷ!

Khi Trần Thư và Trương Đại Lực lần đầu tiên đến Kinh Đô, Phương Tư đã đưa bọn họ đến ăn ở quán này.

- Có thể đi chỗ nào cao cấp chút được không?

Trần Thư nói:

- Dù sao ta cũng là đệ nhất thiên tài của Hoa Hạ học phủ đó!

- Đừng có mà lắm lời!

Phương Tư cười nói:

- Có cái để ăn là mừng rồi.

- Ta cũng thấy vậy!

A Lương lập tức gật đầu tán thành và nói:

- Thật ra, những cửa hàng ven đường thế này mới có thể làm ra những món ẩm thực tuyệt vời, còn những nhà hàng sang trọng kia… ta chưa từng ăn.

- ?

Ba người quay đầu lại nhìn hắn. Ngươi đang nói cái quái gì vậy?

Vào ban đêm, tại quán ăn Tiếu Tỷ.

Một đám người đang ngồi xung quanh một cái bàn lớn.

Ngoài hai người bạn cùng phòng của Trần Thư ra, thành viên Ngự Thú Đoàn của Phương Tư cũng đã tới.

Hôm nay chia xa, có người sau này có thể gặp lại, nhưng cũng có người có lẽ sẽ mãi mãi không gặp lại nhau nữa.

- Các học tỷ, chúc mừng các tỷ đã tốt nghiệp!

Trần Thư nở nụ cười, nói.

- Thật nhớ quãng thời gian mà chúng ta tới Hoạt Mộc Đầm Lầy!

- Thôi dẹp ngay đi!

Đám người Phương Tư giật giật khóe miệng, sắc mặt và giọng điệu đều trở nên khác thường.

- Đó là lần đầu tiên ta bị toàn bộ hung thú của Dị Không Gian đuổi giết đấy!

Lục Chỉ Ngưng vỗ vỗ ngực, bộ dạng kinh hãi vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Ninh Thanh Di cũng nói.

- Bây giờ ta đã có thể tổng kết ra, khi đi ra ngoài, phải phòng cháy phòng trộm phòng tội phạm!

- Sâu sắc!

Toàn bộ những người còn lại đều tràn đầy thấu hiểu mà gật đầu một cái.

Kiều Nguyệt nói.

- Vì chúng ta có cùng một giác ngộ, cạn ly!

- Vậy nữa hả…

Trần Thư nói, không ngờ rằng bản thân hắn lại có sức uy hiếp tới như vậy.

- Quá đến mức ấy luôn đó chứ!

Lục Chỉ Ngưng nói.

- Nhưng lúc ấy cái con Hắc Thụ Vương đó thực sự rất đáng sợ!

Ngay lúc mọi người còn đang nói chuyện, Trần Thư di chuyển ánh mắt, thoáng cái đã nhìn thấy một đám người ở đằng xa.

- Hửm? Ngự Thú Hội?

Trần Thư nhíu mày, nhận ra người cầm đầu, chính là phó hội trưởng Lục Uyên của Ngự Thú Hội!

Tất nhiên, người khiến hắn để ý là người đang đi bên cạnh: Bạch Dương học năm hai!

Nhưng vào lúc này, trong mắt Trần Thư lại xuất hiện một loạt các lựa chọn.

【 Lựa chọn thứ nhất: Trực tiếp ra tay đánh lén! Hoàn thành được thưởng: Thuộc tính không gian của Thỏ Không Gian tăng thêm 3% 】

【 Lựa chọn thứ hai: Làm như không thấy, coi thường đối phương! Hoàn thành được thưởng: Hai bình Không Gian Dược Tề của Hắc Thiết Cấp 】

【 Lựa chọn thứ ba: Quang minh chính đại khiêu chiến với Bạch Dương! Hoàn thành được thưởng: Thiếu Lượng Ngự Thú Lực 】

Trần Thư sờ sờ cằm, không nói gì, yên lặng móc ra một cái túi phân ure.

- Trần Bì, ngươi muốn làm gì?

Chương 769: Tới rồi! Niệu Tố Song Sát tới rồi đây

Thân thể Phương Tư chấn động, lập tức nhìn ra được động tác của Trần Thư. - Không sao đâu, gặp lại bạn cũ thôi mà!

Trần Thư cười khà khà một tiếng, triệu hồi ra Thỏ Không Gian.

- Hả? Một con thỏ?

Toàn bộ đám người Phương Tư đều chấn động, các nàng đều vừa mới kết thúc bài kiểm tra đánh giá để tốt nghiệp, dĩ nhiên là chưa từng được nghe những sự tích về Trần Thư, hơn nữa hiệu trưởng còn cấm không cho các học sinh đi kể lể linh tinh nữa.

- Ngươi… Sẽ không…

Đôi mắt Phương Tư trừng lớn, trong lòng thầm nghĩ đến một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Lúc này Trần Thư cũng không hề giải thích mà lại nhìn về phía đám người Bạch Dương ở đằng xa.

Đám người Lục Uyên đều đã uống say bí tỉ, đây hẳn là buổi liên cuối cùng trước khi tốt nghiệp.

- Lục ca, tiền đồ như gấm nhé!

Bạch Dương cười nói, hoàn toàn không hề ý thức được túi phân ure đang đến gần…

- Ngươi cũng vậy, Bạch Dương!

Lục Uyên cười cười, nói.

- Ngoài ra, hội trưởng còn bảo ta phải căn dặn ngươi, không được gây sự với Trần Thư nữa, tốt nhất là chủ động xin lỗi hắn đi!

- Xin lỗi?

Giọng điệu Bạch Dương trở nên quái dị, trong mắt tràn đầy sự tàn ác.

- A!

Lục Uyên sáp lại gần, đang muốn nói cho hắn biết chuyện Trần Thư đột phá.

Nhưng đúng vào lúc ấy, đột nhiên trên đầu Bạch Dương lại xuất hiện một cái túi phân ure.

Xoạt!

Bóng tối phủ xuống, túi phân ure trực tiếp được phong ấn.

- Ha ha ~~

Trần Thư nhếch mép cười, hắn cũng có thể xuyên qua Không Gian Thông Đạo rồi.

- Trần Bì, mẹ nó!

Bạch Dương vừa ngửi thấy được mùi hương quen thuộc này thì đã biết ngay hung thủ là ai!

Rầm!

Trần Thư trực tiếp chui vào Không Gian Thông Đạo, đi tới cạnh Bạch Dương.

- Cho ngươi ngông cuồng này!

Trần Thư khống chế lực đạo, không ngừng xuất chiêu, đúng như kiểu treo lên mà đánh.

Tố chất thân thể của Bạch Ngân Cấp hoàn toàn không phải là trò đùa!

- Trần Thư, ngươi…

Sắc mặt của Lục Uyên chấn động, thoáng cái đã nhận ra Trần Thư.

Hắn ta không nghĩ tới sẽ trùng hợp như vậy, không ngờ lại có thể gặp được tên sát tinh này ở đây!

Vốn dĩ hắn ta không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng khi thấy những thành viên còn lại đều đang nhìn tới đây, thân là phó hội trưởng, hắn ta không thể khoanh tay đứng nhìn được.

- Trần Thư, dừng tay lại! Ngự Thú Hội không gây sự, nhưng…

Lục Uyên mở miệng quát lớn, nhưng lời còn chưa nói xong, hắn ta đã nhìn thấy đám người Phương Tư đang đi từ xa tới.

Trong nháy mắt hắn ta đã ý thức được bên đối phương có tới hai Bạch Ngân Cấp!

- Nhưng cái gì?

Phương Tư nở nụ cười, nói.

Nàng chắc chắn là sẽ đứng về phía Trần Thư một cách vô điều kiện.

Đầu óc Lục Uyên đảo một vòng, hắn ta mở miệng nói.

- Bọn ta không gây chuyện, nhưng cũng sợ phiền phức!

- …

Sắc mặt của các thành viên còn lại đều trở nên quái dị. Nếu nói về phản ứng thì còn phải xem hội trưởng như thế nào!

Ầm ầm ầm!

Mà lúc này, Trần Thư cứ hành hung một trận như vậy, mãi cho đến khi đạt được phần thưởng của hệ thống thì mới thôi.

- Tại sao! Tại sao hắn lại có thể trở nên mạnh đến như vậy!

Bạch Dương xách túi phân ure ra, trong mắt tràn ngập sự không cam lòng cùng với ý nghĩ thù hận. Hắn ta hoàn toàn không có một chút năng lực đánh trả nào cả!

- Xéo đi!

Trần Thư phủi phủi tay, phi một cước trực tiếp đá bay Bạch Dương.

Nói xong, Trần Thư không thèm liếc người của Ngự Thú Hội lấy một cái, sau đó cùng Phương Tư quay trở lại bàn ăn.

- Ôi…

Lục Uyên lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Hoa Hạ học phủ sắp tới thời kỳ u ám rồi sao?

Lúc này, sắc mặt của đám người Phương Tư đều hết sức kinh hãi, cứ như thể bọn họ đang nhìn thấy quái vật vậy.

- Ngươi… Ngươi… Trở thành Bạch Ngân rồi?

Giọng điệu của Phương Tư có chút run rẩy, lần gặp mặt trước chẳng phải hắn vẫn còn là Hắc Thiết Cấp Nhị Tinh hay sao?

- À… May mắn ấy mà!

Trần Thư gật gật đầu, dáng vẻ vô cùng bình tĩnh.

Lục Chỉ Ngưng mở miệng nói:

- Hơn nữa còn thức tỉnh được một con thỏ lưu manh?

- Phù phù ~~

Thỏ Không Gian lập tức đứng phắt dậy, cái gì gọi là thỏ lưu manh?

Nó trực tiếp sử dụng Thuấn Di, ta để cho ngươi biết thế nào mới là thỏ lưu manh.

Lúc này, nó mở ba lô tác chiến của Trần Thư ra, vô cùng lưu loát móc ra một cái túi phân ure…

- Hả?

Khuôn mặt tươi cười của Lục Chỉ Ngưng bỗng biến hoá, nhịn không được mà thụt lùi lại mấy bước.

- Quen thói của ta…Của ta…

Trần Thư ho khan một tiếng, thu hồi lại Thỏ Không Gian về Ngự Thú Không Gian.

Sắc mặt đám người Phương Tư vẫn kinh hãi như cũ, đánh giá đi đánh giá lại Trần Thư.

Thấy mọi người làm ra vẻ mặt như vậy, A Lương cùng Vương Tuyệt ngược lại lại cảm thấy khoan khoái, cũng không thể chỉ khiến hai người bọn họ khó chịu thôi được.

Một giờ sau đó, mọi người miễn cưỡng tiếp nhận cái sự thật vớ vẩn này.

- Nói vậy là, chúng ta đều là Bạch Ngân Cấp?

Lúc này, hình như Phương Tư nghĩ đến cái gì đó, trong ánh mắt đều toát ra ánh hào quang.

- Tỷ, tỷ muốn làm gì?

Thân hình dũng mãnh của Trần Thư khẽ chấn động, dường như lại nhìn thấy đâu đó hình ảnh Phương Tư bá chủ Nam Giang Nhị Trung năm ấy…

- Ta với một vài Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp có chút xung đột…

Chương 770: Một pha búng trán….. vô cùng vang dội

Phương Tư nhíu mày, nói. - Vừa hay sắp phải tốt nghiệp rồi, chúng ta gây tí chuyện đi nhỉ?

Trần Thư đang muốn trả lời thì bỗng dưng trước mắt lại xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Lựa chọn thứ nhất: Từ chối Phương Tư, nói: “Xin lỗi, Phương Tư tỷ, ta chỉ muốn học hành!” Hoàn thành được thưởng: Ngụy Trang Dược Tề *1 】

【 Lựa chọn thứ hai: Tạm thời từ chối, rồi quay về báo cáo chuyện này với lão sư! Hoàn thành được thưởng: Thuộc tính Nguyên Tố Thú tăng thêm 5% 】

【 Lựa chọn thứ ba: Trực tiếp gật đầu đồng ý! Hoàn thành được thưởng: Mở khoá Đồ Giám Dược Tề mới: Không Gian Dược Tề 】

Trần Thư không hề do dự, trong nháy mắt đã chọn sẵn lựa chọn thứ ba, hắn lẩm bẩm nói.

- Tới rồi! Niệu Tố Song Sát tới rồi đây!

- Niệu Tố Song Sát?

Khoé miệng mọi người khẽ giật, đồng thời cũng rùng mình một cái.

A Lương cảm thán một câu, nói.

- Hoa Hạ học phủ sắp không còn nữa rồi…

- Ha ha ~~

Trần Thư và Phương Tư liếc nhìn nhau một cái, nhịn không được mà bật cười…

Sáng sớm ngày hôm sau, trước cửa ký túc xá của sinh viên năm thứ tư.

Ba tên nam sinh ôm chặt lấy nhau, trong mắt tràn ngập sự luyến tiếc.

Vương Ca nói.

- Sau này chúng ta mỗi người một ngả rồi!

Một nam sinh khác nói.

- Vương ca, huynh chính là thiên tài của khối trên, sau này huynh đệ bọn ta còn phải trông chờ vào huynh đấy!

- Sau này giàu có, chớ quên nhau!

- Được!

Vương Ca gật đầu một cái, kéo theo va li đựng hành lý, chuẩn bị quay người rời đi.

- Hả? Phương Tư?

Hắn vừa quay đầu lại, nhìn từ đằng xa đã thấy ngay bóng dáng một nữ sinh đang khoanh tay trước ngực, trong ánh mắt tràn đầy ý cười.

- Sao thế? Muốn tới chào tạm biệt à?

Vương Ca nhướn mày, cười nói.

- Ta sắp đột phá lên Bạch Ngân Nhị Tinh rồi, tiến bộ từng bước từng bước một, ngươi sẽ không thể vượt qua được ta

đâu!

Phương Tư bình thản nói.

- Ta chỉ muốn nhìn ngươi một lần cuối cùng thôi mà!

- Nhìn ta?

Vương Ca cười một tiếng, nói.

- Tuy rằng trước đây ta đã tranh giành không ít tài nguyên của ngươi, nhưng quy tắc của học phủ chính là như vậy, chỉ có thiên tài mới được coi trọng!

- Nếu như ngươi muốn so tài với ta thêm một lần nữa thì ta cũng có thể tiếp ngươi!

- Không không không, ngươi hiểu lầm rồi!

Phương Tư nhếch mép cười nói.

- Ta tới đây là muốn đưa cho ngươi chút đồ làm kỷ niệm!

- Đồ kỷ niệm?

Sắc mặt của Vương Ca có phần hơi ngẩn ra, hắn vẫn còn đang chưa hiểu gì thì trong nháy mắt một mùi hương của túi phân ure sặc sụa đã ập tới.

- Đó là thứ gì?

Tầm nhìn của hắn trở nên tối đen, trong lòng hắn đã bắt đầu hoảng hốt, chỉ cảm thấy đầu mình bị thứ đồ vật gì đó chụp chặt lại!

- Mẹ nó!

Sắc mặt hai tên nam sinh đứng cạnh tràn đầy kinh hãi, chỉ thấy sau lưng Vương Ca đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Người khác sẽ không thể nào nhìn thấy được Không Gian Thông Đạo mà Thỏ Không Gian xây dựng, dĩ nhiên đều sẽ cảm thấy một màn này vô cùng kỳ dị.

- Khà khà ~~

Trần Thư chụp chặt đầu Vương Ca, khóe miệng nhếch lên một nụ cười của kẻ phạm tội.

- Tới lượt ta vào sân rồi!

Phương Tư nhếch miệng cười, lao vọt lên phía trước.

Nàng hà một hơi vào tay bên phải.

Trực tiếp tặng cho Vương Ca một pha búng trán…vô cùng vang dội!

- Cái đéo!

Vương Ca không nhịn được ôm chặt đầu, không ngờ đối phương lại độc ác tới như vậy.

Ngay lập tức, hắn sử dụng Bán Tương Triệu Hoán, nhưng chẳng bao lâu sau đã bị hai người kia trấn áp.

Mà hắn lại không dám điều khiển Khế Ước Linh để dùng đại kỹ năng, chẳng may khiến người vô tội bị thương thì tới lúc đó sẽ lớn chuyện mất!

Bốp bốp bốp!

Phương Tư cười hì hì một tiếng, trực tiếp giáng tới mười mấy cú búng trán siêu cấp.

Búng tới mức Vương Ca đã có chút hoài nghi nhân sinh rồi…

- Đi!

Hai người liếc nhìn nhau rồi bình tĩnh rời khỏi hiện trường, lại bắt đầu công cuộc tìm kiếm một mục tiêu mới.

Hiện trường giờ chỉ còn lại một người bị tổn thương, cùng với một cái túi phân ure màu xanh lam…

- Vương ca, bọn chúng đi rồi…

Mấy đứa bạn cùng phòng đứng vây xem nãy giờ, lúc này mới đi tới, kéo Vương Ca ra khỏi túi phân ure.

- Vãi chưởng! Cái đầu to khủng bố!

Hai tên bạn cùng phòng lui về sau một bước, chỉ thấy sau ót của Vương Ca đã xuất hiện một cục u lớn…

- Con mẹ nó búng trán thôi mà cũng có thể búng thành cái dạng như thế này, đúng là mấy tay hung hãn…

- Thù này không báo…Không là quân tử…

Vương Ca không nhịn được sờ sờ cục u to đoành sau đầu, đau tới mức nhe răng trợn mắt…

Sát ngày tốt nghiệp, quả thực Phương Tư đã cho hắn một món đồ kỷ niệm!

Ngoại trừ Vương Ca, những Ngự Thú Sư mà trước đây Phương Tư thấy ngứa mắt đều đã nhận lấy những cú búng trán với số lượng khác nhau.

Mà ở hiện trường, chỉ còn lại duy nhất một chiếc túi phân ure mộc mạc…

Từ đó thanh danh của Niệu Tố Song Sát đã được lan truyền.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ người trong học phủ đều cảm thấy vô cùng bất an, có thể nói là làm lòng người hoảng sợ…

Một mùa tốt nghiệp vốn dĩ phải chia xa nhưng lại từng bước xen lẫn một chút gì đó khác biệt.

Vào ban đêm.

- Còn một mục tiêu cuối cùng, chúng ta làm xong là có thể về được rồi!

Chương 771: Một pha búng trán….. vô cùng vang dội (2)

Trên mặt Phương Tư lộ ra một nụ cười sung sướng, nàng không ngờ rằng trước khi tốt nghiệp còn có thể báo thù. Tuy rằng hai người ra tay không nặng, đối với Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp mà nói thì nửa ngày là đã có thể tự lành rồi.

Nhưng điều quan trọng ở đây là những tâm hồn đã bị sỉ nhục!

- Ta có món đồ chơi này, cực kỳ dễ dùng!

Trần Thư vuốt ve cái tai vừa trắng vừa to của Thỏ Không Gian.

Tuy rằng trên thực tế sức chiến đấu của nó không cao, nhưng kỹ năng của nó lại có thể khiến người khác cảm thấy cực kỳ

hài lòng.

- Phù phù ~

Thỏ Không Gian lắc lư cái đầu của nó, khuôn mặt vô cùng thoả mãn.

- Chính là hắn!

Đúng vào lúc này, từ đằng xa bỗng xuất hiện một nam sinh đeo ba lô lệch một bên vai.

Trần Thư gật đầu một cái, túi phân ure màu vàng nắm chắc trong lòng bàn tay.

Cùng lúc đó, hai mắt Thỏ Không Gian chợt lóe lên, một lần nữa tạo dựng nên Không Gian Thông Đạo.

Trần Thư quen lề quen lối mà chui vào, lặng yên không tiếng động đi tới sau lưng của người nọ.

- Ngươi, hãy chịu sự phán xét của Niệu Tố đi!

Khóe miệng của hắn nhếch lên, trực tiếp chụp túi tới.

Nhưng vào đúng lúc này, xung quanh bỗng xuất hiện những tiếng thét lớn.

- Các huynh đệ, đánh chúng cho ta!

Chỉ trong nháy mắt, trong mấy bụi cỏ bên cạnh bỗng xuất hiện tầm mười người, tất cả đều đang lao về phía hắn.

Phần lớn số người trong đó đều mang trên mình một cục u lớn, nhìn trông khôi hài vô cùng.

- Ôi mẹ ơi! Quái vật gì thế này?

Trần Thư giật mình một cái, ném túi phân ure lại rồi chui về theo lối Không Gian Thông Đạo…

- Phương Tư tỷ, mau chạy đi!

Hắn hô to một tiếng, trực tiếp co cẳng bỏ chạy.

Hai người lập tức chạy như điên, chỉ giận cha mẹ sao sinh ra đã thiếu của họ mất hai cái đùi.

- Má nó, đuổi theo cho ta, chuyện ngày hôm nay nhất định phải xử!

Mười người kia cũng liều mạng điên cuồng đuổi theo, bọn họ cũng sắp rời khỏi học phủ rồi.

Hôm nay mà không búng trả được, sau này sẽ không còn cơ hội nữa!

Nửa tiếng sau.

Một đám người hứng gió đêm mà chạy như điên, người không hiểu còn nhầm tưởng rằng đây là một buổi chạy đêm của một đám sinh viên miệt mài chăm chỉ…

- Bà mẹ nó chứ, vẫn còn đuổi?

Trần Thư kêu lên một tiếng, vừa mới liếc mắt lại để xem xét thì đã thấy sau lưng y có tận bảy tám người đầu to đang đuổi theo mãi không dứt.

- Hôm nay bọn ta nhất định phải búng văng cả não của các ngươi ra!

Vương Ca cầm đầu đám người quát lên một tiếng lớn, tay phải đều đã có chút ngứa ngáy…

- …

Khóe miệng Trần Thư khẽ giật giật, ngươi có cần phải ác tới như vậy không hả!

Tròng mắt của hắn vừa chuyển, kế sách đã có rồi, hắn kề sát lại gần tai Phương Tư, nói.

- Phương Tư tỷ, tý nữa tỷ nghe ta, chúng ta sẽ trực tiếp…

Phương Tư lập tức gật đầu, nóng lòng muốn thử xem sao.

- Là các ngươi đã ép ta đó!

Trần Thư cười khà khà một tiếng, trực tiếp lấy từ trong túi ra một cái túi phân ure.

Lúc này, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn lại ba trăm mét.

Hắn ra một mệnh lệnh cho Thỏ Không Gian đang nằm ở trên lưng hắn.

Trong phút chốc, một Không Gian Thông Đạo lại xuất hiện.

- Hai ngươi các ngươi xong rồi!

Trong mắt Vương Ca tràn ngập ý cười, trong đầu đã tưởng tượng xong viễn cảnh trả thù.

- Ái ôi, vãi chưởng!

Nhưng đúng lúc này, thân thể của hắn bỗng chao đảo, giống như bị vấp phải thứ gì đó.

Trong nháy mắt, vốn dĩ hắn đang ở trong tư thế ngã xuống thì đột nhiên cả người đã biến mất không thấy đâu nữa.

- Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Sắc mặt của những người còn lại chấn động, trong mắt tràn ngập nỗi khiếp sợ.

Không phải là chạy nhiều quá rồi chết bất đắc kỳ tử đấy chứ?

Mà lúc này, Vương Ca thì đang chìm trong Không Gian Thông Đạo.

Còn Trần Thư thì đã chuẩn bị túi phân ure đâu vào đấy rồi.

Động tác của hắn vô cùng thuần thục, trùm túi, thắt nút…

Cứ như kiểu là đang gói đầu heo vậy, chỉ một lát sau là đã phong ấn Vương Ca lại.

- Tới nào!

Phương Tư cũng bắt đầu tới phối hợp, trực tiếp giơ chân phải đá một cái.

Bốp!

Thân thể Vương Ca trực tiếp bay thẳng lên, vừa vặn mắc vào một cái cây ở cạnh đó…

- Ư ư ư ~~

Vương Ca không ngừng giãy dụa, bị mùi hương của Niệu Tố hun cho choáng cả đầu.

Hắn sẽ chẳng thể nào biết được, ngày mai hay túi phân ure, cái nào sẽ tới trước…

- Mẹ kiếp!

Những người còn lại đều đã nhìn thấy hành động của hai người bọn Trần Thư, không ngờ tới toàn bộ quá trình lại có thể ăn khớp tới như vậy.

- Còn dám đuổi theo ta, ta sẽ cho các ngươi treo hết lên cây luôn!

Trần Thư quay đầu, nhếch mép cười một cái, sau đó lại móc một đống túi phân ure ra rồi nói.

- Bây giờ thì các ngươi có thể chọn màu rồi đó!

Lời này vừa nói ra, những người còn lại đều đưa mắt nhìn nhau, ngỏ ý muốn rút lui.

- Hay là chúng ta dùng Khế Ước Linh để đánh đi?

Một tên nam sinh mở miệng nói, sáu người bọn hắn liên thủ lại, chắc chắn có thể đánh thắng được hai người.

- Ngươi bị ngu hả, ở đây cũng không phải là Ngự Thú Quán, chẳng may phá hủy học phủ thì ngươi đừng mong lấy được chứng nhận tốt nghiệp nữa!

Một khi phóng Khế Ước Linh ra, chỉ sợ một kích thôi cũng có thể đánh ra một cái hố lớn.

Chương 772: Thật sự là pháp ngoại cuồng đồ có đúng không

Đến lúc đó không lấy được chứng nhận tốt nghiệp, phải đi tìm ai để mà nói lý lẽ đây? Bọn hắn cũng không có loại Khế Ước Linh kỳ lạ chuyên chỉnh người như Thỏ Không Gian.

- Vậy làm sao bây giờ?

- Còn có thể làm sao được nữa? Đương nhiên là… chạy!

Tên nam sinh kia nói xong thì trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Những người còn lại cũng vội vã chạy theo, còn về phần Vương Ca đang bị dắt trên cây, bọn chúng đã lựa chọn trực tiếp quên đi…

- Sợ ta tới như vậy sao?

Trần Thư hơi ngẩn ra, trong mắt lộ ra ý cười.

Hắn và Phương Tư liếc nhìn nhau một cái, sau đó hai người trực tiếp quay đầu đuổi theo sau.

Một cuộc đi săn lại bắt đầu…

Nửa giờ sau đó.

Trên những tán cây của Hoa Hạ Học Phủ nhiều hơn bảy con người đang bị tổn thương…

…

Buổi sáng ngày hôm sau, như thường lệ, Tần Thiên đi tới ký túc xá.

- Lại tiễn tiếp một nhóm học sinh…

Lão đi tới phía cửa sổ của hành lang, đưa mắt nhìn xuống phía trước của Hoa Hạ học phủ, lẩm bẩm nói.

- Năng lực nghiệp vụ của ta tốt như vậy, không được làm hiệu trưởng chính thức quả thực là một điều đáng tiếc…

Trong mắt của lão lộ vẻ tự đắc, ngáp dài một cái rồi nói.

- Xem thử xem hòm thư ý kiến hôm nay có gì không nào…

Ngay khi lão vừa đi tới trước cửa của phòng làm việc thì ngay lập tức đã ngây người ra.

Chỉ thấy hòm thư ý kiến ở bên cạnh thế mà đã bị nhét đầy, thậm chí lại còn đầy tới nỗi rơi cả ra ngoài…

Những người hôm qua chịu phải vết thương lòng đều là Bạch Ngân Cấp, có thể nói là được rất nhiều người ủng hộ.

Hơn nữa bởi vì nguyên do của Trần Thư nên đến cả đám sinh viên năm nhất năm hai cũng đồng loạt ký vào đơn khiếu nại.

- Xảy… Xảy ra chuyện gì thế này?

Khóe miệng của lão co rút lại, đi tới bên cạnh hòm thư ý kiến.

Chỉ thấy trên đơn khiếu nại viết các thể loại nào là “Tội phạm Niệu Tố” “Tội phạm búng trán”, nhìn thấy mà giật mình!

Nháy mắt, trong lòng Tần Thiên có một loại dự cảm.

Lão lấy toàn bộ thư ý kiến ra, ôm hết về phòng làm việc, bắt đầu xem một cách kỹ càng.

Nửa tiếng sau.

Lão lắc đầu thở dài một hơi, trên mỗi tờ giấy đều viết đầy hai chữ Trần Thư…

Đống này không thể gọi là thư ý kiến nữa, mà là bản ghi chép tội phạm dài dằng dặc…

Lúc này, ở cổng của Hoa Hạ Học Phủ.

- Phương Tư tỷ, bảo trọng nhé!

Trần Thư đưa va li hành lý trong tay cho Phương Tư, trong mắt có chút lưu luyến.

Phương Tư quay người ôm Trần Thư một cái, nhẹ giọng nói:

- Ta sẽ nhớ ngươi lắm đấy!

Dứt lời, nàng kéo lấy va li hành lý, chuẩn bị đi tới sân bay Kinh Đô.

Trần Thư cười cười nói.

- Phương Tư tỷ, sau khi tốt nghiệp đệ cũng sẽ tới Thượng Hải đó!

- …

Nghe xong lời này, Phương Tư lảo đảo một cái, nói.

- Thực ra thỉnh thoảng chúng ta tụ tập với nhau một lần là được rồi, còn về việc tới Thượng Hải để phát triển, vậy thì cũng không cần thiết đâu!

Dứt lời, nàng quay người rời khỏi Hoa Hạ học phủ.

- A, không nỡ chút nào!

Trần Thư thở dài một hơi, lẩm bẩm.

- Sau này học phủ mà xảy ra chuyện gì, vậy chẳng phải chỉ còn lại mình ta là kẻ tình nghi thôi hay sao?

- Ngươi cũng còn tự mình biết mình đấy!

Đúng vào lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau lưng.

- Hả?

Trần Thư vừa xoay người thì đã nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Liễu Phong.

Lập tức, hắn nhận ra được có gì đó không ổn, cười gượng một tiếng, nói.

- Chào Liễu… Liễu lão sư!

- Yên tâm, ta không làm gì đâu!

Liễu Phong cười cười, nói.

- Là hiệu trưởng Tần tìm ngươi có việc thôi!

- Ta có thể từ chối đến không?

- Ngươi nói xem?

Nửa tiếng sau, tại phòng làm việc của hiệu trưởng.

Sắc mặt Tần Thiên vô cùng bình tĩnh, bày ra mấy tấm ảnh, bên trên đều là hình ảnh mấy chiếc túi phân ure được treo đầy trên cây.

Lão nói.

- Kẻ tình nghi Trần Thư, ngươi còn gì để nói nữa không?

- …

Khoé miệng Trần Thư khẽ giật giật, sao chưa gì đã thành kẻ tình nghi rồi?

Hắn mở miệng nói.

- Hiệu trưởng à, ta chỉ là tòng phạm thôi!

- Bớt đi!

Tần Thiên trực tiếp ngắt lời hắn, ném ra một núi thư khiếu nại rồi nói.

- Ngươi có biết có bao nhiêu học sinh khiếu nại… Không đúng! Ngươi có biết có bao nhiêu học sinh vẫn chưa khiếu nại ngươi không?

- Hiệu trưởng, ta sai rồi!

Trần Thư cúi gằm đầu xuống, dáng vẻ quả thực như đang thành thật nhận sai.

Cuối cùng Tần Thiên đành thở dài một hơi, nói.

- Căn cứ theo nội quy của trường học, từ hôm nay trở đi, ngươi đã bị khai trừ!

- ?

Lời này vừa nói ra, hắn lập tức ngẩng đầu lên, hoàn toàn không thể tin nổi.

- Không… Không đến mức đó chứ…

Hắn nói.

- Ngay từ khi khai giảng năm nhất ta đã đi tìm luật sư Trương Tam nhờ nghiên cứu nội quy của trường học rồi, căn cứ vào hành vi của ta, hoàn toàn không có khả năng bị khai trừ mà!

- ?

Tần Thiên cùng Liễu Phong đồng loạt quay đầu lại nhìn, con mẹ nó ngươi còn đi tìm cả luật sư luôn rồi sao?

Ngươi thật sự là pháp ngoại cuồng đồ có đúng không?

- Hừ! Ngươi tự đi mà xem!

Tần Thiên trực tiếp ném tập quy tắc học sinh ra, nói.

- Điều một trăm lẻ một nội quy trường học! Tự đi mà đọc!

Chương 773: Nếu nói về gây sự, trước nay chưa từng thấy ai giỏi hơn

Trần Thư cầm lấy tập giấy, nhìn kỹ một hồi, đồng thời đọc thành tiếng. - Bất cứ học sinh nào truyền bá hàng cấm đều sẽ bị xử lý và khai trừ, ví dụ như: Túi phân ure…

Khóe miệng hắn co rút lại, yên lặng một hồi lâu.

Tần Thiên nói.

- Giờ thì ngươi đã tin rồi chứ?

- Hiệu trưởng, đạo lý nào em cũng hiểu hết!

Sắc mặt Trần Thư trở nên kỳ quái, hắn nói.

- Nội quy trường học có một trăm điều, lão sư vừa mới thêm một điều mới ta cũng sẽ không nói gì đâu!

- Nhưng những nội quy còn lại đều là được in ra, vì sao cái điều này lại phải dùng bút để viết!

- Lại còn là bút chì nữa chứ?

- …

Liễu Phong quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, ngươi đúng là chỉ biết nói hươu nói vượn!

- Không cần để ý chi tiết như thế để làm gì, sự thật chính là sự thật!

Tần Thiên mặt không đổi sắc. Có thể đảm đương chức vị hiệu trưởng nhiều năm như vậy, đương nhiên tố chất tâm lý cũng đã được rèn luyện đầy đủ.

LãoLão nói.

- Nói tóm lại, ngươi đã bị khai trừ!

Khoé miệng Trần Thư giật giật, dựa theo hành vi của học sinh để lập ra nội quy trường học như vậy sao?

Muốn nhắm vào ta có đúng không?

- Hiệu trưởng, rốt cuộc ngươi muốn nói gì đây hả, ngươi cứ trực tiếp nói thẳng đi thì hơn!

Trần Thư thở dài một hơi, chỉ nhìn vào ánh mắt của Tần Thiên, hắn đã cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

- Khụ khụ… Xét thấy thiên phú của ngươi cũng không tồi, mà học phủ thì lại cực kỳ quý mến nhân tài!

Tần Thiên đập một cái xuống mặt bàn, nói.

- Thế này vậy, tới khi nào ngươi được nghỉ hè thì hãy tiến vào một cái Dị Không Gian!

Trần Thư nhíu mày nói.

- Muốn ta làm gì cơ? Phá nát nó luôn hả?

- Ngươi đừng có mà mở miệng há miệng là lại nhắc tới phá phách nữa có được không?

Tần Thiên lắc đầu, nói.

- Có một cái Dị Không Gian cấp ác mộng, là do nó có tới hai lối vào, một cái là tại Hoa Quốc, cái còn lại thì ở trên nước ta!

- Vốn dĩ hai nước nắm giữ mỗi bên một nửa diện tích, không hề quấy nhiễu lẫn nhau! Nhưng hiện giờ đối phương có chút ngông cuồng, nhiều lần phái Ngự Thú Sư tới địa bàn của nước ta săn giết mãnh thú, thậm chí còn có xung đột với Ngự Thú Sư của nước ta nữa, hơn nữa còn nhất quyết không nghe theo cảnh cáo!

- Mặc dù không gây ra thương vong về người, nhưng hành động của bọn chúng lại khiến người khác phải chán ghét!

Trần Thư gật đầu một cái, hắn có thể hiểu được điều này.

Rõ ràng là địa bàn của mình, nhưng lại bị người khác đi ra đi vào mà hoành hành, miệng lại còn nói: Có bản lĩnh thì đến đánh ta đi…

Tần Thiên nói.

- Nếu đối phương đã hèn như vậy, thế thì chúng ta chỉ còn cách là hèn hơn cả bọn chúng thôi!

Dứt lời, lão yên lặng nhìn chằm chằm về phía Trần Thư, không nói một lời.

Tuy là lão không nói gì cả, nhưng lại như thể đã nói hết mọi thứ rồi.

- Hiệu trưởng, ngươi nhìn ta như vậy làm gì chứ?

Trần Thư chỉ chỉ chính mình, khó hiểu nói.

- Ngươi muốn hèn hơn chúng thì cũng đâu có liên quan gì đến ta đâu?

- Ngươi nghĩ sao?

Tần Thiên làm ra vẻ mặt ngươi không thể tự hiểu được à rồi nói.

- Thật ra không có nhiệm vụ cụ thể nào cả, chỉ muốn để ngươi đến địa bàn của bọn chúng giết chết một vài con hung thú, làm ra chút chuyện gì đấy thôi!

- Trực tiếp phái cường giả tới ra tay, không phải là được rồi sao?

Trần Thư nói.

- Ta chẳng qua cũng chỉ là một Bạch Ngân Cấp, không làm được trò trống gì đâu!

- Hiện giờ thú đều có chút bạo động rồi, thực sự không thể phái nhân thủ tới đó được!

Thực ra Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp đều có công việc riêng của mình cả, hoặc là xử lý chuyện trong nước, hoặc là canh giữ Dị Không Gian .

- Liễu lão sư kìa!

Trần Thư chỉ về hướng của Liễu Phong, nói.

- Ta cảm thấy thầy ấy lúc nào cũng rảnh rỗi cả ngày chẳng có việc gì để làm, mấy chuyện như thế này nhất định phải phái thầy ấy đi!

- Kỳ nghỉ hè này lão Liễu phải tới một Dị Không Gian khác để làm việc rồi!

Tần Thiên nói.

- Hơn nữa ta cảm thấy vẫn nên phái một người chuyên nghiệp đi thì hơn! Cả nước tìm không ra có ai mà thích hợp hơn ngươi đấy!

- …

Ngay lúc này, trước mắt Trần Thư lại xuất hiện một bảng lựa chọn.

【 Lựa chọn thứ nhất: Đồng ý với yêu cầu của Tần Thiên! Hoàn thành được thưởng: Kỹ năng Trùng Phong +2 】

【 Lựa chọn thứ hai: Trực tiếp từ chối, nói rằng mình không đủ năng lực! Hoàn thành được thưởng: Năm gốc dược liệu Bạch Ngân Cấp 】

【 Lựa chọn thứ ba: Khéo léo đưa ra yêu cầu cần được thưởng một vạn tín chỉ làm động lực thì mới làm! Hoàn thành được thưởng: Trung Lượng Ngự Thú Lực 】

Tròng mắt Trần Thư đảo một vòng, đang muốn mở miệng nói chuyện.

Kết quả chưa gì đã bị cắt ngang!

- Nói rõ nhé, không có phần thưởng phần thiếc gì đâu!

Hai mắt Tần Thiên sáng ngời, dường như đã dự đoán ra từ sớm.

- Khụ khụ…

Những lời Trần Thư đang định nói ra đều bị mạnh mẽ ép vào trong, nhất thời ho sù sụ một tràng.

Lẽ nào đây chính là dự đoán đến từ Ngự Thú Sư Vương Cấp hay sao?

- Vậy thì ta không làm nữa!

Trần Thư trực tiếp khoanh hai tay lại, không có phần thưởng thì có mà làm cái rắm!

Chương 774: Nếu nói về gây sự, trước nay chưa từng thấy ai giỏi hơn (2)

Tần Thiên sờ sờ cằm, nói. - Mặc dù dựa theo quy định của nhà trường thì ta không thể khai trừ ngươi, nhưng sau này khi phân phối tài nguyên ở trên lớp, chắc ta chỉ có thể tận lực mà giao cho Vu Dịch…

- Chuyện này, vẫn nên để ta làm thì hơn!

Trần Thư nháy mắt đã trở mặt, cười hì hì nói.

- Để lại tài nguyên cho tên Vu thiếu vô dụng kia, thế chẳng khác nào cầm bánh bao thịt ngon lành cành đào ra đáp chó?

- Huống chi ta mới chính là nhân viên chuyên nghiệp!

Hắn nhếch miệng cười một tiếng, trong mắt tràn ngập vẻ tự tin. Nói về chuyện gây sự, trước nay chưa từng thấy ai giỏi hơn hắn!

【 Nhận được phần thưởng của hệ thống: Kỹ năng Trùng Phong +2! 】

Tần Thiên vừa ý gật gật đầu, nói.

- Thế còn tạm được!

Trần Thư nhíu mày:

- Đúng rồi, hiệu trưởng, ta giày vò bọn chúng thế nào cũng được đúng không?

- Chỉ cần ngươi không phá tung toàn bộ Dị Không Gian thì những chuyện khác muốn thế nào cũng được!

- Vậy là tốt rồi!

Hình như Trần Thư nghĩ đến cái gì đó, không nhịn được cười ha ha.

Tần Thiên và Liễu Phong nhìn nhau một cái, âm thầm cầu nguyện cho đối thủ…

- Đúng rồi, hiệu trưởng, ta có một vài thắc mắc liên quan tới Bạch Ngân Cấp!

- Có vấn đề gì, cứ hỏi đi!

Một người là Vương cấp, một người là Hoàng Kim Cấp, chắc chắn có thể cho hắn một đáp án hài lòng.

- Sau khi ta đột phá, ta cứ có cảm giác não dường như đã không còn giống với trước đây nữa, nhưng lại không nói ra được khác lạ ở chỗ nào!

Trong mắt Trần Thư có chút chờ mong, nói.

- Có phải là ta đã thức tỉnh một loại công năng đặc dị nào rồi không? Thí dụ như là khống chế được tinh thần, linh hồn xuất khiếu gì gì đó!

- …

Tần Thiên nhìn Liễu Phong một cái rồi nói.

- Cử chỉ của ngươi không được bình thường có đúng không?

- Lão Liễu, ngươi nói cho hắn biết đi!

Liễu Phong gật đầu, nói.

- Bạch Ngân Cấp không đơn giản chỉ là cường hóa thân thể, mà còn cường hóa cả tinh thần của nhân loại, nhưng sẽ không xuất hiện bất cứ công năng đặc dị nào cả!

Liễu Phong nhìn sang, nói.

- Tác dụng chỉ có một: Có hiệu quả miễn dịch với khả năng khống chế!

Trần Thư nhíu mày nói.

- Nói vậy là ta đã có Bá Thể rồi sao?

- Không phải Bá Thể mà là một loại miễn dịch với khống chế tinh thần!

Liễu Phong nói.

- Nếu như ký chủ bị khống chế kỹ năng mà rơi vào trạng thái choáng váng mê muội thì Khế Ước Linh sẽ tự động trở lại Ngự Thú Không Gian!

- Nhưng Bạch Ngân Cấp thì không giống vậy, họ sẽ không thể rơi vào trạng thái tiêu cực giống như hôn mê được.

Hình như Liễu Phong còn nhớ đến cái gì đó, lại bổ sung thêm.

- Nhưng nếu như có sự tác động của ngoại lực, thí dụ như lôi điện, các nguyên nhân dẫn đến va chạm thì vẫn sẽ gây ảnh hưởng!

Hắn ta cũng không hy vọng Trần Thư sẽ phải trải qua Độ Lôi Kiếp…

Trần Thư gật đầu một cái, miễn cưỡng là nghe hiểu, hắn còn tưởng đâu rằng bản thân hắn đã thức tỉnh được dị năng gì đó rồi chứ.

- Đây đều là những kiến thức đến năm hai mới được học. Ngươi đột phá quá nhanh, không biết rõ cũng là điều bình

thường!

Liễu Phong nói.

- Nếu không còn chuyện gì khác thì ngươi về trước đi.

- Vẫn còn một câu hỏi nữa!

Trần Thư nói.

- Có thiên phú nào có khả năng đặc thù cắn nuốt máu thịt để tiến hóa không?

Hắn nghĩ tới vũ khí bản mệnh của Thỏ Không Gian.

Lời này vừa nói ra, Tần Thiên cùng Liễu Phong lập tức đứng phắt dậy, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

- Khế Ước Linh của ngươi còn có loại thiên phú này?

Hai phút sau.

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng xuất hiện một con thỏ to lớn màu trắng gánh theo một củ cà rốt khổng lồ cao chừng hai mét, thoạt nhìn vô cùng thần khí!

- Không thể nào!

Hai con người đứng vây xem củ cà rốt của nó, không ngừng lắc đầu, vẫn một mực phủ định.

- Căn cứ vào những tài liệu đã có, Thỏ Không Gian không thể thức tỉnh được loại thiên phú này!

Tần Thiên nhướng mày, nói.

- Ta cứ cảm thấy cái thứ đồ chơi này như thể bị cưỡng ép mà thêm vào!

- Hiệu trưởng, ngươi cũng thật là… có sức tưởng tượng!

Trong lòng Trần Thư cả kinh, nhưng khuôn mặt thì lại tỉnh bơ như không.

Hắn không ngờ rằng lại bị lão sư đoán trúng, không hổ danh là Ngự Thú Sư Vương Cấp!

- Dù sao cũng có gì đấy lạ lắm…

Tần Thiên lắc đầu, không tiếp tục khó hiểu nữa.

Lão nhìn về phía Trần Thư mà nói.

- Giống này có được thiên phú tiến hóa là vô cùng trân quý, ngươi phải bồi dưỡng cho thật tốt đấy nhé!

Bây giờ suy nghĩ của lão và Liễu Phong về Thỏ Không Gian đã có chút thay đổi.

Tuy rằng Không Gian Quyến Cố Giả đã khiến cho hạn mức cao nhất của nó không được cao, nhưng bù lại nó đã có được thiên phú tiến hóa, vậy là đã có sự khác biệt rồi.

Trần Thư nói.

- Hiệu trưởng, ngươi nói thử xem nó là thứ máu thịt gì?

- Thực ra nó chính là máu thịt của hung thú!

- Đơn giản như vậy sao?

Trần Thư khẽ cười một tiếng, vốn còn cho rằng phải là thứ gì đó khan hiếm lắm, thế mà lại là một thứ dễ dàng có được như vậy.

- Ý ta nói chính là máu thịt của Quân Vương Hung Thú!

- ?

Nụ cười trên mặt Trần Thư thoáng chốc tắt ngúm.

- Quân Vương?

Chương 775: Đây chính là sinh viên đại học thời đương đại sao?

Nếu như là Lãnh Chúa thì hắn còn có thể chấp nhận được. Dựa vào thiên phú của hắn, treo Lãnh Chúa cùng cấp lên đánh là chuyện không thành vấn đề. Nhưng nếu là Quân Vương thì vấn đề có chút lớn rồi đây!

Trần Thư ho khan một tiếng, nói.

- Liệu có khả năng…

- Không thể nào!

Hai người đồng thanh nói. Mỗi khi Trần Thư định nói ra câu gì thì điều đó có nghĩa là có những lời nói không hợp lẽ thường, cần phải được nhét trở lại ngay.

- Không phải, hiệu trưởng!

Trần Thư vẫn không chịu buông tha, nói.

- Tốt xấu gì ta cũng là thiên tài của trường, là Bạch Ngân Cấp của năm nhất, đừng nói tới học phủ, cả thế giới này liệu có được mấy người?

- Một thiên tài, muốn xin ít máu thịt của Quân Vương thì có sao, có vấn đề gì không?

- Có! Hơn nữa vấn đề còn tương đối lớn!

Tần Thiên gọn gàng dứt khoát nói.

- Huyết Nhục Quân Vương đều phải được phân phối để làm thuốc đặc trị, không thể tặng miễn phí cho ngươi như thế được!

- À…

Trần Thư gãi gãi đầu, không ngờ hai người này lại kiên quyết tới như vậy.

Nếu như chiếm được thiên thời địa lợi thì có lẽ hiện tại hắn đã đánh bại được Quân Vương Hắc Thiết Cấp rồi.

Nhưng nếu muốn giết chết, trên cơ bản là không thể nào.

- Thôi được rồi! Sắp tới thi cuối kỳ rồi đấy, ngươi quay về đi!

Tần Thiên nói.

- Lấy được Huyết Nhục Quân Vương là chuyện không thể nào!

- Được rồi…

Trần Thư lắc đầu, thu Thỏ Không Gian vào trong Ngự Thú Không Gian rồi quay người rời khỏi văn phòng.

Nhưng hình như hắn bỗng nhớ đến cái gì đó, lại quay người lại hỏi.

- Đúng rồi, hiệu trưởng, nhà kho Văn phòng Nghiên cứu Dược Tề của chúng ta nằm ở đâu ấy nhỉ?

- ?

Tần Thiên ngẩn ra, trong mắt tràn đầy nghi vấn, nói.

- Tiểu tử, nếu ngươi dám đi ăn trộm, ta sẽ là người đầu tiên đưa ngươi đi chôn!

- …

Trần Thư cũng không quay đầu lại nữa mà rời đi luôn, trong lòng tự nhủ.

- Thói đời sao mà gian khổ quá, thiên tài cũng không được coi trọng!

- Cái tên tiểu tử thối này!

Tần Thiên lắc đầu, cười mắng một câu.

- Ngươi bồi dưỡng ra cái giống học sinh gì thế này! À, quên mất, ngươi cũng có khá hơn hắn chút nào đâu!

- …

Khóe miệng Liễu Phong khẽ giật ggiật, nói.

- Liên quan quái gì đến ta, thế là ngươi chưa được thấy những gì mà hồi Cấp 3 hắn đã trải qua rồi!

- À đúng rồi, sau này cho hắn mấy nhiệm vụ có độ khó cao một chút, có thể dùng một ít Huyết Nhục Quân Vương xem như là phần thưởng!

Tần Thiên bình thản nói.

- Ta sẽ lấy một ít từ bên phòng nghiên cứu!

- Có thể xin nhiều thêm một ít không?

Liễu Phong xoa xoa lòng bàn tay, nói.

- Ngươi cũng có phát triển thiên phú được đâu, còn muốn lấy Huyết Nhục Quân Vương để làm gì?

Tần Thiên nhíu mày, nói.

- Không phải là ngươi muốn bán đi đấy chứ?

- Sao có thể như vậy được!

Liễu Phong lên tiếng giải thích.

- Ngươi quên rồi sao, một học sinh khác của ta là bạn cùng phòng của hắn, tên là A Lương cũng cần dùng tới nó mà…

- Học sinh đó tạm thời không cần nhắc tới!

Tần Thiên nói.

- Bây giờ cho hắn Huyết Nhục Quân Vương, giá trị không lớn!

Hai người lại tán gẫu với nhau thêm một lúc nữa…

…

Lúc này Trần Thư đã đi tới Ngự Thú Quán, muốn thí nghiệm thử các loại kỹ năng của Thỏ Không Gian.

Hắn cho triệu hồi Slime, đây chính là loại thịt tốt nhất, hoàn toàn có thể đo được ra đủ loại kỹ năng.

Cuối cùng, sau nửa giờ thí nghiệm, cuối cùng cũng đã cho ra được số liệu kỹ năng của Thỏ Không Gian.

Khoảng cách dịch chuyển tức thời của Không Gian Thuấn Di tới năm mươi mét, nhưng thời gian hồi chiêu chỉ có mười giây, ngược lại vô cùng hữu dụng.

Còn về phần Định Vị Không Gian thì có thể mở ra Không Gian Thông Đạo, dài nhất chỉ có ba trăm mét, hơn nữa độ rộng của thông đạo chỉ tương đương với hình thể của một người.

Slime của hắn chắc chắn không thể chui lọt.

“Vũ khí thiên phú” phối hợp với “Một kích phủ đầu”, uy lực phải nói là cực kỳ tốt, chí ít có thể đả thương được Khế Ước Linh đồng cấp.

Mà kỹ năng khống chế duy nhất, Không Gian Giam Cầm đại khái có thể khống chế được kẻ địch đồng cấp trong vòng một giây.

Đương nhiên, thời gian khống chế không phải là tuyệt đối, còn phải xem thực lực của đối phương như thế nào đã.

Nhưng kỹ năng không gian lại có một ưu thế vô cùng lớn, đó là trên cơ bản sẽ không tồn tại thời gian phi hành, nó sẽ có tác dụng lên người kẻ địch ngay lập tức.

Hiện giờ các loại số liệu của Thỏ Không Gian không mạnh, chủ yếu là vì không có Lực Không Gian để thăng cấp.

Nếu như có thể bồi dưỡng tới nơi tới chốn thì nó chắc chắn sẽ trở thành một Khế Ước Linh cường đại

- Ta phải bố trí một ít Không Gian Dược Tề thôi!

Trần Thư sờ sờ cằm, trải qua chuyện Niệu Tố Song Sát ngày hôm qua, hắn đã hoàn thành được lựa chọn từ hệ thống, thắp sáng lên không gian dược tề đồ giám.

Nhà kho của trường học.

- Xin hãy lấy giúp mười lá cây quang ảnh, hoa vô sắc…

Trần Thư dựa theo những bức ảnh mà hệ thống đã cung cấp, kết hợp cả những ký ức của mình về dược tế, tập trung được dược liệu của Không Gian Dược Tề một cách chuẩn xác.

Sắc mặt của nhân viên công tác vô cùng kỳ quái, nói.

- Bạn học à, nơi này là nhà kho của trường học chứ không phải là bãi thu rác đâu!

- ?

Chương 776: Nếu thực sự không có gì để làm thì tìm một nhà lao ngồi đi!

Trần Thư hơi ngẩn ra, hỏi. - Là có ý gì ạ?

- Những thứ mà ngươi nói đều không phải là dược liệu mà chỉ là những thứ lặt vặt thôi, trong trường không có những thứ này!

- Thứ lặt vặt?

Trần Thư khẽ nhếch miệng, không ngờ nhà kho của trường lại không thèm thu nạp những thứ đồ này.

Hắn chỉ có thể quay về ký túc xá, liên hệ với nhân viên của cửa hàng Thiên Hoa, để bọn họ hỗ trợ thu mua giúp những vật liệu của Không Gian Dược Tề .

- Trần Thư, hiện tại ngươi chính là đối tượng bị truy nã học phủ đấy!

Cùng lúc A Lương cũng về tới ký túc xá, hắn ta nói.

- Không ngờ ngươi lại có thể ám toán hết một loạt đám người năm tư!

- Cũng thường thôi!

Trần Thư nhún vai, làm bộ vô cùng khiêm tốn.

Hắn hỏi.

- Đúng rồi, ngươi đi làm gì thế?

- Ôn tập chứ làm gì!

A Lương nói.

- Ngày mai đã bắt đầu kỳ thi cuối kỳ rồi, lâm trận mới mài gươm, không sắc được thì cũng phải sáng bóng!

Trần Thư lắc đầu nói.

- Làm mấy cái này hư đầu bại não đấy!

- Ta nói chứ Trần Thư, sắp phải kiểm tra rồi, ngươi không thấy lo hay sao?

Hắn ngồi xuống bên cạnh Trần Thư, nói.

- Học kỳ này ngươi chẳng lên lớp buổi nào, kiểm tra văn phải làm thế nào đây?

- Sợ cái gì!

Trần Thư bĩu môi, nói.

- Tất nhiên ta tự có cách của ta!

Dứt lời, hắn thò tay lấy điện thoại ra, trực tiếp tải một bức "ảnh cá Koi" lên vòng bạn bè.

Đồng thời còn xướng thêm một câu: Gặp thi tất qua!

- Tốt lắm, bây giờ thì an tâm rồi!

Trần Thư thở phào một hơi, trong lòng tràn đầy tự tin.

- ?

A Lương quay đầu lại nhìn hắn, nói.

- Đây chính là sinh viên đại học thời đương đại sao?

Trần Thư nhún vai nói.

- Ngươi thì biết cái gì? Tận cùng của khoa học chính là thần học, ta đã đi trước các ngươi nhiều năm rồi đấy!

Kỳ thi cuối cùng đã đến đúng hạn.

Với sự giúp đỡ của cá chép, Trần Thư đã hoàn thành các bài kiểm tra…

- Sáu mươi điểm ổn rồi!

Mỗi môn học kết thúc, hắn đều sẽ không ngừng ám thị tâm lý cho mình, một bộ dáng vững vàng giành chiến thắng!

Thời gian đến ngày 08 tháng 7, bây giờ chỉ còn lại một khóa học cuối cùng: Thực chiến đại khóa!

- Sắp được nghỉ hè rồi! Mong chờ quá!

A Lương ngáp và rời khỏi phòng.

Hắn ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trần Thư trên sô pha, nhìn bộ dáng đã sớm rửa mặt xong.

- Trần Bì, ngươi dậy sớm như vậy?

Vẻ mặt A Lương cổ quái, đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy Trần Thư lại siêng năng như vậy.

- Hôm nay là kỳ thi khoa thực chiến, khóa của Liễu lão sư, là học trò của hắn ta, ta nhất định không thể vắng mặt!

Trần Thư mở miệng nói, một bộ dáng vô cùng tôn kính đối với Liễu Phong:

- ?

Vẻ mặt A Lương nghi hoặc, đang muốn hỏi cái gì đó, chỉ thấy phòng Trần Thư đột nhiên bò ra một con nhện màu đen cực lớn…

Ùng ục!

Vẻ mặt hắn ta chấn động, vô cùng gian nan nuốt nước miếng.

Hiện tại hiểu rõ vì sao Trần Thư lại dậy sớm như vậy rồi, không ngờ lại có dịch vụ đánh thức của Liễu Phong!

Nhện nhìn Trần Thư một cái, theo ban công rời khỏi ký túc xá…

- Chết tiệt!

Cả người Trần Thư đều buông lỏng, thoáng cái liền nằm xuống sô pha.

- Năm giờ! Năm giờ sáng! Mẹ nó ta bị gọi dậy!

Trần Thư nắm chặt hai nắm đấm, nói:

- Ngươi có thể hiểu được loại cảm giác này không?

- Ngươi đang ngủ say, cảm thấy có thứ gì đó đang vuốt ve ngươi, vừa mở mắt ra, một con nhện vô cùng dữ tợn đang nhìn ngươi, mẹ nó đều sắp đối miệng với ta…

- Được rồi! Đừng nói nữa!

Khóe miệng A Lương giật giật, trực tiếp cắt đứt.

Cảm giác nhập tâm quá mạnh, hắn ta cảm thấy buổi tối mình sẽ gặp ác mộng!

Nửa tiếng sau.

Ba người đi tới bên trong Ngự Thú Quán số 2.

Năm trăm người trong lớp đã tụ tập, đều là vẻ mặt kích động chờ đợi kỳ thi bắt đầu.

Không giống như các kỳ thi khác, khoa thực chiến có phần thưởng tín chỉ rất lớn.

Liễu Phong thấy Trần Thư đến, gật đầu nói:

- Thi cử vẫn như thường lệ, mười người một tổ tiến hành!

Mặc dù là mười người, nhưng thuộc về chiến đấu cá nhân, tiêu chí chấm điểm không phải là lấy thắng thua mà căn cứ vào biểu hiện cụ thể của mỗi người.

Vì vậy, về cơ bản sẽ không có ai tạo dựng liên minh, bởi vì nó không có ý nghĩa gì cả.

- Liễu lão sư!

Lúc này, Trần Thư giơ tay lên.

- Ngươi làm sao?

Liễu Phong nhìn lại, nói:

- Ngươi muốn đánh mười người sao?

- Ách… Làm sao có thể được!

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Hay là để cho các bạn học thay phiên nhau đối chiến với ta, ngươi lại căn cứ vào biểu hiện của bọn họ mà chấm điểm không phải là được rồi sao?

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía hắn.

Trần Thư muốn làm giám khảo?

- Năm trăm người, hao tổn có thể mài chết hắn luôn!

- Đúng vậy, tuy rằng hắn đánh bại hơn trăm người Ngự Thú Sư, nhưng chúng ta hiện tại có đến năm trăm người!

Không ít người trong mắt có chút không phục.

Trần Thư đột phá Bạch Ngân Cấp, không phải ai cũng biết.

- Đối chiến với ngươi?

Liễu Phong nhíu mày, trong mắt có vẻ suy tư.

Hắn ta nhìn về phía mọi người và hỏi:

- Ý kiến các ngươi như thế nào?

- Ta phản đối!

Vu Dịch là người đầu tiên giơ tay lên.

Chương 777: Nếu thực sự không có gì để làm thì tìm một nhà lao ngồi đi! (2)

Đối chiến với Trần Thư, đó không phải là đơn giản muốn mạng hắn ta sao? Trần Thư còn chưa nói gì đã có người trực tiếp mở miệng:

- Vu thiếu, đồng ý, hết thảy đều có chúng ta!

Có tên tay sai tiến lại gần, nói:

- Đến lúc đó chúng ta làm kỹ năng của hắn tiêu hao hết, thậm chí đánh thành trọng thương, ngươi lại ra tay là được!

- Cút đi!

Vu Dịch tức giận mắng một tiếng, người ta là Bạch Ngân Cấp, mấy người các ngươi xú cá nát tôm mà còn muốn đánh hắn trọng thương sao?

- Đúng vậy, Vu thiếu, hãy tin tưởng chúng ta!

- Liễu lão sư, bắt đầu đi!

Không ít người đã lựa chọn đồng ý.

Lại không cần nộp tín chỉ, vạn nhất thật sự đánh bại được Trần Thư thì đó không phải là dương danh lập vạn sao?

Trăm lợi không một hại, ai sẽ cự tuyệt chứ?

- Được rồi! Hôm nay sẽ do Trần Thư làm giám khảo!

Liễu Phong gật gật đầu, ngược lại thỏa mãn yêu cầu của học sinh:

- Các ngươi lần lượt xếp hàng!

Trần Thư đi tới trên đài tỷ thí, chỉ triệu hồi ra Husky.

Đối mặt với một đám Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư, ngay cả Slime và Thỏ Không Gian hắn cũng không cần phải dùng.

- Để ta thử xem!

Nam sinh đầu tiên không do dự, có vẻ nóng lòng muốn thử, trực tiếp triệu hoán ra hai Khế Ước Linh của mình.

- Đánh không lại cũng phải đả thương ngươi!

Hắn lẩm bẩm một tiếng, hai Khế Ước Linh đồng thời phóng thích kỹ năng công kích.

- Gâu gâu!

Husky gào thét một tiếng, trực tiếp phóng thích ra kỹ năng mạnh nhất của mình là Tử Vong Hỏa Trụ!

Ầm ầm!

Trong phút chốc, cột lửa phun trào ra ngoài.

Hai con Khế Ước Linh cấp A còn chưa phóng thích ra kỹ năng đã trực tiếp bị đánh bay.

Dưới ngọn lửa thiêu đốt, da tróc thịt bong, kêu rên…

- A cái này…

Vẻ mặt một đám người khiếp sợ, không ngờ lại kết thúc nhanh như vậy.

Nhưng càng nhiều người lại vô cùng bình tĩnh, Bạch Ngân Cấp đánh Hắc Thiết Cấp, vậy không phải chỉ giống như đùa giỡn thôi sao?

- Trần Thư, không cần dùng toàn lực!

Liễu Phong mở miệng nhắc nhở, mẹ nó như này làm sao chấm điểm được?

- A!

Trần Thư gật gật đầu, lại bắt đầu đối chiến với người tiếp theo.

Tuy nhiên, thời gian dần trôi qua.

Biểu cảm của mỗi người đều trở nên có chút không thích hợp.

Một kỹ năng của Husky có thể dễ dàng làm kẻ địch bị thương nặng, tất cả đều là miểu sát không có ngoại lệ!

- Ngươi dẹp đi!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, bàn tay chấm điểm một chút cũng chưa từng nhúc nhích.

Vô luận là thiên tài hay là sinh viên bình thường, toàn bộ đều là bị miểu sát, hắn ta có thể nhìn ra được cái rắm!

Liễu Phong thở dài nói:

- Ngươi đổi một Khế Ước Linh đi!

Trần Thư lại triệu hoán Slime tám mươi mét, hai mắt ngốc nghếch nhìn về phía mọi người.

- Lão sư, hay vẫn nên bỏ đi…

Lúc này, Vu Dịch đi tới phía trước hàng ngũ.

Sắp tới phiên hắn ta, vừa nhìn thấy đồ chơi lớn như vậy, mặt Vu Dịch đã sắp xanh mét.

Thế mà đám người này còn cho rằng có thể làm hao tổn Trần Thư, không chỉ nói năm trăm người, năm ngàn người thay phiên nhau cũng chưa chắc có thể làm được.

- Vu thiếu, rất nhanh! Không đau chút nào!

Trần Thư nhếch miệng cười, thoạt nhìn tỏa nắng vô cùng.

- …

Vu Dịch nhìn mà rùng mình một cái, phỏng chừng có thể trực tiếp bị đụng thành tro cốt, đương nhiên không đau!

- Được rồi, Trần Thư!

Liễu Phong lắc đầu, đã có liên tiếp hơn mười người đều bị miểu sát:

- Vẫn là mười người một tổ đối chiến!

Thời gian thi chỉ có một ngày, hắn ta không muốn quá lãng phí!

- Trần Thư, ngươi không cần tham gia!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Người bị thương, hiện tại đến phòng y tế trị liệu một chút, buổi chiều lại tham gia!

- Liễu lão sư, vậy ta làm cái gì?

Trần Thư ngáp một cái, đến sớm như vậy thế mà không cho hắn thi?

Liễu Phong suy nghĩ một lát, mở miệng nói:

- Nếu ngươi thật sự không có việc gì làm thì tìm một cái nhà lao ngồi đi!

- ?

Trần Thư cười nhếch miệng một cái, lời gì vậy chứ?

Ta đường đường là thiên tài của Hoa Hạ Học Phủ, vậy mà lại phải vào ngục?

- Được rồi, chỉ cần người không quấy rầy kỳ thi, còn lại tùy ngươi.

Thành tích của Trần Thư đã định là hạng nhất, bảo hắn đến cho có lệ mà thôi.

Nếu mà vắng mặt, thì cái tôn nghiêm Liễu Man Tử của hắn ta biết để ở đâu?

- Thôi được rồi!

Trần Thư gật đầu, âm thầm lấy ra giá nướng, chuẩn bị nướng đồ ăn ở trong Ngự Thú Quán…

- Cút đi!

Liễu Phong trực tiếp quay đầu lại, hét to một tiếng.

- Mẹ nó đây là Ngự Thú Quán chứ không phải phố ăn vặt! Ngươi dám nướng, ta xâu ngươi thành thịt xiên!

- …

Trần Thư lắc đầu, tính khí nóng nảy đến mức đó sao?

Hắn chỉ đành đeo theo túi tác chiến, rời khỏi Ngự Thú Quán trước một bước.

Không có tên tội phạm làm ảnh hưởng nên kỳ thi thực chiến cuối cùng cũng thuận lợi kết thúc.

Đến đây, năm nhất đại học cũng kết thúc…

Học sinh đón kỳ nghỉ hè đại học đầu tiên. Nhưng vì để học sinh không lãng phí thời gian nên đạo sư đều sắp xếp cho mỗi người nhiệm vụ riêng.

Ngày 9 tháng 7, A Lương và Vương Tuyệt đang thu dọn hành lí, chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Trần Thư nói:

- Kỳ nghỉ hè ta sẽ đi tới một Dị Không Gian, các ngươi có hứng thú không?

- Dị Không Gian?

Chương 778: Không thể vì mặt mũi mà đến tiền cũng không cần chứ?

Lời vừa nói ra, hai người ngược lại rất hứng thú, trên mặt lộ ra nét hưng phấn rạng rỡ. Trần Thư nói thêm:

- Cấp ác mộng đấy!

- y…

Nụ cười của hai người kia phút chốc vụt tắt.

A Lương mở miệng nói:

- Gia gia của ta thân thể không khỏe, ta phải về chăm sóc một thời gian!

Vương Tuyệt cũng gật đầu nói:

- Phụ thân của ta thân thể đích thực không khoẻ, ta cũng không thể ở lại trường.

- Hửm?

A Lương quay đầu nhìn lại, cười mắng rằng:

- Này, mẹ nó ngươi có thể đừng tiếp lời ta được không?

Muốn cưỡng chế chiếm lợi đúng không?

Trần Thư mở miệng nói:

- Được rồi, cấp ác mộng nguy hiểm không lớn!

- Bỏ đi bỏ đi!

A Lương lắc đầu nói, bản lĩnh của bản thân tới đâu hắn ta tự biết rõ.

Dị không gian cấp ác mộng, thấp nhất cũng là hung thú Bạch Ngân Cấp, bọn hắn đến một con tiểu quái thú cũng đánh không nổi, đây không phải ngu ngốc mà đi ngược mình sao?

- Ngươi gặp qua dũng sĩ vừa mới sinh đánh ác long chưa?

Vương Tuyệt lắc đầu, hoàn toàn không có quan điểm.

- Ngươi đến Dị Không Gian cấp ác mộng làm gì? Muốn chết à?

- Không có gì, nhận được một nhiệm vụ…

Hai người hôm đó đã rời khỏi ký túc xá, Trần Thư lại trở thành người trông coi ký túc.

Chiều hôm đó, hiệu trưởng Tần Thiên gửi cho hắn tư liệu về Dị Không Gian.

- Dị không gian: Băng Hoả Sâm Lâm.

- Cấp bậc: Cấp ác mộng.

- Hung thú sinh tồn: Thiên Băng Ưng, Xích Viêm Hỏa Thụ, Băng Hoả Bạo Hổ, Cực Diễm Trùng…

- Bảo vật không gian: Tinh Hỏa Hoa, Băng Hỏa Quả Thực…

- Quân Vương hung thú: Không rõ! Nghi là song thuộc tính băng hỏa, ngoài ra còn mang theo Chân Bảo.

- Những việc cần chú ý: Trong này hoàn cảnh khắc nghiệt, phân thành hỏa vực và băng vực, nhiệt độ của băng vực có thể xuống tới -30°C, nhiệt độ của hỏa vực là 50°C, mọi loại hung thú liên tục xuất hiện, nguy hiểm cùng cực! Bạch Ngân Cấp trở xuống không thể tiến vào!

- Lịch sử Dị Không Gian: năm Phục Tô Lịch 336…

- …

Trần Thư vuốt vuốt cằm, ánh mắt đăm chiêu suy nghĩ.

Dị Không Gian đạt đến cấp ác mộng, sẽ xuất hiện sự biến hoá kinh thiên động địa.

Hung thú trong đó tính tình bạo ngược, sức mạnh phi thường, lại thêm có Hoàng Kim Cấp Quân Vương trấn giữ, vậy nên loài người không thể khám phá được hết, vẫn luôn tồn tại những điều bí ẩn bên trong.

Dị Không Gian ở dưới cấp ác mộng, có thể coi như hung thú là loài người nuôi dưỡng, dù có bạo động thế nào thì cũng có thể trấn áp.

Nhưng cấp ác mộng thì không giống thế, nếu như hung thú bạo động thì sẽ uy hiếp cực lớn đến loài người, thậm chí còn có thể xâm chiếm Lam Tinh.

Hoàng Kim cấp Quân Vương thì chỉ có Vương Cấp Ngự Thú Sư mới có thể đối phó!

Đối với Phổ Thông Ngự Thú Sư mà nói, biến hoá rõ ràng nhất của Dị Không Gian cấp ác mộng chính là hoàn cảnh. Dị Không Gian ở dưới cấp ác mộng, người thường còn có thể tồn tại một khoảng thời gian. Nhưng một khi đến cấp ác mộng thì chưa cần hung thú xuất chiêu, chỉ riêng hoàn cảnh cũng đủ giết chết người bình thường rồi.

- Có chút nguy hiểm rồi đấy!

Trần Thư vuốt vuốt cằm, chỉ xem mỗi giới thiệu cũng cảm thấy không đơn giản.

- Ta phải chuẩn bị kỹ càng…

Theo chỉ thị của hiệu trưởng, Trần Thư có thể xuất phát bất cứ lúc nào. Hắn không hề nóng vội, mà đi đến các sạp hàng lớn mua thuốc xổ, chuẩn bị pha chút thuốc xổ thương hiệu tội phạm.

Đồng thời, hắn cũng đang đợi vật liệu của Không Gian Dược Tề.

Thực lực của Thỏ Không Gian tăng cao. Ít nhất có thể khiến khả năng bảo vệ mạng sống của hắn tăng thêm một bậc.

Ngày 20 tháng 7, hắn vác theo túi tác chiến đi về thành phố Bắc Nguyên ở phía bắc. Trong mười ngày, hắn đã điều phối hoàn tất Không Gian Dược Tề cấp cơ sở. Thuộc tính không gian của Thỏ Không Gian tăng lên 20%. Mà Không Gian Dược Tề Hắc Thiết Cấp đã không còn vật liệu để điều phối nữa rồi.

Tuy cùng là tạp vật, giá cả cũng rẻ, nhưng số lượng ít, cho dù là tập đoàn Thiên Hoa thì cũng phải cần thời gian mới thu thập

được toàn bộ.

- Hiệu trưởng, ta đi thật đây!

Trần Thư và Tần Thiên đi trong Học Phủ không một bóng người, học sinh bây giờ hoặc là về nhà, hoặc là đi đến Dị Không Gian mạo hiểm rồi. Tần Thiên cười nói:

- Không sao, cứ an tâm dũng cảm mà đi đi!

- Chúng ta thương lượng một chút, ít nhiều gì cũng cho chút giải thưởng đi!

Trần Thư có chút không cam tâm, nói:

- Nói thế nào thì tội phạm Nam Giang ta cũng có chút tiếng tăm đấy!

Con người không thể vì mặt mũi mà đến tiền cũng không cần chứ?

- Cái này…

Tần Thiên vuốt vuốt cằm, để một tên vừa trở thành Bạch Ngân Cấp đi đến Dị Không Gian, nếu không có thưởng thì cũng có chút không phải.

- Hay là chúng ta thưởng một chút?

Tần Thiên suy nghĩ một lúc, nói:

- Học kỳ sau đồ ăn ở nhà ăn miễn phí hết cho ngươi?

- Bỏ đi, đồ ăn ở nhà ăn vốn dĩ là miễn phí!

Tần Thiên mở miệng nói:

- Thế này đi, ta cho ngươi hai mươi bình Dược Tề Bạch Ngân Cấp, được chưa?

Đạt đến Bạch Ngân Cấp, một bình Dược Tề cũng cần trên trăm vạn Hoa Hạ Tệ, Dược Tề hiếm cũng lên đến mấy trăm vạn một bình. Bồi dưỡng một con Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp, đã lấy mười vạn làm đơn vị rồi.

- Không cần, người cho ta hai mươi phần vật liệu đi, ta tự phối trí.

Chương 779: Lão đệ, không tin tin nhảm, không lan truyền tin đồn

Trần Thư mở miệng nói, bây giờ Dược Tề Bạch Ngân Cấp, một phần chỉ có thể thành một bình, đến hệ thống cũng không ngoại lệ. - Cũng tốt!

Tần Thiên gật đầu, vậy mà lại không từ chối.

- Hiệu trưởng, cần ta làm đến mức nào vậy?

Trần Thư mở miệng nói, ngộ nhỡ hắn không khống chế tốt mức độ, sợ là sẽ hủy cả Băng Hoả Sâm Lâm mất…

- Ngươi cứ như bình thường mà phát huy!

Tần Thiên cười, lão cực kỳ tự tin vào năng lực nghiệp vụ của Trần Thư, là tên tội phạm khiến cho cả Hoa Hạ Học Phủ gà bay chó chạy.

Trần Thư gật đầu, kéo rương hành lí rồi rời đi.

Tần Thiên hình như đột nhiên nhớ ra gì đó, mở miệng nhắc nhở:

- Trần Thư, ở bên ngoài đừng bảo ngươi là người của Hoa Hạ Học Phủ, nếu có người hỏi, cứ nói ngươi là người của đại học Ma Đô Ngự Thú!

- Ta bị khai trừ rồi?

Trần Thư nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn một cái.

Tần Thiên, ngươi được lắm, chẳng trách có thể trở thành hiệu trưởng!

- Sư phó, đến sân bay Kinh Đô!

Hắn lên một chiếc taxi, đồng thời kiểm kê lại đồ tác chiến trong túi.

Lúc xế chiều.

Máy bay Trần Thư hạ cánh, đi tới sân bay thành phố Bắc Nguyên.

- Nhiệt độ không khí có chút thấp!

Trần Thư nhìn bầu trời, cho dù là tháng bảy nóng bức, vẫn có tuyết rơi nhỏ.

Thành phố Bắc Nguyên không phân bốn mùa, chỉ có mùa đông giá rét.

Chủ yếu là bởi vì hắn hủy diệt dị không gian Cực Băng Thâm Uyên trong thành phố!

Hoàn cảnh dị không gian quá mức tồi tệ, đến mức ảnh hưởng đến khí hậu Lam Tinh.

Trần Thư cản một chiếc taxi, đi đến trước khách sạn đã đặt xong.

Hắn nhìn dòng người ngoài cửa sổ xe, tràn ngập tò mò.

Là một thành phố lớn của Hoa quốc, thành phố Bắc Nguyên lộ ra cực kỳ phồn vinh, chỉ là có hơn ba dị không gian cấp Ác Mộng được thành phố trấn thủ.

- Tiểu huynh đệ lần đầu tiên tới thành phố Bắc Nguyên à?

Trên mặt tài xế có nụ cười nhiệt tình, bắt chuyện.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Thật không ngờ thành phố Bắc Nguyên tháng bảy cũng có tuyết rơi.

- Đây cũng là một loại đặc sắc thôi!

Lái xe cười nói:

- Tiểu huynh đệ tới thành phố Bắc Nguyên du lịch sao?

Trần Thư nói:

- Không có chuyện gì khác, chủ yếu là ném đạn hạt nhân.

Két!

Một tiếng cọ xát chói tai vang lên.

Tài xế theo bản năng thắng gấp, tiếp đó vội vàng khống chế xe..

Khóe miệng của hắn ta co lại, nếu như ngươi nói như vậy, không tán gẫu nổi nữa đâu…

- Chỉ đùa một chút, chỉ đùa một chút!

Trần Thư cười cười, nói:

- Ta là đến dị không gian mạo hiểm!

- Ta đã nói rồi!

Tài xế nhẹ nhàng thở ra, há miệng ngậm miệng đều là đạn hạt nhân, thật sự dọa sợ hắn ta rồi.

- Nói đến đại học Ngự Thú, thành phố Bắc Nguyên chúng ta vậy mà thường xuyên có thiên tài Ngự Thú!

Trong mắt tài xế có chút kiêu ngạo, nói:

- Biết Vu Dịch của Hoa Hạ học ohur không? Chính là trạng nguyên đại học của thành phố Bắc Nguyên của chúng ta!

- Vu Dịch ~, quá biết!

Trần Thư cười cười, ra ngoài hắn đều báo danh hào của Vu Dịch.

Tội phạm Trần ôn hòa thiện lương, làm nhiều việc ác, tuổi còn trẻ!

Hai người nói nhăng nói cuội, rất nhanh đã tới trước khách sạn!

- Tiểu huynh đệ, về sau có thể thì thường xuyên đến thành phố Bắc Nguyên chơi!

- Nhất định sẽ!

Trần Thư nhếch miệng cười, cầm túi xách xuống xe.

Hắn giải quyết thủ tục vào ở khách sạn trước, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm rồi lại tiến về 【 Băng Hỏa Sâm Lâm 】 .

- Ra ngoài mua chút đồ, với tìm gì ăn.

Trần Thư đeo túi rời khỏi khách sạn, đi tới đường Ngự thú của thành phố Bắc Nguyên, mua đủ loại đồ dùng hàng ngày.

Hoàn cảnh Băng Hỏa Sâm Lâm tồi tệ, đương nhiên phải làm đủ chuẩn bị..

- Cái nồi sắt hầm ngỗng này có thể!

Lúc ban đêm, Trần Thư đi vào trong một nhà hàng, thưởng thức mỹ thực.

- Đáng tiếc lão Vương không ở đây..

Hắn lắc đầu, Vương Tuyệt cũng là người thành phố Bắc Nguyên, nhưng hôm nay vừa vặn có việc.

Ngay tại lúc một mình hắn ăn uống thong thả, một âm thanh quen thuộc lại truyền tới.

- Các huynh đệ, hôm nay khó có được dịp chúng ta tề tựu, cần phải chơi vui một chút!

- Vu thiếu mời khách, khẳng định phải nể tình!

Bảy sinh viên trẻ tuổi đi vào khách sạn, có nam có nữ, đang tiến hành thương nghiệp thổi phồng lẫn nhau.

Nhà hàng không có phòng riêng, đoàn người đành phải ngồi xuống một cái bàn gần cửa sổ.

Một tên nam sinh cười nói:

- Vu thiếu, hiện tại ngươi là lớp thứ nhất?

- Ngươi đây không phải là nói nhảm sao? Bằng vào thiên phú của Vu thiếu, Hoa Hạ học phủ cũng không có ai có thể so!

Vu Dịch bình tĩnh gật đầu, nói:

- Đó là khẳng định!

Tụ họp với bạn bè một chút, lòng tin của hắn ta giống như đã trở lại.

Tinh thần Vu Dịch phấn chấn:

- Khỏi cần phải nói, ba sinh viên cấp SS khác trên lớp đều không đáng nhắc tới!

- Vu thiếu, nhưng hình như ta nghe nói đại học năm nhất các ngươi còn có một người gọi là tội phạm Nam Giang….

- Tuyệt đối không có người này!

Thân thể Vu Dịch chấn động, trực tiếp cắt ngang đối phương, nói:

- Lão đệ, không tin tin đồn nhảm, không không lan truyền tin đồn!

-…

Trần Thư nhìn bóng lưng Vu thiếu, trong mắt có ý cười khôi hài.

Hắn mở túi tác chiến ra, lấy một cái vật phẩm mang tính dấu hiệu, trực tiếp ném tới.

Chương 780: Lão đệ, không tin tin nhảm, không lan truyền tin đồn (2)

Vu Dịch chắc chắn mở miệng nói: - Ta đã lên đại học một năm, hoàn toàn không biết tội phạm Nam Giang gì cả!

Nhưng vào lúc này, một túi phân màu lam bay lại đây, vừa đúng rơi xuống trên vai Vu Dịch.

- Hả? Cái gì vậy?

Vu Dịch theo bản năng thò tay cầm ấy.

- Bà mẹ nó!

Vẻ mặt Vu Dịch chấn động, giống như gặp quỷ, thân thể nhịn không được khẽ run rẩy.

Đây là đồ đằng của nam nhân kia!

- Vu thiếu, ngươi sao thế?

Mọi người có chút không rõ ràng cho lắm, đây là phát bệnh à?

- Này!

Ngay tại lúc Vu Dịch nhìn quanh, Trần Thư đã lặng yên không tiếng động đi tới phía sau hắn ta.

Nghe được âm thanh này, Vu Dịch giật mình một cái.

Hắn ta vừa quay đầu lại đã nhìn thấy một gương mặt tràn ngập nụ cười.

- Trần…Trần Thư?

Thân thể hắn ta run lên, không nghĩ tới thật sự có thể gặp được bóng ma tâm lý của mình.

- Không cần khẩn trương, ta cũng không phải tới tìm ngươi gây phiền!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Chào các vị! Chào các vị!

Hắn lên tiếng chào hỏi với người còn lại, lộ ra nhiệt tình hiếu khách.

- Tại hạ là tội phạm Nam Giang, Trần Thư!

Nghe xong lời này, tất cả mọi người hơi hơi sững sờ, Hoa Hạ học phủ có người này!

- Các ngươi ăn đi!

Trần Thư lắc đầu, quay người trở về bàn.

- Không còn nữa?

Mắt Vu Dịch trừng lớn, hắn ta không nghĩ tới Trần Thư cứ như vậy rời đi.

Hắn ta vốn đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón túi phân…

Trần Thư vẫn trật tự như vậy, khiến cho hắn ta có chút không quen…

Sẽ không phải là có âm mưu gì chứ?

Hắn ta thật sự không yên lòng, thấy Trần Thư vẫn đang ăn nhanh, hoàn toàn không có dấu hiệu làm chuyện gì.

Lúc này hắn ta mới thở phào nhẹ nhõm, thật sự có chút sợ Trần Thư.

- Vu thiếu, người kia là ai?

Vẻ mặt mọi người cổ quái, nhìn ra Vu Dịch sợ hãi.

Thành phố Bắc Nguyên là đại bản doanh của hắn ta, vậy mà sẽ sợ một người từ bên ngoài đến?

- Không có gì, ăn cơm ăn cơm!

Vu Dịch lắc đầu, không muốn nhắc tới.

Bây giờ Trần Thư đã là Bạch Ngân Cấp, lại là một yêu nghiệt, học phủ tuyệt đối sẽ che chở hắn.

Vu gia thế lực lớn cũng không thể trêu vào Hoa Hạ học phủ.

Một giờ sau.

Trần Thư sờ sờ bụng, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn, hắn thanh toán xong thì xoay người rời khỏi nhà hàng.

- Trần …Trần Thư!

Ngay tại lúc này, Vu Dịch gọi hắn lại, trong mắt có chút không yên.

- Hả?

Trần Thư quay đầu nhìn một cái.

Vu Dịch mở miệng hỏi:

- Cái kia, ngươi là tới dị không gian mạo hiểm đúng không? Có thể nói cho ta cụ thể là dị không gian gì không?

Hắn ta nghỉ hè cũng chuẩn bị tiến vào dị không gian, đi săn hung thú kiếm chút tài nguyên.

Loại tình huống này khẳng định là muốn tránh Trần Thư.

- Băng Hỏa Sâm Lâm!

Trần Thư suy tư một chút, không che giấu, mở miệng nói.

- A a, không có việc gì!

Vu Dịch nhẹ nhàng thở ra, hắn ta yên lặng nhớ kỹ Băng Hỏa Sâm Lâm, chuẩn bị để trưởng bối trong nha gần đây không tiến vào dị không gian này.

Nơi nào có Trần Thư, trên cơ bản đều sẽ gặp chuyện không may…

- Vu thiếu, hắn đi Băng Hỏa Sâm Lâm trước rồi!

Có người hỏi với vẻ mặt khó hiểu:

Cái kia chẳng phải là Dị Không Gian cấp ác mộng sao?

- Được rồi, đừng nhắc đến hắn nữa!

Vu Dịch lắc đầu, hiệu trưởng Tần Thiên đã ra lệnh, không được truyền ra tin tức của Trần Thư,

Tuy rằng hắn ta không nói, nhưng mọi người cũng có cũng suy nghĩ.

Từ Bạch Ngân Cấp trở xuống không thể tiến vào Băng Hỏa Sâm Lâm, hơn nữa là Vu Dịch sợ hắn.

Rõ ràng truyền thuyết tội phạm Nam Giang là có thật…

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư thu dọn ba-lô, lái xe đến Băng Hỏa Sâm Lâm.

Không giống với những không gian khác, Không Gian Thông Đạo của Băng Hỏa Sâm Lâm là ở trong thành phố náo nhiệt.

Nhưng cũng giống như thành lập một thị trấn nhỏ, người bình thường không được phép đến gần.

Băng Hỏa trấn.

Trần Thư lấy ra chứng minh thư của mình, thành công vào thị trấn với thân phận là Ngự Thú Sư.

Bởi vì trong khu vực thành thị đông đúc, trấn nhỏ cũng xây dựng nhà cao tầng, hơn nữa lực lượng phòng vệ cũng rất mạnh.

Dù sao cũng là ở trong thành thị, nếu bị hung thú tấn công, thương vong như nào cũng không thể lường được.

Ngay vào lúc Trần Thư tới trấn nhỏ, một giọng nói gọi hắn dừng lại ….

- Tiểu Trần!

- Ừ?

Trần Thư hơi giật mình, chỉ thấy một người đàn ông mặc quân phục đi tới, trên mặt tràn đầy vẻ uy nghiêm bất khả xâm phạm.

- Ngài là?

Trần Thư giật mình, trong lòng không khỏi nghĩ:

Chắc không phải đến bắt mình đâu nhỉ?

- Ta là chỉ huy của Trấn Linh Quân đóng quân ở Băng Hỏa Sâm Lâm, Giang Mặc!

Nam tử trung niên mỉm cười, đưa tay phải ra.

- Chào đội trưởng Giang!

Trần Thư thấy đối phương thân thiện như vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

- Hiệu trưởng trường ngươi đã sớm nói với ta rồi.

Đội trưởng Giang cười cười nói:

- Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên, hiệu trưởng Tần đánh giá ngươi rất cao!

- Hiệu trưởng nói về ta như thế nào?

Thật ra Trần Thư là có điểm tò mò, muốn nghe Vương Cấp Ngự Thú Sư khen ngợi hắn.

- Nói… nói…

Lần này thật sự là hỏi khó Giang Mặc rồi, hắn ta suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Nói ngươi là người chuyên nghiệp nhất… đi nơi nào, nơi đó không có cỏ mọc, có thể gọi là thuốc diệt cỏ hình người nha!

?

Chương 781: Mẹ nó đúng là bệnh nghề nghiệp…

Trần Thư khóe miệng giật giật, đây thật sự là khen ngợi à? Đội trưởng Giang mở miệng nói:

- Nghe hiệu trưởng nói, ngươi cũng là một người hấp tấp, chúng ta đi đến Dị Không Gian luôn nhé?

Hắn ta không lo lãng phí thời gian, nhưng để Trần Thư ở lại trong trấn nhỏ thật sự làm cho hắn ta hơi hoảng hốt.

Nhỡ đâu đối phương muốn luyện tập, lại luyện ở trong trấn nhỏ thì phải làm sao?

- Được!

Trần Thư gật đầu, hắn cũng không biết đến suy nghĩ của đối phương.

Hai người đi thẳng đến nơi sương mù dày đặc ở sâu trong thị trấn.

Người đi trên đường liếc nhìn bọn họ, nhìn đến phía Giang Mặc thì ánh mắt tràn ngập vẻ tôn kính, đối với Trần Thư thì tò mò vô cùng.

Dù sao thì tuổi của hắn cũng còn quá trẻ!

- Đúng rồi! Đội trưởng Giang, ngươi làm thế nào mà liếc một cái đã nhận ra ta rồi?

Trần Thư mở miệng hỏi, hắn chân trước vừa mới tới trấn nhỏ, chân sau đã bị tìm thấy.

- Hiệu trưởng Tần có nói qua, trong đám người, người có khí chất nhất chính là ngươi!

- Thật sao?

Khóe miệng Trần Thư hơi nhếch lên, bỗng dưng nở nụ cười, trong lòng có cảm giác lâng lâng.

- Mặc dù năng lực kinh doanh của lão Tần bình thường, nhưng ánh mắt nhìn người không tệ!

- …

Khóe miệng Giang Mặc giật một cái, đây chính là lão Tần…

Thật ra nguyên văn Tần Thiên nói là: Dựa theo khí chất của tội phạm quốc tế mà tìm, tuyệt đối chuẩn…

Trong lúc tán gẫu bọn họ đã đi đến sâu trong thị trấn nhỏ.

Sương trắng dày đặc, Không Gian Thông Đạo ẩn nấp trong đó.

- Đội trưởng Giang!

Người lính tại cửa ra vào chào hỏi, trong mắt tràn ngập tôn kính

- Vất vả rồi!

Giang Mặc gật đầu, đi cùng Trần Thư vào trong màn sương trắng.

- Cũng không cần dùng vé vào cửa, không tồi nha….

Trần Thư yên lặng nghĩ, thoáng cái đã tiết kiệm được một chút tiền rồi.

- Tiểu Trần, phía trước chính là Không Gian Thông Đạo, ngươi có chuẩn bị đồ dùng hằng ngày chưa?

Giang Mặc mở miệng hỏi:

- Hoàn cảnh ở Băng Hỏa Sâm Lâm khắc nghiệt lắm đấy…

Trần Thư gật đầu, ý muốn nói đã chuẩn bị xong.

Hắn vừa bước vào Không Gian Thông Đạo, một trận cảm giác trời đất quay cuồng truyền tới.

Hai người đã đi tới bên trong Băng Hỏa Sâm Lâm.

Vù vù vù~~~

Một trận gió lạnh thổi tới, Trần Thư rùng mình một cái.

Hắn liền mặc chiếc áo khoác được đặc chế vào, còn bỏ thêm vào một số chất liệu đặc biệt, có thể tự động điều khiển độ ấm.

Tuy là dựa vào thân thể của Bạch Ngân Cấp cũng có thể chịu đựng được, nhưng không cần phải như vậy…

- Đây là Dị Không Gian cấp ác mộng à?

Trần Thư nhìn về phía xa xa, tuyết rơi như lông ngỗng, vạn vật đều phủ một lớp tuyết trắng…

Bầu trời xám xịt, tầm nhìn không xa, lại có gió lạnh, lộ ra vẻ nguy hiểm không tả được

- Quả nhiên là có hơi nguy hiểm…

Trần Thư tự lẩm bẩm, xung quanh hắn bốn phía đều dựng những nhà gỗ, đúng là địa điểm để Trấn Linh Quân nghỉ ngơi.

- Nếu gặp nguy hiểm cứ trực tiếp quay về cứ điểm là được!

Đội trưởng Giang nhìn về phía Trần Thư, như nghĩ tới điều gì đó nói:

- Đương nhiên nếu tất cả hung thú ở Dị Không Gian đều đuổi theo ngươi, chúng ta sẽ dùng hết sức dẫn ngươi đến cứ điểm của Anh Hoa Quốc…

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng nói:

- Yên tâm, đừng lo, tất cả đều không có vấn đề gì đâu!

Hắn triệu hồi ra ba con Khế Ước Linh của mình, ngồi luôn lên đầu con Slime

- Xuất phát!

Trần Thư hét một tiếng, hắn đi thẳng về một hướng…

- Yêu nghiệt thời đại mới sao?

Giang Mặc lẩm bẩm một tiếng, mỗi thời đại đều xuất hiện những thiên tài chói mắt như vậy, đủ để chống đỡ tương lai quốc gia.

Đang lúc hắn ta cảm thán, sắc mặt đột nhiên ngẩn ra.

Chỉ thấy Trần Thư một mạch đi thẳng đến kho hàng…

- Chết tiệt!

Giang Mặc nhất thời không nhịn được lớn tiếng chửi:

- Tiểu tử kia ngươi làm cái gì thế?

Trần Thư nghe nói xong lại thay đổi phương hướng, rời khỏi cứ điểm của Trấn Linh Quân.

- Mẹ nó đúng là bệnh nghề nghiệp…

Giang Mặc giật giật khóe môi, không kìm lòng được.

Hắn ta vốn dĩ không tin tưởng Trần Thư, cảm thấy sinh viên không làm được chuyện gì.

Nhưng xem ra bây giờ, tên này thật sự có thể làm chuyện lớn thật…

- Lão Giang, đã trở lại?

Giang Mặc trở lại căn nhà gỗ, trong đó cũng có hai nam tử trung niên.

Nếu như muốn để Dị Không Gian cấp ác mộng không sơ hở, cần phải để Vương Cấp Ngự Thú Sư canh giữ.

Nhưng số lượng Vương Cấp quá ít, cần phải canh giữ những Dị Không Gian nguy hiểm hơn.

Do đó Dị Không Gian cấp ác mộng về cơ bản là do ba Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư phụ trách.

Nếu thật sự gặp Hoàng Kim Cấp Quân Vương bạo động thì ba người họ có thể trì hoãn một lúc và phòng thủ cho đến khi Vương Cấp Ngự Thú Sư tới.

Một tên nam tử với nét mặt hung ác tàn nhẫn nói:

- Những người đó có đáng tin cậy không?

- Đáng tin!

Giang Mặc gật đầu, đôi mắt nam tử gắt gỏng nói:

- Bây giờ đám người Anh Hoa Quốc càng ngày càng ngạo mạn, nếu là ngày thường, ta đã sớm đích thân ra tay rồi!

- Bọn họ hình như đang tìm thứ gì đó…

Giang Mặc sờ sờ cằm, trong mắt cũng có nghi ngờ, nếu như là vì quyền lợi, đối phương tuyệt đối không thể mạo hiểm làm mất lòng Hoa Quốc.

- Đến địa bàn bọn ta tìm cái gì?

Chương 782: Dị Không Gian vẫn còn ăn vạ?

Nam tử nắm chặt tay, trong mắt đùng đùng sát khí. - Được rồi, lão Lưu, kìm nén một chút!

Một nam tử khác đeo kính nói:

- Mười ngày trước, ở gần cứ điểm của bọn ta xuất hiện hơi thở Quân Vương, không được kích động!

Không chỉ riêng ba Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư, mà toàn bộ Trấn Linh Quân thực ra đều đã bị kìm hãm, không dám tự ý rời khỏi.

Giang Mặc nói:

- Thật sự là Hoàng Kim Quân Vương sao? Đó cũng có thể là âm mưu của Anh Hoa Quốc không?

- Chúng ta cũng không dám đánh cược…

Nam tử đeo kính cười một cách gượng gạo.

Bây giờ, hung thú ở thành phố Bắc Nguyên đều hơi náo loạn, quả thực không thể nhúng tay vào.

- Vậy hãy xem xem người hiệu trưởng Tần phái tới!

Nam tử với vẻ mặt dữ tợn nói:

- Nếu kẻ đó thật sự làm được, sau này ta sẽ gọi nó là ca!

…

- Òm ọp!

Trần Thư đến ngồi trên đầu Slime, đồng thời làm cho đầu Tiểu Hoàng lõm vào một chỗ lớn, để có thể chống gió lạnh.

Bây giờ, Tiểu Hoảng đã trở thành Bạch Ngân Cấp, không chỉ sức mạnh tăng lên rất nhiều mà còn có thể khống chế cơ thể, thực hiện biến hình đơn giản.

- Tiểu Bạch lấy cà rốt của ngươi ra, ta sẽ ăn bữa cơm trước!

- ?

Thỏ Không Gian quay đầu lại nhìn

- Ngươi nói tiếng người sao?

Tốc độ hiện tại của Slime không chậm, ít nhất là nhanh hơn Trần Thư chạy.

Xung quanh cứ điểm không có hung thú, Trần Thư lao thẳng vào trong cùng của Dị Không Gian.

…

Ba ngày sau.

Ánh mắt của Trần Thư nhìn chằm chằm vào cây nhỏ trước mặt, trên cây mọc ra tầm năm sáu quả màu xanh, đỏ chen lẫn nhau.

Đó chính là Băng Hỏa Quả Thực của Bạch Ngân Cấp, một trong những vật liệu chính của Hàn Băng và Hỏa Diễm Dược Tề.

Trong khi ở phía trước Băng Hỏa Quả Thực, có hàng chục con lam điểu với kích thước khoảng nửa mét đậu lại, tỏa ra hơi thở Bạch Ngân Cấp.

- Hai con cấp Biến Dị?

Trần Thư suy nghĩ trong chốc lát.

- Husky, đưa cho ta!

Hắn nằm sấp xuống trên tuyết, vỗ vỗ đầu con chó bên cạnh, và chọn ra đòn trước!

- Gâu gâu!

Husky gầm lên một tiếng và phóng ra Cự Hình Phong Nhận.

Trong nháy mắt, ba con Băng Sí Điểu bị thương nặng ngay tại chỗ, mất đi năng lực chiến đấu.

Hí!

Chốc lát, đàn Băng Sí Điểu nhận ra được mối nguy cơ, ngay lập tức bay vọt lên không trung.

Ngay lúc đó, Trần Thư triệu hồi Slime, cơ thể đáng sợ 80 mét rơi xuống.

Bầy chim kêu lên, đội hình bị phá vỡ ngay lập tức.

Một trong những Băng Sí Điểu cấp Biến Dị định trốn thoát, kết quả bị Chấn Nhiếp Gào Thét của Tiểu Hoàng khống chế lại.

Ầm!

Tiểu Hoàng ngay lập tức áp chế con hung thú cấp Biến Dị.

Gâu gâu!

Vào lúc này, Husky sử dụng kỹ năng Phân Thân, nhiều kỹ năng nguyên tố cuồng bạo được tung ra.

Chỉ cần bị bắn trúng, nhẹ thì bị thương nặng, nặng thì chết ngay tại chỗ.

Cho dù không uống Dược Tề Bạch Ngân Cấp, sức mạnh và kỹ năng của Husky đã vô cùng lớn mạnh không gì sánh được.

Ầm!

Lúc này, một Băng Sí Điểu cấp Biến Dị kêu lên, bầy chim hoảng loạn nhận lệnh, tất cả ánh mắt đều cùng nhìn Trần Thư.

Hiển nhiên, bọn chúng hiểu rõ điểm yếu của Ngự Thú Sư chính là thân thể!

Vèo vèo!

Trong tích tắc, hàng chục ngọn gai băng sắc bén lao đến cực nhanh.

Trần Thư không hề hoảng loạn, lập tức ra lệnh cho Thỏ Không Gian.

Một Không Gian vô hình xuất hiện.

- Tốt nhất hãy chạy trước đi!

Trần Thư và Khế Ước Linh trực tiếp chui vào trong.

Và ở đầu kia của Không Gian Thông Đạo, ngay trước cái miệng khổng lồ của Slime.

Ngay khi hắn vừa đi qua Thông Đạo, Thỏ Không Gian trực tiếp hủy bỏ các kỹ năng của mình để ngăn các kỹ năng của đối thủ thâm nhập vào.

Trần Thư thành công trở lại miệng Tiểu Hoàng, lập tức cảm thấy vô cùng an toàn.

Vào lúc này, Husky vẫn đang khai hỏa lực, tiêu diệt toàn bộ Băng Sí Điểu.

Trong vòng chưa đầy mười phút, trên tuyết đã xuất hiện hàng chục xác chết.

Hung thú cấp Biến Dị còn lại duy nhất trong mắt nó đầy sự thù hận, cuối cùng nó kêu lên một tiếng, muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng Trần Thư làm sao có thể bỏ qua cho nó?

Đôi mắt của Thỏ Không Gian lóe lên, lập tức tung ra Không Gian Giam Cầm.

Trong nháy mắt, cơ thể của Băng Sí Điểu Biến Dị cứng đờ lại và bị khống chế cưỡng ép lại.

Ngay sau đó hai Tử Vong Hỏa Trụ xông lên.

Bùm bùm bùm!

Sức mạnh đáng sợ của ngọn lửa trực tiếp giết chết nó ngay lập tức.

- Thật là thoải mái!

Trần Thư hài lòng gật đầu.

Mặc dù chỉ phải đối mặt với một bầy hung thú Bạch Ngân Nhất Tinh, nhưng hắn vẫn thể hiện được sức mạnh của mình.

Hắn lấy túi phân Urea ra, cẩn thận từng chút hái Băng Hỏa Quả Thực, đồng thời lấy ra Ngự Thú Trân Châu của hai Biến Dị Hung Thú.

- Tiểu Hoàng, khoét thêm một lỗ nữa đi!

Trần Thư kéo theo hai con hung thú cấp Biến Dị, quay trở lại đỉnh đầu của Slime.

Trên đầu của Slime có một lỗ nhỏ, vừa đủ để đặt túi phân Urea chứa chiến lợi phẩm của hắn xuống.

Mặc dù hắn đang có nhiệm vụ, nhưng kiếm tiền mới là việc lớn nhất.

Còn những việc làm đó, chỉ là tiện thể mà thôi.

- Xuất phát!

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười, đang làm sạch lông của hai Băng Sí Điểu, chuẩn bị nướng lên.

Slime nuốt chửng tất cả hàng chục Băng Sí Điểu trên mặt đất, không hề kén chọn.

Nó hừm một tiếng nhẹ tỏ vẻ hài lòng và nhảy về phía trước.

Chương 783: Tội phạm với đạn hạt nhân, quả thực là phối với thiên tiên

Nhưng khi đi chưa được bao xa, Tiểu Hoàng đột nhiên dừng bước. - Cứu… cứu mạng!

Một giọng nói yếu ớt vang lên từ phía trước.

- Hử?

Trần Thư hơi giật mình và đứng trên đầu Slime.

Nhìn thấy sau một cái cây lớn, xuất hiện một bóng dáng loạng choạng.

Vẻ mặt của hắn ta nhợt nhạt, hắn ta đi tới trước mặt Trần Thư, còn chưa đến gần, đầu hắn ta ngã nhào xuống tuyết.

- Hử? Dị Không Gian vẫn còn ăn vạ? Thật lỗ mãng!

Vẻ mặt của Trần Thư rất cảnh giác, hắn không hấp tấp đến đó, mà để Thỏ Không Gian kéo hắn ta lại.

Nửa giờ sau.

Lê Trạch dần dần bình phục lại, hắn ta mở mắt.

Ngay lập tức, nhìn thấy một chàng trai trông giống như một học sinh đang nướng thịt trong tuyết.

- Tỉnh rồi à?

Trần Thư trực tiếp xé một miếng chân chim rồi nuốt vào bụng.

- Cảm ơn, người huynh đệ!

Lê Trạch thở phào nhẹ nhõm, trong lòng biết mình đã được cứu.

Nhưng ngay khi cơ thể hắn ta động đậy thì liền trợn mắt nhìn trừng trừng.

Chỉ thấy tay và chân hắn ta bị trói lại…

Husky ở bên cạnh đang nhìn chằm chằm vào hắn ta với đôi mắt thông minh, có vẻ như nó có thể tung ra kỹ năng bất cứ

lúc nào.

- Tiểu ca… Chúng ta…

Lê Trạch cười gượng, cứ nghĩ rằng mình đã được cứu.

Kết quả là bây giờ dường như bản thân đang rơi vào trong mối nguy hiểm.

Lê Trạch thử thăm dò:

- Ca, ngươi không phải là sơn tặc ở Dị Không Gian chứ…

- ?

Trần Thư hơi giật mình, nói:

- Ta dù sao cũng là sinh viên đại học, nhìn hung ác như vậy sao?

Nói xong, hắn đứng dậy, đúng lúc con dao giết lợn vừa rơi ra…

- Ca… không phải…

Lê Trạch nhìn thấy thấy cảnh này, sắc mặt gần như tái xanh.

Mẹ nó ngươi không biết xấu hổ khi tự nói bản thân là sinh viên đại học à?

- Đừng sợ!

Trần Thư cười nhếch mép, nói:

- Ta chỉ là lo lắng ngươi có ý đồ xấu nên chuẩn bị trước một chút!

Dị Không Gian là nơi không có pháp luật, dựa theo luật lệ của Ngự Thú Sư thì khi nhìn thấy người lạ sẽ không động chạm đến nhau.

- Tiểu huynh đệ suy nghĩ hơi quá mức rồi…

Khóe miệng Lê Trạch giật giật, mẹ nó ngươi độc ác như vậy mà còn lo người khác có ý đồ xấu với ngươi?

- Đừng nói nhảm!

Trần Thư cầm dao giết lợn đi tới và bình tĩnh nói:

- Giờ ta hỏi ngươi trả lời!

Lê Trạch như gà mổ thóc, vội vàng gật đầu.

- Ngươi là Bạch Ngân Cấp mà lại dám đến Băng Hỏa Sâm Lâm, ngươi có Ngự Thú Đoàn ư?

Lê Trạch hầu như không suy nghĩ, trả lời theo bản năng:

- Ngự Thú Đoàn gặp phải nguy hiểm, tạm thời phải giải tán…

- Nguy hiểm gì?

- Bị người Anh Hoa Quốc tấn công!

…

Mười phút sau.

Trần Thư đã hiểu rõ mọi chuyện.

Lê Trạch ban đầu là một Ngự Thú Đoàn gồm năm thành viên, đang đi săn Biến Dị Hung Thú Bạch Ngân Tam Tinh.

Kết quả giữa chừng bị người Anh Hoa Quốc xua đuổi.

Lê Trạch và những người khác miễn cưỡng từ bỏ con mồi mà họ đã sắp giành được nên hai bên tự nhiên xảy ra mâu thuẫn.

- Đám người ngoại quốc này sao lại ngạo mạn như vậy?

Trần Thư sờ sờ cằm, Băng Vực của Băng Hỏa Sâm Lâm thuộc địa phận của Hoa Quốc, thế mà bên kia lại không biết xấu hổ đuổi người?

- Xem ra Trấn Linh Quân đang bị cản trở à?

Trần Thư sờ cằm, nếu như theo tính khí của Trấn Linh Quân thì sẽ sớm xuất quân để dạy một bài học xương máu.

- Đại ca, ta thật sự là một người tốt…

Lê Trạch nói, hắn ta thực sự lo lắng về con dao giết lợn trên tay Trần Thư.

Trần Thư nhướng mày nói:

- Ngươi chưa từng làm chuyện gì xấu ư?

- Điều xấu xa nhất là trước đây tôi từng tắm chung với bạn cùng phòng hồi cấp hai, tôi đã tận dụng cơ hội đó để đái lên người họ…

Đôi mắt Lê Trạch hồi tưởng lại, nói:

- Bọn họ còn nói nước tại sao lại nóng như vậy…

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng nói:

- Cút đi! Ngươi câm miệng đi!

Hắn trợn tròn mắt, hỏi:

- Thu hoạch của Ngự Thú Đoàn các ngươi….

- Tất cả đều bị cướp bởi những người ngoại quốc đó! Hơn nữa họ không chỉ cướp của bọn ta…

Những lời này vừa nói ra, ánh mắt Trần Thư lóe lên, nhịn không được liền liếm môi.

- Ca…

Vẻ mặt Lê Trạch bối rối, người trước mắt rốt cuộc là ai!

- Khụ khụ.

Trần Thư sửng sốt một chút, vẻ mặt tham lam lập tức biến mất.

Hắn quan sát đối phương, định nói.

Kết quả đối phương nói trước.

- Để cảm ơn ân cứu mạng của ngươi, khi trở về ta sẽ chuyển khoản cho ngươi!

Nếu không có sự cứu giúp của Trần Thư, xác xuất cao hắn ta sẽ bị hung thú ăn thịt.

Một người đi lại trong Dị Không Gian, không phải đơn giản chính là một miếng thịt béo bở biết đi sao?

Trần Thư lời lẽ đanh thép nói:

- Điều này là không cần! Là thanh niên thời nay có chí hướng, cứu người là trách nhiệm của ta!

Không ngờ mình đã nghĩ sai về hắn…

Trong lòng Lê Bạch đang suy nghĩ, kết quả lời nói của Trần Thư khiến hắn ta không kìm được.

Trần Thư bình thản nói:

- Đúng rồi, số thẻ ngân hàng của ta là…

- …

Khóe miệng Lê Trạch giật giật, hình như hắn ta hơi lỗ mãng…

Trần Thư hỏi:

- Người còn có thể hành động không?

- Khế Ước Linh của ta có thể cần một số loại thuốc đặc biệt…

Lê Trạch thành thật thừa nhận, nếu không hắn ta sẽ không thể một mình đi trên tuyết.

- Thật phiền phức!

Chương 784: Tội phạm với đạn hạt nhân, quả thực là phối với thiên tiên (2)

Trần Thư mở ba lô của mình và ném ra một dược tề màu xanh lá cây trị giá trăm vạn. Bản chất của thuốc là kích thích tiềm lực, chỉ có thể áp chế tình trạng vết thương, không thể hết bệnh, nhưng cũng đủ để đối phương gắng sức trở lại cứ điểm.

- Đa tạ!

Trong mắt Lê Trạch đầy vẻ biết ơn, nhanh chóng triệu tập ra một Khế Ước Linh phi hành.

- Ta để lại một Băng Sí Điểu cho ngươi! Năm chục vạn một con!

Trần Thư lắc lắc đầu, chỉ vào đồ nướng bên cạnh, cùng lúc đó hắn rời khỏi nơi này cùng với ba Khế Ước Linh.

- Đúng rồi, nhớ chuyển khoản cho ta, ta là người của Hoa Hạ học phủ. Nếu dám quỵt nợ…

Trần Thư quay đầu lại cười, nói:

- Phần mộ tổ tiên của ngươi ta đều có thể nổ tung!

- …

Nét mặt Lê Trạch sững lại, hắn ta quả thực đã bị dọa…

Lúc này ánh mắt của hắn ta có chút giật mình, lập tức lớn tiếng nhắc nhở:

- Đại ca, đừng đi về phía trước, ngươi sẽ gặp phải người Anh Hoa Quốc!

- Bọn họ dám cướp đồ trước mặt mọi người, ta không thể chịu nổi!

Trong mắt Trần Thư có chút ham muốn, nói:

- Thúc Thúc ta á, giỏi nhất là việc đen ăn đen!

…

Nửa giờ sau.

Trần Thư đã thu hồi lại Slime, đồng thời hắn tạm thời giấu chiến lợi phẩm của mình đi.

Hắn không có Khế Ước Linh loại điều tra nên nhất định phải cẩn thận.

Với lại không chắc chắn về tình hình, không thể hấp tấp sử dụng Đặc Thù Dược Tề như thế.

- Chính là phía trước à?

Trần Thư hít hít mũi và dường như ngửi thấy mùi tanh như máu.

Chính vào lúc này, trước mắt hắn xuất hiện lựa chọn mới:

【 Phương án 1: Điều tra một phen và cướp lại chiến lợi phẩm của người Anh Hoa Quốc! Phần thưởng khi hoàn thành: Thuộc tính Hỏa Diễm của Nguyên Tố Thú thêm 3% + phiên bản nâng cấp của Bạo Tạc Dược Tề*1 】

【 Phương án 2: Lập tức rời đi, từ bỏ khiêu khích! Phần thưởng khi hoàn thành: Vi Lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 3: Chờ đợi các Ngự Thú Sư khác đến cùng chiến đấu! Phần thưởng khi hoàn thành: Kỹ năng Bạo Lực Tọa Sát cộng một 】

Trần Thư hơi giật mình, ngay lập tức tập trung vào thông tin then chốt.

- Phiên bản nâng cấp của Bạo Tạc Dược Tề!

Bạo Tạc Dược Tề ban đầu tương đương với đạn hạt nhân, mà bây giờ đã có phiên bản nâng cấp?

- Hệ thống này… quá là hiểu chuyện rồi!

Ánh mắt Trần Thư lóe lên, lập tức chốt lại phương án đầu tiên.

Tội phạm với đạn hạt nhân, đâu chỉ là tuyệt phối mà quả thực là phối với thiên tiên.

Trong mắt hắn hiện lên ý cười hung tàn độc ác, hắn trườn người về phía trước.

Cơ thể Husky và Thỏ Không Gian cũng được phủ kín bởi tuyết, tăng cường khả năng ngụy trang.

Nhưng trong nháy mắt.

Một tảng băng khổng lồ lao tới với tốc độ không tưởng.

- Hử?

Tóc tai Trần Thư dựng đứng, ngay lập tức nhận ra mối nguy hiểm.

Mà đối phương đã khóa chặt hắn lại.

Một khi bị tấn công bởi các kỹ năng, kết quả sẽ chết ngay lập tức,

Vẻ mặt hắn bình tĩnh, đôi mắt của Thỏ Không Gian bên cạnh xuất hiện hào quang của kỹ năng.

Một Không Gian Thông Đạo vô hình xuất hiện, chặn cơ thể của Trần Thư lại.

- Hừm!

Khối băng lập tức biến mất, bắn vào một cái cây lớn cách đó 300 mét.

Không Gian Thông Đạo không chỉ có thể để bao phủ túi phân Urea.

Chỉ cần học cách sử dụng nó, nó chắc chắn là một kỹ năng rất hữu ích.

- Ơ? Các kỹ năng đã được chuyển dời sao?

Chỉ thấy một người thanh niên đeo mặt nạ đen đứng trên cây đối diện.

Vẻ mặt hắn ta bình tĩnh nói:

- Anh Hoa Quốc tới đây để giải quyết công việc, ngươi có thể rời đi ngay!

Nếu đối phương chỉ là kẻ yếu, giết thì giết!

Nhưng vì có chút sức mạnh thì hắn ta sẽ thương lượng một phen!

Suy cho cùng, mục đích của họ không phải là giết người, mà là để tìm kiếm thứ gì đó.

- Để ta đi sao?

Trần Thư nhướng mày nói:

- Đây là lãnh thổ của Hoa Quốc! Ngươi muốn ta rời đi sao?

Người thanh niên thản nhiên nói:

- Hừ! Xong việc bọn ta sẽ thương lượng, đây không phải việc mà tên lâu la như ngươi cần quan tâm!

- Được!

Trần Thư gật đầu, dường như chuẩn bị rời đi.

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên chỉ về phía sau, hoảng sợ kêu lên:

- Kìa, sữa ngươi để phía sau!

- ?

Thanh niên Anh Hoa Quốc mặc dù không bị mắc lừa nhưng vẫn ngơ ngác một lúc.

Ai bảo Trần Thư đến bây giờ vẫn không ra bài theo hướng thông thường chứ?

Vù vù!

Một đạo Cự Hình Phong Nhận đánh đến, giống như thuấn di vậy.

Trải qua sự bổ trợ của Cuồng Phong Dược Tề ở cấp Tông Sư, tốc độ bay của Phong Nhận thực sự quá nhanh!

Đôi mắt của người thanh niên trợn tròn, hoàn toàn không kịp phản ứng thì hình như đã cảm thấy cơ thể sắp nứt ra.

Ầm!

Phong Nhận xoẹt qua, thanh niên vẫn bình yên vô sự.

Nhưng Lam Sắc Giáp Trùng bên cạnh hắn thì lại hiện lên một vết nứt đáng sợ.

- Hả? Kỹ năng bảo mệnh à?

Trần Thư cũng hơi sững sờ, không ngờ đối phương lại có kỹ năng mạnh như này.

- Bát dát!

Trán người thanh niên toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh.

Nếu không phải kỹ năng Khế Ước Linh của hắn ta có hiệu lực thì vừa rồi e rằng sẽ trực tiếp bị chém thành hai nửa!

- Bát mẹ nó dát!

Trần Thư cười lạnh một tiếng, một thân thể cao tám mươi mét đáng sợ vọt thẳng đến mà đụng vào, tràn ngập cảm giác áp bách kinh khủng.

- Cái này…

Chương 785: Gọi ta đến trợ hứng cho tội phạm ca

Sắc mặt thanh niên giật mình, lập tức triệu hoán ra hai Khế Ước Linh khác của mình. Hắn ta vội rời khỏi cái cây, đồng thời thả ra một tường băng cứng cáp, ngăn Tiểu Hoàng đang có xu hướng va chạm lại.

Lúc này hắn ta kéo ra một thiết bị truyền tin, bô bô nói một trang.

Thanh niên còn bày đặt hung ác nói:

- Hôm nay ngươi nhất định phải chết!

Ầm!

Nhưng ngay lúc này, Tiểu Hoàng đã đụng nát tường băng, thân thể cao lớn nghiền ép xông đến.

- Sao lại có thứ đồ chơi lớn như vậy!

Thanh niên chỉ cảm thấy vô cùng bất thường, thực sự có hơi không thể nào tiếp thu được.

Ba Khế Ước Linh của hắn ta đồng loạt ra tay vậy mà mới ngăn Slime hung bạo lại được.

- Gâu gâu!

Lúc này Husky không nương tay nữa, phóng ra đủ loại kỹ năng nguyên tố giống như Gatling, toàn bộ đều đánh tới.

Chỉ trong chốc lát, hai Khế Ước Linh của đối phương đều phải nhận trọng thương.

- Vù vù~~

Lúc này, Lam Sắc Giáp Trùng bên cạnh hắn ta lại một lần nữa phóng ra kỹ năng Quang Huy.

Ầm!

Một vòng bảo hộ màu xanh làm vô cùng rắn chắc xuất hiện, nhốt bọn hắn lại bên trong.

- Chờ viện quân của ta đến, ngươi sẽ phải chết!

Người Anh Hoa Quốc thở phào nhẹ nhõm, trong mắt có hận ý, trong lòng lại không ngừng hò hét:

- Vì sao lại có Ngự Thú Sư đồng cấp mạnh như vậy!

Dù sao hắn ta cũng tốt nghiệp trường đại học danh giá nhưng lại bị đánh đập như vậy, thật sự khó mà chấp nhận được…

Rầm rầm!

Ngay lúc này, phân thân của Husky vung ra đủ loại kỹ năng, toàn độ đều đánh vào trên vòng bảo hộ.

Mặc dù vòng bảo hộ lung lay như sắp đổ nhưng vẫn kháng trụ được!

- À, khá cứng nhỉ?

Trần Thư chớp chớp mắt, không tiếp tục ra tay nữa mà kiên nhẫn chờ đợi điều gì đó.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hai bên đều duy trì sự yên lặng, chỉ có gió lạnh gào thét.

Đúng lúc này, đôi mắt thanh niên sáng lên, nhịn không được bật cười, hét to:

- Ta đang đợi viện quân, ngươi đang chờ cái gì?

Lúc này, phía sau hắn ta đột nhiên xuất hiện hơn mười con Khế Ước Linh.

- Ta đang chờ ngươi chết!

Trần Thư mỉm cười, chỉ thấy Husky phun ra một đạo Tử Vong Hỏa Trụ thẳng lên trời.

- Ngươi đang làm tế điện cho mình sao?

Sắc mặt thanh niên Anh Hoa Quốc khẽ giật mình, không hiểu dụng ý của Trần Thư.

Trần Thư cười cười, vỗ đầu Thỏ Không Gian một cái.

Trong chốc lát lại có một Không Gian Thông Đạo xuất hiện!

Đôi con ngươi của thanh niên kia trợn tròn, dường như đã hiểu ra điều gì đó nhưng đã không kịp rồi!

Trước người hắn ta xuất hiện một Hỏa Trụ quỷ dị, đốt cháy thân thể hắn ta hầu như chẳng còn lại gì!

- Không!

Ở phía xa, bốn tên nam tử nhìn thấy cảnh này thì như muốn rách cả mí mắt ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng bạn chết đi.

- Ta muốn ngươi phải chết!

Một gã nam tử điên cuồng hét lên, trực tiếp khiến cho Khế Ước Linh tụ lực vào kỹ năng.

- Chờ một chút! Ta có chuyện muốn nói!

Trần Thư vẫn vô cùng bình tĩnh mở miệng nói:

- Ta không giết hắn ta!

- Cái gì?

Câu này vừa vang lên, sắc mặt bốn người khẽ giật mình rồi chợt quát lên:

- Chúng ta tận mắt nhìn thấy là ngươi giết!

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Các ngươi đừng để bị lợi dụng, là có ẩn tình khác!

Thấy lực chú ý của bốn người đều bị hấp dẫn thì Trần Thư hắng giọng một cái, nói:

- Thật ra chuyện là như thế này, lúc ấy hắn ta nói…

Bốn người quay đầu nhìn lại, muốn nghe xem Trần Thư sẽ nói cái gì.

- Hắn nói: Gọi ta đến trợ hứng cho tội phạm ca…

- ?

Bốn người lập tức ngẩn người ra, hình như đều không hiểu gì cả.

Nhưng trong chốc lát đã có loáng thoáng tiếng gió thổi xuất hiện.

Cả bốn người đều sững sờ, đột nhiên nhìn thấy thân thể mình, ngay trên cổ đang phun trào ra máu tươi.

Đầu rơi xuống đất, bốn người thả rắm ngay tại chỗ…

- Làm không tệ!

Trần Thư gật đầu, chỉ thấy phía dưới bốn người đang có một con Husky lộ ra thân hình.

Bốn người bị tức giận làm cho đầu óc choáng váng nên đều không nhìn thấy động tác nhỏ của Trần Thư.

Hắn thu hồi Khế Ước Linh, đồng thời uống một ngụm Tàng Hình Dược Tề cộng với Phi Hành Dược Tề, đi thẳng về phía

trước…

Lúc này, tại một khoảng đất trống trên mặt tuyết đang có mười mấy người Anh Hoa Quốc.

Trong tay mỗi người đều cầm dụng cụ đặc thù, thậm chí còn đào ra mấy cái động lớn dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Mà chính mặt tuyết đang có một nam tử trung niên đứng thẳng, sắc mặt bình tĩnh.

- Đại nhân, không tìm được!

Lúc này, một nam tử cầm dụng cụ trong tay chạy tới.

- Lại không thấy sao?

Nam tử gật đầu, kiên nhẫn chờ đợi.

Dần dần, càng có nhiều người chạy đến, mỗi người đều báo cáo tình hình thăm dò.

- Đều không có?

Nam tử nhíu mày lại, lẩm bẩm:

- Lại là không khí rác rưởi sao?

Một người cẩn thận từng li từng tí nói:

- Đại nhân, chúng ta đã tìm lâu như vậy rồi, có thể là căn bản không có di tích không!

- Không thể nào!

Nam tử trực tiếp phủ định, nói:

- Chắc chắn là có, nếu không thì phía trên cũng không có khả năng mạo hiểm mà đắc tội với Hoa Quốc!

- Nếu nơi này không có vậy thì tiếp tục tìm chỗ tiếp theo!

Nam tử mở miệng nói:

- Để mọi người trở về đi, các ngươi mang theo chiến lợi phẩm, chuẩn bị rời khỏi!

Chương 786: Hóa ra Cục Bộ Địa Khu thực sự có tuyết

Đồng thời, hắn ta cũng lấy ra một dụng cụ đặc thù, chính giữa trên đó hiện lên một bản đồ. Vị trí của bản thân hắn ta là một điểm vàng, hắn ta gạch đỏ một cái, ký hiệu nơi này không có di tích.

Mà ngoại trừ bọn họ ra thì trên bản đồ còn có bốn điểm vàng khác.

Anh Hoa Quốc phái ra năm tiểu đội đến điều tra, hơn nữa đều có cường giả dẫn đội, đã bỏ công sức rất lớn vào di tích.

Dựa theo tin tức mà phía trên lấy được, Băng Vực ở Băng Hỏa Sâm Lâm sẽ có di tích xuất thế.

Vì có thể vào trong đó đầu tiên mà Anh Hoa Quốc đã phải mạo hiểm.

Ngay vào lúc mọi người đang chuẩn bị thu thập chiến lợi phẩm ở bên cạnh thì sắc mặt nam tử dẫn đầu khẽ thay đổi, lập tức hét to lên:

- Ai đang ở gần đây?

Trong chốc lát, thân thể hơn mười người đều chấn động, khuôn mặt tràn đầy sự cảnh giác.

- Hả?

Trần Thư sửng sốt, hắn vừa mới lấy ra dao mổ heo mà đã bị phát hiện rồi sao?

- Dựa sát vào ta!

Sắc mặt nam tử trung niên nghiêm túc, đồng thời triệu hoán ra ba Khế Ước Linh khác.

Hắn ta không nhìn thấy Trần Thư ẩn thân mà là bởi vì nhận ra có sát ý nhằm vào hắn ta.

- Hoàng Kim Cấp, không dễ chơi!

Trần Thư nhíu mày, tỉnh bơ triệu hồi ra Thỏ Không Gian, đồng thời đút cho nó một ít Tàng Hình Dược Tề.

Đối phương có bốn Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp hộ thân nên chỉ có thể mượn năng lực đánh bất ngờ của Thỏ Không Gian.

Trần Thư hạ lệnh:

- Dùng tuyệt kỹ mạnh nhất của ngươi giết chết hắn ta!

Thỏ Không Gian kích động muốn thử, cũng hiểu rằng bản thân đang ở trong trạng thái tàng hình.

Đôi tai to của nó đung đưa trong khi nó đang gãi mông mình.

Một giây sau, một củ cà rốt khổng lồ khoảng hai mét xuất hiện.

Tất nhiên là cũng ở trong trạng thái tàng hình.

- Khà khà khà…

Trong mắt Thỏ Không Gian xuất hiện tia sáng, trên mặt là nụ cười giác ác.

Cơ thể Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư của Anh Hoa Quốc run lên dường như là biết có chuyện không ổn…

Mà lúc này Trần Thư đã đi đến gần chỗ chiến lợi phẩm, chuẩn bị khiêng đồ bỏ chạy.

- Chết đi cho ta!

Thỏ Không Gian tự lẩm bẩm trong lòng, triệu hoán ra Không Gian Thông Đạo tiếp nối con đường giữa nó và Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư.

Chỉ thấy hai tay nó ôm chặt cuống củ cà rốt, dùng sức đưa ra phía trước…

- Mẹ nó!

Con ngươi nam tử cầm đầu co lại, cúc hoa của hắn ta đột nhiên xuất hiện cảm giác lạnh lẽo.

Dường như có chuyện lớn sắp xảy ra…

Ầm!

Trong chốc lát, cảm giác một lời khó nói hết khiến ngũ quan hắn ta vặn vẹo, hai mắt trợn lên như sắp rơi ra ngoài.

Mà trong tầm mắt của những người khác, chỉ thấy cấp trên của bọn hắn đột nhiên bay lên…

- Á gì thế này…

Lúc này mọi người đều trông thấy cúc hoa của cấp trên đột nhiên xuất hiện một vòng đỏ thẫm…

Mọi người đều ngơ ngác cả người, đây là tình huống gì đây?

Lão đại của bọn hắn không phải là…

Trần Thư cũng quay đầu nhìn lại, lập tức choáng váng.

Trong tầm mắt hắn, Thỏ Không Gian đang cầm chặt củ cà rốt khổng lồ, đưa Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư lên trời.

Cảnh tượng kỳ quái này trực tiếp làm cho tội phạm một trăm năm như hắn khiếp sợ!

- Ta…

Trần Thư chỉ cảm thấy toàn thân trở nên lạnh toát, ánh mắt nhìn về phía Thỏ Không Gian đã hoàn toàn khác xưa…

Nó lại đi bạo cúc một Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư?

Mẹ nó quả nhiên là tính cách tự tìm đường chết mà!

- Ta muốn ngươi chết!

Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư đã hoàn toàn mất đi lý trí, không còn đơn thuần là đau đớn kịch liệt nữa mà là một loại khuất nhục!

Linh hồn của hắn ta… bị giẫm đạp!

Nếu để cho hắn ta biết là một con thỏ làm thì đoán rằng sẽ càng sụp đổ hơn…

Rầm rầm!

Bốn Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp phóng ra kỹ năng có uy lực rất lớn nhưng lại đánh vào không khí.

Thỏ Không Gian đã sớm thu hồi cà rốt của mình, đồng thời đóng lại Không Gian Thông Đạo.

- Là ai, rốt cuộc là ai?

Lúc này, hai mắt Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư chuyển động, gắt gao che chặt mông mình lại.

Rầm rầm!

Trong chốc lát, đủ loại kỹ năng bắn ra bốn phương tám hướng, như muốn tiến hành một đợt bao trùm vậy.

- Mẹ nó! Có cần phải vậy không?

Sắc mặt Trần Thư chấn động, vọt thẳng vào trong đoàn người bên cạnh.

Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất!

Tuy là nam tử kia đã mất đi lý trí nhưng cũng không ra tay với người nhà.

- Mẹ nó cái này còn đang chảy máu…

Lúc này khoảng cách của Trần Thư với nam tử kia cũng không quá năm mét.

Hắn nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng, thân thể lại run lên, Thỏ Không Gian quá ác!

Cuối cùng nam tử cũng ngừng phóng ra kỹ năng, không ngừng quan sát xung quanh.

Tuy rằng hắn ta nhìn như đang trút giận nhưng lại cố tình vung kỹ năng của mình ra, để cho kẻ địch lầm tưởng rằng hắn ta không có sức chiến đấu, muốn dụ người ra.

Đáng tiếc Trần Thư không bị mắc lừa.

Mặc dù hắn có thể mài chết hắn ta nhưng hơi lãng phí Dược Tề.

Bây giờ đã nghe được chuyện di tích nên chắc chắn là phải dùng Dược Tề lên lưỡi dao.

Lúc này Trần Thư thu hồi Thỏ Không Gian vào, đồng thời trên vai đã sớm vác hai túi chiến lợi phẩm cực lớn.

- Ca chạy trước đây!

Trần Thư lấy Truyền Tống Dược Tề ra.

Chương 787: Hóa ra Cục Bộ Địa Khu thực sự có tuyết (2)

Ngay vào lúc sắp rời đi thì ánh mắt của hắn nhìn thoáng qua, thấy trên đất có một thiết bị truyền tin. Hắn lặng yên một không tiếng động đi đến bên cạnh, lặng lẽ cất vào.

Lúc này hình như Trần Thư nghĩ đến điều gì đó, trên mặt hiện lên một nụ cười bỉ ổi, còn trực tiếp lớn tiếng nói:

- Dự báo thời tiết quả nhiên không sai, hóa ra Cục Bộ Địa Khu thật sự có tuyết!

Dứt lời hắn liền nuốt Truyền Tống Dược Tề vào, rời khỏi nơi này.

Rầm rầm!

Trong khoảnh khắc có một quang trụ màu trắng đánh tới, trực tiếp đánh về phía vị trí của Trần Thư nhưng lại đánh vào khoảng không.

Mà những người còn lại cũng giật mình, hình như chưa kịp phản ứng.

Nhưng một giây sau, cuối cùng cũng có người hiểu ra, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía bờ mông lão đại.

Cục Bộ Địa Khu thật sự có máu…

- Ngươi phải chết! Phải chết!

Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư nắm chặt hai bàn tay, trong lòng phẫn nộ đến mức muốn nổ tung.

Nếu không phải tố chất cơ thể hắn ta quá mạnh mẽ thì thực sự có thể sẽ phải chết tại chỗ…

…

- Di tích…

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Hắn đối với việc nắm giữ vật liệu học vượt xa những người đồng lứa với mình nên tự nhiên có thể biết được một ít vật liệu trân quý là đến từ di tích.

Không có ai biết về sự tồn tại của di tích nhưng chỉ có không gian từ cấp ác mộng trở lên mới có thể xuất hiện.

Bên trong sẽ xuất hiện đủ loại bảo vật quý giá, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả đều thuộc về một ngàn năm trước.

Nhà khoa học suy đoán, có khả năng Dị Không Gian ngàn năm trước đã trải qua một trận biến cố đến một cuộc thanh tẩy lớn, giống như việc khủng long tuyệt chủng trên Lam Tinh vậy.

Nếu một ngàn năm trước Dị Không Gian phủ xuống thì mức độ nguy hiểm của nó sẽ không thể tưởng tượng được, có lẽ một Dị Không Gian cấp ác mộng cũng đủ để hủy diệt Lam Tinh…

Đúng lúc Trần Thư đang suy nghĩ thì một âm thanh truyền đến.

- Ô ô…

Chỉ thấy Thỏ Không Gian đung đưa vành tai lớn, cọ cọ vào tay Trần Thư, dáng vẻ như đang tranh công.

- Bà mẹ nó, ngươi thu cà rốt lại trước đi…

Trần Thư nhảy lùi ra sau theo bản năng, đừng nói người trong cuộc, ngay cả bản thân là người ngoài cuộc đứng xem thì hắn cũng vẫn để lại bóng ma tâm lý.

Con thỏ này thật sự quá âm hiểm!

Thỏ Không Gian thành thật cất cà rốt vào.

Đôi mắt nó vô tội nhìn về phía Trần Thư giống như đang nói:

- Không phải ngươi để ta dùng tuyệt kỹ sao?

- Làm… rất tốt…

Trần Thư mở miệng nói rồi sờ lên đầu Thỏ Không Gian, tỏ vẻ cổ vũ.

Đối với Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư kia mà nói thì tuyệt đối là còn khó chịu hơn so với giết chết hắn ta…

【 Nhận được phần thưởng: Nguyên Tố Thú thuộc tính Hỏa cộng thêm 3% + Bạo Tạc Dược Tề phiên bản nâng cấp.

Lúc này hệ thống cũng đã hoàn thành quyết định.

Trần Thư chẳng những có được tình báo của di tích mà còn thuận lợi lấy được hai túi chiến lợi phẩm, tất nhiên là hoàn thành lựa chọn của hệ thống.

- Tìm cơ hội đi vào di tích, lấy hết toàn bộ bảo vật!

Trần Thư cười khà khà, trong tay xuất hiện một bình Dược Tề màu xám bạc.

Hắn tự nói một câu:

- Nếu thật sự không lấy được thì mẹ nó ta trực tiếp cho nổ di tích! Đến lúc đó vừa khéo tận diệt!

- Bốn tiểu đội đều là vị trí phía đông…

Trần Thư cầm một thiết bị truyền tin, phía trên hiện phương hướng của năm điểm vàng.

Đúng là hắn từ trong tay người nước Anh Hoa Quốc trộm thiết bị truyền tin đi, muốn thành công lẻn vào di tích, khẳng định là chỉ có thể dựa vào đối phương tìm đến.

- Ha ha ~

Khóe miệng Trần Thư có nụ cười, ngồi trên Slime, tiến đến phương hướng khác của bốn tiểu đội Anh Hoa Quốc.

Mà lúc này, tiểu đội Anh Hoa Quốc bị Trần Thư tập kích.

Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp nằm trên người Khế Ước Linh, bị một phần lớn băng bao vây, bắp thịt trên khuôn mặt thỉnh thoảng run rẩy một chút.

- Đại nhân, chúng ta làm gì bây giờ?

- Tụ họp cùng những người khác!

Vẻ mặt nam tử bình thản, trong mắt vẫn có lửa giận.

Hắn thuận tay sờ lên thiết bị truyền tin bên cạnh, nhưng sờ vào khoảng không.

- Hả?

Trong lòng hắn ta cả kinh, thầm nghĩ:

- Không lẽ bị cái tên biến thái kia cầm đi rồi?

- Đại nhân, Tiểu Lâm Quân bọn hắn còn chưa trở về…

Lúc này, một tên tùy tùng nhích lại gần, mở miệng nói:

- Đoán chừng là mất rồi!

Nam tử không bất ngờ, người ngay cả hắn ta cũng dám đánh lén, sao lại là người thường?

- Không cần nhặt xác cho bọn họ, đi thẳng đến phía đông!

Dứt lời, một đoàn người trực tiếp rời khỏi đây, trên mặt tuyết chỉ để lại một chút đỏ…

Thời gian thoáng cái đã qua năm này.

Tâm tình Trần Thư vui vẻ, nấu đồ ăn ngay trên đỉnh đầu Slime.

Bây giờ hắn cách đội ngũ Anh Hoa Quốc gần nhất đã không còn xa, e rằng khoảng thời gian ba ngày là có thể gặp.

Đang lúc hắn và Khế Ước Linh thưởng thức mỹ thực, phía trước xuất hiện năm con Khế Ước Linh.

- Hử?

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, trong tay cầm Dược Tề Truyền Tống, tùy thời đều chuẩn bị chuồn đi.

Nhưng khi hắn thấy bóng người trên lưng Khế Ước Linh ở phía trước, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

- Tội phạm ca, là ta!

Một tên nam tử khoát tay áo, đã sớm nhận ra Slime.

Chính là Lê Trạch lúc trước được Trần Thư cứu!

Chương 788: Cái này mẹ nó thật sự là đen ăn đen?

Năm phút đồng hồ sau. Bốn người ngồi vây quanh tại đám lửa bên cạnh.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Ngươi không trở về cứ điểm?

- Vừa rời khỏi đã gặp được đội trưởng của chúng ta!

Lê Trạch cười cười, vẫn có chút sợ hãi Trần Thư.

- Đa tạ tiểu huynh đệ xuất thủ!

Một nam tử trung niên ôm quyền, trong mắt có vẻ cảm kích.

- Lấy tiền làm việc mà thôi!

Trần Thư khoát tay áo, mở miệng nói:

- Gần đây có thể sẽ có người Anh Hoa Quốc, các ngươi tốt nhất rời đi trước đi!

- Còn có?

Ba người Lê Trạch nghe vậy giật mình, bọn hắn đã cố ý rời khỏi vị trí phía trước, lại còn có thể gặp được người Anh Hoa Quốc?

- Không đơn giản chỉ có một đội!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Các ngươi trở về cứ điểm của Trấn Linh Quân, truyền giùm một tin tức cho đoàn trưởng Giang!

- Tin tức gì?

- Băng Hỏa Sâm Lâm sắp có di tích xuất hiện!

- Di tích?

Vẻ mặt ba người chấn động, hai mặt tràn ngập không thể tưởng tượng nổi.

Sức chiến đấu của Ngự Thú Sư dân gian có thể không cao, nhưng kiến thức cũng cực lớn, cũng hiểu được di tích có ý nghĩa như thế nào.

- Nếu không sao Anh Hoa Quốc có khả năng mạo hiểm lớn như vậy?

Trần Thư cười cười, nếu có thể nắm được tài nguyên của di tích, thậm chỉ có thể bồi dưỡng ra một tên Ngự Thú Sư Vương cấp.

- Anh Hoa quốc đều là Ngự Thú Sư Hoàng Kim dẫn đội, các ngươi không muốn tham sự thì mau chóng trở về đi!

Trần Thư coi như là truyền đạt tình báo cho Trấn Linh Quân.

Hắn là một Bạch Ngân Cấp, đoán chừng là ăn không vô một cái di tích, ít nhất là không thể để Anh Hoa Quốc tiện nghi..

Tên nam tử trung niên kia nghe vậy gật đầu một cái, dần bình tĩnh lại.

Anh Hoa Quốc bạo tay như vậy, không có khả năng để cho nhóm Bạch Ngân Cấp bọn họ nhặt được tiện nghi, không chừng đến cuối cùng Vương cấp cũng sẽ bị kinh động.

- Được!

Nam tử suy tư nửa ngày, cuối cùng gật đầu một cái.

Chỉ cần truyền tình báo trở về, ít nhất có thể đạt được chút ban thưởng.

Lê Trạch mở miệng nói:

- Đại ca, không bằng ngươi ở cùng một chỗ với chúng ta, lưu lại ở đây quá nguy hiểm!

- Ta có việc muốn làm.

Trần Thư lắc đầu, lựa chọn từ chối, về lại trên đầu Slime.

Lê Trạch đang muốn khuyên một chút, đoàn trưởng cũng ngăn cản hắn ta, cho hắn một ánh mắt ra hiệu.

- Hả?

Lê Trạch khẽ giật mình, thoáng cái đã hai cái túi lớn treo trên mình Slime.

- Đây không phải là chiến lợi phẩm Anh Hoa Quốc giành được sao?

Lê Trạch thoáng cái nghĩ tới, vẻ mặt chấn động.

Hiện tại hắn ta nhớ tới lời của Trần Thư, này mẹ nó thật sự là đen ăn đen à?

- Hoặc là hắn trộm tới, còn không là hắn trực tiếp đoạt, cho dù là tình huống như thế nào, chúng ta cũng không thể trêu vào..

Đoàn trưởng lắc đầu nói:

- Hiện tại sinh viên đã thái quá như vậy sao?

Lê Trạch cũng gật đầu, không còn khuyên Trần Thư.

Bốn người đến đây chia nhau ra, Trần Thư lại lưỡi lên Slime lần nữa, rời khỏi nơi đây.

Hiện giờ tin tức di tích truyền ra, Trấn Linh Quân khẳng định sẽ ưu tiên nâng cao sự kiện, có thể rút ra người tới xử lý.

….

Thời gian ba ngày thoáng cái đã qua.

Trần Thư không hành động tùy tiện, mà là chờ tại chỗ.

Vị trí hiện tại của hắn là ở giữa bốn đội ngũ Anh Hoa Quốc, chỉ có có một đội ngữ tìm tới di tích, hắn đều có thể kịp thời chạy tới.

- Vẫn không có động tĩnh? Hiệu suất làm việc kiểu gì đây?

Trần Thư lại mở thiết bị truyền tin của Anh Hoa Quốc ra, quan sát một phen.

Hắn không xác định đối phương có phải đã biết được thiết bị truyền tin bị người ta đoạt đi, vì phòng ngừa vị trí bị khóa chặt, chỉ có thể ở thời điểm cần mới khởi động máy.

Nhưng trên thực tế, hắn lo lắng nhiều rồi.

Đội ngũ Anh Hoa Quốc bị hắn tập kích, bởi vì không có thiết bị truyền tin, thành công mất phương hướng.

Ngay tại lúc Trần Thư suy tư, mặt động đột nhiên xuất hiện chấn động.

Ầm ầm!

Mặt đất nổ vang, tuyết đọng trên cây chấn động rơi ào ào xuống, gió lạnh không ngừng thổi quét, giống như xuất hiện kinh thiên đại biến!

Rống rống rống!

Vô số hung thú ngửa mặt lên trời gầm thét, tiếng thét to vang vọng ám trầm trong đất trời.

- Hử? Là di tích à?

Trần Thư khẽ giật mình, cũng có chút ngây ngẩn cả người.

Tuy hắn xem qua kiến thức liên quan đến di tích, nhưng cuối cùng không đích thân trải nghiệm qua, thấy tình huống như vậy có chút sững sờ.

Nhưng ngay lúc này, trước mắt hắn xuất hiện tuyển hạng.

【 Chọn mục 1: Thành công tiến vào di tích Băng Hỏa Sâm Lâm! Hoàn thành ban thưởng: Độ thuần thục của Dược Tề Hàn Băng tăng lên tới cấp tông sư! Chú thích: Danh ngạch có hạn, mau chóng tiến vào. 】

【 Chọn mục 2: Trở lại cử điểm Trấn Linh Quân, báo cáo tình huống! Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực đại lượng. 】

【 Chọn mục 3: Tiến về cứ điểm Anh Hoa Quốc làm chút chuyện! Hoàn thành ban thưởng: Không Gian Chi Lực của Không Gian Thỏ tăng thêm 3%. 】

Trần Thư khẽ giật mình, nháy mắt hiểu được di tích thật sự sắp mở ra!

Hắn không do dự, trực tiếp khóa chặt mục thứ nhất.

- Nhưng phương vị cụ thể…

Trần Thư sờ sờ cằm, tuy là có thể phát giác được không gian dị biến, nhưng không thấy vị trí căn nguyên.

Ngay lúc này, bản đồ thiết bị truyền tin trong tay thay đổi.

Chương 789: Tiểu tử kia đến cùng là làm chuyện thương thiên hại lý gì?

Trong đó một điểm vàng biến thành màu đen, bên cạnh không ngừng lóe ra chữ “tập kết”. - Đây không phải tìm được rồi sao?

Trần Thư nhướng màu, đút cho Slime một miếng lớn dược tề Phi Hành, đi thẳng đến vị trí di tích..

Lúc này, chỗ trống trên mặt tuyết ở Băng Hỏa Sâm Lâm đang tràn ngập sương trắng lờ mờ.

Nhưng không phải Không Gian Cấm Vụ, mà là sương trắng thuộc về Không Gian Thông Đạo.

Ở bên trong sương trắng, đang có mười người vẻ mặt kích động, thân thể cũng nhịn không được run lên.

- Đại nhân…chúng ta tìm được rồi!

Ngự Thú Sư Hoàng Kim cấp dẫn đầu gật đầu một cái, trong mắt cũng có vẻ phấn khởi.

Trong mắt hắn ta có sát ý, nói:

- Các ngươi canh giữ ở ngoài sương trắng, chỉ cần có người dám đến, giết không tha!

Mọi người gật đầu, triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

Bây giờ chấn động của mặt đất đã sớm biến mất, hơn nữa phạm vi không lớn, cứ điểm của Trần Linh Quân Hoa Quốc cũng không biết được.

- Sao thế?

Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp đi tới chính giữa sương trắng.

Đang có ba tên đầu đội dụng cụ đặc thù kiểm tra đo lường cái gì đó.

- Cần thời gian mở ra!

Một tên nam tử ồm ồm nói, đồng thời mở cái thùng màu trắng mang theo bên người ra.

Hắn ta lấy một ống dược tề ra, bên trong chảy chất lỏng giống như máu.

Hắn ta rót vào Không Gian Thông Đạo phía trước.

Dược tề giống như bị cắn nuốt, sương trắng xung quanh dần dần dày đặc.

Ngay sau đó, hai người khác cũng rót vào đủ loại dược tề.

Sương trắng trở nên đậm hơn, tới hạn đột nhất định thì có nghĩa là di tích hoàn toàn mở ra!

Thời gian nửa tiếng trôi qua.

Một đoàn ngự thú dân gian Hoa Quốc phát hiện dị tượng, đi tới gần sương trắng.

Có người mở miệng hỏi:

- Đoàn trưởng, đây là tình huống gì?

- Là di tích!

Một nữ tử trung niên nói, trong mắt có một tia cuồng nhiệt.

Nàng ta tuyệt đối không ngờ rằng gặp được một cái di tích xuất thế.

- Di tích? Vậy chúng ta…

Bốn tên thành viên nghe vậy, vẻ mặt cũng biến thành kích động.

Trong mắt nữ tử trung niên có vẻ suy tư, bây giờ kỳ ngộ ngay trước mắt, tuyệt đối không thể buông tha.

Nhưng ngay trong chốc lát, một lôi điện cuồng bạo đánh úp tới, vạch phá không gian, nháy mắt phủ xuống!

- Ừm?

Vẻ mặt nữ tử kịch biến, trực tiếp để một Khế Ước Linh chắn phía trước.

Ầm!

Lực lượng lôi đình đáng sợ bùng nổ, vậy mà trực tiếp diệt sát Khế Ước Linh!

Nàng ta chính là Ngự Thú Sư Bạch Ngân ba sao!

- Không muốn chết thì lăn khỏi đây!

Ngự Thú Sư Hoàng Kim cấp của Anh Hoa Quốc cưỡi một con Lôi Đình Cự Mãng, trong mắt có sát ý lạnh lùng.

- Ngươi?

Bốn tên thành viên nghe vậy giận dữ, không nghĩ tới đối phương lớn lối như thế.

- Không nên xúc động! Đi!

Làm đoàn trưởng, nữ tử trung niên cố nén hận ý.

Nếu nàng ta lựa chọn ra tay, cả Ngự Thú Đoàn sẽ bị diệt ở đây.

Nhưng ngay tại lúc đoàn người chuẩn bị rời đi, hai mắt đối phương lóe lên, vậy mà lựa chọn xuất thủ!

Xuy!

Một đạo lôi đình đánh tới, vậy mà trực tiếp đánh nát thân thể một tên Ngự Thú Sư.

- Ngươi!

Mọi người không nghĩ tới đối phương sẽ âm hiểm như vậy, rõ ràng là Ngự Thú Sư Hoàng Kim cấp nhưng lại còn đánh lén!

- Vừa vặn cần giết gà dọa khỉ, các ngươi cũng không cần đi!

Ngự Thú Sư Anh Hoa quốc cười cười, lại vỗ Lôi Đình Cự Mãnh dưới thân lần nữa.

Ba con Khế Ước Linh chính khác của hắn ta thủ ở ba hướng khác, có điều đối mặt với một nhóm Ngự Thú Sư Bạch Ngân, một Khế Ước Linh là đủ rồi!

- Liều mạng!

Trong mắt nữ tử trung niên tràn ngập vẻ kiên quyết.

Nháy mắt hai bên bạo phát đại chiến!

Đoàn Ngự Thú dân gian của Hoa Quốc thoáng cái đã bị áp chế, chênh lệch một khoảng cách của cấp bậc lớn hoàn toàn không thể bù đắp!

Nhưng ngay tại lúc bốn người ngàn cân treo sợi tóc, xa xa truyền đến âm thanh ong ong.

Vẻ mặt hai bên khẽ giật mình, nhìn về phía xa.

- Ta mẹ nó!

Trong nháy mắt, thân thể mọi người run lên, trong mắt tràn ngập chấn kinh.

Chỉ thấy một tên nam sinh cưỡi một con Husky, trên vai mang theo một con thỏ mập, trên mặt xuất hiện nụ cười hiền lành.

Nhưng trọng điểm là phía sau hắn lại có mấy ngàn con phi trùng màu đỏ.

Có điều phi trùng lớn chừng bàn tay, nhưng tản ra khí tức nóng rực, thậm chí ngay cả tuyết đọng bốn phía cũng bị bốc hơi.

Đây là Cực Diễm Trùng sinh hoạt bên trong Băng Vực!

- y… Xin lỗi, dẫn nhiều quá!

Trần Thư ôm quyền, nói xong liền chui vào Không Gian Thông Đạo, đi tới trên một cái cây cách đó ba trăm mét.

Nhưng ba trăm mét cũng không thể giải trừ sự tập trung của Cực Diễm Trùng.

Trần Thư thu hồi Khế Ước Linh, uống một ngụm Dược Tề Tàng hình.

Trong nháy mắt, nhóm Cực Diễm Trùng mất đi mục tiêu, hai con ngươi phủ đầy hỏa diễm nhìn về phía năm người phía trước.

- Đoàn…Đoàn trưởng…Nói thế nào?

Một tên nam tử nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt có vẻ sợ hãi.

Cực Diễm Trùng phía trước chí ít đều là Bạch Ngân Cấp, tính công kích rất mạnh.

Nhưng để cho người ta để ý chính là ở giữa có một con trùng tử khổng lồ, đang tản ra khí tức Hoàng Kim Cấp!

- Vấn đề … không lớn…

Nữ tử trung niên khoát tay áo, tận lực duy trì sự bình tĩnh.

Chương 790: Bắt đầu chọn một khán giả may mắn trước

Bọn họ chỉ là Bạch Ngân cấp, sẽ không gây nên địch ý với Hoàng Kim Lãnh Chúa, hốt hoảng nhất phải là đối phương. - Mẹ nó! Cái gậy quấy phân heo gì!

Quả nhiên lúc này mặt nam tử Anh Hoa quốc khó coi, không nghĩ tới một tên Bạch Ngân Cấp có thể dẫn tới nhiều hung thú như vậy.

Mấu chốt là hiện tại hắn ta vẫn không thể rút lui, cần phải bảo vệ di tích!

Vù vù vù…

Hai cánh của nhóm Cực Diễm Trùng chấn động, dần dần ngưng tụ ra hỏa diễm, giống như đang tụ kỹ năng lại.

Trong chốc lát, ngọn lửa giống như biển cuồn cuộn đến.

- Chạy!

Nữ tử trung niên kia quát lớn một tiếng, trực tiếp mang theo ba đội viên rời khỏi nơi này.

- Mẹ nó!

Nam tử Anh Hoa Quốc không quản được đối phương, chỉ có thể toàn lực ứng phó với hung thú phía trước.

Ầm!

Một quả lôi cầu lớn đánh tới, trực tiếp va chạm cùng với hỏa diễm.

Nhưng chỉ trong chốc lát, lôi cầu đã bị nghiền nát.

Kỹ năng của mấy ngàn con hung thú Bạch Ngân cấp cũng không phải một Hoàng Kim Cấp có thể ngăn cản.

Nam tử đương nhiên sớm đoán được, Lôi Đình Cự Mãnh lăn mình một cái, tránh được hỏa diễm đánh tới.

Nhưng nhóm Cực Diễm Trùng cũng không từ bỏ ý đồ, như là điên rồi, cùng nhau phóng ra đủ loại kỹ năng.

Thậm chí ngay cả lãnh chúa cũng tự mình lên trận, cặp mắt của nó tràn ngập lửa giận, một bộ dáng không chết không thôi.

- Tiểu tử kia đến cùng là làm chuyện thương thiên hại lý gì?

Ngự Thú Sư Anh Hoa Quốc tức giận mắng một tiếng, chém giết nhóm Cực Diễm Trùng.

Lúc này Trần Thư ẩn thân bình tĩnh đi qua bên cạnh hai bên.

- Chậm rãi hưởng thụ…

Trần Thư nhếch miệng, kỳ thật hắn cái gì cũng chưa làm.

Chủ yếu là Thỏ Không Gian giao lưu một đợt với Cực Diễm Trùng lãnh chúa.

Hắn cất bước đi vào trong sương mù, đi thẳng đến vị trí chính giữa.

Lúc này ba chuyên gia Anh Hoa Quốc vẫn bận rộn như cũ.

- Phiền phức như vậy sao?

Trần Thư cũng hiểu được thông đạo chưa hoàn toàn mở ra.

Ngay tại lúc này, một hướng khác truyền đến khí tức cường đại.

- Hả? Lại có một Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp hội họp đến đây?

Trần Thư nhướng mày, bây giờ tìm tới di tích, e rằng năm đội ngũ của Anh Hoa Quốc sẽ nhanh chóng tập kết.

Hắn tạm thời rời khỏi sương trắng, ở xa xem cuộc chiến.

Lúc này hai tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp đã bắt đầu đại chiến với nhóm Cực Diễm Trùng.

Mặc dù ở thế yếu, nhưng ít ra là ổn định thế cục.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là bởi vì một người trong đó là cấp bậc Hoàng Kim hai sao.

- Phải nói, thực lực thật sự không tệ!

Trần Thư mang theo một cái kính viễn vọng, phê bình thực lực của hai người.

- Vẫn là thêm chút áp lực…

Trần Thư nói nhỏ, đồng thời rời khỏi chỗ.

Cùng lúc đó, một đội ngũ Anh Hoa quốc lại tụ hợp tới.

Vừa nhìn thấy một màn này, cũng gia nhập chiến đấu ngay tại chỗ.

Ba Ngự Thú Sư Hoàng Kim liên thủ, bằng vào thực lực cường đại, thành công đuổi nhóm Cực Diễm Trùng đi.

Di tích đối với nhân loại có dụ hoặc trí mạng, nhưng hung thú cũng không thể tiến vào, thậm chí trời sinh bài xích với di tích.

- Cao Kiều Quân, tình huống gì đây?

Một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp mở miệng hỏi, trong mắt có vẻ không hiểu.

- Một tên tiểu quỷ đang làm chuyện gì đó!

Mọi người trao đổi, thương thảo kế sách, đồng thời phái người về cứ điểm Anh Hoa Quốc, chuẩn bị phái người tới trợ giúp.

Một khi Trấn Linh Quân của Hoa Quốc tiến đến, dù năm Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp cũng không hẳn có thể toàn thân lui ra.

Nhưng vào lúc này, một âm thanh thú gào truyền đến.

Mọi người giật mình, quay đầu nhìn lại, nháy mắt vẻ mặt chấn động kịch liệt.

Chỉ thấy ở xa có mấy trăm con Đại hổ đánh tới, toàn thân bọn chúng đỏ rực như lửa, chỉ có đôi cánh hiện ra màu băng lam.

Chính là Băng Hỏa Bạo Hổ không gian, cấp độ huyết mạch của chúng nó cực cao, chí ít đều là Bạch Ngân hai sao!

- Ta mẹ nó!

Hai bên đều chưa kịp nghỉ ngơi một chút lại lâm vào trông đại chiến.

Rất nhanh một đội ngũ nữa lại tụ họp tới.

Sức chiến đấu của bốn Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp có thể nói là vô cùng cường đại, đủ để ứng phó bất kỳ nguy cơ gì.

Nhưng lúc này sắc mặt bốn người giống như táo bón, vô cùng nghẹn khuất.

Không đến nửa giờ, vậy mà bọn họ nghênh chiến ba đàn hung thú, có thể nói là vô cùng mệt mỏi.

Một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp thở hổn hển, quát:

- Có gan thì đi ra cho ta! Tiểu quỷ Hoa Quốc chết tiệt!

Nhưng tiếng hắn ta vừa dứt, ở xa truyền đến một âm thanh:

Trần Thư cưỡi Husky, lần nữa phi hành tới, trong mắt có nụ cười hiền lành.

Nhưng sau lưng hắn đang có hung thú đếm mãi không hết, quả thật làm cho người ta tê cả da đầu.

- Ngươi mẹ nó có phải bị bệnh không! Thật sự là gậy quấy phân heo!

Mười mấy người Anh Hoa Quốc nháy mắt đứng dậy, trong mắt tràn ngập tức giận và uất ức.

Ngươi rốt cuộc chơi xong chưa?

- Cũng không cho phép nghỉ ngơi, đứng lên cho ta!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, lại lần nữa chui vào Không Gian Thông Đạo, đi tới một cái xó xỉnh không người nhìn thấy, lại mượn Dược Tề Tàng Hình thoát khỏi hiện trường.

Một màn như vậy làm cho người Anh Hoa Quốc hận đến nghiến răng.

Rõ ràng là một tên Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp, nhưng lại làm cho bọn họ không làm được gì.

Chương 791: Bắt đầu chọn một khán giả may mắn trước (2)

Quả thật là quá đê tiện. Grừ!

Hai Hoàng Kim Cấp lãnh chứa gào thét ra tiếng, bờ mông đều vô cùng sưng đỏ, nhìn qua chính là đã trải qua đả kích mang tính hủy diệt gì đó…

Bọn chúng nhìn người Anh Hoa Quốc phía trước, bộ dáng không chết không thôi.

Nhưng vào lúc này, trong sương mù xuất hiện một âm thanh chấn động.

- Di tích mở ra?

Vẻ mặt mọi người ngẩn ra, lập tức trở nên vô cùng kích động.

- Ngăn chặn đàn mãnh thú trước!

Một đoàn ngươi đưa ra quyết định, không sốt ruột tiến về di tích.

Lúc này, Trần Thư đã mượn Dược Tề Tàng Hình, đi tới trung tâm sương trắng.

- Quả nhiên là Không Gian Thông Đạo!

Trần Thư sờ sờ cằm, hắn trực tiếp nhanh chân đi vào trong Không Gian Không Đạo.

Tầm nhìn vừa chuyển, hắn đã đặt mình vào trong một thế giới khác.

Trần Thư nháy mắt triệu hoán ba Khế Ước Linh ra, đề phòng có nguy cơ xuất hiện.

- Hả?

Trần Thư khẽ giật mình, chỉ thấy hắn đang đứng ở trên một bãi cỏ, mà bên ngoài trăm mét thì bị sương trắng bao phủ, không thấy rõ.

- Đây là di tích à?

Trần Thư nhíu mày, không sốt ruột đi thăm dò phía trước, mà là lấy một bình dược tề màu xám bạc.

Chính là Dược Tề Bạo Tạc phiên bản hệ thống tăng cường.

- Bắt đầu lựa chọn một khán giả may mắn trước!

Khóe miệng Trần Thư có nụ cười, đổ một chút dược tề lên mặt đất ở cửa thông đạo.

Sau đó đi tới phía trước sương trắng, sau khi xác nhận không có nguy hiểm, hắn bước từng bước, biến mất trong sương trắng..

Lúc này người của Anh Hoa Quốc đang gắng sức ngăn chặn hung thú.

- Móa nó, các ngươi điên rồi sao?

Có người rống giận, không nghĩ tới hung thú sẽ nóng nảy như thế này.

Ngay tại lúc hai bên dây dưa, một đội ngũ lại tụ họp tới.

Người dẫn đầu chính là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp bị Thỏ Không Gian tra tấn qua!

- Sơn Bản Quân, ngươi cuối cùng cũng tới!

Bốn tên Ngự Thú Sư khác nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn mông đối phương có chút kỳ quái.

- Hừ!

Sơn Bản Dã không giải thích nhiều, triệu hoán Khế Ước Linh ra.

Năm Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp liên thủ, cuối cùng cũng đánh lui hung thú.

Sơn Bản Dã nói:

- Thiết bị truyền tin của ta bị người đánh cấp, tới chậm chút!

- Có thể tới là được rồi!

Một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp gật đầu, vẻ mặt kích động nói:

- Tìm kiếm di tích trước!

Một đoàn người đi tới lối vào của di tích, trong mắt có vẻ phấn khởi.

- Hoàng Kim Cấp đều tiến vào bên trong, Bạch Ngân cấp lưu thủ tại chỗ, đợi viện quân tới!

Một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim cấp nói:

- Nếu như Trấn Linh Quân của Hoa Quốc tới, không enne quay đầu nhìn lại, trực tiếp chạy!

Mọi người gật đầu, hành động của bọn họ phách lối như vật, Hoa Quốc khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nhưng chỉ cần viện quân của bọn họ tới, thật ra cũng không sợ.

Tuy rằng thực lực đại quốc cường đại, nhưng bởi vì lãnh thổ quá rộng, dẫn đến số lượng dị không gian không ít, trong thời gian ngắn không có biện pháp rút ra quá nhiều nhân thủ.

Dứt lời, năm tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp đi vào trong di tích trước.

Ngay sau đó lại là Ngự Thú Sư Bạch Ngân 3 sao tiến vào.

Cuối cùng tổng cộng vào mười chín người, Không Gian Thông Đạo của di tích xuất hiện bài xích rõ ràng, danh ngạch đạt tới hạn mức cao nhất.

- Hả? Mười chín người?

Trong mắt một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp có vẻ nghi hoặc, nói:

- Quy tắc của di tích này không phải có bệnh cưỡng bách đấy chứ? Cũng không thể tất cả cùng vào!

- Được rồi, thăm dò di tích trước!

Một đoàn người triệu hoán Khế Ước Linh ra, bắt đầu quan sát bốn phía.

Lúc này, khóe miệng một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp có ý cười, chế nhạo nói:

- Sơn Bản Quân, ngươi có thể đi hay không? Cái mông này của ngươi…

- Hừ!

Sơn Bản Dã cưỡi một con Khế Ước Linh, quay đầu nhìn về đối thủ cũ của mình nói:

- Ngươi tốt nhất đừng nhắc đến cái này! Nếu không cơn tức của ta sẽ rất lớn!

Vừa dứt lời, Hỏa Diễm Cự Lang của hắn bước ra một bước, vừa vặn đạp trên một giọt chất lỏng nhỏ…

Pằng!

- Hả? Cái thứ gì vậy?

Yama Motono nhìn xuống dịch thể ở phía dưới, có chút không phản ứng kịp, hoả diễm của Khế Ước Linh mù mịt, bỗng chốc đốt cháy dịch thể đó.

Thời khắc đó, Hoả Diễm Cự Lang dưới chân thấp thoáng xuất hiện một vầng mặt trời chói chang, ánh sáng chói loá đến mức khiến người ta chẳng thể nhìn thẳng.

- Ôi, hoả khí của Yamamoto đại nhân thật lợi hại!

Có người thần sắc kinh ngạc, theo bản năng mà hô lên. Nhưng ai có thể ngờ được, một giây sau nó liền trực tiếp bốc cháy chứ?

- Tránh xa! Mau tránh xa ra!

Một tên Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư khác thần sắc đại biến, Khế Ước Linh của hắn ta một lát liền cảm nhận được cường độ của năng lượng!

Lời vừa nói ra, mọi người theo bản năng đều dùng kỹ năng tính phòng ngự, vừa vặn ngăn chặn được làn sóng xung kích đáng sợ.

Có thể đến trước di tích, chí ít đều là Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu phong phú vô cùng.

- Cứu Yamamoto!

Có Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư hét lớn, trong mắt tràn ngập sự kinh sợ và tức giận.

Chỉ thấy Yamamoto phía trước đã bị bạch quang bao phủ, bên trong mơ hồ truyền đến tiếng gào thét của Khế Ước Linh.

Đúng lúc đó, tiếng nổ lại lần nữa lan rộng, tiếp xúc với Không Gian Thông Đạo bên cạnh.

Ầm ầm ầm!

Chương 792: Thật đúng là điên rồ mà!

Cả hai hình như đều xuất hiện phản ứng đặc thù, Không Gian Thông Đạo vốn dĩ kiên cố vô cùng nay lại có dấu hiệu của sự

tán loạn. - Mau dùng kỹ năng ngăn chặn cháy nổ! Thông Đạo không thể bị hủy!

Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư thần sắc biến đổi, nếu như Thông Đạo không còn, lấy được bảo vật ở di tích thì có tác dụng gì nữa, cũng chẳng trở về được nữa.

Ngay lập tức mấy cái khiên đột nhiên đánh tới, vậy mà lại ngăn được cháy nổ…

- Yamamoto, mọi việc phải xem tạo hóa của ngươi rồi!

Một tên Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư cảm thán, trong mắt có vẻ hoài niệm. Bây giờ tình thế gấp gáp, chỉ có thể lựa chọn hi sinh thôi.

Rầm, rầm, rầm!

Cháy nổ khủng khiếp lại tiếp tục, cường độ chẳng chút suy giảm, thậm chí cả cái di tích đều rung chuyển rồi.

Mọi người dần biến sắc, nếu thật sự để vụ nổ lan rộng, sợ rằng sẽ tạo ra ảnh hưởng cực lớn.

Cháy nổ cuối cùng cũng lắng xuống, ánh sáng hừng hực tiêu tán, lộ ra tình cảnh bên trong.

Hai con Khế Ước Linh ngã xuống đất, không còn hơi thở của sự sống.

- Yamamoto không phải mất rồi chứ?

Có người nuốt nước bọt, vừa mới bắt đầu đã chết mất một Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư?

- Động rồi! Miệng của Khế Ước Linh đang cử động!

Có người kinh ngạc mà hét lên, chỉ thấy mơ hồ một người máu thịt be bét đang bò dậy, trong mắt chứa đầy sự sợ hãi.

- Yamamoto, ngươi không sao chứ?

Có Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư nhích lại gần, trong lòng thở phào một hơi nhẹ nhõm, còn sống là tốt…

- Tại sao? Tại sao không buông tha ta?

Yamamoto hét lớn, lửa giận trong lòng dường như đủ để hắn nổ tung.

Dựa vào cường độ cháy nổ, Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp không chết được. Nhưng vấn đề là những người còn lại đã sử dụng kỹ năng Phòng Ngự, trấn áp cháy nổ đến một phạm vi cực nhỏ, khiến uy lực của nó tăng cường trên diện rộng.

- Nếu như không làm thế thì Không Gian Thông Đạo không gian sẽ bị hủy…

Nghe xong lời này, Yamamoto hít một hơi thật sâu, trong lòng tràn ngập sự tức giận nhưng không tìm được đối tượng để phát tiết. Một người mở miệng nói:

- Ít nhất ngươi còn sống!

- Sống?

Yamamoto nắm chặt hai tay, ta chết mất hai con Khế Ước Linh, sống thì có tác dụng gì?

- Chẳng trách ngươi có thể sống sót…

Mọi người thở dài, đả kích này đối với Ngự Thú Sư mà nói đúng là có tính hủy diệt.

- Là ai làm? Rốt cuộc là ai làm?

Yamamoto ánh mắt lạnh lùng, nhìn về phía mọi người.

Có người lẩm bẩm:

- Không lẽ thực sự là…Ngươi cũng quá nóng tính rồi!

- Cái gì?

Yamamoto nghe vậy, ánh mắt quay đầu nhìn lại, nói từng từ từng chữ:

- Có phải ngươi cảm thấy bản thân rất hài hước không?

- Được rồi!

Một tên Ngự Thú Sư đứng ra hòa giải:

- Ta hoài nghi là do con người làm!

Lời vừa nói ra, mọi người nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự hoài nghi và cảnh giác.

Chẳng lẽ có nội gián?

- Không phải người của chúng ta!

Nam tử cưỡi Lôi Đình Ngự Mãng nói chắc nịch:

- Mười chín người chúng ta đều tới cùng lúc, căn bản không có cơ hội giở trò!

- Ý ngươi nói… có người đến trước chúng ta một bước!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều nhăn mày, có chút không dám tin.

Mẹ nó vậy mà lại chôn đạn hạt nhân ở cửa? Thật đúng là điên rồ mà!

Lại có một tên Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư nói:

- Không thể nào, người của chúng ta vẫn luôn cảnh giữ ở Không Gian Thông Đạo, không lẽ ngươi muốn nói là có người ẩn thân để đi vào đây?

- Có thể là thủ đoạn mà chúng ta không thể lí giải được!

Nam tử lắc đầu, trong mắt có ý mạt sát:

- Nếu như ở di tích gặp phải người ngoài, trực tiếp giết, gia tộc sẽ lo liệu.

Mấy người khác gật đầu, kế hoạch bọn họ trù bị lâu như vậy, không thể để người khác phá hoại được!

- Cao Kiều, có phải quá kích động rồi không?

Yamamoto hiện giờ thân mang trọng thương, nộ khí cũng dần lắng xuống, trong lòng dường như có chút sợ hãi, nói:

- Một khi sự tình bại lộ, sợ là chính phủ cũng sẽ không bảo vệ chúng ta.

- Chỉ cần chúng ta lấy được bảo vật của di tích, những chuyện khác đến lúc đó hẵng nói.

Cao Kiều Xuyên sắc mặt bình thản, thế lực của Anh Hoa Quốc phụ trách Dị Không Gian không phải là chính phủ mà là

những đại gia tộc giỏi về Ngự Thú.

Thiên Hoà gia tộc trấn thủ Băng Hoả Sâm Lâm, có được tin tức về bảo vật thì lập tức lựa chọn hành động. Nếu như thông báo với chính phủ của Anh Hoa Quốc thì chẳng còn việc gì cho gia tộc hắn ta nữa rồi.

Bây giờ chỉ có chớp thời cơ, mới có thể có được lợi ích lớn nhất.

- Hành động!

Mười chín người trực tiếp bước vào đám sương mù trắng, tại chỗ chỉ lưu lại cái hố to hơn mười mét.

…

Lúc này, Trần Thư không biết dược dịch thể mà bản thân để lại đã làm trọng thương một Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư.

- Di tích này có chút quỷ dị đấy!

Lúc này, Trần Thư đang nằm trong miệng của Smile, chỉ lộ ra cái đầu, trông hèn mọn vô cùng. Mà ở bên cạnh hắn lúc này, là một cái đầu chó và một cái đầu thỏ, cùng lúc quan sát tứ phía. Smile biểu cảm ngơ ngác đáng yêu, không chút kiêng kị mà đi về phía trước, bao quanh nó lại là lớp sương mù màu trắng.

Đúng lúc này, phía trước sương trắng cuồn cuộn, lại xuất hiện một bóng đen.

- Hửm!

Chương 793: Đánh không được thì ta bật hack

Trần Thư có chút ngơ ngác, trong mắt có vẻ cảnh giác. Hống!

Một con hung thú hai mắt rực cháy ngọn lửa xuất hiện, trong mắt chứa đầy sự lạnh nhạt và cả sự lặng im chết chóc.

- Hả? Cái thứ gì đây?

Trần Thư có chút ngơ ngác, trong phút chốc phát hiện đối phương là Bạch Ngân Cấp Nhất Tinh. Nhưng điều khiến hắn

không hiểu đó là, hắn chưa gặp qua loại hung thú này, tin tức trong Băng Hỏa Sâm Lâm cũng không đề cập đến.

- Không lẽ là giống loài của nghìn năm trước?

Trong lòng hắn suy tư, đồng thời vỗ vỗ cái đầu chó bên cạnh.

- Gâu!

Husky kêu lên một tiếng, một đạo Cự Hình Phong Đao bay ra, chém ở trên đầu của Hỏa Diễm hung thú phía trước.

Vù, vù!

Trong nháy mắt, đầu của nó rơi xuống đất, hơi thở sinh mệnh của hung thú lập tức tiêu tán.

Trần Thư vốn muốn phân giải thi thể, nhưng một giây sau, thi thể đột nhiên biến thành một làn khói, hòa vào đám sương mù trắng.

- Cái gì? Giả đấy à?

Trần Thư trợn mắt, trong lúc hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đám sương mù trắng phía trước đột nhiên tản ra, lộ ra một cây thảo dược màu đỏ.

- Tinh Hỏa Hoa Bạch Ngân Cấp?

Trần Thư chớp chớp mày, dùng kỹ năng của Thỏ Không Gian mà bắt lấy.

- Đây là giải thưởng sao?

Hắn có chút hiểu ra quy tắc của Băng Hỏa Sâm Lâm rồi, vui thích mà thu vào bảo vật.

- Smile, xông về phía trước cho ta!

- Òm ọp!

Một người ba thú tiến về phía trước, đi về phía trước trong di tích…

Thời gian dần qua, trong Băng Hỏa Sâm Lâm.

Đám người Lê Trạch cuối cùng cũng về tới cứ điểm Trấn Linh Quân, thuận lợi nhìn thấy quân đoàn trưởng.

Giang Mặc nhìn đối phương, mở miệng nói:

- Các vị rốt cuộc có tình báo quan trọng gì?

- Giang đoàn trưởng, bên trong Băng Hỏa Sâm Lâm có di tích xuất thế!

Lê Trạch không nói nhảm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói trọng điểm ra.

- Di tích?

Nghe xong lời này, Giang Mặc lập tức đứng lên.

Trong lòng hắn ta không ngừng suy tư, trên mặt có một vòng uy nghiêm, nói:

- Các ngươi có thể xác định không?

Nhìn ánh mắt của hắn ta, một đoàn người ngược lại có chút không dám xác định.

Tuy rằng truyền tình báo sẽ có ban thưởng, nhưng nếu làm giả, vậy khả năng sẽ trả giá rất lớn

- Là có người nói cho chúng ta biết!

- Ai?

- Hắn nói hắn là tội phạm Nam Giang!

- Hả? Cái đồ chơi gì?

Vẻ mặt Giang Mặc khẽ giật mình, nhưng một giây sau liền hiểu. Dám lấy danh xưng tội phạm, chỉ sợ cũng chỉ có chàng trai chói sáng kia…

- Cảm ơn các vị, có thể đến nhà kho của cứ điểm lĩnh thưởng, chuyện còn lại giao cho chúng ta xử lý!

Giang Mặc cười nói, hình như nghĩ tới gì đó, hỏi:

- Tội phạm kia không về cùng các ngươi sao?

Lê Trạch nghe vậy có chút do dự nói:

- Hắn…hình như hắn muốn cướp đối phương…

- ???

Khóe miệng Giang Mặc giật một cái, hắn không phải là một Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp sao?

Đám người Lê Trạch không lưu lại, rời khỏi nhà gỗ.

- Tiểu tử này…

Giang Mặc lắc đầu, lập tức báo cáo tình huống cho hai đoàn trưởng khác.

Ba người ở trong nhà gỗ thương nghị đối sách.

- Chẳng trách đối phương lớn lối như thế, thì ra là di tích xuất thế!

Một nam tử tướng mạo hung ác tán dương:

- Người Tần hiệu trưởng phái tới quả nhiên có chút năng lực!

Một người khác nói:

- Lão Giang, chúng ta nói thế nào?

- Truyền tin tức về, phía trên sẽ đưa ra quyết sách!

Ba ngươi truyền tin tức di tích về Lam Tinh trước, e rằng không cần đợi quá lâu sẽ có Ngự Thú Sư Vương Cấp tới trợ giúp trước.

Cùng lúc đó, gia tộc Thiên Hòa của Anh Hoa Quốc trấn thủ cứ điểm cũng nhận được tin tức.

Trong gia tộc bắt đầu triệu tập nhân thủ, chuẩn bị tiếp ứng thành viên gia tộc trong di tích.

Mà tự tin của bọn họ là bắt nguồn từ tộc trưởng của gia tộc, cũng là một Ngự Thú Sư Vương Cấp.

Bọn họ chắc chắn Trấn Linh Quân không rút ra được nhiều nhân thủ, đến lúc đó chỉ cần có thể an toàn rút lui về cứ điểm, trở lại Anh Hoa Quốc, chắc hẳn Trấn Linh Quân cũng sẽ không đuổi theo.

Sóng ngầm ở Băng Hỏa Sâm Lâm lưu động, e rằng một khi di tích kết thúc sẽ xuất hiện một trận đại chiến!

…

- Ta mẹ nó, càng ngày càng mạnh!

Husky của Trần Thư bật hết hỏa lực, cuối cùng đánh chết một hung thú lãnh chúa Bạch Ngân một sao

May mắn đối phương không mang theo tiểu đệ, nếu không Trần Thư chỉ có thể chạy trối chết.

Trần Thư đi tới mặt đất, chuẩn bị thu dược liệu ban thưởng lại.

Chỉ thấy thi thể hung thú lãnh chúa cũng biến mất không thấy gì nữa, hóa thành một tia khói nhẹ.

Nhưng không dung hợp vào sương trắng, mà là đột nhiên tiến vào trong thân thể Husky.

- Bà mẹ nó! Tình huống gì đây?

Thân thể Trần Thư chấn động, tình cảnh vừa rồi phát sinh quá nhanh, hắn cũng không có thời gian ngăn cản.

- Ngao ngao!

Husky gầm thét, hình như trở nên có chút khác biệt.

- Chắc không phải ngươi bị đoạt xá chứ?

Trần Thư sờ cằm, đánh giá qua lại Husky, trong mắt có chút không xác định.

Hẳn là không có ai sẽ đoạt xá một con chó chứ?

- Husky, ăn cái gì!

Trần Thư lấy một khối thịt thú, ném tới trên mặt đất, quyết định kiểm tra Husky một chút.

- Ngao ngao!

Husky nhảy nhót tới, một bộ dáng vô cùng phấn khởi.

Nhưng ngay tại lúc miệng của nó sắp chạm đến thịt, đầu lại quỷ dị đi tới một chỗ khác.

Chương 794: Đánh không được thì ta bật hack (2)

Đúng là thịt của Thỏ Không Gian thả ở Không Gian Thông Đạo phía trước. - Vù vù vù ~

Lúc này Husky một bộ dáng hưởng thụ, thậm chí nhắm hai mắt lại, không ngừng gặm cắn cỏ xanh trên mặt đất.

- Được rồi, là ta nghĩ nhiều rồi!

Trần Thư lắc đầu, Husky hoàn toàn không có người đoạt xá, bằng không tuyệt đối sẽ bị ảnh hưởng đến trí thông minh.

Hắn lại quan sát Husky một chút, cuối cùng mở bảng ra xem, thoáng cái đã ngây ngẩn cả người.

【 Hỏa Cầu Oanh Kích 】 vốn lv4 vậy mà biến thành lv5!

- A cái này…

Hai mắt Trần Thư trừng lớn, nhiều lần xác nhận mình không có nhìn lầm.

Cuối cùng hắn đạt được một tin tức, ban thưởng của di tích này vậy mà có thể tăng cấp kỹ năng?

Cặp mắt của hắn sáng lên, càng cảm thấy hứng thú với di tích.

- Chó ngốc, đi!

Trần Thư xoa đầu chó, kín đáo đưa khối thịt thú kia cho nó.

Hắn lại đầy về phía trước lần nữa, lẩm bẩm:

- Kế tiếp sẽ không xuất hiện hung thú quân vương chứ?

Căn cứ kinh nghiệm của hắn, hung thú của di tích xuất hiện sẽ trở nên càng ngày càng mạnh.

Mười phút đồng hồ sau.

Sương trắng phía trước lại cuồn cuộn lần nữa, hai hung thú dậm chân đi ra.

- Hung thú biến dị Bạch Ngân hai sao?

Trong lòng Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không phải Bạch Ngân Quân Vương là được.

Ngay tại lúc hắn chém giết hai hung thú, người của gia tộc Thiên Hòa cũng lâm vào chiến đấu.

Mỗi người đều bước lên đường riêng, hiển nhiên là bị di tích mạnh mẽ tách ra.

Đồng thời xuất hiện hung thú cũng đều là căn cứ vào thực lực của mỗi người để quyết định.

Năm tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp gặp phải đương nhiên đều là hung thú cùng cấp bậc.

Sơn Bản Dã vì bản thân chịu trọng thương, hơn nữa chỉ có hai Khế Ước Linh, đã sớm dừng bước, chỉ có thể dừng ở tại chỗ.

Mà tốc độ tiến lên của những người còn lại cũng không nhanh, hoàn toàn không thể so với Trần Thư.

Thời gian dần đi qua.

Lúc này vẻ mặt Trần Thư có chút ngưng trọng, trước mặt vậy mà lại xuất hiện một hung thú biến dị Bạch Ngân ba sao!

Hắn chỉ vừa đột phá Bạch Ngân cùng cấp, khoảng cách với ba sao cực lớn, huống chi là cấp biến dị!

- Đã như vậy thì chỉ có thể gian lận!

Trần Thư móc Dược Tề Phi Hành và Dược Tề Tàng Hình ra, cười khà khà:

- Đánh không được thì ta bật hack!

Nói xong hắn đút cho Slime chút Dược Tề Phi Hành.

- Òm ọp!

Hai mắt Slime ngốc manh, nháy mắt hóa thân thành Chiến Thần Đại Tiện!

Thân thể cao lớn của nó công kích tới, tốc độ vô cùng nhanh.

Grừ!

Ánh mắt con hung thú kia trừng lớn, một vẻ mặt ngươi đùa ta à?

Nó còn không phóng kỹ năng, trực tiếp bị đụng bay, phảng phất như toàn bộ thân thể đều nút ra.

Trọng lượng khủng bố tăng thêm tốc độ cực hạn, lực trùng kích có thể nghĩ mà biết.

Rầm rầm rầm!

Slime công kích qua, đụng thành trạng thái trọng thương.

Cuối cùng nó nhảy lên một cái, đi tới trên không trung trăm mét.

Nó lắc mông, trực tiếp phóng 【Bạo Lực Tọa Sát】 ra, thân thể cao lớn hạ xuống cực nhanh!

Đồng thời Tiểu Hoàng thi triển 【Thụy Mộng Sát】, phát động thiên thú mới 【Kim Khu】 của bản thân, thân thể trở nên vô cùng cứng rắn!

Ầm!

Toàn bộ di tích giống như chấn động một cái.

Một con hung thú biến dị Bạch Ngân ba sao trực tiếp bị đụng thành một tia khói nhẹ, dung nhập vào thân thể Slime.

Kỹ năng 【Công Kích】 thành công thêm một!

Mượn Dược Tề Phi Hành và Dược Tề Tàng Hình, Trần Thư mở ra hình thức thông quan cực nhanh.

Thời gian năm ngày dần dần trôi qua, bất kể Trần Thư gặp được hung thú nào thì hầu như tất cả đều bị tiêu diệt trong vài giây, không có trường hợp nào ngoại lệ. Phần lớn thời gian của hắn bị tiêu hao là do việc đi đường

Nụ cười trên mặt Trần Thư ngày càng trở nên biến thái…

Phần thưởng quả thực quá nhiều rồi, các loại dược liệu, Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Trân Châu, đẳng cấp kỹ năng, thuộc tính Khế Ước Linh, thậm chí ngay cả sức mạnh cơ thể cũng đã tăng lên đáng kể…

Lúc này, sương trắng phía trước mỗi lúc một dày lên, năm Bạch Ngân Tam Tinh Lãnh Chúa Hung Thú dậm chân xuống bước ra!

Nhưng trong một phút chốc, chúng nó đều sững lại, mắt vừa mới nhìn thấy nay lại không có bất kỳ dấu vết của sinh vật nào nữa.

- Gừ! Gừ! Gừ!

Năm con hung thú nhìn chằm chằm vào nhau, không hiểu ra sao.

Không có người thì để chúng ta ra đây để làm gì?

Nhưng mà chính lúc chúng nó bị sững lại thì một đạo Phong Nhận đánh tới, cổ của một con Lãnh Chúa Hung Thú suýt nữa bị chém đứt!

- Grao!

Lãnh Chúa Hung Thú lập tức trở nên nóng nảy, nhưng vẫn là không tìm thấy mục tiêu…

Ầm ầm ầm!

Cùng lúc, các loại kỹ năng điên cuồng tấn công, uy lực khủng khiếp đến đáng sợ…

Lãnh Chúa Hung Thú cũng có một chút trí tuệ, muốn dùng kỹ năng phản kích lại nhưng lại đánh vào một khoảng không.

Slime với Phi Hành Dược Tề đúng là sự phối hợp hoàn hảo, mà Husky và Tàng Hình Dược Tề cũng là tuyệt phối!

Phối hợp với Cẩu Ảnh Mê Tung thì không ai có thể xác định vị trí của nó ở đâu!

Năm con Lãnh Chúa Hung Thú không ngừng gào thét, chỉ có thể chịu bị đánh đập mạnh, không có kế sách ứng phó nào.

Đây hoàn toàn là một trận chiến đấu không công bằng chút nào!

Chương 795: Di tích trực tiếp bị chỉnh ra Bug

Không lâu sau, năm con Lãnh Chúa Hung Thú uất ức nằm rạp xuống dưới đất, đến nỗi sắp chết rồi mà hai mắt vẫn không chịu nhắm lại. Có hai bóng hình chợt xuất hiện, một nam sinh đang cưỡi một con Husky chạy đến, trên mặt nở nụ cười vô cùng bỉ ổi…

Vù vù!

Năm con Bạch Ngân Tam Tinh Lãnh Chúa Hung Thú đều bị tiêu tan, biến thành những làn khói nhẹ, toàn bộ đều bị cuốn vào trong cơ thể của Husky.

Trần Thư vẫn cứ nhìn lên bảng điều khiển, rồi chợt nhận ra có sự thay đổi.

- Vậy mà thần kỹ lại được thăng cấp rồi? Quả thật không tồi!

Trần Thư cười gian xảo, đẳng cấp của kỹ năng Phân Thân thăng cấp thành công lên Level 4, như vậy khoảng cách có thể triệu hồi ra hai phân thân cũng không còn bao xa.

- Chả trách đám người này lại điên cuồng như vậy, thì ra di tích lại tuyệt như vậy!

Trần Thư đang cảm thán, Tàng Hình Dược Tề và Phi Hành Dược Tề đã gần cạn, chịu không được thời gian quá lâu nữa.

May mà lúc đó được tặng hai bình Thần Kỳ Dược Tề, nếu không sớm đã dùng hết rồi.

- Đánh một lần cuối nữa đi!

Trần Thư vuốt cằm, muốn để cho Cự Đại Hóa của Slime cũng thăng lên một cấp.

Theo như phán đoán của hắn, chỉ cần không hành động thì di tích sẽ không xuất hiện hung thú.

Mà lúc này sương mù xung quanh cũng dần dần mờ đi, báo hiệu thời gian hạn chế, mức độ nguy hiểm của di tích không lớn, ngược lại còn giống một loại phó bản có tính chất ban thưởng.

Đương nhiên, đây chỉ là tổng kết của cá nhân Trần Thư, hắn cũng chỉ từng trải nghiệm qua một di tích mà thôi.

Hắn cưỡi Husky, tiếp tục tiến về phía trước.

Nửa tiếng sau, hắn dừng lại.

- Lại sẽ có hung thú cấp bậc nào xuất hiện đây?

Trần Thư tự nói một mình nhưng trong lòng lại cứ luôn nghĩ về phần thưởng, có Đặc Thù Dược Tề tăng cường, hắn cảm

thấy mình có thể đánh được cả Quân Vương Hung Thú một trận.

Vù vù!

Ngay lúc đó, một âm thanh kỳ dị bỗng vang lên, lan truyền ra toàn bộ di tích, sương mù cứ thế lan ra không ngớt, phảng phất như có một con hung thú rất khủng bố xuất hiện!

- Không phải thật sự là Quân Vương Cấp đó chứ?

Trần Thư nuốt nước bọt, thuốc của hắn chưa chắc có thể kiên trì đến lúc kết thúc cuộc chiến.

Vù vù vù.

Thế nhưng hung thú lại không xuất hiện, toàn bộ sương mù chỉ cuồn cuộn như thế mà không có bất kỳ mối nguy nào xuất hiện.

Nhưng mà đây cũng chỉ là tình huống Trần Thư gặp phải, mà mười chín người còn lại đã gặp vấn đề.

- Cái di tích này thật là một nơi tốt đẹp! Lại có cả giải thưởng thăng cấp kỹ năng nữa chứ!

Một vị Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư cảm thán, trong mắt đầy sự hưng phấn.

Hắn ta vốn là đang tu dưỡng, ba con Khế Ước Linh đều đã bị thương, bắt buộc phải bảo đảm trạng thái tốt mới có thể tiếp tục.

Nhưng vào ngay lúc đó, sương mù xung quanh lại ngày càng tăng lên.

- Hả? Xảy ra chuyện gì vậy?

Thần sắc của hắn ta trở nên hoảng loạn, trong lòng có một dự cảm chẳng lành.

Giây tiếp theo, xung quanh đột nhiên xuất hiện hàng trăm bóng đen.

- Gừ! Gừ!

Một trăm con Bạch Ngân Cấp hung thú sức mạnh khác nhau xuất hiện, trong mắt tràn ngập sự lạnh lẽo.

- Trời ạ! Mẹ nó không thể chơi bình thường một chút được à?

Hắn ta hét lên một tiếng, con mắt tràn ngập sự kinh hoàng, không ngờ rằng một đám như này sẽ đột nhiên đến.

Ngoại trừ hắn ta ra, những người còn lại đều chịu cảnh ngộ như nhau, ngay cả đến Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư cũng đều cuống quýt khổ sở.

Nhưng may mắn là bầy hung thú hình như đã bị mất lý trí, vậy mà lại tự đi giết lẫn nhau.

Một trận hỗn chiến xuất hiện, mười chín tên Ngự Thú Sư đều bị cuốn vào.

Bọn họ chỉ có thể tận lực bảo vệ bản thân, ở trong đám hung thú mà run lẩy bẩy…

Còn bên phía Trần Thư, trong lúc chờ đợi trong nhàm chán, vẫn cứ chẳng có con hung thú nào xuất hiện.

- Ta đây là được qua cửa rồi sao?

Trần Thư tự mình nói, phục hồi tại chỗ và bắt đầu kiểm kê thu hoạch của bản thân:

Về đẳng cấp kỹ năng, Husky đã thăng cấp được hai kỹ năng, còn Slime đã thăng cấp được năm kỹ năng, hơn nữa toàn bộ đều là Trùng Phong.

Bây giờ Trùng Phong đã đạt tới level 20.

Trần Thư thậm chí còn không dám thể hiện ra cho người khác xem, thật sự là có chút phi thường quá rồi.

Trùng Phòng là kĩ năng sơ khai cấp F của Slime, tương đương với kĩ năng tân thủ trong giới kỹ năng.

Việc này bây giờ đã không thể dùng chậu phân nạm vàng để hình dung nữa rồi…

Còn về phần thưởng thuộc tính, thuộc tính Hỏa của Husky và thuộc tính Phong được gia tăng thêm 5%.

Hình thể của Slime cũng đã tăng lên, đã lớn đến chín mét.

Còn về Thỏ Không Gian thì không tăng lên, bởi vì sức chiến đấu của nó không đạt, không tạo ra được một đòn cuối cùng.

Ngoài những thứ đó ra, còn có không ít phần thưởng dược liệu và Ngự Thú Trân Châu.

Nhưng thứ khiến Trần Thư thích thú nhất đó chính là tố chất cơ thể đã tăng lên hai lần.

Tuy là không bằng Hoàng Kim Cấp, nhưng mà đã có thể đánh bại Bạch Ngân Cấp rồi.

Thể lực của tội phạm Nam Giang đặc biệt quan trọng, nếu không thì làm sao dùng túi phân cho tốt được?

Đang trong lúc Trần Thư sung sướng vô hạn, mười chín người khác lại lòng đầy oán hận, trong miệng không ngừng tức giận mắng chửi.

- Rốt cuộc là ai vậy hả!

Chương 796: Ta chỉ là mở một cái trò chơi

Yamamoto bất lực và phẫn nộ, hắn ta bị thương nặng, vốn đang nằm nghỉ ngơi tại chỗ. Nhưng ai ngờ nằm không cũng có thể bị túng đạn?

Hàng trăm Hoàng Kim Cấp hung thú trực tiếp xuất chiến, hoàn toàn không nói đạo lý gì, thông qua mệnh lệnh của mình, hắn ta đã thành công tiễn mất một Khế Ước Linh.

Hôm nay Yamamoto chỉ còn lại một Khế Ước Linh cuối cùng…

Bởi vì hành vi gian lận của Trần Thư đã khiến cho quy tắc ở trong di tích có sự thay đổi.

Hay nói cách khác, hắn đã tự tay tạo ra bug trong di tích…

Điều kỳ lạ nhất chính là bản thân hắn thì không sao, còn mười chín người kia thì lại phải chịu trả giá cho việc làm của hắn…

- Vậy mà không có hung thú đánh, khó chịu!

Trần Thư lắc đầu, một bộ vẫn có cảm giác chưa thỏa mãn.

Thời gian một ngày trôi qua, sương trắng chung quanh lại lần nữa phai nhạt đi không ít.

- Muốn kết thúc sao?

Trần Thư tự nói một tiếng, yên lặng chờ đợi di tích xuất hiện biến hóa.

Mỗi một di tích đều có quy tắc không hoàn toàn giống nhau, không có người biết tiếp theo sẽ có cái gì.

Sương trắng xung quanh hắn không tiêu tán hoàn toàn, nhưng hoàn cảnh của mười chín người còn lại đã có biến hóa.

- Cuối cùng cũng rời khỏi! Lão tử thật là cmnl!

Một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp tức giận mắng một tiếng, bốn Khế Ước Linh đều chồng chất vết thương, mệt mỏi không chịu nổi.

Muốn từ trong hỗn chiến trên trăm con Khế Ước Linh sống sót, hoàn toàn đúng là có chút không dễ dàng.

- Đừng để cho ta bắt được là ai giở trò quỷ! Nếu không tro cốt của ngươi cũng không còn!

Hắn ta ngồi xếp bằng xuống, cũng từ trong balo mang theo bên người lấy dược tề trị thương ra.

- Cao Kiều đại nhân!

Một âm thanh tràn ngập kinh hỉ vang lên.

Cao Kiều Xuyên quay đầu, chỉ thấy một tên Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp đi theo cũng nhìn hắn ta.

- Hả? Sương trắng tản đi?

Ngay tại lúc hai người tụ họp, sương trắng xung quanh lại lần nữa trở nên nhạt.

Càng ngày càng nhiều người xuất hiện.

Cuối cùng, mười chín người tụ tập tại một chỗ, mặc dù không xuất hiện tử trận, nhưng Khế Ước Linh cũng gặp tai vạ.

Một Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp chỉ còn lại một con Khế Ước Linh.

Không ít Bạch Ngân cấp cũng hao tổn một hoặc hai con Khế Ước Linh.

- Không có người đến từ ngoài sao?

Cao Kiều triệu hoán Khế Ước Linh ra, không ngừng cảnh giới bốn phía.

Một khi nhìn thấy người từ ngoài đến, hắn ta sẽ trực tiếp hạ đòn chết, nhưng đáng tiếc là không có người lạ xuất hiện.

Có người lẩm bẩm oán trách:

- Đại nhân, không phải là nói ở di tích đều là loại hình ban thưởng, tính nguy hiểm không lớn sao?

- Hừ!

Cao Kiều Xuyên nhướng mày, nói:

- Ta mẹ nó làm sao biết được?

- Cái di tích này đã xảy ra vấn đề, nhất định phải cẩn thận!

Một tên Ngự Thú Sư mang mắt kính nói, trong mắt có vẻ cảnh giác.

Cao Kiều Xuyên quay đầu nhìn lại, nói:

- Tỉnh Thượng Quân, xảy ra vấn đề? Có ý gì?

- Ta cũng không rõ!

Tỉnh Thượng lắc đầu, nói:

- Nhưng ta có thể khẳng định, di tích cũng không phải dạng này!

Bây giờ tình huống của di tích đã có thể nói là không hợp lẽ thường!

Lúc mọi người ở đây nói chuyện, bên trong sương trắng đang có một đôi mắt đáng khinh nhìn bọn họ.

- Đám người này không nhìn thấy ta?

Trần Thư sờ sờ cằm, phát ra tiếng cười khà khà.

- Muốn trực tiếp cho nổ bọn hắn hay không?

Con ngươi Trần Thư chuyển động, đồng thời lấy dược tề màu xám bạc ra, tâm có chút động.

Đang lúc hắn suy tư, sương trắng phía trước đã bất tri bất giác tản ra.

Thân thể của hắn cũng trực tiếp bại lộ…

- Hả?

Trong lúc nhất thời, mười chín người cùng nhau nhìn lại, ánh mắt nhìn chòng chọc vào hắn.

- Nhìn cái gì thế, lại nhìn nữa thật sự cho nổ các ngươi!

Trần Thư nhếch miệng, hoàn toàn không ý thức được sương trắng đã tản ra…

Grừ grừ!

Lúc này, từng con Khế Ước Linh cùng nhau dậm chân đến, ánh mắt vô cùng hung lệ, giống như một giây sau sẽ nhào lên.

- Hả? Tình huống gì đây?

Trần Thư cũng ý thức được không thích hợp, sờ lên người mình, hỏi:

- Các ngươi thấy được ta?

Vẻ mặt đám người cổ quái, không nói gì, nhưng vẻ mặt đã đưa ra đáp án.

Sơn Bản Dã hít sâu một hơi, bình tĩnh nói:

- Hung thú lúc trước là ngươi dẫn tới, đạn hạt nhân ở cửa ra vào là ngươi chôn, quy tắc di tích thay đổi cũng là ngươi đúng không?

Mặc cho ai cũng có thể nghe ra lửa giận trong lòng hắn, tùy thời đều có thể bộc phát ra.

- y…

Trần Thư gãi đầu, nói:

- Ta chỉ là mở một cái trò chơi, các ngươi có thể thứ lỗi cho ta không?

Rầm rầm rầm!

Trong tích tắc, vô số kỹ năng uy lực lớn nổ tới, hận không thể để hắn tan thành mây khói.

- Bà mẹ nó!

Thân thể Trần Thư giật mình, trực tiếp quay đầu bỏ chạy, may mắn hắn cách sương trắng gần, thuận lợi tiến vào trong sương trắng.

Xuy xuy xuy!

Chỉ thấy vô số kỹ năng đánh tới, nhưng giống như đá chìm đáy biển, không gây nên một chút động tĩnh.

- Hử? Sương trắng này?

Cao Kiều Xuyên nhăn mày, trong mắt có ngạc nhiên nghi ngờ.

- Tiểu Lâm, sử dụng kỹ năng điều tra một chút!

Một tên Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp gật đầu một cái, tiểu điểu trên vai vung kỹ năng ra, nhưng không tra xét được một chút dấu hiệu sinh mệnh.

- Đại nhân, chúng ta đuổi theo không?

Chương 797: Ngươi muốn bị đánh đúng không

Một đám người có chút do dự, mọi người đối với những thứ không biết cũng có một loại sợ hãi. - Hừ! Ta phải giết hắn!

Sơn Bản Dã đi trước một bước, cưỡi con Khế Ước Linh duy nhất, trực tiếp vọt về phía sương trắng.

- Sơn Bản Dã, không nên xúc động…

Lời còn chưa nói xong, Sơn Bản Dã đã đâm đầu vào sương trắng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không có bất kỳ tiếng đánh nhau nào xuất hiện.

Lúc mọi người ở đây muốn chuẩn bị lễ truy điệu, đối phương vậy mà lại xuất hiện.

- Ngươi không sao chứ?

- Không, sương trắng có vấn đề!

Sơn Bản Dã lắc đầu, trong mắt tràn ngập sát ý, nói:

- Không tìm được tiểu quỷ kia!

- Hình như không nhìn thấy ta!

Kỳ thật Trần Thư vẫn luôn ở trong sương trắng quan sát tình huống của mọi người.

Vừa rồi hắn và Sơn Bản Dã kỳ thật chỉ cách một mét, nhưng hai bên đều không phát hiện tung tích.

Lúc mọi người ở đây suy nghĩ nên làm gì tiếp theo.

Sương trắng một hướng khác cuồn cuộn nổi lên, hình như có sinh vật khủng bố gì sắp xuất hiện.

- Hả? Cẩn thận!

Vẻ mặt năm tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp biến đổi, lập tức phát giác được nguy cơ.

Nhưng mà không có bất kỳ biến hóa gì hiện ra.

Tạch tạch tạch~

Bốn phía vang lên âm thanh quỷ dị, nhưng sương trắng cũng dần lắng xuống.

Thời gian hai ngày thoáng cái trôi qua.

Thời gian sương trắng cuồn cuộn tổng cộng năm lần, nhưng không có bất kỳ biến hóa nào, giống như táo bón, vẫn không làm ra được…

Xung quanh vẫn luôn có âm thanh tạch tạch vang lên.

Mọi người đều là bộ dáng ngây ngẩn, đã có chút không hiểu.

- Tỉnh Thượng, ngươi xem thế nào?

Cao Kiều Xuyên quay đầu nhìn lại, trong mắt có chút không hiểu.

- Căn cứ vào tình huống bây giờ, di tích Băng Hỏa thuộc về loại cơ chế săn giết hung thú thu hoạch ban thưởng!

Tỉnh Thượng nâng mắt kính, bình tĩnh nói:

- Chúng ta có thể làm, chỉ có chờ đợi!

Lại thời gian một ngày trôi qua.

Một tên Ngự Thú Sư Bạch Ngân lẩm bẩm:

- Di tích này không phải là bị chơi hỏng rồi chứ..

- Ừm?

Khi những lời này vừa nói ra tất cả mọi người nhìn nhau một cái, đều cảm thấy khá là có lý!

Nhưng vào lúc này, sương trắng lại dâng lên!

Đúng lúc mọi người còn tưởng rằng lại bị táo bón, kết quả thì lại xảy ra thay đổi!

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng bước chân nặng nề xuất hiện, khiến người ta cảm thấy bất an.

Trong phút chốc, màn sương trắng cuồn cuộn, một Hung Thú màu đỏ bập bùng ngọn lửa xuất hiện!

Thân nó dài mười thước, bốn chân dày và khỏe như sư tử đực, nhưng lại có hai cái sừng, một đỏ một xanh, như được ngưng tụ từ băng và lửa, trông rất lạ thường.

- Cái quái gì đây?

Trần Thư đang trốn trong sương trắng quay đầu lại nhìn, cũng cảm nhận được khủng hoảng.

Gầm!

Ánh mắt Hung Thú đầy hung hãn, ngay cả đối mặt với mọi người vẫn không hề sợ hãi gì, thậm chí còn tấn công trước!

Một ngọn lửa nóng bỏng bùng lên, như muốn thiêu rụi tất cả mọi người không còn một mảnh!

Cao Kiều Xuyên cau mày, Lôi Đình Cự Mãng bên cạnh cũng tung ra kỹ năng của mình.

Hai bên trực tiếp so tài với nhau, nhưng Cự Mãng Hoàng Kim Cấp thế mà lại rơi vào thế bất lợi!

- Inoue Quân, giờ phải làm sao?

- Đánh!

Giọng của Inoue chắc chắn, ra lệnh cho cả bốn Khế Ước Linh cùng lên.

Mặc dù di tích đã thay đổi, nhưng bản chất vẫn là một loại cơ chế ban thưởng.

Không dễ dàng gì xuất hiện một cửa ải mới, tự nhiên sẽ không thể dễ dàng bỏ qua như thế được.

Trong trường hợp đó là cửa ải cuối cùng thì chỉ cần giết chết là có thể nhận được phần thưởng cuối cùng, đây là mục đích của gia tộc Thiên Hòa!

Một đám người lệnh cho Khế Ước Linh tiến lên chiến đấu, dần dần đảo lại thế bất lợi.

Nếu như trước đây là trận chiến cá nhân thì bây giờ là trận chiến đồng đội!

- Tiểu quỷ kia làm sao đây?

Yamamoto mở miệng nói, nhưng trong mắt vẫn hiện lên một chút lo lắng.

Cao Kiều Xuyên lãnh đạm nói:

- Đừng để ý đến hắn, chỉ cần dám lộ diện, thì giết ngay lập tức!

Mọi người gật đầu, dù sao cũng chỉ là một tiểu quỷ Bạch Ngân Cấp mà thôi!

Vốn dĩ mười chín người thuộc cùng một gia tộc, lúc bình thường thì có thể sẽ có những khác biệt và tranh cãi, nhưng vào những thời điểm quan trọng thì họ luôn đoàn kết với nhau.

Với ưu thế về số lượng người, Hung Thú thần bí dần bị áp chế, thậm chí còn bị thương nặng.

- Xem ra, khảo nghiệm di tích không khó nhỉ!

Một tên Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư hiện lên ý cười trong mắt, mong chờ phần thưởng mà gia tộc trao cho sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng trong phút chốc, cơ thể của Hung Thú thần bí kia thay đổi, chuyển sang màu xanh lam.

Xuy xuy xuy!

Vài cái gai băng đáng sợ tấn công đến với tốc độ rất cao, trực tiếp làm bị thương ba Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp.

- Tình huống gì vậy?

Vẻ mặt của người kia thay đổi, hắn ta không ngờ rằng sẽ bị đánh ngay khi vừa đắc ý xong…

- Cẩn thận một chút, nó trở nên mạnh hơn rồi!

Vẻ mặt của Cao Kiều Xuyên nghiêm nghị, các Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp cùng động thủ, chặn ngay phía trước.

- Gào!

Hung Thú thần bí gầm lên, một mảnh hàn sương lớn đánh tới, trực tiếp bao phủ tất cả Khế Ước Linh!

Dù mọi người đã chuẩn bị trước nhưng vẫn bị dính đòn.

Chương 798: Ngươi muốn bị đánh đúng không (2)

Tất cả Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp đều bị băng sương bao phủ, không chỉ có tốc độ di chuyển bị chậm lại, mà ngay cả tốc độ tung kỹ năng cũng bị chậm lại. - Các người hãy thu hồi Khế Ước Linh trước đã!

Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư nghe vậy, lập tức thu Khế Ước Linh của mình trở vào Ngự Thú Không Gian, rồi tiếp tục theo dõi trận chiến.

Trận chiến cấp độ nặng này quả thực không phải thứ mà bọn họ có thể can thiệp vào.

Bây giờ chỉ còn năm tên Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư hợp lại, xoay chuyển tình thế.

- Cao Kiều, sử dụng dược tề đi!

Một tên Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư quay đầu lại nhìn, trong mắt hiện lên đầy vẻ kiên quyết.

- Ngươi có chắc đây là cửa ải cuối cùng không?

Lông mày của Cao Kiều Xuyên nhíu lại, vẻ mặt có chút do dự.

Inoue chỉnh lại kính của mình và nói:

- Lúc trước di tích có thể đã bỏ qua cấp độ, thực lực của con súc sinh này cũng không yếu, rất có thể là khảo nghiệm cuối cùng!

Cao Kiều Xuyên nghiến răng, gật đầu rồi lấy ra một dược tề màu đen.

Hắn ta dứt khoát ném nó cho Lôi Đình Cự Mãng đang chiến đấu ở phía trước, cho nó nuốt chửng dược tề.

Hí hí hí!

Đôi mắt Cự Mãng mở to ngay lập tức, cơ thể của nó dường như đang co giật, như thể đang bị bệnh rất nặng…

- Dược tề có vấn đề à?

Cao Kiều Xuyên giật mình nhìn, ánh mắt đầy đau khổ.

Dược tề vừa rồi Cự Mãng nuốt vào là tăng thuộc tính, tạm thời có thể nâng cao rất nhiều hiệu quả chiến đấu.

Nhưng cái giá phải trả là rất lớn, nó sẽ vĩnh viễn làm giảm tất cả thuộc tính.

Hướng nghiên cứu và phát triển dược tề của Hoa Quốc đều là dược tề không có tác dụng phụ, tuy giá thành cao nhưng dược tề lại ôn hoà hơn rất nhiều.

Mà Anh Hoa Quốc thì chủ yếu là dược tề chiến đấu tạm thời, thậm chí để nâng cao hiệu quả chiến đấu, có thể không quan tâm đến bất kỳ tác dụng phụ nào.

Hí hí hí!

Lúc này thì cơn co giật của Lôi Đình Cự Mãng chấm dứt, biểu cảm của nó đau đớn méo mó, thậm chí còn hơi mất trí.

Nhưng sức chiến đấu đã tăng lên rất mạnh, tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân.

Ầm ầm ầm!

Cự Mãng gầm lên một tiếng, vài đạo Lôi Đình đáng sợ lao vào con Hung Thú thần bí, khiến da của nó bị rách ra!

- Ta đệt, uống thuốc vào rồi có khác!

Trần Thư đang xem trận chiến trong sương trắng, trong miệng nhai một loại quả màu đỏ, vẻ mặt cực kỳ thoải mái.

Lúc này, gia tộc Thiên Hòa đã dần chiếm được ưu thế.

Nhưng ngay lập tức, Hung Thú thần bí lại thay đổi, cơ thể của nó biến thành màu xanh đỏ đan xen.

Đồng thời thì đôi sừng trên đầu của nó cũng tỏa ra ánh sáng, hiện lên sự uy bức đáng sợ.

Sức chiến đấu của Ngự Thú Sư lại tăng lên!

- Mẹ kiếp! Súc vật này sao mạnh dữ vậy?

Inoue giận dữ mắng mỏ, nhưng trong mắt cũng có chút do dự.

Theo kế hoạch, đối tượng thứ hai của dược tề là hắn ta.

Vừa rồi khi thuyết phục Cao Kiều Xuyên uống dược, hắn ta khá tích cực, nhưng khi đến lượt mình lại có vẻ hơi nao núng.

- Ngươi mẹ nó vậy mà do dự!

Vào lúc này, một tiếng mắng bình tĩnh vang lên từ phía bên cạnh.

Inoue quay đầu lại thấy đằng xa có một cái đầu người hèn mọn xuất hiện ở màn sương trắng.

Trần Thư cười nói:

- Ngươi chỉ biết áp bức, đến lượt mình thì không được, đúng không?

- Tiểu quỷ chết tiệt!

Inoue tức giận chửi rủa, nhìn thấy nụ cười ác ý của Trần Thư thì trong lòng không kìm được tức giận!

Loại trần trụi cười trên nỗi đau của người khác!

- Inoue, xử lý hắn sau đi, giết Hung Thú trước đã!

Ba người còn lại quay đầu lại mở miệng nói.

Tuy rằng tất cả mọi người đều nóng lòng muốn băm Trần Thư ra thành ngàn mảnh, nhưng bây giờ bảo vật của di tích mới là việc quan trọng nhất!

Trong cơn tuyệt vọng, Inoue cũng ném ra một dược tề màu đen.

Sức chiến đấu của một trong những Khế Ước Linh của hắn ta ngay lập tức tăng vọt, nhưng hắn ta vẫn không giành được lợi thế.

- Đến lượt các ngươi đấy!

Inoue nhạt nhẽo nói chuyện, trong lòng lại có chút phấn khích.

Hai người kia cũng uống hết dược tề, nhưng vẫn không đủ như cũ.

Ánh mắt của bốn người đều nhìn về Yamamoto bên cạnh, sắc mặt trở nên rất kỳ quái.

- Ta không thể uống, cả đời này cũng không thể uống!

Hai tay của Yamamoto dang rộng, giống như một con lợn chết không sợ bị bỏng nước sôi vậy.

Hắn ta chỉ có một Khế Ước Linh duy nhất, nếu lại còn bị yếu đi thì e rằng ngay cả Bạch Ngân Cấp cũng không thể đánh bại được…

Trần Thư đầy ác ý nói:

- Ngươi muốn bị đánh nát đúng không?

Yamamoto quay đầu lại nhìn, trong mắt tràn đầy căm hận ngập trời.

Nhưng đại cục quan trọng nên chỉ có thể cố nén sát ý xuống.

Hắn ta nhìn về phía mọi người, mở miệng nói:

- Dù sao thì ta không uống, các ngươi có thể quay lại báo cáo với gia tộc đấy!

- Bỏ đi, để ta lên!

Cao Kiều Xuyên lắc đầu, lại cắn răng cho Khế Ước Linh uống một bình Dược Tề.

Cuối cùng năm người chiếm được ưu thế, thành công tiêu diệt Hung Thú thần bí trong lần trải qua trận đại chiến này .

- Cuối cùng đã thắng rồi…

Một nhóm người ngã xuống đất, dáng vẻ mệt mỏi không chịu nổi.

Bọn họ đã trả giá quá lớn để dành được thắng lợi này!

Ngay tại lúc này, thân thể của Hung Thú dần dần tiêu tán không còn gì.

Chương 799: Tội phạm Nam Giang phải chết

Vù vù vù. Màn sương trắng xung quanh lại dâng lên.

Sắc mặt mọi người chấn động, cho rằng có trạm gác xuất hiện.

Nhưng lúc này sương trắng cũng tản ra, trong nháy mắt biến mất tại chân trời.

- Hửm?

Vẻ mặt mọi người khẽ giật mình, chỉ nhìn thấy bọn họ đang ở trên thảo nguyên vô hạn.

Ngay lập tức, sự chú ý của mười chín người đều bị hấp dẫn!

Chỉ nhìn thấy có một Hung Thú vô cùng to lớn đang nằm ở vài trăm mét phía trước!

Dáng vẻ giống y hệt với Hung Thú thần bí lúc nãy, chỉ là nó to hơn gấp mười lần.

Hai mắt của nó nhắm lại, nhưng vẫn tỏa ra một uy thế vô cùng đáng sợ.

- Mẹ nó!

Sắc mặt mọi người ngay lập tức giật mình, vô thức lùi lại vài bước.

Nhưng Cao Kiều Xuyên lại vẫy tay, dường như nhận ra được điều gì, mở miệng nói:

- Nó đã chết rồi!

Mọi người khẽ giật mình, đồng loạt cảm nhận đối phương không có một chút khí tức sinh mệnh nào.

Có người nói:

- Đây không phải là phần thưởng của di tích cuối cùng đấy chứ?

Một Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp tiến lên, không ngừng ngửi thi thể của Hung Thú, ánh mắt vô cùng phấn khởi.

Vẻ mặt Cao Kiều Xuyên giật mình, giọng run rẩy nói:

- Là một Hoàng Kim Cấp Quân Vương!

Lời vừa dứt, sắc mặt mọi người liền chấn động.

Vạn lần không ngờ rằng phần thưởng di tích cuối cùng lại là Hung Thú Hoàng Kim Cấp Quân Vương!

Bất luận là Ngự Thú Chân Châu, có thể lĩnh hội kỹ năng của bộ phận trung tâm hay là Hoàng Kim Chân Bảo thì giá trị đều không thể đánh giá được!

Không cần phải nói đến gia tộc nhỏ bé của bọn họ, mà đến cả đại quốc trên thế giới này cũng đã quá lâu rồi chưa thành công đi săn được loại Hung Thú đẳng cấp này!

Muốn tiêu diệt Hoàng Kim Cấp Quân Vương thì ít nhất cần bốn vị Vương Cấp thực lực mạnh mẽ liên thủ, nhưng vẫn có nguy cơ thất bại.

Đáng tin nhất là cử đi Truyền Kỳ Cấp Ngự Thú Sư.

Nhưng một đại quốc chỉ có một Truyền Kỳ Cấp, yêu cầu trấn thủ Dị Không Gian nguy hiểm nhất nên không có khả năng có thời gian để làm việc này.

- Đại nhân, gia tộc chúng ta thật sự… có thể gánh được không?

Có người hưng phấn đến điên cuồng, nhưng cũng có người vẫn duy trì bình tĩnh, thậm chí còn lộ ra vẻ lo lắng.

Lời vừa dứt, đám người Cao Kiều Xuyên khẽ giật mình, có chút suy tư.

- Không quản nữa! Trước tiên cứ đưa về để trưởng tộc quyết định!

Một đám người đi lên trước, chuẩn bị mang thi thể đi.

- Tiểu Lâm, không gian Khế Ước Linh của ngươi có thể mang xuống không?

- Mang không nổi, nó quá lớn!

Mọi người đành lên trước rồi phân chia để chuẩn bị cho mỗi Khế Ước Linh đều mang một ít.

- Lần này thật sự xứng đáng mà!

Cao Kiều Xuyên cảm thán nói:

- Nếu có thể gánh được thì gia tộc lại tăng thêm một bậc rồi!

- Đúng vậy!

Sắc mặt mọi người phấn khởi, mượn kỹ năng Khế Ước Linh để phân chia thi thể.

Thời gian dần dần trôi qua, bỗng nhiên có người kinh hãi kêu lên:

- Làm thế nào mà ở đây có vết thương gặm nhấm vậy?

Chỉ nhìn thấy một cái lỗ bất thường ở trên bụng, giống như bị một sinh vật nào đó cắn vậy.

- Ở đây cũng có!

- Bên chỗ của ta cũng có, còn lớn nữa cơ!

Đám người nhận thấy có điều gì đó không ổn, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu và nghi hoặc.

- Có chuyện gì thế? Ồn ào gì vậy?

Đúng lúc đó, bốn bóng người đột nhiên xuất hiện…

Một Slime, một con thỏ mập cùng một con Husky cắn không chút kiêng dè, bộ dạng vô cùng thỏa mãn.

Mà bên cạnh bọn chúng có một tên nam sinh tay phải xách đao mổ heo, tay trái cầm túi phân, đang đứng sắp xếp thịt bên trong…

- ?

Ánh mắt của mọi người hướng tới, nhất thời ngây ra.

Con hàng này từ đâu xuất hiện vậy?

- Hở?

Vẻ mặt của Trần Thư ngừng lại, cảm thấy có điều gì đó không ổn rồi tự nhủ:

- Không phải là hiệu quả Dược Tề đã kết thúc rồi chứ…

- Mẹ nó! Giết hắn cho ta!

Ngay lập tức đủ loại kỹ năng đồng loạt bay tới.

Sức chịu đựng của mọi người đã đến giới hạn, cái này mẹ nó quá xấc xược rồi.

Không những ham ăn mà còn vô liêm sỉ chọn đóng gói…

- Mẹ nó!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, trực tiếp uống một ngụm Phi Hành Dược Tề, tránh né kỹ năng.

Cùng lúc đó hắn đi đến trên đầu của Slime rồi thu hồi Husky và Thỏ Không Gian lại.

- Mẹ nó ta ăn tiệc thì ăn như vậy đấy, có cần thiết phải tức giận như thế không?

Trần Thư phẫn nộ mắng một câu rồi cho Tiểu Hoàng uống một ngụm Phi Hành Dược Tề.

- Uống thêm một chút nữa đi!

Thân hình Slime trong chốc lát tăng vọt gấp mười lần, với tốc độ nhanh chóng đã né tránh được kỹ năng.

- Òm ọp!

Nó há to miệng rồi cắn một miếng máu thịt lớn, trực tiếp đầy trên miệng!

Hô hô hô!

Hai mắt Hoàng Sắc ngây ngốc rồi trở nên vô cùng kiên quyết, trực tiếp chạy như điên đến Không Gian Thông Đạo.

- Mẹ nó, tiểu quỷ ngươi nhất định phải chết!

Yamamoto quát lên một tiếng lớn, trực tiếp cưỡi Khế Ước Linh bắt đầu truy sát.

Ngoài hắn ta ra thì còn có chín người khác cũng đuổi theo.

Phần thưởng di tích có thể mặc kệ, nhưng tội phạm Nam Giang nhất định phải chết!

…

Lúc này, bên ngoài Không Gian Thông Đạo của di tích đã biến thành một đống đổ nát.

Cây cối rạn nứt, băng tuyết tan rã, hiển nhiên là đã trải qua một vài trận đại chiến.

Chương 800: Tội phạm Nam Giang phải chết (2)

Lấy Thông Đạo làm trung tâm thì cả hai bên đều có mấy trăm người đang đối đầu với nhau. Mỗi người đều triệu hồi Khế Ước Linh của mình, tổng cộng có hơn nghìn Khế Ước Linh xoay quanh đều tràn ngập khí tức tàn sát.

- Tộc trưởng Thiên Hòa, ngươi thật sự muốn đùa với lửa sao?

Trong mắt Tần Thiên hiện lên vẻ tức giận, quát lên:

- Không ai có thể bảo vệ được gia tộc các ngươi đâu!

- Điều này không làm phiền Tần hiệu trưởng hao tâm tổn trí đâu, ta tự có tính toán!

Một nam tử trung niên đang cưỡi một Phi Hành Khế Ước Linh, sắc mặt vô cùng ung dung.

Mười Khế Ước Linh Vương Cấp đang đối đầu, khí thế đáng sợ tỏa ra, thậm chí ngay cả gió tuyết đều bị đánh văng ra.

Trong mắt của Tần Thiên dần dần xuất hiện sát ý.

Trấn Linh Quân và gia tộc Thiên Hòa đã nhiều ngày đối đầu với nhau và còn xảy ra nhiều cuộc đại chiến.

Cho dù gia tộc Thiên Hòa ở thế yếu nhưng muốn đánh bại thì có chút bất khả năng.

Tộc trưởng Thiên Hòa có thể không sợ hãi trước bất kì sự hi sinh nào.

Nhưng Tần Thiên cũng không thể xem nhẹ thương vong của Trấn Linh Quân.

Trong lúc nhất thời, bên Trấn Linh Quân thật sự đã bị kiềm chế lại!

- Thả chúng ta an toàn rời đi, các ngươi có thể lấy hai thành!

Tộc trưởng Thiên Hòa mở miệng nói, có chút nhượng bộ. Hắn ta không muốn cùng Trấn Linh Quân sống chết đến cùng.

- Hai thành sao?

Tần Thiên quay đầu lại, cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Vốn dĩ di tích là nơi xuất thế của Băng Vực, một gia tộc nhỏ như các ngươi muốn chiếm tám thành sao?

- Vậy thì không cần phải nói chuyện rồi nhỉ?

Sắc mặt của tộc trưởng Thiên Hòa ung dung, kiên quyết nói:

- Gia tộc chúng ta không sợ chết, để xem Trấn Linh Quân các ngươi có sợ chết hay không!

Hắn ta đã hạ quyết tâm bằng bất cứ giá nào cũng phải mang bảo vật của di tích về!

Chỉ cần thành công trở về trong nước thì đến lúc đó tranh cãi giữa hai nước có khả năng là sống chết mặc bay.

- Vậy thì cứ thử xem sao!

Tần Thiên cười lạnh một tiếng, nhìn sang người bên cạnh rồi thấp giọng nói:

- Tổng đốc Bắc Nguyên có tới không vậy?

- Hôm nay có thể sẽ tới!

Tần Thiên gật đầu, muốn giải quyết trận chiến này chỉ có thể lại phái thêm một tên Vương Cấp Ngự Thú Sư đến trước.

Ngay tại thời điểm hai bên đang chờ đợi.

Không Gian Thông Đạo xuất hiện biến động, dường như là có người tới.

- Sắp xuất hiện rồi!

Mọi người đều nín thở, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Không Gian Thông Đạo.

Năm Khế Ước Linh của Tần Thiên sớm đã chờ đợi để hành động, trước tiên hạ quyết tâm tiêu diệt người đang đến!

Trong chốc lát, một đường màu vàng từ trong Thông Đạo chui ra ngoài, dường như là bị kẹt…

- Hả? Thứ đồ chơi gì vậy?

Trong chốc lát mọi người đều giật mình, chưa bao giờ nhìn thấy sinh vật nào xuyên qua Không Gian Thông Đạo lại tốn sức đến thế.

- Đây là tình huống gì?

- Di tích có sự biến đổi mới sao?

Mọi người ồn ào bàn tán, tạm thời đều không hành động thiếu suy nghĩ mà yên lặng nhìn di tích biểu diễn.

Một nam tử lẩm bẩm một câu:

- Ta sao cứ cảm thấy di tích này đang bị táo bón vậy?

Vừa nói ra câu này, sắc mặt mọi người đều kỳ quái, mẹ nó ngươi miêu tả rất hay!

- Táo bón? Màu vàng?

Sắc mặt Tần Thiên hơi thay đổi, lão lập tức liên tưởng đến một thứ.

Không phải là Đại Tiện Quái Thú của Trần Thư chứ?

Lão trấn an Khế Ước Linh một chút rồi quyết định án binh bất động.

Lỡ như trực tiếp giết chết Trần Thư thì không phải là toang luôn sao?

Rất có thể sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan!

- Khò khò!

Lúc này, Golden Slime nhắm nghiền đôi mắt, đã ở trong trạng thái ngủ say.

Nhưng lông mày nó lại nhíu lại, cơ thể to lớn bắt đầu khởi động, muốn chui ra khỏi Thông Đạo.

Rầm rầm!

Trong chốc lát, mấy kỹ năng đáng sợ đánh tới, trực tiếp đánh vào cái mông của Slime.

- Òm ọp!

Mượn lực tấn công này, cuối cùng Slime cũng vượt ra khỏi Thông Đạo.

Chỉ thấy một quả cầu lớn màu vàng trôi nổi trong không trung, sắc mặt của một đám người lập tức ngơ ngác, chưa bao giờ gặp qua món đồ chơi nào lớn như vậy.

- Trần… Trần Thư?

Tần Thiên thử gọi một tiếng, với bộ dáng kia của Slime thì lập tức có thể xác định là Trần Thư.

- Hiệu trưởng?

Chỉ thấy trên đỉnh quả cầu lớn kia nhúc nhích một cái, một khuôn mặt hèn hạ lộ ra.

- Cứu mạng với!

Vừa nhìn thấy Tần Thư, Trần Thư lập tức kêu rên lên:

- Hiệu trưởng, có điêu dân muốn giết ta!

- Cái gì?

Đôi con ngươi của tộc trưởng Thiên Hòa co rụt lại, cũng không dự liệu được người đầu tiên đi ra lại là người Hoa Quốc.

Trong lòng hắn ta có chút bất an, chẳng lẽ kế hoạch bị phá sản rồi?

Rầm rầm!

Đột nhiên Khế Ước Linh bên cạnh lại tung ra kỹ năng, muốn giết chết Trần Thư trong nháy mắt.

- Mẹ nó, lão già này muốn đánh lén à?

Con ngươi Trần Thư co rụt lại, lập tức phóng ra kỹ năng để tấn công, trực tiếp chửi ầm lên.

Ầm!

Ngay vào lúc kỹ năng sắp đánh trúng thì một đạo kỹ năng Phòng Ngự ngăn cản lại trước mặt hắn.

Tần Thiên ung dung nói:

- Trở về đây!

Trần Thư vội vàng cưỡi Slime về lại phe của Trấn Linh Quân.

- Òm ọp!

Lúc này, Slime lại không ngamaja được thức ăn trong miệng, phun ra một lượng lớn huyết nhục Quân Vương.

- Trời ơi! Bị thương nghiêm trọng như vậy à?

Chương 801: Bậc thầy phá vỡ phòng tuyến: Trần Thư

Sắc mặt Trấn Linh Quân chấn động, trong mắt không khỏi hiện lên niềm kính trọng. Vì phá hoại kế hoạch của gia tộc Thiên Hòa mà một sinh viên lại có thể không màng sống chết đến vậy sao?

Đội trưởng Giang Mặc nói:

- Tiểu Trần, ngươi không cần phải liều mạng như vậy…

- Hả…

Trần Thư thấy sắc mặt mọi người như vậy thì không khỏi sửng sốt.

Ta chỉ cướp một chút đồ thôi, không cần phải khâm phục ta đến vậy chứ?

Chẳng lẽ mọi người đều công nhận cái nghề nghiệp tội phạm này sao?

Tần Thiên khoát tay, mở miệng nói:

- Được rồi, đây cũng không phải là huyết nhục của Slime! Chắc là hắn lại cướp được!

- Thì ra là vậy…

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, đồng thời giật giật khóe miệng.

Ngươi đúng là một tên cần tiền không cần mạng, bị kẹt ở trong Không Gian Thông Đạo mà cũng không chịu thu Khế Ước Linh về…

- Hiệu trưởng, ngươi phải làm chủ cho ta!

Trần Thư lớn tiếng kêu thảm:

- Vất vả lắm ta mới vượt qua được khảo nghiệm của di tích, lấy được một thi thể của Hoàng Kim Quân Vương, kết quả là đều bị bọn hắn cướp mất!

- Cái gì?

Sắc mặt của toàn bộ mấy trăm người đều chấn động, không để ý đến lời Trần Thư nói mà đều bị thi thể của Quân Vương thu hút sự chú ý.

- Bên trong di tích có một bộ thi thể của Hoàng Kim Quân Vương?

Tần Thiên vội vàng truy hỏi:

- Ngươi nói thật sao?

- Vô cùng thật! Ngài nhất định phải giúp ta đoạt lại!

Trần Thư lau nước mắt, nói:

- Đám người chỉ biết nhặt đồ tốt giữa đường, hơn nữa còn dùng đạn hạt nhân nổ ta, ba Khế Ước Linh của ta suýt chút nữa đã chết ở bên trong!

- Phụt!

Yamamoto đang muốn báo cáo tình hình cho tộc trưởng thì nghe được lời này, trực tiếp phun ra một ngụm máu lớn, một bộ dáng như sắp chết bất cứ lúc nào.

Hắn ta lau máu bên khóe miệng đi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Trần Thư, hận đến nghiến nát cả răng.

- Mẹ nó ngươi không cần mặt mũi à!

Yamamoto sống nhiều năm như thế, từ trước tới nay chưa từng gặp loại người này.

Trần Thư chỉ vào đối phương, mở miệng nói:

- Đầu sỏ gây ra chính là hắn ta, người này là một tên biến thái, còn muốn giết ta ngàn lần!

Sắc mặt Yamamoto khẽ giật mình, ngay sau đó lập tức hiểu ra.

- Ngày đó là ngươi ra tay?

Hắn ta lập tức nghĩ đến cái ngày mình bị vũ nhục kia, linh hồn như bị giẫm đạp!

- Ta giết ngươi!

Hai mắt Yamamoto đỏ như máu, lập tức cưỡi lên Khế Ước Linh, lao về phía Trấn Linh Quân, quả thực là dũng mãnh vô song!

- Về ngay! Mẹ nó ngươi điên rồi à?

Tộc trưởng Thiên Hòa giật mình, lập tức cưỡng ép ngăn hắn ta lại.

Đây đơn giản không phải là phí công cho không sao?

Yamamoto quát ầm lên:

- Tộc trưởng! Ta không giết hắn, chết cũng không nhắm mắt!

- Ngươi chỉ còn một Khế Ước Linh, yên tâm dưỡng lão không tốt hơn sao?

Khuôn mặt Trần Thư tươi cười, bình tĩnh nói:

- Ngươi nói xem ngươi chỉ là một cấp cơ sở Ngự Thú Sư, liều mạng làm gì?

Lời này vừa nói ra, lửa giận trong lòng Yamamoto lại tăng vọt lên lần nữa, đã có chút không kiềm chế được.

Hắn ta là một Hoàng Kim Cấp mà lại bị hạ thấp thành cấp cơ sở.

Nhưng căn cứ vào số lượng Khế Ước Linh thì đúng như thế thật…

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Nghĩ thoáng một chút, tố chất thân thể ngươi cũng không tệ lắm, có thể vào nhà máy, không sao cứ tới tìm ta!

- Phụt phụt!

Yamamoto lại như điên mà nôn máu ra, quả thực là giống như không cần tiền vậy.

Một màn tráng lệ như vậy khiến Trấn Linh Quân nhìn mà trố mắt ngoác mồm, hóa ra có thể bị tức đến phun máu à!

- Được rồi!

Tộc trưởng Thiên Hòa cưỡng chế đưa Yamamoto trở về.

Hắn ta xem như đã hiểu rõ, nếu lại để cho tiểu quỷ đối diện kia nói tiếp thì chỉ sợ Hoàng Kim Ngự Thú Sư cũng có thể bị làm cho tức chết.

Để một Hoàng Kim Ngự Thú Sư vào nhà máy đánh ốc vít thì thực sự là như đâm vào tim…

- Mới vậy đã không chịu nổi à?

Trần Thư lẩm bẩm một câu, không khỏi cảm thán con người bây giờ quá yếu ớt.

Vẻ mặt Trấn Linh Quân kỳ quái, không ngừng nhìn đánh giá Trần Thư, lần đầu tiên thấy một người phá vỡ phòng tuyến như vậy.

Con hàng này thuộc loại mắng người chuyên vạch khuyết điểm, đánh người chỉ đánh mặt!

- Tiểu quỷ, ta nhớ mặt ngươi rồi!

Sắc mặt của tộc trưởng Thiên Hoà lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào hắn.

- Ngươi đừng nhiều lời! Nên nhớ người của ta đông, ngươi không có cửa đâu!

Trần Thư bĩu môi, lười để ý đến hắn ta.

Hắn đến bên cạnh Tần Thiên, mở miệng nói:

- Hiệu trưởng, ngươi nhất định phải giúp ta lấy lại đồ đó!

- …

Khoé miệng Tần Thiên giật giật, tên tiểu tử nhà ngươi gan cũng lớn lắm, Hoàng Kim Quân Vương mà cũng muốn độc chiếm, lão ngay cả một Vương Cấp cũng nuốt không trôi đây!

- …

Ngay lúc đó, Không Gian Thông Đạo phía trước lại xuất hiện chấn động.

Đám người truy sát Trần Thư vừa nãy không hẳn là toàn bộ, những tên còn lại vẫn còn chút lý trí lựa chọn mang xác Quân Vương đi trước.

Cao Kiều Xuyên là người đầu tiên bước ra ngoài Không Gian Thông Đạo. Hắn ta chưa kịp nói lời nào thì một chùm ánh sáng đáng sợ phóng thẳng tới!

- Hừ!

Vẻ mặt tộc trưởng Thiên Hoà thay đổi, đồng thời đưa tay ra đỡ đòn. Hai Đại Vương Cấp Ngự Thú Sư lại bắt đầu chiến đấu!

- Tất cả tránh ra!

Chương 802: Ta tuyên bố, kết thúc cuộc trò chuyện

Bốn con Khế Ước Linh của Giang Mặc ra tay trợ giúp ngăn ảnh hưởng của đòn công phá lại, đồng thời ra lệnh Trấn Linh Quân cách xa chiến trường. Sức ảnh hưởng của trận giao chiến giữa các Vương Cấp cũng đủ để giết chết Bạch Ngân Khế Ước Linh rồi.

Hai bên đều lùi ra xa vài trăm mét, cách xa khỏi Không Gian Thông Đạo.

Thực lực của Tần Thiên hùng mạnh, mạnh mẽ cố định trận đấu lại ở cửa Thông Đạo, mục đích chính là tiêu diệt tất cả đám người trong di tích.

Nhưng thực lực của Cao Kiều Xuyên cũng lớn mạnh không kém, đặc biệt là dược hiệu của hai con Khế Ước Linh của hắn ta còn chưa biến mất, thậm chí nó còn có thể kháng chọi lại Vương Cấp một thời gian ngắn nữa.

Ngay sau đó, ba tên Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư lại tiếp tục ra khỏi di tích.

- Bức lui hắn trước!

Tộc trưởng Thiên Hoà nhìn thấy sức chiến đấu cường mạnh của thủ hạ, hắn ta liền cùng liên thủ.

- Mẹ nó, đây là uống loại dược gì vậy?

Tần Thiên nhướng mày, thật không ngờ tới sức mạnh của bọn chúng lại mạnh đến vậy.

Trận giao chiến hai bên trở nên vô cùng kịch liệt. Chẳng mấy chốc, tác dụng Dược Tề của Khế Ước Linh của Cao Kiều Xuyên biến mất, lực chiến đấu của Khế Ước Linh giảm mạnh.

- Các ngươi trở về đội ngũ trước đã, vừa đánh vừa rút!

Tộc trưởng Thiên Hoà mở miệng nói, chọn cách tự mình đối kháng với Tần Thiên.

Trận đấu của hai Đại Vương Cấp ngày càng gay cấn, chiến trường lại bành trướng một lần nữa, trong vòng nghìn thước không một Ngự Thú Sư nào dám ở lại.

Ngay lúc đó, chiến trường lại một lần nữa bị thay đổi!

Chỉ thấy một viên cự thạch lớn tới vài trăm thước đang rơi xuống, bao quanh nó là ngọn lửa đang bốc cháy, hệt như thiên thạch nhưng lại có uy năng vô cùng to lớn.

- Ơ?

Sắc mặt tộc trưởng Thiên Hoà thay đổi, trong hoảng loạn chỉ có thể phóng ra một kỹ năng phòng ngự.

Uỳnh Uỳnh!

Vòng hộ phòng ngự bị vỡ tan, một con Vương Cấp Khế Ước Linh bị đánh bay và máu bắn tung toé ra rất nhiều.

Cách đó nghìn mét, một nam tử cưỡi trên một Hỏa Phượng Hoàng, mạnh mẽ tham gia vào trận đấu.

- Tổng đốc Bắc Nguyên tới rồi?

Hai mắt tộc trưởng Thiên Hoà nheo lại, nhưng lại không cảm thấy kinh ngạc.

- Bây giờ ngươi nghĩ mình còn có thể mang được bảo vật di tích đi sao?

Vẻ mặt Tần Thiên bình thản, trong mắt hiện lên sát khí.

Bây giờ lão chẳng những muốn giữ lại bảo vật, mà còn muốn giữ luôn một con Khế Ước Linh của tộc trưởng Thiên Hoà nữa cơ.

Nhưng chính vào lúc này, ánh mắt lão lướt qua, trong nháy mắt vẻ mặt có sự thay đổi lớn, lão hét lớn về phía Quân Đội

Trấn Linh:

- Cẩn thận!

Vẻ mặt mọi người ngây ngốc, chưa ý thức được nguy hiểm đang tới.

Nhưng Trần Thư ở trong đám người lại nổi cả gai ốc, trái tim hệt như bị ai đó bóp nghẹt vậy!

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một bóng đen sắc nhọn, hệt như một mũi tên phóng thẳng tới, như muốn xuyên qua đầu của Trần Thư.

Vẻ mặt Trần Thư cứng lại, hắn muốn uống cho xong Truyền Tống Dược Tề nhưng cơ thể hắn lại bị chế ngự, đến cử động đầu ngón tay một chút cũng không làm nổi.

Trong lòng hắn đang gào thét:

- Chấm hết rồi sao? Ta còn chưa chuẩn bị xong hũ tro cốt nữa mà!

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc, một con Khế Ước Linh Thuấn Di tới phía trước hắn, đỡ cho hắn một đòn chí mạng.

Rầm rầm rầm!

Một con mèo trắng bị hắc tiễn đâm xuyên qua, cơ thể bị hất bay ngược ra, cuối cùng bị găm trên mặt đất, không biết sống chết ra sao.

Thuật chế ngự trên người Trần Thư liền biến mất, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn về phía đội trưởng Giang Mặc, nói:

- Giang thúc, Khế Ước Linh của người không sao chứ?

- Không chết được!

Giang Mặc lắc lắc đầu, hắn ta có thể nhìn ra được Tần Thiên xem trọng Trần Thư như thế nào, thời khắc then chốt chỉ có thể hy sinh Khế Ước Linh của bản thân mà thôi.

Dứt lời, hắn ta thu hồi Khế Ước Linh về Ngự Thú Không Gian, chỉ có thể chờ đợi trở về Lam Tinh rồi mới chữa trị vậy.

- Ôi? Thật đáng tiếc…

Lúc đó, ở trong quân đội Anh Hoa Quốc, một lão già cưỡi một con Hắc Sắc Cự Hổ bước ra ngoài.

Lão ta lắc đầu cảm thán:

- Hy sinh cả một con Khế Ước Linh Hoàng Kim chỉ để bảo vệ một tên tiểu tử, có đáng không?

Trong mắt mọi người tràn ngập sự khó tin. Lại xuất hiện một Vương Cấp nữa!

Lão giả cưỡi Cự Hổ nháy mắt đã tới bên cạnh tộc trưởng Thiên Hoà. Ánh mắt lão ta vừa bình thản lại vừa thong dong, mở miệng nói:

- Tần Hiệu Trưởng, bây giờ bọn ta có thể mang bảo vật di tích đi được chứ?

- Tộc trưởng của Nhân Nguyên Gia Tộc?

Ánh mắt Tần Thiên tràn ngập sát khí, không ngờ là hai gia tộc lớn mạnh của Anh Hoa Quốc lại liên thủ với nhau đấy.

- Hoặc là để bọn ta rời đi, hoặc là tử chiến! Các ngươi chọn đi!

Tộc trưởng Nhân Nguyên vô cùng cường thế, một chút nhượng bộ cũng không hề có.

Tần Thiên còn chưa nói, trong Trấn Linh Quân đã truyền tới một giọng nói:

- Lão già, ngươi xong đời rồi! Ngươi thật sự xong đời rồi!

Trần Thư chỉ vào tộc trưởng Nhân Nguyên trực tiếp mắng:

- Ngươi thân là một Vương Cấp lại tập kích cha ngươi một Bạch Ngân Cấp là ta, thật không biết xấu hổ mà!

Sắc mặt tộc trưởng Nhân Nguyên lạnh lùng, nói:

- Tiểu tử, giữ mạng ngươi cho tốt vào, lần sau ta lại tới lấy!

Chương 803: Tội phạm Nam Giang, chỉ muốn chơi thật!

Trần Thư đang định mở miệng nói, trước mắt liền hiện ra các hạng mục lựa chọn: 【 Lựa chọn 1: Nổ tung cái vũ trụ nhỏ này, trực tiếp chiến đầu cùng hai tên Vương Cấp kia và giết chúng! Phần thưởng khi hoàn thành: Đột phá trở thành Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư 】

【 Lựa chọn 2: Nghiêm túc nói: "Đừng ức hiếp thiếu niên nghèo!" Sau đó dứt khoát bỏ chạy! Phần thưởng khi hoàn thành: Thuộc tính của ba con Khế Ước Linh tăng lên 3% 】

【 Lựa chọn 3: Đi tới trước địa điểm căn cứ của t Thiên Hoà Gia Tộc, trực tiếp cho nó nổ tung! Phần thưởng khi hoàn thành: Thuộc tính không gian của Thỏ Không Gian tăng lên 5% 】

Trần Thư kiềm chế cơn tức giận, chỉ vào hai đại tộc trưởng, bình bản nói:

- Ta tuyên bố, chấm dứt cuộc trò chuyện!

Dứt lời, hắn liền trực tiếp trở về đội ngũ, lặng lẽ rời khỏi nơi này.

- Cái gì?

Hai người họ có chút mông lung, không hiểu Trần Thư nói có ý gì.

Nhưng trong chốc lát hai người liền không quan tâm nữa, một tên Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư có thể đảo lộn đất trời sao?

- Giết!

Giờ phút này lửa giận của Tần Thiên đã bốc lên hừng hực, cho dù đối phương cũng có hai tên Vương Cấp, nhưng điều đó vẫn không làm hắn phải chùn bước!

Mấy trăm người của hai bên trực tiếp bắt đầu trận chiến!

Hai đại gia tộc ở một bên càng nghiêng về phòng ngự hơn, hơn nữa còn lựa chọn chiến lược bên đánh bên lui.

Nếu như kéo dài quá lâu, lại xuất hiện thêm một tên Vương Cấp nữa thì bọn họ sẽ không thể chống đỡ nổi…

Trấn Linh Quân còn lại đều tổng lực tiến công, hòng cố gắng giữ chân.

Mặc dù sức chiến đấu của bọn họ rất mạnh, nhưng nếu muốn tiêu diệt được đối thủ thì quả thực khó mà làm được.

Trong lúc hai bên còn đang chiến đấu.

Trần Thư sử dụng Truyền Tống Dược Tề, đi vào trong Hỏa Vực của Dị Không Gian.

- Tiểu Hoàng, xông lên cho ta!

Trần Thư cưỡi Slime, xông thẳng tới cứ điểm của Thiên Hòa Gia Tộc.

Trong tay hắn cầm chặt một bình dược tề màu xám bạc, ánh mắt toát lên vẻ nóng lòng muốn thử.

Mặc dù phần thưởng của lựa chọn thứ hai vẫn tốt hơn, nhưng Trần Thư cũng không thèm nhìn đến.

Nếu như bây giờ không cho nổ tung cứ điểm của đối phương, thì cả đêm nay hắn sẽ không thể nào ngủ được.

Tội phạm Nam Giang, chỉ muốn chơi thật!

…

Thời gian trôi qua, trận chiến giữa hai bên đã khiến cho Băng Hỏa Sâm Lâm đều trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Ở sâu trong không gian, một đội quân Lãnh Chúa đang tập hợp, đi tới một hồ nước yên ả.

- Ùng ục ục!

Hồ nước đột nhiên sôi lên, không ngừng sủi bọt.

Trong phút chốc, một con hung thú đáng sợ ló đầu ra, ánh mắt thờ ơ đánh giá một đàn hung thú.

- Gào gừ gừ!

Một con Lãnh Chúa Hung Thú lập tức kể lại biến cố ở lãnh địa, muốn tới nhờ Quân Vương tìm giúp bọn chúng một nơi trú chân.

Kết quả, Quân Vương hung thú gào lên một tiếng, trực tiếp mắng cho Lãnh Chúa một trận.

Bốn tên Vương Cấp Ngự Thú Sư sợ hãi đến nỗi không dám động đậy!

Vốn dĩ là một đám hung thú hoành hành bá đạo thế mà lại sợ run cầm cập, thậm chí còn không dám đứng ngoài xem diễn biến của cuộc chiến, chỉ có thể lẳng lặng cầu nguyện mong cho cuộc chiến này mau mau kết thúc.

- Sắp đến rồi nhỉ?

Sắc mặt của Trần Thư vô cùng phấn khích, tốc độ Slime vô cùng nhanh, đã có thể sánh được với Tốc Độ Hình Khế Ước Linh đồng cấp rồi.

Tất nhiên, đây vốn dĩ không phải là tốc độ vốn có của nó, mà là nhờ có kỹ năng Trùng Phong.

Trùng Phong đạt được tới Lv20, đã có thể nói là công kích hai giờ, nghỉ ngơi năm phút rồi!

Thời gian kéo dài cụ thể đại khái là mười phút, thời gian hồi chiêu là mười hai phút, tương đương với nghỉ ngơi hai phút là đã có thể đánh tiếp được rồi.

Kỹ năng chiến đấu ban đầu đã bị Trần Thư dùng làm kỹ năng chạy trốn, e rằng cả thế giới này chỉ có mình hắn mới làm vậy…

Nhưng vào lúc này, một giọng nói tiếng Anh Hoa Quốc vang lên.

- Đứng lại!

Trần Thư hơi ngẩn ra, hắn nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy có bóng dáng một người, trong mắt tràn ngập địch ý.

- Tới rồi sao?

Trần Thư khẽ cười một tiếng, nói vọng xuống phía dưới:

- &*&% $# $!

- Hả?

Lần này, nháy mắt đã khiến cho người kia chẳng hiểu gì cả, ngươi đang nói cái giống gì vậy hả?

Trong lúc hắn ta còn đang khổ sở suy nghĩ, thì một kích Tử Vong Hỏa Trụ đã trực tiếp phóng thẳng tới!

- Mẹ kiếp!

Hai mắt của tên thủ vệ Thiên Hòa Gia Tộc trừng lớn, nháy mắt triệu hồi ra ba con Khế Ước Linh, tới lúc này mới cản lại được một kích của Trần Thư.

- Hả? Bạch Ngân Cấp?

Trần Thư nhíu mày, không ngờ rằng tuỳ tiện đánh một người mà cũng là Bạch Ngân Cấp.

- Ngươi là người Hoa Quốc?

Đối phương rốt cuộc cũng hiểu rõ, trong mắt đã loại bỏ đi sát ý.

Trần Thư ung dung nói:

- Ngươi không cần phải căng thẳng, hai bên chúng ta đã đạt được hòa giải, tộc trưởng của các ngươi đặc biệt cho ta tới đây là để đưa một phần đại lễ!

Hắn cường điệu nói.

- Một phần đại lễ cực kỳ cực kỳ lớn!

- Hả?

Tên thủ vệ nhướng mày, không hề tin tưởng những lời Trần Thư vừa nói, hắn ta nói.

- Nếu ngươi muốn tới gần, trừ phi bước qua xác của ta!

Trần Thư thăm dò nói.

- Không thương lượng được hay sao?

- Không!

Chương 804: Tội phạm Nam Giang, chỉ muốn chơi thật! (2)

Thần sắc thủ vệ vô cùng kiên định, bộ dạng anh dũng không sợ chết. - Được thôi…

Trần Thư cười cười, nói.

- Vậy ta sẽ làm theo ý ngươi, bước qua thi thể của ngươi, được thôi!

- …

Khóe miệng thủ vệ giật giật, hắn ta còn cho rằng Trần Thư sẽ vì thế mà rời đi, kết quả hắn lại nói ra một câu như thế.

Không đi theo tuyến lời thoại trong sách vẫn viết có đúng không?

Uỳnh uỳnh!

Trong chốc lát, một chiêu Phong Nhận Thuấn Di lao thẳng tới, tốc độ cực kỳ nhanh, trực tiếp khiến một con Khế Ước Linh của đối phương bị thương nặng.

Khi đối mặt với Vương Cấp, Trần Thư mới phải khúm na khúm núm, nhưng khi đối đầu với Bạch Ngân Cấp, hắn cứ như vậy tung ra những đòn đánh sát thương cao!

- Con mẹ nó đây mà là Bạch Ngân Cấp sao?

Tên thủ vệ run lẩy bẩy, hắn ta không ngờ rằng thực lực của đối phương lại đáng sợ tới như vậy.

Mắt thấy Trần Thư lại chuẩn bị ra chiêu, hắn ta ngay lập tức đổi giọng:

- Thực ra… cũng không phải là không thể thương lượng…

Trần Thư cười khẩy một tiếng, nói:

- Ta thấy ngươi cũng có sợ chết lắm đâu?

- Đấy đều là vì hiệu quả chương trình cả đấy, không nên coi là thật…

Thủ vệ cười gượng một tiếng, thầm nghĩ trong lòng: Sắp chết đến nơi rồi, còn trung thành cái nỗi gì nữa?

- Ngươi không cần phải căng thẳng làm gì, là tộc trưởng của các ngươi phái ta tới thật đấy!

Trần Thư bình tĩnh nói.

- Chúng ta trở về cứ điểm đi!

Có người dẫn đường, vậy là đã có thể tiết kiệm chút thời gian, hiện tại hắn đã có chút gấp không đợi nổi nữa rồi.

Thủ vệ gật đầu một cái, trực tiếp dẫn Trần Thư đi về hướng đông.

Đùng!

Một viên Hỏa Cầu đánh úp tới, lại khiến một con Khế Ước Linh nữa của đối phương bị thương.

- Cái con mẹ ngươi đây là hướng mà ta đi tới, ngươi tưởng tội phạm ca này của ngươi là thằng đần té giếng đấy à?

Trần Thư nói.

- Nếu ngươi còn dám dẫn ta đi lung tung nữa, ta đáp tiếp một viên Hỏa Cầu cho nổ tung cái đầu chó của ngươi đấy!

Mồ hôi lạnh của tên thủ vệ chảy ròng ròng, vội vã dẫn Trần Thư tới cứ điểm.

Nửa giờ sau, hai người mới dừng lại.

- Đây chính là cứ điểm của các ngươi?

Trần Thư nhíu mày, chỉ thấy phía trước cách vài trăm mét, từng dãy cây màu đỏ vây thành một hàng rào, trông giống như một điểm tiếp tế thô sơ vậy.

Hắn nghi ngờ bay lên không trung, vừa nhìn đã thấy phía trước có một Không Gian Thông Đạo.

Băng Hỏa Sâm Lâm chỉ có hai cái cửa Không Gian Thông Đạo, xem ra phía trước đúng thật là cứ điểm của Thiên Hòa Gia Tộc!

- Ê nhìn, có người đang cởi truồng chạy bộ kìa!

Trần Thư kinh hãi, miệng thì nói mà tay thì chỉ về phía trước.

Tuy rằng có thể giết chết hắn ta bằng thực lực, nhưng Trần Thư vẫn thích đánh lén hơn!

Nhưng mà, điều khiến hắn bất ngờ chính là, tên thủ vệ không hề trúng chiêu.

Chỉ thấy hắn ta trực tiếp trốn vào miệng của một con Khế Ước Linh, rồi bay về phía cứ điểm.

Đồng thời ló đầu ra, miệng thì hét lớn:

- Có địch xâm lấn! Có địch xâm lấn!

- Ơ? Sao mà thông minh lanh lợi thế không biết?

Trần Thư nhíu mày, đối phương để lại hai con Khế Ước Linh, sống chết ngăn cản hắn.

- Con mẹ ngươi, ta chính là người thường xuyên cởi truồng chạy bộ đây, sao ta có thể dính bẫy của ngươi được?

Tên thủ vệ cười lạnh, vẻ mặt tràn đầy sự kiêu ngạo, còn cười nhạo Trần Thư vừa nhìn đã biết là một tấm chiếu mới.

- Chạy trốn nhanh đấy!

Trần Thư lại không đoán ra được đối phương lại biến thái tới như này.

Hắn phóng hết hỏa lực, giải quyết xong hai con Khế Ước Linh, rồi cưỡi lên Slime.

Sau đó, Trần Thư cười khẩy một tiếng, tay trái cầm theo Truyền Tống Dược Tề, tay phải cầm theo mấy bình Cường Hóa Đạn Hạt Nhân đầy ắp!

- Được rồi, bắt đầu khai mạc thôi!

- Ta tới rồi đây!

Trần Thư cưỡi Slime, trực tiếp chạy thẳng vào trong cứ điểm.

Hắn đã có Truyền Tống Dược Tề, cho dù có gặp phải Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư đi chăng nữa thì cũng có thể dễ dàng trốn thoát.

Cơ hồ ngay lúc hắn vừa vào được cứ điểm, thì mấy đòn công kích đã giáng tới.

- Đứng lại!

- Tiến thêm một bước nữa thì bọn ta sẽ giết chết ngươi!

Mười mấy tên thủ vệ cùng liên thủ lại, trong ánh mắt tràn ngập địch ý nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

Ầm ầm ầm!

Slime sử dụng Lực Phòng Ngự, mạnh mẽ cản được một đợt công kích.

- Không có lấy một Hoàng Kim Cấp sao?

Trần Thư nhíu mày, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt.

- Áu áu áu!

Husky nháy mắt thả ra Phân Thân, đủ loại kỹ năng trực tiếp vung ra, nhắm ngay vào bản thể của Ngự Thú Sư.

Nhất thời, mấy tên thủ vệ trở nên hoảng loạn.

Tốc độ phóng thích kỹ năng của Husky quá nhanh, toàn đè Ngự Thú Sư ở bên dưới xuống mà đánh.

Mà cùng lúc đó, Slime sử dụng Cự Đại Hóa, thân thể đạt tới 90 mét, hai mắt ngốc manh nhìn chằm chằm vào bọn họ, một cảm giác áp bách khó hiểu bỗng nhiên xuất hiện!

- A cái này…

Mười mấy tên thủ vệ há hốc miệng, dáng vẻ vô cùng khiếp sợ.

Một đám người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời gật đầu một cái, như thể đã đạt được thỏa thuận.

Một giây sau, cả đám người nháy mắt cưỡi Khế Ước Linh, hướng về phương xa mà… chạy trối chết.

- Ăn ý thế cơ à?

Trần Thư nhíu mày, thế nhưng hắn lại không đuổi theo, mục đích của hắn không phải là giết một vài tên Bạch Ngân Cấp.

Chương 805: Đại ca, nước tiểu của ngươi… có thể phát nổ sao

Mười phút sau, Trần Thư tới được trung tâm của cứ điểm, đó cũng là vị trí của Không Gian Thông Đạo. Nếu đã muốn nổ,

thì nhất định phải nổ từ trung tâm!

- Dám đánh lén tội phạm ca ta à, mẹ nó, vậy thì ta cướp nhà cho ngươi luôn!

Trần Thư sờ sờ lên bình dược tề màu xám bạc trong lòng bàn tay, cười khà khà lên vài tiếng, trong đầu đã có thể nghĩ tới biểu cảm của hai đại gia tộc.

Nhưng vào lúc này, Trần Thư đưa mắt nhìn sang.

Bỗng chốc nhìn thấy một tên thủ vệ cưỡi Hoả Kê đang phi băng băng ở tít đằng xa.

- Đứng lại!

Trần Thư nhíu mày, gã đó chính là kẻ lúc trước đã dẫn hắn tới cứ điểm.

Người kia nghe xong, chạy lại càng nhanh hơn…

Đùng!

Một kích Tử Vong Hỏa Trụ đánh úp tới, trực tiếp chắn ngang con đường phía trước của hắn ta.

- Đại ca, xin hãy tha mạng!

Tên thủ vệ kinh hãi, mồ hôi lạnh nhỏ tong tong.

Trần Thư cưỡi Slime bay tới, hỏi:

- Cứ điểm của các ngươi chỉ có mười mấy thủ vệ thôi sao?

Gã thủ vệ e ngại Trần Thư, đành thành thật thừa nhận nói:

- Những người còn lại đều đi tới di tích để trợ giúp rồi, đợt chi viện thứ hai vẫn còn chưa tới…

- Một đám chi viện nữa cũng đang chạy đến có đúng không?

Con ngươi Trần Thư đảo qua một vòng, lẩm bẩm:

- Đáng tiếc, các ngươi không đợi được nữa rồi!

Thủ vệ nói:

- Hả? Cái gì?

- Hỏi thêm một câu nữa!

Trần Thư có chút khó hiểu, nói:

- Hồi nãy ta mới nói có người cởi truồng chạy bộ, chẳng lẽ ngươi không thấy tò mò hay sao?

Theo lý thuyết mà nói, cái này không hề khoa học chút nào!

Thủ vệ gãi gãi đầu, nói.

- y… Đại ca à, ta đã nhìn quen rồi…

- Chẳng lẽ các ngươi là gia tộc cởi truồng chạy bộ?

- …

Trần Thư lắc đầu, cũng không thấy bối rối, chỉ nói.

- Ta mời ngươi xem một màn biểu diễn nhé, được không?

- Biểu diễn cái gì?

Thủ vệ nhìn thấy nụ cười quỷ dị của Trần Thư, bản năng đã nhận ra có gì đó không ổn.

Trần Thư cũng không nhiều lời, mà trực tiếp bay thẳng lên không trung phía trên Không Gian Thông Đạo.

Hắn mở bình dược tề màu xám bạc ra, đổ toàn bộ thuốc lên mặt đất.

- Mùi hương thật quen thuộc…

Trần Thư hít sâu một hơi, bởi vì hưng phấn mà thân thể hắn có hơi run rẩy.

- ?

Ánh mắt thủ vệ tràn đầy nghi hoặc, bởi vì hắn ta đưa lưng về phía Trần Thư, nên dĩ nhiên không nhìn thấy được lọ dược tề màu xám bạc.

Hắn ta chỉ cho là Trần Thư đang tiểu tiện ở trước mặt mọi người, nên chỉ cảm thấy cả người ớn lạnh, lẩm bẩm.

- Chẳng lẽ hắn cũng là một tên biến thái…

Vừa mới nói xong, sắc mặt của hắn ta lập tức trở nên sững sờ, trong lòng thầm nghĩ: Tại sao ta lại nói “cũng”?

- Thoải mái!

Trần Thư nhếch miệng cười, đi tới bên cạnh thủ vệ, không thèm đếm xỉa tới sắc mặt kỳ quái của đối phương.

- Bây giờ, dùng Hoả Kê của ngươi, châm lửa đốt đống chất lỏng kia xem!

- Hả? Đun nước tiểu ấy hả?

Trong mắt thủ vệ hiện lên dấu chấm hỏi to đùng, đây là cái thú vui biến thái gì vậy?

Vốn dĩ còn muốn hỏi vài câu, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của Trần Thư, hắn ta chỉ có thể làm theo.

- Ò ó o ~~~

Hoả Kê lắc lắc đầu, há hốc mồm phun ra một ngọn lửa, thuận lợi đốt tới thứ chất lỏng kia.

- Đại ca, ta có thể đi…

Thủ vệ còn chưa nói xong, hai con ngươi lập tức trợn to, giống như đã nhìn thấy chuyện gì kinh thế hãi tục.

Ầm ầm ầm!

Đống chất lỏng phía dưới nháy mắt biến thành một tia bạch quang cực hạn, hơn nữa còn lan rộng bằng tốc độ kinh người, trực tiếp bao vây lấy Không Gian Thông Đạo.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Không Gian Thông Đạo xuất hiện chấn động, hình như có phản ứng đặc biệt với dược tề.

- Hả?

Trần Thư cũng hơi ngẩn ra, tự hỏi.

- Không Gian Thông Đạo sắp sụp rồi sao?

Không Gian Thông Đạo của Dị Không Gian đều cực kỳ kiên cố, trên cơ bản không thể bị phá hỏng được, bằng không các quốc gia đã đóng cửa các Dị Không Gian nguy hiểm từ lâu rồi.

- Đại ca, nước tiểu của ngươi… có thể phát nổ sao?

Trên mặt tên thủ vệ đã viết đầy dấu chấm hỏi, kiến thức nhiều năm sống trên đời đều đã bị hung hăng đánh vỡ.

Cái này con mẹ nó không hề khoa học tý nào!

Lúc hai người còn đang nói chuyện, vụ nổ đã lan ra được mấy chục mét, tựa như một mặt trời nhỏ, đang cắn nuốt hết thảy vạn vật, hơn nữa còn không có dấu hiệu dừng lại.

- Đại ca…

Sắc mặt thủ vệ thoáng chút sợ hãi, hắn ta đã muốn chạy từ lâu lắm rồi.

Kết quả hắn ta vừa quay đầu, đã thấy Trần Thư biến mất không thấy tăm hơi…

- Chạy mau!

Thủ vệ trực tiếp cưỡi Hoả Kê, hướng về phía xa xa chạy trối chết.

Vào những thời điểm như thế này, đương nhiên là phải bảo vệ bản thân rồi!

…

Phía trên Lam Tinh, Thiên Hòa trấn của Anh Hoa quốc.

Trong làn sương trắng, gần trăm tên Ngự Thú Sư đang tập hợp, mà ở phía trước đám người, có sự xuất hiện của hai tên Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư.

- Các vị tộc nhân! Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì tộc trưởng của chúng ta đã thành công đoạt được bảo vật của di tích!

Một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư kích động, nói.

- Tính toán thời gian, thì hiện tại người của chúng ta đã rút lui rồi!

- Hiện tại, tới phiên chúng ta ra sân, đón tộc nhân trở về!

Chương 806: Bóp tê tê, thật mẹ nó cho nổ hết toàn bộ

– Chỉ cần có thể đoạt được bảo vật di tích, hai đại gia tộc chúng ta đã có thể lên một nấc thang nữa rồi! Hoàng Kim Ngự

Thú Sư hô lớn.

- Các vị, có lòng tin hay không!

- Có!

- Có!

Âm thanh của mấy chục người hoà lại đinh tai nhức óc, dáng vẻ oai hùng không sợ chết.

- Nói lớn hơn một chút nữa! Có hay không có!

Đoàn người phấn khởi, dùng hết sức lực toàn thân hô.

- Có! Có!

Uỳnh!

Trong phút chốc, một tiếng ầm ầm đáng sợ vang lên.

Chỉ thấy Không Gian Thông Đạo phía trước mọi người rung lên một trận, sau đó trực tiếp… sụp đổ.

- …

Trong nháy mắt, không gian dường như ngưng đọng lại, cục diện hình như có hơi khó xử…

Đám người vừa nãy mới nhiệt huyết sôi trào, Thông Đạo tự dưng sập là có ý gì đây?

- Cái này con mẹ nó là tình huống gì thế này?!

Hoàng Kim Ngự Thú Sư xung phong đánh vỡ cục diện bế tắc, đi tới trước Không Gian Thông Đạo.

Chỉ thấy Thông Đạo vốn kiên cố đang dần dần đóng lại, đừng nói tới Dị Không Gian, ngay cả tới gần thôi đã có thể nhận ra được sự bài xích.

- Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện này là sao không!

Khuôn mặt của Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư tái nhợt, hắn ta đã biết trước được hậu quả của chuyện này đáng sợ tới mức nào.

Băng Hỏa Sâm Lâm chỉ có hai cái Thông Đạo, một khi Thông Đạo của bọn hắn đóng lại, thì cũng chỉ còn lại một cửa ra ở

Hoa quốc.

Nhưng vấn đề ở đây là, bọn hắn mới cướp được bảo vật di tích từ địa bàn của Trấn Linh Quân về!

Thế này thì con mẹ nó về kiểu quái gì đây?

Chẳng lẽ lại nói với Trấn Linh Quân rằng, gia tộc của bọn ta đùa tý ấy mà?

Một người mở miệng nói nhỏ:

- Đại nhân, có phải vừa rồi âm thanh của chúng ta quá lớn không, làm thông đạo chấn động sắp sụp?

- ???

Ngự Thú Sư Hoàng Kim quay đầu nhìn lại, vẻ mặt ngẩn ra.

Sẽ không thật sự là nguyên nhân này chứ? Đây không phải đơn giản là nói linh tinh sao?

Lúc này, mấy chục người đã sứt đầu mẻ trán, liều mạng nghĩ cách đối phó, nhưng hiện tại xem ra, hình như thật sự không có cách nào…

…

Lúc này, trong dị không gian.

Chiến đấu giữa Trấn Linh Quân và hai đại gia tộc vẫn tiếp tục, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng.

- Hiệu trưởng Tần, cần gì phải thế?

Khóe miệng tộc trưởng Thiên Hòa có một nụ cười, nói:

- Chúng ta đã sắp đến cứ điểm, hay là các ngươi muốn đến Anh Hoa Quốc của ta làm khách?

Khuôn mặt Tần Thiên tái nhợt, không nói một lời, trong lòng có cảm giác không cam lòng.

Cho dù hắn ta và tổng đốc Bắc Nguyên liên thủ có thể áp chế đối phương, nhưng vẫn không giành được thắng lợi, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ từng bước rút lui.

- Hiệu trưởng, tổng đốc, từ bỏ đi!

Tộc trưởng Nhân Nguyên cũng bật cười một tiếng, nói:

- Chỉ cần chúng ta trở lại cứ điểm thì nhất định có thể rút lui, chẳng lẽ các ngươi còn có thể đóng không gian thông đạo lại?

Vừa dứt lời, vẻ mặt Tần Thiên và tổng đốc Bắc Nguyên đột nhiên khẽ giật mình, ánh mắt hai người trừng trừng nhìn chằm chằm chân trời, trong lúc nhất thời miệng cũng nhịn không được há rộng ra.

- Hả?

Hai đại tộc trưởng không quay đầu lại, chỉ coi là quỷ kế của hai người Tần Thiên.

Hắn ta bật cười một tiếng, nói:

- Đều là Ngự Thú Sư Vương Cấp, còn chơi dạng này?

- Ta đề nghị các ngươi có thể quay đầu nhìn một chút!

Vẻ mặt Tần Thiên cổ quái, một bộ dáng nhịn cười.

Cuối cùng vẫn không nhịn được, trực tiếp cười to lên.

- ??

Tộc trưởng Thiên Hòa cuối cùng phát giác được không thích hợp, vội vã quay đầu nhìn một cái, nháy mắt hai con ngươi trợn to, không thể tưởng tượng nổi đến cực điểm.

Chỉ thấy chân trời xuất hiện một vòng mặt trời chói chang màu trắng nóng rực, nhìn vô cùng tráng lệ.

Giờ phút này, hai bên ăn ý dừng tay, toàn bộ ngơ ngác nhìn mặt trời chói chang phía chân trời.

Người của hai đại gia tộc mơ hồ nhận thấy được, dường như cái này không phải là một chuyện tốt…

Lúc này tâm thần hai vị tộc trưởng chấn động, tuy rằng bọn họ không rõ cái này có ý nghĩa gì, nhưng có thể hiểu được năng lượng khủng bố ẩn chứa trong đó.

Hai người nuốt một ngụm nước bọt, trong đầu vẫn quanh quẩn một âm thanh:

Nhà của bọn hắn…mất rồi!

Một đám người chiến đấu hăng hái nhiều ngày, kết quả ngay tại thời điểm sắp trở về thì nhà bị trộm!

Cái này mẹ nó tìm ai nói rõ lí lẽ hả?

Nhưng vào lúc này, hình như Tần Thiên nghĩ tới cái gì đó, quay đầu nhìn về phía đội ngũ Trấn Linh Quân, mở miệng hỏi:

- Lão Giang, tiểu tử Trần Thư kia đâu?

- Có thể là trở về rồi?

Giang Mặc mở miệng nói:

- Ngay cả chiến lợi phẩm của hắn cũng là ta thay hắn thu lại.

- Hắn không mang chiến lợi phẩm của mình đi?

Tần Thiên nhíu mày, gần như là thoáng cái đã xác định.

Loại tính cách coi tiền như mạng này của Trần Thư vật mà không mang đồ vật của mình đi, vậy khẳng định là có chuyện quan trọng hơn.

Mà đối với tội phạm mà nói, có cái gì so với việc ném đạn hạt nhân quan trọng hơn?

Tần Thiên nhếch mép cười một tiếng, chế nhạo nói:

- Tộc trưởng Nhân Nguyên, ngươi thật đúng là một câu thành sấm, chắc không phải là không gian thông đạo thật sự không còn chứ?

- Hừ! Nhiều nhất chỉ là tổn thất chút tài phú, gia tộc bọn ta gánh vác được!

Chương 807: Bóp tê tê, thật mẹ nó cho nổ hết toàn bộ (2)

Tộc trưởng Thiên Hòa mắt ra hiệu cho một người, để hắn ta tiến về cứ điểm trước một bước điều tra tình huống. Tần Thiên cũng ý thức được không có khả năng lớn là không gian thông đạo bị hủy diệt.

Nhưng ít ra cho nổ cứ điểm làm hắn ta cảm thấy thoải mái không ít.

Ngay lúc người kia của gia tộc Thiên Hòa rời đi không bao lâu, lại một đường hốt hoảng chạy trở về.

- Ngươi làm cái gì?

Tộc trưởng Thiên Hòa nhướng mày, mở miệng giận mắng một tiếng.

Sắc mặt Ngự Thú Sư trắng bệch, nói:

- Tộc trưởng, có…có người truy sát ta!

- Nơi này là Hỏa Vực, sao có thể có kẻ thù?

Đang lúc hắn ta khó hiểu, xa xa xuất hiện một thân ảnh màu vàng.

Chỉ thấy một viên cầu lớn màu vàng chậm rì rì bay tới.

- Ta nói, các ngươi xong rồi!

Vẻ mặt Trần Thư đều là nụ cười đê tiện, mở miệng nói:

- Thông đạo đã không còn, xem nhóm ngốc các ngươi chạy thế nào!

- Thông đạo không còn?

Nháy mắt thân thể người của hai đại gia tộc chấn động, thoáng chốc đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

- Bằng vào tiểu quỷ ngươi này có thể hủy thông đạo sao?

Tộc trưởng Thiên Hào chế nhạo một tiếng, nhưng trong lòng thì mơ hồ có chút bất an.

Ầm ầm!

Nhưng vào lúc này, tộc trưởng Nhân Nguyên lại nhân cơ hội phóng ra kỹ năng, muốn giết Trần Thư!

Nhưng đáng tiếc đã bị Tần Thiên ngăn lại trước một bước.

- Lão bất tử như ngươi còn chơi như thế!

Trần Thư giận mắng một tiếng, lách qua người của hai đại gia tộc, về lại đội ngũ Trấn Linh Quân.

- Trần Bì, thật sự hủy thông đạo rồi?

Tần Thiên lập tức hỏi, trong mắt có kích động không cách nào kiềm chế.

- Ta đều tự thân xuất mã, có thể sai cái gì?

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Ngươi có thể vĩnh viễn tin tưởng tội phạm Nam Giang!

- Tốt! Tốt! Tốt!

Tần Thiên nhịn không được nói liên tục ba chữ tốt, trong lòng kích động không thể kiềm chế.

Hắn ta quay đầu nhìn về người của hai đại gia tộc, cười lạnh nói:

- Hiện tại thi thể Quân Vương thiếu một miếng thịt, các ngươi sẽ có một người vĩnh viễn cũng không ra được!

Vẻ mặt Tần Thiên bình thản, trong giọng nói tràn ngập chân thật đáng tin.

Hiện giờ hai đại gia tộc muốn mượn đường về nước nhưng đã có chút không dễ chơi.

Mặc dù có hai đại Vương cấp nhưng không có khả năng mở một đường xông về nước, thậm chí có thể sẽ bị cường giả Hoa Quốc vây công đến chết.

- Ngươi dám bao vây chúng ta?

Trong mắt tộc trưởng Thiên Hòa có tia tức giận.

- Đúng rồi, nếu như ít một khối chân bảo, thì một Ngự Thú Sư Hoàng Kim không ra được!

Tần Thiên bình tĩnh cười cười, nói:

- Nếu như Ngự Thú Trân Châu và trung tâm vật liệu không còn, vậy hai tộc trưởng các ngươi cũng không cần đi!

Ngữ khí của hắn ta bình thường, nhưng không có ai sẽ nghi ngờ tính chân thật của hắn ta.

- Ngươi ngăn được hai chúng ta?

Vẻ mặt tộc trưởng Nhân Nguyên lạnh như băng, mở miệng quát:

- Hiệu trưởng Tần, ngươi có thút quá nắm chắc rồi!

Tần Thiên nhún vai, bình tĩnh nói:

- Vừa lúc gần đây lão gia tử óc rảnh, đến lúc đó phải để cho hắn ta phái một Khế Ước Linh ra!

Vừa nghe lời này, mặt hai đại tộc trưởng đều nhanh chóng tái đi.

Có thể để Tần Thiên gọi là lão gia tử, hiển nhiên là vị Ngự Thú Sư truyền kỳ trấn thủ Long Uyên.

- Các ngươi cố gắng suy nghĩ, chúng ta rút lui trước!

Tần Thiên nhếch miệng cười, nói:

- Mười ngày sau nếu không đưa ra quyết định, lão gia tử sẽ tự mình nói chuyện với các ngươi!

- Đúng rồi, đến lúc đó để cho lão nhân gia hắn biết, các người dám ở địa bàn của chúng ta giật đồ, chỉ sợ sẽ phải chảy chút máu….

Dứt lời hắn ta cười lớn một tiếng, trực tiếp dẫn đầu đội ngũ Trấn Linh Quân rời khỏi nơi này.

- Mẹ nó!

Vẻ mặt người của hai đại gia tộc tái nhợt, hai tay nắm chặt.

Thế cục thật sự xoay chuyển quá nhanh!

Bọn họ vốn là người thắng thoáng cái liền biến thành tù nhân, có thể về nước hay không cũng cần nhìn sắc mặt của Trấn Linh Quân.

- Bây giờ phải làm sao?

Vẻ mặt tộc trưởng Nhân Nguyên lạnh lùng, quay đầu chất vấn:

- Lúc trước vậy mà ngươi đảm bảo với ta, không tí sở hở nào!

- Có thể làm sao bây giờ? Rau trộn!

Tộc trưởng Thiên Hòa hừ lạnh một tiếng, cũng không có sắc mặt tốt.

- Về cứ điểm xem kỹ trước rồi hẵng nói!

Hắn ta vừa quay đầu nhìn về phía chân trời, lúc này mặt trời chói chang màu trắng vẫn kéo dài, hoàn toàn không có xu thể bình ổn.

Cái này mẹ nó đến cùng là ném thứ đồ gì đi?

Nửa ngày sau, một đoàn người dừng bước, trên mặt viết đầy nghi vấn.

Có người lúng ta lúng túng nói:

- Mẹ nó cứ điểm đâu?

Chỉ thấy phía dưới mọi người chỉ còn lại một cái hố sâu vô cùng lớn, giống như đã trải qua một trận tai nạn.

Trừ cái đó ra, cây cối, phòng ốc, các loại tài nguyên đều không thấy.

Mà vốn là không gian thông đạo cũng chẳng biết đi đâu…

- Bóp tê tê, thật mẹ nó cho nổ hết toàn bộ?

Tộc trưởng Thiên Hòa tức giận mắng một tiếng, không nghĩ tới sẽ làm triệt để đến như vậy, thật sự không một ngọn cỏ!

Hai đại tộc trưởng liếc nhau, trong mắt đều có vẻ tuyệt vọng.

Hiện tại hai người đã rõ lời Trần Thư nói lúc trước: Xong, các ngươi thật sự xong rồi…

Một cái Bạch Ngân Cấp có thể hủy diệt Không Gian Thông Đạo, đây là tình huống không hợp lẽ thường!

- Tộc…tộc trưởng…

Chương 808: Nếu không chúng ta bái kết nghĩa một cái?

Lúc này, một âm thanh kinh hoàng xuất hiện. Chỉ thấy một người mặc một cái quần cộc đầy chỗ thủng, cưỡi một con gà tây chạy như bay đến.

Tộc trưởng Thiên Hòa tức giận mắng một tiếng:

- Đều mẹ nó đã là lúc nào rồi, ngươi còn trần truồng chạy?

- Không phải, tộc trưởng, ta bị nổ…

Mặt mũi thủ vệ tràn đầy ủy khuất nói:

- Cứ điểm của chúng ta bị một tên tội phạm xâm phạm!

- …

Tộc trưởng Thiên Hòa cố nén lửa giận nói:

- Toàn bộ tình huống đều nói cho ta nghe, một chữ cũng không cho phép sót!

Ngay sau đó, thủ vệ bắt đầu từ lúc gặp Trần Thư đến lúc đạn hạt nhân nổ mạnh, toàn bộ quá trình đều nói một lần.

Mười phút sau.

Hơn trăm người toàn bộ há to miệng ra, một bộ dạng không thể tưởng tượng nổi.

- A, đã hiểu! Ngươi nói là nước tiểu của hắn làm nổ căn cứ đến không còn?

Vẻ mặt tộc trưởng Thiên Hòa bình thản, mở miệng hỏi:

- Tự ngươi không cảm thấy ngươi hài hước sao?

- Kỳ thật chỉ hài hước một chút, chủ yếu vẫn là rất lãng mạn…

Ầm!

Tộc trưởng Thiên Hòa trực tiếp ra quyền, nháy mắt đánh bay.

Cái này là ngươi nói chuyện cười địa ngục đúng không?

- Tộc..tộc trưởng, ta nói đều là thật!

Thủ vệ che bụng, mặt mũi tràn đầy ủy khuất, đầu năm nay nói thật cũng không ai tin sao?

- Còn nói?

Tộc trưởng Thiên Hòa cố nén tức giận, trừng mắt nhìn hắn ta một cái, hỏi:

- Biết mình làm sai chỗ nào không?

Một đám Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp vậy mà không đánh được một tiểu quỷ, hơn nữa trực tiếp quyết đoán từ bỏ cứ điểm, độ trung thành thật sự quá thấp!

Thủ vệ cúi đầu, sợ hãi nói:

- Ta không nên mang người lạ trở về cứ điểm…

- Còn gì nữa?

- Không thể để cho người ta đại tiểu tiện tùy chỗ…

- ???

- Đương nhiên, còn có cái quan trọng nhất!

- Nói!

- Không nên đùa lửa bên cạnh nhà vệ sinh, bởi vì nước tiểu của người có thể nổ mạnh…

Ầm!

Cuối cùng tộc trưởng Thiên Hòa không nhịn được nữa, trực tiếp giơ chân, kẹp nổ đầu của hắn ta…

- Được rồi, Thiên Hòa, bây giờ nên làm gì?

Tộc trưởng Nhân Nguyên đi tới, trong mắt có tia lo lắng.

- Đàm phán!

Tộc trưởng Thiên Hòa lắc đầu, nói:

- Hiện tại Hoàng Kim Quân Vương không thể động vào!

Vẻ mặt hắn ta vô cùng nghẹn khuất, gia tộc chuẩn bị lâu như vậy, chẳng những phải chắp tay nhường di tích bảo vật, hiện tại toàn bộ dị không gian cũng phải đưa cho Hoa Quốc…

…

Lúc này, vẻ mặt đoàn người Trấn Linh Quân vui sướng, vui thích trở về cứ điểm.

Bây giờ tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, hai đại gia tộc chỉ cần không ngốc, tuyệt đối sẽ đưa bảo vật tới.

- Trần Thư, tiểu tử ngươi được lắm!

Trong mắt Tần Thiên có vẻ tán thưởng, Trần Thư vậy mà cho hắn ta một kinh hỉ vô cùng lớn.

- Đều là ta phải làm!

Trần Thư gãi gãi đầu, nói:

- Vì đoạt lại đồ của ta trở về, các ngươi vất vả rồi!

- …

Mọi người quay đầu nhìn lại, cái gì gọi là đồ vật của ngươi?

Tần Thiên mở miệng hỏi:

- Tiểu tử ngươi đến cùng là làm cách nào để hủy đi Không Gian Thông Đạo?

- Thì là đạn hạt nhân!

Trần Thư nhún vai, bình tĩnh đáp lại.

Vẻ mặt Tần Thiên cổ quái hỏi:

- Ngươi mang đạn hạt nhân theo bên mình?

Trần Thư mặt không đổi sắc nói:

- Dĩ nhiên không phải, là dưới đất cứ điểm của đối phương chôn lượng lớn đạn hạt nhân!

- ???

Vẻ mặt mọi người nghi ngờ, ai sẽ chôn đạn hạt nhân trong nhà mình? Thuận tiện tùy lúc lên trời à?

Trần Thư bình tĩnh giải thích, nói:

- Bọn hắn đoạt được di tích bảo vật, có thể là dùng đạn hạt nhân tới chúc mừng…

- Ngươi dẹp đi!

Tần Thiên lắc đầu, vẻ mặt mẹ nó ngươi đang đùa ta à?

- Giang thúc, Khế Ước Linh của ngươi không sao chứ?

Trần Thư quay đầu nhìn về Giang Mặc, đoàn trưởng Trấn Linh Quân, nghiêm túc hỏi:

Giang Mặc miễng cưỡng nở nụ cười, nói:

- Còn chịu đựng được, trở lại Lam Tinh có thể trị liệu!

Trên thực tế, hiện tại hắn ta cũng không dám triệu hồi ra, chỉ sợ trực tiếp sẽ chết.

Tộc trưởng Nhân Nguyên đã kết luận Khế Ước Linh của hắn chết, khẳng định là có tự tin với kỹ năng của mình.

Cho dù có thể trị hết, e rằng cũng là một cái giá trên trời.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hiệu trưởng, đến lúc đó ban thưởng cho ta, trước hết trị liệu cho Khế Ước Linh của Giang thúc!

Lần này hắn lập đại công, tuy là không chiếm được thi thể Hoàng Kim Quân Vương, nhưng ít ra là có một số phần thưởng phong phú.

Trần Thư nói:

- Nếu như phí tổn không đủ, đến lúc đó ta bổ sung là được rồi!

- Coi như tiểu tử ngươi có lương tâm!

Trần Thư gật gật đầu, trong mắt có tia tán thưởng.

- Giang thúc, ngươi cứ yên tâm đi!

Trần Thư cười cười, mở miệng nói:

- Cho dù bán Hoa Hạ học phủ đi ta cũng sẽ chữa khỏi cho Khế Ước Linh của ngươi!

- ???

Khóe miệng Tần Thiên giật một cái, chút hảo cảm vừa mới xuất hiện trong lòng thoáng cái không còn sót lại chút gì.

Không ngờ đã sớm xem học phủ như tài sản riêng của mình đúng không?

Hiện tại hắn ta có chút lo lắng Trần Thư vừa mới tốt nghiệp, trực tiếp bán trường học đi…

- Quả nhiên là nghe tiếng không bằng gặp mặt!

Trên mặt tổng đốc Bắc Nguyên lộ vẻ tươi cười, hiện tại xem như đã thấy được chỗ không hợp lẽ thường của Trần Thư.

- Trần Thư, vị này chính là tổng đốc Bắc Nguyên!

Tần Thiên mở miệng giới thiệu:

- Đúng rồi, hắn họ Vu!

- Hả?

Chương 809: Chức nghiệp của ta chính là làm việc này

Nụ cười của Trần Thư vừa mới xuất hiện thoáng cái đã động lại. Trong đầu hắn không ngừng xoay chuyển, không bao lâu, nụ cười biến mất lại trở lại.

- Chào tổng đốc Vu, Vu Dịch là vãn bối của ngài đúng không?

Trần Thư cười nói:

- Nói đến, giao tình giữa ta và Vu Dịch chính là tiêu chuẩn nhất định!

- Phải không?

Tổng đốc Bắc Nguyên nhíu mày, nói:

- Sao ta lại nghe tiểu Vu nói có một tội phạm Nam Giang luôn ức hiếp hắn ta?

- ….

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, ngay sau đó gật đầu thật mình:

- Trên lớp đúng thật là có một ác nhân như vậy!

Trần Thư vỗ vỗ ngực, nói:

- Tổng đốc yên tâm, học kỳ sau ta có thể vượt qua hắn ta, thay Vu Dịch trả lại!

- ???

Nháy mắt Tần Thiên há hốc mồm, sao ngươi diễn tự nhiên như vậy?

- Được!

Vu tổng đốc cười lắc đầu, nói:

- Tiểu tử ngươi chính là ác nhân kia, thật sự cho là ta không biết à?

- y…

Trần Thư thoáng chốc trầm mặc.

- Yên tâm đi, đều là chuyện của tiểu bối các ngươi, một tổng đốc như ta can thiệp vào làm gì?

Tổng đốc Bắc Nguyên cười ôn hòa, nói:

- Tiểu Vu tính cách kiêu ngạo, để nó ăn chút khổ cũng không phải là việc xấu!

- Không hổ là tổng đốc!

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, không nghĩ tới đối phương bình dị gần gũi như vậy.

Hắn chuyển tròng mắt, mở miệng thử thăm dò:

- Vu tổng đốc, thật ra ta cảm thấy gặp lần đầu đã quen thân với ngài, nếu không chúng ta bái kết nghĩa một cái?

- ???

Ánh mắt của mọi người cùng nhau nhìn lại, ánh mắt vô cùng quái dị.

Trực tiếp mà bắt đầu thêm vai lứa rồi đúng không?

Tần Thiên cũng không đoán được thao tác cợt nhả của Trần Thư.

Nếu như hai người thật sự kết nghĩa, chỉ sợ đến lúc đó Vu Dịch thật sự khóc không ra nước mắt.

- Tiểu tử ngươi!

Tổng đốc Bắc Nguyên lắc đầu, không để ý đến lời Trần Thư.

Một đoàn người đi thẳng tới cứ điểm, bởi vì tốc độ tiến lên cực nhanh, hơn nữa không cần lo lắng có hung thú cản trở, hai ngày đã trở về cứ điểm.

- Lão Tần, ta về trước!

Tổng đốc Bắc Nguyên nói, làm tổng đốc, sự vụ bận rộn, có thể rút thời gian tự bản thân đến một chuyến đã không dễ dàng.

Tần Thiên gật đầu nói:

- Tất cả có ta, ngươi vội việc của mình đi!

Bây giờ hai đại gia tộc đều thành cá trong chậu, tuy là có hai đại vương cấp nhưng không dám tùy tiện đánh vào cứ điểm Trấn Linh Quân.

Nếu không thì mang ý nghĩa xé rách da mặt.

Đến lúc đó dưới sự vây công, Ngự Thú Sư Vương Cấp đều chết.

Trần Thư không rời đi, chủ yếu là làm công thân, hắn muốn xem người của hai đại gia tộc nhận thua.

Thời gian mấy ngày, Trần Thư đi tới đi lui giữa dị không gian và Lam Tinh, có vẻ thần thần bí bí.

Mà Tần Thiên thỉnh thoảng cũng sẽ về Lam Tinh một chuyến, xử lý một chút việc.

Thời điểm ngày thứ bảy, cứ điểm Trấn Linh Quân.

- Hiệu trưởng, đám người này rất bảo trì bình tĩnh đó!

Trần Thư mở miệng:

- Bọn họ sẽ không dùng thi thể Hoàng Kim Quân Vương chứ?

- Không có khả năng! Hiện tại bọn họ thoạt nhìn bình tĩnh, trên thực tế đã sợ đến một nhóm!

Tần Thiên ngồi trên nóc nhà, bình tĩnh nhìn gió tuyết đầy trời, nói:

- Hiện tại Anh Hoa Quốc đã phái người tới thương lượng, thiếu đi hai Vương Cấp, dị không gian trong nước bọn họ tùy thời đều không thể áp được.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Đã phái người tới? Vậy chúng ta nói thế nào?

- Còn có thể nói thế nào, tha thì xong việc!

Tần Thiên cười cười, bây giờ nóng nảy cũng không phải bọn hắn.

- Đúng rồi, hiệu trưởng!

Con ngươi Trần Thư đảo một vòng, mở miệng nói ra:

- Ngày mai để ta đàm phán cùng bọn họ, thế nào?

- Ngươi?

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, không xác định nói:

- Loại chuyện này, ngươi biết sao?

- Ta am hiểu nhất là được rồi!

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Nghề nghiệp của ta chính là làm cái này!

- Hình như…là có chuyện này!

Tần Thiên ngẫm nghĩ một chút, sau đó gật đầu một cái, quyết định ngày mai để Trần Thư xuất hiện đàm phán.

Căn cứ vào tính cách của Trần Thư, không phải hai đại gia tộc bị bóc một tầng da xuống sao?

Nhưng trên thực tế, hắn ta nghĩ quá đơn giản, Trần Thư còn muốn lột cả phần mộ tổ tiên ra…

Ngay tại lúc hai người thảo luận, một thân ảnh xuất hiện tại bên ngoài cư điểm.

- Ừm?

Tần Thiên thoáng cái đã nhận ra người tới.

Hắn ta mang theo Trần Thư, thoáng chốc đã đi đến phía trước người tới.

Vẻ mặt Cao Kiều Xuyên cả kinh, ngay sau đó nói:

- Thời gian giữa trưa ngày mai chúng ta sẽ đến đàm phán!

- Vậy thì chờ các ngươi!

Tần Thiên gật gật đầu, khóe miệng có ý cười.

Tuy rằng nói là đàm phán, nhưng kỳ thật là muốn nhận thua.

- Hừ!

Vẻ mặt Cao Kiều Xuyên không vui, nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, xoay người chuẩn bị rời khỏi

nơi này.

Trần Thư nói thầm:

- Hiệu trưởng, không bắt hắn ta làm thịt sao?

- ???

Cao Kiều Xuyên lảo đảo một cái, nháy mắt triệu hồi Khế Ước Linh ra, đi về phía xa.

Hắn ta thật đúng là sợ Tần Thiên tin vào lời tội phạm nói.

Hai quân giao chiến, ngươi chuyện chém sứ giả đúng không?

- Được rồi, ta phải tìm tổng đốc Bắc Nguyên đến, tọa trấn trận địa!

Tần Thiên quay người liền rời đi, chuẩn bị nghênh đón thắng lợi ngày mai.

- Ta cũng phải tìm chút người!

Chương 810: Chức nghiệp của ta chính là làm việc này (2)

Trần Thư cũng rời khỏi cứ điểm, về tới trên Lam Tinh. Giữa trưa ngày hôm sau.

Ở bên ngoài cứ điểm của Trấn Linh Quân, xuất hiện trên trăm thân ảnh, vẻ mặt mỗi người trầm trọng, bộ dáng hậm hực.

Trăm ngàn cay đắng mưu đồ tất cả, thật vất vả mới lấy được bảo vật, lúc đang chuẩn bị khải hoàn trở về, kết quả…nhà không còn, cái này chỉ sợ là ai cũng đều phải bực tức!

- Hai đại tộc trưởng tới sớm quá?

Trên mặt Tần Thiên mang theo đù cợt, đánh giá đoàn người.

- Hừ, bắt đầu đi!

Tộc trưởng Thiên Hòa đi thẳng vào vấn đề, đã không muốn lưu lại địa phương khuất nhục này.

Chốc lát, hai đại tộc trưởng đi tới một gian nhà gỗ bên trong cứ điểm.

- Tần hiệu trưởng, chúng ta đàm phán, ngươi để một tên tiểu bối tới tham gia?

- Tộc trưởng Nhân Nguyên nhướng mày, chỗ sâu trong đáy mắt có sát đi lướt qua, nói:

- Hắn đủ tư cách sao?

- Mẹ nó, ta đủ!

- ???

Nháy mắt trong phòng vô cùng yên lặng, cái này mở miệng ân cần thăm hỏi đúng không?

Tộc trưởng Nhân Nguyên cố nén tức giận, nói:

- Tiểu quỷ thô bỉ!

- Ta nói lão quỷ nhà ngươi cũng đã thành tù nhân rồi, ngươi túm cái rắm!

Hai tay Trần Thư ôm ngực, khóe miệng có chế giễu:

- Quên cứ điểm của các ngươi là bị ai làm nổ? Ta xem như đại công thần, tới tham gia đàm phán, không phải hợp tình hợp lý sao?

- Đáng tiếc các ngươi chỉ có một cứ điểm, thật sự muốn cho nổ lại lần nữa!

- Ngươi!

Vẻ mặt hai đại tộc trưởng đều giận dữ, thuộc kiểu miệng vết thương bị xát muối.

Ầm!

Tần Thiên trực tiếp vỗ bàn một cái, bình tĩnh nói:

- Hai vị, nơi này là cứ điểm Trấn Linh Quân!

Lời này vừa nói ra, hai người lập tức đè tức giận lại.

Tộc trưởng Thiên Hòa hít một hơi thật sâu, nói:

- Chúng ta đã thương nghị xong, 50% chiến lợi phẩm di tích giao cho các ngươi, nhưng cần bảo đảm chúng ta có thể trở về trong nước!

- Ta nói là đàm phán, hai người liền thật sự tưởng là đàm phán?

Tần Thiên nghe vậy cười một tiếng, mở miệng nói ra:

- Hai vị tộc trưởng có chút không rõ ràng vị trí bây giờ của mình à?

- Vậy nhóm các ngươi muốn bao nhiêu?

- Toàn bộ thi thể Hoàng Kim Quân Vương cho chúng ta, đây là cơ bản nhất!

Tổng đốc Bắc Nguyên bình thản nói:

- Các ngươi không có tư cách bàn điều kiện!

- Các ngươi hủy đi cứ điểm của chúng ta, vô số kho chứa tài nguyên, tại thành tổn thất thì tính như thế nào?

Hai đại tộc trưởng mở miệng ói, vẫn nhớ mãi không quên với cứ điểm bị hủy.

Trần Thư cười cười, nói:

- Vậy ta tặng thêm cho các ngươi một cái đạn hạt nhân!

- Ngươi!

Tộc trưởng Nhân Nguyên trừng mắt, sát ý trong lòng sắp không nhịn được.

- Được rồi, ta không có thời gian lôi kéo với các ngươi!

Tần Thiên không thể nghi ngờ nói:

- Toàn bộ thi thể Hoàng Kim Quân Vương cho chúng ta, nếu không các ngươi vĩnh viễn lưu lại ở Băng Hỏa Sâm Lâm đi!

Dứt lời, hắn ta chuẩn bị đứng dậy rời đi.

- Chờ một chút!

Hai đại tộc trưởng lập tức lựa chọn thỏa hiệp, vốn là muốn hai bên đàm phán nói chuyện giá cả, kết quả đối phương vô cùng cường thế, không có bọn hắn một chút không gian xoay xở.

- Chúng ta đồng ý!

Tộc trưởng Thiên Hòa thở dài, chỉ có thể bị ép tiếp nhận.

- Cái này còn tạm được.

Trần Thư cười cười, bình tĩnh nói:

- Hai vị tộc trưởng đã có thành ý như vậy, vậy bây giờ chúng ta có thể nói chuyện vấn đề bồi thường!

- ???

Hai tộc trưởng giật mình, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm hắn.

Không ngờ như thế vừa rồi không phải bồi thường?

- Loại ánh mắt này là có ý gì?

Tần Thiên ngồi trở lại vị trí, nói:

- Trần Thư là phụ trách đàm phán, ta và Bắc Nguyên tổng đốc chỉ tới đến trấn trận địa!

- Các ngươi có thể về nước hay không, toàn bộ phải xem Trần Thư có đồng ý hay không!

- Chúng ta cần nhìn sắc mặt của một tên tiểu bối?

Vẻ mặt tộc trưởng Nhân Nguyên phát lạnh, nói:

- Hiệu trưởng Tần, các ngươi có chút quá phận rồi!

- Tộc trưởng, đừng kích động, chúng ta là khai thông bình thường, không phải nói xem sắc mặt của ta!

Trần Thư ôn hòa cười cười, trấn an tâm tình của hai người một chút.

Hai vị tộc trưởng lúc này mới đè lửa giận xuống một chút, nói:

- Bồi thường vừa nói là ý gì?

- Đầu tiên, di tích là trong lãnh địa của chúng ta, đương nhiên ban thưởng trong đó cũng thuộc về chúng ta!

Trần Thư ung dung nói:

- Hoàng Kim Quân Vương chỉ là vậy quy nguyên chủ, không phải sao?

Hai người nao nao, nhưng không phản bác mà là giữ vững yên lặng.

Trần Thư tiếp tục nói:

- Hiện tại vì thu hồi đồ đạc của chúng ta, tiêu hao rất nhiều nhân lực và thời gian, hơn nữa Trấn Linh Quân xuất hiện thương vong, các ngươi không nên bồi thường sao?

Tộc trưởng Thiên Hòa lạnh giọng nói:

- Vậy ngươi muốn cái gì?

- Đơn giản, bảo vật các ngươi đeo trên người có thể lưu lại toàn bộ!

Trần Thư hời hợt nói.

Một câu trực tiếp muốn lột sạch đối phương trước..

- Không có khả năng!

Tộc trưởng Thiên Hòa trực tiếp đứng dậy, trong mắt có hàn ý.

Hai tên Ngự Thú Sư Vương Cấp bởi vì có Khế Ước Linh không gian, đương nhiên sẽ mang theo lượng lớn tài nguyên bên mình.

Hơn nữa đều là bảo vật đỉnh cấp của Ngự Thú Giới, không có khả năng bồi thường cho đối phương.

- Nói như vậy, không nói chuyện được à?

Trần Thư chớp chớp mi, vẻ mặt ung dung.

Chương 811: Có thể giết một Vương Cấp để trợ hứng

Tộc tưởng Nhân Nguyên lui một bước, nói: - Ngoại trừ đồ vật bên ngoài của hai người chúng ta, tài nguyên trên mình những người còn lại có thể cho các ngươi toàn bộ!

Trần Thư sờ sờ cằm, liếc nhìn vẻ mặt hiệu trưởng và tổng đốc Bắc Nguyên.

Hai người cho hắn một ánh mắt ra hiệu, muốn lột sạch hai tên Vương Cấp này có chút không có khả năng.

- Nếu như các ngươi không đáp ứng vậy thì tử chiến!

Tộc trưởng Thiên Hòa thấy đối phương có chút nhượng bộ, ngược lại trở nên cường thế.

Trần Thư đang muốn mở miệng, trước mắt xuất hiện tuyển hạng mới.

【 Chọn mục 1: Lui nhường một bước, không thúc ép hai đại gia tộc! Hoàn thành ban thưởng: Chút ít Ngự Thú Lực. 】

【 Chọn mục 2: Buông tha đàm phán, trực tiếp khai chiến! Hoàn thành ban thưởng: Dược tề Bạch Ngân Cấp ngẫu nhiên *5. 】

【 Chọn mục 3: Bày ra cường thế của tội phạm, ép khô hai đại gia tộc! Hoàn thành ban thưởng: Dược tề Tàng Hình *1! Chú thích: Trên nóc nhà có Khế Ước Linh Truyền Kỳ cấp! 】

Trần Thư nhìn về phía tuyển hạng, thoáng cái đã thấy được trọng điểm.

Khóe miệng của hắn có nụ cười, vậy mà thật sự có Khế Ước Linh Truyền Kỳ cấp tới tọa trấn?

- Vậy thì chúng ta tử chiến đi!

Hai tay Trần Thư đặt sau gáy, một bộ dáng thản nhiên tự đắc.

- Ngươi thật sự muốn như thế?

Ánh mắt tộc trưởng Thiên Hòa như đao, mở miệng nói:

- Đây cũng là ý của Trấn Linh Quân?

Ngay lúc này, Trần Thư ngáp một cái, nói:

- Ta đề nghị hai vị, trước khi đưa ra quyết định thì ngẩng đầu nhìn một chút!

- Hả?

Bốn Ngự Thú Sư Vương Cấp trong phòng khẽ giật mình, ngay sau đó cùng nhìn về phía trần nhà.

Trong chốc lát, hai tròng mắt của bốn người co rụt lại, trong mắt có vẻ khiếp sợ.

Chỉ thấy một bóng dáng màu đen hình người treo ở phía trên, hai mắt lạnh nhạt, hình như vậy luôn nhìn chăm chú vào bốn

người nhưng không bị phát hiện.

- Ám Vương?

Vẻ mặt Tần Thiên chấn động, mở miệng dò hỏi.

Bóng đen gật đầu một cái, trực tiếp rời khỏi trần nhà, biến thành một Tinh Linh mặc áo đen.

Khuôn mặt của hắn giống như nhân loại bình thường, nhưng màu da trắng nõn, lỗ tai dài nhọn lộ ra, vẻ mặt lạnh lùng vô tình, một cỗ khí thế tản ra làm người rung động.

Vẻ mặt Tần Thiên vô cùng kinh hỉ, Khế Ước Linh trước mắt đúng là Tinh Linh Ám Nguyên Tố của lão gia tử!

Tinh Linh nguyên tố bình thường không có khuôn mặt, nhưng đã tiến hóa tới Truyền Kỳ cấp cực hạn, đương nhiên xuất hiện biến đổi.

- Truyền Kỳ cấp!

Vẻ mặt hai đại tộc trưởng kinh hãi, thậm chí có sợ hãi.

Tinh Linh Ám Nguyên Tố nhìn Trần Thư thật sâu, trong mắt có chút khó hiểu.

Hắn vốn là muốn xuất hiện lúc đàm phán tiến hành không được, kết quả bị một tên tiểu bối phát hiện trước.

Thuộc loại vấn đề làm cho hắn có chút sững sờ!

- Hiện tại, hai người các ngươi, ngồi xuống cho ta!

Trần Thư mở miệng quát lớn, tùy ý chỉ hai đại tộc trưởng một chút.

Thuộc loại cứng rắn lên!

- Ngươi?

Vẻ mặt hai tên tộc trưởng giận dữ, không nghĩ tới đối phương phách lối như vậy.

Nhưng vào ngay lúc này, ánh mắt Tinh Linh Ám Nguyên Tố phát lạnh.

Chỉ thấy toàn bộ nhà gỗ xung quanh đều bị bóng đen trải rộng, giống như muốn cắn nuốt toàn bộ người trong nhà.

- y…Chúng ta bình tĩnh…

Trán tộc trưởng Thiên Hòa nháy mắt xuất hiện mồ hôi lạnh, gượng cười hai tiếng.

Một Khế Ước Linh Truyền Kỳ so với hai Vương Cấp đều có lực chấn nhiếp, nếu thật sự động thủ, bọn hắn sẽ có khả năng ngã xuống.

- Cái này còn tạm được!

Trần Thư gật đầu một cái, cảm giác có chỗ dựa thật sự không tệ!

Tinh Linh Ám Nguyên Tố về lại trên trần nhà, ra hiệu năm người tiếp tục đàm phán, không cần để ý tới hắn.

Hai người tộc trưởng vốn nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lúc lơ đãng ngẩng đầu nhìn lên, nháy mắt thấy hai mắt lạnh lùng kia của đối phương.

Cái này mẹ nó áp lực tâm lý thật sự quá lớn!

- Mới vừa rồi nói đến cái gì?

Trần Thư sờ lên cằm, một chút đã nghĩ đến, nói:

- Toàn bộ tài nguyên trên người các ngươi phải để lại! Không có thương lượng!

Hai đại Vương Cấp vốn muốn nói gì đó, nhưng ngay lúc này, Tinh Linh Ám Nguyên Tố mở miệng:

- Chủ nhân nói qua, có thể giết một Vương Cấp để giúp trợ hứng!

- ???

Nháy mắt thân thể hai đại tộc trưởng run lên, giúp trợ hứng thì có chút quá phận đúng không?

Cái này mẹ nó đàm phán chỗ nào? Quả thật chính là Hỏa Quả Quả dọa dẫm!

Tinh Linh Ám Nguyên Tố không tiếp tục mở miệng, hình như tính cách không thích nói chuyện, nhưng hai mắt có một vòng sát ý.

- Chúng ta…đồng ý…

Hai người liếc nhìn nhau, cuối cùng vô lực xụi lơ trên chỗ ngồi.

- Hai vị tộc trưởng quả nhiên có quyết đoán!

Trần Thư giơ ngón cái, trong mắt có vẻ tán thưởng.

Ngay sau đó hắn còn nói thêm:

- Hiện tại chúng có thể nói về vấn đề bồi thường cá nhân ta!

- Ngươi mẹ nó!

Hai tên tộc trưởng không kiềm được, trực tiếp phá vỡ trận diện.

Tần Thiên và tổng đốc Bắc Nguyên cũng quay đầu nhìn lại, không nghĩ tới Trần Thư sẽ thái quá như vậy.

Đây quả thật là muốn hút khô hai đại gia tộc!

- Làm sao vậy?

Vẻ mặt Trần Thư vô tội, nói:

- Trong di tích ta bị người của các ngươi truy sát, Khế Ước Linh cả ta cũng bị thương, không nên bồi thường sao?

Chương 812: Chiến lợi phẩm của các ngươi…Thật nhuận

Nói xong, hắn sử triệu hoán bán tướng, lộ ra một đôi mắt to ngốc manh. - Lúc trước Slime của ta bởi vì quá béo, kẹt ở trên Không Gian Thông Đạo, người của các ngươi trực tiếp đánh lén, hại Tiểu Hoàng bị trọng thương!

Trần Thư nổi giận đùng đùng, nói:

- Cái này không nên bồi thường sao?

- Vấn đề là, vết thương đâu?

- Cái này không phải à?

Trần Thư để cho Tiểu Hoàng xoay người lại, lộ ra bờ mông tròn vo, phía trên quả nhiên có một vết thương.

Bởi vì Ngự Thú Không Gian của Trần Thư có tác dụng trị liệu, kỳ thật đã tốt rồi.

Nhưng ảnh hưởng việc hắn đòi bồi thường sao? Hoàn toàn không ảnh hưởng!

- Thương tổn nghiêm trọng như vậy, bồi thường một ngàn vạn, hợp lý đúng không?

-….

Khóe miệng tộc trưởng Thiên Hòa giật giật, nói:

- Ngươi phải đến bệnh viện xem sớm một chút, chậm chút nữa là miệng vết thương liền khép lại…

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Cái này không cần ngươi quan tâm, ngươi phụ trách bồi thường tiền là xong việc!

- Được! Một ngàn vạn, chúng ta chấp nhận!

Tộc trưởng Thiên Hòa gật đầu một cái, hiện tại chỉ muốn rời đi nhanh một chút, đời này hắn ta cũng không muốn gặp lại Trần Thư.

Trần Thư cười cười, nói:

- Tiếp đó là phía tổn đạn hạt nhân của ta, các ngươi phải chi trả một chút!

Hai tộc trưởng có chút sững sờ, hỏi:

- Phí tổn gì?

- Chính là đạn hạt nhân nổ cứ điểm của các người, thật sự nghĩ nổ miễn phí cho các người à?

Ầm!

Hai tên tộc trưởng nháy mắt ngực khó chịu, ngã huỵch xuống, thỉnh thoảng đi đứng run rẩy một chút.

- …

Tần Thiên và tổng đốc Bắc Nguyên liếc nhau, không kìm nổi có chút đồng tình với đối phương.

Cái này mẹ nó thật sự có người có thể nói ra miệng!

- Không cần giả chết! Vô dụng!

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Hai người nếu đã chết, ta liền đến gia tộc các ngươi đòi nợ!

- Van cầu ngươi có thể làm người!

Tộc trưởng Thiên Hòa một bộ không còn gì luyến tiếc, lau máu ở khóe miệng.

Cái này đã hoàn toàn không phải là lời người nói!

Cái gì gọi là nổ miễn phí cho chúng ta? Không ngờ cái này mẹ nó vẫn thu phí phục vụ như thế?

Trần Thư nhướng mày, nói:

- Ta thế nào? Hai người nói lời này có chút vũ nhục nhân cách của ta!

Tộc trưởng Thiên Hòa nghẹn khuất, nói:

- Xin hỏi đạn hạn nhân ngươi lại muốn bao nhiêu đây?

- Các ngươi cũng biết, Không Gian Thông Đao vô cùng vững chắc, muốn nổ nát trong một lần thật sự không dễ dàng!

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Kỳ thật chúng ta đều là bạn cũ, như vậy đi, cho các ngươi một cái giá hữu nghị, năm mươi triệu!

- Ha ha ~ ha ha~

Tộc trưởng Thiên Hòa lúc này lại cười lên, hai mắt dại ra không ánh sáng, thuộc về loại bị tức giận đến thần chí không rõ.

- Xong, thật sự điên rồi…

Đám người Tần Thiên mặt mũi đều tràn đầy đồng tình, đổi vị trí tự hỏi một chút, nếu như là hắn, chỉ sợ cũng phải bị tức đến ngất đi.

Hiện tại hắn ta có chút vui mừng, hên là Trần Thư cùng một bọn với hắn ta…

- Các ngươi không nói lời nào, coi như là chấp nhận!

Trần Thư cầm lấy bút ghi lại, nói tiếp:

- Hiện tại có thể nói một chút phí tổn thất tinh thần của ta, tiền ăn, phí dinh dưỡng…

- Nếu không các ngươi vẫn giết ta đi!

Hai tộc trưởng trăm miệng một lời, trong mắt đã có ý muốn chết.

Lại tra tấn tiếp, sợ là hai người thật sự muốn điên luôn!

Trần Thư đương nhiên nói:

- Giết các ngươi chết rồi ta dọa dẫm ai?

-…

Mắt hai người trừng lớn, máu não sắp bị làm cho chảy ra..

Cuối cùng, hai bên cò kè mặc cả một trận, hai đại tộc trưởng thành công nhận được phiếu nợ tám mươi triệu…

- Thật sự là người tốt!

Trần Thư nhìn bóng lưng hai người, vẫy tay hô lớn:

- Rảnh rỗi thường đến chơi nha!

Hai người lảo đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã trên đất, quay đầu trừng mắt liếc hắn một cái.

Hai người Tần Thiên cảm thán một câu:

- Đây là ngay cả quần lót trong nhà cũng phải lột ra!

Tinh Linh Ám Nguyên Tố nhìn Trần Thư một cái thật sâu, cuối cùng hóa thành một đoàn ảnh tử, biến mất ở bên trong cứ điểm.

- Hiệu trưởng, hắn nhìn ta như vậy làm gì?

Thân thể Trần Thư chấn động, gãi gãi đầu, có chút khó hiểu.

Vu tổng đốc mở miệng nói:

- Khả năng là chuẩn bị trở về thương lượng phương án bắt bớ với lão gia tử…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, cần thiết không?

….

Lúc này hai đại tộc trưởng tinh thần hoảng hốt về tới trong đội ngũ của gia tộc.

- Tộc trưởng, sao rồi?

- Cần chúng ta giao một nửa Hoàng Kim Quân Vương sao?

Mọi người xông tới, không kịp chờ truy hỏi.

- Một nửa?

Khóe mắt tộc trưởng Thiên Hòa giật một cái, lắc đầu nói:

- CHúng ta…quần lót cũng bị người ta lột ra!

- …

Vẻ mặt mọi người ngẩn ra, trong lúc nhất thời không hiểu được.

Tộc trưởng Nhân Nguyên đi lên phía trước, bình thản giải thích một chút chuyện trên bàn đàm phán.

- Cái gì? Chẳng những phải giao thu hoạch của di tích ra, còn muốn thứ ở trên người bọn hắn?

- Hơn nữa gia tộc còn nhận phiếu nợ tám mươi triệu?

Vẻ mặt mọi người kinh hãi, một dáng vẻ không thể tiếp nhận, đây thật sự là bị đào sạch sẽ!

Có người tự lẩm bẩm:

- Trên bàn đàm phán sao lại lẫn tội phạm vào…

- Ta mẹ nó làm sao biết?

Tộc trưởng Thiên Hòa hét to một tiếng, tức giận trong mắt vẫn không có cách nào lắng lại.

Chương 813: Chiến lợi phẩm của các ngươi…Thật nhuận (2)

Một trận đàm phán thật tốt, kết quả biến thành dọa dẫm, cái này mẹ nó đến nơi nào nói rõ? Có người thử hỏi:

- Tộc trưởng, có thể không giao ra không…

- Vậy ngươi vĩnh viễn lưu lại ở trong Băng Hỏa Sâm Lâm!

Tộc trưởng Thiên Hòa lạnh lùng nhìn hắn một cái, không cần phải nhiều lời nữa.

Sáng sớm hôm sau.

Người của hai đại giao tộc thành thành đi tới bên trong cứ điểm, giao bảo vật đeo trên người ra.

Lối ra bên cạnh, một thi thể quân vương chừng trăm mét nằm đó, thân thể này vỡ tan không chịu nổi, hiển nhiên là tạm thời ghép lại.

Chẳng những không có mùi tanh máu thịt, còn tản ra một loại hương thấm vào ruột gan.

- Hai vị tộc trưởng, chiến lợi phẩm của các ngươi…thật nhuận!

Trần Thư nằm chữ Đại ở phía trên, tay chân mở ra, một bộ dáng vô cùng hưởng thụ..

Nhìn thấy một màn này, vẻ mặt hai đại gia tộc nháy mắt liền phá vỡ.

Nhưng hai Ngự Thú Sư Vương Cấp ở một bên, thêm một cái Khế Ước Linh Truyền Kỳ cấp không biết ở đâu, bọn hắn không dám lỗ mãnh, chỉ có thể lựa chọn nén giận.

- Đúng rồi, Sơn Bản Dã đâu?

Hai mắt Trần Thư híp lại, nói:

- Ta thật sự muốn giới thiệu hắn ta vào xưởng!

- Đã chết!

Tộc trưởng Thiên Hòa lạnh giọng nói:

- Các ngươi đã giết một Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp của chúng ta!

- Hoàng Kim Cấp cái gì, rõ ràng là cấp cơ sở!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Cái này là giả đúng không?

- ….

Khóe miệng mọi người giật một cái, Sơn Bản Dã chết còn bị vũ nhục.

Ngươi cái này đang quất xác đúng không?

Một giờ sau đó, một đám người đã giao ra bảo vật mỗi người mang theo.

Người của hai đại gia tộc mày ủ mặt ê, thân thể nhịn không được có chút phát run. Gió của Băng Hỏa Sâm Lâm hôm nay đặc biệt lạnh lẽo!

- Được rồi, các ngươi có thể rời đi! Chúng ta sẽ có người hộ tống các ngươi xuất cảnh!

Tần Thiên cười nói:

- Không cần có bất cứ tâm tư gì, nếu không ai cũng không gánh nổi các ngươi!

Bến trong dị không gian làm loạn khả năng sẽ không có gì.

Nhưng nếu phá hoại đến lãnh địa Lam Tinh, mức độ nghiêm trọng của chuyện kia là khác biệt.

Cho dù là làm thịt hai Vương cấp, Anh Hoa quốc cũng sẽ không nói gì.

Trần Thư nhếch miệng cười, ôn hòa nói:

- Các ngươi cũng đừng uể oải quá, ta chuẩn bị ngạc nhiên cho các nguoi!

Nghe xong lời này, thân thể mọi người chấn động, lập tức trở nên có chút hoảng loạn.

- Ngươi..Ngươi sẽ không chôn đạn hạt nhân ở cửa không gian chứ?

Trong mắt Cao Kiều Xuyên có hoảng sợ, càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Nghe xong lời này, đám người Tần Thiên cũng quay đầu nhìn sang, trong mắt có chút hoài nghi.

Con hàng này sẽ không là thật chứ?

- Đều nhìn ta như vậy làm gì?

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Ta không làm người như vậy sao?

Hắn không ngờ tới ngay cả đám người Tần Thiên cũng có chút tin…

- Chỉ đơn giản là kinh hỉ nhỏ!

Trần Thư nói:

- Nhát gan thật sự! Ta là người đi đầu là được chứ gì!

Dứt lời, hắn đứng dậy, nhanh chân đi về vị trí cửa thông đạo.

Mắt thấy quả thật không có nguy hiểm, người của hai đại gia tộc mới dám đi vào thông đạo, thuận lợi về tới trấn Băng Hỏa của thành phố Bắc Nguyên.

- Cuối cùng cũng đến Lam Tinh!

Mọi người nhịn không được cảm thán, thậm chí có chút vui mừng sống sót sau tai nạn.

Người của hai đại gia tộc không dừng lại, trực tiếp đi ra ngoài trấn, một phút cũng không muốn ở lại.

Lúc mọi người tới gần bên ngoài trấn, đột nhiên truyền đến tiếng hoan hô vang dội:

- Chúc mừng tấm gương lao động của chúng ta trở về!

- ???

Vẻ mặt của người hai đại gia tộc khẽ giật mình, trong lòng mơ hồ thấy được không ổn.

Trần Thư rời khỏi đội ngũ, dẫn đầu đi tới đầu trấn, lớn tiếng nói:

- Vì để cho chúng ta không mệt, người của hai đại gia tộc đích thân mở di tích!

- Sau khi kết thúc đã cho chúng ta toàn bộ bảo vật không trả giá, hơn nữa thứ gì trên người họ cũng đều cho, thậm chí còn nhận phiếu nợ năm mươi triệu!

- Đây là một tinh thần như thế nào…

- Đủ rồi!

Tộc trưởng Thiên Hòa hét to một tiếng, trong mắt tràn ngập tức giận.

Ở phương diện làm người ghê tởm này, có thể nói Trần Thư thứ hai, đoán chừng không có người dám nhận thứ nhất.

Khóe miệng Tần Thiên cũng giật một cái, đúng là loại giết người tru tâm!

- Chúng ta liền cáo từ!

Tộc trưởng Thiên Hòa nói, dù là một giây cũng không chờ được nữa.

- Dừng lại!

Một âm thanh lạnh như băng vâng lên, khiến lòng người của hai đại gia tộc run lên, cùng nhau nhìn về phía Trần Thư.

- Đều nhìn ta làm gì?

Trần Thư giơ hai tay lên, ra hiệu bản thân mình không có nói chuyện.

Lúc này, bóng dáng sau lưng hắn vặn vẹo, một Tinh Linh Ám Nguyên Tố đứng lên.

Hắn ta vươn tay, nói với tộc trưởng Thiên Hòa:

- Ngươi! Lưu lại một con Khế Ước Linh! Nếu không giấy nợ viết vô ích sao?

Lời vừa nói ra, Trần Thư giật mình, lập tức hiểu được.

Có đạo lý!

Hắn quay đầu nhìn một cái, cái này sẽ không phải là thường xuyên làm cướp chứ…

Tộc trưởng Thiên Hòa không nhiều lời, để lại một Khế Ước Linh, nói:

- Trở về chúng ta sẽ đưa tiền tới!

Tinh Linh Ám Nguyên Tố gật đầu một cái, từng bóng đen xuất hiện, tầng tầng cuốn lấy Khế Ước Linh Vương Cấp kia, trực tiếp kéo tới dưới đất, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 814: Chúc mừng tấm gương lao động trở về

Một màn như thế khiến vẻ mặt hai đại Vương Cấp khẽ thay đổi, trong mắt có vẻ hâm mộ. Thực lực Truyền Kỳ cấp quá kinh khủng, có thể nghịch chuyển bất luận chiến cuộc gì, đây cũng là một trong những điều kiện cơ bản để tấn thăng làm đại quốc!

Một đám người dưới sự giám thị của Ngự Long Vệ, rời xa nơi khiến người ta đau lòng này…

Trần Thư lớn tiếng nói:

- Ta sẽ nhớ các vị!

- ….

Mọi người quay đầu nhìn một cái, trong mắt tràn ngập hận ý, đoán chừng đời này cũng sẽ không quên Trần Thư.

Tần Thiên đi tới, nói:

- Ngươi thật sự không sợ đắc tội người khác!

- Đây tính là cái gì, chỉ là hai Vương Cấp mà thôi!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ta chuẩn bị lúc nào đó hãm hại Truyền Kỳ cấp!

- Ngươi dẹp đi!

Khóe miệng Tần Thiên giật một cái, nói:

- Đến lúc đó không có người giữ được ngươi!

- Đúng rồi, hiệu trưởng Tần, chiến lợi phẩm của ta phiền sai người đưa đến học phủ!

Trần Thư cười hì hì, đã bắt đầu tưởng tượng núi vàng bản thân sở hữu.

- Cái gì của ngươi?

Tần Thư nhíu mày, trong mắt tràn ngập khó hiểu.

- Thì cái thi thể quân vương kia, với cả bảo vật của hai đại gia tộc!

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, nói:

- Ngài không phải là muốn đen ăn đen chứ?

- Đen ăn đen cái gì, ta ăn đen làm gì?

Tần Thiên bình thản nói:

- Những vật kia tiểu tử ngươi sẽ không muốn, trường học sẽ ban thưởng cho ngươi!

Dứt lời, hắn ta trực tiếp rời đi, chuẩn bị trở về dị không gian xử lý chiến lợi phẩm một chút.

- Không phải, ta mẹ nó là công thần!

Trần Thư một mình hỗn độn trong gió, không tới lại là kết cục như vậy.

- Hoan nghênh tấm gương lao động trở về!

Diễn viên quần chúng bên cạnh vẫn gắng sức kêu gào như cũ.

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, càng nghe càng khó, trực tiếp kêu mọi người ngừng lại.

Cái này sao cứ có cảm giác tự mình đào hố cho mình nhảy!

….

Bên trong Băng Hỏa Sâm Lâm cuối cùng cũng kết thúc, người của hai đại gia tộc toàn bộ rút lui, trở thành dị không gian Hoa Quốc.

Tuy rằng là cấp ác mộng, cần tăng nhân thủ. Nhưng trong đó vô số tài nguyên, tóm lại mà nói thì lợi nhiều hơn hại.

Mà Trần Thư biểu hiện không theo lẽ thường, thành công khiến người của Trấn Linh Quân nhớ kỹ hắn.

Ba ngày sau, người của hai đại gia tộc lấy tư thái người thất bại về tới trong nước.

- Đều cầm lấy tấm hình này cho ta!

Vẻ mặt tộc trưởng Thiên Hòa bình tĩnh, phát cho mỗi tộc nhân một tấm hình.

Phía trên đang có một chàng trai chói sáng, trên đó viết bốn chữ lớn: Tội phạm Nam Giang!

- Từ hôm nay trở đi, tộc quy thêm một cái!

Mọi người nghe vậy khẽ giật mình, không nghĩ tới tộc trưởng hận Trần Thư như vậy, thêm vào tận tộc quy.

- Nếu như gặp phải hắn, trực tiếp chạy, ai cũng không cho phép quay đầu nhìn!

- …

Khóe miệng mọi người giật một cái, vốn cho rằng là lệnh truy sát gì đó, kết quả là làm ra cái này?

Một gia tộc cấp quan trọng bị một sinh viên dọa ra bóng ma?

Tộc trưởng Thiên Hòa thở dài, hắn ta cũng không có biện pháp.

Bây giờ Khế Ước Linh Truyền Kỳ cấp cũng xuất hiện, hắn ta cũng không dám động Trần Thư.

Vì để tránh cho lại bị dọa dẫm, chỉ có thể chạy trước!

….

Lúc này Trần Thư không biết bản thân bị hai người gia tộc coi trọng như vậy.

Hắn huýt sáo, gánh hai cái túi phân trướng phình về tới Hoa Hạ học phủ.

- Tiểu tử, trong này chứa cái gì?

Bảo vệ gác cổng mặt mũi tràn đầy cảnh giác, nháy mắt đứng dậy.

- Là nông phẩm bình thường…

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, ta là học sinh tốt, cảnh giác tới vậy sao?

- Thật?

Đại gia nhíu mày, nói:

- Bên trong không phải là thi thể giả trang chứ?

- ….

Mắt Trần Thư trừng một cái, nói:

- Đại gia, sức tưởng tượng của Ngài thật tốt…

- Nếu là những người khác ta sẽ không hoài nghi, nhưng tiểu tử ngươi chuyện gì không làm được?

Đại gia sờ sờ cằm, hoàn toàn không tin tưởng Trần Thư.

- Đầu năm nay…

Trần Thư lắc đầu, mở túi phân ra, bên trong toàn bộ đều là đủ loại vật liệu Ngự Thú, hơn nữa cấp bậc khá cao!

Bên trong đều là thu hoạch cá nhân hắn lấy được từ dị không gian, Tần Thiên ngược lại không táng tận lương tâm tịch thu…

Hắn mỉm cười nhìn về đại gia gác cổng, lần này dù sao cũng nên tin tưởng ta chứ?

Đại gia gật đầu, chắc chắn nói:

- Quả nhiên tiểu tử ngươi cướp bóc!

- Ngươi dẹp đi!

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, trực tiếp gánh hai bao lớn vật liệu trở về ký túc xá.

Sáng sớm hôm sau.

Công ty bưu kiện khế ước linh không gian vận chuyển tới một đống huyết nhục, chính là huyết nhục lúc trước Tiểu Hoàng ngậm gắt gao trong miệng không phun ra.

- Nuốt cho ta!

Trần Thư triệu hoán Thỏ Không Gian ra, để nó nuốt hết.

Nó là 【 Vũ Khí Thiên Phú 】 có thể tiến hóa, huyết nhục Hoàng Kim Quân Vương có phẩm chất cực cao, ít nhất cũng có thể tiến hóa một lần.

Dựa theo giải thích của Tần Thiên, tiến hóa một lần, cường độ vũ khí chẳng những sẽ tăng lên, hơn nữa có thể gia tăng một hiệu quả đặc biệt.

- Chít chít chít chít.

Thỏ Không Gian lăn lộn, vùi đầu vào trong đống máu thịt, trông rất hưởng thụ.

- Áu áu áu.

Husky kêu lên, liên tục nhảy lên, ánh mắt đầy vẻ không vui.

- Được rồi, con chó ngốc này có kĩ năng đâu, ăn đống thịt này là lãng phí đấy.

Chương 815: Ai thấy người đó có phần, ta tám phần, hai ngươi hai phần

Trần Thư nằm trên sô pha, bỏ luôn Ngự Thú Chân Châu vào miệng. Ngoài dược liệu ra, hắn còn nhận được một viên Ngự Thú Chân Châu Bạch Ngân Cấp nữa, hắn định cho mình dùng hết, ít nhất thì có thể gia tăng tiến độ.

Đường đến Bạch Ngân Cấp và Hoàng Kim Cấp xa quá, đến cả phần lớn giáo viên trong Hoa Hạ học phủ cũng đều là Hoàng Kim cấp, từ đó có thể thấy độ khó của nó thế nào rồi.

Nửa tiếng sau.

- Ợ.

Thỏ Không Gian ngồi phệt xuống đất, bụng nó tròn căng lên, hai cái tai béo mập vẫy tới vẫy lui, trông rất thỏa mãn.

- Ăn xong rồi sao?

Trần Thư nhướng mày, mở trang của Thỏ Không Gian ra, thấy vũ khí có thêm một hiệu quả sử dụng nữa.

- Vũ khí thiên phú: 1. Khi đánh người khác sẽ có hiệu quả khiến người ta thấy chóng mặt ngay tức khắc.

“Cũng được đấy…”

Trần Thư vuốt cằm, hắn cũng không chê kĩ năng này.

Tuy không có hiệu quả gì mạnh lắm nhưng ít nhất cũng là được nâng cấp lên rồi, có thể làm loạn nhịp chiến đấu của kẻ địch.

Nếu may mắn hơn thì còn có thể ngăn đối phương phóng thích kĩ năng nữa.

Một tuần trôi qua.

- Sắp khai giảng rồi mà hai đứa bọn A Lương vẫn chưa về cơ à?

Trần Thư ngồi trên mặt đất ở phòng khách, phía trước có một chiếc bàn để nướng thịt.

Mùi của những miếng thịt thơm ngon xộc lên mũi, đâu đâu cũng là mùi dầu mỡ đầy hấp dẫn.

- Ta muốn xem xem nó có ngon đến mức đấy thật không.

Trần Thư liếm môi, trước mắt hắn chính là thịt Quân Vương mà hắn đã cất công chuẩn bị cho chính mình.

Tuy rằng với hắn thì không giúp tăng sức mạnh gì cả, nhwung ít nhất là nó ngon.

- Ôi vãi, đã quá.

Trần Thư chép chép miệng, hắn thấy thoải mái đến mức nhắm tịt mắt lại, những dòng chảy nóng chảy trong cơ thể hắn.

- Bụp bụp bụp!

- Cho ta vào, mau lên, mau! Ta ngửi thấy mùi thơm rồi.

- Ta muốn, ta cũng muốn.

Tiếng gõ cửa gấp gáp truyền đến, nó giống tiếng đập cửa hơn, cùng với đó là giọng nói cũng sốt ruột chẳng kém.

- Bên ngoài cửa có zombie à?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, sắc mặt hắn trông kỳ lạ vô cùng.

- Bụp!

Cánh cửa bị mở ra, hai người mặc quần áo rách nát, mặt đầy những vệt đen xông vào, họ cứ như dân tị nạn ở Châu Phi vậy.

- Con mẹ nó chứ, dân tị nạn ở đâu ra thế này!

Trần Thư trợn tròn mắt lên, chuẩn bị đá hai người này ra ngoài.

- Trần Bì, là bọn ta.

A Lương nói, hai mắt hắn ta cứ nhìn chằm chằm vào đống thịt kia.

- Hửm?

Trần Thư có hơi bất ngờ, hắn nhìn hai người kia một lượt.

Tia gương mặt trông không giống lắm, thế nhưng khí chất tiêu sái thì vẫn còn.

Hắn hỏi dò.

- Lão Vương? A Lương?

- Là bọn ta đây.

Hai người họ đầy vẻ kích động, họ lập tức đưa tay ra, chuẩn bị nhụp mấy miếng thịt.

- Mẹ nó chứ, hai người đi tắm trước được không?

Trần Thư kéo tay hai người bọn họ ra, để tránh khiến bọn họ làm bẩn mất thịt nướng của mình.

Hắn nói.

- Yên tâm đi, đủ phần cho hai người mà.

Hai người họ nghe vậy thì mới đi về phía phòng tắm, chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ.

Nửa tiếng sau, hai người họ mặc quần áo sạch sẽ đi ra ngoài, ngồi xuống bên cạnh Trần Thư, bắt đầu hùng hục ăn.

- Mẹ, thịt này đúng là thơm thật đấy.

A Lương cảm thán rồi nhét thịt vào mồm liên tục.

- Ta nghĩ hai ngươi nên ăn ít hơn một chút.

Trần Thư lên tiếng nhắc nhở, lần trước thịt của Vương Cấp Khế Ước Linh đã khiến ba người họ đau bụng một trận kinh hoàng.

Bây giờ hắn là Bạch Ngân Cấp, cơ thể đã mạnh lên, có thể chịu được Hoàng Kim Quân Vương, thế nhưng hai người này thì chưa chắc đâu.

- Đúng là ki bo.

A Lương không hề nghe lời Trần Thư, hắn ta vẫn liên tục nhét thịt vào miệng.

Trần Thư nhướng mày nói.

- Ta nói chứ hai ngươi rốt cuộc đã đi đâu, làm gì thế? Đi làm dân tị nạn thật à?

- Chủ yếu là muốn làm mấy việc vận chuyển ở Dị Không Gian thôi.

- …

Khóe miệng Tràn Thư giật giật, hắn nói.

- Hai ngươi đi cướp à?

Vương Tuyệt nói với vẻ rất ung dung.

- Thứ bọn ta cướp là đồ của hung thú mà, có phạm pháp đâu.

Nói rồi, hắn ta triệu hồi Hôi Sắc Tiểu Điểu của mình ra.

- Tiểu Vương, lần này Điểu gia ta phát huy thế nào?

- Nói ít thôi, mau thể hiện cho tội phạm xem đi.

Hai mắt của Hôi Sắc Tiểu Điểu phát ra ánh sáng, nó nôn ra rất nhiều loại dược liệu.

Trần Thư vốn không để tâm lắm, nhưng ai ngờ nó cứ nôn mãi, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Chỉ trong chớp mắt, đống dược liệu đã chất thành một đống bên trong phòng khách.

- Tiểu Trần, thế nào hả?

Hôi Sắc Tiểu Điểu vỗ vỗ cánh, đứng lên trên đỉnh đống dược liệu đó, nói.

- Điểu gia của ngươi sẽ mãi là Điểu gia thôi.

- Con mẹ nhà ngươi chứ.

Mặt Trần Thư đầy vẻ kinh ngạc, hắn không hề để ý đến Hôi Sắc Tiểu Điểu mà chỉ nói.

- Hai ngươi vận chuyển thật luôn đấy hả?

- Không đúng, bây giờ làm gì còn Dị Không Gian nào có thể lấy được nhiều dược liệu như vậy trong một khoảng thời gian ngắn chứ?

Hắn nhìn với vẻ ngờ vực, ý thức được điều gì đó không đúng lắm ở đây.

Làm còn Dị Không Gian nào tốt thế mà hắn không biết chứ?

- Bọn ta đi khai hoang đấy, nếu không thì đi đâu để nhặt được nhiều thứ vậy.

A Lương nằm thẳng lên trên đống dược liệu, trông rất thỏa mãn.

Chương 816: Người thì chưa chết nhưng mà ngại muốn chết rồi

Trần Thư nhướng mày nói. - Hoa Quốc có Dị Không Gian mới xuất hiện sao?

- Đương nhiên là… không có rồi.

A Lương cười nói.

- Ngươi đoán xem tại sao bọn ta lại đen như vậy?

- Hai ngươi không đến Châu Phi để lấy đống đồ này đấy chứ!

- Chính xác!

A Lương nhướng mày nói.

- Ngươi và lão Vương đều đã đi ra nước ngoài rồi sao?

- Hai ngươi không bị ăn thịt mất á, đúng là may mắn.

Trần Thư lắc đầu, không ngờ hai người này dám đến Châu Phi để mạo hiểm.

- Phú quý tìm được trong hiểm nguy, ngươi hiểu không?

A Lương nói, rất tự hào.

- Đúng rồi, kỳ nghỉ hè này ngươi làm gì vậy.

- Lừa hai tên Vương Cấp Ngự Thú Sư, không đáng để nhắc.

Trần Thư nói rất nhẹ nhàng, cứ như hắn không hề để tâm đến Vương Cấp vậy.

- Ngươi? Lừa Vương Cấp?

Hai người họ quay đầu lại nhìn, họ đang nghi ngờ.

Với tính cách của Trần Thư thì hắn chém được đến mức nào thì toàn chém đến mức đấy.

- Không tin thì thôi.

Trần Thư nhún vai, quay đầu lại nhìn đống dược liệu, xoa xoa tay rồi nói.

- Hai ngươi chia nó ra đi. Ai thấy thì người đó có phần, ta tám phần, hai ngươi hai phần.

Hắn vừa nói xong thì Hôi Sắc Tiểu Điểu dùng kĩ năng để thu hồi hết chúng về luôn.

- Ngươi thôi đi!

Vương Tuyệt thở phào nhẹ nhõm, không ngờ hơn một tháng không gặp mà Trần Thư vẫn vô lý như vậy.

Ở đâu có cái luật lệ là ai thấy là ai được tám phần thế?

Ba người họ ngồi trong phòng khách, ăn thịt nướng, nói với nhau về trải nghiệm trong kỳ nghỉ hè này. Tiếc là mấy cuộc mạo hiểm của Trần Thư vô lý quá, vừa lừa Vương Cấp vừa đi thám hiểm di tích gì đấy…

- Ta nói thật mà, nếu không phải có tên thổ phỉ cướp chiến lợi phẩm của ta thì chắc ta có thể lừa được thi thể của một con Hoàng Kim Quân Vương về đấy.

Trần Thư nói liến thoắng, ánh mắt đầy vẻ tiếc nuối.

- Thổ phỉ gì cơ?

Lúc này, một giọng nói bình tĩnh vang lên.

- Hả?

Trần Thư giật mình, có một người nam đang đứng bên ngoài ban công, hắn ta đang cười.

- Hiệu… hiệu trưởng?

Hắn trợn tròn mắt lên, lãnh đạo không phải toàn đi từ cửa chính sao?

Tần Thiên nhướng mày, nói.

- Tên tiểu tử nhà ngươi lại đang nói xấu sau lưng ta đấy à.

Trần Thư nghiêm túc giải thích.

- Sao có thể chứ, ta nói giáo sư Liễu Phong là thổ phỉ.

- Ngươi đang nói ta sao?

Đúng lúc này, cửa ký túc xá bị đẩy thẳng ra, một người nam để đầu đinh hai tay ôm ngực, nhìn hắn với vẻ cực kỳ bình tĩnh.

- Không phải đó chứ, hai người cố tình trêu ta đó sao?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, sao đến cả cách xuất hiện cũng kỳ dị đến thế nhỉ?

Khi hắn sắp rơi vào trầm tư thì hai người họ quay ra nhìn nhau, lắc đầu cười ngao ngán.

Tần Thiên nói.

- Được rồi, hôm nay bọn ta đến để chia giải thưởng cho ngươi.

- Thật sao?

Trần Thư rất bất ngờ, hắn vui lên ngay.

- Tuy tên tiểu tử nhả ngươi thích ném lựu đạn nhưng lần này may mà có ngươi, nếu không thì sẽ để hai gia tộc kia đạt được

mục đích rồi.

Trong ánh mắt Tần Thiên có vẻ tán thưởng, ai mà ngờ được tên này lại cho nổ Không Gian Thông Đạo cơ chứ.

- Không phải là thật đó chứ?

A Lương và Vương Tuyệt quay sang nhìn nhau, thấy hiệu trưởng còn đích thân đến thế này, họ đã tin vài phần rồi đó.

Tần Thiên nói rất nghiêm túc.

- Ta thay mặt cho Trấn Linh Quân cảm ơn ngươi.

Sau đó, cả nơi đó rơi vào im lặng.

Trần Thư đang im lặng chờ đợi, hắn cứ thấy có gì đó không được đúng lắm nên hỏi.

- Xong rồi ạ?

- Xong rồi đấy.

- ??

Trần Thư trợn tròn mắt lên, nói.

- Ngươi đừng nói với ta đó là giải thưởng đó nhé.

Hắn hơi há miệng ra, biểu cảm như đang nói ngươi đang đùa ta đấy à. hắn bảo.

- Thịt Quân Vương, Hoàng Kim Chân Bảo, tài liệu Vương Cấp đâu hết rồi? Sao không có cái nào?

Tần Thiên nghiêm túc nói.

- Hết cách rồi, Khế Ước Linh của lão Giang bị thương nặng quá, dùng mất không ít tài liệu để chữa khỏi.

- Hiệu trưởng, ta ít học nhưng ngươi đừng có lừa ta đấy nhá.

Trần Thư thấy hơi nghi ngờ, hắn nói.

- Không phải là hai người đã chia nhau ăn hết rồi đó chứ?

- Ăn cái khỉ ấy.

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, hắn ta đường đường là hiệu trưởng của Hoa Hạ học phủ, làm chuyện này được sao?

Cho dù là có làm thì cũng phải đợi sau khi nghỉ hưu chứ.

- Được rồi, Trần Thư, đúng là đã tiêu tốn mất rất nhiều đấy.

Liễu Phong đi đến gần, nói.

- Khế Ước Linh của lão Giang tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, để giữ tính mạng, chỉ có thể mời Truyền Kỳ Ngự Thú Sư của Tuyết Quốc ra tay thôi, cái giá không nhỏ đâu.

- Vậy sao?

Trần Thư có hơi kinh ngạc, hắn gật gật đầu, cũng tin hơn lúc trước chút rồi.

- Nhưng mà bọn ta cũng không thể để ngươi thất vọng quá được nên quyết định cho ngươi một giải thưởng đặc biệt.

Tần Thiên lấy ra một cái hộp một cách hết sức trịnh trọng, hắn ta nói.

- Sau khi thảo luận với bên quan chức, chúng ta quyết định có thể trao cho ngươi một huân chương Tinh Thần Cấp.

Câu nói đó được nói ra xong, A Lương và Vương Tuyệt đều bất ngờ vô cùng, ánh mắt họ đầy vẻ khó tin.

- Ồ.

Trần Thư chỉ gật gật đầu, hắn không hề quan tâm đến thứ này. Có phải giải thưởng vật chất gì đâu, thực sự không thể khiến hắn vui lên được.

Chương 817: Người thì chưa chết nhưng mà ngại muốn chết rồi (2)

A Lương quay đầu lại nhìn, nói. - Trần Thư, có phải ngươi không biết nó nghĩa là gì không?

- Một niềm vinh dự à?

Trần Thư nói.

- Vinh dự của ca ca ta đây không ít, mấy cái như tội phạm Nam Giang, đệ nhất thiên tài của học phủ,…

- Được rồi được rồi.

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hắn ta ngắt lời Trần Thư luôn. Đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau ấy chứ.

- Huân chương Tinh Thần Cấp là thứ chỉ có nhân tài lập được công lớn mới có thể có được, nó sẽ ghi lại tên ngươi trong tài liệu đó. Cho dù ngươi vào quân đội hay là theo các ngành nghề khác thì đều sẽ có đãi ngộ đặc biệt.

Hắn ta nói, cực kỳ nghiêm túc.

- Đây cũng là một trong những niềm vinh dự lớn nhất của bên quân đội, thầy mong ngươi sẽ coi trọng nó.

Thấy những người khác trông trịnh trọng thế này, Trần Thư cũng bất giác đứng thẳng người lên, hắn cũng nghiêm túc lên rồi.

Chẳng lẽ nó thực sự quan trọng đến mức đó?

Hắn cẩn thận thu nó lại, hỏi.

- Thứ quan trọng như vậy không phải nên trao nó trước hàng trăm người sao?

Niềm vinh dự này không được ai chứng kiến cả, thế chẳng phải mặc áo cẩm mà đi đêm sao?

- Ờm…

Tần Thiên giải thích.

- Thân phận của tiểu tử nhà ngươi hơi đặc biệt, chúng ta nên khiêm tốn chút thì hơn.

Một tên tội phạm có được niềm vinh dự lớn thế này, đúng là có hơi hoang đường.

- Phía quan chức quyết định trao huân chương cho ngươi một là vì để thưởng, mặt khác cũng là vì muốn ngươi có thể cải tà quy chính nữa.

- ??

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói thế là thế nào?

Tần Thiên nói rất nghiêm túc.

- Được rồi, giữ cho cẩn thận đi. Chiếc huân chương này sẽ đi theo ngươi cả đời đấy, sau này ngươi sẽ ý thức được tầm quan trọng của nó thôi.

- Không có giải thưởng vật chất gì thật sao?

Trần Thư vẫn hơi không cam tâm lắm, tuy rằng hắn đã nhận được không ít giải thưởng ở trong di tích. Thế nhưng thời buổi này rồi, có ai chê tiền nhiều đâu.

Tần Thiên cười, nói.

- Còn một giải thưởng quan trọng nữa.

- Hửm?

Lúc đó, A Lương và Vương Tuyệt đều phải tỏ vẻ kinh ngạc, họ nhìn ra đằng sau Trần Thư.

Bóng người hắn khẽ động đậy, sau đó, một bóng người đi ra từ trong đó, âm thầm đứng sau hắn.

- Vẻ mặt của hai ngươi là vì sao thế?

Trần Thư cảm nhận được điều gì đó không đúng lắm, hắn quay ngoắt lại.

Một Tinh Linh nguyên tố Ám đang bình tĩnh nhìn hắn.

- Mẹ nó chứ.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn nói.

- Không phải là ngươi sống trong cái bóng của ta đó chứu?

- Đó chỉ là cánh cửa thông hành thôi.

Tinh Linh nguyên tố Ám lạnh lùng nói.

- Bảo vật của hai vị Vương Cấp bị chủ nhân lấy mất rồi, nhưng sẽ bồi thường cho ngươi.

- Gì cơ?

Trần Thư có hơi kinh ngạc, hắn hỏi.

- Nếu ngươi gặp nguy hiểm gì thì ta có thể ra tay một lần.

Nó nói xong, người Trần Thư như bị giật một cái, tự dưng hắn thấy rất phấn khích.

Sự bảo vệ của một Truyền Kỳ Cấp Khế Ước Linh sao?

Hắn quay phắt đầu lại, ánh mắt hơi kỳ lạ, hắn đang nhìn để xem xét Tần Thiên và Liễu Phong.

- Ánh mắt của nhà ngươi là kiểu gì vậy?

Hai người họ ngửa người ra sau theo bản năng, họ đã nhận ra điều gì đó không đúng lắm rồi.

Con mẹ nó ngươi không định trả thù bọn ta ngay tại đây đó chứ.

Trần Thư hỏi.

- Có đối phó được với người có cấp bậc như bọn họ không?

Tinh Linh nguyên tố Ám hơi ngơ ra, nó bị hắn làm cho không hiểu gì rồi. Thế nhưng nó vẫn thành thực, bảo.

- Được.

Nó nói xong, mặt hai người kia tái xanh đi.

Nhà ngươi đúng là tấm gương tôn sư trọng đạo đấy nhỉ.

Tinh Linh nguyên tố Ám nói.

- Nhưng chỉ có thể giữ mạng cho ngươi thôi, nếu là những người tuân thủ pháp luật thì ta không giết được đâu.

- Phù.

Tần Thiên và Liễu Phong thở phào một hơi, con mẹ nó cứ như vừa quay về từ quỷ môn quan vậy.

Tinh Linh nguyên tố Ám nói.

- Nếu ngươi gặp nguy hiểm gì thì có thể hét với cái bóng của mình một tiếng.

- Makka Pakka, aka, waka, maka, mu, là ta sẽ xuất hiện.

- ??

Trần Thư hơi há miệng ra, hắn bị làm cho cạn lời luôn rồi.

Ngôn ngữ phi nhân loại gì thế này?

Nói rồi, Tinh Linh nguyên tố Ám biến mất luôn, trước đó, nó nhìn chằm chằm vào A Lam một cái.

Trần Thư vội vàng đứng dậy, hắn muốn thử ngăn nó lại, nói.

- Con mẹ nó chứ đang trong trận chiến sinh tử mà tự dưng ta nói câu đó, không bị thiếu hài hòa quá à?

Kết quả là Tinh Linh nguyên tố Ám vẫn rời đi, không thèm để ý đến hắn.

- Ta thấy không hề thiếu hài hòa.

Bốn người họ cố nhịn cười, đồng thanh nói. Không ngờ Tinh Linh nguyên tố Ám lại lợi hại như vậy.

Người chưa chết nhưng mà muốn chết vì ngại luôn rồi.

- Các ngươi lui xuống đi.

Trần Thư nằm lên sô pha, xoa huyệt thái dương, nói.

- Trầm muốn ở một mình một lúc.

- ???

Miệng bốn người họ giật giật, sao lại diễn luôn thế này?

- Được rồi, nhà ngươi cũng kha khá rồi đó, đừng có được lợi mà còn làm trò.

Có sự bảo vệ của Truyền Kỳ Cấp, đủ để khiến Trần Thư tung hoành khắp địa cầu một phen rồi.

Lúc này, Tần Thiên lại gần, tỏ ý với Liễu Phong bằng ánh mắt.

Liễu Phong hiểu ý hắn ta, nói.

- A Lương, Vương Tuyệt, hai ngươi ra đây một chút đã, ta sẽ sắp xếp nhiệm vụ học kỳ sau cho hai ngươi.

Chương 818: Thuốc uống hiệu bà già, tặng riêng cho ngươi

Hai người họ đi theo hắn ra khỏi ký túc xá, chỉ để lại hai người Trần Thư và Tần Thiên. Lúc này, Tần Thiên nói rất nghiêm túc.

- Trần Bì, rốt cuộc là tại sao ngươi lại làm được như vậy thế?

- Gì cơ?

Trần Thư giả ngây giả ngốc, ánh mắt trong rất hoang mang.

- Ngươi nói xem, chuyện Không Gian Thông Đạo ấy.

Vẻ mặt của Tần Thiên rất nghiêm túc, hắn ta nói.

- Bây giờ mấy ông quan chức lớn đều đang hỏi ta, muốn nhận được đáp án.

Nếu đóng Thông Đạo lại thật thì sợ là Hoa Quốc sẽ đóng cửa Long Uyên lại đầu tiên để có thể có một lượng lớn nhân lực, đến những Dị Không Gian khác canh gác.

Hơn nữa có cách như vậy, hoàn toàn không cần lo là sẽ có Dị Không Gian mới xuất hiện. Nếu nguy hiểm quá thì đóng cửa lại là xong chuyện.

- Hiệu trưởng không làm được đâu.

Trần Thư thở dài, nói.

- Điều kiện cần để thực hiện hà khắc lắm, đẳng cấp của Dị Không Gian càng cao thì Không Gian Thông Đạo càng chắc chắn.

- Muốn đóng Thông Đạo của Long Uyên, về cơ bản thì là điều không thể.

Trần Thư cũng nghiêm túc giải thích lại.

- Huống hồ gì đồ của ta hiếm lắm, không phải lúc nào cũng có đâu.

Bạo Tạc Dược Tề bản nâng cấp, chúa mới biết lúc nào thì mới có được nó.

- Thật sao.

Tần Thiên vuốt cằm, hắn ta cũng tin phần nào. Hắn ta nói.

- Nếu vậy thì thôi vậy, áp lực từ bên ngoài học phủ có thể đỡ thay ngươi.

Trần Thư gật đầu nói.

- Có ngươi hỏi ta, ta sẽ nói quản lý của ta là hiệu trưởng Tần Thiên.

- Ngươi lượn đi cho nước nó trong.

Tần Thiên lắc đầu, nói.

- Ngươi nghỉ ngơi đi, sắp khai giảng rồi, mấy ngày này ngươi đừng rời khỏi ký túc xá.

- Tại sao?

Trần Thư thấy hơi khó hiểu. Khai giảng mà ta không rời khỏi ký túc xá thì ở trong đây xem hoạt hình suốt ngày thật à?

- Có tân sinh viên đến, ta lo ngươi làm người ta sợ quá chạy mất.

Nói rồi, hắn ta đứng lên, chuẩn bị rời đi.

- Đợi đã.

Trần Thư tự dưng nghĩ ra điều gì đó. Hắn nói.

- Khoản nợ của hai gia tộc lớn bên Anh Hoa Quốc đã chuyển đến chưa?

Tần Thiên gật đầu, nói.

- Tiêu hết luôn rồi.

- ??

Mắt Trần Thư đầy dấu hỏi chấm, hắn nói.

- Tiền ta khổ sở lắm mới kiếm được mà các ngươi lại dùng hết rồi sao?

- Khổ sở lắm? Kiếm?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, nhà ngươi mặt dày thật đấy.

Hắn ta bảo.

- Trong trận chiến lần trước, Trấn Linh Quân có người bị thương và tử vong, năm tỷ để dùng làm tiền chữa trị và tiền an ủi rồi.

- Vậy sao…

Trần Thư vuốt cằm, hắn cũng không nói thêm gì nữa.

Hắn khá kính trọng Trấn Linh Quân, huống hồ gì năm tỷ đó cũng chỉ múa mép chút thôi là lấy được, hắn cũng không tính

toán gì thêm nữa.

Một mình hắn ngồi trên ghế sô pha, lẩm bẩm một câu.

- Sao ta cứ cảm giác như mình không nhận được giải thưởng gì thế nhỉ?

Càng nghĩ hắn càng thấy sai, một câu cảm ơn, một cái huân chưởng, một con Khế Ước Linh được triệu hồi bằng câu Makka Pakka, thế là hết rồi sao?

Trần Thư nhìn lên trần nhà, lẩm bẩm.

- Đi trái với lương tâm, làm tội phạm một lần mà lại không nhận được lợi ích gì sao?

- Con mẹ nó lương tâm ta đau quá.

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, lại là một mùa khai giảng.

Ngày một tháng chín.

Trần Thư quả nhiên đã ngoan ngoãn ở trong ký túc xá, chuyên tâm điều chế Dược Tề.

Hắn đã đổi dược liệu mà mình thu hoạch được sang tín chỉ rồi, tổng cộng, hắn đã nhận được hai nghìn chín trăm tín chỉ.

Vốn là hai nghìn chín trăm chín mươi chín tín chỉ nhưng để trị được căn bệnh rối loạn cưỡng chế nên hắn đã thể hiện kĩ năng trả giả đặc sắc của mình, thành công lấy ít đi chín mươi chín tín chỉ.

- Thành công rồi.

Trong tay Trần Thư có hai bình Dược Tề màu xanh lam. Nước thuốc bên trong chuyển động, tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Tuy rằng trông nó rất lấp lánh nhưng thực ra chỉ là Hàn Băng Dược Tề cơ bản thôi.

Nhưng mà vì có Tông Sư Cấp giúp nâng cấp nên nó có hiệu quả đặc biệt.

Khi trước lúc Trần Thư đi đến di tích, hắn đã hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn của hệ thống, nâng được cấp bậc của Hàn

Băng Dược Tề lên đến Tông Sư Cấp

- Hiệu quả Tông Sư Cấp: Phạm vi sử dụng kĩ năng thuộc tính nước tăng 200%.

Trần Thư vuốt cằm, hắn tự lẩm bẩm.

- Tăng nhiều đấy.

- Áu áu áu.

Husky thò đầu nó ra, hai mắt nó trông rất thông minh.

- Đừng có hú hét nữa.

Trần Thư xoa xoa đầu nó, nhét Dược Tề vào trong miệng nó.

Hắn đứng lên, đi ra phòng khách, ném cho A Lương một bình Dược Tề.

- A Lương, cho ngươi này.

Tuyết Đoàn của hắn ta cũng có thuộc tính nước, phạm vi của các kĩ năng tăng lên hai lần liền, đó là một sự thăng cấp không nhỏ đâu.

- Dược Tề?

A Lương nhướng mày, mặt hắn ta vui vẻ lên hẳn.

Lần trước Trần Thưu cho hắn một bình Lôi Điện Dược Tề, hiệu quả khi hắn ta sử dụng là kĩ năng làm tê liệt của Lôi Viên tăng lên gấp hai lần liền.

Chẳng lẽ trong tay hắn ta đang cầm một bình Dược Tề đặc biệt sao?

Trần Thư gật đầu, bảo.

- Dùng cho Tuyết Đoàn của ngươi đấy.

A Lương lập tức nhét cho Tuyết Đoàn, chuẩn bị thử hiệu quả xem sao.

- Tội phạm ca, của ta đâu?

Vương Tuyệt nhìn hắn, ánh mắt có vẻ khát vọng.

- Cho ngươi này.

Trần Thư cũng ném cho hắn ta một bình Dược Tề.

Chương 819: Ta thừa nhận vừa rồi nói chuyện có hơi to tiếng

Vương Tuyệt bắt ngay lấy, nhưng nụ cười của hắn ta cứng đơ lại ngay tức khắc. Trên Dược Tề có viết năm chữ thuốc uống hiệu bà già.

- Ngươi có hơi vô lý quá không?

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật, hắn ta nói.

- Thứ này là để cho ta dùng thật sao?

- Cũng na ná nhau mà.

Trần Thư nhún vai, nói.

- Gần đây cái này giảm giá, ta đặt riêng cho ngươi hẳn một thùng đấy.

- Ngươi thôi đi.

Trông Vương Tuyệt rất buồn bực, không ngờ thuốc lần này còn hoang đường hơn thuốc lần trước nữa.

- Lão Vương…

Trần Thư đang định an ủi hắn ta thì điện thoại hắn reo lên.

- Alo, u Dương Bảo, sao thế?

- Sư phụ, có người chỉ đích danh muốn khiêu chiến với người.

- Ta sao?

Trần Thư thấy hơi kinh ngạc, hắn nói.

- Khiêu chiến với ta sao? Là thầy hay là giáo sư?

Theo thực lực của hắn thì chỉ có thể là hắn khiêu chiến với người khác thôi, sao lại có người dám gây chuyện với hắn cơ chứ.

- Không phải, là một tân sinh viên.

- Cái gì cơ?

Trần Thư đớ cả người, tân sinh viên bây giờ đều bạo vậy sao?

Nửa tiếng sau, ba người Trần Thư đi đến bên trong Ngự Thú Quán số hai, ở đó có hai người đang đối đầu với nhau.

- Lão sư, ngươi đến rồi!

u Dương Bảo vẫy tay, trong mắt có vẻ kích động.

- Ừ, tình hình như thế nào rồi?

Trần Thư đi đến rồi mở miệng hỏi.

u Dương Bảo còn chưa kịp nói gì thì nam sinh đứng đối diện hắn ta đã lên tiếng trước.

- Ngươi chính là Trần Thư, thiên tài đứng đầu của Học Phủ đấy à?

Nam sinh cười cười, nhưng trong mắt lại có vẻ ngạo mạn mà nói:

- Ta là người có điểm thi cao nhất trong kỳ thi tuyển sinh đại học của thành phố Đại Vọng, Lý Sâm!

- Xin chào!

Trần Thư vươn tay ra đồng thời khẽ nắm, thoáng chốc hắn đã lập tức phát hiện ra thể chất của đối phương.

Người bình thường sao?

Trong mắt hắn hiện lên vẻ khó hiểu, một Ngự Thú Sư cấp cơ sở mà dám đến khiêu chiến hắn ư?

- Hôm nay ta tới đây chính là để đánh bại ngươi!

Lý Sâm nói:

- Ta không thể nào bị đánh bại khi chiến đấu với những người cùng cấp được, trước đây không bị, bây giờ cũng sẽ không đâu!

- …

Trong lúc nhất thời, Trần Thư trái lại có chút dở khóc dở cười.

Vốn nghĩ là có một tân sinh yêu nghiệt tới, ai mà ngờ tên này lại chỉ là một tên không não thôi chứ.

Trần Thư quay đầu lại mà nói:

- u Dương Bảo, ngươi đang đùa ta đấy à?

- Sư phụ, thật sự không phải mà!

u Dương Bảo vô tội mà nói:

- Mới sáng sớm ta đã nhận được điện thoại của hắn ta. Ta vừa nghe máy thì hắn ta đã hỏi ngay đẳng cấp của ngươi có phải là Hắc Thiết Cấp hay không!

- Sau đó thì sao?

- Ta nói là không phải, kết quả là hắn ta lập tức trở nên phấn khởi, nhất định muốn khiêu chiến ngươi đấy chứ!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, thì ra không phải là Hắc Thiết Cấp thì cũng chỉ có thể là cấp cơ sở sao?

- Tiểu tử, ngươi không thường xuyên lên mạng sao?

Theo lý thuyết, chắc chắn trên mạng phải có video chiến đấu và nhiều thông tin khác nhau về hắn mới phải, không đến mức sẽ có người vô tri đến mức này chứ?

- Từ khi ta yêu qua mạng bị lừa 8.000 thì ta đã không lên mạng nữa rồi!

Lý Sâm bình thản mà nói:

- Nước trên mạng quá sâu, ta không nắm chắc được!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, con mẹ nó, đây là người chui ra từ chỗ xó xỉnh nào vậy?

Hắn trực tiếp xoay người, không có hứng thú dây dưa với một tên không có não đâu, đây không phải là đang lãng phí thời gian sao?

Ai ngờ đúng lúc này, trước mắt hắn bỗng xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Chấp nhận lời thách đấu, đánh bại Lý Sâm! Phần thưởng hoàn thành: Nhiên Thiêu Dược Tề phiên bản nâng cao*1, Bạo Tẩu Dược Tề *2 】

【 Phương án 2: Trực tiếp lấy túi phân ra cho người bạn trẻ một lời hỏi thăm ân cần, chu đáo! Phần thưởng hoàn thành: Năm viên Ngự Thú Trân Châu Bạch Ngân Cấp 】

【 Phương án 3: Từ chối lời thách đấu rồi quay người rời đi! Phần thưởng hoàn thành: Thiểu lượng Ngự Thú Lực 】

Trần Thư hơi ngẩn ra, không ngờ một tân sinh mà lại có thể kích hoạt lựa chọn cho hắn được cơ đấy?

Hắn xem đi xem lại mà đánh giá các lựa chọn. Vốn dĩ hắn định lựa chọn phương án 2, nhưng hắn lại không hài lòng với phần thưởng cho lắm.

Hơn nữa, Nhiên Thiêu Dược Tề phiên bản nâng cao của phương án 1 lại khiến hắn rung rinh…

Bạo Tạc Dược Tề mấy lần trước có hiệu quả tốt quá, khiến cho tội phạm nghiện luôn rồi!

- Tiểu tử ngươi may mắn lắm đấy!

Trần Thư quay đầu cười cười rồi nói:

- Nếu đã như vậy thì ta sẽ đấu với ngươi một trận vậy!

- Thật chứ?

Lý Sâm trợn to mắt, trong mắt tràn ngập sợ hãi lẫn vui mừng.

Chỉ cần hắn ta đánh bại Trần Thư thì sẽ trở thành thiên tài đứng đầu của Học Phủ rồi, đến lúc đó còn không phải là một bước lên trời ư?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Ngươi có tiền đặt cược không?

- Tiền đặt cược gì cơ?

- Ngươi còn chưa biết quy củ của tội phạm ca nhà ngươi nữa ư!

Trần Thư lắc đầu rồi nói:

- Nếu như ngươi thua thì phải làm theo một yêu cầu của ta, thế nào hả?

- Không thành vấn đề!

Lý Sâm hoàn toàn không hề suy nghĩ, hắn ta chỉ nghĩ đến chuyện giành chiến thắng và nổi tiếng khắp Học Phủ mà thôi!

- Bắt đầu thôi nào!

Chương 820: Ta thừa nhận vừa rồi nói chuyện có hơi to tiếng (2)

Hắn ta đi xuống dưới đài tỷ thí rồi triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra. Gào!

Một Khế Ước Linh màu đỏ thẫm, thân hình như một con báo xuất hiện, dáng vẻ dữ tợn, phần thân sau còn có cả hai cái đuôi nữa.

- Ồ? Khế Ước Linh cấp SS à?

Trần Thư ngay lập tức đã nhận ra cấp độ của Khế Ước Linh này.

Hắn đã chiến đấu với các Khế Ước Linh ở nhiều cấp bậc khác nhau rồi nên có thể phân biệt ra được một cách nhanh chóng và chính xác.

Mặc dù Khế Ước Linh trước mắt này chỉ có cấp chín, thế nhưng khí thế của nó thật phi phàm!

- Vậy mà ngươi cũng có thể nhận ra được ư?

Trong mắt Lý Sâm có vẻ kiêu ngạo mà nói:

- Nếu ngươi không chắc sẽ thắng, vậy thì hãy nhận thua đi!

Trần Thư nghe vậy thì cười, sau đó hắn trực tiếp triệu hoán Slime cao chín mét ra.

- Hả?

Lý Sâm hơi giật mình, hắn ta không ngờ Khế Ước Linh của đối phương lại lớn đến như vậy!

Nhưng hắn ta có lòng tin tuyệt đối, cấp bậc đánh giá tiềm năng cũng đại biểu cho sức chiến đấu đấy!

Lý Sâm trầm giọng mà nói:

- Để ta đến thử thực lực của thiên tài đứng đầu đi!

Ngay khi hắn ta chuẩn bị tấn công thì không gian bên cạnh Slime đột nhiên nứt vỡ.

- Gâu gâu gâu!

Một con Husky nhảy nhót mà xuất hiện, nó đi đến bên trên đài tỷ thí.

Ánh mắt của nó nhìn về phía Khế Ước Linh ở đối diện, trong lúc nhất thời hơi sững sờ.

Đánh Khế Ước Linh yếu như vậy ư?

Thậm chí nó còn không dám phóng thích kỹ năng nữa là, nó lo rằng chỉ mới phóng ra cái là đã giết chết đối phương ngay tắp lự mất.

Husky kêu lên, nghĩ thầm thế mà lại có Khế Ước Linh ngu xuẩn đến mức như vậy.

Cảm giác vượt mặt người ta về trí thông minh khiến cho nó nở một nụ cười tự mãn!

- Ngươi?

Lý Sâm trợn to hai mắt rồi chỉ vào u Dương Bảo mà nói:

- Không phải ngươi nói hắn không phải là Hắc Thiết Cấp sao?

- Ta không phải thật mà!

Trần Thư nhún vai, chỉ thấy không gian bên cạnh hai Khế Ước Linh lại vỡ ra.

Một con thỏ mập mạp nhảy ra, nó còn mang theo cả một củ cà rốt khổng lồ dài ba mét, tràn ngập cảm giác áp bách.

- Vù vù ~

Đôi mắt của nó tinh ranh, không ngừng đánh giá Khế Ước Linh của đối phương, trong mắt hiện lên chút kích động.

- Vù ~

Khế Ước Linh của Lý Sâm run rẩy, ngay lập tức nhận thấy có điều gì đó không ổn, đặc biệt là cảm giác ớn lạnh không thể giải thích được ở mông nó…

- Ngươi có ba Khế Ước Linh ư?

Vẻ mặt Lý Sâm cứng lại, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

Rốt cuộc thì bản thân đã làm cái chuyện ngu ngốc gì thế này?

Con mẹ nó, vậy mà ta lại muốn thách đấu một Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp ư?

Trần Thư nhếch mép cười rồi nói:

- Có thể bắt đầu được rồi đấy!

- Vù vù ~

Thỏ Không Gian trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa, thuấn di đến trên không trung, chuẩn bị đánh cho đối phương bất tỉnh trước đã rồi lại tỉ mỉ tra tấn sau.

Kết quả, nó thế mà lại đánh vào khoảng không!

Đương nhiên không phải bởi vì đối phương tránh thoát mà là Lý Sâm đã thu hồi Khế Ước Linh trước một bước rồi.

Hắn ta và đối phương kém nhau đến hai đẳng cấp lớn, thế này còn đánh cái quần què gì nữa chứ!

Trần Thư nhướng mày rồi hỏi:

- Ngươi nhận thua đấy à?

- Đại ca… Ta thừa nhận vừa rồi nói chuyện có hơi to tiếng chút…

Lý Sâm cười khan rồi nói:

- Có khi nào mà thật ra chúng ta chỉ đang đùa với nhau thôi không…

- Đương nhiên có thể chứ!

Trần Thư đi đến rồi nói:

- Bây giờ ngươi đang nợ ta một yêu cầu!

Ánh mắt của hắn rất quái dị, nhìn đi nhìn lại mà đánh giá Lý Sâm, hắn không nhịn được mà cười he he.

- Đại ca, ta là người đứng đắn, bán thân không bán nghệ đâu!

- Hả?

- Á… Bán nghệ không bán thân!

- Xéo đi!

Trần Thư quát lớn:

- Ngươi bán cái gì thì liên quan gì đến ta chứ!

Lý Sâm phàn nàn mà nói:

- Đại ca, ngươi muốn thế nào đây?

- Đơn giản lắm!

Trần Thư búng tay một cái rồi nói:

- Giúp ta chiêu mộ thành viên!

- Chiêu mộ ai cơ?

- Ta thấy thiên phú của ngươi không tồi, chắc hẳn cũng là số một số hai trong đám tân sinh năm nay!

Trần Thư cười cười mà nói:

- Ít nhất phải có bốn mươi người trong số năm mươi người đứng đầu trong những tân sinh phải gia nhập Niệu Tố Đại Xã Đoàn của ta!

- Sao có thể làm được cơ chứ?

Lý Sâm kinh hô, có người hoặc là gia nhập vào Ngự Thú Hội, hoặc là không tham gia xã đoàn nào, muốn tập hợp đủ bốn mươi người thì quá khó rồi!

Trần Thư mỉm cười rồi trực tiếp xách một con đao mổ heo ra, kề vào cổ Lý Sâm.

- Bây giờ thì làm được rồi chứ?

- …

Hai mắt Lý Sâm co rụt vào, thân thể cũng khẽ run rẩy, không phải là làm thật đấy chứ?

- Nếu không làm được thì ta sẽ chặt ngươi ra!

- …

Sắc mặt Lý Sâm gần như xanh mét. Con mẹ nó, đây không khỏi cũng ác quá rồi ấy chứ?

Có ai hở tí là rút đao mổ heo ra không hả?

Trần Thư cười cười mà nói:

- Cơ hội đã được trao cho ngươi, ngươi phải học cách trân trọng nó đấy!

- Ta nhất định sẽ… hoàn thành nhiệm vụ!

Lý Sâm nuốt một ngụm nước bọt, chỉ có thể nghĩ cách để thoát thân trước đã.

Chương 821: Vấn đề cũng không lớn lắm mà nhỉ…

Trần Thư nói: - Về nhớ đi tra cẩn thận thân phận của ta, tội phạm Nam Giang ta là người có thực lực, đừng hòng qua loa lấy lệ trước mặt ta!

Lý Sâm gật đầu rồi hỏi dò:

- Đại ca, ngươi thật sự là sinh viên sao?

- Nói nhảm nữa!

Trần Thư nhếch miệng, thu hồi đao mổ heo rồi trực tiếp tiêu sái rời đi với u Dương Bảo.

- …

Lý Sâm gãi đầu, mới ngày đầu tiên khai giảng mà bản thân đã chủ động đụng phải sát tinh rồi ư?

- Phải nghĩ cách mới được!

Hắn ta thở dài, chỉ có thể cố gắng hết sức thôi, ai bảo đánh thua cơ chứ?

…

- Bạn học Trần Thư, ngươi có hàng đến!

Trần Thư đang đi trên đường với u Dương Bảo thì nhận được một cuộc gọi.

- u Dương Bảo, ngươi nói có phải là quà của người hâm mộ gửi tới hay không?

Hắn quay đầu lại nói, trong mắt có chút hưng phấn.

- Người hâm mộ ư?

u Dương Bảo hơi sững sờ mà nói:

- Sư phụ, ta cảm thấy chúng ta phải sống thực tế một chút mới được!

Trần Thư nói:

- Ta đã khá thực tế rồi được chứ!

u Dương Bảo nói:

- Ngươi không sợ là bom hạt nhân hay cái gì đó tương tự à?

- Thật sao?

Thân thể Trần Thư chấn động, hắn lập tức trở nên hưng phấn.

Nếu như là bom hạt nhân mà ngươi nói vậy thì ta khá hăng hái đấy!

- …

Khóe miệng u Dương Bảo giật giật, quả không hổ danh là tội phạm Nam Giang mà!

Trần Thư kiên định mà nói:

- Mặc kệ là cái gì cũng không thể ngăn cản ta đón nhận sự nhiệt tình của người hâm mộ được!

Trong khi hai người đang nói chuyện thì người đã đi đến cổng Hoa Hạ Học Phủ.

- Cái gì? Phải gửi tiền giao hàng ư?

Trần Thư nhìn về phía nhân viên chuyển phát nhanh rồi trừng mắt mà nói:

- Vậy thì ta không nhận hàng đâu!

- …

Vẻ mặt của u Dương Bảo rất kỳ quái, không phải ngươi vừa mới nói là cái gì cũng không thể ngăn cản ngươi đón nhận sự nhiệt tình của người hâm mộ được sao?

Kết quả, hai mươi tệ phí chuyển phát nhanh đã ngăn cản được rồi…

- Điều 9 trong quy tắc tội phạm, không bao giờ trả tiền giao hàng!

Trần Thư huýt sáo rồi đi về ký túc xá.

- Trần Thư, hình như học kỳ này có thể thành lập Ngự Thú Đoàn rồi đấy!

A Lương đang ăn kem, thấy hắn trở về thì lập tức nói:

- Chúng ta còn thêm người nữa không?

- Ba người chúng ta là được rồi!

Trần Thư nói:

- Người nhiều rồi đến lúc đó không có tiền mất!

- Ngươi đi đâu làm gì vậy?

Vương Tuyệt ra khỏi phòng, trong tay cầm một bình thuốc bổ dạng nước, đang uống một cách thích thú.

- Không phải ngươi uống thật đấy chứ?

A Lương quay đầu lại nhìn rồi trợn to hai mắt.

- Thì sao chứ? Không uống không phải rất lãng phí sao?

Vương Tuyệt nhún vai rồi quay đầu nhìn về phía Trần Thư, hỏi:

- Trần Bì, ngươi vừa đi đâu đó?

Trần Thư bình tĩnh mà nói:

- Đại chiến ba trăm hiệp với một tân sinh viên!

- ?

Cả hai khẽ giật mình, sau đó thì ngây ngẩn cả người.

A Lương nói:

- Thuộc hạ của ai mà dữ dội như vậy thế?

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật mà nói:

- Không phải là ngươi xách đao mổ heo đánh với Khế Ước Linh của hắn ta đấy chứ?

Hai người cũng không tin có người có thể đánh lại Trần Thư, mà người đó còn là tân sinh viên nữa thì càng không thể nào.

- Chỉ đùa một chút ấy mà!

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Một tên không có não cấp chín mà thôi!

…

Ba ngày sau, toàn bộ thủ tục nhập học cho tân sinh viên đều đã được hoàn tất.

Cuối cùng thì ba người cũng có thể đường đường chính chính mà đi ra ngoài tản bộ.

- Trần Thư, sáng hôm nay có tiết của Liễu lão sư đấy!

A Lương đã thu dọn xong từ sớm, đang ngồi đợi hai người kia.

Hầu như không ai dám trốn tiết của Liễu Phong, nhiều lắm thì các lão sư khác cũng chỉ phê bình mà thôi, đến lượt hắn ta thì trực tiếp hoả thiêu luôn.

- Ra rồi đây!

Trần Thư ngáp, buồn ngủ đi ra khỏi phòng.

Hắn đi thẳng ra ban công rồi bắt đầu rửa mặt.

- Hả? Hôm nay lão Vương có chuyện gì vậy?

Trong mắt A Lương có chút nghi hoặc mà nói:

- Sao lại dậy muộn hơn cả tội phạm luôn thế này?

Bình thường thì Trần Thư mới là người lười nhất mà!

- Sao có thể được chứ?

Trần Thư quay đầu nhìn sang:

- Đừng đọ độ lười với ta, ta lười đấu với hắn ta nhé!

Loảng xoảng!

Lúc này, Vương Tuyệt mở cửa ra, dáng vẻ uể oải như sắp đổ đến nơi, bước chân cũng trở nên lơ lửng, bước nặng bước nhẹ.

A Lương hoảng sợ mà nói:

- Bà mẹ nó, lão Vương, ngươi tiêu hao quá độ đấy à?

- Không biết nữa!

Vương Tuyệt lắc đầu rồi nói:

- Tối qua ta khát nước quá nên uống hết một rương thuốc bổ dành cho lão thái thái rồi!

- ?

A Lương mở to hai mắt mà nhìn, nhịn không được giơ ngón tay cái lên.

Ngươi cũng không hợp lẽ thường thật đấy!

- Trần Thư, đều tại ngươi cả đấy!

Vẻ mặt Vương Tuyệt u oán, không ngờ hắn ta lại bổ cho bản thân quá đà đến mức cạn kiệt sức lực…

- Trách ta gì chứ? Con mẹ nó, ngươi uống thay nước lọc như thế thì không phải là đang nói linh tinh sao?

Trần Thư rửa mặt xong xuôi thì đi về phòng khách rồi nói:

- Ngươi đi rửa mặt nhanh lên kìa, nếu đến muộn thì ngươi có mà ăn hết!

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Thư có tiếng nhắc nhở.

- Hả?

Chương 822: Vấn đề trước mộ không lớn, không chết được đâu

Trần Thư lấy điện thoại ra, hóa ra là có tin nhắn siêu tin gửi tới. - Nhi tử, ngươi vẫn ổn chứ?

Trần Thư hơi giật mình, không ngờ đó là tin nhắn phụ thân Trần Bình gửi tới.

Hắn gõ trả lời:

- Vẫn ngon lành mà!

Mới nổ xong một Dị Không Gian thì có thể không tốt được sao?

- Ta nhận được một tin nhắn nói ngươi đã bị bắt cóc, yêu cầu gửi hai triệu chuộc người!

- Nghĩ cái gì vậy cơ chứ…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ai có thể bắt cóc tội phạm được cơ chứ?

- Ngài mới nhận được sao?

Trong lòng hắn có chút cảm động, không ngờ phụ thân lại quan tâm đến hắn như vậy.

- Nhận được vào tháng trước rồi.

- ?

Trần Thư lập tức ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng chuyện gì đang diễn ra.

Ngươi có chắc đây chính là yêu không hả…

- Nếu ngươi đã không sao thì về nhà một chuyến đi! Đã đến lúc cho ngươi biết chuyện trong nhà rồi!

Trần Thư ngay lập tức bị thu hút, vội vàng hỏi:

- Ba, cuối cùng thì thân phận phú nhị đại của ta cũng được phơi bày rồi sao? Ta đợi lâu lắm luôn rồi đấy!

- Ta cũng đợi cả đời, gia gia của ngươi mất rồi mà ta còn chưa đợi đến ngày đó đây này…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn tắt điện thoại, chuẩn bị về nhà trước đã rồi nói sau.

Bây giờ hắn đã bắt đầu mơ tưởng cảnh hắn đạt đến đỉnh cao của cuộc đời mình rồi…

- Không phải ba mình là Truyền Kỳ Cấp đấy chứ? Nếu không thì sao thiên phú của mình có thể tốt đến như vậy được cơ chứ!

Trần Thư cười he he, lẩm bẩm:

- Đến lúc đó thì mình sẽ bán Học Phủ! Ai dám ngăn cản thử xem nào!

- Đi thôi nào! Ngươi đừng cười nữa có được hay không vậy!

A Lương vỗ vai của hắn, trực tiếp cắt ngang trí tưởng tượng của Trần Thư.

- A… Ờ!

Trần Thư lấy lại tinh thần, mở miệng hỏi dò:

- Các ngươi nói thử xem, ngày đầu tiên khai giảng ta xin lão Liễu cho nghỉ thì vấn đề cũng không lớn lắm mà nhỉ…

- Mới ngày đầu tiên đã muốn xin nghỉ rồi ư?

Hai người A Lương hơi sững sờ, trong mắt hiện lên vẻ kính nể.

Đây là chủ động nhảy vào trong hũ tro cốt mà!

- Hai người các ngươi làm cái ánh mắt gì đấy…

Ba lô tác chiến đeo trên lưng Trần Thư cũng có chút không chịu được ánh mắt của hai người nữa rồi.

Vương Tuyệt thở dài, vỗ vai của hắn rồi nói:

- Vấn đề trước mộ không lớn, không chết được đâu!

- …

Nửa tiếng sau, ba người đi đến bên trong Ngự Thú Quán, chuẩn bị cho tiết học đầu tiên của học kỳ mới.

Đến năm hai đại học thì rõ ràng số lượng các khóa học đã giảm đáng kể.

Bởi vì cả khối đều đã là Hắc Thiết Cấp nên đã có thể hoàn thành các loại nhiệm vụ khác nhau rồi.

Các học sinh sẽ bắt đầu kiếm tín chỉ, tích lũy tài nguyên để đạt được Bạch Ngân Cấp sớm nhất có thể.

Ba người Trần Thư đi đến trước cửa của Ngự Thú Quán, đang chuẩn bị đẩy cửa đi vào.

Ầm!

Cánh cửa bị bật mở, một bóng người trực tiếp bay ra.

- Lý Sơn… học trưởng?

Trần Thư khẽ giật mình, chỉ thấy người này khá quen, chính là sinh viên năm ba dưới trướng Liễu Phong.

- Khụ khụ… Chào học đệ…

Lý Sơn xoa ngực, bối rối đứng dậy rồi trực tiếp rời khỏi Ngự Thú Quán.

- Mới ngày đầu tiên của học kỳ mới mà đã muốn xin nghỉ, thật đúng là không muốn sống nữa mà!

Liễu Phong phủi tay, bình tĩnh đi ra rồi nói:

- Còn ai tới nữa thì trực tiếp thiêu sống!

- …

Trần Thư nghe xong lời này thì sắc mặt gần như tái xanh…

Con mẹ nó, đây là đang giết gà dọa khỉ sao?

- Trần Thư, ba người các ngươi tới rồi à?

Liễu Phong quay đầu nhìn sang rồi cười nói:

- Mau vào lớp đi!

- Liễu… Liễu lão sư…

Trần Thư mở miệng nói:

- Thật ra ta có một thỉnh cầu nho nhỏ…

- Hả?

Liễu Phong nhíu mày, vẻ mặt hung dữ nhìn qua.

- Ta… Ta…

Trần Thư nuốt một ngụm nước bọt rồi nói:

- Ta muốn… về nhà một chuyến…

- Về nhà?

Liễu Phong gật đầu, lấy một hũ tro cốt tinh xảo ra rồi nhẹ nhàng mà nói:

- Có cần ta tiễn ngươi một đoạn đường không?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói:

- Ta không phải nói là về với ông bà tổ tiên mà là về thành phố Nam Giang… (*)

(*) 回家 và 回老家 đều có nghĩa là về nhà nhưng 回老家 còn có nghĩa là về với ông bà tổ tiên

Hóa ra hắn ta chuẩn bị trực tiếp tiễn hắn đi luôn đúng không?

Liễu Phong bình tĩnh mà hỏi:

- Ngươi về làm gì?

Trần Thư xoay tròn con ngươi, nói:

- Thì ta muốn xin nghỉ… thai sản!

- ?

Hắn vừa nói ra lời này thì Liễu Phong đã mở to hai mắt mà nhìn hắn, trong lúc nhất thời cũng bị làm cho sững sờ.

- Trần Bì, ngươi?

A Lương và Vương Tuyệt cũng bật ngửa ra sau, mặt mũi tràn đầy dấu chấm hỏi.

- A… Đừng hiểu lầm…

Trần Thư vội vàng xua tay mà giải thích:

- Con chó hoang ở cổng chợ đen thành phố Nam Giang sinh lứa thứ hai, ta phải về để chăm sóc nó…

- Chuyện này thì liên quan gì đến ngươi chứ!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hắn ta còn tưởng có tin tức nóng hổi nào cơ chứ, ví dụ như tội phạm mang thai chẳng hạn…

- Lão sư, ngươi không hiểu đâu, tình cảm giữa ta và con chó kia vô cùng tốt!

Trần Thư nói:

- Hơn nữa lão giáo sư Diệp Thanh cũng có mối quan hệ chặt chẽ với con chó kia nữa!

Chương 823: Vấn đề trước mộ không lớn, không chết được đâu (2)

– Diệp giáo sư có biết ngươi giỏi bịa đặt như vậy không? - Ta nói thật đấy!

- Không được! Không xin nghỉ được!

Giọng điệu Liễu Phong kiên quyết, nhất định không được khích lệ tà khí của Trần Thư, nếu không thì khí thế của toàn Học Phủ sẽ bị ảnh hưởng mất.

Trần Thư đang muốn nói cái gì đó thì lại thoáng nhìn qua, lập tức đã bắt gặp Vu Dịch đang đi đến.

Hắn nhanh trí, lập tức nói:

- Nếu ngươi không cho ta nghỉ thì hôm nay ta sẽ đánh chết Khế Ước Linh của Vu thiếu ngay!

- ?

Vu Dịch quay đầu nhìn lại, mặt mũi tràn đầy dấu chấm hỏi.

Con mẹ nó, chuyện này thì liên quan gì đến ta cơ chứ?

- Lão sư, ngươi cho ta về đi mà!

Trần Thư kiên định mà nói:

- Ba của ta tìm ta có việc thật mà!

Một bên là kế thừa gia sản, đi lên đỉnh cao cuộc đời, một bên là liều mình làm nhiệm vụ chỉ vì kiếm được một chút tín chỉ.

Hai lựa chọn này, hoàn toàn không cần suy nghĩ là đã có thể chọn được rồi!

- Không bàn bạc gì thêm nữa!

Vẻ mặt Liễu Phong kiên quyết, không hề nhượng bộ một tấc nào.

Hai bên nói đông nói tây, tình thế lâm vào bế tắc.

Cho đến khi Trần Thư móc ra một bình Nhiên Thiêu Dược Tề phiên bản nâng cao…

- Nhớ về sớm đấy!

Liễu Phong nghiêm túc mà nói, ánh mắt thỉnh thoảng còn nhìn về phía dược tề trong tay Trần Thư.

Trong đó không có dược dịch, nhưng lại được đóng kín để bảo tồn những ngọn lửa màu vàng, nhìn qua thì có vẻ cũng không phải là thứ gì tốt cả…

- Cảm ơn Liễu lão sư!

Trần Thư xoay người rời khỏi Ngự Thú Quán rồi đi thẳng tới sân bay.

- Con mẹ nó, ngươi gọi cái này là xin nghỉ đấy à…

Liễu Phong thở dài, thật sự chưa từng gặp phải học sinh không hợp lẽ thường như vậy bao giờ.

- Được rồi, về lớp hết đi, hay là các ngươi cũng muốn xin nghỉ hả?

Liễu Phong thay đổi sắc mặt, trực tiếp quát to.

- Không muốn, không muốn…

Mọi người lần lượt xua tay, thành thật quay trở lại bên trong Ngự Thú Quán.

Không phải ai cũng có thể sao chép lại truyền kỳ của Trần Thư được…

…

- Cho ta mua một vé đến thành phố Đại Hưng!

Bởi vì chuyện xảy ra đột ngột nên Trần Thư chỉ có thể đến sân bay mua vé trực tiếp, mà sân bay gần với thành phố Nam Giang nhất là ở thành phố Đại Hưng.

Nhân viên bán vé cầm thẻ căn cước, nghe xong lời này thì khẽ cười mà nói:

- Xin lỗi, tiên sinh, vé ngày hôm nay hết rồi, chỉ có thể…

Đúng lúc này, lời nói của nàng ta đột ngột dừng lại, hai mắt trừng lớn, trong lúc nhất thời có chút chấn kinh.

- Ngài từng nhận được chiến công Tinh Thần Cấp sao?

- À… hành động cơ bản mà thôi…

Trần Thư hơi giật mình, hỏi:

- Ta có thể mua vé được không?

- Đương nhiên có thể chứ!

Nhân viên bán vé tươi cười rồi đưa ra một tấm vé khoang hạng nhất.

Có thể nhận được chiến công Tinh Thần Cấp thì đều là những người có cống hiến to lớn, đương nhiên bọn họ sẽ có những đặc quyền trong việc di chuyển cơ bản.

Đôi mắt nàng ta chứa đầy ánh sáng kỳ dị, nhìn qua nhìn lại mà đánh giá Trần Thư.

Hoàn toàn không thể ngờ được một người trẻ tuổi như thế mà đạt được điều đó bằng cách nào, chắc hẳn hắn đã phải trải qua rất nhiều gian khổ!

- Tiên sinh, chắc hẳn ngài đã làm được điều gì đó lớn lao đúng không?

- Cũng không có gì, ta chỉ ném một quả bom hạt nhân mà thôi!

Trần Thư cầm vé rồi nghênh ngang rời đi, chỉ để lại nhân viên bán vé đang sững sờ.

Vào buổi chiều, Trần Thư đã trở lại thành phố Đại Hưng, hắn lại bắt một chuyến xe buýt khác để trở về thành phố Nam Giang.

Trần Thư nhìn đi nhìn lại xung quanh, xác định xung quanh không có người của Trấn Linh Cục thì mới hô to:

- Tội phạm Nam Giang ta lại trở về rồi đây!

Nửa tiếng sau, hắn đi một mạch về tới trong nhà.

- Mẹ! Ba của ta đâu rồi?

Trần Thư mở cửa nhưng không tìm thấy bóng dáng phụ thân Trần Bình ở đâu.

Mẫu thân nói:

- Cha ngươi đi ra ngoài làm việc rồi, chờ một lát về giờ đấy!

- Có phải ba đi đột phá phong ấn hay không?

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy phấn khởi, trong đầu đã tưởng tượng ra một vở kịch lớn.

- Có khi nào lát nữa thời tiết sẽ thay đổi đột ngột, sấm chớp rền vang hay không nhỉ…

- ?

Trong mắt mẫu thân hiện lên một dấu chấm hỏi, đứa con này lại phát điên nữa rồi hả?

- Ngươi đang nói nhảm cái gì đấy!

- Không có gì…

Trần Thư đi đến bên cạnh bể cá trong nhà.

Hắn trực tiếp nắm Tiểu Hồng Ngư ở trong đó lên, đây chính là Khế Ước Linh của phụ thân hắn.

Tiểu Ngư không ngừng vùng vẫy, trong lúc mơ hồ đã nhận ra được sự nguy hiểm.

- Đây chính là Khế Ước Linh Truyền Kỳ Cấp sao?

Trần Thư mở to hai mắt mà nhìn qua nhìn lại đánh giá Hồng Ngư.

- ?

Hồng Ngư cũng nhìn hắn, ánh mắt như nhìn người thiểu năng trí tuệ vậy.

- Chẳng lẽ ngươi cũng bị phong ấn à?

Trần Thư sờ cằm, đặt Hồng Ngư lên bàn, đồng thời lấy một con đao mổ heo ra…

- Nếu như là Truyền Kỳ Cấp thì chắc chắn không chết được đâu!

Trần Thư nhếch mép cười rồi nói:

- Để ta tới thử thực lực của ngươi đi!

Vừa dứt lời thì hắn đã giơ đao mổ heo lên, Hồng Ngư vặn vẹo thân thể, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Ta chỉ là một con Khế Ước Linh cảnh mà thôi, ta chọc ngươi chỗ nào đâu chứ?

Chương 824: Hóa ra gen tội phạm là di truyền cách thế hệ à

Con mẹ nó, đây đơn giản là điên rồi! - Dưới đao lưu cá! (11)

(11) câu gốc 刀下留 鱼 , lấy từ 手下留情 : thủ hạ lưu tình

Một tiếng hét dữ dội vang lên, phụ thân Trần Bình vừa lúc về đến nhà.

Nhưng lúc này Trần Thư đã không giữ đao được nữa, trực tiếp chém xuống…

- Con mẹ nó chứ!

Trần Bình trừng lớn hai mắt, ngay trong thời khắc quan trọng, lão nhanh chóng thu hồi Khế Ước Linh lại.

Ầm!

Đao mổ heo của Trần Thư chém vào khoảng không…

- Tiểu tử ngươi uống lộn thuốc đấy à?

Phụ thân Trần Bình thở phào nhẹ nhõm, may mà lão trở về kịp thời, nếu không thì Khế Ước Linh tiêu đời rồi.

Đến lúc đó biết tìm ai nói lý lẽ đây cơ chứ?

- Ba, ngươi không sao chứ?

Trần Thư gãi đầu rồi nói:

- Truyền Kỳ Cấp sợ đao mổ heo cái gì chứ!

Vẻ mặt phụ thân khó hiểu mà hỏi:

- Truyền Kỳ Cấp gì cơ?

- Thì Khế Ước Linh của ngươi đó!

Trần Thư sát lại gần, cười hì hì mà nói:

- Thế nhân quá phách lối, ngài đã không thể tiếp tục khiêm tốn nữa rồi!

- Khiêm tốn cái rắm ấy!

Khóe miệng phụ thân Trần Bình giật giật mà nói:

- Ta chỉ là Ngự Thú Sư cấp một thôi, tiểu tử ngươi lại động kinh nữa à?

- Hả…

Trần Thư lập tức ngây ngẩn cả người, không hứng thú lắm mà nói:

- Cấp một? Vậy ngươi gọi ta về nhà làm cái gì? Định nấu Khế Ước Linh của ngươi để bồi bổ cơ thể cho ta đấy à?

- Tiểu tử ngươi dẹp đi nhé!

Phụ thân Trần Bình nói:

- Tuy ba ngươi không ra gì, nhưng gia gia ngươi rất gì và này nọ đấy!

- Gia gia ta ư?

Trong lòng Trần Thư lại nhen nhóm hy vọng mà nói:

- Có lẽ nào gia gia ta đang trấn thủ Long Uyên đấy ư?

- Long với chả Uyên cái gì chứ?

Khóe miệng Trần Bình giật giật, lão chỉ cảm thấy cứ như Trần Thư đang mắc bệnh vậy.

Trần Thư nói:

- Không phải gia gia là Truyền Kỳ Ngự Thú Sư của Hoa Quốc sao?

- Cái quần què ấy, gia gia ngươi mất sớm rồi!

Phụ thân Trần Bình lắc đầu rồi nói:

- Tuy không phải là Truyền Kỳ Cấp nhưng người là một truyền kỳ đấy!

- Truyền kỳ?

Phụ thân vỗ lưng Trần Thư rồi ngồi xuống trên ghế sô pha.

Vẻ mặt lão nghiêm túc, nhìn về phía Trần Thư rồi mở miệng nói:

- Gia gia của ngươi là một Ngự Thú Sư, hơn nữa cấp bậc là…

Trong mắt Trần Thư tràn đầy chờ mong, ngay cả nhịp tim cũng đập chậm hơn nửa nhịp, ít nhất cũng phải là Vương Cấp chứ…

Phụ thân dừng một chút rồi nói ra từng chữ:

- Bạch… Ngân… Cấp!

- …

Vẻ mặt của Trần Thư sững lại ngay lập tức, suýt chút nữa thì ngã ngửa người ra.

Con mẹ nó, rốt cuộc ta đang mong chờ cái gì vậy cơ chứ?

Phụ thân hỏi:

- Ngươi không kinh hãi sao?

- Wow… Ồ… Bạch Ngân Cấp à!

Trần Thư há to miệng kinh hô.

Một giây sau, hắn lập tức chuyển thành mặt không cảm xúc, đeo ba lô lên lưng chuẩn bị đi thẳng về trường.

Nhi tử của ngươi cũng là Bạch Ngân Cấp đây này, ta kinh ngạc cái gì chứ?

Bỏ điều vô nghĩa này sang một bên đi!

- Đứng lại!

Phụ thân nói:

- Tính nóng vội quá, nghe ba ngươi nói hết lời đã!

- Còn có cái gì nữa không?

Thực ra trong lòng Trần Thư đã không chờ mong gì quá nhiều nữa rồi.

Dựa vào sức chiến đấu hiện tại của hắn thì hắn hoàn toàn có thể treo ngược Ngự Thú Sư Bạch Ngân Nhất Tinh lên đánh ấy chứ.

- Tiểu tử ngươi là học sinh của Hoa Hạ Học Phủ, không thiếu các loại tài nguyên.

Phụ thân nói tiếp:

- Gia gia ngươi chỉ là Ngự Thú Sư trong dân gian mà thôi, rất hiếm người có thể đạt tới Bạch Ngân Cấp đấy!

Trần Thư gật đầu đồng ý, sau đó lại hỏi:

- Vậy tại sao gia gia không đi Hoa Hạ Học Phủ học, là do không muốn học ở đó sao?

- ?

Phụ thân lập tức bị nghẹn lời, tiểu tử ngươi thật đúng là quỷ tài tán gẫu mà!

Sao không ăn cháo thịt luôn đi chứ? (22)

(22) câu nói xuất phát từ Tấn Huệ đế Tư Mã Trung, vị vua thứ hai của nhà Tây Tấn trong lịch sử Trung Quốc, nổi tiếng ngu đần, ngớ ngẩn. Có lần, đất nước khổ sở vì lâm vào nạn đói, dân tình chết như rạ, gạo không có nửa hạt để ăn. Hay tin, Huệ đế buột miệng hỏi: “Dân chúng không có cơm ăn, sao không ăn cháo thịt?”. Cháo thịt với nguyên liệu gạo tinh và thịt nạc vốn là món khoái khẩu của Tư Mã Trung. Vì thế câu nói “Sao không ăn cháo thịt?” còn dùng để chỉ việc không có sự hiểu biết toàn diện về sự việc, nó còn ám chỉ những người chưa tự mình trải nghiệm và đưa ra những nhận xét hoặc đề xuất tùy tiện về tình hình hoặc hành vi của người khác.

- Được rồi! Bây giờ ngươi bớt nói lại đi!

Trong mắt của phụ thân có sự hoài niệm, lão nói:

- Năm đó, gia gia ngươi cũng là một kẻ máu mặt ở thành phố Nam Giang này, ba Khế Ước Linh đều vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa đã từng cứu Trương thúc của ngươi rất nhiều lần!

- Đáng tiếc, trong một Dị Không Gian cấp nguy hiểm nọ, gia gia ngươi đụng phải một nhóm tội phạm quốc tế. Bọn chúng không ngại đường xá xa xôi mà che giấu thân phận, chính là vì đi săn một con Bạch Ngân Quân Vương đang bị thương!

Thân thể Trần Thư run lên, vừa nghe thấy Bạch Ngân Quân Vương là lập tức cảm thấy hứng thú.

Vẻ mặt của phụ thân trở nên có chút xúc động, lão nói tiếp:

- Một nhóm tội phạm vậy mà lại dám ngang nhiên đi tới Hoa Quốc để săn hung thú, gia gia ngươi có thể nhịn được sao?

- Thật sự là vì cái này ư…

Chương 825: Bây giờ hãy trả lời một câu hỏi không có phần thưởng nào

Trong mắt Trần Thư hiện lên vẻ nghi ngờ, không phải là thấy tiền nổi máu tham đấy chứ… - Đừng có mà ngắt lời!

Phụ thân nhíu mày, ngay sau đó nói:

- Thừa dịp đám người kia bị thương mất tập trung, gia gia ngươi thực hiện tập kích bất ngờ, đến cuối cùng cũng thành công diệt sạch bọn chúng! Nhưng lần đó, hai Khế Ước Linh cũng không qua khỏi, có thể nói là lưỡng bại câu thương!

- Nhưng gia gia ngươi nghĩ mọi chuyện cũng là vì trừng gian diệt ác nên trong lòng cũng không hối hận!

- A ~ Ta hiểu rồi!

Trần Thư nghiêm túc gật đầu rồi nói:

- Chính là đánh lén một nhóm tội phạm quốc tế mang theo bảo vật, làm một trận đen ăn đen bất ngờ, kịch tính! Là vậy chứ gì?

- Ngươi… hài tử này!

Phụ thân Trần Bình nhếch miệng rồi nói:

- Có hiểu nghệ thuật của ngôn ngữ không vậy hả? Gia gia ngươi là nhân vật chính diện được chứ!

- Thảo nào ta thuần thục như vậy…

Trần Thư sờ cằm, lẩm bẩm:

- Hóa ra gen tội phạm là di truyền cách thế hệ à!

- Gen gì cơ?

Phụ thân không nghe rõ nên vội hỏi.

- Không… Không có gì…

Trong mắt Trần Thư hiện lên vẻ chờ mong mà nói:

- Tài liệu của Quân Vương kia đâu rồi?

Tuy Quân Vương Bạch Ngân Cấp không sánh được với Hoàng Kim Cấp nhưng vẫn có giá trị liên thành, là bảo vật quan trọng đấy!

- Khế Ước Linh của gia gia ngươi đã chết, tiềm lực cũng không cao nên đương nhiên không sử dụng tài liệu của Bạch Ngân Quân Vương rồi!

Phụ thân Trần Bình giải thích:

- Để bảo vật không bị người khác dòm ngó, gia gia ngươi chỉ có thể dặn dò ta cất cho kỹ vào, nếu như con cháu có thiên phú Ngự Thú thì giao cho hắn sử dụng!

Trần Thư xoa hai tay vào nhau rồi nói:

- Đó không phải là vừa vặn cho ta luôn sao?

- Ban đầu ta nghĩ, nếu như ngươi không có thiên phú, mãi cũng không thể đột phá đến Hắc Thiết Cấp thì chúng ta sẽ đổi tài liệu thành tài nguyên để giúp ngươi lên Hắc Thiết Cấp!

- Đến lúc đó, ít nhất cũng có thể bảo đảm ngươi không cần lo chuyện cơm áo!

Phụ thân Trần Bình kiên nhẫn giải thích, nếu không phải như vậy thì trước kia lão cũng sẽ không đồng ý Trần Thư học lớp Ngự Thú rồi.

- Bây giờ thì ta nghe nói tiểu tử ngươi đã trở thành Bạch Ngân Cấp rồi!

Phụ thân nghiêm túc nói:

- Tuy rằng ta không hiểu Bạch Ngân Cấp nhỏ như vậy có nghĩa là cái gì nhưng chắc hẳn cũng đã phát triển lên không ít rồi!

- Bảo vật mà gia gia ngươi để lại sẽ chính thức truyền lại cho ngươi!

Vừa dứt lời, phụ thân mở chiếc túi bên cạnh rồi lấy một cái bình dính đầy đất ra.

Lão phủi sạch đất dính, có một trái tim màu đỏ đang đập nổi lơ lửng trong bình!

Đó là trái tim của Bạch Ngân Quân Vương!

Trần Thư nín thở, trong lòng tràn đầy hưng phấn, hắn chưa bao giờ nghĩ tới ở nhà lại có một bảo vật như thế này.

Phụ thân nghiêm túc nói:

- Mong rằng ngươi sẽ không phụ lòng mong đợi của gia gia ngươi!

- Đương nhiên phải vậy rồi!

Trần Thư vươn tay ra ôm cái bình, mặt không ngừng cọ vào nó, hơn nữa hắn còn cười he he, dáng vẻ vô cùng hưởng thụ.

- Mong đợi của gia gia ngươi không phải là để ngươi làm biến thái, ngươi có thể kiềm chế chút được không hả…

Khóe miệng phụ thân giật giật, lão chỉ cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

- Ầy…

Lúc này thì Trần Thư mới chịu im lặng đặt cái đó vào trong ba lô tác chiến.

Hình như hắn nghĩ đến cái gì đó nên mở miệng nói:

- Đúng rồi, ba, máu thịt và Ngự Thú Trân Châu của Bạch Ngân Quân Vương đâu rồi?

Mấy thứ đó cũng có giá thành vô cùng cao đấy!

- À…

Phụ thân nói:

- Các tài liệu còn lại đều bị phá hủy trong lúc đánh nhau cả rồi, chỉ còn lại một trái tim với một hạt châu nữa thôi!

- Vậy hạt châu kia đâu?

Trần Thư trợn to hai mắt, Ngự Thú Trân Châu của Quân Vương có thể cung cấp đại lượng Ngự Thú Lực, thậm chí còn có hy vọng để hắn xung kích Bạch Ngân Nhị Tinh nữa kìa.

- Khụ khụ…

Phụ thân ho khan rồi nói:

- Bây giờ hãy trả lời một câu hỏi không có phần thưởng nào!

- Cái gì?

- Ba của ngươi đã từ Ngự Thú Sư cấp 0 trở thành Ngự Thú Sư cấp một bằng cách nào?

- ?

Trần Thư bỗng giật mình.

Một giây sau, ánh mắt của hắn trợn to giống như cái chuông đồng, thậm chí hắn còn không thể thốt ra một lời.

- Xem ra ngươi đã đoán được rồi!

Phụ thân vỗ vai của hắn, cảm thán một câu mà nói:

- Khi đó, ba ngươi còn trẻ người non dạ nên suy nghĩ lông bông, ta cứ nghĩ chỉ cần bước ra được bước đầu tiên thì con đường Ngự Thú sẽ trở nên suôn sẻ!

- Kết quả, ta vẫn luôn dừng lại ở bước đầu tiên…

Trần Thư cảm thấy sống cũng không còn sức để mà yêu, hắn nói:

- Một viên Ngự Thú Trân Châu của Quân Vương mà ngài lại dùng để đột phá lên Ngự Thú Sư cấp một ư?

- Thực ra nghĩ lại cũng không tệ lắm, ít nhất để cho ba của ngươi mất hết hy vọng vào việc trở thành Ngự Thú Sư mà!

Phụ thân nói tiếp:

- Trước kia ta đã từng hạ quyết tâm, chỉ cần ta trở thành Ngự Thú Sư cấp hai thì ta sẽ dùng nốt trái tim kia…

Lão thấy dáng vẻ không bình thường của Trần Thư thì mới mở miệng nói:

- Ngươi không trách ba ngươi đúng không?

- …

Trần Thư lắc đầu, nhờ vào tâm lý thép vững vàng, cuối cùng hắn cũng chấp nhận sự thật này rồi.

Chương 826: Bây giờ hãy trả lời một câu hỏi không có phần thưởng nào (2)

Hắn nói: - Ba, hứa với ta, đừng bao giờ nói với ai khác về chuyện này!

- Vì sao chứ?

- Ta sợ người dân toàn quốc sẽ chạy đến đánh ngươi mất!

- …

Trần Thư lắc đầu. Tuy chuyện này khác xa lắc xa lơ so với những gì mà hắn nghĩ, nhưng ít ra thì còn có một tài liệu Quân Vương xem như phần thưởng an ủi rồi.

- Được rồi, bây giờ ta đã cho ngươi hết vốn liếng gốc rễ rồi, tiểu tử ngươi phải tận dụng nó cho tốt đấy!

Phụ thân cất túi và xẻng đi rồi nói:

- Ta cũng buông tảng đá trong lòng xuống rồi!

Vừa dứt lời, lão lại đi qua ban công, thả Khế Ước Linh của mình vào bên trong bể cá…

Mấy ngày tiếp theo, Trần Thư đều ở trong nhà không đi đâu cả, hắn liên tục tra cứu các loại thông tin, muốn biết trái tim

này có thể lĩnh ngộ được kỹ năng gì.

Nhưng thật không may, cho dù quyền hạn của hắn đã rất cao nhưng các thông tin liên quan tới Quân Vương thật sự rất ít.

- Ta phải mang về Học Phủ giám định xem thử mới được!

Trần Thư lắc đầu, nếu chỉ dựa vào tin tức trên mạng thì không thể tra ra được.

- Cuối cùng cũng có thể bắt đầu cuộc sống kỳ nghỉ của mình rồi!

Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi, tâm trạng bỗng trở nên vui vẻ.

Mười ngày trôi qua trong nháy mắt.

Cả nhà đang vui vẻ ăn cơm tối.

- Ta nói này nhi tử, bây giờ ngươi không phải đi học sao? Không phải ngươi bị đuổi học rồi đấy chứ?

- Nghĩ cái gì vậy cơ chứ…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, đuổi học ta ư, đó sẽ là một tổn thất to lớn đối với Hoa Hạ Học Phủ đấy nhé!

- Ta chỉ xin nghỉ mà thôi!

Trần Thư lời lẽ nghiêm nghị mà nói:

- Bây giờ vẫn chưa hết ngày nghỉ, về sớm không phải là đang nói không giữ lời sao?

Kỳ nghỉ hắn dùng sinh mệnh để xin được đấy, về sớm không phải là tương đương với thua lỗ rồi sao!

- …

Hai người phụ mẫu đồng thời im lặng, cũng chỉ có ngươi mới nói được như vậy thôi!

Vẻ mặt mẫu thân nghiêm khắc mà quát lớn:

- Bây giờ ngày nào ngươi cũng ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, trông giống cái gì đây hả?

- Không phải mà, có lúc ta cũng muốn ra cửa tản bộ đấy chứ!

- …

Mẫu thân im lặng, đánh mắt ra hiệu cho phụ thân.

Phụ thân lập tức hiểu ý, ho khan hai tiếng rồi nói một cách thấm thía:

- Nhi tử, ba mẹ sinh ngươi nuôi ngươi nhiều năm như vậy cũng không dễ dàng gì, ngươi đặt vé rời nhà sớm một chút, giữ lại chút tình thân này không được sao?

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nhất thời cũng bị làm cho không biết nói gì.

Lúc ta mới về nhà, các ngươi cũng không nói như vậy mà, ai mà ngờ mới mười ngày mà đã thay đổi hoàn toàn rồi cơ chứ…

Phụ thân nói:

- Ba đã thu dọn hành lý xong cho ngươi cả rồi, về trường sớm chút đi!

- Ừm.

Trần Thư miễn cưỡng gật đầu, còn chưa hết kỳ nghỉ vậy mà đã bị đuổi về trường rồi…

Sáng ngày hôm sau, Trần Thư kéo vali, quay đầu lại nhìn trong nhà rồi nói:

- Ba mẹ, ta đi trước đây!

Vừa dứt lời, hắn trực tiếp rời khỏi nhà rồi đi thẳng đến nhà ga.

Phụ mẫu liếc nhau, trong mắt có chút không nỡ, nhưng bọn họ thật sự rất lo Trần Thư nằm trong nhà mọc rễ mất…

Một tiếng sau, Trần Thư đi đến bên trong nhà ga, quay đầu lại nhìn thành phố Nam Giang rồi lẩm bẩm:

- Cứ thế này rời khỏi quê hương ư?

Hắn thở dài rồi nói:

- Ta còn chưa làm được chuyện gì nữa, có chút không thoải mái mà!

Đúng lúc hắn đang thất vọng mà rời đi thì một giọng nói gọi hắn lại.

- Bạn học Trần Thư!

Chỉ thấy một nam nhân gọi hắn lại, trong mắt có chút kỳ lạ.

- Ồ? Ngươi là?

Trần Thư quay đầu, không nhận ra thân phận của đối phương.

- Quần chúng nhân dân thành phố Nam Giang để ta tới tặng cho ngươi một lá cờ thưởng!

Nam nhân cười cười rồi đưa cờ thưởng ra, phía trên có ghi dòng chữ "Công dân ưu tú": Trần Thư!

- Tặng ta sao?

Trần Thư gãi đầu, trong mắt có chút khó hiểu.

- Năm nay, thành phố Nam Giang đã trở thành một trong những thành phố văn minh, quần chúng nhất trí cho rằng ngươi là người có nhiều cống hiến nhất, bởi vậy mới đặc biệt tặng ngươi cờ thưởng!

- Ta là người có nhiều cống hiến nhất ư?

Trần Thư khẽ nhếch miệng, trong lòng tràn đầy nghi hoặc mà nói:

- Vấn đề là ta chưa làm cái gì cả mà!

Nam tử trịnh trọng mà nói:

- Cảm ơn ngươi đã không về nghỉ hè, nếu không thành phố Nam Giang chúng ta thật sự sẽ không được đánh giá cao đâu!

- ?

Hắc tuyến đầy đầu Trần Thư, hắn vẫn cho rằng bản thân mình đã cống hiến được gì đó…

- Ngươi không cần khiêm tốn, nhận lấy đi!

Người đàn ông nói một cách nghiêm túc, rồi liền xoay người rời trạm xe lửa.

- Vẫn là cảm thấy kỳ kỳ sao đó…

Trần Thư cầm cờ thưởng trong tay, tự nhủ một câu:

- Cũng coi như là công nhận ta… đúng chứ?

Trần Thư về tới Hoa Hạ học phủ lúc trời chập tối.

- A Lương, lão Vương, lúc ta không có mặt, trường không xảy ra chuyện gì chứ?

- Ngươi không có ở đây, tất nhiên là không có chuyện gì rồi đó!

A Lương sáp lại gần, mở miệng nói:

- Có mang đặc sản địa phương gì về không?

- Có chứ!

Trần Thư nhếch mép cười, cầm một lọ đặc chế từ trong túi ra, bên trên vẫn còn dính bùn đất.

- Ta nói là đặc sản địa phương, chứ có nói là đặc sản đất địa phương đâu!

Chương 827: Ta cũng muốn hà tiện lắm, nhưng lại không thiếu tiền!

Khoé miệng A Lương giật giật, nói: - Ngươi đào đâu ra vậy?

- Ngươi thì hiểu gì chứ!

Trần Thư bĩu môi, chuẩn bị nhờ Tần Thiên và Liễu Phong nghiên cứu giúp hắn ta.

Chỉ khi xác định được những kỹ năng có thể lĩnh hội được, thì mới có thể quyết định sử dụng cho Khế Ước Linh nào.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, gần đây có ai tìm ta không?

- Có đó, có người gửi hàng phát nhanh cho ngươi! Gửi tới ba, bốn lần rồi.

- Của ta á? Hàng chuyển phát nhanh gì vậy?

- Là hàng thanh toán khi nhận, ta trực tiếp từ chối rồi!

- Vậy tốt rồi!

Trần Thư gật gật đầu, không hổ là bạn cùng phòng của hắn ta.

Nhưng vào lúc đó, cửa ký túc bị đẩy ra.

- Trần Bì, ngươi có hàng chuyển phát nhanh này!

Vương Tuyệt khiêng một cái nồi đen bước vào, vẻ mặt hắn vô cùng kỳ lạ.

- Ơ?

Trần Thư ngẩn người một lúc, nói:

- Một cái nồi? Là ý gì chứ?

- Ai mà biết được?

Vương Tuyệt nhún vai, đưa nồi cho hắn ta rồi nói:

- Là hàng thanh toán khi nhận, ta trả tiền hàng cho ngươi rồi.

- Cái đồ lãng phí nhà ngươi!

Trần Thư trừng mắt, đến hàng thanh toán khi nhận ngươi cũng lấy nữa?

A Lương nhíu mày, nói:

- Sao ta thấy cái nồi này nhìn có chút quen mắt nhỉ…

- Nồi trong khắp thiên hạ cái nào chẳng như thế nào, đương nhiên là quen mắt rồi!

Trần Thư thản nhiên ném cái nồi vào trong góc, nói:

- Nồi đen, nồi đen, không lẽ có người muốn ta phải chịu tiếng xấu thay người

khác sao?

A Lương giơ ngón tay cái lên, nói:

- Trí tưởng tượng của ngươi thật phong phú…

- Các người nói chuyện đi, ta phải ra ngoài một chuyến!

Trần Thư vác túi lên, trực tiếp rời khỏi ký túc, hắn chuẩn bị đi tìm Liễu Phong và Tần Thiên.

Trước một toà nhà ba tầng.

- Liễu lão sư, tỉnh dậy uống thuốc ngủ nào!

Bịch!

Một bóng người bay ra, một cái đạp trực tiếp bay thẳng tới.

Trần Thư sớm đã đoán trước, hai tay đan lại đỡ lấy cái chân và lùi lại vài bước.

- Tên tiểu tử nhà ngươi đêm muộn rồi còn gào thét cái gì?

Liễu Phong nhướng mày, nói:

- Không đúng, ta cho ngươi nghỉ phép nửa tháng cơ mà. Sao lại quay về sớm vậy?

- Ta nóng lòng muốn quay trở về với vòng tay của học phủ, biển cả tri thức đã khiến ta mê mệt…

- Được rồi, được rồi!

Khoé miệng Liễu Phong nhếch lên, vừa nghe đã thấy có chút đau đầu rồi. Lão mở miệng nói:

- Tìm ta có việc gì?

- Đi vào rồi nói!

Vẻ mặt Trần Thư thần thần bí bí, vác cái túi bước vào phòng làm việc của Liễu Phong.

Hắn lấy vật đựng trong bao ra, trái tim màu đỏ bên trong vẫn đang đập…

- Ồ?

Ban đầu Liễu Phong vẫn bình thường, lúc sau liền trợn tròn hai mắt, lão xông thẳng tới, ôm chặt lấy cái lọ chứa.

- Cái này là?

Sắc mặt lão ta được trận kinh ngạc, không ngừng vuốt ve thân bình.

- Là một quả tim của Quân Vương, muốn nhờ ngươi xem giúp ta một chút có thể lĩnh hội được kỹ năng gì!

- Của Quân Vương á?

Liễu Phong quả nhiên nói:

- Tiểu tử nhà cậu trộm hay là cướp đây?

- …

Trần Thư giật giật khoé miệng, nói:

- Cái gì mà trộm với cướp chứ? Đây là đồ gia truyền trong nhà ta được chưa!

- Nhà ngươi mà cũng có đồ tốt thế này á?

Vẻ mặt Liễu Phong không tin.

Nếu thật sự có, chỉ e là đã sớm bị Trần Thư làm mất rồi, còn có thể chờ tới bây giờ mới xuất hiện sao?

- Ngươi đừng có hỏi nhiều nữa!

Trần Thư mở miệng nói, tuy là lấy được từ vụ tập kích tội phạm quốc tế, nhưng suy cho cùng nghe vẫn không quang minh gì.

Đến lúc đó người khách sẽ nghĩ gì chứ? Còn tưởng hắn ta có cả một gia thế tội phạm chứ…

- Chỉ bằng mắt thường thì không kiểm định ra được, phải có thiết bị chuyên nghiệp!

Liễu Phong vuốt vuốt cằm, mở miệng nói:

- Ngày mai ta sẽ tìm Tần Ca, đi tới phòng thí nghiệm một chuyến!

Trần Thư dè dặt nói:

- Liễu lão sư, ngươi sẽ không đánh tráo của ta chứ?

- ?

Mặt Liễu Phong đầy dấu chấm hỏi, nói:

- Ta đường đường là một Ngự Thú Sư Hoàng Kim, lại phải nhìn trúng đồ của một sinh viên à?

- Điều đó ai mà biết được?

Trần Thư cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói:

- Có người thoạt nhìn thì là người thượng lưu đó, kết quả vẫn làm chuyện hạ lưu đấy thôi…

- Dừng dừng dừng!

Khoé miệng Liễu Phong giật giật, ngươi là đang chỉ cây dâu mà mắc cây hoè đúng không?

Hơn nữa, ai mà dám lấy đồ của ngươi chứ? Không chừng trường học cũng bị cho nổ tung mất…

- Vậy thì ta về trước đây, có kết quả nhớ nói cho ta biết…

Trần Thư đặt lọ xuống rồi xoay người rời khỏi phòng làm việc của Liễu Phong.

Hắn ta cực kỳ tin tưởng Liễu Phong và Tần Thiên, huống hồ hai người bọn họ đều là các cường giả có tiếng tăm, không đến mức vì một nguyên liệu mà huỷ hoại đi thanh danh của mình.

- Cái tên tiểu tử này, vậy mà lại có thứ đồ tốt thế này…

Liễu Phong lắc lắc đầu, đem cái lọ cất thật cẩn thận.

…

Thời gian trôi qua nhanh, nhoáng cái đã tới tháng mười.

Trần Thư đang chuyên tâm điều chế Dược Tề, động tác vô cùng thuần thục, vừa nhìn đã biết là đại sư giới luyện dược!

Đương nhiên là hệ thống đang uỷ thác quản lý rồi…

Thời gian đã trôi qua hai tiếng, Trần Thư đã luyện ra một lọ Dược Tề.

- Phù phù~

Trần Thư lắc lắc đầu, thời gian điều chế Dược Tề của Bạch Ngân cấp dài quá rồi, vả lại dược liệu lại quá ít.

Chương 828: Đứa trẻ nhà ai suốt ngày khóc?

Trong vòng gần hai mươi ngày, hắn ta mới điều chế ra bốn mươi lọ Dược Tề, lần lượt là Hình Thể Dược Tề và Hoả Tính Dược Tề. Là thuộc tính chính của Tiểu Hoàng và Husky, đương nhiên là ưu tiên cho chúng ăn rồi.

Nguyên liệu của Hình Thể Dược Tề là học phủ cung cấp cho hắn ta. Trước khi hắn đi tới Băng Hoả Sâm Lâm, Tần Thiên đã hứa cho hắn hai mươi phần nguyên liệu Bạch Ngân.

Còn nguyên liệu của Hoả Tính Dược Tề còn lại là hắn đã tận dụng 400 tín chỉ đổi lấy được, cộng thêm các loại nguyên liệu khác, tương đương đã dùng khoảng 70 triệu.

- Tạm thời cứ như vậy đi!

Trần Thư lắc đầu, hiện giờ tới Bạch Ngân Cấp rồi, chỉ có thể từ từ điều chế Dược Tề thôi.

Bịch, bịch!

- Trần Thư ra rồi kìa!

Tần Thiên và Liễu Phong vô cùng lo lắng đi vào trong ký túc của hắn.

Từ khi Trần Thư chuyển vào ký túc của học bá, nên hai nhân vật lớn này thường xuyên tới thăm, khiến cho sự cạnh tranh ban đầu đã mất đi rất nhiều.

- Có tin tức rồi?

Trần Thư trực tiếp mở cửa phòng ra, để hai người bọn họ đi vào.

- Ơ? Ngươi điều chế dược ở trong đó à?

Hai người họ ngạc nhiên, chỉ thấy trong phòng ngoài một cái giường và cái bàn ra, chính là các loại thiết bị điều chế Dược Tề, cũng cao cấp không kém phòng thí nghiệm của trường đại học phổ thông!

Liễu Phong quan sát, nói:

- Vãi đạn, một sinh viên như ngươi làm gì với đống thiết bị này vậy?

Dù sao thì Trần Thư điều chế dược là sự quản lý ủy thác của hệ thống. Để đề phòng bại lộ, hắn ta đành phải mua thiết bị về phòng rồi.

Chỉ riêng thiết bị trong phòng đã tiêu tốn tới 200 triệu Hoa Hạ Tệ của hắn rồi.

Trần Thư nhún vai, bình tĩnh nói:

- Ta cũng muốn hà tiện lắm, nhưng lại không thiếu tiền!

- Tiểu tử nhà ngươi được lắm!

Hai người nhìn nhau mặt đối mặt, đây chắc là con nhà giàu mới nổi rồi!

- Hiệu trưởng, lão sư, hai người kiểm tra ra rồi ư?

Trần Thư nhíu nhíu mày, cùng hai người họ đi vào trong phòng khách.

- Tra ra rồi!

Tần Thiên lấy ra một tập văn kiện, nói:

- Nếu phân tích không có sai sót, thì nó đến từ Quân Vương của một dị không gian nguy hiểm có tên Cuồng Phong Huyền Nha.

Ánh mắt lão ta có chút tò mò, nói:

- Tên tiểu tử nhà ngươi từ đâu mà có được nó vậy? Quân Vương này đã không còn xuất hiện hàng thập kỷ, không ngờ lại chết rồi đấy.

- Ặc… là người nhà ta truyền lại đó!

Trần Thư cười cười, nhận lấy tập văn kiện từ tay Tần Thiên, bên trong có thông tin về dị không gian và vị Quân Vương đó.

Hắn ta trực tiếp lật tới trang quan trọng nhất, phần giới thiệu liên quan tới kỹ năng của Quân Vương.

- Kỹ năng có thể lĩnh hội: Cuồng phong phi hành, xé rách cự trảo, trấn âm kích, mãn thiên vũ toái!

Không giống với các mãnh thú khác, kỹ năng thiên phú của Quân Vương không chỉ có một. Điều này cũng dẫn đến việc lĩnh hội các kỹ năng Quân Vương từ việc nuốt chửng nguyên liệu Quân Vương cũng không cố định được.

- Thứ này hình như chẳng còn tác dụng gì với ta rồi!

Trần Thư cau mày, cũng không hiệu quả mấy với việc thăng cấp Khế Ước Linh của hắn.

- Chúng ta đã phân tích qua rồi!

Tần Thiên sát lại gần, nói:

- Bây giờ ngươi có hai lựa chọn!

- Lựa chọn gì?

- Thứ nhất là bán đi, giá cả của nguyên liệu Quân Vương không cố định, nhưng cái giá giao dịch cuối cùng sẽ không làm ngươi thất vọng!

Mặc dù chỉ là Bạch Ngân Cấp, nhưng so với kỹ năng của Hoàng Kim Cấp lại mạnh hơn nhiều.

Điểm quan trọng nhất là, ngay cả một Hắc Thiết Cấp cũng có thể lĩnh hội!

Nếu như Hắc Thiết Cấp cưỡng chế lĩnh hội kỹ năng Hoàng Kim Cấp, xác suất quá thấp, căn bản là không có ai sẽ làm như thế cả.

Nhưng nếu là lĩnh hội kỹ năng của Bạch Ngân Quân Vương, vậy thì về cơ bản là phải có.

Một con Khế Ước Linh có kỹ năng cường đại thì sẽ khiến nó vượt các sinh vật đồng cấp một khoảng cách lớn.

Cũng giống như một vũ khí không cấp độ yêu cầu phải full cấp trong trò chơi vậy, điều này dẫn đến giá cả của nguyên liệu Quân Vương cao.

Tần Thiên chậm rãi nói:

- Về cái thứ hai, chính là đánh cược một chút!

- Đánh cược?

Trần Thư nhíu mày, ánh mắt mắt hắn có chút khó hiểu.

Tần Thiên cười nói:

Ba con Khế Ước Linh đều không có năng lực phi hành, nếu lĩnh hội được “Cuồng Phong Phi Hành”, chắc chắn là một đại thăng cấp đó!

- Kỹ năng phi hành?

Trần Thư sững lại, sau đó hai mắt sáng lên.

Tiểu Hoàng của hắn có thể dựa vào kỹ năng tạo nên chuyến phi hành ngắn, nhưng thời gian quá ngắn ngủi, chỉ có thể dùng để tạo ra sự bất ngờ thôi.

Nếu có thể lĩnh hội kỹ năng phi hành, cộng thêm kỹ năng xung phong đẳng cấp nữa. Vậy thì tốc độ của Tiểu Hoàng sẽ càng thêm mạnh rồi, hơn nữa tính an toàn của dị không gian cũng tăng lên đáng kể.

- Khế Ước Linh ở lục địa không thể lĩnh hội được kỹ năng phi hành, đúng không?

Trần Thư mở miệng nói, hắn trước kia có đọc qua tư liệu, Khế Ước Linh của hệ thống lục địa muốn phi hành được, trừ phi là tự lĩnh hội được các kỹ năng có liên quan.

Hắn ta cũng chưa từng nghe nói qua việc dựa vào nguyên liệu mãnh thú mà có được kỹ năng phi hành.

- Về lý thuyết thì không thể được!

Tần Thiên gật gật đầu, nói:

- Nhưng mà nguyên liệu Quân Vương thì lại khác đó!

Chương 829: Đứa trẻ nhà ai suốt ngày khóc? (2)

– Là huyết thống của mãnh thú hạng cao nhất thì chất liệu cơ thể của nó không thể dùng lẽ thường mà phán đoán được! Trong mắt lão ta hiện lên vẻ suy tư, nói:

- Chúng ta đã họp và thảo luận qua với các chuyên gia, nếu ngươi để Slime trực tiếp nuốt chửng, vậy thì sẽ có khoảng một phần năm xác suất lĩnh hội được “Cuồng Phong Phi Hành”!

- “Xé Rách Cự Trảo” và “Mãn Thiên Vũ Toái”cũng tương tự, còn “Chấn âm Kích” xác suất là hai phần năm.

Trần Thư gật gật đầu, ba kỹ năng đầu tiên lần lượt cần cánh, móng vuốt và lông vũ, với Slime thì không có khí quan tương quan, do đó tỷ lệ lĩnh hội được kỹ năng càng thấp.

Mà yêu cầu của “Chấn âm Kích” không cao, chỉ cần có thể phát ra âm thanh là có thể lĩnh hội bình thường được.

- Đương nhiên là xác suất không chính xác tuyệt đối!

Tần Thiên cười cười, mở miệng nói:

- Cũng có thể cái gì ngươi cũng không lĩnh hội được…

- …

Tuy rằng về cơ bản là có thể lĩnh hội được, nhưng ngộ nhỡ ngươi xui xẻo uống nước lạnh cũng mắc răng, cũng không phải là không có khả năng đâu!

- Tất cả phải xem ngươi thế nào rồi!

Tần Thiên đưa cái bình đựng trái tim màu đỏ cho hắn ta, toàn quyền do Trần Thư quyết định.

- Ta cần suy nghĩ…

Trần Thư xoa xoa đầu, suy nghĩ một lúc, nói:

- Hiệu trưởng, trò chơi này có bảo hiểm gì không?

- Hả? Cái gì?

Tần Thiên có chút không phải ứng kịp, vẻ mặt mông lung nhìn hắn.

- Thì là ta mua một cái bảo hiểm đó, ngộ nhỡ không lĩnh hội được gì, công ty bảo hiểm sẽ đền bù tổn thất cho ta…

- Ngươi thật vớ vẩn quá!

Khoé miệng Tần Thiên giật giật, bảo hiểm lớn như thế, đến Hoa Hạ Học Phủ cũng không dám làm.

- Tiểu tử nhà ngươi cứ suy nghĩ kỹ đi!

Hai người họ đứng dậy, chuẩn bị đi trước.

Tiền đặt cược lớn như vậy, người bình thường cũng phải cần mấy ngày mới nghĩ ra đáp án.

Tuy nhiên, Trần Thư có bao giờ làm một người bình chứ?

- Điều này còn phải nghĩ sao? Đương nhiên là làm rồi!

Vẻ mặt của hắn quyết đoán, trực tiếp triệu hồi Slime ra.

- Lép nhép! Lép nhép!

Đôi mắt to tròn của Tiểu Hoàng hiện lên vẻ háo hức muốn thử, hệt như đã nhận ra điều gì đó.

- Mày phải cố lên cho ta đó!

Trần Thư xoa xoa đầu Tiểu Hoàng:

- Slime có thể nuốt chứ?

- …

Khoé miêng hai người Tần Thiên bọn họ giật giật, luận tới sự điên rồ thì vẫn chỉ có ngươi thôi!

- Nếu không thành công, ta sẽ ăn ngươi luôn!

Trần Thư đe doạ một câu, cũng không quan tâm Tiểu Hoàng có ăn được hay không luôn.

- Đâu có trẻ con suốt ngày khóc, đâu có con bạc suốt ngày thua!

Trần Thư trực tiếp mở cái bình chứa ra, đút quả tim đỏ cho Tiểu Hoàng ăn, nói:

- Do dự mới bại trận! Ăn nó cho ta!

- Òm ọp!

Vẻ mặt Tiểu Hoàng hưng phấn, há to miệng ra, trực tiếp nuốt xuống.

- Ọc ọc, ọc ọc~

Hai mắt nó không khỏi híp lại, vẻ mặt trở nên vô cùng hạnh phúc

- Nếu có thể thật sự thành công, sau này ta nhất định sẽ hoàn toàn thay đổi, trở thành một người mới hơn…

Hai tay Trần Thư đan lại, không ngừng lẩm bẩm, nhìn có chút không bình thường…

Liễu Phong và Tần Thiên hai người bọn họ không có rời đi, đồng thời trong ánh mắt cũng có chút mong chờ.

Đây là nguyên liệu quý hiếm! Nếu thành công thì đương nhiên là vui mừng rồi, còn nếu như thất bại, thì tất nhiên họ phải ngăn Trần Thư lại.

Ai mà biết được hắn thua lại đỏ mắt, rồi sẽ làm ra chuyện nghịch trời gì chứ…

Năm phút sau, mọi thứ đều sóng yên biển lặng.

- Òm ọp!

Đôi mắt của Tiểu Hoàng to tròn, vẻ mặt như người vô tội…

- Không phải chứ…

Trần Thư nhìn bảng kỹ năng của nó, đừng nói đến Cuồng Phong Phi Hành, ngay cả một kỹ năng cũng không có…

- Khỉ thật, lần lĩnh hội này thất bại rồi? Xác suất không hợp lý vậy mà ta cũng rơi vào sao?

Hắn ra trợn tròn mắt, trái tim cứ chùng xuống, chùng xuống…

- Cạch!

Cơ thể hắn run lên, cơn co giật ập thẳng tới, đôi chân của hắn chốc chốc lại giật lên…

- Mẹ nó!

Hai người Tần Thiên lập tức chạy tới, túm chặt lấy người hắn nói:

- Trần Bì, không đến mức đó chứ! Nguyên liệu sau vẫn còn cơ hội có được mà!

Một lúc sau, Trần Thư chậm rãi mở hai mắt ra, vẫn là bộ dạng không thể yêu thương nổi ấy.

- Hiệu trưởng, ngươi nói xem chúng ta sống còn có ý nghĩa gì chứ?

Nói dứt câu, trong tay hắn xuất hiện một bình Dược Tề có dán hình ngọn lửa ở bên trên…

- Con mẹ nó chứ!

Thân thể Liễu Phong chấn động, trong mắt hiện lên chút bối rối.

Hắn ta biết ngay mà, nếu như thật sự thất bại thì Trần Thư sẽ làm ra chuyện gì đó nghịch thiên cho mà xem…

- Òm ọp!

Đúng lúc này, Tiểu Hoàng trông rất vui vẻ mà nấc cụt.

Cơ thể mập mạp của nó lắc lư một chút, vậy mà lại trực tiếp lao từ bên trong Ngự Thú Không Gian ra bên ngoài.

Nhưng do ký túc xá quá nhỏ nên cơ thể của nó trực tiếp bị chèn ép đến biến dạng.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng dùng hết sức gạt ban công ra rồi đi đến bên ngoài ký túc xá.

Cơ thể khổng lồ của nó lơ lửng giữa không trung, trông giống như một quả bóng bay khổng lồ màu vàng vậy. Đôi mắt dễ thương, ngây ngốc của nó cứ nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

- Hả? À!

Thân thể Trần Thư chấn động, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi xen lẫn sự vui mừng.

Chương 830: Con mẹ nó, đây là phạm tội hay là tự thú vậy

Hắn mở bảng của Tiểu Hoàng ra, chỉ thấy trên đó đã có thêm một kỹ năng mới: Cuồng Phong Phi Hành Lv2: Kỹ năng bị động, có thể mượn sức gió để bay với tốc độ cực cao, đồng thời có tác dụng áp chế nhất định đối với các sinh vật bay có thực lực thấp! Đôi mắt hắn trợn to mà nhìn chằm chằm vào kỹ năng này, không ngờ đã thực sự thành công lĩnh ngộ được rồi này.

- Sao lại là cấp hai nhỉ?

Trần Thư hơi giật mình, nhưng ngay sau đó lại phát hiện ra vốn dĩ có Ngự Phong Chi Lực và Phong Tức, thế nhưng bây giờ đã biến mất không thấy đâu nữa rồi.

- Hai kỹ năng thuộc tính Phong đó đã bị hấp thu rồi à?

Dường như hắn đã hiểu ra nhưng cũng không để ý gì nhiều lắm.

Hai kỹ năng đó có rất ít tác dụng, chủ yếu là để cho Tiểu Hoàng có thể kích hoạt chế độ phi hành mà thôi.

Nhưng bây giờ đã có Cuồng Phong Phi Hành thì không cần chế độ phi hành gì nữa rồi!

- Hiệu trưởng, ta thắng cược rồi!

Trần Thư lại nhìn kỹ năng một lần nữa rồi lớn tiếng mà nói:

- Ta thắng cược rồi! Con mẹ nó, vậy mà ta lại thắng cược rồi này!

- Tiêu rồi, phát điên rồi kìa…

Tần Thiên lắc đầu, dáng vẻ vô cùng đồng tình.

- Ta muốn thử nghiệm ngay bây giờ luôn!

Trần Thư trực tiếp lao ra ban công rồi đáp xuống đỉnh đầu của Tiểu Hoàng.

- Bà mẹ nó, không được phép bay trong khuôn viên trường đâu đấy!

Tần Thiên mở miệng ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn chậm mất một bước…

- Sảng khoái thật đấy!

Trần Thư ngồi trên đỉnh đầu Tiểu Hoàng mà đón gió lớn, nhìn xuống toàn bộ Hoa Hạ Học Phủ.

Thân hình to lớn của Tiểu Hoàng ngay lập tức thu hút sự chú ý của toàn trường.

- Bà mẹ nó, có Khế Ước bay trên trời kìa!

- Ai lại tự đi tìm đường chết như vậy nhỉ, dám bay trong khuôn viên trường luôn kìa?

- Hình như là tội phạm Nam Giang thì phải, vậy thì không có việc gì đâu…

Vô số người ngửa đầu nhìn lên nhưng bọn họ cũng không kinh ngạc mấy.

Số lần Trần Thư tự tìm đường chết còn nhiều hơn cả số lần bọn họ ăn cơm nữa là, bay trong khuôn viên trường đã là cái gì cơ chứ…

- Sử dụng Trùng Phong cho ta!

Trần Thư duỗi hai tay ra cảm nhận làn gió thổi qua, trong lúc nhất thời vô cùng vui vẻ.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng lắc mông, trực tiếp sử dụng kỹ năng Trùng Phong Lv20!

Rầm rầm!

Một tiếng rít đáng sợ vang lên, tốc độ của Tiểu Hoàng trực tiếp tăng vọt, nhanh đến mức gần như không thể tưởng tượng nổi.

- Con mẹ nó chứ!

Trần Thư vội vàng núp vào trên đầu Tiểu Hoàng, tốc độ này đã không thua kém gì Khế Ước Linh loại tốc độ cùng cấp nữa rồi.

Hơn nữa, có ưu thế phi hành này thì có thể nói nhược điểm vụng về ngày xưa đã không còn nữa.

Vừa to lớn lại còn nhanh nữa chứ! Quả thực chính là Chiến Thần Slime mà!

Hình bóng màu vàng đang bay qua bay lại trên bầu trời kia đã thu hút sự chú ý của vô số người.

Đám đông dần dần nhận ra một điều khó có thể tin, con Slime lớn như vậy mà cũng có thể bay được ư?

Quả thật là không hợp lẽ thường mà!

- Nhanh lên nữa nào! Nhanh lên nữa đi! Ô hô ~

Trần Thư cất tiếng cười to, nhìn xuống ánh mắt hâm mộ của đám người phía dưới, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ!

…

Trên đường Tam Thanh, thành phố Lam Hải, từng dãy biệt thự san sát nhau, nhìn qua rất có khí thế phi phàm, vừa nhìn là biết ngay đây là khu của người giàu.

Trong tầng hầm của một tòa biệt thự, vẻ mặt của một nam tử mặc áo đen có vẻ lạnh nhạt mà nhìn về phía một nam sinh có bộ dáng học sinh rồi nói:

- Tại sao không dụ hắn tới đây được hả?

Nam sinh có gương mặt thanh tú cũng tỏ vẻ nghi hoặc, tôn kính mà nói:

- Giáo chủ đại nhân, theo lý thuyết thì không thể nào lại như thế này được. Ta đã điều tra rồi, Trần Thư là một người coi trọng tình nghĩa, không lý nào hắn lại không đến đây cả!

- Theo lý thuyết thì có tác dụng cái rắm ấy!

Nam tử nhíu mày mà quát lớn:

- Con mẹ nó, qua hơn một tháng rồi mà đồ chúng ta gửi đi đều bị trả về hết kia kìa!

Ở bên cạnh hai người đang có một người bị dây thừng trói chặt, không ngừng vặn vẹo cơ thể để giãy dụa.

Đây chính là bạn học của Trần Thư, Trương Đại Lực!

- Trương Đại Lực, bây giờ xem ra huynh đệ tốt của ngươi cũng hoàn toàn không hề xem trọng ngươi nha!

Nam sinh cúi người xuống, trong mắt hiện lên vẻ mỉa mai, đồng thời hắn ta còn kéo mảnh vải trong miệng Trương Đại Lực ra.

Trương Đại Lực trực tiếp vô cùng thân thiết và ân cần thăm hỏi:

- Đỗ Thanh, con mẹ @# $%&**…

- Không biết phép lịch sự là gì mà!

Đỗ Thanh lại bịt miệng của hắn ta rồi nói:

- Chờ huynh đệ tốt của ngươi đến thì cùng tiễn hai người các ngươi lên đường luôn một thể!

Lần trước, hắn ta đã để hung thú của Giáo Hội tấn công ba người bọn họ, nhưng đáng tiếc lại bị Trần Thư hóa giải mất.

Vốn dĩ hắn ta còn tưởng rằng bản thân đã không còn có cơ hội nào nữa rồi, ai mà biết lại có một vị Giáo chủ đích thân đến Hoa Quốc, mà mục đích của hắn ta cũng là Trần Thư chứ!

- Được rồi, thời gian của ta có hạn!

Vẻ mặt nam tử bình thản mà nói:

- Bên phía Đại chủ giáo đang thúc giục rất gấp, ngươi lại nghĩ cách khác nữa đi!

- Đại chủ giáo?

Chương 831: Không ngờ ngươi cũng chính khí hạo nhiên giống như ta

Trong lòng Đỗ Thanh sửng sốt, hắn ta không hiểu sao mà một học sinh lại chọc đến Đại chủ giáo được, đây chính là sự tồn tại Vương Cấp đáng sợ đấy! - Giáo chủ đại nhân, hay là chúng ta lại bắt thêm một người nữa?

- Bắt ai cơ?

- Ngự Long Vệ Thượng Hải, Phương Tư!

Hiển nhiên là Đỗ Thanh đã điều tra hết các mối quan hệ của Trần Thư rồi, đang định bắt thêm một nhân vật nặng ký khác làm con tin.

Giáo chủ quay đầu nhìn lại, ánh mắt giống như đang nhìn một tên ngốc mà nói:

- Còn có quy củ hay không vậy hả?

Hắn ta mở miệng quát lớn:

- Chúng ta là thế lực hắc ám mà, mẹ nó chứ, ngươi lại bảo ta bắt Ngự Long Vệ tới đây à?

- Ầy… Hình như không thỏa đáng lắm thật…

Đỗ Thanh đảo con ngươi rồi nói:

- Hay là chúng ta lại bắt thêm bạn của hắn?

- Đã bắt một tên rồi đó, cho dù có bắt thêm mười tên nữa thì cũng vô dụng mà thôi!

Giáo chủ nói tiếp:

- Con mẹ nó, ngươi có thể nghĩ ra cách nào phù hợp hơn được hay không hả?

Sâu trong mắt Đỗ Thanh có một tia khinh thường. Đệt mẹ, ngươi được thì sao ngươi không tự đi mà nghĩ cách đi chứ?

Một lúc lâu sau, hắn ta hỏi dò:

- Hay là chúng ta trực tiếp bắt Trần Thư tới đây luôn được không?

Xét cho cùng thì biện pháp này quả thật là rất thích hợp với tình hình hiện tại mà…

- ?

Giáo chủ quay đầu lại nhìn rồi nói:

- Ngươi bảo ta đến Hoa Hạ Học Phủ bắt người ư? Con mẹ nó, đây là phạm tội hay là tự thú vậy hả?

- …

Đỗ Thanh ngậm miệng không nói, giữ im lặng

- Giáo chủ đại nhân!

Lúc này, một người vội vã chạy vào rồi nói:

- Nồi sắt đã được đối tượng mục tiêu nhận hàng rồi!

- Nhận rồi sao?

Vẻ mặt Giáo chủ trông rất vui vẻ mà nói:

- Cuối cùng thì cơ hội cũng đã đến rồi!

Trong mắt Đỗ Thanh cũng có một tia sát ý, hắn ta phụ họa:

- Giáo chủ, ta có thể chắc chắn là bây giờ Trần Thư đang nổi trận lôi đình, tâm trạng bồn chồn. Chúng ta chỉ cần ngồi chờ hắn đến là được rồi!

- Ô hô ~ Ta xem ai còn có thể đánh lại ta được nữa đây chứ!

Trần Thư cưỡi Slime khổng lồ, trong lúc nhất thời sinh ra khí phách, chỉ cảm thấy mình đã có chút dáng dấp bất khả chiến bại.

Bùm!

Đúng lúc này, một tiếng nổ mạnh vang lên, cơ thể Tiểu Hoàng cũng phải run rẩy.

- Con mẹ nó chứ! Bất ngờ đến nhanh như vậy sao?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy đỉnh của một tòa nhà phía trước đã bị đâm thủng một cái lỗ lớn mà trực tiếp thiếu mất luôn một góc.

- Không phải đấy chứ…

Đôi mắt hắn mở to, trong lòng dự cảm được có chuyện gì đó không ổn.

Một giây sau, hắn vội vã mang theo Tiểu Hoàng bỏ trốn mất dạng. Đụng phải loại chuyện này thì đương nhiên chỉ còn có nước xách giò lên mà chạy thôi chứ còn gì nữa!

Hai phút sau, Trần Thư về tới trong ký túc xá.

- Ồ? Sao tiểu tử ngươi lại không bay tiếp nữa rồi?

Trong mắt Tần Thiên có chút nghi hoặc.

Căn cứ vào tính cách làm màu của Trần Thư thì không thể nào lại kết thúc nhanh như vậy được mới đúng chứ nhỉ?

Trần Thư nghiêm túc mà nói:

- Ta cảm thấy bay trong khuôn viên trường gây ra ảnh hưởng không tốt lắm!

- Vậy thì được rồi. Năm mươi tín chỉ, tự đi đến Giáo Đạo Xử nộp đi nhé!

Trần Thư gật đầu rồi nói:

- Hoàn toàn không thành vấn đề! Ta sẵn sàng nộp phạt một trăm tín chỉ!

- ?

Tần Thiên hơi sững sờ, trái lại bị làm cho không biết phải làm sao.

Với cái tính cách coi tiền như mạng của Trần Thư mà hắn lại có thể chủ động nộp tín chỉ được sao?

- Có phải tiểu tử ngươi lại gây ra rắc rối gì rồi đúng không?

- Không có mà!

Trần Thư nhún vai rồi làm ra vẻ mặt vô tội.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Tần Thiên vang lên.

- Cái gì? Con mẹ nó, tòa nhà văn phòng của ta bị ác ôn tập kích ư? Bật luôn cả mái nhà rồi sao?

Vẻ mặt Tần Thiên giận dữ, có người dám đến Học Phủ gây chuyện à?

- Hả? Cũng chỉ nhìn thấy được một quả bóng lớn màu vàng sao?

Ánh mắt của lão cứng lại, hiểu ra ngay tức khắc. Thảo nào mà Trần Thư lại sảng khoái như vậy, hóa ra là hắn đã đụng sập lầu của lão đấy à?

- Đứng lại!

Tần Thiên cúp máy, chỉ thấy Trần Thư đang rón rén chuẩn bị trốn đi…

- Hiệu trưởng, ta sai thật rồi mà!

Trần Thư quay đầu, vẻ mặt đưa đám mà nói:

- Đây là lần đầu tiên ta bay lên trời nên có chút không khống chế được phương hướng…

- Ta thấy ngươi thường xuyên ở trên trời đấy chứ!

Tần Thiên cười cười rồi ôn hòa mà nói:

- Ngươi tự đi nộp hai trăm tín chỉ đi, ngoài ra ngươi còn phải trả tiền sửa chữa tòa nhà nữa!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hai trăm tín chỉ tương đương với ít nhất là 20 triệu đấy, hơn nữa hắn còn phải trả tiền sửa chữa tòa nhà, lại thêm một khoản chi phí khổng lồ khác nữa rồi.

Con mẹ nó, chuyến bay này có giá đắt quá đi…

Trần Thư tiễn hai người đi rồi bắt đầu tự mình ngẫm lại: Đáng lẽ vừa nãy không nên trở về ký túc xá mới phải…

- Làm thế nào cũng không thể bay ra khỏi thế giới hoa này…

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động của hắn vang lên.

- Hạ Băng tìm ta làm gì nhỉ?

Hắn hơi giật mình rồi nhận cuộc gọi.

- Trần Thư?

Chương 832: Không ngờ ngươi cũng chính khí hạo nhiên giống như ta (2)

Giọng Hạ Băng vang lên, nàng hỏi: - Gần đây ngươi thế nào?

- Rất sảng khoái! Sảng khoái đến bay lên trời luôn!

- …

Khóe miệng Hạ Băng giật giật, cái lời nói không hợp lẽ thường gì thế này cơ chứ?

- Ủy viên Hạ, ngươi gọi cho ta có việc gì không?

Trần Thư cười cười mà nói:

- Chỉ cần là chuyện vi phạm pháp luật thì ta đều có thể giúp ngươi một tay!

- ?

Hạ Băng há miệng ra, ngươi chắc là mình không nói ngược đấy chứ?

Nàng nhẹ nhàng mà nói:

- Ta muốn nhờ ngươi giúp ta một chuyện!

- Hả? Cái gì?

- Ta muốn đấu một trận với Hạ Viêm!

Giọng điệu Hạ Băng kiên định, sau một năm nỗ lực thì cuối cùng nàng cũng đã trở thành Hắc Thiết Cấp rồi.

Loại tiến bộ này ở Hoa Hạ Học Phủ không được xem là nhanh, thậm chí có thể nói là đang tụt lại phía sau, nhưng ở trường của nàng, đây đã là thành tích cao số một số hai rồi!

Trần Thư đang muốn trả lời thì trước mắt hắn bỗng xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Đồng ý với yêu cầu của Hạ Băng! Phần thưởng hoàn thành: Tăng thêm 1% toàn bộ thuộc tính của cả ba Khế Ước Linh 】

【 Phương án 2: Từ chối dứt khoát! Phần thưởng hoàn thành: Thiểu lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 3: Đánh cho Khế Ước Linh của Hạ Viêm bị thương nặng trước một bước rồi mới để cho hai người thi đấu! Phần thưởng hoàn thành: Tăng thêm 5% thuộc tính Không Gian của Thỏ Không Gian 】

Trần Thư sờ cằm rồi hỏi dò:

- Nếu ta đánh hắn ta bị thương nặng trước rồi các ngươi lại thi đấu thì thế nào?

- Hả?

Hạ Băng khẽ ngẩn người nhưng lại không hề kinh ngạc. Điều này hoàn toàn phù hợp với tính cách của Trần Thư mà…

Giọng điệu của nàng kiên định, không hề do dự mà nói:

- Ta muốn đường đường chính chính mà đánh thắng hắn ta một trận kìa!

- Là như vậy sao?

Trần Thư gật đầu rồi nói:

- Không ngờ ngươi cũng chính khí hạo nhiên giống như ta vậy, chẳng trách người ta lại nói vật họp theo loài, người phân theo nhóm!

- …

Khóe miệng Hạ Băng giật giật, trong lúc nhất thời cũng không biết có phải hắn đang khen nàng hay không nữa…

- Được rồi! Ta sẽ sắp xếp giúp ngươi cho!

Trần Thư gật đầu, vô cùng sảng khoái mà đồng ý.

【 Nhận được phần thưởng: Tất cả thuộc tính của Khế Ước Linh tăng 1%! 】

Chấp niệm của Hạ Băng chính là vượt qua đệ đệ của mình, Trần Thư rất vui lòng giúp đỡ nàng vụ này.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, không lâu sau cũng cúp điện thoại.

- Ngày mai đi học rồi tìm hắn ta vậy…

Trần Thư sờ cằm, duỗi cái lưng mệt mỏi rồi nhìn về phía nồi sắt nằm trong góc.

Hắn tự nói:

- Hình như nhìn quen quen thì phải?

Ầm!

Cửa phòng ký túc xá bị mở ra, cắt ngang dòng suy nghĩ của Trần Thư.

- Bà mẹ nó, Trần Bì, Khế Ước Linh của ngươi có thể bay à?

A Lương và Vương Tuyệt mở to hai mắt mà nhìn, dáng vẻ khó có thể tin nổi.

- Có gì đáng ngạc nhiên đâu chứ!

Trần Thư nhếch miệng rồi nói:

- Heo mẹ còn có thể leo cây nữa là, Slime bay lên trời thì có là chuyện gì to tát đâu đúng không?

- …

Hai người đồng thời im lặng, heo mẹ nhà ai biết leo cây vậy hả?

- Rốt cuộc thì ngươi làm được bằng cách nào vậy?

A Lương nhích lại gần, trong mắt tràn ngập vẻ tò mò.

Nếu như Lôi Viên của hắn ta cũng có thể bay lên trời thì chẳng phải sức chiến đấu đã trực tiếp tăng vọt rồi hay sao?

- Đơn giản lắm!

Trần Thư nhẹ nhàng bâng quơ mà nói:

- Chỉ cần giết một Bạch Ngân Quân Vương rồi nuốt tài liệu quan trọng của nó là được thôi!

- ?

Trên mặt hai người hiện lên đầy dấu chấm hỏi, đây là chuyện mà con người có thể làm được sao?

…

Sáng ngày hôm sau, Trần Thư thành thật đi học lớp Tài Liệu.

- Lão Trương, sắp phải thành lập Ngự Thú Đoàn rồi, ba người chúng ta sẽ làm cùng nhau chứ?

Hạ Viêm đang đi kề vai sát cánh mà trò chuyện với hai người bạn cùng phòng của mình.

- Đây không phải là nói thừa sao?

Một nam sinh cười cười mà nói:

- Chúng ta ở chung một phòng ký túc xá đấy!

Một người khác nhếch mép cười:

- Đúng vậy, dựa vào giao tình của chúng ta thì đương nhiên không thể nào tách rời nhau được rồi!

- Huynh đệ tốt!

Hạ Viêm mỉm cười rồi ôm bả vai của hai người.

- Có bằng hữu một đời luôn chung bước, những ngày tháng này sẽ không thể quay trở về…

Ba người đồng thanh hát, trong mắt đều có ý cười.

- Hạ Viêm!

Lúc này, một giọng nói bình tĩnh cắt ngang bầu không khí vui vẻ của bọn họ.

Ba người đồng thời giật mình, quay lại nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy Trần Thư đang khoanh hai tay trước ngực, ôn hòa mà nhìn bọn họ.

- Trần… Trần Thư…

Giọng nói của ba người đều có chút run rẩy, không rõ tên tội phạm này tới tìm bọn họ làm cái gì nữa?

Trần Thư cười mà nói:

- Ta tìm Hạ Viêm có việc, hai người các ngươi không có việc gì thì đi về trước đi!

Bọn họ vừa nghe xong lời này thì một người trong đó lập tức nói:

- Ta nhớ ra hôm nay nãi nãi của ta kết hôn, ta đi trước đây nhé!

Một người khác phụ họa:

- Hôm nay gia gia ta cũng kết hôn đấy, vừa lúc hai chúng ta đi chung luôn đi!

Ở vào thời điểm nguy hiểm thì cả hai dứt khoát chọn cách chạy trước đã rồi có gì tính sau…

Vốn dĩ bạn cùng phòng chính là những con chim trong cùng một khu rừng, khi tai họa lâm đầu thì tự mà bay mỗi người mỗi hướng thôi!

Chương 833: Vậy thì ta nên thắng hay nên thua đây?

– Không phải chứ. Con mẹ nó, vừa mới hát bài kia xong mà bây giờ lại bỏ chạy như vậy hả? Hạ Viêm mở to hai mắt mà nhìn, hoàn toàn không đoán trước được bạn tốt của mình lại chạy đi dứt khoát đến mức như thế này…

- Được rồi, Hạ Viêm, chúng ta có thể nói chuyện được rồi chứ?

Trần Thư nhích lại gần rồi vỗ vai của Hạ Viêm.

Hạ Viêm thận trọng mà nói:

- Đại ca, ngươi đã là Bạch Ngân Cấp rồi, hơn nữa ta cũng không chọc ngươi mà, ngươi không cần phải đánh ta nữa đúng không…

- Ta đánh ngươi làm cái gì chứ?

Trần Thư nhếch miệng rồi nói:

- Ngươi thật sự nghĩ ta là tội phạm đấy à?

Khóe miệng Hạ Viêm giật giật:

- Không… Không phải là như vậy sao…

- Bớt nói nhảm đi!

Trần Thư trực tiếp nói:

- Ngày mai có người muốn đấu với ngươi một trận, ngươi nhớ nhận lời thách đấu đấy!

- Đấu với ta ư?

Hạ Viêm hơi sững sờ, mặc dù trước đây hắn ta cũng đã từng là thiên tài, nhưng cho đến khi vào học ở Hoa Hạ Học Phủ thì hắn ta cũng chỉ thuộc dạng bình thường mà thôi, ai mà lại đặc biệt đến thách đấu hắn ta cơ chứ?

Hắn ta thử thăm dò mà nói:

- Ừm, ta có thể từ chối được không…

- Cho ngươi hai lựa chọn này!

Trần Thư cười cười rồi ôn hòa mà nói:

- Hoặc là đấu với nàng, hoặc là đấu với ta!

- Ta chấp nhận!

Thân thể Hạ Viêm lập tức chấn động, vô cùng quả quyết mà nói:

- Ta thích nhất là thi đấu với người khác mà!

- Thế này thì còn tạm được đấy!

Trần Thư gật đầu rồi nói:

- Một giờ chiều ngày mai, Ngự Thú Quán số hai, Tỷ Thí Trường 003!

Hạ Viêm gật đầu biểu thị chính mình đã nhớ rồi.

Trần Thư nhìn bóng lưng đang rời đi của hắn ta thì lại nhắc nhở tiếp:

- Nếu ngươi không dám đến thì ta cho nổ luôn ký túc xá của ngươi đấy!

- …

Hạ Viêm lảo đảo, suýt chút nữa thì đã ngã sấp xuống rồi. Thật sự là không nói lý mà…

Buổi chiều ngày hôm sau, Trần Thư đã chờ sẵn ở bên trong Tỷ Thí Trường.

Lúc này, cửa bị đẩy ra, Hạ Viêm cũng tới sớm.

Lỡ mà hắn ta đến trễ một phút thì không khéo ký túc xá tan tành mất, đến lúc đó hắn ta biết tìm ai nói lý lẽ bây giờ đây?

Hạ Viêm nhìn xung quanh Tỷ Thí Trường nhưng lại không thấy những người còn lại ở đâu nên mới nói:

- Đại ca, không phải là đấu cùng với ngươi đấy chứ?

- Đương nhiên không phải rồi, bạn của ta còn chưa tới đâu!

Trần Thư bình thản mà nói:

- Chờ lát nữa nhớ đánh cho tử tế đấy, không được nhường nghe chưa!

- Bạn của ngươi?

Hạ Viêm lập tức nắm bắt được thông tin mấu chốt, hỏi dò:

- Không phải ngươi đang nói ngược lại đấy chứ?

Trần Thư nhíu mày mà nói:

- Bảo ngươi đánh tử tế thì ngươi cứ đánh tử tế đi!

- Vậy thì ta nên thắng hay nên thua đây?

Hắn ta vẫn có chút không rõ thái độ của Trần Thư lắm.

Trần Thư nói:

- Con mẹ nó, thắng hay thua thì ngươi tự biết đi chứ, hỏi ta làm cái gì hả?

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, Hạ Băng đeo ba lô bước đến.

- Hả? Tỷ… tỷ…

Hạ Viêm giật mình, lập tức hiểu ra đối thủ của mình là ai.

- Nếu đã đến cả rồi thì có thể bắt đầu thi đấu luôn!

Trần Thư làm trọng tài, trực tiếp mở miệng nói.

Hai tỷ đệ không có giao lưu gì, ánh mắt đều trở nên sắc bén.

Cả hai người bọn họ đều muốn thắng!

Hạ Băng đi thẳng đến vị trí chiến đấu của mình rồi triệu hoán hai Khế Ước Linh ra.

Gào!

Một con Hàn Băng Lang cấp A xuất hiện, thân hình cao khoảng bốn mét, toát ra khí tức băng giá.

Mà điều đáng chú ý chính là Khế Ước Linh còn lại!

Chỉ thấy một con Tiểu Hồ Ly trắng tinh khôi đang đứng ở bên trên đầu Lang, con ngươi chuyển động, trông vô cùng gian xảo.

- Khế Ước Linh Thánh Quang Hồ Ly cấp S ư?

Trần Thư nhướng mày, không ngờ khi Hạ Băng trở thành Hắc Thiết Cấp sẽ thức tỉnh một con cấp S luôn đấy.

- Xem ra ngươi rất muốn thắng ta nhỉ!

Khóe miệng Hạ Viêm mỉm cười, hắn ta đang định ra vẻ chút, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Trần Thư thì lập tức dừng lại.

Hắn ta triệu hồi hai Khế Ước Linh của chính mình ra. Một con Liệt Diễm Bạo Hổ cấp S+ xuất hiện, đôi mắt như đang cất giấu ngọn lửa, khí thế vô cùng đáng sợ.

Mà Khế Ước Linh còn lại chính là Thanh Sắc Tiểu Điểu cấp A.

Bốn Khế Ước Linh nhìn nhau, dường như cảm nhận được tâm trạng của chủ nhân nên bọn chúng đều tràn đầy thù địch với nhau.

- Hiện tại bắt đầu!

Trần Thư ngồi dưới đất, ra hiệu cho hai người chính thức bắt đầu so đấu!

Hạ Viêm ra chiêu trước!

Chỉ thấy Thanh Sắc Tiểu Điểu hót lên một tiếng, đôi mắt chứa đầy ánh sáng màu xanh lam.

Vụt vụt!

Một dây Đằng Mạn màu xanh lam đột nhiên xuất hiện bên người hắn ta rồi đánh úp về phía Hàn Băng Lang với tốc độ vô cùng nhanh.

- Gào!

Bốn chân của Hàn Băng Lang đạp mạnh, một vòng khí tức màu xanh lam bùng nổ ra từ cơ thể nó. Đây chính là Băng Vực, kỹ năng thiên phú của nó!

Đằng Mạn đang tấn công lập tức bị làm cho chậm lại rồi bị dễ dàng tránh thoát.

- Ngao ~

Ngay lập tức, tiếng kêu lanh lảnh của Thánh Quang Hồ Ly vang lên, trên đuôi nó xuất hiện ánh sáng kỹ năng.

Mấy chùm ánh sáng màu trắng bồng bềnh bay ra rồi nhanh chóng đánh úp về phía Liệt Diễm Bạo Hổ.

- Hả? Muốn đánh trúng ta à?

Chương 834: Vậy thì ta nên thắng hay nên thua đây? (2)

Hạ Viêm cười chế nhạo, chỉ thấy hai cánh của Liệt Diễm Bạo Hổ đập mạnh rồi bay thẳng lên không trung. Mà Khế Ước Linh còn lại của hắn ta cũng bay thẳng lên trời.

Hai Khế Ước Linh của hắn ta đều có thể phi hành, điều này chắc chắn là một lợi thế cực lớn.

Bùm bùm bùm!

Cuối cùng thì Quang Đoàn cũng không thể bắn trúng mục tiêu được mà tự vỡ ra, từng tia sáng nhỏ dần biến mất không thấy đâu nữa.

Vẻ mặt Hạ Băng bình tĩnh, nàng điều khiển Hàn Băng Lang thả ra kỹ năng một lần nữa.

Xì xì!

Hai luồng Băng Thứ tấn công về phía hai Khế Ước Linh đang bay giữa không trung nhưng tiếc thay, tất cả đều bị trực tiếp tránh được.

- Ngươi sắp thua rồi!

Hạ Viêm cười chế nhạo, trong mắt hiện lên vẻ giễu cợt.

Trần Thư ôn hòa mà nói:

- Đồ ngốc này, nếu như ngươi lại nói mấy lời ngốc nghếch như vậy nữa thì ta sẽ bịt miệng ngươi lại đấy!

- …

Khóe miệng Hạ Viêm giật giật, hắn ta cũng chỉ có thể im lặng không nói lời nào.

Trong lòng hắn ta đã hạ quyết tâm, cho dù có bị Trần Thư ghi thù thì hắn ta vẫn muốn thắng trận đấu ngày hôm nay cho bằng được.

Hắn ta có thể thua bất cứ ai nhưng không thể thua Hạ Băng được!

Rầm rầm rầm!

Lúc này, Thánh Quang Hồ Ly tung ra nhiều loại kỹ năng hệ Quang khác nhau, có thể nhận ra được sự bồi dưỡng của Hạ Băng đối với nó.

Nhưng không may là lại không có một kỹ năng nào đánh trúng đối thủ cả, tất cả đều biến thành ánh sáng rồi dần biến mất không thấy đâu nữa, cứ như thể nó chỉ đang trút giận vậy thôi.

Hạ Viêm nghĩ thầm:

- Bây giờ thì đến lượt ra rồi nhỉ?

Gào!

Chỉ thấy Liệt Diễm Bạo Hổ gào thét điên cuồng, trên những móng vuốt sắc nhọn có gắn ngọn lửa nóng bỏng, nó mạnh mẽ vồ về phía Hàn Băng Lang.

Cùng lúc đó, trên đôi cánh của nó cũng đốt lên ngọn lửa, tốc độ tăng vọt lên rất nhiều.

Đôi mắt của Hàn Băng Lang lóe lên, nó phun ra Hàn Sương định làm giảm tốc độ của đối thủ nhưng lại bị Liệt Diễm Bạo Hổ trực tiếp chuyển hướng rồi tránh thoát được.

Lúc này, một dây Đằng Mạn đánh tới, chặn đường rút lui của Hàn Băng Lang.

Đây chính là kỹ năng của Thanh Sắc Tiểu Điểu!

Bạo Hổ đã tới gần, đôi mắt hiện lên ánh sáng dữ tợn.

Xì!

Một mảng lớn máu đỏ tươi phun ra.

Dưới đòn tấn công kép của Hỏa Diễm và Lợi Trảo, hàng phòng thủ của Hàn Băng Lang bị phá vỡ ngay lập tức.

Ngay sau đó, Bạo Hổ lại sử dụng kỹ năng một lần nữa, chỉ thấy trong miệng nó phun ra một mảng lớn Hỏa Diễm rồi lao thẳng tới miệng vết thương của Hàn Băng Lang.

- Ngao ~

Cơ thể Hàn Băng Lang run rẩy, nó lập tức nhận lấy đòn sát thương nặng.

Trong tình huống nguy hiểm này, Thánh Quang Hồ Ly tung ra kỹ năng.

Xì xì!

Một luồng Quang Tiễn phóng mạnh ra.

Liệt Diễm Bạo Hổ không đối đầu trực tiếp mà chỉ vỗ hai cánh, dứt khoát kéo giãn khoảng cách.

Mặc dù bây giờ Hạ Viêm có thể trực tiếp tiêu diệt Hàn Băng Lang, nhưng nếu làm vậy thì Liệt Diễm Bạo Hổ cũng sẽ bị

thương, điều này hoàn toàn không cần thiết.

Hắn ta muốn có một chiến thắng áp đảo để Hạ Băng nhận rõ sự chênh lệch giữa hắn ta và nàng có bao xa!

Gào!

Bạo Hổ lại tấn công thêm một lần nữa, nó muốn dựa vào khả năng cơ động cao để khiến cho hai Khế Ước Linh của Hạ Băng hao hết sức lực.

Ánh mắt của Hàn Băng Lang bình thản, đôi mắt hiện lên ánh sáng màu xanh thẳm.

Xì!

Một Băng Lao màu xanh lam không thể phá vỡ dần được hình thành rồi nhốt nó và Thánh Quang Hồ Ly vào bên trong đó!

- Muốn kéo dài thời gian à?

Trong lòng Hạ Viêm không khỏi suy nghĩ, thế nhưng hắn ta cũng không vội vã tấn công.

Hắn ta cũng cần đợi thời gian hồi chiêu của kỹ năng.

- Ngao ngao ngao ~

Hồ Ly lại tiếp tục tấn công.

Chỉ thấy mấy Quang Đoàn ngưng tụ lại, vậy mà chúng nó lại có thể xuyên qua Hàn Băng mà đánh úp về phía Liệt Diễm Bạo Hổ được.

Nhưng tiếc thay kỹ năng này lại bị tránh thoát một lần nữa, tốc độ bay của kỹ năng quá chậm!

- Tất cả đều vô dụng thôi!

Hạ Viêm cười chế nhạo, sau đó nhanh chóng che miệng lại rồi thận trọng nhìn về phía Trần Thư, thấy hắn không chú ý thì mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Mười phút sau, Băng Lao tự động biến mất.

Bởi vì bị thương nghiêm trọng nên thậm chí Hàn Băng Lang chỉ có thể nằm sụp xuống đất, mà Thánh Quang Hồ Ly cũng ngồi trên người nó, hình như đã sử dụng hết các kỹ năng rồi.

Gào!

Liệt Diễm Bạo Hổ gầm lên, chuẩn bị trực tiếp hạ gục đối thủ trong một đòn.

- Hạ Viêm, ngươi thua rồi!

Hạ Băng bỗng nhiên bật cười, trong mắt hiện lên một tia bình tĩnh.

- Ta thua ư? Ngươi đang nằm mơ đấy à?

Hạ Viêm lắc đầu cười, không rõ tỷ tỷ của mình lấy tự tin từ đâu ra nữa.

Trần Thư nói:

- Nói ngươi thua thì ngươi thua, còn lắm miệng cái gì nữa chứ?

- …

Khóe miệng Hạ Viêm giật giật mà nói:

- Không thể khuất phục trước vũ lực được, ta sẽ không nhận thua đâu!

- Được lắm! Nếu như ngươi dám nhận thua thì ta sẽ đánh ngươi đấy!

Trần Thư nở một nụ cười kỳ lạ, ánh mắt của hắn nhìn về phía đài thi đấu. Thật ra hắn đã phát hiện ra từ hồi nãy rồi.

Lúc này, trên cơ thể Thánh Quang Hồ Ly hiện ra ánh sáng chói lọi, cứ như thể nó đang tích tụ sức mạnh cho một chiêu lớn vậy.

- Hả?

Chương 835: Túi Nilong Ăn Tiệc

Hạ Viêm khẽ giật mình, ngay sau đó hắn ta lập tức thay đổi sắc mặt. Chỉ thấy trong cơ thể hai Khế Ước Linh của hắn ta cũng xuất hiện ánh sáng màu trắng, không khác gì với ánh sáng của Thánh Quang Hồ Ly cả.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thánh Quang Hồ Ly cất tiếng kêu lên.

Bùm!

Một âm thanh kỳ lạ vang lên.

Liệt Diễm Bạo Hổ và Thanh Sắc Tiểu Điểu đồng thời phun ra một ngụm máu lớn, thân thể cũng trở nên nát bét không còn chỗ nào lành lặn, chảy ra rất nhiều máu.

Tuy nhiên, ánh sáng trong cơ thể bọn chúng vẫn không biến mất mà vẫn còn đang tiếp tục gây ra những thương tích nặng nề cho cả hai.

Tình thế lật ngược quá nhanh!

Mặt mũi Hạ Viêm lộ ra vẻ kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Gào gào!

Hai Khế Ước Linh của hắn ta không ngừng lăn lộn, ánh mắt nhìn về phía chủ nhân của mình.

Ngươi mà lại tiếp tục suy nghĩ nữa thì bọn chúng không trụ nổi mất…

May mà Hạ Viêm đã khôi phục lại tinh thần, lựa chọn thu hồi hai Khế Ước Linh về trước đã.

- Ta… Ta thua? Thế mà ta lại thua rồi ư?

Ánh mắt của hắn ta uể oải, không ngừng tự nói với chính mình, vẫn chưa chấp nhận được hiện thực này.

- Không phải ngươi thua là điều rất bình thường sao?

Trần Thư nhướng mày rồi nói:

- Ta còn tưởng rằng ngươi đã quen với việc thua trận rồi chứ.

- …

Hạ Viêm hơi nắm chặt hai tay, trong lòng dồn một hơi. Hắn ta thật sự sắp không nhịn nổi nữa rồi.

Hạ Băng thì lại bình tĩnh mà nói:

- Ngươi đã không còn là đối thủ của ta nữa rồi!

- Con mẹ nó, là do ngươi giở trò bịp bợm, ta không thể nào lại thua được, từ nhỏ đến lớn ta chưa từng thất bại lần nào cả!

Hạ Viêm hét to, từ trước đến nay hắn ta luôn chướng mắt tỷ tỷ của mình, thế nhưng hôm nay hắn ta lại thua mất nên đương nhiên sẽ thẹn quá thành giận thôi.

Phụt!

Đúng lúc này, một bóng tối ập đến rồi trực tiếp ngăn cản tầm nhìn của hắn ta.

Mùi phân urê sặc sụa bốc lên khiến cho hắn ta lập tức tỉnh táo lại.

- Ca… Ta…

Hắn ta giật mình, thế mà lại quên mất Trần Thư đang ở bên cạnh.

- Ta đã nói ngươi mà dám đầu hàng thì ta sẽ đánh ngươi rồi đấy thôi!

Trần Thư trực tiếp trùm túi phân lên rồi tung ra một cú đấm trời giáng.

Hạ Viêm ngay lập tức bị đánh cho hôn mê bất tỉnh.

- Trần Bì…

Hạ Băng quay đầu lại nhìn hắn, hình như nàng muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại quyết định im lặng không nói nữa.

Trần Thư gật đầu rồi trực tiếp đạp bay Hạ Viêm ra khỏi Ngự Thú Quán.

Hai người cùng nhau rời khỏi Tỷ Thí Trường.

Trần Thư cười hỏi:

- Tâm trạng thế nào rồi?

- Cũng tàm tạm…

Hạ Băng cười cười, thật ra nàng cũng không phấn khích lắm, nhưng lại giống như đã cởi bỏ được xiềng xích nào đó, trong lúc nhất thời cả người đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Từ nhỏ đến lớn, phụ thân chỉ luôn coi trọng đệ đệ, Hạ Băng vẫn luôn là phông nền mà thôi, không hề có chút cảm giác tồn tại nào cả.

Thế nhưng bây giờ, cuối cùng thì nàng cũng đã đánh thắng Hạ Viêm, sẽ không phải tiếp tục sống dưới cái bóng của người khác nữa.

- Kỹ năng của ngươi thú vị thật đấy!

Trần Thư nói vậy, từ lúc bắt đầu trận chiến thì hắn đã nhận ra có điều gì đó không đúng lắm rồi.

Mỗi lần sau khi các kỹ năng của Thánh Quang Hồ Ly phát nổ thì đều sẽ biến thành ánh sáng nhạt không đáng chú ý, tất cả chúng đều đi vào cơ thể của đối thủ.

Một khi đạt đến giới hạn thì có thể kích hoạt được chiêu thức kết thúc của mình và gây sát thương nghiêm trọng cho kẻ thù.

Trên thực tế, phương pháp hóa giải chiêu thức này rất đơn giản, chỉ cần kết thúc trận chiến sớm nhất có thể là được rồi.

Hoặc là có thể phát hiện ra sớm rồi dùng kỹ năng đánh tan ánh sáng nhạt kia thì cũng hóa giải được.

Đáng tiếc, kỹ năng quan sát của Hạ Viêm quá kém, hoặc là cũng có thể là do đối đầu với Hạ Băng nên trong lòng hắn ta bất cẩn cũng nên.

- Ta thực sự rất ghen tị với ngươi đấy, ngươi còn có một người mà ngươi vẫn luôn muốn đánh bại!

Trần Thư thở dài rồi nói:

- Ta còn không tìm ra nổi một người chống đối ta nữa là!

- …

Khóe miệng Hạ Băng giật giật, đây mà là lời nói mà một con người có thể nói ra ư?

Hai người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã đi đến cổng của Hoa Hạ Học Phủ.

- Trần Thư, ta phải về rồi!

Vẻ mặt Hạ Băng nghiêm túc mà nói:

- Cảm ơn ngươi!

- Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ mà thôi!

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Nếu sau này có chuyện gì thì cứ trực tiếp tới tìm ta là được!

Hạ Băng xoay người rời đi, hình như nghĩ đến cái gì đó nên nàng bỗng quay đầu lại mà nói:

- Đúng rồi, hồi tháng tám ta có tìm ngươi nhưng gọi điện thoại không được, ta tìm bạn của ngươi Trương Đại Lực nhưng hắn ta cũng mất liên lạc luôn, hình như đến bây giờ vẫn chưa gọi lại được cho hắn ta thì phải.

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn người, lẩm bẩm:

- Không phải đấy chứ?

Hắn móc điện thoại ra rồi gửi cho Trương Đại Lực một tin nhắn thoại:

- Ta có thịt Hoàng Kim Quân Vương rồi này, tới nấu ăn đi!

Kết quả là hai phút sau vẫn không có phản hồi nào.

- Không phải là thật sự xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?

Trần Thư nhíu mày, đột nhiên, trong đầu của hắn lóe lên một tia sáng.

Chương 836: Quả thực chính là dùng dao mổ bò để giết gà con mà

Nồi sắt ở trong ký túc xá! - Ngươi đi về trước đi, ta có chút chuyện cần làm!

Trần Thư vô cùng lo lắng mà chạy về phía ký túc xá.

…

- A Lương, lão Vương, xảy ra chuyện lớn thật rồi!

Hắn đẩy cửa ký túc xá ra, tìm thấy chiếc nồi sắt nọ trong góc.

- Sao vậy? Học Phủ không cho phép ta thông bồn cầu nữa à?

- Thuốc bổ dạng uống dành cho lão thái thái hết hàng rồi à?

Vẻ mặt hai người hoảng hốt mà vội vàng hỏi.

- Hai người các ngươi đang nói cái quái gì thế hả?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn lật qua lật lại cái nồi sắt rồi cuối cùng cũng tìm thấy một tờ giấy ở mặt sau.

- Đây là cái thứ gì thế này?

Hai người đều không hiểu, cùng nhau vây lại xem.

- Đại Lực xảy ra chuyện rồi!

Trần Thư nhíu mày rồi lẩm bẩm:

- Bảo ta đến thành phố Lam Hải một mình, là Đỗ gia làm sao?

Vẻ mặt của hắn trở nên lạnh lùng, hắn lặng lẽ móc Nhiên Thiêu Dược Tề phiên bản nâng cao ra!

Đúng lúc này, trước mắt của hắn xuất hiện các lựa chọn.

【 Phương án 1: Nghĩ cách đi giải cứu Trương Đại Lực trước! Phần thưởng hoàn thành: Ba kỹ năng ngẫu nhiên của Khế Ước Linh + 1 】

【 Phương án 2: Làm như không thấy, lặng lẽ dựng bia mộ cho người bạn tốt này! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 3: Dứt khoát tổ chức một bữa tiệc cho Trương Đại Lực để hồi tưởng lại tình bạn giữa hai người! Phần thưởng hoàn thành: Túi Nilong Ăn Tiệc! Hiệu quả: Chuyên dùng cho việc ăn tiệc, có thể mang theo rất nhiều đồ ăn! Sức chứa của nó vượt ra ngoài sức tưởng tượng của ngươi 】

- Trần Bì, ngươi bị sao vậy?

A Lương vẫy tay phải, vẻ mặt hiện lên sự nghi hoặc.

Con mẹ nó, đang nói dở thì tự nhiên lại ngẩn người ra là sao vậy hả?

- Hả?

Ánh mắt của Trần Thư tập trung lại, thoát khỏi sức hút của các lựa chọn mà hệ thống đưa ra, nhưng trong mắt vẫn còn có vẻ suy tư.

Hắn trầm giọng mà nói:

- Ta đang tự hỏi một vấn đề quan trọng đây!

- Vấn đề gì cơ chứ?

Gương mặt Trần Thư tràn đầy nghiêm túc mà nói:

- Một bên là người bạn thân nhất của ta, một bên là túi nilong chuyên dùng cho việc ăn tiệc, hai lựa chọn này khiến ta hơi khó để chọn!

- ?

Hai người A Lương khẽ giật mình, sau đó đột nhiên rơi vào trạng thái ngơ ngác.

Ngươi có biết ngươi đang nói cái quái gì không vậy hả?

- Thôi bỏ đi, hai tên phàm nhân, các ngươi không hiểu nổi đâu!

Trần Thư lắc đầu rồi lẩm bẩm:

- Cứu Đại Lực ra trước đã thì tốt hơn!

Hai người chợt hiểu ra, vội hỏi:

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế?

- Không có việc gì đâu!

Trần Thư bình thản mà nói:

- Ta đi đốt chút đồ, các ngươi không cần lo đâu!

Vừa dứt lời thì hắn đeo ba lô tác chiến lên, trong tay cầm một bình Nhiên Thiêu Dược Tề rồi đi thẳng ra khỏi ký túc xá, chuẩn bị tiến về thành phố Lam Hải!

- Đốt chút đồ?

Thân thể A Lương chấn động, không lẽ ngươi định đốt thành phố Lam Hải luôn sao?

Hắn ta vội vã mở điện thoại ra, chuẩn bị báo cho Liễu Phong trước đã rồi có gì nói sau.

- Đừng có nói cho người khác biết đấy!

Trần Thư đột nhiên quay đầu lại rồi nói:

- Ta tự biết chừng mực!

Hắn lo lắng nếu có cường giả đến đó thì đối phương sẽ trực tiếp giết chết Trương Đại Lực rồi bỏ trốn mất dạng luôn.

- Ngươi mà có chừng mực ư?

Hai người liếc nhau, vẻ mặt hoài nghi.

A Lương quay đầu lại nói:

- Hắn có chừng mực lần nào chưa?

- Gà mái nha! (*)

(*) câu gốc 母鸡呀 (Gà mái nha) là phiên âm câu "Tôi không biết" trong tiếng Quảng Đông, bắt đầu xuất hiện từ tiểu phẩm Xuân Vãn năm 2004 "Người nhà quê ở thành phố – 都市外乡人 ", đây là câu thoại kinh điển nên từ đó được nhiều khán giả lưu truyền.

Vương Tuyệt nhún vai rồi nói:

- Không nên thông báo cho những người khác thì tốt hơn.

Lỡ như Trương Đại Lực mà xảy ra chuyện gì thật thì hai người bọn họ lại phải chịu trách nhiệm lớn nhất.

- Alo, Phương Tư tỷ! Đại Lực xảy ra chuyện rồi!

Trần Thư lái xe đi thẳng đến sân bay Kinh Đô, đồng thời cũng gọi điện thoại cho Phương Tư.

- Hắn ta chỉ là một tên đầu bếp thì có thể xảy ra chuyện gì được cơ chứ? Vỡ nồi rồi à?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, vỡ nồi thì có phải là chuyện gì to tát đâu chứ?

Hắn giải thích rõ tình hình cho Phương Tư nghe mà không hề giấu giếm, có thêm một người giúp đỡ thì ít nhất sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

- Mother! Còn có chuyện này nữa à?

Giọng điệu của Phương Tư tràn ngập tức giận mà nói:

- Ta lập tức đến thành phố Lam Hải ngay đây!

Ngay sau đó, hình như nàng nhớ ra cái gì đó nên nói:

- Ngươi đừng có hành động nông nổi đấy, chờ ta đến rồi lại nói tiếp!

- Không thành vấn đề, ngươi đừng thông báo cho những người khác nữa đấy, tránh cho việc đánh rắn động cỏ!

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, mục đích chính của việc gọi cho Phương Tư là: Nếu như lỡ có gây ra vấn đề gì thì hoàn toàn có thể lấy lý do là Ngự Long Vệ chấp hành nhiệm vụ.

Là người bảo vệ của thành phố mà lại đang thực hiện một nhiệm vụ đặc thù thì lỡ như có phá hủy một số tòa nhà thì cũng hợp lý đúng không?

Một ngày sau, Trần Thư thành công đi đến thành phố Lam Hải.

- Có vẻ như là kế hoạch nhằm vào ta thì phải…

Chương 837: Quả thực chính là dùng dao mổ bò để giết gà con mà (2)

Trần Thư sờ cằm, hắn đậu xe ở ven đường, đang xem điện thoại di động. Điện thoại của hắn đã nhận được hàng trăm tin nhắn liên quan đến chuyện này từ trước rồi, đáng tiếc là mấy tin nhắn này đều bị xem là tin nhắn lừa đảo mà chặn lại hết.

- Chỉ cần ta không xuất hiện thì Đại Lực vẫn được an toàn rồi!

Trần Thư gật đầu, trong lòng cũng tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

- Số 325 đường Nam Hòa, thành phố Nam Hải…

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy tư, dựa vào những tin tức mà đối phương để lại thì bọn họ muốn hắn đến vị trí cho sẵn để chờ.

Nhưng bên đó không báo thời gian cụ thể để gặp mặt, chắc là có người vẫn luôn canh giữ ở nơi đó rồi.

- Một vùng ngoại ô hoang vắng à…

Trần Thư nhíu mày, thế này lại cảm thấy có chút bị động.

Chỉ cần hắn dám đi đến vị trí đã cho sẵn thì tất nhiên sẽ bị bao vây công kích, ít nhất cũng sẽ có Hoàng Kim Ngự Thú Sư ra tay!

- Hiện giờ đã phải sử dụng Makka Pakka rồi ư?

Trần Thư thở dài rồi nhìn cái bóng của mình.

Truyền Kỳ Cấp đến đối phó Hoàng Kim Cấp thì không phải là dùng dao mổ bò để giết gà con à?

- Trước tiên cứ tạm thời chờ Phương Tư đến đã rồi tính tiếp vậy!

Hắn lái xe đi đến một khách điếm ở Nam khu của thành phố Lam Hải, chỗ này cách đường Nam Hòa không xa lắm, cũng thuận tiện cho hành động tiếp theo.

Nhưng ngay sau khi Trần Thư rời đi thì trên ghế ngồi ở bên cạnh, một nam tử đang xem báo bỗng nhiên cười rồi lẩm bẩm:

- Mục tiêu tới rồi à?

Đỗ gia đã cắm rễ nhiều năm ở thành phố Lam Hải này rồi, Trần Thư vừa ra khỏi đường cao tốc thì đã bị khóa chặt hành tung.

…

Trần Thư đi đến phòng của khách điếm, không ngừng phân tích sự kiện:

- Chủ mưu phía sau không phải là Đỗ gia…

Hắn sờ cằm, lúc trước lão Tạ và Tiểu Tinh cũng đắc tội Đỗ gia, vậy nên chắc chắn đối phương sẽ không chỉ bảo hắn đến đây một mình được.

- Mình phải sắp xếp lại xem thử, rốt cuộc là ai mà lại hận mình đến mức như vậy…

Hắn lặng lẽ lấy một cây bút ra, vừa viết vừa lẩm bẩm:

- Tổ chức Ám Dạ… Cứu Thế Giáo Hội… hai đại gia tộc của Anh Hoa Quốc… Bạch Dương ở Học Phủ…

Hắn cứ viết viết vẽ vẽ, trong nháy mắt đã viết kín hết trang giấy…

- Má nó, thế mà lại có nhiều người có ý đồ xấu với mình như vậy sao? Thế này thì tìm ra bằng cách nào đây chứ!

Hắn gãi đầu rồi từ bỏ ngay tắp lự, bất đắc dĩ mà nằm trên giường.

Cốc cốc ~

Đúng lúc này, có người gõ cửa phòng hắn.

- Hả? Có người à?

Trần Thư giật mình nhưng không hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn lớn tiếng mà nói:

- Trong phòng không có người đâu, đừng gõ nữa!

Kết quả là không có ai đáp lại cả.

- Ta cũng không tin có người thực sự dám ra tay ở ngay trong thành phố như thế này!

Trần Thư bình tĩnh lại rồi triệu hoán Thỏ Không Gian ra.

Một Không Gian Thông Đạo được xây dựng thành công, con đường này kết nối bên trong và bên ngoài cửa phòng.

Hắn thận trọng thò đầu ra khỏi Không Gian Thông Đạo rồi nhìn về phía hành lang của khách điếm, kết quả lại không thấy một ai cả.

- Hả?

Hắn cúi đầu xuống thì nhìn thấy một cái nồi đặt dưới đất.

- Đồ của Đại Lực à? Đây là đang nhắc nhở ta sao?

Hắn nhíu mày, ý thức được bản thân đã bị người khác theo dõi.

- Bà mẹ nó, có ma này!

Đúng lúc này, một nam tử ở bên cạnh tái mét hết mặt mày, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Bất kỳ ai giữa đêm hôm khuya khoắt mà nhìn thấy một cái đầu người nổi bồng bềnh giữa không trung thì e là cũng phải bị dọa cho phát sợ thôi…

- Có gì đáng ngạc nhiên đâu chứ!

Trần Thư nhếch miệng rồi nhặt cái nồi lên, sau đó hắn rụt đầu về bên trong phòng.

- Ta thế mà lại bị bại lộ rồi à!

Trần Thư nhíu mày mà lẩm bẩm:

- Có lẽ phải đến ngày mai thì Phương Tư tỷ mới có thể đến đây được, phải hành động trước mới được!

- Không thể để đối phương nắm mũi dắt đi…

Hắn đảo mắt, trong đầu không ngừng lẩm bẩm: Đỗ gia… Đỗ gia…

Nếu như có thể đến đại bản doanh của đối phương trước một bước thì hắn có thể sử dụng Tàng Hình Dược Tề để cứu Trương Đại Lực ra rồi.

Đợi chút đã!

Thân thể Trần Thư chấn động, trong đầu lóe lên một tia sáng, hắn lập tức nghĩ đến một căn cứ của Đỗ gia!

Hồi trước, khi hắn đi đến một hòn đảo ở chi nhánh của Cứu Thế Giáo Hội thì hắn và Liễu Phong đã gặp một người ở quán bar Dã Thú: Diệu Thủ Không Không Triệu Vệ!

Đối phương đã từng nói cho hắn biết tầng hầm ở một nơi nào đó của Đỗ gia có lượng của cải nhiều đến đáng kinh ngạc.

- Biệt thự số A09 ở đường Tam Thanh…

Mặc dù đã lâu rồi nhưng bản năng của tội phạm vẫn khiến hắn lập tức nhớ ra vị trí cụ thể.

- Đi xem thử đi!

Trần Thư không do dự, lập tức đeo túi lên lưng, rời khỏi khách điếm.

Hắn đến nhà vệ sinh công cộng bên cạnh, nhân lúc không có ai, nuốt Tàng Hình Dược Tề.

Chính là Dược Tề lần trước hệ thống ban thưởng cho hắn khi hắn dọa dẫm hai gia tộc lớn.

Hắn đi theo một cặp tình nhân trong trạng thái tàng hình lên taxi mà không bị ai phát hiện.

- Tài xế, đến đường Tam Thanh…

Âm thanh bất ngờ khiến cả ba người giật mình.

Chương 838: Thành phố Lam Hải biến thành ánh sáng…

Người tài xế ngạc nhiên kêu lên: - Chết tiệt, người huynh đệ, từ đâu xuất hiện vậy?

Trần Thư nói:

- Im lặng, lái xe đến đường Tam Thanh!

Cặp đôi định nói điều gì đó, kết quả chỉ nhìn lướt qua nhau.

Nhìn thấy con dao giết heo sáng loáng trên tay phải Trần Thư.

Lúc này, tài xế quay đầu lại nhìn, muốn để Trần Thư xuống xe, kết quả cũng nhìn thấy hắn đang cầm hung khí!

Mẹ nó không phải là gặp tội phạm giết người chứ…

Sắc mặt ba người tái nhợt, trong nháy mắt trên trán toát mồ hôi lạnh.

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Các ngươi giữ im lặng, không cần sợ hãi! Ta là nhân vật chính diện!

- …

Khóe miệng ba người giật giật, nhân vật chính diện ở đâu lại cầm dao giết lợn chứ?

Người lái xe vẫn giữ im lặng, người hắn ta hơi run lên, những vẫn thành thật lái xe đến đường Tam Thanh.

…

Lúc này, một người mặc áo ngắn tay màu đen bước vào nhà vệ sinh công cộng gần khách điếm.

- Quái lạ! Mục tiêu bị táo bón à? Đã lâu như vậy còn chưa đi ra?

Trong mắt hắn ta hiện lên vẻ nghi hoặc, nhìn vách nhà vệ sinh, trong lòng lại không chắc chắn.

- Đành phải làm một kẻ biến thái!

Miệng hắn ta hiện lên nụ cười không thể giải thích được, trèo lên vách ngăn nhà vệ sinh một cách cẩn thận, sẵn sàng nhìn trộm…

Mười phút sau.

Nam tử này rời khỏi nhà vệ sinh mặt mũi bầm dập, gọi điện thoại.

- Đỗ thiếu gia, đã mất dấu mục tiêu, rất có thể hắn đã đến đường Nam Hòa, ngươi phải cẩn thận!

Bây giờ Trần Thư không còn nơi nào khác.

Chỉ có một lý do duy nhất thoát khỏi sự theo dõi: muốn tập kích đường Nam Hòa.

- Hả, biết rồi!

Đỗ Thanh cúp điện thoại, ánh mắt phấn khích nói:

- Giáo Chủ đại nhân, lát sau ngươi cần phải ra tay!

Hoàng Kim Giáo Chủ gật đầu, nói:

- Bạch Ngân Cấp mà thôi! Ngay cả Ngự Long Vệ cũng không thể nhận thấy, ta sẽ đánh bại tên nhóc đó trong vài giây!

…

Hai mươi phút sau.

Trần Thư lặng lẽ đến đường Tam Thanh.

Nơi này nằm ở khu Bắc của thành phố Lam Hải, nhìn xung quanh, đều là những biệt thự biệt lập, những người có thể sống trong đó đều là những người giàu có.

Đúng lúc này, hắn vừa bước ra đường, trước mặt đã xuất hiện lựa phương án mới.

【 Phương án 1: Ném Nhiên Thiêu Dược Tề, đốt cháy tất cả các cứ điểm của Cứu Thế Giáo Hội! Phần thưởng hoàn thành: Nguyên Tố Thú thuộc tính Hỏa tăng 15% 】

【 Phương án 2: Hành động thận trọng, giải cứu Trương Đại Lực trước! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 3: Gọi cho Trấn Linh Cục, để người xử lý! Phần thưởng hoàn thành: năm viên Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Trân Châu 】

Mặt hắn ngơ ra, thì thầm:

- Đỗ gia cấu kết với Cứu Thế Giáo Hội?

Hắn ngẩng đầu lên, và tầm nhìn của hắn có sự thay đổi.

Thấy toàn bộ các biệt thự ở đường Tam Thanh đều tỏa ra hồng quang, làm mọi người vô cùng kinh ngạc.

- Chết tiệt! Không phải toàn bộ đều là cứ điểm của quân địch đúng không?

Trần Thư chau mày, không ngờ Cứu Thế Giáo Hội thế mà lại ăn sâu bén rễ ở thành phố Lam Hải.

- Không thể manh động!

Trần Thư trở nên thận trọng, lại lần nữa nuốt Tàng Hình Dược Tề.

Hắn chạy thẳng đến vị trí biệt thự của mục tiêu.

- Chính là nó!

Hắn nhìn căn biệt thự trước mặt, ngoài ánh đèn đỏ còn nhìn thấy xen lẫn ánh sáng xanh mờ nhạt.

- Sao? Chẳng nhẽ Trương Đại Lực ở trong đó?

Hắn sờ cằm, không ngờ hệ thống lại chu đáo đến vậy.

- Cứu người trước rồi hãy nói!

Hắn dựa vào khả năng tàng hình, đi thẳng đến biệt thự.

Khi vừa đến sảnh tầng một, liền thấy ai đó đang đi đến một căn phòng nhỏ một cách bí ẩn.

- Đỗ Thanh thật phiền phức! Nhất định phải để con tin xem truyền hình trực tiếp!

Nam tử lẩm bẩm, đẩy tủ sách trong phòng.

Chỉ thấy tủ sách bị xoay một cái, lộ ra một lối đi tối đen sâu dưới lòng đất.

Gần như ngay sau khi nam tử bước vào, tủ sách ngay lập tức đóng kín lại.

Trần Thư vội vàng dừng lại, suýt chút nữa va phải đối phương.

- Chết tiệt, cái gì nhanh nhạy như vậy?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, để tránh rút dây động rừng, tất nhiên không thể đụng vào đối phương.

- Muốn ngăn ta?

Trần Thư mỉm cười, lập tức bí mật triệu hồi Thỏ Không Gian, đồng thời nuốt Tàng Hình Dược Tề.

Một Không Gian Thông Đạo xuất hiện, thông với bên ngoài và trong tủ sách.

Hắn và Thỏ Không Gian thành công đến được lối vào của tầng hầm, đi thẳng đến sâu trong lòng đất.

Nhưng cách đó khoảng mười mét, một cánh cửa đóng chặt khác xuất hiện.

- Chết tiệt!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, kiên nhẫn đợi kỹ năng Lãnh Khước của Thỏ Không Gian, hắn cũng bước vào.

Trần Thư lần lượt đi qua năm cánh cửa như thế, gương mặt dần dần mất tự nhiên.

Tầng hầm của biệt thự này cứ mười mét lại có một cánh cửa, dường như không có điểm cuối.

- Đỗ gia bị bệnh à? Điều này là do có bán sỉ cửa quá nhiều, không có nơi để lắp à?

Trần Thư chửi thầm, trước đây hắn chưa từng thấy điều gì thái quá như vậy.

Hơn nữa, cầu thang dưới lòng đất vô cùng ngoằn ngoèo, tất cả đều không có quy luật.

Để có thể nhanh chóng đến đó, Không Gian Thông Đạo của Thỏ Không Gian đều được sử dụng hai lần, nối liền trong vách tường.

Nhưng đi qua từng đoạn từng đoạn lại quá chậm.

Theo tiến độ này, Tàng Hình Dược Tề của hắn sẽ dùng hết mà không thể đến bên cạnh Trương Đại Lực.

- Mẹ kiếp! Ta sẽ buộc ngươi phải đi ra!

Chương 839: Thời tiết khô hanh, xuất hiện ngọn lửa nhỏ cũng hợp lý phải không?

Vẻ mặt Trần Thư hung ác, nghĩ đến phương án đầu tiên, động thời chủ động chui ra khỏi mặt đất. Hiện tại tình thế cấp bách, chỉ khi ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế.

Hắn bước trên đường, tay phải cầm chai Nhiên Thiêu Dược Tề phiên bản nâng cấp.

- Nếu xung quanh đều là thế lực của Giáo Hội, ta sẽ đốt cháy tất cả!

Trần Thư cười thâm trầm, hét lớn:

- Đi thôi!

Tay phải của hắn vung mạnh ba vòng, dùng hết sức ném dược tề ra ngoài.

Nếu là một vụ bắt cóc đơn giản, hắn nhất định không tùy tiện vứt dược tề, nhưng đã đề cập đến Cứu Thế Giáo Hội thì không cần phải băn khoăn.

Loại thế lực đen tối làm hại đất nước như vậy nhất định sẽ bị liệt vào mục tiêu loại bỏ cấp cao nhất!

- Người huynh đệ, ngươi phải cố lên!

Trần Thư tập trung tinh thần, chuẩn bị đến biệt thự để giải cứu Trương Đại Lực.

Bùm!

Bình Nhiên Thiêu Dược Tề vỡ tan tành, ngọn lửa được lưu trữ trong đó rơi xuống cổng biệt thự.

Vù vù vù.

Trong tích tắc, một tiếng rít kịch liệt xuất hiện, ngọn lửa lan nhanh, trực tiếp đốt cháy căn biệt thự phía trước.

Nhưng vẫn chưa hết, ngọn lửa lại lan nhanh đến căn biệt thự bên cạnh.

Tòa nhà này đến tòa nhà khác, như thể dây xích nối thuyền, cả con đường thế mà hiện ra đám lửa cuồn cuộn ngất trời.

Một lúc sau, đêm đen kịt được chiếu sáng như ban ngày.

Toàn bộ thành phố Lam Hải biến thành ánh sáng…

Trên khu đất hoang ở đường Nam Hòa, hàng chục người tụ tập với nhau.

- Đỗ Thanh, mẹ nó không phải ngươi nói người sắp đến rồi sao?

Lông mày Hoàng Kim Giáo Chủ nhăn lại, trong mắt tỏ vẻ không hài lòng.

- Giáo Chủ đại nhân, hãy đợi một chút nữa!

Đỗ Thanh cau mày, cố gắng kiềm chế cơn tức giận, trên mặt nở nụ cười.

Lúc này, đôi mắt của một người đi cùng co lại và hoảng sợ thốt lên:

- Đỗ thiếu gia, phía bắc hình như đang đốt lửa !

- Đốt mông ngươi à, giờ mới tháng mười mà có ai đốt lửa sưởi ấm à?

Đỗ Thanh bĩu môi, hắn ta quay đầu liếc mắt một cái không thèm để ý.

Nhưng sắc mặt ngay sau đó liền cứng lại…

Nhìn thấy ngọn lửa kinh hoàng bốc lên nhanh chóng, như thể sắp thiêu rụi cả bầu trời.

- Bên kia không phải là đường Tam Thanh ư…

Đôi mắt hắn ta mở to, trong lòng có chút bất an.

- Hả?

Hoàng Kim Giáo Chủ cau mày, cưỡi Hoàng Đại Điểu bay lên.

Hắn ta nhắm đôi mắt lại, cuối cùng cũng thấy rõ ngọn nguồn của vụ cháy.

- Không ổn rồi!

Trong tích tắc, biểu hiện của hắn ta lập tức thay đổi, và thốt lên:

- Đó chính là đường Tam Thanh!

Hàng chục người ngay lập tức đứng dậy, ngơ ngác nhìn nhau, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

Chết tiệt, đi ra ngoài một chuyến mà ngôi nhà lập tức bị thiêu cháy!

- Mau trở về!

Vẻ mặt Hoàng Kim Giáo Chủ lập tức thay đổi, bên trong căn biệt thự đều là của cải của Giáo Hội tích lũy trong nhiều năm!

- Giáo Chủ đại nhân, không phải là Ngự Long Vệ ra tay chứ?

Trong mắt Đỗ Thanh hiện lên vẻ hoảng sợ.

Lần trước Đỗ gia cấu kết với Giáo Hội, tấn công các thành phố vùng biên giới của Hoa Quốc.

Tội danh như vậy tương đương với tội phản quốc, chỉ cần bị bắt thì kết cục sẽ rất bi thảm!

- Bớt nói nhảm! Cứ điểm Giáo Hội không còn nữa, Đỗ gia các ngươi cũng sẽ tiêu đời!

Hoàng Kim Giáo Chủ hừ lạnh, lạnh lùng nói:

- Nếu không có Giáo Hội bọn ta, Đỗ gia các ngươi có thể có danh hiệu Thực Thần hay không?

Vẻ mặt của Đỗ Thanh do dự, cuối cùng trong mắt hiện lên một tia quyết đoán.

Hắn ta gọi điện, nói:

- Biệt thự trên đường Tam Thanh xảy ra hỏa hoạn, tất cả các thành viên Đỗ gia đến cứu viện!

Để tránh bị nghi ngờ nên người Đỗ gia không ai sống ở đường Tam Thanh, chỉ có một biệt thự do gia đình họ Đỗ đứng tên.

Những biệt thự còn lại thì dùng nhiều thân phận khác nhau để mua, dành riêng cho người của Giáo Hội sống.

- Yên tâm! Ngự Long Vệ không có khả năng!

Giáo Chủ gật đầu hài lòng, bình tĩnh nói:

- Thủ đoạn bạo lực này không phải do người chính phủ thực hiện! Rất có thể chúng ta đang bị đồng môn nhắm đến!

Đỗ Thanh hơi giật mình, ngay sau đó gật đầu đồng ý và nói:

- Là do vãn bối thiếu suy nghĩ!

Chỉ cần không phải chính phủ ra tay thì dễ xử lý rồi!

Cả đám người đi thẳng đến đường Tam Thanh.

…

- Mẹ nó mau dập lửa đi! Cháy rồi!

Cả dãy biệt thự trên đường xen lẫn tiếng la hét, chửi bới, ánh lửa dày đặc, cảnh tượng hỗn loạn vô cùng.

Không lâu sau, người Giáo Hội dần dần bình tĩnh lại, triệu tập ra Khế Ước Linh.

Đủ loại kỹ năng hệ Thủy được tung ra, trực tiếp bao phủ lên ngọn lửa lớn.

Hồng hộc hồng hộc!

Tuy nhiên, điều làm người khác kinh ngạc là ngọn lửa không những không tắt mà giống như là được đổ thêm dầu vào, xông thẳng lên trời.

- Chết tiệt, ngọn lửa này thật khó tin, không thể dập tắt được!

- Mau giải cứu vật tư trước, giải cứu vật tư trước!

Mọi người kêu lên, mỗi người quay trở lại điểm lưu trữ của biệt thự.

- Trần Thư đến rồi! Là Trần Thư!

Trương Đại Lực gào thét trong lòng.

Mặc dù hắn ta bị trói gô cổ lại, không thể nói nên lời nhưng có thể chắc chắn là Trần Thư làm.

Ngoại trừ tội phạm Nam Giang ra, đoán chừng không ai có thể dũng cảm như vậy…

- Đại nhân, người này có cần phải giải quyết không?

Chương 840: Thời tiết khô hanh, xuất hiện ngọn lửa nhỏ cũng hợp lý phải không? (2)

Một thành viên của Giáo Hội mang đến hai thùng vật tư lớn tới, nhưng ánh mắt hắn ta lại nhìn về Trương Đại Lực. - Hiện tại không cần, cứu vật tư trước!

Vẻ mặt người cầm đầu bình tĩnh, lắc đầu, đồng thời làm cho hai Khế Ước Linh của bản thân di chuyển vật tư.

Vừa dứt lời, trước mặt hắn ta xuất hiện một con thỏ to béo.

- Hả? Cái quái gì vậy ?

Vẻ mặt hắn ta giật mình, Khế Ước Linh bên cạnh trực tiếp ra tay.

- Vù vù.

Thỏ Không Gian cười một cách bỉ ổi, lập tức đá Trương Đại Lực một phát, Không Gian Thông Đạo bên cạnh đưa hắn ta rời khỏi đây.

Cùng lúc đó, nó nhìn về phía Khế Ước Linh đang đột kích, dường như nó muốn thử sức mình, lập tức lấy ra một củ cà rốt khổng lồ.

Đôi mắt nó lóe lên, phóng ra Một kích phủ đầu, hung hăng vung vẩy cây gậy khổng lồ.

Ầm!

Một Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp bay ra ngay lập tức, thân thể nứt ra, phun ra rất nhiều máu, sắp tắt thở.

- Cái quái gì thế?

Vẻ mặt Ngự Thú Sư vô cùng kinh ngạc, tưởng rằng nó chỉ là một con thỏ yếu ớt.

Kết quả là có thể giết chết Khế Ước Linh của hắn ta trong một giây?

Thỏ Không Gian lè lưỡi, lập tức đi vào Không Gian Thông Đạo trở lại bên cạnh Trần Thư.

Khoảng cách giữa hai bên là một nghìn mét, nhưng có thể đến ngay lập tức.

Tất nhiên không phải khả năng của Thỏ Không Gian, mà chính Trần Thư đã cho nó ăn chút Bạo Tẩu Dược Tề.

- Làm tốt lắm!

Trần Thư sờ vào tai Thỏ Không Gian.

Người đã được giải cứu, hắn chuẩn bị lánh đi trước thì tốt hơn!

Mười phút sau.

Lúc hắn rời khỏi đường Tam Thanh thì đúng lúc lại gặp nhóm người Đỗ Thanh.

- Hả? Là ngươi!

Hoàng Kim Giáo Chủ sững lại, ánh mặt lập tức chú ý vào Trần Thư.

- Các ngươi…

Trần Thư hơi giật mình, lập tức nhận ra Đỗ Thanh, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

- Lửa là do ngươi phóng? Ngươi mất trí rồi!

Hai mắt Đỗ Thanh mở to, nhịn không được mà chửi rủa:

Trần Thư nói một cách vô tội:

- Ừm… thời tiết khô hanh, xuất hiện ngọn lửa nhỏ cũng hợp lý phải không?

Một đám người khóe miệng giật giật:

- Ngươi đốt cả con đường như vậy, bây giờ lại nói có lý với bọn ta?

Lúc này, Hoàng Kim Giáo Chủ hình như đã nghĩ đến cái gì đó, trong mắt hơi bất an, nhẹ giọng nói:

- Chuẩn bị thông báo cho các thành viên của Giáo Hội rút lui! Hắn là người của chính phủ.

- Giáo Chủ đại nhân, người đang đùa sao?

Đỗ Thanh lộ vẻ kinh ngạc, nếu nói Trần Thư là tội phạm quốc tế, hắn ta còn tin hơn.

Nhưng lại là người chính phủ không phải quá vớ vẩn ư?

Trong mắt Giáo Chủ hiện lên sự thù ghét, nói:

- Hừm! Lần trước hắn hành động cùng hai Vương Cấp, trực tiếp nổ tung cứ điểm của Giáo Hội, không phải người của chính phủ sao?

- Các ngươi chuẩn bị rút lui! Ta sẽ giết hắn!

Trong mắt Giáo Chủ hiện lên một tia sát khí, bây giờ Đỗ gia cũng không giữ được, chỉ có thể cố gắng khôi phục một ít tổn thất mà thôi!

- Ngươi muốn giết ta?

Trần Thư bĩu môi nói:

- Nhìn xem, Vũ Đại Chủ Giáo đến rồi!

Ngay khi những lời đó thốt ra, mọi người theo bản năng nhìn lại, nhưng ngay lập tức nhận ra rằng họ đã bị trúng kế.

Trần Thư cưỡi một quả bóng lớn màu vàng, tự mãn chạy trốn về phía ngoại ô…

…

Vào lúc này, ở phía đông của thành phố Lam Hải, một Hồng Sắc Phi Long bay đến rất nhanh.

- Không phải Trần Bì đã làm điều đó chứ?

Đôi mắt Phương Tư đẫn ra, hoàn toàn không ngờ rằng Trần Thư lại điên cuồng như vậy, lại có thể đốt hết cả con phố!

Lúc nàng đang suy nghĩ, một Thanh Sắc Cự Ngưu từ bên cạnh lao tới.

Hai người gặp nhau!

Phương Tư trông kinh ngạc, hét lên:

- Dương trưởng quan!

Người này là Dương Sa Lam Hải Ngự Long Vệ!

- Ngươi không phải ở thành phố Lam Hải à?

Dương Sa nhìn băng tay của Phương Tư, nói:

- Đừng nói với ta, ngọn lửa này là do người của ngươi châm!

- Ừm…

Sau toàn bộ sự việc, Phương Tư cảm thấy hơi mất tự tin, nói:

- Ngự Long Vệ chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, nên có thể…

- Đây có phải là hơi vô lý không…

Dương Sa ánh mắt lẫn lộn, hắn ta hành nghề nhiều năm như vậy, chưa từng thấy thủ đoạn nào bạo lực như vậy.

Nói ra ai sẽ tin Ngự Long Vệ đang thực thi nhiệm vụ!

- Ngươi có chắc cả con phố đều là tội phạm không?

Hắn ta thở dài, bây giờ thật sự đã dính dáng quá lớn!

Nếu tất cả đều là tội phạm thì không sao nhưng một khi có người vô tội bị cuốn vào thì chuyện chắc chắn rất tồi tệ.

- Có lẽ đều là…

Phương Tư gật đầu, nếu có người vô tội trên đường, Trần Thư nhất định sẽ không điên cuồng như vậy.

- Xem tình hình trước đã!

Dương Sa xoa xoa thái dương, chưa vội đưa ra quyết định.

Phương Tư mím môi, kiên quyết nói:

- Dương trưởng quan, nếu thật sự xảy ra chuyện, ta xin chịu toàn bộ trách nhiệm!

- Sẽ bàn sau!

Hai người cưỡi Khế Ước Linh, đi đến đường Tam Thanh.

…

Ngay lúc đó.

Một nhóm người đã đến phố trước một bước.

Nhìn ngọn lửa cuồn cuộn ngất trời, khuôn mặt ai ai cũng hết sức khó coi.

- Đỗ Tam Gia, chúng ta bị lộ rồi hay sao?

Một người tùy tùng thận trọng hỏi, ánh mắt nhìn vào nam tử trung niên cầm đầu.

Nam tử thở dài nói:

- Mang theo những vật tư đắt tiền nhất, chuẩn bị chạy trốn!

Thực ra, khi Đỗ gia cấu kết với Cứu Thế Giáo Hội, lão đã đoán trước ngày này sẽ đến!

Chương 841: Thực ra ta là… giáo phụ của ngươi

Nhưng không ngờ lại đến sớm như vậy! Đỗ gia thâm căn cố đế, các quan chức của thành phố Lam Hải có bất kỳ hành động nào, bọn họ đều có thể đánh hơi trước một bước và sơ tán.

Nhưng những gì đã xảy ra hôm nay thật khó tin!

Không có một điềm báo gì, lại đường đột có trận hỏa hoạn cuồn cuộn ngất trời, có giở trò gì ở đây không?

- E rằng các đại nhân vật đều đã bị chấn động!

Đỗ Tam Gia nhìn ngọn lửa đang cháy với vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Ngự Long Vệ của thành phố đều đã bị kinh động, ngay cả tổng đốc cũng đích thân đến điều tra, bất kỳ manh mối nào đều sẽ bị phát hiện.

Đỗ gia sẽ không thể giấu diếm được gì!

Ít phút sau, những tùy tùng đi cùng không mang theo được vật dụng đến mà lại mang tin dữ đến.

- Tam Gia, mọi thứ dường như đều đã bị thiêu rụi hết…

- Tất cả?

Đỗ Tam Gia trợn tròn mắt, nói:

- Ngươi nói đùa gì vậy? Các phòng lưu trữ dưới lòng đất được xây dựng bằng vật liệu chống cháy và không thể bị đốt cháy!

- Ngọn lửa này có gì đó không ổn! Tầng hầm là nơi bị cháy nhiều nhất!

- …

Khóe miệng Đỗ Tam Gia giật giật, như thể bị giễu cợt.

- Bảo vật của Đỗ gia không còn nữa!

Vẻ mặt Đỗ Tam Gia vô cùng khó coi, để Cứu Thế Giáo Hội không nghi ngờ gì, bọn họ để bảo vật gia tộc trong biệt thử, kết quả là bị ngọn lửa thiêu rụi toàn bộ!

Khi nhóm người ngơ ngác nhìn nhau, ánh mắt ngớ ra nhìn ngọn lửa.

Giống như đi thăm mồ mả.

Vào lúc này, một giọng nói truyền ra khắp đường Tam Thanh.

- Dương Sa Lam Hải Ngự Long Vệ đến rồi, người trên phố đứng yên, mọi việc đều để ta xử lý!

Hừm!

Một tiếng gào thét xuất hiện, giống như tiếng sấm liên tục, trong phút chốc, con phố ồn ào trở nên yên ắng.

- Sao?

Lông mày Dương Sa nhíu lại, ngay lập tức nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Những người là nạn nhân thay vì tiến tới để buộc tội về tội ác ác ôn thì lại vác theo tất cả các loại rương, chạy trốn trong hoảng loạn.

Lúc này, Phương Tư đứng trên đầu Xích Viêm Long với sắc mặt nghiêm trọng

Khoảng không bên cạnh nàng như bị phá vỡ, một tiểu Phi Long trắng xuất hiện, với diện mạo vô cùng anh tuấn.

Chính là Khế Ước Linh thứ ba của nàng!

- Phong tỏa đường!

Tiểu Phi Long gật đầu, toàn thân tỏa ra ánh sáng vô cùng chói chang.

Trong giây tiếp theo, một vòng bảo vệ trắng khổng lồ xuất hiện, trong nháy mắt bao phủ cả con đường!

- Kỹ năng này…

Vẻ mặt Dương Sa trầm trồ, trong mắt hắn ta hiện lên vẻ kinh ngạc, mơ hồ cảm thấy rằng nó giống với một loại ma thuật nào đó.

Chính vào lúc này, một làn sóng xung kích màu đen hết sức đáng sợ xuất hiện, ngay lập tức đập vào vòng bảo vệ làm nó không ngừng rung động.

- Có Hoàng Kim Ngự Thú Sư!

Phương Tư giật mình, vội vàng nói:

- Dương trưởng quan, hãy kiểm soát đám đông trước!

- Được!

Dương Sa gật đầu, trong lòng đã tin, đây chính là con đường tội ác!

Hắn ta tiên phong trong việc nhốt Ngự Thú Sư ở giữa đường, bỗng chốc nhận ra người quen.

- Đỗ Lão Tam, là ngươi à?

Mặt Dương Sa chăm chú, hét lên:

- Dương đội?

Vẻ mặt Đỗ Tam Gia không thay đổi, nhưng trong lòng lại hoảng loạn, không ngờ rằng lại có người phong tỏa cả con phố.

- Xem ra Đỗ gia không đơn giản gì!

Dương Sa trầm giọng nói:

- Ngươi tốt nhất nên bó tay chịu trói, chấp nhận điều tra!

- Hừ!

Vẻ mặt Đỗ Tam Gia vô cùng tức giận, triệu hồi bốn Khế Ước Linh của bản thân, lập tức chiến đấu.

- Một Ngự Thú Sư dựa vào đám tài nguyên chất đốngng đó, ngươi cho rằng mình có thể được à?

Dương Sa khịt khịt mũi, không có bất kì sợ hãi nào.

Hai bên xảy ra đại chiến trong nháy mắt.

…

Vào lúc này, ở đường Nam Hòa thành phố Nam Hải.

- Tiểu quỷ, ngươi không thể chạy!

Giáo Chủ Hoàng Kim Cấp cưỡi một Hoàng Đại Điểu đang liều mạng truy sát quả cầu màu vàng trước mặt.

- Ta chỉ là một người qua đường vô tội, ngươi cứ đuổi theo ta làm gì?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, thấy toàn thân hắn được bao phủ bởi ánh sáng vàng, như thể mình sắp biến hình.

Nhưng thực ra đã bị trúng kỹ năng theo dõi của đối thủ.

- Chẳng trách Vũ đại nhân nói ngươi là tai họa!

Trong mắt Giáo Chủ đùng đùng sát khí, không ngờ rằng đối phương sẽ phóng hỏa cứ điểm, không thèm nói chút đạo lý nào…

- Vũ đại nhân?

Trần Thư nhướng mày nói:

- Một Vương Cấp thế mà muốn giết ta, bụng dạ không phải quá nhỏ hay sao?

- Được rồi!

Trần Thư đột ngột dừng lại, kỹ năng Trùng Phong của Slime kết thúc, tốc độ chậm lại.

Hai người đúng lúc tới khu đất hoang ở đường Nam Hòa, Giáo Chủ lạnh lùng nói:

- Sẵn sàng chết chưa?

- Ngươi thật sự không cần giết ta, sào huyệt của ngươi sắp bị mang đi…

Trần Thư đưa tay ra chỉ vào vòng bảo vệ trắng khổng lồ ở đằng xa.

- Sao?

Giáo Chủ quay đầu nhìn lại, vẻ mặt thay đổi ngay lập tức, nhưng trong chốc lát ánh mắt hiện lên tia quyết đoán.

- Giết xong rồi sẽ trở về!

Bây giờ cứ điểm bị phá hủy, hắn ta chắc chắn phải chịu trách nhiệm chính.

Nhưng nếu Trần Thư bị giết, Đại Chủ Giáo Vũ sẽ bảo vệ hắn ta.

Giáo Chủ nói:

- Ta vẫn còn một câu hỏi!

- Sao?

- Ngươi rốt cuộc làm sao có thể tìm thấy cứ điểm của bọn ta?

Mắt Giáo Chủ đầy vẻ khó hiểu, bọn họ đã ở ẩn trong nhiều thập kỉ, các quan chức của thành phố Lam Hải cũng không nhận ra được điều gì.

Chương 842: Chất lượng của Jinkela siêu cấp

Tại sao vô duyên vô cớ lại bị phát hiện? - Ngươi nghĩ rằng Giáo Hội các ngươi không có nội gián?

Trần Thư cười chế nhạo, nói:

- Những thông tin về Giáo Hội các ngươi, ta đều biết vô cùng rõ ràng!

- Không thể nào!

- Tại sao không thể?

Trần Thư lắc lắc đầu nói:

- Ngươi cho rằng Vũ cử ngươi đến đây, nhưng thực ra là ta cử ngươi tới đây!

- Hả, ngươi có biết ngươi đang nói điều gì không?

Giáo Chủ vò đầu, hơi sững sờ trước mọi việc.

- Ngươi có biết danh tính thật sự của ta không?

Trần Thư cười thầm nói:

- Thực ra ta là…

Giáo Chủ nghe vậy thì sững sờ, thật sự nghiêm túc lắng nghe.

Trần Thư vô cùng nghiêm túc nói:

- Giáo phụ của các ngươi!

- ?

Vẻ mặt Giáo Chủ tức giận, cả nửa ngày trời cũng chỉ muốn lợi dụng?

- Ta giết ngươi!

- Cần gì phải giết?

Trần Thư lắc lắc đầu, bất lực nói:

- Ta không giết ngươi, thì sẽ không để ta đi đúng không?

- Ngươi còn muốn giết ta? Hahaha!

Hoàng Kim Giáo Chủ nhịn không được bật cười, ánh mắt đầy vẻ khinh thường.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười của hắn ta đã tắt lịm…

Một thứ hình tròn đáng sợ phải lớn khoảng tầm năm trăm mét lơ lửng giữa không trung. Hai mắt nó ngơ ngác, cứ như đang cúi xuống nhìn lũ sâu bọ vậy.

- Đây là cái thứ gì đây?

Trông hắn ta có vẻ rất thắc mắc, tin tình báo của Giáo Hội nói không đến một trăm mét mà.

- Ban nãy ngươi cười cái gì thế?

Trông Trần Thư rất bình tĩnh, hắn cúi xuống nhìn bốn con Khế Ước Linh nhỏ bé ở bên dưới.

Trong tay hắn có cầm một bình Dược Tề màu đỏ, đó là Jinkela siêu cấp mà hệ thống mới sản xuất: Bạo Tẩu Dược Tề.

- Ta… ta thừa nhận ban nãy mình cười có hơi lớn tiếng.

Trán giáo chủ toát mồ hôi hột, hắn ta đã có ý định muốn rút lui rồi.

Hắn ta đã bao giờ gặp cái thứ gì lớn như vậy đâu.

- Bớt lắm lời đi, đi chết đi cho ta.

Trần Thư trốn ngay vào trong miệng Tiểu Hoàng, chuẩn bị để đối phương chịu trận. Thuốc cũng uống rồi, không đánh không được.

- Ồm ộp ồm ộp.

Tiểu Hoàng hất cái mông lớn của nó một cái, phóng thích kĩ năng Trùng Phong.

- Phù phù phù.

Tốc độ của nó tăng lên trông thấy, trông nó như một ngọn núi đang xông tới vậy, đầy vẻ áp bức.

- Con mẹ nó, ta cứ không tin đấy.

Ánh mắt của giáo chủ bỗng trở nên rất cay độc, con chim nhỏ màu vàng dưới chân hắn ta kêu lên một tiếng.

Chỉ trong chốc lát, một bức tường bằng đất rất vững chãi hiện ra, ngăn Slime khổng lồ lại.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Bức tường bằng đất đó bị rung lên, thế nhưng nó không hề bị nứt hay vỡ, vẫn ngoan cường chặn được Slime lại.

- Sức tấn công không đủ mạnh sao?

Giáo chủ thở phào nhẹ nhõm, may mà cái thứ khổng lồ này là Khế Ước Linh hệ phòng ngự.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Sau khi sử dụng Trùng Phong năm, sáu lần thì bức tường đất đó mới bị đổ.

- Ta không tin là một con Khế Ước Linh của ngươi lại đánh được bốn con của ta.

Vẻ mặt của giáo chủ dần bình tĩnh trở lại. Có sát khí xuất hiện trong ánh mắt của hắn ta.

Mới Bạch Ngân Cấp thôi mà đã mạnh đến mức khó tin như vậy rồi, nếu là Hoàng Kim Cấp thì con mẹ nó người bê được luôn cả tòa nhà tổng bộ của Giáo Hội đi luôn mất.

Người này, không giữ lại được.

- Ngươi đang đọ số lượng với ta đấy à?

Trần Thư cười rất quỷ dị, hắn cho Husky đang đứng bên cạnh uống luôn nửa bình Dược Tề còn lại.

- Áu áu áu.

Mắt Husky tỏa ra tia sáng màu đỏ, khí thế của nó đáng sợ hơn rất nhiều.

Thậm chí, đến cả IQ cũng được nâng cấp lên luôn. Chỉ trong vài giây thôi, nó đã sử dụng được kĩ năng Phân Thân rồi.

- Hửm?

Giáo chủ há hốc miệng ra, hắn ta đớ người ra.

Trong miệng cái thứ hình tròn khổng lồ phía trước, có sáu cái đầu chó ló ra. Đương nhiên rồi, một trong số đó là Trần Thư.

Thế nhưng năm con Husky vẫn đủ để khiến người ta kinh ngạc.

- Kĩ năng của ngươi… hoạt động theo nguyên lý gì vậy?

Trông hắn ta đầy vẻ ngờ vực, và cũng rất bất ngờ nữa.

Thần Kĩ cũng đâu có ảo đến mức này?

- Là do giới hạn của Dược Tề hay là độ mạnh của kĩ năng này cao quá?

Trần Thư vuốt cằm, hắn nhớ Bạo Tẩu Dược Tề có thể khiến hiệu quả tăng lên gấp mười lần cơ.

Nhưng cho dù là kĩ năng Cự Đại Hóa hay là Phân Thân thì đều không được tăng lên đến tận mười lần.

- Kệ đi, dù sao cũng đủ dùng.

Trần Thư lắc đầu, nhìn chằm chằm vào đối phương.

Hắn cười rất thân thiện, nói.

- Bây giờ ta đánh với ngươi được chưa?

Vừa mới nói xong thì năm cột lửa đáng sợ tự dưng tấn công đến, mỗi một cột lửa phải cao khoảng mười mét, chúng tỏa ra nhiệt độ cao vô cùng.

- Con mẹ nhà ngươi chứ.

Mặt giáo chủ biến sắc, hắn ta lệnh cho Khế Ước Linh lấy ra một lá chắn màu vàng, ngăn ở phía trước.

- Đùng đoàng.

Chỉ trong thời gian không đến một giây, Tử Vong Hỏa Trụ đã phá hủy được thứ đó.

Mọi thứ đều xảy ra rất nhanh.

Chỉ trong chốc lát thôi, bốn con Khế Ước Linh của giáo chủ đã bị tấn công bởi cột lửa đó. Chúng bay ra xa cả trăm mét.

Hắn ta vẫn chưa kịp phản ứng lại thì năm chiếc dây leo màu đen đáng sợ đã vươn lên trên mặt đất, khiến chúng bị trói lại rất chặt.

- Để xử lý con chim này của ngươi đã.

Trần Thư cười he he.

- Phù phù.

Chương 843: Chất lượng của Jinkela siêu cấp (2)

Năm ngọn gió khổng lồ cứ như được dịch chuyển tức thời vậy, chúng hạ thẳng xuống người con chim màu vàng. - Phụt phụt phụt.

Bỗng chốc, lông vũ của nó bay tứ tung, bắn ra rất nhiều máu tươi, thậm chí là cánh phải của nó còn bị chặt đứt một cách cực kỳ bạo lực.

Ăn Jinkera siêu cấp xong, sức chiến đấu của hai con Khế Ước Linh tăng lên như điên vậy, chúng hoàn toàn có thể chiến đấu với Hoàng Kim Ngự Thú Sư mà chiếm được thế thượng phong.

Nếu là Bạch Ngân Cấp bình thường thì chắc chắn sẽ không làm được đâu.

Thế nhưng hai Thần Kỹ của Trần Thư sau khi tăng sức mạnh lên thì có hơi quá đáng quá.

- Ta trôn ngươi luôn.

Trần Thư cười, năm con Husky cùng sử dụng Cuồng Sa Phi Thạch.

Hàng trăm viên đá bay lơ lửng giữa không trung rồi đập xuống thật mạnh.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Phía trước, có một đống đá vụn khổng lồ xuất hiện, trông như một bia mộ vậy.

- Hi vọng mặt đấy không sao…

Trần Thư thầm cầu nguyện, đến chính hắn cũng không ngờ bản thân lại mạnh đến mức đó.

Tự dưng, Trần Thư cứ như đang biến thành nhân vật phản diện vậy, đánh đối phương một cách vô nhân đạo.

- Bụp.

Đúng lúc này, một tia sáng màu trắng xuất hiện, khiến hòn đá khổng lồ kia bị đá bay ra.

Cả người Tiểu Hoàng phát ra ánh sáng lấp lánh, cộng thêm cả Bá Thể nữa, nó đã ngăn được hòn đá đang bay đến.

- Tội phạm ca của ngươi khuyên ngươi nên bó tay chịu trói đi.

Trần Thư nhìn xuống phía dưới, trên khóe miệng là một nụ cười rất bình tĩnh.

Giáo chủ đang nằm trên lưng của một con Khế Ước Linh, trông mặt hắn ta trắng bệch.

Mới bắt đầu giao chiến, bốn con Khế Ước Linh của hắn ta đã bị thương rồi, không hề có sức để đấu lại.

- Hôm nay, ngươi chết chắc rồi.

Giáo chủ lau máu trên khóe miệng đi, ánh mắt đầy vẻ kiên quyết.

Một giây sau đó, những tia sáng màu trắng chói mắt vô cùng đã xuất hiện, chúng che đi mất tầm nhìn của Trần Thư.

Hắn vội vàng chui lại vào trong miệng Slime, hắn chỉ sợ người khác đánh vào đầu mình thôi.

Mười giây sau đó, ánh sáng đó biến mất.

- Hả? Người đâu mất rồi?

Trần Thư có hơi kinh ngạc, trên thảo nguyên không còn bóng dáng của đối phương nữa.

- Còn muốn chạy sao?

Trần Thư nhướng mày, tự nói với mình.

- Thuốc cũng uống luôn rồi, ta còn để ngươi chạy được chắc.

Lúc này, giáo chủ đang đứng trên lưng con chim màu vàng đó, ánh mắt hắn ta đầy vẻ sợ hãi, ban nãy chỉ đơn giản là nói suông thôi.

Trần Thư bây giờ, hắn ta không đánh lại được đâu.

- Bay nhanh lên đi.

Hắn ta vỗ lên đầu chú chim, quay đầu lại nhìn rồi đơ cả người ra.

Hắn ta thấy Trần Thư đang cưỡi quả bóng hình tròn màu vàng đó xông thẳng về phía hắn ta, lại còn hét lớn.

- Đừng có chạy, chiến đấu đến khi trời sáng đi.

- Quyết chiến cái khỉ gió ấy.

Giáo chủ vỗ vỗ đầu chú chim, hét lên.

- Nhanh nữa đi.

- Soạt.

Trông chú chim màu vàng đó có hơi u oán, nó đang tức mà không dám nói đó.

Cánh phải của nó đã gãy rồi, bay được đã khó khăn lắm rồi, còn muốn nhanh hơn sao? Con mẹ nhà ngươi đầu thai nhanh đi cho ta nhờ.

- Ban đầu đã cho ngươi cơ hội rồi, tự ngươi không biết trân trọng, cứ muốn truy sát ta.

Trần Thư nói.

- Cái thứ nhỏ bé kia, tự chịu chết đi.

- Vũ đại nhân hại ta…

Hai dòng nước mắt chảy xuống trên mặt giáo chủ, sao lại để hắn ta đi giết một người đáng sợ như vậy chứ, đúng là quá hoang đường.

Hai bên cứ đuổi bắt lẫn nhau trên bầu trời đêm của thành phố.

…

Lúc này, Dương Sa liên tục chém hai con Khế Ước Linh của Đỗ Tam Gia, có thể nói là đánh cho nhừ tử.

Tuy rằng cùng cấp với nhau nhưng đẳng cấp tiềm lực Khế Ước Linh của đối phương thấp quá, hơn nữa chỉ là Hoàng Kim Nhất Tinh thôi, thấp hơn hắn ta hẳn một cấp lận.

- Đỗ lão tam, bó tay chịu trói đi.

Dương Sa trông rất bình tĩnh, hắn ta nói.

- Ngự Long Vệ của thành phố Lam Hải đã đến hết rồi, chắc là sẽ có Vương Cấp đến ngay thôi.

- Cho dù ta chết thì Đỗ gia cũng sẽ không bao giờ suy yếu đâu.

Đỗ Tam Gia nói với vẻ rất ghê gớm thế nhưng trong lòng lão ta thì lại thấy uất ức vô cùng.

Đỗ gia chỉ vì bắt cóc một tên đầu bếp thôi mà đã bị xử đẹp như vậy rồi, thiên lý ở đâu?

Đúng lúc này, ánh mắt lão ta có vẻ gì đó rất quả quyết. Một con Khế Ước Linh của lão ta xông ra rìa đường, cứ như nó chán sống rồi vậy. Nó phóng thích đủ các loại kĩ năng, muốn phá hủy lớp bảo hộ của Phương Tư.

- Hừ, cứng đầu cứng cổ.

Dương Sa hừ lạnh một tiếng, con Khế Ước Linh thứ tư mạnh mẽ ra tay.

Hai phút sau, hắn ta lại giết thêm một con Khế Ước Linh nữa của đối phương. Thế nhưng lúc này, con Khế Ước Linh cuối cùng của Đỗ Tam Gia đã phá được lớp bảo vệ, có thể để người của Giáo Hội rời đi.

- Một đám sắp mất mạng rồi đi lang thang trong thành phố, ta xem Dương Sa ngươi sẽ xử lý thế nào.

Đỗ Tam Gia cười khểnh một cái, lão ta sắp chết rồi cũng phải kéo theo người chết cùng.

- Chuyện này thì không cần ngươi quan tâm đâu.

Lúc này, một kết giới khổng lồ màu vàng chùm xuống, khiến đường Tam Thanh một lần nữa bị phong tỏa.

- Hửm?

Dương Sa quay đầu lại, thấy một nam tử đang đứng trên đầu một con rồng màu xanh, trông hắn rất oai phong, ánh mắt có vẻ khinh miệt cả thiên hạ.

- Tổng Đốc.

Chương 844: Ngươi có chắc là muốn để ta cứu hắn không?

Dương Sa rất bất ngờ, hắn ta thở phào một hơi, cuối cùng thì cũng đợi được Vương Cấp đến rồi đây. - Tiểu Dương, ngươi vất vả rồi.

Đông Hải Tổng Đốc gật đầu, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng, hắn ta nói.

- Ta mượn huy hiệu của ngươi một chút.

Dương Sa ném huy hiệu trên tay phải của mình ra. Tổng Đốc đỡ lấy nó, nói rất bình thản.

- Ta là Đông Hải Tổng Đốc. Bây giờ, tất cả mọi người đứng yên tại chỗ.

Giọng của hắn ta truyền đến khắp các ngõ ngách nhờ tấm huy chương đó. Tuy rằng giọng điệu rất bình tĩnh nhưng lại đầy khí thế, khiến người ta cảm giác mình không thể địch lại được.

- Mẹ nó chứ, sắp chết rồi, ai mà quan tâm được nhiều vậy nữa.

Bao nhiêu người của Giáo Hội đều không thèm quan tâm đến hắn ta, bọn họ ai làm việc nấy, tìm cơ hội để rời đi.

- Grao.

Ánh mắt con Thanh Long dưới chân Tổng Đốc trở nên sắc lẹm, hai mắt nó tỏa ra tia sáng màu xanh đậm, nó đâm xuyên qua cả màn sương, xác định rõ mục tiêu.

- Uỳnh!

Rất nhiều tia sáng xanh ập đến, khiến đám người có hành động kỳ lạ đó bị trói hết lại tại chỗ. Còn những Khế Ước Linh kia thì bị tiêu diệt ngay tức khắc.

Cảnh tượng đáng sợ như vậy khiến người ta phải sởn cả gai óc, họ đều ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

- Dập lửa trước đi đã.

Đông Hải Tổng Đốc lắc đầu, triệu hồi ra một con Khế Ước Linh nữa.

- Bíp bíp bíp.

Một màn sương tự dưng xuất hiện trên bầu trời, nó đang ập xuống đây.

- Hửm? Lửa gì thế này?

Tổng Đốc có hơi kinh ngạc, bảo sao nó cháy lâu vậy mà vẫn không tắt.

Hắn ta lệnh cho Khế Ước Linh tăng thêm độ mạnh, cuối cùng thì cũng dập được lửa.

- Khống chế hiện trường trước đã.

Một đám người của Trấn Linh Cực lập tức xuất hiện để phối hợp với Ngự Long Vệ, tất cả những người đang ở trên đường Tam Thanh lần lượt bị khống chế.

- Tiểu Dương, chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy?

Tổng Đốc và Dương Sa đứng trên không trung, cúi xuống nhìn cả con đường để đề phòng có ai đó ngoan cố, chiến đấu đến cùng.

- Ờm… ta cũng không rõ nữa.

Dương Sa gãi gãi đầu rồi nói.

- Ta đến con đường này thì gặp phải người của Đỗ gia tấn công.

Tổng Đốc hỏi.

- Ngươi đã nói rõ thân phận của mình rồi sao?

Thấy Dương Sa gật đầu, hắn ta thở phào một hơi, nói.

- Xem ra đây là một đám chán sống rồi.

Dám chủ động mai phục tấn công Ngự Long Vệ, đó là những kẻ ác độc vô cùng, hoàn toàn có thể giải quyết ngay tại chỗ.

Đúng lúc này, một nữ nhân cưỡi rồng bay đến, vội vàng chạy đến.

- Tổng Đốc, đội trưởng Dương, không hay rồi, Trần Thư gặp nguy hiểm.

Trông ánh mắt của Phương Tư đầy vẻ sốt ruột, nàng ta đã cắt đứt cuộc đối thoại của hai người kia luôn.

- Trần Thư? Hình như cũng có ấn tượng.

Dương Sa thấy hơi kinh ngạc, hắn ta cảm giác hình như mình đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó rồi.

- Đừng sốt ruột, nói từ từ thôi.

Tổng Đốc trông rất bình tĩnh, hắn ta cố khiến Phương Tư ổn định lại.

Phương Tư vừa nghe được tin tình báo từ chỗ Đỗ Thanh rằng Trần Thư đang bị một Hoàng Kim Ngự Thú Sư truy sát.

Để hai người kia có thể coi trọng vấn đề này hơn, nàng ta đã đặc biệt nhấn mạnh rằng Trần Thư là đệ nhất thiên tài của Hoa Hạ học phủ.

- Người ngươi nói là tội phạm Nam Giang sao?

Đông Hải Tổng Đốc giật mình một cái, hắn ta nhớ ra ngay.

- Đúng, chính là hắn.

Phương Tư liến thoắng gật đầu, nói.

- Cả nước chỉ có mỗi một tên tội phạm Nam Giang thôi.

- Cứu người trước đi đã.

Trông Tổng Đốc có vẻ nghiêm trọng hơn, hắn ta tự lẩm bẩm.

- Nếu tên này mà chết thì chắc chắn lão Tần sẽ liều mạng với ta.

- Tiểu Dương, ngươi ổn định hiện trường nhé.

Nói rồi, hắn ta rời khỏi đường Tam Thanh cùng với Phương Tư.

- Hắn ở khu phía nam.

Phương Tư thầm cầu nguyện trong lòng.

- Nhất định phải không sao, nhất định phải không sao.

Thế nhưng khi bọn họ vừa mới rời đi thì đã gặp được một Ngự Thú Sư đang cưỡi một con chim màu vàng bị trọng thương.

- Hửm? Hoàng Kim Ngự Thú Sư lạ mặt sao?

Đông Hải Tổng Đốc nhướng mày, hắn ta không hề có ấn tượng với người trước mặt.

- Vương Cấp Ngự Thú Sư?

Giáo chủ trợn tròn mắt lên, thế nhưng ngay sau đó, hắn ta không nhịn nổi nữa.

Hắn ta khóc òa lên, gào thét.

- Ta là tội phạm của Cứu Thế Giáo Hội, cho ta tự thú đi, mau cho ta tự thú đi.

- ???

Tổng Đốc và Phương Tư đều ngây người ra. Đây là chuyện ly kỳ gì thế này?

Lúc này, một giọng nói tà ác truyền đến.

- Cái thứ bé nhỏ kia ơi, ngươi không chạy nổi đâu, tội phạm ca của ngươi hôm nay chắc chắn sẽ đè bẹp ngươi.

Dưới màn đêm, một quả bóng vàng lớn khoảng năm trăm mét đang xông tới.

Trong miệng nó có sáu cái… à không đúng, năm cái đầu chó.

Trên đầu của quả bóng tròn đó, có thi thể của ba con Hoàng Kim Khế Ước Linh.

Cảnh tượng này trở nên kỳ dị vô cùng.

- Ấy? Chị Phương Tư?

Trần Thư nhìn thấy Phương Tư ngay. Hắn vẫy vẫy tay, nói.

- Chào buổi tối nhé.

- ….

Hai người họ nhìn nhau rồi im lặng.

Lần đầu bọn họ thấy thì ra ngôn ngữ lại là thứ bất lực như vậy, cảnh tượng trước mắt hoang đường qua.

Đông Hải Tổng Đốc hít một hơi thật sâu, săc mặt hắn ta trông rất kỳ lạ, hắn ta nói.

- Ngươi có chắc ngươi muốn ta đến để cứu hắn không?

Chương 845: Giang hồ không chỉ có việc chém giết

– Hai người đến cứu ta? Trần Thư thấy hơi kinh ngạc, hắn hơi đơ ra, nói.

- Ta tưởng các ngươi đến cứu hắn ta cơ.

- Đợi đã, đợi một chút đã.

Đông Hải Tổng Đốc xoa xoa thái dương, bao nhiêu năm vậy rồi mà hắn ta chưa thấy cảnh tượng này bao giờ.

Hắn ta lại hít một hơi thật sâu nữa, nói.

- Hai ngươi đứng yên đi đã, để ta sắp xếp lại mọi chuyện đã.

Hắn ta chỉ vào Trần Thư, nói.

- Ngươi chính là tội phạm Nam Giang Bạch Ngân Cấp sao, cũng có nghĩa là ngươi cùng phe với bọn ta?

Trần Thư gật đầu.

- Đúng vậy.

- Còn ngươi thì là Hoàng Kim Ngự Thú Sư của tổ chức tội phạm sao?

Hắn ta lại chỉ vào người đàn ông trung niên thảm hại kia, ánh mắt trở nên kỳ lạ vô cùng.

Người đàn ông đó quệt đi mấy giọt nước mắt ở khóe mắt, ngẩng đầu lên trời, mãi rồi mới gật đầu một cách miễn cưỡng.

- Cũng có nghĩa là ngươi là Bạch Ngân Cấp mà lại đang truy sát hắn ta sao?

Đông Hải Tổng Đốc gãi gãi đầu, nói.

- Con mẹ nó ta thấy hơi khó chấp nhận đấy.

- Ta nói chứ vị đại ca này ơi, ngươi mở rộng tầm hiểu biết ra chút được không?

Trần Thư mím miệng, nsoi.

- Ta là tội phạm Nam Giang, đánh một tên Hoàng Kim Cấp, không hợp lý sao?

- Hợp lý cái khỉ gió ấy.

Đông Hải Tổng Đốc không nhịn được phải chửi bật, nói.

- Nhà ngươi là thế nào thế?

- Bây giờ ta không tiện giải thích với ngươi đâu.

Trần Thư hất hất tay, đôi mắt tà ác đó lại quay sang nhìn giáo chủ, nói.

- Ban đầu bảo ngươi bó tay chịu trói thì ngươi không nghe, hôm nay ta phải đè bẹp ngươi mới được.

- Òm ọp òm ọp.

Golden Slime hất cái mông khổng lồ của nó, trông nó háo hức vô cùng.

- Con mẹ nó chứ, tội phạm cũng có nhân quyền đấy.

Giáo chủ sợ hãi hét lên rồi trốn ra sau lưng Đông Hải Tổng Đốc.

- Được rồi.

Khóe miệng Tổng Đốc giật giật, hắn ta nhìn Hoàng Kim Ngự Thú Sư đang run lẩy bẩy kia mà cảm giác mọi thứ đều thật hoang đường.

Nằm mơ cũng chẳng bao giờ gặp được cảnh này cả.

- Lẽ nào ngươi định cứu hắn ta sao?

Trần Thư quay ra nhìn, ánh mắt trông rất hiếu chiến.

- Hửm? Tên tiểu tử nhà ngươi giết người đến mức điên luôn rồi à?

Tổng Đốc nhướng mày, không ngờ đối phương lại định đánh nhau với hắn ta, bị điên thật rồi sao?

- Nói ít thôi, hoặc là tránh ra, hoặc là đánh với ta.

Trần Thư hét lên một tiếng, năm chiếc đầu chó bên cạnh cùng nhìn về một phía, trong mắt chúng là vẻ thông minh, sáng sủa.

Thế nhưng đúng lúc này, người Golden Slime rung lên, ánh sáng màu đỏ trong đôi mắt nhạt dần.

Đồng thời, cơ thể của nó cứ nhưu bóng bay bị hở khí vậy, thu nhỏ lại với tốc độ rất nhanh, chỉ chớp mắt thôi đã biến thành một thứ chưa đến mười mét.

- Phù phù phù.

Tiểu Hoàng rơi xuống mặt đất, nhắm mắt lại ngủ rất ngon, khí thế hung mạnh trước đó biến mất hoàn toàn.

- Áu.

Năm cái đầu Husky kia cũng không còn ánh sáng màu đỏ nữa, phân thân biến mất hết, chỉ còn lại bản thể thôi.

- Áu áu áu.

Cơ thể của Husky đang giật giật, bốn chân nó cứ đạp vào đầu mình, nó đang ở trong trạng thái tự dằn vặt.

- Hử? Hết thuốc rồi sao?

Trần Thư trợn tròn mắt lên, giữa đường hắn lại cho uống thêm một bình Bạo Tẩu Dược Tề nữa mà, thế mà hết nhanh vậy sao?

- Ban nãy ngươi định đánh với ta?

Giọng nói nhẹ nhàng của Đông Hải Tổng Đốc truyền đến, vẻ khinh thường hiện ra trong mắt hắn ta.

- ….

Trần Thư ngẩng đầu lên, nhìn thấy năm con Vương Cấp Khế Ước Linh đang ở trên không trung, chúng đều đang lườm hắn với ánh mắt hung tàn vô cùng.

- Ờm… đánh cái gì cơ?

Hắn nhún vai, thở dài một hơi.

- Giang hồ đâu chỉ có chuyện chém giết chứ.

Nói rồi, hắn nhìn xung quanh rồi thu Khế Ước Linh của mình về, chủ động bò lên lưng Xích Viêm Long của Phương Tư, trông rất ngoan ngoãn, nghe lời.

- Tên tiểu tử này.

Đông Hải Tổng Đốc lắc đầu cười, nhìn giáo chủ của Cứu Thế Giáo Hội, nói rất thân thiện.

- Khế Ước Linh của ngươi có cần chữa trị không?

Giáo chủ vẫn chưa kịp trả lời thì hai tia sáng màu xanh đã được bắn ra từ đôi mắt của Thanh Long rồi. Nó giết luôn con

chím màu vàng ở dưới chân hắn ta.

Tổng Đốc nói, rất bình tĩnh.

- Ta thấy, hình như không cần nữa đâu.

-….

Giáo chủ trợn tròn mắt lên, con mẹ nó sao ngươi lại tự hỏi tự trả lời thế?

Tổng Đốc cười, nói.

- Ban nãy ta chỉ phân tán sự chú ý của Khế Ước Linh của ngươi thôi, ta không muốn để nó đau khổ quá.

Khóe miệng giáo chủ giật giật, ta cảm ơn ngươi nhé?

Một tia sáng màu xanh chiếu tới, khống chế giáo chủ rồi ném hắn ta lên lưng Thanh Long.

- Hai ngươi nghỉ ngơi chút đi, ta phải quay lại hiện trường xử lý một vài việc.

Nói rồi, Đông Hải Tổng Đốc rời đi với năm con Khế Ước Linh.

Không lâu sau, hắn ta đã về lại được đường Tam Thanh.

Lúc này, cả con đường chỉ còn lại một đống đổ nát, trong không khí có mùi gì đó rất nồng nặc, nó vẫn tràn trong khói đen.

Cứu Thế Giáo Hội và người của Đỗ gia đều đã bị phái quân đội khống chế rồi.

Cư dân ở gần đó đều bị bất ngờ, thế nhưng vì đã làm dường dây cảnh báo nên chỉ có thể đứng nhìn từ xa thôi.

- Tổng Đốc, đã cứu được người chưa?

Ngự Long Vệ Dương Sa đi đến ngay, ánh mắt có vẻ lo lắng.

Chương 846: Ta thấy đốt lửa để sưởi ấm không ổn đâu

Hắn ta đã nhớ ra thân phận của Trần Thư rồi, lần trước hung thú xâm nhập vào bãi cát Minh Nguyệt, may mà có đối phương ra mặt, kéo dài thời gian, nếu không thì chắc chắn sẽ rất tới thương vong nghiêm trọng. - Ờm…

Tổng Đốc hơi đơ ra, gật đầu, nói.

- May mà ta đến kịp thời nên mới cứu được hắn ta.

Nói rồi, hắn ta chỉ vào giáo chủ đang bị khống chế kia.

- ??

Dương Sa hơi ngơ ra, ý gì thế?

Tổng Đốc không giải thích, những trường hợp như vậy thì đa số là không giải thích rõ được. Hơn nữa còn rất có thể bị coi là bị điên.

Hắn ta nói.

- Bắt hết mọi người lại, đưa đến nhà giam Trấn Linh ở khu phía Tây đi.

- Rõ.

Dương Sa gật đầu, chỉ huy người của Trấn Linh Cục áp giải tội phạm.

…

- Tỷ, cầm giúp ta bữa khuya này.

Trần Thư quan sát trạng thái của Khế Ước Linh, chắc chắn không nghiêm trọng, chỉ là hơi kiệt sức thôi.

- Gì cơ?

Phương Tư ngơ ra, chưa kịp phản ứng lại.

- Đó, ở kia kìa.

Trần Thư chỉ bốn con Hoàng Kim Khế Ước Linh đang nằm trên mặt đất.

Hai con Khế Ước Linh của hắn cần được bồi bổ, thịt hung thú Hoàng Kim Cấp chính là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa hắn cũng muốn nếm thử vị xem sao.

- ….

Phương Tư lắc lắc đầu, triệu hồi Băng Sương Cự Long ra, để nó vác bốn con Khế Ước Linh kia.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào thế?

Ánh mắt nàng ta đầy vẻ thắc mắc, nói.

- Đừng nói với ta ngươi thành Hoàng Kim Cấp rồi nhé.

- Sao có thể chứ.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Ta mới thành Bạch Ngân Cấp có bao lâu chứ, ngươi tưởng ta hack game thật chắc.

- Ừ, ngươi có giống người hack game đâu.

Phương Tư gật đầu đồng ý, rồi lại nói tiếp.

- Ngươi giống người tạo ra bug.

- …

Trần Thư tiến lại gần, nói nhỏ.

- Thực ra là ta đã uống Bạo Tẩu Dược Tề.

- Bạo Tẩu Dược Tề?

Phương Tư hơi ngơ ra, nàng ta nhớ ra, khi trước Trần Thư có đưa nàng ta một bình, đáng tiếc là đã dùng khi ở Hoạt Mộc Đầm Lầy rồi.

- Không đúng, cho dù là uống thuốc thì cũng lắm cũng chỉ có thể đánh tay đôi với Hoàng Kim Cấp thôi.

- Ai bảo thế? Khế Ước Linh của ta vốn rất mạnh, người bình thường sao mà so sánh được.

Trần Thư nhún vai, tỏ ra vẻ người vô địch thì luôn cô độc.

Thần Kĩ cộng thêm Bạo Tẩu Dược Tề, có thể nói là có sự biến đổi về chất luôn đấy.

- Ngươi thôi đi.

Phương Tư lắc đầu, nói.

- Ta phải về hiệp hội xử lý vài việc, ngươi thì sao?

- Ta chỉ là một người qua đường vô tội, không tham gia đâu.

Trần Thư vươn vai một cái, nói.

- Ta hơi buồn ngủ, phải về ngủ đây.

Phương Tư cười ha ha, tối nay tên nhà ngươi chính là gốc nguồn của tội ác luôn ấy chứ.

- Đúng rồi, tỷ, gửi thực phẩm về giúp ta nhé.

Trần Thư chỉ vào bốn con Hoàng Kim Khế Ước Linh, đó là thu hoạch lớn nhất của tối nay rồi.

- ….

Phương Tư gật gật đầu, chuẩn bị đưa đống đó đi.

Đúng lúc này, nàng ta cau mày lại, nói.

- Trần Bì, ta cứ cảm giác hình như mình đã quên mất chuyện gì ấy.

- Thực ra ta cũng có cảm giác như vậy.,..

Trần Thư nghe vậy thì cũng gãi gãi đầu nhưng sau đó, hắn chẳng thèm để tâm nữa mà chỉ nói.

- Con người hay bị vậy lắm, thực ra không có chuyện gì đâu.

- Được thôi.

Phương Tư gật đầu, nàng ta đến đường Tam Thanh. Còn Trần Thư thì quay về khách sạn, gáy khò khò cả, cứ thỉnh thoảng lại cười hi hi vài tiếng.

Phía nam thành phố, dưới một cây cầu, một đám người đang ngồi lại với nhau.

- Nhóc con, tài nấu nướng của ngươi tốt đấy.

Một đám người ăn mặc rách nát đang ngồi quanh một cái nồi lớn cười hi hi ha ha, mắt đầy vẻ phấn khích.

- Nói thừa, ta là sinh viên của Đại học Linh Trù Kinh Đô cơ mà.

Trương Đại Lực mím môi, hắn ta cũng đói lắm rồi.

- Người anh em, gia nhập với bọn ta luôn đi, đảm bảo ngày nào ngươi cũng có cơm ăn.

- Thôi đi.

Trương Đại Lục dùng tay phải để hất chảo, tay trái hất hất, nói.

- Bạn ta đến đón ta ngay đây.

- Ngươi chắc chứ? Lâu vậy rồi mà có thấy bạn ngươi đâu?

- Chắc chắn sẽ tới mà! Bọn họ là huynh đệ thủ túc của ta đấy. Vì để cứu ta, họ đã phải chém giết suốt dọc đường đấy.

Trương Đại Lực trông đầy vẻ cảm động, nói rất chắc chắn.

- Ta đoán là bây giờ bọn họ đang chiến đấu với thế lực xấu xa.

…

Sáng sớm hôm sau, Tần Thiên vươn vai một cái, vừa đi đến phòng làm việc thì điện thoại đã vang lên rồi.

- Alo, lão Liễu, mới sáng sớm mà có chuyện gì không?

Giọng của Liễu Phong có vẻ hơi hoảng loạn.

- Tần ca, không hay rồi, thành phố Lam Hải tối qua bị cháy rồi.

- Thế thì có sao đâu, có lẽ là nhiều thanh niên nhiệt huyết quá ấy mà.

Tần Thiên cười, không coi trọng chuyện đó lắm.

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nói.

- Ta nói là nó bị cháy ấy, đó là một ngọn lửa lớn đến mức bệnh hoạn, ta gửi video cho ngươi nhé.

- Lẽ nào là do tội phạm quốc tế gây ra sao?

Tần Thiên cau mày, hắn ta đã nhận được video.

Hắn ta rất kinh ngạc, vẻ mặt dần trở nên nghiêm trọng.

Trận cháy đó đã chiếu sáng cả thành phố, hành vi bạo lực như vậy đúng là khiến người ta phải sởn gai óc.

Hắn ta trầm giọng nói.

- Huênh hoang quá đi mất, bắt buộc phải xử lý ngay.

- Đó không phải điều quan trọng.

Chương 847: Ta thấy đốt lửa để sưởi ấm không ổn đâu (2)

Liễu Phong nói tiếp. - Điều quan trọng là, hôm qua Trần Thư đã đến thành phố Lam Hải.

- Hửm? Hả?

Tần Thiên đứng phắt dậy, hắn ta đang rất hãi hùng, nói.

- Không vô lý như vậy đâu nhỉ.

Liễu Phong ho một tiếng, nói.

- Tần ca, ta phổ cập cho ngươi nhé, Khi trước ở tủng tâm thành phố Nam Thương cũng có một ngọn lửa như vậy, nó đốt cháy cả một tòa nhà.

- Không cần nói nữa, ta đến đó đây.

Tần Thiên cưỡi Khế Ước Linh, nhanh chóng đi đến thành phố Lam Hải.

Đang là giữa trưa, Trần Thư vẫn đang say giấc nồng ở khách sạn.

- Cốc cốc cốc.

Lúc này, những tiếng gõ cửa gấp rút truyền đến.

- Hừm?

Trần Thư choàng tỉnh, hắn vươn vai một cái, lẩm bẩm.

- Ai thế mà lại làm hỏng giấc mơ đẹp của ta, đang ném lựu đạn mà…

- Trần Bì, Trần Bì.

Lúc này, ngoài của có giọng của Phương tư.

Hắn ngáp một cái rồi ra mở cửa phòng, nói.

- Tỷ, sáng sớm thế này ngươi tìm ta làm gì?

- Sáng sớm tinh mơ cái gì? Sắp một giờ chiều rồi.

Khóe miệng Phương Tư giật giật, nói.

- Đông Hải Tổng Đốc có chuyện muốn hỏi ngươi, chuẩn bị một chút đi.

- Ồ.

Trần Bì gật đầu với vẻ rất miễn cưỡng, hắn nói.

- Tỷ, tỷ nướng móng giò giúp ta đi, ta đi tắm chút.

Nói rồi, hắn lôi trong túi tác chiến ra một cái móng giò heo.

- ???

Phương Tư trợn tròn mắt lên, nàng ta cạn lời, triệu hồi Khế Ước Linh ra.

Xích Viêm Long bắt đầu nướng móng giò với vẻ u oán, đường đường là Bạch Ngân Cấp Khế Ước Linh mà lại phải làm chuyện như vậy sao?

Trong phòng họp của một tòa nhà ở thành phố Lam Hải.

Lúc này, đã có khoảng mười người đang ngồi rất nghiêm chỉnh, họ đều là Ngự Long Vệ đến từ các thành phố lớn.

Phòng họp yên lặng vô cùng, hình như họ đang đợi một điều gì đó.

Một lát sau, cánh cửa được đẩy ra, có hai người bước nhanh vào.

- Đến rồi sao?

Đông Hải Tổng Đốc ngồi gần nhất đứng dậy mỉm cười.

Thế nhưng ngay sau đó, hắn ta đơ ra vì nhìn thấy Trần Thư đang gặm chân giò.

- Mời hai người ngồi.

- Cảm ơn Tổng Đốc.

Phương Tư gật đầu, đưa Trần Thư ngồi trên hàng ghế đầu của phòng họp.

- Ta có một vấn đề, muốn hỏi một chút.

Tổng Đốc nhướng mày, nói.

- Hai ngươi đến thành phố Lam Hải là vì gì?

- Hửm?

Nghe xong, hai người họ đều rơi vào trầm tư, sau đó thì run lên.

Phương Tư vội vàng trả lời.

- Trương Đại Lực đâu?

- Ờm… hình như ta quên mất hắn ta rồi.

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Giờ hắn mới nhớ ra mình đến thành phố Lam Hải không phải để phóng hỏa mà là để cứu người mà.

- Tổng Đốc, làm phiền ngươi ra lệnh tìm một người trong thành phố.

Phương Tư chỉ có thể nói rõ tình hình, chắc là sẽ tìm được Trương Đại Lực nhanh thôi.

- Hai ngươi… giỏi thật đấy.

Tổng Đốc trợn mắt lên, hai người họ quên sạch luôn là mình đến để cứu người.

- Được rồi, hai ngươi không cần lo lắng quá đâu.

Hắn ta hắng giọng, nói thẳng vào chủ đề.

- Trần Thư, ngọn lửa lớn tối qua, ngươi thấy thế nào?

Trần Thư ném cái chân giò đi, suy nghĩ một lát rồi nói rất nghiêm túc.

- Ta thấy đốt lửa để sưởi ấm không ổn, không chỉ ảnh hưởng đến môi trường mà còn rất nguy hiểm nữa.

- ?

Tổng đốc Đông Hải bỗng chốc ngây ra, ngươi đang nói cái gì vậy hả?

Hơn nữa làm gì có ai đốt nguyên một con phố để sưởi ấm như thế bao giờ?

Lão hít thở sâu một hơi, nói.

- Căn cứ theo lời của kẻ tội phạm, thì ngươi là người phóng hoả có đúng không?

- À…

Trần Thư đảo mắt vài vòng, nhất thời vẫn chưa biết được rốt cuộc thái độ của đối phương như thế nào.

Hắn thử thăm dò nói.

- Ta cảm thấy đại khái là… khả năng… chắc thế…

- Tốt! Tốt rồi!

Khóe miệng tổng đốc khẽ giật một cái, nghe Trần Thư nói chuyện mà đầu lão bỗng thấy đau đau.

Lão suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Lần này có thể tiêu diệt được Cứu Thế Giáo Hội chỉ trong một lần hành động duy nhất, người phóng hỏa đã đóng một vai trò rất quan trọng, bọn ta đang chuẩn bị ban thưởng cho hắn!

Trần Thư vừa nghe xong lời này, ngồi thẳng cả người dậy, hai mắt sáng lên, nói.

- Quả thực không dám giấu diếm, thật ra ngọn lửa tối hôm qua là do một mình ta đốt đấy!

- …

Tất cả mọi người ở phía dưới đều há hốc miệng.

Lúc trước ngươi vẫn còn chưa khẳng định, vừa nghe đến phần thưởng là đã trực tiếp thừa nhận rồi sao?

- Cái đó, tổng đốc, chuyện ban thưởng thì…

Hắn xoa xoa lòng bàn tay, hoàn toàn không thèm để ý tới ánh mắt của những người khác.

- Ban thưởng chớ vội làm gì!

Tổng đốc cười cười, nói.

- Ta muốn hỏi một chút, tại sao ngươi lại có thể khẳng định được toàn bộ những người trên đường Tam Thanh đều có vấn

đề?

- À…

Trần Thư hơi sững sờ, hắn cũng đâu thể nói cả con đường đều bốc lên hồng quang được?

- Thực ra là người đại diện của ta cho ta tin tức đấy!

- Có ý gì?

Tất cả mọi người đều lờ mờ khó hiểu, một học sinh như ngươi mà cũng có người đại diện?

- Cũng chính là hiệu trưởng Tần của học phủ bọn ta!

Chỉ trong chốc lát Trần Thư đã tìm được người cõng nồi, sắc mặt trở nên vô cùng bình tĩnh, hắn nói.

- Thực ra lão Tần đã có được tin tức từ lâu rồi, nhưng vì muốn huấn luyện ta, nên mới cố ý để ta tới giải quyết những chuyện này!

Tổng đốc Đông Hải đang muốn mở miệng, nhưng dường như đã nhận ra được điều gì đó.

Ánh mắt lão nhìn về phía cửa sổ.

Chương 848: Ta sẽ cho nổ tung sân bãi

Chỉ thấy Tần Thiên đang lẳng lặng đứng nghe ở ngoài cửa sổ, đồng thời ra hiệu cho lão giữ im lặng. Tổng đốc thấy vậy thì cười một tiếng, nói.

- Đúng là lão Tần bảo ngươi làm sao?

- Thiên chân vạn xác!

Trần Thư trịnh trọng gật đầu, nói.

- Lão còn đặc biệt nói với ta muốn làm sao thì làm, nếu xảy ra chuyện gì, lão đều có thể gánh vác được!

- Lúc đó ta còn hỏi lão, có thể đốt hết cả con đường không?

Trần Thư đứng lên, mặt quay về phía mọi người, nói.

- Các ngươi đoán xem hiệu trưởng Tần đã nói thế nào?

Tất cả mọi người đều nghiêng tai lắng nghe, trong mắt tràn đầy sự tò mò, bất tri bất giác đã bị Trần Thư dắt mũi.

- Lão nói, có đốt cả thành phố Lam Hải cũng không thành vấn đề!

- …

Cả phòng hội nghị đều trở nên yên ắng, ngươi đúng là biết nói hươu nói vượn!

- Quá mạnh mẽ!

Sắc mặt Tổng đốc Đông Hải trở nên kỳ quái, trong mắt vậy mà lại lộ ra ý cười.

Con hàng này đúng là biết tìm đường chết!

- Tổng đốc, thực ra không phải là do ta mạnh, chủ yếu là do lão Tần giúp sức!

Trần Thư ho khan một tiếng, nói.

- Nếu có bất cứ phần thưởng gì, thì các ngươi cho ta là được rồi, còn về phần xử phạt, thì cứ đến tìm lão đi!

- Dù là đánh hay giết, thì một mình lão cũng có thể gánh chịu được!

- Không thành vấn đề!

Tổng đốc gật gật đầu cười, nói.

- Nhưng ta cảm thấy trước lúc đó, có lẽ ngươi nên nhìn ra ngoài cửa sổ một cái đi!

- Ngoài cửa sổ có cái gì?

Trần Thư có chút buồn bực, ánh mắt thoáng nhìn, một lát sau sắc mặt đã cứng đờ lại!

Chỉ thấy Tần Thiên đang cưỡi trên một con Khế Ước Linh, ánh mắt trừng lớn đang nhìn chằm chằm vào hắn, trên mặt là một nụ cười hòa ái dễ gần.

- Ôi ~~

Trần Thư hít một hơi thật sâu,cảm thấy đỉnh đầu có chút lạnh.

Giây tiếp theo, hắn trực tiếp ngã ngửa người ra đằng sau, chuẩn bị bệnh cũ tái phát đã rồi tính tiếp…

Kết quả còn chưa kịp ngã xuống, một nhành cây màu xanh đã vươn tới, mạnh mẽ trói chặt hắn lại.

Trần Thư lớn tiếng la hét.

- Mẹ kiếp! Cứu ta với!

Đám người vẫn ngồi dửng dưng, ánh mắt tràn đầy hoài niệm, làm lễ truy điệu cho sự dũng cảm muốn chết của Trần Thư…

Tần Thiên không thèm để ý tới Trần Thư đang giãy dụa kịch liệt, quay sang nói với những người ở trong phòng.

- Lá rụng về cội, ta đưa hắn về trước đây!

- …

Hai mắt Trần Thư trừng lớn, cái gì mà về cội cơ!

Tần Thiên nhìn tổng đốc Đông Hải, nói.

- Lão Nghiêm, ngươi xử lý mấy tên tội phạm kia trước đi, còn những chuyện liên quan tới Trần Thư, hai chúng ta sẽ nói chuyện sau!

- Được!

Tổng đốc Nghiêm gật đầu một cái, lão biết Tần Thiên đang muốn che giấu tin tức của Trần Thư.

Nhìn theo bóng dáng của Tần Thiên, lão sờ sờ cằm, lẩm bẩm.

- Xem ra Hoa Hạ học phủ sắp thả ra một con yêu nghiệt rồi, hơn nữa lại còn cực kỳ vô sỉ, nếu như thả hắn tới Dị Không Gian hoặc là cho ra nước ngoài, thì chắc chắn hắn sẽ là một quả bom hạt nhân hình người!

Khóe miệng của lão cong lên, nhịn không được cười lên một tiếng, trong đầu đã tưởng tượng tới một khoảnh khắc đẹp đẽ trong tương lai…

- Được rồi! Những chuyện có liên quan tới hắn, các ngươi không cần phải biết nhiều làm gì!

Tổng đốc nghiêm nghị nói, cũng quyết định sẽ che giấu chuyện này, lão nói tiếp.

- Niêm phong tài sản của Đỗ gia lại trước đã!

…

- Hiệu trưởng, ta biết sai rồi!

Trần Thư kêu thảm, hắn đang bị một cành cây xanh cuộn chặt lấy, lắc tới lắc lui trong không trung.

- Tên tiểu tử nhà ngươi đúng là biết cách đội nồi cho người khác!

Vẻ mặt Tần Thiên hờ hững, lão không ngờ tới tên nhóc này lại bán đứng lão một cách dứt khoát như vậy…

- Còn không phải là do ta nghĩ tới địa vị cao quý của ngài hay sao!

Trần Thư hét lớn.

- Một đại nhân vật như ngài đây, xử lý chút chuyện cỏn con này chẳng phải đơn giản như đan rổ hay sao?

- Lời này… cũng có lý…

Tần Thiên sờ sờ cằm, nói.

- Vụ cháy tối hôm qua rốt cuộc là sao?

- Ngài kéo ta lên trước đã có được không!

Trần Thư hô lớn.

- Ta muốn ói cả chân giò của ta ra luôn rồi, lãng phí lương thực thật đáng xấu hổ!

- …

Khóe miệng Tần Thiên co rút, đành phải kéo hắn lên lưng của Khế Ước Linh.

- Nói đi, hôm qua xảy ra chuyện gì?

- Khoan đã, chờ ta một chút…

Trần Thư khom người lại, cái dạ dày đang quay cuồng của hắn cuối cùng cũng dịu lại một chút.

Hắn thở ra một hơi, nói.

- Cứu Thế Giáo Hội bắt trói bằng hữu của ta, vì muốn cứu hắn ta ra ngoài nên ta đã…

Nói tới đây, hắn bắt đầu giải thích cho Tần Thiên hiểu, cố gắng hết sức đắp nặn bản thân thành một người chính nhân quân tử…

- Những gì ngươi nói đều là sự thật sao?

- Đương nhiên rồi!

Trần Thư vỗ ngực, nói.

- Cứu Thế Giáo Hội dám đụng chạm tới Hoa quốc ta, ta đương nhiên là muốn quăng lựu đạn rồi!

- Nhưng vì đang ở trong thành phố nên ta chỉ có thể dùng những thủ đoạn nhẹ nhàng thôi!

- Nhẹ nhàng?

Tần Thiên khẽ nhếch khóe miệng, chỉ cảm thấy hắn nói chuyện phi lý vô cùng.

Nhưng nếu so sánh với bom hạt nhân thì hình như nói nhẹ nhàng hơn cũng không có gì là quá đáng…

- Hiệu trưởng, lần này ta đã lập được công lớn rồi nhỉ?

Chương 849: Hai người các ngươi ăn ít thôi, đây là đồ ta để cho chó ăn đấy

Trần Thư xoa xoa lòng bàn tay, nói. - Về chuyện phần thưởng ngài có thể giúp ta lấy một ít được không?

- Ta lấy thế nào được? Ta nói chính học sinh của ta đã đốt đường Tam Thanh à?

Tần Thiên trừng mắt, nói.

- Đến lúc đó tất cả mọi người đều biết Hoa Hạ học phủ đã dạy ra được một tên tội phạm, Tần Thiên ta còn mặt mũi nào mà ra ngoài nữa?

- …

Trần Thư ngậm miệng không nói, dường như là có chút không tiện mở miệng.

- Trần Bì à!

Tần Thiên vỗ vai hắn, thành khẩn nói.

- Có đôi lúc, hiệu trưởng cũng hy vọng thủ đoạn của ngươi đừng nên bạo lực như vậy nữa!

- Không nói tới những ảnh hưởng khác, riêng chuyện muốn nhận thưởng thôi cũng đã không tiện mở miệng rồi!

- Ta hiểu rồi, hiệu trưởng! Cảm ơn ngài đã dạy bảo!

Trần Thư trịnh trọng gật đầu, dáng vẻ khiêm tốn lắng nghe.

- Vậy là tốt rồi!

Tần Thiên vui mừng gật đầu.

Chỉ cần tính tình của Trần Thư có thể thay đổi, thì hắn tuyệt đối sẽ trở thành trụ cột của thời đại mới rồi!

Lão cười nói.

- Ta có thể mặt dày đi lấy phần thưởng, có điều ngươi vẫn cần phải giúp một tay!

- Hả? Muốn ta giúp một tay?

Sắc mặt Trần Thư chấn động, trong mắt tràn đầy nóng lòng muốn thử.

Tần Thiên nói đầy mong đợi.

- Thi đấu Ngự Thú toàn quốc sắp bắt đầu rồi, địa điểm sân bãi tuyển chọn đội chơi ở Kinh Đô nằm ngay cạnh học phủ…

- Chuyện nhỏ! Để ta!

Trần Thư quả quyết gật đầu nói.

- Ta đây sẽ cho nổ tung cả sân bãi!

- ?

Tần Thiên quay đầu lại nhìn, ánh mắt bỗng trở nên không còn tự tin nữa.

Là do cách biểu đạt của ta có vấn đề? Hay là do cách lý giải của ngươi không được bình thường?

- Hiệu trưởng, thế nào?

Trần Thư gãi đầu, nói.

- Ta nói sai điều gì rồi sao?

- Con mẹ nó là ta bảo ngươi đi ném bom hạt nhân à?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, lão vào nghề đã nhiều năm nay, nhưng cũng chưa từng gặp qua trường hợp nào vô lý như thế này.

Nếu như trong tình huống bình thường nói chuyện cùng với học sinh về chủ đề thi đấu gì đó thì phản ứng đầu tiên không phải là hăng hái muốn tham gia hay sao, kết quả ngươi lại muốn cho nổ banh sân đấu?

Trần Thư vô tội nói.

- Ơ… Nếu không phải vậy, thì làm gì còn cái gì cần ta ra tay đâu?

- Ta bảo ngươi đi dự thi! Đi dự thi đấy ngươi hiểu không?

Sắc mặt Tần Thiên có chút kích động, lão nói.

- Ta muốn ngươi tham gia thi đấu với tư cách là một học sinh bình thường, lấy lại được danh dự, làm vẻ vang trường học!

- Thế lại chẳng vui tý nào…

Trần Thư lẩm bẩm nói.

- Học phủ chúng ta đã đứng đầu cả nước rồi, mà ở học phủ ta lại là người đứng thứ nhất, làm gì có ai đánh lại được ta?

- Tên tiểu tử ngươi đừng quá coi thường những người khác!

Tần Thiên lắc đầu, nói.

- Ngự Thú Sư toàn quốc không đơn giản chỉ có học sinh các trường tham gia thôi đâu, mà cả Ngự Thú Sư dân gian, gia tộc Ngự Thú cũng sẽ tham gia!

- Hơn nữa ngươi chỉ có thể báo danh hạng Bạch Ngân!

- Hạng Bạch Ngân?

Trần Thư sửng sốt, nói.

- Bằng tuổi ta có nhiều Bạch Ngân Cấp như vậy sao?

Tần Thiên giải thích.

- Ai nói là bằng tuổi? Giải thi đấu này không phân chia theo tuổi tác, chỉ cần là hai mươi lăm tuổi trở xuống, đều có thể tham gia.

Trần Thư mở to hai mắt, nói.

- Vậy thì chẳng phải ưu thế của ta đều mất hết rồi hay sao?

- Ngươi sợ phải đánh cùng Bạch Ngân Cấp à?

Tần Thiên nhíu mày nói.

- Với cả, ngươi là một Bạch Ngân Ngự Thú Sư, lại đi so tài với Hắc Thiết Cấp thì còn ra thể thống gì nữa?

- Thế thì có sao?

Vẻ mặt Trần Thư tràn đầy kiêu ngạo nói.

- Hồi trung học ta vẫn còn tham gia cuộc thi ghép hình dành cho thiếu nhi cơ mà, hơn nữa lại còn mang về được giải ba nữa đấy!

- …

Khóe miệng Tần Thiên khẽ giật một cái, niềm kiêu hãnh quái lạ này chẳng biết là hắn lấy từ đâu ra…

Lão lắc đầu, nói.

- Bớt nói hươu nói vượn lại đi! Muốn biết cụ thể hơn thì ngươi đi mà hỏi lão Liễu, chẳng phải trước đây ngươi đã từng đồng ý với hắn ta rằng ngươi nhất định sẽ tham gia hay sao?

- Hình như đã từng đồng ý thật…

Trần Thư sờ sờ cằm, nói.

- Hiệu trưởng, vậy thì ngài phải xin nhà nước tặng quà cho ta đi chứ! Yêu cầu của ta cũng không cao, mấy chục triệu điểm tích lũy Hoa Hạ là được rồi!

- Bao nhiêu?

Tần Thiên quay đầu lại nhìn, trừng mắt nói.

- Tên tiểu tử nhà ngươi tự bịa số ra cho mình đấy à?

Trần Thư lẩm bẩm nói.

- Phí tội phạm ra sân có lấy thấp bao giờ, đây đã là giá tiêu chuẩn trên thị trường quốc tế rồi đấy…

- Ta có hơi chảy máu não rồi đấy, thôi tiểu tử nhà ngươi đừng nói thêm gì nữa!

…

Tới lúc chạng vạng tối, hai người mới về tới Hoa Hạ học phủ.

- Ngươi chuẩn bị trận đấu cho thật tốt, nếu như muốn ra khỏi trường học thì nhất định phải báo cáo lại với ta!

Tần Thiên nhắc nhở hắn một câu, thật sự là có chút sợ hãi.

Con mẹ nó cái tên này làm chuyện gì cũng không thèm báo trước, hơn nữa tất cả nồi đều úp lên người lão.

Lão chỉ lo buổi tối lúc lão còn đang ngon giấc thì tổng bộ Ngự Long Vệ trực tiếp cho người tới bắt hắn…

- A.

Trần Thư vác theo túi tác chiến đi vào ký túc xá, miệng thì lẩm bẩm.

- Đây chẳng phải đang hạn chế sự tự do của ta hay sao…

Chương 850: Hai người các ngươi ăn ít thôi, đây là đồ ta để cho chó ăn đấy (2)

Hai mươi phút sau. - A Lương, lão Vương, ta về rồi đây!

Trần Thư còn chưa kịp mở miệng thì đã có một mùi hương ập vào mũi.

- Mẹ kiếp!

Hình như hắn đã ý thức được đó là thứ gì, nháy mắt mở toang cửa.

Chỉ thấy hai người kia đang bày ra vẻ mặt tươi cười mà nướng thịt, cả phòng khách đều tràn ngập mùi thịt.

- Trần Bì, về rồi à?

A Lương có hơi giật mình, cười nói.

- Đặc sản mà ngươi gửi cho bọn ta đúng là không tồi nha!

- …

Khóe miệng Trần Thư khẽ giật một cái, hắn không nghĩ tới hai tên này lại trực tiếp nướng lên như vậy…

- Đống thịt còn lại đâu?

Hắn bu tới, đừng nói là hai tên này đã lấy ra ăn hết rồi đấy nhé…

- Thực sự là nhiều lắm luôn ấy, đều giúp ngươi nhét hết vào bụng chim của lão Vương luôn rồi!

A Lương liếm môi, thần thần bí bí nói.

- Trần Bì, ngươi châm lửa đốt thành phố Lam Hải thật à?

- Ta không tin mấy lời đồn nhảm!

Vẻ mặt Trần Thư tràn đầy nghiêm túc nói.

- Ta chỉ đốt có một con phố thôi.

- …

Hai người cùng giơ ngón tay cái lên, đúng không hổ danh là tội phạm Nam Giang!

- Đúng rồi, nói như vậy thì ngươi trốn lui trốn lủi về đây đấy à?

Hình như A Lương nghĩ đến cái gì đó, ánh mắt dần dần ánh lên ánh hào quang.

Trần Thư hơi sửng sốt, nói.

- Trốn lui trốn lủi cái gì?

- Nếu ngươi đã trốn lui trốn lủi, vậy cũng có nghĩa là đã bị truy nã rồi có đúng không?

Vương Tuyệt cũng đã hiểu ra, sắc mặt bắt đầu trở nên kích động.

- Hai người các ngươi muốn làm gì?

Cơ thể Trần Thư ngã ngửa ra sau, lập tức nhận ra bầu không khí trong ký túc xá có gì đó không đúng.

Hai tên kia mỗi người kéo lấy một cánh tay của Trần Thư, cảm động nói.

- Không hổ danh là hảo huynh đệ, tới lúc này rồi mà vẫn còn nghĩ đến chúng ta!

- ?

Hai mắt Trần Thư hiện đầy dấu hỏi chấm, nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Nhưng ngay sau đó hai tên kia lại bắt đầu xảy ra xung đột.

Lão Vương nói.

- Ta nói này A Lương, ngươi đã có nhiều tiền rồi mà, lại còn muốn cướp với ta sao?

- Nói nhảm, tiền treo thưởng bắt tội phạm truy nã, ai mà chẳng muốn chứ!

A Lương cũng không hề nhụt chí, nói.

- Thực lực của ta mạnh hơn, ta muốn bảy phần!

- Không được, chia năm năm!

- 6-4 là giới hạn cuối cùng của ta rồi!

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, nói.

- Hai người các ngươi dẹp ngay đi!

Hoá ra là muốn số tiền treo thưởng ta à?

A Lương quay đầu lại nhìn, nói.

- Nếu như ngươi bó tay chịu trói, bọn ta còn có thể để lại cho ngươi một phần!

- Phắn đi!

Hai mắt Trần Thư giật giật, hắn nói.

- Hai người các ngươi đúng thật là bạn cùng phòng tốt nhất Hoa quốc!

Vương Tuyệt lẩm bẩm nói.

- Nước phù sa không chảy ruộng ngoài mà…

- Tội phạm Nam Giang ta từ trước đến giờ làm việc đều không có chừng mực, sao có thể bị truy nã được?

Trần Thư bĩu môi, nói.

- Chờ lấy được phần thưởng từ ta đi!

Dứt lời, hắn dùng Bán Tương Triệu Hoán gọi ra Khế Ước Linh của hắn.

Ba con Khế Ước Linh đều không có lấy một chút sức sống nào, bọn chúng âm u tử khí mà nhích tới gần.

- Lão Vương, lấy chút thịt ra đi!

Trần Thư ném một lượng lớn thịt thú cho ba con Khế Ước Linh, hy vọng chúng sẽ sớm ngày hồi phục.

Nếu tới ngày thi hắn lại mang ba con Khế Ước Linh trông ốm yếu bệnh tật này ra sân thì há chẳng phải trở thành trò cười rồi hay sao?

- Trần Thư, Khế Ước Linh của ngươi bị gì vậy?

A Lương có chút không hiểu, hỏi.

- Có khi nào chúng sắp chết rồi không?

- Ngươi đúng là biết cách nói chuyện!

Trần Thư nói.

- Chúng chỉ hơi mệt thôi.

- Khế Ước Linh mà cũng biết mệt hả?

Ánh mắt Vương Tuyệt có chút hoài nghi, nhưng ngay sau đó hắn ta lại nói.

- Đừng nói là ngươi cho Khế Ước Linh của ngươi vào công xưởng làm thêm đấy nhé?

- …

Khóe miệng Trần Thư co rút, hắn bình tĩnh nói.

- Hai người các ngươi đừng nói thêm gì nữa, bằng không ta sẽ dùng túi phân urea để chào hỏi các ngươi đấy!

Lời này vừa nói ra, cả hai tên đều ngậm miệng không dám ho he, bắt đầu tập trung vào nấu nướng.

Tới lúc hắn đút xong hai con Khế Ước Linh Hoàng Kim, thì ba con Khế Ước Linh Xa cuối cùng cũng có chuyển biến tốt.

- Ngày mai lại đút thêm một con nữa, phỏng chừng đã có thể khỏi hẳn rồi!

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, cho ba con Khế Ước Linh về lại Ngự Thú Không Gian để ngủ.

Hắn nói.

- Hai người các ngươi ăn ít thôi, đây là đồ ta để cho chó ăn đấy!

- …

Khoé miệng hai người A Lương khẽ giật giật, những lời mà ngươi vừa nói là những gì mà con người có thể nói ra sao?

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trần Thư đang nằm ngáy o o thì đột nhiên ngửi thấy mùi thịt nướng, mùi hương rõ ràng tới mức khiến hắn thèm phát tỉnh.

Hắn xoa xoa mắt rồi đi tới phòng khách, chỉ thấy có ba người đang ngồi ăn bữa sáng.

Trần Thư thấy vậy hỏi.

- Đại Lực? Sao ngươi lại tới đây?

- Ngươi nói xem?

Ánh mắt Trương Đại Lực tràn đầy u oán, nói.

- Không phải ngươi đã nói giải quyết xong truy binh sẽ tới đón ta hay sao? Tại sao tới cuối cùng lại là người của Trấn Linh Cục tới tìm ta?

- …

Chương 851: Bởi vì khả năng sẽ lao vào… túi phân Urea đấy

Trần Thư hơi giật mình, ngay sau đó thì thở dài, lại nói. - Quân địch thực sự quá mạnh, đêm đó ta ác chiến trọn vẹn một đêm, Đại Lực, ta thực sự đã cố gắng hết sức rồi!

Trương Đại Lực không tin nói.

- Nhưng bọn hắn nói ngươi đã trực tiếp quên ta luôn rồi…

- Trần Thư ta là loại người như vậy sao?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, dáng vẻ rõ ràng là bị oan.

- Đúng vậy!

Ba người đồng loạt gật đầu, nếu mà còn do dự thì có nghĩa là không tôn trọng tội phạm Nam Giang!

- …

Trần Thư sáp tới gần, múc ra một chén cháo thịt nạc.

Hắn thành khẩn nói.

- Đại Lực, ta có quên ai đi chăng nữa cũng sẽ không có chuyện quên ngươi đâu!

- Hồi đó khi ta vừa mới nhìn thấy cái nồi của ngươi, thiếu chút nữa ta đã trực tiếp phát điên!

Trần Thư thở dài, nói.

- Quãng thời gian đó, ta thực sự là ăn không ngon ngủ không yên, lúc nào cũng suy nghĩ xem làm cách nào mới có thể cứu được ngươi!

Khóe miệng A Lương khẽ giật một cái, thiện chí mà nhắc nhở hắn.

- Này… Trần Bì, hình như ban đầu ngươi còn không nhận ra đó là cái nồi nào…

- Hai ngươi thì biết cái gì!

Trần Thư nhướng mày, nghiêm túc nói.

- Ta chỉ không muốn để cho các ngươi phải lo lắng theo, nên mới tìm một người để gánh vác thôi ấy mà!

- …

Ba người ngơ ngác nhìn nhau, trong mắt tràn ngập kinh ngạc cùng thán phục.

Ngươi đúng thật là biết cách chém gió!

- Được rồi, ta lớn lên từ nhỏ cùng với các ngươi mà, đừng có mà tám chuyện vớ vẩn nữa!

Trương Đại Lực lắc đầu, nói.

- Ta muốn trở về trường học để trình diện, nếu còn không quay về, khéo sẽ bị khai trừ luôn mất…

- Thế ngươi tới đây để làm gì?

- Lấy nồi chứ làm gì!

Trương Đại Lực sờ sờ lên cái nồi đen của mình, khuôn mặt tràn đầy vẻ ôn nhu.

Trần Thư bĩu môi, nói.

- Chẳng phải chỉ là một cái nồi thôi hay sao?

Trương Đại Lực mở miệng nói.

- Đây chính là vũ khí bản mệnh của ta, tương lai còn có thể lấy ra làm bảo vật gia truyền nữa đấy!

- Một cái nồi mà truyền những tám đời, người ngỏm rồi mà nồi thì vẫn còn đúng không?

Trần Thư nhíu mày, dường như nghĩ đến cái gì đó, hắn nói.

- Đúng rồi, Đại Lực, ngươi có thể nhờ đạo sư của ngươi tạo miễn phí cho ta một thực đơn dành cho Bạch Ngân Cấp không…

Trong mắt của hắn tràn đầy mong ngóng, còn cố ý nhấn mạnh hai từ miễn phí.

- Da mặt ta không được dày cho lắm, khi nào ngươi tới trường học của ta rồi thì hai chúng ta cùng đi.

Nói xong Trương Đại Lực cõng theo cái nồi đen nhanh chân rời khỏi ký túc xá, bóng lưng nhìn lên trông tiêu sái vô cùng…

- Không hổ danh là Thực Thần tương lai, khí chất đã dần dần xuất hiện rồi.

Trần Thư tán thưởng một câu, trong mắt tỏ ý tán thành.

- …

Sắc mặt hai người A Lương vô cùng kỳ dị, ngươi có dẹp ngay đi không hả!

- Hai người các ngươi không tin sao?

Trần Thư bĩu môi, nói.

- Ta cả gan hỏi một câu, ngoại trừ Thực Thần ra, còn ai dám cõng một cái cái nồi đen thùi lùi đi trên đường như thế?

Trong nháy mắt hai người đều á khẩu không nói nên lời, không ngờ rằng bệnh tình của Thực Thần lại nghiêm trọng hơn bất kỳ ai?

Nhưng đúng lúc này, điện thoại của Trần Thư vang lên.

- Alo, u Dương Bảo à?

- Sư phụ, câu lạc bộ của chúng ta đang muốn tụ tập một lúc, ngài rảnh không thì tới đây chút đi…

- Được! Ta tới ngay đây!

Trần Thư lập tức đáp chén sang một bên, đeo ba lô lên lưng rồi rời khỏi ký túc xá.

- Trần Bì, sáng nay Liễu lão sư tới tìm chúng ta có việc đó…

A Lương vẫn còn chưa nói xong, đã không thấy bóng dáng Trần Thư đâu nữa rồi.

Mắt hắn ta trừng lớn, hỏi.

- Phải làm sao bây giờ?

Vương Tuyệt nhún vai, nói.

- Còn làm sao được nữa? Ăn tiệc thôi!

- …

Nửa giờ sau.

Trần Thư chạy như điên tới Ngự Thú Quán.

u Dương Bảo gãi gãi đầu, nói.

- Sư phụ, ngươi tới nhanh vậy?

Trần Thư cười cười nói.

- Câu lạc bộ của ta mà, dĩ nhiên là phải quan tâm một chút rồi!

- Phỉ ca…

Nhưng vào lúc này lại có một tên nam sinh sấn tới gần với ánh mắt có chút ngưỡng mộ.

Chính là Lý Sâm đã từng bị Trần Thư đánh cho một trận tơi bời!

Hắn ta đã nhập học được hơn một tháng, cũng đã tìm hiểu thêm về Hàm Kim Lượng của tội phạm Nam Giang.

Bất luận là lấy được giải quán quân hàng năm của Đấu Linh Trường tại Kinh Đô, hay là hành hung hơn trăm thiên tài của Ngự Thú Hội, hay là chuyện năm nhất đại học đã trở thành Bạch Ngân Cấp, mỗi một sự kiện đều có thể nói là truyền kỳ!

- Thiên tài của câu lạc bộ đều là do ngươi tuyển sao?

Trần Thư nhíu mày, trong tay cầm một bản danh sách, bên trên chủ yếu là những thiên tài mới gia nhập.

Lý Sâm cười nói.

- Là ta, là ta!

- Làm tốt lắm!

Trần Thư gật đầu một cái, nói.

- Ta không nghĩ là ngươi có thể hoàn thành được luôn đấy.

- Chủ yếu đều là nhờ có Bảo ca đưa ra đề xuất cho ta thôi…

Lý Sâm cười cười, nói xong là cầm một xấp túi phân Urea trả lại cho u Dương Bảo.

- …

Trần Thư hơi sững sờ, bây giờ thì hắn đã hiểu tên này làm cách nào mà mời được người vào câu lạc bộ rồi.

- Sư phụ, đống vũ khí của ngươi…

u Dương Bảo giơ túi phân Urea trong tay lên, sau đó thu hồi hết vào trong túi xách.

Chương 852: Không phải hắn thừa cơ kiếm giá lời chênh lệch đó chứ?

Vào lúc ba người vẫn còn nói chuyện, đã có vài người lục đục tới Ngự Thú Quán. - Chào tội phạm ca!

- Chào Trần ca!

- Chào mọi người, chào mọi người!

Trần Thư nhíu mày, không ngờ tới bản thân hắn lại có nhân khí tới như vậy.

Một lát sau, trong Ngự Thú Quán đã tụ tập đâu đấy hơn bốn trăm người, quy mô mà vừa nhìn vào thôi đã thấy không nhỏ rồi.

Hơn năm mươi thiên tài mới vào đều là do Lý Sâm chiêu mộ được, còn đâu những người còn lại, đều là do Trần Thư bảo u Dương Bảo cứ tuỳ ý mà chọn, có thể nói là không từ chối bất kỳ một ai!

u Dương Bảo nhẹ giọng nói.

- Sư phụ, ngươi để ta tuyển nhiều người như vậy, đừng nói là đang muốn thu hội phí đấy nhé…

- Ta trông giống loại người hẹp hòi như vậy sao?

Trần Thư cười cười, nhìn về phía mấy trăm người kia rồi nói.

- Ta đều xem mọi người như người nhà, thu hội phí cái gì cơ chứ?

Nhìn ánh mắt của hắn, ai cũng nhịn không được mà run rẩy, trông hắn cứ như thể một con sói đói đang nhìn chằm chằm vào con mồi vậy.

Con mẹ nó không phải là đã gia nhập vào một tổ chức bán hàng đa cấp rồi đó chứ…

- Mọi người im lặng một chút nào!

Trần Thư thấy mọi người cơ bản đều đã đến đông đủ, hắn mở miệng nói.

- Đầu tiên xin chúc mừng tất cả mọi người đã có thể vượt qua mấy vòng tuyển chọn và trở thành thành viên của câu lạc bộ!

- Những người có thể vào được câu lạc bộ chủ yếu đều là những thiên tài đứng đầu học phủ!

Lời này vừa nói ra, hơn bốn trăm Ngự Thú Sư Cấp 9 ở phía dưới đưa mặt nhìn nhau, bản năng có chút hoài nghi.

Chúng ta thực sự giỏi giang như vậy sao…

- Được rồi, ta hi vọng các ngươi đã vào rồi thì không muốn đi nữa!

Trần Thư cười cười, nói.

- Nếu như có người dám rời khỏi câu lạc bộ, thì tuyệt đối đừng nên đi đường vào ban đêm, bởi vì có khả năng sẽ lao vào… túi phân Urea đấy!

- …

Sắc mặt mọi người đều chấn động, hiển nhiên đã từng nghe nói tới vũ khí bản mệnh của tội phạm Nam Giang.

- Được rồi, hôm nay chủ yếu là chúng ta gặp mặt nhau một lúc thôi, sau này đều ở cùng trong một câu lạc bộ rồi nhé!

Vừa mới dứt lời, Trần Thư đã bị u Dương Bảo kéo sang một bên.

- Sư phụ, ngươi thực sự không thu hội phí sao?

u Dương Bảo gãi gãi đầu, đây nào có giống tác phong của tội phạm đâu.

- Tất nhiên là không thu rồi!

Trần Thư ho khan một tiếng, cười cười nói.

- Bây giờ chúng ta đã là một câu lạc bộ lớn rồi, có thể viết đơn xin Trợ Lực Kim từ đoàn trường mà!

u Dương Bảo bỗng dưng hiểu ra, chẳng trách Trần Thư lại muốn tuyển nhiều người tới như vậy.

Hóa ra đều là vì gom đủ số lượng à?

Hắn dường như nghĩ tới một điều gì đó, có chút do dự mà nói.

- Nhưng Trợ Lực Kim là cố định mà, hơn nữa phần lớn đều sẽ bị Ngự Thú Hội lấy mất…

- Đương nhiên là ta biết, ngươi lựa thời gian tới thông báo cho hội trưởng của Ngự Thú Hội biết, bảo hắn ngoan ngoãn giao Trợ Lực Kim ra cho ta!

Trần Thư bình thản nói.

- Chú ý là ngươi tới là để thông báo, chứ không phải tới để thương lượng!

- Không thành vấn đề!

u Dương Bảo liên tục gật đầu, trong mắt tràn đầy kích động.

Niệu Tố Xã lại sắp toả ánh hào quang rồi sao…

…

Tới lúc xế chiều, Trần Thư chậm như rùa mà quay về ký túc xá.

Hắn vừa đẩy cửa ra đã thấy Liễu Phong đang yên lặng ngồi chồm hổm trên sô pha.

- Hả? Xin lỗi nhé, vào nhầm ký túc xá rồi…

Trần Thư đang muốn đóng cửa lại, kết quả chưa gì đã bị một bàn tay to lớn chặn lại.

- Tên tiểu tử nhà ngươi, mau vào đây cho ta!

Liễu Phong vừa nói vừa trực tiếp tóm Trần Thư vào phòng.

Vẻ mặt Trần Thư như đưa đám nói.

- Liễu lão sư, ta có phạm lỗi gì đâu…

Liễu Phong nhíu mày nói.

- Sáng nay ta tìm ngươi có việc, tại sao ngươi không tới?

- Ta có biết cái gì đâu!

Trần Thư nói với vẻ mặt đầy mờ mịt. Nghe vậy Liễu Phong nói.

- Không phải đám A Lương đã gọi điện thoại cho ngươi rồi hay sao?

- À… Ta tưởng là không có chuyện gì quan trọng nên không có nghe…

Trần Thư thừa nhận, hắn còn đang mải kiếm tiền, nào có rảnh rỗi mà đi nghe điện thoại?

- Sao ta lại cảm thấy tiểu tử nhà ngươi cố ý không nghe?

Liễu Phong lắc đầu, không tiếp tục so đo tính toán nữa, hắn ta nói.

- Chuyện liên quan tới trận thi đấu Ngự Thú, ngươi đã biết rồi chứ?

Trần Thư gật đầu nói.

- Lão Tần đã nói cho ta biết rồi!

- …

Liễu Phong nói.

- Vốn dĩ ta muốn ngươi tham gia vào đội Hắc Thiết thi đấu trên danh nghĩa là đội trưởng, kết quả tiểu tử nhà ngươi lại như kiểu bật hack, nhanh như thế mà đã trở thành Bạch Ngân rồi.

- Ta cảm thấy bây giờ cũng chưa có muộn đâu…

Trần Thư mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nói.

- Ta thật sự muốn đánh cùng với Hắc Thiết Cấp mà!

- Thôi bỏ ngay đi!

Liễu Phong suy ngẫm một lát rồi nói.

- Bây giờ ngươi chỉ có thể tham gia thi đấu với tư cách là một Bạch Ngân thôi!

- Bạch Ngân Cấp và Hắc Thiết Cấp không giống nhau, thực ra ta không có lòng tin vào ngươi cho lắm!

- …

Khóe miệng Trần Thư khẽ giật một cái, hắn nói.

- Có cần phải nói toẹt ra vậy không?

- Tuổi của ngươi vẫn còn quá nhỏ, đối đầu với những tuyển thủ khác sẽ phải chịu không ít thiệt thòi!

Chương 853: Không phải hắn thừa cơ kiếm giá lời chênh lệch đó chứ? (2)

Liễu Phong giải thích. - Đừng nói là thiên tài của Ngự Thú Gia Tộc, ngay cả Bạch Ngân Cấp của các trường khác thôi ngươi đã không thể buông lỏng cảnh giác rồi!

Trần Thư gật đầu một cái, hắn thực chất không hề coi thường những đối thủ khác.

Tuy rằng Hoa Hạ học phủ là trường học đứng đầu cả nước, nhưng đứng đầu những trường khác chưa chắc đã là những người kém cỏi.

Nếu như có thể thể hiện tài năng tại giải thi đấu Ngự Thú toàn quốc thì những trường học khác cũng có thể nhận được sự chú ý của Bộ Giáo Dục, có được càng nhiều tài nguyên dạy học hơn.

Chính điều này cũng đã khiến không ít đại học danh tiếng bỏ ra một lượng lớn tài nguyên để bồi dưỡng cho một số người nhằm tranh giành thứ bậc trong cuộc thi đấu.

Liễu Phong lại nói.

- Hơn nữa trong dân gian cũng có thiên tài muốn đạt được ba thứ hạng đầu của giải đấu, chứ không đơn giản như những gì mà ngươi đang nghĩ đâu!

- Không phải chứ, Ngự Thú Sư dân gian thì có thể có tài nguyên gì?

Trần Thư gãi gãi đầu, không có tài nguyên, lại có thiên phú thì đều sẽ trở thành vô dụng cả thôi.

- Ngươi thực sự cho là bọn họ không có tiền à!

Liễu Phong lắc đầu cười, nói tiếp.

- Mười Ngự Thú Đoàn hàng đầu cả nước, thực lực đều vô cùng cường đại, trong đó thậm chí còn có cả Vương Cấp Ngự Thú Sư, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ không có tiền sao?

- Vương Cấp?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, hắn không ngờ tới trong dân gian lại có loại cường giả cấp bậc này.

- Không ít cường giả yêu thích sự tự do, tất nhiên sẽ lựa chọn thành lập Ngự Thú Đoàn.

Liễu Phong cười cười, nói.

- Hơn nữa cũng sẽ để con cháu của mình ở lại bên cạnh để bồi dưỡng, loại người này không thiếu tài nguyên và kinh nghiệm chiến đấu đâu, tuyệt đối sẽ không thua dưới tay thiên tài của trường học!

- Còn về phần Ngự Thú Gia Tộc đã được thừa kế suốt mấy trăm năm thì ta sẽ không nhắc tới nữa!

Liễu Phong vỗ vỗ vai hắn, nói.

- Hiện tại có phải đã có chút cảm giác nhiệt huyết sôi trào rồi không?

- Có một chút.

Trần Thư gật đầu, nghiêm túc nói.

- Lão sư, ta có một câu hỏi cuối cùng!

- Cái gì?

- Ta thực sự không thể tham gia thi đấu với hạng Hắc Thiết sao?

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật một cái, nói.

- Ngươi có chí khí một chút đi có được không hả?

- Không thể.

Trần Thư nghiêm túc lắc đầu, có thể đi thang máy thì tại sao lại phải đi cầu thang bộ? Đương nhiên là càng dễ càng tốt rồi!

- Ngươi chuẩn bị cho tốt đi, ngày mùng 1 tháng 11 là đã bắt đầu báo danh rồi đấy!

Liễu Phong đứng dậy chuẩn bị rời đi, sau đó lại còn nói thêm.

- Đúng rồi, đây là phần thưởng mà hiệu trưởng đã tranh thủ lấy về cho ngươi!

Chỉ thấy một con nhện đen bò từ bên ngoài bò vào, trên lưng còn có một chiếc cánh khổng lồ đã bị gãy.

- Hả? Quân Vương Huyết Nhục?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, hắn lập tức nhận ra, không ngờ tới lại là thứ đồ vật này.

Hắn vội vã triệu hoán Thỏ Không Gian, ra lệnh cho nó cắn nuốt.

Khì khì khì ~

Hai mắt Thỏ Không Gian sáng bừng lên, bắt đầu cắm cúi ăn.

- Có khi nào vũ khí sẽ lại tiến hoá thêm một lần nữa không…

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Huyết Nhục lần này và lần trước giống y hệt nhau, đều là cấp bậc Hoàng Kim Quân Vương, hơn nữa lại còn có cánh, năng lượng ẩn chứa e rằng sẽ còn mạnh hơn.

Chưa đầy mười phút sau, Thỏ Không Gian đã xử lý xong xuôi, cái tai dài rộng đung đa đung đưa, vẻ mặt thỏa mãn ngồi bệt dưới nền đất.

Trần Thư lập tức mở bảng ra, quả nhiên đã hoàn thành được nhiệm vụ tiến hóa, cà rốt lại có thêm một công dụng mới.

【 Vũ khí thiên phú: 1. Lúc đánh kẻ thù, sẽ có xác suất tạo thành hiệu quả gây choáng trong nháy mắt! 2. Lúc đánh kẻ

thù, sẽ có xác xuất nhỏ tạo thành hiệu quả cưỡng chế vỡ vụn
】

- Cưỡng chế vỡ vụn…

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong mắt có chút phấn khởi.

Căn cứ theo đống kiến thức nông cạn của hắn, đây là một thứ có thể bất chấp hàng phòng ngự và đẳng cấp, có thể trực tiếp tạo nên cơ chế tấn công thân thể của đối phương khiến cơ thể đối phương vỡ vụn.

Nếu như nhắm vào những bộ phận quan trọng như đầu hoặc vào tim, thì chỉ một chốc là đã có thể khiến kẻ địch bị thương nặng rồi.

- Nếu như con thỏ này có thể thi triển được lực công kích mạnh nhất của nó thì sao đây?

Dòng tư duy của Trần Thư bắt đầu bay bổng, nghĩ đến Sơn Bản Dã của Thiên Hòa Gia Tộc, hắn bỗng dưng cảm thấy có cảm giác mất mát.

- Phù phù ~~

Thỏ Không Gian trừng lớn hai mắt, trên mặt đều là biểu cảm vô tội, không rõ ánh mắt của chủ nhân là có ý gì…

- Trần Thư, thế nào rồi?

Trong mắt Liễu Phong có chút chờ mong, hắn ta lên tiếng dò hỏi.

- Tiến hóa rồi!

Dòng suy nghĩ của Trần Thư bị đánh gãy, hắn hỏi.

- Sao Ngự Long Vệ lại biết ta đang cần Quân Vương Huyết Nhục?

- Đương nhiên là không biết rồi!

Liễu Phong giải thích.

- Vốn dĩ là muốn thưởng cái khác cơ, nhưng hiệu trưởng đã đổi lại cho ngươi thành cái thứ đồ chơi này.

- Thân thiết vậy cơ à?

Trần Thư nhíu mày, ngay sau đó lại nghĩ tới cái gì đấy, hắn nói.

- Không phải lão thừa cơ kiếm giá lời chênh lệch đó chứ?

Chương 854: Làm sao, ngươi muốn viết đơn xin ra khỏi trường để đi hóng gió à?

– Bọn ta là loại người như vậy sao? Liễu Phong theo bản năng mà thốt ra, thậm chí còn có chút nóng nảy.

- Bọn ta?

Vẻ mặt Trần Thư trở nên quái dị, hắn đánh giá đi đánh giá lại Liễu Phong, ngươi có cần phải thừa nhận một cách rõ ràng như vậy không…

- Lão sư còn có việc, tạm thời không nói tới chuyện này nữa!

Dứt lời, Liễu Phong trực tiếp cất bước cưỡi lên lưng Hắc Sắc Tri Chu, rồi theo lối ban công mà bỏ trốn.

- Ghê thật đấy, thế mà các ngươi lại kiếm lời chênh lệch thật?

Khóe miệng Trần Thư khẽ giật một cái, gào lên.

- Có cần phải phát rồ như vậy không hả, đến cả tiền của tội phạm mà các ngươi cũng muốn kiếm lời!

- Cái gì mà kiếm giá lời chênh lệch? Quân Vương Huyết Nhục quý giá như vậy, đấy là phí thủ tục đấy có biết không hả?

Liễu Phong quay đầu lại hô lên, đảo mắt một cái đã biến mất không thấy tăm hơi.

- …

Trần Thư thở dài một hơi rồi lẩm bẩm.

- Mẹ kiếp! Đáng tiếc là không có Bạo Tạc Dược Tề và Nhiên Thiêu Dược Tề…

Hiện tại hắn chỉ còn lại có một bình Tàng Hình Dược Tề nhỏ thôi, thật sự không có hàng tích trữ.

- Sắp phải thi đấu rồi, phải gia tăng chút thực lực mới được!

Trần Thư ngẫm nghĩ một lát rồi xách ba lô lên rời khỏi ký túc xá.

Những tuyển thủ có thể tham gia vào hạng Bạch Ngân thì tuyệt đối không thể khinh thường, trong đó những người nổi bật chắc chắn đã bồi dưỡng Khế Ước Linh của mình trở nên thật hoàn mỹ rồi.

Cửa hàng Thiên Hoa bên cạnh học phủ.

- Trần tiên sinh, ngài đã tới rồi à?

Trần Thư vừa vào đến cửa hàng thì lập tức có một nhân viên phục vụ bước tới, mặt nở nụ cười vui vẻ nịnh nọt.

- Những vật liệu mà ta muốn đã có đủ chưa?

Hắn hỏi, hồi trước hắn đã ủy thác cho tập đoàn Thiên Hoa giúp hắn thu thập vật liệu dược tề không gian dành cho Hắc Thiết Cấp.

Nhân viên phục vụ cười cười nói.

- Trần tiên sinh xin chờ một lát, ta cần phải đi hỏi quản lý cái đã!

Chẳng bao lâu sau, một gã nam tử mặt mày tươi cười đi xuống dưới tầng một.

- Trần tiên sinh, đồ mà ngài cần đều đã thu thập xong hết rồi.

- Đưa cho ta luôn đi.

Trần Thư nhoẻn miệng cười, chỉ cần cho nó ăn hết Không Gian Dược Tề Hắc Thiết Cấp thì thuộc tính của Thỏ Không Gian lại có thể tăng lên không ít rồi.

- Đúng rồi, ta muốn thu mua một ít dược liệu của Bạch Ngân Cấp.

Tín chỉ quá giá trị rồi, chuyện gì có thể dùng tiền để giải quyết, thì phải cố gắng hết sức không dùng tới tín chỉ.

Nói xong, hắn nhanh chóng đưa tới một tờ danh sách, bên trên viết phần lớn đều là dược liệu hệ nguyên tố.

Tất nhiên, còn có cả vật liệu Không Gian Dược Tề của Bạch Ngân Cấp.

- Không thành vấn đề!

Quản lý vỗ ngực đồng ý rồi hỏi.

- Trần tiên sinh có cần gấp không?

Trần Thư sờ sờ cằm, nghiêm túc nói.

- Các ngươi mau chóng thu thập đi, nói gấp thì cũng không gấp lắm, nhưng mà cũng hơi hơi gấp đấy.

- ?

Quản lý có hơi sững sờ, nhưng chỉ một giây sau đã hiểu rõ, nói.

- Hiểu rồi, hiểu rồi! Chúng tôi sẽ mau chóng hoàn thành!

- Làm phiền rồi!

Trần Thư gật gật đầu, xách theo một đống vật liệu của Không Gian Dược Tề rồi rời khỏi cửa hàng.

Nhân viên phục vụ gãi gãi đầu, nói.

- Quản lý, Trần tiên sinh là đang có ý gì ạ? Sao ta nghe lại chẳng hiểu gì cả?

- Hiểu được thì ngươi đã làm quản lý rồi!

Gã nam tử thở dài một hơi, nói.

- Hắn muốn dùng giá phổ thông, nhưng muốn được hưởng thụ phục vụ khẩn cấp…

- …

Nhân viên phục vụ lẩm bẩm một hồi.

- Một đại thiên tài như vậy mà còn keo kiệt…

- Được rồi, không cho phép tự tiện bàn luận về khách hàng như thế!

Vẻ mặt nam tử nghiêm lại, quát lớn một câu, lão bản bên trên đã từng căn dặn, bảo hắn tuyệt đối không được đắc tội với Trần Thư.

Bây giờ Trần Thư đã bộc lộ tài năng, có khi người trong xã hội vẫn còn chưa biết.

Nhưng u Dương Bảo lại học ở Hoa Hạ học phủ, hơn nữa lại có quan hệ không tồi với Trần Thư, dĩ nhiên là hiểu biết một cách rõ ràng.

Điều này cũng khiến cho đại lão bản u Dương Gia Tộc của tập đoàn Thiên Hoa có thể nói là vô cùng coi trọng Trần Thư.

Sau khi rời khỏi cửa hàng, Trần Thư lại lập tức đi tới nhà kho của trường học, chuẩn bị nâng cấp sức mạnh của Khế Ước Linh.

- Học tỷ, ta muốn chi tiêu!

Trần Thư sải bước đi tới đại sảnh phục vụ, giơ tay nhấc chân đều tràn ngập tự tin.

- Ai mà lại phô trương như vậy?

Người trong đại sảnh đều có chung một suy nghĩ.

Nhưng khi vừa nhìn thấy đó là Trần Thư thì trong nháy mắt đều á khẩu không nói nên lời.

Hắn là người có thể một mình đấu với toàn bộ Ngự Thú Hội, hoàn toàn không phải là người mà bọn họ có thể trêu chọc tới…

Trần Thư nói.

- Làm phiền tỷ cho ta xem thử kỹ năng Hoàng Kim Cấp!

- Hoàng Kim Cấp?

Học tỷ của phòng kho hơi sững người, trong mắt có chút hoài nghi, nói.

- Ngươi khẳng định muốn xem thử Hoàng Kim Cấp sao?

- Phải, ta muốn xem kỹ năng thuộc tính Hỏa!

Trần Thư gật đầu một cái, hiện tại hắn còn một ít tín chỉ dự trữ nữa, có thể lấy cho Husky một kỹ năng hung tàn.

- Ngươi tự xem đi.

Học tỷ đưa ra một tập sổ hơi mỏng, cho dù có là Hoa Hạ học phủ đi chăng nữa, cũng không có quá nhiều vật liệu Hoàng Kim Lãnh Chúa.

Chương 855: Làm sao, ngươi muốn viết đơn xin ra khỏi trường để đi hóng gió à? (2)

Hoàng Kim Lãnh Chúa, quyển vật liệu thuộc tính Hỏa: 【 Vật liệu Bạo Hỏa Long Lãnh Chúa: Có thể lĩnh ngộ kỹ năng Thiên Hỏa Vẫn Thạch, hiệu quả kỹ năng: Triệu hồi ra một khối cự thạch Liệt Diễm, uy lực kinh người, nhưng thời gian hồi chiêu khá lâu! Giá bán: 1500 tín chỉ! Số lượng: 3 】

【 Vật liệu Lục Vĩ Xích Viêm Hồ Lãnh Chúa: Có thể lĩnh ngộ kỹ năng Xích Viêm Bất Diệt, hiệu quả kỹ năng: Triệu hoán sáu chiêu Liệt Diễm, trong nháy mắt có thể thiêu đốt kẻ địch, hỏa diễm bốc cháy thời gian càng dài, uy lực càng lớn! Giá bán: 1800 tín chỉ! Số lượng: 2 】

【 Vật liệu Chân Hỏa Lân Thú Lãnh Chúa: Có thể lĩnh ngộ kỹ năng Liệt Diễm Long Tráo, hiệu quả kỹ năng: Bản thân sẽ bị lửa lớn bao phủ, kháng tính của hỏa diễm tăng lên trên diện rộng, những kẻ địch đứng gần sẽ bị Liệt Diễm đốt cháy, bất chấp mọi kháng thể! Giá bán: 1200 tín chỉ! Số lượng: 1 】

- Con mẹ nó? Ăn cướp à?

Trần Thư mở to hai mắt ra mà nhìn, bộ dạng không thể nào tưởng tượng nổi, hắn không ngờ lại đắt tới như vậy.

- Đây đều là giá thị trường cả rồi, hơn nữa đã rất rẻ rồi đấy!

Học tỷ lắc đầu nói.

- Thực ra bây giờ ngươi dùng kỹ năng Hoàng Kim, thật sự có hơi lãng phí…

Nếu như không phải hiệu trưởng đã cố ý thông báo, thì trên thực tế nhà kho sẽ không cung cấp vật liệu Hoàng Kim Cấp cho học sinh.

Khoảng cách giữa vật liệu của Hoàng Kim và Bạch Ngân thực sự quá lớn.

Bất luận là dược liệu hay là vật liệu lãnh chúa gì đó, đều có thể nói là khác nhau một trời một vực.

Muốn tiêu diệt được Hoàng Kim Lãnh Chúa, thì ít nhất cũng cần phải có mười Ngự Thú Đoàn đứng đầu cả nước ra tay giải quyết, hoặc là Vương Cấp Ngự Thú Sư.

Nhưng số lượng Vương Cấp trên cả nước quá ít, hơn nữa phần lớn đều đảm nhiệm chức vị quan trọng, không có thời gian đâu mà vào Dị Không Gian săn bắt Hung Thú.

Điều này đã khiến cho vật liệu của Hoàng Kim Cấp chẳng những ít ỏi, mà giá cả cũng độn lên quá cao so với giá thông thường.

Đến Liễu Phong bây giờ cũng chưa được đớp no Hoàng Kim Dược Tề, thì có thể thấy độ khó cao tới mức nào.

- Chờ ta một chút…

Trần Thư đảo mắt, gọi một cú điện thoại.

- Alo, hiệu trưởng Tần à!

- Trần Bì? Sao thế, ngươi muốn viết đơn xin ra khỏi trường để đi hóng gió à?

- …

Khóe miệng Trần Thư khẽ giật một cái, cái gì mà hóng gió cơ…

- Thực ra ta có mấy lời, nhưng không biết có nên nói hay không.

- Ta cảm thấy tốt nhất ngươi đừng nên nói gì cả.

- ?

Hô hấp của Trần Thư nghẹn lại, con mẹ nó ngươi có cần phải nói ra lời thoại khác lẽ thường như vậy không!

Hắn hít một hơi thật sâu, kiên trì nói.

- Là thế này, bây giờ ta đang ở nhà kho của trường học…

Tút tút tút ~~~

- Con mẹ nó chứ!

Trần Thư trợn to mắt ngay lập tức, mẹ nó, trực tiếp cúp máy của ta luôn như vậy sao?

- Nguy hiểm thật đấy…

Tần Thiên vỗ ngực, vừa nghe thấy hai chữ nhà kho là lão đã cảm thấy có vấn đề gì đó rồi.

Dựa theo phán đoán của lão thì chắc chắn con hàng này không có tiền để đổi đồ nên muốn làm ra mấy chuyện như ứng trước chẳng hạn.

- Chỉ có thể gọi điện thoại cho Liễu lão sư thôi!

Trần Thư thở dài rồi lại đánh một cuộc điện thoại khác.

- Alo, Liễu lão sư, ta có chút chuyện muốn…

- Rất xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau! Sorry, $#% $ @…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, kinh ngạc đến run rẩy cả người.

Một lúc lâu sau, hắn xoa đầu rồi nói:

- Liễu lão sư, ta cảm thấy chúng ta không cần phải đến nỗi như vậy đâu…

Trần Thư không ngờ Liễu Phong sẽ không hợp lẽ thường đến như vậy, thế mà hắn ta lại đi giả cái giọng này nữa chứ.

- Trước tiên khoan hẵng nói cái khả năng ngoại ngữ sứt vẹo kia, chỉ riêng giọng nói ồm ồm khó nghe của ngươi thôi thì chẳng phải đang chà xát trí thông minh của ta xuống đất đấy sao?

- …

Liễu Phong sửng sốt mất một lúc rồi mới nói:

- Không phải đấy chứ, ta cảm thấy rất giống mà!

- Thôi dẹp đi nhé!

Trần Thư lắc đầu mà nói:

- Chuyện là thế này, ta muốn…

- Ta không có tiền đâu đấy!

Liễu Phong phải cắt ngang mộng tưởng của Trần Thư trước để tránh gây ra hậu quả nghiêm trọng nào đó.

- Ta tham gia thi đấu cũng là vì làm vẻ vang trường học mà!

Trần Thư tận tình khuyên bảo:

- Với thực lực của ta thì việc lọt vào top ba cả nước không phải là chuyện khó khăn gì đúng không? Thế mà trường học lại không thưởng gì cho ta sao?

- Ngay cả các trường đại học và cao đẳng khác cũng sẽ tập trung tài nguyên để bồi dưỡng thiên tài cơ mà, chẳng lẽ Hoa Hạ Học Phủ lại không có tiền à?

- Trường chúng ta không tồn tại khái niệm không làm mà hưởng. Ngươi chỉ mới báo danh tham gia mà thôi, đương nhiên là không có thưởng rồi!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Ngươi không đạt được thành tích tranh tài thì sao chúng ta có thể cho ngươi tài nguyên được chứ?

- Vấn đề là ngươi không cho ta tài nguyên thì sao ta có thể đạt được xếp hạng cao đây chứ?

- …

Hai người ngay lập tức vướng phải một vấn đề khó khăn mang tính thế kỷ…

Cuối cùng, sau một hồi kì kèo thì Trần Thư đã thành công… bị cúp máy.

- Bà mẹ nó, thật là keo kiệt mà!

Chương 856: Đã từng chơi trò chơi hay chưa? Ta lót trước cái đã

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Thật ra Liễu Phong đã ban ra nhiệm vụ tranh tài cho hắn rồi nhưng nếu muốn nhận được

phần thưởng thì hắn phải đạt được thành tích trước đã. - Học đệ, ngươi có muốn gọi điện thoại nữa không?

Học tỷ ở nhà kho cười cười, không ngờ vậy mà con hàng này lại muốn lấy không đồ như thế.

Trần Thư lắc đầu rồi nói:

- Chỉ có thể dùng tiền của chính mình vậy!

- …

Học tỷ hơi kinh ngạc mà nói:

- Ngươi thật sự muốn đổi vật liệu Hoàng Kim Cấp sao?

- Đổi!

Vẻ mặt của Trần Thư kiên định, có chút may mắn mà nói:

- Chúng ta có thể thương lượng giá cả được không?

- Học đệ, ngươi thật sự muốn mặc cả sao?

Khóe miệng học tỷ có treo nụ cười, có thể nói con hàng này chính là người đầu tiên dám mặc cả lại đấy.

- Ầy… Thôi bỏ đi vậy!

Trần Thư lắc đầu rồi nói:

- Làm phiền đổi cho ta vật liệu Thiên Hỏa Vẫn Thạch với.

Cái thứ hai Bất Diệt Xích Viêm là thuộc về loại gây sát thương liên tục, hắn vẫn thích các kỹ năng hơi có tính bạo lực hơn.

Tất nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là giá đắt quá!

Mà hiển nhiên, kỹ năng thứ ba lại thiên về Khế Ước Linh cận chiến hơn, không thích hợp với Husky lắm…

Số tín chỉ hiện tại của hắn cũng chỉ đủ để đổi ba loại vật liệu Hoàng Kim mà thôi, nhất định không thể thất bại được.

Trần Thư xoa đầu chó mà nói:

- Husky, nhớ giữ mặt mũi cho ta đấy!

- Gâu gâu ~

Đôi mắt của Husky tràn đầy ánh sáng tự tin mà nhanh chóng gật đầu.

Không bao lâu sau, người của nhà kho mang ba vật liệu mà hắn cần tới.

Lúc này, trong nhà kho đã chật cứng người. Có lẽ vật liệu Bạch Ngân Cấp sẽ không thu hút sự chú ý của người khác lắm, nhưng Hoàng Kim Cấp lại ở một cấp độ khác.

Một vật liệu đã có giá rơi vào khoảng chừng hai trăm triệu rồi, mà đây mới chỉ là giá nội bộ trong trường học thôi đấy.

Về cơ bản thì ở bên ngoài, loại vật liệu cấp độ này sẽ chỉ xuất hiện trong các cuộc đấu giá lớn mà thôi, mỗi một cái đều được đấu giá với giá cao ngất trời kìa!

- Con hàng này giàu thật đấy nhỉ! Trực tiếp đổi Hoàng Kim Cấp luôn!

- Ta nhớ hình như học sinh không có tư cách đổi loại vật liệu đẳng cấp này phải mà?

- Hắn là tội phạm Nam Giang đấy. Ngươi cảm thấy trường dám không đổi cho hắn ư?

Mọi người xì xào bàn tán rôm rả, ánh mắt của bọn họ đều tràn ngập chờ mong.

Tất cả đều muốn nhìn xem thử rốt cuộc là Trần Thư sẽ một bước lên mây hay là mất hết vốn liếng đây…

- Gâu gâu ~

Husky há miệng ra rồi trực tiếp nuốt vật liệu đầu tiên vào bụng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nó bỗng liếm môi, dáng vẻ vẫn còn chưa thỏa mãn, ngay sau đó thì dùng đôi mắt tinh ranh của mình để nhìn Trần Thư.

- Cứ như thế mà nuốt mất rồi…

Trần Thư trợn trừng mắt, con mẹ nó, ít ra thì ngươi cũng phải nhai chút mới phải chứ!

Hắn nhìn qua bảng kỹ năng, quả nhiên không lĩnh ngộ được cái gì…

Ngay sau đó, một vật liệu khác bị nuốt vào bụng tiếp nhưng kết quả vẫn không hề khác biệt.

- Ta sắp đổ bệnh đến nơi rồi đây này!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, tay chân lạnh ngắt, trái tim cũng đang chảy máu.

- Học đệ, ngươi bình tĩnh lại đi. Theo xác suất bình thường thì cần năm vật liệu mới có thể thành công được mà.

Nhân viên cười cười mà nói:

- Còn có một vật liệu cuối cùng nữa mà, ngươi muốn đánh cược không?

- Chờ một chút!

Trần Thư hít sâu một hơi rồi nói:

- Lấy cho ta hai vật liệu Bạch Ngân Cấp đi!

- ?

Nhân viên hơi giật mình, không ngờ Trần Thư lại vừa có thể tiến vừa có thể lùi như thế này?

- Đã từng chơi trò chơi hay chưa? Ta phải lót trước cái đã.

Trần Thư mở miệng nói, dựa vào ngộ tính của Husky thì hắn thật sự có chút sợ rồi đấy.

Husky chưa bao giờ thất bại trong việc khiến người khác phải thất vọng bao giờ cả…

Tiếp theo lại có tám tài liệu Bạch Ngân Cấp bị nuốt mất nhưng kết quả vẫn chỉ là thất bại mà thôi.

- Không phải đấy chứ, ngươi đang chơi ta đấy à?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, số tín chỉ hiện tại của hắn cũng chỉ có thể đổi một loại tài liệu Hoàng Kim nữa thôi!

- Học đệ, hay là chúng ta bỏ đi không tiếp tục nữa…

Nhân viên cũng có chút không đành lòng, đây quả thực chính là đốt tiền mà!

- Tiếp tục!

Sắc mặt Trần Thư trông hung ác mà nói:

- Đánh cược chính là một loại trí khôn của đời người mà!

Vừa dứt lời thì hắn lập tức nhận lấy vật liệu cuối cùng rồi trực tiếp nhét vào trong miệng chó.

Trần Thư cười ôn hòa, đồng thời còn cầm một cái túi phân mà nói:

- Nhớ cố gắng vào cho ta đấy!

- Gâu gâu ~

Cả người Husky run rẩy, nó lập tức ý thức được mức độ nghiêm trọng của việc này.

Trần Thư thì lại nhìn chằm chằm vào bảng kỹ năng của nó.

Cuối cùng thì thân thể Trần Thư chấn động, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ thấy trên bảng có thêm một kỹ năng mới: Thiên Hỏa Vẫn Thạch Lv1.

- Học đệ, thành công rồi sao?

Đôi mắt ai ai cũng tràn đầy tò mò, bọn họ đều mong muốn có được một câu trả lời.

Trần Thư cười cười rồi đồng thời sờ đầu chó.

- Gâu ~

Ngay lập tức, trong mắt Husky xuất hiện một vòng tia sáng màu đỏ, nhiệt độ xung quanh tăng lên nhanh chóng!

- Con mẹ nó chứ! Dừng lại chút đã nào!

Chương 857: Ngươi thật sự đúng là tâm phúc… là mối họa lớn của ta mới đúng

Vẻ mặt của nhân viên vô cùng luống cuống, trong mắt cũng tràn ngập bối rối. Con mẹ nó, đây cũng có phải là Ngự Thú

Quán đâu, không chịu nổi giày vò mất thôi!

Vào thời điểm quan trọng nhất, có một luồng ánh sáng màu trắng đánh tới, cưỡng ép cắt ngang kỹ năng của Husky.

Lúc này, có một vị lão nhân đi xuống từ tầng trên của nhà kho.

Trên mặt của lão ta có vẻ tức giận mà mở miệng nói:

- Còn trẻ tuổi mà đã lạc lối vào con đường phạm tội rồi, hôm nay lão phu nhất định phải bắt ngươi mới được!

- …

Trần Thư trợn to hai mắt, vội vàng xua tay:

- Đại gia, ta là học sinh mà!

- Hả? Học sinh ư?

Lão nhân nhíu mày rồi nhìn về phía nhân viên đang đứng một bên mà nói:

- Tiểu Phương, hắn là học sinh thật à?

Nhân viên nói:

- Ừm… Lưu lão, chắc là như vậy đấy…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn vội vàng nói:

- Bà mẹ nó, học tỷ! Cái gì mà lại kêu là chắc là vậy chứ!

Vừa dứt lời thì hắn lập tức lấy thẻ sinh viên của mình ra.

- Hả?

Lão nhân nhìn qua nhìn lại để quan sát, vẻ mặt trở nên vô cùng kỳ lạ.

- Học sinh thời nay đều không hợp lẽ thường như vậy à? Hở tí ra là lại muốn đốt nhà kho của trường học ư?

- Ầy… Ta chỉ là không kiểm soát kịp mà thôi…

Trần Thư vội vàng thu hồi Husky vào Ngự Thú Không Gian rồi ngay sau đó thì hấp tấp chạy đi.

…

Trong phòng ký túc xá.

- Thoáng cái mà đã có một kỹ năng Hoàng Kim rồi, thật không lỗ mà!

Trần Thư sờ cằm, lập tức cảm giác được chính mình đứng cao lên.

- Phải phối thêm chút dược nữa…

Hắn kìm nén sự phấn khích của mình rồi giao thân thể cho hệ thống ủy thác quản lý còn bản thân thì suy nghĩ những chuyện khác.

Hắn đi đến thành phố Lam Hải, thành công hoàn thành hai lần lựa chọn, theo thứ tự là cứu Trương Đại Lực và ném Nhiên Thiêu Dược Tề ra ngoài.

Phần thưởng của lựa chọn thứ nhất là thêm một lần ngẫu nhiên ba kỹ năng của Khế Ước Linh, kết quả cuối cùng là Tử Vong Hỏa Trụ + 2 và Chấn Nhiếp Gào Thét + 1.

Mặc dù không trúng được thần kỹ nhưng đó đã là một cải tiến lớn rồi, đặc biệt là Tử Vong Hỏa Trụ được tăng thêm.

Phần thưởng của lựa chọn thứ hai là tăng 15% thuộc tính Hỏa Diễm của Husky, đây chính là một buff không nhỏ đâu.

Mặc dù Husky sở hữu tất cả các thuộc tính nhưng bây giờ chắc chắn thuộc tính mạnh nhất là thuộc tính Hỏa rồi.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến hắn muốn lĩnh ngộ kỹ năng Hoàng Kim thuộc tính Hỏa.

Lúc đó, để hắn có thể hành hung Hoàng Kim Giáo Chủ thì có thể nói ngoài thần kỹ ra thì năm đạo Tử Vong Hỏa Trụ chính là nhân tố quan trọng nhất.

Ba ngày trôi qua trong vội vã, Trần Thư đã hoàn thành phối ra Không Gian Dược Tề, vì Hắc Thiết Cấp không cần thời gian lâu lắm.

- Bình dược tề Bạch Ngân này phối lâu thật đấy!

Trần Thư thở dài rồi bắt đầu thành thật phối trí Bạch Ngân Phòng Ngự Dược Tề.

Bây giờ hắn đã có mức độ thành thạo Tông Sư Cấp rồi nhưng vẫn duy trì hiệu quả của Đại Thành Cấp.

Dược tề được phối ra có thể khiến cho Khế Ước Linh nuốt thêm 25% ngoài mức quy định.

Hơn nữa, việc mua nguyên vật liệu cũng rẻ hơn nhiều mà còn dễ mua nữa chứ, hắn chỉ có thể tự phối trí mà thôi.

Trong lúc Trần Thư đang vô cùng tập trung để phối dược thì có một cuộc gọi đến.

- Sư phụ, người của Ngự Thú Hội muốn nói chuyện với ngươi này.

- Nói chuyện với ta à? Chờ ta một chút!

Trần Thư lập tức cúp điện thoại, không phối dược nữa mà trực tiếp chạy về phía Ngự Thú Quán.

Nửa tiếng sau, ở Ngự Thú Quán số hai, Tỷ Thí Trường 003.

Trong đó đang có mấy chục người tụ tập lại, rõ ràng chia ra hai phe.

Các thành viên của Ngự Thú Hội đều nhăn nhó mặt mày trông không đẹp lắm, bầu không khí cũng trở nên nghiêm trọng hơn.

Thật sự là cảm giác áp bách mà Trần Thư mang tới cho bọn họ quá mạnh rồi!

Hiện giờ thì lứa sinh viên của Yến Hạo Nhiên đã tốt nghiệp ra trường, chiến lực đỉnh cao của xã đoàn đã không còn nữa.

Số lượng Bạch Ngân Cấp trong xã đoàn sụt giảm nghiêm trọng, hơn nữa hầu hết mọi người đều không muốn chọc phải Trần Thư nữa.

Tất cả mọi người đều nghĩ là: Nếu như hắn muốn Trợ Lực Kim vậy thì cứ cho hắn là được rồi.

Tuy nhiên, hội trưởng và phó hội trưởng lại không đồng ý.

Theo quy định của trường thì bọn họ có 30% quyền kiểm soát Trợ Lực Kim, tức là bọn họ có thể tự sử dụng số tiền đó được.

Hội trưởng mới nhậm chức của Ngự Thú Hội mở miệng nói:

- Lão Tống, ngươi thấy chuyện này như thế nào?

Hắn ta không khỏi đau đầu, chỉ e gặp phải một tên tội phạm như thế này thì hắn ta chính là hội trưởng khổ cực nhất trong lịch sử rồi.

- Nhất quyết không được cho!

Vẻ mặt của Tống Thần kiên định.

Là phó hội trưởng, hắn ta vừa mới đột phá đến Bạch Ngân Cấp, ba Khế Ước Linh đều đang gào khóc đòi ăn kia kìa, không thể từ bỏ Trợ Lực Kim được.

- Ta cũng nghĩ như vậy đấy!

Hội trưởng Chúc Tinh Vũ gật đầu, hắn ta cũng cần tiền để bồi dưỡng Khế Ước Linh của mình.

- Hắn cũng vừa mới đột phá không lâu, chúng ta không cần sợ hắn làm gì cả!

Tống Thần bình thản mà nói:

- Chờ lát nữa hắn tới thì ta sẽ là người đầu tiên lên nói chuyện với hắn! Đừng ai ngăn ta lại đấy!

- Tuyệt vời! Quả không hổ danh là Tống huynh mà!

Chương 858: Ngươi thật sự đúng là tâm phúc… là mối họa lớn của ta mới đúng (2)

Chúc Tinh Vũ gật đầu, quả nhiên vào những thời khắc then chốt thì phó hội trưởng vẫn rất đáng tin cậy! Đúng lúc này, cánh cửa của Tỷ Thí Trường bị đẩy ra, Trần Thư mang túi xách, vô cùng bình tĩnh mà đi đến.

Ngay khi hắn bước vào, toàn bộ Tỷ Thí Trường đều im phăng phắc, bầu không khí lập tức trở nên ngưng trọng!

- Ai muốn tìm ta vậy?

Ánh mắt của Trần Thư nhìn về phía Ngự Thú Hội, khóe miệng treo một nụ cười ấm áp.

Ngay lập tức, các thành viên của Ngự Thú Hội liếc nhìn nhau, tất cả đều ngậm miệng không nói.

- Trần Thư!

Phó hội trưởng Tống Thần thực sự đứng dậy rồi đi tới trước mặt tội phạm, không hề có chút sợ hãi nào cả.

Ngay sau đó, dưới sự mong đợi của tất cả mọi người, hắn ta nói:

- Hội trưởng của chúng ta tìm ngươi có việc!

- ?

Chúc Tinh Vũ mở to hai mắt, đây chính là những gì mà ngươi định nói sao?

Tống Thần hấp tấp chạy tới rồi nói:

- Hội trưởng, không phải ngươi có chuyện tìm hắn sao?

- Con mẹ nó, ngươi thật sự đúng là tâm phúc… là mối họa lớn của ta mới đúng!

Khóe miệng Chúc Tinh Vũ giật giật, không ngờ vừa mới mở màn mà đã bị đồng đội bán đứng rồi.

Hắn ta nhìn nụ cười bình dị và gần gũi của Trần Thư thì phải thừa nhận là bản thân có chút luống cuống.

- Trần… Trần hội trưởng.

Chúc Tinh Vũ kiên trì đứng dậy mà nói:

- Ta vừa mới nhậm chức, không cần ép buộc bọn ta đến mức này đấy chứ?

- Không có cách nào khác mà, ca cũng nghèo rớt mồng tơi đây này! Hơn nữa ta cũng không vi phạm nội quy của trường đúng không?

Trần Thư vỗ vai của Chúc Tinh Vũ rồi dùng lời nói thấm thía mà nói:

- Người trong giang hồ cũng chỉ vì thân bất do kỷ mà thôi! Thật ra lúc làm ra quyết định này thì lương tâm của ca cũng vô cùng đau đớn đấy!

Vừa dứt lời thì hắn lập tức đấm ngực dậm chân, làm ra dáng vẻ đau khổ không chịu nổi.

- …

Người của Ngự Thú Hội trợn mắt há hốc miệng.

Con mẹ nó, trước khi diễn kịch thì ngươi có thể thu cái nụ cười trên khóe miệng ngươi lại đi đã được không vậy hả…

- Được rồi!

Trần Thư trở lại bình thường trong một giây rồi nói:

- Bây giờ, ta nói một con số, các ngươi nộp lên cho ta thì tất cả mọi người đều bình yên vô sự hết!

Trong mắt của hắn bốc lên ánh sáng tham lam mà nói:

- Hai vạn tín chỉ một học kì!

- ?

Tất cả mọi người đều chấn động, con mẹ nó, ngươi nghèo đến mức điên rồi đấy à!

- Chờ một chút!

Cuối cùng thì Chúc Tinh Vũ cũng không nhịn được mà lên tiếng cắt ngang:

- Đại ca, tổng tài chính mà nhà trường cho cũng không đến hai vạn mà!

- Ta biết chứ!

Trần Thư ung dung gật đầu rồi nói:

- Các ngươi không thể tự móc tiền túi bù vào được à?

- …

Mọi người hít thở không thông, bây giờ thì đã hiểu ra rồi, con hàng này định ngang ngược cướp lấy đây mà!

- Theo quy định của trường thì ngươi không được cướp tài nguyên của cá nhân. Cùng lắm thì bọn ta đưa Trợ Lực Kim của xã đoàn cho ngươi thôi là được chứ gì!

- Vậy thì tốt quá rồi, đưa cho ta đi nào!

Trần Thư gật đầu, không ngờ lại có thể đạt được mục đích nhanh như vậy.

- …

Khóe miệng Chúc Tinh Vũ giật giật, hắn ta chỉ cảm thấy bản thân bị dắt mũi đi vòng vòng.

Hắn ta suy tư một lúc rồi mới nói:

- Trường học chia Trợ Lực Kim dựa vào thực lực của xã đoàn, không liên quan gì đến thực lực của cá nhân cả, xã đoàn của các ngươi…

Vừa dứt lời thì ánh mắt của hắn ta đánh giá mấy người u Dương Bảo, hiển nhiên là hắn ta cảm thấy đối phương không có tư cách nhận được số tín chỉ này.

- Không sao đâu, một mình ta đánh hết tất cả các ngươi là được rồi!

Trần Thư nhún vai, tỏ vẻ hoàn toàn không ngại mà tái hiện lại tình cảnh lúc trước.

- …

Sắc mặt của mấy người Chúc Tinh Vũ giận dữ, nhưng ngay sau đó lại lập tức tràn đầy chán chường.

Hình như bọn họ không đánh lại hắn thật.

Hiện giờ bọn họ không có nhiều Bạch Ngân Cấp lắm, hơn nữa hầu hết trong số bọn họ cũng không ai muốn đắc tội Trần Thư.

Mà những thành viên Hắc Thiết Cấp còn lại, vẫn nên bỏ đi thì hơn…

Chúc Tinh Vũ hít sâu một hơi rồi nói:

- Ta chỉ có một yêu cầu thôi. Nếu ngươi có thể làm được việc này thì bọn ta sẽ dâng lên hết toàn bộ số tiền một vạn tín chỉ mỗi học kỳ!

Trần Thư nhíu mày mà nói:

- Cái gì cơ?

- Đánh với hai bọn ta cùng một lúc!

Vừa nói hắn ta vừa chỉ vào Tống Thần ở bên cạnh.

- Quần đấu à?

Trần Thư nhíu mày, hắn cần phải đối mặt với sáu Khế Ước Linh cùng cấp cùng một lúc, thế này thì còn khó hơn việc đánh lần lượt nhiều.

Trong lúc hắn đang suy tư thì các lựa chọn mới xuất hiện trước mặt hắn.

【 Phương án 1: Lấy túi phân và đao mổ heo ra rồi nói: "Hãy làm một trận chiến giữa những người nam nhân nào!" Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 2: Đồng ý yêu cầu và giành được thắng lợi! Phần thưởng hoàn thành: Nhận được sách kỹ năng Không Gian Bình Chướng 】

【 Phương án 3: Vỗ ngực rồi hào sảng mà nói: "Ta muốn đánh bại hết tất cả các Bạch Ngân Ngự Thú Sư trong hội của các ngươi!" Phần thưởng hoàn thành: Thăng cấp Ngự Thú Không Gian 】

Chương 859: Có bài viết về ngươi trên Thiên Độ Thiên Khoa

Trần Thư hơi giật mình, lập tức cảm thấy hứng thú với phương án đầu tiên nhưng lại nghĩ đến chuyện chắc chắn là đối phương sẽ không đồng ý nên chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ. Mà phương án 3 thì vẫn nên bỏ qua thì tốt hơn.

Hắn mạnh chứ không phải có bệnh đâu nhé…

- Được rồi, ta đồng ý yêu cầu của ngươi!

Trần Thư gật đầu, hắn quyết định cùng lúc đánh với hai người bọn họ một trận.

Mặc dù hai người bọn họ đều là Bạch Ngân Cấp nhưng cũng mới đột phá gần đây thôi, chưa cần kể đến các kỹ năng mạnh mẽ, thậm chí bọn họ còn chưa đút đầy dược tề Bạch Ngân nữa là.

Chúc Tinh Vũ nói:

- Được! Nếu như ngươi thật sự có thể thắng vậy thì Chúc Tinh Vũ ta sẽ tâm phục khẩu phục ngươi!

Mặc dù là hai chọi một nhưng hắn ta không xấu hổ một chút nào cả.

Ai bảo đối thủ là tội phạm Nam Giang được mệnh danh là thiên tài đứng đầu cơ chứ?

- Nếu đã như vậy thì bắt đầu thôi!

Trần Thư đi tới phía trước đài thi đấu, chuẩn bị triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

- Chờ chút đã!

Tống Thần lên tiếng:

- Ngự Thú Quán số hai không chính quy lắm, chúng ta đến Ngự Thú Quán số một đi…

Hắn ta đã điều tra phương pháp chiến đấu của Trần Thư rồi đấy, thực lực chỉ là thứ yếu nhưng thủ đoạn chơi xỏ người khác thì có thể nói là khiến người ta khó mà phòng bị.

- Ngươi đã nghe qua chuyện của ta rồi à?

Trần Thư nhíu mày, trong lòng âm thầm tiếc nuối, đúng là hắn chuẩn bị đánh lén bọn họ thật…

- Có bài viết về ngươi trên Thiên Độ Thiên Khoa…

Tống Thần giơ chiếc máy tính xách tay trong tay lên rồi lẩm bẩm:

- Trần Thư, tự âm Bỉ, hiệu tội phạm Nam Giang!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, con mẹ nó, đây là do người nào làm rò rỉ tin đồn vậy chứ…

Trong khi hai bên đang nói chuyện với nhau thì bọn họ đã đi đến bên trong Ngự Thú Quán số một rồi.

Bọn họ đặc biệt thuê một Tỷ Thí Trường riêng để không khiến cho ai biết việc này.

Những chuyện xảy ra ở học kỳ trước vẫn còn hiện ra rõ mồn một trước mắt, chỉ là một trận đấu nhưng lại nổi tiếng đến mức cả trường đều biết, quả thực chính là dùng uy vọng của Ngự Thú Hội để nâng Trần Thư lên mà.

Bây giờ Chúc Tinh Vũ cũng không muốn trải nghiệm chuyện đó thêm một lần nào nữa đâu nên đương nhiên phải tiến hành trong kín đáo thôi.

- Chuẩn bị bắt đầu đi!

Trần Thư mở Tỷ Thí Trường ra rồi chủ động đi đến vị trí chiến đấu ở giữa không trung.

Bởi vì Tỷ Thí Trường được nghiêm ngặt thiết lập theo đúng tiêu chuẩn của các cuộc tranh tài quốc tế nên việc đánh lén có khả năng xảy ra không cao.

Chúc Tinh Vũ và Tống Thần liếc nhau rồi đi đến vị trí chiến đấu của chính mình.

Trần Thư triệu hoán ba Khế Ước Linh của chính mình ra.

- Òm ọp!

- Gâu gâu gâu ~

- Vù vù ~

- Yahoo!

- …

Khóe miệng mọi người giật giật mà nhìn về phía Trần Thư đang ở trên không trung, ngươi còn giả bộ làm Khế Ước Linh nữa đấy à?

- Lát nữa phải giải quyết con Husky kia trước đã!

Chúc Tinh Vũ thấp giọng mà nói, hiển nhiên hắn ta hiểu rõ Husky mới là lực lượng chiến đấu chính.

Lúc này, hai người bọn họ cũng triệu hoán Khế Ước Linh của từng người ra.

Sáu Bạch Ngân Khế Ước Linh xuất hiện ở trên đài thi đấu, trên mặt tràn ngập ý chí chiến đấu.

Khế Ước Linh của Trần Thư cũng vô cùng kỳ quặc, hoàn toàn không xem trọng đối thủ của chính mình một chút nào cả.

Tiểu Hoàng thì đang nhắm hai mắt lại mà nằm ngáy o o, trong khi đó ánh mắt của Husky lại tràn đầy vẻ khinh thường.

Còn về phần Thỏ Không Gian, nó đang nhìn chằm chằm vào mông của đối thủ, thoạt nhìn cũng không phải là Khế Ước Linh đứng đắn gì…

Ầm ầm!

Lúc này, lồng bảo hộ của đài tỷ thí được khởi động toàn diện để tránh việc vô tình làm những người đứng xem bị thương.

Trận đấu chính thức bắt đầu!

- Vù vù ~

Sáu Bạch Ngân Khế Ước Linh còn chưa kịp hành động gì thì Thỏ Không Gian đã thả kỹ năng thiên phú Bước Nhảy Không Gian ra trước một bước.

Nó ngay lập tức đi đến phía trên sáu Khế Ước Linh, trên mặt có một nụ cười nham hiểm.

Tống Thần giật mình, không ngờ Trần Thư sẽ tấn công hung hãn đến thế.

- Đừng dao động quá, ta đã điều tra rồi, thỏ không có lực công kích đâu!

Chúc Tinh Vũ mở miệng nói, lộ ra vẻ vô cùng bình tĩnh, ổn định.

Nhưng một giây sau, hắn ta phải trợn mắt há hốc miệng, vẻ mặt bàng hoàng.

Chỉ thấy Thỏ Không Gian vậy mà lại móc ra một củ cà rốt khổng lồ dài tận năm mét, bộ dáng trông vô cùng chấn động!

- Hội trưởng, ngươi có chắc là con hàng này không có lực công kích thật đấy chứ?

Khóe miệng Tống Thần giật giật, chỉ thấy Thỏ Không Gian trực tiếp dùng gậy đánh vào mông của một Khế Ước Linh cấp SS.

Sáu Khế Ước Linh cũng bị hấp dẫn lực chú ý, không ngờ một con thỏ con sẽ có vũ khí lớn đến mức như vậy.

Nhưng ngay khi bọn chúng bị phân tâm thì đòn tấn công chân chính đã ập đến…

Rầm rầm rầm!

Hai luồng Hỏa Trụ vô cùng đáng sợ bắn ra rồi tỏa ra khí tức nóng rực, lập tức nâng cao nhiệt độ của Tỷ Thí Trường lên cao.

Nếu là một chọi ba thì Trần Thư chỉ có thể dốc sức tấn công ngay từ đầu, trước tiên cứ loại một, hai con đã rồi có gì tính sau.

Chương 860: Có bài viết về ngươi trên Thiên Độ Thiên Khoa (2)

Cơ thể của sáu Khế Ước Linh chấn động, chúng đã nhận thức được mối đe dọa trí mạng theo bản năng. Nếu như bị Hỏa Trụ đánh trúng thì e rằng ít nhất cũng sẽ bị trọng thương!

Chỉ thấy một con Hắc Sắc Hồ Điệp vỗ hai cánh, hai luồng ánh sáng màu đen đánh tới, cường thế mà ngăn lại phía trước Hỏa Trụ.

Cả hai chưa va chạm vào nhau nhưng tốc độ của Hỏa Trụ lại giảm xuống.

- Hả? Kỹ năng này là?

Trần Thư nhướng mày, không ngờ rằng tốc độ thi triển kỹ năng của mình sẽ bị chậm lại.

Nhưng ngay khi hai người kia thở phào nhẹ nhõm thì Thỏ Không Gian lại di chuyển, chỉ thấy nó ngừng tiến công, đồng thời cặp mắt lóe ánh sáng rồi thả ra Không Gian Định Vị.

Không Gian Thông Đạo được xây dựng hoàn thành ngay tức khắc!

Thông Đạo được nối đến phía trước một cái Tử Vong Hỏa Trụ, lối ra thì nhắm ngay con Hắc Sắc Hồ Điệp cấp SS kia!

Bùm!

Trong nháy mắt, Hỏa Trụ lập tức phóng tới, mạnh mẽ đánh trúng vào Hắc Sắc Hồ Điệp, thân thể yếu ớt bay ngược ra ngoài.

- Không xong rồi!

Chúc Tinh Vũ trông rất sốc, không ngờ đòn tấn công của đối phương lại đến đột ngột như vậy.

Chỉ thấy một Khế Ước Linh khác của hắn ta đang muốn giúp đỡ thì ngay lúc kỹ năng của nó sắp được phóng ra, một tiếng òm ọp truyền đến, cưỡng ép cắt đứt việc phóng kỹ năng ra.

- Bà mẹ nó chứ, cái kiểu nắm bắt thời cơ này cũng thật là!

Chúc Tinh Vũ cau mày, không ngờ Trần Thư lại có thể khống chế các kỹ năng một cách biến thái đến như vậy.

Rầm rầm rầm!

Hỏa Trụ phun ra rồi trực tiếp đè Hắc Sắc Hồ Điệp ở bên trên lồng bảo hộ mà đốt cháy…

Hắn ta hoàn toàn không còn cách nào khác mà chỉ có thể thu hồi Khế Ước Linh về, nếu không thì nó sẽ tiêu đời mất.

- Òm ọp! Òm ọp!

Lúc này, cơ thể của Slime khổng lồ tăng vọt lên mức 95 mét, nó lại thả ra Trùng Phong Lv20, uy thế vô cùng kinh người.

Nhưng đối phương cũng có biện pháp đánh trả lại.

Bỗng có một con Lục Sắc Phi Trùng kêu to, ánh sáng màu xanh lá cây chiếu xuống khiến tốc độ của quân mình tăng vọt lên mức đáng kể!

Năm Khế Ước Linh còn lại thì nhờ vào tốc độ kinh người này mà tránh thoát khỏi Slime đang tấn công.

- Gâu gâu gâu ~

Hai con Husky tung ra các kỹ năng nhỏ, bắt đầu cộng dồn cho kỹ năng Trì Tục Mãnh Công.

Tuy chỉ là những kỹ năng nhỏ nhưng bởi vì do đẳng cấp và thuộc tính của kỹ năng nên cũng không thể xem thường sức sát thương tạo ra được.

- Không thể để cho con chó này tiếp tục phách lối được nữa!

Cả hai người đều đưa ra quyết định, chỉ thấy một Khế Ước Linh hệ Lôi và một Khế Ước Linh hệ Băng đồng thời phóng thích kỹ năng.

Một con chuyên về khống chế, con còn lại thì chuyên về tấn công, quả thực là một sự phối hợp không hề tệ.

Nhưng thật không may thay, ngay lúc các kỹ năng sắp đánh trúng Husky thì lại đột nhiên bị mất đi mục tiêu.

Sát thương của Phong Nhận và Băng Cầu Phún Xạ không cao nhưng chúng vẫn luôn được duy trì, mục đích chính là để kích hoạt Cẩu Ảnh Mê Tung.

Trong lúc nhất thời, hai con Husky Thuấn Di qua lại bên trong Tỷ Thí Trường.

Ngay cả Trần Thư cũng không biết vị trí của nó nữa là, cho nên không sợ đối phương có thể phán đoán ra trước được.

- Con mẹ nó, cái này khó chịu thật đấy!

Hai người không khỏi đau hết cả đầu, mà con Thỏ Không Gian còn lại cũng có Bước Nhảy Không Gian nữa cơ chứ.

Bởi vì thời gian hồi chiêu ngắn nên thậm chí nó còn khó nắm bắt hơn cả Husky nữa.

Tuy hệ thống phòng ngự của hai Khế Ước Linh này khá yếu kém nhưng năng lực bảo mệnh lại có thể nói là đầy ắp.

Vẻ mặt Tống Thần nghiêm túc mà lên tiếng hỏi:

- Chúc ca, đánh làm sao bây giờ?

- Giải quyết con lớn nhất kia trước đi đã!

Vẻ mặt Chúc Tinh Vũ trông quả quyết, trực tiếp thay đổi quyết sách để chiến đấu.

Lúc này, Lục Sắc Phi Trùng đang ở trong trận chiến lại kêu to một lần nữa, giọng điệu vô cùng sắc bén.

Một mảnh ánh sáng màu xanh lục xuất hiện rồi bao phủ một nửa cơ thể của Tiểu Hoàng.

Thân thể Trần Thư chấn động theo bản năng, ngay sau đó thì hắn lại đột nhiên thở phào nhẹ nhõm. Còn tưởng là Tình Yêu Là Tia Sáng của lão Tạ cơ chứ…

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng gào lên một tiếng, thân thể xuất hiện ánh sáng vàng rực rỡ rồi phóng kỹ năng Bá Thể ra.

- Không xua tan được à?

Vẻ mặt của Trần Thư có chút ngưng trọng, hắn lại khiến Tiểu Hoàng phóng kỹ năng Cường Lực Hộ Thuẫn ra.

Trên trán của nó xuất hiện một cục phân chói lọi, cái này là đặc biệt dùng để đề phòng các tổn thương không thể nhìn thấy được.

- Dốc hết sức tấn công! Lực phòng ngự của nó đã giảm xuống đáng kể rồi!

Chúc Tinh Vũ thấp giọng mà nói, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Bốn Khế Ước Linh có tính công kích đồng loạt ra tay, nhiều loại kỹ năng phóng ra ầm ầm, gần như là ngay lập tức đã khiến cho Tiểu Hoàng bị thương.

- Tiểu trùng tử này có chút ghê tởm quá nhỉ!

Trần Thư nhíu mày, vốn dĩ lực phòng ngự của Tiểu Hoàng đã được bơm đầy nhưng bởi vì do Khế Ước Linh phụ trợ mà ưu thế lập tức không còn nữa.

- Bay lên trước đã!

Hắn không giữ sức nữa, chỉ thấy Tiểu Hoàng phóng ra Cuồng Phong Phi Hành, thân thể khổng lồ nhảy lên ầm ầm.

- Òm ọp!

Chương 861: Giấu Lôi trong đũng quần, ngươi cũng được thật đấy

Tiểu Hoàng quay phần cơ thể có ánh sáng màu xanh lục bám vào bên trên, cố gắng hết sức để tránh bị kỹ năng đánh trúng nhưng cơ thể của nó quá lớn nên không thể nào tránh được hết và vẫn liên tục bị thương. - Chỉ cần giải quyết Đại Tiện Quái Thú này thì chúng ta sẽ có hy vọng chiến thắng rồi!

Hai người nắm chặt tay, trong mắt hiện lên một chút hưng phấn.

Vẻ mặt của Trần Thư quay trở lại vẻ bình thường, hắn vẫn để Husky phóng thích kỹ năng để cộng dồn Trì Tục Mãnh Công.

Về phần Thỏ Không Gian, nó vẫn đang dựa vào sức mạnh của Bản Mệnh Vũ Khí để quấy rầy kẻ địch tấn công.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, dường như Trần Thư đã rơi vào thế yếu. Toàn bộ cơ thể của Tiểu Hoàng đều bị ánh sáng màu xanh lục bao phủ, khả năng phòng ngự của mọi bộ phận trên cơ thể đều yếu đi.

- Hai người các ngươi cũng hèn hạ thật đấy nhỉ!

Trong mắt Trần Thư có vẻ không cam lòng mà mở miệng nói:

- Thế mà lại giở trò như vậy, cho dù các ngươi có thắng thì trong lòng sẽ dễ chịu sao?

Chúc Tinh Vũ đang muốn mở miệng nói chuyện thì lại lập tức bị Tống Thần ngắt ngang.

- Hội trưởng, cẩn thận chút! Có thể con hàng này đang muốn giở trò sau lưng đấy!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, vốn dĩ hắn muốn giả vờ là mình sắp thua đến nơi nhưng ai ngờ đã bị chọc thủng ngay lập tức như vậy chứ.

Hắn nhìn chằm chằm vào Tống Thần, không thể để tiểu tử này lại đây được, hắn ta quả thực rất hiểu rõ hắn mà!

Cả hai người đều trông rất cảnh giác, vẫn luôn đề phòng những thủ đoạn xảo trá của Trần Thư.

- Cũng gần được rồi nhỉ…

Trần Thư tự nhủ, bây giờ Trì Tục Mãnh Công đã cộng dồn được thêm 50% sát thương ngoài mức quy định rồi.

Đúng lúc này, Tiểu Hoàng tắm trong máu mà bay tới rồi phóng ra Trùng Phong.

Nó vô cùng nhanh chóng lao thẳng tới năm Khế Ước Linh đứng dưới đất, cứ như thể nó muốn tiến hành lần xung kích cuối cùng vậy!

- Đừng sợ, miễn là không bị mông của nó đè trúng là không sao cả!

Tống Thần mở miệng nhắc nhở, hắn ta không chỉ hiểu rõ phong cách đối nhân xử thế của Trần Thư mà còn phân tích ra Vô Địch Áp Áp Áp của Tiểu Hoàng nữa.

Chúc Tinh Vũ gật đầu, toàn bộ bốn Khế Ước Linh đều điên cuồng tung ra các kỹ năng, hơn nữa còn đặc biệt đánh vào mặt của Tiểu Hoàng.

- Òm ọp!

Đúng lúc này, Chấn Nhiếp Gào Thét được phóng ra, cưỡng ép khống chế kẻ địch một tích tắc.

Nhưng khoảnh khắc nó mở miệng ra thì thân thể hai người Chúc Tinh Vũ chấn động dữ dội, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

Chỉ thấy trong miệng Slime có một tảng cự thạch khoảng chừng 20 mét phun ra, trên đó có ngọn lửa thiêu cháy hừng hực, uy thế đáng sợ đến cực điểm!

Đây chính là kỹ năng mới của Husky: Thiên Hỏa Vẫn Thạch!

- Con mẹ nó chứ! Ngươi không sợ bị bỏng miệng à?

Khóe miệng Chúc Tinh Vũ giật giật, hắn ta chỉ cảm thấy sức mạnh của cự thạch vô cùng kinh người, thậm chí còn vượt qua cả Tử Vong Hỏa Trụ lúc trước nữa.

Kỹ năng Hoàng Kim kết hợp với thuộc tính Hỏa siêu cao của Husky rồi lại cộng với Trì Tục Mãnh Công buff thêm, thậm chí có là Phòng Ngự Khế Ước Linh Bạch Ngân Tam Tinh cũng chưa chắc có thể trụ nổi.

Ngay tại thời điểm Chấn Nhiếp Gào Thét kết thúc thì một trận Giam Cầm Chi Lực vô hình lại phủ xuống!

Thỏ Không Gian trực tiếp phóng ra Không Gian Giam Cầm, nắm bắt thời cơ vô cùng chính xác, tuyệt đối là tiếp nối sát nút không có một kẽ hở nào!

Năm Khế Ước Linh chỉ có thể trơ mắt nhìn Thiên Hỏa Vẫn Thạch đánh tới, trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Tống Thần không chắc chắn mà nói:

- Chúc ca, chúng ta có thể chịu nổi sao?

- Thời gian giam cầm của nó không dài đâu, sắp dỡ bỏ rồi đấy, mà Khế Ước Linh của ta lại có sở trường là phòng ngự, đợi lát nữa…

Chúc Tinh Vũ còn chưa nói hết lời thì đột nhiên thay đổi sắc mặt, chỉ thấy đằng sau Thiên Hỏa Vẫn Thạch còn có một viên Vẫn Thạch giống hệt đang gắn vào đó…

- Bà mẹ nó, quên mất tiêu nữa chứ!

Chúc Tinh Vũ đưa mắt nhìn về phía Husky ở đằng xa, chỉ thấy nó đang cười tà mị nhìn lại hắn ta…

- Chúc ca, Khế Ước Linh của ngươi có sở trường là phòng ngự, nó còn có thể gánh được nữa không?

- Có thể gánh được… cái đầu nhà ngươi ấy!

Chúc Tinh Vũ vô cùng dứt khoát mà thu hồi hai Khế Ước Linh còn lại.

Tống Thần nhìn thấy cảnh này thì cũng thu hồi ba Khế Ước Linh của mình về.

Nếu như thật sự bị đập trúng thì e rằng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng mất. Đây chỉ là một trận đấu mà thôi, hoàn toàn không cần phải hy sinh Khế Ước Linh.

Rầm rầm rầm!

Hai viên cự thạch rơi xuống rồi lập tức nện dữ dội vào trên đài thi đấu.

Lồng phòng hộ ở trên đài không ngừng run rẩy như thể sắp đạt đến giới hạn rồi vậy, cảnh tượng như thế khiến cho người ta phải tê cả da đầu.

- May thật đấy…

Chúc Tinh Vũ vỗ ngực, sức tấn công của cự thạch còn mạnh hơn cả hắn ta tưởng tượng nữa.

Chỉ riêng sức mạnh của cú va chạm thôi cũng đã khiến cho người ta phải run sợ như vậy rồi, đó là còn chưa kể ngọn lửa đáng sợ kèm theo trên cự thạch nữa.

- Hai vị, cảm ơn các ngươi!

Trần Thư cười cười, không ngờ kỹ năng mới lại có tác dụng thần kỳ đến như thế.

Chương 862: Thật ra những cái kia… đều không phải là lời đồn đâu

Hai người Chúc Tinh Vũ rời khỏi vị trí chiến đấu và quay trở lại mặt đất. Bọn họ nhìn Trần Thư đang bước xuống rồi uất ức mà nói:

- Giấu Lôi trong đũng quần, ngươi cũng được thật đấy!

- …

Trần Thư trợn tròn mắt, đang nói cái quái gì thế hả? Cái này của ta phải gọi là giấu Vẫn Thạch trong miệng mới đúng chứ?

- Bọn ta thua rồi, phần vốn một vạn tín chỉ của học kỳ này thuộc về các ngươi rồi đấy!

Chúc Tinh Vũ thở dài nhưng cũng không chán nản lắm.

Mặc dù trong số đó có đến ba ngàn tín chỉ là bọn họ có thể tự phân phối nhưng Ngự Thú Hội có ba phó hội trưởng, cho dù hắn ta có là hội trưởng đi chăng nữa thì nhiều nhất cũng chỉ được chia có một ngàn tín chỉ mà thôi.

Chút tổn thất này vẫn còn nằm trong khả năng có thể chấp nhận được.

- Yến ca, ta thật sự đã cố gắng hết sức rồi, hy vọng ngươi đừng trách ta!

Chúc Tinh Vũ ngửa đầu nhìn lên bầu trời rồi cuối cùng thở dài thườn thượt.

Trần Thư nhướng mày mà nói:

- Sao vậy? Yến Hạo Nhiên chết bất đắc kỳ tử rồi à?

- …

Khóe miệng Chúc Tinh Vũ giật giật, con mẹ nó chứ, ta chỉ đang bộc lộ chút cảm xúc trong lòng mà thôi nhé!

Hắn ta cười khổ rồi mang theo thành viên của Ngự Thú Hội rời khỏi Ngự Thú Quán.

Bây giờ xã đoàn đã không còn kinh phí nữa rồi, chỉ sợ sẽ có không ít thành viên muốn rút khỏi Ngự Thú Hội mất thôi.

Tình hình mà Ngự Thú Hội nắm quyền lớn nhất ở Hoa Hạ Học Phủ đã bắt đầu thay đổi rồi…

Mà Niệu Tố Đại Xã sắp tới sẽ được rót vốn thì sẽ càng phát triển mạnh mẽ hơn, nói không chừng xã đoàn này cũng có thể thay thế địa vị của Ngự Thú Hội trong tương lai.

- Sư phụ, ngươi mạnh thật đấy!

Mặt mũi u Dương Bảo đều tràn đầy vẻ sùng bái mà nói:

- Đặc biệt là thủ đoạn chơi xỏ người khác của ngươi quả thực chính là cấp bậc tổ sư gia mà!

- Khiêm tốn, khiêm tốn thôi!

Trần Thư xua tay nhưng trong lòng thì lại vô cùng đắc ý.

Thân hình của Tiểu Hoàng rất to lớn mà lại có thể vừa vặn giấu Vẫn Thạch trong miệng nữa chứ, quả thực chính là đòn đánh ra tay bất ngờ mà.

Đó cũng là lý do vì sao hắn không để cho Husky chui vào trong miệng Tiểu Hoàng.

- u Dương Bảo, sau đó nhớ chuyển ba ngàn tín chỉ cho ta là được.

Trần Thư mỉm cười, đôi mắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Dựa theo vốn xã đoàn của nhà trường thì mỗi học kỳ đều có một vạn tín chỉ hỗ trợ, vừa nghe qua thì có vẻ đó là một khoản tiền lớn, nhưng chỉ có các xã đoàn lớn mới có thể nhận được số tín chỉ này.

Những xã đoàn đó ít nhất cũng phải có quy mô mấy trăm thành viên, đến khi chia đều ra thì mỗi người cũng chỉ nhận được mười mấy tín chỉ mà thôi.

Nhưng Trần Thư lại được xem như là người có tiếng nói duy nhất của xã đoàn, như vậy thì không giống với lúc trước nữa rồi.

Mỗi một học kỳ hắn đều có thể nhận được ba ngàn tín chỉ, thực sự là một khoản thu vào lớn đấy…

- Sư phụ, không thành vấn đề.

u Dương Bảo gật đầu, trong lòng đã có tự tin phát triển xã đoàn rồi.

- Các vị cũng tuyên truyền để tranh thủ tuyển thêm thành viên mới đi.

Trần Thư nói xong thì cũng xoay người rời khỏi Ngự Thú Quán mà chỉ để lại một bóng lưng tiêu sái.

…

Học Bá Lâu, phòng ký túc xá 333.

- Trần Bì, ngươi bắt đầu đọc sách rồi ư?

A Lương đang bắt chéo hai chân mà ngồi ở trên sô pha, vẻ mặt có chút chấn kinh.

- Có gì đáng ngạc nhiên đâu cơ chứ!

Trần Thư nhếch miệng, trong tay đang cầm một quyển sách có bìa màu trắng.

Hắn nói dứt lời thì cũng xoay người đi vào trong phòng của mình.

A Lương thở dài rồi lẩm bẩm:

- Tội phạm không đáng sợ, chỉ sợ tội phạm có văn hóa mà thôi…

- Không Gian Bình Chướng: Tạo ra một bình chướng rộng 5×5 mét tồn tại trong một giây, sức mạnh phòng ngự cao!

Trần Thư hơi giật mình, trong mắt có vẻ suy tư.

Mặc dù kỹ năng này chỉ có thể tồn tại trong một giây nhưng lực phòng ngự lại không yếu, ít nhất cũng có thể chống lại kỹ năng của Khế Ước Linh cùng cấp chứ nhỉ?

Hắn trực tiếp cho Thỏ Không Gian sử dụng luôn sách kỹ năng, nhưng bởi vì do thiên phú Không Gian Quyến Cố Giả nên kỹ năng luyện được vẫn không có đẳng cấp.

Tuy nhiên, hiệu ứng của kỹ năng lại thay đổi ngay lập tức từ 5×5 của lúc đầu trở thành 20×20, thời gian tồn tại vẫn là một giây.

Đây cũng là ưu điểm của Không Gian Quyến Cố Giả, khi học tập một kỹ năng mới thì có thể trực tiếp được cải thiện mà không bị giới hạn bởi cấp độ kỹ năng.

Nhưng tiếc là kỹ năng Không Gian quá hiếm!

- Bây giờ cũng đã mạnh mẽ như vậy rồi, chắc là việc giành quán quân cả nước không phải là vấn đề lớn đâu nhỉ?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

- Đúng rồi, ta phải lấy tới thực đơn Bạch Ngân Cấp trước cái đã!

Hắn gọi cho Trương Đại Lực một cú điện thoại, chuẩn bị dùng sự cuốn hút của nhân cách để chinh phục đạo sư của hắn và nhận được thực đơn miễn phí!

- Cái gì? Đi công tác rồi ư?

Trần Thư có chút nghi hoặc mà nói:

- Không phải là đang cố tình tránh ta đấy chứ?

- Thực sự là đi công tác mà. Hình như là do Đỗ gia tiêu đời nên hắn ta đi ăn mừng với một người bạn cũ rồi.

Chương 863: Thật ra những cái kia… đều không phải là lời đồn đâu (2)

– … Khóe miệng Trần Thư giật giật, xem ra chỉ có thể chờ thêm khoảng thời gian nữa rồi.

- Vẫn nên đi phối dược thì hơn.

Hắn lấy dược liệu Bạch Ngân từ trong túi ra rồi bắt đầu phối trí dược tề…

…

Thời gian trôi qua từng ngày, rất nhanh đã tới tháng mười một, thời tiết ở Kinh Đô đã dần chuyển lạnh nhưng các Ngự Thú Sư lại cực kỳ phấn khích!

Bởi vì đã bắt đầu thời gian báo danh tham gia tranh tài Ngự Thú toàn quốc rồi!

Là một sự kiện thi đấu hàng đầu ở Hoa Quốc, cả người tham gia dự thi và khán giả đều vô cùng mong chờ vào cuộc tranh tài này.

Mỗi một lần tổ chức tranh tài thì đều sẽ có vô số thiên tài xuất hiện, những người đó có thể đến từ các trường học nổi tiếng hay các gia tộc nhưng cũng có thể là Ngự Thú Sư ở trong dân gian.

Đồng thời, tất cả các loại Khế Ước Linh quý hiếm, kỹ năng mạnh mẽ và phương pháp chiến đấu độc đáo cũng là những điểm hấp dẫn của cuộc tranh tài này.

- A Lương, lão Vương, đi báo danh thôi!

Trần Thư rời khỏi phòng thì thấy hai người đã chuẩn bị xong xuôi, có thể xuất phát bất kỳ lúc nào cũng được.

- Hai người các ngươi định lập đội với ai vậy?

Hắc Thiết Cấp đều là thi đấu theo nhóm. Ban đầu Liễu Phong định để Trần Thư dẫn dắt hai người bọn họ tham gia thi đấu nhưng bây giờ kế hoạch đã thay đổi rồi. Trần Thư trực tiếp tiến vào tổ Bạch Ngân, việc này cũng khiến cho đội nhất thời mất đi vị trí lãnh đạo.

- Hắn đó!

A Lương chỉ vào nhà vệ sinh, vừa lúc có một người mở cửa bước ra.

- Tiểu Tinh?

Trần Thư nhướng mày, chỉ thấy một nam sinh có khuôn mặt sạch sẽ đi ra.

- Trần Bì, đã lâu không gặp.

Tiểu Tinh cười cười rồi nói:

- Ngươi cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ dẫn dắt đội mình giành được chiến thắng!

- Dừng một chút!

A Lương lên tiếng:

- Con mẹ nó, ta mới là đội trưởng được chứ!

- Ba người các ngươi có được hay không đấy?

Trần Thư nhướng mày, không có nổi lấy một tên Hắc Thiết Tam Tinh luôn mà.

- Yên tâm đi, chắc chắn có thể vượt qua được thi đấu vòng loại!

Trong mắt A Lương có vẻ tự tin mà nói:

- Cuộc thi chính thức sẽ diễn ra nửa cuối năm sau. Đến lúc đó thì học phủ sẽ cấp tài nguyên cho chúng ta, bọn ta sẽ có thể lên tới Hắc Thiết Cấp Tam Tinh thôi.

- Lâu như vậy luôn à? Vậy chẳng phải là đến tận cuối năm sau trận chung kết mới diễn ra được sao?

Trần Thư nhíu mày, không ngờ thời gian diễn ra tranh tài lại cách xa nhau như vậy, tốn mất cả năm trời.

- Sự kiện thi đấu hàng đầu trong nước thì đương nhiên phải tạo ra một động thái lớn chứ!

A Lương nhướng mày rồi tham lam mà nói:

- Hơn nữa, phần thưởng cũng vô cùng phong phú nữa, kỹ năng quý hiếm, Chân Bảo, huyết nhục của Quân Vương chẳng hạn, thậm chí còn có cả vật liệu cốt lõi của Quân Vương nữa đấy.

- Con mẹ nó chứ! Tốt đến như vậy luôn à?

Vẻ mặt Trần Thư sửng sốt, trong lòng lập tức trở nên hưng phấn, chỉ cần nói đến tiền là hắn không còn buồn ngủ nữa.

- Người bật hack như ta cũng muốn giành quán quân nữa là!

Trong lòng hắn hạ quyết tâm, sẽ không có người vì mặt mũi mà không cần phần thưởng đấy chứ?

Bỗng nhiên, Trần Thư đảo mắt, hắn chợt nghĩ đến một vấn đề.

- Các ngươi nói thử xem, nếu như ta trở thành Hoàng Kim Ngự Thú Sư trước trận chung kết thì ta còn có thể dự thi được nữa không?

- ?

Vẻ mặt của ba người vô cùng kỳ lạ, lập tức bị làm cho không biết phải mà sao.

- Ngươi muốn thăng cấp từ Bạch Ngân Nhất Tinh lên tới Hoàng Kim Cấp trong vòng một năm ư?

- Có vấn đề gì không?

Ba người liếc nhìn nhau, là do bọn họ điên rồi hay là do Trần Thư điên rồi vậy?

- Thôi dẹp đi nhé, không đơn giản như vậy đâu, chỉ riêng bình cảnh giữa Bạch Ngân và Hoàng Kim thôi thì ngươi cũng không thể bước qua dễ thế đâu.

A Lương lắc đầu rồi nói:

- Ngươi mà có tốc độ tu luyện nhanh như vậy thì còn tham gia tranh tài làm gì nữa chứ, sao không đi bế quan hai năm rồi khi nào trở thành Truyền Kỳ lại ra ngoài luôn đi chứ?

Khoảng cách từ Bạch Ngân Cấp đến Hoàng Kim Cấp rất lớn, cho dù có là tốc độ tu luyện biến thái của Trần Thư thì cũng khó có khả năng mà đạt tới được.

Trong vòng một năm, chưa nói đến việc trở thành Hoàng Kim, thậm chí là Bạch Ngân Nhị Tinh còn khó mà đạt được nữa là.

- Đi báo danh thôi, còn nghe ngươi nói linh tinh tiếp nữa thì đầu nổ tung mất.

- …

Trần Thư lái xe, cả một đường nhanh chóng đi qua, sau đó dừng xe ở phía trước một tòa kiến trúc to lớn gần học phủ.

Kiến trúc này được xây dựng khí thế hào hùng, đây cũng là một trong những tòa kiến trúc tiêu biểu của Kinh Đô.

Đó chính là trụ sở của Hiệp hội Ngự Thú Sư!

Trụ sở hôm nay chật ních người, trên cơ bản đều là những người trẻ tuổi đến báo danh.

- Chẳng trách lão Tần không cho ta nổ, thì ra là do lão sợ ta gặp phải nguy hiểm đây mà…

Trần Thư nhìn về phía trụ sở Ngự Thú Sư trước mặt, nói không chừng còn có cả Ngự Thú Sư Vương Cấp tọa trấn cũng nên.

- Bà mẹ nó, thế này thì phải chen lấn đến khi nào mới xong chứ?

A Lương hòa vào trong đám đông, không khỏi cảm thấy đau cả đầu.

Chương 864: Đội Đẹp Trai Chết Người

Trần Thư cũng gãi đầu, chẳng lẽ chỉ có thể lấy túi phân ra à? Ngay lúc hắn đang suy tư thì một tiếng kinh hô truyền đến.

- Tội… Tội phạm ca?

Một nam sinh hoảng sợ mà nói, trong mắt tràn ngập sùng bái cùng với một tia sợ hãi.

Khi giọng nói của hắn ta vang lên, những người gần đó cũng ào ào nhìn sang.

Trần Thư gật đầu, không ngờ bản thân lại nổi tiếng đến thế.

Hắn đang muốn mở miệng thì những người bên cạnh lại lùi về một bước, tự giác nhường ra một con đường cho hắn.

Càng ngày càng có nhiều người bị kinh động, trong mắt đều có vẻ sợ hãi, bọn họ cũng quyết định lùi lại.

Số lượng các tuyển thủ ở tổ Bạch Ngân cũng không nhiều, hầu hết những người đang có mặt tại đây bây giờ đều là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp.

Hơn nữa, ở đây lại chính là Kinh Đô, là nơi mà lúc trước Trần Thư đã giành được quán quân hằng năm của Đấu Linh Trường.

Có thể nói, tên tuổi của tội phạm khiến cho mỗi một Hắc Thiết Ngự Thú Sư ở Kinh Đô đều phải sợ hãi.

Một đoàn người cứ đi vào bên trong tòa nhà một cách suôn sẻ như vậy.

- Trần Bì, ngươi được quá nhỉ!

Từ Tinh Tinh quay đầu nhìn sang, không ngờ lại có thể dễ dàng đến thế.

- Cảm ơn các vị!

Trần Thư cười ôn hòa rồi lớn tiếng mà nói:

- Mọi người không cần sợ ta đâu! Gần đây có tin đồn nói tội phạm Nam Giang ta làm đủ việc xấu, bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh!

Ánh mắt của mọi người nhao nhao nhìn lại, trong mắt có vẻ tò mò.

- Hôm nay, ta sẽ làm sáng tỏ tại chỗ này!

Trần Thư hắng giọng rồi nói:

- Thật ra những cái kia… đều không phải là lời đồn đâu!

- ?

Mọi người sững lại, cái khỉ gió này mà gọi là làm sáng tỏ?

- Tội phạm Nam Giang?

Lúc đó, một gã đàn ông mặc toàn đồ màu đen bước tới, ánh mắt hắn dò xét kỹ.

- Ồ?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy phù hiệu màu vàng kim trên cánh tay phải của đối phương.

Trong nháy mắt sắc mặt hắn ta cứng lại. Có vậy thôi mà cũng đụng phải họng súng rồi?

- Ặc… tội phạm cái gì chứ? Hoàn toàn không quen biết nhé!

Trần Thư nhún vai, nhanh chóng cùng A Lương và những người khác lao vào trong đoàn người.

- Chết tiệt! Không dễ dàng gì mới phách lối được chút, thế mà lại thảm hại như thế!

Hắn ta thấy đối phương không đuổi theo mình nữa, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

- Tên tiểu tử này…

Người đàn ông đó xoa xoa cằm, rồi lắc đầu cười.

- Vương Đội, sao thế?

Lúc này, ba người đàn ông cũng đeo phù hiệu giống hắn ta chạy lại.

- Không có gì.

Vương Đội không nhiều lời, mở miệng nói:

- Đăng ký thành không chứ?

- Vâng, đăng ký được rồi ạ.

Ba người họ gật đầu, vẻ mặt hưng phấn. Bọn họ là những Ngự Long Vệ vừa mới thăng cấp, đồng thời họ là Bạch Ngân Cấp và đều dưới 25 tuổi, đương nhiên là có thể đăng ký tham gia rồi.

- Đáng tiếc đại ca Lăng Trần không thể tới báo danh được, không thì chắc chắn huynh ấy có thể được giành hạng nhất rồi!

Một nam sinh thở dài, ánh mắt tràn đầy sự nuối tiếc.

- Được rồi. Ai bảo huynh ta 25 tuổi chứ, vả lại thi đấu toàn quốc, nhân tài tiềm tàng vậy, cho dù có tham gia thì cũng chưa chắc đã giành được giải quán quân đâu.

Đội trưởng của Ngự Long Vệ lắc đầu, dẫn ba người họ rời khỏi toà nhà.

- Làm ơn cho tôi đăng ký hạng Bạch Ngân!

Đám người Trần Thư đã tới vị trí báo danh.

Nhân viên công tác nhận lấy chứng minh thư, đối chiếu thông tin của hắn, miệng lẩm nhẩm:

- Trần Thư, Hoa Hạ Học Phủ, hai… hai mươi tuổi?

Cô ta trợn tròn hai mắt, không tin vào mắt mình liền quay đầu nhìn lại hai lần. Cuối cùng mới xác nhận đó là sự thật.

- Trần Bì, ngươi hai mươi tuổi rồi á?

Đám người A Lương quay đầu nhìn hắn ta, theo lý mà nói bọn họ mới năm thứ hai đại học, thì phải 19 tuổi chứ.

- Đương nhiên rồi!

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Là một thiên tài của học phủ, không lẽ giữ ta lại một năm học không hợp lý sao?

- …

Đám người A Lương bọn họ trợn tròn cả hai mắt, thì ra tội phạm cũng có chuyện cũ không muốn nhắc lại.

Trần Thư mở miệng nói:

- Làm phiền cho tôi đăng ký với!

- À ừ.

Nhân viên công tác lúc này mới phản ứng lại, vội vàng giải quyết cho hắn, thái độ không được tốt cho lắm.

- Trần tiên sinh, tôi đã đăng ký thành công cho ngài rồi ạ.

Nhân viên công tác cười cười nói:

- Lịch trình thi đấu sẽ tự động gửi tới điện thoại của ngài, mong ngài có thể để ý một chút.

- Cảm ơn nhé!

Trần Thư gật đầu, rồi nhận lại chứng minh thư.

- Ba người chúng tôi đăng ký thi đấu đội hạng Hắc Thiết!

Ba người A Lương vội vàng tiến lên phía trước, bộ dạng vô cùng kích động.

Nhân viên công tác nhận lấy chứng minh thư, nhìn vào tin tức bên trên, cảm thán một câu:

- Xem ra vẫn là nhiều người phổ thông hơn…

- ?

Khoé miệng ba người A Lương bọn họ giật lên, cảm thấy tính sỉ nhục có hơi lớn đấy…

Nhân viên công tác không hề để ý đến sắc mặt ba người bọn họ, mở miệng nói:

- Đội của các ngươi tên gì vậy?

- Tên đội á?

Ba người họ ngơ ngác, hiển nhiên là họ không có nghĩ tới tình tiết này rồi.

Một lúc lâu sau, ánh mắt A Lương nhìn sang, nói:

- Hay gọi là Đội Đẹp Trai Chết Người, trai đẹp chính là ta!

- ?

Chương 865: Đội Đẹp Trai Chết Người (2)

Vương Tuyệt và Tiểu Tinh đều quay đầu nhìn sang hắn, sắc mặt họ cổ quái. Nhà ngươi đã làm xong cả rồi, hai chúng ta còn nói được gì chứ?

Dư Tinh Tinh suy nghĩ một lúc, nói:

- Vậy ta ở Đội…

Trong giây lát, hô hấp của Vương Tuyệt bị ngưng trệ, áp lực lại chuyển lên người của hắn ta.

Đám người Trần Thư đều nhìn sang, ánh mắt ẩn ý sự mong chờ.

- Biến ngay!

Lão Vương trực tiếp từ chối trả lời, xoay người rời đi, chung quy vẫn là một người gánh hết…

- Không phải, lão Vương, đừng đi mà!

Đám người Trần Thư lập tức cười lớn, chạy đuổi theo sau.

- Đây là những người gì vậy…?

Vẻ mặt của nhân viên công tác quái dị, không ngờ đến sẽ gặp phải bốn người quái đản đến thế.

…

- Lão Vương…

Đám người Trần Thư rời khỏi trụ sở của Hiệp Hội Ngự Thú Sư, và đi đến đường phố lớn.

Đang chuẩn bị đi lên an ủi Vương Tuyệt một chút thì một giọng nói từ phía sau truyền tới.

- Trần Thư!

- Vâng?

Trần Thư giật mình, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nam sinh mặc toàn đồ màu trắng đang nhìn mình. Thân hình hắn cao lớn, ngũ quan đoan chính, quan trọng nhất là khí chất trên người hắn toát ra không giống với những người bình thường khác.

- Ngươi cũng tới đăng ký à?

Tên nam sinh tiến lại gần hắn, ánh mắt xúc động, nói:

- Ta vốn dĩ muốn cùng ngươi thi đấu một trận, nhưng tiếc quá, giờ ta đã là một Bạch Ngân Cấp mất rồi!

- Ngươi là người cùng tuổi đầu tiên mà ta nhận ra đó, thế nên mau chóng bắt kịp ta nhé! Ta sẽ xem ngươi là kẻ thù xưa cũ của ta!

- …

Đám người Trần Thư ngơ ngác nhìn nhau, và trong phút chốc có chút trầm lặng.

Sau một lúc lâu, Trần Thư ngập ngừng dò hỏi:

- Xin hỏi các hạ, ngươi là ai?

- ?

Tên đó sững sờ, trợn tròn hai mắt. Ta xem ngươi là kẻ thù xưa cũ, vậy mà ngươi lại quên luôn ta rồi?

- Long Gia, Long Giang!

- Ồ…

Trần Thư dường như đã nhớ ra điều gì đó. Nhưng một giây sau đã bình thản nói:

- Hoàn toàn không có ấn tượng!

- …

Long Giang tức xì khói đầu, nhắc nhở:

- Cuộc thi tranh bá hàng năm ở Trường Đấu Linh Kinh Đô, trận chung kết!

- Ồ? Hình như là nhớ ra rồi!

Trần Thư có ấn tượng một chút, lập tức lấy một quyển sổ nhỏ từ trong túi ra.

- Ngày 31 tháng 12, một tên vô danh nào đó đã bị ta đánh bại, đánh giá cấp độ: B, tỷ lệ đánh bại ta: 1%…

- Dừng lại! Dừng lại một chút!

Long Giang giật giật khoé miệng, ngươi đúng là biết làm tổn thương người khác đấy!

- Không ngờ lại là ngươi đó!

Lúc này Trần Thư mới nhớ ra thân phận của hắn ta, cười giải thích:

- Ngươi đã thay… một đôi giày, ta xém chút không nhận ra ngươi rồi…

- …

Long giang thở dài một hơi, từ lúc thua Trần Thư, hắn ta đã nghĩ qua vô số tình huống gặp lại Trần Thư. Nhưng hoàn toàn không đoán trước được sẽ bị hắn làm cho sụp đổ như vậy…

- Bỏ đi, ngươi cứ thi cho tốt hạng Hắc Thiết đi, sau này chúng ta sẽ lại phân thắng bại sau!

Hắn lắc lắc đầu, chuẩn bị xoay người rời đi.

- Tiểu Giang!

Trần Thư gọi với lại, nói:

- Ta bằng tuổi này rồi còn đánh hạng Hắc Thiết Cấp gì chứ? Ngươi tính sỉ nhục ai đấy?

- ?

Đoàn người A lương nhìn sang hắn, trong lòng họ như chịu sự đả kích. Ngươi lại lên cơn điên rồi đấy à?

- Là ý gì chứ?

Vẻ mặt Long Giang sửng sốt, có chút không phản ứng kịp, nhưng ngay sau đó đã nói:

- Không lẽ ngươi đã lên Bạch Ngân Cấp rồi?

- Biết sao được, ta không kiểm soát được!

Trần Thư nhún vai, làm ra vẻ đau khổ, bất đắc dĩ lắm.

- Vấn đề là trong cuộc thi năm ngoái, ngươi mới chỉ là Hắc Thiết hai sao mà?

Vẻ mặt Long Giang kinh ngạc, trong mắt hắn lộ ra vẻ không tin.

Tuổi của hắn ta lớn hơn so với Trần Thư, hơn ngày nào hắn cũng trong phòng tu luyện của gia tộc, tiến độ đương nhiên là ngàn dặm một ngày.

Kết quả, hắn ta nỗ lực lâu như vậy, lại bị một sinh viên qua mặt sao?

- Thật là phiền phức mà!

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Chỉ cần có phương pháp tu luyện khoa học, thì trở thành Bạch Ngân Cấp có gì mà khó khăn?

- Được rồi, được rồi.

A Lương cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, mở miệng nói.

Hai chữ "khoa học" phát ra từ miệng Trần Thư, quả thật không bình thường chút nào!

- Hy vọng có thể sớm gặp lại ngươi. Lần này, ta nhất định phải thắng!

Long Giang không còn thắc mắc Trần Thư đã đột phá bằng cách nào nữa, mà hắn đang nghĩ đến trận đấu Ngự Thú diễn ra sắp tới, trong mắt tràn ngập hưng phấn.

Nói xong, hắn ta xoay người rời đi, quay về chuẩn bị dồn hết sức lực để ứng chiến.

- Haizz, lại thêm một kẻ cuồng ảo tưởng nữa.

Trần Thư lắc lắc đầu, trong ánh mắt toát ra sự đồng cảm.

Hắn ta nhìn về phía ba người bên cạnh nói:

- Các huynh đệ! Để chúc mừng bốn người chúng ta đều báo danh thành công, ta quyết định tối nay…

- Hả?

Ba người quay đầu nhìn sang hắn, ánh mắt họ mong đợi.

- Để ba người mời ta ăn cơm đó!

- Cút ngay!

…

Buổi tối ngày hôm sau.

Đám người Trần Thư đi tới lầu nhiệm vụ của học phủ, bọn họ quyết định tới xem nhiệm vụ Liễu Phong giao cho họ.

Cuộc thi đấu Ngự Thú Sư toàn quốc năm nay đã mở ra, ngoài những sinh viên mới của Hoa Hạ Học Phủ ra, các sinh viên còn lại về cơ bản đều đăng ký tham gia thi đấu.

Chương 866: Được! Quá được ấy chứ!

Và các đạo sư cũng sẽ đưa ra các nhiệm vụ tương ứng, để khích lệ các sinh viên đạt được hạng cao. - Học tỷ, phiền tỷ kiểm tra giúp ta nhiệm vụ độc quyền với!

Trần Thư như thói quen đưa thẻ sinh viên của mình ra, xem xét nhiệm vụ của Liễu Phong.

Tên nhiệm vụ: Cuộc thi đấu Ngự Thú Sư toàn quốc (1)

Độ khó: Hai sao

Nội dung: Cuộc thi đấu Ngự Thú Sư toàn quốc năm nay đã mở ra, muốn được vang danh cả nước, bước đầu tiên là trong trận đấu hải tuyến bộc lộ hết tài năng, thành công lấy được vị trí trong danh sách thi đấu chính thức!

Phần thưởng: hai nghìn điểm học phần!

…

Tên nhiệm vụ: Cuộc thi đấu Ngự Thú Sư (2)

Độ khó: Bốn sao

Nội dung: Thành công bước vào trận chung kết, giành được thành tích lọt trong top 4!

Phần thưởng: Một phần huyết nhục của Quân Vương, hai lọ Dược Tề loại 1 của phòng thí nghiệm, năm nghìn điểm học phần!

…

Tên nhiệm vụ: Cuộc thi đấu Ngự Thú Sư toàn quốc (3)

Độ khó: Năm sao

Nội dung: Thành công đoạt hạng Quán quân của cuộc thi đấu toàn quốc!

Phần thưởng:

1. Cung cấp Bạch Ngân Dược Tề vô thời hạn!

2. Mười lọ Dược Tề loại 1 của phòng thí nghiệm!

3. Sử dụng miễn phí bất kỳ tu luyện thất nào của học phủ!

4. Mười lăm nghìn điểm học phần!

…

- Hi hi hi… Tất cả là của ta… Tất cả là của ta…

Hai mắt của Trần Thư phát sáng, bắt đầu ảo tưởng về cuộc sống khi bản thân giành được phần thưởng.

A Lương và Vương Tuyệt đang xem nhiệm vụ độc quyền của mình ở bên cạnh, cũng bị tiếng cười của Trần Thư làm cho cắt ngang đột nhiên.

- Tên này hình như lại lên cơn điên rồi à?

Khoé miệng Vương Tuyệt giật giật, nhìn hắn ta với ánh mắt vô cùng cạn lời, nói:

- Làm sao?

A Lương khua khua tay, ghé sát vào bên tai của Trần Thư, nhẹ nhàng nối:

- Trần Thư, Ngự Long Vệ đến rồi!

- Ừ? Ừ!

Cơ thể Trần Thư giật mình một cái theo bản năng, trong nháy mắt liền tỉnh táo trở lại.

Hắn nhìn khắp xung quanh, cuối cùng xác định không có nguy hiểm gì mới thở phào nhẹ nhõm.

- Chết tiệt, hai người sao lại lừa ta?

- Đại ca à, điệu cười của ngươi biến thái quá, nếu không dừng được ngươi lại, thì phải bắt ngươi đi thật đó.

- Hết cách rồi, hắn ta thực sự đã cho quá nhiều mà!

Trần Thư lắc lắc đầu, vẫn có chút đắm chìm trong đó, không thể tự mình kiềm chế.

- Về phần nào? Không phải mười nghìn điểm học phần đấy chứ?

A Lương mở miệng nói:

- Liễu lão sư thật là keo kiệt mà.

- Mười vạn á?

Trần Thư nhướng mày, xem ra nhiệm vụ của hắn ta có chút không giống rồi.

Tuy là học phủ không trực tiếp cung cấp cho hắn tài nguyên, nhưng về phần thưởng của nhiệm vụ chắc chắn sẽ khác với những người khác.

Trong học phủ, thiên phú của ngươi sẽ không trực tiếp đưa ngươi đến với tài nguyên, nhưng lại cho ngươi cơ hội nhận được một lượng lớn tài nguyên.

- Sao thế? Không lẽ phần thưởng của ngươi khác hả?

A Lương lập tức sáp lại gần tới, ánh mắt hắn tò mò.

- Ta là hạng Bạch Ngân mà, chắc chắn là không giống rồi!

Trần Thư nhíu nhíu mày, không có nói với hai người bọn họ, vì phần thưởng thật sự có chút quá lớn rồi.

Hơn nữa đây chỉ là phần thưởng của học phủ, cộng thêm phần thưởng của trận đấu và đến lúc đó các lựa chọn hạng sẽ do hệ thống kích hoạt.

Đủ loại phần thưởng chồng chất, chỉ nghĩ thôi cũng khiến hắn ta lạc lối luôn rồi.

- Cho dù là không thể trở thành Hoàng Kim, thì cũng có thể khiến cho thực lực của ta cách xa với những người đồng cấp nhỉ?

Trần Thư vuốt vuốt cằm, ánh mắt có hiện lên một suy nghĩ: Khi mức độ bồi dưỡng của Khế Ước Linh đạt tới điểm cực hạn, có lẽ sẽ thật sự có thể chống lại Hoàng Kim Ngự Thú Sư…

…

Thời gian dần trôi qua.

Việc đăng ký cuộc thi Ngự Thú diễn ra liên tiếp mười ngày, mục đích để tránh các Ngự Thú Sư ở dị không gian, do đó không kịp thời đi tới.

Ngày 11 tháng 11, đăng ký thi đấu kết thúc, và lịch trình thi đấu bắt đầu được tạo ra.

Hạng đấu Hải Tuyến không có rút thăm, mà do máy sắp xếp, mục đích là để ngăn chặn sự đụng độ giữa các thiên tài.

Hôm nay là Ngày lễ Độc thân, ba người Trần Thư đang ngồi trên sô- pha, nhìn chằm chằm vào điện thoại, sẵn sàng chuẩn bị tranh vật phẩm ưu đãi.

- Trân châu Ngự Thú Hắc Thiết Cấp của ngày hôm nay, ta nhất định phải lấy bằng được!

Ánh mắt A Lương tràn đầy tự tin, một khắc cũng không ngừng nhìn chằm chằm điện thoại.

Vương Tuyệt cũng tự nhủ:

- Hai tư liệu Lãnh Chúa này ta cũng phải mua bằng được!

Hai người họ ghét sát lại gần, muốn xem xem Trần Thư đã mua thứ đồ gì.

Trong chốc lát, vẻ mặt A Lương trở nên kỳ lạ, hỏi:

- Ngươi mua Khẩu Phục Dịch cho lão thái thái làm gì chứ?

- Ặc…

Trần Thư cười gượng, nói:

- Ta toàn mua cho lão Vương đấy!

- Ca à, ngươi đúng là thân ca của ta mà!

Gương mặt Vương Tuyệt đầy cảm kích, không ngờ Trần Thư vẫn luôn nghĩ tới mình.

- Khà khà…

Trần Thư cười một tiếng, hắn ta thực ra không có ý định mua nó, quan trọng là quà tặng kèm của nó, hoá ra là một vỏ đao giết heo.

Điều này khiến cho tội pham Nam Giang có chút động lòng rồi..

Ngay lúc ba người họ đang chờ đợi, điện thoại của Trần Thư lại đổ chuông.

- Ơ? Đại Lực?

Chương 867: Quy củ của tội phạm mới gọi là quy củ

Trần Thư không ngờ là Trương Đại Lực lại gọi điện thoại cho hắn. - Trần Bì, đạo sư ta trở về rồi, còn hứa cho miễn phí thực đơn Bạch Ngân cho ngươi nữa!

- Thật hay giả vậy?

Trần Thư ngạc nhiên, không ngờ có thể không cần mặt dày đi xin nữa rồi.

Nhất thời hắn lại cảm thấy có chút…mất mát.

- Ta đã nói với đạo sư, ngươi một đuốc đốt cháy Đỗ Gia rồi, cô ấy đã rất thích thú, thậm chí còn muốn nhận ngươi làm đồ đệ nữa!

- …

Trần Thư không ngờ tới đối phương lại hận Đỗ Gia đến vậy, xem ra bản thân đã đưa ra một quyết định sáng suốt vậy.

- Thực đơn có thể sẽ cần một thời gian nữa mới gửi tới nơi.

- Không sao, thứ ta có nhiều nhất là thời gian mà.

Trần Thư gật gật đầu, ngược lại không có vội vàng.

- Đúng rồi, hiện tai phần lớn người nhà Đỗ Gia đều đã trốn sang ngoại quốc rồi. Đạo sư ta nói, nếu ngươi có thể đốt sạch nhà Đỗ Gia, thực đơn Hoàng Kim cũng đều có thể làm giúp ngươi miễn phí.

Trương Đại Lực cười cười, mở miệng nói:

- Hơn nữa có thể giới thiệu cho ngươi nguồn nguyên liệu nấu, chắc chắn rẻ hơn rất nhiều đó.

- Được! Ta nhớ rồi!

Ánh mắt Trần Thư toát ra vẻ hưng phấn, lại hỏi tiếp:

- Cái đó, nếu ta dùng bom nổ tung, thì cũng được đúng không?

Trương Đại lực trả lời ngay lập tức:

- Được! Quá được ấy chứ!

Trần Thư tắt máy, lúc đang chuẩn chị giành Khẩu Phục Dịch thì lại có một tin tức truyền tới:

Hướng dẫn Cuộc thi đấu Ngự Thú toàn quốc

Vốn dĩ Trần Thư không có để ý, nhưng hắn lại thấy mộ quy tắc trên đó:

Không được sử dụng bất kỳ Dịch Tề tăng trưởng tạm thời thời nào cả! Toàn bộ quá trình đều sẽ có Khế Ước Linh Vương Cấp giám sát, nếu xảy ra trường hợp gian dối sẽ huỷ tư cách tham gia thi đấu, đồng thời chuyển giao cho Cục Trấn Linh xử lý! Hy vọng các vị tuyển thủ nắm rõ!

- Quy tắc này?

- Trần Thư sững người lại, đây là đang nhắm vào hắn ta đúng không?

Hắn không chắc Khế Ước Linh Vương Cấp có thể điều tra ra hệ thống Dược Tề hay không, nhưng chắc chắn là đã doạ được hắn rồi.

Ngộ nhỡ thật sự bị điều tra ra, đến lúc đó không có chút nước tiểu trong thuốc kích thích, vậy không phải là xong đời con nghé rồi à…

- Không thể tuỳ tiện sử dụng Dược Tề rồi!

Trần Thư tự nhủ một câu, nhưng lại không quan tâm lắm.

Dựa vào thực lực của hắn, những người đồng cấp làm sao có thể tranh đoạt được vị trí quán quân chứ.

- Thân ca của ta, ngươi có giành Khẩu Phục Dịch không đây?

Lúc đó, Vương Tuyệt ghé lại gần, ánh mắt hiện lên vẻ mong đợi.

- Ôi… vội vàng gì chứ!

Trần Thư bĩu môi, đóng quy tắc thi đấu lại, bắt đầu xem giỏ hàng mua sắm.

Quả nhiên, một phần cũng không có bán nổi, người bình thường ai lại ương thứ này chứ?

Hắn ta bình tĩnh đặt đơn, mở miệng hỏi:

- Hai ngươi giành được chưa?

- Nói thừa, hai mươi năm độc thân, tốc độ tay của ta người thường sao có thể so bì được chứ?

Vẻ mặt A Lương đầy kiêu ngạo nói:

- Hệ thống trực tiếp đánh giá ta gian lận rồi!

- …

…

Thời gian năm này trôi qua.

- Trần Thư, ngươi thi đấu đầu tiên à!

Ánh mắt hai người A Lương và Vương Tuyệt vô cùng ngưỡng mộ, có thể làm người thi đấu đầu tiên xuất trận, chắc chắn có thể thu hút ánh nhìn của toàn quốc!

- Là một đệ nhất thiên tài của học phủ, ta là người đầu xuất trận, là điều hoàn toàn không có gì bất ngờ cả!

Trần Thư bĩu môi, đồng thời trong thâm tâm có chút tự đắc.

Xem ra tài năng của bản thân đã được ban tổ chức công nhận rồi!

…

Tại phòng làm việc của Liễu Phong.

- Giáo sư Liễu, người sắp xếp Trần Thư là người đầu tiên xuất trận là có ý nghĩa sâu xa gì sao?

Trong ánh mắt một nhân viên công tác của cuộc thi có chút nghi hoặc.

Trận đấu hạng hải tuyến của Kinh Đô, Hoa Hạ học phủ đương nhiên là một trong những nhà tổ chức.

- Lão đệ, ngươi không hiểu!

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- Ta sợ hắn ta chờ sốt ruột, lại trực tiếp ném bom hay gì đó…

- ?

Nhân viên công tác có chút hoang mang, không thể hiểu nổi.

- Được rồi, chuyện này cũng là ý của Hiệu Trưởng Tần , không cần lo lắng đâu!

Liễu Phong mở miệng nói, đuổi đối phương đi luôn.

Ánh mắt của lão hướng ra ngoài cửa sổ, tự mình nói:

- Sáng hôm nay là trận đấu đầu tiên, tên tiểu tử đó có thể mang tới cho ta chút bất ngờ không đây?

…

Buổi sáng ngày hôm sau.

Tại quán mì Ngưu Bức gần Trường Đấu Linh Kinh Đô.

- Hôm nay, chính là ngày đầu tiên ta biểu diễn rồi!

Thần thái của Trần Thư phấn khởi nói:

- Không ngờ là nhanh thế đã phải nổi danh cả nước rồi!

- Nếu ngươi thua, thì chắc chắn sẽ nổi danh cả nước đó!

A Lương thấy Trần Thư kiêu ngạo như vậy, nhịn không nổi mở miệng đả kích một câu.

- Ta mà thua á?

Trần Thư bĩu môi, trạng thái thoải mái, nhàn nhã.

Nhưng khi trận đấu thật sự bắt đầu, hắn ra nhất định sẽ dùng hết sức lực.

Ngay cả đối phó với Hắc Thiết Cấp, tội phạm Nam Giang muốn đánh lén, sao lại có thể xảy ra chuyện không đáng có chứ?

- Sắp bắt đầu rồi, chúng ta chuẩn bị đi thôi!

Trần Thư nhanh chóng uống sạch canh thịt bò trong bát, trên mặt lộ ra nụ cười thoả mãn.

- Tới ngay!

A Lương cũng uống một hớp canh lớn, vỗ vỗ bụng thoả mãn.

- Chuyện kinh doanh của quán mì này tốt bất ngờ đó!

Chương 868: Quy củ của tội phạm mới gọi là quy củ (2)

Hắn ta nhìn vào khách hàng đông đúc nói: - Hơn nữa tên quán gọi là Ngưu Bức, quả thật là một nhân tài mà!

- Phí lời!

Trần Thư cười cười rồi nói:

- Còn không nghĩ xem là ai lấy tên ấy!

Trong mắt A Lương có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền tiêu tan. Chuyện này cũng hợp tình hợp lý mà!

Trần Thư chỉ cười không nói, hắn ta cũng không ngờ tới chuyện làm ăn của quán mì lại thịnh vượng như thế.

Vả lại trong quán có video quảng cáo của hắn ta.

Nếu Trần Thư có thể một lần thành danh trong Cuộc thi đấu Ngự Thú lớn toàn quốc, e là chuyện làm ăn của quán lại tiến thêm một bậc nữa.

Chẳng mấy chốc, ba người họ đứng dậy, chuẩn bị rời quán mì.

- Bạn học Trần Thư, đi thong thả!

Ánh mắt Lão Vương chủ quán mì tràn đầy sự cảm kích.

Nhờ lời khuyên của Trần Thư và video quảng cáo, chưa tới một năm, quán mì của lão ta đã phất lên.

…

Ba người họ vào tới trong Trường Đấu Linh Kinh Đô.

Vừa bước vào trong trường đấu, Trần Thư đã gặp được Liễu Phong.

- Tên tiểu tử nhà ngươi có thể sớm một chút không. Hôm nay là trận đấu đầu tiên, nhân dân toàn quốc đều đang xem đó!

Trong lòng Liễu Phong thở phào nhẹ nhõm, cũng may là không có vắng mặt.

Nếu không hắn ta tất nhiên phải hoảng táng tên Trần Thư rồi…

- Không phải vẫn còn thời gian sao?

Trần Thư nhún vai, tiến lại gần và nói nhỏ:

- Liễu lão sư, nhiệm vụ độc quyền của ta có phải ngươi đề ra phần thưởng không?

- Hỏi thừa!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Vẫn chưa hài lòng?

- Miễn cưỡng hài lòng…

Trần Thư cố hết sức bình tĩnh nói:

- Có khả năng, ta có thể dự chi trước một chút Dược Tề loại 1…

Trong phần thưởng của nhiệm vụ độc quyền, có Dược Tề loại 1 của phòng thử nghiệm, có thể nói rằng điều đó khiến hắn ta vô cùng mong đợi.

Thứ mà hắn ta đổi trước đây toàn là Dược Tề loại 2.

Dược Tề loại 1 đều là dành cho lão sư sử dụng, hắn ta nhìn thôi cũng không có tư cách nữa.

- Dự chi cái rắm ấy!

Khoé miệng Liễu Phong giật giật, đó không phải là cho không à?

- Đấu cho tốt!

Hắn ta vỗ vỗ bả vai Trần Thư, nói:

- Nếu có thể thể hiện hết tài năng, ngươi có thể toả sáng trên cuộc thi đấu thế giới. Đến lúc đó, ngươi muốn phần thưởng gì cũng đều thể nhận được!

- Thật không?

- Đương nhiên rồi!

- Vậy ta muốn có chứng chỉ bom hạt nhân!

- ?

Trên mặt Liễu Phong hiện ra một dấu hỏi.

Chứng chỉ bom hạt nhân mà ngươi cũng nói ra được, thật không bình thường chút nào!

Tùng tùng tùng!

Lúc đó, ánh đèn trong Trường Đấu Linh phụt tắt, đột nhiên tối sầm lại.

Mà có một màn hình hiển thị cực kỳ lớn đang được treo ở trung gian nhất, bên trên chiếu một trận đại chiến khốc liệt, hùng mạnh!

Ai đó đang điều khiển năm con Khế Ước Linh Hoả Tính, từng cơn gió lay chuyển trời đất nổi lên, một con Hắc Sắc Giao Long gầm thét lên.

Vẻ mặt của vô số người có mặt ở hiện trường chấn động, nhiệt huyết dâng trào.

Đây không phải hiệu ứng được tạo ra trong phim, mà là một trận đấu cực kỳ chân thật!

Cùng lúc với màn ảnh đóng lại, ánh đèn trong Trường Đấu Linh lị được thắp sáng lên.

Lúc này, Trần Thư đã sớm vào vị trí của tuyển thủ.

- Hôm nay, trận đấu hạng hải tuyến ngày hôm nay xin chính thức bắt đầu!

Người dẫn chương trình ra trước giữa đài tỷ thí, nói một tràng những thuật ngữ chính thức.

Ngay sau đó nàng ta lại giới thiệu tới các vị khách quý tới tham dự.

Trong những vị khách quý được xếp ở hàng trước nhất có một Ngự Thú Sư Vương Cấp đích thân trấn giữ, để đề phòng có người muốn phá hoại trận đấu.

Cùng với một loạt lời diễn thuyết được kết thúc, trận đấu hải tuyến chính thức được mở màn!

Người dẫn chương trình còn chưa giới thiệu thân phận của tuyển thủ, trong trường đấu, những tiếng reo hò đã vang lên như sấm:

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

Trong đó, hầu hết là những Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp.

Hơn nữa, là một khách quen của Trường Đấu Linh, có thể nói rằng Trần Thư được coi là một truyền kỳ.

Về phía Bạch Ngân Cấp, tất nhiên là có chút buồn bực rồi.

Bọn họ nhiều nhất là chỉ nghe tới cái tên này, chứ còn cụ thể ra sao thì lại không nắm rõ lắm.

Ngự Thú Sư không cùng cấp đương nhiên có vòng bạn bè khác nhau. Và người mà bọn họ đang bàn luận tới nhiều hơn là Lăng Trần – Quán quân Bạc Ngân hàng năm.

- Chỉ là một sinh viên, mà cũng khiến các ngươi điên cuồng đến thế sao?

Ánh mắt một tên Bạch Ngân Ngự Thú Sư có chút khinh thường.

- Lão ca, ngươi chưa từng nghe qua truyền thuyết Tội phạm à?

Người hâm mộ bên cạnh mở miệng nói:

- Trước đây, hắn chính là top của Hắc Thiết Ngự Thú Sư đó!

- Một khi đạt tới đẳng cấp mới, mọi thứ đều sẽ lại xếp hạng lại lần nữa thôi!

Nam sinh cười một tiếng, nói:

- Một khi thức tỉnh một Ngự Thú Sư rác rưởi, lực chiến sẽ lập tức biến thành kẻ ở dưới trong những người đồng cấp, lẽ nào ngươi không biết à?

- Lão ca à, ngươi thật sự không có hiểu đâu…

- Người hâm mộ đó lắc đầu, không giải thích nữa. Giới hạn của đánh giá xếp loại tiềm lực đối với tội phạm mà nói, hoàn toàn không có hiệu lực gì cả!

Nam sinh mở miệng nói:

- Hắc Thiết có mạnh thêm cỡ nào cũng không tác dụng gì đâu! Bạch Ngân có quy củ của Bạch Ngân!

Người hâm mộ nhẹ giọng nói thầm một câu:

- Quy củ của tội phạm mới là quy củ, được chứ…

Chương 869: Ta chỉ có một câu: Trần Thư là do ta dạy.

– Hiện tại cho mời tuyển thủ của chúng ta! Người chủ trì mang vẻ mặt tươi cười nói:

- Một trong số đó chắc hẳn tất cả mọi người đều đã nghe qua, chính là bạn học Trần Thư nổi tiếng kinh đô!

- Hắn đến từ Hoa Hạ học phủ đệ nhất toàn quốc, nghe nói tuổi tác còn nhỏ nhưng đã trở thành Bạch Ngân Cấp, tuyệt đối có thể nói là thiên kiêu thời đại mới!

- Hiện tại, cho mời bạn học Trần Thư!

Khoé miệng Trần Thư mang theo nụ cười, hắn rời khỏi phòng chờ thí sinh mà đi tới phía trước đài tỷ thí.

Bốn phía treo từng cỗ máy quay phim, toàn mạng phát sóng trực tiếp sự kiện này.

Mặc dù khán giả tại hiện trường chỉ có mấy vạn, nhưng những người theo dõi cuộc thi Ngự Thú toàn quốc này ít nhất cũng có hơn một tỷ, thậm chí cả Ngự Thú Sư nước ngoài cũng sẽ đón xem.

- Tuy rằng bạn học Trần Thư của chúng ta có thiên phú tuyệt luân, nhưng trong Bạch Ngân không có kẻ yếu! Một tuyển thủ khác của chúng ta cũng không thể xem thường!

Người chủ trì cười cười, mở miệng nói:

- Hắn ta là Ngự Thú Sư dân gian đến từ Cuồng Lôi Ngự Thú Đoàn, từng tốt nghiệp đại học Nguyên Tố Kinh Đô, cũng là một vị thiên kiêu có thực lực mạnh mẽ!

- Hiện tại, cho mời bạn học Dương Thắng!

Một nam sinh có diện mạo bình thường đi tới, vẻ mặt của hắn ta bình thản, trong mắt lại có sự tự tin:

Người dẫn chương trình mở miệng nói:

- Chắc hẳn tất cả mọi người đã rất mong chờ rồi. Trận tỷ thí đầu tiên hôm nay, chính thức bắt đầu!

Hai người vươn tay phải ra, khom người nắm chặt lại.

Khoé miệng Dương Thắng mang theo nụ cười, thấp giọng nói:

- Thật không ngờ đối thủ trong trận đầu tiên của ta lại là một học sinh, ban tổ chức muốn cho ta nổi danh sao?

- Chính xác!

Trần Thư gật gật đầu, hoàn toàn không phản bác.

Hai người đi tới vị trí tác chiến của mình, bốn phía vây quanh các loại thiết bị quay phim, nếu tố chất tâm lý hơi kém một chút thì chỉ sợ đều sẽ khẩn trương không chịu nổi.

Trong khi đó, trận đấu trên sân Đấu Linh Trường đã bắt đầu được phát sóng trực tiếp trên toàn quốc.

Đương nhiên, không chỉ riêng cuộc thi tuyển chọn ở Kinh Độ mà các cuộc thi tuyển chọn ở các thành phố lớn cũng mở ra!

Tùy thuộc vào vị trí địa lý khác nhau, cả nước được chia thành 25 điểm lựa chọn hải, về cơ bản là nhiều thành phố cùng nhau lựa chọn.

Ví dụ như Nam Thương cũng chỉ có một điểm chọn hải ở Nam Thương.

Chỉ có Kinh Đô là ngoại lệ, bởi vì số lượng các trường đại học nhiều, thiên tài tập hợp lại, chất lượng tuyệt đối không thua kém các điểm lựa chọn hải khác.

Lúc này, thành phố Nam Giang.

Vẻ mặt của vô số người đều kích động, ánh mắt nhìn chằm chằm vào máy tính hoặc TV.

Bọn họ không có chú ý đến cuộc thi hải tuyển ở thành phố Nam Thương, mà họ lại khóa chặt cuộc thi Hải Tuyển ở Kinh Đô.

Trường Nam Giang Nhị Trung hôm nay không có lớp, toàn trường đều đến đại thính trường, phía trên đang phát sóng trực tiếp cuộc thi Hải Tuyển Kinh Đô.

- Là Trần Thư học trưởng!

- Hình như toàn trường đấu đều gọi danh hào của hắn, danh tiếng của học trưởng ở kinh đô cũng tốt lắm!

- Ta nhất định phải đuổi theo bước chân của học trưởng!

Vô số học sinh trung học đều mang vẻ mặt kích động, gắt gao nhìn chằm chằm khuôn mặt Trần Thư, trong mắt tràn ngập sự cuồng nhiệt cùng kính trọng.

Đây là huyền thoại của Nam Giang Nhị Trung !

- Tiểu tử này cũng thăng lên Bạch Ngân Cấp rồi…

Vẻ mặt Thẩm Vô Song ở phía trước lộ tia cảm khái, trong mắt tràn ngập vui mừng. Dạy ra được một học sinh như vậy, hắn ta cũng có vốn để khoe khoang cả đời rồi.

Khi lão sư người ta khoe khoang, đều là “dạy ra bao nhiêu cường giả”, “bao nhiêu học sinh trường danh tiếng”.

Hắn ta chỉ nói một câu “Trần Thư là ta dạy”, trực tiếp có thể đè ép đối phương gắt gao.

Lúc này, người chủ trì trên màn hình mở miệng nói:

- Hiện tại, mời hai bên triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra!

Tuyển thủ Dương Thắng vội vàng triệu hoán ba con Khế Ước Linh của mình.

Một con Tinh Linh nguyên tố Hỏa cấp S+, một con Hàn Băng Điêu cấp A cùng với một con Ám Ảnh Hồ Ly cấp A.

Chỉ nhìn vào đội hình, thật ra thì cũng bình thường thôi, không thể gọi là quá mạnh.

Đẳng cấp Ngự Thú càng cao, khảo định tiềm lực trung bình của Khế Ước Linh sẽ càng cao, bởi vì mỗi một lần đột phá lớn đều có thể làm cho huyết mạch của Khế Ước Linh tiến hóa thêm một lần.

Ngay khi Trần Thư cũng chuẩn bị triệu hoán Khế Ước Linh thìtrước mắt bỗng kích phát lựa chọn:

【 Phương án 1: Thông qua cuộc thi Hải Tuyển, lấy được suất thi đấu chính thức! Hoàn thành nhận thưởng: Thiên Hỏa Vẫn Thạch cộng một, Trùng Phong cộng một, Thỏ Không Gian cộng 3% 】

【 Phương án 2: Tự nhận mình thực lực không đủ, tự giác từ bỏ trận đấu. Hoàn thành nhận thưởng: đạt được danh hiệu "Đầu hàng đại nhân", hiệu quả đeo: mỗi lần đầu hàng trận tỷ thí, ngươi sẽ nhận được mười vạn Hoa Hạ tệ như một giải thưởng an ủi 】

【 Phương án 3: Không vượt qua vòng tuyển chọn! Hoàn thành nhận thưởng: giảm 3% toàn bộ thuộc tính của ba Khế Ước Linh 】

Trần Thư sờ sờ cằm, quả nhiên là kích hoạt lựa chọn, hơn nữa còn chỉ là phần thưởng của cuộc thi Hải Tuyển

Khóe miệng hắn mang theo nụ cười, triệu hoán ra ba con Khế Ước Linh của mình.

Chương 870: Chúc mừng ngươi mở khóa trận thi đấu vòng loại thứ nhất

Một con Khế Ước Linh cấp A, một con cấp B, một con cấp C xuất hiện, trong nháy mắt là đã khiến toàn trường chấn kinh. - Hả?

Dương Thắng hơi ngẩn ra, thoáng cái liền ngây ngẩn cả người:

Không phải bởi vì Trần Thư quá mạnh, mà là đẳng cấp của Khế Ước Linh thật sự là quá thấp.

Nếu như nói Khế Ước Linh của hắn thuộc dạng bình thường thôi thì tiềm lực xếp hạng của Trần Thư quả thực chính là đứng cuối!

Tuy nhiên, ngay sau đó, toàn trường lại bùng nổ với những tiếng la hét nhiệt liệt.

- Đại tiện quái thú! Đại tiện quái thú!

- Nguyên tổ súng máy! Nguyên tố súng máy!

Tiểu Hoàng và Husky vừa xuất hiện, lập tức nhận được vô số tiếng hoan hô của mọi người, trên cơ bản đều là fan cuồng năm ngoái.

- Tiểu tử này… chuyện gì xảy ra thế này?

Trong hàng ghế khách mời, vị Ngự Thú Sư Vương cấp sờ sờ cằm, trong mắt có chút tò mò.

Hắn đến từ tổng bộ Ngự Long Vệ, tuyệt đối là đại nhân vật nắm giữ thực quyền, tất nhiên sẽ không chú ý đến một học sinh Hắc Thiết Cấp.

Nam tử ở một bên cung kính nói:

- Bộ trưởng Trương, hắn là thiên tài của Hoa Hạ học phủ, năm ngoái lấy thực lực của Hắc Thiết Nhị Tinh mà đoạt được quán quân hàng năm của Đấu Linh Trường!

- Năm ngoái? Hắc Thiết Nhị Tinh Cấp?

Trương Vệ nhíu nhíu mày, thoáng cái liền bắt được trọng điểm, trầm giọng nói:

- Không đến thời gian một năm, liên tục vượt qua hai cảnh giới?

- Ừ?

Lời này vừa nói ra, mọi người ở ghế khách quý cũng phản ứng lại:

Hình như tất cả bọn họ đều đã bỏ qua tốc độ tu luyện của Trần Thư!

Tại thời điểm này, trận đấu đã sắp bắt đầu!

Trần Thư hết sức chăm chú, không hề lơ là trận chiến này.

Dương Thắng cũng không có buông lỏng, hắn ta ở Ngự Thú Đoàn lăn lộn hai năm, tất nhiên cũng hiểu được đạo lý sư tử đánh thỏ cũng dùng toàn lực:

- Tiểu tử, nhìn một chút đi, Bạch Ngân có quy củ của Bạch Ngân!

Nam sinh lúc trước nghị luận Trần Thư lại mở miệng nói:

- Sức chiến đấu của Dương Thắng cũng không kém đâu!

Người hâm mộ không phản bác mà hết sức chăm chú nhìn lên trên đài tỷ thí , không muốn bỏ lỡ dù chỉ một chút.

Theo vòng bảo hộ giữa hai bên rút đi, tỷ thí chính thức bắt đầu!

Ầm ầm!

Tinh Linh nguyên tố Hỏa trên sân quát to một tiếng, thân thể trong nháy mắt phun ra từng trận hỏa diễm:

- Cho ngươi xem, cái gì mới là kỹ năng thuộc tính Hỏa chân chính!

Dương Thắng cười nhạt, trận đấu vừa bắt đầu, hắn ta phải lập tức áp đảo đối thủ mới được.

Cả người Tinh Linh nguyên tố Hỏa đều sáng lên, trên đầu nó dần dần ngưng tụ một đám hỏa vân nhỏ tỏa ra khi thế đáng sợ.

- Đây là kỹ năng Hỏa Vũ Trụy Lạc của Dương Thắng sao?

Một nam sinh ngồi dưới khán đài nói.

- Lần này e là tội phạm Nam Giang nhà các ngươi sẽ bị miểu sát ngay khi bắt đầu rồi!

Vì cùng học tại Đại học Nguyên Tố Kinh Đô nên nam sinh này cũng đã nghe nói về Dương Thắng – học sinh năm cuối này.

Nhưng hắn ta vừa nói xong thì khuôn mặt cũng hơi cứng lại.

Ầm ầm!

Một cột lửa đáng sợ đánh tới với tốc độ nhanh không tưởng.

Tinh Linh nguyên tố Hỏa đang chuẩn bị thả ra đại chiêu thì đã bay ngược về phía sau.

Tất cả mọi người đều yên lặng…

- Chuyện này…

Nam sinh dưới khán đài hơi hé miệng, hắn ta vừa mới khen được một câu, làm sao lại xuất hiện kết quả như thế này chứ?

- Cái quái gì thế này?

Dương Thắng khiếp sợ, không phải hắn ta chưa từng nhìn thấy Tử Vong Hỏa Trụ bao giờ, nhưng Hỏa Trụ của tên này hình như hơi nhanh hơn bình thường thì phải?

Kỹ năng này phải đến cấp bao nhiêu mới có tốc độ nhanh được như thế chứ?

Trần Thư mỉm cười trả lời.

- Đây mới là kỹ năng thuộc tính Hỏa!

- Xem ra lần này ngươi không miểu sát ta được rồi!

Dương Thắng cũng không hoảng hốt, chỉ thấy Tinh Linh nguyên tố Hỏa mở ra Hỏa Diễm Hộ Thuẫn, Hỏa Diễm Kháng Tính được tăng phúc nên có thể cứng rắn ngăn chặn Tử Vong Hỏa Trụ lại.

Nhưng, một giây sau, Hộ Thuẫn liên tục run bần bật như sắp không chịu nổi nữa.

Tại hàng ghế khách vip, một Ngự Thú Sư có kinh nghiệm lâu năm khẩn trương nhìn lên sân đấu, hắn ta nói với vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Một đầu Khế Ước Linh cấp C mà có thể có được thuộc tính Hỏa mạnh đến mức này sao?

Hiện tại, Tinh Linh nguyên tố Hỏa tăng phúc cho Hỏa Diễm Hậu Thuẫn nên nó có thể miễn dịch hầu hết sát thương.

Nhưng nó vẫn không chịu được, hiển nhiên là vì kỹ năng của Husky có uy lực cực lớn.

Huống chi thiên phú thứ ba của nó là Nguyên Tố Phá Phòng, có thể bỏ qua một bộ phận Kháng Tính.

Nhưng đúng lúc này, Hỏa Vũ Trụy Lạc của Tinh Linh nguyên tố Hỏa cũng đánh tới.

Hỏa Vũ bay đến trên đầu Husky rồi ngưng tụ lại thành một ngọn lửa.

- Ta không chịu được nữa, ngươi cũng không chịu nổi!

Dương Thắng lộ vẻ hung ác, chuẩn bị chống lại tới cùng.

Nhưng hắn ta vừa nói xong, Tiểu Hoàng đã trực tiếp bay lên rồi nhắm mắt lại, sử dụng kỹ năng Thụy Mộng Sát.

Kháng tính và lực phòng ngự của Slime bỗng chốc đã tăng lên rất nhiều.

Ầm ầm ầm!

Vô số Hỏa Vũ Trụy Lạc bay tới, nhưng toàn bộ đều bị thân thể của Slime chặn lại.

Vô số ngọn lửa nóng rực tấn công tới cũng không phá nổi lớp phòng ngự trên thân Slime.

- Òm ọp… Òm ọp…

Slime vui vẻ vặn vẹo thân thể to lớn của mình.

Chương 871: Chúc mừng ngươi mở khóa trận thi đấu vòng loại thứ nhất (2)

Một khán giả lẩm bẩm trong miệng. - Sao ta lại cảm thấy Slime trông như đang tắm ấy nhỉ…

Hắn ta nói xong, mọi người mới phản ứng lại, đồng thời không kiềm được thán phục: nhìn giống thật!

Đám Hỏa Vân kia thả hỏa cầu xuống cứ như vòi hoa sen đang phun nước vậy, còn Slime ở bên dưới thì trần truồng kì cọ, hứng hết những đòn công kích đó…

- Lực phòng ngự mạnh thật!

Dương Thắng nhìn chằm chằm Slime, hắn ta cảm giác như mình đang bị làm nhục.

Kỹ năng thiên phú mà hắn ta vẫn luôn kiêu ngạo đều bị cản lại hết rồi sao?

- Đánh với võ giả ngoài xã hội vẫn thoải mái hơn!

Trần Thư thì thào, xem ra mặc dù hắn đã lên Bạch Ngân Cấp nhưng vẫn giữ được phong độ!

Liễu Phong ở hàng ghế khán giả đang quan sát trận đấu, đôi mắt không có vẻ bất ngờ gì.

Bên phía ban tổ chức của cuộc thi Hải Tuyển sẽ sắp xếp đối thủ, mà trong ban tổ chức cũng có người của Hoa Hạ học phủ, bọn họ hiểu rõ thiên phú của Trần Thư nên sẽ không cho hai thiên tài đụng độ nhau ngay từ vòng đầu.

- Ngươi còn muốn đánh tiếp không?

Trần Thư mỉm cười. Hỏa Trụ vừa tiêu tán, Tiểu Hoàng đã trực tiếp thả Trùng Phong Lv20 xuống, Trùng Phong vô cùng hung ác ập tới.

Hàn Băng Điêu cấp A thi triển kỹ năng, một đám sương lạnh bay tới, bao trùm lên thân thể Slime.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng đột nhiên phát ra kim quang, mở ra kỹ năng Bá Thể, mạnh mẽ bỏ qua hiệu quả làm chậm tốc độ.

Ầm!

Hàn Băng Điêu lập tức bị đánh bay ngược ra sau, thân thể không ngừng thổ huyết như thể vừa bị hàng không mẫu hạm nghiền ép qua vậy.

Đoàng đoàng đoàng!

Bên cạnh đó, Ám Ảnh Hồ Ly cũng thả một kỹ năng ra, vô số nguyên tố Ám Ảnh ngưng tụ thành lưỡi đao sắc bén rồi đâm tới.

Nhưng kết quả vẫn làm người ta tuyệt vọng.

Dương Thắng dồn toàn lực tấn công nhưng vẫn không thể phá nổi lớp phòng ngự của Slime.

- Đủ rồi!

Dương Thắng có chút không cam lòng, hắn ta nhìn chằm chằm Trần Thư rồi hung hăng nói.

- Ta chắc chắn sẽ trở lại!

- …

Dứt lời, hắn ta thu hồi Khế Ước Linh lại, trực tiếp bỏ cuộc.

- Chúc mừng nha!

Trần Thư không nghĩ tới lại nhẹ nhàng như vậy, trên mặt hắn không giấu nổi vui vẻ.

- Chúc mừng ta cái gì cơ?

Dương Thắng hơi ngẩn ra, không hiểu chuyện gì.

- Chúc mừng ngươi mở khóa trận thi đấu vòng loại thứ nhất!

- …

Dương Thắng lập tức cảm thấy ngực đau rần. Thua trận đã là gì, miệng của tên này còn độc hơn nhiều…

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

Toàn trường lập tức đứng dậy, trong mắt bọn họ đều là vẻ vui mừng cuồng nhiệt.

Đúng như dự đoán, tội phạm Nam Giang vẫn giữ được truyền kỳ của hắn!

- Lão ca, lúc trước ngươi nói Bạch Ngân có quy củ của Bạch Ngân, rốt cuộc quy củ đó là gì thế?

Có người hâm mộ tò mò hỏi nam sinh lúc trước nói chuyện.

- Hừ!

Nam sinh giật giật khóe miệng, chỉ có thể yên lặng rời khỏi sân đấu.

Không hổ là fan hâm mộ của Trần Thư, các ngươi đều thích tổn thương người khác đúng không?

Lúc này, Trần Thư đi lên sân tỷ thí, nghênh đón vạn người hoan hô chúc mừng.

Hắn mỉm cười ấm áp, xúc động mà bắt tay với khán giả hàng đầu tiên.

- Cám ơn các vị đã ủng hộ ta!

- Ta sẽ làm tốt hơn, sẽ không để cho mọi người phải thất vọng!

Người chủ trì đứng cạnh đen mặt, hắn ta đến gần nói.

- Trần tiên sinh…

- Người chờ chút, lát nữa ta phỏng vấn sau, giờ ta cần tương tác với fan hâm mộ đã!

Trần Thư khoát tay rồi lại tiếp tục bắt tay với khán giả.

- Đại ca…

Người chủ trì giật giật khóe miệng, hắn ta nhắc nhở.

- Đây là trận thi đấu đầu tiên của cuộc thi Hải Tuyển, không phải trận chung kết…

Ngươi làm ra trận thế lớn như vậy, ai không biết còn tưởng ngươi vừa đoạt được cúp quán quân nữa cơ…

Trần Thư quay đầu hỏi.

- Có khác nhau à?

- …

Vẻ mặt của người chủ trì hơi cứng lại, hắn ta nói.

- Chúng ta cần sân đấu. Hôm nay vẫn còn rất nhiều trận đấu chưa tiến hành nữa kìa…

- Được rồi!

Trần Thư lắc đầu thở dài, nói.

- Vậy ngươi phỏng vấn nhanh đi!

- ?

Người chủ trì cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cuộc thi Hải Tuyển thì có gì mà phỏng vấn chứ hả!

Nàng ta cố gắng duy trì nụ cười mà nói.

- Ý của ta là, ngài… đậu xanh, ngươi có thể rời khỏi sân trước không!

- …

Trần Thư đang định nói gì đó thì đã nhìn thấy các cường giả ở khu vực khách vip đều nhìn về phía này.

- Đừng kích động, ta rời sân đây…

Trần Thư cười ngượng, ngoan ngoãn rời khỏi sân đấu.

Hắn lo rằng nếu mình mà ở lại lâu thêm chút nữa, mấy người kia sẽ không do dự mà tặng hắn một trận hội đồng ngay…

Ngoài Đấu Linh Trường.

Bốn người Trần Thư đi trên đường lớn.

- Liễu lão sư, thực lực của ta ok không?

Liễu Phong gật đầu rồi trả lời.

- Miễn cưỡng được, có phong độ hồi trẻ của ta!

- Không hổ là Liễu lão sư!

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, nói tiếp.

- Nhưng lúc ngươi bằng tuổi ta, hình như ngươi đang ở Hắc Thiết Nhất Tinh mà nhỉ?

- …

Liễu Phong giật giật khóe miệng, từ chối nói chuyện tiếp, giờ hắn ta chỉ muốn ném cho Trần Thư một bình đựng tro cốt thôi…

…

Bốn người không ở lại xem các trận đấu phía sau nữa mà đều trở về trường học.

Tại kí túc xá.

Trần Thư nằm dài trên ghế sa lon, nhàn nhã xem cuộc tranh tài được truyền hình trực tiếp trên tivi.

Chương 872: Ai bảo tham gia hội đấu giá thì nhất định phải có tiền

Hắn thuận miệng hỏi. - Phải rồi, lão Vương, khi nào thì các ngươi sơ chiến?

- Chắc là năm sau, đối thủ của ta là học sinh đến từ các trường cao đẳng.

Trần Thư cảm khái.

- Hâm mộ thật!

A Lương ngồi cạnh ăn cà rem, buồn bực hỏi.

- Hâm mộ bọn ta làm gì?

- Trận đầu tiên đã có thể dùng toàn lực ứng phó!

- …

Hai người giật giật khóe miệng. Đậu xanh, miệng của ngươi thật độc!

- Khi nào thì ngươi đánh trận tiếp theo?

A Lương mở miệng hỏi, hắn ta cực kỳ mong đợi được nhìn thấy cảnh Trần Thư chật vật đánh nhau.

- Chắc là năm sau!

Trần Thư lắc đầu, nhóm Bạch Ngân Kinh Đô có mấy trăm người, để vào vòng tranh tài chính thức, hắn vẫn cần phải thắng thêm ít nhất là hai trận nữa.

- Từ giờ đến trận đấu lần tới quá lâu, ta đã không kịp chờ để được nhận thưởng rồi!

Hắn để ý đến nhà kho trường học lâu lắm rồi.

Nhưng dưới ách áp bức của Tần Thiên, hắn vẫn chưa dám hành động…

Cốc cốc cốc!

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Vương Tuyệt và A Lương quay mặt nhìn nhau rồi cùng đứng dậy mở cửa phòng.

- Hello! Everybody!

Chỉ thấy Từ Tinh Tinh kéo rương hành lý đi thẳng vào trong túc xá, trên mặt treo nụ cười.

- Đến rồi à?

A Lương và Vương Tuyệt đều hoan nghênh nhiệt liệt, hiển nhiên bọn họ đã sớm biết được.

Ba người bọn họ là một đội ngũ, vì lấy được thành tích tốt, đương nhiên bọn họ cần phải cố gắng rèn luyện chiến thuật với nhau.

- Trần Bì, ngươi vẫn chưa chuyển ra ngoài à?

Từ Tinh Tinh đổi lại một đôi dép, trong mắt lộ vẻ hoang mang.

- ?

Trần Thư đang định nói thì đã bị nghẹn lại.

Hắn buồn bực, cái gì gọi là ta còn chưa chuyển ra ngoài?

- Khụ khụ…

A Lương hắng giọng, nói.

- Trần Thư, là như vậy, ba người chúng ta cần ở chung với nhau để gia tăng độ ăn ý!

- Nhưng mà kí túc xá chỉ có ba phòng thôi…

- Cho nên?

- Tiểu Tinh đến ở phòng kí túc xá của chúng ta, ngươi có thể dọn ra ngoài trước thời hạn không?

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng, mẹ nó không báo trước mà đã đuổi người rồi sao?

Dù gì thì ta cũng là nhân vật trọng yếu của kí túc xá cơ mà?

A Lương chỉ vali ở góc phòng khách rồi nói.

- Đúng vậy, chúng ta đã thu thập đồ giúp ngươi xong hết rồi!

- Không tệ! Không tệ!

Trần Thư gật đầu, mỉm cười hiền lành.

Khi ba người cho là Trần Thư đã tiếp nhận sự thật thì một chiếc túi phân màu xanh đột nhiên xuất hiện trên tay phải của hắn.

- !

Ba người hơi chấn động, vô thức lùi lại.

Hắn bình thản mở miệng hỏi.

- Bây giờ ta có thể không dọn ra ngoài không hả?

- Ta cảm thấy hoàn toàn có thể!

Ba người lập tức đồng loạt mở miệng, hoàn toàn không cần nghĩ nhiều.

Trần Thư đảo mắt, cười nói.

- Nếu ba người các ngươi đã muốn luyện sự ăn ý, vậy ngủ chung một phòng nhỏ không tốt hơn à?

A Lương thận trọng nói.

- Vậy… Không phải là thừa ra một phòng nhỏ à…

Trần Thư mở miệng nói.

- Husky của ta ở trong Ngự Thú Không Gian lâu quá nên hơi khó chịu, vừa lúc nó có thể ở phòng này!

- …

Ba người giật giật khóe miệng, cuối cùng chỉ có thể bị buộc đồng ý.

Trần Thư cười nói.

- Ta cũng là vì tốt cho các ngươi thôi, ăn chung ngủ chung, độ ăn ý chắc chắn sẽ lên cao!

…

Bốn người ngồi trên ghế sa lon, tập trung nhìn trận tranh tài trên tivi.

Từ Tinh Tinh vừa ăn cà rem vừa hỏi.

- Đúng rồi, các ngươi chuẩn bị đủ tiền chưa?

A Lương lắc đầu nói.

- Tạm thời chưa có, còn cần hai ngày nữa mới tới được!

- Ta đã chuẩn bị đủ rồi.

Vương Tuyệt quay đầu nhìn lại, mở miệng nói.

- Chắc là đủ dùng.

- Ba người các ngươi đang nói chuyện gì thế?

Trần Thư hơi sững sờ, hỏi.

- Các ngươi có đồ tốt định ăn mảnh à?

A Lương hỏi lại.

- Đường Thiên Vinh có một buổi đấu giá, ngươi không nhận được tin nhắn à?

- Không có!

Trần Thư sửng sốt, hắn hoàn toàn không nhận được tin gì cả.

Bây giờ đang diễn ra trận thi đấu Ngự Thú toàn quốc, tất cả mọi người đều liều mạng gia tăng thực lực của mình, đương nhiên mọi người sẽ điên cuồng tiêu phí rất nhiều.

- Điện thoại của chúng ta hôm nào cũng nhận được tin, hơn nữa còn là rất nhiều tin nữa.

Vương Tuyệt lấy điện thoại di động của mình ra, quả nhiên trên màn hình lại là một dòng tin tức.

- Móa nó, sao ta không nhận được tin nào?

Trần Thư gãi đầu, trong nháy mắt hắn cảm giác như mình bị nhằm vào.

- Ta cảm thấy máy của ngươi thì không có vấn đề gì, mà là người của ban tổ chức cố ý loại trừ ngươi…

- Vì sao chứ?

- Tội phạm Nam Giang và hội đấu giá, hai cụm từ này không nên đứng chung với nhau!

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, không đến nỗi chứ?

- Chấp nhận sự thật đi!

Ba người đồng tình nói, sau đó bắt đầu thảo luận xem nên mua đồ gì.

- Chờ đã, không đúng lắm, hai người các ngươi có đủ tiền à?

Trần Thư nghi ngờ nhìn lão Vương và A Lương.

Một người chuyên đi lừa gạt, một người có gì thì ăn đó, hai người này lấy đâu ra tiền mà tham gia hội đấu giá?

- Không có tiền!

Hai người đồng loạt nói.

- Thế nên ta chỉ có thể xin tiền người thân thôi.

- ?

Trần Thư lộ vẻ phức tạp, hắn nói với vẻ không dám tin tưởng.

- Ba người các ngươi đều là con nhà giàu à?

Chương 873: Hy vọng mọi người có thể nể mặt một chút

Thì ra quen biết nhau bao lâu nay, chỉ mỗi hắn là không có tiền à? Hắn hơi sáng mắt, nhìn ba người từ trên xuống dưới, không nhịn được mà nhếch miệng nở một nụ cười quỷ dị.

- Móa nó! Ngươi định làm gì?

Ba người hơi chấn động, lập tức cảm thấy có chút sai sai.

Không phải con hàng này lại định đánh cướp bọn họ đó chứ?

- Đừng đề phòng ta như thế mà!

Trần Thư nhích lại gần, cười hì hì nói.

- Có khả năng nào mà các ngươi cho ta mượn ít tiền không?

- Không thể nào!

Ba người đồng loạt lên tiếng, vội vàng quay về phòng Vương Tuyệt.

…

Ba ngày sau.

Ba người A Lương đã thu thập xong, chuẩn bị đi đến đường Thiên Vinh ở Kinh Đô để tham gia hội đấu giá long trọng.

- Chờ ta với, ta cũng muốn đi!

Trần Thư mở cửa phòng, thu dọn túi của mình.

- Không phải ngươi nói không có tiền à?

A Lương nhếch mày nhắc nhở.

- Trần Bì, vật liệu Bạch Ngân cũng không rẻ đâu!

Ba người chỉ cần mua vật liệu Hắc Thiết Cấp thì tất nhiên vẫn có khả năng chi trả, nhưng vật liệu Bạch Ngân lại có giá cả một trời một vực.

- Ai bảo tham gia hội đấu giá thì nhất định phải có tiền?

Trần Thư bĩu môi, tập trung thu thập túi tác chiến của mình.

A Lương nhích lại gần, đang định nói gì thì đã nhìn thấy đồ mà Trần Thư nhét vào túi.

- Không phải…

A Lương giật giật khóe miệng, nói.

- Trần Bì, ta cũng rất hiểu đạo lý, vấn đề là ngươi nhét nhiều túi phân như vậy làm cái gì?

- Đi mua đồ mà ngươi không cầm theo túi đựng à?

Vẻ mặt Trần Thư vô tội nhìn lại:

- Ta mang theo túi phân ure không hợp lý à?

- Ca, chúng ta đi bán đấu giá, chứ không phải đến Dị Không Gian để nhập hàng…

A Lương lấy tay đỡ trán, trong lòng đã có ý muốn báo cảnh sát rồi.

- Cũng không khác nhau là mấy!

Trần Thư đeo túi lên, sau đó lập tức lôi kéo ba người rời khỏi ký túc xá.

Tám giờ sáng.

Đường phố Thiên Vinh phồn hoa vô cùng nhộn nhịp đông đúc, trong một biển người có đa số là Ngự Thú Sư.

Lực lượng tuyển thủ chính tham gia trận thi đấu ngày hôm nay.

Tuy là đẳng cấp của bọn họ không cao, nhưng biết làm sao bây giờ, trong nhà có nhiều tiền quá mà!

- Bà mẹ nó, đông người thật đấy!

Trần Thư nhìn vào khu phố phía trước, chỉ thấy vỉa hè hai bên đường bày bán đầy các loại tài liệu về ngự thú.

Hơn nữa trong đó đa số đều là chính phẩm. Mọi người đến đây ai cũng là những thiên tài trẻ tuổi, tất nhiên là đều có khả năng quan sát và con mắt nhìn tinh tường.

- Các loại dược liệu Hắc Thiết Cấp đều được giảm giá bán, có thể điều chế đủ mọi loại thuốc!

- Đủ các loại Ngự Thú Châu, bán sỉ số lượng lớn theo nhu cầu đây!

- Hỏa Kê non biến dị mới đây, có thể nuôi để làm nguyên liệu nấu ăn, càng có tỷ lệ cao sẽ tiến hóa thành Lãnh Chúa Hung Thú. Không thể bỏ lỡ! Không thể bỏ lỡ!

Cả ba người Trần Thư nghe tiếng thét to chào hàng truyền tới, nhưng lại không hề rung động chút nào, bọn họ tiếp tục đi đến tòa kiến trúc lớn đằng trước.

- Hội đấu giá Thiên Khải!

Trần Thư đi tới gần tòa kiến trúc, nhìn vào tấm biển treo đằng trước.

Tuy rằng công ty Thiên Khải chỉ phát triển ở Kinh Đô, nhưng quy mô không hề nhỏ, nghiệp vụ chủ yếu là về các loại vật liệu ngự thú.

Lúc này, bốn nhân viên mặc đồng phục tươi cười đứng ở cửa hội đấu giá, tiếp đón người đến tham gia.

- Thạch thiếu đích thân đến sao?

Đúng lúc này, một tên nam sinh mang vẻ mặt lạnh lùng, dẫn theo một gã tùy tùng đi tới.

Trên mặt nhân viên đầy kinh ngạc, vội vã cung kính tiến lên.

- Thạch Tử Minh của Ngự Thú Đoàn Thiên Long?

Một số người nhận ra thân phận của hắn đều không thể nhịn được mà kinh ngạc hô lên

- Ngự Thú Đoàn Thiên Long đứng thứ ba cả nước sao?

Trong nháy mắt, toàn bộ người qua đường xung quanh đều liên tiếp quay đầu lại nhìn, trong mắt tràn đầy kiêng kị và thèm muốn.

Người ta không chỉ có tài năng bẩm sinh kinh người mà còn có một người cha Vương Cấp, quả đúng là hình tượng con nhà người ta hoàn mĩ trong số bạn cùng trang lứa.

Ngự Thú Đoàn đến đẳng cấp này đã không còn là một đội nhỏ nữa mà đã trở thành thế lực đệ nhất một phương rồi.

Lúc này, một gã mặc âu phục nam từ bên trong đi ra, vẻ mặt tràn đầy tươi cười:

- Thạch thiếu mời vào mời vào!

- Làm phiền quản lý Vương!

Thạch Tử Minh gật đầu, cất bước đi vào trong.

Đúng lúc này, người quản lí chấn động, không nhịn được mà kinh ngạc hô lên:

- Con mẹ nó!

- Hả?

Thạch Tử Minh quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên vẻ không vui.

- Ối… Thạch thiếu xin lỗi, xin lỗi!

Người quản lí vội vàng cười làm lành, sau đó gọi nhân viên khác đưa người đến phòng khách quý.

Thấy đối phương không muốn so đo xoay người rời khỏi nơi này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn vội vã đi tới cửa, cười khan một tiếng:

- Đại ca, sao ngươi lại tới đây…

Trần Thư hơi sững sờ, chỉ chỉ chính mình, nói:

- Ta không thể tới à?

- Có thể… Có thể tới…

Quản lí giật giật khóe miệng, biểu tình có chút mất tự nhiên.

Bên chủ trì cố ý không gửi tin tức cho hắn, kết quả cuối cùng cũng không thể tránh khỏi…

Một trong số cổ đông của công ty Thiên Khải là giảng viên của Hoa Hạ học phủ.

Chương 874: Hy vọng mọi người có thể nể mặt một chút (2)

Mặc dù chỉ là Bạch Ngân Cấp nhưng lại vô cùng hiểu về sự tích của Trần Thư, cho nên không hề mong hắn đến. Nhỡ đâu đến lúc sau tên này không có tiền, nhưng vẫn muốn đòi bảo vật thì sao chứ?

Vậy thì không ổn chút nào…

- Mang những thiên tài của Hoa Hạ học phủ đến ghế lô số chín đi!

Quản lí nói với một nhân viên phục vụ, hôm nay không thể đuổi người đi thì cũng chỉ có thể để mặc cho số phận thôi.

- Ghế lô?

Nhân viên phục vụ hơi ngẩn ra, ngay sau đó liền gật đầu.

- Chúng ta được ở phòng bao ư?

Sắc mặt Vương Tuyệt vô cùng hưng phấn, không ngờ bọn hắn lại được đối xử tốt như thế.

A Lương suy tư một chút, chỉ chỉ Trần Thư rồi nói:

- Ta đoán là do Trần Thư…

Tuy rằng địa vị của Hoa Hạ học phủ rất cao, thế nhưng lại có đến mấy nghìn học sinh, không có khả năng ai đến cũng được sắp xếp ghế lô riêng.

- Xem ra thiên phú của ta đã nổi danh khắp toàn thành phố rồi!

Trần Thư sờ sờ cằm, trong lòng âm thầm tự đắc.

Lúc này, quản lí ở cửa ra vào thở dài, lẩm bẩm:

- Ở trong ghế lô ít nhất vẫn an toàn hơn một chút, nhỡ đâu tên này gây sự ở trong đại sảnh thì sợ là sẽ phản ứng không kịp mất.

…

Bốn người đi tới ghế lô số chín ở tầng hai phòng bán đấu giá, bên trong trang hoàng tinh xảo,

Phía trước là một cửa sổ sát đất khá to, có thể dễ dàng nhìn thấy đài bán đấu giá phía dưới.

- Thật là thoải mái!

Trần Thư nằm ở trên ghế sa lon, không kìm được sung sướng.

A Lương quay đầu nhìn lại, nói:

- Trần Thư, ta hỏi này, ngươi sẽ không đánh cướp thật đấy chứ?

- Ngươi nói đùa gì vậy?

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Ta đường đường chính chính là tội phạm, mẹ nó ngươi nghĩ ta sẽ làm ra việc này sao?

- …

Trên mặt ba người đều hiện vẻ không còn gì để nói, nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ cũng không muốn trở thành đồng phạm đâu.

- Yên tâm đi, ta có chút tiền đây!

Vẻ mặt Trần Thư rất bình tĩnh. Trong thẻ của hắn còn hơn bốn tỷ Hoa Hạ, có thể mua được phần lớn tài liệu Bạch Ngân Cấp rồi.

Trong khi bốn người đang đàm luận thì hội đấu giá đã chính thức bắt đầu!

- Hôm nay có may mắn mời được các vị khách quý, quả thật là vinh hạnh của công ty Thiên Khải!

Một lão nhân tinh thần phấn chấn đi lên trên đài đấu giá, khóe miệng mang theo nụ cười bình tĩnh, nói:

- Chắc hẳn mọi người cũng không muốn nghe lão già này lải nhải nhiều đâu, đã thế thì hội đấu giá xin được chính thức bắt đầu!

Vừa dứt lời, vật đấu giá đầu tiên lập tức được đưa lên.

Một viên trái tim màu tím được bày ra, trên đó không ngừng có những tia sét tím chớp giật, sức mạnh kinh người.

- Quả nhiên là vật liệu trái tim của Lãnh Chúa Hoàng Kim Cấp!

Trong nháy mắt, bầu không khí của cả hội trường trực tiếp nóng lên, vô số người đều mang khuôn mặt kích động, thậm chí là tràn ngập tham lam.

- Hả? Vừa mở đầu đã đưa ra cái này?

Trần Thư hơi ngẩn ra, hắn chưa từng xem qua danh sách bán đấu giá, đương nhiên không biết vật phẩm đấu giá đầu tiên trân quý đến vậy.

- Tim của Thiên Lôi Mãng, có khả năng lĩnh ngộ kỹ năng Lôi Đình Huyễn Ảnh!

Lão nhân giới thiệu đơn giản một chút rồi nói:

- Giá quy định mười vạn Hoa Hạ tệ, hiện tại bắt đầu ra giá!

Hai mắt Trần Thư tỏa sáng, vội vã ra giá:

- Ta ra mười vạn! Tại hạ là tội phạm của Hoa Hạ học phủ ở Nam Giang, hy vọng mọi người có thể nể mặt một chút, nếu không…

Trong nháy mắt hội đấu giá trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

Khóe miệng lão nhân đang chủ trì trên khán đài giật giật vài cái, nhìn về phía ghế lô.

Ngươi cũng có gan quá nhỉ!

Quản lý Vương ở bên cạnh gãi gãi đầu, cuối cùng thì chuyện xui xẻo vẫn xảy ra.

Không hổ danh là tội phạm Nam Giang, đúng là kiểu ăn cướp trắng trợn mà!

Ba người A Lương đều quay đầu nhìn lại, vẻ mặt vô cùng kỳ dị mà nói:

- Trần Thư, hình như đây là lời thoại của nhân vật phản diện thì phải…

- Vậy công dân tốt thì không nói được hả?

Trần Thư nhún vai, tỏ vẻ rất ngây thơ vô tội.

Ngay khi cả hội trường đều im lặng thì cũng đã có người phá tan cục diện bế tắc này:

- Một ngàn vạn!

Người đến tham gia hội đấu giá đều là thiên chi kiều tử, đã vậy đều là Bạch Ngân Cấp, tất nhiên sẽ không sợ Trần Thư.

- Xem ra không hù dọa được ai rồi!

Trần Thư lắc đầu chán nản, nhưng thực chất lại chẳng quan tâm cho lắm, coi như là hô chơi chơi thôi…

- Ta trả ba nghìn vạn, cứ hô trước đã không lát nữa lại không còn cơ hội!

- Ta ra năm nghìn vạn!

- Ngươi ra cái rắm ấy, ta trả một triệu!

- …

Trong khoảng thời gian ngắn mà giá cả của vật liệu Lãnh Chúa đã trực tiếp tăng lên tới hơn bốn triệu rồi, hơn nữa vẫn có xu hướng tiếp tục tăng.

- Mẹ nó, đắt vậy luôn hả?

Trần Thư tỏ vẻ kinh ngạc, không ngờ cái thứ đồ chơi này mà giá lại cao như vậy.

- Chứ ngươi nghĩ sao hả?

A Lương quay ngoảnh đầu lại, nói:

- Trong nước, thế lực có thể săn được Hoàng Kim Lãnh Chúa cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay thôi!

- Không đúng, giá trao đổi của học phủ không phải hơn 1000 tín chỉ sao?

Sắc mặt Trần Thư khó hiểu, không thể không mở miệng hỏi.

Chương 875: Oan đại đầu IQ thấp, người có duyên sở hữu IQ cao

Hắn vừa nói xong câu này thì ánh mắt của ba người A Lương ngay lập tức "quét" về phía hắn. - Ngươi có thể đổi được Hoàng Kim Lãnh Chúa sao?

Hai mắt A Lương trừng lớn, bộ dạng vô cùng khiếp sợ.

- À thì… Các ngươi không thể sao…

Trần Thư hơi sững sờ một chút, nhưng rất nhanh cũng đã hiểu ra. Có vẻ như hắn là người có chút đặc quyền!

Trên thực tế thì cả trường này bây giờ cũng chỉ có hắn mới có thể mua được.

Nhưng đám sinh viên trước đây từng thấy Trần Thư sử dụng vật liệu Hoàng Kim lại không thấy bất ngờ gì cả.

Bởi vì các cựu sinh viên đều biết những kẻ yêu nghiệt trong trường đều có đặc quyền này.

Ví dụ như Lăng Trần đã tốt nghiệp, thế nhưng giá mà hắn ta phải mua cũng cao hơn Trần Thư nhiều lắm…

- Sao ngươi có thể mua Hoàng Kim Lãnh Chúa rẻ vậy hả?

Ba người lập tức lao tới, tóm lấy cổ Trần Thư mà lắc qua lắc lại. Bọn họ đã ghen tị đỏ cả mắt rồi.

- Được rồi, được rồi!

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Ta cũng có thể đổi cho các ngươi mà!

Lúc này ba người họ mới buông lỏng tay ra, ánh mắt lộ vẻ hưng phấn.

Nhưng ngay sau đó, A Lương lại lắc đầu, nói:

- Thôi bỏ đi, bọn ta cũng không muốn thấy ngươi trong lọ tro cốt đâu.

- Hả?

Thoáng cái Trần Thư đã có thể lý giải được, người có thể cho hắn đặc quyền này không phải Liễu Phong thì chính là Tần Thiên.

Nhưng hai người này đều không dễ chọc vào.

Bây giờ xem ra, dường như cũng có hơi không làm được…

Đúng lúc này, cuộc đấu giá bên dưới đã kết thúc. Người ở ghế lô số 1 đã giành được món đồ bằng sáu triệu.

Mặc dù giá cả bán ở buổi đấu giá cao hơn bên ngoài khá nhiều, nhưng vẫn chứng tỏ sự quý giá của vật phẩm Lãnh Chúa Hoàng Kim Cấp.

Có thể thấy lúc ấy Trần Thư đã kiếm hời thế nào.

- Tiếp theo chính là vật phẩm thứ hai của ngày hôm nay. Hai mươi khối Ngự Thú Trân Châu Hắc Thiết Cấp, giá khởi điểm là năm trăm vạn!

Mặc dù không cùng một đẳng cấp với vật phẩm đầu tiên nhưng lại là đồng tiền mạnh trong giới Ngự Thú, thế nên càng được người ta săn đón nhiều hơn.

Trong chốc lát, bầu không khí trong phòng đấu giá đã náo nhiệt hẳn lên, vô số người đều kích động muốn mua cho bằng được.

Sau đó, những vật phẩm đấu giá khác cũng lần lượt trưng bày lên.

Các loại vật phẩm như Hạch Tâm Lãnh Chúa, dược hoàn vân vân… cái gì cũng có.

- Cái muốn mua thì mua không nổi, cái mua được thì lại không hợp ý…

Trần Thư nằm ườn trên sô pha, trông vô cùng buồn chán. Hắn hoàn toàn chỉ đến góp vui thôi.

Vào lúc này, dưới khán đài lại trưng bày một vật phẩm khác.

Chỉ thấy đó là một viên đá màu xanh, ánh sáng rực rỡ ngay lập tức đã thu hút sự chú ý của mọi người.

- Các vị, vật phẩm này vốn không hề có trong danh sách đấu giá ngày hôm nay. Nguyên nhân chính là bọn ta cũng không biết rốt cuộc đây là thứ gì…

Lão nhân hẵng giọng nói:

- Mặc dù đã thẩm định nhiều lần nhưng bọn ta vẫn chưa thể tìm được câu trả lời!

Phía dưới khán đài lại có người nói:

- Có thể là vật phẩm đặc biệt gì đó, để cho Khế Ước Linh sử dụng là có thể gia tăng thuộc tính nào đó chăng?

- Thực tế cũng không phải…

Sắc mặt lão nhân có chút xấu hổ, lão nói:

- Thật ra thì đã có Khế Ước Linh Hoàng Kim nuốt nó rồi.

Vừa nghe thấy lời này, sắc mặt mọi người đều trở nên kỳ lạ.

Có khi nào…

- Đúng vậy, nhưng nó lại bị Khế Ước Linh thải ra một cách hoàn toàn nguyên vẹn …

- Ôi đệt!

Mọi người đều không nhịn được mà cảm thấy ghét bỏ, sao lại mang cái thứ không đáng một đồng này đi bán đấu giá chứ?

Lão nhân nói:

- Được rồi! Vậy hôm nay bọn ta sẽ bán vật phẩm này cho người có duyên, giá khởi điểm là một ngàn vạn!

Bầu không khí náo nhiệt trong giây lát đã lặng ngắt lại.

Có người thì thầm nói:

- Oan đại đầu IQ thấp, người có duyên IQ cao…

Lão nhân lại mở miệng hỏi:

- Khụ khụ, không có ai mua thật sao?

- Một ngàn vạn.

Đúng lúc này, giọng nói từ ghế lô số 9 vang dội khắp hội trường đấu giá.

- Mẹ nó, không ngờ có người mua thật kìa!

- Chẳng lẽ hắn biết tác dụng của vật phẩm này sao?

- Ngươi ngốc thế, mấy nhà thẩm định còn chẳng nhìn ra thì tên đó có thể nhận ra được sao?

Một đám người cứ xì xào bàn tán, tò mò không biết là ai đã mua nó với giá cao như vậy.

- Trần Thư, ngươi điên rồi hả?

Cả ba người đều quay đầu nhìn hắn, ánh mắt đầy khó hiểu.

Trần Thư cười mà không nói gì, hiện giờ có ba lựa chọn hiện ra trước mắt hắn.

【 Lựa chọn đầu tiên: mua vật phẩm chủ chốt trước mắt để sau này mở ra Tàn Tích Hỏa Diễm! Phần thưởng khi hoàn thành: đại lượng Ngự Thú Lực. 】

【 Lựa chọn thứ hai: Không có hứng thú với kho báu nên quyết định không đấu giá! Phần thưởng: Tự động xóa số dư trên thẻ. 】

【 Lựa chọn thứ ba: Vắt cổ chày ra nước, quyết định hóa thân thành tội phạm trực tiếp chạy đến cướp. Phần thưởng: Một cặp còng tay bạc sáng chói. 】

Đôi khi phương án của hệ thống không chỉ đơn giản để cho hắn lựa chọn nà sẽ cung cấp thông tin cực kỳ quan trọng, ví dụ như lần trước vào lúc tính mạng hắn nguy hiểm chẳng hạn.

- Cái này chắc chắn là chìa khóa đi vào tàn tích kia.

Chương 876: Hai ngàn vạn cộng với tiền chữa trị của ngươi

Ánh mắt Trần Thư kích động, hạ quyết tâm phải mua cho bằng được. Mỗi cái tàn tích đều là độc nhất vô nhị, có một không hai, mà điều kiện mở ra cũng rất độc đáo, không phải cứ thẩm định bằng dụng cụ là ra.

- Một ngàn vạn lần thứ nhất!

- Một ngàn vạn lần thứ hai!

- Một ngàn vạn lần…

Ngay lúc búa gõ xuống thì một giọng nói trầm thấp lại vang lên:

- Hai ngàn vạn!

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư sững sờ mà quay đầu nhìn về phía phòng ghế lô số ba, trong mắt có một tia lạnh lẽo.

(*) Ghế lô là ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường hoặc nhà đấu giá, một gian có vài chỗ ngồi (thường là 5).

Nếu đối phương trả giá ngay từ đầu thì cũng bình thường thôi, nhưng bây giờ lại cố tình ra giá vào lúc sắp gõ búa, hiển nhiên là có chút làm cho người khác cảm thấy buồn nôn mà.

- Ba ngàn vạn!

Trần Thư lại tăng giá lên, trong giọng nói có sự tức giận.

- Bốn ngàn vạn!

Một nam sinh có vẻ mặt lạnh lùng ngồi trong ghế lô, trên khóe miệng treo một nụ cười chế nhạo.

Người tùy tùng đứng phía sau hỏi:

- Thiếu gia, ngài nhận ra vật phẩm này sao?

- Cũng không phải thế!

Thạch Tử Minh cười cười mà nói:

- Ta chỉ ra giá chơi vậy thôi.

Tùy tùng hơi giật mình, sau đó thận trọng mà nói:

- Không cần phải đắc tội đến hắn đâu…

- Có khi nào mà Thạch Tử Minh ta sợ đắc tội với người khác cơ chứ?

Ánh mắt hắn ta lạnh lẽo khiến cho vẻ mặt của tên tùy tùng chấn động mà phải nhanh chóng im lặng lại.

- Ta vừa mới bước ra từ Dị Không Gian thôi mà từ khi nào Kinh Đô lại đến lượt một học sinh đến hoành hành ngang ngược rồi chứ!

Thạch Tử Minh nở một nụ cười chế nhạo, tính cách hắn ta ương ngạnh, điều hắn ta thích nhất chính là dẫm đạp các thiên tài xuống dưới lòng bàn chân mình.

Lúc này, Trần Thư lại tiếp tục tăng giá:

- Năm ngàn vạn!

- Sáu ngàn vạn!

- Bảy ngàn vạn!

- Tám ngàn vạn!

- …

Quản lý đứng ở bên dưới không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng đã đoán trước được chuyện chẳng lành.

Một bên là thái tử gia đến từ Thiên Long Ngự Thú Đoàn, mà bên còn lại là thiên tài đứng đầu của Hoa Hạ Học Phủ.

Sau lưng hai người đều có Ngự Thú Sư Vương Cấp, không phải là những người mà công ty Thiên Khải có thể đắc tội nổi.

Trong lòng hắn ta tràn ngập bất an mà nói nhỏ:

- Con hàng này sẽ không cho nổ mất phòng đấu giá của ta đấy chứ…

- Hai trăm triệu!

Vẻ mặt của Trần Thư bình thản nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào ghế lô số ba.

- Quả không hổ danh là thiên tài Hoa Hạ Học Phủ, thật sự rất hào phóng!

Giọng nói trêu chọc của Thạch Tử Minh truyền đến, hắn ta nói:

- Ta chỉ đang ra giá chơi vậy thôi, tội phạm ca sẽ không để ý chứ?

Ngay cả những người xem xung quanh cũng không thể không nổi giận với lời nói này, người này đúng thật là rất ghê tởm.

Trần Thư không nói một lời nào mà chỉ nhếch miệng lộ ra một nụ cười nhạt.

Mà trong tay của hắn đang cầm một bình Tàng Hình Dược Tề nhỏ còn sót lại.

- Ca ruột của ta ơi, đây là ở nội thành đấy! Đừng hành động nông nổi mà!

Vẻ mặt ba người A Lương chấn động mà lập tức lao đến.

Con mẹ nó, nếu hắn mà ném ra một quả bom hạt nhân, vậy thì coi như tất cả đều tiêu đời rồi.

- Ba người các ngươi bị mù màu đấy à! Đây không phải là bom hạt nhân!

Trần Thư nhếch miệng mà nói:

- Chỉ là một món đồ chơi nhỏ mà thôi!

Ba người thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là bom hạt nhân thì ngươi muốn làm cái gì cũng được hết.

Ánh mắt của bọn họ lại nhìn về phía ghế lô số ba rồi nhịn không được mà cảm thán: Đầu năm nay thực sự có người vội đi đầu thai thật này…

Thời gian dần trôi qua, buổi đấu giá buổi sáng đã kết thúc viên mãn.

- Trần Thư, buổi đấu giá buổi chiều sẽ có nhiều tài liệu Bạch Ngân hơn đấy.

Bốn người đi đến một tửu lâu rồi gọi một bàn món ăn đặc sắc.

Mấy người A Lương đều mang vẻ mặt hài lòng, hiển nhiên là buổi sáng đã mua được những thứ cần thiết rồi.

- Buổi chiều à?

Trần Thư gật đầu, định tham gia đấu giá xong rồi lại ra tay sau.

A Lương hỏi:

- Các ngươi nói xem rốt cuộc người trong ghế lô số ba là ai vậy?

- Có trời mới biết ấy, dù sao thì đó cũng là một người muốn tìm chết mà thôi!

Vương Tuyệt nhún vai, hoàn toàn không để ý. Từ trước đến nay, những người đắc tội tội phạm đều không có kết cục tốt đẹp gì.

Trong khi bốn người đang nói chuyện với nhau thì có hai người đi đến.

- Xin chào các vị!

Vẻ mặt nam sinh đi trước rất bình thản, khóe miệng treo một nụ cười.

- Hả?

Vẻ mặt của Trần Thư trở nên lạnh lùng, hắn lập tức nghe ra giọng nói của đối phương.

- Xem ra các hạ đã nhận ra ta rồi đúng không?

Thạch Tử Minh cười cười mà nói:

- Tại hạ là Thạch Tử Minh đến từ Thiên Long Ngự Thú Đoàn!

Hắn ta vừa dứt lời thì Từ Tinh Tinh và Vương Tuyệt đều chấn động, hiển nhiên bọn họ đã nghe qua tên tuổi của đối phương.

Mà vẻ mặt của Trần Thư lại vô cùng bình thản, thậm chí A Lương còn nhếch miệng, hoàn toàn không xem đối phương ra gì.

- Ta chỉ đến để nói một câu thôi!

Chương 877: Hai ngàn vạn cộng với tiền chữa trị của ngươi (2)

Thạch Tử Minh bình tĩnh mà nói: - Nếu như sau khi tốt nghiệp ngươi có thể gia nhập vào Ngự Thú Đoàn của ta, xem ta như Thiên Lôi sai đâu đánh đó thì chuyện buổi sáng sẽ được xí xoá hoàn toàn!

- ?

Trong mắt Trần Thư hiện lên dấu chấm hỏi, trong lúc nhất thời còn chưa hiểu được hắn ta đang nói cái gì.

Vẻ mặt của Vương Tuyệt rất kỳ quái, trong mắt tràn ngập đồng tình, thậm chí còn mang theo một chút cầu xin: Ngươi đừng có nói thêm gì nữa, nếu không thì cả hội đấu giá cũng biến mất luôn đấy…

Thạch Tử Minh mở miệng nói:

- Ngươi có thể tiếp tục suy nghĩ cho cẩn thận!

- Bây giờ ta cũng cho ngươi một lựa chọn!

Trần Thư cười cười mà nói:

- Ta có một cửa hàng ở Nam Giang đang thiếu một bảo vệ nhà vệ sinh, nếu như ngươi đến làm thì ân oán của chúng ta sẽ được xí xóa toàn bộ!

- Hả?

Vẻ mặt của Thạch Tử Minh trở nên lạnh lùng, để một thiên tài như hắn ta đi làm bảo vệ cho nhà vệ sinh ư?

Hắn ta lạnh lùng mà nói:

- Ngươi có thể lặp lại một lần nữa không?

- Sao vậy? Nghe không hiểu à?

Trần Thư nhướng mày rồi nói:

- Quên mất, ngươi mới vừa tốt nghiệp tiền sản thôi, không hiểu ta cũng là chuyện bình thường.

- Phụt phụt!

Mấy người A Lương lập tức không nhịn được, con mẹ nó, ngươi cũng độc miệng thật đấy!

- Ngươi…

Gương mặt của Thạch Tử Minh trở nên âm trầm, sắp không kìm nén được lửa giận đến nơi rồi.

Bởi vì có liên quan đến gia tộc nên hắn ta thật sự không đi học, đương nhiên sẽ trực tiếp bị đánh bại tại trận.

- Bà mẹ nó, không phải bị ta nói trúng rồi đấy chứ?

Trần Thư nhếch miệng, trong mắt hiện lên vẻ giễu cợt.

- Được! Được lắm! Ta nhớ kỹ ngươi rồi đấy!

Thạch Tử Minh âm u lạnh lẽo mà cười, cố nén tức giận rồi quay người rời khỏi tửu lâu.

- Nhất định phải dạy cho tên này một bài học mới được!

Trần Thư nhìn bóng lưng rời đi của hắn ta, cũng không có ý định bỏ qua cho đối phương như vậy.

Buổi chiều, buổi đấu giá vẫn tiếp tục diễn ra sôi nổi, bởi vì đồ đấu giá chủ yếu là tài liệu Bạch Ngân nên số tiền giao dịch thành công cũng trở nên càng lúc càng lớn.

Trần Thư không quan tâm đến mấy tài liệu khác mà chỉ kêu giá những dược liệu Bạch Ngân mà hắn cần mà thôi.

Bây giờ hắn đã hết tín chỉ, mà bởi vì tranh tài Ngự Thú toàn quốc nên tốc độ thu mua dược liệu của tập đoàn Thiên Hoa cũng sẽ chậm lại.

Đương nhiên là hắn không thể bỏ qua những dược liệu Bạch Ngân trước mắt rồi, thế nhưng do sự can thiệp của Thạch Tử Minh dẫn đến giá cả nhiều loại dược tề tăng lên rất nhiều.

Thời gian dần trôi qua, buổi đấu giá đã sắp đi đến hồi kết.

- Ba đóa Phong Tinh Hoa! Giá khởi điểm là năm trăm vạn!

Lại là ba cây dược liệu Bạch Ngân lên sàn, đây là một trong những dược liệu chính để phối trí Cuồng Phong Dược Tề!

Trần Thư không do dự mà lựa chọn ra tay.

- Năm trăm vạn!

- Sáu trăm vạn!

Thạch Tử Minh lại nâng giá, trong mắt có sự vui vẻ.

- Bảy trăm vạn!

- Tám trăm vạn!

Hai bên không ngừng tranh đoạt, những người còn lại đã quyết định từ bỏ, để mặc cho hai tên ác bá này nâng giá lẫn nhau lên…

Đúng lúc này, trước mắt của Trần Thư lại xuất hiện các lựa chọn:

【 Phương án 1: Ra tay dạy cho Thạch Tử Minh một bài học! Phần thưởng hoàn thành: Truyền Tống Dược Tề *1, Tử Vong Dược Tề *1 】

【 Phương án 2: Lựa chọn nhẫn nhịn rồi ba năm sau lại ra tay trả thù! Phần thưởng hoàn thành: Trung lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 3: Chủ động nhận lỗi với đối phương và cầu xin sự tha thứ! Phần thưởng hoàn thành: Giảm 10% trí thông minh của Nguyên Tố Thú 】

Trần Thư sờ cằm rồi chốt ngay phương án 1, vừa lúc hắn đang hơi thiếu Dược Tề đặc thù đây.

Lúc này, hai người lần lượt tăng giá khiến cho giá của dược liệu tăng lên nhanh chóng.

Trần Thư mỉm cười, trong tay đã móc ra một cái túi phân, sau đó nhanh chân rời khỏi ghế lô.

Vẻ mặt ba người A Lương chấn động, sau đó im lặng nhắm hai mắt lại, lặng lẽ làm dấu chữ thập…

- Sắp kết thúc rồi, phải để ngươi mất nhiều tiền mới được!

Lúc này, Thạch Tử Minh vẫn chưa ý thức được nguy hiểm đang đến gần.

Hắn ta âm hiểm mà cười rồi ra giá thêm lần nữa:

- Hai ngàn vạn!

Tuy nhiên lại không có bất kỳ tiếng kêu tăng giá nào cả, hình như Trần Thư đã quyết định từ bỏ rồi.

- Ồ? Chịu thua rồi à?

Thạch Tử Minh nhướng mày, ngược lại cũng không đau lòng lắm, hai ngàn vạn vẫn nằm trong khả năng chịu đựng của hắn ta.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói bình thản truyền đến từ phía sau lưng hắn ta:

- Hai ngàn vạn cộng với tiền chữa trị của ngươi!

- Hai ngàn vạn cộng với tiền chữa trị của ngươi!

Thạch Tử Minh vừa nghe thấy lời này thì lập tức sửng sốt.

Một giây sau, vẻ mặt của hắn ta thay đổi kịch liệt rồi đột ngột quay đầu lại, thế nhưng không nhìn thấy bất kỳ một bóng người nào cả, chỉ có một cái miệng túi tội ác giống như vực thẳm vậy, hơn nữa miệng túi này còn kèm theo cái mùi sặc sụa.

- Cái quái gì thế này?

Hắn ta kinh hô ra tiếng, nhưng lại ngay lập tức bị túi phân trùm lại.

Trong lúc nhất thời, mùi phân urea ập đến, đầu óc hắn ta ngây ra một lúc, thậm chí quên luôn cả việc phản kháng.

- Dừng lại!

Chương 878: Tên này không phải dạng vừa đâu, có thù là báo thù ngay tại chỗ luôn

Tùy tùng ở bên cạnh quát lớn, tay phải nắm thành nắm đấm rồi dùng sức mạnh vô song mà đánh tới. Vẻ mặt Trần Thư bình đạm, tay trái nhanh như chớp mà nắm chặt lại.

- Hả?

Trong nháy mắt, tùy tùng đột ngột thay đổi sắc mặt. Hắn ta cũng là Bạch Ngân Cấp, thể chất chắc chắn không hề kém, thế nhưng chỉ vừa mới tiếp xúc đến Trần Thư thì hắn ta ngay lập tức ý thức được khoảng cách giữa hai người!

- Ngươi đến đây đi này!

Tay trái Trần Thư dùng sức cưỡng ép kéo qua, trong tay phải đã chuẩn bị sẵn một cái túi phân rồi.

Soạt!

Đối phương cũng bị túi phân trùm lại, đồng thời cũng ho khan dữ dội, thật sự không chịu nổi cái mùi này được mà.

- Ai bảo ngươi ra giá này! Ai bảo ngươi nâng giá chứ!

Trần Thư đấm từng phát nện mạnh đến tận thịt, liên tục hành hung hai người bọn họ.

Thể chất của hắn vốn đã cường hãn, mà lại còn thường xuyên sử dụng máu thịt đẳng cấp cao, thậm chí đã từng ăn Khế Ước Linh Vương Cấp nữa là.

Hơn nữa, di tích Băng Hỏa Sâm Lâm đã từng buff cho thân thể hắn nên đương nhiên sức mạnh từ cơ thể của hắn có thể đè bẹp những người cùng cấp.

- Mẹ nó! Ngươi đáng chết!

Lửa giận trong lòng Thạch Tử Minh xông thẳng lên đỉnh đầu, hắn ta chỉ cảm thấy cả người đã tức giận đến sắp thăng thiên luôn rồi.

Được xem như là thái tử gia của Thiên Long Ngự Thú Đoàn, hắn ta có phải chịu cảnh bị hành hung như thế này bao giờ đâu chứ?

Huống chi còn bị đánh trước mắt bao người nữa, quả thực là mất hết mặt mũi mà!

Trong chốc lát, hắn ta không hề do dự mà triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

- Gào!

Một cái đầu rồng màu đen xuất hiện, hai mắt giống như hai ngọn lửa màu đen, dáng vẻ vô cùng dữ tợn.

Mặc dù chỉ là Bán Tương Triệu Hoán, nhưng nó đã thò đầu ra ngoài, hiển nhiên là không sợ sẽ phá hoại các kiến trúc xung quanh.

- Hả?

Trần Thư cười chế nhạo rồi cũng triệu hoán Husky ra.

Hai cái đầu chó nhìn chằm chằm vào đối phương, hoàn toàn không hề sợ hãi một chút nào cả.

Lúc này, đám đông ở tầng một đều rất phấn khích, không ngờ sắp kết thúc buổi đấu giá rồi mà còn có thể được xem một màn kịch hay như vậy.

Hiển nhiên, âm thanh từ ghế lô truyền ra cho thấy xung đột đã leo thang!

Quản lý Vương tái mét mặt mày, bây giờ hắn ta đã không dám tiến lên ngăn cản nữa rồi.

Hắn ta mắng nhân viên đứng lên cạnh:

- Không phải đã dặn ngươi trông chừng Trần Thư rồi sao?

- Quản lý, ta thật sự không biết hắn đi ra bằng cách nào cả…

Lúc ấy hắn ta chỉ thấy cửa phòng mở ra nhưng lại không thấy người nào bước ra ngoài cả.

- Vậy còn ngươi thì sao?

Quản lý Vương lại nhìn về phía nhân viên canh giữ ở bên ngoài phòng ghế lô của Thạch Tử Minh.

- Quản lý, ta cũng không nhìn thấy gì cả…

Hắn ta cũng vô cùng tủi thân, hôm nay đã vô cùng tập trung rồi, không dám lười biếng một chút nào cả, nhưng ai ngờ cuối cùng vẫn xảy ra chuyện cơ chứ…

Xì xì!

Đúng lúc này, trong phòng bỗng có ngọn lửa màu đen bốc lên, nhiệt độ đột ngột tăng vọt!

- Là Hỏa Diễm Hắc Long của Thạch Tử Minh!

Một Bạch Ngân Ngự Thú Sư kinh hô, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, không ngờ đối phương hoàn toàn không kiêng dè gì mà trực tiếp tung ra kỹ năng lớn.

- Sẽ không chết người đấy chứ…

Những người còn lại lẩm bẩm, bọn họ cũng hiểu ra hình như chuyện này đã trở thành một vấn đề lớn rồi.

- Ta mà biết trước thì đã không tổ chức buổi đấu giá rồi, còn kiếm lời cái rắm ấy!

Vẻ mặt quản lý Vương tái nhợt, cho dù là người nào có chuyện thì hắn ta cũng đều không thể nhận nổi hậu quả…

Đúng lúc này, một tiếng bùm thật lớn vang lên!

Chỉ thấy hai đạo Hỏa Trụ bùng lên rồi trực tiếp xuyên thủng phòng ghế lô.

Cùng lúc đó, một thân thể trùm một túi phân trên đầu bay ngược ra, kèm theo đó là những tiếng la hét thảm thiết.

Mà Ngự Thú Không Gian phía trên hắn ta lại đang bị Hỏa Trụ bắn phá.

Vốn dĩ Hắc Long đã rút về Ngự Thú Không Gian mà run lẩy bẩy rồi, ai mà biết sẽ có kỹ năng không hợp lẽ thường như vậy cơ chứ…

Nó mới phóng ra được một cái kỹ năng, kết quả một giây sau lại bị đánh trả ngay lập tức.

- Ta đánh này!

Lúc này, Trần Thư đã đeo mặt nạ phòng độc rồi trực tiếp đá nhanh một chân tới.

Ầm!

- Ọe…

Thạch Tử Minh đang lơ lửng giữa không trung bị đạp mạnh vào bụng, cơ thể của hắn ta không thể không uốn cong lại.

- Con mẹ nó, ai bảo ngươi chơi bẩn này!

Trần Thư hét to rồi đấm một phát trúng ngực Thạch Tử Minh.

Bùm!

Thân thể của hắn ta nhanh chóng rơi xuống rồi ngã lộn nhào trên đất, cho dù có là thân thể Bạch Ngân Cấp thì cũng có chút không chịu đựng nổi.

- Ai bảo ngươi phách lối này!

Trần Thư đấm hết cú này đến cú khác, không hề nương tay một chút nào cả, đồng thời hắn còn hét lên:

- Dám chọc phải tội phạm ca à, là một tiểu đệ, Bạch Dương ta nhất định sẽ không bao giờ dễ dàng mà tha cho ngươi đâu!

- Bạch Dương?

Vẻ mặt mọi người trông rất kỳ lạ, trước chưa kể đến quần áo, thậm chí ngươi còn chưa đổi giọng nói luôn kìa…

Bốp bốp bốp!

Những người xung quanh nghe tiếng nắm đấm nện vào da thịt, không khỏi tê rần cả da đầu

- Tội phạm Nam Giang…

Ai đó tự lẩm bẩm một mình, trong mắt tràn ngập kiêng kỵ.

Chương 879: Tên này không phải dạng vừa đâu, có thù là báo thù ngay tại chỗ luôn (2)

Tên này không phải dạng vừa đâu, có thù là báo ngay tại chỗ luôn ấy! Lúc này, tùy tùng ngã xuống ở bên cạnh lắc mình, nhưng không có ai chú ý tới hắn ta cả.

Tùy tùng không dám gỡ túi phân xuống mà lặng lẽ lấy điện thoại ra rồi gửi một tin nhắn đi:

- Lưu thúc, thiếu gia đang bị tội phạm phân urea hành hung, sắp đi đời nhà ma rồi…

Sau khi gửi tin nhắn xong thì hắn ta tiếp tục giả chết, không dám bước tới để ngăn cản nữa.

Một tháng cũng mới mấy trăm ngàn, hắn ta cần gì đi cược mạng như vậy chứ…

Lúc này, trên đỉnh của một tòa nhà khác trên đường Thiên Vinh đang có tầm mười người đang ngồi xung quanh.

Tất cả mọi người đều là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, đều là những cường giả có tiếng của Hoa Quốc. Bọn họ cũng tận dụng sự kiện lớn của cuộc tranh tài Ngự Thú để tổ chức một hội chợ giao dịch nhỏ.

Lúc này, một nam tử trung niên mang vẻ mặt ảm đạm khẽ giật mình, hắn ta lấy điện thoại di động ra xem, vẻ mặt chợt trở nên lạnh lùng.

Hắn ta cất điện thoại vào rồi nói với mọi người:

- Tại hạ có chút việc, đi trước đây!

Hắn ta vừa dứt lời thì trực tiếp xoay người rời khỏi, lẩm bẩm:

- Tội phạm phân urea…

- Hả?

Liễu Phong ở bên cạnh vốn dĩ cũng không để ý mấy, nhưng vừa nghe đến hai chữ "phân urea" thì lập tức chấn động.

Có người mở miệng hỏi:

- Lão Liễu, ngươi sao vậy?

- Không có việc gì, ta cũng có chút chuyện cần giải quyết…

Liễu Phong lắc đầu rồi lập tức nối gót rời khỏi đây.

Mọi người liếc nhau mà nói:

- Không phải là hai người này đi giải quyết chung một chuyện đấy chứ?

…

Lúc này, tại hội đấu giá Thiên Khải, cuối cùng thì Trần Thư cũng đánh đến mệt mỏi, thậm chí hắn còn hít một hơi thật sâu.

- Mẹ kiếp, chẳng trách dám phách lối đến thế, hóa ra có thể chịu đòn lâu như vậy!

Hắn lắc tay rồi hung hãn mà nói:

- Thiên Long Ngự Thú Đoàn đúng không, trở về nhớ bồi thường tiền thuốc men cho ta đấy. Con mẹ nó, đau tay thật chứ!

Thạch Tử Minh nghe thấy lời này thì cả người run lên, cơn tức giận lại dâng trào mãnh liệt.

Con mẹ nó, là ngươi hành hung ta mà còn dám tìm ta đòi tiền chữa trị nữa sao?

- Nếu dám không trả tiền thì ta gặp một lần đánh một lần! Trần… À… Bạch Dương ta quyết không nương tay!

Hắn vừa dứt lời thì lập tức đeo mặt nạ phòng độc lên, tiêu sái rời khỏi hiện trường.

Thạch Tử Minh không nhúc nhích, trông cứ như một cỗ thi thể vậy.

Người vây xem lẩm bẩm:

- Không phải bị đánh chết tươi rồi đấy chứ…

Thật ra lúc này Thạch Tử Minh đã khá tỉnh táo lại rồi, nhưng hắn ta không đứng dậy mà dứt khoát quyết định giả chết.

Hồi nãy hắn ta càng phản kháng thì đối phương càng hưng phấn, quả thực chính là biến thái mà…

Một lúc sau, tất cả mọi người cùng nhau đi đến, trong ánh mắt tràn đầy hoài niệm, thậm chí còn có người nhịn không được mà cúi đầu mặc niệm.

Đúng lúc này, cơ thể Thạch Tử Minh đột nhiên run rẩy.

- Con mẹ nó chứ! Xác chết vùng dậy kìa!

Đám đông hoảng sợ giải tán, không dám lại gần nữa.

Thạch Tử Minh từ từ gỡ túi phân xuống, hận đến mức sắp cắn nát cả răng.

Hắn ta dùng hai con mắt gấu trúc mà nhìn trần nhà rồi cắn răng nói:

- Ta hận ngươi! Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, sỉ nhục của ngày hôm nay…

Trong tích tắc, một cái túi phân màu xanh lam quỷ dị hiện ra trên đỉnh đầu hắn ta rồi nhanh chóng rơi xuống.

Lời nói tàn nhẫn của Thạch Tử Minh còn chưa dứt thì đã trực tiếp bị phong ấn lại…

- Còn ở đó mà ra vẻ, nói cái gì vậy chứ?

Ở đằng xa, Trần Thư nhếch miệng rồi lại tung ra một quyền đánh bay Thạch Tử Minh khiến hắn ta ngã lộn nhào, đập mạnh

lên trên tường…

Hắn phủi tay rồi tiêu sái rời khỏi nơi này.

Thạch Tử Minh trực tiếp giả chết, không dám nhúc nhích thêm một chút nào cả.

- Đúng thật là một Lang Diệt mà!

(*) 狼 灭 (Lang Diệt) là một thuật ngữ trên Internet, một phiên bản nâng cấp của "kẻ tàn nhẫn", có nghĩa là tàn nhẫn hơn kẻ tàn nhẫn một chút và cũng vô cùng ngang ngược.

Mọi người đồng loạt nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng đều nhớ tới một câu: Ác nhân tất có ác nhân trị!

Thạch Tử Minh ỷ vào thiên phú trác tuyệt, bối cảnh thâm hậu nên đối nhân xử thế vô cùng ngang ngược và phách lối, thậm chí hắn ta đã từng khiêu chiến các trường đại học lớn ở Kinh Đô.

Hầu hết những người có mặt ở đây đều bị hắn ta ức hiếp trực tiếp hoặc gián tiếp, bọn họ đương nhiên khá là hả hê khi nhìn thấy cảnh tượng này…

- Một phút mặc niệm dành cho Thạch thiếu!

Ba người A Lương vẫn còn đang ngồi trong ghế lô, nhìn Thạch Tử Minh giả chết ở dưới kia thì trong mắt tràn ngập đồng tình.

Lần này chắc là đã đá phải tấm hợp kim titan rồi đó …

- Đi thôi nào.

Trần Thư nhàn nhã quay trở lại ghế lô, hoàn toàn không để ý chút nào.

- Về trường trước đi!

Mấy người A Lương gật đầu, lỡ như phụ huynh của đối phương tới vậy thì không dễ đối phó rồi.

Ngay lúc bốn người đi đến cửa nhà đấu giá.

- Các ngươi đứng lại cho ta!

Cuối cùng thì tên tùy tùng bị trùm trong túi phân cũng dám lên tiếng, mặc dù giọng điệu của hắn ta đang vô cùng run rẩy…

Trong lòng hắn ta đoán viện quân sắp tới rồi, nhất định phải giữ đối phương ở lại đây mới được!

- Hả?

Chương 880: Ngươi chính là tội phạm phân urea sao?

Trần Thư quay đầu lại nhìn hắn ta rồi hỏi: - Ngươi có việc gì sao?

Tùy tùng đảo mắt, lập tức cái khó ló cái khôn mà nói:

- Dám đánh Thạch thiếu à, các ngươi đừng hòng rời khỏi đây!

Thạch Tử Minh đang nằm dưới đất bỗng nhiên run rẩy, trong lòng lại đang không ngừng la lên: Con mẹ nó, ngươi có thể câm miệng được không hả!

Tùy tùng đi tới bên cạnh Thạch Tử Minh đỡ hắn ta lên rồi nói:

- Không ai trong Kinh Đô này dám đối xử với Thạch thiếu của bọn ta như vậy, hôm nay các ngươi nhất định phải trả giá đắt cho hành vi của mình!

- Hả?

Trần Thư cười ôn hòa, nhưng lại không vội ra tay.

Lúc này, một cái đầu thỏ thò ra trên hành lang tầng hai, nó lại phóng kỹ năng ra thêm lần nữa.

Tất cả mọi người đều không chú ý tới chân phải của Trần Thư bỗng đá không khí ở phía trước.

Ầm!

Thạch Tử Minh đang đứng ở đằng kia đột nhiên bị đá vào mông, thân thể bỗng bay nhào về phía trước, trực tiếp bay đến cửa nhà đấu giá mới dừng lại được.

- Khinh công gì thế này?

Bốn người Trần Thư lập tức tránh ra, để mặc cho đối phương bay tự do mà rời khỏi nhà đấu giá.

Ngay khi mọi người ở đây nghĩ rằng hắn ta sắp tiếp đất đến nơi thì một bàn tay xuất hiện rồi túm lấy cổ của Thạch Tử Minh.

Một nam tử trung niên có khuôn mặt lạnh lùng đứng ở lối vào của nhà đấu giá.

- Ngươi chính là tội phạm phân urea sao?

Hắn ta nhìn hai chữ "phân urea" nổi bật ở trước mặt, tự cho là đã bắt được hung thủ rồi.

- Ưm… Ưm…

Cổ Thạch Tử Minh bị kẹt lại, có muốn lên tiếng cũng không làm được.

- Dám khi dễ Thiên Long Ngự Thú Đoàn bọn ta, quả thực không biết sống chết là gì mà!

Bốp bốp bốp!

Tay phải của hắn ta nắm lại thành nắm đấm, tung hết cú đấm này đến cú đấm khác, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, quả thực khiến cho người ta tê cả da đầu.

- A, cái này…

Tất cả những người vây xem xung quanh đều ngây ngẩn cả người, trong lòng nhịn không được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Quả không hổ danh là cường giả của Thiên Long Ngự Thú Đoàn mà, đến cả người nhà của mình cũng rất tàn nhẫn…

Đúng lúc này lại có một người trùm túi phân chạy ra, vẻ mặt vô cùng kinh hoảng.

- Ồ? Còn có một tên nữa à? Con mẹ nó, thế mà còn gây án theo nhóm nữa sao?

Vẻ mặt của Lưu Thiên Minh trở nên lạnh lùng, hắn ta trực tiếp ném Thạch Tử Minh đã ngất xỉu trong tay ra rồi đạp mạnh bước chân mà tấn công lên trước.

Ầm!

- Lưu… Lưu thúc, là ta đây!

Tùy tùng vừa mới hét lên thì đã ngay lập tức bị đánh bay, sau đó ngã lộn nhào mà rơi xuống đất.

- Hả?

Lưu Thiên Minh trợn tròn mắt, đột nhiên có chút ngây ngẩn cả người.

Hắn ta nghe thấy giọng nói quen thuộc kia thì trong lòng loáng thoáng nghĩ đến một dự cảm không lành…

- Vương Thành?

Hắn ta vội vàng chạy đến bên cạnh rồi mở túi phân ra, quả nhiên là người một nhà!

- Con mẹ nó chứ!

Thân thể Lưu Thiên Minh chấn động, nếu như túi phân này là Vương Thành, vậy chẳng lẽ túi phân còn lại chính là…

Trong lòng hắn ta vô cùng nổi giận nhưng không trách chính mình đánh nhầm người mà chuyển lòng căm thù cho hung thủ thật sự.

- Rốt cuộc thì ai mới là tội phạm phân urea hả!

Hắn ta nắm cổ Vương Thành lắc qua lắc lại, trong lòng vội vàng muốn có được câu trả lời.

- Lưu thúc, hung thủ là… là…

Vương Thành trợn mắt, dáng vẻ như sắp chết bất đắc kỳ tử đến nơi.

Con mẹ nó, ngươi có thể thả tay ra trước được hay không vậy!

- Ưm ưm ưm ~

Hắn ta chỉ vào cổ của mình, lúc này đối phương mới buông lỏng tay ra.

- Mau nói, là ai làm!

- Là bọn họ!

Vương Thành cong người cúi đầu rồi há miệng thở hổn hển, đồng thời chỉ vào chỗ cửa ra vào.

Lưu Thiên Minh quay đầu lại nhìn nhưng không thấy ai cả…

- Con mẹ nó, mau chạy đi!

Mấy người Trần Thư chạy băng băng, cứ như bôi dầu vào lòng bàn chân mà trực tiếp chạy đi, nhưng không bao lâu sau thì có một tiếng hét to vang lên.

- Đứng lại cho lão tử!

Lưu Thiên Minh quả không hổ danh là cường giả Hoàng Kim Cấp, chỉ cần bay vọt một lát là đã cản ở phía trước con đường chạy trốn của bốn người rồi.

Vẻ mặt hắn ta lãnh đạm mà nói:

- Là các ngươi đánh người của Thiên Long Đoàn bọn ta đúng không?

- Ngươi có nhận lầm người không vậy? Chúng ta không làm gì cả mà.

Trần Thư dừng bước, dáng vẻ vô cùng bình tĩnh.

Nếu mà thật sự không được nữa thì hắn có thể trực tiếp uống Truyền Tống Dược Tề để chạy trốn…

- Có làm hay không thì cứ đi theo ta một chuyến đã rồi nói sau!

Lưu Thiên Minh nở một nụ cười âm u tàn nhẫn, cảm giác áp bách của Hoàng Kim Cấp tỏa ra.

Trong lòng Vương Tuyệt hoảng hốt mà lên tiếng:

- Chúng ta là người của Hoa Hạ Học Phủ, một Ngự Thú Đoàn như ngươi có thể quản được sao?

- Hoa Hạ Học Phủ?

Lưu Thiên Minh cười chế nhạo rồi nói:

- Hôm nay ta lại càng muốn quản đấy thì sao nào?

Hắn ta vừa dứt lời thì trực tiếp tung nắm đấm ra, vô cùng thô bạo mà đánh về phía ngực của Trần Thư.

Trần Thư đang muốn dùng hết sức đánh trả, cho dù không đánh lại Hoàng Kim Cấp nhưng ít ra cũng có thể kéo dài chút thời gian.

Nhưng đúng lúc này, một nắm tay đột nhiên xuất hiện rồi ngăn cản công kích của đối phương lại!

Chương 881: Vừa lúc ngươi có thể tẩy trắng

Ầm! Vẻ mặt của Lưu Thiên Minh thay đổi, hắn ta nhanh chóng lùi lại mấy bước.

- Xin lỗi, ngươi thật sự không quản được đâu nhé!

Một nam tử đầu đinh mang vẻ mặt bình thản mà đứng ở phía trước Trần Thư.

- Hả? Liễu Man Tử?

Vẻ mặt Lưu Thiên Minh nghiêm túc, trong mắt có vẻ kiêng kỵ.

Đối phương là cường giả Hoàng Kim Tam Tinh, tính khí nóng nảy, hơn nữa còn đến từ Hoa Hạ Học Phủ nữa.

Đúng thật là không có mấy người trong Hoàng Kim Cấp dám chọc đến hắn ta…

Lưu Thiên Minh cố nén tức giận mà nói:

- Học sinh của ngươi đánh người ngoài đường, chẳng lẽ ngươi còn muốn bao che cho hắn sao?

- Ta không thấy ai đánh người ngoài đường cả!

Liễu Phong nhướng mày mà nói:

- Ta chỉ thấy ngươi đang bắt nạt bốn tên tiểu bối mà thôi!

- Chính là học sinh của ngươi đánh Thạch thiếu!

Lúc này, tùy tùng Vương Thành đỡ một nam sinh bị đánh đến sưng thành đầu heo đi đến.

Mặt mũi đối phương bê bết máu, đã hôn mê bất tỉnh nhân sự rồi, thoạt nhìn vô cùng thê thảm.

- Con mẹ nó chứ!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hắn ta quay đầu nhìn về phía Trần Thư mà nhẹ giọng nói:

- Ngươi ra tay tàn nhẫn như vậy à?

- Lão sư, không phải ta làm mà…

Trần Thư chỉ vào Lưu Thiên Minh rồi nói:

- Là hắn ta đánh Thạch thiếu nhà ngươi mà, liên quan gì đến ta chứ!

- Hả?

Liễu Phong lập tức ngây ngẩn cả người, hai người bọn họ không phải là đồng bọn sao?

- Vừa nãy mọi người đều nhìn thấy, rõ ràng chính là người này đã túm Thạch thiếu rồi đánh hắn ta một trận tơi bời mà!

Trần Thư hét lên:

- Thủ đoạn vô cùng bạo lực, quả thực khiến cho người khác phải giận sôi máu, Thạch thiếu cho nổ mộ tổ tiên nhà ngươi đấy à?

- Ngươi?

Vẻ mặt Lưu Thiên Minh giận dữ, không nhịn được mà muốn xông lên, nhưng bởi vì có Liễu Phong ở đây nên chỉ có thể kiềm chế lại.

Liễu Phong nhắm hai mắt lại mà nói:

- Học sinh của ta đã nói là chính ngươi đánh hắn ta, ngươi muốn đổ tội cho hắn à?

Lưu Thiên Minh nhìn chằm chằm vào Trần Thư mà nói:

- Nếu như không phải học sinh của ngươi đánh chất nhi của ta thì sao ta lại tới đây cơ chứ?

- Vẫn còn muốn đổ tội cho ta sao?

Trần Thư đứng dậy rồi nói:

- Vốn dĩ ta và Thạch thiếu chỉ tiếc gặp nhau quá muộn, thậm chí đã trở thành bạn thân chí cốt, rõ ràng là do tên ác nhân nhà ngươi không nói một lời mà hành hung Thạch thiếu!

- Người của Hoa Hạ Học Phủ chúng ta ai mà không phải là căn chính miêu hồng, đối xử tử tế với mọi người cơ chứ?

- Là thiên tài đứng đầu của Học Phủ, ta thường xuyên làm gương tốt, lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui, là một học sinh gương mẫu trong lòng mọi người, sao ta lại có thể làm ra loại chuyện độc ác như vậy được?

- …

Vẻ mặt của mấy người Liễu Phong đều kỳ lạ, sao ngươi có thể nói ra lời đó một cách tự nhiên đến thế được hay vậy!

- Ngươi có thể đi kiểm tra camera, nếu có thể tìm tới chứng cứ là do ta ra tay thì ta sẵn sàng chấp nhận trả bất kỳ một khoản tiền bồi thường nào, thậm chí nếu các ngươi muốn đánh lại cũng được luôn!

Trần Thư đưa ra lời thề sắt son:

- Nhưng nếu các ngươi không tìm ra chứng cứ vậy thì danh tiếng nhiều năm qua của ta…

- Rồi, được rồi…

Liễu Phong nhẹ giọng nói, là người một nhà như hắn ta mà còn có chút nghe không nổi nữa là…

Lưu Thiên Minh nói:

- Ngươi dám quay lại kiểm tra camera cùng bọn ta ư?

- Đương nhiên rồi!

Trần Thư nhún vai, hoàn toàn không để ý.

Sau khi nói xong, hai nhóm người đi tới phòng giám sát của buổi đấu giá.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy một người đeo mặt nạ chống độc đang hành hung Thạch Tử Minh.

Lưu Thiên Minh chỉ vào tên ác ôn trong video mà nói:

- Ngươi dám nói đây không phải là ngươi sao?

- Đương nhiên là không phải ta rồi!

Trần Thư nói:

- Thủ đoạn của người này rất bạo lực, hoàn toàn không phù hợp với tính cách của ta!

- …

Khóe miệng Lưu Thiên Minh giật giật mà nói:

- Con mẹ nó, quần áo giống nhau như đúc rồi mà còn nói không phải là ngươi à?

Trần Thư bình tĩnh mà nói:

- Ngươi còn không biết rõ danh tiếng của tội phạm Nam Giang ta nữa hay sao? Thỉnh thoảng có hai ba fan cuồng không phải là chuyện bình thường thôi ư?

- Huống chi con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta ra khỏi ghế lô chứ? Con mắt thứ ba à?

- Ngươi!

Vẻ mặt Lưu Thiên Minh giận dữ, khi Trần Thư đi ra ghế lô là đi cùng với ba người A Lương, lúc đó đã kết thúc trận hành hung kia rồi.

- Ngươi cảm thấy ta biết tàng hình hay là biết thuấn di hả?

Trần Thư đùa cợt mà cười rồi nói:

- Ta khuyên các ngươi đi điều tra Bạch Dương đi, không phải đối phương đã tự nói tên của mình rồi sao?

Đến cuối cùng hai bên cãi nhau một trận, bởi vì không có chứng cứ nên đương nhiên Thiên Long Ngự Thú Đoàn không có cách nào khác.

Hai người bọn họ cũng chỉ có thể cõng Thạch Tử Minh rồi bất đắc dĩ mà rời khỏi nhà đấu giá.

Trần Thư nhìn bóng lưng của bọn họ thì lớn tiếng nói:

- Thiên Long Ngự Thú Đoàn khúm núm với người ngoài nhưng lại thật sự ra tay mạnh với người nhà của mình nhỉ!

- …

Lưu Thiên Minh quay đầu lại hung hăng trừng hắn, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể chật vật rời đi.

…

- Rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra hả?

Chương 882: Vừa lúc ngươi có thể tẩy trắng (2)

Liễu Phong ngồi chỗ ghế phụ nhìn về phía Trần Thư ở bên cạnh rồi mở miệng hỏi: - May là ta ở gần đó đấy, nếu không tiểu tử ngươi no đòn rồi!

- Không có cách nào khác mà, Liễu lão sư!

Trần Thư thở dài rồi nói:

- Ta luôn tuân thủ pháp luật, không dám gây chuyện.

- Vấn đề là con hàng này đi ị ngay trên đầu của ta, hơn nữa còn kêu ta lấy giấy cho hắn ta, ta thật sự không nhịn nổi nữa!

- Tiểu tử ngươi đang nói cái gì đấy hả?

Liễu Phong lắc đầu mà nói:

- Lão tử của hắn ta là Ngự Thú Sư Vương Cấp đấy, ngươi chọc được hắn ta sao?

Trần Thư cười rồi nói:

- Không phải còn có ngươi và Tần hiệu trưởng sao?

- Chúng ta không quản được đâu!

Liễu Phong xua tay, dáng vẻ không muốn dính dáng vào chuyện này.

Trần Thư bình thản mà nói:

- Vậy thì ta sẽ để bom hạt nhân tới chủ trì công đạo!

- ?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hình như thật sự không quản không được thì phải…

…

Sau khi Trần Thư trở lại Học Phủ thì bắt đầu thành thật mà phối trí dược tề.

Vừa lúc ở buổi đấu giá đã mua hơn trăm triệu dược liệu Bạch Ngân cũng đủ để cho hắn dùng một hai tháng.

Thời gian dần trôi qua, bởi vì hắn im hơi lặng tiếng nên Hoa Hạ Học Phủ thậm chí là cả Kinh Đô cũng đều trở nên yên bình trở lại.

Mặc dù Thạch Tử Minh muốn trả thù, nhưng Trần Thư vẫn luôn ở trong Học Phủ nên hắn ta cũng không còn lựa chọn nào khác.

Ngược lại thì Bạch Dương năm ba lại vô duyên vô cớ bị đánh một trận…

Phục Tô Lịch năm 983, ngày 21 tháng 1.

- Lại sắp bước sang năm mới rồi…

Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi rồi đi đến ghế sô pha trong phòng khách.

Hơn hai tháng này, hắn lại cho Khế Ước Linh nuốt không ít dược tề, nhất là đã đút đầy mấy Nguyên Tố Dược Tề như Hàn Băng, Cuồng Phong cho Husky.

Mặc dù bên trong những phần thưởng của nhiệm vụ mà Liễu Phong đã cho hắn, chỉ cần hắn giành được ngôi quán quân thì đã có thể cung cấp dược tề Bạch Ngân vô giới hạn rồi, thế nhưng nếu bây giờ hắn không đút dược tề để tăng thực lực lên thì chưa chắc đã có thể giành được quán quân.

Cũng chỉ có thể đến lúc đó rồi xin bồi thường sau…

- Cuối cùng cũng đến lượt thi vòng loại thứ hai của ta rồi.

Trần Thư giãn gân giãn xương ra, chỉ cần thắng thêm một trận nữa thì về cơ bản sẽ chốt được suất thi đấu chính thức rồi.

- Cũng không biết mấy người A Lương có ăn ý với nhau hay không nữa?

Hắn nhìn về phía phòng của Vương Tuyệt, từ bên trong truyền ra tiếng cười he he, thật sự khiến cho hắn không thể nào hiểu được…

Đúng lúc này, trên ban công xuất hiện một con Đại Tri Chu, Liễu Phong trực tiếp nhảy vào phòng.

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói:

- Ta nói chứ Liễu lão sư, ngài có thể đi vào bằng cửa chính được không vậy?

- Ta gõ cửa thì tiểu tử ngươi sẽ mở cửa sao?

Liễu Phong lắc đầu rồi mở miệng nói:

- Tết này ngươi có kế hoạch gì không?

- Hả? Làm gì cơ?

Trần Thư nhướng mày mà nói:

- Không phải ngươi định mời ta ăn đấy chứ?

- Đương nhiên có thể!

Liễu Phong vỗ ngực rồi vô cùng hào sảng mà nói vậy.

- ?

Trần Thư hơi giật mình, lập tức trở nên cảnh giác.

Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp!

Liễu Phong cười quỷ dị mà nói:

- Ta đã xem qua lịch rồi, ngày mai ngươi đấu vòng loại xong thì mấy tháng tiếp theo đều sẽ không có chuyện gì để làm cả, trận đấu chính thức sẽ diễn ra vào nửa cuối năm nay.

Trần Thư nói:

- Ai nói ta không có chuyện gì làm? Ta muốn học tập!

- Học tập?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật mà nói:

- Học kỳ này sắp kết thúc rồi, ngươi đã giở sách lần nào chưa?

- Ta…

Trần Thư lập tức ngây ngẩn cả người, hình như… chưa giở lần nào thật!

Liễu Phong nói tiếp:

- Gần đây phương bắc có một Dị Không Gian cấp nguy hiểm thất thủ nên cần người đi qua trấn áp!

- Thất thủ? Ta chưa từng nghe thấy thì phải!

Trần Thư gãi đầu, nếu như có hung thú xâm lấn thành thị thì chỉ sợ đã bị mọi người biết hết rồi mới đúng.

- Là Dị Không Gian bên ngoài lãnh thổ nước ta.

Liễu Phong giải thích:

- Thường thì chúng ta cũng không phái quá nhiều người đến những Dị Không Gian ở vị trí này, hung thú cũng sẽ không tự tìm cái chết mà xâm lấn.

- Nhưng gần đây toàn bộ Dị Không Gian đều xảy ra vấn đề, vô số hung thú điên cuồng tấn công tuyến phòng thủ phía bắc của đất nước chúng ta!

- Một Dị Không Gian cấp nguy hiểm thôi chứ có gì đâu.

Trần Thư không để ý mà nói:

- Các ngươi phái một Hoàng Kim Cấp đi thì chẳng phải sẽ giải quyết nhanh gọn ư?

Liễu Phong lắc đầu rồi nói:

- Số lượng hung thú quá nhiều, hơn nữa còn trải rộng khắp tuyến phòng thủ phía bắc nữa, Hoàng Kim Cấp không có tác dụng gì mấy.

- Một Bạch Ngân Cấp như ta thì cũng vô dụng thôi!

Trần Thư nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn để cho ta dùng bom hạt nhân à?

- Thôi dẹp đi nhé!

Liễu Phong trừng mắt rồi nói:

- Không được dùng bom hạt nhân, lỡ như tác động gì đến lục địa thì…

Trần Thư nói:

- Vậy thì ta không đi đâu.

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, thì ra ngươi chiến đấu là vì bom hạt nhân đấy à…

Chương 883: Là một hán tử, đã nói không trốn thì sẽ không trốn

Hắn ta chỉ có thể ăn ngay nói thật: - Thật ra tình thế không nghiêm trọng đến thế, hoàn toàn có thể chống đỡ được. Bên phía chính phủ cũng không phái Vương Cấp đi trấn áp, mà mục đích chính là muốn để cho các ngươi rèn luyện!

- Rèn luyện?

- Đúng vậy, bây giờ cuộc tranh tài đang đến gần, bọn họ muốn để cho các tuyển thủ đến mài giũa kỹ năng thực chiến của mình mà thôi!

Liễu Phong gật đầu rồi nói:

- Đương nhiên, mục đích ta bảo ngươi đến đó không phải để mài giũa mà chủ yếu là để tẩy trắng.

(*) 洗白 (tẩy trắng) Lấy lại thiện cảm với công chúng, xoá bỏ vết nhơ về phát ngôn, nhân cách, đạo đức trong quá khứ.

- Ta? Tẩy trắng?

Trần Thư trợn to mắt, dáng vẻ “Ta mà còn cần tẩy trắng nữa hay sao”.

Nhưng Liễu Phong lại hiểu sai ý, hắn ta vỗ vai của Trần Thư rồi nói:

- Ta biết, ngươi muốn tẩy trắng thì quá mức gian nan, nhưng chúng ta không thể cứ từ bỏ như vậy được, đó là một dự án

lớn cần phải làm từng bước một!

- Thôi dẹp đi nhé!

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói:

- Vốn dĩ ta đã trắng sẵn rồi, không cần tẩy nữa! Ta không đi đâu!

- …

Liễu Phong thấy đối phương khó chơi thì đảo con ngươi rồi mở miệng nói:

- Phương bắc có rất nhiều hung thú, không nói Biến Dị Hung Thú, đến cả Lãnh Chúa cũng có thể nhìn thấy ở khắp nơi, quả thực chính là nhặt được tiền mà, nếu đi muộn…

Hắn ta còn chưa nói hết lời thì Trần Thư đã đeo ba lô tác chiến lên rồi đưa lưng về phía Liễu Phong, kiên quyết mà nói:

- Hiện tại tình thế nguy hiểm, ta nhất định cần phải đứng lên!

- …

Liễu Phong khẽ nhếch miệng, quả nhiên là phải hốt thuốc đúng bệnh mà.

- Ngày mai ta thi đấu xong thì lập tức lên đường ngay!

- Vậy thì tốt rồi, nhớ đi càng sớm càng tốt đấy, Lãnh Chúa Hung Thú ở phương bắc tụ tập lại hết rồi!

Liễu Phong mỉm cười rồi xoay người rời khỏi ký túc xá.

Trần Thư sờ cằm, đương nhiên không chỉ có sự dụ dỗ của Liễu Phong khiến hắn đưa ra quyết định này, mà còn có cả những lựa chọn mà hệ thống đưa ra nữa.

【 Phương án 1: Đồng ý rồi đi đến tuyến phòng thủ phía bắc! Phần thưởng hoàn thành: Tăng 5% thuộc tính Không Gian của Thỏ Không Gian 】

【 Phương án 2: Uyển chuyển từ chối, bản thân muốn về nhà ăn Tết! Phần thưởng hoàn thành: Trung lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 3: Thẳng thừng từ chối, kiên trì ở lại trường để học tập! Phần thưởng hoàn thành: Kiến thức Đại Học Tài Liệu Học 】

Hắn dứt khoát lựa chọn phương án đầu tiên, phần thưởng thứ hai không đáng chú ý, mà cái thứ ba lại càng thêm vô dụng. Kiến thức hiện tại của hắn về Tài Liệu Học ít nhất cũng phải đến cấp giáo sư rồi…

- Lại có thêm 5% thuộc tính Không Gian đến sổ rồi.

Trần Thư tự lẩm bẩm, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Thật ra hiện giờ Thỏ Không Gian đã có đầy đủ sức chiến đấu rồi, ít nhất cũng không kém gì mấy so với các Khế Ước Linh cùng cấp, hơn nữa khả năng giữ mạng đầy ắp.

Đáng tiếc là do Husky và Tiểu Hoàng quá bạo lực cho nên mới che mất ánh sáng của thỏ.

Đúng lúc này, điện thoại di động của hắn có tin nhắn đến.

- Hả? Thực đơn đến rồi à?

Trần Thư nhìn tài liệu văn bản mà Trương Đại Lực gửi đến, thân thể lập tức chấn động, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Hắn lập tức đeo ba lô rời khỏi ký túc xá rồi đi thẳng đến cửa hàng của tập đoàn Thiên Hoa.

…

- Thịt phần đuôi của Bạo Hỏa Long Hoàng Kim Lãnh Chúa, thịt đùi của Biến Dị Tấn Lôi Lang, chất lỏng của Băng Hỏa Kỳ Hoa…

Quản lý cửa hàng Thiên Hoa mở to hai mắt mà nhìn, càng nghĩ càng giật mình, nhất là ba thực đơn đều cần máu thịt của Hoàng Kim Lãnh Chúa làm nguyên liệu chính.

Hắn ta có chút không dám tin mà nói:

- Trần tiên sinh, ngài có chắc đây là thực đơn thật chứ?

- Phối chế đi!

Trần Thư gật đầu, đạo sư của Đại Lực chính là Linh Trù Vương Cấp, thực đơn được phối ra đương nhiên cũng là cấp

cao nhất.

Hơn nữa, hắn còn cố ý nói rõ là hắn cần thực đơn có tác dụng nhanh nhất.

Bởi vì tiến độ tu luyện của hắn quá nhanh, nói không chừng sang năm hắn đã trở thành Hoàng Kim Cấp rồi.

Theo lời của đối phương, chỉ cần kiên trì dùng thực đơn này thì mỗi tháng đều có thể tăng lên 1% thuộc tính chính, hơn nữa ít nhất trong ba năm sẽ không bị suy giảm hiệu quả.

Mặc dù sẽ không gây ra những thay đổi về chất lớn nhưng dù thịt muỗi có nhỏ đến đâu thì đó cũng là thịt mà!

Quản lý gật đầu rồi ghi từng nguyên liệu lại, cuối cùng tính giá cho Trần Thư.

- Ba ngàn vạn? Đắt như vậy sao?

Trần Thư trừng lớn mắt mà nói:

- Ta chỉ cần số lượng cung cấp cho một tháng thôi mà!

- Trần tiên sinh, không tính sai đâu…

Quản lý cũng giải thích, đồng thời trong mắt còn có một chút cẩn thận và bất an.

Khi một tên tội phạm muốn một thứ gì đó nhưng không có tiền, chỉ sợ sẽ xảy ra chút chuyện không tốt…

Trần Thư duy trì im lặng, hắn chỉ đang suy nghĩ mà thôi, nhưng một màn này lại khiến cho quản lý cũng phải nín thở, đừng có mà trắng trợn cướp bóc đấy nhé…

- Vậy lấy cho ta phần của một tháng trước đã!

Trần Thư nói, đồng thời đưa thẻ sinh viên của mình ra.

Hắn vừa nói ra lời này thì quản lý lập tức thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng lau mồ hôi lạnh trên trán.

Chương 884: Là một hán tử, đã nói không trốn thì sẽ không trốn (2)

Phải đối mặt với tội phạm, áp lực của hắn ta rất lớn đó! - Cũng may mà vốn xã đoàn về rồi, nếu không thì cũng không mua nổi nguyên liệu cho thực đơn nữa.

Trần Thư lắc đầu, trong lúc nhất thời cảm thấy chính mình nghèo vô cùng.

Thanh toán tiền xong thì Trần Thư xoay người rời đi, cửa hàng còn cần thời gian để mang nguyên liệu từ khắp nơi về đây…

…

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Thư đi đến Đấu Linh Trường Kinh Đô để tham gia vòng loại thi đấu thứ hai của bản thân.

Rõ ràng là bầu không khí ngày hôm nay hừng hực hơn rất nhiều, ngay cả những người từ các địa điểm thi vòng loại khác cũng cố ý đến xem.

Phong cách chiến đấu của Trần Thư thô bạo, hơn nữa Khế Ước Linh cũng kỳ quặc nên đương nhiên đã thu hút nhiều sự chú ý của mọi người hơn.

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

Tiếng hét ở hiện trường đinh tai nhức óc, các khán giả giơ các loại bảng cổ vũ lên, trên đó có viết mấy chữ ví dụ như “Tội phạm Nam Giang” hoặc là “Trần Thư”, điều kỳ lạ nhất chính là có một bảng viết “Niệu Tố Hiệp”…

Lúc này, hai tuyển thủ đã đi đến vị trí chiến đấu tương ứng, hơn nữa còn triệu hoán Khế Ước Linh ra.

- Danh tiếng của ngươi lớn thật đấy, nhưng thực lực của ngươi có xứng với danh tiếng đó không đây?

Tôn Minh lên tiếng, trong giọng nói tràn ngập không phục, hắn ta tưởng tượng đến việc hành hung Trần Thư rồi nổi tiếng chỉ với một trận đánh!

- Nhanh lên chút đi, ta không có thời gian đâu!

Trần Thư nhìn điện thoại, hắn đang vội đi đến sân bay Kinh Đô đây này.

- Trận tranh tài chính thức bắt đầu!

Lồng bảo hộ ở giữa hai người dần biến mất.

Tôn Minh nói:

- Ta sẽ để cho ngươi chiêm ngưỡng chiến thuật bức tường sắt của ta!

Sau đó, chỉ thấy Hắc Giáp Địa Long cấp S ở dưới gầm lên, há to cái miệng rộng rồi nuốt chửng hai Khế Ước Linh còn lại vào trong, đồng thời phần lưng của nó cũng xuất hiện tia sáng thăm thẳm màu đen, hiển nhiên lực phòng ngự đã được lấp đầy!

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn người, đây không phải giống như chiến thuật mà hắn thường xuyên sử dụng sao?

- Ngươi cứ việc phóng thích kỹ năng ra, Khế Ước Linh của ta mà trốn một chút thì coi như ta thua…

Rầm rầm rầm!

Hắn ta còn chưa nói hết lời thì một loạt kỹ năng Nguyên Tố đã quăng tới bôm bốp, hoàn toàn không hề nói đạo lý chút nào.

Hắc Giáp Địa Long trực tiếp bay ngược ra sau, Lân Giáp văng tung tóe, trông dáng vẻ vô cùng thê thảm.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Thân thể Tôn Minh chấn động mà mở to hai mắt nhìn.

Hắn ta vừa mới buông lời tàn nhẫn xong thôi mà, kết quả lại trực tiếp bị đánh bay trong một giây ư?

Chỉ thấy hai con Husky đang vô cùng tinh ranh mà nhìn hắn ta, khóe miệng cũng gợi lên một nụ cười tà mị.

Khán giả trên sân không bất ngờ chút nào, bọn họ đã được chứng kiến sức công phá khủng khiếp của Husky từ trước rồi.

Nhưng những người ở tỉnh khác đang xem thi đấu thông qua internet trực tiếp lại hoàn toàn bị chấn kinh.

Phòng truyền hình trực tiếp đã có vô số bình luận nhảy lên:

- Là thần kỹ Phân Thân kìa!

- Bà mẹ nó, là giả đúng không? Nguyên Tố Thú cũng có thể lĩnh ngộ kỹ năng này sao?

- Hơn nữa sức sát thương cũng vô cùng nghịch thiên nữa kìa! Có thể đánh bại Phòng Ngự Hệ Hắc Giáp Địa Long trong một chiêu luôn à?

Trong lúc nhất thời, tiếng tăm của Trần Thư dần lan rộng ra. Vốn dĩ hắn chỉ nổi tiếng ở tỉnh Nam Thương và Kinh Đô thôi, nhưng bây giờ cả nước đang dần nhận ra tính chất phi khoa học của tội phạm…

【 Phần thưởng nhận được: Trùng Phong + 1, Thiên Hỏa Vẫn Thạch + 1, tăng 3% thuộc tính Không Gian của Thỏ Không Gian! 】

Trần Thư nhếch mép cười, điều đó có nghĩa là hắn đã đạt được suất thi đấu chính thức rồi.

Hắn giơ ngón tay cái lên với Tôn Minh rồi nói:

- Ngươi là một hán tử, đã nói không trốn thì sẽ không trốn! Trần Thư ta bội phục!

- ….

Khóe miệng Tôn Minh giật một cái, hai con chó này vung kỹ năng nhanh như vậy, ta có thể trốn cái rắm!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, hưởng thụ vạn người reo hò, rời khỏi đài tỷ thí.

- Hả? Trần Bì, hôm nay ngươi có việc?

Vẻ mặt A Lương sững sờ, hỏi.

- Làm sao ngươi biết?

Trần Thư nhướng mày, balo tác chiến sau lưng, bộ dáng vội vàng.

- Ngươi hôm nay nhanh như vậy đã xuống, còn không đùa giỡn, vậy khẳng định là có việc!

- Cái gì gọi là đùa giỡn? Ta cái này gọi là giúp đỡ fan, có biết không hả?

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Phòng tuyến phương Bắc có hung tha xâm lấn, ta cần đứng ra!

- Ngươi?

Vẻ mặt đám người A Lương đều cổ quái, một vẻ nghi hoặc.

- Nói đi, Liễu lão sư cho ngươi bao nhiêu tiền?

- Ta mẹ nó là tự nguyện tiến về đó, không lấy một phân tiền hiểu không?

- Hứ!

Ba người thở dài một tiếng, hoàn toàn không tin.

Vương Tuyệt nói:

- Đúng rồi, phương Bắc có hung thú, sao chúng ta không biết?

- Lúc ấy ba ngươi ở trong phòng hắc hắc hắc, đương nhiên không biết rồi!

Trần Thư mở miệng nói:

- Thế nào, các ngươi muốn đi?

A Lương lắc đầu nói:

- Quên đi, ăn tết trong nhà ta có việc.

- Hai người thì sao?

Tiểu Tinh và lão Vương lắc đầu, bọn hắn cũng không giống với Trần Thư, mỗi ngày không có việc gì thì đi bộ..

- Ca đi trước!

Trần Thư xách túi, xoay người rời khỏi đấu linh trường, thẳng đến phòng tuyến phương Bắc.

Chương 885: Ngươi lại lấy cái này lừa phỉnh ta, ta liền đánh ngươi!

Khán phòng đấu linh trường, một tên nam sinh mang mũ lưỡi trai ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập hận ý. - Thạch thiếu nói thế nào?

- Không nên gấp gáp!

Nam sinh này đúng là Thạch Tử Minh, lúc này hắn ta vẫn có khí chất xuất chúng.

Ngoại trừ mặt có hơi chút không đối xứng bên ngoài, những vấn đề khác không lớn..

Dù sao cũng là bị Ngự Thú Sư Hoàng Kim đánh tơi bời một trận, có chút di chứng cũng là bình thường..

- Không nên gấp! Kinh Đô có Hoa Hạ học phủ bảo vệ hắn, không thể động!

Vẻ mặt Thạch Tử Minh lạnh lùng nói:

- Hắn hẳn là tiến về phòng tuyến phương Bắc, chờ thi đấu hải tuyển của ta kết thúc, đích thân tiến về biên quan tìm hắn gây sự!

- Thạch thiếu anh minh!

Tùy tùng Vương Thành vuốt mông ngựa, hy vọng có thể vãn hồi vị trí của mình trong lòng Thạch thiếu.

- Anh minh cái rắm!

Thạch Tử Minh quay đầu nhìn lại, nói:

- Ngươi mẹ nó lúc ấy gọi Lưu thúc tới làm gì? Đặc biệt trả thù ta?

- y.. Thạch thiếu, tình huống lúc đó rất đặc thù, không ai có thể đoán trước được…

Vương Thành gãi gãi đầu, giải thích.

- Được rồi! Đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi tới phương Bắc, nhất định phải rửa sạch nhục nhã!

Thạch Tử Minh lạnh giọng nói, giống như nghĩ tới cái gì đó, âm hiểm nở nụ cười.

…

Lúc này Trần Thư một đường đi thẳng đến sân bay Kinh Đô.

Thời gian giữa trưa, hắn đã ngồi trên chuyến bay tiến về thành phố Cực Bắc, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này hành khách trên máy bay lục tục đến.

Trong đó đa số đều là người trẻ tuổi, ngồi trò chuyện với nhau, trên mặt viết đầy xúc động.

- Vương ca, ngươi nói thế cục ở phương Bắc thế nào? Chúng ta sẽ không gặp phải nguy hiểm chứ?

- Ngươi sợ chết như vậy? Chỉ là một dị không gian nguy hiểm mà thôi, nguy cơ thế cục đã sớm phái cường giả xuất thủ!

- Chúng ta chủ yếu là lịch luyện, hơn nữa không chừng có thể thu hoạch một số lớn tài phú!

Tất cả mọi người thương nghị, chủ đều toàn bộ đều không rời khỏi hung thú phương Bắc.

Hiển nhiên, chủ yếu đều là tuyển thủ tham gia tranh tài ngự thú toàn quốc, đặc biệt tiến về phương Bắc lịch luyện.

Ngay lúc này, một tên nam sinh tuổi tấc hơi lớn đứng lên, lớn tiến hỏi:

- Ta muốn hỏi một chút, mọi người đều là tiến về thành phố Cực Bắc ư?

Một đám người nháy mắt yên lặng, ánh mắt cổ quái nhìn lại.

Một người lên tiếng:

- Thế nào, ngươi còn muốn nửa đường xuống máy bay?

- y…

Nam sinh gãi gãi đầu, mặc dù có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

- Là như thế này, nếu tất cả mọi người đều cùng một mục đích, không bằng kết thành một đội ngũ lớn, tới thành phố Cực Bắc cũng có thể có cái phối hợp, thế nào?

Mọi người hơi sững sờ, ngay sau đó gật đầu, nghị luận:

- Có chút đạo lý!

- Ta cảm thấy có thể thực hiện, đến lúc đó ít nhất sẽ không xuất hiện nguy hiểm tính mạng!

Mọi người nhộn nhịp tán thành, tuy rằng bọn họ đều đã đi qua dị không gian, nhưng chỉ là quy mô tác chiến nhỏ, chưa từng chém giết qua với một đàn hung thú.

Làm thiên tài, bọn họ đương nhiên là vô cùng tiếc mệnh.

Mọi người đều không phải kẻ liều mạng, ngoại trừ một số ít người ở bên ngoài.

- Ta là Đỗ Ngũ, tốt nghiệp ở Hoa Hạ học phủ, tự ý chỉ huy đủ loại Khế Ước Linh, tin tưởng không ít người đều đã nghe qua ta.

Khóe miệng Đỗ Ngũ cong lên, nói:

- Mọi người đến lúc đó kết thành đoàn đội, cùng nhau xuất chiến, chiến lợi phẩm chia đều, tương đương với không nguy hiểm mà có tiền, không thơm sao?

Hắn ta chậm rãi nói, lừa một đám người trẻ tuổi xoay quanh.

Làm người tổ chức, chẳng những có thể sai khiến kẻ khác, hơn nữa lúc phân chia chiến lợi phẩm còn có thể động tay động chân, quả thật quá thoải mái…

- Các vị nếu có ý nguyện có thể cung cấp cho ta một chút tin tức cơ bản!

Hắn ta hơi liếc mắt ra hiệu, hai tiểu đệ bên cạnh lập tức hiểu ý, ghi chép tin tức của mọi người.

Một người đi đến bên cạnh Trần Thư, hỏi:

- Ngươi huynh đệ, có hứng thú gia nhập không?

- Không cần!

Trần Thư hơi mở mắt ra, lắc đầu cự tuyệt.

Ngưu mã thành đàn, tội phạm độc hành!

- Có thể suy tính một chút, thành đoàn mới là vương đạo!

Người kia vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên bảo:

- Một người dễ dàng xảy ra chuyện, mạng là trân quý nhất! Đoàn người chúng

ta sưởi ấm, mở rộng nhân mạch…

Trần Thư quay đầu nhìn lại, ôn hòa nói:

- Ngươi lại lấy cái này lừa phỉnh ta, ta liền đánh ngươi!

- ….

Khóe miệng người kia giật một cái, ngươi mẹ nó muốn trực tiếp như vậy hay không..

- Sao vậy?

Đỗ Ngũ nhìn thấy tình huống nơi này, vội vàng đi tới.

Con ngươi người kia đảo một vòng, mở miệng nói ra:

- Đỗ ca, có người muốn đánh ngươi!

- ???

Trần Thư nhướng mày, nhìn đối phương, ngươi thật sự là nhân tài!

- Đánh ta?

Vẻ mặt Đỗ Ngũ lạnh lùng, đi tới bên cạnh hai người.

Vốn đang muốn bày ra một chút lực chấn nhiếp của Bạch Ngân Cấp, nhưng hắn ta thoáng cái đã thấy được khuôn mặt của Trần Thư.

- Trần…Trần Thư?

Thân thể Đỗ Ngũ bị hù dọa đến khẽ run rẩy, hiển nhiên là nhận ra đối phương.

Trần Thư nói:

- Ngươi biết ta?

- Đương nhiên, ta là sinh viên năm 4 mới tốt nghiệp, lúc trước may mắn thấy ngươi và Phương Tư…đánh đầu băng.

Hắn ta cười khan một tiếng, hắn ta là sau khi tốt nghiệp mới đột phá đến Bạch Ngân Cấp.

Chương 886: Tạm biệt Ái Quang Mang

Mặc dù bây giờ cùng một cấp với Trần Thư, hơn nữa tuổi tác lớn hơn so với đối phương, nhưng không có chút tâm tư trêu chọc. Tỷ đệ này hoàn toàn không nói đạo lý…

- Rốt cuộc là tình huống như thế nào?

Vẻ mặt Đỗ Ngũ nghiêm túc, trừng mắt liếc tiểu đệ.

- Hắn…không nguyện ý gia nhập đoàn thể của chúng ta, hơn nữa còn tuyên bố muốn đánh ta..

Bụp!

Đỗ Ngũ trực tiếp đánh vào đầu hắn ta một cái, nói:

- Tội phạm ca không muốn gia nhập thì không gia nhập, ngươi có thể quản à?

- Nhỏ tuổi không hiểu chuyện, Trần ca đừng so đo.

Hắn ta vội vã cười làm lành một tiếng, thận trọng nói.

Trần Thư khoát tay áo, không để ý, từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi.

Trong lúc nhất thời không ít người đều quay đầu nhìn về phía hắn, vẻ mặt toàn bộ đều chấn động.

Bọn họ đều là thiên tài ở Kinh Đô, đương nhiên đã nghe qua tên tuổi Trần Thư…

- Thôi xong rồi! Con hàng này rõ ràng tới phòng tuyến phương Bắc!

- Chúng ta phải cẩn thận một chút tránh hắn, nếu không dễ dàng bị làm thịt như hung thú…

Tất cả mọi người đều duy trì yên lặng, thân thể cũng nhịn không được căng thẳng.

Rất nhanh, máy bay đến sân bay Cực Bắc.

Tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, thật sự là cảm giác áp bách quá mạnh.

- Tới biên quan trước rồi nói sau.

Trần Thư nắm chặt áo lông trên mình, quay người rời khỏi sân bay, không có một chút chậm trễ.

Tất cả mọi người nhìn bóng dáng hắn, trong mắt tràn ngập cảm khái.

Phòng tuyến phương Bắc lại muốn loạn..

- Đỗ ca, người này có mạnh như vậy không? Không phải cũng là Bạch Ngân cấp sao?

Tiểu đệ gãi đầu, thật sự có chút không rõ.

Đỗ Ngũ thở dài, nói:

- Thể chất người với người thật sự không thể quơ đũa cả nắm, hắn từng ở cực độ làm chuyện, tròng tất cả túi phân lên thiên tài Bạch Ngân năm 4…

Ở cực bắc của Hoa Quốc, một bức tường thành cổ sững sừng, bắt ngang giữa đất liền và biển, như dãy núi trập trùng kéo dài, càng giống với con rồng khổng lồ đang uốn lượn hơn.

Đây là công sự phòng ngự được xây dựng cách đây hàng nghìn năm, được mệnh danh là "Hoàng thành phía bắc", được trang bị những vũ khí công nghệ tiên tiến nhất.

Mặc dù với hung thú cao cấp thì mang đến tổn hại không lớn, nhưng có thể chịu được sự xâm phạm của hung thú cấp thấp.

Phía sau tường thành, các thành phố và thị trấn nhỏ nối tiếp nhau được xây dựng lên, chủ yếu làm điểm tiếp tế cho quân đội ở biên giới.

Vào ngày này, thị trấn nhỏ số 003.

Trần Thư chống chọi gió và tuyết mà đến được lối vào của thị trấn nhỏ này.

Hắn nhìn thị trấn hoang vắng trước mặt, không nhịn được cười khà khà.

- Bây giờ không ai biết ta, cuối cùng cũng có thể làm mưa làm gió rồi!

Nhưng vào lúc này, một vài giọng nói giận dữ vang lên.

- Trần Thư, đứng lại đó cho ta!

- Có gan thì đừng chạy!

- Mẹ kiếp, hôm nay ngươi xong đời rồi!

Nhìn thấy từ đằng xa có mấy người điều khiển Khế Ước Linh, ánh mắt đầy sự tức giận đang tiến tới.

- Không phải chứ, ta vừa đến gặp phải kẻ thù ngay ư?

Trần Thư thân thể run lên, chuẩn bị chuồn trước theo bản năng.

Tuy nhiên, trong giây tiếp theo, đối phương thế mà lại trực tiếp lướt qua hắn, thậm chí còn không thèm nhìn hắn nữa là.

- Sao?

Trần Thư hơi giật mình, nhưng trong nháy mắt hắn đã hiểu ra.

Có người đã giả mạo tên tuổi hắn để làm điều ác!

- Thảo nào ta tiếng tăm của ta lại xấu như vậy!

Trần Thư bỗng nhiên tỉnh ngộ, hắn triệu tập Tiểu Hoàng ra, nhanh chóng đuổi theo những người kia.

Hắn nhất định phải bắt được kẻ đầu sỏ.

Xem xem là ai mà lại ngạo mạn như vậy, đến danh nghĩa của tội phạm Nam Giang mà cũng dám dùng!

Đường phố của toàn thị trấn đều rất hoang vắng, quân đội biên giới gần đây đều đang ở hoàng thành phía bắc chống lại hung thú, mà những người trẻ có kinh nghiệm thì cũng không có ở thị trấn.

Bởi vì điều kiện gian nan khổ cực, hầu hết mọi người đều chọn sử dụng thành phố Cực Bắc làm điểm tiếp tế.

Trong khi hai bên đang truy đuổi sát sao thì Trần Thư lại mở to hai mắt, thân thể run lên theo bản năng.

Chỉ thấy đỉnh đầu của năm người phía trước đều bị ánh sáng xanh biếc bao phủ, mà hình dạng của nó… y hệt chiếc mũ đội.

Trong chốc lát, mắt của năm người đó đều đỏ ửng lên.

Đặc biệt là bị làm như thế ngay giữa đường cái, trên đỉnh đầu gần như đã tan nát vì tức giận luôn rồi…

- Chết tiệt! Là lão Tạ!

Trần Thư ngay lập tức nghĩ đến người bị truy lùng, nhưng không ngờ Tạ Tố Nam lại chạy đến biên giới.

Vào lúc này, ở ngay phía trước, Tạ Tố Nam với chòm râu quai nón đầy mặt đang cưỡi Đại Bạch Trư bay trên trời, chạy trốn về phía trước.

Tay phải hắn cầm một thanh gỗ, phía trước là một chiếc bánh bao thật lớn được buộc bằng dây câu.

- Éc éc!

Đôi mắt của Đại Bạch Trư sáng rực, nước dãi không ngừng chảy ra.

Để ăn được bánh bao, nó gần như là đã dốc hết sức từ khi còn bú sữa mẹ ra.

Mà trên vai hắn có một con bướm xanh, trong đôi mắt tràn đầy xảo quyệt.

- Chết tiệt thật chứ, không phải chỉ chúc phúc cho ngươi một chút tình yêu sao? Kích động đến mức như vậy à?

Tạ Tố Nam vỗ đầu Đại Bạch Trư và nói:

- Đại Bạch, nhanh lên cho ta!

- Éc éc!

Đôi cánh của Đại Bạch Trư ra sức vỗ mạnh, tốc độ lại nhanh hơn một chút.

Chương 887: Tạm biệt Ái Quang Mang (2)

– Chết tiệt, Bạch Trư này sao lại bay nhanh như vậy? Còn có lẽ tự nhiên nữa không hả? Năm người ở phía sau bỗng chốc trở nên tức giận.

Thậm chí bọn họ còn không thể chạy nhanh hơn một con lợn…

Chính lúc này, người cầm đầu đảo đảo mắt, dường như đã tìm ra sơ hở của đối phương.

Hắn vội vàng hét lên:

- Đánh bánh bao của nó!

Nhất thời, bốn người còn lại kia đều gật đầu, lập tức khiến cho Khế Ước Linh tung ra kỹ năng.

Bùm bùm!

Tất cả các loại kỹ năng đều ập đến, hầu hết chúng đều bay đến với tốc độ cực nhanh.

- Chết tiệt! Không có nhân tính à, đối với bánh bao mà lại thâm độc như thế sao hả!

Lão Tạ lập tức nằm rạp xuống, tránh né đủ loại kỹ năng đang ập tới.

Nhưng chiếc bánh bao đang treo lơ lửng trên không trung lại không may mắn được như vậy. Dây câu bị cắt ngang do hậu quả của kỹ năng.

- Không ổn rồi!

Cơ thể Tạ Tố Nam run lên, ngay lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn.

- Ầm!

Đôi mắt của Đại Bạch Trư mở to, nhìn chằm chằm vào những chiếc bánh bao đang rơi xuống.

Bùm!

Đôi cánh của nó ngừng vỗ, trực tiếp mà lại dứt khoát lựa chọn rơi tự do.

- Đại ca, đừng hấp tấp như vậy mà!

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật, biết sớm như thế hắn đã chuẩn bị thêm nhiều bánh bao lớn hơn nữa rồi.

- Éc éc!

Đại Bạch Trư mở miệng nuốt chửng chiếc bánh trên mặt đất, bộ dạng trông vô cùng mãn nguyện.

Nhưng vào đúng lúc này, năm người kia đã vây quanh Tạ Tố Nam!

- Cuối cùng cũng bắt được ngươi!

Nam tử dẫn đầu không thể nhịn được mà cười thành tiếng.

Ngay sau đó, hắn ta gào thét về phía trước:

- Dùng kỹ năng hung ác như vậy với bọn ta, ngươi còn có nhân tính nữa không hả?

- …

Lão Tạ biết lần này hắn đã bị gán tội rồi, e rằng một trận đánh tàn nhẫn là điều không thể tránh khỏi.

- Chính là ngươi hack tiền của ta trước!

Đôi mắt hắn tức giận mà nói:

- Ta không những không báo thù mà còn kích phát Ái Quang Mang, chính là hi vọng có thể độ hóa các ngươi!

- Hiện tại, thế mà ngươi lại nói ta độc ác! Các ngươi thật không biết xấu hổ!

- Độ hóa?

Khóe miệng năm người đều giật giật, trên đường đột nhiên bị đội một chiếc nón xanh, mẹ nó ngươi gọi cái này là độ hóa đấy à?

- Bây giờ ta sẽ cho người thấy thế nào mới gọi là độ hóa!

Năm người hăm he xắn tay áo, chuẩn bị trả thù một trận ra trò!

Ở đằng xa, Trần Thư đang cưỡi trên một quả cầu lớn màu vàng, trước mắt hắn bỗng chốc hiện ra các lựa chọn.

【 Phương án 1: Giải cứu Tạ Tố Nam! Phần thưởng khi hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực + thăng cấp Ngự Thú Không Gian 】

【 Phương án 2: âm thầm thắp cho Tạ Tố Nam một nén hương rồi tiêu sái rời đi! Phần thưởng hoàn thành: Đạt được danh hiệu “tội phạm Trần nghĩa khí ngút trời”, có tác dụng: bạn bè ngươi sẽ càng tin tưởng ngươi hơn 】

【 Phương án 2: Tham gia cùng đối thủ và đánh bại Tạ Tố Nam! Phần thưởng hoàn thành: Tố chất cơ thể được củng cố

thêm 10% 】

Trần Thư sờ sờ cằm, hắn vốn coi trọng tình nghĩa nên cũng chỉ suy nghĩ năm phút đồng hồ là đã đưa ra đáp án!

- Dừng tay!

Hắn hét lên, vô cùng cường thế mà đi đến trước mặt Tạ Tố Nam.

Tạ Tố Nam trợn to hai mắt mà nhìn quả bóng lớn quen thuộc đang bay tới kia, ngay lập tức nước mắt đầy mặt.

- Ca, ngươi thật sự là thiên thần của ta, đến ngay vào thời điểm quan trọng!

Hắn thở phào nhẹ nhõm, hoàn toàn không có cảm giác khủng hoảng gì cả.

Chỉ cần Trần Thư đến, không có chuyện gì là không giải quyết được.

Nếu thật sự không được nữa, vậy thì thả bom hạt nhân rồi chạy đi!

- Tiểu tử ngươi là ai vậy? Đừng có lo chuyện bao đồng!

Nam tử dẫn đầu cau mày, tuy rằng có chút kiêng kỵ Tiểu Hoàng cách đó gần mười mét, nhưng cũng không hề nhượng bộ.

- Tội phạm Nam Giang, Trần Thư!

Mặt hắn bình lặng, trong mắt ánh lên ý cười.

- Sao?

Năm người bỗng chốc đứng hình, đồng loạt nói nói:

- Hắn không phải là Trần Thư sao?

Có người nhìn bộ râu của lão Tạ, lập tức hiểu ra mà hét lên:

- Ngươi là con của hắn?

- ?

Trần Thư mở to mắt, sau đó mỉm cười một cách nhã nhặn:

- Đoán không tệ, kiếp sau đừng đoán mò nữa!

- Nhóc con, ý ngươi là gì chứ?

Vẻ mặt nam sinh dẫn đầu lạnh lùng, hắn đứng lên uy hiếp một câu:

- Có một số người, không phải ngươi có thể dây vào đâu!

- Ồ.

Trần Thư cười cười, lặng lẽ triệu hồi hai con Khế Ước Linh còn lại của mình ra.

- Bạch Ngân Cấp?

Vẻ mặt của năm tên đó kinh ngạc, trong nháy mắt đã chuyển từ khinh thường sang kinh hãi.

Mặc dù biên ải ngày hôm nay đều là những thiên tài trẻ tuổi đến để trải nghiệm, nhưng phần lớn họ đều là Hắc Thiết Cấp cả.

Bọn họ không ngờ rằng lại có thể gặp phải một Bạch Ngân Ngự Thú Sư.

Trần Thư cười mà không nói gì cả, chỉ nhìn vào năm người kia.

- Oẳng oẳng!

Con Husky bên cạnh nóng lòng muốn tỷ thí, trong ánh mắt lấp lánh sự thông minh xán lạn, vẻ mặt như có thể phóng ra những kỹ năng bất cứ lúc nào vậy.

Nam sinh dẫn đầu nuốt nước miếng, phản ứng vô cùng nhanh chóng.

Hắn ta lập tức quay đầu nhìn về phía bốn người bên cạnh, quát tháo:

- Xem đi, ta đã nói là có một vài người các ngươi không thể đụng vào mà!

- ?

Chương 888: Đối phương có vẻ không phải là một người tốt

Ánh mắt của bốn người đầy dấu chấm hỏi, thì ra lời vừa nãy là nói với bọn ta sao? - Xin lỗi đại ca, vừa nãy là ta đang dạy dỗ đám tiểu đệ, có lẽ giọng nói hơi to. Huynh cứ tiếp tục làm việc đi…

Tên đứng đầu nhìn về phía Trần Thư, nở nụ cười đầy nịnh nọt.

Ngay sau đó, hắn chuẩn bị dẫn bốn tên đàn em rời đi.

- Đứng lại!

Khoé miệng Trần Thư nhếch lên, nói:

- Các ngươi đã lừa tiền huynh đệ của ta sao?

- Sao mà có thể chứ?

Tên kia lau mồ hôi trên trán, mặt cũng đã tái xanh cả rồi.

Lão Tạ ngay lập tức đứng lên vô cùng khí thế, chỉ tay vào năm người kia mà hét lớn:

- Đã đồng ý là ta tìm cho các ngươi mãnh thú mục tiêu rồi thì các ngươi chia cho ta 20% chiến lợi phẩm. Kết quả thì sao? Một vạn tệ đã đuổi ta đi rồi!

- Tuổi tác còn trẻ mà đã đi lừa gạt, hãm hại người khác, sau này còn ra sao chứ?

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm khắc, nói:

- Ta vốn tưởng rằng thế hệ chúng ta đều là những người ưu tú về cả phẩm chất và học tập chứ, vậy mà lại xuất hiện mấy kẻ giảo hoạt, bỉ ổi như các ngươi.

- Ca, được rồi…

Tạ Tố Nam nhẹ giọng nói, hắn ta đã có chút không nghe nổi nữa rồi…

Trần Thư gật gật đầu, nhìn về phía năm người kia mà nói:

- Bây giờ biết phải làm gì rồi chứ?

- Bọn ta sẽ trả tiền cho ngươi ngay lập tức…

Nói xong, hắn ta chuyển ngay cho Tạ Tố Nam 50 vạn Hoa Hạ Tệ, hắn ta cũng không còn muốn có chút dây dưa nào thêm nữa.

- Đại ca, bây giờ bọn ta có thể đi rồi chứ?

Ngay sau đó, năm người kia lập tức muốn cưỡi Khế Ước Lỉnh rời đi.

- Đi cái gì mà đi?

Trần Thư lại không có ý định bỏ qua cho đối phương, hắn mở miệng nói:

- Khoản tiền này là huynh đệ của ta nên có được, bây giờ tính toán phí tổn thất tinh thần chứ nhỉ?

- …

Khoé miệng năm tên kia giật giật, lập tức hiểu ra… đối phương có vẻ không phải người tốt lành gì.

- Tạ ca, chúng tôi xin lỗi huynh!

Gương mặt tên đầu sỏ đầy thành khẩn, nghiêm túc nói:

- Thật sự xin lỗi!

- Được rồi!

Trần Thư lắc đầu, cười nói:

- Xin lỗi mà có tác dụng thì còn cần tội phạm làm gì chứ?

- Đại ca, chúng tôi đã xin lỗi rồi mà…

Trần Thư không nói gì mà lấy ra một cái gương, trực tiếp ném xuống nền đất một cách hung tợn.

Bộp!

Cái gương vỡ thành nhiều mảnh trên nền tuyết, mảnh vỡ văng ra khắp nơi.

Gương mặt tất cả mọi người sững sờ, không hiểu đối phương đang làm cái gì.

Trần Thư to tiếng nói:

- Bây giờ ta nói xin lỗi với cái gương còn có ích sao?

- …

Năm tên kia rối bời, toàn thân không nhịn nổi mà sởn gai ốc.

Ngay cả Tạ Tố Nam cũng có chút không nhìn nổi, nhà ngươi đột nhiên chơi tới nghiện rồi đúng không…

- Cái gương này cũng giống với tâm hồn của huynh đệ ta vậy, dù có khôi phục lại thì vẫn sẽ có những vết nứt!

- Ca à, ta đồng ý bồi thường!

Tên đầu sỏ vội vàng mở miệng nói.

Hắn ta thừa nhận, bản thân sợ nhất chính là loại người vừa mạnh vừa bệnh hoạn như vậy…

Nói xong, hắn ta lại chuyển cho Tạ Tố Nam 20 vạn, sau đó cẩn thận mà lại dè dặt nói:

- Bây giờ, bọn ta có thể đi rồi nhỉ…

Trần Thư khoanh hai tay trước ngực, không nói thêm gì nữa.

Nhưng con thỏ mập ở bên cạnh lại gãi gãi cái mông, trực tiếp móc củ cà rốt khổng lồ dài chừng năm mét ra.

…

Hô hấp của năm người họ cứng lại, vội vã chuyển thẳng cho lão Tạ thêm 30 vạn nữa.

Nhưng vừa chuyển tiền xong thì con Husky lại “à húuu” một tiếng, đầu hướng lên trên trời.

- Rầm!

Một ngọn lửa chết chóc đáng sợ phóng thẳng lên trời, nhiệt độ xung quanh đã cao lên rất nhiều.

- …

Tên đó nghiến răng, lập tức hiểu ý của đối phương, sau đó lại chuyển thêm 30 vạn nữa.

Vốn tưởng rằng có thể kết thúc rồi.

Nhưng chỉ thấy một quả cầu lớn màu vàng “òm ọp” một tiếng, nó phồng lên ngay tức khắc.

Quả cầu lớn gần trăm mét trôi lơ lửng, không ngừng đánh vào thị giác của năm tên kia.

- Ôi mẹ nó!

Toàn thân năm tên kia run lên, ngẩng đầu nhìn về phía con quái vật khổng lồ trước mặt, bọn họ chưa từng nhìn thấy loại Khế Ước Linh nào như thế cả.

Tên nam sinh đầu sỏ mặt mũi trắng bệch, chỉ có thể chuyển thêm 50 vạn nữa.

Hắn ta khóc không ra nước mắt mà nói:

- Ca à, bây giờ có thể kết thúc rồi chứ?

Trần Thư không mở miệng nói chuyện mà chỉ vỗ vỗ Husky bên cạnh.

- À húuu..

Tiếp đó, tung kỹ năng Phân Thân ra, bên cạnh lại xuất hiện thêm một con Husky.

Ngay khi năm tên kia đang sửng sốt, đôi mắt của hai con Husky lại phát ra luồng sáng chói của kỹ năng.

Một giây sau, hai hòn cự thạch đang bốc cháy xuất hiện ở độ cao 100 mét, nhiệt độ nóng bỏng làm tan chảy những bông tuyết đang rơi xuống, phát ra âm thanh xèo xèo cực lớn.

- Chết tiệt!

Cơ thể năm tên đó run lên bần bật, nhịn không được mà nuốt nước miếng.

Ầm ầm!

Cự thạch rơi xuống khu đất hoang phía ngoài tiểu trấn, mặc dù là khoảng cách hơn 1000 mét nhưng năm tên kia vẫn cảm thấy bản thân mình như muốn bốc cháy đến nơi rồi…

- Nếu thật sự rơi vào người Khế Ước Linh của mình thì…

Vẻ mặt năm tên kia tái nhợt, không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Cảnh tượng mang lại cảm giác quá mạnh, bọn họ đã có ý nghĩ muốn đi nhặt tro cốt của Khế Ước Linh rồi…

Chương 889: Nghĩ thoáng một chút, sau này sẽ càng tuyệt vọng hơn

Tên đầu sỏ trực tiếp chuyển thêm 70 vạn nữa rồi cười khổ nói:
- Ca à, tất cả số tiền kiếm được ta đã chuyển cả cho bọn huynh rồi, một xu cũng không còn nữa…

Trần Thư gật đầu, nói:

- Tiền cái gương này ai sẽ trả đây?

- …

Hai phút sau, năm người họ rời đi với vẻ mặt suy sụp.

Bận làm cả nửa tháng, kết quả lại mất tất rồi, tìm ai để nói lý đây?

- Trần Bì, ngươi đúng là không thay đổi gì mà!

Tạ Tố Nam giơ ngón tay cái lên, không hổ là tội phạm Nam Giang!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Dạy cho cho bọn chúng một bài học. Tuổi trẻ không lo học hành cho tốt, còn muốn lừa gạt người khác, sau này không phải sẽ trở thành kẻ phạm tội à?

- …

Tạ Tố Nam khẽ nhếch miệng, ngươi nói những lời này thật sự thích hợp sao?

Trần Thư trực tiếp làm lơ ánh mắt cổ quái của đối phương, hắn nói:

- Phải rồi, lão Tạ! Ngươi trở thành Hắc Thiết Cấp rồi à?

- Đương nhiên!

Vừa nghe được lời này, Tạ Tố Nam thoáng chốc đã có chút kiêu ngạo, sờ sờ Đại Bạch Trư bên cạnh.

- Được lắm nha, không hổ là thiên tài!

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Không giống ta, lên cấp ba mới thành Hắc Thiết Cấp!

- ?

Khoé miệng Tạ Tố Nam giật giật, vốn dĩ nghe câu trước còn thấy vui vẻ, một giây sau liên cười không nổi nữa.

- Con heo của ngươi, hình như ta đã gặp qua rồi.

Trần Thư nhíu nhíu mày, nói:

- Lúc ấy, lần đầu tiên ta tới Kinh Đô, có một thứ gọi là cái gì mà "Chu Đại Bạch", hình như chính là Khế Ước Linh này, kỹ năng có thể bắn đại bác không khí.

- Không phải cùng một cấp đâu!

Tạ Tố Nam bĩu môi, khinh thường nói:

- Nó chỉ là con heo bay được mà thôi.

- Ồ? Vậy con của ngươi là?

- Đại Bạch Trư bay được!

- ?

Trần Thư khóe miệng giật giật, mở miệng hỏi:

- Có… có gì khác sao?

Trần Thư gật đầu, hiện tại trong lòng chỉ muốn kiếm tiền!

- Ta nhắc nhở ngươi trước!

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Ngươi tuyệt đối không nên ném đạn hạt nhân! Bắc Ngự Chi Thành đã sụp đổ, ngươi sắp có thể vào sinh hoạt trong song sắt rồi!

- Ta là người không nói đạo lý như vậy sao?

Trần Thư nhún vai, lẩm bẩm:

- Mấu chốt là bây giờ không có đạn hạt nhân…

- Vậy là tốt rồi!

Tạ Tố Nam thở phào nhẹ nhõm, trên mặt tràn đầy hưng phấn:

- Bây giờ chúng ta có thể mạnh mẽ liên thủ lại! Đây không phải là trực tiếp nhặt tiền sao?

- Nhất định!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Chúng ta chia ba bảy đi!

- Cảm ơn huynh đệ!

Tạ Tố Nam tiến lên trước ôm một cái, nói:

- Chỉ là người chiếm ba phần có hơi ít không?

- ?

Trần Thư hơi giật mình, sau đó nhẹ nhàng cười cười, trực tiếp lấy ra một túi phân màu vàng.

- …

Tạ Tố Nam đã nghĩ ra một chiến thuật mới, nói:

- Ta lấy ba phần là vừa hay!

- Cái này còn tạm được!

Trần Thư gật đầu nói:

- Trước tiên tìm một chỗ ở đi!

Phần thưởng nhận được: Đại Lượng Ngự Thú Lực + thăng cấp Ngự Thú Không Gian!

Ngay tại lúc này, trong cơ thể Trần Thư lại lần nữa xuất hiện một cỗ Ngự Thú Lực lớn.

- Hả? Ngươi lại mạnh lên rồi hả?

Thần sắc Tạ Tố Nam chấn động, Lục Sắc Hồ Điệp trên vai vỗ cánh, hiển nhiên là phát giác được Trần Thư có điều gì đó không ổn.

- Ngạc nhiên à!

Trần Thư mở miệng nói:

- Ta đã nói với các ngươi rồi, đối với ta mà nói, ăn cơm đi ngủ ngồi cầu đều là tu hành!

- Mẹ nó, không hợp lý chút nào!

Tạ Tố Nam ngửa mặt lên trời thét lên, hắn ta đã phải thiên tân vạn khổ mới trở thành Hắc Thiết Cấp, nhưng người khác lại dễ dàng trở thành Bạch Ngân Cấp như vậy.

Trần Thư vỗ vai hắn ta, an ủi:

- Được rồi, nghĩ thoáng một chút, sau này sẽ càng tuyệt vọng hơn.

- …

Sau nửa giờ đồng hồ.

Hai người bọn họ đi tới một ngôi nhà trong thị trấn nhỏ, bên trong bố trí đơn sơ nhưng hệ thống sưởi ấm đầy đủ.

Tạ Tố Nam nói:

- Ta đặc biệt thuê một gian phòng, hôm nay chúng ta ở đây đi!

- Ngươi đã đợi ở đây bao nhiêu ngày rồi?

Trần Thư nhìn chằm chằm vào những thùng mì tôm chất đống trên bàn.

- Đợi gần nửa tháng.

Tạ Tố Nam nhún vai, nói:

- Không sống trực tiếp!

Hắn ta không có sức chiến đấu nên chỉ có thể hỗ trợ tìm kiếm hung thú, nhưng đáng tiếc lại còn bị người khác gài bẫy.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Bây giờ tình huống là như thế nào?

- Không có nguy cơ gì, nếu như có số lượng hung thú tới thì quân biên phòng sẽ ra tay.

Lão Tạ mở miệng nói:

- E rằng bây giờ đang có hàng vạn người trẻ tuổi tới đây, phần lớn đều đang đợi ở Bắc Ngự Chi Thành và thành phố Cực Bắc.

- Còn số lượng hung thú thì sao?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Có còn Lãnh Chúa không?

- Chắc chắn là có!

Lão Tạ hai mắt lập tức sáng lên, nói:

- Đại bộ phận Bạch Ngân Lãnh Chúa đều ẩn nấp trong biển, chỉ có thể phái tiểu đệ không ngừng thăm dò.

- Hung thú này có bệnh à?

Trần Thư nhướng mày, mở miệng nói:

- Đặc biệt tới đây để làm gì?

Lão Tạ không để ý nói:

- Cái này ai mà biết được, khả năng là Dị Không Gian chứa không nổi, vì duy trì sự cân bằng của sinh thái, đặc biệt tới đây cũng không có gì lạ.

Trần Thư gật đầu, bởi vì lãnh thổ bên ngoài Dị Không Gian không có Trấn Linh Quân trấn áp, dẫn đến không có nhiều Ngự Thú Đoàn đi mạo hiểm.

Chương 890: Nghĩ thoáng một chút, sau này sẽ càng tuyệt vọng hơn (2)

Nếu như không có những người thợ săn, những hung thú sẽ sinh sôi với tốc độ đáng kinh ngạc, một khi chạm tới giới hạn thì sẽ bị Quân Vương đặc biệt phái tới chịu chết. Tất nhiên, chỉ là hai người suy đoán mà thôi.

- Bắt đầu từ ngày mai, chúng ta chuẩn bị thu tiền!

Trần Thư ngáp một cái, thu dọn hành lý sang một bên rồi đi nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, sắc trời vừa mới tảng sáng.

- Haiz…

Trần Thư ngáp một cái, mở hai mắt ra.,

Hắn mỗi ngày không cần ngủ quá lâu, mười hai giờ là đủ.

- Lão Tạ, chuẩn bị xuất phát thôi!

- Hôm qua ba giờ ta mới đi ngủ, đồng hồ sinh học không điều chỉnh được nên đành chịu!

Tạ Tố Nam dụi mắt, một bộ dạng buồn ngủ.

- Vấn đề không lớn, ba giờ đi ngủ, sáu giờ thức dậy, sau đó ăn cơm là được rồi!

Trần Thư nhảy cẫng lên, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Sau nửa tiếng đồng hồ.

Hai người cưỡi một Hoàng Sắc Đại Viên Cầu, đi thẳng tới Bắc Ngự Chi Thành.

- Trần Thư, cái đồ chơi này của ngươi có thể bay mãi được không?

Tạ Tố Nam sờ lên đầu Tiểu Hoàng, trông có vẻ vô cùng thèm muốn.

Một khi Slime khổng lồ có thể bay thì quả thực là một pháo đài chiến tranh.

- Chắc chắn có thể!

Trần Thư thoải mái nằm trên đầu Tiểu Hoàng, nhìn tuyết rơi dày đặc từ bầu trời.

- Hai chúng ta đổi Khế Ước Linh đi, thế nào?

Tạ Tố Nam nhướng mày nói:

- Đại Bạch Trư của ta cũng có thể bay!

Hắn bĩu môi nói:

- Ngươi dẹp ngay đi, Khế Ước Linh của người có cái gì dùng? Ta lại không thích ăn thịt heo.

- …

Tạ Tố Nam khóe miệng giật giật, nhà ngươi quá độc ác, Khế Ước Linh dùng để ăn sao?

Trong khi hai người bọn họ nói chuyện.

Một âm thanh vù vù kịch liệt truyền đến từ phía sau.

- Hả?

Trần Thư hơi giật mình, quay đầu lại nhìn, lập tức một trận bão tuyết lớn ập đến,

Vào lúc này, một Thanh Sắc Phượng Điểu bay qua như một luồng ánh sáng.

- Người huynh đệ, xin lỗi!

Một tên nam sinh ngồi trên Phượng Điểu cười nói, ngay sau đó đi thẳng về phía trước.

Trần Thư vỗ nhẹ lớp tuyết dày trên mặt, đang chuẩn bị thăm hỏi thân thiết ân cần.

Kết quả phía sau lại có một sự thay đổi khác.

Chỉ nhìn thấy hơn chục người nhộn nhịp mỗi người cưỡi một Khế Ước Linh, lao tới với tốc độ chớp nhoáng.

- Nhanh lên nữa, nếu không Cơ Phong sẽ lại cướp mất vị trí đầu tiên!

Một tên nam sinh đang cưỡi một Bạch Sắc Cự Mãng, mặc dù là Khế Ước Linh trên lục địa nhưng tốc độ của nó vô vùng nhanh.

- Vậy cũng không nhất định!

Trong ánh mắt một nữ sinh có chút không phục, cưỡi một Tuyết Điêu, liều mạng đuổi theo.

- Các người nhìn kìa, bên kia có một Slime biết bay!

Lúc này, có người nhìn thấy một khỏa Hoàng Sắc Đại Viên Cầu, trong nháy mắt trở nên chấn động.

- Mẹ nó, là thật! Slime có thể bay được sao?

Một đám người cũng nhộn nhịp trông lại, trong mắt đều là kinh ngạc.

Nhưng hắn không quá để ý, ai bảo Đẳng Cấp Huyết Nhục của nó quá thấp.

- Người huynh đệ, chúng ta đi trước đây!

Một đám người cười vẫy tay cười rồi trực tiếp cưỡi ngựa đi nhanh, thậm chí còn có người làm cho Khế Ước Linh vặn vẹo

uốn éo bờ mông, một bộ dạng khiêu khích.

- Mẹ nó! Ngươi đang đua xe trước mặt ta sao?

Ngay tại lúc này, trước mắt Trần Thư xuất hiện lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Trực tiếp đuổi tới, để lại cho mọi người một ấn tượng sâu sắc. Phần thưởng hoàn thành: Thiên Hỏa Vẫn Thạch tăng thêm một 】

【 Lựa chọn 2: Làm như không thấy, không có phản ứng! Phần thưởng hoàn thành: Một loại dược liệu Hoàng Kim Cấp 】

【 Lựa chọn 3: Lấy ra Tử Vong Dược Tề, lựa chọn một người may mắn! Phần thưởng hoàn thành: Trung Lượng Ngự Thú Lực 】

Trần Thư sờ lên cằm, nhìn tới nhìn lui ba lựa chọn, cuối cùng quyết định lấy lựa chọn thứ nhất.

Tuy rằng phần thưởng lựa chọn thứ hai là dược tài Hoàng Kim, nhưng đối với hắn hiện tại cũng không có tác dụng lớn.

Mà lựa chọn thứ ba có chút lãng phí Dược Tề, hơn nữa còn tạo ra một sự trả thù lớn.

- Mấy bạn nhỏ các ngươi, ca ca tới rồi đây!

Trần Thư sờ lên đầu Tiểu Hoàng, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

- Ngươi muốn làm gì?

Thân thể Tạ Tố Nam chấn động, trên mặt lộ ra có chút bối rối.

- Mẹ nó!

Một giây sau, thân thể của hắn bỗng nhiên mất đi cân bằng, thiếu chút nữa thì trực tiếp văng ra ngoài.

Vụt vụt vụt!

Slime tung ra kỹ năng Trùng Phong, tốc độ tăng vọt lên rất nhiều, lao về phía trước một cách dữ dội trước gió tuyết.

- Mẹ nó! Lôi Điểu của Tiểu Tinh bị nhập à? Nhanh như vậy sao?

Tạ Tố Nam vội vàng ngồi xổm xuống, không dám nhúc nhích thêm một chút.

- Có vẻ là nhanh hơn rất nhiều.

Trần Thư sờ lên cằm, hắn đã lấy được hạng nhất thi đấu chính thức, thành công giành được phần thưởng hệ thống.

Bây giờ Trùng Phong đã cao tới Lv21, hắn tin rằng cả thế giới cũng không thể tìm thấy một kỹ năng đẳng cấp cao như vậy.

- Đến cấp 20, mỗi lần thăng cấp sẽ mang đến một sự tiến bộ vượt bậc sao?

Ánh mắt hắn hiện lên vẻ suy tư, loại trải nghiệm này chỉ có thể do chính mình tổng kết.

Nếu như hỏi đám người Lão Liễu, sợ rằng sẽ bị coi là bệnh tâm thần…

Vụt vụt vụt!

Tốc độ của Tiểu Hoàng tăng vọt, vượt qua loại Khế Ước Linh cùng cấp tốc độ.

- Tiếng gì vậy?

Thần sắc tên nam sinh gần cuối khẽ giật mình, nghe thấy tiếng động lạ.

Chương 891: Mọi người đều đi xe đạp, nhà ngươi lái hàng không mẫu hạm

Hắn ta theo bản năng nhìn về phía sau, sắc mặt tái xanh ngay lập tức. - Mẹ nó cái quái gì đây?

Chỉ nhìn thấy một Viên Cầu gần 100m khủng bố lao tới, trông như một ngọn núi nghiêng đổ.

- Người huynh đệ, ngươi đi chậm quá!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nhìn về phía tên nam sinh phía dưới.

- Là Slime của ngươi?

Nam sinh mở to hai mắt ra nhìn, cuối cùng nhìn thấy toàn bộ hình ảnh của Viên Cầu trước mặt.

Đích thực là một Slime, nhưng thật sự quá lớn…

- Đi trước một bước đây!

Trần Thư khống chế Tiểu Hoàng hướng về phía trước, tốc độ không chút chậm chạp.

- Mẹ nó! Ngươi đừng tới đây!

Tên nam sinh và Khế Ước Linh của hắn ta đều mở to mắt ra nhìn, trong lòng hoảng sợ.

Nếu bị cái này đụng trúng vào, chẳng phải sẽ thả rắm tại chỗ sao?

Gầm!

Khế Ước Linh gầm lên dữ dội, sử dụng tất cả vốn liếng.

Cuối cùng chỉ một giây trước khi Slime lao tới, vừa hay né ra.

- Thật may… may quá…

Hắn ta vỗ ngực, có thể nói là vừa trải qua một lần nguy cơ sinh tử.

Nhưng vào lúc này, Trần Thư quay đầu nhìn một cái, nhếch mép cười cười.

- Hả?

Trong lòng nam sinh cảm giác nặng nề, ngay lập tức có dự cảm không lành.

- Ọp ọp!

Tiểu Hoàng lắc mông một cách tao nhã.

Bùm!

Một người và một Khế Ước Linh trực tiếp bị đánh bay, nặng nề rơi xuống nền tuyết.

Trần Thư cười nhạt một tiếng, lại lần nữa lao về phía trước truy đuổi.

- Mẹ nó, cái thứ không nói đạo lý này!

Nam sinh phun ra tuyết trong miệng, nhìn Đại Viên Cầu trước mặt, sự chấn kinh trong mắt vẫn chưa biến mất.

Mọi người đều đi xe đạp đua tốc độ, mẹ nó ngươi trực tiếp lái hàng không mẫu hạm, còn có thiên lý sao?

- Tội phạm ca của các ngươi tới rồi!

Trần Thư hét lớn, lại đuổi kịp hai người phía trước.

Thần sắc hai người bọn họ giống như chấn động rất mãnh liệt, trong lòng sợ hãi, từ trước tới nay chưa từng gặp qua loại Khế Ước Linh phi khoa học như vậy.

Bụp bụp!

Slime khổng lồ lại vô tình lắc lắc bờ mông nó, trực tiếp đập hai người bọn họ trên tuyết.

- Tạm biệt!

Trần Thư phất tay, ngược lại không lo lắng đối phương sẽ bị thương, Bạch Ngân Cấp cũng không phải yếu ớt như vậy.

- Ta cảm bây giờ đã tìm lại được cảm giác phóng mô-tô bạo lực thời ấu thơ!

Vẻ mặt hắn tươi cười, lại nhìn người bị hại phía trước.

Chỉ trong mười phút đồng hồ ngắn ngủi, ngoại trừ Cơ Phong đi đầu, những người còn lại đều ngã xuống đất, thậm chí còn không dám đi theo.

Nếu như con hàng này hưng phấn đột nhiên đâm hắn ta, đây không phải là điều nhảm nhí sao?

- Còn không có đuổi theo ư? Đúng là chỗ cao không chịu được lạnh!

Cơ Phong đứng trên đầu Phượng Điểu, dáng vẻ trông như thể hắn ta đang đứng trên đỉnh cao bất bại.

Phập!

Đúng lúc này, Thanh Sắc Phượng Điểu kêu lên một tiếng, trong mắt hoảng sợ.

Nó đã cảm nhận được sự áp bức!

- Hả? Có chuyện gì vậy?

Cơ Phong hơi giật mình, không thể hiểu được.

Lúc này Phượng Điểu phong ra một số kỹ năng, trực tiếp tự tiện gia tốc.

Vụt vụt vụt!

Âm thanh vang lên kịch liệt đinh tai nhức óc, như thể có một cuộc khủng hoảng lớn ở phía sau.

Theo bản năng, hắn ta nhìn lại, nháy mắt thân thể run bần bật, hoảng sợ nói:

- Mẹ nó! Cự Thú tiền sử nào đây? A…

Ánh mắt hắn ta ngưng lại, liền nhận ra ngay Hoàng Sắc Đại Viên Cầu kia.

- Là Khế Ước Linh của người đó sao?

Thần sắc hắn ta rất nghiêm túc, không ngờ rằng một người qua đường mà hắn ta tình cờ gặp phải lại biến thái như vậy.

- Bọn hắn sẽ không bị đụng đến chết chứ?

Cơ Phong nuốt ngụm nước bọt, vội vàng để cho Thanh Sắc Phượng Điểu đi nhanh hơn chút nữa.

Khoảng cách hai bên nữa lại được kéo rộng ra lần nữa!

- Chạy cũng nhanh đấy!

Trần Thư nhìn về phía đối phương, nhưng không để ý tới, chỉ cần hiệu quả kỹ năng của đối phương kết thúc, hắn sẽ nắm chắc thắng lợi!

Trong ngày tuyết rơi, hai bên bỏ chạy rượt đuổi nhau mà không giữ lại thứ gì.

- Bây giờ chắc là an toàn rồi nhỉ?

Cơ Phong thở phào nhẹ nhõm, đồng thời kỹ năng dưới chân Thanh Sắc Phương Điểu cũng đã kết thúc, tốc độ bỗng nhiên sụt giảm.

Nhưng mà, không bao lâu sau, Khế Ước Linh của hắn ta lại trở nên hoảng loạn lần nữa!

Phập!

Phượng Điểu hai mắt bối rối, thi thoảng lại quay đầu lại nhìn hết lần này tới lần khác.

- Tên này còn có thể đuổi kịp sao?

Ánh mắt Cơ Phong không thể tin được, hắn ta là Bạch Ngân Nhị Tinh, hơn nữa Khế Ước Linh vốn đã có tiếng với tốc độ.

Lại mười phút đồng hồ nữa trôi qua.

- Cuối cùng cũng tới!

Cơ Phong thở phào nhẹ nhõm, đã mơ hồ có thể nhìn thấy đường nét của Bắc Ngự Chi Thành

Vụt vụt vụt!

Ngay tại lúc này, một âm thanh khủng bố vang lên làm cho thân thể của hắn ta chấn động!

- Không đuổi kịp, không đuổi kịp…

Trong lòng hắn ta âm thầm cầu nguyện, đồng thời quay đầu lại nhìn, quả nhiên… vẫn là đuổi kịp!

- Còn tốt…

Cơ Phong vỗ ngực, mặt mũi tràn đầy đều là vẻ may mắn.

Chỉ thấy lúc này Slime đã trở về hình thể nguyên bản, ít nhất là kích thước mà hắn ta có thể chấp nhận.

- Tại sao kỹ năng của nó lại có thể kéo dài như vậy?

Thần sắc Cơ Phong nghi hoặc, thực sự không thể nghĩ ra được là kỹ năng cao cấp gì.

Chẳng lẽ là kỹ năng Quân Vương?

Chương 892: Cơ Phong tự kỷ

Khi hai bên còn đang rượt đuổi, hắn ta đã đi tới phạm vi của Bắc Ngự Cho Thành trước một bước. - Người huynh đệ, dựa theo quy tắc, trò chơi kết thúc!

Cơ Phong hét lớn, theo lý mà nói, đối phương hẳn là biết tuân thủ quy tắc…

- Là Cơ Phong tới!

Lúc này, đám người trên tường thành nhìn thấy hắn ta, thần sắc kích động, giống như đang ngước nhìn đại thần.

Cơ gia cũng là một trong những gia tộc Ngự Thú có truyền thừa hàng trăm năm, thực lực không kém gì Long gia.

Là trưởng tử của Cơ gia, thiên phú của Cơ Phong vô song, giải thi đấu tuyển thủ Ngự Thú hạt giống toàn quốc năm nay, có hy vọng sẽ đạt được vị trí quán quân!

- Cơ ca đúng là hoàn mỹ, vừa soái vừa mạnh, ta yêu mất thôi!

- Ta cảm thấy hoàn toàn có thể gọi hắn ta là đệ nhất nhân của thế hệ trẻ toàn quốc!

- Cái gì mà toàn quốc, toàn thế giới cũng không nói quá!

Mọi người phía trên được một trận khoe khoang, đặc biệt là có không ít nữ sinh, càng nghĩ lại càng phát cuồng.

Cơ Phong ưu nhã mỉm cười, thậm chí còn vẫy tay chào người hâm mộ.

Tuy nhiên, trong một giây sau, một Hoàng Sắc Đại Viên Cầu cuồng bạo lao tới, không có xu hướng dừng lại chút nào.

- Ôi mẹ nó!

Thần sắc Cơ Phong đại biến, nhưng đã không thể tránh thoát.

Bùm!

Thanh Sắc Phượng Điểu bị đụng phải, bản thân hắn ta cũng mất đi thăng bằng.

Rầm!

Cơ Phong tự do bay lượn về phía trước, trực tiếp hiện ra chữ 'Đại' dán vào trên Bắc Ngự Chi Thành…

- A cái này…

Tiếng cười nói trên tường thành đột ngột dừng lại, bầu không khí trở nên vô cùng lúng túng.

Đệ nhất nhân Cơ Phong vừa được bọn họ tôn sùng lại trực tiếp bị treo lên tường?

- Cơ Phong đại thần sẽ không đi mà đúng không?

Có người nuốt ngụm nước bọt, nhìn xuống bộ dạng buồn cười của Cơ Phong, không khỏi co giật khóe miệng, thật sự có hơi thái quá.

Nhưng ít nhất không nên nói, vẫn là rất tuyệt…

- Ta tuyên bố, ta mới là người đứng hạng nhất!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, đứng trên Hoàng Sắc Đại Viên Cầu lớn tiếng nói.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều bị hắn hấp dẫn.

Dám đứng trước mặt mọi người đánh bay Cơ Phong, có lẽ là những nhân vật hàng đầu của thế hệ trẻ.

- Kẻ nào? Dám xông vào Bắc Ngự Chi Thành!

Lúc này, một nam tử mặc quân trang cưỡi một Khế Ước Linh đi tới, có cảm giác áp bách!

- Chu đoàn trưởng!

Có người thần sắc chấn động, trong mắt có chút sợ hãi, không ngờ lại có thể thu hút được phó quân đoàn trưởng quân biên phòng phía Bắc.

- Hả? Tiểu tử ngươi?

Chu Uyên hơi sững sờ, nhìn qua nhìn lại Trần Thư, hình như có chút ấn tượng.

Hắn ta nhíu mày, không xác định nói:

- Ngươi là học sinh của lão Liễu… kẻ cuồng đạn hạt nhân, Trần Thư?

Vốn dĩ Trần Thư đang muốn cười lấy gật đầu, kết quả vẻ mặt đột nhiên cứng lại.

Một kẻ cuồng đạn hạt nhân là cái gì?

Lão Liễu thực sự đã làm bại hoại thanh danh của hắn khắp nơi sao?

Hắn cười khan một tiếng, nói:

- Ta là Trần Thư, là Trần Thư đối nhân xử thế hiền lành!

- Không khác biệt lắm, đều có nghĩa như nhau cả!

- …

Chu Uyên khoác tay áo, quay đầu nhìn về phía đám người trên tường thành.

- Hả? Tiểu tử Cơ gia? Ngươi đang biểu diễn nghệ thuật à?

Hắn ta xách đầu Cơ Phong, nhấc ra khỏi bức tường thành.

- y… Chu thúc…

Cơ Phong lau bỏ máu mũi, ngượng ngùng cười cười, nói:

- Chê cười rồi!

- Ngươi thực sự đã để mọi người chê cười rồi!

Chu Uyên khóe miệng giật giật, nói:

- Hai người có chuyện gì sao?

Trần Thư đang muốn mở miệng nói, nhưng đã lại bị Cơ Phong ngắt ngang trước một bước.

Hắn ta cười nói:

- Không có gì đâu, Chu thúc, bọn ta thi đấu hữu hảo ấy mà!

- Hai người gọi đây là cuộc thi sao?

Thần sắc Chu Uyên kỳ quái, vừa nghĩ tới hai người này đến phòng tuyến phía Bắc liền cảm thấy đau đầu.

Ngay lập tức, thần sắc hắn ta trở nên nghiêm túc, cảnh cáo nói:

- Hai ngươi không được phép gây chuyện! Nếu không ta sẽ lột quần áo của hai ngươi ra, treo lên tường thành!

- …

Hai người đều trợn to hai mắt, không nghĩ tới lại có loại này trừng phạt này.

Trần Thư lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ lại là một tên biến thái…

- Hả? Tiểu tử ngươi vừa mới nói cái gì?

Thần sắc Chu Uyên trở nên lạnh lùng, lập tức trừng mắt nhìn sang.

- Ừm… Nói là lão ngài quá đẹp rồi, chủng loại đẹp trai đến biến thái…

- ?

Trong mắt Chu Uyên có nghi vấn, cứ cảm thấy có điểm là lạ.

- Được rồi, ta còn có việc phải làm, mặc kệ hai người!

Hắn ta lắc đầu, cưỡi Khế Ước Linh rời khỏi nơi đó.

Lúc này, ánh mắt tất cả mọi người đều kỳ lạ, không ngừng đánh giá Trần Thư.

Theo thái độ của Chu Uyên cũng có thể thấy hai người bọn họ đều là một thiên tài ngang hàng, hơn nữa trong lòng đều có chút bất an.

Ngay tại lúc này, thần sắc một người chấn động, vội vã hoảng sợ nói:

- Hình như hắn đến từ Hoa Hạ học phủ… tội phạm Nam Giang!

- Chẳng lẽ lại là cái tên đầu đội mặt nạ phòng độc, mặc trang phục bệnh nhân tâm thần, tay trái cầm túi phân, tay phải cầm đao mổ heo?

- Có vẻ như đó thực sự là hắn…

Lúc này, mọi người lần lượt nhận ra, thần sắc vô cùng chấn động.

- Mẹ nó, thật sự là hắn, Viên Cầu bên dưới chính là Đại Tiên Quái Thú trên mạng!

- Nó trông hơi giống Đại Tiện!

Chương 893: Cơ Phong tự kỷ (2)

Trong lúc nhất thời, mọi người vội vã lấy điện thoại ra, bắt đầu chụp ảnh tạch tạch tạch. - Ngươi có chút thú vị đấy, lại dám nhìn thẳng ta?

Cơ Phong bình tĩnh quay đầu lại nhìn Trần Thư, tiêu sái lau bỏ máu mũi.

Hắn ta phất tay áo nói:

- Có thể coi thường hào quang của ta, ngươi là trong số cực ít người, Cơ Phong ta cho phép ngươi!

- ?

Thần sắc Trần Thư kỳ lạ, hắn dự đoán được nhiều kịch bản khác nhau, nhưng chỉ duy nhất không có ngờ tới một cảnh này.

Cơ Phong bình tĩnh nói:

- Trong đời ta đã gặp phải vô số đối thủ, nhưng đều bị ta trấn áp, ngươi cũng sẽ không phải là ngoại lệ!

- Ngươi dẹp ngay đi…

Trần Thư khóe miệng co giật, kiên quyết cưỡi Tiểu Hoàng rời khỏi hiện trường.

Tên này đúng là tự kỷ quá mức, hắn ta có chút không chịu nổi.

- Cuối cùng cũng sẽ gặp phải trên đấu trường, trốn không được số mệnh quyết đấu!

Cơ Phong thì thào nói nhỏ, lại lau máu mũi trên mặt, xoay người uyển chuyển rời đi!

Trong lúc nhất thời, tin tức về sự xuất hiện của hai người bọn họ đã được lan truyền,

Dù bây giờ có hàng vạn người đã đến, nhưng những người đại diện cho thế hệ trẻ về cơ bản vẫn chưa đến.

Hai người bọn họ là những nhân vật đứng đầu trong đám người đầu tiên đến.

Mặc dù, một tên thiên tài đứng đầu, một tên lại là tội phạm đứng đầu…

…

- Lão Tạ, chúng ta còn phải bay bao lâu nữa đây?

Hai người Trần Thư đang ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, đi về phía Tây dọc theo bức tường thành.

- Gần đây không có vị trí tốt, cũng không tìm được hung thú lợi hại!

Tạ Tố Nam nhìn xuống bãi đá ngầm bên dưới, trong đầu dường như đang tìm kiếm cảnh tượng nào đó.

Trong mắt Trần Thư có hoài nghi, nói:

- Ngươi nửa tháng không tới biên quan làm sao có thể biết vị trí tốt?

- Năm đó ta nắm giữ tất cả các ngành nghề ở thành phố Nam Giang!

Tạ Tố Nam bĩu môi nói:

- Có cái gì không biết sao?

Hai người đi về hướng tây, ngược lại Hoàng Sắc Đại Viên Cầu lại hút sự chú ý của rất nhiều người, hiển nhiên bọn họ đã nhận ra hắn, trong mắt có người còn mang theo vẻ háo hức.

Không bao lâu, một tên nam sinh cưỡi mộ Bạch Sắc Phi Điểu đi tới, nhìn hắn với ý định chiến đấu dữ dội.

- Ngươi có thể đánh với ta một trận không?

Thần sắc hắn ta kiên định, nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

Nhất thời người trên tường thành lần lượt nhìn về phía bọn họ, giống như đang xem náo nhiệt.

- Độ nổi tiếng quá cao, không có cách nào khác!

Trần Thư thở dài, sau đó vỗ nhẹ vào đầu Tiểu Hoàng.

- Ọp ọp!

Trong chốc lát, một Hoàng Sắc Đại Viên Cầu gần 100m xuất hiện, trực tiếp phá vỡ nhận thức của quần chúng vây xem.

Hơi thở của nam sinh ngưng trệ, ngay lập tức cảm thấy mình hơi cẩu thả…

Hắn ta cố gắng giữ bình tĩnh, nói:

- Ngươi không phải là Lục Thiếu Cổ sao?

- Cái gì?

Trần Thư một chút phản ứng cũng không có.

- Xin lỗi, vậy ta nhận nhầm người rồi!

Vừa dứt lời, tên nam sinh liền cưỡi lên con chim, hấp tấp rời đi, quả quyết từ bỏ khiêu chiến.

Đồ chơi lớn như vậy, đánh cái rắm ý!

- …

Quần chúng vây xem đều là khóe miệng giật giật, không nghĩ lại kết thúc nhanh như vậy…

Bất kể thực lực của người này như thế nào thì năng lực tùy cơ ứng biến cũng rất mạnh!

Có cái này vừa ra, tất cả mọi người đã không có suy nghĩ khiêu chiến.

Nếu như không có bất ngờ xảy ra, căn cứ vào tính cách tội phạm và hình thể của Slime, đoán chừng ít nhất phải bị trọng thương.

Ba giờ sau.

- Chính là chỗ này!

Hai mắt Tạ Tố Nam sáng lên, lập tức để Trần Thư dừng lại.

Nơi này ngoại trừ quân biên cảnh tuần tra bên ngoài, người trẻ tuổi lịch luyện rất ít.

Trần Thư nhíu mày, hỏi:

- Gần đây cũng không có người nào, ngươi xác định bản thân không nhớ lầm?

- Sẽ không nhớ lầm!

Tạ Tố Nam triệu hoán Đại Bạch Trư, đi về phía dưới.

Chỉ thấy trên một khối đá ngầm chính giữa cắm một cái đao mổ heo rỉ sét loang lổ.

- Hóa ra là làm đánh dấu!

Trần Thư gật đầu một cái, ngược lại tin tưởng mấy phần.

- Ra biển.

Tạ Tố Nam về tới đầu Tiểu Hoàng, chỉ về phía trước.

Trần Thư gật gật đầu, đồng thời triệu hoán Husky và Thỏ Không Gian ra.

Một khi rời Bắc Ngự Chi Thành, số lượng hung thú sẽ tăng vọt, hắn cũng không muốn lật thuyền trong mương.

- Tám trăm mét hướng mười hai giờ, dưới nước có một nhóm hung thú Hắc Thiết!

- Một ngàn mét, hướng một giờ, một nhóm hung thú Bạch Ngân hệ Phi Hành!

- Năm trăm sáu mươi mét, hướng ba giờ, dưới nước có một hung thú Bạch Ngân biến dị!

Trùng Điệp trên vai của Tạ Tố Nam phóng kỹ năng điều tra ra, tùy tiện đã khóa chặt vị trí cụ thể của hung thú, cấp huyết mạch và thực lực đều có thể dò ra.

Quan trọng nhất chính là, hình như kỹ năng của nó không có làm lạnh.

Chẳng trách dám thu 20% phí tổn.

Nhân phẩm của Tạ Tố Nam có thể không được, nhưng năng lực trinh sát hoàn toàn thật sự không đen!

Trần Thư mở miệng nói:

- Giết một con Bạch Ngân biến dị, thử nghiệm!

Tiểu Hoàng thay đổi phương hướng, đồng thời trên trán xuất hiện một ấn ký đại tiện, phóng 【Cường Lực Hỗ Thuẫn】 ra.

Lúc này, một con Thủy Sư màu đen ẩn núp dưới biển mấy mét, cặp mắt của nó hung tàn, xuyên thấu qua mặt biển tìm kiếm con mồi.

- Hả?

Chương 894: Đây là vết nhơ của nó từ khi sinh ra!

Hai mắt nó ngưng lại, thoáng cái thấy viên cầu màu vàng trên không, nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt. - Để bản thú nuốt các ngươi!

Hung thú Bạch Ngân biến dị há miệng lớn ra, luyện tập cảm giác sớm một chút.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt của nó cứng lại.

Chỉ thấy một cột lửa nóng rực bắn mạng tới, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Ầm!

Mắt nó trừng lớn, miệng lớn đón lấy cột lửa hoàn mỹ…

Rầm rầm rầm!

Nước biển bốc hơi, xuất hiện một khu vực chân không, nước biển xung quanh không ngừng chảy ngược tới.

Không bao lâu, cột lửa biến mất, tất cả bình tĩnh lại.

Một cái đầu hung thú biến dị vỡ tan lẳng lặng phiêu phù trên mặt biển, mắt nó vẫn có nghi vấn thật to.

- Xong!

Trần Thư vỗ vỗ tay, Thỏ Không Gian thuần thực tách vật liệu trung tâm và Ngự Thú Trân Châu xuống.

Vật liệu trung tâm của hung thú biến dị cũng có thể lĩnh ngộ kỹ năng, chỉ là xác suất quá thấp, giá thị trường ước chừng cũng chỉ bằng một phần mười của loại lãnh chúa.

Hắn dùng túi phân xếp gọn chiến lợi phẩm, thả Tiểu Hoàng tới trên đầu.

- Hơn ba trăm vạn tới tay!

Trần Thư cười cười, hai người lần nữa đi về hướng hải ngoại.

- Trần Bì, còn phải là ngươi!

Vẻ mặt Tạ Tố Nam cũng phấn khởi, chỉ cảm thấy tiền tới thật sự quá nhanh.

Lúc trước hắn ta đi theo một nhóm Ngự Thú Sư Hắc Thiết, hơn nửa tháng mới kiếm được hơn hai trăm vạn, quả thật là làm cu li!

…

Lúc chạng vạng tối.

- Cẩn thận một chút, gần đây có thể có hung thú lãnh chúa!

Lão Tạ hết sức chăm chú, lấy Trùng Điệp trên vai điều tra tình huống xung quanh.

Lúc này hai người đã đi tới trong miệng Tiểu Hoàng, thậm chí ngay cả đầu cũng không vươn ra.

Trần Thư nhíu mày, hỏi:

- Lão Tạ, ngươi xác định có sao? Xung quanh ngay cả một sinh vật cũng không có!

- Ngươi không hiểu được sao?

Tạ Tố Nam quay đầu nói:

- Hiện tại đại bộ phận hung thú tiến công Bắc Ngự Chi Thành đều là phổ thông, lãnh chúa ở phía sau chỉ huy, sẽ không dễ dàng xuất hiện!

Ngay lúc này, vẻ mặt hắn ta đột nhiên biến đổi, quát lên:

- Cẩn thận! Phía trước có đại hung thú! Tốc độ rất nhanh!

Hô!

Trong phút chốc, một lưỡi kiếm gió màu xanh chém tới, tốc độ phi hành vô cùng nhanh.

Ầm!

Kiếm gió và thân thể Slime va chạm, bạo phát như là tiếng leng keng của kim loại, thậm chí có đốm lửa bốn phía.

Cuối cùng, kiếm gió tiêu tán, mà Slime thì không tổn hao lông tóc gì.

Nhưng ấn ký đại tiện trên trán nó đã biến mất, hiển nhiên là 【Cường Lực Hộ Thuẫn】 bị đánh vỡ.

- Lãnh chúa à?

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, thận trọng vươn đầu ra.

Không có hắn đích thân chỉ huy, dựa vào trí thông minh của ba con khế ước linh, không chỉ nói nắm chắc thắng lợi.

Bị kẻ thù xúi giục cũng không phải là không thể…

- Hả?

Trần Thư thoáng cái đã thấy mục tiêu.

Chỉ thấy hơn ngàn mét phía trước đang có một con báo hai cánh màu xanh đứng ở không trung, cái đuôi màu tím đung đưa qua lại, ánh mắt tràn ngập hung ác và bạo ngược.

Hung thú lãnh chúa Bạch Ngân Tử Vĩ Phong Báo!

- Không phải hiền lành!

Vẻ mặt Trần Thư cứng lại, đối phương chỉ là Bạch Ngân hai sao, nhưng thực lực cũng không thể bỏ qua.

Nếu là Tử Vĩ Phong Báo bình thường, chỉ có kỹ năng liên quan đến thuộc tính Phong.

Nhưng chỉ cần trở thành lãnh chúa sẽ thức tỉnh thuộc tính Lôi thứ hai, sức chiến đấu tăng vọt một đoạn dài.

May mắn thời gian đối phương trở thành lãnh chúa không dài, kỳ trưởng thành của Tử Vĩ Phong Báo lãnh chúa đều là cấp Bạch Ngân ba sao.

- Ngao ngao ngao!

Husky trực tiếp thả thần kỹ 【 Phân Thân 】 ra.

Hai cái đầu chó gâu một tiếng, vung kỹ năng 【 Sét Đánh 】 ra.

Ầm ầm!

Hai đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống.

Đôi mắt Tử Vĩ Phong Báo ngưng lại, giống như đã dự đoán được, nhấc lên tránh ra.

Nhưng mà đây chỉ là giả vờ đánh, Trần Thư cũng không trông chờ tài mọn có thể làm đối phương bị thương.

Xuy xuy xuy!

Một tiếng cắt chém nhẹ nhàng xuất hiện, 【 Cự Hình Phong Nhận 】 đã yên lặng đánh tới!

Grừ!

Tử Vĩ Phong Báo gào thét một tiếng, theo bản năng vung ra một cái kỹ năng phòng ngự.

Chỉ thấy một cái hỗ thuẫn màu xanh bao phủ thân thể nó, hộ thuẫn vỡ tan, hai lưỡi kiếm gió cản lại toàn bộ.

Nhưng lực trùng kích cường đại để nó bay ngược hơn trăm mét.

Tử Vĩ Phong Báo tận lực ổn định cân bằng của thân thể, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Trần Thư, không nghĩ tới thực lực của đối phương mạnh như thế.

Nhưng ngay lúc này, ánh mắt nó nhìn thoáng qua, nháy mắt thân thể chấn động.

Chỉ thấy một quả cà rốt khổng lồ xuất hiện quỷ dị, vô cùng cuồng bạo đánh về mông nó.

Bất ngờ không kịp đề phòng, nó chỉ có thể cứ thế tiếp lấy một kích này.

Ầm!

Thân thể của nó lại lần nữa bị đánh bay, vẻ mặt đau nhức vô cùng kịch liệt.

Chỉ thấy cái mông nó máu tươi giàn giụa, giống như cây hoa cúc nở rộ.

- Bà mẹ nó, rõ ràng là phát động cưỡng chế hiệu quả vỡ vụn.

Trần Thư mở to hai mắt, không nghĩ tới vận khí tốt như vậy.

Sớm biết đã dẫn đầu, không chừng có thể cho miểu một chút.

Rống!

Vẻ mặt Tử Vĩ Phong Báo nổi giận, không đơn thuần là bởi vì đau nhức kịch liệt, hơn nữa cảm thấy đã bị vũ nhục.

Đây là vết nhơ của nó từ khi sinh ra!

Chương 895: Tai nạn thường đến khá bất ngờ

– Ba đánh một, tội phạm ca mà còn không trị ngươi đến chết sao? Trần Thư nhếch môi cười một tiếng, cảm thấy mình đã nắm chắc cục diện trong tay.

Lúc này, Tử Vĩ Phong Báo dường như được nhắc nhở, lập tức ngửa mặt lên trời gầm lên.

Grao!

Âm thanh truyền đi rất nhanh dọc theo bờ biển.

Không bao lâu sau, phía xa nơi chân trời xuất hiện chi chít thân ảnh, quả thực khiến người ta tê cả da đầu.

- Mẹ nó! Chơi trò gì đây?

Cả người Trần Thư chấn động, không ngờ tới sẽ có nhiều tiểu đệ như vậy.

- Lão Tạ, không phải ngươi nói hung thú phổ thông đều đi công kích Bắc Ngự Chi Thành rồi sao?

Tạ Tố Nam nhún vai, nói:

- Làm lão đại, không thể để lại ít tiểu đệ ở bên cạnh hầu hạ à?

- …

Ánh mắt Trần Thư nhìn chăm chú phía trước, lẩm bẩm:

- Chỉ có thể tốc chiến tốc thắng thôi!

Chỉ thấy hai cái đầu chó rụt vào trong miệng Tiểu Hoàng, không xuất hiện nữa.

Cặp mắt của bọn nó xuất hiện ánh sáng kỹ năng, trong miệng ngưng tụ hỏa diễm, sắp phóng ra Tử Vong Hỏa Trụ, hơn nữa còn đang nhắm vào cổ họng của Tiểu Hoàng.

Lúc này, Tử Vĩ Phong Báo Lãnh Chúa cẩn thận từng li từng tí, không chủ động tiến công mà chờ đợi tiểu đệ tới.

Nó am hiểu sâu sắc một đạo lý: Địch không động ta không động!

Nhưng nó lại không biết, phía sau mình đã lặng lẽ xuất hiện một Không Gian Thông Đạo.

- Chỉ cần chờ tiểu đệ của ta tới thì các ngươi chết chắc rồi!

Trong lòng Tử Vĩ Phong Báo thầm nghĩ, nhịn không được mà toét miệng cười thành tiếng.

Nhưng đúng lúc này, nó lại sững sờ, hình như nó cảm thấy có chút nóng, bờ mông đang chảy máu trở nên ấm áp.

Nó theo bản năng quay đầu lại nhìn một cái, lập tức sắc mặt kinh hãi.

Chỉ thấy hai Hỏa Trụ quỷ dị nóng rực đang đánh tới, tựa như phá vỡ không gian vậy.

Ầm!

Thân thể nó lập tức bị đánh bay đi, mất đi thăng bằng.

Nó mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt trông vô cùng ngốc.

Tên này có kỹ năng hỏa diễm thuộc tính Không Gian?

Nhưng vào ngay lúc này, nó lại bị kinh hoảng lần nữa.

Chỉ thấy không gian phía trước xuất hiện dao động, một khối cự thạch đang bốc cháy dần dần ngưng tụ lại.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ đập vào đầu nó…

Gừ!

Tử Vĩ Phong Báo Lãnh Chúa gầm lên một tiếng, thân thể tràn ngập thanh quang.

Nhưng ngay khi kỹ năng sắp được phóng ra thì nó thuận lợi tránh được.

Bên tai nó vang nên tiếng nổ mạnh ầm ầm.

Chỉ thấy có hơn ngàn đạo Phong Nhận đang đánh úp lại, mục tiêu nhắm vào Thiên Hỏa Vẫn Thạch sắp ngưng tụ thành hình.

- Lão đại của chúng ta sẽ do chúng ta bảo vệ!

Hơn ngàn con Tử Vĩ Phong Báo với ánh mắt tràn ngập kiên định, thấy Lãnh Chúa gặp nguy hiểm thì lập tức không hề do dự đánh ra kỹ năng.

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, Phong Nhận mạnh mẽ đánh nát Thiên Hỏa Vẫn Thạch.

Mặc dù là kỹ năng Hoàng Kim nhưng đối mặt với hơn ngàn đạo kỹ năng tấn công đến thì vẫn không chịu được.

- Gừ!

Tử Vĩ Phong Báo Lãnh Chúa trợn trừng hai mắt, vô số viên đá vụn tràn ngập ngọn lửa cháy hừng hực đang đánh tới.

Nguy hiểm tới quá nhanh!

Nó vốn có thể dựa vào kỹ năng để tránh thoát nhưng với sự trợ giúp của tiểu đệ thì chỉ có thể lấy cứng chọi cứng!

- Ối…

Hơn ngàn con Tử Vĩ Phong Báo khẽ giật mình, phát hiện ra hình như mình làm sai mất rồi…

Sau một khoảng thời gian, những viên đá vụn bắn đến cuối cùng cũng rơi xuống biển, Tử Vong Hỏa Trụ cũng biến mất.

- Phù…

Tử Vĩ Phong Báo Lãnh Chúa há to miệng thở hổn hển, thân thể đầy vết thương đỏ sậm, máu tươi chảy dạt dào xuống không ngừng, dáng vẻ thê thảm vô cùng.

Ta cảm ơn các ngươi nhá!

Ánh mắt nó hung ác, trừng mắt nhìn về phía mỗi một tên tiểu đệ.

Mẹ nó ta để các ngươi đến giúp đỡ đánh kẻ địch chứ không phải hỗ trợ tiễn ta đi!

- Không hổ là Bạch Ngân Lãnh Chúa, thật sự có thể lấy cứng chọi cứng!

Trần Thư lắc đầu tiếc nuối nhưng cũng không để ý đến.

Grao!

Tử Vĩ Phong Báo Lãnh Chúa gầm lên một tiếng, trong mắt tràn ngập sát ý.

Trong chốc lát, hơn ngàn ánh mắt tàn ác đồng loạt nhìn lại, bọn chúng muốn rửa sạch nhục nhã!

- Gừ! Gừ!

- Kêu cái gì mà kêu!

Trần Thư nhếch môi, tuy rằng đối mặt với hơn ngàn con Khế Ước Linh nhưng cũng không hề sợ hãi.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng khép đôi mắt to tròn lại, lập tức thả ra Cự Đại Hóa và Thụy Mộng Sát.

Lực phòng ngự và kháng tính của bản thân tăng lên trên diện rộng, đồng thời cũng sử dụng Trùng Phong.

- Á đây là… đồ chơi gì vậy!

Vẻ mặt của nhóm Tử Vĩ Phong Báo đều đồng loạt mà ngây ngốc nhìn quái vật khổng lồ trước mặt.

Ầm ầm!

Thân thể khủng bố của Slime bắn mạnh ra, hoàn toàn không nói đến đạo lý!

Trong chốc lát, thế trận của nhóm Tử Vĩ Phong Báo lập tức bị phá vỡ.

Mỗi con hung thú đều chỉ lo thân mình, đã không còn tâm tư chiến đấu nữa.

- Gừ!

Lãnh Chúa quát lên một tiếng, muốn để tiểu đệ phản kháng một lần.

Nhưng mà thân thế nó chợt chấn động, ánh mắt liếc xéo về phía một củ cà rốt khổng lồ.

Mục tiêu vẫn là cái mông của nó!

Nó mở to đôi mắt mà nhìn, lại đến nữa? Còn chưa xong đúng không?

Ngay lập tức, cái đuôi màu tím vung lên, trên đầu đuôi xuất hiện ánh sáng tím rực rỡ.

Một giây sau, một Tử Sắc Lôi Cầu đánh tới, tốc độ cực kỳ nhanh.

Chương 896: Tai nạn thường đến khá bất ngờ (2)

Nhưng một giây sau, thân thể Thỏ Không Gian biến mất không thấy nữa, thoải mái tránh được Lôi Cầu. Ầm ầm ầm ~~

Thỏ Không Gian xuất hiện trên đỉnh đầu nó, hai mắt lóe sáng, hai tay cầm cà rốt khổng lồ, mạnh mẽ đập xuống phía dưới.

- Grao!

Tử Vĩ Phong Báo Lãnh Chúa lại phóng ra kỹ năng lần nữa, khó khăn lắm mới tránh thoát được.

Trong lúc nhất thời, cả hai bắt đầu vật lộn với nhau!

Nếu là Bạch Ngân Lãnh Chúa ở trong trạng thái toàn thịnh thì tất nhiên là có thể đánh thắng Thỏ Không Gian nhưng bây giờ nó bị thương nặng, lực lượng của cơ thể và tốc độ cũng giảm đi đáng kể, vật lộn đương nhiên là chịu thiệt thòi.

Mà kỹ năng lại bị Thỏ Không Gian dễ dàng né tránh.

- Vù vù~~

Thỏ Không Gian nâng củ cải lớn lên, mượn sự linh hoạt và vũ khí lớn mạnh của bản thân, hoàn toàn đè đối phương xuống đánh.

Ầm!

Ngay vào lúc này, một tiếng nổ mạnh vỡ vụn xuất hiện.

Vẻ mặt Tử Vĩ Phong Báo Lãnh Chúa thống khổ, tấm lưng trực tiếp sụp xuống, lại bị thương nữa.

Hiển nhiên lại là hiệu quả vũ khí của Cưỡng Chế Tan Nát!

Nó nhìn về phía tiểu đệ của mình vẫn còn đang bị Slime khổng lồ làm cho luống cuống tay chân, không có cách nào đến trợ giúp nó.

Thôi bỏ đi!

Cục diện lập tức nghiêng về một bên, Tử Vĩ Phong Báo Lãnh Chúa quả quyết lựa chọn ngọc nát đá tan!

Nếu tiếp tục chờ đợi thì e rằng đến cả mạng cũng không còn…

Gừ!

Chỉ thấy cái đuôi của nó tràn ngập ánh sáng tím, ngay lập tức bao phủ toàn bộ cơ thể lại như thể hóa thành một Lôi Báo.

Thỏ Không Gian vội vàng tách ra, tưởng là đại sát chiêu gì!

- Hở?

Lúc này Trần Thư vươn đầu ra, liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy được sự khác thường của Tử Vĩ Phong Báo.

Với kinh nghiệm phong phú của mình, hắn lập tức nhận ra đối phương đang muốn thoát thân!

Quả nhiên, nó gầm lên một tiếng rồi lập tức từ bỏ bộ tộc, bất ngờ chạy về phía xa.

- Tốc độ nhanh thế?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, cái này còn nhanh hơn cả Trùng Phong của Tiểu Hoàng.

Hắn mở miệng nói:

- Lão Tạ, lập tức khóa chặt nó lại!

Tạ Tố Nam lắc đầu, vội vàng đáp:

- Không được, quá nhanh, kỹ năng theo không kịp!

Con ngươi Trần Thư đảo một vòng, quyết đoán để Thỏ Không Gian đuổi theo.

Dựa vào Bước Nhảy Không Gian và Không Gian Thông Đạo, tạm thời đi theo Tử Vĩ Phong Báo Lãnh Chúa

Nhưng kỹ năng của nó có thời gian hồi chiêu.

Lúc này khoảng cách giữa hai bên đã dần bị kéo giãn ra.

Thỏ Không Gian không tiếp tục đuổi theo nữa, đôi tai dài rộng đung đưa, nghe theo mệnh lệnh của Trần Thư, phóng ra một kỹ năng.

- Gừ!

Tử Vĩ Phong Báo Lãnh Chúa quay đầu lại nhìn một cái, nhếch miệng cười, trong mắt có sự đắc ý.

Cho dù ngươi có thực lực mạnh hơn nữa cũng không thể giữ được ta!

Nhưng mà, tai nạn thường đến khá bất ngờ…

Ầm!

Toàn bộ thân thể của nó giống như đụng phải một bức tường trong suốt vô cùng cứng rắn, cả người lập tức co lại thành một đống.

Lúc này sắc mặt nó đột nhiên cứng lại, trong đầu nghe thấy một tiếng vang lanh lảnh.

Đó là… tiếng xương sọ vỡ vụn!

- Chết tiệt, tên này bị bệnh à?

Tạ Tố Nam thận trọng thò đầu ra, phong thái so với Trần Thư bên cạnh còn có chút quẫn bách hơn.

Hắn ta nhìn Tử Vĩ Phong Báo lãnh chúa máu thịt be bét, trên mặt hiện lên dấu chấm hỏi.

- Đương nhiên… không phải!

Trần Thư bĩu môi, đối phương chỉ là đột nhiên đụng phải kỹ năng mà thôi.

Đó chính là kỹ năng được hệ thống ban thưởng Không Gian Bình Chướng.

Mặc dù chỉ tồn tại trong một giây nhưng sức mạnh phòng ngự lại cực kỳ cao.

Đối với tội phạm mà nói thì bất kỳ kỹ năng nào cũng có thể được chơi tới ra hoa luôn.

Ai nói kỹ năng này chỉ có thể dùng để phòng thủ chứ?

Nhờ vào tính chất bí mật của Không Gian Bình Chướng, nó đã thành công khiến cho một Lãnh Chúa bị thương nặng bị đâm chết…

- Gầm!

Vào lúc này, hàng ngàn con Tử Vĩ Phong Báo đang gào thét, trong mắt tràn ngập sát khí, một bộ dạng không chết không thôi!

- Ừm?

Trần Thư trông có vẻ bình tĩnh, một nụ cười nhạt như không ở trên khóe miệng, thậm chí còn bò ra ngoài từ trong miệng Tiểu Hoàng.

- Ôi đệt, Trần Bì, ngươi không cần mạng nữa hả?

Vẻ mặt Tạ Tố Nam đầy hốt hoảng, hắn quả là chưa bao giờ nhìn thấy người không sợ chết như vậy.

Thế nhưng giây tiếp theo, hàng nghìn con Tử Vĩ Phong Báo trừng mắt nhìn hắn, sau đó trực tiếp đồng loạt quay đầu bỏ chạy, không hề có chút do dự nào…

Hung Thú ấy à, đều là những loài trọng tình trọng nghĩa cả!

- Ấy…

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật mà nói:

- Ngươi với bọn chúng đúng thật là… đồng loại mà!

- ?

Trần Thư quay đầu lại nói:

- Ngươi nói vậy là có ý gì đây, sỉ nhục ta à?

Tạ Tố Nam vẫn chưa giải thích được gì thì đã trực tiếp bị cắt ngang.

- Nếu là ta thì đã sớm chạy mất tiêu rồi! Làm sao mà có thời gian làm bộ làm tịch chứ?

- …

Tạ Tố Nam không nói nên lời, hoá ra là ta đang điểm tô cho ngươi đấy à…

Trần Thư quay đầu nhìn về phía thi thể Lãnh Chúa, không khỏi nhếch miệng cười.

- Thu hoạch lớn nhỉ!

Hắn lấy Ngự Thú Trân Chân và vật liệu cốt lõi ra, cùng với một khối máu thịt thơm ngon.

Về phần máu thịt còn sót lại, Tiểu Hoàng đã há miệng cắn nuốt luôn rồi.

- Bây giờ trời cũng đã muộn rồi, ngày mai hãy giết tiếp!

Chương 897: Lão Tạ, ngươi còn thiếu cha không?

Vào lúc ban đêm, một số Hung Thú sẽ được cường hóa, nếu gặp phải một Bạch Ngân Lãnh Chúa cường hoá thì sẽ có chút không dễ đối phó. Trần Thư vỗ vỗ Tiểu Hoàng, không có lựa chọn nào khác, chỉ đành trở về Bắc Ngự Chi Thành.

Đi đi lại lại cũng đã làm chậm trễ thời gian không ít rồi, càng huống hồ chỉ là những con Hung Thú nhỏ bé, tội phạm Nam Giang mà biết sợ sao?

Hắn cho Tiểu Hoàng bay lên trời, đồng thời cũng đốt một đốm lửa trên đỉnh đầu.

Hai người nướng thịt hung thú ngay tại chỗ, sau đó bắt đầu dùng bữa.

Một giờ sau.

- Vẫn là theo ngươi thì có thịt ăn! Sảng khoái!

Tạ Tố Nam vỗ bụng với vẻ mặt đầy hài lòng.

- Có đến mức đó không hả? Làm như chưa bao giờ được ăn thịt vậy.

Trần Thư bĩu môi nói:

- Dù sao thì ngươi cũng là huynh đệ của ta, vậy mà đã thảm như vậy rồi!

- Hừ, ta tranh được không ít tài nguyên đều đưa cho cha ta cả rồi. Cố gắng để người đột phá lên Hắc Thiết Cấp, thân thể cũng sẽ trở nên cường tráng hơn. Hơn nữa dưỡng lão cũng không thành vấn đề.

- Được đó, lão Tạ!

Trần Thư vỗ vỗ vai hắn, trong mắt dường như cũng đang nghĩ đến điều gì đó.

Phụ thân Trần Bình có Ngự Thú Thiên Phú, nếu dùng tài nguyên để thúc đẩy thì cũng có thể trở thành Hắc Thiết Cấp.

Hắn sờ cằm, trong lòng lại nghĩ thầm:

- Thế nhưng thiên phú của cha có chút không theo chuẩn mực! Chỉ có Quân Vương Trân Châu mới có thể đột phá lên một cấp, muốn trở thành Hắc Thiết Cấp thì ta chỉ có thể bán cả học phủ đi à?

Tạ Tố Nam vỗ ngực tự hào nói:

- Đó là đương nhiên rồi, các loại Ngự Thú Trân Châu của ta đều được gửi về cả, thậm chí còn đặt biệt cho người mở đạo trường tu luyện VIP nữa đấy!

Trần Thư nhướng mày nói:

- À mà, ta muốn hỏi một câu.

- Cái gì?

- Ngươi còn thiếu cha không?

- ?

Tạ Tố Nam trợn to hai mắt, ôn nhu nói:

- Cút con nghé đi!

Hai người cãi nhau vài câu, sau đó trực tiếp chìm vào giấc ngủ.

Thân thể Slime dâng lên bao phủ lấy hai người họ, đồng thời nó cũng ngáy khò khò mà chìm vào giấc ngủ.

Có Trùng Điệp gác đêm, về cơ bản thì sẽ không xảy ra vấn đề gì, chưa kể đến năng lực phòng ngự của Tiểu Hoàng, sẽ không xuất hiện tình huống giết chóc nào.

…

Sáng sớm ngày hôm sau, thân thể Trùng Điệp chấn động, trong mắt hiện lên một tia sáng xanh.

Nó ngay lập tức chuyển thông tin cho chủ nhân Tạ Tố Nam.

- Trần Bì, có đại Hung Thú đang đến gần!

Tạ Tố Nam đột ngột tỉnh giấc, liên tục lay người Trần Thư, nhưng đối phương vẫn mang bộ dạng ngủ say như chết.

Mẹ nó chứ, đây là đi dã ngoại, chất lượng giấc ngủ của ngươi cũng tốt quá rồi đó…

Hắn cái khó ló cái khôn, nhẹ nhàng nói:

- Có người đến lấy trộm túi phân Urea rồi!

- Cái gì?

Đột nhiên Trần Thư mở mắt ra, ngay lập tức ngồi bật dậy theo bản năng.

- …

Tạ Tố Nam thầm khen chính mình, quả nhiên là tội phạm Nam Giang, vẫn không quên sơ tâm, không chút thay đổi gì.

Hắn lập tức nhắc nhở:

- Có Lãnh Chúa Hung Thú đến đấy!

- Làm ta sợ hết hồn, tưởng đâu thật sự có người muốn ăn trộm túi phân Urea…

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm nói:

- Lãnh Chúa thì sợ cái gì?

Hắn để lộ đầu ra, cùng lúc đó cũng triệu hồi Husky và Thỏ Không Gian xuất hiện.

Không lâu sau, một con Hắc Sắc Đại Ngư dài hàng chục mét bơi đến với tốc độ cực nhanh, trông vô cùng đáng sợ, hiển nhiên là một Bạch Ngân Lãnh Chúa!

Nhưng căn bản uy lực của vị Lãnh Chúa này khá nhếch nhác, có những vết thương chằng chịt khắp người, cả nước biển xung quanh cũng bị nhiễm thành màu đỏ.

Đôi lúc nó quay lại nhìn một cái, vẻ hoang mang sợ hãi hiện lên trong ánh mắt.

- Ừm? Bị người ta đuổi giết hả?

Hai mắt Trần Thư trợn to, trông như có chút khó tin.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm khàn vang lên từ xa:

- Con kiến nhỏ, đừng vùng vẫy nữa, luân hồi mới là số mệnh duy nhất của ngươi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, chỉ cần nghe giọng nói của hắn ta thì đã biết đó là ai rồi…

Cơ Phong cưỡi trên Thanh Sắc Phượng Điểu, nhìn xuống Hắc Sắc Đại Ngư trước mặt, quần áo chuyển động xào xạc, trông dáng vẻ vô cùng tiêu sái.

- Hả?

Lúc này, thân thể hắn ta run lên, lại nhìn thấy một quả cầu màu vàng lớn quen thuộc.

- Tiểu Cơ đừng sợ, ta đến cứu ngươi đây!

Trần Thư hét lên một tiếng, Khế Ước Linh cũng giải phóng kỹ năng của mình ngay lập tức.

- Cứu cái rắm ấy!

Cơ Phong hiểu ra mục đích của đối phương ngay lập tức, Thanh Sắc Phượng Điểu bỗng chốc hót véo von một tiếng.

Vù vù vù!

Tám cơn lốc xoáy nhỏ ngưng tụ lại, thổi quét về phía Bạch Ngân Lãnh Chúa.

Với lợi thế về kỹ năng của thuộc tính Phong thì đã thành công giết chết Bạch Ngân Lãnh Chúa đang trọng thương trong nháy mắt.

Cơn cuồng phong nổi lên, kéo theo thi thể kia về phía hắn ta, chỉ riêng việc kiểm soát kỹ năng này thôi cũng đủ để ngạo mạn với đồng bối rồi!

- May quá…

Hắn ta vỗ vỗ ngực, nghe được lời Trần Thư nói thì đã lập tức hiểu rõ rằng chiến lợi phẩm sắp bị cướp mất rồi…

- Tiểu Cơ, ngươi quá là… phô trương rồi!

Trần Thư duỗi ngón tay có chút run rẩy ra, hắn không ngờ kỹ năng của đối phương lại mạnh như vậy.

Điều quan trọng nhất là đã thực sự nhìn thấu được mục đích của hắn…

- Ngươi thật sự muốn cứu ta ư?

Chương 898: Ta cũng không giết mấy, chỉ toàn chơi đùa cả thôi mà

Khóe miệng Cơ Phong giật giật, vừa rồi rõ ràng là ta đang đuổi giết Hung Thú đấy! - Tất nhiên rồi, ai mà không biết Trần Thư ta luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác chứ!

- Thôi dẹp đi!

Dù hắn ta mới cấp hai nhưng có lẽ chỉ số IQ không có vấn đề gì đâu.

Lần đầu gặp là đã treo hắn ta trên tường rồi, là người tốt mới lạ ấy!

Hắn ta nhướng mày hỏi:

- Ngươi cũng đi săn Bạch Ngân Lãnh Chúa hả? Thật không hổ là người được ta công nhận đấy!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, trực tiếp quay đầu chuẩn bị rời đi.

- Hay là chúng ta làm một trận thi đấu săn bắn thì thế nào?

Trong mắt Cơ Phong hiện lên vẻ phấn khích, vô cùng mong chờ được đọ sức với Trần Thư.

- Thi đấu săn bắn ư?

Trong mắt Trần Thư cũng có chút cảm thấy hứng thú, hắn nói:

- Nếu không có phần thưởng thì ta không làm đâu!

- Nếu như ngươi có thể giành chiến thắng thì ngươi có thể nhận được sự tán thành lần thứ hai của ta đấy nhé!

- …

Trần Thư khẽ nhếch miệng, con mẹ nó, cái này thì có ích gì đâu chứ?

- Đừng kích động quá!

Thần sắc Cơ Phong bình thản mà nói:

- Ta chỉ nói là ngươi có thể sẽ nhận được mà thôi!

- …

Trần Thư hô hấp khó khăn, không hề muốn phản ứng với con hàng này một chút nào cả.

Hắn mở miệng nói:

- Nếu như ta thắng thì tất cả chiến lợi phẩm của ngươi đều thuộc về ta!

- Hả? Sự tán thành của ta mà còn chưa đủ nữa à?

- !

Trần Thư không lên tiếng nữa, tay phải nắm chặt đao mổ heo, còn tay trái thì cầm lấy túi phân.

- Bình tĩnh! Đừng hành động hấp tấp mà!

Thân thể Cơ Phong chấn động mà nói:

- Ngươi vẫn còn trẻ, tuyệt đối không nên đi vào con đường phạm tội này…

Bùm!

Trần Thư trực tiếp cưỡi Slime lao xuống dưới, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Cơ Phong thì lại vội vàng nói:

- Ta đồng ý với ngươi!

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng trực tiếp quay đầu rồi bay về một hướng khác.

- Nhớ kỹ lời ngươi đã nói đấy!

Ở đằng xa, giọng nói của Trần Thư truyền đến.

- Có chút cá tính…

Cơ Phong gật đầu mà lẩm bẩm:

- Muốn nhận được sự tán thành lần thứ hai của ta nhưng lại ngại không tiện nói ra nên mới dùng chiến lợi phẩm để che

dấu à?

…

Hai tháng trôi qua trong chớp nhoáng, bây giờ trời đã sang đến mùa xuân, mùa của vạn vật hồi phục, thế nhưng vùng biên giới phía bắc vẫn còn đang bị tuyết bao phủ.

Đồng thời, người đi đến đây để rèn luyện cũng càng ngày càng nhiều, không ít người đánh trận thi đấu vòng loại xong thì trực tiếp chạy thẳng đến đây.

Không chỉ có thể trau dồi kỹ năng chiến đấu và độ ăn ý, hơn nữa lại còn có thể kiếm thêm tài nguyên, độ nguy hiểm cũng không cao lắm, biết đi đâu tìm được cơ hội tốt như vậy chứ?

Ngoài Trần Thư và Cơ Phong ra thì cũng có vài vị thiên tài hàng đầu đến đây, mà vụ cá cược của hai người cũng dần dần được mở rộng quy mô, mấy người bọn họ cũng tham gia vào chuyện này.

Trong lúc nhất thời, Bạch Ngân Lãnh Chúa nghênh đón ác mộng!

- Lãnh Chúa càng ngày càng ít thì phải nhỉ!

Trần Thư nhíu mày, đã mười ngày nay hắn không tìm được mục tiêu rồi.

Theo lý thuyết, có lão Tạ phụ trợ bên cạnh thì đáng lẽ hiệu suất tìm kiếm phải cực cao mới đúng chứ.

Nếu như thế này thì chỉ còn lại một khả năng nữa thôi, Bạch Ngân Lãnh Chúa xâm lấn đã hầu như bị săn hết mất rồi!

- Haizz, sắp kết thúc rồi ư?

Trong lòng Trần Thư cảm thấy có chút khó chịu, hắn đã giết nhiều đến nghiện mất rồi.

Theo lý thuyết, thực lực của Bạch Ngân Lãnh Chúa vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa còn có cả các tiểu đệ bảo vệ xung quanh nữa, các Ngự Thú Sư bình thường muốn sống sót cũng đã là một hy vọng xa vời.

Nhưng điều đáng tiếc chính là lần này bọn chúng lại đụng phải một nhóm người yêu nghiệt!

Hoa Quốc một tỷ dân cũng chỉ có được vài người như vậy mà thôi, dù cho có vô lý đến đâu thì cũng thành hợp lý…

Trong lúc Trần Thư đang suy tư thì một con Phi Trùng máy móc bay lại gần, trong mắt nó có ánh sáng, cứ như đang khóa chặt mục tiêu vậy.

- Ồ?

Trần Thư hơi giật mình, cả hai liếc nhìn nhau.

Một giọng nói máy móc truyền từ Phi Trùng ra:

- Đoàn trưởng Chu Uyên muốn ngươi nhanh chóng trở về!

- Không rảnh!

Trần Thư xua tay, hắn là kiểu người mà người khác kêu thì chạy đến, đuổi thì đi sao?

Phi Trùng nhận ra ý của Trần Thư nên lại lên tiếng:

- Hắn ta nói sẽ lột quần áo của ngươi rồi treo ngươi lên tường thành!

- Hôm nay ta nhất định phải trở về, ai cản đường ta thì phải chết! Tiểu Phi Trùng, dẫn đường đi!

- …

Lúc chạng vạng tối, trên cánh đồng đầy tuyết ở phía sau Bắc Ngự Chi Thành, Chu Uyên ngồi trên một tảng đá lớn đang không ngừng xoa đầu, vẻ mặt hắn ta có chút bất đắc dĩ.

Mà ở trước mặt hắn ta thì đang có bốn nam sinh, hai nữ sinh đứng đấy.

Vẻ mặt của sáu người nhàn nhã, thậm chí trong mắt còn tràn đầy hưng phấn, hoàn toàn không để ý đến sự áp bách của Chu Uyên.

- Tất cả đứng ngay ngắn cho ta!

Vẻ mặt của Chu Uyên trở nên nghiêm khắc mà quát lên:

- Má nó, các ngươi là chuyên môn được phái đến để tra tấn ta đấy à?

Chương 899: Ta cũng không giết mấy, chỉ toàn chơi đùa cả thôi mà (2)

Vùng biên giới phía bắc vốn dĩ định làm như một chỗ rèn luyện cho các tuyển thủ, nhưng bây giờ số lượng Phổ Thông Hung Thú bị giảm mạnh đáng kể, mười ngày liền cũng không có lấy một hung thú nào đến tấn công. Nguyên nhân chính là do mấy con hàng trước mặt này chuyên đi săn giết Bạch Ngân Lãnh Chúa. Lão đại chết mất rồi thì tiểu đệ đương nhiên cũng phải chạy theo thôi…

Ban đầu thì các cường giả sau lưng bọn họ nghĩ cứ để cho bọn họ đến rèn luyện một chuyến, nhưng hình như kết quả lại không có tác dụng gì mấy, hơn nữa còn gây ảnh hưởng đến những người đến rèn luyện còn lại nữa chứ.

Một nam sinh xua tay rồi cười hì hì mà nói:

- Chu thúc, nói mò cái gì mà toàn nói thật thôi…

- Giang Đa Dư! Đừng có mà cười đùa tí tởn với ta!

Vẻ mặt Chu Uyên nghiêm túc mà quát lớn:

- Trông coi cho cẩn thận vào, khi nào người đến đầy đủ rồi lại nói tiếp với các ngươi!

- Còn có ai nữa à?

Giang Đa Dư nhíu mày mà nói:

- Không đúng, hình như chỉ có mấy người chúng ta đến đây thôi mà.

Vẻ mặt Cơ Phong bình thản mà nói:

- Một người đến từ Hải Vực! Các ngươi chưa gặp hắn bao giờ cả, đó là một thiên tài được ta công nhận đấy!

- …

Sáu người đều không nói nên lời, cũng có chút không chịu nổi phong thái tự kỷ của Cơ Phong.

Giang Đa Dư nói:

- Vậy hắn chính là người thứ một trăm hai mươi ba được ngươi công nhận đúng không?

- Lão Giang, đừng có nói lung tung như thế, nói vậy làm cho hắn ta không có chút Hàm Kim Lượng nào cả rồi kìa!

Một nữ sinh có mái tóc ngắn ngang vai cười hì hì mà nói:

- Là người thứ một trăm hai mươi bảy mới đúng, ngươi quên mất bốn con hung thú kia ở Dị Không Gian rồi à!

- …

Đúng lúc này, một quả cầu lớn màu vàng bay từ xa đến rồi rơi xuống phía trên đám người.

- Slime?

Vẻ mặt bốn người chấn kinh, ánh mắt vô cùng kỳ lạ.

Theo bọn họ biết, không phải thứ đồ chơi này là Khế Ước Linh cảnh sao? Vì sao nó lại lớn như vậy được?

Trần Thư tiêu sái hạ cánh xuống đất rồi hắng giọng mà nói:

- Nếu mọi người đều đến đông đủ cả rồi, vậy thì ta sẽ nói đôi lời đơn giản thôi!

Ầm!

Chu Uyên trực tiếp đạp một chân khiến hắn bay về phía sau. Ngươi nói ra luôn rồi thì ta còn làm cái gì nữa hả?

- …

Thấy Trần Thư sắp chật vật mà ngã ra đất, hắn lại trực tiếp dùng tay phải chống đỡ trên mặt đất, hơi dùng sức là đã lập tức đứng lên được.

Ầm!

Một thanh đao mổ heo vô tình rơi ra ngoài thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

- ?

Vốn dĩ Giang Đa Dư đang định chào hỏi, nhưng kết quả lại nhảy lùi về sau để kéo giãn khoảng cách.

Chuyện gì vậy?

- A… Khiến mọi người chê cười rồi, ngại quá!

Trần Thư gãi đầu rồi bình tĩnh thu hồi đao mổ heo về, không hề lúng túng một chút nào cả.

Sáu người đều âm thầm kéo giãn khoảng cách, hình như người này có gì đó là lạ thì phải…

- Được rồi! Tất cả đứng nghiêm!

Chu Uyên thì lại không bất ngờ chút nào, chỉ cần không phải bom hạt nhân rơi ra ngoài thì hắn ta đều có thể chấp nhận được.

- Một vài người trong số các ngươi đến từ Ngự Thú Gia Tộc, có người lại đến từ Ngự Thú Đoàn top đầu, cũng có rất nhiều người được Ngự Thú Sư Vương Cấp bồi dưỡng riêng, thuộc về nhóm người đứng đầu cả nước…

Giọng điệu của hắn ta bình thản nhưng trong ánh mắt cũng có vẻ tán thưởng.

- Vốn dĩ đám hung thú bạo loạn ở phương bắc là dùng để rèn luyện, nhưng các ngươi vừa mới đến là đã phá hủy quy tắc rồi! Nếu như để các ngươi tiếp tục làm như vậy thì trong vòng một tháng sẽ không còn hung thú nữa mất!

- Bọn ta không giết mấy mà…

Giang Đa Dư lẩm bẩm, đồng thời còn lấy ba tài liệu được bảo quản cẩn thận ra.

- Một mình ngươi giết chết ba Bạch Ngân Lãnh Chúa ư?

Khóe miệng Chu Uyên giật giật, sau đó lại nhìn về phía những người còn lại mà hỏi:

- Các ngươi thì sao?

- Ta cũng ba con thôi!

- Ta có hai thôi mà!

- Ta chỉ giết năm con, Bạch Ngân Lãnh Chúa không dám nhìn thẳng vào ta, vừa nhìn thấy ta đã bỏ chạy mất tăm, bọn chúng sẽ không bao giờ nhận được sự tán thành của ta đâu!

- …

Một đám người lần lượt lấy đồ chứa ra, trong đó có chứa tài liệu cốt lõi của Lãnh Chúa.

- Ngươi thì sao?

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Thư, trong mắt có vẻ tò mò.

- Ta cũng không giết mấy, chỉ toàn chơi đùa cả thôi mà.

Trần Thư vừa nói xong thì trực tiếp ném một cái túi phân đầy ắp ra.

- ?

Mọi người trừng lớn mắt. Con mẹ nó, ngươi lại đi dùng thứ đồ chơi này để đựng tài liệu Lãnh Chúa ư?

Hơn nữa còn đựng nguyên một túi lớn như vậy nữa chứ?

- Ngươi xem mấy thứ này là thổ sản đấy à?

Trong mắt Giang Đa Dư hiện lên vẻ nghi hoặc, hắn ta đi lên phía trước mở túi phân ra, bất chợt có rất nhiều thứ rơi ra ngoài.

Rầm ào!

Tất cả đều là tài liệu cốt lõi được bọc trong một lớp màng bảo quản đặc biệt, trên đó có dính máu tươi, hiển nhiên mới được mổ ra gần đây.

- Con mẹ nó chứ!

Mọi người đồng thanh thốt lên, bọn họ không ngờ lại quá mức đến như thế này.

- Dường như ta đã tìm thấy đầu sỏ gây ra vụ này rồi!

Chương 900: Không thể giết Lãnh Chúa nên ngươi không thể làm gì khác hơn là đi săn Quân Vương

Khóe miệng Chu Uyên giật giật, hắn ta tiến lên phía trước để kiểm tra lại tài liệu Lãnh Chúa rồi nói: - Ngươi giết chết tất cả mười hai con ư?

- Hình như cũng không nhiều lắm thì phải?

Trần Thư gãi đầu rồi nói:

- Chỉ là một ít lâu la thôi mà.

- …

Mọi người đều hắc tuyến đầy đầu. Ngươi ra vẻ hết luôn rồi thì bọn ta còn ra vẻ được cái gì nữa đây?

- Rốt cuộc ngươi làm được bằng cách nào vậy?

Chu Uyên mở miệng dò hỏi, cho dù hắn ta đích thân đi săn thì cũng chưa chắc có năng suất cao như vậy được.

- Thật ra cũng đơn giản lắm, chỉ cần ba bước là làm được thôi!

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Tìm ra Lãnh Chúa, giết chết Lãnh Chúa rồi đóng gói tài liệu là được…

- …

Mọi người lại bị làm cho trầm mặc thêm lần nữa. Ngươi đang bỏ voi vào tủ lạnh đấy à? (1)

(1) Câu trả lời của Trần Thư lấy từ một câu đố vui trên mạng: Làm thế nào để bỏ một con voi vào tủ lạnh? Đáp án là Bước 1: mở cửa tủ lạnh ra; Bước 2: Cho con voi vào trong tủ lạnh; Bước 3: Đóng cửa tủ lạnh lại.

- Không thể nào, con mẹ nó, mới hai tháng thôi mà!

Giang Đa Dư vẫn có điều không hiểu mà nói:

- Không phải là ngươi mua trước rồi đấy chứ?

Hiện giờ Bạch Ngân Lãnh Chúa đang ra lệnh cho tiểu đệ tấn công Bắc Ngự Chi Thành, bởi vậy cho nên số lượng tiểu đệ ở bên cạnh không nhiều lắm, điều này làm cho việc săn bắn trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng cho dù có là như vậy đi chăng nữa thì Bạch Ngân Lãnh Chúa cũng không dễ giết đến thế được.

Trần Thư nhún vai, hắn hiểu sự nghi ngờ của bọn họ nhưng lại không giải thích cái gì.

Những người khác đi săn Bạch Ngân Lãnh Chúa thì phải mất rất nhiều thời gian chỉ để tìm kiếm tung tích, nhưng hắn có Tạ Tố Nam hỗ trợ nên đương nhiên sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Điểm đáng ngờ chính là, cho dù với thực lực của bọn họ thì vẫn sẽ bị thương khi đi săn giết Bạch Ngân Lãnh Chúa, rồi sau đó phải mất rất nhiều thời gian để hồi phục lại.

Nhưng Trần Thư thì khác, sau khi trải qua hai lần nâng cấp của hệ thống, Ngự Thú Không Gian đã đạt được hiệu quả điều trị rất lớn, hai ba ngày là đã có thể khỏi hẳn rồi.

Chu Uyên gãi đầu, không đi tìm hiểu sâu hơn nữa mà ngược lại nói:

- Tổng cộng có bảy người mà lại giết chết ba mươi mốt Bạch Ngân Lãnh Chúa, ta cảm ơn các ngươi!

Cơ Phong nói:

- Chu thúc, chuyện nhỏ mà thôi, không cần khách khí quá làm gì…

Chu Uyên trừng mắt nhìn hắn ta rồi nói:

- Bây giờ, nếu như các ngươi còn muốn ở lại vùng biên giới phía bắc thì không thể giết Lãnh Chúa nữa! Nếu không thì…

Có người lẩm bẩm:

- Để bọn ta giết Phổ Thông Hung Thú ư? Đây không phải là cắt cỏ sao? Không có tác dụng rèn luyện mà…

- Vốn dĩ nơi này cũng không phải là nơi để cho các ngươi rèn luyện!

Chu Uyên nghiêm túc mà nói:

- Hay là các ngươi dẹp đường về nhà luôn đi, ta cũng có thể bớt lo chút!

- Được thôi…

Giang Đa Dư cúi đầu. Vốn tưởng là đến đây để chống lại hung thú, ai mà ngờ cuối cùng lại bị đuổi về chứ, biết tìm ai nói lý lẽ bây giờ?

Chu Uyên nhìn bảy người này rồi mở miệng nói:

- Thực lực và kinh nghiệm chiến đấu của các ngươi đều khá nổi trội, trở về nghỉ ngơi thật tốt đi, dùng khoẻ ứng mệt! (2)

(2) 以逸待 劳 (Dĩ dật đãi lao): Dùng khỏe ứng mệt ; đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công (trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh).

Hắn ta vừa dứt lời thì lập tức cưỡi Khế Ước Linh xoay người rời khỏi, cuối cùng còn nhắc nhở thêm:

- Nhớ kỹ đấy, không được phép giết Lãnh Chúa nữa!

Sáu người đứng trên tuyết liếc nhau, hai mặt nhìn nhau rồi cuối cùng khóa chặt ánh mắt lên trên người Trần Thư.

- Tên đầu sỏ gây chuyện nhà ngươi!

Nếu như không phải do Trần Thư săn giết bừa bãi thì sao bọn họ lại bị đuổi đi chứ?

- Các ngươi đang nói cái quái gì vậy hả?

Trần Thư nhún vai mà nói:

- Các ngươi đều thua rồi, chiến lợi phẩm thuộc về ta!

Hắn nói xong thì trực tiếp tiến lên phía trước chuẩn bị lấy tài liệu.

Giang Đa Dư mở miệng nói:

- Không được, bọn ta nghi ngờ ngươi gian lận!

- Sao nào? Không chịu nhận thua à?

Trần Thư nhướng mày, thậm chí trong mắt còn có vẻ hưng phấn nữa.

Giang Đa Dư nói tiếp:

- Đánh với ta một trận, nếu ngươi thắng thì chiến lợi phẩm là của ngươi!

- Được luôn!

Trần Thư hưng phấn gật đầu, đồng thời mở khóa kéo của áo lông ra, để lộ bộ quần áo bệnh nhân tâm thần ở bên trong…

- A, thế này…

Lúc mọi người ở đây còn đang khiếp sợ thì tay phải của hắn đã có thêm một thanh đao mổ heo, còn tay trái thì cầm lấy một túi phân màu vàng.

- Tiểu tử, he he he, không được chạy!

- Mẹ nó chứ!

Vẻ mặt Giang Đa Dư sửng sốt. Con mẹ nó, thứ mà ta đang nói đến là trận chiến giữa các Ngự Thú Sư kìa, chứ có phải là kiểu tự đấu đao với nhau đâu!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hắn ta trực tiếp cưỡi Khế Ước Linh rồi chạy trốn về phương xa…

- Chạy nhanh như vậy sao?

Trần Thư lắc đầu, trong mắt khá là đáng tiếc, sau đó hắn nhìn về phía năm người còn lại rồi nói:

- Các ngươi cũng cũng muốn đánh với ta một trận à?

Chương 901: Không cần phải tiếp tục lo lắng túi phân không đủ dùng nữa rồi

Mọi người vội vàng lắc đầu rồi cũng cưỡi Khế Ước Linh chuẩn bị chuồn đi. Đao mổ heo, túi phân, bộ quần áo của bệnh nhân tâm thần, cái nào cũng không giống như thứ mà một người bình thường sẽ mang theo cả…

- Nói thật, Trần Thư!

Cơ Phong cưỡi Thanh Sắc Phượng Điểu mà nói:

- Ta không thực sự tán thành những vũ khí này của ngươi lắm…

Tay phải của Trần Thư giơ lên, trực tiếp ném đao mổ heo ra ngoài.

- !

Thân thể Cơ Phong chấn động, hắn ta lập tức cưỡi Khế Ước Linh trực tiếp chạy trốn.

Con hàng này đã giết nhiều đến điên luôn rồi…

- Ngươi lợi hại thật đấy!

Tạ Tố Nam giơ ngón tay cái lên. Từ trước đến nay cũng chưa từng thấy ai có thể đuổi theo một đám yêu nghiệt để chém giống như hắn cả…

- Cũng chỉ là hành động bình thường thôi, bình thường mà thôi!

Trần Thư thu hồi vũ khí rồi nhặt hết toàn bộ tài liệu Bạch Ngân Lãnh Chúa trên đất lên.

Cộng thêm mười hai phần của hắn nữa thì tổng cộng có ba mươi mốt tài liệu cốt lõi và Ngự Thú Trân Châu, tổng giá trị ước chừng khoảng 400 đến 500 triệu.

Trong lúc hai người đang chia chiến lợi phẩm thì phó đoàn trưởng Chu Uyên lại bay trở về.

Vẻ mặt hắn ta nghiêm túc mà mở miệng hỏi:

- Tiểu tử ngươi vừa mới phát bệnh à?

- Không mà!

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy vô tội mà nhìn lại. Không ngờ có người lại chơi trò mách lẻo đấy…

Chu Uyên lắc đầu mà nói:

- Nghe lời thúc khuyên này, nếu như ngươi thật sự không có việc gì cần làm nữa thì hãy trở về Hoa Hạ Học Phủ của các

ngươi đi!

- Vậy thì không được! Khó khăn lắm ta mới được thả ra ngoài hóng gió một lần đấy!

- ?

Khóe miệng Chu Uyên giật giật. Ngươi thật sự đúng là tội phạm mà!

Hắn ta lắc đầu rồi nói:

- Không về cũng được, nhưng tóm lại là không được săn giết Lãnh Chúa nữa đấy!

Trần Thư đang muốn nói gì đó thì trước mắt hắn lại xuất hiện các lựa chọn mới.

【 Phương án 1: Làm vệ sĩ cho những học sinh còn lại để kiếm tiền công! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực 】

【 Phương án 2: Săn giết Phổ Thông Hung Thú để giết thời gian! Phần thưởng hoàn thành: Một viên Ngự Thú Trân Châu cấp cơ sở 】

【 Phương án 3: Không thể giết Lãnh Chúa nên ngươi không thể làm gì khác hơn là đi săn Quân Vương! Phần thưởng hoàn thành: Sách kỹ năng Không Gian Tồn Trữ 】

- Cái phương án này…

Trần Thư ngay lập tức bị thu hút sự chú ý vào đó.

Phần thưởng của phương án 2 quá qua loa lấy lệ nên đương nhiên không cần phải xem xét thêm.

Mà phương án 1… càng không cần phải nghĩ. Hắn đường đường là tội phạm, ai đời lại đi làm vệ sĩ cho người khác được chứ?

- Tiểu tử, ngươi đang nghĩ cái gì đấy?

Vẻ mặt Chu Uyên kỳ quái. Đang nói chuyện với nhau mà tự nhiên lại ngẩn người ra là sao chứ?

- A… Không… Không có gì.

Trong lòng Trần Thư đã hạ quyết định, hắn mở miệng nói:

- Chu thúc, ngươi yên tâm đi, ta sẽ không tiếp tục giết Lãnh Chúa nữa đâu!

- Thật không?

- Ta thề với nhân cách của ta…

- Thôi dẹp đi nhé!

Khóe miệng Chu Uyên giật giật mà nói:

- Nhớ kỹ đấy, không được động vào Lãnh Chúa nữa!

Hắn ta đang muốn rời khỏi thì hình như lại nhớ đến cái gì đó, thế nên lại nhanh chóng bổ sung:

- Cũng không được dùng bom hạt nhân!

- …

Trần Thư nhìn Chu Uyên đang rời khỏi rồi rơi vào suy tư.

Hắn đã đi săn hơn hai tháng nhưng lại chưa từng gặp được bất kỳ một dấu hiệu nào của Quân Vương cả.

Nếu có loại tồn tại nguy hiểm này thì chắc chắn bên phía chính phủ cũng sẽ thông báo.

Hơn nữa, Quân Vương sẽ không dễ dàng xuất hiện, nếu không thì cường giả Hoa Quốc đã chạy đến săn giết từ lâu rồi.

- Chắc chắn bây giờ đang ở trong Dị Không Gian!

Trần Thư sờ cằm, chuẩn bị đi sâu vào bên trong Dị Không Gian mà tấn công trực tiếp đại bản doanh của kẻ địch!

Chỉ vừa nghĩ đến chuyện đi săn Bạch Ngân Quân Vương thôi mà hắn đã hưng phấn đến phát run, thậm chí còn nhịn không được mà bật cười he he.

- Hả? Lão Tạ, ngươi làm cái gì đấy?

Trần Thư liếc qua thì đột nhiên thấy Tạ Tố Nam đang rón rén, hình như hắn đang chuẩn bị rời khỏi trước thì phải.

- Ta luôn cảm thấy ngươi đang nghĩ chuyện gì đó không tốt lắm!

Trong lòng Tạ Tố Nam có chút bất an mà nói:

- Sức chiến đấu của ta không mạnh, đừng lôi kéo ta làm chuyện gì với ngươi đấy!

- Ngươi đang nói cái quái gì vậy chứ?

Trần Thư vọt thẳng đến, nắm chặt bả vai của đối phương rồi nói:

- Chúng ta là huynh đệ của nhau, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!

Trong lòng Tạ Tố Nam trầm xuống, quả nhiên là không thể trốn được ư?

Hắn khóc không ra nước mắt mà nói:

- Nhưng ta cũng không được hưởng thụ chút phúc nào mà!

- Phúc lớn sắp đến rồi đấy!

Trần Thư nhếch mép cười rồi hưng phấn mà nói:

- Chúng ta đi làm thịt Quân Vương bên trong Dị Không Gian đi, ngươi thấy sao?

- ?

Tạ Tố Nam mở to hai mắt mà nhìn hắn, ngay sau đó nói:

- Ngươi đây là ác ý tặng đầu người!

Đi giết Bạch Ngân Quân Vương ư, đây không phải là hoàn toàn cho không đấy à?

- Ta không nói đùa đâu.

Trần Thư nói tiếp:

- Chỉ cần ngươi tìm được Bạch Ngân Quân Vương thôi, những việc còn lại cứ giao hết cho ta!

- Ca ruột của ta ơi, ngươi có biết thực lực của Bạch Ngân Quân Vương là như thế nào không hả?

Chương 902: Không cần phải tiếp tục lo lắng túi phân không đủ dùng nữa rồi (2)

Tạ Tố Nam mở to hai mắt mà nhìn hắn rồi nói: - Hoàng Kim Ngự Thú Sư bình thường cũng đánh không lại đâu, ngươi cảm thấy bây giờ ngươi đã có thể đánh được ư?

- Không chắc chắn thì ta sẽ tuỳ tiện làm à?

Trần Thư bình thản nói, đồng thời hắn còn lấy một bình dược tề màu vàng và một bình dược tề màu đen ra.

- Cái này là gì? Bom hạt nhân à?

Tạ Tố Nam quay đầu nhìn sang, không quá chắc chắn mà nói:

- Bom hạt nhân cũng nổ không chết đâu!

- Ngươi thực sự cho rằng ta ngốc đấy à?

Trần Thư nhếch miệng rồi nói:

- Đây không phải là dược tề bom hạt nhân nhưng lại có thể đối phó được Quân Vương đấy!

Trong tay hắn chính là phần thưởng hắn nhận được từ hệ thống cho lần giáo huấn Thạch Tử Minh trước đó: Tử Vong Dược Tề và Truyền Tống Dược Tề!

Tử Vong Dược Tề có thể hạ độc chết Hoàng Kim Khế Ước Linh nên chắc hẳn cũng có hiệu quả đối với Bạch Ngân Quân Vương.

Nếu như dược tề đó không có tác dụng lớn thì hắn còn có thể dùng Truyền Tống Dược Tề để mang lão Tạ chạy trốn được.

Có thể nói là vừa có thể tiến vừa có thể lùi!

Vẻ mặt Trần Thư kiên định, Không Gian Tồn Trữ mà hệ thống ban thưởng thật sự rất quan trọng đối với hắn.

Nếu như có thể lĩnh ngộ được kỹ năng này thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Điều quan trọng nhất chính là, hắn không cần tiếp tục lo lắng túi phân không đủ dùng nữa rồi!

- Ngươi chắc chứ?

Trong mắt lão Tạ vẫn luôn có chút nghi ngờ. Ai bảo từ trước đến giờ Trần Thư luôn không đáng tin cậy chứ…

- Nếu như thành công thì cho ngươi 30% chiến lợi phẩm!

Trần Thư không hề keo kiệt bủn xỉn, khó khăn lớn nhất bây giờ chính là tìm ra Quân Vương, ắt không thể thiếu kỹ năng điều tra của lão Tạ được.

- Máu thịt Quân Vương, Bạch Ngân Chân Bảo, tài liệu cốt lõi, Quân Vương Trân Châu…

Trong giọng nói Trần Thư tràn ngập mê hoặc mà nói:

- Một Bạch Ngân Quân Vương ít nhất cũng phải có giá mười tỷ đấy, nói cách khác, ngươi có thể được chia đến ba tỷ!

- Đừng nói nữa!

Hai mắt Tạ Tố Nam đều đỏ lên mà nói:

- Làm, nhất định phải làm!

- Được, quả không hổ là huynh đệ của ta!

Trần Thư nhếch mép cười rồi nói:

- Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lập tức xuất phát!

- Nghỉ ngơi làm gì nữa, làm ngay bây giờ luôn đi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không ngờ tên kia còn sốt ruột hơn cả hắn luôn đấy?

- Ta cần kiểm tra thông tin trước, nếu không thì giống bị bôi đen hai mắt, đến lúc đó mới thật sự là cho không đấy!

- Vừa lúc, ta sẽ lên kế hoạch sử dụng ba tỷ như thế nào đây!

- …

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người đang nằm ngáy o o trên đỉnh đầu Tiểu Hoàng. Bởi vì đang ở Bắc Ngự Chi Thành nên bọn họ cũng không cần lo lắng về vấn đề an toàn lắm.

- Trần Thư, Trần Thư!

Tạ Tố Nam dậy từ rất sớm, cả đêm đều vô cùng phấn khích, trời sắp sáng hắn mới ngủ thiếp đi được.

Ban đầu hắn còn cảm thấy hơi mâu thuẫn, nhưng vừa nghe đến ba tỷ thì bây giờ hắn chỉ muốn nói: Thật ngon nghẻ…

- Đừng làm phiền, ta nghỉ ngơi thêm một lát đã!

Trần Thư dụi mắt, dáng vẻ vô cùng buồn ngủ.

Lão Tạ hỏi:

- Ngươi dùng máy tính của ta tra ra thông tin gì không?

- Ngươi tự nhìn đi!

Trần Thư đưa máy tính cầm tay trước ngực cho Tạ Tố Nam, trên đó đã đăng nhập tài khoản Hoa Hạ Học Phủ của hắn.

Tạ Tố Nam tràn đầy phấn khởi mà nhìn sang, hắn thấy thông tin trên màn hình:

- Dị Không Gian: Băng Tuyết Hòn Đảo.

- Đẳng cấp: Cấp nguy hiểm.

- …

- Quân Vương Hung Thú: Băng Tuyết Hổ Vương, thuộc tính Hàn Băng, mang theo Chân Bảo liên quan! Lưu ý: Không thể tuỳ tiện trêu chọc, mức độ nguy hiểm cực cao!

- Thông tin cụ thể (do con người tự chủ tóm tắt) như sau:

- Thiên phú: Hàn Sương Chi Thể (miễn dịch kỹ năng thuộc tính Băng), Băng Sương Chi Vực (có hiệu quả khiến tất cả kẻ địch xung quanh đều bị giảm tốc độ), các thiên phú khác chưa rõ!

- Kỹ năng: Hàn Băng Xuyên Thích (bỏ qua tính kháng Nguyên Tố), Tuyết Sương (kỹ năng khống chế diện rộng), Băng Phong Ngàn Dặm (khống chế tuyệt đối, kèm theo lực sát thương cực cao), Băng Tuyết Bạo Sát (kỹ năng sát thương đơn cao), các kỹ năng khác chưa rõ!

- Lưu ý: Băng Tuyết Hổ Vương đã từng xuất hiện hai lần. Phục Tô Lịch năm 756, một Hoàng Kim Ngự Thú Sư tiến hành chém giết, cuối cùng hai Khế Ước Linh tử vong, người may mắn trốn thoát! Phục Tô Lịch năm 892, ba Hoàng Kim

Ngự Thú Sư ra tay, cuối cùng ba người bị thương, Băng Tuyết Hổ Vương trốn thoát thành công!

Mắt Tạ Tố Nam trừng lớn.

- A, cái này…

Hắn chưa từng điều tra thông tin về Quân Vương bao giờ, bởi vì đối với một Ngự Thú Sư bình thường thì cả một đời chưa chắc đã gặp được Quân Vương lấy một lần.

Nhưng bây giờ Tạ Tố Nam lại cảm thấy dường như quyết định của mình có chút sai sai…

- Chúng ta có thể giết thứ này được ư?

Khóe miệng lão Tạ giật giật, ba Hoàng Kim Ngự Thú Sư liên thủ mà còn thất bại nữa là, bọn họ có mỗi một Bạch Ngân, một Hắc Thiết mà lại dám nhăm nhe đến nó à?

- Xem xong chưa?

Lúc này, Trần Thư đã tỉnh táo lại, nhanh chóng tắm rửa đơn giản xong xuôi.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Xem xong rồi, chúng ta chuẩn bị rút lui thôi!

- Rút cái gì mà rút chứ?

Chương 903: Con heo này của ngươi thật sự không biết bẻ lái

Trần Thư nhếch miệng rồi nói: - Mặc dù có hơi mạnh hơn dự đoán một chút nhưng ta vẫn tự tin có thể làm được!

- Ca, đừng đùa nữa được không?

Tạ Tố Nam chỉ vào thông tin trên máy tính mà nói:

- Đây là thứ mà chúng ta có thể đối phó được sao?

- Đi thôi!

Trần Thư không thèm để ý mà trực tiếp cưỡi Tiểu Hoàng rồi đi thẳng đến lối vào của Không Gian Thông Đạo.

Lão Tạ kêu thảm:

- Không phải đấy chứ. Con mẹ nó, ta không muốn chết đâu!

- Yên tâm đi, ta có thể đưa ngươi trở về an toàn được mà!

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh. Truyền Tống Dược Tề còn có thể chạy thoát khỏi cả Không Gian Cấm Vụ được nữa là, một Bạch Ngân Quân Vương nho nhỏ đã là gì cơ chứ!

Ba tiếng sau, hai người đã đi đến trên mặt biển, hung thú xung quanh đã ít hơn rất nhiều, hiển nhiên là do Lãnh Chúa bị giết chết gần chết rồi.

- Nếu như Tử Vong Dược Tề không thể giết chết ngay được thì ta sẽ tự mình ra tay!

Trần Thư sờ cằm. Theo những thông tin mà hắn tra được thì chỉ sợ Băng Tuyết Hổ Vương còn mạnh hơn cả Hắc Thụ Vương trong Hoạt Mộc Đầm Lầy nữa ấy chứ.

Lúc trước, mấy người Liễu Phong liên thủ cũng không thể bắt Hắc Thụ Vương lại được mà chỉ có thể giết một Bạch Sư Hắc Thiết Quân Vương mà thôi.

Hai người bay suốt một đường trên không trung, cố gắng hết sức để tránh những hung thú tấn công, thậm chí có cả Bạch Ngân Lãnh Chúa chủ động tiến đến nhưng hắn cũng không ra tay.

Đã nói không động vào Lãnh Chúa thì sẽ không động vào Lãnh Chúa!

Tội phạm thật sự rất có nguyên tắc đấy nhé!

Sau khi bay suốt một ngày, hai người Trần Thư đã đi đến vùng lân cận của Không Gian Thông Đạo.

Chỉ thấy phía trước có sương mù trắng xóa trải rộng khiến cho người ta không thấy rõ là thật hay ảo, mà bên trong liên tục có tiếng gầm rú của hung thú truyền ra, có thể thấy được khắp nơi đều có hung thú.

- Trần Thư, ngươi không thể xông vào được! Trong sương mù có ít nhất hai… à không, ba Lãnh Chúa đấy!

Vẻ mặt Tạ Tố Nam nghiêm túc, Trùng Điệp ở trên vai hắn tỏa ra ánh sáng.

Hắn biết sức chiến đấu của Trần Thư quả thực rất mạnh, thậm chí có thể giết chết cả Lãnh Chúa Bạch Ngân Nhị Tinh, nhưng một lúc phải đối mặt với ba Lãnh Chúa thì hai người bọn họ chỉ còn nước chạy trối chết mà thôi.

- Kiên nhẫn chờ đi!

Trần Thư không hề gấp gáp mà điều khiển cho Tiểu Hoàng bay cao hơn nữa.

Quả nhiên, không lâu sau, Bạch Ngân Lãnh Chúa trong sương mù đã mang theo các tiểu đệ rời khỏi đó rồi đi thẳng đến Bắc Ngự Chi Thành.

Khi chỉ còn lại một Bạch Ngân Lãnh Chúa ở trong sương mù, Trần Thư chuẩn bị xông vào.

- Chờ một chút!

Tạ Tố Nam lập tức bắt lấy cổ tay của hắn rồi nói:

- Lại có thêm một Lãnh Chúa đang đi ra!

- Còn có nữa à?

Trần Thư nhíu mày, nhưng cũng không hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn có thể thoát thân khỏi hai Lãnh Chúa, nhưng đó chỉ là ở trên Lam Tinh, một đầu khác của Không Gian Thông Đạo thì sao đây?

- Chúng ta cưỡi heo của ngươi đi!

Trần Thư đưa ra quyết định, đồng thời lấy bình Tàng Hình Dược Tề cuối cùng ra, lần trước khi đối phó với Thạch Tử Minh hắn đã uống một chút rồi.

Tạ Tố Nam gật đầu rồi triệu hoán Phi Thiên Đại Bạch Trư ra.

Hai người một heo uống một hơi cạn sạch Tàng Hình Dược Tề.

Không lâu sau, bọn họ lao vào màn sương trắng trước mặt trong trạng thái tàng hình.

Trong đó không chỉ có Lãnh Chúa mà số lượng Phổ Thông Hung Thú còn đáng sợ hơn.

- Gào gào gào!

Đám hung thú gầm rú, luôn cảm thấy có thứ gì đó đang đụng vào người bọn chúng…

- Đại Bạch Trư của ngươi thật sự không biết bẻ lái nhỉ!

Trần Thư thả lỏng thân thể rồi thấp giọng nói:

- Sớm hay muộn gì cũng đụng phải cây cho mà xem!

- Đừng nói nữa!

Tạ Tố Nam thở dài, hai người lao thẳng vào trong Không Gian Thông Đạo.

…

Vù vù ~

Tầm nhìn thay đổi, hai người đi đến một nơi chỉ có toàn băng và tuyết, cả thế giới chỉ còn lại một màu trắng tinh khôi.

Mà quả nhiên ở phía trước có đông đảo hung thú tụ tập lại, dường như bọn chúng cũng đang đợi gì đó, trong đó có không ít Biến Dị và cấp Lãnh Chúa.

Nhờ có Tàng Hình Dược Tề nên đương nhiên không có hung thú nào phát hiện ra có hai kẻ từ bên ngoài xâm nhập vào lãnh địa.

- Sao ta lại cảm thấy biểu hiện của những con hung thú này có chút kỳ lạ thế nhỉ?

Trần Thư nhẹ giọng nói. Nhìn hung thú ở khoảng cách gần như thế này khiến hắn có thể nhìn thấy vẻ tuyệt vọng và không cam lòng trên khuôn mặt các hung thú.

- Đương nhiên là không bình thường rồi, ai muốn tự sát đâu chứ?

Tạ Tố Nam giải thích:

- Dị Không Gian đã không thể nuôi dưỡng được nhiều hung thú như vậy nữa, cho nên nhất định chỉ có thể phái mấy kẻ xui

xẻo đi tìm chết thôi!

Trần Thư gật đầu, không bận tâm đến điều đó nữa mà cưỡi Đại Bạch Trư lập tức rời khỏi đây.

Hai người đi thẳng đến chỗ sâu của Băng Tuyết Hòn Đảo.

Theo lý thuyết, Quân Vương Hung Thú cũng sẽ không đích thân trông coi cửa chính.

Nửa tiếng sau.

- Lão Tạ, tìm thử đi!

Hai người cưỡi Slime bay giữa không trung, không ngừng nhìn xuống phía dưới.

Tạ Tố Nam gật đầu, thân thể Trùng Điệp quanh quẩn ánh sáng màu xanh lục, điều tra những hung thú mạnh mẽ ở gần đó.

Chương 904: Con heo này của ngươi thật sự không biết bẻ lái (2)

Cùng lúc đó, Phi Thiên Đại Bạch Trư ở bên cạnh thở hổn hển rồi phóng một kỹ năng ra. Một tia sáng màu xám phun ra từ mũi heo rồi hòa vào một thể với Lục Sắc Trùng Điệp.

Trong tích tắc, ánh sáng màu xanh lục của Trùng Điệp tỏa sáng rực rỡ, phạm vi điều tra ngay lập tức mở rộng nhanh chóng!

- Ồ?

Trần Thư hơi giật mình mà nói:

- Đầu heo nhà ngươi…

- ?

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật mà nói:

- Ngươi đang mắng ta đấy à?

- Ta nói là con Trư này của ngươi ấy!

Trần Thư lại nhấn mạnh rồi hỏi:

- Vừa nãy là kỹ năng gì thế?

- Tăng Phúc Chi Quang, có thể tăng cường kỹ năng của Khế Ước Linh khác!

Trong mắt Tạ Tố Nam có chút đắc ý, ngay sau đó bổ sung thêm:

- Nhưng chỉ có thể sử dụng cho Khế Ước Linh của ta thôi.

- Tiếc thật đấy.

Trần Thư xoa đầu heo rồi nói:

- Chỉ là theo sai chủ nhân rồi!

- ?

Tạ Tố Nam trợn to mắt, ngươi cũng biết hại người thật đấy!

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện, nhờ vào kỹ năng điều tra được tăng cường mà có thể tránh khỏi Lãnh Chúa Hung Thú trước nên cũng không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

…

Mười ngày trôi qua trong nháy mắt, Băng Tuyết Hòn Đảo còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hai người nữa, cho đến bây giờ mới có thể nhìn thấy sương mù trắng xóa ở đằng xa.

- Đi đến Không Gian Cấm Vụ rồi à?

Trần Thư hơi ngẩn người, xem ra đã đi xuyên qua Dị Không Gian rồi.

Tạ Tố Nam mở miệng hỏi:

- Chúng ta tìm dọc theo Cấm Vụ hay sao?

- Ngươi nghĩ Quân Vương ngốc đấy à, hung thú căn bản cũng sẽ không ở gần Cấm Vụ đâu!

- Hình như cũng có lý!

Hắn vừa dứt lời thì hai người chuyển hướng rồi tiếp tục tìm kiếm mục tiêu.

Năm ngày sau, hai người thò đầu ra, bọn họ đang treo ở bên miệng của Slime.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Lão Tạ, ngươi làm được không đấy? Không phải là không thể phát hiện ra Quân Vương đấy chứ?

Trùng Điệp chỉ là Hắc Thiết Cấp, tuy kỹ năng của nó rất lợi hại nhưng nếu muốn điều tra ra Bạch Ngân Quân Vương thì cũng hơi khó khăn…

Tạ Tố Nam trái lại không hề phản bác mà chỉ nói:

- Nếu như ta có thể dễ dàng tìm được như vậy thì đã có càng nhiều người đi săn Quân Vương rồi!

Ngay cả Điều Tra Khế Ước Linh Vương Cấp cũng chưa chắc có thể khóa chặt mục tiêu được nữa là.

- Hình như có vẻ hơi xem thường rồi!

Trần Thư nhíu mày, con ngươi không ngừng chuyển động.

Nếu cưỡng ép tìm kiếm thì lại quá khó khăn, cần phải tìm cách khác thôi!

- Trần Bì, nếu không thì tìm Lãnh Chúa Hung Thú đi!

Đôi mắt Tạ Tố Nam lóe lên một tia sáng mà nói:

- Bây giờ một nhóm lớn Bạch Ngân Lãnh Chúa đều bị cưỡng chế rời khỏi Dị Không Gian, tất nhiên bọn chúng phải nhận được mệnh lệnh của Quân Vương nên mới rời khỏi. Nếu như tìm kiếm dấu vết của bọn chúng thì có khả năng sẽ tìm được Quân Vương đấy.

- Có lý!

Trần Thư gật đầu rồi nói:

- Vậy thì đi tìm Bạch Ngân Lãnh Chúa thôi!

…

Cả hai thay đổi chiến lược, lại thêm nửa tháng tìm kiếm trôi qua.

- Lại có thêm một Bạch Ngân Lãnh Chúa dẫn dắt bộ tộc đi đến Không Gian Thông Đạo kìa!

Trần Thư thò đầu ra mà nhìn đám hung thú ở đằng xa.

Bây giờ, số lượng hung thú đi chịu chết đã dần ít hơn, chỉ e không bao lâu nữa thì trận bạo loạn này sẽ yên ổn trở lại.

- Lão Tạ, cho ta chút ánh sáng để ta vẽ đường đi cái!

Trần Thư lấy một tờ giấy ra, trên đó có vẽ mấy đường nét, tất cả đều là lộ trình của đám hung thú mà bọn họ đã dò được trong nửa tháng qua.

Bởi vì tuyết ở Băng Tuyết Hòn Đảo rất dày đặc nên rất dễ dàng che mất dấu vết của hung thú.

Hai người chỉ có thể cố gắng tìm càng nhiều tuyến đường của các hung thú càng tốt, rồi dùng cái này để xác định vị trí của Quân Vương.

Đúng lúc này, một tia sáng màu xanh lục đánh tới khiến cho Trần Thư không thể mở mắt nổi.

- Bà mẹ nó, ta bảo ngươi chiếu vào giấy!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, một phát bắt được Trùng Điệp đang bay đến rồi cưỡng ép đặt nó lên tờ giấy.

Hắn vẽ một đường cong trên giấy, nửa đầu là một đường nét liền, là tuyến đường mà các hung thú thực sự đã đi qua.

Đằng sau thì kéo dài thêm hai đường nét đứt, đó là những lộ trình mà cả hai đã suy luận ra dựa trên những manh mối khác nhau như môi trường và mùi hương.

Trần Thư chỉ vào một chỗ trên tờ giấy, trên đó có những đường nét lít nha lít nhít, hơn nữa còn có rất nhiều đường nét đứt và nét liền.

Nhưng có tổng cộng hai điểm mà tất cả mọi con đường đều sẽ đi qua!

- Nếu như chúng ta không tính toán sai thì Quân Vương nhất định ở hai vị trí này!

Trần Thư sờ cằm rồi cười nói:

- Cuộc đi săn sắp bắt đầu rồi!

Hai người không dừng lại mà ngay lập tức đi đến một trong hai chỗ cần đến.

Quả nhiên… không tìm thấy bất kỳ một con hung thú nào!

Ba ngày sau, hai người dần dần tiếp cận vị trí mục tiêu còn lại.

Trần Thư nhìn Cấm Vụ màu trắng ở đằng xa rồi nói:

- Ngươi nhìn kìa, ta đã nói Quân Vương sẽ ở gần Cấm Vụ rồi mà đúng không?

- Thôi dẹp đi nhé! Hơn nửa tháng trước ngươi cũng có nói như vậy đâu!

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật. Lúc hắn đang định chửi bậy thì đột nhiên thay đổi vẻ mặt.

Chương 905: Đến lượt tội phạm ca của ngươi lên sân khấu rồi

– Cẩn thận, phía trước có Lãnh Chúa! Hơn nữa không chỉ có một con thôi đâu! - Hả?

Trần Thư gật đầu, vẻ mặt vui mừng khôn xiết, xem ra quả nhiên hai người đã tìm được đúng chỗ rồi!

Lúc bình thường, các Bạch Ngân Lãnh Chúa sẽ không quần cư, bọn chúng đều có ý thức về lãnh thổ riêng, trừ phi có huyết mạch đẳng cấp cao hơn thì mới có thể khiến bọn chúng tập hợp lại như vậy!

Hai người không còn dám lại gần mà chỉ đứng từ xa để quan sát, chờ thời cơ đến.

- Phía trước có ba Lãnh Chúa, đừng hành động hấp tấp đấy!

Tạ Tố Nam nhắc nhở. Không cần nói đến Bạch Ngân Quân Vương, hai người còn đánh không lại ba Lãnh Chúa nữa là!

- Thu hồi Khế Ước Linh đi!

Vẻ mặt Trần Thư kiên định mà trực tiếp thu hồi Tiểu Hoàng vào Ngự Thú Không Gian.

- Không muốn sống nữa à?

Tạ Tố Nam trợn to hai mắt. Nếu như lúc này hung thú tấn công thì hai người có mà chạy đằng trời.

- Không có việc gì!

Trong tay của hắn cầm lấy Truyền Tống Dược Tề, một khi có nguy cơ thì lập tức chạy trước đã rồi có gì tính sau!

- Ngươi quả thật là muốn tiền không muốn mạng mà!

Cuối cùng thì Tạ Tố Nam cũng gật đầu rồi thu hồi Phi Thiên Trư, còn Trùng Điệp thì ở lại để tiếp tục điều tra kẻ địch.

Hai người bò rạp trên đất tuyết, giống như những thợ săn kiên nhẫn đang chờ đợi cơ hội tốt nhất!

Chỉ trong một ngày, thời cơ mà bọn họ muốn đã đến rồi!

Ba Bạch Ngân Lãnh Chúa lần lượt mang bộ tộc rời khỏi nơi này, trong mắt vẫn có vẻ không cam tâm, nhưng dường như lại không có cách nào phản kháng cả!

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Trần Thư, phía trước không có khí tức sinh mệnh!

- Có vẻ là thật rồi!

Trần Thư nghe được điều này thì càng hưng phấn hơn, Trùng Điệp cũng không thể điều tra được thì đó không thể nào lại là Bạch Ngân Lãnh Chúa được.

Tạ Tố Nam hỏi:

- Chúng ta lên không?

- Lên!

Vẻ mặt của Trần Thư kiên định, khóe miệng nhịn không được mà gợi lên một nụ cười.

Tí tách! Tí tách!

Đúng lúc này, có nước rơi xuống đầu của hai người.

- Hả?

Trần Thư hơi giật mình, sau đó hít hít cái mũi.

Ngay sau đó, biểu cảm của hắn đột ngột thay đổi!

Thậm chí hắn cũng không quay đầu lại mà trực tiếp triệu hoán Thỏ Không Gian ra, sau đó sử dụng Không Gian Giam Cầm

lên phía trên đầu của hai người!

Đồng thời, hắn cưỡng ép túm lấy Tạ Tố Nam rồi chạy băng băng về phía trước.

Gào!

Chỉ thấy một con Lam Sắc Cự Hổ cao bảy tám mét đang bay lơ lửng giữa không trung, nó có bốn cái cánh, có thể nhìn thấy rất rõ ràng chữ Vương ở trên trán.

Cho đến lúc này thì khí thế kinh khủng của nó mới dần dần tản ra!

- Mẹ nó chứ!

Trần Thư còn chưa tỉnh hồn, không ngờ đối phương vậy mà lại ở trên đầu bọn họ!

Cự Hổ không vọt đến vội vàng, trong ánh mắt có vẻ giễu cợt, giống như đang nhìn xuống một con sâu, con kiến vậy.

Trước đó, nó đã phát hiện ra hai con chuột này rồi, chỉ là không có hứng thú nên không để ý thôi.

Nhưng hai người này vẫn luôn không có dấu hiệu rời khỏi nên nó mới chắc chắn là đối phương đang nhắm đến nó!

- Trần Thư, có thể đánh được không đấy?

Vẻ mặt Tạ Tố Nam nghiêm túc, thậm chí còn có một chút sợ hãi nữa.

Nếu như không phải Trần Thư tự tin có thể làm được thì hắn đã chạy mất tiêu rồi!

- Đừng sợ! Có ta đây! Xem đòn sát thủ của ta đây này!

Trần Thư không hề do dự mà trực tiếp ném một bình dược tề ra.

- Hả?

Trong mắt Băng Tuyết Hổ Vương có một tia nghi hoặc, nhưng nó vẫn nuốt bình dược tề này vào bụng.

Ừng ực ực!

Trong tích tắc, dạ dày nó cuộn trào cứ như là bị sét đánh vậy, nhưng nó cũng chỉ đánh rắm một tiếng rồi khôi phục lại trong giây tiếp theo, hoàn toàn không có một vết thương nào cả.

- Trần Thư, đây chính là sát chiêu của ngươi đấy à?

Tạ Tố Nam trợn mắt há hốc miệng. Con mẹ nó, ngươi đang giỡn chơi đấy à?

Hai người trèo đèo lội suối, lặn lội đường xa đến đây chỉ vì khiến cho Quân Vương đánh một cái rắm sao?

- Ầy…

Trần Thư gãi đầu rồi nói:

- Chỉ là một lần thăm dò mà thôi!

Vừa nãy là thuốc xổ mang nhãn hiệu tội phạm mà hắn đích thân phối trí ra, vốn dĩ định cho Quân Vương đi ngoài một trận, nhưng hình như không có tác dụng mấy thì phải.

- Bây giờ mới là chơi lớn thật này!

Trần Thư vung mạnh tay phải hai lần rồi trực tiếp ném Tử Vong Dược Tề màu đen ra!

Vốn dĩ Quân Vương chẳng thèm ngó tới, nhưng ngay khoảnh khắc khi dược tề đến gần thì cặp mắt của nó lại tràn đầy khao khát, cứ như thể đang bị điều khiển vậy.

Gào!

Băng Tuyết Hổ Vương gầm lên rồi không hề do dự mà nuốt dược tề xuống bụng.

Vẻ mặt của nó rất nghi hoặc, nó không rõ tại sao chính mình lại điên cuồng đến như vậy nữa.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo thì đôi mắt của nó trợn to, thân thể lập tức rơi xuống.

Ầm ầm!

Ánh mắt của nó lộ vẻ đau đớn, cơ thể cứ liên tục lăn qua lăn lại, dáng vẻ như thể sắp chết bất đắc kỳ tử đến nơi.

Cùng lúc đó, nhiều loại kỹ năng Băng Tuyết khác nhau phóng ra, phạm vi rộng lớn đến mức không thể tin nổi.

- Bà mẹ nó, chạy nhanh đi!

Tạ Tố Nam kinh hô, hiện tại hắn đang vô cùng hoảng sợ!

- Hả? Nó ở cấp Bạch Ngân Nhất Tinh ư?

Chương 906: Túi phân có tác dụng chống lạnh

Trong mắt Trần Thư có vẻ khó hiểu. Theo lý thuyết thì đẳng cấp của Quân Vương sẽ không thấp như vậy mới đúng. Tạ Tố Nam nói:

- Cho dù có là Bạch Ngân Nhất Tinh thì chúng ta cũng đánh không lại mà!

Trần Thư không tiếp tục suy nghĩ nữa mà triệu hoán Tiểu Hoàng ra, sau đó lập tức di chuyển ra xa để tránh việc vô tình bị thương.

- Thật là ngầu đến lóa mắt mà!

Hai người ngắm nhìn các loại kỹ năng ở đằng xa, trong mắt có vẻ cảm thán.

Quân Vương thì chính là Quân Vương, cho dù có là dáng vẻ giãy dụa sắp chết cũng bất phàm đến vậy!

Mười phút sau, thanh thế dần dần lắng xuống.

Tạ Tố Nam mở miệng nhắc nhở:

- Cẩn thận đấy, vẫn còn có khí tức sinh mệnh!

Trần Thư gật đầu, không hành động thiếu suy nghĩ mà để Thỏ Không Gian bố trí Không Gian Thông Đạo.

Hắn lấy điện thoại di động ra rồi nhờ vào Không Gian Thông Đạo để chụp một tấm ảnh Cự Hổ.

Tạ Tố Nam xích lại gần, thân thể hơi chấn động mà nói:

- Ngươi đang dùng thuốc gì đấy!

- Thuốc lão hổ!

Trần Thư thuận miệng nói, còn ánh mắt thì nhìn chằm chằm vào tấm ảnh.

Hắn gật đầu rồi lẩm bẩm:

- Quả không hổ danh là Quân Vương, chỉ có thể miễn cưỡng ăn Tử Vong Dược Tề thôi!

Tuy bây giờ Băng Tuyết Cự Hổ vẫn còn có khí tức nhưng dáng vẻ vô cùng suy yếu, e rằng thực lực của nó đã kém xa so với trạng thái lúc đỉnh cao rồi.

- Đã đến lượt tội phạm ca của ngươi lên sân khấu rồi!

Trần Thư xoa đôi bàn tay, trên mặt lộ ra một nụ cười xấu xa.

Quy tắc thứ ba của tội phạm: Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

- Gâu gâu gâu!

Trần Thư không tới gần vội mà thả chó ra trước!

Hai con Husky hú lên, bản thể thả một đạo Tử Vong Hỏa Trụ vào Không Gian Thông Đạo ở phía trước.

Còn phân thân thì hai mắt phát sáng, thả ra Thiên Hỏa Vẫn Thạch!

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt, Hỏa Trụ tấn công tới, Băng Tuyết Hổ Vương định né đi nhưng đã không còn kịp nữa.

Hỏa diễm khủng bố liên tục thiêu đốt thân thể của nó, lực công kích cường đại đè ép nó xuống mặt đất, không thể động đậy dù chỉ là một chút.

Đúng lúc này, nó trừng lớn mắt, chỉ thấy một viên hỏa thạch khổng lồ đang dần dần ngưng tụ trên bầu trời ở phía xa xa.

Vì thân hình có nó khá lớn nên Thiên Hỏa Vẫn Thạch cũng không bay vào Không Gian Thông Đạo được mà chỉ có thể dần dần hạ xuống.

- Grao!

Băng Tuyết Hổ Vương cảm giác được nguy hiểm. Nếu như bị viên hỏa thạch kia đập trúng, vậy nó không chết cũng trọng thương.

Dù sao thì cũng là Quân Vương Hung Thú, dù cực kỳ yếu ớt nhưng nó vẫn có sức lực phản kháng.

Trong phút chốc, một đạo ánh sáng màu lục chói sáng hiện ra.

Trên thân thể của nó xuất hiện một cái lồng bảo hộ được làm từ sương khí, cứng rắn chặn lại những đòn công kích của Từ Vong Hỏa Trụ.

Ngay khi Thiên Hỏa Vẫn Thạch sắp đập tới, Băng Tuyết Hổ Vương lay động đôi cánh, thành công tránh khỏi Vẫn Thạch.

Grao!

Nó ngửa mặt lên trời gầm thét, trong nháy mắt, toàn bộ Lãnh Chúa bên trong Dị Không Gian đều nhận được mệnh lệnh mà nhanh chóng xông hết về phía bên này!

Nó nhìn Trần Thư bằng đôi mắng chứa đầy thù hận!

Lúc đầu, nó còn tưởng đối thủ lần này chỉ là con chuột nhỏ, ai ngờ suýt chút nữa nó đã bị đối thủ mang đi, thậm chí còn là bị bỏ thuốc rồi mang đi…

- Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy tội phạm bao giờ à?

Trần Thư nói với vẻ khinh thường.

- Ngày này năm sau là giỗ đầu của ngươi đấy!

Dứt lời, hắn nhấc tay phải lên, chuẩn bị lôi Tạ Tố Nam về trong miệng của Tiểu Hoàng.

Kết quả lại tóm phải không khí!

- Đừng có giả vờ ra vẻ nữa, mau lại đây!

Tạ Tố Nam đã quay về trong miệng của Tiểu Hoàng từ lâu, chỉ để lộ ra khuôn mặt thô bỉ.

- Má nó, ngươi cũng chạy nhanh thật!

Nhưng đúng lúc này, hai mắt Băng Tuyết Hổ Vương chợt lóe lên quang mang.

Nó đang định thi triển kỹ năng thì đã bị âm thanh “Òm ọp” khống chế, kỹ năng của nó lại bị trì hoãn.

- Hô… về tới rồi!

Trần Thư lăn một vòng rồi chui vào trong miệng Tiểu Hoàng một cách an toàn.

Vèo vèo vèo!

Băng Tuyết Hổ Vương thành công thả kỹ năng ra.

Mấy chục đạo Băng Thứ sắc bén đâm tới với tốc độ cực nhanh.

- Khò khò khò…

Slime mở Cường Lực Hộ Thuẫn và Thụy Mộng Sát ra, lực phòng ngự lập tức tăng vọt trong nháy mắt.

Đoàng đoàng đoàng!

Mấy đạo Băng Thứ đâm vào, đánh nát Cường Lực Hộ Thuẫn.

Lại thêm ba đạo Băng Thứ nữa tấn công tới, mạnh mẽ phá bỏ lớp phòng ngự của Slime, huyết dịch không màu bắn tung tóe ra ngoài!

- Òm ọp!

Lúc này, Tiểu Hoàng thả Cuồng Phong Phi Hành và Trùng Phong ra, tránh được những đạo Băng Thứ còn lại.

- Con mẹ nó, đã trúng thuốc rồi mà vẫn còn mạnh như vậy!

Sắc mặt Trần Thư có hơi ngưng trọng, hắn quyết định dùng toàn lực đánh trận này.

Grao!

Khi Băng Tuyết Hổ Vương đang định thi triển kỹ năng thì hộ thuẫn của nó bỗng xuất hiện tiếng ma sát kẽo kẹt, sau đó thì vỡ thành nhiều mảnh.

Hai đạo Phong Nhận vô hình tấn công tới, đôi cánh của nó bị thương nhẹ, vài giọt máu từ đôi cánh rỏ xuống.

Cự Hình Phong Nhận có tốc độ phi hành nhanh ngang ngửa với các kỹ năng Không Gian, hơn nữa, sức sát thương của kỹ

năng này cũng chỉ đứng sau Tử Vong Hỏa Trụ và Thiên Hỏa Vẫn Thạch thôi.

- Gâu gâu oẳng!

Chương 907: Túi phân có tác dụng chống lạnh (2)

Hai con Husky trở nên phấn khởi, Hỏa Cầu Oanh Kích, Băng Cầu Phún Xạ, Phong Nhận, Lạc Lôi,… đủ loại kỹ năng đều thả ra hết. Trì Tục Mãnh Công bắt đầu buff chồng lên nhau!

Grao!

Băng Tuyết Cự Hổ gầm lên, sương khí màu lam phun ra ngoài làm toàn bộ kỹ năng xung quanh nó bị chậm lại, mà bản thân thì tránh khỏi được những kỹ năng này.

Nó bay ra chỗ khác, trong mắt lộ rõ vẻ ngưng trọng.

Con kiến hôi này mạnh hơn nó nghĩ!

Nhưng đúng vào lúc này, nó bỗng nhìn thấy một củ cà rốt khổng lồ!

- Phù phù…

Thỏ Không Gian vùng vẫy hai cánh tay, vô cùng bạo lực mà đánh thẳng về phía kẻ địch.

Phanh!

Trong phút chốc, Thỏ Không Gian lập tức bị đánh văng, Hổ Vương thì đứng yên chỗ cũ.

Các thuộc tính của hai bên có chênh lệch quá lớn, thế nên dù một lực nhỏ của Hổ Vương, đến cả Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp cũng không có khả năng chống lại được.

Nhưng mặc dù thực lực của Thỏ Không Gian rất yếu, thế nhưng Bản Mệnh Vũ Khí lại không hề yếu!

Băng Tuyết Hổ Vương vốn đang lộ vẻ miệt thị, nhưng lại lập tức biến sắc, không nhịn được mà rên lên thành tiếng…

Thân dưới của nó phun máu ồ ạt, thê thảm không nỡ nhìn thẳng.

Cưỡng Chế Tan Nát của Bản Mệnh Vũ Khí thúc phát hiệu quả làm cho Hổ Vương lập tức bị phá mất phòng ngự!

Nhân lúc nó đang giận dữ, Husky lập tức thả Cuồng Sa Phi Thạch ra.

Ầm ầm!

Khoảng mười viên đá bay tới, đập vào Hổ Vương.

Nó sẩy chân, thân thể lập tức mất thăng bằng mà rơi xuống mặt đất.

Xoẹt xoẹt!

Kịch Độc Mộc Phược chờ ở dưới đã lâu, dây mây đen tráng kiện chui từ dưới đất lên, trực tiếp trói chặt Hổ Vương lại!

Hai con Husky lóe sáng hai mắt, liên tục thả Tử Vong Hỏa Trụ và Thiên Hỏa Vẫn Thạch ra.

Hỏa Trụ mạnh mẽ đè ép lại, một viên Hỏa Thạch khổng lồ rơi xuống!

Ầm ầm!

Ngọn lửa kinh khủng hòa tan toàn bộ băng tuyết đã tích tụ trong suốt mấy năm nay, xung quanh xuất hiện lớp sương mù đậm đặc ngăn lại tầm nhìn của hai bên.

Husky thả ra kỹ năng cực nhanh, thoạt nhìn gần giống như là súng máy liên thanh vậy!

Hơn nữa vì hiệu quả của Phân Thân mà trong khoảng thời gian ngắn, Bạch Ngân Quân Vương tạm thời bị nó chế trụ!

- Để xem ngươi có thể gánh nổi mấy quả!

Trần Thư lộ vẻ mong chờ, hắn mỉm cười mà nhìn đám sương mù phía trước.

Trong phút chốc, âm thanh “xoẹt xoẹt” lại vang lên.

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn ra, trong lòng càng trở nên cảnh giác.

Ầm!

Âm thanh vỡ tan giòn giã vang lên, đất đá văng ra khắp nơi.

Đủ loại kỹ năng đánh tới đều bị đánh văng, thậm chí cả sương mù cũng bị thổi cho tiêu tán hết cả.

Lúc này, Băng Tuyết Cự Hổ bò lổm ngổm trên mặt đất, thân thể chằng chịt vết thương lớn nhỏ.

Nó vốn đang lâm vào trạng thái cực kỳ yếu ớt, không ngăn nổi nhiều loại kỹ năng như vậy, thế nên nó trực tiếp bị ép phải thả ra đại chiêu có thời gian hồi chiêu cực dài.

Grao!

Đôi mắt nó đã trở nên vô thần, nhưng vẫn tràn đầy sát cơ.

Trong nháy mắt, nó há cái miệng khổng lồ ra, trong miệng xuất hiện vô số tia sáng chói mắt.

Bán kính ngàn thước xung quanh nó bỗng chốc đông lại thành băng, nhiệt độ hạ xuống một con số đáng sợ.

- Má ơi, lạnh quá!

Tạ Tố Nam chẳng qua chỉ là thân thể của một Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, mặc dù đang núp trong miệng của Tiểu Hoàng nhưng hắn vẫn không thể chịu đựng được.

- Lão Tạ, ta đến giúp ngươi đây!

Trần Thư lo lắng vỗ vai Tạ Tố Nam.

- Ngươi định làm gì?

Tạ Tố Nam hơi chấn động, hắn theo bản năng mà cảm thấy có gì đó sai sai.

- Không kịp giải thích nữa rồi!

Trần Thư hơi nhếch miệng, tay phải lấy ra một cái túi phân đắp kín người lão Tạ lại.

- Ngươi thật vô nhân đạo… Khụ… Khụ khụ…

Tạ Tố Nam ho khan một tràng dài, dù sao thì cái mùi này không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

- Sắp được rồi!

Trần Thư lại lấy thêm ba cái túi phân nữa ra phủ lên người Tạ Tố Nam.

- Bây giờ tốt hơn rồi đấy!

- Tốt hơn… Hả?

Tạ Tố Nam hơi sững sờ, hình như đúng là không lạnh nữa.

Hắn kinh ngạc mà lại vui mừng nói.

- Túi phân của ngươi cũng có hiệu quả ghê đấy!

Trần Thư mỉm cười không nói gì, thật ra thì không phải túi phân có khả năng chống lạnh, mà là hương vị của túi phân làm cho các giác quan của lão Tạ trở nên chậm chạp.

Nói cách khác, lão Tạ đã bị mùi của túi phân làm cho sinh ra ảo giác…

Lúc này Trần Thư không có trả lời hắn nữa mà là nhô đầu ra nhìn chằm chằm Băng Tuyết Cự Hổ.

Bây giờ nó đã lâm vào trạng thái giống với trạng thái Tuyệt Đối Bá Thể, hiển nhiên đây là sát chiêu không thể cắt đứt!

- Trận thế lớn như vậy sao?

Trần Thư thì thào, chu vi cả ngàn thước dưới mặt đất đều đã xuất hiện một tầng băng mỏng.

Grao!

Hai mắt Băng Tuyết Cự Hổ đầy hưng phấn, dường như đã có thể tưởng tượng ra cảnh Trần Thư chết như thế nào rồi.

Trong miệng nó xuất hiện Tuyết Đoàn màu lam, khí lạnh kinh khủng tràn ra như muốn đông cứng vạn vật.

- Chết đi cho ta!

Băng Tuyết Cự Hổ quát lớn, Tuyết Đoàn bay ra trong nháy mắt.

Nhưng ngay khi Tuyết Đoàn rời khỏi miệng nó thì lập tức bị một lực lượng vô hình ngăn trở lại!

- Ha ha…

Một con thỏ mập đứng phía xa đang cười toét miệng, đó chính là kỹ năng mới của Thỏ Không Gian, Không Gian Bình Chướng.

Chương 908: Ta cảm thấy Bạch Ngân Quân Vương vẫn hơi yếu

Xèo xèo xèo! Sự va chạm kịch liệt xảy ra, Không Gian Bình Chướng lập tức nứt toạc.

Nhưng Băng Tuyết Cự Hổ lại kinh hoàng mở to mắt, tràn đầy dáng vẻ không thể tin được.

Ở chính giữa Tuyết Đoàn màu lam phát ra một cổ năng lượng khổng lồ, xung quanh nó cũng bắt đầu xuất hiện những vết nứt chi chít như mạng nhện.

Kỹ năng của nó sắp nổ tung rồi!

Nếu nó ở trạng thái bình thường, nắm trong tay kỹ năng gần như biến thái thì tuyệt đối sẽ không có chuyện như thế này!

Nhưng sau khi uống hết lọ Tử Vong Dược Tề đó, các thuộc tính của nó ít nhất cũng đã bị suy yếu đến bảy phần rồi!

Phải biết, Bạch Ngân Quân Vương yếu nhất cũng có khả năng chống lại Hoàng Kim Ngự Thú Sư, đây chính lấy một địch bốn con Hoàng Kim Khế Ước Linh đo.

Loại tồn tại này căn bản không phải là Bạch Ngân Ngự Thú Sư có thể nhòm ngó tới được.

Thứ nó mất là sức lực, còn ngươi thì mất mạng!

Nhưng đáng tiếc là hệ thống còn biến thái hơn Quân Vương nhiều lắm.

- Sắp nổ nòng rồi!

Trần Thư lập tức để Tiểu Hoàng thả Trùng Phong ra, thân thể tròn vo nhanh chóng lùi lại, cách Băng Tuyết Cự Hổ thật xa.

Thỏ Không Gian cũng dùng Không Gian Nhảy Vọt mà bay lên trời, chui vào trong miệng của Tiểu Hoàng.

- Gâu gâu!

Husky tùy ý thả một kỹ năng ra, kích phát Cẩu Ảnh Mê Tung, thân thể lập tức biến mất tại chỗ.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười tà mị trên miệng nó lập tức cứng lại!

Thế mà nó lại đi tới trên đầu Băng Tuyết Cự Hổ!

Một chó một hổ đối mắt nhìn nhau, bầu không khí thoáng chốc đã có chút lúng túng!

- Móa nó, đúng là ngu như chó!

Trần Thư giật giật khóe miệng, vội vàng chỉ huy Thỏ Không Gian đi xây dựng Không Gian Thông Đạo.

Husky thuận lợi chui vào, đi vào bên trong miệng của Tiểu Hoàng.

Grao!

Băng Tuyết Cự Hổ kinh sợ, nó cũng muốn chui vào, thế nhưng lối đi đã lập tức đóng lại.

Tuyết Đoàn màu lam xuất hiện nhiều vết nứt hơn, nhìn như một quả bom nguyên tử sắp nổ vậy!

Một giây sau, một tiếng nứt nhẹ vang lên!

Ầm!

Trong nháy mắt, Tuyết Đoàn nứt ra, sương lạnh kinh khủng lan tràn ra khắp bốn phía, nhiệt độ hạ xuống nhanh chóng đến đáng sợ.

Trần Thư đứng cách đó cả ngàn thước đột nhiên rùng mình, đến cả hắn cũng cảm thấy có chút lạnh run.

- Thật là biến thái!

Chốc lát sau, uy lực của kỹ năng dần dần tiêu tán, hơi ấm cũng dần dần trở lại.

Lúc này, Trần Thư mới dám thò đầu ra, chỉ thấy thân thể to lớn của Tiểu Hoàng đã bị phủ bởi một tầng băng sương mỏng manh.

Ở đằng trước, Băng Tuyết Hổ Vương đã cứng thành tượng đá!

- Không phải là miễn dịch với kỹ năng thuộc tính Thủy sao? Chẳng lẽ là bị Tử Vong Dược Tề làm suy yếu rồi?

Trần Thư nhíu mày, cảm thấy trận chiến này hình như có hơi đơn giản hơn hắn nghĩ.

Ầm!

Nhưng đúng lúc này, thân thể của Băng Tuyết Hổ Vương chấn động, mạnh mẽ phá vỡ lớp băng kiên cố xung quanh.

Khí tức của nó cũng đã yếu hơn nhiều!

Grao!

Nó táo bạo gầm lên rồi trực tiếp quay người chạy trốn.

Nếu còn dây dưa tiếp nữa, e là mạng nó thật sự phải để lại đây luôn mất!

- Còn muốn chạy?

Tiểu Hoàng vội vàng sử dụng Bá Thể, cả người tỏa ra kim quang lóa mắt, đánh vỡ lớp băng sương trên thân.

Ầm ầm ầm!

Mượn lực của kỹ năng Trùng Phong, nó xông thẳng về phía trước, không hề có ý định bỏ qua cho Băng Tuyết Hổ Vương.

- Bây giờ đã đến nước này rồi, không phải ngươi chết thì là ta sống!

Trần Thư cười toét miệng, vui vẻ mà xoa xoa tay.

Băng Tuyết Hổ Vương vốn cũng không phải là Khế Ước Linh loại tốc độ, giờ lại đang suy yếu vì Tử Vong Dược Tề nên không thể chạy nhanh bằng Slime đã dùng Trùng Phong được.

Cự ly của hai bên kéo sát lại gần, Husky nhô đầu phun Hỏa Cầu Oanh Kích ra.

Đoàng đoàng đoàng!

Năm quả hỏa cầu lớn liên tục phun ra và đập trúng phần lưng của Băng Tuyết Hổ Vương một cách chuẩn xác.

Hổ Vương hơi lảo đảo, trên lưng có mấy vết bỏng.

Đến cả kỹ năng nhỏ bé cũng có thể khiến nó bị thương được, có thể thấy Băng Tuyết Hổ Vương đã yếu ớt đến mức nào rồi.

Hai bên đuổi bắt nhau khoảng mười phút.

Cuối cùng, Băng Tuyết Hổ Vương lảo đảo, ầm ầm ngã xuống đất như một con mèo bệnh, không còn một chút khí thế Quân Vương nào nữa!

Nó cứng rắn chịu đựng Tử Vong Dược Tề hành hạ, rồi lại đánh nhau với Trần Thư lâu như vậy, nếu là Lãnh Chúa thì e là nó đã chết bất đắc kỳ tử vô số lần rồi.

- Ta cảm thấy Bạch Ngân Quân Vương vẫn hơi yếu!

Trần Thư cười đắc ý mà bay ra giữa không trung.

Cuối cùng cũng bắt vào trong tay rồi!

Grao!

Băng Tuyết Hổ Vương nhìn Không Gian Cấm Vụ phía xa xa bằng đôi mắt vô hồn, trong mắt chứa đầy vẻ hối hận.

Nó vừa mới trở thành Quân Vương, vốn tưởng rằng hoàn thành bước nhảy vọt về huyết mạch thì sẽ một bước lên trời, đi đến đỉnh cao của hổ sinh, nhưng cuối cùng lại rơi vào kết cục như thế này.

Nếu nó không có dã tâm, an tâm làm một Lãnh Chúa nhỏ, có lẽ những chuyện này cũng sẽ không phát sinh…

Ầm ầm!

Hai quả Thiên Hỏa Vẫn Thạch mạnh mẽ đập tới, kết thúc sinh mạng của nó.

- Cuối cùng cũng chết!

Trần Thư thở dài nhẹ nhõm, bây giờ hắn mới cảm thấy tinh thần mệt mỏi.

Trận chiến này, hắn không dám lơ là một giây nào, chỉ sợ sẽ đưa ra quyết định sai lầm.

Chương 909: Sự trở lại của tên đê tiện

Nếu mất đi dù chỉ một con Khế Ước Linh thôi, hắn có giết một trăm con Quân Vương cũng không đền bù nổi. Ngay khi Băng Tuyết Hổ Vương ngã xuống, mỗi một con hung thú đều cảm ứng được, chúng đều cực kỳ bi thương.

Grao!

Vô số hung thú ngửa mặt lên trời mà gầm thét như đang thương tiếc cho một Quân Vương đã ra đi.

Nhưng không lâu sau, các hung thú đã bị lãnh chúa của mình mạnh mẽ cắt đứt.

- Đừng gào nữa! Chạy mau!

Các Lãnh Chúa đều lộ vẻ bàng hoàng và sợ hãi, chúng lập tức ra lệnh cho con dân của mình chạy đi!

Sinh vật có thể giết chết Quân Vương sao có thể là sinh vật bình thường chứ? Nếu giờ không chạy, có lẽ bọn chúng cũng chẳng bao giờ chạy được nữa!

Ầm ầm ầm!

Trong lúc nhất thời, vô số hung thú điên cuồng chạy tới Không Gian Thông Đạo.

Đám hung thú vốn đến đây để tiếp viện cũng lập tức quay đầy chạy đi.

Bây giờ đã không còn Quân Vương nữa, tất cả Lãnh Chúa đã hoàn toàn được tự do!

Một giờ sau…

Ngồi trên đỉnh đầu Tiểu Hoàng, Trần Thư liên tục vuốt ve thân thể của Băng Tuyết Cự Hổ.

- Thế mà ta lại có thể giết được một con Quân Vương…

Hắn tự lẩm bẩm, mãi vẫn chưa rời khỏi trạng thái hưng phấn.

Đến tận lúc này, hắn vẫn cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy.

Lúc này, Tạ Tố Nam ở bên cạnh cũng dần dần phản ứng lại, kéo túi phân trên người mình xuống.

Hắn vừa mở mắt thì đã nhìn thấy Băng Tuyết Hổ Vương nằm bên cạnh. Tạ Tố Nam biến sắc, run rẩy mà chỉ Trần Thư hỏi.

- Ngươi làm thịt nó thật rồi à?

- Ta cũng đã nói rồi, nắm vững trong tay, có hiểu hay không?

Trần Thư vừa thấy lão Tạ khiếp sợ như vậy, hắn lập tức ổn định trở lại, thu lại vẻ hưng phấn vừa rồi.

- Móa, là Quân Vương thật này!

Tạ Tố Nam nhích lại gần, không ngừng lấy mặt cà lên trên thân thể của Hổ Vương rồi cười ngốc nghếch.

- Hổ Vương… Hắc hắc… Hổ Vương của ta…

- Con mẹ nó, đây chính xác là một tên biến thái luôn ấy.

Khoé miệng Trần Thư giật giật, hắn rùng cả mình.

Một giây sau đó, Slime đi thẳng về phía Không Gian Thông Đạo, chuẩn bị về trước đã rồi tính sau.

Thời gian bảy ngày trôi qua rất nhanh.

Ở ngay gần nơi mà Trần Thư chiến đấu với Băng Tuyết Hổ Vương.

Không Gian Cấm Vụ cuồn cuộn rồi biến mất như thuỷ triều vậy.

Ở vị trí của Cấm Vụ lúc trước, không có sinh vật nào sinh sống được cả thế nhưng lại có rất nhiều bộ xương khổng lồ ở đó, to ít nhất mười mét, trông nó cứ như một con Cự Hổ đang ngửa đầu lên trời gào thét vậy.

- Grao grao.

Một đám hung thú bị tách đàn ở gần đó đã nghe thấy động tĩnh, ánh mắt chúng tự dưng trở nên rất điên cuồng, chúng xông đến với tộc độ cực nhanh rồi nuốt trọn cả bộ xương cốt đó.

Bắc Ngự Chi Thành.

Có rất nhiều người đứng trên tường thành, họ đều là những người trẻ tuổi đến phương Bắc để rèn luyện.

- Các vị, số lượng hung thú bây giờ đã giảm đi rất nhiều rồi. Điều này cũng báo hiệu cho việc thời gian ba tháng rèn luyện của các ngươi đã kết thúc rồi.

Phó đoàn trưởng Chu Uyên đứng trên không trung, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhưng trong ánh mắt hắn ta thì lại đầy vẻ tán thưởng.

- Trong thời gian ba tháng, ta đã được thấy biểu hiện xuất sắc của mọi người. Sau này sẽ cần mọi người phải đứng ra.

Các vị thu dọn đồ đạc đi, chuẩn bị tham gia Thi Đấu Ngự Thú Toàn Quốc thôi.

Mọi người đang ở trên tường thành đều quay ra nhìn nhau, cuối cùng họ cùng cúi người trước quân biên phòng ở phía trước.

Hoàn cảnh ở biên giới rất cực khổ, cho dù là mùa xuân thì tuyết vẫn bay khắp trời. Chỉ ba tháng thôi cũng khiến bọn họ phải chịu dạy vò đủ rồi.

Đương nhiên là họ rất sùng bái quân biên phòng phải sống mười năm như một.

Chu Uyên nhìn tất cả mọi người thật kỹ rồi nở một nụ cười tươi rói, hắn ta nói.

- Giải tán đi.

Mọi người đều lần lượt rời khỏi nơi đó, chuẩn bị thu dọn đồ đạc về lại trong thành phố.

Chu Uyên cũng chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng đúng lúc này, mắt hắn ta nheo lại, nhìn về phía đất nước.

Một con Băng Điểu bay đến với tốc độ cực nhanh.

- Hửm?

Chu Uyên hơi giật mình, nhưng ngay sau đó, hắn ta lại cười rất tươi.

Người vừa đến ấy chính là người quen của hắn ta, Liễu Phong.

Băng Điểu kêu lên một tiếng rồi đáp xuống phía trước mặt Chu Uyên.

Chu Uyên khẽ cười, nói.

- Liễu Man Tử, không ở đó làm giáo sư đại học của ngươi đi, đến biên giới làm gì?

- Ta thấy hơi lo.

Sự lo lắng hiện lên trong ánh mắt Liễu Phong, hắn ta nói.

- Ba tháng rồi mà học sinh của ta vẫn chưa quay về.

- Ngươi đang nói Trần Bì đúng không?

Chu Uyên cười, nói.

- Đứa trẻ này thực lực xuất chúng, lúc trước giết được liên tục hai con Bạch Ngân Lãnh Chúa thì có chuyện gì được?

- Ngươi không hiểu ý ta rồi, ta không lo cho hắn.

Trông Liễu Phong rất nghiêm túc, nói.

- Ta lo cho hàng vạn thiên tài ở Bắc Ngự Chi Thành.

- ???

Khóe miệng Chu Uyên giật giật, hắn ta nói.

- Không đến mức đấy đâu, ta thấy thằng nhóc này cũng ngoan mà.

- Ngoan á?

Trông biểu cảm của Liễu Phong rất kỳ lạ.

- Tên nhóc này ở chỗ nào thì trong một tháng, chắc chắn nơi đó sẽ xảy ra chuyện. Hắn đã ở biên giới ba tháng rồi, ta không nên lo sao?

- Nếu không phải do bận bịu quá, không dứt ra được thì ta đã đến từ hai tháng trước rồi.

Chương 910: Sự trở lại của tên đê tiện (2)

Đúng là hắn ta muốn để Trần Thư được rèn luyện một chút nhưng mà vấn đề là ở đây lâu quá rồi, nếu đến khi đó, Bắc Ngự Chi Thành bị phá thì chắc là con đường sự nghiệp của hắn ta cũng kết thúc luôn rồi. - Ngươi không hiểu đâu, không nói với ngươi nữa.

Liễu Phong hất hất tay, nói.

- Bây giờ Trần Thư đang ở đâu?

- Đừng kích động thế, để ta hỏi xem.

Chu Uyên nhìn những người đang đứng trên tường thành, hắn ta nheo mắt lại, tìm được một mục tiêu.

- Con trai Cơ gia!

Cơ Phong đang đeo ba lô, chuẩn bị rời khỏi Bắc Ngự Chi Thành, vừa nghe thấy giọng Chu Uyên thì hắn ta đã sợ đến mức run lên cầm cập.

Trông mặt hắn ta rất khổ sở, nói.

- Chu thúc, ta không phạm lỗi gì cả, đừng lột quần áo của ta.

- Ta lột quần áo ngươi làm gì?

Mặt Chu Uyên đen lại, hắn ta lôi Cơ Phong ra.

- Có người muốn hỏi ngươi vài câu.

Cơ Phong nhướng mày, hắn ta tự tin trở lại, nói.

- Hỏi ta sao? Chu thúc, thúc biết quy tắc của ta mà, nếu không có được sự công nhận của ta…

Hắn ta còn chưa kịp nói xong thì đã bị một giọng nói ngắt lời.

- Ta cần sự công nhận của ngươi sao?

- Đương nhiên rồi, quy tắc của Cơ Phong ta…

Hắn ta quay đầu lại, thấy Liễu Phong đang ở đằng xa, tự dưng không dám nói gì nữa.

Liễu Phong hỏi với giọng rất bình tĩnh.

- Quy tắc của ngươi làm sao?

- Quy tắc của ta… đương nhiên là cứ thay đổi thoải mái được rồi.

Cơ Phong cau mày, cười một tiếng, cái phong thái ngốc ngếch ban nãy cũng biến mất.

Khác với những vị tiền bối khác, Liễu Phong mà bực lên là sẽ đánh người thật đấy.

Liễu Phong nói.

- Nói ít thôi, Trần Thư đâu?

- Trần Thư? Hắn chưa quay về sao? Ta chưa thấy hắn từ nãy đến giờ.

- Ngươi cũng không thấy sao?

Liễu Phong cau mày, tự dưng hắn ta thấy rất bất an.

Sau đó bọn họ đã hỏi thêm rất nhiều người nhưng kết quả đều là không ai từng thấy Trần Thư cả.

- Lão Liễu, ngươi nhạy cảm quá rồi, một học sinh thôi mà, gây ra chuyện gì được chứ?

Chu Uyên vỗ vỗ vai hắn ta, nói.

- Không chừng bây giờ ngươi về thì thấy hắn đang ngủ say ở ký túc xá ấy.

Hắn ta vừa mới nói xong thì có quân biên phòng đến, trông rất hoảng loạn.

- Đoàn trưởng, phía trước có rất nhiều hung thú xuất hiện.

- Hả?

Chu Uyên cau mày lại, nói.

- Có lẽ là một vài con hung thú còn lại thôi, đừng hoảng quá.

- Ờm… đoàn trưởng, theo sự phản hồi của người máy giám sát thì số lượng hung thú ít nhất phải tầm hơn mười vạn.

- ???

Chu Uyên giật bắn mình, hắn ta hô lên, đầy kinh ngạc.

- Mười vạn? Đám súc sinh này cứ phải đâm đầu vào chỗ chết sao?

- Nếu không có gì bất ngờ thì đây là sự cố do Trần Thư gây nên.

Liễu Phong bay lên không trung, hắn ta đã cảm nhận được bầy hung thú đang ở xa rồi.

- Vậy thì triệu tập tất cả những người trẻ tuổi để thực hiện lần luyện tập cuối cùng nào.

Chu Uyên thì không lo gì cả. Với thực lực của quân biên phòng, thì họ còn đánh được cả Bạch Ngân Quân Vương ấy chứ, huống hồ gì là bên cạnh còn có một Hoàng Kim Tam Giáp là Liễu Phong.

Lúc này, đám người đang chuẩn bị rời đi đã nhận được tin tức.

Khi được biết có rất nhiều hung thú đến thì ai ai cũng rất hưng phấn, đang buồn vì chưa được giết đủ đây.

Thực ra, số hung thú đến Bắc Ngự Chi Thành mới chỉ có một phần thôi.

Hung thú của Băng Tuyết Hòn Đảo đã đổ ra ngoài hết rồi, chúng chạy về khắp các hướng ở trên Lam Tinh để trốn, giữ mạng.

Chỉ có mấy con xui xẻo không biết đường thì mới xông đến Bắc Ngự Chi Thành thôi.

Hai tiếng sau, một cuộc đại chiến lại nổ ra ở Bắc Ngự Chi Thành.

- Đến thì tốt quá lũ hung thú ạ.

Cơ Phong tìm được một con Bạch Ngân Lãnh Chúa, bởi vì là trận đại chiến cuối cùng nên Chu Uyên cũng không hạn chế bọn họ nữa.

- Tiếc là Trần Thư không ở đây, nếu không thì chắc chắn ta sẽ phải rửa sạch nỗi nhục cũ.

Giang Đa Dư cũng ở bên cạnh, nói.

- Ta không tin hắn có thể giết hai mươi con Lãnh Chúa, chắc chắn là gian lận rồi.

Trông hắn ta có vẻ không phục lắm, hắn ta đánh hai con hung thú, khiến bọn chúng kêu lên liên tục.

Hàng vạn người đồng thời tham chiến, khiến đám hung thú bị ngăn lại ở ngoài Bắc Ngự Chi Thành cả năm ngàn mét.

- Sao ta thấy hình như bọn chúng không có ý định chiến đấu vậy?

Một thiên tài đỉnh cao cũng lẩm bẩm, ánh mắt có vẻ không chắc chắn.

- Dần dần, ngày càng có nhiều người nhận ra điều gì đó sai ở đây, hình như đây là một đám hung thú đang chạy trốn.

Liễu Phong đứng trên bầu trời cao để quan sát trận chiến, hắn ta nói.

- Lão Chu, đã phát hiện ra chưa?

- Ừm, hình như đám hung thú này đang sợ điều gì đó.

Hắn ta cũng triệu hồi Khế Ước Linh ra, đứng từ trên cao để quan sát cả chiến trường.

- Hửm?

Đúng lúc này, hai người họ đều hơi giật mình.

Mấy con hung thú đứng ở giữa run lên bần bật, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, vội vàng tránh ra.

Bọn chúng tách ra như một dòng nước vậy, hình như chúng đang nhường đường.

Những người ở gần đó đều đơ ra, nhìn ra khu vực Chân Không ở phía trước rồi đơ cả người ra.

- Việc này…

Chương 911: Hai câu nói này có liên quan gì đến nhau về mặt logic không?

Liễu Phong và Chu Uyên trợn tròn mắt lên, như là gặp phải ma vậy. Một quả bóng màu vàng, rất lớn đang từ từ, chậm rãi bay đến, trên đỉnh đầu nó là thi thể của một con Lam Sắc Hổ Vương. Cho dù là thi thể thì nó vẫn khiến người ta không dám nhìn thẳng, Quân Vương đã chết ấy vẫn uy nghiêm vô cùng, khiến đám hung thú phải sợ hãi.

Có hai người đang đứng ở bên cạnh.

Một người đang chắp hai tay ra sau, trông rất ung dung, đầy vẻ vô địch thì sẽ cô đơn.

Còn một người thì đang giơ một lá cờ lên, trông rất khổ sở, trên đó viết một dòng chữ.

- Tội phạm Nam Giang.

- Chuyện gì thế này?

Có người lẩm bẩm, mặt đầy vẻ ngơ ngác.

Cho dù là có hàng vạn thiên tài đến đây để rèn luyện, hay là quân biên phòng đang đứng trên tường thành thì đều đứng đơ ra, không động đậy, trông họ ngơ ngác vô cùng.

Thực ra ngoài một vài người ít ỏi ra thì những người khác đều không nhận ra đó là thi thể của Quân Vương.

Điều khiến bọn họ kinh ngạc là hành vi của hung thú và cả dòng chữ đập vào mắt đó nữa.

- Grao grao…

Đám hung thú vẫn hoảng loạn như vậy, nhưng chúng cũng không dám tấn công con người mà chỉ chạy sang hai bên để trốn, muốn giữ mạng thôi.

Lúc này, trên chiến trường có hai người đang nhìn về phía quả bóng tròn to đùng ở phía xa.

- Thạch thiếu, Trần Thư xuất hiện rồi.

Ánh mắt Vương Thành đầy vẻ hưng phấn, hắn ta nói.

- Ta sẽ đến khiêu chiến hắn ngay lập tức.

Hắn ta vừa đi được vài mét thì đã bị Thạch Tử Minh đá bay rồi.

- Khiêu cái đầu ngươi ấy, con mẹ nó ngươi muốn ta đi chết đúng không?

Thach Tử Minh đưa tay lên nắm lấy cổ áo đối phương, trông rất hãi hùng.

Ngự Thú Đoàn bọn họ đã từng săn được thành công Quân Vương một lần, đương nhiên là hắn ta đã nhận ra được sự bất bình thường của Lam Sắc Cự Hổ rồi.

Một con Bạch Ngân Quân Vương chết, hắn ta lên để làm trò à?

- Thạch thiếu, không phải chúng ta đến để đánh Trần Thư sao?

Vương Thành gãi đầu, ánh mắt đầy vẻ thắc mắc.

- Đánh cái gì mà đánh? Ta chỉ đến rèn luyện thôi mà.

Thạch Tử Minh nói khẽ.

- Đừng để bị hắn nhìn thấy, trốn đi đã.

Hai người họ trốn chui trốn lủi trong đám người, chỉ sợ bị Trần Thư phát hiện ra, kế hoạch phục thù trước đó chẳng khác gì một trò cười cả.

Tràn Thư lúc này hoàn toàn không thèm để ý đến hai người kia mà chỉ hưởng thụ ánh mắt của mọi người thôi.

- Nhà ngươi thế này là… kiểu gì đấy?

Liễu Phong cưỡi Khế Ước Linh đi đến, trong ánh mắt vừa có vẻ kinh ngạc vừa có vẻ ngờ vực, hắn ta nhìn chằm chằm vào Lam Sắc Cự Hổ.

- Cứ làm to mọi chuyện lên, ta chỉ tiện tay giết một con Quân Vương thôi mà.

Trần Thư mím môi, trong lòng hắn thấy đắc ý vô cùng nhưng bên ngoài thì vẫn tỏ ra vẻ bình tĩnh.

- Lại còn tiện tay? Nhà ngươi muốn bay lên luôn rồi à?

Liễu Phong lườm hắn mọt cái, đến cả hắn ta cũng không làm được, nói như vậy thì thực lực của Trần Thư mạnh hơn hắn ta chắc?

Về cơ bản thì hắn ta có thể chắc chắn một điều là hắn lại sử dụng thủ đoạn gì của tội phạm rồi.

Trần Thư thở dài một hơi, nói với vẻ bất lực.

- Hết cách rồi, Chu đoàn trưởng không cho ta giết Lãnh Chúa nên ta chỉ có thể ra tay với Quân Vương thôi.

Trong mặt Chu Uyên đầy vẻ hoài nghi nhân sinh, con mẹ nó ngươi đang đùa ta đúng không?

Hai câu nói này có liên quan đến nhau về mặt logic không?

- Lão Chu, giải tán mọi người đi đã.

Liễu Phong ra hiệu cho hắn ta bằng ánh mắt, không muốn để những người khác biết.

Một Ngự Thú Sư Bạch Ngân Nhất Tinh giết một Bạch Ngân Quân Vương.

Con mẹ nó chuyện này mà bị truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ chẳng khác gì một câu chém gió cả.

Chu Uyên gật đầu, ra lệnh cho quân biên phòng đưa mọi người về lại Bắc Ngự Chi Thành.

Còn về mười vạn hung thú đó, chúng đã chạy mất tăm từ lâu rồi.

Mọi người lần lượt quay về, nhưng đại đa số mọi người vẫn đang nhìn chằm chằm Trần Thư.

Cơ Phong cưỡi con Thanh Sắc Phượng Điểu đi đến, hắn ta chỉ vào thi thể của Cự Hổ, run lẩy bẩy, nói.

- Chu thúc, cái này… cái này…

- Được rồi, đừng hỏi nữa, quay về đi đã.

Chu Uyên nghiêm mặt lại, nghiêm túc nói.

- Bảo bọn Giang Đa Dư rời đi hết đi, không được truyền tin này ra ngoài.

Là thiên tài đỉnh cao của Hoa Quốc, không chỉ có thực lực mạnh, họ cũng có hiểu biết rất rộng nữa, họ đã nhìn ra rồi.

- Là thật sao?

Nghe vậy xong, mắt Cơ Phong trợn tròn lên, tim hắn ta sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Chu Uyên nghiêm mặt lại, hét lên.

- Rời đi!

Cơ Phong lúc này mới không thu bớt vẻ bất ngờ của mình lại, hắn ta không hỏi thêm gì nhiều nữa.

Hắn ta nhìn Trần Thư thật lâu nhưng cuối cùng vẫn chọn cách là rời đi.

Có thể giết được Bạch Ngân Quân Vương, sợ là thực lwujc đã tương đương với Vương Cấp luôn rồi.

Thi Đấu Ngự Thú toàn quốc còn ý nghĩa khỉ gì nữa, đây hoàn toàn là một sự đả kích khiến người ta phải nhụt chí ấy chứ.

Liễu Phong nhìn về phía Tạ Tố Nam, nói.

- Còn cả ngươi nữa, bỏ cái túi phân Urea xuống.

- Vâng.

Lão Tạ như trút bỏ được gánh nặng vậy, vội vàng bỏ lá cờ trong tay xuống.

Hắn ta thầm thề trong lòng rằng sau này chắc chắn sẽ không bán linh hồn mình vì tiền đâu.

Chương 912: Hai câu nói này có liên quan gì đến nhau về mặt logic không? (2)

Tuy rằng đây là lần thứ chín trăm ba mươi hai hắn bán đứng linh hồn… - Lấy xuống làm gì cơ.

Trần Thư quay đầu lại, vội vàng ngăn cản, kết quả là hắn nhìn thấy chữ ở trên đó.

- Hửm?

Hắn trợn tòn mắt lên, nói.

- Ngươi viết cái gì thế này/

Tạ Tố Nam nhún vai, nói với vẻ vô tội.

- Mọi chuyện đều được làm theo yêu cầu của ngươi mà.

- Con mẹ nó ngươi còn dùng phiên âm để viết thay vào nữa? Ngươi làm ra vẻ Trung Tây kết hợp chắc?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, bây giờ thì hắn hiểu vì sao ban nãy vẻ mặt của mọi người lại lạ như vậy rồi.

Xong rồi, bây giờ mọi người đều nghĩ hắn là đồ mù chữ rồi.

Bộ dạng của Tạ Tố Nam cứ như kiểu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ vậy. Hắn ta nói.

- Ta làm nghề giết heo mà, ngươi cứ bắt ta phải viết…

- Thế hai chấm đen này là gì?

- Ngươi viết sai chữ rồi, không có dấu chấm đâu.

- …

- Đủ rồi!

Liễu Phong vội vàng bảo, hắn ta lườm hai người họ một cái.

- Hai ngươi đúng là cái thứ kỳ dị, chẳng trách có một câu nói rằng vật họp theo loài, người phân theo nhóm.

- Lão Chu, dùng kĩ năng của Khế Ước Linh của ngươi để thu con hổ lại đi.

Liễu Phong nhìn về phía Chu Uyên, không muốn để Trần Thư tiếp tục huênh hoang như vậy nữa.

Kết quả là Chu Uyên chưa kịp triệu hồi Khế Ước Linh ra thì thi thể của con hổ đã biến mất rồi.

- Hửm.

Hai người bọn Liễu Phong quay ra nhìn nhau, nhìn về phía con thỏ béo bên cạnh Trần Thư.

- Cái thứ này của ngươi trữ được đồ à?

- Không Gian Khế Ước Linh, biết kỹ năng này không phải là điều hợp lý sao?

- Hợp lý hay không tự ngươi không biết à?

Liễu Phong nhìn thẳng vào Trần Thư, hắn ta kinh ngạc đủ rồi nhưng mãi vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Chu Uyên giải thích.

- Kỹ năng không gian cũng được chia làm rất nhiều loại. Nói một cách khoa học thì Không Gian Thố không thể lĩnh ngộ được kỹ năng này đâu, chưa có tiền lệ nào trên thế giới cả.

- Vậy nên ta bắt đầu nó đấy.

Ánh mắt Trần Thư có vẻ kiêu ngạo, nói.

- Lại khiến sách giáo khoa phải thay đổi rồi.

- Hay là sau này làm luôn một phiên bản tội phạm cho ta được không?

- Ngươi im miệng đi.

Liễu Phong lắc đầu, nói.

- Ngươi có kĩ năng không gian, không thu nó về sao?

- Ta thu về rồi thì người khác nhìn thấy kiểu gì?

- ???

Tuy Liễu Phong muốn nói một câu là có lý đấy nhưng cuối cùng, hắn ta vẫn giữ im lặng.

Hắn ta không muốn lắm lời với Trần Thư nữa, chỉ ra hiệu cho Chu Uyên bằng ánh mắt thôi.

Chu Uyên hiểu ngay, nói.

- Đi theo ta.

Nửa tiếng sau, bọn họ đến một phòng họp của quân biên phòng.

- Hai ngươi ngồi yên đấy, ngồi thẳng lưng lên, không được linh tinh.

Trông Liễu Phong rất nghiêm khắc, hắn ta ngồi bên cạnh Chu Uyên.

- Bây giờ, nói thật đi thì sẽ được khoan thứ, còn kháng cự thì sẽ bị xử lý nghiêm.

Trần Thư đưa hai tay ra che trước mắt, nói.

- Ta nói chứ hai vị lão làng này ơi, đạo lý thì ta hiểu hết mà nhưng có thể đừng chiếu đèn lên mặt ta được không?

- Khụ khụ…

Lúc này Liễu Phong mới tắt đèn đi. Hắn ta nhìn thẳng vào Trần Thư, nói.

- Tên tiểu tử nhà ngươi có phải đã để Khế Ước Linh của ông già ra tay không?

Nói xong, Chu Uyên rất sốc, hắn ta thấy rất khó tin.

Tạ Tố Nam thì ngơ ra, gia thế của Trần Thư đỉnh lắm sao?

- Sao có thể chứ…

Trần Thư vội vàng phủ nhận, một con Bạch Ngân Quân Vương mà để Truyền Kỳ Khế Ước Linh ra tay thì hơi phí công quá rồi.

Trông Liễu Phong có vẻ không tin tưởng lắm, hắn ta nói.

- Không phải là của ông già sao? Vậy là chính hai ngươi đã giết một con Bạch Ngân Quân Vương sao?

- Nói một cách chính xác thì là một mình ta, lão Tạ phụ trách việc tìm được nó.

- Ngươi tự tin thật đấy.

Liễu Phong cười, gật đầu, nói.

- Nào, hai ngươi triệu hồi Khế Ước Linh của minh ra đi.

Hai người họ nhìn nhau, thấy hơi khó hiểu nhưng vẫn triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

Đương nhiên rồi, Tiểu Hoàng chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn long lanh ngơ ngác của nó thôi.

- Hai ngươi xem xme, có con Khế Ước Linh nào bình thường không?

- Hồ Điệp có thể phóng thích Ái Quang Mang, Đại Bạch Trư đang ăn bánh bao, Husky đang tự đuổi theo bản thân, Husky ngơ ngác, con thỏ béo trông ngu đần…

Hai người họ nhìn nhau một cái, hình như không có con Khế Ước Linh nào bình thường thật.

- Chỉ năm đứa này thôi mà tìm được Quân Vương, giết được nó á?

Liễu Phong cười, rất bình tĩnh, hắn ta nói.

- Đến cả Vương Cấp còn không làm được, hai ngươi mà đánh được một con Truyền Kỳ sao?

- Thầy Liễu, thầy nghe ta giải thích.

Trần Thư vội vàng lên tiếng, bảo.

- Thực ra…

- Hai bọn ta có thể đấu lại một Truyền Kỳ Ngự Thú Sư thật mà.

- Im mồm.

Liễu Phong lắc đầu, nói.

- Để Truyền Kỳ Khế Ước Linh ra giết Bạch Ngân Quân Vương, ngươi đúng là lãng phí.

Nếu hai người họ có thể tìm được một con Hoàng Kim Quân Vương thì khả năng cao là đã giết nó luôn rồi, giá trị của hai con không chri cách nhau mười lần thôi đâu.

- Lão Liễu, thực ra Tiểu Trần đã làm khá tốt rồi mà.

Chu Uyên vội vàng đứng ra khuyên.

- Con Băng Tuyết Hổ Vương kia không đơn giản đâu, bây giờ giải quyết được nó, ít nhất thì sẽ giảm được áp lực của quân biên phòng.

Chương 913: Liệu có khả năng nào là nó chỉ giảm béo rồi thôi không…

Hai người họ đã mặc định là Trần Thư sử dụng Truyền Kỳ Khế Ước Linh rồi. - Haizz, ít nhất là một Quân Vương của Bạch Ngân Đỉnh Phong, cũng coi như là không thiệt quá.

Liễu Phong lắc đầu, chỉ có thể tự an ủi bản thân vậy thôi.

Hắn ta nói.

- Đưa thi thể của Quân Vương ra, để bọn ta xem, đây là do đích thân ông già giết đấy.

- Ồ.

Trần Thư gật đầu rồi triệu hồi thi thể của Băng Tuyết Hổ Vương ra, nó chiếm diện tích của cả cái bàn họp.

Chỉ trong chốc lát, nhiệt độ căn phòng đã giảm xuống rất nhanh, một luồng khí lạnh tỏa ra.

- Quả nhiên là khí tức của Quân Vương.

Liễu Phong sờ lên cơ thể của Hổ Vương, ánh mắt đầy vẻ cảm khái.

Đến chính hắn ta cũng chưa giết Bạch Ngân Quân Vương bao giờ mà học sinh của hắn ta lại làm được.

Tuy rằng có mượn sự giúp đỡ của bên ngoài nhưng đây vẫn là một chuyện rất hoang đường.

- Không đúng lắm…

Chu Uyên mặt biến sắc, ánh mắt đầy vẻ ngờ vực, thắc mắc.

- Sao thế?

- Đây không phải Hổ Vương đâu.

Chu Uyên cau mày càng chặt hơn, hắn ta lập tức nhận ra được điều gì đó không đúng ở đây.

- Không phải đó chứ lão Chu.

Liễu Phong quay đầu lại nhìn, nói.

- Đây chắc chắn là khí tức của Quân Vương mà.

- Ngươi không định nói với ta là một Dị Không Gian có hai con Quân Vương đó chứ?

Một Dị Không Gian chỉ được phép có một con Quân Vương thôi, đó là quy tắc không thể thay đổi được, chắc chắn sẽ không có tình huống nào ngoại lệ xảy ra cả.

- Ta cũng thắc mắc mà, nhưng nó thực sự không phải.

Chu Uyên lấy một chiếc máy tính ra, chiếu hình ảnh lên.

Một con Lam Sắc Cự Hổ xuất hiện, trông nó rất hung dữ, cho dù chỉ là ảnh ảo thôi thì vẫn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của nó.

- Cơ thể của Băng Tuyết Hổ Vương dài mười tám mét, khác hoàn toàn với cái thứu này đấy.

Hắn ta chỉ thi thể của Cự Hổ ở trên bàn.

Tự dưng, mọi người đều trở nên im lặng, họ liên tục suy nghĩ.

Lúc này, Trần Thư nhẹ nhàng nói.

- Không có khả năng là nó giảm cân thôi sao?

- …

Ba người kia đều quay đầu ra nhìn, ánh mắt của họ rất ý vị.

Tuy rằng không nói gì nhưng ánh mắt đó cũng chứa đủ những gì cần biểu đạt rồi.

Cái khái niệm giảm béo của nhà ngươi có thể biến bản thân từ một mét tám thành một mét ba được sao?

- Ờm… ta chỉ nói là có thể thôi mà,,, có thể thôi.

Trần Thư nhún vai, nói.

- Nhỡ đâu là giao cho Quân Vương mới kế nhiệm rồi.

Quân Vương tuy rằng không có thiên địch nhưng tuổi thọ của nó vẫn có hạn, sẽ có ngày nó chết thôi.

- Có lẽ là vậy.

Chu Uyên nói, hắn ta biết Quân Vương lúc trước đang độ tuổi hoàng kim nhưng cũng không nghiên cứu sâu.

Ít nhất thì có thể chắc chắn được là bây giờ, Băng Tuyết Hòn Đảo không có Quân Vương nữa.

- Được rồi, chúng ta về học phủ trước đi.

Liễu Phong cũng không có thắc mắc gì cả, tuy rằng hơi đáng tiếc vì cơ hội để Truyền Kỳ Cấp ra tay đã biến mất như vậy

nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận hiện thực thôi.

Hắn ta chớp chớp mắt, nói.

- Trần Thư, biên quan phía Bắc cách học phủ xa quá, trên đường đi sợ là sẽ xảy ra điều ngoài ý muốn, ta sẽ bảo quản cho ngươi trước.

Nói xong thì hắn ta thu thi thể của Hổ Vương về.

- Thầy, ta thấy không cần đâu.

Trần Thư nhướng mày, nói.

- Trong nước bây giờ không còn thứ gì là tội phạm dám cướp nữa đâu.

Nếu để nó rơi vào tay Liễu Phong thì xương cũng chẳng còn đâu.

Liễu Phong hỏi, rất nghiêm túc.

- Ngươi không tin thầy sao?

- Vâng.

Trần Thư gật đầu luôn, không hề có chút do dự nào cả.

- …

Đám người rời khỏi biên giới phía bắc một cách âm thầm, họ quay lại về với Kinh Đô phồn hoa.

Hai ngày sau.

- Các anh em, ta về rồi đây.

Trần Thư mở cửa ký túc xá ra, vui vẻ vô cùng.

Hắn ta không chỉ giết một con quân vương mà còn lĩnh ngộ được kĩ năng trữ vật trong không gian nữa.

Từ này về sau có thể yên tâm… nhập hàng rồi.

Ba người bọn A Lương đang ngồi trên ghế sô pha, thấy hắn quay về thì hỏi ngay.

- Đánh lâu vậy sao? Tình hình ở biên quan phía bắc thế nào?

- Ấy? Sao các ngươi lại biết ta đã giết một con Quân Vương?

- ???

Ba người bọn họ rất kinh ngạc, nhà ngươi có cần phải cố tình đến mức này không?

Thế nhưng chỉ một giây sau đó thì họ lên rùng cả mình.

- Ngươi đã giết Quân Vương sao?

A Lương nhảy bắn lên, mặt đầy vẻ khó tin.

- Nếu không vì chuyện này thì ta đã về lâu rồi.

Trần Thư mím miệng, nhẹ nhàng nói.

- Một con Bạch Ngân Quân Vương thôi mà, không đáng để nhắc đến đâu.

Ba người họ rất kinh ngạc, ánh mắt cũng phấn khích như vậy.

Cuối cùng thì hắn cũng có thể chia tiền được rồi.

Ba người họ rơi vào bầu khoogn khí im lặng, vẻ mặt họ trông rất phức tạp.

Bọn họ hai mươi tuổi xem Makabaka, Trần Thư hai mươi tuổi thfi giết Quân Vương rồi sao?

- Không phải chỉ là Quân Vương thôi sao, sớm muộn gì bọn ta cũng sẽ giết một con thôi.

- Đúng vậy, có gì to tát đâu chứ.

Ba người họ cố tỏ ra vẻ không quan tâm.

Mười phút sau, ba người họ xoa xoa người Lam Sắc Cự Hổ với bộ dạng mê mẩn.

- Được rồi, được rồi! Sự việc hôm nay đến đây thôi!

- Trần bì, nội quy ký túc xá ai cũng phải tuân theo…

- Tuân theo…cái rắm ấy!

Chương 914: Thử chút đồ ngọt sau khi ăn thì sao?

Vẻ mặt của ba người cứng đờ, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đã có suy nghĩ muốn cướp rồi. Nhưng suy xét đến thực lực của Trần Thư, tỷ lệ sống sợ là không lớn lắm…

Trần Thư cười cười, nói:

- Ngày hôm nay mời các ngươi ăn đại tiệc nhé!

Vừa nói ra, vẻ mặt cả ba người đều chấn động, lập tức trở nên hưng phấn.

Tuy rằng không được chia tiền, nhưng có thể nếm thử một chút thịt của Quân Vương cũng không thiệt!

- Đại Lực, Quân Vương Huyết Nhục đến rồi đây, nhanh tới đây đi!

Trần Thư không chỉ gọi Trương Đại Lực, mà còn mời cả đám người Hứa Tiểu Vũ, Hạ Băng đến.

Nếu như không mời, ai biết hắn đã giết chết một con Quân Vương chứ?

Đêm khuya

Liễu Phong làm việc trên sân thượng của tiểu lâu.

Mọi người vây quanh một đống lửa lớn, thịt quay bên trên tỏa ra mùi hương thơm ngào ngạt.

Nhóm người Trương Đại Lực đều mang vẻ mặt phấn khởi, không ngờ khi còn sống có thể được ăn Quân Vương Huyết Nhục.

- Trần Thư, tiểu tử ngươi cũng thật hào phóng!

Liễu Phong vừa cười vừa nói, Quân Vương Huyết Nhục vốn là vật cực kỳ quý hiếm.

Nếu như nộp lên cho phòng nghiên cứu khoa học của trường, chắc chắn có thể đổi được một lượng tín chỉ lớn đó.

- Tín chỉ còn có thể kiếm lại, nhưng lần sau cũng không biết đến bao giờ mới được ăn hung thú ở đẳng cấp này nữa!

Trần Thư liếm môi một cái, nói:

- Còn sống trên đời chỉ vì hai chữ ăn uống thôi!

- Cái tên tiểu tử này!

Liễu Phong lắc đầu, tuy rằng cảm thấy hơi lãng phí, nhưng hắn ta cũng không ngăn cản.

Đây là do một mình Trần Thư chém giết, tất nhiên hắn có quyền phân phối tuyệt đối.

Liễu Phong thấy mọi người chuẩn bị ăn thì lên tiếng nhắc nhở:

- Các ngươi cũng chỉ là cấp Hắc Thiết, ăn để có thể cường hóa thân mình! Nhưng nếu như ăn nhiều, đêm nay đoán chắc sẽ nôn hết sạch đó!

…

Mọi người gật đầu, ăn từng miếng từng miếng nhỏ một.

Trần Thư cũng không khách sáo, lấy xuống miếng thịt chân lớn nhất, thoải mái mà ngoạm ăn.

Thịt Quân Vương rất ngon, chứa năng lượng cực cao, quan trọng nhất là có một loại mùi hương đặc biệt, khiến người khác trầm mê vào trong đó.

- Lão sư, ngươi nói ta có thể bán được bao nhiêu tiền?

Trần Thư nhai thịt trong miệng, mồm miệng không rõ mà nói.

Đồng thời chỉ vào cái lọ ở một bên, trong đó đựng một trái tim màu xanh!

Đó chính là vật liệu chủ chốt của Quân Vương!

- Cái này cũng không nói chắc được, chủ yếu là xem có thể tiếp thu kỹ năng gì!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Giá thị trường thường là từ hai mươi đến năm mươi tỷ!

- Giá tốt như vậy sao? Thế còn cái này?

Trần Thư lại lấy Quân Vương Chân Châu ra, chuẩn bị đánh giá xem một viên trị giá bao nhiêu.

Lão Tạ cũng bu lại, chuyện liên quan đến việc mình có thể được chia bao nhiêu tiền, đương nhiên phải tìm hiểu một chút.

- Quân Vương Chân Châu, giá thị trường đại khái là mười đến hai mươi tỷ!

Liễu Phong không xác định nói:

- Nhiều nhân tố ảnh hưởng lắm, chất lượng của Chân Châu, với cả liệu có tìm được người mua có tiền hay không nữa.

- Vậy cộng lại cũng không đến trăm tỷ mà!

Trần Thư nhíu mày, hình như là đánh giá hơi cao.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Không phải ngươi có Bạch Ngân Chân Bảo sao? Cái đó mới có giá trị nhất!

- Chân Bảo?

Trần Thư mở to hai mắt, hình như đã ý thức được điều gì.

Hắn vội vã chạy về phía thi thể Cự Hổ ở một bên mà không ngừng tìm kiếm.

- Bà mẹ nó, không có Chân Bảo?

Trần Thư giật giật khóe miệng, không ngờ sự việc lại không theo lẽ thường như thế.

Hắn thế mà lại trực tiếp bỏ quên luôn Chân Bảo…

Liễu Phong sờ sờ cằm, hắn ta nói:

- Xem ra là mới trở thành Quân Vương thôi.

- Tân Quân Vương thì không có sao?

- Hỏi thừa, Chân Bảo là chí bảo bên thân của Quân Vương, cần thời gian lâu dài để từ từ ngưng kết thành.

Dường như Liễu Phong nghĩ tới điều gì đó, hận sắt không thành thép mà nói:

- Tiểu tử ngươi vậy mà lại dám để Khế Ước Linh Truyền Kỳ đi làm thịt Tân Quân Vương?

…

Trần Thư giật giật khóe miệng, trong lòng cũng không khỏi đau xót, nỗi đau càng đau hơn nữa chính là đã vui mừng vớ

vẩn một trận…

Hắn thở dài thật sâu, quay đầu nhìn về Tạ Tố Nam bên cạnh mà nói:

- Lão Tạ, vốn dĩ muốn đưa toàn bộ Chân Bảo cho ngươi, bây giờ xem ra…

Hắn vỗ vỗ bả vai của đối phương, nói:

- Ngày hôm nay ăn xong thì chúng ta giải tán đi…

- ?

Tạ Tố Nam trừng lớn hai mắt, ngươi nói huyên thuyên cái gì đấy hả?

Một giây kế tiếp, hắn bóp lấy cổ của Trần Thư, lắc tới lắc lui, đồng thời la lớn:

- Cái con sói hoang này, đưa tiền đây!

- Khụ… Khụ… Ta đưa…

Trần Thư ho khan một trận, sau đó vội vàng nói, an ủi tâm tình của lão Tạ:

- Chỉ là chỉ đùa một chút thôi mà…

Hắn xoa xoa cái cổ, mở miệng nói:

- Chờ ta tính ra tổng giá trị rồi chia 7:3 được chưa!

- Vậy còn tạm được…

Tạ Tố Nam lầm bầm một câu, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Những người còn lại đều mang vẻ mặt tươi cười, hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ chút nào, Trần Thư vẫn là Trần Thư…

Mọi người ngồi vây ở một bên, nói chuyện trời đất, mặc dù đã lâu không gặp, nhưng lại không hề xa lạ.

Người có thể chơi cùng với Trần Thư, ít nhiều gì cũng đều có gien của phần tử khủng bố trong đó cả…

- Liễu lão sư, sao ngươi không ăn?

Chương 915: Phương thức thanh toán: Siêu tin thêm tiền mặt

Trần Thư mở miệng nói, đồng thời đã lấy tới một miếng thịt thú lớn. - Không cần, Bạch Ngân Quân Vương không có tác dụng đối với ta, miệng của ta cũng không muốn ăn.

Liễu Phong khoát tay áo, mở miệng nói:

- Cho con thỏ béo kia của ngươi ăn đi.

-Yên tâm đi, cả một con Quân Vương, phỏng chừng cũng có thể làm vũ khí của nó tiến hóa lên một hai lần đó!

- Ngươi chắc không?

Liễu Phong chỉ chỉ thi thể của Hổ Vương trong góc phòng.

- Con mẹ nó!

Trần Thư giật giật khóe, chỉ có thể thấy được một bộ xương khô, thịt phía trên đều không thấy bóng dáng đâu nữa.

Một con thỏ béo đang đong đưa lỗ tai, mài mài răng, chuẩn bị bắt đầu gặm khớp xương.

- Nhanh như vậy mà đã ăn xong rồi sao?

Hai mắt Trần Thư mở to, trong lòng của hắn vui vẻ mà mở bảng Khế Ước Linh ra.

Nhưng Bản Mệnh Vũ Khí vẫn chỉ có hai cái kĩ năng như cũ, còn chưa hoàn thành được một lần tiến hóa nữa!

Vẻ mặt hắn khiếp sợ lẩm bẩm:

- Không có khả năng!

- Cái gì không có khả năng?

Liễu Phong nhích lại gần mà nói.

- Hai lần đầu ngươi đều dùng Hoàng Kim Quân Vương, đương nhiên hiệu quả vô cùng phi thường, con này nói thẳng ra thì chỉ là một con Quân Vương non mà thôi.

- Quan trọng nhất là trình độ tiến hóa càng cao thì cần phải gia tăng Huyết Nhục lên theo cấp lũy thừa đấy!

Hắn ta nghiêm túc giải thích:

- Ngươi nghĩ từ Hắc Thiết đến Bạch Ngân, rồi từ Bạch Ngân đến Hoàng Kim là cùng một cấp độ sao?

- Không phải chứ! Bà mẹ nó!

Trần Thư ngửa mặt lên trời kêu thảm, vốn hắn còn tưởng rằng ít nhất có thể tiến hóa từ hai đến ba lần.

Năng lực chiến đấu của Thỏ Không Gian trên cơ bản đều phát ra từ Bản Mệnh Vũ Khí cả.

Hơn nữa trải qua trận chiến đấu lần trước, hiệu quả kĩ năng của cả hai đều cực kỳ bá đạo, tương đương với bỗng dưng nhiều hơn hai cái kỹ năng bị động.

- Nhưng ngươi cũng không cần quá chán nản, chờ nó gặm hết các khớp xương, chắc là vũ khí cũng sẽ tiến hóa nhanh thôi.

- Thật sao?

Trong mắt Trần Thư lại một lần nữa lóe lên hy vọng, chỉ cần có thể tiến hóa một lần, như thế sẽ không bị lỗ!

Liễu Phong gật gật đầu nói:

- Có thể chỉ cách một bước nữa thôi!

- Mọi người, dừng lại một chút! Tất cả mọi người đã ăn no chưa?

Trần Thư nhìn về phía mọi người bên đống lửa xa xa, cười cười rồi móc từ trong bao ra một túi thuốc, hắn nói:

- Thử chút đồ ngọt sau khi ăn thì sao hả?

Mọi người trừng to hai mắt mà kinh hô:

- Thuốc thúc nôn?

- Cái gì thế này?

Mọi người đều chấn động, mở to hai mắt ra mà nhìn, động tác bỏ thịt vào miệng cũng khựng hết lại.

Ngươi gọi thuốc gây nôn là món tráng miệng sau khi ăn cơm sao?

- À…

Trần Thư chỉ chỉ vào con thỏ mập ở bên cạnh, nói.

- Thứ đồ chơi này của ta hình như còn thấy thiếu đấy…

- Mọi người tản ra đi, con hàng này đã phát điên rồi!

Trương Đại Lực đứng dậy đầu tiên, tay cầm theo hai miếng thịt lớn, tư thế chuẩn bị chạy trốn…

- Ngươi được lắm, Trần Bì!

Khóe miệng Liễu Phong khẽ giật một cái, hắn ta không ngờ lại có người không được bình thường tới như vậy.

- Được rồi!

Hắn ta nói với Trần Thư.

- Trong khu dược tề cấp hai của trường học có thuốc kỹ năng tiến hóa, một bình trên cơ bản là đủ rồi.

- Có hả? Sao ta không nhớ nhỉ!

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt có chút mờ mịt.

- Đương nhiên là có, chỉ có điều hiệu quả không lớn, vừa hay phù hợp với trường hợp của ngươi.

Trần Thư gật đầu, lập tức nhìn mọi người, nói.

- Vừa nãy ta chỉ nói đùa thôi, Trần Thư ta là loại người không có nhân tính như vậy hay sao?

Mọi người đều quả quyết gật đầu, nếu mà dám do dự một giây thì chính là sự sỉ nhục đối với tội phạm Nam Giang!

- …

Trần Thư hoàn toàn không để ý tới, mặt dày mà nhích lại gần.

Cả đám người ăn chưa được bao lâu mà đã cảm thấy no bụng, năng lượng ẩn chứa trong đống đồ ăn này thực sự quá lớn.

- Phù phù ~

Thỏ Không Gian vội vàng nuốt hết đống huyết nhục còn lại, quả nhiên… vẫn còn thiếu một chút!

- Thật là thoải mái!

Trương Đại Lực vỗ vỗ bụng, từ trước tới nay hắn ta chưa từng thỏa mãn tới như vậy.

Dùng Quân Vương Huyết Nhục làm nguyên liệu nấu ăn, quả thực đúng là một loại hành vi xa xỉ.

Đạo sư của hắn ta là Linh Trù Vương Cấp, cũng chưa từng có cơ hội được nếm thử bao giờ.

Quân Vương Huyết Nhục chủ yếu được dùng để chế tạo ra Đặc Thù Dược Tề.

Trong giới Ngự Thú, độ ưu tiên của dược tề dĩ nhiên là trội hơn thức ăn rồi.

- Đúng vậy đó, thân thể đều ấm hết lên.

Mặt ai nấy đều là hồng hào, nóng hôi hổi, sức lực của thân thể đã được tăng lên một cách rõ rệt.

Trần Thư thoải mái tới mức nằm dài trên mặt đất, đưa mắt nhìn lên bầu trời đêm quang đãng.

Hắn hỏi.

- Sắp phải thi đấu rồi, các ngươi đã chuẩn bị gì chưa?

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều im lặng.

Hứa Tiểu Vũ thở dài, nói.

- Ta đã bị loại rồi.

- Ta cũng thế.

- Đánh không lại, thật sự là đánh không lại…

Hạ Băng và Vương Thanh Hàn cũng trở nên mất tinh thần.

Là thiên tài của Nam Giang Nhị Trung, mà ngay cả cuộc thi Hải Tuyển cũng không vượt qua được, thật đúng là tổn thương lòng tự trọng.

Tạ Tố Nam vỗ vỗ lồng ngực của mình, vui mừng nói.

- May mà ta không có tham gia…

- …

Chương 916: Phương thức thanh toán: Siêu tin thêm tiền mặt (2)

Mọi người đều quay đầu nhìn về phía hắn, sao nghe giọng điệu của ngươi lại có chút kiêu ngạo như vậy… Trần Thư hỏi.

- Không phải chứ, Hạ Băng, đến cả Hạ Viêm ngươi cũng đánh thắng được, thế mà lại không qua được cuộc thi Hải Tuyển?

Trong ấn tượng của hắn, thiên phú của ba người đám Hứa Tiểu Vũ thực sự không hề kém.

- Số người tham gia dự thi hạng Hắc Thiết Cấp quá nhiều, cuộc thi Hải Tuyển quá khốc liệt rồi, hơn nữa hai đồng đội của ta…

Hạ Băng cười khổ một tiếng, thực lực của nàng cũng không tồi, nhưng hai đồng đội kia thì lại quá tạ.

- Không sao, không sao!

Trần Thư an ủi, nói.

- Đến lúc đó, ta sẽ trực tiếp lấy luôn quán quân toàn quốc, sau này ra ngoài cứ báo tên của ta đi!

- …

Đám người Hứa Tiểu Vũ nghe vậy cười một tiếng, nói.

- Được rồi, thực ra bọn ta cũng không quá để ý đâu, vốn dĩ là quan trọng ở việc tham gia kìa, cũng có giống mấy người chuyên bật hack đâu!

Trần Thư nghiêm túc nói.

- Cố gắng của ta mới là chế độ hack đỉnh nhất!

- Thế lần tu luyện gần đây nhất của ngươi là khi nào?

Lão Tạ hỏi, những người còn lại đều quay sang nhìn, trong lòng đang chờ đợi một đáp án.

- Chậc! Đúng thật là nhàm chán!

Trần Thư bĩu môi, á khẩu không nói được gì, vấn đề này thì ai mà biết chứ?

Khoảng thời gian vui vẻ lúc nào cũng thật ngắn ngủi.

Màn đêm buông xuống, mọi người tạm biệt nhau trong tiếng cười sảng khoái…

…

Ngày hôm sau.

Trần Thư ngủ một giấc thật thoải mái, mãi cho tới khi giữa trưa mới ra khỏi phòng.

Ba người đám A Lương vẫn như thường lệ đi tới Ngự Thú Quán để huấn luyện, thực sự đã đặt hết tâm tư vào cuộc thi Ngự Thú.

Nhưng đúng vào lúc này lại có một người đi ra từ ban công.

- Trần Bì, đồ của ngươi này!

Liễu Phong ném ra một cái hộp cùng với một viên trân châu màu xanh lam.

Đây chính là vật liệu Hạch Tâm của Quân Vương và Ngự Thú Chân Châu!

Tối hôm qua Trần Thư đã nhờ Liễu Phong giám định thử xem giá trị của chúng như thế nào.

Một mặt là để tiện cho việc phân chia chiến lợi phẩm, mặt khác cũng là để hắn dễ dàng ra quyết định xem nên bán hay giữ lại.

- Giá trị của vật liệu Hạch Tâm không cao, e rằng chỉ có 1.5 tỷ!

Liễu Phong ngồi xuống rồi nói.

- Còn về phần Ngự Thú Chân Châu thì ngược lại, giá trị ít nhất cũng phải 1 tỷ.

- Vật liệu chỉ rẻ như vậy thôi sao?

Trần Thư nhíu mày, nói.

- Không phải nói khoảng tầm hai tỷ đến năm tỷ hay sao?

- Ai có thể ngờ rằng ngươi chính là một tân Quân Vương? Quân Vương Bạch Ngân Nhất Tinh, quá yếu!

Liễu Phong nói.

- Hơn nữa lại còn là thuộc tính Băng, nếu như đổi thành thuộc tính Lôi Hỏa, khả năng lại càng nổi tiếng hơn một chút.

- Còn thêm cả Quân Vương Huyết Nhục, tổng giá trị của Quân Vương vẫn còn chưa tới 4 tỷ?

Trong mắt Trần Thư có chút khó tin, hắn vốn cho rằng lần thu hoạch lớn này ít nhất cũng phải được 10 tỷ.

Liễu Phong an ủi nói.

- Không có Bạch Ngân Chân Bảo, hơn nữa thực lực còn quá yếu, được 4 tỷ đã là không tệ rồi.

- Nếu như ngươi muốn bán, có thể trực tiếp bán lại cho học phủ.

- Liễu lão sư, không cần đâu.

Trần Thư lắc đầu, hỏi.

- Cái vật liệu Hạch Tâm này có thể lĩnh ngộ được kỹ năng gì?

- Ngươi tự đi mà xem.

Lão lấy ra một tập tài liệu, phía trên là báo cáo giám định kết cấu.

Kỹ năng một: Chân Thương Băng Thích (tạo thành tổn thương thật trên bất cứ hàng phòng ngự nào, làm giảm tốc độ của mục tiêu)

Kỹ năng hai: Băng Tuyết Hàn Giáp (có thể chống đỡ được tất cả các sát thương, tạm thời gia tăng thuộc tính Thủy)

Kỹ năng ba: Băng Thiên Tuyết Địa (triệu hồi gió tuyết, đóng băng kẻ kịch ở xung quanh, tạo nên lực sát thương cực cao! Chú ý: Cần phải đứng yên tại chỗ, phóng chiêu liên tục)

- Cái vật liệu Hạch Tâm này…

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Bởi vì đây là giám định kết cấu chuyên nghiệp, đối chiếu với gen của mỗi một Lãnh Chúa trên hòn đảo Băng Tuyết, tính ra thì trên cơ bản kỹ năng cũng phải được tám chín phần mười.

- Đáng tiếc là không có sát chiêu của Lam Sắc Tuyết Đoàn.

Hắn thở dài một hơi, trong mắt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Băng Tuyết Hổ Vương bỏ mạng là do dược tề đã làm suy yếu đi phần lớn sức lực.

Thế nhưng sát chiêu đó vẫn đáng sợ như thế, tổn thương tuyệt đối có thể nghiền nát được Kỹ Năng Hoàng Kim.

Ngoại trừ Băng Thiên Tuyết Địa ra, hai cái kỹ năng còn lại hắn đều đã biết rồi, tác dụng quả thực vô cùng lớn.

Thực ra Băng Tuyết Hổ Vương đã từng tung chiêu Băng Thiên Tuyết Địa rồi, nhưng đáng tiếc đã trực tiếp bị hiệu quả gây choáng từ vũ khí bản mệnh của Thỏ Không Gian đánh bại…

- Ngươi tự mình cân nhắc đi.

Liễu Phong không hề nói ra đề xuất của cá nhân hắn ta, trừ phi hắn ta đã từng nghiên cứu sâu về vấn đề này, bằng không cũng sẽ không quấy nhiễu tới quyết định của Trần Thư.

…

Lúc chạng vạng tối.

- Trần Bì, đồ ngươi đều đã cầm rồi, vậy thì ta đây cũng cần phải thu 1 tỷ Hoa Hạ tệ!

Tạ Tố Nam xoa xoa lòng bàn tay, vẻ mặt vô cùng phấn khởi.

Trần Thư lấy hết toàn bộ ba mươi mốt vật liệu Bạch Ngân Lãnh Chúa đã thu hoạch được ra.

- Ngươi phải thay ca bảo quản cho thật tốt đấy nhé!

Chương 917: Có từng nghe cho vay tro cốt bao giờ chưa?

Trong mắt hắn cơ hồ đang ngấn lệ, khuôn mặt tràn đầy tiếc nuối. - Cứ yên tâm đi, ta sẽ yêu thương chúng nó mà!

Tạ Tố Nam cười hì hì nói, đưa tay nhận lấy toàn bộ vật liệu.

Trần Thư vẫn cứ gắt gao nắm lấy một góc của túi phân, không cam lòng nói.

- Ngươi có đường nào để đẩy hàng đi chưa? Có cần ta phải giới thiệu cho ngươi vài chỗ không.

- Không cần, đường của ta rộng mênh mông kia kìa!

Hắn trực tiếp vồ lấy, mở miệng nói.

- Còn nữa không đấy?

Vật liệu Bạch Ngân cũng đã hơn bốn tỷ, trong đó bản thân hắn còn phải chia ra một phần, dĩ nhiên là một nửa cũng không đủ.

- Tín chỉ của ta cũng chuyển cho ngươi!

Trần Thư khẽ cắn môi, chuyển hết toàn bộ hơn bốn nghìn tín chỉ trên thẻ ra ngoài.

Tín chỉ có được từ quỹ của câu lạc bộ và thông qua cuộc thi Hải Tuyển, hai nghìn tín chỉ là phần thưởng từ nhiệm vụ của Liễu Phong.

Số tín chỉ của Hoa Hạ học phủ thuộc loại ngoại tệ cứng của Kinh Đô.

Tuy là Tạ Tố Nam không thể thu mua được đồ trong học phủ, nhưng lại có thể dự trữ được từ các tài khoản trên mạng, bán lại cho những người cần.

- Hình như vẫn còn thiếu một chút…

Tạ Tố Nam nhếch khoé miệng cười một tiếng, hắn đã chuẩn bị ép khô Trần Thư.

- Ta lại chuyển Hoa Hạ tệ cho ngươi!

Vẻ mặt Trần Thư tràn đầy thống khổ, chuyển hết số dư ít ỏi còn lại trên thẻ ra ngoài.

Bây giờ hắn lại cảm nhận được khoảng thời gian trước đây đi mua sắm đồ, siêu tin thêm tiền mặt nữa rồi…

Cuối cùng, Trần Thư chỉ để lại một nghìn vạn Hoa Hạ tệ, dùng để miễn cưỡng duy trì thức ăn cho Khế Ước Linh.

- Ừm, tạm đủ rồi!

Tạ Tố Nam gật đầu một cái, vừa ý mà rời đi.

- Trong tay cầm một ổ bánh mì, bên trong không có lấy một giọt dầu…

Hai mắt Trần Thư lờ đờ nhìn lên trần nhà, bi thương mà hát lên.

Vì để giữ lại Ngự Thú Chân Châu của Quân Vương và vật liệu Hạch Tâm, mà hắn đã hao hết toàn bộ tài sản.

- Ôi…

Hắn thở dài một hơi, nhưng cũng không hề cảm thấy không công bằng.

Nếu không có sự trợ giúp của lão Tạ, thì hắn quả thực sẽ không tìm được Lãnh Chúa Hung Thú và dĩ nhiên cũng sẽ không vẽ ra được bản đồ phân tích tuyến đường, tập trung được vị trí của Quân Vương.

- Trần Bì, ngươi sao thế?

Lúc này ba người đám A Lương đã về tới ký túc xá, nhìn thấy bộ dạng của Trần Thư xong đều cảm thấy có chút nghi hoặc.

- Không có gì.

Trần Thư lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

- Ta vừa mới thấy lão Tạ đi ra ngoài xong, miệng cười tới cả mang tai luôn rồi, đã xảy ra chuyện gì thế?

- …

Trần Thư hoàn toàn không nói nên lời, vừa mới trấn lột của ta xong còn có thể không phấn khởi hay sao?

- Đúng rồi, cái này là Liễu lão sư bảo ta mang tới cho ngươi, còn dặn ngươi nhớ phải trả lại nữa.

Vừa nói A Lương vừa lấy ra một ống dược tề, đó chính là thuốc kỹ năng tiến hóa của phòng thí nghiệm, đặc biệt chuẩn bị cho Thỏ Không Gian.

- Cảm ơn nhé.

Trần Thư gật gật đầu, nhận lấy ống dược tề.

- Đúng rồi, ngươi đã làm như thế nào vậy? Thế mà lại có thể mượn được đồ từ trong tay của Liễu lão sư!

Liễu Phong chẳng bao giờ đề cập tới chuyện cho mượn đồ, muốn có được cái gì thì nhất định phải trả giá bằng cái khác, đây chính là quy tắc của hắn ta!

Trần Thư quay đầu lại nói.

- Ngươi đã từng nghe nói tới cho vay tro cốt chưa?

- ?

Ba người đều ngây ra, nói.

- Vay… vay cái gì cơ?

- Tới lúc đó ta còn phải trả lại gấp đôi, bằng không hắn ta sẽ mang tro cốt của ta đi rải, tên gọi tắt là cho vay tro cốt đấy!

- …

Ba người khẽ giật giật mí mắt, lại còn có kiểu công việc không được bình thường như vậy nữa hả?

Đồng thời cũng không khỏi khâm phục Trần Thư, ngươi cũng thật sự dám vay đấy!

- Tất cả cũng là vì muốn giành được chiến thắng trong cuộc thi Ngự Thú…

Trần Thư thở dài một hơi, cầm lấy viên Ngự Thú Chân Châu, vật liệu Quân Vương cùng với thuốc kỹ năng tiến hóa ở trên mặt bàn rồi quay trở về phòng.

Giá tiền của dược tề là hai trăm tín chỉ, cộng với trình độ đối thoại, cũng chỉ cần dùng năm trăm tín chỉ thôi.

Đến lúc đó chỉ cần trả một nghìn tín chỉ, đối với hắn mà nói thật ra cũng không nhiều.

- Đúng thật là đốt tiền mà!

Trong tay hắn đang cầm hơn hai tỷ tài nguyên, hắn bỗng cảm thấy tay mình trĩu nặng.

Khi sức mạnh đạt đến một loại cấp độ thì mỗi một bước tiến nhỏ đều cần bỏ ra một cái giá khổng lồ.

Trần Thư đóng cửa phòng lại, triệu hồi ra Husky và Thỏ Không Gian.

- Đánh một trận cho ta xem!

Hắn nhét vật liệu Quân Vương và dược tề kỹ năng tiến hóa cho hai con Khế Ước Linh, đồng thời hắn cũng nuốt luôn viên Ngự Thú Chân Châu của Băng Tuyết Hổ Vương.

…

Cơ gia, Ngự Thú Gia Tộc ở phía tây.

- Gia gia, cuối cùng người cũng trở về rồi! Đã xảy ra chuyện lớn rồi đấy!

Vẻ mặt Cơ Phong tràn đầy kích động, mắt nhìn về phía lão nhân có thân thể cường tráng ở trước mặt.

Kể từ lúc hắn ta trở về từ biên cảnh phía bắc, hắn ta vẫn luôn tâm thần rối loạn, thuộc loại cơm cũng không ăn được nữa rồi.

- Tiểu Phong, không cần phải hớt ha hớt hải như vậy!

Vẻ mặt của tộc trưởng Cơ gia bỗng nghiêm lại, nói.

- Từ từ rồi nói!

Chương 918: Chúng ta yên ổn sống tốt không được sao?

Cơ Phong sắp xếp lại ngôn từ, mở miệng nói. - Nếu như ta nói, có một Bạch Ngân Nhất Tinh Ngự Thú Sư đã giết chết một Bạch Ngân Quân Vương, thì người có tin không?

- ?

Lão gia tử Cơ gia nghe vậy thì cười một tiếng, ánh mắt kỳ quái mà nhìn chằm chằm Cơ Phong.

- Gia gia, những gì ta nói đều là thật đó!

- Đầu óc tiểu tử ngươi có vấn đề đấy à?

Đến cả Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư cũng không làm được, một Bạch Ngân Nhất Tinh làm sao có khả năng?

- Không phải, là thật đó, chính là Hổ Vương của hòn đảo Băng Tuyết ở phía bắc!

- Thế thì đi đánh bại hắn đi, đơn đả độc đấu, trừ phi là Vương Cấp ra tay!

Lão gia tử Cơ gia nói.

- Ý của ngươi là, có Vương Cấp giả mạo Bạch Ngân Cấp?

- …

Cuối cùng sau một hồi tranh luận, Cơ Phong thành công… bị bác sĩ tâm lý của gia đình dẫn đi.

- Đứa trẻ này, sau khi ra ngoài một chuyến, cử chỉ bỗng trở nên điên rồ như vậy rồi sao?

Tộc trưởng Cơ gia cười khẽ, đứa cháu này của lão tuy là thiên phú hơn người, nhưng hình như cũng không được bình thường cho lắm…

Nhưng vào lúc này, điện thoại của lão vang lên.

- Alo? Lão Giang, tìm ta có chuyện gì?

- Cơ ca, cháu trai của ta hình như đã xảy ra vấn đề gì rồi, sau khi trở về cứ luôn miệng nói có người đã giết một con Bạch Ngân Quân Vương, ngươi nói xem đây có phải là đang nói hươu nói vượn hay không?

- Cháu trai nhà ngươi cũng nói như vậy sao?

Tộc trưởng Cơ gia nghe xong thấy ngạc nhiên, lão chợt nhận ra được có gì đó không đúng.

- Sao ngươi lại nói cũng?

Hai người đều trở nên chấn động, lần lượt liên lạc với những thế lực còn lại ở tiền tuyến của biên giới phía bắc.

Chẳng bao lâu sau, sự việc dần dần được lan truyền ra ngoài, các thế lực lớn cũng trở nên vô cùng kinh hãi.

- Mẹ nó, đúng thật là phiền phức!

Tần Thiên ở Hoa Hạ học phủ thì đang day day trán, điện thoại di động cá nhân của lão sắp nổ tung luôn rồi.

Tất cả đều hỏi về những chuyện có liên quan tới Trần Thư.

Một tên Bạch Ngân Ngự Thú Sư lại giết chết được Bạch Ngân Quân Vương, quả thật là có chút trái với lẽ thường.

Đầu tiên lão ngậm miệng không nói, muốn miễn cưỡng cho qua chuyện.

Để Khế Ước Linh Truyền Kỳ đối phó một Bạch Ngân Quân Vương sẽ khiến cho người khác không thể không hoài nghi về vấn đề chỉ số thông minh của đệ nhất thiên tài Hoa Hạ học phủ…

Nhưng có quá nhiều người tới hỏi thăm rồi, Tần Thiên cũng rất sốt ruột, không thể làm gì khác hơn là đành phải ngả bài.

Sau khi biết được "chân tướng", tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chẳng trách bọn họ có thể giết chết được Quân Vương, hoá ra là nhờ có Khế Ước Linh Truyền Kỳ.

Nhiều thiên tài đứng đầu cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà họ dùng ngoại lực, nếu không trái tim của bọn họ sẽ sụp đổ mất…

…

Sáng ngày hôm sau.

Trần Thư thoải mái duỗi eo, chỉ cảm thấy trong cơ thể có năng lượng vẫn còn chưa dùng hết.

- Cuối cùng cũng tiêu hóa hết được Ngự Thú Chân Châu rồi!

Hắn ngồi dậy, trong mắt hiện lên vẻ tiếc nuối, một viên Trân Châu Quân Vương thế mà lại không thể giúp hắn đột phá lên Bạch Ngân Nhị Tinh.

Theo khoa học mà nói, thì một viên Trân Châu Quân Vương là đủ để hắn đột phá rồi.

Nhưng thật đáng tiếc, sức mạnh của Băng Tuyết Hổ Vương mà hắn săn được thật sự quá yếu.

Mặc dù không có đột phá, nhưng lại khiến Ngự Thú Lực của hắn tăng vọt.

Điều quan trọng nhất chính là cường độ thể lực của hắn đã trên đà tăng trưởng rồi, hơn nữa khả năng chống rét cũng được cải thiện đáng kể.

- Gào gào gào!

- Phù phù ~

Lúc này, hai con Khế Ước Linh nhìn thẳng vào hắn, ánh mắt vô cùng thân thiết.

Bây giờ bọn chúng đã biết, chỉ có đi theo tội phạm lăn lộn, chúng mới có thể trở nên mạnh hơn.

- Các ngươi cũng tiêu hóa xong rồi à?

Trần Thư sờ lên đầu của hai con Khế Ước Linh, đồng thời mở tấm bảng của hai Khế Ước Linh ra, quả nhiên đã có sự thay đổi.

Husky lĩnh ngộ được Chân Thương Băng Thích, khiến hắn bất ngờ vô cùng.

Ba kỹ năng của Băng Tuyết Hổ Vương thực ra đều có những ưu và nhược điểm riêng.

Nhưng phù hợp với Husky nhất, chắc chắn là kỹ năng gây sát thương đầu tiên.

Kỹ năng thứ hai là kỹ năng phòng thủ, tác dụng không lớn, kỹ năng thứ ba lại cần phải đứng nguyên một chỗ, có hơi bất tiện một chút.

Còn về phần Thỏ Không Gian, kỹ năng bản mệnh cũng đã mở ra lần tiến hóa thứ ba, bổ sung thêm một hiệu quả:

【 Vũ khí thiên phú: 1.Khi đánh trúng kẻ địch, sẽ có xác suất gây hiệu ứng choáng tức thì cao hơn! 2. Khi đánh trúng kẻ địch, có một xác suất nhỏ gây ra hiệu quả cưỡng chế vỡ vụn! 3. Khi sử dụng vũ khí bản mệnh, tốc độ đánh của bản thân tăng 100% 】

- Lại một hiệu quả cũng không tệ!

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười, ít nhất là đã cực kỳ hợp với Thỏ Không Gian rồi.

Tốc độ tấn công tăng lên gấp đôi, điều này đã vô tình làm tăng tỷ lệ khả năng xảy ra của hai hiệu quả đầu tiên.

- Hả? Hiệu quả thứ nhất hình như đã thay đổi?

Khi hắn đang muốn đóng lại bảng Khế Ước Linh thì ngay lập tức đã nhận thấy sự khác biệt.

Hiệu quả thứ nhất vốn dĩ là "tỷ lệ" gây choáng, nhưng bây giờ nó đã trở thành "tỷ lệ cao hơn" rồi.

Chương 919: Chúng ta yên ổn sống tốt không được sao? (2)

Hiển nhiên, sự tiến hóa của vũ khí, chẳng những có thể thêm thụ động, mà còn có thể tăng thêm các mục trước đó. Còn về phần hiệu quả thứ hai, có thể là do cưỡng chế vỡ vụn quá bất thường, cho nên vẫn là xác suất nhỏ.

Nhưng cũng có thể không có thay đổi rõ ràng do xác suất tăng không được lớn.

- Lại là một niềm vui lớn nữa rồi!

Trần Thư tự lẩm bẩm một mình, hắn đang mong chờ cuộc thi Ngự Thú toàn quốc sắp tới.

- Trần Thư, có thông báo chính thức của cuộc thi rồi đây!

Mà vào lúc này, A Lương hét lên một cách phấn khích ở ngoài phòng khách.

- Tới đây!

Trần Thư thu lại Khế Ước Linh rồi rời khỏi phòng.

Chỉ thấy ba người đám A Lương đang nằm ở trên sô pha, phía trước là một màn hình ảo treo lơ lửng trước mặt, trên đó đang có thông báo chính thức của cuộc thi Ngự Thú!

Trần Thư vội vàng đi tới, hắn cũng rất quan tâm tới cuộc thi này.

Hắn nhìn lên tin tức trên màn hình, đọc thành tiếng.

- Ngày 15 tháng 6, chính thức thi đấu hạng Hắc Thiết và hạng Bạch Ngân, địa điểm: đảo Thánh Ngự…

Nửa giờ sau, mọi người đều đã xem xong tin tức, vẻ mặt đều có chút hưng phấn.

- Trần Bì, hình như còn chia nhóm nữa đấy!

A Lương chỉ vào danh sách của hạng Bạch Ngân.

Tổng cộng có hai mươi lăm cuộc thi Hải Tuyển, cuối cùng sẽ có 2100 tuyển thủ Bạch Ngân được vào thi đấu chính thức, đây có thể coi là trụ cột của tương lai.

Tuy là thi đấu chính thức sẽ không được chia thành đối thủ theo cách thủ công, nhưng vẫn sẽ có những biện pháp can thiệp.

Dựa theo thiên phú của các tuyển thủ và biểu hiện trong cuộc thi Hải Tuyển, chính phủ sẽ đặc biệt phân chia ra một nhóm Thiên Kiêu, trong đó thành viên tổng cộng chỉ có hai mươi bốn người, tất cả đều vô cùng tài năng.

Theo quy định, những người chiến đấu trong thi đấu chính thức đều là sự tổ hợp ngẫu nhiên.

Nhưng chỉ có một điểm, người của nhóm Thiên Kiêu sẽ không va chạm trước với nhau.

Nếu có người có thể đánh bại những người trong nhóm Thiên Kiêu thì sẽ có thể thuận lợi thay thế vị trí của người thua và nhận được sự đãi ngộ tương tự.

Thứ mà chính phủ cần là thiên tài vô song có thể đi tới giải vô địch thế giới, đương nhiên phải được chọn ra từ nhóm người mạnh nhất, thành lập nên nhóm Thiên Kiêu cũng là một điều dễ hiểu.

- Để ta xem một chút!

Trần Thư không ngừng lướt xem nhóm Thiên Kiêu, đám người Cơ Phong, Giang Đa Dư lần lượt có mặt ở trên danh sách.

Cuối cùng, hắn đã nhìn thấy tên của mình tại vị trí cuối cùng.

Hắn cười gật đầu nói.

- Không tồi, xem ra chính phủ đã nhìn ra thực lực của ta!

A Lương hỏi.

- Có khi nào, là đang lo lắng trong cơn phẫn nộ ngươi sẽ cho nổ tung đảo Thánh Ngự không…

- Hoàn toàn có khả năng!

- Tán thành!

Vương Tuyệt và Từ Tinh Tinh vội vã gật đầu, không ngờ rằng A Lương lại nói ngay ra sự thật như vậy.

- Con mẹ nó thực lực của ta cũng rất mạnh đấy có được không hả?

Trần Thư giật giật khóe miệng, nói.

- Mặc dù ném bom hạt nhân là kỹ năng nổi tiếng nhất của ta, nhưng cũng đừng vì vậy mà bỏ qua những điểm sáng còn lại, OK?

- Thôi ngươi dẹp ngay đi!

Ba người bọn họ bĩu môi, tiếp tục xem thông tin của cuộc thi Ngự Thú.

- Hả? Chính phủ công bố số lượng phần thưởng này!

Đôi mắt của Trần Thư lập tức lóe lên, hắn đã nhìn ra điều mà hắn quan tâm nhất.

A Lương cũng vô cùng sửng sốt, lập tức mở ra.

Một số phần thưởng cho hạng Bạch Ngân:

- Vị trí thứ 100-200, phần thưởng: Mười viên Ngự Thú Chân Châu Bạch Ngân Cấp + hai mươi lọ Dược Tề Bạch Ngân bất kỳ!

- Vị trí thứ 30-100, phần thưởng: Một kỹ năng Bạch Ngân được chỉ định + bốn mươi lọ Dược Tề Bạch Ngân bất kỳ!

- Vị trí thứ 10 – 30, phần thưởng: Hai vật liệu Hạch Tâm Hoàng Kim Lãnh Chúa + một trăm lọ Dược Tề Bạch Ngân bất kỳ!

- Vị trí thứ 5-10, phần thưởng: Một thuộc tính Chân Bảo Bạch Ngân được chỉ định + một kỹ năng Hoàng Kim Cấp!

- Phần thưởng cho năm người đứng đầu sẽ từng bước được công bố cho tới khi cuộc thi diễn ra, vì vậy hãy chú ý theo dõi!

Thân thể Trần Thư không ngừng run lên, dáng vẻ như thể đang bị bệnh nặng.

- Ta nói này Trần Bì, ngươi có cần phải như vậy không hả?

Mặc dù cả ba người A Lương đều hào hứng như nhau nhưng họ vẫn không thể kìm được lòng khi nhìn thấy bộ dàng này của Trần Thư.

- Bệnh nghề nghiệp thôi, ta nghỉ ngơi một chút là được rồi!

Trần Thư nằm trên ghế sô pha, không ngừng hít sâu mấy hơi.

- …

Cả ba người đều không nói nên lời, nhưng khi nhìn thấy phần thưởng họ quả thực có chút sửng sốt.

Đầu tư quy mô lớn như vậy, e rằng chỉ có các cường quốc trên thế giới mới dám làm.

Riêng vị trí thứ 5 đến thứ 10 có thể nhận được Bạch Ngân Chân Bảo và Kỹ Năng Hoàng Kim, giá thị trường ít nhất là 3 tỷ, hơn nữa người có tiền cũng chưa chắc có thể mua được.

E rằng năm phần thưởng cao nhất còn khó tin hơn, bọn hắn đã có chút không thể tưởng tượng được phần thưởng của chức vô địch rồi.

- Ấy? Trần Thư, trên mạng có người đã phân tích về các tuyển thủ nổi tiếng trong nhóm Bạch Ngân này!

Sau khi A Lương lướt xong những thông tin chính thức của chính phủ thì một lát sau hắn ta lại nhìn thấy những bài viết có liên quan đến sự kiện.

Chương 920: Vị trí quán quân, đã được bảo đảm

Hắn ta mở ra xem thử, thấy bài đăng được viết bởi một blogger có hàng chục triệu người theo dõi, bên trên còn liệt kê ra mười thiên tài hàng đầu của Hoa Quốc. - Nghĩ cũng không cần nghĩ, chắc hẳn là có ta rồi!

Trần Thư cố nén kích động, lấy lại bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía màn hình.

Danh sách những thiên tài năng đứng đầu (thứ tự trước sau không đại diện cho thực lực mạnh yếu):

- Giang Vấn Trần: Trưởng tử đương thời của Giang gia của gia tộc Ngự Thú, cấp bậc Bạch Ngân Nhị Tinh, hắn ta đã đè bẹp đối thủ của mình trong cuộc thi Hải Tuyển chỉ bằng một con Khế Ước Linh! Có tin đồn rằng hắn ta là người xuất chúng nhất của Giang gia trong mấy trăm năm vừa qua! Xếp hạng chiến đấu: Ngũ tinh.

- Cơ Phong: Truyền nhân của Cơ gia gia tộc Ngự Thú, cấp bậc Bạch Ngân Nhị Tinh, thực lực của hắn ta sâu không lường được, vô số thiên tài đều muốn lấy được sự công nhận của hắn ta! Xếp hạng chiến đấu: Ngũ tinh!

- Vương Thắng: Cha hắn ta là đội trưởng xếp thứ nhất của Vương Giả Ngự Thú Đoàn, cấp bậc Bạch Ngân Nhị Tinh, nghe nói ba con Khế Ước Linh của hắn ta đã được tu luyện đến cực hạn! Xếp hạng chiến đấu: Ngũ tinh!

- …

Trần Thư lướt qua danh sách một lượt, vẻ mặt của hắn dần trở nên có chút buồn bực.

- Thế mà lại không có tội phạm Nam Giang ta?

Hắn nhìn về phía ba người A Lương, không phục nói.

- Không có tên của ta trong danh sách, chỉ có thể nói là Hàm Kim Lượng cũng không quá cao…

- Ai nói là không có ngươi?

A Lương nhướng mày chỉ vào cuối danh sách.

Chỉ thấy có một dòng chữ, hơn nữa lại còn cố ý sử dụng màu đỏ cho nổi bật:

- Nhân vật đặc biệt: Trần Thư, đệ nhất thiên tài tới từ Hoa Hạ học phủ, biệt danh tội phạm Nam Giang!

- Theo khoa học phân tích, lực chiến đấu của hắn sẽ không quá mạnh, nhưng hắn đã phá vỡ khoa học nhiều lần, khiến cho thực lực của hắn không thể đánh giá được!

- Xếp hạng chiến đấu: Không có! Xếp hạng nguy hiểm: Đầy đủ!

- Lời nhắc nhở ấm áp từ blogger: Người này có tính cách hung dữ, hành động ngạo mạn! Nếu ngươi vô tình gặp phải người này, đừng nên khiêu khích! Chúng ta yên ổn sống tốt không được sao…

- Thằng nhãi này đúng là một tên hiểu chuyện!

Ba người A Lương cảm thán một tiếng, không ngờ rằng blogger này lại phân tích Trần Thư một cách cặn kẽ được như vậy.

- Ta có cảm giác như bị phỉ báng!

Trần Thư sờ sờ lên cằm, nói.

- Ta độc ác tàn nhẫn tới như vậy sao?

- Phỉ báng?

A Lương thở dài một hơi, nghiêm túc nói.

- Trần Bì, có đôi khi ngươi lại quá khiêm tốn rồi đấy!

- …

Trần Thư không tranh luận thêm nữa, sự thật sẽ thắng hùng biện!

- Còn chưa đầy một tháng nữa là bắt đầu rồi à?

Hắn nhìn phía ba người, mở miệng nói.

- Gần đây các ngươi có kế hoạch gì à?

- Bọn ta phải thiết kế một chiến thuật, để chiến thắng một cách bất ngờ!

A Lương nói, ánh mắt hắn ta tràn đầy tự tin.

Thực lực của bộ ba này đều thuộc dạng hàng đầu, chí ít là có xác suất tiến sâu vào trong top 10, hơn nữa phần thưởng cũng hậu hĩnh như nhau.

Dứt lời, ba người lập tức rời khỏi ký túc xá, không một chút chậm trễ.

- Ta cũng phải nắm bắt thời gian mới được!

Trần Thư tự lẩm bẩm một mình, ngay khi hắn còn đang suy nghĩ, trước mắt bỗng xuất hiện những lựa chọn mới.

【 Phương án 1: Nắm chắc thời gian, ném Bạo Tạc Dược Tề vào Dị Không Gian! Nếu nó không nổ thì có thể bắt đầu cuộc thi! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực. 】

【 Phương án 2: Đợi quân địch mệt rồi mới tấn công, ở trong phòng ngủ luôn đi! Phần thưởng hoàn thành: Nhận được danh hiệu "Người ngủ", hiệu quả: Lúc ngủ sẽ có tỷ lệ ngủ mãi không tỉnh. 】

【 Phương án 3: Nâng cao kỹ năng làm chủ Khế Ước Linh! Phần thưởng hoàn thành: Độ phục tùng của ba Khế Ước Linh +10. 】

Trần Thư hơi giật mình, không ngờ rằng tất cả những thứ này cũng có thể kích hoạt các lựa chọn, điều thu hút hắn nhất chính là danh hiệu.

Khi thấy hiệu quả của danh hiệu, quả nhiên, hệ thống chưa từng khiến người ta phải thất vọng…

Lúc ngủ sẽ có tỷ lệ ngủ mãi không tỉnh.

Cái này chẳng phải là đang sống sờ sờ lại bị ngủ chết hay sao? Cái danh hiệu nghịch thiên gì thế này?

- Vẫn là danh hiệu hiện tại tốt hơn!

Trần Thư cảm thán một câu, thực ra hắn vẫn luôn đeo một cái danh hiệu, tên là "Sát Thủ Lãnh Chúa", hiệu quả khi đeo là làm tăng sát thương của Khế Ước Linh lên Lãnh Chúa thêm 5%.

Đây là phần thưởng đầu tiên của hệ thống mà hắn nhận được khi săn được Băng Dã Thỏ Lãnh Chúa, hiệu quả có thể không

quá mạnh, nhưng chắc chắn là một trong số ít những danh hiệu nghiêm chỉnh.

- Vừa hay luyện độ thành thạo của kỹ năng luôn!

Thực lực của Trần Thư tăng lên quá nhanh, hơn nữa lĩnh ngộ đủ các loại kỹ năng mới, từ đó đến nay đều chẳng có thời gian để phát triển các kỹ năng.

Lực chiến đấu của Ngự Thú Sư không đơn thuần chỉ nhìn vào Khế Ước Linh, mà việc kiểm soát kỹ năng của bản thân cũng quan trọng không kém.

Có một câu nói trong game: Không có anh hùng yếu, chỉ có người chơi yếu!

Tuy là thiên vị, nhưng mệnh lệnh của Ngự Thú Sư và chiến lực của Khế Ước Linh quả thực là bổ trợ cho nhau rất nhiều.

Về phần lựa chọn đầu tiên, vẫn là dẹp ngay đi nha!

Chương 921: Vị trí quán quân, đã được bảo đảm (2)

Không phải là hắn không muốn làm, mà là trong túi của hắn chẳng bao giờ có Bạo Tạc Dược Tề… …

Thời gian thấm thoắt trôi qua, trong nháy mắt đã tới ngày mùng 1 tháng 6!

- Trần Bì, sắp phải lên đường đến đảo Thánh Ngự rồi, thế mà tên tiểu tử ngươi mỗi ngày đều làm cái gì vậy hả?

Liễu Phong hét lên, đồng thời đẩy cửa lớn của Tỷ Thí Trường ra.

- Hả?

Cơ thể hắn ta chấn động, hai con ngươi của hắn ta co lại, chỉ thấy khoảng hơn chục tảng đá lớn rơi xuống, kèm theo những cơn bão cát dữ dội.

Ngay lập tức, không gian phía trước mặt hắn ta mở ra, một Hắc Sắc Đại Tri Chu bỗng xuất hiện.

Xì xì xì!

Chân nhện của nó chứa đầy ánh sáng âm u màu đen, tốc độ của nó nhanh đến mức thậm chí nó còn tạo ra cả dư ảnh.

Ầm ầm!

Khoảng hơn mười viên cự thạch như thể bị xuyên thủng gần như cùng lúc, nháy mắt nổ tan tành.

- Gừng càng già càng cay, tiểu tử ngươi…

Hắn ta còn chưa kịp nói xong, vẻ mặt chợt sửng sốt, chỉ thấy gần đó mấy chục đạo Băng Thứ bỗng dưng xuất hiện một cách kỳ lạ.

Đằng sau mỗi viên cự thạch đều giấu một cái Băng Thứ một cách hoàn mỹ!

Ầm ầm!

Phản ứng của Hắc Sắc Tri Chu vô cùng nhanh chóng, chân nhện tựa như ngọn giáo nghiền từng Băng Thứ ra vỡ vụn.

Nhưng nó vẫn bị Băng Thứ đâm trúng, lớp da cứng rắn lại giống như một tờ giấy, nháy mắt bị xuyên thủng, từng vệt máu tươi bắt đầu chảy ra.

- Tên tiểu tử ngươi?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật một cái, hắn ta không ngờ lại bị một học sinh làm cho bị thương.

- y… Liễu lão sư, ta sai rồi!

Vẻ mặt Trần Thư tràn đầy áy náy, thế nhưng khóe miệng cũng không nhịn được mà cong lên.

- Được rồi, tiểu tử ngươi đừng có mà cười nữa!

Liễu Phong nhíu mày, thu lại Khế Ước Linh vào trong Ngự Thú Không Gian, nói.

- Sắp phải tới đảo Thánh Ngự rồi đấy, ngươi chuẩn bị như thế nào rồi?

Trần Thư nghiêm túc nói.

- Vị trí quán quân, đã được bảo đảm!

- Tốt! Không hổ danh là đệ tử của ta!

Liễu Phong vỗ vỗ vai hắn, cười nói.

- Nếu như ngươi không lấy được, ta sẽ đi rải tro cốt của ngươi!

- ?

Hai mắt Trần Thư trừng lớn, bây giờ yêu cầu của lão sư đều nghiêm khắc với học sinh như vậy hay sao?

- Lão sư, ta chém gió thôi…

- Ngươi chém gió nhưng ta thì không! Ta nói rải là ta sẽ rải!

- …

Vẻ mặt Trần Thư tràn đầy cay đắng, thu hồi lại ba Khế Ước Linh rồi cùng rời khỏi Ngự Thú Quán.

Lúc này ở bên ngoài trường, đã đỗ không ít xe tư gia, đều là đặc biệt tới để tiễn các thiên tài của Hoa Hạ học phủ.

Là Thánh Địa Ngự Thú của cả nước, hầu hết các sinh viên của học phủ đều tham gia cuộc thi này, hơn nữa trên cơ bản họ đều có thể vượt qua được cuộc thi Hải Tuyển.

Tổng cộng có hơn ngàn học sinh tiến về phía đảo Thánh Vực, trong đó hai mươi tám người là hạng Bạch Ngân, những người còn lại toàn bộ đều tham gia vào đội thi đấu Hắc Thiết.

Tuyển thủ chủ yếu của Hạng Bạch Ngân không phải là học sinh, mà là những Ngự Thú Sư trong độ tuổi từ hai mươi hai đến hai mươi lăm.

- Các ngươi đã thu xếp xong cả chưa?

Liễu Phong nhìn ba người đám A Lương, thấy trên tay bọn họ trống trơn, vốn dĩ còn đang có chút khó hiểu, nhưng lại nghĩ đến không gian Khế Ước Linh của Vương Tuyệt.

- Ba người các ngươi đúng thật là thuận tiện!

Hắn ta cười cười, ngồi xuống vị trí lái, chuẩn bị đích thân đưa bốn người này tới địa điểm cần đến.

Hơn nữa gần nhất hắn ta cũng chẳng có việc gì để làm, vậy nên mới có trách nhiệm phụ trách duy trì trật tự của cuộc thi.

- Trần Thư, không phải ngươi cũng có kỹ năng không gian hay sao?

Liễu Phong nhìn về phía Trần Thư ở bên cạnh, hỏi.

- Ngươi cứ đeo cái túi ở sau lưng để làm cái gì?

A Lương giải thích nói.

- Lão sư, hắn đã hợp thành một thể với cái túi luôn rồi!

- …

Đoàn người lên xe khởi hành lộ trình đi đến thành phố Lam Hải.

Đảo Thánh Ngự nằm ở vùng biển phía đông đại lục, cần đi tàu chở khách Hải Vương Hào để đi đến đó.

Thời gian năm ngày thoáng cái đã trôi qua.

Trần Thư và đoàn người đã lên được Hải Vương Hào, đang chờ đến địa điểm thi đấu.

Trên thuyền đã có mấy ngàn người, tốp năm tốp ba trò chuyện với nhau vô cùng vui vẻ.

Ba người Trần Thư đứng ở boong thuyền, tận hưởng làn gió biển mát rượi.

Hắn thích thú nhìn những người đang ở trên thuyền.

Có hơn năm ngàn người tham gia thi đấu chính thức cuộc thi Ngự Thú toàn quốc, trong đó có hơn ba ngàn người thuộc hạng Hắc Thiết.

Mặc dù hạng Hắc Thiết có hơn mười nghìn người báo danh, nhưng cuộc thi Hải Tuyển còn khốc liệt hơn nhiều so với hạng Bạch Ngân, hầu hết các đội đều đã bị loại.

- Trần Thư, nhắc nhở ngươi một câu, đảo Thánh Ngự không hề đơn giản đâu, cũng không phải là nơi mà ngươi có thể phóng túng!

Liễu Phong chậm rãi đi tới, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Trần Thư quay đầu lại hỏi.

- Sao vậy? Hòn đảo có phòng ngự bom hạt nhân à?

- ?

Khóe miệng Liễu Phong co rút một cái, nói.

- Đảo Thánh Ngự là một nơi có ý nghĩa vô cùng quan trọng!

Trong mắt hắn ta tràn đầy cảm khái, giải thích một hồi lai lịch của đảo Thánh Ngự.

Ban đầu lúc linh khí hồi phục, bởi vì nhân loại Ngự Thú Sư vẫn còn không chưa phát triển, thường xuyên bị hung thú xâm lấn đến Lam Tinh.

Chương 922: Bệnh tình của tên này hình như còn nặng hơn cả ngươi đấy

Vì để chống lại hung thú, Hoa Quốc đã tập hợp đầy đủ những thiên tài Ngự Thú vào cùng một chỗ, thành lập một trại huấn luyện đặc biệt, địa điểm nằm ở trên đảo Thánh Ngự. Đảo Thánh Ngự có thể được coi là trường đại học Ngự Thú đầu tiên, mang trong mình quá nhiều dấu ấn của Ngự Thú Giới Hoa Quốc.

Liễu Phong xúc động thở dài.

- Lúc ấy việc lựa chọn đảo Thánh Ngự là do đích thân lão gia tử tự mình sắp xếp.

- Hửm?

Trần Thư hơi giật mình, ngay sau đó hắn đã nắm bắt được thông tin quan trọng.

Vẻ mặt hắn trở nên kỳ quái, hắn nói.

- Thuở đầu khi khôi phục linh khí ít nhất cũng đã bảy tám trăm năm rồi có đúng không?

Liễu Phong mỉm cười, vỗ vỗ vai hắn nói.

- Truyền Kỳ Cấp và Vương Cấp khác biệt nhau, đã không thể gọi là người bình thường nữa rồi!

Trần Thư không hỏi thêm câu nào nữa, trong lòng hắn đã có câu trả lời rồi.

Rầm rầm rầm!

Nhưng vào lúc này, Hải Vương Hào đã xuất phát, sẵn sàng đi đến điểm đến: Đảo Thánh Ngự!

Liễu Phong nói.

- Trở về nghỉ ngơi đi, khoảng hai ngày nữa sẽ tới nơi!

Nói xong, hắn talão rời khỏi boong thuyền rồi trở về phòng của mình.

- Đi thôi!

Bốn người Trần Thư liếc mắt nhìn nhau rồi cũng quay trở lại cabin.

Là Hải Vương Hào lớn nhất của Hoa Quốc, bên trên có thể xây dựng nhiều loại công trình khác nhau, mua sắm, giải trí, thể thao, v.v. đều có thể làm được, thậm chí còn có sân đấu cuộc thi Ngự Thú được bài trí hàng đầu.

- Trở về ngủ tiếp hai ngày!

Bốn người Trần Thư không còn hứng thú gì nữa, chuẩn bị trở về cabin của mình.

- Trần Thư!

Ngay khi bốn người họ đi qua quán bar thì bị một người gọi lại.

- Hả?

Trần Thư nhướng mày, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có năm người đang đi tới, người đứng đầu chính là Cơ Phong, một thanh niên tự kỷ!

- Đã lâu không gặp!

Cơ Phong cười cười, hắn ta đã dám đối mặt trực tiếp với Trần Thư rồi.

Lúc này, ánh mắt của hắn ta đảo qua, vừa nhìn đã thấy A Lương.

- A Lương cũng ở đây à?

Hắn ta hoàn toàn coi mình là thiên tài đồng cấp, cũng không vì đối phương là Hắc Thiết Cấp mà khinh thường.

- Ừm, các ngươi nói chuyện đi, ta còn có việc phải làm.

A Lương nhún vai, bình tĩnh rời đi cùng với hai người đám Vương Tuyệt.

- Các ngươi biết nhau à?

Trần Thư không ngờ rằng đối phương thế mà lại có quen biết với A Lương.

- Đâu chỉ có quen biết, còn khá thân nữa kìa!

Cơ Phong cười cười, quay sang nói.

- Bọn ta đều đã nghe qua câu chuyện của ngươi rồi!

- Dùng Khế Ước Linh Truyền Kỳ giết chết Bạch Ngân Quân Vương, ngươi được lắm đấy!

Bốn người đám Giang Đa Dư cũng gật đầu đồng ý, hiển nhiên đều đã nghe trưởng bối của mình nói rồi.

Bằng không, nếu không có một lời giải thích hợp lý, e rằng họ thậm chí còn không thể ngủ ngon.

- Khế Ước Linh Truyền Kỳ?

Trần Thư hơi giật mình, cũng không nói gì thêm nữa.

So với Tử Vong Dược Tề, Khế Ước Linh Truyền Kỳ quả thực là còn khoa học hơn một chút…

- Nói thật, nếu là ta, ta cũng không quyết đoán được như ngươi!

Giang Đa Dư đưa tới một chén rượu, trong giọng điệu không có lấy một chút khinh thường hay giễu cợt.

Hắn ta cười nói.

- Gặp được Quân Vương vốn đã không dễ dàng, nếu không nắm bắt được cơ hội, e rằng sau này cũng không thể gặp được nữa.

Giang Đa Dư nhích lại gần, nghiêng người nói về một chủ đề khác.

- Ngươi và Thạch Tử Minh có phải là đang có mâu thuẫn gì không?

Trần Thư nhướng mày nói.

- Sao vậy? Ta và hắn ta đã từng là bằng hữu có qua lại.

Cơ Phong nhắc nhở.

- Gần đây hắn ta đang tìm người, hình như muốn gây phiền phức cho ngươi đấy.

Vốn dĩ Thạch Tử Minh vô cùng kinh hãi, nhưng vừa nghe đến chuyện Trần Thư dựa vào Khế Ước Linh Truyền Kỳ nên mới giết được Quân Vương, chẳng bao lâu sau hắn ta đã cảm thấy bản thân hắn ta đã có thể vực dậy được rồi!

- Xem ra là hắn ta có chút không phục!

Trần Thư sờ sờ cằm, không nhịn được nở nụ cười gian ác.

- Ca, ngươi đừng cười như thế này có được không…

Đám người Cơ Phong nhịn không được thụt lùi mấy bước, không khỏi lui về phía sau mấy bước, bất quá nhìn thế nào cũng có chút không được bình thường!

- Cảm ơn các ngươi đã nhắc nhở!

Trần Thư quay đầu rời đi, trở vào cabin của hắn.

Một nữ sinh mở miệng nói.

- Phong ca, bệnh tình của tên này hình như còn nặng hơn cả ngươi đấy?

- ?

…

Hai ngày thấm thoát trôi qua.

Trần Thư không rời khỏi cabin, vẫn luôn nằm lì ở trên giường.

Hắn phát hiện ra một chuyện vô cùng khó tin: Hắn thế mà lại bị… say sóng!

- Con mẹ nó, đời này ta không muốn đi thêm một lần nào nữa!

Sắc mặt Trần Thư có chút tái nhợt, không ngừng điều chỉnh hô hấp của mình.

- Trần Thư, chúng ta đã đến nơi rồi!

Nửa giờ sau.

Người trên thuyền lần lượt đi tới đảo Thánh Ngự, trên đó có đủ loại cây cối, thỉnh thoảng có một hai con vật nhỏ đi ngang qua, cảnh tượng vô cùng sinh động.

- Cuối cùng cũng đã tới!

Ngay lập tức Trần Thư cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hắn quay đầu lại nhìn Hải Vương Hào, chỉ thấy thấy xung quanh con thuyền vậy mà lại nhuốm màu máu đỏ tươi.

- Hả? Xảy ra đại chiến hay sao?

- Hung thú phân tán mà thôi!

Liễu Phong đi tới, bình tĩnh nói.

Chương 923: Bệnh tình của tên này hình như còn nặng hơn cả ngươi đấy (2)

– Vấn đề an toàn ngươi không cần phải suy nghĩ làm gì, lần thi này đã có hai tên Vương Cấp Ngự Thú Sư phụ trách tọa trấn, bất luận nguy hiểm nào cũng đều có thể giải quyết! Trần Thư gật đầu, cũng không có gì đáng ngạc nhiên, năm ngàn người trên đảo cũng là những đại hiện cho tương lai đấy!

Nếu là đám người này xuất hiện vấn đề, thì tương lai nhất định sẽ bị đe doạ!

Có hai Vương Cấp tọa trấn, cho dù không thể ứng phó với những nguy cơ, nhưng vẫn có thể đợi chi viện của chính phủ.

- Nhắc nhở bốn người các ngươi một chút!

Vẻ mặt Liễu Phong nghiêm túc nói.

- Không được tự mình triệu hoán Khế Ước Linh ở trên đảo, nếu không sẽ bị trừng phạt!

- Liễu lão sư, yên tâm đi!

Trần Thư vỗ ngực, dáng vẻ vô cùng thành thật.

- Tiểu tử ngươi vừa nói thế, ta lại càng không yên lòng!

Khóe miệng Liễu Phong khẽ giật một cái, hắn ta nói.

- Toàn bộ đảo sẽ có camera giám sát, hơn nữa Vương Cấp Khế Ước Linh sẽ luôn quan sát tình hình trên toàn bộ hòn đảo này!

Trần Thư nói.

- Nghiêm như vậy sao? Làm vậy chẳng khác nào đi vào tù!

- Đừng có mà nói nhảm!

Liễu Phong giải thích.

- Một mặt là để ngăn cản các ngươi xung đột nơi riêng tư, mặt khác cũng là để ngăn cản sự xâm phạm của kẻ địch.

- Được rồi, bây giờ ta đang bận tổ chức làm thủ tục bắt đầu trận đấu, các ngươi về phòng mình nghỉ ngơi đi!

- Không phải chứ, Liễu lão sư, vậy Không Gian Khế Ước Linh của ta phải làm thế nào đây? Đồ không lấy ra được!

- Dùng Bán Tương Triệu Hoán, chỉ xuất hiện trong nháy mắt sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn!

Liễu Phong quay lại nhắc nhở rồi sau đó đi thẳng vào trung tâm hòn đảo.

Mà lúc này, các nhân viên có liên quan đều đang bố trí ký túc xá.

Tuyển thủ hạng Bạch Ngân đều được phân đến một phòng nhỏ riêng, mà hạng Hắc Thiết, thì ba người ở trong cùng một cái phòng lớn.

Trước khi cuộc thi kết thúc, mọi người e rằng đều cần ở tại trên đảo.

- Trần Bì, bọn ta đi trước đây!

Ba người đám A Lương phất phất tay, đi thẳng về chỗ ở của mình.

- Lại chỉ còn lại một mình ta!

Trần Thư lắc đầu, một mình rời đi.

- Trần Thư…

Ánh mắt Thạch Tử Minh tàn nhẫn mà nhìn về phía bóng lưng của Trần Thư, thế nhưng hắn ta lại không động thủ ngay.

- Thạch lão đệ, tại sao ngươi lại ghét hắn đến như vậy?

Thiếu niên bên cạnh mỉm cười, khuôn mặt hắn ta tuấn tú, khí vũ hiên ngang, dung mạo cùng khí chất vô cùng xuất chúng.

Chính là thiên tài Vương Thắng của Vương Giả Ngự Thú Đoàn!

Mặc dù tuyển thủ đến từ khắp nơi trên đất nước, nhưng mơ hồ lại phân chia thành các phe phái.

Theo thứ tự là học sinh đứng đầu Hoa Hạ học phủ, các Ngự Thú Sư Dân Gian có các Ngự Thú Đoàn lớn làm chủ, cùng với thiên tài truyền thừa mấy trăm năm của Ngự Thú Gia Tộc.

Hoa Hạ học phủ tuy có địa vị cao, nhưng bởi vì các học sinh vẫn còn trẻ tuổi yếu kém nên thuộc về đảng phái yếu nhất.

Thạch Tử Minh hung hãn nói.

- Vương ca, người này vô cùng hung tàn, quả thực có thể nói là không có nhân tính, ta thật sự không ưa nổi hắn!

- Được rồi, được rồi!

Khóe miệng Vương Thắng giật giật, ngươi có thể bớt diễn kịch cho bản thân được không vậy?

Bản thân cũng là ác bá mà còn không biết xấu hổ khi nhìn hành động của người khác à?

- Ta không có hứng thú với việc trừng trị cái ác và đề cao cái thiện, ta đơn giản chỉ muốn khiêu khích bọn tội phạm xem có thật sự gây hậu quả nghiêm trọng hay không thôi.

Vương Thắng nở nụ cười hứng thú.

Hắn ta nhận ra Trần Thư không phải thông qua Thạch Tử Minh, mà là những bài đăng của blogger có hàng triệu fan trên

mạng.

Nhân vật đặc biệt như vậy, đương nhiên hắn ta muốn nhìn một chút.

…

Vào lúc này Trần Thư không biết rằng ngay cả Vương Thắng trên bảng Thiên Kiêu kia cũng đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Hắn quay trở về ngôi nhà gỗ nhỏ của mình, nhà gỗ được xây dựng dưới một cây đại thụ, cỏ xanh mọc xung quanh trông tĩnh mịch và yên bình.

- Môi trường không tệ…

Trần Thư cho Thỏ Không Gian thả ra toàn bộ đồ vật, ngay sau đó liền quay về Ngự Thú Không Gian.

Hắn bắt đầu sắp xếp đồ vật trong phòng, phần lớn trong đó đều liên quan đến ăn uống, nào là vỉ nướng, nồi sắt lớn các loại…

Lúc nửa đêm.

Cuối cùng Trần Thư cũng dọn dẹp phòng xong.

- Có thể bắt đầu nấu cơm thôi!

Hắn liếm môi một cái, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Nhưng khi hắn nhìn xung quanh thì con mắt trừng lớn, một lúc sau rơi vào trầm mặc.

Toàn bộ nồi, chén, muôi, chậu đều đầy đủ.

Nhưng sai lầm duy nhất chính là hắn không mang thức ăn…

- Mẹ nó!

Trần Thư vuốt vuốt đầu, chỉ đành ra ngoài mua chút đồ ăn vậy.

Nhưng lúc hắn vừa mới mở cửa liền thấy một khuôn mặt quen thuộc.

- Trần Thư, đã lâu không gặp!

Thạch Tử Minh khoanh tay trước tay, trong mắt có ý cười lạnh.

Đây là đảo Thánh Ngự, các ngươi muốn làm loạn sao?

Ngược lại Trần Thư không hề để ý, mà tỏ vẻ vô cùng điềm tĩnh.

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Thạch Tử Minh oán hận:

- Chuyện đấu giá ta không hề quên một chút nào đâu!

Trần Thư nhíu mày nói:

- Tội phạm Nam Giang đánh ngươi thì có liên quan gì với Trần Thư ta chứ?

- ?

Chương 924: Trên thân cây có bảy tiểu oa

Vẻ mặt Thạch Tử Minh sững sờ nhưng ngay sau đó hung hãn nói: - Bớt phí lời đi! Ngươi có hai lựa chọn! Thứ nhất là cùng ta đến Tỷ Thí Trường, lấy thân phận Ngự Thú Sư đánh một trận, nếu ngươi thắng thì có thể rời khỏi. Lựa chọn thứ hai là bỏ qua Tỷ Thí, bây giờ chui vào túi phân để ta chà đạp một trận!

Trần Thư nghe vậy liền cười, định nói thì trước mắt xuất hiện lựa chọn.

【 Phương án 1: Chấp nhận Tỷ Thú với Thạch Tử Minh, đồng thời giành thắng lợi! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực. 】

【 Phương án 2: Thành khẩn xin lỗi, cầu xin đối phương thứ lỗi! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Cuồng Sa Phi Thạch + 1. 】

【 Phương án 3: Thể hiện phong thái tội phạm, trực tiếp cưỡng ép vật lộn, bỏ mọi người vào trong túi phân! Phần thưởng hoàn thành: Chân Thương Băng Thích + 1, thuộc tính không gian của Thỏ Không Gian thêm 3%. 】

Trần Thư sờ cằm, một lúc liền có ngay đáp án.

- Các ngươi đều ở cùng hắn ta à?

Trần Thư nhìn về phía đám người Vương Thắng, trong mắt có vẻ quỷ dị.

- Người huynh đệ, đừng hiểu nhầm!

Vương Thắng cười cười, nói:

- Hắn là hắn, ta là ta!

- Vậy thì ngươi có ý gì? Xem náo nhiệt sao?

- Ta đến đây chỉ đơn thuần muốn đánh ngươi một trận, để xem ngươi có thật sự quỷ quái như trên mạng hay không thôi!

Vương Thắng cười nhạt một tiếng, sâu trong đáy mắt có sự khinh thường.

- Thanh niên à, có vài chuyện ngươi không nhìn thấy không có nghĩa rằng nó không tồn tại đâu!

Trần Thư vỗ vỗ vai của hắn ta, nói:

- Thà rằng tin là có còn hơn không tin không tồn tại!

- Hử? Thật sao?

Vương Thắng cười nhạt rồi nói:

- Thạch lão đệ, các ngươi không cần ra tay đâu, một mình ta là đủ rồi!

Hai tay hắn ta chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, nói:

- Hôm nay cứ để ánh trăng chứng kiến đi…

Ầm!

Trần Thư trực tiếp tung ra một quyền khiến Vương Thắng ngay lập tức bị đánh bay.

- Ta thực sự là phục rồi, lúc này còn giả vờ ngầu nữa, không đánh lén cũng có lỗi với ngươi đấy!

- À cái này…

Sáu người Thạch Tử Minh trợn tròn mắt, ngay lập tức rơi vào trạng thái sững sờ.

Vừa nãy vẫn còn giả vờ tốt mà, kết quả là chớp mắt một cái thì người đã bị đánh bay rồi…

Đây có phải là Hàm Kim Lượng của Ngự Thú Đoàn đầu tiên không vậy…

- Ngươi…

Thạch Tử Minh duỗi tay ra, dường như muốn nói điều gì.

Nhưng sau đó sắc mặt của hắn ta ngay lập tức thay đổi, chỉ nhìn thấy một miệng túi của tội ác đang bao phủ hắn ta.

Bóng đen trong lòng lại bị đánh thức rồi…

Ầm!

Trần Thư trực tiếp phong ấn Thạch Tử Minh, ngay sau đó dùng một quyền đánh bay hắn ta.

- Các huynh đệ, lên!

Vẻ mặt của năm người còn lại chấn động, nhưng không có chạy trốn mà liên thủ tấn công.

Bọn họ đều là Bạch Ngân Ngự Thú Sư, tố chất cơ thể cùng thuộc một cấp bậc nên năm đánh một đương nhiên sẽ không lo sợ rồi.

Thế nhưng mười phút sau đó.

Bảy người nằm trên đất nhe răng trợn mắt, trên mặt đầy vết bầm, tiếng kêu gào không ngớt.

- Không phải, với trình độ này của các ngươi mà còn tới làm phiền ta sao? Nghĩ như thế nào vậy?

Trần Thư không nhịn được thở dài một hơi, đúng là đưa tới cửa để hắn đánh mà…

Nếu như dùng thân phận Ngự Thú Sư để đánh thì Trần Thư chắc chắn sẽ trải qua trận khổ chiến, đặc biệt là phải đối diện với Vương Thắng trên bảng Thiên Kiêu kia.

Nhưng nếu là vật lộn thì lại hoàn toàn khác nhau!

Bạch Ngân Quân Vương, Hoàng Kim Quân Vương, thịt của Khế Ước Linh Vương Cấp hắn đều đã nếm qua, cơ thể đương

nhiên là tốt rồi.

Điểm mấu chốt là di tích bên trong Băng Hỏa Sâm Lâm đã cường hóa hai lần tố chất thân thể của hắn.

Ngự Thú Chân Châu của Bạch Tuyết Hổ Vương lại cường hóa một lần.

Lần này đã khiến tố chất thân thể của hắn Viễn Siêu Bạch Ngân Cấp rồi, có thể nói rằng là đã đuổi sát Hoàng Kim Cấp.

- Tiểu tử, bây giờ đã tin chưa?

Trần Thư đến bên cạnh Vương Thắng, trong mắt tràn ngập ý cười.

Hai mắt Vương Thắng nhắm chặt, bộ dạng trông như đã bất tỉnh.

Trần Thư lắc đầu lẩm bẩm:

- Đã ngất rồi, vậy bỏ đi!

Lời vừa dứt thì mắt sáu người còn lại khẽ đảo rồi ngay lập tức giả vờ ngất.

- Rất tốt!

Nhìn thấy cảnh này thì khóe miệng của hắn nhếch lên, nở nụ cười xấu xa.

Bịch bịch bịch bịch bịch bịch bịch!

Trần Thư trực tiếp thi triển Thần Chi Nhất Quyền, nhẹ nhàng đánh ngất bảy người kia.

- Bây giờ bắt đầu đựng vào túi!

Trần Thư thở dài một hơi, phương án của hệ thống yêu cầu hắn cất bảy người vào túi phân.

Để lấy được phần thưởng thì hắn chỉ đành chấp hành trái lương tâm vậy.

Mất nửa ngày Trần Thư thành công cất bảy người vào túi.

Để phòng ngừa bị trốn thoát, hắn đã cố tình chứa ba lớp túi phân.

Trừ phi người khác đến cứu viện, hoặc là triệu hồi Khế Ước Linh, nếu không đối phương nhất định không thể thoát được.

- Không có chỗ để, treo trên cây vậy!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, trực tiếp kéo bảy người ra khỏi chỗ này.

Đương nhiên là không thể treo ở trước cửa phòng mình, nếu không thì một lúc sau hắn sẽ bị bại lộ ngay.

Đảo Thánh Ngự ban đêm yên tĩnh và thanh bình, ánh trăng sáng treo cao trên bầu trời đêm, thỉnh thoảng có tiếng kêu của một hai con côn trùng.

Chương 925: Vừa thích ăn vừa thích chơi

Nhưng chính là hình ảnh tốt đẹp như thế, Trần Thư lại liên tục kéo túi phân tiến lên, hiển nhiên là hiện trường vụ án rồi! - Ta nhớ là Bạch Dương cách đó cũng không xa nhỉ?

Hắn sờ sờ cằm, trên đường kéo bảy người tiến phía trước, cuối cùng đến một ngôi nhà lớn gần đấy.

- Quả nhiên là Bạch thiếu!

Hắn cười cười rồi nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

- Tất cả nhờ vào ngươi đó!

Nói rồi hắn liền treo toàn bộ túi phân lên trên cây đại thụ…

Nhìn một màn phía trước, Trần Thư phủi phủi tay rồi ngâm nga:

- Hồ lô oa, hồ lô oa, trên cây có bảy tiểu oa…

Lúc Trần Thư ngâm nga quay trở về.

Sắc mặt Trần Thư khẽ giật mình, ngay lập tức nhìn về phía bụi cỏ ở phía xa.

- Ai?

Nhưng mà không có bất kì ai đáp lại.

- Nếu như không ra ngoài thì ta chỉ đành ném đao mổ heo thôi!

- Tội phạm ca! Không được!

Một tên nam sinh ngay tức khắc từ trong bụi cỏ đứng dậy, vẻ mặt vô cùng hoảng loạn.

- A? Là Đường thiếu sao?

Trần Thư nhìn về phía đối phương một lúc liền nhận ra.

Chính là bạn học cao trung Đường Liệt!

- Là ta đây tội phạm ca!

Đường Liệt gãi gãi đầu, gượng cười rời khỏi bụi cỏ nhưng trong lòng vẫn hoảng một phen.

Hắn ta cảm thấy chính mình dường như thấy toàn bộ quá trình của tên tội phạm quốc tế.

Trần Thư giật giật lông mày, nói:

- Ngươi cũng đến đảo Thánh Ngự sao?

- Hơ… Vận khí tốt thôi, may mắn được đến cuộc thi Hải Tuyển.

- Đúng là khá may mắn nhỉ.

- …

Vẻ mặt Đường Liệt sững sờ, nói:

- Lâu ngày không gặp, ngôn từ của tội phạm ca vẫn sắc bén… như cũ!

- Bớt nhiều lời đi, vừa nãy ngươi đã nhìn thấy gì rồi?

Sắc mặt Trần Thư bình thản, quơ quơ trong tay con đao mổ heo.

- Ta…

Vẻ mặt Đường Liệt trắng bệch, cơ thể không chịu nổi mà run lên.

Hắn ta chẳng qua chỉ tản bộ một chút sau bữa cơm thôi, ai biết được kết quả là sẽ gặp phải tên tội phạm này chứ…

- Không cần phải căng thẳng, ta đã không còn là ta của trước đây nữa rồi!

Trần Thư bước tới ôn hòa nói:

- Bây giờ ta đã thu lại hết tài năng rồi, sẽ không dễ dàng động thủ đâu! Ngươi ăn ngay nói thật là được!

- …

Mặc dù trong lòng Đường Liệt muốn tin tưởng, nhưng vấn đề là bảy người trong túi phân phía xa kia vẫn không ngừng lắc lư đó!

Nếu như một màn nói linh tinh không ngừng khiêu chiến giới hạn chịu đựng trong lòng của hắn thì…

Sắc mặt Trần Thư lạnh lẽo nói:

- Cuối cùng đã nhìn thấy cái gì?

- Kì lạ! Hình như có người đang nói chuyện với ta thì phải?

Ánh mắt Đường Liệt có chút không hiểu, tự biên tự diễn, trên trán đã xuất hiện mồ hôi lạnh.

- Không hổ là Đường thiếu, khả năng lĩnh hội vẫn xuất chúng!

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, gật đầu tán thưởng rồi quay người rời khỏi nơi này.

- Mẹ nó, lần sau ăn cơm xong không đi ra ngoài để tiêu hóa nữa. Đây là cái chuyện gì chứ!

Đường thiếu xoa mồ hôi lạnh trên trán, đi thẳng đến trụ sở của mình.

…

Buổi sáng ngày thứ hai.

- Đúng là một giấc ngủ ngon!

Bạch Dương ngáp một cái rồi đi ra ngoài ngôi nhà gỗ, dáng vẻ vô cùng hài lòng.

Đúng lúc đó ánh mắt của hắn ta liền ngừng lại, ngây người nhìn bảy túi phân trước mắt.

- Hở?

Hắn ta dụi dụi mắt của mình, thực sự có chút hoang mang.

- Có cây có thể mọc ra túi phân sao? Mẹ nó quả nhiên ta vẫn chưa tỉnh ngủ mà!

Hắn ta lẩm bẩm một câu rồi quay về phòng ngủ của mình.

Không bao lâu sau lại có một nam tử đi qua, nhìn túi phân trên cây thì cũng có chút hoang mang.

- Đây là phong tục của địa phương nào vậy?

Đúng lúc hắn ta đang nghi ngờ thì có hai túi phân rung lên, dường như có sinh vật sống đang giãy dụa.

- Cứu mạng, ông trời ơi.

- Hở?

Tên nam tử trợn tròn đôi mắt, lúc này mới ý thức được bên trong lại có người sao?

Mười phút sau, hắn ta đã giải cứu toàn bộ bảy người ra ngoài.

- Tiểu Vương, có chuyện gì thế?

Tên nam tử nhìn về phía Vương Thắng, trong mắt có vẻ tức giận.

- Ấy… Lý thúc, chúng ta đang giỡn thôi…

Vương Thắng cười khan một tiếng, quyết định che giấu sự thật.

Hắn ta có sự kiêu ngạo của bản thân, đánh không lại mà gọi gia trưởng thì có chút mất mặt đó…

Huống chi bọn họ bảy đánh một mà vẫn bị giết ngược lại toàn bộ, nếu truyền ra ngoài thì mất mặt hay không đây? Có khó coi hay không đây?

- Ồ.

Tên nam tử bừng tỉnh hiểu ra, ngay sau đó sắc mặt không thay đổi, nói:

- Dùng ba túi phân bọc chính mình lại rồi treo trên cây, có phải lấy cái này làm túi ngủ không?

- Lý thúc, không ngờ rằng cũng bị thúc đoán trúng đấy!

- Bớt đi! Rốt cuộc là tình huống gì vậy? Không ai có thể bắt nạt được người của Ngự Thú Đoàn chúng ta!

Vẻ mặt của nam tử nghiêm lại, mở miệng nói:

- Thạch Tử Minh, ngươi nói đi!

- Hơ… Lý thúc…

Thạch Tử Minh do dự, Vương Thắng không nói thì hắn ta cũng không muốn nói ra.

Đúng lúc đó Bạch Dương mở cửa ra, giãn cái lưng mệt mỏi.

- Quả nhiên là ảo giác mà!

Hắn ta nhìn cây đại thụ trước mắt, những túi phân đều biến mất không thấy nữa rồi.

- Hở?

Đúng lúc đó sắc mặt của hắn ta ngây ra, chỉ nhìn thấy dưới đất có tám người đang nhìn vào hắn ta.

- Hình như ta ra ngoài không đúng lúc…

- Đúng lúc đấy!

Chương 926: Vừa thích ăn vừa thích chơi (2)

… Giờ chính ngọ, trên tòa lầu các trong tâm đảo.

- Ngô ca, tất cả đã an bài hết rồi, trận thi đấu sẽ thuận lợi bắt đầu.

Một tên nam tử hình dáng thẳng tắp nói chuyện điện thoại, trong ánh mắt lộ vẻ tự tin.

Âm thanh phía bên kia điện thoại truyền tới:

- Phải đảm bảo mỗi người an toàn, không chỉ cần chú ý kẻ địch mà còn không để cho giữa tuyển thủ với nhau xảy ra va chạm!

- Yên tâm, có ta ở đây thì không lo xảy ra chuyện đâu!

Tên nam tử cười lạnh một tiếng, nói lúc rồi ngắt điện thoại.

- Dám ở trước mặt ta mà loạn đều không sinh ra!

Tên nam tử chính là một trong những Vương Cấp Ngự Thú Sư của đảo Thánh Ngự, và cũng là một trong chưởng khống giả cao nhất của Ngự Long Vệ!

- Trần bộ trưởng, có người làm loạn!

Phía dưới của lầu các có một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư, mà đằng sau hắn ta có một nhóm người mặt mũi sưng lên, cùng Bạch Dương mặt đầy uất ức.

- …

Khóe miệng Trần Thanh Hải giật giật một cái, hắn ta vừa mới nói xong mà kết quả đã bị vả vào mặt rồi sao?

Mười phút sau.

- Lý Thường, có chuyện gì vậy?

Vẻ mặt của Trần Thanh Hải nghiêm khắc, áp lực và uy nghiêm của Ngự Thú Sư tản ra làm người khác chấn động trong lòng.

Vương giả Ngự Thú Đoàn Lý Thường mở miệng giải thích tình hình cụ thể.

- Hai vị lão đại, thật sự không có liên quan đến ta đâu!

Khóe miệng Bạch Dương giật giật, mở miệng giải thích:

- Tất cả bọn họ đều là Bạch Ngân Cấp, ta chỉ là một Hắc Thiết Cấp…

- Không có nói liên quan đến ngươi, chỉ hỏi ngươi có nhìn thấy tình hình tối qua hay không?

Có thể hành hung cả bảy người thì căn bản hắn chắc chắn là hạ thủ của Hoàng Kim Ngự Thú Sư.

Đã vậy còn bắt nạt vãn bối của nhà mình thì đương nhiên hắn muốn đứng ra rồi.

Bạch Dương mở miệng nói:

- Tối qua ta ngủ rất sớm, cái gì cũng không biết đâu!

Mẹ nó cái chuyện gì thế này?

Người ở bên trong ngủ thì nồi từ trên trời xuống sao?

- Bảy người các ngươi có mặt lúc đó lại đây nói!

Trần Thanh Hải nhíu mày, chuyện liên quan đến nhân viên thì hắn ta nhất định phải coi trọng.

Dưới sự uy nghiêm của Vương Cấp thì cuối cùng một người cũng trụ không nổi.

- Là tuyển thủ… Trần Thư làm.

- Cũng là người dự thi sao?

Trần Thanh Hải nhướng mày, trong lòng có chút không quá chú ý.

Nếu đã là tuyển thủ thì rõ ràng là đồng thế hệ với nhau có chút mâu thuẫn rồi, trái lại vấn đề cũng không quá lớn.

- Không đúng, hắn làm sao tìm được trụ sở của bảy người các ngươi?

- Là bọn ta tìm hắn…

Người kia không dám nói dối, chỉ đành thành thật thừa nhận.

- Các ngươi chủ động khiêu khích rồi kết quả là toàn bộ đều bị đánh sao?

Lý Thường trợn tròn mắt, nói:

- Tiểu Vương, ngươi đã học qua kỹ xảo cận chiến rồi mà vẫn không đánh lại sao?

Vương Thắng cúi thấp đầu, trên thực tế thì tối qua hắn bị mưu sát…

Trần Thanh Hải lắc đầu nói:

- Đến thăm vô ích! Thật là nhờ có các ngươi đấy! Được rồi, về cả đi!

Hắn ta không còn muốn để ý tới nữa rồi, nói ngắn gọn thì dùng một câu khải quát như sau:

- Vừa thích ăn vừa thích chơi…

- Bộ trưởng Trần, tuy là mâu thuẫn giữa tuyển thủ với nhau nhưng thủ đoạn lại quá tàn bạo, vẫn chỉ nên gõ một cái thôi!

Lý Thường vội vàng nói:

- Bây giờ mà còn không ngăn lại thì không chừng còn có người bị hại mất!

- Ngươi nói cũng có lý! Tiểu Lưu, gọi Trần Thư đến đây!

Trần Thanh Hải gật đầu một cái, phân phó cho trợ lý bên cạnh.

Nửa tiếng sau.

- Vừa mới ăn cơm xong, tìm ta có chuyện gì thế?

Trần Thư đi tới gần gác lửng, trong giọng nói còn có một chút phàn nàn.

- Trần Bì đấy à?

Đúng ngay lúc này, Liễu Phong cũng vừa vặn đi tới gần gác lửng, vừa liếc mắt một cái là đã lập tức nhìn thấy Trần Thư, trong phút chốc, trong lòng hắn ta dấy lên một loại dự cảm không lành. Liễu Phong mở miệng hỏi:

- Tên nhóc nhà ngươi lại gây chuyện à?

- Không có.

Trần Thư vô cùng nghiêm túc trả lời.

- Vậy là tốt rồi.

- Là chuyện nó chọc tới ta!

- …

Hô hấp của Liễu Phong chậm lại, không phải hôm qua ngươi mới vừa nói để cho ta yên tâm sao?

Hai người cùng nhau đi tới trên gác.

- Ể? Lão Liễu, sao ngươi lại ở đây?

Trần Thanh Hải nhướng mày, khóe miệng cười cười, hoàn toàn không có dáng vẻ kiêu ngạo của một Vương Cấp. Nguyên nhân chủ yếu là hai người đã từng là bạn cùng phòng thời đại học… Lúc trước, có thể nói bọn hắn là những người làm mưa làm gió trong trường học, thiên phú cực kỳ xuất chúng. Đáng tiếc là, bởi vì gông xiềng trong lòng nên Liễu Phong mãi vẫn chậm chạp không thể trở thành Vương Cấp.

- Ta đến với học trò của ta.

Liễu Phong cười cười, chỉ chỉ Trần Thư ở bên cạnh, trong mắt có ý ám chỉ. Trần Thư trông thì rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại vui vẻ nở hoa, hóa ra mình có hậu đài!

- Xin chào đại lão!

Trên mặt hắn mang theo nụ cười, vừa nhìn đã biết đây là một học sinh giỏi hiểu lễ nghĩa.

- Ngươi chính là Trần Thư sao?

Trần Thanh Hải thu lại nụ cười, chỉ đám người Thạch Tử Minh bên cạnh rồi nói:

- Chính ngươi là người treo bọn họ lên cây à?

- Đại lão, ta không biết ngươi đang nói cái gì…

Trong lòng Trần Thư cả kinh, nhưng trên mặt lại tràn ngập vẻ vô tội.

Chương 927: Bạch Dương, ngươi cứ thành thật thành thật đi

Trần Thanh Hải gật đầu một cái rồi nói: - Nếu như không phải ngươi thì trở về đi!

- ?

Đám người Lý Thường lập tức ngây ngẩn cả người. Qua loa như vậy sao? Thiên vị quá rõ ràng rồi đúng không?

- Bộ trưởng Trần…

Lý Thường thật sự là có chút không cam tâm. Nếu như cứ vậy để Trần Thư đi, thì chẳng khác nào một Hoàng Kim Cấp như hắn đây không có chút tác dụng nào rồi còn gì!

Hắn mở miệng nói:

- Người trong cuộc đều nói là Trần Thư làm, chúng ta có nên truy hỏi một chút hay không…

Trần Thanh Hải nhíu mày, chỉ về phía Thạch Tử Minh rồi nói:

- Bọn họ đều nói là ngươi làm!

- Ta hoàn toàn không biết gì cả!

Trần Thư kiên định lắc đầu, đánh chết cũng không thừa nhận.

Lý Thường quay đầu lại, nói:

- Treo bọn họ trên cây như bảy cái túi trang trí, không phải là ngươi làm sao?

- Ta cảm thấy có thể là Bạch Dương đấy!

Khóe miệng Trần Thư cười một tiếng, chỉ về phía Bạch Dương vẫn đang im lặng từ nãy đến giờ.

- Hả?

Vẻ mặt Bạch Dương sửng sốt, quay đầu nhìn sang, sâu trong đáy mắt còn có chút sát ý.

- Hắn ta và Thạch Tử Minh có mâu thuẫn, hơn nữa hôm qua hắn ta còn một mực nhắc đến việc bản thân muốn làm ông nội.

- Cái gì?

Vẻ mặt mọi người ngơ ngác, không hiểu rốt cuộc hắn đang nói cái gì.

Trần Thư nghiêm túc giải thích nói:

- Ta nghi việc bảy người bị treo trên cây giống như em bé hồ lô kia chính là vì để thỏa mãn ý nghĩ làm ông nội biến thái của hắn ta!

- ?

Mọi người há hốc miệng, không nghĩ tới Trần Thư sẽ giải thích như vậy. Ngươi mẹ nó có sức tưởng tượng tốt thật đấy…

Trong mắt Bạch Dương có tia tức giận, hắn ta nói:

- Ta là một Hắc Thiết Cấp, sao có thể dám động tay động chân với bảy người Bạch Ngân Cấp chứ?

- Được rồi, để ta nói một câu công bằng!

Mắt thấy một màn như thế, Liễu Phong không thể từ chối đứng ra. Vừa nghe đến những lời này, trong lòng Bạch Dương trong lập tức có dự cảm không lành. Đạo sư của hắn ta không đối phó với Liễu Phong, hơn nữa, trước kia hắn ta cũng không tôn kính gì với Liễu Phong, nên giờ đây sợ rằng đối phương sẽ báo thù riêng.

Liễu Phong nói nghiêm túc:

- Bạch Dương và Trần Thư đều là học sinh của học phủ chúng ta, thân là giáo sư, tất nhiên ta sẽ không thiên vị bất kỳ người nào!

- Hả?

Bạch Dương hơi ngẩn ra, chẳng lẽ mình lại hiểu lầm Liễu Phong sao?

- Phạm sai lầm không đáng sợ, nhưng ta hi vọng các ngươi có thể dũng cảm thừa nhận!

Ánh mắt Liễu Phong nhìn chằm chằm Trần Thư, giọng nói vừa chuyển:

- Bạch Dương, ngươi cứ thẳng thắn thành thật đi!

- …

Khóe miệng Bạch Dương giật giật, ta mẹ nó thẳng thắn cái rắm!

Trần Thanh Hải cũng lắc đầu cười một tiếng, không ngờ Liễu Phong vẫn không giống lẽ thường như cũ, hắn ta lớn giọng nói:

- Được rồi, tất cả đều về hết đi! Lần sau còn dám gây chuyện nữa thì đừng trách ta không nể tình!

Đám người Lý Thường thấy vậy thì chỉ có thể mang theo bọn Thạch Tử Minh rời khỏi gác lửng.

- Trần Thư…

Bạch Dương nhìn Trần Thư một cái thật sâu rồi cũng nghẹn khuất rời đi. Vô duyên vô cớ cõng một cái nồi lớn, chuyện này phải tìm ai nói lý lẽ đây chứ?

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, nhìn bóng lưng của Bạch Dương, trong mắt cũng có chút suy tư. Hắn có thể nhận ra hận ý trong mắt của đối phương và tất nhiên vẫn không quên thù hận giữa hai bên.

- Liễu lão sư, đại lão, ta đi về trước đây!

Nói xong, Trần Thư cũng rời khỏi nơi đây.

Trần Thanh Hải cười cười nói:

- Lão Liễu, hình như ngươi rất coi trọng hắn đúng không? Chẳng phải chỉ là một sinh viên thôi sao?

- Hắn là sinh viên ư? Hắn là tiền đồ tươi sáng của ta luôn đấy!

Trong mắt Liễu Phong có vẻ chờ mong.

- ?

Trần Thanh Hải ngẩn người, nói:

- Ý gì đây?

- Ta có thể lên làm hiệu trưởng được hay không là đều dựa vào hắn cả!

- Một sinh viên thì có thể quyết định được yếu tố gì chứ?

- Vậy nếu như là quán quân cuộc thi Ngự Thú toàn quốc, hay thậm chí là toàn thế giới thì sao?

Trong mắt Liễu Phong có vẻ tự tin, vô cùng hài lòng với thiên phú và thực lực của Trần Thư.

- Hắn sao? Có nhảm nhí quá không vậy?

Trần Thanh Hải mở miệng nói:

- Lần tranh tài này ngọa hổ tàng long, ngươi đã dự định trước vị trí quán quân rồi à?

- Chúng ta chỉ cần chờ xem là được rồi!

…

Thời gian trôi qua từng ngày, đến ngày 14 tháng 6.

Cơ sở vật chất trên đảo đã được trang bị đầy đủ, đến lúc đó, mỗi trận đấu đều được phát sóng trực tiếp, người dân cả nước đều có thể nhìn thấy.

- Nhàm chán quá đi!

Trần Thư nằm trên giường, xoa nắn lỗ tai của Thỏ Không Gian. Bởi vì bên ngoài phòng của hắn đã trải rộng camera, chỉ cần hắn rời phòng một cái là e rằng nhất cử nhất động của hắn đều bị người nhìn thấy. Bây giờ hắn triệu hồi Khế Ước Linh một chút cũng sẽ có người đặc biệt tới kiểm tra. Đây cũng là sự sắp xếp của Liễu Phong, bảo là để cho trận đấu có thể thuận lợi tiến hành.

Rầm rầm rầm!

- Trần Thư, mau mở cửa ra!

Giọng của A Lương truyền đến, trong giọng nói có một chút bối rối,

- Hả? Sao thế?

Trần Thư mở cửa phòng ra, ba người lập tức chạy vào, chỉ sợ sẽ chậm một bước.

- Sợ cái gì thế, có người muốn đánh các ngươi à?

Chương 928: Sự xuất hiện rực rỡ của nhóm ba người A Lương

Trần Thư bình tĩnh khép cửa phòng lại. - Ngươi có chuyện gì? Bị bao vây sao?

A Lương xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nói:

- Bên ngoài có ít nhất tận bốn năm tia hồng ngoại vẫn luôn quét…

- Tia hồng ngoại?

Trần Thư ngây người, ngay sau đó lập tức mở to hai mắt nhìn, nói:

- Lão Liễu tàn nhẫn như vậy sao? Không phải là ở bên ngoài còn có bắn tỉa đó chứ…

- Nhìn thoáng chút đi!

A Lương vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Liễu lão sư không quá đáng như vậy đâu, có thể chỉ là đại pháo bình thường mà thôi.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Ngươi cũng đừng có an ủi người ta nữa!

- Có phải ngươi lại gây chuyện rồi đúng không?

- Chuyện nhỏ thôi, ta đã dùng hơn hai mươi túi phân Urea, có thể là Liễu lão sư cảm thấy ta hơi lãng phí…

- Hơn hai mươi cái?

Khóe miệng ba người giật giật, lập tức biết chuyện tuyệt đối không đơn giản.

- Không nói nữa, đều qua cả rồi!

Trần Thư nhíu mày nói:

- Ngày mai sẽ bắt đầu thi đấu đúng không?

A Lương gật gật đầu, nghiêm túc nói:

- Hiện tại, chính thức nói cho ngươi biết, ba người bọn ta đánh trận đầu tiên của Hắc Thiết Tổ đấy!

Mặt mày ba người hớn hở, hiển nhiên là kích động không thôi. Trận đấu đầu tiên của thi đấu chính thức có thể nói là giành được sự chú ý của nhân dân cả nước, hoàn toàn có thể mượn trận chiến này mà thành danh!

- Chúc mừng!

Trần Thư đã xem lịch thi đấu của mình rồi, tạm thời hắn không cần ra sân.

Thi đấu chính thức chỉ có thể ra lịch trước khi thi đấu hai ngày, bởi vì có thể sẽ có người tiến vào tổ Thiên Kiêu nên lịch thi đấu lúc nào cũng sẽ có sự thay đổi.

- Đáng tiếc là mười Tỷ Thí Trường của Hắc Thiết Tổ lại được tiến hành cùng một lúc!

A Lương lắc đầu nói, trong mắt có một chút tiếc nuối. Quy tắc thi đấu khác với cuộc thi Hải Tuyển, để đảm bảo tối đa sự công bằng nên đã áp dụng hệ thống tích lũy. Trong mỗi trận tỷ thí, căn cứ vào biểu hiện của người thắng có thể đạt được 1 đến 3 điểm, người thua thì không có điểm, điểm cụ thể là do thiết bị của bên khoa học kỹ thuật đưa ra, sẽ không có sự can thiệp của con người.

- Đã không tệ rồi, thi đấu chính thức có quá nhiều người, nhất định phải đồng thời tiến hành nhiều sân thôi!

Ngược lại Trần Thư cũng không thấy bất ngờ gì, Bạch Ngân Tổ cũng tiến hành mười đài tỷ thí cùng một lúc như vậy.

- Trước tiên chúng ta ăn mừng một bữa cái đã!

Vương Tuyệt cười cười, triệu hồi Không Gian Điểu ra, một giây sau lại thu về. Trên mặt đất lập tức xuất hiện một đống

các nguyên liệu nấu ăn, các loại thịt hung thú, rau quả, gia vị vân vân…

- Để ăn mừng các ngươi mở cờ là đánh thắng, ta đã vì các ngươi mà chuẩn bị một thứ rất tốt đấy!

Trần Thư nhướn mày, lấy ra một cái đĩa CD.

- Thứ tốt gì thế?

Ba người lập tức tiến lại gần, vẻ mặt kích động không thôi.

A Lương xoa xoa đôi bàn tay, nói:

- Chẳng lẽ là….

- Sẽ không để các ngươi phải thất vọng đâu!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- A Lương, đưa máy tính thông minh của ngươi cho ta!

- Hiệu quả cách âm ở nơi này cũng bình thường, nếu bị truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng không tốt đâu!

- Vấn đề không lớn, đều có thể giải thích được mà!

Nửa tiếng sau, người đi ngang qua ai cũng cảm thấy quái dị vô cùng, nhìn về phía căn phòng bên cạnh. Chỉ nghe thấy bên trong thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng “Makka Pakka”, kèm theo đó là tiếng cười ha ha…

…

Sáng sớm hôm sau, trung tâm đảo Thánh Ngự có tổng cộng hai mươi đài tỷ thí to lớn đứng sừng sững, trình độ phòng ngự đều vô cùng đỉnh cao, có thể để cho Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp tùy ý phát huy. Nơi đây có hàng ngàn người, mọi người đều tràn đầy phấn khích và mong chờ vào trận đấu sắp tới. Mà trên không trung còn đang lơ lửng một lượng lớn máy bay côn trùng, sẽ phát sóng trực tiếp từng trận đấu đến các kênh khác nhau.

Đúng tám giờ sáng, Trần Thanh Hải cưỡi một Khế Ước Linh Vương Cấp bay trên bầu trời. Hắn ta nhìn xung quanh đám người ở phía dưới một vòng, khí thế Vương Cấp tản ra. Đám người vốn đang ồn ào lập tức đã trở nên im ắng đến mức tiếng

kim rơi cũng nghe được, không dám phát ra tiếng ồn nào nữa. Trong mắt mọi người đều có sự kính trọng, không chỉ vì thực lực của Trần Thanh Hải mà còn là vì chức vị của hắn ta, một Ngự Long Vệ cấp Chưởng Khống!

- Các vị! Xin hãy im lặng! Cuộc thi Ngự Thú mà mọi người chờ đợi từ lâu sắp sửa bắt đầu rồi! Ta hi vọng các vị có thể toàn lực ứng phó, biểu hiện ra thực lực của thế hệ mới! Ta tuyên bố, cuộc thi Ngự Thú chính thức bắt đầu!

Trần Thanh Hải không nói dài dòng nhiều, hắn ta vẫn làm việc lưu loát như cũ, nói dứt lời thì xoay người rời khỏi không trung.

- Bây giờ, xin mời tuyển thủ ra sân!

Mấy người lục tục ra sân, chốc lát sau, hai mươi tuyển thủ trên đài tỷ thí đã đến đông đủ.

Sắc mặt ba người A Lương ung dung, đi tới vị trí tác chiến của riêng mình. Đối thủ của bọn hắn đến từ Ngự Thú Đoàn dân gian, xếp hạng tiềm lực của Khế Ước Linh không cao nhưng kinh nghiệm chiến đấu và sự bồi dưỡng Khế Ước Linh thì chắc chắn không kém.

- Đến lúc chúng ta biểu hiện rồi!

Chương 929: Sự xuất hiện rực rỡ của nhóm ba người A Lương (2)

Ba người A Lương, mỗi người triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra. Tổng cộng có sáu Khế Ước Linh xuất hiện, cầm đầu là Lôi Viên khổng lồ, nó hét lớn một tiếng, vô cùng khí thế! Phía đối thủ cũng triệu hồi Khế Ước Linh ra, trong mắt có ý chí chiến đấu.

- Bắt đầu!

Lá chắn chính giữa biến mất, đại chiến giữa hai bên chính thức bắt đầu!

Gào!

Lôi Viên cấp SS xuất chiêu đầu tiên, thân thể tràn ngập sấm sét, tốc độ tăng vọt một đoạn dài, đánh tới với tốc độ cực nhanh. Mà ở trên đầu nó còn có một con Lôi Điểu đi theo, kéo theo một tia lôi ảnh thật dài, tốc độ chắc chắn phải đạt tới mức Bạch Ngân Cấp.

- Má nó! Nhanh quá!

Người bên Phong Bạo Ngự Thú Đoàn đều khiếp sợ, thật không ngờ lại có Khế Ước Linh nhanh đến như vậy.

- Không cần phải để ý đến nó, phải đối phó Lôi Viên kia trước đã!

Vẻ mặt nam tử cầm đầu bình tĩnh, không quan tâm đến Lôi Điểu. Trong phút chốc, sáu Khế Ước Linh phía dưới đang muốn phóng đòn công kích để ngăn chặn Lôi Viên lại thì bỗng nhiên lại có biến cố xảy ra!

Vù vù!

Đúng ngay lúc này, một cơn bão tuyết lớn quét tới, nhiệt độ lập tức giảm xuống cực hạn. Trên lưng Lôi Điểu có một Tuyết Đoàn đang lấp lánh phát sáng, đó chính là kỹ năng mà nó thi triển.

- Kỹ năng này?

Vẻ mặt của ba người bên Phong Bạo Ngự Thú Đoàn trở nên nghiêm túc, trên thân thể Khế Ước Linh của bọn hắn đã bị bao trùm bởi băng tuyết, thậm chí còn xuất hiện xu thế đóng băng.

Vù vù vù!

Kỹ năng của Khế Ước Linh lập tức bị cắt đứt, nhao nhao muốn thoát khỏi cơn bão tuyết này.

Gào!

Lúc này, Lôi Viên đã đáp xuống. Nắm tay phải của nó nắm chặt, lấp lánh ánh sáng của sấm sét, trực tiếp nhắm thẳng vào một con Hắc Lang cấp S. Đôi con ngươi của Hắc Lang co rụt lại, đang muốn tránh đi thì lại bị rễ cây màu xanh biếc trói chặt.

Chính là Tinh Linh nguyên tố Mộc của Tiểu Tinh! Ngoài Không Gian Điểu và Lôi Viên ra thì những Khế Ước Linh còn lại đều ở sau lưng Lôi Điểu cả.

Gào!

Trong đầu của Hắc Lang chấn động mãnh liệt, mắt thấy nguy hiểm sắp tới gần, nó lập tức phóng ra một cái lá chắn màu đen.

Ầm ầm!

Hai mắt Lôi Viên trợn lên đầy giận dữ, một quyền mạnh mẽ đánh tới, sấm sét lập tức xé rách tấm lá chắn màu đen. Miệng của Hắc Lang mở rộng, máu tươi phun ra, nó không nhịn được mà kêu lên thành tiếng, giống hệt như con diều bị đứt dây bay ngược ra sau, bộ dáng thê thảm vô cùng.

Ngự Thú Sư ở phía trên nhìn thấy một màn này thì chỉ có thể nhịn đau mà thu hồi Khế Ước Linh vào lại Ngự Thú Không Gian:

- Lực công kích cao thật đấy!

Trong nháy mắt, biểu hiện chói mắt của Lôi Viên đã thu hút sự chú ý của phần lớn người xem. Mà lúc này, Tuyết Đoàn trên lưng Lôi Điểu lại xuất hiện ánh sáng màu xanh lam, trong nháy mắt đã đạt được độ tăng cường Lam Tinh Linh của Vương Tuyệt.

Vù vù ~

Một lượng lớn tuyết đọng tựa như lưỡi dao bằng gió đánh úp lại, khí thế vừa sắc bén lại vừa khủng khiếp.

Roẹt roẹt!

Tốc độ của năm con Khế Ước Linh còn lại vô cùng chậm chạp, hơn nữa trên thân thể còn xuất hiện vài vết thương lớn nhỏ. Tuyết rơi dày đặc giống như lưỡi dao sắc bén, cắt vào thân thể của chúng. Một màn này khiến cho trong đầu người nào người nấy đều chấn động mãnh liệt!

- Tên nhóc này?

Vẻ mặt Trần Thanh Hải khẽ giật mình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tuyết Đoàn kia, trong mắt xuất hiện sự kính trọng

theo bản năng.

Gào!

Lôi Viên lại đánh tới chớp nhoáng, nhanh chóng loại bỏ năm Khế Ước Linh còn lại

Ba người A Lương gần như đã giành chiến thắng với sự áp đảo tuyệt đối. Bởi vì là hệ thống tích lũy, hơn nữa biểu hiện của đội ngũ còn chiếm từ một đến ba điểm nên tất nhiên mỗi một trận đều phải toàn lực ứng phó.

- Kết thúc!

Ba người A Lương nhìn nhau, nhộn nhịp cười lên. Bọn hắn đã trở thành tuyển thủ đầu tiên trong đội ngũ xuống sân, thu hút sự chú ý của vô số người. Không chỉ mỗi những tuyển thủ ở hiện trường mà cả nước đều đã nhớ kỹ ba người bọn hắn.

Nhất là Tuyết Đoàn của A Lương, kỹ năng đó quả thực có thể nói là biến thái.

- Trần Bì, thấy sao?

Ba người A Lương cười cười mà tập trung lại, muốn nhìn bộ dáng khiếp sợ của tội phạm một chút.

Trần Thư bình tĩnh gật đầu, nói:

- Không tệ, có bộ dáng của ta khi còn trẻ rồi đấy! Lúc ta còn học trung học, ta không có sức mạnh như các ngươi đâu!

- …

Biểu cảm của ba người bọn họ lập tức đông cứng lại, ngươi có thể nói tiếng người được không hả?

- Sao thế?

Trần Thư nói một cách vô tội:

- Ta nói thật, tự tin lên đi, các ngươi mạnh hơn so với ta hồi đó nhiều!

- Cút đi!

A Lương giật giật khóe miệng, không thèm để ý đến Trần Thư nữa.

- Ta nói thật đấy, A Lương!

Đôi mắt của Trần Thư hiện lên sự tò mò, nói:

- Có phải Tuyết Đoàn của ngươi cắn thuốc rồi không hả?

- Không có nước tiểu trong chất kích thích đúng không?

A Lương bĩu môi, trong lòng cảm thấy có chút tự mãn.

Có thể làm tội phạm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng là một điều gì đó đáng vui mừng.

- Cho ngươi xem một thứ!

Trong lòng hắn ta cũng tin tưởng Trần Thư, trực tiếp lộ ra một thiên phú.

Chương 930: Có thể trao cho ta phần thưởng vô địch trước được không?

[Nguồn gốc của Băng Tuyết: Nâng cao sức mạnh và phạm vi của các kỹ năng thuộc tính Thủy lên 100%! Có thể nuốt chửng Huyết Nhục tiến hóa đặc biệt] Thân thể Trần Thư run lên, ngay lập tức hiểu ra.

Hắn không ngờ A Lương cũng có một kỹ năng đặc biệt có thể tiến hóa, mà dường như đã tiến hóa không chỉ một lần.

Thảo nào xếp hạng tiềm năng của Tuyết Đoàn không bằng Lôi Viên nhưng kỹ năng sát thương lại dị thường như vậy.

- Cũng không tệ!

Hắn nhếch mép cười, ngược lại cũng không keo kiệt sự tán thưởng của chính mình.

A Lương tự tin nói:

- Ta nhất định sẽ lọt vào top 10 của Hắc Thiết tổ!

Từ Tinh Tinh ngáp dài một cái rồi nói:

- Chúng ta có xem hết trận đấu không?

Bởi vì kích động nên đêm qua hắn ngủ không ngon, bây giờ thư giãn một chút, không thể không cảm thấy hơi mệt mỏi.

- Xem hết đi! Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Trần Thư nhướng mày nói:

- Chúng ta tới gốc cây đằng xa kia để xem đi!

Mười phút sau.

Bốn người ngồi trên một gốc cây đại thụ, trên cành cây treo một nồi lẩu to được đun sôi tại chỗ.

- Cũng không tệ!

Bốn người vừa ăn vừa xem, bộ dạng vô cùng hưởng thụ.

Trần Thư chuyên chú xem trận thi đấu của Bạch Ngân Tổ, A Lương và ba người khác thì phân tích cường lực của đội ngũ Hắc Thiết Tổ.

Vào lúc này, bầu không khí của cuộc thi đột nhiên trở nên sôi động.

Vương Thắng bước ra đài tỷ thí một cách bình tĩnh, ánh mắt tràn ngập vẻ tự tin.

Thiên tài đỉnh cấp hàng đầu đã xuất hiện rồi!

Không giống với Thiên Kiêu Tổ chính thức, danh sách tài năng hàng đầu được viết bởi blogger với hàng triệu người hâm mộ thậm chí còn có Hàm Kim Lượng hơn, bởi vì trên đó cũng chỉ có mười người.

Tất nhiên, nếu tính những nhân vật đặc biệt ở cuối cùng thì có tổng cộng mười một người!

- Là Vương Thắng của Vương Giả Ngự Thú Đoàn!

- Đừng nói mấy cái khác, chỉ mỗi khí thế khi xuất trận thôi cũng đã không tầm thường rồi, ta thậm chí ta còn loáng thoáng nghe được BGM nữa kìa!

- Cái gì BOG!

- Tỷ chính là nữ vương…

- Ngươi hình như mắc phải bệnh nặng đó!

Quần chúng vây xem ở dưới ngay lập tức trở nên náo nhiệt, tất cả sự chú ý của họ đều bị thu hút bởi Vương Thắng.

Có người tầm nhìn rất nhạy bén, mở miệng nói một cách không chắc chắn:

- Các ngươi nhìn xem, sao ta cảm thấy khuôn mặt của Vương Thắng có chút bầm tím nhỉ?

- Ơ, hình như có thật kìa!

- Hắn không phải là bị người khác đánh đập tàn nhẫn rồi đó chứ…

- Làm sao có thể? Người cùng thế hệ ai có thể đánh lại hắn ta được chứ? Cường giả nổi danh từ xưa cũng không dám khiêu khích Vương Giả Ngự Thú Đoàn nữa kìa.

Những người ủng hộ Vương Thắng ngay lập tức phản bác lại:

- Có lẽ chỉ là trang điểm thôi?

- Nhà ngươi trang điểm kiểu này à?

- Hiện nay đang phổ biến loại thương tích này, không được sao?

- …

Ngay khi khán giả đang tranh cãi bên dưới, hai người trên đài đã triệu hồi Khế Ước Linh ra.

- Hả? Cũng hơi mạnh đó!

Trần Thư nhìn Khế Ước Linh của Vương Thắng.

Một con Giao Long với diện mạo hung ác, một Khế Ước Linh hệ Thực Vật cấp SS, cùng với một con Hồng Sắc Đại Điểu!

Điều làm người khác ngạc nhiên nhất chính là ba Khế Ước Linh của hắn ta đều là cấp SS, hơn nữa tất cả đều có thuộc tính Hỏa Diễm!

Hiển nhiên Vương Thắng thuộc đội ngũ công kích tối thượng, hơn nữa gia thế hùng mạnh, hoàn toàn không thiếu nguồn lực để bồi dưỡng.

- Hơi nan giải đấy!

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt không có một chút khinh thường.

Ở Hoa Quốc dân số đông đúc, dưới cơ số khổng lồ như vậy, nhưng cũng chỉ có mười thiên tài đứng đầu, tất cả đều là những người xuất sắc nhất thời đại.

Trận chiến trên đài tỷ thí trong nháy mắt đã bắt đầu.

Vẻ mặt Vương Thắng lãnh đạm, bởi vì quy định của trận đấu nên hắn ta trực tiếp chọn nỗ lực hết mình.

Trong nháy mắt, trên đài tỷ thí đã bị bao phủ bởi hỏa diễm, như thể biến thành một biển lửa.

Ba Khế Ước Linh của đối phương chỉ kéo dài trong một phút, cuối cùng không còn cách nào khác đành phải thu về Khế Ước Linh, lựa chọn từ bỏ trận đấu.

Vẻ mặt Vương Thắng vẫn rất thờ ơ, không hề vì một trận đấu mà dương dương tự đắc.

Mục tiêu của hắn ta là cạnh tranh vị trí quán quân!

Ngày thứ nhất của trận đấu rất nhanh đã kết thúc.

Ngoài Vương Thắng, một thiên tài hàng đầu khác là Giang Vấn Trần cũng góp mặt.

Ngay cả với hệ thống cạnh tranh như vậy nhưng hắn ta vẫn ra vẻ mà chỉ phái một con Khế Ước Linh ra trận.

Nhưng đó lại là một chiến thắng đậm và ghi được ba điểm.

Không thể không nói rằng giữa các thiên tài hàng đầu và những tuyển thủ phổ thông có một khoảng cách rất lớn!

Vào ban đêm.

- Trần Thư, hôm nay ngươi cảm thấy thế nào? Ngày mốt có thể ra sân được không?

Liễu Phong đi tới căn nhà gỗ của Trần Thư, muốn biết hắn đang nghĩ gì.

Hắn ta không hy vọng Trần Thư bởi vì coi thường địch mà thất bại thảm hại.

- Yên tâm đi! Ta đều có thể cho nổ tung!

Trần Thư thản nhiên nói, giọng điệu của hắn vẫn vô cùng lạnh đạm.

- Sao?

Liễu Phong nhíu mày, ngay khi chuẩn bị để Trần Thư nỗ lực hết mình thì Trần Thư lại nói trước:

- Lão sư, người nói ngày mốt ta phải tập kích thế nào thì tốt hơn một chút?

Chương 931: Lão bản, mang hai túi Urea, không có Urea

Nói xong, hắn đưa tờ giấy trong tay ra, trên đó có đầy chữ, tất cả đều là những thủ đoạn hãm hại người khác… - À, cái này…

Liễu Phong lập tức nuốt lời định nói xuống, xem ra hắn ta vẫn chưa hiểu rõ học trò của mình rồi.

- Là ta suy nghĩ quá nhiều rồi!

Hắn ta lắc lắc đầu, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

- Đúng rồi, ngươi có yêu cầu gì đều có thể nói cho ta biết, chỉ cần không quá đáng, tất cả đều có thể đáp ứng ngươi!

Trần Thư không do dự mà nói ngay lập tức:

- Có thể trao phần thưởng vô địch cho ta trước được không?

- ?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, cuộc thi còn chưa bắt đầu mà ngươi đã trực tiếp cướp đi rồi…

- Nói thử yêu cầu của một con người bình thường xem nào!

- Vậy thì cho khẩu súng ngắm ở ngay cửa rút đi!

- Yêu cầu này còn quá đáng hơn cái trước nữa!

- …

Liễu Phong không nói gì nữa, trực tiếp rời khỏi chỗ ở của Trần Thư.

- Không phải, thật sự có súng bắn tỉa mà!

Vẻ mặt Trần Thư rất sửng sốt, hắn lập tức hét lớn lên:

Kết quả Liễu Phong đã đi xa rồi, không có bất kỳ phản hồi nào…

- Quên đi, dù sao thì cũng không ảnh hưởng gì đến giấc ngủ của ta cả!

Trần Thư lắc lắc đầu, hoàn toàn không hề để ý đến. Với tính chất tâm lý của mình, hắn có thể nằm trên miệng quả bom hạt nhân mà ngủ thiếp đi nữa là…

Ngày thứ ba của cuộc thi sắp diễn ra.

Vào ngày thứ hai, không có thiên tài hàng đầu nào ra sân cả, nhưng có một việc lại làm chấn động toàn sân đấu.

Một Ngự Thú Sư dân gian đã đánh bại người của Thiên Kiêu Tổ, trực tiếp thay thế vị trí và giành được chiến thắng một cách dễ dàng!

Trong thoáng chốc, mọi người đều hiểu rằng người của Thiên Kiểu Tổ không phải là bất khả chiến bại.

- Trần Bì, đến lượt ngươi ra sân rồi đó!

Lúc này, Trần Thư đang mang một chiếc túi chiến đấu, bước ra bục chiến đấu với vẻ mặt bình thản.

Những khán giả có mặt tại hiện trường đều là tuyển thủ dự thi, không hề coi Trần Thư là thiên tài hàng đầu gì cả.

Ai bảo tiềm lực xếp hạng cấp bậc của Khế Ước Linh nhà hắn lại kém như vậy chứ?

Hơn nữa, các đối thủ trước đây của hắn không phải là thiên tài gì xuất chúng lắm, thật sự Hàm Kim Lượng không lớn.

Vào lúc này, một bảng lựa chọn mới xuất hiện trước mắt Trần Thư.

[Phương án 1: Đạt được thành tích top 100 trong Thi đấu Ngự Thú toàn quốc! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Tử Vong Hỏa Trụ cộng một, Bạo Lực Tọa Sát cộng một, thuộc tính Không Gian của Thỏ Không Gian tăng 3%]

[Phương án 2: Đạt được thành tích top 10 trong Thi đấu Ngự Thú toàn quốc! Phần thưởng hoàn thành: Các thuộc tính của ba Khế Ước Linh đều được tăng 8%]

[Phương án 3: Đạt được thành tích top 5 trong Thi đấu Ngự Thú toàn quốc! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực, cơ hội một lần Huyết Mạch Tiến Hóa]

[Phương án 4: Đạt được vô địch trong Thi đấu Ngự Thú toàn quốc! Phần thưởng hoàn thành: Các thuộc tính của ba Khế Ước Linh đều được tăng 10%, Cự Đại Hóa cộng một và cơ hội một lần Huyết Mạch Tiến Hóa]

Trần Thư giật mình, cuối cùng cũng đợi được phần thưởng từ hệ thống.

Hắn lập tức nhìn về phía phần thưởng của quán quân, quả thực không làm hắn thất vọng.

Tất cả các thuộc tính, thần kỹ cộng một, Huyết Mạch Tiến Hóa, mọi phần thưởng đều có thể khiến hắn được thăng cấp rất nhiều.

Lúc hắn đang suy nghĩ thì bỗng có người cắt ngang:

- Thật đáng tiếc, thân phận thiên kiêu tổ của ngươi sẽ sớm không còn nữa!

Một nam tử mỉm cười, ánh mắt đầy tự tin.

- Sao? Ngươi định tước đoạt đồ của ta?

Trần Thư không nhìn các lựa chọn nữa mà nhếch mép cười và nói:

- Chi bằng chúng ta đánh cược một trận đi, thế nào?

- Chúng ta đánh nhỏ một chút, tiền đặt cược là hai mươi vạn, ngươi muốn làm không?

Ngay khi Phạm Hưng đang do dự, một giọng nói chợt vang lên:

- Trần Thư!

Liễu Phong trừng mắt nhìn hắn. Thi đấu thì lo thi đấu đi, lại còn bắt đầu lừa tiền người ta rồi đúng không?

- Ta sẽ không đánh cược với ngươi!

Phạm Hương bĩu môi, nói:

- Dựa vào nhân phẩm của ngươi, ta thắng cũng không đưa cho ta!

Có lẽ thực lực của Trần Thư không chinh phục được đối thủ trên hiện trường, nhưng tính cách nham hiểm của hắn đã đi sâu vào lòng người rồi.

Danh nghĩa tội phạm Nam Giang quả thực là danh xứng với thực.

- Ngươi sao lại nghi ngờ nhân phẩm của ta như vậy chứ?

Trần Thư trợn to hai mắt, chỉ vào đối phương nói:

- Ngươi xong đời rồi! Ngươi đi đời nhà ma rồi!

Hắn triệu hồi Khế Ước Linh ra, hiển nhiên là nghiêm túc rồi.

- Cứ việc làm ta xong đời đi!

Phạm Hưng bĩu môi, cũng không coi trọng lắm, triệu hồi ba Khế Ước Linh ra.

Cùng lúc đó, chắn bảo vệ giữa hai bên cũng đã được dỡ bỏ.

Cuộc thi chính thức khai mạc!

- Để ta cho ngươi xem…

Phạm Hưng còn chưa kịp nói xong thì vẻ mặt hắn ta đột nhiên ngẩn ra.

Chỉ nhìn thấy chín Băng Thứ trong nháy mắt đã xuất hiện ở phía trên Khế Ước Linh của hắn, uy thế vô cùng mạnh mẽ!

Thoáng chốc hắn đã im bặt lại, trong lòng chấn kinh, hoàn toàn không hiểu nổi Băng Thứ từ đâu ra.

Gầm!

Ba Khế Ước Linh của hắn đang cố gắng tránh né, không muốn bị đánh trúng.

Tuy nhiên, một âm thanh “òm ọp” dữ dội phát ra, khiến tất cả đều choáng váng.

Chi chi chi!

Chương 932: Lão bản, mang hai túi Urea, không có Urea (2)

Ba Khế Ước Linh đều bị kiềm chế lại, áo giáp kiên cố lại cứ như những trang giấy vậy. . Băng Hàn Chi Lực không ngừng tập kích, đã bị kiểm soát lại ngay lập tức!

Husky nở nụ cười quỷ quái, chui vào trong Không Gian Thông Đạo, cái đầu lại xuất hiện cách đối thủ hai mét.

- Oẳng!

Nó rú lên, một ngọn lửa bốc lên từ trong miệng nó.

Bùm bùm bùm!

Trong phút chốc, hỏa trụ đỏ rực khắp toàn thân phun ra, khoảng cách gần như vậy trực tiếp làm cho ba Khế Ước Linh bị thương.

- Cuộc thi kết thúc!

Chỉ kéo dài trong hai giây, một cái khiên đột nhiên xuất hiện, cản lấy hỏa trụ của Husky.

- Nhanh như vậy à?

Trần Thư nhướng mày, không ngờ cơ chế bảo vệ của cuộc thi này lại được kích hoạt trong chớp mắt như vậy.

Để phòng ngừa Khế Ước Linh của tuyển thủ bị thương quá nặng mà ảnh hưởng đến các trận đấu tiếp theo, đương nhiên sẽ có biện pháp bảo vệ.

Lúc này, Khế Ước Linh của Phạm Hưng đã nằm bẹp trên mặt đất như một con chó chết, bộ dạng thoi thóp.

Thành viên đội ngũ nhân viên nhịn không được nuốt nước bọt, bọn họ chưa từng nhìn thấy sức công phá nào kinh khủng như vậy cả.

Rất nhanh sau đó, Trần Thư được phán định là chiến thắng cuộc thi, nhận được ba điểm cùng một lúc!

- Vừa rồi ngươi cho ta xem cái gì?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt ánh lên ý cười mà nhìn Phạm Hưng.

- Hừ!

Mặc dù Phạm Hưng thất bại thảm hại nhưng vẫn không chịu phục, hắn nói:

- Cho dù ngươi có mạnh mẽ đến đâu, ngươi cũng sẽ không bao giờ nhận được sự công nhận của Phạm Hưng ta!

- Đoán chừng cho ngươi vào nồi hầm ba ngày thì miệng vẫn cứng như vậy nhỉ.

Trần Thư lắc đầu cười, xoay người rời khỏi sân thi đấu.

- Để học trò của ngươi chú ý một chút đi, tính cách hơi hung tàn đó!

Trần Thanh Hải đến bên cạnh Liễu Phong nhắc nhở:

- Thi đấu là thi đấu, nhưng cũng đừng nên để xảy ra thương vong!

- Yên tâm, Trần Thư có chừng mực!

Liễu Phong cười nói:

- Có thể hắn chỉ muốn ăn Khế Ước Linh thôi.

- …

Những ngày thi đấu dần dần trôi qua.

Tất cả các thiên tài đều đã sôi nổi thể hiện được thế mạnh của mình, cuộc cạnh tranh có thể nói là vô cùng khốc liệt.

Mười ba trong số hai mươi tư người trong danh sách thiên kiêu đã bị hạ gục.

Nhiều người đã không sử dụng hết sức lực của mình trong trận đấu Hải Tuyển, đương nhiên họ không được đánh giá là thiên tài.

Điều duy nhất ổn định là danh sách nhân tài đứng đầu, mười một người đều giành thắng lợi liên tiếp.

Mà tám người trong số họ đã ghi trọn ba điểm, điều này đã tạo ra khoảng cách lớn với các tuyển thủ còn lại.

Cuộc thảo luận trên toàn quốc về cuộc thi cũng diễn ra gay gắt, họ sôi nổi cổ vũ cho những tuyển thủ mà họ ủng hộ.

Trần Thư tham gia một vài trận đấu nghiền ép, sự ủng hộ dần dần được tăng lên.

Hơn nữa vì những việc làm của hắn mà dẫn đến trên mạng thảo luận về hắn rất nhiều, hắn đã trở thành một tuyển thủ hàng đầu!

- Tội phạm Nam Giang thực sự rất tàn nhẫn, những việc đã trải qua quả thật chính là huyền thoại đó.

- Các ngươi có phát hiện ra rằng dường như hắn ở bất cứ đâu sẽ đều sẽ xảy ra những sự cố lớn, chẳng hạn như bom đạn hạn nhân, hỏa hoạn lớn, hay là hung thú bạo động gì đó…

- Cái gì mà dường như chứ, chắc chắn là sẽ xảy ra tai nạn luôn đó! Ta nghi ngờ chính là hắn đã làm ra tất cả!

- Các ngươi nói thử xem nếu như chức vô địch bị những người còn lại dành mất, liệu đảo Thánh Ngự có bị hắn cho nổ bom không…

Sức nóng bùng nổ như vậy, bên dành thắng lợi lớn nhất không phải là Trần Thư, không phải thành phố Nam Giang, cũng không phải Hoa Hạ học phủ, mà chính là một cửa hàng bán phân Urea trên mạng…

Gần đây, câu thường nghe nhất của nhân viên phục vụ trong cửa hàng là:

- Lão bản, mang hai túi Urea, không có Urea!

Trong một thời gian ngắn, các kiểu túi phân Urea khác nhau đều đã được tiêu thụ hết sạch.

Cho dù bản thân không sử dụng, nhưng treo nó ở nhà cũng có thể cảm nhận được hơi thở của tội phạm…

- Thật muốn hiểu biết một chút phong thái của tội phạm trong truyền thuyết!

Trong mắt các nhân viên ngành công nghiệp Urea đang có niềm khao khát, điều này hoàn toàn là lấy năng lực một người để mang lại xu hướng cho toàn ngành!

Ngay lúc này, trên đảo Thánh Ngự.

- Bán thịt xiên hung thú nướng đây! Đều là thịt của Bạch Ngân Lãnh Chúa cả, không lừa già dối trẻ!

Trần Thư và bốn người khác đều mặc tạp dề, bắt đầu ngang nhiên kinh doanh bên cạnh đài tỷ thí.

- Bao nhiêu tiền một xiên?

Một nam tử cuối cùng đã không thể tránh khỏi sự cám dỗ và đến hỏi dò.

- Rẻ lắm, một xiên chỉ năm nghìn tệ!

- ?

Khóe miệng hắn giật giật nói:

- Sao ngươi không đi cướp luôn đi?

Trần Thư nhướng mày, bình tĩnh nói:

- Vậy bây giờ ta đang làm gì?

- …

Trần Thư chỉ vào tấm biển bên cạnh làm bằng túi Urea và nói:

- Sạp đồ nướng tội phạm, không biết chữ à?

- Lấy cho ta hai xiên đi!

Nam sinh nuốt một ngụm nước bọt, sau cùng thì hắn ta vẫn bị mỹ thực bắt làm tù binh.

- Đến ngay đây!

Trần Thư nhếch mép cười, trong lòng âm thầm đắc ý. Quả nhiên chính mình rất có đầu óc buôn bán!

Những người có thể tham gia tranh tài Ngự Thú toàn quốc đều là kiểu người không thiếu tài nguyên, không hố bọn họ thì còn hố ai vào đây nữa chứ?

Chương 933: Hành vi không hợp lẽ thường của Trần Thư

Một khi có người mở đầu thì tất cả những người vây xem xung quanh cũng tiến lên hết. Toàn bộ Tỷ Thí Trường đều bị mùi thịt bao phủ, thế này thì ai có thể cưỡng lại cho nổi chứ?

Trần Thanh Hải nhìn Trần Thư ở dưới kia, khóe mắt giật giật.

Hiện giờ, hắn ta đã dần dần được chứng kiến sự không hợp lẽ thường của Trần Thư rồi…

Hắn ta nhìn về phía Liễu Phong ở bên cạnh rồi mở miệng nói:

- Lão Liễu, ngươi cứ mặc kệ như thế à?

- Mẹ nó! Là nhân viên chấp pháp, ta đã nhịn không nổi nữa rồi!

Vẻ mặt Liễu Phong kiên định, hắn ta sải bước đi thẳng đến chỗ gian hàng của Trần Thư.

- Lão Liễu tích cực làm việc như vậy luôn à?

Trần Thanh Hải nhướng mày, không ngờ Liễu Phong lại thay đổi nhiều đến như vậy.

Tuy nhiên, năm phút sau, Trần Thanh Hải hoàn toàn rơi vào im lặng.

Chỉ thấy Liễu Phong đang dựa vào bên cạnh gian hàng, tay phải cầm năm xiên thịt, tay trái cầm mã chuyển tiền của Trần Thư, thậm chí còn thuận tiện giúp hắn chào khách nữa…

- Con mẹ nó, đây chính là không nhịn nổi nữa của ngươi đấy à?

Trần Thanh Hải đi đến bên cạnh gian hàng, sau đó nhìn về phía Liễu Phong.

- Không còn cách nào khác mà. Cuộc tranh tài cũng không có quy định không được bày sạp hàng, chúng ta không quản được đấy chứ!

Liễu Phong bất đắc dĩ lắc đầu, cứ như thể hắn ta vô cùng muốn quản, nhưng khổ nỗi quy củ không cho phép nên chỉ có

thể từ bỏ vậy.

- Không phải ngươi dạy hắn cái này đấy chứ? Chỉ thích chui vào chỗ trống của quy tắc thôi!

Trong lòng Trần Thanh Hải hạ quyết tâm, lần tranh tài toàn quốc tiếp theo nhất định phải thêm vào một quy định nữa: Không được bày sạp hàng ở Tỷ Thí Trường.

- Lão Trần, xiên không tệ đâu! Ngươi nếm thử xem!

Liễu Phong hào phóng đưa ra một chuỗi, trong giọng nói tràn ngập mê hoặc.

- Cũng không phải chưa được ăn bao giờ!

Trần Thanh Hải nhếch miệng, ai mà ngờ mới cắn hết miếng đầu tiên thì lập tức sửng sốt, suýt chút nữa đã cắn phải lưỡi luôn.

Có sao nói vậy, thật sự ăn ngon vô cùng!

Hắn ta mở miệng nói:

- Tiểu tử, lấy cho ta ba xiên đi!

- Hết một vạn năm!

Trần Thư cũng không ngẩng đầu lên mà chỉ mã chuyển tiền ở bên cạnh.

- Là ta đây này!

- Đại lão đấy à!

Trần Thư ngẩng đầu rồi cười cười, một giây sau lại mặt không biểu cảm mà nói:

- Ba vạn nguyên!

- ?

Mọi người xung quanh đều mở to hai mà mắt nhìn hắn, trong lòng vô cùng kính nể Trần Thư.

Người này dám hố cả Vương Cấp luôn, mà hình như còn hố trong phạm vi bọn họ có thể chấp nhận được.

Thậm chí một số người còn không hiểu sao lại cảm thấy đôi chút tự hào trong lòng nữa…

Trần Thư nghiêm trang nói:

- Bọn họ đều là Ngự Thú Sư bình thường nên không có tiền gì mấy, nhưng ngươi lại là Vương Cấp đấy!

- Ngươi đang cướp của người giàu chia cho người nghèo đấy à?

Trần Thanh Hải nở nụ cười nhẹ, sau đó gọi nhân viên chấp pháp ở đằng xa qua nói:

- Dỡ bỏ gian hàng này cho ta!

- Không phải đấy chứ, đại lão! Miễn phí! Miễn phí mà!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn vội vàng đưa một xiên thịt ra.

Trần Thanh Hải nói:

- Nói thật chứ, rốt cuộc tiểu tử ngươi làm được bằng cách nào vậy? Mùi vị thơm thật đấy!

- Đồ gia vị tự chế!

Trần Thư chỉ vào một bọc giấy ở bên cạnh, trong lòng đã khen Trương Đại Lực đến không thể khen hơn. Quả không hổ danh là Thực Thần tương lai mà!

…

Ban đêm, trong nhà gỗ.

- He he he ~

Trần Thư nhìn số dư thẻ ngân hàng trên điện thoại di động của mình rồi nhịn không được mà bật cười.

- Chúng ta bán được hơn cả ngàn vạn trong một ngày luôn, thế này thì còn tranh tài cái rắm gì nữa chứ?

- Thật hay giả đấy?

A Lương xúm lại, không ngờ sẽ kiếm được nhiều tiền như vậy, quả thực đây chính là một con đường phát tài mà!

Cuộc tranh tài sẽ kéo dài ít nhất gần nửa năm, bọn họ sẽ kiếm lời được đầy bồn đầy bát cho mà xem!

Dường như A Lương nghĩ đến cái gì nên nói:

- Đúng rồi, ngươi còn chưa tính toán phí tổn nữa kìa! Thịt Bạch Ngân Lãnh Chúa không hề rẻ đâu đấy!

Trần Thư nhếch mép cười, sau đó đắc ý mà nói:

- Chi phí không đáng kể!

Cả ba người đều giật mình, có chút không phản ứng kịp.

Trần Thư cười hì hì mà nói:

- Chỉ là thịt heo bình thường mà thôi, đây là heo rừng ta săn được từ trên đảo đấy!

Từ Tinh Tinh nói:

- Vậy ngươi còn nói là thịt của Bạch Ngân Lãnh Chúa là sao, tuyên truyền giả dối đấy à?

- Không nhé! Ta đặt tên cho con heo rừng kia là Bạch Ngân Lãnh Chúa, có vấn đề gì không?

- Ngươi được đấy!

Ba người cùng nhau giơ ngón tay cái lên, không ngờ lại còn có loại hành vi không hợp lẽ thường như vậy.

- Có phải là thịt hung thú hay không không quan trọng, bọn họ ăn vào chỉ chú ý đến hương vị thôi, mà chủ yếu là chúng ta có đồ gia vị tự chế!

Trần Thư nhướng mày, hắn chuẩn bị bảo Đại Lực lại phối chế thêm một túi lớn nữa, đến lúc đó sẽ trực tiếp vận chuyển bằng đường hàng không đến đây luôn.

- Chúng ta vừa tranh tài lại vừa kiếm tiền, cả hai bên đều không được bỏ lỡ!

…

Thoáng một cái đã qua ba tháng, tháng chín vẫn còn nóng bức, nắng gắt treo trên cao, mà ở trung tâm Thánh Ngự Đảo, các cuộc tỷ thí đang diễn ra sôi nổi.

Chương 934: Hành vi không hợp lẽ thường của Trần Thư (2)

Tuy nhiên, điều thu hút sự chú ý của mọi người nhất lại không phải là các cuộc tỷ thí đặc sắc mà là các gian hàng khác nhau bên cạnh đài tỷ thí… Để đạt được đến tập đoàn hóa, quy mô hóa, dây chuyền hóa, tranh thủ sớm đầu tư bỏ vốn để đưa ra thị trường, Trần Thư cố ý tuyển dụng nhân sự và mở thêm nhiều gian hàng khác.

Thịt Xiên Nướng, Thiết Bản Vưu Ngư, Loa Si Phấn, Ma Lạt Thang, v,v… Cần cái gì là có cái đó.

Tỷ Thí Trường trang trọng ban đầu đã bị hắn hiên ngang làm thành một khu phố ăn vặt…

- Lão Liễu, không phải chúng ta hơi không hợp lẽ thường rồi đấy à?

Trần Thanh Hải gãi đầu, cứ luôn cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút tan vỡ mất rồi…

- Rất bình thường mà!

Liễu Phong nhún vai rồi nói:

- Dù sao cũng chỉ có người ở hiện trường mới nhìn thấy được thôi!

Thiết bị phát sóng trực tiếp sẽ chỉ hiển thị cảnh của hai mươi đài tỷ thí mà thôi, hoàn toàn không nhìn thấy các gian hàng ở bên cạnh.

Nếu không thì đã gây nên sóng to gió lớn trên toàn quốc từ lâu rồi…

Khán giả cả nước chỉ có một thắc mắc: Tại sao luôn có khói mù lượn lờ xung quanh đài tỷ thí vậy?

Một số người giải thích rằng đó là một cảnh tượng độc đáo của đảo Thánh Ngự, cũng có người hiểu chuyện lại nói là bởi vì nhiệt độ không khí quá cao nên đảo Thánh Ngự nóng đến bốc khói…

- Thật đúng là một cảnh tượng phồn hoa!

Trong mắt Liễu Phong mang theo ý cười, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc mà nói:

- Có thể để cho các khán giả vừa ăn vừa xem, ta cảm thấy chính sách này có khả năng tiếp tục phổ biến được đấy!

- Không phải ngươi nhận tiền của bọn họ đấy chứ?

Trần Thanh Hải sờ cằm, trong mắt có sự hoài nghi.

Liễu Phong gật đầu theo bản năng, nhưng sau đó lại lập tức dừng lại mà nói:

- Lão Trần, ngươi nghĩ Liễu Phong ta là kiểu người gì thế hả!

Đồng thời, hắn ta còn làm ra dáng vẻ đau lòng nhức óc nữa chứ.

- …

Khóe miệng Trần Thanh Hải giật giật, vẻ mặt vô cùng kỳ quái. Ngươi thật sự xem ta là tên ngốc đấy à…

Đúng lúc này, một con Phi Long khổng lồ xuất hiện từ đằng xa.

- Không xong rồi! Là lão Diệp trở lại!

Trần Thanh Hải khẽ giật mình, sau đó lập tức phản ứng lại chuyện gì đang xảy ra.

- Nhanh như vậy à?

Liễu Phong nhướng mày. Theo lý thuyết, trên đảo Thánh Ngự có hai Vương Cấp trấn giữ, nhưng bởi vì một người khác có chút việc tư nên chỉ để lại hai Khế Ước Linh.

Trần Thanh Hải mở miệng nói:

- Vòng sơ loại sắp kết thúc rồi, chắc chắn lão Diệp sẽ quay trở lại để trấn giữ.

Chốc lát sau, Diệp Vũ cưỡi Phi Long đã đi đến chỗ trên không của trung tâm đảo Thánh Ngự.

- Cũng không biết tranh tài đã tiến hành như thế nào rồi nhỉ?

Khóe miệng hắn ta có một nụ cười nhẹ, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng của đảo Thánh Ngự, cả người hắn ta đều sững sờ

ngay tại chỗ.

- Do ta đi nhầm rồi ư?

Diệp Vũ gãi đầu, thế mà trong mắt lại hiện lên một chút nghi hoặc.

Theo dự đoán của hắn ta, không phải dưới kia là tranh tài Ngự Thú đấy sao? Từ khi nào mà lại trở thành giải thi đấu mỹ thực rồi?

- Lão Diệp, ngươi về rồi đấy à?

Trên mặt Trần Thanh Hải có ý cười mà cưỡi Khế Ước Linh bay tới.

Diệp Vũ mở miệng hỏi:

- Ngươi lại đang làm cái quái gì thế?

- Ầy… Một vãn bối chơi chơi thôi…

Trần Thanh Hải cười cười, trên tay còn cầm một xiên thịt thơm ngào ngạt.

- Không phải ngươi hùn vốn làm cổ đông đấy chứ?

Khóe miệng Diệp Vũ giật giật mà nói:

- Vòng sơ loại cũng sắp kết thúc rồi, có lẽ sẽ có người từ phía trên đến xem thi đấu đấy, ngươi dẹp nhanh lên đi!

- Sẽ có người từ phía trên đến à?

Trần Thanh Hải vội vàng gật đầu, sau đó lập tức hạ lệnh cho mọi người thu dọn hết tất cả gian hàng.

Đồng thời, hắn ta lấy một danh sách ra, trên đó chính là thứ hạng của các tuyển thủ.

- Đây là kết quả đấu vòng loại, chúng ta bàn chút chuyện về thi đấu tranh bá đi?

Hiện tại, cuộc thi đã diễn ra hơn ba tháng, chỉ tính riêng tổ Bạch Ngân đã tiến hành hơn vạn cuộc tỷ thí rồi.

Hầu hết mọi người sẽ chỉ đánh mười trận, một số người có thể có nhiều hơn hoặc ít hơn một trận, nhưng tất cả nằm ngoài top

hai trăm thì sẽ không có phần thưởng nên cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến tính công bằng của trận đấu.

- Không tệ đấy chứ, năm nay có đến tám người đạt được ba mươi điểm này!

Diệp Vũ nhướng mày. Bây giờ, ba mươi điểm có nghĩa là điểm tuyệt đối, những người có thể đạt được đều là những thiên tài hàng đầu.

- Sau khi kết thúc các trận tỷ thí vào ngày hôm nay thì có thể công bố kết quả của vòng sơ loại được rồi!

Trần Thanh Hải cười cười rồi nhìn xuống đài tỷ thí ở bên dưới.

Thi đấu chính thức được chia thành thi đấu sơ loại và thi đấu tranh bá, sẽ chọn các tuyển thủ có thứ hạng cao nhất để tiến hành thi đấu tranh bá, còn về việc lấy bao nhiêu người thì sẽ dựa vào tình trạng tích phân để lựa chọn.

Nếu số lượng người đạt được điểm cao nhiều thì đương nhiên cũng sẽ có nhiều người tham gia thi đấu tranh bá hơn.

- Sự nghiệp của ta sụp đổ rồi, cuộc tranh tài cũng khiến ta cảm thấy vô cùng buồn tẻ, không thú vị…

Trần Thư ngồi dưới đất, ngơ ngác nhìn quầy hàng đã bị thu dọn.

- Đã tốt lắm rồi!

Chương 935: Người chạy quan hệ gì đấy?

Ba người A Lương cười đến mức không ngậm được miệng. Trong vòng ba tháng, mỗi người trong số bọn họ đều đã kiếm được một trăm triệu, hơn nữa còn là bày quán ven đường nữa chứ, quả thực chính là vượt xa thực tế mà! - Quả thật là không hề có chút tham vọng nào cả mà!

Trần Thư nhếch miệng, nhìn số dư hai trăm triệu trong thẻ ngân hàng, trong lòng vẫn có chút hưng phấn.

Lúc chạng vạng tối, trận tỷ thí cuối cùng kết thúc, thi đấu sơ loại đã kết thúc thành công tốt đẹp.

- Các vị tuyển thủ!

Diệp Vũ đi đến trên không trung, dùng sự hỗ trợ của các thiết bị công nghệ để truyền âm thanh đến tai tất cả mọi người.

- Hôm nay là ngày cuối cùng của thi đấu sơ loại. Ba ngày sau, thi đấu tranh bá sẽ chính thức bắt đầu!

- Tuy rằng có một ít khối u ác tính hơi không hợp lẽ thường, nhưng nói chung cuộc tranh tài vẫn rất viên mãn!

Nghe xong lời này thì khóe miệng ba người A Lương giật giật, sau đó bọn họ liếc nhìn nhau. Ngươi đang đọc số thẻ căn cước đấy à? (1)

(1) câu gốc 你 搁这念身份证呢 ? – Ngươi đang đọc số thẻ căn cước đấy à?, có nghĩa là nội dung của lời nói hoặc chuyển động cơ thể của một người nào đó quá có tính định hướng cụ thể. Mọi người đều biết người đó đang nói về ai hay việc gì đó.

Đúng lúc này, Trần Thư nhìn sang mà nói:

- Đang nói ba người các ngươi đấy!

- Ngươi có thể tự mình biết mình hơn một chút được không hả?

Ba người bọn họ đồng loạt trợn trắng mắt. Nếu muốn nói khối u ác tính lớn nhất của trận tranh tài Ngự Thú thì chắc chắn không ai ngoài Trần Thư cả.

- Có bảng xếp hạng rồi kìa!

Đúng lúc này, mọi người nhìn lên trên không của đài tỷ thí, chỉ thấy một hình ảnh ảo khổng lồ hiện ra, trên đó hiển thị thứ hạng của các tuyển thủ.

Xếp hạng Bạch Ngân Tổ (nếu cùng điểm thì sắp xếp theo thứ tự phụ âm đầu của họ tên):

Trần Thư: 30 điểm!

…

Thạch Tử Minh: 24 điểm!

Hàn Lượng: 18 điểm!

…

Tạ Đại Hắc: 0 điểm!

Trương Đại Bạch: 0 điểm!

…

Tổng cộng có hơn ba ngàn người, điểm của mỗi người đều được hiển thị ra.

Tất nhiên, chỉ có hai trăm người đứng đầu mới có thể nhận được phần thưởng, thứ hạng của những người còn lại không quan trọng lắm.

Về phần Hắc Thiết Tổ, Tổ Hợp Soái Khí Bức Người của A Lương đã giành được vị trí thứ chín, bọn họ cũng có thể tham gia thi đấu tranh bá, tranh chức vô địch.

Tuyển thủ ở hiện trường nhìn bảng xếp hạng cũng không quá kinh ngạc, hiển nhiên trong lòng bọn họ đã ước lượng sơ bộ rồi.

Nhưng cả nước lại đang sôi trào!

Hầu hết mọi người đều ngay lập tức chú ý đến tội phạm Nam Giang Trần Thư.

Tuy rằng danh tiếng của hắn thuộc dạng đỉnh cao, nhưng chưa chắc thực lực của hắn cũng như vậy, bây giờ hắn có thể xếp hạng nhất thì đương nhiên sẽ khiến mọi người vô cùng chấn động.

Đặc biệt là hắn xuất thân từ một gia đình bình thường, thế nhưng lại có khả năng áp đảo mọi thiên tài, trong lúc nhất thời nhận được vô số ủng hộ từ những người bình thường.

- Tội phạm Nam Giang, YYDS! (2)

(2) Theo trang Baidu, “YYDS” là cụm từ xuất hiện trên MXH từ cuối năm 2019. Đây là từ viết tắt theo phiên âm của 永远的神 (yǒngyuǎn de shén) – mãi mãi là thần. Từ này bắt nguồn khi tuyển thủ eSports nổi tiếng Shiny Ruo liên tục thể hiện tình cảm với thần tượng của mình là Uzi kèm câu nói: “Uzi 永远的神 (Uzi yǒngyuǎn de shén)”, tạm dịch “Uzi mãi mãi là thần thánh”, kể từ đó “YYDS” ra đời. Giờ đây, yyds là

tính từ để chỉ một cá nhân, một sự vật ưu tú, xuất chúng. Với người hâm mộ, nhan sắc, vóc dáng, tài năng của thần tượng hoàn toàn có thể được tung hô bằng từ lóng này.

- Quả không hổ danh là niềm tự hào của thành phố Nam Giang chúng ta, không có thiên tài nào có thể sánh ngang được!

- Tội phạm ca, khi nào thì ngươi trở về? Huynh đệ nhớ ngươi!

- Lầu trên, ngươi có quan hệ gì với tội phạm vậy?

- Ta đã từng bị hắn… trùm túi phân…

- Thôi dẹp mẹ sang một bên đi!

Trong lúc nhất thời, trên mạng cũng đã sôi trào, chỉ riêng sức nóng thảo luận của hắn đã có thể bằng với tổng thể của những tuyển thủ còn lại rồi.

A Lương huých cánh tay Trần Thư, sau đó nói:

- Trần Bì, bây giờ cả nước đều biết đến ngươi rồi kìa!

- Thật ra ta rất muốn khiêm tốn, nhưng không có cách nào khác, thực lực thật sự không cho phép ta làm như vậy!

Trần Thư bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng khóe miệng lại không nhịn được mà cong lên.

Nếu chỉ có thực lực nhưng lại không được cả thế giới biết đến thì không phải là cẩm y dạ hành (3) sao? Đây cũng không phải là tính cách của tội phạm!

(3) Cẩm y dạ hành: Mặc áo gấm mà đi ban đêm, không ai biết là áo gấm cả. Chỉ sự tốt đẹp không phô bày ra được.

Khi mọi người ở đây nhìn điểm số trên bảng xếp hạng mà bàn tán xôn xao, Trần Thanh Hải và Diệp Vũ cũng đang thảo luận về chuyện thi đấu tranh đấu.

- Lão Diệp, quyết định lấy mười lăm người được không?

Trần Thanh Hải chỉ danh sách rồi nói:

- Điểm của Thạch Tử Minh và Hàn Lượng chênh lệch quá xa.

Điểm số hiện giờ cũng thể hiện thực lực ở một mức độ nhất định, rõ ràng là có sự đứt đoạn giữa hai người này.

Diệp Vũ lên tiếng:

- Được, nhưng cần thêm vào một người nữa!

- Thêm người ư?

Chương 936: Khế Ước Linh của ta đều có huyết mạch Long Tộc

Trần Thanh Hải lập tức ngây ngẩn cả người mà nói: - Trực tiếp thêm vào trận thi đấu tranh bá luôn ư? Người chạy quan hệ gì đấy?

- Đừng có ăn nói lung tung!

Khóe miệng Diệp Vũ giật giật, tranh tài Ngự Thú toàn quốc là một sự kiện lớn hiếm thấy, sao có thể có chuyện chạy quan hệ bên trong như vậy được chứ?

Hắn ta giải thích:

- Dị Không Gian Cự Long Lăng Mộ cấp ác mộng ở phương tây xuất hiện bí cảnh, bên trong đó có một thứ rất quan trọng, thứ đó có thể tạm thời xoa dịu sự hỗn loạn của Long Uyên. Cho nên chúng ta không thể làm gì khác hơn là phái một Ngự Long Vệ đi lấy vật đó!

Trần Thanh Hải nhíu mày mà nói:

- Loại chuyện quan trọng như thế mà lại để cho một vãn bối đi à?

- Không có cách nào khác mà. Bí cảnh có yêu cầu đối với người đi vào, không chỉ yêu cầu Bạch Ngân Cấp, hơn nữa còn phải có ba Khế Ước Linh hệ Long nữa kìa.

Diệp Vũ nói tiếp:

- Bây giờ đã lấy được thứ đó về rồi, mà lại không thể nào để công thần bỏ lỡ thi đấu Ngự Thú toàn quốc đúng không? Đến lúc đó lại khiến cho tim người ta lạnh lẽo nữa!

- Phía trên đã gửi văn thư xuống rồi, chắc hẳn tối nay ngươi sẽ có thể nhận được đấy!

Tranh tài Ngự Thú toàn quốc không phải không có tiền lệ, chỉ là vô cùng ít mà thôi. Chỉ cần phía trên có văn thư thì mọi thứ đều phù hợp với quy tắc.

- Được rồi!

Trần Thanh Hải gật đầu. Nếu phía trên đã đồng ý thì đương nhiên hắn ta cũng không còn lời gì để nói.

Dường như hắn ta nghĩ đến cái gì đó nên nói:

- Nhưng thực lực của nàng có thể đạt đến cấp độ thi đấu tranh bá không? Ta sợ đến lúc đó không thể phục chúng được ấy.

- Không thành vấn đề. Sau khi trở về từ bí cảnh, thực lực của nàng cũng tăng vọt, thậm chí còn có thể xông vào trong top năm bảng xếp hạng nữa là!

Hai người bọn họ thảo luận một lúc, cuối cùng cũng giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.

- Các vị, tất cả im lặng một lát!

Trần Thanh Hải nhìn xuống đám đông bên dưới rồi tuyên bố:

- Bọn ta đã thảo luận và quyết định mười lăm người đứng đầu sẽ được tham gia vào trận thi đấu tranh bá, đồng thời sẽ thêm vào một tuyển thủ đặc biệt!

- Có tuyển thủ đặc biệt ư?

Ai nấy đều tỏ vẻ ngạc nhiên, đây chính là chuyện hiếm hoi mấy chục năm cũng khó gặp một lần đấy.

Đúng lúc này, cách xa đám đông có một con Hỏa Long bay lên trời, trên đó có một nữ sinh tóc ngắn với vóc dáng cao gầy đứng đó.

- Đây là Ngự Long Vệ Thượng Hải, Phương Tư! Ban đầu đã vượt qua được trận thi đấu vòng loại, nhưng bởi vì chấp hành nhiệm vụ đặc thù dẫn đến bỏ lỡ cơ hội thi đấu!

Trần Thanh Hải cười cười, sau đó nói tiếp:

- Nếu có bất kỳ phản đối nào, các vị có thể kiểm tra các tài liệu phê duyệt liên quan trên trang web chính thức của trận tranh tài Ngự Thú toàn quốc!

- Phương Tư tỷ?

Trần Thư mở to hai mắt mà nhìn sang, không ngờ tuyển thủ đặc biệt lại là nàng!

Vẻ mặt của mọi người khác nhau, nhưng bọn họ không hề không phục mà chỉ tràn đầy ghen tị.

Tất cả bọn họ đều biết độ khó của các nhiệm vụ đặc thù, riêng việc có thể hoàn thành nhiệm vụ thì cũng đã là một loại thể hiện thực lực rồi.

- Được rồi, các quy tắc tranh tài cụ thể sẽ được công bố vào ngày mai, các vị có thể giải tán trước!

Kết thúc vòng thi đấu sơ loại, các tuyển thủ còn lại hoặc là tự mình rời đảo, hoặc là chờ tranh tài kết thúc rồi cùng rời đi với mọi người.

Nhưng hầu hết mọi người đều chọn ở lại trên đảo, bởi vì cơ hội xem trận chiến trực tiếp là cực kỳ hiếm có.

Đám đông lần lượt rời đi, ánh mắt bọn họ không ngừng hướng về phía Phương Tư, đánh giá tuyển thủ đặc biệt trong truyền thuyết.

Ngay cả khán giả cả nước cũng nhớ kỹ Phương Tư.

Nàng tham gia thi đấu tranh bá với tư cách là một tuyển thủ đặc biệt, độ hot của nàng đã đuổi sát Trần Thư luôn rồi.

Mà một tin tức khác lại khiến cho trên mạng càng sôi trào hơn nữa!

Theo thông tin từ cư dân mạng không biết tên, cả hai người này đều đến từ thành phố Nam Giang, hơn nữa bọn họ còn thân thiết như tỷ đệ một nhà.

Điều quan trọng nhất là bọn họ đều từng là bá chủ một phương của Nam Giang Nhị Trung nữa kìa…

Phương Tư không quan tâm đến ánh mắt của mọi người mà đi thẳng đến chỗ bốn người ở phía dưới.

- Trần Bì!

Nàng nhướng mày, cười cười mà nói:

- Có nghĩ đến chuyện tỷ lại là tuyển thủ đặc biệt hay không?

- Có chút kinh ngạc.

Trần Thư thành thật lắc đầu. Nếu không phải hôm nay nhìn thấy thì hắn thật sự không ngờ đó là Phương Tư…

Phương Tư nhướng mày:

- Vòng sơ tuyển ta chưa từng xuất hiện mà ngươi cũng không hề ngạc nhiên luôn sao?

- A… Bất ngờ! Bất ngờ đến không được ấy chứ!

Phương Tư trừng mắt nhìn hắn rồi nói:

- Thôi bớt giùm, không phải là ngươi trực tiếp quên mất ta đấy chứ?

Trần Thư lúng túng nở nụ cười, sau đó nói:

- Chủ yếu là do ta quá bận mà!

- Ngươi bận bịu cái gì chứ?

- Bận bày hàng rong…

- ?

Nửa tiếng sau, trên bãi biển ở phía nam của đảo Thánh Ngự, năm người vây quanh một đống lửa, trên mặt có nụ cười trùng phùng.

Trong mắt Trần Thư hiện lên sự tò mò mà hỏi:

- Phương Tư tỷ, ngươi chấp hành nhiệm vụ đặc thù gì vậy?

- Một bí cảnh của Long Tộc.

Chương 937: Khế Ước Linh của ta đều có huyết mạch Long Tộc (2)

Phương Tư không giấu giếm, trên mặt vẫn lộ ra vẻ có chút nghĩ mà sợ. Hiển nhiên, nguy hiểm trong bí cảnh đã vượt ra khỏi dự đoán của nàng. Cũng may thực lực của nàng không tệ, lại thêm một chút may mắn nên nàng đã trở thành người thắng lớn nhất trong bí cảnh.

Sau đó, nàng kể về những gì đã xảy ra trong bí cảnh…

Bốn người bọn họ lắng nghe đến mức say sưa, ngay cả Trần Thư cũng không biết gì nhiều về bí cảnh nên đương nhiên hắn cũng cảm thấy vô cùng mới lạ.

- Tỷ, sau này đừng làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa!

Trong mắt Trần Thư có vẻ lo lắng mà nói:

- Nếu thật sự không từ chối được thì để cho ta tới làm đi!

- ?

Trong mắt Phương Tư có chút nghi hoặc. Đây mà là lời tội phạm Nam Giang ngươi có thể nói ra được à?

- Ta thà rằng chính mình gặp phải nguy hiểm cũng không muốn để cho ngươi bị thương dù chỉ một chút!

- Thôi ngươi dẹp mẹ đi! Đừng có nói nữa!

Phương Tư nổi da gà khắp người, thật sự có chút không chịu nổi mà.

Vẻ mặt ba người A Lương cũng kỳ quái, bọn họ chưa từng nghe Trần Thư nói như vậy bao giờ cả.

- Đây thật sự là lời trong lòng của ta đấy!

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy nghiêm túc, sau đó hắn xoa đôi bàn tay rồi mở miệng nói:

- Có thể chia phần thưởng của bí cảnh kia không…

- …

Khóe miệng bốn người Phương Tư giật giật. Quả nhiên tội phạm thì vẫn là tội phạm! Vì tiền mà hắn còn không cần cả mạng sống nữa là, chớ huống chi chỉ nói hai câu buồn nôn mà thôi…

- Ta cũng muốn chia sẻ lắm, nhưng vấn đề là…

Phương Tư dừng một chút, sau đó nói tiếp:

- Các ngươi có Khế Ước Linh hệ Long không?

Trong lúc nhất thời, bốn người đều đồng loạt chìm vào im lặng. Hình như bọn họ không có thật thì phải…

- Có lẽ ta có thể dùng được đấy.

Trần Thư vẫn chưa từ bỏ ý định mà nói:

- Thật ra ba Khế Ước Linh của ta đều có huyết mạch Long Tộc, nói không chừng là họ hàng gần cũng nên…

- Khoan! Dừng chút đã!

Phương Tư mở to hai mắt mà nhìn hắn, sau đó nói:

- Nếu là ba người bọn họ nói lời này thì ta còn miễn cưỡng có thể tin, Khế Ước Linh của ngươi giống rồng ở chỗ nào chứ?

Vẻ mặt ba người A Lương nhìn cũng rất kỳ quái. Ngươi cũng thật là không hợp lẽ thường, lại cộng thêm ăn nói linh tinh nữa.

Trần Thư gãi đầu rồi nói:

- Slime, Husky, thỏ mập, bọn chúng thật sự không có liên quan gì đến rồng sao?

Hắn cố gắng tưởng tượng một lát, có vẻ quan hệ thật sự cách nhau rất xa…

- Trần Bì, nói chuyện của ngươi đi. Thi đấu vòng loại có thu hoạch gì không?

- Có đấy, ta phát hiện ra thịt xiên nướng bán đắt khách nhất, kế đến là Loa Si Phấn…

- Chờ một chút!

Biểu cảm Phương Tư vô cùng kỳ lạ, nàng chỉ cảm thấy hình như chính mình đã không theo kịp thời đại mất rồi.

- Ta đang hỏi ngươi về thu hoạch của vòng sơ loại. Ngươi đang nói cái quái gì đấy?

Trần Thư vô tội mà nói:

- Thì ta đang nói thi đấu sơ loại mà…

- Phương Tư tỷ, chúng ta chủ yếu là bày hàng rong trong lần thi đấu sơ loại này…

A Lương mở miệng giải thích, trong mắt hiện lên tinh thần phấn chấn, thậm chí còn có chút kiêu ngạo nữa.

Sau một lúc lâu, cuối cùng thì Phương Tư đã hiểu rõ mọi chuyện.

- Tất cả những quầy hàng đó đều là do ba người các ngươi làm ra đấy à?

Cả bốn người đồng loạt gật đầu, đồng thời còn dành thêm lời khen cho sự nhạy bén trong kinh doanh của Trần Thư nữa.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Trần Thư vang lên.

Hắn cầm lên xem xét, sau đó nét mặt của hắn đột ngột thay đổi.

- Alo, Liễu lão sư…

- Tiểu tử ngươi đang ở đâu đấy? Lại đi gây chuyện đấy à?

- Ầy… Ta đang ở cùng chỗ với Phương Tư tỷ, có thể cho ta hóng gió thêm một lát nữa được không…

- Đang ở cạnh Phương Tư à? Vậy thì còn tạm được.

Liễu Phong cúp điện thoại. Phương Tư là Ngự Long Vệ, ít nhất nàng có thể quản Trần Thư được.

Trên mặt của Phương Tư có nụ cười khó hiểu, có vẻ như Trần Thư đang bị giám thị từ mọi phía thì phải…

Năm người trò chuyện trên trời dưới đất, trao đổi kinh nghiệm của bản thân, đồng thời bọn họ đều tràn đầy niềm tin vào cuộc thi sắp tới…

…

Giữa trưa ngày hôm sau, Trần Thư đang ngủ say thì ngoài cửa có tiếng đập cửa thình thịch!

- Trần Thư, trên trang web chính thức có phần thưởng rồi!

Vốn dĩ Trần Thư đang mặt ủ mày chau, thế nhưng vừa nghe đến lời này thì cá chép lộn mình nhảy vọt, thành công… lăn từ trên giường xuống.

- Bà mẹ nó, chờ ta một chút!

Một lúc sau, Trần Thư mở cửa phòng ra, sau đó nhìn về phía ba người A Lương.

- Mau tới nhìn phần thưởng nhanh lên!

Vẻ mặt A Lương kích động, trên tay cầm một cái máy tính thông minh nhỏ.

Hắn ta vừa nói xong thì lập tức ném màn hình lên giữa không trung, trên đó hiển thị phần thưởng top năm của trận tranh tài Ngự Thú toàn quốc.

Phần thưởng tổ Bạch Ngân:

Phần thưởng quán quân: Bốn Bạch Ngân Chân Bảo + đại lượng Quân Vương Huyết Nhục + một kỹ năng Hoàng Kim Quân Vương được chỉ định + tư cách thi đấu thế giới

Phần thưởng vị trí thứ hai đến thứ ba: Ba Bạch Ngân Chân Bảo + một viên Bạch Ngân Quân Vương Trân Châu + một kỹ năng Hoàng Kim Cấp được chỉ định + tư cách thi đấu thế giới

Chương 938: Ngươi mà còn nói nhảm nữa thì ta trùm bao tải ngươi đấy

Phần thưởng vị trí thứ tư đến thứ năm: Hai Bạch Ngân Chân Bảo + một kỹ năng Hoàng Kim được chỉ định + một tỷ Hoa Hạ tệ Trần Thư mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn phần thưởng trên đó, trong lúc nhất thời vậy mà trở nên trầm mặc.

- Hả? Trần Thư, ngươi không phát bệnh nữa à?

Ba người A Lương nhìn lại, vậy mà có chút không quen.

- Nói cái gì đấy hả?

Trần Thư nhếch miệng, sau đó tự tin mà nói:

- Ta chắc chắn sẽ giành chức vô địch lần này!

A Lương nghiêm túc nói:

- Không dễ dàng như vậy đâu. Vương Thắng, Cơ Phong đều không phải là người hiền lành gì cả!

- Ta không tin cơ thể con người có thể ngăn chặn bom hạt nhân được!

- …

Mặt mũi ba người A Lương tràn đầy hoảng sợ, nhịn không được mà kéo giãn khoảng cách với hắn.

Đại ca, đây là tranh tài Ngự Thú Sư đấy, con mẹ nó, đang yên đang lành tự nhiên ngươi ném bom hạt nhân làm cái gì hả?

- Chân Bảo, Huyết Nhục, kỹ năng Hoàng Kim Quân Vương…

Trần Thư mặc áo sơ mi xanh, đội chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ, đồng thời hắn siết chặt tay phải thành nắm đấm rồi cười mà nói:

- Ta muốn có tất cả!

- …

Khóe miệng A Lương giật giật mà nói:

- Thật ra quan trọng nhất chính là tư cách thi đấu thế giới đấy!

- Đương nhiên ta cũng biết chứ!

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Chuyện này liên quan đến chứng chỉ ta nắm giữ bom hạt nhân, ta nhất định phải tham gia thi đấu thế giới mới được!

- Chứng chỉ gì cơ?

Ba người A Lương trợn tròn mắt, bọn họ chỉ cảm thấy con hàng này đã hơi phát điên rồi…

- Có nói thì các ngươi cũng không hiểu nổi đâu!

Trần Thư lắc đầu rồi lẩm bẩm:

- Ta phải đi chuẩn bị cho tốt mới được!

Từ Tinh Tinh nói:

- Đừng bất cẩn đấy. Phần lớn tuyển thủ tham gia thi đấu tranh bá đều là Bạch Ngân Nhị Tinh cả, ngươi có chút thua thiệt!

- Không sao, đoán chừng ta cũng sắp đột phá rồi.

Trần Thư xua tay, không hề để ý quá nhiều.

Hắn đã nuốt một viên Quân Vương Trân Châu, Ngự Thú Lực tăng lên rất nhiều. Hơn nữa, gần đây hắn có tu luyện (đi ngủ) thêm, chỉ còn cách Bạch Ngân Nhị Tinh một bước chân nữa thôi.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, còn phần thưởng của Hắc Thiết Tổ các ngươi như thế nào?

- Cũng không khác là bao, chỉ là cho bảo vật Hắc Thiết Cấp thôi.

Trong mắt A Lương cũng hiện lên vẻ hưng phấn, hắn ta nhất định sẽ nhận được phần thưởng của Hắc Thiết Tổ cho mà xem.

Gần đây, mỗi ngày ba người bọn họ đều liên tiếp ăn Ngự Thú Trân Châu, đều đã có thực lực Hắc Thiết Tam Tinh rồi. Mà để có được thứ hạng tốt, trong nhà lại cho bọn họ thêm tài nguyên.

Bốn người bọn họ đã bắt đầu hình dung xem thử sẽ sử dụng phần thưởng như thế nào rồi.

Trong nhà gỗ không ngừng truyền đến tiếng cười he he he, những người qua đường đều hoảng sợ mà vội vàng rời khỏi nơi này.

…

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt, trận thi đấu tranh bá đã sắp diễn ra!

Nói một cách chính xác, thi đấu tranh bá mới là mở đầu của tranh tài Ngự Thú toàn quốc, tuyển thủ tham gia đều là những người trẻ tuổi hàng đầu trong nước.

Thi đấu tranh bá không đơn thuần chỉ là cuộc cạnh tranh cá nhân, mà trong đó còn có sự tham gia của nhiều thế lực khác nhau.

Có thể nói Trần Thư là đại diện tiêu biểu của Học Phủ, mà Phương Tư thì lại là đại biểu thay Ngự Long Vệ. Về phần mấy người Giang Vấn Trần, Cơ Phong là đại diện cho Ngự Thú Gia

Tộc, Vương Thắng đại biểu cho Ngự Thú Đoàn trong dân gian.

Ở trung tâm của đảo Thánh Ngự, sau khi mười đài tỷ thí ban đầu được trang bị lại thì đã được hợp nhất thành một đài tỷ thí vô cùng rộng lớn, đảm bảo cho các tuyển thủ có thể thi đấu hết khả năng của mình.

Đồng thời, các trận tỷ thí của thi đấu tranh bá sẽ không tiến hành đồng thời mà tiến hành theo trình tự.

Đó là bởi vì mỗi một trận tỷ thí đều khá đặc sắc, có thể thể hiện được phong cách của thế hệ trẻ hiện nay.

Điều này cũng có nghĩa là mỗi trận tỷ thí sẽ được hơn một tỷ người theo dõi.

Trong đám người, có một người cười nói:

- Thạch thiếu, cuối cùng thì hôm nay ngươi đã có thể quang minh chính đại mà báo thù được rồi!

- Ta sẽ để cho Trần Thư nhìn xem cái gì mới là thực lực chân chính!

Giờ phút này, Thạch Tử Minh nhếch miệng lên, trong mắt vô cùng hưng phấn, thậm chí cả người cũng hơi run lên vì kích động.

Cuối cùng, hắn ta sắp được rửa sạch nỗi nhục nhã kia rồi!

- Các vị! Hôm nay là một ngày trọng đại!

Diệp Vũ đi đến không trung, nhìn xuống đám người phía dưới, sau đó nghiêm túc nói:

- Cuối cùng thì tranh tài Ngự Thú toàn quốc đã đi đến giai đoạn thi đấu tranh bá. Các tuyển thủ hiện tại đại diện cho trình độ hàng đầu của Hoa Quốc và là những người dẫn đầu thời đại này!

- Ta hy vọng tất cả mọi người có thể dốc hết sức để thể hiện cho cả nước và thậm chí là toàn thế giới những trận tỷ thí hấp dẫn nhất!

Sau khi hắn ta nói xong, trên không lúc này xuất hiện một màn hình cực lớn, trên đó lần lượt hiện ra những cái tên của các Ngự Thú Sư mạnh mẽ.

- Những nhà vô địch của mỗi một mùa giải thi đấu Ngự Thú đều là những người tuyệt vời và lỗi lạc, tất cả bọn họ đều là rường cột của đất nước, những gì bọn họ trải qua tuyệt đối có thể nói là truyền kỳ!

Chương 939: Ngươi mà còn nói nhảm nữa thì ta trùm bao tải ngươi đấy (2)

Trong mắt tất cả mọi người đều tràn ngập ngưỡng mộ, trên đó đều là những nhân vật tai to mặt lớn trong giới Ngự Thú. Vẻ mặt Vương Thắng đột nhiên kích động, Ngự Thú Sư xuất hiện ở trên màn ảnh lúc này giống hắn ta đến bảy tám phần, hiển nhiên hai bên có quan hệ huyết thống.

Hắn ta nói nhỏ:

- Phụ thân, ta sẽ đuổi kịp ngài, lấy được vinh dự năm đó như ngài!

Không chỉ Vương Thắng, mấy người Cơ Phong cũng trở nên vô cùng hưng phấn khi nhìn thấy trưởng bối của mình.

Trần Thư cũng nhìn thấy người quen, chỉ thấy một người thanh niên giẫm lên một Khế Ước Linh, trong mắt tràn đầy vẻ kiêu ngạo xem thường thế gian.

Phó hiệu trưởng Hoa Hạ Học Phủ Tần Thiên!

Trong lúc nhất thời, tất cả các tuyển thủ dự thi đều kích phát ý chí chiến đấu!

- Quán quân không chỉ đơn thuần là phần thưởng vật chất có thể nhận được, mà đó còn là một loại vinh dự tối cao!

Vẻ mặt Diệp Vũ kích động, hắn ta hướng tay phải về phía bắc của hòn đảo rồi nói:

- Nếu như đạt được chức quán quân, ngươi có thể để lại tên của mình trên Thiên Kiêu Thạch Bi!

Chỉ thấy một tấm bia đá khổng lồ cao 100 mét đang được dựng thẳng đứng ở phía bắc, trên đó tràn ngập dấu vết của năm tháng, nhưng thứ duy nhất không thay đổi là cái tên được khắc trên bia.

- Còn có thể khắc tên nữa à?

Trần Thư hơi giật mình, ngược lại có chút bất ngờ.

- Ngươi không biết chuyện này à?

Từ Tinh Tinh quay đầu nhìn sang rồi nói:

- Ở ngay phía bắc của đảo Thánh Ngự đấy, tục truyền nơi đó là do Truyền Kỳ Ngự Thú Sư đích thân xây dựng lên.

Trần Thư nhếch miệng:

- Ngày nào ta cũng bị các loại đại bác và súng bắn tỉa nhìn chòng chọc vào, sao mà ta biết được chứ?

Đúng lúc này, màn hình phía trên đã đóng lại, thi đấu tranh bá chính thức bắt đầu!

- Bây giờ, con đường Truyền Kỳ đang ở ngay trước mắt các ngươi, xin mời các vị hãy bước lên hành trình của chính mình!

Sau khi nói xong, Diệp Vũ rời khỏi không trung, một người dẫn chương trình đi đến trước đài tỷ thí khổng lồ.

- Ngày hôm nay, trong trận đấu đầu tiên, tuyển thủ Trần Thư sẽ đấu với tuyển thủ Thạch Tử Minh!

Cả hai bước đến trước đám đông, chuẩn bị sánh vai cùng nhau bước lên đài tỷ thí.

- Nếu như ngươi sợ thì có thể đầu hàng sớm một chút!

Thạch Tử Minh cười chế nhạo mà nói:

- Ta sẽ để cho ngươi xem cái gì mới gọi là Ngự Thú Sư!

- Ồ?

Trần Thư lắc đầu mà cười, dáng vẻ hoàn toàn không thèm để ý.

- Một Bạch Ngân Nhất Tinh như ngươi lấy cái gì để đánh với ta chứ?

Vẻ mặt của Thạch Tử Minh trở nên lạnh lùng, không ngờ bây giờ đối phương vẫn còn phách lối đến vậy.

Trần Thư ôn hòa mà cười, sau đó nói:

- Ngươi mà còn nói nhảm nữa thì ta trùm bao tải ngươi đấy!

- …

Vẻ mặt Thạch Tử Minh cứng đờ, theo bản năng nảy sinh ám ảnh, nhưng sau đó hắn ta lại nhớ ra bản thân đang được cả nước theo dõi, thế là lập tức có niềm tin trở lại.

- Vậy ngươi trùm thử xem?

Hắn ta cười khinh thường, đồng thời còn duỗi đầu qua, dáng vẻ vô cùng khiêu khích.

- Hả?

Trần Thư hơi giật mình, vậy mà trước mắt hắn lại xuất hiện các lựa chọn.

[Phương án 1: Không phải nhiều lời, mở túi! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực]

[Phương án 2: Kiềm chế hành vi của bản thân, sau đó giành chiến thắng trong cuộc thi! Phần thưởng hoàn thành: Bạo Lực Tọa Sát + 1]

[Phương án 3: Dốc hết sức tấn công bằng lời nói, phá vỡ hàng phòng thủ ngay lập tức! Phần thưởng hoàn thành: Tinh thông ngoại ngữ]

Trần Thư thấy vậy thì bật cười, lập tức chốt ngay phương án đầu tiên.

Hắn nhìn cái đầu đầy khiêu khích của Thạch Tử Minh rồi lặng lẽ mở ba lô tác chiến ra…

Lúc này, người dẫn chương trình vẫn đang giới thiệu tình huống của hai người bọn họ, nàng ta khẽ cười mà nói:

- Thạch Tử Minh đến từ Thiên Long Ngự Thú Đoàn đứng thứ ba toàn quốc, thiên phú của hắn ta kinh người, đã từng thách đấu các trường đại học lớn ở Kinh Đô, thậm chí đến cả Hoa

Hạ Học Phủ cũng hiếm có người nào là đối thủ của hắn ta được!

- Nhưng đối thủ của hắn ta cũng không hề đơn giản. Hắn chính là Trần Thư, thiên tài đến từ Hoa Hạ Học Phủ, thậm chí còn có lời đồn hắn là người đứng đầu của Học Phủ!

- Hoa Hạ Học Phủ là thánh địa của các Ngự Thú Sư khắp cả nước, chúng ta có thể thấy được Hàm Kim Lượng của danh hiệu này!

Người chủ trì cười cười rồi mở miệng nói:

- Nhưng điều thu hút sự chú ý của mọi người nhất lại không phải là thực lực của hắn mà là biệt danh của hắn, đó chính là tội phạm Nam Giang!

- Đương nhiên, đó chỉ là một trò đùa mà thôi. Trên thực tế, đã ba tháng trôi qua kể từ ngày thi đấu chính thức bắt đầu, nhưng bạn học Trần Thư vẫn luôn thành thật cho đến ngày hôm nay!

- Hơn nữa, tính cách hắn rất nhã nhặn, có thể thấy được mọi thứ trên mạng đều chỉ là bịa đặt mà thôi!

- Trần Thư, ngươi làm cái quái gì đấy?

Đúng lúc này, một giọng hét to vang lên.

Ngay sau đó, vẻ mặt mấy người Liễu Phong bối rối, lần lượt tiến lên trên đài tỷ thí.

Vẻ mặt của người dẫn chương trình hơi giật mình mà vội vàng nhìn lại.

Chỉ thấy Trần Thư đang đánh nhau với một người bị trùm túi phân, hơn nữa người kia còn bị đánh đến gào khóc thảm thiết…

Chương 940: Không phải nhiều lời, mở túi

Đôi mắt của nàng ta trừng lớn, hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Mới khen Trần Thư nhã nhặn xong, kết quả tên này lại bắt đầu

hành hung đối thủ ngay trước mắt khán giả cả nước như thế này à?

Hình như chính mình hơi qua loa rồi thì phải…

- Bà mẹ nó, là tội phạm đích thực!

- Đây chính là truyền hình trực tiếp cả nước đấy, không sợ xảy ra chuyện gì à!

- Dữ dằn! Đậu xanh rau má, ta phục sát đất luôn rồi đấy! Ta nguyện xưng là tội phạm đầu tiên trong lịch sử!

Đám đông bên dưới náo động hẳn lên, hiển nhiên tất cả đều bị sốc nặng.

Cả tỷ cặp mắt đang theo dõi, vậy mà ngươi lại móc túi phân ra đánh ngay tại chỗ luôn…

- Dừng lại!

Toàn bộ mấy người Diệp Vũ đi tới phía trước, sau đó cưỡng ép kéo hai người kia ra.

Trần Thanh Hải cho nhân viên bên cạnh một ánh mắt, chương trình phát sóng trực tiếp lập tức bị gián đoạn.

- Tiểu tử ngươi đang làm cái gì vậy hả?

Vẻ mặt Liễu Phong giận dữ, hắn ta trừng mắt nhìn hắn. Ba tháng này đều không xảy ra chuyện gì, ai mà ngờ ngày đầu tiên mới bắt đầu thi đấu tranh bá lại gây ra một chuyện lớn như vậy chứ…

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy vô tội mà nói:

- Hắn ta bảo ta trùm mà, ta chưa từng nghe thấy yêu cầu nào hèn hạ như vậy bao giờ cả…

- Ngươi làm thật luôn à?

Lúc này, Thạch Tử Minh lấy túi phân ra, vẻ mặt vô cùng sợ hãi và tức giận, mắt phải cũng bị đánh đến mức bầm tím.

- Ngươi tự nói đi. Có phải là do ngươi yêu cầu hay không? Lúc ấy có máy quay quay lại đấy, có thể xem khẩu hình miệng của ngươi!

- Ta…

Khóe miệng Thạch Tử Minh giật giật. Con mẹ nó chứ, ta chỉ nói chơi vậy thôi, ai mà ngờ được ngươi lại ra tay thật chứ?

Hắn ta quay đầu lại nói:

- Trần bộ trưởng, Diệp bộ trưởng, ta hy vọng người phụ trách tranh tài có thể cho ta một lời giải thích!

- Là do ngươi tự mình yêu cầu, ta giúp ngươi rồi mà ngươi còn đòi giải thích cái gì nữa hả?

Trần Thư chỉ vào đối phương mà nói:

- Ngươi có còn biết xấu hổ là gì hay không vậy?

- Được rồi!

Trần Thanh Hải nhướng mày, khí thế Vương Cấp tản ra, ngay lập tức khiến cho toàn trường yên tĩnh lại.

Ánh mắt của hắn ta nhìn về phía Trần Thư, đang muốn quát to thì đột nhiên vẻ mặt chấn động. Chỉ thấy trong cơ thể Trần Thư xuất hiện luồng khí tức khác biệt, cả người cứ như đã thay đổi vậy.

- Ngươi… Ngươi đột phá rồi?

Lời này vừa được nói ra thì Diệp Vũ và Liễu Phong cũng quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đánh nhau một trận xong là đột phá luôn ư? Chuyện quái gì đang diễn ra vậy?

Khóe mắt Liễu Phong giật giật, ngươi đột phá thật sự không khoa học chút nào cả!

Nhưng khi hắn ta nghĩ đến những bước đột phá trong quá khứ của Trần Thư thì lại đột nhiên cảm thấy hình như vẫn còn có thể chấp nhận được…

Trần Thư mở miệng giải thích:

- Hầy… Thật ra thì cũng may mà có Thạch thiếu giúp đỡ.

- Lúc nãy, khoảnh khắc ta trùm bao tải hắn ta thì bỗng nhiên cảm thấy có một cỗ lực lượng không rõ tăng thêm. Có lẽ đó là

do thần phân urea để cho ta lập tức ngộ đạo!

- …

Mọi người đột ngột im lặng, ngươi đang bịa đặt lung tung mà hại người đúng không?

Trùm túi phân lên người ta mà có thể đột phá đẳng cấp Ngự Thú Sư được ư, còn có logic gì hay không nữa vậy?

Hơn nữa thần phân urea lại là cái quần què gì đấy?

- Ngươi!

Trong lòng Thạch Tử Minh vô cùng uất ức, chẳng những hắn ta bị hành hung mà hơn nữa, mẹ nó chứ, đối phương còn đột phá nữa mới đau, biết đi tìm ai nói lý lẽ bây giờ đây?

- Được rồi, tiến hành tranh tài trước đi đã!

Vẻ mặt Trần Thanh Hải nghiêm khắc mà nói:

- Nếu như làm trễ nải trận tranh tài thì không ai có thể kham nổi đâu!

Đồng thời, ánh mắt của hắn ta quét qua Thạch Tử Minh. Ngươi nói mà xem, không có việc gì mà ngươi cứ muốn chọc con hàng này làm cái gì cơ chứ? Hơn nữa còn chủ động bảo hắn trùm bao tải mới cạn lời…

Ngươi cho rằng tội phạm Nam Giang không dám ra tay ngay trước mặt nhân dân cả nước đấy à?

Trên thực tế, làm vậy sẽ chỉ khiến cho hắn trở nên càng thêm hưng phấn mà thôi…

Thạch Tử Minh nghe những lời này thì cứng ngắc người, hắn ta hiểu rõ bản thân sẽ không nhận được lời giải thích nào cả.

- Tiếp tục phát sóng trực tiếp đi! Hiện tại bắt đầu tranh tài!

Hiển nhiên, Diệp Vũ cũng đồng ý với ý kiến của Trần Thanh Hải, hắn ta cho nhân viên một ánh mắt ra hiệu.

Chương trình truyền hình trực tiếp của giải thi đấu Ngự Thú toàn quốc đã được kết nối trở lại!

- Vừa rồi là chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ ta gặp phải ảo giác ư?

- Người huynh đệ, ngươi không nhìn lầm đâu, tội phạm Nam Giang vừa mới trực tiếp mở túi đấy!

- Thật là dũng cảm, làm điều này trước mặt người dân cả nước luôn mà không hề e dè!

- Hóa ra tội phạm Nam Giang không chỉ là một cái biệt danh…

Mọi người trên mạng bàn tán ầm ĩ rất nhiều, tất cả đều bị Trần Thư làm cho kinh ngạc đến ngây người. Thật đúng là không sợ cái gì cả mà!

Người dẫn chương trình khẽ cười mà nói:

- Các vị khán giả và các bạn thân mến, vừa nãy chỉ là hai vị tuyển thủ tạo ra chút điểm nhấn đáng xem cho mọi người mà thôi. Tất cả đều là kịch bản mà ra, mọi người không cần để ý làm gì!

- …

Chương 941: Tám mươi! Tám mươi

Khóe miệng Thạch Tử Minh giật giật. Thế hóa ra hắn ta bị đánh oan đánh uổng rồi à? Mọi người nhìn vào vành mắt phải bầm tím của Thạch Tử Minh, nhịn không được mà bật cười.

- Được rồi! Hiện tại, tỷ thí bắt đầu!

Diệp Vũ mở miệng nói, hắn ta chỉ muốn nhanh chóng kết thúc trò hề này càng sớm càng tốt.

Cả hai đến vị trí chiến đấu tương ứng của mình, đồng thời triệu hoán Khế Ước Linh ra.

Trần Thư thì lại mở bảng thông tin Khế Ước Linh ra, hắn đã trở thành Ngự Thú Sư Bạch Ngân Nhị Tinh rồi.

Thực lực của Khế Ước Linh lại tăng vọt lên, đồng thời các kỹ năng cũng được thăng cấp.

Theo quy tắc của Bạch Ngân Cấp, mỗi một lần đột phá cấp độ nhỏ thì sẽ có thể cho phép mỗi Khế Ước Linh nâng cấp một kỹ năng nhất định, ngoài ra còn có xác xuất nhỏ có thể lĩnh ngộ được thêm kỹ năng mới.

Vận may của hắn không tệ, những kỹ năng được thăng cấp theo thứ tự là Trùng Phong của Slime, Cự Hình Phong Nhận của Husky.

Bởi vì thiên phú Không Gian Quyến Cố của Thỏ Không Gian nên không có đẳng cấp kỹ năng, thế nhưng nó đã được cộng thêm khoảng 3% thuộc tính Không Gian.

- Bây giờ ta đã là Bạch Ngân Nhị Tinh, có thể đánh với Thạch thiếu được rồi chứ?

Trần Thư nhếch miệng lên, tâm trạng cũng có chút vui sướng.

Không những có thể ra tay trùm túi phân, hơn nữa hắn còn đột phá đến Bạch Ngân Nhị Tinh nữa chứ. Tìm đâu ra thứ tốt như vậy đây?

- Hừ! Ngươi tiêu đời rồi! Ngươi tiêu đời thật rồi!

Thạch Tử Minh chỉ vào Trần Thư mà nói:

- Ngươi đã chạm đến ranh giới cuối cùng của ta!

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy nghiêm túc mà nói:

- Căn cứ vào kinh nghiệm của ta, ngươi cần nhanh chóng thay đổi một ranh giới cuối cùng mới được rồi đấy!

- Để ta đổi ranh giới cuối cùng?

Thạch Tử Minh cười lạnh, đồng thời triệu hoán ra ba Khế Ước Linh của mình.

Một Hắc Sắc Phi Long xuất hiện, thân dài gần mười thước, hai cánh giang rộng, miệng phun ra hơi thở nóng bỏng.

Nó tức giận nhìn chằm chằm Husky trước mặt.

Hiển nhiên, nó vẫn nhớ như in lần bị hành hung ở đấu giá hội ngày ấy.

- Gâu gâu…

Husky ngửa mặt lên trời hú lên, đôi mắt tràn đầy vẻ kích động muốn thử.

Hai con Khế Ước Linh còn lại của Thạch Tử Minh cũng hề không đơn giản.

Một con là Tinh Linh nguyên tố Phong cấp S+, các thuộc tính khác đều cân bằng, thực lực không thể khinh thường!

Nhưng khiến Trần Thư chú ý là một con Khế Ước Linh khác.

Đó là Thổ Huyền Cự Quy cấp SS!

Trong thập đại Khế Ước Linh hệ phòng ngự được cả thế giới công nhận, nó được xếp hạng thứ năm, có kháng tính cực cao đối với cả các công kích vật lý và kỹ năng Nguyên Tố.

Mặc dù Thạch Tử Minh không phải thiên tài đứng đầu bảng, nhưng nếu vì vậy mà khinh thường hắn ta thì bất kỳ ai đều có thể bị lật bàn.

- Gâu!

- Òm ọp!

Husky và Slime nhanh chóng thả ra Phân Thân và Cự Đại Hóa, không giữ lại chút gì.

Một Hoàng Sắc Đại Viên Cầu to gần trăm mét trôi lơ lửng trên không trung lập tức hấp dẫn sự chú ý của khán giả.

Đừng nói đến Bạch Ngân Cấp, dù là Hoàng Kim Cấp cũng chưa chắc có con nào lớn được như vậy.

Nếu không phải nhìn khí thế thì có nói đó là Vương Cấp cũng có người tin tưởng.

Mà hai con Husky cũng làm người ta khiếp sợ, xét về mặt khoa học thì Husky và phân thân của mình sẽ không liên hệ với nhau.

Nhưng từ trước tới nay tội phạm chưa bao giờ nói đến khoa học cả!

Lúc này, màn bảo vệ giữa hai bên cũng hạ xuống.

Trận đấu chính thức bắt đầu!

Trong nháy mắt, Thổ Huyền Cự Quy thi triển kỹ năng đầu tiên, nó rút đầu vào mai, lâm vào trạng thái bất động.

- A, chuyện này…

Khán giả kinh ngạc há hốc mồm.

Đây chính là Hàm Kim Lượng của thập đại Khế Ước Linh hệ phòng ngự sao…

- Gâu!

Husky không để ý đến Cự Quy, dựa vào tốc độ thả kỹ năng cực nhanh, nó ra tay đầu tiên!

Vù vù!

Một đạo Cự Hình Phong Nhận xuất hiện, bay ra hơn mấy trăm thước trong nháy mắt, đánh thẳng về phía Hỏa Diễm Hắc Long!

Thạch Tử Minh cũng không hề gì, hắn ta đã sớm có chuẩn bị.

Chỉ thấy trên cơ thể Tinh Linh nguyên tố Phong bỗng sáng lên một lớp thanh quang.

Trong phút chốc, Cự Hình Phong Nhận bị cưỡng chế thay đổi phương hướng rồi bị Tinh Linh nguyên tố Phong hút vào như nam châm.

Cự Hình Phong Nhận được hóa giải trong nháy mắt!

Nhưng gần như cùng lúc đó, trên đầu Hỏa Diễm Hắc Long đột nhiên xuất hiện hỏa trụ.

Ầm ầm!

Hắc Long bị hỏa trụ đè xuống mặt đất, nó giận dữ thả ra ngọn lửa màu đen, cản lại sát thương từ hỏa trụ.

Kết hợp với Không Gian Thông Đạo, gần như kỹ năng nào cũng đánh trúng mục tiêu!

- Òm ọp!

Nhưng đúng lúc này, Slime đột nhiên bay lên, dựa vào Trùng Phong và Cuồng Phong Phi Hành để tăng tốc, Slime nhanh chóng bay về phía Hỏa Diễm Hắc Long.

Chắc hẳn Cự Quy hay Tinh Linh nguyên tố Phong thì đều có kỹ năng bảo vệ tính mạng nên chắc chắn sẽ rất khó để khiến chúng bị thương nặng.

Vù vù!

Nhưng đúng vào lúc này, một cơn lốc đột nhiên xuất hiện chặn lại đường đi của Slime.

Slime lập tức bị kéo lệch về phía cơn lốc, tốc độ cũng vì vậy mà giảm đi.

Hơn nữa cơn lốc không thuộc về debuff, kỹ năng Bá Thể cũng vô hiệu với kỹ năng này.

- Để xem ngươi còn có thể đuổi kịp được ta thế nào!

Thạch Tử Minh thì thào, khuôn mặt lộ rõ vẻ tập trung cao độ.

Chương 942: Tám mươi! Tám mươi (2)

Mặc dù hắn ta ngang ngược càn rỡ, không phục bất kỳ ai, nhưng không thể không nói, tên này vẫn có chút tài lẻ. Grao!

Lúc này, hai mắt Hỏa Diễm Hắc Long xuất hiện hắc quang, hỏa diễm màu đen từ phần lưng lan tràn đến hỏa trụ, tạm thời chấn trụ được hỏa trụ.

Đồng thời, Tinh Linh nguyên tố Phong cũng thả kỹ năng ra.

Một đạo thanh quang xuất hiện trên tứ chi cường tráng của Hỏa Diễm Hắc Long, khiến tốc độ của nó tăng vọt!

Sau khi được gia trì tốc độ, Hắc Long giang cánh, nhanh chóng chạy khỏi hỏa trụ!

Ngoại trừ Thổ Huyền Cự Quy nằm yên tại chỗ, hai con Khế Ước Linh còn lại đều vội vàng lùi lại, cách xa vị trí xuất hiện Không Gian Thông Đạo.

Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Thạch Tử Minh lại trở nên ngưng trọng.

Chỉ thấy một con thỏ mập đột nhiên biến mất, mượn Không Gian Nhảy Vọt để nhảy lên trời, lập tức đuổi kịp Hỏa Diễm

Hắc Long.

Một con thỏ mập nhìn có vẻ vô hại lại gãi mông.

Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, nó lấy ra một củ cà rốt khổng lồ dài năm thước ra.

Nó nhe răng cười, múa múa củ cà rốt trong tay rồi đánh vào đầu Hắc Long!

Nó định đánh vào hạ bộ, nhưng Trần Thư ra lệnh nên chuyển sang đánh vào đầu.

Nhỡ may xuất hiện hiệu quả Cưỡng Chế Tan Nát, vậy chẳng phải lập tức có thể bài tiết ra hay sao?

Grao!

Ngọn lửa màu đen tấn công tới, muốn thiêu hủy củ cà rốt.

Nhưng mà, Bản Mệnh Vũ Khí vốn đã có đặc tính không thể phá hủy, nên tự nhiên sẽ coi thường công kích của ngọn lửa!

Ầm

Hỏa Diễm Hắc Long vốn không để ý lắm, nhưng có vẻ lực đánh của củ cà rốt khá lớn.

Thân thể nó lập tức rơi xuống sân đấu một cách nặng nề.

Cảnh này làm các khán giả trố mắt mà nhìn, một con thỏ mập cũng có thể mạnh mẽ đến vậy sao?

Trần Thư cũng không ngạc nhiên lắm, thật ra thì lực lượng của Thỏ Không Gian cũng không lớn lắm, chủ yếu là được Bản Mệnh Vũ Khí gia trì.

Mỗi lần củ cà rốt tiến hóa, trừ gia tăng một vài hiệu quả bị động ra thì sức nặng cũng sẽ tăng vọt, đây là lý do tại sao chiều dài củ cà rốt lại thay đổi.

Mặc dù sức nặng tăng vọt, nhưng khi ở trong tay Thỏ Không Gian thì vẫn nhẹ, khi nào củ cà rốt rời khỏi tay Thỏ Không Gian thì nó sẽ trở nên cực kỳ nặng.

- Vù vù…

Thỏ Không Gian hưng phấn, trong nháy mắt, thân thể nó đã xuất hiện ở trên đầu Hắc Long.

Hai mắt Hắc Long xuất hiện ánh sáng, nó há to miệng, trong miệng ngưng tụ ngọn lửa.

Nhưng một giây tiếp theo thì bị hiệu quả gây choáng của củ cà rốt cắt đứt.

Ầm! Ầm! Ầm!

Hai tay của Thỏ Không Gian như được đeo bao tay tăng tốc, tốc độ công kích cực nhanh, liên tiếp đánh về phía đầu của Hắc Long.

Khán giả phía dưới căng thẳng trong lòng, tự động nói ra một câu.

- Tám mươi! Tám mươi!

- Đồ chơi này không phải là thuộc tính Không Gian à?

Thạch Tử Minh nhìn thẳng về phía Hắc Long, không nghĩ tới Khế Ước Linh dạng phụ trợ lại có thể biến thành mãnh nam cận chiến?

Hắn ta vẫn luôn nghiên cứu Husky và Slime mà không coi trọng Thỏ Không Gian lắm.

Ai biết con này cũng có sức chiến đấu không kém gì!

- Vèo vèo vèo!

Phía xa xa, Tinh Linh nguyên tố Phong định giúp đỡ nhưng lại bị đủ loại kỹ năng Nguyên Tố cắt ngang.

Hai đầu Husky nhìn chằm chằm nó, chuẩn bị hạn chế không cho nó rảnh tay làm chuyện khác.

Mặc dù Tinh Linh nguyên tố Phong chỉ là Khế Ước Linh phụ trợ, nhưng tầm quan trọng của nó không cần nói cũng biết.

Trong lúc nhất thời, Husky chế trụ Tinh Linh nguyên tố Phong, Thỏ Không Gian thì chế trụ Hỏa Diễm Hắc Long.

Tình hình của Thạch Tử Minh đã cực kỳ nguy hiểm!

- Khó giải quyết thật!

Dưới khán đài, Vương Thắng ngưng trọng nhìn về phía sân đấu.

Mặc dù Khế Ước Linh của Trần Thư cực kỳ không bình thường, nhưng thực lực đều là mạnh không tưởng!

Những thiên tài còn lại đều nhìn chăm chú, bọn họ cũng đang tưởng tượng nếu mình là Thạch Tử Minh thì sẽ làm như thế nào.

Nếu bọn họ đối mặt với Trần Thư, thì phải làm thế nào bây giờ?

Nhưng đúng lúc này, chiến cuộc lại xuất hiện biến hóa!

Ầm ầm!

Dường như trên sân đấu xuất hiện động đất.

- Hả?

Trần Thư nghiêm túc tập trung chú ý, chờ thời cơ chuẩn bị ra lệnh!

Trong chớp mắt tiếp theo, phía dưới Slime xuất hiện thổ trụ màu vàng vững chắc, trực tiếp thọt tới mông của nó.

- Hả? Thiên Niên Sát?

Trần Thư hơi ngẩn ra, hắn có chút không phản ứng kịp.

Một giây sau, trên cây cột tản ra tia sáng màu vàng nồng đậm bao quanh thân thể Tiểu Hoàng, chuẩn bị gói nó lại.

Vù vù vù!

Cơn lốc cũng trở nên mạnh hơn như muốn kéo Slime vào.

- Định phong khốn Khế Ước Linh của ta?

Trần Thư nhướng mày tự nhủ.

Bây giờ hắn đã hiểu vì sao Thổ Huyền Cự Quy phải rụt đầu vào trong, hóa ra là chuẩn bị đại chiêu!

Hơn nữa mượn mai rùa che lấp, nó thành công ẩn núp ánh sáng khi thi triển kỹ năng.

Ầm ầm ầm!

Thổ Trụ kéo dài với tốc độ rất nhanh, kết hợp với cơn lốc, thành công bọc lại Slime dài trăm thước!

Trong lúc nhất thời, toàn trường yên lặng như tờ.

Trên đài tỷ thí bỗng nhiên xuất hiện một cái kẹo que khổng lồ!

Hơn nữa bởi vì thổ cầu dán sát vào da, Tiểu Hoàng đến cả nhúc nhích cũng không làm được, muốn đụng nát, nói dễ hơn làm.

Trừ phi là phá hủy từ bên ngoài!

- Ít đi một con Khế Ước Linh, để xem ngươi lấy gì đánh với ta!

Chương 943: Hắn thừa nhận trong lòng mình có một chút bối rối

Thạch Tử Minh thở phào nhẹ nhõm, đại chiêu của hắn ta cuối cùng cũng phóng thích ra ngoài. Vốn cho là thời gian thi triển kỹ năng có thể an ổn vượt qua, ai biết sẽ nguy hiểm như vậy.

Ầm!

Husky quay đầu, thả ra Lạc Lôi.

Một đạo lôi đình xuất hiện, trực tiếp đánh vào quả cầu vây khốn Slime.

Nhưng mà, chỉ để lại một vệt đen nhỏ, quả cầu vẫn nguyên vẹn.

- Hơi khó làm!

Trần Thư sờ cằm, nếu muốn nổ thì cần thêm một khoảng thời gian nữa.

- Bây giờ, chiến đấu mới bắt đầu!

Thạch Tử Minh cười nhếch mép, vô tình chạm đến vành mắt, hắn ta đau đến nhe răng trợn mắt.

Hắn ta âm thầm thề, nhất định phải trả thù!

Nhưng vào lúc này, Thổ Huyền Cự Quy đã chui khỏi mai rùa.

Nó bình tĩnh, hai mắt lóe lên.

Hỏa Diễm Hắc Long lập tức được bao phủ bởi một màn hoàng quang nhàn nhạt,

Phòng ngự của nó lập tức tăng vọt, chặn lại thế công cuồng bạo của Thỏ Không Gian.

- Hồng hộc!

Hắc Long thở mạnh một hơi, phần lưng của nó vừa chịu hiệu quả Cưỡng Chế Tan Nát, trên đó phun máu xối xả.

Nếu tiếp viện trễ chút nữa, chỉ e là nó cũng phải rời sân.

Tinh Linh nguyên tố Phong cũng bị thương nặng, có thể sống sót dưới sự bắn phá ác liệt của hai cỗ kỹ năng Gatling cũng không dễ dàng gì.

Nó nhanh chóng xông lại gần rồi nhảy lên lưng Hắc Long.

Thạch Tử Minh lẩm bẩm.

- Đến lúc ta phản kích rồi!

Hai mắt Hắc Long chợt lóe lên hắc mang, miệng thở ra ngọn lửa màu đen.

Đồng thời, Tinh Linh nguyên tố Phong cũng thả kỹ năng ra, cuồng phong nổi lên, làm tăng mạnh thế lửa!

Hai Khế Ước Linh phối hợp hoàn mỹ!

Thỏ Không Gian vội vàng lùi lại, lực phòng ngự của nó quá thấp, chắc chắn không thể chống cự được kỹ năng này.

Thạch Tử Minh biết Thỏ Không Gian rất linh hoạt, khó bắt nên mục tiêu của hắn ta chỉ có thể là Husky!

Nhưng mà, khi hỏa diễm hạ xuống, Husky cũng biến mất!

- Hừ! Để xem ngươi còn có thể Thuấn Di được mấy lần!

Thạch Tử Minh cũng không bất ngờ lắm, hắn ta đã từng phân tích video chiến đấu của Trần Thư, biết Husky có một kỹ năng Thuấn Di.

Chiến đấu vẫn đang diễn ra, dường như Trần Thư đang rơi vào thế yếu.

Nhưng thời gian dần dần trôi, Thạch Tử Minh cũng đang dần mất bình tĩnh.

Husky đã Thuấn Di tám lần liên tục, như thể kỹ năng này có thể dùng liên tục mà không cần chờ hồi chiêu vậy!

- Mẹ nó, đến cùng thì ai là Khế Ước Linh hệ Không Gian đấy?

Hắn ta lộ vẻ nghi ngờ, hết nhìn Thỏ Không Gian lại quay sang nhìn Husky.

Hắn ta thừa nhận bây giờ hắn ta có chút bối rối trong lòng.

- Đánh đủ chưa?

Trần Thư bình thản, hắn biết đại kỹ năng của Husky đã kết thúc.

Hắn nhìn Thổ Huyền Cự Quy đang lù lù một đống ở giữa sân đấu.

Bây giờ Hỏa Diễm Hắc Long và Tinh Linh nguyên tố Phong đã hợp thành một thể, có tốc độ nhanh vô cùng.

Muốn toàn bộ kỹ năng của Husky đều đánh trúng đối phương là cực kỳ khó khăn.

Nhưng nếu có thể đào thải Thổ Huyền Cự Quy, là Slime có thể thoát khốn, xác xuất Trần Thư hắn thắng cuộc cũng cao hơn!

Hắn không do dự, lập tức ra lệnh cho Husky.

Giữa không trung dần dần xuất hiện một viên đá lớn, trên đó lan tràn ngọn lửa nóng rực, uy thế vừa nhìn đã biết là không tầm thường!

- Kỹ năng Hoàng Kim Cấp!

Cơ Phong thì thào, hắn ta vừa liếc mắt một cái đã nhận ra cấp bậc của kỹ năng này.

Một kỹ năng Hoàng Kim Cấp rẻ nhất cũng là một tỉ mới mua được, hơn nữa còn là chỉ có thể gặp không thể cầu, cho dù là đối với Ngự Thú Gia Tộc thì đó cũng là tài liệu vô cùng trân quý.

Mục tiêu của Thiên Hỏa Vẫn Thạch không phải Thổ Huyền Cự Quy, mà là quả cầu đang giam giữ Slime!

- Ngươi muốn cứu Đại Tiện Quái Thú ra ngoài?

Thạch Tử Minh hơi ngẩn ra, hắn ta cảm thấy mình đã nhận ra mục đích của Trần Thư.

Hắn ta suy nghĩ trong nháy mắt rồi lập tức đưa ra quyết định.

Nhất định phải ngăn cản hành động của Trần Thư!

Grao!

Thổ Huyền Cự Quy quát lớn, được Tinh Linh nguyên tố Phong gia tăng tốc độ, nó xông về phía Thiên Hỏa Vẫn Thạch, chuẩn bị dùng thân mình ngăn trở một kích này!

- Ngươi không sợ Khế Ước Linh chết à?

Trần Thư bực mình khó chịu, chỉ tay vào mặt Thạch Tử Minh.

Nhưng người quen biết hắn đều không nhịn được cười thầm trong bụng, tên này lại đi gạt người rồi…

Nếu như trực tiếp công kích Thổ Huyền Cự Quy, dựa vào tốc độ này, Thiên Hỏa Vẫn Thạch chưa chắc đã làm gì được nó.

Nhưng chỉ cần để cho đối phương chủ động xông lên thì chuyện gì cũng dễ làm!

Thạch Tử Minh bình tĩnh nói.

- Muốn cứu nó ra, chờ kiếp sau đi!

Trần Thư lộ vẻ mặt khó coi, nhưng trong lòng lại nở nụ cười.

Một bên là giải quyết vấn đề, một bên là giải quyết sinh vật tạo ra vấn đề, hiển nhiên là tội phạm Nam Giang lựa chọn phương án thứ hai rồi!

Lúc này Thổ Huyền Cự Quy mượn sức gió, tạm thời trôi lơ lửng trên không trung, chắn trước mặt vẫn Thạch.

Nó rút về trong mai rùa, đồng thời thả ra đủ loại kỹ năng phòng ngự, nó chuẩn bị cứng rắn chống đỡ!

Cuối cùng Thiên Hỏa Vẫn Thạch cũng tụ lực xong, trực tiếp bay về phía Cự Quy!

Trong nháy mắt, khi hai bên va chạm vào nhau, vòng phòng ngự ngoài cùng của Thổ Huyền Cự Quy lập tức bị xé nát.

- Sao uy lực mạnh thế được?

Thạch Tử Minh kinh sợ, mơ hồ nhận ra có gì đó sai sai.

Chương 944: Cái kia… Ngươi không mang theo túi phân hả…

Chiến đấu đến bây giờ, Trì Tục Mãnh Công của Husky đã chồng đến một trình độ kinh khủng! Ầm!

Thổ Huyền Cự Quy như đang cõng một quả núi trên lưng, nhưng nó cũng không trốn ra mà vẫn nghe theo lệnh của chủ nhân.

- Ta cũng không tin!

Trong lòng Thạch Tử Minh nổi giận, hắn ta cực kỳ tin tưởng lực phòng ngự của Thổ Huyền Cự Quy!

Ầm!

Cuối cùng, Thổ Huyền Cự Quy và Vẫn Thạch đều rơi xuống, mạnh mẽ va chạm vào mặt đất.

Mặc dù nó không động đậy được, nhưng cũng không bị thương gì, hiển nhiên là nó đã an toàn đỡ được!

- Không hổ là Thạch thiểu, lợi hại thật!

Trần Thư nhếch miệng cười, nói.

- Để xem mai rùa của ngươi có thể chống đỡ được tới khi nào!

- Ngươi vẫn có thể ném ra một khỏa Vẫn Thạch khác sao?

Thần sắc Thạch Tử Minh vẫn bình thường, cùng lúc đó hai Khế Ước Linh đến trước, phá hủy Vẫn Thạch đang đè ép Cự Quy, sẵn sàng chiến đấu với khỏa tiếp theo.

Nhưng mà hai con Husky không tiếp tục phóng ra Thiên Hỏa Vẫn Thạch nữa.

Đôi mắt của nó xuất hiện quang mang, sử dụng Cuồng Sa Phi Thạch, lại lần nữa trấn áp Cự Quy chặt chẽ.

Cùng lúc đó, Hỏa Diễm Hắc Long và Tinh Linh nguyên tố Phong chớp nhoáng lao tới.

Nhưng có hơi trễ rồi!

Vụt vụt vụt!

Mười tám cái Chân Thương Băng Thích ngưng tụ lại, dữ dội bắn về phía Thổ Huyền Cự Quy bị Cự Thạch đè lên!

- Đứng vững cho ta!

Trong lòng Thạch Tử Minh thầm cổ vũ cho Cự Quy.

Chỉ cần có thể chống đỡ được làn sóng công kích này, thắng lợi sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về hắn ta!

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt, máu tươi bắn ra!

Thổ Huyền Cự Quy được xưng là thập đại Phòng Ngự Khế Ước Linh cuối cùng cũng đã phá vỡ lớp phòng thủ!

- Mẹ nó, đúng là mãnh liệt!

- Mấy cái Băng Thứ này có thể phá bỏ được sao? Tình hình gì thế này?

- Chung quy lại Thổ Huyền Cự Quy đã phải chịu đựng quá nhiều…

Đương nhiên, người quan chiến không biết rằng Chân Thương Băng Thích đang coi thường khả năng phòng ngự, cho dù phòng ngự có cứng chắc đến đâu thì cũng vô dụng.

Hơn nữa, kỹ năng Hỗ Thuẫn của Thổ Huyền Cự Quy đã bị phá hủy, tự nhiên không thể ngăn cản Băng Thứ.

- Grừ~

Cự Quy gầm thét một tiếng, sức sát thương của Băng Thứ còn cao hơn người ta tưởng!

Thậm chí Chân Thương Băng Thích của Quân Vương còn đáng sợ hơn cả kỹ năng Hoàng Kim Thiên Hỏa Vẫn Thạch.

Bây giờ Cự Quy không những bị Cự Thạch trấn trụ mà còn bị Băng Thứ quấn quanh thân thể, máu tươi chảy ròng ròng, dáng vẻ thê thảm vô cùng.

Trần Thư không do dự, lại lần nữa để Husky phát huy kỹ năng.

Lại là một khỏa Thiên Hỏa Vẫn Thạch dần dần ngưng tụ lại, thậm chí sức mạnh của nó còn lớn hơn khoả lần trước!

Đây chính là hiệu quả của Trì Tục Mãnh Công!

Hơn nữa mục tiêu trực tiếp nhắm thẳng vào phía dưới Cự Quy.

Bây giờ Thạch Tử Minh mới hiểu ra, Trần Thư ngay từ đầu đã không nghĩ đến việc giải cứu Slime, mà là muốn loại bỏ Thổ Huyền Cự Quy!

Thần sắc của hắn ta tái nhợt, trong mắt có chút tuyệt vọng.

Chỉ khi thực sự tỷ thí cùng với Trần Thư, mới có thể hiểu được sức sát thương của Husky khủng khiếp như thế nào, thậm chí có thể gọi là trần nhà Bạch Ngân Cấp.

Rầm rầm rầm!

Thiên Hỏa Vẫn Thạch rơi xuống, sức mạnh vô cùng kinh người.

Ngay khi chuẩn bị hạ cánh, Thạch Tử Minh đi trước một bước thu hồi lại Thổ Huyền Cự Quy.

Trong khoảnh khắc, thổ trụ vốn đang phong ấn Slime biến mất không thấy gì nữa.

Nó cuối cùng cũng thành công thoát khỏi rắc rối!

- Ọp ọp

Hai mắt Slime ngốc manh, trừng trừng nhìn thẳng vào hai Khế Ước Linh còn lại trên sân, chuẩn bị đại triển thân thủ.

Husky và Thỏ Không Gian cùng nhau chui vào trong miệng Slime.

Trong lúc nhất thời, Hỏa Diễm Hắc Long và Tinh Linh nguyên tố Phong trở thành đối tượng bị truy sát…

Thạch Tử Minh cố gắng vùng vẫy nhưng đều không làm nên chuyện gì, cuối cùng cũng bất đắc dĩ mà thua.

- Ta thua…

Thạch Tử Minh cúi đầu, trong ánh mắt tràn đầy suy sụp.

Tuyển thủ vây xem tức khắc trở nên im lặng, cho dù đều biết thực lực của Trần Thư cường đại nhưng mọi người vẫn có chút không thể chấp nhận được.

Phải biết rằng Trần Thư là sinh viên đại học duy nhất trong số mười sáu người, những người còn lại đều lớn hơn hắn ba đến bốn tuổi.

Nhưng mặc dù là như vậy, hắn vẫn thuận lợi đánh bại được Thạch Tử Minh có thực lực mạnh mẽ!

Nếu như chỉ xét đơn thuần về thực lực, khả năng mọi người đều ngang hàng cùng một cấp bậc, nhưng thiên phú của Trần Thư chắc chắn còn cao hơn một bậc!

- Ta tuyên bố tuyển thủ Trần Thư chiến thắng!

Trần Thanh Hải đi lên trên không, hắn ta chằm chằm nhìn Trần Thư một hồi thật lâu, hiển nhiên đã hiểu được tại sao Liễu Phong lại coi trọng như vậy.

Loại thiên phú này quả thực đơn giản có thể nói là biến thái!

Hai người bọn họ rời khỏi vị trí tác chiến, đi tới đài tỷ thí.

Trần Thư đang muốn mở miệng, kết quả lại bị Thạch Tử Minh đi trước một bước, hắn ta hung hãn nói:

- Trần Thư, ranh giới cuối cùng của ta đã hoán đổi xong, hy vọng ngươi sẽ không tiếp tục đụng phải nó!

- …

Vừa dứt lời, Thạch Tử Minh liền rời khỏi đài tỷ thí, hắn ta đã không còn dám trêu chọc Trần Thư, tuy rằng tính cách kiêu ngạo, nhưng tới từ Ngự Thú Đoàn hắn ta sẽ tự hiểu rõ được sự tình.

Chương 945: Cái kia… Ngươi không mang theo túi phân hả… (2)

Có Hoa Hạ học phủ nâng đỡ, thiên phú của bản thân tăng lên, sự vùng dậy của Trần Thư đã không thể thay đổi! Hiện trường

mặc dù đã hoàn toàn yên tĩnh, nhưng trên internet vẫn còn sôi trào!

- Mẹ nó chứ, thật sự thắng rồi!

- Đúng là uy mãnh, vừa rồi ta còn tưởng rằng tội phạm Nam Giang sẽ phải thua!

- Husky kia cũng quá mạnh rồi, kỹ năng thương tổn kia cũng muốn nổ tung luôn!

- Thạch Tử Minh của Thiên Long Ngự Long Đoàn đã thua, để xem sau này hắn ta có giám khiêu khích Kinh Đô Cao Giáo chúng ta nữa không!

Trải qua trận chiến này, danh khí của Trần Thư đã hoàn toàn bùng nổ trên toàn quốc!

- Đánh cũng không tệ!

Liễu Phong đi tới bên cạnh Trần Thư, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

May mắn thay, hắn ta có con mắt nhìn nhân tài, chưa kể tới 500 tín chỉ bái sư, cho dù mang hũ tro cốt của mình tặng cho hắn cũng được!

Trần Thư cười cười, tự tin nói:

- Đương nhiên rồi, trong tay cầm túi phân Urea, ta chính là Chiến Thần!

Bụp!

Liễu Phong trực tiếp cho hắn một cái tát, nói:

- Mẹ nó ta đang nói chuyện ngươi tranh tài, không phải nói chuyện ngươi lúc trước đánh người!

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Ta cảm thấy lúc trước mới là trọng điểm…

- Trọng điểm cái rắm ý!

Liễu Phong khóe miệng giật giật, nói:

- Ngươi có biết mình sai ở chỗ nào không?

Trần Thư cúi đầu, vô cùng áy náy nói:

- Ta đã biết.

- Được rồi, sau này đừng tái phạm!

Liễu Phong lắc đầu, thấy hắn giành chiến thắng nên cũng không trách hắn.

- Liễu lão sư, ta cam đoan với ngươi!

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc nói:

- Sau này ta sẽ không dùng túi phân Urea màu vàng nữa!

- ?

Liễu Phong hơi giật mình, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Quả nhiên, một giây sau, Trần Thư lại lần nữa nghiêm túc nói:

- Mọi người có lẽ càng ưa thích màu xanh lam hơn!

- ?

Liễu Phong mở to hai mắt nhìn, ngay lập tức lâm vào trầm mặc.

- Liễu lão sư, ngươi bị sao vậy?

- Mẹ nó ta muốn trực tiếp phát bệnh…

Liễu Phong giật giật khóe miệng, hắn ta thật sự cho rằng vừa rồi Trần Thư đã nhận ra sai lầm của mình…

Đúng lúc này, người chủ trì trên sân một lần nữa tuyên bố trận tỷ thí tiếp theo!

Phương Tư vs Long Giang!

Trần Thư hơi giật mình, không ngờ rằng cả hai người đều là người hắn quen.

Long Giang đến từ Ngự Thú Gia Tộc, hơn nữa còn được truyền thừa kỹ năng, thực lực cường đại, đáng tiếc là lúc trước trong trận tranh bá hàng năm ở Đấu Linh Trường Kinh Đô lại bị thua bởi Trần Thư.

Hắn ta vẫn luôn muốn đối chiến một trận với Trần Thư, thế nhưng kết quả lại đi trước một bước gặp được Phương Tư.

Vốn dĩ sau khi trải qua trận chiến của Trần Thư và Thạch Tử Minh, các khán giả cũng không mấy hứng thú với trận chiến này.

Nhưng đến khi người chủ trì giới thiệu hai Khế Ước Linh, bầu không khí toàn trường lại lần nữa trở nên vô cùng náo nhiệt!

Vậy mà hai người bọn họ đều là Khế Ước Linh Long Hệ!

Khế Ước Linh Long Hệ vốn đã rất hiếm, cùng một lúc liền xuất hiện sáu con, tự nhiên thu hút ánh mắt của mọi người.

Hai người bọn họ tiến lên đài tỷ thí, Long Giang nhẹ giọng hỏi:

- Ngươi quen biết Trần Thư sao?

Phương Tư quay đầu lại nói:

- Có quen biết, có chuyện gì sao?

Long Giang yên lặng kéo dài khoảng cách, đồng thời nhìn qua nhìn lại Phương Tư mà đánh giá, lại, trong mắt tràn ngập cảnh giác.

- Hả? Nhìn cái gì? Muốn bị đánh à?

Phương Tư cau mày, mở miệng nói.

Long Giang nuốt ngụm nước bọt, lại kéo dài khoảng cách, thận trọng nói:

- Cái kia… Ngươi không mang theo túi phân hả…

- Những người nghiêm túc thì mang thứ đồ chơi kia đi làm gì?

Phương Tư hơi giật mình, cười nói:

- Không cần lo lắng đâu, ta cũng không phải là tội phạm!

- Ta cảm thấy hai ngươi… khá giống nhau.

Sắc mặt Long Giang vẫn tràn đầy cảnh giác, sau sự việc Thạch Tử Minh, trong lòng hắn ta có một bóng đen.

Nếu như hắn ta cũng bị người chụp túi phân Urea mà lại ngay trước mặt nhân dân cả nước, e rằng sẽ không còn mặt mũi nào để về với gia tộc.

- Mời hai vị tuyển thủ bước lên trên đài tác chiến!

Người chủ trì giới thiệu một chút về thông tin của hai người bọn họ, trực tiếp tuyên bố tỷ thí bắt đầu.

- Trần Thư, ngươi cảm thấy ai sẽ thắng?

A Lương mở miệng hỏi, đồng thời trong mắt hiện lên một chút tiếc nuối.

Nếu như hắn ta là Bạch Ngân Cấp thì tốt rồi, lần này Bạch Ngân tổ Hàm Kim Lượng quá cao, mỗi người đều là thiên tài trong số thiên tài.

- Phương Tư sẽ thắng!

Trần Thư kiên quyết nói:

- Các ngươi chú ý nhìn xem, trong mắt Long Giang đã có ý sợ hãi, rõ ràng là không có lòng tin với chính bản thân mình.

- Dường như là vậy!

A Lương nhướng mày, nói:

- Hắn ta chỉ là Bạch Ngân Nhất Tinh, đối đầu với Bạch Ngân Nhị Tinh Phương Tư học tỷ, quả thực phần thằng không lớn..

Trần Thư không nói nữa, ngay cả hắn cũng mơ hồ cảm giác được thực lực của Phương Tư có chút mạnh.

E rằng hành trình bí cảnh đã làm nàng cải thiện không ít.

Hơn nữa còn là đại diện của Ngự Vệ Long nên đương nhiên phía chỉnh phủ sẽ tận lực bồi dưỡng.

Vào lúc này, tỷ thí hai bên đã bắt đầu!

Ngay từ đầu Phương Tư không hề nương tay, Xích Viêm Long và Băng Sương Long cùng nhau lên, một con phụ trách khống chế, một con phụ trách công kích, tung ra nhiều kỹ năng mạnh mẽ.

Chương 946: Những lời này sao mà nghe quen tai như vậy…

Ba Khế Ước Linh của Long Giang cùng một lúc lâm vào thế yếu. Khoảng cách xếp hạng cấp bậc tiềm lực Khế Ước Kinh của hai bên cũng không quá lớn, nhưng thực lực của Phương Tư rõ ràng là hơn một bậc.

Thấy tình thế khủng hoảng, Long Giang không chút do dự, trực tiếp xuất ra kỹ năng Truyền Thừa.

Khí thế Kim Long trên sân liên tục tăng lên, các hạng thuộc tính được tăng lên trên diện rộng.

Long Giang thành công đưa thế cục tạm thời trở lại, không có xu thế thua cuộc chút nào.

Hai bên dường như lâm vào trạng thái giằng co.

Nhưng thời gian từng chút trôi qua, Long Giang vẫn không thể đánh bại được Phương Tư, cán cân thắng lợi lại nghiêng lần nữa.

Cuối cùng, hiệu quả của kỹ năng Truyền Thừa của Kim Long kết thúc, sức chiến đấu của bản thân sụt giảm.

Phương Tư đã chiến thắng thành công trong tỷ thí!

Mặc dù là Bạch Ngân Nhị Tinh đánh Nhất Tinh, nhưng cuộc chiến vẫn xảy ra vô cùng quyết liệt.

Thực lực của Long Giang không hề yếu, nhưng đáng tiếc trình độ có chút thấp, thêm việc gặp Phương Tư nên thua cũng là điều hợp lý.

- Đại diện lần này của Long gia, tuổi vẫn còn nhỏ.

Trần Thanh Hải đứng ở một bên, mở miệng nói:

- Nếu như ngươi có thể trở thành Bạch Ngân Nhị Tinh, ngược lại sẽ có hy vọng trùng kích hạng cao hơn.

- Đại diện của Hoa Hạ học phủ bọn ta tuổi tác cũng nhỏ hơn một chút.

Liễu Phong lắc đầu nói:

- Nếu như Trần Thư hai mươi lăm tuổi, hiện tại có khả năng đã là Hoàng Kim Cấp.

- Ngươi không khoe khoang thì sẽ chết à!

Trần Thanh Hải giật giật khóe miệng, hắn ta thừa nhận thiên phú của Trần Thư rất mạnh, nhưng nhà ngươi có thể ngày nào cũng nói nữa được không…

- Thành thật mà nói, có thể gọi đó là khoe khoang sao?

Vẻ mặt Liễu Phong tươi cười, nói:

- Lão Trần, nói thật, hay là sớm đã mang phần thưởng quán quân ban cho hắn đi.

- Ngươi cùng học sinh của ngươi đều không biết xấu hổ!

Trần Thanh Hải làm ra hành động khinh thường, quay người lướt qua hắn ta.

Lúc này, Long Giang đã rời khỏi đài tỷ thí.

Hắn ta đến trước mặt Trần Thư, trong ánh mắt có phần không cam lòng và tiếc nuối.

Điều hắn ta tiếc nuối không phải là thua Phương Tư mà là không thể cùng Trần Thư so tài một trận.

- Trách vận khí của ta không tốt!

Long Giang thở dài nói:

- Sau này sẽ có cơ hội, ta nhất định phải quanh minh chính đại tỷ thí với ngươi một trận!

Trần Thư đang muốn nói chuyện, kết quả lại bị Phương Tư lên tiếng trước:

- Ngươi cũng không đánh lại được ta, ngươi cùng Trần Bì đánh cái gì…

- …

Long Giang liền trầm mặc một lúc.

Sau một lúc, hắn ta có chút không tin, nói:

- Nàng thực sự không đánh lại được ngươi?

- Nếu như không có gì bất ngờ khác, thì có vẻ là như thế.

Trần Thư thành thật gật đầu, ngược lại không có chút khiêm tốn nào.

- Quấy rầy rồi, cáo từ!

Sắc mặt Long Giang có chút mất mát, trực tiếp xoay người rời đi.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, giơ ngón tay cái lên, khích lệ nói:

- Phương Tư tỷ, đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn thành thật như vậy.

- Thôi đi!

Phương Tư nhếch miệng, nói:

- Ta chỉ là bên ngoài nể mặt ngươi, ngươi sẽ không thật sự cho rằng bây giờ ta không đánh được ngươi đấy chứ?

Khi nàng nhìn thấy ánh mắt kích động của Trần Thư, lập tức kéo dài khoảng cách, nói:

- Ta đang nói về trận chiến của Ngự Thú Sư, thu hồi lại túi phân tội lỗi của người đi!

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn vừa chạm vào túi tác chiến, cũng không làm gì…

Lúc này không đến lượt Bạch Ngân tổ ra sân, mà là Hắc Thiết tổ ra sân tỷ thí.

Tuy chênh lệch khá lớn nhưng là vì Hắc Thiết Cấp 3V3, dẫn đến tình hình trận chiến thầm chí càng thêm quyết liệt hơn.

Đủ loại tầng tầng lớp lớp kỹ năng cường đại, số người xem tăng lên đáng kể.

Cho dù là mọi người dân trên đảo hay khán giả toàn quốc, bọn họ đều chăm chú theo dõi trận đấu.

Mà ngay tại nơi cách đảo Thánh Ngự 50km.

Một con cá mập đen dưới đáy biển có đôi mắt linh động, ngoe nguẩy cái đuôi, di chuyển nhanh về phía đảo Thánh Ngự.

Các sinh vật xung quanh dường như không nhìn thấy nó, trực tiếp phớt lờ nó.

Mà trên đầu cá mập có một người mặc hắc bào đang đứng đó, áo choàng che kín góc mặt của hắn ta, chỉ để lộ ra đôi mắt lạnh lẽo.

Đôi mắt hắn ta dường như đã nhìn thấy đảo Thánh Ngự, không thể nhịn được mà lẩm bẩm một mình:

- Cuối cùng cũng… ực ực ực…

Lời nói còn chưa kịp dứt, nước biển đại dương mặn tanh tràn tới, liền rót thẳng vào miệng hắn ta…

Người mặc áo choàng đen nhanh chóng im miệng, đồng thời khiến con cá mập màu đen tăng tốc nhanh hơn.

…

Bầu trời chạng vạng tối.

Hôm nay tỷ thí kết thúc mỹ mãn, tổng cộng tiến hành hai trận Bạch Ngân tỷ thí, hai trận Hắc Thiết tỷ thí.

Theo tiến trình của cuộc thi, trận đấu tiếp theo sẽ diễn ra vào ba ngày nữa, riêng vòng đầu tiên đã mất gần một tháng.

Nhóm người Trần Thư ngồi ở phía nam của hòn đảo, tận hưởng những làn gió biển thổi tới.

- Trần Thư, trận đấu tiếp theo, tuyệt đối không được buông lỏng cảnh giác!

Liễu Phong lại mở miệng nhắc nhở, tuy là đã nói qua rất nhiều lần, nhưng hắn ta vẫn có chút không yên lòng

- Ta nói Liễu lão sư này, ta đều đã nghe đến phát chán rồi.

Trần Thư thở dài, thầm nói:

- Đến lúc rải tro cốt, ngài cũng sẽ không dài dòng như vậy…

Chương 947: Quy tắc thứ hai của tội phạm

– Hả? Cái gì? - Không… không có gì!

Trần Thư xua tay nói:

- Hiện tại cũng đã là tranh bá so tài, có thể rút súng bắn tỉa có được không…

- Bây giờ ta đang chịu quá nhiều áp lực, không chừng một sai lầm, liền lật thuyền trong mương.

Liễu Phong suy nghĩ trong chốc lát, nói:

- Cũng được, nhưng ngươi ngàn vạn lần đừng gây ra tai họa!

Trần Thư vỗ ngực kiên định nói:

- Yên tâm đi, ta đã gây chuyện bao giờ đâu?

- Những lời này sao mà nghe quen tai như vậy…

Trong những ngày tiếp theo, Ngự Thú tranh tài toàn quốc vẫn diễn ra như cũ.

Giang Vấn Trần, đám người Vương Thắng lần lượt lên sân, thể hiện thế mạnh của mỗi người.

Mỗi một cuộc tỷ thí đều quyết liệt vô cùng, đầy điểm nhấn.

Ví dụ, trận chiến giữa Giang Vấn Trần và Giang Đa Dư.

Cả hai người bọn họ đều xuất thân từ gia tộc Giang gia, hơn nữa cùng là thiên tài đứng đầu.

Điều quan trọng nhất chính là, hai người thân là huynh đệ, xưng danh là song tử tinh Giang gia!

Danh xưng của Giang Đa Dư tự nhiên không phải do cha mẹ đặt lấy mà là do hắn ta tự mình thay đổi, mục đích đúng là muốn quyết chí tự cường, đánh bại huynh trưởng của mình, trở thành người thừa kế duy nhất của Giang gia.

Hai bên nhất chiến kinh thiên động địa, hiện ra đủ loại kỹ năng cường đại.

Cuối cùng, Giang Đa Dư đã mắc sai lầm, Giang Vấn Trần đã nắm bắt cơ hội, thua mất tỷ thí.

Một trận chiến song tử tinh của Giang gia, khán giả toàn quốc ý thức triệt để được chỗ cường đại của Ngự Thú Gia Tộc.

Mà Cơ Phong đối chiến với Vương Thắng một trận cũng vô cùng dữ dội.

Một người là nhân vật đại diện của Ngự Thú Gia Tộc, một người còn lại là nhân vật đại diện của Ngự Thú Đoàn.

Loại đại chiến trình độ này, đáng ra nên xuất xuất hiện trong trận chung kết.

Nhưng cũng có thể là bởi vì vận khí của hai người không tốt, nên sớm đã đối mặt.

Cơ Phong có hai Khế Ước Linh SS +, xếp hạng cấp bậc tiềm lực hiển nhiên cao hơn một bậc.

Nhưng mà, cuối cùng tranh tài cũng là Vương Thắng giành được thắng lợi!

Bởi vì, hắn ta nắm giữ một thần kỹ thuộc tính Hoả, hơn nữa số lượng của Hoàng Kim kỹ năng không chỉ có một.

Cái này cũng chỉ có thể là Vương giả Ngự Thú Đoàn mới có thể tài đại khí thô như vậy, nó không chỉ là một Ngự Thú Đoàn mà là năm đại tập đoàn toàn quốc, chỉ đứng sau xí nghiệp của chính phủ, chủ yếu là kinh doanh Ngự Thú.

Khả năng tiến công cực hạn của Vương Thắng khiến Cơ Phong bất cẩn, thua ở đây, làm người nhịn không được tiếc hận.

Thời gian trôi qua, cuộc tranh tài vẫn tiếp tục diễn ra như cũ.

Để Liễu Phong vui mừng, Trần Thư đều sẽ đến xem mọi trận đấu, ngược lại không có chuyện gì xảy ra.

Cho đến… đêm hôm đó.

Vòng thi đầu tiên của cuộc tranh tài đã kết thúc.

Có người hào hứng, có người buồn bã, nhưng tất cả đều hiểu, cái này còn chưa phải điểm cuối cùng.

- Tiếp theo là nhóm thua cuộc đánh phải không?

Trần Thư cầm một xiên thịt nướng, nói:

- Tranh tài lại còn nhân tính hoá.

Liễu Phong mở miệng giải thích:

- Một mặt là quyết định thứ hạng cụ thể, mặt khác cũng là để đảm bảo tuyển thủ tham gia thi đấu thế giới được tuyển chọn kỹ càng.

Nếu như thi đấu tranh bá có thể thắng ba trận liên tiếp, ngôi vị quán quân và á quân sẽ trực tiếp khóa chặt, còn vị trí thứ ba sẽ để mười bốn kẻ thua cuộc còn lại tranh đoạt.

Mặc dù tuyển thủ thua một trận đã bỏ lỡ chức quán quân và á quân, nhưng nếu thoát khỏi bảng đấu thua, cũng sẽ có được vị trí thứ ba, đủ điều kiện tham dự thi đấu thế giới.

Hai người thầy trò nói chuyện với nhau một lúc, không bao lâu liền ai về nhà nấy.

- Cuộc sống không có súng ngắm và đại pháo có chút không quen…

Trần Thư đi quanh ngôi nhà gỗ của mình, chung quy lại cảm thấy hơi khó chịu.

- Cũng không biết có thể ngủ ngon không…

Ngay khi hắn chuẩn bị quay trở lại gian phòng, trước mắt đột nhiên xuất hiện lựa chọn.

[Lựa chọn 1: Trở về phòng đi ngủ! Phần thưởng khi hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực]

[Lựa chọn 2: phía dưới đảo Thánh Ngự có một Huyết Mạch Chí Bảo, ngươi là tội phạm, chuẩn bị trực tiếp xuất thủ! Phần thưởng khi hoàn thành: Tàng Hình Dược Tề! Nếu như thành công cầm được bảo vật sẽ ban thưởng thêm: Tử Vong Hỏa Trụ +1, Cường Lực Hộ Thuẫn +2]

[Lựa chọn 3: Nếu như ngươi thích chia sẻ, quyết định nói tình báo cho người khác, cùng nhau đồng hành! Phần thưởng khi

hoàn thành: thuộc tính Hoả Diễm của Nguyên Tố Thú cộng thêm 3%]

Trần Thư khẽ giật mình, bước chân liền dừng lại.

Lựa chọn đầu tiên phải được loại trừ. Giữa bảo vật và giấc ngủ, quyết đoán lựa chọn cái phía trước!

Quy tắc thứ hai của tội phạm: Có bảo không muốn, đại nghịch bất đạo!

- Ngươi có muốn chia sẻ nó với ai khác hay không?

Trần Thư sờ lên cằm, tự nói ra một câu:

- Không chừng có chút nguy hiểm, tuyệt không thể liên lụy tới người khác!

- Ta đúng là tri kỷ hữu hảo của mọi người, ha ha!

Vừa dứt lời, hắn liền đi tới giáp ranh đảo Thánh Ngự.

Phía đông đảo Thánh Ngự, một người mặc quần áo bệnh nhân tâm thần, đầu đội mặt nạ chống độc đi tới bờ biển.

Phù phù!

Trần Thư lặn xuống nước một cách vội vàng, bắt đầu không ngừng lặn xuống.

- Không hổ danh là quần áo bệnh nhân tâm thần bản 3.0 do Tiểu Tinh tỉ mỉ nghiên chế, nó có chức năng tương tự như một bộ đồ lặn…

Chương 948: Quy tắc thứ hai của tội phạm (2)

Hắn sờ lên bộ quần áo bệnh nhân màu xanh trắng trên người, có chút kính nể Từ Tinh Tinh. Mặc dù Tiểu Tinh không tốt lắm về các khía cạnh khác, nhưng hắn ta chắc chắn là người tiên phong trong lĩnh vực quần áo bệnh nhân tâm thần!

Trần Thư cả người như con cá đang bơi, lao thẳng xuống đáy đảo Thánh Ngự.

…

Bên dưới đảo Thánh Ngự.

Một Hắc Sắc Sa Ngư đang di chuyển chậm rãi, xung quanh cơ thể có một lớp bảo hộ màu đen, ngăn cách với nước biển, khiến nó trở nên vô hình.

- Cuối cùng cũng đến rồi!

Nam nhân mặc áo choàng đen tự lẩm bẩm, phải mất cả tháng mới đến nơi thành công.

Càng đến gần đảo Thánh Ngự, tốc độ di chuyển của hắn ta càng chậm lại.

Bởi vì trên đảo kia đang có Khế Ước Linh Vương Cấp giám sát.

Hắn ta chỉ có thể chờ kỹ năng của Hắc Sa hết thời gian hồi chiêu mới có thể tiến lên một chút, hơn nữa cũng không dám đi quá nhanh, kẻo đám người Trần Thanh Hải nhận ra.

Nam nhân mặc áo choàng đen đi đến một cửa hang của hòn đảo.

Có lớp bảo hộ ngăn cách, cho dù là Khế Ước Linh Vương Cấp thăm dò hay trải rộng thiết bị khoa học cũng không thể nhìn thấy sự tồn tại của Hắc Sa.

Hắn ta cưỡi con cá mập, trực tiếp tiến vào trong cửa hang.

Trong đó lởm chởm vách đá, nhưng có một thanh quang nhàn nhạt.

Ngay lúc này, Hắc Sa đột nhiên dừng lại.

Lớp bảo hộ màu đen dần trở nên lờ mờ như ẩn như hiện, hiển nhiên là thời gian kỹ năng đã kết thúc.

Trên cơ thể nó xuất hiện một lớp bảo hộ màu xanh, lớp vỏ này cũng che đi hơi thở, nhưng bản thân nó lại không thể di chuyển được nữa.

Nam nhân mặc áo choàng đen nín thở, cũng không dám nhúc nhích, sợ sẽ bị phá giác.

Mười phút đồng hồ sau, Hắc Sa lại phóng xuất lớp bảo hộ màu đen, phi thẳng xuống vực sâu.

Dần dần, một màn sương trắng mờ ảo hiện ra phía trước.

Nhìn thấy cảnh này, thân thể nam nhân mặc áo choàng đen chấn động, trong mắt có vẻ đại hỉ.

Khi hắn ta tiến về phía trước, sương mù trắng xóa dần dần dày đặc, như hòa vào với nước biển, trông vô cùng kỳ quái.

Ngay lúc này, Hắc Sa dừng lại, đã đến chỗ cần tới.

Chỉ nhìn thấy một Không Gian Thông Đạo xuất hiện trước mặt, sương mù trắng xung quanh chính là đặc thù của Thông Đạo.

Nam nhân mặc áo choàng đen không do dự, trực tiếp bước thẳng vào Thông Đạo.

Ngay sau khi hắn ta rời đi một lúc, nước biển xung quanh Thông Đạo dao động, như thể có một sinh vật vô hình.

- Phía dưới lại có một cái Dị Không Gian sao?

Trần Thư đang ẩn thân dừng lại, cách người mặc áo choàng đen trước mặt không xa, nhưng cả hai đều không nhìn thấy nhau.

Một là vì kỹ năng, hai là vì Dược Tề.

- Chẳng trách thiết bị giám sát ở đây lại nhiều như vậy, quả nhiên có bí mật!

Trần Thư nhìn vào Thông Đạo, lẩm nhẩm:

- Chẳng lẽ là phía chính phủ cho tuyển thủ bọn ta trứng màu?

- Nhất định là như vậy, ta nhất định phải lấy được để không phụ lòng mong đợi của mọi người!

Hắc nhếch miệng cười, không do dự liền tiến vào trong Dị Không Gian.

Nhìn sang chỗ khác một cái là Trần Thư đã đến một hoang đảo rồi.

- Hửm?

Ánh mắt Trần Thư đầy vẻ cảnh giác, hắn liên tục nhìn xung quanh để đánh giá tình hình.

Đã là Dị Không Gian thì chắc chắn phải có hung thú.

Thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Phía trước chẳng có hung thú nào cả, chỉ có một tấm màn khổng lồ màu xanh nằm ngang giữa trời, trông nó như không có giới hạn gì vậy, không cho phép sinh vật nào tiến bước cả.

Đúng lúc này, hắn giật mình một cái, thậm chí là phải lùi lại mấy bước.

- Con mẹ nó, có người!

Hắn thầm cảm thán trong lòng rồi nhìn chằm chằm vào người mặc hắc bào đang đi đến kia. Cứ như người đó là đột nhiên xuất hiện vậy.

Không trách được tại sao hắn lại bất ngờ như vậy, theo bình thường thì loài người đâu có khả năng ẩn mình hay di chuyển tức thời đâu.

Người mặc hắc bào trước mắt này, thực sự rất kỳ lạ.

- Mặc trông bệnh hoạn thế này, chắc chắn không phải người tốt đẹp gì.

Trần Thư vuốt vuốt bộ đồng phục bệnh nhân tâm thần của mình, nói.

- Bắt buộc phải bắt được hắn ta.

- Con mẹ nó, chọn gì bây giờ?

Người mặc hắc bào vẫn không ý thức được việc mình đã bị lộ, chỉ đứng yên nhìn bệ đá ở phía trước thôi.

Trên bệ đá có ba nút ấn, lần lượt có màu đỏ, vàng, xanh lam.

Bên trên đó có chú thích.

- Ngươi là người của phía chính phủ Hoa Quốc, hãy ấn nút màu đỏ để loại bỏ màn chắn.

- Ngươi là người vô tình đến đây, hãy ấn nút màu xanh lam để loại bỏ màn chắn.

- Ngươi là người xâm nhập vào đây nhưng không muốn mình bị lộ, hãy ấn nút màu vàng để loại bỏ màn chắn.

Người mặc hắc bào đó ngơ ra, hắn ta chưa bao giờ nghe nói về thứ này.

Thế nhưng thực ra, khi hắn vừa mới đến gần bệ đá đó thì đã bọ lộ rồi, thậm chí là đến cả kĩ năng tàng hình mất hiệu quả rồi cũng không biết.

Ba nút ấn, chỉ được dùng để kéo dài thời gian thôi.

…

Lúc này, tiếng chuông cảnh báo vang lên trên đảo Thánh Ngự. Tiếng chuông đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trên hòn đảo.

Trần Thanh Hải và Diệp Vũ, hai người họ đã bay lên không trung rồi, trông họ đầy vẻ bất ngờ.

- Cơ quan do ông già thiết kế bị động vào rồi sao?

Chương 949: Con mẹ ngươi làm thật luôn đấy à?

Ánh mắt bọn họ đầy vẻ giận dữ, không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy. - Lão Trần, có chuyện gì xảy ra vậy?

Liễu Phong cũng bước tới, một cách rất vội vàng, tiếng cảnh báo ở xung quanh khiến người ta thấy rất bất an.

- Xảy ra chuyện rồi!

Trần Thanh Hải cau mày lại, nói.

- Lão Liễu, ngươi thông báo cho chính quyền, có người xâm nhập vào Không Gian Cấm Kỵ.

- Lão Diệp, qua đó xem trước đi.

Nói rồi, hai người họ nhảy xuống đáy biển, chạy thẳng xuống phía dưới đảo Thánh Ngự.

- Không gian Cấm Kỵ?

Liễu Phong hơi ngơ ra, hiển nhiên là hắn ta chưa hề nghe nói về việc này, thế nhưng trông họ hoảng hốt vậy nên đương nhiên hắn ta cũng rất coi trọng việc này, vội vàng quay vào trong phòng, chuẩn bị thông báo cho chính quyền

- Không phải là do Trần Bì gây ra đó chứ?

Hắn ta vừa nghĩ đến từ kẻ xâm nhập là sẽ bất giác liên kết chuyện đó với Trần Thư.

…

Dị Không Gian bên dưới đảo Thánh Ngự.

Người mặc hắc bào đó vẫn do dự mãi, phân vân mãi.

Khi hắn ta sắp đưa ra quyết định thì.

- Tít tít.

Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, sau đó là một tiếng động lớn, bệ đá đã bị nổ.

…

Bùm bùm!

May mà Hắc Sắc Sát Ngư dưới chân hắn sử dụng kỹ năng kịp thời nên đã chắn được mấy mảnh đá vỡ ra.

- Con mẹ nó ta mắc bẫy rồi sao?

Khóe miệng hắn ta giật giật, cuối cùng thì cũng hắn ta cũng ý thức được việc mình đã bị chơi một vố rồi.

- Sợ là có người sắp đến rồi.

Hắn ta không do dự một chút nào cả, ánh sáng màu đen phủ lên người Sát Ngư, nó cố xông về phía chiếc màn chắn màu xanh phía trước.

Ấy vậy mà Sát Ngư lại không hề bị ngăn lại, nó xuyên qua được tấm màn luôn.

- Ơ, thế này…

Khóe miệng hắn ta giật giật, không ngờ màn chắn trước mặt mình là giả. Kiểu chơi đùa với trí thông minh của người khác thế này khiến hắn ta tức đến mức muốn thổ huyết.

Người mặc hắc bào đó không muốn tàng hình nữa, hắn ta xông thẳng về phía trước.

Xuyên qua được màn chắn rồi, xung quanh vẫn là một vùng hoang vu, không có bất cứ con hung thú nào cả.

- Quả nhiên là ở đây.

Người mặc hắc bào đó nhìn cảnh phía trước mình, trông hắn ta rất phấn kích.

Từ xa, một màn sương dày như muốn che phủ cả mặt trời xuất hiện, hình như trong nó có gì đó rất nguy hiểm.

Đó là Không Gian Cấm Vụ!

Chẳng trách chỗ này không có hung thú, sợ là chúng đều bị Cấm Vụ nuốt mất rồi.

- Loạn thế sắp bắt đầu.

Người mặc hắc bào cười một cách rất đáng sợ, lấy ra từ trong túi một viên ngọc màu đỏ, trong đó, hình như có máu tươi đang chảy.

- Dùng máu của thiên tài Hoa Quốc để mở màn thời đại mới thôi nào.

Viên ngọc đỏ trong tay hắn ta bay lên giữa không trung, hình như nó chứa đựng rất nhiều năng lượng kỳ lạ.

Tự dưng, người mặc hắc bào giật mình một cái, bên cạnh hắn ta có bốn con Khế Ước Linh xuất hiện.

Hắn ta là một Vương Cấp Ngự Thú Sư.

Năm con Khế Ước Linh gầm lên một tiếng, chúng đứng xung quanh viên ngọc đỏ đó, muốn nuốt lấy viên ngọc. Thế nhưng vì mệnh lệnh của chủ nhân nên chúng chỉ có thể ngoan ngoãn ở yên đó.

Viên ngọc màu đỏ tỏa ra ánh sáng, tạo ra năm tia sáng màu đỏ, liên kết với cơ thể của năm con Khế Ước Linh.

Ánh mắt Khế Ước Linh có vẻ rất yếu ớt, thế nhưng ánh sáng từ viên ngọc thì lại ngày càng chói mắt.

Điều khiến người ta bất ngờ hơn cả là Cấm Vụ xa tận nơi chân trời kia đang bắt đầu biến đổi, nó như sống dậy vậy, bắt đầu di chuyển về phía viên ngọc đỏ.

- Grao!

Khi Cấm Vụ đang di chuyển, có tiếng gầm nhẹ truyền ra từ bên trong đó, một con vật có móng vuốt màu đen khổng lồ dần hiện ra.

Hình như đó là một con hung thú đang muốn thoát ra, thế nhưng nó lại bị Cấm Vụ giam cầm lại.

Ánh sáng của viên ngọc màu đỏ dần trở nên chói mắt, chỉ một lát sau thôi, nó như đạt đến mức cực đại rồi vậy.

Năm con Vương Cấp Khế Ước Linh yếu lắm rồi thế nhưng ánh mắt của chúng thì vẫn đầy vẻ phấn khích.

- Cấm Vụ, hiện thế!

Người mặc hắc bào nói nhỏ một tiếng, viên ngọc màu đỏ đó xông vào Cấm Vụ ở phía trước, cứ như nó được triệu hồi qua đó vậy.

Thế nhưng khi mọi chuyện sắp thành công thì viên ngọc hình như đã bị thứ gì đó giữ lại.

Một giây sau đó, nó biến mất.

Cùng lúc đó, Cấm Vụ lập tức bình thường trở lại.

- ??

Người mặc hắc bào trợn tròn mắt lên, trông hắn ta ngơ ngác vô cùng.

Hắn ta đã tưởng tượng ra vô số cảnh tượng nhưng chưa bao giờ nghĩ mọi chuyện sẽ như thế này.

Khi sắp thành công rồi thì lại bị người khác trộm mất sao?

- Chẳng lẽ đây chính là báu vật chí tôn mà hệ thống nói?

Trần Thư vuốt cằm, một tiếng hét giận dữ vang lên.

- Trả Huyết Mạch Châu cho ta.

Người mặc hắc bào đó trông như sắp phát điên rồi vậy, hắn ta thậm chí còn quên mất mình là Ngự Thú Sư, vồ thẳng tới.

- Con mẹ nó, thuốc mất tác dụng rồi sao?

Trần Thư nhướng mày rồi lại uống một ngụm Ẩn Thân Dược Tề, biến mất ngay tại đó.

Người mặc hắc bào rất kinh ngạc, hắn ta nhìn xung quanh, đang định nói gì đó nhưng lại bị ngắt lời.

- Trên người còn bảo vật gì nữa, tự nộp ra đi.

-???

Người mặc hắc bào vẫn hơi ngơ ngác, con mẹ nó ta đang bị cướp sao?

Chương 950: Đây là phim khoa học viễn tưởng sử thi gì thế?

– Ta đếm năm tiếng, nếu ngươi không giao ra thì đừng trách ta vô tình. - 5

- 4

- …

Trần Thưu cất viên ngọc màu đỏ đi nhưng lại không rời đi ngay.

Chuyện đến nước này rồi, hắn chắc chắn bảo vật chí tôn ở trên người người này.

Tuy rằng có được một viên ngọc rồi nhưng nhỡ đâu nó không phải bảo vật chí tôn mà hệ thống nói thì chẳng phải hắn phí công đến đây rồi sao?

Đã cướp được một thứ rồi thì cướp thêm chút cũng không sao cả.

Dù sao thì Khế Ước Linh của đối phương cũng yếu lắm rồi, hơn nữa hắn có Ẩn Thân Dược Tề và Truyền Tống Dược Tề, không thể nào thua được.

- Tên nhóc con kia, cho dù ngươi là ai thì hôm nay ngươi cũng chết chắc rồi.

Người mặc hắc bào đó trông rất giận dữ, ánh mắt hắn ta có vẻ dần mất đi lý trí.

Kế hoạch đã được chuẩn bị bao nhiêu năm nay, khó khăn lắm mới thành công được mà lại bị người ta cướp giữa đường.

Hơn nữa còn là một tên tội phạm thấy đồ đáng giá nên mới cướp thôi nữa, không phải là hoang đường lắm sao?

- Xoẹt!

Hắn ta vừa nói xong thì phần trên của hắc bào đã bị người ta kéo xuống, một cách rất bạo lực.

- ??

Nam tử đó cởi trần, đơ cả người ra.

- Con mẹ nó ngươi làm thật sao?

Hắn ta chưa bao giờ thấy ai bệnh hoạn như vây cả, chưa gì đã lột quần áo của người ta ra?

- Ta cảnh cáo ngươi lần cuối, tự lấy bảo vật ra đi.

Trần Thư âm thầm lật tìm hắc bào nhưng không tìm được thứ gì cả, hắn ném luôn thứ đó đi.

- Thằng nhãi ranh.

Người mặc hắc bào đó nghiến răng nghiến lợi, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm.

Hắn ta là Vương Cấp Ngự Thú Sư đấy, vậy mà lại bị một tên hậu bối cướp.

Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì sau này hắn ta sống làm sao được nữa.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Lúc này, năm con Khế Ước Linh của hắn ta sử dụng đủ các thể loại kỹ năng, chúng đánh khắp các hướng.

Trần Thư thấy vậy nên đã sử dụng Truyền Tống Dược Tề để kéo xa khoảng cách ra.

Sắc mặt nam nhân đó trông rất khó đoán, hình như hắn ta đang suy nghĩ về điều gì đó.

Một lát sau hắn ta mới nói.

- Hậu bối, ngươi gặp chuyện rồi, trả Huyết Mạch Châu cho ta, ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

- Xoẹt.

Trần Thư lại ra tay, xé thêm một mảnh hắc bào xuống.

- Con mẹ nó chứ.

Mặt nam nhân đó tím lại, giận dữ vô cùng.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì sợ là Trần Thư đã bị bổ ra làm trăm mảnh rồi.

- Dám uy hiếp tội phạm ca đây sao?

Trần Thư vẫn giữ trạng thái tàng hình của mình, hắn nắm bình Truyền Tống Dược Tề trong tay để tránh những kĩ năng có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Ban nãy đối phương đã lẩm bẩm về loạn thế hoặc từ gì đó tương tự, nhìn là biết hắn ta là phần tử khủng bố phản nhân loại rồi.

Bắt được tên này, há chẳng phải là hắn lập công rồi sao?

- Ta đúng là một dân cư tốt…

Trần Thư thầm tán thưởng bản thân.

Công cuộc đó vẫn chưa dừng lại, hắn lại dịch chuyển tức thời đến bên cạnh đối phương, kéo thêm một mảnh áo của hắn ta xuống.

- Đủ rồi, con mẹ nó ngươi còn là con người nữa không.

Nam tử hét lên một tiếng, ánh mắt tràn ngập sát ý, hình như hắn ta sắp tung chiêu gì lớn rồi.

Một giây sau đó, hắn ta= cưỡi một con Khế Ước Linh một cách quả đoán, chạy thẳng về phía xa.

Tuy rằng tốc độ của hắn ta rất nhanh, thế nhưng Trần Thư có Truyền Tống Dược Tề, hắn có thể bắt kịp một cách rất dễ dàng

rồi lặp đi lặp lại hành vi bạo lực của mình.

Trong Dị Không Gian, những tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhiều phút sau, trong cái hố bên dưới đảo Thánh Ngự.

Để không ảnh hưởng đến việc chiến đấu, nước biển xung quanh đã bị hút đi rồi.

- Cẩn thận chút, dám xâm nhập vào đây thì người đó cũng không dễ đối phó đâu.

Trông vẻ mặt của Trần Thanh Hải rất nghiêm trọng, cứ như gặp phải kẻ địch nào rất đáng gờm vậy, đối thủ ít nhất cùng là Ngự Thú Sư cùng cấp với hắn ta.

Diệp Vũ gật gật đầu, để năm con Khế Ước Linh đứng xung quanh mình để đề phòng có tình huống nguy cấp nào xảy ra.

Khi hai người họ bước vào màn sương trắng bên trong Không Gian Thông Đạo, một người tự dưng xông ra.

- Con mẹ nó chứ, biến thái kiểu gì vậy chứ!

Hai người họ cứng đơ lại, vội vàng lùi về sau, ánh mắt đầy vẻ bất ngờ và cảnh giác.

Một nam tử người lai mặc một chiếc quần đùi màu đỏ, cưỡi một con hắc Sắc Sát Ngư đang chạy trốn.

Trông hắn ta hoang mang vô cùng, cứ như là ở phía sau hắn ta có thứ gi đó rất khủng bố vậy.

- Các ngươi?

Nam tử đó giật mình, nhìn hai người trước mắt mình, hắn ta cảm giác có điều gì đó không lành.

Hắn ta không ngờ đối chi viện sẽ đến nhanh như vậy.

Dám xâm nhập vào Không Gian Cấm Kỵ, ngươi chán sống sao?

Ánh mắt Trần Thanh Hải có sát ý thế nhưng hắn ta không hành động tùy tiện được.

Hắn ta nhìn năm con Khế Ước Linh với vẻ nghiêm trọng, hơn nữa còn rất có khí thế nữa.

Đối phương là một Ngự Thú Sư Vương Cấp Nhị Tinh.

- Ngươi là?

Diệp Vũ chớp chớp mắt, hắn ta nhìn thẳng vào mặt đối phương. Hắn ta thấy hơi quen mắt.

Khi hai bên đang nhìn nhau thì một giọng nói đầy vẻ tội lỗi truyền ra từ màn sương ở phía sau.

- Tội phạm ca của ngươi hôm nay nhất định phải cướp được của ngươi.

Chương 951: Đây là phim khoa học viễn tưởng sử thi gì thế? (2)

Nghe vậy là nam tử người lai kia lại rùng mình, vẻ hãi hùng hiện ra trong mắt hắn ta. Bây giờ hắn ta không còn muốn lấy lại Huyết Mạch Châu nữa rồi, chỉ muốn giữ lại chiếc quần đùi của mình thôi.

- Hửm? Giọng nói này?

Mặt hai người bọn Trần Thanh Hải trông rất kỳ lạ, bọn họ thấy giọng nói này rất quen.

- Không phải là Trần Thư đó chứ?

Hai người họ quay sang nhìn nhau, khóe mắt cứ giật giật rồi ngơ cả người ra.

Một Vương Cấp Ngự Thú Sư bị một tên Bạch Ngân đuổi theo ăn cướp? Hơn nữa lại còn đến mức còn mỗi một cái quần đùi.

Con mẹ nó đây là phim khoa học viễn tưởng sử thi à?

- Bắt hắn ta lại trước đã.

Diệp Vũ bình tĩnh trở lịa, không suy nghĩ về giọng nói đó nữa.

Năm con Khế Ước Linh của hắn ta cùng xông lên, chặn luôn đường lui của kẻ xâm nhập.

Trần Thanh Hải gật gật đầu, hai người họ đều chỉ là Vương Cấp Nhất Tinh thôi, họ không dám có bất cứ sơ hở gì.

Nam tử người lai kia trông rất quả đoán, ngoài Hắc Sát mà hắn ta đang cưỡi ra thì bốn con Vương Cấp Khế Ước Linh còn lại đều đi lên trước, sử dụng đủ các thể loại kỹ năng, chúng nó cứ như đang liều mạng vậy.

- Hai ngươi mà đòi đánh với ta sao?

Cùng lúc đó, con Hắc Sắc Sát Ngư kia cũng sử dụng kỹ năng.

Rất nhiều những giọt sương màu đen được phun ra, che mất tầm nhìn ở mọi hướng.

- Cẩn thận chút đi, kĩ năng cảm nhận của Khế Ước Linh của ta cũng bị chặn lại rồi.

Diệp Vũ lên tiếng nhắc nhở, sắc mặt nó trông cảnh giác vô cùng.

Nam tử người lai cười khểnh, hắn ta không định ở lại đây lâu, muốn cưỡi Hắc Sát rời khỏi nơi này.

Một là vì hắn ta lo đội quân chi viện của Hoa Quốc sẽ lũ lượt kéo đến, một điều nữa là vì Trần Thư. Nếu ở đây lâu hơn nữa thì chúa mới biết đối phương sẽ làm gì.

Nhờ có màn sương màu đen chặn lại nên nam tử đó đã thành công tránh được hai người bọn Trần Thanh Hải, đi thẳng ra bên ngoài chiếc hố đó.

- Grao!

Bốn con Khế Ước Linh của hắn ta gào lên, phóng thích một kỹ năng mạnh của mình, khiến hai người bọn Trần Thanh Hải bị ảnh hưởng.

Thế nhưng chỉ một giây sau đó thôi, ba con Khế Ước Linh trong đó đều chạy đi hết, chúng không nán lại một chút nào.

Cuối cùng, chỉ còn lại một con Khế Ước Linh, nó đấu như điên để giữ chân hai người bọn Trần Hải Thanh, hiển nhiên, nó đã bị coi là một con cờ bỏ đi.

Năm con Khế Ước Linh của nam tử kia đều đang không ở trong trạng thái đỉnh cao, muốn trốn thoát khỏi hai người kia thì chắc chắn phải trả giá.

Trần Thanh Hải và Diệp Vũ bị màn sương màu đen đó ngăn lại, không nhỉn rõ gì cả. Cộng thêm việc họ cũng kiêng dè thực lực của đối phương nữa, không ngờ đối phương lại chạy đi ngay như vậy.

- Ta sẽ còn quay lại! Đồ nhóc con chết tiết, thì này không báo, thề không làm…

- Bùm!

Hắn ta còn chưa kịp nói xong lời răn đe của mình thì bị đập đầu vào một cái gì đó, hắn ta chỉ thấy đơ ra thôi.

Ngay sau đó, một cái gì đó màu đen chùm xuống, cùng với đó là một mùi rất khó tả.

- Không có bảo vật gì thì sao không nói sớm!

Ánh mắt Trần Thư đầy vẻ giận dữ, hắn đấm người kia thùm thụp cả.

Hắn cuối cùng cũng chắc chắn được việc đối phương không có bảo vật gì cả, không nhịn được, nói với vẻ giận dữ.

- Ta nhìn ra rồi, nhà ngươi muốn mượn tay ta để chạy rông đúng không?

- ??

Nam tử kia bực tức vô cùng, hắn ta muốn lên cơn đau tim luôn rồi.

Mình không chỉ bị giày vò mà còn bị làm nhục bằng ngôn ngữ nữa sao?

- Uỳnh!

Khế Ước Linh ở bên cạnh không dám sử dụng kỹ năng, chỉ sợ làm hại đến chủ nhân nên chỉ có thể dùng người đụng hắn, muốn tiêu diệt luôn người này.

Trần Thư cười khểnh một cái rồi uống một ngụm Dược Tề, hắn biến mất ngay lập tức.

Khế Ước Linh bị đụng hụt.

- Hai vị tiền bối, tên này muốn chạy kìa, mau đuổi theo đi.

Giọng Trần Thư cực to, hắn khiến hai người bọn Trần Thanh xác định được vị trí ngay tức khắc.

Hai người họ ý thức được kế hoạch chạy trốn của đối phương nên đưa Khế Ước Linh qua đó ngay lập tức.

Lúc này, nam tử đó kéo túi phân Urea trên đầu mình xuống, có hẳn năm cái luôn!

Đúng là một tên bệnh hoạn, điên rồi.

Nam tử đó nhìn xung quanh không có một ai cả, hắn ta gằn giọng nói.

- Thằng tiểu tử, ta sẽ băm nát ngươi ra.

Nói rồi hắn ta cưỡi Hắc Sát rời đi, để lại thêm một con Khế Ước Linh để cắt đuôi.

Hai người bọn Trần Thanh Hải đã đến gần lắm rồi, không bỏ ra gì đó thì không được rồi!

Hai con Khế Ước Linh Vương Cấp Nhị Tinh liều mạng để giữ chân hai người kia lại.

Khi nam tử kia chạy chưa được bao xa thì trên người con Hắc Sát mà hắn ta đang cưỡi có vài đốm màu xanh, hình như nó đang cố thoát ra khỏi xiềng xích gì đó.

Kỹ năng trinh sát do ông già để lại mất tác dụng rồi.

- Mau tàng hình đi.

Nam tử thở phào một hơi, thu hồi hai con Khế Ước Linh kia về.

Hắc Sắc Sát Ngư tạo ra một tấm màn bảo hộ màu đen, nó và người kia rơi vào trạng thái tàng hình.

- Mục tiêu biến mất rồi sao?

Trần Thư dùng Truyền Tống Dược Tề để đuổi theo, thế nhưng mục tiêu lại biến mất rồi.

- Để ta gặp lại ngươi thì đến cái quần đùi cũng không còn đâu.

Chương 952: Nếu dám động đến đảo Thánh Ngự nữa, thì xa nữa ta cũng sẽ cướp tiếp

Nam tử đang tàng hình đó vấp một cái, hắn ta nhìn Trần Thư với vẻ không cam lòng nhưng cuối cùng vẫn chọn cách rời đi. Cuộc đại chiến trong hang động vẫn đang tiếp tục.

Cuối cùng, hai người bọn Trần Thanh Hải chung tay tiêu diệt hai con Khế Ước Linh Vương Cấp Nhị Tinh kia đi.

- Đó là một con Vương Cấp Nhị Tinh đấy! Nhưng mà hình như nó đang yếu.

Trần Thanh Hải cau mày lại, tuy không thể giữ chân đối phương nhưng giết được hai con Khế Ước Linh thì đã là không tồi rồi.

- Về đảo Thánh Ngự trước đi, bảo vệ các tuyển thủ.

Diệp Vũ lệnh cho Khế Ước Linh mang hai cỗ thi thể rồi đi thẳng ra khỏi hang động. Hắn ta lo đối phương sẽ ra tay với mấy người hậu bối.

Trần Thanh Hải vội vàng gật đầu, hắn ta hiểu rồi.

Nếu không có Trần Thưu thì nam tử đó đúng là sẽ thực hiện kế hoạch báo thù, giết một vài thiên tài mới thấy thỏa mãn.

Thế nhưng bây giờ hắn ta chỉ hận cha mẹ chỉ sinh cho mình có hai cái chân, chỉ sợ gặp lại tội phạm Nam Giang.

Cái quần đùi duy nhất trên người chính là sự tôn nghiêm ít ỏi còn lại của hắn ta.

Tuyệt đối không được để bị giẫm đạp nữa.

Khi hai người bọn Trần Thanh Hải quay lại đảo, có một người đang đứng bên bờ biển.

Dưới ánh trăng sáng, nam tử đó mặc đồng phục của bênh nhân tâm thần, trên đầu đội mặt nạ phòng độc, trông cứ như một bức tượng điêu khắc kỳ lạ vậy.

Hắn ta chắp hai tay ra sau lưng, ngửa đầu lên trời tự lẩm bẩm.

- Nếu dám phạm đến đảo Thánh Ngự nữa thì xa nữa ta cũng sẽ cướp của ngươi.

- …

Hai người bọn Trần Thanh Hải đơ mắt ra nhìn, họ ngớ cả người.

- Ngươi là… Trần Thư?

Trần Thanh Hải không chắc chắn lắm, hắn ta hỏi thử.

Hai người họ đều không lên mạng nên không hiểu lắm về trang phục của tội phạm,

- Không cần phải hỏi ta là ai.

Giọng Trần Thư trầm xuống, nói.

- Ta chỉ là một người bảo vệ giấu mình thôi.

- Trần Bì.

Đúng lúc này, Liễu Phong cưỡi Khế Ước Linh bay tới, trông rất bình thản.

Thế nhưng trong tay hắn ta thì có đến bảy, tám cái hộp đựng tro cốt, loại nào, màu nào cũng có.

- !!

Gặp cảnh này, Trần Thư hít một hơi thật sâu, đưa tay lên, nói.

- Cáo từ!

Nói rồi, hắn chạy luôn về phía xa, trông như đang chạy trốn để được sống sót vậy.

Thế nhưng chạy chưa được bao xa thì đã bị Lễu Phong bắt được rồi.

- Không phải ngươi nói sẽ không gây chuyện sao? Ông đây bị trúng tà rồi mới tin ngươi.

Liễu Phong đè Trần Thư xuống, hắn ta chuẩn bị an táng Trần Thư ngay tại chỗ luôn rồi.

- Lão Liễu, đợi đã…

Hai người Trần Thanh Hải vội vàng ngăn cản, nói.

- Chuyện là do thằng oắt này gây ra đấy, ta phải dạy dỗ nó mới được.

Liễu Phong hất hất tay, nói.

- Mọi chuyện cứ giao hết cho ta đi, không cần đến phía chính quyền ra tay đâu.

Tuy hắn ta không hiểu gì về Không Gian Cấm Kỵ nhưng rõ ràng là đã gây ra họa lớn rồi.

- Ý bọn ta là… ngươi hiểu lầm rồi.

Trần Thanh Hải nói.

- Kẻ đột nhập không phải hắn.

- Không phải sao?

Liễu Phong có hơi kinh ngạc, hắn ta hơi đơ ra, nsoi.

- Chẳng lẽ là bọn A Lương?

- Thế thì lại càng không thể.

Diệp Vũ cười, quay sang hỏi.

- Trên đảo bây giờ có kẻ nào xâm nhập không?

- Không.

Hai người bọn Trần Thanh Hải thwor phào một nơi, xem ra đối phương đã cao chạy xa bay rồi.

Mười phút sau, bốn người họ ngồi bên bờ biển, nói mấy lời gì đó với nhau.

- Ngươi lột quần áo của một Vương Cấp Nhị Tinh sao?

Liễu Phong tự dưng thấy hoài nghi nhân sinh, cảm giác nhân sinh quan của mình đã bị phá vỡ.

- Nói kiểu gì vậy?

Trần Thư mím môi, nói.

- Ta đang trừng phạt kẻ xâm nhập mà.

- Đợi đã, đợi đã!

Khóe mắt Liễu Phong giật giật, nói.

- Ngươi đánh lại được Vương Cấp sao?

Đừng nói là có Khế Ước Linh bảo vệ, chỉ riêng người không thôi cũng đã đủ đánh cho Trần Thư nhừ tử rồi.

- Cũng có lý nhỉ.

Hai người bọn Trần Thanh Hải hiểu ra, ánh mắt họ đầy vẻ ngờ vực.

- Người đó… sức khỏe có vấn đề.

Trần Thư suy nghĩ một chút, hắn không giấu diếm gì cả. Sức mạnh cơ thể của hắn đã vượt qua Bạch Ngân Cấp rồi, thế nhưng so với Hoàng Kim Cấp thì không bằng được, lại càng không thể bằng được Vương Cấp.

Cho dù là có Dược Tề thì Trần Thư cũng chỉ giữ mạng được thôi, đâu thể dễ dàng đạt đến mức cơ thể của Vương Cấp được.

Thế nhưng trên thực tế, Trần Thư đã làm được việc này một cách dễ dàng.

- Có vấn đề gì sao?

Ba người họ quay đầu lại nhìn, họ nghĩ ra một đáp án.

Trần Thư nói.

- Cơ thể hắn ta không mạnh đâu, thậm chí là còn không bằng Hoàng Kim Cấp.

- Không thể thế được.

Trần Thanh Hải phủ định ngay.

Rõ ràng là hắn ta nhìn thấy năm con Khế Ước Linh của đối phương, hơn nữa đó cũng là khí thế của Vương Cấp nữa.

- Thật đấy, ta thấy hắn ta giống như một người trong viện dưỡng lão vậy.

Trần Thư gãi đầu, nói.

- Đối đầu với hắn ta chẳng khó khăn chút nào luôn.

Trần Thanh Hải và Diệp Vũ, hai người họ quay sang nhìn nhau, họ nghĩ ngợi mãi nhưng vẫn chưa đưa ra được một đáp

án ổn thỏa.

Theo lý mà nói thì tuổi tác tăng lên nhưng cơ thể của Ngự Thú Sư thì sẽ không bị giảm xuống quá nhiều.

Hơn nữa từ Vương Cấp hạ xuống Bạch Ngân Cấp, thế thì hoang đường quá.

Trần Thanh Hải lên tiếng, hỏi.

- Lão Liễu, ngươi thấy thế nào?

Chương 953: Đãi ngộ thế này liệu có hơi quá không…

– Hình như ta nắm bắt được trọng điểm rồi. Liễu Phong trông rất nghiêm túc, hắn ta nhìn Trần Thư, nói.

- Trước đây ngươi từng đến viện dưỡng lão sao?

- Hửm?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, góc nhìn kỳ lạ gì thế này?

- Ờm… lúc trước ta hay đến viện dưỡng lão và nhà trẻ để làm tình nguyện, thăm người già với trẻ con, không hợp lý à?

Hắn nói xong, ba người họ đều quay ra nhìn Trần Thư với vẻ kỳ lạ.

- Được rồi, đây không phải điều quan trọng.

Trần Thư tránh chủ đề này ra, nói.

- Người đó có lai lịch thế nào? Người của Cứu Thế Giáo Hội sao?

- Không phải đâu.

Diệp Vũ lắc đầu, nói.

- Ta có ấn tượng với gương mặt đó nhưng phải về điều tra tư liệu đa.

Theo lý thì một cường giả Vương Cấp Nhị Tinh, họ đều là những người nổi tiếng trên toàn thế giới.

- Nếu đã vậy thì chúng ta giải tán thôi.

Trần Thư gật đầu, đứng dậy chuẩn bị bỏ chạy nhưng lại bị ba người kia ngăn lại.

Trần Thanh Hải nói.

- Ngươi không nói thêm gì sao?

- Gì cơ?

- Ví dụ như tại sao ngươi lại ở trong Không Gian Cấm Kỵ, có chuyện gì đã xảy ra trong đó/

- Còn nữa, sao ngươi lại lột quần áo của hắn ta thế?

- …

Trần Thư im lặng ngay lập tức.

Hắn chớp chớp mắt, nói rất nghiêm túc.

- Vốn là ta định ngoan ngoãn đi ngủ rồi nhưng đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức tà ác vô cùng đang đến gần…

- Dừng chút đã.

Khóe mắt ba người họ giật giật, con mẹ nó ngươi nói ra được ngay luôn thế này hả?

- Ngươi nhận ra được khí tức tà ác?

Trông vẻ mặt của Trần Thanh Hải rất lạ, hắn ta nói.

- Nếu ngươi mà còn dám nói linh tinh nữa là ta sẽ giao ngươi cho Trấn Linh Cục luôn đấy.

- …

Trần Thư giật mình, bản năng của tội phạm khiến hắn thấy sợ hãi.

- Thực ra ta bị nhốt lâu quá rồi, khó khăn lắm mới được tự do nên chỉ muốn đi bơi chút thôi.

Trần Thư nói, không thể nói là do lời nhắc của hệ thống được.

- Sau đó thì sao?

Lý do này cũng hợp lý, ba người họ đều biết Trần Thư luôn bị giám sát, tự dưng được tự do, hơi phấn khích thì cũng dễ hiểu.

- Khi ta đang lặn ở bên dưới thì nhìn thấy kẻ xâm nhập.

Trần Thư nói.

- Hắn mặc áo bào đen, còn không dám để lộ mặt ra, nhìn là biết không phải người tốt nên ta đuổi theo.

Thực ra là Trần Thưu không hề nhìn thấy đối phương, là do muốn tìm báu vật nên mới vào Không Gian Cấm Kỵ.

Thế nhưng ba người họ đều không tìm ra lỗ hổng nào cả mà chỉ tìm được một yếu tố quan trọng khác thôi.

- Ngươi ăn mặc thế này mà còn dám bảo người ta không bình thường sao?

-…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Tóm lại là ta đã đi theo hắn ta đến Dị Không Gian.

Hắn hơi do dự một chút, thấy âm mưu của đối phương hơi đáng sợ nên quyết đinh nói thật về những chuyện trong Dị Không Gian.

- Huyết Mạch Châu?

Ba người họ rất kinh ngạc, đứng phắt dậy, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

- Sao? Sao lại phản ứng ghê thế?

Trần Thư gãi gãi đầu rồi cười hihi, nói.

- Lúc đó, ta trộm viên ngọc một cách rất quả đoán. Các ngươi không nhìn thấy được đâu, pha đó nhanh đến mức khó tin luôn ấy.

- …

Ba ngươi họ im lặng một hồi, đổi lại là người nào khác thì chắc cũng lên cơn đau tim rồi cũng nên.

Diệp Vũ vội vàng hỏi.

- Viên ngọc đâu?

- Ta ăn rồi.

Trần Thư sử dụng Bán Tướng Chiêu Hoán, một đôi mắt ngây ngô xuất hiện bên cạnh hắn.

- Ngươi cho Khế Ước Linh ăn luôn vậy ấy hả? Lại còn là một con Slime nữa?

Trần Thanh Hải xoa xoa trán, chỉ thấy hơi khó chấp nhận thôi.

- Ta vốn định để cho ta ăn nhưng mà mùi của nó khó chịu quá.

- …

Ba người họ lại im lặng tiếp, tự dưng họ cũng không biết nói gì nữa.

- Sao thế? Cái thứ đó không ăn được à?

Trần Thư vội vàng hỏi.

- Hơn nữa ta thấy Khế Ước Linh của ta ăn rồi nhưng cũng có gì mạnh lên đâu.

- Haiz, nếu ngươi là người cướp được nó, ăn rồi thì cũng đành vậy thôi.

Trần Thanh Hải thở dài một hơi. Tuy hắn ta thấy vậy là phí phạm của trời nhưng cứ nghĩ rằng nó vốn là của Trần Thư thì cũng không nói gì nữa.

- Các vị tiền bối, rốt cuộc nó dùng để làm gì thế? Đáng tiền lắm sao?

- Vấn đề không phải là có đáng tiền hay không mà nó là thứ… là thứ rất hiếm gặp ấy.

Diệp Vũ thấy Trần Thư đang không hiểu nổi nên lại nói tiếp.

- Có người thì một ngàn cỗ thi thể Quân Vương cũng không bì được đâu, thế nhưng có người lại thấy nó chẳng đáng một xu.

Trần Thư vội vàng hỏi.

- Ta là kiểu người trước hay là kiểu sau?

- Nếu không có gì bất ngờ thì ngươi là kiểu sau.

Liễu Phong nhìn mặt biển tĩnh lặng, nsoi.

- Ngươi biết tại sao đối thủ của ngươi không có Khế Ước Linh cấp SSS không?

- Hửm?

Trần Thư thấy hơi kinh ngạc, hắn nhận ra được ngay là đúng là không có.

- Theo cơ chế tiến hóa thì nếu một con Khế Ước Linh là cấp SS, ví dụ như mấy người Vu Dịch, chỉ cần Khế Ước Linh tiến hóa hai lần là có thể trở thành cấp SSS.

Liễu Phong nghiêm túc, nói.

- Cũng có nghĩa là chỉ cần Vu Dịch thành Bạch Ngân Cấp thì hắn ta sẽ có một con Khế Ước Linh cấp SSS.

- Không phải là như vậy sao?

Trần Thư hỏi, theo những gì hắn biết được thì hình như điều này không có vấn đề gì cả.

Chương 954: Đãi ngộ thế này liệu có hơi quá không… (2)

– Thầy hiểu ngươi, đẳng cấp của Khế Ước Linh của ngươi thấp quá, đúng là không động chạm đến phương diện này được. - …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, đang khinh bỉ ta đấy đúng không?

Liễu Phong cười, nói.

- Bản chất của tiến hóa là quay lại với vẻ nguyên thủy, muốn trở thành câp SSS thực sự rất khó.

- Nếu vận may của ngươi đủ tốt thì có lẽ Khế Ước Linh cấp SS+ tiến hóa một lần thôi cũng thành được cấp SSS rồi.

Liễu Phong nói.

- Nếu như không đủ may mắn thì sợ là tiến hóa mười lần cũng chưa chắc đã thành công. Nhưng mà điều may mắn là dù có thất bại thì cũng sẽ tăng lên một chút thôi.

- Vô lý vậy sao?

Trần Thư trợn tròn mắt lên, hắn hiểu ra ngay.

- Ngươi nghĩ thiên phú của Cơ Phong kém hơn Vu Dịch sao? Thực ra là con Khế Ước Linh đầu tiên của hắn ta đã là cấp SS+ rồi, nhưng bây giờ trở thành Bạch Ngân Ngự Thú Sư rồi, con Phượng Điểu đó vẫn là cấp SS+.

Liễu Phong nhìn Trần Thư, nói.

- Mà tác dụng của Huyết Mạch Châu cũng như một chiếc chìa khóa vậy.

Những người còn lại muốn lên cấp SSS chỉ có thể tiến hóa liên tục để làm mạnh huyết mạch của mình nhưng Huyết Mạch Châu thì lại mở nó ra, khiến việc tiến hóa của Khế Ước Linh không gặp phải chướng ngại gì cả.

Trần Thư gật gật đầu, hắn hiểu ra rồi.

Với hắn, đúng là Huyết Mạch Châu không có giá trị gì lắm.

Slime của hắn bây giờ vẫn chỉ là cấp B thôi, cho dù hắn trở thành Truyền Kỳ Cấp thì sợ là nó vẫn chỉ là S+ thôi, trừ khi phải tiến hóa vượt cấp.

Nhưng mà điều mà mấy người Liễu Phong không biết là Trần Thư có hệ thống, Khế Ước Linh của hắn chưa chắc đã không có cơ hội tiến đến cấp SSS.

- Được rồi, hứa với thầy nhé, đừng đi ba hoa khắp nơi.

Liễu Phong nghiêm túc nói.

- Ta lo là mấy người bọn Liễu Phong sẽ đánh chết ngươi đấy.

- Ngoài ra, cẩn thận kẻ xâm nhập lúc trước, Huyết Mạch Châu đủ để khiến Vương Cấp Ngự Thú Sư làm liều đấy.

- …

Trần Thư nhún vai, lẩm bẩm.

- Lại còn muốn đánh chết ta sao? Đến mức đó không vậy?

Ngươi sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác khi đẳng cấp huyết mạch bị chặn lại đâu.

Liễu Phong vỗ vỗ vai hắn, như là đang cố gắng nén điều gì đó lại vậy.

Trần Thư nhìn biểu cảm của ba người họ, tự dưng hắn thấy rùng mình, tránh xa ra khỏi họ theo bản năng.

- Ba người này không định đánh chết ta đó chứ.

Hắn nuốt nước bọt, thây không nên ở lại nơi này quá lâu.

- Các vị tiền bối, ta còn có chút việc, không ở cùng các vị nữa.

Trần Thư đưa tay lên chào rồi chạy luôn.

Hắn vừa đứng lên thì nghĩ ra điều gì đó nên hỏi.

- Huyết Mạch Châu quý giá lắm sao?

- Trong nước có lẽ chỉ có lão gia tử mới có thôi. Đến cả quốc khố cũng không có, ngươi nói nó có quý không?

- Vậy sao?

Trần Thư lắc đầu tiếc nuối, tự lẩm bẩm.

- Vấn đề là Husky và Thố Tử của ta vẫn chưa được ăn nữa.

Vừa nói xong thì ba người họ đứng ngay dậy, xắn tay áo lên, cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

- Đừng kích động, đừng có kích động.

Trần Thư vội vàng triệu hồi Tiểu Hoàng ra, bay đến chỗ ở của mình.

- Thằng nhóc con này.

Trần Thanh Hải lắc đầu, nói.

- Lão Liễu, ngươi cũng không dễ dàng gì.

Liễu Phong thở dài một hơi, nói.

- Không thì ngươi tưởng thế nào?

Tuy rằng mới chỉ làm thầy của Trần Thư có hai năm thôi nhưng hắn ta thấy mình đã bị bệnh nặng lắm rồi.

Diệp Vũ cười, nói.

- Lần này đúng là may mà có tên tiểu tử này, một Vương Cấp Nhị Tinh lẻn vào Không Gian Cấm Kỵ, chắc chắn là có mục đích không đơn thuần rồi.

- Huyết Mạch Châu có liên quan gì đến Không Gian Cấm Vụ không?

Ánh mắt Trần Thanh Hải có vẻ ngờ vực, không hiểu tại sao người kia lại phải xâm nhập vào.

Diệp Vũ nói.

- Làm sao mà ta biết được, để hỏi lão gia tử sau.

- Ta nói chứ hai vị, có thể nói về Không Gian Cấm Kỵ một chút không?

Liễu Phong nghe mà ngơ ra, hắn ta không tham dự được vào trong câu chuyện.

- Lão Liễu, đẳng cấp của ngươi kém quá, sau này ngươi sẽ biết thôi.

Nói xong, hai người họ cưỡi Khế Ước Linh bay đi.

- Con mẹ!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, không ngờ mình lại bị bạn thân khinh bỉ.

- Kiêu căng cái gì chứ, sau này, khi Trần Thư lớn rồi sẽ đấm chết hai ngươi.

Hắn ta mím môi, cũng quay người, rời khỏi chỗ đó.

Không lâu sau Trần Thư đã đến căn nhà gỗ của mình.

Trông vẻ mặt của hắn rất phức tạp, mãi mà không dám bước lên trước. Hình như hắn có rất nhiều lời muốn nói nhưng tất cả đều hóa thành một tiếng thở dài.

Dưới sánh trăng, căn nhà gỗ bị chăng đầy những tia hồng ngoại, không còn một khe hở nào.

- Nói thế nào thì đãi ngộ thế này có phải hơi quá rồi không…

Sáng sớm, ba ngày sau đó.

Tràn Thư chán chường nằm trên giường, hắn không thèm ngủ như thường nữa.

Thực ra là gần đây hắn ngủ không được ngon lắm. Mấy tia hồng ngoại bên ngoài căn nhà thực sự hơi chói mắt.

Bây giờ, hắn thừa nhận là tâm lý mình hơi kém.

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Thư đổ chuông.

- Alo, Trần Thư, ngươi bị làm sao thế?

Bên ngoài căn phòng gỗ, cách khoảng năm trăm mét, A Lương và mấy người khác trông rất hoảng hốt, họ không dám lại gần.

- Không sao cả, thầy Liễu sợ phòng ta không đủ sáng đấy, chu đáo thật sự.

Chương 955: Giới hạn thế này không thể thấp thêm nữa

Trần Thư nhoẻn miệng cười nhưng ánh mắt thì lại chán nản vô cùng. - Ánh sáng không đủ?

Khóe miệng của ba người bọn A Lương giật giật, bọn họ đang nghĩ sao không dùng súng bắn tỉa để có thêm ánh sáng đấy.

- Cuộc thi của nhóm người bị thua hôm nay bắt đầu đấy, ngươi không đến xem à?

- Không đến đâu, ta cần phải rèn luyện tâm lý của mình.

- …

A Lương và mấy người khác âm thầm giơ ngón cái lên, không hổ là tội phạm Nam Giang.

…

Thời gian nửa tháng trôi qua, cuộc tỉ thí của nhóm những người Bạch Ngân bị thua đã kết thúc.

Cuối cùng, Cơ Phong giành chiến thắng trong nhóm tám người. Thế nhưng muốn giành được hạng ba thì vẫn phải đi thêm một quãng đường dài nữa. Hơn nữa hắn ta không được thua một lần nào cả.

Bây giờ, cuộc thi tranh giành bốn hạng đầu sắp bắt đầu rồi.

Đài tỉ thí ở giữa đảo Thánh Ngự có cả ngàn người vây quanh, họ bàn luận rất nhiều, bầu không khí náo nhiệt vô cùng.

Cuộc tỉ thí hôm nay sẽ xác định bốn người đứng đầu nên đương nhiên là mọi người rất mong chờ nó.

Điều quan trọng nhất là hôm nay là trận chiến đầu tiên mà lại là trận chiến giữa Trần Thư và Vương Thắng.

Thiên phú của hai người họ rất cao, hơn nữa đều có thực lực tranh giải quán quân nên có rất nhiều người đến xem.

Nhân dân toàn quốc dã mong chờ trận tỉ thí này từ lâu rồi, trên mạng bàn tán sôi nổi vô cùng.

- Cuối cùng thì cũng có thể nhìn thấy tội phạm Nam Giang rồi. Bọn ta đợi không nổi luôn rồi.

- Các ngươi nói xem liệu hắn có lôi túi phân Urea ra không nhỉ? Đúng là sự đả kích về tâm hồn luôn ấy.

- Vậy thì phải xem xem hôm nay Vương Thắng có phát huy tốt không thôi.

Lúc này, Trần Thư đã đi lên đài tỉ thí rồi, trông hắn có vẻ phấn khích.

Người bên ban tổ chức muốn đẩy hắn lên trận đầu tiên là vì muốn đẩy cao độ nóng cuộc trận tranh giành bốn hạng đầu.

- Các vị khán giả thân mến, hôm nay, chúng tôi sẽ tiến hành trận tranh đoạt bốn hạng đầu mà mọi người mong chờ đã lâu.

MC đi lên đài tỉ thí giới thiệu qua về hai vị tuyển thủ.

- Trần Thư, tội phạm Nam Giang, chắc là các vị đã biết rất rõ về hắn rồi.

- Thế nhưng tôi còn phải giiar thích thêm, sự việc túi phân Urea khi trước chỉ là để tăng hiệu quả cho tiết mục thôi, các vị đừng coi là thật.

Biểu cảm của những người bên dưới trông rất kỳ lạ, họ đều quay sang nhìn Thạch Tử Minh.

- Nhìn gì mà nhìn? Khi đó ta cố tình phối hợp với hắn đấy, mùi của túi phân Urea thực sự rất mê.

Thạch Tử Minh làm động tác hít sâu, trông rất bằng lòng.

- …

Khóe miệng mọi người giật giật, họ thầm thở dài, nghĩ rằng Thạch thiếu quả nhiên là đã thay đổi rồi, giới hạn mức đến mức không thể thấp hơn được nữa rồi.

- Chắc các vị cũng đều coi trọng Trần Thư, nhưng cá nhân tôi cho rằng thắng thua hôm nay còn chưa thể đoán được. Đối thủ của tội phạm hôm nay cũng không thể coi thường được.

Người dẫn chương trình cười rồi giới thiệu những thông tin về Vương Thắng.

- Vương Thắng, người thừa kế của Vương Giả Ngự Thú Đoàn, không chỉ có thiên phú hơn người mà gia thế còn mạnh, ba con Khế Ước Linh được nuôi dạy rất tốt.

- Thậm chí là đến cả thiên tài Cơ Phong cũng bị hắn ta đánh bại.

Trần Thư ở bên dưới trông rất nghiêm trọng, đấu với Vương Thắng, đúng là một trận chiến khó nhằn.

Hắn ta hít một hơi thật sâu, sửa soạn lại quần áo, chuẩn bị lên sân khấu.

Lúc này, Vương Thắng cũng đi đến nhưng ánh mắt của hắn ta đầy vẻ cảnh giác.

- Không ngờ trận chiến này lại đến nhanh như vậy.

Ánh mắt Vương Thắng còn vẻ hưng phấn nữa, ban đầu bị Trần Thư đánh cho tàn tạ thế, hắn ta nén cơn giận từ lúc đó rồi.

Hắn ta thừa nhận tố chất cơ thể của mình không được bằng người ta, thế nhưng trận chiến giữa Khế Ước Linh thì hắn ta nhất định phải thắng.

- Ta cũng không ngờ rằng con đường thi đấu của ngươi lại dừng lại sớm vậy.

Trần Thư cười, mọi cử động của hắn đều vô cùng tự tin.

- Ta hỏi ngươi một câu trước đã.

Mắt Vương Thắng đầy vẻ cảnh giác, nói.

- Lát nữa ngươi sẽ không lấy túi phân Urea ra đấy chứ?

- Ngươi nói gì cơ?

Trần Thư nhoẻn miệng cười, nói.

- Ta là kiểu người đó sao?

- Khi đó là Thạch Tử tự yêu cầu đó chứ, ta chỉ muốn giúp người khác thôi mà, ta giúp hắn ta chút thôi.

- Ha ha…

Vương Thắng cười để phối hợp với hắn, nói.

- Ngươi lên trước đi, ta đi sau ngươi.

Trần Thư lắc đầu, thở dài nói.

- Sự tin tưởng giữa người và tội phạm biến mất như thế sao?

- …

Một lát sau, hai người họ đến vị trí tác chiến của mình, chuẩn bị bắt đầu trận đấu hôm nay.

- Ta tuyên bố, trận đấu bắt đầu.

Vương Thắng lập tức triệu hồi ba con Khế Ước Linh của mình ra.

Ba con Khế Ước Linh có thuộc tính lửa cấp SS xuất hiện, cho dù là không sử dụng bất cứ một kỹ năng nào thì nhiệt độ của đài tỉ thí vẫn tăng lên liên tục.

- Khế Ước Linh tốt đấy, nhưng mà so với ta thì vẫn còn hơi non.

Trần Thư cười rồi triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

- Uỳnh!

Slime không lồ rơi xuống đất một cách nặng nề, đài tỉ thí như rung lên từng hồi, khí thế chắc chắn là rất mạnh rồi.

Thế nhưng chỉ một giây sau thôi Tiểu Hoàng đã bắt đầu lăn lộn một cách tự do rồi.

Chương 956: Kẻ nhận biết được túi phân Urea là tuấn kiệt

Nó cứ như một quả bóng bay màu vàng khổng lồ không ai khống chế được vậy. - Hửm?

Trần Thư hơi kinh ngạc, hắn thấy có điều gì đó không đúng lắm.

Thế nhưng hắn vẫn không để lộ điều đó ra ngoài, chỉ cười, nói.

- Lăn lộn đi Slime của ta.

Khóe miệng của những người bên dưới đều giật giật.

Mới mở đầu đã bị điên thế này, không hổ là Khế Ước Linh của tội phạm.

Thời gian dần trôi qua nhưng Tiểu Hoàng vẫn không ngừng việc lăn lộn lại, nó cứ như một động cơ vĩnh hằng vậy.

Mọi người nhìn mà chán đến mức muốn ngáp luôn rồi, họ đều giục người dẫn chương trình cho cuộc thi bắt đầu đi.

- Được rồi, bạn học Trần Thư, show mở màn của chúng ta có phải là…

Người dẫn chương trình lên tiếng nhắc nhở, hai con Khế Ước Linh khác của Trần Thư vẫn chưa được triệu hồi ra, dẫn đến việc cuộc tỉ thí không bắt đầu được.

- Nhanh thôi, đừng sốt ruột.

Trần Thư cười, nói, nhưng trong lòng hắn thì hoang mang vô cùng.

Muốn tổn thọ luôn ấy, tự dưng lại không khống chế được Tiểu Hoàng.

Lại mười phút nữa qua đi.

- Trần Bì!

Cuối cùng thì Liễu Phong cũng không nhịn nổi nữa, hắn ta đi đến phía trên đài tỉ thí, lườm Trần Thư một cái.

Nhà ngươi đang tạo độ nóng cho chương trình đấy à!

Trần Thư thấy vậy, hắn biết mình không che giấu được nữa rồi nên nói.

- Thầy, ta … Khế Ước Linh của ta bị làm sao ấy…

- Hửm?

Liễu Phong cau mày lại, nói.

- Ý gì thế?

- Hình như nó không chịu nghe lời ta.

- Không chịu nghe lời?

Trần Thanh Hải cũng đi đến, mở lớp màng phòng hộ trên đài tỉ thí ra.

- Lão Diệp, ngươi ra xem xem.

Liễu Phong có hơi lo lắng, không phải là vì Vương Cấp Ngự Thú Sư lúc trước nên bị di chứng gì đó chứ?

Diệp Vũ gật đầu, triệu hồi một con Khế Ước Linh ra rồi kiểm tra tình hình của Slime.

Một lúc sau, trông vẻ mặt của hắn ta rất kỳ lạ, hắn ta nói với vẻ hơi khó tin.

- Cái thứ này… hình như huyết mạch của nó tiến hóa rồi…

- ???

Nghe xong, mọi người đều đơ ra, tự dưng lại tiến hóa huyết mạch?

- Nói một cách khoa học thì không phải đây là một sự tiến hóa rất lớn sao?

- Cứ tưởng sự đột phá của hắn đã vô lý lắm rồi cơ, không ngờ đến cả Khế Ước Linh của hắn mà cũng chẳng làm gì mà đã tiến hóa huyết mạch vậy rồi sao?

- Con mẹ nó chứ, trên đời còn đạo lý nữa không vậy?

Quần chúng đứng quanh chỉ biết ngửa đầu lên kêu trời, trong lời nói của họ đầy vẻ kinh ngạc.

Liễu Phong hỏi.

- Chuyện là thế nào thế?

- Ai mà biết?

Trần Thư nhún vai, hắn nhớ hệ thống gần đây có thưởng tiến hóa huyết mạch đâu, sao tự dưng lại thế này?

Chẳng lẽ là do Tiểu Hoàng thiên phú hơn người, nó cũng là một cục vàng chưa được người ta phát hiện ra sao?

Diệp Vũ suy nghĩ một lát, nói với vẻ không chắc chắn lắm.

- Có lẽ là do Huyết Mạch Châu.

- Không phải chứ, cái thứ đó mà giúp tiến hóa huyết mạch được sao?

Trần Thanh Hải cau mày, hắn ta thấy khó tin quá.

- Huyết Mạch Châu vốn đã là vật hiếm có, hơn nữa khi thường thì những Khế Ước Linh được ăn nó ít nhất phải là cấp SS, nên đương nhiên là nó sẽ không tiến hóa được rồi.

Diệp Vũ nghiêm túc nói.

- Ngươi từng thấy một con Khế Ước Linh cấp C ăn cái thứ đó chưa?

- Ờm… hình như… chưa?

Trần Thanh Hải lắc lắc đầu, trong kho tin tức của chính phủ có ghi chép lại thông tin, đúng là chỉ có Khế Ước Linh của tiềm lực cao mới dùng nso thôi.

Mấy con Khế Ước Linh có đẳng cấp đánh giá tiềm lực thấp ăn Huyết Mạch Châu thì không phải là bị điên sao?

- Trần Thư, nửa tháng nay ngươi không phát hiện ra Khế Ước Linh của mình có điều gì kỳ lạ sao?

Liễu Phong hỏi, chỉ thấy truyện này có hơi vô lý.

Bây giờ đang phát sóng trực tiếp trên cả nước, họ chỉ đợi cuộc thi bắt đầu thôi mà bây giờ nhà ngươi lại gây ra chuyện này?

- Ta đâu dám triệu hồi Khế Ước Linh.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Trên đảo không cho phép triệu hồi Khế Ước Linh, bên ngoài nhà của ta toàn là pháo, ta không muốn bị bắn lỗ chỗ đâu.

- …

Trần Thanh Hải thấy khá có lý, nói.

- Tạm dừng cuộc thi trước đi đã.

- Không phải chứ, bộ trưởng Trần, vậy thì bao giờ mới bắt đầu được?

Khóe miệng Vương Thắng giật giật, hắn ta tự dưng thấy bất an. Vốn dĩ thực lực của họ không cách biệt nhiều lắm. Thế nhưng sau khi tiến hóa thì không phải hắn ta gặp nạn rồi sao?

Hắn ta nói với vẻ hơi bất mãn.

- Bọn ta không thể đợi mãi được.

- Không lâu quá đâu.

Diệp Vũ mở lời.

- Nó sẽ hoàn thành việc tiến hóa ngay thôi.

- Theo quy tắc của cuộc thi…

Vương Thắng đang nói thì thấy Trần Thư mở túi tác chiến ra, hình như hắn đang tìm một thứ gì đó.

Người hắn ta run lên một cái, nén những lời nói đó lại rồi nói với vẻ nghiêm túc.

- Theo quy tắc cuộc thi thì điều này cũng dễ hiểu thôi.

- …

Trần Thư âm thầm đóng túi tác chiến lại, ánh mắt đầy vẻ tán dương.

Không hổ là Vương thiếu, kẻ nhận ra được túi phân Urea là tuấn kiệt.

Lúc này, một người trong ban tổ chức đi đến, nói.

- Bộ trưởng Trần, có cần ngắt sóng truyền hình trực tiếp không?

- Ờm…

Trần Thanh Hải suy nghĩ một chút rồi nói.

- Không cần đâu, đưa ống kính cho Slime là được.

Chương 957: Kẻ nhận biết được túi phân Urea là tuấn kiệt (2)

Chắc là khán giả cả nước đều rất hứng thú với việc tiến hóa huyết mạch. Huống hồ gì là con quái thú này của tội phạm Nam Giang? - Cảm ơn bộ trưởng.

Trần Thư tươi cười ngay, thế này thì độ nổi tiếng của hắn không phải sẽ tăng lên sao?

Thời gian dần trôi đi.

Golden Slime vẫn lăn lộn liên tục. Nó không cố ý làm vậy mà là vì Tiểu Hoàng đã ngủ say rồi, cơ thể nó không có ý thức gì nữa cả.

Cũng vì cơ thể nó tròn xoay, về cơ bản là không có chỗ nào cấn cả nên nó mới lăn lộn liên tục.

- Con mẹ nó chứ, vậy mà lại xuất hiện việc tiến hóa huyết mạch ở ngay đó. Con mẹ nó không có lý gì cả.

- Nếu là những người khác làm trò này thì đúng là vô lý nhưng mà hắn là tội phạm đó! Có không bình thường nữa thì cũng vẫn là bình thường thôi.

- Các ngươi nói xem liệu Khế Ước Linh gì sẽ xuất hiện nhỉ? Một con rồng phân à?

- Người bên trên bị điên à? Slime thì làm sao mà thành rồng được? Đúng là không có hiểu biết, ta đoán nó sẽ là một con kỳ lân phân.

- …

Những cuộc bàn luận trên mạng sôi nổi vô cùng, họ đều bàn luận về Slime.

Đúng lúc này, ánh sáng màu vàng kim xuất hiện trên người nó, thậm chí là còn có hơi chói mắt.

- Nó sắp biến thành ánh sáng rồi sao?

Mọi người đều che mắt lại, họ đều hiểu nó sắp hoàn thành quá trình tiến hóa rồi đó.

Trần Thư cũng không nhin thẳng vào Tiểu Hoàng mà chỉ nhìn những tin tức hiển thị trên màn hình.

- Ợ.

Đúng lúc này, Tiểu Hoàng ợ một cái với vẻ vô cùng thỏa mãn, hình như nó đã tiêu hóa xong viên Huyết Mạch Châu kia rồi.

Ánh sáng màu vàng kim trên người nó dần tối đi nhưng mà cơ thể của nó đã lớn đến khoảng mười mét rồi. Hơn nữa khí thế cũng đã thay đổi rồi.

Thậm chí là đến cả đôi mắt ngây ngô khi trước cũng dần trở nên kiên định.

Một giây sau đó, hình như nó thấy như vậy thì hơi mỏi mắt nên lại bắt đầu lăn ra ngủ.

- Vương Thắng à, Vương Thắng, vận may của ngươi kém thật đấy.

Khóe miệng Trần Thư cong lên, nhìn chằm chằm vào màn hình phía trước.

[Màn hình: Cự Hình Cường Ngự Slime]

[Tính cách: Lười biếng, lương thiện, ngốc nghếch]

[Thuộc tính: Toàn diện]

[Sinh linh chủng tộc: Loại đặc thù]

[Thiên phú: Thị Thụy, Hậu Giáp, Khang Tính, Kim Khu, Nguyên Tố Thích Ứng]

[Kĩ năng: Trùng Phong lv21, Bạo Lực Tọa Sát lv6, Phản Chấn Chi Lực lv3, Chấn Nhiếp Bào Hiếu lv4, Bá Thể lv2, Cuồng Phong Phi Hành lv2, Cự Đại Hóa lv5, Cường Lực Hộ Độn lv4]

[Kĩ năng chuyên biệt: Vô Địch Áp Áp Áp, Thụy Mộng Sát]

Đánh giá tiềm lực: B

Trần Thư hơi kinh ngạc, ngoài thiên phú mới lĩnh ngộ được ra thì Bạo Lực Tọa Sát và Chấn Nhiếp Bào Hiếu đều được tăng cấp, cấp độ đánh giá tiềm lực của nó còn được tăng lên mức B.

[Thích Ứng Nguyên Tố: Khiến sức sát thương của kĩ năng thuộc nguyên tố nào đó giảm đi. Nếu trong ba mươi giây không bị thương nữa thì sẽ mất hiệu quả.]

Thiên phú mới cũng là hệ phòng ngự, hơn nữa tác dụng của nó còn rất lớn nữa. Ít nhất là với phần lớn Khế Ước Linh thì nó đều khó tác dụng khắc chế.

- Ngươi cười cái gì?

Khóe miệng Vương Thắng giật giật, hắn ta có dự cảm không lành.

- Ta chỉ nghĩ đến một chuyện vui thôi.

Trần Thư mỉm cười, nói.

- Đã tiến hóa thành công rồi vậy thì bắt đầu thôi.

Trần Thanh Hải và Diệp Vũ nhìn nhau một cái rồi tuyên bố cuộc thi bắt đầu.

Trên đài tỉ thí sáu con Khế Ước Linh đối đầu với nhau.

Mắt Husky cứ nhìn chằm chằm vào ba con Khế Ước Linh ở phía đối diện, ánh mắt đầy vẻ phấn khích.

Trần Thư lệnh cho Husky và Không Gián Thố nằm trong miệng Tiểu Hoàng.

Ba con Khế Ước Linh của Vương Thắng đều có thuộc tính lửa, hơn nữa phạm vi tấn công của chúng mạnh đến mức đáng sợ, di chuyển tức thời không có ích lắm.

- Cho dù đã tiến hóa rồi thì ngươi cũng vẫn sẽ thua thôi.

Ánh mắt Vương Thắng lạnh đi nhưng vẫn tự tin vô cùng.

Đúng lúc này, màn bảo hộ giữa hai bên được kéo ra, trận chiến chính thức bắt đầu.

Một con Giao Long cả người màu đỏ hét lên, trên người nó có một lớp lửa dùng để bảo hộ, nó chạy đến như bay.

- Áu áu áu.

Hai con Husky kêu áu áu cả, hai mắt chúng đỏ lừ lên.

- Uỳnh uỳnh.

Hai cột Tử Vong Hỏa Trụ đáng sợ bắn tới, đè luôn lên người Giao Long.

Giao Long không hề tránh đi mà cố chống lại sự tấn công của Hỏa Trụ.

Vốn dĩ Vương Thắng rất bình tĩnh, nhưng mặt hắn ta lại biến sắc ngay lập tức.

Giao Long chịu được khoảng hai giây thì ngọn lửa bảo vệ lấy nó bắt đầu bị hủy hoại.

Sức sát thương của Tử Vong Hỏa Trụ mạnh hơn hắn ta tưởng tượng rất nhiều.

Giải thưởng mà Trần Thư nhận được lúc trước thì Tử Vong Hỏa Trụ đã đạt đến cấp mười rồi, sức sát thương của nó thâm chí còn mạnh hơn cả kĩ năng Hoàng Kim.

- Bíp bíp bíp.

Đúng lúc này, Thiên Hỏa Thụ ở xa nhất lắc lư, nó cũng phóng thích kỹ năng.

Hơn mười chiếc lá đang cháy bay đến, bao vây quanh Giao Long.

Sức sát thương của Tử Vong Hỏa Trụ đã được tách ra.

- Hửm?

Trần Thư thấy hơi kinh ngạc, nhìn Thiên Hỏa Thụ một cái, mặt đầy vẻ thận trọng.

Theo lý mà nói, Khế Ước Linh hệ thực vật thì không sợ lửa.

Thế nhưng Thiên Hỏa Thụ thì lại là Khế Ước Linh thực vật hệ lửa hiếm có.

Bình thường thì Khế Ước Linh không khoa học hoặc là yếu đuối vô cùng, hoặc là mạnh đến mức biến thái.

Chương 958: Định luật có khói là không bị thương

Hơn nữa điều quan trọng nhất là Thiên Hỏa Thụ còn có Hỏa Diễm Thần Kỹ nữa. - Grao!

Lúc này, Giao Long đã đi đến phía trước, cách Tiểu Hoàng khoảng năm trăm mét.

Nó ngóc đầu lên, ngậm một ngọn lửa rất mạnh ở trong miệng.

Một giây sau đó, một quả cầu lửa khổng lồ được phun ra, bắn thẳng về phía Tiểu Hoàng.

Cùng lúc đó, Hỏa Diễm Thụ Diệp bên cạnh Giao Long cũng bay lên, hòa làm một với Hỏa Diễm Cầu, khiến uy thế của nó tăng lên rất nhiều.

Một nụ cười xuất hiện trên khóe miệng của Vương Thắng, nếu bị Hỏa Cầu đập phải vậy thì rất có khả năng hắn ta sẽ có thể loại thẳng luôn đối phương.

Trông Trần Thư rất bình tĩnh, hắn không để Tiểu Hoàng phải cố chịu.

Bây giờ Nguyên Tố Thích Ứng vẫn chưa có hiệu quả nên chưa chắc đã chịu được.

Kh Hỏa Cầu sắp chạm phải Tiểu Hoàng rồi thì nó lại biến mất một cách kỳ lạ.

- Xoạt! Chỉ một giây sau đó, Hỏa Diễm Đại Điểu của Vương Thắng trông rất hoảng hốt, may mắn tránh được khỏi Hỏa Diễm Cầu tự dưng xuất hiện.

Trần Thư tiễn luôn kỹ năng này đi qua Không Gian Thông Đạo.

- Làm hay lắm.

Liễu Phong không nhịn được phải khen, Không Gian Thông Đạo có thể vừa sử dụng để tấn công, vừa sử dụng để phòng thủ.

- Ta hông có thời gian để làm trò vơi ngươi đâu.

Vương Thắng cau mày lại rồi lại phóng thích kỹ năng để tấn công.

- Soạt!

Chú chim màu đỏ đó bay lên không trung, trong mắt nó là ngọn lửa đang cháy.

- Xì xì xì.

Mưa lửa đổ xuống chỉ trong chốc lát, phạm vi bao trùm cả nửa đài tỉ thí.

Lại là một kỹ năng Hoàng Kim Cấp.

Trông vẻ mặt Trần Thư rất nghiêm trọng, bảo Slime sử dụng kĩ năng Thụy Mộng Sát, khả năng chống lại thuộc tính được tăng lên rất nhiều.

Kỹ năng có phạm vi lớn như vậy, không tránh được rồi.

- Òm ọp.

Sau đó Tiểu Hoàng lại phóng thích Cường Lực Hộ Độn và Trùng Phong, đỡ lấy cơn mưa lửa đang ập xuống.

Mục tiêu chính là Thiên Hỏa Thụ.

Tốc độ chuyển động của Thiên Hỏa Thụ chậm vô cùng, chỉ có thể sử dụng Vô Địch Áp Áp Áp để phong ấn lại thôi.

Tình hình đã rõ ràng hơn chút rồi.

- Uỳnh uỳnh uỳnh!

Mưa lửa ấp tới, chẳng mấy chốc nó đã hủy hoại cả Cường Lực Hộ Độn.

- Tách tách.

Cơ thể của Tiểu Hoàng tự dưng phát ra tiếng cháy lùng bùng, nó bị thương rồi.

Hỏa Vũ không chỉ có diện tích lớn đến mức đáng sợ mà còn có hiệu quả phá lớp phòng vệ nữa.

Thế nhưng sinh mệnh lực của Tiểu Hoàng rất mạnh, nó đã thành công thoát ra khỏi cơn mưa lửa, nhảy bật lên.

- Òm ọp, òm ọp.

Nó lắc lắc mông, nhắm thẳng vào Thiên Hỏa Thụ ở bên dưới.

- Không có ích gì đâu.

Vương Thắng cười khểnh một cái, hắn ta không hề lo lắng gì cả.

- Tít tít.

Thên Hỏa Thụ lắc lư thân cây, lửa lan ra khắp thân cây, cứ như là nó đã biến thành một Hỏa Trụ nóng hừng hực rồi vậy.

Nhiệt độ của đài tỉ thí tăng lên rất nhanh.

Cho dù là có lớp ngăn bảo vệ thì khán giả vẫn có thể cảm nhận được luồng khí tức nóng đến mứ phát bỏng đó.

- Tách tách tách.

Tự dưng trên đài tỉ thí bắt đầu có vài hạt mưa nhỏ, chỉ trong chớp mắt thôi mà thế lửa đã to lên rồi, đài tỉ thí biến thành một biển lửa.

Đó chính là Thần Kỹ Hỏa Diễm Lĩnh Vực của Thiên Hỏa Thụ.

Theo những gì sách giáo khoa nói thì Thiên Họa Thụ có khả năng lĩnh ngộ được Thần Kỹ này. Thế nhưng tỉ lệ lĩnh ngộ thì lại thấp đến mức khiến người ta phải thấy giật mình, không ngờ rằng Vương Thắng lại lĩnh ngộ được nó.

- Uỳnh!

Đúng lúc này, Slime lớn cả trăm mét ngồi phệt xuống, đến cả đài tỉ thí cũng rung lên từng hồi.

Thế nhưng bên dưới nó thì lại không có gì cả.

Thiên Hỏa Trụ đã được di chuyển đến một nơi khác.

Vương Thắng cười một tiếng, nói.

- Ngươi không bắt được Thiên Hỏa Trụ trong Hỏa Diễm Lĩnh Vực.

Đúng lúc này, Giao Long và Hồng Sắc Đại Điểu đều lần lượt xuất hiện.

Lửa cứ ập xuống như sao băng vậy, uy lực của nó có thể nói là rất khủng khiếp.

Có Hỏa Diễm Lĩnh Vực cộng thêm vào, kĩ năng Hỏa Diễm của Khế ước Linh sẽ tăng lên không ít.

Đây là một Thần Kỹ vừa có thể tấn công vừa có thể giúp đỡ các kỹ năng khác.

- Kéo dài thời gian!

Trần Thư không xuất chiêu dễ dàng vậy đâu, hắn chỉ lệnh cho Tiểu Hoàng giữ tốc độ di chuyển nhanh.

Thế nhưng trên đài tỉ thí toàn là lửa, cho dù chạy đến đâu thì cũng sẽ bị thiêu cháy thôi.

- Cứ chạy nữa là Slime của ngươi sẽ chín luôn đấy.

Vương Thắng cười một tiếng, hắn ta đã tự tin trở lại.

Thế nhưng hắn ta không nhận ra được là mức độ bị ảnh hưởng của Tiểu Hoàng ngày càng nhẹ hơn, khả năng chống lại kĩ năng Hỏa Diễm của nó ngày càng mạnh.

Bởi vì Hỏa Diễm Lĩnh Vực nên Nguyên Tố Thích Ứng của Tiểu Hoàng đang được tăng lên liên tục.

Thời gian dần trôi đi, mọi người đều rất chăm chú, than thầm trong lòng.

- Không hổ là Vương Thắng, đến cả tội phạm Nam Giang mà cũng bị đuổi đánh.

- Các ngươi dã nhìn thấy chưa?

Liễu Phong quay sang nhìn Diệp Vũ và Trần Thanh Hải ở bên cạnh, ánh mắt hắn ta có vẻ gì đó rất bất ngờ.

Trần Thanh Hải gật gật đầu, nói.

- Khả năng chống lại lửa của cục phân đó đang tăng lên liên túc.

Diệp Vũ thở dài hộ, tuy rằng không biết Trần Thư địn làm thế nào.

Thế nhưng hiển nhiên là khả năng chống lại lửa đáng sợ đó, đúng là cú đả kích chí mạng của Vương Thắng.

Chương 959: Ai cũng có bí mật của riêng mình

Ba con Khế Ước Linh hệ lửa đều không tấn công thì còn đánh cái khỉ gì nữa! - Nhận thua đi, nhà ngươi đã mất cơ hội đấy.

Chiến thắng được Trần Thư, giành được xuất vào vòng bốn, cho dù là thì vẫn không khỏi kích động.

- Ta thua rồi?

Khóe miệng Trần Thư cong lên, nsoi.

- Ngươi đúng là không xem xét tình hình gì cả.

- Hửm?

Vương Thắng cau mày lại, hình như hắn ta thấy hơi bất an.

Đúng lúc này, thân cây của Thiên Hỏa Thụ lại tỏa ra ánh sáng.

- Uỳnh uỳnh!

Lửa ở khắp nơi ồ đến, nó hóa thành một cái lao lồng, khiến Tiểu Hoàng bị trói trong đó.

Cùng lúc đó, Giao Long và Hồng Sắc Đại Điễu cũng không hề nương tay.

- Grao!

Giao Long gầm lên một tiếng, ở phía trước có rất nhiều lửa, chúng ngưng tụ lại thành hình con rồng, chạy thẳng về chỗ Slime.

Hồng Sắc Đại Điểu cũng hắng hắng gọng rồi sả cánh bay đến.

- Phù phù phù.”

Một lốc xoáy lửa nhỏ ập đến, nó vẫy vẫy đôi cánh, nhiệt độ cao lan ra cả sân tỉ thí.

Hai kỹ năng Hoàng Kim cộng thêm Hỏa Diễm Lĩnh Thành không? Nó đã được gọi là bo rồi.

Nếu bị đánh trúng thật thì không có Bạch Ngân Cấp Khế Ước Linh nào chịu được đâu.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Chỉ một lát sau, những kỹ năng ập đến như điên.

Tiểu Hoàng ngậm miệng lại rồi, để tránh khiến Husky và Không Gian Thố bị thương.

Nhiệt độ trên đài tỉ thí vẫn nóng ấm như vậy, rất nhiều khói đen tỏa ra, khiến người ta không nhìn để biết tình hình thế nào.

- Không phải là nó chín rồi đó chứ?

A Lương ngây ra nhìn tình hình ở phía trên, ánh mắt hắn ta cũng có vẻ kinh ngạc, không ngờ Vương Thắng lại mạnh đến mức này.

- Ta thấy đâu có đâu.

Vương Tuyệt lắc đầu, nói.

- Các ngươi nhìn mặt Trần Thư đi, hắn bình tĩnh quá.

- Đúng vậy.

Từ Tinh Tinh cũng đồng ý, gật gật đầu, nói.

- Nếu như Slime bị chín thật thì hắn đã nuốt nước bọt từ lâu rồi.

- ??

A Lương và Vương Tuyệt quay đầu lại nhnf, Trần Bì đâu có điên rồ đến mức này?

- Là do ngươi không nhận thua đó nhé, đừng trách ta vô tâm.

Vương Thắng nhìn Trần Thư một cái, hắn ta cười khểnh.

- Ta nhận thua gì cơ?

Trần Thư cười, nói.

- Ngươi đã bao giờ nghe đến định luật có khói thì sẽ không bị thương chưa?”

- Định luật gì cơ?

Vương Thắng hơi đơ ra, hắn ta chưa phản ứng lại được ngay.

- Phù phù phù.

Đúng lúc này, có một tiếng động rất lớn vang lên, một tia sáng màu vàng lấp lánh dần hiện ra trong làn khói đen.

Ngay sau đó, một con Slime lớn khoảng một trăm mét xông đến như điên, cứ như một con thuyền vũ trụ bị mất khống chế vậy.

- Con mẹ nó chứ, sao có thể chứ?

Mặt Vương Thắng biến sắc, đôi đồng tử của hắn ta thu lại, hắn ta không ngờ được việc này.

- Uỳnh!

Giao Long bị hất bay ra, kêu gào một cách thê thảm, nó nôn ra máu.

Con Hồng Sắc Đại Điểu ở bên cạnh đang định tránh ra nhưng chín cái gai bằng băng tự dưng ập đến, xuyên thẳng qua cơ thể của nó, khiến nó bị trọng thương.

Chỉ có Thiên Hoả Thụ không bị thương vì có năng lực dịch chuyển tức thời thôi.

- Vô lý quá, vậy mà hắn lại không hề bị thương.

Cho dù là thí sinh hay là khán giả, hay là nhân dân cả nước thì đều bị bất ngờ.

Màn tấn công ban nãy của Vương Thắng ai cũng nhìn thấy rồi, ba con Khế Ước Linh có thuộc tính lửa liên kết với nhau, sức sát thương của nó chắc chắn không phải thứ một Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp chống đỡ nổi.

Thế nhưng con Slime khổng lồ kia lại gánh được hết, hơn nữa còn không hề có thương tích nữa.

- Cái thứ này có vấn đề.

Một người trung niên trông khá giống Vương Thắng nhìn về phía chiếc màn hình trước mặt.

Hắn ta liên tục lẩm bẩm, trừ khi là Hoàng Kim Khế Ước Linh tinh thông phòng ngự, nếu không thì không thể làm đến mức này được.

- Đoàn trưởng, liệu có phải là nó cắn thuốc rồi không?

- Cắn cái đầu ngươi ấy.

Người trung niên đó hét lên một tiếng, nói.

- Bây giờ làm gì có loại thuốc nào kinh khủng như vậy chứ? Hơn nữa đây còn là cuộc thi toàn quốc nữa, ai mà dám gian lận chứ?

- Đáng tiếc là ta không ở đó, nếu không thì chắc chắn ta có thể nhìn ra.

Hắn ta thở dài một hơi, nói.

- Sợ là Tiểu Thắng sắp thua rồi.

Khán giả bên dưới đều im lặng không nói gì cả.

Cứ tưởng Cơ Phong, Giang Vấn Trần là đối thủ lớn nhất của Vương Thắng. Kết quả là tự dưng có một tên tội phạm Nam Giang biến thái nhảy ra ngoài…

Ngoài Vương Giả Ngự Thú Đoàn ra thì những thế lực lớn khác cũng đều rất chấn động.

Có người hiểu biết nhiều thì đã nhìn ra được tính kháng lửa của Vương Thắng, thế nhưng điều đáng tiếc là lại gặp phải Trần Thư.

Cuộc tỉ thí trên đảo Thánh Ngự vẫn đang tiếp tục tiến hành. Tình hình bây giờ đã bị nghịch chuyển rồi, một con Slime khổng lồ đang đuổi theo để xô ngã ba con Khế Ước Linh.

Khế Ước Linh của Vương Thắng thử phản lại nhưng đều chỉ như gãi ngứa thôi.

Chỉ có rất ít những kĩ năng tránh được kĩ năng chống lại thuộc tính đó là gây được thương tích cho nó thôi, thế nhưng nó không hề ảnh hưởng đến tình hình.

- Áu áu áu.

Husky bắt đầu thể hiện uy phong của mình, nó hoá thân thành Gatling, bắt đầu điên cuồng sử dụng đủ các thể loại kĩ năng.

Cộng thêm khả năng phù trợ của Không Gian Thú nữa, nó đánh cho Khế Ước Linh của Vương Thắng phải kêu gào thảm

thiết.

Chương 960: Ai cũng có bí mật của riêng mình (2)

Cuối cùng, kĩ năng Trùng Phong của Slime kết thúc, tốc độ của nó chậm lại ngay lập tức. - Cục tác, cục tác.

Nó cũng không đuổi theo nữa mà chỉ ra giữa, bắt đầu lắc lư cái mông của nó, trông rất thiếu đánh.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Biển lửa ở xung quanh cháy bập bùng, nhưng không ảnh hưởng đến dáng nhảy tiêu sái của nó.

- Con mẹ nó chứ.

Vương Thắng nắm chặt tay lại, cảnh tượng trước mắt không làm hắn ta bị thương nhưng lại khiến hắn ta thấy rất nhục nhã.

Hắn ta tự dưng là người mạnh nhất trong lứa trẻ, khả năng tấn công của hắn ta mạnh vô cùng.

Thế nhưng cũng chỉ có thể nhìn cái quả bóng tròn kia khiêu khích mình.

- Tên này…

Khoé miệng Liễu Phong và những người khác giật giật.

Chẳng trách nó có thể trở thành Khế Ước Linh của tội phạm Nam Giang, quả nhiên là đê tiện.

- Đủ rồi!

Vương Thắng hét lên một tiếng đầy giận dữ, lườm con Slime ở trên đài tỉ thí một cái. Cuối cùng chỉ có thể âm thầm thu ba con Khế Ước Linh về.

Đến cả việc phá lớp phòng ngự cơ bản nhất mà hắn ta cũng không làm được thì còn đánh cái khỉ gì nữa?

Khoé miệng Trần Thư cong lên, không ngờ lại thắng được một cách dễ dàng như vậy.

Nếu như không có thiên phú mới lĩnh ngộ được thì đây chắc chắn sẽ là một trận chiến khó nhằn.

Đến khi đó thì hắn chỉ có thể để Không Gian Thố và Husky sử dụng năng lực di chuyển tức thời để bao vây Thiên Hoả Thụ thôi.

Cho dù là thắng được thì sợ là cũng không dễ dàng lắm đâu. Chỉ có thể nó là vận may của Vương Thắng không được tốt lắm thôi.

- Tiểu Vương, ban nãy đều là hành vi của Khế Ước Linh, đừng suy nó ra thành hành vi của ta nhé

Vì chủ nghĩa nhân đạo nên Trần Thư vẫn lên tiếng giải thích.

- Chỉ có thể trách khả năng tấn công của ta không được mạnh thôi. Sau này ta sẽ mua thêm một vài kĩ năng Hoàng Kim nữa.

Ánh mắt của Vương Thắng đầy vẻ không phục, hắn ta chỉ hận khả năng tấn công của mình hơi kém thôi.

- …

Trần Thư lắc đầu, ngươi không nhìn rõ tình thế thật rồi.

Đừng nói là kĩ năng Hoàng Kim, ngươi có lấy được kĩ năng Vương Cấp thì cũng không đánh được.

Đương nhiên rồi, khả năng kháng lửa của Slime cho dù có được đẩy cao đến cực độ thì vẫn không thể miễn dịch hoàn toàn được.

Theo lý thuyết thì nếu không có đủ sức tấn công thì Bạch Ngân Cấp của Vương Thắng rõ ràng là không thể phá được lớp phòng ngự đó.

Vương Thắng im lặng rời đi, trở thành một trong những người bại trận trong trận chiến tranh giành bốn hạng đầu. nếu có thể giành chiến thắng trong trận chiến đó thì cũng có thể giành hạng ba…

Những người ở hiện trường đều giữ im lặng, có người thấy rất kinh ngạc, có người thì thấy tiếc nuối.

Thế nhưng khán giả toàn quốc đều sôi sùng sục lên, họ bắt đầu nghị luận.

Độ nổi tiếng của tội phạm Nam Giang lại tăng mạnh.

Độ nổi tiếng của Vương Thắng có lẽ không được cao lắm nhưng Vương Giả Ngự Thú Đoàn thì chắc chắn là ai cũng biết rồi.

Trần Thư xuất thân từ gia đình bình thường thế nhưng lại thắng được Vương Thắng, con kiêu của trời nên đương nhiên là phần lớn mọi người đều thấy rất đồng cảm, họ lên tiếng cổ vũ vì điều này.

- Trần Thư, ngầu quá đi.

Ba người bọn A Lương mỉm cười, trên gương mặt bọn họ là niềm vui, xuất phát từ sâu trong lòng.

- Mấy thao tác cơ bản thoi mà.

Trần Thư làm ra vẻ khiêm tốn, điềm dạm, thế nhưng khoé miệng hắn thì lại không nhịn được mà cong lên.

Chẳng bao lâu sau hắn đã không nhịn được mà cười lớn.

Nói cho cùng thì hắn cũng chỉ là một người trẻ mới hai mươi mốt tuổi, tự dưng lại nổi tiếng khắp cả nước thế này, đương nhiên là không thể kìm nén được sự kích động rồi.

Hắn chỉ còn một bước để tiến tới suất tham dự cuộc thi Thế Giới thôi.

- Trần Thư, đánh hay lắm.

Liễu Phong đến gần, nhỏ giọng hỏi.

- Tính kháng lửa ban nãy không phải là thiên phú mới lĩnh ngộ đó chứ?

- Thực lực của Vương thiếu cũng không tồi, tiếc là vận may thì kém quá.

Trần Thư nhún vai, mỉm cười, nói.

- Nhưng mà ta cũng có con át chủ bài tốt đấy chứ.

- Ta muốn hỏi ngươi một câu.

Liễu Phong ôm vai Trần Thư, đi ra xa khỏi đám đông.

- Slime của ngươi ban đầu chỉ là cấp F thôi, bây giờ tiến hoá được thành cấp B, tổng cộng đã vượt qua bốn cấp rồi, chuyện này là như thế nào thế?

- Cứ nghiêm trọng hoá vấn đề.

Trần Thư mím môi, nói.

- Ta vẫn luôn tiến hoá vượt cấp mà.

Nói rồi, hắn rời khỏi đài tỉ thí luôn. Chuyện về hệ thống, sao mà hắn nói rõ được?

- Vậy sao?

Liễu Phong vuốt cằm, hắn ta cũng không hỏi gì thêm nữa. Ai cũng có bí mật của riêng mình, như việc tại sao hắn ta thích tung tro cốt vậy, chẳng ai biết được cả…

Tỷ thí của Bạch Ngân Tổ đã kết thúc, buổi chiều sẽ là trận tranh bá tứ kết đầu tiên của Hắc Thiết Tổ.

Mặc dù là Hắc Thiết Tổ, nhưng cũng tuyệt vời không kém.

Cho dù là thực lực cá nhân hay là độ ăn ý lẫn nhau, đều đạt tới trình độ đỉnh cao của toàn quốc.

Cuối cùng, trong đó có một tên đội trưởng dựa vào thần kỹ, thành công giành được thắng lợi.

Là người nổi bật trong thế hệ trẻ toàn quốc, xuất hiện một hai thần kỹ cũng là chuyện bình thường.

Tỷ thí hôm nay kết thúc, nhưng đề tài của người trên mạng vẫn xoay quanh Trần Thư, độ hot vẫn cao không kém.

Chương 961: Tái hiện lại tuyệt chiêu của Biến Dị Lôi Điểu

Vào ban đêm, đoàn người Trần Thư đang đi bộ trên đường. - Thực lực của Hắc Thiết Tổ đều rất mạnh!

Trần Thư nhìn về phía đám người A Lương bên cạnh, nói:

- Các ngươi có lòng tin không?

- Con át chủ bài của chúng ta còn vô dụng đây này!

A Lương cong môi cười, kỳ thật có thể vào được top 8, bọn họ đã tương đối hài lòng rồi.

- Có muốn ta hay không…

Trần Thư cười khà khà, đồng thời lắc lắc túi phân trong tay.

- Ngươi cái gì?

Một âm thanh quỷ dị vang lên ở phía sau.

Thân hình Trần Thư chấn động, vẻ mặt thoáng cái liền sửng sốt.

Hắn cứng ngắc quay đầu lại, quả nhiên thấy Liễu Phong đang mỉm cười với hắn, đồng thời giơ hộp tro cốt trong tay lên:

- Có muốn ta… Hướng dẫn A Lương bọn họ hay không!

Trần Thư cười gượng một tiếng, nói:

- Liễu lão sư, ngươi có thể đừng xuất quỷ nhập thần như vậy được không?

Liễu Phong mở miệng nói:

- Cấp trên đã nói, để đảm bảo trận đấu thuận lợi, cố ý phái ta đến canh chừng ngươi!

- …

Trần Thư cạn lời, phải cẩn thận đến vậy sao?

…

Thời gian dần trôi qua, rất nhanh lại đến trận tranh bá top 4 tiếp theo.

Người ra sân chính là Phương Tư, nhưng vận khí của nàng không tệ.

Đối phương mặc dù cũng là thiên tài hàng đầu, nhưng vẫn kém một chút so với tuyển thủ hạt giống như Vương Thắng.

Chiến lực hai bên tương đương, thoáng cái liền rơi vào trận chiến kéo dài.

Vốn là một trận tỷ thí nửa giờ thậm chí mười phút là có thể chấm dứt nhưng lại cứng rắn đánh hơn một tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, sức chịu đựng của Long Tộc Khế Ước Linh và sinh mệnh lực của Phương Tư mạnh hơn một bậc, thành công giành được thắng lợi.

Với tư cách là Bộ trưởng Ngự Long Vệ, Trần Thanh Hải rất vui mừng.

Trước tiên liền gọi Phương Tư lại.

Mắt thấy Phương Tư cũng có cơ hội lấy được danh ngạch thi đấu thế giới, hiển nhiên là muốn chuẩn bị đại lực bồi dưỡng một phen.

Mà trận đấu buổi chiều, là ba người A Lương ra sân.

- Không dễ đánh à!

Trần Thư sờ sờ cằm, không phải quá coi trọng.

Mặc dù ba người A Lương có thiên phú không tệ, nhưng thực lực của đối thủ quá mức cường đại, hơn nữa tuổi tác cũng lớn hơn bọn họ.

- Liễu lão sư, ngươi thấy thế nào?

Hắn nhìn về phía Liễu Phong phụ trách giám thị bên cạnh hắn.

- Thắng bại không dễ nói.

Liễu Phong cười cười, nói:

- Từ từ xem là được!

- Chẳng lẽ bọn A Lương thật sự có lá át chủ bài?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, trong mắt có một chút kinh ngạc.

Liễu Phong nói:

- Xem là xong việc!

Ngay khi hai người nói chuyện với nhau, thành viên hai bên đã đi tới vị trí tác chiến!

Đội Đẹp trai mê người tổ hợp vs đội A đối đối!

Mặc dù cả ba đều là Hắc Thiết Tam Tinh, nhưng ngoại trừ bản thân A Lương được xưng là thiên tài hàng đầu ra thì

Vương Tuyệt và Từ Tinh Tinh đều kém hơn một chút, hơn nữa Khế Ước Linh quá mức kỳ lạ…

Trong sáu Khế Ước Linh của đối thủ có bốn con SS, hai con S+, chỉ riêng xếp hạng tiềm lực thôi cũng đã vượt qua ba người A Lương.

Tỷ thí vừa mới bắt đầu.

Đội A đối đối hiển nhiên là đã sớm có kế hoạch, mở đầu liền nhắm vào Tuyết Đoàn của A Lương.

Nhưng đó chỉ là đánh nghị binh, mục tiêu thực sự của họ là Lôi Viên.

Các loại kỹ năng khống chế mạnh mẽ được phóng thích ra, lại thành công làm trọng thương Lôi Viên.

A Lương bất đắc dĩ chỉ có thể thu hồi.

Nhóm ba người tựa hồ thoáng cái đã rơi vào thế bất lợi.

- Đây không phải là xong sao?

Trần Thư thở dài, trong lòng đã nhận định chiến cuộc.

Ba người A Lương vốn thiếu kỹ năng sát thương, hiện giờ Lôi Viên bị đào thải thê thảm, cũng chỉ có thể trông cậy vào Tuyết Đoàn.

- Kiên nhẫn xem!

Liễu Phong mở miệng nói:

- A Lương cũng không đơn giản như vậy! Nếu như các ngươi cùng cấp, ngươi cũng chưa chắc có thể vững vàng thắng!

Trần Thư hơi ngẩn ra, ngay sau đó gật đầu nói:

- Hiểu rồi! Buổi tối dùng túi phân thử sức mạnh của hắn ta!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, mẹ nó ngươi có phải bị bệnh hay không?

Quả nhiên, như Liễu Phong nói, vẻ mặt ba người A Lương bình tĩnh, cũng không vì vậy mà rối loạn trận tuyến.

Lôi Điểu không hề khiêm tốn nữa, thể hiện ra thực lực chân chính!

Tốc độ di chuyển nhanh đến mức ngay cả Trần Thư cũng hoảng sợ!

- Mẹ nó, con Lôi Điểu này che dấu thực lực, tốc độ lại khủng khiếp như vậy!

Vẻ mặt ba người của đội A đối đối có chút ngưng trọng, vốn tưởng rằng đã vững vàng thắng lợi, kết quả xuất hiện biến cố này.

Các loại kỹ năng tấn công đều bị Lôi Điểu dễ dàng tránh thoát.

- Thứ này?

Trần Thanh Hải và Diệp Vũ cũng bị sốc không kém.

Không chỉ nói là Hắc Thiết Cấp, Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp cũng chưa chắc có thể đuổi kịp Lôi Điểu.

Vẻ mặt Diệp Vũ có vẻ suy tư, nói:

- Nó lĩnh ngộ các loại kỹ năng tốc độ, hơn nữa không chỉ có bổn quốc mà nhiều tổ hợp kỹ năng lại phối hợp với thiên phú của Lôi Điểu nên lúc này mới có tốc độ như bây giờ!

- Vì bồi dưỡng nó, chỉ sợ tiểu tử kia đã chạy khắp toàn cầu.

Trần Thanh Hải đồng ý gật đầu, nói:

- Thật không tiếc mà dốc hết vốn liếng!

Hai người liếc nhau một cái, vẻ mặt đều trở nên có chút kỳ quái.

Nói thật, bọn họ đã gặp qua Khế Ước Linh tiến công cực hạn, hoặc là phòng ngự cực hạn, nhưng chưa từng thấy qua tốc độ cực hạn.

Chương 962: Quả nhiên là muốn làm tốt một việc cần phải có sự chuẩn bị tốt!

Con hàng này rốt cuộc là sợ chết nhiều thế nào đây! Nhưng vừa nghĩ đến là bạn tốt của Trần Thư thì hình như lại cảm thấy bình thường…

Tuy nhiên, tác dụng của Lôi Điểu không giới hạn ở tốc độ!

- A phụt! Phụt! Phụt!

Vẻ mặt Lôi Điểu biến dị hưng phấn, điên cuồng phun nước miếng xuống phía dưới, không biết còn tưởng rằng nó là Khế Ước Linh thuộc tính Thủy…

Đồng thời mông của nó cũng không ngừng lay động, dáng vẻ khiêu khích đến cực điểm!

Sáu Khế Ước Linh phía dưới ban đầu bình tĩnh, đến bây giờ dần dần mất đi lý trí…

- Tốc chiến tốc thắng! Khế Ước Linh của ta có chút mất khống chế!

Vẻ mặt ba người đối phương khó coi, vốn tưởng rằng đã ổn định, kết quả gặp phải một thứ như vậy…

- Chiêm chiếp!

Các loại kỹ năng quang mang trên người Tuyết Đoàn lóng lánh, chưa từng dừng lại, hơn nữa hầu hết trong đó đều là kỹ năng Bạch Ngân Cấp.

Husky đã có thể được gọi là thuộc tính Thủy.

Sáu con Khế Ước Linh khổ không thể tả, tốc độ gần như giảm xuống cực hạn, trở thành tấm bia sống.

Mà mỗi một đòn phản kích của chúng đều không đánh trúng, chỉ có thể nghênh đón một vũng nước miếng của Lôi Điểu…

Chỉ chốc lát sau, ba con Khế Ước Linh tính tình nóng nảy thành công mất khống chế…

Vốn tưởng rằng là tất thắng, kết quả thế cục thoáng cái liền nghịch chuyển,

Đài tỷ thí đã bị băng tuyết bao trùm, triệt để trở thành sân nhà của Tuyết Đoàn!

Hai bên dây dưa suốt nửa giờ,

Trong khoảng thời gian này, kỹ năng của Tuyết Đoàn cơ bản chưa từng dừng lại, quả thực chính là Băng Tuyết Gatling!

Và tốc độ của Lôi Điểu cũng không chậm hơn,

Nhưng quan trọng nhất là, thứ này phun nước bọt suốt nửa giờ…

Khế Ước Linh liên thủ của A Lương và Tiểu Tinh, quả thực rất dày vò người ta!

Sáu thân thể Khế Ước Linh đối diện đã bị băng tuyết bao trùm, không thể động đậy…

Quan trọng nhất là, hai mắt bọn chúng vô thần, dáng vẻ không còn gì để lưu luyến nữa.

Có thể biết được, bọn chúng phải chịu nỗi đau thân thể không thể tưởng tượng nổi.

Tra tấn tinh thần…

- Mẹ nó! Đừng đánh nữa!

Bọn nó quả quyết lựa chọn thỏa hiệp.

Mặc dù Khế Ước Linh của bọn hắn không bị thương nặng, nhưng vẫn chịu một đòn mạnh.

Nhưng nếu còn tiếp tục bị đánh nữa thì e rằng toàn bộ Khế Ước Linh đều trở nên thất thường…

Đám người xung quanh đều yên lặng không nói gì, chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường.

Mà khán giả cả nước đều trầm lặng, trong đầu chỉ vang vọng một câu:

Cái này mẹ nó cũng có thể hả!

- Bắt lấy!

Ba người A Lương nở nụ cười đầy kiêu ngạo, thậm chí còn đập tay nhau!

- Không hổ là bạn của Trần Thư …

Phía dưới khóe miệng của tất cả mọi người co rút, muốn bao nhiêu cay độc thì có bao nhiêu cay độc!

- Lão Diệp, đột nhiên ta có một vấn đề muốn hỏi.

Trần Thanh Hải vuốt vuốt trán, vẻ mặt vô cảm.

Trận đấu tiến hành đến đây, cũng không có cảnh tượng nào quá bất thường xảy ra..

Diệp Vũ nói:

- Hả? Cái gì?

- Ngươi nói, rốt cuộc Tuyết Đoàn dẫn đến tổn thương cao hay vẫn chỉ là một con tiện điểu?

- …

Mắt Diệp Vũ trừng lớn, mẹ nó sao mà biết được?

- A Lương, Tiểu Tinh, lão Vương, đánh hay lắm!

Vẻ mặt Trần Thư vô cùng hưng phấn, không ngờ bọn hắn có thể thắng, hơn nữa còn giành được phần thắng một cách đơn giản như vậy!

- Thực ra vẫn còn chỗ thiếu sót!

A Lương thở dài, nói:

- Tiểu Tinh, Lôi Điểu Thí Cổ Súy của ngươi không đủ khiêu khích!

- Quả thật vậy, nhưng Khẩu Thủy Thổ cũng không tồi đâu!

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Lão Vương, Không Gian Điểu của ngươi cũng sắp triệu hồi ra rồi, nhất định phải dũng cảm lên!

- Lần sau, chúng ta phải tranh thủ hủy bỏ Khế Ước Linh tinh thần của đối thủ đi!

- …

Vẻ mặt của mọi người vô cùng kỳ quái, bốn người này đúng là không biết xấu hổ, lại còn trước mặt mọi người mà thảo luận nữa chứ.

Khóe miệng của Liễu Phong cũng co rút, hiểu rõ bản thân nhất định phải làm chút chuyện gì đó.

Hắn ta vội vã lớn tiếng nói:

- Đừng nói nữa, các ngươi đang bôi nhọ đại học Ngự Thú Lam Hải của chúng ta đấy.

- ? ? ?

Trần Thanh Hải và Diệp Vũ ngây ngẩn cả người, hai người liếc mắt nhìn nhau.

Liễu Man Tử, không hổ là ngươi! Quả nhiên là muốn làm tốt một việc cần phải có sự chuẩn bị tốt!

- Đi mau!

Liễu Phong vội vã túm lấy bốn người rời đi hiện trường.

Lo lắng còn tiếp tục nữa có thể sẽ bị vây đánh hội đồng đấy.

Mặc dù khán giả cả nước cảm thấy vô cùng kỳ quái nhưng không thể nghi ngờ gì bọn họ ấn tượng với nhóm ba người A Lương.

Nhất là khi biết được đám người A Lương và tội phạm Nam Giang là bạn cùng phòng.

Nhiệt độ thoáng chốc tăng lên!

Thậm chí có người nghi ngờ Lôi Điểu là Khế Ước Linh của Trần Thư…

…

Thời gian dần trôi qua, cuộc so tài giữa các đội kết thúc.

Tất cả các thiên kiêu để lộ ra con át chủ bài của mình, tình hình chiến đấu vô cùng quyết liệt, nhưng trên mạng cuộc thảo luận về bốn người họ trên mạng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

- Không phải chúng ta hot rồi chứ!

Bốn người A Lương đang chờ trong phòng Trần Thư, vẻ mặt hưng phấn nhìn bình luận trên mạng.

- Đúng vậy, đều đang khen chúng ta đấy!

Trần Thư tự hào gật gật đầu, nói:

- Ta cảm thấy chúng ta có thể trực tiếp xuất đạo được rồi!

- Quả nhiên, là vàng cũng sẽ phát sáng thôi!

Chương 963: Quả nhiên là muốn làm tốt một việc cần phải có sự chuẩn bị tốt! (2)

A Lương ngửa đầu nhìn lên trời, trong mắt có một cảm giác cô quạnh. Bốn người vốn là muốn tìm Phương Tư chia sẻ một chút, kết quả biết được đối phương không ở trên Đảo Thánh Ngự.

E rằng Ngự Long Vệ muốn toàn lực bồi dưỡng nàng.

Có lẽ cấp bậc tiềm lực của Phương Tư không phải cao nhất, nhưng Tàn Tích Nhất Hành khiến sức lực chiến đấu của nàng tăng vọt, đã trở thành người đại diện cho thế hệ trẻ của Ngự Long Vệ.

Thời gian trong nháy mắt tới tháng mười hai.

Cuộc thi đấu phân thắng bại của bốn đội mạnh nhất đồng thời kết thúc, cuối cùng là do Vương Thắng giết.

Mà người đứng đầu trong nhóm tám người thua cuộc là Cơ Phong, hai người hiển nhiên là sẽ đấu với nhau một trận nữa!

Phục Tô Lịch năm 983, ngày 10 tháng 12.

Xung quanh trung tâm Đảo Thánh Ngự có đầy người vây quanh, trên mặt người nào người nấy đều tràn đầy vẻ chờ mong,

Ngự Thú Sư thi đấu Ngự Thú toàn quốc đã kéo dài được nửa năm rồi.

Lựa chọn tuyển thủ trong mấy ngàn Bạch ngân tổ, cuối cùng chỉ còn lại có bốn người, bắt đầu tranh đoạt nhất nhì!

Trần Thư, Giang Vấn Trần, Phương Tư, Hướng Dao!

Vốn dĩ dựa vào suy đoán của mọi người thì trong bốn người đứng đầu đương nhiên sẽ có Cơ Phong, Vương Thắng, kết quả lại bị Trần Thư và Phương Tư thay thế.

- Các vị!

Trần Thanh Hải đi đến trên đài tỷ thí, nhìn mỗi người đang vây quanh.

- Bây giờ, cuộc thi đấu Ngự Thú toàn quốc đã sắp đến hồi kết thúc!

Trần Thanh Hải mở miệng nói:

- Năm nay thiên tài tranh tài xuất hiện lớp lớp, biểu hiện của mỗi tuyển thủ có thể nó là rất xuất sắc!

- Bởi vì đây là một cuộc thi đấu, đương nhiên sẽ có người thắng, cũng sẽ có người thua! Nhưng điều mà ta muốn nói là con đường mà các ngươi phải đi còn rất dài, không nhất thiết phải quá để ý đến chuyện thắng bại!

- Ta một lòng tin tưởng mỗi một người trong số các ngươi tương lai đều sẽ trở thành trụ cột của Hoa Hạ!

Mọi người phía dưới vẻ mặt chấn động, trong lúc nhất thời sáng tỏ thông suốt, sự ủ đột tích tụ trong lòng dần tiêu tán không ít.

Bọn hắn vẫn còn trẻ, tương lai còn có vô số cơ hội!

Mỗi người đều có thể trở thành Hoàng Kim cấp, Vương cấp thậm chí là có thể leo lên Truyền Kỳ cấp trong truyền thuyết!

Nói xong, Trần Thanh Hải rời khỏi đài tỷ thí, vẫn là người chủ trì lên đài, tuyên bố vòng bán kết bắt đầu!

Danh sách đối chiến đã xuất hiện:

Trần Thư với Hướng Dao!

Cả nước mười mấy triệu người đều chú ý đến trận đấu này.

Là đỉnh lưu hiện tại, nhân khí của tội phạm Nam Giang đương nhiên là không cần nói cũng biết.

Mà Hướng Dao cũng là một vị thiên tài thiếu nữ, thiên phú và tướng mạo đều vô cùng xuất chúng, vẫn luôn có nhân khí.

- Các vị, bây giờ chúng ta sẽ nghênh vòng bán kết đã được chờ đợi rất lâu rồi!

Người chủ trì khẽ cười nói:

- Trần Thư, tội phạm Nam Giang, chắc hẳn ta không cần giới thiệu nhỉ!

- Không thể nghi ngờ, hắn chính là hắc mã lớn nhất trong cuộc tranh tài năm nay, một đường hát vang tiến mạnh, thậm chí có hi vọng giành được vị trí quán quân!

Nhất thời, phía dưới thậm chí có người bắt đầu reo hò:

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang!

Hiện trường vốn dĩ yên ắng đột nhiên ồn ào náo nhiệt hơn hẳn.

Khán giả xung quanh đều là tuyển thủ chính thức của cuộc tranh tài cũng được xem như là thiên tài, trong lòng đương nhiên cũng sẽ hơi kiêu ngạo, sẽ không dễ dàng tán đồng với người khác.

Nhưng nhìn thấy biểu hiện của Trần Thư, quả thực đã chinh phục được không ít người!

- Xem ra nhân khí của tuyển thủ Trần Thư có hơi cao đấy!

Người chủ trì cười cười, nói:

- Nhưng chúng ta cũng có một tuyển thủ khác không thể khinh thường!

- Hướng Dao, thiên kim của tập đoàn Hướng thị, chẳng những thiên phú kinh người, hơn nữa gia cảnh giàu có, thực lực tuyệt đối không kém gì những tuyển thủ khác!

- Quan trọng nhất chính là, nàng chính là tuyển thủ Bạch Ngân Tam Tinh duy nhất trong cuộc tranh tài năm nay!

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt mọi người dần chấn động, trong nháy mắt bàn luận sôi nổi.

- Ta nhớ rõ trong vòng thi đấu bốn người mạnh nhất nàng ta còn là Bạch Ngân Nhị Tinh, nhanh như vậy mà đã đột phá rồi sao?

- Chắc chắn khắc kim rồi! Tập đoàn Hướng chủ yếu là buôn bán Ngự Thú quốc tế, e rằng cả nước cũng chỉ có bọn hắn có

thể thu thập được một lượng lớn Bạch Ngân Ngự Thú Chân Trâu trong trong thời gian ngắn như vậy.

- Xem ra Hướng gia bỏ hết cả tiền vốn rồi nhỉ! Chỉ hy vọng nàng ta có thể có được một tư cách tham gia cuộc thi thế giới!

Đối với Hướng gia mà nói, tư cách thi đấu cuộc thi thế giới, có thể giúp gia tộc họ mở rộng thị trường nước ngoài.

Chẳng khác nào một dự án đầu tư, đương nhiên sẽ hết sức ủng hộ.

Trần Thư phía dưới cũng hơi ngẩn người, không ngờ lại gặp được một Bạch Ngân Tam Tinh, mà lại là cắn thuốc dập.

Giá cả của một viên Bạch Ngân Trân Châu gần ba trăm vạn, dựa vào trân châu để đột phá, hao phí tiền tài quá kinh khủng, căn bản sẽ không có người nào làm như vậy cả.

Mấu chốt nhất là, đi đâu để tập hợp được nhiều Bạch Ngân cấp Ngự Thú Chân Châu như vậy chứ?

Ngay cả Hoa Hạ học phủ cũng không có nhiều hàng tồn như vậy.

Hai người ở dưới đài tỷ thí đã chuẩn bị sánh vai lên đài.

Chương 964: Ta tuyên bố, trận chiến kết thúc

Trong mắt Hướng Dao có chút cảnh giác, uy hiếp nói: - Nếu ngươi dám tính kế ta, ta sẽ bảo cha ta thu mua tất cả các cửa hàng phân Ure khắp cả nước của ngươi!

- ? ? ?

Trần Thư nghe vậy khẽ giật mình, đây là muốn nắm lấy mạch máu của hắn sao!

Hắn thoáng chốc cảm nhận được áp lực từ tư bản đè nén lên!

- Bây giờ biết sợ rồi sao!

Hướng Dao nhìn thấy dáng vẻ của Trần Thư, nhịn không được cười hì hì một tiếng.

Bản thân mình quả là thông minh, chỉ thoáng chốc đã tìm được nhược điểm của tội phạm rồi.

- Nếu đã như vậy…

Trần Thư thở dài, quay người mở túi tác chiến.

- Ngươi muốn làm gì?

Hướng Dao vội vã kéo dài khoảng cách, trên mặt tràn ngập hoảng sợ.

- Đừng sợ!

Trần Thư cười cười, nói:

- Ta sẽ không làm như vậy với nữ sinh đâu…

- Trừ phi nhịn không được?

Khóe miệng Hướng Dao giật giật trong lòng vô cùng cảnh giác.

Nàng đã điều tra qua về Trần Thư rồi, con hàng chưa bao giờ phân biệt nam nữ, không có chút phong độ thân sĩ nào.

Nếu như trước mặt tất cả người dân cả nước mà bị chụp túi phân Ure thì nàng thà chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ!

- Này!

Trần Thư lấy ra một chồng hợp đồng lớn, nói:

- Ta nắm giữ không ít cổ phần của cửa hàng phân urê, nếu ngươi muốn thu mua, vậy chúng ta ký kết hợp đồng luôn nhé!

- Tổng cộng ba mươi hai cửa hàng, một cửa hàng chỉ cần tám mươi tám triệu là được rồi!

- Thôi dẹp đi!

Vẻ mặt Hướng Dao kinh ngạc, trực tiếp chạy lên trên đài tỷ thí, không tiếp tục để ý tới Trần Thư nữa.

- Chỉ được cái mạnh mồm…

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, cho rằng tội phạm Nam Giang có nhược điểm sao?

Không bao lâu, hai bên đã đi đến vị trí chiến đấu của mỗi bên.

Người chủ trì tuyên bố tỷ thí bắt đầu.

Hai người cùng triệu hoán Khế Ước Linh của mỗi người.

Trần Thư vẫn là ba bộ Kỳ Hoa, thoáng chốc đã hấp dẫn lực chú ý của bộ mọi người.

Cho dù đã nhìn thấy vô số lần, nhưng Khế Ước Linh của Trần Thư vẫn là ma lực hấp dẫn, khiến người ta không thể không chú ý tới.

Ai có thể ngờ tới, trên sàn thi đấu có hàm kim lượng cao như vậy, sẽ xuất hiện ba đồ chơi này chứ?

- Ta sẽ không thua!

Hướng Dao không ngừng động viên bản thân, lấy lại lòng tin, đồng thời triệu hoán Khế Ước Linh.

Một Tứ Đồng Ma Hồ SS+, một Mộc Nguyên Tố Tinh Linh cấp SS, cùng Tử Vĩ Linh Thử S+, thế trận của nàng ta có thể nói là vô cùng xa hoa!

Nhất là phối hợp với thực lực Bạch Ngân Tam Tinh của nàng ta, tuyệt đối có thể được xưng là thiên tài hàng đầu.

Màn chắn bảo vệ hai bên dần thu lại, trận đấu chính thức bắt đầu!

Trước tiên, chỉ thấy hai mắt Tứ Đồng Ma Hồ tràn ngập tia sáng màu xanh, lộ ra vẻ vô cùng mị hoặc.

Trong chốc lát, ba luồng tia sáng màu xanh đánh úp tới trực tiếp lao thẳng tới Khế Ước Linh của Trần Thư.

Nhưng ngay tại lúc ba luồng tia sáng màu xanh đó chạm tới, phía trước xuất hiện Không Gian Bình Chướng, cưỡng ép tia sáng màu xanh dời đi.

- Hả? Kỹ năng nhắm vào mục tiêu sao?

Trần Thư nhướng mày, chỉ thấy tia sáng màu xanh vẫn bay tới, giống như đã khóa chặt ba Khế Ước Linh.

Đột nhiên tia sáng màu xanh dung nhập vào trong ba Khế Ước Linh.

- Ngươi phải thua rồi! Ta đã kiềm chế được ngươi!

Hướng Dao nhìn thấy một màn như vậy, khóe môi giương lên, trên mặt nở nụ cười.

- Chưa chắc!

Vẻ mặt Trần Thư bình thản, đã sớm hiểu biết về phương thức chiến đấu của Hướng Dao rồi.

Chỉ thấy toàn thân ba Khế Ước Linh tràn ngập tia sáng màu xanh, sau đó thoát khỏi thân thể của bọn chúng.

Ba đạo tia sáng màu xanh xuất hiện tại trên đài tỷ thí, không ngừng vặn vẹo, cuối cùng ngưng kết thành ba Khế Ước Linh.

Dĩ nhiên cùng Slime, Husky và Thỏ Không Gian giống như đúc!

Trong nháy mắt, trên đài thi đấu tổng cộng có chín Khế Ước Linh!

Đây chính là kỹ năng mạnh nhất của Hướng Dao, kỹ năng thiên phú đến từ Hoàng Kim Quân Vương.

Hơn nữa chỉ thoáng chốc đã phục chế được ba Khế Ước Linh, rõ ràng kỹ năng đẳng cấp không chỉ cấp một.

Mặc dù không thể sánh với Thần Kỹ nghịch thiên, nhưng hiệu quả cũng không hề bình thường!

- Sáu đánh ba, xem ngươi đánh thế nào đây?

Hướng Dao cười hì hì một tiếng, chỉ thấy trên thân thể Tử Vĩ Linh Thử của nàng xuất hiện tia sáng.

Trong chốc lát, ba tia sáng màu tím, dung nhập vào trong ba Khế Ước Linh giả.

Trong nháy mắt, khí thế của Khế Ước Linh giả tăng vọt, thậm chí mơ hồ vượt qua Khế Ước Linh của Trần Thư.

Giả còn lớn hơn cả thật, cộng với ba Khế Ước Linh của Hướng Dao áp trận, thắng bại dường như đã xuất hiện rồi.

Từ cuộc thi Hải Tuyển cho tới vòng bán kết hiện tại, phương thức chiến đấu của nàng ta vẫn chưa từng thay đổi.

Đối thủ đều biết rõ, nhưng không ai có thể đánh thắng được nàng, quả thực là khó hiểu.

- Hàng giả cuối cũng vẫn chỉ là hàng giả mà thôi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, chỉ thấy Husky ngao ngao hai tiếng, nháy mắt thả ra [phân thân].

Hai con Husky tà mị cười một tiếng, nhìn Husky giả phía trước.

Nhìn đối phương hai mắt đờ đẫn, trong thoáng chốc nó cảm giác được sự ưu việt của chỉ số IQ…

- Phân thân? Ta cũng có thể!

Hướng Dao thấy vậy cười một tiếng, chỉ nhìn Husky giả đồng thời thả [phân thân] ra.

- Bà mẹ nó, thần kỹ cũng có thể sao chép hả?

Chương 965: Bán trường học cũng không quá phận!

Trong nháy mắt dưới khán đài khán giả kinh ngạc kêu lên, không ngờ sẽ gặp phải trường hợp lạ thường như vậy. Bọn hắn vẫn cho là Hướng Dao không thể sao chép thần kỹ, chỉ cần gặp được tuyển thủ có thần kỹ sẽ thua.

Nhưng một màn trước mắt cũng là phá vỡ dự liệu của bọn hắn!

- Tội phạm Nam Giang không đánh lại rồi! Thần kỹ sở trường nhất cũng bị người ta sao chép được.

- E rằng chỉ có thể kéo dài thời gian, đợi ba Khế Ước Linh giả biến mất!

Mọi người ồn ào có chút không coi trọng tội phạm Nam Giang, năng lực của Hướng Dao quả thực quá quỷ dị.

- Không thể nào!

Liễu Phong vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng nói:

- Lão Trần, ta nhớ là không thể sao chép thần kỹ mà?

Trần Thanh Hải sờ cằm, suy tư nói:

- Có thể là thiên phú của Tứ Đồng Ma Hồ gia tăng kỹ năng, Hướng gia đương nhiên đã suy nghĩ qua, sẽ không vô duyên vô cớ cho nàng ta kỹ năng Hoàng Kim Quân Vương đâu!

- Trần Thư dường như không thể đánh lại rồi!

Hướng Dao thuộc về loại gặp mạnh thì mạnh, Khế Ước Linh của ngươi càng mạnh mẽ, đối với nàng ta càng có lợi.

Trần Thư mạnh mẽ đã trở thành nhược điểm của mình.

- Ta thực sự không tin!

Trần Thư trên đài tý thỉ tự lẩm bẩm, hắn không tin có loại kỹ năng hoàn mỹ này, ngay cả thần kỹ này cũng không thể làm tới được!

- Òm ọp!

Lúc này, Tiểu Hoàng gào thét một tiếng, phóng ra [cự đại hóa].

Thân thể trăm mét xuất hiện, hai mắt ngây ngóc nhìn về phía Slime giả, giống như có chút khiêu khích.

- Ta cũng có thể!

Hướng Dao mỉm cười lên tiếng, đồng thời để Slime phóng ra kỹ năng.

Nhưng mà, cho dù đã trải qua thay đổi thì thân thể của nó cũng chỉ có hai mươi mét, sao với Slime chân chính thì khoảng cách cực lớn.

- Hả?

Mắt Hướng Dao trừng lớn, thoáng chốc ý thức được có gì đó không thích hợp.

Mặc dù nàng đã phục chế được ba Khế Ước Linh, nhưng chỉ có thể hiểu rõ kỹ năng của bọn chúng, lại không thể nhìn thấy được cấp bậc của kỹ năng!

- Như vậy thôi sao?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, thoáng chốc hiểu rõ.

Rất rõ ràng, cự đại hóa của đối phương chỉ có cấp một!

Loại trừ các thuộc tính bên ngoài của hệ thống phần thưởng thì cấp bậc kỹ năng cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến kỹ năng của hắn mạnh mẽ như vậy.

- Ta tuyên bố, trận chiến kết thúc!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, chỉ thấy Husky và Thỏ Không Gian đều quay về trong miệng Tiểu Hoàng.

Hướng Dao cũng để ba Khế Ước Linh giả làm hành động như vậy.

Ầm ầm!

Lúc này, hai đạo [Tử Vong Hỏa Trụ] hỏa trụ phun ra, nhiệt độ nóng rực khuếch tán ra.

- Ngao ngao!

Hai con Husky giả cũng không cam lòng yếu thế, phóng ra [Tử Vong Hỏa Trụ].

Nhưng mà, Lv1 cùng Lv10 chênh lệch quá xa, trong nháy mắt Tử Vong Hỏa Trụ bị đánh nát.

Oanh!

Slime giả bay ra xa hai mươi mét, cho dù là lực phòng ngự kinh người, nhưng vẫn không thể chống lại được hỏa diễm.

Ngay lúc này, phía trên nó lại xuất hiện tầm mười đạo [Chân Thương Băng Thích].

Slime, Husky trước mặt một chút cũng không nương tay.

Xem ra quan hệ của hai Khế Ước Linh cũng không tệ…

Xuy xuy xuy!

Băng Thích đánh tới, nhưng bị Không gian thông đạo của Thỏ Không Gian dời đi.

Hướng Dao quả thực là thiên tài, trong thoáng chốc đã có thể nắm giữ kỹ xảo chiến đấu cơ bản.

Nhưng cũng không thể ảnh hưởng được kết quả chiến đấu.

Ba Khế Ước Linh của Trần Thư hoàn toàn làm chủ cuộc chơi.

Mặc dù cùng một kỹ năng, nhưng tổn thương và hiệu quả kém xa quá nhiều, vừa nhìn là đã biết hàng giả mạo rồi.

Cho dù có Tử Vĩ Linh Thử gia trì, thực lực của Khế Ước Linh giả vẫn không thể mạnh mẽ được.

Mộc Nguyên Tố Tinh Linh không ngừng phóng thích kỹ năng trị liệu.

Nhưng cũng chỉ như hạt cát trong sa mạc, thương tổn của Husky quá lớn!

Tứ Đồng Ma Hồ là chủ lực chính của Hướng Dao, ngoại trừ sao chép, còn có đủ loại kỹ năng mị hoặc tinh thần.

Nhưng đáng tiếc là đối mặt ba Khế Ước Linh vô cùng thông minh này, tác dụng thực tế được tạo ra không lớn lắm.

Sự phối hợp của nàng ta có khống chế, có trị liệu, có phụ trợ, cộng với kỹ năng quân vương biến thái, quả thực khó giải.

Nhưng đáng tiếc là, hỏa lực tuyệt đối trước mặt, đã bị phá giả trong thoáng chốc.

- Ngươi nhận thua đi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, vốn dĩ hắn không hiểu rõ cấp bậc kỹ năng của bản thân mình lắm.

Nhưng bây giờ có Hướng Dao so sánh, chỉ thoáng chốc đã hiểu rõ ràng rồi.

Hướng Dao duy trì sự trầm mặc, trong mắt tràn đầy vẻ không phục.

Vốn dĩ là nàng kiềm chế Trần Thư, nhưng bây giờ dĩ nhiên thế cục nghịch chuyển, Trần Thư hoàn mỹ khắc chế nàng!

Trong năm phút đồng hồ ngắn ngủi, ba Khế Ước Linh giả đều bị đánh nát.

Mà ba Khế Ước Linh của Hướng Dao, đã mất hết sức lực chiến đấu rồi.

- Ta thua rồi…

Nàng chỉ có thể thu hồi Khế Ước Linh, trong mắt tràn đầy lụn bại, không ngờ cuối cùng bản thân lại dừng bước trong top bốn người mạnh nhất.

Dưới đài thoáng chốc yên tĩnh, không ngờ tới vòng bán kết Trần Thư sẽ thoải mái như vậy.

Nhưng một giây tiếp theo lại trở nên vô cùng ồn ào, đám người bàn luận ầm ĩ.

- Sao ta cảm thấy Trần Thư hoàn mỹ kiềm chế nàng ta nhỉ?

- Chính xác là kiềm chế đến sít sao!

- Vương Thắng trước đó dường như cũng bị khắc chế, vận khí của hai người quả thực có hơi kém!

Chương 966: Bán trường học cũng không quá phận! (2)

– Có phải là bởi vì thực lực của Trần Thư quá mạnh, đối đầu với ai cũng có thể khống chế đến sít sao như vậy… - Có lý lắm!

Lúc này, hai người đã rời khỏi đài tỷ thí.

Hướng Dao quay đầu, đôi mắt sáng rực nhìn về phía Trần Thư, nghiêm túc nói:

- Ta muốn hỏi một vấn đề!

Trần Thư không chút nghĩ ngợi nói:

- Đã tính kế đấy.

- ? ? ?

Gương mặt Hướng Dao tràn đầy nghi hoặc, ngươi đang nói cái quái gì vậy?

Hơn nữa bình thường không phải là "từng yêu" sao, sao đến miệng ngươi lại thành "tính kế" rồi?

Nàng hít sâu một hơi, nói:

- Ta muốn hỏi, cấp độ kỹ năng của ngươi rốt cuộc cao đến mức nào?

Là người trong cuộc, nàng đương nhiên muốn hiểu rõ tại sao mình thua.

Cấp độ kỹ năng của đối phương chắc chắn có vấn đề!

Nếu như một hai kỹ năng có khoảng cách lớn, nàng còn có thể hiểu được.

Nhưng kỹ năng của đối phương hoàn toàn trấn áp nàng, thật sự là quá bất thường!

- Tương đối cao!

Trần Thư suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói:

- Nói thế nào với ngươi đây nhỉ, tương đương với việc ta bán Hoa Hạ học phủ, huyết áp của hiệu trưởng cao bao nhiêu thì cấp độ kỹ năng của ta cao bấy nhiêu!

- …

Hướng Dao nháy mắt im lặng, cái ví dụ bất thường gì đây?

Nhưng không thể không nói, dường như quả thật có thể tưởng tượng ra được…

- Ta có ý kiến khác!

Liễu Phong đi đến phía sau hắn, đồng thời nghe được ví dụ của Trần Thư, nói:

- Ta cảm thấy, tro cốt của hắn hất cao được bao nhiêu thì cấp độ kỹ năng của hắn cao bấy nhiêu!

- …

Hướng Dao mở to hai mắt nhìn, trực tiếp cáo từ rời đi.

Hai thầy trò này người nào người này không bình thường, nàng không thể trêu vào…

- Chúng ta không cần ví dụ như vậy mà…

Trần Thư cười khan một tiếng, nói:

- Lão sư, ta đã sắp giành được vị trí quán quân, bán trường học cũng không có gì quá phận nhỉ?

- ? ?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật đang muốn mở miệng, kết quả bị Trần Thư vượt lên trước một bước.

- Bán lấy tiền chúng ta mỗi người một nửa!

- Điều này…

Liễu Phong thoáng chốc giật mình, trong lòng dĩ nhiên có chút động lòng.

Vào lúc hai thầy trò đang bàn luận.

- Hắt xì!

Tần Thiên của Hoa Hạ học phủ liên tiếp đánh bảy tám cái hắt xì, trong mắt có lờ mờ.

- Chuyện gì thế này, chẳng lẽ có người muốn nhắm vào ta sao?

…

Cuộc tranh tài của Trần Thư vừa kết thúc, thành công ghi tên trong danh sách tham gia vào trận thi đấu thế giới.

Không ai ngờ tới, một học sinh hai mươi mốt tuổi, một đường vượt qua khó khăn tiến lên, đạt được tư cách tiến vào trận chung kết!

Buổi chiều là vòng bán kết của tổ Hắc Thiết!

Ba người tổ A Lương tràn đầy tự tin ra sân, đã trải qua trận chiến trước đó, bọn hắn đã có đầy đủ lòng tin.

- Chỉ sợ là một trận đánh ác liệt.

Liễu Phong nhìn đối thủ trên sân, nhịn không được nói nhỏ.

- Không thể nào, ta thấy chiến thuật của đám người A Lương không tệ, chỉ dựa vào tinh thần vũ nhục của biến dị Lôi Điểu không phải thoải mái gây khó dễ ư?

- Không dễ dàng như vậy!

Liễu Phong thở dài, nói:

- Đội trưởng của đối phương có thần kỹ!

Rất rõ ràng, hắn ta không quá xem trọng ba người tổ A Lương.

Quả nhiên, vừa vào trận, đám người A Lương gặp phải đòn tấn công nặng nề.

Biến dị Lôi Điểu lại bị hạn chế!

Dựa vào tốc độ của nó, chắc chắn phần lớn kỹ năng đều có thể né tránh, hơn nữa nó có đầy đủ khả năng giải trừ khống chế, có thể nói không có gì Khế Ước Linh có thể giữ được nó.

Nhưng đáng tiếc là gặp phải thần kỹ hệ khống chế!

Lôi Điểu đã rơi xuống dưới đất, hai mắt vô thần, không thể phóng ra bất kỳ loại kỹ năng nào, hoàn toàn mất đi tác dụng.

Mối liện hệ giữa Tiểu Tinh và Lôi Điểu đều bị cưỡng ép cắt đứt.

Các loại Khế Ước Linh như Lôi Viên đều liều mạng ngăn cản, muốn kiên trì khôi phục lại Lôi Điểu.

Nhưng đáng tiếc là, phòng ngự của bọn hắn và năng lực tiến công đều quá yếu, cuối cùng bị quân địch bắt lại giành được thắng lợi.

Đám người A Lương bỏ lỡ cơ hội giành vị trí quán quân, chỉ có thể hết sức tranh đoạt hạng ba.

- A Lương, suy nghĩ thoáng chút!

Trần Thư an ủi, ba người có thể đi tới bước này, đã là chuyện ngoài ý muốn rồi.

- Ừ, ta không sao.

A Lương lắc đầu, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng không thể che giấu được.

Khoảng cách cách đỉnh cao nhất chỉ còn thiếu một bước, đáng tiếc vẫn thua trận, đương nhiên là không cam lòng.

- Là do ta.

Tiểu Tinh cũng thở dài, thành cũng là do Lôi Điểu, bại cũng là do Lôi Điểu!

- Thực ra các ngươi làm không tệ!

Liễu Phong cười cười, nói:

- Cố gắng một chút, có thể giành được hạng ba thì cũng có thể tham gia trận đấu thế giới.

Ba người A Lương gật gật đầu, chỉ có thể cố gắng hết sức.

Kỳ thực bọn hắn đã thương lượng đủ loại chiến thuật, nhưng chủ yếu đều vây quanh biến dị Lôi Điểu.

Lôi Điểu bị phế, sức chiến đấu của cả đội giảm bớt đi nhiều.

Thời gian năm ngày trôi qua, chuẩn bị diễn ra vòng bán kết thứ hai!

Cuộc thi Bạch ngân tổ vẫn thu hút được sự chú ý của hàng vạn người!

Phương Tư và Giang Vấn Trần!

Hai người không đơn giản là đại diện cho cá nhân, mà còn là cuộc so tài giữa Ngự Long Vệ và Ngự Thú Gia Tộc!

Hai thế lực lớn đương nhiên không phải là đối địch, đều là trụ cột quan trọng của quốc gia.

Chương 967: Trần Bì, ông hoàng vai hề trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác!

Nhưng cho dù là thế lực lớn hàng đầu cũng muốn phân định thắng bại. Ngự Long Vệ phụ thuộc bên phía chính phụ, phụ trách xử lý những mối nguy trên Lam Tinh.

Nhưng mấy trăm năm qua, Ngự Thú Gia Tộc cũng có sự ảnh hưởng quan trọng đến sự ổn định của xã hội, mỗi lần hung thú bạo động, Ngự Thú Gia Tộc đều phái ra những Ngự Thú sư mạnh mẽ.

- Có thể thắng không?

Trong lòng Trần Thư có chờ mong, thậm chí có chút căng thẳng.

Vốn dĩ thiên phú của Phương Tư chỉ là thiên tài tuyến một, thậm chí còn không bằng Thạch Tử Minh nữa.

Nhưng trải qua Tàn tích nhất hành, thực lực của nàng phóng đại, gần như chạm đến ngưỡng cửa thiên tài đứng đầu rồi.

Tàn tích của [Cự Long lăng mộ] hoàn toàn phù hợp với nàng.

Mà dựa vào phán đoán của Trần Thư, e rằng Phương Tư đã thông suốt toàn bộ tàn tích này rồi, phần thưởng có được chắc chắn có thể khiến người ta đỏ mắt.

Lúc trước hắn tiến vào tàn tích của [Băng Hỏa sâm lâm], mặc dù cũng giành được phần thưởng như vậy, nhưng tàn tích bởi vì hành động gian lận của hắn, đã xuất hiện BUG, dẫn đến phần lớn các cửa ải trong đó đều bị cưỡng chế nhảy qua, đương nhiên bỏ lỡ không ít phần thưởng.

Phần thưởng của hai tàn tích này cũng không thể đánh đồng được.

Bây giờ Phương Tư lại giành được sự bồi dưỡng của Ngự Long Vệ, thực lực đã có thể được xưng là thiên tài đứng đầu!

- Một trận chiến khá hồi hộp đây!

Vẻ mặt Liễu Phong bình thản, nhưng trong mắt lại có chút chờ mong.

Mặc dù Phương Tư không phải học sinh của hắn, nhưng ít ra tốt nghiệp ở Hoa Hạ học phủ, cũng coi là nửa người của học phủ.

Thời điểm mọi người đều rất mong chờ, hai người đã ra sân!

Cấp bậc tiềm lực Khế Ước Linh của Giang Vấn Trần theo thứ tự là hai SS+, một SS, thế trận của hắn ta là sự kết hợp tuyệt đối, hơn nữa mức độ bồi dưỡng đã tới mức cực hạn.

Nhưng thực lực của Phương Tư cũng không thể khinh thường, Xích Viêm Long là SS+, Bạch sắc tiểu phi long của Tân Khế Ước Linh là SS, mà Băng Sương Long là S+.

- Xích Viêm Long ngoài định mức tiến hóa một lần, là phần thưởng của tàn tích sao?

Trần Thư sờ cằm, Xích Viêm Long của Phương Tư vốn chỉ là cấp S, dựa theo cường độ tiến hóa, hiện tại có lẽ chỉ là cấp độ SS.

- Thật là một trận chung kết đặc sắc!

Trần Thanh Hải và Diệp Vũ hết sức chăm chú, bọn hắn lúc còn trẻ không mạnh mẽ được như vậy.

Xét về tiềm lực thì Phương Tư có thể kém một chút, nhưng lại nắm giữ một thần kỹ có tính phòng ngự, lại kéo gần sự chênh lệch của hai bên.

Một trận chiến này, không ai có thể dự đoán được thắng bại!

Trận đại chiến của hai bên chính thức được bắt đầu!

Phương Tư không giữ lại bất cứ thứ gì, Bạch Sắc Tiểu Phi Long trực tiếp phóng ra thần kỹ, ba vòng bảo hộ màu trắng bảo vệ Khế Ước Linh.

Loại trừ kỹ năng của bản thân ra thì bất kỳ kỹ năng nào của kẻ địch cũng sẽ bị ngăn trở bên ngoài.

Căn cứ vào cường độ của thần kỹ, Giang Vấn Trần sẽ không dễ dàng đánh vỡ như vậy.

Cùng lúc đó, Xích Viêm Long và Băng Sương Long liên thủ, thả ra nhiều kỹ năng, phối hợp với nhau có thể nói là không có kẽ hở.

- Hai kỹ năng Hoàng Kim?

Trần Thư sờ lên cằm, thoáng chốc cảm thấy nhìn mà thèm.

- Ta nói này Liễu lão sư, Ngự Long Vệ người ta bồi dưỡng người đại diện, trực tiếp đưa kỹ năng Hoàng Kim luôn đấy…

Giọng điệu hắn chua xót nói:

- Nhỏ hơn rồi, vận mệnh của học phủ chúng ta nhỏ hơn rồi!

- Ngươi cho rằng dễ dàng lấy được như vậy sao?

Liễu Phong trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Muốn đạt được cái gì thì phải trả giá tương ứng mới có được đấy!

- Tương lai hai ba mươi năm nữa Phương Tư e rằng t chỉ có thể làm Ngự Long Vệ, hơn nữa có nguy cơ nhiệm vụ gì đều bị đẩy trên người nàng ta hết đấy!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ta cũng có thể mà, chỉ cần cho đủ tiền, ta ở lại học phủ cả một đời cũng không có vấn đề gì!

- Dẹp đi!

Liễu Phong trừng mắt, nói:

- Ngươi bằng lòng nhưng chúng ta không bằng lòng!

Mới ở hơn hai năm mà đã ầm ĩ muốn bán học phủ rồi.

Ở lại mấy chục năm có quỷ mới biết sẽ xuất hiện cái chuyện nghịch thiên gì.

- …

Trần Thư cạn lời, bản thân lại bị ghét bỏ rồi…

- Đúng rồi, gần đây ngươi phải cẩn thận một chút!

Liễu Phong dường như nghĩ đến cái gì, trong mắt có chút ngưng trọng, nói:

- Người xâm nhập trước đó ta đã tra được một vài thông tin, là một thế lực ngầm ở nước ngoài, tự xưng là Thánh Ngự Hội gì đó!

- Ngươi đã phạm tội chết với bọn hắn, người trong hỏi đoán chừng hận không thể hất tro cốt của ngươi lên đấy!

- Lại là thế lực mới sao? Nước ngoài loạn như vậy ư?

Trần Thư sờ cằm, khóe miệng có một chút ý cười, nói:

- Nói như vậy, tổ chức Ám Dạ, Cứu Thế Giáo Hội, Thánh Ngự Hội, Tội Phạm Đoàn, sau này sẽ là tứ thiên vương hắc ám nhỉ

- Đợi một chút!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật nói:

- Ba cái trước thì ta hiểu rõ nhưng cái thứ tư là gì thế?

- Ta mới sáng lập nên!

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Sau đó ta chuẩn bị đoạt lấy hang ổ của ba tổ chức trước!

- …

Liễu Phong trong nháy mắt trầm mặc.

Tội phạm Nam Giang, ngươi được lắm, đen ăn đen đến nghiện rồi đúng không?

- Ta hoàn toàn đồng ý!

Chương 968: Hiện trường thi đấu của chúng ta có phòng cấp cứu không

Lúc này đám người A Lương bu lại, trên mặt đều có ý cười, rõ ràng đã vượt qua được nỗi buồn thua cuộc trước đó. Từ Tinh Tinh nghiêm túc nói:

- Trần Bì, ông hoàng vai hề trừ ngươi ra không còn có thể là ai khác!-

- Xéo đi!

Lúc bọn họ nói chuyện với nhau, trận tranh tài đã đánh tới mức kịch liệt rồi.

Bất luận là Phương Tư hay là Giang Vấn Trần, đều xuất ra át chủ bài, đủ loại kỹ năng mạnh mẽ đều không ngừng được phóng ra.

Tình hình chiến đấu kịch liệt hoàn toàn vượt qua trận giữ Trần Thư và Hướng Dao.

Băng Sương Cự Long của Phương Tư bị loại bỏ đầu tiên, vốn cho rằng thắng bại đã định.

Kết quả Xích Viêm Long bắt lấy cơ hội, dựa vào hai kỹ năng hoàng kim, dĩ nhiên liên tiếp loại bỏ hai Khế Ước Linh của Giang Vấn Trần.

Thế cục lại lần nữa nghịch chuyển, Khế Ước Linh duy nhất của Giang Vấn Trần trở nên vô cùng nguy hiểm.

Cuối cùng, lại là kỹ năng của hai ngươi đâm trúng nhau.

Khế Ước Linh của Giang Vấn Trần và Xích Viêm Long của Phương Tư đồng thời thân chịu trọng thương, chỉ có thể bất đắc dĩ thu về.

Mà Bạch Sắc Tiểu Phi Long dựa vào năng lực phòng ngự xuất sắ, thành công chống đỡ đến cuối cùng!

Một trận chiến này, toàn bộ sáu Khế Ước Linh đều chịu mức độ tổn thương khác nhau.

Đây chắc chắn là cuộc thi đấu thảm thiết nhất kể từ khi bắt đầu cuộc thi!

Giang Vấn Trần hít một hơi thật sâu, ánh mắt của hắn ta tràn đầy thất vọng, trong mắt có chút không cam lòng.

Là người truyền thừa của Ngự Thú Gia Tộc, kỹ năng hoàng kim của hắn không hề ít, mức độ bồi dưỡng của Khế Ước Linh tuyệt đối phải vượt qua Phương Tư.

Nhưng vì phá vỡ thần kỹ phòng ngự của Phương Tư đã lãng phí quá nhiều kỹ năng của hắn.

Mọi người phía dưới không hề reo hò, chỉ còn lại tiếng thổn thức, vẻ mặt khác nhau, vô cùng cảm thán.

Ai có thể ngờ tới, trận chung kết cuối cùng lại là giữ Trần Thư và Phương Tư chứ!

Hai người quen biết nhau, hơn nữa còn đồng thời tới từ thành phố Nam Giang.

Quan trọng nhất chính là, hai người đều tốt nghiệp ở Nam Giang Nhị Trung, là trường học thừa hưởng sự ác bá…

- Phương Tư tỷ, hai ta không cần phải đánh đấu nhi?

Ban đêm, một đám người đang đi giữa con đường nhỏ.

- Ngươi muốn chủ động nhận thua?

Phương Tư chớp chớp mắt, trong mắt có ý cười thản nhiên.

Bất luận là ai thắng ai thua, thực ra đều đã không quá quan trọng, hai người đều có thể tham gia cuộc thi đấu thế giới.

- Ta nhận thua sao?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nói:

- Tội phạm Nam Giang ta chưa từng biết thua cuộc là gì!

- Nói một câu trước, đánh giả không tính đâu nhé!

Liễu Phong nhắc nhở, tốt xấu gì hắn ta cũng là một trong hai người trong ban tổ chức, hai người này đúng là càn rỡ!

- Cái gì gọi thi đấu giả hả!

Trần Thư xoa xoa đôi bàn tay, cười nói:

- Ta nói là, chúng ta có thể tiến hành đấu văn!

- Đấu văn?

Sắc mặt mọi người cổ quái, nhìn qua nhìn lại đánh giá hai người, không hẹn mà cùng có một ý nghĩ:

Hai người kia thì có thể có liên quan cái rắm gì đến đấu văn chứ?

- Xem ai trước bị trùm lên trước!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, đồng thời lấy ra hai túi phân ure.

- Thôi dẹp đi!

Phương Tư nhếch miệng, quả quyết lựa chọn cất bước rời đi.

Đây không phải là cho không sao?

Mặc dù nàng cũng tinh thông túi phân ure, nhưng so với túi phân của Trần Thư vẫn còn kém một bậc.

- Muốn giành được giải quán quân thì phải nghiêm túc đánh với tra một trận.

Phương Tư đi xa đột nhiên quay đầu, cười nói:

- Ta cũng sẽ không nhường đâu!

- Phương Tư tỷ, ta thực sự không xuống tay được!

Trần Thư thở dài, nói tiếp:

- Đúng rồi, hiện trường chúng ta thi đấu có Khế Ước Linh phòng cấp cứu nhỉ?

- …

Khóe miệng đám người Liễu Phong có rút, quả nhiên là tỷ đệ tình thâm mà!

…

Thời gian dần trôi qua, bây giờ hai vòng bán kết đã hạ màn.

Tiếp theo là cuộc tỷ thí của những người dừng chân ở vòng bán kết.

Mặc dù không phải chung kết, nhưng vẫn nhận được sự chú ý của vô số người.

Trận đầu này chính là giữa Giang Vấn Trần và Hướng Dao.

Mặc dù Trần Thư dễ dàng đánh bại Hướng Dao, nhưng đó là bởi vì kỹ năng đẳng cấp của hắn quá biến thái, mà những người còn lại thì không may mắn như vậy.

Ba Khế Ước Linh của Giang Vấn Trần có không ít kỹ năng, hơn nữa thuộc tính cường đại, đáng tiếc hoàn toàn bị sao chép.

Hai bên quyết chiến kịch liệt, cuối cùng dĩ nhiên là Giang Vấn Trần thua trận.

Giang gia song tử tinh, không ai có tư cách đến cuộc thi thế giới, không thể không khiến người ta vô cùng cảm thán.

Không phải thực lực của bọn hắn không mạnh, mà là thực tế năm nay thiên tài quá nhiều.

Cuộc tranh tài tiếp theo là Cơ Phong với Vương Thắng.

Hai người đều là những người đứng đầu trong nhóm người thua trận, bên thắng chỉ cần lại đánh bại Hướng Dao là có thể giành được hạng ba.

Trước đó Cơ Phong đã bại một lần, tất cả mọi người cũng không được coi trọng lắm.

Nhưng kết quả trận đấu cũng nằm ngoài dự liệu, dĩ nhiên là Cơ Phong thành công giành chiến thắng!

- Phàm là người được ta công nhận, cuối cùng rồi sẽ bị ta đánh bại!

Vẻ mặt Cơ Phong thản nhiên, chỉ để lại một bóng lưng tự kỷ…

Thất bại trước đó với Vương Thắng, chẳng những không có ảnh hưởng đến việc hắn ta phát huy, thậm chí hắn còn rút ra được kinh nghiệm đối chiến.

Chương 969: Hiện trường thi đấu của chúng ta có phòng cấp cứu không (2)

– Lão Giang, không phải là chúng ta quá kém! Vương Thắng và Giang Vấn Trần đứng chung một chỗ, trong mắt đều có chút lụn bại.

Trước trận đấu, người ủng hộ hai người rất nhiều, thậm chí cho rằng hai người có tư cách tham gia cuộc thi thế giới.

Nhưng ai có thể ngờ tới, bây giờ một người xếp thứ năm, một người thứ sáu…

- Không có cách nào, yêu nghiệt quá nhiều!

Giang Vấn Trần thở dài, nói:

- Nếu như là giải thi đấu lớn ngày trước, chúng ta có thể xuất chinh thi đấu thế giới!

…

Cuộc tranh tài của Hắc thiết tổ cũng đồng thời được tiến hành.

Ba người tổ A Lương dựa vào chiến thuật bỉ ổi, thành công đánh bại một đội khác ở vòng bán kết.

Chỉ cần lại thắng một trận nữa là đồng thời có thể ghi tên vào danh sách tham gia thi đấu thế giới!

Thời gian trôi nhanh đến ngày 25 tháng 12.

Cuộc tranh tài ngự thú toàn quốc đã sắp kết thúc, hai tổ tổng cộng chỉ còn lại có bốn trận tranh tài, quyết tìm ra ba cái tên đứng đầu!

Trận đấu thứ nhất là Bạch Ngân Tổ, Cơ Phong đối chiến Hướng Dao!

Bên thắng thành công giành được hạng ba, thất bại là hạng tư, mặc dù chỉ cách nhau một cái tên, nhưng phần thưởng cũng khác nhau một trời một vực rồi.

Điều này liên quan đến việc ai có thể tham gia chuyện trong đại nhất của Lam Tinh: Thi đấu Ngự Thú Cấp Thế Giới!

- Cô nương, ngươi ngay cả sự tán thành của ta cũng không có! Không đánh lại ta đâu!

Cơ Phong mặc áo khoác màu đen, dáng vẻ đỉnh phong tịch mịch.

- Ai là nha đầu của ngươi?

Hướng Dao nhếch miệng, chỉ cảm thấy con hàng trước mắt này bệnh hơi nặng giống Trần Thư…

- Chưa từng nghe qua người đứng đầu trong thế hệ người trẻ tuổi là ta đây sao?

Cơ Phong cười cười, mặc dù hắn ta thua ngay trong trận đấu giành cho tám người mạnh nhất, nhưng nhân khí vẫn không giảm, người ủng hộ rất nhiều.

- Người đứng đầu?

Trong mắt Hướng Dao tràn đầy khinh thường, nói:

- Cho dù thắng ta ngươi cũng chỉ giành được hạng ba.

- Hừ! Đám người Tiểu Trần sớm muộn gì cũng đánh bại từng tên một!

Khóe miệng Cơ Phong co rút, đúng là vịt chết còn mạnh miệng.

Không bao lâu, cuộc tỷ thí của hai người đã chính thức bắt đầu.

Tứ Đồng Ma Hồ của Hướng Dao vẫn xuất chiêu trước tiên, phóng ra kỹ năng quân vương, ý đồ chế tạo ra ba Khế Ước Linh giả.

Nhưng ngay vào lúc tia sáng màu xanh sắp ngưng tụ.

Phong Nhận đầy trời gần như trong nháy mắt lao đến!

Xuy xuy xuy!

Thanh Sắc Phượng Điểu của Cơ Phong nhanh chóng phóng ra kỹ năng lớn, không giữ lại chút nào.

Tốc độ của kỹ năng phong hệ chỉ đứng sau hệ không gian, trong nháy mắt đánh Hướng Dao trở tay không kịp..

Vô số Phong Nhận cắt qua thân thể Tứ Đồng Ma Hồ, mặc dù không thể đánh gãy kỹ năng quân vương.

Nhưng nó lại phóng ra một vệt sáng xanh, phỏng chế ra một Khế Ước Linh giả.

Hiển nhiên, kỹ năng quân vương của Hướng Dao không chỉ có một chỗ sơ hở.

Cơ Phong dựa vào đặc điểm của kỹ năng Phong hệ, thành công làm suy yếu hiệu quả của kỹ năng đó.

Mặc dù thoạt nhìn là bốn đánh ba, nhưng ba Khế Ước Linh của đều có tính lệch phụ trợ tính, không thể đưa đến tác dụng chính.

Cuối cùng, Cơ Phong dựa vào sự cường thế của ba Khế Ước Linh, thành công giành được thắng lợi, nắm lấy hạng ba!

Sắc mặt Cơ Phong thản nhiên, mở miệng nói:

- Mặc dù ngươi thua, nhưng đã có thể đạt được….

Lời còn chưa nói hết, đã bị Hướng Dao trực tiếp cắt ngang:

- Đánh thắng ta lại dùng mất nửa giờ, ngươi đã có được một phần sáu thực lực của Trần Thư rồi!

- …

Khóe miệng Cơ Phong co rút, lời nói trong miệng trong nháy mắt bị nghẹn lại, có chút hổ thẹn.

Hắn ta thắng, nhưng lại dường như không thắng…

Đến buổi chiều, là lúc ba người A Lương ra trận, quyết định hạng 3 của Hắc Thiết Tổ.

- A Lương, có thể đi thi nước ngoài hay không thì phải dựa vào trận này rồi!

Trần Thư vỗ vỗ vai ba người, nói:

- Nếu thi đấu thế giới mà không có các ngươi, ta cũng không muốn đi nữa!

- Trần Thư…

Ba người A Lương đều ngoảnh lại nhìn, ánh mắt cảm động sau đó trịnh trọng gật đầu, bước ra sân đấu.

Liễu Phong nhướn mày, nói:

- Ngươi trọng tình trọng nghĩa vậy sao?

- Đương nhiên rồi.

Trần Thư chẳng biểu hiện gì, nhún vai thầm nói:

- Không có bọn họ, lỡ mà có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì không phải tất cả mọi người đều nghi ngờ ta sao?

- …

Vào lúc này, trận chiến giữa hai bên đã bắt đầu.

Đám người A Lương vẫn sử dụng chiến thuật cũ, dựa vào tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu tấn công liên tiếp.

Đồng thời, các chiêu thức của Tuyết Đoàn cũng đã tung ra hóa thành Gatling Băng Tuyết.

Tuy rằng chiêu thức băng tuyết không có lực sát thương mạnh mẽ nhưng cũng không chống đỡ được số lượng lớn như vậy.

Mà đối phương cũng không phải kẻ yếu, tuy rằng không có khả năng kiểm soát thần kỹ nhưng vẫn có thể thể tung ra các chiêu thức với quy mô lớn.

Ngay cả tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu cũng bị ảnh hưởng, dần dần xuất hiện vết thương.

Thời gian dần trôi qua.

Khế Ước Linh của hai bên đã kéo ra khoảng cách mấy trăm mét, tung ra các chiêu thức ầm ầm vang trời, chỉ có thể xem xem bên nào sẽ ngã xuống trước.

Mà Lôi Viên là Khế Ước Linh cận chiến của A Lương đã sớm bị loại bỏ.

Đối thủ cũng có một Khế Ước Linh cận chiến, sau khi tung ra hai ba chiêu thức nó đã buộc bị thu hồi.

Chương 970: Đại gia của ngươi mãi mãi là đại gia của ngươi

– Có điều gì đó không đúng! Trần Thư sờ sờ cằm, số lượng kỹ năng của Tuyết Đoàn không ít.

Hơn nữa Lam Tinh Linh tăng phúc của Vương Tuyệt không hề kém lực sát thương của Hắc Thiết Cấp Cáp Sĩ Kì.

Nhưng dù có lợi hại đến đâu thì cũng một cây làm chẳng nên non, khó mà chống đỡ được. Hơn nữa Khế Ước Linh của Tiểu Tinh và Vương Tuyệt đều là hệ phòng thủ.

Ác!

Đúng lúc này, cánh phải của Biến Dị Lôi Điểu bị bắn trúng. Không những tốc độ giảm đáng kể mà cả độ linh hoạt cũng vậy.

Ba người A Lương lâm vào hoàn cảnh bất lợi.

- Nhìn là biết thua chắc rồi!

Khán giả đều lắc đầu thở dài, rõ ràng đã nhận định ba người A Lương chắc chắn sẽ thua rồi.

Tuy rằng Khế Ước Linh của cả ba đều rất lợi hại, nhưng chủ nhân thì quá vô liêm sỉ.

Cũng có không ít người vẫn hy vọng họ có thể thắng trận này.

Nhưng vào lúc này, Biến Dị Lôi Điểu sơ ý một cái đã bị dính chiêu, thân thể ngay lập tức mất cân bằng rồi lắc lư.

Ầm ầm ầm!

Đối thủ bắt được sơ hở này, ngay lập tức tung ra chiêu thức lợi hại.

Lôi Điểu bị trọng thương, rơi thẳng xuống mặt đất.

- Chúng ta nhất định sẽ thắng!

Đối phương nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, vô cùng xúc động. Ngay tức khắc cho Khế Ước Linh của mình tiến lên chuẩn bị đánh bay đối thủ của mình!

Cũng vào lúc này, vẻ mặt A Lương khẽ đổi, đã bắt được sơ hở.

- Chiếp chiếp!

Toàn thân Tuyết Đoàn tỏa ra hào quang rực rỡ, khiến người khác không thể nhìn thẳng.

Vù vù vù!

Trên sân bất ngờ xuất hiện một trận bão tuyết màu tím, lấn át cả bầu trời, vô cùng đáng sợ.

- Là kĩ năng Bạch Ngân Quân Vương?

Mặt Trần Thư ngẩn ra, sau đó ánh mắt lại trợn trừng to với vẻ khiếp sợ.

- Liễu lão sư, đây cũng là học phủ cung cấp sao?

- Dĩ nhiên không phải!

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- Chắc là cha mẹ trò ấy thuận tay cho đấy.

Đừng nói là kĩ năng Bạch Ngân Quân Vương, cho dù là Hoàng Kim Quân Hoàng hắn cũng chẳng lấy làm bất ngờ.

Năm Khế Ước Linh đang lao tới lập tức hoảng sợ, vội vàng tránh né.

Nhưng cũng đã muộn.

Bị vô số băng tuyết tím đánh úp, trong chốc lát năm Khế Ước Linh đã bị thương nặng!

- Chết tiệt! Kết thúc rồi!

Vẻ mặt cả ba người đều hung hãn, mặc kệ Khế Ước Linh đang bị thương, lần nữa tung ra kỹ năng.

Lại một vòng kỹ năng mới diễn ra!

Cuối cùng, Khế Ước Linh trên sân đều ngã xuống hết không thể gượng dậy, như đã mất năng lực chiến đấu.

- Các ngươi thua rồi!

Ba người đối thủ mỉm cười, như đã chấp nhận kết cục này.

Thế nhưng lúc này Khế Ước Linh của bọn họ lại lảo đảo, cố gắng gượng dậy.

Ba người A Lương cũng không để ý, nhìn nhau một cái lại cười.

Nhưng đúng lúc này, trên sân thi đấu xuất hiện một giọng nói.

- Nhân vật chính luôn xuất hiện ở giây phút cuối cùng!

- Hả?

Khán giả đều ngơ người,cùng ngước mắt nhìn về phía sân thi đấu.

- Trời đất, thế mà con chim này còn biết nói?

Vẻ mặt mọi người đều bất ngờ, từ lúc bắt đầu thi đấu đến giờ, đây là lần đầu tiên thấy Khế Ước Linh có thể nói chuyện.

- Hãy nhớ kỹ câu này!

Không Giang Điểu chống hai cánh, nhìn xuống năm Khế Ước Linh đang trọng thương kia.

- Đại gia của ngươi mãi mãi là đại gia của ngươi!

Trong mắt nó phút chốc xuất hiện ánh sáng chói mắt.

Rầm rầm!

Giây tiếp theo, thịt tươi, chảo sắt, đĩa CD các loại,… xuất hiện, điên cuồng đập về hướng kẻ thù.

Khiến người khác bất ngờ nhất là, ngay cả năm hộp bà già uống cũng có…

- A cái này…

Không chỉ những người đang coi trực tiếp trận đấu bàng hoàng, mà ngay cả toàn bộ người trên cả nước cũng đều kinh ngạc!

Đây là cách đại gia trả thù hả…

- Chết tiệt! Ngươi đáng bị xiên cho ngàn đao! Bảo vật của ta!

Vương Tuyệt lập tức gào lên, trên mặt toàn vẻ đau lòng.

- Ơ… thật xin lỗi, nhầm tý!

Trong mắt Không Gian Điểu lại xuất hiện ánh sáng, cứ tưởng lại mấy thứ tùm lum gì đó.

Nhưng đây mới là sát chiêu.

Chỉ nghe thấy âm thanh vù vù trên sàn thi đấu vang đầy trời, băng tuyết bao phủ ngập trời giáng xuống, đánh cho năm con Khế Ước Linh kia lại trọng thương lần nữa.

Không ngờ lại là kỹ năng hệ Phong!

Sắc mặt ba người tái đi, không ngờ thế cục lại thay đổi nhanh như vậy!

- Cái này không phải từ hệ không gian sao?

Trần Thư sờ sờ cằm, nghi ngờ nói:

- Là kỹ năng lưu trữ.

Vẻ mặt Diệp Vũ thản nhiên, nói:

- Hắn ta đã tích trữ kỹ năng lớn!

Tuy rằng lưu trữ trước cuộc đấu, nhưng vẫn phù hợp quy định.

Trong các trận đấu trước cũng xuất hiện cùng loại kỹ năng, tất nhiên đã thành quy tắc bất thành văn. Chỉ cần người sử dụng

không phải là người ngoài là được.

- Những con kiến hôi kia, hãy nộp mạng ra đây.

Không Gian Điểu chỉ cảm thấy vạn người đang nhìn chòng chọc mình, tâm trạng càng trở nên kích động.

Một màn này quá đột ngột, Khế Ước Linh của đối thủ còn chưa kịp phản ứng đã bị thương trí mạng.

Ba người vội vàng thu hồi Khế Ước Linh của mình.

Nếu mà chậm chút nữa chỉ sợ sẽ mất mạng.

- Thắng rồi sao?

Thế cục lại xoay chuyển, trong nhất thời mọi người đều không thể phản ứng kịp.

- Thành công rồi!

Ba người A Lương ôm chầm lấy nhau, vui vẻ cười tươi.

Bọn họ mãi không để cho Không Gian Điểu ra tay chính là vì chờ thời khắc mấu chốt này.

Chương 971: Thả đạn hạt nhân bừa bãi chắc không phải kiếp nạn gì đâu…

Lúc đầu là muốn đánh lén, nhưng Khế Ước Linh của đối thủ đã bị thương nặng nên không cần nữa… - Làm tốt lắm!

Ánh mắt Liễu Phong hiện lên sự cười tươi tán thưởng.

Tuy rằng tốc độ ba người họ không nhanh như Trần Thư, nhưng cũng vượt xa những người đồng lứa tuổi.

Nhất là Tuyết Đoàn của A Lương, sức chiến đấu chắc chắn còn cao hơn hạng 1 của Hắc Thiết Tổ!

Số lượng kỹ năng rất nhiều, thậm chí còn vượt xa Husky của Trần Thư và hầu hết đều có kỹ năng ạch Ngân Cấp.

Đến lúc này, hai trận đấu giành hạng ba đã kết thúc!

Mọi người đều biết tiếp theo chính là trận đấu ác liệt kịch tính, quyết định xem ai mới là quán quân thật sự.

Phục Tô Lịch năm 984, ngày 1 tháng 1.

Hôm nay vô số người mong đợi chờ chực sẵn trước tivi từ sớm.

Phần lớn ở các khu thương mại đều treo một màn hình lớn, phía dưới đường là đông đảo người xem.

Mỗi người đều hào hứng, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Hôm nay là ngày diễn ra trận chung kết thi đấu Ngự Thú quy mô cả nước.

Nhưng nhiệt huyết nhất vẫn là thành phố Nam Giang!

Toàn thành phố, từ nam tử đến nữ tử, từ trẻ nhỏ đến lão nhân, tất cả mọi người đều đang ngóng trông trận đấu này.

Ánh mắt mọi người đều tràn ngập vẻ tự hào, cảm thấy dân Nam Giang bọn họ nở mày nở mặt một phen!

Ai mà ngờ tới, nhà vô địch và á quân đều xuất thân từ thành phố nhỏ này chứ?

Lúc này hội trường của Nam Giang Nhị Trung đã đông đúc không còn chỗ ngồi.

Mặc dù hôm nay là ngày nghỉ tết nguyên đán, nhưng tất cả học sinh lại đi đến trường học chỉ để chứng kiến khoảnh khắc lịch sử này!

Ở hàng ghế đầu của hội trường, Thẩm Vô Song nắm chặt hai tay thành nắm đấm, vô cùng kích động.

Hắn ta không ngờ hai học trò mình dạy dỗ lại có thể gây dựng thành tựu thành công như vậy, đi thẳng đến vòng chung kết.

- Xem ra học trò của Nam Giang Nhị Trung của chúng ta thật sự là thiên tài!

Hiệu trưởng bụng phệ lên tiếng, cười đến không thấy mắt đâu.

Bộ giáo dục đã đồng ý cung cấp lượng lớn tài nguyên cho Nam Giang Nhị Trung, hơn nữa kéo dài trong mười năm tới.

Nhị Trung không muốn trở thành Nhất Trung cũng rất khó.

Lão cười nói:

- Lão Thẩm à, cảm giác bây giờ thế nào?

- Tất cả đều nằm trong dự liệu của ta! Học trò của ta sao có thể là người tầm thường?

Thẩm Vô Song nhếch miệng cười, hắn ta biết nhất định bọn chúng sẽ tạo nên thành tựu nhưng không ngờ lại thành công đến thế.

Quan trọng nhất là hai trò đó còn trẻ, tiền đồ sau này không ai có thể đoán trước được.

Lúc này ánh mắt Thẩm Vô Song lại rơi trên người một nữ sinh, hai mắt phát sáng.

- Lão sư, sao thầy lại nhìn con thế?

Vương Thanh Tuyết hoảng hốt, có dự cảm không lành. Tay phải theo bản năng nắm lấy túi phân Urea.

- Không có gì, không có gì hết!

Thẩm Vô Song thấy một màn này, vẻ mặt khẽ biến đổi nhưng ngay sau đó lại cười nói:

- Thanh Tuyết à, hay chúng ta gia nhập lớp đặc huấn sớm một chút đi?

Lần đầu tiên hắn ta cảm thấy, chiếc túi Urea kia lại khiến người ta yêu thích đến vậy, trong nháy mắt giống như đã nhìn thấy Trần Thư và Phương Tư trong quá khứ .

Nếu được Trần Thư xem trọng, chắc chắn thiên phú của Vương Thanh Tuyết không phải tầm thường. Chỉ cần bồi dưỡng tốt, nhất định có thể trở thành một thiên tài.

Vương Thanh Tuyết mở miệng nói:

- Lão sư, Khế Ước Linh của em còn chưa thức tỉnh, đi đến lớp đặc huấn làm gì ạ?

- Ai nói đến lớp đặc huấn thì phải có Khế Ước Linh chứ?

Thẩm Vô Song tỏ ra nghiêm túc, nói:

- Mỗi ngày đến lĩnh điểm thưởng, tích lũy để về sau dùng!

- …

Học sinh xung quanh khóe miệng giật giật, có cần bất công vậy không!

Đây đâu phải thiên vị nữa, mà là trực tiếp mang phòng bếp ra ngoài luôn!

…

Ngoài người của Nam Giang Nhị Trung, thì những người quen biết Trần Thư đều mong chờ trận đấu hôm nay.

Người trấn thủ Sí Liệt Hỏa Sơn là Diệp Thanh cố ý rời khỏi Dị Không Gian, mang theo Trấn Linh Quân tới trấn nhỏ chỉ để lại một ít nhân viên điều tra.

- Tên tiểu tử này!

Diệp Thanh nở nụ cười, trong mắt có chút bất ngờ. Thật không ngờ hai người đó lại thành danh nhanh như vậy.

Nhóm người Trấn Linh Quân cũng vậy, đều đang nghĩ tới tội phạm lúc trước khoe khoang tài liệu Quân Vương.

…

Trong Hoa Hạ học phủ, Tần Thiên cũng đang nhìn chằm chằm vào màn hình phía trước, chờ đợi trận chung kết diễn ra.

Các học sinh trong này cũng như thế, nghĩ đến Trần Thư là bạn học của mình thì ánh mắt càng toát lên sự tự hào.

Tuy rằng Trần Thư không phải người nhưng lại mang đến vinh dự quá to lớn cho học phủ.

Ngoài ra còn có Trấn Linh Cục của thành phố Nam Giang, “Ngự Thú Đạo Trường tốt nhất” của thành phố Nam Giang, “Đấu Linh Trường” của thành phố Đại Hưng, chợ đêm các cửa hàng khác… đều rất rầm rộ.

Mặc dù trước đây Trần Thư nằm trong danh sách đen của nhiều nơi, nhưng vẫn có rất nhiều người ủng hộ, chờ mong hắn lấy được vị trí vô địch.

…

Lúc này trên đảo Thánh Ngự.

Hàng nghìn người đang vây quanh sân thi đấu, chờ trận đấu bắt đầu.

Người dẫn chương trình cũng xúc động giới thiệu thông tin của hai tuyển thủ, quan trọng nhất là nói về quan hệ của hai người.

Lúc này, cơ thể nàng cũng khẽ chuyển, liếc nhìn thoáng qua phía sau.

Chỉ thấy Trần Thư đã đi ngay sau sát Phương Tư, khuôn mặt mỉm cười nhìn nàng.

Chương 972: Đây chính là đòn đánh hồi ức trong truyền thuyết đấy sao…

Tuy hai người không hành động gì nhưng cũng làm người dẫn chương trình cảm thấy như có mũi nhọn chọc vào lưng. Để cho hai tội phạm đứng sau lưng thật là một hành động nguy hiểm mà…

Bản năng sợ hãi khiến người dẫn chương trình tuyên bố tỷ thí bắt đầu!

Hai người đều vào vị trí, cho dù là vẻ mặt hay khí chất đều có chút tương tự.

Lúc này, hai người đã triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

Ba Khế Ước Linh Long Hệ của Phương Tư đều tràn ngập tinh thần chiến đấu.

- Òm ọp!

Đôi mắt Slime ngốc manh nhìn về phía chủ nhân.

Nó đã từng gặp Xích Viêm Long và Băng Sương Long, không hiểu vì sao lại phải đánh nhau với chúng.

Xích Viêm Long vẻ mặt xa lạ không quen.

Biến đổi của Tiểu Hoàng lớn như vậy, giống như bị thổi phồng lên ai mà nhận ra được chứ?

Phía bên trên sàn thi đấu.

Ba người Trần Thanh Hải hết sức chăm chú theo dõi sân thi đấu.

- Thiên tài năm nay rất nhiều!

Diệp Vũ lắc lắc đầu, cảm thán khó có thể đoán được kết quả cuối cùng là Phương Tư hay Trần Thư đây.

- Thật tiếc cho mấy người Vương Thắng!

Trần Thanh Hải mở miệng nói, thật ra thực lực các thiên tài năm nay không chênh lệch nhiều. Ít nhất thì Khế Ước Linh đều tương đương nhau, không phân rõ ai mạnh ai yếu.

Có thắng hay không đều dựa vào sự kiềm chế và kinh nghiệm chiến đấu của thân, còn cả một chút may mắn nữa.

- Không chỉ trận đấu ở nước ta mà ngay cả mấy nước khác ta cũng đã xem qua.

Liễu Phong bình thản nói:

- Thời đại này nhân tài nhiều không đếm xuể.

- Nếu có biến cố xuất hiện thì sao?

Trần Thanh Hải nhẹ nhàng nói một câu, trong mắt có chút suy tư.

Phần lớn Ngự Thú Sư thiên tài đều tượng trưng cho sức mạnh nhân loại nâng cao một bước.

Nhưng từ góc nhìn khác, cũng như đại biểu cho thời đại này sẽ xuất hiện kiếp nạn.

Dưới vẻ ngoài thịnh vượng có khi chính là một nguy cơ chưa từng có!

- Còn khả năng khác không?

Diệp Vũ nhíu mày, mở miệng nói:

- Nguồn gốc của tai họa có thể là do người nào đó…

- Hử?

Vừa nghe thấy lời này, Trần Thanh Hải giật mình.

Ngay sau đó, ánh mắt hai người đồng loạt nhìn về Liễu Phong, đầy ẩn ý.

- Nói bừa có khi lại thành thật…

Liễu Phong gượng cười một tiếng, khả năng liên tưởng của hai người này thật quá tốt.

Nhưng giây tiếp theo hắn ta đã lâm vào trầm tư.

Chắc ném bom hạt nhân bừa bãi không được tính là kiếp nạn gì đâu nhỉ…

- Phương Tư tỷ, ngươi khẳng định muốn đánh với ta sao?

Trần Thư không hề nghe thấy lời vu oan của Liễu Phong đối với hắn. Lúc này hắn đang vô cùng nghiêm túc mà nhìn về phía Phương Tư.

Trận tỷ thí đã bắt đầu rồi, thế nhưng hai người đều ăn ý không hề chủ động ra tay.

- Trần Bì, ta tin ngươi sẽ vượt qua được ta, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy!

Trong mắt Phương Tư có ý cười, nàng nói:

- Vô luận có thế nào đi nữa thì hôm nay chúng ta đều phải nghiêm túc mà đọ sức một trận!

Tất cả mọi người cũng không hề gấp gáp thúc giục, mà là kiên nhẫn chờ đợi.

Quan hệ của hai người rất gắn bó, bây giờ lại đối chiến trên sàn đấu, tất nhiên là sẽ có mấy câu muốn nói.

- Được! Vậy chúng ta đều toàn lực ứng phó!

Trần Thư gật gật đầu. Ngay sau đó, trong mắt hắn ánh lên một chút hoài niệm mà nói:

- Phương Tư tỷ, ngươi có còn nhớ lúc trước không?

- Tất nhiên là nhớ rồi, khi đó ngươi…

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, trên sàn đấu bỗng truyền lại tiếng nổ vang dội.

Chỉ thấy Husky cùng với Xích Viêm Long đều bất chợt thả đại kỹ năng ra.

Mà một màn như thế lại vượt ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

- Vừa rồi không phải còn đang ôn lại chuyện xưa sao?

Khóe miệng của khán giả bên dưới đều giật giật, trong lòng cũng không khỏi cảm thán: Hai con hàng này thật đúng là âm hiểm mà! Chẳng trách lại cùng một rọ mà ra…

Ngay cả các khán giả toàn quốc đều bị bọn hắn lừa gạt, bọn họ còn thật sự cho rằng hai người sẽ ôn lại hồi ức một trận, kết quả tất cả đều chỉ để đánh lén một đòn thôi!

Đây chính là đòn đánh hồi ức trong truyền thuyết đấy sao…

- Gâu gâu gâu!

Husky phân thân bỗng sủa ầm lên một tiếng, đồng thời cũng thả ra Tử Vong Hỏa Trụ ra.

Trong nháy mắt, Xích Viêm Long lập tức rơi vào thế yếu, Hỏa Diễm Long Tức trong miệng không ngừng bị áp chế lại.

- Grao!

Băng Sương Long ở một bên cũng xuất thủ, mấy chục đạo hàn sương màu xanh lạnh lẽo đánh tới, bao trùm lấy Tử Vong Hỏa Trụ.

Rầm rầm rầm!

Hỏa Diễm cùng với Băng Sương va chạm vào nhau, trong nháy mắt đã bùng lên tiếng nổ vang chói tai.

Cuối cùng, kỹ năng của cả hai bên gần như là tiêu tán cùng một lúc.

Thoạt nhìn như là ngang tài ngang sức, thế nhưng là Trần Thư đã đạt được ưu thế, bởi vì hắn chỉ xuất động mỗi Husky lên thôi.

- Thuộc tính thật là vô lý mà!

Vẻ mặt của Phương Tư rất nghiêm túc. Xích Viêm Long của nàng thuộc cấp SS+, hơn nữa lại còn đạt được phần thưởng

của di tích nữa. Mà Husky chỉ có đánh giá cấp bậc tiềm năng ở mức B thôi, thuộc tính cơ sở của cả hai bên không phải cùng một cái cấp độ đâu.

Thế nhưng loáng thoáng lại chế trụ nàng lại, quả thực là không có thiên lý mà.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng đã biến hóa thành một con quái vật khổng lồ to hàng trăm mét, trực tiếp thả công kích ra, vô cùng cuồng bạo mà nghiền ép tới.

Chương 973: Đây chính là đòn đánh hồi ức trong truyền thuyết đấy sao… (2)

Grao! Bạch Sắc Tiểu Phi Long gầm thét một tiếng, chớp mắt là đã vung thần kỹ ra.

Một vòng bảo vệ to lớn màu trắng xuất hiện, nhưng không phải tác dụng lên bản thân mà là khóa chặt ở phía trước Slime.

Bùm!

Vòng bảo vệ màu trắng cưỡng ép mà trói buộc Slime lại cứ tựa như một chiếc chuông lớn vậy.

Mặc dù là thần kỹ phòng ngự, nhưng nếu như mục tiêu khác nhau thì nó sẽ biến thành một kỹ năng thuộc loại trói buộc.

Bùm bùm bùm!

Tiểu Hoàng không ngừng va chạm lên vòng bảo hộ, nhưng muốn đập nát được nó, hiển nhiên là cần thời gian.

Grao!

Bạch Sắc Tiểu Phi Long lại tung ra kỹ năng một lần nữa.

Chỉ thấy trên thân thể của Xích Viêm Long cùng với Băng Sương Long đều xuất hiện bạch quang chói lọi, năng lực phòng ngự của cơ thể đều được tăng cường trên diện rộng.

Grao grao!

Ba con rồng đồng loạt tiến lên, chủ động kéo gần khoảng cách lại.

Bọn chúng chẳng những có kỹ năng cường lực, hơn nữa cường độ thân thể còn vượt xa cả Khế Ước Linh của Trần Thư, hoàn toàn không hề sợ chiến đấu ở khoảng cách gần.

Bạch Sắc Tiểu Phi Long đứng ở trên đỉnh đầu của Xích Viêm Long, để lộ ra nét uy phong lẫm liệt!

Nhìn thấy một màn như vậy, Husky và Thỏ Không Gian đồng thời tung kỹ năng ra.

Không Gian Thông Đạo được xây dựng nên, kéo dài đến ngay phía trước Tiểu Phi Long.

Husky thả Băng Cầu Phún Xạ ra. Một viên Băng Cầu to lớn xuyên qua Không Gian Thông Đạo mà trực tiếp đánh về phía đầu của Tiểu Phi Long.

Grao!

Trong miệng Xích Viêm Long phun một luồng hỏa diễm ra, hòa tan lấy viên Băng Cầu trong nháy mắt.

Xèo xèo xèo!

Chỉ trong chốc lát, bạch khí đã tràn ngập khắp nơi, sát chiêu cũng theo đó mà tới!

Tầm mười chiếc Băng Thứ sắc bén mạnh mẽ bắn tới, hàn khí đột nhiên ập đến khiến cho thân thể của ba con Khế Ước Linh đều chấn động.

Grao!

Hai mắt của Xích Viêm Long ánh lên hào quang sáng chói, phần lưng cũng bốc lên hàng loạt Hỏa Diễm, ầm vang mà xông thẳng về phía Băng Thứ.

Kỹ năng của hai bên không ngừng va chạm vào nhau, nhưng vẫn có ba Băng Thứ xuyên thủng Hỏa Diễm.

Trong nháy mắt, trên cơ thể của Xích Viêm Long đã xuất hiện vết thương.

- Kỹ năng Nguyên Tố bỏ qua kháng tính?

Phương Tư chau mày, không nghĩ tới Xích Viêm Long mà lại giòn rụm như giấy vậy.

- Phương Tư tỷ, ngươi nhận thua đi!

Trần Thư cười hì hì, nhưng trong lòng thì hết sức cảnh giác, không dám có một chút lơ là nào cả.

Phương Tư không hề trả lời mà là để Khế Ước Linh lại xuất chiêu một lần nữa.

Grao!

Băng Sương Long gào thét một tiếng, thân thể tràn ngập hàng loạt hàn sương, thậm chí còn quét sạch cả nửa đài tỷ thí.

- Hả?

Trần Thư có chút ngơ ngác, không rõ đối phương đang muốn làm cái gì.

Một giây sau, thân thể của Xích Viêm Long bỗng xuất hiện hàng loạt hỏa diễm, không ngừng đốt cháy hàn sương đang ập tới.

Xèo xèo…

Băng và Hỏa dung hòa với nhau sinh ra một lượng lớn hơi nước, trong lúc nhất thời đều bao phủ cả một đài tỷ thí.

Ở giữa đài vẫn có có thiết bị phụ trách điều tra trí năng, có thể quay lại tình hình của trận tranh tài một cách rõ ràng rồi chiếu phát cho khán giả.

Nhưng Trần Thư thì lại nhíu mày. Tuy rằng thị lực của hắn kinh người, nhưng cũng chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy tình hình trên trận đấu mà thôi.

Thế nhưng rất nhanh hắn đã nghĩ ra biện pháp, hắn bèn điều khiển Thỏ Không Gian để kích phát kỹ năng ra.

Phương Tư cũng không nhìn rõ được tình hình trên sàn đấu, điều này lại càng khảo nghiệm kinh nghiệm chiến đấu của cả hai.

Trong làn hơi nước, hai con Husky sủa vang, sau đó lại tiếp tục tung kỹ năng một lần nữa.

Răng rắc!

Mặt đất nứt ra, một dàn dây leo màu đen vừa thô vừa chắc xuất hiện, vô cùng chuẩn xác mà cuốn lấy móng vuốt sắc bén của Xích Viêm Long và Băng Sương Long.

- Gâu gâu!

Ngay sau đó, hai con Husky đồng loại phun Hỏa Cầu Phún Xạ ra.

Mười quả Hỏa Cầu lớn tựa một quả bóng đá ập tới. Mặc dù chỉ là một kỹ năng nhỏ thôi, thế nhưng nhờ vào thuộc tính Hỏa cực cao mà sát thương gây ra cũng không hề tầm thường.

Ầm ầm!

Hỏa Diễm đập tới không ngừng, kèm thêm sự thiêu đốt của Kịch Độc Mộc Phược.

Dựa vào tổ hợp kỹ năng này, thương tổn mà Hỏa Cầu mang lại được tăng phúc, đồng thời hàng loạt khói độc màu đen cũng tràn ngập khắp bốn phía.

Grao!

Mặc dù hai con Cự Long sẽ không bị trúng độc, thế nhưng bọn chúng vẫn không thể thích ứng được với cái mùi vị kia.

Ngay trong nháy mắt khi bọn chúng bay lên trời, lại hai đạo Cự Hình Phong Nhận quỷ dị đánh tới.

Ầm ầm!

Hai con Khế Ước Linh hệ Long dựa vào phòng ngự cường hãn mà đỡ được Phong Nhận, nhưng bạch quang trên cơ thể chúng cũng đã ảm đạm lại.

Ngay trong chốc lát, Thỏ Không Gian đã lặng lẽ tiến tới.

Nó gãi gãi bờ mông, trực tiếp ném củ cà rốt khổng lồ ra.

Ầm!

Xích Viêm Long còn chưa kịp phản ứng lại thì đã trực tiếp bị đánh bay, đồng thời lân giáp trên phần lưng cũng vỡ vụn trong nháy mắt.

Khóe miệng Trần Thư nhếch lên một nụ cười. Không nghĩ tới hiệu quả cưỡng chế vỡ vụn lại phát động trong phút chốc như vậy.

Ngay sau đó, Thỏ Không Gian lại bắt lấy Xích Viêm Long rồi đánh đập tàn bạo một trận, hoàn toàn không nói lý một chút nào.

- Ngươi có thể nhìn thấy được?

Chương 974: Hắn đã cố gắng hết sức chống đỡ rồi

Phương Tư giật giật khóe miệng, chỉ thấy Trần Thư đang tập trung tinh thần nhìn xuống phía dưới, hình như tầm nhìn của hắn không hề chịu ảnh hưởng gì dù chỉ là một chút. Nhưng điều này hoàn toàn không khoa học gì cả!

Bộ tổ hợp kỹ năng vừa rồi tuyệt đối không phải hành vi của Khế Ước Linh nhà mình, mà là do Trần Thư đã đích thân thao túng.

Mà điều này cũng khiến cho Phương Tư vô cùng ngơ ngác.

Thấy bản thân đã rơi vào thế yếu, sắc mặt của nàng bỗng trở nên kiên quyết, lập tức chuẩn bị tiến hành phản kích.

Khế Ước Linh của Trần Thư cũng có tính tiến công cực mạnh. Tuy là không đến mức cực hạn như Vương Thắng nhưng cũng đã vượt xa những người còn lại rồi.

Nếu như lại kéo dài thêm chốc lát nữa, chỉ sợ cũng chỉ có thể cưỡng ép mà thu Khế Ước Linh về thôi.

Grao grao!

Lúc này, ba con Khế Ước Linh hệ Long đồng loạt gào thét lên một tiếng, hai mắt đều ánh lên hào quang sáng chói.

Phù phù phù!

Chỉ thấy ở phía trước Băng Sương Long tầm trăm mét thế mà lại xuất hiện một cái Băng Tuyết Phong Bạo vô cùng to lớn. Đó lại là một kỹ năng Hoàng Kim nữa!

Nhưng trận phản kích của nàng vẫn không hề kết thúc. Chỉ thấy nhiệt độ của băng tuyết ở chung quanh lại bắt đầu tăng lên, loáng thoáng trong đó còn có Hỏa Diễm đang lấp lóe.

Đó chính là kỹ năng Hoàng Kim Hỏa Diễm của Xích Viêm Long!

Băng hỏa vừa mới được kích phát thì trong nháy mắt đã tạo ra phản ứng vô cùng quyết liệt, cứ tựa như sắp nổ tung lên vậy.

Nhưng một đạo bạch quang chói mắt đã xuất hiện, thế mà lại cân bằng hay kỹ năng băng và hỏa lại một cách hoàn mỹ.

- Hả? Ôi đệt mẹ!

Vẻ mặt Trần Thanh Hải hơi giật mình, thoáng chốc mà hai mắt đã có tia chấn kinh.

- Chẳng lẽ đây chính là tổ hợp kỹ năng thuộc tính Băng Hỏa sao?

- Không những thế, đạo bạch quang kia chính là kỹ năng Phi Long, tổ hợp kỹ năng của cả ba Khế Ước Linh sao? Tiểu nữ oa này thế mà lại có thể làm được đến trình độ này!

Trên mặt Diệp Vũ cũng mang nét chấn kinh, hắn ta gật đầu nói:

- Ngự Long Vệ đúng là nhặt được bảo bối thật rồi!

- Người trẻ tuổi bây giờ đều đã biến thái như vậy cả rồi ư?

Liễu Phong giật giật khóe miệng, trong mắt cũng không nhịn được mà lộ ra tia cảm thán.

Chủ yếu là Bạch Ngân Cấp đều có thể nắm giữ được tổ hợp kỹ năng, thế nhưng tổ hợp kỹ năng của cả ba Khế Ước Linh, trong đó hai con lại còn có thuộc tính tương phản với nhau nữa chứ, e rằng có là Hoàng Kim Cấp cũng không có mấy người có thể làm được đến vậy.

Vẻ mặt của khán giả ở bên dưới cũng kinh ngạc như thế. Bọn hắn không hiểu được độ khó của tổ hợp kỹ năng, thế nhưng bọn họ vẫn có thể phát giác được uy năng đang phát tán mạnh mẽ kia.

Rầm rầm rầm!

Lúc này, hai kỹ năng Hoàng Kim cùng với tổ hợp kỹ năng thiên phú của Phương Tư đã hoàn thành.

Chỉ thấy một Băng Tuyết Phong Bạo to lớn nháy mắt đã quét sạch toàn trường.

Trong đó tất nhiên cũng có không ít Hỏa Diễm các loại không ngừng bay vụt ra, bất cứ sinh vật nào cũng đều không dám tới gần nó.

Năng lực lôi kéo của Phong Bạo, năng lực khống chế của Băng Tuyết cùng với khả năng gây thương tổn của Hỏa Diễm, tất cả đều dung hòa một cách hoàn mỹ với nhau!

Đây chính là con át chủ bài mà Phương Tư vẫn luôn giữ đó mà không sử dụng, Băng Hỏa Phong Bạo!

- Bà mẹ nó, Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên đấy à!

Vẻ mặt của Trần Thư rất nghiêm túc. Chỉ thấy Husky cùng với Thỏ Không Gian lập tức từ bỏ tiến công, bắt đầu mượn năng lực Thuấn Di mà không ngừng trì hoãn.

Hắn đang cố gắng hết sức mà chống đỡ!

- Trần Bì, xem ra ngươi sắp thua rồi đó!

Phương Tư mỉm cười, trong mắt cũng ánh lên một chút ý cười.

Trần Thư cũng chỉ yên lặng không nói lời nào, vẫn đang suy tính phương pháp phá vỡ thế cục này.

- Còn muốn giãy dụa nữa sao?

Phương Tư cười nhạt một tiếng, chỉ thấy Băng Hỏa Phong Bạo ở phía dưới lại một lần nữa biến dạng, thế mà lại biến thành tám cơn lốc xoáy nho nhỏ.

Tuy rằng uy năng của nó có hơi suy yếu một chút, thế nhưng phạm vi cũng được phóng đại lên, gần như là bao trùm hết cả phân nửa đài tỷ thí.

Cho dù là có kỹ năng thuấn di đi nữa thì Husky và Thỏ Không Gian vẫn đang tràn ngập nguy hiểm!

- Con mẹ nó chứ! Nữ tử này đúng là nghịch thiên mà!

Vẻ mặt của Trần Thanh Hải và Diệp Vũ đều chấn động kịch liệt. Nàng gần như là đã lô hỏa thuần thanh đối với kỹ kỹ năng khống chế rồi.

- Di tích ban thưởng đấy sao?

Vẻ mặt của Liễu Phong cũng chấn động, hắn ta đã đoán ra được điều gì rồi.

Trong mắt của hắn ta có một tia lo lắng, tất nhiên là hắn ta càng hi vọng học sinh của mình có thể cầm được giải quán quân rồi.

Lúc này, Trần Thư xoa xoa cằm, trong lòng suy nghĩ có nên tung ra một vài dược tề đặc thù hay không.

Thân là một tội phạm, có ăn gian một chút cũng không quá đáng lắm đâu nhỉ?

Đúng lúc này, vẻ mặt của hắn hơi giật mình, ngay sau đó nơi sâu trong đáy mắt ẩn hiện một ý cười.

Cơ hội chuyển mình của hắn đã tới rồi!

- Gâu gâu!

Lúc này, chỉ thấy Husky tung một cái Cẩu Ảnh Mê Tung ra, kết quả lại không cẩn thận mà thuấn di đến vùng trung tâm nhất của Phong Bạo, một tiếng thét thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên.

- Hả?

Chương 975: Hắn đã cố gắng hết sức chống đỡ rồi (2)

Vẻ mặt của Phương Tư có hơi hoảng hốt, theo bản năng mà muốn hủy bỏ kỹ năng. Thế nhưng thấy Trần Thư không thèm để ý gì, thế nên nàng cũng nhẹ nhàng thở phào. Xem ra chỉ là phân thân thôi. Không bao lâu sau, Băng Hỏa Phong Bạo đã thúc ép Husky cùng với Thỏ Không Gian vào trong một góc.

Hỏa Diễm bay vụt đến khiến cho hai Khế Ước Linh cũng phải run cầm cập.

Tổng cộng có tám đạo Phong Bạo đang vây chặt mà bắn tới, dựa vào khoảng cách thuấn di của bọn chúng, bất luận có làm thế nào cũng đều tránh không thoát được.

- Sắp thua rồi ư?

Trong mắt mọi người đều có một tia thổn thức. Tội phạm Nam Giang trong lòng của bọn hắn quả thật là một đại từ vô địch.

- Không trách Trần Thư được, tổ hợp kỹ năng của Phương Tư quá biến thái rồi!

Có người lắc đầu thở dài, trong lòng ngược lại cũng không bất ngờ gì lắm.

Nếu chỉ nói về tính toàn diện thì thậm chí Băng Hỏa Phong Bạo cũng có thể được xưng là ngụy thần kỹ nữa đó.

Nhưng ngay lúc mọi người ở đây đều đang cảm thán, không ai chú ý đến một một qủa cầu to chừng mười mét đang lặng yên không tiếng động mà áp sát đến gần…

Khi nó đi tới gần ba con Khế Ước Linh thì thân thể đột nhiên bành trướng lên thành cả trăm mét.

Tiểu Hoàng tới rồi!

Ánh mắt của nó rất hứng khởi, trực tiếp triển khai kỹ năng Trùng Phong.

Bất kể là Phương Tư hay là Khế Ước Linh của nàng cũng đều hết sức chăm chú, không hề phát giác được nguy cơ đang đến gần.

- Trần Bì, kỹ năng của ta còn có thể kéo dài thêm một đoạn thời gian nữa, ngươi chống đỡ…

Rầm!

Phương Tư còn chưa nói hết lời thì thoáng chốc Băng Hỏa Phong Bạo đang xuất hiện tiếng vang động, thậm chí còn đứng khựng lại tại chỗ.

Toàn bộ Băng Hỏa Phong Bạo phảng phất như thể đã mất cân bằng, trở nên lung lay sắp ngã.

Một cái chớp mắt tiếp theo, băng tuyết cùng với hỏa diễm đều tiêu tán hết cả!

- Hả?

Vẻ mặt của Phương Tư ngưng trọng lại, trong một thoáng là đã phát giác được trạng thái của ba Khế Ước Linh. Thế mà chúng lại bị thương rồi sao?

Nàng đưa mắt nhìn xuống phía dưới, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy một thân thể khổng lồ đang lăn lộn qua lại.

- Òm ọp! Òm ọp!

Thần tình của Tiểu Hoàng ngốc manh, lăn qua lăn lại nghiền ép lấy thân thể của ba con Khế Ước Linh, mượn Vô Địch Áp Áp Áp mà cưỡng ép chặn đứng kỹ năng lại.

Khóe miệng Phương Tư giật giật, nhìn bóng dáng của viên cầu lớn kia, thoáng chốc nàng đã đoán ra được.

Thần kỹ bị phá, Băng Hỏa Phong Bạo biến mất, đại thế của nàng đã mất rồi!

- Lực công kích của thứ đồ chơi này của ngươi lại mạnh mẽ như vậy sao?

Phương Tư giật giật khóe miệng. Bởi vì từ trước đến giờ biểu hiện của Tiểu Hoàng cũng không hề xuất sắc gì, dẫn đến nàng cho rằng đối phương chỉ là một con Khế Ước Linh phòng ngự thôi.

Dựa theo phán đoán của nàng, Tiểu Hoàng mà muốn tránh thoát, chí ít thì cũng phải mất cả năm phút đồng hồ.

Kết quả thế mà thứ đồ chơi này bạo lực như vậy?

- Phương Tư tỷ, xem ra ngươi thua rồi á!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, trong lòng cũng đã thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nếu như lại kéo dài thêm chút nữa, e rằng hắn thật sự sẽ phải cắn thuốc mất…

- Hừ! Ngươi cũng không có kỹ năng gì!

Phương Tư mở miệng nói. Lúc này Tiểu Hoàng chỉ trấn áp Xích Viêm Long lại, mà Băng Sương Long cùng với Bạch Sắc Phi Long vẫn còn sức lực để đánh một trận.

- Thật sao?

Trần Thư chỉ chỉ xuống phía dưới, chỉ thấy trên đầu Xích Viêm Long đã ngưng tụ một viên Thiên Hỏa Vẫn Thạch to chừng hai mươi mét.

- Xem như ta chưa nói gì!

Phương Tư giật giật khóe miệng, trực tiếp thu hồi ba con Khế Ước Linh của mình về lại Ngự Thú Không Gian.

Nàng đã lựa chọn chủ động nhận thua!

Toàn quốc dường như cũng yên tĩnh lại trong nháy mắt, nhưng ngay sau đó lại là một trận tiếng hoan hô phô thiên cái địa.

Tội phạm Nam Giang đúng là không khiến người ta thất vọng. Hắn đã thành công giành được giải tổng quán quân toàn quốc rồi!

- Để chúng ta chúc mừng Trần Thư, thu được vị trí quán quân của Bạch Ngân Tổ!

Lúc này, vẻ mặt của người chủ trì đầy kích động, thoáng chốc đã đi tới phía trước đài tỷ thí, tuyên cáo kết quả trận đấu.

- Thế này mà cũng có thể thua được?

Trần Thanh Hải nhíu mày lại. Ngay cả hắn ta cũng cho rằng Phương Tư sẽ giành thắng lợi ấy chứ.

- Đáng tiếc.

Diệp Vũ lắc đầu, nói:

- Từ đầu đến cuối Phương Tư đều không muốn làm cho Khế Ước Linh của Trần Thư trọng thương.

- Lời nói này!

Liễu Phong nhếch miệng, nói:

- Trần Thư không bình thường sao

Trận tỷ thí của hai người thoạt nhìn thì tình hình chiến đấu quyết liệt, nhưng lại không hề xuất hiện bất kỳ nguy cơ nào, thậm chí khả năng bị trọng thương cũng khó có khả năng xảy ra nữa.

Dựa vào ánh mắt của ba người, tất nhiên liếc một cái là đã có thể nhìn ra được hai người đều không dồn toàn lực để đấu.

Lúc này, Phương Tư và Trần Thư đã đứng ở trên đài tỷ thí.

- Hỏi một vấn đề nhé!

Ánh mắt Phương Tư nhìn về phía hắn, một giây sau lại vội vàng nói:

- Xài rồi!

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng, sao lại tự hỏi tự trả lời thế kia?

- Thị lực của ngươi làm sao đấy hả? Sương mù ở bên dưới dày đặc như vậy mà ngươi cũng có thể nhìn thấy rõ ràng được à?

Chương 976: Quả nhiên, chuyện không tốt vẫn xuất hiện rồi

Trong lúc chiến đấu, Trần Thư tuỳ tiện vung vài cái là đã có thể khóa chặt vị trí của Khế Ước Linh của nàng, thật sự đúng là khá quái dị. - Đương nhiên là có kỹ xảo rồi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, chỉ thấy hắn quay người, bình tĩnh mà nhặt lại ba gốc dược liệu Bạch Ngân trên mặt đất lên, sau đó lại để cho Thỏ Không Gian thu về.

- Hả?

Phương Tư sửng sốt, trong lúc nhất thời cũng chưa hiểu được đây là ý gì

Nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, nàng đã bừng tỉnh hiểu ra, nhớ tới bản năng tội phạm của Trần Thư có thể tuỳ tiện nhìn thấy vị trí của bảo vật.

E rằng lúc ấy trên người của ba Khế Ước Linh nhà nàng đều đã có một gốc dược liệu Bạch Ngân rồi.

- Đặt cái này làm kỹ năng mà dùng đúng không…

Phương Tư giật giật khóe miệng, hoàn toàn không ngờ được hắn lại còn có một chiêu này nữa.

Vốn dĩ nàng đã quen chiến đấu dưới tình huống tầm nhìn bị che lấp rồi, kết quả lại mua dây buộc mình.

- Phương Tư tỷ, đã nhường rồi!

Trần Thư ôm quyền, bày ra một bộ dáng vô cùng khiêm tốn.

- Bớt lại đi!

Phương Tư khẽ hừ một tiếng, nhưng vừa quay người lại nở nụ cười trên mặt, sải bước rời khỏi đài tỷ thí.

Đây chỉ e là một trận đấu thua mà nàng cam tâm tình nguyện nhất…

- Các vị, các vị!

Trần Thư sửa sang lại vạt áo một chút, sau đó lại nhìn về phía thiết bị phát sóng trực tiếp ở khắp bốn phía, trên mặt mũi đều tràn đầy nụ cười.

Đồng thời, hắn lại đoạt lấy micro trong tay người chủ trì.

Một giây sau, gương mặt tràn đầy nụ cười trong nháy mắt lại trở nên bi thương, thậm chí hai mắt còn loáng thoáng xuất hiện vệt nước mắt.

- Đầu tiên, ta muốn cảm tạ ba mẹ của ta…

- ?

Thoáng chốc, người chủ trì đã bị làm cho ngơ ngác, trong lúc nhất thời đã bị Trần Thư làm cho không biết phải làm sao.

- Tên nhóc ngươi mau xuống đây!

Liễu Phong ở phía xa dùng khẩu hình miệng nói:

- Hắc Thiết Tổ còn chưa có đấu đây này!

Trần Thư thấy vậy, hắn chỉ nhếch miệng mỉm cười mà nói tiếp:

- Tất nhiên, ta cũng muốn cảm tạ giáo sư đại học của ta nữa…

Lời còn chưa nói hết, vẻ mặt của hắn bỗng nhiên biến đổi.

Chỉ thấy trong tay Liễu Phong lại xuất hiện một cái hủ tro cốt!

Trong nháy mắt hắn đã ý thức được điều gì đó, lập tức ném micro đi rồi tiến tới bên cạnh Liễu Phong.

- Có phải ngươi có bệnh không vậy hả…

Liễu Phong xoa xoa đầu. Tên tiểu tử nhà ngươi thật đúng là phát điên mà!

- Liễu lão sư, sao vậy?

Trần Thư vô tội nói:

- Không phải vừa rồi ngươi còn bảo ta cảm tạ ngươi sao?

- Cảm tạ cái rắm, trận tranh tài buổi chiều kết thúc rồi mới thật sự là thời khắc trao giải!

- Ồ.

Trần Thư gật gật đầu, hắn nói:

- Nói như vậy vừa rồi ta khóc vô ích đấy à?

- Nước mắt của tiểu tử ngươi nói tới là tới thật đấy!

- Ta đây là cảm tính đó!

Trần Thư lặng lẽ quay trở về phía dưới đài tỷ thí, yên lặng làm một vị khán giả đứng xem.

Cùng lúc đó, trong đầu của hắn bỗng xuất hiện tiếng nói của hệ thống.

[Hoàn thành tuyển hạng, thu được phần thưởng: toàn bộ thuộc tính của ba Khế Ước Linh tăng 10% + một cơ hội Huyết Mạch Tiến Hóa + Cự Đại Hóa cộng một]

Trần Thư ngẩn ra, ngay sau đó đã nở nụ cười trên môi.

Chỉ mới tăng toàn bộ thuộc tính thêm 10% là đã có thể khiến hắn kéo giãn khoảng cách với các tuyển thủ còn lại một đoạn

chênh lệch không nhỏ rồi.

Hắn theo bản năng mà nhìn về phía kỹ năng Cự Đại Hóa, kết quả vẻ mặt lại tràn đầy vui vẻ.

[Cự Đại Hóa Lv6: Tạm thời gia tăng hình thể lên tới gấp mười hai lần, hạ thấp tốc độ theo diện rộng, lực phòng ngự được gia tăng]

Không giống với Cự Đại Hóa cấp năm, bây giờ lại bỗng xuất hiện một hiệu quả tăng cao phòng ngự ngoài định mức.

- Bây giờ, đoán chừng Tiểu Hoàng cũng đã đủ cứng cáp rồi!

Trần Thư xoa xoa cằm, khóe miệng có treo nụ cười nhạt. Cầm được giải quán quân, thực lực của hắn lại được tăng lên nữa rồi.

Trận tranh tài buổi chiều đúng hạn mà tới, nhưng cơn sốt cũng hơi hạ xuống một chút.

Lúc trước trận chiến giữa Trần Thư và Phương Tư đã khiến cho tỉ lệ người xem của mỗi đài truyền hình đều phá vỡ kỷ lục.

Nhìn thấy tội phạm Nam Giang giành được thắng lợi, không ít người đều vừa ý rời đi.

Lúc này, trận giao chiến giữa hai bên cũng vô cùng quyết liệt, bất kể là độ ăn ý của hai người hay thực lực cá nhân thì cũng đều có thể được xưng là có trình độ đứng đầu.

Trần Thư cũng không quá để tâm mấy. Sáu người xếp hạng bên trên hắn, hắn chả quen biết một người nào cả.

- A Lương, xem ra các ngươi đúng thật là có khoảng cách với người ta rồi đó!

- Bây giờ đánh không được, sau này chưa chắc là không đánh lại!

Trong mắt A Lương ánh lên ý cười tự tin. Thu hoạch trong trận đấu thế giới đã đủ để làm cho thực lực của ba người tăng lên thêm một đoạn nữa rồi.

Quan trọng nhất là chí ít thì hắn ta cũng có lý do tìm người trong nhà để đòi tài nguyên.

Năm giờ chiều, trận tranh tài của Hắc Thiết Tổ cũng hạ màn.

Cuối cùng Mép Tóc Làm Đội Ngũ Của Ta cũng đã giành được giải quán quân của Hắc Thiết Tổ!

- Chắc hẳn các vị đã chờ không nổi nữa rồi đúng không?

Chương 977: Quả nhiên, chuyện không tốt vẫn xuất hiện rồi (2)

Người chủ trì đi lên trên đài tỷ thí, khẽ cười mà nói: - Tiếp theo đây chính là thời khắc trao giải cho trận Thi đấu Ngự Thú toàn quốc của chúng ta!

- Xin mời thứ hạng số năm của Bạch Ngân Tổ, Giang Vấn Trần! Hạng tư, Hướng Dao!

- …

Hai người trong Bạch Ngân Tổ cùng với hai đội ngũ của Hắc Thiết Tổ cùng đi lên trên đài tỷ thí.

Mặt mũi Giang Vấn Trần đều là nụ cười cứng ngắc, trong tay giơ cao một tấm thẻ bài, trên đó có viết phần thưởng thứ bậc.

Không bao lâu sau, một đoàn người chụp tấm ảnh tập thể, ngay sau đó liền đến phiên hạng hai và hạng ba tiến lên sân khấu.

Thời gian của bọn hắn rõ ràng là hơi dài hơn một chút, thậm chí hạng hai Phương Tư còn được phỏng vấn cá nhân nữa, để nàng nói đơn giản về cảm nghĩ của mình một chút.

Ngay sau đó là đến phiên quán quân năm nay ra sân!

Trần Thư sải bước chân phóng khoáng, một bộ dạng vô cùng tự tin mà đi tới chính giữa đài tỷ thí.

Mà ba người của Hắc Thiết Tổ cũng tiến lên phía trước, trong mắt cũng có treo nét cẩn thận dè dặt.

- Chào tội phạm ca, tội phạm ca mạnh khỏe!

Tuổi tác của ba người so ra còn lớn hơn Trần Thư nữa, nhưng trên mặt đều là vẻ tươi cười, không hề có một chút ngạo khí

của quán quân nào cả.

Nhỡ đâu mà trùm đầu ngay tại hiện trường luôn, vậy bọn hắn phải tìm ai để nói lý lẽ đây chứ?

- Đầu tiên là quán quân của Bạch Ngân Tổ chúng ta, Trần Thư!

Người chủ trì mặt mang nụ cười mà nói, trong miệng đều là từ ngữ ca ngợi.

Cùng lúc đó, đủ loại thiết bị ở khắp bốn phía không ngừng vây quanh lấy Trần Thư, đặc tả cho hắn vô số góc độ.

Hôm nay, một tên đại nam hài chói sáng được nhân dân cả nước biết đến và nhớ kỹ!

Lời ca ngợi dài đến mười phút đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc, rất nhanh là đã tới phân đoạn phỏng vấn mà Trần Thư chờ mong đã lâu!

- Tuyển thủ Trần Thư, thân là quán quân năm nay, là người đứng đầu trong thế hệ trẻ bây giờ, ngươi có điều gì muốn nói với mọi người không?

Trần Thư hắng giọng một cái, sau đó đưa tay nhận lấy micro.

Lúc này, Liễu Phong ở phía dưới loáng thoáng có một dự cảm không lành, hắn ta nói:

- Lão Trần, không phải ta đã nói rồi sao. Đừng có làm phỏng vấn cái gì hết, sẽ xảy ra chuyện đó!

- Một cuộc phỏng vấn thì có là gì đâu, hơn nữa đây là lệ cũ từ trước đến giờ rồi mà!

Trần Thanh Hải cười cười mà nói:

- Lão Liễu, ngươi quá nhạy cảm rồi!

- Ta…

Liễu Phong lắc đầu, ngươi thật sự là không hề hiểu Trần Thư chút nào!

Lúc này, buổi phỏng vấn của Trần Thư đã bắt đầu.

- Các vị, đầu tiên ta có thể giành được quán quân, không thể không có sự trợ giúp của một số người!

Trên mặt Trần Thư đầy vẻ tươi cười, hắn nghiêm túc nói:

- Cha mẹ của ta tin tưởng ta, để ta thành công bước lên con đường Ngự Thú Sư! Lão sư của ta trợ giúp ta, hỗ trợ ta một đường hát vang tiến mạnh!

Trong lúc nhất thời, toàn trường đều lặng ngắt như tờ, yên tĩnh mà lắng nghe giọng nói vang vọng của Trần Thư.

- Đây không phải đang nói rất tốt sao?

Trần Thanh Hải cười cười, hoàn toàn không hề lo lắng một chút nào.

Liễu Phong thì lại không hề lên tiếng. Hắn ta biết, càng bình thường, vậy sẽ đại biểu cho điều càng không bình thường…

Quả nhiên, chuyện không tốt vẫn xảy ra!

- Tất nhiên, người ta cần cảm tạ chính là…

Trần Thư dừng lại một chút, đồng thời lại lấy một xấp giấy thật dày từ trong túi xách ra, sau đó nói:

- Công ty phân urê Chí Tôn. Không có bọn hắn sẽ không có tội phạm như hiện tại, túi phân của công ty bọn hắn dùng rất tốt! Nếu các vị có nhu cầu có thể trực tiếp liên hệ vào số điện thoại **9527!

- ?

Mọi người ở phía dưới thoáng chốc đã ngây ngẩn cả người.

Mẹ nó, nửa đường lại tự dưng cắm quảng cáo vào thế này?

Trên mặt Trần Thư mang theo nụ cười, lại liếc mắt nhìn tờ giấy trong tay rồi nói:

- Điều thứ hai ta muốn cảm tạ chính là Loa Si Phấn hiệu ốc nước ngọt…

Người chủ trì ở bên cạnh đã hoàn toàn bị làm cho choáng váng rồi. Hành nghề nhiều năm như vậy, hắn ta chưa từng nhìn thấy người nào không hợp thói thường như vậy cả?

- Dường như ta đã đưa ra một quyết định làm bản thân phải hối hận cả một đời…

Trần Thanh Hải nhìn một xấp giấy kia trong tay Trần Thư, trong lòng đã bị dự cảm bất tường lấp kín…

Nửa giờ sau đó.

Trần Thư hắng giọng một cái, sau đó nói:

- Người thứ một trăm chín mươi tám mà ta muốn cảm tạ chính là…

Hiện trường đã hoàn toàn yên tĩnh, vẻ mặt của ai nấy cũng đều cổ quái vô cùng. Bọn họ thật sự là không hề dự liệu được một màn không hợp thói thường như vậy.

Đây hoàn toàn chẳng có cảm tình quái gì cả, tất cả đều là quảng cáo thôi!

- Đủ rồi!

Cuối cùng Trần Thanh Hải cũng không nhịn được nữa, sai người tạm thời đóng những thiết bị phát sóng lại.

Hắn ta vọt lên trên đài tỷ thí, trừng mắt nhìn Trần Thư rồi nói:

- Tiểu tử ngươi đang làm cái gì vậy hả? Mẹ nó chứ, đây là phát sóng trực tiếp toàn quốc đấy!

- Ta biết chứ!

Nếu như không phải là trực tiếp toàn quốc, chắc chắn hắn sẽ không thèm đọc đâu.

Vẻ mặt Trần Thư rất vô tội, hắn nói:

- Thực tế là do ta quá trọng tình trọng nghĩa, muốn cảm tạ hết một lần những công ty đã đưa tay trợ giúp cho ta…

Chương 978: Không có tình cảm, tất cả đều là quảng cáo

– Trợ giúp cái rắm á! Nhận quảng cáo thì bảo là nhận quảng cáo đi! Trần Thanh Hải giật giật khóe miệng. Hắn ta đã từng

gặp người không hợp thói thường rồi, thế nhưng lại chưa từng nhìn thấy người nào không hợp thói thường đến mức như vậy.

Suốt cả nửa tiếng đồng hồ, miệng hắn lại chưa từng dừng lạ dù chỉ là một giây, cả một quá trình đều đang quảng cáo cả…

- Được rồi, bây giờ kết thúc phỏng vấn!

Trần Thanh Hải vuốt vuốt huyết thái dương. Những công ty này cũng vô lý hết mức.

Thật đúng là một người dám mời, một kẻ dám nhận!

- Không phải, đại lão, ta còn chưa có đọc xong mà!

Trần Thư quơ quơ một xấp giấy còn lại trong tay rồi nói:

- Lại cho ta thêm hai giờ nữa là được rồi!

Ầm!

Vừa mới dứt lời, Trần Thanh Hải quả quyết tung một cước đá bay hắn đi.

- Chuẩn bị kết thúc đi!

Hắn ta phủi tay, nhìn về phía người chủ trì, đồng thời bảo nhân viên mở phát sóng trực tiếp hiện trường ra lại.

Người chủ trì gật gật đầu, bình thường tố chất nghề nghiệp cũng không tệ, thế nên trên mặt nàng ta vẫn treo nụ cười mà nói:

- Vừa rồi có lẽ tín hiệu có hơi không tốt, tạm thời tắt phát sóng trực tiếp một chút!

Lúc này, mắt thấy Trần Thư lại hấp tấp muốn chạy tới, sắc mặt của nàng ta mới chấn động rồi vội vàng nói:

- Thi đấu Ngự Thú toàn quốc lần này kết thúc mỹ mãn! Cảm ơn mọi người!

Khán giả ở hiện trường đều giật giật khóe miệng. Đây chỉ sợ là tiết mục hạ màn qua loa nhất từ trước tới nay.

Vẻ mặt Trần Thư cứng đờ lại, chỉ thấy toàn bộ mỗi một thiết bị phát sóng ở xung quanh đều bị đóng lại hết.

- Không!

Hắn nắm chặt lấy tờ quảng cáo ở trong tay mà ngửa đầu hô to, một bộ dạng cực kỳ bi thương.

- …

Mọi người đi ngang qua đều trố mắt ngoác mồm mà nhìn hắn, thật sự là có chút không kềm chế được.

- Được rồi! Được rồi mà!

Liễu Phong trực tiếp cưỡng ép mà xách hắn rời đi. Mẹ nó chứ, đây không phải hoàn toàn là phát bệnh rồi đó chứ?

Mười phút đồng hồ sau đó, một đoàn người đi lại trên con đường nhỏ của hòn đảo, chuẩn bị tiến về Thiên Kiêu Thạch Bi ở phía Bắc của hòn đảo.

- Tiểu tử ngươi muốn chết à?

Trong mắt Liễu Phong có ý cười, nhưng trong miệng thì lại quát lớn:

- Hơn mười một tỷ người khắp toàn quốc đều đang tập trung xem kia kia, trong thời khắc thế này mà ngươi lại còn muốn quảng cáo sao?

- Ta sai rồi!

Trần Thư rủ xuống đầu, trong mắt tràn ngập hối hận.

- Bây giờ biết sai rồi sao?

Liễu Phong trừng mắt liếc hắn một cái, hắn ta nói:

- Sau này nhất định phải chú ý hơn nữa!

Trần Thư gật đầu nói:

- Sớm biết nhiệt độ cao như vậy, hẳn là ta phải kiếm chút tiền phí quảng cáo mới đúng…

- ?

Đám người Phương Tư quay đầu trông lại. Ngay trước mặt Liễu Man Tử mà ngươi lại còn nhây như thế, tiểu tử ngươi bây giờ đúng là không sợ chết mà!

- Đây chính là thái độ hối lỗi của ngươi đấy sao?

Quả nhiên, vẻ mặt Liễu Phong trở nên hung ác, vô cùng nghiêm khắc mà nói:

- Ý của ta là, lần sau nhất định phải nhớ kỹ… phải quảng cáo cho cửa hàng bán hủ tro cốt cho ta nữa.

- ?

Những người còn lại đều trố mắt ngoác mồm. Đúng thật không hổ là hai ngươi, chẳng trách lại là thầy trò…

Một đoàn người đi thẳng tới phía dưới Thiên Kiêu Thạch Bi.

- Đây là muốn lưu lại tiếng thơm muôn đời đấy à?

Trần Thư nhìn về phía tấm bia đá lớn tầm trăm mét ở đằng trước kia, trong mắt có một chút xúc động.

- Cái từ này không thích hợp với ngươi! Muôn đời quá ít rồi!

Liễu Phong vô cùng nghiêm túc mà nói:

- Ta cảm thấy vạn năm càng thích hợp hơn một chút đó!

- Đồng ý!

Những người còn lại đều tán đồng mà gật gật đầu.

A Lương mở miệng nói:

- Trần Bì, thật ra ngươi có khắc danh tự thì mọi người đều có thể nhớ kỹ về ngươi!

Trần Thư có thực lực cường đại, Khế Ước Linh thì lại hết sức kỳ hoa.

Chủ yếu nhất là dựa vào một loạt những chuyện vô lý mà hắn đã làm ra, tùy tiện chọn một cái thôi cũng đều có thể nổi danh toàn quốc đấy.

Bây giờ nhiệt độ của hắn đã không đơn thuần là xưa nay chưa từng có nữa, đoán chừng trong tương lai cũng chẳng có ai như vậy cả.

- Cũng có đạo lý!

Trần Thư sờ sờ cằm, nghiêm túc nói:

- Vừa hay có một công ty bệnh vảy nến muốn hợp tác với ta, nếu không chuyển nhượng cơ hội đi vậy?

- ?

Tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn sang. Mẹ nó ngươi thật đúng là cả gan mà!

- Vậy chắc chắn ta sẽ hoả táng ngươi!

Liễu Phong mặt mũi tràn đầy vẻ nghiêm túc mà nói:

- Ngươi xem đây là cột điện dán bảng quảng cáo rồi đúng không?

Trên tấm bia đá đều tên của những thiên kiêu trong những thời đại, nhìn ra toàn cầu đều có đại nhân vật nổi tiếng cả.

Tiểu tử ngươi lại đột nhiên yêu cầu một số tiền lớn làm ra cái "Bệnh vảy nến" gì đó, e rằng chỉ trong thoáng chốc là đã có thể khiến cho toàn cầu bàn tán sôi nổi rồi…

- Nếu ngươi mà dám làm như thế thì ta sẽ trực tiếp hủy diệt nhân đạo của ngươi ngay!

Xa xa, một giọng nói bình tĩnh truyền đến.

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một con Khế Ước Linh Vương Cấp đang chạy nhanh đến.

Trần Thanh Hải mở miệng nói:

- Mẹ nó chứ, ta vừa mới đến thôi là đã nghe thấy tên tiểu tử ngươi lại muốn đi kiếm chuyện rồi?

Chương 979: Toàn bộ ký túc xá đều là hạng người nghĩa bạc vân thiên cả

– Đại lão à, ta cũng mới có hai mươi mốt tuổi, muốn kiếm ít tiền có tội tình gì đâu chứ? Trần Thư gãi gãi đầu, vô tội nói:

- Ta lại không giống như các ngươi, không lo ăn không lo mặc.

- Bớt nói nhảm lại đi, nhanh viết tên của ngươi xuống đó!

Trần Thanh Hải ném một chiếc đao khắc màu đen được đặc chế xuống rồi nói:

- Không cho phép làm những chuyện khác!

- Ờ.

Trần Thư nắm chặt đao khắc, nói:

- Đại lão, có thể khắc vào bất kỳ chỗ nào cũng được hết đúng không?

- Đều được, nhưng thiên kiêu đều là tâm cao khí ngạo, bình thường đều sẽ khắc lên phía trên!

Ở một nơi cao tầm trăm mét trên tảng đá lớn bia, một nửa bộ phận phía trên đều đã lít nha lít nhít viết đầy chữ, mà những danh tự ở phía dưới thì lác đác không có mấy tên.

- Người ở phía trên đều là các tiền bối đáng được ta kính trọng, ta cũng không dám khắc tên lên trên đầu bọn hắn!

Trần Thư vô cùng khiêm tốn nói:

- Ta thân là vãn bối, vậy ta viết xuống phía dưới vậy.

Nói dứt lời, hắn liền cưỡi Slime mà đi tới phía dưới tấm bia đá.

- Vẫn khá là khiêm tốn đó!

Trần Thanh Hải gật gật đầu, nói với Liễu Phong:

- Lão Liễu, tên học sinh này của ngươi vẫn có ưu điểm đấy chứ.

- Đó là tất nhiên…

Liễu Phong cười cười, mở miệng nói:

- Thật ra thì lúc trước ta đã cảm thấy tiểu tử này không tệ rồi.

Hai người say sưa đàm luận về Trần Thư.

Cả nửa ngày, Trần Thư mới cưỡi Slime đi tới, đưa đao khắc ra mà nói:

- Đại lão, ta khắc xong rồi.

- Tiểu tử, cố gắng nỗ lực lên nhé!

Trần Thanh Hải nhận lấy đao khắc, chuẩn bị cổ vũ vãn bối vài ba câu.

Kết quả hắn ta vừa liếc nhìn về phía bia đá một cái, cả người thoáng chốc đã ngây ngẩn cả người.

- Ngươi… Ngươi…

- Đại lão, ngươi đừng kích động quá, khiêm tốn chỉ là một trong các ưu điểm của ta thôi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói rồi lập tức chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

- Hả?

Trong nháy mắt, Liễu Phong lập tức dâng lên một dự cảm không lành, hắn ta vội vã nhìn về phía tấm bia đá.

Một giây sau, miệng của hắn ta hơi mở ra, một bộ dạng đờ đẫn, thẫn thờ.

Trần Thư hoàn toàn chính xác là không hề viết tên lên phía trên danh tự của các bậc tiền bối. Thế nhưng vấn đề là, cả nửa phần dưới của tấm bia đá gần như đều bị hắn chiếm hết, vừa liếc mắt nhìn là đã thấy chỉ có sáu từ, cộng thêm một dấu chấm than:

Tội phạm Nam Giang Trần Thư!

Nhìn vẻ mặt choáng váng của mọi người, Trần Thư vừa ý gật đầu mà nói:

- Có phải là cảm nhận được cảm giác áp bách rồi hay không?

- Áp cái rắm!

Trần Thanh Hải giật giật khóe miệng, hắn ta nói:

- Một mình ngươi mà lại chiếm một nửa tấm bia đá, vậy sau này người ta phải thế nào hả?

Hắn thật sự đúng là không hề mạo phạm tiền bối. Thế nhưng vấn đề là đã đắc tội hết toàn bộ những người sau này rồi!

- Ta có bệnh ám ảnh cưỡng chế. Chỗ trống lớn như vậy mà lại không lấp đầy, đoán chừng buổi tối ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên mất!

Trần Thư vô tội nói:

- Đại lão, ngươi cũng không có quy định chữ lớn hay nhỏ mà…

Hắn thấy đối phương có chút phiền muộn thì cũng tri kỷ mà nói:

- Đại lão, nếu như ngươi không hài lòng, ta có thể cho nổ cả bia đá luôn.

- Xéo đi!

Trần Thanh Hải giật giật khóe miệng.

Nếu như Thiên Kiêu Thạch Bi không còn nữa, vậy đoán chừng lão gia tử có thể sẽ… hắn ta luôn mất.

- Aizz!

Trần Thanh Hải bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể chấp nhận vận mệnh thôi…

Hiện tại hắn ta có chút khâm phục Liễu Phong. Loại học sinh thế này mà cũng dám thu nhận, đúng thật là cảm thấy mạng mình quá cứng mà!

- Khoảng thời gian này, rất cảm ơn đại lão đã chiếu cố!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, hắn phất phất tay, cùng với những người còn lại rời khỏi nơi này.

- Tiểu tử này…

Trần Thanh Hải nhìn chữ viết ở phía trên mà tự lẩm bẩm:

- Hi vọng thiên phú của ngươi có thể xứng với cái kiểu chữ này…

…

- Thật là thoải mái!

Trần Thư nhếch mép cười, lại viết xuống một trang nổi bật cho nhân sinh của mình.

Chỉ cần đảo Thánh Ngự vẫn còn tồn tại thì tên tuổi của hắn vẫn sẽ luôn có thể bảo lưu, kẻ đến sau chỉ có thể nhớ kỹ tội phạm Nam Giang ngay từ giây phút đầu tiên thôi…

- Tiểu tử ngươi thật đúng là rắc rối!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật. E rằng những trận tranh tài sau này sẽ có những quy củ mới được sinh ra nữa rồi.

Một đoàn người bắt đầu đốt lửa trại bên bờ biển, trên đó còn đang nướng thịt thú thơm ngào ngạt.

Trần Thư mở miệng nói:

- Lão sư, ngươi nói xem dựa vào thành tích này của ta, liệu Tần hiệu trưởng có thể dốc sức bồi dưỡng ta hay không?

- Đương nhiên rồi.

Liễu Phong gật gật đầu. Trần Thư lấy thân phận sinh viên mà giành được giải quán quân, Hoa Hạ học phủ cũng bị lây danh tiếng theo.

- Có một loại khả năng này hay không…

Trần Thư cười hì hì nói:

- Trực tiếp đổi tên học phủ thành Trần Thư học phủ nhé?

- …

Vẻ mặt Liễu Phong cứng đờ lại, hắn ta bình thản nói:

- Nếu lúc trở về mà ngươi dám nói như vậy, thầy trò toàn trường có thể sẽ treo ngươi lên cửa chính trường học ngay đó!

- Lão sư, ngươi đừng có để ý đến hắn, gần đây con hàng này có hơi nổi điên một chút!

Chương 980: Toàn bộ ký túc xá đều là hạng người nghĩa bạc vân thiên cả (2)

A Lương nhướng mày, mở miệng nói: - Chỉ là phần thưởng đặc biệt cho nhiệm vụ của bọn ta, lúc nào thì mới có thể nhận được đây?

- Bất cứ lúc nào cũng được, trường học sẽ sớm chuẩn bị xong xuôi thôi.

Liễu Phong cười cười, nghiêm túc nói:

- Biểu hiện của các ngươi đều không tệ, nói đúng ra thì là tương đối tốt!

Trên mặt của hắn có vẻ tán thưởng, quả thật là không hề ngờ được sẽ có thành tích tốt đến như thế.

Ba người đều giành lấy được tư cách thi đấu thế giới, e rằng vị trí phó hiệu trưởng của nhiệm kỳ tiếp theo, ngoại trừ hắn ta ra cũng không còn ai có thể đảm nhận rồi!

- Liễu giáo sư, ừm… ta có chút chuyện…

Từ Tinh Tinh đột nhiên mở miệng, dường như là có tâm sự gì đó.

- Chuyện của ngươi ta đã biết rồi!

Liễu Phong cười cười mà nói:

- Dựa vào thành tích của ngươi bây giờ, ngươi hoàn toàn có thể vào được Hoa Hạ học phủ. Để khi trở về ta sẽ bảo Tần ca liên lạc với hiệu trưởng của các ngươi một chút là được.

Trong mắt Từ Tinh Tinh ánh lên một tia kinh hỉ, hắn nói tiếp:

- Vậy ta có thể trở thành học sinh của ngài hay không?

- Tất nhiên có thể!

Liễu Phong không hề do dự mà đáp ứng, trong lòng cùng không khỏi thầm nghĩ: Bây giờ ta đã được chào đón như vậy rồi sao?

Từ Tinh Tinh gãi gãi đầu mà nói:

- Lão sư, vậy chuyện phí thu nhận đồ đệ…

- ?

Thoáng chốc vẻ mặt Liễu Phong đã cứng đờ lại, hóa ra mục đích của ngươi là cái này sao!

Người ta đều sẽ trả một khoản phí bái sư, chỉ có hắn ta là bắt đầu khơi dòng…

Liễu Phong suy tư một chút rồi nói:

- Để trở về bù lại cho ngươi một ít, coi như là ban thưởng cho ngươi!

- Thật sao?

Vẻ mặt Từ Tinh Tinh đầy nét tươi cười, không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy.

Liễu Phong gật gật đầu, hắn ta nói:

- Từ trước đến giờ ta đều là nói lời giữ lời!

- Vậy lần nào ngươi cũng nói muốn hoả táng Trần Thư…

A Lương ở một bên lại lầm bầm nói.

- ?

Trần Thư trực tiếp một cái bóp lấy cần cổ của A Lương mà nói:

- Tên tiểu tử ngươi đây là đang châm ngòi thổi gió đúng không…

- Dám khi dễ đội trưởng của bọn ta sao? Lợi hại lắm rồi nhỉ?

Vương Tuyệt và Tiểu Tinh lập tức đứng ra, không hề do dự một chút nào.

- Không hổ là đồng đội của ta!

Lúc này, A Lương đang bị Trần Thư đè ép, trong miệng hét lên:

- Huynh đệ chúng ta đồng lòng, liên thủ chống lại tội phạm!

Một giây sau, hai người quả quyết đánh tới, trong miệng còn quát:

- Ngươi là cái thứ không có mắt nhìn, chọc phải đội trưởng tội phạm của bọn ta làm cái gì hả?

Dứt lời, cả hai người đã gắt gao ngăn chặn đầu của A Lương lại, bày ra bộ dạng vô cùng phẫn uất.

- …

Chẳng những là A Lương ngây ngẩn cả người mà ngay cả Trần Thư cũng đều không kịp phản ứng lại nữa.

Quả nhiên toàn bộ ký túc xá đều là hạng người có tình có nghĩa cả mà…

- Đám tiểu tử này!

Liễu Phong lắc đầu cười cười, quay người nhìn về phía đại dương mênh mông vô bờ mà lẩm bẩm:

- Thời đại của người tuổi trẻ sắp tới rồi…

Trong mắt của hắn ta tràn ngập vui mừng, bây giờ đám người Trần Thư đã trở thành nhân vật đại biểu cho thế hệ trẻ tuổi rồi.

Không có một ai biết điểm cuối cùng của bọn hắn là nơi nào, nhưng điều duy nhất có thể xác định chính là bọn hắn nhất định sẽ càng đi xa hơn so với các tiền bối đi trước.

Ba ngày sau đó.

Bờ biển phía Tây trên đảo Thánh Ngự.

Đám tuyển thủ ai nấy cũng vác theo hành lý. Bây giờ trận tranh tài đã kết thúc rồi, tất nhiên mọi người sẽ chuẩn bị rời khỏi đảo Thánh Ngự.

Hải Vương Hào bỏ neo bên cạnh hòn đảo, phụ trách đưa đám tuyển thủ trở về đại lục an toàn.

- Cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Trần Thanh Hải đứng ở boong thuyền, thoải mái mà duỗi cái lưng mệt mỏi.

- Lão Trần, tiền lương của ta lúc nào thì kết toán đây?

Liễu Phong cười cười mà sải bước đi tới. Thân là nhân viên làm công, tất nhiên là phải trả công một chút rồi.

- Ngươi cũng chỉ phụ trách tiếp cận Trần Thư thôi, lượng công việc lại không lớn, cần tiền lương làm cái quái gì chứ?

Trần Thanh Hải nhếch miệng, cường điệu nói:

- Hơn nữa hắn còn là học sinh của ngươi nữa kìa!

- Lời này của ngươi mà là con người nói ra sao?

Liễu Phong mở to hai mắt nhìn hắn ta mà nói:

- Không có ta, ngươi cho rằng trận đấu này có thể thuận lợi tiến hành à? Ngươi có tin hay không, nếu không phải bởi vì ta thì có lẽ toàn bộ hòn đảo Thánh Ngự này đều nổ tung lên rồi!

- Thôi dẹp đi nhé!

Trần Thanh Hải nhún vai, nói:

- Ta cảm thấy tên tiểu tử Trần Thư này cũng không tệ, không có thích gây họa như ngươi nghĩ thế kia.

Vừa dứt lời, toàn bộ hòn đảo đột nhiên truyền đến một trận còi báo động chói tai.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều kinh ngạc, trong mắt có sự hoảng loạn và khó hiểu.

- Mẹ nó lại có người xâm nhập vào Không Gian Cấm Kỵ ư?

Thân thể Trần Thanh Hải chấn động, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

- Lão Liễu, ngươi bảo vệ sự an toàn của bọn hắn!

Dứt lời, hắn ta cưỡi Khế Ước Linh, chuẩn bị tiến về dưới đáy hòn đảo.

Nhưng chưa bay được trăm mét, tiếng cảnh báo im bặt dừng lại.

Không bao lâu, Diệp Vũ cưỡi một Khế Ước Linh bay tới, trong tay đang nhấc một nam sinh mặc quần áo bệnh nhân tâm thần.

Chương 981: Người trẻ tuổi không hiểu chuyện, có thể chỉ là cướp chơi mà thôi!

Nam sinh kia chán nản ủ rũ, dáng vẻ không cam lòng. Chính là tội phạm Giang Nam Trần Thư!

- Lão Diệp, chuyện gì xảy ra thế?

Vẻ mặt Trần Thanh Hải tràn đầy khó hiểu, mối nguy đã giải quyết nhanh chóng vậy sao?

- Hỏi lão Liễu đi!

Diệp Vũ không mở miệng, trong mắt tràn đầy sự kỳ quái và bất đắc dĩ.

Dứt lời, hắn ta cùng Trần Thư đi đến trên boong thuyền.

- Ngươi lại bày trò quỷ gì đấy?

Khóe miệng Liễu Phong co rút, mẹ nó đã sắp rời đi rồi mà còn có thể gặp phải sự cố?

Trần Thư mở miệng giải thích:

- Lão sư, buổi sáng ta chỉ đi dạo một chút thôi mà, không hề làm gì cả!

- Đi bộ dưới đáy biển hả?

Diệp Vũ mở miệng nói:

- Tiểu tử ngươi trực tiếp đi đến Không Gian Cấm Kỵ sao!

- Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Liễu Phong trừng mắt liếc hắn một cái, mặc dù không rõ ý nghĩa của Không Gian Cấm Kỵ, nhưng rõ ràng không phải chuyện nhỏ.

Trần Thư thấy mọi người đều nhìn hắn, gượng cười nói:

- Ta suy đi tính lại muốn mang ít thổ nhưỡng trở về thôi mà.

- …

Liễu Phong hít sâu một hơi, quả nhiên giống như trong tưởng tượng của hắn ta, đúng là không hợp lẽ thường gì cả!

- Ngươi chắc chắn không về không đúng không?

Trần Thư có lý chẳng sợ nói:

- Chỉ là tố chất nghề nghiệp rèn luyện hàng ngày mà thôi!

- Xéo đi!

Liễu Phong vò đầu, không khỏi cảm thấy đau đầu.

Hắn ta nhìn phía hai người Trần Thanh Hải mỉm cười giải thích nói:

- Người trẻ tuổi không hiểu chuyện, có thể chỉ là cướp chơi mà thôi…

- ? ? ?

Trần Thanh Hải và Diệp Vũ liếc nhau, cái này mẹ nó cũng có thể trở thành lý do sao?

Cuối cùng, hai người cũng không so đo tính toán với Trần Thư nữa, chỉ coi như hắn thực sự đi dạo…

Con hàng này vừa trở thành quán quân toàn quốc, kết quả thoáng chốc đã bị Trấn Linh Cục bắt lại, đây không phải là chuyện vô cùng vớ vẩn sao?

- Lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa!

Vẻ mặt Diệp Vũ vô cùng nghiêm túc nói:

- Ngoài ra không cho phép nói với người khác!

Trần Thư vội vàng gật đầu, nói tiếp:

- Đại lão, có thể nói với ta về Không Gian kia chút không?

Bảo vật hắn thực sự không muốn giành lấy, chủ yếu là do lòng hiếu kỳ, muốn thăm dò rõ ràng.

- Đây không phải là thứ mà hiện tại ngươi có thể tiếp xúc!

Trần Thanh Hải mở miệng nói:

- Đợi ngươi trở thành Vương cấp, đương nhiên sẽ có người nói cho ngươi!

Trần Thư chỉ có thể coi như không có gì, nhưng trong lòng đã lờ mờ có ý nghĩ rồi.

Diệp Vũ cảnh cáo nói:

- Cấm Vụ tương đối nguy hiểm, tiểu tử ngươi tốt nhất đừng tiếp xúc đến! Vương cấp cũng không thể toàn thân trở ra đâu!

- Cái kia đại lão à, ta muốn hỏi một vấn đề!

Trần Thư chớp chớp lông mày, nói:

- Bên trong cấm vụ có bảo bối ư?

- Hả?

Trần Thanh Hải và hai Vương cấp thoáng chốc ngây ngẩn cả người, không rõ con hàng này đang nghĩ gì nữa.

Nhưng bọn hắn vừa nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy vẻ tham lam của Trần Thư mặt trong nháy mắt đã hiểu ra.

- Con hàng này ngươi cướp giật đến nghiện rồi đúng không?

Khóe miệng Trần Thanh Hải giật giật, thật sự không ngờ tới Bạch Ngân Hội lại nhằm vào Không Gian Sương Vụ.

- Bệnh nghề nghiệp, bệnh nghề nghiệp…

Trần Thư gãi gãi đầu, gượng cười nói.

- Tiểu tử ngươi thiên phú tốt như vậy, im lặng tu luyện là được rồi!

Diệp Vũ mở miệng cảnh cáo nói:

- Có bảo vật hay không ta không biết, nhưng bên trong chắc chắn có không ít thi thể!

- …

Trần Thư không tiếp tục truy hỏi nữa, trong mắt không ngừng suy tư.

Hắn có Truyền Tống Dược Tề, là từ bên trong Không Gian Cấm Vụ mà đi ra ngoài, nếu như thật sự có bảo vật, vậy có thể tranh cướp rồi.

Ầm ầm!

Lúc này, Hải Vương Hào bắt đầu khởi động, sắp trở lại trên đại lục.

Thuyền vừa mở, Trần Thư lập tức cảm thấy hơi khó chịu, cảm giác say sóng lại lần nữa truyền đến.

Hắn vội vã về tới khoang, nằm như thi thể….

…

Thời gian dần trôi qua, Hải Vương Hào an toàn về tới đại lục.

- Cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Sắc mặt Trần Thư khó coi, mở khoang cửa ra, kết quả trong nháy mắt kinh ngạc.

- Mẹ nó!

Chỉ thấy có hai Vương cấp Khế Ước Linh đang gắt gao nhìn chằm chằm hắn ta, không cho phép Trần Thư bước ra khỏi cửa một bước.

- Hình như có gì đó không đúng lắm…

Hắn ta vội vàng gọi điện thoại cho Liễu Phong, cuối cùng mới thành công rời khỏi khoang, trở về thành phố Lam Hải.

- Các ngươi nói thế nào á? Trở về học phủ ư?

Liễu Phong mở miệng hỏi ý kiến của đám người Trần Thư.

- Không được, cuộc thi đánh lâu như vậy, ta muốn về nhà, vừa vặn muốn ăn tết.

Trần Thư lắc đầu, trong mắt có một chút không kịp chờ đợi.

- Chúng ta cũng như vậy.

Đám người A Lương sôi nôi nói, quả thực đánh nhau quá lâu, cảm thấy hơi mệt mỏi rồi.

- Được, học kỳ sau các ngươi lại đến nhé.

Liễu Phong gật đầu một cái, lái xe rời khỏi nơi đây.

Từ lúc đăng ký đến lúc kết thúc cuộc thi đấu ngự thú toàn quốc kéo dài trọn vẹn một năm lẻ một tháng.

Mặc dù thời gian dài đằng đẵng nhưng đám người Trần Thư cũng thu hoạch được rất nhiều lợi ích.

Bất luận là phần thưởng của học phủ, hay là phần thưởng của cuộc thi cũng khiến bọn họ có thể tăng thêm một bước lớn.

- Trần Bì, chúng ta đi trước đây!

Chương 982: Quần áo bệnh nhân tâm thần phiên bản 3.0

A Lương và Vương Tuyệt vừa vặn cùng đường, lựa chọn cùng nhau rời đi. Trần Thư nhìn về phía Phương Tư, nói:

- Tỷ, ngươi cũng trở về thành phố Nam Giang sao?

- Ngự Long Vệ còn có chút việc, ta phải trở về Thượng Hải một chuyến đã.

- Được thôi, ta ở thành phố Nam Giang chờ ngươi!-

Dứt lời, Trần Thư liền trực tiếp triệu hoán ra Tiểu Hoàng, chuẩn bị cùng Từ Tinh Tinh cùng nhau rời đi nơi đây.

Tiểu Tinh thần sắc chấn động, nói: – Trần Thư, ngươi nha không muốn mệnh a? Trong thành thị bay?-

- Sợ cái gì, ta xem như quán quân, tự nhiên là có phi hành quyền lợi!

Trần Thư nhún vai, khóe miệng nở nụ cười nhạt.

Từ Tinh Tinh lúc này mới yên lòng, ngồi xuống trên đầu Tiểu Hoàng.

Hai người cưỡi Đại Hoàng Cầu, một đường đi về phía nam, khiến cho những người bên dưới vô cùng ngưỡng mộ.

Trong mắt Tiểu Tinh có chút tò mò, nói:

- Đúng rồi, Trần Thư, ngươi tốt nghiệp rồi sẽ định làm gì?

Bây giờ bọn hắn đều đã là sinh viên năm 3, qua một học kỳ nữa là bước vào năm thứ tư đại học, sắp gặp phải tốt nghiệp rồi.

Cuộc sống đại học thoáng chốc đã trôi qua, so với trung học thì nhanh hơn nhiều.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Chưa nghĩ xong, có thể vẫn tiếp tục công việc vận tải.

- …

Khóe miệng Từ Tinh Tinh có rút, tội phạm đúng là tội phạm, công việc vận tải sao?

- Tiểu Tinh, ngươi thì sao?

- Ta muốn trở thành một Trấn Linh Quân, phụ trách trấn thủ Dị Không Gian, bảo vệ sự an toàn của một phương!

Từ Tinh Tinh thở dài, nói:

- Nhưng người trong nhà muốn để ta kế thừa gia nghiệp, là thật phiền phức quá mà.

- Ngươi đừng nói nữa!

Trần Thư quả quyết kết thúc chủ đề, đây chính phiền phức của phú nhị đại sao?

…

Lúc xế chiều, hai người đã về tới thành phố Nam Giang.

Lúc này thành phố Nam Giang có thể nói là vô cùng náo nhiệt, người ngoại địa đều dồn dập tới đây, muốn tham quan quê hương của quán quân.

Trần Thư dựa vào sức mình, khiến thành phố trở nên nổi tiếng.

Hai người đáp xuống, đi trên một con đường ở thành phố Nam Giang.

- Dường như thay đổi rất lớn đấy!

Từ Tinh Tinh nhìn đám người náo nhiệt rộn ràng xung quanh, không khỏi đến có chút cảm thán.

Hai người không hề biết, bây giờ trên mạng đã lưu truyền câu nói "Thà có một cái giường ở Nam Giang còn hơn một căn nhà ở Kinh Đô"…

Lúc hai người đang chuẩn bị rời đi, đôi tình nhân bên cạnh đột nhiên xảy ra cãi vã.

Nam sinh mắt đỏ nói:

- Tại sao ngươi muốn gạt ta, không phải ngươi nói người là người thành phố Nam Thương sao? Kết quả ngươi là người Nam Giang!

- Ta không cố ý muốn lừa ngươi!

Cô gái mở miệng nói, gắt gao nắm lấy tay nam sinh.

- Chia tay đi!

Giọng nói nam sinh kiên quyết, bi thương nói:

- Ngươi sinh ra ở Nam Giang, ta lấy gì cho ngươi hạnh phúc đây!

- OK! Khá tốt!

Từ xa một người cầm điện thoại chạy tới, nói:

- Chẳng mấy chốc mà chúng ta sẽ nổi tiếng đấy nhỉ?

Ba người vui vẻ rời khỏi đây.

- …

Trần Thư và Từ Tinh Tinh liếc nhau, không ngờ tới trên đường khắp nơi đều đang quay video ngắn.

Bọn hắn tiếp tục đi về con đường phía trước, chuẩn bị đón xe trở về nhà.

- Trần Bì, ngươi xem trên đường phố khắp nơi đều liên quan tới việc tuyên truyền của ngươi!

Từ Tinh Tinh chỉ hai bên đường phố, tùy ý có thể thấy được băng rôn biểu ngữ, trên đó viết Chúc mừng tội phạm Giang Nam giành được tổng quán quân toàn quốc!

- Vinh dự nhỏ thôi mà, không đáng được nhắc tới, không đáng được nhắc tới!

Trần Thư khiêm tốn lắc đầu, trong mắt đều là ý cười không thể che giấu được.

- Cái này còn nói là vinh dự nhỏ sao? Có bản lĩnh thì ngươi cũng làm thử đi!

Người đàn ông bên cạnh nghe thấy lời nói của Trần Thư, lập tức phản bác:

- Còn dám vũ nhục Trần Thư, cẩn thận ta tìm người đánh ngươi không!

Nói xong, người đàn ông trừng mắt liếc hắn một cái, quay người rời đi.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, mẹ nó ta lại bị fan hâm mộ của mình uy hiếp?

- Hắn không nhận ra ta sao?

Trần Thư nhìn Từ Tinh Tinh, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

- Ta cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Từ Tinh Tinh gãi gãi đầu, nói:

- Có thể là bởi vì hai ta đều đeo mặt nạ phòng độc đấy…

- Có đạo lý!

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Ta chuẩn bị về nhà, ta ở khu thành Nam, ngươi ở khu thành Bắc, vừa vặn tiện đường, đi thôi!

- ? ? ?

Từ Tinh Tinh khẽ sững người, nói:

- Bây giờ hai chúng ta đang ở gần trung tâm khu thương vụ, thuận cái rắm đường!

- Lam Tinh tròn lắm, hướng nào cũng tiện đường cả!

Trần Thư cưỡng ép kéo Tiểu Tinh lên một chiếc xe taxi.

- Người nhiều thật đấy!

Hai người nhìn ngoài cửa sổ, thậm chí còn tưởng rằng đi tới thành phố lớn nào!

- Trần Thư chính là niềm may mắn của thành phố chúng ta!

Tài xế tự hào nói:

- Hiện tại các ngành nghề ở thành phố Nam Giang chúng ta cũng bắt đầu phát triển rồi.

Trần Thư nghe vậy cười một tiếng, trong lòng lập tức có chút lâng lâng,

- Đúng rồi, Bác tài, chúng ta đeo mặt nạ phòng độc, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?

Tài xế nhếch miệng, nói:

- Cái này có là gì đâu, gần đây ở trên đường khắp nơi đều mặc đồng phục bệnh nhân, đeo mặt nạ, thậm chí nhanh chóng trở thành mốt nữa kìa!

- Thật sao?

Trần Thư và Từ Tinh Tinh liếc nhau một cái, trong nháy mắt ôm nhau, thậm chí có chút lệ nóng lưng tròng!

Chương 983: Quần áo bệnh nhân tâm thần phiên bản 3.0 (2)

Thẩm mỹ của bọn hắn cuối cùng cũng có được sự tán thành của mọi người! - Sao thế? Hai người phát bệnh sao?

Khóe miệng tài xế co giật, trong lòng có chút sợ hãi.

Gần đây có không ít bệnh nhân tâm thần giả vờ làm fan của tội phạm, đường hoàng dạo chơi trên đường lớn.

- Bác tài, ngươi tin vào mộng tưởng không? Ngươi có thể hiểu được cảm giác mộng tưởng của mình thành hiện thực không?

Tài xế yên lặng không nói, vội vã tăng tốc độ xe, may mà trên người mình mặc áo giáp lưới, nếu không thực sự không an toàn lắm.

Nửa giờ sau cuối cùng cũng đến chỗ cần đến.

- Tiểu Tinh, ta về trước đây!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, không ngờ lại đi nhờ xe.

Từ Tinh Tinh gật đầu một cái, nói:

- Ừ, bảo người khác chú ý an toàn!

- …

Tài xế nghe xong lời này, trong lòng có chút bất an, thử thăm dò nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi không xuống xe sao?

- Ta chỉ là tiện đường tiễn hắn thôi, ta còn phải đến khu thành Bắc nữa.

- Thế này mà cũng gọi là tiện đường sao?

Khóe miệng tài xế giật giật, trên mặt có chút sợ hãi.

Ngay vào lúc hắn đang do dự.

A Tinh lại mở ba lô ra, móc ra một thứ, nói:

- Trần Bì, chờ một chút!

Trần Thư đang chuẩn bị đóng cửa xe, hơi ngẩn người nói:

- Cái gì thế?

- Có muốn quà muốn tặng cho người, cảm ơn sự giúp đỡ của ngươi!

Từ Tinh Tinh cười cười, đưa đồ trong tay ra.

Hắn ta có thể dễ dàng trở thành học sinh của Hoa Hạ học phủ như vậy, hơn nữa còn có thể nhận Liễu Phong làm đạo sư, trong đó không thể thiếu sự giúp đỡ của Trần Thư.

Trần Thư mở miệng nói:

- Chuyện nhỏ thôi mà, ta chỉ là thỉnh thoảng thổi gió đạn hạt nhân thôi mà.

- Gió đạn hạt nhân?

Ánh mắt Từ Tinh Tinh nghi hoặc.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Giữa vợ chồng là gió bên gối, giữa thầy trò đương nhiên là gió đạn hạt nhân rồi!

- …

Khóe miệng Từ Tinh Tinh giật giật, lại sáng tạo ra từ mới đúng không?

- Tóm lại, cảm ơn ngươi!

Trần Thư gật gật đầu, nhận lấy thứ kia, vừa mở ra, chính là bộ quần áo bệnh tâm thần xanh sọc trắng!

Hắn chớp chớp lông mày, nói:

- Cái gì đây?

- Đây là tác phẩm mới nhất của ta, ta gọi nó là quần áo bệnh nhân tâm thần phiên bản 3.0!

Trong mắt Từ Tinh Tinh có chút tự hào, nói:

- Nó chẳng những chống nước phòng lửa, đông ấm hè mát, lại có lợi cho việc lặn dưới nước, rất nhiều tác dụng đấy!

- Quan trọng nhất là nó có thể chống đạn!

- …

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, cái này mẹ nó đúng là không hợp thói thường á!

Hắn hỏi dò:

- Đạn kia là chỉ đạn hạt nhân ư?

- ? ? ?

Từ Tinh Tinh mặt đầy hắc tuyến, cái đồ chơi này cũng chống được đạn!

Hắn ta lắc đầu, mở miệng nói:

- Tác dụng cụ thể thế nào, ngươi phải tự mình nghiên cứu, nói tóm lại, nó sẽ không khiến ngươi thất vọng đâu!

- Tiểu Tinh, cảm ơn!

Trần Thư cẩn thận cất kỹ, nói tiếp:

- Hay là chúng ta trực tiếp mở một công ty đi?

- Yêu cầu này phải nghiên cứu một chút đã, người thường chưa hẳn đã tiếp nhận được đâu!

Tiểu Tinh sờ cằm, nói:

- Đoán chừng hiện tại chỉ có người dân thành phố Nam Giang có tính bao dung mạnh, những thành phố khác chưa chắc đã có người mặc được.

- Vậy được, sau này suy nghĩ về vấn đề đưa ra thị trường!

Trần Thư cầm quần áo nhét vào trong ba lô, quay người rời khỏi nơi đó…

Tiểu Tinh quay đầu nói:

- Bác tài, đi thôi!-

Tài xế nuốt ngụm nước bọt, mở miệng nói:

- Tiểu huynh đệ, cốp xe của tôi hình như không đóng được, ngươi giúp ta xuống xe nhìn một chút xem sao?

- Không thành vấn đề!

Tiểu Tinh mở cửa xe vừa xuống khỏi xe taxi, chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn.

Ầm ầm!

Chỉ thấy tài xế trực tiếp dẫn chân ga, một đường nhanh chóng lao đi, chỉ để lại Tiểu Tinh mặt đầy ngơ ngác…

- ? ? ?

Tiểu Tinh ngây ngẩn cả người, cái này mẹ nó tình huống gì đây chời!

Hắn ta giang hai tay ra, vội vã hét lên:

- Ta còn chưa lên xe mà!

- Móa nó, may mà ta chạy nhanh!

Lúc này tài xế xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nháy mắt có cảm giác như trở về từ cõi chết.

Hắn ta nghe không sót một chữ cuộc đối thoại của hai người, cái gì mà gió đạn hạt, quần áo bệnh nhân tâm thần chống đạn.

Hắn ta có thể trăm phần trăm xác định, hai con hàng này bị bệnh tâm thần nặng!

Lúc này Trần Thư đã đi tới bên ngoài tiểu khu.

Quả nhiên có thể nhìn thấy có người đi đường mặc đồng phục bệnh nhân, tự tin đi lại trên đường.

- Đại ca, đồng phục bệnh nhân của ngươi không đẹp bằng của ta!

- Nói linh tinh gì đấy, ta đặc biệt mua giống bộ của tội phạm đấy, có thể không đẹp được sao?

Hai người mặc đồng phục bệnh nhân cùng nhau tranh luận.

Trần Thư thấy một màn như vậy, lẩm bẩm:

- Cuối cùng ta cũng được công nhận rồi, hiện tại Trấn Linh Cục hẳn là sẽ không tìm ta gây phiền toái đâu nhỉ?

Vừa dứt lời, bên cạnh một người đàn ông vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Trấn Linh Cục, Lý Phong!

- …

Hai người tới một chỗ vắng vẻ trong tiểu khu.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Đại ca, ta không làm gì phạm pháp!

Thân phận của hắn bây giờ là quán quân toàn quốc, vậy mà còn gặp loại chuyện này sao?

Người đàn ông nói:

- Vương cục phó có chuyện tìm ngươi, làm phiền ngươi chờ một chút.

- Ngươi có thể nhận ra ta sao?

Chương 984: Ta nói một số, làm phiền các ngươi điền giúp cái!

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, hắn đang mang mặt nạ chống độc đấy. - Khí chất tội phạm của ngươi, quả thực quá nổi bật, hoàn toàn khác với những người khác.

Lý Phong bình thản nói:

- Ta là người của Trấn Linh Cục, có tội phạm thật hay không chỉ nhìn thoáng qua là ta đã biết rồi!

- …

Nửa giờ sau.

Một người đàn ông dáng vẻ uy phong đi tới, lập tức ôm Trần Thư một cái.

- Tiểu Trần!

Trên mặt Vương Càn nở nụ cười, nói:

- Ngươi nói ngươi xem, mang vinh dự về là được rồi, còn quay về đây làm gì chứ?

- ? ? ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, thật sự trực tiếp như vậy luôn?

- Nói nhầm nói nhầm!

Vương Càn nở nụ cười, nói:

- Toàn thể nhân dân thành phố Nam Giang hiện tại đều cảm ơn ngươi đấy!

- Vương thúc, ngươi cũng được đấy nhỉ, đã lăn lộn đến chức phó cục trưởng rồi sao!

Trần Thư cười cười, hắn nhớ lúc trước Vương Càn chỉ là một đội trưởng.

Đồng thời, hắn lấy mặt nạ phòng độc trên đầu xuống, nếu đã bị lộ rồi thì không cần thiết phải đeo nữa.

- Chức vị cao, trách nhiệm cũng lớn theo á!

Vương Càn nhìn gương mặt Trần Thư, trong mắt tràn ngập hoài niệm, lại ôm hắn một cái nữa.

- Vương thúc thực sự có chút nhớ ngươi đấy!

Trên mặt hắn ta tràn đầy tươi cười, ngược lại nói:

- Đúng rồi, ngươi lúc nào đi?

- ? ? ?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, không phải ta vừa mới về thôi sao?

- Ngươi có điều không biết rồi, gần đây thành phố Nam Giang hơi loạn, Trấn Linh Cục không đủ nhân thủ!

- Điều này thì liên quan gì đến việc ta rời đi chứ?

Trần Thư gãi gãi đầu, hai điều này có chút liên hệ gì đâu chứ?

Vương Càn nói thẳng không hề kiêng kỵ:

- Trấn Linh Cục chúng ta không thể tìm người tới đặc biệt chăm sóc ngươi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật nói:

- Chăm sóc? Cũng nhiệt tình quá nhỉ?

- Chỉ chút thôi!

Vương Càn cười cười, nói:

- Hiện tại phía chính phủ chúng ta thực sự rất tin tưởng ngươi!

- Thật sao?

Thân thể Trần Thư chấn động, nhịn không được có chút cảm động.

- Đương nhiên rồi!

Vương Càn gật gật đầu, nói:

- Trần bộ trưởng của tổng bộ Ngự Long Vệ nói, nếu ngươi phạm tội thì hắn sẽ trực tiếp tự mình tới xử quyết! Cấp trên địa phương chúng ta không thể quản nổi.

- …

Trần Thư xạm mặt lại, đây mà gọi là tin tưởng sao?

- Đúng rồi, Vương thúc, vừa rồi ngươi nói thành phố Nam Giang hơi hỗn loạn? Chuyện gì thế?

Vương Càn nhíu mày, nói:

- Nguyên nhân cũng bởi vì ngươi đấy, tin tức thành phố Nam Giang là quê hương của quán quân trở thành tin sốt dẻo, không ít người ngoài đến tham quan.

- Có người muốn làm loạn sao?

Vương Càn gật đầu, nói:

- Dựa vào tin tức của chính phí, có một nhóm tội phạm chạy trốn đến thành phố Nam Giang, có thể có mục đích!

- Mẹ nó! Có người dám làm loạn trên địa bàn của ta ư?

Trần Thư bất ngờ đứng dậy, cả giận nói:

- Còn có vương pháp không? Còn có pháp luật không chứ?

- Tiểu Trần…

- Vương thúc, yên tâm đi, tất cả đã có ta đây rồi!

Gương mặt Trần Thư tràn đầy vẻ chính nghĩa, giống như đã không thể bao dung cho chút tội ác nào vậy.

- ? ?

Vương Càn gãi gãi đầu, con hàng này là bị tẩy não rồi sao?

Thời gian mới hơn một năm thôi mà đã thay đổi lớn như vậy, không hổ danh là Hoa Hạ học phủ đứng đầu cả nước!

Hắn ta hỏi dò:

- Ngươi thực sự là Trần Thư sao?

- Vương thúc, nói cái gì đấy! Đây mới là ta, một nhân sĩ chính nghĩa diệt trừ cái ác!

Trần Thư quang minh lẫm liệt, một giây sau đổi giọng, nói:

- Đúng rồi, bọn hắn có treo giải thưởng không? Ta nói một số, làm phiền các ngươi điền giúp cái!

- ? ? ?

Vương Càn thoáng chốc trầm mặc, hắn ta dĩ nhiên thực sự cho rằng Trần Thư đã thay tính đổi nết rồi.

Còn phải là ngươi! Tội phạm Nam Giang!

Hắn ta hít sâu một hơi, nói:

- Đương nhiên là có treo thưởng rồi, nếu như ngươi thực sự có thể bắt được, sẽ ban thưởng cho ngươi.

- Kỳ thực có tiền hay không cũng không sao cả, ta chỉ là muốn phát huy chính nghĩa thôi!

Trần Thư gật đầu, sau đó xoay người rời khỏi đây…

- Vương cục, đây quả thật là quán quân toàn quốc ư?

Lý Phong gãi gãi đầu, thực sự không ngờ đến có người lại thực tế như vậy.

- Ta chắc chắn một trăm phần trăm, chỉ có hắn mới có thể nói những lời này!

Vẻ mặt Vương Càn chắc chắn, cả thế giới cũng không thể nào tìm được người không hợp lẽ thường như vậy được.

- Đi!

Vương Càn quay người rời khỏi tiểu khu, lẩm bẩm:

- Hi vọng tiểu tử này thực sự có thể giúp đỡ giải quyết chuyện này.

Gần nhất hắn ta bị việc này làm cho sứt đầu mẻ trán, bây giờ lượng người ở thành phố Nam Giang lớn như vậy, nếu tội phạm thật sự ra tay, sợ rằng sẽ xuất hiện thương vong.

Hiện tại nguy cơ chủ yếu của thành phố không phải bởi vì hung thú, mà là Ngự Thú sư tinh thông phạm tội, có Khế Ước Linh trợ giúp, có thể tạm thời tránh khỏi sự truy đuổi của phía chính phủ.

…

- Cha mẹ, con về rồi!

Trần Thư mở cửa phòng ra, chuẩn bị nghênh đón màn chào đón nhiệt liệt nhất.

- Con trai về rồi hả?

Lúc này, cha mẹ hắn đang thu dọn gì đó.

Trần Bình vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Chúng ta phải ra cửa một chuyến, con tự chơi một lúc đã nhé.

- ? ?

Chương 985: Học sinh thời nay đã cuồng dã như vậy rồi sao

Trần Thư hơi sững người, nói: - Ra ngoài làm gì chứ? Hai người không nhớ con sao?

- Buổi tối lại nói! Chúng ta bận ra ngoài tản bộ một chút!

Cha Trần Bình cười lấy nói:

- Con không biết đâu, gần đây cha mẹ đi ra ngoài, mọi người nhiệt tình với cha mẹ lắm đấy.

- Loại cảm giác này thực sự quá tốt rồi!

Ầm!

Hai người liền trực tiếp đóng cửa lại, không tiếp tục để ý tới Trần Thư nữa.

- Không phải… Ta mới là nhân vật chính sao!

Khóe miệng Trần Thư có rút, sự nhiệt tình trong lòng thoáng chốc bị dập tắt.

Cho nên, thích sẽ biến mất đúng không…

Liên tiếp mấy ngày, cha mẹ hắn đều vô cùng bận rộn, phần lớn thời gian đều không ở nhà.

- Lại ra ngoài đi dạo sao ạ!

Trần Thư lắc đầu, đeo túi xách rời khỏi nhà.

Vừa mới đi tới tiểu khu, ánh mắt những người xung quanh thoáng chốc nhìn về phía hắn.

- Tiểu Trần, ngươi về rồi hả?

- Là Trần Thư ca ca, mọi người nhanh tới đây đi!

- Quán quân của chúng ta trở về rồi này!

Thân thể Trần Thư chấn động, chỉ thấy bốn phía có mấy chục người giống như zombie, toàn bộ nhào tới, quả thực giống như muốn tóm lấy hắn mà ăn tươi nuốt sống vậy.

- Vãi chưởng!

Trần Thư vội vàng muốn lùi vào trong nhà, kết quả là không còn kịp rồi.

Đám người chen chúc lao tới, tầng tầng lớp lớp vây quanh hắn, đôi mắt giống như sói đói.

- Mọi người đừng kích động! Lý trí mà theo đuổi thần tượng nhé! Lý trí chút nhé!

Sắc mặt Trần Thư có chút luống cuống, hiện tại theo đuổi thần tượng đều điên cuồng như vậy sao?

Mười phút sau, hắn cuối cùng cũng bò ra khỏi đám người vây quanh, thậm chí quần áo cũng bị xé toang.

- Bà mẹ nó, đúng là điên rồi!

Trần Thư kéo quần, vội vàng lui vào trong nhà.

Mọi người quả thực hận không thể cởi luôn quần lót của hắn ra.

Nhưng may mắn hắn cơ trí, ra ngoài không mặc quần lót luôn…

Không bao lâu, Trần Thư đeo mặt nạ phòng độc, quả nhiên thoải mái rời khỏi tiểu khu.

Nhìn tới thấy hầu hết mọi người không biết hắn, chỉ nhìn thấy mặt hắn, không nhìn ra khí chất của hắn.

- Có chút hương vị của năm mới rồi.

Trần Thư đi trên đường phố, tâm trạng thoáng chốc trở nên vui vẻ.

Trên đường đi, hắn quả nhiên không nhìn thấy mình bị theo dõi, xem ra Trấn Linh Cục quả thực không quản hắn.

Nam Giang nhị trung.

Bây giờ đã là tháng một, sắp thi cuối kỳ, các học sinh đều ở trong phòng học cố gắng ôn tập.

Trần Thư vừa đến cửa trường học, kết quả lại bị ngăn lại.

- Người nào đấy?

- Đại thúc, ta là Trần Thư!

- Ngươi nói vậy thì là vậy sao?

Bảo vệ mở miệng nói:

- Hiện tại thành phố Nam Giang có phần tử ngoài vòng luật pháp, ngươi không thể đi vào!

Hiển nhiên, mỗi trường đại học đều tiếp nhận tin tức của Trấn Linh Cục, đương nhiên phải bảo vệ an toàn cho các học sinh.

- Đại thúc, thực sự là ta mà!

Trần Thư cởi mặt nạ phòng độc, lộ ra gương mặt của mình.

Bảo vệ nhìn qua nhìn lại một lúc, nói:

- Trông khá giống, ta không chắc lắm phải xin phép hiệu trưởng đã!

Khóe miệng Trần Thư co rút, bản thân không đến mức nổi tiếng như vậy chứ?

Hắn lấy ra mộ túi phân ure, run rẩy vài cái, mùi hương gay thoáng chốc tản ra.

Thân thể bảo vệ chấn động, lỗ mũi khẽ động, hoảng sợ nói:

- Mùi hương thuần khiết, thật sự là ngươi sao?

- …

Trần Thư yên lặng không nói, không ngờ túi phân ure này còn dễ dùng hơn cả gương mặt của mình nữa đấy?

- Bây giờ ta có thể vào được chưa?

- Tất nhiên, học sinh vinh dự của trường học chúng ta, chắc chắn có thể vào rồi!

Trần Thư gật gật đầu, lại quay trở về trường học thân quen, lẩm bẩm:

- Tìm lão Thẩm ôn chuyện trước đã nhỉ? Lớp đặc huấn có ở trong trường học không ta?

Hắn dựa theo đường đi trong ký ức, thuận lợi đi tới bên ngoài Ngự Thú quán, đang chuẩn bị đẩy cửa vào.

- Trần Thư ca ca!

Một giọng nói ngạc nhiên vang lên sau lưng hắn.

- Hả?

Trần Thư nhìn lại, vừa hay nhìn thấy một nữ sinh có đôi mắt trong veo đang mỉm cười với hắn.

- Thanh Tuyết?

Trần Thư thoáng chốc nhận ra đối phương, bây giờ Vương Thanh Tuyết đã cao lớn không ít, khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu.

Nhưng khí chất lại hoàn toàn khác với tỷ tỷ của nàng, mà là có chút giống với Trần Thư.

- Trần Thư ca ca, ngươi thật trở về rồi hả?

Vẻ mặt Vương Thanh Tuyết kích động, không ngờ tới sẽ gặp Trần Thư ở trường học.

- Ta vẫn luôn chú ý đến cuộc tranh tài của ngươi, trận nào ngươi cũng đánh rất đặc sắc!

- Còn có cuộc tỉ thí giữa ngươi và Phương Tư tỷ, thực sự đánh nhau rất kịch liệt!

- Còn có còn có, lời quảng cáo ngươi đọc cũng rất tốt….

Hai mắt Vương Thanh Tuyết tỏa sáng, tràn ngập vẻ sùng bái, quả thực giống nhìn thấy đèn chỉ đường soi sáng nhân sinh vậy.

Trần Thư cười cười, chỉ yên lặng nghe Vương Thanh Tuyết nói.

Bây giờ đối phương đã cao một mét sáu, dáng dấp hoàn toàn khác vời hồi còn học tiểu học.

Trong lòng hắn có chút cảm thán.

Ai có thể ngờ tới, cô gái nhỏ trước mắt này mới chỉ mười ba tuổi, ba năm trước mới mười tuổi chứ…

Trần Thư nói:

- Đúng rồi, Thanh Tuyết, ngươi tới Ngự Thú quán làm gì vậy?

Vương Thanh Tuyết nói:

- Ta tới tiếp nhận tài nguyên mà lớp đặc huấn phát cho.

- Ngươi ở lớp đặc huấn?

Khóe miệng Trần Thư co rút, hắn nhớ đến mười lăm tuổi mới thức tỉnh Khế Ước Linh thứ nhất mà.

Chương 986: Học sinh thời nay đã cuồng dã như vậy rồi sao (2)

Bây giờ lớp đặc huấn cẩu thả như vậy ư? - Thẩm lão sư để ta vào, nói trước tiên lấy tài nguyên đã, sau đó hẵng dùng.

- …

Trần Thư khẽ ngẩn người không ngờ lão Thẩm lại trắng trợn đi cửa sau như vậy.

- Đi thôi, đúng lúc ta tới xem một chút.

Hai người đi thẳng đến Ngự Thú quán.

- Các vị, ta hi vọng các ngươi có thể tu luyện thật tốt, hiện tại điều kiện của trường học càng ngày càng tốt!

Ngự Thú quán phía trước, Thẩm Vô Song đang đeo kính đen, nghiêm túc nói:

- Tài nguyên của các ngươi so với Trần Thư còn nhiều hơn gấp năm lần! Ta hi vọng năm nay ít nhất có một người có thể thi đậu Hoa Hạ học phủ!

Vừa nghe đến hai chữ Trần Thư, mọi người như được tiêm máu gà vậy.

Hiển nhiên đều coi hắn là mục tiêu cuối cùng để vượt qua!

Vốn dĩ dựa theo kế hoạch huấn luyện của lớp đặc huấn, hiện tại hẳn là đang ở Trường Đấu Linh thành phố Đại Hưng chứ?

Nhưng bởi vì Trần Thư đoạt giải quán quân, khiến cho tài nguyên của trường học tăng lên rất nhiều, tự nhiên lần nữa sắp xếp một chương trình dạy học..

- Bây giờ, bắt đầu huấn luyện kỹ xảo chiến đấu của mỗi người!

Thẩm Vô Song hai tay chắp sau lưng, nhìn mọi người đang cố gắng, trong mắt có chút vui mừng.

Bây giờ Nam Giang nhị trung phát triển không ngừng, hắn ta là lão sư của lớp đặc huấn đương nhiên cũng sẽ có cảm giác tự hào.

Lúc này, một nam sinh lên trước, hỏi:

- Lão sư, kỹ năng Khế Ước Linh của ta [Lửa Lưu Tinh] rất dễ dàng mất khống chế giữa chừng, có cách nào có thể cải thiện không?

- Độ phục tùng Khế Ước Linh của ngươi không cao, hơn nữa lại vừa nắm giữ kỹ năng nữa?

Thẩm Vô Song suy tư một chút, nói:

- Kỹ năng mất khống chế thì chỉ có thể thông qua luyện tập nhiều lần, tăng cao độ thông thạo!

- Cảm ơn lão sư.

Nam sinh gật gật đầu, vào lúc đang chuẩn bị quay về thì một thanh âm truyền đến:

- Còn có một điểm nữa thuộc tính hỏa Khế Ước Linh Hỏa của ngươi còn chưa đủ!

- Hả?

Mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy một tên thanh niên và một cô gái đang đứng ở đó.

- Ta đề nghị ngươi mua ít Hỏa Diễm Dược Tề trước, gặm đầy thuộc tính!

Trần Thư cười cười đi tới, nói:

- Một Hắc Thiết cấp thì có thể biết cái gì chứ? Đương nhiên là phải nghe Bạch Ngân cấp này của chúng ta!

- Trần Thư! Ngươi im miệng!

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, vừa nghe thấy lời nói tôn sư trọng đạo hắn đã thoáng chốc nhận ra Trần Thư.

- Thẩm lão sư, nhanh như vậy đã nhận ra ta sao?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, hắn đang đeo mặt nạ phòng độc đấy.

Thẩm Vô Song nhếch miệng, nói:

- Đừng nói đến đeo mặt nạ, cho dù ngươi hóa thành tro bụi ta cũng có thể nhận ra!

- …

Trần Thư tháo mặt nạ xuống, nhìn mọi người, ôn hòa cười một tiếng:

- Chào các vị các học đệ học muội, ta là Trần Thư!

Trong nháy mắt, toàn trường sôi trào, sắc mặt mọi người đều trở nên vô cùng kích động.

- Đúng là Trần Thư học trưởng!

- Ta vậy mà lại có thể nhìn thấy thần tượng sống! Mẹ ơi!

- Tội phạm ca ca, ta yêu ngươi!

Tâm trạng Trần Thư vui vẻ, khẽ cười nói:

- Sắp thi đại học rồi, các vị phải cố gắng lên nhé!

- Đúng lúc ngươi tới, vậy dạy bọn hắn một chút đi.

Thẩm Vô Song duỗi tấm lưng mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút.

Trần Thư cũng nhàn rỗi, ngược lại không từ chối, nói:

- Các vị có vấn đề gì về học tập, đều có thể hỏi ta!

Trong mắt hắn tràn đầy tự tin, nói:

- Hắc Thiết cấp ba mươi tám tuổi không thể trả lời, Bạch Ngân cấp hai mươi mốt tuổi có thể trả lời!

- …

Thẩm Vô Song bên cạnh khóe miệng co rút.

Ngươi mẹ nó nói Hắc Thiết cấp thì cũng thôi đi, còn cố găng cộng thêm tuổi tác vào làm gì chứ….

Thuộc về vật xuyên và pháp xuyên đều để xếp đầy đấy!

Một nam sinh giơ tay nói:

- Học trưởng, có thể hỏi sao?

- Có thể?

Trong nháy mắt, toàn bộ các học sinh nhào tới, mở miệng hỏi:

- Học trưởng, ta muốn hỏi một chút, làm thế nào để sử dụng thành thạo túi phân ure?

- Ta cũng có vấn đề muốn hỏi, sử dụng Sát Trư Đao phải chú ý đến điều gì? Có phải mua Ma Đao Thạch chuyên dụng không?

- Đại lão, đạn hạt nhân của người là do ở trong nhà tạo ra sao, có giáo trình cụ thể không?

- …

Trần Thư thoáng chốc ngây ngẩn cả người.

Học sinh thời nay đã cuồng dã như vậy rồi sao…

- Khụ khụ…

Trần Thư ho khan một tiếng, lấy lại sự bình tĩnh.

Mặc dù có chút bất ngờ không kịp chuẩn bị, nhưng cảnh tượng hoành tráng gì hắn chưa từng gặp qua chứ, chỉ thoáng chốc đã lấy lại tinh thần.

Hắn nhìn ánh mắt chờ mong của mọi người, mở miệng nói.

- Muốn nắm vững thành thạo túi phân ure, trước tiên tốc độ tay phải đủ nhanh…

- Dừng một chút! Dừng một chút!

Thẩm Vô Song thoáng chốc không kìm lòng được.

Đúng là một bên dám hỏi, một bên dám trả lời?

- Ta nhắc lại một lần nữa, nơi này mẹ nó là Nam Giang nhị trung, không phải doanh trại huấn luyện tội phạm!

Dù sao hắn ta cũng chủ nhiệm lớp, nhất thiết phải đứng ra quản một chút mới được.

Bằng không sau này cả lớp đều là tội phạm, bản thân còn dạy gì nữa chứ?

Trần Thư quay đầu nhìn về phía Thẩm Vô Song, vô cùng nghiêm túc mà hỏi:

- Có gì khác biệt chứ?

- Mẹ nó! Đương nhiên là có rồi!

Chương 987: Mũ phản túi phân ure của Thẩm Vô Song

Thẩm Vô Song trừng mắt liếc hắn một cái, nói: - Có thể đừng dạy những thứ linh tinh lung tung được không?

- Cái gì gọi là linh tinh lung tung chứ?

Trần Thư cười một tiếng, nói:

- Các học đệ học muội, hôm nay cho các ngươi xem uy lực của túi phân ure!

Dứt lời, hắn vung tay về phía không khí trước mặt, trong nháy mắt trong tay xuất hiện một túi phân ure.

Động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, quả thực giống như làm ảo thuật.

- Đẹp trai quá đi mất!

Mọi người nhao nhao hán phục, đây chính là tay không tạo ra túi phân urê trong truyền thuyết ư?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, hắn thuần thục kỹ năng [Không Gian Tồn Trữ], không cần triệu hồi Thỏ Không Gian cũng có thể lấy đồ vật ra.

- Các vị! Xem thật kỹ mà học cho tốt nhé!

Ánh mắt hắn xoay chuyển, trừng mắt nhìn chằm chằm kỹ Thẩm Vô Song, trong mắt có chút kích động.

- Lão sư, ta cảm thấy thực chiến còn có hơn sức thuyết phục hơn lý thuyết đấy!

- Ngươi mẹ nó có phải bị bệnh rồi hay không?

Vẻ mặt Thẩm Vô Song chấn động, trong nháy mắt cảm thấy có chút không đúng.

Trần Thư cười hắc hắc, nói:

- Rất nhanh thôi mà, không có chút cảm giác gì đâu!

- Ngươi đừng có ép ta!

Thẩm Vô Song quyết tâm liều mạng, đã không thèm đếm xỉa, nói:

- Thật sự cho rằng túi phân ure của ngươi là vô địch sao? Ta đã sớm có cách đối phó rồi! Ngươi đợi đó cho ta!

Dứt lời, hắn ta xoay người chạy vào trong nhà vệ sinh của Ngự Thú quán.

Không bao lâu, gương mặt Thẩm Vô Song tràn đầy tự tin đi ra, đồng thời trên đầu đội một chiếc mũ sắt.

Bên trên phủ đầy kim thép, dài ít nhất 2 dm, trông vô cùng sắc bén.

- Ơ cái này…

Sắc mặt Trần Thư thoáng chốc cứng lại, thực sự không ngờ sẽ có chiêu này.

- Ta gọi nó là mũ phản túi phân urê!

Thẩm Vô Song cười hắc hắc, hiện tại cảm thấy bản thân mình quả đúng là một nhà phát minh nhỏ.

- …

Các học sinh cùng nhau nhìn Thẩm Vô Song, ánh mắt vô cùng cổ quái.

Thật không ngờ chủ nhiệm lớp bình thường nghiêm túc lại hoạt bát như vậy.

- Đúng là một phát minh vĩ đại!

Trần Thư tán đồng gật đầu một cái, hỏi:

- Ngươi không cảm thấy nặng ư?

- Thực sự rất nặng…

Thẩm Vô Song lập tức thừa nhận, nhưng một giây sau còn nói thêm:

- Nhưng vì kiềm chế túi phân ure của người, trả giá một chút cũng là điều bình thường thôi mà!

- Đúng là một con người tàn nhẫn!

Khóe miệng Trần Thư co giật, không hổ là lão sư năm đó muốn chôn hắn.

Thẩm Vô Song thấy đối phương có hơi chùn chân, lập tức có dũng cảm khí thế, nói:

- Hôm nay ta nhất thiết phải trừng trị ngươi! Muốn làm loạn ở nhị trung sao, thực sự cho rằng mình là hiệu trưởng sao?

- Thẩm lão sư!

Lúc hắn ta vừa nói xong, một người đàn ông bụng phệ đứng ở cửa Ngự Thú quán.

Chính là hiệu trưởng nhị trung!

- Ố… Hiệu trưởng…

Mắt Thẩm Vô Song trừng lớn, không ngờ sẽ trùng hợp như vậy.

- Hai ngươi làm gì đấy?

Hiệu trưởng nhìn dáng vẻ của hai người, nhịn không được khóe miệng giật giật.

Điều quan trọng là hắn ta thân là hiệu trưởng, nhưng thực sự không thể làm gì hai người này cả.

Tội phạm Nam Giang thì không nói làm gì, không vừa ý là muốn ném đạn hạt nhân.

Còn Thẩm Vô Song kia bồi dưỡng được quán quân á quân toàn quốc, người của bộ giáo dục hiện tại cũng không dám đắc tội với hắn ta.

- Giỡn chơi thôi, giỡn chơi thôi mà…

Thẩm Vô Song cười cười nói, lấy mũ sắt trên đầu xuống.

Trần Thư cũng đồng thời cất túi phân ure đi, hỏi:

- Hiệu trưởng, sao ngươi lại tới đây? Dạy tài chính sao?

- ? ?

Trong nháy mắt hiệu trưởng nháy trầm mặc.

Mẹ nó điều này cũng đã sắp được ba năm rồi, còn nhớ đến khoản tiền năm đó sao?

- Bạn học Trần Thư vẫn hài hước như vậy nhỉ…

Hiệu trưởng cười khan một tiếng, nói:

- Chủ yếu ta tới xem học tử ưu tú của trường chúng ta thôi mà.

- Nếu các ngươi đã có việc, vậy không quấy rầy nữa, cáo từ!

Nói xong, hắn ta quay người rời đi, bản thân chủ động tới tìm tội phạm, quả thực quá khinh suất.

Thẩm Vô Song mở miệng nói:

- Ta nói này Trần Bì, ngươi cũng là quán quân, sao lúc nào cũng tiền tiền thế?

- Vừa rồi chỉ là đùa chút thôi mà.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Ta trở về chủ yếu là muốn muốn giúp trường học cũ một chút thôi mà.

- Hả?

Vẻ mặt Thẩm Vô Song cổ quái, móc móc lỗ tai, có chút không dám tin.

Đây là lời mà tội phạm có thể nói sao?

Ngay tại lúc này, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một đóng túi phân ure lớn…

- …

Khóe miệng Thẩm Vô Song co rút, đây mà gọi là giúp đỡ sao?

Nhưng điều khiến hắn ta không ngờ tới là phía dưới các học sinh vẻ mặt vô cùng hưng phấn, trừng trừng mắt nhìn kỹ túi phân.

- Người nào cũng có cả! Một người một túi! Phía trên có chữ ký của ta đấy!

Trần Thư cười nói:

- Sau này nếu như có thể thi đậu Hoa Hạ học phủ, trực tiếp mang theo cái túi này, tới phân urê xã đoàn của ta nhé!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người xông tới, trong mắt tràn ngập vẻ cuồng nhiệt.

- Thanh Tuyết, ngươi phát cho bọn hắn đi.

- Được!

Gương mặt Vương Thanh Tuyết tràn đầy hưng phấn, theo thứ tự đưa cho mỗi người một túi.

- Thế nào, giúp đỡ thế này được chứ?

Trần Thư đi tới bên cạnh Thẩm Vô Song, mở miệng nói:

- Hiện tại mọi người thiếu chính là sự khích lệ!

Chương 988: Vạn vật đều có thể bổ trợ đúng không

– Miễn cưỡng tạm chấp nhận được. Trong mắt Thẩm Vô Song có chút ý cười.

Bây giờ nhị trung không thiếu tài nguyên, chí ít môi trường bồi dưỡng Ngự Thú sư rất dễ dàng.

Duy nhất điều có thể khiến đám học sinh có thành tích cao, chỉ e cũng chỉ có động lực mà thôi.

- Cái này gọi là đúng bệnh hốt thuốc!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Đúng rồi, tiền túi phân ure phiền người cộng lại giúp ta, mỗi túi chỉ cần mười sáu vạn thôi nhé.

- Xéo đi!

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật giật, đúng là cháy nhà mới ra mặt chuột mà…

Thời gian một ngày trôi qua.

Trần Thư trả lời cho mọi người đủ loại vấn đề, bao gồm cả những vấn đề nghiêm chỉnh và không nghiêm chỉnh, ngược lại không giấu diếm chút nào.

Trong lúc nhất thời, các học sinh đều nhao nhao phát biểu những nghi hoặc, được ích lợi không nhỏ.

- Lại là một lớp người trẻ tuổi!

Trần Thư nhìn học sinh lớp đặc huấn rời đi, không khỏi cảm thán nói.

Chỉ thấy mỗi người đều chăm chú nắm chặt túi phân ure, trên mặt tràn đầy hưng phấn.

Được thần tượng cổ vũ, bọn hắn chỉ cảm thấy vô cùng có động lực, chắc chắn có thể năng cao một ít thành tích trước khi cao khảo.

Trần Thư quay đầu nói:

- Thẩm lão sư, thực sự không kết toán tiền túi phân ure sao? Mười lăm vạn cũng được mà!

- Alo, Trấn Linh Cục hả? Có người doạ dẫm vơ vét tài sản…

- Mẹ nó! Đừng kích động!

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, vội vã giành lấy điện thoại của đối phương.

Thật sự không có chút tình nghĩa thầy trò nào?

- Tiểu tử thúi, buổi tối mời ngươi ăn tiệc lớn, được rồi chứ?

Thẩm Vô Song cười cười, quả nhiên trừng trị tội phạm vẫn phải dựa vào Trấn Linh Cục.

Vừa nghe thấy tiệc lớn, hai mắt Trần Thư sáng lên, thầm nói:

- Cũng được đấy, miễn cưỡng bù đắp tổn thất của ta.

Buổi tối.

Hai người quán ăn vặt trên con đường nhỏ gần trường học.

Thẩm Vô Song vung tay lên, phóng khoáng nói:

- Tự nhiên nhé, chay mặn gì cũng được cả!

- …

Khóe miệng Trần Thư khóe giật giật, lúc trước hắn mời lão Tạ và Tiểu Tinh, cũng tới gian hàng này…

- Lão sư, ta là quán quân toàn quốc đấy! Ngươi ăn đi, ta không hứng thú!

- Thật sự không ăn hả?

- Đánh chết cũng không ăn!

Hì hục hì hục…

Mười phút sau, Trần Thư chỉ thiếu điều vùi đầu vào trong chậu thôi.

Thẩm Vô Song lắc đầu nói:

- Tướng ăn của ngươi có thể đẹp hơn chút không? Như vậy ai có thể ngờ được ngươi chính là quán quân toàn quốc chứ?

- Thơm quá đi mất…

Trần Thư ngẩng đầu lên, lau miệng.

- Tiểu tử ngươi rốt cuộc đã trải qua những gì, sao lại trưởng thành nhanh như vậy chứ?

Đôi mắt Thẩm Vô Song tràn đầy tò mò, hỏi:

- Không phải là cướp Hoa Hạ học phủ rồi chứ?

- Cái gì gọi là cướp chứ?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ta dựa vào thiên phú của mình, được đặc biệt bồi dưỡng đấy.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lại những chuyện mình đã trải qua.

Thẩm Vô Song nghe tới sửng sốt, nhưng trong lòng quan điểm của hắn ta đối với Trần Thư đã thực sự thay đổi rồi.

Học sinh của mình còn ưu tú hơn trong tưởng tượng của hắn ta nữa!

…

Ban đêm.

Trần Thư trở về tiểu khu của mình, trong mắt cảm thấy có chút tiếc núi, túi phân ure của mình vậy mà bị người ta chơi không.

- Hả? Cha mẹ không ở nhà sao?

Hắn về đến nhà, trong phòng vô cùng yên tĩnh, lẩm bẩm:

- Đúng là nghe lời ngon tiếng ngọt đến quên mất đường về luôn đây mà….

Hắn tắm rửa một phen, quay lại trong phòng.

Lúc hắn đang chuẩn bị chơi trò chơi, đột nhiên nghe thấy tiếng động tĩnh.

- Hả? Ngoài phòng có người sao?

Trần Thư nhướng mày, nhạy bén phát giác được có chút không thích hợp.

Lúc này, ngoài cửa đang có năm người đàn ông mặc áo đen, hành động lén lén lút lút, trông cũng không phải là người tốt lành gì…

- Tiểu Vương, ngươi chắc chắn hắn ở nhà không?

- Thiên chân vạn xác, vừa thấy hắn về nhà mà.

Một người vẻ mặt chắc chắn, nói:

- Tằng Ca, chúng ta nên làm thế nào đây?

- Nếu đã là hợp tác, vậy trước tiên thể hiện thực lực của chúng ta đi!

Người đàn ông cầm đầu tóc dài nói:

- Ta mở cửa trước nhé? Tới thể hiện chút đi!

- Tằng Ca, ngươi biết mở khóa sao?

- Đương nhiên rồi, nhớ năm đó ta được xưng là mở khóa vương ở Nam Giang!

Người đàn ông tóc dài cười một tiếng, nói:

- Tuyên ngôn của ta chính là cho ta một dây kẽm, ta có thể cạy toàn bộ cửa của tiểu khu!

Nói xong, hắn ta móc ra một dây kẽm, trực tiếp nhét vào trong ổ khoá.

Không bao lâu, sắc mặt của hắn ta trở nên hơi khó coi.

- Tằng Ca, sao thế?

- Dây kẽm bị kẹt lại rồi! Cửa này hình như hơi cao cấp chút ý!

Tằng Ca nhíu mày, nói:

- Đừng gấp gáp, ta có cách!

Nói xong, hắn ta lại móc ra một dây kẽm nữa, nhét vào trong.

Mười phút sau.

Năm người đều rơi vào trầm mặc, chỉ thấy lỗ khóa nhét vào tầm mười dây kẽm, thoáng chốc ngây người…

Một người lẩm bẩm:

- Đây chính là Hàm Kim Lượng mở khóa vương Nam Giang ư?

- …

Tằng Ca cười khan một tiếng, nói:

- Có thể là có chút không quen tay ấy…

- Vậy bây giờ phải làm sao đây? Rút lui ư?

Vào lúc năm người không biết làm sao một giọng nói bình thản vang lên phía sau lưng bọn họ.

- Các ngươi đang làm trò hề gì đấy?

- Hả?

Chương 989: Vạn vật đều có thể bổ trợ đúng không (2)

Năm người đột nhiên quay đầu, chỉ thấy một nam sinh mặc quần áo bệnh tâm thần vẻ mặt bình tĩnh nhìn bọn hắn. Một người hoang mang nói:

- Ngươi là ai? Xuất hiện từ lúc nào?

- Từ lúc các người nhét dây kẽm thứ nhất, ta vẫn luôn theo dõi đến bây giờ!

Khóe miệng Trần Thư co rút, nói:

- Nói, các ngươi là ai!

Một người mở miệng nói:

- Sao ta cảm thấy người này có chút quen mắt nhỉ?

Ầm!

Người đàn ông tóc dài đánh trên đầu hắn một cái, mở miệng nói:

- Nói nhảm, đương nhiên là quen mắt rồi! Hắn ta chính là tội phạm mà chúng ta muốn tìm!

- Hả? Các ngươi tìm ta? Có việc gì sao?

Trần Thư nhíu mày, không chút ấn tượng với mắt năm người trước mặt.

- Tự giới thiệu một chút, ta tên là Tằng Ca!

Người đàn ông tóc dài vẻ mặt bình tĩnh, liếm môi một cái, nói:

- Các huynh đệ đều gọi ta là Du côn Tằng!

Nói xong, hắn ta cười hắc hắc, tiếng cười vang vọng trong hành lang yên tĩnh.

Bốp!

Trần Thư trực tiếp vung một cái bạt tai thật mạnh, nói:

- Ta biến thái cũng cảm thấy ngươi rất biến thái đấy! Có việc mau nói!

- Không phải…

Tằng Ca thoáng chốc bị làm cho tỉnh mộng, nói:

- Ta là tội phạm! Ngươi có tôn trọng một chút được không?

Bốp!

Trần Thư lại là vung tay cho hắn ta một cái tát nữa.

- Ngươi quá đáng lắm rồi đấy…

Bốp!

- Ca, đừng đánh nữa!

Người đàn ông tóc dài bụm mặt, trong mắt có chút ủy khuất, nói:

- Ta nói, ta nói.

Mười phút sau.

- Nói như vậy, các ngươi là người mà Trấn Linh Cục đang truy nã?

Trần Thư nhíu mày, hai mắt bắt đầu sáng lên.

Năm người trước mắt có phải là tội phạm gì đâu, bọn hắn chính là đến Hoa Hạ tham quan thôi mà!

- Không sai, chúng ta đã nghe nói qua danh tiếng của ngươi, tội phạm Nam Giang!

Người đàn ông tóc dài nói:

- Chúng ta muốn hợp tác với ngươi!

- Hợp tác?

Vẻ mặt Trần Thư trở nên vô cùng cổ quái, đây không phải ngu ngốc tự chui đầu vào lưới ư?

- Chỉ cần ngươi bảo vệ chúng ta, lợi ích của đội chúng ta sẽ chia cho ngươi một ít!

Người đàn ông tóc dài quỷ dị cười một tiếng, nói:

- Hơn nữa sau này có chuyện gì, ngươi không tiện làm, có thể giao cho chúng ta đi làm!

Trần Thư nghe vậy cười một tiếng, nói:

- Nếu như ta không đồng ý thì sao đây?

- Bây giờ thi đấu toàn quốc đã kết thúc, Trấn Linh Cục rút ra nhân thủ, chúng ta sớm muộn gì cũng phải sa lưới!

Người đàn ông tóc dài lạnh lùng nói:

- Dù sao cũng bị bắt, không bằng kéo thêm một tên quán quân làm đệm lưng! Ngươi cảm thấy thế nào?

- Hả?

Trần Thư hơi sững người, nói:

- Vẫn nhờ cậy ta hả?

- Nhưng mà dựa vào mấy người các ngươi mà muốn kéo ta làm đệm lưng sao?

Trong mắt Trần Thư có chút khinh thường, nói:

- Thân thể các ngươi có thể chịu được đạn hạt nhân không?

- Ngươi cảm thấy đội chúng ta đội chỉ có năm người thôi ư?

Người đàn ông nghe thấy vậy cười một tiếng, nói:

- Mặt khác, nhắc nhở ngươi một chút, bạn tốt của ngươi đang ở trong tay của bọn ta đấy?

- Hả?

Sắc mặt Trần Thư lạnh lẽo, nháy mắt bên cạnh xuất hiện một con Husky, trong mắt dường như đã xuất hiện kỹ năng Quang Mang.

- Ngươi đừng kích động!

Ánh mắt người đàn ông có chút sợ hãi, nói:

- Giết chúng ta không có ích lợi gì đâu!

Năm người bọn hắn mặc dù đã chuẩn bị cho cái chết nhưng thực sự vào thời điểm then chốt, vẫn sợ đến mức không chịu nổi.

Nhất là trước mắt con hàng này, đen ăn đen cũng là một tay lão luyện.

Trần Thư suy tư, cuối cùng gật đầu một cái, nói:

- Ta có thể đồng ý, nhưng cần phải nhìn thấy lão đại của các ngươi trước!

- Đương nhiên sẽ để ngươi gặp rồi!

Người đàn ông tóc dài gặp Trần Thư thỏa hiệp, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm nói:

- Nhưng yêu cầu ngươi phải đầu danh trạng (*)trước?

(*) Đầu danh trạng (投名状): Hiểu theo nghĩa đơn giản là cắt đứt khả năng để người nào đó có thể trở mặt với mình và theo về phía bên kia.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Có ý gì?

- Cùng chúng ta phạm tội một lần!

Người đàn ông cười nói:

- Ít nhất phải để cho chúng ta nhìn thấy thành ý của ngươi chứ?

- Các ngươi muốn bảo ta làm gì?

Người đàn ông tóc dài cười nói:

- Cụ thể là phạm tội như thế nào thì bản thân ngươi tự quyết là được rồi, điều này hẳn là ngươi còn quen thuộc hơn bọn ta chứ nhỉ?

Trần Thư đang muốn trả lời, trước mắt xuất hiện tuyển hạng mới:

[Tuyển hạng một: Trực tiếp đánh chết năm người này tại chỗ! Phần thưởng hoàn thành: Lượng lớn ngự thú lực! Chú thích: Bạn tốt của ngươi không rơi vào trong tay đối phương!]

[Tuyển hạng hai: Hoàn thành phạm tội, cùng bọn chúng thông đồng làm bậy! Phần thưởng hoàn thành: Thời hạn thi hành của ngươi tự động thêm 50%]

[Tuyển hạng ba: Đánh lừa năm người này, khiến bọn hắn tự nguyện đến Trấn Linh. Phần thưởng hoàn thành: Bạo tạc dược tề *5]

Trần Thư hơi ngây người, thoáng chốc nhìn đến phần thưởng của tuyển chọn thứ hai….

Vạn vật đều có thể bổ trợ đúng không…

Lúc này, Trần Thư lại nhìn thấy hệ thống nhắc nhở.

Chẳng lẽ đối phương đang lừa hắn?

Trần Thư không hành động thiếu suy nghĩ, hắn cũng không rõ hệ thống làm sao phân biệt được quan hệ tốt, chỉ có thể tiến hành kế hoãn binh trước.

Đôi mắt hắn xoay chuyển, nói:

- Ta đồng ý, chuyện cụ thể thế nào ngày mai lại liên lạc với các ngươi!

Chương 990: Người một nhà phải đi đầy đủ

– Tốt, không hổ là tội phạm, rất quyết đoán! Người đàn ông tóc dài cười cười, xoay người dẫn các tiểu đệ rời đi.

- Bắt bạn tốt của ta sao… Tiểu Tinh hay là lão Tạ đây?

Trần Thư lẩm bẩm hai câu, rút toàn bộ dây kẽm ở cửa ra vào, quay trở vào trong phòng.

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư bắt đầu điều tra tình hình.

Cha mẹ an toàn về đến nhà, lão Tạ căn bản không trở về thành phố Nam Giang, Tiểu Tinh thì vẫn luôn ở trong nhà chơi Makka Pakka.

Sau đó hắn hỏi thăm những người bạn thân thiết, kết quả không có người nào mất tích.

Thậm chí ngay cả chó hoang ở cửa ra vào chợ đen cũng không có chuyện gì cả…

- Móa nó, dám lừa ta?

Trần Thư cuối cùng cũng có thể chắc chắn chính mình bị lừa, lẩm bẩm nói:

- Mặc kệ, trước tiên dẫn năm người này đến Trấn Linh đã rồi nói sau.

Xế chiều, ở cửa công viên Hạnh Phúc.

Trần Thư đang ngồi trên một chiếc ghế dài, chờ đợi cái gì đó.

Lúc này, năm người đàn ông đeo khẩu trang đi tới.

Trần Thư ngẩng đầu cười nói:

- Mười bảy vạn tới rồi sao?

- ? ? ?

Năm người hơi ngẩn người, không hiểu gì cả.

Là dấu hiệu đặc biệt gì đó hả?

- Không sao, nói nhầm thôi!

Trần Thư cười cười, mười bảy vạn vừa vặn là số tiền treo giải bắt năm người này…

Người đàn ông tóc dài ngồi xuống, nhẹ giọng nói:

- Tội phạm ca, có kế hoạch chưa?

- Nếu là phạm tội, vậy thì làm một trận lớn luôn đi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Chúng ta tập kích Trấn Linh Cục, như thế nào?

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt năm người kia chấn động, trong mắt hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Bọn hắn chỉ là tội phạm, không phải phần tử khủng bố…

Tằng Ca kinh hoảng nói:

- Ngươi điên rồi hả?

- Bình tĩnh một chút, cái gọi là tố chất tâm lý gì đó?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ phương thức nhập đội này các ngươi không dám tiếp nhận?

- Ngươi nghiêm túc?

Tằng Ca lấy lại sự bình tĩnh, nói:

- Ngươi muốn làm như thế nào?

Bọn hắn đều là kẻ liều mạng, ngay cả Trần Thư cũng không sợ, bọn hắn đương nhiên cũng sẽ không sợ.

- Đơn giản thôi, các ngươi tới Trấn Linh Cục trước giả vờ tự thú…

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, bắt đầu nói kế hoạch của mình cho ba người đó.

Mười phút sau.

Vẻ mặt năm người quái dị, nói:

- Ngươi bảo chúng ta tự thú, hấp dẫn sự chú ý của người Trấn Linh Cục, ngay sau đó ngươi lại tìm cơ hội ném đạn hạt nhân?

- Kế hoạch không chê vào đâu được nhỉ!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, đã chuẩn bị hoàn thành tuyển hạnh thứ ba của hệ thống.

Về phần đội tội phạm phía sau, chỉ cần bạn tốt của mình không rơi vào tay đối phương, hắn đương nhiên không chút sợ hãi.

- Đầu tiên, tại sao chúng ta phải tin tưởng ngươi?

Tằng Ca nhướng mày, nói:

- Hơn nữa, ngươi mẹ nó ném đạn hạt nhân, chúng ta làm sao chạy thoát được chứ?

- Nếu như ta lừa các ngươi, đội tội phạm đứng sau các ngươi có thể thể trả thù ta!

Trần Thư cười cười, nói:

- Quan trọng là, đó chỉ là đạn hạt nhân cỡ nhỏ, không cần để ý, hơn nữa ta sẽ sớm phát tín hiệu cho các ngươi chạy trốn!

Năm người đám Tằng Ca thoáng chốc hơi trầm mặc.

Trần Thư bình thản nói:

- Nếu như không dám, chứng tỏ các ngươi chỉ là một nhỏ nhóm, không tư cách hợp tác với ta!

- Có thể! Nhưng chúng ta chỉ phái ra một người đi hấp dẫn lực chú ý thôi.

- Không được! Người một nhà phải đi đầy đủ.

- ? ? ?

Khóe miệng năm người giật giật, trong lòng cảm thấy vô cùng bất thường.

- Ý của ta là, năm người cùng đi thì tác dụng càng lớn, hơn nữa ta cũng phải nhìn thấy thành ý của các ngươi…

Trần Thư bắt đầu kế hoạch đánh lừa của minh, đối phương là bị hắn làm cho sửng sốt một chút, chỉ có thể liên tục gật đầu.

Cuối cùng, năm người vẫn có chút không tình nguyện.

Mãi đến khi Tằng Ca cầm đầu nhận một cú điện thoại, hiển nhiên là hắn ta nhận được mệnh lệnh gì đó.

- Chúng ta đồng ý, nhưng hi vọng ngươi đừng giở mánh khóe gì cả!

Tằng Ca thở dài, nói:

- Nhắc nhở ngươi một chút, đội chúng ta không đơn giản như ngươi nghĩ đâu!

- Tốt! Không hổ danh là tội lớn phạm quốc tế!

Trần Thư hoàn toàn không để ý, nói:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu nhỉ!

Năm giờ chiều.

Năm người đeo khẩu trang, kiên định bước vào bên trong Trấn Linh Cục, bóng lưng vắng vẻ, trông dũng cảm như Dịch Thủy Hàn…

- Vương thúc, phiền khoản đãi một chút nhé!

Trần Thư từ xa yên lặng gọi điện thoại cho Vương Càn, nói:

- Ngoài ra, giao tiền thưởng truy nã tội phạm cho ta nhé!

Năm người quả nhiên là người thành thật, vừa tiến vào Trấn Linh Cục đã lớn tiếng la hét nói muốn tự thú.

Bọn hắn bề ngoài tiếp nhận thẩm vấn, trong lòng lại mong chờ tín hiệu của Trần Thư.

Ban đầu, năm người còn giữ được chút bình tĩnh, nhưng dần dần, bọn hắn cảm thấy có chút bất an.

Bởi vì thẩm vấn bọn hắn là một Ngự Long Vệ.

Cuối cùng, năm người không thể gây ra sóng gió gì, trực tiếp bị bắt!

- Tiểu tử này làm sao làm được nhỉ? Mẹ nó thực sự có thể lừa bọn hắn được!

Khóe miệng Vương Càn co rút, không ngờ lại dễ dàng bắt được năm tên tội phạm.

Hành nghề nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn ta gặp phải chuyện không hợp lẽ thường như vậy đấy.

Giành được ban thưởng: Bạo tạc dược tề *5!

Chương 991: Người một nhà phải đi đầy đủ (2)

Trần Thư đang ngồi ở trong một quán cà phê, chờ đợi phần thưởng đến. Hắn nhếch mép cười một tiếng, lẩm bẩm:

- Tội phạm trên khắp thế giới này đều đơn thuần giống như các ngươi thì tốt biết mấy….

Lúc này, một cuộc điện thoại gọi tới.

Vương Càn vội vàng hỏi:

- Trần Bì, tiểu tử ngươi làm sao làm được vậy?

- Chủ yếu là dùng sự yêu thương để thuyết phục bọn hắn thôi mà!

- Phí lời! Mau nói thật! Chuyên ngành đại học của ngươi là bán hàng đa cấp hả?

- Vương thúc, nào có cái chuyên ngành đó chứ?

Trần Thư lắc đầu cười một tiếng, nói:

- Đúng rồi Vương thúc, ngươi tốt nhất là điều động nhiều nhân thủ một chút, gần đây đối phương có thể sẽ có hành động đấy!

Trong lòng hắn đã mơ hồ ý thức được mùi vị của âm mưu, đối phương dường như đang nhằm vào hắn.

- Không thành vấn đề, Ngự Long Vệ ở gần thành phố sẽ tới trợ giúp!

- Vậy thì tốt.

Trần Thư gật gật đầu, cúp điện thoại, đứng dậy rời đi.

…

Hắn về đến nhà, không nghĩ tới cha mẹ hôm nay vậy mà ở nhà, không ra ngoài khoe khoang.

Trần Thư mở miệng nói:

- Cha mẹ, gần đây hai người tốt nhất đừng ra khỏi cửa nhé, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm đó.

- Sợ cái gì? Cha ngươi là Ngự Thú sư đấy!

Cha Trần Bình chỉ Khế Ước Linh ngắm nhìn bình cá cảnh, trong mắt tràn đầy tự tin.

- Thôi bỏ đi!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Con cá kia của cha con chỉ cần ba miếng là xong! Lúc nào biểu diễn cho hai người xem một chút.

- …

Cha Trần Bình nói:

- Không có việc gì thì gần đây ta và mẹ của con chuẩn bị đến chỗ gần Trấn Linh Cục khoe khoang một chút.

- Trấn Linh Cục?

Trần Thư suy nghĩ một chút, cũng không ngăn cản.

Cha mẹ mỗi ngày đều chạy thể dục ở những khu náo nhiệt, xung quanh có rất nhiều người thường.

Tội phạm không dám đường hoàng xuất thủ, bằng không hành tung sẽ nhanh chóng bị bại lộ.

…

Buổi tối.

Ở vùng ngoại thành thành phố Nam Giang, có khoảng mười bóng người đứng trên sườn núi nhỏ.

- Lão đại, đám người lão Tằng hình như không xong rồi…

- Xong thì xong thôi, bọn chúng chẳng qua cũng chỉ là quân cờ mà bất cứ lúc nào cũng bị vứt bỏ mà thôi.

Một người trung niên đeo kính sắc mặt lạnh nhạt, nói:

- Đáng tiếc không thể khiến hắn phạm tội, nếu không đến lúc đó chúng ta có thể có được một thiên tài rồi.

- Lão đại, làm sao bây giờ?

- Đã chiêu nạp không được, vậy thì giết thôi!

Trong mắt người trung niên ẩn chứa sát ý lạnh như băng.

Có người đeo mặt nạ do dự nói:

- Lực chiến đấu của hắn…

Video thi đấu toàn quốc của Trần Thư mọi người đều nhìn, tuyệt đối không phải Bạch Ngân cấp bình thường có thể đối phó được.

- Ta tự có kế hoạch!

Giọng nói của người trung niên kia rất bình thường, ngay say đó hắn lại nhìn dưới chân.

Đang có một người đang ngọ nguật giống như sâu róm, nhưng tứ chi đều bị gắt gao trói chặt lại.

Người trung niên kia thầm nói:

- Chẳng lẽ trói nhầm người? Hắn ta vậy mà không hề để ý đến sự sống chết của con hàng này!

Người bị trói chặt vóc dáng thon dài, khuôn mặt anh tuấn khuôn mặt bị đánh bầm đen.

Chính là bạn học khối mười hai của Trần Thư, Đường Liệt!

- Hu hu hu ~

Trong miệng hắn ta không ngừng kêu lên, đáng tiếc bị mảnh vải bịt chặt lại, trong mắt tràn đầy uất ức, trong lòng không ngừng hét lớn:

Ta mẹ nó chỉ về ăn tết thôi mà, đúng là quá tin tưởng đám tà ma các ngươi quá mà!

Người đàn ông thấy Đường Liệt vẫn đang giãy dụa, rút mảnh vải trong miệng hắn ta ra.

Đường Liệt hít một ngụm thật lớn, vội vã hét lớn:

- Ta và hắn thật sự không có quan hệ gì cả, chính xác mà nói thì chính là kẻ thù của nhau!

- Còn dám ngụy biện?

Người đàn ông trừng mắt liếc hắn ta một cái, nói:

- Ta đã điều tra qua, khối mười hai ngươi tiếp xúc với hắn nhiều nhất!

- ? ?

Đường Liệt mở to hai mắt nhìn, hiện tại hắn ta cũng không muốn nhớ lại cuộc sống u ám ở lớp đặc huấn hồi lớp mười hai nữa.

Quả thực là một bộ huyết lệ sử, ngươi mẹ nó còn quản cái gì mà tiếp xúc nhiều nhất nữa chứ?

- Không còn lời nào để nói nữa hả?

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, nói:

- Ta nghe nói hắn rất nặng tình nghĩa, chắc hẳn sẽ không vứt bỏ ngươi đâu!

- Hắn hận không thể giết chết ta, còn đến cứu cái rắm ấy!

Trong lòng Đường Liệt tràn đầy tuyệt vọng.

Hắn ta thậm chí đều có chút không thể phân biệt rõ ràng, đối phương rốt cuộc là bạn bè hay là kẻ thù của Trần Thư nữa…

Người đàn ông trung niên cười nói:

- Ta hiểu người trẻ tuổi các ngươi, nhìn bề ngoài thì chửi bới lẫn nhau nhưng thực ra tình cảm lại rất thắm thiết!

- Ta mẹ nó…

Đường Liệt chỉ cảm thấy sắp tắc máu não rồi, quả thực bái phục cái lão già này đấy…

Hắn ta hít sâu một hơi, miễn cưỡng hòa hoãn tâm trạng, trong lòng không ngừng suy tính.

Xem ra cần phải làm ngược lại rồi!

Cong ngươi của Đường Liệt đảo một vòng, mở miệng nói:

- Thực ra quan hệ của ta và Trần Thư cũng không tệ lắm, nhưng con người này…

Lời còn chưa nói hết đã trực tiếp bị cắt đứt rồi.

- Ngươi xem, bản thân thành thật thừa nhận rồi hả? Ta đã nói mà quan hệ hai người các ngươi rất thân thiết mà.

- Ta…

Đường Liệt trong nháy mắt bị làm cho trầm mặc, không ngờ ta mẹ nó nói cái gì cũng không thay đổi được đúng không?

Chương 992: Theo tội phạm ra trận, thường chỉ có chết không có sống!

– Nhất định phải giết chết ta đúng không? - Thành thật tiếp nhận đi, muốn trách thì trách bản thân ngươi kết phải bạn xấu!

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, lần nữa nhét mảnh vải vào trong miệng Đường Liệt, đồng thời phân phó nói:

- Gửi chút đồ cho Trần Thư đi! Ta cũng không tin hắn thực sự mặc kệ sự sống chết của con hàng này!

…

Cuộc sống trong những ngày tiếp theo của Trần Thư vô cùng yên bình.

Hắn vốn cho rằng đội phạm tội sẽ tìm đến hắn gây phiền phức, kết quả hoàn toàn là do hắn nghĩ nhiều.

Trần Thư không ở trong nhà, mà là đi dạo một vào các địa phương ở thành phố Nam Giang.

Đáng nhắc tới chính là, hắn mua được rất nhiều dược tề trong một sạp hàng ở chợ đen, căn bản là có thể dễ dàng mua được những thứ cần thiết.

Thừa dịp danh tiếng của mình đang ở trên đỉnh cao, Trần Thư lượn quanh các cửa hàng ở chợ đen…

Chủ yếu là buôn bán túi phân ure đao mổ heo, mặt nạ phòng độc các loại…

Có sự gia trì của bản tôn, đủ loại thương phẩm bán rất đắt hàng, phần lớn mọi người đều vì hâm mộ danh tiếng mà tới, muốn dính chút dáng vẻ vui mừng của quán quân.

Tất nhiên, đây chỉ là kiếm thêm chút thu nhập, cửa hàng của Trần Thư vẫn là chủ yếu hỗ trợ thu mua đủ loại vật liệu Dị Không Giang.

Ngày 20 tháng 1, ban đêm.

Trần Thư đeo mặt nạ, về tới tiểu khu, chỉ thấy ở trước cửa nhà hắn có một bưu kiện.

Vẻ mặt hắn yên tĩnh, không hề tỏ ra chút bất ngờ nào, mở ra, lại là một mảnh vải rách rưới, giống như kéo trên quần áo xuống.

- Không phải chứ, mẹ nó ai làm ra chuyện này chứ?

Khóe miệng Trần Thư khóe co rút, tiện tay ném mảnh vải vào trong thùng rác ở hành lang.

Đây đã là bưu kiện thứ mười tám hắn nhận được trong tháng này rồi…

- Xem nhà ta thành bãi rác đúng không?

Trần Thư lẩm bẩm hai câu, bình tĩnh trở về nhà.

…

Vùng ngoại thành thành phố Nam Giang.

- Hu hu hu…

Chỉ thấy Đường Liệt bị lạnh đến run rẩy, quần áo bị kéo rách, nhìn từ xa cảm thấy khá nghệ thuật…

- Lão đại, tên tội phạm kia hình như thực sự tuyệt tình rồi!

- Hiện tại tình hình điều tra ở Thành phố Nam Giang càng ngày càng nghiêm, nhất định phải hành động rồi!

- Lão đại, không thể đợi thêm nữa!

Những người còn lại nhao nhao mở miệng nói, vẻ mặt trở nên hơi hoảng loạn.

- Xem như ta tính sai rồi!

Người đàn ông trung niên nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Ngày mai liền trực tiếp động thủ!

- Lão đại, cho dù chúng ta giết chết Trần Thư, cũng không có đường lui!

Có người lo lắng, thực ra trong lòng bọn hắn chỉ muốn hợp tác với Trần Thư không muốn liều mạng với hắn làm gì cả.

Nhưng tiếc rằng lão đại của mình lại rất kiên trì.

- Yên tâm đi, ta sẽ sắp xếp đường lui!

Vẻ mặt người đàn ông trung niên bình tĩnh nói:

- Chỉ cần có thể giết chết hắn ta, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể rời đi!

Mọi người nghe thấy vậy mới miễn cưỡng yên tâm.

…

Sáng sớm hôm sau.

Trần Thư lái xe rời khỏi tiểu khu.

Bây giờ dã gần tết rồi, hắn chuẩn bị đến [Sí Liệt Hỏa Sơn] thăm Diệp Thanh một chút.

- Diệp lão đầu chắc chắn sẽ nhớ ta…

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt có ý cười, một đường lái xe tiến về Dị Không Gian.

Hai giờ sau.

Trần Thư đi tới bên ngoài trấn nhỏ, quả nhiên bị… Vặn hỏi.

- Ngươi thật sự là Trần Thư sao?

Trong mắt binh sĩ cửa trấn nhỏ có chút nghi hoặc, kiểm tra căn cước của hắn.

- Không phải chứ, làm sao cũng không thể tin được!

Trần Thư xòe hai tay, nói:

- Ta phải vác đạn hạt nhân trên vai mới được sao?

- Không cần… Không cần…

Khóe miệng binh sĩ co rút, trả lại thẻ căn cước nói:

- Trần Thư đồng học, vé vào cửa [Sí Liệt hỏa sơn] tăng gấp đôi, ngươi chắc chắn muốn vào sao?

- Hả?

Trần Thư hơi sững người, thoáng chốc nghĩa tới đặc quyền mà trước đó Diệp Thanh cho hắn:

Ngoài vé giảm giá vào cửa của Dị Không Gian giảm 90% thì [Sí Liệt hỏa sơn] tăng gấp bội.

- Ta tới thăm Diệp lão đầu, không vào Dị Không Gian!

Trần Thư cất kỹ thẻ căn cước, cất bước tiến vào bên trong tiểu trấn.

- Cần phải báo cho cấp trên không?

Binh sĩ mở miệng nói, trong mắt có chút thận trọng.

- Chắc chắn là có rồi!

Một tên khác binh sĩ gật đầu nói:

- Phía chính phủ có quy định, bất kỳ nhân vật nguy hiểm nào đến tiểu trấn của Dị Không Gian, đều phải kịp thời thông báo lại!

Hai người liếc nhau, báo tin tức Trần Thư lên.

…

- Tu sửa nhanh thật đấy!

Trần Thư một mình đi tại trên con đường ở tiểu trấn, hai bên đủ loại kiến trúc cao chót vót, toàn bộ tiểu trấn trông rất ra dáng, mỗi công trình đều cực kỳ hoàn thiện.

Hai năm trước, [Sí Liệt hỏa sơn] xuất hiện, không gian bên ngoài tiểu trấn vẫn chưa được xây dựng nên.

Những người đi qua đường đều nhao nhao nhìn qua, hình như cảm thấy Trần Thư là khá quen, nhưng lại không thể tin được.

- Ngươi là quán quân Trần Thư ư…

Cuối cùng, một tên nam sinh nhịn không được mở miệng hỏi, trong mắt có vẻ tò mò.

Trần Thư nghe vậy cười một tiếng, nhìn về phía đám người chung quanh, nói:

- Không sai, chính là tại hạ!-

Hắn nhắm mắt lại, đồng thời mở ra hai tay, chuẩn bị nghênh đón sự sợ hãi thán phục cùng những lời ca ngợi.

Nhưng mà, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không hề có ai đáp lại.

- Chuyện gì thế này? Ta hết thời rồi sao?

Chương 993: Mẹ nó, lại kéo thêm một tên tội phạm tới sao?

Trần Thư hơi sững sờ, nhịn không được mở hai mắt ra. - Mẹ nó! Toàn bộ chạy rồi ư?

Chỉ thấy xung quanh tất cả đám người đều tháo chạy, thậm chí có người ngay cả giày cũng đánh rơi mất.

- Chạy nhanh đi! Tội phạm tới Dị Không Gian!

- Nhanh lên một chút, có hắn ở đây sẽ xảy ra chuyện bất trắc đấy!

Đám người tỏ ra khá bối rối, người người dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi tiểu trấn.

Nếu như ở trong thành phố phồn vinh, e rằng mọi người đã sôi nổi xông lên trước, yêu cầu ký tên các kiểu rồi.

Nhưng cùng với việc Trần Thư đoạt giải quán quân, những việc trước kia đã trải qua đều bị các cư dân mạng bóc trần.

Dựa vào thống kê không trọn vẹn, chỉ cần tội phạm từng Dị Không Gian, nhất định sẽ có việc ngoài ý muốn xuất hiện.

Hoặc là đạn hạt nhân, hoặc là hung thú triều…

Tất cả mọi người đều hiểu rõ một đạo lý: Đi theo tội phạm ra trận, thường chỉ có chết không có sống!

- Ơ kìa, không đến nỗi như vậy chứ?

Trần Thư gãi gãi đầu, không ngờ bản thân ở trong thành phố được nghênh đón như vậy.

Nhưng ở Dị Không Gian lại bị mọi người tránh xa?

Vào lúc hắn đang không hiểu chuyện gì, từ sâu trong tiểu trấn truyền đến một loại tiếng còi báo động chói tai!

- Toàn bộ Trấn Linh Quân tập hợp! Có hung thú triều tập kích, hoả tốc tới trước Dị Không Gian trợ giúp!

- Ngự Thú sư dân gian từ Hắc Thiết cấp trở xuống nhanh chóng rời khỏi! Nhanh chóng rời khỏi.

Âm thanh truyền khắp toàn bộ tiểu trấn, trên trấn sắc mặtTrấn Linh Quân khẽ giật mình, ngay sau đó không do dự đi thẳng đến thông đạo không gian.

Lời này vừa nói ra, đám người càng trở nên hỗn loạn hơn, ánh mắt vô cùng quái dị mà nhìn phía Trần Thư.

- Quả nhiên là hắn! Vừa đến đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn! Mẹ ơi!

- Bà mẹ nó, đây chính là Hàm Kim Lượng của Tội phạm Nam Giang ư? Tại hạ chạy trước thì tốt hơn!

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, đồng thời cũng không nghĩ sẽ trùng hợp như vậy.

Ta mẹ nó còn chưa đến Dị Không Gian mà đã xuất hiện nguy cơ rồi.

Chẳng lẽ thực sự là vầng sáng đặc biệt của tội phạm sao?

Ngay tại lúc này, trước mắt Trần Thư xuất hiện tuyển hạng.

[Tuyển hạng một: Yên lặng chờ đợi hung thú triều kết thúc. Phần thưởng hoàn thành: Lực phòng ngự của Slime tăng thêm 3%]

[Tuyển hạng hai: Đột nhiên cảm thấy gas trong nhà có thể chưa đóng, lập tức dẹp đường hồi phủ! Phần thưởng hoàn thành: Thuộc tính Thỏ Không Gian tính thêm 3%]

[Tuyển hạng ba: Trợ giúp Trấn Linh Quân, kết thúc hung thú triều! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Chân Thương Băng Thích thêm một]

Trần Thư sờ cằm, vẫn quyết định tiến đến trợ giúp, không chừng còn có thể được ban thưởng.

Hắn một đường băng băng, đi đến chỗ sâu bên trong tiểu trấn.

Lúc này, đã có Trấn Linh Quân lục tục ngo ngoe tiến về, không ít Ngự Thú sư dân gian Hắc Thiết cấp cũng đồng thời tiến đến giúp đỡ.

Chẳng những có thể trợ giúp Trấn Linh Quân giảm bớt gánh nặng, hơn nữa đi săn hung thú lấy được phần thưởng thuộc về chính mình, huống chi vào thời khắc khẩn cấp có thể miễn vé vào cửa.

Loại chuyện tốt này đương nhiên sẽ có người can tâm tình nguyện làm.

- Kiểm tra thân phận một chút.

Ở sâu bên trong tiểu trấn vẫn luôn có Trấn Linh Quân trông coi, phòng ngừa có tội phạm thừa cơ trốn vào Dị Không Gian.

- Hả? Trần Thư sao?

Thủ vệ hơi sững người, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng cũng không để ý lắm, để mặc Trần Thư đi vào.

- Anh tới rồi đây!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, ngựa quen đường cũ đi tới cửa không gian thông đạo trong màn sương trắng.

Hắn nhìn thoáng qua, nháy mắt đi vào bên trong [Sí Liệt hỏa sơn].

- Bà mẹ nó, nhiều như vậy sao?

Trần Thư hơi sững người, chỉ thấy cứ điểm khắp nơi có rất nhiều hung thú tụ họp.

Đám Trấn Linh Quân triệu hoán Khế Ước Linh của mình, đang quyết liệt đại chiến.

Phía trên cùng, bên cạnh Diệp Thanh có một Khế Ước Linh bảo vệ lão, mặt khác ba Khế Ước Linh khác đang đại sát tứ phương.

Thực lực Hoàng Kim cấp căn bản có thể giết chết hung thú trong vòng mấy giây, nhưng tiếc rằng số lượng hung thú quá nhiều.

- Gần đây có vẻ không yên bình lắm nhỉ…

Diệp Thanh lầm bầm lầu bầu, trong mắt có vẻ suy tư.

Thời gian nửa năm gần đây, đây đã là lần thứ ba xuất hiện hung thú triều rồi.

Đúng vào lúc này, sắc mặt của lão đột nhiên khẽ biến.

Chỉ thấy trong tầm mắt xuất hiện một viên đại cầu trăm mét màu vàng.

- Đồ chơi này trông quen mắt quá…

Trong lúc lão có chút hoang mang, rõ ràng là chưa kịp phản ứng.

Nhưng một giây sau, lập tức lên tiếng kinh hô:

- Bà mẹ nó, lại kéo thêm một tên tội phạm tới sao?

- Diệp đại gia, có kinh ngạc vui mừng, có ngoài ý muốn không nào?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, cưỡi con Husky chạy tới.

Vẻ mặt Diệp Thanh nghiêm túc, lập tức mở miệng nói:

- Ngươi nha tới nơi này làm gì! Nhanh trở về Lam Tinh đi!

- Không cần phải lo lắng cho ta, ta có thể tự bảo vệ mình!

Trần Thư cười cười, trong mắt có chút cảm động, Diệp Thanh hoàn toàn chính xác vẫn luôn rất quan tâm hắn.

- Ta lo lắng ngươi cái rắm ý!

Khóe miệng Diệp Thanh giật giật một cái, ánh mắt nhìn hung thú bốn phía, trong mắt có chút bất an.

- Òm ọp! Òm ọp!-

Lúc này Tiểu Hoàng hóa thân đại tiện Chiến Thần, bất kỳ hung thú chạm đến nó, lập tức bị đụng bay, bị thương nặng.

Chương 994: Mẹ nó, lại kéo thêm một tên tội phạm tới sao? (2)

Trần Thư từ trước tới nay vẫn luôn cùng thiên tài đối chiến, hơn nữa Tiểu Hoàng căn bản sẽ bị hạn chế, dẫn đến lực chiến đấu của nó vẫn luôn không thể phát huy hết được. Nhưng bây giờ đối mặt với hung thú, quả thực chính là một vũ khí sắc bén chết chóc trên chiến trường.

Phịch phịch phịch!

Hung thú Hắc Thiết cấp trực tiếp bị đụng chết, mà Bạch Ngân cấp cũng bị thương nặng, thậm chí ngay cả lãnh chúa Bạch Ngân đều không dám đụng tới mũi nhọn khác.

Nhất thời, biểu hiện của Tiểu Hoàng thậm chí còn tỏa sáng hơn Khế Ước Linh màu vàng của Diệp Thanh.

- Là tội phạm Nam Giang!

- Bà mẹ nó, đây chính là Đại Tiện Quái Thú mà ta nhìn thấy trên ti vi sao?

Mọi người đồng thời nhìn qua, trong mắt tràn đầy sợ hãi thán phục.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Diệp đại gia, ca uy mãnh không?

Diệp Thanh đang muốn mở miệng nói chuyện, kết quả từ xa truyền đến một tiếng gào thét kinh khủng.

Grừ!

Trong chốc lát, vô số hung thú giống như có được mệnh lệnh, liều mạng tấn công.

Cùng lúc đó, từ xa hình như có hung thú đại quân tập kết lao tới, tiếng gào thét trùng trùng vọt tới tận mây xanh!

- Bà mẹ nó, chuyện quái gì thế này?

Trần Thư thoáng chốc ngây ngẩn cả người, không hề dự liệu được một màn này.

- Ngươi cảm thấy chuyện này là sao đây?

Diệp Thanh quay đầu lại, nói:

- Không phải ngươi tưởng quan hệ của ngươi và Hỏa Long Vương kia quan hệ rất tốt?

- …

Trần Thư thoáng chốc nghĩ tới lúc trước hắn nhặt được đuôi của Hỏa Long Vương.

- Như vậy cũng mang thu sao?

Hắn hình như nghĩ đến cái gì, mở miệng hỏi:

- Không phải lúc đó ngài cũng lấy một cái cánh của nó sao? Tại sao không hận ngài chứ?

- Sao mà ta biết được chứ.

Diệp Thanh nhún vai, nói:

- Có thể ngươi đã làm ra chuyện gì đó táng tận lương tâm đấy.

- …

Vào lúc hai người đang nói chuyện, cứ điểm chiến đấu bốn phía trở nên ngày càng kịch liệt.

- Các ngươi đều lên!

Trần Thư vỗ vỗ Husky và Thỏ Không Gian chuẩn bị quét sạch đám hung thú.

- Ngao ngao ngao!

- Vù vù ~~

Trong lúc nhất thời, ba Khế Ước Linh Hợp Thể, đại phát thần uy, e rằng đều có thể chống lại được mười Ngự Thú sư bạch ngân.

Tất nhiên, không phải nói Trần Thư có thể một đánh mười.

Chỉ là kỹ năng Khế Ước Linh của hắn càng thích hợp đối mặt các hung thú hơn, có thể trong thoáng chốc đã giết chết được một đám lớn rồi.

PVP vàg PVE dĩ nhiên không phải một chuyện…

Trận chiến từng bước từng bước trở nên rất gay cấn.

Lực sát thương của Husky thậm chí vượt qua cả Slime, tùy ý lấy ra một kỹ năng cũng có thể giết chết mấy hung thú.

Ba giờ sau.

Grừ!

Ở tận sâu bên trong không gian truyền đến một tiếng gào thét kinh khủng.

Hung thú còn sót lại nghe được hiệu lệnh, toàn bộ lựa chọn rút lui.

Một Hỏa Long khổng lồ bay lên trời, ánh mắt trông về nơi xa, hình như đã ngửi thấy mùi tội phạm.

Grừ!

Nó ngửa mặt lên trời gào thét, cuối cùng cực kỳ không can tâm trở về bên trong Hỏa Sơn.

Thời gian hai năm miễn cưỡng khiến nó khôi phục thực lực hơn phân nửa, nhưng bây giờ muốn cưỡng ép giết chết Trần Thư, hiển nhiên là không thể nào.

Lúc này, Trấn Linh Quân đã bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Diệp Thanh là đoàn trưởng cũng thở phào nhẹ nhõm, tán thưởng nói:

- Tiểu tử ngươi thực lực không tệ.

Lão vốn cho rằng Trần Thư tới đây sẽ khiến hung thú triều bạo động, từ đó làm khó cho thủ vệ.

Nhưng không ngờ thực lực của bản thân hắn lại mạnh mẽ như vậy, ngược lại đã sớm kết thúc chiến đấu.

Trần Thư nhíu mày nói:

- Không có chút tài năng, ta có thể đạt được giải quán quân sao?

- Ngươi là thật sự không sợ Hỏa Long Vương kia sao?

- Kỳ hạn ba năm còn chưa tới, Long Vương làm sao trở về được chứ?

- Nói cái quái gì vậy…

Hai người ngồi trên mặt đất, bắt đầu trò chuyện.

Diệp Thanh vô cùng hài lòng với thiên phú của Trần Thư, không hổ là người lần đầu tiên gặp mặt đã dám hận lão.

- Tội phạm Trần!

- Chúc mừng đã giành được giải quán quân toàn quốc!

Lúc này, các Trấn Linh Quân còn lại đều nhào tới vui vẻ chào hỏi.

Trần Thư cười cười, nói:

- Làm tốt lắm, làm tốt lắm.

Đúng vào lúc này, chỉ thấy Thỏ Không Gian chớp mắt đi đến bên cạnh Trần Thư.

- Khế Ước Linh mới của ngươi sao?

Trong mắt Diệp Thanh có chút suy tư, thử thăm dò nói:

-Thỏ Không Gian?

Trần Thư gật đầu nói:

- Không hổ là Diệp giáo sư, cái này cũng có thể nhận ra!

- Nhưng ta cảm thấy không giống lắm.

Diệp Thanh sờ cằm, nói:

- Tính cách của con thỏ này hình như có chút giống ngươi!

Trần Thư nghe vậy cười một tiếng, tự hào nói:

- Hoàn toàn chính xác, giống như ta quang minh lẫm liệt!

- Dẹp mẹ đi!

Sắc mặt Diệp Thanh cổ quái, ngươi đúng là không bao giờ chịu thiệt thòi về mình cả.

- Vù vù ~

Lúc này, tai Thỏ Không Gian Thỏ lắc lắc, đồng thời nhổ ra một cái nồi lớn, chỉ chỉ hung thú đằng xa.

Mọi người hơi sững người nhưng chỉ trong thoáng chốc đã hiểu ra.

Nửa giờ sau.

Tầm mười người ngồi vây quanh một chiếc nồi lớn, nghe Trần Thư những câu chuyện mình đã trải qua.

- Đúng rồi, Diệp đại gia, lần này hung thú tiến công là thế nào đấy? Thực sự không phải là do ta đấy chứ?

- Tất nhiên… Không phải!

Diệp Thanh lắc đầu cười một tiếng, nói:

- Đây đã là lần thứ ba trong tháng này rồi!

Chương 995: Nó nghĩ đồ trong khố phòng cũng không ai cần đâu

Ngay lúc này, một Trấn Linh Quân quan nói: - Thực ra không chỉ có [Sí Liệt hỏa sơn], theo ta được biết, các Dị Không Gian còn lại cũng thường xuyên xuất hiện hung thú triều.

- Đều có?

Trần Thư hơi sững người, trong mắt có chút suy tư.

- Nhưng mà cung không cần lo lắng, đều là tiểu đả tiểu nháo, cứ điểm hoàn toàn có thể phòng thủ được, có thể đợi thêm một năm nữa là lắng xuống thôi mà.

Vẻ mặt Diệp Thanh thoải mái, nói:

- Không nói cái này nữa, Trần Thư, nói tiếp đề tại vừa rồi của ngươi đi, đem bảy cái thiên tài treo trên cây, sau đó thì sao?-

- Lúc ấy, chỉ trong một đêm ta đã đánh gục bảy thiên tài…

Đang lúc đám người vừa ăn vừa nói chuyện.

Thỏ Không Gian cũng lén lút đi vào căn phòng nhỏ của Trấn Linh Quân.

Mười phút sau.

Vào lúc Diệp Thanh đang nghe Trần Thư chậm rãi kể chuyện, vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

Grừ!

Chỉ thấy một đại Hắc Hùng gào thét một tiếng, một đường chạy nhanh tới, mặt đất chấn động.

- Tiểu Hắc, có chuyện gì thế?

Diệp Thanh vội vã quát bảo dừng, trong mắt có chút không hiểu.

Grừ grừ!

Hắc Hùng bên cạnh vừa kêu vừa khoa tay múa chân, đồng thời về phía khố phòng Trấn Linh Cục xa xa kia.

- Có người trộm đồ trong khố phòng sao?

Diệp Thanh nhướng mày, chuẩn bị bảo Trấn Linh Quân xuất động, tìm kiếm tên đầu sỏ gây ra chuyện này.

- Không thể nào…

Lòng Trần Thư đột nhiên trầm xuống, hình như ý thức được cái gì.

Hắn nhìn bên cạnh, chỉ thấy Slime và Husky đang bận rộn quên cả trời đất, nhưng chỉ không thấy mỗi Thỏ Không Gian đâu.

- Trần Thư, để Khế Ước Linh của ngươi giúp tìm kiếm đi!

Diệp Thanh quay đầu nhìn lại, đột nhiên hơi sững sờ, hỏi:

- Một Khế Ước Linh khác của ngươi đâu?

- Con mẹ nó…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, gượng cười nói:

- Có thể là đi tản bộ rồi…

- Tản bộ?

Sắc mặt Diệp Thanh có chút cổ quái, nói:

- Không phải là Khế Ước Linh của ngươi làm đấy chứ?

- Tuyệt đối không có khả năng!

Trần Thư lập tức bác bỏ, nói:

- Ngươi cũng biết, Khế Ước Linh của ta tính cách giống hệ ta, đều là chính nghĩa chi sĩ, không có khả năng làm ra loại chuyện này đâu!

Hắn vừa nói xong, đột nhiên từ trên trời có một con thỏ rơi xuống.

- Vù vù vù ~

Nó giống như là đang tranh công, lập tức phun hai khối Thạch Đầu một lam một đỏ.

Thạch Đầu rạng rỡ phát quang, vô cùng nổi bật, trông vô cùng đẹp mắt

- Đây là chìa khóa di tích của ta mà?

Trần Thư chớp chớp lông mày, thoáng chốc nhận ra Thạch Đầu xanh lam.

Chính là Hỏa Diễm chìa khóa di tích lúc trước hắn giành được ở hội đấu giá Thiên Khải.

Về phần Thạch Đầu màu đỏ…

Trong lòng Trần Thư mơ hồ có một vài suy đoán.

Grừ!

Cự hùng màu đen gầm thét một tiếng, ánh mắt trừng mắt nhìn Thỏ Không Gian đồng thời dùng tay gấu chỉ vào nó.

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều nhìn lại.

- Ơ kìa…

Sắc mặt Trần Thư cứng đờ, tư duy chuyển cực nhanh.

Một giây sau, hắn vô cùng bình tĩnh nói:

- Đây là Khế Ước Linh nhà ai nè, chạy tới chỗ ta làm gì nhỉ?

Dứt lời, hắn ung dung quay lưng lại, không dám nhìn Thỏ Không Gian nữa.

- ? ? ?

Thỏ Không Gian đung đưa lỗ tai, hình như có chút không rõ ý tứ của chủ nhân.

Không có những lời ca ngợi như trong dự đoán ư?

Khóe mắt Trần Thư giật giật, hắn thật sự chưa từng gặp qua một Khế Ước Linh nào thích tìm đường chết như vậy cả.

Ngay cả hắn cũng không như vậy, nhưng Thỏ Không Gian lại khác biệt, thứ nào không thể lấy, có bảo vật nó thực sự dám cầm lấy!

- Nếu ngươi không quen vậy thì chuẩn bị làm món thịt thỏ hầm thôi!

Diệp Thanh cười cười,chuẩn bị động thủ.

- Đại gia!

Trần Thư bất đắc dĩ chỉ có thể quay người lại, Khế Ước Linh của mình cũng phải bất chấp khó khăn mà bảo vệ.

Hắn cười khan một tiếng, mở miệng giải thích:

- Có thể nó nghĩ đồ vật trong khố phòng cũng không có ai muốn á…

- ? ?

Diệp Thanh đầu đầy hắc tuyến, đột nhiên ý thức được cái gì, nói:

- Sẽ không phải là tiểu tử ngươi chỉ điểm đấy chứ, cố tình ăn vơm với chúng ta để phân tán lực chú ý, rồi để cho Khế Ước Linh của mình đi làm việc!

- Không phải…

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Ta nào có âm hiểm như vậy chứ?

Mọi người đồng loạt gật đầu một cái.

Trần Thư xoa xoa trán, nói:

- Quan trọng là ta cũng không biết khố phòng có bảo vật!

- Tiểu tử thúi!

Diệp Thanh lắc đầu, chuẩn bị lấy lại Thạch Đầu màu đỏ, ai biết "bốp" một cái bị Trần Thư bắt lại.

- Đại gia, dù sao cũng bị lấy ra rồi, không bằng tặng cho ta đi…

Trần Thư cười hì hì nói, hai viên Thạch Đầu trông có vẻ là đồng nguyên, chỉ sợ là có liên quan đến Hỏa Diễm Di Tích.

- Ngươi đúng là cái đồ không biết xấu hổ!

Khóe miệng Diệp Thanh giật một cái, đột nhiên mở miệng hỏi:

- Rốt cuộc cái thứ này dùng để làm gì thế?

Lúc trước Trấn Linh Quân cầm viên Thạch Đầu này tới, lão cũng đã nghiên cứu qua, nhưng không có được kết quả, không thể làm gì khác hơn đặt bên trong khố phòng.

Hiện tại xem ra, Trần Thư rõ ràng hiểu được tác dụng của đồ chơi này.

Trần Thư cười nói:

- Móa nó! Chắc cũng chỉ là một viên Thạch Đầu bình thường thôi để ta thu thập vậy!

- Ngươi còn có đam mê thu thập bảo tồn sao

- Tội phạm mà cũng có một vài sở thích tao nhã…

Chương 996: Nó nghĩ đồ trong khố phòng cũng không ai cần đâu (2)

– Bớt nói linh tinh đi! Con ngươi Diệp Thanh đảo một vòng, nói:

- Tiểu tử ngươi dù thế nào cũng là một quán quân, còn giành được chiến công tinh thần cấp, ta có thể cho ngươi thứ này, nhưng ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện!

- Điều kiện gì? Thấp hơn năm ngàn đồng, ta có thể trực tiếp mua lại!

Trần Thư vỗ vỗ ngực, vô cùng hào sảng nói.

- Năm ngàn?

Diệp Thanh mở to hai mắt nhìn, ngươi đúng là dám nói!

- Yên tâm, không cần tiền của ngươi!

Diệp Thanh mở miệng nói:

- Gần nhất cứ điểm muốn tiêu diệt toàn bộ hang ổ hung thú ở các vùng phụ cận, ngươi làm chủ lực!

Nếu sức chiến đấu của Trần Thư lớn mạnh như vậy, vừa vặn có thể phát huy được tác dụng.

- Diệp đại gia, thực lực của ngươi mạnh như vậy không phải có thể dễ dàng làm được hay sao?

- Ta không thể rời khỏi cứ điểm, hơn nữa cần phải trông coi tên Hỏa Long Vương kia.

- Nếu đã như vậy….

Trần Thư chớp chớp lông mày, đang muốn gật đầu, trước mắt lại xuất hiện tuyển hạng.

[Tuyển hạng một: Gật đầu đồng ý! Phần thưởng hoàn thành: Tăng cường phiên bản đốt cháy dược tề *1]

[Tuyển hạng hai: Trực tiếp dựa vào truyền tống dược tề mà chạy trốn! Phần thưởng hoàn thành: Thuộc tính Thỏ Không Gian Thỏ tăng thêm 2%]

[Tuyển hạng ba: Trả lại chìa khóa, xem như không có chuyện gì xảy ra! Phần thưởng hoàn thành: Chút ít ngự thú lực]

Trần Thư vội vàng gật đầu, nói:

- Không thành vấn đề!

Ai có thể cự tuyệt một bình phiên bản đốt cháy dược tề mạnh đây?

- Vậy là tốt rồi!

Diệp Thanh gật gật đầu, đưa viên Thạch Đầu màu đỏ cho Trần Thư.

- Đúng rồi, con thỏ mập này của ngươi có lấy thứ khác nữa không đấy?

Ánh mắt của lão nhìn thẳng Thỏ Không Gian, trong mắt có chút hoài nghi.

- Vù vù ~

Thỏ Không Gian dường như phát hiện ra Diệp Thanh có chút không dễ chọc, lắc lắc đầu như trống bỏi.

- Ta không tin! Thỏ lưu manh nhà ngươi sẽ chỉ lấy một thứ?

Diệp Thanh mở miệng nói:

- Lấy thứ ngươi giấu trong bụng ra đây ta xem xem!

Trần Thư cũng chưa kịp ngăn cản, chỉ thấy Thỏ Không Gian đã phun ra đồ vật dự trữ không gian.

Ào ào ào!

Trong nháy mắt, bầu trời giống như rơi xuống một trận mưa phân ure…

Túi phân ure đủ màu rơi xuống, dĩ nhiên chất thành một tòa núi nhỏ.

- Ơ thứ này…

Khóe miệng Trấn Linh Quân giật giật một cái, chỉ cảm thấy một màn này vô cùng không lẽ thường.

Diệp Thanh quát lên:

- Ngươi mẹ nó rốt cuộc đang làm gì đấy?

- Ơ kìa… chỉ là tội phạm bình thường thôi mà…

Trần Thư gãi gãi đầu, nói tiếp:

- Các ngươi có nhu cầu sao? Một cái chỉ cần mười tám vạn!

- ? ? ?

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, lấy tiền rồi mơi giao túi phân ure, lương tâm tội phạm đâu rồi chứ…

Vào lúc chạng vạng tối.

Trần Thư rời khỏi Sí Liệt Hỏa Sơn. Hắn đã đáp ứng hết tết đi tiêu diệt toàn bộ sào huyệt của hung thú ở xung quanh cứ điểm cùng với Trấn Linh Quân.

Nhưng điều làm hắn bất ngờ chính là Diệp Thanh lại thật sự mua bốn cái túi phân u-rê hết mười tám vạn.

Tuyên bố là ủng hộ sinh viên lập nghiệp.

Điều này làm cho Trần Thư cảm thấy đối phương có phần hòa ái dễ gần.

- Có hơi vô địch đó!

Tay trái Trần Thư cầm năm bình dược tề màu xám, tay phải thì cầm một bình Nhiên Thiêu Dược Tề bản tăng cường.

Trong nháy mắt, trong lòng hắn đã tự tin hơn rất nhiều.

- Để ta xem còn ai dám ngăn cản ta nữa!

Vừa dứt lời thì đã có hai cánh tay ngăn ở trước mặt của hắn.

- Đồng chí Trần Thư, làm phiền bổ sung một tấm vé vào cửa!

- ?

Trần Thư hơi ngẩn ra, vẻ mặt cũng hơi cứng đờ lại.

- Vé vào cửa gì, ta là người đi tình nguyện, không phải được miễn vé vào cửa hả?

- Đúng thật là được miễn vé vào cửa, nhưng đội trưởng nói bởi vì giá vé vào cửa của ngươi tăng gấp đôi, cho nên cần bổ sung thêm một tấm vé vào cửa nữa!

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, cái lý do vớ vẩn gì đây?

Hiện tại hắn đã biết rõ vì sao Diệp Thanh lại dứt khoát ủng hộ đến mức đấy, cuối cùng hóa ra là bày trò này với hắn à?

- Con mẹ nó túi phân u-rê của ta bị người khác lừa trắng rồi!

Trần Thư trở lại trên trấn nhỏ, tiền vừa mới tới tay thì đã phải trả lại…

…

- Tiểu tử này hơi có vấn đề…

Diệp Thanh đang nghiên cứu một lượt bốn cái túi phân u-rê ở trong tay.

Căn cứ vào hiểu biết của lão, cái này thật sự là một thứ đồ tốt, nhất định là vũ khí sắc bén để hãm hại người khác.

Nhưng lúc này lão vừa xem thì phát hiện đây chỉ là túi bình thường, không có một chỗ nào đặc biệt cả, khác biệt duy nhất là phân u-rê quá nặng…

Trong lúc lão đang lật qua lật lại để xem thì tìm thấy được một hàng chữ ở bên trong túi: Không có túi phân u-rê chất lượng kém mà chỉ có tội phạm kém…

…

Vào ban đêm.

- Ta phải đi tìm Hỏa Diễm Di Tích xem!

Trần Thư vừa lái xe vừa suy nghĩ.

Hiện tại đúng là hắn có hai cái chìa khóa, theo lý thuyết thì chắc là có thể mở ra được nhỉ?

Vừa nghĩ tới thu hoạch lúc trước ở di tích Băng Hỏa Sâm Lâm là hắn lại không nhịn được mà muốn đi thăm dò di tích lần nữa.

Ngay tại lúc Trần Thư đang phán đoán.

Bất tri bất giác đã đi tới một đầu đường ở thành phố Nam Giang.

- Hử?

Chương 997: Có phải chính các ngươi đã để rác vào trong nhà của ta không?

Trần Thư theo bản năng mà đạp phanh lại, nhìn con đường mờ tối ở phía trước mà cảm thấy vô cùng quen thuộc. - Con đường tội ác trước đây sao?

Trong mắt của hắn có vẻ hồi ức, nhớ lại những việc đã từng trải qua thuở trước.

Căn cứ vào tổng kết của hẳn, chỉ cần hắn bước trên con đường này thì chắc chắn là sẽ xảy ra chuyện…

- Ta muốn nhìn xem một chút, xem hiện tại còn ai dám chọc vào ta nữa!

Trần Thư nhếch khóe miệng cười một tiếng rồi trực tiếp lao vào không chút do dự.

Gần như chỉ trong phút chốc, thân thể của hắn đột nhiên chấn động, hai tròng mắt co rút lại, trừng trừng nhìn thẳng về phía trước.

Chỉ thấy có một quả đạn tên lửa đang gào thét mà phóng đến từ đằng xa.

- Con mẹ nó! Nghịch thiên rồi à!

Trần Thư kinh hô một tiếng, quả thật là chưa từng nghĩ đến sẽ gặp phải chuyện không bình thường như thế này.

Ầm!

Trong chớp mắt đạn tên lửa đã nổ tung khiến cho ô tô của Trần Thư bị phá chỉ trong chốc lát, một lượng lớn khói đen bốc lên.

- Thành công rồi?

Trên một cây đại thụ ở phía xa có một tên nam tử đang khiêng súng phóng tên lửa để lộ ra sắc mặt hưng phấn.

- Suy cho cùng thì cũng chỉ là học sinh mà thôi, tính cảnh giác còn quá yếu!

Trong mắt của tên nam tử đó có vẻ đùa cợt, nhưng một giây sau, ánh mắt của hắn ta đã cứng đờ lại.

Chỉ thấy sau khi khói đen tan đi đã để lộ ra một viên cầu màu vàng lớn hơn trăm mét.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng đã cản nó lại một cách nhẹ nhàng mà không bị thương một chút nào.

Với tư cách là Khế Ước Linh phòng ngự Bạch Ngân Cấp thì vũ khí khoa học kỹ thuật đã mất đi tác dụng vốn có với nó rồi.

- Chuồn thôi!

Tên nam tử quyết đoán ném súng phóng tên lửa trong tay đi, đồng thời còn triệu hồi ra một con hắc điểu ra, chạy thẳng tới nơi xa để lánh nạn.

- Muốn chạy à?

Trần Thư nhíu mày, triệu hồi ba con Khế Ước Linh ra rồi lệnh cho Thỏ Không Gian thu hồi súng phóng tên lửa vào không gian cất giữ.

- Òm ọp!

Nét mặt của Tiểu Hoàng ngây ngốc, phóng thẳng Cuồng Phong Phi Hành ra, chặt chẽ theo sát đối phương.

- Xem ra là muốn xuống tay với ta đây mà!

Trần Thư trốn ở trong miệng Tiểu Hoàng, vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt không có chút hoảng loạn nào.

Hắn biết rõ đối phương đang dụ dỗ hắn, nhưng hắn lại tương kế tựu kế, vừa lúc được một lưới bắt gọn.

Nếu mà bên phía đối phương thật sự có cường giả mai phục hắn, vậy thì chỉ cần sử dụng Truyền Tống Dược Tề để chạy trốn ngay lập tức là được.

- Lão đại, mục tiêu tới!

Sắc mặt của tên nam tử kia vô cùng hoảng loạn, vội vàng báo cáo tin tức lên.

Mười phút sau.

Hai người một người đuổi một người chạy đã đi tới giữa vùng ngoại thành hoang vu.

Vào đúng lúc ấy, tên nam tử ở phía trước đột nhiên dừng lại.

Hắn ta quay đầu lại cười một tiếng đầy kỳ dị, nói:

- Ngươi đúng là không biết sợ chết là gì mà!

Dưới màn đêm có tổng cộng khoảng tầm mười người triệu hồi Khế Ước Linh ra, sát ý rét lạnh xông tới.

- Một người Bạch Ngân và mười hai Hắc Thiết?

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Có chút không đáng để vào mắt đó!

- Hừ!

Người Bạch Ngân Cấp duy nhất hừ lạnh một tiếng, trong tay thì đang xách theo một nam sinh đang bị trói.

- Ưm ưm ưm…

Đường Liệt không ngừng phát ra tiếng nghẹn ngào, trong mắt lộ ra khao khát được sống.

Gã nam tử trung niên vừa cười vừa nói:

- Ngươi muốn cứu hắn ta phải không?

- Đường thiếu?

Trần Thư nhìn Đường Liệt quần áo tả tơi, thoáng chốc đã hiểu ra, trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

Trong mắt Đường Liệt hiện ra sắc thái vui mừng, thật không ngờ Trần Thư lại quan tâm hắn ta đến như thế.

Kết quả câu nói tiếp theo của Trần Thư đã làm cho lòng của hắn ta lạnh thật lạnh…

- Có phải chính các ngươi đã để rác vào trong nhà của ta không hả?

- Rác gì cơ?

Vẻ mặt của gã nam tử trung niên hơi ngẩn ra.

Trong phút chốc, một cột lửa đáng sợ phun ra với nhiệt độ nóng bỏng khiến cho lòng hắn ta phát lạnh.

- Chẳng lẽ hai người thật sự không có quan hệ gì sao?

Hắn ta hơi sững sờ, sau đó thẳng tay ném Đường Liệt ra ngoài.

- Mẹ nó chứ! Hai người các ngươi hợp tác với nhau đúng không!

Thân thể Đường Liệt run lên, trong mắt hiện ra sự tuyệt vọng, chỉ có thể trơ mắt nhìn cột lửa đang phun đến.

Nhưng vào đúng lúc này, một con Thỏ Không Gian đã xuất hiện ở phía sau hắn ta.

Rầm!

Con thỏ đá hắn ta văng vào trong Không Gian Thông Đạo rồi đi thẳng đến trong miệng Tiểu Hoàng.

Trong lòng của Đường Liệt thở phào một hơi nhẹ nhõm, quả đúng là tìm được đường sống trong chỗ chết mà!

- Đường Thiếu, bình tĩnh một chút!

Trần Thư nhếch khóe miệng cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía tên nam tử trung niên ở đằng trước.

Rầm rầm rầm!

Vẻ mặt tên nam tử kia trở nên nghiêm túc, thậm chí đã ngửi thấy được mùi vị của cái chết luôn rồi.

Tội phạm ở trước mắt có chút biến thái thật đó!

Chỉ khi thật sự đối mặt với hắn thì mới có thể cảm nhận được cảm giác áp bách chết tiệt này.

Grao!

Ba con Khế Ước Linh của hắn không hề nương tay chút nào mà phóng ra đủ các loại kỹ năng rồi đánh toàn bộ về phía Tử Vong Hỏa Trụ.

Rầm rầm!

Chỉ trong phút chốc, mấy kỹ năng đã phá vỡ màn đêm, bay thẳng đến chỗ Slime.

Òm ọp!

Chương 998: Hôm nay, hãy chặt đứt tình huynh đệ của chúng ta đi

Thân thể của Tiểu Hoàng bị đánh bay đến tận mấy chục mét khiến phần lưng xuất hiện một vết thương, theo đó có một dòng máu vô sắc chảy ra. - Hửm? Vẫn còn có người?

Vẻ mặt của Trần Thư hơi sửng sốt, dùng ánh mắt đánh giá bốn phía.

Chỉ thấy hai bên trái phải có hai gã mặc áo đen đang cưỡi Khế Ước Linh đi ra.

- Lại thêm hai người Bạch Ngân Cấp nữa à?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt có hơi trùng xuống.

Ba người Bạch Ngân Cấp ra tay đã làm cho hắn ý thức được đây không phải chỉ là một nhóm tội phạm bình thường.

- Đại ca!

Vẻ mặt của mười hai tên Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp ở xung quanh vô cùng mừng rỡ.

Rõ ràng là cũng không đoán trước được lại có thêm hai người Bạch Ngân nữa đến giúp đỡ.

- Ngày hôm nay chắc chắn ngươi sẽ phải chết!

Nam tử trung niên làm thủ lĩnh đứng ở trên lưng của một Khế Ước Linh đang bay.

Ánh mắt của hắn lạnh băng, trong mắt có niềm tin tuyệt đối rằng chính mình chắc chắn sẽ bắt thóp được hắn.

Có hẳn ba gã Bạch Ngân Cấp ra tay thì cũng coi như khá coi trọng Trần Thư rồi.

- Cá hôi tôm nát thật là xứng đôi.

Trần Thư nghe vậy chỉ cười một tiếng, không hề có một chút hoảng loạn nào, đồng thời móc ra một bình Truyền Tống Dược Tề chỉ còn gần một nửa.

Ở trên đảo Thánh Ngự, Trần Thư đã sử dụng hơn phân nửa Tàng Hình Dược Tề và Truyền Tống Dược Tề khi chiến đấu với tên Ngự Thú Sư Vương Cấp kia rồi.

- Ngươi cũng cứng miệng thật đấy!

Nam tử trung niên khinh thường cười một tiếng, thế nhưng đúng lúc này, bên tai hắn lại truyền đến một giọng nói bình tĩnh.

- Tạm biệt ngươi nhé!

- Hả?

Hắn còn chưa kịp phản ứng gì thì trong nháy mắt đã bị túi phân u-rê trùm kín lại rồi.

Mùi hương khiến người ta phải sặc lên đến cái mức mà hắn cảm thấy choáng váng.

Uỳnh!

Trần Thư tung chân đá hắn văng ra, đồng thời ra lệnh cho Husky.

Nam tử không ngừng giãy dụa trong không trung, trong lòng cũng đã nhận thấy được nguy cơ phải bỏ mạng.

Vèo vèo vèo!

Chín thanh băng nhọn nhắm thẳng về phía nam tử.

Chân Thương Băng Thích là kỹ năng của Bạch Ngân Quân Vương, ngay cả Khế Ước Linh cũng có thể bị thương nặng chứ đừng nói là thân thể yếu đuối của nhân loại.

- Cứu hắn!

Hai gã mặc áo đen có khuôn mặt lạnh lùng còn lại giật mình vội vàng ra lệnh cho Khế Ước Linh sử dụng kỹ năng.

Hai lớp lá chắn bảo vệ xuất hiện ở phía trước người của nam tử hòng ngăn chặn kỹ năng đang đánh tới.

Hai người thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây sau vẻ mặt lập tức trở nên hoảng sợ.

Lá chắn bảo vệ cứ như làm từ giấy vậy, bị băng nhọn đâm thủng ngay lập tức, đâm mạnh vào xương sọ của nam tử.

Một gã Bạch Ngân Ngự Thú Sư đã bị giết chết tại nơi này trong nháy mắt!

- Đại ca! Đại ca!

Vẻ mặt của mười hai tên Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp vô cùng giận dữ, trong mắt mơ hồ ngân ngấn nước mắt.

Bọn họ đón lấy thi thể lạnh như băng của nam tử, hai bàn tay nắm chặt đầy sự không cam lòng.

Lúc này, Trần Thư đang chém giết cùng với hai gã Bạch Ngân khác, mặc dù là lấy một đấu hai nhưng cũng vẫn không hề bị rơi vào thế yếu.

Nhìn thấy kẻ địch mạnh đến mức đấy, mười hai người liếc mắt nhìn nhau.

Rồi có người hít một hơi sâu, nói:

- Đại ca, kẻ địch quá mạnh, nhưng làm tiểu đệ mà không thể báo thù được cho ngươi thì làm sao còn mặt mũi nào mà sống tiếp về sau nữa!

- Hôm nay, hãy chặt đứt tình huynh đệ của chúng ta đi!

Vừa dứt lời, mười hai người đồng thời cắt áo chặt đứt tình nghĩa, tan tác như chim muông chỉ trong nháy mắt.

Đồng thời còn lục hết mọi thứ ở trên người của nam tử ra…

- Đúng là trò hề mà!

Trần Thư giật giật khóe miệng, trùng hợp nhìn vào cử động ở phía dưới.

Hắn không có thời gian để ý tới Hắc Thiết Cấp nhỏ bé râu ria mà tập trung sự chú ý lên trên người của hai gã Bạch Ngân Cấp.

Hai bên chiến đấu vô cùng quyết liệt.

Trần Thư đã nhận ra được sự mạnh mẽ của hai người này, so với tên thủ lĩnh tội phạm vừa chết đi thì không phải ở cùng một cấp bậc.

Nhưng vào lúc này, kỹ năng phòng ngự của một người trong đó biến mất.

Vẻ mặt Trần Thư hơi động một chút, lập tức bắt lấy cơ hội, nhờ vào Truyền Tống Dược Tề mà đi tới phía sau lưng hắn.

Vào lúc đang muốn làm lại trò cũ thì người áo đen kia cười lạnh một tiếng, dường như đã dự đoán trước được điều này rồi.

Hắn cố tình để lộ ra sơ hở ư?

Hai tròng mắt của Trần Thư co rụt lại, đã mơ hồ nhận ra được điều gì đó không ổn.

Ầm!

Trong chốc lát, chỉ nháy mắt thân thể của hắn đã bị bay ra ngoài, ngực phun ra một búng máu, cơn đau nhức ở tim khiến cho hắn không nhịn được mà rên lên một tiếng.

Mới thế mà hắn đã bị trúng đạn rồi!

- Con mẹ nó, tội phạm sẽ không chết đấy chứ!

Mắt của Đường Liệt trừng to, trong mắt tràn ngập sự chấn động.

- Thành công rồi sao?

Vẻ mặt của nam tử kia vui vẻ, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vù vù vù ~

Thỏ Không Gian thấy thế, trong nháy mắt sử dụng Không Gian Thông Đạo rồi chuyển Trần Thư vào trong miệng của Tiểu Hoàng.

- Kéo dài thời gian đi, hắn trúng đạn rồi!

Lúc này, cả hai người đều nhận được tin tức, cùng quay ra liếc mắt nhìn nhau, gật đầu một cái.

Chương 999: Cùng là Bạch Ngân, thế nhưng vẫn có khoảng cách

Sáu con Bạch Ngân Khế Ước Linh hợp tác với nhau, bắt đầu tiến hành phòng ngự. Chỉ cần chống đỡ được đến lúc Trần Thư tử vong thì ba con Khế Ước Linh cũng sẽ mất mạng thôi.

- Trần Bì, ngươi không sao chứ!

Sắc mặt Đường Liệt có chút lo lắng mà lay lay Trần Thư.

Tuy là trước đây hai người từng có xung đột, nhưng bất kể như thế nào cũng đều là đồng học với nhau.

Nhưng quan trọng nhất là, nếu Trần Thư mà không còn nữa, hắn còn chạy cái rắm ấy…

- Mẹ nó, ngươi mà còn lay nữa thì ta sẽ thật sự chết toi luôn đấy!

Lúc này Trần Thư mới mở hai mắt ra, biểu cảm vẫn còn có chút đau đớn.

Áo khoác trên người hắn đã thủng một cái lỗ lớn, máu tươi thấm ra, lộ ra bộ quần áo bệnh nhân tâm thần ở bên trong.

- Mẹ nó, may là có đồng phục bệnh nhân chống đạn, suýt nữa thì người đã xuống lỗ luôn rồi.

Trong mắt Trần Thư hiện lên vẻ may mắn, chỉ thấy đồng phục bệnh nhân của hắn đã bị xé rách, thậm chí làn da còn bị nứt.

Nhưng may mắn là không tổn thương gì đến trái tim cả.

- Mẹ nó, còn dùng cả áo chống đạn đặc chế hả?

Căn cứ vào giải thích của Tiểu Tinh thì năng lực chống đạn của đồng phục bệnh nhân cực kỳ xuất sắc, đa số đều có thể đỡ được đạn một cách hoàn mỹ.

Có thể thấy viên đạn mà hắn trúng không hề đơn giản.

Nhưng vào lúc này, trước mắt Trần Thư xuất hiện các hạng mục lựa chọn mới.

[Lựa chọn một: Tổ chức Ám Dạ đã ám sát nhiều lần khiến cho ngươi không thể nào nhịn được nữa, hãy chính tay tiêu diệt toàn bộ cứ điểm ở trong nước đi! Phần thưởng hoàn thành: kỹ năng Phân Thân cộng một]

[Lựa chọn hai: Nhẫn nhịn không làm gì, lựa chọn buông tha cho tổ chức Ám Dạ! Phần thưởng hoàn thành: Tính cách của ba con Khế Ước Linh biến thành "Nhẫn nhịn"]

[Lựa chọn ba: Gia nhập vào tổ chức Ám Dạ, trở thành tay chân của chúng! Phần thưởng hoàn thành: Giành được danh hiệu 'Thế lực tội ác'. Hiệu quả khi đeo: Khi đối mặt với thẩm phán thì tỷ lệ chuyển từ tù vô thời hạn sang tử hình là rất cao]

[Chú ý: Trước khi đưa ra lựa chọn thì ngươi có thể biết được vị trí của thành viên tổ chức Ám Dạ trong một phạm vi nhất định]

Vẻ mặt Trần Thư hơi ngẩn ra, không nghĩ tới đối phương lại là tổ chức Ám Dạ. Chẳng trách hai người bên ngoài kia lại có thực lực cường đại như thế, hơn nữa còn ám toán cả hắn.

- Dám chọc vào ta, các ngươi xong đời rồi!

Trần Thư trở nên âm tàn hung ác, hắn đã quyết định cho nổ tung cả cứ điểm luôn rồi.

- Trước tiên cứ giải quyết hai con hàng các ngươi đã!

Trong mắt của hắn, trên người của hai người trước mặt kia tràn ngập quang mang đỏ tươi, hiển nhiên đều là người của tổ chức Ám Dạ.

Đúng lúc này, điện thoại di động của hắn đột nhiên vang lên.

- Hử?

Trần Thư nhận điện thoại, giọng nói vô cùng hoảng loạn của Vương Càn truyền tới:

- Tiểu Trần, có phải ngươi đang ở vùng ngoại phía Nam hay không? Tiếng nổ mạnh vừa rồi có phải do ngươi làm hay không hả?

Đạn hỏa tiễn lúc trước là đã kinh động đến Trấn Linh Cục rồi, bọn họ cũng đã sớm đã xuất động thành viên.

Lúc ấy Vương Càn cũng đã nghĩ đến Trần Thư ngay lập tức.

Dựa theo tổng kết định luật tội phạm của hắn ta, nơi nào có Trần Thư ắt sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra…

- Vương thúc… Là tội phạm làm ra cả!

Trần Thư mở miệng nói:

- Tên tội phạm tương đối hung ác!

- Ngươi tự giới thiệu như thế đấy à?

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn nói:

- Thật mà!

Vương Càn mở miệng nhắc nhở:

- Ngươi đừng có vọng động, đã có Ngự Long Vệ chạy đến rồi đấy!

Hai người cúp điện thoại, Trần Thư thì lại không thèm để lời khuyên của Vương Càn vào trong mắt, chuẩn bị chính tay giải quyết kẻ địch.

- Còn chưa chết sao?

Lúc này, vẻ mặt của hai vị Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp đã có hơi nghi hoặc. Theo đạo lý thì trái tim mà trúng đạn lại có thể chống đỡ được lâu như vậy sao?

- Đánh hai tên này đến mẹ ruột cũng không nhận ra cho ta!

Trần Thư thổi hết số Tàng Hình Dược Tề và Truyền Tống Dược Tề còn lại vào trong miệng Thỏ Không Gian.

- Hừ hừ…

Thỏ Không Gian nhếch miệng lên, nuốt xuống hai loại dược tề, trong nháy mắt thân thể đã biến mất không thấy gì nữa.

- Không ổn! Có nguy hiểm!

Một người trong đó hoảng sợ nói, bản năng sát thủ được rèn luyện đã lâu khiến hắn ta phải lăn dài một cái.

Vù vù…

Một đạo kình phong gào thét quét tới, hắn ta cũng may mắn nhặt về được một cái mạng.

- Thế nào? Ngươi mắc bệnh à?

Vẻ mặt của một người khác vô cùng cổ quái, thật sự là không hiểu gì cả.

- Có kẻ địch ẩn thân!

Nam tử quát lớn lên một tiếng, vội vã trốn vào bên trong miệng của Khế Ước Linh.

Một người khác nghe thấy vậy thì giật mình, lập tức cũng làm ra động tác giống như vậy. Bảo vệ mạng sống trước quan trọng hơn.

Ầm!

Nhờ vào Truyền Tống Dược Tề cùng với Tàng Hình Dược Tề, sức chiến đấu của Thỏ Không Gian cũng tăng vọt, nó không ngừng hành hung Khế Ước Linh ở phía trước.

Sáu con Bạch Ngân Khế Ước Linh nhưng lại không thể làm gì được nó, đến cả vị trí của nó mà còn không xác định được nữa là.

Về phần chạy trốn, vậy thì càng là nói mơ giữa ban ngày.

- Cũng may là lực công kích của con hàng nào không cao mấy.

Chương 1000: Cùng là Bạch Ngân, thế nhưng vẫn có khoảng cách (2)

Hai người âm thầm buông lỏng một hơi, lựa chọn kéo dài thời gian. Thế nhưng suy nghĩ của bọn hắn vừa nảy lên thì một đạo âm thanh vỡ tan giòn giã vang lên từ phía trên.

- Gâu gâu oẳng!

Một con Bạch Ngân Khế Ước Linh kêu rên một tiếng, đầu nó thế mà lại bị đánh đến nát bấy, trong nháy mắt đã bị trọng thương.

Ngự Thú Sư trốn trong miệng Khế Ước Linh thoáng chốc đã bại lộ ra ngoài.

- Sao có thể chứ?

Ý nghĩ của hắn ra vừa mới xuất hiện thì một đạo lực lượng kinh khủng đã đánh tới, trực tiếp bổ hắn ta thành gạch men.

Một người khác nhìn thấy một màn như vậy thì thần sắc chấn động kịch liệt. Hắn ta vội vã điều khiển Khế Ước Linh rời đi lánh nạn.

Nhưng hắn ta còn chưa chạy được bao xa thì Thỏ Không Gian đã thuấn di tới gần.

Ầm!

Lại một hiệu quả Cưỡng Chế Tan Nát được phát động, cũng đập tan nơi này giống như vậy.

Chỉ thấy một con thỏ mập xuất hiện, ôm củ cà rốt bên người để lộ ra uy phong lẫm liệt.

- Có lẽ vẫn còn có kẻ địch!

Trần Thư cũng không hề buông lỏng cảnh giác, hắn vẫn nhớ rõ người nổ súng lúc trước.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng bắt đầu tìm kiếm kẻ địch cứ tựa như là đi tuần tra vậy.

Ngay lúc này, trong mắt Trần Thư lại một lần nữa xuất hiện một bóng dáng tỏa ra hồng quang khắp người.

Ở trên một gốc cây đại thụ cách đó cả ngàn mét.

- Thất bại rồi ư?

Một tên nam tử cầm súng bắn tỉa trên tay, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, không hề vì đồng đội tử vong mà xuất hiện một chút biến hóa trong tâm tình nào.

Hắn thận trọng thu thập súng ngắm lại, quay người liền rời đi nơi đây, không hề do dự lấy dù chỉ là một chút.

- Hiển nhiên là đã mặc áo chống đạn rồi, lần sau lại giết ngươi!

Hắn lắc đầu, đáng tiếc tổ chức bảo hắn nhất định phải giữ lại cái đầu của Trần Thư, bằng không hắn đã sớm nả một súng bể đầu Trần Thư rồi.

Nam tử nhảy lên một cái, đáp xuống dưới gốc cây đại thụ.

Kết quả lại trực tiếp nhảy vào bên trong một túi phân…

Mười phút đồng hồ sau.

- Cẩn thận một chút, phía trước không có động tĩnh gì cả!

Ba tên nam tử mang theo băng tay màu vàng cẩn thận từng li từng tí mà áp sát tới gần, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu như quá xúc động, chẳng những không cứu được người mà thậm chí bản thân cũng sẽ xuất hiện nguy cơ.

- Trần Thư sẽ không tử trận đấy chứ?

Một tên Ngự Long Vệ nhíu mày, trong mắt có chút bất an. Nếu như quán quân toàn quốc chết ở thành phố Nam Giang, hậu quả kéo theo là bọn hắn cũng đều sẽ bị xử phạt.

- Không biết nữa!

Một người trong đó thở dài rồi nói:

- Thiên phú cường đại, nhưng dù sao thì cũng còn quá trẻ tuổi!

- Không cần suy nghĩ nhiều, hắn tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

Lại một tên Ngự Long Vệ khác nói, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

Hai người quay đầu lại nhìn hắn ta, trong mắt cũng có hơi không hiểu ra sao mà nói:

- Vương ca, sao ngươi chắc chắn vậy hả?

Đó chính là Vương Hiên Dương lúc trước bị Trần Thư dây dưa không dứt, ngày nào cũng lẩm bẩm đòi hắn ta trả tiền.

- Hắn thật sự không đơn giản đâu!

Vương Hiên Dương giật giật khóe miệng, nhớ tới chuyện năm đó, ngay cả Ngự Long Vệ mà Trần Thư cũng dám dây dưa, ngươi nói xem đây là người thường hay sao chứ?

Ba người từng bước tới gần vị trí chiến đấu.

- Chết hết rồi sao?

Thân thể ba người chấn động. Bọn họ nhìn thi thể của chín con Bạch Ngân Khế Ước Linh, trong thoáng chốc liền ngây ngẩn cả người.

Đúng lúc này, một tiếng cười tà ác bỗng truyền đến.

- Chạy! Vật nhỏ, chạy mau! Khà khà khà…

Vẻ mặt của Vương Hiên Dương dần dần trở nên vô cùng cổ quái, hắn ta lại nghe thấy thanh âm quen thuộc kia.

Hai người khác cũng tựa như là gặp phải đại địch, bọn họ triệu hoán Khế Ước Linh, còn cho rằng tội phạm sắp xuất hiện rồi!

- Không cần khẩn trương đâu, là Trần Thư…

Vương Hiên Dương mở miệng nói, trong mắt đã hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Quả nhiên, ngươi có thể vĩnh viễn tin tưởng tội phạm Nam Giang!

- Trần Thư?

Hai người trừng lớn hai mắt, trong lúc nhất thời cũng không phản ứng lại kịp.

Lúc này, dưới màn đêm, chỉ thấy một người vấy đầy vết máu khắp toàn thân chạy đến, trong mắt cũng hiện lên chút sợ hãi.

- Nhanh chạy đi!

Mà ở phía sau hắn đang có một người đạp chân lên trên một viên cầu màu vàng, khí thế hết sức bưu hãn.

Vương Hiên Dương vội vã mở miệng ngăn cản hắn:

- Trần Thư, tội phạm cũng phải có nhân quyền!

Trần Thư mở miệng nói:

- Hắn là người của tổ chức Ám Dạ!

- Vậy thì không sao!

- ?

Khóe miệng nam tử giật giật, trong mắt đã loáng thoáng hiện lên chút tuyệt vọng.

Mặc dù hắn là sát thủ vương bải do tổ chức Ám Dạ huấn luyện ra, có thể che giấu sát ý của bản thân một cách hoàn mỹ. Thế nhưng chung quy lại thì hắn cũng chỉ là người thường, đã bị Trần Thư tra tấn đủ lắm rồi.

Cuối cùng, Trần Thư giữ lại một mạng cho hắn, để cho quan phương thẩm tra một chút tin tức.

- A? Là ngươi!

Trần Thư lập tức nhận ra Vương Hiên Dương ngay, khóe miệng hắn không nhịn được mà giương lên.

- Nụ cười gì thế này hả?

Vương Hiên Dương nhảy lùi ra sau theo chiến thuật, kéo giãn khoảng cách với hắn.

Hai tên Ngự Long Vệ khác thì lại không biết về chuyện của hai người bọn họ.

Chương 1001: Đây chính là tình cha như núi ư

Một người trong đó mở miệng hỏi: - Đây đều là ngươi làm cả sao?

- Tiện tay mà thôi.

Trần Thư nhún vai, đưa mắt nhìn về phía thi thể của Khế Ước Linh ở phía trước.

- Ngươi không phải Bạch Ngân Cấp ư?

Ngự Long Vệ giật giật khóe miệng. Hắn ta chưa từng nhìn thấy người nào mà có thể lấy một địch ba, đặc biệt là khi đối phương còn là thành viên tinh nhuệ của tổ chức Ám Dạ nữa.

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Cùng là Bạch Ngân, thế nhưng cũng có khoảng cách!

- Đều để ngươi ra vẻ hết rồi thì bọn ta còn làm cái gì nữa chứ?

Ba người lập tức yên lặng, nhưng trong lòng thì lại cảm thán. Loại sức chiến đấu như thế này chẳng trách có thể giành được giải quán quân toàn quốc…

- Tiểu Trần, ngươi không sao chứ?

Lúc này, ở phía sau bỗng truyền đến một âm thanh.

Chỉ thấy Vương Càn cùng mấy chục người của Trấn Linh Cục đi tới.

- Vương thúc, ta không sao cả…

Trần Thư ôm lấy ngực, đồng thời phút chốc trong miệng đã thổ huyết, kéo dài đến tận ba mươi giây.

- ?

Ba tên Ngự Long Vệ trừng lớn hai mắt. Ngươi lấy suối phun ở đâu ra vậy hả?

- …

Vương Càn cũng giật giật khóe miệng. Tên tiểu tử ngươi đúng thật là không hợp thói thường mà!

Hắn ta lắc đầu cười một tiếng rồi nói:

- Được rồi, ta sẽ cho ngươi tiền truy nã!

- Vậy không có việc gì rồi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, hắn nói:

- À, bắt hết bọn hắn lại à?

Trong đám người, hắn nhìn thấy phía trước mười hai tên tội phạm Hắc Thiết Cấp nghĩa bạc vân thiên kia.

- Là mười hai người à?

Lại là một tên nữ tử mang theo băng tay màu vàng mở miệng hỏi.

- Chắc là không sót ai đâu.

Trần Thư gật đầu một cái, không nghĩ tới thế mà lại xuất động bốn đến tên Ngự Long Vệ.

- May mà không tạo thành thương vong gì đấy.

Vương Hiên Dương âm thầm thở phào. Nếu như ba tên tội phạm Bạch Ngân mà thật sự muốn gây chuyện, e rằng hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Trần Thư mở miệng nói:

- Vương thúc, phiền ngươi dọn dẹp một chút nhé.

- …

Vương Càn giật giật khóe miệng, bắt đầu biến thành người đi xử lý hiện trường.

Nửa giờ sau.

Một đoàn người rời khỏi vùng ngoại thành, ai về nhà nấy, mẹ người nào thì tìm mẹ người đó.

Ngay lúc Trần Thư đang chuẩn bị thu hồi Tiểu Hoàng lại thì miệng của nó hơi động đậy.

- Òm ọp!

Chỉ thấy một đạo thân ảnh trực tiếp bị nó phun ra ngoài.

- Bà mẹ nó, Đường thiếu!

Trần Thư trừng lớn hai mắt. Chẳng trách hắn cứ luôn cảm thấy quên mất cái gì đó.

Hắn mở miệng nói:

- Lần sau đừng có mà chọc vào tội phạm!

- …

Đường Liệt lau sạch dịch nhờn trên người mình, trong lòng cảm thấy hết sức uất ức.

Hắn ta cũng chỉ là muốn về nhà ăn một cái tết thôi, kết quả lại nhận lấy tai bay vạ gió.

- Cảm ơn ngươi.

Đường Liệt mở miệng nói, quay người liền rời khỏi nơi đây.

Trần Thư lắc đầu, cũng trở về tiểu khu của mình.

- Ba mẹ, ta trở về rồi!

Trần Thư mở cửa phòng ra, theo thói quen mà hét một câu.

Vốn cho rằng hai người đều không ở nhà, kết quả hai người lại quay ngoắc nhìn về phía hắn.

- Sao vậy?

Trần Thư nhìn nhìn bản thân một chút, trong mắt có chút không hiểu ra làm sao.

Vẻ mặt của phụ thân Trần Bình rất nghiêm túc, hắn ta mở miệng hỏi:

- Tiểu tử ngươi đi đâu đấy hả?

- Tản bộ chứ đi đâu.

- Cũng sắp mười hai giờ rồi mà ngươi còn tản bộ cái gì nữa hả?

Vẻ mặt phụ mẫu cũng rất cổ quái, mặt mũi tràn đầy nghi vấn.

- Không phải rất bình thường ư? Bởi vì cái gọi là đêm về khuya chính là thời gian tản bộ!

- Bớt lại đi!

Trần Bình đưa điện thoại ra và nói:

- Lúc trước Trấn Linh Cục đã phát một tin nhắn cho người dân toàn thành phố. Tự ngươi xem đi!

- Cái gì thế?

Trần Thư nhận lấy điện thoại, chỉ thấy trên đó viết một loạt chữ:

Trân quý sinh mệnh, tránh xa Trần Thư! Nếu như có bất trắc, trực tiếp báo cáo!

- ?

Khóe miệng Trần Thư co rút. Đây là chuyện quái gì thế hả? Mẹ nó chứ ta thành tội phạm rồi sao?…

Lúc này, ở một bên khác, đám người Vương Càn cuối cùng cũng về tới Trấn Linh Cục, miễn cưỡng mà hoàn thành xong hết mọi chuyện.

- Vương Cục, lúc trước chúng ta gửi tin nhắn cho người dân toàn thành phố liệu có hơi không ổn hay không?

Một thành viên mới tới của Trấn Linh Cục mở miệng hỏi:

- Hắn mới là công thần lớn nhất, hình như chúng ta có hơi gây ảnh hưởng đến thanh danh của hắn rồi thì phải.

- Do lúc ấy tình huống quá khẩn cấp thôi!

Vương Càn mở miệng giải thích:

- Lúc trước Trần Thư đang giao chiến với tội phạm, nhỡ đâu mà có thị dân nhìn thấy hắn, không chú ý mà bị kéo vào vòng xoáy, không phải sẽ có nguy hiểm ư?

Hắn ta nhướng mày rồi nói:

- Trần Thư là tội phạm, cùng với Trần Thư đang đánh nhau với tội phạm, vậy cái nào sẽ càng có độ tin cậy trong lòng dân chúng nhiều hơn hả?

- …

Nhân viên mới tới thoáng chốc đã trầm mặc, hình như cũng có đạo lý lắm!

Nửa ngày sau, hắn ta mới do dự mà nói:

- Hắn sẽ không tìm tới cửa đấy chứ?

- Sẽ không đâu, thanh danh của hắn cũng đã không còn không gian để tệ hơn nữa rồi!

Vương Càn cười cười mà nói:

- Hơn nữa chúng ta cho thêm nhiều phần thưởng một chút, đoán chừng hắn cầu còn không được nữa đấy.

Chương 1002: Đây chính là tình cha như núi ư (2)

Nếu quả thật là bị vu oan một lần mà đã có thể đạt được Hoa Hạ tệ, e rằng Trần Thư có thể sẽ khiến cho Trấn Linh Cục phá sản luôn đó. Nhân viên bừng tỉnh hiểu ra, hắn ta nói:

- Không hổ là cục trưởng!…

- Tiểu tử ngươi nói thật sao?

Lúc này, Trần Thư đã mở miệng giải thích một lần, thành công tạo nên hình tượng tội phạm nhân sĩ chính nghĩa đấu trí đấu dũng.

- Thiên chân vạn xác!

Mặt mũi hắn tràn đầy nghiêm túc mà gật đầu một cái.

Trần Bình mở miệng nói:

- Tiểu tử thôi, rất có phong phạm của gia gia ngươi năm đó! Lúc trước lão cũng là muốn tranh đấu với các thế lực tà ác như thế, bằng không cũng không có phần vật liệu Quân Vương kia.

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn nói:

- Đây không phải là đen ăn đen ư?

- Cũng như nhau thôi mà!

Phụ thân Trần Bình khoát tay áo, đứng dậy chuẩn bị trở về phòng đi ngủ.

Ngay đúng lúc này, hình như hắn ta lại nghĩ tới điều gì đó, vô cùng nghiêm túc mà nói:

- Nếu như tiểu tử ngươi thật sự bị truy nã toàn cầu thì cũng không cần lo lắng, trực tiếp trở về nhà đi.

Vẻ mặt Trần Thư hơi ngẩn ra, trong mắt đã ánh lên một tia cảm động, hắn nói.

- Cha…

- Mặt khác, cố gắng nâng cao số tiền truy nã lên cao một chút. Mức độ sinh hoạt trong nhà có cao hay không dựa hết cả vào ngươi đấy.

- ?

Trong thoáng chốc, nét mặt của Trần Thư đã cứng đờ lại. Đây mà là tình cha như núi đấy sao?

Thời gian thoáng chốc đã tới ba mươi Tết.

Liên tiếp mấy ngày Trần Thư đều ở nhà, không tiếp tục ra ngoài ra nữa.

Số dư trên thẻ tín dụng của hắn vẫn còn tới hai trăm vạn Hoa Hạ tệ, tất cả đều là số tiền thưởng mà chính phủ cho.

Mặc dù ba người của tổ chức Ám Dạ đều là tội phạm quốc tế có cấp bậc cao nhất, thế nhưng bọn họ cũng không được thiết lập tiền thưởng truy nã.

Chẳng qua thì chỉ là một phần công lao được viết lại trên hồ sơ cho Trần Thư mà thôi.

- Lại là một ngày nắng đẹp!

Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi của mình mà đi tới phòng khách.

- Ba mẹ, các ngươi không ra ngoài à?

- Còn ra ngoài làm gì nữa chứ? Tuy rằng Trấn Linh Cục đã đưa lời giải thích rồi, thế nhưng vẫn có không ít người đều cho rằng ngươi là tội phạm đấy!

Phụ thân Trần Bình thở dài mà nói:

- Thanh danh của tiểu tử ngươi lại quay về như trước đây rồi.

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn thầm nghĩ trước đây hắn cũng không phải là tội phạm mà…

- Gần đây cũng sắp bước sang năm mới rồi, ngươi an phận một chút đi.

Phụ thân Trần Bình mở miệng nói:

- Tốt nhất là chờ Tiểu Phương cùng Đại Lực trở về đã rồi ngươi hẵng ra ngoài.

- Vì sao chứ?

- Có lẽ bên trong song sắt còn có bạn!

- …

Hắn ta vừa mới nói xong trong nháy mắt đã vang lên tiếng đập cửa.

Ầm ầm ầm!

- Trần Thư, mở cửa, ta là Phương Tư, đội trưởng của ngươi!

Trần Thư vội vã mở cửa ra. Chỉ thấy Phương Tư tùy tiện đi đến, đồng thời còn cho Trần Thư một cái ôm.

Nàng vừa quay đầu thì đã nhìn thấy phụ mẫu Trần Thư đang nhìn về phía nàng, nàng cười cười nói:

- Ấy… thúc thúc a di khỏe.

Phụ thân Trần Bình cười cười rồi nói:

- Tiểu Phương trở về rồi đấy à?

- Vâng, vừa mới giải quyết xong chuyện của Ngự Long Vệ xong.

Phương Tư không hề khách khí một chút nào, trực tiếp bới thêm cho mình một bát cháo nữa rồi ngồi xuống bàn ăn.

- Đúng rồi, tỷ, trận đấu thế giới khi nào nào thì bắt đầu vậy?

- Tầm giữa năm ấy.

Phương Tư mở miệng nói:

- Thế nào, không chờ nổi à?

- Hì hì… ta đã là chuẩn bị một mẻ hốt gọn đám thiên tài nước ngoài rồi này!

Trần Thư nhếch miệng lên, trên mặt xuất hiện một nụ cười đặc trưng của tội phạm.

- Ngươi muốn làm gì hả?

Phương Tư giật mình, vội vàng nói:

- Ta phải nhắc nhở ngươi, tranh tài thì tranh tài, nếu như ngươi mà dám làm ra chuyện gì khác người thường thì có là Truyền Kỳ Cấp cũng không gánh nổi ngươi đâu!

- Nghĩ gì thế…

Trần Thư nói với vẻ nghiêm túc:

- Ta chỉ muốn tiến hành trận tranh tài một cách quang minh chính đại thôi.

- Thời gian nửa năm…

Hắn sờ lên cằm, trong lòng đã bắt đầu suy tính kế hoạch huấn luyện.

Đối với những người khác mà nói thì e rằng nửa năm cũng không có sự thăng tiến gì lắm. Nhưng hắn thì không giống vậy, chỉ cần có nhiều tuyển hạng để lựa chọn hơn thì sẽ lại có thể tăng lên một đoạn dài.

Hắn không chỉ muốn thắng mà hơn nữa còn muốn thắng bạo lực hơn một chút!

- Tốt nhất là ngươi phải chuẩn bị cho thật tốt một chút!

Phương Tư mở miệng nói:

- Là một trận tranh tài có Hàm Kim Lượng lớn nhất, ngươi không được coi thường các đối thủ còn lại đâu!

Thấy Trần Thư không hề để ý, nàng lại mở miệng nói:

- Lần trước, thành tích tốt nhất của Bạch Ngân Tổ bên Hoa Quốc chúng ta là hạng tám!

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư hơi sững sờ, hắn nói:

- Kém như vậy sao?

- Vậy đã không tệ rồi!

Phương Tư mở miệng nói:

- Đạt hạng tám trên toàn thế giới, cũng có nghĩa là trình độ nhất định của ngươi nằm ở hạng tám trong số thế hệ trẻ tuổi trên toàn thế giới!

- Ta chuẩn bị giành lấy giải quán quân đây!

Trần Thư sờ lên cằm, đây chính là cơ hội được nổi tiếng toàn cầu đấy.

Chương 1003: Chúng ta đều có quang minh tương lai

Hơn nữa, nếu lấy được tài nguyên còn có thể giúp hắn thử trùng kích lên Hoàng Kim Cấp nữa. Tuy rằng phía trên còn có Vương Cấp cùng với Truyền Kỳ Cấp cao không thể chạm tới, thế nhưng Hoàng Kim Cấp đã là chiến lực thuộc loại đỉnh cấp trong nhân loại rồi…

Hai người ăn xong điểm tâm bèn đi tới lầu chót trên sân thượng.

Trong mắt Phương Tư hiện lên vẻ không rõ ràng lắm, nàng hỏi:

- Trần Thư, ngươi tới sân thượng làm gì thế?

- Buông thả lý tưởng!

- ?

Trần Thư triệu hoán Slime tròn vo ra, đồng thời còn ném một đầu của bảng biểu ngữ thật dài xuống.

Phía trên viết mấy chữ lớn “Chúc mừng Trần Thư giành được giải quán quân toàn quốc! Hợp tác thương vụ xin liên lạc siêu tin: **12138!”

- Nhảy lên đi, Tiểu Hoàng!

Trần Thư cột tấm bảng biểu vào trên đầu Tiểu Hoàng, đồng thời còn bảo nó bay cao lên!

Khóe miệng Phương Tư giật giật, nàng nói:

- Ngươi muốn làm gì hả?

- Cho Tiểu Hoàng đi du lịch toàn quốc một chút thôi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, hắn nói:

- Không phải ta có quyền phi hành tạm thời sao? Không lợi dụng nó cho thật tốt thì sao mà được chứ?

- Ngươi thật sự không sợ Khế Ước Linh sẽ xảy ra chuyện gì sao hả!

Phương Tư không nghĩ tới sẽ có một người không hợp lẽ thường như vậy, lại để cho Khế Ước Linh đi khắp nơi khoe khoang.

- Không có việc gì đâu, ta chuyên chọn các thành phố lớn để đi dạo mà.

Trần Thư cười hì hì. Thành phố lớn sẽ có cường giả Vương Cấp, tất nhiên cũng không cần lo lắng sẽ có tội phạm gì gì đó.

Huống chi Khế Ước Linh có thực lực miểu sát được hắn, vậy vì sao lại không đến trực tiếp chạy đến giết hắn luôn đi chứ?

Đang lúc Trần Thư để Khế Ước Linh kết thúc bay lên thì một âm thanh truyền đến.

- Ta nói hai tên tội phạm các ngươi cũng thật là thú vị, thế nào mà cứ luôn thích chạy lên sân thượng gặp mặt vậy hả?

Hai người nhìn lại, chỉ thấy Trương Đại Lực đang gánh cái nồi sắt đi tới.

- Đại Lực, ngươi trở về rồi à?

Vẻ mặt Trần Thư rất vui vẻ, không nghĩ tới tổ ba người lại được tề tựu một lần nữa.

- Cho các ngươi xem một thứ này!

Trương Đại Lực cười hì hì rồi móc một cuốn vở màu vàng ra, trên đó viết bốn chữ lớn Hoàng Kim Linh Trù ngay chính giữa!

- Ngươi đã thành Hoàng Kim Trù Sư rồi sao?

Vẻ mặt hai người hơi chấn động, trong mắt đã có chút kinh ngạc.

- Ta nói rồi, ta là thiên tài đó được không hả!

Trương Đại Lực nhếch miệng, trên mặt cũng hiện lên nụ cười không cầm được.

Tuy rằng địa vị của Hoàng Kim Linh Trù không bằng Hoàng Kim Ngự Thú Sư, thế nhưng ít ra thì cũng đã vượt qua tuyệt đại bộ phận Bạch Ngân Ngự Thú Sư rồi.

Chủ yếu nhất là Trương Đại Lực còn quá trẻ tuổi!

- Ta bảo vệ quốc gia ở Ngự Long Vệ, thanh danh của Đại Lực trong ngành nghề Linh Trù lại nổi lên, mà Trần Thư lại xưng vương xưng bá trong giới tội phạm…

Trong mắt Phương Tư tràn ngập cảm thán, nàng nói:

- Chúng ta đều có một tương lai tương sáng cả!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, sao hắn lại nghe thấy là lạ ấy nhỉ? Đây quả thật là khích lệ ư?

Ba người cười nói với nhau một hồi, ánh mắt ngắm nhìn cả một thành phố lớn này. Môi trường cũng giống như những năm trước, nhưng điểm khác biệt chính là bọn hắn đều đã trưởng thành cả rồi…

Lúc ban đêm, người ba nhà tập hợp lại với nhau, cùng ăn cơm tất niên, không khí vô cùng ấm áp.

Phụ mẫu của bọn hắn mặt mày đầy ý cười. So với những người cùng thế hệ thì ba người thật sự là quá ưu tú.

Ai có thể ngờ rằng tổ ba người của Nam Giang lúc trước lại sẽ trưởng thành đến mức như thế này đâu chứ?

Đầu đường đêm giao thừa.

Những người đi đường đều mang vẻ mặt tươi cười, trên đường cũng được trang trí tràn ngập hơi thở năm mới.

Ngay đúng lúc này, vẻ mặt mọi người đều sững sờ, nhao nhao tránh ra một con đường.

Chỉ thấy một đoàn người Trần Thư đang đi trên đường lớn.

Đám người Tiểu Tinh, lão Tạ đều đã về tới thành phố Nam Giang, bao gồm cả đám người Hứa Tiểu Vũ.

- Ta đề nghị, tối nay chúng ta làm dàn pháo hoa bá chủ đi!

Trần Thư quay đầu nhìn về phía mọi người, nhếch mép cười một tiếng.

Nghe xong lời này, khóe miệng của mọi người đều giật giật, thoáng chốc là đã nhớ đến đêm giao thừa ngày đó…

Bởi vì màn bắn pháo hoa kinh thiên của Trần Thư mà trực tiếp khiến cho toàn thành phố đều lâm vào khủng hoảng.

Mà bản thân hắn lại trực tiếp bị bắt giữ, phải trải qua đêm giao thừa ở Trấn Linh Cục!

- Các ngươi cũng đừng có khẩn trương quá, lần này sẽ hoàn toàn khác với pháo hoa lần trước!

Trần Thư cười cười, đồng thời móc năm bình dược tề màu xám ra.

- Ôi mẹ ơi! Chết tiệt, ngươi điên rồi sao hả?

Trong nháy mắt, vẻ mặt của đám người Phương Tư chấn động kịch liệt, vội vã xông lên trước muốn cướp dược tề đi.

- Mẹ nó chứ, ngươi gọi đạn hạt nhân này là pháo hoa đấy hả?

- Trần Thư!

Đúng vào lúc này, một giọng nói gọi hắn lại.

- Hả?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có ba nam một nữ đi tới.

Trên vai mỗi một người bọn họ đều có một cái băng tay màu vàng, người đi đường nhộn nhịp lộ vẻ mặt tôn kính.

- Các ngươi…

Trong lòng Trần Thư hơi lộp bộp một cái, không phải là tới bắt hắn đấy chứ?

Chương 1004: Hiệu trưởng xem ta như một chuyện để xử lý vậy…

Hắn cũng đâu có làm cái gì đâu chứ, cái gì mà phán hình đỉnh cấp cơ chứ? Ngự Long Vệ là phái nữ duy nhất cười cười mà nói:

- Bước sang năm mới rồi, bên trên phái bọn ta đặc biệt đến đây để bồi dưỡng quán quân một chút!

- …

Trần Thư trừng lớn hai mắt, hắn nói:

- Bốn têm Ngự Long Vệ… có phải chiến trận có hơi lớn chút rồi không…

- Không lớn một chút nào! Tội phạm quốc tế đều có tiêu chuẩn này hết cả!

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng. Hình như năm nay hắn trôi qua có hơi tâm kinh đảm chiến một chút.

Người qua đường nhộn nhịp trông lại, vẻ mặt vô cùng cổ quái.

Bốn vị Ngự Long Vệ đến ăn Tết cùng với ngươi, không đúng, cộng thêm Phương Tư thì hẳn là năm vị Ngự Long Vệ, loại đãi ngộ này quả thật là đỉnh cấp mà.

- Vậy chúng ta, có thể có một loại khả năng hay không…

- Không có!

Một tên Ngự Long Vệ trực tiếp cắt đứt lời hắn.

Dựa theo tình báo mà phía chính phủ cung cấp, nói chung thì đằng sau những lời này của tội phạm cũng không phải là lời hay ho gì…

Hiển nhiên, trước khi đến đây bốn người đã chuẩn bị tương đối đầy đủ rồi.

- Ta…

Trần Thư cười khan một tiếng, trong lòng lại yên lặng rơi lệ, chấp nhận cái sự thật tàn khốc này.

Trời vừa rạng sáng, mọi người đều chuẩn bị trở về nhà. Trước khi tạm biệt nhau, bọn họ lại cùng nhau chụp một tấm ảnh tập thể.

Trong suốt hai mươi mốt năm qua, đây là đêm giao thừa đặc biệt nhất của Trần Thư…

Sáng sớm hôm sau.

Trần Thư mới vừa tỉnh lại thì đã nhận được một tấm hình ở trong nhóm, người trong ảnh đều mang vẻ mặt tươi cười.

Chính là tấm ảnh tập thể đã chụp vào tối hôm qua!

Trên tấm ảnh, Trần Thư đứng nổi bật ở chính giữa, bên cạnh là bốn vị Ngự Long Vệ mang băng tay màu vàng. Mà bản thân hắn thì hai tay khoanh trước ngực một cách vô cùng tự nhiên.

Bả vai của hai vị Ngự Long Vệ chạm sát vào vai hắn, đồng thời mỗi người còn khoác lên một cánh tay của hắn nữa.

- Sao ta cứ cảm thấy là lạ thế nào ấy nhỉ?

Trần Thư gãi gãi đầu, trong lúc nhất thời có chút không hiểu ra làm sao.

- Xin lỗi, tấm ảnh có chút vấn đề, để ta sửa một chút rồi lại gửi qua cho ngươi!

Lúc này, Từ Tinh Tinh lại thu hồi tấm ảnh về lại.

Trần Thư cũng trả lời lại:

- Ta biết ngay là có vấn đề mà! Có nhìn thế nào cũng thấy quái quái ấy.

Không hổ là Từ Tinh Tinh, nửa giờ sau là đã xử lý xong tấm ảnh, sau đó hắn lại gửi lên trên nhóm một lần nữa.

Trong nháy mắt, trong nhóm đã hoàn toàn bùng nổ.

Chỉ thấy những người còn lại trên tấm ảnh đều không có thay đổi gì hết, chỉ duy nhất chiếc áo khoác trên người Trần Thư lại biến thành một kiện mã giáp màu đỏ, trên tay còn có thêm một chiếc còng số tám.

Hơn nữa còn photoshop cho mặt hắn tựa như bị đánh đến tím bầm vậy…

Từ Tinh Tinh đánh chữ nói:

- Hiện tại không có vấn đề gì rồi nhỉ?

- Bà mẹ nó, cũng giống thật đó!

- Ta đã nói rồi mà, bây giờ đã hoàn toàn hài hòa hơn rồi đó!

- Đoán chừng Trần Bì đã vui mừng như điên rồi…

- Mẹ nó chứ, nứt ra rồi sao…

Trần Thư giật giật khóe miệng. Tiểu Tinh, ngươi được lắm!

Trong lúc nhất thời, ảnh chụp tập thể được thêm vào trong album ảnh nhóm, hơn nữa còn trở thành ảnh đại diện của nhóm…

Thời gian ngày qua ngày lại trôi qua.

Ngược lại Trần Thư lại cực kỳ thanh nhàn, hoặc ở trong nhà chơi trò chơi, hoặc là đi ra ngoài dạo quanh một vòng.

Tiểu Hoàng đi ra ngoài khoe khoang đến ngày hôm sau thì đã trở lại rồi.

Nó còn chưa kịp ra khỏi thành phố thì đã trực tiếp bị cưỡng chế bắt trở về, lý do là thành thị trên không cấm chỉ đại tiện xuất hiện…

Đồng thời, quyền lợi phi hành của hắn cũng trực tiếp bị tịch thu ngay lập tức…

Tết đầu năm, Trần Thư đi đến Sí Liệt Hỏa Sơn một chuyến để trợ giúp dọn dẹp sào huyệt của hung thú ở bốn phía xung quanh cứ điểm của Trấn Linh Quân một chút, đề phòng lại xuất hiện Hung Thú Triều.

Tất nhiên, bởi vì hắn còn kèm theo Khiêu Khích Quang Hoàn, không cẩn thận đã thu hút thêm càng nhiều hung thú hơn nữa.

Cũng may là cuối cùng vẫn có thể giải quyết êm đẹp.

Để tỏ lòng cảm tạ đối với hắn, Diệp Thanh làm chủ, thăng cấp quyền hạn của hắn lên:

Vé vào cửa của các Dị Không Gian còn lại được giảm hai mươi phần trăm, giá vé vào Sí Liệt Hỏa Sơn tăng lên gấp ba…

…

Thời gian vui sướng lúc nào cũng vô cùng ngắn ngủi, bất tri bất giác là đã đến ngày 15 tháng 2.

- Lại khai giảng rồi!

Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi, kéo lấy rương hành lý đã sớm được thu thập xong xuôi.

- Ba mẹ, ngày mai khai giảng rồi, ta phải đi đây!

- Tích cực như vậy?

Trong mắt của phụ thân Trần Bình đã ánh lên một tia bất ngờ, lão nói:

- Đây là lần đầu tiên ngươi đến trường sớm thế đấy?

- Đừng có nghĩ xấu, tóm lại thì là… Đừng có luôn nghĩ xấu cho ta.

Trần Thư giật giật khóe miệng, sau đó lại cười cười mà nói:

- Ta thích học tập, việc học yêu mến ta!

Tất nhiên, điều thu hút hắn cũng không phải là học tập mà là phần thưởng của giải quán quân!

Bất kể là phần thưởng của trường học hay là phần thưởng của trận tranh tài thì cũng đều đã được chuẩn bị xong xuôi cả rồi, chỉ còn đợi bản thân hắn đích thân ký nhận nữa thôi.

Chương 1005: Hiệu trưởng xem ta như một chuyện để xử lý vậy… (2)

– Ừ, có thời gian thì trở lại thăm nhà một chút. Phụ mẫu gật đầu một cái, trong mắt cũng đã có hơi không nỡ.

Giao thừa năm ngoái Trần Thư ở biên cảnh phương Bắc, không có trở về. Điều đó đã khiến bọn hắn ý thức được rằng nhi tử đã lớn rồi, e rằng số lần về nhà sẽ càng ngày càng ít.

- Ta biết rồi!

Trần Thư gật gật đầu, kéo lấy rương hành lý rồi rời khỏi nhà.

Mà dưới lầu, Tạ Tố Nam đã đợi ở đó từ lâu.

- Lão Tạ, ngươi tới sớm thế?

Trần Thư nhướng mày mà nói:

- Ngươi cũng yêu học tập à?

Tạ Tố Nam lắc đầu, vô cùng nghiêm túc mà nói:

- Không có, ta có chuyện phải giải quyết.

- Thế nào, vẫn còn có người dám chọc đến ngươi sao?

Trong mắt lão Tạ đã hiện lên vài tia phiền muộn, hắn nói:

- Tối hôm qua hiệu trưởng gọi điện thoại cho ta, bảo ta nhất định phải đến trường học đúng giờ, bằng không sẽ bắt buộc ta thôi học.

- Sau đó thì sao?

- Mà cái tính tình nóng nảy này của ta sao có thể nhịn được chứ? Thế là uống thêm chút rượu, sau đó lại bảo lão trì hoãn ngày khai giảng thêm một tuần nữa, còn bảo lão đi xử lý cái chuyện này đi.

- …

Khóe miệng Trần Thư co rút, hắn nói:

- Lão Tạ, ngươi đúng thật là không hợp thói thường mà!

- Sáng hôm nay ta lại nhận được thư buộc thôi học…

Tạ Tố Nam ngửa đầu nhìn lên trời mà u buồn nói:

- Hiệu trưởng lại xem ta như một chuyện để mà xử lý rồi này…

- Ha ha ha!

Trong thoáng chốc Trần Thư không thể nhịn được, trực tiếp cười ra tiếng.

- Ta đã chuẩn bị vác đao đi hối lỗi rồi đây!

Tạ Tố Nam quay người, chỉ thấy trên lưng của hắn còn được buộc theo một chiếc dao mổ heo…

- Ngươi xác định đây là đi hối lỗi sao?

Trần Thư trừng lớn hai mắt. Mẹ nó chứ ngươi xách theo đao đi đi xin lỗi đấy à?

- Cũng như nhau cả thôi! Nhanh lên một chút đi, chậm thêm chút nữa là tới không kịp đâu đó!

- Lên xe!

Trần Thư lại đi đón Đại Lực cùng với Tiểu Tinh, một tổ bốn người đi thẳng một đường về phía Bắc, chạy thẳng đến Kinh Đô.

Lúc chạng vạng tối.

Trần Thư về tới Hoa Hạ học phủ, chỉ thấy phía trên cánh cửa trường hào hùng khí thế treo thêm một chiếc biểu ngữ ngay chính giữa với hàng chữ to: “Chúc mừng Trần Thư đồng học giành được giải quán quân trong trận tranh tài Ngự Thú toàn quốc!

- Có phân lượng như vậy sao?

Khóe miệng Trần Thư có vẻ hài lòng. Cửa chính của Hoa Hạ học phủ xưa nay sẽ không bao giờ treo loại vật này.

Không cần nói là chúc mừng học sinh, ngay cả hiệu trưởng nhiệm kỳ mới nhậm chức cũng sẽ không treo.

Có thể nói là mấy trăm năm qua, Trần Thư là học sinh duy nhất đạt được vinh hạnh đặc biệt như vậy.

Vừa về tới trường học thì các học sinh đi ngang qua đều nhao nhao ném ánh mắt tới.

Học sinh của Hoa Hạ học phủ đều là những thiên tài trong đám người đồng lứa cả, thế nên bọn họ sẽ không dễ dàng bị chinh phục.

Nhưng lúc này, trong mắt của bọn hắn lại có thêm vẻ kính nể.

Khi một người tồn tại khoảng cách không quá lớn với mọi người thì người nào người nấy cũng đều muốn đuổi kịp bước chân của người kia, hơn nữa còn sẽ có một loại địch ý không hiểu sao lại nảy sinh.

Nhưng nếu như bọn hắn còn chẳng nhìn thấy được bóng lưng của đối phương nữa, vậy thì bọn hắn cũng chỉ có thể ngửa mặt trông lên cùng với sự kính nể cùng cực thôi.

- Lĩnh thưởng rồi, lĩnh thưởng rồi!

Trần Thư vọt thẳng một đường băng băng về phía tòa lầu ban phát nhiệm vụ của trường học.

Dựa theo nhiệm vụ đặc biệt mà Liễu Phong đã phát cho hắn lúc ấy, phần thưởng sẽ bao gồm:

Một vạn bảy ngàn tín chỉ, mười hai bình dược tề cấp một, một phần Quân Vương Huyết Nhục, một lượng Bạch Ngân Dược Tề vô hạn cùng với được sử dụng miễn phí Tu Luyện Thất của trường học.

Chỉ riêng một vạn bảy ngàn tín chỉ thôi cũng đã có giá trị ít nhất là hai tỷ rồi.

Dược tề cấp một của phòng thí nghiệm cùng với Quân Vương Huyết Nhục cũng vô cùng đắt đỏ, là thứ không thể dùng Hoa Hạ tệ để ước lượng được.

Về phần Bạch Ngân Dược Tề vô hạn, ngược lại cũng không có tác dụng quá lớn, bởi vì nó chỉ có thể dùng riêng, hơn nữa hắn cũng đã bồi dưỡng được kha khá rồi.

Miễn phí sử dụng Tu Luyện Thất của trường học đối với học sinh chăm chỉ mà nói là vô cùng trân quý, thế nhưng đối với hắn cũng cực kỳ vô dụng.

Ai bảo cho tới bây giờ hắn còn chưa từng tu luyện chứ…

Cũng may có thể cho đám người A Lương sử dụng.

Đồng thời, hắn lại đi đến căn nhà kho của trường học một chuyến, nhận lấy phần thưởng khổng lồ của giải quán quân toàn quốc.

Trong đó bao gồm: Bốn cái Bạch Ngân Chân Bảo + đại lượng Quân Vương Huyết Nhục + một cái kỹ năng Hoàng Kim Quân Vương chỉ định!

Bất kể là phần thưởng của quán quân hay là phần thưởng của trường học thì Quân Vương Huyết Nhục đều là Hoàng Kim Cấp cả. Điều đó cũng mang đến hi vọng để cho kỹ năng chuyên môn của Thỏ Không Gian lại được tăng thêm một cấp.

Vẻ tự tin trong mắt Trần Thư tăng vọt. Bây giờ cũng chỉ có thể dùng một chữ để hình dung thôi: Bành trướng!

- Mẹ nó, ngược lại ta cũng muốn xem xem còn có ai có thể đánh được ta nữa!

Hai tay của hắn chống nạnh, lớn tiếng gào thét:

- Còn có ai nữa?

- Thế nào?

Chương 1006: Cũng không phải đút ngươi ăn dưa chua

Ngay đúng lúc này, Tần Thiên cùng với Liễu Phong vừa vặn đi về phía hắn, mặt mũi đầy ý cười mà nhìn hắn. - Tiểu tử ngươi đang lảm nhảm lung tung cái gì vậy hả?

Tần Thiên nhướng mày rồi chế nhạo mà hỏi:

- Cái gì mà còn có ai nữa không là sao?

- Ta đã nói như vậy ư?

Trần Thư chỉ vào chính mình, sau đó mở miệng nói:

- Hai người các ngươi có nghe nhầm không đấy?

Công bằng mà nói, trước mắt thì chính mình thật sự có chút đánh không lại hai người này…

Hắn có thể xuất kích mạnh mẽ với Bạch Ngân Cấp, nhưng nếu gặp phải Hoàng Kim Cấp thì hắn cũng chỉ có nước khúm núm mà thôi.

- Nghe nói tiểu tử ngươi bị tổ chức Ám Dạ để mắt tới rồi à?

Liễu Phong bước lên trước, quan tâm mà nói:

- Bọn họ không sao chứ?

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nhìn qua nhìn lại đánh giá Liễu Phong. Nếu trên người đối phương có xuất hiện ánh sáng màu đỏ thì hắn cũng sẽ không bất ngờ gì đâu.

Tần Thiên mở miệng nói:

- Trước khi diễn ra giải vô địch thế giới, ngươi cố gắng hết sức đừng rời khỏi Học Phủ, để đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

- Không được! Bọn họ không đến tìm ta, nhưng ta còn phải tìm cho được bọn họ nữa kìa!

Trần Thư còn chưa quên lựa chọn của mình đâu, hắn cần phải tiêu diệt căn cứ của tổ chức Ám Dạ.

Bây giờ, đá kỹ năng Phân Thân của Husky đã Lv4, nếu được thăng lên một cấp nữa thì nói không chừng còn có thể xuất hiện thêm sự thay đổi về chất.

- Ngươi tìm bọn họ để mà tìm đường chết à?

Hai người trừng mắt nhìn hắn, đây thuần túy là đưa mình tới cửa thì có?

- Đi gửi lời chúc mừng năm mới!

Trần Thư xoay người rồi lập tức rời đi, sau đó nói:

- Hai vị đại lão, ta có chút chuyện đi trước đây!

- …

Hai người đưa mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy con hàng này càng ngày càng khó quản.

Tần Thiên nói:

- Lão Liễu, ngươi để ý hắn chút đi!

- Không thành vấn đề!

Liễu Phong gật đầu rồi nói:

- Nếu như thật sự có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì ta sẽ đích thân… chôn cất hắn!

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật mà nói:

- Con mẹ nó, ý ta là chú ý bảo vệ an toàn của hắn cho tốt đi kìa!

- Bây giờ, chất lượng không khí trong Học Phủ cũng trở nên kém hơn trước rất nhiều, ta nghi ngờ là do ngươi rải tro cốt nhiều quá rồi đấy!

- …

…

Trần Thư về tới ký túc xá, chỉ thấy hai người A Lương và Vương Tuyệt đã ngồi trên ghế sô pha, đang xem TV rất hứng thú.

- Thế mà ngươi lại về sớm như vậy à?

Vẻ mặt của hai người đều chấn động, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, đây cũng không phải là tác phong của tội phạm.

- Có gì đáng ngạc nhiên đâu cơ chứ!

Trần Thư nhếch miệng mà nói:

- Đúng rồi, các ngươi đã nhận được phần thưởng của mình chưa?

- Đã sử dụng hết rồi!

A Lương thở dài rồi nói:

- Thật sự là tài nguyên có nhiều bao nhiêu cũng không đủ dùng mà!

Trần Thư an ủi:

- Không sao, ta vẫn còn đây này!

- Ồ?

Trong mắt hai người hiện lên một chút hy vọng. Không phải là tội phạm định cho bọn họ dùng đấy chứ…

- Các ngươi có thể… nhìn ta dùng!

- …

Trần Thư nhếch mép cười, đồng thời điều khiển Thỏ Không Gian ném tất cả Quân Vương Huyết Nhục ra.

Trong phút chốc, toàn bộ ban công gần như bị lấp đầy, e rằng chừng đó cũng phải tương đương với nửa con Hoàng Kim Quân Vương ấy chứ.

Một mùi hương đặc biệt tràn ngập trong không khí, khiến cho tinh thần cả ba người lập tức trở nên thư thái và vui vẻ.

Trong mắt A Lương và lão Vương tràn ngập ước ao.

Đặc biệt là A Lương, cho dù có sự hỗ trợ từ người nhà, nhưng Tuyết Đoàn của hắn ta cũng chỉ tiến hóa kỹ năng được hai lần.

- Nhớ để cho ta nở mày nở mặt đấy!

Trần Thư sờ tai thỏ rồi để nó bắt đầu nuốt chửng Quân Vương Huyết Nhục.

Bản Mệnh Vũ Khí của nó đã tiến hóa ba lần, cấp độ càng lên cao thì càng khó tiến hóa hơn.

Nhưng nếu có thể thăng cấp được thì cũng có những cải tiến đáng kể, không chỉ có thể xuất hiện các hiệu ứng mới mà còn có thể buff thêm cho các hạng mục có từ trước nữa.

- Hì hục hì hục!

Thỏ Không Gian vùi đầu vào trong đống Quân Vương Huyết Nhục, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc.

Chỉ sợ cũng chỉ có đi theo Trần Thư mới có thể ăn thứ đồ tốt này bất cứ lúc nào thôi.

Đồng thời, Trần Thư lại triệu hoán Husky ra.

- Gâu gâu!

Đôi mắt của Husky lóe sáng lên rồi lập tức để mắt tới đống huyết nhục ở trên ban công, sau đó nó nhanh chóng chạy đến

chỗ kia.

Nhưng cuối cùng nó lại bị Trần Thư tung ra một chiêu tội phạm bay nhào, cộng thêm một chiêu khóa cổ khống chế tại chỗ ngay lập tức.

- Gâu!

Hai mắt Husky tràn ngập tinh ranh, mặt mũi lại tràn đầy không phục mà nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

- Ngươi ăn thứ kia thì có tác dụng cái rắm ấy!

Trần Thư chà xát đầu chó, đồng thời lấy bốn khối Chân Bảo Bạch Ngân Cấp ra.

Trong đó có hai khối là thuộc tính Hỏa Diễm, một khối thuộc tính Băng, một khối thuộc tính Phong, mỗi khối đều trị giá ít nhất một tỷ, có thể tăng thêm 10% thuộc tính.

Ban đầu, Trần Thư định lấy bốn khối thuộc tính Hỏa Diễm để tăng đầy mức độ sát thương.

Đáng tiếc, nhân viên ban tổ chức nhắc nhở hắn là Chân Bảo có cùng một loại thuộc tính sẽ có khả năng kháng thuốc, dẫn đến hiệu quả giảm dần.

Chương 1007: Cũng không phải đút ngươi ăn dưa chua (2)

Trần Thư chỉ có thể lựa chọn cân bằng hơn chút, dù sao thì Husky cũng là Khế Ước Linh toàn thuộc tính mà. - Nuốt cho ta!

Trần Thư đút một mạch bốn khối Chân Bảo cho Husky.

- Gâu gâu!

Vẻ mặt Husky tràn đầy bất mãn, vậy mà lại cứ như đang hờn dỗi mà cưỡng chế phun hết ra.

- Mẹ kiếp! Cái thứ bại gia nhà ngươi!

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Đồ đắt tiền như vậy mà lại không ăn à?

- Gâu!

Mặt mũi Husky tràn đầy ghét bỏ, nó vội vàng chạy tới chỗ máy lọc nước, làm ướt chân chó rồi hí hoáy ở trên ghế sô pha.

- Hả?

Trong mắt cả ba người đều có chút tò mò, bọn họ muốn nhìn thử xem Husky định làm cái gì.

Thời gian dần dần trôi qua, vẻ mặt của ba người đều đông cứng lại, đầu óc kêu ong ong.

Chỉ thấy trên ghế sô pha vậy mà lại xuất hiện mấy chữ nguệch ngoạc: Chó cũng không thèm ăn.

- …

Ba người liếc nhau, chỉ cảm thấy vô cùng không hợp lẽ thường.

Lão Vương lên tiếng:

- Cái thứ này của ngươi thật sự là Husky đấy à?

- Có lẽ là do vật cực tất phản cũng nên?

A Lương thử thăm dò mà nói:

- Khi ngu xuẩn đạt đến cực hạn thì sẽ trở nên thông minh?

Ầm!

Đúng lúc này, cửa mở ra, Tiểu Tinh kéo va li đi vào.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Tiểu Tinh, sao ngươi lại tới đây?

- Ta đã làm xong thủ tục chuyển trường, Phòng Giáo Vụ sắp xếp ta vào ở trong phòng ký túc xá này.

Tiểu Tinh đặt hành lý vào góc rồi nói:

- Ba người các ngươi đang làm cái gì đấy?

- Tiểu Tinh, mau đến xem trần nhà (*) trong giới Husky này!

(*) 天花板 (trần nhà): là thuật ngữ dùng trong cộng đồng người hâm mộ, nghĩa là đã đạt đến đỉnh, độ cao đến mức khó có ai có thể vượt qua được.

Từ Tinh Tinh xúm lại, vẻ mặt cũng vô cùng chấn động mà nhìn chằm chằm vào Husky.

Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi mở miệng nói:

- Ta đã từng nhìn thấy con chó này rồi!

- Hả? Ý ngươi là sao?

- Hồi thi vào đại học nó ngồi phía trước ta.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói:

- Thôi dẹp mẹ sang một bên đi!

Hắn dứt lời thì lập tức cưỡng ép bắt Husky lại, sau đó lẩm bẩm:

- Cũng không phải đút ngươi ăn dưa chua, ngươi ghét bỏ cái rắm ấy!

Nói xong, hắn cưỡng ép nhét Bạch Ngân Chân Bảo vào miệng chó.

Thấy Husky còn muốn nhổ ra, Trần Thư trực tiếp bày chiêu cuối ra: Túi phân!

- Gâu!

Ánh mắt Husky vừa buồn vừa giận, cuối cùng nó cũng chỉ có thể khuất phục trước dâm uy của tội phạm mà nuốt hết tất cả Chân Bảo vào bụng.

- Thế này thì còn tạm được!

Trần Thư thu hồi nó vào Ngự Thú Không Gian, e rằng phải mất một khoảng thời gian nữa Husky mới có thể tiêu hóa hết đống đó được.

- A Lương, cho ta mượn máy tính của ngươi một chút!

- Định làm gì đấy?

- Ta muốn đổi dược tề cấp một của phòng thí nghiệm.

Hắn nói xong thì lập tức mở danh sách dược tề cấp một trên trang web chính thức của trường ra.

Số ID: dược tề 001, hiệu quả: Có xác suất 30% khiến cho huyết mạch của Khế Ước Linh xuất hiện biến dị! Giá cả: 8.000 tín chỉ, tư cách trao đổi dược tề cấp một!

Số ID: dược tề 002, hiệu quả: Có xác suất 25% khiến cho một kỹ năng ngẫu nhiên thăng cấp! Giá cả: 5.000 tín chỉ, tư cách trao đổi dược tề cấp một!

Số ID: dược tề 003, hiệu quả: Tăng thêm 2% toàn bộ thuộc tính của Khế Ước Linh! Giá cả: 3.000 tín chỉ, tư cách trao đổi dược tề cấp một! Lưu ý: Chỉ có thể được sử dụng mười lần!

Số ID: dược tề 004, hiệu quả: Giảm 3% thời gian hồi chiêu các kỹ năng chủ động của Khế Ước Linh! Giá cả: 3.000 tín chỉ, tư cách trao đổi dược tề cấp một! Lưu ý: Chỉ có thể được sử dụng hai lần!

…

Số ID: dược tề 010, hiệu quả: Tăng thêm 3% tốc độ tung kỹ năng của Khế Ước Linh! Giá cả: 2.000 tín chỉ, tư cách trao đổi dược tề cấp một! Lưu ý: Chỉ có thể được sử dụng năm lần!

Lưu ý: Giá trị tăng thêm cụ thể của dược tề gia tăng thuộc tính sẽ thay đổi tùy theo thuộc tính cơ sở của Khế Ước Linh!

…

Trần Thư sờ cằm, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Tổng cộng cũng chỉ có mười loại dược tề cấp một, hơn nữa dự trữ đều rất ít.

Khác với dược tề cấp hai, không chỉ Bạch Ngân có thể sử dụng mà Hoàng Kim Cấp cũng có thể sử dụng được dược tề cấp một.

- Bà mẹ nó, hâm mộ quá!

Ba người A Lương tha thiết nhìn sang, phần thưởng mà bọn họ nhận được là dược tề cấp hai, thứ này chỉ có thể tăng lên cho Khế Ước Linh Hắc Thiết Cấp mà thôi.

- Biến dị huyết mạch, thăng cấp kỹ năng…

Trần Thư sờ cằm, không ngờ phòng thí nghiệm hàng đầu của Hoa Quốc đã có thể nghiên cứu ra loại thuốc này rồi.

Tuy rằng hiệu quả rất nghịch thiên, nhưng so với phần thưởng của hệ thống thì vẫn còn kém quá xa.

Mặc dù dược tề 002 có thể nâng cao đẳng cấp kỹ năng, nhưng cũng chỉ mới có 25% khả năng mà thôi, tương đương với việc dùng mấy tỷ chỉ để nâng cao một đẳng cấp kỹ năng, hoàn toàn không có lời.

Cần phải tích lũy đẳng cấp kỹ năng thì mới có thể xuất hiện sự thay đổi về chất, cấp một và cấp hai có vẻ quá gân gà. (*)

(*) gân gà: ăn thì vô vị, vứt thì tiếc, ví với những việc làm vô bổ, không mang lại lợi ích gì mấy.

- Ta có thể đổi được mười hai bình…

Chương 1008: Tất cả đều bị nội thương, cùng lắm sống thêm được bảy tám chục năm nữa thôi

Trong mắt Trần Thư hiện lên vẻ rầu rĩ, ngoại trừ hai loại dược tề đầu tiên ra thì hắn muốn lấy hết tất cả những dược tề còn lại. Dược tề tất cả các thuộc tính, thời gian hồi chiêu của kỹ năng, tốc độ tung kỹ năng, gia tăng hình thể và lực phòng ngự, v.v.. Tất cả các loại dược tề này đều có thể tăng lên rất nhiều đối với hắn.

- Nếu như có thể lấy hết thì tốt biết bao…

Trần Thư thở dài, trong lòng đã nghĩ đến việc cướp phòng thí nghiệm luôn rồi…

- Có thể lấy được mười hai bình đã không tệ rồi, ngươi tham lam quá rồi đấy!

A Lương mở miệng nói. Quả thực là thân ở trong phúc mà lại không biết hưởng phúc mà.

- Ta lên lớp một lát!

Dứt lời, Trần Thư lặng lẽ đeo mặt nạ phòng độc vào, trong tay cầm một cái túi phân rồi vọt thẳng ra khỏi ký túc xá.

- Trần Thư…

A Lương vội vàng ngăn lại, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đã ý thức được có điều gì đó không ổn. Con hàng này sẽ không muốn hóa thân thành tội phạm ngay lúc vừa mới khai giảng đấy chứ…

…

Nửa tiếng sau, Trần Thư trở về ký túc xá với vẻ mặt chán nản, mặt nạ phòng độc cũng bị đánh cho lệch ra.

- Trần Thư, thất bại rồi à?

Tiểu Tinh và Vương Tuyệt vội vàng hỏi, muốn xem mọi chuyện diễn ra như thế nào.

Từ khi thành lập Hoa Hạ Học Phủ đến nay, chưa từng xuất hiện chuyện nào không hợp lẽ thường như vậy bao giờ.

- Thất bại cái gì cơ?

Giọng điệu Trần Thư nghi ngờ mà nói:

- Ta chỉ đi đổi dược tề bình thường thôi mà, sao lại thất bại được?

Hai người đồng thanh hỏi:

- Ngươi không dùng thủ đoạn tội phạm sao?

Trần Thư tháo mặt nạ phòng độc ra, ánh mắt u sầu mà mở miệng nói:

- Mấy người lão Tần đang họp ở tầng một của phòng thí nghiệm…

- …

Hai người liếc nhìn nhau, bọn họ đã có thể hình dung ra được cảnh tượng lúc đó rồi.

Đây không phải tương đương với việc bọn cướp xông vào ngân hàng, nhưng vừa lúc lại nhìn thấy quân đội đang tập dượt à…

Giọng điệu của hắn bình thản mà nói:

- Còn may, sức chiến đấu của ta kinh người, cuối cùng lấy một địch mười mà khiến cho bọn họ kinh sợ!

- Dữ dằn quá ta!

Lão Vương giơ ngón tay cái lên, sau đó nói:

- Nhưng trước đó, ngươi có thể lau máu mũi đi đã được không…

- Ta chỉ bị thương nhẹ thôi, nhưng mấy người lão Tần mới thảm kìa, tất cả đều bị nội thương!

Trần Thư lau máu mũi rồi nói:

- Ta ước tính sơ sơ, cùng lắm thì cũng chỉ sống thêm được bảy tám chục năm nữa thôi.

- …

Khóe miệng ba người giật giật. Miệng ngươi cũng cứng thật đấy!

- Nắm đấm tội phạm của ta không dễ tiếp như thế đâu!

Trần Thư ngồi xuống trên ghế sô pha, sau đó lấy dược tề từ trong túi ra.

Trong đó có mười bình là tăng lên toàn bộ thuộc tính, hai bình còn lại là gia tăng tốc độ tung kỹ năng.

Hắn định cho Husky dùng hết tất cả đống dược tề này, trước tiên cứ tập trung tài nguyên để bồi dưỡng một Khế Ước Linh trước đã mới là khôn ngoan.

Nếu muốn thử sức chiến đấu vượt cấp thì nhất định phải bồi dưỡng Husky đến cực hạn mới được.

Nếu không thì ngay cả phòng ngự của Hoàng Kim Cấp cũng không phá nổi, đến lúc đó đương nhiên không thể đánh tiếp được nữa rồi.

Đúng lúc này, A Lương ra khỏi phòng, đột nhiên nhìn thấy bộ dạng chán nản của Trần Thư.

- Trần Bì, ngươi bị sao vậy?

A Lương nhướng mày, trong lòng đã đoán trước được chút gì đó.

- Có chuyện gì không vui thì cứ nói ra đi, nói ra để cho ta vui vẻ chút!

- Xéo đi!

Trần Thư nhếch miệng, đồng thời triệu hoán Husky ra.

Thấy nó đang ngủ say thì hắn trực tiếp đổ toàn bộ dược tề vào miệng chó.

- Được rồi, tối nay ta mời khách, để ta đãi các ngươi một bữa tiệc lớn!

A Lương nhếch mép cười rồi nói:

- Đi ăn mừng ngày mai khai giảng, hơn nữa hôm nay là sinh nhật hai mươi mốt tuổi của ta!

- Sinh nhật à? Chúc mừng nha!

Trần Thư hơi giật mình, sau đó nói:

- Đúng rồi, ngươi đã nghĩ kỹ xem muốn tặng bọn ta món quà gì chưa?

- ?

A Lương lập tức ngây ngẩn cả người mà nói:

- Bình thường thì không phải là ngươi tặng quà cho ta mới đúng à?

Trần Thư xua tay rồi nói:

- Cũng giống nhau cả thôi!

- …

Khóe miệng A Lương giật giật. Giống cái quần què ấy!

Bốn người sửa sang một lát rồi kề vai sát cánh chuẩn bị rời khỏi ký túc xá.

- Ngươi cứ mặc kệ để con thỏ này ở đây như vậy à?

A Lương chỉ vào con thỏ đang ở trên ban công. Bởi vì là huyết nhục Hoàng Kim Cấp nên nó ăn cũng không nhanh.

- Chờ nó ăn từ từ thôi!

Trần Thư nhún vai, sau đó rời khỏi ký túc xá cùng với mọi người.

A Lương không hổ là A Lương, hắn ta trực tiếp dẫn ba người đi đến một cửa hàng lớn rồi gọi một bàn đầy đủ các món ăn đặc sắc.

- Đúng rồi, Trần Bì, học kỳ mới này ngươi có tính toán gì không?

A Lương mở miệng hỏi:

- Thừa dịp giải vô địch thế giới chưa bắt đầu, chúng ta làm chút chuyện gì đó đi!

Lão Vương và Tiểu Tinh cũng quay đầu nhìn sang.

- Nhập hàng!

Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi mà nói:

- Cũng lâu rồi ta chưa tiến đến Dị Không Gian nữa.

- A Lương, ngươi tìm thử xem có Dị Không Gian nào có hoàn cảnh Hỏa Diễm không, cái nào mà cấp ác mộng ấy!

Chương 1009: Bởi vì cạnh tranh nội bộ (*) sẽ không có kết cục tốt

Trong tay Trần Thư có chìa khoá của di tích, hắn muốn thử xem có thể tìm ra được hay không. Trong mắt A Lương có chút lo lắng mà nói:

- Cấp ác mộng thì có nguy hiểm quá hay không?

- Không có việc gì, thoải mái nắm trong tay thôi!

Trần Thư xua tay. Tuy hắn đánh không lại Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, nhưng vẫn có thể đánh thắng mấy hung thú Hoàng Kim Cấp bình thường được.

Ngoài ra còn có cả tốc độ biến thái của Lôi Điểu của Tiểu Tinh nữa, không cần phải lo lắng quá nhiều về mối nguy hiểm đe dọa mạng sống.

Bốn người bọn họ bắt đầu thảo luận về kế hoạch cho học kỳ mới, thậm chí thỉnh thoảng còn cười hơ hớ đầy quái dị, khiến cho người ngoài cũng phải ghé mắt nhìn xem thử là có chuyện gì.

(*) từ gốc 内卷 (involution), từ thông dụng trên internet, đề cập đến hiện tượng các đồng nghiệp cạnh tranh nhau, nỗ lực nhiều hơn để tranh giành các nguồn lực hạn chế, dẫn đến "tỷ lệ doanh thu/nỗ lực" của từng cá nhân bị giảm mạnh. Có thể xem đây là sự "lạm phát" của công sức. Nó cũng đề cập đến hiện tượng sau khi một mô hình xã hội hoặc văn hóa đạt đến một hình thái nhất định ở một giai đoạn phát triển nhất định, nó bị đình trệ hoặc không thể chuyển đổi thành một mô hình tiên tiến khác.

Đêm khuya, đoàn người về tới bên trong ký túc xá.

A Lương hỏi:

- Trần Thư, tối nay ngươi cứ hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, ngươi đang nhìn cái gì đấy?

- Đang tìm người lóe lên ánh sáng màu đỏ.

- ?

Trần Thư không giải thích. Trong lòng hắn vẫn luôn nhớ kỹ tổ chức Ám Dạ, hắn muốn tiêu diệt tổ chức này.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, hắn trở về phòng của mình, còn Tiểu Tinh thì ngủ chung một phòng với Vương Tuyệt, dù sao ba người cũng đã quen rồi.

- Hỏa Diễm Bí Cảnh, tổ chức Ám Dạ…

Trần Thư sờ cằm, trước mắt cần phải làm hai việc này đã.

Đúng lúc này, ánh mắt của hắn nhìn thời gian trên điện thoại di động, sau đó hắn lẩm bẩm:

- Sắp mười hai giờ rồi, vẫn nên gửi cho A Lương một bao lì xì thì hơn.

Sau khi nói xong, hắn lập tức mở Siêu Tin ra rồi gõ chữ:

- A Lương, sinh nhật vui vẻ! Tặng ngươi bao lì xì 888, chỉ là chút lòng thành mà thôi!

- Cảm ơn!

A Lương đang nằm trong chăn, vừa nhìn thấy tin nhắn này thì mắt lập tức ngấn lệ. Hóa ra tội phạm Nam Giang vẫn chưa mất hết lương tâm…

Nhưng một giây sau, thần sắc của hắn ta đột nhiên cứng lại. Chỉ thấy đối phương thế mà lại gửi một bao lì xì phát triển phần mềm đến.

- Ta đã rút hết 887,99 rồi, 0,01 còn lại để dành cho ngươi tới rút nha! Ta xem trọng ngươi nhiều lắm đó!

- Chắc là bây giờ A Lương đang hưng phấn xỉu luôn rồi.

Trần Thư nhếch mép cười, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Tinh!

Siêu Tin ngay lập tức nhận được một đoạn voicechat dài 60 giây.

Trên thực tế, 60 giây là giới hạn của Siêu Tin, không phải là giới hạn của A Lương…

Trần Thư lại gõ chữ trả lời:

- Được rồi, ta cho các ngươi sử dụng cơ hội vào Tu Luyện Thất của trường nhá, OK không?

Khi nhìn thấy tin nhắn này thì cuối cùng A Lương cũng dừng màn thăm hỏi thân thiết và ân cần kia lại.

…

Sáng sớm ngày hôm sau.

- Trần Thư! Hôm nay là tập trung toàn trường đấy! Mau dậy đi!

Ba người A Lương đã dậy từ sớm, nhưng Trần Thư vẫn còn đang nằm ngáy o o.

Một lúc sau, hai mắt hắn nhập nhèm mà đi tới phòng khách.

Việc đầu tiên hắn làm là mở bảng thông tin của Thỏ Không Gian ra.

- Đậu xanh rau má!

Trần Thư lập tức tỉnh táo lại, trong mắt có vẻ không thể tưởng tượng nổi.

A Lương mở miệng hỏi:

- Sao thế?

- Vậy mà Bản Mệnh Vũ Khí lại không thăng cấp, thật không hợp lẽ thường mà!

A Lương nói:

- Thế mới là bình thường thì có, trình độ tiến hóa của ngươi đã quá cao rồi.

- Còn thiếu một chút xíu nữa thôi là được rồi!

Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Trần Thư lại phát bệnh, trong lòng đang suy nghĩ làm sao để kiếm chút Quân Vương Huyết Nhục về.

A Lương nói tiếp:

- Ta khuyên ngươi đừng có mà hành động hấp tấp. Ngươi quên ngày hôm qua ở phòng thí nghiệm đã xảy ra chuyện gì rồi à?

- Ta đi tìm lão Liễu để xin vậy.

Trần Thư sờ cằm. Vừa hay Liễu Phong ban ra phần thưởng dành cho quán quân là cung cấp dược tề Bạch Ngân Cấp vô thời hạn, mà phần thưởng này không có tác dụng gì lớn đối với hắn, có thể thử lấy cái này để mặc cả xem sao.

Buổi sáng, bốn người kề vai sát cánh đi tới thao trường số hai.

Cơ bản gần hai ngàn người trong toàn trường đã đến đông đủ rồi, bọn họ đang bàn luận sôi nổi với nhau.

Khi Trần Thư vừa bước chân tới thao trường, xung quanh ngay lập tức trở nên yên tĩnh.

- Các vị không cần câu nệ quá đâu…

Trần Thư chắp hai tay ra sau lưng, cứ giống như là lãnh đạo đang đi thị sát vậy.

- Tiểu tử này…

Tần Thiên ở trên bục hội nghị lắc đầu mà cười.

Không thể không nói, hiện giờ Trần Thư còn ra dáng ra hình hơn cả người hiệu trưởng này nữa.

- Không nhìn thấy ta, không nhìn thấy ta…

Vu Dịch đang chắp tay trước ngực, không ngừng cầu nguyện.

- Vu thiếu, đã lâu không gặp!

Trần Thư tươi cười mà lắng nghe lời cầu nguyện của Vu Dịch đang đứng giữa đám đông.

- A…

Vẻ mặt Vu Dịch đột nhiên cứng đờ, sau đó nói:

- Đã lâu không gặp…

Chương 1010: Bởi vì cạnh tranh nội bộ (*) sẽ không có kết cục tốt (2)

– Không cần căng thẳng như vậy đâu, ta và Tổng đốc Bắc Nguyên là huynh đệ kết nghĩa! Hắn ta cũng thường xuyên nhắc ngươi với ta lắm! Trần Thư nhếch mép cười rồi nói:

- Sau này, ngươi cứ nhớ gọi ta Trần thúc là được rồi, trong trường không ai dám bắt nạt ngươi đâu!

- …

Khóe miệng Vu Dịch giật giật. Thế là cứ vô duyên vô cớ có thêm một bối phận như vậy à?

- Được rồi, toàn thể đứng nghiêm!

Tần Thiên ho khan một tiếng, bảo Trần Thư trở về hàng của lớp mình.

- Chúc mừng ngươi, Trần Thư!

Lúc này, Kiều Nguyệt nhìn về phía hắn mà khẽ mỉm cười, trong mắt cũng có vẻ kính nể.

Lúc trước, khi Trần Thư và bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, mấy người Kiều Nguyệt cũng không tin thực lực của hắn, cho rằng hắn sẽ gây cản trở.

Ai mà ngờ đến trong vòng chưa đầy ba năm, thực lực của đối phương đã khiến cho bọn họ chỉ có thể ngước nhìn, biết đi tìm ai để nói rõ lí lẽ bây giờ đây?

- Hiện tại, bắt đầu đại hội khóa!

Khóe miệng Tần Thiên nở nụ cười mà nói một đống lời xã giao.

Sau đó, lão còn nói thêm:

- Thật ra, hôm nay chúng ta chủ yếu muốn tuyên dương các bạn học đã đạt giải trong trận tranh tài Ngự Thú toàn quốc!

Ngoài Trần Thư và tổ ba người của A Lương ra thì trong trường học có không ít đội ngũ Hắc Thiết Cấp cũng giành được vị trí trong top 200 bảng xếp hạng.

Những người giành được giải lần lượt tiến lên trước và nhận lời khen ngợi.

Những người bên dưới đều đổ dồn ánh mắt hâm mộ vào bọn họ, trong lòng âm thầm cổ vũ cho chính mình.

Lúc này, mặt mũi Tần Thiên tràn đầy nụ cười mà nói:

- Cuối cùng, xin chúc mừng bạn học Trần Thư của chúng ta, hắn đã dùng thực lực đánh bại quần hùng và cuối cùng giành được vị trí quán quân!

Trong nhiệm kỳ nhậm chức của lão lại có một thiên tài như vậy xuất hiện, điều này sẽ khiến cho lão được thăng chức làm hiệu trưởng chính thức nhanh hơn.

Trần Thư buồn bực ngán ngẩm mà bước lên bục hội nghị. Cứ tưởng là có phần thưởng cơ chứ, ai mà biết chỉ khen miệng vậy thôi, không cảm thấy hứng thú chút nào cả.

Hắn đảo mắt một vòng rồi hỏi:

- Hiệu trưởng, có thể để cho ta phát biểu cảm nghĩ được không?

- Không thể!

Tần Thiên cự tuyệt dứt khoát. Bình thường mà để cho Trần Thư lên tiếng trước mọi người thì không có lời gì hay cả.

- Không phải đấy chứ. Ta còn có thể chia sẻ kinh nghiệm để cho mọi người đều có thể tiến bộ thêm được mà.

- Cái này ấy à…

Tần Thiên suy tư một lát, lão cảm thấy cũng có chút đạo lý.

- Vậy thì ngươi nhớ biểu hiện cho tốt đấy!

Ngay lập tức, Trần Thư bỗng trở nên vô cùng phấn khởi.

Tần Thiên vừa dứt lời thì cười cười mà đưa micro cho hắn.

- Các vị bạn học muốn hỏi cái gì thì hãy nhanh chóng hỏi đi! Ta biết cái gì thì sẽ nói cái đó, tuyệt đối sẽ không giấu diếm!

Nam sinh đầu tiên nhấc tay rồi cầm micro, sau đó mở miệng hỏi:

- Trần Thư đại lão, đời ta có thể đạt tới độ cao như ngươi không?

- Học đệ, ngươi không cần coi thường chính mình!

Trần Thư cười cười mà nói:

- Chỉ cần ngươi chịu cố gắng, nói không chừng trước khi tốt nghiệp ngươi sẽ có thể có được thực lực như ta đấy!

- Nếu như ta nỗ lực tu luyện gấp đôi thì sao?

Trần Thư nhíu mày rồi nói:

- Như vậy thì có thể sẽ phải mất mười năm.

- Nếu như ta tu luyện suốt ngày suốt đêm không ngừng nghỉ một giây nào thì sao?

- Vậy thì đời này ngươi cũng không đạt tới nổi đâu.

Vẻ mặt nam sinh nghi hoặc mà hỏi:

- Tại sao lại như vậy chứ!

Tần Thiên cũng không hiểu, lão cũng không rõ ý của Trần Thư là gì.

Trần Thư bình thản mà nói:

- Bởi vì so sánh trong nội bộ sẽ không có kết cục tốt!

- ?

Khóe miệng nam sinh giật giật, đột nhiên bị làm cho ngây ngẩn cả người.

- Là một quán quân, ta muốn gửi một lời nhắc nhở đến tất cả mọi người!

Trần Thư lớn tiếng nói:

- Phản đối cạnh tranh nội bộ, bắt đầu từ ta khởi nghĩa!

- Được rồi!

Tần Thiên trừng mắt nhìn hắn, trực tiếp kết thúc phần chia sẻ kinh nghiệm của hắn.

Quả nhiên, không nhảy ra nổi lời hay nào từ trong miệng của tội phạm mà…

Sau khi đại hội kết thúc, đám người nhộn nhịp rời đi.

- Trần Thư!

Tần Thiên gọi hắn lại rồi nói:

- Ngươi qua đây một lát!

- Hả? Làm gì vậy?

Trần Thư nhướng mày, sau đó cười nói:

- Tần hiệu trưởng, ngươi đang nghĩ đến chuyện truyền ngôi cho ta đúng không?

- Truyền ngôi? Truyền ngôi gì cơ?

- Ta cũng đã đạt được quán quân toàn quốc rồi mà, đề nghị của ta là ngài nhường vị trí hiệu trưởng cho ta, sau đó thì có thể an tâm về hưu được rồi…

- ?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật mà nói:

- Một Bạch Ngân Cấp như ngươi mà lại đòi làm hiệu trưởng cơ à?

Trần Thư bĩu môi nói:

- Lão Liễu mới Hoàng Kim Cấp nhưng cũng muốn làm nữa là!

- Ta có thể giống ngươi được sao?

Liễu Phong cũng đi đến rồi trừng Trần Thư, sau đó nói:

- Ta dạy ra một học sinh đạt được quán quân, ngươi có thể dạy ra được à?

- …

Trong lúc nhất thời, Trần Thư chỉ có thể trầm mặc. Hình như hắn ta nói cũng có lý…

- Được rồi, nói chuyện chính đi!

Tần Thiên xua tay mà nói:

- Người của tổ chức Ám Dạ đã ra tay với ngươi rồi đúng không?

- Là bọn họ!

Chương 1011: Hôm nay, ngươi nhất định muốn tiễn ta đi đúng không?

Trần Thư gật đầu rồi nói: - Đêm hôm đó, ba mươi sáu Vương Cấp đồng loạt ra tay…

- Rồi! Được rồi!

Cả đầu Tần Thiên toàn là hắc tuyến. Ngươi cũng biết ăn nói lung tung thật đấy!

- Trấn Linh Cục đã thẩm vấn người mà ngươi bắt sống kia rồi.

Vẻ mặt Tần Thiên nghiêm túc mà nói:

- Đó là thành viên Ám Tổ của tổ chức Ám Dạ!

- Ám Tổ? Đó không phải chỉ là một người bình thường thôi sao?

Trần Thư hơi giật mình, trong mắt có chút không hiểu.

- Ngày đó, khi hắn ta ra tay, ngươi không phát giác ra sát ý sao?

Tần Thiên chậm rãi mở miệng nói:

- Bình thường thì Bạch Ngân Ngự Thú Sư đã có cảnh giới ý thức đầy đủ rồi, cũng đã có thể phát giác ra được nguy hiểm, chứ đừng nói đến Hoàng Kim và Vương Cấp.

- Nhưng những người trong Ám Tổ rất khác biệt, bọn họ đều là người bình thường, nhưng lại có thể che đậy sát ý của mình một cách kín kẽ!

Trần Thư gật đầu, trong lòng đã ý thức được đối phương không hề đơn giản một chút nào cả, hắn nói:

- Nếu nói như vậy thì thậm chí bọn họ còn có thể ám sát cả Vương Cấp nữa ư?

- Vương Cấp thì không đến mức, dựa vào thể chất thuộc loại đẳng cấp này của bọn ta thì súng ống đã không còn tác dụng gì mấy nữa rồi!

Tần Thiên cười cười, trong mắt hiện lên vẻ tự tin.

- Còn tên lửa thì sao?

- Có lẽ sẽ khiến ta bị thương.

Tần Thiên hơi ngẩn người, nhưng lão vẫn trả lời câu hỏi của đối phương.

Trần Thư lại thốt ra:

- Thế nếu là bom hạt nhân thì sao?

- ?

Tần Thiên trực tiếp búng hắn một cái. Con mẹ nó, hôm nay, ngươi nhất định muốn tiễn ta đi đúng không?

- Quay lại chuyện chính!

Tần Thiên mở miệng nói:

- Ám Tổ có khá ít người, bởi vì bồi dưỡng được một thành viên đạt được mức độ như vậy quá khó khăn! Nói chung, bọn

họ đều là sát thủ chuyên ra tay ám sát Hoàng Kim Cấp.

- Nói như vậy thì có nghĩa là ta tương đối được coi trọng à?

Trần Thư nhướng mày, vậy mà hắn lại có cấp độ coi trọng ngang hàng với một Hoàng Kim Ngự Thú Sư cơ đấy.

Tần Thiên thở dài mà nói:

- Hơn nữa, bây giờ ngươi đã là quán quân toàn quốc, tiền truy nã sẽ không thấp đâu, e rằng sau này sẽ bị ám sát không ít đấy!

- Hiệu trưởng, ta hỏi một câu, ta có thể có giá bao nhiêu vậy?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt hiện lên một chút tò mò.

Tần Thiên nói:

- Đáng lẽ ngươi phải biết rõ tin tức trong giới tội phạm hơn ta mới đúng chứ? Đương nhiên phải tính theo đơn vị trăm triệu rồi!

- Vậy hai người các ngươi thì sao?

Hắn nhìn về phía Tần Thiên và Liễu Phong, hai mắt có vẻ kích động.

- ?

Hai người nhíu mày, sau đó đột ngột nhảy lùi ra phía sau.

Khóe miệng Tần Thiên giật giật mà nói:

- Tiểu tử ngươi lại phát điên rồi đúng không?

Bọn họ chưa bao giờ gặp phải một người nào mất trí như vậy cả.

- Tóm lại, tiểu tử ngươi nhớ chú ý đấy!

Tần Thiên nói vậy rồi quay người rời đi.

Trước đó lão có cân nhắc về chuyện có nên sử dụng một Khế Ước Linh để bảo vệ bên cạnh đối phương hay không, nhưng cuối cùng lão vẫn từ bỏ không làm vậy.

Thứ nhất, điều đó rất dễ gây ảnh hưởng đến sự trưởng thành của Trần Thư, dễ dàng khiến cho hắn hình thành nên tính ỷ lại.

Một nguyên nhân khác chính là lão lo lắng Trần Thư sẽ nấu Khế Ước Linh của lão mất…

- Liễu lão sư, chờ một chút!

Trần Thư lập tức gọi Liễu Phong sắp rời đi lại, sau đó do dự mà nói:

- Ừm, ta có chút chuyện muốn nói, nhưng hơi ngại nên không biết mở miệng như thế nào.

- Ngươi mà cũng có lúc biết ngại ngùng luôn sao?

Vẻ mặt Liễu Phong lấy làm lạ, hắn ta nhận ra có điều gì đó không ổn.

- Thật đấy, ta có chút nói không nên lời…

- Dứt khoát lên, rốt cuộc là có chuyện gì!

- Trần Thư ta thu tiền!

- ?

Liễu Phong trừng mắt nhìn hắn mà nói:

- Đệt mẹ, ngươi lại thiếu tiền tiếp à?

- Ta thiếu thịt…

Trần Thư nói tiếp:

- Ta còn thiếu một chút Quân Vương Huyết Nhục, chỉ một chút xíu nữa thôi!

- Ta không làm chủ việc này được, ngươi chỉ có thể tự đi kiếm thôi!

- Không phải đấy chứ, phần thưởng ngươi cho ta có vấn đề mà!

Trần Thư mở miệng nói:

- Cung cấp vô thời hạn dược tề Bạch Ngân không có tác dụng gì cả, Khế Ước Linh của ta đều sắp đứt đầy cả rồi kia kìa.

Nếu muốn tối đa hóa lợi ích thì trừ phi không uống một bình dược tề nào cả, nhưng nếu không uống dược tề thì làm sao có thể giành được chức quán quân toàn quốc chứ?

- Hình như cũng có lý!

Liễu Phong sờ cằm, hắn ta cũng phát hiện ra vấn đề, sau đó nói:

- Nếu đã như vậy thì…

Trong mắt Trần Thư tràn ngập chờ mong, không ngờ Liễu Man Tử sẽ dễ nói chuyện đến mức này.

- Hủy bỏ phần thưởng này đi!

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, suýt chút nữa thì không thở ra hơi.

Một lúc lâu sau, hắn mới thở dài mà nói:

- Vậy được rồi, nếu đã như vậy thì ta sẽ… cho nổ trường học luôn!

Hắn vừa dứt lời thì lập tức dứt khoát lấy năm bình dược tề màu xám ra.

- Con mẹ nó chứ!

Thân thể Liễu Phong chấn động, cuối cùng hắn ta cũng chỉ có thể nhường một bước, đổi phần thưởng thành một ít Quân Vương Huyết Nhục cho hắn.

- Nhưng ta có một điều kiện!

Hắn ta nói:

- Khoảng thời gian này, tiểu tử ngươi không được phép rời khỏi Học Phủ đâu đấy!

Chương 1012: Ngươi thật sự đang đọc số thẻ căn cước đấy à?

Trần Thư lập tức vội vàng lắc đầu từ chối: - Không được, ta phải đi kiếm tiền chứ!

- Kiếm tiền cái rắm ấy! Như thế rồi mà vẫn chưa đủ cho ngươi dùng nữa à?

Liễu Phong kiên trì mà nói:

- Khoảng thời gian này cũng vừa lúc ngươi có thể tu luyện cho tốt, tranh thủ trở thành Bạch Ngân Tam Tinh!

- Dựa theo tình hình ngày trước thì giải thi đấu thế giới có không ít tuyển thủ Tam Tinh đâu, phần lớn đều thừa dịp khoảng thời gian này để thăng cấp.

- Vậy được rồi.

Trần Thư suy tư một lát, cuối cùng thì cũng gật đầu đồng ý chuyện này.

- Thế này thì còn tạm được, đi theo ta!

Liễu Phong cười cười, học sinh của mình còn khá là nghe lời đấy chứ.

Hai người đi thẳng đến phòng thí nghiệm của trường học.

- Ở ngoài này chờ ta.

Liễu Phong đi trao đổi với nhân viên nội bộ, cuối cùng thì hắn ta tự thanh toán một phần tín chỉ để đổi lấy một lượng nhỏ huyết nhục Hoàng Kim Quân Vương.

- Chừng này chắc là đủ để cho ngươi tiến hóa rồi chứ?

Liễu Phong kéo một rương tràn đầy mùi máu thịt rồi ném ra ngoài.

- Cũng tàm tạm rồi.

Trần Thư gật đầu rồi trực tiếp triệu hoán Thỏ Không Gian ra.

Hì hục hì hục!

Thỏ Không Gian ngồi chồm hổm trên mặt đất mà điên cuồng cắn nuốt.

Hai người thì ngồi ở một bên đại sảnh nhìn nó, chờ đợi kết quả xuất hiện.

Nửa tiếng sau, Thỏ Không Gian duỗi cái lưng mệt mỏi ra, hai mắt tràn đầy thỏa mãn, lỗ tai cũng vui vẻ đung đưa.

Liễu Phong lập tức vội vàng hỏi:

- Thành công rồi à?

Trần Thư mở bảng Khế Ước Linh ra, quả nhiên Thiên Phú Vũ Khí ở trên đó đã xảy ra thay đổi.

- Thiên Phú Vũ Khí:

1. Khi đánh trúng kẻ địch sẽ có xác suất cao gây hiệu ứng choáng tức thì!

2. Khi đánh trúng kẻ địch sẽ có xác suất trung bình gây ra hiệu ứng cưỡng chế vỡ vụn.

3. Tăng thêm 150% tốc độ tấn công.

4. Có xác xuất nhỏ gây sát thương gấp ba lần, áp dụng tương tự cho Vũ Khí Đặc Hiệu đầu tiên và thứ hai.

Trần Thư hơi giật mình, ngay sau đó lại không nhịn được mà bắt đầu cười he he.

- Lại mắc bệnh nữa à?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật mà nói:

- Rốt cuộc là có thành công hay không đấy?

- Ta lấy ra cho ngươi xem thử nhé!

- ?

Mặt mũi Liễu Phong tràn ngập ngơ ngác. Ngươi đang nói lung tung cái quái gì thế?

Trần Thư cũng nhướng mày, sau đó lại điều khiển Thỏ Không Gian lấy Bản Mệnh Vũ Khí ra.

Ầm!

Trong tích tắc, chỉ thấy trần nhà đại sảnh của Thực Nghiệm Lâu cũng bị chọc cho đến mức biến dạng.

Một củ cà rốt khổng lồ dài mười mét xuất hiện, quả thực là không hợp lẽ thường một chút nào cả.

Hơn nữa lại còn phối hợp thêm vóc dáng của Thỏ Không Gian nữa, tác động thị giác vô cùng ấn tượng.

- Con mẹ nó chứ!

Trong mắt Liễu Phong đã hiện lên vẻ sợ hãi, thán phục, không ngờ đã thật sự thành công rồi.

- Liễu lão sư, bây giờ ta đã cảm thấy nắm chắc giải thi đấu thế giới hơn rồi!

Trần Thư nhếch mép cười rồi nói:

- Nếu như có thể tiến hóa thêm một lần nữa thì ta nhất định sẽ có thể giành được chức quán quân cho mà xem!

- Thôi dẹp mẹ đi!

Liễu Phong lắc đầu mà nói:

- Chủ yếu là kỹ năng này đã đến mức tối đa rồi.

- Hả? Tại sao chứ?

Trần Thư gãi đầu, trên bảng cũng không nói là không thể tiến hóa tiếp được mà.

- Ngự Thú Sư Vương Cấp cũng chỉ có thể tiến bộ đến mức độ này mà thôi.

Liễu Phong giải thích:

- Nếu bây giờ lại muốn tiến hóa thì đây đã không còn là chuyện mà một hai con Hoàng Kim Quân Vương có thể giải quyết được đâu, dù có dốc hết toàn lực của cả nước cũng chưa chắc có thể làm được.

- Vậy nếu là Quân Vương Vương Cấp thì sao?

Trong mắt Trần Thư hiện lên vẻ tò mò.

Liễu Phong thì lại lắc đầu mà nói:

- Tiểu tử ngươi có thể bổ sung thêm kiến thức được hay không vậy hả? Trên Hoàng Kim Quân Vương thì được gọi là Thú Hoàng. Bây giờ, ở Hoa Quốc này cũng chỉ từng xuất hiện trong Long Uyên thôi. Nếu ngươi muốn đi tìm đường chết thì ta không ngăn cản ngươi đâu!

- Còn về Dị Không Gian cấp hủy diệt thì sao?

Trần Thư mở miệng hỏi. Dị Không Gian cấp ác mộng đã có Hoàng Kim Quân Vương rồi cơ mà. Theo lý thuyết, Quân

Vương cấp hủy diệt thì cũng tương đương với cấp bậc Thú Hoàng mới phải.

- Vẫn là Hoàng Kim Cấp thôi, chẳng qua là Quân Vương trong đó đều có huyết mạch đặc thù, sức chiến đấu mạnh hơn bình thường, nhưng vẫn còn kém Long Uyên Thú Hoàng xa tít tắp.

Liễu Phong bất đắc dĩ mà nói:

- Tiểu tử ngươi rảnh rỗi có thể đi học thêm được hay không vậy hả? Cứ nhất định muốn chăn heo à?

Trần Thư nhếch miệng, sau đó nói:

- Một tội phạm như ta biết nhiều như thế để làm gì cơ chứ? Như vậy không phải thuần túy là không làm việc đàng hoàng rồi sao?

- Hình như… cũng có lý.

Trong lúc nhất thời, Liễu Phong bị làm cho rơi vào im lặng, thế mà lại cảm thấy có chút đạo lý mới lạ chứ.

- Đậu xanh rau má! Thứ quái gì thế này?

Đúng lúc này, một nhân viên của phòng thí nghiệm bước ra, ngay lập tức nhìn thấy củ cà rốt khổng lồ, vẻ mặt vô cùng chấn động.

- Khế Ước Linh của ai phá hỏng trần nhà vậy hả?

Ánh mắt của hắn ta nhìn về phía hai người Trần Thư, trong mắt có sự nghi ngờ.

- Hôm nay trời đẹp thật đấy.

Chương 1013: Ngươi thật sự đang đọc số thẻ căn cước đấy à? (2)

Trần Thư chắp hai tay ra sau lưng, không coi ai ra gì mà chuẩn bị chuồn trước đã rồi tính sau. - …

Liễu Phong nhướng mày rồi cười nói:

- Trần Thư lớp Ngự Thú ba, sinh viên năm ba, số thẻ căn cước là 510*, ngươi quên thu hồi Khế Ước Linh rồi kìa!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Ngươi thật sự đọc số thẻ căn cước của ta ra đấy à?

Liễu Phong chỉ cảm thấy bản thân làm việc tốt không để lại tên, ung dung rời khỏi phòng thí nghiệm.

- Nếu ta nói đây chỉ là một vụ tai nạn thì ngươi có tin không?

Trần Thư cười khan, muốn giải thích.

Nhân viên khẽ cười mà nói:

- Tín chỉ hay là tiền mặt?

- …

Chín giờ tối, Trần Thư về tới ký túc xá.

- Bây giờ chỉ còn mỗi một Huyết Mạch Tiến Hóa cùng với một cái kỹ năng Hoàng Kim Quân Vương nữa thôi.

Trần Thư nằm trên ghế sô pha. Hai thứ này đều thuộc về loại tăng lên rất lớn, trong lúc nhất thời hắn lại có chút rầu rĩ.

- A Lương!

Hắn quay đầu nhìn về phía A Lương, sau đó hỏi:

- Nếu như ngươi có một kỹ năng Hoàng Kim Quân Vương thì ngươi sẽ cho ai sử dụng?

A Lương hơi giật mình, sau đó thì lại mặt mũi tràn đầy nghiêm túc mà nói:

- Ta sẽ cho người bạn tốt nhất của ta sử dụng! Bởi vì ta cảm thấy bản thân mạnh thì không có ý nghĩa gì cả, toàn bộ ký túc xá mạnh mới là điều quan trọng!

- …

Trần Thư nhướng mày rồi hỏi tiếp:

- Nếu có một cơ hội Huyết Mạch Tiến Hóa thì sao?

- Huyết Mạch Tiến Hóa?

A Lương không chút do dự mà nói:

- Ta vẫn sẽ cho bạn của ta dùng!

Bốp bốp bốp!

Trần Thư vỗ tay, sau đó cười mà hỏi:

- Nếu là một Hắc Thiết Chân Bảo thì sao?

- Cái này à…

A Lương sờ cằm mà nói:

- Vẫn nên cho chính ta dùng thì hơn.

- Vì sao?

Tiểu Tinh và Vương Tuyệt cũng quay đầu nhìn sang, trong mắt có chút khó hiểu.

A Lương bình tĩnh mà nói:

- Bởi vì ta thật sự có một Hắc Thiết Chân Bảo!

- …

Khóe mắt hai người giật giật. Quả không hổ danh là A Lương mà, nói có lý thật chứ!

- Thôi dẹp mẹ sang một bên đi…

Trần Thư lắc đầu, hiển nhiên là ba người này không thể cho hắn một ý kiến tham khảo nào cả.

Hắn trở lại phòng của mình, cuối cùng thì hắn vẫn quyết định để cho Husky tiến hóa một lần.

Tuy nhiên, bây giờ Husky vẫn chưa tỉnh dậy, hắn chỉ có thể tạm thời hoãn lại thôi.

- Trước tiên cứ xem thử kỹ năng Quân Vương đã nào.

Trần Thư mở danh sách kỹ năng do nhân viên ban tổ chức cho hắn.

Mặc dù có thể chỉ định kỹ năng Hoàng Kim Quân Vương, nhưng số lượng thực sự ít đến đáng buồn, tất cả đều là tích lũy của mấy trăm năm qua.

Hơn nữa, không chỉ có một vật liệu Quân Vương có thể lĩnh ngộ ra kỹ năng, nếu không thể chỉ định được thì cũng chỉ có thể lựa chọn vật liệu ngươi muốn mà thôi.

Cuối cùng thì Trần Thư quyết định chọn một trái tim của Tử Phượng Vương đến từ Dị Không Gian cấp hủy diệt.

Có thể nói đây chắc chắn là bảo vật hàng đầu trong giới Ngự Thú.

Trong các trận tranh tài Ngự Thú toàn quốc trước đó đều chưa từng xuất hiện phần thưởng kỹ năng Hoàng Kim Quân Vương.

Tuy nhiên, bởi vì kết quả của giải thi đấu thế giới vừa qua không mấy khả quan lắm nên ban tổ chức cố ý ban ra phần thưởng này, mọi người đều hy vọng quán quân năm nay có thể đạt được một thứ hạng tốt.

Trần Thư thông báo lựa chọn của mình cho nhân viên ban tổ chức.

Bởi vì bảo vật quá quý giá, sau khi trải qua rất nhiều quá trình phê duyệt, đến khi bảo vật đến tay hắn thì chắc còn phải mất một khoảng thời gian nữa.

Trái tim Tử Phượng Vương chỉ có hai kỹ năng có thể lĩnh ngộ được, lần lượt là:

- Nguyên Tố Bạo Sát: Bỏ qua 50% tính kháng bất kỳ kỹ năng Nguyên Tố nào.

- Hủy Diệt Hỏa Diễm: Bỏ qua 80% tính kháng kỹ năng hệ Hỏa Diễm, đồng thời gây ra hiệu ứng trọng thương, mọi kỹ năng Trị Liệu đều trở nên vô dụng.

Có thể nói hiệu quả của hai kỹ năng này hoàn toàn là biến thái.

- Kỹ năng Hoàng Kim Quân Vương…

Trần Thư sờ cằm. Nếu Husky có thể lĩnh ngộ được kỹ năng thứ hai thì sức chiến đấu sẽ tăng vọt cho mà xem, thậm chí còn có thể gây ra tổn thương cho Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp nữa là.

Tất nhiên, Hoàng Kim Khế Ước Linh cũng có thể đánh bại Husky trong một chiêu.

Hắn kìm nén sự phấn khích trong lòng, sau đó lại triệu hoán Thỏ Không Gian ra rồi sờ đầu của nó.

Dựa vào việc tiến hóa Bản Mệnh Vũ Khí bốn lần, sức chiến đấu của Thỏ Không Gian đã tăng lên trên diện rộng, nhất là các sát thương vật lý.

Nếu gặp phải Khế Ước Linh có tính kháng Nguyên Tố cực cao thì Thỏ Không Gian vẫn hoàn toàn có thể ra tay giải quyết được.

- Một con khiên thịt, một con vật lý, một con Nguyên Tố…

Trần Thư sờ cằm, hắn rất vừa ý với ba Khế Ước Linh của mình.

Tất nhiên, Slime là thuộc về loại khiên thịt kiêm vật lý, Thỏ Không Gian cũng có khả năng phụ trợ không gian nữa.

Hắn vuốt tai Thỏ Không Gian, sau đó thu hồi nó về Dị Không Gian.

Tuy nhiên, Trần Thư lại không nhìn thấy trên bụng Thỏ Không Gian loáng thoáng xuất hiện ánh sáng màu đỏ, cứ như thể bên trong đó có một cái bóng đèn vậy.

Thời gian một tháng nhanh chóng trôi qua.

Học kỳ mới đã chính thức bắt đầu, nhưng về cơ bản lên lớp đều là sinh viên năm nhất và năm hai.

Chương 1014: Trần Thư không thể rời trường, liên quan gì đến tội phạm Nam Giang ta chứ?

Trần Thư và bốn người khác suốt ngày ở trong ký túc xá, hắn lại không cần tập luyện, ngủ mỗi ngày cũng có thể thăng cấp đều đặn. Mà ba người A Lương cần phải tham gia giải đấu thế giới, do đó không thể đột phá đến Bạch Ngân Cấp được.

- Tiếp thu Chân Bảo và Dược Tề cần phải mất nhiều thời gian như vậy sao?

Trần Thư nằm trên ghế sofa, mở Ngự Thú Không Gian ra, nhưng kết quả Husky vẫn không nhảy ra.

- Trần Thư, đừng lo lắng quá!

A Lương ở bên cạnh an ủi:

- Bất cứ việc gì cũng nên nghĩ đến mặt tốt của nó, có lẽ nó chỉ chết ở trong thôi.

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng mà nói:

- Còn có thể chết sao?

A Lương ra vẻ đương nhiên mà nói.

- Cũng không phải không có khả năng đó.

- Trần Thư, liệu Khế Ước Linh có ngủ trong đó hay không?

Trong mắt Từ Tinh Tinh có chút suy tư:

Nếu là Khế Ước Linh của người khác, đoán chừng sẽ không kì lạ như vậy, nhưng Khế Ước Linh của Trần Thư thì không thể nói rõ được.

- Có lý!

Trần Thư hơi giật mình, sau đó lại đảo mắt suy nghĩ làm thế nào làm được điều đó.

Nửa giờ sau, hắn cầm trong tay một khẩu súng hơi, trực tiếp bắn thẳng vào Ngự Thú Không Gian.

Vẻ mặt của ba người đều vô cùng khó hiểu, bọn họ nói:

- Ngươi làm vậy có ích gì? Muốn nổ tung Ngự Thú Không Gian à?

Giây tiếp theo, cơ thể ba người run lên, chỉ thấy khắp nơi của ký túc xá đầy mùi tội lỗi…

Đó là mùi của phân Urea!

- Chết tiệt! Mẹ nó chứ ngươi là phần tử khủng bố đấy à!

A Lương giật giật khóe miệng, hắn ta không ngờ Trần Thư lại ra tay như vậy.

- Gâu gâu gâu!

Vào lúc này, một tiếng gào thét oan ức vang lên.

Chỉ thấy một thân thể mạnh mẽ lao ra, chạy thẳng đến chỗ Trần Thư mà kêu to.

- Thế mà lại dám giấu giếm ta! Mà ta còn tưởng rằng ngươi chết bất đắc kỳ tử nữa chứ!

Trần Thư bổ nhào tới, trực tiếp khóa chặt nó lại, không ngừng lắc lắc đầu chó.

- …

Cả ba người đều nhìn Trần Thư với ánh mắt đồng cảm.

Husky mạnh thì cũng mạnh thật, thế nhưng quả thật cũng làm người khác phải lo sợ.

Lúc này, Trần Thư không thể kiềm chế cơn giận mà nói:

- Ta đều đã chuẩn bị một bữa tiệc cho ngươi luôn rồi, quà ta đã nhận! Ngươi bảo ta làm sao mà ngẩng cao đầu đây hả?

- Gâu gâu gâu.

Nghe đến đây, Husky cũng không thể nhịn được mà sủa to liên hồi.

- …

Sự đồng cảm của ba người lập tức bị thu lại hết, chẳng trách Husky lại trở thành Khế Ước Linh của hắn.

Tội phạm với chó, thiên trường địa cửu…

- Ăn đi cho ta!

Trần Thư mở túi tác chiến ra, lấy một chiếc bình màu đen bí ẩn.

Ngón tay hắn dán lên nắp bình, ngay lập tức xuất hiện một thông báo đang nhận dạng.

- Bùm!

Ngay sau đó, nắp chai tự động mở ra, chỉ thấy một trái tim màu tím đang nổi bồng bềnh trong dược dịch màu vàng.

Đó chính là vật liệu Hoàng Kim Quân Vương.

Chỉ riêng dược dịch dùng để bảo quản trái tim thôi cũng đã có giá lên đến hàng vạn rồi, có thể nói đây là một thứ rất giá trị.

- Gâu gâu!

Đôi mắt Husky lóe lên, đồng thời nó cũng nhận ra đó là thứ tốt nên lập tức nuốt xuống.

Không lâu sau, Husky tiêu hóa nó.

Trần Thư nhìn chằm chằm vào bảng điều khiển của Husky, hắn muốn lập tức biết được nó đã lĩnh hội được những kỹ năng gì.

Chỉ thấy phía trên từ từ xuất hiện một thông tin: [Nguyên Tố Bạo Sát: kháng tính 50% đối với bất kỳ kỹ năng Nguyên Tố nào]

- Không phải là Hủy Diệt Hỏa Diễm à?

Trần Thư cau mày, nhưng rất nhanh đã không còn do dự nữa.

Hiệu quả của hai kỹ năng đều cực kỳ không tầm thường, về lâu dài mà nói thì thực ra Nguyên Tố Bạo Sát vẫn hơn hẳn một cấp.

- Cộng thêm với thiên phú của Husky, sát thương của kỹ năng chắc chắn có thể giết chết hầu hết các sinh vật cùng cấp trong vài giây.

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt hiện lên nét suy tư.

Husky có một thiên bẩm là Nguyên Tố Phá Phòng, có tác dụng coi nhẹ 20% sức cản , nó chỉ có thể được coi là thiên bẩm phù hợp với chuẩn mực xã hội thôi.

Tất nhiên, đừng cho rằng Nguyên Tố Bạo Sát chỉ tương đương với 2,5 Nguyên Tố Phá Phòng.

Hai bên có sự khác biệt không thể coi nhẹ, đó chính là Nguyên Tố Bạo Sát là kỹ năng, mà Nguyên Tố Phá Phòng thì là thiên phú!

Trần Thư có thể thông qua hệ thống mà tăng cấp bậc của Nguyên Tố Bạo Sát lên, tốc độ tăng trưởng cao hơn nhiều so với Nguyên Tố Phá Phòng.

- Lại thêm một Huyết Mạch Tiến Hóa nữa, trực tiếp cất cánh luôn!

Trần Thư cười nhếch mép, hầu hết phần thưởng của thi đấu Ngự Thú đều được cho Husky hết.

Lúc này, hắn hơi giật mình, tựa như đã nhận ra điều gì đó, hắn lập tức triệu hồi Thỏ Không Gian ra.

- Vù vù!

Chỉ thấy toàn thân Thỏ Không Gian đỏ thẫm, trong bụng nó cứ như thể có một mặt trời nhỏ vậy.

- Tình huống gì vậy? Phát sốt rồi sao?

Trần Thư cau mày, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

- Hừ!

Thỏ Không Gian mở miệng, nhổ ra một viên đá màu đỏ phát sáng rạng rỡ.

- Hả? Đây là Bí Cảnh Thược Thi à?

Trần Thư lập tức nhận ra nó, hắn đã lấy được từ trong cứ điểm của Trấn Linh Cục ở Sí Liệt Hỏa Sơn.

- Lẽ nào cần phải mở khóa sao?

Hắn nhanh chóng chạm vào viên đá kia, vốn nghĩ rằng sẽ bị bỏng, kết quả lại không có chút nhiệt độ gì cả.

Chương 1015: Trần Thư không thể rời trường, liên quan gì đến tội phạm Nam Giang ta chứ? (2)

Nhưng trong nháy mắt khi chạm vào, một loạt hình ảnh tự động hiện ra trong đầu hắn, như thể đó là một khung cảnh ở một không gian khác vậy. Mà trong phần sâu nhất của Không Gian, có một chùm ánh sáng đỏ bay lên bầu trời!

- A Lương, nhanh lên! Giúp ta kiểm tra Dị Không Gian!

Vẻ mặt của Trần Thư rất kinh ngạc, hắn vội vàng nói:

- Địa hình là một vùng đồng bằng vô tận, mặt đất đầy vết nứt, thỉnh thoảng sẽ có lửa phun ra, trong đó có ba con hung thú, là Hỏa Giao…

A Lương nghe thấy vậy, hắn ta lập tức bật máy tính thông minh của mình lên để tìm kiếm những thông tin liên quan.

- Thế nào rồi hả?

Trần Thư nói ra tất cả các thông tin trong đầu hắn, sau đó đưa mắt nhìn A Lương.

- Xong ngay đây…

A Lương gõ bàn phím canh cách. Đợi một lúc, trên máy tính xuất hiện một Dị Không Gian.

Dị Không Gian cấp ác mộng, Địa Hỏa Bình Nguyên.

- Thật sự có à?

Trần Thư vui mừng khôn xiết, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn mà nói:

- Chúng ta đến đó nhập hàng đi!

- Đại ca, có phải ngươi bị điên rồi không?

A Lương giật giật khóe miệng mà nói:

- Dị Không Gian này không phải ở Hoa Quốc, thậm chí cũng không phải ở lục địa phía Đông nữa kìa.

- Sao? Có phải ở nước ngoài không?

Trần Thư hơi giật mình, nhưng kết quả hắn lại càng hứng thú hơn nữa…

A Lương gật đầu nói:

- Dị Không Gian này không được nhà nước quản lý, nhưng lại gần sát với Liên minh Tự Do, ngươi có chắc chắn muốn đi không?

Vào lúc này, trước mắt Trần Thư xuất hiện lựa chọn mới.

[Phương án 1: Đi đến Địa Hỏa Bình Nguyên, khám phá Hỏa Diễm Di Tích! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực, Thiên Hỏa Vẫn Thạch cộng một]

[Phương án 2: Trung thực ở lại trường để học! Phần thưởng hoàn thành: 100 bài kiểm tra các môn học đại học (phải được hoàn thành trong thời gian quy định, nếu không toàn bộ kỹ năng của Khế Ước Linh sẽ bị hạ một bậc)]

[Phương án 3: Đi đến một Dị Không Gian khác để phiêu lưu! Phần thưởng hoàn thành: Một loại dược liệu Hoàng Kim Cấp ngẫu nhiên]

Trần Thư sờ sờ cằm, các tùy chọn của hệ thống thoáng chốc đã làm hắn kiên định hơn.

- Nhất định phải đi! Không đi không phải là người của Hoa Hạ!

Giọng của Trần Thư chắc nịch. Hắn đã để Thỏ Không Gian thu dọn xong hành lý của mình, chuẩn bị xuất phát.

Hắn nói:

- Các người đi cùng ta đi, ca ca ta sẽ đưa các ngươi nổi danh khắp các nước!

- …

Cả ba người A Lương đều sững sờ khi nghe những lời đó, bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

Họ thực sự hơi sợ bị liệt vào trong danh sách bị truy nã quốc tế…

Nhưng nghĩ đến việc cùng Trần Thư phiêu lưu, lợi ích chắc chắn sẽ rất nhiều, vẫn không cưỡng lại được sự cám dỗ.

A Lương nghiến răng nói:

- Nói làm thì làm đi!

- Liễu lão sư không phải đã bảo chúng ta không được ra khỏi trường rồi sao?

Tiểu Tinh Tinh có vẻ hơi lo lắng, chủ yếu là vì tính cách của Liễu Phong, nói hỏa táng là hỏa táng…

- Sinh viên Trần Thư không được nghỉ học, liên quan gì hết tội phạm Nam Giang ta chứ?

Trần Thư cười dịu dàng, sau đó đeo mặt nạ phòng độc lên…

Đêm đến.

Bốn người đeo mặt nạ phòng độc lặng lẽ rời khỏi Hoa Học học phủ…

- Tất cả đồ vật chuẩn bị xong chưa?

Dưới ánh đèn đường vàng nhạt, Trần Thư quay đầu nhìn ba người khác, mở miệng nói:

- Túi phân của ta đã sẵn sàng!

Tiểu Tinh:

- Quần áo bệnh nhân tâm thần đã sẵn sàng!

A Lương:

- Dao mổ heo đã sẵn sàng!

Vương Tuyệt:

- Thuốc nước của lão thái thái đã sẵn sàng!

- ?

Ba người cùng nhìn về phía Vương Tuyệt, vẻ mặt vô cùng quái dị.

Mạo nước ra nước ngoài mà ngươi mang theo thuốc nước để làm gì?

Một đoàn người gọi xe, đi đến sân bay thủ đô, chuẩn bị đến quốc gia gần Địa Hỏa Bình Nguyên trước.

Khoảng cách quá xa xôi, chỉ dựa vào Khế Ước Linh thì phải cần quá nhiều thời gian hơn nữa sẽ dễ dàng lạc đường.

Về vấn đề an toàn thì Trần Thư hoàn toàn không cần lo lắng.

Chẳng những có Đặc Thù Dược Tề của hệ thống, chủ yếu là thời điểm mấu chốt có thể để cho Truyền Kỳ Khế Ước Linh hỗ trợ.

Mà khi bọn hắn xuất phát, cùng lúc này cũng có người khác hành động.

Khắc La Châu của Liên minh Tự Do.

Một nam sinh tóc vàng khoảng hai mươi tuổi, trong mắt có sự hưng phấn.

Trong tay hắn ta có một hòn đá màu đỏ tỏa sáng lấp lánh, trong đầu cũng có thông tin truyền vào.

- Phụ thân, đây quả nhiên là chìa khóa của một di tích! Là ở Địa Hỏa Bình Nguyên!

Nam sinh lập tức thông báo cho trưởng bối trong gia tộc, sắc mặt vô cùng kích động.

- Cái gì?

Một người trung niên với khuôn mặt uy nghiêm nhận lấy hòn đá nhưng không thu được bất kỳ tin tức nào.

- Có hạn chế đẳng cấp sao?

Lão ta nói nhỏ một tiếng, lập tức phát hiện ra manh mối, ngay sau đó lại đưa cho Hoàng Kim Ngự Thú Sư bên cạnh.

- Mã Lạc, ngươi thử xem!

Nam tử nhận lấy hòn đá tràn ngập ánh sáng, chậm rãi lắc đầu.

- Chỉ có thể là Hoàng Kim Cấp trở xuống ư?

Trong mắt người trung niên đã có phán đoán, đưa lại hòn đá cho nhi tử của mình nói:

- Chuẩn bị một chút! Để Mã Lạc đi cùng ngươi một chuyến! Mang theo thiết bị truyền tin đặc biệt, nếu có bất kỳ tình huống gì đều phải liên lạc với gia tộc!

Nam sinh nghe vậy thì ánh mắt chấn động, lập tức vội vàng gật đầu.

Chương 1016: Tiến hóa cho ta thành Thông Thiên Husky Khuyển

Vừa nghĩ đến là di tích trong truyền thuyết thì trong lòng hắn ta liền hưng phấn vô cùng. Hỏa Diễm Di Tích có tổng cộng sáu chìa khóa, ngoại trừ Trần Thư ra thì ba trong số năm người còn lại là thiên tài của Liên minh Tự Do. Còn hai người khác,

một người đến từ vương quốc Bất Hủ, người còn lại đến từ một tiểu quốc gia.

Sáu người đều đi về phía Địa Hỏa Bình Nguyên. Đối với bất cứ kẻ nào thì di tích đều là một loại kỳ ngộ không thể bỏ qua.

Trước đó hai đại gia tộc ở Anh Hoa Quốc vì bảo vật của di tích, thậm chí không tiếc đối địch với Trấn Linh Quân, như vậy có thể thấy được độ quan trọng của nó.

…

- Có thể thuận lợi như vậy sao?

Đoàn người của A Lương đã lên máy bay, vốn tưởng rằng sẽ gặp phải trở ngại.

- Nói đùa gì thế?

Trần Thư chớp mắt, nói:

- Ta là một người đoạt được chiến công cấp Tinh Thần, đi máy bay rất dễ dàng đấy được không?

- A Lương, đưa tài liệu của Dị Không Gian cho ta xem một chút!

Mặc dù cực kỳ tự tin nhưng Trần Thư vẫn tìm hiểu tình báo trước theo thói quen rồi mới tình toán sau.

- Này, của ngươi!

A Lương đưa máy tính thông minh ra, nói:

- Đúng rồi, đeo kính này lên!

Nói xong hắn ta lấy ra bốn cái tai nghe nhỏ màu trắng.

- Nghe nhạc?

Trần Thư bất ngờ, nhận lấy tai nghe.

- Ngươi thì có thể nghe hiểu loại âm nhạc gì? Đây là máy phiên dịch ngôn ngữ!

A Lương lắc đầu, hắn ta cũng đeo một cái lên tai phải, nói:

- Ba ngươi có biết ngôn ngữ của quốc gia khác không? Đến lúc đó một câu cũng không nghe hiểu thì chẳng khác nào nói

linh tinh à?

- A Lương, ngươi suy tính thật chu đáo đấy!

Trần Thư đeo lên, sau đó chuyên tâm đọc tư liệu về Dị Không Gian.

- Dị Không Gian: Địa Hỏa Bình Nguyên.

- Đẳng cấp: Cấp ác mộng.

- Hung thú sinh sống: Tam Đầu Hỏa Giao, Địa Hỏa Tích Dịch… (đa số đều lạ hoắc).

- Bảo vật không gian: Tinh Hỏa Hoa… (đa số đều không biết).

- Quân Vương Hung Thú: Không rõ! Xác xuất lớn là thuộc tính Hỏa, kèm theo Chân Bảo có liên quan! (Tin tức còn lại không biết).

- Điều cần chú ý: Hoàn cảnh trong đó rất tệ, Địa Hỏa dâng trào, nhiệt độ cao đến đáng sợ. Lưu ý: Từ Bạch Ngân Cấp không được đi vào! Trong Dị Không Gian tốt nhất là đi Khế Ước Linh, nếu không có thể bị Địa Hỏa đốt bị thương!

- Lịch sử Dị Không Gian: Năm 289 Phục Tô Lịch…

- …

Trần Thư sờ cằm, bởi vì là Dị Không Gian của nước ngoài nên tin tức từ phía trên ít đến thảm thương, đều chỉ là tin tức cơ bản phổ biến trên quốc tế mà thôi.

- Trần Bì, ta có một vấn đề muốn hỏi.

Vào lúc này, trong mắt Vương Tuyệt đã có chút khó hiểu.

- Cái gì?

- Ngươi ngàn vạn dặm xa xôi đến Địa Hỏa Bình Nguyên, rốt cuộc là vì cái gì?

Vương Tuyệt thấp giọng, hỏi:

- Có liên quan đến tảng đá kia sao?

Trần Thư gật đầu một cái, nhẹ giọng nói:

- Di tích!

Câu này vừa nói ra, sắc mặt A Lương chấn động, lập tức trở nên vô cùng phấn khởi.

Mà Tiểu Tinh và lão Vương thì mặt mày lại đờ đẫn, hiển nhiên là chưa từng nghe qua.

- Di tích chỉ tồn tại ở Dị Không Gian cấp ác mộng trở lên, truyền thuyết đến từ ngàn năm trước, là nơi chuyên môn thí luyện cho con người, hung thú đều không thể đến gần!

- Cho dù là điều kiện mở ra và điều kiện tiến vào đều cực kỳ khắc nghiệt, cả đời có thể gặp được một lần cũng đã là rất khó có được rồi!

A Lương thấy hai người không hiểu, hắn ta kiên nhẫn giải thích.

- Có lợi gì không ư?

Nhưng hai người này vẫn thờ ơ như cũ, thậm chí còn có chút ngẩn ngơ.

- A Lương, ngươi mau nói trọng điểm đi!

Trần Thư nhếch miệng nói:

- Trong di tích, trên mặt đất đều là Hoa Hạ tệ, trên trời rơi xuống tín chỉ, đi vào cầm theo bao tải là xong việc!

- Trời ạ!

Sắc mặt hai người lập tức chấn động, trở nên vô cùng hưng phấn, hai tay còn không ngừng run lên.

Mẹ nó, đây quả thực là thiên đường nhân gian!

- …

Khóe miệng A Lương giật giật, đúng là hình ảnh ẩn dụ tốt!

Hắn ta tiếp tục nói:

- Tóm lại, bên trong có rất bảo vật, dược liệu đỉnh cấp, kỹ năng quý hiếm, Quân Vương Chân Bảo, thậm chí có cả ban thưởng đẳng cấp kỹ năng, các loại thuộc tính của Khế Ước Linh…

- Nhất định phải đi!

Hai người cùng nói:

- Đừng nói tới gần Liên minh Tự Do, cho dù phải vào nơi phồn hoa nhất của Liên minh cũng phải xông vào!

Câu này vừa thốt ra, không ít người quay đầu lại nhìn, ánh mắt kỳ quái vô cùng.

- Nói nhỏ chút!

Trần Thư đưa tay ra hiệu im lặng, đồng thời suy tính kế hoạch cụ thể để đối phó tốt với các loại nguy cơ có thể xuất hiện.

Buổi chiều hôm sau.

Bốn người thành công hạ cánh, đến sân bay của một tiểu quốc.

- Trần Thư, có nghỉ ngơi trước một đêm không?

A Lương hỏi, bởi vì chênh lệch thời gian nên bây giờ vẫn đang là buổi đêm.

- Không cần, mở bản đồ vệ tinh ra, tới Dị Không Gian gần đó trước rồi nói sau!

Một đoàn người đi đến bờ biển của tiểu quốc, sau đó triệu hoán ra Tiểu Hoàng, phi thẳng đến vị trí được chỉ định.

Trần Thư mở miệng nói:

- Khoảng trưa mai là có thể đến, các ngươi có thể nghỉ ngơi một chút!

Ba người gật đầu, lập tức nằm ở trong miệng Tiểu Hoàng, ngược lại còn rất quen thuộc, chẳng bao lâu sau đã ngủ thiếp đi.

- Còn phải xem xét lại thực lực nữa!

Chương 1017: Thuộc về mở ra chế độ hỏa lực không giới hạn…

Trần Thư đến trên đỉnh đầu Tiểu Hoàng, nhìn bóng đêm tăm tối, trong mắt hiện vẻ suy tư. - Lại để Husky tiến hóa một lần nữa!

Bây giờ Thỏ Không Gian đã là cấp A, Husky và Slime đều là cấp B, thật ra cho con nào tiến hóa cũng được nhưng Hỏa Diễm Bí Cảnh trước mắt hiển nhiên là có liên quan đến thuộc tính Hỏa, sức chiến đấu của Husky của hắn càng cao thì cơ hội lấy được phần thưởng cũng càng lớn hơn.

- Tiến hóa cho ta thành Thông Thiên Husky Khuyển!

Trần Thư xoa đầu chó, cho nó sử dụng cơ hội Huyết Mạch Tiến Hóa.

Trong chốc lát, Husky vốn dĩ đang rất phấn khởi nhưng thoáng cái lại rơi vào trạng thái ngủ say.

Trong cơ thể của nó xuất hiện một cỗ lực lượng thần bí, dường như đang thay đổi thứ gì đó.

- Trực tiếp ngủ luôn à?

Trần Thư chớp chớp đôi mắt, muốn thu nó lại nhưng mà Ngự Thú Không Gian lại trực tiếp bài xích.

- Không thu lại được?

Hắn sửng sốt, ngay sau đó liền khiêng Husky vào trong bụng Tiểu Hoàng.

Golden Slime cũng nhắm đôi mắt lại, chìm vào trong trạng thái ngủ say, không ngừng tiến về phía nam.

Sáng ngày hôm sau.

Một hòn đảo hoang không rõ tên, vốn là nơi ít người hỏi đến lúc này lại có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Tất cả đều bởi vì Dị Không Gian Địa Hỏa Bình Nguyên trên đảo.

Tuy rằng chìa khóa di tích chỉ có sáu cái nhưng dị biến ở nơi sâu nhất trong Địa Hỏa Bình Nguyên thì mọi người đều có thể nhìn thấy.

Một truyền mười, mười truyền một trăm, Ngự Thú Sư của các quốc gia gần đó tự nhiên đều sẽ đến tìm kiếm kỳ ngộ.

- Thật sự có dị tượng ư?

- Một quang trụ màu đỏ phóng lên trời, thậm chí ngay cả hung thú cũng phải trốn đi, nhất định là bảo vật sắp xuất thế!

Hai tên Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư kết bạn mà đến, sắc mặt vô cùng hưng phấn, muốn tìm hiểu về chuyện xảy ra trong Dị Không Gian một chút.

Nhưng ngay khi bọn hắn hạ xuống giữa hòn đảo nhỏ thì một tiểu đội Ngự Thú Sư lập tức xông lên, ngăn lại trước mặt hai người.

- Các ngươi làm gì vậy?

Vẻ mặt hai người cảnh giác, nhưng khi thấy người huy chương trên ngực của người cầm đầu thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Thành viên quan phương của Khắc La Châu ở Liên minh Tự Do?

Trên Lam Tinh, Liên minh tự Do cũng là một trong những đại quốc, nhưng nó được tạo thành từ các châu khác nhau.

Mỗi một châu đều thuộc về chế độ chính quyền độc lập, sẽ có cạnh tranh hoặc thậm chí xung đột với nhau, nhưng khi đối mặt với các quốc gia còn lại thì sẽ đoàn kết lại.

Người cầm đầu tiểu đội cười nói:

- Muốn tiến vào Địa Hỏa Bình Nguyên thì cần phải nộp vé vào cửa!

- Vé vào cửa?

Hai người kinh ngạc thốt lên, vội vàng nói:

- Nơi này không thuộc về bất cứ quốc gia nào, bất cứ ai trên lam Tinh đều có thể đến, tại sao lại cần vé?

- Xin lỗi, ngay tại hôm qua, Dị Không Gian này chính thức là nơi đóng quân của Khắc La Châu!

Nam tử hoàn toàn không nhượng bộ, vô cùng cường thế nói:

- Nếu khăng khăng muốn đi qua thì sẽ coi như là khiêu khích Liên minh Tự Do!

Lời này vừa nói ra, sắc mặt hai người khẽ biến.

Bọn hắn chỉ tới từ tiểu quốc lân cận, nếu thật sự phạm tội thì e rằng đến cả chính phủ cũng không bảo vệ được bọn hắn.

Cuối cùng, hai người bất đắc dĩ nộp năm mươi vạn Tự Do tệ.

- Địa Hỏa Bình Nguyên hoan nghênh hai vị đến thăm dò!

Nam tử nhếch khóe miệng lên cười một tiếng. Đúng lúc này, hắn ta giật mình nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy một con Cự Sư với đôi cánh dài bay tới, đôi cánh của nó tràn ngập ngọn lửa nóng rực, dáng dấp vô cùng anh tuấn.

- Clay thiếu gia! Mã Lạc tiền bối!

Tiểu đội Ngự Thú Sư lập tức cung kính đi tới dưới Cự Sư.

- Phải nộp vé vào cửa?

Sắc mặt nam sinh sững sờ, hiển nhiên là cũng có hơi bất ngờ.

- Clay thiếu gia nói đùa rồi, là Ngự Thú Gia Tộc ở Khắc La Châu đương nhiên không cần phải nộp!

Tiểu đội trưởng vô cùng nịnh nọt, chỉ vào một người phía sau, nói:

- Ngươi, đưa Clay thiếu gia tiến vào Dị Không Gian!

Một nữ tử ra khỏi hàng, cung kính đưa hai người trên Hỏa Sư đến trong trung tâm của sương mù.

Lúc này ở gần Không Gian Thông Đạo đã xây dựng một doanh địa đơn giản, đặc biệt phụ trách thu vé của người vào mạo hiểm, hành vi có thể nói là vô cùng bá đạo.

…

- Phù phù phù ~~

Một Hoàng Sắc Viên Cầu 10m đang tự do trôi nổi, trên mặt nó có nụ cười thật thà, dáng vẻ trông rất phấn khởi.

Bịch bịch!

Vào lúc này, Tiểu Hoàng đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt trông rất tủi thân, vội vã há to miệng ra.

Ầm!

Một viên Hỏa Cầu phun ra từ trong miệng nó, trực tiếp rơi vào trong biển nước.

Vù vù!

Tiếng sôi trào kịch liệt vang ra, sương mù trắng bốc lên.

- Ôi ~~

A Lương dụi đôi mắt, bị tiếng động đánh thức.

Hắn ta nhìn ra phía trước, đôi mắt ngái ngủ nhập nhèm lập tức trở nên tỉnh táo, hoảng sợ nói:

- Trần Thư, chó của ngươi mắc bệnh rồi!

Chỉ thấy đôi mắt Husky đỏ thẫm, lúc này đang không ngừng phun ra Hỏa Cầu, dường như có chút mất kiểm soát.

- Mẹ nó!

Trần Thư sững sờ, vội vàng để Husky nhảy đến trên đỉnh đầu Tiểu Hoàng.

- Gâu gâu!

Husky lập tức phóng ra đủ loại kỹ năng, thỏa thích phóng ra năng lượng trong cơ thể.

- Tiến hóa xảy ra vấn đề à?

Trần Thư cau mày, trong mắt đã có chút khó hiểu.

Chương 1018: Thuộc về mở ra chế độ hỏa lực không giới hạn… (2)

Hắn đã nhiều lần thấy các loại tiến hóa, dựa theo lý thuyết mà nói thì sẽ không xuất hiện điều bất ngờ gì. Mười phút sau.

Xung quanh họ bao phủ bởi hơi nước mờ mịt, tất cả đều được hình thành do nước biển bên dưới bốc hơi lên.

Trong khoảng thời gian này, kỹ năng thuộc tính Hỏa của Husky hầu như phóng ra không ngừng.

Như một khẩu Gatling có vô hạn đạn, tạo thành thiệt hại quá lớn, may mắn là xung quanh không ai đi qua, nếu không chắc chắn sẽ gây ra ngộ thương.

- Con chó này của ngươi cắn thuốc à?

Tiểu Tinh trố mắt há hốc mồm, nhìn Husky với ánh mắt tràn đầy chấn kinh.

Thuộc về mở ra chế độ hỏa lực không giới hạn…

- y…

Trần Thư gãi đầu, thử giải thích nói:

- Có lẽ chỉ là trong lòng nó có chút bực tức, bình thường thôi…

- Bình thường cái rắm!

Khóe miệng ba người A Lương giật giật, đã hoàn toàn không hiểu nổi Trần Thư.

- Không sao, cứ trở về bình thường là được rồi!

Trần Thư trấn an Husky một chút, trong cơ thể nó vẫn còn có năng lượng dao động, hiển nhiên còn chưa hoàn thành tiến hóa.

…

Đến giữa trưa.

Một thanh niên mặc áo thun màu trắng, cưỡi Khế Ước Linh đến lối vào của Địa Hỏa Bình Nguyên ở trên đảo.

Đôi mắt và mái tóc hắn ta đều là màu đen chính gốc, hiển nhiên là người tới từ phương Đông, mà còn là tới từ Hoa Quốc.

- Nghe nói hình như có cơ duyên, cũng không biết có thể có cơ hội lấy được hay không.

Thanh niên này tới phương Tây du lịch, nghe được tin tức ngầm, lòng hiếu kỳ tăng vọt nên hắn ta đương nhiên muốn tới xem một chút.

Nhưng ngay khi hắn ta vừa mới đi tới trung tâm hòn đảo đã bị ba con Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp bao vây!

- Đứng lại!

Một tiểu đội Ngự Thú Sư của Khắc La Châu đến, chặn lại đường đi của thanh niên này.

- Sao vậy?

Thanh niên gãi đầu, hiển nhiên là không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Người phương Đông?

Đội trưởng dẫn đầu đánh giá người thanh niên, mở miệng nói:

- Mời trở về, nơi đây đã được Khắc La Châu tiếp quản!

- Nếu lại bước thêm một bước thì sẽ coi như là khiêu khích Liên minh Tự Do!

- Cái gì?

Thanh niên Hoa Quốc nghe vậy thì khẽ gật mình, không khỏi nói:

- Địa Hỏa Bình Nguyên không phải là Dị Không Gian công cộng sao? Hơn nữa cho dù có quốc gia quản lý thì cũng không thể là Liên minh Tự Do chứ?

Vị trí của Địa Hỏa Bình Nguyên tương đối đặc thù, ở giữa khu vực công cộng của ba tiểu quốc, vẫn còn cách Liên minh Tự Do một khoảng cách.

- Bớt nói nhảm đi, Liên minh Tự Do là đại quốc gần nhất, đương nhiên là do chúng ta tới tiếp quản rồi!

Sắc mặt nam tử nghiêm túc, ba Khế Ước Linh của hắn ta xông tới, trong mắt tràn ngập địch ý, thậm chí có xu hướng tụ lực kỹ năng.

- Các ngươi quá bá đạo đấy!

Vẻ mặt thanh niên khó coi, hắn ta chỉ là Bạch Ngân Nhất Tinh Ngự Thú Sư mà thôi, nếu thật sự đánh nhau thì không thể nào là đối thủ của người ta.

- Tình huống thế nào?

Ngay lúc này, lại một Bạch Ngân Ngự Thú Sư đi đến, buồn cười nói:

- Một Ngự Thú Sư đến từ phương Đông?

- Cho ngươi ba mươi giây, không đi nữa thì thì cưỡng chế trục xuất!

- Các ngươi?

Thanh niên nhíu mày, không ngờ mình đến cả cửa Thông Đạo của Dị Không Gian cũng không vào được.

Đây chính là một mục đích khác mà Khắc La Châu tiếp quản Địa Hỏa Bình Nguyên.

Ngoại trừ thu vé vào cửa của nhà thám hiểm phương Tây ra thì còn có thể chặn lại Ngự Thú Sư tới từ phương Đông.

Vào lúc này, phía xa đột nhiên xuất hiện một Hoàng Sắc Đại Viên Cầu, điên cuồng lao đến, tốc độ nhanh đến khó tin!

- Tất cả nhường đường, nhường đường! Không có phanh đâu!

Trần Thư đứng trên đỉnh đầu Tiểu Hoàng, hét lớn.

- Dừng lại!

Nhưng vào lúc này, thành viên Khắc La Châu nhìn thấy dáng vẻ của Trần Thư, lập tức tiến lên chuẩn bị ngăn lại.

Trong nháy mắt, mười hai con Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp xuất hiện, cường thế ngăn cản ở phía trước.

- Mẹ nó! Tìm đường chết à?

Trần Thư vội vàng cưỡng chế Tiểu Hoàng chuyển sang hướng khác.

Hai bên khó khăn lắm cuối cùng cũng tránh đi, chưa từng xuất hiện tình huống đụng chạm nhau.

Nhưng lúc này lại có một người như ong vỡ tổ chạy đến, trong mắt thậm chí còn có địch ý.

Một tên nam tử nổi giận đùng đùng quát lên:

- Fuck! Mẹ nó ngươi dám khiêu khích Khắc La Châu?

- Con chó ngươi sủa cái gì đấy!

Trần Thư cũng phát hiện ra địch ý của đối phương, nói:

- Khắc La Châu là cái quái gì?

- Cái gì?

Sắc mặt nam tử lạnh lẽo, ra hiệu bằng ánh mắt.

Trong nháy mắt, mười hai Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp xông lên, chuẩn bị phóng thích ra đại kỹ năng bất cứ lúc nào.

- Ta có xung đột với các ngươi đâu?

Trần Thư nhíu mày, mở miệng nói:

- Ta chỉ đến thám hiểm thôi mà!

Từ Tinh Tinh thấy người bên ngoài nộp vé vào cửa liền có thể thuận lợi tiến vào Không Gian Thông Đạo thì vội vàng nói:

- Chúng ta có thể đưa vé vào cửa.

- Hừ!

Nam tử cười lạnh, nói:

- Các ngươi còn muốn vào sao? Nơi này đã bị Khắc La Châu tiếp quản, bồi thường năm mươi vạn Tự Do tệ xong, các ngươi có thể cút đi được rồi!

Tuy rằng bọn họ không cho phép Ngự Thú Sư phương Đông tiến vào nhưng hắn ta cũng không dám thật sự tổn thương đối phương, nếu không sẽ làm lớn chuyện.

Ba người A Lương liếc nhau.

Chương 1019: Chúng ta thu tiền còn thứ hắn thu là mạng

Thực sự có người sốt ruột muốn đi đầu thai mà, bọn họ đã cố gắng kéo đối phương lại rồi… - Ta bồi thường? Sau đó cút đi?

Sắc mặt Trần Thư kỳ lạ, nhịn không được mà bật cười, đây là trần trụi đâm thẳng vào miệng đạn hạt nhân mà!

- Ta lặp lại lần nữa, ta không muốn va chạm với các ngươi! Ta chỉ là tới thám hiểm!

Trần Thư ra thông điệp cuối cùng.

Hiện giờ còn chưa đi vào di tích, hắn cũng không muốn gây thù chuốc oán, nếu không thì lúc ra ngoài sẽ gặp phải rắc rối.

- Không biết tốt xấu!

Sắc mặt Ngự Thú Sư của Liên minh Tự Do lạnh lẽo, không tiếp tục do dự nữa.

Gừ!

Ba con Khế Ước Linh của hắn ta cùng bay lên, đôi mắt xuất hiện ánh sáng của kỹ năng.

Rầm rầm!

Trong chốc lát, một đạo hỏa trụ nóng rực được phun ra, trực tiếp thổi bay toàn bộ ba Khế Ước Linh.

- Lại bạo tẩu?

Trần Thư ngẩn người, chỉ thấy giữa đôi mắt Husky hiện lên đỏ thẫm, như sắp phát bệnh đến nơi.

- Ta thật sự đã cho các ngươi cơ hội!

Trần Thư thấy người xung quanh đều có địch ý, đương nhiên hắn cũng sẽ không nhượng bộ nữa.

- Vù vù vù!

Tiểu Hoàng thả ra Cuồng Phong Phi Hành, lập tức bay lên không trung, đồng thời nhắm hai mắt lại, lực phòng ngự và kháng tính tăng vọt lên cao.

- Gâu gâu gâu!

Tử Vong Hỏa Trụ trong miệng Husky vẫn chưa kết thúc, trực tiếp bắn phá ra 360 độ.

Grao grao grao!

Trong nháy mắt, toàn bộ Khế Ước Linh xung quanh đều bị đánh bay đi, đến cả lân giáp cũng vỡ vụn, bị thương nặng.

- Tình huống gì thế này?

Sắc mặt mọi người kinh hoàng, không ngờ một Bạch Ngân Ngự Thú Sư như đối phương lại mạnh đến khó tin như vậy.

- Mau gọi chi viện! Lập tức đi gọi chi viện!

Tiểu đội Ngự Thú Sư vội vã lấy thiết bị truyền tin ra, triệu hoán thành viên ở đồn trú tiến hành trợ giúp.

Ò e ò e~~

Đúng lúc này, toàn bộ doanh địa vang lên tiếng cảnh báo dữ dội.

Mấy trăm con Khế Ước Linh phóng lên trời, ào ào bay về phía Trần Thư.

- Một đám xú cá nát tôm!

Vẻ mặt Trần Thư hung ác, trong lòng cũng nổi giận.

Vừa xuất ngoại đã bị người khác áp bách, người thường cũng không nhẫn nhịn được chứ càng không nói đến tội phạm Nam Giang!

Hắn để Husky liên tục phóng ra kỹ năng, chuẩn bị diễn ra một màn lấy một địch một trăm.

Bây giờ kỹ năng thuộc tính Hỏa của Husky không có thời gian hồi chiêu nên có thể phóng ra Tử Vong Hỏa Trụ liên tục.

- Mẹ nó, có muốn ta trực tiếp cho nổ tung hòn đảo này không!

Trần Thư móc ra một bình Dược Tề màu xám, trong mắt có vẻ suy tư.

- Bà nó, không nên hành động lung tung!

A Lương vội vã ngăn cản hắn, nói:

- Lỡ như ảnh hưởng đến Không Gian Thông Đạo thì di tích sẽ biến mất!

- Nói có lý!

Trần Thư gật đầu, hắn đã dùng hết Tàng Hình Dược Tề và Truyền Tống Dược Tề rồi, nếu thật sự bị nhốt lại thì cũng khó mà thoát ra được.

- Phun cho ta! Phun chết bọn chúng cho ta!

Hắn ra lệnh để Husky tăng cường độ lên.

Trong khoảnh khắc, thanh viên đồn trú ở Khắc La Châu đều vội vàng thoái lui.

Cho dù là Khế Ước Linh loại phòng ngự cũng không thể chịu nổi Tử Vong Hỏa Trụ quá hai giây.

- Rốt cuộc đây là quái vật gì?

Sắc mặt bọn hắn sợ hãi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng Sắc Đại Viên Câu liên tục phun lửa ra.

Sát thương cao đến khó tin, hoàn toàn không giống như là Bạch Ngân Cấp.

- Để cho các ngươi hung hăng!

Trần Thư cười rộ lên, điên cuồng đốt cháy Khế Ước Linh xung quanh, tiếng kêu rên thảm thiết vang vọng khắp nơi.

- Đây là mãnh nhân đến từ đâu vậy…

Một tên thanh niên Hoa Quốc đứng một bên nuốt nước bọt, hoàn toàn bị làm cho chấn động.

Lấy sức mạnh của một người chống lại cả đồn trú quân Khắc La Châu, thực lực thật khủng bố!

- Chúng ta có thể để ngươi đi vào!

Thành viên đồn trú quân đều lùi bước, đã bị dọa sợ vỡ mật, hoàn toàn là hiếp yếu sợ mạnh.

- Bây giờ mới nói thì đã muộn rồi!

Trần Thư vỗ Tiểu Hoàng, để nó đi về phía trước.

Ầm ầm!

Trên đường đi, Tử Vong Hỏa Trụ thiêu đốt mặt đất, hắn chuẩn bị phá tung cái doanh địa này.

Lại còn dám thiết lập điểm thu phí?

Mẹ nó không phải cướp sống hắn à?

- Ngươi thật sự muốn khiêu khích…

Một tên Bạch Ngân Tam Tinh Ngự Thú Sư chợt quát lên, trong mắt tràn ngập vẻ phẫn nộ.

Nhưng hắn ta còn chưa nói xong thì chín đạo Băng Thứ quỷ dị lạnh thấu xương đã đánh tới.

Ầm ầm!

Ba Khế Ước Linh của hắn ta bị xuyên qua, đóng đinh nằm trên mặt đất, trong lúc nhất thời khó mà động đậy được…

Cảnh tượng như thế khiến hắn ta lập tức ngậm miệng lại không dám nói nữa, lựa chọn im lặng.

Trước đây Trần Thư đều đối đầu với thiên tài đứng đầu, bây giờ lại đối đầu với Ngự Thú Sư phổ thông, quả thực là trần trụi nghiền ép!

Rầm rầm!

Trăm tên đồn trú quân bên dưới tái nhợt mặt, chỉ có thể nhìn kinh ngạc nhìn doanh địa bốc cháy ở trước mắt nhưng lại không có cách nào.

Người trước mặt thật sự là mạnh đến vô lý!

Mười phút sau.

Lửa lan ra khắp trung tâm hòn đảo, toàn bộ doanh địa đều bốc cháy, từng trận khói đen bay thẳng tới chân trời.

- Còn dám thu phí nữa thì ta sẽ làm thịt tất cả các ngươi!

Trần Thư quay đầu nhìn mọi người một cái rồi để Tiểu Hoàng vọt vào Không Gian Thông Đạo trong màn sương trắng.

Mặc dù hắn là tội phạm nhưng cũng không mất đi lý trí.

Chương 1020: Ngươi chắc chắn chó của ngươi thật sự tiến hóa sao?

Nếu thật sự giết chết đối phương thì e rằng sẽ khó rời đi, không cần thiết vì đám người này mà dùng hết cơ hội Khế Ước Linh Truyền Kỳ ra tay. Nhìn doanh địa hỗn loạn, mọi người đều rơi vào yên lặng thật lâu.

Một tên binh lính cẩn thận tới gần, nói:

- Trưởng quan, chúng ta còn tiếp tục thu phí…

- Thu… cái rắm! Mẹ nó nơi nào xuất hiện tội phạm quốc tế vậy?

Sĩ quan Bạch Ngân Tam Tinh giật giật khóe miệng, nói:

- Chúng ta thu tiền, còn thứ hắn thu là mạng!

- Cẩn thận chút!

Trần Thư ra lệnh Husky quay về miệng Tiểu Hoàng, trong ánh mắt đồng thời đã có cảnh giác.

Bên trong Dị Không Gian không hẳn là không có người canh gác, e rằng lại sẽ xuất hiện một trận ác chiến nữa.

Ba người A Lương gật đầu, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị triệu hồi Khế Ước Linh.

Tầm nhìn bốn người rung chuyển, đi tới bên trong Địa Hỏa Bình Nguyên của Dị Không Gian cấp ác mộng.

Vậy mà trong Dị Không Gian lại không có người nào canh gác, đến cả dấu vết của nơi đóng quân cũng không có.

- Quả nhiên chỉ đơn thuần thu vé vào cửa…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngược lại trong lòng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Dị Không Gian trong Hoa Quốc sẽ thu vé vào cửa, chủ yếu bởi vì trong đó có Trấn Linh Quân bảo vệ an toàn cho Lam Tinh, do đó mới yêu cầu tiền vé vào cửa coi như quân lương.

Đồn trú quân ở Khắc La Châu đúng thật chỉ là đơn thuần thu vé vào cửa.

- A? Vị trí của di tích sao?

Trần Thư đứng nhìn xa xăm, có thể dễ dàng nhìn thấy một đường sáng màu đỏ chiếu thẳng lên trời, thậm chí nhuộm đỏ cả chân trời.

- Nào!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, lập tức sai Tiểu Hoàng dùng hết tốc độ tiến về vị trí di tích phía trước.

- Trần Bì, chúng ta đã đắc tội với người của Liên minh Tự Do rồi, trên đường về sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Trong mắt Tiểu Tinh lúc này có chút lo lắng.

Trần Thư lúc nãy không hề để lại một chút mặt mũi nào, phá hoại toàn bộ cả doanh trại.

- Có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Trần Thư cười cười, bình tĩnh nói:

- Dám cản đường thì ta sẽ trực tiếp ném đạn hạt nhân, tuyệt đối nghiêm túc!

- …

Ba người không hề nghi ngờ lời của Trần Thư, yên lặng thầm cầu nguyện cho người của Liên minh Tự Do.

- Hú.

Đúng lúc này, Husky bên cạnh Trần Thư kêu lên một tiếng, tinh thần trở nên phấn chấn hơn, hai mắt đỏ ngầu cũng biến đi mất.

- Tiến hóa thành công rồi sao?

Vẻ mặt của hắn vui vẻ, trong lòng nhẹ nhõm thở ra một hơi.

- Tiến hóa?

Ba người A Lương đồng loạt lên tiếng, nhìn chằm chằm vào Trần Thư rồi nói:

- Mẹ nó Khế Ước Linh của ngươi có thể tùy ý tiến hóa sao?

- Ngạc nhiên thế!

Trần Thư nhún vai nói:

- Các ngươi không thấy quen thuộc sao?

Lời vừa dứt, ba người liền rơi vào trầm mặc.

Đúng vậy, chuyện này hình như không phải lần đầu tiên…

- Ngươi đúng là có vấn đề rồi!

Ba người vẫn không thể chấp nhận nổi, chưa bao giờ nhìn thấy ai có thể tùy ý tiến hóa cả.

Nếu không thì cấp bậc đánh giá tiềm năng của Khế Ước Linh sớm đã lộn xộn rồi.

- Có thể nói là có một điều tâm đắc…

Ba người tiến lại gần, nếu như có thể thành thạo phương pháp này thì chẳng phải sẽ trực tiếp bay lên sao?

- Thật ra không phải tiến hóa đâu!

Vẻ mặt Trần Thư thành thật nói:

- Huyết mạch Khế Ước Linh của ta quá mạnh, bây giờ chỉ có thể giải trừ phong ấn thôi!

- Giải trừ?

Ba người đang bị lừa hơi sửng sốt, có chút tin tưởng.

- Ví dụ như Husky của ta đi, trông có vẻ là một con chó nhưng thực ra là thần thú có được huyết mạch Thiên Phượng.

- Đợi một chút! Đợi một chút!

Ngay lập tức ba người cảm thấy có điều gì đó không thích hợp.

A Lương xám mặt lại, nói:

- Mẹ nó con chó của ngươi với phượng hoàng có liên quan gì đến nhau chứ?

- Chắc chắn có đó!

Trần Thư mở miệng đáp:

- Nếu không thì kỹ năng Nguyên Tố của nó làm sao lại biến thái như vậy, đặc biệt là thuộc tính Hỏa chứ!

- Hình như có chút có lý nhỉ…

Ba người ngay lập tức rơi vào trầm mặc, mơ hồ tin tưởng mấy phần.

- Vì thế các ngươi không nên đố kị, muốn huyết mạch tiến hóa thì thành thật nâng cao đẳng cấp đi!

Trần Thư vỗ vai ba người, chân thành nói:

- Nỗ lực chính là phương pháp duy nhất trở thành cường giả!

Ba người gật gật đầu theo bản năng nhưng ngay lập tức cảm thấy có chút không thích hợp.

Tội phạm Nam Giang mà nói những lời này thì hình như có chút không bình thường…

Lúc này Trần Thư không hề để ý tới ba người mà mở bảng tin tức lên, xem tin tức của Husky.

Vừa mới mở bảng lên thì trong đầu lập tức xuất hiện một dòng tin tức:

[Bởi vì huyết mạch tiến hóa xuất hiện tình huống đặc thù, toàn bộ thuộc tính Nguyên Tố tăng lên 10%!]

- Hở?

Trần Thư hơi giật mình, bây giờ đã hiểu vì sao Husky lại đột nhiên mắc bệnh.

Không ngờ lại xuất hiện tình huống đặc biệt nhỉ?

Ngược lại hắn không hề khó xử, vốn không biết là huyết mạch tiến hóa nên xuất hiện tình huống nào cũng là hợp lý.

Lúc này bảng Husky xuất hiện:

Tên gọi: Nguyên Tố Thú Hủy Diệt.

Tính cách: Hoạt bát, thông minh.

Thuộc tính: Loại toàn diện.

Chủng tộc sinh linh: Loại yêu thú.

Thiên phú: [Nguyên Tố Tinh Thông], [Cực Tốc Hồi Chiêu], [Nguyên Tố Phá Phòng]

Chương 1021: Đầu óc kinh doanh của Clay

Kỹ năng: [Hoả Cầu Oanh Kích Lv6], [Trì Tục Mãnh Công Lv3], [Băng Cầu Phún Xạ Lv2], [Phong Nhận Lv2], [Lạc Lôi Lv3], [Phân Thân Lv4], [Tử Vong Hỏa Trụ Lv11], [Cự Hình Phong Nhận Lv5], [Kịch Độc Mộc Phược Lv4], [Cuồng Sa Phi Thạch Lv3], [Thiên Hỏa Vẫn Thạch Lv4], [Chân Thương Băng Thích Lv3], [Nguyên Tố Bạo Sát Lv1]. Kỹ năng chuyên môn: Cẩu Ảnh Mê Tung.

Cấp bậc đánh giá tiềm năng: A.

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có chút thất vọng, không có lĩnh ngộ thiên phú mới mà tên gọi cũng không hề thay đổi.

Nhưng may mắn là ba kỹ năng thuộc tính Hỏa đều tăng lên, nhất là Thiên Hỏa Vẫn Thạch tăng lên hai cấp.

Nếu như có thể đi vào di tích, lại hoàn thành lựa chọn của hệ thống thì sẽ lại tăng một cấp nữa.

Thiên Hỏa Vẫn Thạch coi như kỹ năng Hoàng Kim Lãnh Chúa, uy lực thực sự không ít, thậm chí có thể so với Tử Vong Hỏa Trụ cao cấp nhưng muốn đánh trúng mục tiêu cũng có chút khó khăn.

Nhưng theo Trần Thư thì không có khuyết điểm nào không thể bù bắp bằng đẳng cấp kỹ năng cả.

Nếu như có thì lại phải tăng mười cấp!

- Trần Thư, ngươi chắc chắn là chó của ngươi thật sự tiến hóa chứ?

Ba người A Lương quay đầu lại nhìn, trong mắt có chút hoài nghi.

- Nhìn khí thế này, nhìn đôi mắt sáng suốt này không thể chứng minh được hay sao?

Tâm trạng của Trần Thư vui vẻ, chỉ vào hai mắt của Husky rõ ràng tràn đầy thông minh.

- …

A Lương mở miệng đáp:

- Khế Ước Linh của ngươi hình như không hề xuất hiện thay đổi rõ ràng đâu!

- Hở?

Trần Thư khẽ giật mình, cảm thấy hình như có chuyện như vậy.

- Có biết cái gì gọi là kín đáo mà không phô trương không?

Hắn nhếch mép, nói:

- Ta dám nói rằng hiện tại trí thông minh của Khế Ước Linh cấp SSS cũng không bằng Husky đâu.

- Gâu!

Hắn vừa nói xong thì một loạt tiếng chó sủa xuất hiện.

Bốn người giật mình, cùng nhau quay đầu nhìn thì chỉ nghe thấy âm thanh truyền đến từ cổ họng của Tiểu Hoàng.

Không phải là sẽ rơi xuống chứ…

Trần Thư mơ hồ có một dự cảm bất thường.

- Òm ọp.

Đúng lúc này hình như cổ họng Tiểu Hoàng bị ngứa, ngay lập tức ho khan không ngừng.

- Khụ khụ khụ.

Một trận gió lớn thổi tới, Husky thành công bay ra ngoài, trên mặt còn mang theo nụ cười vui vẻ.

- Đây chính là trí thông minh mà ngươi nói sao?

Khóe miệng ba người A Lương giật giật, chỉ cảm thấy cực kì vô lý. Đây chẳng phải là chủ động thêm đồ ăn cho Slime sao…

Thời gian mấy ngày thoáng cái đã trôi qua.

Sâu bên trong Địa Hỏa Bình Nguyên đã có hơn trăm người tụ tập.

Mọi người đều ở bên ngoài quang trụ màu đỏ, yên lặng chờ đợi điều gì đó.

Thấy thời gian dường như cũng sắp hết, Clay đến từ Khắc La Châu đứng dậy.

- Các vị!

Khí chất cao quý của Clay vừa xuất hiện thì khán đài ngay lập tức yên tĩnh trở lại.

Với tư cách là thiên tài đứng đầu của Liên minh Tự Do nên mọi người đều giữ thể diện cho hắn ta.

Nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là người trung niên bên cạnh hắn ta là Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư.

Hơn nữa gia tộc của Clay không ở quá xa nên có thể hỗ trợ được.

- Chắc hẳn các vị đều đến vì di tích trước mắt nhỉ?

- Di tích?

Sắc mặt mọi người chấn động, cho dù trong lòng có suy đoán mơ hồ nhưng hiển nhiên vẫn vô cùng kinh ngạc.

Clay cưỡi một con Hỏa Sư, cười nói:

- Nhưng muốn vào trong đó thì cần phải có chìa khóa đấy!

Nói xong hắn ta đưa tay phải ra và nắm lấy một viên đá màu đỏ đang phát sáng.

- Chìa khóa?

Trong lòng mọi người chùng xuống, chẳng lẽ là một chuyến tay không hay sao?

Bọn họ đều không có chìa khóa, trừ phi cướp lấy chìa khóa từ tay của Clay.

Nhưng xác suất thành công đương nhiên không nhiều, hơn nữa sẽ dẫn đến sự oán hận của Green gia tộc.

- Ta đã đến trước điều tra qua rồi, Không Gian Thông Đạo của di tích đóng chặt, bên cạnh còn có một bệ đá và trong đó có sáu cái lỗ!

Clay nhếch miệng cười, nói:

- Điều này cũng có nghĩa là, trừ ta ra thì còn có năm người khác đang giữ chìa khóa!

Lời vừa dứt thì toàn bộ khán đài ngay lập tức ồn ào, không ít người đều nhìn người bên cạnh, lộ ra vẻ tham lam.

Nếu như đã có năm chìa khóa thì có nghĩa là bọn họ có cơ hội giành giật rồi!

- Muốn mở di tích ra thì nhất định cần tập hợp đủ sáu chìa khóa!

Clay quét mắt nhìn một vòng rồi nói:

- Nếu như bây giờ mọi người đang ở ngoài Dị Không Gian thì cá lớn nuốt cá bé mới là hợp lý!

Lời vừa dứt thì vẻ mặt của mọi người đều khác nhau, có người thì hưng phấn, còn có người thì trầm mặc.

Clay nhìn quanh tất cả phản ứng của mọi người rồi cười nói:

- Nếu như người đang giữ chìa khóa thực lực yếu thì có thể liên thủ với Clay ta, ta sẽ gánh vác!

- Hở?

Ánh mắt của mọi người tập trung nhìn vào hắn ta, thậm chí không ít người có ý thù địch.

Đối phương muốn giết chết hi vọng của bọn họ sao?

- Ta…

Ngay lúc đó có một tên nam sinh trẻ tuổi đứng dậy.

Hắn ta cúi đầu, có chút không chịu đựng nổi ánh mắt của mọi người, trong tay mở ra một viên đá màu đỏ.

Ánh mắt của hàng trăm người ngay lập tức đều nhìn vào, trong mắt tràn ngập lòng tham.

Nhất là khí thế Khế Ước Linh của đối phương quá yếu, hiển nhiên là một Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư rồi!

Chương 1022: Đầu óc kinh doanh của Clay (2)

Trong Dị Không Gian cấp ác mộng thì ít nhất phải là Bạch Ngân Cấp, chứ Hắc Thiết Cấp đương nhiên là thuộc về tầng lớp thấp nhất. - Đến chỗ ta đi!

Clay nhíu mày, mở miệng nói.

Vẻ mặt nam sinh vui vẻ, liền cưỡi Khế Ước Linh bay đến.

- Đưa chìa khóa cho ta!

Ngữ khí của Clay không còn nghi ngờ gì nữa, nói:

- Bằng không thì những người còn lại sẽ cướp lấy!

Nam sinh do dự một lúc rồi chầm chậm mở bàn tay ra.

Nhưng khi hắn ta nhìn thấy ánh mắt của Clay giống như là con sói đói thì lập tức hối hận.

Đang muốn thu tay về thì kết quả là bị cướp đi nhanh như chớp.

- Mang cho ngươi đấy!

Clay nhếch miệng cười, hắn ta đã lấy được chìa khóa mới rồi!

- Ngươi?

Sắc mặt của nam sinh phẫn nộ, ngay lập tức nhận ra mình đã bị lừa.

- Clay thiếu gia, không phải ngươi nói sẽ gánh cho ta sao?

- Ta nói là sẽ gánh chìa khóa chứ gánh ngươi làm cái gì?

Clay mỉm cười nói:

- Ta sẽ bồi thường cho ngươi, nhưng di tích thì ngươi tham gia không nổi đâu! Ta sẽ cho ngươi gia nhập vào Green gia tộc của ta, ngươi thấy thế nào?

Lời vừa dứt thì nam sinh khẽ giật mình, dĩ nhiên là gật đầu đồng ý.

Clay thấy vậy thì cười, trong gia tộc đã có nhiều người ngoài giúp đỡ tổ chức kinh doanh như vậy nên thêm một, hai người hoàn toàn không quan trọng.

Đúng lúc đó thì một người trung niên đứng lên.

Khí thế Khế Ước Linh dưới thân hắn ta mạnh mẽ, rõ ràng là một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư!

- Mã Lạc, ngươi muốn nuốt hai chìa khóa sao?

Sắc mặt của hắn ta bình thản, mở miệng nói:

- E rằng dưới khán đài sẽ có người không đồng ý đâu!

Trong ánh mắt của những người còn lại đều có ý thù địch, mơ hồ bao vây lại.

- Các vị không cần như vậy!

Clay thấy một màn như vậy không hề có chút căng thẳng nào, bình tĩnh nói:

- Ta chỉ cần một chìa khóa là được! Đối với chìa khóa này thì bây giờ đấu giá tại đây có được không?

Trong khoảnh khắc đấy mọi người đều giật mình, đều hiểu rõ ý định của đối phương rõ ràng là muốn kiếm một khoản tiền từ chìa khóa.

- Giá bắt đầu là hai ngàn vạn Tự Do tệ, ai trả giá cao sẽ được nhận!

Trong ánh mắt của Clay có nụ cười nhạt.

Mặc dù gia thế của hắn ta mạnh nhưng ai sẽ chê nhiều tiền chứ?

- Clay, ngươi có chút không chân chính đấy.

Lại một tên Ngự Thú Sư nữa đứng dậy, hiển nhiên cũng không sợ bối cảnh của đối phương.

- Vậy ta không bán nữa!

Clay nhún vai, đồng thời cất chìa khóa đi rồi nói:

- Mặt khác, các vị không cần lo lắng chuyện khác, phụ thân ta lúc nào cũng có thể đến!

Lời vừa dứt thì không ít người có ý thù địch đối với tên Ngự Thú Sư này!

- Ta đồng ý trả năm ngàn vạn!

Có người ngay lập tức trả giá, lo lắng đối phương sẽ không bán nữa.

Có thể dùng tiền giải quyết vấn đề thì đương nhiên là cách tốt nhất để tránh xung đột, nhất là đối phương còn là một đại gia tộc của Liên minh Tự Do.

Clay nhếch miệng cười, mở miệng nói:

- Thân thiện nhắc nhở một chút, một chìa khóa có thể mang theo năm người đến di tích, nhưng chỉ có thể là Hoàng Kim Cấp trở xuống nên các vị hoàn toàn có thể góp vốn để mua!

- Ta trả hai trăm triệu.

Quả nhiên ngay lập tức đã có người kích động, bất luận như thế nào đều muốn hạ giá xuống.

Cuối cùng, một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư đã mua chìa khóa với giá sáu trăm triệu Tự Do tệ.

Cái này tương đương với ba tỷ Hoa Hạ tệ, là một giá tiền có thể nói là đắt đỏ.

Nhưng trên thực tế thì giá trị của một di tích còn hơn thế rất nhiều.

Nhưng bởi vì cường giả ở đây quá ít nên không dẫn đến tranh đấu kịch liệt.

Hơn nữa di tích chỉ có thể cho Bạch Kim Cấp đi vào, cái này cũng để cường giả cho hậu bối sử dụng vì đương nhiên không nỡ tốn nhiều tiền.

Bạch Ngân Cấp lại không có nhiều tiền như vậy nên cuối cùng chỉ có thể trả giá tiền xuống như thế.

- Hai viên Bạch Ngân Chân Bảo hoặc sáu trăm triệu Tự Do tệ, ngươi chọn đi!

Tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư kia lên trước, đưa ra hai lựa chọn với Clay.

Chân Bảo là hắn trộm được từ trên người Quân Vương Hung Thú, nhưng bây giờ để bồi dưỡng hậu thế thì chỉ đành dốc hết vốn liếng thôi.

- Hử?

Clay sờ sờ cằm, hai viên Bạch Ngân Chân Bảo không đáng giá ba tỷ đâu.

Nhưng bởi vì nó quá quý giá, hơn nữa đối với sự thăng cấp của hắn ta cũng không ít nên giá trị hoàn toàn có thể so sánh được.

- Ta muốn Chân Bảo!

Clay nhếch miệng cười, cẩn thận cất kỹ hai viên Bạch Ngân Chân Bảo.

Không tốn sức đã nhặt được ba tỷ, trong nhất thời hắn ta cảm thấy bản thân có chút đầu óc kinh doanh.

- Các vị còn muốn đưa thứ gì cho ta không?

Clay nhìn mọi người ở đây, Green gia tộc gần với di tích nhất.

Nơi này đã hoàn toàn trở thành sân nhà của hắn ta.

- Chỉ sợ là ngươi không dám!

Một tên nam sinh đeo kính xanh đứng dậy, trên tay còn cầm theo một cục đá.

Ngay lập tức, vẻ mặt mọi người ở đây đều trở nên nôn nóng.

- Muốn cướp?

Tên nam sinh cười nói:

- Vậy thì thử xem!

Nói xong, hắn ta triệu hoán hai Khế Ước Linh của mình ra, lập tức xông đến bên trong Quang Trụ, nói:

- Clay, ngươi có muốn thử không?

Chương 1023: Từ đây trở lên toàn đồ chơi hạng nặng?

Vẻ mặt của Clay trầm xuống, đối phương là Bạch Ngân Tam Tinh Ngự Thú Sư, hơn nữa Hoàng Kim Cấp không thể đi vào bên trong Quang Trụ đó. Hắn ta chỉ có thể tự mình ra tay, nhưng nếu thật sự phải chiến đấu thì hắn ta không hẳn đã là đối thủ.

Sau một lúc, Clay nở một nụ cười và nói:

- Các hạ nói đùa rồi, ta chỉ là muốn xem thu thập chìa khóa xong chưa thôi.

Một lúc sau, hai người nữa có chìa khóa cũng đứng lên, họ đều là những người có thế lực.

- Còn thiếu một cái?

Clay cau mày nhìn xung quanh, hắn ta nói:

- Không có chìa khóa, tức là không thể mở ra di tích, không nhất thiết phải hại người không lợi ta chứ?

Qua một lúc, vẫn không có ai đứng lên.

Một người nhẹ giọng nói:

- Xem ra còn có người vẫn chưa tới…

Clay nhíu mày nhìn xung quanh, trong lòng lại có một kế hoạch khác, hắn ta nói:

- Đúng là làm lãng phí thời gian của mọi người, sau này chúng ta cùng liên thủ để cướp lấy, thế nào?

Những lời này vừa nói ra, hai mắt ai nấy đều đỏ bừng, hô hấp cũng trở nên nặng nề hơn một chút.

Có vẻ như đây là một ý kiến hay…

Clay nói nhỏ:

- Mã Lạc thúc thúc, chờ lát nữa tới thúc ra tay đấy, chắc chắn phải cướp được trong thời gian sớm nhất!

Bởi vì hắn ta đã nếm được lợi lộc khi có được hai viên Chân Bảo trong tay nên hắn ta quyết định làm một vụ lớn khác!

Bây giờ Địa Hỏa Bình Nguyên chính là sân nhà của hắn ta, cho nên càng không thể lãng phí cơ hội lớn như vậy được!

- Thật sự rất xa!

Trần Thư đứng trên đỉnh đầu của Tiểu Hoàng nhìn về phía xa, hắn đã có thể nhìn thấy được bóng dáng mờ mờ.

Khi hắn đến gần, Hoàng Kim Ngự Thú Sư cũng bắt đầu chú ý đến hắn, rồi chuẩn bị sẵn Khế Ước Linh của mình.

Qua hai phút sau, khoảng cách giữa hai bên chỉ còn dưới một cây số.

Đúng lúc này, một con thỏ mập mạp đột nhiên xuất hiện.

- Xí!

Thỏ Không Gian đang nhổ ra chiếc chìa khóa của di tích, nhưng nó thực sự không thể chịu được lực kéo trên đó.

Ngay khi chiếc chìa khóa tiếp đất, tất cả mọi người đều trở nên vô cùng hưng phấn, sát khí trong mắt cũng không còn che giấu được nữa.

Đặc biệt là khi nhìn thấy bộ dạng của Trần Thư, họ không còn chút kiêng dè nào.

Cho dù là đại gia tộc của phương Đông thì muốn báo thù cũng không có khả năng làm được.

- Hở?

Trần Thư nhặt được chiếc chìa khóa, trên đó có ánh sáng chiếu ra rất chói mắt, hiển nhiên là di tích đã ở trong tầm tay.

Đôi mắt hắn nhìn về phía đám đông, hắn đã quá quen thuộc với những vẻ mặt này.

- Không sai, ta chính là một tên tội phạm đấy, các ngươi có ý kiến với ta?

Trần Thư lắc đầu rồi bất giác mà thở dài, cái quái gì đang xảy ra thế này? Còn có thiên lý hay không hả?

Grao grao!

Hàng trăm Khế Ước Linh tiến về phía trước với khí thế vô cùng đáng sợ, thậm chí đã bắt đầu ngưng tụ kỹ năng của mình rồi.

- Tất cả dừng lại!

Trần Thư chắp hai tay ra sau lưng, vội vàng la lên:

- Nghe ta nói hai câu đã!

Đến cùng cũng không ai thèm để ý đến hắn, đều chuẩn bị cướp đoạt trắng trợn.

- Nếu không nghe ta nói, ta lập tức phá nát viên đá!

Những lời này vừa nói ra, mọi người đều có chút e sợ, lập tức cho Khế Ước Linh dừng lại.

Đồng thời cũng muốn xem tiểu quỷ phương Đông này muốn nói gì.

Trần Thư cười nhẹ nói:

- Năm mới đã qua rồi, nhưng ta vẫn muốn gửi một lời chúc!

- Hả? Cái gì?

Vẻ mặt của mọi người đều ngơ ngác và trông vô cùng mơ hồ.

Tay phải Trần Thư đặt trên lưng lặng lẽ lấy ra một lọ Hôi Sắc Dược Tề, đồng thời mở nắp lọ ra rồi buông tay.

Thỏ Không Gian ở một bên cũng phối hợp phóng ra Không Gian Thông Đạo.

Không ai chú ý đến một lọ Hôi Sắc Dược Tề đã xuất hiện ở phía trên đám người họ.

Phù!

Một ngọn lửa bùng lên từ vết nứt, ngay lập tức đốt cháy dược tề!

- Dám cướp của ta, còn có vương pháp hay không vậy?

Trần Thư cười lạnh chế nhạo, Tiểu Hoàng nhanh chóng nuốt hắn vào miệng.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng ngay lập tức sử dụng Thụy Mộng Sát, Cường Lực Hộ Thuẫn và Bá Thể, sức phòng thủ với kháng tính đã được cải thiện đáng kể, lao thẳng tới Quang Trụ đỏ trước mặt.

Khi mọi người thấy hắn mạnh mẽ tiến đến, lập tức để Khế Ước Linh ra tay ngăn cản.

Nhưng trong tích tắc, một luồng sáng trắng vô cùng chói lọi bao trùm lên, khiến cho người ta không kịp cảnh giác.

- Có đạn hạt nhân…

Ngay lập tức có ai đó hét lên dữ dội, nhanh chóng bảo vệ bản thân và Khế Ước Linh.

Nhưng vẫn có người không kịp phản ứng lại nên đã bị ánh sáng nuốt chửng, không để lại dấu vết nào.

Nhất thời tiếng la hét của đám đông và tiếng gào thét của Khế Ước Linh cùng lúc vang lên, cảnh tượng hỗn loạn đến cực điểm.

Không ai nghĩ đến là sẽ có người thả một quả bom hạt nhân ngay khi vừa gặp mặt…

Rầm rầm rầm!

Một vòng ánh mặt trời chói chang màu trắng đột nhiên lan tràn, kèm theo tiếng nổ dữ dội, phạm vi bao phủ kinh hoàng đến cả ngàn mét.

Điều gây sốc hơn nữa là ngọn lửa ở dưới mặt đất cũng bị đốt lên rồi…

Đạn hạt nhân thuộc tính Hoả ở Dị Không Gian đều có bổ trợ, chẳng hạn như Sí Liệt Hỏa Sơn của Hoa Quốc và Địa Hỏa

Bình Nguyên trước mắt.

Rầm rầm rầm!

Chương 1024: Mọi chuyện ban nãy chỉ là hiểu lầm thôi

Trong phút chốc, từng Hỏa Trụ kinh khủng bùng lên, khiến cho con người ta tâm thần chấn động. - Chết tiệt!

Vô số người đang chửi rủa, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Trong lòng mọi người cảm thấy quá quắt vô cùng.

Bọn họ vừa muốn cướp đồ của một phần tử khủng bố à?

- Tạm biệt nhé!

Trần Thư nghe được tiếng gầm dữ dội, khoé miệng không khỏi nhếch lên.

Đã ra nước ngoài nên bây giờ hắn cũng không thèm đoái hoài gì nữa, cứ vứt đi là xong chuyện!

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng dựa vào lực phòng ngự vững chắc mạnh mẽ lao vào bên trong Quang Trụ màu đỏ.

Bởi vì Trần Thư đang giữ một viên đá màu đỏ, Khế Ước Linh của hắn cũng không bị ảnh hưởng, hơn nữa cũng sẽ không chiếm dụng số người.

Ánh sáng màu đỏ trên đá tràn ngập không khí bao phủ bốn người, để cho bọn họ thuận lợi tiến vào trong tia sáng.

Ba người A Lương cùng nhau nuốt nước bọt, nhưng bọn họ không rời đi, hơn nữa làn da của Tiểu Hoàng có tác dụng cách âm, cho nên bọn họ tuyệt nhiên không nghe thấy lời nói của Trần Thư.

Nhưng bây giờ nghe thấy tiếng gầm rú từ thế giới bên ngoài, họ cũng đã đoán được.

- Trần Thư…

Cả ba nhìn hắn, biểu hiện của họ bỗng trở nên vô cùng quái lạ.

Đây toàn là đạn hạt nhân hạng nặng à?

Theo thông lệ quốc tế, vừa bắt đầu đấu địa chủ cũng không cần ném nổ nhà cái luôn chứ…

- Sao lại nhìn ta như vậy?

Trần Thư nhún vai, mặt đầy vẻ vô tội.

- Ban nãy ngươi đã làm gì thế?

A Lương nuốt nước bọt, bên tai hắn ta vẫn vang lên tiếng nổ đáng sợ.

- Ta chỉ tặng bọn họ một lời chúc thôi mà.

Khóe miệng Trần Thư cong lên cười, hắn nói.

- Để thể hiện sự thân thiện của tội phạm thôi mà.

Nói xong, Tiểu Hoàng mở to miệng của nó ra, bốn người họ nhìn thấy được tình hình bên ngoài trụ ánh sáng đó.

Trụ ánh sáng của di tích không chỉ có thể ngăn chặn các Ngự Thú Sư trên Bạch Ngân Cấp mà còn có thể ngăn chặn sự tấn công của mọi lực lượng, nó sẽ không chịu sự ảnh hưởng của bom nguyên tử.

- Việc này…

Ba người họ há hốc miệng, cứ đứng ngây ra nhìn mặt trời màu trắng chói chang kia.

Một lát sau, hiệu quả của Bạo Tạc Dược Tề cuối cùng cũng biến mất.

Những người còn sống đều rất thê thảm, mặt mũi lem nhem. Thế nhưng ít nhất, họ đã giữ được tính mạng.

Có người xui xẻo thì bị nuốt trọn bởi bom nguyên tử, mất mạng ngay lập tức.

Thực ra uy lực của Bạo Tạc Dược Tề còn không giết được cả Hắc Thiết Lãnh Chúa. Thế nên về cơ bản là Bạch Ngân Khế Ước Linh đều có thể chống lại nó.

Thế nhưng vụ nổ xảy ra quá đột ngột, có Ngự Thú Sư còn không kịp để Khế Ước Linh của mình ra tay, chỉ có thể nói là xui xẻo quá thôi.

- Ngươi… ngươi.

Môi Clay run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch. Hắn ta thực sự chưa bao giờ thấy ai vô lý như vậy cả, vậy mà lại gây ra chuyện lớn như vậy ngay từ lần đầu gặp mặt.

- Ta làm sao cơ?

Trần Thư để Tiểu Hoàng bay ra từ ánh sáng màu đỏ đó một cách từ tốn, cúi xuống nhìn xuống bên dưới.

Trên mặt đất có một cái hố khổng lồ to khoảng nghìn mét, trong đó đâu đâu cũng là những ngọn lửa đang bập bùng cháy, trông cứ như cảnh ngày tận thế vậy.

- Sợ là người này đến từ tổ chức tội phạm.

Hoàng Kim Ngự Thú Sư Mã Lạc cưỡi con Khế Ước Linh của mình đứng ra, hắn ta nói.

- Ta thấy mọi người nên giết người này trước đi, chuyện về di tích thì nói sau.

- Ta đồng ý, không được để có tội phạm xâm nhập vào di tích.

- Một tên phần tử khủng bố như vậy, sợ là hắn đến từ Cứu Thế Giáo Hội đấy. Giết hắn trước đi.

Lúc đó, tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, ánh mắt đầy sát ý.

Nếu không phải do tốc độ phản ứng của bọn họ nhanh thì ban nãy, mặt trời màu trắng kia sẽ nuốt trọn bọn họ như nuốt những người khác thôi.

- Hửm?

Trần Thư nhướng mày, nói.

Ban nãy không phải là do các ngươi muốn giết ta sao? Như thế này gọi là phản kháng hợp lý đấy biết không?

Khoé miệng mọi người giật giật, hợp lý cái khỉ gió ấy.

- Ra tay đi.

Mã Lạc hét lên một tiếng, triệu hồi bốn con Khế Ước Linh ra, chuẩn bị ra tay trước để giành được quyền chủ động.

Thế nhưng ngay lập tức, đôi đồng tử của hắn ta thu nhỏ lại, một viên đạn hoả tiễn được bắn đến.

- Bùm.

Khế Ước Linh dưới chân hắn ta dùng cơ thể của mình để ngăn lại thế nhưng uy lực còn dư lại vẫn khiến quần áo của Mã Lạc rách hết cả, trông rất thê thảm.

- Ngươi…

Khoé miệng Mã Lạc giật giật, con mẹ nó vừa là bom nguyên tử vừa là đạn hoả tiễn, rốt cuộc đây là tên tội phạm ở đâu ra thế?

- Ngươi mà còn dám nói linh tinh nữa là ta sẽ cho ngươi nổ tan xác luôn đấy.

Trần Thư vác trên vai một cái ống hoả tiễn, tức giận xông đến.

- Cái gì mà đến từ Cứu Thế Giáo Hội chứ, ngươi xem thường ai thế?

…

Mọi người đều thấy cạn lời, hoá ra là nhà ngươi giận vì điều này hả?

- Cái thằng nhãi ranh này.

Ma Lạc trông rất giận dữ, hắn ta lại lệnh cho Khế Ước Linh ra tay.

Cùng lúc đó, hai Hoàng Kim Ngự Thú Sư khác cũng không do dự một chút nào cả.

Tuy rằng trông thì giống đang thực thi chính nghĩa nhưng mục đích chủ yếu của bọn họ là lấy được chiếc chìa khoá trong tay hắn.

Chương 1025: Mọi chuyện ban nãy chỉ là hiểu lầm thôi (2)

– Uỳnh uỳnh uỳnh Các kĩ năng được phóng thích liên tục, định giết tên này trước.

Thế nhưng tất cả kĩ năng khi đánh vào ánh sáng màu đỏ thì đều bị chặn lại một cách rất dễ dàng.

- Ba tên yếu kém các ngươi mà còn muốn giết tội phạm ca ta sao?

Trần Thư đứng trong cột ánh sáng đó, biểu cảm hết sức bình tĩnh, nói với vẻ châm biếm.

- Ba Tiểu Hoàng Kim, các ngươi có xứng không?

- Bao nhiêu năm vậy rồi, ta chỉ mới nghe nói người ta cuốn chân để nhỏ đi, lần đầu thấy có người cuốn não cho nhỏ đi đấy.

Ba người họ nghe vậy thì tức điên lên, ánh mắt đầy sát ý.

Là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, cho dù đi đến nơi nào thì họ cũng đều là những người rất được tôn trọng. Dù sao thì trên cả thế giới cũng chỉ có từng đó Vương Cấp thôi mà, lực lượng chủ yếu của loài người vẫn là Hoàng Kim Ngự Thú Sư.

Thé nhưng lúc này, ba người họ lại đang chị một thằng nhóc con Bạch Ngân sỉ nhục, tức đến mức muốn tăng xông.

- Đủ rồi, con mẹ nhà ngươi.

Mã Lạc đưa tay phải ra, định nói gì đó.

Thế nhưng chỉ một giây sau đó, có tiếng vù vù vang lên.

- Xoẹt.

Một ngọn gió khổng lồ ập đến, cứ như là nó sắp giáng xuống ngay luôn vậy, nhanh vô cùng.

Mã Lạc giật thót, hắn ta nghiêng đầu đi theo bản năng.

Ngọn gió vụt qua, chém một lọn tóc xuống, ngọn gió điên cuồng, mạnh mẽ khiến mặt phải của hắn ta đau kinh khủng.

- Đáng tiếc thật.

Trần Thư lắc lắc đầu, khả năng cảm nhận của Hoàng Kim Ngự Thú Sư mạnh quá nên việc đánh trộm sẽ không có hiệu quả lắm.

- Nhãi ranh.

Mã Lạc nheo mắt lại, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, chỉ thiếu một chút nữa thôi là đầu hắn ta đã bị chém xuống rồi.

Con người đang đứng trước mắt hắn ta quá nguy hiểm.

Bất cứ một ai ở đó cũng đều có suy nghĩ này, thậm chí là đã từ bỏ việc ra tay với hắn.

Rõ ràng là Dị Không Gian của Tây Phương, thế nhưng dường như nó đã trở thành sân nhà của người phương Đông.

Trông Trần Thư rất ung dung, hắn hiểu tác dụng của trụ ánh sáng này rồi. Nó không chỉ có thể ngăn hết mọi sự tấn công, hình như Hoàng Kim Ngự Thú Sư còn không đi vào được.

Nếu không thì với sự giận dữ của ba người họ lúc này, họ đã xông vào giết hắn lâu rồi.

- Chư vị, chúng ta có chìa khóa mà, bắt tay lại giết hắn trước, để vứt bỏ mọi mối lo về sau.

Mới ban nãy thôi, một người đồng đội của hắn ta vì không kịp phản ứng lại nên bị bom nguyên tử giết, đương nhiên là hắn ta muốn báo thù rồi.

Lập tức, năm người có chìa khó đó đứng lại thành một đội hình, biểu cảm đầy sát ý, nhìn Trần Thư.

- Các ngươi chắc chứ?

Trần Thư nhướng mày, trên khóe miệng hắn có một nụ cười rất lạ. Đối diện với Bạch Ngân Cấp, hắn không sợ chút nào đâu.

Mọi người không trả lời lại mà chỉ tập hợp các đồng đội của mình lại thôi.

Có người tự càm chìa khóa, đương nhiên là nếu không bán bốn suất kia ra thì chẳng phải là sẽ bị lãng phí sao?

Lập tức, hai mươi lăm người Bạch Ngân Cấp cưỡi Khế Ước Linh, xông thẳng vào bên trong trụ ánh sáng.

Trần Thư đang định hành động, mấy lựa chọn xuất hiện trước mắt hắn.

[Lựa chọn một: Ra tay ngay lập tức, làm mọi người chấn động. Giải thưởng khi hoàn thành: Rất nhiều Ngự Thú Lực.]

[Lựa chọn hai: Không cần ra tay vội, dụ đích vào sâu bên trong để đề phòng việc đối phương chạy thoát. Giải thưởng khi hoàn thành: Thêm một Tử Vong Hỏa Trụ.]

[Lựa chọn ba: Thử hòa giải với đối phương. Giải thưởng nếu hoàn thành: Thêm một Thiên Hỏa Vẫn Thạch.]

Trần Thư giật mình. Sau đó, hắn cười.

Hắn nhìn mọi người, nói.

- Nếu ta nói mấy chuyện ban nãy chỉ là hiểu lầm thôi….

- Bùm bùm.

Trần Thư còn chưa nói xong thì rất nhiều kĩ năng ập đến một cách vô cùng bạo lực.

Tiểu Hoàng ngậm miệng lại ngay lập tức, bảo vệ Trần Thư lại.

Tất cả kĩ năng đều đánh lên người nó, nó chặn mọi thứ lại một cách rất dễ dàng, thậm chí còn chẳng phá được lớp phòng ngự.

- Haizz.

Trần Thư thở dài một hơi, vốn là muốn hòa giải, nhưng mà xem ra chỉ có thể đánh lại thôi.

- Ồm ộp.

Tiểu Hoàng hất hất mông rồi chạy vào sâu bên trong trụ ánh sáng.

Thấy cảnh này, hai mươi lăm người họ đều rất hưng phấn, vội vàng đuổi theo.

Hai bên một đêm đuổi một đêm trốn rồi dần biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

- Mã Lạc, ngươi không lo thiếu gia của gia tộc ngươi sẽ bị bắn chết sao?

Lúc này, một Hoàng Kim Ngự Thú Sư nhìn Mã Lạc nói.

- Đến khi đó sợ là ngươi sẽ bị liên lụy đúng chứ?

Trông Mã Lạc đầy vẻ lạnh nhạt, nói.

- Hứ, nếu thiếu giá xảy ra chuyện gì thì hắn ta đã không đi ra được khỏi Địa Hỏa Bình Nguyên.

- Vậy nếu người ta ném một trăm quả lựu đạn thì sao?

- ….

Mã Lạc im lặng ngay lập tức, đồng thời cũng suy nghĩ liên tục.

Trình độ kỹ thuật của Tự Do Liên Minh dẫn đầu toàn thế giới, thế nhưng họ đều chỉ nghiên cứu và phát minh ra những thiết bị thông tấn đặc thù thôi, hơn nữa còn chỉ có thể truyền tải được những ngôn ngữ, ký hiệu đơn giản. Đồng thời, giá vốn của nó cũng cao đến mức đáng sợ.

Thế nhưng ở đất nuốc phương Đông mà còn có chuyện vô lý hế này, tạo ra bom nổ Dị Không Gian rồi sao?

Chương 1026: Chúc mừng ngươi đã rút trùng thăm lại một lần nữa

Nửa tiếng sau. Trần Thư đã đi vào trung tâm của trụ ánh sáng đó rồi. Hắn nhìn thấy một màn sương lớn, hiển nhiên, đó là lối vào Không Gian Thông Đạo của di tích. Bên cạnh đó có một bệ đá rất cổ, trên đó có sáu cái lỗ hõm vào.

Hơn hai mươi người ở đằng sau họ vẫn đuổi theo liên tục.

[Giải thưởng nhận được: Cộng một Tử Vong Hỏa Trụ.]

Trần Thư mỉm cười, lại nhận được giải thưởng của hệ thống rồi.

Đúng lúc này, Tiểu Hoàng tự dưng dừng lại, quay người lại, mở to miệng ra.

Trần Thư nhếch mép cười, nói.

- Clay, chúng ta có thể thu lưới được rồi đấy.

- ??

Vẻ mặt của mọi người đều rất kinh ngạc, họ đã nhận ra được điều không hay ở đây.

Thậm chí đến cả Clay cũng đơ ra, hắn ta bị Trần Thư làm cho không biết nên làm gì luôn rồi, hắn ta có thực sự biết Trần Thư không?

Khi mọi người đang phân tâm thì một tiếng hét thê thảm xuất hiện.

Mọi người rùng mình, vội vàng quay đầu lại nhìn. Đôi đồng tử của họ thu nhỏ lại, trong lòng thấy kinh hãi vô cùng.

Một cỗ thi thể đang từ từ rơi xuống, ba con Khế Ước Linh của hắn ta cũng mất mạng ngay tại chỗ.

Trần Thư mỉm cười, khả năng đánh trộm của hắn phải nói là vô cùng thuần thục.

- Ngươi?

Mọi người vội vàng tụ lại một chỗ, để Khế Ước Linh sống chết bảo vệ mình, không cho Trần Thư một cơ hội nào cả.

Còn Clay thì đã bị bài xích một cách âm thầm. Ai mà biết được bọn họ có phải một hội không chứu?

Clay giận đến mức tím cả mặt, nói.

- Thứ ngu ngốc, ta với hắn chẳng liên quan gì đến nhau cả.

- Các vị, để ta nói vài câu đã.

Trần Thư nở một nụ cười, nói.

- Ta là Hoa… khụ khụ, là học sinh của Đại Học Ngự Thú Ma Đô!

Vừa mới nói xong thì có một tia sét màu tím giáng xuống, khiến người ta không đề phòng nổi.

Biểu cảm của Trần Thư vẫn y như vậy, Không Gian Thố đã phóng thích ngay Không Gian Bình Chướng, chặn thứ này lại một cách rất dễ dàng.

- Xem ra các vị vẫn không được thân thiện cho lắm nhỉ.

Ánh mắt Trần Thư có vẻ gì đó rất lạnh lùng.

Cứ tưởng giết gà dọa khỉ vậy là được rồi, xem ra vẫn không đủ.

Nếu không phải vì lo rằng chìa khóa di tích sẽ bị phá hủy thì hắn đã sử dụng hết sức mạnh của mình rồi.

- Ngăn lại được một cách nhẹ nhàng vậy sao?

Một nam tử đến từ Tự Do Liên Minh kinh ngạc vô cùng.

Đây là một trong những chiêu lợi hại nhất của họ đấy, trong cùng cấp bậc, có rất ít Khế Ước Linh có thể chống lại được.

- Đi chết đi cho ta.

Ánh mắt của Trần Thư hướng về phía hắn ta, con Husky bên cạnh mắt sáng rực lên, nó phóng thích Tử Vong Hỏa Trụ.

Một Tử Vong Hỏa Trụ đáng sợ bắn đến, nhiệt độ nóng đến phát bỏng đó khiến người ta vội vàng tránh xa ra.

- Muốn giết ta sao?

Thiên tài đó nhướng mày một cái rồi để Tinh Linh nguyên tố Thổ của mình ngăn lại.

- Áu.

Ánh sáng khi sử dụng các kĩ năng xuất hiện trên người Tinh Linh nguyên tố Thổ đó, cả cơ thể nó đều được phủ bởi một màu vàng đất. Đồng thời, trên không trung còn có hẳn ba bức tường đất. Rõ ràng là đã coi trọng lắm rồi.

- Uỳnh uỳnh.

Hai bên liên tục động chạm đến nhau, những âm thanh mạnh đó khiến da đầu người ta tê lại.

Người nam đó vốn rất bình tĩnh, thế nhưng giờ thì mặt hắn ta cũng dần biến sắc.

- Bùm bùm bùm.

Ba bức tường bị vỡ, không thể ngăn lại được nhiệt độ cao và sức tấn công kinh khủng như vậy.

Tinh Linh nguyên tố Thổ là lớp phòng ngự cuối cùng, nó đứng chắn trước chủ nhân một cách vô cùng kiên định.

- Uỳnh uỳnh.

Cho dù đã bị ba bức tường hút hết năng lượng nhưng uy lực của Tử Vong Hỏa Trụ vẫn rất đáng sợ.

Tử Vong Hỏa Trụ ập đến, khiến Tinh Linh nguyên tố Thổ có rất nhiều những vết nứt trên người.

- Mau giúp ta đi, nếu không ta sẽ chết mất, các ngươi không có chìa khóa.

Thiên tài đó hét lên một tiếng, vẻ mặt đầy vẻ bàng hoàng.

Bốn người đồng đội của hắn ta nghe vậy thì đều lần lượt ra tay, thi triển các kĩ năng phòng ngự.

Sự va chạm giữa hai bên kéo dài hẳn một phút.

Cuối cùng, Tử Vong Hỏa Trụ bị hao tổn hết sức mạnh, thế nhưng đất trên người Tinh Linh nguyên tố Thổ thì không còn tồn tại nữa, khí tức sinh mệnh cũng yếu hơn rất nhiều.

Chỉ một kĩ năng thôi mà phá được lớp phòng ngự của năm người, còn khiến một ccon Khế Ước Linh hệ phòng ngự bị thương nặng nữa.

Mọi người đều rất hãi hùng, ý định bao vây Trần Thư của bọn họ đã bị lung lay rồi.

- Ngăn lại được chưa?

Thiên tài đó lau mồ hôi trên trán đi, ban nãy hắn ta đã suýt nữa thì đi xuống quỷ môn quan đấy.

- Chúc mừng ngươi.

Trần Thư mỉm cười, ánh mặt có vẻ quỷ dị.

Nam tử đó giật mình, hỏi theo bản năng.

- Gì cơ?

- Ngươi đã rút vào thăm lại một lần nữa.

Một giây sau đó thôi, lại có một Tử Vong Hỏa Trụ đáng sợ ập đến.

- Con mẹ nó chứ, có thiên lý nữa không vậy?

- Sắp xảy ra chuyện lớp rồi.

Mọi người đều rất bất ngờ, mặt họ đầy vẻ khó tin.

- Uỳnh.

Sức tấn công đáng sợ khiến cơ thể của Tinh Linh nguyên tố Thổ vỡ ra thành từng mạnh, đi xuyên qua cơ thể của nó.

Nam tử đó trông rất sợ hãi, vội vàng để hai con Khế Ước Linh còn lại của mình lên thay thế, thế nhưng vì chúng không giỏi phòng ngự nên hai con Bạch Ngân Khế Ước Linh đã bị bắn chết ngay lập tức.

Chương 1027: Nếu đã như vậy, thì ta… nộp tiền là được rồi

– Uỳnh uỳnh. Hỏa Trụ vẫn tấn công với nhiệt độ cao đến mức đáng sợ.

- Sắp chết rồi sao?

Trông nam tử đó mặt trắng bệch, Khế Ước Linh của hắn ta đều đã chết sạch rồi, chúng đang rơi xuống.

Thế nhưng hắn ta chỉ có thể đứng nhìn Hỏa Trụ xông đến, chờ đợi cái chết ập đến.

Thế nhưng khi hai bên chỉ còn cách nhau một mét thì Hỏa Trụ đã biến mất hoàn toàn.

- Hửm?

Mọi người đều rất kinh ngạc, không hiểu tại sao kĩ năng lại biến mất.

Thế nhưng trán của Clay thì lại bắt đầu toát mồ hôi hột, hắn ta nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

Rõ ràng là do hắn khống chế nên Hỏa Trụ mới biến mất, khả năng thao túng đáng sợ như vậy, đến cả Hoàng Kim Ngự Thú Sư cũng chưa chắc đã làm được.

Đúng lúc này, một con thỏ béo đột ngột xuất hiện ở đằng sau nam tử đó.

- Phù phù.

Con thỏ kéo mạnh một cái, xé rách quần áo của hắn ta ra.

Một hòn đá màu đỏ có ánh sáng lấp lánh xuất hiện, nó đã bắt được thứ này.

Trong ánh nhìn kinh ngạc của mọi người, con thỏ đã lôi ra được một củ cà rốt khổng lồ lớn khoảng mười mét.

Nó nhìn về phía nam tử kia, ánh mắt đầy vẻ phấn khcihs.

Nó lắc lư củ cà rốt, như đánh golf vậy, rồi hất một cái thật mạnh.

- Bùm.

Nam tử đó bj đánh bay ngay lập tức, hắn ta bắt đầu rơi vào chế độ bay tự do, chớp mắt thôi đã biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

Nếu không có gì bất ngờ thì hắn ta xảy ra chuyện rồi…

- Làm tốt lắm.

Trần Thư nhận lấy hòn đá đỏ mà Không Gian Thố đưa cho, ánh sáng màu đỏ lan ra, bao phủ lên hắn, A Lương và những người khác nữa.

Còn về bốn người đồng đội của nam tử kia, vì không có sự giúp đỡ của chìa khóa nên bị đưa thẳng vào bên trong trụ ánh sáng đó.

- Xem ra chiếc chìa khóa có vẻ khá quan trọng.

Trần Thư lẩm bẩm nói rồi mỉm cười, nhìn tất cả mọi người.

Tự dưng mọi người không nhịn được, cố kéo xa khoảng cách ra, ánh mắt đầy vẻ sợ sệt.

Một Bạch Ngân Tam Tinh mà lại bị giết ngay tức khắc như vậy.

- Năm người đánh một người mà còn không đánh lại được, lại còn bị tấn công ngược lại nữa, có biết chơi không thế?

Trần Thư mỉm cười rất dịu dàng, nói.

- Có cần ta giết hết các ngươi không?

Mọi người đều rùng mình, cho dù là ở Địa Hỏa Bình Nguyên nóng bức thì vẫn thấy lạnh cả xương sống.

Tên này đúng là đáng sợ thật, nói giết là giết, hoàn toàn không hề kiêng kỵ gì.

Trong lòng ai cũng đều có một ý nghĩ kỳ lạ: Một mình đối phương thôi cũng có thể bao vây hết bọn họ.

Trần Thư vuốt vuốt cằm, ánh mắt đầy vẻ suy tư. Tội phạm Nam Giang không chỉ nói chơi chơi thôi đâu, nếu có người có ý định giết hắn thì hắn không nương tay chút nào đâu.

- Không có chìa khóa, ngươi không vào di tích được đâu.

Clay lấy hết mọi sự dũng cảm của mình để nói.

- Chỉ cần cô dám ra tay nữa thì bọn ta sẽ tiêu hủy chiếc chìa khóa đó nhé.

- Hửm?

Trần Thư nhướng mày, nhìn Clay nói.

- Ngươi đang uy hiếp ta sao?

- Ta…

Clay như nín thở, hắn ta vội vàng lui lại vào bên trong đám đông, nói.

- Ta chỉ mong mọi người có thể đi vào trong di tích hết thôi.

- Ngươi nói có lý lắm, di tích mới là quan trọng nhất.

Giọng điệu của Trần Thư thay đổi, hắn cười, nói.

- Nếu đã như vậy thì chúng ta hóa dữ thành lành nhé, cứ mở di tích ra đã rồi tính sau.

Vừa nghe những lời đó, mọi người đều thở phào một hơi, sợ là đối phương sẽ giết hết mọi người thật.

Hắn ta cưỡi Tiểu Hoàng đi đến đường đi bên cạnh di tích ở trước bệ đá.

- Nếu như có sáu chiếc chìa khóa thật thì hòn đá màu xanh dùng để làm gì?

Ánh mắt Trần Thư bắt đầu trở nên suy tư, hắn có một hòn đá xanh và một hòn đá đỏ. Một trong hai hòn đá đó đến từ nơi thực hiện đấu giá, một hòn còn lại là Xích Liệt Hỏa Sơn trong phòng kho của Trấn Linh Quân.

Nhưng có một điều có thể chắc chắn được là, hai hòn đá ấy đều có cùng nguồn gốc.

Chỉ là hòn đá màu xanh thì khong có động tĩnh gì, hình như không liên quan gì đến Hỏa Diễm Di Tích cả.

Hắn lắc lắc đầu, không suy nghĩ nữa, cầm một hòn đá màu đỏ lên, bỏ vào một cái lỗ ở trên hòn đá.

Mọi người đều rất tò mò, nghĩ xem liệu có chuyện gì xảy ra hay không. Thế nhưng chỉ trong tích tắc thôi, trên bệ đá lại có ánh sáng màu đỏ rất bắt mắt, cứ như là đã được kích hoạt vậy.

Một tia sáng màu đỏ tự dưng xuất hiện, chui vào trong cơ thể của bốn người bọn Trần Thư.

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Thư có một tin nhắn.

[Nhận được sự bảo hộ của Hỏa Diễm Di Tích, sẽ tránh được mọi cách tấn công, rời khỏi phạm vi di tích thì sẽ mất tác dụng.]

- Hửm?

Trần Thư cau mày lại, không ngờ lại có cơ chế như vậy. Ánh mắt hắn rất kỳ lạ, hắn nhìn những người khác.

Mọi người lại đứng xa hắn ra, thầm cảm nhận được điều gì đó sai sai.

Trần Thư ho nhẹ một tiếng, nói.

- Ta nói thật với mọi người nhé, chỉ cần đặt chìa khóa lên đó là có thể có được sự bảo vệ của di tích, để tránh chịu bất cứ tổn hại nào.

Nghe vậy, trông mọi người đều rất vui, nói như vậy thì không cần sợ đối phương rồi đúng không?

Thế nhưng lòng Clay lại trĩu xuống, đối phương đâu cần nói thẳng ra chứ.

Chương 1028: Nếu đã như vậy, thì ta… nộp tiền là được rồi (2)

– Ta bất tài, nguyện tạm thời chịu trách nhiệm là người đại diện pháp lý của Hỏa Diễm Di Tích. Trần Thư nhoẻn miệng cười, nói.

- Có người muốn mua lại cơ chế bảo hộ thì có thể bước về phía trước.

- ??

Mọi người thấy hơi giật mình, nhưng họ hiểu ra ngay.

Người đại diện pháp lý cái khỉ gió gì chứ? Rõ ràng là tên này muốn ăn cướp đây mà.

Nếu ai cũng có cơ chế bảo hộ thì hoàn toàn không cần lo lắng gì nữa.

Tuy Khế Ước Linh không tránh được việc bị thương nhưng vẫn có thể thu hồi lại về Ngự Thú Không Gian.

- Ta nói giá, hi vọng mọi người đều có thể vào cùng.

Ba con Khế Ước Linh của Trần Thư đứng quanh bệ đá, không cho phép ai lại gần.

- ….

Khóe miệng mọi người giật giật, hắn đang livestream bán hàng đó sao?

Một nam tử của vương quốc Bất Hủ đi ra, nói một cách cay độc.

- Ta sẽ không đưa ngươi một đồng nào đâu, cùng lắm thì cá chết lưới rách. Không có chìa khóa thì ngươi cũng không vào được di tích mà.

- Cứng rắn đấy.

Trần Thư giơ ngón cái lên, cười nói.

- Vậy ta không vào di tích nữa là được thôi.

- Cho ngươi thời gian đấy, tự tiêu hủy chiếc chìa khóa đi.

Hắn khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ.

Sắc mặt nam tử đó thay đổi liên tục nhưng mãi mà vẫn không chịu hành động. Nếu tiêu hủy chiếc chìa khóa thì có nghĩa là di tích không bao giờ được gặp mặt thế giới này rồi. Đối phương chắc chắn sẽ giết hắn ta.

Có cái chết của hai người trước đó, hắn ta không dám nghi ngờ sự thâm độc và thực lực của Trần Thư đâu.

- Ngươi đừng ép ta đấy.

Trần Thư nhoẻn miệng cười, bình tĩnh vô cùng.

Nam tử kia nói rất dữ dằn.

- Đã vậy thì ta… nộp tiền là được rồi.

- …

Mọi người nhìn mà ngơ cả ra, hóa ra là làm trò hề à?

- Đúng là một người thức thời.

Trần Thư gật đầu, nói.

- Thực ra ta cũng đâu phải loại thổ phỉ, ta sẽ không lột hết của các ngươi đâu.

- ….

Nghe vậy, lòng mọi người trĩu xuống, họ đã chuẩn bị tinh thần bị lột sạch rồi.

- Ai cũng phải giao cho ta thứ mà mình mang theo bên mình là được.

Trần Thư cười, nói.

- Đương nhiên rồi, balo thì các ngươi cứ giữ đi, đủ rồi chứ hả?

- …

Khóe miệng mọi người giật giật, con mẹ nó thế này mà còn không phải thổ phỉ sao?

Hắn tuyên bố.

- Được rồi, chính thức bắt đầu mở bán cơ chế bảo hộ của di tích.

Mọi người đều đứng im không động đậy, ánh mắt đầy vẻ không cam lòng.

Đặc biệt là Clay, hắn ta vừa có được hai bảo bối mà lại phải giao ra luôn thế này.

- Không muốn sao?

Mặt Trần Thư lạnh lại, nói.

- Là các ngươi muốn giết ta trước mà. Nếu là khi trước thì ta đã nhét bom hạt nhân vào miệng các ngươi rồi.

Hắn nói xong thì mọi người đều run lên, họ hoàn toàn không nghi ngờ lời Trần Thư nói.

- Để ta trước.

Một cậu nam sinh đưa bốn người họ đi ra ngoài.

Một con Thanh Sắc Ô Quy đi đến, há miệng ra, nôn ra rất nhiều tài liệu.

Tuy rằng không phải Không Gian Khế Ước Linh, nhưng cũng vẫn có cách để đựng đồ thôi.

- Tốt lắm, mọi người đều phải trân trọng cơ hội nhé.

Trần Thư cười một tiếng rồi lệnh cho Không Gian Thố thu tài liệu lại.

Hắn nhìn tất cả mọi người, nói.

- Ta hi vọng các vị đừng giấu diếm, nếu có thủ đoạn cất giữ đặc biệt nào hoặc là Không Gian Khế Ước Linh thì chủ dodognj giao ra đi.

- Mọi người có thể báo cáo, người báo cáo có thể nhận được cơ chế bảo vệ miễn phí.

Hắn nói xong, biểu cả của mọi người đều thay đổi, trong lòng họ đã nghĩ ra được cách gì đó rồi.

Trần Thư lên tiếng.

- Được rồi, tiếp tục đi lên trước để mua đi.

Mọi người lần lượt đi lên trước, mặt đầy vẻ đau khổ, giao ra tài liệu mà mình đã mang theo bên mình. Chỉ có thể hi vọng di tích có thể bù đắp được tổn thất của họ.

Lúc này, một thanh niên giao tài liệu của mình ra, đang định đi khỏi nhưng lại thấy có người ánh mắt trông rất lạ, hắn ta lại đi về phía Trần Thư với vẻ bất an.

- Hửm? Sao thế?

Trần Thư nhướng mày nhìn hắn ta, nhếch miệng lên cười.

Thanh niên đó còn chưa mở miệng thì đã triệu hồi được một con Bạch Sắc Tiểu Điều. Nó còn nôn ra rất nhiều tài liệu nữa.

- Không sai, biết rõ tình thế đó.

Trần Thư gật đầu hài lòng rồi thu lại hết đống tài liệu trên mặt đất.

Thanh niên đấy nói với một chút hi vọng.

- Ta có thể giữ lại một chứ được không?

- Ngươi nói xem.

Thanh niên đó thấy giật thót một cái, chỉ có thể ngoan ngoãn giao ra một đống tài liệu, hơn nữa giá trị của chúng đều không nhỏ.

Thanh niên đó trông rất đau khổ, thực ra hắn ta không muốn đi vào di tích đâu nhưng sợ là Trần Thư sẽ không để bọn họ rời đi dễ dàng vậy đâu.

Trông hắn ta rất không cam tâm, nói.

- Ta chỉ muốn nói một câu thôi.

- Hả? Gì thế?

- Bây giờ ngươi bắt nạt Bạch Ngân Nhất Tinh, vậy thì đến khi ngươi trở thành Bạch Ngân Nhất Tinh thì sẽ không ai nói giúp ngươi nữa đâu.

- ??

- Ngươi đang… nói cái gì thế?

Trần Thư nhướng mày, còn đá bay nam tử đó nữa. Bây giờ hắn đã là Bạch Ngân Nhị Tinh rồi, tu luyện ngược đúng không?

- Người bị hại tiếp theo… khụ khụ… người mua.

Không Gian Thố ở bên cạnh lắc lư cái tai của mình, ngồi xuống đất một cách rất nhàn nhã, trông hưng phấn vô cùng.

Chương 1029: Hay là… diệt khẩu luôn đi

Thế mới gọi là ngồi thu tiền chứ. - Ta đến từ gia tộc Green ở Khắc La Châu.

Mắt Clay có vẻ không cam tâm, muốn phản kháng một chút, hi vọng danh vọng của gia tộc có thể chấn áp được đối phương.

- Vậy sao?

Trần Thư nhướng mày, lôi một cái dao mổ heo ra, bình tĩnh nói.

- Rồi sao?

Clay nuốt nước bọt, nhìn vết màu đã khô lại trên lưỡi dao. Hắn không tin trên đó là máu heo cho lắm.

Hắn ta đứng thẳng lên, lớn giọng.

- Là danh môn thế gia, mua đồ thì phải trả tiền chứ.

Sau đó, hắn ta lấy hết tài liệu mình mang theo trên người ra. Điều khiến hắn ta đau lòng là hai món bảo vật vừa mới cầm được kia.

- Không hổ là gia tộc lớn nhỉ.

Trần Thư nhướng mày, nhận ra hai món Bạch Ngân Chân Bảo kia. Có lẽ đây là thứ đắt nhất ở đây.

Rất mau thôi, mười chín người lôi hết đồ trên người xuống, đặt chìa khóa của mình lên.

Có được sự bảo hộ của di tích, bọn họ thở phào một hơi. Ít nhất thì mạng sống của họ được bảo đảm rồi.

- Hơi nhiều đồ đấy nhỉ.

Trần Thư nhướng mày, trên mặt đất vẫn có rất nhiều tài liệu, mà không gian trữ đồ của Không Gian Thố sắp đầy rồi.

- Lão Vương, ra đây nhặt tiền đi.

Nói rồi Tiểu Hoàng mở miệng của nó ra, ba người bọn A Lương đi ra. Bây giờ bọn họ đã có được sự bảo vệ của di tích, sẽ không gặp nguy hiểm về tính mạng nữa rồi.

- Hửm> ba người Hắc Thiết Cấp?

Clay và những người khác đều thấy hơi kinh ngạc nhưng họ vẫn giữ im lặng.

A Lương và những người kia nhìn biểu cảm của bọn họ rồi quay sang nhìn vẻ đắc ý của Trần Thư, còn cả rất nhiều tài liệu trên đất nữa. Họ ý thức được ngay, đây chính là hiện trường phạm tội.

Vương Tuyệt nói.

- Trần Bì, ngươi cướp của bọn họ sao?

Trần Thư nhún vai, nói.

- Cái gì gọi là cướp cơ? Chỉ là một vụ làm ăn thôi mà.

- …

Vương Tuyệt thở dài một hơi, hình như hắn ta hơi lo lắng.

- Nhỡ đâu tin này bị lan ra ngoài thì không phải là sẽ làm hỏng danh tiếng của học phủ chúng ta sao?

Mọi người đều quay ra nhìn, không ngờ đồng đội của Trần Thư lại là người có lương tâm.

Thế nhưng câu nói tiếp theo thì lại khiến bọn họ sốc nặng.

- Hay là… diệt khẩu luôn đi…

- ???

Clay và những người khác đều đồng thời tránh xa ra. Tuy rằng họ đã có sự bảo hộ rồi nhưng vẫn không thấy an toàn lắm.

Người đang đứng trước mặt họ không phải là học sinh sao? Đấy là doanh trại huấn luyện tội phạm sao?

- Đùa thôi mà.

Trần Thư nhìn những người khác, cười bảo.

- Bạn của ta chỉ muốn bầu không khí sôi nổi hơn chút thôi.

- Ha ha.

Mọi người gặng cười, có người đùa kiểu này ấy hả?

Lúc này, một làn khói trắng bay đến, bao trùm phạm vi cả trăm mét quanh đó.

- Thông Đạo đã được mở ra chưa?

Mọi người đều thấy hơi kinh ngạc, họ đã ý thức được điều gì đó rồi.

- Hỏa Diễm Di Tích, thúc thúc ta tới đây.

Trần Thư xoa xoa tay, không lằng nhằng với mấy người kia nữa mà đi thẳng vào Không Gian Thông Đạo ở phía trước cùng bọn A Lương.

Những người khác đều lần lượt đi theo, chỉ sợ chậm một chút thôi cũng không được.

Tuy rằng có cơ chế vô địch rồi nhưng ai mà biết liệu mình có bị Trần Thư giở trò thâm độc gì không chứ?

Họ cảm giác trời đất quay cuồng.

Trần Thư và những người khác đã thành công đến được Hỏa Diễm Di Tích.

[Giải thưởng nhận được: Rất nhiều Ngự Thú Lực, cộng thêm một Thiên Hỏa Vẫn Thạch.]

Rất hiển nhiên, hắn đã hoàn thành được nhiệm vụ hệ thống đưa ra lúc tước.

Thế nhưng Trần Thư còn chưa kịp vui thì đã nghe thấy tiếng cháy rất lớn.

- Hửm?

Hắn từ từ mở mắt ra, nhìn xung quanh một cách rất cảnh giác.

Tất cả những gì hắn nhìn thấy được là những ngọn lửa màu vàng, cứ như hắn đang ở bên trong biển lửa vậy.

- Con mẹ nó chứ, bảo sao lại có cơ chế bảo vệ.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nếu không có cơ chế đó thì ban nãy vào đây một cái là bị thiêu chết ngay rồi mất.

Chủ nhân mà chết thì Khế Ước Linh có lợi hại nữa cũng không có ích gì đâu.

- Các ngươi cứ thu hồi Khế Ước Linh lại đi đã.

Trần Thư vội vàng nói.

Ba người bọn A Lương đều là Hắc Thiết Cấp đấy, hơn nữa tính kháng lửa của Khế Ước Linh của bọn họ cũng đều không cao. Nếu để lâu dài sợ là sẽ không chịu được mất.

Ba người họ gật đầu rồi thu hồi Khế Ước Linh của mình lại.

Cuối cùng, chỉ để lại Slime và Husky của Trần Thư để đối phó với mấy chướng ngại vật sắp xuất hiện thôi.

- Phải làm thế nào đây?

Ánh mắt của ba người bọn họ đều nhìn về phía Trần Thư, họ đang đợi sự chỉ hủy của hắn.

- Nhìn ta làm gì?

Trần Thư nhún vai, hắn cũng chỉ mới đến di tích một lần thôi mà. Hơn nữa mỗi một di tích có một cơ chế riêng, giải thưởng hay mấy thứ khác đều khác nhau mà.f

- Lúc trước ngươi từng đến di tích rồi đúng không?

A Lương nói.

- Lần trước ngươi làm thế nào thì lần này làm thế thôi.

- Các ngươi chắc chứ?

Trần Thư nhướng mày, nói.

- Lần trước ta vào một cái là chôn một quả bom nguyên tử ở đấy đấy.

- ??

Khóe miệng ba người họ giật giật, vội vàng nói.

- Đừng kích động nhé.

Bây giờ họ đang nằm trong biển lửa, sợ là Dược Tề lấy ra là sẽ bị nổ ngay.

Đúng lúc đó, ngọn lửa ở phía trước tự dưng lại bùng lên. Nó tự động nhường đường.

Chương 1030: Mặc cả được giá của Long Uyên nghe còn khả thi hơn…

– Ấy? Mở đường kìa? Trần Thư nhìn phía trước rồi quay đầu lại nhìn Không Gian Thông Đạo một cái.

Nếu tính ra thì thời gian cũng đủ để những người đó qua đây rồi mà. Thế nhưng lại không thấy ai cả. Sợ là họ đã bị đưa đến vị trí khác rồi.

- Bắt đầu khảo hạch theo hình thức tiểu đội sao?

Trần Thư vuốt cằm, lần trước, ở trong di tích của Băng Hỏa Sâm Lâm, những thử thách ở phía trước đều là thử thách dành cho một người, chỉ có thử thách cuối cùng mới cùng nhau thực hiện.

- Đi thôi, giải thưởng sắp đến rồi.

Bốn người họ ngồi lên đầu Tiểu Hoàng, xông thẳng vào Thông Đạo phía trước.

Những người khác cũng đã vào di tích như Trần Thư dự đoán. Chỉ là họ ở một biển lửa khác thôi.

- Hỏa Diễm Di Tích chắc là có thể khiến Khế Ước Linh của ta mạnh hơn chứ đúng không.

Clay nhìn bốn người bên cạnh mình, nói.

- Mọi chuyện đều phải nghe theo lời chỉ huy của ta, nếu không sau khi ra ngoài, đừng trách gia tộc Green tìm các ngươi để tính sổ nhé.

Bốn người qua đường đó vội vàng gật đầu, trong lòng họ mắng thầm.

- Cái thứ sợ mạnh hiếp yếu.

Lúc gặp tên tội phạm kia thì vâng vâng dạ dạ, nhưng với bọn họ thì lại ra tay như vậy…

- Vậy thì tốt rồi.

Clay hài lòng gật đầu, nói.

- Yên tâm đi, ta sẽ dẫn dắt các ngươi để lấy được giải thưởng.

Nói rồi hắn ta triệu hồi Hỏa Diễm Khế Ước Linh của mình ra.

Clay được biết một chiếc chìa khóa có thể đưa theo bốn người nhưng lại không thông báo cho thiên tài trong gia tộc mà lại lập đội với người qua đường.

Là một Ngự Thú Gia Tộc, sự cạnh tranh giữa các thành viên trong gia tộc rất lớn, họ đều nhăm nhe vị trí gia chủ.

Ai mà lại để đối thủ cạnh tranh của mình mạnh lên cơ chứ?

Năm người bọn Clay bước vào Thông Đạo, chuẩn bị nhận thử thách của vòng đầu tiên.

…

- Cẩn thận chút nhé, sợ là thử thách sẽ tới ngay đấy.

Nhóm người Trần Thư đã đi hết cả Thông Đạo rồi, họ đến một biển lửa khác. A Lương và những người khác gật đầu, cảnh giác vì chuyện bất ngờ có thể ập đến bất cứ lúc nào.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Chỉ trong chốc lát thôi, biển lửa xung quanh như bùng lên, tụ lại ở vị trí mà họ đang đứng, nhiệt độ tăng lên cực nhanh.

- Áu áu áu.

Bốn người bọn Trần Thư có cơ chế bảo hộ nên không có cảm giác gì nhưng Husky ở trong miệng Tiểu Hoàng đang không chịu được nữa rồi.

Thuộc tính lửa của nó cao đến mức đáng sợ, nhưng khả năng chịu đựng thì lại không ổn, hai điều này hoàn toàn không nằm

trên cùng một đẳng cấp.

- Chỉ có thể thu hồi lại thôi.

Trần Thư càu mày, thu hồi Husky về Ngự Thú Không Gian.

- Ồm ộp.

Tiểu Hoàng đã sử dụng Thụy Mộng Sát, khả năng chịu lửa của nó tăng lên rất nhiều, có vẻ thừa sức để đối đầu lại.

- Có hung thú gì sắp xuất hiện sao?

Ánh mắt của Trần Thư nhìn xuyên qua biển lửa cao ngút trời kia nhưng lại không tìm thấy một sinh linh nào còn tồn tại cả.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Tiếng lửa cháy ở xung quanh dần trở nên mạnh hơn, nhiệt lộ lửa cũng tăng lên liên tục.

Thế nhưng Tiểu Hoàng thì lại càng thư thả hơn.

- Ồm ộp.

Lúc này, nó mở to mắt ra, không cần đến sự giúp đỡ của Thụy Mộng Sát nữa rồi.

Ngọn lửa bao vây lấy nhưng dường như nó không bị thương một chút nào cả, thậm chí là còn lăn lộn liên tục, vui đến mức quên cả đường về.

- Hửm?

Trần Thư có hơi kinh ngạc, nhưng sau đó thì hắn nhớ ra thiên phú mới của Tiểu Hoàng là Nguyên Tố Thích Ứng.

[Nguyên Tố Thích Ứng: Sức sát thương của kĩ năng có thuộc tính nguyên tố giống nhau sẽ giảm dần, nếu trong ba mươi giây mà không bị thương bởi kĩ năng có thuộc tính tương đồng thì hiệu quả này sẽ biến mất.]

Ban đầu hắn nhờ thiên phú này nên mới đánh bại được Vương Thắng của Vương Giả Ngự Thú Đoàn một cách dễ dàng như vậy.

- Lửa xung quanh đây là kĩ năng sao?

Trần Thư vuốt vuốt cằm, ánh mắt hắn có vẻ suy tư.

Theo lời giới thiệu về thiên phú thì nó chỉ hiệu quả với kĩ năng thôi, lửa bình thường sẽ không kích hoạt được thiên phú đâu.

- Lẽ nào lửa xung quanh đây là kĩ năng được để lại từ hàng ngàn năm trước?

Trần Thư có vẻ đang suy nghĩ, hắn cũng dần hiểu ra được thử thách của vòng này rồi. Sợ là cần phải thử thách khả năng kháng lửa của Khế Ước Linh rồi.

Thời gian dần trôi qua, Tiểu Hoàng ngày càng vui vẻ, lửa đốt liên tục khiến khả năng chống lại của nó gần như lên đến 100?, tương đương với một trạng thái vô địch.

Tuy rằng nó có thể dễ dàng chống lại được nhưng những người khác thì không may mắn đến thế.

Chưa đến mười phút mà tất cả Khế Ước Linh của một tiểu đội đều đã bại trận hết rồi.

Khi nhận ra con Khế Ước Linh cuối cùng không chống đỡ nổi nữa thì biển lửa sẽ tự động rút đi, điều đó cũng có nghĩa là thử thách kết thúc.

- Vậy là xong rồi hả?

Năm người họ nhìn nhau, không hiểu tình hình lúc này là như thế nào.

Đúng lúc này, có một tin tức hiện lên trong đầu bọn họ.

[Giải thưởng: Cộng 1% khả năng kháng lửa]

Năm người họ rất kinh ngạc, ánh mắt đầy vẻ tươi cười.

Phần thưởng vĩnh cửu dành cho thuộc tính là thứ cực kỳ quý hiếm, tuy rằng chỉ có 1% thôi nhưng cũng có giá trị ngàn vàng rồi.

Hơn nữa đây mới chỉ là cửa ải đầu tiên thôi, chắc là các cửa ải sau đó cũng nhận được giải thưởng thôi.

Chương 1031: Mặc cả được giá của Long Uyên nghe còn khả thi hơn… (2)

Thời gian dần trôi đi, bốn tiểu đội đều đã hoàn thành thử thách, nhận được giải thưởng của mình. Tiểu đội kiên trì được lâu nhất là hai mươi phút. Khi bọn họ đều đang vui vẻ tươi cười thì Trần Thư và những người kia đều đang nằm thẫn thờ vì chán rồi.

- Con mẹ nó phải làm đến bao giờ vậy?

Trần Thư ngáp một cái, biển lửa xung quanh mạnh mẽ vô cùng, chặn cả tầm nhìn của hắn.

Thế nhưng Tiểu Hoàng vẫn vui vẻ lăn lộn trong biển lửa, vui như một kẻ bị khiếm khuyết về trí tuệ vậy.

Từng tiếng đồng hồ qua đi, mọi người dần nhận ra được gì đó sai sai.

- Clay thiếu gia, di tích chỉ có thế này thôi sao?

Có một người gãi gãi đầu, quay sang nhìn Clay có hiểu biết rộng.

- Không thể như vậy được.

Clay cũng ngơ ngác vô cùng. Trước khi đến đây hắn ta đã tìm hiểu rất kỹ rồi. Tuy rằng đây là lần đầu hắn ta trải nghiệm nhưng gia tộc có lịch sử lâu năm, có rất nhiều ghi chép về di tích.

Nếu là bình thường thì các di tích đều không chỉ có một cửa ải thôi đâu.

Ánh mắt hắn ta đầy vẻ suy tư, nói.

- Chẳng lẽ là có lỗi gì sao?

- Clay thiếu gia, liệu có phải là có người vẫn chưa kết thúc không?

- Ngươi coi ta là đồ ngu à?

Clay quay đầu qua nhìn, lạnh lùng nói.

- Đã năm tiếng trôi qua rồi, ta còn chỉ kiên trì được có hai mươi phút, ngươi đừng nói với ta có con Khế Ước Linh nào có khả năng kháng lửa mạnh như vậy.

- Nếu là tên thổ phỉ kia thì…

- …

Tự dưng Clay im bặt. Lúc trước khi mọi người truy sát Trần Thư, cho dù là kĩ năng nào thì cũng đều bị Slime chặn lại một cách cực kỳ dễ dàng, khả năng phòng ngự của nó đúng là có hơi biến thái thật.

- Không thể nào đâu.

- Hắn ta lắc đầu một cách rất chắc chắn, nói.

- Trừ khi khả năng phòng ngự của nó đạt đến mức Hoàng Kim.

- Nhưng mà ngươi thấy có cái thứ khủng khiếp như vậy tồn tại không?

- Vậy sao?

Bốn người họ lẩm bẩm một chút rồi chọn cách tin lời hắn ta.

Những người khác của những đội khác cũng phải chờ đợi đến mức phát chán.

…

A Lương vươn vai, nói.

- Hay là chúng ta đi trả giá đi.

- Hửm?

Tiểu Tinh lên tiếng, hỏi.

- Mặc cả cái gì cơ?

- Quà sinh nhật Trần Thư tặng ta lần trước, chỉ còn một đồng nữa thôi là mua được rồi.

- Bỏ đi.

Vương Tuyệt mím môi, nói.

- Thứ nhất, trong di tích không có tín hiệu. Thứ hai…

Hắn ta ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp.

- Ta thà tin ngươi mặc cả được Long Uyên cũng không tin ngươi mặc cả được cái thứ đó.

- …

A Lương làm ra vẻ cạn lời, nhưng lại thấy cũng chẳng phản bác nổi.

Hắn ta nhìn tên tội phạm bên cạnh mình, chẳng trách đối phương lại tặng quà hào phóng như thế.

Lại hai tiếng nữa qua đi.

- Phù phù phù.

Lửa của cả di tích dường như đều ập tới chỗ này, cứ như bị biến dị vậy.

A Lương nói.

- Trần Thư, không phải là ngươi làm nó bị chết máy rồi đó chứ?

- Chắc là… có lẽ… không phải vậy đâu.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, lần trước hắn đã khiến di tích của Băng Hỏa Sâm Lâm có vấn đề đấy.

Kết quả là bây giờ vẫn bị như vậy. Mấy di tích bây giờ yếu đuối vậy sao?

- Phù phù.

Đúng lúc này, ngọn lửa màu vàng bùng lên, tự dưng còn có mấy ngọn lửa màu tím xuất hiện nữa.

Thế nhưng khi nó xuất hiện thì mọi thứ lại dừng lại.

- Uỳnh.

Chỉ trong chốc lát thôi, cả biển lửa đều lui về, thử thách đầu tiên đã tự kết thúc.

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Thư có hiện lên một tin.

[Nhận được giải thưởng hoàn hảo: Tính kháng lửa của ba con Khế Ước Linh tăng lên 15%, cộng thêm hai kĩ năng về lửa.]

- Khả năng kháng lửa 15%, tuyệt quá đi mất.

Trần Thư vẫn chưa kịp mở lời thì Vương Tuyệt lập tức hét lên vì bất ngờ, ánh mắt đầy vẻ phấn khích.

- Hửm?

Trần Thư quay đầu sang nhìn, nói.

- Các ngươi không được giải thưởng đẳng cấp kĩ năng sao?

- Đẳng cấp gì cơ?

Ba người họ gãi gãi đầu, ánh mắt có vẻ ngờ vực.

- Không có gì cả.

Trong lòng Trần Thư đã rõ rồi, sợ là đó là giải thưởng hoàn hảo của một mình hắn.

Ai bảo Slime của hắn chịu được được đến cuối cơ chứ.

Husky của hắn có ba kĩ năng lửa, đều được cộng thêm hai, tức là tăng tận sáu cấp, tương đương với sáu lần hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống đấy, rõ ràng đây là một sự thu hoạch cực lớn.

- Phù phù phù.

Đúng lúc này, lại có một con đường xuất hiện ở phía trước.

- Đây là thử thách thứ hai sao?

Ánh mắt ba người bọn A Lương đều rất phấn khích, họ thấy thích lắm luôn ấy chứ.

Cứ như chơi trò chơi trên mạng vậy, có một tài khoản mạnh dẫn dắt bọn họ để leo rank, nằm thôi cũng mạnh lên được.

- Tiếc là Lão Tạ không tới.

Tiểu Tinh thở dài một hơi, ánh mắt có vẻ hơi tiếc nuối.

- Hết cách rồi, thời gian của chúng ta rất gấp, lại còn không liên lạc được với tên đó nữa. Chắc là lại đi mạo hiểm ở Dị Không Gian rồi.

Trần Thư nhún vai, hắn cũng thấy có hơi đáng tiếc.

Hắn vượt cửa ải một mình thì cũng là vượt, năm người cũng là vượt, chẳng ảnh hưởng gì đến hắn cả.

Đang nói thì bốn người họ cưỡi Slime xông thẳng vào Thông Đạo phía trước.

Khi vừa mới đi xuyên qua Thông Đạo xong, mặt Trần Thư đầy vẻ kinh ngạc.

- Hửm?

Chương 1032: Thi thể đến rồi…

Xung quanh toàn là biển lửa. Thế nhưng phía trước thì lại là một bức tường màu xanh lam khổng lồ. Lửa dần lan ra xung quanh nhưng tường băng không hề có dấu hiệu là sắp chảy.

- Đây chính là thử thách thứ hai sao?

Trông vẻ mặt của hắn rất lạ, bây giờ có một bức tường băng được cọn ra rừ trong Hỏa Diễm Di Tích, đúng là có hơi kỳ quặc.

Đúng lúc này, có một tin nhắn được truyền vào trong đầu bọn họ.

[Phá hoại tường băng. Nhắc nhở: Đốt vị trí đặc biệt bằng nhiệt độ đã chỉ định có thể khiến băng tan nhanh hơn.]

[Phần ở giữa, 150 độ C]

- Thử thách khả năng khống chế kĩ năng của Khế Ước Linh sao?

Trần Thư vuốt vuốt cằm, hắn hiểu thử thách này muốn kiểm tra cái gì rồi.

Hắn lại triệu hồi Husky ra, lệnh cho nó dùng Phân Thân.

- Áu áu áu.

Hai con Husky kêu ầm ĩ, hai mắt tỏa ra ánh sáng của kĩ năng.

- Uỳnh uỳnh.

Hai Tử Vong Hỏa Trụ đang nóng muốn phát bỏng lên đó được bắn ra, đẳng cấp kĩ năng đã đạt đến cấp mười bốn rồi, vượt xa phạm vi kĩ năng của Bạch Ngân.

- Xì xì xì.

Tường băng và Hỏa Trụ va chạm lẫn nhau, thế nhưng lại không hề có dấu hiệu sắp chảy.

Muốn hủy hoại nó triệt để thì cần rất nhiều thời gian.

- Dùng sức không thôi không được sao?

Trần Thư lẩm bẩm. Bức tường bằng băng trước mắt này sợ là một kĩ năng mà một sinh linh đáng sợ nào đó để lại.

- Trần Bì, có lời gợi ý đấy.

A Lương chỉ vào tường băng, nói.

- Góc phải bên trên, 255c.

Rõ ràng là mỗi người đều nhìn được một gợi ý khác nhau, đó đều là nhước điểm của bức tường băng.

- Xem ra cần mất chút thời gian rồi.

Trần Thư gật đầu, để bốn thể của Husky sử dụng Hỏa Diễm Oanh Kích.

- Bùm bùm bùm.

Năm quả hỏa cầu khổng lồ xông về phía tường lửa, thế nhưng bức tường không hề có dấu hiệu sắp tan. Rõ ràng là thất bại rồi.

- Đúng là thử thách biến thái.

Trần Thư lắc đầu, hắn đã có khả năng không chế các kĩ năng vượt xa người cùng tuổi rồ. Thế nhưng muốn khống chế nhiệt độ của kĩ năng một cách chính xác thì cần phải tìm hiểu quan hệ giữa lượng thuộc tính lửa và nhiệt độ rồi mới thao túng Khế Ước Linh. Để nó có thể phóng thích thuộc tính lửa một cách ổn định.

Đừng nói là Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư, Hoàng Kim Ngự Thụ Sư cũng chưa chắc đã làm được.

- Sợ là, đây lại là một yêu cầu về sự hoàn hảo.

Trần Thư suy nghĩ liên tục, người bình thường chỉ có thể dùng sức để tiêu diệt nó dần nhưng sẽ không được đánh giá cao lắm đâu.

- Ba người có thể làm mấy ván bài được đấy.

Trần Thư nói, bắt đầu tập trung điều kiển kĩ năng mà Husky đang sử dụng.

- Ai bảo thế, có nhất định phải dùng kĩ năng lửa đâu.

A Lương triệu hồi Lôi Viên của mình ra, thử dùng kĩ năng điện để đánh vào vị trí đã được chỉ định trên bức tường băng.

Tiểu Tinh cũng triệu hồi Lôi Điểu của mình ra, bắt đầu luyện cách sử dụng kĩ annwg.

- Con mẹ nó mình thành kẻ ăn không ngồi rồi rồi sao?

Vương Tuyệt thấy ba người họ đều đang chuyên tâm rèn luyện kĩ năng đó, tự dưng hắn ta thấy hơi chán.

Trần Thư cười, nói.

- Ngươi có thể đi mặc cả thử xem.

- …

Thời gian trôi qua từng phút một, ngoài bọn họ ra thì những người khác cũng đang luyện tập liên tục. Họ muốn mình thông qua thử thách này một cách hoàn hảo.

Thế nhưng chỉ mười phút sau thôi thì đã có người bỏ cuộc rồi.

Việc luyện tập kỹ năng khô khan quá, không phải ai cũng chịu được đâu. Lúc Hỏa Diễm Di Tích bình thường thì thế giới bên ngoài lại mưa gió đùng đùng.

Tin tức về di tích đã truyền ra ngoài rồi.

Cường giả ở khắp nơi đều đổ đến, tụ tập lại ở gần lối vào di tích.

Có người là để đón vãn bối, còn có người thì lại có ý đồ khác.

Tuy rằng bọn họ không vào được nhưng có thể ôm cây chờ thỏ, nói không chừng họ sẽ được lợi ấy chứ.

- Cái gì cơ? Có một tên nhóc người phương Đông mang bom nguyên tử vào trong sao?

- Ngươi thấy mình hài hước lắm à?

- Thật mà, ban đầu người có mặt ở đó đều chứng kiến cả rồi mà.

Mọi người đều đợi kết quả trong sự nhàm chán, họ bắt đầu bàn về sự kiện nổ hạt nhân trước đó.

Đúng lúc này, một Hoàng Kim Ngự Thú Sư đã có tuổi cưỡi Khế Ước Linh đi đến.

Ánh mắt hắn ta đầy vẻ lo lắng, tìm được ngay ba người trong đám đông đó.

- Khải Lý đâu rồi?

Nam tử đó run lên một cái rồi nói.

- Lão đoàn trưởng, thiếu gia, cậu ấy muốn giết người để đoạt lại báu vật.

Sự bất an trong lòng Hoàng Kim Ngự Thú Sư đã được chứng thực, hắn ta hét lên.

- Con mẹ nó nói vào chủ đề chính đi.

Nam tử đó nói với vẻ rất cẩn trọng.

- Cậu ấy mất rồi.

- Uỳnh!

Tự dưng có một quả cầu lửa bị bắn ra, khiến hắn ta bị hóa thành tro bụi.

Cảnh tượng này lập tức khiến những người đang đứng xung quanh đó tránh xa ra, chỉ sợ làm đối phương không vui thôi.

- Ngươi nói đi, con trai ta thế nào rồi?

Sắc mặt của người già đó rất giận dữ, hắn ta sắp mất đi lý trí rồi.

Hắn ta già rồi mới có con, yêu thương vô cùng, thậm chí còn xây dựng Ngự Thú Đoàn cho nó, muốn để nó có thể trưởng thành hơn.

Kết quả là chuyện này lại xảy ra, ai mà chấp nhận được cơ chứ?

- Cậu ấy… cậu ấy…

Chương 1033: Phát huy cho tốt nhé, ta tin ngươi

Lại thêm một thành viên nữa mặt trắng bệch ra, sợ kinh khủng, nói. - Có lẽ thiếu gia đã thăng thiên rồi…

- Uỳnh!

Lại một quả cầu lửa nữa phun ra, giết chết tên đó ngay lập tức.

Thành viên còn sống duy nhất của đoàn đội đó sợ kinh khủng. Hắn ta đã đoán được kết cục của mình rồi.

- Ngươi nói đi.

Ánh mắt của người già đó lạnh lẽo nhìn hắn ta, nói.

- Trả lời cho tử tế.

Trong lòng người nam tử đó muốn chửi thật lớn, con mẹ nó thế quái nào chả là chết.

- Ta…

Hắn ta suy nghĩ nhanh hết mức có thể, phải nói ra sự thật, hơn nữa còn phải để lão đoàn trưởng chấp nhận.

Rõ ràng là, đây chính là lúc thử EQ của mình thế nào.

Hắn ta hít một hơi thật sâu, tự dưng nghĩ ra điều gì đó rồi cố gắng nói.

- Thi thể đến rồi.

- Hả, thế này…

Những người xung quanh đều lùi ra xa, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc, họ cùng nghĩ đến một điều.

- Con mẹ nó người này đúng là một thiên tài.

- Ha ha…

Hoàng Kim Ngự Thú Sư nghe vậy thì lại không nhịn được mà bật cười.

- Phù.

Nam tử đó thở phào một hơi, hắn ta phải tự thấy cảm phục EQ của mình.

Lão đoàn trưởng vốn đang đau buồn tự dưng lại bị hắn ta chọc cười. Thế nhưng khi hắn ta đang thấy may mắn, thì một quả

cầu lửa xông đến một cách rất dữ dằng, khiến cơ thể của người đó bay thẳng lên trười. Nhiệt độ cao khủng khiếp đó khiến hắn ta bị giết ngay tức khắc.

Mọi người đều không bất ngờ gì cả. Nói câu này mà còn sống được thì đó sẽ là một chuyện rất ly kỳ đấy.

Thế nhưng mọi việc vẫn chưa kết thúc.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Những quả cầu lửa cứ giáng xuống liên tục, nó liên tục làm nổ tan tành thi thể của hắn ta ra, thủ đoạn ác độc kinh khủng.

Chỉ một lát sau thôi, những thứ còn lại chỉ là một đống xương cốt bay khắp cả.

Những người đứng nhìn đều thầm nghĩ: Xương cốt đến rồi…

Hoàng Kim Ngự Thú Sư quay đầu lại nhìn trụ ánh sáng màu đỏ ở phía trước, lẩm bẩm.

- Ta sẽ đợi ngươi ra đây.

Ánh mắt hắn ta đầy sát ý, lạnh lùng vô cùng. Còn về việc con trai hắn ta định giết người để đoạt bảo vật thì hắn ta bỏ qua luôn.

Mọi người đều thầm thấy thương cho người đó. Trừ khi có cường giả đến tiếp ứng, nếu không thì tên tội phạm đến từ phương Đông đó sợ là sẽ ngoẻo ngay thôi.

Thời gian mười ngày trôi qua rất nhanh.

Trần Thư vẫn đang cố gắng luyện tập khả năng thao túng kĩ năng thật chính xác.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Quả cầu lửa tông thẳng vào giữa tường lửa nhưng vẫn chưa khiến nó hòa tan với tốc độ nhanh.

Hẳn nhiên, lại thất bại thêm một lần nữa rồi.

- Ổn định chút đi nào.

Trần Thư xoa xoa đầu con Husky, nói.

- Lần sau mà còn thất bại nữa thì đừng trách ta chụp túi Urea trên người ngươi đấy.

- Áu áu.

Husky kêu lên vài tiếng, nó đã cố gắng hết sức rồi.

- Truyền lửa ra thật ổn định, đừng có tự ý tăng hay giảm lửa.

Trần Thư đã tìm được quan hệ đối ứng giữa nhiệt độ và tính lửa rồi. Bây giờ điều cần là Husky phải duy trì được lửa ở mức năng lượng thuộc tính lửa đã được chỉ định.

Năm phút sau, Hỏa Cầu Oanh Kích đã được chuẩn bị xong.

- Phát huy cho tốt nhé, ta rất coi trọng ngươi đấy.

Trần Thư lấy một chiếc túi phân Urea, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng và tươi cười.

- Áu.

Người Husky run lên một cái rồi trở nên chuyên tâm ngay lập tức.

Chỉ trong chốc lá thôi, ánh mắt của nó đã tỏa ra một tia sáng màu đỏ, quả cầu lửa dần tụ lại trong miệng nó.

Cả quá trình đó có hơi chậm vì cần khống chế thuộc tính lửa mà mình đang truyền ra ngoài.

Trần Thư cũng rất chuyên chú, hắn liên tục thầm ra hiệu cho Husky.

Một lát sau, một quả cầu lửa được tạo ra nhưng nó không nóng lắm, thậm chí còn không nóng bằng lửa bình thường. Bởi vì nhiệt độ của nó đã được giữ ở đúng mức 150 độ C.

- Uỳnh!

Quả cầu lửa bắn tới, nhắm thẳng vào giữa bức tường băng.

- Xì xì xì.

Bức tường băng vốn rất kiên cố tự dưng như gặp nhiệt độ cao vậy, nó bắt đầu bốc khóc rồi tan ra.

- Cuối cùng cũng thành công rồi.

Trần Thư thở phào một hơi, không ngờ mình lại làm được thật. Tiếp tục, lại có thêm bốn quả cầu lửa nữa tấn công làm một cái lỗ lớn xuất hiện ở giữa bức tường băng.

- Con mẹ nó chứ, ngươi làm được thật sao?

Ba người bọn A Lương quay đầu lại nhìn, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc. Bọn họ đã luyện tập hơn mười ngày rồi nhưng tiến độ vẫn rất chậm. Muốn khống chế được một cách hoàn hảo thì cần rất nhiều thời gian.

- Cơ bản thôi, cơ bản thôi.

Trần Thư nhoẻn miệng cười, có màn mở đầu thành công thế này, mấy việc sau đây sẽ đơn giản hơn nhiều.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, bức tường băng trước mắt giờ đã đầy lỗ, nó sắp bị phá vỡ rồi.

- Bùm!

Lại là một quả cầu lửa nữa tấn công chính xác vào góc bên phải dưới tường băng, thành công phá vỡ tuyến phòng thủ cuối cùng.

- Uỳnh uỳnh uỳnh!

Bức tường băng vỡ ngay tức khắc, nó hóa thành một màn sương khổng lồ, tiêu biến ngay tại đó.

- Thành công rồi.

Bốn người họ quay sang nhìn nhau, phấn khích vô cùng.

- Chắc là ở mức hoàn hảo luôn ấy.

Trần Thư vuốt vuốt cằm, đợi giải thưởng xuất hiện. Thế nhưng điều khiến hắn bất ngờ là không có tin nhắn nào hiện ra trong đầu hắn cả. Khi hắn đang suy nghĩ thì Vương Tuyệt tự dưng hét lên.

Chương 1034: Ta nguyện gọi di tích là hệ thống nhỏ

– Trần Bì, lại có thêm bức tường băng xuất hiện kìa. - Hửm?

Trần Thư có hơi kinh ngạc, hắn nhìn theo hướng A Lương chỉ.

Lúc này, tầm nhìn của hắn đã nhìn xuyên qua được biển lửa rồi, có đến tận bốn bức tường băng.

Mức độ bị phá hoại của các bức tường khác nhau, có cái thậm chí đã bắt đầu nứt dần rồi.

- Thử thách của các đội khác sao?

Trần Thư nhướng mày, hắn hiểu ra ngay.

Đúng lúc này, một trong những bức tường băng đó nổ ra, biến thành những giọt nước bắn lên, rõ ràng là nó đã bị tấn công bởi kĩ năng nào đó.

- Họ đều đang dùng sức đánh hả?

Ngoài ba người bọn A Lương ra thì Ngự Thú Sư trong di tích đều có ít nhất một con Hỏa Diễm Khế Ước Linh. Năm người tấn công liên tục gần nửa tháng, đúng là sẽ gây ra sự phá hoại không nhỏ.

Thế nhưng cho dù là phá được nó thì giải thưởng vẫn không cao bằng Trần Thư.

- Phải đợi tất cả mọi người xong thì mới được phát giải thưởng sao? Thế thì phải làm đến bao giờ chứ?

A Lương ngồi trên mặt đất, đồng thời cũng để Lôi Viên tạo ra kĩ năng.

- Uỳnh!

Sấm sét vượt qua biển lửa một cách dễ dàng, nó đánh thẳng vào bức tường băng đó.

- Hửm? Chúng ta cũng đánh được nó sao?

Trần Thư hơi kinh ngạc, hắn hiểu ra ngay, nói.

- Bảo sao lại để chúng ta nhìn thấy.

Mắt hắn sáng lên, hắn để Husky sử dụng kĩ năng ngay.

- Áu áu áu.

Husky sử dụng Phân Thân rồi nhả ra một quả cầu lửa, để nó xông thẳng vào bức tường băng đang bị tổn hại nặng nhất.

- Cuối cùng cũng phá được nó rồi.

Clay có hơi kích động, hắn ta mong chờ giải thưởng vô cùng.

Ngày đầu tiên hắn ta đã thử luyện tập kĩ năng của mình nhưng sau đó thì thấy hơi phiền nên tấn công thẳng luôn. Năm người họ đều là Bạch Ngân Ngự Thú Sư, hơn nữa kĩ năng lửa của Khế Ước Linh cũng không ít, cứ liên tục tấn công, tiến độ nhanh hơn rất nhiều.

- Các ngươi lên đi, thêm một lần nữa thôi chắc là thành công được rồi.

Clay ra hiệu cho bốn người kia bằng ánh mắt, để họ tấn công vào phần yếu nhất ở giữa.

- Được.

Bốn người họ gật đầu, để Khế Ước Linh sử dụng kĩ năng ngay.

- Uỳnh uỳnh uỳnh!

Lửa phun ra, phun thẳng về phía bức tường lửa một cách rất bạo lực.

Thế nhưng khi nó sắp chạm đến thì tường băng tự dưng nổ ra, sụp đổ ngay tức khắc, biến mất luôn.

- Hửm?

Clay và mấy người kia đều trợn tròn mắt lên, họ ngớ cả người ra.

- Chúng ta mạnh đến vậy sao?

Bốn người họ quay sang nhìn nhau, họ tin vào điều đó luôn ấy.

Theo sự dự đoán của bọn người Clay, sợ là còn cần thêm một lượt sử dụng kĩ năng nữa thì mới phá hoại được mặt băng. Thế nhưng ban nãy kĩ năng còn chưa chạm tới thì đã khiến tường băng bị nổ ra, thực sự có hơi kỳ lạ.

- Không đúng đâu.

Clay cau mày lại, thế nhưng hắn ta thực sự không nghĩ ra vấn đề nằm ở đâu. Có người rất lạc quan, nói.

- Cho dù thế nào thì ít nhất chúng ta cunxgd dã phá hoại tường băng rồi, đợi giải thưởng đến là được.

Clay chỉ đành gật đầu, hắn ta bắt đầu im lặng. Kh năm người họ đang ngơ ngác thì bọn Trần Thư lại tươi cười. Trong đầu bọn họ có một tin nhắn hiện lên.

[Phá một bức tường băng thành công, cộng 20% giải thưởng.]

Rõ ràng là phá tường băng của người khác thì sẽ có giải thưởng thêm. Còn về việc nó có ảnh hưởng đến giải thưởng của đối thủ hay không thì không liên quan đến hắn nữa.

Nhưng mà thời gian một ngày thôi mà bốn mặt băng đều đã bị Trần Thư phá hết cả.

- Thì ra bọn ta mạnh vậy sao?

Những người khác đều thầm đắc ý, đợi chờ giải thưởng một cách phấn khích.

- Ta là chủ lực, giải thưởng sẽ không kém lắm đâu nhỉ? Chắc nó không cho ta thuộc tính vĩnh cửu đâu nhỉ

Trông Clay rất phấn khích, trong đầu hắn ta đã bắt đầu tưởng tượng ra nhiều thứ rồi. Gần như là cùng lúc đó, trong đầu hắn ta hiện lên một tin.

[Phá hoại bức tường băng thất bại, nhận được giải thưởng an ủi: Khả năng kháng nhiệt tăng 10%]

-??

Clay ngớ cả người ra. Con mẹ nó cái giải thưởng gì thế này? Di tích đang coi hắn ta là đồ trâu bò sao?

Con mẹ nó ta đến đây để giúp Khế Ước Linh mạnh lên chứ không phải đến chăm sóc cơ thể cho bản thân.

- Sao khả năng kháng nhiệt của ta lại tăng lên 10%?

Bốn người kia quay sang nhìn nhau, họ cũng ngơ ngác kinh khủng.

- Các ngươi cũng vậy sao?

Clay quay đầu lại nhìn, hắn ta thấy tâm hồn mình bị đả kích nặng nề. Hắn ta lại còn… có giải thưởng y hệt người khác.

- Có vấn đề, mẹ nó chứ có vấn đề.

Hắn ta cau mày lại, ánh mắt đầy vẻ suy tư, nói.

- Phá hoại thất bại sao? Ta nhớ là thành công rồi mà?

Mấy người của ba đội khác cũng rát thắc mắc. Bọn họ phân tích rất kỹ, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng đưa ra được một kết luận.

Di tích có lỗ hổng rồi.

Cùng lúc đó, Trần Thư cười tươi rói. Có một tin hiện lên trong đầu hắn.

[Nhạn được giải thưởng hoàn hảo: Thuộc tính Hỏa của Khế Ước Linh tăng 10%. Cộng một Toàn Hỏa Diễm Kĩ Năng. Ngoài ra còn được thêm: Thời gian chuẩn bị của kĩ năng giảm 30%]

- Không hổ là di tích.

Trần Thư cười thành tiếng, đây chỉ mới là giải thưởng của một thử thách thôi mà đã lớn vậy rồi. Hắn tự lẩm bẩm.

- Ta nguyện gọi di tích là hệ thống nhỏ.

- Hệ thống gì cơ?

Chương 1035: Ta nguyện gọi di tích là hệ thống nhỏ (2)

Ba người bọn A Lương quay đầu lại nhìn, ánh mắt bọn họ cũng đầy vẻ phấn khích. Trần Thư hất hất tay, nói.

- Không, không có gì, mọi người nhận được giải thưởng gì?

Vương Tuyệt nói.

- Khả năng kháng lửa của Khế Ước Linh của ta được thêm rồi.

- Của ngươi là khả năng kháng lửa à?

A Lương quay đầu lại nhìn, nói.

- Sao của ta lại là tăng thuộc tính Thủy.

- Hừm?

Trần Thư có hơi kinh ngạc, lúc này hắn mới biết giải thưởng của bốn người họ đều không giống nhau.

Vương Tuyệt và Tiểu Tinh đều là tính kháng lửa tăng 15%, còn A Lương thì là thuộc tính Thủy tăng 10%.

Mà Trần Thư thì ngoài giải thưởng về thuộc tính ra còn được thêm một kĩ năng Hỏa Diễm nữa, hẳn nhiên là vì hắn là chủ lực nên được thưởng theem. Còn về giải thưởng được thưởng nóng thì bốn người đều như nhau, giảm 30% thời gian chuẩn bị của kỹ năng.

- Hình như giải thưởng khác nhau vì thuộc tính của Khế Ước Linh khác nhau.

A Lương vuốt cằm, nói.

- Khế Ước Linh của ta là thuộc tính Lôi Thủy, giải thưởng là thuộc tính Thủy.

- Lão Vương và Tiểu Tinh không có thuộc tính Thủy, Hỏa nên được giải thưởng là tính kháng lửa.

- Chắc là vậy.

Trần Thư đồng ý, gật đầu. Xem ra di tích chỉ có thể thưởng thuộc tính Thủy, Hỏa thôi. Thuộc tính Lôi, Điện thì không thưởng được.

- Tính kháng lửa cũng không tệ mà.

Lão Vương và Tiểu Tinh vẫn rất vui vẻ.

Bon họ đâu có hệ thống đâu, bất cứ một thuộc tính vĩnh cửu nào cũng đều đáng quý với họ.

- Lại thêm một thử thách mới sao?

Trần Thư cưỡi Slime xông về phía trước với đầy niềm tin. Còn bốn đội khác thì vẫn giậm chân tại chỗ cũ, gương mặt đầy vẻ u uất.

Bận bịu gần nửa tháng, kết quả chỉ là giúp khả năng kháng nhiệt của cơ thể mình tăng lên, trái tim bọn họ thấy lạnh lẽo vô cùng.

Với Ngự Thú Sư mà nói, điều này chẳng có ích khỉ gì cả, Lam Tinh có lạnh quái đâu.

- Đi thôi.

Adams đến từ vương quốc Vĩnh Hằng cũng thở dài một hơi, chỉ có thể chấp nhận hiện thực đó thôi. Bốn người còn lại thì gật gật đầu rồi đi về phía trước.

Một lát sau, năm đội đều đã đến với thử thách mới. Xung quanh vẫn là những ngọn lửa ngút trời.

- Lại là thử thách gì đây?

Trần Thư vuốt vuốt cằm. Đợi thửu thách mới bắt đầu.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Tự dưng ngọn lửa bùng lên, có tiếng gầm thét từ xa truyền đến. Nghe cứ như hung thú vậy.

- Sắp thử thách khả năng chiến đấu sao?

Trần Thư lập tức triệu hồi Không Gian Thố ra, trông hắn cẩn thận vô cùng.

Đúng lúc này, hắn trợn tròn mắt ra vì kinh ngạc. Một bóng dáng hiện ra từ trong đám lửa xung quanh, nó đang đi về phía trước.

Trần Thư nói.

- Sắp chiến đấu rồi.

A Lương và mấy người khác đều gật đầu, họ cũng triệu hồi Khế Ước Linh ra, chuẩn bị tác chiến bất cứ lúc nào.

- Graoo.

Lúc này, cái bóng đầu tiên đã bước ra khỏi biển lửa, nó nhìn bốn người bọn Trần Thư.

- Tinh linh nguyên tố Hỏa?

Trần Thư nhướng mày, phía trước là một sinh vật hình người cao khoảng hai mét, cả người nó được tạo nên bằng lửa.

- Bùm!

Ngay lập tức, nó nhả ra một tia lửa, đập thẳng vào cơ thể của Tiểu Hoàng. Tuy không phá được lớp phòng ngự nhưng cũng để lại được một vệt màu đen rất lớn.

Rõ ràng là thuộc tính Hỏa của nó không hề thấp.

- Grao grao grao.

Lúc này, hàng trăm, hàng ngàn con Tinh linh Hỏa Diễm bước ra từ biển lửa, mắt chúng nhìn chằm chằm vào những con Khế Ước Linh ở đó.

Đằng sau bọn chúng vẫn còn rất nhiều cái bóng khác, cứ như là vô hạn vậy.

- Ồm ộp.

Tiểu Hoàng cũng đâu phải một đối thủ dễ nuốt, cơ thể nó to lên hàng trăm mét. Nó lắc lắc cái mông, ánh mắt nghiêm nghị hơn rất nhiều.

- Lăn lộn đi nào Slime.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Cơ thể to lớn của Tiểu Hoàng chèn ép được hết bọn chúng. Cứ như đánh bowling vậy, nó đập bay vô số Tinh linh Hỏa Diễm.

Nhờ tốc độ đáng sợ của Trùng Phong mà nó đã đi được hẳn một vòng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi.

- Ồm ộp.

Tiểu Hoàng lăn về, mặt đầy vẻ phấn khích, cọ cọ vào người Trần Thư, cứ như là đang đòi thưởng vậy.

- Hửm?

Trần Thư đang định khen nó thì mặt biến sắc. Vô số con Tinh linh Hỏa Diễm đã bị đè xuống ban nãy lại đứng dậy, hình như chúng chẳng hề hấn gì vậy.

- Bùm bùm bùm.

Ngay lập tức, vô số quả cầu lửa đập đến, tất cả những gì hắn nhìn thấy chỉ toàn là lửa.

Bọn người Trần Thư đều đang ở trạng thái đỉnh cao nên không phải lo gì cả. Thế nhưng Husky và Không Gian Thố thì lại vội vàng quay trở vào miệng Tiểu Hoàng.

- Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh.

Tiếng động mạnh đến mức đáng sợ xuất hiện, mấy quả cầu lửa lần lượt nổ ra khi chạm vào người Tiểu Hoàng.

Tuy khả năng kháng lửa của nó cao đến mức đáng sợ thế nhưng bây giờ không có sự giúp đỡ của Nguyên Tố Thích Ứng nữa, cũng có nghia là không có khả nnawg phòng ngự của Hoàng Kim Cấp nữa.

- Ồm ộp! Ồm ộp.

Cơ thể khổng lồ của nó bắt đầu có rất nhiều vết thương, bị thương không nhẹ.

- Áu áu.

Lúc này, Husky chui ra ngoài, sử dụng kĩ năng Phân Thân. Nó vẫn luôn coi mình là đại ca, bây giờ thấy cậu em béo của mình bị thương rồi, sao mà nó ngồi yên được?

- Uỳnh uỳnh!

Hai Tử Vong Hỏa Trụ đáng sợ xuất hiện, tấn công khắp nơi một cách cực kỳ tàn bạo.

Chương 1036: Hi hi, bốn bọn ta lợi hại lắm đó

Vô số những Tinh linh Hỏa Diễm bắt đầu nứt toác ra, chúng không chịu nổi sức tấn công đáng sợ như vậy, hóa thành những đốm lửa nhỏ rồi biến mất luôn. - Có cần dùng kĩ năng Hỏa Diễm không?

Trần Thư nhướng mày, hắn ý thức được ngay. Sự tấn công của Tiểu Hoàng trước đó không hề có tác dụng rõ ràng là vì phải dùng thuộc tính đã được chỉ định trước đó.

Chỉ một lát sau thôi, hàng trăm con Tinh linh Hỏa Diễm đều chết hết cả rồi, chúng đều bị giết ngay tức khắc, không có trường hợp ngoại lệ.

Thuộc tính Lửa đáng sợ, khả năng bỏ qua tính phòng ngự siêu cao, cộng thêm thần kĩ Phân Thân nữa. Mọi thứ khiến khả năng tấn công hiện giờ của Husky trở nên rất đáng sợ.

Trần Thư không chắc là Husky có khả năng đối đầu với Hoàng Kim Cấp hay không, thế nhưng ít nhất là Bạch Ngân Cấp bình thường không thể so sánh với nó được.

- Uỳnh!

Ngay lập tức, ngọn lửa bùng lên, lại có hàng ngàn con Tinh linh Hỏa Diễm xuất hiện. Bọn chúng đều đang bắt đầu tạo ra những quả cầu lửa mới, nhắm thẳng vào Slime.

Thế nhưng Trần Thư đã chuẩn bị từ trước rồi, hắn để Husky chuẩn bị kĩ năng từ trước.

Hai tảng đá lớn to khoảng ba mươi mét lơ lửng giữa không trung, trên đó có một ngọn lửa đang cháy.

Đó là kĩ năng Hoàng Kim của Husky Thiên Hỏa Vẫn Thạch.

Bây giờ đẳng cấp của Thiên Hỏa Vẫn Thạch đã đạt đến cấp tám rồi, không chỉ sức sát thương tăng lên, tốc độ của nó cũng tăng lên rất nhiều lần rồi.

Hai tảng đá lớn đó, một trái một phải đang rơi xuống với tốc độ cực nhanh. Trừ khi đó là sinh linh mạnh về tốc độ, nếu không thì gần như là không thể tránh ra được.

- Uỳnh uỳnh uỳnh!

Tiếng vang kịch liệt xuất hiện, mặt đất bắt đầu rung lên, cứ như là vừa có hai quả bom nguyên tử mới rơi xuống đó vậy.

Bọn Trần Thư đều nhắm mắt lại.

- Bùm!

Thiên Hỏa Vẫn Thạch đang giáng xuống thì nổ ra, rất nhiều viên đá lửa bắn ra khắp nơi, đâm xuyên qua Tinh linh Hỏa Diễm ở gần đó.

Trần Thư vốn không làm được đến mức này đâu. Thế nhưng việc luyện tập kĩ năng trước đó làm hắn phát hiện ra cách sử dụng Thiên Hỏa Vẫn Thạch mới.

Tiếng nổ đã dừng lại, hàng ngàn con Tinh linh Hỏa Diễm mất mạng ngay tại đó.

- Phù phù!

Biển lửa xung quanh bùng lên, không có Tinh linh Hỏa Diễm mới xuất hiện. Hình như Trần Thư làm cho di tích ngớ cả ra, không biết làm thế nào nữa, có bao nhiêu là giết bấy nhiêu thật à?

Cùng lúc đó, bọn Clay thì lại khổ sở vô cùng. Hai thử thách trước bọn họ làm kém quá nên di tích đã coi bọn họ là đám yếu đuối.

Ban đầu chỉ có mười con Tinh linh Hỏa Diễm thôi, khác hoàn toàn với số lượng hàng trăm con khi mới bắt đầu của Trần Thư.

Thế nhưng dù là vậy thì vẫn khiến bọn họ mất rất nhiều công sức để chiến đấu. Khả năng phòng ngự của Tinh linh Hỏa Diễm rất yếu nhưng sức tấn công thì lại là Bạch Ngân Cấp hàng thật giá thật.

Không kịp chuẩn bị, bốn đội kia vừa mới bắt đầu thì Khế Ước Linh của bọn họ đã bị thương rồi.

- Giết cho ta!

Clay hét lên một tiếng, cả người Hỏa Sư đang ở bên cạnh hắn ta tỏa ra ánh sáng.

- Uỳnh!

Một vòng lửa màu đỏ được phóng to ra một cách nhanh chóng, khiến mười con Tinh linh Hỏa Diễm ở phía trước bị giết sạch.

- Phù.

Clay thở phào một hơi, hắn ta nhoẻn miệng cười, nói.

- Thử thách thứ ba chỉ có vậy thôi sao?

- Clay thiếu gia lợi hại quá.

Bốn người họ cứ khen tới tấp, muốn được giải thưởng thì vẫn phải trông cậy vào đối phương.

- Ngự Thú Sư bình thường và thiên tài khác nhau nhiều mà.

Trông Clay rất bình tĩnh, ánh mắt có vẻ hơi kiêu ngạo.

Cuối cùng thì cũng đến phần mà hắn ta giỏi nhất rồi, phần ra vẻ.

Hắn ta lại hét lên.

- Mười con ít quá, ta còn chưa cố hết sức nữa, ra thêm vài con đi.

- Uỳnh uỳnh!

Di tích như nghe được tiếng của hắn ta vậy. Biển lửa lại bùng lên, hàng trăm con Tinh linh Hỏa Diễm xuất hiện. Hiện trường như bị đóng băng vậy.

Clay trợn tròn mắt lên, con mẹ nó thật luôn hả?

Hắn ta đối phó với mười con thôi đã mất sức lắm rồi, cho lên cả trăm con thế này, chỉ có thể chạy thôi.

- Uỳnh uỳnh uỳnh!

Tinh linh Hỏa Diễm thì không đơ ra đâu, chúng tạo ra hơn mười quả cầu lửa, đập đến một cách cực kỳ bạo lực.

- Mẹ nó chứu, cứ kéo dài thời gian trước đi.

Clay cho Hỏa Sư bay lên, đợi khi nào chuẩn bị kĩ năng xong thì mới giải quyết bọn chúng.

Ngoài hắn ta ra, những người khác cũng đánh rất mất sức, hoàn toàn là cố gắng kéo dài thời gian nhờ kĩ năng thôi. Tuy rằng dùng kĩ năng Hỏa Diễm có tác dụng rất lớn trong việc đối phó với Tinh linh Hỏa Diễm nhưng khả năng tấn công của bọn họ thì không đủ, không thể giết sạch ngay lập tức được.

- Uỳnh uỳnh!

Khi bọn Trần Thư đang đơ ra thì Tinh linh Hỏa Diễm lại xuất hiện. Hơn nữa số lượng còn đạt đến tận hai ngàn con.

- Vẫn chưa vượt qua được sao?

Trần Thư vuốt vuốt cằm, nói.

- Tiểu Tinh, dùng Lôi Điểu của ngươi đi, bật chế độ chạy trốn đi.

Bây giờ hai kĩ năng mạnh của Husky đều đang trong thời gian chuẩn bị, cũng cần kéo dài thời gian.

- Nhìn kìa!

Đúng lúc đó, tuyết trắng rơi xuống khắp cả, chúng phủ lên người hai ngàn con Tinh linh Hỏa Diễm đó.

- Hửm?

Trần Thư có hơi kinh ngạc, Tuyết Đoàn đang nằm trong lòng A Lương đang sử dụng kĩ năng của nó.

Chương 1037: Đây là tới giúp hắn ta đi đầu thai à…

Thuộc tính Thủy cũng có hiệu quả, nhưng tiếc là A Lương chỉ là Hắc Thiết Cấp nên sức sát thương quá ít. Nhưng mà hắn ta đã làm tốc độ sử dụng kĩ năng của Tinh linh Hỏa Diễm chậm đi rất nhiều, cho Lôi Điểu thời gian để trốn.

Phần thưởng di tích tặng thêm cho họ bắt đầu phát huy tác dụng rồi.

Một lát sau thôi, hai kĩ năng lớn của Husky đã chuẩn bị xong.

- Uỳnh uỳnh!

Hai Tử Vong Hỏa Trụ lại xuất hiện, giết sạch vô số những Tinh linh Hỏa Diễm ở bên dưới, cứ như thái rau vậy.

Thử thách thứ ba của di tích vốn rất khó khăn nhưng đối với Trần Thư thì nó lại quá đơn giản.

- Đúng là đã thật đấy.

Trần Thư nhìn từng con Tinh linh Hỏa Diễm bị giết trong tích tắc, hắn cười tươi rói.

So với những trận chiến có thực lực ngang bằng thì hắn thích sự chèn ép tàn bạo khủng khiếp vậy hơn.

Thế thì mới làm nổi bật được thân phận tội phạm của hắn chứ.

- Đúng là một người đáng sợ.

Vương Tuyệt nhìn đám Tinh linh Hỏa Diễm chết như ngả rạ xung quanh, hắn ta kinh ngạc vô cùng.

Tiểu Tinh và A Lương vẫn có ích, hắn ta thì chỉ đứng nhìn thôi.

Lam Tinh Linh của hắn ta vốn cũng có kĩ năng có ích nhưng thuộc tính kĩ năng của Trần Thư cao quá, làm kĩ năng của hắn ta trở nên vô ích.

Một lát sau, hắn ta nhoẻn miệng cười, nói.

- Hi hi, bốn chúng ta lợi hại thật đấy.

- …

Ba người Trần Thư quay đầu lại nhìn Vương Tuyệt, sắc mặt kỳ quái.

Ngươi có vẻ nhàn rỗi nhỉ!

- Ta đề nghị đá tên chết tiệt này ra khỏi đội!

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Người nào đó có vẻ vô dụng quá!

- Đừng có bôi đen!

A Lương mở miệng nói:

- Ít nhất lão Vương còn tăng thêm độ khó cho chúng ta!

- …

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật, nhìn về phía hai Khế Ước Linh của mình, mở hai tay ra, nói:

- Ta cũng muốn giúp một tay nhưng thực lực không cho phép!

- Thôi dẹp đi!

Trần Thư lắc đầu, bắt đầu tập trung vào việc khống chế Khế Ước Linh.

Rầm rầm rầm!

Lúc này, Tử Vong Hỏa Trụ và Thiên Hỏa Vẫn Thạch kết thúc thời gian duy trì.

Mà hai ngàn con Hỏa Diễm Tinh Linh xung quanh đều bị tiêu diệt toàn bộ, không con nào chịu nổi công kích của Husky.

Di tích lại chìm vào yên tĩnh lần nữa, chậm chạp cũng không xuất hiện Hỏa Diễm Tinh Linh mới.

- Đánh xong rồi?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có chút chưa tận hứng.

Bởi vì địa thế không lớn, cộng với việc tốc độ của Hỏa Diễm Tinh Linh không nhanh nên có thể nói là đến bao nhiêu con cũng bị giết chết trong giây lát.

Ầm ầm!

Ngọn lửa cuồn cuộn bốn phía nhưng lại giống như bị táo bón vậy, không ngưng tụ ra Hỏa Diễm Tinh Linh nữa.

- Không phải di tích này bị chết máy chứ?

Bốn người liếc nhìn nhau, trong mắt đã có vẻ hoài nghi.

Đúng lúc này, ngọn lửa hai bên cuộn trào rồi đột nhiên xuất hiện bốn cái Thông Đạo.

- Gì đây?

Trần Thư sửng sốt, lẩm bẩm:

- Xuất hiện cửa ải mới?

- Bảo vệ Khế Ước Linh của ta!

Lúc này, cái Thông Đạo bên trái kia vang ra một giọng nói lo lắng.

- Là giọng nói của người bị hại?

Trần Thư chớp chớp mắt, lập tức hiểu ra.

A Lương nói:

- Chỉ sợ là cửa ải của các đội còn lại, chúng ta nói thế nào đây?

- Có thể nói thế nào? Đương nhiên là… lấy việc giúp người làm niềm vui!

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, đồng thời cưỡi lên Tiểu Hoàng, đi thẳng vào bên trong một cái Thông Đạo.

…

Lúc này, sắc mặt Clay đang ngưng trọng, Hỏa Diễm Tinh Linh trước mặt chỉ còn lại bốn mươi con, nhưng uy hiếp vẫn rất lớn.

- Các ngươi luân phiên nhau sử dụng kỹ năng khống chế!

Clay lo lắng nói:

- Chờ Khế Ước Linh của ta hồi phục kỹ năng!

Bốn người còn lại gật đầu, đã dần dần có sự ăn ý.

Oa!

Một Hắc Sắc Ô Nha lóe lên hắc quang trong đôi mắt, một luồng sóng âm màu đen tản ra, cưỡng ép cắt ngang việc tụ lực kỹ năng của một đàn Hỏa Diễm Tinh Linh.

- Đến lượt các ngươi lên!

Một tên nam tử thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị để Ngự Thú Sư tiếp theo xuất thủ khống chế.

- Tốt!

Nhưng vào lúc bọn hắn đang luân phiên đi lên thì một âm thanh đột ngột truyền đến.

- Hình như các vị đang rất khó nhọc nhỉ!

Đám người Clay giật mình trong lòng, lập tức quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy có bốn người đang chậm rãi đến gần, sau lưng thì có mấy Khế Ước Linh đi theo.

- Là ngươi à?

Vẻ mặt Clay chấn động, trong mắt hiện lên sự cảnh giác.

Hạn chế của di tích đã biến mất rồi sao?

- Không cần sợ, cửa ải thứ ba đã bị ta đánh nổ, di tích đặc biệt phái ta đến trợ giúp các ngươi!

Trên mặt Trần Thư nở nụ cười ấm áp.

- Thật sao?

Có người sắc mặt vui mừng, trong lòng nhịn không được mà thở phào.

- Ngu ngốc!

Clay trừng mắt liếc hắn ta một cái, không ngờ sẽ có người đơn thuần như vậy.

Tội phạm lấy việc giúp người làm niềm vui thì chẳng khác nào nói lợn nái biết leo cây à?

Đều là những thứ không tồn tại trên thế gian này.

- Ngươi sẽ đến giúp chúng ta ư?

Trong mắt hắn ta tràn ngập vẻ hoài nghi cùng một ít cảnh giác.

- Ngươi đang nghi ngờ ta à?

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Ngươi có thể vĩnh viễn tin tưởng tội phạm Nam Giang…

Ầm ầm!

Hắn còn chưa nói xong thì Husky đã trực tiếp phun ra năm khỏa Hỏa Cầu liên tiếp, vô cùng cuồng bạo đánh về phía Hỏa Sư của Clay.

- Gừ!

Chương 1038: Đây là tới giúp hắn ta đi đầu thai à… (2)

Hỏa Sư mới chỉ không chú ý đã bị đánh trúng, lập tức lớp phòng ngự bị xé rách, trên người nở rộ năm đóa huyết hoa. - Ngươi?

Clay giật mình, mặc dù đã có lòng phòng bị nhưng vẫn bị đánh lén.

- Gâu gâu!

Hai mắt Husky lại xuất hiện quang mang lần nữa, lập tức phun ra một đạo Tử Vong Hỏa Trụ.

- Lão tử có ngu mới tin ngươi!

Clay quát lớn một tiếng, vô cùng quyết đoán thu hồi Khế Ước Linh vào Ngự Thú Không Gian.

Mẹ nó cái này là đến giúp Khế Ước Linh của hắn ta đi đầu thai…

- Đáng tiếc!

Trần Thư lắc đầu, không thể giết được một hai con Khế Ước Linh.

Ánh mắt hắn chuyển hướng sang mấy người khác, con ngươi không ngừng chuyển động.

Cảnh tượng như vậy khiến mọi người giật mình, vội vã kéo giãn khoảng cách, vậy mà tên này nói động thủ là động thủ.

- Không cần căng thẳng!

Trần Thư mỉm cười nói:

- Vừa rồi chỉ là đùa một chút thôi!

Nói xong, Husky lập tức phóng ra Thiên Hỏa Vẫn Thạch.

Hỏa thạch to đùng cực nhanh đã rơi xuống dưới, trực tiếp rơi xuống đám Hỏa Diễm Tinh Linh trên sân.

- Hả?

Mọi người thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không dám đến gần Khế Ước Linh của hắn.

- Trần Thư, ngươi làm gì thế?

A Lương nhìn về phía hắn, trong lúc nhất thời không thể nắm bắt được suy nghĩ của hắn.

- Giết Hỏa Diễm Tinh Linh, không cần phải để ý đến bọn hắn!

Trần Thư quay đầu lại nói, hắn lo lắng đám người Clay thu hết toàn bộ Khế Ước Linh về, sẽ bị phán định là thất bại, đến lúc đó Hỏa Diễm Tinh Linh sẽ không còn nữa.

Căn cứ vào phán đoán của hắn, phần thưởng cho cửa ải này có liên quan chặt chẽ đến số lượng giết chóc.

- Được!

Đám người A Lương gật đầu, cũng cho Tuyết Đoàn chuẩn bị hỗ trợ.

Gừ gừ!

Lúc này, biển lửa cuồn cuộn, lại xuất hiện hai trăm con Hỏa Diễm Tinh Linh.

Trần Thư mở miệng nói:

- Kế hoạch cũ!

A Lương và Từ Tinh Tinh gật đầu một cái, lại áp dụng phương thức trước đó. Lôi Điểu giữ chân, Tuyết Đoàn trên không trung, Husky phụ trách tiêu diệt.

- Sức chiến đấu này!

Đám người Clay sắc mặt kinh ngạc chấn động, không ngờ Hỏa Diễm Tinh Linh bị bọn hắn coi là sự uy hiếp lại giống như gà đất chó sành như này.

- Thực lực của bọn họ quá mạnh…

Một người mở miệng lẩm bẩm, trong lòng vô cùng chấn động.

Cùng là Bạch Ngân Cấp nhưng khoảng cách hình như rất lớn…

- Không phải thực lực của bọn họ mạnh mà là Husky kia!

Clay có kiến thức rộng lớn, lập tức nhìn ra trung tâm của tổ ba người chính là Husky có thể tàn sát tất thảy kia.

- Mẹ nó đây không phải là Khế Ước Linh Hoàng Kim chứ?

Hắn ta đánh giá Trần Thư, thậm chí nghi ngờ đối phương là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, ở đây giả heo ăn thịt hổ.

Một người khác lập tức phản bác:

- Không thể, di tích không phải có hạn chế sao?

- Hình như là vậy.

Clay lại cảm thấy cũng có đạo lý, nhưng nhìn Husky đại phát thần uy thì lập tức lại bối rối.

- Thật sự có Bạch Ngân Cấp sánh ngang với Hoàng Kim sao?

Trong lòng hắn ta mơ hồ đã có một suy đoán.

Loại người như này trong lịch sử không phải là không có nhưng một thời đại có thể xuất hiện một người đã là cực kỳ hiếm có rồi.

Mình tùy tiện ra cửa một chuyến mà cũng có thể gặp được sao?

Đúng lúc hắn ta đang suy nghĩ thì Trần Thư đã đi đến.

Hắn cười nói:

- Ngươi tên Clay đúng không?

- Ngươi muốn làm gì?

Clay đột nhiên nhảy về phía sau một cái, ở khoảng cách gần đã cảm nhận được sự áp bức của tội phạm!

- Không có gì, ta muốn kết giao bằng hữu với ngươi!

Trần Thư cười nói:

- Ngươi hiện tại đang là trạng thái vô địch, sợ cái gì?

- Ngươi không cần tới đây!

Sắc mặt Clay bối rối, lại kéo dài khoảng cách ra.

Trần Thư vội vàng nhắc nhở:

- Ngươi đừng lùi nữa, có nguy hiểm!

- Đứng gần ngươi mới có…

Clay vẫn chưa nói xong, chỉ nghe thấy một tiếng lạch cạch, sắc mặt hoảng sợ, không ngờ lại dẫm một bước lên bãi chất lỏng màu xám, hơn nữa còn là mới đổ ra!

Trong nháy mắt, nhiệt độ trong di tích đã đốt nó lên…

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ mạnh vô cùng kịch liệt vang vọng ra, cả người Clay đều biến thành một vầng mặt trời nhỏ, khiến người khác không dám nhìn thẳng vào.

Mọi người cùng quay đầu lại, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Lại là đạn hạt nhân trước kia?

Bọn hắn lập tức kéo dài khoảng cách, đúng là phần tử khủng bố mà, nói nổ là nổ!

- Đã sớm nói với ngươi lùi lại có nguy hiểm!

Trần Thư xòe hai tay ra, có vẻ hơi bất đắc dĩ.

Đồng thời, Tiểu Hoàng cũng công kích đến, vô cùng kiên định ngăn trước mặt hắn.

Rầm rầm!

Năm phút sau, tiếng nổ mạnh mới dần dần biến mất.

Trần Thư cố ý khống chế lượng dược tề, cũng chỉ muốn kiểm tra một chút.

- Cái tên đáng chém ngàn đao nhà ngươi!

Một giọng nói đầy phẫn nộ vang lên, chỉ thấy Clay đang căm hận nhìn hắn, trong mắt đầy sợ hãi.

Con hàng này vậy mà dám để đạn hạt nhân trên người hắn ta!

Còn có chút nhân tính nào hay không?

- Hở? Quả nhiên là trạng thái vô địch.

Trần Thư vuốt cằm, muốn thử xem dược tề của hệ thống có thể phá vỡ sự bảo vệ của di tích không.

Sự thật chứng minh, hình như không làm được…

- Clay, có thể có chút tố chất được không, đừng mắng người!

Trần Thư mở miệng giải thích:

- Ta chỉ cảm thấy ngươi đang lạnh nên giúp ngươi chút thôi!

- Cút ngay!

Chương 1039: Không biết phân biệt tốt xấu, không hiểu tấm lòng tội phạm

Khuôn mặt Clay tái nhợt, vừa rồi thật sự bị hù dọa. Nếu như không phải có di tích bảo vệ thì e rằng hắn ta đã hóa thành tro cốt rồi.

- Thật là không biết phân biệt tốt xấu, không hiểu tấm lòng tội phạm!

Trần Thư lắc đầu, đồng thời nhận lấy Bạo Tạc Dược Tề mà Thỏ Không Gian đưa cho, thu hồi vào Hệ Thống Không Gian.

Lúc này, Hỏa Diễm Tinh Linh trên sân lại bị tiêu diệt không còn nữa.

Rầm rầm!

Biển lửa cuồn cuộn khắp nơi nhưng không có Tinh Linh mới xuất hiện, hiển nhiên đám người Clay cũng đã qua được cửa ải.

- Bye bye!

Đoàn người Trần Thư quay trở lại cửa ải của mình, chuẩn bị trợ giúp ba đội ngũ khác.

- Chỉ sợ phần thưởng sẽ ít hơn.

Clay yên lặng không nói, trong mắt lại hiện lên sát ý.

Dựa vào thực lực của đối phương, tất nhiên là có thể lấy được đa số phần thưởng của di tích, hắn ta chỉ có thể dựa vào gia tộc để ra tay cướp đoạt.

- Ngươi, đi theo sau họ xem!

Clay chỉ một người trong đó, muốn để hắn ta điều tra một ít tình báo.

Về phần bản thân hắn ta thì hoàn toàn không dám tới gần Trần Thư.

Trong mắt hắn ta, cả người Trần Thư chính là một quả bom hạt nhân nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ.

- Ta…

Nam tử bị chỉ định thần sắc do dự, trong lòng cũng có sự sợ hãi.

Clay trừng mắt liếc hắn ta một cái, nói:

- Sợ cái gì, sau khi rời đi, Green gia tộc sẽ cho ngươi đủ thứ tốt!

Sau một lúc lâu, nam tử cũng gật đầu, đi tới vị trí đám người Trần Thư rời đi.

Nhưng vừa mới tới gần, hắn ta liền phát hiện ra ngọn lửa nóng rực.

- Hả?

Sắc mặt nam tử nghi hoặc, vươn tay thử thăm dò thì lập tức bị ngọn lửa thiêu đốt, cơ chế bảo vệ của di tích giống như mất tác dụng vậy!

Hắn ta mở miệng nói:

- Clay thiếu gia, không thể đi qua được!

Đám người Trần Thư có thể nhìn thấy Thông Đạo nhưng những người còn lại thì không thể thấy được.

Cuối cùng, đám người Clay chỉ có thể buông tha, chờ đợi cửa ải thứ ba kết thúc.

Lúc này, Trần Thư lại đi tới cửa ải của một đội ngũ khác, giải quyết toàn bộ Hỏa Diễm Tinh Linh cho bọn hắn.

Vì để phòng ngừa bọn hắn cướp quái vật, còn cố ý để Husky có một chút tính ôn hòa tới khuyên bảo.

Hiệu quả đương nhiên là khá rõ ràng!

Nửa ngày trôi qua.

Đoàn người Trần Thư giấu đi công lao và danh tiếng, bị cưỡng chế truyền tống về cửa ải không gian của mình.

Vừa mới trở về, trong đầu đã lập tức xuất hiện tin tức mới:

[Phần thưởng nhận được: Kỹ năng thuộc tính Băng Hỏa sẽ bỏ qua 10% nguyên tố kháng tinh! Mười gốc dược liệu Hoàng Kim Cấp thuộc tính Hỏa.]

Trước mặt Trần Thư hỏa diễm cuồn cuộn, xuất hiện mười gốc dược liệu màu đỏ trân quý.

- Hả? Cửu Tinh Hỏa Diệp!

A Lương giật mình kinh ngạc, nhìn chằm chằm dược liệu trên mặt đất.

- Làm sao? Chỉ là dược liệu thôi mà.

Trần Thư lắc đầu, có hơi thất vọng cất dược liệu đi.

Trước mặt đám người A Lương đều không xuất hiện dược liệu, hiển nhiên mười gốc dược liệu Hoàng Kim này là phần thưởng đặc biệt dành cho hắn.

- Cái gì mà chỉ là?

Khóe miệng A Lương giật giật, nói:

- Dược liệu Hoàng Kim Cấp quá quý giá! Ta dám cá là 90% Hoàng Kim Ngự Thú Sư đều chưa lấp đầy dược tề của mình!

- Hiếm như vậy sao?

Trần Thư chớp chớp mắt, hắn biết rõ dược liệu Hoàng Kim thật sự khác biệt với Bạch Ngân nhưng không ngờ sẽ đắt giá như vậy.

- Nói nhảm, bởi vì số lượng quá ít, đừng nói là Dị Không Gian cấp ác mộng, cho dù là Dị Không Gian cấp hủy diệt cũng cực kỳ hiếm thấy!

- Vậy cái này cũng xem như là hào phóng.

Trần Thư gật đầu, để cho Thỏ Không Gian thu dược liệu về.

- Đúng rồi, các ngươi được ban thưởng cái gì?

A Lương hưng phấn nói:

- Kỹ năng thuộc tính Băng bỏ qua 8% kháng tính!

Từ Tinh Tinh nhún vai, nói:

- Ta thì nhận được một khối Chân Bảo Hắc Thiết Cấp thuộc tính Băng!

- Chân Bảo?

Trần Thư nhìn hắn, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc.

Đáng tiếc là Hắc Thiết Cấp, giá trị không phải quá cao, kém xa tít tắp mười gốc dược liệu Hoàng Kim của hắn.

- Lão Vương, phần thưởng của ngươi là cái gì?

- Phần thưởng gì?

- ?

Cả ba người đều cùng quay lại nhìn, ánh mắt quái dị vô cùng.

- Ngươi không nhận được phần thưởng sao?

Vương Tuyệt ngẩng đầu nhìn lửa cháy ngập trời, buồn bã nói:

- Các ngươi cảm thấy cơ thể có 50% năng lực kháng nhiệt là phần thưởng ư?

- …

Khóe miệng ba người giật giật, di tích thật sự nhận ra tên thuần lưu manh này sao?

Trần Thư vẻ mặt ‘bi thương’ mà cười nói:

- Ta cảm thấy có thể thông cảm với những gì ngươi trải qua!

- Dẹp đi!

Vương Tuyệt lập tức triệu hoán ra Khế Ước Linh của mình, nói:

- Từ giờ trở đi, không lười biếng nữa!

Hắn ta đã quyết định, không có công lao thì cũng phải chăm chỉ làm việc!

Ngay vào lúc này, phía trước mọi người xuất hiện một Thông Đạo mới!

- Đi!

Bốn người ngựa quen đường cũ đến một cửa ải mới.

Hoàn cảnh vẫn không có gì thay đổi.

Nhưng lúc này, biển lửa cuồn cuộn bốn phía nhanh chóng tụ tập về phía trước, dần dần hình thành một Hỏa Diễm Tinh Linh!

Cho dù là hình thể hay là khí thế cũng đều siêu việt hơn Hỏa Diễm Tinh Linh ở cửa trước!

- Cẩn thận một chút!

Trong lòng Trần Thư giật mình, đã phát hiện ra khí tức là Hoàng Kim Cấp.

Chương 1040: Cuối cùng ta cũng đợi được ngày này

Đám người A Lương gật đầu, mỗi người triệu hoán ra Khế Ước Linh của mình. Lam Tinh Linh, Tinh Linh nguyên tố Mộc, Lôi Viên đều được thả ra, chuẩn bị chiến đấu bất kỳ lúc nào!

- Các ngươi chú ý gây rối là được!

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, đồng thời để cho Slime cùng Husky sử dụng Thần Kỹ của mình.

- Òm ọp!

Slime hơn một trăm mét với đôi mắt ngây thơ nhìn xuống các sinh vật nhỏ bé bên dưới.

Về phần hai Husky thì trong miệng nó phóng ra các loại kỹ năng có thể, thừa dịp còn chưa bắt đầu tấn công, trước tiên chồng lên Trì Tục Mãnh Công đã được buff.

Mà Thỏ Không Gian thì lại không ra trận, đối mặt với sinh linh không có thân xác thì tác dụng của nó không quá lớn.

Ngay vào lúc này, trong đầu Trần Thư xuất hiện một dòng tin tức:

[Lưu ý: Tiêu diệt Hỏa Diễm Cự Nhân sẽ làm giảm độ khó của cửa ải cuối cùng.]

- Cuối cùng là có liên quan hay không hả?

Trần Thư giật mình, nhưng cũng không còn thời gian suy nghĩ nữa.

Grao!

Một ngọn lửa khổng lồ cao mười thước được hình thành, bao trùm lấy Khế Ước Linh bên dưới.

Khí thế của Hoàng Kim Cấp ngay lập tức được tăng cao, muốn chấn nhiếp kẻ thù một chút. Uy áp này ít nhất cũng tương đương với một Khế Ước Linh Hoàng Kim cấp S.

Nhưng đúng lúc này, hai tảng nham thạch cực đại kia lại rơi xuống với tốc độ chóng mặt.

Rầm rầm!

Thiên Hỏa Vẫn Thạch nứt ra, hóa thành vô số ngọn lửa nhỏ khác, xuyên thủng lấy thân hình của nó.

Đồng thời, hai đạo Tử Vong Hỏa Trụ lại lao đến trấn áp nó, khiến nó khó mà nhúc nhích được.

Trận chiến mới bắt đầu mà thân hình của nó gần như đã có dấu hiệu sắp tan biến rồi.

- Trước mặt ta mà cũng đòi giả vờ sao?

Trần Thư bật cười một tiếng, không ngờ lại có sinh vật ngu ngốc như vậy.

Husky dựa vào sức tấn công đáng sợ của mình, trực tiếp tiên phát chế nhân (*) khiến đối thủ bị trọng thương.

(*) ra tay chế ngự, nắm chủ động trong tay

Grao!

Lúc này, Hỏa Diễm Cự Nhân kia mới phản ứng lại.

Thân thể nó phát ra một hào quang màu đỏ, phóng ra kỹ năng phòng thủ.

Xèo xèo xèo!

Chỉ thấy bốn phía quanh nó xuất hiện những ngọn lửa ngưng tụ thành lá chắn, chặn ngang Tử Vong Hỏa Trụ lại.

Có kỹ năng phòng ngự rồi, nó lại tiếp tục đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Husky ở trên không trung.

Grao!

Hỏa Diễm Cự Nhân hướng lên bầu trời mà gầm rú, cánh tay nắm chặt thành quyền, vung mạnh ra ầm một tiếng.

Một quyền lửa này cực kỳ nhanh, khí thế cũng vô cùng đáng sợ.

Nếu trúng quyền này, chỉ sợ ngay cả Husky cũng bị thương nặng.

Vẻ mặt Trần Thư thảnh thơi, lẳng lặng ra lệnh cho Thỏ Không Gian.

Một Không Gian Thông Đạo được hình thành trong nháy mắt, chắn ở trước mặt Husky.

Quyền lửa kia đánh vào trong thông đạo đó rồi biến mất.

Lần thứ hai xuất hiện thì nó đã đập thẳng vào đầu của Hỏa Diễm Cự Nhân!

Ầm ầm!

Hỏa Diễm Cự Nhân không ngờ Thỏ Không Gian lại có kỹ năng kỳ lạ như vậy, nó trực tiếp bị chính kỹ năng của mình đập thẳng vào đầu khiến cho đầu cũng phải lệch đi.

- Grao!

Lúc này, đám người A Lương cũng thi triển kỹ năng của mình.

Chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn, muốn đánh bại đối thủ đúng là hy vọng xa vời, nhưng ít nhất cũng có thể làm kẻ thù phân tâm.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng lắc lắc cái mông, sử dụng kỹ thuật Chấn Nhiếp Gào Thét của mình khiến cơ thể trở nên cao lớn hơn, nó nhảy vọt lên.

- Gào!

Husky tung ra kỹ năng Kịch Độc Mộc Phược, cây mây màu đen đan lại mà quấn chặt lấy Hỏa Diễm Cự Nhân ở bên trong.

Sau khi nuốt Linh Mộc Dược Tễ cấp Tông Sư, độ dẻo dai trong kỹ năng hệ mộc của Husky đã tăng thêm 30%, sẽ không dễ dàng bị ngọn lửa thiêu đốt nữa.

Ầm!

Tiểu Hoàng rất hăng hái, cơ thể to lớn rơi xuống ôm chặt lấy Hỏa Diễm Cự Nhân.

- Đã kết thúc rồi sao?

Trần Thư nhíu mày, nhưng trong mắt lại toát lên sự hưng phấn.

Sức mạnh của Hỏa Diễm Cự Nhân quả rất lợi hại, nhưng so với Hỏa Diễm Tinh Linh mà nói thì không phải cùng một đẳng cấp, không thể tạo ra sát thương gì.

Ngay lúc Trần Thư nghĩ rằng có thể dùng Vô Địch Áp Áp Áp của Tiểu Hoàng để phong ấn nó thì từ dưới mông Tiểu Hoàng lại lan ra một ngọn lửa cháy rực.

Ngọn lửa lại một lần nữa ngưng tụ thành Hỏa Diễm Cự Nhân, không ngờ nó có thể thoát khỏi phong ấn của Tiểu Hoàng!

- Cái này, mẹ nó…

Trần Thư day day đầu, lại điều khiển Tiểu Hoàng tấn công một lần nữa.

Rầm rầm ầm ầm!

Cơ thể to lớn của nó trực tiếp va chạm với Hỏa Diễm Cự Nhân, nhưng rất nhanh nó đã khôi phục lại bộ dạng vốn có.

Xem ra trời sinh nó đã có khả năng kháng lại các kỹ năng vật lý rồi.

Grao!

Hỏa Diễm Cự Nhân kiêu ngạo ra mặt, trong mắt lại một lần nữa ánh lên vẻ tự tin.

Nhưng trong phút chốc, mười tám Băng Thứ điên cuồng tấn công tới, trong nháy mắt đã khiến cho tấm chắn lửa bên cạnh nó bị đâm thủng.

Xèo xèo xèo!

Phần còn lại của Thực Thương Băng Thích xuyên thẳng qua cơ thể của Hỏa Diễm Cự Nhân, lực sát thương đáng sợ này đã khiến nó bị thương nặng.

Khí thế của Hỏa Diễm Cự Nhân lập tức suy yếu, thậm chí cả hình thể cũng chỉ còn lại chín thước.

Grao!

Sắc mặt nó giận dữ, lần nữa tung ra kỹ năng hỏa diễm của mình.

Rầm rầm oành!

Chương 1041: Cuối cùng ta cũng đợi được ngày này (2)

Mặc dù sức phòng ngự của Tiểu Hoàng mạnh mẽ, nhưng dù gì cũng chỉ là đỉnh cấp của Bạch Ngân cấp, so với Hoàng Kim cấp thì vẫn còn chênh lệch rất nhiều. Kỹ năng hỏa diễm được tung ra, đánh văng thân thể của Tiểu Hoàng.

Nhưng với lực sinh mệnh mạnh mẽ của Tiểu Hoàng, muốn đánh nó bị thương thì cũng còn lâu lắm.

Mà Hỏa Diễm Cự Nhân chưa chắc có thể chống đỡ được.

Được một lát sau, kỹ năng của Husky lại một lần nữa hoàn tất quá trình làm lạnh!

Lại một sự kết hợp giữa Thiên Hỏa Vẫn Thạch và Tử Vong Hỏa Trụ, điều này đã khiến cho khí thế của nó vô cùng mong manh.

Chưa đến nửa giờ sau, một sinh vật Hoàng Kim Cấp đã ngã xuống và bị thiêu cháy.

- Thành công rồi sao?

Sắc mặt của ba người A Lương rất khiếp sợ, không nghĩ tới lại dễ dàng như thế.

Husky dùng Trì Tục Mãnh Công đánh chồng lên, chỉ thấy nó càng đánh càng hăng, không hề có xu thế suy giảm nào.

- Đây có còn là chó không vậy?

Ba người quay đầu nhìn Husky đang gào thét, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Nhưng đúng vào lúc này, biển lửa lại một lần nữa cuồn cuộn dâng trào, dần dần ngưng tụ thành một Hỏa Diễm Cự Nhân nữa.

- Hả? Cẩn thận!

Trần Thư hét lớn một tiếng, ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

- Vẫn còn nữa sao?

Đám người A Lương hơi kinh sợ, nhưng sau đó đã chuẩn bị lên tinh thần chiến đấu.

Bọn họ chiến đấu cũng khá là dễ dàng, nhưng bốn đội kia đã kêu khổ không ngừng rồi.

Vì màn biểu hiện quá hoàn hảo của Trần Thư ở ba ải đầu khiến độ khó của ải thứ tư tăng vọt một khoảng lớn.

Đáng lẽ Hỏa Diễm Cự Nhân này chỉ tương đương với Hoàng Kim Hung Thú mà thôi, thế nhưng giờ nó đã đạt tới cấp Hoàng Kim Hung Thú biến dị luôn rồi.

Kể cả Clay hay mấy thiên tài khác đều đang vừa đánh vừa trốn, tính hình hoàn toàn bị đàn áp.

- Chết tiệt! Không phải vào di tích để lấy phần thưởng sao?

Một Khế Ước Linh của Clay đã bị trọng thương, chỉ có thể thu vào trong.

Hắn ta không nhịn được mà chửi ầm lên, tình thế này đã hoàn toàn khác xa so với dự tính của hắn ta rồi.

…

Khi bên trong di tích đang đấu chết đi sống lại thì bên ngoài cửa đã bị vây đầy người.

Số lượng Hoàng Kim Ngự Thú Sư đã lên tới hai con số, bọn họ đều đang chờ mong kết quả của di tích.

Ai nấy cũng đều muốn xem xem có ai có thể mang phần thưởng nghịch thiên ra hay không.

Vào lúc này, ngay cửa vào của Lam Tinh ở Địa Hỏa Bình Nguyên, một vị khách không mời mà tới!

- Phiền ngài trả tiền vé vào!

Một quân nhân trong đội ngũ đóng quân của Khắc La Châu tiến tới, theo quy tắc mà tiến hành thu vé vào cửa.

- Hả? Ngươi đòi tiền vé vào cửa của ta?

Nam nhân trung niên kia mặc trường bào màu đen, khí chất u buồn, ánh mắt kinh ngạc hỏi lại.

- Bất kể là ai cũng phải trả tiền vé vào cửa!

Vẻ mặt Quân Đồn Trú lạnh lùng, mở miệng quát lớn:

- Ngươi tưởng là ngươi cũng là tội phạm à?

Lúc này, Quân Đồn Trú đã mang vẻ mặt hằm hằm mà bao vây lại, chuẩn bị động thủ.

- Tội phạm? Là tội phạm Nam Giang hả?

Nam tử trung niên cũng không bận tâm lắm, chỉ lạnh mặt nói.

Ánh mắt Quân Đồn Trú không kiên nhẫn, quát:

- Bớt nói lời vô bổ đi, nộp phí vào cửa ra đây!

- Vậy ta trả bằng mạng người đi, được không?

Nam nhân trung niên vẫn điềm đạm nở nụ cười, không gian bên cạnh bỗng vỡ tan, đột nhiên xuất hiện một con cự long màu trắng.

Grao!

Bạch Sắc Cự long gầm lên một tiếng, cơn gió lốc dữ dội kéo đến tấn công về Quân Đồn Trú phía trước trong nháy mắt.

- Là Vương… Vương Cấp…

Một gã trong Quân Đồn Trú kinh hoàng, ảnh mắt sợ hãi, nhưng ngay giây sau đã bị giết chết.

Năm phút sau, đã có mấy trăm thi thể của Đồn Trú Quân chất đầy.

- Dám thu phí vào cửa của Cứu Thế Giáo Hội sao?

Nam nhân cười khinh một tiếng, nhấc chân đi vào Địa Hỏa Bình Nguyên.

- Cuối cùng ta cũng đã đợi được ngày này rồi!

Nam nhân trung niên cầm lấy tấm ảnh chụp, là hình ảnh của một chàng thanh niên với nụ cười tỏa nắng.

Trong ánh mắt nam nhân kia ngấn nước, hắn ta triệu hồi Bạch Sắc Cự Long ra, nhắm thẳng đến cửa vào của Hỏa Diễm Di Tích.

Mà hắn ta… cũng chính là Đại Chủ Giáo Vũ đã bị Trần Thư tra tấn tới điên…

Thời gian một ngày đã trôi qua.

Vũ cưỡi Bạch Sắc Cự Long đã tới lối vào của di tích.

- Vương Cấp…

Hàng trăm người đang hóng hớt thấy thế liền kinh sợ, lặng lẽ lùi ra một khoảng, sợ đối phương sẽ đột ngột ra tay.

Người cũng này chính là Vương Cấp đầu tiên đến đây.

- Chưa thấy người này bao giờ cả…

Mã Lạc của Green gia tộc nhíu mày, ánh mắt đầy vẻ kiêng kị.

Đồng thời hắn ta cũng lấy ra thiết bị đặc biệt, gửi một tin nhắn về cho gia tộc.

- Hả?

Có vẻ như Vũ đã nhận ra điều gì đó nhưng cũng chỉ lạnh lùng nhìn hắn ta một cái, không có hành động gì.

Địa Hỏa Bình Nguyên là một nơi không có ranh giới, các quốc gia khác có thể tới trợ giúp, Cứu Thế Giáo Hội cũng có thể. Đại khái thì hai bên cũng sẽ không xảy ra xung đột gì.

- Ta nhất định sẽ phân tán tro cốt của ngươi!

Vũ nắm chặt bức ảnh trong tay, ánh mắt đầy sát ý. Bởi vì Trần Thư mà phần lớn phân nhánh của Giáo Hội đã bị hủy, phần lớn vàng bạc của cải cũng đi tong, ngay cả bản thân hắn ta cũng mất đi một Khế Ước Linh.

Chương 1042: Tập kích cửa ải cuối cùng của di tích

Sau này vì có thể giết được Trần Thư, thậm chí Vũ còn sử dụng con cờ bí mật của mình, chính là Đỗ gia. Thế nhưng không những không thành công mà ngay cả Đỗ gia cũng mất luôn… Mặc dù hắn ta là Đại Chủ Giáo, nhưng nội bộ Giáo Hội đều trách móc hắn ta, thậm chí muốn kéo hắn ta xuống cái ghế Đại Chủ Giáo kia.

Tất cả thù hận ập tới khiến hắn ta cực kỳ muốn giết hết tên tội phạm Trần Thư này.

- Chỉ cần ngươi bước ra ngoài, ta sẽ để ngươi trả giá.

Vẻ mặt Vũ lạnh băng, ném tấm ảnh trong tay đi, trong nháy mắt nó đã bị một ngọn lửa thiêu không còn dấu vết gì.

- Ngay cả Vương Cấp cũng dám chọc hả?

Mọi người đều kinh ngạc, tất cả cũng đã thấy được người trên bức ảnh kia. Có thể khiến một Vương Cấp tức giận như thế cũng được coi là một bản lĩnh.

…

Lúc này, phía bên trong di tích.

- Grao grao!

Trong nháy mắt Husky lại tung ra các kỹ năng, dồn dập đánh về phía Hỏa Diễm Cự Nhân.

Rầm rầm!

Thân hình của Hỏa Diễm Cự Nhân tung tóe, hóa thành một đám lửa nhỏ, chốc lát sau liền tiêu tan đi mất.

- Cái thứ tư rồi!

Trần Thư sờ sờ cằm, đây đã là Hỏa Diễm Cự Nhân thứ tư mà bọn hắn tiêu diệt rồi.

Tuy rằng sức mạnh không tăng lên, nhưng các kỹ năng vẫn có sức đe dọa rất lớn, ngay cả Slime của hắn cũng phải trở về Ngự Thú Không Gian.

Bây giờ trận đấu chỉ còn lại Husky và Lôi Điểu mà thôi.

- Còn nữa không?

Trần Thư nâng cao cảnh giác, lệnh cho Khế Ước Linh chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng sau nửa giờ, di tích vẫn không xuất hiện thêm động tĩnh gì mà lại yên ắng lạ thường.

- Đã xong rồi hả?

Trần Thư nhíu mày, nhưng cũng thở phảo nhẹ nhõm, yên lặng ngồi một bên chờ đợi.

Mà lúc này, bốn đội khác cũng đã đánh xong con thứ tư rồi. Với khả năng của bọn họ, đến một con Hỏa Diễm Cự Nhân… bọn họ cũng chưa đánh bao giờ.

- Đây thật sự không phải người mà!

Đám người Clay ngồi phệt dưới đất, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía bên trong hỏa diễm, bọn họ có thể thấy vô cùng rõ ràng tình hình của đám người Trần Thư.

Bởi vì bọn họ qua cửa quá nhanh, để tránh nhàm chán nên di tích đã mở chế độ xem trận đấu.

- Là ta có vấn đề hay hắn có vấn đề vậy hả?

Vẻ mặt Clay trở nên suy sụp, sự tự tin từ xưa đến giờ đều tan thành mây khói.

Là một trong những thiên tài trẻ tuổi của Liên minh Tự Do, bây giờ hắn ta lại cảm thấy đến cái bóng của Trần Thư cũng chẳng bằng, thật là biến thái quá mà.

- Cả năm người chúng ta còn chẳng đánh bại được một Hỏa Diễm Cự Nhân, thế mà bọn họ lại đánh chết bốn con luôn rồi…

Có người thở dài nói:

- Mấu chốt chính là, ba con Khế Ước Linh lại siêu phàm như thế nữa. Đúng là không có thiên lý mà!

Tâm trạng ba đội còn lại cũng trở nên phức tạp. Bọn họ đều là Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp, nhưng giờ đây cũng đã nghi ngờ về sự phân chia cấp bậc trong Ngự Thú Giới rồi.

Chẳng lẽ ngoài Bạch Ngân Cấp và Hoàng Kim Cấp ra thì vẫn còn cấp bậc lợi hại hơn nữa?

Ngay lúc bọn họ đang tự hỏi thì trong đầu bỗng xuất hiện một tin tức mới:

[Kiểm tra thất bại, tặng phần thưởng an ủi: Một gốc dược liệu Bạch Ngân Hỏa Diễm.]

Trước mắt mỗi người đều xuất hiện một gốc cỏ nhỏ màu đỏ, trông vô cùng thê thảm.

- Ta cảm thấy lỗ mất tiền vé vào cửa rồi!

Cũng có người nói thầm một câu, xem ra di tích trong truyền thuyết cũng không có gì tốt đẹp cả…

- Ta thấy cái này cũng không được xem là an ủi đâu nhỉ!

Khóe miệng Clay giật giật, yên lặng mà thu hồi dược liệu vào trong túi. Bây giờ hắn ta đã có thể chắc chắn di tích này có vấn đề rồi. Phần thường và độ khó không tương đồng với nhau cả.

- Tốt thật nha!

Lúc này, bốn người Trần Thư nhìn nhau một cái, vẻ mặt đều trở nên vui vẻ.

Lúc này trong đầu hắn chỉ quanh quẩn một tin tức:

[Nhận được phần thưởng hoàn mỹ: Hai cái Chân Bảo Bạch Ngân Hỏa Diễm! Thuộc tính băng hỏa của Khế Ước Linh tăng thêm 10%]

Trong tay Trần Thư xuất hiện thêm hai gốc Chân Bảo Bạch Ngân Hỏa Diễm, đồng thời sức chiến đấu của Husky cũng đã tăng lên. Phần thưởng của đám người A Lương mặc dù không bằng hắn, nhưng có thể nói là vô cùng phong phú. So với các đội khác mà nói thì đúng là một trời một vực.

- Quả nhiên đi theo tội phạm, một ngày ăn chín bữa mà!

Vẻ mặt ba người đều tươi cười, cũng may mà lá gan của bọn họ lớn, dám đi theo Trần Thư ra nước ngoài, nếu không kiếm đâu ra chuyện tốt thế này chứ?

Nhưng lúc này, trong đầu mỗi người đều xuất hiện một thông báo:

[Lưu ý: cửa cuối cùng sẽ mở sau ba ngày, xin hãy chuẩn bị sẵn sàng]

- Không phải là kết thúc rồi sao?

Trần Thư sờ sờ cằm, xem ra Hỏa Diễm Di Tích này mới chỉ là một cái di tích thu nhỏ thôi. Tuy rằng quá trình diễn ra không lâu, những phần thưởng lại cực kỳ phong phú.

- Cửa ải cuối cùng…

Trần Thư có chút trầm tư, đồng thời cũng ném Chân Bảo Bạch Ngân cho Husky bên cạnh.

- Gâu!

Husky ăn vào mồm, ừng ực nuốt xuống như đang ăn kẹo vậy.

Bây giờ thuộc tính hỏa của nó rất cao, tương đương với Hoàng Kim Cấp rồi. Chân Bảo Bạch Ngân Hỏa Diễm cũng không có tác dụng gì lớn, cùng lắm chỉ đến 10% mà thôi.

- Trần Thư, ngươi nghĩ ra cách thoát khỏi đây chưa?

Chương 1043: Hỏa Diễm Lãnh Chúa chết không nhắm mắt

A Lương mở miệng nói tiếp: - Ta dám chắc chắn rằng bây giờ ở cửa vào của di tích đã chật kín người rồi. Bạn bè có, kẻ thù cũng có.

- Kẻ thù của ta?

Trần Thư nhún vai nói:

- Với quan hệ của ta thì làm gì có kẻ thù nào chứ?

- Không chừng bên ngoài đã treo băng rôn chào mừng rồi đó!

Hắn không quan tâm cho lắm, cho tới bây giờ di tích này cũng không có phần thưởng vật chất hấp dẫn gì cả, không đến mức khiến người ta vây lại giết hắn.

Huống chi Trần Thư hắn còn một lần có thể triệu hồi Truyền Kỳ Cấp, đến Vương Cấp hắn cũng chẳng sợ nữa là.

Ngay lúc bốn người họ trò chuyện, trước mắt Trần Thư xuất hiện lựa chọn mới của hệ thống:

[Lựa chọn thứ nhất: thành thành thật thật chờ cửa ải cuối của di tích mở ra! Phần thưởng hoàn thành: Nhận được danh hiệu Hỏa Sư! Tăng 3% thuộc tính hỏa của Khế Ước Linh]

[Lựa chọn thứ hai: Rời khỏi di tích ngay lập tức, nhanh chân chuẩn bị chạy thoát thân! Phần thưởng hoàn thành: tốc độ Khế Ước Linh tăng thêm 3%]

[Lựa chọn thứ ba: Bước vào trong hỏa diễm phía trước, đánh úp sinh vật cấp độ cuối cùng! Phần thưởng hoàn thành: bao quà nhỏ có Thần Kỳ Dược Tề! Lưu ý: ngươi sẽ được hệ thống bảo vệ khỏi những hỏa diễm xung quanh].

- Ha ha ha~

Trần Thư sờ sờ cằm, thoáng cái đã tập trung vào lựa chọn thứ ba.

Giờ khắc này, hắn thừa nhận mình có chút dao động.

Từ lúc vào di tích đến giờ, hắn cũng không làm gì ghê gớm hết, thật sự là thấy có chút không thoải mái.

- Ngươi lại lên cơn bệnh gì đấy?

Ba người A Lương đang ở xa xa nghe thấy tiếng cười của Trần Thư đều nổi cả da gà.

- Gì mà lên cơn hả?

Trần Thư trở lại như thường, cười nói:

- Ta chuẩn bị trước khi ải cuối cùng đóng cửa rồi!

- Trước?

Vẻ mặt ba người A Lương đều ngơ ngác, không thể hiểu nổi ý của Trần Thư.

- Có nói các ngươi cũng không hiểu được đâu, một đám phàm nhân!

Trần Thư bĩu môi, nói xong liền cất bước đi về biển lửa ở phía trước.

- Chết tiệt, ngươi bị điên rồi hả?

Ba người vội vàng tiến lên ngăn cản. Nếu cứ kiên quyết tiến vào biển lửa này thì cơ chế bảo vệ của di tích cũng vô dụng thôi.

- Không cần lo lắng!

Trần Thư vươn tay thử thăm dò, nháy mắt trên tay bèn xuất hiện một ánh sáng trong suốt, bảo vệ an toàn khỏi ngọn lửa.

- Quả nhiên là có lớp bảo vệ của hệ thống!

Khóe miệng Trần Thư nhếch lên, hắn cười nói:

- Ta đi một chút sẽ trở lại ngay!

Nói xong, hắn thu hồi Khế Ước Linh lại, đi từng bước vô trong biển lửa.

- Bình an vô sự vậy?

Ba người A Lương kinh ngạc, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ.

Hắn quay đầu lại nói:

- Lão Vương, hay là ngươi cũng thử xem?

- Thử cái chết luôn thì sao!

Lão Vương trợn mắt với hắn một cái:

- Chỉ cần tới gần thì máu trong cơ thể ta đã nóng cả lên rồi, ai dám vào chứ!

Tiểu Tinh mở miệng nói:

- Chắc là hắn có thủ pháp đặc biệt gì đó ấy.

Hai người đều gật đầu tỏ ý tán thành. Trần Thư luôn có vẻ vô cùng thần bí.

- Nếu hắn qua được cửa cuối, vậy chúng ta có phần thưởng gì không?

- Chắc là có!

Ba người đều rất mong chờ được hưởng ké điểm thưởng, thế nên liền thành thành thật thật ngồi một xuống tại chỗ.

…

- Hình như ở hơi xa thì phải.

Trần Thư đã dấn thân ở trong biển lửa, nhưng lại được ánh sáng trắng bảo vệ, tựa như bất khả chiến bại.

Nếu bây giờ hệ thống đột nhiên bị lỗi, trong nháy mắt hắn sẽ biến thành tro ngay…

- Nhanh lên nào!

Hắn khởi động hai chân, đi thẳng về phía trước. Rất nhanh là đã đi được mấy ngàn mét. Cuối cùng hắn cũng thành công chạy ra khỏi biển lửa, đi đến một vùng đất trống rỗng.

- Hửm?

Vẻ mặt Trần Thư kinh sợ, trong mắt lại có vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy biển lửa ở bốn phía xung quanh tụ lại ở phía trước, biến thành hình dáng của một cái đầu khổng lồ, ít nhất cũng phải mười thước.

Cái đầu lửa này không hề có mắt, nhưng Trần Thư vẫn cảm giác được mình bị nhìn chằm chằm.

Mà biểu cảm của cái đầu kia lại tràn đầy vẻ bối rối. Theo lẽ thường mà nói, ba ngày sau cửa ải cuối cùng mới bắt đầu mà…

- Ngươi… xin chào…

Trần Thư bình tĩnh trở lại, sau đó bắt chuyện với cái đầu ở phía trước.

- Grao grao grao!

Cái đầu lửa liên tục gào lên tựa như đang cảnh cáo Trần Thư vậy.

Nó không muốn đẩy lùi Trần Thư mà chỉ muốn nhắc nhở di tích đang có người xông vào!

Nhưng di tích vẫn chẳng phản ứng gì, chỉ thấy những ngọn lửa kia không ngừng tụ lại, cuối cùng hình thành một sinh vật!

- Ta chỉ tới tham quan thôi, không có ác ý gì hết!

Trần Thư mỉm cười thân thiện một chút, ngay sau đó lại đi đến phía sau của đầu lửa.

Hắn có thể nhìn thấy rõ biển lửa phừng phừng phía trước, giống như nối liền với chiếc đầu kia, cùng giúp đỡ nhau ngưng tụ ra thân thể.

- Không cần lo lắng, sẽ nhanh thôi!

Trần Thư nhẹ giọng nói, đồng thời triệu hồi Husky ra.

Grao!

Chiếc đầu lửa kia bắt đầu gào thét, trong lòng cảm thấy nguy hiểm vô cùng lớn.

Con mẹ nó, tên này tới sớm quá, không theo kế hoạch gì cả!

Rầm rầm!

Đúng vào lúc này, hai cái Tử Vong Hỏa Trụ điên cuồng lao tới, nhưng lại tách thành những ngọn lửa nhỏ.

- Chết tiệt! Có thể khống chế được sao?

Trần Thư nhíu mày, Tử Vong Hỏa Trụ chấm dứt mà cũng không hề gây ra cho nó bất kỳ vết thương nào.

Chương 1044: Hỏa Diễm Lãnh Chúa chết không nhắm mắt (2)

– Đây là boss cuối thật hả? Trong lòng hắn hoài nghi. Nếu phải đánh thật thì làm sao mà đánh lại được chứ!

Trên thực tế thì hắn nghĩ nhiều rồi, cửa ải cuối cùng chính là kiểm tra sự kiên trì của Khế Ước Linh bọn họ mà thôi. Phần thưởng sẽ trao dựa theo thời gian kiên trì được.

- Mẹ nó, để ta xem ngươi mạnh đến đâu nào!

Hắn lập tức lệnh cho Husky liên tục kích phát Trì Tục Mãnh Công.

Grao grao grao!

Hỏa Diễm Lãnh Chúa tức giận vô cùng, nhưng theo quy tắc của di tích thì nó không thể di chuyển cho đến khi hình thành cơ thể.

Vẻ mặt nó uất ức, gào khóc kêu to.

Vì cái gì mà nó lại phải chịu khống chế của di tích, mà người ngoài lại có thể tự do đi lại chứ?

- Không cần phải kêu la làm gì, chịu chết đi!

Trần Thư vươn vai một cái, thoải mái ngả lưng nằm xuống đợi phần thưởng tới.

Tuy rằng khí thế của Hỏa Diễm Lãnh Chúa rất đáng sợ, thậm chí còn đáng sợ hơn Hoàng Kim Lãnh Chúa nữa. Nhưng nếu muốn chịu đựng được những đòn đánh hiểm ác liên tục của Husky, vậy rõ ràng là hơi phi thực tế rồi.

…

Lúc này, những người tham gia khác đang yên lặng chờ mở cửa ải mới.

Mà không ai biết rằng có người đang phá cửa cuối rồi…

Thời gian ba ngày qua đi trong chớp mắt.

- Cái thứ khỉ gió này thật khó giết chết mà!

Sắc mặt Trần Thư nhàn nhã, chỉ thấy Hỏa Diễm Lãnh Chủ ở phía trước đã tàn tạ đến mức chỉ còn mỗi một cánh tay.

Cánh tay của nó không ngừng run rẩy, giống như oan khuất nói không nên lời…

- Grao grao grao!

Vẻ mặt Husky cũng có hơi mệt mỏi, tuy là hao tổn năng lượng không lớn nhưng đánh trong thời gian dài cũng đã làm nó kiệt sức.

Nó cảm thấy mồm mình sắp bốc cháy đến nơi rồi…

Rầm rầm!

Lại thêm một tảng Thiên Hỏa Vẫn Thạch rơi xuống.

Cánh tay của Hỏa Diễm lung lay sắp đổ, lúc nào cũng có thể vỡ nát, nhưng lại cực kỳ kiên trì không đổ.

Nó còn chưa tung ra kỹ năng gì, đúng thật là chết không nhắm mắt.

Nhưng sự thật thường luôn rất tàn khốc, cuối cùng cánh tay Hỏa Diễm kia vỡ tan thành những tàn lửa, bay tán loạn trong không trung giống như tro cốt của nó vậy.

- Cuối cùng cũng thu phục được ngươi!

Trần Thư nhếch miệng cười, ánh mắt tràn đầy hưng phấn. Cảm giác làm bừa khiến hắn trầm mê vô tận.

Mà lúc này, Clay và những người khác đã nóng lòng muốn thử rồi.

Bình thường, phần thưởng ở cửa cuối là quý giá nhất. Mặc dù thực lực không đủ nhưng bọn họ vẫn có thể chiếm được lợi ích không nhỏ.

- Sắp tới rồi hả?

Clay tự nói với mình, biển lửa ở tứ phương đã trở nên ảm đạm hơn rồi.

Hắn ta lờ mờ thấy được thân ảnh phía trước, trong lòng nảy ra một suy đoán:

Đó chính là sinh linh ở cửa ải cuối sao?

Nhưng vào lúc này, trong đầu hắn ta lại nhận được thông báo mới:

[Chú ý: cửa ải cuối cùng chính thức bắt đầu]

- Đi thôi! Dựa theo chiến thuật đã bàn mà triển!

Clay mở miệng nói, nói chung thì sinh linh ở ải cuối đều siêu cấp mạnh.

Để tiến hành thuận lợi, bọn họ đã bàn bạc nhiều chiến thuật khác nhau.

- Không thành vấn đề!

Những người còn lại gật gật đầu, trong mắt tràn ngập sự tự tin.

Grao!

Clay cưỡi Hỏa Sư của mình, ý chí chiến đấu ngút trời.

Nhưng ngay giây tiếp theo, trong đầu hắn ta lại xuất hiện thông báo mới:

[Thử thách thất bại! Thời gian kiên trì: 0 giây! Phần thưởng an ủi: không có].

- ?

Đầu óc Khắc Lai trống rỗng, cả người từ trên lưng sư ngã xuống.

Hắn ta tưởng tượng qua vô số giai đoạn cuối cùng, nhưng tuyệt đối không dự đoán được tình hình của thời khắc này.

Quả thật là cách thiên đại phổ!

Đều mẹ nó còn chưa có đánh đâu, trực tiếp khiêu chiến đã thất bại?

Một giây sau, biển lửa bốn phía triệt để tản ra, lộ ra vách núi màu đỏ thẫm xa xa.

Mà ở đỉnh đầu lơ lửng một đám lửa, miệng đóng chặt.

Bọn hắn vậy mà ở bên trong một ngọn núi!

- Các ngươi…

Mọi người nhìn nhau, vẻ mặt đều vô cùng sững sờ, trong lúc nhất thời cũng hoàn toàn không thể lý giải…

- Hả?

Nhưng ngay lúc này, vẻ mặt Khắc Lai chấn động, nhìn về Trần Thư ở phía xa.

Đối phương và đồng đội vậy mà cách xa nhau mấy ngàn mét, hình như hắn tới tìm đầu sỏ gây ra…

- Sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?

Khắc Lai quát, trong lòng có cơn tức không hiểu được.

Hắn ta chờ mong quan cuối cùng đã lâu, cứ như vậy không còn nữa…

- Có phải ngươi làm quan cuối cùng không còn hay không?

Lời này vừa nói ra, những người còn lại đều nhìn lại, trong mắt có vẻ không tốt.

- Không hiểu ngươi đang nói gì?

Trần Thư nhún vai, hình như cũng không biết là tình huống gì.

Nhưng vào lúc này, trên đầu bốn người Trần Thư đều xuất hiện các loại dược liệu, giống như trời mưa.

- Ngươi mẹ nó còn nói không phải?

Nháy mắt đám người Khắc Lai vô cùng đỏ mắt, quả nhiên là bởi vì nhóm người trước mắt này!

- Ngạc nhiên ghê! Bầu trời rơi dược liệu, tình huống thời tiết bình thường thôi!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ngươi không thấy dự báo thời tiết à?

- Ngươi đáng chém ngàn đao!

Khắc Lai nghiến răng nghiến lợi, lửa giận trong lòng không ngừng tăng lên.

Xuy!

Ngay tại lúc này, một đạo Cự Hình Phong Nhận nháy mắt đánh tới, xé rách thân thể Khế Ước Linh của Khắc Lai, máu bắn tung tóe.

- Thân! Tốt nhất đừng xúc động!

Vẻ mặt Trần Thư bình thường, để Thỏ Không Gian chậm rãi thu dược liệu vào.

Chương 1045: Tội phạm ít nhất vẫn chưa mất lương tâm

Đám người Khắc Lai mặt mày không cam lòng, trong lòng có ý đồ cướp giật. Dược liệu vừa rồi ít nhất đều là Bạch Ngân cấp, trong đó còn xen lẫn với một số Hoàng Kim cấp, giá trị liên thành!

Nhưng cuối cùng dưới sự áp bách của Trần Thư, chỉ có thể lựa chọn buông tha.

Nhưng vào lúc này, phía trước xuất hiện một Không Gian Thông Đạo, hiển nhiên là kết nối với bên ngoài.

Cái này cũng là dấu hiệu di tích chính thức kết thúc!

- Đi!

Trần Thư nói, chuẩn bị rời khỏi di tích trước một bước.

Nếu để cho đám người Khắc Lai rời đi trước, e rằng ra ngoài sẽ tung tin tức ra, đến lúc đó sẽ chạy không được.

Nhưng ngay tại lúc đám người Trần Thư đi tới cửa thông đạo, hắn đột nhiên dừng bước.

Chỉ thấy bên cạnh cũng có một cái bệ đá cổ, nhưng phía trên chỉ có một lỗ hổng, khác biệt hoàn toàn với bệ đá bên ngoài cửa vào.

- Hả?

Trần Thư chớp chớp mi, trong lòng mơ hồ có ý nghĩ.

Trên tay hắn có hai chìa khóa di tích, nhưng lớn nhỏ của nó hiển nhiên khác với trên cửa động.

- Chẳng lẽ là…

- Trần Thư, sao thế?

Trong mắt đám người A Lương có chút không hiểu, không rõ Trần Thư muốn làm cái gì.

Trần Thư không mở miệng, trong tay nhiều hơn một khối đá màu xanh lam.

Chính là chìa khóa di tích đến từ hội đấu giá Thiên Khải, nhưng một mực không phát huy được tác dụng.

Hắn thả đá tới lỗ hổng trên bệ đá, vừa vặn khớp.

- Hả?

Đám người Khắc Lai cũng giật mình, không vội rời đi, hình như đang đợi cái gì.

Ngay tại lúc này, trong đầu mọi người đồng thời xuất hiện một tin tức:

[Cửa ải di tích ẩn giấu mà xuất hiện! Mời người mở ra chuẩn bị sẵn sàng!]

- Hả?

Trần Thư chớp chớp mắt, không nghĩ tới vậy là lại là chìa khóa cửa ải ẩn giấu!

Vẻ mặt đám người Khắc Lai mừng rỡ, vội vàng triệu hoán Khế Ước Linh ra, không nghĩ tới di tích còn chưa kết thúc.

Rầm rầm rầm!

Ngay tại lúc này, vách núi đỏ thẫm bốn phía biến thành màu xanh thẳm, giống như từng khối băng cứng óng ánh long lanh.

Hỏa diễm bốc cháy phía trên cũng biến thành khối băng to, chặn lối ra.

Nhiệt độ bên trong ngọn núi giảm xuống cực nhanh, từ nơi hỏa diễm biến thành nơi hàn băng.

Xuy xuy!

Trong chốc lát, vách núi bốn phía hiện ra lượng lớn sương lạnh, gom lại tại một chỗ trên đất trống.

Sương lạnh giao hòa lẫn nhau, mơ hồ ngưng kết thành một thân hình.

- Sinh linh mới sao?

Trần Thư tự nói một tiếng, đồng thời để Husky bên cạnh vung ra [Hỏa Diễm Oanh Kích].

Quy tắc tội phạm thứ năm: Tiên hạ thủ vi cường, ra tay sau gặp nạn!

Bịch bịch ầm!

Năm viên hỏa cầu phun ra, nháy mắt chôn vùi một tia băng sương.

- Hữu hiệu?

Trần Thư nhíu mày, quát lên:

- Muốn có thưởng thì toàn lực tiến công!

Đám người Khắc Lai gần như không do dự, lập tức để Khế Ước Linh đồng loạt ra tay, muốn đánh nát.

Vốn cho rằng di tích phải bất đắc dĩ rút lui, kết quả gặp được cửa ải ẩn giấu, đương nhiên là muốn đặc biệt trân quý.

Rầm rầm rầm!

Đủ loại kỹ năng vô cùng cuồng bạo ập tới, nhưng không đưa tới bất kỳ tác dụng gì.

- Thứ đồ chơi gì vậy?

Vẻ mặt mọi người kịch chấn, trong lúc nhất thời có chút không nghĩ ra được.

Bản thân thật sự rác rưởi như vậy ư?

Một cái tiểu kỹ của Trần Thư thì có tác dụng, toàn bộ người của bọn hắn gộp lại đều đánh không hết một tia băng sương?

- Bà mẹ nó, các ngươi thật sự phế!

Trần Thư vội vàng quát lên, trong giọng nói tràn ngập xem thường, nhưng trong lòng đã có phán đoán.

Vừa rồi di tích nhắc nhở, chỉ là cho phép người mở chuẩn bị sẵn sàng, chứng minh không có một chút quan hệ với những người khác.

Cái này tương đương với cửa ải ẩn giấu một mình hắn.

Nhưng người còn lại tuy đánh không được, nhưng ít ra có thể hấp dẫn chút hỏa lực.

- Mẹ nó! Ta cũng không tin!

Khắc Lai lập tức để Khế Ước Linh vận dụng đại chiêu, vô cùng cuồng bạo đánh về băng sương.

Những người còn lại cũng không cam lòng yếu thế, đều liều mạng.

Trong lòng Trần Thư đã vui muốn nở hoa rồi.

Thúc thúc ta, thích nhất chính là sức lao động miễn phí…

Gừ!

Nhưng vào lúc này, Băng Sương Cự Nhân cao trăm mét bất ngờ ngưng kết thành, nhìn xuống Khế Ước Linh bốn phía, khí thế vô cùng đáng sợ.

Ánh mắt của nó đã có tia tức giận, nhìn về phía ba Khế Ước Linh của Khắc Lai.

Ai bảo con hàng này đánh vui vẻ nhất chứ?

Trong chốc lát, đôi mắt của nó xuất hiện lam quang, nháy mắt thả ra một cái kỹ năng.

Xuy xuy xuy!

Vẻ mặt Hỏa Sư đang phóng kỹ năng run lên, thân thể vậy mà xuất hiện một tầng băng màu xanh lam, đồng thời nhanh chóng lan ra, đông thành một khối tượng băng.

- Ta dựa vào! Biến thái!

Trong lòng Khắc Lai giật mình, vội vàng thu hồi Khế Ước Linh trọng thương.

Trần Thư thấy một màn như vậy cũng để Husky về lại trong miệng Tiểu Hoàng.

Một chiêu này thật sự quá nhanh, nếu Husky không chú ý bị đông lại, trên cơ bản chính là thất bại.

Quả nhiên, có người hỗ trợ thăm dò kỹ năng sẽ đánh tốt hơn không ít.

- Ngao!

Lúc này Husky gào thét một tiếng, phóng ra một đạo [Phong Nhận].

Ầm!

Tốc độ phi hành của Phong Nhận cực nhanh, nháy mắt chém tới đầu Băng Sương Cự Nhân, nhưng bị băng liệt cưỡng ép, không tạo thành một chút thương tổn nào.

- Lực phòng ngự cao thật!

Trần Thư nhíu mày, con hàng này hoàn toàn không kém gì Hỏa Diễm Lĩnh Chủ lúc trước.

Chương 1046: Cái này mẹ nó đi ra như thế nào?

Nhưng bây giờ Băng Sương Cự Nhân cũng sẽ không ngây ngốc để hắn đánh, một kỹ năng đã có thể để Khế Ước Linh của hắn rút lui. Nhưng vào lúc này, trong đầu của hắn lại lần nữa xuất hiện tin tức nhắc nhở.

[Chú thích: Kéo dài thương tổn hỏa diễm có thể tan ra phòng ngự của Băng Sương lãnh chúa.]

- Hả?

Trần Thư nhướng mày, quả nhiên là có nhược điểm.

Ngay tại lúc hắn suy tư, hai Khế Ước Linh khác của Khắc Lai đã bị đào thải.

- Đều dùng kỹ năng hỏa diễm, có thể suy yếu phòng ngự của nó!

Trần Thư la lớn:

- Chúng ta đồng tâm hiệp lực, ta không hy vọng có người tay không mà về, nhất định phải cầm tới ban thưởng cuối cùng!

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt mọi người chấn động, gật đầu thật mạnh.

Không nghĩ tới tội phạm tuy rằng có chút không nói đạo lý, nhưng ít ra vẫn chưa mất lương tâm!

Rầm rầm rầm!

Đủ loại kỹ năng hỏa diễm đánh tới, nhưng kỳ thật không có một chút tác dụng, chỉ là hấp dẫn hỏa lực.

- Số lượng kỹ năng không đủ!

Trần Thư nhíu mày, Husky của hắn chỉ có ba cái kỹ năng hỏa diễm, mà kỹ năng của những người còn lại vô dụng.

Muốn cắt giảm lực lớn phòng ngự của Băng Sương lãnh chúa chỉ sợ là không thực tế.

Xuy xuy xuy!

Lúc này lại là ba Khế Ước Linh Bạch Ngân bị đông thành tượng băng, bất đắc dĩ rút lui.

- Không được! Phải nghĩ một chút biện pháp!

Trong mắt Trần Thư có chút suy tư, trong đầu đột nhiên thông suốt.

- Có rồi!

Vẻ mặt hắn kích động, nháy mắt lấy ra một bình dược tề, trong đó cất một hỏa diễm Đóa Đóa.

Chính là Dược Tề Nhiên Thiêu phiên bản gia cường lúc trước hệ thống ban thưởng!

- Cho ngươi toàn bộ!

Trần Thư nhếch mép cười, mở miệng nói:

- Mọi người toàn bộ tiến công, giúp ta hấp dẫn lực chú ý một chút!

- Được!

Mọi người gật đầu, lập tức tích cực phối hợp với Trần Thư.

Gừ!

Băng Sương lãnh chúa rống lớn một tiếng, phóng ra kỹ năng gây sát thương lớn tới những Khế Ước Linh còn lại.

Thừa cơ hội này, Trần Thư để Thỏ Không Gian mở Không Gian Thông Đạo ra.

- Đi nào!

Trần Thư trực tiếp ném Dược Tề Nhiên Thiêu ở tay phải vào.

Dược tề xuyên qua thông đạo, nháy mắt đập phải phần lưng không có phòng bị của Băng Sương Cự Nhân.

Ba!

Tiếng bình dược tề nát, bên trong nháy mắt hiện lên hỏa diễm, trải rộng toàn thân Băng Sương Cự Nhan.

Khế Ước Linh của đám người Trần Thư đã sớm chuẩn bị kỹ càng, để Khế Ước Linh rời xa Băng Sương lãnh chúa.

Rầm rầm rầm!

Hỏa diễm kéo dài không ngừng, Băng Sương Cự Nhân trăm mét nháy mắt trở thành Hỏa Diễm Cự Nhân.

Trên người nó tản ra hàn khí, nhưng không cách nào dập tắt ngọn lửa trên người, giống như hoại thư, kéo chặt lấy nó.

- Bà mẹ nó, đây là kỹ năng gì?

Thân thể mọi người chấn động, vội vàng kéo giãn khoảng cách.

- Hình như lửa này có chút quen…

Đám người A Lương liếc nhìn nhau một cái, vẻ mặt lộ ra chút cổ quái.

Vương Tuyệt gãi gãi đầu, nói:

- Ta cảm thấy khá giống trận lửa lớn kia ở thành phố Lam Hải…

Lời này vừa nói ra, hai người bừng tỉnh hiểu ra, chẳng trách vô cùng quen thuộc.

Một màn trước mắt cùng với lửa lớn trong tin tức thông báo lúc trước quá giống, chỉ là phạm vi không lớn như vậy mà thôi.

- Đừng suy đoán lung tung!

Trần Thư liếc nhìn ba người một cái, chuyên chú nhìn chằm chằm Băng Sương lãnh chúa.

Uy lực của Dược Tề Nhiên Thiêu không lớn, nhưng thắng ở kéo dài, hơn nữa có hiệu quả không dễ dập tắt.

Sương khí trên người Băng Sương Cự Nhân không ngừng chôn vùi, lực phòng ngự bị kéo xuống.

Nhưng nó không để ý ngọn lửa trên người, mà ánh mắt nhìn chằm chằm vào Khế Ước Linh của đám người Khắc Lai.

Rầm rầm rầm!

Hai chân của nó đạp mạnh, một đạo sương khí màu xanh lam lấy nó làm trung tâm, nháy mắt khuếch tán ra, bao trùm toàn bộ di tích.

Toàn bộ tốc độ di chuyển của Khế Ước Linh đều bị cưỡng ép cắt giảm.

Ngay sau đó, gió tuyết đầy trời bay xuống, giống như một lưỡi đao sắc bén.

- Hả?

Trần Thư vội vàng để Khế Ước Linh kéo dài khoảng cách, chờ đợi kỹ năng của Băng Sương lãnh chúa kết thúc.

Mà Khế Ước Linh của những người còn lại thì thảm, phòng ngự của bản thân nháy mắt bị xé rách, thân thể trải rộng lít nha lít nhít vết thương.

Trong lúc nhất thời, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, thân thể đều bị thương nặng.

Thấy một màn như vậy, những người còn lại chỉ có thể cưỡng chế thu Khế Ước Linh về, không còn dám tham chiến.

Ngắn ngủi mấy phút đồng hồ, Băng Sương lãnh chúa đã đào thải mất Khế Ước Linh, chỉ còn lại có ba Khế Ước Linh của Trần Thư.

- Toàn quân nhanh như vậy đã bị diệt?

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, vốn còn tưởng rằng mọi người có thể chống đỡ được một hồi.

Xem ra tất cả vẫn phải dựa vào bản thân!

Gừ!

Lúc này độ phòng ngự của Băng Sương Cự Nhân đã hạ thấp, nháy mắt phát động kỹ năng mới.

Nó rống lớn một tiếng, thân thể xuất hiện quang mang màu băng lam.

- Mau lui lại!

Tần Thư theo bản năng phát giác được uy hiếp, lập tức để Khế Ước Linh rời ra.

Xuy xuy xuy!

Mặt ngoài thân thể của nó xuất hiện nhiều sương lạnh, nhưng không nhằm vào Khế Ước Linh của Trần Thư, mà là cưỡng ép đông cứng ngọn lửa của Dược Tề Nhiên Thiêu.

Chỉ chốc lát sau, ngọn lửa trên người nó hoàn toàn chôn vùi.

- Dùng để dập lửa sao?

Chương 1047: Cái này mẹ nó đi ra như thế nào? (2)

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, hiển nhiên kỹ năng vừa rồi không đơn giản. Nếu thật sự phóng ra, tuyệt đối có thể đào thải một con Khế Ước Linh của hắn.

Bây giờ trên chiến trường chỉ còn lại Băng Sương lãnh chúa và Khế Ước Linh của Trần Thư.

Khế Ước Linh của những người còn lại đều bị thương nặng, không còn dám thả ra, yên lặng quan sát cuộc chiến.

Xác suất bị di tích giết chết không cao, nhưng không phải vì không..

Về phần đám người A Lương, thực lực quá yếu, chỉ có thể làm đội cổ động viên.

Gừ!

Lượng lớn băng sương trên người Băng Sương lãnh chúa tan rã, tuy vẫn là khổng lồ trăm mét, nhưng không có uy mãnh lúc trước.

Cặp mắt của nó xuất hiện quang mang, thân thể cao lớn nháy mắt sụp đổ, hóa thành một chỗ băng tuyết.

- Hả?

Trần Thư gãi gãi đầu, cái này giả à?

Ầm ầm!

Nháy mắt Husky thả [Tử Vong Hỏa Trụ] ra, đánh về băng tuyết trên đất.

Ngươi đã muốn tự sát, vậy thì cho ngươi thêm sức!

Xuy xuy!

Quang mang màu xanh lam quanh quẩn trên băng tuyết, cưỡng ép ngăn cách cột lửa ra.

Ngay sau đó, băng tuyết tản ra, lần nữa ngưng tụ thành từng thân thể.

Chốc lát, tổng tộng mười Băng Sương lãnh chúa cỡ nhỏ xuất hiện, trừng mắt nhìn chằm chằm Khế Ước Linh của Trần Thư.

- Còn mẹ nó có thể biến hóa hình thái?

Trần Thư nhíu mày, chỉ thấy Husky dời phương hướng của [Tử Vong Hỏa Trụ] đi, lập tức quét về một tiểu lãnh chúa trong đó.

- Vù vù!

Cặp mắt Thỏ Không Gian lóe lên, thả [Không Gian Giam Cầm] ra, phối hợp cùng Husky.

Ầm ầm!

[Tử Vong Hỏa Trụ] không ngừng áp chế tiểu lãnh chúa, không bao lâu liền cưỡng ép chôn vùi nó.

Lực phòng ngự trên diện rộng của Băng Sương lãnh chúa vốn đã hạ xuống, bây giờ lại chia ra làm mười, đương nhiên là không ngăn được kỹ năng của Husky.

Gừ gừ gừ!

Chín băng sương tiểu lãnh chúa còn lại vội vàng tản ra, đồng thời bao vây Slime lại..

Trong chốc lát, hai mắt của bọn nó cùng nhau xuất hiện quang mang.

Chính đạo băng sương đánh tới cực nhanh, toàn bộ che đậy ngoài miệng Slime.

Hiển nhiên nó đã hiểu được Husky mới là chủ lực, chỉ cần đông miệng Tiểu Hoàng lại, Husky sẽ không thả kỹ năng ra.

- Ô ô ô

Miệng lớn của Tiểu Hoàng bị đông cứng, âm thanh òm ọp cũng không phát ra.

Ầm!

Nó nhắm hai mắt lại, nháy mắt thả kỹ năng công kích ra, hướng về phía trước mà nghiền ép.

Chín băng sương tiểu lãnh chúa lại lần nữa xuất hiện quang mang, nháy mắt ngưng tụ ra mấy trăm đạo băng thứ, trên đó lóe ra hàn quang lạnh lẽo.

Xuy xuy xuy…

Băng thứ như hạt mưa mạnh bắn tới.

Ầm!

Lực phòng ngự của Tiểu Hoàng vô cùng kinh người, thiên phú [Kim Giáp] khiến da nó trở nên vô cùng cứng rắn, băng thứ trực tiếp văng tung tóe.

Nhưng băng thứ vỡ tan lại tràn ngập từng trận sương lạnh, cưỡng ép hạ thấp tốc độ công kích của nó.

Hiển nhiên, Băng Sương lãnh chúa chỉ muốn hạn chế nó lại, không chuẩn bị làm bị thương Slime.

Gừ!

Lúc này, chín băng sương lãnh chúa lại có hành động mới.

Hàn băng trên miệng Slime xuất hiện quang mang, biến thành từng cái băng châm, hiển nhiên là muốn làm bị thương Husky bên trong.

Xuy xuy xuy…

Băng châm bắn mạnh ra!

Chín Băng Sương tiểu lãnh chúa nhìn chằm chằm miệng lớn của Tiểu Hoàng, đoán Husky có thể kiên trì bao lâu.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng gió thổi vù xuất hiện.

Ầm!

Đầu một Băng Sương tiểu lãnh chúa nháy mắt rơi xuống, vẻ mặt đột nhiên cứng lại.

Bảy con tiểu lãnh chúa khác quay đầu, chỉ thấy Husky đang dùng hai mắt sáng suốt nhìn bọn chúng.

- ???

Mặt mũi Băng Sương lãnh chúa tràn đầy mộng bức, cái này mẹ nó đi ra như thế nào?

Băng Sương Lãnh Chúa sửng sốt, nhưng Trần Thư cũng không hề nhàn rỗi.

Đùng đùng đùng!

Trong chốc lát, hai mắt của Husky lóe lên một tia sáng.

Đủ loại kỹ năng cuồng bạo được tung ta, lại một lần nữa giải quyết thêm ba con Băng Sương Tiểu Lãnh Chúa.

Husky lại dùng đến chiêu Cẩu Ảnh Mê Tung, Thuấn Di đến một vị trí khác để tránh đối phương phóng thích ra kỹ năng.

Grao Grao!

Băng Sương Tiểu Lãnh Chúa hét to lấy, không dám tin một Nguyên Tố Khế Ước Linh mà lại có loại kỹ năng loại không gian.

Đúng lúc hai bên mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Ầm!

Lại là một Tiểu Lãnh Chúa vỡ nát đi một nửa phần đầu, thần sắc hoảng loạn không gì có thể miêu tả được.

- Phù phù!

Chỉ thấy lấy Thỏ Không Gian đang vác lấy một củ cà rốt siêu to, sắc mặt tràn đầy sự kiêu căng.

Cuối cùng cũng đến phiên nó ra sân rồi!

Nếu như là Băng Sương Lãnh Chúa trước đây thì Thỏ Không Gian không hữu dụng cho lắm.

Nhưng bây giờ lấy một địch mười, mặc dù sát thương tăng vọt, nhưng thật chất cũng là một loại suy yếu đối với nó.

Ầm ầm ầm!

Thân hình của Thỏ Không Gian vô cùng quỷ mị, vung lấy cây cà rốt khổng lồ mà đánh đập những con Băng Sương Tiểu Lãnh Chúa.

Mặc dù dựa vào sức công kích của bản thân nó thì không đủ để gây sát thương cho đối phương.

Nhưng có thêm hiệu quả của trạng thái Cưỡng Chế Tan Nát này , chỉ cần kích phát ngay từ đầu thì sẽ có thể gây thiệt hại cho kẻ địch.

Chiêu thức Phân Thân của Husky hồi chiêu hoàn tất, hai con Husky grao grao kêu to, bắt đầu tung ra đủ loại kỹ năng.

Trong lúc nhất thời, thế cuộc xuất hiện biến hóa.

Một khỏa Thiên Hỏa Vẫn Thạch giải quyết suôn sẻ hai con Băng Sương Tiểu Lãnh Chúa trên sân.

Clay và những người khác đã chết lặng, trong mắt của họ tràn đầy kinh ngạc.

Chương 1048: Ta đang chờ phần thưởng, các ngươi đang chờ cái gì?

Đó là một con Tiểu Lãnh Chúa mà bọn họ đều không dám chắc sẽ đánh bại được mà Trần Thư có thể lấy một địch mười, đánh tan từng cái một. Khoảng cách của hai bên thực tế là quá lớn rồi!

Nghĩ đến bản thân muốn giết người ta và đoạt lấy bảo vật, quả thực là làm trò cười cho thiên hạ mà…

- “Kết thúc rồi sao?

Trần Thư nhướng mày, trong lòng không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Hắn vẫn cứ luôn khống chế hết sức chăm chú, nếu chẳng may trúng phải một kỹ năng thì Thỏ Không Gian và Husky sẽ có thể bị trọng thương ngay.

Giờ này phút này, trên thi thể của mười con Băng Sương Tiểu Lãnh Chúa trên sàn đấu xuất hiện tia sáng băng xanh lam.

Ngạc nhiên thay, băng tuyết giống như sinh vật đang ngọ nguậy vậy, chầm chậm tụ về một chỗ!

- Con mẹ nó!

Trần Thư đảo mắt một cái, lặng lặng móc ra một bình dược tề màu xám.

- Chết thật!

A Lương và những người khác theo bản năng giãn rộng khoảng cách với hắn, thu hồi hết Khế Ước Linh của mình lại.

Thân là đồng bọn của tội phạm Nam Giang, bọn họ có một loại cảnh giác theo bản năng đối với dược tề màu xám.

Con hàng này lại muốn ném đạn hạt nhân rồi…

- Ta sẽ đánh một đòn hung ác cho ngươi xem!

Trần Thư nhếch miệng cười. Từ trước đến giờ hắn đều hành động không theo kế hoạch, tất nhiên không đứng yên mà chờ rồi.

Một lọ Bạo Tạc Dược Tề bị đổ toàn bộ vào trong băng tuyết đang nhúc nhích, giống như hướng đổ nước vào mỳ, thậm chí nhanh chóng ngưng tụ nó lại. Một hồi sau, Băng Sương Lãnh Chúa thân cao mười mét xuất hiện.

Đôi tay của nó cầm lấy một ngọn giáo băng, trên cơ thể được bao phủ bởi một lớp áo giáp băng màu xanh lam, khí thế trong nháy mắt đã lan tràn khắp nơi, thậm chí còn trực tiếp nghiền ép Bạch Ngân Quân Vương.

- Từ hệ Nguyên Tố chuyển biến thành hệ Cận Chiến à?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt có chút kinh ngạc.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu hắn nảy ra một thông tin:

[Băng Sương Lãnh Chúa chuyển hóa thành hình dạng cuối cùng, kiên trì trong một trăm giây là sẽ có thể thu được thắng lợi]

[Thời gian bắt đầu… xì xì xì…]

Thông tin trong đầu hắn bỗng chốc dừng lại, như thể bị người khác bóp chặt lấy cổ, không thể nói lấy một câu.

Một tiếng gầm như sấm vang vọng bên trong di tích.

Chỉ thấy Băng Sương Lãnh Chúa sức lực dũng mãnh không ai sánh nổi bước ra một bước, cánh tay phải trực tiếp bị nổ bay.

- Hả? Tình huống gì vậy?

Clay và những người khác đều khựng lại, hoàn toàn bị làm cho ngơ ngác.

Vốn dĩ còn cho rằng cuối cùng Trần Thư cũng thất bại rồi, nhưng con hàng này thế mà lại tự mình nổ tung sao?

Băng Sương Lãnh Chúa cúi đầu, xem đi xem lại cánh tay phải không hoàn chỉnh của mình mà rơi vào trầm tư.

- Ta phát bệnh rồi sao?

Nó vốn không tin tà ma nên lại tiến thêm một bước nữa.

Đùng!

Quả nhiên, chân phải lại trực tiếp bị nổ bay, những mảnh vụn băng bắn tung tóe lên, lộ ra vẻ vô cùng kỳ dị.

- Grao grao grao

Husky phun hỏa cầu về phía xa xa, vả lại cũng không ngắm thẳng vào Băng Sương Lãnh Chúa.

Nó chỉ đang muốn làm cho nhiệt độ trong di tích tăng cao, tất cả những thứ còn lại thì có thể để lại cho đạn hạt nhân …

Đùng đùng đùng!

Băng Sương Lãnh Chúa không ngừng cất bước, thân thể của nó vẫn cứ tiếp tục nổ tung, cảnh tượng có thể gọi là quá mức thần kỳ.

Sinh linh băng tuyết cấp Bạch Ngân Quân Vương cứ kết thúc như vậy đấy sao?

Clay và đám người khác ngây ngẩn cả người, thật sự là không dám tưởng tượng đến viễn cảnh trước mắt, nhưng trong phút chốc, trong lòng bọn họ tràn ngập hưng phấn.

Cuối cùng thì bọn họ cũng có thể nhận được phần thưởng rồi!

- Gia tăng sức mạnh!

Trần Thư vỗ vài cái lên người chú chó ở bên cạnh.

Phút chốc, một luồng Tử Vong Hỏa Trụ được vung ra, khiến cho nhiệt độ trong di tích tăng lên không ít.

Rầm rầm rầm!

Bạo Tạc Dược Tề trong cơ thể của Băng Sương Lãnh Chúa hoàn toàn được kích hoạt.

Cơ thể của nó trong phút chốc đã được một luồng ánh sáng mạnh màu trắng bao phủ lấy, khiến cho người khác khó mà nhìn trực diện được.

- Chết thật! Là đạn hạt nhân!

Clay chấn kinh, cái màn này hắn ta đã quá quen thuộc rồi.

Nếu như không phải kết cấu bảo vệ của di tích thì trước kia hắn ta đã trực tiếp bị mang đi rồi.

- Thế mà lại là một bình dược tề?

Hắn ta suy tư trong lòng, cuối cùng cũng nhìn ra dáng vẻ thật của bom hạt nhân, hoàn toàn không phải cái gọi là vũ khí công nghệ gì cả.

Rầm rầm rầm!

Một luồng ánh sáng chói lòa bao trùm toàn bộ khu di tích, những tiếng nổ bên tai vang lên như tiếng sấm.

Clay và những người khác kinh hồn bạt vía, nhưng may thay có sự bảo vệ của di tích, nếu như thật sự bị đạn hạt nhân đánh trúng, sợ rằng ngay cả xương cốt cũng không còn.

- Nghệ thuật đó!

Trần Thư dang đôi tay ra, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được Bạo Tạc Dược Tề trong khoảng cách gần như vậy.

Đồng thời, trong đầu hắn lại được truyền đến một thông tin:

[Cửa ải ẩn mật đã hoàn thành, đang kết toán phần thưởng…]

Một tiếng đồng hồ sau, âm thanh của vụ nổ dần dần yếu đi.

Điều khiến người ta sợ hãi và thán phục đó là nguyên cả một khu di tích lại không hề bị một chút hư hại nào, chỉ không thấy hình bóng của Băng Sương Lãnh Chúa đâu hết.

- Dùng tốt thật đó!

Chương 1049: Người chưa tới thì đạn hạt nhân tới trước rồi

Trần Thư lắc lắc đầu, không hề để ý một chút nào. Nếu như trực tiếp ném ra, Bạo Tạc Dược Tề không hề tạo thành một chút uy hiếp nào cho Băng Sương Lãnh Chúa cả.

Nhưng đạn hạt nhân hòa thành một thể thì lại hoàn toàn khác.

Không cần nói tới Bạch Ngân Quân Vương, nếu như là dòng máu lưu thông trong người Khế Ước Vương Cấp cũng đều là Bạo Tạc Dược Tề cả.

Sau khi phát nổ, nó cũng có thể khiến cho đối phương hư hại nghiêm trọng hoặc thậm chí là tử vong.

Lúc này, mọi người đều không nói nên lời, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Con hàng trước mắt này không những là tội phạm mà còn là một tên tội phạm với chỉ số thông minh cực cao.

Trước mắt lại một lần nữa xuất hiện một Không Gian Thông Đạo.

Chắc chắn rồi, di tích đã thật sự kết thúc rồi.

Mọi mười không khỏi mong mỏi muốn rời xa tên phần tử khủng bố này, nhưng bắt buộc phải lấy được phần thưởng.

- Các người còn chưa đi sao?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt hiện lên một ý cười khó hiểu.

- Chúng ta… đợi một xíu…

Khuôn mặt Clay mang theo vẻ cảnh giác mà quơ quơ tay, trong lòng lại than thở sao phần thưởng vẫn chưa xuất hiện.

Lúc này, Trần Thư cười nhép miệng, nói :

- Ta đang chờ phần thưởng, các ngươi đang đợi cái gì?

- ?

Mọi người ngẩn ngơ, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Chốc lát sau, chỉ thấy trên đầu của Trần Thư lại một lần nữa xuất hiện rất nhiều loại dược liệu thuộc tính thủy, mà còn đều là Hoàng Kim Cấp nữa!

- Trời đất!

Mọi người sửng sốt, hai mắt liền đỏ hoe, không nghĩ tới phần thưởng lại hậu hĩnh đến như vậy.

Ngay sau khi dược liệu rơi xuống, một khỏa trái tim màu băng lam xuất hiện!

Ầm ầm ầm!

Trái tim dường như đang đập, đối với thuộc tính nước của Khế Ước Linh có một loại mê hoặc tự nhiên.

- Đó là…

Tất cả mọi người đều sững sờ, ánh mắt nhìn chằm chằm lấy trái tim phía trước.

Rõ ràng là vật liệu cốt lõi của hung thú!

Ầm!

Trong tích tắc, một đạo Cự Hình Phong Nhận đã chém vào sau gáy của Clay.

Tuy rằng có sự bảo hộ của di tích, không gây ra một chút tổn thương nào, thế nhưng cũng khiến hắn ta sợ hãi một phen.

- Ngươi đang làm cái quái gì vậy hả?

Sắc mặt của hắn ta vô cùng kinh hãi, hắn ta còn chưa làm gì hết, tự dưng vô duyên vô cớ lại bị chém?

- Ta chỉ cảnh cáo trước một xíu thôi, tốt nhất là ngươi đừng có bốc đồng!

Trần Thư mỉm cười, để cho Thỏ Không Gian thu hồi dược liệu cùng với trái tim vào lại Ngự Thú Không Gian.

- Ngươi!

Clay nắm chặt hai nắm đấm, trong mắt hắn ta tràn đầy sát ý.

Sự việc đã đến nước này, hắn ta cũng hiểu rằng vừa rồi hắn ta đều làm việc vô ích cả.

Hắn ta nhìn chằm chằm lấy Trần Thư, sau đó liền rời khỏi Không Gian Thông Đạo.

- Đợi một hồi có nước ép trái cây uống!

Những người còn lại mặt mũi mang đầy tức giận, vồ vập mà từng bước rời đi.

- Trần Bì!

A Lương và những người khác mở miệng nói, trong ánh mắt có chút lo lắng.

- Không sao.

Trần Thư lắc lắc đầu, những người còn lại đều có cơ chế bảo vệ, hắn cũng ngăn không được việc đối phương rời đi.

- Đừng có gấp gáp như thế!

Nói xong, hắn mở gói quà Thần Kỳ Dược Tề mà hệ thống đã ban tặng trước đó.

….

Trong Địa Hỏa Bình Nguyên, bên ngoài khu di tích đã bị mấy ngàn người vây quanh tứ phía, tất cả đều đang đợi kết quả của di tích.

Giờ đây, người dân của cả Dị Không Gian đều đã tập hợp lại đây.

Có người phát giác được mưa giông đã nổi lên nên quả quyết lựa chọn rời đi.

Nhưng có người lại không can tâm mà rời bỏ, muốn kiếm thêm một chén canh.

Mà giờ này khắc này, đoàn người náo động một trận.

Quang trụ màu đỏ ở phía trước đang thu nhỏ lại một cách nhanh chóng, cuối cùng tiêu tán thành vô hình, chỉ còn lại một Không Gian Thông Đạo bị bao phủ bởi lớp sương mù trắng xóa.

Mọi người vội vã xông lên, vây quanh lấy cả Không Gian Thông Đạo.

- Sắp kết thúc thật rồi sao?

Vũ nhếch miệng cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào di tích trước mặt.

Chiếu theo tính chất tương đồng của di tích, nếu như những người ở bên trong không chủ động rời khỏi, sớm muộn gì cũng sẽ bị cưỡng chế tống ra ngoài thôi.

- Tốt nhất là ngươi đừng nên kích động!

Một người trẻ tuổi cưỡi một con Cửu Đầu Điểu toàn thân cháy rực, trên mặt hiện lên vẻ cảnh báo mà liếc nhìn Vũ.

Đây chính là tộc trưởng của gia tộc Green, hiệu xưng là Viêm Vương của Liên Minh Tự Do!

- Ta đến đây, chỉ vì giết người!

Thần sắc của Vũ lạnh nhạt, mở miệng giải thích một câu.

Tổn thất một con Khế Ước Linh, giờ đây hắn ta đã không còn là thiếu niên trẻ trung khí khái năm đó nữa rồi, nếu có thể không giao chiến với người đồng cấp tất nhiên là tốt nhất.

- Giết người?

Viêm Vương nhìn chằm chằm hắn ta một hồi.

Khi lão ta chuẩn bị nói gì đó thì Không Gian Thông Đạo ở phía trước đột nhiên xông ra một người.

Clay cưỡi một con Hỏa Sư, ngựa không ngừng vó mà chạy ra.

- Phụ thân!

Âm thanh của hắn ta rất xúc động, trong lòng cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó vội vàng đi đến bên cạnh Viêm Vương.

- Không sao chứ?”

Viêm Vương mở miệng hỏi:

- Thu hoạch trong di tích thế nào rồi?

- Toàn bộ đều bị một người cướp hết rồi!

Clay nghiến răng cắn lợi mà nói:

- Chính là do người đông phương kia, những báu vật bên trong di tích đều bị hắn lấy đi cả rồi!

Chương 1050: Người chưa tới thì đạn hạt nhân tới trước rồi (2)

Sâu trong ánh mắt hắn ta có chút uất ức mà nói: - Hơn nữa, hắn còn cầm đạn hạt nhân ném ta!

- Cái gì? Đạn hạt nhân?

Viêm Vương sửng sốt một chút, thoáng chốc đã ngẩn cả người.

- Quả nhiên là hắn !

Vũ nhếch miệng cười, nghe đến hai chữ “hạt nhân” thì cơ bản đã có thể xác định được rồi.

Lúc này, người người dần dần rời khỏi khu di tích, nhao nhao nói về tình hình của di tích với những người xung quanh.

Sau khi nghe thấy số lượng lớn Hoàng Kim Dược Liệu cùng với một khỏa vật liệu Quân Hoàn, ai nấy cũng đều không giữ nổi sự bình tĩnh, trên mặt hiện rõ vẻ tham lam.

Trên sân có khoảng hơn mười vị Hoàng Kim Ngự Thú Sư, thế nhưng không một ai trong số họ đút đầy dược tề thuộc tính chủ chốt cho các Khế Ước Linh cả.

- Bảo vật đều bị một người lấy đi hết rồi sao?

Viêm Vương nhíu mày, nháy mắt lại triệu hoán bốn con Khế Ước Linh ra.

Khí thế Vương Cấp tản ra, chấn động cả mọi người trên sân!

Nhưng hơn mười vị Hoàng Kim Ngự Thú Sư lại không hề có ý định nhượng bộ, bọn họ cũng liên tiếp triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

Nếu thật sự tranh đấu với nhau, một tên Vương Cấp chưa chắc đã là đối thủ của những vị Hoàng Kim Ngự Thú Sư này!

- Viêm Vương, như này đi, sao chúng ta không chia đều hết ra?

- Chia đều? Các ngươi xứng sao?

Thần sắc của Viêm Vương lạnh nhạt, lão ta quát lớn một tiếng:

- Bây giờ di tích do gia tộc Green bọn ta tiếp quản!

- Nếu vậy thì để xem ngươi có cái bản lĩnh này hay không!

Trong nháy mắt, tình cảnh trên sân dường như có chút không khống chế nổi!

Số lượng lớn Bạch Ngân Ngự Thú Sư đồng loạt triệu hồi Khế Ước Linh ra, muốn thừa cơ mà đoạt lấy bảo vật.

Mấy ngàn người trên sân đều đồng loạt dán mắt nhìn về phía Không Gian Thông Đạo ở phía trước, đợi chờ đoàn người của Trần Thư xuất hiện.

Hàng vạn con Khế Ước Linh đang án binh bất động chờ thời cơ, thậm chí có những con đã bắt đầu kỹ năng tích trữ sức lực rồi.

Vũ vẫn triệu hồi Cự Long ra, hắn ta nhìn bốn phía xung quanh một lượt tứ phía, trong mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Những người trong sân không có ai là đến từ Hoa Quốc cả.

Hiển nhiên, Trần Thư không có sự trợ giúp nào, bất luận như thế nào đi nữa thì hắn cũng không thể sống sót mà rời khỏi.

Ngay lúc mọi người đã chờ đợi, một vật thể không rõ là gì xông ra khỏi lớp sương trắng.

Mọi người theo bản năng mà phóng thích kỹ năng ra, chuẩn bị đánh chết Trần Thư. Khiến cho tình cảnh càng thêm rối loạn thì mới là thời cơ tốt để kiếm hời.

- Đợi chút!

Viêm Vương cau mày, lập tức điều khiển Khế Ước Linh phóng xuất kỹ năng phòng ngự ra, dễ dàng chặn đứng các đòn tấn công của mọi người lại.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt những người còn lại đều có chút kiêng dè.

Thực lực của Vương Cấp còn hùng mạnh hơn nhiều lần so với tưởng tượng của bọn họ!

- Hả?

Viêm Vương cưỡi Cửu Đầu Hỏa Điểu, trong chốc lát đã xông thẳng về phía trước, tiếp nhận lấy vật vừa rồi.

Hóa ra là một túi phân Urea màu xanh lam!

- Bảo vật?

Các Ngự Thú Sư còn lại nhìn thấy cảnh trước mắt thì đều vội vàng tiến đến gần trước, lo rằng sẽ bị Viêm Vương nhanh chân đến trước.

- Cái thứ quái quỷ gì đây?

Viêm Vương liếc nhìn đám người đang tụ lại, cũng không để ý lắm.

Lão ta nhìn túi phân Urê, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc. Lão ta cũng không quá hiểu tội phạm Nam Giang lắm.

Giờ này phút này, lão ta tìm thấy một tờ giấy dài dán ở mặt sau của chiếc túi.

Những người khác đều vây quanh lại, muốn tận mắt thấy rõ trên giấy viết những gì:

- Trứng may mắn, chào ngươi!

- Ta là tội phạm Nam Giang đến từ Hoa Quốc, có thể trở thành người đầu tiên nắm giữ được tờ giấy của ta, nói rõ rằng các ngươi là một người rất tài giỏi!

- Ta đồng ý dùng bảo vật của di tích để đổi lấy sự an toàn cho ta!

- Di tích bảo vật gồm: ba trăm gốc Hoàng Kim Dược Liệu , hai trăm cái Bạch Ngân Chân Bảo, một trăm cái vật liệu Quân Vương, hai quả đạn hạt nhân…

- Bảo vật nhiều như vậy sao?

Mọi người đồng loạt kinh hô ra tiếng, trong mắt tràn ngập sự tham lam, lý trí đã trực tiếp bị che lấp đi.

Nhưng cũng có người chú ý đến một nơi rất kỳ quái, hắn ta mở miệng hỏi:

- Di tích bây giờ tân tiến như vậy rồi sao? Còn ban thưởng đạn hạt nhân nữa à?

- Mẹ nó!

Trong lòng Vũ trẫm xuống, trong nháy mắt đã cưỡi Bạch Cự Long mà nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

- Hửm? Chạy cái gì?

Vẻ mặt của Viêm Vương cũng chấn kinh, lão ta cũng đã cảm nhận được nguồn gốc của điều không lành.

Lão ta vội vàng mở nó ra, đám người kia cũng đồng loạt vây quanh lại.

Trong túi không có bất kỳ bảo vật nào cả, chỉ có một túi chất lỏng nhỏ màu xám…

Đúng lúc đó, chất lỏng bỗng xuất hiện chất khí màu trắng mờ ảo.

Mặc dù không có ngọn lửa nào ập tới, thế nhưng nhiệt độ trong Dị Không Gian vẫn khiến cho dược tề bốc cháy…

Đồng tử của mọi người đều co rụt lại, trong tầm mắt chỉ thấy một luồng ánh sáng chói mắt!

Người chưa tới, đạn hạt nhân đã tới trước rồi!

- Bà mẹ nó!

Thần sắc mọi người đều chấn kinh, trong lòng đám người sợ hãi, lập tức để Khế Ước Linh xuất động bảo vệ.

Cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy bộ mặt thật của đạn hạt nhân…

Chương 1051: Ta chỉ đánh một cái để chào hỏi mà thôi

– Tiểu quỷ chết tiệt! Viêm Vương không hổ là Vương Cấp Ngự Thú Sư, tốc độ phản ứng cũng không phải là để trưng cho đẹp.

Động tác của lão ta rất nhanh, trong tay cần túi phân Urea đi tới bên cạnh đầu Hoàng Kim Ngự Thú Sư.

- Ta…

Hoàng Kim Ngự Thú Sư vừa sợ hãi vừa tức giận, nhanh chóng đưa ra lời chào hỏi thân thiết!

Thân người sặc mùi phân Urea bay tới, hắn ta có một loại cảm giác bị phong ấn lại.

- Đừng sợ, ta tin ngươi có thể chịu được!

Viêm Vương vỗ vai hắn ta, thuận thế trốn vào bên trong lông vũ của Cửu Đầu Hỏa Điểu.

Rầm rầm rầm…

Ngay lập tức, đạn hạt nhân đã hoàn toàn bốc cháy!

Một vầng mặt trời thiêu đốt màu trắng chói lọi xuất hiện ngay lập tức, bao phủ cả hàng ngàn mét, hơn nữa tốc độ lan ra vẫn nhanh như cũ.

Cả hai bình Bạo Tạc Dược Tề, phạm vi lớn đến đáng sợ, toàn bộ mọi người ở đây đều bị ảnh hưởng.

Rầm rầm rầm!

Ngay lúc này, phía dưới Địa Hỏa cũng đang kích hoạt, giống như một ngọn núi lửa phun trào.

Trong khoảnh khắc, Bạch Quang cùng Hỏa Diễm cùng đan xen vào nhau, khí thế vô to lớn khiến tâm trí người ta run sợ.

- Mẹ nó! Mau chạy đi! Lại là đạn hạt nhân!

- Lão tử thực sự đã phục! Lần trước gặp mặt đưa đạn hạt nhân, mẹ nó lần này ta còn chưa nhìn thấy mặt!

Trong lúc nhất thời, mọi người giận dữ lên tiếng mắng chửi, nhưng đều bị tiếng nổ cuồng bạo che lấp.

Không ít người trong lòng đã có một vài suy nghĩ, có phải bản thân mình đã quá bốc đồng không?

Vậy mà lại gan to lớn mật có ý đồ với tội phạm lần thứ hai…

Lúc này, trong Hỏa Diễm Di Tích, bốn người đang vây quanh vị trí lối ra.

Tiểu Tinh mở miệng nói:

- Trần Thư, chúng ta ném đạn hạt nhân ra trước có quá đáng không…

- Ta chỉ đánh một cái để chào hỏi mà thôi, bày tỏ sự thân thiện.

Trần Thư nhếch mép cười, vỗ vai hắn ta nói:

- Không cần phải áy náy, bây giờ bên ngoài còn có người tập tụ, cũng không phải hạng tốt lành gì!

Xét về phương diện này, Trần Thư chưa bao giờ thua.

A Lương mở miệng nói:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ?

- Tranh thủ lúc hỗn loạn, chuồn trước làm gương!

Trần Thư trở lại trong miệng Tiểu Hoàng, chuẩn bị rời đi.

Ba người A Lương cũng đến đi tới bên miệng, nói:

- Ngươi chắc chắn sẽ không có nguy hiểm gì chứ?

- Mọi thứ đã nằm trong lòng bàn tay ta!

Trần Thư tự tin nở nụ cười, khiến Tiểu Hoàng lao ra khỏi Không Gian Thông Đạo.

Ngay khi cả nhóm người rời khỏi di tích, một đạo Phong Nhận vô cùng đáng sợ cắt qua.

- Chết tiệt!

Thần sắc Trần Thư chấn động, không ngờ được lại có người có thể treo đạn hạt nhân lên để khóa lối ra.

Tiểu Hoàng vừa quay người rời đi, lại phải lao vào trong Hỏa Diễm Di Tích một lần nữa.

Ban đầu lối ra di tích đã chuẩn bị đóng lại, kết quả lại bị đám người Trần Thư làm cho không thể sửa được ngay.

Dùng tốc độ ánh sáng ra vào sao?

- Chạy nhanh như vậy sao?

Đại Chủ Giáo Vũ vì để ngăn chặn Trần Thư trốn thoát, vẫn luôn tập trung ở lối ra.

- Là Vương Cấp xuất động!

Trần Thư nhíu mày, chỉ thấy trên đầu Tiểu Hoàng có một vết thương rất lớn, huyết dịch không màu cứ thế rỉ ra,

- Xử lý thế nào đây?

Đám người A Lương giật giật khóe miệng, trong lòng có dự cảm không lành.

Dường như bọn họ không thể dễ dàng đi ra…

- Đợi đến khi đạn hạt nhân kết thúc đi, nếu như không được, ta sẽ làm theo Makka Pakka!

Trần Thư mở miệng nói, người đang gặp cảnh nguy hiểm nhưng không hoảng sợ chút nào.

- Cái quái gì thế?

Vẻ mặt Tiểu Tinh ngẩn ra, không hiểu Trần Thư đang nói cái gì, nói:

- Ngươi xem hoạt hình nhiều đến điên sao?

- Ngươi không hiểu!

Trần Thư lắc đầu, không mở miệng giải thích nữa.

Thần sắc hai người A Lương có chút biến đổi, hiển nhiên cũng hiểu ra Makka Pakka là gì.

Bốn người chờ đợi nửa ngày.

- Gần đến rồi, ta đi ra ngoài trước, các ngươi chờ một chút.

Trần Thư chui ra khỏi miệng Tiểu Hoàng, chuẩn bị rời đi trước.

Nếu như có một đám người rời khỏi di tích, e rằng không bao lâu nữa di tích sẽ đóng cửa lại.

Ít nhất bên trong còn có người thì có thể trì hoãn thời gian di tích đóng cửa.

Bây giờ Hỏa Diễm Di Tích giống như một ngôi nhà an toàn vậy.

- Được rồi! Ngươi cẩn thận một chút!

A Lương gật đầu, hình như đang nghĩ đến cái gì đó, nói:

- Đúng rồi, sao ngươi không để đồ trên người lại, phòng khi không về được, chúng ta có thể mang theo những bảo vật này tế ngươi…

- Biến đi!

Trần Thư mở miệng nói:

- Tiểu Tinh, ta sẽ cưỡi Lôi Điểm, nó chạy nhanh hơn!

Nói xong, hắn thu hồi Slime lại, cưỡi Biến Dị Lôi Điểu, lần nữa rời khỏi Hỏa Diễm Di Tích…

Bây giờ sương trắng trong Không Gian Thông Đạo đã trở nên mờ nhạt, không còn cản tầm nhìn của mọi người nữa.

Điều này cũng có nghĩ là khoảng cách Thông Đạo bắt buộc đóng lại sẽ không còn xa nữa.

Toàn thân Biến Dị Lôi Điểu vừa mới xuất hiện quang mang màu xanh, mọi người đã cùng nhau nhìn sang.

Có người tức giận, có người hoảng sợ, cũng có người tham lam…

- Kẻ đáng bị giết ngàn đao xuất hiện!

Viêm Vương của Green gia tộc xấu hổ, tuy rằng thuận lợi tránh khỏi nhưng vẫn nhận phải một chút chấn động.

Mà lão ta hãm hại Hoàng Kim Ngự Thú Sư đến thảm, nếu như không còn gì bất ngờ nữa thì đến tro cốt cũng không còn lại…

Chương 1052: Ta chỉ đánh một cái để chào hỏi mà thôi (2)

– Giết hắn! Ta không muốn bảo vật, nhất định phải giết hắn! - Đồng ý! Loại phần tử khủng bố này mọi người đều có thể tiêu diệt! Hôm nay không phải vì bảo vật, chỉ vì trừng phạt ác ma!

Trong ánh mắt mọi người tràn ngập sát ý.

Tùy rằng thương vong của đạn hạt nhân không lớn, nhưng tổn thương tâm hồn của bọn họ lại không thể bù đắp được.

Quần áo mọi người đều rách tả tơi, dính đầy bụi đất.

Ngay cả Hoàng Kim Ngự Thú Sư cũng không ngoại lệ, quả thực giống như một người tị nạn vừa trốn thoát.

Trần Thư vốn dĩ ôm trong tay rất nhiều trọng bảo nên mới dẫn đến họa sát thân.

Bây giờ xảy ra sự cố đạn hạt nhân, e rằng hắn không có bảo vật thì cũng không thể sống sót rời khỏi.

Ngay tại lúc này, một lão nhân trong đám người mở miệng nói:

- Vậy ta muốn bảo vật, các ngươi chịu trách nhiệm giết hắn!

- ?

Mọi người đều nhìn về phía lão nhân kia, sắc mặt kỳ quái.

Mọi người đều rất chính nghĩa, nhưng bây giờ ngươi lại muốn kéo chân mọi người sao?

- Là tộc trưởng Bell!

Ngay lập tức vẻ mặt của ai đó chấn động, dường như bọn họ nhận ra lão nhân trước mặt này.

- Lại là một vị Vương Cấp khác đến sao?

Tất cả mọi người đều giật mình, nhanh chóng kéo dài khoảng cách, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Bây giờ trên trận có ba vị Vương Cấp, e rằng bảo vật của di tích cũng không tới lượt bọn họ.

- Ngươi lại bị một tên tiểu quỷ làm cho chật vật như vậy sao?

Tộc trưởng Bell triệu hoán ra một cái Hắc Sắc Cự Tích có thể bay, đi đến bên cạnh Viêm Vương, lộ ra giọng điệu vô cùng chế giễu.

Lão ta vừa mới tới gần di tích, kết quả lại là nhìn thấy có trò hay, tâm tình tự nhiên vui vẻ.

- Hừ!

Viêm Vương lạnh lùng liếc nhìn lão ta một cái, nói:

- Chỉ là một di tích nho nhỏ, có đáng để ngươi đích thân đến thăm không?

- Không phải ngươi cũng tới sao? Ta có thể không cần bảo vật, nhưng Green gia tộc cũng không thể lấy được!

Lão nhân nhẹ nhàng cười, nói:

- Ta đề nghị giao nộp lên Liên minh, thế nào?

- Ngươi vẫn là một kẻ độc ác như vậy!

Trong ánh mắt Viêm Vương có sát khí, năm Khế Ước Linh đồng loạt quay đầu lại.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí dường như có vẻ hơi căng thẳng!

Mọi người tránh xa ra, hai đại gia tộc là thù truyền kiếp, hoàn toàn có khả năng xuất hiện hiện trường chém giết ngay tại đây.

Ngay cả sắc mặt Đại Chủ Giáo Vũ cũng có chút sợ hãi, không thể tùy tiện động thủ.

Cho dù như thế nào, hắn ta đều là thuộc về thế lực tà ác, là đối tượng các nước treo thưởng truy bắt.

Nếu như có hai người này liên thủ lại thì hắn ta sẽ nguy hiểm.

- Khụ khụ… hai vị, nghe ta nói một câu đã!

Trần Thư đã cố gắng hết sức để nở nụ cười tỏa nắng, cố gắng chiếm được lòng tin của mọi người.

Ngay khi nụ cười này xuất hiện, trong lòng đám người Vũ đều nổi lên lửa giận, thậm chí có chút không kiềm chế được.

Hắn ta đã gặp vô số cơn ác mộng, tất cả đều liên quan đến nụ cười này…

Vũ ngay lập tức ép buộc chính mình phải tỉnh táo lại, vẫn im lặng ẩn mình trong đám người

Bây giờ trên sân có hàng vạn Khế Ước Linh, nếu không phải hắn ta cố ý phóng ra khí thế thì Trần Thư sẽ không phát giác được hắn ta.

Hắn ta đang chờ đợi một cơ hội giết người!

Bây giờ một khi phóng kỹ năng ra, đối phương sẽ ngay lập tức chạy trở lại Hỏa Diễm Di Tích!

Ngay tại lúc này, Trần Thư vừa nói xong, Clay lập tức hét lớn:

- Cha, không nên để cho hắn nói chuyện!

Tuy rằng thời gian tiếp xúc không lâu, nhưng hắn ta hiểu rõ dáng vẻ ôn hòa của Trần Thư mới là nguy hiểm nhất!

- Trần thúc của ngươi và trưởng bối ngươi đang nói chuyện, ngươi có tư cách gì mà nói?

Trần Thư trừng mắt nhìn Clay, tay phải búng một cái, trực tiếp ném ra một bình Hôi Sắc Dược Tề.

Biến Dị Lôi Điểu lắc lắc bờ mông, lập tức quay trở lại Hỏa Diễm Di Tích để tránh bị tổn thương nặng.

- Mẹ nó!

Thần sắc Clay vô cùng chấn động, nhanh chóng để cho Khế Ước Linh phóng ra kỹ năng Phòng Ngự.

Khóe mắt của tất cả mọi người đều co rụt lại, mẹ nó cái này đúng là một lời không hợp lập tức ném đạn hạt nhân!

Rầm rầm rầm…

Một vụ nổ khủng bố khác xuất hiện, gây ra không nhiều thiệt hại, nhưng vẫn khiến cho tâm trí người khác chấn động.

- Trần Bì, sao ngươi đã quay về rồi?

Đám người A Lương đều trợn tròn mắt nhìn, không ngờ Trần Thư lại quay lại nhanh như vậy.

- Tạm thời trốn một lúc đã.

Trần Thư ước tính thời gian, lại cẩn thận rời khỏi Không Gian Thông Đạo.

Vụ nổ đã kết thúc, nhưng tất cả mọi người đều vẫn tràn đầy cảnh giác và sợ hãi, không dám tùy tiện tiếp cận.

- Bây giờ, chúng ta có thể nói chuyện không?

Trần Thư nhìn hai tên Vương Cấp Ngự Thú Sư, trong ánh mắt tràn đầy sự bình tĩnh.

Clay lại lên tiếng lần nữa:

- Cha…

Hắn ta vừa thốt ra một chữ, lại một bình Bạo Tạc Dược Tề khác được ném ra, không có chút báo hiệu nào.

- Mẹ nó! Ngươi điên thật rồi!

Tâm trí mọi người đều chấn kinh, bọn họ chỉ có thể chịu được tác động của một đợt đạn hạt nhân thôi.

Một lúc lâu sau, vụ nổ kết thúc, Trần Thư lại xuất hiện ở lối ra vào của Không Gian Thông Đạo.

Thần sắc hắn bình thường, trong mắt tràn ngập ý cười, dáng vẻ nắm giữ thế cục.

Chương 1053: Bảo vệ môi trường, người người đều có trách nhiệm

Lần này Clay học được cách thông minh, duy trì im lặng, không dám mở miệng ra nói nữa. Người trước mắt chắc chắn có bệnh nặng!

- Đi nào!

Vào lúc này, Trần Thư vung tay phải lên, một bình Hôi Sắc Dược Tề khác lại ném ra.

Mục tiêu vẫn là Clay!

Clay giật giật khóe miệng, vô cùng phẫn nộ hét lên:

- Mẹ nó ta có nói gì đâu!

- Ánh mắt của ngươi có vấn đề! Thúc không thích!

Trần Thư mỉm cười, quay người lại cưỡi Lôi Điểu trở lại di tích.

- …

Khi Trần Thư xuất hiện lần nữa, ngoại trừ hai vị Vương Cấp và mười mấy Hoàng Kim Cấp bên ngoài, những người còn lại đều lui về phía xa vạn mét.

Mọi người đều đã hiểu, nam sinh trước mặt là một tên tội phạm!

- Tiểu hữu, có thể nói! Có thể nói!

Viêm Vương kiềm chế tính nóng nảy của mình, thậm chí còn nở ra một nụ cười, nói:

- Không cần ném đạn hạt nhân, bảo vệ môi trường, người người đều có trách nhiệm!

- ?

Những người xung quanh đều quay đầu lại nhìn, tuy rằng đây là sự thật, nhưng nghe xong vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

- Có đạo lý!

Trần Thư gật đầu nói:

- Vậy tạm thời ta sẽ không ném nữa.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, bọn họ không sợ đạn hạt nhân.

Nhưng nếu lỡ như chọc giận các vị Quân Vương ở đây thì không phải là tiêu đời luôn sao?

Bọn họ có ba Vương Cấp trên trận, có thể chống lại Hoàng Kim Quân Vương, nhưng toàn bộ hung thú của Dị Không Gian thì có hơi không thể chịu nổi.

Nói chung, Quân Vương sẽ không dễ dàng xuất hiện.

Nhưng nếu như ngươi cứ ném đạn hạt nhân vào nhà người khác, tính tình có tốt đến đâu, nó cũng sẽ mất kiểm soát, phải không?

- Thật ra, yêu cầu của ta rất đơn giản!

Trần Thư ho khan một tiếng, nhưng vẫn không thả lỏng cảnh giác, dán sát vào Không Gian Thông Đạo.

Nếu như có bất kỳ dị động gì, trước tiên hắn ngay lập tức có thể quay trở lại di tích để tránh thiệt hại.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, trước mắt xuất hiện lựa chọn mới:

[Lựa chọn 1: Giao bảo vật của mình ra, để cho mọi người an toàn rời đi! Phần thưởng khi hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực]

[Lựa chọn 2: Tự tin khoe bối cảnh của mình ra, thành công chấn nhiếp tất cả mọi người! Phần thưởng khi hoàn thành: Thiên Hỏa Vẫn Thạch tăng thêm một]

[Lựa chọn 3: Nổ nát Không Gian Thông Đạo của Địa Hỏa Bình Nguyên! Phần thưởng khi hoàn thành: Mức độ thuần phục của Hình Thể Dược Tề tăng lên cấp Tông Sư! Lưu ý: Hệ thống tự động tặng một bình Truyền Tống Dược Tề, đã cho vào balo hành trang]

Trần Thư khẽ giật mình, ngay sau đó lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Trong balo của hắn không có Truyền Tống và Tàng Hình Dược Tề, nếu không sớm đã vụng trộm rời đi.

Bây giờ hệ thống đã tặng một bình Truyền Tống Dược Tề, tình hình lập tức nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Hắn hắng giọng, đang chuẩn bị mở miệng định nói.

Không Gian Thông Đạo bên cạnh hắn bỗng nhiên biến dạng, sương trắng mờ ảo hoàn toàn tiêu tán.

Ba người A Lương lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, vẻ mặt vô cùng khó hiểu, hiển nhiên là bị cưỡng ép đuổi ra ngoài.

Hỏa Diễm Di Tích đã chính thức đóng cửa lại!

Trong nháy mắt, tình thế mở hồ xuất hiện chuyển nghịch.

Không có di tích che chở, đám người Trần Thư liền đặt mình vào cảnh nguy hiểm.

Mọi người hoàn toàn có thể tập hợp hung thú giết Trần Thư!

- Toang luôn rồi!

A Lương nhìn thấy vẻ mặt của những người xung quanh, ngay sau đó lại nhìn xuống dưới mặt đất, chỉ nhìn thấy mặt đất bằng phẳng ban đầu bỗng nhiên lại xuất hiện một cái hố hơn vạn mét, trong đó có vô số Địa Hỏa lan tràn.

Ba người A Lương nuốt ngụm nước bọt, hiểu ra những gì Trần Thư đang làm.

Con hàng này ném bom hạt nhân để chơi!

- Ha ha ha~

Lúc này, một số người trong đám đông không nhịn được mà cười thành tiếng, bắt đầu ăn ý tụ tập lại.

Hỏa Diễm Di Tích không còn, có nghĩa là ngôi nhà an toàn của đám người Trần Thư cũng đã không còn nữa.

Vút!

Vào lúc này, mấy đạo kỹ năng đáng sợ lao tới, tốc độ nhanh đến đáng sợ, muốn đưa hắn vào chỗ chết!

- Dừng tay!

Viêm Vương và tộc trưởng Bell quát lên, ánh mắt giận dữ.

Thần sắc Trần Thư giật mình, trực tiếp nuốt chửng Truyền Tống Dược Tề, mang theo đám người A Lương Thuấn Di đến cách đó một trăm thước.

- Đoàn Thể Thuấn Di!

Thần sắc Viêm Vương kịch chấn, không ngờ lại có một Thần Kỹ Không Gian như vậy.

Nhưng rồi ngay sau đó lão ta thở phào nhẹ nhõm.

May mắn đám người Trần Thư không chết, nếu không tất cả bảo vật trong di tích sẽ không còn nữa.

- Ngươi đang làm cái gì đây?

Đôi mắt Viêm Vương lạnh lùng, nhìn về phía trong đám người Đại Chủ Giáo Vũ.

- Hắn ta lại mạnh hơn!

Sắc mặt Vũ khó coi, mưu tính dùng một kích chuẩn sát để giết người nhưng lại bị trốn mất.

Hắn ta không thèm để ý tới Viêm Vương, chỉ duy trì im lặng, trong lòng lại toan tính âm mưu khác.

- Yo, là Tiểu Vũ sao? Đã lâu không gặp, ngươi vẫn thích đánh lén vậy sao?

Trong lòng Trần Thư vô cùng tức giận, ngay lập tức nhận ra đám người Đại Chủ Giáo Vũ.

- Ta thích đánh lén?

Vũ cười lạnh, muốn nói đánh lén, tội phạm trước mắt này mới là thuỷ tổ, ngay cả Vương Cấp đều cam chịu lép vế.

- Tiểu Vũ?

Mọi người giật giật khóe miệng, một Bạch Ngân Cấp lại xưng hô như vậy với Vương Cấp, thật sự có chút tan vỡ hình tượng.

- Ngươi là thiên tài đứng đầu tới từ Hoa Quốc sao?

Chương 1054: Ba từ khóa không đúng

Ánh mắt Viêm Vương nhìn về phía Trần Thư, nói: - Ta không giết ngươi, giao cho ta quả tim màu xanh lam kia, Green gia tộc lập tức rời đi!

Sau khi lão ta nghe Clay giảng giải thì đã nhận ra trái tim kia mới là thứ đồ vật quý giá nhất trong toàn bộ di tích.

- Cha!

Trong mắt Clay có chút lo lắng, trong lòng hắn ta hận không thể giết chết Trần Thư.

- Câm miệng!

Viêm Vương quát nhẹ một tiếng, lão ta chỉ cầu tiền tài, không cần phải kết thù với Hoa Quốc.

Lúc này, tộc trưởng Bell cũng mở miệng nói:

- Cho ta dược liệu Hoàng Kim, ta cũng sẽ rời đi!

- Vậy ta muốn một phần năm dược liệu Bạch Ngân trên người hắn!

- Ta muốn…

Không có di tích bảo vệ, mọi người phảng phất đã nắm chặt được Trần Thư.

Thậm chí bắt đầu phân chia bảo vật của hắn.

Đại Chủ Giáo Vũ mang vẻ chế nhạo, không ra tay nữa.

Nếu như lại ra tay, tất nhiên sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, không bằng chờ mọi người phân chia xong, hắn ta lại lấy mạng Trần Thư.

- Các ngươi thật sự cho là tội phạm ca không tồn tại à!

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, trên mặt thậm chí còn có ý cười ấm áp,

Hắn chỉ chỉ Vũ ở xa xa, nói:

- Nếu các ngươi có thể giết hắn ta, ta có thể dâng lên toàn bộ bảo vật của ta!

- Ngoài ra, nhắc nhở một chút, hắn ta là Đại Chủ Giáo của Cứu Thế Giáo Hội! Chắc chắn tiền treo thưởng sẽ không thấp!

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt mọi người cả kinh, nhưng không có vẻ động tâm, mà là mặt mang vẻ cảnh giác:

Một tên tội phạm đỉnh cấp Vương Cấp, đó không phải là người bình thường có thể bắt được,

Thậm chí ngay cả Viêm Vương và tộc trưởng Bell cũng lựa chọn trầm mặc, không có ra tay với hắn ta.

Hai người bất hòa, chưa chắc đã bắt được Vũ.

- Muốn ăn chắc ta đúng không?

Trần Thư thấy mọi người thờ ơ, không khỏi lắc đầu, mở miệng nói:

- Cuối cùng nhắc nhở một câu, ta khó đối phó hơn Vương Cấp hơn!

Nhưng mà, tất cả mọi người đều cười nhạt, Bạch Ngân Cấp hoàn toàn không thể so sánh được với Vương Cấp.

- Trước tiên làm thịt Khế Ước Linh của hắn rồi nói sau!

Có người mở miệng nói, lập tức thu hút sự đồng tình của đám người.

Chỉ có ép Trần Thư vào tuyệt cảnh, mới có thể khiến hắn ngoan ngoãn giao ra bảo vật.

Trong nháy mắt, hơn vạn Khế Ước Linh toàn bộ dồn ép tới,

Nhưng mỗi người đều không dễ dàng ra tay, mà là trước tiên ném ra kỹ năng Phòng Ngự,

Ai biết được trong tay Trần Thư có bao nhiêu quả bom hạt nhân?

- Đen ăn đen, các ngươi thật không xứng!

Trần Thư bĩu môi, trực tiếp khóa vào lựa chọn thứ ba của hệ thống,

Đồng thời, bây giờ hắn quyết định thêm một vật liệu!

- Ngươi chết chắc rồi!

Vẻ mặt Vũ lạnh lùng đứng trong đám người, đã không chờ được muốn nhìn thấy tướng chết của Trần Thư, giải trừ tâm ma của mình.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời của hắn xuất hiện một Không Gian Thông Đạo, một con thỏ cầm túi phân chui ra.

- Hả? Trời tối à?

Trong lòng Vũ cả kinh, đồng thời khứu giác nhạy bén, hắn ta ngửi thấy một cỗ khí tức tội lỗi.

Phanh!

Bản thân hắn ta cũng không ngẩng đầu lên, chỉ thấy Cự Long dưới chân trong nháy mắt phóng ra một đạo lốc xoáy.

Một lượng lớn các mảnh vỡ túi phân rơi xuống như mưa, mà Thỏ Không Gian đã rút lui từ lâu.

- Muốn đánh lén ta?

Vũ hơi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền nhận ra không ổn.

Các mảnh vỡ túi phân đều ướt sũng, trên đó có chất lỏng màu xanh kỳ lạ,

- Đạn hạt nhân dược tề.

Vũ kinh ngạc, vội vàng bảo Khế Khế Linh phóng thích kỹ năng.

Một đạo kỹ năng băng sương ập tới, bao trùm trên người hắn ta, phòng ngừa bị đốt cháy.

Hắn ta cũng không muốn thể hiện dùng thân thể chống đạn hạt nhân đâu!

- Ha ha, ngươi xong rồi!

Trần Thư nhếch miệng cười, làm một khẩu hình miệng với Vũ ở xa xa.

Lam sắc dược tề tất nhiên không phải là đạn hạt nhân, mà là Dụ Dỗ Dược Tề có thể triệu hồi hung thú.

Bên trong gói quà nhỏ của Thần Kỳ Dược Tề, tương ứng là ba bình Bạo Tạc Dược Tề, một bình Bạo Tạc Dược Tề phiên bản tăng cường, một bình Dẫn Dụ dược tề phiên bản tăng cường.

- Sắp rời đi, lại tặng các ngươi một phần đại lễ!

Trần Thư lắc lắc nửa bình Dẫn Dụ Dược Tề còn sót lại trong tay.

Vừa rồi đánh lén Vũ, hắn lo lắng sẽ thất bại, bởi vậy chỉ dùng nửa bình, còn nửa bình này thì đưa cho mọi người ở đây.

- Động thủ!

Viêm Vương nhạy cảm nhận ra không ổn, lập tức để Khế Ước Linh phóng thích kỹ năng công kích.

Tuy nhiên, đã quá muộn.

Trần Thư vung Dẫn Dụ Dược Tề trong tay lên bầu trời, ngay sau đó lại quát:

- Thu hồi Khế Ước Linh, ôm lấy ta!

Đám người A Lương đều được huấn luyện kỹ càng, giống như con lười, treo trên người Trần Thư.

Lôi Điểu dưới chân cũng được thu hồi lại.

Bốn người bắt đầu trực tiếp rơi xuống, nhưng giây tiếp theo liền biến mất trong nháy mắt.

Ầm ầm ầm!

Toàn bộ kỹ năng đều đánh vào khoảng không, trong tầm mắt không còn bóng dáng Trần Thư nữa.

Dư âm của kỹ năng trong nháy mắt làm bốc hơi chất lỏng màu lam trên không trung.

Vẻ mặt đám người chấn động, cho rằng đạn hạt nhân lại sắp xuất hiện, vội vàng thi triển kỹ năng Phòng Ngự.

Tuy nhiên, không có tiếng nổ.

Dẫn dụ Dược Tề hóa thành không khí, mùi hương đặc biệt bao phủ toàn bộ mọi người!

Chương 1055: Nhà ngươi là dùng bom hạt nhân để phá nổ đấy à?

Một giây này, hai tròng mắt hung thú của Địa Hỏa Bình Nguyên dần dần trở nên đỏ tươi, phảng phất như mất đi lý trí… Dưới lòng đất sâu trong không gian, một con hung thú cả người đỏ thẫm, giống Kỳ Lân đột nhiên mở hai mắt ra.

Bốn phía Địa Hỏa mãnh liệt, đồng dạng trở nên cuồng bạo vô cùng,

Gừ!

Nó ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, sau đó đi tới trên mặt đất, ánh mắt đỏ tươi nhìn về phía xa xa…

…

- Mẹ nó! Một bình Truyền Tống Dược Tề cũng không có!

Đám người Trần Thư đã xuất hiện trên Lam Tinh, phía sau chính là lối vào Địa Hỏa Bình Nguyên.

- Thật đáng tiếc, lại quen biết các ngươi theo cách này…

Hắn tiện tay ném cái bình rỗng trong tay đi, lại lấy một bình Bạo Tạc Dược Tề phiên bản tăng cường duy nhất trên người ra.

…

Hoa Quốc Kinh Đô, Hoa Hạ học phủ.

- Mấy ngày nay thật sự là yên lặng quá!

Tần Thiên thoải mái nằm trên ghế salon trong văn phòng, tâm tình sung sướng vô cùng,

Trần Thư giành được quán quân toàn quốc, khiến gần đây lão cũng tung bay không chịu nổi.

Cái gì mà bộ trưởng Ngự Long Vệ, thống đốc các tỉnh, thái độ đối với lão cũng tốt đến không chịu được.

- Trần Thư trong khoảng thời gian này cũng không có gây chuyện, ta quá biết dạy người.

Lão sờ sờ cằm, lẩm bẩm:

- Ta làm phó hiệu trưởng thật đúng là có tài mà không phát huy được!

Vào thời điểm này, tv phía trước của lão bắt đầu phát sóng các điểm nóng quốc tế:

- Theo truyền thuyết, trong Địa Hỏa Bình Nguyên ở hải vực công cộng nghi ngờ xuất hiện di tích!

- Các thế lực lớn nhao nhao đi tới, thậm chí ngay cả tộc trưởng của Green gia tộc và Bell gia tộc cũng xuất động!

- Điều đáng ngạc nhiên nhất là thậm chí còn có một tên tội phạm quốc tế đến từ phương Đông, cầm đạn hạt nhân!

Tần Thiên nghe được tin tức di tích, không có bất kỳ ý nghĩ muốn hành động gì.

Loại tin tức xuất hiện trên các điểm nóng quốc tế, thường là đại diện cho việc di tích đã kết thúc, nếu không thì không thể phát hành.

Khi lão nghe được câu cuối cùng, nhịn không được cười khẽ một tiếng:

- Đầu năm nay, tội phạm đều có chí tiến bộ như vậy sao?

- Khoan đã?

Nhưng một giây sau, vẻ mặt của lão ngẩn ra, trợn tròn hai mắt.

Phương Đông! Đạn hạt nhân! Tội phạm quốc tế!

Ba từ mấu chốt này làm cho tâm thần lão đột nhiên chấn động, hình như là có chút không thích hợp…

- Không phải là con hàng kia đấy chứ!

Trái tim Tần Thiên dần dần chìm xuống. Đây quả thực giống như đang đọc số thẻ căn cước của Trần Thư vậy.

(*) từ gốc 念身份证 (đọc số thẻ căn cước), có nghĩa là nội dung của lời nói hoặc chuyển động cơ thể của một người nào đó quá có tính định hướng cụ thể. Mọi người đều biết người đó đang nói về ai hay việc gì đó.

Lão hít thở thật sâu, ép buộc bản thân tạm thời bình tĩnh lại, đồng thời gọi điện thoại cho Liễu Phong.

- Lão Liễu, xảy ra chuyện lớn rồi!

Mười phút sau, hai người cưỡi Khế Ước Linh rồi chạy thẳng về phía ký túc xá của Trần Thư.

Quả nhiên, bên trong không có lấy một người!

- Xong rồi, có thể nói là tiêu đời luôn rồi!

Hai người liếc nhìn nhau, trong lòng đã có thể khẳng định tin dữ đó là sự thật.

Tần Thiên cau mày, sau đó mở miệng nói:

- Lão Liễu, không phải ta đã bảo ngươi để ý hắn rồi sao?

Liễu Phong thở dài rồi nói:

- Tiểu tử này đã hứa với ta là sẽ không ra khỏi trường rồi mà!

- Hứa ư?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật. Thà rằng tin trên thế giới này có ma quỷ chứ không bao giờ được tin vào miệng của tội phạm! Ngươi không khỏi cũng quá ngây thơ rồi đấy?

- Hầy…

Vẻ mặt Liễu Phong cứng đờ, hắn ta cũng hiểu ra chính mình đã quá sơ suất rồi.

Điều quan trọng nhất chính là trong khoảng thời gian này, hắn ta còn đang bận đi diễn thuyết lưu động khắp toàn quốc nữa đấy!

Với tư cách là đạo sư cá nhân của Trần Thư, bây giờ các trường cao đẳng và đại học lớn đều muốn mời hắn ta đến để chia sẻ kinh nghiệm giảng dạy học sinh.

Vốn dĩ hắn ta khinh thường làm những việc này, nhưng người ta thật sự cho nhiều thứ lắm…

- Được rồi! Quan trọng là phải cứu người ra trước đã!

Tần Thiên không tiếp tục nhiều lời, chuẩn bị trực tiếp đi tới phía tây.

Liễu Phong gật đầu mà nói:

- Đúng vậy, trước tiên phải cứu Vương Cấp và Hoàng Kim Cấp ra cái đã!

- …

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, sau đó quát lên:

- Đệt mẹ, ý ta là đi cứu hắn kia kìa! Có nhiều cường giả như vậy, ngươi thật sự nghĩ là Trần Thư có thể đối phó hết được à?

- Thật ra ta cũng không lo lắng cho Trần Thư lắm…

Liễu Phong nhún vai, trong lòng hắn ta luôn có một sự tin tưởng khó mà giải thích đối với Trần Thư.

- Nếu bị tiểu tử này để mắt tới thì đến cả Vương Cấp cũng chưa chắc có thể chịu nổi nữa là.

- Thôi bớt giùm đi. Ngươi thật sự nghĩ bom hạt nhân của hắn hữu dụng đấy à?

Tần Thiên nhếch miệng, trực tiếp cưỡi Khế Ước Linh rời khỏi Hoa Hạ Học Phủ.

- Lão Tần, ngươi đi ngược đường rồi!

- Ta muốn đi gọi cứu binh đến!

…

Phía tây, trong Không Gian Thông Đạo của Địa Hỏa Bình Nguyên, bởi vì Vũ ra tay nên khiến cho Khắc La Châu không còn dám phái quân đồn trú đến nữa.

Tuy nhiên, trên đảo vẫn đang chen chúc đầy người, thậm chí còn có không ít phóng viên báo đài muốn có được thông tin trực tiếp về di tích.

Chương 1056: Nhà ngươi là dùng bom hạt nhân để phá nổ đấy à? (2)

Khi mấy người Trần Thư vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc. Đầu năm nay vẫn còn có người đeo mặt nạ phòng độc nữa à? Ban đầu, Trần Thư định ném dược tề ra,

nhưng khi nhìn thấy đám đông đang đứng vây xem nhiều như vậy thì lại lập tức có chút do dự, nhất là bây giờ mọi máy quay đều đang hướng về phía hắn.

Nếu hắn thật sự cho nổ thì chẳng phải là sẽ bị thân bại danh liệt ngay lập tức hay sao?

Đến lúc đó, sẽ không còn ai tin hắn là hiện thân của năng lượng tích cực nữa rồi.

Hắn đảo tròng mắt, nhẹ nhàng ho khan một tiếng rồi lớn tiếng nói:

- Các vị im lặng một lát!

Trong giây lát, đám đông đều yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều muốn nghe xem thử hắn sẽ nói cái gì.

- Di tích xuất hiện biến cố, ta nhận được thông báo từ Liên minh Tự Do yêu cầu tiến hành xử lý đánh phá, phiền các vị tránh xa hiện trường!

- ?

Mấy người A Lương quay đầu nhìn lại hắn. Ngươi thật đúng là biết tự biên tự diễn ngay tại chỗ quá nhỉ!

Một phóng viên thận trọng hỏi:

- Tiên sinh, ta muốn hỏi một câu, ngươi có giấy chứng nhận không?

- Xin nhắc lại một lần nữa, ta đến từ Bạo Phá Tổ của Liên minh Tự Do! Không cần giấy chứng nhận!

Trần Thư trừng mắt nhìn hắn ta, ngay sau đó lại nghĩ đến cái gì đó, hắn lập tức xé áo khoác ngoài của mình ra.

Roẹt!

Các phóng viên vốn dĩ tràn đầy nghi ngờ, nhưng mới vừa nhìn thấy bộ đồng phục sọc trắng xanh đan xen nhau của bệnh nhân tâm thần thì ngay lập tức kéo giãn khoảng cách theo bản năng.

Trần Thư mỉm cười, sau đó nhìn mấy người A Lương mà nhỏ giọng nói:

- Phối hợp với ta chút đi!

Ba người A Lương không hề do dự, đồng loạt xé quần áo của mình xuống, để lộ ra đồng phục bệnh nhân mặc ở bên trong!

- Con bà nó chứ!

Vừa thấy dáng vẻ của bốn người như vậy, hơn nghìn người lập tức ào ào tránh xa ra, không dám lại gần lấy một bước.

- Ta quả thật là một thiên tài, thế này mà cũng có thể giả mạo thành công được.

Trong mắt Trần Thư loáng thoáng hiện lên ý cười, không ngờ sẽ suôn sẻ như thế này.

Đám đông nhanh chóng di chuyển ra khỏi hòn đảo hoang vắng này, nói một cách chính xác thì rời xa bốn người trước mặt mới đúng…

Khi bọn họ cho mọi người xem bộ đồng phục bệnh nhân thì thật ra việc bọn họ có phải là ngành nghề gì đặc biệt hay không đã không còn quan trọng nữa rồi.

Nếu thật sự là người của Bạo Phá Tổ thì bọn họ cần phải tránh xa, nếu không phải thì lại càng cần tránh xa hơn nữa…

- Có thể bắt đầu rồi!

Trần Thư thong thả lấy Bạo Tạc Dược Tề phiên bản tăng cường ra.

Bây giờ, người trong Dị Không Gian đều ở tận chỗ sâu của không gian, nếu muốn chạy đến nơi trong một khoảng thời gian ngắn thì ngay cả Vương Cấp cũng khó mà có thể làm được.

- Trần Thư, giờ ngươi định ném bom hạt nhân à, tính làm gì thế hả?

A Lương mở miệng hỏi. Hắn ta có chút không rõ dụng ý của hắn.

- Đóng cửa đánh chó!

Trần Thư nhếch mép cười rồi lẩm bẩm:

- Không phải các ngươi đều muốn bảo vật sao? Vậy thì để ta giúp các ngươi dẫn cả Quân Vương ra luôn, thế này thì có thể

săn giết thỏa thích rồi đấy!

- He he, ta quả thật là một tội phạm tri kỷ mà…

Vừa dứt lời, hắn ngay lập tức ném dược tề về phía bên trong Không Gian Thông Đạo.

Vì để tránh gây ảnh hưởng đến Lam Tinh, tốt hơn hết vẫn nên cho nổ ở bên trong Dị Không Gian thì hơn.

Còn về vấn đề bén lửa thì hoàn toàn không cần phải lo lắng gì cả.

- Rút lui!

Bốn người Trần Thư lập tức cưỡi Biến Dị Lôi Điểu đi đến nơi phía xa của hoang đảo.

Bên trong Địa Hỏa Bình Nguyên, một luồng Địa Hỏa đốt cháy dược tề được ném ra ngay lập tức.

Trong tích tắc, lại có một mặt trời nhỏ đáng sợ khác xuất hiện, vô số Địa Hỏa bị khơi lên, tất cả đều đồng loạt phun ra, cảnh tượng vô cùng kinh hoàng.

Điều khiến người ta phải khiếp sợ nhất chính là Không Gian Thông Đạo vốn dĩ đã ổn định lại xuất hiện chấn động, trong lúc nhất thời hiện ra dáng vẻ lung lay sắp đổ, thậm chí còn có cả khuynh hướng đóng lại.

Rầm rầm rầm!

Uy lực của dược tề quá mạnh, thậm chí còn xông ra khỏi Không Gian Thông Đạo mà gây ảnh hưởng đến cả hoang đảo trên Lam Tinh nữa.

- Ôi trời đất ơi…

Đằng xa, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng ánh sáng màu trắng chói mắt đang bao phủ gần một nửa hòn đảo, hơn nữa còn đang không ngừng lan tràn ra.

- Lại tránh xa thêm một chút nữa đi!

Mọi người bị hù dọa đến mức hoảng loạn, vội vàng chạy ra chỗ cách hoang đảo hai ngàn mét.

- Thật là thoải mái quá!

Trần Thư nhếch miệng lên. Vừa mới ra nước ngoài một thời gian ngắn, vậy mà hắn đã ném nhiều bom hạt nhân ra như vậy rồi, trong lòng hắn đang vô cùng thỏa mãn.

Bùm bùm bùm!

Ánh sáng màu trắng bao phủ hơn một nửa hoang đảo, nhưng năng lượng dao động của vụ nổ rất đáng sợ.

Đúng lúc này, trên hoang đảo vang lên tiếng nổ ầm ầm, thế mà lại xuất hiện khuynh hướng chìm xuống vô cùng rõ ràng…

- A, thế này…

Khi mọi người nhìn thấy cảnh này, bọn họ lập tức mở to hai mắt, đồng thời nhìn về phía bóng dáng của bốn người Trần Thư, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Mười lăm phút trôi qua, cuối cùng thì ánh sáng màu trắng trước mặt cũng tiêu tán.

Chương 1057: Dũng sĩ chân chính: Vũ

Điều khiến khóe mắt mọi người co giật điên cuồng chính là, hoang đảo vốn có cũng đã biến mất cùng với ánh sáng đó luôn rồi… - Hình như làm hơi quá trớn rồi thì phải…

A Lương quay đầu nhìn lại, không ngờ toàn bộ hòn đảo đã đều bị xóa sổ…

- Không phải vấn đề gì to tát cả!

Trần Thư nhún vai mà nói:

- Dù sao đây cũng là vùng biển công cộng mà, hơn nữa còn là đảo hoang nữa.

Đồng thời, hắn triệu hoán Tiểu Hoàng ra, đi tới gần mọi người đang đứng ở đằng xa.

Hắn vừa đến gần, tất cả mọi người lập tức nhanh trí lựa chọn tránh xa hắn.

- Các vị, không cần sợ hãi như vậy đâu, Bạo Phá Tổ chính là như vậy đấy.

- Thôi ngươi câm mẹ mồm đi!

Khóe miệng mọi người giật giật. Nhà ngươi là dùng bom hạt nhân để phá nổ đấy à?

Lúc này, rốt cuộc cũng có người chú ý tới điểm mấu chốt, nhịn không được mà lên tiếng kinh hô:

- Đệt mẹ! Sao mà Không Gian Thông Đạo lại biến mất rồi?

Ngay khi những lời này vừa được thốt ra, vẻ mặt của mọi người đều chấn động, tất cả đồng loạt nhìn về phương xa.

Quả nhiên, tất cả sương mù màu trắng trên đảo đã biến mất, còn Thông Đạo thì không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa cả.

- Ngươi!

Ánh mắt bọn họ vô cùng chấn động mà nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

Hiện giờ, bên trong đó đang có hai Ngự Thú Sư Vương Cấp của Liên minh Tự Do đấy. Con mẹ nó, làm thế này không phải là đã bị nhốt mất rồi à?

- Các vị không cần lo lắng!

Trần Thư cười cười, sau đó mở miệng nói:

- Chỉ cần có Khế Ước Linh Không Gian Vương Cấp trợ giúp thì đã có thể mang bọn họ ra ngoài được rồi!

Ở trên Lam Tinh không có nhiều người sở hữu Khế Ước Linh Không Gian, hơn nữa còn có thể xây dựng Không Gian Thông Đạo thì đã ít lại còn ít hơn.

Theo những gì hắn biết, vừa hay Hoa Hạ Học Phủ có một vị hiệu trưởng sở hữu Khế Ước Linh loại này!

Mặc dù hành vi của hắn nhìn qua có vẻ bốc đồng, nhưng hắn đã suy nghĩ kỹ hết đường lui cả rồi.

Nếu người bên trong thật sự không thể đi ra, vậy thì cũng tương đương với việc hắn đã giết chết hai vị Vương Cấp của Liên minh Tự Do, chắc chắn sẽ gây nên chấn động quốc tế.

Vừa dứt lời, hắn lập tức thong dong rời khỏi nơi đây cùng với mấy người A Lương.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cảm giác áp bách do tội phạm mang lại thậm chí còn vượt qua cả Vương Cấp nữa.

Bọn họ chỉ lo lắng con hàng này nhất thời nổi hứng lên rồi lại bất chợt cho nổ về phía đám người, đây không phải là xong con bê luôn rồi à…

Bởi vì có các phóng viên truyền thông trong đám đông nên toàn bộ quá trình nổ phá đều được truyền hình trực tiếp.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Liên minh Tự Do đều chấn động.

Các cường giả nổi giận đùng đùng, quyết định hành động, chuẩn bị tề tựu về nơi này.

Chuyện này có dính dáng đến hai vị Ngự Thú Sư Vương Cấp, đây đã không phải là trò đùa gì nữa rồi.

Trong khi đó, bên trong Địa Hỏa Bình Nguyên.

- Con mẹ nó, ta thật sự phục luôn rồi! Cái thứ này điên rồi phải không!

Đại Giáo Chủ Vũ tái mét mặt mày, bốn Khế Ước Linh ở bên cạnh cũng nhìn về phía trước, trong mắt tràn ngập kiêng kị.

Chỉ thấy một con Hỏa Kỳ Lân có đôi mắt đỏ tươi đang thấp giọng gào thét rồi điên cuồng tấn công về phía hắn ta, cứ như thể nhìn thấy kẻ thù giết cha vậy.

Hắn ta chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ có Hoàng Kim Quân Vương chủ động tự tìm tới cửa như thế này bao giờ cả.

Mà những người khác cũng không dễ chịu gì cho cam, hung thú cuồn cuộn lao tới khắp trên trời dưới đất rồi vây kín xung quanh mấy người bọn họ, các loại kỹ năng kịch liệt xông tới, tất cả đều muốn giết chết bọn họ.

May mắn còn có hai vị Vương Cấp tọa trấn, hơn nữa Quân Vương cũng đã bị Vũ thu hút đi rồi.

Mặc dù vậy nhưng vẫn không ngừng có Khế Ước Linh tử trận.

- Rốt cuộc tiểu tử kia đã làm được bằng cách nào thế hả!

Vẻ mặt Viêm Vương chấn kinh, không ngờ năng lực của đối phương lại kỳ lạ như vậy.

Cho dù là Đoàn Thể Thuấn Di hay thu hút hung thú, tất cả đều là hành vi nghịch thiên, ngay cả Truyền Kỳ Cấp cũng chưa chắc đã làm được.

Bùm bùm bùm!

Cửu Đầu Hỏa Điểu dưới chân lão ta lập tức phóng ra biển lửa ngút trời, tạm thời ép buộc ba Hoàng Kim Lãnh Chúa lùi lại.

Mặc dù không có Quân Vương vây giết, nhưng chỉ mỗi Hoàng Kim Lãnh Chúa thôi cũng đã đủ để cho lão ta phải chật vật rồi.

- Lão Quỷ, liên thủ với ta!

Ánh mắt Viêm Vương nhìn về phía tộc trưởng Bell ở nơi xa.

Hiện tại tình huống đã rất khẩn cấp, cho dù hai người có thù hận đến bao nhiêu thì cũng chỉ có thể tạm thời buông xuống trước.

Tộc trưởng Bell trầm mặc một lúc, sau đó lão ta gật đầu rồi điều khiển năm Khế Ước Linh nhích lại gần.

Hai người vứt bỏ hết ân oán, tạm thời làm chậm lại tốc độ thương vong của những người còn lại.

Nhưng lúc này, đại chủ giáo Vũ lại thê thảm hơn nhiều.

Bởi vì Trần Thư chiếu cố đặc biệt tới hắn ta mà cho nửa bình Dẫn Dụ Dược Tề, không những thu hút được Quân Vương đến mà còn có khoảng mười con Hoàng Kim Lãnh Chúa đến trợ công nữa.

Tuy thực lực của hắn ta rất mạnh mẽ, nhưng suy cho cùng hắn ta cũng chỉ có bốn Khế Ước Linh, tình thế có vẻ tràn ngập nguy hiểm.

Chương 1058: Dũng sĩ chân chính: Vũ (2)

– Cố gắng chịu đựng! Sắp đi đến cửa Thông Đạo rồi! Mặc dù Vũ đang chiến đấu một mình, tình hình cũng rất nguy cấp, nhưng hắn ta lại có khả năng cơ động cao nên đã vượt ra khỏi đám đông rồi.

Hắn ta trấn an bốn Khế Ước Linh, sát ý trong lòng đối với Trần Thư gần như đã sắp phun trào ra ngoài.

Thật ra hắn ta đã nhìn thấy được mặt trời chói chang màu trắng trước mặt, nhưng lại không hề nghi ngờ đến việc cửa Thông Đạo sẽ bị cho nổ đến tan nát như vậy.

Dù sao thì cái này cũng không hề khoa học một chút nào cả!

Mà về sự kiện Băng Hỏa Sâm Lâm trước kia cũng chỉ có Trấn Linh Quân và hai đại gia tộc của Anh Hoa Quốc biết mà thôi.

Cái trước sẽ không dễ dàng để lộ ra, cái sau lại càng xem đó là một nỗi nhục nhã vô cùng lớn nên đương nhiên sẽ không công khai trắng trợn.

- Tội phạm Nam Giang, ta thề, đời này ta nhất định sẽ giết chết ngươi!

Vẻ mặt Vũ lạnh như băng mà cưỡi Bạch Sắc Cự Long xông tới cửa Thông Đạo lúc ban đầu.

Nhưng trong nháy mắt, hắn ta ngây ngẩn cả người.

- Hả?

Hắn ta nhìn xuống dưới, ở nơi đó cũng có một cái hố khổng lồ sâu hàng nghìn mét, nhưng Không Gian Thông Đạo ban đầu đã biến mất không thấy đâu nữa rồi.

- Đệt, cửa ra vào đâu rồi?

Khuôn mặt Vũ không rõ biểu cảm, trái tim dần dần chìm xuống.

Gào!

Lúc này, Quân Vương gầm lên, một viên Hỏa Cầu đáng sợ có đường kính mấy chục mét đánh tới với tốc độ cực cao.

Ầm ầm ~

Chỉ sơ sẩy một lát mà hai Khế Ước Linh của Vũ đã lập tức bị thương.

- Mẹ nó!

Vũ vô cùng tức giận, trong lòng chỉ cảm thấy bức bối đến tận cùng, cứ như thể đã rơi vào đường cùng rồi vậy.

Kể từ khi gặp phải Trần Thư, hắn ta luôn cảm thấy tâm lý của mình bị tổn thương nghiêm trọng…

- Ngăn lại!

Một lúc lâu sau, hắn ta cưỡng ép để chính mình tỉnh táo lại.

Vẫn còn chưa trả được mối thù lớn, hắn ta không thể tùy tiện chết đi như thế được!

Vũ lấy một thiết bị liên lạc cỡ nhỏ khác ra, thứ này trông giống như máy điện thoại cục gạch đời cũ vậy, nhưng phía trên lại đang không ngừng nhấp nháy ánh sáng.

Tay phải hắn ta dùng sức mà cưỡng ép bóp nát cái máy!

Tín hiệu biến mất, đồng nghĩa với việc hắn ta gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, Cứu Thế Giáo Hội sẽ không mặc kệ hắn ta ở đây.

Lúc này, tất cả bốn Khế Ước Linh của hắn ta đều chuyển sang phòng ngự là chính, chờ đợi tình hình xuất hiện thay đổi.

Thời gian dần trôi qua, đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

- Hả? Ngươi vẫn còn chưa đi à?

Viêm Vương đang dẫn mọi người đi đến chỗ Thông Đạo ban đầu.

Vẻ mặt Vũ bình thản mà nói:

- Cửa ra vào biến mất rồi!

- Hả? Biến mất rồi?

Tộc trưởng Bell trừng lớn hai mắt, sau đó không thể tin mà nói:

- Sao chuyện này có thể xảy ra được chứ?

Vẻ mặt mọi người đột ngột thay đổi. Cuộc chiến sinh tử kéo dài đã khiến bọn họ mệt bở hơi tai rồi, vậy mà bây giờ lại nghe thấy tin dữ này nữa, thậm chí bọn họ đã tràn ngập tuyệt vọng.

Lúc này, trong lòng của mọi người không tự chủ được mà nghĩ đến lời Trần Thư đã nói trước đó: Hắn thật sự còn khó đối phó hơn cả Vương Cấp nữa…

Cứ tưởng đã tìm được quả hồng mềm để nắn bóp, đến cuối cùng mới nhận ra bọn họ mới chính là vai hề trong vở kịch này…

Gào gào gào!

Hung thú đông bất tận đánh tới, bao vây kín kẽ mọi người đến mức ngay cả con kiến cũng chui không lọt nổi, đôi mắt đỏ tươi cứ như thể đã mất hết lý trí vậy.

- Nếu muốn sống thì chỉ có thể liên thủ nữa thôi!

Vũ quay đầu nhìn về phía mấy người Viêm Vương, muốn sử dụng những người còn lại để thoát khỏi nguy hiểm.

- Ngươi cút sang một bên đi!

Viêm Vương quát lớn:

- Một tên Cứu Thế Giáo Hội như ngươi mà cũng xứng liên thủ với bọn ta à?

Là một vị Vương Cấp, lão ta cũng không phải là đồ đần, bây giờ Vũ đang thu hút một nửa đòn tấn công, nếu liên thủ thì sẽ chỉ làm tăng độ khó lên mà thôi.

- Ngươi!

Vẻ mặt của Vũ trở nên lạnh lùng, chuẩn bị cưỡng ép hòa vào đám đông để bọn họ chia sẻ bớt hỏa lực.

Nhưng trong tích tắc, một trận Hỏa Diễm Vũ dữ dội bắn tới, uy thế vô cùng kinh người.

- Nếu ngươi dám đến gần một bước thì ta sẽ làm thịt ngươi trước!

Vẻ mặt Viêm Vương lạnh nhạt mà nói:

- Tự cút đi!

Tộc trưởng Bell cũng quay đầu lại nhìn, trong mắt đã có ý nghĩ mới. Nếu đã không thể cướp được bảo vật trên người

Trần Thư, vậy chi bằng bắt lấy một tên tội phạm hàng đầu thì cũng không đến nỗi lỗ vốn.

Vẻ mặt Vũ tức giận, nhưng bởi vì e ngại thực lực của hai người bọn họ nên cũng chỉ có thể chạy trốn sang chỗ khác.

Hắn ta cưỡi Bạch Sắc Cự Long bay về phía chỗ sâu của không gian, vô số hung thú ào ào đuổi theo, trong đó còn có cả con Hoàng Kim Quân Vương kia nữa.

Vốn là một Vương Cấp, nhưng lúc này hắn ta cũng chỉ có thể chạy trốn như chó nhà có tang vậy.

Những kẻ dám khiêu khích Dương Quang Đại Nam Hài đều là những dũng sĩ chân chính…

- Bây giờ, chắc tất cả mọi người ở bên trong Dị Không Gian đều đang cảm ơn ta nhỉ…

Mấy người Trần Thư cưỡi Slime, vẻ mặt vô cùng nhàn nhã.

Vương Tuyệt gật đầu mà nói:

- Có lẽ cũng cảm ơn luôn cả tổ tiên nhà ngươi một lượt rồi.

Chương 1059: Vị tội phạm này, ngươi đã… bị bắt

– Một số người là như vậy đấy, cứ không chịu nghe lời khuyên cơ! Trần Thư lắc đầu, sau đó nói:

- Muốn ăn cướp ta à, đây quả thực là không hề tôn trọng nghề tội phạm một chút nào cả mà!

- …

Mọi người đếm lại thu hoạch rồi thong thả đi đến một tiểu quốc gần đó, chuẩn bị đi máy bay trở lại Kinh Đô.

Giữa trưa ngày hôm sau, bốn người thành công đặt chân lên lục địa, nhưng trong mắt bọn họ vẫn luôn có sự cảnh giác.

Trần Thư trực tiếp ném một quả bom hạt nhân, nhốt hai vị Vương Cấp ngay trước mặt Liên minh Tự Do, không thể nghi ngờ đây chính là một loại hành động khiêu khích.

Tiểu Tinh lo lắng mà nói:

- Chúng ta sẽ không có chuyện gì đấy chứ?

- Không sao, bình tĩnh lại đi!

Vẻ mặt Trần Thư ung dung mà nói:

- Ta đã có phương án ứng phó rồi!

Vừa dứt lời, hắn lập tức móc điện thoại di động ra rồi dứt khoát gõ chữ:

- Tội phạm gặp nguy, nhanh đến cứu!

Sau khi chỉnh sửa xong, hắn trực tiếp gửi cho tất cả những người có trong danh sách liên lạc…

- …

Khóe miệng mọi người giật giật. Đây chính là phương án ứng đối của ngươi đấy à?

Bây giờ mới đi cầu cứu thì e rằng chỉ có thể bảo người ta đến lấy tro cốt nữa mà thôi…

- Cứ yên tâm đi, tuyến đường này là do ta lựa chọn cẩn thận ra đấy!

Trần Thư cười cười, sau đó nói:

- Người của Liên minh Tự Do không tìm ra chúng ta được đâu!

Hắn vừa dứt lời thì một giọng nói vang lên từ phía sau bốn người bọn họ:

- Vị tội phạm này, ngươi đã… bị bắt!

- Hả?

Trần Thư chấn động. Sẽ không trùng hợp như vậy đấy chứ?

Hắn vừa mới an ủi ba người kia xong thì đã bị người ta tìm tới trước mặt luôn rồi à?

- Chạy!

Slime ngay lập tức phóng Trùng Phong ra rồi chạy về một hướng.

Một người trung niên mặc áo đen cưỡi Khế Ước Linh, trên tay phải có một phù hiệu đeo tay màu đen thêu hình một chiếc khiên.

Đây chính là Thủ Vọng Giả đến từ Liên minh Tự Do, cũng tương đương với Ngự Long Vệ của Hoa Quốc.

- Muốn chạy à?

Vẻ mặt nam tử bình thản, hoàn toàn không hề có ý định đuổi theo.

- Má nó, tìm ra nhanh như vậy sao?

Trần Thư thầm mắng, sau đó quay đầu thử nhìn thì lại nhìn thấy đối phương đang đứng bất động tại chỗ.

Cảnh tượng như vậy không những không làm cho hắn thả lỏng mà càng làm cho hắn cảnh giác thêm.

Đúng lúc này, vẻ mặt hắn chấn động, chỉ thấy ở đằng xa cũng có một nam tử mặc áo đen.

- Lại là Hoàng Kim Ngự Thú Sư nữa ư?

Trần Thư nhăn nhó mặt mày, lập tức điều khiển Slime chuyển hướng, nhưng đã quá muộn rồi.

Hai Hoàng Kim Ngự Thú Sư triệu hoán Khế Ước Linh của từng người ra rồi cùng xông tới, cắt đứt đường rút lui của bọn họ.

- Được rồi, nên kết thúc trò hề này tại đây thôi!

Một Thủ Vọng Giả bình thản mở miệng nói:

- Đi theo bọn ta trở lại và nhận lấy phán quyết của Liên minh!

- Ta là một công dân tốt, ngươi đang nói cái gì vậy?

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy vô tội, dáng vẻ hoàn toàn nghe không hiểu người kia đang nói cái gì.

Nam tử trung niên nói tiếp:

- Hừ! Đừng có mà giả vờ giả vịt nữa! Liên minh vẫn luôn khóa chặt tung tích của các ngươi!

Trần Thư thấy hai người kia đã xác định thân phận của bọn họ thì không thể làm gì khác hơn là mở miệng hỏi:

- Xin hỏi một câu, ta đã phạm vào tội gì?

- …

Lời này vừa được thốt ra thì hai người đều khẽ giật mình, ngược lại bị hỏi đến không biết làm sao.

Cấp trên chỉ bảo bọn họ bắt người chứ không nói cụ thể đối phương đã phạm vào tội gì cả.

Một lúc lâu sau, một người chậm rãi nói:

- Ném… Ném bom hạt nhân lung tung!

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói:

- Pháp luật không ghi chép rõ ràng về việc này mà, hơn nữa ta cũng không gây ảnh hưởng gì đến lãnh thổ của Liên minh Tự Do cả. Các ngươi quản nhiều như vậy à?

- Bớt nói nhảm đi, Lam Tinh chính là nhà của chúng ta, tất cả mọi người đều có trách nhiệm bảo vệ Lam Tinh!

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hai người các ngươi cầm nhầm kịch bản rồi đúng không?

Sau đó, hắn thở dài mà nói:

- Chờ một chút! Ta xin nói thật!

- Hả? Cái gì?

- Thật ra ta không phải là kẻ chủ mưu!

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy nghiêm túc mà nói:

- Tất cả chỉ là một cái bẫy do ta và Green gia tộc tạo ra mà thôi.

- Bẫy gì cơ?

- Trong Dị Không Gian có một tên Đại Chủ Giáo của Cứu Thế Giáo Hội, để bắt hắn ta, Viêm Vương của Green gia tộc đã bảo

ta đóng Thông Đạo lại.

- Hả? Thật chứ?

Vẻ mặt hai Thủ Vọng Giả chấn động, đã loáng thoáng tin lời hắn nói.

Mấu chốt là Trần Thư tự biên tự diễn thật sự rất giống thật, hơn nữa biểu cảm còn rất tự nhiên, không tìm ra một sơ hở nào cả.

Trần Thư nói tiếp:

- Các ngươi nghĩ thử mà xem, một Bạch Ngân Cấp như ta thì làm sao có thể nổ nát Thông Đạo được cơ chứ?

- Không được, ngươi vẫn phải trở lại cùng với bọn ta, nếu chuyện đó là thật thì đương nhiên sẽ phán ngươi vô tội!

Mặc dù cả hai người đều đã tin vào câu chuyện hắn kể nhưng bọn họ vẫn không định cứ buông tha cho Trần Thư như thế.

Trần Thư nhíu mày, bất kể thế nào thì hắn cũng không thể bị bắt đi được. Ai mà biết những người của Liên minh Tự Do đang nghĩ cái quái gì chứ?

Chương 1060: Vị tội phạm này, ngươi đã… bị bắt (2)

Hắn đảo mắt một vòng, sau đó thở dài mà nói: - Thật ra ta vẫn còn có một bí mật chưa nói cho các ngươi!

- Hả?

Hai người quay đầu nhìn lại, muốn lấy thêm càng nhiều thông tin hơn nữa.

- Tên Đại Chủ Giáo kia chính là… tộc trưởng Bell!

- Cái gì?

Vẻ mặt hai người chấn động mãnh liệt, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng ngay giây phút bọn họ mất tập trung, một loạt kỹ năng ập đến vô cùng dữ dội.

Hai người hoàn toàn không hề đoán trước được mấy người Trần Thư thế mà lại dám phản kháng, trong lúc nhất thời chỉ kịp phóng một vòng bảo hộ ra.

Bùm!

Tất cả kỹ năng đập tới trong một lượt, dễ dàng xé rách Hộ Thuẫn, quả thực là mạnh đến không nói đạo lý!

Bùm bùm bùm!

Tất cả các kỹ năng đều đánh về phía Khế Ước Linh Phi Hành ở dưới chân hai người.

Phòng ngự của Khế Ước Linh bị xé nát dễ dàng, máu tươi ào ạt chảy ra, ngay lập tức bị thương không nhẹ.

- Bà mẹ nó, cái quái gì thế?

Vẻ mặt hai Thủ Vọng Giả cứng đờ, không ngờ một Bạch Ngân mà lại có thể gây ra sức sát thương biến thái đến mức này.

- Đi thôi!

Trần Thư cưỡi Slime, thành công lao ra khỏi vòng vây của hai người.

- Ngươi dữ dằn thật đấy, Trần Bì!

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, cả ba người đều không ngờ tới việc bọn họ lại có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hai Hoàng Kim Ngự Thú Sư như thế này.

Trần Thư sờ đầu hai con chó ở bên cạnh rồi nói:

- Chỉ là hành động bình thường mà thôi! Chỉ là Hoàng Kim, không ngăn được ta đâu!

- Husky của ngươi còn biến thái hơn cả ngươi nữa đấy!

Vẻ mặt A Lương chấn kinh. Từ trước đến giờ chỉ mới đối mặt với những sinh linh trong di tích nên không chú ý gì mấy đến sức mạnh của Husky, nhưng bây giờ vừa mới đối đầu trực diện mà ngay lập tức đã làm hai Hoàng Kim Khế Ước Linh bị thương.

Mặc dù có yếu tố đánh lén, hơn nữa đối thủ cũng không phải là Khế Ước Linh tính Phòng Ngự, nhưng như vậy cũng đã đủ

để cho thấy thực lực của Husky rồi.

- Ngươi ăn nói cái kiểu gì đấy?

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói:

- Trước tiên phải nghĩ xem thử nên chạy trốn như thế nào đã!

Trong mắt của hắn không ngừng có vẻ suy tư, bây giờ không đi máy bay được nữa rồi, e rằng vừa mới đi đến sân bay thì đã bị bắt lại rồi.

- Chỉ có thể ngồi đợi viện quân nữa thôi!

Bốn người bọn họ đều là người của Hoa Hạ học phủ, hơn nữa còn có một tên là quán quân toàn quốc, ba người còn lại là đội nằm trong top ba của Hắc Thiết Tổ, bên phía chính phủ không đời nào lại để cho Liên minh Tự Do phán quyết bọn họ được.

- Tiểu tử này là chuyện gì thế này? Bật hack đấy à?

Hai Thủ Vọng Giả liếc nhìn nhau, sau đó lại nhìn vết thương trên người Khế Ước Linh, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Một Bạch Ngân Khế Ước Linh mà lại có thể thoải mái làm bọn họ bị thương được à?

Một người thở dài rồi nói:

- E là địa vị của người này không hề đơn giản đâu, Hoa Quốc sẽ cử người đến cứu viện cũng nên! Gọi cho tổng bộ đến tiếp viện đi!

- Được rồi!

Người còn lại gật đầu, bây giờ Trần Thư đã trở thành một lợi thế để tiến hành mặc cả.

Nếu như có thể bắt hắn lại thì chẳng những có thể khiến cho Ngự Thú Sư Không Gian Vương Cấp của Hoa Quốc ra tay miễn phí, mà hơn nữa nói không chừng còn có thể yêu cầu bắt đền một lượng lớn tài nguyên.

- Trần Bì, ngươi nói chúng ta thật sự có thể đợi được trợ giúp đấy à?

Bốn người buồn chán nằm trên Hoàng Sắc Đại Viên Cầu, dáng vẻ cứ như đang nằm thẳng chân chờ chết vậy.

Trần Bì khẳng định chắc nịch:

- Chắc chắn rồi! Cũng không phải chúng ta không có ô dù!

- Nếu như chỉ có ba người bọn ta thì nhất định sẽ có chi viện.

A Lương thở dài mà nói:

- Nhưng vấn đề là ngươi lại đi cùng với bọn ta!

- ?

Trần Thư quay đầu lại nhìn hắn ta, không hiểu mà nói:

- Ngươi có ý gì đấy?

- Ta chỉ sợ bây giờ trong nước đang hân hoan ăn mừng đấy!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói:

- Không đến mức như vậy đấy chứ? Dù sao ta cũng là quán quân toàn quốc cơ mà!

- Haizz, chỉ có thể nghe theo số trời vậy.

- Không được, chúng ta phải tự cứu lấy bản thân!

Trần Thư lập tức ngồi dậy, trong mắt hiện lên ý chí chiến đấu.

Ban đầu hắn cứ nghĩ rằng viện quân sẽ đến nhanh thôi, nhưng bây giờ A Lương vừa nhắc nhở như vậy thì hắn lại đột nhiên có chút sợ…

Mặc dù hắn là quán quân toàn quốc, nhưng đồng thời hắn cũng là tội phạm Nam Giang, lỡ mà thật sự không có ai đến cứu thì…

A Lương mở miệng hỏi:

- Tự cứu kiểu gì? Hiện tại bọn họ đã phái hai Hoàng Kim Thủ Vọng Giả đến rồi kia kìa!

- Trước tiên cứ làm loạn vùng Hải Vực này đã rồi có gì tính tiếp!

Trần Thư đảo mắt một vòng, trong lòng lập tức có một kế hoạch.

Ba người quay đầu lại nhìn hắn:

- Làm loạn bằng cách nào chứ?

- Đương nhiên là dựa vào nó rồi!

Trần Thư sờ Thỏ Không Gian ở bên cạnh, vẻ mặt của nó vô cùng gợi đòn thiếu đánh.

- Vù vù ~

Chỉ thấy nó đang cầm một củ cà rốt khổng lồ, sau đó chĩa thẳng lên trời rồi đâm, trông nó vô cùng hưng phấn.

Ba người A Lương lập tức cảm thấy cúc hoa chấn động rồi nhanh chóng kéo giãn khoảng cách ra.

Chương 1061: Còn dám tấn công Liên minh Tự Do sao?

Trần Thư là kiểu người theo chủ nghĩa hành động, đã nói là làm ngay, hắn bắt đầu tìm kiếm hung thú ở khắp Hải Vực… Một tiếng sau, cuối cùng thì cả nhóm cũng đã tìm ra một đàn Lam Sắc Phi Ngư đang bơi lượn lờ lang thang, con hung thú đầu đàn có đến sáu con mắt, nó còn có một cái tên khác là Lục Nhãn Phi Ngư.

- Hắc Thiết Lãnh Chúa à? Thôi tạm chấp nhận vậy.

Trần Thư lẩm bẩm nói vậy. Dù sao thì chỗ này cũng khá gần với Liên minh Tự Do, không có khả năng vẫn còn tồn tại hung thú nào mạnh mẽ cả.

- Lên nào!

Thỏ Không Gian kích động mà lắc lư củ cà rốt khổng lồ trong tay.

Lục Nhãn Phi Ngư đang bơi lững thững, bỗng nhiên nó cảm thấy lạnh sống lưng, một loại dự cảm không may lập tức ập đến.

Là một Lãnh Chúa, nó vẫn có thể làm ra phản ứng cơ bản được.

Một giây sau, nó lắc đuôi cá, muốn lao thẳng vào trong biển.

Nhưng ngay lúc nó vừa lặn xuống, đuôi cá đột nhiên bắn ra máu rồi lan ra thành hình bông hoa, cảnh tượng vô cùng kỳ dị.

- Á đù!

Ba người A Lương nuốt một ngụm nước bọt. Đây quả thực chính là Cấm Thuật Thiên Niên Sát mà!

- Vù vù ~

Mặt mũi Thỏ Không Gian vô cùng hưng phấn, nó định đánh thêm một đòn nữa nhưng lại bị Trần Thư cưỡng ép triệu hoán trở lại.

Hắn chỉ muốn khiến cho đối phương nổi giận chứ không phải muốn mạng của hung thú.

- Rút lui!

Trần Thư cưỡi Slime, dứt khoát quyết định rút lui!

- Gào gào!

Hai mắt Phi Ngư Lãnh Chúa đỏ rực, giống hệt như lúc bị trúng Dẫn Dụ Dược Tề vậy.

Không thể không nói, sức chiến đấu của Thỏ Không Gian không mạnh, nhưng một số khía cạnh lại có tác dụng rất đặc biệt.

Hai ngày trôi qua trong nháy mắt, vùng biển phía đông Liên minh Tự Do dần trở nên hỗn loạn.

Đủ loại hung thú vốn rời rạc nay lại tập hợp lại với nhau mà bắt đầu truy đuổi tội phạm chọc cúc hoa trong giới hung thú!

Vì để cho Thủ Vọng Giả của Liên minh Tự Do có việc làm, Trần Thư đã vô cùng tri kỷ mà đi đến vùng hoang vu xa xăm trong Dị Không Gian để dẫn số lượng lớn hung thú mạnh mẽ ra.

Chỗ này có loạn hay không là do tội phạm quyết định…

…

- Hả? Có đàn hung thú sao?

Một Thủ Vọng Giả của Liên minh hơi ngẩn người, chỉ thấy trước mặt hắn ta xuất hiện một đám hung thú lang thang.

Hắn ta triệu hoán ba Khế Ước Linh còn lại ra, phóng ra sự uy nghiêm, chuẩn bị đuổi bọn chúng đi.

Nhưng đúng lúc này, các hung thú ở dưới lại đỏ ngầu hai mắt mà gào thét, cứ như nhìn thấy kẻ thù giết cha vậy, thế mà bọn chúng lại chủ động tấn công về phía hắn ta!

- Đậu má? Tình huống gì thế này?

Hắn ta lập tức ngây ngẩn cả người. Mình là Hoàng Kim Ngự Thú Sư đấy, bọn hung thú trước mắt này bị điên rồi à?

Gào!

Tiếng thú gào thét vang vọng lại thu hút các hung thú ở nơi xa khác.

Có thêm rất nhiều hung thú với hai mắt đỏ ngầu bơi tới, hoàn toàn không để ý đến khí thế Hoàng Kim của đối phương.

Đi mãi mà không tìm thấy hung thủ khiến cho các hung thú vô cùng nóng nảy, vừa nhìn thấy người là ngay lập tức tiến lên, không hề sợ hãi một chút nào cả.

Chỉ trong tích tắc, một Hoàng Kim Ngự Thú Sư lại rơi vào trận chiến mà bị trì hoãn thời gian…

Tuy việc hung thú xuất hiện với số lượng lớn không quá nguy hiểm, nhưng chung quy vẫn tiêu hao sức lực của các Thủ Vọng Giả.

Kế hoạch của Trần Thư đã có hiệu quả, làm giảm năng suất tìm kiếm của các Thủ Vọng Giả.

…

- Hung thú lại tới nữa này!

Vẻ mặt Trần Thư tươi cười mà cưỡi Tiểu Hoàng phóng khoáng rời đi.

Mà ở phía sau bọn họ có một Dị Không Gian Thông Đạo, trong đó đang liên tục có các loại hung thú tràn ra.

Các Lãnh Chúa đầu đàn đều lộ vẻ đau đớn, cảm thấy bị sỉ nhục tới từ linh hồn, trong lòng tràn đầy hận ý đối với tên tội phạm chọc cúc hoa trước mặt.

- Vẫn là phải dựa vào chính mình thôi.

Trần Thư cảm thán:

- Muốn bắt ta à, kiếp sau đi nhé!

Thời gian dần trôi qua, số lượng hung thú lang thang ở Hải Vực càng ngày càng tăng, Thủ Vọng Giả của Liên minh đều bị kéo đến ngăn chặn.

Trong lúc nhất thời, thậm chí đến cả bọn họ cũng không biết rốt cuộc là mình tới đây để bắt tội phạm hay là tới đây để dọn dẹp hung thú nữa.

Nhưng vì đã kéo dài thời gian quá lâu nên cuối cùng thì phía chính phủ của Liên minh cũng đã phái cường giả đến.

Trên bờ biển phía đông của Liên minh, một người trung niên mặc trang phục bình thường đang đứng ngắm biển lớn, dáng vẻ của Khế Ước Linh ở bên cạnh hắn ta vô cùng dữ tợn, khí thế cũng rất đáng sợ.

Hiển nhiên đây là một vị Vương Cấp!

Người trung niên có mái tóc vàng, hai mắt vô cùng thâm thúy. Hắn ta quay đầu nhìn sang phía người mặc đồng phục phía chính phủ của Liên minh bên cạnh rồi hỏi:

- Đường đường là một đại quốc mà lại bị một đám tiểu quỷ làm cho chật vật như vậy à?

Nhân viên phía chính phủ tự giễu mà nói:

- Đại nhân, bọn họ thật sự rất gian xảo!

- Bất tài thì cứ nói thẳng ra là bất tài luôn đi!

Vẻ mặt người trung niên bình thản mà hỏi:

- Ngươi có chắc bọn họ đang ở Hải Vực phía trước không?

- Có thể xác định là như vậy! Nhóm người này vẫn chưa rời đi, hơn nữa hình như đám hung thú nổi điên cũng có liên quan đến bọn họ!

Chương 1062: Hàng nhái chính là đồ xịn

– Vậy thì được rồi! Người trung niên gật đầu, sau đó lại lạnh lùng nói:

- Ngoài ra, ta không chịu trách nhiệm về chuyện đối phương sống hay chết đâu!

- Chuyện này…

Trong mắt nhân viên phía chính phủ có chút do dự. Hiển nhiên lai lịch của mấy người Trần Thư cũng không hề đơn giản, nếu như thật sự đánh chết ngay tại chỗ thì chỉ sợ sẽ làm cho căng thẳng leo thang mất.

Tuy nhiên, nghĩ đến việc phía chính phủ phái đối phương đến làm việc thì rõ ràng là không hề suy nghĩ đến việc tội phạm chết hay sống rồi.

- Gửi thông tin của tội phạm cho ta!

Người trung niên nói:

- Hai ngày là đủ để bắt bọn họ rồi!

- Vâng!

Nhân viên phía chính phủ gật đầu, sau đó nhanh chóng gửi một loạt thông tin qua.

- Vẫn còn trẻ như vậy à?

Người trung niên hơi giật mình, hiển nhiên hắn ta cũng không đoán trước được tuổi tác của mấy người Trần Thư.

- Thiên tài sao? Ta có chút phấn khích rồi đấy!

- Tội phạm này cực kỳ độc ác tàn nhẫn, trăm sự xin nhờ cậy đại nhân!

- Có thể hung ác đến mức nào được chứ? Chẳng lẽ lại dám tấn công cả Liên minh Tự Do à?

Hắn ta vừa dứt lời thì phía trước lập tức truyền đến một giọng hét:

- Tất cả tránh ra, không phanh lại được!

- Hả?

Cả hai hơi ngẩn người, sau đó ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy một quả bóng lớn màu vàng đang xông tới vô cùng dữ dội.

Người trung niên lập tức đẩy nhân viên bên cạnh ra, đồng thời cũng dễ dàng tự tránh thoát được.

- Người trẻ tuổi cứ hành động bộp chộp!

Hắn ta quát lớn rồi nhìn về phía nhân viên ở bên cạnh, nhưng lại thấy vẻ mặt đối phương cứng đờ, cứ như thể dại ra đến nơi vậy. Hắn ta chỉ vào quả bóng lớn màu vàng kia mà nói:

- Đại nhân, hắn… bọn họ…

- Bọn họ làm sao?

Người trung niên quay đầu lại nhìn, ngay sau đó đột nhiên ngây ngẩn cả người mà nói:

- Hình như ta đã gặp bọn họ ở nơi nào rồi thì phải, thế quái nào mà lại thấy quen thế nhỉ?

- Đây… Đây…

Nhân viên phía chính phủ chỉ vào thông tin hắn ta vừa gửi đi.

- Hả?

Người trung niên vội vàng so sánh, hai mắt lập tức mở to.

Quả nhiên đó chính là tên cướp mà Liên minh Tự Do muốn bắt giữ.

Gào gào gào!

Đúng lúc này, đằng xa truyền đến tiếng gào thét hết đợt này đến đợt khác.

Hai người trợn mắt há hốc mồm, cả đầu toàn là hắc tuyến. Chỉ thấy mắt của vô số hung thú đỏ như máu, bọn chúng xông thẳng lên bờ rồi lao về phía Liên minh Tự Do…

Khóe miệng người trung niên giật giật mà lẩm bẩm:

- Con mẹ nó chứ, đánh thật đấy à?

Hai người đều hoàn toàn sững sờ, không ngờ chuyện vớ vẩn này lại có thể xảy ra.

Con mẹ nó, thật sự mang theo hung thú giết tới cửa đấy à!

Còn có thiên lý hay không nữa vậy hả?

- Thật là phách lối quá mức! Quá kiêu ngạo rồi!

Người trung niên tự lẩm bẩm một mình, thân thể khẽ run lên.

Một lúc sau, hắn ta hít một hơi thật sâu rồi triệu hoán toàn bộ Khế Ước Linh của mình ra.

Hắn ta suy nghĩ một lúc rồi cuối cùng quyết định để ba Khế Ước Linh lại để đối phó các hung thú trước mặt.

Mà hắn ta thì cưỡi hai Khế Ước Linh đuổi theo bọn họ.

Lúc này, nhóm của Trần Thư vẫn đang lao về phía trước.

A Lương cười mà nói:

- Trần Bì, điện thoại di động của ngươi xịn thật đấy, ở nước ngoài mà cũng có thể dẫn đường được!

Ở phụ cận Liên minh Tự Do đều lắp đặt các cơ sở thiết bị che chắn, hướng dẫn của các loại thiết bị liên lạc của các quốc gia khác gần như không có tác dụng.

- Hàng nhái chính là đồ xịn!

Trần Thư nhếch mép cười, sau đó nói:

- Chỉ cần vượt qua hòn đảo phía trước thì chúng ta có thể nhanh chóng về nước được rồi.

Bởi vì hung thú trong Hải Vực đã bị chọc đến gần hết nên mấy người Trần Thư đã không có chuyện gì để làm nữa rồi.

Hơn nữa, mãi mà không thấy cứu viện đâu nên bọn họ chỉ còn mỗi cách cưỡi Khế Ước Linh bay về nước.

- Đúng rồi, hòn đảo này tên là gì vậy?

Vương Tuyệt gãi đầu rồi mở miệng hỏi:

- Hình như người trung niên vừa nãy cũng khá mạnh thì phải.

- Không hiện tên, có lẽ chỉ là hoang đảo bình thường mà thôi.

Trần Thư nhún vai, không hề để ý chút nào cả, hắn liếc nhìn những lựa chọn của hệ thống đã xuất hiện một lúc lâu trước.

[Phương án 1: Bất động ở nguyên tại chỗ chờ cứu viện! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực]

[Phương án 2: Tiếp tục trêu chọc hung thú, trì hoãn thời gian! Phần thưởng hoàn thành: Hai cây dược liệu Hoàng Kim]

[Phương án 3: Đi theo hướng dẫn của điện thoại di động, thành công về nước! Phần thưởng hoàn thành: Tăng 10% thuộc tính Không Gian của Thỏ Không Gian]

Rõ ràng phần thưởng của phương án 3 là tốt nhất, đương nhiên Trần Thư sẽ không do dự mà chọn rồi.

Huống chi, thay vì chờ cứu viện thì tốt hơn hết là nên tự về nước luôn cho rồi.

Điều này cũng có thể cho hắn vốn để khoe khoang khoác loác: Ở chỗ phụ cận Liên minh Tự Do, hắn đã dựa vào sức của chính mình mà giết đến mức trời đất u ám, đến cuối cùng còn có thể thoải mái rút lui.

Đây không phải là mãnh nam nguyên chất sao!

- Đứng lại!

Đúng lúc này, một giọng hét lớn vang lên.

- Hả? Đuổi theo chúng ta làm gì vậy nhỉ?

Trần Thư hơi giật mình, sau đó lẩm bẩm:

- Người trong Liên minh à?

Chương 1063: Hàng nhái chính là đồ xịn (2)

Đối phương không mặc đồng phục của Thủ Vọng Giả, điều này cũng khiến cho bốn người không quan tâm lắm. Đột nhiên, chỉ thấy hai Khế Ước Linh nhanh chóng lao tới rồi ngăn cản bọn họ, khí thế vô cùng đáng sợ.

- Là Vương Cấp?

Trần Thư sửng sốt, vẻ mặt thay đổi đột ngột. Chẳng lẽ thật sự đụng trúng hố bom hạt nhân rồi à?

- Thật là to gan lớn mật!

Người trung niên nhìn bốn người, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng mà quát lớn:

- Vậy mà các ngươi lại dám tấn công Liên minh Tự Do, các ngươi muốn chơi xong đời luôn đúng không!

- Liên minh Tự Do?

Bốn người đều khẽ giật mình, lập tức mở to hai mắt nhìn hắn ta.

Trần Thư hỏi dò:

- Đây là đất liền của Liên minh Tự Do ư?

- Các ngươi nghĩ sao?

Vẻ mặt trung niên nhân lạnh lùng mà nói:

- Ta vốn định ra biển bắt các ngươi, thế mà các ngươi lại tự mình dâng lên như thế này!

- …

Bốn người Trần Thư liếc nhau, không ngờ sẽ không hợp lẽ thường đến như vậy.

Khóe miệng A Lương giật giật mà nói:

- Đậu má nó chứ, cái thứ điện thoại hàng nhái!

Ba người chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng. Kéo dài được lâu như vậy, nhưng cuối cùng lại tự mình chủ động đưa tới cửa sao?

- Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt!

Trần Thư ép buộc bản thân bình tĩnh, đầu óc không ngừng chuyển động.

Giờ thì hắn đã hiểu rõ tại sao hệ thống lại đưa ra phần thưởng phong phú như vậy rồi…

Bùm!

Đột nhiên, một luồng Thủy Trụ kinh khủng đánh thẳng tới, nhắm ngay vào đầu Slime.

- Con mẹ nó chứ!

Vẻ mặt Trần Thư vô cùng chấn kinh, hắn vội vã điều khiển Thỏ Không Gian sử dụng Không Gian Thông Đạo, cưỡng ép dời đòn tấn công Vương Cấp đi.

- Ồ?

Người trung niên khẽ giật mình, không ngờ đòn tấn công của mình sẽ bị một Bạch Ngân Khế Ước Linh hóa giải.

- Từ bỏ chống cự đi, ta chỉ muốn giết Khế Ước Linh của các ngươi mà thôi!

Vẻ mặt người trung niên bình thản mà nói:

- Nếu như các ngươi nhất định muốn tự đi tìm cái chết, vậy thì ta không ngại ra tay giết chết các ngươi đâu!

Ánh mắt hắn ta lạnh lùng, giống như không để mạng sống của mấy người Trần Thư vào trong lòng.

- Nếu người Hoa Quốc các ngươi muốn xử phạt thì cứ tới đây mà tìm ta!

Người trung niên cười khinh thường, sau đó lại tiếp tục khiến cho hai Khế Ước Linh phóng kỹ năng ra.

Bốn người đồng loạt ra tay, nhưng khoảng cách thực lực thật sự rất lớn, hoàn toàn không có cách nào để chống lại cả.

Một lúc sau, Khế Ước Linh của bốn người rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Điều may mắn là phản ứng của bọn họ vô cùng nhanh nên đã thu hồi tất cả Khế Ước Linh về.

- Cho các ngươi một phút, triệu hồi Khế Ước Linh ra ngay!

Vẻ mặt người trung niên lạnh lùng mà nói:

- Nếu không ta sẽ bắt đầu giết người!

Hắn ta vừa nói ra lời này thì sắc mặt của bốn người đều thay đổi, không ngờ lại gặp phải một người tàn nhẫn như vậy.

- Trần Bì!

Mấy người A Lương nhìn về phía Trần Thư, muốn hắn triệu hoán Truyền Kỳ Khế Ước Linh ra.

Trần Thư thở dài rồi liếc nhìn cái bóng của mình.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên hắn khẽ ngẩn người, ngay sau đó lại bình thường trở lại.

Hắn cười rồi nói:

- Ta muốn nói trước hai câu!

- Hả?

Vẻ mặt người trung niên sững sờ mà nói:

- Cái gì?

- Ngươi có muốn biết ta đã làm như thế nào để phá hủy Dị Không Gian Thông Đạo không!

Giọng điệu của Trần Thư đầy mê hoặc, trong lòng chắc chắn đối phương sẽ bị lừa.

Quả nhiên, trong mắt người trung niên ngay lập tức tràn ngập hứng thú.

Hắn ta đang muốn mở miệng hỏi, nhưng lại đột nhiên giật mình rồi điều khiển một con Thanh Sắc Cự Xà chắn phía sau lưng hắn ta!

Bùm bùm!

Một loạt tiếng va chạm khủng khiếp liên tục vang lên!

Cự Xà giao chiến với một con Hắc Sắc Tri Chu, cả hai bên đều phóng các kỹ năng khác nhau của bản thân ra, không hề nương tay một chút nào cả.

Hắc Sắc Tri Chu ngay lập tức rơi vào thế bất lợi, chỉ đành kéo giãn khoảng cách ra.

- Thất bại rồi à?

Trong mắt Trần Thư hiện lên vẻ tiếc nuối, không ngờ đối phương lại cảnh giác như vậy.

- Liễu lão sư!

Trần Thư phất tay, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Người trung niên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một nam tử đầu đinh đang cưỡi một con Lam Sắc Băng Điểu, trong mắt có nồng nặc sát ý.

- Ồ? Là ngươi à?

Người trung niên hơi sửng sốt, lập tức nhận ra Liễu Phong trước mặt.

- Buck, không ngờ ngươi vẫn còn sống đấy?

Vẻ mặt Liễu Phong trở nên lạnh lùng, hắn ta triệu hoán hai Khế Ước Linh còn lại ra.

- Ngươi rất muốn giết ta!

Người trung niên bật cười rồi nói:

- Nếu như không phải do sát ý của ngươi lộ ra thì ta thực sự không phát hiện ra được đấy!

Hắn ta đến từ gia tộc Knull thuộc Liên minh Tự Do, năm đó đã từng tham gia khai hoang Tịch Tĩnh Hắc Hải, cũng không thoát khỏi liên quan đến cái chết của lão sư của Liễu Phong.

- Đây là học sinh của ngươi à?

Ánh mắt Buck nhìn về phía Trần Thư, sau đó hắn ta cười nói:

- Chỉ bằng thực lực Hoàng Kim Cấp của ngươi mà cũng muốn cứu hắn sao?

Gào!

Đúng lúc này, từ xa có ba Khế Ước Linh Vương Cấp cả người đẫm máu bay tới, hiển nhiên là đã tiêu diệt hết toàn bộ hung thú trên bờ biển rồi.

Năm Khế Ước Linh Vương Cấp tập hợp lại rồi nhìn về phía Liễu Phong ở trên không, sát ý ngưng tụ lại.

Chương 1064: Một Vương Cấp cỏn con mà cũng dám thách thức à

– Có nên dùng danh nghĩa bắt tội phạm rồi giết hết tất cả không nhỉ… Hắn ta sờ cằm, trong mắt xuất hiện sát ý.

- Sao nào? Còn muốn giết ta nữa không?

Liễu Phong bật cười, sau đó nói:

- Ngươi không thấy rõ tình thế thật đấy à?

- Ta không thấy rõ gì cơ?

Buck chế nhạo mà nói:

- Hôm nay, các ngươi đừng hòng rời khỏi đây!

- Một Hoàng Kim Ngự Thú Sư muốn tới Liên minh tìm người, quả thực chính là si tâm vọng tưởng!

Nhưng ngay sau khi hắn ta dứt lời, bỗng vô cùng kỳ quặc mà có những bông hoa tuyết rơi từ trên trời xuống, nhiệt độ đột ngột giảm mạnh!

- Hả?

Buck khẽ giật mình, vẻ mặt hơi thay đổi, hắn ta phát hiện ra khí tức cùng cấp bậc.

Rít!

Một con Lam Sắc Phi Điểu đáng sợ xuất hiện ở phía xa, mỗi khi nó vỗ cánh thì có một lớp sương lạnh có thể nhìn thấy bằng mắt thường rơi xuống.

- Thêm ta nữa đã đủ chưa?

Trên lưng chim, một người trung niên có vẻ thờ ơ mà nhìn xuống Buck ở bên dưới.

- Tổng đốc Nam Thương?

Trần Thư hơi kinh hãi, không ngờ tổng đốc lại đích thân tới đây.

- Vương Cấp tới cứu bọn họ ư?

Ánh mắt Buck nhìn về phía mấy người Trần Thư, trong lòng đã nhận ra thân phận của đối phương không hề đơn giản.

Hắn ta quát lạnh, sau đó cương quyết nói:

- Thân là Vương Cấp mà lại xâm phạm lãnh thổ Liên minh Tự Do của bọn ta, các ngươi muốn tuyên chiến đấy à?

Hắn ta vừa dứt lời, hai mắt của một Khế Ước Linh bên cạnh hắn ta lóe lên ánh sáng kỹ năng rồi nhắm ngay vào mấy người Trần Thư.

Hiển nhiên, hắn ta muốn đánh lén để giết chết đối tượng mà đối phương muốn cứu viện trước một bước!

Rít!

Lại có một làn sóng âm kỳ lạ truyền đến, vậy mà lại cưỡng ép cắt ngang kỹ năng của Khế Ước Linh của hắn ta.

Ở nơi xa, lại có một con Hồng Điểu bay tới, trên đó cũng có một người đang đứng!

- Hiệu trưởng Tần Thiên của Hoa Hạ học phủ?

Khuôn mặt của Buck dần trở nên khó coi, không ngờ lại có hai Vương Cấp đến cứu người.

- Bây giờ thì ta đã có thể cứu học sinh của mình rồi chứ?

Tần Thiên nhìn xuống Buck, trong mắt có vẻ chế nhạo, trông vô cùng bình tĩnh.

Vẻ mặt Buck trở nên nghiêm túc, hắn ta điều khiển năm Khế Ước Linh Vương Cấp đến bảo vệ chính mình.

Hắn ta đang định mở miệng nói gì đó thì từ xa lại có một luồng khí thế đáng sợ phóng lên tận trời!

- Con bà nó chứ! Vẫn còn có nữa à?

Biểu cảm hắn ta thay đổi kịch liệt, trong mắt tràn ngập chấn kinh.

Quả nhiên, một con Tử Sắc Đại Ưng xuất hiện ở phía xa, nó giống như một cơn gió lốc lớn, nháy mắt đã đi đến gần chỗ mọi người đứng.

- Bộ trưởng Trần Thanh Hải của Ngự Long Vệ?

Sắc mặt Buck khó coi, không ngờ sẽ xuất hiện ba vị Vương Cấp, thật sự có chút hơi làm quá lên.

Hoa Quốc của các ngươi có nhiều Vương Cấp quá không biết dùng vào đâu đúng không?

Trong tích tắc, mười lăm con Khế Ước Linh Vương Cấp xuất hiện, khí thế vô cùng đáng sợ khiến cho người ta phải run rẩy!

- Các ngươi đã đến lãnh thổ của Liên minh Tự Do mà không được sự cho phép, điều này đã là không hợp quy củ rồi!

Buck ép buộc chính mình tỉnh táo lại. Có ba Vương Cấp liên thủ, hơn nữa không có ai là kẻ yếu cả, bọn họ hoàn toàn có thể đánh chết hắn ta.

Hắn ta hít một hơi thật sâu, cường thế nói:

- Các ngươi còn muốn ra tay với ta ở trong khu vực của Liên minh nữa à?

- Ngươi nói cũng có lý!

Tần Thiên sờ cằm, sau đó lão và Trần Thư liếc nhau, sau đó lão nháy mắt với hắn.

Một giây sau, Khế Ước Linh sở hữu huyết mạch Trọng Minh Điểu của lão phóng kỹ năng ra, tạm thời khống chế Khế Ước Linh của Buck ngay lập tức.

- Các ngươi!

Vẻ mặt hắn ta kinh hãi, không ngờ bọn họ lại thật sự dám ra tay với hắn ta.

Tại thời điểm hắn ta sơ suất, một con thỏ xuất hiện bên cạnh một cách kỳ dị.

- Vù vù (Ngươi biến đi)!

Thỏ Không Gian vung củ cà rốt lên, đồng thời bố trí một Không Gian Thông Đạo.

Rầm!

Buck bị đánh bay vào bên trong Không Gian Thông Đạo rồi lăn thẳng tới hơn năm trăm mét.

Lúc này, Tử Sắc Đại Ưng của Trần Thanh Hải đã chuẩn bị xong, ngay lập tức tóm lấy thân thể của Buck, sau đó bay về phía Hải Vực.

Mộ lúc sau, Buck bị cưỡng ép mang ra khỏi lãnh thổ của Liên minh Tự Do rồi bị ném rơi xuống trong nước biển.

Khế Ước Linh của hắn ta vội vã đuổi theo để bảo vệ bên cạnh hắn ta.

- Giờ thì tốt rồi, đã không còn ở bên trong biên giới Liên minh nữa!

Mọi người nở một nụ cười khó mà giải thích, ào ào nhìn về phía Buck ở phía dưới.

- …

Khóe miệng Buck giật giật, trong lòng có chút luống cuống. Con mẹ nó, mấy tên này là một đám thổ phỉ mà!

- Rốt cuộc các ngươi muốn làm cái gì vậy hả?

- Không có việc gì đi tản bộ lung tung cũng không được à?

Tần Thiên nhướng mày rồi nháy mắt ra hiệu.

Đột nhiên, mười lăm Khế Ước Linh Vương Cấp đồng loạt ra tay, bắt đầu hành hung năm Khế Ước Linh của hắn ta.

Bùm bùm bùm!

Trận chiến cấp độ Vương Cấp khiến cho Hải Vực rung chấn, những người ở biên giới Liên minh cũng không dám ra tay mà chỉ có thể không ngừng truyền tin tức lên cho cấp trên.

- Buck bị đánh!

- Buck lại bị đánh!

- Kinh hoàng! Hắn ta vẫn còn đang chịu đòn…

Chương 1065: Một Vương Cấp cỏn con mà cũng dám thách thức à (2)

Hết thông tin này đến thông tin khác được gửi lên trên, đây là điều duy nhất mà bọn họ có thể làm cho Buck. - Ai bảo ngươi phách lối này!

Mấy người Tần Thiên mỉm cười nhìn Buck đang nổi giận đùng đùng ở dưới.

Năm đó, lão sư của Liễu Phong nổi tiếng khắp thiên hạ, có thể nói đó là tiền bối của ba người bọn họ, đương nhiên bọn họ vô cùng kính trọng người ấy.

Nếu bây giờ đã có cơ hội thì đương nhiên phải trút giận chứ, chỉ là không thể giết chết hắn ta được mà thôi.

- Lão sư, hiệu trưởng, bộ trưởng, tổng đốc…

Trong mắt Trần Thư tràn ngập vẻ cảm động, không ngờ lại có đến ba vị Vương Cấp tới cứu hắn.

Loại thế trận này quả thực là có chút quá lớn!

- Đừng có hiểu lầm!

Khóe miệng mấy người Tần Thiên giật giật mà nói:

- Chúng ta chủ yếu tới đây để thương lượng, thứ yếu cũng không phải cố ý đến cứu ngươi!

Dứt lời, lão đặc biệt nhìn về phía A Lương.

Liễu Phong đi tới rồi nói:

- Đương nhiên, điều quan trọng nhất chính là bọn ta lo lắng ngươi sẽ gây ra đại họa!

Lúc trước, bên trong Địa Hỏa Bình Nguyên có hai vị Vương Cấp và khoảng mười vị Hoàng Kim Cấp, Tần Thiên nghĩ Trần Thư cần bọn họ đến cứu viện. Nhưng cuối cùng thì sao?

Một đám người đều bị Trần Thư gài bẫy, bị nhốt ở bên trong Dị Không Gian.

Bây giờ, Liên minh đã bắt đầu gióng trống khua chiêng bắt bớ Trần Thư khắp nơi.

Chỉ sợ hung thú nổi điên ở Hải Vực mới chỉ là lần phản kích đầu tiên mà thôi.

Lỡ như con hàng này tức giận lên rồi ném bom hạt nhân vào trong lãnh thổ Liên minh thì đó mới là chuyện lớn!

Nửa tiếng trôi qua.

- Mẹ kiếp! Lão tử không tin các ngươi có thể giết ta!

Lúc này, Buck giận tím mặt, tôn nghiêm bị giẫm đạp khiến cho hắn ta gần như mất hết lý trí.

Hắn ta dứt khoát thu hồi năm Khế Ước Linh về, sau đó bày ra dáng vẻ không sợ chết!

- Một Vương Cấp cỏn con mà cũng dám thách thức à?

Trần Thư nhếch mép cười, cứ như thể hắn đã chờ giây phút này từ lâu rồi vậy.

Chỉ thấy trên vai của hắn đột nhiên xuất hiện một cái tên lửa!

Bùm!

Trong tích tắc, một quả tên lửa bắn nhanh tới, trực tiếp nhắm ngay về phía Buck ở dưới.

- Đậu xanh rau má!

Buck chấn kinh, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Má nó chứ, ngươi làm thật đấy à?

Đúng là mấy người Tần Thiên có điều cố kỵ, ngay cả Liễu Phong có mối thâm thù với hắn ta cũng không dám giết hắn ta ngay tại chỗ.

Nhưng hắn ta lại không để mắt đến tội phạm Nam Giang mới chỉ là Bạch Ngân Cấp…

- Không ổn!

Mấy người Tần Thiên cũng bị giật mình, chuẩn bị ra tay ngăn cản.

Mẹ nó, nếu bị đánh trúng thì ngay cả Vương Cấp cũng bị cụt tay thiếu chân mất…

Bọn họ tới đây để đàm phán chứ không phải đến để làm phần tử khủng bố…

Tuy nhiên, trong tích tắc khi bọn họ đang định ra tay ngăn cản.

Xì xì xì!

Một tia chớp lướt đến với tốc độ cực nhanh, thậm chí ngay cả thị lực của Vương Cấp cũng không thể bắt kịp.

Chỉ thấy một con Dị Thú được bao phủ bởi tia chớp xuất hiện, trực tiếp nuốt quả tên lửa vào bụng.

- Hả?

Mấy người Tần Thiên khẽ giật mình, ngay sau đó biểu cảm đột ngột thay đổi.

- Các ngươi làm hơi quá rồi đấy?

Lôi Điện Dị Thú chép miệng, vậy mà lại có thể nói tiếng người!

Hình dạng của nó trông giống như một con báo săn nhưng lại có ba cái đuôi, phần cuối đuôi có tia chớp quanh quẩn, lộ ra khí thế vô cùng kinh khủng.

Ánh mắt Tần Thiên ngưng trọng mà nói:

- Truyền Kỳ Lôi Thú…

Mấy người Trần Thư đều sửng sốt, không ngờ lại gặp được Khế Ước Linh Truyền Kỳ Cấp!

Lôi Điện Dị Thú lắc ba cái đuôi mà nói:

- Ta sẽ không truy cứu chuyện các ngươi tự tiện xâm phạm lãnh thổ của Liên minh, để bốn tên tiểu quỷ kia ở lại rồi các ngươi có thể rời đi!

Mấy người Tần Thiên còn chưa mở miệng nói gì thì Trần Thư đã ngồi xổm xuống rồi lẩm bẩm như bị phát bệnh:

- Makka Pakka…

- ?

Tần Thiên và Liễu Phong đều quay đầu nhìn lại, ánh mắt đầy dấu chấm hỏi.

Hai người liếc nhau, không phải nói trước đó Trần Thư đi săn Bạch Ngân Quân Vương nên dùng hết cơ hội triệu hoán rồi sao?

- Dọa người ta thôi à?

Tần Thiên nhìn về phía Liễu Phong rồi mở miệng hỏi:

- Hay là tin tức lúc trước của ngươi là giả?

- Gà mái nha! (*)

(*) câu gốc 母鸡啊！Phát âm trong tiếng Quảng Đông giống câu "Không biết!".

Liễu Phong nhún vai. Chẳng lẽ lúc trước Trần Thư dựa vào thực lực của bản thân để chém giết Quân Vương thật sao?

- Chờ một chút!

Lúc này, Lôi Thú Truyền Kỳ Cấp đột ngột lên tiếng, trong mắt đã có chút kiêng kị.

Ánh mắt của nó nhìn chằm chằm vào cái bóng của Trần Thư, nó cảm nhận được một mùi vị quen thuộc.

- Thật ra, cũng không phải cứ nhất định muốn bắt các ngươi ở lại…

- …

Khóe mắt mọi người giật điên cuồng, Lôi Thú này thuộc về loại có thể co được dãn được đấy à…

Mấy người Tần Thiên đều hiểu ra một điều: Đều là Truyền Kỳ nhưng vẫn có cách biệt!

- Lôi Thú đại nhân…

Buck vội vàng nói:

- Bọn họ dám khiêu khích tôn nghiêm của Liên minh…

Bây giờ, trong lòng hắn ta vẫn tràn đầy tức giận, nếu như không phải Lôi Thú xuất hiện kịp thời thì khỏi phải nói, quả tên lửa kia đã khiến hắn ta bị thương nặng rồi.

Chương 1066: Ngươi thật sự nghĩ bản thân là phú nhị đại đệ nhất Lam Tinh đấy à?

Ai mà biết một học sinh lại mang bên mình một khẩu súng phóng tên lửa chứ? Hơn nữa, điều càng kỳ quặc hơn nữa chính là, dường như mấy người Tần Thiên không hề kinh ngạc một chút nào cả…

- Nói như vậy có nghĩa là bọn ta có thể đi được rồi đúng không?

Tần Thiên nhướng mày, nhìn dáng vẻ của Lôi Thú thì có vẻ như đã bị chấn nhiếp rồi.

- Ta có một thỉnh cầu, hy vọng các ngươi có thể giúp bọn ta cứu những Ngự Thú Sư đang bị mắc kẹt bên trong Địa Hỏa Bình Nguyên ra!

Truyền Kỳ Lôi Thú lắc đuôi, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư mà nói:

- Dù sao thì mọi chuyện cũng là do ngươi mới xảy ra.

- Nếu ngươi đã phạm sai lầm thì cũng nên chịu trách nhiệm đúng không?

Trần Thư cắt đứt triệu hoán, cái bóng lại dần dần trở lại bình thường.

Trong lòng hắn có lòng tin mà nói:

- Ngươi nghĩ ta vô duyên vô cớ nhốt bọn họ lại đấy à?

- Rốt cuộc là chuyện thế nào?

Truyền Kỳ Lôi Thú khẽ giật mình, trong mắt cũng có vẻ tò mò.

- Khụ khụ…

Trần Thư đảo mắt một vòng, ngay sau đó hắn hắng giọng.

Vừa nhìn thấy bộ dáng của hắn thì mấy người Tần Thiên đều hiểu ra con hàng này lại muốn nói bừa lung tung nữa rồi…

Nhưng Truyền Kỳ Lôi Thú ở đối diện thì lại nghiêm túc lắng nghe.

Quanh năm suốt tháng nó đều tọa trấn bên trong Ác Ma Sào Huyệt của Liên minh Tự Do nên đương nhiên chưa từng nghe đến tên của Trần Thư bao giờ cả.

Có đôi khi, tình báo thật sự khá quan trọng…

- Thật ra mọi chuyện rất đơn giản!

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy nghiêm túc mà nói:

- Chắc hẳn các ngươi đều đã biết chuyện về Hỏa Diễm Di Tích rồi đúng không?

Mọi người gật đầu, sau đó ào ào nhìn sang.

Bây giờ, chỉ có một mình Trần Thư mới biết được thông tin về Di Tích mà thôi, những người tham gia còn lại đều đang bị nhốt bên trong Dị Không Gian cả rồi…

- Trước kia, ta đã từng may mắn đạt được chìa khóa của Di Tích trong nhà kho của Trấn Linh Quân…

Hắn mở miệng nói:

- Cách đây không lâu, chìa khoá xuất hiện thay đổi rồi dẫn ta đi đến Địa Hỏa Bình Nguyên…

- Chờ một chút!

Khóe miệng Trần Thanh Hải giật giật mà nhìn sang rồi nói:

- Ở căn cứ Trấn Linh Quân à?

- Ầy…

Trần Thư khẽ ngẩn người, sau đó hắn cười khan mà nói:

- Không cần chú ý chi tiết quá!

- Ta sẽ nói ngắn gọn!

Trần Thư nói tiếp:

- Di Tích có hạn chế đẳng cấp, chỉ có những người dưới Hoàng Kim Cấp mới có thể vào được!

- Nói điểm chính!

Truyền Kỳ Lôi Thú nói, mọi người đều biết chuyện này cả rồi.

- Được rồi! Sắp tới rồi!

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy nghiêm túc mà nói:

- Ta và những người tham dự còn lại bên trong Di Tích đã đồng tâm hiệp lực, cùng nhau thăm dò Di Tích!

- Bởi vì ta đối nhân xử thế hoà nhã, thực lực cũng mạnh mẽ nên đương nhiên đã chiếu cố những người khác rất nhiều lần!

- ?

Mấy người Tần Thiên không hề biến sắc, nhưng ánh mắt đều trở nên vô cùng kỳ quái.

- Tuy nhiên, người tốt thực sự không nhận được đền đáp tốt!

Trần Thư làm ra dáng vẻ đau lòng nhức óc mà nói:

- Bởi vì ta đạt được không ít phần thưởng, kết quả vừa mới ra khỏi Di Tích thì người bên trong Liên minh các ngươi lập tức muốn cướp đồ của ta!

- Ta chỉ là một người sinh viên, rốt cuộc ta đã làm sai điều gì chứ?

Hắn nắm chặt hai tay, trong mắt có chút đau xót mà nói:

- Lúc ấy, ta nghĩ đến chuyện bản thân đại diện cho hình ảnh của Hoa Hạ học phủ nên cũng chỉ có thể lựa chọn nhẫn nhịn!

- Để dập tắt lòng tham của bọn họ, ta sẵn sàng giao bảo vật của Di Tích ra! Ít nhất chúng cũng phải trị giá đến mười tỷ!

Hắn thở dài, sau đó nói tiếp:

- Nhưng ham muốn của con người là bất tận! Bọn họ còn muốn cả bảo vật trên người ta nữa!

- Để tránh không dẫn đến xung đột, ta lại nhường thêm một bước! Ta đã giao tài sản của mình ra rồi!

Tâm trạng Trần Thư đầy xúc động mà nói:

- Ta tính sơ sơ cũng phải tám mươi tỷ! Tám mươi tỷ đấy!

- Đúng rồi, khi nào thì Liên minh các ngươi có thể thanh toán cho ta được vậy?

- ?

Đầu óc Truyền Kỳ Lôi Thú cũng có chút ngơ ngác mà nói:

- Con mẹ nó, ngươi mang theo tám mươi tỷ trên người ư?

Ngươi thật sự nghĩ bản thân là phú nhị đại đệ nhất Lam Tinh đấy à?

- Có vấn đề gì không?

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Thân là tội phạm hợp pháp duy nhất trong nước, trên người của ta có chút tiền là hoàn toàn hợp lý.

- Ngươi có biết tám mươi tỷ mang ý nghĩa gì không vậy hả?

Truyền Kỳ Lôi Thú dùng chân gãi đầu, nghi ngờ mà nói:

- Lúc nào ngươi cũng vác vài thi thể của mấy con Hoàng Kim Quân Vương trên người đấy à?

- …

Trần Thư ho khan, sau đó nói:

- Khế Ước Linh của ta hơi kén ăn, ngày nào cũng phải ăn Chân Bảo mới được.

- Nói tóm lại, đám người kia vẫn không vừa lòng, bọn họ cứ luôn miệng nói ta chưa giao ra hết, thậm chí còn tuyên bố muốn giết ta!

Trần Thư thở dài rồi nói tiếp:

- Nhưng ta thật sự không còn một mẩu nào cả! Nhưng ta lại đột nhiên nhớ ra trong Dị Không Gian có vô số hung thú, đó cũng là một lượng của cải phong phú…

- Cho nên ta mới tri kỷ đóng Không Gian Thông Đạo lại cho bọn họ, để bọn họ có thể săn giết thỏa thích…

Chương 1067: Dường như nó đang mặc cả, mà lại giống như vẫn chưa bàn được gì…

Sau khi hắn nói xong, hiện trường chìm vào im lặng kéo dài. Đừng nói là Truyền Kỳ Lôi Thú, ngay cả ba người A Lương

cũng cần một chút thời gian để tiêu hóa, thật sự là hắn nói hơi quá trớn…

Một lúc lâu sau, Tần Thiên mới hoàn hồn, mặt mang nụ cười mà nói:

- Bây giờ xem ra, hình như tất cả là do lỗi của các ngươi nhỉ?

- Hừ! Đây mới chỉ là lời nói một bên của hắn mà thôi!

Buck phản bác, hoàn toàn không tin vào lời giải thích không hợp lẽ thường này.

- Mặc dù có hơi nói quá, nhưng trên cơ bản sẽ không nói sai không phải sao?

Tần Thiên nhìn về phía Lôi Thú, vẻ mặt mang ý tứ sâu xa.

Lôi Thú không lên tiếng, trong lòng nó cũng biết rõ có một việc căn bản không có vấn đề. Đó chính là những người khác quả thật muốn cướp đồ của Trần Thư.

Đối mặt với một Bạch Ngân Ngự Thú Sư mang theo bảo vật Di Tích thì không có ai là không muốn cướp cả.

Nhưng điều đáng tiếc chính là, dường như tài nghệ không bằng người ta…

Trong mắt Buck hiện lên vẻ lạnh lùng mà nói:

- Cho dù có là vậy đi chăng nữa, nhưng tiểu tử này hành động quá đáng! Dựa theo hệ thống của Liên minh…

- Xin lỗi cho cắt ngang!

- Cái gì?

Vụt!

Lại một quả tên lửa khác vụt bắn tới…

Ầm ầm!

Hai con ngươi của Buck co rụt vào, hắn ta nhanh chóng triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra rồi ngăn tên lửa đang bắn tới lại.

Vẻ mặt của hắn ta vừa sợ vừa tức giận mà quát lên:

- Mẹ nó, ngươi làm cái quái gì thế?

- A… Ta đã nói muốn cắt ngang rồi mà!

Trần Thư nhún vai, mặt mũi tràn đầy vô tội.

- ?

Khóe miệng Buck giật giật. Mẹ kiếp, ngươi muốn cắt ngang lời ta hay là muốn cắt ngang chân của ta vậy hả?

- Xin lỗi, xin lỗi! Ta sợ bản thân không có đủ thực lực, ta có nói thì ngươi cũng không chịu nghe!

Trần Thư ho khan rồi giải thích:

- Quay lại chuyện chính! Nếu như không phải các ngươi muốn bắt giữ ta trái phép thì ta cũng không muốn xông vào lãnh thổ của Liên minh làm gì!

- Còn về sự cố bom hạt nhân ở Địa Hỏa Bình Nguyên, nơi đó vốn dĩ thuộc về khu vực công cộng mà, liên quan quái gì đến các ngươi chứ?

Trong lúc nhất thời, Buck và Lôi Thú đều á khẩu không trả lời được.

- Nếu sự thực đã là như thế này, vậy thì bọn ta đi trước đây!

Tần Thiên cười cười, sau đó chuẩn bị mang theo mấy người Trần Thư đi.

- Chờ đã!

Lôi Thú thở dài, trong lòng biết bên mình là bên đuối lý nên cũng chỉ có thể nói:

- Có thể nhờ hiệu trưởng học phủ của các ngươi ra tay, giúp bọn ta mở Không Gian Thông Đạo ra được không?

Hiệu trưởng Hoa Hạ học phủ là Vương Cấp Tam Tinh, là cường giả có tiếng toàn thế giới nên đương nhiên nó cũng biết về người này.

- Bọn ta cũng muốn giúp các ngươi lắm chứ!

Tần Thiên thở dài mà nói:

- Nhưng vấn đề là hiệu trưởng của bọn ta cần phải trấn thủ ở Long Uyên, thật sự không thể phân thân nổi…

- Nói một cái giá đi!

Lôi Thú chỉ có thể đi thẳng vào vấn đề, cuối cùng cũng đi vào trọng điểm.

- Hả?

Vẻ mặt mọi người chấn động, sau đó lập tức trở nên phấn khởi lên.

Nếu ngươi đã nói như thế này thì mọi người thật sự không buồn ngủ nữa rồi.

- …

Lôi Thú gãi đầu. Những người trước mặt này thật sự là cường giả có thể diện đấy à?

Con mẹ nó, không phải đây chính là băng đảng tội phạm đấy chứ hả?

Mấy người Tần Thiên liếc nhìn nhau, sau đó nháy mắt ra hiệu cho Trần Thư.

Loại chuyện này đương nhiên phải để cho tội phạm đi làm mới là thích hợp nhất.

Trần Thư gật đầu, lo việc nghĩa không thể chểnh mảng mà xung phong đứng dậy.

Lôi Thú nhìn về phía hắn, cũng không khinh thường hắn chỉ bởi vì đối phương là Bạch Ngân Cấp.

Hắn là người duy nhất ở hiện trường có Khế Ước Linh Truyền Kỳ Cấp che chở, thậm chí nó cảm thấy đối phương còn có tiếng nói hơn cả Vương Cấp ấy chứ.

- Đầu tiên, trả lại lượng tài sản chín mươi tỷ cho ta! Nếu không bọn ta sẽ không cứu ai ra cả!

Những lời này vừa được thốt ra thì Lôi Thú định mở miệng nói gì đó, kết quả lại bị Trần Thư cắt ngang.

- Trước khoan hãy gấp gáp! Ta vẫn chưa nói xong đâu!

Trần Thư nhếch mép cười rồi nói tiếp:

- Tiếp theo, một vị Vương Cấp mười tỷ, Hoàng Kim Cấp một tỷ, Bạch Ngân một trăm triệu! Hắc Thiết Cấp tặng miễn phí cho các ngươi!

Lôi Thú trầm ngâm suy nghĩ, một lát sau mới chậm rãi nói:

- Hiện tại không thể nào trả lại cho ngươi chín mươi tỷ được, cần phải cứu người ra, sau đó thẩm tra đối chiếu rồi mới có thể bàn bạc tiếp!

- Thành giao! Vậy trước tiên đưa tiền cứu viện cho bọn ta đi!

Trần Thư trực tiếp gật đầu, không hề do dự lấy một giây.

- Hả?

Lôi Thú gãi đầu, cảm thấy hình như có điều gì đó là lạ. Dường như nó đang mặc cả, mà lại giống như vẫn chưa bàn được gì…

Trong lòng mấy người Tần Thiên tràn ngập ý cười, không ngờ sẽ suôn sẻ đến mức này.

Đúng là thực lực của Truyền Kỳ Lôi Thú vô cùng mạnh mẽ, có thể nói đây là một trong những vị mạnh nhất trên Lam Tinh.

Tuy nhiên, nó đã bao giờ gặp phải loại người hành động không theo lẽ thường như vậy lần nào đâu?

Bây giờ, mấy người Tần Thiên đều có thể khẳng định, chín mươi tỷ gì đấy toàn là ăn nói linh tinh mà thôi, nói không chừng tên này còn chủ động cướp của người ta cũng nên…

Chương 1068: Dường như nó đang mặc cả, mà lại giống như vẫn chưa bàn được gì… (2)

Tần Thiên mở miệng nói: - Ba ngày sau, Khế Ước Linh Không Gian Vương Cấp của bọn ta sẽ tới đây.

- Được rồi!

Lôi Thú gật đầu, nó còn đang bận trở lại Ác Ma Sào Huyệt nữa đây này, không có thời gian dư thừa để lãng phí đâu.

Hơn nữa, điều khiến nó khó chịu không phải mấy người Trần Thư, mà là hai Vương Cấp Ngự Thú Sư của Liên minh bên mình.

Nhiều người như vậy mà còn không đối phó nổi một Bạch Ngân Ngự Thú Sư nữa mới đau, kết quả là không những không thành công mà còn bị đối phương lừa hết nguyên cả đám.

Bây giờ lại còn cần Liên minh đưa tiền để chuộc người nữa chứ, thật sự là mất mặt quá đi!

- Đại nhân…

Trông mắt Buck có chút không cam tâm, lui bước nhường lại dễ dàng như vậy sao?

- Câm mồm!

Lôi Thú lạnh lùng nhìn hắn ta rồi nói:

- Thân là Vương Cấp mà bắt một Bạch Ngân cũng bắt không xong!

- …

Khóe miệng Buck giật giật. Bà mẹ nó, ta cũng muốn bắt lắm chứ, nhưng người ta một lần có đến tận ba Vương Cấp tới cứu, cho dù có đổi sang ai thì cũng không thể trụ được mất…

Dường như Lôi Thú nghĩ đến cái gì đó nên nhìn về phía Trần Thư mà nói:

- Ta muốn hỏi một câu!

- Phí trưng cầu ý kiến một tỷ!

Trần Thư nhếch mép cười. Quả thật Khế Ước Linh trước mắt này không phải là Lôi Thú gì đấy mà nó là Chiêu Tài Thú thì đúng hơn!

- ?

Lôi Thú khẽ giật mình, ngay sau đó đung đưa ba cái đuôi, trên đuôi xuất hiện tia chớp đáng sợ.

- Ầy… Cứ hỏi đi, cứ hỏi đi!

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói:

- Cứ xem như là ta miễn phí tặng kèm!

Lôi Thú nghiêm túc hỏi:

- Ngươi đóng Không Gian Thông Đạo bằng cách nào vậy?

Cho tới tận bây giờ vẫn chưa từng có tiền lệ Không Gian Thông Đạo bị đóng lại, có thể nói chuyện này đã phá vỡ nhận thức của mọi người.

Nếu có thể nắm giữ loại phương pháp này thì hoàn toàn có thể cách ly hung thú để cải thiện đáng kể tính an toàn của Lam Tinh.

Trần Thư dang hai tay ra mà nói:

- Ta cũng không biết nữa. Cái đó là thứ mà Truyền Kỳ Ngự Thú Sư trong nước cho ta, hình như là lấy ra từ Long Uyên thì phải.

Đương nhiên hắn không thể nào lại nói đó là đồ vật của chính mình được, mọi chuyện đều có thể đẩy đến lão gia tử Truyền Kỳ là xong.

E rằng cả Lam Tinh cũng không có người nào dám đến hỏi lão nhân gia.

Hơn nữa, trên người hắn còn có dấu ấn của Truyền Kỳ Khế Ước Linh nên đương nhiên những gì hắn nói đều rất đáng tin.

Đồng thời, hắn dẫn nguồn gốc của vật phẩm tới Long Uyên cũng có ý hy vọng các đại quốc còn lại có thể phái cường giả đến thăm dò, như thế thì có thể giúp một tay làm dịu áp lực trong Long Uyên.

- Long Uyên à?

Trong mắt Lôi Thú tràn ngập kiêng kị.

Nó trấn áp quanh năm ở Ác Ma Sào Huyệt, nơi nguy hiểm thứ hai trên Lam Tinh đã cảm thấy áp lực lắm rồi, sự nguy hiểm của nơi nguy hiểm nhất là Long Uyên thì khỏi cần phải nói cũng đã rõ ràng.

Nó không nghi ngờ lời Trần Thư nói mà quay người đi về hướng của Liên minh Tự Do.

Buck quay đầu nhìn mấy người Trần Thư, vẫn còn nhớ như in những đòn hành hung trước đó.

- Lần này, Buck ta nhớ kỹ rồi! Đặc biệt là…

Hắn ta còn chưa nói dứt lời thì đột nhiên thần sắc chấn động.

Chỉ thấy Trần Thư lại nâng một khẩu súng phóng tên lửa lên, trên mặt treo nụ cười hung tàn…

- …

Hắn ta cưỡng ép kìm lại lời nói mà đi theo Lôi Thú rời khỏi mảnh đất nhục nhã này.

…

Nửa tiếng sau, nhóm người Trần Thư ngồi trên lưng Thiên Băng Phượng Vương của tổng đốc Nam Thương, chuẩn bị đi đến Địa Hỏa Bình Nguyên trước.

Mà lúc này, Tần Thiên đang nói chuyện với chính phủ trong nước, hiển nhiên là đang bàn về chuyện để bọn họ phái Khế Ước Linh Vương Cấp đến đây.

Một lúc lâu sau, lão cúp điện thoại, sau đó nhìn về phía Trần Thư.

- Sao vậy? Hiệu trưởng?

Trần Thư quay đầu nhìn lại lão, trong mắt có chút khó hiểu.

- Từ từ giải thích từng cái một!

Tần Thiên hắng giọng rồi nói:

- Súng phóng tên lửa lấy từ chỗ nào ra?

- Ầy… Mò ra từ thùng rác của tiểu khu.

- ?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật mà nói:

- Ý ngươi nói là phần tử khủng bố của tiểu khu đấy à?

- Hiệu trưởng, đây chỉ là món đồ chơi nhỏ mà thôi, không cần phải để ý nhiều như vậy đâu…

Trần Thư mở miệng nói. Súng phóng tên lửa là đến từ một băng nhóm tội phạm muốn giết hắn ở thành phố Nam Giang.

- Nếu so với bom hạt nhân của ngươi thì quả thật đây chỉ là món đồ chơi nhỏ mà thôi…

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, lão không tiếp tục hỏi thêm nữa.

Mức độ nguy hiểm của vũ khí công nghệ kém xa tít tắp so với Khế Ước Linh của Ngự Thú Sư nên đương nhiên việc kiểm soát chúng cũng không nghiêm ngặt lắm.

- Bây giờ thì nói nghe xem, sao ngươi rời khỏi học phủ mà lại không báo cáo!

Tần Thiên mở miệng nói:

- Nếu như không phải bọn ta tới kịp thời, ngươi đã… ngươi đã…

Lão đột nhiên nhớ ra Trần Thư có Truyền Kỳ Cấp che chở, có vẻ như sẽ không có chuyện gì xảy ra cả đâu…

Trần Thư quay đầu lại nhìn lão rồi hỏi:

- Hiệu trưởng, ta đã gì cơ?

- Ngươi đã… bắt nạt người nước ngoài rồi!

- …

Tất cả mọi người nhất thời không nói nên lời. Con hàng này cũng thật sự quá gượng ép rồi…

- Đúng vậy!

Chương 1069: Nhưng ta có thể nhét bom hạt nhân vào trong miệng hắn ta

Tần Thiên lại hoàn toàn không cảm thấy như vậy, lão vẫn tự nói một mình: - Đến lúc đó, cộng đồng quốc tế sẽ nhìn nhận Hoa Hạ học phủ của chúng ta như thế nào đây?

- Nói không chừng bọn họ còn tưởng học phủ là trại huấn luyện tội phạm cũng nên!

- Ngươi tự nói đi, có không hợp lẽ thường, có vớ vẩn không cơ chứ?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói:

- Hiệu trưởng, ta sai rồi, chắc là lần sau ta không dám nữa đâu…

- Cũng may là lần này không xảy ra sự cố lớn đấy!

Tần Thiên trừng mắt lườm hắn rồi nói:

- Sau khi về nước, ngươi tự hối lỗi cho tử tế vào, không được phép ra nước ngoài nữa!

Lão quyết định cấm Trần Thư xuất cảnh, đến lúc đó sẽ có thể tránh khỏi không ít sự cố rồi.

Nửa ngày sau, Trần Thư vẫn luôn gục đầu xuống, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc ăn năn hối lỗi.

Cuối cùng thì cả nhóm cũng đã đi đến vị trí của Địa Hỏa Bình Nguyên.

- Hả? Không phải trên bản đồ có một hòn đảo ở chỗ này à?

Mọi người sửng sốt, nhìn về phía biển cả mênh mông vô bờ, lập tức ngơ ngác tại chỗ.

- Má nó, đảo đâu rồi?

- Ừm… Ta không chú ý mà lỡ làm ảnh hưởng đến đảo…

Trần Thư mở miệng giải thích, đồng thời nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên không trung của biển vẫn có mấy ngàn người vây quanh lại, chủ yếu đều là nhân viên chính phủ của Liên minh Tự Do.

- Hắn… Hắn quay lại rồi?

Trong đám đông, vẻ mặt một phóng viên chấn động, ngay lập tức nhìn thấy khuôn mặt của Trần Thư.

- Đậu bà nó chứ, hắn còn mang theo cả đồng bọn quay lại nữa kìa!

Có người trở nên hoảng sợ, lập tức kéo giãn khoảng cách ra, sợ đối phương sẽ cho nổ một lần nữa.

- Ngươi xem ngươi dọa người ta rồi kìa!

Tần Thiên lườm Trần Thư. Là phó hiệu trưởng của học phủ, lão luôn luôn được người khác tôn kính, đi đến bất kỳ đâu cũng luôn được hoan nghênh. Giờ thì tốt rồi, bỗng nhiên lại trở thành đồng bọn của tội phạm…

Nhưng có sao thì nói vậy, loại cảm giác này hình như… cũng không tệ lắm…

- Các vị không cần lo lắng! Bọn ta là Ngự Long Vệ của Hoa Quốc!

Trần Thanh Hải lấy phù hiệu đeo tay của mình ra, điều này ngay lập tức khiến mọi người yên tâm.

Ngự Long Vệ của Hoa Quốc nổi tiếng khắp thế giới, trước đây còn đặc biệt trợ giúp nhiều quốc gia nên đương nhiên có được uy thế nhất định.

Thời gian dần trôi qua, hai bên bỗng trở nên yên tĩnh lại.

Bên Liên minh Tự Do chờ người mang tài nguyên đến, mà mấy người Tần Thiên thì đang chờ Khế Ước Linh Không Gian Vương Cấp tới.

- Trần Bì, lại đây một chút!

Liễu Phong gọi Trần Thư lại, rồi cùng nhau ngồi xuống ở chỗ đuôi chim.

- Có chuyện gì thế lão sư?

Vẻ mặt Trần Thư khó hiểu mà nói:

- Ngươi đừng la mắng ta nữa, một mình Tần hiệu trưởng cũng đã đủ để tra tấn người rồi.

- Ta mắng ngươi làm cái gì chứ?

Liễu Phong nở một nụ cười rồi nói:

- Còn nhớ tên trung niên nhân tóc vàng lúc trước nữa không?

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn người, sau đó mở miệng nói:

- Ý của ngươi là cái người tên Buck kia à? Yên tâm đi, ta sẽ không ghim hắn ta đâu.

- Ý của ta là…

Trong mắt Liễu Phong đã hiện lên sát ý mà nhẹ giọng nói:

- Nếu như có cơ hội thì trực tiếp làm thịt hắn ta luôn!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Có cần phải ác như vậy không hả…

Nhưng hắn bỗng nhớ lại biểu cảm của Liễu Phong ngay lúc đó, hình như hai bên có thù oán gì đó thì phải.

- Cứ chém chém giết giết cũng không tốt lắm…

Trần Thư gãi đầu, trong mắt có chút không đành lòng.

Liễu Phong thấy bộ dạng này của hắn, lại nghĩ đến việc đối phương cũng mới chỉ là một người sinh viên mà thôi, hình như giết người có vẻ hơi tàn nhẫn.

Hắn ta đang muốn mở miệng nói cái gì đó, kết quả lại bị câu nói tiếp theo của Trần Thư làm cho nghẹn lại.

- Nhưng ta có thể nhét bom hạt nhân vào trong miệng hắn ta

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật. Là do hắn ta bất cẩn, sao có thể quên thân phận đầu tiên của đối phương là tội phạm Nam Giang, sau đó mới là sinh viên được chứ…

- Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, tốt nhất là nên ra tay ở Dị Không Gian hoặc một vùng đất không nằm trong biên giới!

Trần Thanh Hải chậm rãi đi tới rồi mở miệng nhắc nhở:

- Đừng để bị người khác nắm được thóp!

Vương Cấp đã được xem là nhân vật cốt cán của một đại quốc, một khi chết đi sẽ dẫn đến quốc tế rung chuyển.

Trong mắt Trần Thanh Hải cũng có hận ý, hắn ta và Liễu Phong là bạn chí cốt từ thời đại học, đương nhiên bọn họ cũng có chung một đạo sư.

Trong lòng hắn ta vô cùng muốn báo thù, nhưng thực lực của đối phương lại quá mạnh mẽ, hơn nữa còn tới từ một đại gia tộc thuộc Liên minh Tự Do, cho nên hắn ta vẫn luôn không tìm ra cơ hội thích hợp để ra tay.

- Yên tâm đi!

Trần Thư nhún vai, sau đó nói:

- Các ngươi nghĩ danh hiệu Pháp Ngoại Cuồng Đồ chỉ là danh hão thôi à?

Trong lòng hắn cũng có sát ý đối với Buck, ai bảo lúc ấy đối phương muốn giết Khế Ước Linh của hắn chứ?

- Nhưng mà, hai vị đại lão à!

Trần Thư nhướng mày rồi nói:

- Các ngươi giao cho một Bạch Ngân Cấp như ta đi giải quyết một người mà các ngươi cũng không giải quyết được, như thế hình như không hợp lý cho lắm thì phải?

Chương 1070: Nhưng ta có thể nhét bom hạt nhân vào trong miệng hắn ta (2)

– Các ngươi tin ta đến vậy à? - Đừng nói ngươi là Bạch Ngân Cấp, ta cảm thấy cho dù ngươi chỉ là một người bình thường thì cũng có thể bẫy chết Vương Cấp được!

- …

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt, Liên minh Tự Do phái một vị Vương Cấp Ngự Thú Sư đến, mang theo một lượng tiền chuộc phong phú.

- Tần hiệu trưởng, Khế Ước Linh Vương Cấp của các ngươi đâu rồi?

Lúc này, Vương Cấp của Liên minh đứng dậy rồi lên tiếng hỏi:

- Nhiều thêm một giây thì người ở bên trong sẽ có thể gặp phải nguy hiểm đấy.

- Đừng gấp gáp, sẽ đến nhanh thôi!

Tần Thiên ngoài miệng nói vậy, trong lòng lại dự đoán cũng sắp đến giờ rồi.

- Bọn ta có thể chờ, nhưng chưa chắc người ở bên trong có thể chờ nổi!

Vương Cấp Ngự Thú Sư nhíu mày, cho rằng đối phương đang cố ý trì hoãn thời gian.

- Ngươi sốt ruột cái rắm ấy, ngươi nghĩ đi đường không cần thời gian à?

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên, vang vọng trong đám người.

- Hả?

Trong lòng Vương Cấp Ngự Thú Sư của Liên minh giật mình, triệu hoán năm Khế Ước Linh ra theo bản năng.

- Tới rồi!

Tần Thiên nở một nụ cười, lão cũng đã nghe thấy giọng nói hồi nãy.

Một Không Gian Thông Đạo xuất hiện ở phía trên mọi người, một con Ngân Sắc Hồ Ly duyên dáng bước ra.

- Chi phí đi lại của ta là một ngàn vạn, vui lòng nhanh chóng thanh toán!

Ngân Sắc Hồ Ly nhìn về phía người của Liên minh Tự Do rồi nói tiếp:

- Xa như vậy, mệt chết ta rồi!

Trần Thư mở to hai mắt mà nhìn, không ngờ lại là Khế Ước Linh đang nói chuyện!

Vương Cấp Ngự Thú Sư nhăn nhó mặt mày mà nói:

- Trong thỏa thuận không có điều khoản này mà…

- Tạm thời bổ sung thêm không được à?

Đôi mắt của Ngân Hồ lóe lên rồi phóng một kỹ năng ra. Chỉ thấy một Khế Ước Linh của đối phương thế mà lại ngay lập tức biến mất tại chỗ, không thấy tăm hơi đâu nữa

- Ngươi!

Vẻ mặt Vương Cấp Ngự Thú Sư vô cùng chấn động, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Giờ thì đã có thể trả tiền được chưa?

Ngân Hồ duyên dáng sửa sang lại bộ lông, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

- Hoàn toàn… không thành vấn đề…

Đối phương cũng thuộc kiểu người co được dãn được, trực tiếp đồng ý.

Dù sao thì đó cũng là tiền của Liên minh, hắn ta cược mạng làm gì chứ?

- Thế này thì còn tạm được!

Ngân Hồ ngạo nghễ nói. Một luồng dao động không gian xuất hiện, Khế Ước Linh kia lại về tới bên cạnh đối phương.

- Được rồi, ta muốn làm chuyện chính, không được quấy rầy ta!

Ngân Hồ duỗi cái lưng mệt mỏi ra, ánh mắt lập tức khóa chặt vào cửa ra vào ban đầu của Địa Hỏa Bình Nguyên.

Nó lẩm bẩm:

- Thế mà lại có người có thể đóng Không Gian Thông Đạo lại, biến thái chui từ chỗ nào ra thế không biết?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, có thể dễ dàng nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Ngân Hồ. Ai bảo đối phương nói bên tai hắn như vậy chứ?

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Ngân Hồ Thuấn Di thêm lần nữa, đi đến lối vào của Địa Hỏa Bình Nguyên.

Trên người của nó xuất hiện ánh sáng màu bạc, dường như đang tìm kiếm tọa độ không gian có thể kết nối với nhau được.

Thời gian dần trôi qua, người của mỗi bên đều duy trì yên lặng, không dám làm phiền Ngân Hồ phóng thích kỹ năng.

- Lão sư, Hồ Ly rất lợi hại phải không?

Trần Thư gãi đầu rồi mở miệng hỏi:

- Ta thấy vừa nãy nó có thể dễ dàng di chuyển một Khế Ước Linh Vương Cấp được mà.

- Cũng khá lợi hại!

Trong mắt Liễu Phong có vẻ kính nể, sau đó hắn ta lên tiếng giải thích:

- Bây giờ, trên Lam Tinh có tổng cộng bốn đại quốc, cũng tức là có bốn Truyền Kỳ Cấp, đây cũng là một trong những điều kiện để thăng cấp lên đại quốc!

- Nhưng bởi vì Truyền Kỳ Cấp cần phải tọa trấn Dị Không Gian nên bọn họ chủ yếu sẽ không hoạt động ở Lam Tinh, điều đó cũng có nghĩa là Ngự Thú Sư mạnh nhất trên Lam Tinh chính là Vương Cấp Tam Tinh.

Hắn ta nhìn về phía Ngân Hồ ở đằng trước rồi chậm rãi nói:

- Hiệu trưởng cũng là Vương Cấp Tam Tinh, cũng là cường giả có tiếng tăm lừng lẫy, có thể được gọi là nhóm người mạnh nhất dưới Truyền Kỳ!

Trần Thư hơi kinh hãi, đồng thời hiểu ra sức nặng của vị hiệu trưởng trong truyền thuyết kia.

Hắn hỏi tiếp:

- Nếu so với Tần hiệu trưởng thì sao?

- Cái này còn cần phải hỏi nữa à?

Liễu Phong liếc nhìn Tần Thiên, sau đó nhẹ giọng nói:

- Một người là phó, một người là chính thức, ngươi hiểu mà…

- Hả?

Tần Thiên quay đầu nhìn lại hắn ta rồi nhíu mày mà nói:

- Lão Liễu, một Hoàng Kim Cấp như ngươi đứng đó đánh giá gì đấy? Hay là chúng ta đấu tay đôi một trận xem thử thế nào nhé?

- …

Liễu Phong bĩu môi mà nói:

- Thật là thô lỗ!

…

Nửa ngày trôi qua trong nháy mắt.

Vù vù vù vù ~

Đúng lúc này, một làn âm hưởng kỳ lạ vang vọng, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy phía trước Ngân Hồ xuất hiện một luồng ánh sáng màu trắng chói mắt, không gian xung quanh hiện ra dao động như nước.

- Tìm ra rồi à?

Vẻ mặt Vương Cấp Ngự Thú Sư của Liên minh chấn động mà lập tức cưỡi Khế Ước Linh xông lên trước.

Mấy người Trần Thư cũng xúm lại, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Ánh sáng màu trắng dần dần trở nên mờ nhạt, để lộ ra một Không Gian Thông Đạo được kết nối với Địa Hỏa Bình Nguyên.

Chương 1071: Chỉ có bọn họ là vui vẻ thôi, ta không có cái gì cả…

Tuy nhiên, Thông Đạo trước mắt này và Thông Đạo tự nhiên rất khác biệt, xung quanh không có sương mù màu trắng, hơn nữa không đủ vững chắc, rất dễ dàng sụp đổ. - Vui lòng thanh toán tiền trước!

Trần Thư cưỡi Lôi Điểu xuất hiện trước mặt Vương Cấp Ngự Thú Sư của Liên minh.

Bren suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi nói:

- Một người đi ra thì ta đưa một phần tiền!

- Cảnh giác như vậy luôn à?

Trần Thư nhướng mày mà nói:

- Ngươi không tin vào uy tín của Hoa Hạ học phủ bọn ta sao?

- Không, không, không!

Vương Cấp của Liên minh lắc đầu rồi nói thẳng:

- Chỉ đơn giản là ta không tin ngươi thôi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, trong mắt hiện lên ý nghĩ: Có ai đã để lộ tiếng gió rồi à…

Bren kiên quyết mà nói:

- Được rồi, có ai đi ra thì ta sẽ đưa tiền ngay, không thể nhượng bộ thêm nữa!

Ngân Hồ gật đầu, ngược lại không sợ đối phương quỵt nợ mà mở rộng toàn bộ Không Gian Thông Đạo ra.

Nó nói:

- Ta không thể giữ được quá lâu đâu, các ngươi có cách nào triệu tập bọn họ được không?

Vương Cấp của Liên minh gật đầu, trong tay cầm một thiết bị công nghệ màu đen, sau đó hắn ta cất bước đi vào Địa Hỏa Bình Nguyên…

Lúc này, Trần Thư bỗng dưng nghĩ đến cái gì đó bèn tiến tới bên cạnh Ngân Hồ rồi nhẹ giọng nói:

- Đại tỷ, bên trong còn có một đại chủ giáo của Cứu Thế Giáo Hội nữa đấy!

- Hả?

Ngân Hồ quay đầu trừng hắn rồi mới bất mãn mà nói:

- Ngươi mới là đại tỷ ấy!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói dò:

- Đại mụ…

Vẻ mặt mấy người Tần Thiên lập tức chấn động, tính chiến thuật lùi lại một bước, trong mắt tràn ngập hoảng sợ. Tiểu tử ngươi cũng biết tìm đường chết thật đấy!

- Ha ha…

Trong mắt Ngân Hồ có một ý cười khẽ rồi đột nhiên phóng một kỹ năng ra.

Trong phút chốc, dưới chân Trần Thư bỗng xuất hiện một Không Gian Thông Đạo, cả người hắn trực tiếp rơi vào trong đó, mà một đầu khác của Thông Đạo lại ở vị trí năm trăm mét trên cao.

Thế là, Trần Thư bắt đầu rơi vào một vòng lặp vô tận mà rơi xuống…

- Ôi… mẹ… ơi…

Trần Thư trợn tròn mắt, không ngờ còn có một chiêu như thế này…

- Hừ!

Ngân Hồ ngạo nghễ hừ mạnh, nhưng trong mắt lại có chút suy tư.

- Đại chủ giáo à?

Đôi mắt của nó phát sáng rồi sau đó thêm một thứ gì đó vào bên trong Không Gian Thông Đạo ở đằng trước.

Bên trong Địa Hỏa Bình Nguyên, tại một khu vực hẻo lánh, mấy người Viêm Vương đang tập hợp cùng một chỗ. Đã vài ngày trôi qua, tác dụng của Dẫn Dụ Dược Tề đã biến mất từ lâu rồi.

- Viêm Vương, thật sự sẽ có cứu viện chứ?

Một Hoàng Kim Ngự Thú Sư thận trọng hỏi, thậm chí trong giọng nói còn có chút tuyệt vọng.

- Nói thừa! Liên minh có thể không cứu các ngươi nhưng sao có thể không cứu ta chứ?

Vẻ mặt Viêm Vương bình tĩnh mà dùng ngữ khí chắc nịch trả lời.

Điều lão ta đang suy nghĩ không phải là liệu sẽ có ai đó đến cứu bọn họ hay không, mà là sau khi rời khỏi đây thì nên ăn nói như thế nào cho hợp lý?

Hai Vương Cấp bị một vãn bối Bạch Ngân lừa thảm, đến lúc đó biết đối mặt với phụ lão hương thân như thế nào đây?

Không phải là sẽ lập tức trở thành trò cười trong giới Ngự Thú rồi à?

Hoàng Kim Ngự Thú Sư thở dài, sau đó lẩm bẩm:

- Hầy, nếu mà biết trước sẽ như thế này thì ta đã không nhằm vào người kia rồi.

Người luôn mang theo bom hạt nhân bên mình sao có thể là hạng người đơn giản được chứ?

E là tìm khắp Lam Tinh cũng không tìm ra được mấy người ấy chứ?

Trong khi mọi người ở đây đang chờ đợi, trên không trung ở đằng xa đột nhiên xuất hiện một tia sáng màu đỏ chói lọi, giống như một mặt trời màu đỏ vậy.

- Ồ? Người của Liên minh đến rồi đúng không?

Vẻ mặt tộc trưởng Bell chấn động, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng thì cũng có thể thoát ra khỏi nơi quái quỷ này rồi!

- Đi thôi!

Viêm Vương lên tiếng đầu tiên:

- Tất cả đi theo ta!

Dứt lời, lão ta lập tức cưỡi Khế Ước Linh dẫn đầu, đi thẳng đến phương xa.

Bây giờ, Địa Hỏa Bình Nguyên đã yên tĩnh trở lại, Ngự Thú Sư nhân loại tổn thất nặng nề, hung thú cũng thương vong vô số.

Vị trí của Không Gian Thông Đạo cách không xa bọn họ lắm.

Một tiếng sau, cuối cùng thì mấy người Viêm Vương cũng đã đi đến gần Thông Đạo.

Bren của Liên minh Tự Do vừa thấy mọi người thì lập tức bật thốt theo bản năng:

- Dân tị nạn từ trại nào thế?

- …

Khóe mắt mấy người Viêm Vương giật điên cuồng. Mặc dù có thể giữ vững mạng sống, nhưng những trận chiến khốc liệt đã xé nát quần áo của bọn họ từ lâu rồi.

Ngoại trừ một vài người sở hữu Khế Ước Linh Không Gian ra thì hầu hết mọi người đều trông quần áo lam lũ, chật vật không chịu nổi.

Viêm Vương mở miệng nói:

- Bren…

- Rời khỏi đây trước đi đã. Để cứu các ngươi ra, Liên minh đã phải trả một cái giá rất đắt đấy!

Bren vỗ vai của Viêm Vương, không nhiều lời mà rời khỏi Không Gian Thông Đạo trước.

Vẻ mặt mấy người Viêm Vương trông rất cay đắng mà thở dài. Phần lớn số tiền đó vẫn phải do bọn họ tự chi ra thôi…

Mà ở một nơi cách xa Thông Đạo, một người trung niên chỉ mặc quần cộc mang khuôn mặt u sầu mà nhìn đám người sắp rời đi ở phía xa.

Chương 1072: Ta vẫn thích dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân của các ngươi hơn

Thậm chí trong mắt của hắn ta đã xuất hiện những giọt nước mắt óng ánh. Đó chính là Đại Chủ Giáo Vũ đã vô cùng nhếch nhác!

Hắn ta thở dài, xé một miếng thịt thú đang nướng rồi nói:

- Chỉ có bọn họ là vui vẻ thôi, ta không có cái gì cả…

Nếu nói về độ xui xẻo thì cả đám người Viêm Vương gộp lại cũng không bằng hắn ta…

Vốn dĩ thời gian Dẫn Dụ Dược Tề không kéo dài được lâu, theo lý thuyết thì các hung thú đuổi giết hắn ta nên sớm đi khỏi rồi, nhưng Hỏa Kỳ Lân gian ác kia khi tỉnh lại vẫn cứ không buông tha cho hắn ta.

Chắc là ôm tâm tư 'đã đến đây rồi thì phải làm cái gì đó', truy sát hắn ta gần một ngày một đêm!

Quân Vương cộng thêm cả mười Hoàng Kim Lãnh Chúa hợp lực lại, giết chết một Khế Ước Linh của hắn ta, ngoài ra hai Khế Ước Linh khác cũng bị thương nặng.

Chỉ có Bạch Sắc Cự Long của hắn ta là bị thương nhẹ, cho nên hắn ta mới có thể thuận lợi thoát khỏi bầy hung thú truy đuổi.

- Lại chết một Khế Ước Linh nữa!

Trong mắt Vũ tràn ngập hận ý, lẩm bẩm nói:

- Tội phạm Nam Giang, ta với ngươi không đội trời chung!

Chốc lát sau, hắn ta lại thở dài, hiện giờ mình đến cả ra ngoài cũng không dám.

Hắn ta dám khẳng định, Thông Đạo không chỉ có một tên Vương Cấp, hơn nữa đều là ở trạng thái toàn thịnh.

Chỉ cần hắn ta vừa xuất hiện thì sẽ lập tức bị vây đánh.

Mà tình trạng bây giờ của hắn ta không ổn chút nào, đến lúc đó thậm chí có nguy cơ bỏ mạng.

- Hi vọng Giáo Hội có thể nhanh chóng cứu giúp ta!

Vũ thở dài, một tên Vương Cấp vậy mà lại ở trong Dị Không Gian cấp ác mộng run sợ không thôi…

- Nhưng cũng phải nói là mùi vị của Khế Ước Linh Vương Cấp quả thật không tệ…

Hắn ta lại lột một tiếng thịt xuống, nhét cho Bạch Sắc Cự Long bên cạnh, giúp nó hồi phục vết thương trên cơ thể.

Dù sao Khế Ước Linh của mình cũng đã chết, hắn ta chỉ có thể quyết đoán lựa chọn thứ có giá trị nhất.

Để cho Cự Long khôi phục trạng thái toàn thịnh càng sớm càng tốt, như vậy thì sự an toàn của hắn ta cũng có thể được đảm bảo.

…

Lúc này, Viêm Vương vừa ra đến bên ngoài, lập tức nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười quen thuộc.

- Hello! Đã lâu không gặp!

Trần Thư nhếch môi cười một tiếng, lúc này hắn đã kết thúc rơi xuống tự do, canh giữ ở ngoài cửa Không Gian Thông Đạo.

- Ngươi…

Sắc mặt Viêm Vương giận giữ, lập tức triệu hồi ra một Khế Ước Linh.

Nhưng một giây sau, mười lăm con Vương Cấp cùng nhau xông tới, khí thế vô cùng hung hãn.

- ?

Đôi mắt Viêm Vương trợn tròn, sắc mặt lập tức cứng đờ lại.

Tình huống gì đây?

Vương Cấp đã phá nát đường phố rồi sao?

Trên môi đám người Tần Thiên nở nụ cười, không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhìn Viêm Vương.

- Ta làm sao?

Trần Thư chớp chớp mắt, trong mắt hiện lên ý cười chế nhạo.

Viêm Vương khẽ cắn môi, cố gắng kiềm chế lửa giận lại, gượng cười nói:

- Ngươi… thật đúng là tuổi trẻ tài cao!

- …

Cơ mặt mọi người đều co giật, không ngờ Viêm Vương có tính cách nóng nảy lại phản ứng nhanh như thế.

Trần Thư cười cười, mở miệng nói:

- Tốt, người đi ra, 10 tỷ!

Bren lại không hề do dự, lập tức để Khế Ước Linh bên cạnh giao ra 10 tỷ tài nguyên.

Ào ào ào!

Một lượng lớn Ngự Thú Châu xuất hiện, khiến mọi người đỏ cả mắt.

Đối với Ngự Thú Sư cấp cao mà nói, bởi vì tiêu hao quá lớn sẽ dẫn đến việc tiền nhân tạo sản xuất ra không còn lưu thông nữa.

Ngự Thú Châu có thể tăng lên Ngự Thú Lực đã trở thành tiền tệ chủ yếu!

Ngự Thú Châu và Ngự Thú Chân Châu khác nhau, cái thứ nhất là do con người nghiên cứu chế tạo ra, cần tu luyện để tiêu hao, là dùng vật liệu hung thú và các loại dược liệu chế tạo ra.

Cái thứ hai là bảo vật trong cơ thể hung thú, chỉ cần nuốt vào có thể nhanh chóng đạt được Ngự Thú Lực.

Nhưng bởi vì số lượng Ngự Thú Chân Châu quá ít, dùng làm tiền tệ là không thực tế nên chỉ có thể lựa chọn Ngự Thú Châu.

- Nhiều Hoàng Kim Ngự Thú Châu như vậy sao!

Trần Thư lập tức trợn tròn hai mắt mà nhìn, đôi mắt thậm chí còn liên tục lóe lên lục quang, trông thật sự giống như một con sói đói…

- Của ta! Đều là của ta!

Hắn vội vàng triệu hoán Thỏ Không Gian ra, chuẩn bị thu hết lại.

- …

Mọi người đều giật giật khóe miệng, mẹ nó đây rốt cuộc là loại người gì vậy…

- Đều là của ngươi ư?

Lúc này, Ngân Hồ quay đầu nhìn lại, trong mắt có chút ý cười.

- À…

Sắc mặt Trần Thư lập tức chấn động, nói:

- Trước tiên ta thu lại, đến lúc đó sẽ phân chia hợp lý!

Hắn còn cố ý nhấn mạnh hai chữ hợp lý, hy vọng có thể nắm được các tài nguyên trong tay.

Nói xong, đôi mắt Thỏ Không Gian liền sáng lên, thả ra Không Gian Tồn Trữ.

Nhưng một giây sau, không gian trước mặt lại xuất hiện dao động, đột nhiên Ngự Thú Châu biến mất không thấy nữa.

- Ngươi?

Trần Thư nhìn về phía Ngân Hồ, không ngờ bị người ta nẫng tay trên.

- Để ta giữ thì an toàn hơn!

Ngân Hồ vẫy vẫy đuôi, nói:

- Ta đã nghe qua sự tích về ngươi!

- …

Trong mắt Trần Thư tràn ngập vẻ suy sụp, cúi đầu trở lại bên cạnh Tần Thiên.

Thấy Trần Thư ăn quả đắng, đám người Tần Thiên đều không nhịn được mà cười.

Chương 1073: Bạch Long của ta không phải đang ở trong trạng thái hưng thịnh sao?

Hắn tự nói thầm: - Khế Ước Linh Vương Cấp chỉ có vậy thôi sao? Đến lúc đó cũng không phải là không thanh toán cho ngươi phí thời gian…

- ?

Đám người Tần Thiên giật giật khóe miệng, phí thời gian là ý gì?

Làm sói phố Wall đã quen rồi đúng không…

- Tiếp theo!

Trong mắt Ngân Hồ có ý cười, lại nhìn về phía Không Gian Thông Đạo.

Lúc này, Thông Đạo lại mở ra, tộc trưởng Bell đi ra.

- Hở?

Ánh mắt lão ta ngưng lại, chỉ thấy mười lăm con Khế Ước Linh Vương Cấp đang lườm lão ta, dáng vẻ cực kỳ hung ác.

- Đây là tình huống gì vậy?

Trong lòng lão ta chấn kinh nhưng bề ngoài vẫn yên lặng không nói, lộ ra vẻ yên phận vô cùng.

Ngân Hồ liếc qua Bren, cho hắn ta một ánh mắt tự mình lĩnh hội.

Bren gật đầu, lại đưa ra 10 tỷ Ngự Thú Châu.

Thấy cảnh tượng như vậy, khóe miệng tộc trưởng Bell giật giật, lập tức hiểu ra.

Một tay giao người, một tay đưa tiền!

Lão ta giống như bị bắt cóc vậy…

Dần dần, từng người Ngự Thú Sư từ trong Địa Hỏa Bình Nguyên đi ra đều được đón tiếp.

- May là thương vong bên trong không lớn…

Bren thở phào nhẹ nhõm, mặc dù bỏ ra cái giá đắt, nhưng chỉ cần người không sao là được.

Nhưng hắn ta không biết, người thì ổn nhưng Khế Ước Linh lại chưa chắc.

Ngoại trừ Vương Cấp và Hoàng Kim Cấp ra thì những người còn lại ít hoặc nhiều đều tổn thất Khế Ước Linh.

Lúc đó, các hung thú tấn công quá mạnh mẽ, bọn hắn có thể giữ được tính mạng đã là may mắn lắm rồi.

Một tiếng sau, tất cả mọi người đều được đón ra ngoài, rời khỏi Địa Hỏa Bình Nguyên.

Ngân Hồ nhìn lướt qua bên trong, cuối cùng kết thúc kỹ năng, triệt để đóng Thông Đạo lại.

Những người trốn đến đây đều đang bàn bạc điều gì đó với nhau, một giọng nói vang lên:

- Chào các vị!

Trần Thư cười híp mắt nhìn mọi người, trong mắt có vẻ vui đùa.

- Là ngươi?

Mọi người lập tức nhận ra tên đầu sỏ gây chuyện lúc trước.

Nhưng lại không tức giận mà lần lượt kéo giãn khoảng cách với hắn.

Bọn họ không chỉ một lần phải chịu thua thiệt, trong lòng đã tràn ngập sự cảnh giác.

- Sao đều là ánh mắt này?

Trần Thư chớp chớp mắt, không ngờ Hoàng Kim Cấp Ngự Thư Sư đều kiêng kỵ hắn như vậy.

Hắn thở dài, nói:

- À, thật ra ta vẫn thích dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân của các ngươi hơn…

Đám người Tần Thiên giật giật khóe miệng, trong lòng cảm thán:

Lại là một nhóm người bị tội phạm mài mòn góc cạnh à…

- Được rồi!

Bren đi tới trước mặt mọi người, mở miệng hỏi:

- Các ngươi cướp chín trăm triệu tài nguyên của hắn sao?

- ? ?

Đám người Viêm Vương thoáng chốc ngây ngẩn cả người, đùa cái quái gì vậy?

Bren kiên nhẫn giải thích một phen, lo lắng lại náo loạn ra chuyện linh tinh gì nữa.

Một lúc lâu.

Mặt Viêm Vương đầy vạch đen, quát:

- Làm loạn cái gì đấy, mẹ nó ta không đáng chín trăm triệu đâu!

Mọi người một phân tiền cũng không cướp được, ngược lại ăn không ít đạn hạt nhân…

Nhất là Ngự Thú Sư nín nhịn tham gia Hỏa Diễm Di Tích.

Lúc trước vì để giành được cơ chế bảo vệ Hỏa Diễm Di Tích, bọn hắn đã nộp hết tất cả đồ của mình ra.

Hiện tại còn bị người ta trả đũa?

Ánh mắt của bọn hắn toàn bộ nhìn về phía Trần Thư, muốn có được một lời giải thích hợp lý.

- Các ngươi nhìn ta làm gì?

Trần Thư nhún vai, thản nhiên nói:

- Các ngươi cho rằng đạn hạt nhân không cần tiền sao?

- ? ? ?

Vẻ mặt mọi người ngưng đọng, ngươi mẹ nó đúng là không biết xấu hổ nhỉ!

- Một viên đạn hạt nhân trên trăm triệu, chính các ngươi nghĩ kỹ xem ta đã ném mất mấy viên rồi?

Trần Thư tách một ngón tay, nói:

- Lúc vừa gặp mặt một viên, rời khỏi di tích ném hai viên, lúc Clay mạnh miệng tranh cãi, ném ba viên…

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều yên lặng, trừng trừng nhìn Trần Thư, chỉ cảm thấy thế giới quan sụp đổ.

Cái này mẹ nó xem đạn hạt nhân thành cái quái gì chứ?

Đám người Viêm Vương khóe mắt co rút, cái này gọi là sát muối lên vết thương đúng không?

Trần Thư đột nhiên chỉ về phía Clay đang ở trong đám người, nói:

- Đúng rồi! Trong di tích ta còn đặc biệt tặng ngươi một bình! Cái này ngươi phải một mình thanh toán cho ta!

- ? ? ?

Clay mở to hai mắt nhìn, chốc lát, hắn ta mở miệng quát lên:

- Đủ rồi đấy!

Trong mắt Clay tràn đầy tức giận, đã không nhịn nổi rồi, thậm chí còn đứng dậy từ trong đám người.

- Cẩn thận!

Viêm Vương muốn ngăn cản nhưng cũng không ngăn lại, đây là muốn liều mạng với tội phạm sao?

- Sao thế?

Trần Thư chớp chớp lông mày, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Clay trừng mắt nhìn hắn, nhả từng chữ từng chữ nói:

- Bên trong di tích, ngươi rõ ràng chỉ cho ta một chút! Còn lại ngươi cũng cho Băng Sương Lĩnh Chủ!

- …

Sắc mặt mọi người ngớ ra, không ngờ ngươi vậy mà mẹ nó lại nói những lời như vậy?

Hơn nữa, tại sao ngữ khí lại cương quyết như vậy chứ?

- Hả? Phải không?

Trần Thư sờ cằm, tựa như hỏi ngược lại Clay.

Hắn ta gật gật đầu, nói:

- Được rồi, vậy chỉ tính cho ngươi mười triệu thôi nhé!

- Cái này còn tạm được, lần sau chú ý!

Clay hừ lạnh một tiếng, quay người lại hấp tấp quay về trong đám người…

- …

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, con hàng này không biết ngượng khi làm người thừa kế của Green gia tộc sao?

- Con trai, làm tốt lắm!

Chương 1074: Bạch Long của ta không phải đang ở trong trạng thái hưng thịnh sao? (2)

Viêm Vương vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, nói: - Gặp phải điều bất công, chúng ta phải dũng cảm đứng ra!

- …

Người bên cạnh thoáng chốc trố mắt ngoác mồm, thật là mẹ nó cha nào con nấy!

Vẻ mặt Viêm Vương bình tĩnh, hoàn toàn không có ngượng ngùng nào.

Trước mặt có ba Vương cấp cộng với một Khế Ước Linh Tam Tinh, có thể không chọc vào là tốt nhất?

Hơn nữa Trần Thư thiên phú kinh người, lại có cường giả bảo vệ, sớm muộn gì cũng sẽ trưởng thành, Green gia tộc bọn hắn cũng không muốn bị ghi thù…

- Tốt rồi! Nếu đã không còn tranh giành cướp đoạt gì nữa vậy thì kết thúc nhé!

Giọng điệu Bren bình thản, mở miệng nói:

- Các ngươi đi đi!

Hắn ta không muốn dây dưa với tên tội phạm trước mặt mình này nữa…

- Không phải chứ, tiền đạn hạt nhân của ta…

Trần Thư vội vàng tiến lên, thậm chí đi tới trước mặt Bren, nhẹ giọng nói:

- Đại ca, bao nhiêu cho chút đi! Ngươi có thể xin quốc khố Liên Minh một ít, đến lúc đó ta cho ngươi tiền hoa hồng…

Khóe miệng Bren giật giật một cái, bình thản nói:

- Ta chính là quản lý quốc khố!

- …

Trần Thư nghe vậy khẽ giật mình, lúc đang muốn mở miệng nói, kết quả bị Tần Thiên che miệng lại.

Tần Thiên cười nói:

- Các vị, xin từ biệt!

Dứt lời, đoàn người cưỡi Khế Ước Linh rời khỏi nơi đây.

Trần Thư bất mãn nói:

- Không phải chứ, hiệu trưởng, tiền đạn hạt nhân của ta…

- Đại ca, ngươi mẹ nó thực sự không sợ chọc giận Liên Minh sao?

Tần Thiên mặt đầy vạch đen, có thể lấy được tiền chuộc đã là không tệ lắm rồi.

Mặc dù là người trong Liên Minh có ý nghĩ cướp tài nguyên trước.

Nhưng ngươi còn muốn phí đạn hạt nhân nữa có phải là quá không hợp lẽ thường rồi không…

Trần Thư lầm bầm một lúc:

- Chúng ta không phải có ba Vương cấp đó ư?

Tần Thiên hít một hơi thật sâu, nói:

- Ngươi cho rằng ba Vương cấp có thể đánh hạ được sự Liên Minh Tự Do sao?

Đến lúc đó thật sự chọc giận đối phương, e rằng mâu thuẫn lại trở nên căng thẳng…

- Bây giờ lên đường trở về thôi!

Tần Thiên mở miệng nói, đi thẳng đến tiểu quốc gia chuẩn bị ngồi máy bay về nước.

Mà Ngân Hồ kia đã sớm rời khỏi đây rồi.

- Hiệu trưởng, chúng ta ngồi Khế Ước Linh trở về thôi?

Trần Thư vội vàng nói, trước đó tuyển hạng của hệ thống là yêu cầu cưỡi Khế Ước Linh trở về.

- Điều này cũng được….

Tần Thiên hơi suy tư một chút, gật đầu đồng ý.

Ba Vương cấp trấn thủ ngược lại không sợ bất kỳ nguy hiểm nào, hơn nữa vừa vặn có thể điều tra thế cục của Lam Tinh hải dương một chút.

Một đoàn người cưỡi Thiên Băng Phượng Vương, trở về phương đông…

Một ngày sau đó.

[Địa Hỏa bình nguyên] đã hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi, xung quanh lộ ra vẻ vô cùng hoang vu.

Ngay lúc này, bóng dáng của một người mặc hắc bào cưỡi Khế Ước Linh đi tới.

- Là nơi này sao?

Người mặc hắc bào lẩm bẩm, đồng thời triệu hoán ra một tiểu thú Hắc Sắc.

Một trận gió mát thổi qua, lộ ra khuôn mặt dưới lớp hắc bào.

Vậy mà là một người thiếu niên, nhưng cặp mắt của hắn ta lại vô cùng tang thương, không hề tương xứng với độ tuổi của hắn ta.

- Chi chi chi ~~~

Tiểu thú khịt khịt mũi, không ngừng tìm thứ gì ở khu vực quanh đó.

Một giờ sau, hai mắt tiểu thú lóe sáng, vội vã chỉ về một vị trí.

Chốc lát, một không gian thông đạo lần nữa xuất hiện.

Phía trước Ngân Hồ đã mở ra không gian thông đạo, hắn ta ung dung hơn rất nhiều, chỉ cần tìm đến vị trí phía trước là được rồi.

Người mặc hắc bào đi vào bên trong thông đạo, đi vào bên trong [Địa Hỏa bình nguyên].

Hắn ta dựa vào thiết bị truyền tin đặc biệt của giáo hội thành công liên hệ với Vũ ở bên trong.

Grào!

Xa xa, Vũ cưỡi Bạch sắc Cự Long, bên cạnh đi có hai Khế Ước Linh vết thương cùng nhau đi đến.

- Hả? Bạch Ngân Ngự Thú sư?

Người mặc hắc bào ngớ người, trong mắt xuất hiện tia giễu cợt.

- Ngươi?

Vũ nghe thấy vậy thì giận dữ, bởi vì thực lực của đối phương mà không dám nói lời nào cả.

- Nếu như không phải giáo hội sắp xếp ta tới, thật sự cho rằng ta muốn cứu ngươi sao!

Người mặc hắc bào cười lạnh một tiếng, nói:

- Đối phó với một Bạch Ngân Tiểu Quỷ, kết quả chết một Khế Ước Linh, hơn nữa ba Khế Ước Linh khác cũng đều bị thương nặng!

Dứt lời, hắn ta mượn không gian thông đạo mà đi đến ngoại giới.

- Ai nói?

Vũ theo sát, trong mắt có khó chịu, nói:

- Bạch Long của ta không phải đang ở trong trạng thái hưng thịnh sao?

Nhưng vào khoảnh khắc hắn ta tiến lại gần, không gian thông đạo đang yên tĩnh đột nhiên rung chuyển, phía trên xuất hiện hào quang màu bạc…

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Giữa lớp ngân quang lấp lánh, một loạt tiếng cắt chém vang vọng.

Không gian ngưng kết thành lưỡi đao trong nháy mắt đánh tới, chẳng những tốc độ cực nhanh, hơn nữa mắt thường căn bản không nhìn thấy được.

- Mẹ nó!

Sắc mặt Vũ chấn động cực mạnh, bản năng cảm nhận được nguy cơ, vội vã trốn phía sau lưng Bạch Sắc Cự Long.

- Ngao ngao ngao ~~

Cự long không kịp trốn, chỉ có thể cưỡng ép chịu đựng lưỡi đao đó.

Trong chốc lát, vẻ mặt nó thống khổ, phần bụng toàn là máu tươi.

Kỹ năng phòng ngự vừa phóng ra ta rã trong chốc lát, hoàn toàn ngăn cản không thể ngăn cản được không gian lưỡi đao sắc bén.

- Hả?

Chương 1075: Đến lúc nào mới có thể tôn sư trọng đạo một chút

Sắc mặt người mặc hắc bào biến đổi, hai mắt Hắc Sắc tiểu thú trên bả vai lóe lên, dựa vào kỹ năng để hóa giải không gian lưỡi đao. - Hạ ám thủ ư?

Ánh mắt của hắn ta thâm thúy, trong đầu lóe lên dáng dấp của một con Ngân Hồ.

Vương cấp Ngự Thú sư vốn không nhiều, mà có Không Gian hệ Khế Ước Linh lại ít càng thêm ít, hắn ta tự nhiên nghĩ đến vị Vương Cấp kia của Hoa quốc.

- Đệch mợ!

Sắc mặt Vũ kinh sợ, hắn ta nín nhịn quá nhiều rồi, cuối cùng cũng bộc phát ra.

Hắn ta chỉ vào người mặc hắc bào, quát lên:

- Ngươi đánh lén ta sao?

- Hả?

Người mặc hắc bào chớp chớp lông mày, nói:

- Đừng nói vừa, nếu ta mà đánh lén ngươi thì sẽ không đánh lén Khế Ước Linh của ngươi đâu!

- …

Vũ hơi ngớ người, dường như có chút đạo lý.

Hắn ta nhíu mày, chất vấn:

- Tại sao lúc ngươi đi qua lại không có vấn đề gì chứ?

- Nói nhảm!

Người mặc hắc bào bình thản nói:

- Ta có không gian Khế Ước Linh, có thể đánh lén ta được chắc?

- …

Vũ thoáng chốc trầm mặc, dường như lại có chút đạo lý!

- Thu Khế Ước Linh lại đi!

Trong mắt người mặc hắc bào có chút đồng tình.

Con hàng này mới nói là Bạch Long ở trạng thái hưng thịnh, kết quả thoáng chốc đã bị trọng thương rồi.

Chỉ có thể nói là sự bất ngờ tới quá nhanh!

Dựa vào trạng thái ba Khế Ước Linh của Vũ, e rằng trong hơn nửa năm cũng không khôi phục lại được.

Hơn nữa chỉ có ba Khế Ước Linh Vương cấp Ngự Thú sư, thoáng chốc trở thành cấp thấp nhất.

Vũ yên lặng không nói gì, dùng Khế Ước Linh thu hồi Ngự Thú Không Gian, đi tới trên lưng Khế Ước Linh của người mặc hắc bào.

Hai người lo lắng hấp dẫn sự chú ý của Liên Minh Tự Do, nhanh chóng rời khỏi đây.

Sắc mặt Vũ khôi phục bình thường, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ:

Sau này trở về, hắn ta nhất định phải in một vạn tấm ảnh của Trần Thư, treo đầy chỗ ở của mình…

Mỗi phút mỗi giây đều phải nhắc nhở chính mình, thù này không báo, thề không làm người!

…

- Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì…

Trần Thư liên tục hắt xì mười mấy cái, giống như súng liên thanh, hoàn toàn không dừng lại được.

- Mẹ nó! Thể chất của ta mà cũng cảm mạo được sao? Không quen với khí hậu sao?

Trần Thư xoa xoa lỗ mũi, đầu óc nặng trĩu.

- Đừng nghĩ nhiều nữa!

Liễu Phong vỗ vỗ bờ vai hắn, nói:

- Có thể chỉ đơn giản là có người đang mắng ngươi mà thôi…

- …

Khóe miệng Trần Thư co rút, nói:

- Không đến mức thế chứ?

- Ngươi cảm thấy thế nào!

Liễu Phong lắc đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói:

- Trần Bì, đồng ý với ta! Nếu như không có Vương cấp bảo vệ, đừng tới Liên Minh Tự Do!

Đám người Tần Thiên cũng đồng thời quay đầu nhìn lại, gật gật đầu.

Con hàng này vừa xuất ngoại không được mấy ngày, đã đắc tội quá nhiều người…

- Sợ cái gì chứ?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Lần sau ta xuất hiện sẽ lấy thân phận thiên tài học sinh Trần Thư!

- …

Mọi người lắc đầu, chính diện nhân vật và nhân vật phản diện đều cho ngươi đóng vai hết là được chứ gì..

- Đúng rồi!

Liễu Phong đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại gần hỏi:

- Rốt cuộc trong di tích ngươi giành được bảo vật gì đấy?

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của mọi người đều nhìn sang.

Đám người Tần Thiên thực lực mạnh mẽ, nhưng nhiều nhất cũng tham gia di tích được hai lần, đương nhiên là tương đối tò mò.

- Chỉ là chút đồ chơi thôi mà!

Trần Thư nhún vai, sờ tai Thỏ Không Gian bên cạnh.

Ào ào ào!

Trong nháy mắt, đủ loại dược liệu giống như trời mua, toàn bộ rơi xuống.

- Mẹ nó!

Đám người Liễu Phong mở to hai mắt nhìn, thoáng chốc nhận ra đẳng cấp của dược tề.

Dĩ nhiên ít nhất cũng là Bạch Ngân cấp, hơn nữa trong đó có không ít Hoàng Kim cấp!

- Hiện tại ta đã biết rõ tại sao đám người kia muốn cướp ngươi rồi!

Liễu Phong thở dài, trong mắt xuất hiện bản năng quang mang.

Một tên Bạch Ngân Ngự Thú sư có loại bảo vật này, không cần nói những người khác, ngay cả hắn ta cũng có ý nghĩ cướp đoạt.

- Đây không phải là trọng điểm!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nhìn thấy Vương cấp Ngự Thú sư ước ao như vậy, trong lòng không khỏi có chút đắc ý.

Đồng thời, tay phải của hắn xuất hiện một trái tim màu lam, tràn ngập khí tức thần bí.

- Hả? Một trái tim của hung thú sao?

Tổng đốc Nam Thương nháy mắt chấn động, tiến lại gần.

Sức chiến đấu trong trận đầu tiên của hắn ta là Thiên Băng Phượng Vương, đối với vật liệu thuộc tính Thủy đương nhiên càng quan tâm hơn.

Trần Thư chớp chớp lông mày, hỏi:

- Đây là vật liệu của quân vương ư?

- Có thể là vậy…

Tần Thiên sờ cằm, không xác định nói.

Bảo vật của phần thưởng di tích vô cùng kỳ quặc, đương nhiên không dám khẳng định.

Trần Thư vội vã truy hỏi tới cùng:

- Sao có thể nhìn ra được là kỹ năng gì vậy?

- Chúng ta là người, không phải biến thái!

Tần Thiên mở miệng nói:

- Thứ này chỉ có thể giao cho đơn vị chuyên nghiệp giám định, so sánh kho gen mới có thể suy đoán ra được.

- Được…

Trần Thư lắc đầu, bảo Thỏ Không Gian cất trái tim đi.

Bất luận là trái tim hay là dược liệu, thực ra đều không phải là phần thưởng chủ yếu của di tích.

Quan trọng nhất chính là thuộc tính Khế Ước Linh của hắn thuộc cấp!

Chương 1076: Nhà ai sẽ xây mộ tổ ở cái nơi quỷ quái này chứ?

Bây giờ sức chiến đấu của Husky kinh người, có sự gia trì của đủ loại thuộc tính và kỹ năng khiến cho nó đã có thể so sánh với Hoàng Kim Khế Ước Linh. - Đáng tiếc muốn đánh Hoàng Kim Ngự Thú sư vẫn là chuyện không thực tế…

Trần Thư lườm Liễu Phong phía trước, trong lòng có suy tư.

Là Hoàng Kim Ngự Thú sư thì đều có bốn Hoàng Kim Khế Ước Linh.

Hiện tại hắn đang tương đương với việc có hai bạch ngân, một hoàng kim, khoảng cách đương nhiên là cực lớn.

Trừ phi là có được Khế Ước Linh của Yamamoto…

- Có thời gian có thể cùng lão Liễu đụng chạm thử một chút…

Trần Thư thở dài, thực lực của Slime và Thỏ Không Gian chỉ là người nổi bật của Bạch Ngân cấp, cách Hoàng Kim cấp còn có một con đường rất dài phải đi.

- Hả?

Ngay lúc này, trong lòng Liễu Phong chấn động, bản năng phát giác được có chút không thích hợp.

Ánh mắt của hắn ta cảnh giác hỏi:

- Ánh mắt của ngươi là sao đấy?

- Ơ…

Trần Thư hơi ngẩn người, nhạy bén như vậy sao?

Hắn cười khan nói:

- Ta đang nghĩ, đến lúc nào mới có thể tôn sư trọng đạo một chút…

- Thật sao?

Trong mắt Liễu Phong tràn đầy nghi hoặc, dựa vào tính cách của con hàng này, đoán chừng là không có chuyện gì tốt lành.

- Đúng rồi, Liễu lão sư, muốn trở về Hoa quốc phải bay bao lâu?

Trần Thư thấy Liễu Phong có chút cảnh giác, chỉ có thể miễn cương thi triển đại pháp đổi chủ đề.

- Hai ba ngày gì đây!

Tổng đốc Nam Thương mở miệng nói:

- Quan trọng là phải xem có bị hung thú ngăn chặn không nữa?

Trần Thư gật gật đầu nghiêm túc nói:

- Cảm ơn các vị đại lão đã đi cùng.

Nếu bản thân hắn cưỡi Khế Ước Linh trở về, xác suất gặp phải nguy hiểm rất lớn.

Nhưng bây giờ có ba Vương cấp bảo vệ, hắn có thể hoành hành bá đạo.

- Chúng ta đúng lúc điều tra một chút.

Trần Thanh Hải mở miệng nói:

- Gần đây Dị Không Gian trong nước bạo động, cần phải tới xem tình hình Dị Không Gian của công cộng địa giới!

Nếu như công cộng Dị Không Gian cũng bạo động, thậm chí có quân vương xuất hiện bên trên Lam Tinh, Hoa quốc sẽ phải sớm sẵn sàng chuẩn bị.

- Ngoài ra, quan trọng nhất chính là…

Trần Thanh Hải ho khan một tiếng, nói:

- Ba người chúng ta xuất ngoại cũng nên làm chút gì, bằng không cũng không khác gì các ngươi, trở thành băng nhóm thổ phỉ.

- …

Ngay lúc này, tiếng thú gào đột nhiên xuất hiện!

Chỉ thấy từ xa đang có một con Hắc Sắc Sa Ngư gào thét, khí thế vô cùng kinh người.

Dĩ nhiên là một hung thú Bạch Ngân Lãnh Chúa rồi!

- Hả?

Ba vị Vương cấp đang muốn xuất thủ giết chết nó, kết quả một đạo hỏa trụ nháy mắt xuất hiện.

Nhiệt độ đáng sợ Hắc Sa đau đơn kêu thảm thiết, chuẩn bị lặn xuống nước, giảm bớt thương tổn.

Nhưng trong chốc lát, chín đạo Băng Thứ đáng sợ xuất hiện, nháy mắt xuyên qua thân thể của nó.

[Tử Vong Hỏa Trụ] trùng kích, khí tức sinh mệnh của Hắc Sa dần dần suy yếu, cuối cùng tiêu tán thành hư không.

Một Bạch Ngân Lãnh Chúa đã chết ở nơi này!

- Hả?

Đám người Tần Thiên như gặp ma, kinh ngạc nhìn hắn.

- Chuyện gì thế này ! Ngươi trở thành Hoàng Kim Ngự Thú sư rồi sao?

- Ngạc nhiên thế sao!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ta đã trưởng thành rồi đấy?

- Khế Ước Linh của Bạch Ngân Nhị Tinh đạt tới thực lực của Hoàng Kim hả?

Vẻ mặt Tần Thiên ngưng trọng, nhất thời không kịp phản ứng lại.

- Ngươi mẹ nó cưỡi Hỏa tiễn bay đó hả!

Liễu Phong khiếp sợ, con hàng này thật sự là trưởng thành quá nhanh.

Hiện tại hắn ta có chút hiểu ánh mắt vừa rồi của Trần Thư, chỉ sợ là đang có ý đồ xấu với hắn ta…

- Không tệ! Quả thật không tệ nhỉ!

Tần Thiên thu hồi sự khiếp sợ, vẻ mặt trở nên vô cùng hưng phấn.

Tổng đốc Nam Thương và Trần Thanh Hải cũng giống như vậy, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Hoa quốc đã quá lâu chưa từng xuất hiện loại thiên tài như này!

- Lão Liễu, ngươi phải cẩn thận một chút nhé…

Tần Thiên nhíu mày, trên mặt có nụ cười chế nhạo.

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nói:

- Ta chính là Hoàng Kim Tam Tinh đó, sợ cái gì chứ?

Ngay lúc này, phía dưới truyền đến từng trận tiếng nổ vang.

Rầm rầm rầm!

Chỉ thấy mấy chục viên thủy đạn khổng lồ nhanh chóng lao tới!

- Hả?

Tổng đốc Nam Thương hơi ngẩn người, sắc mặt chợt lạnh.

Chít!

Hai mắt lam quang của Thiên Băng Phượng Vương lóe lên, một đạo sương lạnh rơi xuống, va chạm với thủy đạn.

Trong chốc lát, thủy đạn đang lao tới trong nháy mắt bị hàn băng làm cho đông cứng, rơi xuống dưới.

Grừ Grừ!

Chỉ thấy trên mặt biển xa xa, trồi lên từng Hắc Sắc Sa Ngư, trên mặt lộ vẻ hung tàn.

- Nhiều như vậy sao?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, hung thú trước mắt có ít nhất năm trăm con, hơn nữa đều có thực lực bạch ngân.

Phải biết, nơi này chính là Lam Tinh, không phải ở trong Dị Không Gian!

- Cẩn thận một chút!

Trần Thanh Hải mở miệng nói:

- Phía trước là Tử Tịch Hải Vực!

- n? Tử Tịch Hải Vực?

Trần Thư hơi ngớ người, trong mắt có chút khó hiểu.

- Là công cộng hải vực nhiều nhất ở trên Dị Không Gian ở Lam Tinh!

A Lương mở miệng giải thích:

- Trước khi khôi phục linh khí, trong hải vực gần như không có sinh vật tồn tại, bởi vậy được xưng là Tử Tịch hải vực!

- Nhưng bây giờ, đây chỉ e là hải vực có nhiều sinh vật sinh sống nhất trên Lam Tinh, hơn nữa đều là hung thú dũng mãnh!

Chương 1077: Nhà ai sẽ xây mộ tổ ở cái nơi quỷ quái này chứ? (2)

Trần Thư gật gật đầu, không ngờ trên Lam Tinh cũng có khu vực nguy hiểm. Hắn mở miệng hỏi:

- Để mặc phát triển, thật sự không sợ hung thú uy hiếp đến nhân loại ư?

- Không còn cách nào, thực tế không có nhân thủ.

Tần Thiên mở miệng giải thích:

- Nhưng cũng may thường thì cách một khoảng thời gian, truyền kỳ Ngự Thú sư sẽ liên hợp lại tiêu diệt toàn bộ!

- Quả thực không được phải dùng đạn hạt nhân trực tiếp san bằng!

Trần Thư sờ cằm, trong mắt đã có ý tưởng.

- …

Khóe miệng mọi người co rút, ném đạn hạt nhân đến nghiện rồi đúng không?

Nhưng bọn hắn lại không ngăn cản, mà là nói:

- Nếu như ngươi thật sự có đủ số lượng đạn hạt nhân, có thể phủ kín Dị Không Gian này!

- Thật sao?

Hai mắt Trần Thư sáng lên, không ngờ tới ý nghĩ này sẽ được bọn họ cho phép.

- Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là, không thể tác động đến các khu vực còn lại trên Lam Tinh!

Tần Thiên thấy vẻ mặt hưng phấn của hắn, vội vã mở miệng nhắc nhở.

Lỡ như số lượng quá nhiều, phá hỏng luôn Lam Tinh, đây không phải là keo thêm con dê thế mạng sao?

- Có cơ hội là tốt rồi!

Trần Thư nhún vai, hắn làm chuyện này bởi vì hai điều kiện.

Một là có phiên bản Bạo Tạc Dược Tề tăng cường, ngoài ra còn có phần thưởng tuyển hạng phong phú mà hệ thống đưa ra.

Hắn cũng không muốn ăn no dửng mỡ tới đây ném đạn hạt nhân, trừ phi là gặp phải hung thú thật sự không thể khống chế.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Ngay lúc này, Thiên Băng Phượng Vương đập hai cánh, vung ra vô số lưỡi đao từ băng tuyết ngưng kết tạo thành.

Phía dưới toàn bộ mấy trăm con hung thú chém xuyên đầu, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt biển xanh thẳm, cảnh tượng trông vô cùng yêu dị.

Khoảng cách giữa Bạch ngân và Vương cấp chênh lệch quá xa!

Tần Thiên mở miệng nói:

- Đi đường vòng thôi! Tử Tịch Hải Vực quá lãng phí thời gian!

Tổng đốc Nam Thương gật gật đầu, hải vực không nằm trong phạm vị điều tra của bọn hắn.

Ngay lúc này, trước mặt của Trần Thư xuất hiện tuyển hạng:

[Tuyển hạng một: Cùng mọi người thăm dò Tử Tịch Hải Vực! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Cường lực hộ thuẫn +2]

[Tuyển hạng hai: Đi đường vòng! Phần thưởng hoàn thành: Trung lượng ngự thú lực]

[Tuyển hạng ba: Một thân một mình tiến về Tử Tịch Hải Vực! Phần thưởng hoàn thành: Truyền tống dược tề *1]

Trong mắt Trần Thư có chút suy tư, không nghĩ tới cái này cũng có thể phát động tuyển hạng.

- Chờ một chút!

Trần Thư mở miệng nói:

- Nếu không, chúng ta tham quan Tử Tịch Hải Vực một chút đi?

- Hả?

Đám người Tần Thiên quay đầu nhìn lại, trong mắt có chút không hiểu.

Trần Thư thấy dáng vẻ của mọi người, con ngươi đảo một vòng, mở miệng nghiêm túc nói:

- Ta cảm thấy hung thú công cộng hải vực thực ra có quan hệ mật thiết đến sự an toàn của chúng ta.

Hắn chí khí lẫm liệt nói:

- Nếu như các nước chỉ quét tuyết trước cửa thì Lam Tinh lúc nào mới có thể khôi phục sự hòa bình chân chính đây?

- ? ? ?

Đám người Tần Thiên trong nháy mắt trở nên ngây ngốc.

- Đây thực sự là lời kịch của ngươi sao? Lấy nhầm kịch bản rồi kìa!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, lập tức chất vấn:

- Nói! Rốt cuộc ngươi có mục đích gì đây!

Lúc này, hắn dường như nghĩ đến cái gì, vội vàng nói:

- Có phải bên trong có phần mộ tổ tiên của kẻ thù của ngươi không?

- …

Trần Thư thoáng ngây người, đây là cái gì suy luận không hợp thói thường gì đây?

Hơn nữa, nhà ai sẽ xây mộ tổ ở cái nơi quỷ quái này chứ?

- Ta chỉ là một tên tội phạm, có thể có ý đồ xấu gì được chứ?

Trần Thư giang hai tay ra, bình thản nói:

- Ta chỉ muốn mở mang kiến thức về sức chiến đấu của các đại lão thôi mà!

- Thật sao?

Đám người Tần Thiên dù sao vẫn cảm thấy có chút mùi vị âm mưu.

- Thuận tiện nhặt chút vật liệu hung thú …

Trần Thư thở dài, chỉ có thể nói lời nói thật, ngay sau đó lại nhấn mạnh nói:

- Chỉ là thuận tiện thôi

- Ngươi đúng là… Không quên sơ tâm mà!

Đám người Tần Thiên liếc nhau một cái, con hàng này bất cứ lúc nào cũng bày ra dáng vẻ nghèo đến điên rồi…

- Ta phải giành được tài nguyên!

Trần Thư bất đắc dĩ nói:

- Thật sự cho rằng thiên tài dễ làm như vậy sao?

- Được thôi!

Đám người Tần Thiên gật gật đầu, coi như sớm lấy chút tin tình báo, thuận lợi cho việc tiêu diệt hung thú lần sau vậy.

- Không hổ là đại lão!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, lại được không hai kỹ năng đẳng cấp, khá là thoải mái!

- Vù vù ~

Lúc này, Thỏ Không Gian đã thu vật liệu hạch tâm và Ngự Thú Trân Châu dưới thân thể hung thú vào.

- Lên đường thôi!

Thiên Băng Phượng Vương kêu một tiếng, trực tiếp bước vào trong Tử Tịch Hải Vực…

Một giờ sau.

Mọi người một đường bay qua, thoáng chốc đi đã tới trung bộ của hải vực.

- Hả? Có gì đó không đúng lắm!

Tần Thiên sờ cằm, trong mắt có chút nghi hoặc.

- Đây thật sự là Tử Tịch Hải Vực sao? Không có hung thú!

Trần Thư nhíu mày, vốn dĩ tới đây là chuẩn bị nhặt bảo bối, kết quả bóng dáng của một con hung thú cũng không có nữa.

- Có chút khí tức nguy hiểm!

Tần Thiên cười cười, nói:

- Xem ra là có quân vương muốn nhắm vào chúng ta rồi?

Trần Thanh Hải gật gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

Chương 1078: Cuối cùng hắn cũng có thể thể nghiệm cảm giác bạo tạc ngư rồi!

Bất luận là phục kích như thế nào, bọn hắn cũng rất tự tin có thể xử lý được. Chí ít toàn thân rút lui không thành vấn đề.

Hai người ăn ý lựa chọn không triệu hoán Khế Ước Linh, lo lắng dọa đối phương chạy mất.

- Quân vương?

Sắc mặt Trần Thư chấn động, trong mắt thoáng chốc trở nên rất hưng phấn, bắt đầu tưởng tượng đến cảnh tưởng bảo vật rơi từ trên trời xuống.

- Đừng kích động!

Liễu Phong cười cười, nói:

- Quân vương sẽ không dễ dàng xuất hiện, chúng ta lại không dám xuống biển!

- Như vậy sao?

Trần Thư gật gật đầu, phía dưới chính là sân nhà của hung thú, Vương cấp Khế Ước Linh chỉ e không dám tùy tiện đi xuống đó.

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, một tiếng nổ mạnh kinh khủng xuất hiện, đại hải dường như chấn động.

- Hả?

Trần Thư nhìn về phía xa, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Chỉ thấy ước chừng ngoài hai vạn mét, xuất hiện sóng lớn ngập trời, hơn nữa không có chút dấu hiệu nào sẽ giảm bớt cả.

Rầm rầm rầm!

Sóng lớn bốn phương tám hướng giống như tường nước hùng vĩ, vây chặt mọi người lại.

Đồng thời, đầu ngọn sóng lớn lao về phía bọn hắn với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã bao phủ lấy khỏang không của bọn hắn rồi.

Chốc lát, thủy lao khổng lồ kín không một kẽ hở ngưng kết mà thành!

Đại dương bao trùm lấy lam quang yếu ớt, tràn ngập khí tức quỷ dị.

Hiển nhiên, đây không phải là đại dương bình thường, mà là một kỹ năng thuộc tính Thủy vô cùng đáng sợ!

- Hoàng Kim Quân Vương?

Đám người Tần Thiên liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Grừ Grừ Grừ!

Ngay lúc này, bên trong thủy lao nháy mắt nhảy ra từng con hung thú, ánh mắt hung ác nhìn bọn hắn.

Cho dù là đối mặt với khí thế Vương cấp, nhưng bọn hắn vẫn không có chút sợ hãi.

- Nhiều như vậy sao?

Trong mắt Trần Thư đã có chút hưng phấn.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng đều tràn ngập hung thú, đoán chừng phải có tận mấy vạn con, hơn nữa cấp bậc không thấp!

Công cộng hải vực Lam Tinh không có nhân loại quản lý, quân vương hung thú có thể tùy tiện dẫn toàn bộ tiểu đệ của mình ra.

Grừ!

Trong chốc lát, dưới mặt biển xuất hiện một tiếng gào thét nặng nề, tràn đầy uy lực đáng sợ!

Trong nhất thời, các hung thú giống như đạt được hiệu lệnh, chính thức phát động tiến công!

- Bắt đầu thôi!

Tổng đốc Nam Thương cười một tiếng, ra chỉ thị cho Thiên Băng Phượng Vương.

Chít!

Toàn bộ thân hình Thiên Băng Phượng Vương xuất hiện lam quang chói mắt, khiến người ta không dám nhìn thẳng, rõ ràng là đang phóng thích đại kỹ năng gì đó.

Uy áp của Vương cấp khiến cho thân thể của hung thú ngưng trọng.

Lúc này, vô số băng sương màu xanh lam hiện lên, nhưng không phóng về phía hung thú, mà là phủ xuống bên trong thủy lao.

Xuy xuy ——

Thủy lao khổng lồ kết hợp với băng sương trong nháy mắt ngưng kết thành hàn băng không thể phá vỡ!

Trong nháy mắt, thủy lao biến thành băng lao u lam!

Grừ!

Dưới mặt biển, một tiếng gào thét xuất hiện.

Mà mấy vạn hung thú không chút do dự, cùng nhau dùng kỹ năng nhắm chuẩn về phía Thiên Băng Phượng Vương!

Nếu thật sự bị đánh trúng, Vương cấp Khế Ước Linh sẽ bị thương!

Ba người Tần Thiên liếc nhau một cái, quả quyết triệu hoán Khế Ước Linh của mỗi người.

Nháy mắt, mười lăm Vương cấp Khế Ước Linh xuất hiện, toàn bộ khí thế lan tràn ra, khiến cho mấy vạn hung thú khiếp sợ!

Vừa thấy dáng vẻ ngơ ngác của hung thú, Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Hắc hắc! Ta đúng là lợi hại!

- …

Đám người A Lương quay đầu nhìn lại, cái này thì liên quan gì đến ngươi chứ?

Vương Tuyệt nhếch miệng, nói:

- Chủ yếu là bởi vì ta lợi hại được không!

- Ngươi cũng không nên nói!

Trần Thư thản nhiên nói:

- Tục ngữ nói rồi, dưới Bạch Ngân Nhị Tinh thì đều là giun dế hết!

- …

Khóe miệng đám người A Lương co rút, thêu dệt tục ngữ thì có?

Vào lúc bốn người đang đấu võ mồm, cuộc chiến bạo phát trong nháy mắt!

Nhưng cục diện lại hoàn toàn nghiêng về một phía!

Mấy vạn hung thú sắc mặt kinh hoàng, xông về băng lao xa xôi, trong lòng không có chút ý chí chiến đấu nào.

Mười lăm Vương cấp, đang đùa cái gì vậy?

Dưới mặt biển Hoàng Kim Quân Vương cũng có chút ngẩn ngơ, không ngờ sẽ xuất hiện ba Vương cấp Ngự Thú sư…

Thuộc về một đẳng cấp khác rồi…

- Grừ grừ grừ!

Vô số hung thú đánh tới băng lao, trong miệng không ngừng kêu thảm.

Nhiều con muốn chạy trốn nhưng mà không thể chạy thoát được…

Kỹ năng của Hoàng Kim Quân Vương đã sớm rút lui, nhưng băng lao là kỹ năng của Thiên Băng Phượng Vương không chịu sự khống chế của nó.

Rầm rầm rầm ——

Đủ loại kỹ năng chói lọi phóng thích ra, chẳng những phạm vi lớn đến kinh người, hơn nữa thương tổn có thể nói là biến thái.

- Thật là hung mãnh!

Trần Thư khẽ nhếch miệng, trong mắt tràn ngập hứng thú.

Mặc dù Husky của hắn có lực phá hoại của hoàng kim, nhưng so sánh với Vương cấp, khoảng cách cũng quá lớn!

Ngay cả Liễu Phong hoàng kim tam tinh cũng chỉ có thể biến thành khán giả mà thôi.

- Sắp phát tài rồi…

Sắc mặt đám người A Lương cũng trở nên hưng phấn, gắt gao nhìn chằm chằm phần lớn hung thú ngã xuống.

Grừ grừ!

Dưới mặt biển, Hoàng Kim Quân Vương không ngừng gầm thét, giống như là đang câu thông, nhưng không có bất kỳ sự đáp lại nào.

Tâm của nó đang chảy máu, năm vạn tiểu đệ tiểu đệ tinh nhuệ của mình thoáng chốc đã thương vong vô cùng nặng nề.

Chương 1079: Ta không đuổi theo đấy, ta cứ ba hoa đấy

Tốc độ sinh sôi của hung thú không chậm, hơn nữa số lượng kinh người, nhưng muốn bồi dưỡng được mấy vạn tinh anh, vẫn cần rất nhiều thời gian. Rầm rầm rầm!

Phía dưới Hoàng Kim Quân Vương không ngừng phóng thích ra đại kỹ năng, trùng kích băng lao tứ phương, muốn cứu tiểu đệ của mình.

Cuối cùng, tám cột thủy trụ đáng sợ xuyên qua băng lao!

Ầm!

Trên thủy trụ lóe ra lam quang, đột nhiên vỡ ra, năng lượng cường đại thành công hoàn toàn phá hủy băng lao.

Grừ grừ grừ!

Các hung thú còn sót lại kéo lấy thân thể bị thương nặng, ào ào chìm vào mặt biển.

Chỉ cần có thể trở về dưới biển sâu thì bọn nó có thể thoát khỏi nguy cơ.

- Muốn chạy sao? Tới lượt ta lên sàn rồi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, lấy ra một bình Bạo Tạc Dược Tềcuối cùng trên người mình.

Nhiều năm như vậy, cuối cùng hắn cũng có thể thể nghiệm cảm giác bạo tạc ngư rồi!

- Đi chết đi!

Trần Thư vung mạnh tay phải ba ngàn sáu trăm độ, ném Bạo Tạc Dược Tề trong tay.

Thỏ Không Gian bên cạnh sắc mặt khẽ động, xây dựng không gian thông đạo, ném dược tề truyền tống về phía mặt biển mấy trăm mét.

Rầm rầm rầm!

Hai mắt Husky hồng quang lóe lên, phun một đạo Tử Vong Hỏa Trụ!

Hỏa diễm lao xuống mặt biển, nhiệt độ cao nháy mắt thiêu đốt dược tề!

Trong chốc lát, dưới mặt biển xuất hiện một vòng bạch quang chói mắt, giống như sinh ra một vòng mặt trời chói chang!

- Hả cái này…

Lúc này, lực chú ý của đám người Tần bị hấp dẫn.

Nhìn một màn quen thuộc trước mắt, nháy mắt nghĩ đến tên đầu sỏ gây ra!

- Các ngươi đều nhìn ta làm gì chứ?

Trần Thư giang hai tay ra, nghiêm túc nói:

- Chưa từng thấy tạc ngư sao?

- ? ? ?

Vẻ mặt mọi người ngưng trệ, nhà ngươi dùng đạn hạt nhân tạc ngư?

Rầm rầm rầm ——

Lúc này, uy năng của Bạo Tạc Dược Tềhoàn toàn được phóng xuất ra!

Sóng biển to lớn cuồn cuộn, phóng lên tận trời, kèm theo bạch quang ẩn chứa năng lượng khủng bố!

Giữa sóng biển, có vô số hung thú bị thương nặng, vẻ mặt vô cùng ngớ ngẩn.

Đang lặn xuống biển, kết quả tất cả đều bị nổ tung!

- Các đại lão, mau ra tay đi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, chỉ thấy xung quanh thân thể Thiên Băng Phượng Vương xuất hiện một tầng sương lạnh thật mỏng, ngăn chặn sự trùng kích của đạn hạt nhân.

Đám người Tần Thiên nhìn Trần Thư một lúc.

Trong lòng suy tư có nên bắt tên tội phạm này lại không đã …

Trước đây Trần Thư chỉ thỉnh thoảng ném một viên đạn hạt nhân, nhưng bây giờ dường như không chút đau lòng nào.

Chẳng lẽ hắn đã cải tạo dây chuyền sản xuất đạn hạt nhân?

Rầm rầm rầm!

Lúc này, mười lăm Vương cấp lại lần nữa phóng ra kỹ năng, đánh về phía các hung thú giữa không trung.

Grừ grừ ——

Bọn chúng vốn dĩ đã bị thương nặng, đương nhiên không thể ngăn chặn được kỹ năng khủng bố này, chỉ kịp kêu rên một tiếng, ngay sau đó tắt thở.

Uy năng của Bạo Tạc Dược Tề vẫn kéo dài như cũ, bao phủ vùng biển mấy ngàn thước.

Lực trùng kích lớn mạng tuy không thể diệt sát hung thú, nhưng khiến cho bọn chúng trong lúc nhất thời không thể nào lặn xuống, chỉ có thể ở trong trạng thái ngưng trệ.

Mà Quân Vương Hung Thú ở sâu dưới đáy biển vẫn luôn gào thét.

Nó giống như đang cảnh cáo mọi người, nhưng không chút hiệu quả.

Sự điên cuồng phẫn nộ không biết phải làm sao…

Thời gian mười phút trôi qua.

Hiệu quả của Bạo Tạc Dược Tề biến mất, thế tiến công của ba người cùng ngừng lại.

Vô số hung thú ngưng trệ trên không rơi xuống phía dưới, nhưng không chìm xuống, mà là trôi lơ lửng trên mặt biển.

Toàn bộ bọn chúng đều trở thành vô số cỗ thi thể, hơn nữa tướng chết trông vô cùng thê thảm.

- Tẩy địa!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, vội vã triệu hoán Thỏ Không Gian.

- Vù vù ~~

Thỏ Không Gian gãi gãi cái mông của mình, ngay sau đó lấy ra một cái đao mổ heo…

Nó trực tiếp nhảy xuống lưng điểu, đứng trên thi thể của hung thú, vô cùng thuần thục vô cùng móc ra một viên Ngự Thú Trân Châu.

Theo Trần Thư một khoảng thời gian, cộng với thiên phú của bản thân, hiện tại tốc độ phân giải hung thú vô cùng nhanh.

Mà Trần Thư lại ở một bên chỉ huy:

- Phía trước con hung thú thứ ba, bên trong có một viên Ngự Thú Trân Châu!

- Bên trái con thứ chín là lãnh chúa, vật liệu hạch tâm vẫn chưa bị hủy!

- Phía trước con thứ mười hai, trong miệng còn ngậm một gốc Bạch Ngân cấp dược liệu! Móc ra cho ta!

Đôi mắt hắn dường như phát sáng, chuẩn xác tập trung vào những thứ có giá trị.

- ? ? ?

Khóe miệng mọi người có rút, đúng là người có thị lực tốt.

Nhìn các hung thú lít nha lít nhít phía dưới, ngay cả Vương cấp cũng cảm thấy đầu óc có chút lờ mờ.

Kết quả một tên bạch ngân vậy mà dễ dàng tìm thấy bảo vật như vậy.

Ngươi đúng là sinh ra để làm tội phạm mà?

Vào lúc mọi người đang khiếp sợ, dưới mặt biển xuất hiện một bóng đen đáng sợ.

- Hả?

Trần Thư hơi kinh hãi, bảo Thỏ Không Gian phóng ra Không Gian Thuấn Di, về tới bên cạnh hắn.

Ào ào ào ——

Trong chốc lát, bóng đen phá mặt biển mà lao ra, dĩ nhiên là huyết tinh cự khẩu, cắn nuốt vô số thi thể của hung thú.

Đối mặt với nhiều tiểu đệ mỹ vị như vậy, quân vương rốt cục cũng không nhịn được!

Bản thân được lợi cũng không thể để cho đám nhân loại giành được của hời!

- Hả?

Chương 1080: Ta không đuổi theo đấy, ta cứ ba hoa đấy (2)

Đám người Tần Thiên vẻ mặt lạnh lẽo, chỉ thấy mười lăm Vương cấp Khế Ước Linh trong nháy mắt phóng xuất kỹ năng. Rầm rầm rầm!

Toàn bộ các kỹ năng đồng thời lao về khí cự khẩu kia, không chút nương tay.

Ầm!

Cự Khẩu trong nháy mắt bị đánh trúng, huyết tinh phun trào.

Quân vương bị đau, chỉ có thể lại lần nữa lao xuống trong biển sâu, buông tha những thi thể của hung thú trên mặt biển.

- Lão Tần, đuổi theo không?

Trần Thanh Hải nhìn về phía Tần Thiên, mở miệng dò hỏi:

- Ba người chúng ta liên thủ, có cơ hội!

- Không đuổi theo!

Tần Thiên lắc đầu, lẩm bẩm:

- Tử Tịch Hải Vực không đơn giản như vậy, nếu như không chỉ có một quân vương, chúng ta sẽ gặp phải nguy hiểm.

Ánh mắt của hắn ta bình tĩnh, không hề có ý nghĩ đuổi theo.

- Lão Tần nói đúng!

Tổng đốc Nam Thương cười cười, nói:

- Lỡ như quân vương này cố ý dụ dỗ chúng ta thì làm sao?

- Không phải chứ, các vị đại ca, như thế này rồi mà cũng có thể nhẫn nhịn được sao?

Liễu Phong ở bên cạnh lập tức nói:

- Nếu như ta là Vương cấp, trực tiếp đuổi theo giết chết rồi!

- Ngươi im miệng đi!

Tần Thiên trừng mắt liếc hắn ta một cái, nói:

- Ngươi làm được thì lên đi! Không được thì đừng có mà ba hoa!

Liễu Phong giang hai tay ra, tự hào nói:

- Ta không đuổi theo đấy, ta cứ ba hoa đấy!

- …

Khóe miệng Tần Thiên co rút, nói:

- Không phải ngươi hy vọng ta xảy ra chuyện gì để ngươi trở về thay thế vị trí của ta đấy chứ?

- Nói bừa cái gì đấy

Liễu Phong cười khan một tiếng, nói:

- Ta chỉ cảm thấy tên quân vương này quá phách lối, chúng ta không thể lại nhún nhường!

- Bớt lảm nhảm đi!

Trong lòng Tần Thiên càng chắc chắn, nói:

- Thầy trò các ngươi không có một ai tốt đẹp cả!

- Không phải chứ, chuyện này có liên quan gì đến ta đâu?

Trần Thư nhìn sang, nằm không cũng có thể trúng đạn đúng không?

Tần Thiên mở miệng nói:

- Tất nhiên chuyện này có liên quan đến ngươi rồi! Lão Liễu vốn dĩ là một người thành thật chất phác biết bao, tất cả đều bị ngươi làm ảnh hưởng!

- Thôi bỏ đi!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn nhớ đến thời điểm bản thân mới trở thành học sinh của Liễu Phong, thiếu chút nữa bị hỏa táng ngay tại chỗ.

Ngươi cho rằng như vậy là thật thà sao?

- Được rồi ! Thu được một vài chiến lợi phẩm!

Trần Thanh Hải mở miệng nói, đồng thời phái Khế Ước Linh của mình quét dọn chiến trường.

- Các đại lão, một mình ta là được rồi!

Trần Thư nhìn thấy một màn như vậy, vội vã ngăn cản nói.

- Chúng ta không muốn lãng phí thời gian!

Ba người Tần Thiên đều triệu hoán ra Khế Ước Linh, quét dọn toàn bộ chiến trường, thuận tiện giành lấy chút phí vất vả.

Ở đây có có mấy vạn hung thú, mặc dù số lượng lãnh chúa chỉ có mấy chục con.

Nhưng số lượng Biến Dị Hung Thú cũng không ít, đều là hung thú tinh nhuệ được quân vương chọn trong Dị Không Gian ra.

Một giờ sau.

Phía dưới trên mặt biển chỉ còn lại phần lớn tàn thi, các vật liệu quan trọng đều bị lấy đi.

- Đi thôi!

Thiên Băng Phượng Vương kêu một tiếng, mở rộng hai cánh, lao thẳng về phía xa.

Trải qua trận đại chiến lần này, toàn bộ Tử Tịch Hải Vực trở nên hoàn toàn tĩnh mịch, không có một hung thú nào tìm tới cửa cả.

- Như vậy là xong rồi sao?

Trần Thư nhìn đại dương yên lặng, có chút tiếc nuối nói:

- Đây chính là hải vực nguy hiểm nhất?

- Đừng xem thường nơi này!

Trong mắt tổng đốc Nam Thương cũng có chút ngưng trọng, nói:

- Không có hung thú mới là có vấn đề!

Trần Thư hỏi:

- Hả? Có ý gì?

- Chứng tỏ trong hải vực không chỉ có một quân vương!

Tần Thiên đi tới, nói:

- Bây giờ các hung thú chắc chắn đã nhận được mệnh lệnh cho nên mới không dám xuất hiện! Có thể thao túng số lượng hung thú lớn như vậy, đương nhiên là chỉ có quân vương mới có thể làm được!

- Không sai! Dựa vào việc phân tích số lượng hung thú ở hải vực thì bên dưới ít nhất có ba quân vương!

Trần Thanh Hải gật gật đầu, trong mắt có vẻ suy tư.

- Quân vương cũng hoạt động mạnh đấy nhỉ!

Hắn sờ cằm, dựa theo tình cảnh nguyên bản thì Tử Tịch Hải Vực bình thường chỉ có một quân vương.

- Lần sau để lão gia tử tới tiêu diệt toàn bộ chúng nó!

Ba người ra quyết định, không tuỳ tiện xuống biển trêu chọc.

Ba quân vương đã có thể chống lại bọn hắn, chỉ là kiêng kị sự trợ giúp của nhân loại mà thôi.

Vù vù vù ——

Thiên Băng Phượng Vương giống như một trận cuồng phong, nháy mắt xẹt qua trên mặt biển, từng bước rời xa chỗ sâu của Tử Tịch Hải Vực.

Mà sau khi bọn hắn rời đi.

Mặt biển yên lặng xuất hiện một trận gợn sóng, ngay sau đó một bóng đen đáng sợ xuất hiện.

Thoáng chốc, phá vỡ mặt biển, một Hắc Sắc Ngư Đầu vô cùng chui ra khỏi mặt biển.

Cặp mắt của nó lạnh lùng, nhưng dường như có suy nghĩ như nhân loại.

Chính là Hoàng Kim Quân Vương tấn cống trước đó!

Điều khiến hắn kiêng kỵ không phải ba vị Vương cấp, mà là chàng trai mặc quần áo bệnh tâm thần như ánh mặt trời kia!

Trong đầu Hắc ngư xuất hiện bóng dáng của Trần Thư, trong lòng tự lẩm bẩm:

Một Bạch Ngân có khí tức hư hư thực thực truyền kỳ.

Hơn nữa tay không vung ra được kỹ năng ở phạm vi mấy ngàn thước.

Thật sự khiến cho toàn bộ Hắc ngư choáng váng.

Chương 1081: Bản thân mình trước đây không hề nổi bật như vậy…

Chủ yếu nhất là, trên người Trần Thư có khí chất khó tả, cùng sát ý rất có lực trùng kích. Loại sát ý này chỉ có giết quá nhiều hung thú đồng cấp mới ngưng kết thành được.

Đây là điều khiến Trần Thư ở trong mắt nó hoàn toàn khác với ba vị vương cấp kia…

Trên mặt Hắc Ngư khủng bố tràn đầy nghi vấn, không khỏi nghĩ đến:

Hiện tại Bạch Ngân cấp đều ngang tàng như vậy ư?

Hay là thời đại này thực sự thay đổi rồi?

Đáng tiếc là, nó chỉ là hung thú, không hề hiểu rõ về tội phạm Nam Giang…

Grừ!

Hắc Ngư khủng bố không ngừng gào thét, từng trận sóng âm dọc theo đại dương truyền bá ra.

Toàn bộ hung thú ở Tử Tịch Hải Vực đều nhận được tin tức.

Ở độ sâu tầng trung của hải vực, chỉ có mười mấy Dị Không Gian thông đạo, bốn phía phủ đầy sương trắng, trông rất bất thường.

Nhưng ở chỗ không thấy đáy sâu nhất hải vực.

Vậy mà trải rộng đủ loại Dị Không Gian, số lượng nhiều đến mức khiến cho người ta không thể nào ước lượng được.

Mà điều khiến người ta rung động nhất là, xung quanh Dị Không Gian có đủ loại hung thú chiếm cứ, toàn bộ đều tản ra khí tức quân vương…

Lúc này, quân vương hung thú nghe được tiếng gào thét của Hắc Ngư

Bọn chúng hơi sững sờ, ngay sau đó trở về Dị Không Gian của mỗi người.

Mà ở cửa thông đạo của Dị Không Gian cũng có vô số hung thú chiếm giữ.

Bọn chúng không hề chém giết nhau, mà yên lặng chờ đợi mệnh lệnh, như là từng đội nghiêm chỉnh được quân đội huấn luyện.

Quân vương phân tán toàn bộ hung thú dưới tay.

Bởi vì một viên đạn hạt nhân quỷ dị mà bọn chúng lựa chọn trì hoãn kế hoạch ban đầu…

…

Thoáng chốc hai ngày đã trôi qua.

Đám người Trần Thư làm thịt nướng ngay trên lưng Thiên Băng Phượng Vương, mùi thơm nức mũi, vây quanh.

- Trần Bì, tay nghề của ngươi quả thật không tệ!

Trần Thanh Hải liếm môi, không chút keo kiệt khích lệ nói.

- Đó là điều đương nhiên!

Trần Thư vỗ vỗ lồng ngực của mình, nói:

- Thanh niên tiêu chuẩn thời đại mới, văn có thể xuống bếp, võ có thể ném đạn hạt nhân!

- …

Đám người Tần Thiên đám người, con hàng này lại bắt đầu nói bừa rồi.

Liễu Phong mở miệng nghiêm túc nói:

- Tiếp theo đây tiểu tử ngươi an phận một chút, yên tâm chờ trận đấu thế giới khai màn đi!

- Không thành vấn đề!

Trần Thư sảng khoái gật đầu một cái, nói:

- Thực ra ta cũng không muốn làm như vậy đâu!

Hắn thở dài, bản thân chủ yếu là vì hoàn thành tuyển hạng của hệ thống thực sự không phải là loại người như mọi người nghĩ.

Hắn mới hai mươi mốt tuổi, chỉ muốn trở nên mạnh mẽ thì có cái gì sai chứ?

- Ngươi đừng nói nữa

Tần Thiên trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Nếu như làm việc mà cũng có cấp bậc thì ngươi chính là Truyền kỳ cấp duy nhất trên Lam Tinh!

- …

Trần Thư hơi ngớ người, đánh giá cũng quá cao rồi…

- Thời gian tiếp theo, không cho phép ngươi rời trường!

Giọng điệu Tần Thiên quả quyết, dường như lại nghĩ tới cái gì, nói:

- Ta mặc kệ ngươi là sinh viên Trần Thư, hay là tội phạm Nam Giang, cũng không thể rời trường!

Sắc mặt Trần Thư ngưng trọng, không ngờ hiệu trưởng lại kỹ càng như vậy.

Hắn nhỏ giọng nói:

- Ta… Tranh thủ…

Trần Thanh Hải và Tổng đốc Nam Thương liếc nhau một cái, trong mắt đồng thời có chút kỳ quái.

Gặp phải một con hàng như vậy, là phúc cũng là họa …

Ngay lúc này, Thiên Băng Phượng Vương đã đi tới đương biên giới Tây Phương của Hoa quốc.

Biên cảnh quân đương nhiên nhận ra Phượng Vương, không chút ngăn cản.

Lúc đối phương đến gần, biên cảnh quân thoáng chốc ngây ngẩn cả người.

Bọn hắn cho rằng chỉ có một mình Tổng đốc Nam Thương, kết quả không ngờ tới còn có Tần Thiên và Trần Thanh Hải.

Hai người ở trong nước rất nổi tiếng, nhất là Trần Thanh Hải, hắn là một trong những người chỉ huy cao nhất của Ngự Long Vệ, ở trong quân có thể nói là người người đều biết.

Quân đoàn trưởng biên cảnh ngơ ngác, chẳng lẽ ba người đang thi hành nhiệm vụ đặc biệt nào đó sao?

Lúc hắn ta nhìn thấy Trần Thư, mạch suy nghĩ dường như đã trở nên rõ ràng.

Đoàn trưởng mở miệng nói:

- Trần bộ trưởng, các ngươi xuất ngoại là vì bắt tội phạm quốc tế sao?

- Hả?

Trần Thanh Hải hơi ngẩn người, cười nói:

- Sao lại nói như vậy?

- Bộ trưởng, ta tòng quân nhiều năm, nhìn thoáng qua là có thể nhìn ra ai là tội phạm rồi!

Ánh mắt đoàn trưởng xéo qua cười cười, chỉ về phía Trần Thư xa xa, nói:

- Chính là hắn rồi!

- Nhưng hình như chưa từng thấy lệnh truy nã quốc tế mà!

Giọng điệu của hắn ta chắc chắn, giống như đã nhìn ra sự thật.

Mà quan trọng nhất là, Trần Thư con hàng này còn đang giả vờ đặt hai tay sau lưng, khiến người ta nhìn thoáng qua còn cho rằng hắn đang đeo còng tay…

- ? ? ?

Trần Thư thoáng chốc ngây ngẩn cả người, ta mẹ nó có làm cái gì đâu!

Lời này vừa nói, những người còn lại đều ngây ngẩn cả người, bắt đầu điên cuồng nhịn cười.

Trần Thanh Hải cố kìm nén ý cười, thản nhiên nói:

- Chính xác là như vậy!

- Cẩn thận trông coi một chút, người này không đơn giản đâu!

Sắc mặt đoàn trưởng cảnh giác nói:

- Còn trẻ như vậy mà có thể trở thành tội phạm quốc tế, tất nhiên là có chỗ hơn người rồi!

- Đủ rồi!

Trần Thư rốt cục nhịn không được, nói:

- Đại ca, ta là quán quân toàn quốc đây! Ngài không biết ta sao?

Chương 1082: Hình tượng của Ngự Long Vệ đáng lo ngại

Đoàn trưởng biên cảnh quân hơi sững sờ, nói: - Hả? Quán quân gì? Tổ chức tội phạm các ngươi cũng tiến hành tranh tài

sao?

- …

Trần Thư thiếu chút nữa không thở được, ngươi đúng là có sức tưởng tượng mà!

Nhưng nghĩ đến biên cảnh quân quanh năm thủ vệ ở chỗ này, không hề biết tin tức trong nước nên cũng thoải mái lại.

- Tiểu tử, cải tạo thật tốt nhé!

Đoàn trưởng biên cảnh quân thở dài, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

- Ta…

Trần Thư đang muốn giải thích một chút lại trực tiếp bị Trần Thanh Hải cắt ngang.

- Chúng ta đang chuẩn bị dẫn hắn trở về cải tạo!

Dứt lời, đoàn người trực tiếp rời khỏi biên cảnh, bước lên đại lục.

- Tuổi quá trẻ, đáng tiếc thật…

Biên cảnh quân nhìn bóng lưng của đám người, trong mắt tràn đầy tiếc hận…

- Không phải, ta mẹ nó là quán quân mà!

Trần Thư vội vã gầm lên, mới về nước đã xảy ra chuyện quái quỷ gì thế này?

- Có thể là do khí chất của ngươi quá rõ ràng!

Vẻ mặt đám người Tần Thiên tươi cười, nói:

- Cái gì cũng sẽ thay đổi thôi, chỉ có khí chất tội phạm của ngươi là không!

- …

Trần Thư gục xuống đầu, hắn nhớ đến bản thân mình trước đây không hề nổi bật như vậy…

Không bao lâu, Thiên Băng Phượng Vương đã đi tới trên không thành phố Nam Thương.

- Ta đi trước!

Tổng đốc Nam Thương nhìn mọi người, nói xong thì nhảy xuống, trở về tòa nhà văn phòng lớn của mình.

Thiên Băng Phượng Vương tiếp tục bay về phương bắc, chuẩn bị đưa mọi người đến trên không kinh đô.

- Vương cấp các ngươi rảnh quá nhỉ!

Trần Thư mở miệng nói, không ngờ lại bắt tay hành động với ba người này.

- Thực sự cho rằng Vương Cấp là đám thổ phỉ đầu đường xó chợ sao!

Trần Thanh Hải mở miệng giải thích:

- Nghe thấy mấy người các ngươi xảy ra chuyện, lão Tần và lão Liễu gần như chạy sắp cả nước mới tìm được ta và Tổng đốc Nam Thương đấy.

Đám người Trần Thư hơi ngẩn ngơ, thì ra là nguyên nhân như vậy!

- Hiệu trưởng, ta…

Trong mắt bốn người trong mắt đã có chút cảm động, không ngờ hai người lại quan tâm bọn hắn như vậy.

- Đừng nghĩ nhiều!

Tần Thiên ho khan một tiếng, nói:

- Các ngươi ở nước ngoài thêm một giây thì có thể sẽ bôi nhọ hình tượng của học phủ chúng ta!

- Đến lúc đó, một học phủ đỉnh cấp thế giới sẽ trở thành trại tập trung tội phạm, ta làm gì còn mặt mũi mà đối mặt với hiệu trưởng nhiệm kỳ trước chứ?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Sao có thể như vậy được chứ? Bốn người chúng ta đều là thanh niên tốt trong thời đại mới mà!

- Còn dám nói nữa?

Tần Thiên trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Ném loạn đạn hạt nhân, không một chút cố kỵ, ngươi cảm thấy hiện tại người ngoại quốc đối xử với ngươi như thế nào?

Trần Thư hơi suy tư một chút, thử thăm dò nói:

- Ăn bẩn sống lâu, ném loạn bừa bãi?

- Xéo đi!

Tần Thiên ký đầu hắn, đây chính là kết quả tự kiểm điểm của hắn sao?

Trần Thư cúi đầu xuống, không tiếp tục mở miệng nữa.

Nhưng hành động cứu viện của Tần Thiên và Liễu Phong khiến hắn vô cùng cảm động, trong lòng ghi nhớ chuyện này.

…

Không lâu, Thiên Băng Phượng Vương đi tới trên không kinh đô.

- Lão Tần, lần này ngươi nợ ta một món nợ ân tình!

Trần Thanh Hải mở miệng nói, hắn còn bận rộn hơn tổng đốc các tỉnh khác, có thể bỏ ra thời gian đích thân đi quả thật không dễ dàng gì.

Tần Thiên nhíu mày, cười nói:

- Ta lập tức có thể trả lại cho ngươi?

- Hả? Cái gì?

Trần Thanh Hải hơi ngẩn người, trong mắt có chút nghi hoặc.

Chỉ thấy Tần Thiên chỉ chỉ về phía Trần Thư bên cạnh, nói:

- Hắn sắp sang năm thứ tư đại học rồi, sau khi tốt nghiệp thì tới tổng bộ Ngự Long Vệ của các ngươi được không? Dựa vào thực lực của Trần Thư, chắc chắn có thể giải quyết được hầu hết mọi chuyện!

- Lấy oán trả ơn đúng không?

Trần Thanh Hải mở to hai mắt nhìn, nói:

- Ta mẹ nó không chọc giận gì ngươi mà?

- ? ?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, có ý gì đây?

- Quả thực không được…

Tần Thiên chỉ chỉ đám người A Lương, nói:

- Ba tên này làm quà tặng tặng cho Ngự Long Vệ các ngươi!

A Lương và Vương Tuyệt liếc nhau, trong lòng đồng thời suy nghĩ:

Sao lại trở thành quà tặng chứ?

- Thôi dẹp đi?

Trần Thanh Hải quả quyết nhảy xuống lưng điểu, không dám có chút do dự.

Thực sự thu nhận đám người Trần Thư thì hình tượng của Ngự Long Vệ thành cái hình dạng gì chứ?

- Không phải chứ, cân nhắc thêm chút nhé!

Tần Thiên la lớn, muốn giữa hắn ta lại.

Kết quả Trần Thanh Hải vô cùng kiên quyết, cưỡi Khế Ước Linh biến mất trong tầm mắt.

Đám người Trần Thư ngửa đầu nhìn lên trời, khuôn mặt tràn đầy u buồn.

Là quán quân Bạch Ngân toàn quốc, tổ hắc thiết hạng ba, bọn hắn lại bị ghét bỏ?

Trần Thư phiền muộn nói:

- Hiệu trưởng, lão sư, chúng ta thật sự không được hoan nghênh như vậy ư…

- Điều này sao…

Hai người Tần Thiên và Liễu Phong bị hỏi khó.

Vấn đề như này quả thật hơi khó trả lời!

Một lúc sau, Tần Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi:

- Quả thực không phải, chúng ta chỉ là nằm vùng ở trong tổ chức tội phạm thôi mà! Dựa vào năng lực của ngươi, hai năm nữa là có thể làm lãnh đạo được rồi!

- …

Đám người Trần Thư ngẩn ngơ, dường như đường ra này cũng không tệ nhỉ!

Lúc này, Thiên Băng Phượng Vương đã đi tới trên không của Hoa Hạ học phủ.

Chương 1083: Hình tượng của Ngự Long Vệ đáng lo ngại (2)

Đám người nhảy xuống lưng điểu, đi tới trước cửa trường học.
- Cuối cùng cũng đã trở về rồi!

Trần Thư cảm thán một câu, thời gian hắn rời đi không lâu, nhưng dường như lại có cảm giác như mấy đời rồi.

- Ngoan ngoãn trở về ký túc xá đi!

Tần Thiên và Liễu Phong đi thẳng đến phòng làm việc của mình, khoảng thời gian này e là có không ít công việc chất đống.

Bốn người Trần Thư liếc nhìn nhau, thành thật trở về ký túc xá, bọn hắn cũng muốn nghỉ ngơi một chút.

Mặc dù làm việc khiến bọn hắn tương đối hưng phấn, nhưng cũng sẽ mệt.

Học sinh trong trường nhao nhao nhìn đám người Trần Thư, trong mắt có sợ hãi cùng kiêng kị, theo bản năng kéo dài khoảng cách.

Có người nhỏ giọng nói:

- Tại sao lại cảm thấy cảm giác áp bạch mạnh hơn trước nhỉ!

- Có thể là xuất ngoại bồi dưỡng đấy…

…

Đám người Trần Thư trở về ký túc xá Học Bá Lâu số 333, bắt đầu kiểm kê thu hoạch của mình.

Ngoại trừ thuộc tính vĩnh cửu của Khế Ước Linh, còn có đủ loại dược liệu và vật liệu hung thú.

- Hoàng kim dược tài: Một gốc, hai gốc, ba gốc…

Vẻ mặt Trần Thư hưng phấn, đếm số lượng dược liệu của mình, tính ra giá trị tổng thể.

Ban đêm.

Trần Thư duỗi tấm lưng mệt mỏi, lẩm bẩm:

- Cuối cùng cũng kiểm xong rồi!

Lúc này, A Lương vội vàng hỏi:

- Thế nào?

- Miễn cưỡng có thể!

Trần Thư cười cười, nói:

- Dược liệu Bạch ngân cộng với vật liệu hung thú còn sót lại, tổng cộng khoảng bảy triệu!

- Vậy mà còn gọi là miễn cưỡng có thể sao?

Khóe miệng ba người A Lương giật giật một cái, bây giờ khẩu vị của tội phạm càng lúc càng lớn nhỉ.

- Tội phạm Nam Giang ta xứng đáng với phí ra sân này!

Trần Thư tự hào nói, đôi mặt nhìn chằm chằm các dược liệu khác.

Bảy triệu vật liệu chỉ là con số nhỏ mà thôi, quan trọng nhất chính là hoàng kim dược liệu, đây chính là bảo vật có tiền cũng mua không được.

Hắn so sánh dược liệu cần phải bố trí mà hoàng kim dược liệu cần, đại khái có thể đút đầy thuộc tính hỏa và thuộc tính băng của Husky.

Đáng tiếc chỉ có thể đến Hoàng Kim cấp mới có thể dùng, hiện tại bố trí cũng không có ích lợi gì.

- Còn có một trái tim!

Trần Thư sờ trái tim màu xanh lam trong tay, một cỗ hàn ý tản ra, khiến phòng ký túc xá mát mẻ hơn không ít.

A Lương nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Nếu không xem đồ chơi này như điều hoà không khí mà dùng cũng được đấy…

- Đang nằm mơ giữa ban ngày sao?

Trần Thư vội vã cất trái tim đi, đây cũng không phải là thứ mà điều hoà không khí có thể so sánh được.

Hắn suy nghĩ ngày mai bảo Tần Thiên giúp đỡ tìm đơn vị giám định một chút, hắn quyết định để dùng còn hơn là bán ra ngoài.

- Có thể ngủ một giấc thật ngon rồi!

Trần Thư ngáp một cái, uể oải quay về phòng của mình.

Đám người A Lương cũng trở về phòng nghỉ ngơi, chuyến này mệt quá sức.

Không đơn thuần là thân thể mỏi mệt, còn có tinh thần mệt nhọc, nhất là sự trùng kích thị giác của đạn hạt nhân…

…

Sáng sớm hôm sau.

Lúc Trần Thư đang ngủ rất ngon thì một giọng nói dễ nghe vang lên bên tai.

- Đạn hạt nhân của ngài đã dẫn bạo, xin chú ý ký nhận!

- Hả?

Đầu óc Trần Thư thoáng chốc lờ mờ, ngay sau đó tỉnh táo trở lại!

- Thứ gì đây?

Hắn mở to hai mắt nhìn, nhìn quanh bốn phía, thoáng chốc thấy đôi mắt Ngân Sắc trong veo.

- Là ngươi?

Trần Thư vội vàng kéo dài khoảng cách, trong mắt có chút cảnh giác.

Chỉ thấy một con Ngân Sắc Hồ Ly mặt đầy ý cười đang nhìn hắn.

Chính là một trong những Vương cấp Khế Ước Linh của hiệu trưởng học phủ!

- Ngươi sợ ta như vậy làm gì chứ?

Ngân Hồ mỉm cười, nói:

- Ta tới là để ban thưởng cho ngươi!

- Ban thưởng?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, thoáng chốc trở nên vô cùng phấn khởi.

- Dựa vào ý kiến của chủ nhân, quyết định đưa cho ngươi phí làm việc là một học phần một giờ…

- Chờ một chút…

Trần Thư vội vã cắt ngang, nói:

- Phí làm việc?

- Ừm… Đừng vội!

Ngân Hồ hí hoáy cái đuôi, nói:

- Cộng thêm phí vất vả, các trợ cấp khi đi công tác …

- Cuối cùng phần thưởng của ngươi là một ngàn học phần!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, chỉ vào mình, nói:

- Ta bị bóc lột?

Theo hắn dự đoán, tiền chuộc của Liên minh Tự Do, chí ít cũng phải là bốn năm ngàn triệu, một số tài nguyên lớn như vậy, thậm chí có thể khiến thực lực của một Vương cấp Ngự Thú sư tăng vọt!

Kết quả hiện tại chỉ cho hắn một ngàn học phần, cũng chỉ hơn một triệu mà thôi…

- Không phải nên cho chúng ta nhiều hơn một chút sao, không có công lao thì cũng có khổ lao mà…

Trần Thư mặc dù hiểu rõ đại công chủ yếu thuộc về ba Vương cấp và Ngân Hồ, nhưng vẫn có chút không cam tâm, muốn

tranh thủ một chút.

Hắn mở miệng nói:

- Ít nhất cũng phải tính phí đạn hạt nhân cho ta chứ!

- Thiếu ít nữa!

Ngân Hồ lắc lắc đuôi, nói:

- Tiền chuộc không nhiều như ngươi tưởng tượng đâu, hôm qua Liên minh Tự Do phái người tới thương lượng, chúng ta lại lui trở về không ít.

- Lui về làm gì? Ta không dễ gì mới tranh thủ được mà!

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Chương 1084: Lại thêm một tấm huy chương Tinh Thần Cấp!

– Không còn cách nào, cứu Bạch Ngân Ngự Thú sư chủ yếu đã chết một Khế Ước Linh, thậm chí có người ba Khế Ước Linh đều chết sạch, rõ ràng là giá trị không đến một trăm triệu. Ngân Hồ bình thản mở miệng nói:

- Ngươi cũng hơi ác độc đấy!

Bây giờ nó mới biết, Trần Thư không chỉ bắt giam mấy ngàn Ngự Thú sư, hơn nữa còn khiến cho toàn bộ hung thú của Dị Không Gian đuổi giết bọn hắn.

- Nhưng mà chúng ta cũng không lùi bước, đổi không ít Ngự Thú Châu thành vật liệu khan hiếm.

Ngân Hồ mở miệng nói:

- Đây là phần thưởng đưa thêm cho ngươi!

Nói xong, trước mắt Trần Thư xuất hiện hai viên Bạch Sặc Thạch đầu, phía trên ẩn chứa khí tức thần bí.

- Đây là?

Vẻ mặt Trần Thư thoáng ngẩn ra, trong mắt có vẻ tò mò.

- Không gian chân bảo Bạch Ngân cấp!

Ngân Hồ giải thích nói:

- Cũng là đổi được trong tay Liên minh Tự Do đấy! Vừa vặn thích hợp với không gian Khế Ước Linh của ngươi.

- Đồ tốt đấy!

Trần Thư nhận lấy hai viên Thạch đầu, trong mắt có chút hưng phấn.

Chân bảo thuộc tính không gian quá ít, độ quý hiếm thậm chí có thể so với hoàng kim trân bảo, ngay cả trong khố phòng của Hoa Hạ học phủ cũng không có tồn kho.

- Không có bảo vật gì khác nữa sao?

Trần Thư cất kỹ thạch đầu, mở miệng nói:

- Có Vương cấp trân bảo gì không…

- Ngươi xéo đi!

Ngân Hồ nhếch miệng, nói:

- Tiểu tử ngươi đúng là lòng tham không đáy!

- Không phải…

Trần Thư thở dài, nói:

- Có thể do ngươi không hiểu rõ về ta thôi, bản thân ta không hề tham tiền!

- Hở?

Sắc mặt Ngân Hồ cổ quái, những lời này sao ngươi có thể nói ra khỏi miệng được thế?

- Lần này đám người hiệu trưởng đích thân chạy tới, ta tương đối cảm kích!

Trần Thư mở miệng nói:

- Ta muốn quyên góp chút tài nguyên cho trường!

- Cái này không nhọc ngươi hao tâm tổn trí!

Ngân Hồ cười cười, nói:

- Một nửa tài nguyên này nộp cho quốc khố, một nửa khác nộp cho khố phòng trường học!

Ngự Thú Châu thuần khiết tác dụng thực ra không lớn lắm, không bằng đổi thành các loại dược liệu, vật liệu hung thú, mới có thể bồi dưỡng học sinh tốt hơn, đây cũng chính là nguyên nhân mà bọn hắn nhượng bộ.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, bản thân dường như đã không còn lời nào để nói nữa rồi.

- Đúng rồi!

Ngân Hồ dường như nghĩ đến cái gì, nói:

- Lần này ngươi cống hiến không tệ, phía chính phủ còn đặc biệt quyết định tặng huy chương tinh thần cấp cho ngươi!

Dứt lời, trước mặt nó xuất hiện một cái hộp tinh xảo, phía trên có một chiếc huy chương kim sắc có tạo hình rất đặc biệt.

- Cái này …

Trần Thư nhíu mày, trước đó ở trong Băng Hỏa Sâm Lâm hắn đã hủy đi không gian thông đạo của Anh Hoa Quốc, đã nhận được một tấm huy chương.

- Thế nào? Ngươi còn ghét bỏ?

Ngân Hồ quay đầu nhìn lại, nói:

- Đây chính là một niềm vinh dự tối cao đấy! Phần lớn các hoàng kim Ngự Thú sư cũng chưa từng được nhận đâu!

- Ít nhất là vàng!

Trần Thư cất huy chương đi, nói:

- Đại lão, còn có phần thưởng nữa không? Các loại bảo vệ Truyền Kỳ cấp ấy?

Hắn có thể không chút kiêng kỵ, nhưng toàn bộ dựa vào một Khế Ước Linh truyền kỳ cấp bất cứ lúc nào cũng có thể giáng lâm.

- Truyền Kỳ cấp không có! Nhưng Vương cấp tam tinh thì có!

Hai mắt Ngân Hồ quang mang lóe lên, chỉ thấy một ấn ký đặc biệt lao tới, dung nhập vào trong thân thể của Trần Thư.

- Hả?

Trong lòng Trần Thư vui vẻ, nói: – Ta gặp phải nguy hiểm, có thể triệu hoán ngươi?

- Đương nhiên… không được!

Ngân Hồ cười cười, nói:

- Có Ám Vương bảo vệ, còn ngại không đủ sao?

- Ấn ký này là đề phòng ngươi làm việc, chỉ cần ngươi rời khỏi học phủ, ta đều có thể có cảm ứng được!

- Giám thị ta sao?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, không ngờ sẽ có Vương cấp tam tinh tới giám thị.

- Ngươi yên tâm chờ đợi trận đấu thế giới khai màn đi, tranh tài kết thúc, chuyện gì cũng dễ nói cả!

Ngân Hồ mở miệng nói:

- Tiểu tử ngươi đã đắc tội với liên minh Tự Do do, nếu như lại đắc tội với các thế lực còn lại, hiện trường của trận đấu thế giới, ta lo lắng Vương cấp cũng không thể bảo vệ được ngươi đâu!

- …

Trần Thư gục đầu, không nói tiếp nữa.

Bên cạnh Ngân Hồ xuất hiện một thông đạo, lúc nó đang chuẩn bị rời đi đường dường như nghĩ đến cái gì, nói:

- Đúng rồi, Ám Vương bảo vệ cho ngươi ngươi có thể dùng sớm một chút!

- Hả? Tại sao chứ? Có thời gian quy định sao?

Trần Thư thoáng ngẩn người, vội vã mở miệng hỏi.

Đây chính là át chủ bài bảo vệ tính mạng của hắn, nếu vào thời điểm then chốt không có tác dụng, không phải là vô nghĩa sao?

- Án ký trên người ngươi sẽ làm suy yếu thực lực của Ám Vương.

Ngân Hồ mở miệng giải thích:

- Nếu như tình hình Long Uyên nguy cấp, chỉ có thể thu hồi ấn ký lại!

- Như vậy sao?

Trần Thư sờ cằm, ngược lại không hề bất ngờ.

- Ta chỉ có thể cố gắng hết sức thôi!

Hắn mở miệng nói, không thể chỉ đối phó với một con tôm nhỏ mà để truyền kỳ Khế Ước Linh ra tay được nhỉ?

Ngân Hồ gật gật đầu, nói:

- Trước mắt tình hình Long Uyên tình vẫn còn ổn, hơn nữa may mà có lời nói dối của ngươi, hiện tại có cường giả nước ngoài đến đây, ngược lại giảm bớt áp lực của chúng ta.

Chương 1085: Làm việc chỉ có không lần hoặc vô số lần

Lúc trước Trần Thư lừa dối truyền kỳ lôi thú của Liên minh Tự Do, tuyến bố đóng lại Dị Không Gian thông đạo bảo vật tới từ Long Uyên, nhất thời tin tức truyền khắp toàn cầu. Không ít quốc gia đã phái cường giả tới thăm dò.

Thời khắc nguy cơ có thể đóng Dị Không Gian thông đạo, chuẩn bị đầy đủ các chính sách chiến lược.

- Gặp lại sau!

Ngân Hồ nhìn kỹ hắn, chui vào không gian thông đạo, biến mất không tăm hơi.

…

- Một ngàn học phần, hai viên Không Gian Trân Bảo, cộng với một tấm huy chương Tinh Thần Cấp, phần thưởng cũng không tệ.

Trần Thư ngược lại không tiếp tục lòng tham không đáy, Không Gian Trân Bảo có thể ngộ nhưng không thể cầu, có thể cầm được hai viên thì cũng là phần thưởng khá hậu hĩnh rồi.

- Nuốt!

Trần Thư triệu hoán Thỏ Không Gian, kín đáo đưa Trân bảo cho nó, lại có thể gia tăng không ít thuộc tính không gian.

Đồng thời, hắn vuốt ve tấm huy chương tinh thần trong tay cẩn thận cất đi.

Tuy là không phải phần thưởng vật chất, nhưng ít ra đại biểu cho sự thừa nhận của phía chính phủ, không phải lo lắng bản thân sẽ bị bắt đi…

- Nên ra ngoài đổi chút phần thưởng rồi! Thuận tiện bảo lão Liễu giám định trái tim màu xanh lam kia luôn!

Trần Thư duỗi tấm lưng mệt mỏi, rời khỏi phòng.

- Ơ kìa? Ba các ngươi dậy sớm thế?

Chỉ thấy ba người A Lương đang chờ ở phòng khách, rõ ràng đã thức dậy rất lâu rồi.

- Tình hình thế nào?

A Lương vội vàng hỏi:

- Mới sáng sớm đã nghe thấy từ đạn hạt nhân rồi!

Ba người đều bị câu nói "Đạn hạt nhân đã dẫn bạo" của Ngân Hồ đánh thức.

- Nói nhỏ như vậy mà các ngươi cũng có thể nghe thấy được sao?

Sắc mặt Trần Thư cổ quái, vừa rồi thanh âm của Ngân Hồ cũng không lớn lắm, hiệu quả cách âm của ký túc xá học phủ cũng không kém.

Ba người A Lương liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ nói:

- May mà có ngươi, bây giờ chúng ta đã vô cùng nhạy cảm với ba chữ đạn hạt nhân đấy!

- …

Trần Thư hơi ngẩn người, cười nói:

- Ít nhất cũng năm được một loại kỹ năng rồi!

- Ta muốn đến khố phòng của trường học, các ngươi thì sao?

- Đi!

…

Bốn người kề vai sát cánh, trên đường đi cười cười nói nói, đi thẳng đến khố phòng.

- Bốn vị chạy ra ngoại quốc nhập hàng?

Học tỷ khố phòng vừa nhìn thấy bốn người, trên mặt lập tức nở nụ cười.

- Các ngươi đều biết hết sao?

Trần Thư nhíu mày, gương mặ đầy khiêm tốn nói:

- Ta vẫn chưa kịp tuyên truyền mà!

- Không cần tuyên truyền, hiện tại đoán chừng phần lớn người Hoa quốc đều đã biết hết rồi!

Học tỷ cười nói:

- Vương cấp Ngự Thú sư đều bị các ngươi chỉnh đốn một phen!

Hành động của Trần Thư mặc dù có chút độc ác tàn nhẫn, nhưng ít ra vẫn truyền được năng lượng tích cực.

Đầu tiên là người của Liên minh Tự Do có lòng xấu, hơn nữa bọn hắn người đông thế mạnh, còn có Vương cấp và Hoàng Kim cấp.

Khoảng cách thực lực của hai bên thoáng chốc khiến bốn người Trần Thư trở thành đội ngũ yếu thế.

Cuối cùng trở thành một trận chiến hoàn mỹ lấy yếu thắng mạnh!

Cộng với việc hắn đệ nhất thiên tài trong nước, tự nhiên người Hoa Quốc không chút do dự đứng về phía hắn cả.

- Nhưng mà bây giờ thanh danh của các ngươi ở Liên minh Tự Do rất xấu xa đấy!

Học tỷ mở miệng nói:

- Hiện tại ở liên minh, mỗi một tạp chí lớn đều đang bôi nhọ các ngươi đấy.

- Điều này chẳng sao cả!

Trần Thư nhún vai, không để ý nói:

- Làm việc chỉ có không lần và vô số lần! Hiện tại không bôi nhọ, sau đó vẫn sẽ bôi đen ta thôi!

- …

Khóe mắt người đứng ngoài quan sát co rút, đây là quyết định hoàn toàn buông thả bản thân saio…

Học tỷ cười hỏi:

- Hôm nay muốn bán cái gì?

Mỗi lần bốn người đến đều mang theo rất nhiều tài nguyên vật liệu, bổ sung khố phòng của trường học.

- Chỉ là một chút vật liệu thôi mà!

Trần Thư lấy ra toàn bộ dược liệu vật liệu hung thú vật của mình.

Ba người Vương Tuyệt cũng đồng thời bỏ vật liệu của bọn hắn ra.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại sảnh khố phòng lại chất đầy đủ loại vật liệu, đếm sơ sơ ít nhất cũng có trên mười triệu.

Bốn người bọn họ có thể đã tập mãi thành quen, nhưng những người còn lại lại vô cùng hâm mộ.

Học sinh bình thường nào có thấy qua nhiều tiền như vậy?

Nhân viên khố phòng nhao nhao tiến lên, kiểm tra giá trị của vật liệu.

Ba giờ sau đã có kết quả.

Học phần của Trần Thư nhiều hơn năm ngàn, không lệch với số tiền bảy triệu Hoa Hạ tệ mà trước đó hắn đã suy đoán.

Mà ba người A Lương cũng đồng thời giành được bốn ngàn học phần, cũng được xem là của cải lớn rồi.

- Học tỷ, làm phiền lấy kỹ năng hoàng kim ra, ta đặt toàn bộ!

Trần Thư vỗ vỗ ngực, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Ở cuộc tranh tài ngự thú toàn quốc trước đó, hắn tổng cộng đã đạt được một vạn bảy ngàn học phần, cộng với một ngàn học phần của Ngân Hồ, hiện tại lại có thêm năm ngàn, đã có hai vạn ba ngàn học phần.

- Đợi chút!

Học tỷ cười cười, nói:

- Ta yêu cầu thẩm tra một chút!

Nói xong, nàng nhận lấy thẻ học sinh của Trần Thư đặt trên thiết bị.

Nhưng ngay lúc này, một giọng nói truyền đến:

- Cho hắn đổi hết đi! Không giới hạn!

- Hả?

Mọi người nhao nhao nhìn về phía cửa đại sảnh.

Chỉ thấy Liễu Phong nhảy xuống khỏi lưng Hắc Sắc Tri Chu, cất bước đi tới, đồng thời trong tay trình một tấm thẻ chuyên dụng của hiệu trưởng.

Chương 1086: Làm việc chỉ có không lần hoặc vô số lần (2)

– Liễu lão sư? Đám người Trần Thư lập tức mở miệng chào hỏi, không ngờ sẽ đụng phải Liễu Phong.

- Biết ngay là bốn người các ngươi tới khố phòng mà!

Liễu Phong cười cười, đồng thời nói với nhân viên khố phòng:

- Mở khóa quyền hạn cho bọn hắn đi!

- Được rồi!

Học tỷ nhận lấy thẻ, kết quả vẻ mặt ngưng trọng, kinh ngạc lên tiếng:

- Ơ?

Nàng vốn dĩ cho rằng đó là thẻ của phó hiệu trưởng Tần Thiên, kết quả là thẻ quyền hạn của hiệu trưởng học phủ!

- Liễu giáo sư, cái này…

- Là hiệu trưởng đích thân truyền mệnh lệnh, không cần phải nghi ngờ đâu!

Liễu Phong bình tĩnh nói:

- Ngoại trừ Truyền Kỳ cấp, ai có thể cướp được thẻ trong tay hắn chứ?

Khố phòng học tỷ gật gật đầu, ngược lại không tiếp tục do dự, bắt đầu mở khóa quyền hạn cho Trần Thư.

- Liễu lão sư, cái gì quyền hạn đấy!

Trong mắt Trần Thư đã lộ ra vẻ xúc động, nói:

- Chẳng lẽ là chứng chỉ nắm giữ đạn hạt nhân sao?

- ? ? ?

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, ngươi đúng là điên rồi?

- Đây là hiệu trưởng của học phủ chúng ta, không phải lão gia tử, có thể cho ngươi mở chứng chỉ nắm giữ đạn hạt nhân cái rắm ấy!

Hắn ta cốc đầu Trần Thư một cái, ngay sau đó lại nghĩ tới cái gì, vội vàng nói:

- Không đúng, lão gia tử cũng không cho ngươi mở!

Qua nhiều năm như vậy, bất luận là ai cũng chưa từng nghe qua có chứng chỉ như vậy cả.

- Đó là quyền hạn gì nhỉ…

Trần Thư lẩm bẩm một lúc, trong mắt đã có chút thất vọng.

- Cho phép ngươi có thể đổi toàn bộ vật liệu hoàng kim cùng dược tề cấp một trong phòng thí nghiệm!

Giọng điệu của Liễu Phong có chút chua xót, ngoại trừ hiệu trưởng thì Trần Thư là người thứ hai có quyền hạn này.

- Thật sao?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, nghe thấy dược tề cấp một thì có chút kích động.

- Nhưng hiệu trưởng có một điều kiện! Thực ra cũng không tính là điều kiện!

- Hả? Cái gì?

Trần Thư thoáng ngẩn người, có chút khó khăn nói:

- Không phải muốn ta ở lại trường làm lão sư chứ? Nếu như phúc lợi tốt, ta có thể đồng ý!

- Ngươi đồng ý cái rắm ấy!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật một cái, nói:

- Để ngươi ở lại trường, học phủ còn có thể mở được nữa không?

Hắn ta xoa xoa huyệt Thái Dương, ngươi còn bày ra dáng vẻ khó xử cho ai xem chứ…

- Là để ngươi sau khi có thực lực, có thể ưu tiên bán các vật liệu đẳng cấp cao cho học phủ, bổ sung khố phòng.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Không quy định thời gian, cũng không ép buộc đòi hỏi.

- Được, không thành vấn đề!

Trần Thư trực tiếp gật đầu đồng ý, quả thực cũng không phải là một điều kiện.

Trong khố phòng, trong mắt các học sinh còn lại đều tràn đầy hâm mộ, loại đãi ngộ này e rằng từ lúc xây trường đến nay cũng không có ai có được.

Người vây xem xì xào bàn tán:

- Móa nó, làm tội phạm thực sự được coi trọng như vậy ư? Bây giờ ta muốn hóa thành thành ma!

- Thôi dẹp đi! Người ta là thiên tài trời ban đấy!

- Chính xác là vậy! Ngươi đã gặp học sinh nào giành được vị trí quán quân toàn quốc chứ? Hơn nữa còn dựa vào thực lực của mình mà hãm hại hai tên Vương cấp đấy!

Mọi người thở dài, định luật cường giả càng mạnh ở trên người Trần Thư hiện lên vô cùng sâu sắc.

- Liễu giáo sư, đã mở xong!

Khố phòng học tỷ cung kính trả lại thẻ hiệu trưởng, đồng thời trả thẻ học sinh cho Trần Thư.

- Học đệ, danh sách vật liệu Hoàng Kim Lãnh Chúa, ngươi nhìn một chút đi!

Trần Thư nhìn về phía màn hình, lập tức tràn đầy phấn khởi nhìn lại.

Trên đó vật liệu Hoàng Kim Lãnh Chúa tổng cộng có hơn bốn mươi cái, bao gồm các loại nguyên tố loại, vật lý, phòng ngự, các loại đặc thù …

- Học phần của ta hình như không đủ!

Con người Trần Thư đảo một vòng, thoáng chốc tìm được mấu chốt của vấn đề.

Mỗi vật liệu Hoàng Kim Lãnh Chúa có giá từ một ngàn đến hai ngàn học phần, hắn phải dùng vật liệu để đổi lấy, rõ ràng là vẫn không đủ.

- Làm phiền đợi ta một chút.

Trần Thư quay đầu nhìn Liễu Phong, trên mặt xuất hiện nụ cười nịnh nọt.

- Hả?

Vẻ mặt Liễu Phong chấn động, nháy mắt đã có dự cảm không tốt.

- Hẹn gặp lại!

Một giây sau, hắn ta trực tiếp mở cửa cùng Hắc Sắc Tri Chu rời khỏi hiện trường, chỉ để lại một bóng lưng tiêu sái…

- Ơ cái gì vậy…

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, cái này mẹ nó có thể khiến một hoàng kim Ngự Thú sư sợ thành cái dạng này?

- Không đến nỗi phải làm vậy chứ?

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng, không ngờ Liễu Phong sẽ chạy nhanh như vậy…

- Vẫn phải kiếm thêm ít tiền!

Hắn rơi vào suy tư, đột nhiên vỗ đùi, nói:

- Đúng rồi, xã đoàn Trợ Lực Kim của ta vẫn chưa nhận được!

Hắn lập tức cho gọi điện cho u Dương Bảo thông báo hắn ta qua đây trước.

- Học tỷ, trước tiên đổi cho ta chút kỹ năng nguyên tố kỹ nhé!

Trần Thư vẫn quyết định tăng cường thực lực của Husky trước, dựa vào tốc độ phóng thích kỹ năng của Husky, năng lực thương tổn cao đương nhiên càng nhiều càng tốt.

- Được!

Học tỷ gật gật đầu, để nhân viên vào khố phòng lấy ra vật liệu Hoàng Kim Lãnh Chúa.

Nửa giờ sau.

Xung quanh Husky đã trải rộng đủ loại vật liệu Hạch Tâm, mỗi một loại đều có giá trị liên thành, khiến cho người ta vô cùng ghen tỵ.

- Nhét đầy cho ta!

Chương 1087: Học phần không thể làm lay động được thì dùng kỹ năng lay động bọn hắn

Trần Thư ngồi bên cạnh, đút từng vật liệu hoàng kim cho Husky. Mà đám người A Lương cũng đã đổi được không ít vật liệu bạch ngân.

Bọn hắn cũng đã có quyền hạn mới, dĩ nhiên không liên quan tới tài liệu hoàng, mà là được giảm giá khi đổi vật liệu bạch ngân và dược liệu cấp hai.

Một màn ngang tàn như vậy khiến mọi người nhao nhao vây xem, cảm thán sâu sắc nói: Mẹ nó, người giàu đúng là vô nhân tính!

Ngay lúc này, bên ngoài đại sảnh truyền đến một giọng nói:

- Sư phụ!

u Dương Bảo vô cùng hưng phấn chạy tới, trực tiếp ôm ấp Trần Thư,

- u Dương Bảo, thay đổi lớn thật đấy!

Trần Thư đánh giá đối phương, trong mắt đã có chút kinh ngạc.

Bây giờ u Dương Bảo là người quản lý bên ngoài của túi phân ure, thực lực bản thân không mạnh, nhưng được rất nhiều thiên tài tôn kính, thậm chí khí chất đã xuất hiện sự biến hóa rồi.

- Đều nhờ sư phụ cả.

u Dương Bảo gãi gãi đầu, vô cùng khâm phục Trần Thư.

Hiện tại cho dù vì Trần Thư xuất sinh nhập tử, ngay cả bảo hắn trộm lương hưu của gia gia e rằng hắn cũng không chút do dự mà làm…

Trần Thư cười hỏi:

- Gần đây Niệu Tố Đại Xa không tệ nhỉ?

- Khá ổn, xứng đáng là đoàn xã số một của học phủ!

Trong mắt u Dương Bảo có chút tự hào, nói:

- Sư phụ, ngươi muốn tới tiếp quản sao?

- Không cần, ta không rảnh lắm.

Trần Thư xoa xoa đôi bàn tay, nói:

- Ta chủ yếu muốn hỏi Trợ Lực Kim của ta một chút thôi!

Hắn nhớ bản thân chỉ dẫn dắt học kỳ một, khoảng cách bây giờ đã là ba học kỳ rồi, theo lý thuyết là có chín ngàn học phần.

- Cái này…

Nghe xong lời này, trong mắt u Dương Bảo lộ ra vẻ khó xử, thoáng chốc có chút do dự.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Chẳng lẽ còn có người dám động vào học phần của ta sao? Không muốn sống qua tiết thanh minh hả?

Hắn ngược lại không nghi ngờ là u Dương Bảo tham ô.

Một là bởi vì nhân phẩm của u Dương Bảo không có khả năng làm việc này, nguyên nhân thứ hai là u Dương gia không thiếu tiền.

- Đùa gì vậy?

Đám người A Lương quay đầu nhìn lại, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, hỏi:

- Hai chuyện này có liên quan gì đến nhau chứ?

- Tại sao không chứ?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ai cướp ta học phần, ta nổ phần mộ tổ tiên của người đó! Đến lúc đó sao có thể qua tết thanh minh được chứ?

- …

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, không ngờ tới hắn có ý này…

- Sư phụ, bên trong học phủ cũng không ai dám cướp đồ của ngươi…

u Dương Bảo gãi gãi đầu, nói:

- Là ta khai thác tinh anh của Ngự Thú Hội nên đã sớm dùng học phần rồi.

Hắn ta vốn muốn đưa Trợ Lực Kim kỳ sau cho Trần Thư, lấy đó bù đắp cho học phần của hắn.

Kết quả không nghĩ tới Trần Thư hiện tại cần dùng, chỉ có thể nói thật.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Khai thác người? Túi phân ure hiện tại như mặt trời ban trưa, mọi người không tranh giành sao?

- Sư phụ…

u Dương Bảo nhích lại gần, nhẹ giọng nói:

- Ta khai thác thành viên cốt cán của Ngự Thú Hội hạch, muốn thừa dịp ngươi vẫn còn, hoàn toàn nuốt chửng Ngự Thú Hội…

- Hả?

Trần Thư hơi kinh hãi, không nghĩ tới u Dương Bảo lại có chủ ý này.

Nếu như hắn vừa tốt nghiệp, lực liên kết của túi phân ure sẽ tản đi, đến lúc đó e rằng lại phải tập hợp Ngự Thú Hội lại.

- Cũng có đạo lý!

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Kỳ thực túi phân ure không khác gì Ngự Thú Hội cả, đều thuận tiện cho học sinh học phủ cung cấp trao đổi, ngược lại không tồn tại chuyện ép buộc bóc lột, nếu không học phủ sẽ xuất thủ can thiệp ngay.

Lợi ích quan trọng nhất là có thể khiến cho người thành lập xã đoàn có cảm giác thành công.

Ngẫm lại mấy chục năm sau đó, đám người Trần Thư đều già đi, vẫn có thể khoe khoang:

- Năm đó chính mình thành lập nên xa đoàn đầu tiên của học phủ…

- Đến lúc đó chúng ta sẽ trở thành truyền kỳ của học phủ!

u Dương Bảo cười nói:

- Hơn nữa sau khi tốt nghiệp, gia tộc cũng sẽ càng tán thưởng ta hơn!

- Tốt lắm! Chúng ta trực tiếp đào khoét Ngự Thú Hội đi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Bây giờ đối phương còn có bao nhiêu thành viên cốt cán?

- Còn có hơn năm mươi người, đều là các thành viên trung thành đến chết của Ngự Thú Hội, luôn suy nghĩ sau này thay thế vị trí của Niệu Tố Đại Xã.

u Dương Bảo nói:

- Đám người này quá kiên định, học phần cũng không lay động bọn hắn được.

- Tiểu Bảo à!

Trần Thư vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, nói:

- Học phần không lay động được bọn họ thì dùng kỹ năng lay động bọn hắn đi!

- …

Khóe miệng u Dương Bảo giật giật một cái, nói:

- Sư phụ, kỹ năng sẽ đánh chết người đấy…

- Quả thật cũng tương đương vậy!

Trần Thư cười cười, nói:

- Điều tra cho ta vị trí hội trưởng của Ngự Thú Hội!

Trong mắt của hắn có vẻ suy tư, lẩm bẩm:

- Đã muốn đào người, vậy thì trực tiếp đào người lãnh đạo tối cao, đây mới gọi là giảm bớt thủ tục rườm rà!

- Trực tiếp đào hội trưởng Ngự Thú Hội?

u Dương Bảo mở to hai mắt nhìn, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

Hắn ta thử thăm dò nói:

- Sư phụ, không phải chúng ta giảm bớt quá nhiều thủ tục rồi không…

- Đào từng người thì quá lãng phí học phần và thời gian!

Chương 1088: Ba kỹ năng mới của Husky

Trần Thư cười cười, nói: - Tin tưởng ta, không sai đâu! Đào người đơn giản hơn đào mộ tổ nhiều!

- Được! Vậy ta đi điều tra một chút!

u Dương Bảo gật gật đầu, ngược lại không hề nghi ngờ năng lực của Trần Thư.

Đừng nói đến đào hội trưởng Ngự Thú Hội, cho dù đào cả hiệu trưởng học phủ, u Dương Bảo cũng sẽ không chút nghi ngờ.

Tội phạm làm việc, từ trước đến giờ đều không hợp lẽ thường!

u Dương Bảo vội vàng rời khỏi khố phòng của trường học…

- Trần Bì, ngươi đào góc tường như vậy, không lo truyền đi sẽ mang tiếng xấu sao?

A Lương quay đầu nhìn lại, ngay sau đó nghĩ tới cái gì, nói:

- Không đúng, ngươi đây không phải là đào góc tường, mà là trực tiếp gánh tường chạy luôn á!

Vương Tuyệt đồng thời mở miệng nói:

- Ngươi không sợ nội quy trường học xử phạt sao?

- Ta đây chính là dùng tình động tâm, dùng lý động não, lại không động thủ, liên quan gì đến chuyện nội quy trường học chứ?

Trần Thư nhếch miệng, lúc đang nói chuyện mở ra diện bản của Husky ra.

Ánh mắt hắn nháy mắt trừng lớn, phía trên ngay cả một kỹ năng mới cũng không có.

- Bà mẹ nó, ngươi mẹ nó nuốt sáu lãnh chúa vật liệu, mà không có cái nào thành công cả sao?

Trần Thư trực tiếp nhào tới, vò đầu Husky.

- Hu hu hu~~

Gương mặt Husky tràn đầy vẻ vô tội, đồ chơi này toàn dựa vào vận khí, nó có thể có có cách gì được chứ?

Trần Thư vô cùng dịu dàng nói:

- Còn không lĩnh ngộ ra được thì ta ninh nhừ ngươi ra!

Tuy Hoàng Kim Hạch Tâm Vật Liệu của trường học so với ngoại giới rẻ hơn nhiều.

Nhưng một vật liệu cũng có giá hai trăm triệu, cũng không phải Ngự Thú sư bình thường có thể đảm đương được.

- Trần Bì, ngươi không nên làm khó Husky, đồ chơi này phải dựa vào trí thông minh đấy!

A Lương cười nhẹ một tiếng, tuyết đoàn của hắn ta lại thành công lĩnh ngộ ra một kỹ năng Bạch Ngân.

- Ngao ngao ~~

Nghe xong lời này, Husky quay đầu nhìn lại, tự ái chịu đựng sự khiêu khích.

Có thể nói nó yếu, nhưng không thể nói nó ngu!

Lúc này, nó lại lần nữa nuốt một lãnh chúa vật liệ vàou, ngay sau đó trên diện bản đột nhiên có thêm một kỹ năng.

[Hắc ám trói buộc Lv1: Phóng xuất ra một đạo ám nguyên tố ngưng kết thành xiềng xích, vây khốn kẻ địch một khoảng thời gian! Đồng thời giảm tinh khasgn Nguyên tố của kẻ địch.]

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn người, không ngờ lại thành công lĩnh ngộ được một kỹ năng.

Tuy không phải là nguyên tố Hỏa mà hắn ta thích nhất, nhưng ít ra cũng là một kỹ năng hoàng kim!

- Biểu hiện không tệ!

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, ngay cả một kỹ năng cũng không lĩnh hội được, tâm trạng của hắn mới thực sự bùng nổ.

Husky tà mị cười một tiếng, ngay sau đó lại bắt đầu cắn nuốt lãnh chúa vật liệu.

Thời gian hai tiếng trôi qua.

Hơn hai vạn học phần đã bị Trần Thư tiêu xài không còn gì, thậm chí ngay cả hơn hai triệu Hoa Hạ tệ trên thẻ cũng đổi thành học phần, ngay cả sợi lông cũng không còn gì, lại lần nữa trở thành người cực nghèo.

Nhưng sự thăng cấp của Husky cũng không phải là chuyện nhỏ!

Hắn đã đổi tổng cộng mười sáu nguyên tố vật liệu, Husky nuốt xuống toàn bộ, lĩnh ngộ được ba kỹ năng hoàng kim, ngược lại phù hợp với tỉ lệ bình quân.

Ngoại trừ [Hắc ám trói buộc] đầu tiên thì hai kỹ năng khác theo thứ tự là:

[Lôi đình oanh kích Lv1: Phóng xuất ra một tia sấm chớp bắn ra, tạo thành thương tổn cực lớn.]

[Đại phong bạo Lv1: Phóng xuất ra cơn gió lốc khổng lồ, bao vây quân địch, đồng thời tạo thành thương tổn cực sắc bén.]

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười, vô cùng hài lòng.

Tuy Husky không am hiểu thuộc tính Hỏa nhưng hiệu quả của ba kỹ năng đều không yếu, thương tổn và khống chế nhiều mặt, xem như thượng phẩm trong các kỹ năng.

- Có thể thử sức chiến đấu một chút là được rồi!

Trần Thư xoa xoa đôi tay, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía quần chúng đang vậy quanh bốn phía.

Vẻ mặt mọi người ngưng trọng, mơ hồ dự cảm được có gì đó không hay lắm.

Không phải muốn tìm bọn hắn để luyện chiêu chứ?

- Chạy thôi!

Một người kinh hãi lên tiếng, nháy mắt chạy ra ngoài không chút do dự.

Đám người nhao nhao đuổi theo, chỉ sợ chậm một bước.

Lỡ như thực sự bị chọn trúng, đây không phải quá xui xẻo ư?

Chưa đến một phút đồng hồ, trong đại sảnh đã không còn một ai nữa, ngay cả nhân viên cũng chạy không ít…

- Có đến nỗi vậy không?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, thu Husky vào.

Đúng lúc này, trên điện thoại di động của hắn truyền đến tin tức, chính là u Dương Bảo gửi tin nhắn đến.

- Nhanh như vậy đã tìm thấy vị trí của Ngự Thú Hội sao?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Ba người các ngươi cùng đi với ta không?

- Đợi lát nữa có thể còn có chút việc, ngươi đi trước đi!

A Lương cười nói:

- Chúng ta đợi tin tốt lành của ngươi!

- Cũng được

Trần Thư gật gật đầu, cất bước rời khỏi đại sảnh.

- A Lương, chúng ta không phải không có việc gì làm sao?

Vương Tuyệt mở miệng hỏi, tài nguyên của ba người bọn họ đã sớm hết sạch, hiện tại đã không có chuyện gì để làm cả.

A Lương cẩn thận, nói:

- Lỡ như con hàng này điên rồi, ngay cả chúng ta cũng không buông tha thì phải làm sao đây!

- Có đạo lý!

Vương Tuyệt và Từ Tinh Tinh liếc nhìn nhau, tội phạm cái gì cũng làm được cả.

Chương 1089: Nếu không có chúng ta hắn cũng chỉ là một người bình thường mà thôi

– Chủ yếu nhất là, vì trận thi đấu thế giới, trong nhà ta đã đặc biệt sắp xếp một trận thí luyện rồi! A Lương thấp giọng, nói:

- Hẳn là có thể tăng thêm thực lực của chúng ta.

- Chúng ta không phải là không thể rời khỏi trường học sao?

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Bây giờ ta sợ vừa ra khỏi trường đã bị tóm lại rồi…

- Không sao cả, người nhà ta đã bàn bạc xong xuôi với trường học rồi!

A Lương cười cười, nói:

- Mấy ngày nay chúng ta phải chuẩn bị thật tốt, thí luyện cũng không dễ dàng thông qua như vậy đâu!

Hai người Từ Tinh Tinh gật gật đầu, cùng nhau rời khỏi đại sảnh…

…

- Hiệu trưởng!

Trần Thư vốn dĩ đi đến Ngự Thú quán nhưng lại thuận đường ghé qua văn phòng của Tần Thiên.

- Hả? Trần Bì, sao thế

Tần Thiên cười một tiếng, nói:

- Tới cảm tạ ta sao?

- Ừm, lần này cảm ơn hiệu trưởng!

Trần Thư gật gật đầu, trong mắt có chút cảm động, ngay sau đó thăm dò nói:

- Hiệu trưởng, có phải còn có khả năng…

- Được rồi, có thể ngậm miệng rồi.

- …

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng, lời nói đến miệng rồi miễn cưỡng nuốt xuống.

Hắn vốn muốn để giá vật liệu hoàng kim lãnh thấp một chút, kết quả trực tiếp bị Tần Thiên cắt ngang.

- Còn ưu đãi cho ngươi nữa thì trường học cũng sắp bị ép khô rồi!

Tần Thiên xoa xoa đầu, mặc dù thiên phú và thực lực của Trần Thư đều hơn ngưng, nhưng thực tế lại hao phí rất nhiều tài nguyên.

Lúc trước yêu nghiệt Lăng Trần e rằng một chút tài nguyên của Trần Thư cũng không dùng đến.

- Qủa thực không được, ta có thể dùng đạn hạt nhân đổi mua!

Trần Thư nhíu mày, mở miệng nói:

- Một viên đạn hạt nhân đổi năm vật liệu hoàng kim lãnh chúa, như thế nào?

- Thôi dẹp đi!

Tần Thiên trực tiếp cự tuyệt, uy lực của đạn hạt nhân thực ra không lớn lắm, quan trọng là ai sử dụng.

Ngoài trừ Trần Thư bất cứ kẻ nào cũng không thể phát huy được hết tác dụng của đạn hạt nhân như hắn.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là, chỉ có hắn mới dám tùy tiện ném loạn đạn hạt nhân…

- Haizzz, được thôi!

Trần Thư thở dài, vốn muốn làm một vụ làm ăn vóig trường học.

Hắn lấy ra một trái tim màu xanh lam, đưa cho Tần Thiên, nói:

- Làm phiền hiệu trưởng giám định cho ta một chút!

Đây mới là mục đích chủ yếu hắn tìm đến Tần Thiên, bản thân không quen biết ai cả, muốn tìm đơn vị giám định đơn vị cũng không tìm được.

- Được!

Tần Thiên nhận lấy trái tim, đánh giá một phen, nói:

- Kỳ thực thứ đồ chơi này không giống vật liệu quân vương lắm!

- Không phải kỹ năng lĩnh ngộ sao?

Trần Thư hơi ngẩn người, nói:

- Không thể nào?

- Ta cũng không biết, đợi có kết quả giám định rồi nói sau!

Tần Thiên lắc đầu, cẩn thận cất trái tim đi nói:

- Khoảng thời gian này, ngươi cẩn thận ở trong trường học! Gần hai ba tháng nữa là cuộc thi thế giới bắt đầu rồi!

Bây giờ địa điểm và thời gian của cuộc thi đấu thế giới vẫn chưa xác định xong.

Nhưng dựa theo lệ cũ năm trước thì thời điểm giữa năm sẽ bắt đầu mở màn.

- Ta cảm thấy bản thân vẫn chưa trưởng thành!

Trần Thư thở dài, mở miệng nói:

- Những người khác tại điên cuồng thăng cấp còn ta vẫn luôn dậm chân tại chỗ!

- Vì hòa bình thế giới, cũng chỉ có thể ủy khuất cho ngươi thôi!

Tần Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói tiếp:

- Mức độ bồi dưỡng của ba Khế Ước Linh đã tương đối tốt, luyện tập thật tốt kỹ xảo chiến đấu, đây mới là chỗ kéo dần lại khoảng cách!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Hiệu trưởng, lý tưởng cuối cùng của ta là hòa bình thế giới!

- Thôi dẹp đi! Ta còn phải làm việc, cứ tự nhiên!

Tần Thiên chỉ chỉ cửa ra vào, không muốn nghe Trần Thư nói mấy lời vô ích.

Trần Thư cúi đầu, rời khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, đi thẳng đến Ngự Thú quán …

Lúc này Ngự Thú quán số ba.

Mấy chục người của Ngự Thú Hội đang tụ tập một chỗ.

Nam sinh cầm đầu đeo kính đen, đang dõng dạc tuyên bố.

Sắc mặt Vương Hiên nghiêm túc, nhìn mọi người phía dưới.

Bây giờ hội trưởng Ngự Thú Hội chính là hắn ta!

Chúc Tinh Vũ vốn đã sớm tốt nghiệp, ngay cả đám người phó hội trưởng Tống Thần cũng đã tốt nghiệp rồi.

Trần Thư tranh đoạt xã đoàn Trợ Lực Kim, đều đã là chuyện của một năm rưỡi trước, người của Ngự Thú Hội đương nhiên lại đổi một đợt mới rồi.

- Các bạn học!

Vương Hiên mở miệng nói:

- Bây giờ xã đoàn đã đi thời kì tồn vong rồi!

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu, nhìn phía về phía hội trưởng phía trên.

- Dựa vào nguồn tin tức đáng tin, tội phạm Niệu Tố Xã đã trở về!

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, cái này còn cần phải dựa vào tin tức?

Trần Thư vừa trở về tất cả mọi người trong trường đều đang thảo luận, danh khí còn lớn hơn cả hiệu trưởng nữa.

- u Dương Bảo của Niệu Tố Xã vẫn luôn đào người của chúng ta!

Vương Hiên thở dài, nói:

- Không ít người đã rời khỏi xã đoàn, chỉ còn lại các tinh anh!

Mọi người yên lặng không nói, một khi bọn hắn rời đi, Ngự Thú Hội sẽ hoàn toàn sụp đổ.

- Hiện tại tội phạm trở về chủ trì đại cục, sợ rằng sẽ điên cuồng đào nhiều người hơn!

Ánh mắt Vương Hiên nhìn về phía mỗi người, chậm rãi mở miệng:

- Ta hy vọng mọi người có thể chống đỡ sự cám dỗ này! Uy vũ không thể bị khuất phục, không bị tiền bạc cám dỗ!

- Hội trưởng, cứ việc yên tâm!

Chương 1090: Nếu không có chúng ta hắn cũng chỉ là một người bình thường mà thôi

Một phó hội trưởng phụ họa: - Vô luận là cám dỗ gì cũng không có tác dụng với chúng ta!

- Đúng vậy đó! Hội trưởng, cứ yên tâm đi!

- Tội phạm có mạnh cũng không thay đổi được lòng trung thành của ta với Ngự Thú Hội!

Thành viên xã đoàn phía dưới nhao nhao phụ họa, vẻ mặt vô cùng kiên định.

- Tốt! Tốt lắm! Ta xem trọng các ngươi!

Vương Hiên vươn hai tay ra, ra hiệu mọi người im lặng, nói tiếp:

- Thời kỳ hiện tại Ngự Thú Hội gặp khá nhiều phiền phức, nhưng chỉ cần đợi đến lúc tên tội phạm kia tốt nghiệp, Hoa Hạ học phủ vẫn do Ngự Thú Hội chúng ta định đoạt!

- Đến lúc đó, chúng ta sẽ được ghi chép trong lịch sử của Ngự Thú Hội, là chúng ta dẫn dắt xã đoàn vượt qua thời đại tối tăm!

Bây giờ Trần Thư đã ở học phủ được bốn năm rồi, đã bị Ngự Thú Hội gọi là thời đại tối tăm!

Mặc dù có chút không hợp thói thường, nhưng mà tương đối chuẩn xác!

Nghe xong lời này, vẻ mặt mọi người phía dưới kích động, đã bắt đầu tưởng tưởng về tương lai tốt đẹp rồi.

Đột nhiên, vẻ mặt Vương Hiên trở nên nghiêm nghị, lớn tiếng nói:

- Nếu có người phản bội Ngự Thú Hội, sẽ bị đính trên trụ sỉ nhục!

Mọi người đều gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

- Tốt, các vị, tan họp!

Mấy chục người nhao nhao rời khỏi Ngự Thú quán, chỉ để lại Vương Hiên và bốn tên phó hội trưởng khác.

- Lão Vương, hội trưởng nhiệm kỳ tiếp theo phải làm sao đây?

Một phó hội trưởng khác thở dài, mở miệng nói:

- Hiện tại chúng ta cũng sắp tốt nghiệp rồi!

Bây giờ năm người bọn hắn đều là sinh viên năm thứ tư, cũng đã bận rộn chuyện tốt nghiệp.

Một khi tốt nghiệp, chỉ sợ cũng không ai có thể đảm nhiệm vị trí hội trưởng!

Muốn trở thành hội trưởng, đương nhiên là yêu cầu thực lực Bạch Ngân cấp.

Nhưng bây giờ chỉ có một vài người năm ba là Bạch Ngân cấp, ví dụ như đám người Vu Dịch.

Nhưng bọn hắn đều bị Trần Thư áp bách đã lâu, cho dù đưa tiền cũng không dám tiếp nhận.

Về phần đám thành viên đại học năm thứ hai, đều là một nhóm Hắc Thiết cấp Ngự Thú sư, e rằng đều không dám nhìn thẳng Trần Thư…

- Để xem thế nào đã!

Vương Hiên thở dài, nói:

- Ta nghe nói cuộc thi thế giới sắp khai màn rồi! Một khi kết thúc, Trần Thư sẽ là sinh viên năm tư, sẽ rất bận rộn chuyện tốt nghiệp, đến lúc đó áp lực của Ngự Thú Hội sẽ không quá lớn.

Bốn người gật gật đầu, đây quả thực là một tin tức hay ho.

Một phó hội trưởng khác cảm thán nói:

- Tên này thật sự là quá mạnh, toàn bộ người của học phủ đều bị hắn đè bẹp.

Mọi người gật gật đầu, tràn đầy đồng cảm.

Là đệ nhất học phủ, tụ tập thiên tài toàn quốc, từ trước đến nay đều là thế cục muôn hoa đua thắm khoe hồng.

Tình huống siêu quần xuất chúng này quả thực quá hiếm thấy!

Lúc trước yêu nghiệt Lăng Trần cũng không có loại cảm giác áp bách này!

- Đừng nản lòng!

Vương Hiên vỗ vỗ bả vai của đối phương, tình ý sâu xa nói:

- Nếu như không có chúng ta, hắn cũng chỉ là người bình thường mà thôi!

- ? ?

Bốn người ngớ người, thoáng chốc không hiểu gì.

Lời này thật sự đang an ủi người ta sao? Sao nghe thấy lạ lạ ấy nhỉ?

Không ngờ tác dụng của chúng ta chỉ còn là phụ trợ thôi hả!

Ngay lúc này, cửa chính của tỷ thí trường bị đẩy ra!

- Hả? Còn có việc gì sao?

Vương Hiên quay đầu nhìn một cái, tưởng rằng có thành viên xã đoàn tìm đến hắn ta.

Kết quả một giây sau, vẻ mặt hắn ta ngưng trọng, thân thể bản năng không ngừng chấn động mãnh liệt, giống như bệnh cũ tái phát…

- Lão Vương, ngươi sao thế?

Một người quay đầu nhìn lại, cũng mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy một tên nam sinh chính vẻ mặt tươi cười đi đến, trông bình dị gần gũi.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là bỏ qua Hỏa tiễn đồng trên vai hắn…

- Tội phạm ca…

Khóe miệng Vương Hiên giật giật một cái, thoáng chốc cảm thấy có chút sợ hãi.

Cái này mẹ nó thật sự là không hợp thói thường mà, trong trường học vác Hỏa tiễn đồng đi loạn lung tung hả?

- Có một việc, muốn thương lượng với các ngươi một chút!

Trần Thư bình tĩnh đi đến, trên mặt mang theo nụ cười hiền hòa.

- Ca, chuyện gì cũng dễ thương lượng cả, không cần thiết phải bày ra trận thế như vậy chứ…

Vương Hiên vội vã khuyên can nói, thật sự là lo lắng con hàng này không chú ý bắn ra một viên đạn hỏa tiễn…

Bọn hắn chỉ là bạch ngân Ngự Thú sư, không chịu đựng được loại đồ chơi này đâu!

- Ta đã từng nghe thấy tên của các ngươi rồi!

Trần Thư bình tĩnh ngồi xuống, nói:

- Trong Hoa Hạ học phủ, các ngươi đều là thiên tài tiếng tăm lừng lẫy!

- Ha ha… Tội phạm ca quá khen…

Năm người gượng cười, có chút không hiểu Trần Thư là đang khích lệ hay là đang châm biếm nữa.

- Thật mà, nhất là ngươi!

Trần Thư chỉ chỉ Vương Hiên đứng giữa, nói:

- Trong trường học Bạch Ngân Nhị Tinh cũng chỉ có hai người chúng ta!

Còn lại đều là thực lực bạch ngân Ngự Thú sư nhất tinh.

Dám ở thời điểm này tiếp nhận chức trách lớn, Vương Hiên vẫn là có chút tài năng!

- Vận khí mà thôi…

Vương Hiên không chút tự ngạo, tuy là cùng một cấp bậc.

Nhưng hắn ta hiểu được một đạo lý: Người với người không thể vơ đũa cả nắm…

- Không cần khiêm tốn!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Hiện tại ta muốn mời Vương học trưởng gia nhập Niệu Tố Xã, tới đảm nhiệm phó hội trưởng, ngươi cảm thấy thế nào?

- ? ? ?

Chương 1091: Vũ trụ Vô Địch Chí Tôn phòng ngự của Vương Hiên

Năm người thoáng chốc ngây ngẩn cả người, không ngờ lại đến đây đào người tới? Nhưng trực tiếp đào hội trưởng, có phải có chút không hợp lý lắm không…

- Về phần bồn vị, nếu như muốn tới, ta cũng rất hoan nghênh, tuy không thể giữa vị trí phó hội trưởng, nhưng cũng có thể chia cho xã đoàn Trợ Lực Kim!

Trần Thư cười cười, trong mắt tràn đầy sự chắc chắn.

Vương Hiên hít thở sâu một hơi, nói:

- Xin lỗi…

Hắn ta đang muốn nói tiếp, kết quả vẻ mặt đột nhiên ngưng trọng, chỉ thấy Trần Thư đang bình tĩnh nâng đạn hỏa tiễn lên…

- Vương hội trưởng, ngươi tiếp tục đi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, tùy ý nói.

Vương Hiên nghe vậy, khóe miệng giật một cái, như vậy ai còn dám tiếp tục được chứ!

- Tội phạm ca, trường học có quy định, không thể sử dụng vũ khí nóng …

Vương Hiên nuốt ngụm nước bọt, muốn dùng nội quy trường học ép hắn một chút!

- Đó là những nơi còn lại trường học, tỷ thí trường không bị hạn chế!

Trần Thư cười cười, đối với nội quy trường học hắn còn quen thuộc hơn so với bất kỳ ai.

- …

Đám người Vương Hiên rơi vào trầm mặc, tên này không phải thực sự muốn bắn chứ?

- Đã suy nghĩ kỹ chưa?

Trần Thư giả vờ nâng đạn hỏa tiễn lên, bình thản hỏi:

- Yên tâm đi, từ chối cũng không sao cả.

- …

Đám người Vương Hiên đưa mắt nhìn nhau, cục diện như này, mà nói còn không có chuyện?

Một lúc sau, Vương Hiên hít thở sâu một hơi, kiên định nói:

- Xin lỗi, tội phạm ca, ta thực tế không thể rút khỏi đây!

Hắn ta vừa mới mở hội xong, khích lệ xã đoàn các thành viên hạch tâm.

Kết quả đảo mắt bản thân đầu hàng địch, đây không phải nói hươu nói vượn sao?

- Có cốt khí!

Trần Thư gật gật đầu, cất hỏa tiễn đồng đi.

Chỉ là lấy ra dọa bọn hắn một chút thôi, căn bản không hề có ý nghĩ bắn ra, hắn cũng không muốn bởi vì đào người mà bản

thân bị đưa vào Trấn Linh cục…

Ngay lúc này, trước mắt của hắn xuất hiện tuyển hạng:

[Tuyển hạng một: Ngươi hòa nhã quyết định không dùng Hỏa tiễn đồng, đổi thành dùng bạo tạc dược tề! Phần thưởng hoàn thành: Lượng lớn ngự thú lực! Chú thích: Đã tự động giành được bạo tạc dược tề *1]

[Tuyển hạng hai: Bất luận cái gì cũng phải ra giá cả! Trực tiếp dùng giá cao, thu mua năm người này! Phần thưởng hoàn thành: Năm cây Hoàng Kim cấp dược liệu]

[Tuyển hạng ba: Áp dụng phương thức chiến đấu của ngự thú sư, hoàn thành đánh phục năm người này! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Hắc ám trói buộc Lôi đình oanh kích Đại phong bạo, thêm một]

Trần Thư hai mắt sáng lên, thoáng chốc nhắm vào tuyển hạng một… ôi… Tuyển hạng thứ ba nữa!

Ba kỹ năng thêm một, hơn nữa đều là kỹ năng mới, hệ thống cũng rất thức thời đấy!

Về phần tuyển hạng thứ nhất, đổi dùng đạn hạt nhân thực sự có chút không hợp lẽ thương lắm…

Nếu như thực sự có can đảm ném ra, hắn không cần phải đến Trấn Linh cục, Tần Thiên đã xử tử hắn ngay tại chỗ rồi…

Mà tuyển hạng thứ hai quả thực là thái quá.

Bản thân hắn đã nghèo đến mức phải ăn đất rồi đây, lấy tiền đâu ra mà mua người chứ?

- Mọi người đều là Ngự Thú sư, hoàn toàn có thể tỷ thí một phen!

Trong mắt Trần Thư tràn ngập tự tin, dựa vào thực lực của hắn bây giờ, ngược lại bạch ngân cũng không thành vấn đề.

- Năm người các ngươi có thể cùng tiến lên! Nếu thua thì gia nhập Niệu Tố Xã, nếu như thắng, ta không động đến Ngự Thú Hội nữa!

- Xin lỗi.

Vương Hiên quả quyết lắc đầu, không chút do dự.

Hắn ta không ngốc, thực lực của Trần Thư toàn bộ học phủ đều đã truyền ra, không phải bàn cãi!

Cùng hắn tỷ thí, không phải là cho không sao?

Hiện tại Niệu Tố Xã như mặt trời ban trưa, nhưng Ngự Thú Hội cũng không có cách nào, chỉ cần kiên trì trở mình.

- Xem ra các ngươi không có chút sợ hãi nào nhỉ! Nếu đã không tỷ thí vậy thì thôi đi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, quay người chuẩn bị rời đi, đồng thời nói:

- Chỉ cần các ngươi vừa tốt nghiệp, Ngự Thú Hội không có người tiếp nhận, đến lúc đó cũng sẽ bị ta nuốt mất thôi.

Hắn thoáng chốc đâm trúng chỗ lo lắng của năm người bọn hắn.

- Ngự Thú Hội có thể trở mình hay không, chỉ có thể trông chờ vào cuộc tỷ thí hôm nay của các ngươi.

Trần Thư cười nói:

- Năm bốn đại học cho dù bận rộn nữa ta cũng có thể giành ra một chút thời gian, các ngươi không cần ôm hy vọng!

Dứt lời, hắn chuẩn bị rời khỏi tỷ thí trường.

- Chờ một chút!

Vương Hiên vội vã lên tiếng, trong mắt có chút do dự.

Bây giờ Ngự Thú Hội đã không có cách nào đối phó với Niệu Tố Xã cả, là bởi vì có năm người bọn hắn chống đỡ.

Một khi không có thiên tài mới tiếp nhận, Ngự Thú Hội đương nhiên sẽ tự động tan rã.

- Như vậy đi! Ta lùi thêm một bước nữa!

Trần Thư thấy năm người có chút do dự, vội vã bồi thêm một kích:

- Chỉ cần năm người các ngươi có thể kiên trì năm phút đồng hồ, coi như các ngươi thắng! Hơn nữa sau khi giành được

chiến thắng, ta sẽ giao một nửa xã đoàn Trợ Lực Kim cho Ngự Thú Hội!

Lời này vừa nói, vẻ mặt năm người đột nhiên chấn động, thoáng chốc động tâm.

Trần Thư thực tế quá phách lối, chẳng những muốn lấy một địch năm, hơn nữa còn chuẩn bị giải quyết bọn hắn trong vòng năm phút!

- Hội trưởng…

Ánh mắt của bốn người nhìn về phía Vương Hiên, trong lòng đã có đáp án.

Chương 1092: Tay nghề tổ truyền không thể quên được

Chỉ cần có thể thắng, Ngự Thú Hội sẽ không bị nuốt mất. - Thế nào? Vương hội trưởng!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, Vương cấp Ngự Thú sư hắn cũng có thể cầm chắc, chứ đừng nói đến mấy tên bạch ngân Ngự Thú sư.

- Được! Ta đồng ý!

Vương Hiên hít sâu một hơi, gật đầu đáp ứng.

- Không hổ danh là hội trưởng, rất quyết đoán!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, ngay sau đó triệu hoán ba Khế Ước Linh mình vẫn hay dùng.

Năm người Vương Hiên vây thành một vòng, lên tiếng thương lượng:

- Lưu Tùng, đợi đến lúc Thạch Tượng cự nhân của ta chống phía trước nhất, các ngươi phụ trợ kỹ năng cho nó!

Trong mắt Vương Hiên tràn đầy tự tin, hắn có một Khế Ước Linh phòng ngự cấp SS, ngăn cản sự công kích của đồng cấp không thành vấn đề!

- Được!

Bốn người gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trên mặt nở nụ cười nắm chắc thắng lợi trong tay.

Vương Hiên nhếch mép cười một tiếng, lẩm bẩm:

- Tội phạm Nam Giang, ta xem ngươi dựa vào cái gì có thể đánh vỡ vũ trụ Vô Địch Chí Tôn phòng ngự của ta!

- Hội trưởng, chúng ta đừng có trẻ trâu như vậy chứ?

Bốn người nghe thấy lời nói của Vương Hiên, nhịn không được khóe miệng giật giật một cái, thật sự có chút chịu không được tên này.

- Các ngươi biết cái gì? Cái này gọi là khí thế!

Vương Hiên nhếch miệng, nhìn ba Khế Ước Linh của Trần Thư trên đài tỷ thí!

Trong lòng hắn ta thoáng xúc động.

Ai có thể ngờ tới, ba Khế Ước Linh này có thể đánh khắp thiên hạ không có đối thủ đây?

- Bắt đầu đi!

Trần Thư bình thản nói:

- Chúng ta tốc chiến tốc thắng!

- Được!

Vương Hiên gật gật đầu, ngay sau đó triệu hoán ra ba Khế Ước Linh của hắn ta.

Một Thạch Tượng Cự Nhân cấp SS, một Lôi Đình Ưng cấp S+, cùng với một Lam Sắc Linh Điệp cấp S!

Cộng với thực lực bạch ngân nhị tinh của hắn ta, có thể trở thành hội trưởng của Ngự Thú Hội cũng không có gì đáng thắc mắc cả!

Cùng lúc đó, bốn người khác đồng thời triệu hoán Khế Ước Linh của mình.

Tổng cộng mười lăm bạch ngân Khế Ước Linh xuất hiện, đồng thời nhìn về phía ba Khế Ước Linh của Trần Thư.

Bọn chúng chiếm ưu thế về số lượng, nhưng bởi vì chịu sự ảnh hưởng của chủ nhân ảnh hưởng, nên trông có chút khúm núm.

Grừ!

Thạch Tượng Cự Nhân gầm thét một tiếng, thân thể đột nhiên bành trướng, biến thành quái vật khổng lồ dài ba mươi mét.

Mặc dù không phải là thần kỹ [cự đại hóa], nhưng vẫn là kỹ năng hình thể tương đối hiếm có.

Thạch Tượng Cự Nhân giống như một tấm khiến không thể phá vỡ được, ngăn chặn phía trước mười bốn con Khế Ước Linh.

Lúc này, đủ loại kỹ năng phụ trợ cùng nhau vụt tới.

Thân thể Thạch Tượng Cự Nhân được bao quanh đủ loại màu sắc khác nhau trông vô cùng loá mắt, giống như BOSS trong game vậy.

- Quả nhiên có chút thực lực!

Trần Thư nhíu lông mày, cười hỏi:

- Vương hội trưởng, ngươi và Bạch Dương cùng lớp ngươi, ai mạnh hơn một chút?

- Đương nhiên là ta rồi!

Trong mắt Vương Hiên có chút kiêu ngạo, nói:

- Bạch Dương không biết bị cái gì đả kích, đoán chừng bây giờ vẫn chưa đột phá đến Bạch Ngân cấp nữa.

- Ồ?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Gần đây ngươi có thấy hắn không?

- Hiện tại hắn rất ít khi xuất hiện ở trường học.

Vương Hiên lắc đầu, nói:

- Đoán chừng là hoàn toàn từ bỏ rồi, bây giờ ngay cả nhiệm vụ tốt nghiệp nhiệm vụ cũng không làm, tương lai không còn hi vọng gì rồi!

Bạch Dương vốn dĩ là người đứng đầu lớp nhưng đã bị người người lần lượt vượt qua.

Nhưng cũng không có gì đáng kinh ngạc cả, rất nhiều thiên tài hậu kình chưa đủ.

Nhưng bọn hắn cũng không thể tưởng được, Bạch Dương bị Trần Thư từng bước từng bước đả kích thành như vậy…

Vương Hiên cười cười, hỏi:

- Sao thế? Ngươi quen sao…

Ầm ầm!

Hắn ta còn chưa nói xong, trên đài tỷ thí đã xuất hiện tiếng nổ kịch liệt.

Chỉ thấy Husky liên tục tung ra kỹ năng, trực tiếp đánh về phía Thạch tượng cự nhân!

- Mẹ nó! Dám đánh lén ư?

Vương Hiên mở to hai mắt nhìn,].

Đã sớm nghe nói tên này đối nhân xử thế âm hiểm thâm độc, nhưng bây giờ đã trở thành cường giả mà vẫn không chịu thay đổi thói quen trước kia.

- Tay nghề tổ truyền không thể quên được…

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Ta muốn thử xem có ngượng tay không thôi mà!

- …

Khóe miệng Vương Hiên giật giật một cái, vội vàng dùng Khế Ước Linh ứng phó lại.

Grừ!

Hai mắt Thạch Tượng Cự Nhân xuất hiện tia sáng màu trắng, bám trên người nó.

Tính kháng nguyên tố của nó nháy mắt tăng vọt!

Trong mắt Vương Hiên đã có chút kiêu ngạo, nói:

- Thực lực của ngươi mạnh, nhưng muốn xuyên thủng phòng ngự của ta…

Ầm!

Hắn ta còn chưa nói xong, tay phải của Thạch Tượng Cự Nhân đã trực tiếp bị nổ tung, phòng ngự mạnh mẽ giống như tờ giấy vậy.

- Hả điều này…

Năm người mở to hai mắt nhìn, nhất thời đầu óc ông ông.

Một tên nam sinh nuốt ngụm nước bọt, nói:

- Hội trưởng, vũ trụ Vô Địch Chí Tôn phòng ngự của ngươi…

- …

Vẻ mặt Vương Hiên ngưng trọng, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Thạch Tượng Cự Nhân không chỉ một kỹ năng giảm thương cộng với Tính kháng nguyên tố rất cao, quả thực chính là phòng ngự thiên hoa bản của Bạch Ngân cấp.

Nhưng bây giờ, dĩ nhiên ngay cả một chiêu cũng không ngăn nổi?

- Có vẻ Khế Ước Linh của các ngươi vẫn chưa đủ cứng rắn lắm nhỉ!

Chương 1093: Tay nghề tổ truyền không thể quên được (2)

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, ngược lại không hề bất ngờ. Bây giờ lực tổn thương của Husky có thể nói là rất biến thái, ngay cả Slime có sở trường phòng ngự cũng không thể chống đỡ được.

- Grừ grừ grừ!

Hai mắt Husky lóe lên, một tia lam sắc lôi đình đột nhiên xuất hiện.

Rầm rầm rầm ——

Uy năng của lôi đình rất đáng sợ, đánh thẳng trên người mười lăm bạch ngân Khế Ước Linh.

Trong tích tắc, phòng ngự trên mình bọn chúng vỡ nát, nháy mắt rất nhiều máu tươi chảy xuốn, thống khổ kêu lên.

Sự chênh lệch của song phương quá lớn, không phải cùng một đẳng cấp.

- Biến thái a!

Đám người Vương Hiên chấn động, dựa vào sự hiểu biết của bọn hắc, lực tổn thương của Husky hoàn toàn không hề kinh khủng như vậy.

Trần Thư đoạt giải quán quân thời điểm, Husky thương tổn nhiều nhất chỉ là bạch ngân trần nhà,

Nhưng vừa mới qua đi mấy tháng, dĩ nhiên tăng lên biên độ lớn như vậy?

- Ngươi… sao có thể chứ?

Vương Hiên nuốt ngụm nước bọt, thật sự là có chút ngẩn người.

- Năm phút còn đánh giá cao các ngươi!

Trần Thư cười cười, bản thân cũng không đoán được được Husky có thể thoải mái đè bẹp kẻ địch như vậy.

- Ngươi vẫn chưa thắng!

Vương Hiên hít sâu một hơi, ngay sau đó Thạch Tượng Cự Nhân phóng xuất ra kỹ năng mạnh nhất!

Grừ!

Thạch Tượng Cự Nhân gào thét một tiếng, trên mình xuất hiện một tầng kim quang chói mắt, như là mặc một tầng kim giáp, lực phòng ngự nháy mắt tăng vọt!

- Ta có thể chịu nổi! Đừng chạy!

Vương Hiên nói với bốn người khác nói:

- Toàn bộ kỹ năng phụ trợ đều cho ta, đừng giữ lại!

Bốn người nghe vậy, gật đầu một cái, lựa chọn tin tưởng hội trưởng của mình.

Trong lúc nhất thời, đủ loại kỹ năng gia trì, Thạch Tượng Cự Nhân hóa thân thành trạng thái mạnh nhất, kiên định ngăn chặn phía trước.

Về phần phản kích, bọn hắn căn bản không nghĩ qua, thật sự là không phá nổi phòng ngự của Slime.

- Grừ!

Husky tà mị cười một tiếng, hai mắt ánh lửa lóe lên, toàn bộ thuộc tính Hỏa trong cơ thể bị thay đổi!

Chỉ thấy trên không nháy mắt xuất hiện một thiên vẫn dài ba mươi mét to lớn, trên đó lửa cháy thiêu đốt hừng hực, khí thế cực kỳ kinh người!

- Hội trưởng, là sao đây?

Thân thể bốn người cùng nhau chấn động, nhìn về phía Vương Hiên, trong lòng đã là có chút sợ.

Vì một trận tỷ thí, đánh cược tính mệnh của Khế Ước Linh, không cần thiết …

- Ta làm được!

Giọng điệu của Vương Hiên kiên định khiến bốn người có chút an lòng.

Grừ!

Chỉ thấy một tay vươn ra phía trước Thạch Tượng Cự Nhân chống đỡ, hai chân hơi gập lại, bày ra tư thế ngăn cản.

Rầm rầm rầm!

[Thiên Hỏa Vẫn Thạch] rơi xuống với tốc độ cực nhanh, nháy mắt dán sát vào cánh tay Thạch Tượng Cự Nhân!

Kim quang trên tay cự nhân loá mắt, cưỡng ép ngăn chặn hỏa diễm bốc cháy.

Dĩ nhiên thật sự tạm thời ổn định!

- Tin tưởng ta, không sai đâu!

Trong lòng Vương Hiên đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nói:

- Năm phút đồng hồ, ta có thể chịu đựng được.

Bốn người gật gật đầu, trong lòng có cảm giác tín nhiệm.

- Lợi hại, quả thực rất lợi hại.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, ngay sau đó lại để cho Slime bay lên trên không.

Trong miệng Husky nhìn về phía dưới Thiên Hỏa Vẫn Thạch, hai mắt lần nữa ánh lửa lóe lên!

Oanh!

Một tia [Tử Vong Hỏa Trụ] vô cùng vững chắc bắn mạnh mà ra, vô cùng cuồng lao về phía Thiên Hỏa Vẫn Thạch!

Rầm rầm rầm!

Hai chân Thạch Tượng Cự Nhân lại lần nữa chìm xuống, đã hơi không ngăn chặn được lực trùng kích!

Cùng lúc đó, hỏa diễm bên trên Tử Vong Hỏa Trụ và Thiên Hỏa Vẫn Thạch hòa thành một thể, lại lần nữa tăng cường sự thương tổn.

Hai đại kỹ năng dường như hợp thành một kỹ năng!

- Phải ngăn chặn lại…

Vẻ mặt Vương Hiên nghiêm túc, chỉ thấy kim quang trên người Thạch Tượng Cự Nhân nhanh chóng ảm đạm.

Một khi kim quang vỡ tan, e rằng thân thể của nó sẽ bốc cháy ngay lập tức.

- Mẹ nó! Liều mạng!

Vẻ mặt Vương Hiên hung ác, chỉ thấy tay phải của Thạch Tượng Cự Nhân nắm chặt lại, điên cuồng nổ tung!

Oanh!

Trong tích tắc, Thiên Hỏa Vẫn Thạch xuất hiện vết nứt, ngay sau đó hoàn toàn vỡ vụn trong nháy mắt.

Nhưng nguy cơ Khế Ước Linh của đám người Vương Hiên vẫn chưa được giải trừ!

Vô số Thạch khối thiêu đốt hỏa diễm giống như mưa lớn bắn tung tóe.

Cùng lúc đó, [Tử Vong Hỏa Trụ] đồng thời đánh về phía dưới Thạch Tượng Cự Nhân!

Grừ!

Thạch Tượng Cự Nhân xoay người lại, đưa lưng về phía vẫn thạch, lựa chọn cưỡng ép tiếp tục chống đỡ.

Rầm rầm rầm ——

Tiếng nổ mạnh đáng sợ vang vọng, toàn bộ Khế Ước Linh của đám người Vương Hiên bị hỏa diễm bao phủ.

Một lúc lâu, thời gin của hai đại kỹ năng kết thúc, cuối cùng khôi phục bình tĩnh.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, chỉ thấy kim quang trên người Thạch Tượng Cự Nhân ảm đạm, thậm chí trên đài tỷ thí cũng xuất hiện một hố sâu vô cùng lớn!

Nhưng may mắn là, bọn chúng đều bình yên vô sự!

- Phù…

Thân thể Vương Hiên mềm nhũn, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Lỡ như không chống đỡ nổi, cái chết của bọn nó cũng sẽ không quá tiêu sái…

- Hiện tại, đến phiên chúng ta phản kích!

Vương Hiên nói với bốn người khác:

- Phần lớn thời gian kỹ năng của nó đều làm lạnh rồi! Có thể xuất thủ!

Bốn người gật gật đầu, mười hai Khế Ước Linh gào thét một tiếng, đứng dậy!

- Đừng quá gấp gáp!

Chương 1094: Tội phạm Trần nghĩa bạc vân thiên (*)

Nghĩa bạc vân thiên (义薄云天): có tình có nghĩa/ chính khí lẫm liệt/ khí phách hiên ngang/ chính nghĩa tận trời/ vô cùng chính nghĩa/ nghĩa tình vô giá. Trần Thư cười cười, chỉ thấy Husky kêu lên một tiếng, bên cạnh nháy mắt có thêm một Husky mới!

- Mẹ nó!

Vẻ mặt năm người chấn động kịch liệt, vậy mà bọn hắn quên mất thần kỹ này!

- Hội trưởng, e rằng phải để ngươi chống đỡ một chút rồi!

Dứt lời, mười hai Khế Ước Linh lại yên lặng quay trở lại phía sau Thạch Tượng Cự Nhân.

- …

Khóe miệng Vương Hiên giật giật một cái, cái này mẹ nó lấy gì mà chống đỡ đây?

Grừ!

Đôi mắt của phân thân Husky lóe lên, chỉ thấy Thiên Hỏa Vẫn Thạch rất lớn đánh tới.

Bởi vì lại chồng thêm [Trì Tục Mãnh Công], uy năng thậm chí còn mạnh hơn vẫn thạch trước đó!

- Ta có thể chống đỡ được!

Vương Hiên yên lặng động viên chính mình, nhưng càng giống như đang thôi miên chính mình hơn.

- Hội trưởng, chúng ta tin tưởng ngươi! Chỉ cần chịu đựng được, chúng ta cách thắng lợi không xa!

Bốn người vỗ vỗ bả vai của Vương Hiên, trong mắt tràn đầy tín nhiệm.

- Được!

Vương Hiên gật gật đầu, kiên định nói:

- Ta nhất định có thể đứng vững!-

Oanh!

Ngay sau đó, Husky lại lần nữa phun ra [Tử Vong Hỏa Trụ]!

Vẫn là phương thức công kích giống nhau, nhưng khiến cho năm người chịu áp lực cực lớn.

Rầm rầm rầm ——

Thiên Hỏa Vẫn Thạch rơi xuống, uy năng cường hãn khiến trong lòng mười lăm Khế Ước Linh run rẩy.

Cái này đã vượt ra khỏi phạm trù Bạch Ngân cấp rồi!

Vào thời khắc Thạch Tượng Cự Nhân sắp chạm đến [Thiên Hỏa Vẫn Thạch].

Vương Hiên theo bản năng ra quyết định.

Chỉ thấy hai chân Thạch Tượng Cự Nhân đạp một cái, vô cùng quả quyết né tránh…

Trong lòng Vương Hiên có chút áy náy, bản thân không phải đang hố đồng đội ư?

Nhưng khiến hắn ta phải mở rộng tầm mắt đó là, gần như cùng lúc đó, toàn bộ Khế Ước Linh của bốn người đó biến mất tại chỗ.

Dĩ nhiên là bị cưỡng chế thu hồi ngự thú không gian…

- Ơ cái này…

Năm người đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời rơi vào trầm mặc.

Một lúc lâu, Vương Hiên mở miệng nói:

- Các ngươi không phải tin tưởng ta ư?

Bốn người vội vã hỏi ngược lại:

- Hội trưởng, không phải ngươi nói ngươi nhất định sẽ chống đỡ được ư?

- …

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, năm người các ngươi còn tán gẫu nữa sao?

- Được rồi! Các ngươi đã thua!

Chỉ thấy Husky phóng thích ra tiểu kỹ năng không ngừng đánh về phía Thạch Tượng cự nhân đang chạy trốn.

Mặc dù là tiểu kỹ năng, nhưng vẫn là uy lực Hoàng Kim cấp, nếu bị đánh trúng, trực tiếp trọng thương.

- Thua rồi…

Vương Hiên thở dài, chỉ có thể thu hồi ba Khế Ước Linh vào trong ngự thú không gian.

Bốn đồng đội đều từ bỏ, hắn cũng không cần phải gánh vác gì nữa.

- Chấp nhận! Chấp nhận rồi!

Trần Thư ôm quyền, trong mắt có ý cười.

Vừa rồi hắn cố tình thả chậm tốc độ rơi xuống của Thiên Hỏa Vẫn Thạch nếu không Thạch Tượng Cự Nhân sao có thể trốn tránh được chứ?

Về phần mục đích, chính là tạo áp lực tâm lý cho năm người này.

Hiển nhiên, hiệu quả tương đối thành công, khiến hắn giành được thắng lợi trong thoáng chốc.

- Hoan nghênh các vị gia nhập Niệu tố xã!

Trần Thư thu hồi ba Khế Ước Linh của mình, nở nụ cười nhìn về phía bọn hắn.

- …

Năm người yên lặng không nói gì, trong mắt có sự không cam lòng, vậy mà bại trận rồi?

- Gia nhập xã đoàn của ta, không mất mặt!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Tin tưởng Chúc Tinh Vũ và Yến Hạo Nhiên sẽ không trách các ngươi, bọn hắn đều là bại tướng dưới tay ta!

Hai người hắn nói chính là hai hội trưởng tiền nhiệm.

- Chúng ta sẽ không nuốt lời!

Vương Hiên hít một hơi thật sâu, đã tiếp nhận hiện thực.

- Các vị đều là quản lý của Niệu Tố Xã, có thể phân Trợ Lực Kim!

Trần Thư cười cười, lý do hắn nhất định phải giành lấy Ngự Thú Hội ở thời điểm hiện tại, mục đích đúng là nhân lúc đám người Vương Hiên chưa tốt nghiệp, truyền thụ chút kinh nghiệm quản lý.

Một học sinh xã đoàn có thể truyền thừa mấy trăm năm, hiển nhiên là có chỗ độc đáo của nó.

Hắn cũng không hy vọng vừa tốt nghiệp, Niệu Tố xã đã chủ động giải tán.

Năm người gật gật đầu, lại có học phần, lại có quyền thế, dường như không phải khó mà tiếp nhận như vậy.

Điểm khó duy nhất là làm sao ăn nói với tinh anh Ngự Thú Hội.

Chớp mắt, hội trưởng và phó hội trưởng đều tìm đến chỗ kẻ địch nơi nương đúng là hài kịch nhân gian mà…

- Sau này nếu có người gây phiền phức cho các ngươi, cứ việc tìm ta!

Trần Thư vỗ vỗ ngực, nói:

- Trần Thư không có ưu điểm gì nhưng có thể giúp các huynh đệ giải quyết mọi việc!

- Hả?

Đám người Vương Hiên sững sờ, trong mắt có chút nghi ngờ.

Nhìn Trần Thư nghĩa bạc vân thiên trước mắt, cảm thấy dường như không giống hình tượng dối trá gian xảo như trong lời đồn…

Rầm rầm!

Ngay lúc này, cửa tỷ thí trường bị đẩy ra.

Ba người mặc đồng phục của trường học xông vào, ánh mắt một thoáng chốc nhìn về phía đài tỷ thí vỡ vụn.

Người đàn ông cầm đầu hỏi:

- Là các ngươi phá hủy đài tỷ thí?

Trong nháy mắt, ánh mắt của đám người Vương Hiên đồng thời nhìn về phía Trần Thư.

Đài tỷ thí chỉ có thể chống đỡ sức chiến đấu của hoàng kim trở xuống nhưng uy năng kỹ năng của Husky quá kinh khủng, thoáng chốc đã phá hủy mất.

- Đài tỷ thí gì chứ…

Chương 1095: Tạm biệt nhé, Thư tiên sinh

Vẻ mặt Trần Thư vô cùng bình tĩnh không chút sợ hãi. Ánh mắt hắn nhìn phía ba thành viên chấp pháp, nói:

- Ta vừa tới tình hình cụ thể thế nào ta cũng không rõ nữa, các ngươi đi hỏi người khác xem sao!

Dứt lời, hắn trực tiếp rời khỏi tỷ thí trường, giống như thực sự không liên quan gì cả.

- …

Đám người Vương Hiên liếc nhau một cái, cái này mẹ nó mới nói là giải quyết mọi việc giúp huynh đệ mà?

- Các ngươi còn gì muốn nói không?

Thành viên chấp pháp nhìn về phía bọn hắn, mở miệng hỏi:

- Ta nhớ đây là sân bãi hội nghị của Ngự Thú Hội nhỉ?

Vẻ mặt Vương Hiên ngưng tọng, đại não không ngừng chuyển động.

Chốc lát, hắn ta hắng giọng một cái, bình tĩnh nói:

- Chúng ta đều là ngươi của Niệu tố xa, tình hình cụ thể như thế nào, các ngươi hỏi quản lý của Ngự Thú Hội một chút đi!

- Niệu Tố Xã đang đợi chúng ta hop, đi thôi!

Vương Hiên phất phất tay, cùng bốn người khác thong dong bình tĩnh rời khỏi tỷ thí trường.

- Mấy người kia không phải là người của Ngự Thú Hội sao?

Ba tên thành viên chấp pháp đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều bị làm ngớ người.

- Mẹ nó!

Thành viên cầm đầu nhún vai, nói:

- Quay về kiểm tra camera!

…

- u Dương Bảo, trở về sắp xếp năm quản lý của Ngự Thú Hội một vị trí đi!

Trần Thư vừa đi vừa nói nhỏ, nói:

- Ngươi cố gắng học tập phương thức quản lý của bọn hắn đi!

- Sư phụ, nhanh như vậy đã thu nhận người được rồi sao?

u Dương Bảo mở to hai mắt nhìn, không ngờ tới Trần Thư làm việc năng suất như vậy.

- Chủ yếu là nhân cách của ta tỏa ra ánh sáng mị lực!

Trần Thư cười cười, ngay sau đó còn nói thêm:

- Mặt khác hiện tại Niệu Tố Xã chỉ tuyển nhận thiên tài, không cần thêm nhân số!

- Được! Không thành vấn đề!

Vẻ mặt u Dương Bảo hưng phấn, không ngờ trước khi tốt nghiệp Niệu Tố Xã có thể trở thành đại xã đoàn duy nhất toàn trường.

Hơn nữa sáu khi hắn ta tốt nghiệp đồng thời có thể giao lưu trong nhóm của xã đoàn, thoáng chốc mở rộng nhân mạch.

- Hình như trường học cũng không có việc gì!

Vẻ mặt Trần Thư thong dong, nhớ lại trước kia.

Hắn nhớ đến thời điểm Niệu Tố Xã vừa mới bắt đầu thành lập, chỉ là một tiểu đoàn xã không có danh tiếng gì, thậm chí ngay cả nhân số cơ bản cần phải có của một đoàn xã cũng không có.

Nhưng bây giờ chưa đến thời gian ba năm, Niệu Tố Xã đã trở thành xã đoàn đứng đầu học phủ, hơn nữa không có một đối thủ cạnh tranh nào.

Khoảng cách này quả thực hơi lớn!

Thời gian mấy ngày thấm thoắt trôi qua.

Trong học phủ xuất hiện một tin tức hot:

Xã đoàn vốn dĩ đứng đầu học phú Ngự Thú Hội chính thức giải tán, còn có toàn bộ trưởng và phó hội trưởng đều gia nhập Niệu tố xã!

Mười mấy thành viên tinh anh hùng hùng hổ hổ, lên án mạnh mẽ hội trưởng phản bội bọn hắn.

Nhưng chưa đến thời gian một ngày, toàn bộ đều lục tục gia nhập Niệu tố xã rồi…

Đánh không được thì gia nhập, đã có trở thành chân lý tiềm chất!

Quần học vây quanh trong học phủ mặc dù giật mình, cũng không bất ngờ lắm!

Ai bảo hội trưởng của Niệu Tố Xã hội trưởng một tên tội phạm độc ác chứ?

Về phần hiệu trưởng giáo sư trường học, thì không có tham dự trong đó.

Đối với bọn hắn mà nói, Ngự Thú Hội và Niệu Tố Xã đều giống nhau, chỉ là đổi một cái tên mà thôi.

…

- Lão Vương, hiện tại chúng ta đều trở thành nguyên lão của Niệu Tố Xã!

A Lương nằm trên ghế sô pha, trên mặt tràn đầy ý cười, có thể nói là giành được phần thắng hoàn toàn!

Chắc hẳn sau này tân sinh đều sẽ nhớ kỹ đám người ban đầu thành lập ra Niệu Tố Xaz.

- Có Trần Thư ở đây, ta đã sớm có dự liệu!

Vương Tuyệt nhún vai, nói:

- Xã đoàn của hắn đứng đầu, quá hợp lý!

- Đáng tiếc ta không phải là người của Niệu tố xã.

Từ Tinh Tinh thở dài, lúc trước hắn ta không phải học sinh Hoa Hạ học phủ, đương nhiên không thể gia nhập xã đoàn.

- Hiện tại gia nhập cũng được mà!

Trần Thư đẩy cửa phòng ra, vặn eo bẻ cổ, đi tới bên cạnh ba người.

Hắn thấy ba người thu xếp gọn gàng, bộ dạng muốn ra ngoài, hỏi:

- Ba ngươi muốn làm gì?

- Có chút việc, phải đi xa nhà một chuyến.

A Lương mở miệng nói:

- Đúng lúc nói lời từ biệt với ngươi luôn.

- Các ngươi có thể rời trường?

Trần Thư khẽ giật mình, nói:

- Không sợ bị bọn lão Tần bắt được a?

- Chúng ta đã xin rồi, cần tham gia một kế hoạch huấn luyện!

A Lương mở miệng nói: –

Hơn nữa chúng ta chỉ là tòng phạm, chỉ cần không có chính phạm dẫn dắt, sẽ không phạm vào việc gì cả!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Không có ta, các ngươi có thể thông qua huấn luyện?

- Nếu như có ngươi, vậy thì huấn luyện cũng không có ý nghĩa gì!

A Lương vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Đây là đặc biệt nhằm vào Hắc Thiết cấp, không thích hợp với ngươi.

Dứt lời, ba người đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi túc xá.

- Không phải chứ, dẫn ta theo với!

Trần Thư vội vã đi theo, một mình ở trong học phủ quả thực quá nhàm chán.

- Ngươi đừng nghĩ nhiều như vậy, thành thật ở lại đi!

Ngay lúc này, trên ban công có hai người đi ra, ý cười đầy mặt nhìn Trần Thư.

Chính là Tần Thiên vàLiễu Phong!

- Hiệu trưởng, lão sư…

Chương 1096: Tạm biệt nhé, Thư tiên sinh (2)

Trần Thư quay đầu nhìn một cái, sắc mặt thoáng chốc suy sụp.
- Mỗi tuần sẽ sắp xếp thời gian cho ngươi hóng gió!

Tần Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, quay đầu nói:

- Ba người các ngươi đi trước đi!

- Gặp lại sau, Thư tiên sinh!

Đám người A Lương đồng tình nhìn Trần Thư, quay người rời khỏi ký túc xá.

- Rõ ràng xem ta thành người canh gác ký túc xá mà…

Trần Thư thở dài, ngồi xuống trên ghế sô pha.

Hắn mở miệng nói:

- Hiệu trưởng, các ngươi không phải là đặc biệt tới giám sát ta chứ?

- Dĩ nhiên không phải!

Tần Thiên nở nụ cười, lấy ra một cái trái tim màu xanh lam, phía trên có khí tức băng lãnh.

- Có kết quả giám định rồi sao?

Vẻ mặt Trần Thư vui vẻ, vội vã nhận lấy trái tim, trong mắt có vẻ chờ mong.

- Lấy ra!

Tần Thiên gật gật đầu, nói tiếp:

- Chính xác không phải là vật liệu quân vương!

- Không phải?

Trần Thư hơi ngẩn người, nói:

- Chẳng lẽ là dược liệu? Hay là Ngự Thú Trân Châu? Không phải là một viên đạn hạt nhân chứ?

- Ngươi đừng phát điên nữa?

Tần Thiên trừng mắt liếc hắn một cái, có đạn hạt nhân nào lớn như vậy không?

- Đây là trái tim của một hung thú nào đó!

Hắn ta mở miệng giải thích:

- Hơn nữa không phải dùng kỹ năng lĩnh ngộ!

Trần Thư hỏi:

- Vậy thì dùng cái gì?

- Lĩnh ngộ thiên phú.

Trong mắt Tần Thiên có chút kinh ngạc, nói:

- Căn cứ vào kết quả giám định, có thể trăm phần trăm lĩnh ngộ được một thiên phú!

- Thiên phú?

Trong mắt Trần Thư đã có chút thất vọng.

Thiên phú đối với hắn tăng lên thực ra không lớn, bởi vì không giống kỹ năng có thể tăng lên đẳng cấp, đây mới là ưu thế của hệ thống.

- Tiểu tử vẻ mặt của ngươi là gì đấy?

Tần Thiên nhíu lông mày, nói:

- Nếu như ngươi không muốn, có thể bán cho trường học! Mua giá cao!

- Thật sao? Trường học trả được bao nhiêu?

Trần Thư hơi ngẩn người, vừa vặn hiện tại hắn không có một phân tiền nào.

Tần Thiên suy tư một chút, chậm chậm nói:

- Một vạn học phần!

- Được!

Trần Thư vội vàng gật đầu, đây cũng là mười triệu trở lên!

- Nếu đã như vậy, trái tim này thuộc về trường học rồi!

Tần Thiên khóe miệng cười một tiếng, nói:

- Ngoài ra nói, thiên phú này gọi là [Băng ngự]!

- Nghe cái tên này không được lắm, không xứng với Khế Ước Linh của ta!

Trần Thư nhếch miệng, danh tự không huyễn khốc, hiệu quả có thể tưởng tượng được.

- Quả thực không được.

Tần Thiên cười gật gật đầu, nói:

- Chỉ có thể miễn dịch 99% thương tổn của thuộc tính Băng thôi mà!

- Hả? Cái gì?

Trần Thư vốn dĩ thờ ơ không để ý, ngay sau đó mở to hai mắt nhìn, nói:

- 99%?

- Nhưng mà ngươi cũng không thiếu loại Tiểu Thiên phú này, trở về chuyển học phần cho ngươi ngay!

Tần Thiên thấy dáng vẻ của Trần Thư trong mắt tràn đầy ý cười.

Nói lấy, hắn ta ra vẻ muốn cất kỹ trái tim.

Nhưng tiếp theo trong chớp mắt, bên cạnh Tần Thiên ngưng tụ một không gian thông đạo, tiếp lấy một túi phân ure mày lam từ đó xuất hiện.

Hắn ta và Liễu Phong theo bản năng kéo dài khoảng cách, trong mắt xuất hiện tia thận trọng.

Trên thế giới không có người nào bằng lòng bị tội phạm dùng túi phân bao lấy, Vương cấp cũng không ngoại lệ…

Vù vù ~~

Túi phân ure cộng với khí tức tội ác đánh úp tới, khóa trái tim màu lam lại.

- Hiệu trưởng, ta nghi ngờ có nội ứng, kết thúc giao dịch!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, cẩn thận thu trái tim lại.

Loại thiên phú biến thái này đương nhiên cho Slime là thích hợp nhất.

- Tiểu tử ngươi…

Tần Thiên lắc đầu, trên thực tế trường học cũng không chuẩn bị thu mua, đồ chơi này cũng không phải là thứ mà người nào cũng đổi được.

- Sử dụng nó thật tốt nhé!

Liễu Phong đi tới, nói:

- Khoảng thời gian này ngươi ở trường học chờ đợi đi, thuận tiện ngẫm nghĩ sau khi tốt nghiệp sẽ làm cái gì!

Bây giờ Trần Thư sắp năm bốn đại học rồi, bạn học cùng lớp đã bắt đầu có tính toán riêng rồi.

Mặc dù hắn muốn tham gia cuộc thi đấu thế giới, nhưng cuộc tranh tài kết thúc, đồng nghĩa phải suy nghĩ về con đường tương lai phía trước.

Trần Thư gãi gãi đầu, thận trọng nói:

- Làm tội phạm được không…

Trong tích tắc, Tần Thiên và Khế Ước Linh của Liễu Phong đều nhô đầu ra.

Toàn bộ chín Khế Ước Linh trừng trừng nhìn về phía hắn, dáng vẻ chuẩn bị xử quyết ngay tại chỗ…

- …

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng, mở miệng nói:

- Ta còn trẻ, muốn thực hiện lý tưởng của mình, có gì sai ư…

- Tiểu tử ngươi thật sự muốn tìm đường chết sao?

Liễu Phong quát lớn một tiếng, ngay sau đó tình ý sâu xa nói:

- Trần Bì à, lão sư cả một đời chưa từng làm chuyện gì xấu cả, nhiều nhất cũng chỉ là thỉnh thoảng hất chút tro cốt, ngươi thật sự nhẫn tâm làm ô uế thanh danh của ta sao?

- ? ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, hất tro cốt còn không gọi là việc xấu sao?

- Hơn nữa còn có một điểm quan trọng nhất là!

Ánh mắt Liễu Phong trừng trừng nhìn hắn, từng chữ từng chữ nói:

- Làm tội phạm không có… Ngũ Hiểm Nhất Kim! Ngươi già hoặc ngã bệnh thì phải làm sao đây?

- Thôi dẹp đi!

Tần Thiên vội vã đẩy Liễu Phong ra, ngươi mẹ nó đúng là chỉ biết nói linh tinh thôi!

- Trần Bì, tóm lại, ngươi thành thật suy nghĩ về công việc của mình đi, không cần phải làm nghề nghiệp gì đặc biệt đâu!

Chương 1097: Ta không giao hàng thì các ngươi cũng không thèm giao tiền sao?

Hắn ta mở miệng uy hiếp nói: - Nếu thực sự dám buông thả bản thân, đến lúc đó ta sẽ phái toàn bộ người của học phủ tới

tóm ngươi lại!

- Haizz…

Trần Thư thở dài, nói:

- Hiệu trưởng, không làm tội phạm, vậy ta có thể làm gì đây?

- Có đôi khi ta thực sự rất hận bản thân mình vô dụng, một thân sở học, toàn bộ đều là vì chuẩn bị trở thành tội phạm!

- Ngươi im miệng đi!

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, quát lên:

- Thực ra nghề nghiệp có thể lựa chọn rất nhiều mà.

Hắn ta vỗ vỗ bả vai Trần Thư, hai người ngồi xuống trên ghế sô pha của phòng khách.

- Ngươi có thể lựa chọn tiếp tục ở lại…

Tần Thiên vẫn chưa nói xong, đã vội vã dừng lại, nói:

- Haizzz! Ta không nói nữa!

- …

Tiếp theo, hắn ta lại mở miệng nói:

- Ngươi có thể lựa chọn làm Trấn Linh Quân, chống cự sự xâm lấn của hung thú! Đúng lúc ngươi cũng có thiên phú, hơn nữa thuận tiện tẩy trắng một đợt.

- Haizzz… còn có gì nhỉ?

Trong lòng Trần Thư không khỏi đến nghĩ đến: Trở thành Trấn Linh Quân dường như không thể tùy ý ném đạn hạt nhân…

- Vậy ngươi gia nhập Ngự Thú Đoàn công ty lớn trong nước!

Tần Thiên mở miệng nói:

- Chẳng những có tiền lương cố định kếch xù, hơn nữa còn có thể được chia Dị Không Gian săn thú!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta không thích bị người ta quản…

- Vậy bản thân tự thành lập Ngự Thú Đoàn, không chỉ không bị người ta quản mà lợi ích cũng là của mình tất!

Tần Thiên lại nhấn mạnh nói:

- Nhưng nhất thiết phải tuân thủ luật pháp!

- Hiệu trưởng, có lúc nào ta không tuân thủ luật pháp sao?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Nếu ta vi phạm thì đã sớm bị tóm lại rồi!

Tròng mắt hắn đảo một vòng, mở miệng hỏi:

- Chính phủ không vì thiên tài chúng ta mà thành lập ra một nghề nghiệp sao?

Theo lý mà nói, Trần Thư đã hao phí phần lớn tài nguyên, học phủ sẽ không dễ dàng để hắn rời đi như vậy.

- Không có, học phủ đều là tự do bồi dưỡng.

Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Nếu quả thật là thiên tài, bất luận là làm ở ngành nghề nào, cũng có thể làm tốt được!

- Ví dụ như nói, Vương giả ngự thú đoàn bậc nhất trong nước, bộ trưởng Ngự Long Vệ, tổng quân đoàn trưởng Trấn Linh Quân vân vân, đều là từng bước tự mình leo lên.

- Như vậy sao?

Trong mắt Trần Thư đã có chút suy tư, bản thân quả thực phải suy nghĩ về con đường tương lai phía trước mới được.

- Ngoại trừ làm tội phạm, ta tin tưởng những nghề nghiệp khác ngươi cũng có thể làm tốt được.

Liễu Phong cười cười, hắn ta sẽ không quá quấy nhiễu sự phát triển của Trần Thư, để tránh kiểm soát tiềm lực của hắn.

Hắn ta nghiêm túc nói:

- Chỉ cần ngươi có thể tuân thủ luật pháp đã khiến lão sư kiêu ngạo rồi!

- Yên tâm đi, lão sư, ta sẽ không làm tội phạm!

Trần Thư nặng nề gật đầu, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

- Tốt!

Liễu Phong nghe thấy vậy thì cười một tiếng, xoay người cùng Tần Thiên rời đi.

- Hiệu trưởng, chờ một chút!

Trần Thư vội vã gọi hai người lại, nói:

- Một vạn học phần trước đó đã nói xong, lúc nào thanh toán?

- ? ? ?

Hai người liếc nhau một cái, vẻ mặt thoáng chốc ngưng trọng.

Ngươi mẹ nó không phải vừa mới trả lời thề son sắt không làm tội phạm ư?

Tần Thiên hít sâu một hơi, nói:

- Một vạn học phần vừa rồi là phí mua trái tim kia, ngươi mẹ nó cũng đã lấy lại đồ rồi, còn bắt chúng ta phải trả tiền nữa sao!

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, chất vấn:

- Chẳng lẽ ta không giao hàng, các ngươi cũng không trả tiền ư?

- ? ? ?

Tần Thiên và Liễu Phong lại lần nữa khẽ giật mình, cái này mẹ nó là suy luận nghịch thiên gì đây?

Grừ!

Trong nháy mắt, chín Khế Ước Linh phá vỡ không gian, ánh mắt nhìn phía Trần Thư, dáng vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ.

- y da… Bệnh nghề nghiệp… Đừng kích động!

Thân thể Trần Thư chấn động, trên mặt nở nụ cười, an ủi hai người.

Một giây sau, hắn quay người vội vàng chạy về phòng.

- Tiểu tử này…

Hai người liếc nhau một cái, trong mắt xuất hiện tia cười khổ.

Liễu Phong thử thăm dò nói:

- Nếu không trực tiếp nhốt hắn vào bên trong Long Uyên đi, nếu thật sự có bản lĩnh thì giao cho Long Uyên luôn.

- Thôi dẹp đi!

Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Đến lúc đó dẫn một đống hung thú đỉnh cấp trở về, lão gia tử cũng không chịu nổi đâu!

- Có đạo lý!

Hai người nói xong, nhảy xuống ban công, rời khỏi ký túc xá của Trần Thư.

…

- Ta phải lập kế hoạch cho tương lai mới được!

Trần Thư nằm trên giường, đồng thời nhét trái tim trong tay cho Slime.

Hắn vốn cho rằng là một kỹ năng công kích thuộc tính Thủy, kết quả là kỹ năng tính phòng ngự, đương nhiên không có tác dụng lớn với Husky lắm.

Thuộc tính thủy 99% miễn dịch, song phương chỉ cần khoảng cách không quá lớn, chủ yếu đều không phá được phòng ngự.

Mặc dù chỉ là thuộc tính đơn nhất, nhưng hiệu quả có thể nói nghịch thiên.

Chí ít Slime không cần sợ hãi hoàng kim Khế Ước Linh thuộc tính thủy.

Quan trọng nhất là, miễn dịch không giống kháng tính, người trước cũng đã coi nhẹ việc sử dụng kỹ năng kháng tính.

Nếu kết hợp với thiên phú [Nguyên tố thích ứng], chỉ cần kháng tính thuộc tính Thủy chồng chất lên, thậm chí có thể gắng gượng chống đỡ sự làm hại của Vương cấp.

- Lĩnh ngộ thật tốt!

Chương 1098: Ngươi xác định không phải là hướng dẫn vào tù chứ?

Trần Thư sờ đầu Slime, xoay người bắt đầu phối trí dược tề. Chính là hình thể dược tề cấp cơ sở!

Không gian thông đạo [Địa Hỏa bình nguyên] trước khi nổ tung, độ thuần thục của hình thể dược tề của hắn đã đạt đến cấp tông sư rồi.

Chốc lát, Trần Thư đã hoàn thành phối trí rồi.

Hắn cầm một bình hình thể dược tề trong tay, đồng thời trong đầu xuất hiện một tin tức:

[Hiệu quả của cấp tông sư: Khế Ước Linh kèm theo hiệu quả miễn dịch thương tổn, hình thể càng lớn, kèm theo trị số càng cao]

- Cái hiệu quả này…

Trong mắt Trần Thư tràn ngập vui mừng.

Nếu như kèm theo lực phòng ngự, có thể hắn sẽ không quá hưng phấn đâu.

Nhưng miễn dịch thương tổn thì hoàn toàn khác biệt.

Bất luận là vật lý đả kích hay là nguyên tố kỹ năng, hoặc là kỹ năng thương tổn thực sự, thương tổn đều bị cắt giảm xuống.

Hơn nữa công hiệu quả cùng hình thể của Tiểu Hoàng có liên quan với nhau.

Có nghĩa là chỉ cần càng lớn, Tiểu Hoàng càng có thể đỡ đòn!

Ngày trước hình thể của Tiểu Hoàng trở nên lớn hơn, mặc dù hiệu quả của kỹ năng tăng lên, thí dụ như [Công kích] [Bạo Lực Tọa Sát] vân vân.

Nhưng cũng đồng thời khiến nó không dễ tránh kỹ năng của kẻ địch, chỉ có thể lựa chọn kháng cự.

Hình thể cự đại giống như là một thanh kiếm hai lưỡi, nhưng bây giờ hình thể dược tề tốt hơn có thể bù đắp thiếu hụt.

- Không biết rõ hiệu quả cụ thể như thế nào…

Trần Thư triệu hoán ra Husky, quyết định kiểm tra trị số miễn dịch thương tổn của dược tề phụ gia.

Lúc chạng vạng tối, trong gian phòng của Trần Thư.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng lộ ra một cái đầu, trên diện bản của nó bất ngờ thêm một thiên phú:

[Băng ngự: Có thể miễn dịch 99% thương tổn thuộc tính Thủy]

Một hàng chữ đơn giản nhưng có hiệu quả nghịch thiên!

Grừ!

Cặp mắt Husky lóe lên, phóng ra [Chân Thương Băng Thích], toàn bộ đâm về phía đầu của Tiểu Hoàng.

Ầm!

Tiểu Hoàng ngơ ngác đôi mắt to xuất hiện một tia lam quang nhàn nhạt.

Ngay sau đó, băng thứ nháy mắt nổ tan.

Mà đầu Tiểu Hoàng cũng không có một chút dấu tích nào, dễ dàng ngăn cản lại.

- Nghịch thiên!

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng, thậm chí trong lòng còn đang tưởng tượng:

Có [Băng ngự] đồng nghĩa với việc có [Hỏa ngự] [Lôi ngự] vân vân.

Nếu có sinh thời, hắn thật sự có thể tập hợp đủ, vậy hiệu quả sẽ như thế nào đây?

E rằng hắc sắc Slime chính là bất tử bất diệt trong truyền thuyết …

- Husky, dùng chút kỹ năng còn lại!

Trần Thư lắc lắc đầu, khôi phục lại, ngay sau đó bắt đầu kiểm tra hiệu quả của hình thể dược tề.

Cuối cùng, hắn căn cứ vào vết thương lớn nhỏ và cảm giác đau đớn của Tiểu Hoàng, đại khái cho ra kết luận:

Hình thể dược tề bình thường cung cấp 3% miễn dịch thương tổn cho Tiểu Hoàng, sau khi cự đại hóa cung cấp 10% miễn dịch thương tổn cho Tiểu Hoàng.

- Hiệu quả không tệ.

Trần Thư gật đầu một cái, hình thể cùng miễn dịch thương tổn không phải tỉ lệ thuận cố định, chắc chắn hiệu quả càng mạnh, càng khó lấy chồng chất, không có khả năng thực sự đạt đến 100% miễn dịch.

Nhưng trước mắt mà nói, tác dụng của dược tề đã cực lớn rồi.

- Trận thi đấu thế giới chắc chắn rồi!

Trần Thư tự nói một tiếng, ngay sau đó bắt đầu suy tính con đường tương lai của mình.

- Hay là tìm một công việc thực tập nhỉ?

Hắn sờ cằm, sau đó mở máy tính ra.

Tuy hắn là Ngự Thú sư, nhưng thực ra sự việc trải qua cũng giống y như người thường.

- Trước tiên ta phải chuẩn bị một bản sơ yếu lý lịch chói mắt mới được!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, ngay sau đó gửi cho Liễu Phong một tin nhắn:

[Liễu lão sư, viết sơ yếu lý lịch phải chú ý đến cái gì vậy?]

Liễu Phong đang đi trên đường, nhìn thấy tin nhắn, trên mặt có ý cười, trả lời:

[Chân thực một chút, đừng giở trò bịp bợm là được!]

[OK:)]

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, ngay sau đó vô cùng phấn khởi bắt đầu viết sơ yếu lý lịch của mình.

…

Thời gian thoáng chốc trôi qua, trong nháy đã bước vào tháng năm nóng bức.

Mỗi học sinh của học phủ vẫn tiến hành lộ trình học tập của mình.

Trận thi đấu ngự thú thế giới chỉ có liên quan đến rất ít người, khoảng cách với những người còn lại quá xa.

- Sao không có ai phản hồi lại chứ?

Trần Thư đang ngồi trên sô pha, buồn bực ngán ngẩm chờ đợi.

Thời gian ba ngày, hắn đã gửi đi mười mấy bản sơ yếu lý lịch, kết quả là bặt vô âm tín.

- Chẳng lẽ ta thực sự kém cỏi như vậy sao?

Trần Thư gãi gãi đầu, thoáng chốc trở nên mất tự tin.

Theo lý mà nói, chỉ là với tên tuổi quán quân toàn quốc, đã có thể khiến cho vô số công ty cùng tranh giành rồi.

Bây giờ lại không có người nào hỏi han?

- Làm sai trình tự rồi sao?

Hắn nhìn sơ yếu lý lịch của chính mình, lẩm bẩm:

- Cái này mẹ nó không phải có thể nói là rất hoàn mỹ ư?

- Trần Bì!

Ngay lúc này, cửa sổ ban công bị mở ra.

Tần Thiên đi đến, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Trần Thư cười nói:

- Hiệu trưởng, sao ngươi lại tới đây?

- Ngươi gần đây đang làm gì vậy? Không ngừng có người tới tìm ta khiếu nại!

Tần Thiên xoa xoa đầu, hắn ta nhớ rằng Trần Thư vẫn luôn ở trong trường mà.

Chẳng lẽ con hàng này có thể gây chuyện cách khoảng không sao?

Chương 1099: Sơ yếu lý lịch nghịch thiên của Trần Thiên

– Khiếu nại? Khiếu nại cái gì? Vẻ mặt Trần Thư ngơ ngác, thực sự khoảng thời gian này hắn không hề làm gì cả?

- Bảo ta báo cảnh sát bắt ngươi, nói học phủ chúng ta bồi dưỡng ra một tên tội phạm.

Trong mắt Tần Thiên đã có chút bất đắc dĩ.

Hắn ta ngồi xuống trên ghế sô pha, trong mắt lộ ra vẻ bất lực.

Hắn ta không thể tố cáo người ta bôi nhọ Hoa Hạ học phủ được?

Đến lúc đó quan toà hỏi là bôi nhọ như thế nào, chẳng lẽ hắn ta nói, đối phương chỉ là nói rõ sự thật mà thôi…

- Không phải chứ.

Vẻ mặt Trần Thư mông lung, nói:

- Khoảng thời gian này ta thực sự không làm chuyện gì cả.

- Tìm việc bây giờ khó thật đấy, ta đã gửi rất nhiều bản sơ yếu lý lịch rồi.

Hắn lắc đầu, đúng là cuộc sống không hề dễ dàng, tội phạm thở dài…

- Không thể nào? Cho ta xem sơ yếu lý lịch của ngươi một chút đi!

Vẻ mặt Tần Thiên ngơ ngác, trong mắt có chút hoài nghi.

Căn cứ vào thiên phú cùng thực lực Trần Thư, tương lai hoàn toàn có thể đảm đương thủ tịch Ngự Thú sư của công ty lớn.

- Vâng!

Trần Thư đưa ra một tập giấy, đưa cho Tần Thiên.

Vốn dĩ vẻ mặt của Tần Thiên bình tĩnh, nhưng dần dần có chút không đúng.

Một hồi lâu, ánh mắt của hắn ta vô cùng cổ quái, thực sự là có chút không kìm được.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Hiệu trưởng, vẻ mặt của ngươi là sao đấy?

- Đây thật sự là sơ yếu lý lịch của ngươi sao?

Tần Thiên hít sâu một hơi, hỏi:

- Ngươi xác định không phải là hướng dẫn vào tù chứ?

- Ý là gì đây…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Liễu lão sư bảo ta viết!

- Lão Liễu dạy?

Tần Thiên mở to hai mắt nhìn, vội vàng gọi điện thoại cho Liễu Phong bảo hắn ta tới đây một chuyến.

Mười phút sau, Liễu Phong đi vào phòng ký túc xá của Trần Thư.

- Trần Bì, ngươi lại phạm tội gì nữa?

- Lão sư, ta không làm gì cả!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Là hiệu trưởng gọi ngươi tới.

- Lão Liễu, bản sơ yếu lý lịch này là ngươi bảo Trần Thư viết?

Tần Thiên đưa bản sơ yếu lý lịch trong tay, thở dài một hơi.

- Ta xem một chút

Liễu Phong nhận lấy, nhưng vẻ mặt cũng giống như trước dần dần trở nên không hề bình thường.

Một lúc sau, hắn ta ép buộc bản thân tỉnh táo lại, mở miệng hỏi:

- Đây thực sự là do ngươi viết sao?

- Lão sư, có vấn đề gì ư? Ta cảm thấy ổn mà!

- Năng lực cá nhân ngươi viết cái gì?

Liễu Phong xạm mặt lại, đọc:

- Am hiểu đủ loại vũ khí nóng, thí dụ như nói: Đạn lửa, súng phóng tên lửa cùng đạn hạt nhân!

- Đối nhân xử thế năng lực giao tiếp mạnh, cực kỳ am hiểu dọa nạt bắt chẹt! Cho ta một cơ hội, Vương cấp cũng phải rơi lệ!

- Năng lực chiến đấu xuất sắc, sở trường đánh lén dưới mọi hoàn cảnh, tuyệt đối sẽ không có người đoán ra được…

- …

Một lúc sau, Liễu Phong mở miệng nói:

- Ngươi xác định đây là sơ yếu lý lịch?

- Ừm…

Trần Thư gãi gãi đầu, nghiêm túc hỏi:

- Có chỗ nào không đúng ư?

- Cái này mẹ nó không đúng chỗ!

Liễu Phong quát lớn một câu, ngay sau đó lại thì thầm:

- Năng lực cá nhân ta còn có thể hiểu được, cái này mẹ nó thực tiễn kinh nghiệm là cái gì?

- Phóng số lượng đạn hạt nhân cao tới hai chữ số, hỏa tiễn đồng tinh chuẩn đánh trúng Ngự Thú sư mỗi một cấp bạc, kỷ lục đạn lửa cao nhất là thiêu đốt cả một con đường…

- Cùng đàm phán với hai vị Vương cấp Ngự Thú sư nào đó ở Anh Hoa quốc, thành công lột sạch mọi tài vật trên người bọn hắn, cùng Liên minh Tự Do đàm phán truyền kỳ Khế Ước Linh, thu được mấy trăm tỷ tiền chuộc…

- Cho đến tận bây giờ, đánh lén trên trăm Ngự Thú sư, xác suất thành công cao tới 99%, trọng thương và dẫn đến tử vong đạt tới 80%…

- …

Đọc đến chỗ này, trái tim Liễu Phon gđã có chút không chịu nổi.

- Quan trọng nhất chính là…

Hắn ta trừng trừng nhìn Trần Thư, nói:

- Ngươi mẹ nó yêu cầu tiền lương đãi ngộ có phải là quá bất hợp lí rồi không?

- Lão sư, ta là quán quân toàn quốc, yêu cầu nhiều một chút cũng không quá phận chứ?

- Đây chính là lý do ngươi muốn 51% cổ phần công ty của người ta sao?

- Úi . . Ta thiếu tiền mà!

Trần Thư mở miệng nói:

- Hơn nữa ta có cổ phần, cũng có thể dụng tâm hơn trong lúc làm việc trong công ty!

- Ngươi mẹ nó là đang tìm việc làm hay đang cướp bóc đây?

- Hai cái này có gì khác nhau sao?

- ? ? ?

Liễu Phong hít sâu một hơi, nhìn thấy bản sơ yếu lý lịch, đối phương không báo cảnh sát đã là nhân từ lắm rồi…

Tiếp theo, hắn lại đọc lên một điểm sáng trên phần sơ yếu lý lịch đó, cuối cùng ném trên trên ghế sô pha, quát lên:

- Ngươi xem cái này mà gọi là sơ yếu lý lịch hả?

- Không phải sao?

Trên mặt Trần Thư tràn đầy vẻ vô tội, nói:

- Lão sư, không phải ngươi nói ta phải thực sự cầu thị sao? Trên đó bất kỳ chuyện nào cũng là do ta tự thuật ra mà, tuyệt đối không giở trò bịp bợm!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật một cái, ngươi mẹ nó cũng không thể quá thành thật như vậy chứ?

Một hồi lâu sau hắn ta hít thở sâu một hơi, nói:

- Trần Bì à, thực ra có đôi khi, lời nói dối có thiện ý cũng có thể, có lợi cho việc bảo về hòa bình thế giới?

Chương 1100: Sơ yếu lý lịch nghịch thiên của Trần Thiên (2)

– Thật sao? Trần Thư gãi gãi đầu, nói:

- Vậy ta phải viết như thế nào đây?

Tần Thiên mở miệng nói:

- Ngươi viết những việc mà một học sinh bình thường hay trải qua là được rồi! Như vậy không được sao?

- Có đạo lý!

Trần Thư gật gật đầu, nói tiếp:

- Vấn đề là loại trừ nói trên sơ yếu lý lịch nhưng việc còn lại ta vẫn chưa trải qua!

- …

Liễu Phong và Tần Thiên đều trầm mặc.

Nếu như không viết ra, Trần Thư dường như thực sự không thể viết được…

Một lúc sau, Tần Thiên mở miệng nói:

- Trần Bì, hay là, chúng ta đừng tìm việc nữa…

Trong lòng hắn ta đã bắt đầu suy nghĩ, có nên giao Trần Thư cho Trấn Linh Quân hay là Ngự Long Vệ không.

Đừng nói đến công ty bình thường, ngay cả Vương giả ngự thú đoàn cũng không dám thu nhận con hàng này.

- Nhưng mà con người phải làm việc chứ!

Trần Thư mở miệng nói:

- Lão sư, ta cảm thấy ta nhất định có thể gặp được Bá Nhạc!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật một cái, Bá Nhạc cái rắm, bệnh tâm thần mà!

Giọng điệu của hắn ta kiên quyết nói:

- Nếu như sơ yếu lý lịch này có người có thể nhìn trúng, ta mẹ nó trồng cây chuối tiêu chảy ngay tại chỗ!

- Thế nào không bay ra hỏi thế giới luôn đi…

Ngay lúc này, điện thoại của Trần Thư vang lên.

- Chờ chút, ta nhận điện thoại chút đã!

Trần Thư nhận điện thoại, mới nói được hai câu hắn đã kinh ngạc kêu lên:

- Ngươi nói thật sao? Các ngươi bằng lòng nhận ta sao?

- ? ?

Vẻ mặt Liễu Phong thoáng ngưng trọng, ngươi mẹ nó tìm diễn viên sao?

Mười phút sau.

- Ngày mai tới tham gia phỏng vấn? Hoàn toàn không thành vấn đề!

Trần Thư cúp điện thoại, ngay sau đó ánh mắt nhìn về phía Liễu Phong, trong mắt chứa nụ cười cổ quái.

- Cố ý chỉnh ta đúng không?

Sắc mặt Liễu Phong chắc chắn, đối với những người bình thường mà nói, không thể có người dùng con hàng này.

- Cố tình gì chứ?

Trong mắt Trần Thư tràn đầy vẻ vô tội.

- Bớt nói đi!

Liễu Phong nhếch miệng, nói:

- Ta vừa mới nói xong, cuộc điện thoại vừa gọi tới không phải các ngươi thông đồng với nhau chứ?

- Ta nhàm chán như vậy?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, dáng vẻ bị oan uổng.

- Loại chuyện nhàn rỗi đau trứng này, chỉ có ngươi mới có thể làm ra được thôi!

- Thật sự không phải mà!

Trần Thư giương hai tay ra, nói:

- Là tập đoàn ngự thú toàn năng gọi điện thoại tới! Thật sự muốn ta làm thành viên thủ tịch của ngự thú đoàn!

- Tập đoàn toàn năng?

Tần Thiên hơi ngớ người, nói:

- Ngươi chắc chắn là bọn hắn sao?

- Nói trong điện thoại chắc không phải là giả đâu?

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngày mai đến công ty phỏng vấn.

- Vậy ngươi đi thử xem!

Tần Thiên mở miệng nói:

- Tập đoàn toàn năng là công ty lớn trải dài toàn quốc, chủ yếu phụ trách gia công đủ loại nguyên vật liệu ngự thú, thực lực tổng hợp tuyệt đối có thể nằm trước top mười!

- Không tồi!

Trong lòng Trần Thư thoáng chốc có chút tâm động, vội vàng nói:

- Hiệu trưởng, có thể giúp điều tra giá trị cổ phần của công ty này không?

Tần Thiên hơi ngẩn người, sau đó nghĩ đến cái gì, chất vấn:

- Ngươi sẽ không chuẩn bị bán cổ phần rồi chạy trốn chứ?

- Làm sao có thể chứ… Ta chỉ đơn thuần muốn hỏi một chút thôi mà…

Trần Thư cười khan một tiếng, ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

- Nắm lấy cơ hội này đi!

Tần Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, đi về phía ban công, đồng thời trong miệng lẩm bẩm:

- Đầu năm nay, thực sự có người dám nhận tội phạm?

Liễu Phong vẫn luôn yên lặng, cùng Tần Thiên chuẩn bị rời đi.

Trần Thư vội vàng gọi Liễu Phong, nói:

- Liễu lão sư, lời ngươi vừa nói…

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, không hiểu hỏi:

- Lời ta vừa nói ư?

Không đợi Trần Thư trả lời, hắn ta còn nói thêm:

- Không có, ta nhớ ta chẳng hề nói một câu nào mà.

- ? ? ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, đây là hình thức tự hỏi tự trả lời sao? Nhân cách phân liệt sao?

Sáng sớm hôm sau, thời gian vừa qua bảy giờ, Trần Thư phá lệ rời giường sớm.

- Hôm nay chính là bước đầu tiên trong sự nghiệp của ta?

Trần Thư tự nói một tiếng, như một con cá chép nhảy, thuận lợi bay xuống giường…

- A ~~~~~~~

Hắn duỗi tấm lưng mệt mỏi, chỉ cảm thấy toàn thân đều giãn ra.

Nửa giờ sau.

- Quả thật có chút ôn hòa!

Trần Thư nở một nụ cười, nhìn chính mình trong tấm gương, không khỏi lẩm bẩm:

- Dĩ nhiên sẽ có người coi ta là tội phạm quốc tế, thực sự là…

- Gãi đúng chỗ ngứa!

Chỉ nghe thấy một giọng nói từ ngoài ban công truyền đến, Liễu Phong lạnh nhạt đi đến.

- Liễu lão sư, ban công là điểm phục sinh của ngươi sao?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Mới sáng sớm thôi mà, ngươi không ngủ sao?

- Chỉ cần ngươi ở học phủ, ta không thể yên tâm ngủ ngon được!

Liễu Phong ngồi xuống trên ghế sô pha, trực tiếp cầm chân giò hun khói trên bàn ăn, nói:

- Sáng sớm ngươi đã ăn thức ăn đầy dầu mỡ như vậy sao?

- Cơ thể ta đang phát triển, ăn thêm chút không phải là rất bình thường sao?

Trần Thư nhếch miệng, vội vã cầm miếng chân giò hun khói còn lại, nói:

- Lão sư, bộ quần áo này thế nào?

Thân hình của hắn cao lớn, phối hợp mặc đồ Tây, lộ ra khí vũ hiên ngang, càng xuất chúng!

- Không tệ…

Chương 1101: Quần áo bệnh nhân tâm thần cộng với tây trăng, chỉ có thể nói là rất thơm…

Liễu Phong gặm miếng chân giò hun khói, nói: - Nếu như là người lạ, thật sự có thể bị ngươi lừa đấy!

- Cái gì gọi là lừa?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Ta đây là trước sau như một!

- Thật?

Liễu Phong nhíu mày, trực tiếp vọt tới.

Hắn ta kéo áo khoác của Trần Thư, bên trong áo sơ mi để lộ bộ quần áo bệnh nhân tâm thần…

- Ngươi gọi cái này là trước sau như một?

Liễu Phong xạm mặt lại, mặc dù đã sớm có dự liệu, nhưng vẫn cảm thấy có chút không hợp thói thường.

- Hiện tại đã là tháng năm, ngươi không nóng sao?

Đồng phục bệnh nhân cộng với âu phục, đây không phải bệnh tâm thần ư?

- Không nóng!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Nếu như không mặc đồng phục bệnh nhân, ta mới nóng!

Hắn cầm quần áo chỉnh sửa xong, ánh mắt nhìn về phía Liễu Phong đã có chút xem thường:

Có hiểu Hàm kim lượng của quần áo bệnh tâm thần 3.0 không!

- Ta cảm thấy bản thân đã bước lên đỉnh cao của nhân sinh rồi!

Trong mắt Trần Thư có nụ cười tự tin, thật đúng là tương lai có hi vọng.

Liễu Phong gật gật đầu, nói:

- Hôm nay ngươi muốn phỏng vấn thành công, chỉ cần làm được ba điểm!

- Cái gì?

- Thứ nhất, giấu kỹ đạn hạt nhân! Thứ hai, giấu kỹ đạn hạt nhân!

Nét mặt của Liễu Phong nghiêm túc, nói:

- Thứ ba, vẫn là mẹ nó giấu kỹ đạn hạt nhân!

- …

Trần Thư khẽ nhếch miệng, nói tiếp:

- Lão sư, ngươi liền yên tâm đi, ta bảo đảm hôm nay sẽ thành thật mà!

- Đi thôi!

Thầy trò hai người mỗi người gặm một chiếc chân giò hun khói, đi đến cửa học phủ.

Trên đường đi, người qua đường nhao nhao tránh ra, chỉ sợ hấp dẫn sự chú ý của hai người.

Tổ hợp hai người, ngoại trừ hiệu trưởng cấp bậc cường giả này ra thì những người khác thực sự không dám tới gần…

Nửa giờ sau.

- Lão sư, ngươi không cần phải tiễn ta đâu!

Trần Thư mở miệng nói, muốn tự mình đi, bằng không luôn có cảm giác bị giám thị.

Hắn cũng không phải tội phạm, ra cửa thực sự giống như đi hóng mát…

Liễu Phong lắc đầu, không yên lòng nói:

- Lỡ như đến lúc đó ngươi gây ra chuyện gì thì sao?

- Ta muốn đi phỏng vấn, cũng không phải làm tội phạm, không có khả năng xảy ra chuyện!

Trần Thư thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Người với người sao không chút lòng tín nhiệm nào thế chứ?

- Ngươi mỗi lần ngươi dùng đạn hạt nhân!

- …

Con người Trần Thư đảo một vòng, nói:

- Lão sư, ta ở ngay tại kinh đô, hơn nữa đến lúc đó nhân viên phỏng vấn nhìn thấy ngươi tới, còn tưởng rằng ta không có một chút năng lực độc lập nào cả, sẽ để lại ấn tượng xấu!

- Dường như có chút đạo lý…

Liễu Phong sờ cằm, vừa vặn hôm nay hắn ta cũng có tiết học, không có quá nhiều thời gian rảnh rỗi.

Hắn ta lại quan sát Trần Thư một chút, nghiêm túc nói:

- Ngươi đồng ý với lão sư trước, hôm nay không cho phép gây chuyện!

- Ta xin thề!

Trần Thư giơ lên bốn ngón tay lên, nghiêm trang nói:

- Hôm nay bất luận như thế nào, ta cũng sẽ không kích động, kiên trì hiền lành làm việc nguyên tắc!

- Cái này còn tạm được…

Liễu Phong gật gật đầu, nói:

- Tự mình lái xe đi!

- Được rồi!

Trần Thư hấp tấp rời khỏi trường học, đi thẳng đến vị trí của tập đoàn Toàn năng.

- Rời khỏi trường học một ngày, không sao chứ?

Liễu Phong sờ cằm, quay người trở về trong trường học.

…

- Hương vị tự do! Ha ha ~

Vẻ mặt Trần Thư hưng phấn, chỉ cảm thấy bản thân như vừa thoát ngực, trong lòng vô cùng thoải mái.

Người đi ngang qua người nhao nhao trông lại, ánh mắt vô cùng kỳ quái.

Hơn nữa biển số xe hắn là của Hoa Hạ học phủ, mọi người theo bản năng nghĩ rằng đây là học sinh dẫn đầu của học phủ vì học tập mà áp lực quá lớn, dẫn đến học sinh có chút tinh thần thất thường…

Làm tận hứng, Trần Thư lái xe, gần như đi dạo hết nửa vòng kinh đô.

Về phần chuyện công việc, đương nhiên buông xuống trước một chút…

Buổi trưa, hắn còn cố ý đi đến tiệm mì ngưu bức ăn một phần mì thịt bò.

Mãi đến ba giờ chiều.

Trần Thư mới đi đến đích đến của chuyến đi lần này.

- Đây chính là tập đoàn Toàn Năng?

Trần Thư dừng xe xong, ngắm nhìn khu công nghiệp xa xôi.

Bắt mắt một tòa nhà văn phòng mười tám tầng.

Mà lân cận tòa nhà văn phòng, có mấy chục công xưởng cơ nhỏ nằm tại đó, chủ yếu phụ trách gia công đủ loại ngự thú vật liệu.

Bởi vì quy mô quá lớn, tập đoàn Toàn Năng chỉ có thể lựa chọn khu vực tiện nghi vùng ngoại thành.

Nhưng nơi đây vẫn là đang ở kinh đô, bởi vì giá cả tuyệt đối không cao, điều này thể hiện rõ thực lực của tập đoàn.

- Trần Thư tiên sinh!

Trần Thư gần như mới dừng xe xong đã có một người không biết từ nơi nào xuất hiện, vẻ mặt vô cùng cung kính.

- Hả?

Trần Thư dường như sửng sốt một chút, nhưng một giây sau vẻ mặt đã khôi phục như thường.

Thanh niên khẽ ngẩn người, hỏi:

- Ngài quen ta sao?

- Ngươi lớn lên vô cùng giống ta… đối tượng hẹn hò trên mạng của con rể, con dâu.. của lão thất.

Trần Thư nhíu mày, vẻ mặt tràn đầy nghiêm túc nghiêm nói.

- ? ? ?

Khóe miệng thanh niên giật giật một cái, thoáng chốc bị làm cho ngờ người.

Điều này có liên quan gì đến lý do chớ?

Hắn cười khan một tiếng, nói:

- Ta là Cam Vũ nhân viên tập đoàn Toàn Năng, đặc biệt tới đón ngài phỏng vấn!

Chương 1102: Khó làm sao? Vậy thì dứt khoát đừng làm nữa

– Tận tâm như vậy luôn sao? Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Hôm nay có mấy người tới phỏng vấn ?

- Chỉ có một mình ngài.

Thanh niên mở miệng nói:

- Hơn nữa dựa vào danh khí của ngài, hoàn toàn có thể thoải mái thông qua.

- Mượn lời của người!

Hai người đi về phía tập đoàn Toàn Năng từ xa…

Khoảng cách tới càng gần, Trần Thư lại sửng sốt một chút, ngay sau đó đều khôi phục tâm trạng bình thường.

Về phần Cam Vũ thì không có một chút phát giác nào cả, bảo Trần Thư tiếp vào trong tòa nhà văn phòng có phòng khách.

- Trần tiên sinh, chờ một chút, nhân viên phỏng vấn lập tức tới ngay!

Cam Vũ pha cho Trần Thư một bình trà, ngay sau đó chuẩn bị đóng cửa rời đi.

- Chờ một chút!

Trần Thư đột nhiên gọi lại đối phương, bắt chéo hai chân nói:

- Thực tế ta quá nổi tiếng, những công ty khác đều muốn đoạt lấy, chỉ có thể chờ các ngươi một phút đồng hồ!

- …

Khóe miệng Cam Vũ giật một cái, ngươi là thật sự dám liều mình hầy?!

Dựa vào bản sơ yếu lý lịch này, ngoại trừ tập đoàn toàn năng ra thực sự không có ai nói gì?

- Tốt… Tốt…

Cam Vũ gật gật đầu, ngay sau đó rời khỏi phòng tiếp khách.

- Chờ một chút!

Trần Thư dường như nghĩ đến cái gì, đứng dậy nói:

- Ta muốn đổi một vị trí phỏng vấn!

- Hả?

Cam Vũ hơi sững sờ, có chút không hiểu rõ ý tứ của Trần Thư.

- Phỏng vấn là do hai bên lựa chọn, ta đương nhiên muốn tham khảo môi trường của công ty một chút.

Trần Thư cười nói:

- Ta cảm thấy vị trí tầng cao nhất không tệ, ngươi nói xem?

- Cái này sao…

Cam Vũ có chút do dự, nói:

- Tầng cao nhất là khu vực tầng làm việc của quản lý!

- Vậy thì thật là tốt, ta sớm thích ứng một chút cũng được mà!

Trần Thư mở miệng nói:

- Nếu như không đồng ý, ta chỉ có thể cho là các ngươi không có thành ý!

- …

Cam Vũ suy tư một chút, nói:

- Phiền toái Trần tiên sinh đi với ta!

Năm phút đồng hồ sau, Trần Thư đi tới phòng tiếp khách của tầng cao nhất.

- Hoàn cảnh không tệ!

Trần Thư quan sát bài trí trong gian phòng dáng vẻ vô cùng hài lòng.

- Đi tìm nhân viên phỏng vấn của các ngươi tới đi, nhớ kỹ, ta chỉ chờ một phút đồng hồ!

- Được!

Cam Vũ gật gật đầu, quay người rời đi.

Quả nhiên, không đến thời gian một phút, có một tên người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng đi đến.

- Bạn học Trần Thư xin chào!

Người đàn ông trung niên nhiệt tình vươn tay ra, ngay sau đó còn bổ sung nói:

- Hôm nay buổi phỏng vấn của chúng ta thực ra là một trình tự, với thực lực và thiên phú của ngươi, hoàn toàn có thể đảm nhiệm vị trí kia!

- Không cần nói nhảm nhiều lời, chúng ta bắt đầu đi!

Trần Thư gật gật đầu, ra hiệu đối phương ngồi xuống cùng hắn nói chuyện.

- Được

Hai người ngồi đối diện nhau, trên mặt đều là nụ cười vô cùng rạng rỡ.

Về phần trong lòng bọn hắn đang suy nghĩ cái gì thì không ai biết được cả…

Người đàn ông trung niên đang muốn nói chuyện, kết quả trực tiếp bị Trần Thư cắt đứt.

Chỉ thấy hắn mặt mũi tràn đầy bình tĩnh nói:

- Giới thiệu sơ qua về chính mình đi!

- ? ? ?

Người đàn ông trung niên thoáng chốc ngây ngẩn cả người.

Đây là quá trình gì đây? Phỏng vấn thiên tài đều như vậy sao?

Trần Thư thúc giục nói:

- Làm phiền nhanh một chút!

Người đàn ông trung niên bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi ngay thẳng nói:

- Bạn học Trần xin chào, ta là Tưởng Phàm, là quản lý nhân sự của Toàn Năng tập đoàn, có nhiều năm kinh nghiệm làm việc, phó tổng tài hiện tại là do ta tuyển dụng vào.

- Ừm… Coi như không tệ.

Trần Thư gật gật đầu, nói tiếp:

- Nói một chút xem tại sao công ty lại muốn lựa chọn ta!

- ? ?

Khóe miệng người đàn ông trung niên giật giật một cái, cái này mẹ nó rốt cuộc ai là nhân viên phỏng vấn đây!

Hắn ta hình như nghĩ đến cái gì, chỉ có thể ép buộc chính mình bình tĩnh lại nói:

- Ta đã nhìn qua sơ yếu lý lịch của ngươi, bất luận là kinh nghiệm trải qua, hoặc là thiên phú hay là tiếng tăm, đều hoàn toàn phù hợp với yêu cầu tuyển dụng của chúng ta! Tin tưởng chỉ cần có sự gia nhập của ngươi, tập đoàn Toàn Năng sẽ phát triển thêm một bước!

- Nói hay lắm!

Trần Thư cười nói:

- Vậy bây giờ đến lượt ta nói!

- Hả?

Người đàn ông trung niên thoáng ngẩn người, ngay sau đó gật gật đầu, muốn nhìn xem Trần Thư sẽ nói cái gì.

- Ta đơn giản nói về tiền lương đãi ngộ!

Trần Thư bắt chéo hai chân, nói:

- Đầu tiên, tiền lương yêu cầu lúc phỏng vấn chắc chắn là giả.

- Cái này chúng tôi hiểu rõ.

Người đàn ông trung niên Tưởng Phàm gật đầu nói:

- Ngay từ đầu liền muốn 51% cổ phần, đương nhiên không thể nào.

Hắn ta ngược lại không có bất ngờ, trên sơ yếu lý lịch viết như vậy, mục đích chủ yếu chỉ là vì tỏ rõ giá trị của người phỏng vấn mà thôi.

- Không không không…

Trần Thư khoát tay áo, bình thản nói:

- Ta nhớ ngươi hiểu lầm ý tứ của ta rồi?

- Cái gì?

Vẻ mặt Tưởng Phàm sững sờ, có chút chưa kịp phản ứng,

Trần Thư từng chữ từng chữ nói:

- Ý của ta là, tiền lương ta yêu cầu là 99% cổ phần tập đoàn Toàn Năng!

- ? ? ?

Tưởng Phàm thoáng chốc hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cái này mẹ nó là lời mà con người có thể nói ra sao?

Chương 1103: Khó làm sao? Vậy thì dứt khoát đừng làm nữa (2)

– Yêu cầu của ta không thành vấn đề gì chứ? Trần Thư mỉm cười, tự tin nói:

- Ta Tội phạm Nam Giang, đáng giá với cái giá này!

- Trần tiên sinh, ngươi đang nói đùa sao?

Khóe miệng Tưởng Phàm giật giật một cái, nói:

- Đây chẳng khác nào tăng tập đoàn lại cho ngươi cả!

- Đừng nói linh tinh!

Trần Thư mở miệng nói:

- Không phải ta giữ lại 1% cổ phần đó rồi sao?

Vẻ mặt Tưởng Phàm nghiêm túc, nói:

- Trần tiên sinh, tập đoàn chúng ta có thành ý, nhưng dường như ngươi không có thành ý nhỉ?

- Ta nghiêm túc!

Trần Thư hai mắt nhắm lại, nói:

- Hơn nữa ta chỉ cho ngươi thời gian ba giây suy nghĩ!

- Ba!

- Hai!

- Chờ một chút!

Khóe miệng Tưởng Phàm giật giật một cái, trong lòng không hiểu sao có dự cảm không lành, nói:

- Trần tiên sinh, ngươi như vậy khiến ta thật cực kỳ khó làm!

- Khó làm?

Trần Thư đứng lên tới, quỷ dị cười một tiếng, nói:

- Vậy dứt khoát đừng xử lý nữa!

Một giây sau, nháy mắt hắn lấy ra một bình dược tề màu xám, trực tiếp đổ ra một bình nhỏ.

Bạo tạc dược tề là trước đây không lâu hắn chiêu mộ Ngự Thú Hội, phát động tuyển hạng thứ nhất của hệ thống.

- Ngươi?

Sắc mặt người đàn ông trung niên chấn động mãnh liệt, bản năng tràn ngập bất an, giống như một giây sau sẽ gặp phải đại nạn vậy.

- Ta cho ngươi cơ hội, là ngươi không trân quý!

Trần Thư nháy mắt triệu hoán ra ba Khế Ước Linh, phất phất tay về phía người đàn ông trung niên.

Sau một khắc, một con Husky phun ra một tiểu hỏa cầu, dược tề đổ ra nháy mắt thiêu đốt…

Người đàn ông trung niên trừng mắt lớn, trong mắt chỉ còn lại có một vòng quang mang màu trắng hừng hực.

Oanh ——

Trong nháy mắt, tòa nhà văn phòng bị cưỡng ép đâm thủng.

Mộ viên cầu lớn màu vàng trực tiếp vọt ra, liên tiếp đụng ngã hai công xưởng, dáng vẻ hoành hành bá đạo.

Nhưng quan trọng nhất chính là, phía sau của nó, có một mặt trời chói chang màu trắng từ từ bay lên…

Quang mang tàn phá bốn phía, sắn nuốt toàn bộ tòa nhà văn phòng, tất cả dường như đều nhẵn bóng!

Rầm rầm rầm ——

Tiếng nổ mạnh khủng bố bỗng nhiên xuất hiện, mỗi người trong kinh đô đều có thể nghe rất rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, vô số người ngẩng đầu nhìn lên trời, trong mắt có sự khó hiểu và nghi hoặc.

- Là hung thú xâm lấn ư?

Mọi người nhao nhao rời khỏi các công trình kiến trúc, đi tới trên bãi đất trống bằng phẳng.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của toàn bộ mọi người đều nhìn về phía chân trời xa xa.

Vòng mặt trời chói chang màu trắng kia quá mức loá mắt, giống như từ mặt đất bay lên.

- Mặt trăng thật lớn!

- Mặt trăng cái rắm ấy, đây rõ ràng là mặt trời thứ hai được không!

- Nguy cơ toàn cầu trở nên nóng hơn đã đến rồi hay sao?

Mọi người ồn ào nghị luận, đều vô cùng khó hiểu, chỉ có thể là suy đoán lung tung.

Nhưng cũng có người hiểu ra trong nháy mắt.

Hai phút đồng hồ trước đây, Hoa Hạ học phủ.

Tần Thiên vừa vặn xử lý xong chuyện vặt ngày hôm nay, mới đi xuống lầu đã dụng phải Liễu Phong vừa dạy xong tiết học.

- Lão Liễu, hôm nay người không đi chung với Trần Thư sao?

- Ta có tiết!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Yên tâm đi, không có chuyện gì đây! Hắn đã đảm bảo với ta rồi!

- Ngươi xác định lời cam đoan của hắn đáng tin ư?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, nói:

- Hiện tại mí mắt của ta vẫn luôn nhảy, vẫn luôn cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra rồi.

- Mắt trái nhảy hoa đào nở, mắt phải nhảy hoa cúc mở!

Liễu Phong nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Đều là chuyện tốt, ngươi không phải nên vui vẻ ư?

- Bớt nói nhảm đi!

Tần Thiên trừng mắt liếc hắn ta một cái, nói:

- Hôm nay nếu có chuyện bất ngờ, ngươi chuẩn bị mà gánh trách nhiệm đi!

- Không có khả năng!

Liễu Phong cười cười, nói:

- Nếu như thật xảy ra chuyện, ta trồng cây chuối tiêu chảy, được chưa?

Lời nói của hắn ta vừa dứt, một tiếng nổ khủng bố oanh minh vang vọng toàn bộ học phủ!

- Mẹ nó! Sẽ không tà môn như vậy chứ!

Hai người liếc nhau một cái, cảm xúc trong mắt lập tức thay đổi, bất an trong lòng nhanh chóng tràn ra.

Mỗi người bọn họ cưỡi Khế Ước Linh, nhìn về phía xa, thuận lợi tìm tới nguồn gốc của vụ nổ.

Khi thấy vầng mặt trời màu trắng chói chang kia thì hai người lập tức bối rối!

- Đây mẹ nó là lời đảm bảo của ngươi sao?

Tần Thiên lập tức triệu hoán ra năm Khế Ước Linh, ánh mắt lườm Liễu Phong.

Lão ta hiện tại chỉ muốn có một lời giải thích hợp lý!

- À…

Liễu Phong nuốt ngụm nước bọt, nói:

- Có khả năng không liên quan đến Trần Thư hay không, có thể là thật sự có phần tử khủng bố…

- Tốt bụng nhắc nhở một chút, bên kia là vị trí của tập đoàn Toàn Năng!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nói:

- Không phải là lời nói của người phỏng vấn có gai, chọc giận Trần Thư đấy chứ?

- Mẹ nó, như vậy cũng không đến mức ném đạn hạt nhân chứ!

Tần Thiên hít sâu một hơi, nói:

- Má nó, dập lửa trước đã!

Một giây sau, hai người cưỡi Khế Ước Linh đến thẳng vùng ngoại ô Kinh Đô…

…

- Thật hoàn hảo!

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, phạm vi vụ nổ đã bị hắn không chế lại ở trong công viên của tập đoàn Toàn Năng.

Đây cũng là kinh nghiệm hắn tổng kết được từ sau nhiều lần sử dụng đạn hạt nhân.

Chương 1104: Mắt thần hợp kim titan của ta sắp bị mù

– Tiểu quỷ kia! Đứng lại cho lão tử! Ngay vào lúc này, trong bạch quang của vụ nổ, một đoàn Ngự Thú Sư dựa vào Khế Ước Linh vọt ra.

Người trung niên dẫn đầu sắc mặt vô cùng phẫn nộ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Trần Thư, quát lên:

- Tại sao?

Cảnh tượng trước mặt không ai có thể dự đoán được.

Vô duyên vô cớ liền ném đạn hạt nhân, mẹ nó rốt cuộc là tên nào!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Cái gì mà tại sao?

Người trung niên nói:

- Chúng ta chưa từng trêu chọc ngươi?

- Ta chuẩn bị tốt như vậy đến phỏng vấn, kết quả thì sao?

Trần Thư trừng mắt liếc hắn ta một cái, nói:

- Ta chỉ muốn 99% cổ phần của tập đoàn là sai ư?

- ?

Trong nháy mắt, toàn bộ Ngự Thú Sư của tập đoàn Toàn Năng đều ngây ngẩn cả người.

Nghe xem, đây là lời mà con người nói ư?

- Tất nhiên, còn có chuyện quan trọng nhất!

Trần Thư quỷ dị cười một tiếng, mở miệng nói:

- Hồng quang trên người các ngươi sắp chọc mù mắt thần hợp kim titan của ta rồi!

Rầm rầm rầm!

Khoảnh khắc tiếp theo, hai con Husky cùng phun ra Tử Vong Hỏa Trụ, uy thế vô cùng kinh người, trực tiếp làm chết mấy con Bạch Ngân Khế Ước Linh.

Nhưng Trần Thư vẫn chưa quên một lựa chọn trước đó của hệ thống:

[Tiêu diệt căn cứ của tổ chức Ám Dạ, phần thưởng: kỹ năng Phân Thân + 1!]

Đồng thời hệ thống còn cho hắn thêm một hiệu ứng phụ trợ: Chỉ cần ở trong một phạm vi nhất định, trên người tổ chức Ám Dạ sẽ xuất hiện hồng quang.

Vốn cho rằng muốn chạm mặt tổ chức Ám Dạ vẫn cần chút may mắn, dù gì thì Hoa Quốc cũng thật sự quá rộng lớn,

nhưng điều khiến hắn không ngờ đến là, tìm một công việc cũng có thể đụng mặt…

- Hả? Ngươi tới thật sao?

Sắc mặt người trung niên đại biến, vội vàng để Khế Ước Linh phóng thích kỹ năng ngăn cản.

Đây chính là Kinh Đô, nhưng người trước mặt lại không có một chút kiêng dè nào.

Người trẻ tuổi bây giờ đều đi con đường như vậy sao?

Ầm!

Trong chốc lát, hai khỏa Thiên Hỏa Vẫn Thạch vô cùng to lớn lại rơi xuống với tốc độ cực nhanh, mạnh mẽ chia cách trận hình của bọn hắn ra.

Trần Thư dựa vào sức của một mình hắn lại có thể áp chế được mười mấy tên Bạch Ngân Cấp!

- Mẹ nó, lại là sức chiến đấu Hoàng Kim Cấp?

Người trung niên dẫn đầu mang vẻ mặt chấn động, không ngờ sẽ có một Bạch Ngân Ngự Thú Sư biến thái như vậy.

Nhưng ngay vào lúc Trần Thư đang đại phát thần uy thì một trận sương lạnh khủng bố phủ xuống, mạnh mẽ đóng băng vầng mặt trời màu trắng kia!

- Hả? Hoàng Kim Cấp?

Trần Thư sửng sốt, ngay sau đó liền để Slime chuẩn bị thoát thân.

- Muốn chạy sao? Muộn rồi!

Ngay lúc này, một lão nhân với vẻ mặt đằng đằng sát khí đạp một con Lam Sắc Băng Giao đuổi theo.

Trong chốc lát, một con Kim Sắc Cự Hùng xuất hiện trước mặt Slime, trên lợi trảo lấp lánh kim quang, lộ ra vô cùng sắc bén.

- Òm ọp!

Thân thể Tiểu Hoàng bắt buộc phải dừng lại, không dám chống lại sát thương của nó.

Trong nháy mắt, Băng Giao phía sau vọt tới, bao vây trước sau Slime rất chặt chẽ.

Trần Thư vội vàng mở miệng nói:

- Đừng manh động, động thủ trong thành thị là hành vi vi phạm pháp luật!

- ?

Vẻ mặt lão nhân kia ngưng đọng, mẹ nó ngươi đã ném đạn hạt nhân mà còn dám nói vi phạm pháp luật?

- Ta không dám giết ngươi, nhưng lại có thể làm thịt ba cái Khế Ước Linh của ngươi!

Sắc mặt lão nhân lạnh lẽo, lão ta không có quyền xử tử đối phương nhưng Khế Ước Linh của hắn cũng không được Ngự Thú Pháp bảo hộ!

Quan trọng nhất chính là trong lòng lão ta mơ hồ có sự bất án:

Chẳng lẽ Trần Thư đã nhìn thấu thân phận thật sự của tập đoàn? Nếu không thì không thể không cố kỵ gì!

Tổ chức Ám Dạ ở bất kỳ quốc gia đều là sự tồn tại mà người người muốn giết, bị liệt vào một trong những tội phạm được ưu tiên cấp cao nhất.

Bất luận là ai cũng có quyền giết họ ngay tại chỗ, hơn nữa còn được phần thưởng, thuộc về loại không có nhân quyền…

- Rốt cuộc là ai mật báo?

Vẻ mặt lão nhân lạnh như băng, càng ngày càng cảm thấy Trần Thư đã nhìn thấu bọn hắn.

Theo kế hoạch ban đầu, Trần Thư sẽ đợi ở phòng tiếp khách trên tầng 2 của tòa nhà văn phòng, mà chờ đợi hắn chính là đạn phá giáp của ba tên sát thủ Ám Tổ!

Thực lực của Trần Thư cường đại, Hoàng Kim Ngự Thú Sư cũng không nắm chắc có thể giải quyết hắn trong thời gian ngắn.

Một khi dẫn đến cường giả của Hoa Hạ học phủ chạy đến thì bọn hắn mới thật sự là tiêu đời.

Chỉ có sử dụng phương thức đơn giản nhất, để người bình thường của Ám Tổ tới ám sát, như vậy tỷ lệ thành công mới lớn nhất!

Nhưng ai có thể ngờ được, con hàng này tạm thời muốn đổi phòng tiếp khách, hơn nữa còn chỉ định muốn đến khu vực quản lý ở tầng cao nhất.

Phải biết rằng, với tư cách là cấp cao của tổ chức Ám Dạ, khu vực quản lý đương nhiên là nơi an toàn nhất, có thể nói là 360 độ không có góc chết.

Điều này cũng phá vỡ kế hoạch ban đầu của họ!

Nhưng khi họ đang chuẩn bị để thực hiện kế hoạch dự phòng thì con hàng này lại quyết đoán ném đạn hạt nhân…

Có thể nói là mỗi một bước đi của Trần Thư đều khó đoán, hoàn toàn đập vỡ dự đoán của bọn hắn!

- Mật báo? Mật cái gì báo?

Chương 1105: Sơ yếu lý lịch nói sở trường của ta là đánh lén…

Trong mắt Trần Thư tràn ngập vẻ nghi hoặc, dường như không nghe hiểu đối phương nói gì. Lúc này lão nhân đã không còn do dự nữa, cho dù đối phương có biết bí mật của bọn hắn hay không thì nhất định phải giết chết Khế Ước Linh trước.

Ngự Thú Sư mất đi Khế Ước Linh thì có thiên phú cao hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì!

Rầm rầm!

Trong lúc nhất thời, bốn Khế Ước Linh Hoàng Kim cùng lúc phóng ra kỹ năng, không hề giữ lại chút nào, hiển nhiên là hạ sát tâm!

- Ta lặp lại lần nữa, ngươi làm vậy là vi phạm pháp luật!

Trần Thư quang minh lẫm liệt quát lên:

- Là một thanh niên có học thức của thời đại mới, ta nhất định phải xử phạt hành vi của ngươi!

Một giây sau, hắn lấy ra hơn một nửa bình Bạo Tạc Dược Tề, chuẩn bị một lần nữa…

- Đi thôi!

Trần Thư lẩm bẩm một tiếng, vô cùng thuần thục đổ dược tề ra phía trước.

- Vù vù~~

Hai con ngươi của Thỏ Không Gian chuyển động, mở ra Không Gian Thông Đạo, chuyển dời Bạo Tạc Dược Tề đến một chỗ khác.

Trần Thư thậm chí còn không ra bất kỳ mệnh ệnh gì cho Thỏ Không Gian.

Ở phương diện ném đạn hạt nhân này, một người một thỏ đã phối hợp đến mức độ có thể nói là hoàn mỹ rồi!

- Hả?

Hoàng Kim Ngự Thú Sư sững sờ, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Nói chính xác hơn, không phải là cảm giác mà là thật sự lạnh!

Phần lưng của lão ta bất ngờ xuất hiện một vũng lớn chất lỏng màu xám, từ giữa lưng áo chảy xuống, cả người có hơi ướt.

- Gâu!

Lúc này, Husky phun ra một Hỏa Cầu, xuyên qua Không Gian Thông Đạo, chuẩn bị siêu độ cho đối phương!

- Không ổn!

Thân thể Hoàng Kim Ngự Thú Sư chấn động, lập tức phát hiện có điều không ổn.

Gừ!

Chỉ thấy hai con ngươi của Băng Giao dưới chân chợt xuất hiện một tia sáng, một bức tường băng cứng cáp xuất hiện, ngăn chặn Hỏa Cầu của Husky.

Lão nhân vô cùng quả quyết, tay phải trực tiếp dùng sức, kéo quần áo của mình xuống.

Xoẹt!

Trong nháy mắt, lão ta chỉ còn lại một chiếc quần cộc đỏ chót, ném quần áo cho Băng Giao.

Grao!

Băng Giao há cái miệng rộng ra, phun ra một đạo sương khí, đóng băng quần áo ướt sũng lại!

Tuy rằng không rõ chất lỏng phía trên là thứ gì nhưng lão ta theo bản năng cảm thấy không giống là thứ tốt đẹp gì…

- Mẹ nó! Muốn làm biến thái đúng không!

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, hét lớn:

- Lãnh đạo của các ngươi muốn trần truồng chạy trên đường phố, ai muốn quản không?

Trong lúc nhất thời, những người còn lại của tập đoàn Toàn Năng đều nhao nhao nhìn đến, sắc mặt trở nên có hơi kỳ quái.

- Tiểu quỷ!

Lão nhân lập tức thẹn quá hóa giận, lão ta cũng không giống như Trần Thư, da mặt có thể gánh được đạn hạt nhân.

Thật sự không chịu đựng được khi ở trước mặt đám đông…

Ngay lúc này, một luồng phong bạo lớn mạnh đột nhiên xuất hiện.

Vù vù vù~~

Cuồng phong gầm thét, không ngừng thổi vào Băng Giao, tạm thời trói buộc hành động của nó lại.

- Gâu!

Đôi mắt Husky lóe lên, tiếp theo lại thả ra Lôi Đình Oanh Kích, trực tiếp tấn công về phía Ngự Thú Sư đó!

- Cái gì?

Sắc mặt lão nhân giật mình, lập tức dự đoán được nguy cơ, lại ngưng tụ ra một tường băng ở trước mặt.

Ầm ầm!

Vụn băng rơi xuống, nhưng vẫn ngăn cản được lôi đình.

Bây giờ, Husky mạnh nhất là thuộc tính Hỏa, thuộc tính công kích của lôi điện vẫn chỉ là Bạch Ngân Cấp, muốn uy hiếp Hoàng Kim Ngự Thú Sư thì có hơi khó.

- Kỹ năng của tiểu tử này đều là Hoàng Kim Cấp sao?

Mặc dù đã chặn được nhưng lão nhân vẫn còn chấn động, ngay cả lão ta cũng không giàu đến vậy.

- Phản kích tên kia cho ta!

Lão nhân cúi người xuống, mượn hàn sương xung quanh thân thể Băng Giao ngăn cản đại phong bạo đang thổi tới.

Gừ!

Kim Sắc Cự Hùng phía trước gầm lên một tiếng, hai con người xuất hiện một vòng hồng quang, khí thế lập tức tăng vọt lên một khoảng!

Ngay vào lúc lão ta đang muốn công kích thì sắc mặt Trần Thư lại trở nên vui mừng, gọi to:

- Hiệu trưởng!

- Cái gì?

Vẻ mặt lão nhân giật mình, trong lòng có hơi hốt hoảng.

Hiệu trưởng của Hoa Hạ học phủ đều là thực lực Vương Cấp, tự nhiên làm cho lão ta không thể không sợ hãi.

Nhưng mà ánh mắt của lão ta nhìn qua lại không thấy bất cứ ai.

Nhưng bên tai lại có một tiếng nói.

- Mẹ nó! Lại bị đánh lén!

Sắc mặt lão nhân chấn động, theo bản năng phát hiện ra nguy cơ sinh tử.

Lão nhân lăn về phía bên phải một vòng, vừa thoát khỏi công kích trí mạng tập kích đến trong gang tấc.

Ầm!

Một đạo Cự Hình Phong Nhận chém vào đầu Băng Giao, ánh lửa bắn ra bốn phía, nhưng không phá vỡ phòng ngự của nó.

Nhưng dư uy của Phong Nhận tỏa ra cũng chém đứt cái quần cộc màu đỏ của lão nhân…

- Ngươi đúng là đồ chết tiệt!

Lão nhân vội vã giữ lấy quần cộc, sợ cái đồ chơi này rớt xuống, khi đó thì đúng thật là trần truồng chạy…

- Các ngươi thông báo tuyển dụng ta mà cũng không nhìn sơ yếu lý lịch đặc sắc của ta à?

Trần Thư thở dài, nói:

- Ta đã nói mình am hiểu đánh lén, vậy mà ngươi lại không biết gì cả!

- Hừ!

Sắc mặt lão nhân lạnh lẽo, chỉ thấy Băng Giao lại phóng ra kỹ năng lần nữa.

Một đạo sương khí màu lam bao trùm cơ thể lão ta, bảo vệ toàn bộ xung quanh lão ta.

Chương 1106: Sơ yếu lý lịch nói sở trường của ta là đánh lén… (2)

Hai bên giao chiến chỉ trong chốc lát, lão ta đã ý thức được Trần Thư rất khó chơi, thảo nào toàn bộ sát thủ Bạch Ngân đều không còn. - Lười đánh với ngươi!

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Bye bye!

Nói xong, Husky bên cạnh hắn phun ra một Tử Vong Hỏa Trụ, mục tiêu chính là quần áo đã bị đóng băng trên mặt đất của lão giả!

Oành!

Thuộc tính Hỏa khủng bố đánh đến, lập tức hòa tan nó, nhiệt độ cao lập tức dẫn nổ dược tề màu xám trên đó!

Một luồng bạch quang chói lọi lại xuất hiện.

Cơ thể Ngự Thú Sư xung quanh đều cứng đờ, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

Con hàng này đúng là phần tử khủng bố! Con mẹ nó lại dám làm nổ một quả đạn hạt nhân nữa sao?

- Òm ọp!

Slime thả ra Trùng Phong, mạnh mẽ đụng vào Kim Sắc Cự Hùng ở trước mặt, sau đó chạy trốn về phía vùng ngoại ô hẻo lánh.

Cấp chiến lực của Husky là Hoàng Kim, nhưng muốn đối kháng với bốn con Khế Ước Linh Hoàng Kim thì có chút không thực tế.

Hắn cũng không muốn phải mạo hiểm, chỉ cần chờ đám người Tần Thiên đến trợ giúp là được.

Rầm rầm rầm!

Một vầng thái dương chói chang màu trắng lại từ từ bay lên, nhiệt độ nóng hừng hực làm người ta tê cả da đầu, phạm vi thực sự quá lớn!

Grao!

Hai con ngươi của Băng Giao xuất hiện lam quang chói lọi, phun một lượng lớn sương khí ra ngoài, mạnh mẽ ngăn chặn lại công kích của đạn hạt nhân.

Dưới lòng đất của tập đoàn Toàn Năng lưu trữ tài nguyên của tổ chức, nếu bị phá hủy thì thật sự là tổn thất lớn!

Lão nhân nhảy lên một cái, đi tới trên vai Kim Sắc Cự Hùng.

Đồng thời, lão ta nhìn về phía mấy chục Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư xung quanh, quát lên:

- Các ngươi không được manh động, tạm thời ổn định cường giả đã, đẩy hết mọi chuyện cho tội phạm Nam Giang!

Lão nhân hiện tại không thể hoàn toàn xác nhận Trần Thư có phát hiện ra tổ chức Ám Dạ hay không.

Nếu tập đoàn Toàn Năng bị người ta cho nổ thì nhân viên bên trong sẽ chạy trốn như tội phạm, không dám đối mặt với người của chính phủ. Điều đó sẽ khiến người khác hoài nghi.

Đến lúc đó, cứ điểm khó khăn lắm mới xây dựng được sẽ biến mất hoàn toàn.

Huống chi, trong thời gian ngắn bọn hắn cũng không có khả năng di dời toàn bộ vật tư.

Bây giờ, bọn hắn tuyệt đối không thể loạn thế trận trước!

Căn cứ vào tính cách không bình thường của con hàng này, lỡ như thật sự bởi vì không hài lòng với tiền lương đãi ngộ mà nổ tập đoàn thì sao?

- Không vấn đề gì!

Một cấp cao của tổ chức gật đầu, nói:

- Ta sẽ ngăn chặn phía chính phủ!

- Tốt, ta làm thịt tên khốn này trước!

Lão nhân gật đầu, để Băng Giao lại chỗ cũ xử lý đạn hạt nhân tấn công, còn lão ta thì mang theo hai Khế Ước Linh khác, cưỡi Kim Sắc Cự Hùng đuổi theo…

- Lão đại, căn cứ của chúng ta sắp không xong rồi…

Một người thận trọng nói, trong mắt đã có vẻ lo lắng.

- Sẽ không!

Sắc mặt người trung niên nghiêm túc, nói:

- Hiện tại là tội phạm Nam Giang, còn chúng ta là người bị hại!

- Vậy lỡ như hắn thật sự khám phá ra…

Người trung niên lắc đầu, chắc chắn nói:

- Ngươi cảm thấy chính phủ sẽ tin một trong mười xí nghiệp hàng đầu một nước hay là một sinh viên chưa tốt nghiệp?

Nghe vậy, những người còn lại đều có lòng tin, và cảm thấy cũng có đạo lý.

Tập đoàn Toàn Năng đã có nguồn gốc từ nhiều năm, những đóng góp thì không phải một học sinh có thể so sánh được.

Nếu như bỏ qua danh tính của tổ chức Ám Dạ thì nó chỉ đơn giản là một doanh nghiệp có lương tâm.

Nhưng ai có thể ngờ rằng hầu hết các thiên tài và quan chức cấp cao đã bị ám sát ở Hoa Quốc trong nhiều năm qua đều là do bàn tay của họ…

…

- Thật sự dám đuổi theo à!

Trần Thư thì thào nói, có thể nghe rõ ràng phía sau có tiếng bước chân.

- Lão Tần bọn họ có hiệu suất gì thế, Vương Cấp Ngự Thú Sư còn chưa dám đi qua nữa là?

Hắn thở dài một hơi, nhưng cũng không nghi ngờ sự nhiệt tình của Tần Thiên bọn họ.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Tần Thiên và Liễu Phong nhất định sẽ tới ngay khi nhìn thấy đạn hạt nhân.

Bây giờ vẫn chưa đến, tốc độ quả thật là chưa đủ nhanh…

- Kéo dài thời gian đi!

Trần Thư lắc đầu và chạy thẳng về phía trước để thoát thân.

- Để có được nhiều Ngự Thú Lực, ta thực sự đã liều hết mình đấy!

Hắn thở dài, lý do khiến hắn ném đạn hạt nhân ngay tại chỗ chủ yếu là vì một lựa chọn mới đã xuất hiện trước mắt.

Tất nhiên, cũng có một lý do nho nhỏ, đó là vì hắn có chút… ngứa tay.

Huống chi nếu không hành động trước, thì e rằng tổ chức Ám Dạ cũng sẽ ra tay trước thôi.

Ầm!

Ngay lúc này, phía trên đỉnh đầu Slime xuất hiện rất nhiều Hoả Vũ.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng nhắm mắt lại, phóng ra Thụy Mộng Sát, đồng thời cũng tung ra các kỹ năng phòng ngự của mình.

Rào rào rào!

Vô số Hoả Vũ rơi xuống, phá tan lớp phòng ngự của nó và toàn thân bắt đầu xuất hiện những vết thương dày đặc.

- Hoàng Kim Cấp vẫn là kiên cường nhất!

Trần Thư có thể cảm nhận được tình trạng của Slime, vẻ mặt của hắn trở nên nghiêm túc.

Các kỹ năng thuộc tính Hỏa của Husky có thể phá vỡ lớp phòng ngự của Tiểu Hoàng và cũng có thể tấn công được Hoàng Kim Khế Ước Linh.

- Ta nhớ phía trước bên phải là Dị Không Gian cấp ác mộng!

Chương 1107: Đạn hạt nhân nổ ra, làm người ta không thể biết được ai mới là kẻ phản diện…

Đôi mắt của Trần Thư chuyển động, hắn quyết định đi đến trấn nhỏ Dị Không Gian. Trong cứ điểm Trấn Linh Quân chắc chắn có một Hoàng Kim Ngự Thú Sư, hoàn toàn có thể ngăn cản đối phương.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng thay đổi phương hướng, phá vỡ Hoả Vũ mà xông đến.

Tuy rằng vết thương chồng chất, nhưng sức sống của nó vẫn rất mãnh liệt, thậm chí nó còn xem đó không phải là một vết thương gì nghiêm trọng.

- Ngươi chạy không thoát đâu!

Vẻ mặt Hoàng Kim Ngự Thú Sư của tổ chức Ám Dạ lạnh lẽo vô cùng, để cho Kim Sắc Cự Hùng tiếp tục đuổi theo lên phía trước.

Nhưng tiếc thay, Cự Hùng là thuộc loại cận chiến, tốc độ của nó chỉ nhanh hơn một chút so với trạng thái công kích của Tiểu Hoàng, cần có thời gian mới đuổi kịp được.

Hai bên không ngừng đuổi theo, đồng thời đều tung ra các kỹ năng của mình, uy lực vô cùng kinh người.

May mắn thay là nơi này hoang vắng, nếu không thì chắc chắn sẽ gây ra không ít thương vong.

- Muốn đi đến Dị Không Gian để xin sự trợ giúp à?

Hoàng Kim Ngự Thú Sư hiểu được ý đồ của Trần Thư, sát ý trong mắt càng thêm nồng đậm.

Hắn ta chưa bao giờ nghĩ rằng một Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư lại rắc rối đến mức hắn ta còn nghĩ rằng mình đang phải đối mặt với một đối thủ ngang tầm.

- Bây giờ ngươi đã là một tội phạm rồi, tìm Trấn Linh Quân thì không khác gì tự chui đầu vào lưới cả!

Hắn ta hét lớn, muốn để cho Trần Thư tự mình đổi hướng.

Tuy nhiên, câu trả lời của Trần Thư vẫn rất đơn giản:

- Không liên quan gì đến ngươi hết!

- …

Vẻ mặt Hoàng Kim Ngự Thú Sư đầy tức giận, nhưng rồi lập tức nghĩ ra được một kế…

…

Cũng vào lúc đó, căn cứ công nghiệp của tập đoàn Toàn Năng đã bị biến thành một đống đổ nát sau những nỗ lực của Trần Thư.

Công nghiệp lớn trước đây chịu đựng sự tàn phá, thậm chí là tổn thất khôn lường.

Bên ngoài di tích, hàng trăm nhân viên mặc đồng phục đang thẫn thờ với vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Đạn hạt nhân nổ ra, bọn họ lại không thể nào phân biệt được ai là kẻ phản diện…

- Tiểu Vương, giấu kỹ đồ của tổ chức rồi chứ?

Người trung niên đứng đầu tập đoàn nhìn người thanh niên bên cạnh.

Người thanh niên gật đầu nói:

- Không có vấn đề gì, không ai có thể kiểm tra ra được!

Vào lúc này, từ đằng xa xuất hiện một luồng hơi thở vô cùng dũng mãnh.

- Lão Tần, lão Trần, ngươi lại nhanh như vậy sao?

Một người trung niên nhướng mày nhìn Tần Thiên và Trần Thanh Hải bên cạnh.

Vẻ ngoài của hắn ta giống với Vương Thắng đến bảy tám phần, nhưng khí chất của hắn ta lại mạnh mẽ vô cùng.

Đúng là đứng đầu đoàn trưởng Ngự Thú Đoàn.

Đó là Vương Sách, cha của Vương Thắng.

Tuy là thuộc về doanh nghiệp tư nhân, nhưng khi thực lực đạt đến một tầm cao nhất định thì phải gánh vác một số trọng trách!

- Bảo vệ Kinh Đô, không thể chối từ!

Vẻ mặt của Tần Thiên bình thản, không thể nói đó là đạn hạt nhân do học sinh của mình ném ra được…

- Tiểu Tần, đây là lời ngươi nói ra ư?

Một lão nhân khác trong bộ quần áo bình thường nhìn qua với ánh mắt có chút kỳ lạ.

Tuy là Tần Thiên vốn là người có học thức, nhưng khi nói ra những lời như vậy lại cảm thấy có chút quái lạ.

- Lý lão, người nói đùa rồi!

Tần Thiên gãi gãi đầu, trong mắt hiện lên vẻ kính trọng, dáng vẻ y hệt như hậu bối.

Hai người kia cũng vậy, không dám làm điều gì càn rỡ.

Lão nhân chỉ có ba Vương Cấp Khế Ước Linh, cả người đều chằng chịt vết sẹo, sức chiến đấu chắc chắn là yếu nhất trong bốn người.

Nhưng danh tính của lão lại đủ để bất cứ ai nghe xong cũng phải ngước nhìn: Cựu tổng đoàn trưởng Trấn Linh Quân!

Một lúc sau cả bốn người đã đến vị trí mục tiêu.

Khi nhìn thấy đống đổ nát trước mặt, bốn người đều sững sờ, hồi lâu sau cũng không nói nên lời.

Đặc biệt là Tần Thiên và Trần Thanh Hải, hai người nhìn nhau và chớp mắt đã khoá định được kẻ tình nghi…

- Lão Tần, các người có biết chuyện gì đang xảy ra không?

Lão đoàn trưởng và Vương Sách đều là Vương Cấp Ngự Thú Sư, cho nên bọn họ đương nhiên rất tinh tường, lập tức nhận ra sự khác biệt giữa hai người bọn Tần Thiên.

- Hoàn toàn không biết gì cả!

Hai người có vẻ bình tĩnh và đồng thanh nói.

- Tìm người hỏi không phải là được rồi sao?

Vương Sách nhìn những nhân viên của tập đoàn Toàn Năng ở đằng xa kia, cưỡi lên Khế Ước Linh lao về phía trước.

Lúc này, các nhân viên của tập đoàn Toàn Năng đều sửng sốt, thậm chí họ còn không dám nhìn thẳng vào bốn người bọn họ.

Một lúc sau, bốn tên Vương Cấp Ngự Thú Sư trực tiếp đi đến, e rằng chỉ có Kinh Đô mới làm được!

- Các ngươi nói đi, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chỉ thấy vẻ mặt của Tần Thiên cực kỳ nghiêm túc, nhìn thẳng vào mấy trăm người phía dưới.

Trên thực tế thì lão đã nhìn thấy đống đổ nát trước mặt này không chỉ một lần…

- Hiệu trưởng Tần?

Người trung niên đứng đầu sắp bật khóc, như thể hắn ta đã tìm được người để nói ra hết vậy.

Hiệu trưởng cũng là người của chính phủ nên đương nhiên là có thể yên tâm.

- Quản lý Lưu, từ từ nói!

Vẻ mặt Tần Thiên bình tĩnh, nhẹ nhàng nói:

- Hết thảy mọi việc đều có ta ở đây!

Thực ra là lão cũng có một chút cảnh giác giấu sâu trong ánh mắt.

Chương 1108: Ta liếc mắt một cái là đã nhìn ra ngươi không phải là người rồi

Có thể khiến Trần Thư phải sử dụng đạn hạt nhân ngay trong thành phố thì đối phương hiển nhiên không phải đơn giản, rất

có khả năng là đỉnh cấp tội phạm gì đó. - Là Trần Thư của Hoa Hạ học phủ làm!

Quản lý Lưu gạt đi nước mắt và nói:

- Vốn dĩ bọn ta đang phỏng vấn rất suôn sẻ, nhưng kết quả là hắn không hài lòng với đãi ngộ tiền lương, nói là…

Nói đến đây, giọng hắn ta lại nghẹn ngào…

- Thế nào?

Lão đoàn trưởng cau mày, sau đó quát lên:

- Cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra thì chúng ta đều có thể xử lý hết!

- Hắn… Hắn trực tiếp ném bom hạt nhân ra!

Vừa dứt lời, trong mắt mấy trăm nhân viên tràn ngập uất ức, nước mắt không cầm được mà chảy xuống.

- ?

Lão đoàn trưởng và Vương Sách lập tức ngây ngẩn cả người, thậm chí còn hoài nghi lỗ tai của mình xảy ra vấn đề gì đó rồi.

Thế mà lại có người một lời không hợp là ném bom hạt nhân ra ư? Việc này vượt xa lẽ thường quá!

- Tiểu Tần, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy hả?

Lão đoàn trưởng chinh chiến cả một đời người nên đương nhiên khả năng chấp nhận sự việc cũng vô cùng mạnh mẽ.

Lão quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, muốn nhận được một lời giải thích.

Nếu như học phủ đứng đầu trong nước bồi dưỡng ra loại học sinh này thì tất nhiên hiệu trưởng cũng khó mà chối tội.

- Lý lão, ta cũng không rõ ràng lắm.

Tần Thiên bị ánh mắt của đối phương nhìn chăm chú vào, trong lòng đột nhiên cảm thấy áp lực.

Lão nghiêm túc nói:

- Mọi chuyện còn cần phải điều tra cho rõ ràng. Nếu chuyện đó là sự thật thì ta sẽ đích thân đi bắt hắn về!

Lão đoàn trưởng gật đầu, sau đó lại nhìn về phía mấy trăm người ở hiện trường mà nói:

- Xin các vị cứ yên tâm, tội phạm sẽ không thể trốn thoát được đâu!

Vốn dĩ trong lòng lão tràn ngập tức giận, thánh địa học phủ mà lại bồi dưỡng ra tội phạm, quả thực chính là đang đánh thẳng vào mặt chính phủ!

Tuy nhiên, sau đó lão lại có chút nghi hoặc. Chỉ bởi vì buổi phỏng vấn diễn ra không suôn sẻ mà trực tiếp ném bom hạt nhân ra ư? Hơn nữa còn ném ở trên Lam Tinh luôn sao? Phim khoa học viễn tưởng cũng không dám viết kịch bản như vậy ấy chứ?

Quan trọng nhất chính là, vẻ mặt của mấy trăm người ở trước mặt đều có chút sợ hãi, cứ như là chuột gặp phải mèo vậy.

Đời này, lão đoàn trưởng đã từng bắt vô số tội phạm, trong lòng gần như lập tức có một loại linh cảm theo bản năng: Đám người này có vấn đề!

Nhưng việc cấp bách trước mắt chính là phải tìm ra Trần Thư cho bằng được!

- Tiểu Trần, Vương Sách, các ngươi ở lại trấn an quần chúng!

Vẻ mặt lão đoàn trưởng vẫn như bình thường, sau đó lại sờ Hắc Sắc Miêu Mễ trong vòng tay của mình.

- Meo!

Phần đuôi của con mèo rạn nứt, hiển nhiên là bị thương không thể chữa được.

Đôi mắt của nó đen như mực, trong đó có một luồng ánh sáng màu trắng lướt qua, ngay lập tức khóa chặt một phương hướng.

- Tiểu Tần, đi thôi!

Hai người lập tức cưỡi lên Khế Ước Linh rồi đi thẳng đến vị trí của hai người Trần Thư…

- Các vị không cần hoảng sợ, mọi chuyện đều có bọn ta lo liệu cho!

Vương Sách duỗi hai tay ra để trấn an mọi người, đồng thời nhìn về phía Trần Thanh Hải rồi lẩm bẩm:

- Lão Trần, có phải ngươi đã biết cái gì rồi đúng không?

- Không biết! Không rõ!

Trần Thanh Hải nhún vai, dáng vẻ ta không thể trả lời được.

Tuy nhiên, trong lòng hắn ta cũng vô cùng chấn động. Mức độ không hợp lẽ thường của Trần Thư lại đánh vỡ dự đoán của hắn ta…

Lúc này, hắn ta chỉ còn lại vui mừng. Vậy mà lão Tần lại muốn sắp xếp nhân vật này vào Ngự Long Vệ nữa chứ, làm thế là muốn hoàn toàn phá hủy hình tượng người thủ hộ của Hoa Quốc mà!

Đúng lúc này, một con Băng Điểu bay tới, Liễu Phong khoan thai tới chậm.

Ai bảo hắn ta chỉ mới là Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư thôi chứ?

- Lão Liễu tới rồi. Chắc chắn hắn ta rõ ràng mọi chuyện hơn ta nhiều, ngươi có thể hỏi hắn ta!

Trần Thanh Hải chỉ vào Liễu Phong rồi nói:

- Đúng rồi, Trần Thư là học sinh của hắn ta đấy!

Vương Sách mở miệng nói:

- Lão Liễu?

- Đừng nói gì cả, ta muốn yên tĩnh!

Liễu Phong nhắm hai mắt lại, đã hoàn toàn tự đóng rồi!

Vốn dĩ hắn ta còn tưởng Trần Thư chỉ xin nghỉ có một ngày thôi, sẽ không có chuyện gì lớn xảy ra cả đâu.

Kết quả, tội phạm thì vẫn là tội phạm mà thôi…

…

- Vẫn còn đuổi theo à, chờ lát nữa sẽ có lúc ngươi khóc cho mà xem!

Lúc này, Trần Thư không biết suy nghĩ của những người khác, bây giờ hắn chỉ lo chạy trốn thôi.

- Sắp đến nơi rồi!

Trong tay hắn đang cầm điện thoại di động, trên đó có hiển thị khoảng cách.

Nhưng đúng lúc này, một dáng hình quen thuộc bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

- Hả?

Hai bên hơi giật mình, đồng thời lập tức nhận ra nhau.

- Là ngươi?

Vẻ mặt Bạch Dương chấn động, hắn ta mới đi từ Dị Không Gian ra, ai mà ngờ lại gặp ngay ác mộng trong lòng luôn chứ.

- Cáo từ!

Dứt lời, Bạch Dương trực tiếp xoay người rời đi.

Theo kinh nghiệm mà hắn ta đúc kết được, sẽ chẳng có gì tốt đẹp diễn ra khi đụng phải Trần Thư cả.

- Bạch thiếu, đừng đi mà!

Trần Thư vội vàng điều khiển khiến Slime Trùng Phong đi lên, đồng thời hét lên:

- Ta có một bất ngờ dành cho ngươi này!

- Bất ngờ cái rắm ấy!

Chương 1109: Ta liếc mắt một cái là đã nhìn ra ngươi không phải là người rồi (2)

Bạch Dương tức giận mắng rồi cưỡi Khế Ước Linh, bỏ chạy một mạch không hề ngoái đầu nhìn lại. Đúng lúc này, vẻ mặt

hắn ta chấn động mãnh liệt, hắn ta bỗng cảm nhận được khí tức Hoàng Kim Cấp sau lưng Trần Thư.

Hắn ta hét lên:

- Đệt mẹ nó chứ, ngươi đang bị Hoàng Kim Ngự Thú Sư truy sát đấy à?

- Trong học phủ cũng chỉ có ngươi là huynh đệ tốt của ta mà thôi, giúp ta một tay đi!

Trần Thư ngay lập tức điều khiển Slime Trùng Phong lên trước, thu hẹp khoảng cách với Bạch Dương.

- Con mẹ nó chứ! Đồ sao chổi!

Bạch Dương rống lên, đồng thời triệu hoán hai Khế Ước Linh còn lại ra, đồng loạt phóng kỹ năng về phía Trần Thư.

- Ngươi cũng Bạch Ngân rồi à? Được đấy chứ!

Trần Thư nhếch mép cười, Slime trực tiếp đối đầu với đủ loại kỹ năng rồi tới gần Bạch Dương,

- Đừng sợ, chỉ cần chúng ta hợp lực thì hoàn toàn có thể chống lại lão ta thôi!

- Ta cầu xin ngươi cút sang một bên được không vậy hả!

Bạch Dương tái mét mặt mày, trong lòng đã mắng Trần Thư hết lần này tới lần khác.

Vút vút vút ~

Trong tích tắc, hàng trăm luồng Băng Thứ sắc bén đánh tới, trực tiếp bao phủ lấy hai người bọn họ.

- Đậu xanh rau má!

Trần Thư nhanh chóng chui trở lại vào trong bụng của Tiểu Hoàng.

Mà Bạch Dương cũng điều khiển ba Khế Ước Linh liều mạng ngăn cản, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Băng Thứ bắn mạnh tới như những hạt mưa, uy thế cực kỳ đáng sợ.

Bang bang bang!

Một tia sáng màu xanh lam xuất hiện trong mắt Slime, thiên phú Băng Ngự bắt đầu phát huy tác dụng, không có áp lực mà chống đỡ Băng Thứ.

Nhưng Bạch Dương thê thảm hơn nhiều, một Khế Ước Linh trực tiếp bị thương nặng, thậm chí đùi phải của hắn ta cũng bị đâm thủng mà đang đau đớn kêu rên.

Trì hoãn một lát như vậy thôi nhưng Hoàng Kim Ngự Thú Sư đã thành công bắt kịp.

- Xem ra ngươi không chạy thoát được rồi!

Bốn Hoàng Kim Khế Ước Linh của lão nhân gầm lên, trong mắt tràn ngập sát ý.

Ánh mắt của lão ta nhìn về phía Bạch Dương đang bị thương nặng ở một bên rồi nói:

- Ta sẽ giết đồng bọn của ngươi trước vậy!

- Trần Thư, cứu ta!

Vẻ mặt Bạch Dương kinh hãi mà vội vàng la lên.

Trần Thư nhếch mép cười, trong mắt có vẻ kỳ lạ, sau đó nói:

- Đừng sợ, Bạch thiếu! Ta đến giúp ngươi ngay đây!

Một giây sau, trên vai của hắn xuất hiện một khẩu súng phóng tên lửa.

Vút ~

Tên lửa lao tới với tốc độ cực nhanh, trực tiếp nhắm thẳng vào người Bạch Dương!

- Đệt mẹ!

Vẻ mặt Bạch Dương chấn động mãnh liệt, hắn ta không ngờ đến cảnh tượng trước mắt này.

- A!

Mặc dù Khế Ước Linh của hắn ta vẫn ra tay nhưng không thể chặn lại hoàn toàn sức mạnh của tên lửa được.

Trong lúc nhất thời, hắn ta phun ra một miệng máu to, trong mắt tràn ngập oán độc.

- Ngươi!

Hắn ta thật sự vô cùng ngơ ngác. Tuy hai người bọn họ có thù oán nhưng dù gì thì cũng là bạn học với nhau mà.

Theo phán đoán của hắn ta, mặc dù Trần Thư là tội phạm Nam Giang nhưng ít nhất hắn sẽ không làm hại người vô tội, nói không chừng khi nhìn thấy hắn ta bị thương thì còn có thể để hắn ta chui vào trong miệng của Slime để tránh nguy hiểm cũng nên.

Tuy nhiên, tình hình thực tế lại hoàn toàn ngược lại, vậy mà con hàng này lại trực tiếp hạ sát thủ.

Quan trọng nhất chính là, con mẹ nó, chỗ này là ở trên Lam Tinh đấy, ngươi không thể ra tay ở Dị Không Gian được à?

- Bạch thiếu, ta đang giúp ngươi giải thoát đấy chứ!

Vẻ mặt Trần Thư rất kỳ quặc, trong mắt có ý cười hài hước.

- Ngươi… Ngươi nhìn thấu được à?

Bạch Dương nhìn nụ cười của hắn rồi bỗng hỏi một vấn đề không hiểu đầu đuôi ra sao.

- Ngươi nghĩ sao?

Trần Thư nhếch mép cười, sau đó nói:

- Yêu nghiệt to gan! Ta liếc mắt một cái là đã nhìn ra ngươi không phải là người rồi!

- ?

Khóe miệng Bạch Dương giật giật. Đậu má, bây giờ rồi mà ngươi vẫn còn muốn nhục mạ người ta đúng không?

- Rốt cuộc là ta đã làm cái gì hả?

Hắn ta chỉ vào chính mình, trên trán viết đầy dấu chấm hỏi.

- Chỉ với thiên phú của Bạch Dương ngươi mà cũng có thể đột phá đến Bạch Ngân Cấp được à?

Trần Thư trừng mắt nhìn hắn ta rồi nghiêm túc nói:

- Nói không chừng là ngươi đã tu luyện tà công nào đó cũng nên! Hôm nay, Trần Thư ta muốn trảm yêu trừ ma!

Hắn vừa dứt lời thì có một viên Thiên Hỏa Vẫn Thạch vô cùng to lớn rơi xuống.

- Mẹ kiếp! Ngươi phát điên thật đấy à!

Vẻ mặt Bạch Dương đột ngột thay đổi, thật sự không thể nào hiểu được mạch não của Trần Thư.

Con mẹ nó chứ, đây cũng không phải là kiểu phim giả tưởng hay gì đó, trảm yêu trừ ma cái rắm ấy!

Thế này thì không phải thuần túy là phát điên rồi sao?

Gào!

Ba Khế Ước Linh của hắn ta run như cầy sấy, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng.

Vẫn Thạch trên không trung quá đáng sợ, không phải là thứ mà bọn chúng có thể chống lại nổi!

Ngay tích tắc khi Vẫn Thạch sắp rơi xuống, một bức Tường Băng màu xanh lam đột nhiên xuất hiện!

Ầm ầm!

Bức Tường Băng bị phá thành mảnh nhỏ, biến thành vô số vụn băng, nhưng Vẫn Thạch cũng nổ tung, bị chặn lại thành công.

Trần Thư khẽ giật mình, thân thể lảo đảo, suýt chút nữa thì đứng không vững.

Bang bang bang!

Chỉ thấy vẻ mặt Kim Sắc Cự Hùng Hoàng Kim Cấp dữ tợn, đang tiến hành cận chiến với Slime.

Chương 1110: Bạch Dương: Con mẹ nó chứ, ta vô cùng khó chịu

– Hình như ngươi đang rất sốt ruột thì phải nhỉ? Trần Thư điều khiển Slime chuyển hướng, ánh mắt nhìn về phía lão nhân chỉ mặc chiếc quần cộc màu đỏ ở trước mặt.

Đối phương vốn dĩ muốn giết Bạch Dương nhưng nay lại bảo vệ hắn ta!

- Hừ! Tên tội phạm nhà ngươi, đầu tiên là ném bom hạt nhân trong thành thị gây nguy hại cho an toàn công cộng, hiện tại lại ra tay đối với thiên tài của Hoa Hạ học phủ, thật sự là tội không thể tha!

Vẻ mặt lão nhân giận dữ, dáng vẻ như đang biểu dương chính nghĩa!

- Hôm nay, ta sẽ phế bỏ hết Khế Ước Linh của ngươi trước rồi sau đó lại áp giải ngươi đến Trấn Linh Cục!

Vừa dứt lời, bốn Khế Ước Linh của lão ta đồng thanh gào thét lên, bắt đầu tiến hành bao vây lại.

Cũng biết giả vờ thật đấy!

Trần Thư nhếch miệng, trong mắt hiện lên vẻ khinh bỉ. Quan trọng nhất là còn diễn vô cùng giả trân nữa chứ!

- Không phải lão biến thái nhà ngươi thật sự cho rằng tội phạm ca của ngươi đang sợ ngươi đấy chứ?

Vẻ mặt hắn nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía bốn Hoàng Kim Khế Ước Linh ở trước mặt.

Mặc dù đối phương là Hoàng Kim Cấp nhưng trong đó lại có hai con là thuộc tính Thủy, hắn chỉ cần đối mặt với Kim Sắc Cự Hùng ở phía trước và Hỏa Điểu ở trên vai lão ta thôi.

- Trước tiên cứ giải quyết Bạch thiếu trước đã!

Trần Thư đảo mắt một vòng, ánh mắt lập tức khóa chặt Bạch Dương ở đằng xa.

Nếu đã là người của tổ chức Ám Dạ, vậy thì hắn không cần cố kỵ cái gì nữa rồi.

- Gâu gâu gâu!

Hai con Husky kêu lên, đôi mắt tinh ranh nhìn về phía Bạch Dương.

- …

Ngay lập tức, trong lòng Bạch Dương cảm thấy ớn lạnh mà vội vàng hét lên:

- Cứu ta với!

- Kêu to lên! Ngươi có kêu rách cổ họng cũng không có ai tới cứu ngươi đâu!

Trần Thư cười he he rồi sờ lên hai cái đầu chó ở bên cạnh.

Rầm rầm rầm ~

Trong tích tắc, các loại kỹ năng đều được tung ra, không hề nương tay một chút nào cả.

- Chết tiệt!

Lão nhân cau mày, mặc dù Bạch Dương chỉ là Bạch Ngân Cấp, thế nhưng hắn ta không giống như những người khác.

Bạch Dương không phải là sát thủ mà thuộc về kiểu người thuộc tầng lớp quản lý trong tương lai mà tổ chức bồi dưỡng, nếu không thì cũng sẽ không đưa hắn ta đến Hoa Hạ học phủ để đào tạo sâu, thậm chí địa vị của hắn ta cũng không thua kém gì lão ta.

Gào!

Cự Hùng gầm lên, trên người hiện ra một luồng ánh sáng màu vàng, tốc độ đột nhiên tăng vọt lên gấp mấy lần, thậm chí còn kéo ra cả tàn ảnh.

Nhờ vào hiệu ứng của kỹ năng, nó thành công đi tới trước người Bạch Dương.

Rầm rầm rầm ~

Móng vuốt sắc bén của Cự Hùng không ngừng vung vẩy, muốn phá vỡ các kỹ năng của Husky.

Tuy nhiên, sức sát thương của Husky đã vượt ra khỏi dự đoán của nó.

Một lúc sau, trên móng vuốt của Cự Hùng dính đầy máu, còn nó thì đang không ngừng thở hổn hển.

Lực phòng ngự của nó không thuộc loại mạnh lắm, có vẻ rất miễn cưỡng để có thể chặn lại!

- Trọng tình trọng nghĩa thật đấy!

Trần Thư nhếch mép cười, sau đó lại điều khiển Husky thi triển kỹ năng thêm lần nữa.

Bùm ~

Lại thêm một luồng Tử Vong Hỏa Trụ nhắm thẳng vào Bạch Dương!

- Con mẹ nó chứ!

Khóe miệng Bạch Dương giật giật mà trợn to hai mắt. Ngươi chuyên chọn quả hồng mềm để bóp đúng không hả?

Hoàng Kim Ngự Thú Sư ở bên cạnh cũng tái mét mặt mày, trong lòng không ngừng thầm mắng Bạch Dương là đồ phế vật.

Vốn dĩ tìm hắn ta đến để giúp đỡ, thế nhưng kết quả lại trở thành điểm yếu của mình!

Hai Khế Ước Linh còn lại của lão ta cũng đi đến bên cạnh Bạch Dương, đồng thời phóng kỹ năng của từng con ra để ngăn lại Tử Vong Hỏa Trụ đang lao tới.

- Đến đây trước đi!

Lão nhân hét lớn, sau đó điều khiển Cự Hùng đặt Bạch Dương lên vai, hai người định tập trung một chỗ trước đã rồi có gì tính tiếp.

- Được!

Bạch Dương gật đầu, không hề giãy dụa, đồng thời điều khiển Khế Ước Linh của mình bảo vệ chặt chẽ.

Tuy nhiên, bỗng dưng có một con thỏ mập mạp xuất hiện một cách quỷ dị, trong mắt của nó hiện lên nụ cười bỉ ổi, trong tay cầm một củ cà rốt khổng lồ rồi đập một phát thật mạnh!

Cảnh tượng này diễn ra quá nhanh, ngay cả ba con Hoàng Kim Khế Ước Linh cũng không kịp phản ứng.

- Không xong!

Vẻ mặt Bạch Dương khẽ thay đổi, hắn ta điều khiển Hắc Sư và Bạch Lang ở bên cạnh chặn lại trước mặt mình theo bản năng.

Bùm ~

Trong nháy mắt, trên vũ khí của Thỏ Không Gian xuất hiện một luồng ánh sáng nhạt.

Cưỡng Chế Vỡ Vụn và Sát Thương Gấp Ba của Vũ Khí Đặc Hiệu đồng thời được kích hoạt, lực sát thương của nó vững vàng đạt tới Hoàng Kim Cấp.

Ầm!

Hai con ngươi của Bạch Dương co rụt vào, trên mặt tung tóe đầy máu tươi, dáng vẻ như bị đóng băng ngay tại chỗ.

Chỉ thấy Hắc Sư và Bạch Lang của hắn ta bị nổ tung đầu, thế mà lại đồng thời bị giết chết trong một chiêu!

- Tiêu đời rồi…

Hoàng Kim Ngự Thú Sư của tổ chức Ám Dạ mở to hai mắt mà nhìn, lão ta cũng không đoán trước được tình huống này.

Đã không thể dùng Bạch Ngân Cấp để đo lường thực lực của Trần Thư nữa rồi.

Lão ta thở dài, Bạch Dương bị chết mất hai Khế Ước Linh, đã thuộc về loại bị phế bỏ.

Vù vù!

Đòn tấn công của Thỏ Không Gian ập đến thêm lần nữa, nhưng lại bị móng vuốt của Cự Hùng ngăn lại.

Chương 1111: Người của Tập đoàn Toàn Năng đã đến đông đủ chưa

Nó nở một nụ cười gợi đòn thiếu đánh, không tiếp tục hiếu chiến nữa mà Thuấn Di về bên trong miệng của Tiểu Hoàng. Rầm rầm rầm ~

Ba Hoàng Kim Khế Ước Linh hộ tống Bạch Dương về tới bên cạnh lão nhân.

- Haizz…

Lão nhân lắc đầu, thậm chí lão ta cũng có chút không muốn cứu con hàng này nữa.

- Từ thúc, ta…

Gương mặt Bạch Dương tái nhợt, vẻ mặt có chút chết lặng.

- Không sao, chẳng mấy chốc sẽ qua cả thôi…

Lão nhân vỗ vai của hắn ta, trong mắt hiện lên vẻ đồng tình.

Còn về việc ý lão ta nói là thời gian sẽ trôi qua, hay là người sẽ qua đời thì không ai biết được rồi…

Tổ chức Ám Dạ sẽ không bồi dưỡng phế vật, nếu Bạch Dương không có thiên phú, hơn nữa không có tiềm năng trở thành sát thủ thì đã không còn…

- Hả?

Đúng lúc này, lão nhân khẽ giật mình mà nhìn về nơi xa, đã nhận ra khí tức của Vương Cấp.

- Đến rồi sao?

Lão ta không hề bối rối, người nên sợ hãi bây giờ là tội phạm Trần Thư chứ không phải là lão ta!

- Trước tiên phế đi Khế Ước Linh của ngươi cái đã!

Chỉ thấy trong đôi mắt của Băng Giao và Tinh Linh thuộc tính Thủy dưới chân lão ta xuất hiện ánh sáng, chuẩn bị phóng thích kỹ năng lớn để kết liễu Trần Thư.

Ào ào ào ~

Trong tích tắc, trước người lão nhân xuất hiện một Thủy Mạc cao tới ngàn mét, giống như một thác nước từ trên trời rơi xuống vậy.

Bùm ~

Trần Thư không để mặc cho đối phương tung ra các kỹ năng của mình mà là trực tiếp điều khiển Husky liên tục tung ra các kỹ năng Nguyên Tố khác nhau.

Nhưng các kỹ năng được tung ra dường như đều bị Thủy Mạc nuốt chửng mất, không hề gây ra bất kỳ tác dụng nào.

- Ồ?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt hiện lên vẻ suy tư, thế nhưng trong lòng lại không hề hoảng hốt một chút nào cả.

Gào!

Lúc này, Băng Giao dưới chân lão nhân gầm lên, trong miệng phun ra một lượng lớn Hàn Sương màu xanh lam.

Ào ào ào ~

Hàn Sương và Thủy Mạc hòa quyện vào nhau, cứ như thể xuất hiện một sự thay đổi mới vậy.

Chốc lát sau, một Băng Mâu khổng lồ đứng sừng sững trên bầu trời, mũi mâu vô cùng sắc bén, đang không ngừng tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

- Kỹ năng này là?

Trần Thư nhướng mày rồi lẩm bẩm:

- Lão già còn có chút tài năng chứ nhỉ, chẳng trách dám làm biến thái!

- Nhắc lại lần nữa xem, lão tử không phải là biến thái!

Lão nhân quát lớn, hai Khế Ước Linh cũng đồng thời gầm lên.

Xì xì ~

Chỉ thấy Băng Mâu khổng lồ vắt ngang qua trời cao rồi lao về phía đầu của Slime!

- Dừng tay!

Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm từ xa vọng lại.

Tuy nhiên, tốc độ của Băng Mâu lại không hề giảm bớt mà thậm chí còn tăng tốc lên mấy lần nữa, hiển nhiên là đã có ý đồ nhất định phải giết chết đối phương rồi!

- Hả?

Lão đoàn trưởng cau mày, xem ra hai bên đã đánh nhau đến mức ngươi chết ta sống rồi.

Nhưng điều khiến lão không ngờ tới là một Bạch Ngân Cấp như Trần Thư lại có thể kiên trì đến tận giờ phút này.

- Lý lão, không cần lo lắng!

Tần Thiên khẽ cười, khi nhìn thấy đó là kỹ năng thuộc tính Thủy thì trong lòng lão lập tức cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng.

- Ngươi không hề lo lắng cho học sinh của ngươi chút nào cả nhỉ?

Lão đoàn trưởng trừng mắt nhìn hắn rồi nói:

- Lỡ như xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?

Nhưng ngay sau khi lão vừa mới dứt lời thì một cảnh tượng khiến cho người ta phải trợn mắt há hốc miệng đột nhiên xảy ra!

Chỉ thấy vậy mà Slime ở đằng xa lại chủ động há miệng ra rồi cắn Băng Mâu đang lao tới!

Bùm ~

Vốn cho rằng đó sẽ là một tình cảnh mà Slime bị giết chết ngay tắp lự, thậm chí Băng Mâu có thể dễ dàng xuyên thủng qua đầu nó được chứ.

Tuy nhiên, điều khiến cho người khác phải khiếp sợ chính là, vậy mà Băng Mâu lại bị vỡ thành từng khúc, thậm chí còn không thể phá nổi lớp phòng ngự nữa.

Trong khoảnh khắc, Tiểu Hoàng nuốt chửng toàn bộ Băng Mâu, trong miệng nó đang ngậm vô số vụn băng.

- Òm ọp!

Biểu cảm của Tiểu Hoàng vô cùng vui vẻ mà chép miệng, sau đó nuốt hết vụn băng vào bụng…

Còn về phần Trần Thư, hắn đã dựa vào Thỏ Không Gian để thay đổi vị trí đến trên đầu Tiểu Hoàng.

Hắn cười khiêu khích rồi nói:

- Lão biến thái, tiếp tục đi nào, Khế Ước Linh của ta còn chưa ăn no đâu!

- …

Vẻ mặt lão giả Tập đoàn Toàn Năng kinh hãi, trong mắt tràn ngập không thể tưởng tượng nổi.

Đừng nói là Bạch Ngân Khế Ước Linh, ngay cả Khế Ước Linh Phòng Ngự cùng cấp cũng không dám đỡ một chiêu này, thế

nhưng kết quả lại bị Đại Tiện Quái Thú trước mặt này nuốt mất trong một ngụm!

Giờ khắc này, lão ta thật sự rối bời…

- Dừng tay!

Lúc này, Lý lão và Tần Thiên đi tới, mấy con Khế Ước Linh Vương Cấp ngăn giữa hai người.

Vẻ mặt Lý lão chấn kinh, nhìn qua nhìn lại mà đánh giá Trần Thư, quả thực là sốc toàn tập.

Học sinh thời nay đã nghịch thiên đến loại trình độ này rồi à?

Đột nhiên, trong mắt lão hiện lên vẻ tiếc nuối.

Lão chỉ có thể hi vọng suy đoán của bản thân là đúng, thật sự là người của Tập đoàn Toàn Năng có vấn đề, nếu không thì chỉ sợ một thiên tài tuyệt thế vô song cũng phải bị lão bắt tận tay…

- Hiệu trưởng, cứu ta với! Có lão biến thái muốn giết chết ta!

Chương 1112: Người của Tập đoàn Toàn Năng đã đến đông đủ chưa (2)

Trần Thư lên tiếng trước, trong mắt tràn ngập vẻ tủi thân mà nhanh chóng nói: - Vốn dĩ ta chỉ là đi phỏng vấn mà thôi, ai mà biết lão già này chỉ mặc một cái quần cộc, không tôn trọng ta một chút nào cả! Ta chỉ có lòng tốt nhắc nhở lão ta một chút thôi, thế mà lão ta lại thẹn quá hoá giận, bắt đầu điên cuồng đuổi giết ta!

- ?

Trong lúc nhất thời, lão giả của Tập đoàn Toàn Năng và Bạch Dương đều ngây ngẩn cả người.

Con mẹ nó, ngươi thật sự là há mồm liền không nói một chút logic nào cả à?

- Lý lão, Tần hiệu trưởng, ta là chủ tịch của Tập đoàn Toàn Năng Từ Thịnh! Người này ném bom hạt nhân ở công ty của

bọn ta, hoàn toàn không quan tâm đến tính mạng của mọi người, gây nguy hại nghiêm trọng đến an toàn công cộng!

Lão nhân hít vào một hơi thật sâu để khôi phục bình tĩnh rồi nói:

- Hơn nữa, vừa nãy hắn vẫn luôn muốn giết Bạch Dương của Hoa Hạ học phủ, mặc dù may mắn có thể giữ lại mạng sống, nhưng hai Khế Ước Linh đều bị giết chết rồi!

Vừa nói, lão ta vừa chỉ vào hai cái xác Bạch Ngân Khế Ước Linh ở dưới chân.

Vẻ mặt lão nhân kích động mà cúi người chào, sau đó nói:

- Mời hai vị làm chủ cho bọn ta!

- Chuyện này là thật sao?

Vẻ mặt Lý lão giận dữ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trần Thư. Hành vi như vậy thật sự là quá đáng!

- Vị đại gia này…

Trần Thư đang định nói gì đó, kết quả lại thấy ánh mắt ra hiệu của Tần Thiên.

Hắn khẽ giật mình, ngay sau đó lập tức hiểu ra, tạm thời không đề cập đến thân phận của tổ chức Ám Dạ.

- Đại gia, bom hạt nhân là do nhân viên nội bộ của bọn họ ném ra, thế mà cuối cùng lại đổ tội lên đầu của ta!

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy nghiêm túc mà nói:

- Về phần Bạch Dương, hai Khế Ước Linh của hắn ta chết ở bên trong Dị Không Gian mà, có liên quan gì đến ta đâu chứ!

- Ta lấy nhân cách của mình ra để bảo đảm, ta không phải là người xấu!

Trần Thư nói tiếp:

- Ta sẵn sàng đối chất với bọn họ ngay tại chỗ!

- Ồ?

Lão đoàn trưởng khẽ giật mình, dường như hiểu ra điều gì đó nên mới nói:

- Được thôi, mọi chuyện còn cần phải chờ kết quả điều tra!

- Các ngươi thu hồi Khế Ước Linh đi, trước tiên cứ trở lại hiện trường cái đã!

Ba người không hề do dự mà thu hồi Khế Ước Linh của chính mình về.

- Ngươi nhất định phải chết!

Vẻ mặt Bạch Dương oán độc mà nhìn Trần Thư. Chỉ với những gì hắn đã làm ra thì không có ai có thể cứu nổi hắn!

Trần Thư mỉm cười, sau đó bình thản mà nói:

- Xin lỗi! Ta không nói chuyện với người chỉ có một Khế Ước Linh!

- Ta &%%…

Bạch Dương lập tức mất hết lý trí, thậm chí hai mắt còn có cả nước mắt óng ánh.

Cho dù Trần Thư có bị bắt lại thì như thế nào, cuộc sống của hắn ta cũng đã tiêu tùng rồi!

- Được rồi!

Tần Thiên quát lạnh:

- Hai người các ngươi cũng đừng nói gì nữa!

Lão lo lắng con hàng Trần Thư này sẽ chọc tức Bạch Dương làm cho hắn ta chết tươi tại chỗ mất…

Mười phút sau, năm người quay trở lại đến… đống đổ nát của Tập đoàn Toàn Năng.

- Ồ? Nhiều người như vậy sao?

Trần Thư hơi ngẩn người. Chỉ thấy phía dưới không chỉ có mấy trăm nhân viên của Tập đoàn Toàn Năng mà hơn nữa còn có cả trên trăm người mặc đồng phục của Trấn Linh Cục.

Ngoài ra còn có không ít nhân sĩ xã hội mặc âu phục cao cấp, dáng vẻ tràn đầy căm phẫn!

- Lão Trần, chuyện gì thế này?

Tần Thiên nhảy ra khỏi lưng của Khế Ước Linh, sau đó nhìn về phía những người xung quanh.

Trần Thanh Hải mở miệng nói:

- Người của Trấn Linh Cục là do Liễu Phong kêu đến, những người còn lại là do Tập đoàn Toàn Năng gọi tới.

Đúng lúc này, có tiếng ồn ào bắt nguồn từ đám đông vang lên.

- Lý lão, có người không quan tâm đến sự an toàn của quần chúng nhân dân mà sử dụng vũ khí gây nổ phạm vi lớn, quả thật là rất đáng giận!

- Ta nghe nói đầu sỏ gây tội là một thiên tài đến từ Hoa Hạ học phủ, hi vọng Lý lão có thể đích thân xử quyết hắn!

- Đúng vậy, loại hành vi điên rồ này nhất định phải nhận được xét xử!

Trong lúc nhất thời, đám người trở nên quá khích, tất cả đều đứng về phía Tập đoàn Toàn Năng.

Bọn họ đều là đối tác kinh doanh của Tập đoàn Toàn Năng, tuy quy mô xí nghiệp không phải thuộc top đầu, nhưng mọi người đoàn kết lại thì cũng là một nguồn sức mạnh không hề nhỏ.

- Được rồi!

Lý lão nhìn về phía mọi người, vẻ mặt vẫn bình thản như thường mà nói:

- Lý Kiến Quốc ta lấy vinh quang của Trấn Linh Quân ra thề, đầu sỏ gây tội chắc chắn sẽ phải chịu đến hình phạt thích đáng!

Những lời này vừa được nói ra thì vẻ mặt mọi người đều chấn động, trong lòng lập tức không còn lo lắng nữa.

Cho dù Trần Thư có thân phận gì đi chăng nữa thì chỉ e cũng không có ai dám bảo lãnh thay hắn!

Vẻ mặt Lý lão bình thản, sau đó nói tiếp:

- Tiểu tử, ngươi có muốn nói cái gì không?

- Đại gia, vui lòng tạm thời chờ một chút, cho ta xin một ít thời gian!

Trần Thư khẽ mỉm cười, hiện tại hắn đã loáng thoáng nhận ra thân phận của đối phương không thể khinh thường.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Liễu Phong rồi hỏi:

- Liễu lão sư, người của Tập đoàn Toàn Năng đã đến đông đủ chưa?

Chương 1113: Chỉ dựa vào hai tấm huân chương Tinh Thần Cấp trong tay ta

– Theo danh sách của công ty thì bọn họ đều đến đông đủ cả rồi! Liễu Phong gật đầu, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Mặc dù con hàng này lại ném bom hạt nhân ra, nhưng hắn ta có thể khẳng định, chắc chắn bên gặp nạn không phải là Trần Thư!

Mọi người đều biết, tội phạm Nam Giang còn có một tên khác là Pháp Ngoại Cuồng Đồ…

Trong mắt hắn ta có vẻ suy tư, đồng thời trong lòng không khỏi nghĩ đến: Đối phương là Cứu Thế Giáo Hội hay là tổ chức Ám Dạ vậy nhỉ? Hay là băng nhóm tội phạm quốc tế nào khác?

- Tiểu tử, ngươi hỏi về người của tập đoàn bọn ta làm cái gì vậy hả?

Trong lòng chủ tịch Từ đang mặc quần cộc màu đỏ có chút bất an mà nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn ném một quả bom hạt nhân khác ngay trước mặt mọi người để giết chết hết, sau đó sẽ không có chứng cứ nữa à?

Lão ta nhìn những người xung quanh rồi lớn tiếng nói:

- Mời Trấn Linh Cục lập tức bắt tên này lại!

- Lão biến thái nhà ngươi đừng gấp gáp như vậy chứ!

Trần Thư bình tĩnh cười, sau đó nhìn về phía mọi người mà nói:

- Ta thừa nhận là ta đã ném bom hạt nhân, ta cũng đã giết chết hai Khế Ước Linh của Bạch Dương!

Ngay sau khi những lời này vừa được nói ra, những người có mặt ở đây đều vô cùng sửng sốt, bọn họ không ngờ chính miệng Trần Thư lại thừa nhận điều đó.

Trong lúc nhất thời, người của Trấn Linh Cục lặng lẽ vây quanh, đồng thời chờ đợi mệnh lệnh của Lý lão.

- Trấn Linh Cục đang chờ cái gì nữa vậy? Chẳng lẽ thật sự không có ai quản lý hạng người vênh váo như vậy sao?

- Đúng vậy, chẳng lẽ có thiên phú là có thể muốn làm gì thì làm à, có thể coi thường Ngự Thú Pháp được chắc?

- Chỉ cần giành được chức quán quân toàn quốc thì có thể tùy ý phạm tội, vi phạm pháp luật được à? Đây chính là uy tín của Trấn Linh Cục sao?

Trong đám đông, có người lên tiếng kháng nghị, trong giọng nói tràn đầy mỉa mai.

- Các ngươi đang sủa cái gì đấy?

Trần Thư nhếch mép cười, người vừa lên tiếng cũng lóe lên ánh sáng màu đỏ, hiển nhiên người này cũng đến từ tổ chức Ám Dạ.

Trong lúc nói chuyện, hắn nhìn về phía Tần Thiên rồi nháy mắt ra hiệu.

Tần Thiên khẽ gật đầu, phạm vi kỹ năng của năm Khế Ước Linh Vương Cấp bao phủ đám người đang đứng vây xem.

Một khi có người muốn làm loạn thì chỉ e sẽ phải gánh chịu đòn đánh chớp nhoáng!

- Lý lão, hắn đã thừa nhận phạm phải tội ác tày trời luôn rồi, đã đến nước này mà vẫn không bắt hắn sao?

Sự bất an trong lòng chủ tịch Từ càng trở nên dữ dội hơn.

Mặc dù người của Trấn Linh Cục đã vây quanh Trần Thư, nhưng dường như Tần Thiên và Trần Thanh Hải lại đang nhìn chằm chằm vào người của Tập đoàn Toàn Năng.

Lý đoàn trưởng đang muốn ra quyết định, nhưng lại bị lời nói của Trần Thư cắt ngang.

- Nếu như việc ta làm được gọi là tội ác tày trời, vậy thì xin hỏi…

Trần Thư nhếch mép cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người của Tập đoàn Toàn Năng, sau đó gằn từng chữ mà nói:

- Người của tổ chức Ám Dạ đáng phán tội gì?

Ngay lập tức, tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía người của Tập đoàn Toàn Năng.

Là một tổ chức hàng đầu thế giới, từ Phổ Thông Ngự Thú Sư cho đến Vương Cấp Ngự Thú Sư đều đã từng bị ám sát, có thể nói tổ chức này chính là một trong những khối u ác tính lớn nhất Lam Tinh.

- Hừ! Ngươi đang định đánh lừa dư luận đấy à?

Chủ tịch Từ chấn động đầu tiên, nhưng sắc mặt lão ta vẫn như thường. Có thể quản lý một căn cứ lớn như thế này thì tất nhiên bất kể là thực lực hay tâm tính đều không phải là hạng người đơn giản.

- Tập đoàn Toàn Năng của ta đã thành lập mấy chục năm nay, cũng cống hiến không hề ít đúng không?

Ánh mắt lão ta rất xúc động mà nói tiếp:

- Thậm chí, đến cả bản thân ta cũng đã từng đích thân đi đến Dị Không Gian để tham gia chống hung thú xâm lấn cơ mà!

- Bây giờ, một tên tội phạm sắp bị bắt như ngươi lại muốn dựa vào một câu mà đã định vu khống cho Tập đoàn Toàn Năng sao? Ngươi thật sự nghĩ Lý lão sẽ bị ngươi lừa gạt dễ dàng như vậy à?

Mọi người đều gật đầu, cảm thấy lão ta nói rất có lý.

Tập đoàn Toàn Năng được xem như là một xí nghiệp có lương tâm trong lời người dân trong nước, hoàn toàn không có khả năng là căn cứ của tổ chức Ám Dạ được.

Mà ngược lại, bây giờ Trần Thư sắp bị bắt, hắn có làm ra chuyện điên rồ gì thì cũng có khả năng.

- Muốn biết có phải hay không thì cứ để người của Trinh Sát Bộ điều tra là rõ ngay thôi mà!

Trần Thư nhướng mày, cười lạnh nhìn về phía mọi người.

Khế Ước Linh của một số cường giả sở hữu kỹ năng loại tinh thần, có thể được sử dụng trên con người để điều tra thông tin mà bọn họ muốn.

- Không được!

Chủ tịch Từ quả quyết mở miệng nói:

- Kỹ năng Tinh Thần rất có hại cho não, bọn ta mới là người bị hại, dựa vào đâu mà phải tiếp nhận điều tra chứ?

- Nếu đến lúc đó, có người trong bọn ta không chịu nổi mà trở thành tên ngốc, vậy thì ai sẽ bồi thường cho tổn thất này đây?

Chương 1114: Chỉ dựa vào hai tấm huân chương Tinh Thần Cấp trong tay ta (2)

Lý lão gật đầu rồi nói: - Đúng là như thế, không thể ép buộc điều tra được.

Bây giờ, Tập đoàn Toàn Năng mới là người bị hại, hơn nữa vẫn còn được xem như là công dân hợp pháp, quan chức nhà nước không có quyền cưỡng chế điều tra.

Trong sự việc của Cứu Thế Giáo Hội ở thành phố Lam Hải trước đây, do Đỗ gia đã hoảng sợ và chủ động tấn công Ngự Long Vệ nên mới trực tiếp bị liệt vào danh sách tội phạm, bọn họ mới có thể tiến hành cưỡng chế điều tra và thu được kết quả.

Nhưng bây giờ, người của Tập đoàn Toàn Năng vẫn đang hoàn toàn hợp pháp, không làm bất cứ chuyện gì trái pháp luật, trừ

phi Trần Thư có thể đưa ra chứng cứ!

Những người của Tập đoàn Toàn Năng hét lên:

- Tiểu tử, ngươi đừng hòng ăn nói linh tinh, mau ngoan ngoãn chấp nhận xét xử đi!

Bọn họ không ngờ đối phương thật sự đã khám phá ra thân phận của bọn họ, chẳng trách hắn dám ném bom hạt nhân ngay tại chỗ.

- Nếu đã như vậy thì cứ từ từ điều tra vậy!

Trần Thư nhìn về phía Lý lão rồi nói:

- Đại gia, nếu như phái người của Điều Tra Bộ hành động, đi điều tra tung tích của nhân viên thuộc Tập đoàn Toàn Năng mấy tháng gần đây thì tất nhiên sẽ có thể tra ra manh mối!

Hầu hết những người trong Điều Tra Bộ đều có Khế Ước Linh loại điều tra, nhờ vào hiệu quả của kỹ năng thì chắc chắn có thể điều tra ra vụ gì đó.

Nhưng bởi vì người của tổ chức Ám Dạ ẩn núp rất kín kẽ nên phải cần một khoảng thời gian không ngắn thì mới có thể điều tra ra được.

- Lý lão, nếu như đến lúc đó không điều tra ra vấn đề gì thì tiểu tử này sẽ lại tạt nước bẩn cho bọn ta tiếp!

Chủ tịch Từ vội vã mở miệng nói:

- Tất cả những thứ này đều phải tiến hành trong thời gian dài mới được!

- Vốn dĩ bọn ta mới là người bị hại, đã bị thiệt hại tài sản rất lớn, thế mà bây giờ lại còn phải lãng phí thời gian để hợp tác điều tra, như thế này thì có chút không công bằng rồi…

Nhìn thấy cảnh này, đám đông vây xem lại bắt đầu ồn ào:

- Đúng vậy!

- Cho dù thế nào thì người bị hại cũng không sai!

- Chỉ bởi vì hắn là quán quân toàn quốc mà phía chính phủ muốn bao che cho hắn ư?

Lý lão cau mày, trong lúc nhất thời cũng cảm thấy khó xử lý.

Trong lòng lão thật sự có chút hoài nghi người của Tập đoàn Toàn Năng, nhưng nếu bây giờ tiến hành điều tra thì chỉ sợ sẽ xuất hiện dư luận không tốt.

- Mời Lý lão nhanh chóng đưa ra quyết định!

Chủ tịch Từ lên tiếng:

- Một kẻ đã phạm phải tội chết, hắn dựa vào cái gì mà có thể vu oan cho Tập đoàn Toàn Năng của bọn ta được chứ?

- Dựa vào đâu à?

Vẻ mặt của Trần Thư không thay đổi mà bước một bước lên phía trước, sau đó hắn mới nói:

- Chỉ dựa vào hai tấm huân chương Tinh Thần Cấp trong tay ta!

- Hả?

Thân thể Lý lão chấn động mà nhìn chằm chằm vào huân chương lấp lánh ánh kim trong tay Trần Thư!

Làm thế nào mà một thanh niên mới ngoài hai mươi tuổi đã có thể có hai huân chương Tinh Thần Cấp được vậy?

Những người có thể nhận được huân chương này phải có công lao cao ngất trời nào đó, nếu không thì không lý nào mà phía chính phủ lại cấp cho được.

Một người như vậy mà lại ném bom hạt nhân ngay tại chỗ chỉ bởi vì không thương lượng tốt tiền lương được ư, quả thật là không hợp lẽ thường chút nào cả…

- Nếu suy đoán của ta là sai, ta sẵn sàng chấp nhận tất cả xét xử! Đồng thời, phía chính phủ có thể vô điều kiện thu hồi huân chương của ta!

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc mà nói:

- Nhưng nếu như suy đoán của ta là đúng, vậy thì xin mời Lý lão giúp ta xin giấy chứng nhận giữ bom hạt nhân!

- ?

Khóe miệng Lý lão giật giật, lão đột nhiên bị làm cho sững sờ. Cái quái gì vậy?

- Được rồi!

Liễu Phong nhanh chóng đứng lên ngăn cản để tránh việc Trần Thư lại ăn nói linh tinh tiếp.

Ngươi quả thật là không nói ra lời làm cho người ta kinh ngạc đến chết thì không chịu dừng lại đúng không!

Đây chính là trước mặt mọi người đấy, không thể nói loại từ ngữ nhạy cảm như thế này trong riêng tư được à?

- Lý lão!

Ánh mắt Liễu Phong nhìn sang, hắn ta cúi chào rồi nói:

- Ta lấy tư cách là giáo sư trọn đời của Hoa Hạ học phủ và thân phận phó hiệu trưởng tương lai ra để bảo đảm thay cho học sinh Trần Thư!

- Ta chỉ có một yêu cầu là tiến hành điều tra trước rồi sau đó lại xét xử!

- Ồ?

Lý lão hơi sửng sốt. Lão có chút ấn tượng với Liễu Phong, hắn ta được gọi là tên mãng phu trong giới giáo sư, nhưng trình độ giảng dạy lại cực kỳ cao, từng đào tạo ra được rất nhiều học sinh xuất sắc.

Lão không ngờ đối phương lại tin tưởng Trần Thư đến vậy, thậm chí còn sẵn sàng lấy thân phận giáo sư ra để bảo đảm cho hắn.

Nhưng có sao thì nói vậy, phó hiệu trưởng tương lai là chuyện gì thế này?

Cưỡng ép cho chính mình thăng chức đúng không?

Hắn ta vừa dứt lời thì Tần Thiên và Trần Thanh Hải cũng không hề do dự mà đứng dậy, sau đó lên tiếng:

- Lý lão, ta xin lấy thân phận hiệu trưởng của Hoa Hạ học phủ ra bảo đảm thay cho Trần Thư!

- Ta cũng lấy thân phận bộ trưởng của Ngự Long Vệ ra để đảm bảo thay cho Trần Thư!

Chương 1115: Người của tổ chức Ám Dạ sắp tiêu đời…

Vẻ mặt Lý Kiến Quốc kinh ngạc, ánh mắt nhìn qua nhìn lại mà đánh giá ba người, sau đó lão lại nhìn về phía Trần Thư ở phía trước. Trong mắt lão tràn ngập tò mò, thật sự không thể tưởng tượng ra được, rốt cuộc là loại học sinh nào mà lại có thể nhận được sự coi trọng từ ba đại nhân vật như thế này, thậm chí bọn họ còn không tiếc lấy chức vị ra để đảm bảo.

Nếu Trần Thư suy đoán sai thì cả ba người đều sẽ bị ảnh hưởng, chưa đến nỗi phải vứt bỏ bát cơm nhưng ít nhất cũng sẽ bị chỉ trích rất nhiều.

Lúc này, người của Tập đoàn Toàn Năng thấy Lý lão lộ vẻ suy tư thì trong lòng bọn họ bắt đầu từ từ chìm dần.

Tập đoàn Toàn Năng không ngờ tới chuyện Trần Thư sẽ nhận được sự ủng hộ hết mình của ba cường giả.

Điều quan trọng nhất chính là, hắn thế mà lại có hai tấm huân chương Tinh Thần Cấp!

Nếu như nói trước đó sẽ có khả năng xuất hiện dư luận trái chiều, nhưng bây giờ đã khác, Trần Thư đã tương đương với việc nhận được sự tin tưởng của phía chính phủ rồi.

Hắn nghi ngờ một xí nghiệp tư nhân thì tất nhiên dân chúng cũng sẽ đứng về phía hắn.

Lý lão sờ cằm rồi nói:

- Nếu đã như vậy thì cứ để Điều Tra Bộ phái người đến điều tra đi, thời hạn là ba tháng!

Dựa vào năng lực của Điều Tra Bộ, ba tháng đã đủ để đạt được một kết quả.

Lý lão nói tiếp:

- Trần bộ trưởng, người của Tập đoàn Toàn Năng và Trần Thư sẽ tạm thời ở tổng bộ của Ngự Long Vệ!

Cả hai bên đều được xem như là người trong cuộc, đương nhiên bọn họ sẽ bị hạn chế hoạt động để tránh việc xuất hiện biến cố mới.

Mà tổng bộ của Ngự Long Vệ trông coi rất nghiêm mật, Vương Cấp cũng chưa chắc có thể đi ra ngoài.

- Lý lão…

Từ Thịnh của Tập đoàn Toàn Năng vội vàng nói:

- Nhưng bọn ta là người bị hại cơ mà!

Lý Kiến Quốc cười cười, sau đó nói:

- Yên tâm, nếu như kết quả điều tra không có vấn đề gì thì toàn bộ tổn thất của tập đoàn sẽ do cơ quan chính phủ gánh chịu! Mà Trần Thư cũng sẽ bị xét xử thích đáng!

Ngay khi những lời này được nói ra, vẻ mặt của mấy trăm người trong Tập đoàn Toàn Năng đều có chút mất tự nhiên.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì hình như bọn họ thật sự sắp tiêu đời rồi…

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Từ Thịnh, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, bọn họ muốn xin chỉ thị từ lão đại để xem nên làm như thế nào.

Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng oán độc vang lên:

- Trần Thư, ngươi giết chết Khế Ước Linh của ta, ngươi nhất định phải chết!

Bạch Dương nổi giận hét lên rồi triệu hoán Khế Ước Linh duy nhất còn lại ra, sau đó gào thét lao thẳng về phía trước.

- Bạch Dương!

Tần Thiên quát lớn, Khế Ước Linh Vương Cấp lập tức phóng kỹ năng ra.

Nhưng dường như lão có nhớ đến chuyện Bạch Dương là học sinh của học phủ nhà mình nên không khỏi nương tay mà chỉ ngăn cản hành động của Khế Ước Linh của hắn ta mà thôi.

Vào lúc mà ánh mắt của mọi người đều bị Bạch Dương thu hút, Từ Thịnh âm thầm ấn một cái nút trong tay xuống!

Trong tích tắc bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ đùng đoàng từ bên dưới đống đổ nát!

Ầm ầm ~

Chỉ thấy hàng trăm luồng ánh sáng màu đen bỗng lao tới rồi đâm về phía quần chúng vây xem giống như những lưỡi đao vậy.

- Không xong, là kỹ năng Vương Cấp!

Hai con ngươi của Tần Thiên lóe sáng, Tinh Linh nguyên tố Thổ ở bên cạnh gào lên, sau đó một Thổ Tường khổng lồ đột nhiên xuất hiện, ngăn lại một phần ánh sáng màu đen.

Trần Thanh Hải và Vương Sách cũng ra tay, dựa vào kỹ năng phòng ngự mà gắng sức chống lại tất cả luồng ánh sáng màu đen.

Gầm gừ!

Ngay lập tức, tất cả các thành viên của Tập đoàn Toàn Năng đều triệu hoán Khế Ước Linh ra.

Hơn một ngàn con Khế Ước Linh xuất hiện, sau đó phóng thích ra nhiều kỹ năng khác nhau, khung cảnh bỗng trở nên vô cùng hỗn loạn.

Mọi người cưỡi lên Khế Ước Linh rồi chạy trốn theo các hướng khác nhau.

- Quả nhiên là có vấn đề!

Lý lão nhíu mày, nhanh chóng để cho Khế Ước Linh ra tay, đồng thời còn hét lên:

- Đánh toàn lực! Đừng nương tay!

Khi nghe thấy điều này, ba Vương Cấp Ngự Thú Sư đều gật đầu, không cần bận tâm quá nhiều nữa.

- Hôm nay ta sẽ thay mặt Thương Hội thanh lý môn hộ!

Vẻ mặt của Vương Sách trở nên lạnh lùng, hắn ta trực tiếp triệu hoán Khế Ước Linh mạnh nhất của chính mình ra.

Vương Giả Ngự Thú Đoàn là một trong những người phát ngôn của Hoa Quốc Thương Hội.

Lúc trước cũng là do Vương Sách đích thân xét duyệt đơn xin của Tập đoàn Toàn Năng, quả thật giống như một cái tát vào mặt vậy.

Ào ào ào ~

Đột nhiên, chỉ thấy phía dưới bỗng xuất hiện một gốc cây dài trăm mét, trên đó được bao phủ bởi lửa nóng hừng hực.

Đây chính là một cây Thiên Hỏa Thụ Vương Cấp!

So với nhi tử của hắn ta là Vương Thắng thì đây đã hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc nữa rồi!

Trên thân thể của Thiên Hỏa Thụ xuất hiện ánh sáng màu đỏ rực, đồng thời phóng ra thần kỹ Hỏa Diễm Lĩnh Vực!

Bùm ~

Trong nháy mắt, Hỏa Diễm Lĩnh Vực có phạm vi mấy ngàn mét đột nhiên hiện ra, bao phủ toàn bộ người của Tập đoàn Toàn Năng vào bên trong đó.

- A a a!

Sau đó, ngay lập tức vang lên tiếng kêu rên và la hét thảm thiết.

Chương 1116: Tiểu tử ngươi thật đúng là…không chuyện ác nào không làm

Cho dù đó là Khế Ước Linh hay là Ngự Thú Sư thì cũng đều bị giết chết trong một đòn, không còn sót lại lấy một mảnh xương. Còn những người bình thường đều không hề bị thương chút nào, thậm chí Hỏa Diễm còn tự chủ bảo vệ bọn họ tránh khỏi bị thương.

Mức độ thao tác kỹ năng này chắc chắn là nhân tài kiệt xuất bên trong những người cùng cấp!

- Gâu!

Trần Thư sờ vào đầu chó ở bên cạnh, chỉ thấy đôi mắt Husky lóe sáng, trong miệng phun ra một luồng Tử Vong Hỏa Trụ.

Bạch Dương vốn dĩ đang bỏ chạy cùng với người của tập đoàn, đột nhiên hắn ta bỗng nhận ra hương vị của tử vong.

Hắn ta quay đầu lại nhìn, con ngươi lập tức co rụt vào.

Một luồng Hỏa Trụ đỏ thẫm lao tới với tốc độ cực kỳ cao!

Bùm ~

Nhiệt độ cao khủng khiếp nuốt chửng mọi thứ ngay lập tức, thậm chí còn không để lại cả tro tàn…

Một cựu thiên tài của học phủ đã ngã xuống nơi đây!

Ầm ầm ~

Hỏa Trụ lại chuyển hướng thêm một lần nữa, lần này là nhắm thẳng vào một người trong đám đông, giết chết đối phương ngay tắp lự.

- Trần Bì!

Liễu Phong vội vã hét lên. Ngươi giết nhiều đến điên luôn rồi đấy à?

Tần Thiên vỗ vai của hắn ta, sau đó nói:

- Là người của tổ chức Ám Dạ!

- Hả?

Liễu Phong hơi giật mình, sau đó mới gật đầu.

Trần Thư không chút lưu tình, nhờ vào sự trợ giúp của hệ thống, hắn khóa chặt thành viên của tổ chức lẫn vào giữa đám người, sau đó tiễn từng người về với tổ tiên.

Ầm ầm ~

Lúc này, Hỏa Diễm Lĩnh Vực của Vương Sách bùng lên, hắn ta dùng Hỏa Diễm bao vây người của Tập đoàn Toàn Năng lại chứ không ra tay chém tận giết tuyệt.

- Cho các ngươi thêm một cơ hội, chấp nhận điều tra!

Ánh mắt Lý lão uy nghiêm mà nhìn về phía những người bị bao vây, sau đó nói:

- Phía chính phủ sẽ đưa ra một kết quả công bằng nhất!

Lão vừa dứt lời thì một Băng Mâu vô cùng to lớn mạnh mẽ lao tới, xuyên thủng Hỏa Diễm mà trực tiếp nhắm thẳng vào Lý lão!

- Giết!

Vẻ mặt Lý lão không hề thay đổi, trong mắt đã hiện lên sát ý.

Rầm rầm rầm ~

Hỏa Diễm cuồn cuộn mà vô cùng mạnh mẽ hòa tan Băng Mâu, thế công lập tức bị hóa giải.

Bây giờ, thái độ của Tập đoàn Toàn Năng đã cho thấy tất cả mọi thứ…

- Tiểu tử, ngươi sẽ phải chịu sự đuổi giết không ngừng của Ám Dạ!

Ánh mắt Từ Thịnh oán độc, trừng mắt nhìn về phía Trần Thư, nói:

- Ngươi rất nhanh sẽ đi theo giúp nhóm ta…

- Lão biến thái, loại vô năng cuồng nộ này?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Lần tiếp theo, tôi phạm ca của ngươi sẽ cho nổ tổng bộ của các ngươi!

Ầm!

Trong chốc lát, Thiên Hỏa Thụ lại lần nữa thả ra kỹ năng, diệt sát toàn bộ mấy trăm thành viên Ám Dạ!

Hoặc là bị giam giữ tại tổng bộ của Ngự Long Vệ, hoặc là đột phá hiện trường vây chặt của bốn tên Vương cấp.

Cho dù là lựa chọn cái gì, kết quả cũng sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Chiến đấu kết thúc, tàn tích ban đầu bị lửa thiêu rụi, khắp nơi đều tràn ngập rách nát và thảm liệt.

- Vậy mà lại là một xí nghiệp lớn của kinh đô!

Trong mắt Lý lão có một tia thổn thức, chẳng trách phía chính phủ vẫn không tra được.

Ngay sau đó hắn ta còn có một tia vui sướng, hỏi:

- Tiểu Trần, trong nước cũng chỉ có một cái cứ điểm này đúng không?

- Dựa theo tin tình báo, đúng là như thế!

Trần Thanh Hải hưng phấn gật đầu một cái, nói:

- Cuối cùng không cần lo lắng sát thủ của Ám Dạ!

Tổ chức Ám Dạ không còn cứ điểm, sự kiện ám sát cực lớn trong nước giảm tới mức độ tối thiểu.

- Lý lão, đám người này…

Cục trưởng Trấn Linh cục ở Kinh Đô chỉ chỉ nhóm người bên cạnh, trong mắt có ý hỏi.

Lý lão liếc nhìn bọn hắn một chút, tiếp đó quay đầu nhìn về phía Trần Thư.

- Bạn Trần Thư đúng không? Trong đám người còn có người của tổ chức Ám Dạ sao?

Khóe miệng hắn ta có nụ cười hiền hòa, trong mắt đã là tràn ngập tín nhiệm.

Tuy không biết rõ Trần Thư đạt được tin tức tổ chức như thế nào, nhưng ít ra đã diệt trừ một họa lớn cho quốc gia.

- Lý lão, ta xem một chút!

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía đám người.

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người đều nhấc lên, giống như bị người ta nắm giữ quyền sống chết.

- Không có.

Trần Thư lắc đầu, tầm mắt lại không có một chút hồng quang.

Tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra, nhưng một câu ngay sau đó của Trần Thư lại khiến mồ hôi lạnh của bọn họ chảy ròng.

Trần Thư nói:

- Nhưng ta chỉ có thể xác định bọn hắn không phải thành viên tổ chức, về phần có hợp tác hay không, ta không biết được…

- Lý lão, thật sự không có quan hệ với chúng ta!

- Chúng ta chỉ là hợp tác với tập đoàn Toàn Năng, nếu như biết thân phận thật sự của bọn hắn, tuyệt đối sẽ không thành lập quan hệ hợp tác!

Vẻ mặt mọi người hoảng hốt thành một nhóm, hợp tác cùng với tổ chức Ám Dạ này tương đương với tội danh phản quốc.

Bọn hắn không đảm đương nổi!

Lý lão suy tư một chút, chậm rãi nói:

- Toàn bộ cấp cao của công ty các ngươi đến Trần Linh cục, tiếp nhận điều tra toàn bộ thành viên!

Cứ điểm tổ chức Ám Dạ chiếm cứ ít nhất mấy chục năm, bây giờ thật vất vả dọn sạch, đương nhiên phải dọn dẹp sạch sẽ!

Nghe xong lời này, có người nhẹ nhàng thở ra, cũng có người mặt đã tái nhợt…

Chương 1117: Tiểu tử ngươi thật đúng là…không chuyện ác nào không làm (2)

Hiển nhiên bên trong công ty thật sự có tiến hành giao dịch với Ám Dạ. - Đưa bọn hắn đi!

Cục trưởng Trấn Linh Cục phất tay, mang toàn bộ đám người về trong Trấn Linh Cục.

- Đúng rồi!

Ngay tại lúc này, Lý lão tựa hồ nghĩ đến gì đó, nói:

- Không nên tuyên truyền Trần Thư khắp nơi!

Người Trấn Linh Cục gật đầu một cái, mang theo một nhóm kẻ tình nghi về trong cục.

Không bao lâu, nơi đây cũng chỉ còn lại lác đác mấy người.

- Tiểu hữu sẽ không trách ta chứ?

Trong mắt Lý lão hòa nhã, nói:

- Ta lo lắng người của tổ chức Ám Dạ sẽ có sát tâm với ngươi, dù sao cũng là tập đoàn tội phạm đỉnh cấp!

- Lý lão, ngài quá lo lắng rồi!

Tần Thiên đi tới, cười nói:

- Nếu như ta đoán không sai, hiện tại tấm ảnh Trần Thư đã bị treo trên tường ở tổng bộ Ám Dạ.

Hiện tại hắn ta đã biết rõ lý lịch sơ lược không hợp thói thường của Trần Thư sẽ có người coi trọng, không ngờ người của tổ chức Ám Dạ lại muốn giết hắn…

- Đúng vậy, Lý lão!

Liễu Phong cũng bu lại, nói:

- Cái khác, ta cảm thấy Giáo Hội Cứu Thế và Thánh Ngự biết, có cừu hận với hắn lớn hơn…

- Hả?

Lý lão khẽ giật mình, nói:

- Không thể nào?

Đây chính là ba tập đoàn tội ác đỉnh cấp trên Lam Tinh, ngay cả hán ta cũng không gây nên cừu hận với ba tổ chức lớn này.

Một người khoảng hai mươi tuổi có thể làm được?

Liễu Phong nhẹ giọng nói:

- Con hàng này chẳng những hành hạ Đại giáo chủ Giáo Hội Cứu Thế, còn cướp Huyết Mạch Châu của Thánh Ngự Hội, phần cừu hận này đoàn chừng không giải được…

- ??

Lý lão mở to hai mắt, đầu óc cũng cảm thấy có chút mơ hồ.

Một Ngự Thú Sư Bạch Ngân hành hạ Đại Giáo Chủ, còn cướp Huyết Mạch Châu? Cái này không phải nội dung truyện thái quá?

Nửa ngày, Lý lão khôi phục bình tĩnh, nói:

- Tiểu tử ngươi thật đúng là…không chuyện ác nào không làm!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, đây là đang khen ta à?

- Lý lão, ta đã nói trước rồi, ta là nhân vật chính diện!

Nụ cười trên mặt hắn đổi, nói:

- Giữ đạn hạt nhân kia làm chứng…ô ô…

Chưa nói xong đã bị Tần Thiên và Liễu Phong che miệng lại.

Lý lão mở miệng hỏi:

- Cái gì chứng?

- Không có gì, tiểu hài tử không hiểu chuyện, nói giỡn thôi..

Tần Thiên khoát tay, nói:

- Lý lão, nếu như không có chuyện gì khác, chúng ta trở về trường trước.

- Cũng được, đi về trước đi!

Lý lão gật đầu, nói:

- Tiểu Trần, chuyện tiếp theo thì để Ngự Long Vệ các ngươi tới xử lý.

- Không có vấn đề!

Trần Thanh Hải gật đầu, cũng thông báo bộ ngành Ngự Long Vệ chờ lệnh.

- Lão Liễu, hiện tại là thời đại của người trẻ tuổi!

Lý lão vui mừng cười cười, nhìn Trần Thư một cái thật sâu, cuối cùng rời khỏi nơi đây.

- Ô ô ~

Trần Thư vẫn muốn nói chuyện nhưng không làm nên chuyện gì, bị hai người Tần Thiên cưỡng ép kéo đi.

Không bao lâu, hiện trường cũng chỉ còn lại Trần Thanh Hải và Vương Sách.

- Lão Trần, tiểu tử này đến cùng có nội tình gì?

Vương Sách vội vàng hỏi, trong mắt tràn ngập tò mò.

Hắn ta chỉ biết là Trần Thư thiên phú kinh người, là quán quân toàn quốc, nhưng tin tức nhiều hơn thì không biết được.

- Chuyện này làm sao ta biết được, dù sao cũng không phải cái người gì đứng đắn!

Trần Thanh Hải lắc đầu nói:

- Tóm lại, ta chỉ có thể dùng một chữ để hình dung!

- Chữ gì?

- Tương đối không hợp thói thường!

- Hiệu trưởng, các ngươi làm gì vậy?

Cuối cùng Trần Thư cũng có thể mở miệng nói chuyện.

Hắn nhìn về phía hai người, nói:

- Thật vất vả ta có cơ hội thực hiện lý tưởng cuối cùng của nhân sinh!

- ???

Hai người đen mặt, ước vọng cuối cùng của ngươi là muốn có được giấy chứng nhận đạn hạt nhân?

Tần Thiên hít sâu một hơi, nói:

- Ta lặp lại lần nữa, không có giấy chứng nhận này!

- Đó là không gặp được ta!

Trần Thư mở miệng nói:

- Nếu gặp được ta sớm một chút, sớm có thứ đồ chơi này rồi!

- Tiểu tử ngươi có thể câm miệng!

Liễu Phong vuốt vuốt đầu, nói:

- Hiện tại không cần phải kéo tới giấy chứng nhận đạn hạt nhân gì đó, giải thích cho ta một chút chuyện ngày hôm nay!

- Đúng rồi! Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự xử nghiêm!

Ánh mắt Tần Thiên cũng sáng rực nhìn sang, muốn một giải thích hợp lý.

- Chuyện chính là như vậy!

Trân Thư bình tĩnh nhún vai, nói:

- Ta đã sớm điều tra ra thân phận tổ chức Ám Dạ, hôm nay phỏng vấn chỉ là ngụy trang mà thôi!

- Thật à?

Liễu Phong nhíu mày, hắn ta nhớ đến buổi sáng Trần Thư rất hưng phấn.

- Chắc chắn!

Trần Thư nói:

- Tuy là các ngươi nhốt ta bên trong học phủ, nhưng vẫn không ngăn cản được tâm chính nghĩa của ta!

- …

Hai người khẽ nhếch miệng, không ngờ như thế là bọn họ sai?

Sau một lúc lâu, Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Nhưng ngươi cũng không thể tự tiện hành động, đang trong thành phố ném đạn hạt nhân! Ngươi không cảm thấy thái quá sao?

- Tạm được, một viên đạn hạt nhân nhỏ mà thôi!

Trần Thư bình tĩnh nhún vai, nói:

- Nhớ lại lúc ta ở Liên Minh Tự Do…

- Được rồi! Được rồi!

Liễu Phong ngắt lời hắn, nói:

- Gặp được loại tình huống này, cách tốt nhất là báo cáo cho Trấn Linh cục!

- Thứ nhất là thực lực của ngươi không tốt, vạn nhất gặp được nguy hiểm thì sao? Thứ hai, nếu như đả thảo kinh xà, đến lúc

đó sẽ càng khó xử lý hơn!

Chương 1118: Lão sư thừa nhận, vừa rồi nói chuyện hơi lớn tiếng…

Trần Thư gật đầu, thầm nói: - Tốt xấu gì ta cũng là tội phạm Nam Giang, báo cáo cho Trấn Linh cục, đây không phải là làm chuyện cười cho người cùng ngành sao…

- …

Hai người cùng im lặng, ngươi mẹ nó còn có phẩm đức nghề nghiệp tội phạm?

- Hơn nữa ta gọi cái này là đánh bất ngờ!

Trần Thư nói:

- Đây đã là biện pháp xử lý tốt nhất!

- Tập đoàn Toàn Năng đã cắm rễ nhiều năm, e rằng các nơi đều có tai mắt, không chừng đều nắm giữ bên trong chính phủ, đến lúc đó mới dễ dàng đánh rắn động cỏ?

Hai người nghe xong, ngược lại cảm thấy có chút đạo lý.

Nếu không có mạng lưới tình báo hoàn mỹ, tập đoàn Toàn Năng không có khả năng nhiều năm đều bình yên vô sự như vậy.

Mà Trần Thư đánh bất ngờ, gặp mặt thì ném đạn hạt nhân, khiến mạng lưới tình báo của Ám Dạ không có chút tác dụng.

- Được rồi! Miễn cưỡng tính tiểu tử ngươi có công lao!

Tần Thiên cười cười, nói:

- Nhưng ngươi hiện tại có thể nói là làm mất lòng Ám Dạ!

- Không quan trọng!

Trần Thư nhún vai, quang minh lẫm liệt nói:

- Trên Lam Tinh, ta không cho phép có bất lực thế lực tà ác gì! Ngoại trừ đội tội phạm Nam Giang!

-…

Khóe mắt hai người giật một cái, câu trước làm bọn họ thật sự cho là Trần Thư đổi tính, nhưng một giây sau liền bại lộ bản tính…

Ba người cười cười nói nói, trong nháy mắt về tới học phủ.

- Được rồi, thời gian hóng gió của ngươi kết thúc!

Tần Thiên nhìn về phía Trần Thư, nhưng lại thấy đối phương rũ đầu xuống, trong mắt có một vệt thất lạc.

- Trần Bì, sao thế?

Trần Thư thở dài, phiền muộn nói:

- Nói như vậy là không có xí nghiệp nào nhìn trúng lý lịch của ta?

- Hình như là vậy!

Hai người gật gật đầu, không có một chút bất ngờ.

Nếu có công ty nghiêm chỉnh nhìn trúng, đây mới thật sự không hợp thói thường rồi?

Tần Thiên vỗ vỗ bờ vai hắn, an ủi:

- Có điều ta đề nghị ngươi có thể đầu tư chút vào công ty!

- Hiệu trưởng, ngươi cho là ta còn có hy vọng ư?

Trần Thư quay đầu hỏi, trong mắt đã có một tia sáng.

- Không không không!

Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Ý của ta là, trong nước không chừng còn có đội tội phạm, có thể câu ra hay không?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, không ngờ lý lịch của ta chỉ còn lại cái tác dụng này?

- Được rồi!

Liễu Phong cười nói:

- Tiểu tử ngươi có thể đánh trận thi đấu thế giới thật tốt là được rồi! Không chừng đến lúc đó có công ty nguyện ý muốn

ngươi!

- Chỉ có thể là như thế này!

Trần Thư rủ đầu xuống, chỉ có thể tạm thời buông tha tìm việc làm.

- Đúng rồi, Tần hiệu trưởng, ta muốn kiểm tra thương tổn của Khế Ước Linh của mình một chút, ngươi có thể giúp ta không?

Tần Thiên chưa kịp mở miệng đã bị Liễu Phong cắt đứt.

- Tìm lão Tần làm gì?

Liễu Phong đứng dậy, mở miệng nói:

- Lực phòng ngự của Bạo Huyết Ma Chu của ta lại không kém.

Dứt lời, hắn ta liền kéo lấy Trần Thư nhảy xuống Khế Ước Linh của Tần Thiên, thẳng đến học phủ Ngự Thú Quán.

Khoảng thời gian này vẫn luôn là Ngự Thú Sư Vương Cấp dọn dẹp sự tình, làm đến hắn ta một chút cảm giác tồn tại đều không có, đương nhiên phải nắm lấy cơ hội thật tốt.

- Lão sư, ma chu của ngươi không phải không có tính công kích sao?

Trần Thư chớp chớp lông mày, nói:

- Ta lo lắng ngươi có chút không chịu nổi…

- Dẹp đi, ngươi một cái Bạch Ngân hai sao có thể so với Hoàng Kim ba sao ta?

Liễu Phong nhếch miệng, nói:

- Ngươi sẽ không thật sự cho là lão sư không được chứ?

Hắn ta chỉ là thường xuyên ở chung một chỗ với một đống Vương Cấp, lộ ra không đánh chú ý, nhưng nếu thả tới bên trong Ngự Thú Sư Hoàng Kim, vẫn là cường giả đỉnh cao một hàng.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Vậy thì thử một chút!

Rất nhanh hai người đã đi tới trong Ngự Thú Quán, mở một sân tỷ thí ra.

Vừa tới sân tỷ thí, Liễu Phong đã triệu hoán Bạo Huyết Ma Chu ra, dáng dấp hung lệ, khí thế cũng vô cùng đáng sợ.

Trần Thư thì triệu hoán Husky ra, trong mắt đã có chút chờ mong.

- Lão sư, ta phải công kích đó!

- Ừm, cứ tới! Ta chịu nổi!

Hai tay Liễu Phong ôm ngực, vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Ngươi công kích mạnh nhất cũng chưa chắc có thể loại bỏ phòng ngự của ta!

Vừa dứt lời, một tia Tử Vong Hỏa Trụ bắn mạng tới, nháy mắt ma chu bị áp dưới đất!

Xuy xuy …

Nhiệt độ cao khủng bố tràn ngập, phần lưng ma chu vậy mà xuất hiện vết nứt.

- Đúng thật là uy lực Hoàng Kim Cấp!

Liễu Phong ngược lại không bất ngờ, đã sớm biết thực lực của Trần Thư.

chỉ thấy hai mắt ma chu lướt qua một tia hắc quang, thân thể hiện lên u quang màu đen, cưỡng ép ngăn cột lửa lại.

U quang và cột lửa không ngừng va chạm, xuất hiện tiếng vang chói tai.

Liễu Phong bĩnh tĩnh nói:

- Thương tổn còn chưa đủ! Thêm chút sức mạnh!

- Được!

Trần Thư gật đầu, chỉ thấy Husky ngao ngao một tiếng, hai con ngươi bóng loáng quang mang.

Nháy mắt nó hóa thân thành Khế Ước Linh giới Gatling!

Rầm rầm rầm…

Các loại kỹ năng Phong Nhận, Lôi Đình, Hỏa Diễm, Băng Thứ toàn bộ ầm tới, nhìn đến huyễn khốc không được!

Cơ hồ là trong nháy mắt đụng chạm, u quang trên thân thể Bạo Huyết Ma Chu xuất hiện vết nứt, một bộ không chịu nổi gánh nặng.

Ầm…

Chốc lát, đủ loại kỹ năng biến mất không thấy gì nữa.

Chương 1119: Lý lão, thứ này… Già trẻ không nên…

Nhưng kỹ năng phòng ngự của Ma Chu cũng bị đánh vỡ triệt để, phần lưng đã có máu tươi rậm rạp. Khóe miệng Liễu Phong giật một cái, không dự liệu được số kỹ năng mà Husky đánh ra, Ma Chu chỉ có một kỹ năng phòng ngự, đương nhiên không chặn được.

Hắn ta hít sâu một hơi, nặn ra nụ cười, nói:

- Làm không tệ, nhưng vẫn muốn có chỗ tăng lên!

- Lão sư, vẫn chưa hết đâu…

Trần Thư lại hạ chỉ thị cho Husky lần nữa.

Trong nháy mắt, hai con ngươi Husky lóe lên, thả ra kỹ năng [Phân Thân]!

Dưới ánh mắt khiếp sợ của Liễu Phong, trên trận vậy mà quỷ dị xuất hiện ba con Husky!

- Ngao ngao ngao…

Hai mắt nhóm Husky cùng nhau lập lòe, lại là kỹ năng thấu trời ập đến…

Rầm rầm rầm…

Đủ loại kỹ năng oanh tạc khiến đài tỷ thí xuất hiện rung động, âm thanh vô cùng to lớn.

Lúc lâu sau, hiệu quả kỹ năng tiêu tán, lộ ra cảnh chân thật trên đài tỷ thí.

Chỉ thấy trên đài sớm không còn thân thể của Bạo Huyết Ma Chu, dựa vào lực phản ứng của Liễu Phong, đương nhiên sẽ thu hồi nó vào Ngự Thú Không Gian trước một bước, đồ đần mới chọi cứng.

Trần Thư quay đầu nhìn lại, không hiểu hỏi:

- Lão sư? Ta chưa khảo thí xong…

-…

Khóe miệng Liễu Phong giật một cái, nói:

- Cái kia, lão sư thừa nhận, lời vừa rồi có hơi bị lớn…

Hai người rời khỏi sân tỷ thí, đi tới thao trường trong học phủ.

Liễu Phong trầm mặc không nói, trong mắt đã có tia u buồn, bản thân vậy mà không chịu được công kích của Trần Thư?

- Lão sư, thương tổn của ta tạm được chứ?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, nhếch miệng, có một ý cười.

- Vẫn còn ổn!

Liễu Phong khôi phục bình tĩnh, nói:

- So với Bạch Ngân cấp bình thường đã mạnh hơn một chút.

- Không hổ là Ngự Thú Sư Hoàng Kim, kỹ năng ngài cũng không nhận đã có thể biết được thương tổn!

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, trong mắt có vẻ kính nể.

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật một cái, ngươi làm người buồn nôn bằng cái này đúng không?

- Kỹ năng phân thân của tiểu tử ngươi là tình huống như thế nào?

Hắn ta cũng coi là kiến thức rộng rãi, nhưng hắn ta hiểu rõ Ngự Thú Sư, chỉ có ba người có kỹ năng phân thân, hơn nữa đều chỉ có thể phân ra một cái.

- Cấp bậc!

Trần Thư nhún vai, mở miệng nói:

- Cấp bậc kỹ năng tăng cao, sẽ làm cho kỹ năng biến chất, ngài không biết à?

- Nói ví dụ phân thân cấp năm, có thể nhiều thêm một phân thân đến, công kích cấp hai mươi, có thể…

- Chờ một chút! Chờ một chút!

Liễu Phong mở to hai mắt, nói:

- Công kích cấp bao nhiêu?

- Cấp hai mươi!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Dựa theo kinh nghiệm ta tổng kết, kỹ năng đạt đến cấp hai mươi nhất định có thể biến chất!

-…

Liễu Phong thoáng cái trầm mặc, thật lâu không nói gì.

Sau một lúc lâu, hắn ta mặt mang u buồn nói:

- Ngươi biết kỹ năng cao nhất của ta là cấp bao nhiêu không?

- Hả?

- Cấp bảy…

Liễu Phong thở dài, nháy mắt đã bị làm tự bế.

Trần Thư gật đầu, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc nói:

- Cấp bảy sẽ không làm biến chất, vậy tại sao không tăng cao đến cấp hai mươi?

- ???

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, ánh mắt trừng trừng nhìn hắn, không nói một câu.

Nhưng một giây sau, bốn Khế Ước Linh Hoàng Kim xuất hiện toàn bộ, thậm chí muốn phóng thích kỹ năng ngay tại chỗ.

- y…

Trần Thư thụt lùi một bước, gượng cười nói:

- Không nên vọng động, không nên vọng động…

- Ngươi cái này sao không ăn thịt nhừ đi?

Liễu Phong trừng mắt liếc hắn một cái, dặn dò:

- Không được tùy ý bại lộ cấp bậc kỹ năng của ngươi!

- Yên tâm đi!

Trần Thư nhún vai, trong lòng tự nhiên biết được.

- Thi đấu thế giới cũng phải cẩn thận một chút! Không chừng gặp được cường địch hoặc là khắc chế của ngươi!

Liễu Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn, không hy vọng Trần Thư sơ xuất.

Trong lòng hắn ta hiểu ra, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, xác suất không nhỏ Trần Thư có thể cầm được quán quân thế giới, ít nhất trước ba là ổn.

- Khoảng thời gian này ngươi đừng ra khỏi trường học!

Liễu Phong mở miệng nói ra:

- Ta lo lắng Ám Dạ sẽ thẹn quá hóa giận, phái người giết ngươi!

- Cảm ơn lão sư quan tâm!

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Ta kỳ thật không phải rất sợ…

- Ngươi không sợ, ta mẹ nó sợ!

Liễu Phong nghiêm túc nói:

- Vạn nhất gặp được sát thủ, ngươi lại ném đạn hạt nhân, đến lúc đó làm sao xử lý? Giải thích với dân chúng như thế nào?

Trần Thư nói thầm:

- Thật sự không được thì nói Kinh Đô ném đạn hạt nhân chứ sao…

- Xéo đi!

Liễu Phong trực tiếp cho hắn một cái cốc đầu, nói:

- Giải thích thái quá như vậy, ai sẽ tin!

- Hiện tại, thành thành thật thật quay về ký túc xá đi!

- A.

Trần Thư rủ đầu xuống nói tiếp:

- Đúng rồi, lần này có ban thưởng cho ta không?

Liễu Phong bình tĩnh nói:

- Không xử phạt ngươi cũng không tệ rồi, trở về chờ thông báo vào tù đi!

- ???

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, cái gì gọi là vào tù?

Hắn đang muốn mở miệng hỏi một chút, kết quả Liễu Phong quay người rời đi.

- Ta chính là công thần!

Hắn thở dài, đi về hướng ký túc xá của mình.

Mà Liễu Phong cũng đã sớm quay đầu lại, vẫn nhìn bóng lưng hắn, tự nói một tiếng:

- Thời đại phải thay đổi vì hắn…

…

- Phân thân cấp năm quả nhiên là nhiều hơn một cái.

Chương 1120: Lý lão, thứ này… Già trẻ không nên… (2)

Trần Thư sờ cằm, thật ra ngay từ đầu chỉ là suy đoán của hắn, cuối cùng Cự Đại Hóa lv6 mới có thể xuất hiện hiệu quả lực phòng ngự tăng cường đặc biệt. Trải qua thí nghiệm của hắn lúc trước, thêm vào phân thân tuy là kế thừa toàn bộ kỹ năng, nhưng hiệu quả cũng chỉ có một nửa.

Xem ra còn cần tăng cao cấp kỹ năng, mới có thể từng bước để sức chiến đấu phân thân tăng thêm.

Có điều dù vậy vẫn để sức chiến đấu của Husky tăng một đoạn dài.

Không bao lâu hắn đã trở về trong ký túc xá.

- A Lượng bọn họ còn chưa về?

Trần Thư nhìn ký túc xá không có một ai, quay người trở về phòng mình, trực tiếp ngã đầu ngủ say.

Chuyện của tổ chức Ám Dạ làm hắn mệt đến ngất ngư, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi thật tốt một chút.

…

Cuộc sống ngày ngày trôi qua.

Sự kiện đạn hạt nhân bao đầu ngày hôm sau liền tiến hành đưa tin.

Đầu sỏ gây ra đương nhiên là tổ chức Ám Dạ người người kêu đánh.

Về phần đạn hạt nhân, chỉ là biện pháp ứng đổi khẩn cấp của quan phương nhân viên mà thôi.

Làm cục u ác tính của Lam Tinh, sử dụng đạn hạt nhân cũng có thể lý giải.

Trong lúc nhất thời, dân chúng vui mừng khắp chốn, trong lòng kiêu ngạo vạn phần: Trên thành phố Lam Tinh của Hoa Quốc an toàn nhất đại quốc!

Phải biết, ba quốc gia lớn khác đều có cứ điểm Ám Dạ, sự kiện ám sát thường xuyên xuất hiện, thậm chí Ngự Thú Sư truyền kỳ cũng nhức đầu vô cùng, không có cách nào thanh trừ ra ngoài.

Về phần công thần lớn nhất là Trần Thư, ngược lại không có tuyên truyền đưa tin ra.

Thứ nhất là bởi vì thi đấu thế giới sắp mở ra, Trần Thư cần xuất ngoại, đến lúc đó xác suất lớn sẽ bị tổ chức Ám Dạ để mắt tới.

Mà nguyên nhân thứ hai là lo lắng con hàng này đắc ý vênh váo, gặp được chuyện thì ném đạn hạt nhân…

Phòng 333 ký túc xá.

Trần Thư đang ngồi trước máy tính, trong mắt có chút chán chường, lẩm bẩm:

- Quả nhiên không có một công ty nào nguyện ý thông báo tuyển dụng ta!

Muốn hắn đường đường là tội phạm Nam Giang, người đệ nhất của thời đại mới, vật mà chỉ có thể lựa chọn con đường của bọn thổ phỉ?

Nhưng vào lúc này, phía sau của hắn truyền đến một âm thanh:

- Đổi suy nghĩ ngẫm lại đi, ít nhất trong nước không có tổ chức tội phạm!

- Hả?

Trần Thư quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tần Thiên từ ban công đi ra, sau lưng là Liễu Phong và một lão nhân tinh thần khỏe mạnh.

- Lý lão?

Trần Thư lập tức đứng dậy, trong mắt đã có một tia kính ý.

Mấy ngày nay thông qua TV đưa tin, hắn đã biết được thân phân của lão nhân, đã từng là tổng đoàn trưởng của Trấn Linh Quân.

Cuộc đời của ông đều trấn áp hung thú dị không gian, bảo vệ Lam Tinh an toàn. Nhân vật như vậy, đáng giá để Trần Thư tôn kính!

Tất nhiên, còn có một nguyên nhân không thể coi nhẹ, không chừng Lý lão thật sự có thể làm cho hắn một cái giấy chứng nhận đạn hạt nhân..

- Trần Thư tiểu hữu, không có công ty thông báo tuyển dụng ngươi?

Trong mắt Lý Kiến Quốc có một tia kinh ngạc, nói:

- Hiện tại công ty yêu cầu cao như vậy ư?

- Thật không có!

Trần Thư thở dài, nói:

- Lý lão, ta chỉ là muốn 51% cổ phần công ty, thật sự quá phận sao?

- ???

Lý Kiến Quốc sững sờ, ngươi cái này là nói quốc ngữ sao? Sao lại có chút nghe không hiểu…

Hắn ta mở miệng nói:

- Tiểu Trần, cho ta xem sơ lược lý lịch của ngươi!

Trần Thư vừa mới đưa ra đã bị Tần Thiên đoạt mất, vẻ mặt có chút hoảng loạn.

Cái này sao là sơ lược lý lịch được, rõ ràng là hướng dẫn vào tù!

Tần Thiên cười khan một tiếng, giải thích nói:

- Lý lão, thú này…già trẻ không nên…

- Hả?

Lý lão nhíu mày nói:

- Ta rất muốn xem xem, chẳng phải chỉ là một bản lý lịch thôi sao?

Tần Thiên chỉ có thể thành thật giao ra sơ yếu lý lịch, thậm chí còn nhắm hai mắt lại, một bộ dáng cam chịu.

Rất lâu sau, nét mặt Lý Kiến Quốc dần dần trở nên quái dị, vừa nhìn sơ yếu lý lịch vừa nhìn Trần Thư, như thể đang suy nghĩ điều gì đó.

Trần Thư chớp chớp mắt, nói:

- Lý lão, lý lịch của ta quá chói sáng à?

- …

Khóe miệng Lý Kiến Quốc giật giật, nói:

- Mắt ta sắp bị sáng đến chói đến mù luôn rồi…

- Tiểu Trần, đây thật sự là sơ yếu lý lịch của ngươi à?

Lão vẫn có chút chưa thể chấp nhận được, người trẻ tuổi bây giờ tìm việc làm đều cuồng dã như vậy à?

- Đúng vậy!

Trần Thư gật đầu nói:

- Lý lão, có thể giới thiệu công việc cho ta hay không?

- Lần sau! Lần sau nhất định có!

Lý Kiến Quốc uyển chuyển từ chối.

Tìm việc làm cho Trần Thư không phải là vô nghĩa sao?

Vấn đề thế kỷ này vẫn nên để lại cho bọn Tần Thiên tự giải quyết…

- Tiểu Trần, hôm nay tới đây chủ yếu là thưởng cho ngươi!

Lý Kiến Quốc chuyển chủ đề, nói:

- Phá hủy căn cứ Ám Dạ lần này, ngươi đã lập được công lao hạng nhất đấy!

- Lý lão, quá khen! Là thanh niên kiệt xuất của thời đại mới, đây là trách nhiệm của ta!

- Nếu như mỗi người đều có một tấm lòng cống hiến vì đất nước như thế thì thế giới chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn!

Sắc mặt Trần Thư nghiêm túc, ngay sau đó giọng điệu thay đổi, nói:

- Đúng rồi, phần thưởng là cái gì?

- …

Lý Kiến Quốc nhíu chặt mày, mặc dù đã biết rõ thông tin về Trần Thư nhưng lão vẫn có chút không quen.

Chương 1121: Tội phạm Nam Giang ta nhất định sẽ làm Ngự Long Vệ cho thật tốt

– Ta biết rõ Khế Ước Linh của ngươi, hiện tại những thứ hữu dụng với Khế Ước Linh của ngươi cũng không nhiều lắm. Lão cười nói, sau đó lấy ra một cái ba lô.

Bên trong là hai bình dược tề, một hòn đá màu xanh lam và một băng tay!

- Hai bình Dược Tề cấp 1 số 003, có thể giảm thời gian hồi kỹ năng của Khế Ước Linh!

Lão chỉ vào dược tề trong đó, nói tiếp:

- Một Ngân Cấp Chân Bảo gia tăng hình thể, ta nghĩ sẽ có ích cho ngươi.

Trần Thư gật đầu, một cái là cho Husky sử dụng, một cái là cho Slime dùng.

Quả nhiên chính phủ có cân nhắc của riêng mình, sau đó mới phát phần thưởng

Nhưng ánh mắt Trần Thư lại nhìn chằm chằm băng tay, chẳng lẽ muốn hắn trở thành Ngự Long Vệ?

- Đây là băng tay Thanh Đồng của Ngự Long Vệ!

Vẻ mặt Lý Kiến Quốc nghiêm túc, nói:

- Hi vọng ngươi có thể sử dụng nó thật tốt!

Dựa theo phân chia đẳng cấp của Ngự Long Vệ, băng tay Kim Sắc là đại diện cho thành viên chính thức, Ngân Sắc là đại diện cho thực tập sinh, mà Thanh Đồng là chỉ thành viên bên ngoài, chỉ có trải qua tầng tầng khảo hạch mới có thể trở thành Ngự Long Vệ.

- Không thể làm một cái màu vàng sao?

Trần Thư cúi đầu, nói:

- Ta một lòng muốn làm Ngự Long Vệ!

- Mọi người đã cố gắng hết sức…

Lý Kiến Quốc vỗ bờ vai hắn, nói:

- Có một cái băng tay thanh đồng cũng không tệ!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, khó khăn như vậy sao?

- Băng tay chủ yếu là cho ngươi một thân phận!

Tần Thiên giải thích:

- Thanh Đồng Ngự Long Vệ về cơ bản thì không có nhiệm vụ bắt buộc, sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống hàng ngày của ngươi.

- Hơn nữa nếu như sau này ngươi làm chuyện gì cũng coi như là người của chính phủ, không bị ai nói xấu!

- Như vậy à…

Trần Thư gật đầu, ngược lại cũng không từ chối. Điều này cũng tương đương với việc chính phủ cho hắn một đặc quyền, khi gặp phải tình huống nguy hiểm cũng có thể áp dụng phương thức xử lý của mình.

Lý Kiến Quốc nghiêm túc nói:

- Hy vọng ngươi sử dụng cẩn thận, nhưng nếu như làm ra chuyện gì gây nguy hiểm cho quần chúng thì ta sẽ tự tay thu hồi lại!

- Lý lão, yên tâm đi!

Trần Thư gật đầu thật mạnh, nhận lấy băng tay đeo vào tay phải.

Sắc mặt hắn kiên định, nói rõ ràng từng chữ:

- Tội phạm Nam Giang ta nhất định sẽ làm Ngự Long Vệ cho thật tốt!

- ?

Sắc mặt ba người lập tức trở nên vô cùng kỳ quái, chỉ cảm thấy nghe có chút không ổn lắm.

Trần Thư cất giọng nói:

- Lý lão, hiện tại ta đeo băng tay lên, có thể rời khỏi học phủ bất cứ lúc nào không?

- Hả?

Lý Kiến Quốc khó hiểu hỏi:

- Sinh viên không phải đều có thể rời khỏi sao?

- Ngài có điều không biết!

Trần Thư thở dài, lập tức bắt đầu tố khổ:

- Ta bị giam cầm trái phép! Muốn rời khỏi học phủ nhất định phải có được sự đồng ý của bọn họ, đã hoàn toàn coi ta trở thành tù nhân!

Tần Thiên vội vàng giải thích:

- Lý lão, chúng ta chỉ vì hòa bình của thế giới thôi…

- …

Lý Kiến Quốc nhìn ba người, chỉ cảm thấy vô cùng kỳ quặc, đây là quan hệ thầy trò bình thường sao?

Lão tự hỏi một chút rồi nói:

- Tiểu Trần, thật ra hiện tại có một cơ hội ra khỏi trường, có muốn không?

- Muốn! Ta muốn!

Trần Thư vội vàng gật đầu, thật sự là có hơi nhàm chán.

Bây giờ năm ba đại học không có khóa học, học sinh trên lớp hoặc là đi tìm công việc thực tập hoặc là đi thám hiểm Dị Không Gian.

Chỉ có hắn giống như một tên tội phạm ở lại, cả ngày không có việc gì làm, loanh quanh trong trường…

Mấu chốt là không thể kích hoạt các lựa chọn của hệ thống!

- Lý lão, nghĩ lại đi!

Tần Thiên và Liễu Phong đồng thời nói, đã bị Trần Thư làm cho sợ hãi rồi.

- Thật ra vẫn có liên quan đến tổ chức Ám Dạ!

Lý Kiến Quốc ngồi xuống, nói:

- Hiện giờ căn cứ đã bị diệt nhưng vẫn còn một nhóm sát thủ thực hiện nhiệm vụ bên ngoài còn sống!

Trần Thư gật đầu, cũng không bất ngờ lắm.

Loại tình huống này, cho dù làm thế nào cũng không tránh được, trong quá trình chắc chắn vẫn sẽ có sát thủ thi hành

nhiệm vụ.

- Hiện tại hình như đã nhận được mệnh lệnh của tổng bộ Ám Dạ, đám sát thủ này chẳng những không rời khỏi nước mà bắt đầu xác nhận các đơn hàng lớn, tiến hành trả thù!

Nét mặt Lý Kiến Quốc lạnh lẽo, nói:

- Lăng Trần đã bị sát thủ Ám Tổ để mắt tới!

- Lăng Trần?

Sắc mặt Trần Thư giật mình, hỏi:

- Không có gì đáng ngại chứ?

Lăng Trần chính là yêu nghiệt đời trước của Hoa Hạ học phủ, tất nhiên là thiên phú kém hơn Trần Thư không ít nhưng vẫn là thiên tài đứng đầu ở thế hệ đó.

- Tên làm bộ mà cũng bị để mắt tới sao?

Trần Thư chớp chớp mắt, nhớ tới tên nam tử tóc đỏ kia.

- …

Ba người quay đầu nhìn lại, ngươi có thể đừng đặt biệt danh bừa bãi không?

- Chỉ bị thương nhẹ thôi!

Lý Kiến Quốc nói tiếp:

- Lăng Trần hiện tại đã là Hoàng Kim Ngự Thú Sư nhưng vẫn không né tránh được tập kích, những người còn lại đều có thể tưởng tượng được.

Trần Thư gật đầu, lúc trước hắn cũng bị thương vì sát thủ Ám Tổ.

Ám Tổ chỉ là người thường nhưng lại có thể giấu đi sát ý của mình một cách hoàn mỹ, có thể nói là tương đối khó nhằn.

Chương 1122: Kê Mao ca! Hợp tác vui vẻ

Nếu Ngự Thú Sư là một Phân Thần thì có thể bị đạn đặc chế phá giáp bắn một phát mất mạng! - Tiểu Trần, ngươi có thể

nhận ra người của tổ chức Ám Dạ không?

Lý Kiến Quốc nói:

- Hiện tại có không ít sát thủ ở Kinh Đô, cần ngươi hỗ trợ!

Lão không hỏi Trần Thư làm cách nào mà nhận ra được sát thủ, mỗi người đều có bí mật của mình, chỉ cần có lợi cho việc đảm bảo an toàn cho xã hội là được

Ba người cùng quay sang nhìn, ngược lại cũng không ép Trần Thư phải ra tay.

Mặc dù tình huống này xảy ra là do căn cứ của tổ chức Ám Dạ bị hủy diệt nhưng không thể đổ lỗi cho Trần Thư được. Nó giống như khối u ác tính trên cơ thể đã được loại bỏ, không thể đổ lỗi cho các bác sĩ đã để lại một vết sẹo trên người.

Trần Thư đang muốn trả lời thì trước mặt xuất hiện các lựa chọn mới…

[Lựa chọn 1: Lấy lý do an toàn từ chối yêu cầu của Lý Kiến Quốc! Phần thưởng khi hoàn thành: Tốc độ phóng thích kỹ năng Nguyên Tố Thú tăng 3%.]

[Lựa chọn 2: Đồng ý, chủ động ra trận! Phần thưởng khi hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực! Lưu ý: Được nhận được sự hỗ trợ của hệ thống một lần nữa, có thể xác định các thành viên của tổ chức Ám Dạ.]

- Ta có thể thử xem!

Trần Thư gật đầu, hoàn toàn không có chút do dự nào.

Bởi vì hoàn thành xong lựa chọn trước đó, hắn vẫn còn lo lắng mình không nhận ra thành viên tổ chức Ám Dạ nữa nhưng không ngờ hệ thống lại cho hắn công năng hỗ trợ này.

- Tốt! Ta đúng là không nhìn lầm người!

Lý Kiến Quốc nở nụ cười, nói:

- Đúng lúc vẫn còn cách trận thi đấu thế giới một khoảng thời gian.

- Lý lão, có vị trí khu vực cụ thể không?

Trần Thư chớp chớp mắt, nói:

- Kinh Đô quá lớn, một mình ta không điều tra được.

Lý Kiến Quốc lắc đầu nói:

- Không có, vị trí sát thủ Ám Dạ mơ hồ không cố định, nhưng có thể khẳng định một điều, về cơ bản thì các mục tiêu bị theo dõi đều nằm ở một số khu vực trung tâm.

- Tốt!

Trần Thư gật đầu, sau đó mong chờ nói:

- Hiện giờ ta có quyền phi hành sao?

- Đương nhiên!

Lý Kiến Quốc cất giọng nói:

- Trong khi làm nhiệm vụ, ngươi có thể phi hành tùy ý.

- Vậy trước tiên đi xem tên làm bộ trước!

Trần Thư nói:

- Thân phận Lăng Trần không thấp, mà còn thuộc về thế hệ trẻ tuổi, chỉ sợ sát thủ Ám Tổ sẽ không dễ dàng bỏ qua!

Tất nhiên, trong đó vẫn còn một nguyên nhân nữa, Lăng Trần tạo dựng câu lạ bộ thiên tại, thành viên trong đó có cả Bạch Dương.

Lúc trước vì muốn để Trần Thư và Bạch Dương hòa giải, thậm chí còn chủ động mời Trần Thư, có thể thấy hắn ta rất coi trọng Bạch Dương.

Hiện giờ Trần Thư có hơi hoài nghi Lăng Trần có khả năng liên quan đến tổ chức Ám Dạ.

Về phần cái gọi là tập kích, không chừng chỉ là khổ nhục kế, giống như trước đây Bạch Dương tiếp cận hắn vậy.

- Không thành vấn đề!

Lý Kiến Quốc gật đầu, đi tới trên ban công, triệu hoán ra một Hắc Sắc Phi Cầm với đầy vết thương chồng chất.

- Hiệu trưởng, ta đi trước đây!

Trần Thư nhảy lên Phi Cầm, phất tay với hai người.

Tần Thiên và Liễu Phong gật đầu, bọn hắn đương nhiên sẽ không ngăn cản hắn chấp hành nhiệm vụ.

Huống chi bây giờ Trần Thư đã có băng tay của Ngự Long Vệ.

Mặc dù chỉ vì để làm việc thuận tiện, nhưng có lẽ… có thể… đại khái… sẽ thu liễm lại chút tính cách tội phạm nhỉ?

- Đi đi!

Lý Kiến Quốc vỗ xuống dưới thân Phi Cầm, lập tức liền trốn vào không trung, phi thẳng đến bệnh viện nơi Lăng Trần ở.

- Lý lão, Khế Ước Linh này của ngươi…

Trần Thư ngồi xuống cơ thể nó, nhìn những vết sẹo đáng sợ dưới chân Khế Ước Linh thì cảm thấy tê cả da đầu.

- Đều là vết thương cũ năm xưa, phía trên có kỹ năng ăn mòn nên không hồi phục được.

Ánh mắt Lý Kiến Quốc sâu thẳm, thở dài nói:

- Đáng tiếc là làm cho thực lực của nó giảm mạnh, không thể tham chiến.

- …

Trần Thư duy trì im lặng, trước đây hắn cũng từng gặp qua Khế Ước Linh của Lý lão nhưng không quá chú ý đến.

Bây giờ nhìn trong khoảng cách gần mới hiểu được những vết thương khủng bố này, lúc trước chắc chắn là trải qua đủ loại chém giết khốc liệt.

Lý Kiến Quốc cười khà khà, trong mắt có vẻ tự hào.

- Lúc trước, Khế Ước Linh của ta còn ở trong Long Uyên giết ra giết vào!

Hí!

Hắc Sắc Phi Cầm dưới chân kêu lên một tiếng, tựa như vẫn còn khí thế của năm đó!

Lát sau, lão lại thở dài một hơi, nói:

- Đáng tiếc lực bất tòng tâm…

- Lý lão…

Trần Thư cảm thấy trong lòng có hơi bị đè nén, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn giữ yên lặng.

- Không sao, đời này đã đáng giá rồi!

Lý Kiến Quốc lắc đầu, dáng vẻ ngược lại rất thoải mái.

Lão cười nói:

- Tiểu tử, nếu thực lực của ngươi đủ lạnh, không chừng có thể san bằng cả Long Uyên đấy!

- Nhất định ạ!

Trần Thư cười nhẹ một tiếng, nói tiếp:

- Đại gia, bảo vật trong Long Uyên có nhiều không?

- Nhiều, quả thực là khắp nơi đều là thiên tài địa bảo!

Lý Kiến Quốc gật đầu, nhưng trong lòng lại lặng lẽ bổ sung một câu: Còn có cả xương cốt nữa…

Hai người cười cười nói nói, ngược lại có vẻ hoàn toàn không có khoảng cách thế hệ, thậm chí còn thiếu mỗi kết bái làm huynh đệ.

Chương 1123: Kê Mao ca! Hợp tác vui vẻ (2)

Trong khoảng thời gian ngắn nói chuyện với nhau, trong mắt Lý Kiến Quốc đã có thêm mấy phần tán thưởng. Tuy rằng giác ngộ của Trần Thư không cao, không thể làm được chuyện vô tư cống hiến nhưng ít ra tâm địa không xấu.

Dựa vào thiên phú nghịch thiên của hắn, có lẽ chỉ cần một cơ hội thì tương lai có thể nâng cao lá cờ…

Mười phút sau.

- Đến rồi!

Lý Kiến Quốc nhìn bệnh viện ở bên dưới, nói:

- Lăng Trần bây giờ đang ở bên trong tĩnh dưỡng!

Nói xong, hai người lập tức nhảy xuống, đi tới cửa bệnh viện.

- Lý lão!

- Lý lão!

Nhân viên bệnh viện lập tức cung kính chào hỏi.

Lý Kiến Quốc gật đầu, nói:

- Đưa ta đến phòng bệnh của Lăng Trần!

Không bao lâu sau, hai người đến một phòng bệnh VIP xa hoa.

- Lý lão? Ngài tới đó à?

Lăng Trần nằm trên giường bệnh, quanh ngực quấn băng gạc, hiển nhiên là bị đánh lén vào tim, may mắn khó khăn lắm mới tránh được.

Ngay lúc này, hắn ta nhìn thấy Trần Thư sau lưng Lý Kiến Quốc, vẻ mặt rõ ràng sửng sốt một chút.

Trần Thư yên lặng không nói, đánh giá nhìn hắn ta.

Căn cứ vào quy luật tổng kết của hắn, càng là thành viên trung tâm thì hồng quang trên người càng chói mắt.

Nhưng trên người Lăng Trần không có một chút hồng quang nào, hiển nhiên không phải thành viên của tổ chức Ám Dạ.

- Không có vấn đề!

Trần Thư nói nhỏ với Lý lão một tiếng, hai người như vậy mới đến gần Lăng Trần hơn.

Dựa vào đặc quyền Lý lão đưa ra, nếu gặp phải người tổ chức Ám Dạ thì hắn có thể thực hiện bất kỳ thủ đoạn nào.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là không thể gây họa cho quần chúng vô tội.

- Học trưởng, đã lâu không gặp!

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, bình tĩnh ngồi xuống.

- Ngươi tới đây sao?

Lăng Trần chớp chớp mắt, nói:

- Chúc mừng ngươi, giành được quán quân toàn quốc!

Hai người đều là yêu nghiệt của Hoa Hạ học phủ, trong lúc nhất thời hai mắt chạm nhau như phát ra tia lửa.

- Được rồi! Hai ngươi đừng trừng mắt nữa!

Lý Kiến Quốc cười nói:

- Tiểu Lăng, Trần Thư tới chủ yếu là vì phụ trách tìm ra sát thủ Ám Dạ, ngươi phải phối hợp với hắn vô điều kiện!

Đúng lúc này, lão nhận một cú điện thoại, có việc phải xử lý.

- Các ngươi trò chuyện trước đi, tạm thời ra rời đi một lúc!

Nói xong, Lý Kiến Quốc liền vội vàng rời khỏi phòng bệnh, chỉ để lại hai người đang trừng mắt to mắt nhỏ.

- Lăng Trần ca!

Trần Thư nhếch miệng cười, sảng khoái vươn tay ra.

Lăng Trần nhìn qua lại đánh giá Trần Thư một chút, trong mắt có hơi khó chịu, một Hoàng Kim Ngự Thú Sư như hắn ta cũng đã bị thương, phái một Bạch Ngân tới có thật sự hiệu quả khong?

Chủ yếu là, hào quang của Trần Thư quá sáng, người học phủ đều đã quên sạch về yêu nghiệt đời trước như hắn ta…

- Ta không lớn hơn ngươi bao nhiêu, cứ gọi Kê Mao ca đi!

Lăng Trần bắt tay với hắn, nói:

- Nếu như ngươi không ngại…

Hắn ta còn chưa nói xong đã trực tiếp bị Trần Thư cắt ngang.

- Kê Mao ca! Hợp tác vui vẻ!

- ?

Lăng Trần mở to mắt ra nhìn, mẹ nó ngươi có cái năng lực phân tích gì vậy?

- Không cần quá để ý đến chi tiết!

Trần Thư ho khan một tiếng, ngồi xuống một bên hỏi:

- Ta muốn biết người ám sát ngươi là ai? Chạy thoát rồi? Hay là chết rồi?

Lăng Trần cũng không tiếp tục tính toán nữa mà nói:

- Sau khi ta trúng đạn thì hắn cũng không tiếp tục ra tay nữa mà lẫn vào trong đám đông, ta không có Khế Ước Linh điều tra nên đã để hắn chạy thoát…

- Cẩn thận như vậy à?

Trần Thư vuốt cằm, một phát không trúng đã lập tức trốn xa rồi, đúng thật là tác phong của sát thủ.

- Lúc ấy ta không phát hiện ra bất kỳ sát ý nào nên có thể khẳng định là người của Ám Tổ!

Nghĩ lại mà trong mắt Lăng Trần vẫn hiện lên vẻ hoảng sợ.

Nếu hắn ta phản ứng chậm nửa nhịp thôi thì e rằng người cũng không còn nữa.

- Không chừng hắn sẽ lại đến nữa!

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy tư.

Bây giờ Lăng Trần chưa đến 30 tuổi mà đã là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, chỉ cần ám sát thành công thì có thể lấy được khoản tiền thưởng kếch xù, lại có thể trả thù Hoa Quốc, có thể nói là một mục tiêu tuyệt vời.

- Hắn không có cơ hội đó!

Lăng Trần cười, chỉ vào Khế Ước Linh bên cạnh, bảo vệ sát bên cạnh mình mọi lúc mọi nơi.

- Ngươi chắc chứ?

Trần Thư chớp chớp mắt, trực giác của tội phạm nói cho hắn biết, phòng bệnh mà Lăng Trần ở có hơi không an toàn…

- Dù có đạn phá giáp lợi hại hơn nữa thì cũng không thể bắn thủng Khế Ước Linh của ta!

Lăng Trần gật đầu nói:

- Có nó ở đây thì sẽ không có chuyện gì.

- Tốt!

Trần Thư suy nghĩ một lát, cảm thấy cũng có lý.

Nói xong hắn lại hỏi thêm mấy vấn đề nữa, muốn thu nhỏ phạm vi tìm kiếm lại.

Đáng liếc là Lăng Trần đều không biết tin tức quan trọng gì…

- Hiện giờ ta đã biết tại sao ngươi muốn được gọi là Kê Mao ca rồi…

Trần Thư lắc đầu thở dài, nói: “Là vì cái lông gà gì cũng không biết!”

- …

Khóe miệng Lăng Trần giật giật, mẹ nó biệt danh của ta không phải là ngươi đặt sao?

- Bảo vệ tốt chính mình!

Trần Thư lắc đầu, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh, tiến đến các khu vực khác điều tra một lượt.

Lăng Trần cười nói:

- Yên tâm đi, không ai có thể làm tổn thương ta một lần nữa!

Chương 1124: Ngươi to gan thật đấy

… - Còn phải đến tìm Lý lão tỉm hiểu rõ tình hình.

Trần Thư tới cửa bệnh viện, quyết định ngồi chờ tới mấy khu vực quan trọng trong Kinh Đô, có lẽ sẽ có thu hoạch.

Ầm!

Nhưng ngay khi hắn vừa chuẩn bị đi khỏi thì sau lưng truyền đến một tiếng nổ mạnh ác liệt.

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chỗ trong bệnh viện xuất hiện khói đen.

- Chạy mau đi! Có khủng bố tập kích!

- Mẹ ơi, giữa ban ngày cũng có thể làm ra chuyện này sao?

Đám người hốt hoảng vô cùng, chạy ra khỏi bệnh viện, chỉ trong thoáng chốc toàn bộ bệnh viện đã trở nên vô cùng hỗn

loạn.

- Không phải là phòng bệnh của Lăng Trần đấy chứ?

Trần Thư sững sờ, lập tức vọt vào trong bệnh viện, không bao lâu đã đi tới vị trí của đám khói đen.

Từng luồng khói đen khiến người ta không thấy thấy rõ tình hình.

Chỉ thấy nhân viên an ninh của bệnh viện đã xuất hiện xử lý hiện trường, cấm người dân đến gần vây xem.

- Trùng hợp đến vậy sao…

Trần Thư nhìn về phía trước, chỉ cảm thấy có chút bất thường.

Con hàng này vừa nói xong sẽ không ai có thể làm bị thương hắn ta mà kết quả là lập tức có bom tiễn về trời?

May mắn là ở trong phòng bệnh cao cấp, chỉ có một mình hắn ta, hơn nữa mức độ an toàn của tòa nhà khá cao nên quả bom cũng không ảnh hưởng đến phần còn lại.

Trần Thư đi thẳng tới, lập tức bị ngăn lại.

- Người không liên quan nhanh chóng rời đi!

Nhân viên an ninh của bệnh viện mang vẻ mặt nghiêm túc, ngăn cản Trần Thư tiến vào.

- Ta là tội phạm Nam Giang của Ngự Long Vệ!

Trần Thư nhanh trí, trực tiếp lấy băng tay Thanh Đồng ra đeo lên tay.

- Cái gì?

Nhân viên an ninh lập tức sững sờ, đã là tội phạm lại còn là Ngự Long Vệ? Cái thân phận hỗn tạp gì vậy?

May mắn là hắn ta có biết băng tay nên cho dù chỉ là màu Thanh Đồng nhưng cấp bậc cũng đã cao hơn người của Trấn Linh Cục, đương nhiên cho người vào.

- Khụ khụ…

Trần Thư đi vào làn khói đen phía trước, tiến vào trong phòng bệnh.

Nhưng tầm mắt của hắn cũng vẫn bị ngăn cản lại, không tìm thấy vị trí của Lăng Trần.

- Kê Mao ca, ngươi còn sống không?

Trần Thư đi qua đi lại kiểm tra, chỉ thấy bên cạnh vách tường xuất hiện vết nứt rất lớn.

Hiển nhiên là không phải sử dụng loại bom phổ thông…

- Má nó, mẹ nó đây là muốn hãm hại ta ư?

Trần Thư lắc đầu, chân trước hắn vừa ra khỏi phòng bệnh, chân sau đã xả ra việc nổ bom.

Kết hợp với đặc điểm hành vi của hắn thì cực kỳ khó để người khác không nghi ngờ là hắn làm…

Trong phòng bệnh không có tiếng đáp lại, Trần Thư triệu hoán ra Thỏ Không Gian để nó tìm kiếm vị trí của Lăng Trần.

Một hồi lâu sau, Trần Thư cõng theo một nam tử quần áo rách rưới rời khỏi phòng bệnh.

Mà lúc này, bên ngoài phòng bệnh đã có mấy người đeo băng tay Ngự Long Vệ đứng đó, bộ dạng lo lắng.

- Bác sĩ, mau xem tình trạng hắn ta!

Trần Thư để Lăng Trần xuống mặt đất, gọi bác sĩ tới.

Rất nhanh đã có nhân viên y tế chuyên nghiệp lên trước, kiểm tra tình trạng thân thể của Lăng Trần.

Tất cả mọi người đều là vẻ mặt nghiêm trọng, hiển nhiên cũng nhận ra thân phận Lăng Trần không đơn giản.

Không bao lâu sau, bác sĩ dẫn đầu thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Không nguy hiểm đến tính mạng, phần lưng bị thương, hoài nghi là bom được đặt ở gầm giường!

Bác sĩ gọi nhân viên đến, chuẩn bị đưa hắn ta vào trong phòng bệnh.

- May mắn hắn ta có thân thể Hoàng Kim Cấp, hơn nữa lúc nổ hẳn là đã dùng Khế Ước Linh ngăn cản phần lớn công kích, không thì người cũng chả còn!

- Cũng đã nói với hắn ta là đối phương vẫn có thể tiếp tục ra tay với hắn ta mà!

Trần Thư lắc đầu, nhưng thật sự không ngờ gầm giường sẽ có bom.

- Nhóm sát thủ này quá điên rồi!

Vào lúc hắn đang suy nghĩ thì chỉ thấy ba tên Ngự Long Vệ vây quanh ở trước mặt, trong mắt có vẻ cảnh giác.

- Ngươi là cuồng ma đạn hạt nhân Trần Thư à…

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, có thể đừng đặt biệt danh lung tung cho người có tố chất như ta được không?

- Vừa nãy chúng ta đã hỏi thăm qua, ngươi vừa rời khỏi phòng bệnh thì đã xảy ra chuyện như này…

Trong mắt của một tên Ngự Long Vệ đã có vẻ hoài nghi.

- Dẹp đi! Ta không rảnh lằng nhằng với các ngươi ở đây!

Trần Thư nhếch miệng nói:

- Tội phạm Nam Giang ta chỉ dùng đạn hạt nhân, lúc nào dùng cái loại đồ chơi nhỏ này?

- …

Ba người ngẩn người ra, hình như cũng có lý!

- Hả?

Đúng lúc này, sắc mặt Trần Thư hơi đổi.

Chỉ thấy bên cạnh đám người đang vây xem lại có một y tá xuất hiện hồng quang trên người.

Vẻ mặt Trần Thư vẫn như cũ, vốn dĩ định bắt người ngay tại chỗ nhưng dường như hắn còn nghĩ đến điều gì nên cuối cùng cũng không động thủ.

Vất vả lắm mới tìm được một tên thì đương nhiên phải đi theo tìm hiểu ra được phía sau hắn ta, một phát tóm gọn luôn.

Không bao lâu sau, tên y tá kia nhìn Lăng Trần bị đưa vào phòng bệnh mới thì bình tĩnh rời khỏi đám đông.

- Các ngươi chăm sóc Lăng Trần cho tốt, ta có việc phải xử lý!

Vẻ mặt Trần Thư vẫn bình thường, rời khỏi nơi này.

- Lão Trương, nói thế nào giờ?

Ba tên Ngự Long Vệ vốn muốn đi theo nhưng lại cảm thấy lời của đối phương cũng rất có lý.

Chương 1125: Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá

– Trước tiên bảo vệ tốt đội trưởng! Người dẫn đầu Ngự Long Vệ đưa ra quyết định.

Bây giờ Lăng Trần đã hôn mê, nếu lại gặp ám sát e rằng lành ít dữ nhiều.

Một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư lại bị người thường uy hiếp đến tính mạng, e rằng cả thế giới cũng chỉ có thành viên Ám Tổ mới có thể làm được.

Y tá không bao lâu đã cởi bỏ bộ đồng phục y tá ra, bình tĩnh rời khỏi bệnh viện.

Mà trên ghế ngồi ở cổng bệnh viện, Trần Thư đang bình thản chờ đợi, trong tay còn giả vờ cầm một tờ báo.

- Quán quân Trần Thư?

Nhưng điều khiến hắn không ngờ đến là đối phương lại chủ động đi chào hỏi hắn.

- Hả?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, trong lòng trở nên có hơi kỳ quái, mẹ nó ngươi to gan thật đấy!

- Ngươi biết ta?

Trần Thư nhướng mày, đồng thời cũng im lặng, như thể đang nhìn một người xa lạ.

- Quán quân toàn quốc, đương nhiên là biết rồi!

Trong mắt nữ nhân có vẻ sùng bái, nói:

- Ngươi tới đây là để điều tra sự việc vừa rồi sao?

Trần Thư gật đầu, nhìn qua nhìn lại nữ nhân một chút.

- Không lẽ ngươi có manh mối gì muốn cung cấp cho ta?

- Ta chỉ là một tiểu y tá trong bệnh viện, không biết tình hình!

Nữ nhân lắc đầu, nói:

- Có thể cho ta xin chữ ký được không?

- Xin lỗi, hiện tại ta không có thời gian!

- Vậy thì hi vọng lần sau có thể gặp được, chúc ngươi gặp nhiều may mắn!

Nữ nhân bình tĩnh bước từng bước rời đi, khóe miệng hiện lên ý cười khó hiểu.

Mục tiêu đầu tiên của Ám Tổ ban đầu là Trần Thư.

Nhưng bởi vì hắn bị quản ở trong Hoa Hạ học phủ nên dẫn đến việc không có cơ hội.

Nhưng hiện tại đối phương đã rời khỏi trường học, xem ra mục tiêu lại có thể thay đổi.

- Không có lần sau!

Trần Thư nhìn bóng lưng đối phương rời đi, yên lặng chờ một hồi, sau đó liền đi theo.

- Có mục tiêu mới!

Nụ cười trên khóe miệng nữ nhân không dừng lại.

Mới có vài ngày kể từ khi căn cứ Ám Dạ bị phá hủy, hơn nữa trên TV không hề đưa tin về việc làm của Trần Thư, bọn họ cũng không hề biết Trần Thư mới là tên đầu sỏ gây ra.

Sở dĩ hắn là mục tiên đầu tiên chỉ là bởi vì thực lực của hắn không mạnh, nhưng tầm ảnh hưởng của hắn lại rất lớn.

Nàng ta đi một chiếc xe đạp cộng hưởng, đạp xe vô cùng nhàn nhã, không để ý rằng có ai đó đang theo dõi đằng xa xa.

Trần Thư có thể ẩn mình trong đám người, mượn Hồng Quang để khóa chặt đối phương, khả năng bại lộ không lớn.

Hơn nữa năng lực theo dõi của tội phạm luôn luôn xuất sắc!

Hai giờ sau.

Hai người bọn họ đã đến một khu khác ở Kinh Đô.

Tuy không phải không phải khu náo nhiệt nhưng lượng người đổ về vẫn không hề nhỏ.

Trần Thư từ xa nhìn về phía nhà vệ sinh công cộng trước mặt, chờ đợi nữ nhân xuất hiện.

Không lâu sau, một lão nhân tóc bạc trắng xuất hiện, dung mạo tang thương, thậm chí ngay cả thân thể cũng hơi còng xuống.

- Hả? Tà thuật gì đây?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

Nếu như không phải trên người của đối phương hiện ra Hồng Quang thì hắn nhất định sẽ không nhận ra.

Mặc dù thành viên Ám Tổ chỉ là người thường, nhưng các loại năng lực ngụy trang lại có thể nói là đạt tới đỉnh cao.

Nữ nhân nhìn quanh một vòng, cuối cùng rời đi theo hướng khác.

Mười phút đồng hồ sau, nữ nhân bước vào bên trong một tòa nhà.

- Hả? Nơi này?

Trần Thư dừng lại nơi xa xa, nhìn tòa nhà kiến trúc trước mặt.

Viện dưỡng lão Hạnh Phúc!

- Chẳng trách tìm không ra, mẹ nó ngụy trang có quá giỏi rồi không?

Trong tầm mắt hắn xuất hiện mấy đạo Hồng Quang, hiển nhiên đều thuộc trong nhóm sát thủ Ám Tổ.

- Nhìn thấy ta lại phải tái hiện lại vinh quang năm đó sao?

Trần Thư xắn tay áo lên, yên lặng lấy ra một xấp túi phân Urea, trong mắt có chút hưng phấn.

…

- Hoa Linh!

Nữ nhân đi đến viện dưỡng lão, đã quen đường tìm gặp viện trưởng.

Người trong Ám Tổ gọi nhau bằng biệt hiệu, mà lại là ở trong Hoa Quốc nên đương nhiên có tên là Hoa Linh.

Viện trưởng là một tên trung niên hào hoa phong nhã, mang theo mắt kính gọng vàng.

Hắn ta đang ở trong một phòng sinh hoạt dành cho người già.

Mà bên dưới, có bảy lão nhân đang ngồi, giống như một viện dưỡng lão bình thường.

Nhưng ánh mắt của mấy lão nhân đều là sắc bén, hiển nhiên đều là sát thủ Ám Tổ ngụy trang thành.

Vừa thấy nữ nhân đi tới, tất cả mọi người đều quay ra nhìn sang.

- Về rồi sao?

Viện trưởng cau mày hỏi:

- Thất bại à?

- Tốc độ phản ứng của mục tiêu đúng là kinh người!

Nữ nhân mở miệng nói ra:

- Ta vẫn đang tìm thời cơ để kích nổ, nhưng vẫn đã để hắn sống sót được.

- Đúng thật là có chút không thuận lợi!

Viện trưởng lắc đầu, ngược lại không có bất ngờ.

Bây giờ là thủ lĩnh Ám Tổ, mười năm qua hắn ta đã ám sát thành công ba tên Hoàng Kim Cấp.

Nhưng lần trước xuất thủ vẫn không thể khiến cho Lăng Trần mất mạng, có thể thấy được độ khó của việc ám sát.

- Nhưng ta còn có thu hoạch khác!

Trong mắt nữ nhân có chút vui mừng, nói từng chữ một:

- Ta nhìn thấy Trần Thư!

- Hả? Trần Thư?

Viện trưởng cầm đầu hơi vui vẻ, nói:

- Nói ta nghe chút coi!

Bây giờ số tiền thưởng của Trần Thư trên web đen đã vượt qua Lăng Trần.

Chương 1126: Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá (2)

Hơn nữa hắn chỉ là Bạch Ngân Cấp, có thể nói là miếng bánh thơm trong giới sát thủ. Đáng tiếc là hắn vẫn luôn ở trong Hoa Hạ học phủ, là đệ nhất học phủ, Ám Tổ lại càng không thể nhúng tay vào, chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha.

Nhưng không ngờ rằng Trần Thư lại chủ động đi ra!

Nữ nhân kể lại chuyện về Trần Thư, bao gồm cả chuyện hắn tới thăm Lăng Trần, cùng với chuyện ở cửa bệnh viện.

- Chờ một chút!

Sắc mặt viện trưởng biến đổi, mở miệng hỏi:

- Ngươi mới vừa nói hắn ở cửa bệnh viện đọc báo chí sao?

- Có vấn đề gì ư?

Sắc mặt nữ nhân khẽ giật mình, hiển nhiên là có chút khó hiểu, không thấy có vấn đề gì.

- Có khả năng là hắn đang đợi ngươi không?

Viện trưởng hít sâu một hơi, nói:

- Hắn nhận định người thả bom vẫn ở trong bệnh viện nên mới đứng đợi ở cửa ra vào!

- Không thể nào?

Sắc mặt nữ nhân khẽ giật mình, sau đó mới phát giác được có chút không ổn.

- Không có cái rắm!

Trong lòng viện trưởng có dự cảm không lành, mở miệng nói:

- Ngươi mới vừa nói, hắn đã thừa nhận bản thân là tới phụ trách điều tra người, theo lý thuyết thì sẽ điều tra hiện trường

hoặc camera giám sát của bệnh viện! Vô duyên vô cớ lại đứng chờ ở cửa bệnh viện làm cái gì?

- Chủ yếu nhất là…

Vẻ mặt viện trưởng nghiêm tức, nói:

- Loại người như hắn sao có thể đọc báo chí được?

- Muốn vũ nhục người ta, phải không?

Đúng lúc này, một thanh âm ngoài cửa truyền tới.

Trần Thư bình tĩnh bước vào, ánh mắt nhìn về phía chín người trước mặt.

- Ngươi?

Trong chốc lát, sắc mặt chín người đều kinh hãi, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

- Ngươi thật sự là sinh viên?

Thần sắc viện trưởng chấn động, đối phương đã đứng ở ngoài cửa, vậy mà hắn ta hoàn toàn không để ý tới.

Có thể có được thủ đoạn che giấu như vậy, ít nhất cũng phải là những tên tội phạm hàng đầu quốc tế!

- Không nhận ra sao? Tội phạm Nam Giang!

Trần Thư khẽ mỉm cười, nói:

Vừa dứt lời, hắn ném ra một xấp túi phân Urea.

- Hôm nay tâm trạng ta tốt, chọn một màu mà ngươi thích đi!

- …

Chín người giật giật khóe miệng, trong mắt hiện lên một chút tuyệt vọng.

Mặc dù bọn họ có thể ám sát Ngự Thú Sư cao cấp, nhưng nếu như đối mặt trực diện, với tư cách là người thường, bọn họ hoàn toàn không có chút phản kháng nào.

Bùm!

Trong chốc lát, một viên đạn Phá Giáp bắn tới cực nhanh, trực tiếp nhắm thẳng vào đầu Trần Thư.

Một con thỏ mập mạp xuất hiện, ngay lập tức sử dụng Không Gian Giam Cầm.

Viên đạn bay tới lại ngừng lại trên không trung, không nhúc nhích chút nào!

Trần Thư duỗi nhẹ hai ngón tay ra, thoải mái kẹp lấy.

- Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá (*)!

(*) Nghĩa là chỉ cần nhanh là có thể phá được bất cứ loại võ công nào trong thiên hạ.

- …

Chín người bọn họ liếc nhìn, cũng không có thời gian để ý tới bộ dạng làm màu của Trần Thư.

Một giây sau, chín người bọn họ lập tức lao tới cửa sổ gần đó, muốn phá cửa sổ mà ra, trốn thoát khỏi viện dưỡng lão.

- Sao không tự giác vậy?

Trần Thư lắc đầu, nhặt túi phân Urea trên mặt đất lên, đồng thời đưa cho Không Gian Thỏ một xấp.

Năm phút đồng hồ sau.

Thêm chín túi phân Urea gọn gàng trong phòng sinh hoạt dành cho người già.

- Xong!

Trần Thư và Thỏ Không Gian phủi tay, một người một thỏ động tác vô cùng có trật tự.

- Có truyền nhân rồi!

Hắn sờ lên tai thỏ, có kỹ năng Không Gian của nó, hiệu quả trùm người có thể còn cao hơn cả Trần Thư.

- Chỉ đợi đám người kia tự chui đầu vào lưới!

Hắn đi tới lối vào của viện dưỡng lão, im lặng chờ đợi.

Quả nhiên nơi đây là một căn cứ tạm thời của tổ chức Ám Dạ.

Bây giờ tập đoàn Toàn Năng đã bị hủy diệt, đương nhiên sẽ tới chỗ này tập hợp.

Để né tránh đánh rắn động cỏ, hắn không vội thông báo cho người của chính phủ.

Sau nửa tiếng đồng hồ.

Cách viện dưỡng lão hai trăm mét, một nam tử mặc bộ đồ màu đen đi tới.

Hắn ta yên lặng nhìn viện dưỡng lão, thần sắc có chút giật mình, bản năng phát giác được điều gì đó không ổn.

- Không thích hợp…

Hắn ta lẩm bẩm một mình, dứt khoát quay người lại, không hề có chút do dự nào.

- Nghiệt súc, nhìn túi đây!

Một giây sau, khí tức tội ác phủ xuống, trên không trung xuất hiện một túi phân Urea màu xanh lam.

- Cái quái gì thế này?

Sắc mặt hắn ta kinh ngạc, một giây sau liền bị thần quyền của tội phạm trực tiếp làm cho choáng váng.

Với sự trợ giúp của Không Gian Thông Đạo, Trần Thư trực tiếp mang nó trở lại, tiếp tục hành trình câu cá của hắn.

…

Một ngày trôi qua.

- Mười lăm người!

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt có chút hưng phấn.

Hắn nhìn mười lăm túi phân Urea trên mặt đất, lẩm bẩm một mình:

- Gặp gỡ tội phạm ca, xem như các ngươi xui xẻo!

Công năng nhắc nhở của hệ thống khiến cho tổ chức Ám Dạ không có chỗ trốn, kỹ năng giết người mà các ngươi vốn kiêu ngạo cũng trở nên vô dụng.

Xoẹt!

Vào lúc này, túi phân Urea trước mặt hắn đột nhiên mở tung ra, một đoản kiếm sáng loáng đâm ra.

Đoản kiếm đâm về phía đùi phải Trần Thư, nhưng dường như nó đã bị ngăn cản.

Xoẹt!

Người trong túi phản ứng vô cùng nhanh, kéo sang bên phải, túi phân Urea trực tiếp bị xé rách.

Chính là viện trưởng viện dưỡng lão trước, cũng là Số 0 của Ám Tổ!

Chương 1127: Viện dưỡng lão đang bị một bệnh nhân tâm thần công chiếm…

– Được rồi! Sao ngươi có thể tỉnh lại nhanh như vậy? Trần Thư nhướng mày, dựa theo dự đoán của hắn, ngày mai đám người này chưa chắc có thể tỉnh lại, xem ra thân thể đối phương có chút đặc thù.

- Hả?

Vẻ mặt viện trưởng khó coi, nhìn về phía đùi phải Trần Thư.

Chỉ nhìn thấy quần của hắn đã bị xé toạc ra, nhưng không nhìn thấy lông chân, mà là một chiếc quần dài màu xanh trắng.

- Mẹ nó sao ngươi lại mặc quần thu vào tháng năm chứ?

Viện trưởng mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt trở nên vô cùng sững sờ.

Điều quan trọng nhất là chiếc quần thu này lại có thể ngăn được lưỡi đao sao?

- Cái đồ không có mắt nhìn này!

Trần Thư cười lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi có biết cái gì gọi là đồng phục chiến đấu không hả?

Xoẹt!

Hắn trực tiếp xé toạc bộ quần áo của mình, để lộ ra một bộ… quần áo của bệnh nhân tâm thần.

- ?

Đầu óc sát thủ số 0 mờ mịt, mẹ nó cái này là một bệnh nhân tâm thần?

- Không cần nói đến vũ khí lạnh(*), đạn ta cũng có thể chống đỡ được!

(*) Gọi chung các loại vũ khí dùng để đâm chém.

Trần Thư nhếch miệng, lúc trước chính là nhờ đồng phục bệnh nhân của Tiểu Tinh mới khiến cho hắn sống sót sau viên đạn Phá Giáp của Ám Tổ.

- Ngươi có chút nguy hiểm, xem ra phải mang ngươi đi làm thịt rồi!

Thần sắc hắn trở nên lạnh lùng, trong nháy mắt móc ra một đao mổ heo, trên đó có vết máu thâm sì, nhìn qua vô cùng chấn động!

- Ngươi… ngươi đừng tới đây!

Số 0 theo bản năng thụt lùi về phía một bước, cho dù là tố chất tâm lý của sát thủ vô địch nhưng vẫn có chút sợ hãi bệnh tâm thần…

- Ha ha ha~ Đừng sợ, ta mổ heo tương đối thành thạo đó!

Trần Thư cầm theo con dao, chậm chậm bước về phía trước.

Nhưng vào lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng ‘rầm’, cửa phòng sinh hoạt lại bị đẩy ra.

- Hả?

Chỉ thấy một người thanh niên ngơ ngác đứng giữa cửa ra vào, nhìn về phía Trần Thư và sát thủ số 0, đầu óc trở nên trống rỗng.

Hắn ta tận mắt thấy được hiện trường giết người sao?

Lúc này, không khí dường như ngưng đọng lại, ba người cũng không có bất kỳ động tác gì, chỉ đứng yên tại chỗ.

Tên tiểu tử trẻ tuổi cuối cùng không nhịn được, nhanh chóng nói:

- Chuyện kia… làm phiền rồi…

Vừa dứt lời, hắn ta chuẩn bị đóng của lại, chuồn trước làm gương.

- Đứng lại!

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Ngươi định làm cái gì?

Trong mắt hắn có chút nghi hoặc, trên người đối phương chưa từng xuất hiện Hồng Quang, vậy mới khiến hắn trong lúc nhất thời không để ý đến.

- Ta… ta tới cung cấp vật liệu sinh hoạt cho viện dưỡng lão…

Tên tiểu tử nhìn thấy một cái đao mổ heo, yên lặng nuốt ngụm nước bọt, nói:

- Đại ca, ta không nhìn thấy cái gì cả…

- Nhìn thấy cũng không sao!

Trần Thư nhìn sang, ôn hòa cười một tiếng, nói:

- Ta là nhân vật chính diện!

- …

Tiểu tử gạt ra một nụ cười, nói:

- Hiểu rồi… hiểu rồi

Người mặc quần áo bệnh tâm thần, trong tay cầm đao mổ heo, còn dọa viện trưởng viện dưỡng lão viện đến mức kinh hãi.

Kết hợp với túi phân Urea trên mặt đất, bên trong đều là lão nhân trong viện dưỡng lão.

Cái này không hợp lẽ thường, ngươi nói với ta cái này gọi là nhân vật chính diện sao?

- Ta còn có chuyện cần giải quyết, ngươi tự mình đi đi!

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn ta, nếu là người thường, hắn không cần phải so đo.

- Cảm ơn đại ca…

Tên tuổi tiểu tử lập tức hốt hoảng chạy đi, trước khi đi còn tri kỷ đóng cửa lại.

- Chờ ta với!

Sắc mặt viện trưởng viện dưỡng lão tuyệt vọng, dường như muốn chạy đi, kết quả lại trực tiếp bị một cái đao mổ heo chém trúng.

Thân thể của hắn ta lảo đảo, ngay lập tức đã bị đánh bay dưới đất.

Đao mổ heo chém vào phần lưng của hắn ta, khiến hắn ta đánh mất năng lực chiến đấu…

…

- Mẹ nó!

Sắc mặt tên tiểu tử trẻ tuổi tái nhợt, cuối cùng rời khỏi viện dưỡng lão, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

- Có nên báo cảnh sát không…

Trong mắt của hắn ta tràn ngập vẻ rầu rỉ, thật sự đã bị Trần Thư dọa cho ám ảnh.

Cuối cùng, lương tâm vẫn chiến thắng nỗi sợ hãi.

- Alo, Trấn Linh Cục phải không? Viện dưỡng lão đang bị một bệnh nhân tâm thần công chiếm…

- Cái quái gì? Một tác phẩm khoa học viễn tưởng mới ra mắt ư?

…

Bệnh viện Kinh Đô Hoa Hạ.

Lý lão đang chờ tại một chỗ khác trong phòng bệnh.

- Lão đoàn trưởng, không ngờ ta sẽ bị người thường làm cho bị thương như vậy!

Trên giường bệnh, có một tên lão nhân cao tuổi nằm trên giường.

Mặt mũi hắn ta tái nhợt, nhịn không được mà ho khan một tiếng.

Lão nhân là thuộc hạ của Lý Kiến Quốc năm đó, dường như đang bị người của tổ chức Ám Dạ để mắt tới, may mắn còn cứu được một mạng.

Bởi vì biết được tin hảo hữu bị thương, Lý Kiến Quốc mới chạy tới.

- Không có việc gì là tốt rồi!

Lý Kiến Quốc vỗ lên mu bàn tay của hắn ta, trong mắt đã có chút sát ý.

- Lăng Trần lại bị tập kích, đám người này quá phách lối rồi!

Bây giờ căn cứ đã bị phá hủy, tổ chức Ám Dạ nhất định phải dạy cho Hoa Quốc một bài học.

Một cái là trả thù, một cái khác là để cho các quốc gia còn lại nhìn.

Chủ yếu là cảnh cáo mỗi quốc gia: Đừng nói là không tìm thấy căn cứ Ám Dạ, cho dù là tìm tới, tốt nhất ngươi cũng không cần phải hủy diệt, nếu không sẽ phải trả một cái giá cực đắt!

Chương 1128: Thi đấu thế giới sắp diễn ra

– Đúng là có chút đau đầu. Lão nhân gật đầu một cái, tuy là cuối cùng có thể thanh trừ sạch sẽ, nhưng chính phủ cũng sẽ có một chút thương vong, không cách nào tránh khỏi.

- Không sao, ta sẽ ra đòn sát thủ!

Lý Kiến Quốc khẽ cười, trong mắt tràn ngập lòng tin.

Mặc dù chỉ là mới hiểu rõ Trần Thư, nhưng lão lại có một loại tín nhiệm không thể hiểu được.

Lão nhân mở miệng hỏi:

- Đòn sát thủ? Người của Điều Tra Bộ?

- Một tên là sinh viên Trần Thư!

- Sinh viên?

Ngay tại lúc này, điện thoại của Lý Kiến Quốc lại vang lên.

Một giây sau, thần sắc của lão biến đổi, hoảng sợ nói:

- Cái quái gì vậy? Viện dưỡng lão Hạnh Phúc bị Trần Thư công chiếm sao?

- Chờ ta một chút, ta sẽ tới xử lý ngay lập tức!

Lý Kiến Quốc cúp điện thoại, đầu óc có chút mơ hồ.

- Lão đoàn trưởng, đây chính là đòn sát thủ của ngài sao?

- …

Lý Kiến Quốc giật giật khóe miệng, dường như lão cũng không ngờ lại thái quá như vậy, còn đi tới viện dưỡng lão nữa sao?

Một giây sau, lão trực tiếp chạy thẳng ra ngoài, đi về phía viện dưỡng lão.

Vốn dĩ lão đã định về hưu, nhưng bởi vì đã dọn sạch tổ chức Ám Dạ, nên công việc sau này đều do lão hoàn toàn xử lý.

Sau nửa tiếng đồng hồ.

Trần Thư buồn bực ngán ngẩm ngồi trên ghế, không có một tên sát thủ nào đến.

- Chẳng lẽ không có?

Hắn sờ lên cằm, chuẩn bị gọi điện kêu người tới xử lý.

Vù vù!

Ngay tại lúc này, một Hắc Sắc Phi Cầm nhanh chóng lao tới, đứng trong sân viện dưỡng lão.

Cửa phòng sinh hoạt bị cưỡng ép đẩy ra, một lão nhân đi đến.

- Lý lão?

Trần Thư khẽ giật mình, liền nở một nụ cười.

Hắn chỉ vào túi phân Urea trên mặt đất, nói:

- Đó là những gì mà ta đã vất vả thu hoạch được!

- …

Lý Kiến Quốc nhìn người lộ ra ngoài miệng túi, hơn nữa phần lớn đều là người già, tất cả đều hôn mê bất tỉnh.

- Đến viện dưỡng lão làm Chiến Thần cái gì?

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng, nói:

- Lý lão, đây đều là người của tổ chức Ám Dạ!

- Ám Dạ?

Trong mắt Lý Kiến Quốc xuất hiện vẻ hoài nghi, thật sự có chút không thể tin được, một đám già yếu bệnh tật, có phải quá qua loa rồi không?

- Không già như ngươi nghĩ đâu!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Đều đã trang điểm qua!

- Ngươi chắc chắn chứ?

Lý Kiến Quốc nhướng mày, quan sát mọi người ở khoảng cách gần một chút liền phát giác được điều gì đó không ổn.

Lão vội vàng bấm điện thoại, thông báo người của Ngự Long Vệ tới trước, sau đó lão kiểm tra từng người, thực sự hoàn toàn không giống với người thường, trong lòng đã tin tưởng Trần Thư.

- Tiểu Trần, hiệu suất làm việc của ngươi quả là cao!

Trong mắt Lý Kiến Quốc đã có tán dương, nói:

- Mới chỉ là một ngày thôi.

- Thường thôi thường thôi!

Trần Thư cười khặc khặc, trong lòng cảm thấy mình quá lợi hại.

Phá hủy căn cứ tổ chức Ám Dạ chỉ mất một ngày, bây giờ để bắt được sát thủ cũng chỉ mất một ngày.

- Ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi một chút…

Trong mắt Lý Kiến Quốc có chút do dự, nhưng thực tế trong lòng không nhịn được lòng hiếu kỳ.

- Mời Lý lão nói!

- Rốt cuộc ngươi nhìn thấu thân phận của bọn họ như thế nào vậy?

Lý Kiến Quốc vội vã mở miệng nói:

- Nếu như không tiện nói thì thôi vậy.

- Thực ra ta chỉ hoài nghi mà thôi.

Trần Thư gãi gãi đầu, nói:

- Trực giác của ta nói cho ta, đám người này không phải người tốt!

- Đơn giản chỉ là trực giác sao?

- Thực ra trực giác tương đối quan trọng!

Sắc mặt Trần Thư nghiêm túc, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nói:

- Nhà thực vật học Hoa Cường lừng danh đã nói rằng khi ngươi hoài nghi một quả dưa có chín hay không thì lúc đó trong lòng ngươi nó cũng đã khó giữ được chín rồi!

- ?

Sắc mặc Lý Kiến Quốc ngây ngẩn, ngươi đang nói cái quái gì đây?

- Thời điểm ta xuất hiện hoài nghi, trong lòng ta bọn họ cũng đã là tội phạm!

Trần Thư mở miệng nói:

- Điều ta cần làm chỉ là bắt lấy mà thôi!

- Lỡ như sai lầm thì sao?

Quán quân toàn quốc hóa thân thành Chiến Thần ở viện dưỡng lão, đến lúc đó tuyệt đối sẽ thành tin tức trang đầu!

- Trần Thư ta sẽ không lầm!

Thần sắc hắn có tự tin, nói:

- Chỉ có Bạch Dương mới lầm!

- …

Lý Kiến Quốc giật giật khóe miệng, mẹ nó người đã chết rồi, còn muốn chịu trách nhiệm với ngươi sao…

Ngay khi hai người bọn họ nói chuyện với nhau thì đã có mười Ngự Long Vệ đi tới trước.

Trần Thanh Hải không tới, là một bộ trưởng lại không thể tùy tiện đến đây được, người cầm đầu là một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư.

- Lý lão!

Sắc mặt Ngự Long Vệ cung kính, nhìn về phía túi phân Urea trên mặt đất liền ngây ngẩn cả người.

- Đưa bọn họ quay về, phái người đi tra hỏi một lượt, thử một lần xem có tìm được tin tức trọng yếu gì hay không!

Lý Kiến Quốc mở miệng nói:

- Đều là người của tổ chức Ám Dạ, không cần có điều cố kỵ!

- Vâng!

Mười tên Ngự Long Vệ gật đầu, đưa toàn bộ sát thủ trên mặt đất rời khỏi nơi đây.

- Dựa theo suy đoán, e rằng sát thủ Kinh Đô cũng chỉ có ở những nơi như này.

Lý Kiến Quốc quay đầu nhìn về phía Trần Thư, nghiêm túc nói:

- Tiểu Trần, lần này ta lại phải cảm ơn ngươi!

Chương 1129: Thi đấu thế giới sắp diễn ra (2)

Trần Thư xua tay áo, nói: - Lý lão khách khí rồi! Lật tung viện dưỡng lão đối với ta mà nói cũng không có gì khó khăn cả!

- …

Lý Kiến Quốc giật giật khóe miệng, cảm thấy có chút kỳ lạ.

- Khoảng thời gian gần đây nhất đã có bảy người bị ám sát và hàng chục người bị thương, nếu cứ tiếp tục thì e rằng thương vong sẽ càng lớn hơn!

- Có người chết sao?

Trần Thư khẽ giật mình, xem ra những tên sát thủ gần đây đều đã xuất động.

Lý Kiến Quốc thở dài một hơi:

- Không phải ai cũng có thể né tránh được công kích của Ám Tổ!

Sau đó lão kiềm chế lại cảm xúc, nhìn về phía Trần Thư, đột nhiên cúi đầu bái một cái!

- Ta đại diện chính phủ cảm ơn ngươi!

- Lý lão, nhưng mà ta không chịu đựng nổi!

Trần Thư vội vã đỡ dậy, nói:

- Đối ta mà nói chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

- …

Vừa dứt lời Trần Thư liền xoay người rời đi, cưỡi Tiểu Hoàng rời khỏi nơi đây.

Hắn không vội quay về học phủ, mà là đi dạo trên bầu trời, đúng là một chuyến đi thật vất vả, tự nhiên lại muốn trân quý cơ hội này, huống chi trong Kinh Đô không hẳn không có bọn sát thủ rác rưởi, vừa hay có thể đi tuần tra một chút.

Lại mấy ngày vội vàng trôi qua.

Trần Thư đi trên đường phố lại may mắn bắt được một tên sát thủ.

Sau đó, hắn không có thu hoạch gì, nhưng Kinh Đô cũng không xuất hiện thêm vụ ám sát nào nữa.

Cửa ra vào Hoa Hạ học phủ.

- Tiểu Trần, bây giờ sát thủ Kinh Đô chủ yếu đã không còn, hơn nữa cho dù là có thì cũng không dám thò đầu ra!

Trong mắt Lý Kiến Quốc hiện lên ý cười, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy là tốt rồi!

Trần Thư gật đầu, tự mình lẩm bẩm:

- Tội phạm Nam Giang ta ở địa phương không cho phép có thế lực tà ác thứ hai!

- …

Lý Kiến Quốc giật giật khóe miệng, nhưng trong lòng đã có chút quen thuộc với cách nói chuyện của Trần Thư.

- Đúng rồi, Lý lão, những thành thị khác có cần ta đi một chuyến không?

Trần Thư vội vàng nói, vẫn có chút không muốn quay về học phủ.

- Không cần đâu, hiệp hội Ngự Thú Sư ban bố nhiệm vụ sẽ có cường giả dân gian phụ trách.

Lý Kiến Quốc lắc đầu, bây giờ toàn quốc e rằng đều không có mấy tên sát thủ, đương nhiên không thể để hao phí lực lượng chính phủ như vậy.

- Dân gian?

Trần Thư khẽ giật mình, nói:

- Ngược lại ta còn có một đề nghị khác cho ngươi chọn!”

- Ai?

- Một hảo hữu của ta, Tạ Tố Nam! Hắn là một chuyên gia điều tra, không chừng nội khố của sát thủ Ám Dạ còn có thể chụp được!

- …

Lý Kiến Quốc khẽ nhếch miệng, nói:

- Ngươi nghiêm túc chứ?

- Nghiêm túc, rất nghiêm túc!

Trần Thư gật đầu, nói:

- Đặc biệt còn phụ trách tung ra Ái Quang Mang!

- Ta sẽ phái người tìm hắn.

Lý Kiến Quốc gật đầu nói:

- Hiện tại ngươi có thể chuyên tâm chuẩn bị cho thi đấu thế giới, hình như đã có tin tức rôi!

- Thật sao?

Thần sắc Trần Thư chấn động, cuối cùng cũng đã chờ được thi đấu thế giới đã mong chờ từ lâu, mấu chốt là phần thưởng tranh tài trong nước mà đã phong phú như vậy thì liệu thi đấu thế giới sẽ đến mức nào?

Hơn nữa mỗi khi tranh tài, hệ thống nhất định sẽ xuất hiện lựa chọn!

- Quay về đi! Tiểu Tần bọn họ sẽ thông báo cụ thể cho ngươi!

- Được.

Trần Thư gật đầu, xoay người quay về bên trong Hoa Hạ học phủ.

Nhưng hắn không biết rằng chính đề nghị của mình đã khiến Tạ Tố Nam từ một Ngự Thú Sư dân gian bình thường nhận được sự chú ý của chính phủ…

- Hôm nay là một ngày tốt lành…

Trần Thư lững thững đi khắp con đường, cưỡi Slime đến ban công ký túc xá, trực tiếp nhảy vào.

- Chẳng trách lão Tần bọn hắn thích đi trên ban công, thì ra thuận tiện như vậy.

Trần Thư tự nhủ rồi đi vào, nhìn ký túc xá trống không, không khỏi thở dài.

- Bọn A Lương sẽ không phải không ở đây đấy chứ? Ăn tiệc cũng phải thông báo.

Hắn lấy trong tủ lạnh ra một lon coca và nằm ra một cách thoải mái.

- Đúng rồi, hỏi lão Liễu về việc thi đấu thế giới của bọn họ một chút!

Trần Thư gọi điện thoại cho Liễu Phong.

Kết quả lại có thông tin cho biết các nước hiện đang nghị sự đàm phán và sẽ mất một thời gian để xác định cụ thể.

Hắn lắc lắc đầu, quay người trở về phòng, bắt đầu kỳ nghỉ nhàn nhã của mình.

Bây giờ không thể tìm được việc làm thì kiếp này khó có thể tìm được.

Chỉ có thể dựa vào băng tay Thanh Đồng của Ngự Long Vệ mà sinh sống.

Thời gian thoáng một cái đã trôi qua, đến tháng sáu nóng nực.

Trần Thư mỗi ngày đều ở trong ký túc xá, chờ đợi tin tức của giải đấu thế giới.

- Sắp thi đại học rồi à?

Trần Thư nằm trên ghế sofa không khỏi suy nghĩ:

- Không biết thành phố Nam Giang còn có nhân tài nào nữa không…

Đúng lúc này, cửa ký túc xá được mở ra, thấy ba người A Lương bước vào.

- Sao? Về rồi à?

Trần Thiến nhướng mày cười và nói:

- Không có ta, các ngươi lại có thể thông qua kiểm tra đánh giá sao?

- Lời nói này nghĩa là sao chứ?

A Lương liếc mắt nói:

- Ba người chúng ta thực chất đã trưởng thành!

- Không nhìn ra!

Trần Thư lắc lắc đầu, nhưng trong mắt cũng có chút kinh ngạc.

Ngự Thú Lực trong cơ thể ba người đã đạt đến cực điểm, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá đến Bạch Ngân Cấp.

Chương 1130: Ta đã nói từ trước, ta là nhân vật chính diện

Nhưng vì lý do thi đấu thế giới, chỉ có thể giới hạn cấp bậc ở Hắc Thiết Cấp. Hiện tại bọn họ chuẩn bị là sinh viên năm bốn, Vu Dịch và những người khác trên lớp đã trở thành Bạch Ngân Cấp, đám người A Lương đột phá cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

- Lúc đầu chúng ta cứ nghĩ rằng lao vào vị trí mười sáu là xem như thành công!

A Lương kiên định nói:

- Nhưng bây giờ, bọn ta tự tin rằng sẽ đạt được… vị trí thứ 15!

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, gật đầu nói:

- Đó đúng là một bước đột phá!

- Đúng rồi, ngươi có mang đặc sản địa phương gì cho ta không? Ví dụ như là vật liệu Quân Vương, Vương Cấp Chân Bảo…

- Ngươi đang mơ mộng hão huyền đấy!

A Lương xám mặt lại, nói:

- Những đồ vật này chúng ta có thể làm được ư?

- Nhưng ngược lại ta đã mang lễ vật cho ngươi!

Nói rồi, đôi mắt của Không Gian Điểu trên bả vai Vương Tuyệt lóe lên, nhổ ra một túi Urea màu trắng.

- ?

Trần Thư nhướng mày nói:

- Ngươi cho ta cái này à? Thứ này, ta dùng cả đời cũng không hết!

- Đương nhiên không phải là một túi Urea bình thường!

A Lương mỉm cười, chỉ vào cái túi và nói:

- Phía trên có chữ ký của tội phạm Nam Giang!

Trần Thư quay đầu lại nhìn, quả nhiên phía trên có một dòng chữ: Tội phạm Nam Giang!

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng nói:

- Ngươi đang tìm hàng lậu mà lão Tạ đã mua à? Hắn là người duy nhất trượt chương trình giáo dục bắt buộc 9 năm.

- Nhưng thoạt nhìn trông y như thật, hơn nữa hoàn toàn phù hợp với trình độ văn hóa của ngươi.

- Dẹp đi!

Trần Thư vẫn cầm lấy Urea, sẵn tiện treo trên tường ở phòng khách.

- Thực ra đây mới là đặc sản ta mang về!

A Lương mỉm cười, thấy trên mặt đất xuất hiện Huyết Nhục, trên đó tỏa ra một mùi thơm.

- Sao?

Trần Thư vẻ mặt bị sốc, mũi hắn giật giật, hoảng sợ nói:

- Quân Vương Huyết Nhục của Hắc Thiết Cấp Tam Tinh, Khế Ước Linh hệ Phi Hành, thuộc tính Hỏa Diễm…

- Dừng! Dừng! Dừng!

A Lương dùng tay ra hiệu tạm ngưng:

- Ngươi thính như vậy chỉ cần ngửi là có thể ngửi ra à?

- À! Thiên phú… thiên phú!

Trần Thư vội vàng triệu hồi Thỏ Không Gian.

- Vù vù.

Hai mắt Thỏ Không Gian phát sáng, một con thỏ hung ác lập tức đến ăn!

Kết quả là Trần Thư ngay lập tức nắm lấy cổ nó, nó nhìn chằm chằm vào chân hắn với ánh mắt khó hiểu.

- Ngươi còn không muốn ăn hả!

Trần Thư lập tức khiến nó phun ra đủ loại nồi niêu xoong chảo, chuẩn bị nấu đống Huyết Nhục này.

Bản Mệnh Vũ Khí của Thỏ Không Gian đã tiến hóa nhiều lần.

Bây giờ nếu muốn tiến hóa lần nữa, trừ phi có Huyết Nhục cấp bậc Thú Hoàng, bằng không cũng không nên lãng phí Hắc Thiết Huyết Nhục.

Một giờ sau.

Bốn người họ ngồi trên ban công nấu lẩu Hung Thú, mùi thơm nồng nặc tỏa ra khiến những người còn lại trong ký túc xá liên tục nuốt nước bọt.

- A Lương, các ngươi được đấy!

Trần Thư liếm môi, trong mắt có chút kinh ngạc.

Muốn săn được Hắc Thiết Quân Vương, chí ít cần có một đoàn Bạch Ngân Ngự Thú Sư mới có thể thực hiện được hơn nữa không tính đến vô số những con tiểu đệ Hung Thú.

Nhưng ba người A Lương chỉ là Hắc Thiết Cấp, nhưng lại đã giết nó thành công, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

- Chỉ là Hắc Thiết Cấp Quân Vương, thực ra chỉ một mình ta cũng làm nó trọng thương được!

A Lương thần sắc bình thường, trong mắt tràn ngập vẻ tự tin.

- Thật à?

Ánh mắt Trần Thư trở nên cực kỳ nghi hoặc.

Hắn không tin rằng có ai đó có thể tiến bộ nhanh như vậy, thật sự cho rằng mọi người đều có bug sao?

- Khi đó, ngươi không thấy…

A Lương hắng giọng và bắt đầu khoe khoang…

- Được rồi! Được rồi!

Cuối cùng, ngay cả Vương Tuyệt cũng không thể nghe được nữa, vấn đề là con hàng này chỉ quan tâm đến việc khoe khoang về bản thân.

Từ Tinh Tinh giải thích:

- Ừ… kiểm tra đánh giá mà, tất nhiên không phải là một cuộc săn bắn bình thường, bên cạnh còn có cường giả áp trận.

- Ta đã nói rồi.

Trần Thư bĩu môi, bộ dạng như thật vậy.

- Như vậy cũng tương đối mạnh phải không?

A Lương gắp lên một miếng thịt thú, mơ hồ không rõ mà nói:

- Tuy rằng có người áp trận, nhưng ba người chúng ta là chủ lực.

Vương Tuyệt phớt lờ A Lương, nói:

- Đúng rồi, Trần Bì, khoảng thời gian này ngươi không bị bắt phải không?

- ?

Trần Thư khóe miệng giật giật, những lời này là ý gì?

- Xin lỗi, ngươi nói gì ta không hiểu!

Hắn nhẹ nhàng lấy ra một băng tay Thanh Đồng, thậm chí còn khoe nó trước mặt ba người họ.

- Ngươi cướp của Ngự Long Vệ à?

Ba người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, theo bản năng liền tránh xa ra, đây không phải là chuyện bình thường.

Là bạn bè của Trần Thư, tất nhiên việc đầu tiên là muốn… phủi sạch quan hệ.

- Đặt điều phỉ báng ta đúng không?

Trần Thư trừng mắt nhìn ba người họ và nói:

- Là chính phủ cho ta, hơn nữa lại là tổng đoàn trưởng Trấn Linh Quân đích thân phát! Có thể hiểu rõ Hàm Kim Lượng chưa?

- Ngươi? Ngự Long Vệ?

Vẻ mặt của ba người trở nên vô cùng kỳ quái, trong lúc nhất thời khó có thể tiếp nhận.

A Lương nói:

- Thế giới này điên cuồng như vậy sao? Chuột đều có thể biến thành mèo ư…

- Không biết nói chuyện thì đừng nói!

Trần Thư sắc mặt nghiêm nghị, nói:

- Ta đã nói từ trước rồi, ta là nhân vật chính diện.

Chương 1131: Danh dự của tội phạm tuyệt đối không thể bị người khác sỉ nhục

– Hứ. Cả ba đồng thanh hét lên, trong mắt vẫn có chút không thể chấp nhận được.

Con hàng này được lấy băng tay của Ngự Long Vệ, không phải là bỗng chốc có người chống lưng sao?

- Hơn nữa vào thời điểm đó, có một phần thưởng đặc biệt nữa!

Trần Thư lại lấy ra Dược Tề cấp 1 và Hình Thể Chân Bảo mà Lý Kiến Quốc đã đưa cho.

- Chết tiệt! Ngươi lại lấy được Chân Bảo rồi!

Đôi mắt A Lương hiện lên vẻ ghen tị, ở với Trần Thư trong một thời gian dài hắn ta liền nhận ra ngay đó chính là Bạch Ngân Chân Bảo. Mà đó lại là thuộc tính Hình Thể hiếm thấy, có giá trị ít nhất một tỷ.

Vương Tuyệt đập ngực và giậm chân nói:

- Nhìn thấy ngươi kiếm được tài nguyên còn khó chịu hơn ta mất đi tài nguyên!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, có thể đừng thực tế như vậy không…

- Những lời này là sao?

Đúng lúc này, một con Băng Điểu bay tới, Liễu Phong bình tĩnh bay tới.

- Liễu lão sư.

Bốn người Trần Thư cùng nhau đứng dậy, trong mắt có một chút mong đợi.

Có vẻ như thông tin thi đấu thế giới đang đến gần!

- Sao? Đều đang ăn à?

Mũi của Liễu Phong vừa động, lập tức bị hấp dẫn bởi miếng thịt trong nồi.

Từ Tinh Tinh thấy vậy liền nói:

- Có cần ta lấy cho người một đôi đũa không?

- Không cần, ngươi coi ta là loại người nào?

Liễu Phong lắc đầu nói tiếp:

- Ta tự mình mang tới!

Nói xong hắn ta liền lấy móc móc trong túi, quả nhiên lấy ra một đôi đũa, bắt đầu ăn nhanh như gió cuốn.

- À cái này…

Cả bốn người Trần Thư đều giật nảy mình, không ngờ có phần thái quá như vậy.

- Ta không có năng lực, liệu có thể làm lão sư của các ngươi không?

Miệng Liễu Phong cười nói:

- Thịt này không tệ, lại giết Quân Vương sao?

Trong mắt hắn ta ngược lại không có bất ngờ gì mà sớm đã dự đoán trước được.

Trần Thư nhướng mày:

- Lão sư, ngươi không ngạc nhiên sao?

- Cái này thì có gì mà ngạc nhiên!

Liễu Phong lắc lắc đầu nói:

- Ta tin tưởng A Lương… trưởng bối!

- …

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, không ngờ đều đã bị Liễu Phong đoán trước.

A Lương vội vàng nói:

- Lão sư, chúng ta cũng ra sức tương đối tốt mà!

- Được rồi! Nên nói chuyện chính thôi!

Liễu Phong cười nói:

- Thông tin cơ bản về giải đấu thế giới đã được tung ra, là ngày 1 tháng 7. Địa điểm ngay tại Khởi Nguyên Đảo ở giữa bốn quốc gia lớn.

- Khởi Nguyên Đảo?

Trần Thư nhướng mày, ngược lại trong mắt có chút ấn tượng.

Sở dĩ được đặt tên là Khởi Nguyên Đảo là bởi vì nó là nơi kiểm tra đo lường linh khí đầu tiên trên Lam Tinh.

Không chỉ mang ý nghĩa biểu tượng, mà nó còn nằm ở trung tâm của bốn quốc gia lớn, nghiễm nhiên là một trong những địa điểm tốt nhất để tổ chức giải đấu thế giới.

- Ừm, bây giờ còn chưa đầy một tháng nữa!

Liễu Phong cười nói:

- Các ngươi đều phải tranh thủ thời gian tập luyện đi!

- Ngoài bốn quốc gia lớn, còn có các cao thủ của các quốc gia nhỏ khác, Bạch Ngân Tổ có tổng cộng ba mươi hai tuyển thủ, Hắc Thiết Tổ có ba mươi hai tổ nhỏ.

Bốn người Trần Thư gật đầu, nhưng không có gì đáng ngạc nhiên. Đây đã là quy luật trong nhiều năm.

Chỉ riêng bốn nước lớn đã chiếm hai mươi bốn vị trí, bốn mươi nước còn lại bị cạnh tranh bởi hàng trăm nước nhỏ.

Ai bảo người tổ chức giải thi đấu là tứ đại cường quốc chứ?

Cuối cùng tầm quan trọng của quyền giải thích đã được làm nổi bật!

Trần Thư nhếch mép cười và nói:

- Đã đến thời khắc ta trở nên nổi tiếng trên toàn thế giới!

- Trần Bì, đừng chủ quan!

Liễu Phong quay đầu lại nhìn, nói:

- Trong hội nghị của thi đấu thế giới, ta cùng với những người cường giả nước ngoài đã nói chuyện qua với nhau, và tìm hiểu tình hình cơ bản của mỗi nước.

- Chẳng lẽ ở những quốc gia khác cũng có những tội phạm xuất thế sao?

Trần Thư hỏi, ánh mắt trở nên phấn khích hơn.

Hắn còn đang lo lắng sau này thành lập một tổ chức mà không thể tìm thấy thành viên.

- …

Liễu Phong khóe miệng giật giật, thật sự nghĩ rằng mọi người tất cả mọi người đều giống như ngươi!

Hắn ta mở miệng nói:

- Những quốc gia khác cũng có nhân tài hàng đầu, tài năng vượt xa tuyển thủ của những năm trước, nên cẩn thận một chút sẽ tốt hơn!

Cả bốn người đều gật đầu, trong lòng lại không hề chủ quan chút nào.

Liễu Phong cũng không quá lo lắng, bốn người bọn họ sợ rằng ngay cả đối phó với người già yếu, ốm yếu, tàn phế cũng phải dùng thủ đoạn đánh lén. Tất nhiên sẽ không có khả năng gặp thất bại bất ngờ.

Sau đó, năm người vừa ăn vừa nói chuyện, Liễu Phong nói với Trần Thư và những người khác về các quy tắc của cuộc thi.

Nửa giờ sau đó.

- Cũng tàm tạm rồi!

Liễu Phong đứng dậy vươn vai nói:

- Bây giờ nói cho ngươi biết về các quy tắc mới được thêm vào!

- Cho ta?

Trần Thư hơi giật mình, chỉ vào bản thân, trong mắt có chút khó hiểu.

- Đúng vậy, đặc biệt nói cho ngươi.

Liễu Phong gật đầu nói:

- Trước hết, trong quá trình thi đấu, nghiêm cấm xuất hiện bất kỳ vũ khí nóng nào, đặc biệt là đạn hạt nhân!

Hắn ta vỗ vai Trần Thư và nghiêm túc nói:

- Không quốc gia nào muốn xem trận đấu đang diễn ra mà hòn đảo lại bị chìm cả!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, cố tình đặt ra để nhắm vào hắn đúng không?

Chương 1132: Sinh viên rất thích hợp xem màn kịch này

Liễu Phong tiếp tục nói: - Quy tắc thứ hai, cuộc thi không cho phép bất kỳ gian hàng đồ ăn nào xuất hiện. Điều thứ ba…

Nửa giờ đã trôi qua, nét mặt Trần Thư dần dần có gì đó không đúng.

- Điều ba trăm năm mươi sáu…

- Đủ rồi!

Cuối cùng, Trần Thư rốt cuộc cũng không nhịn được mà nói:

- Liễu lão sư, tại sao không nói thẳng là ta không được phép có mặt ở đó? Điều này đã dính đến việc xúc phạm cá nhân!

- Hãy thông cảm một chút, cũng là vì sự tiến triển suôn sẻ của giải đấu thế giới!

Trong mắt Liễu Phong hiện lên một chút thương cảm, nhưng hắn ta cũng thực sự bất lực.

- Đạo lý ta đều hiểu, nhưng mẹ nó những quy tắc mới được bổ sung còn nhiều hơn những quy tắc cũ, không phải là quá lố rồi hay sao?

- Trần Bì, ngươi phải hiểu khổ tâm của những người tổ chức chứ!

Cả ba người A Lương đều nín cười, trong lòng thì đã vui như nở hoa rồi.

- Cút đi!

Trần Thư lập tức đứng dậy, tức giận nói:

- Cuộc thi này không tham gia cũng được, danh dự của tội phạm tuyệt nhiên không thể bị người khác sỉ nhục!

Hắn đi thẳng về phía phòng khách.

Nhưng Liễu Phong vô cùng bình tĩnh, nuốt lấy miếng thịt thú trong miệng, bình thản nói:

- Phần thưởng quán quân là Thần Kỹ!

- …

Bước chân Trần Thư trì trệ, lập tức dừng lại tại chỗ, dường như bị tạm ngưng trong chốc lát vậy.

Một giây sau, hắn tự nhiên quay người lại cười và nói:

- Chúng ta lúc nào sẽ khởi hành đến Khởi Nguyên Đảo?

- …

Liễu Phong sầm mặt lại, ngươi lật mặt không phải là quá nhanh chứ?

Hắn ta nói:

- Không phải ngươi vừa nói danh dự của tội phạm tuyệt nhiên không thể bị người khác sỉ nhục sao?

- Thần Kỹ sao có thể được gọi là sỉ nhục chứ?

Trần Thư bĩu môi:

- Ai cho ta Thần Kỹ thì có thể sỉ nhục ta!

- …

Liễu Phong và những người khác khóe mắt giật giật, ngươi đúng là không có chút giới hạn nào!

- Đúng rồi, thưa lão sư, Thần Kỹ cũng đến từ vật liệu Hung Thú?

Trong mắt Trần Thư có chút ngờ vực, dựa theo mức độ hiểu biết của hắn thì cho dù có là vật liệu Hung Thú cấp bậc Thú Hoàng cũng không thể nào lĩnh hội được Thần Kỹ.

Đó cũng là lý do tại sao Thần Kỹ tương đối hiếm.

- Ta cũng không biết.

Liễu Phong lắc đầu, đối với thứ đồ như Thần Kỹ này, cho dù là Ngự Thú Sư Vương Cấp cũng không thể hiểu rõ tường tận được.

- Là do lão gia tử mang ra, xem như một trong những phần thưởng đặc biệt cho quán quân đấy.

- Lão gia tử!

Trần Thư mở to mắt nhìn, không nhịn được mà nói:

- Đây không phải thuần túy là lãng phí đồ rồi sao? Trực tiếp đưa cho ta không phải là được rồi sao!

- Tiểu Tử như ngươi có thể câm miệng lại được không!

Liễu Phong gõ đầu hắn và nói:

- Phần thưởng của trận đấu sẽ tiến hành định mức giá trị, cuối cùng do các quốc gia chia đều ra. Đương nhiên các nước lớn sẽ có nhiều của cải, với lại tổng cộng có sáu người, đưa ra nhiều hơn một chút cũng là một loại bồi thường đối với các nước nhỏ hơn.

- Cũng có nghĩa là Thần Kỹ tương đương với việc các quốc gia cùng nhau sản xuất ra hay sao?

- Theo lý thuyết thì là như vậy.

Liễu Phong gật đầu. Trên thực tế thì đây là lần đầu tiên xuất hiện việc Thần Kỹ bị xem như là phần thưởng.

- Nhưng vậy cũng đâu thể lấy Thần Kỹ ra được chứ, loại đồ này cũng không phải là thứ dùng tiền là so sánh được.

Ẩn sâu trong ánh mắt của Trần Thư vẫn có chút đáng tiếc.

- Lão gia tử ắt sẽ tự có suy tính của mình.

Liễu Phong lắc đầu nói:

- Mặc dù lấy Thần Kỹ ra, thế nhưng cũng thu về được một lượng lớn vật tư Hung Thú cơ bản.

- Vật tư cơ bản?

Trần Thư ngẩn ngơ, trong mắt có chút suy tư mà nói:

- Có biến cố xuất hiện?

Hoán đổi một số lượng lớn vật tư cơ bản, có lẽ đây sẽ là một tín hiệu xấu.

- Cái này ta cũng không rõ cho lắm.

Liêu Phong lắc lắc đầu mà nói:

- Nhưng có thể chắc chắn rằng nguyên nhân là do ngươi!

- Ta?

Trần Thư chỉ vào chính mình, có chút không hiểu.

- Lão gia tử tương đối xem trọng ngươi, chỉ cần ngươi giành lấy được giải quán quân, Thần Kỹ cũng phải cũng trở thành đồ của nước ta rồi sao?

- Điều này cũng đúng.

Trần Thư hơi sửng sốt một chút, sau đó gật đầu lia lịa, vừa cười vừa nói:

- Không thể không nói, mắt nhìn của lão gia tử rất tốt đó!

- Được thôi, không được để Thần Kỹ lưu nhập vào ngoại quốc!

Trong mắt Liễu Phong hiện lên sự khích lệ, hắn ta nói tiếp:

- Dự kiến thì là ngày mười lăm tháng sáu xuất phát, bốn người các ngươi chuẩn bị trước đi!

- Được!

Bốn người cùng lúc gật đầu, quay trở lại phòng khách, bắt đầu dọn dẹp hành lý.

Liễu Phong cũng cưỡi Khế Ước Linh rời khỏi ký túc xá…

…

Rất nhanh, thời gian thoáng cái đã đến ngày mười năm tháng sáu.

Kì thi Đại học Toàn quốc đã kết thúc, sự chú ý của mọi người đều chuyển sang Cuộc thi Ngự Thú Thế giới!

Mỗi cuộc thi đấu thế giới đều sẽ thu hút sự quan tâm của toàn cầu, đương nhiên Hoa Quốc cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, tội phạm Nam Giang cũng rất được kỳ vọng trong năm nay!

Mặc dù còn chưa bắt đầu, thế nhưng trên mạng đã thảo luận sôi sục ngất trời rồi.

- Cuối cùng tội phạm ca cũng sắp ra nước ngoài rồi!

Chương 1133: Sinh viên rất thích hợp xem màn kịch này (2)

– Đúng vậy đó, chúng ta không thể cứ để nhân tài trong nước bị tổn hại được, nhân tài nước ngoài cũng trốn không thoát đâu! - Hiện tại dự rằng các tuyển thủ của nước ngoài vẫn còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề đâu!

- Đã mở phần thưởng cho cuộc thi rồi, khi nào thì Khởi Nguyên Đảo sẽ bị chìm…

…

Trần Thư và những người khác vẫn an tâm ở lại trong ký túc xá, chờ đợi cuộc thi đấu bắt đầu.

- Trần Bì, nhiệt độ bây giờ ngươi lại bắt đầu nóng lên rồi! Trên mạng đều đang bàn luận về ngươi đấy!

Vương Tuyệt đi đến sảnh khách, trong tay cầm lấy một bình thuốc uống của lão thái thái.

Trần Thư cười nhép miệng, nói:

- Mọi người đều đang mong đợi ta mang quán quân về sao?

- Không không không…

Tiểu Tinh cũng đi đến, bĩnh tĩnh nói:

- Mọi người đang mong chờ xem khi nào thì ngươi sẽ cho nổ tung Khởi Nguyên Đảo.

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng, sao mà người hâm mộ của hắn lại khác xa với người hâm mộ của những người khác vậy chứ…

- Đúng rồi, A Lương đâu rồi?

Trần Thư nhìn hai người kia mà nói:

- Hôm nay là đã xuất phát rồi đó.

Vương Tuyệt nói:

- Hình như đi nộp sơ yếu lí lịch rồi, dự định là khi thi đấu xong thì bắt đầu công việc thực tập luôn.

- Nộp lý lịch? Đi xem thử xem!

Trong chốc lát, Trần Thư đã tràn đầy hưng phấn.

Một quán quân toàn quốc như hắn mà cũng không có ai cần, sợ rằng A Lương cũng giống như hắn thôi?

Ba người vừa đi đến trước cửa phòng của A Lương, kết quả lại gặp phải hắn ta vừa vặn đi ra.

- A Lương, nộp sơ yếu lý lịch thế nào rồi?

Trần Thư nhíu nhíu mày, trong ánh mắt lộ rõ sự mong đợi.

- Haiz, đừng bàn nữa.

A Lương lắc lắc đầu, nói:

- Trần Bì, trước đây ngươi cũng nộp rồi phải không, kết quả thế nào?

- Đương nhiên là…

Trần Thư nuốt nước miếng, điềm tĩnh nói:

- Đương nhiên là rất nhiều công ty đều đồng ý tuyển dụng ta rồi!

- Thật hay giả vậy?

Ba người quay đầu nhìn lại, thoáng chốc sắc mặt đã có chút nghi ngờ.

Đơn vị chân chính nào mà dám tuyển tội phạm chứ?

- Nói thừa!

Trần Thư vô cùng tự tin mà nói:

- Cái gì mà Ngự Long Vệ, Trấn Linh Quân, Vương Giả Ngự Thú Đoàn, tất cả đều duỗi cành ô-liu với ta…

…

Sắc mặt ba người đều rất cổ quái. Ngươi cũng không khỏi giả dối quá rồi đó?

- A Lương, ngươi cũng đừng có nản chí, tìm việc là một quá trình dài, không thể bởi vì thất bại mà chán chường!

Hắn vỗ vỗ bả vai của A Lương, nói:

- Dù sao thì ta mới là người đứng đầu của thế hệ trẻ!

A Lương giật giật khóe miệng, hắn ta nói:

- Ta thở dài là vì những công ty muốn tuyển ta thật sự là nhiều đến đếm không hết!

- ?

Nét mặt của Trần Thư cứng đờ lại.

- Ngươi nói cái gì?

- Ta nói là, những công ty muốn tuyển ta nhiều vô số kể, nhưng đãi ngộ ta lại không hài lòng cho lắm.

A Lương lắc đầu nói:

- Xem ra chỉ có thể trở về kế thừa gia nghiệp thôi!

- Ngươi đang nói tiếng người sao?

Trần Thư trừng lớn hai mắt mà nói:

- Những công ty đó ngươi đều cự tuyệt hết sao?

- Đúng thế, ta đều trả lời bọn họ là thực tế lương bổng rất thấp, vả lại không có bảo hiểm thất nghiệp!

A Lương cười cười mà nói:

- Hiện tại mọi người đều gọi ngươi là Ngoại Quyển Hiệp!

- Cái gì Hiệp?

Vương Tuyệt mở miệng hỏi, trong mắt có chút khó hiểu.

- Ta nói như vậy thì những công ty khác mới hiểu phải nâng cao mức đãi ngộ, đó không phải là Ngoại Quyển sao?

A Lương cười cười, giải thích thêm:

- Đó cũng là đặc biệt giúp đỡ những người làm công, đương nhiên những người trong ký túc xá chúng ta không cần đến.

- Đủ rồi đó!

Trần Thư thở dài, quay người dựa vào ghế sofa, bắt đầu xem hoạt hình Makka Pakka, làm dịu tâm trí mình.

A Lương hỏi:

- Trần Bì, ngươi sao thế?

- Ta muốn yên tĩnh.

Trần Thư không nói một lời, hết sức chăm chú nhìn lên ti vi.

Mười giờ sáng

Tùng tùng!

A Lương nhìn ra phía ngoài cửa ngoài ký túc xá, thầm nói:

- Liễu lão sư đến rồi@

Trần Thư nói:

- Sao có thể được! Từ trước đến giờ hắn ta không bao giờ đi cửa chính cả!

Vẻ mặt A Lương đầy nghi hoặc. Hắn ta mở cửa ký túc xá ra, chỉ thấy ngoài cửa là một nam sinh có khuôn mặt khôi ngôi tuấn tú.

- Hả? Ngươi là?

A Lương sững sờ, cảm giác có chút quen thuộc.

- Phong!

Nam sinh cười cười, sau đó quay người, chỉ thấy trên áo khoác của hắn viết lên một hàng chữ: Nam tử như gió!

Ầm!

A Lương trực tiếp đóng sầm cửa lại. Đây không phải là có bệnh à?

Đùng đùng đùng!

- Mấy huynh đệ, mở cửa đi, ta là Cơ Phong!

Cơ Phong gõ gõ cửa ký túc xá, vội nói:

- Liễu giáo sư bảo ta đến đây tìm các ngươi, đợi một hồi rồi cùng nhau xuất phát.

- Cơ Phong?

Bốn người Trần Thư đều sửng sốt, trong chốc lát đã nhớ ra.

Trong Bạch Ngân Tổ của cuộc thi đấu Ngự Thú toàn quốc, ba người đứng đầu chính là Trần Thư, Phương Tư và Cơ Phong!

- Vào đi!

Trần Thư đứng dậy, lại một lần nữa mở cửa phòng ra, trong miệng thầm nói:

- Ký túc xá lại có thêm một tên điên nữa rồi.

- Hửm?

Cơ Phong chau màu, hắn ta nói:

- Tội phạm, sao ngươi lại nói là “lại”?

???

Trần Thư ngay lập tức sững sờ, điểm chú ý của ngươi quỷ quyệt như thế đấy hả?

- Làm sao mà ta biết được, chỉ nói giỡn thôi.

Chương 1134: Sự phô trương của Trần Thư

Trần Thư nhún vai, đồng thời chỉ vào sofa. - Ngồi đi.

Cơ Phong gật đầu, nhìn về phía ti vi đang mở Makka Pakka mà nói:

- Cả một buổi sáng các ngươi chỉ xem loại phim này thôi sao?

Ba người đồng loạt nói:

- Tương đối hay!

Cơ Phong giật giật khóe miệng, hắn ta nói:

- Mấy đại ca à, ta đều đã hai mươi năm tuổi đời rồi đấy…

Mười phút trôi qua.

Cơ Phong hết sức chú tâm, trong miệng còn lí nhí:

- Công nhận hay thật đó!

…

Bốn người Trần Thư hoàn toàn không thèm để ý đến hắn ta, bất kỳ ai đều trốn khỏi định luật vả mặt.

- Trần Bì! Tỷ về rồi đây!

Ngay đúng lúc này, cánh cửa trên ban công mở ra.

Một cô gái tóc ngắn lạnh nhạt bước vào, miệng nở nụ cười nhạt.

Phương Tư tỷ.

A Lương và những người khác đồng loạt giật mình, theo bản năng mà bật dậy.

Phương Tư cười rồi lại cười, sau đó nhìn về phía ti vi, thoáng cái đã ngây ngẩn cả người.

- Mấy người các ngươi cùng xem loại phim này hả? Không thấy ấu trĩ sao?

Trần Thư điềm tĩnh ngồi trên ghế sofa mà nói:

- Đối với học sinh Trung học mà nói thì đúng là có chút ấu trĩ, nhưng sinh viên Đại học xem thì rất thích hợp.

- …

Phương Tư lắc lắc đầu, sau đó bèn nói với Trần Thư:

- Trần Bì, nghe nói ngươi làm Ngự Long Vệ rồi sao?

- Hửm?

Trần Thư nhếch mép cười, nói:

- Tin tức truyền đi nhanh đến như vậy sao? Khiêm tốn, khiêm tốn thôi!

- Ngươi là Ngự Long Vệ?

Cơ Phòng cũng quay đầu lại nhìn hắn, sâu trong mắt tràn đầy sự khó tin.

- Ngươi không phải là tội phạm sao?

- Kiêm chức không được à?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Đầu năm nay làm tội phạm cũng có dễ dàng gì đâu, thu nhập không ổn định, còn không có bảo hiểm thất nghiệp nữa!

- …

Mọi người giật giật khóe miệng, thật sự xem tội phạm thành một công việc chân chính rồi sao?

- Trần Bì!

Ngay lúc này, một nam tử đầu đinh từ ban công đi đến, chính là Liễu Phong!

- Mọi người đều ở đây hết sao!

Liễu Phong nhìn Thần Thư rồi nói:

- Có thể chuẩn bị xuất phát được rồi!

Mọi người hơi hưng phấn, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong, tất cả đều đồng loạt cùng Liễu Phong rời khỏi ký túc xá.

Nửa tiếng sau.

Trần Thư và mọi người đều đã đến trước cửa Học Phủ.

Tần Thiên cùng một vị giáo sư đã đợi ở đây rất lâu rồi, mà hai người ở bên cạnh chính là tuyển thủ của hai nhóm khác trong trận đấu Hắc Thiết.

- Đến rồi sao?

Tần Thiên nhìn bọn người Trần Thư, trong mắt hiện lên nét tươi cười.

Con hàng chính là tuyển thủ nặng ký trong trận đấu này đó!

Tần Thiên chỉ chỉ nam tử kế bên, nói:

- Vị này là giáo sư Giang Vân, lần này sẽ do ba người chúng ta hộ tống các ngươi đi!

- Lúc trước ngươi thi cao khảo vào Hoa Hạ Học Phủ, hắn ta là người ủng hộ ngươi.

Liễu Phong thấp giọng nói:

- Ngoài ra, hắn ta cũng là học sinh của lão giáo sư Diệp Thanh đấy.

Trần Thư gật gật đầu, vừa cười vừa nói:

- Chào Giang Vân giáo sư !

- Bây giờ ngươi đã là nhân vật truyền kỳ của học phủ rồi nhỉ!

Giang Vân mỉm cười, trong mắt tràn đầy xúc động.

Lúc đầu, hắn ta chỉ xem Trần Thư như là một tiểu bối. Mặc dù xem trọng thiên phú của hắn, nhưng chủ yếu vẫn là do Diệp Thanh nên mới nâng đỡ hắn.

Kết quả chưa đầy ba năm, con hàng này lại phát triển đến tầm cao như vậy.

- Giáo sư quá khen!

Trần Thư xua tay nói tiếp:

- Chỉ là nhân vật truyền kỳ toàn quốc mà thôi, tuy rằng trong tương lai cũng sẽ trở thành truyền kỳ toàn cầu thôi!

- ?

Giang Vân sửng sốt. Tên tiểu tử ngươi không có chút khiêm tốn nào hết vậy?

- Khiêm tốn một chút đi!

Liễu Phong vỗ lên đầu hắn, hắn ta nói:

- Tiểu tử ngươi thật sự cho rằng mình là truyền kỳ của cả học phủ đấy à?

Hắn ta vừa dứt lời thì một tiếng hét thảm bỗng vang vọng khắp cả Học Phủ :

- Tội phạm xuất trinh, không còn một gốc cây ngọn cỏ!

- Hửm?

Vẻ mặt Liễu Phong ngẩn ra, sau đó không nhịn được mà há to miệng.

Chỉ thấy hàng trăm sinh viên bên trong Học Phủ đột nhiên tuôn trào ra.

Có người thì lớn giọng hô to, có người thì giương cờ nhỏ viết lên bốn chữ lớn "Tội Phạm Nam Giang!"

- Tội phạm xuất chinh, không một gốc cây ngọn cỏ!

- Tội phạm xuất chinh, không một gốc cây ngọn cỏ!

Vẻ mặt của mấy trăm người đều rất hưng phấn, trong mắt tràn đầy sự mong chờ và ngưỡng mộ, thậm chí còn có một chút điên cuồng.

Phải biết rằng, mỗi một người trong Học Phủ đều là nhân tài được tuyển chọn từ khắp các nơi, làm gì từng sùng bái người khác như vậy đâu chứ?

- Lão sư, không phải ta tự cho rằng, mà ta thật sự là truyền kỳ đó!

Trần Thư nhếch mép cười, nhìn về phía Liễu Phong ở bên cạnh.

Liễu Phong cau mày nói:

- Tiểu tử ngươi… có phải mua hải quân rồi không hả?

- …

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng lại, hắn nói:

- Lão sư à, ta làm gì có tiền chứ!

Ngay đúng lúc này, A Lương huých vào người Trần Thư rồi nói:

- Là Vu Dịch…

Trần Thư quay đầu lại nhìn, thoáng chốc đã nhìn thấy Vu Dịch trong đám người, trên tay hắn ta cũng giương cờ tội phạm.

Bây giờ Trần Thư đã phát triển mạnh mẽ, hơn nữa còn có cả một Học Phủ làm chỗ dựa vững chắc, trừ phi thật sự có bệnh, bằng không không có ai nguyện ý đối nghịch với hắn cả…

Chương 1135: Sự phô trương của Trần Thư (2)

Trần Thư gật đầu với Vu Dịch. Vốn dĩ giữa hai người cũng chẳng có thù oán gì, tất cả đều bởi vì vụ việc chen ngang nhỏ xíu vào năm nhất kia thôi… - Thôi được rồi!

Cuối cùng Tần Thiên cũng không nhịn nổi nữa mà ngăn cản hành động của mọi người lại.

- Chúng ta là Đệ Nhất Học Phủ, là thánh địa Ngự Thú trong lòng người dân toàn quốc, bày ra cái trò này là các người đang muốn làm gì hả?

- Đến lúc đó, bên chính phủ nhìn vào sẽ như thế nào đây? Trong lòng người dân sẽ nghĩ ra sao?

Lão lắc đầu thở dài, bày ra dáng vẻ đau lòng nhức óc.

Giang Vân huých vào người lão mà nói:

- Tần ca, ta cho rằng người dân sẽ không nghĩ gì đâu…

- Lão Giang, ngươi đừng biện hộ cho mấy người kia nữa !

Tần Thiên cau mày, rõ ràng lão cho rằng Giang Vân đang vì mọi người mà giải vây.

- Tần ca, lời ta nói là thật đấy…

Giang Vân chỉ về phía trước, chỉ thấy trên những con đường bỗng xuất hiện rất nhiều người đang giương cờ biểu, tất cả đều đến để đưa tiễn Trần Thư.

- ?

Khóe miệng Tần Thiên co rút lại, vẻ mặt thoáng chốc cũng trở nên ngưng trọng.

Lão hoàn toàn không nghĩ tới sức ảnh hưởng của Trần Thư lại lớn đến như vậy, hắn thật sự là tội phạm nổi danh toàn quốc hả?

- Trần Bì!

Tần Thiên trừng mắt nhìn hắn, lão nói:

- Có phải ngươi thuê người không hả?

Trần Thư giang hai tay ra, nói:

- Hiệu trưởng, nhân cách và mị lực sáng chói quá, ta cũng hết cách…

- Thôi bớt lại đi nhé!

Tần Thiên quay đầu, trong nháy mắt đã triệu hồi Phi Hành Khế Ước Linh của mình ra rồi nói:

- Đều lên hết đi!

Mọi người gật đầu, rộn ràng bước lên lưng Khế Ước Linh.

- Không phải, ta còn chưa tương tác nữa mà!

Trần Thư vội vàng nói, trong mắt hiện lên chút lo lắng.

Thực ra những người bên ngoài Học Phủ … quả thật đều là do hắn thuê cả. Với tư cách là tuyển thủ quốc gia, không phô trương một chút thì sao có mặt mũi được chứ?

Hôm nay vốn dĩ hắn còn muốn ra vẻ một trận, kết quả mọi người lại dứt khoát rời khỏi hiện trường rồi.

Vậy không tiền của hắn đều mất trắng cả rồi sao?

- Đi thôi!

Liễu Phong trực tiếp túm lấy tay phải của Trần Thư, dùng sức kéo hắn lên lưng của Khế Ước Linh, đồng thời cũng triệu hồi Băng Điểu của mình ra.

Mọi người bay lên trời, trực tiếp cưỡi Khế Ước Linh mà tiến thẳng về Khởi Nguyên Đảo.

- Các vị, chờ tin chiến thắng của ta!

Trần Thư vội nằm lên lưng Khế Ước Linh, lớn tiếng hô:

- Ta sẽ quay trở lại!

Đám người ở bên dưới đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trời, vẫy vẫy tay, đưa mắt tiễn bọn hắn rời đi.

- Hiệu trưởng, chẳng lẽ chúng ta trực tiếp bay qua đó sao?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Sao không trực tiếp ngồi máy bay ạ?

Tần Tiên liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Máy bay cũng cần an toàn, không được mang đạn hạt nhân và hỏa tiễn lên đâu.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ta để Thỏ Không Gian cất đi là được rồi.

- Chủ yếu nhất là ngươi quá hay gây thù chuốc oán!

Tần Thiên mở miệng nói:

- Nếu như ta nhớ không lầm thì Thánh Ngự Hội, tổ chức Ám Dạ, Cứu Thế Giáo Hội đều có đại thù với ngươi nhỉ?

- Không thể nào!

Các tuyển thủ còn lại lần lượt nhìn đến, đồng loạt giơ ngón tay cái lên.

Bọn họ đều là những người nổi bật trong nước, đương nhiên có gia thế đáng kinh ngạc, biết rõ ba tổ chức này đại diện cho cái gì.

Hai tay Trần Thư xòe ra, nói:

- À, đều là người cùng ngành cạnh tranh thôi…

- ?

Tần Thiên nổi giận với hắn, nói:

- Nếu như không phải không đủ nhân thủ thì ta còn muốn phái một Vương Cấp nữa ra ngoài.

Thật ra Trần Thư có Truyền Kỳ Cấp che chở, nói chung sẽ không xảy ra chuyện gì nhưng Tần Thiên bọn họ sợ con hàng này nhất thời hưng phấn, trực tiếp giết vào hang ổ của đối phương, đây không phải là tự tìm đường chết ư?

- Được rồi, các ngươi ổn định lại đi, một ngày nữa có thể đến Khởi Nguyên Đảo!

Tần Thiên ngồi xuống khoanh chân lại, đồng thời để cho Khế Ước Linh dùng hết tốc độ tiến về phía trước.

Những người còn lại đều gật đầu, cũng ngồi xuống theo.

Trần Thư thì nhích lại gần, nói:

- Hiệu trưởng, có thể hỏi ngươi một vấn đề nữa không?

Tần Thiên vốn muốn từ chối, nhưng lời còn chưa nói ra đã bị Trần Thư cắt ngang.

- Đều là vấn đề rất nghiêm túc!

- Hỏi đi!

Tần Thiên gật đầu, lão là người duy trì trật tự của giải thi đấu thế giới nên cũng biết không ít nội tình.

Trần Thư nhích lại gần, nhẹ giọng nói:

- Trận thi đấu của chúng ta có nội tình đen tối gì không? Nếu có, ta muốn mua chức quán quân!

- ?

Tần Thiên quay đầu nhìn sang, bình thản nói:

- Ta muốn lão Liễu hỏa táng ngươi!

Ngươi vừa mở miệng đã nói nội tình đen tối, mẹ nó còn muốn mua chức quán quân, đây mà là vấn đề nghiêm túc à?

- Ta làm sao?

Vẻ mặt Trần Thư vô tội, nói:

- Không phải ngài để ta hỏi ư?

Tần Thiên liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ta để ngươi hỏi vấn đề của nhân loại!

- …

Trần Thư nhún vai nói:

- Vậy có phần thưởng cụ thể không, quán quân chỉ có một Thần Kỹ thôi sao?

- Ta không biết.

Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Phần thưởng là tất cả các quốc gia cùng nhau chọn ra, ta tạm thời không biết nhưng chắc chắn là có các loại Chân Bảo, vật liệu.

- Cái này có khác gì chưa nói đâu.

Chương 1136: Trận thi đấu có nội tình đen tối gì không? Ta muốn mua chức quán quân

Trần Thư thầm chửi bậy, trong mắt đã có vẻ thất vọng, sau đó hắn dường như nghĩ đến điều gì đó, hai mắt đột nhiên lóe lên tia sáng - Ngươi muốn làm gì?

Sắc mặt Tần Thiên chấn động, theo bản năng kéo dài khoảng cách ra, con hàng này hình như lại có suy nghĩ không tốt đẹp gì.

- Ầy… Hiệu trưởng, ngài sợ cái gì?

Trần Thư nở nụ cười, nói:

- Ngài nói xem chúng ta tham gia trận đấu là vì cái gì?

Tần Thiên thử đáp:

- Vang danh toàn cầu?

- Cái đó quá hư vinh!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta cũng không phải loại người như thế.

Tần Thiên lại nói thêm:

- Lấy được giải thưởng?

- Không sai!

Trần Thư gật đầu đáp:

- Tham gia trận đấu chủ yếu là vì giải thưởng!

- Nhưng ta cảm thấy hoàn toàn có thể nhảy qua giai đoạn này!

- Có ý gì?

Tần Thiên có hơi khó hiểu, bất tri bất giác bị Trần Thư dẫn dắt đi.

- Chúng ta vì sao lại không trực tiếp liên thủ lại, cướp lấy giải thưởng, đến lúc đó chuồn đi chẳng phải êm đẹp sao?

Ầm!

- Á!

Cơ thể Trần Thư lập tức bị đạp bay, trực tiếp rơi xuống phía dưới.

- Ngươi muốn kéo tất cả mọi người cùng xuống nước đúng không?

Tần Thiên nhìn Trần Thư, nhịn không được mà lắc đầu.

Con hàng này có vẻ không cứu nổi nữa rồi. Sống nhiều năm như vậy, từ xưa tới nay chưa từng thấy ai nghĩ đến việc cướp giải thưởng thi đấu cả, đây không phải là lập tức trở thành kẻ địch tấn công của toàn thế giới ư…

- Ta chỉ đề nghị thôi!

Trần Thư lớn tiếng đáp, đồng thời triệu hoán ra Tiểu Hoàng, tiếp được mình từ trong không trung.

- Òm ọp.

Tiểu Hoàng phóng thích ra Trùng Phong, miễn cưỡng đi theo Khế Ước Linh của Tần Thiên.

Tần Thiên quay đầu lại nhìn, nói:

- Đề nghị này của ngươi quá phạm pháp, ta không chấp hành được!

- A…

Trần Thư cúi đầu xuống, đưa mắt nhìn những người còn lại.

Mọi người đều lùi lại một bước, lựa chọn quay đầu lại, dáng vẻ như không muốn để ý đến hắn.

- Không ngờ lại không ai có tham vọng như vậy?

Trần Thư thở dài, lẩm bẩm:

- Con đường của ta quá cô độc…

…

Buổi chiều, mọi người phi hành thẳng đến biên giới phía tây Hoa Quốc.

- Thơm quá!

Trần Thư một thân một mình ngồi trên đầu Slime, biến lòng tham thành sự thèm ăn.

Trước mặt hắn bày một cái nồi, bắt đầu xào rau trước mặt mọi người, mùi hương lan tỏa ra khắp nơi.

Những người còn lại đều hít hít mũi, nhịn không được nuốt nước miếng.

Có nên nói là tài nấu nướng của con hàng này dường như đã tăng lên không!

Tinh!

Nồi cơm điện to đùng bên cạnh cũng đồng thời vang lên, hiển thị đã nấu cơm xong.

- Cuối cùng cũng được ăn cơm.

Trần Thư liếm môi một cái, bởi vì đi quá vội nên giữa trưa bọn họ đã xuất phát, cơm trưa cũng chưa kịp ăn.

- Trần Bì…

Mọi người cùng nhau nhìn lại, vốn không đói bụng, kết quả là bị con hàng này khơi dậy lòng thèm ăn.

- Thế nào? Các ngươi muốn ăn à?

Trần Thư chớp mắt, cười nói:

- Vậy tùy tiện nộp chút tiền cơm là được.

- Được!

Mọi người vội vàng gật đầu, đã có chút không đợi nổi nữa.

- Một người chỉ cần năm mươi vạn!

- ?

Nụ cười của mọi người lập tức cứng đờ lại, mẹ nó một đĩa rau xào của ngươi mà muốn lấy năm mươi vạn?

- Đây cũng không phải nguyên liệu nấu ăn thông thường!

Trần Thư chỉ vào chậu thịt thú nói:

- Thịt Thú Hoàng, xứng với giá này!

- Cái gì?

Tần Thiên quay đầu lại nhìn, nói:

- Ngươi giết Thú Hoàng lúc nào?

Trên Hoàng Kim Quân Vương là Thú Hoàng, loại đẳng cấp hung thú này, không cần nói đến Trần Thư, ngay cả lão cũng chỉ có thể quyết đoán bỏ chạy.

- Cái này chẳng phải chỉ là thịt thú Hắc Thiết Cấp phổ thông thôi ư?

Liễu Phong hít hít mũi, lập tức ngửi ra hương vị.

Trần Thư gãi đầu, nghiêm túc nói:

- À… Ta đặt nhũ danh cho nó là Thú Hoàng, có vấn đề gì không?

- ?

Khóe miệng mọi người giật giật, chuẩn bị tải App chống tống tiền cả đêm.

Đám người A Lương thì vẫn bình tĩnh, lúc trước con hàng này buôn bán đồ nướng ở đảo Thánh Ngự cũng dùng một chiêu này…

- Ngươi sớm muộn gì cũng sẽ bị Ngự Long Vệ bắt đi!

Tần Thiên trừng mắt liếc hắn một cái, trực tiếp nhảy lên, dứt khoát đi đến trên đầu Slime của Trần Thư.

Những người còn lại thấy thế cũng ào ào nhảy đến, trong mắt đã bốc lên tia sáng đói khát.

Nhất thời, chậu lớn đựng thức ăn ở giữa có hơi lung lay sắp đổ.

- Bà mẹ nó, cẩn thận chút!

Trần Thư vội vàng để Tiểu Hoàng phóng ra Cự Đại Hóa, thân thể nó lập tức bành trướng ra gấp mười hai lần!

- Hả?

Tần Thiên sửng sốt, nhìn Slime phía dưới.

- Đại Tiện Quái Thú của ngươi lớn như này từ khi nào?

Tiểu Hoàng của Trần Thư lại nuốt một viên Hình Thể Chân Bảo vào, tự nhiên lại được to lên, bây giờ đã gần một trăm bốn mươi mét, lực xung kích thực sự rất mạnh.

- Nó vốn lớn như vậy mà!

Trần Thư nhếch môi, đồng thời lấy một nắm đũa ra.

Mọi người nhận lấy, cả đám người vây quanh trước món ớt xanh xào thịt, đã thèm đến không nhịn được nữa.

- Tất cả cẩn thận một chút.

Tần Thiên vội vã nhắc nhở:

- Lỡ như có đồ gì rơi xuống thì sẽ là một vụ tai nạn.

- Hiệu trưởng, đồ của chúng ta được cất đi từ lâu rồi.

Mọi người đương nhiên biết được những điều cần chú ý khi phi hành ở trên không, sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp này.

Chương 1137: Ta mới chỉ giết một tí mà ngươi đã không chống đỡ nổi rồi sao?

Liễu Phong gắp một miếng thịt lên, vẻ mặt tràn đầy vui sướng, đồng thời nói: - Vậy cũng phải cẩn thận, lỡ như dầu ăn nhỏ xuống thì cũng sẽ tạo ra ngộ thương.

- ?

Mọi người quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên vẻ kỳ quái.

- Nhìn ta làm gì?

Sắc mặt Liễu Phong sững sờ, sau đó nghiêm túc nói:

- Chúng ta đang ở độ cao mấy ngàn thước, cho dù một giọt chất lỏng rơi xuống thôi cũng sẽ được tăng tốc độ lên, lực phá hoại cũng không nhỏ.

Nghe xong câu này, sắc mặt mọi người càng trở nên kỳ lạ hơn.

Trần Thư bình thản mở miệng nói:

- Lão sư, cái kia… ngài chưa từng dầm mưa sao…

- ?

Liễu Phong lập tức cạn lời, đôi mắt mở to ra nhìn.

- Thật là nhàm chán, mau ăn cơm đi!

- …

Mọi người tụ tập thành một đám, bắt đầu ăn cơm.

Ở lâu với Trần Thư, bọn hắn đã hoàn toàn không còn phong thái của cường giả và thiên tài nữa.

Chỉ nhìn tư thế mọi ngươi ăn cơm thôi, e rằng nói đó là một nhóm tội phạm cũng sẽ không có ai nghi ngờ…

Tiểu Hoàng chậm rãi phi hành, thậm chí không sử dụng một kỹ năng nào.

Nửa giờ sau.

Đám người sờ lên bụng mình, trên mặt là nụ cười vui vẻ.

Có sao nói vậy, xuất hành cùng tội phạm đúng là một chuyện tốt.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là con hàng này không gây chuyện…

- Trần Bì, ngươi hiện giờ đúng là thật tượng của toàn quốc!

Liễu Phong duỗi cái lưng nhức mỏi, nằm ở vị trí rìa ngoài của Tiểu Hoàng, nhìn xuống thành phố bên dưới.

Dựa vào thị lực Hoàng Kim Cấp của hắn ta, miễn cưỡng có thể nhìn thấy đủ loại lá cờ bên dưới, toàn bộ đều là để tiễn đưa Trần Thư.

- Sau này ta dứt khoát ra mắt làm minh tinh là được.

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt đã có chút suy tư.

Liễu Phong nhếch miệng nói:

- Dẹp ngay, ngươi biết hát biết nhảy à?

- Không biết, nhưng ta có thể biểu diễn ném đạn hạt nhân cho mọi người xem!

Trần Thư nhún vai nói:

- Nhất định sẽ thu hút một lượng fan lớn!

- Ngươi im miệng đi!

Liễu Phong trừng mắt lườm hắn một cái, con hàng này hiện giờ đã nghiện ném đạn hạt nhân rồi.

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, một đoàn người chậm rãi rời khỏi biên giới Hoa Quốc.

- Được rồi! Trần Bì, thu Khế Ước Linh của ngươi lại đi!

Tần Thiên đứng lên, đồng thời triệu hoán ra Khế Ước Linh của mình.

- Tại sao?

Ánh mắt Trần Thư có hơi khó hiểu, nói:

- Thời gian 15 ngày, Tiểu Hoàng có chậm cỡ nào cũng đến được Khởi Nguyên Đảo.

- Lỡ như có nguy hiểm gì thì Khế Ước Linh của ngươi không ngăn nổi đâu!

Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Đoạn đường này chưa chắc sẽ yên bình.

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu bọn họ không đi máy bay.

Lỡ như xảy ra nguy hiểm thì sẽ tác động đến những người còn lại, không có người nào có thể đảm bảo không có thương vong.

- Được thôi.

Trần Thư gật đầu, thu hồi Khế Ước Linh của mình lại.

Mặc dù Tiểu Hoàng có lực phòng ngự kinh người, Hoàng Kim Ngự Thú Sư chưa chắc có thể giết nó trong giây lát nhưng lỡ như cso Vương Cấp ra tay thì nó vẫn không chịu được.

Một đoàn người lần lượt đi đến trên lưng Hồng Sắc Đại Điểu dưới chân Tần Thiên.

Đồng thời, lão triệu hoán ra một Tinh Linh nguyên tố Thổ, thả ra một vòng bảo hộ màu vàng, bảo vệ mọi người.

Vù vù vù.

Hai cánh Hồng Sắc Đại Điệu rung động, bay nhanh về phía xa.

Mặc dù nó có huyết mạch Trọng Minh Điểu, năng lực chủ yếu là khống chế nhưng tốc độ cũng không thể khinh thường được, chí ít vượt xa Khế Ước Linh Hoàng Kim.

- Dự kiến ngày hôm sau có thể đến Khởi Nguyên Đảo, các ngươi có thể nghỉ ngơi một chút!

Tần Thiên nhìn về phía đám người Trần Thư, nói:

- Có ba người chúng ta là đủ rồi.

Mọi người gật đầu, trong lòng cũng lập tức thả lỏng.

Một tên Vương Cấp, hai tên Hoàng Kim Cấp, đã là đội hình khá mạnh rồi, có thể ứng phó với phần lớn nguy cơ.

- Hiệu trưởng Tần, các ngươi có phải nhạy cảm quá rồi không.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Chúng ta cũng không kẻ thù nào.

- Không có kẻ thù?

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, cười ha ha một tiếng.

- Nói như vậy thì kẻ địch của ta cũng không nhiều như tiểu tử ngươi!

Lão là Vương Cấp Ngự Thú Sư, đã tung hoành ngang dọc nhiều năm nhưng cũng chưa từng đắc tội với ba tổ chức tội phạm lớn.

- …

Trần Thư cất giọng nói:

- Đám người kia không đến mức vượt đại dương đến giết ta chứ?

Hắn vừa nói xong, một tiếng vù vù truyền đến!

- Không ổn!

Sắc mặt Tần Thiên chấn động, Tinh Linh nguyên tố Thổ bên cạnh lập tức vọt lên, ngăn lại trước người Trần Thư.

Ầm!

Một viên đạn đặc chế xuyên giáp đột nhiên xuyên qua vòng bảo hộ màu vàng, đánh vào trên người nó nhưng không tạo ra bất kỳ thương tổn nào.

- Ám Tổ?

Khuôn mặt Trần Thư giật mình, vội vàng nhìn khắp xung quanh, nhưng hiệu ứng đặc biệt hồng quang hệ thống cho đã không còn, hắn không phát hiện ra bất kỳ sát ý nào, chắc chắn là người Ám Tổ ra tay.

- Tự tìm cái chết!

Tần Thiên triệu hoán ra ba Khế Ước Linh Vương Cấp khác.

Một con tung kỹ năng điều tra ra, lập tức khoát chặt một bãi đá ngầm cách nơi này ngàn mét.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo đen đang cầm một khẩu súng ngắm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào đám người Trần Thư.

Hắn ta không lên tiếng, nhưng lại dùng khẩu hình miệng nói một câu:

- Ta sẽ lấy mạng của ngươi…

Chương 1138: Hắn chỉ là một Bạch Ngân Ngự Thú Sư

Oành. Nhưng đột nhiên có một đạn hỏa tiễn đánh tới, bãi đá ngầm lập tức nổ tung vỡ nát…

Thực ra hắn ta dám không sợ hãi là bởi vì có một Không Gian Thông Đạo bên cạnh.

Nhưng điều khiến hắn ta không ngờ là Trần Thư sẽ phản kích nhanh như vậy.

Hắn ta chỉ là thành viên do tổ chức Ám Dạ phái đến thăm dò, chẳng trách bị coi thành bia đỡ đạn, chỉ có thể nói là do quá trẻ…

- Đánh lén ta còn dám làm màu?

Trần Thư nhếch môi, lẩm bẩm:

- Ta mới chỉ giết một tí mà ngươi đã không chống đỡ nổi rồi sao?

- …

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, mẹ nó ngươi phản kích nhanh quá nhỉ?

Không chỉ có tên sát thủ kia mà cả đám người Tần Thiên cũng còn chưa phản ứng kịp.

Người ta còn chưa nói được một câu mà ngươi đã trực tiếp bắn hỏa tiễn rồi?

- Làm màu xong còn muốn chạy? Cho rằng hắn là ta à!

Trần Thư nhếch miệng lên, đồng thời thu hồi súng phóng tên lửa lại, sờ Thỏ Không Gian bên cạnh.

Hắn có thể đột nhiên phản kích lại như vậy là do mượn Không Gian Thông Đạo của Khế Ước Linh.

- Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đạn hỏa tiễn của ngươi dùng không hết à?

Tần Thiên nhíu mày, lão đã biết súng phóng tên lửa của Trần Thư là do có được từ việc tiêu diệt một băng đảng tội phạm.

Nhưng điều khiến lão bất ngờ chính là đây là đạn pháo vô hạn sao?

- À… Cũng không phải không thể mua được…

Trần Thư nhún vai nói:

- Cái đồ chơi này dùng tốt mà còn không đắt!

- …

Tần Thiên lắc đầu nói:

- Vì sao tiểu tử ngươi lại yêu thích vũ khí hạng nặng như vậy?

Lão thật sự không thể hiểu được. Một kỹ năng của Husky cũng có thể mạnh hơn hỏa tiễn nhiều, sao cứ phải dùng thứ đồ chơi này?

Mặt mày Trần Thư vô cùng nghiêm túc nói:

- Đây không phải là phụ kiện của tội phạm sao?

Bọn tội phạm đều dùng các loại vũ khí có phạm vi lớn, hắn thì ngược lại, mỗi ngày đều mang theo một con chó, đến lúc đó không phải sẽ bị người cùng ngành chê cười chết à?

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, vẫn không hiểu rõ mạch não của con hàng này.

Đúng lúc này, A Lương khó hiểu hỏi:

- Hiệu trưởng, viên đạn vừa rồi bắn vào như thế nào vậy?

Tất cả mọi người nhìn sang, vòng bảo hộ bên cạnh bọn hắn không có chút tác dụng nào sao?

Trong lúc nhất thời, trong lòng đám tuyển thủ đều cảm nhận được nguy hiểm.

- Có dao động của kỹ năng không gian!

Tần Thư còn chưa kịp nói gì mà Trần Thư đã đi trước một bước.

Hắn thản nhiên giải thích:

- Loại trừ tên sát thủ vừa rồi thì có lẽ còn có một tên Ngự Thú Sư có Khế Ước Linh Không Gian hỗ trợ nữa!

- Không sai!

Tần Thiên gật đầu, trong mắt đã hiện lên vẻ ngỡ ngàng.

Lão không ngờ một Bạch Ngân Cấp như Trần Thư lại phát hiện ra dao động của kỹ năng.

Con hàng này phải nói là có chút không đơn giản…

- Viên đạn vừa rồi mượn kỹ năng Không Gian mà coi thường kỹ năng phòng ngự của nguyên tố Thổ.

Tần Thiên nở nụ cười, nói:

- Nhưng các ngươi không cần lo lắng, ta có thể phát hiện ra được dao động kỹ năng, đạn không bắn đến trên người các ngươi đâu!

Mọi người nghe vậy thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lỡ như đang ngủ say lại vô duyên vô cớ bị bể đầu thì không phải quá uất ức sao?

- Trần Bì, hiện giờ đã biết ngươi có năng lực kéo thù hận chưa?

Liễu Phong quay đầu lại nhìn, nói:

- Vừa mới rời khỏi biên giới Hoa Quốc mà đã có người chờ…

- Cái này thì đã sao? Đều là xú nát cá tôm mà thôi!

Trần Thư nhếch miệng, trong mắt đầy sự bình tĩnh, dáng vẻ không để ý gì.

- Ta rất hiểu đạo lý!

Tần Thiên giật giật khóe miệng, nói:

- Nhưng ngươi có thể xuống khỏi người nguyên tố Thổ không?

Chỉ thấy Trần Thư đang treo hai chân trên người Tinh Linh nguyên tố Thổ, không hề có ý định buông tay…

- À…

Nghe vậy Trần Thư mới buông lỏng chân ra, nhưng vẫn đứng bên cạnh Tinh Linh nguyên tố Thổ.

Hắn thấy vẻ mặt kỳ quái của mọi người thì cười khan một tiếng, giải thích:

- Trước đây ta thích chơi bùn, tuổi thơ quen thuộc, tuổi thơ quen thuộc thôi…

- …

Mọi người lắc đầu, lại khởi hành lần nữa, tiến về Khởi Nguyên Đảo.

…

Ngoại trừ bọn họ ra thì các tuyển thủ từ các quốc gia còn lại cũng đã đều lên đường.

Trên bờ biển của Liên minh Tự Do lúc này vô cùng náo nhiệt, có hơn vạn người tụ tập ở đây, vẻ mặt đều cuồng nhiệt kích động.

Bọn họ đến đổ hộ tập các thiên tài quốc gia, cổ vũ cố gắng đạt tới thứ bậc tốt nhất có thể!

Chính giữa đám người đang có mười hai người đứng thẳng, sắc mặt yê tĩnh, trong mắt tràn ngập sự tự tin.

Nhất là Bạch Ngân Ngự Thú Sư cầm đầu càng có khí chất phi phàm, hoàn toàn khác biệt với những người còn lại.

- Kiều Na, lần này dựa vào các ngươi rồi!

Một lão nhân tinh thần phấn chấn mặc đồ đen nhìn về phía nữ sinh dẫn đầu, trong mắt đầy sự chờ mong.

Nữ sinh có đôi mắt màu xanh lam, dung mạo tuyệt mỹ, trong mắt cũng có sự kiêu ngạo.

Nàng ta mỉm cười, nói:

- Bộ trưởng, ngài cứ yên tâm đi! Ta chắc chắn sẽ có được Thần Kỹ của Hoa Quốc!

- Tốt!

Lão nhân gật đầu, lão ta cũng không biết vì sao Hoa Quốc lại đồng ý dùng Thần Kỹ làm giải thưởng nhưng nếu đã xuất hiện thì đương nhiên Liên minh phải có được trong tay.

Lão ngắm nhìn biển rộng bát ngát, khẽ nói:

- Đã đến thời gian rồi, lên đường thôi!

- Bộ trưởng, chúng ta đi trước!

Chương 1139: Muốn quà gặp mặt gì

Một Thủ Vọng Giả đeo băng tay màu đen triệu hồi ra một Khế Ước Linh Vương Cấp. Đoàn người lập tức leo lên lưng Khế Ước Linh, vẫy tay với dân chúng.

Lão nhân nhìn sang người trung niên tóc vàng đứng bên cạnh, cười nói:

- Tộc trưởng Buck, ngươi không đích thân hộ tống thật sao? Jack là cháu ruột ngươi đấy!

- Không cần, lần trước ta đã xảy ra va chạm với người Hoa Quốc, lỡ lại có đánh nhau nên không đi!

Buck cười lắc đầu, đưa mắt nhìn từng tuyển thủ rời đi.

Lão nhân gật đầu, nhưng trong lòng thì lại hiểu rõ, đoán chắc là đối phương lần trước bị ba Vương Cấp của Hoa Quốc đánh đến sợ rồi.

Phải nói là đối phương quả thật không nói chút lý lẽ nào…

…

Bên tàu ở phía bắc Anh Hoa Quốc cũng đang có tuyển thủ đứng chờ, nhưng dân chúng đến đưa tiễn lại không quá nhiều.

Là một tiểu quốc, thật ra bọn hắn tham gia trận đấu cũng là một quá trình, nhân tiện lấy thêm giải thưởng an ủi.

- Tiểu Trợ! Cố gắng hết sức thể hiện năng lực của mình là được!

Một vị lão nhân vỗ bả vai của thanh niên trước mặt, nói:

- Tranh thủ top 16, còn những thứ khác không cần phải cưỡng cầu.

- Vâng.

Thanh niên gật đầu, nhưng sâu trong đáy mắt cũng có sự tự tin.

Top 16 không phải là mục tiêu của hắn ta!

Trong mắt lão nhân hiện lên vẻ tán thưởng, cũng biết rõ trong lòng đối phương có chí khí muốn tiến vào hạng cao hơn.

Lão nhẹ giọng nói:

- Tenwa, lên đường đi!

Tộc trưởng Tenwa gật đầu, triệu hóa ra Khế Ước Linh Phi Hành, đưa bốn tuyển thủ rời khỏi đất liền.

Hắc Thiết Tổ và Bạch Ngân Tổ của bọn hắn đều chỉ có một suất tham dự, hơn nữa còn là cạnh tranh với các tiểu quốc xung quanh mà có được.

Sắc mặt tộc trưởng Tenwa trịnh trọng nhìn bốn người, nói từng câu từng chữ:

- Nhớ kỹ một việc, đến Khởi Nguyên Đảo không được trêu chọc người tên Trần Thư!

- Hả?

Bốn người đều sửng sốt, không hiểu vì sao tộc trưởng Tenwa là Vương Cấp lại cẩn thận như vậy.

Vẻ mặt Takahashi Ichisuke không hiểu, hỏi:

- Đại nhân Tenwa, chẳng lẽ hắn cũng là Vương Cấp sao?

- Không!

Tộc trưởng Tenwa lắc đầu, vẻ mặt có hơi mất tự nhiên, dường như nhớ tới ký ức không tốt.

- Hắn chỉ là một Bạch Ngân Ngự Thú Sư!

- ?

Vừa nghe thấy câu này, cả bốn người lập tức bối rối.

Một Vương Cấp lại đi sợ một Bạch Ngân? Thói đời gì đây?

- Tóm lại là các ngươi không cần biết vì sao, nhớ kỹ là được rồi!

Tộc trưởng Tenwa nhìn chăm chú bốn người, nói:

- Tuyển thủ dự thi, không phải mỗi người đều tuân thủ luật pháp công dân!

Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, hắn ta đương nhiên không thể nói rõ lý do với bốn người này.

Đến lúc đó, mọi người đều biết hai đại gia tộc bị một tiểu quỷ Bạch Ngân lột sạch, còn muốn sống hay không hả?

- …

Bốn người gật đầu, trên mặt tràn ngập vẻ tò mò, thực sự không thể tưởng tượng ra được là thần thánh phương nào.

Nhất là Takahashi Ichisuke, thậm chí đáy lòng còn dục vọng khiêu chiến…

…

Bên cạnh đó, Tuyết Quốc nổi tiếng về chiến đấu, vương quốc Bất Hủ chú trọng truyền thừa của vương thất lần lượt phái ra thiên tài đến Khởi Nguyên Đảo.

Các tiểu quốc còn lại cũng giống vậy, mặc dù đa phần đều chỉ có thể ở hạng chót nhưng ít ra còn có thể liều mạng, lỡ đâu lại lấy được hạng nhất thì không phải là có được kết quả tốt sao?

Mà tuyển thủ không tham gia thì lại mượn tivi internet và các con đường khác, quan sát trực tiếp trận đấu, cổ vũ cho tuyển thủ mình yêu thích.

Trong nhất thời, toàn bộ Lam Tinh đều trở nên náo nhiệt.

…

Thoáng cái đã trôi qua nửa ngày.

Một hòn đảo trên đại dương mênh mông, trên đó có hai tầng Khoa Kỹ Hộ Thuẫn màu trắng bao phủ, giống như kết giới vậy, ngăn cấm bất kỳ sinh vật nào vào bên trong.

Ngoại trừ Khoa Kỹ Hộ Thuẫn ra thì trên đảo còn có một Khế Ước Linh Không Gian tọa trấn quanh năm ở nơi này.

Đó là Khởi Nguyên Đảo, sự khởi đầu của việc khôi phục linh khí!

Khoa Kỹ Hộ Thuẫn trên đó có thể chống lại công kích của Hoàng Kim Ngự Thú Sư, thậm chí còn có thể kiên trì một khoảng thời gian dưới thế tấn công của Vương Cấp, là đỉnh cấp khoa học kỹ thuật của loài người.

Mà năng lượng của nó đến từ Ngự Thú Chân Châu, mỗi năm đều tiêu phí vô cùng lớn.

Mặc dù trên Khởi Nguyên Đảo không có kho báu nhưng nó có ý nghĩa quan trong, hơn nữa con người cũng tin tưởng chắc chắn rằng sau này có thể tìm thấy bí mật về sự khôi phục linh khí!

Vì vậy mới phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, đề phòng bị tổ chức tội phạm phá hoại.

Bây giờ trên đảo đã trải rộng thiết bị quay phim, sẽ tiến hành trực tiếp trong 24 giờ khắp toàn cầu.

Đa phần tuyển thủ đều đã đến, tốc độ của Khế Ước Linh Vương Cấp không hề tầm thường.

Nếu như không có gì bất ngờ thì thậm chí còn không đến một ngày.

Nhưng nếu có bất ngờ thì không biết trước được điều gì…

Vị trí trung tâm của Khởi Nguyên Đảo, trên một lầu các tinh xảo đang có ba người tụ tập ở đây.

- Hoa Quốc còn chưa tới hả?

Một nam tử nhíu mày lại, tay phải hắn ta có đeo một tấm băng tay đen, chính là Thủ Vọng Giả tới từ Liên minh Tự Do.

- Không nhìn thấy đám người kia.

Một nữ nhân có khí chất cao quý cười nói:

- Không phải là chết bất đắc kỳ tử trên đường rồi đấy chứ?

- Ngươi tưởng người nào cũng yếu như ngươi à?

Chương 1140: Muốn quà gặp mặt gì (2)

Một tráng hán mặc áo khoác ngoài màu đen trọc đầu cười nhạo một tiếng, nói: - Người của vương quốc Bất Hủ các ngươi chết bất đắc kỳ tử là chuyện bình thường.

- Ngươi!

Nữ tử cao quý tới từ vương quốc Bất Hủ mang vẻ mặt lạnh lẽo.

- Được rồi!

Nam tử Liên minh Tự Do quát lên bảo hai người dừng lại:

- Có thể vẫn đang ở trên đường, chờ một chút.

Hắn ta nhìn nữ tử kia, cho một ánh mắt ra hiệu nàng ta đừng xung đột nữa.

Nữ tử gật đầu, cưỡng ép nuốt cơn giận này xuống.

Tuyết Quốc được xưng là dân tộc chiến đấu, tính cách luôn nóng nảy, nói là làm.

Hơn nữa bây giờ đang trực tiếp toàn cầu, như thế không phải là làm trò cười ư?

Mấu chốt là đối phương là Vương Cấp Nhị Tinh, đến mình cũng đánh không lại…

Vào lúc ba người đang im lặng, Thủ Vọng Giả của Liên minh Tự Do chợt giật mình, dường như phát hiện ra gì đó.

- Tới rồi!

Vừa nói xong, hắn ta liền triệu hoán ra Khế Ước Linh, bay thẳng đến phía bắc hòn đảo.

Hai tên Vương Giả của Tuyết Quốc và vương quốc Bất Hủ thấy vậy, vội vàng đuổi kịp đối phương.

Rất nhanh, ba người đã tới phía bắc hòn đảo, nhìn về phía xa.

- Là Song Đồng Linh Phượng!

Đôi mắt tráng hán Tuyết Quốc lóe lên, lập tức nhận ra Hồng Sắc Đại Điểu của Tần Thiên ở phía xa xa.

- Hoa Hạ học phủ Tần Thiên ư?

Thủ Vọng Giả của Liên minh Tự Do lẩm bẩm một tiếng, trong mắt có vẻ kiêng kỵ.

Hí!

Không bao lâu sau, đoàn người Tần Thiên đi đến bên ngoài kết giới của hòn đảo.

- Hiệu trưởng Tần, tốc độ của ngươi không phải quá chậm đấy chứ?

Nữ tử vương quốc Bất Hủ cười nói:

- Toàn cầu đều đang chờ các ngươi!

- Xin lỗi, gặp chút phiền phức nên lãng phí ít thời gian.

Sắc mặt Tần Thiên bình thường, đồng thời ném ra mọt con chip bay về phía trước kết giới.

Vù vù.

Kết giới run rẩy rồi dần dần xảy ra biến hóa, hình như muốn ngưng tụ ra một cánh cửa.

Lúc này, nữ nhân kia nhẹ nhàng bật cười một tiếng, nói:

- Toàn bộ Lam Tình vẫn còn có phiền phức mà Hiệu trưởng Tần ngươi không giải quyết được ư?

- Cái gì?

Tần Thiên nhìn nàng ta một cái, thản nhiên nói:

- Breen, nếu ngươi lại âm dương quái khí như vậy thì ta sẽ đánh ngươi!

- …

Đám người Trần Thư ở sau lưng lập tức giật mình, không ngờ hiệu trưởng hiền lành lại trực tiếp như vậy.

Nhưng cũng tốt cho khẩu vị của bọn hắn…

Nhất là Trần Thư đã sáng bừng đôi mắt lên, hận không thể đánh nhau ngay lúc này.

- Tần Thiên…

Nữ nhân kia đang muốn mở miệng thì Tần Thiên đã cưỡi Khế Ước Linh bay lên đảo.

Sắc mặt ba người biến đổi, lập tức đánh hơi ra một mùi máu tươi nồng đậm ngập trời.

- Ngươi?

Sắc mặt Thủ Vọng Giả chấn động, chỉ thấy trên người Hồng Sắc Đại Điểu có vết máu thẫm lại.

Bởi vì gần như cùng màu với màu lông của nó nên lúc đầu ba người không phát hiện ra được.

Quan trọng nhất là trên huyết dịch có mùi vị Vương Cấp!

- Nhìn ra được Tần huynh đúng là gặp phải chút phiền phức…

Thủ Vọng Giả của Liên minh Tự Do cười nói, nỗi kiêng kỵ trong mắt càng lớn hơn, có thể đánh bị thương Khế Ước Linh đồng cấp thì đã đủ thể hiện ra thực lực rồi.

Breen của vương quốc Bất Hủ cũng ngậm miệng lại, không lên tiếng nữa.

Phần thực lực này dường như có thể đánh được nàng ta…

Nàng ta và Tần Thiên là Ngự Thú Sư cùng một thời đại, bởi vì trận thi đấu thế giới năm đó mà kết thù hận.

Tần Thiên ngược lại không nhớ rõ, nhưng lòng dạ Breen nhỏ nhen, vẫn luôn nhớ đến tận bây giờ.

- Lão Tần, đã lâu không gặp!

Tráng hán Tuyết Quốc nhếch mép cười một tiếng, giang hai tay ra, cho Tần Thiên một cái ôm.

- An Đông, ngươi cũng vậy, lại mạnh lên rồi!

Tần Thiên cũng mỉm cười, trong mắt hiện lên chút vui mừng.

Lão nhìn về phía đám người Trần Thư nói:

- Đây là tiền bối An Đông đến từ Tuyết Quốc, cũng là một trong những trọng tài của trận thi đấu thế giới!

- Chào tiền bối An Đông!

Mọi người đồng thanh chào hỏi, cười một tiếng, hiển nhiên là hiểu rõ Tần Thiên có quan hệ tốt với đối phương.

- Đều là người kế tục không tệ!

An Đông cười, nhìn tuyển thủ Hoa Quốc một cái, nhất là dừng ánh mắt lại trên người Trần Thư không ít thời gian.

Khí chất của con hàng này có điểm là lạ…

- Muốn quà gặp mặt gì?

Ngay lúc này, Trần Thư cau mày, nhìn Cơ Phong bên cạnh nói:

- Tiểu Phong, tiền bối An Đông người ta ngàn vạn dặm xa xôi tới đây, nào có thời gian chuẩn bị quà gặp mặt cho ngươi?

- ?

Cả người Cơ Phong thoáng cái bị làm cho ngẩn ngơ.

Đại ca, mẹ nó ta không nói gì mà! Ngươi xuất hiện ảo giác à?

Trần Thư không thèm để ý phản ứng của Cơ Phong, lại nói tiếp:

- A Lương, ngươi còn muốn bảo vật Vương Cấp gì? Ngươi như vậy không phải khiến người khác khó xử sao?

- …

Khóe miệng A Lương giật giật, đã hiểu rõ tên tội phạm này từ lâu nên lúc này chỉ có thể thầm cảm thán một câu:

- Mẹ nó ngươi đúng là một nhân tài đấy!

- Được rồi! Đây là Dolly của Liên minh Tự Do và Breen của Vương quốc Bất Hủ.

Sắc mặt Tần Thiên cũng chấn động như vậy, chỉ hai người khác mà giới thiệu, sau đó nói tiếp:

- Chúng ta nghỉ ngơi một chút, có hơi mệt mỏi.

Nói xong, lão cưỡng ép đưa đám người Tần Thiên rời khỏi đây, đến thẳng phía đông hòn đảo.

Chương 1141: Đánh già xong lại đến nhỏ?

– Không phải, hiệu trưởng, ta chưa nói xong! - Nói cái rắm!

Một đoàn người cưỡi Khế Ước Linh lập tức rời khỏi đây…

- Tiểu tử này…

Vẻ mặt An Đông kỳ quái, hiện giờ mới hiểu ra được ý tứ của Trần Thư, tên này là muốn đòi quà gặp mặt đây!

…

Phía đông Khởi Nguyên Đảo có từng dãy kiến trúc phong cách Hoa Quốc.

Tần Thiên thu hồi Khế Ước Linh của mình rồi nhìn sang Trần Thư.

- Ngươi muốn làm cái gì? Chúng ta tới để thi đấu chứ không phải để đòi quà!

Trần Thư cúi đầu xuống, thì thầm nói:

- Không xung đột…

Ầm!

Tần Thiên trực tiếp đá hắn một cái, nói:

- Vừa gặp đã đòi quà gặp mặt, có thể rụt rè một chút được không?

- Không phải ta đòi mà là Cơ Phong và A Lương, ta đã phê bình bọn hắn rồi!

- ?

Cơ Phong và A lương nhìn nhau, nhịn không được mà khóe mắt co giật, gặp phải một tên tội phạm như này chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

- Thủ đoạn của tiểu tử ngươi mà ta không nhìn ra được sao?

Tần Thiên trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Từ giờ trở đi, ngoan ngoãn chờ trong phòng cho ta, không được ra ngoài!

- Hiệu trưởng, ta còn muốn đi dạo Khởi Nguyên Đảo một vòng mà…

Trong mắt Trần Thư là vẻ cầu xin, vội vàng nói:

- Năm ngày này thật sự quá hành hạ người, lại không có cách gì giải trí, ta nhàn rỗi đến đau ruột rồi.

- Còn dám nói nữa?

Tần Thiên trừng mắt lườm hắn, vốn cho rằng ngày hôm sau sẽ đến được nhưng kết quả là lão sai rồi, vô cùng sai…

Không chỉ có tổ chức Ám Dạ ra tay mà mỗi tổ chức tội phạm còn lại đều khóa chặt Trần Thư, thậm chí cho Khế Ước Linh Vương Cấp xuất thủ!

Cho đến bây giờ, lão mới hiểu được sức ảnh hưởng của con hàng Trần Thư này…

Dựa vào dự đoán của Tần Thiên, e rằng tổ chức tội phạm toàn cầu đều tề tựu lại…

Nếu không thì làm sao lão có thể bị làm chậm trễ đến tận năm ngày.

- Tiểu tử, nói thật cho ta!

Tần Thiên nhìn hắn một cái, mặt mày đầy nghiêm túc:

- Có phải ngươi đào mộ tổ nhà người ta lên không?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Hiệu trưởng, nhiều người như vậy, ta đi đào từng cái lên được à!

- Rất hiển nhiên, đa số mọi người đều coi trọng tiền truy nã…

Hắn sờ cằm, đoán chừng tiền thưởng của mình trong giới tội phạm đã cao hơn cả Hoàng Kim Ngự Thú Sư, nếu không cũng sẽ không hấp dẫn được nhiều người như vậy.

Trên thực tế, hắn vẫn đánh giá thấp bản thân…

Ba tổ chức tội phạm cùng nhau bỏ tiền, treo giải thưởng lấy mạng Trần Thư, số tiền đó đã có thể so với Vương Cấp rồi!

Trong lúc hắn bất tri bất giác đã tạo ra một kỷ lục…

- Haizz, thật không có cách nào.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Là nhân vật chính diện bị phe phản diện nhớ thương cũng là chuyện bình thường.

- …

Mọi người đều cùng im lặng, vấn đề là ngươi cũng đâu phải chính diện…

Tần Thiên mở miệng nói:

- Được rồi! Trở về hết đi! Nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị nghênh đón trận thi đấu thế giới!

Mọi người gật đầu, ào ào đều chọn một lầu các nhỏ rồi vào bên trong.

…

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã tới ngày 30 tháng 6.

- Trần Bì, ra bốc thăm đi!

Trần Thư đang nằm ngủ thoải mái trên giường thì bị tiếng nói của Tần Thiên đánh thức.

- Sáng sớm mà bốc thăm cái gì…

Trần Thư lẩm bẩm một câu, sau đó lại lăn qua lăn lại.

Không bao lâu sau, Liễu Phong đi đến, nhìn Trần Thư ở trong chăn.

- Nhanh lên, hôm nay phải bốc thăm quyết định đối thủ của ngày mai!

- Không thể để buổi chiều bốc sao?

Trần Thư bất mãn lẩm bẩm:

- Ta buồn ngủ quá, tối hôm qua ta học tập đến nửa đêm đó.

- Học tập?

Liễu Phong bất ngờ, nói:

- Ngươi không cảm thấy hai chữ này phát ra từ trong miệng ngươi không được phù hợp lắm sao?

- Ta thật sự học tập mà, vẫn luôn ở đây nghiên cứu quy tắc thi đấu.

- Ngươi nghiên cứu cái đó làm gì?

- Tìm một lỗ hổng, xem có thể trực tiếp cầm luôn chức quán quân không!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, mẹ nó ngươi đúng là sáng tạo đấy!

- Nhanh rời giường đi, có lỗ hổng lớn bằng trời cũng phải rời giường bốc thăm trước!

- Không dậy nổi, đánh chết ta cũng không dậy!

Trần Thư quấn chăn lại, lựa chọn chầy bửa.

Liễu Phong thở dài, nói:

- Vậy ta sẽ đánh chết ngươi!

- ?

Trần Thư giật nảy mình, lập tức bật dậy…

Sau năm phút, một đoàn người tụ tập lại trên bãi đất trống ở trước ký túc xá.

- Hôm nay vẫn trực tiếp toàn cầu, chú ý hình tượng của các ngươi đấy.

Tần Thiên nhìn đám người phía dưới, nói:

- Nhớ kỹ! Các ngươi không chỉ đại diện cho chính mình!

- Không có vấn đề gì! Chúng ta sẽ chú ý!

Trần Thư lớn tiếng đáp, thân thể đứng thẳng tắp, trên mặt có nụ cười tỏa sáng hòa nhã.

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, nói:

- Mẹ nó, vậy ngươi có thể trước tiên cất súng phóng tên lửa đi được không?

- …

Mọi người cùng nhìn lại, thậm chí cảm thấy lễ bốc thăm hôm nay sẽ không được yên tĩnh.

Nửa giờ sau.

Một đoàn người đi tới vị trí trung tâm của Khởi Nguyên Đảo, đứng sừng sững trên đài tỷ thí vô cùng to lớn. Mà bốn phía xung quanh có đủ các loại máy móc Phi Trùng, tiến hành trực tiếp toàn cầu.

Gần chục tỷ khán giả đều chú ý đến giờ khắc này hôm nay!

- Các ngươi đến phòng chờ tuyển thủ trước đi!

Chương 1142: Đừng hỏi chuông báo tử của ai vang lên

Tần Thiên chỉ một cánh cửa phía dưới đài tỷ thí, ra hiệu đám người Trần Thư tiến vào trong. - Phía dưới trống rỗng à?

Trần Thư chớp chớp mắt, nhìn phía dưới đài tỷ thí.

Hắn dẫn đầu đi trước, đẩy cánh cửa ra, bước vào một hành lang, lập tức nhìn thấy phòng chờ tuyển thủ trước mặt.

Đám người A Lương cũng theo sát đi lên.

Lúc này trong phòng chờ tuyển thủ đã có hơn một trăm người, ai nấy cũng mang vẻ mặt kích động đợi rút thăm.

Ầm!

Cửa bị đẩy ra, đám người Trần Thư đi đến.

Trong nháy mắt, hơn trăm ánh mắt cùng nhìn lại, lập tức chú ý đến người đi đầu là Trần Thư.

Nói chung là người đầu tiên đi đầu vào đều là thiên tài đứng đầu quốc gia.

- Xin chào các vị! Chào các vị!

Trần Thư nhếch miệng cười, vẫn không để ý đến ánh mắt quan sát của mọi người, tự mình đi qua đám người đi vào bên trong.

- Trận thế của thiên tài Hoa Quốc chỉ có thế thôi sao?

Giọng nói của một tên thanh niên vang lên, nói:

- Vậy mà ta lại nghe nói, Hoa Quốc có một tên tội phạm gì đấy, đúng là trong túi không có lão hổ, hầu tử tự xưng đại vương.

Trong nháy mắt, phòng chờ lập tức trở nên yên tĩnh.

Mọi người đều nhìn qua đám người Trần Thư, trong mắt tràn ngập vẻ giễu cợt, dáng vẻ xem náo nhiệt.

Takahashi Ichisuke của Anh Hoa Quốc càng châm ngòi thổi gió nói:

- Người huynh đệ, đây đã là khiêu khích trần trụi thì sao không phản kích một cái?

- Cái gì?

Trần Thư quay đầu nhìn về tên thanh niên kia, nói:

- Xin hỏi các hạ là?

Thanh niên bình thản nói:

- Jack của Liên minh Tự Do!

- Gia tộc Knull?

Trần Thư nhíu mày, lập tức muốn tiến lên. Đây chính là gia tộc có thù hận với Liễu Phong.

Bởi vì Liễu Phong muốn báo thù nên sau khi về nước đã lập tức điều tra không tin về gia tộc Knull.

Đối phương chính là cháu trai của tộc trưởng Buck!

Hắn cười khẽ một tiếng, đồng thời mở túi tác chiến của mình ra, tự nói một câu:

- Đánh già xong lại đến nhỏ?

- Thế nào, ngươi muốn động thủ cơ à?

Jack nhướng mày, đôi mắt màu xanh làm tràn ngập khiêu khích.

Hắn ta nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Nghe nói sở trưởng của ngươi là sử dụng các loại đạn hạt nhân, hay là để ta chiêm ngưỡng một chút?

Trần Thư quan sát đối phương, trong mắt tràn ngập vẻ kỳ quái.

Từ đầu năm nay đến bây giờ đúng là không thiếu người tìm đường chết mà!

- Người huynh đệ, ngươi có thể nhẫn nhịn chuyện này sao? Là nam nhân thì ai mà nhịn được?

Takahashi Ichusuke của Anh Hoa Quốc mở miệng nói, dáng vẻ thổi gió châm ngòi, hoàn toàn là xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện.

- Ngươi đang dạy ta làm việc sao?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

- …

Vẻ mặt Takahashi Ichisuke cứng đờ, bị Trần Thư nhìn chằm chằm thì chợt cảm nhận được một sự áp bách khó hiểu ùa đến, khiến trong lòng hắn ta có chút nghẹn đến sợ hãi.

Dường như hắn ta cảm thấy hơi mất mặt, nhẹ giọng nói:

- Liên minh Tự Do trêu chọc ngươi chứ không phải ta, chuyên chọn quả hồng mềm để bóp phải không…

Jack quay đầu lại, lắc đầu cười một tiếng:

- Thật ra đến cả quả hồng mềm hắn cũng không dám bóp!

- Được rồi! Jack, đừng nói nữa!

Một nữ tử dung mạo xinh đẹp nói:

- Chứng minh bản thân cần phải dựa vào thực lực chứ không phải nói miệng!

- Kiều Na, ngươi không cần phải để ý đến!

Jack phất tay, nói:

- Hiện tại xem ra, tội phạm trong truyền thuyết chỉ là một con tôm chân mềm mà thôi.

Đúng lúc này, có người bên cạnh hắn ta lên tiếng phụ họa cùng:

- Được rồi, Jack ca, ngươi cho rằng hắn dám sao?

- Ta nhìn thì thấy chúng ta đừng nên bắt nạt hắn, đến lúc đó tội phạm lại đi khóc lóc mách phụ huynh đó, ha ha ha!

- Đúng vậy đấy, cũng chỉ là một thiên tài dựa vào thủ đoạn tiếp thị tạo ra mà thôi.

Vẻ mặt đám người Jack vô cùng khiêu khích, thật sự không có chút phong độ của thiên tài nào.

Thực ra bọn hắn đều cố ý làm vậy, mục đích chính là vì muốn làm Trần Thư nổi giận, ước gì hắn ném các loại đạn hạt nhân

đạn hỏa tiễn ngay bây giờ.

Đến lúc đó dựa theo quy tắc thi đấu thì sẽ trực tiếp bị loại.

Tộc trưởng Buck đã thông báo cho Jack biết trước về các loại thông tin của Trần Thư, ngoại trừ gian xảo và tàn bạo ra thì thiên phú của hắn cũng không gì sánh bằng, e rằng chỉ có Kiều Na mới có thể liều mạng được!

Mặc dù dùng cách này để loại Trần Thư thì cũng không vẻ vang gì nhưng dính đến Thần Kỹ thì hèn hạ một chút cũng không có gì đáng trách.

Jack thấy đám người Trần Thư đều có vẻ mặt bình tĩnh, không hề có chút xu hướng bị chọc giận nào.

Hắn ta suy nghĩ một chút rồi chủ động đi tới, đồng thời vỗ mặt mình.

- Ta đứng ở trước mặt ngươi này, đụng vào ta đi, ngươi đụng vào ta đi!

- …

Đám người A Lương cuối cùng không kiềm chế nổi nữa.

Bọn hắn yên lặng cúi đầu, dùng tay khoa chân múa tay làm động tác cây thánh giá.

Hành vi của Jack tương đương với việc địa phủ đã đóng cửa nhưng con hàng này nhất định muốn cạy cửa đi vào…

- Các ngươi có ý gì?

Jack ngẩn người ra nhìn về phía đám người A Lương, trong lúc nhất thời không hiểu rõ động tác của bọn họ.

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Đừng hỏi chuông báo tử của ai vang lên, nó vang lên vì ngươi đó…

- Cái gì?

Chương 1143: Đừng hỏi chuông báo tử của ai vang lên (2)

Jack theo bản năng nhảy ra phía sau, kéo dài khoảng cách. Trong mắt hắn ta có vẻ chờ mong, đồng thời lực chú ý cũng vô cùng tập trung.

Chỉ cần đối phương tung ra vũ khí nóng thì hắn ta sẽ lập tức triệu hoán Khế Ước Linh Bảo Mệnh ra, sau đó thông báo cho tổ chức hủy bỏ tư cách của hắn.

Đúng vào lúc này, trước mắt Trần Thư xuất hiện lựa chọn.

[Lựa chọn 1: Không phục thì đánh, coi thường sống chết! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú Lực + kỹ năng Cường Lực Hộ Thuẫn thêm 1.]

[Lựa chọn 2: Trận thi đấu vẫn chưa diễn ra, nhẫn nhịn! Nhẫn nhịn! Lại nhẫn nhịn! Phần thưởng hoàn thành: Có được danh hiệu Ninja rùa, lực phòng ngự phía sau thêm 20%.]

[Lựa chọn 3: Trực tiếp triệu hồi Khế Ước Linh ra, giết! Phần thưởng hoàn thành: Ba gốc dược liệu Hoàng Kim Cấp.]

Trần Thư ngẩn người, nhìn một vòng qua ba lựa chọn.

Cái lựa chọn 2 chắc chắn là trực tiếp Pass, đúng là quá sỉ nhục tội phạm Nam Giang.

Còn cái thứ ba cũng không được, quy định của thi đấu là không thể tùy tiện triệu hồi Khế Ước Linh ra, đặc biệt là những trận đấu tay đôi riêng.

Đôi mắt hắn khóa chặt vào lựa chọn thứ nhất, chẳng những phù hợp với suy nghĩ của hắn, hơn nữa cũng có phần thưởng cao nhất, đương nhiên không cần lo nghĩ nhiều.

- Các ngươi muốn chọc giận ta như vậy à?

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, đưa tay sờ vào bên trong túi tác chiến đeo trên lưng.

Hắn tiếp tục nói:

- Thật ra đạn hạt nhân không phải Bản Mệnh Vũ Khí của ta, nó mới phải…

- Cái gì?

Khuôn mặt Jack khẽ giật mình, hỏi theo bản năng, kết quả là vẻ mặt trì trệ.

Chỉ thấy một miệng túi đen sì đột nhiên trùm đến!

- Trùm hầu tử nhà ngươi!

Tốc độ của Trần Thư vô cùng nhanh, vượt qua cả Bạch Ngân Cấp, thậm chí phần lớn mọi người đều không thấy rõ động tác của hắn.

Bụp!

Hai tay hắn bóp chặt miệng túi, vô cùng bạo lực nhét Jack vào.

Động tác nước chảy mây trôi, đã tạo thành ký ức cho cơ thể…

- Á á á ~

Phả vào mũi đều là mùi phân khiến đầu óc Jack choáng váng.

Từ nhỏ đã lớn lên trong một đại gia tộc, hắn ta đã bao giờ ngửi thấy mùi vị tuyệt vời như vậy đâu.

Lúc này cả người hắn ta đều muốn thăng thiên rồi…

- Chết đi!

Trần Thư bỏ miệng túi ra, hai tay nắm chặt, trực tiếp coi Jack ở trước mặt trở thành bao cát.

Bịch bịch bịch.

Một đấm rồi lại một đấm, không hề nương tay chút nào.

- Tìm đường chết, để ngươi tìm đường chết này!

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười tàn bạo, sau đó chân phải đột nhiên đạp một cái, ngay chính giữa khuôn mặt đẹp trai của Jack…

Rầm!

Cả người hắn ta bay thẳng ra, đập rầm rầm lên vách tường, cuối cùng té ngã trên mặt đất.

- Sao phải vậy chứ?

Trần Thư lắc đầu thở dài, trong mắt lại tràn ngập vẻ đồng tình, một dáng vẻ vô cùng hòa nhã.

- …

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, người bên cạnh đều lặng lẽ kéo rộng khoảng cách, đồng thời âm thầm nuốt nước miếng.

Con hàng này không phải người!

Sắc mặt Trần Thư bình thản, tay phải chỉ vào đám người, quát lên:

- Người nào vừa muốn tìm đường chết, tiến lên đây một bước!

Bịch bịch!

Trong nháy mắt, ngoại trừ người Liên minh Tự Do ra thì các tuyển thủ khác đều lùi lại một bước.

- Cái này…

Người Liên minh Tự Do liếc nhìn nhau một cái, cuối cùng nhìn về phía Kiều Na như cầu xin sự giúp đỡ.

Kiều Na nhướng mày, là đệ nhất thiên tài của Liên minh đúng là nàng ta cần phải nói chút gì đó.

Nhưng một giây sau nàng ta lập tức nuốt xuống.

Chỉ thấy Trần Thư móc ra một cái túi phân Urea màu hồng phấn, lẩm bẩm:

- Màu hồng phấn thích hợp cho nữ sinh, ta đặc biệt làm ra, có người nào may mắn không đây?

- …

Kiều Na nuốt một ngụm nước miếng, sau đó cười khan một tiếng, lựa chọn ngậm miệng không nói.

Hiện tại nàng ta đã biết rõ, tại sao con hàng này lại được gọi là tội phạm Nam Giang.

Chỉ cần trêu chọc hắn thì cho dù là nam nữ già trẻ cũng bị ăn sạch…

Ầm!

Trong phút chốc, mọi người xung quanh đều lộ vẻ chấn động, vội vàng lùi lại, kéo dài khoảng cách.

Chỉ thấy Trần Thư lao lên, mỗi tay một cái túi phân, lại chụp xuống người hai tên thiên tài của Liên minh Tự Do thêm lần nữa.

- Chuẩn bị cất cánh!

Trần Thư lấy đà, đùi phải hung hăng đá lên, húc vào bụng hai tên này.

Bịch bịch…

Trong nháy mắt, quả nhiên hai người bay thẳng lên trời như muốn đụng vào trần nhà.

Chỉ là, mới bay lên khoảng mấy chục thước thì bọn họ đã rơi xuống, chưa kịp chạm vào trần nhà.

Trần Thư bình thản nhìn, hai tay đột nhiên xuất hiện hai cái túi nữa.

- Đừng vội, rồi ai trong các ngươi cũng đều được bay thôi!

Trần Thư cười toét miệng, thân thể lại lao đến.

Lại có thêm hai người bị hại vô lực giãy giụa trên không trung như hai con cá lỡ nhảy lên bờ.

Chỉ trong chốc lát, cả mười người này đều bị túi phân chùm lên đầu.

Cái mùi phân đầy tội ác này khiến đầu óc bọn họ mơ màng, ngất ngây, nhưng đau đớn từ thân thể khiến bọn họ không thể không tỉnh táo trở lại.

Thậm chí bọn họ còn có cảm giác lúc nóng lúc lạnh như đang tiếp xúc với băng hỏa lưỡng trọng thiên…

Đoàng đoàng đoàng…

Động tác của mọi người vây xem xung quanh đều vô cùng nhất quán, đầu tiên tục di chuyển lên xuống như đang làm vận động phục hồi chức năng.

Tất cả đều là vì mười người bị hại vẫn đang bay trên không trung đó.

Chương 1144: Cẩn thận, hắn ta méo miệng kìa

Chỉ dựa vào lực lượng và tốc độ của mình, Trần Thư dễ dàng đá mười người lên trời liên tục. Mỗi khi bọn họ sắp bị rơi xuống đất, Trần Thư sẽ vừa hay đá một cước vào người tên này để hắn ta bay lên tiếp.

Trong lúc nhất thời, cảnh tượng bạo lực như vậy lại vô thức khiến người ta nhớ đến diễn viên làm xiếc đầy nghệ thuật…

- Có thoải mái không? Cảm giác bị đâm có kích thích không?

Trần Thư nhếch miệng mỉm cười, hai mắt lộ vẻ tàn bạo.

- Không phải các ngươi thích như vậy sao? Tội phạm ca chỉ dùng một lần là có thể thỏa mãn mười người các ngươi!

- …

Mọi người không còn để ý Trần Thư dùng từ hổ báo cáo chồn như nào nữa, mà là yên lặng lấy điện thoại di động ra.

Rồi chụp ảnh ghi lại khoảnh khắc ngàn năm khó gặp này.

Không phải ngày nào bọn họ cũng có thể thấy cảnh tượng đánh đập dã man này…

Mười phút trôi qua.

Nhưng Trần Thư vẫn hưng phấn như cũ và có vẻ như hắn chưa có ý định dừng tay.

Nhưng đúng vào lúc này, A Lương kinh ngạc hô lên.

- Trần Bì, cẩn thận tên kia, hắn ta méo miệng kìa!

- Ừ?

Trần Thư hơi ngẩn ra, hắn liếc về phía này một chút.

Vừa hay nhìn thấy Jack đang đứng lên từ trên mặt đất, lấy túi phân ra khỏi đầu, làm lộ ra một cái mặt sưng như đầu heo.

Hơn nữa khi nãy bởi vì Trần Thư vừa đạp một chân xuống, quai hàm của hắn ta bị lệch nhẹ sang một bên…

- Ở trước mặt tội phạm ca mà ngươi mà cũng dám méo miệng hả?

Trần Thư buông tha mười người trên không trung rồi tức tốc chạy về phía Jack.

Hiện giờ, Jack vẫn chưa kịp load chuyện gì vừa xảy ra với mình, hắn ta chỉ cảm thấy đau mỏi toàn thân.

Vù vù…

Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng xé gió vang lên bên tai Jack.

Đôi mắt của Jack hơi co lại, hắn ta nhìn thấy một cái chân ẩn chứa bốn mươi lăm mã lực đạp càng ngày càng tới gần mình.

- Fuck?

Trong nháy mắt, Jack lập tức tỉnh táo trở lại, hắn ta định làm gì đó.

Nhưng tất cả đã quá muộn rồi!

Ầm…

Trần Thư lại đá một cước, trực tiếp đá Jack đâm thẳng vào trần nhà rồi nặng nề rơi xuống mặt đất.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày nhìn Jack nằm trên mặt đất.

- Fuck! What the fuck!

Có vẻ tên Jack này vẫn còn khỏe mạnh chán, mặc dù bị đánh dã man như thế, nhưng nghe giọng chửi người có sức lực thế kia là hiểu rồi.

Mọi người quay mặt nhìn sang bên này đều không giấu nổi ý cười dưới đáy mắt.

Jack giương cao khóe miệng bên phải, còn bên trái lại bị kéo xuống dưới.

Hai bên trái phải không cân bằng, nhìn cực kỳ buồn cười.

- Hả? Chẳng lẽ ta đá lệch rồi à?

Trần Thư sờ cằm rồi nói tiếp.

- Mà thôi, kệ đi, đá thêm phát nữa cho đều là được rồi!

- Ngươi… Ngươi định làm gì?

Jack chấn động, nhìn thấy nụ cười của Trần Thư, hắn ta không nhịn nổi run bắn người.

- Ở trước mặt ta, chưa ai dám méo miệng cả!

Trong phút chốc, một cái chân lại đạp tới!

- Ta % ￥ *…

Jack mắng liên hồi, con mẹ nó đây là do ngươi đá bị lệch chứ có phải ta muốn lệch quái đâu?

Còn nữa, ngươi nghĩ miệng méo là có thể biến thành Chiến Thần hay gì!

Ầm!

Trần Thư cũng mặc kệ xanh đỏ hay đen trắng, lại đạp thêm một cước vào khóe miệng bên phải của Jack.

Chưa nói tới chuyện miệng méo, chỉ riêng chứng cưỡng chế thì chắc chắn hắn không thể chịu đựng việc Jack bị đánh không cân đối!

Hồi lâu sau, Jack lại nặng nề rơi xuống đất, đầu óc đã bị đá đến choáng váng.

Nhưng hắn ta còn chưa kịp mở mắt thì đã có người nắm lấy cằm của hắn ta.

Sau đó, một giọng nói kinh ngạc xen lẫn vui mừng truyền vào trong tai hắn ta.

- Giờ thì tốt rồi, cân đối hơn nhiều!

Trần Thư thỏa mãn cười toét miệng, thậm chí còn lấy điện thoại ra chụp mấy tấm ảnh làm kỉ niệm.

Hai bên khóe miệng của Jack đều thũng xuống, mặc dù miệng của hắn ta vẫn đang rên rỉ thảm thiết, nhưng nhìn vẻ mặt lại giống như đang mỉm cười vậy…

- Lúc cười đùa vui vẻ, có ai mà không hơi hạ khóe miệng một chút?

Trần Thư hài lòng gật đầu, quyết định sau này về nước thì đăng lên mạng, vừa hay có thể kiếm ít độ hot.

- Jack thiếu, ngươi còn lời gì muốn nói nữa không?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt lộ rõ vẻ cười cợt chế nhạo.

- Ô ô ô…

Jack che mặt mình, nhìn như sắp muốn khóc.

- Không định nói lời nào à? Bướng bỉnh kiệt ngạo bất tuân vậy luôn, không hổ là Jack thiếu của chúng ta!

- Ta…

Trong lòng Jack kinh sợ, hắn ta cảm giác có gì đó không ổn, nhưng đã không còn kịp rồi.

Trần Thư trực tiếp đứng dậy, chân phải đột nhiên đá về phía trước.

Ầm!

Jack dùng thân thể của mình vẽ ra một đường cong parabol hoàn mỹ, trực tiếp chạm đất tại chỗ ngay cạnh người tùy tùng của mình.

Trong lúc nhất thời, mười một người đồng thanh kêu rên, không còn một chút dáng vẻ phách lối nào.

- Chịu được mỗi thế thôi à?

Trần Thư mỉm cười, trong mắt lộ vẻ chế nhạo.

Tố chất thân thể của hắn đã vượt qua Bạch Ngân Cấp, hơn nữa trên tay còn có túi phân làm thần khí, mười người này hoàn toàn không nhằm nhò gì với hắn cả.

- Xong rồi à?

Takahashi Ichisuke Anh Hoa Quốc thì thào, trong mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

- Không! Bây giờ mới chỉ là bắt đầu mà thôi!

Trần Thư cười tươi rồi đột nhiên chạy lại gần, móc ra một cái túi phân nhỏ!

- Khụ… Khụ… Ngươi… đùa ta làm gì?

Chương 1145: Tình cảnh không hợp thói đời tại cuộc Thi Đấu Thế Giới

Takahashi Ichisuke không nhịn ho khù khụ, hai mắt lộ vẻ kinh hoàng. - Giờ còn làm giá làm cái gì chứ?

Trần Thư cười toét miệng, nói.

- Ngươi và Jack thiếu trao đổi với nhau bằng mắt nhiều lần như thế, các ngươi nghĩ tội phạm ca của ngươi bị mù à!

- Ta không liên quan gì đến hắn ta hết!

Takahashi Ichisuke chẳng qua chỉ là nhận một ít tiền, phụ trách quạt gió thổi lửa, hầu hạ nhẹ nhàng bên cạnh, thế mà cũng bị nhìn ra à?

Ầm!

- Ngươi định giả làm người qua đường vô tội hả?

Trần Thư đột nhiên đá Takahashi Ichisuke đến cạnh người Jack.

Hắn quan sát mười hai người một chút rồi nói.

- Ngươi, tự giác chút đi, mau đi chùm túi phân lên người đi!

Trần Thư nhìn chằm chằm Jack rồi trực tiếp ném một cái túi phân màu hồng về phía hắn ta.

- Ngươi?

Jack chỉ cảm thấy bị làm nhục quá đáng, chẳng những muốn hắn ta tự đội túi phân lên đầu, mà cái túi phân này lại còn là màu hồng?

Trần Thư khoanh tay trước ngực, bình thản nói.

- Hoặc là ngươi tự mình chùm cho mỗi người một cái túi phân, hoặc là ta chùm giúp ngươi cả mười túi lên người!

- …

Jack hơi cứng mặt, trong đôi mắt lộ rõ vẻ mâu thuẫn kịch liệt, cuối cùng, hắn ta vẫn yên lặng cầm lấy túi phân màu hồng kia.

- Jack ca, đừng mà…

Những người còn lại nhìn thấy cảnh tượng này, không nhịn được kêu lên ngăn cản, đây chính là muốn làm nhục người mà.

Jack hít sâu một hơi rồi đội túi phân màu hồng lên đầu…

- Ta chỉ có một yêu cầu…

- Nói!

- Có thể đừng đánh vào mặt được không?

Ầm!

Vừa dứt lời, Trần Thư trực tiếp dùng chân phải đạp một cước vào mặt hắn ta.

- Chửi người không lôi khuyết điểm, đánh người không đánh vào mặt thì còn có ý nghĩa gì?

Trần Thư cười khẽ, sau đó cả người y như quỷ mị.

Đoàng đoàng đoàng…

Mười hai người lại bị đá lên không trung, màn trình diễn của Trần Thư lại tiếp tục!

Đám người vây xem yên lặng lùi lại thêm vài bước, lo lắng bị rơi trúng người mình.

Các thiên tài của vương quốc Bất Hủ đều cực kỳ hoảng sợ, vốn còn muốn thu tiền của Jack, nhằm vào đám người Trần Thư.

Bây giờ, bọn họ âm thầm vui mừng trong lòng, may mà mình không nhận…

Mà các thiên tài Tuyết Quốc lại sáng bừng hai mắt, thậm chí có chút sùng bái.

Bọn họ là dân tộc hiếu chiến, nhưng cũng chưa bao giờ thấy tên tội phạm nào bạo lực như vậy?

Mà khi phòng chờ tuyển thủ đang náo nhiệt ngất trời, trên đài tỷ thí cũng náo nhiệt không kém.

- Hôm nay, là lễ khai mạc cuộc Thi Đấu Thế Giới!

Người chủ trì cười nhẹ rồi nói tiếp.

- Ta tin rằng, khán giả của ngày hôm nay đã lên đến con số mười tỷ, chúng ta hãy cùng chứng kiến những cuộc tranh tài cực kỳ nhiệt huyết và kịch tính!

Đèn flash ở đủ mọi phía chớp lên lia lịa, chụp lại khoảnh khắc này, cầu truyền trực tiếp phát đến mọi nơi trên toàn cầu.

- Tội phạm Hoa Quốc của chúng ta sắp ra sân rồi! Tội phạm ca, mau mau đi lên đánh nát đám tuyển thủ của mấy nước còn lại cho ta!

- Ta đã bắt đầu cầu nguyện cho đối thủ của tội phạm ca từ bây giờ rồi, hy vọng bọn họ đều có chuyện!

- Tội phạm cái gì chứ, chẳng qua chỉ là tên lỗ mãng không chịu nổi một kích mà thôi! Tuyển thủ vương quốc Bất Hủ của chúng ta mới là cao quý nhất, đương nhiên cũng là mạnh nhất!

- Mấy người các ngươi chỉ là một đám quý tộc có cái mã bề ngoài mà thôi, Tuyết Quốc chúng ta lấy đầu đánh cũng có thể đánh trọng thương các ngươi!

- Ồn ào cái gì thế? Ngươi quên lần trước ai mới là vô địch thế giới hả?

- Ngoại trừ lực lượng truyền kỳ, chỉ nói riêng về thực lực tổng hợp, Liên minh Tự Do của chúng ta mới là mạnh nhất!

- Vậy ngươi dứt khoát bỏ qua sự thật luôn đi!

Bởi vì đây là cuộc Thi Đấu Thế Giới, được các nước liên hiệp với nhau tổ chức lên, nên ban tổ chức cố ý cung cấp một cái bình đài để khán giả giữa các nước không gặp chướng ngại về mặt ngôn ngữ khi giao lưu trao đổi.

Trong lúc nhất thời, tranh tài còn chưa bắt đầu, nhưng khán giả giữa các nước đã thảo luận đến trình độ kịch liệt.

Lúc này, người chủ trì kích động la lớn.

- Bây giờ, xin mời vô địch Liên minh Tự Do lần trước ra sân!

Ầm ầm…

Trong phút chốc, mặt đất của đài tỷ thí bỗng nứt ra, lộ ra một cái cầu thang nối thẳng đến phòng chờ tuyển thủ.

- Cuộc thi còn chưa bắt đầu, ta cũng đã biết về thiên tài của Liên minh Tự Do rồi!

- Bọn họ có Kiều Na là tuyệt thế thiên tài ngàn năm có một, có Jack với năng lực ngang ngửa các quán quân, bọn họ còn được gọi là tiểu đội tự do Hoàng Kim Thiết Tam Giác!

Phía xa xa, đám người Tần Thiên đều bĩu môi, lẩm bẩm.

- Đây phải thu bao nhiêu tiền mới đủ? Lần này chắc người chủ trì cũng phải nhận tiền đến mỏi tay rồi.

- Đúng là có chút không hợp thói thường.

Dolly ở hàng ghế Liên minh Tự Do nghe vậy mỉm cười trả lời.

- Ngại quá.

- Ai bảo quán quân lần trước lại là người của Liên minh Tự Do chúng ta chứ? Người chủ trì lần này đương nhiên là người của chúng ta rồi.

Hắn ta nói với khuôn mặt lộ đầy vẻ đắc ý.

Lực lượng cao tầng không sánh bằng Hoa Quốc, chẳng lẽ lực lượng thế hệ trẻ cũng không thể so sánh nổi sao?

Tần Thiên cười tươi đáp lại.

- Đáng tiếc, người chủ trì lần kế tiếp lại đến lượt chúng ta mất rồi.

Chương 1146: Tình cảnh không hợp thói đời tại cuộc Thi Đấu Thế Giới (2)

– Tần hiệu trưởng, các ngươi tự tin lấy được hạng nhất đến vậy à? Dolly lắc đầu cười cười, hắn ta nói với giọng cực kỳ tự tin.

- Bất kỳ người nào đều cũng từng thua cả, nhưng Kiều Na sẽ không bao giờ!

- Vậy chúng ta cùng rửa mắt mà chờ!

Tần Thiên cũng không tranh luận nhiều, lão yên lặng nhìn đài tỷ thí phía dưới.

Lúc này người chủ trì vẫn là vẻ mặt kích động, cảm giác như có thể co rút gân mặt bất cứ lúc nào.

Hắn ta kích động hét lớn.

- Bây giờ, hãy để tuyển thủ Liên minh Tự Do, cũng là thiên tài đứng đầu toàn cầu của chúng ta ra sân!

Vèo…

MC vừa dứt lời, một đạo thân ảnh xuất hiện trong nháy mắt.

Nhưng người này đi lên cũng không đi từng bậc thang như người bình thường mà là trực tiếp bay ra ngoài…

- Hả? Đại sư phi hành vong bài này ở đâu ra đây?

Cường giả các nước ổn định tinh thần nhìn kỹ lại thì nhận ra đó là một cái túi phân đang bay.

Có người mơ hồ khó hiểu, nhưng cũng có nhiều người đã chấn kinh trợn mắt há hốc mồm…

- Móa nó!

Ba người Tần Thiên đều mở to hai mắt.

Khi nhìn thấy hai chữ túi phân, trong nháy mắt đọ, bọn họ đều hiểu là tác phẩm của ai.

Con mẹ nó, bọn họ vừa mới không để ý đến được một lát, kết quả lại xảy ra chuyện gì rồi?

Bọn họ con chưa kịp phản ứng lại, từ trong lối ra lại liên tục bay ra vài cái túi phân khác.

Tổng cộng mười hai cái túi phân bay tự do trên không trung kèm theo tiếng kêu rên thảm thiết liên tục.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy khiến gần mười tỉ khán giả trên toàn thế giới đều bị làm cho choáng váng.

Bọn họ định tạo cảnh tượng mở đầu khoa học viễn tưởng đầy ấn tượng à?

Nhưng một giây sau, khán giả Hoa Quốc đều hò hét hoan hô cổ vũ.

Cay nam nhân ra tay rồi!

Trong lúc nhất thời, ước chừng có khoảng hơn một tỷ người đều không nhịn được cảm thán, thật không hổ là tội phạm mà bọn họ biết…

Cho dù là cuộc Thi Đấu Thế Giới, hành động không hợp thói thường vẫn sẽ diễn ra như bình thường

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Dolly của Liên minh Tự Do nhướn mày, ngay lập tức triệu hoán ra Khế Ước Linh của mình rồi đỡ lấy mười hai cái túi phân kia.

Nhìn phần quần áo lộ ra khỏi túi, hắn ta có dự cảm chẳng lành.

Hôm nay là truyền trực tiếp đến toàn cầu, nghĩa là không thể dừng hay bỏ chiếu đoạn hình ảnh này, hắn ta chỉ có thể cưỡng chế bắt những cái túi phân này lại.

- Móa nó! Đây là trư yêu chuyển thế à?

Một gương mặt sưng vù đến bố mẹ đến cũng không nhận ra nổi dần hiện ra sau khi bỏ túi phân ra, hình ảnh này được truyền hình trực tiếp trước mặt các khán giả.

Nhất là hình dạng khóe miệng làm người khác vừa nhìn đã thấy buồn cười.

Nếu như cần nói giảm nói tránh một cách đầy nhân văn, vậy có thể nói là miễn cưỡng phân biệt được đây là người…

- Chú Dolly, là ta, ta là Jack đây…

Jack phát ra âm thanh yếu ớt, hai mắt giàn giụa nước mắt

Hắn ta chỉ mới hai mươi sáu tuổi thôi, nhưng hắn ta đã phải chịu đựng quá nhiều quá nhiều thứ…

- Jack?

Thủ Vọng Giả Dolly kinh ngạc, trong lúc nhất thời, hắn ta cũng không dám tin tưởng vào ánh mắt của mình.

Sinh vật trước mắt hắn ta thật sự là con người sao?

- Chú Dolly…

Lúc này, mười một cái túi còn lại trên đài tỷ thí cũng vội vàng lên tiếng, giọng nói làm người khác cảm giác bọn họ tủi thân sắp khóc đến nơi rồi.

- Green, George, Ram…

Dolly đọc từng cái tên ra, hai mắt hắn ta tràn đầy khiếp sợ và tức giận.

- Móa nó, thế mà ngươi cũng nhận ra được à?

Tần Thiên trợn to hai mắt nhìn Dolly với vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Bộ dạng như thế này, e là đến mẹ ruột cũng không nhận ra được mới phải chứ?

- Ta nhận ra giọng của bọn họ!

Dolly hít một hơi thật sâu, hắn ta thật sự không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn người bị sưng mặt đứng cuối cùng, hắn ta kinh ngạc nói.

- Ngươi… Ngươi là Kiều Na đúng không…

Hắn ta bối rối gãi đầu, có chút không kịp phản ứng.

Người trước mặt rõ ràng là nam.

Nhưng hơn mười một người, hắn ta cũng chỉ nhận ra được thiên tài đệ nhất Kiều Na mà thôi!

Con mẹ nó bây giờ bị đánh còn có thể đổi được cả giới tính nữa à? Đây là quyền pháp là đời nhà ai vậy?

- Chú Dolly, ta ở đây!

Nhưng đúng vào lúc này, trên lối ra từ phòng chờ xuất hiện một nữ sinh đứng đó với vẻ mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

- Kiều Na?

Dolly quay đầu nhìn lại, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở phào, thật may ác mộng không xuất hiện…

Đến lúc đó thua thi đấu là chuyện nhỏ, Kiều Na biến thành nam mới thật sự là chuyện lớn!

- Vậy đây là ai?

Hắn ta khó hiểu chỉ tay về phía người dưới mặt đất.

- Tiền bối, ta… Là Takahashi Ichisuke… Ta tới từ Anh Hoa Quốc!

- Anh Hoa Quốc?

Dolly nhướn mày, nói.

- Vậy ngươi giả làm người Liên minh làm cái gì? Ta không quen ngươi!

- …

Takahashi Ichisuke giật giật khóe mắt, ngươi nghĩ ta muốn đứng cùng ở đây lắm à!

Dolly không để ý tới Takahashi Ichisuke nữa, hắn ta quay sang hỏi Kiều Na.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hắn ta lạnh mặt, hôm nay không còn đơn thuần là chuyện riêng giữa các tuyển thủ nữa mà đã dính đến vấn đề mặt mũi của Liên minh Tự Do!

Phải biết, hôm nay là truyền hình trực tiếp toàn cầu!

Chương 1147: Nguyên nhân phía sau làm người ta ấm lòng

Bây giờ vốn là phải nghênh đón thiên tài, cuối cùng lại xuất hiện mấy cái đầu heo bay thẳng ra sân, toàn bộ Liên minh Tự Do bọn họ kiểu gì cũng sẽ thành trò cười cho mọi người! - Bọn họ…

Kiều Na có chút do dự, tựa hồ là bởi vì sợ mà không dám nói ra khỏi miệng.

- Ngươi đang sợ cái gì? Có ta ở đây rồi!

Dolly tản ra khí thế, mở miệng nói.

- Cho dù là ai, bắt nạt người của Liên minh chúng ta đều phải phải cái trả giá thật lớn!

- Tốt lắm! chẳng qua chỉ là các vãn bối trêu đùa nhau mà thôi.

Tần Thiên cưỡi Khế Ước Linh lại gần hòa giải.

- Trước hết cứ tiến hành nghi thức rút thăm đã, những chuyện khác để tính sau đi!

Dolly nhìn Tần Thiên thật sâu, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Bây giờ còn kéo dài thêm một giây nữa thì Liên minh của bọn họ cũng sẽ bị mọi người cười thêm một giây, đúng là không cần thiết phải giải quyết chuyện này ngay lập tức.

- Rút thăm trước cái đã!

Người chủ trì gật đầu rồi thông báo.

- Mời các vị rút thăm.

Kiều Na một người một ngựa, lấy ra một cái thẻ trong hòm màu đen.

Người thứ hai người cũng tiến lên, nhưng khi hắn ta đang định đưa tay ra thì bị người chủ trì cản lại.

- Ngươi lấy thẻ căn cước ra ta kiểm tra một chút…

Người chủ trì cực kỳ bất lực, với kinh nghiệm nhiều năm trong nghề, hắn ta đã sớm nhớ rõ bộ dạng và họ tên của những tuyển thủ này.

Nhưng hình tượng của mấy người này, bố ông nào nhận ra nổi!

Mười một cái đầu heo này nhìn như anh em ra từ cùng một ổ thế này…

- Jack…

Thanh niên cực kỳ tức giận, nhưng cũng chỉ có thể yên lặng lấy thẻ căn cước ra.

Sau đó, những người khác theo sau cũng xếp hàng trình thẻ căn cước ra.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy đúng là điểm sáng của cuộc Thi Đấu Thế Giới!

Mấy trăm năm nay, đã bao giờ xuất hiện chuyện không giống bình thường như thế này?

Thi đấu còn chưa có bắt đầu, tuyển thủ đã bị đánh cho không còn hình người…

Trên ghế khán giá, cường giả của các nước đều có chút ngơ ngẩn khó hiểu, nhưng trên mạng thì đã nổ tưng bừng.

- Móa nó! Tội phạm ca là thật ngạo mạn!

- Tranh giải còn chưa kịp bắt đầu đã đánh vào mặt toàn bộ người của Liên minh rồi!

- Thấy không, đây mới gọi là chuyên nghiệp này!

- Nhìn thấy cảnh này, ta lập tức chuyển thần tượng, ta mãi mãi là fan của tội phạm ca!

Sau khi mười hai người của liên minh Tự Do rút thăm xong thì yên lặng đứng chờ ở bên cạnh.

Máy quay phim xung quanh liên tục nhấp nháy đèn flash, truyền hình trực tiếp dáng vẻ của từng người bọn họ đến toàn cầu.

Đám người Jack đều ủ rũ cúi đầu, xấu hổ không dám nhìn thẳng máy quay xung quanh.

Nhưng may mắn là, mười một người bọn họ người nào cũng giống người nào, các khán giả cũng không phân biệt được ai với ai…

- Các vị khán giả!

Người chủ trì với kinh nghiệm dày dặn mình, mặc dù ở trong tình cảnh bất bình thường nhưng vẫn có thể bình tĩnh ứng phó được.

- Bây giờ, nữ sinh duy nhất đứng ở trước mặt chúng ta chính là Kiều Na, thiên tài đứng đầu Liên minh Tự Do!

- Chào các vị!

Kiều Na đứng trước cây micro, cười nhẹ chào hỏi mọi người.

Mười một người còn lại đều trầm xuống, có vẻ như họ đã cảm giác được điều gì sắp xảy ra.

Quả nhiên, chuyện đáng sợ nhất cuối cùng vẫn xuất hiện!

Người chủ trì nở một nụ cười, nói tiếp.

- Vị thứ hai chính là Jack, tới từ gia tộc Knull!

- …

Jack cứng người.

Vốn là các khán giả cũng không nhận ra bọn họ, kết quả bây giờ trực tiếp chỉ mặt gọi tên…

- Chào mọi người…

Hắn ta chỉ có thể tiến lên phía trước, cố nặn ra một nụ cười, nhưng trông có vẻ càng tức cười hơn.

Jack trợn mắt lườm người chủ trì một cái.

Giờ này còn giới thiệu làm cái gì nữa!

- …

Người chủ trì cũng rất bất đắc dĩ.

Đây là tiến trình bình thường của cuộc thi, hắn ta cũng không có quyền được sửa đổi.

Tiếp đó, mười một cái đầu heo tiến lên theo thứ tự, thành công trình diện hình tượng xấu hổ nhất của mình trước mặt mọi người toàn cầu…

Sau khi giới thiệu xong, bọn họ vẫn chưa thể đi xuống mà phải đứng chờ ở trên đài.

Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt mỹ đứng cạnh mười một tên đầu heo đánh mạnh vào thị giác người xem.

Đám người Jack chắc chắn như đang đứng bàn chông, như có gai trong mắt, bọn họ chỉ hận không thể lập tức xuống đài, rời khỏi hiện trường…

Người chủ trì yên lặng lùi lại, tận lực không muốn khiến người xem cho rằng hắn ta cũng là người của Liên minh Tự Do.

Hắn ta mở miệng hô lớn.

- Bây giờ, xin mời các tuyển thủ đến từ vương quốc Bất Hủ của chúng ta!

Ầm ầm…

Lối đi lại mở ra lần nữa đón chờ các tuyển thủ ra sân.

Một nam tử mặc áo bành tô màu đen xuất hiện, đi về phía rút thăm.

- May quá…

Breen của vương quốc Bất Hủ thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ta cũng không hy vọng vương quốc của mình xuất hiện tình cảnh ấn tượng giống như Liên minh Tự Do.

Mười hai người của Vương quốc Bất Hủ tiến lên, rút ra một tấm thẻ có viết số ở trên, đồng thời họ cũng được người chủ trì giới thiệu với khán giả.

- Aizzz…

Người của vương quốc đều đồng tình nhìn người của Liên minh Tự Do.

Ngay sau đó là người của Tuyết Quốc ra sân.

Chương 1148: Nguyên nhân phía sau làm người ta ấm lòng (2)

Mặc dù trang phục trên người bọn họ có chút đơn giản, nhưng tỏa ra khí thế cực kì hung hãn, trái ngược hoàn toàn với người của vương quốc Bất Hủ. Mọi người tiến lên, cũng tiến hành thủ tục rút thăm.

Người chủ trì giới thiệu đơn giản rồi nói tiếp.

- Đã rút thăm xong, mời các tuyển thủ Tuyết Quốc đứng bên cạnh chờ đợi!

Các thiên tài của Tuyết Quốc gật đầu rồi bình tĩnh đứng sang một bên.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của tuyển thủ Liên minh, bọn họ không nhịn nổi cười khẽ.

- Các ngươi?

Người của Liên minh Tự Do xấu hổ trợn mắt nhìn bọn họ.

- Được rồi! Không nên cười đùa!

Người đàn ông cầm đầu Tuyết Quốc quay đầu nhìn đội viên của mình, những người còn lại cố nén lại không cười nữa.

- Đừng quá lo lắng, chúng ta đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp rồi!

Nam tử bình tĩnh nhìn đầu heo Jack.

Nhưng khi hắn ta đi qua người Jack, hắn ta lập tức trợn to hai mắt.

Một giây sau đó, một trận cười điên cuồng vang lên.

- Ha ha ha! Con hàng này lại có thể dẩu khóe miệng xuống mà vẫn giống cười được!

Sau đó, tựa như đưa tới phản ứng dây chuyền, mọi người đều quay sang nhìn về phía Jack.

Không chỉ là các tuyển thủ Tuyết Quốc, các tuyển thủ của vương quốc Bất Hủ đứng cạnh cũng quay sang nhìn.

Tiếng cười cũng có thể lan truyền, các cường giả trên ghế vip đều không nhìn được cười thành tiếng.

Trong lúc nhất thời, trên đài tỷ thí tràn ngập không khí vui vẻ…

- …

Duy chỉ có đám người Jack cảm thấy khó chịu.

Jack tức giận nói.

- Không phải đã được huấn luyện chuyên nghiệp rồi sao…

- Xin lỗi, chúng ta không nhịn nổi…

Người của Tuyết Quốc khoát tay, trong không khí trang nghiêm như vậy lại cười to đúng là sẽ có ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh của bọn họ.

Nhưng không có cách nào, đầu heo Jack đúng là quá…

Lúc này người chủ trì đang liên tục hít thở sâu, cố gắng nín cười lại.

Cho dù là người của Liên minh thì hắn ta cũng không nhịn nổi.

Hồi lâu sau, hắn ta mới có thể nén cười cười, hắn ta nói tiếp.

- Bây giờ, xin mời tuyển thủ Hoa Quốc ra sân!

Ầm ầm.

Trong phút chốc, các tuyển thủ trên đài tỷ thí đều chấn động quên cả cười.

Bọn họ đều kiêng kỵ nhìn lối đi.

Các cường giả vây xem cũng như ý thức được điều gì đó, đều đồng loạt nhìn lối đi, cùng chờ đợi tuyển thủ ra sân.

Đúng vào lúc này, một thanh niên mỉm cười ấm áp như ánh mặt trời xuất hiện tại lối đi!

- Chào các vị! Chào các vị!

Nhìn thấy cường giả trên không trung, Trần Thư bình tĩnh phất tay như đang chào hỏi fan hâm mộ của mình.

Ở sau lưng Trần Thư là Cơ Phong, Phương Tư và đám người A Lương.

Những người còn lại đều có hơi căng thẳng, dù sao hiện tại bọn họ cũng đang đối mặt với người xem trên toàn cầu.

Không phải ai cũng thích làm màu xã giao…

Trần Thư tươi cười hướng về phía trước, chuẩn bị trò chuyện với mấy máy quay trực tiếp đứng gần mình.

Kết quả hắn mới vừa bước ra hai bước thì bị Phương Tư kéo lại.

- Hả?

- Đại ca, đây không phải là hội gặp mặt fan hâm mộ đâu…

Phương Tư nói nhỏ rồi chỉ vào một cái hộp rút thăm ở hướng khác.

Chiếc hộp màu trắng là để các tuyển thủ Bạch Ngân tổ rút thăm, chiếc hộp còn lại màu đen là Hắc Thiết tổ rút thăm.

- Ồ…

Trần Thư chỉ có thể phất tay với từng cái máy quay, miễn cưỡng coi như chào hỏi khán giả toàn cầu một chút.

Sau đó, hắn đổi lại phương hướng, đi về phía người chủ trì.

Khi hắn tiến đến càng ngày càng gần, tuyển thủ ba đội bên kia đều lùi vài bước theo bản năng.

Nhất là người của Liên minh Tự Do, bây giờ bọn họ cũng đã có ý nghĩ chạy trốn…

Tình huống bất thường này khiến các cường giả như ý thức được điều gì đó.

- Ồ? Giày của tên này bị nứt ra này!

Một vị Hoàng Kim Ngự Thú Sư hơi ngẩn ra, sau đó cũng tìm được điểm mấu chốt.

Mọi người vội vàng nhìn theo, quả nhiên trên đôi giày của Trần Thư bị rách một lỗ, còn có cả máu đọng lại trên đó.

Một người lẩm bẩm.

- Giờ thì ta biết tại sao người của Liên minh Tự Do lại bay ra rồi…

- Tần hiệu trưởng, ta cần một lời giải thích!

Dolly của Liên minh Tự Do lạnh lùng nhìn Tần Thiên.

- Tiểu tử này…

Tần Thiên lắc đầu rồi nghiêm túc nói với Dolly.

- Không nên nghĩ theo chiều hướng quá ác liệt, tuyển thủ của chúng ta từ trước đến giờ đều rất tao nhã lịch sự.

- ?

Dolly và Breen đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Con mẹ nó đá đến rách cả giày, trên người cũng dính đầy máu tươi, ngươi còn bảo đây là tao nhã lịch sự?

Tần Thiên gãi gãi đầu, bản lĩnh trợn mắt nói dối của lão vẫn còn hơi kém.

Nhưng đúng vào lúc này, Liễu Phong đột nhiên đứng dậy…

Đối mặt với hai người Vương Cấp, Liễu Phong bình thản nói.

- Hai vị, ta biết, tình hình bây giờ nhìn khá bạo lực, nhưng biết đâu nguyên nhân phía sau lại làm người ta ấm lòng thì sao?

- ?

Dolly và Breen đều giật giật mi mắt, ấm cái gì, toàn cầu ấm lên hả?

Dolly lạnh lùng hỏi.

- Nói thí dụ như?

- Có lẽ là bởi vì tuyển thủ Liên minh muốn thể nghiệm khoái cảm được bay lượn này…

Liễu Phong cười vui vẻ rồi nói tiếp.

- Hoặc có thể đơn thuần chỉ là hỗ trợ lưu thông khí huyết loại bỏ ứ đọng?

- Lưu thông khí huyết loại bỏ ứ đọng?

Dolly lập tức trợn to hai mắt, ngươi có thể chém gió to hơn chút nữa không?

- Được rồi, lão Liễu!

Chương 1149: A ba, a ba…

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, nói. - Người ta toàn thân đều là máu ứ đọng à, còn bày đặt loại bỏ ứ đọng?

Lúc này, Dolly mới gật đầu tán thành, không hổ là hiệu trưởng, ít nhất là nói chuyện cũng thật thà hơn.

Nhưng mà, hắn ta vẫn là đánh giá thấp Tần Thiên…

Tần Thiên hắng giọng, bình thản nói tiếp.

- Ta thấy lưu thông máu còn tạm được!

- …

Dolly lạnh lùng nhìn hai người một cái, nói.

- Đủ rồi! Sau khi xuống đài, ta nhất định phải có một câu trả lời!

- Ồ.

Tần Thiên và Liễu Phong đều gật đầu đồng ý, sau đó không nói gì nữa.

Bọn họ không ngừng suy tính trong lòng, không biết nên chọn bông băng y tế nhãn hiệu nào thì tốt?

Đúng lúc này, đám người Trần Thư đã rút ra thẻ của mình.

- Xin mời tuyển thủ Hoa Quốc đi đến bên cạnh chờ đợi!

Người chủ trì mở miệng nói, hôm nay mới chỉ có bốn nước lớn ra sân, vẫn còn hai mươi nước nhỏ chưa rút thăm nữa.

Trần Thư gật đầu, xoay người đứng ở một bên.

Khi nhìn thấy thuyển thủ của Liên minh Tự Do, hắn khó hiểu hỏi.

- Ai gọi Khế Ước Linh ra thế?

- ?

Trong nháy mắt, mọi người hơi ngẩn ra, rồi sau đó cũng hiểu được Trần Thư đang nói gì.

Hắn lại nói đám người Jack là Khế Ước Linh, miệng thật là độc…

- Ngươi?

Jack nắm chặt nắm đấm, hắn ta cảm giác mình lại sắp không thể chịu đựng được rồi.

- Hả?

Trần Thư nhàn nhạt liếc qua người Jack, khóe miệng nở một nụ cười hung tàn.

- Ta cái gì?

Jack hơi cứng người lại, cảm giác áp bách nặng nề.

Một giây sau, hắn ta lại nhớ đến nỗi sợ hãi khi bị chùm túi phân lên đầu, hắn ta chỉ có thể mở miệng chữa cháy.

- Ngươi… Đúng là có khiếu hài hước!

- Bình thường, bình thường thôi, top ba Nam Giang…

Trần Thư cười toe toét rồi ung dung lướt qua người của Liên minh Tự Do.

Thấy cảnh này, khán giả trên toàn cầu đều cảm giác mình đã nhìn thấy manh mối.

Nếu như không có gì xảy ra ngoài ý muốn, e là mười một tuyển thủ bị biến thành đầu heo như thế đều là do tên nam sinh này hành hung rồi…

- Tội phạm ca, ngươi thật khỏe thật cứng rắn, ta thích ngươi!

- Lại là một đám người trẻ tuổi bị tội phạm bào mòn góc cạnh!

Khán giả Hoa Quốc ầm ỹ trước màn hình, bọn họ đều kính ngưỡng Trần Thư…

Cùng lúc đó, các khán giả nước ngoài cũng chú ý tới nam sinh hiền hòa thích cười này.

- Bây giờ thì ta hiểu rồi, hóa ra tội phạm Nam Giang không phải biệt danh gì cả, mà đó vốn là tên hắn rồi!

- Con bà nó, đây còn là tuyển thủ sao? Sao ta cảm giác như vừa đi ra từ tổ chức tội phạm thế…

- …

Bởi vì toàn cầu đều khiếp sợ, Trần Thư lập tức hấp dẫn sự chú ý của khán giả, trở thành trung tâm của thảo luận.

- Chịu đánh giỏi thật…

Trần Thư nhìn giày của mình, không kìm được bội phục người của Liên minh Tự Do.

Mặc dù giày bị rách một lỗ, nhưng vết máu dính phía trên kết hợp với khí chất tội phạm của hắn khiến mọi người nhìn vào

không hề cảm thấy không hài hòa chút nào…

Một giờ sau.

Tuyển thủ của các nước nhỏ ra sân theo thứ tự, rút thăm thẻ số của mình, đồng thời lộ mặt tại cuộc Thi Đấu Thế Giới.

Mặc dù trên trăm tên tuyển thủ có người mạnh kẻ yếu khác nhau, nhưng dù là người yếu nhất cũng là tồn tại mà Ngự Thú Sư bình thường không thể sánh bằng.

Cuộc Thi Đấu Thế Giới là trận tranh tài có sức ảnh hưởng lớn bậc nhất Lam Tinh, mỗi một tuyển thủ đều đại biểu cho tài năng xuất chúng nhất nhân loại!

Các máy quay liên tục bay qua bay lại, ghi lại dáng vẻ 360 góc độ của từng tuyển thủ.

Hồi lâu sau, người chủ trì đi tới, mở miệng nói.

- Bây giờ, xin mời Bạch Ngân tổ có thẻ số một bước ra khỏi hàng!

Nói xong, Kiều Na bước về phía trước một bước, trong tay nàng ta là một tấm thẻ màu trắng viết số 1.

Cùng lúc đó, một nam thanh niên đến từ một nước nhỏ ưu sầu cầm thẻ bước ra.

Nếu không có gì bất ngờ, hắn ta sẽ phải về ngay từ vòng này…

- Aizzz, tâm tính quá kém.

Một vị Hoàng Kim Ngự Thú Sư thở dài, hắn ta chính là người phụ trách hộ tống nam thanh niên kia.

Không phải nước nào cũng có Vương Cấp Ngự Thú Sư tự mình hộ tống, thậm chí một số nước nhỏ còn chỉ có một người đạt đến Vương Cấp, đương nhiên cần trấn giữ tại Dị Không Gian nguy hiểm nhất của nước mình.

Hắn ta lắc đầu than thở, không phải là bởi vì vãn bối có kết cục tất bại, mà là người này không có dũng khí đánh hết toàn lực trận này.

Hai người đứng dậy, tay giơ ra tấm thẻ để máy quay ghi lại.

- Bây giờ, xin mời tuyển thủ Bạch Ngân tổ có thẻ số 2 bước ra khỏi hàng!

Trần Thư bình thản đứng dậy, lộ ra thẻ của mình.

Một giây sau, trong đám người, một người đầu heo cũng yên lặng đứng dậy.

- Ồ? Là người của Liên minh Tự Do?

Trần Thư vui vẻ cười, không nghĩ tới mới vòng thứ nhất đã gặp được đối thủ là nước lớn lớn rồi.

Nam sinh đầu heo khẽ nhếch miệng, bực bội nói.

- Ta là Takahashi Ichisuke Anh Hoa Quốc…

- …

Trần Thư hơi ngẩn ra, giật giật khóe miệng, mấy người này giống nhau như thế, ai nhận ra nổi?

Hai người đứng chung với nhau, đưa thẻ ra trước mặt máy quay để nhân dân toàn cầu làm chứng.

Không bao lâu sau, hai người quay người lại, chuẩn bị lui về chỗ của mình.

Chương 1150: Trần Thư đã tha thứ cho chúng ta…

– Trần Thư… Lúc này, Takahashi Ichisuke nhẹ giọng nói.

Sau đó, tựa hồ như nghĩ tới điều gì đó, hắn ta lại kéo ra khoảng cách.

- Hả?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, hai mắt lộ ra ý cười nghiền ngẫm, nói.

- Sớm đảm bảo an toàn của mình, chẳng lẽ ngươi định dọa ta cái gì?

Quả nhiên, Takahashi Ichisuke hung hãn nói.

- Ta thừa nhận ngươi đánh nhau rất giỏi, nhưng Ngự Thú Sư đi ra ngoài đời là phải dựa vào Khế Ước Linh!

Trần Thư nhướn mi hỏi lại.

- Ồ, sau đó thì sao?

- Hừ! Đối đầu với ta, ngươi kiểu gì cũng sẽ thua thôi! Tranh thủ mua vé máy bay về nhà sớm đi!

Dứt lời, Takahashi Ichisuke lập tức về chỗ, không dám nói thêm nhiều lời, sợ Trần Thư điên lên lại đánh hắn ta.

Giờ hắn ta đã biết, tên này hoàn toàn không để ý tới địa điểm, làm việc hành động không cố kỵ bất cứ điều gì…

Nếu như lời cảnh cáo của hắn ta được truyền hình toàn cầu trực tiếp, nói không chừng Trần Thư chỉ biết càng hưng phấn thêm mà thôi…

Từng tên tuyển thủ bước lên, giơ ra thẻ số của mình đồng thời cũng xác định đối thủ tranh tài vòng thứ nhất của mình.

Một giờ sau, vòng tranh tài thứ nhất đã hiện ra thông tin của các tuyển thủ sẽ đối đầu với nhau.

- Bây giờ, xin mời tuyển thủ đại diện, Jack Knull lên phát biểu cảm nghĩ!

Người chủ trì vẫn nghiêm túc tiến hành theo chương trình.

Chương trình hôm nay có phần tuyển thủ đại diện đi lên diễn giảng.

Quán quân lần trước là người của Liên minh Tự Do, đương nhiên sẽ chọn ra đại diện từ tuyển thủ của Liên minh.

Mà gia tộc Knull đã bỏ ra cái giá thật lớn để Jack làm đại biểu cho các tuyển thủ, chủ yếu là để nhân cơ hội tuyên truyền xí nghiệp của gia tộc.

Đây chính là toàn cầu truyền hình trực tiếp hot nhất Lam Tinh, tất cả các tiết mục khác đều không thể hot bằng!

Chỉ cần thương hiệu công ty nhà mình xuất hiện một vài giây thôi cũng cần một con số thiên văn mới có thể làm được!

Mà cơ hội diễn giảng trân quý như vậy đương nhiên là không thể bỏ qua rồi.

Nhưng bây giờ Jack chỉ muốn trốn trong đám người cho xong…

Những tuyển thủ còn lại cũng vội vàng rời khỏi, nhường lại sân cho Jack…

- Cố gắng lên!

Khi đi qua Jack, Trần Thư hiền lành vỗ vai động viên hắn ta.

- Ngươi…

Jack cực kỳ khổ sở, hắn ta còn bị roi quất vào người nửa giờ nữa hay sao?

- Jack…

Người chủ trì ra hiệu bằng mắt, đồng thời đưa micro cho Jack.

Nhưng đúng vào lúc này, Jack đảo tròng mắt, hắn ta đã có cách giải quyết.

- A ba, a ba…

- ?

Người chủ trì bối rối, không biết nên làm gì.

Các tuyển thủ đang đi xuống cũng đi chậm lại, quay đầu nhìn sang.

Đúng là một nhân tài!

- A ba a ba!

Jack buông tay, hắn ta quyết định giả ngu tới cùng…

Hắn ta mới hai mươi sáu tuổi, hắn chỉ muốn tồn tại ở Lam Tinh, hắn ta có lỗi gì chứ?

- …

Người chủ trì giật giật khóe miệng, cũng sững sờ tại chỗ, vốn trong chương trình không có phần này mà…

Dolly lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói với người chủ trì bên dưới.

- Được rồi! Để hắn ta xuống đài đi.

Nghĩ lại thì, nếu đặt trong hoàn cảnh của Jack, chẳng có ai muốn ở lại trên khán đài một giây một phút nào cả.

Lần này, chỉ có thể nói gia tộc Knull thua thiệt lớn…

Người chủ trì gật đầu rồi mở miệng tuyên bố.

- Nghi thức rút thăm ngày hôm nay chính thức kết thúc!

…

Lúc xế chiều, trong phòng họp ở trên đảo.

Mười một người của Liên minh Tự Do cộng thêm Takahashi Ichisuke Anh Hoa Quốc đều thành thật chờ đợi trong phòng họp.

Sau khi được chữa trị bằng dược tề đặc thù, bọn họ đã khôi phục lại hình người.

Mặc dù bộ quyền cước tội phạm của Trần Thư không gây tổn thương lớn đến cơ thể, nhưng chủ yếu là có tính làm nhục cực mạnh.

Jack căm thù nói ra.

- Đợi lát nữa, chúng ta phải đổ hết sai lầm cho Trần Thư, biết không?

- Biết rồi!

Những người còn lại đều gật đầu đồng ý, bọn họ đã chuẩn bị tố cáo tội ác của Trần Thư.

Cót két!

Nhưng vào lúc này, của phòng hội nghị bị đẩy ra, Trần Thư bình thản bước vào.

Mười hai người theo bản năng lùi lại.

- Sợ ta làm cái gì?

Trần Thư cười vui vẻ, nói tiếp.

- Chỉ cần các ngươi không chủ động chọc ta, ta cũng sẽ không ra tay đâu!

Jack tựa hồ là đã lấy lại sự tự tin, hắn ta cứng rắn nói.

- Hừ! Bây giờ ngươi còn dám phách lối, chờ ban tổ chức chế tài đi là vừa!

- Chế tài?

Trần Thư cười khẽ, nhìn quanh phòng họp, ngoài hắn và mười hai người này không còn một ai khác.

Nhưng đúng vào lúc này, trước mặt hắn bỗng xuất hiện bảng chọn.

[Phương án một: Trực tiếp thi triển Lắc Lư Đại Pháp, để mười hai người chủ động nói xin lỗi với ngươi! Phần thưởng nhiệm vụ: Bạo Tạc Dược Tề phiên bản Plus +1, Truyền Tống Dược Tề +1.]

[Phương án hai: Đánh tiếp, không nói nhiều! Phần thưởng nhiệm vụ: Thiểu lượng Ngự Thú Lực.]

[Phương án ba: Giữ yên lặng, không phản ứng những người còn lại! Phần thưởng nhiệm vụ: Một gốc dược liệu Bạch Ngân Cấp.]

Trần Thư hơi ngẩn ra, xem xét đánh giá ba phương án, cuối cùng tập trung vào phương án thứ nhất.

- Đây là hệ thống cứu các ngươi đấy!

Hắn lắc đầu một cái, nói một câu khiến mười hai người khó hiểu.

- Hả?

Đám người Jack đều ngẩn ra, không hiểu Trần Thư đang nói cái gì.

Trần Thư thì bình thản chỉnh trang lại quần áo, tìm một cái ghế rồi ngồi xuống.

Chương 1151: Trần Thư đã tha thứ cho chúng ta… (2)

– Biết vì sao ta phải để người trong ban tổ chức đứng ra kêu các ngươi tới đây không? Hắn ung dung bình thản, thậm chí còn tự rót cho mình một ly trà, trông như một lãnh đạo thứ thiệt.

- Là ngươi gọi chúng ta đến đây?

Trong nháy mắt, mười hai người đều bối rối, không phải hắn cũng bị gọi tới giống bọn họ hay sao?

- Nói nhảm!

Trần Thư mở miệng nói tiếp.

- Chủ yếu là ta muốn thảo luận một chút với các ngươi về vấn đề bồi thường!

- Bồi thường?

Jack hơi ngẩn ra rồi cười vui vẻ, chẳng lẽ Trần Thư đến để nhận lỗi?

- Mười tỉ! Nếu không không cần bàn nữa!

- Nhiều như vậy?

Trần Thư vui mừng đánh giá mười hai người, những người này đều là con nhà giàu thì phải?

- Được! Vậy thì mười tỉ!

Hắn mỉm cười nói tiếp.

- Các ngươi có thể trực tiếp chuyển khoản cho ta, số thẻ của ta là…

- ?

Mười hai người đều sửng số, chúng ta chuyển khoản nghĩa là sao?

Jack mở miệng hỏi.

- Không phải ngươi là người bồi thường chúng ta à?

Oành!

Trần Thư chợt vỗ xuống bàn, khí thế hung hăng nói ra.

- Ta bồi thường các ngươi cái gì?

Cảm giác áp bách từ khí thế của một tội phạm lại khiến mười hai người lùi lại vài bước, thậm chí đã có người run lẩy bẩy dựa vào tường.

Trần Thư lạnh lùng nói tiếp.

- Là các ngươi khiêu khích ta trước, nếu không ta cũng sẽ không ra tay, bây giờ ta chẳng những tổn thất hơn mười cái túi phân, mà giày của ta cũng bị rách vì các ngươi, các ngươi lỗ gì chứ?

- Vậy còn thương thế của chúng ta…

- Thì liên quan gì đến ta!

Trần Thư trợn mắt nhìn bọn họ rồi nói.

- Ta đã nhất trí ý kiến với người của ban tổ chức, nếu như các ngươi không bồi thường cho ta, thì sẽ bị hủy bỏ tư cách tranh tài!

Trong nháy mắt, mười hai người lập tức kinh sợ luống cuống trong lòng.

Trần Thư hùng hổ dọa người như vậy, bọn họ không thể không tin.

Hơn nữa trừng phạt như vậy thật sự quá nghiêm trọng, nếu thật sự bị hủy bỏ tư cách tranh tài, vậy đến một chút phần thưởng, bọn họ cũng không cầm được, lại còn trở thành trò cười cho cả nước…

- Mười tỉ, không thương lượng gì hết!

Trần Thư khí thế tàn bạo nói ra.

- Vương Cấp Ngự Thú Sư của bốn nước lớn đã bàn bạc xong hết rồi, các ngươi nhất định phải được ta tha thứ mới được!

Đám người Jack hốt hoảng, bọn họ đã hoàn toàn đi theo hướng suy nghĩ của Trần Thư.

- Vậy cũng không đến nỗi mười tỉ chứ…

- Làm sao không cần? Các ngươi đã nhìn thấy túi phân của ta bao giờ chưa?

Trần Thư nghiêm túc nói.

- Các ngươi cho là nó được làm từ tài liệu phổ thông à? Ta đã tăng thêm tài liệu Hoàng Kim Quân Vương vào làm túi phân rồi đấy!

- Hả?

Mọi người đều kinh sợ, nhưng lại mơ hồ có chút tin tưởng.

Nếu như không phải là chế tạo đặc thù thì làm sao có thể có hương vị đặc thù kèm theo phong ấn như vậy được chứ?

Jack mở miệng nói.

- Chúng ta không có nhiều tiền như vậy…

Mười tỉ cũng không phải là một triệu, gia tộc lấy ra được, không có nghĩa là bọn họ có thể lấy ra được.

- Không có thật hả?

Trần Thư nhíu mày rồi nói tiếp.

- Thế thì đổi cách bồi thường vậy, mỗi người viết cho ta một trăm ngàn chữ về một bài xin lỗi! 80 % trong số đó phải là lời ca ngợi ta!

- ?

Mười hai người lập tức liếc nhìn Trần Thư, một trăm ngàn chữ? Ngươi định để chúng ta viết tiểu thuyết đấy à!

Trần Thư vẫn nói với vẻ đầy nghiêm túc.

- Ngày kìa nộp bài xin lỗi cho ta, nếu như thiếu một chữ, các ngươi có thể trực tiếp mua vé về nước là được rồi!

- Ta…

Jack vẫn cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng trong lúc nhất thời, hắn ta cũng không nói ra được là không đúng chỗ nào.

Trần Thư bình thản nói tiếp.

- Hoặc là bồi thường tiền, hoặc là viết văn, các ngươi tự quyết định đi!

- Chúng ta… Sẽ nộp cho ngươi…

Mười hai người cúi đầu, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

- Được rồi, các ngươi về trước đi.

Trần Thư gật đầu nói tiếp.

- Biểu hiện của các ngươi, ta sẽ nói với ban tổ chức.

Dứt lời, mười hai người đều cúi đầu, dù thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới kết quả lại là thế này…

- Khoan đã!

Nhưng đúng vào lúc này, Trần Thư lại gọi bọn hắn lại.

- Hả? Còn cái gì nữa?

- Các ngươi phạm sai lầm, còn chưa nói câu xin lỗi đi à?

Mười hai người quay mặt nhìn nhau rồi đồng thanh nói.

- Xin lỗi…

[Đạt được phần thưởng: Bạo Tạc Dược Tề phiên bản Plus +1, Truyền Tống Dược Tề +1.]

Trần Thư hơi vui mừng, nói.

- Tốt lắm, tất cả mọi người trở về đi!

Mười hai người rời khỏi phòng họp, chỉ để lại Trần Thư vắt chéo chân ngồi đó, nhàn nhã thưởng trà.

Khi đám người Jack vừa rời khỏi phòng thì gặp phải Vương Cấp Ngự Thú Sư của bốn nước lớn.

Dolly hơi ngẩn ra, mở miệng hỏi.

- Hả? Jack, các ngươi đi đâu vậy?

- Chú Dolly, các ngươi đừng truy cứu.

Jack đau khổ nói.

- Trần Thư đã tha thứ cho chúng ta…

- ?

Đám người Tần Thiên ngơ ngẩn, tha thứ là sao?

Mấy người các ngươi không phải người bị hại à? Hung thủ đã tha thứ các ngươi là sao?

- Chẳng lẽ thật sự có ẩn tình gì?

Dolly nhướn mày, hắn ta cũng cảm giác không tự tin lắm.

Hắn ta vốn cần Hoa Quốc đưa ra một lời giải thích hợp lý, cuối cùng bây giờ lại thành đối phương tha thứ cho ngươi?

Chương 1152: Hắn đã biết cách dùng nụ cười để che giấu bi thương

Dolly mở miệng quát lên. - Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

- À… Ờm… Là…

Jack đám người có chút do dự, nhưng nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng của việc bị hủy bỏ tư cách tranh tài, bọn họ cũng có chút sợ hãi.

Một người bảo sao nghe vậy nói.

- Là chúng ta khiêu khích Trần Thư trước, muốn chọc giận hắn…

Dolly trở nên có chút khó coi, thật sự là bọn họ không chiếm lý sao?

- Quả nhiên!

Tần Thiên cũng không bất ngờ lắm.

Mặc dù Trần Thư là tội phạm Nam Giang, nhưng ở các trường hợp công khai, hắn sẽ không chủ động ra tay, dù sao hắn cũng cần duy trì hình tượng hiền lành của mình.

Nhưng nếu như dám khiêu khích hắn một câu, con hàng này có thể nổ mộ tổ nhà ngươi lên luôn…

- Nói một chút xem nào!

Dolly nghiêm túc nhìn mười hai người sưng mặt sưng mũi, hắn ta muốn hiểu được tình huống cụ thể.

Jack cho là người đứng ra tổ chức cuộc họp này đều biết đại khái tình huống.

Huống chi bọn họ vất vả lắm mới được Trần Thư tha thứ, cũng không muốn công dã tràng, chỉ có thể nhắm mắt nói ra sự thật.

Đương nhiên, mục đích thực sự của bọn họ là muốn khiến Trần Thư không nhịn nổi mà lôi vũ khí nóng ra, bọn họ sẽ không nói ra, bọn họ chỉ nói là vì mình ngứa miệng…

Hồi lâu sau, Dolly âm tình bất định nói ra.

- Nói như vậy, các ngươi chủ động khiêu khích, cuối cùng vì thực lực quá yếu nên bị người ta dùng lực một người hành hung mười hai người?

- À…

Mười hai người xấu hổ, ủ rũ cúi đầu xuống.

- Là thóc mà cứ tưởng mình là gà!

Tần Thiên lắc đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười cổ quái.

- Tội phạm nổi giận mà mấy người các ngươi trẻ tuổi các ngươi còn muốn khống chế hắn?

- …

Đám người Jack yên lặng không nói lời nào, nếu như biết Trần Thư hung tàn như vậy, có đánh chết bọn họ cũng không dám làm như thế.

Tần Thiên bình thản nói tiếp.

- Ta nghĩ hẳn là Liên minh Tự Do nên cho ta một lời giải thích chứ nhỉ!

- Tần hiệu trưởng…

Dolly vẻ mặt hơi cứng lại, nói ra.

- Bọn họ cũng đã bị trừng phạt, hay là cứ như vậy đi…

Đám người Jack chẳng qua chỉ nói vài câu lỡ miệng mà thôi, dựa theo quy tắc tranh tài, bọn họ cũng không gây ra ảnh hưởng lớn lắm.

- Thế thì cũng nên nói xin lỗi chứ!

Tần Thiên nhíu mày, nghiêm túc nói.

- Các ngươi có biết lời nói của các ngươi đã gây ra tổn thương lớn thế nào đối với một sinh viên đại học không?

- …

Dolly giật giật khóe miệng, có sinh viên nhà ai mà hung mãnh như vậy không…

Lúc này, Jack mở miệng nói.

- Tiền bối, nhưng mà chúng ta nhìn thấy lúc ăn cơm trưa, Trần Thư vừa cười vừa ăn…

- Các ngươi biết cái gì?

Tần Thiên trợn mắt nhìn mọi người, nói ra.

- Hắn mới hai mươi mốt tuổi, cũng đã biết cách dùng nụ cười để che giấu bi thương rồi!

- …

Trong nháy mắt, mọi người đều không nói gì.

Đến cả An Đông của Tuyết Quốc cũng có chút bối rối, hắn ta nhớ ngày trước Tần Thiên cũng không nói dối trắng trợn như thế này…

Nhưng vào lúc này, Tần Thiên hơi động, hắn ta lập tức nhận ra Trần Thư phía xa xa.

- Trần Bì!

- …

Mượn các bụi cỏ cao che giấu, Trần Thư đang lén lút bò lổm ngổm rời đi.

Vừa nhìn thấy đám người Dolly, hắn đã cảm thấy không ổn rồi.

Vậy chẳng phải Lắc Lư Đại Pháp của hắn sẽ lập tức bị vạch trần hay sao?

Nhưng lúc này vừa nghe thấy giọng nói của Tần Thiên, Trần Thư lập tức bò chậm lại, Tần Thiên có thể nhìn thấy hắn?

Không biết nên làm gì, Trần Thư chỉ có thể chậm rãi đứng dậy, phủi phủi đất cát dính lên quần áo.

- Chào mọi người…

Trần Thư cười toét miệng phất phất tay với mọi người rồi không tình nguyện nhích lại gần.

- Tiểu tử ngươi đang làm cái gì đấy?

Tần Thiên nghi ngờ nhìn hắn, đang yên đang lành tự nhiên nằm trên đất làm cái gì?

- À…

Trần Thư gãi đầu rồi nói.

- Thường xuyên cảm thụ khí tức của tự nhiên sẽ có lợi cho sự phát triển của con người, chủ nhiệm lớp mười hai từng dạy ta như vậy…

- ?

Mọi người giật giật khóe miệng, miệng lưỡi của tên này có thể dẻo hơn chút nữa không?

Trần Thư thấy mọi người không nói lời nào, cho là mình Lắc Lư Đại Pháp của mình bị vạch trần, hắn chuẩn bị nói chút gì đó để vãn hồi cục diện.

- Thật ra thì chuyện sáng nay…

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp nói xong thì bị người cắt ngang.

Dolly của Liên minh Tự Do áy náy nói.

- Trần Thư, xin lỗi ngươi!

- ?

Trần Thư hơi ngửa người về phía sau, suýt chút nữa thì ngã người xuống đất.

Hắn nhìn Tần Thiên với vẻ khó hiểu và nghi ngờ.

Tần Thiên nhún vai, vẫn duy trì yên lặng.

Thấy vậy, hắn chỉ có thể mở miệng nói.

- Khụ khụ… Ta… Tha thứ cho các ngươi.

- Xin lỗi, xin lỗi.

Dolly gật đầu, rồi mang đám người Jack rời đi…

An Đông của Tuyết Quốc và Breen của vương quốc Bất Hủ cũng rời khỏi nơi này, chỉ để lại Trần Thư và Tần Thiên trố mắt nhìn nhau.

- Hiệu trưởng, ngài cũng lừa hắn ta à?

Trần Thư mở miệng hỏi, hắn chỉ có thể là cho ra một cái kết luận như vậy.

- Lừa cái gì cơ?

Tần Thiên hơi ngẩn ra rồi nói tiếp.

- Chính bọn họ tự nói ra sự thật mà.

Sau đó, lão giải thích chuyện mới vừa rồi cho Trần Thư.

- Là như vậy sao?

Trần Thư giật giật khóe miệng, không nghĩ tới đám người Jack lại tin hắn sái cổ.

Chương 1153: Một trăm túi Urea vẫn không mua chuộc được bọn hắn?

Hơn nữa bởi vì sợ hãi, bọn họ còn chủ động nói ra sự thật. Hắn tự nhủ.

- Nếu mọi ngươi ai ai cũng đều dễ bị lừa như bọn họ, thế giới này thật là tốt đẹp!

- Được rồi, bây giờ không nên gây chuyện!

Tần Thiên vỗ vai hắn, nói tiếp.

- Mỗi một trận đấu đều cần nghiêm túc chuẩn bị và ra tay!

- Hiệu trưởng, ngài yên tâm đi!

Trần Thư ung dung nói.

- Tranh giải đối với ta là thoải mái gây khó dễ!

Dứt lời, hắn liền xoay người rời đi, đồng thời sờ Bạo Tạc Dược Tề và Truyền Tống Dược Tề trong túi…

…

Nửa giờ sau, Trần Thư trở lại chỗ ở.

Chỉ thấy đám người A Lương đều tụ ở một chỗ, đang hưng phấn nhìn cái gì đó.

- Hả?

Phương Tư tựa hồ nhận thấy khí tức tội phạm quanh quẩn đâu đây, nàng vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Trần Thư.

- Trần Bì, ngươi lại bình yên vô sự trở về?

Trong nháy mắt, những người còn lại đều giật mình quay đầu nhìn lại.

- Sao lại nói thế?

Trần Thư nhún vai, hắn luôn luôn có thể thoải mái thoát thân như vậy.

- Ta làm người đại độ, đã tha thứ đám người kia rồi.

- ?

Mọi người đều sửng sốt, có chút không phản ứng kịp là chuyện gì đang xảy ra.

Trần Thư cũng không giải thích nhiều, mà hỏi ngược lại.

- Các ngươi đang làm cái gì đấy? Ban ngày không ngủ, lãng phí thời gian thế?

- …

Mọi người đều quay ra nhìn, ban ngày ban mặt ngủ làm gì!

Trần Thư vươn vai đi vào phòng, trong miệng lẩm bẩm.

- Ta có chút mệt mỏi, khi còn sống nhất định phải ngủ nhiều, sau khi chết biết đâu còn có thể đứng lên nhảy disco…

Tuy nhiên, những lời nói của A Lương đã khiến Trần Thư trở về phòng ngủ với những bước chân trì trệ.

- Phần thưởng của cuộc thi đã xuất hiện.

- Sao?

Trần Thư vội vàng chạy tới, đôi mắt sáng lên làm mọi người giật mình.

Không hổ danh là ngươi, tội phạm Nam giang!

- Để ta xem một chút, xem một chút!

Trần Thư vẻ mặt hưng phấn nhìn thẳng vào dòng đầu tiên trên màn hình máy tính.

Bạch Ngân Tổ :

[Phần thưởng quán quân: Nằm trong danh sách khám phá Tinh Không di tích + một Không Gian Thần Kỹ + hai khối Hoàng Kim Chân Bảo + một nửa thi thể Hoàng Kim Quân Vương! Lưu ý: Quốc gia sẽ nhận được các vật liệu Ngự Thú cơ bản trị giá một nghìn tỷ]

[Phần thưởng á quân: Nằm trong danh sách khám phá Tinh Không di tích+ vật liệu Hạch Tâm của Thú Hoàng chưa hoàn chỉnh + một khối Hoàng Kim Chân Bảo! Lưu ý: Quốc gia sẽ nhận được 500 tỷ vật tư Ngự Thú cơ bản]

[Phần thưởng hạng ba: Nằm trong danh sách khám phá Tinh Không di tích + vật liệu Hạch Tâm của Thú Hoàng chưa hoàn chỉnh + năm khối Bạch Ngân Chân Bảo! Lưu ý: Quốc gia sẽ nhận được vật tư Ngự Thú cơ bản trị giá 200 tỷ]

- Vẫn là Không Gian Thần Kỹ à?

Vẻ mặt Trần Thư kinh ngạc, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn, rồi tự nhủ:

- Thỏ Không Gian của ta sẽ cần đứng lên sao? Ai sẽ sử dụng hai khối Hoàng Kim Chân Bảo đây? Phải thi thể Quân Vương xử lý như thế nào mới hợp lý đây…

Nghe hắn tự nói chuyện, tất cả mọi người nhịn không được khóe miệng giật lên một cái…

Đại ca, trận đấu đầu tiên thậm chí còn chưa bắt đầu đấy.

Tại sao ngươi không gạt sang một bên và tự cho mình phần thưởng quán quân luôn đi.

- Đúng rồi !

Trần Thư nhìn mọi người nói:

- Ta có thể chia sẻ phần thưởng quốc gia trị giá nghìn tỷ này được không?

- …

Phương Tư lắc lắc đầu nói:

- Dẹp đi, cái này không liên quan gì đến ngươi!

Giải vô địch thế giới không chỉ dành cho các cá nhân, má các tuyển thủ đại diện cho quốc gia cũng sẽ được hưởng lợi.

Mà có thể để toàn quốc thăng cấp, đương nhiên tài nguyên Ngự Thú là cơ bản thất, ví dụ như Trân Châu cấp cơ sở, Vật Liệu Hạnh Tâm,…

Phần thưởng cá nhân cho mỗi cuộc thi Thi Đấu Thế Giới có thể thay đổi, nhưng phần thưởng cho đất nước sẽ không thay đổi.

- Thì ra như vậy, thật đáng tiếc.

Trong mắt Trần Thư có chút thất vọng.

Một nghìn tỷ quả thực là một khoản tiền khổng lồ đối với cá nhân, suy cho cùng cũng là do thế lực toàn cầu góp nên.

A Lương quay đầu lại nói:

- Đáng tiếc con khỉ, ngươi thật sự tự tin như vậy sao?

Sau đó, hắn dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

- Đại ca, không phải ngươi muốn ăn cắp trắng trợn…

- Nói cái gì vậy? Ta cũng không muốn bị toàn cầu truy nã!

Trần Thư cười nói:

- Dựa vào thực lực của cá nhân ta là đủ để giành chức vô địch rồi!

Nói xong, hắn quay người và rời khỏi đây, chuẩn bị trở về tính toán một phen.

Thực ra, hắn chỉ là hời hợt ngoài miệng, nhưng trong lòng lại đã chuẩn bị toàn lực ứng phó và nhất định phải giành chiến thắng trong mọi trận đấu.

…

Sáng sớm hôm sau.

Trung tâm đài tỷ thí của Khởi Nguyên Đảo đã tập trung lại hơn năm trăm người.

Trong đó đại đa số đều là tuyển thủ cùng với cường giả phụ trách hộ tống.

Mặc dù tại số lượng người ở hiện trường không nhiều nhưng trong thâm tâm ai cũng biết rằng hàng tỷ con mắt sẽ đổ dồn vào mỗi trận đấu tại cuộc thi Thi Đấu Thế Giới.

Hôm qua, các phần thưởng của các giải Thi Đấu Thế Giới đã được công bố, điều này khiến mỗi một khán giả càng thêm háo hức, muốn xem xem phần thưởng cuối cùng sẽ thuộc về tay ai.

- Xin chào quý khán giả!

Đó vẫn là người chủ trì của ngày hôm qua, với nụ cười chuyên nghiệp trên mặt hắn ta.

Chương 1154: Một trăm túi Urea vẫn không mua chuộc được bọn hắn? (2)

– Hôm nay ta khá hào hứng, đây sẽ là trận đấu chính thức bắt đầu của Giải Thi Đấu Thế Giới! - Các tuyển thủ của Giải Thi Đấu Thế Giới đều là những tài năng hàng đầu trên thế giới, và họ đại diện cho sức mạnh chiến đấu đỉnh cao của thế hệ trẻ. Những trận chiến của họ chắc chắn hiếm thấy trên thế giới! Ta chắc rằng ai cũng giống ta đều đã mỏi mắt trông chờ!

- Hãy để chúng ta cùng nhau chứng kiến sự xuất hiện của truyền kỳ thời đại mới!

Vẻ mặt của người chủ trì kích động, tuyên bố từng chữ một:

- Bây giờ, cuộc thi chính thức bắt đầu!

`m ầm.

Trong nháy mắt, trên đài tỷ thí xuất hiện một tầng hộ thuẫn vô hình, đồng thời xuất hiện hai bục cao ở vị trí hàng trăm mét, chính là bục tác chiến của các tuyển thủ.

Người chủ trì rời khỏi đài tỷ thí, giọng hắn ta lại vang lên lần nữa:

- Tiếp theo, xin mời thí sinh cho trận đấu đầu tiên, Kiều Na từ Liên minh Tự Do VS Herron từ Ba Quốc!

Bốn bên bao quanh bởi thiết bị phát sóng trực tiếp, khung cảnh hoàn mỹ của đài tỷ thí khổng lồ đã hoàn toàn thu hút sự chú ý của khán giả toàn cầu.

Đối với những người chơi còn lại trong hiện trường, lần lượt triệu tập các Phi Hành Khế Ước Linh ra, nhìn xuống toàn bộ đài tỷ thí.

Trần Thư cưỡi Tiểu Hoàng lặng lẽ đến gần Tần Thiên và những người khác.

Quả cầu màu vàng khổng lồ với đôi mắt dễ thương ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Không phải bởi vì khí thế mạnh mẽ của Tiểu Hoàng mà là vì diện mạo quả thực kỳ lạ quá rồi.

Đa số các tuyển thủ không phân tích tình báo thì trong mắt họ đã tỏ ra khinh thường.

Khế Ước Linh có có huyết mạch thấp nhất trong Ngự Thú Giới, dù ngươi có toàn lực bồi dưỡng đến đâu thì cũng không thể bất chấp quy luật tự nhiên mà đạt đến giới hạn cao nhất.

- Hiệu trưởng, lão sư, người đầu tiên tại sao không phải là ta?

Trần Thư nhích lại gần, nhẹ giọng nói:

- Cuộc thi mang tính thế giới như thế này, vậy mà ta lại không phải người đầu tiên ra sân à?

- Không còn cách nào khác, quán quân lần trước là Liên minh Tự Do.

Tần Thiên nhún vai nói:

- Nhưng chỉ cần ngươi cố gắng, tuyển thủ bắt đầu tiếp theo, nhất định sẽ đến từ Hoa Quốc chúng ta!

- Ta không phải đã để các ngươi giúp hối lộ bọn hắn trước rồi hay sao?

Trần Thư liếc nhìn Dolly và các Vương Cấp Ngự Thú Sư khác ở phía xa và nói:

- Ta đã bỏ ra số tiền rất lớn!

- Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói như vậy à?

Liễu Phong khóe miệng giật giật, trực tiếp cho Trần Thư một cái ký đầu.

- Ta đã sống mấy chục năm trên đời nhưng chưa từng thấy ai lại dùng túi phân Urea để hối lộ, rốt cuộc ngươi đang làm cái quái gì vậy hả?

- Không phải là dùng đồ vật quý giá nhất của bản thân hay sao?

Trần Thư mặt mũi vô tội, nói:

- Chẳng lẽ một trăm túi Urea cũng không mua chuộc được bọn hắn?

- Cút đi!

Liễu Phong hít một hơi, sắp bị Trần Thư làm cho xuất huyết não đến nơi rồi.

Chỉ nghĩ đến cảnh tượng như vậy thôi hắn ta đã cảm thấy có chút sợ sệt.

Hắn ta bí mật kéo mấy Vương Cấp Ngự Thú Sư sang một bên, yêu cầu bọn họ để Trần Thư là tuyển thủ đầu tiên, nói gãy lưỡ cả ngày trời cuối cùng lại âm thầm lấy ra một trăm túi phân Urea…

Đây không phải 100% là có bệnh hay sao.

Trần Thư lại nói lần nữa:

- Không, lão sư, ta thật sự…

- Đừng nói nữa, cuộc thi bắt đầu rồi!

Liễu Phong chỉ chỉ vào phía dưới bục tỷ thí, tập trung tinh thần nhìn họ.

Cho dù là trận chiến với Hoàng Kim Ngự Thú Sư, thiên tài Bạch Ngân thì vẫn rất có tính thưởng thức.

Có thể trở thành tuyển thủ thi đấu thế giới, sau này về cơ bản sẽ trở thành Hoàng Kim Cấp, hơn nữa kỳ năng chiến đấu thậm chí không kém gì so với các cường giả lâu năm.

Chỉ là giới hạn độ tuổi, kinh nghiệm của các tuyển thủ có thể kém hơn một chút, nhưng đó vẫn là một bữa tiệc chiến đấu!

- Sao?

Trần Thư cũng bị thu hút, liếc mắt liền thấy năm Khế Ước Linh trên sân.

Herron Ba quốc với vẻ mặt nghiêm túc khi chỉ thấy đối phương triệu hồi hai Khế Ước Linh, trong mắt hắn hiện lên một chút khát vọng chiến thắng.

Oa!

Trên đài tỷ thí, nhìn thấy một con ếch khổng lồ với cái miệng phình ra liên tục, trên lưng có đủ loại hoa văn sặc sỡ, thậm chí còn có một chất độc thoang thoảng lan ra khắp cơ thể.

Rõ ràng đó là một Khế Ước Linh hệ độc hiếm thấy, xếp hạng tiềm năng của nó đã đạt đến SS+!

Bên cạnh con ếch khổng lồ là một sinh vật bằng bùn, với khí thế phi thường không kém.

Mà Khế Ước Linh cuối cùng là một Lam Sắc Cự Tích, với đôi mắt đầy hung dữ và tàn ác, trên mình không ngừng có sương lạnh tản ra.

- Một SS+, hai Khế Ước Linh SS…

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt đầy sự hứng thú.

Ngay cả Herron tới từ một nước nhỏ, thực lực của hắn cũng không nên coi thường, dù sao hắn cũng là thiên tài nổi bật cả nước!

Khế Ước Linh của Herron là ba hệ Độc, Băng, Thổ, rõ ràng đó không phải đội hình tính bạo phát nhưng với sự trợ giúp của các khả năng khống chế và ăn mòn khác nhau, kẻ thù từ từ bị chà xát cho đến chết.

Mặt khác, hai Khế Ước Linh của Kiều Na, hóa ra lại là hai sinh vật giống nhau nhưng là một đen một trắng, dáng dấp như báo, với đôi cánh trên lưng và có khả năng bay.

Chương 1155: Ta tám lượng hoàng kim, nàng ta nửa cân sắt vụn

– Khế Ước Linh thuộc tính Quáng Ám của SS +? Trần Thư hơi giật mình, có thể nhận biết xếp hạng tiềm lực của đối phương, nhưng lại không thể gọi tên của các sinh vật một cách rõ ràng.

- E rằng Khế Ước Linh thứ ba mới là át chủ bài phải không?

Trong mắt hắn đầy suy tư, có thể được gọi là thiên tài đầu tiên của Liên minh Tự Do, hiển nhiên không phải là hạng đơn giản.

Ầm ầm.

Ngay lúc này, kết giới ngăn cách hai bên đã được rút lại.

Trận chiến giữa hai người đã chính thức bắt đầu!

Vù vù vù.

Độc Oa của Herron xuất chiêu trước, với cái miệng khổng lồ và phun ra bốn năm luồng nọc độc, tốc độ bay của các kỹ năng của không hề chậm một chút nào.

Gầm!

Phi Báo thuộc tính Quang của Kiều Na gầm lên, một tia sáng trắng xuất hiện trong mắt.

Trong khoảnh khắc, nọc độc đang bay bị một bức tường ánh sáng chặn lại một cách chính xác.

Xùy xùy.

Nọc độc không ngừng bị ăn mòn, nhưng tự nó cũng liên tục phân hủy.

Trong khoảnh khắc, bức tường ánh sáng bị mòn dần và hình thành một lỗ lớn, nhưng nó cũng tiêu hao hết năng lượng của nọc độc.

Vù.

Ánh sáng xuất hiện trên bức tường bị phá vỡ, trong chớp mắt biến thành một quang mâu bắn về phía cự oa!

Cùng lúc đó, Hắc Sắc Phi Báo ở bên cạnh gầm lên đồng thời tung ra các kỹ năng.

Chỉ thấy giữa trung tâm của đài tỷ thí xuất hiện một đốm đen nhỏ giống như vết mực nước.

Trong giây tiếp theo, mực lan nhanh như chớp, như muốn bao phủ toàn bộ sân thi đấu!

Đó chính là kỹ năng của Bạch Ngân Quân Vương: Ám Ảnh Kết Giới.

Mặc dù Kiều Na chỉ triệu hồi hai Khế Ước Linh, nhưng lại không hề nương tay chút nào mà coi như đối thủ thực sự.

Hí hí hí.

Cự Tích thuộc tính Băng của Herron thè lưỡi ra, trong chốc lát trước mặt ngưng tụ một Băng Mâu.

Ầm ầm.

Quang Mâu và Băng Mâu va chạm vào nhau trong nháy mắt, gần như vỡ tan cùng một lúc.

Mà lúc này, Niêm Thổ Thân Khu Quái của Herron run lên, lấy nó làm trung tâm, trên mặt đất xuất hiện tầng tầng lớp lớp bùn đất cố gắng ngăn chặn sự lan rộng của bóng đen trên mặt đất.

- Sao?

Vẻ mặt của Herron trên chiến đài ngưng tụ lại, chỉ thấy bóng đen kia mạnh mẽ vô cùng bao phủ bùn đất, vây quanh ba Khế Ước Linh.

Ào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Niêm Thổ hú lên một cách kì lạ, toàn bộ cơ thể trong nháy mắt biến thành bùn nhão, bao vây Cự Tích và Độc Oa, bảo vệ chúng khỏi bị ăn mòn bởi bóng tối.

Ba Khế Ước Linh đều không có khả năng phi hành nên khi đối mặt với Ám Ảnh Kết Giới chỉ có thể lựa chọn kháng cự.

Vù.

Quái vật bùn va chạm với Ám Ảnh Kết Giới, tạo ra một âm thanh kỳ lạ, nhưng nó đã thành công ngăn chặn sự ăn mòn của kết giới.

- Gầm!

Đôi mắt của Cự Tích xuất hiện ánh sáng xanh, trừng trừng nhìn Phi Báo thuộc tính Ám ở phía trên.

- Vù.

Phi Báo thuộc tính Ám hơi giật mình, một điểm Lam Băng xuất hiện một cách kỳ lạ ở rìa cánh phải, hơn nữa không ngừng lan rộng ra.

Gầm!

Phi Báo rống lên một tiếng, một lưỡi kiếm đen xuất hiện trên cánh phải của nó, mạnh mẽ đánh nát Lam Băng.

Đồng thời, đôi cánh của nó rung lên và di chuyển nhanh chóng, tránh các kỹ năng của Cự Tích.

Vèo vèo vèo.

Và đằng sau Phi Báo thuộc tính Ám, từng tảng băng cứng không ngừng ngưng kết lại.

Nhưng muốn bắt kịp tốc độ của nó thì luôn luôn kém một chút.

Phụt!

Thấy tình cảnh này, Độc Oa lại lần nữa ra chiêu, chỉ thấy nó trực tiếp nhảy lên một cái.

Khả năng nảy của nó có thể được gọi là bất thường, trong lúc nhất thời giống như đang bay vậy.

Mà cùng lúc đó, hoa văn trên lưng nó xuất hiện hào quang.

- Phụt phụt phụt.

Trong chốc lát, cái miệng khổng lồ của Độc Oa mở ra và phun ra nọc độc với nhiều màu sắc khác nhau, vẫn nhắm chuẩn vào Phi Báo thuộc tính Ám.

Đó chính là kỹ năng Hoàng Kim Lãnh Chúa: Trí Mạng Độc Dịch

Chỉ cần có thể loại bỏ được một con trước, tỷ lệ thắng của Herron sẽ ổn định, ngay cả khi Kiều Na triệu tập Khế Ước Linh thứ ba, chỉ sợ lúc này đã quá muộn.

Hai tầng tập kích của độc dịch và hàn băng đã ngay lập tức chặn đường thoát của Phi Báo thuộc tính Ám.

- Quả nhiên là có uy lực…

Kiều Na gật đầu nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Ầm ầm.

Hàn băng và độc dịch bắn mạnh tới, trực tiếp chạm vào cơ thể của Phi Báo.

- Tốt!

Herron nắm chặt tay, trong mắt có vẻ kích động.

Một khi hai kỹ năng được kết hợp thì Phi Báo có thể bị đóng băng thành một tượng băng, đồng thời nọc độc sẽ liên tục ăn mòn cơ thể của nó, về cơ bản có thể khiến nó bị thương nặng.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể của Phi Báo dường như biến thành mực nước, và nó thoát khỏi đòn tấn công của cả hai một cách suôn sẻ!

Lại một kỹ năng khác của Hắc Thiết Quân Vương: Ám Khu.

- Tránh thoát?

Vẻ mặt của Herron vô cùng kinh ngạc, và ánh mắt đầy kinh hãi.

- Đã đến lúc kết thúc rồi!

Kiều Na khẽ cười và trực tiếp thông báo kết quả trận đấu.

- Hừ! Không hẳn!

Vẻ mặt của Herron vẫn không thay đổi, sẵn sàng để Khế Ước Linh tấn công lần nữa.

Ám Khu xem như là kỹ năng bảo mệnh, nói chung là thời gian hồi chiêu cực kỳ lâu, thậm chí cả một trận chiến chỉ có thể sử dụng một lần.

Kiều Na nhẹ giọng nhắc nhở:

- Nhìn lên bầu trời đi!

- Cái gì?

Chương 1156: Điều ta có thể làm chỉ là mang di thư của ngươi về thôi

Herron hơi giật mình, ngẩng đầu lên. Chỉ thấy trên vùng trời của đài tỷ thí xuất hiện vô số tia sáng trắng không thể thấy rõ.

Bởi vì ánh sáng rất nhỏ, cùng với ánh nắng mặt trời ban ngày, nên một số Hoàng Kim Ngự Thú Sư đang theo dõi đã không nhận thấy điều đó.

Vù vù vù.

Trong lúc nhất thời, bạch quang trên khắp bầu trời dường như biến thành những viên đạn, bắn mạnh xuống phía dưới.

Bởi vì số lượng điểm sáng trắng quá đáng sợ, còn hình thành nên một dải lụa màu trắng khổng lồ!

- Thật là một kỹ năng mạnh mẽ!

Phương Tư nhịn không được mà thốt lên, ngay cả Khế Ước Linh của nàng cũng không chắc là nên làm gì tiếp theo.

Ộp ộp ộp!

Hai mắt Độc Oa lóe lên, chiếc lưỡi khổng lồ dính đầy nọc độc, không ngừng tấn công vào điểm sáng màu trắng.

Nhưng nó chỉ chống cự được vài giây, đã bị ánh sáng trắng trực tiếp xuyên thủng, máu xanh tràn ra khắp mặt đất.

Cùng lúc đó, Lam Sắc Cự Tích cũng bị thương nặng, lớp băng bao phủ cơ thể bị xuyên thủng và biến thành những mảnh băng vụn.

Chỉ có duy nhất quái vật bùn trong trạng thái toàn thịnh, nhưng nó chủ yếu được dùng để hỗ trợ, và khả năng tác chiến quá yếu.

Hiển nhiên thế cục đã trở nên rõ ràng!

- Thua rồi ư…

Herron thở dài thật sâu, nhưng chỉ có thể bất lực thu về Khế Ước Linh.

- Tôi tuyên bố rằng Kiều Na của Liên minh Tự Do đã chiến thắng!

Người vây xem bốn phía đều thở dài, thực lực Herron tuyệt đối không yếu, chỉ có thể nói là Kiều Na quá mạnh.

Dù là nhân tài hay là sự bồi dưỡng của quốc gia, tất cả đều cao hơn Herron một cấp độ,

- Bây giờ đã thấy sức mạnh của các tuyển thủ chưa?

Liễu Phong quay đầu lại nhìn Trần Thư và nói:

- Ngươi thấy thực lực của ngươi so với Kiều Na như thế nào?

- Nếu như Khế Ước Linh của cô ta giống với hai Khế Ước Linh kia thì chúng ta cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Trần Thư suy nghĩ một lúc và đưa ra một phỏng đoán đại khái.

- Hả? Ngươi cũng có khi khiêm tốn như vậy sao?

Liễu Phong mỉm cười gật đầu nói:

- Nhưng mà thực sự Husky của ngươi rất hùng mạnh, chỉ là…

- Không, không, không…

Trần Thư cười nhếch mép, tự tin nói:

- Lão sư, ý của ta là ta tám lượng hoàng kim, nàng ta nửa cân sắt vụn!

- …

Liễu Phong ngoảnh đầu lại nhìn, mặt hắn ta biến sắc, hóa ra cũng chỉ xoàng vậy thôi sao?

- Hai con Khế Ước Linh của nàng ta không chẳng có chút uy lực nào với ta cả.

Trần Thư nhướng vai, ánh mắt đầy vẻ tự tin.

Quang Ám Khế Ước Linh của Kiều Na có kĩ năng rất mạnh,, thậm chí có thể nói là đỉnh cao của Bạch Ngân Cấp, cộng thêm kinh nghiệm chiến đầu dày dặn của nàng ta nữa, đây chắc chắn không phải người mà ai cũng đối phó được.

Thế nhưng cho dù là đỉnh cao thì cũng vẫn chỉ ở mức Bạch Ngân Cấp thôi.

Husky của Trần Thư có thực lực Hoàng Kim bằng thật đấy, có thể tiêu diệt Bạch Ngân Khế Ước Linh một cách rất dễ dàng.

Đúng lúc này, các tuyển thủ đứng quan chiến bắt đầu bàn bạc với nhau.

Chủ đề nói chuyện chủ yếu là xoay quay Kiều Na, họ tưởng tượng nếu mình mà đối đầu với nàng ta thì sẽ phải nghênh chiến thế nào hoặc kiểu vậy.

Cường giả ở xung quanh đều tán thưởng, người này mạnh hơn họ khi bằng tuổi nàng ta nhiều.

Còn về khán giả trên toàn cầu, họ cũng đang nói về Kiều Na, họ trở thành người hâm mộ trung thành của nàng ta.

- Không hổ là đệ nhất thiên tài của liên minh. Nàng ta chỉ cần dùng hai con Khế Ước Linh thôi là đã giải quyết được đối thủ rồi.

- Nữ thần Kiều Na đúng là mạnh thật đấy! Chắc là sẽ dành được giải quán quân rồi.

Cũng có khán giả ủng hộ những tuyển thủ khác lên tiếng.

- Đồ ếch ngồi đáy giếng, ngươi tưởng thiên tài của các nước khác thì là bọn dễ nhằn sao. Sao cứ đoán trước quán quân thế?

Thế nhưng rất mau thôi những giọng nói đó đã bị dìm xuống bởi tiếng của những khán giả khác. Lên tiếng lúc này chẳng

khác nào là muốn lội ngược dòng nhưng không thành công.

Lúc đó, tiếng cổ vũ dành cho Kiều Na dần tăng lên, nàng ta trở thành tuyển thủ nổi tiếng nhất, có tiềm năng trở thành quán quân nhất.

Nàng ta không chỉ có dung mạo xinh đẹp, dáng người cao ráo mà điều quan trọng nhất là thiên phú và thực lực đều ở mức đỉnh cao.

Một người hoàn hảo như vậy, đương nhiên là sẽ được mọi người hâm mộ rồi.

Cho dù là Trần Thư đã tạo ra một cảnh tượng nổi tiếng trong Thi đấu thế giới.

Thế nhưng người ủng hộ của hắn chủ yếu là người trong nước, người nước ngoài chỉ đến góp vui thôi.

Ngự Thú Sư chứ có phải minh tinh nổi tiếng đâu, muốn giành được sự ủng hộ của khán giả thì phải nói chuyện bằng thực lực.

- Rút đi, rút đi.

Trần Thư thu hồi Khế Ước Linh, rời khỏi nơi đó cùng A Lương và mấy người khác.

Buổi chiều, trận đấu đầu tiên của nhóm Hắc Thiết chính thức bắt đầu, đó cũng là trận đấu đâu tiên của đội Liên Minh Tự Do.

Đối thủ của bọn họ vẫn là đội đến từ một nước nhỏ. Theo quy tắc thì trong vòng tỉ thí đầu tiên, tuyển thủ của các nước lớn sẽ không gặp nhau đâu.

Kết quả của trận đấu cũng sẽ không có trường hợp ngoại lệ gì cả. Tuyển thủ của Liên Minh Tự Do giành được thắng lợi với ưu thế tuyệt đối.

Lúc đó, khán giả đều thấy Liên Minh Tự Do có cơ hội lấy được giải quán quân của giải năm nay.

Chương 1157: Điều ta có thể làm chỉ là mang di thư của ngươi về thôi (2)

Sau khi về đến nơi đó, Trần Thư vốn muốn xem video những trận đấu của Kiều Na lúc trước nhưng lại bị Liên Minh Tự Do cấm mất. - Cứ làm vẻ thần bí thế nhỉ…

Trần Thư lắc đầu, hắn cũng không tìm hiểu thêm nữa.

Hắn không tin là đối phương chỉ dùng hai con Khế Ước Linh để tham chiến. Hắn lẩm bẩm một tiếng.

- Ngày mai sẽ đến lượt ta lên đấu, đây là những bước tiến đầu tiên đến sân khấu quốc tế của tội phạm Nam Giang.

Sáng sớm ngày hôm sau, khán giả đã đứng đợi từ sớm rồi.

- Trận đấu ngày hôm qua đã đủ đặc sắc rồi, nhưng trận đấu ngày hôm nay chắc chắn sẽ không làm mọi người thất vọng đâu.

Người dẫn chương trình tuyên bố.

- Ngay bây giờ, trận tỉ thí thứ hai của nhóm Bạch Ngân chính thức bắt đầu, Trần Thư của Hoa Quốc sẽ đấu với Takahashi Ichisuke của Anh Hoa Quóc.

- Uỳnh uỳnh.

Tấm màn bảo vệ của đài tỉ thí lại được kéo lên, đài tác chiến cũng được thăng lên.

Trông Trần Thư rất bình tĩnh, hắn đi về phía đài tỉ thí.

Mà lúc này, Takahashi Ichisuke đang định đi lên thì bị tộc trưởng Tenwa kéo lại.

- Nhớ kỹ nhé, cho dù kết quả ra sao thì cũng không được khiêu khích hắn.

- Tiền bối Tenwa…

- Nếu khiến hắn giận thật thì ta chỉ có thể mang di thư của ngươi về thôi đấy nhé.

- …

Khóe miệng Takahashi Ichisuke giật giật, gật đầu một cách rất nghiêm túc.

Hắn ta nói.

- Nếu như ta đánh hắn, hắn thẹn quá hóa giận thì phải làm sao?

- Chỉ cần ngươi không chủ động khiêu khích hắn thì ta sẽ ra tay bảo vệ ngươi.

Tộc trưởng Tenwa nói, hắn ta không hi vọng gì nhiều với tên vãn bối này đâu. Nếu như gặp phải Kiều Na của Liên Minh thì chắc là sẽ có một chút khả năng thắng. Nhưng gặp phải Trần Thư thì chỉ cần ba con Khế Ước Linh đi xuống mà còn sống thì đã là thành công rồi…

Takahashi Ichisuke đi lên đài tác chiến, quả nhiên là hắn ta ngoan ngoãn, không nói một câu nào cả mà chỉ âm thầm triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra thôi.

- Ấy? Sao ngươi không nói mấy câu để răn đe ta thế?

Trần Thư nhướng mày, mắt đầy vẻ khó hiểu, nói.

- Ta vẫn thích cái vẻ huênh hoang hôm đi bốc thăm của ngươi hơn, có thể làm lại được không?

- …

Khóe mắt Takahashi Ichisuke giật giật, nhưng để đảm bảo được tính mạng của mình, hắn ta chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Trần Thư thấy đối phương cứ im lặng mãi nên cũng chỉ đành lắc lắc đầu, rồi cũng triệu hồi ba con Khế Ước Linh của mình ra.

- U u.

- Áu áu.

- Ồm ộp.

Ngay lập tức, ba con Khế Ước Linh hình dáng kỳ lạ lần lượt xuất hiện, chúng đều ngửa đầu lên trời gầm rú, cứ như là muốn tỏ ra khí thế vậy.

Thế nhưng khán giả ở hiện trường chỉ thấy buồn cười thôi.

Một con Husky, một con thỏ béo cộng thêm một quả bóng to tròn màu vàng, ai mà nghĩ rằng mấy con Khế Ước Linh kiểu này cũng được xuất hiện ở trên sân khấu chứ?

Cho dù khán giả đến từ Hoa Quốc rất bình tĩnh, thậm chí là còn thấy kích động, nhưng những khán giả của nước khác thì lại không nghĩ như vậy.

- Thật à? Slime, Nguyên Tố Thú mà cũng được lên sân sao?

- Hoa Quốc hết người rồi à? Ba con Khế Ước Linh này có con nào cấp S không? Đội hình kiểu này đừng nói là giành quán quân, có muốn vào top 16 cũng khó ấy.

- Người anh em đừng sợ nhé, ta đã "photoshop" cho ba con Khế Ước Linh của ta thành Thần Thú rồi, cứ yên tâm mà chiến đấu nhé.

Gặp cảnh này, khán giả của Hoa Quốc đương nhiên là không thể bình tĩnh được rồi.

Nếu như người bị sỉ nhục là Cơ Phong thì còn được chứ sỉ nhục tội phạm thì không.

- Một đám người chưa xem tội phạm thi đấu thì đừng nói gì được không.

- Có biết Chiến thần Slime là ai không thế? Có biết sức mạnh của Gatling Husky không?

- Lúc tội phạm ra tay thật thì các ngươi sẽ biến thế nào là tàn nhẫn.

Tự dưng, cuộc tranh luận giữa khán giả toàn cầu trở nên kịch liệt hơn bao giờ hết.

Mọi người đều lên tiếng vì tuyển thủ mà mình ủng hộ, đúng là hỗn loạn.

Mãi đến khi trận tỉ thí sắp bắt đầu thì các khán giả mới dừng cuộc cãi vã đấy lại, chuyên tâm xem trận đấu.

- Đánh bại hắn đi! Rửa nhục đi!

Takahashi Ichisuke lẩm bẩm một tiếng, hắn ta thậm chí còn không dám để Trần Thư nghe thấy.

Lúc này, cả sáu con Khế Ước Linh đều đang đứng nhìn nhau, đợi tấm màn bảo hộ ở giữa được rút đi.

- Có chút thực lực đấy.

Trần Thư vuốt vuốt cằm, nhìn Khế Ước Linh của đối phương. Một con Hắc Sắc Cự Mãng dựng đứng người lên, đến cả vẩy của nó cũng đang tỏ ra nanh tợn, có ánh sáng màu vàng kim.

Mà điều thu hút ánh mắt của mọi người là nó có đến tận năm cái đầu, trông kỳ dị vô cùng. Thế nhưng khí thế của nó thậm chí còn hơn cả Khế Ước Linh cấp SS+ thông thường.

Tuy rằng chưa có sự biến đổi về chất của cấp SSS nhưng rõ ràng là nó đã tiến hóa một lần rồi, chỉ là thất bại rồi thôi.

Bên cạnh con Cự Mãng, có hai con Khế Ước Linh dữ tợn y như vậy. Lần lượt là một con Thanh Sắc Ngạc Ngư và một con Hắc Sắc Đại Khuyển.

Đẳng cấp đánh giá tiềm năng của chúng lần lượt là cấp SS và cấp S+, cũng thuộc loại Khế Ước Linh cực hiếm rồi.

Nếu chỉ nhìn vào đánh giả tiềm lực của hai bên thôi thì chắc chắn sẽ là một trên trời một dưới đất đấy.

Chương 1158: Phương Tư tỷ, Trần Thư có phương diện nào tốt không?

– Chưa đánh mà thực lực đã khác nhau vậy rồi. Xem ra người của Hoa Quốc chỉ có cơ thể khỏe mạnh thôi, Khế Ước Linh thì có vẻ khá bình thường.

một vài tuyển thủ của nước nhỏ vì chưa hiểu rõ Trần Thư nên không đánh giá cao hắn lắm, họ đều cho rằng Takahashi Ichisuke sẽ giành được thắng lợi.

- Tên này chắc định đấu một vòng rồi đi.

A Lương ngáp một cái, nói.

- Các ngươi đoán sẽ đánh trong bao lâu?

- Hai phút.

Trông Vương Tuyệt bình tĩnh vô cùng, hắn ta nói.

- Ta cược một hòm thuốc uống, các ngươi cược không?

- Bỏ đi.

Khóe miệng mọi người giật giật, họ từ chối rất quả đoán. Cái thứ này sợ là càng uống thì càng không tỉnh tháo nhỉ.

- Ta cược một phút.

Lúc này, một tuyển thủ đến từ Hắc Châu nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, hắn ta đi thẳng tới, nói.

- Cùng lắm là hắn kiên trì được một phút.

- Một phút thì ngắn quá.

Cơ Phong lắc đầu, nói.

- Người anh em, không ngờ ngươi cũng đánh giá cao Trần Thư vậy hả?

- Hả? Trần Thư cái gì cơ?

Người dó đơ ra, nói.

- Ý ta nói hắn sẽ thua trong thời gian chưa đến một phút.

- ….

Khóe miệng A Lương và mấy người khác đều giật giật, tên này thuộc loại chưa tỉnh ngủ rồi.

- Ngươi không cho rằng người đứng đầu Hoa Quốc kém cỏi thật đó chứ?

Cơ Phong quay đầu lại, đến cả người kiêu ngạo như hắn ta mà còn chỉ giành được hạng ba, xem thường Trần Thư như vậy đúng là gián tiếp tát vào mặt hắn ta mà.

- Đẳng cấp đánh giả tiềm lực thấp quá.

Tuyển thủ Hắc Châu đó bình tĩnh nói.

- Nếu để ta ra tay thì ba mươi giây là đủ rồi.

- Cũng kha khá rồi đấy.

Vương Tuyệt lắc đầu, hắn ta bị tên kia làm cho không biết nói gì luôn rồi.

Hắn ta trợn tròn mắt lên, cứ như là đang suy nghĩ điều gì đó vậy. Hắn ta nói.

- Hay là chúng ta cược một ván xem sao nhé?

- Ngươi muốn cược thế nào?

Tuyển thủ Hắc Châu đó thấy phấn khích ngay.

- Cược nhỏ quá ta không chơi đâu nhé.

Vương Tuyệt cười, nói.

- Chúng ta đừng chơi lớn quá, một tỷ thì sao?

- ??

Tuyển thủ Hắc Châu đó nín thở một cái rồi nói tiếp.

- Hay là cược mười tỷ đi, một tỷ với mười tỷ cũng không khác nhau lắm.

- Hả?

Ngay lập tức, mọi người đều quay ra nhìn, ánh mắt họ đầy vẻ kinh ngạc, Hắc Châu có người giàu có vậy sao?

Thế nhưng câu tiếp theo của hắn ta thì lại hiện mọi người "xì" một cái.

Tuyển thủ Hắc Châu đó hắng giọng, nói.

- Vì ta không có.

- ….

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật, nói.

-Thế thì thôi đi.

- Ngươi tưởng một tỷ muốn lấy ra là lấy ra được chắc.

Tuyển thủ Hắc Châu nói, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu. Thời đại này một tỷ là số tiền muốn là có được à?

Với Bạch Ngân Ngự Thú Sư mà nói, một tỷ tương đương với một món báu vật đấy, đó là một khoản tiền tương đối lớn đấy.

Người có thể lấy được một tỷ ra một cách dễ dàng, hoặc là thiên tài của gia tộc lớn, hoặc là tội phạm, như Trần Thư vậy.

Vương Tuyệt mím miệng, nói.

- Thế mà ngươi còn bảo cược nhỏ thì không chơi? Giả vờ cái gì thế?

- Ngươi?

Tuyển thủ Hắc Châu có vẻ không vui lắm, hắn ta nói.

- Ta chỉ có cái này thôi, một tài liệu cốt lõi của Hoàng Kim Lãnh Chúa.

- Được rồi, vậy thì cược.

Vương Tuyệt gật đầu liên tục, nói.

- Ta cược năm trăm triệu nhé, cược Trần Thư sẽ thắng trong năm phút, nếu thất bại thì năm trăm triệu thuộc về ngươi.

- Ngươi có nhiều tiền vậy thật sao?

- Yên tâm, ta là học sinh của Hoa Hạ học phủ.

Vương Tuyệt lại nói tiếp.

- Cho dù có bán trường thì ta cũng sẽ trả đủ cho ngươi.

- …

Khóe miệng A Lương và mấy người kia đều giật giật, hắn ta học thói xấu của Trần Thư rồi sao?

Phương Tư lắc đầu, nói.

- Vương Tuyệt, ngươi có thể học cái gì tốt của Trần Bì được không?

Vương Tuyệt nghe vậy mà thấy kinh ngạc, hắn ta hỏi rất thật lòng.

- Phương Tư tỷ, Trần Thư có cái gì tốt sao?

- …

Phương Tư trợn tròn mắt lên, nàng ta thấy cạn lời.

Đúng lúc này, màn bảo hộ trên đài tỉ thí được rút đi, Khế Ước Linh của hai bên đang chuẩn bị tác chiến.

- Xì xì xì.

Con Ngũ Thủ Đại Xà gầm lên, cơ thể của nó được phủ lên bởi một vầng sáng u tối, nó xông tới với tốc độ cực nhanh.

Cùng lúc đó, con Hắc Sắc Đại Khuyển và Cự Ngạc cũng nhảy lên, chúng lần lượt nhảy lên một trong năm cái đầu của con

rắn.

Hiển nhiên là ba con Khế Ước Linh đều thuộc hệ cận chiến, hơn nữa đều thiên về tấn công, có thể nói đây là một đội ngũ sắc như dao vậy.

Đối diện với đội hình tấn công mạnh thế này, Khế Ước Linh của Trần Thư bình tĩnh vô cùng.

- Ồm ộp.

Tiểu Hoàng vẫn đang ngủ khò khò, nó làm ngơ kẻ địch luôn.

Còn về Husky, nó đang thử dùng chân mình đá lên đầu, bắt đầu nghiên cứu cách đánh nhau với chính mình.

Cuối cùng là con thỏ bé, nó đang cong mông lên, cong lên giữa đám đông, điều này khiến tên biến thái cũng phải thấy nó biến thái.

Nhưng ba con Khế Ước Linh đều chưa là gì cả, quan trọng nhất là Trần Thư đang đứng trên đài tác chiến kìa.

Tên này đang ngẩn người ra, thỉnh thoảng cười hi hi một cái, nghe mà khiến người ta sởn cả da gà.

- Mẹ nó, lại bị điên rồi à.

Liễu Phong gặp cảnh này, hắn ta vò đầu, lúc quan trọng thì lên cơn, hắn đang đùa đấy à?

Chương 1159: Diễn lâu vậy, kha khá rồi đấy nhé

Nhưng vì màn chắn đầy chất khoa học trên đài tỉ thí nên tiếng bên ngoài không truyền vào được, người ta cũng chỉ sốt ruột suông được thôi. - Hắn làm lơ ta kìa!

Takahashi Ichisuke chỉ thấy mình bị sỉ nhục. Thế nhưng trong lòng hắn ta có hơi hưng phấn, nếu bị sỉ nhục nhưng giành được phần thắng thì hắn ta nguyện bị như vậy suốt.

- Grao!

Lập tức, ba con Khế Ước Linh đồng thời vồ tới, chuẩn bị nghiền nát quả bóng màu vàng to đùng kia.

- Xong rồi, sắp máu me be bét rồi.

Phần lớn khán giả toàn cầu đều bất giác che mắt lại, cứ như họ đã nhìn thấy kết quả của Slime rồi vậy.

Tuy rằng nó là Khế Ước Linh cấp thấp nhưng trông đáng yêu thế này, nó được không ít cô gái thích đấy.

Bây giờ rơi vào cảnh thê thảm thế này, đương nhiên là bọn họ không muốn xem nữa rồi.

- Bùm bùm bùm!

Tiếng va chạm chói tai vang lên, cùng với đó là ánh lửa chói mắt, mọi người đều ngơ ra.

- Con mẹ nó chứ, cái quả bóng vàng này được làm từ sắt à?

Mọi người đều thốt lên, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Slime không bị thương một chút nào, thậm chí là lớp phòng ngự của nó cũng không hề bị phá.

Ngược lại, ba con Khế Ước Linh của Takahashi Ichisuke lại bị thương nhẹ, móng vuốt và răng của chúng đều đang chảy máu.

- Sao lại như vậy chứ?

Takahashi Ichisuke trợn tròn mắt lên, hắn ta ngơ ngác vô cùng.

Con mẹ nó thế này có hơi vô lý rồi đấy.

Không phải là hắn ta đang tấn công không, sao lại để người nhuốm đầy máu thế này?

- Xem ra phải dùng chiêu mạnh rồi.

Takahashi Ichisuke mặt dữ dằn hẳn, hắn ta để ba con Khế Ước Linh sử dụng kỹ năng mạnh của chúng, chứ không phải là tấn công mang tính dò thám nữa.

- Hửm?

Đúng lúc này, Trần Thư cứ như hoàn hồn lại rồi vậy, hắn nhìn thấy tình hình trận chiến ở bên dưới.

Sở dĩ hắn ngơ người ra là vì hắn đã ra lệnh cho Khế Ước Linh rồi.

- Ồm ộp.

Tiểu Hoàng trở nên nghiêm nghị ngay lập tức, cơ thể nó bành trướng lên đến cả trăm mét, bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Chỉ trong chốc lát, hiện trường im phăng phắc, ánh mắt của họ đều bị quả bóng vàng kia thu hút.

Nó thực sự rất lớn!

- Ờm… thế này…

Takahashi Ichisuke cũng ngơ ra, hắn ta đã từng điều tra tin tức về Trần Thư, cũng biết về kỹ năng hóa thành khổng lồ của Slime.

Thế nhưng trong tin tình báo thì không ghi là nó lớn như vậy mà.

Những khán giả đã tìm hiểu qua tình hình cũng ngơ ra. Sở dĩ tin tức khác nhau nhiều như vậy là vì tốc độ trưởng thành của Trần Thư nhanh quá thôi.

Đừng nói là bọn họ, cho dù là người của Hoa Quốc thì cũng không thể biết tin tình báo mới nhất của Trần Thư.

- Giết đi.

Trần Thư nhếch khóe miệng lên, nét cười hiện lên trong ánh mắt hắn.

- Ồm ộp.

Slime ra luôn chiêu Chấn Nhiếp Bào Hiếu.

Tuy rằng trông nó ngây ngốc vậy thôi nhưng khí thế thì đáng sợ cực kỳ, cứ như là Thượng Cổ Thần Thú mới tỉnh lại vậy.

Nó hất hất cái mông rồi rơi xuống cực nhanh, cứ như một ngọn núi vậy.

- Áu áu.

Con Hắc Sắc Đại Khuyển ở phía dưới hét lên một tiếng, sóng âm màu đen truyền đến, muốn ngăn sự tấn công của Slime lại.

Thế nhưng bởi vì nó đã uống Lực Lượng Dược Tề cấp tông sư nên khi Tiểu Hoàng sử dụng Bạo Lực Tọa Sát, nó sẽ có thêm hiệu ứng Bá Thể nữa.

- Bùm!

Sóng âm xuyên qua nhưng không có hiệu quả khống chế gì cả.

Gặp cảnh này, Đại Khuyển và Cự Ngạc đều thấy sợ hãi, chúng quả đoán mặc kệ mệnh lệnh của chủ nhân, chạy trốn ngay lập tức.

Ai bảo mục tiêu của Slime là con Ngũ Đầu Cự Mãng mạnh nhất cơ chứ.

- Xì xì xì.

Hắc Sắc Cự Mãng trợn tròn mắt ra, ngơ ngác nhìn hai người bạn của mình, không ngờ họ lại chạy một cách dứt khoát như vậy.

Nó cũng lắc lư cơ thể, định trốn nhưng lại bị Không Gian Chi Lực khống chế.

- Uỳnh!

Chỉ lát sau thôi, Slime rơi xuống một cách nặng nề, cơ thể khủng bố của nó làm chấn động cả đài tỉ thí.

- Ồm ộp, ồm ộp.

Ngay sau đó, vẻ mặt của Tiểu Hoàng trông vui vẻ vô cùng, nó lắc lư cái mông liên tục, cứ như đang mài mực vậy.

- Con mẹ nó…

Những người đang đứng xem mặt trắng bệch ra, họ đang bắt đầu cầu nguyện cho Cự Mãng rồi.

Nếu thời gian mà dài hơn thì chắc là trên đài tỉ thí chỉ còn lại một bộ xương thôi mất.

- Mẹ nó chứ, vô lý quá.

Takahashi Ichisuke tức giận, mắng một tiếng, vội vàng bảo Cự Mãng sử dụng kĩ năng thoát thân. Thế nhưng nó lại không phản ứng lại gì cả.

Vô Địch Áp Áp Áp đã khiến nó bị giam cầm lại rồi.

- Ra tay cứu nó đi.

Takahashi Ichisuke vội vàng ra mệnh lệnh cho hai con Khế Ước Linh kia.

Cự Mãng là chủ lực, bắt buộc phải cứu được ra, nếu không thì hắn ta thua chắc rồi.

Thế nhưng khi hai con Khế Ước Linh kia đang chuẩn bị hành động thì trên bầu trời tự dưng có một con thỏ đang cười một cách đê tiện.

- Phù phù.

Con thỏ nhoẻn miệng cười rồi cong cái mông của nó lên.

Ngay lập tức, một củ cà rốt khổng lồ được nó đào ra. Vũ khí khổng lồ kia, cộng thêm cơ thể bẻ nhỏ của nó, cảnh đó trông cực kỳ ấn tượng.

- Đi nào!

Không Gian Thố nắm lấy củ cà rốt bằng hai tay, xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ rồi đập thật mạnh vào cái đầu cún bên dưới.

- Bùm!

Tuy rằng chưa tạo ra hiệu ứng đặc biệt nhưng mà Hắc Khuyển vẫn bị đánh đến mức bò ra đất.

Chương 1160: Diễn lâu vậy, kha khá rồi đấy nhé (2)

Khi nó định phản kháng thì Không Gian Thố lại đánh thêm một cú nữa. Tác dụng đặc biệt thứ ba của vũ khí thiên phú là tăng tốc độ tấn công, tính thực chiến rất cao.

- Bùm!

Lại là một tiếng đánh nữa, cả cái đầu của Hắc Khuyển bị dí xuống đất, trông nó rất thảm hại.

- Grao!

Cự Mãng ở bên cạnh không bình tĩnh nổi nữa, cuối cùng thì nó cũng ra tay rồi.

Mắt nó chớp lên một cái rồi sử dụng Cự Vĩ Súy Kích.

Vì tốc độ nhanh quá, nên dường như đến cả không khí cũng bị rách toạc ra.

Thế nhưng khi nó chạm phải Không Gian Thố, cơ thể của nó biến mất tại chỗ một cách rất kỳ dị. Không Gian Thố tránh được sự tấn công một cách dễ dàng.

Sức mạnh của Cự Vĩ vẫn không giảm đi, nó vẫn hất ngang qua.

Lúc này, đầu óc Hắc Sắc Đại Khuyển cứ mơ mơ màng màng, nó vừa đứng thẳng người lên thì đã bị cái đuôi đập phải.

- Bùm!

Hai bên đập vào nhau một cái, xương sườn Hắc Khuyển gãy vụn ra, bay thẳng ra ngoài. Cảnh này, ít nhiều gì cũng có thêm chút ân oán cá nhân rồi.

- Phù phù phù.

Khi Cự Ngạc đang đơ ra, thì tiếng gió truyền đến bên tai nó.

- Uỳnh!

Không Gian Thố tay cầm củ cà rốt, đập xuống thật mạnh, điều may mắn hơn cả là nó đã vô tình tạo ra hiệu quả Cường Chế Toái Liệt.

Ngay lập tức, dầu nó bị đánh bay, máu tươi bắn ra, nó bị thương rất nặng.

- Con mẹ nó chứ.

Quần chúng đang đứng xem đều thấy rất kinh ngạc. Họ cứ tưởng Không Gian Thố không có khả năng bộc phát sức mạnh, chỉ phụ trách kéo dài thời gian thôi thế mà nó lại mạnh như vậy.

- Hi hi.

Không Gian Thố nhoẻn miệng cười, nó hóa thân thành Chiến Thần Cà Rốt, đập con Cự Ngạc liên tục.

Chỉ cần thêm một hai lần Cường Chế Toái Liệt nữa thôi là nó có thể hi sinh một cách hết sức vinh quang rồi đấy.

- …

Takahashi Ichisuke nắm chặt tay lại, sau đó, hắn ta lại thả tay ra với vẻ bất lực, chỉ đành thu hồi Khế Ước Linh về Ngự Thú Không Gian.

Một giây sau đó, hắn ta nhưu nhận ra được điều gì đó nên cũng thu hồi Ngũ Đầu Cự Mãng đang bị Slime đè lên về Ngự Thú Không Gian.

Đến lúc đó, trên đài tỉ thí chỉ còn lại một con Hắc Sắc Đại Khuyển thôi.

- Áu áu.

Đại Khuyển không sợ chút nào cả, nó nhìn ba con Khế Ước Linh của Trần Thư với vẻ rất hăng chiến, hình như nó chuẩn bị một đấu ba rồi.

- Hửm? Còn phải đánh nữa sao?

Trần Thư nhướng mày, để ba con Khế Ước Linh bao vây nó, áp lực khổng lồ ập đến ngay lập tức.

- Không hổ là Khế Ước Linh của ta.

Takahashi Ichisuke vốn định nhận thua rồi, nhưng không ngờ Khế Ước Linh của hắn ta lại dũng mãnh như vậy.

Thế nhưng khi ba con Khế Ước Linh của Trần Thư đến gần nó khoảng năm mươi mét thì Hắc Sắc Đại Khuyển cũng không chịu được nữa rồi.

- Áu áu.

Nó quay đầu lại nhìn chủ nhận của mình, cứ như đang truyền tin cho hắn ta.

- Diễn lâu vậy rồi, cũng kha khá rồi, ngươi tưởng ta đánh được thật sao.

Khóe miệng Takahashi Ichisuke giật giật, hắn ta hiểu ý của Khế Ước Linh rồi nên âm thầm thu hồi nó lại.

Đến lúc này, Trần Thư đã thắng được trận đấu, cũng chỉ dùng hai con Khế Ước Linh.

Tuy rằng Husky của hắn mới là mạnh nhất nhưng thực lực của Không Gian Thố và Slime thì cũng thuộc loại đỉnh cao của Bạch Ngân Cấp rồi.

Những tuyển thủ đang đứng đó xem đều ngơ cả người ra, họ vẫn chưa phản ứng lại được.

Trần Thư đã thắng trận đấu một cách dễ dàng vậy sao?

Trần Thư rời khỏi đài tỉ thí, khán giả bên dưới bắt đầu trở nên ồn ào.

- Mẹ nó chứ, đó là Sliem và Không Gian Thố thật sao? Ta bị ảo giác rồi sao? Cảnh tượng này làm ta mất niềm tin quá đi mất.

0 Không phải Không Gian Thố là Khế Ước Linh hệ phù trojwsao? Sao lại lôi ra được cái thứ to đùng thế kia chứ?

- Thế đã là gì, Slime không phải Khế Ước Linh hệ trưng bày thôi sao, sao nó lại biến thái như vậy được?

- Hơn nữa cái con Husky kia còn chưa ra tay nữa, hình như nó mới là chủ lực ấy.

Đám đông ở dưới hô hào, khán giả trên khắp thế giới cũng như vỡ òa, họ đều xôn xao bàn luận.

Những gì hắn thể hiện không hề kém cạnh so với Kiều Na của Liên Minh Tự Do.

Lập tức, cái tên bốn chữ Tội phạm Nam Giang truyền khắp những ngóc ngách trên cả thế giới.

- Đưa tài liệu Hoàng Kim Lãnh Chúa cho ta được rồi chứu?

Vương Tuyệt nhoẻn miệng cười, trong lòng hắn ta thấy vui vô cùng, tự dưng lại nhặt được một khoản lớn thế này.

- Tài liệu gì vậy?

Tuyển thủ cược với hắn ta dưa tay ra rồi quay người rời đi như không nhìn thấy ai vậy.

- Con mẹ nó chứ, ngươi muốn chơi bẩn đúng không?

Vương Tuyệt trợn tròn mắt lên, ánh mắt có vẻ tức giận.

Đối phương thì lại mặc kệ hắn ta, muốn hòa vào đám đông rồi rời khỏi nơi này.

- Lão Vương, ta thắng rồi mà ngươi còn giận dữ vậy sao?

Lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến.

Trần Thư nhét hai tay vào túi bước đến một cách rất chậm rãi.

- Trần Bì, đúng lúc ngươi đến rồi.

Vương Tuyệt chỉ vào tuyển thủ Hắc Châu đang rời đi kia, hắn ta nói hết quá trình câu chuyện ban nãy.

Một lát sau, Trần Thưu hét lên một tiếng.

- Mẹ nó chứ, còn có người dám lừa chúng ta sao?

- ?

Vương Tuyệt ngẩn ra, hắn ta vội vàng nói:

- Không phải món nợ của ta ư?

Chương 1161: Kỹ năng chuyên môn của Thỏ Không Gian

– Đều như nhau cả thôi! Trần Thư vọt thẳng ra ngoài, ngăn ở phía trước tên tuyển thủ Hắc Châu kia.

- Ngươi muốn làm gì?

Vẻ mặt Babrru giận dữ, trong mắt hắn ta lộ ra tia hung tàn, một bộ dạng tràn đầy uy hiếp.

- Thế nào? Còn muốn động thủ nữa sao?

Trần Thư nhướng mày, lập tức xoay người mở túi tác chiến ra, bắt đầu lục lọi ở bên trong. Cuối cùng, hắn lấy một cái túi phân màu đen trông có vẻ tinh xảo ra.

- Cũng xưng với ngươi đấy chứ?

- …

Vẻ mặt Babrru hơi ngẩn ra, theo bản năng mà thụt lùi về sau một bước.

Quần chúng vây xem ngửi thấy một mùi vị sặc sụa thì đều đồng loạt thay đổi sắc mặt.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy túi phân của tội phạm.

Trong thoáng chốc, mọi người đã nghĩ ngay đến tuyển thủ của Liên Minh Tự Do đã bị gài hàng lúc trước…

Trần Thư cười hì hì mà nói:

- Vị Ngự Thú Sư này, ta đoán ngươi cũng không muốn bị mất mặt trước toàn thể khán giả toàn quốc đâu nhỉ?

- …

Trong mắt của hắn ta đã có ý định lùi bước, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào Trần Thư, thế nhưng quần chúng vây xem lại không hề ngại chuyện lớn một chút nào, người nào người nấy đều bắt đầu châm ngòi thổi gió:

- Ta nghe nói Ngự Thú Sư tới từ Hắc Châu còn hiếu chiến hơn cả dân tộc chiến đấu nữa, không phải là hắn ta sợ rồi đó chứ?

- Đúng vậy đó. Ta cũng không ngờ đến một màn này. Nếu như thật sự không được, vậy chúng ta gọi thêm người đi chứ!

- Tất cả câm miệng hết đi!

Babrru trừng mắt liếc nhìn đám người bên cạnh. Các ngươi giỏi thì các ngươi lên đi!

Tuy rằng bọn hắn hiếu chiến, sùng bái thực lực tuyệt đối, nhưng bọn hắn cũng không dám đối nghịch với tội phạm đâu!

Tiếng huyên náo của các tuyển thủ ở khắp bốn phía xung quanh lập tức thu hút sự chú ý của các cường giả ở bên trên.

Ngay đúng lúc này, Liễu Phong cưỡi Khế Ước Linh bay tới, liếc mắt một cái là đã nhìn thấy Trần Thư đang cầm túi phân trong tay.

Thần sắc của hắn ta có hơi sửng sốt, hắn ta vội vàng nói:

- Trần Bì! Tên tiểu ngươi lại làm gì đấy hả?

Babrru thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng có trưởng bối đến quản lý một chút rồi.

- Liễu lão sư…

Trần Thư đang muốn giải thích một chút, kết quả là bị cắt đứt ngay lập tức.

Liễu Phong nhẹ giọng nói:

- Ở đây trước mặt bàn dân thiên hạ, ảnh hưởng không tốt, đợi đến buổi tối rồi lại làm gì thì làm!

- …

Babrru giật giật khóe miệng, vốn hắn ta còn cho rằng là cứu tinh tới, kết quả lại là một tên đồng bọn sao?

- Liễu lão sư, hắn ta đánh cược với ta, kết quả thua rồi còn không chịu nhận!

Lúc này, đám người Vương Tuyệt bèn đi tới, rộn ràng chỉ tay về phía Babrru, muốn đòi lại một lời công đạo.

- Là như vậy sao?

Liễu Phong quay đầu trông lại. Tuy rằng vẻ mặt của hắn ta vẫn rất ôn hòa, thế nhưng lại khiến cho người ta có hơi rét run trong lòng.

Đây cũng không phải là một người tốt lành gì đâu!

Babrru nuốt nuốt nước miếng, trong nháy mắt đã phát giác được nét hung tàn của Liễu Phong.

Hắn ra cười khan một tiếng, sau đó nói:

- Vừa rồi ta có chút chuyện gấp nên quên mất, thật xin lỗi!

Nói dứt lời, hắn ta bèn lấy vật liệu Hoàng Kim Lãnh Chúa trong tay ra rồi đưa cho Trần Thư, ngay sau đó vô cùng chật vật mà chạy trốn.

Quần chúng vây xem đều lắc đầu, đáng tiếc không được tiếp tục xem một màn kịch.

Chẳng lẽ trận thi đấu thế giới chỉ có một cảnh tượng đáng nhớ như vậy thôi sao?

Nhưng nếu như đổi lại là bọn họ, đại khái cũng sẽ lựa chọn lui bước thôi.

Ai dám tin một đám người trước mắt là tới từ Hoa Hạ Học Phủ cơ chứ?

Nếu như nói là người của tổ chức Ám Dạ, e rằng người ngoài cũng sẽ không hề hoài nghi một chút nào đâu.

- Lão Vương, cầm chắc vào!

Trần Thư cười cười, đưa vật liệu Lãnh Chúa trong tay mình cho Vương Tuyệt.

- Hả?

Thoáng chốc Vương Tuyệt có hơi giật mình, thậm chí còn lui lại một bước theo bản năng, trong mắt có vẻ kinh nghi bất định.

Trần Thư cười cười mà nói:

- Ngươi sao đấy hả?

- Ta còn chưa nhắc tới, thế mà ngươi lại chủ động đưa cho ta?

Vương Tuyệt gãi gãi đầu, có chút bị làm ngơ ngác không biết phải làm sao.

Dựa theo tính cách của Trần Thư, bảo vật đã rơi vào trong tay của hắn sao có thể toàn thân lui ra được chứ?

- Chúng ta là huynh đệ mà! Ta có thể lừa lấy đồ của ngươi được sao?

Trần Thư khoác lấy vai của hắn ta mà nói:

- Hơn nữa Bạch Ngân Cấp còn cần tài nguyên rất xa xỉ, bây giờ ngươi có thể giữ đó trước đó.

- …

Tay phải của Vương Tuyệt có chút run rẩy, hắn ta thu vật liệu Lãnh Chúa vầo, nhưng vẫn có chút không dám tin.

Trần Thư cười cười mà nói:

- Đúng rồi, ngươi giúp ta một chuyện đi, thế nào hả?

- Hửm?

Ngay lập tức, nét mặt của Vương Tuyệt đã cứng đờ lại, quả nhiên không hề đơn giản như vậy mà!

Hắn ta thận trọng nói:

- Chỉ cần không dính đến tiền và thuốc uống thì ta đều không có vấn đề gì lớn cả.

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng. Sao ngươi cứ nhớ mãi bình thuốc uống kia làm cái gì thế hả?

Hắn cười cười mà nói:

- Ngươi có hứng thú làm ăn lớn với ta một trận hay không?

- Cái gì?

Thoáng chốc Vương Tuyệt đã phát giác ra có gì đó không ổn, theo bản năng mà kéo giãn khoảng cách với Trần Thư.

Chương 1162: Kỹ năng chuyên môn của Thỏ Không Gian (2)

– Ta bán thân… Không đúng… Bán nghệ không bán thân đâu nhứ! - …

Trần Thư lườm hắn ta một cái. Ngươi cũng thật là dám tưởng tượng quá ha!

Đám người Liễu Phong cũng quay đầu trông lại, muốn nghe thử xem Trần Thư chuẩn bị nói cái gì.

- Trên Khởi Nguyên Đảo quá nhàm chán, chúng ta tạo ra chút hạng mục giải trí đi.

Trần Thư nhướng mày mà nói:

- Nếu như đã tỷ thí, vậy để người trên đảo tụ tập tới chơi bời một chút thôi!

- …

Vương Tuyệt giật giật khóe miệng, hắn ta nói:

- Mở sòng bạc?

- Sao nói lời khó nghe vậy chứ.

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Lúc trước Trần Thư ta cũng đã từng nói rồi, ta không đội trời chung với chất độc với cá cược.

- Cái này của chúng ta chủ yếu là dùng để giải trí thôi…

- Tiểu tử ngươi im miệng lại ngay đi.

Liễu Phong trực tiếp ngắt lời hắn:

- Tiểu tử ngươi không nhìn thấy quy tắc tranh tài à?

- Ta nhìn thấy mà!

Trần Thư nhếch môi cười cười, hắn nói:

- Vì thế nên ta mới để lão Vương đi làm đó!

- ?

Vương Tuyệt lập tức quay đầu lại nhìn hắn. Cái quái gì thế hả?

- y… Nói sai rồi, là để ngươi tìm một vài nhân viên tới làm!

Trần Thư nhướng mày, sau đó nói:

- Không phải trên đảo có nhân viên phụ trách sửa chữa thiết bị ư? Vốn dĩ bọn hắn cũng không có tư cách tranh tài mà.

- …

Liễu Phong quay đầu lại nhìn hắn, bất kể có thế nào đi nữa thì tên tiểu ngươi cũng vẫn có thể tìm ra được lỗ thủng quy tắc đúng không?

Hắn ta mở miệng nói:

- Vương Tuyệt, ngươi đừng có nghe lời con hàng này, đến lúc đó sẽ bị truy xét trách nhiệm đó.

- Ta không lên thuyền giặc đâu!

Vương Tuyệt gật gật đầu, trực tiếp quả quyết cự tuyệt.

Hắn ta chỉ muốn đánh cho xong trận tranh tài này thật tốt, cũng không hy vọng sẽ xuất hiện con thiêu thân gì đâu.

- Vậy ngươi trả vật liệu lại cho ta!

- ?

Vương Tuyệt trực tiếp điều khiển Không Gian Điểu thu vật liệu vào, sau đó xoay người rời khỏi nơi này.

- …

Khóe miệng Trần Thư co rút lại, sau đó mặt mũi tràn đầy tươi cười mà nhìn những người còn lại ở xung quanh.

Một giây sau, tất cả người bên cạnh hắn đã chạy hết không thấy bóng dáng đâu nữa…

- Chẳng lẽ không có một đồng đạo nào có chí hướng to lớn hay sao chứ?

Trần Thư thở dài, lắc đầu rồi chậm rãi mà đi đến nơi ở của mình.

Trên đường đi, thỉnh thoảng hắn còn bật cười ra tiếng, một bộ dạng cứ như thể người điên vậy.

Người qua đường nhao nhao tránh xa hắn ra, thậm chí còn không nhịn được mà thở dài nói:

Một vị thiên tài đang yên đang lành, tiếc là có chút bệnh nặng…

Trần Thư làm gì thèm để ý đến suy nghĩ của phàm nhân chứ? Thỉnh thoảng hắn còn mở hạng mục tuyển chọn của hệ thống ra xem xét:

[Lựa chọn thứ nhất: Giành được top8 trong trận đấu thế giới! Hoàn thành ban thưởng: toàn bộ thuộc tính của ba Khế Ước Linh đều tăng 5%]

[Lựa chọn thứ hai: Giành được top4 trong trận đấu thế giới! Hoàn thành ban thưởng: Mười gốc dược liệu Hoàng Kim + Cự Đại Hóa thêm một]

[Lựa chọn thứ ba: Giành được giải quán quân trong trận đấu thế giới! Hoàn thành ban thưởng: Thỏ Không Gian lĩnh ngộ được kỹ năng chuyên môn + toàn bộ kỹ năng của Slime thêm một + thuộc tính nguyên tố của Nguyên Tố Thú tăng 5%]

[Lựa chọn thứ bốn: Trực tiếp bị đào thải ngay vòng thứ nhất! Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực của bản thân sẽ không còn gia tăng nữa! Thu được Bạo Tạc Dược Tề * 999!]

Hạng mục tuyển chọn của hệ thống xuất hiện trước khi hắn đối chiến với Takahashi Ichisuke.

Lúc ấy khi nhìn thấy lựa chọn thứ tư, Trần Thư thừa nhận bản thân hắn đã dao động rồi. Nhưng cũng tiếc là tác dụng phụ quá lớn, chỉ vì một ngàn quả đạn hạt nhân mà từ bỏ kiếp sống Ngự Thú Sư của mình, hiển nhiên đó là quyết định không sáng suốt.

- Kỹ năng chuyên môn…

Tất nhiên Trần Thư vẫn một lòng muốn cầm được giải quán quân, mà kỹ năng chuyên môn của Thỏ Không Gian cũng rất có sức hấp dẫn đối với hắn.

Bây giờ Slime và Husky đều đã có kỹ năng chuyên môn hết rồi, nhưng Thỏ Không Gian vẫn luôn chưa lĩnh ngộ được, không nghĩ lại có thể xuất hiện trong trận thi đấu thế giới.

Ngoài ra, hai phần thưởng khác cũng vô cùng nghịch thiên. Một cái là toàn bộ kỹ năng đều tăng thêm một, một cái là toàn bộ thuộc tính nguyên tố được bổ trợ, lại có thể gia tăng thực lực của Khế Ước Linh lên thêm một đoạn nữa.

- Cử hành thêm nhiều trận tranh tài nữa đi…

Vẻ mặt của Trần Thư rất nhàn nhã, hắn chậm rãi đi về nơi ở của mình.

Vốn dĩ hắn còn muốn thuyết phục mọi người thêm một phen, kết quả lại không có một ai thèm để ý đến hắn cả…

Lúc xế chiều.

Trần Thư và những người khác đã đã chờ ở xung quanh đài tỷ thí từ rất sớm rồi.

Bởi vì trong số tuyển thủ của Hắc Thiết Tổ phải đối chiến vào buổi chiều thì đám người A Lương là một tổ hợp Soái Khí Bức Người trong số đó!

Về phần đối thủ thì là đội ngũ Hắc Thiết tới từ Ô Quốc!

- Đánh cho thật tốt vào!

Trần Thư vỗ vai ba người rồi nói:

- Chẳng qua thì có thua cũng không sao cả, có thể tới làm công giúp ta!

- Nhưng dẹp đi nhé!

A Lương gạt cánh tay của Trần Thư xuống, sau đó cùng Vương Tuyệt và Từ Tinh Tinh đi lên trên đài tỷ thí.

Bởi vì Trần Thư mà bây giờ các khán giả đều cảm thấy vô cùng hứng thú đối với tuyển thủ của Hoa Quốc.

Chương 1163: A phì phì phì

Không phải toàn bộ các thành viên đều là tội phạm cả chứ… - Bây giờ chúng ta sẽ giao đài tỷ thí lại cho tuyển thủ hai bên của chúng ta!

Người chủ trì đi lên phía dưới, tuyên bố trận tỷ thí bắt đầu!

Ba người A Lương tinh thần phấn chấn mà đi lên trên đài tác chiến, trong mắt bọn hắn đều tràn ngập lòng tin mãnh liệt.

Dựa theo mục tiêu mà chính bọn hắn đã định ra cho mình thì cứ nhắm thẳng vào người đứng đầu trong mười sáu người này

là sẽ thành công!

- Tuyển thủ của Hoa Quốc thì sao chứ?

Ba tên tuyển thủ tới từ Ô Quốc đều tràn đầy tự tin.

- Mệnh ta do ta không do trời, chúng ta phải nói cho thế giới biết các nước lớn không phải là không thể giành được chiến thắng!

- Không sai, hôm nay bọn ta sẽ lấy ba người Hoa Quốc các ngươi làm đá kê chân cho mình!

Ba người ngươi một câu ta một câu, trong nháy mắt đã cảm thấy có hơi nhiệt huyết sôi trào, thậm chí còn đã có lòng tin nắm chắc được giải quán quân luôn rồi.

Nhưng lúc này, ba người A Lương lại vô cùng bình tĩnh, yên lặng mà móc đòn sát thủ của mình ra…

Chỉ thấy ba cái túi phân được moi ra, lại diễu võ dương oai về phía ba người của Ô Quốc một hồi.

- ?

Trong nháy mắt, vẻ mặt của ba người cứng đờ lại, nhiệt huyết vừa mới dấy lên giờ đây lại có hơi chìm xuống.

Vừa nhớ tới bộ dạng của các tuyển thủ trong Liên Minh Tự Do hôm trước, cả ba người đều đồng loạt rùng mình một cái, trong thoáng chốc là đã lâm vào nỗi sợ hãi bị túi phân chi phối…

- Trọng tài, hắn ta đe dọa bọn ta!

Ngự Thú Sư Vương Cấp phụ trách khống chế toàn bộ trận tranh tài chỉ hơi liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lúc nhất thời cũng có chút bất đắc dĩ.

- Tần hiệu trưởng, chúng ta…

Đa Lợi của Liên Minh lên tiếng nói. Hắn ta hoàn toàn không ngờ được sẽ xuất hiện loại tình huống như thế này.

- …

Tần Thiên cũng giật giật khóe miệng. Bên phía tổ chức đã thiết định quy tắc để cố gắng hết sức khống chế Trần Thư lại rồi, nhưng cảnh tượng vẫn bị hắn làm cho có hơi lộn xộn…

Hắn ta mở miệng nói:

- Thu túi phân lại ngay đi!

Mẹ nó chứ, trong trận tranh tài mà cứ móc cái túi phân ra mọi lúc mọi nơi, thật đúng là tương đối không hợp thói thường, chủ yếu nhất là lại có tác dụng nữa chứ.

Nhưng bên phía chính phủ cũng có chút nhìn không nổi nữa rồi, nếu như còn không ngăn cản, đến lúc đó toàn cầu đều sẽ cho rằng bọn họ chuyên sản xuất phân ure mất…

- Ồ.

Ba người A Lương thở dài, chỉ có thể thu hồi túi phân vào lại hành trang của mình, đồng thời triệu hoán Khế Ước Linh của mỗi người ra.

Các tuyển thủ của Ô Quốc đều thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nhưng vẫn còn có chút sợ hãi.

Thật vất vả mới góp nhặt được chút khí thế mà lại trực tiếp bị ba cái túi phân làm cho tan rã mất…

Rầm…

Lúc này, vòng bảo hộ ở chính giữa hai bên mở ra, trận chiến đấu chính thức khai hỏa!

- Vút vút…

Tuyết Đoàn của A Lương dẫn đầu xuất thủ, trên thân thể được bao trùm bởi luồng u quang màu xanh lam.

Trong tích tắc, nhiệt độ trên cả đài tỷ thí bỗng nhiên giảm thấp xuống!

Bởi vì có thiên phú có thể trưởng thành được nên sức chiến đấu của Tuyết Đoàn đã vượt xa các Khế Ước Linh đồng cấp khác.

Phù phù phù!

Bão tuyết lạnh băng bao trùm lấy cả nửa đài tỷ thí, phạm vi của nó lớn đến mức có thể nói là biến thái!

Sáu Khế Ước Linh bên phía Ô Quốc đều bị gió tuyết cuốn quét, thế nhưng lại chỉ bị giảm bớt hiệu quả mà thôi.

- Khế Ước Linh này?

An Đông bên phía Tuyết Quốc thoạt nhìn có vẻ ngạc nhiên, hắn ta không ngừng đánh giá qua lại Tuyết Đoàn của A Lương

Tần Thiên thì chỉ cười không nói, đồng thời cũng gật đầu một cái, mang theo chút thâm ý.

- Thiên phú vốn có của Băng Tuyết sao…

Trong mắt An Đông tràn ngập vẻ ước ao. Mặc dù bọn hắn là Tuyết Quốc, thế nhưng Băng Tuyết Khế Ước Linh mạnh nhất cũng vẫn là ở Hoa Quốc.

Giờ này phút này, trận bão tuyết trên sân đấu càng lúc càng lớn, thanh thế vô cùng to lớn.

- Hoa hoè hoa sói!

Ngay từ lúc mới bắt đầu thì ba người của Ô Quốc đều có vẻ chấn kinh, đến bây giờ đã bình thường trở lại.

Hết thảy nguyên nhân đều bởi vì kỹ năng này không hề gây ra chút thương tổn nào cả, dường như nó chỉ làm ra vẻ một trận mà thôi.

- Được rồi đó.

A Lương nhếch miệng lên, trực tiếp ban phát mệnh lệnh cho Lôi Viên!

Grao!

Lôi Viên gào thét một tiếng, hai mắt tràn ngập tử quang óng ánh, trong nháy mắt đã phóng xuất đại kỹ năng ra.

Rầm rầm rầm…

Một đạo lôi điện vô cùng to lớn được bắn phụt ra, thế mà lại trực tiếp dung nhập vào trong kỹ năng Băng Tuyết của Tuyết Đoàn.

- Hả? Không ổn rồi!

Ba người bên phía Ô Quốc đều trừng lớn hai mắt, thế mà bọn họ lại nhìn thấy lôi điện đang mượn lực từ Băng Tuyết mà nhanh chóng truyền lại đây.

Nhưng lôi điện quá nhanh, bọn hắn đã không kịp phản ứng nữa rồi.

- Grao grao grao…

Sáu Khế Ước Linh đều kêu to đầy thảm thiết, trên cơ thể trong nháy mắt đã bị điện giật lốp bốp, quả thực cứ như là thịt nướng vậy.

- Thật là thơm… ấy… Khế Ước Linh thật là thê thảm mà!

Trần Thư ở bên ngoài sân đấu yên lặng mà nuốt một ngụm nước bọt…

Người chung quanh đều chấn động cả thân thể, ngay lập tức kéo giãn khoảng cách ra với hắn. Mẹ nó ngươi đúng là thổ phỉ mà!

Grao!

Chương 1164: Không không không! Các ngươi không giống nhau…

Lôi Viên không ngừng hét to lên tiếng, phóng thích ra hàng loạt lôi điện to lớn và dung nhập vào bên trong bão tuyết. Đây cũng không phải là đang có tuyết rơi, mà là sấm sét đang đánh xuống!

Tuy rằng một màn này thoạt nhìn thì cực kỳ đơn giản, thế nhưng trên thực tế thì thao tác được nó cũng là một loại khảo nghiệm năng lực của Ngự Thú Sư.

Nhờ sự trợ giúp từ Hỏa Diễm Di Tích cùng với thời gian đặc huấn trong đoạn thời gian trước, độ khống chế kỹ năng của A Lương đã không hề tầm thường nữa rồi.

- Đội trưởng, làm thế nào đây?

Vẻ mặt của các tuyển thủ bên phía Ô Quốc đều rất hoảng loạn, bọn hắn mở miệng hỏi.

Bởi vì lúc trước bọn hắn cũng không hề ngăn cản nên dẫn đến toàn bộ đài tỷ thí đều đã bị Băng Tuyết bao trùm, bọn hắn đã không thể tránh được nữa rồi.

- Liều mạng một trận thôi!

Vẻ mặt của tên nam tử cầm đầu lóe lên tia hung ác, hắn ta nói:

- Trước tiên cứ giải quyết Tuyết Đoàn kia trước đi đã!

Trong nháy mắt, ba người đều đã đạt thành một nhận thức chung, bọn hắn cùng ra đưa ra cách đối phó.

Rầm rầm rầm…

Sáu con Khế Ước Linh mạnh mẽ ngăn chặn lấy đòn tấn công của lôi điện, thậm chí còn thả ra một đạo kỹ năng truy tung, khóa chặt lấy Tuyết Đoàn ở phía trước.

Vẻ mặt của A Lương vẫn không hề thay đổi, chỉ là điều khiển Lôi Viên lui trở về một góc nhỏ nào đó.

Về phần Tuyết Đoàn thì lại đứng tại chỗ không hề động, chờ đợi kẻ địch tiến đến.

Grao grao!

Sáu con Khế Ước Linh gào thét rần rời, mắt thấy khoảng cách đã đủ thì lập tức thả đủ loại kỹ năng ra.

Tuyết Đoàn nhảy vụt lên trên lưng của Lôi Điểu.

Éc!

Biến Dị Lôi Điểu lắc lắc bờ mông, trực tiếp thả mấy kỹ năng gia tốc ra, tránh được kỹ năng đang đánh tới dễ như trở bàn tay. Đồng thời, nó đi tới phía trên không trung của đám Khế Ước Linh bên phía Ô Quốc, trực tiếp bắt đầu đại pháp khiêu khích!

- A phì phì phì!

Phù phù phù!

Lôi Điểu há to miệng, trong nháy mắt đã hóa thân thành Gatling, không ngừng tiến hành công kích vào linh hồn.

- A cái này…

Trong thoáng chốc khán giả toàn cầu đều ngây ngẩn cả người. Còn có loại Khế Ước Linh này nữa sao?

Grao!

Sáu con Khế Ước Linh bên phía Ô Quốc trong nháy mắt nổi giận, thậm chí sức chiến đấu còn mạnh hơn một bậc so với lúc bình thường nữa.

Nhưng vấn đề là lại không đánh trúng!

Hai bên dây dưa với nhau mấy phút đồng hồ, Biến Dị Lôi Điểu không có một chút thương tổn nào, thế nhưng sáu con Khế Ước Linh bên phía Ô Quốc thì lại mệt mỏi rã rời rồi.

- Phụt phụt phụt!

Biến Dị Lôi Điểu trở nên vô cùng phấn khởi, không hề có xu hướng đình trệ đại pháp khiêu khích một chút nào.

- Con chim này làm từ nước miếng đấy à? Đã phun lâu như vậy rồi mà còn không dừng lại nữa!

- Hơn nữa ta cứ cảm thấy nó ti tiện thế nào ấy… đây không phải là Trần Thư cấp cho hắn ta đấy chứ?

- ?

Trần Thư quay đầu nhìn về phía tuyển thủ đang nghị luận.

Ngươi đây là có ý gì hả? Cứ ti tiện là nhất định liên quan đến hắn sao chứ?

Ngay đúng lúc này, tuyển thủ của Ô Quốc đã lựa chọn nhận thua, tất cả đều thu hồi Khế Ước Linh về hết.

Trên người của sáu con Khế Ước Linh đều đã có những vết thương với mức độ khác nhau, hơn nữa đều đã đánh ra hết kỹ năng, bọn họ đã không có một chút phần thắng nào nữa rồi.

Người chủ trì lớn tiếng tuyên bố:

- Chúc mừng tổ hợp Si Khí Bức Người của Hoa Quốc đã giành được thắng lợi!

Tất cả mọi người đều nghị luận náo nhiệt, chủ đề chủ yếu đều liên quan tới Biến Dị Lôi Điểu của Từ Tinh Tinh…

Nói về việc chỉnh người, vẫn là phải xem tuyển thủ của Hoa Quốc rồi…

- A Lương, chúc mừng ngươi!

Liễu Phong nhếch môi cười một tiếng, đồng thời còn bật ngón cái về phía ba người bọn họ.

Trần Thư quay đầu trông lại, sâu kín nói:

- Lão sư, ta thắng mà cũng có thấy ngươi chúc mừng ta đâu!

- Làm sao có thể so được chứ?

Liễu Phong nói:

- Bọn người A Lương cũng không giống ngươi, mỗi một lần bọn hắn giành được thắng lợi đều không dễ dàng gì cả!

- ?

Nụ cười trên mặt ba người A Lương thoáng chốc đã cứng đờ lại. Sao bọn hắn nghe lời này cứ thấy là lạ ấy?

- Độ khống chế kỹ năng không tệ!

Lúc này, Tần Thiên cũng đi tới, không hề keo kiệt mà lên tiếng khen ngợi.

- Hiệu trưởng, cũng bình thường, thường thôi mà…

A Lương gãi gãi đầu, một bộ dạng vô cùng khiêm tốn.

- A Lương, không cần quá khiêm tốn đâu!

Liễu Phong cười cười mà nói:

- Loại trừ một thứ biến thái nào đó ra thì năng lực khống chế kỹ năng của ngươi trên cơ bản đã là đứng đầu rồi đó.

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn nói:

- Lão sư, chúng ta ở trên đài giết đến điên luôn rồi, ngài ở dưới đài cũng xem nhập tâm quá rồi đúng không?

Một hồi như vậy, lại hố cho cả bốn người Trần Thư một trận…

- Được rồi, hôm nay trở về lại chúc mừng một chập!

Tần Thiên cười cười mà nói.

Dù là Bạch Ngân Tổ hay là Hắc Thiết Tổ, bên phía Hoa Quốc đều thắng lớn một trận, thoáng chốc đã nhen nhóm lên khí thế.

Một đoàn người nhộn nhịp rời khỏi nơi đây, đi về phía nơi ở của mình.

Không chỉ có mỗi bọn hắn là hưng phấn mà người trên khắp toàn quốc đều mang vẻ mặt đầy xúc động giống vậy.

Chương 1165: Không không không! Các ngươi không giống nhau… (2)

Bọn hắn hưng phấn trợ lực cho đám tuyển thủ ở trên mạng, hy vọng có thể giành được chức vô địch thế giới, giành lấy vinh dự cho toàn quốc! Thế nhưng có người vui vẻ tất nhiên cũng sẽ có người buồn. Các tuyển thủ đã thua trận tranh tài đều tinh thần sa sút, cộng thêm tâm tình của người dân toàn quốc cũng bị kéo thấp. Đám tuyển thủ lại để bọn hắn thất vọng trong phương diện này, thứ mà bọn hắn chưa từng để bọn hắn thất vọng lần nào…

Lúc ban đêm, trăng sáng sao thưa.

Đám người Tần Thiên vây quanh một vòng lửa trại, nướng đủ loại nguyên liệu nấu ăn, hơn nữa đều là cấp bậc Lãnh Chúa, trong đó cũng không thiếu thịt của Hoàng Kim Lãnh Chúa.

Tuy rằng không sánh được với Quân Vương Huyết Nhục, thế nhưng giá trị của nó cũng vô cùng phi phàm.

Tối nay toàn bộ nguyên liệu nấu ăn đều là do Vương Tuyệt cung cấp. Con hàng này chớp mắt một cái là đã kiếm được vật liệu Hoàng Kim Lãnh Chúa, tất nhiên sẽ muốn mở tiệc chiêu đãi mọi người một chút.

Lửa trại ấm áp, mùi thịt nồng đậm, một đám người nhộn nhịp vừa nói vừa cười, hoàn toàn ném bỏ phiền não ra sau đầu.

- Trẻ tuổi thật tốt!

Ba người Tần Thiên ngồi cùng một chỗ, trong mắt cũng lóe lên tia vui mừng.

Nhìn bộ dạng mọi người thế này, ba người phảng phất như đã về tới năm đó.

Nhưng điểm khác biệt duy nhất chính là những người tuổi trẻ trước mắt càng có thiên phú hơn so với bọn hắn, càng có thể chèo chống tương lai!

- Ta bỗng nhớ đến lúc ta tham gia trận đấu thế giới.

Tần Thiên nhếch khóe môi, trong mắt bắt đầu có tia hồi ức.

- Đúng vậy, bây giờ nhớ lại cũng chỉ có hai chữ, mẹ nó thật ngây ngô!

Liễu Phong nhếch mép cười một tiếng. Năm đó hắn ta cũng đã lấy được top3 toàn quốc, đáng tiếc trong trận đấu thế giới lại không giành được thứ bậc gì tốt.

Giang Vân ngửa đầu nhìn lên tinh không, nói:

- Ta cũng vậy…

- ?

Hai người Tần Thiên đều quay đầu trông lại, vẻ mặt vô cùng cô quái:

- Lão Giang, ngươi từng tham gia trận đấu thế giới rồi hả?

- …

Giang Vân giật giật khóe miệng, hắn ta nói:

- Từng xem trực tiếp trên TV, không được hả?

- …

Mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn hắn ta. Giáo sư Giang, ngươi được lắm đó!

Trần Thư vội vã mở miệng hỏi:

- Hiệu trưởng, lão sư, năm đó các ngươi cũng từng tham gia thi đấu thế giới hả? Thứ bậc như thế nào?

- Coi như cũng không tệ!

Trên khóe miệng Tần Thiên treo một nụ cười, lão nói:

- Năm đó ta cũng từng là một thiên tài rung chuyển đất trời đó, biết không hả.

Ngược lại mọi người cũng không hề hoài nghi chút nào. Có thể đột phá trở thành Ngự Thú Sư Vương Cấp, hơn nữa còn đảm đương chức vị phó hiệu trưởng của Đệ Nhất Học Phủ, không có chút tài năng là không thể nào.

- Nói đến đây, năm đó vẫn là lão giáo sư đã dẫn ta tới tham gia trận đấu thế giới đấy.

Trong mắt Tần Thiên có chút cảm khái. Nhưng vừa mới dứt lời thì lão đã ý thức được điều gì đó không thích hợp cho lắm, vội vã dừng lại.

Lão cẩn thận nói:

- Lão Liễu…

Chỉ thấy vẻ mặt Liễu Phong có chút mất tự nhiên, nhưng vừa nghe thấy Tần Thiên gọi hắn ta, trên mặt lại xuất hiện một vòng ý cười.

- Ta không có vấn đề gì hết…

Liễu Phong khôi phục lại tâm tình bình thường, nhưng trong đáy mắt bất luận có thể nào cũng không giấu được vẻ thương cảm.

Lão giáo sư trong miệng Tần Thiên chính là lão sư của Liễu Phong!

Liễu Phong mỉm cười, nói:

- Các ngươi cứ trò chuyện trước đi, ta xin lỗi không tiếp được.

Tiếp sau dó, hắn ta bèn một mình đi về lại nơi ở của mình, bóng lưng lộ ra một chút cô độc…

- Xem cái miệng này của ta này…

Tần Thiên lắc đầu, trong mắt ánh lên tia tự trách, sau đó lại nhìn về phía Trần Thư.

- Trần Bì, tiểu tử ngươi cũng không biết ngăn lại ta hả!

- ?

Trần Thư trừng lớn hai mắt. Ngươi đây là đang đổ tội đó, biết không hả…

- Hiệu trưởng, có thể nói về lão sư của Liễu lão sư một chút hay không…

Trong mắt của hắn có chút hiếu kỳ, muốn càng hiểu rõ hơn một chút.

Liễu Phong chỉ nói rằng kẻ thù của hắn ta là gia tộc Knull của Liên Minh Tự Do, nhưng hắn ta cũng không đề cập quá nhiều đến chuyện năm đó.

- Lão giáo sư chỉ là một Hoàng Kim Ngự Thú Sư thôi, nhưng đức cao vọng trọng, dạy dỗ ra vô số thiên tài, có thể nói là học trò tràn khắp thiên hạ.

Trong mắt Tần Thiên cũng có vẻ kính trọng, lão nói:

- Lúc trước tính khí của Liễu Phong hơi bốc đồng, ngày nào cũng nóng lòng chạy đi kiếm chuyện…

- Đây không phải là giống như ta sao?

Trần Thư lẩm bẩm một tiếng, chẳng trách lúc trước Liễu Phong lại muốn thu nhận hắn làm học trò như vậy.

- Không không không.

Tần Thiên lắc đầu, nói với vẻ nghiêm túc:

- Các ngươi không giống nhau, lão Liễu chỉ là thích đi kiếm chuyện, nhưng đối nhân xử thế vẫn rất ngay thẳng, tôn sư trọng đạo, nghĩa bạc vân thiên…

- Hiệu trưởng, dừng một chút, dừng một chút đã!

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn nói:

- Sao ta nghe cứ thấy là lạ chỗ nào ấy nhỉ?

- Thế nào?

Tần Thiên nhìn về phía hắn mà nói:

- Ta còn chưa nói xong đấy.

- Hiệu trưởng, ngươi đây là đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe đúng không?

Trần Thư mở miệng nói:

- Cái gì gọi là không giống với ta chứ hả?

Đám người A Lương ở bên cạnh đều nhếch môi cười cười, không nghĩ tới hiệu trưởng lại nhìn thấu tội phạm như vậy đó…

Chương 1166: Đồng hồ quả quýt của lão giáo sư

– Trần Bì, hiệu trưởng chỉ nói lời thật lòng mà thôi, ngươi cũng đừng có để tâm quá làm gì. - …

Trần Thư cười ha ha, dù gì người bị hố cũng không phải là các ngươi mà, đúng không?

- Được rồi, được rồi, không đùa nữa!

Tần Thiên cười cười, tiếp đó trong mắt lại ánh lên tia hồi ức, lão thở dài mà nói:

- Lúc trước lão giáo sư có thể nói là đã đối đãi với lão Liễu cứ y hệt như là con ruột của mình vậy, vô cùng coi trọng hắn ta.

- Lão Liễu cũng cực kỳ có chí tiến thủ, không hề làm cho lão giáo sư mất mặt. Nếu như không xảy ra chuyện gì bất ngờ thì hắn ta hoàn toàn có thể trùng kích đến Vương Cấp đấy.

Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Đáng tiếc chuyện ở Tịch Tĩnh Hắc Hải năm đó, lão giáo sư…

Tiếp theo, lão bèn kể về chuyện năm đó…

Cùng lúc đó, ở một nơi cách Khởi Nguyên Đảo mấy ngàn mét, trên một khối đá ngầm đen kịt, một tên nam tử mặc hắc bào đang đón gió, đứng thẳng ở nơi đó, tựa như một bức tượng điêu khắc vậy, không hề có bất kỳ động tác gì.

Ngay đúng lúc này, một con quạ đen với hai con ngươi đỏ ngầu bay đến, vững vàng đậu lên trên vai của hắn ta.

Ô Nha phát ra một tiếng kêu vang vọng, phảng phất như là đang truyền một thông tin gì đó ra ngoài vậy.

- Có nhiều Vương Cấp như vậy ư?

Giọng điệu của người áo đen rất ngưng trọng, trong lòng cũng tràn ngập kiêng kị.

Thực lực của hắn ta cũng thuộc dạng Vương Cấp, Ngự Thú Sư muốn dùng sức của một người mà đánh lại nhiều người, căn bản là không có khả năng.

Nếu như thật sự bị bao vây thì hắn ta sẽ chết không được đẹp mắt cho lắm…

- Xem ra là phải khởi động một kế sách khác rồi.

Hắn tự nói trong lòng, ngược lại cũng không có gì bất ngờ cả,

Không chỉ có mỗi các nước lớn là phái bốn vị Ngự Thú Sư Vương Cấp ra, các nước nhỏ cũng sẽ xuất động Vương Cấp, thí dụ như là tộc trưởng Tenwa của Anh Hoa Quốc.

Bây giờ số lượng Vương Cấp ở trên đảo đã đạt đến hai chữ số rồi. Đây có thể nói là một trận trình vô cùng hoành tráng.

Ai bảo bây giờ trên đảo gần như đã tụ họp tất cả các thiên tài trên toàn cầu chứ?

Nhất định cần phải bảo đảm sự an toàn cho nhân loại. Nếu như có xuất hiện bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào thì tương lai của nhân loại cũng sẽ rơi vào đường cùng ngay…

Lúc này, người áo đen lại lục lọi trên người mình một hồi, cuối cùng tìm ra được một khối đồng hồ quả quýt cũ kỹ.

- Đi đi…

Hắn ta treo đồng hồ quả quýt ở bên miệng Ô Nha, đồng thời còn điều khiển nó đi về phía Khởi Nguyên Đảo ở phía xa xa…

…

- Cơ bản chính là như vậy đó.

Tần Thiên mở miệng nói:

- Lúc trước, Tịch Tĩnh Hắc Hải chẳng những có Ngự Thú Sư của Hoa Quốc chúng ta mà gia tộc Knull của Liên Minh Tự Do cũng tham gian, lão Liễu điều tra nhiều năm, tất nhiên là có kết quả, nhưng đáng tiếc thực lực không đủ.

Lão thở dài. Tuy rằng thực lực của Hoa Quốc cường đại, nhưng cũng không thể nào cưỡng ép để Liên Minh Tự Do tử bỏ cả một gia tộc Vương Cấp được.

Tần Thiên nhìn lên ánh trăng trên bầu trời rồi nói:

- Thật ra thì thứ khiến cho lão Liễu không cách nào buông xuống được chính là vì lúc trước khi lão giáo sư tiến đến Dị Không Gian để tìm hai loại dược tài, phối trí dược tề cho hắn ta, nghe nói nó có thể gia tăng xác suất đột phá đẳng cấp…

- Hả?

Mọi người sửng sốt, sau đó cũng đã hiểu ra được.

Tần Thiên nói:

- Lão Liễu đã đẩy cái chết của lão giáo sư lên trên người mình, điều này đã dẫn đến việc nhiều năm qua hắn ta cũng không thể nào buông bỏ xuống được, cứ chậm chạp mãi mà không trở thành Vương Cấp.

- …

Tâm tình của mọi người cũng có chút sa sút, xem như đại khái đã hiểu rõ được chuyện năm đó.

- Thôi được rồi, đừng có nhắc đến mấy chuyện này trước mặt lão Liễu đấy.

Tần Thiên đứng lên, nói:

- Ta đi về nghỉ ngơi trước đây.

Bởi vì việc này mà mọi người cũng mất hết cả hứng thú. Bọn họ dập tắt lửa trại, nhao nhao trở về nhà nghỉ ngơi…

Vào đêm khuya.

Trần Thư một mình đi tới bên ngoài phòng ở của Liễu Phong, muốn an ủi hắn ta vài câu, thế nhưng lại phát hiện trong phòng không có ai cả.

- Ra ngoài rồi sao?

Hắn gãi gãi đầu, chỉ có thể quay trở về phòng mình…

Phía Nam của Khởi Nguyên Đảo.

Liễu Phong đang một thân một mình ngồi trên bãi biển, yên lặng nhìn về phía đại hải tĩnh lặng mà thâm sâu ở phía trước.

Ngay đúng lúc này, đằng trước bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen!

- Hửm?

Vẻ mặt Liễu Phong hơi ngẩn ra. Chỉ thấy trong bầu trời đêm bỗng có một thứ gì đó rơi xuống, đúng lúc đáp xuống trước mặt hắn ta.

Vốn dĩ hắn ta cũng không quá để ý lắm, chỉ liếc mắt hời hợt một cái. Thế nhưng khi nhìn thấy đồng hồ quả quýt trên mặt đất, thân thể của hắn ta chấn động kịch liệt, thậm chí ngay cả hít thở cũng đình trệ lại trong chớp mắt.

- Không thể nào?

Hắn ta vội vã cầm đồng hồ quả quýt trên mặt đất lên, dùng tay tỉ mỉ vuốt ve nó, vẻ mặt cũng dần dần trở nên xúc động, thậm chí thân thể cũng run rẩy không ngừng.

Đây chính là đồng hồ quả quýt mà năm đó lão sư của hắn ta đã mang theo bên người!

- Là ai? Rốt cuộc là ai?

Chương 1167: Đồng hồ quả quýt của lão giáo sư (2)

Liễu Phong đứng lên, hô to về phía bầu trời đêm yên tĩnh không một bóng người. Nhưng chỉ có từng trận tiếng sóng biển dội lại, không hề có người nào đáp trả… - Hả?

Liễu Phong cúi đầu, thoáng chốc là đã nhìn thấy một tờ giấy phía bên trên đồng hồ quả quýt. Bởi vì trước đó hắn ta quá mức xúc động nên đã tự động không thèm để ý đến nó.

[Muốn biết rõ chuyện năm đó, tới Dị Không Gian phía Nam cách đó năm ngàn mét. Chú ý chỉ đi một mình, bằng không cái chết của lão sư ngươi sẽ vĩnh viễn là một câu đố.]

Liễu Phong nhìn tờ giấy, trong mắt có vẻ suy tư.

Cuối cùng, hắn ta xé nát tờ giấy đi, ánh mắt ngắm nhìn phía xa xa.

Tuy rằng tâm tình hắn ta có hơi xúc động, thế nhưng cũng không hề đánh mất lý trí. Trực giác bén nhạy đã giúp hắn ta đánh hơi được một chút nguy cơ.

Bây giờ, Ngự Thú Sư Vương Cấp ở trên đảo cũng không ít, nhưng đối phương lại có thể lẳng lặng mà tiến vào bên trong, ít nhất thì hắn ta cũng có một Khế Ước Linh Vương Cấp am hiểu chuyện làm việc âm thầm!

- Nhằm vào ta sao?

Hai con ngươi của Liễu Phong trở nên thâm thúy. Hắn ta thận trọng cất đồng hồ quả quýt lại một cách kỹ càng, sau đó xoay người rời khỏi nơi đây.

Mà trên bầu trời đêm đen kịt kia, một con Ô Nha đang thận trọng phi hành, không dám để lộ ra bất kỳ một chút khí tức nào. Một khi bị phát giác được, vậy nó sẽ bị hai tên Vương Cấp tiến hành vây công, trong thoáng chốc sẽ giết chết nó ngay lập tức.

Ô Nha lặng yên không một tiếng động mà đi tới biên giới giáp ranh hòn đảo, trên người nó tràn ngập u quang, hóa giải vòng bảo hộ của hòn đảo một cách dễ dàng rồi thong dong rời khỏi nơi này.

Ngày hôm sau.

Đám người Trần Thư vẫn dậy từ rất sớm, chuẩn bị đi xem trận tranh tài ngày hôm nay.

Trận thi đấu thế giới đều sẽ được tiến hành hàng ngày, số người quan sát chủ yếu cũng không có biến hóa gì, thậm chí còn có công ty đặc biệt cho nhân viên nghỉ phép mà đi thưởng thức trận đấu kịch liệt này!

- Liễu lão sư, ngươi không sao chứ?

Trần Thư nhìn về phía Liễu Phong, chỉ thấy hắn ta có chút không yên lòng, phảng phất như là lâm vào trận quấy nhiễu nào đó.

- Không… Không có gì.

Liễu Phong lắc đầu, cũng không hề nhiều lời, hắn ta nói:

- Xem tranh tài đi kìa!

Lúc này, hai tuyển thủ của hai đội đã xuất hiện trên đài tỷ thí!

Một bên là nhân vật tới từ nước nhỏ, còn một bên khác thì lại là vương quốc Bất Hủ, hiển nhiên đây lại là một trận tỷ thí giữa nước nhỏ và nước lớn!

- Ngươi gặp phải ta thì đúng là quá xui xẻo!

Thiên tài tới từ Lan Quốc là một tên nam sinh, hơn nữa dáng dấp của hắn ta còn lộ ra một chút thanh xuân, tuổi tác tuyệt đối không cao hơn hai mươi bốn tuổi.

Phải biết, tuổi tác phổ biến của các tuyển thủ trong trận tranh đấu thế giới bây giờ đều nằm trong khoảng hai mươi lăm đến hai mươi sáu tuổi.

Tuy rằng chỉ cách nhau có khoảng một đến hai năm, nhưng bây giờ là độ tuổi hoàng kim của bọn họ, có lẽ chỉ quãng thời gian này thôi là đã đủ để gia tăng thêm một đẳng cấp Ngự Thú nữa rồi.

- Ếch ngồi đáy giếng!

Vẻ mặt của nữ sinh tới từ vương quốc Bất Hủ rất bình tĩnh, nhưng sâu trong đáy mắt nàng ta lại hiển hiện một chút khinh bỉ.

Bọn hắn tự xưng là người có huyết mạch cao quý nhất trên Lam Tinh, bình thường khi nhìn các đại quốc khác đều có chút khinh thường, huống chi chỉ là một người đến từ nước nhỏ chứ.

- Vậy ta sẽ rửa mắt mà đợi!

Nam sinh nhếch mép cười một tiếng, trên gương mặt trắng noãn hiện lên một nụ cười quỷ dị.

- Trận tranh tài bắt đầu!

Trong nháy mắt, hai bên đều triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

Đội ngũ Khế Ước Linh của thiên tài đến từ vương quốc Bất Hủ vẫn vô cùng xa hoa, theo thứ tự là hai con cấp SS, một con SS+. Hơn nữa nàng ta cũng vẫn chỉ là top3 trong nước thôi.

Loại đại quốc như thế này đích thật là có vốn để kiêu ngạo.

Trái lại nam sinh bên phía Lan Quốc lại chỉ có ba con Khế Ước Linh cấp SS, sự chênh lệch giữa hai bên thật sự là quá lớn!

Trong lúc nhất thời, những lời nói hung ác lúc trước của hắn ta cứ tựa như là một câu chuyện cười vậy, thậm chí ở hiện trường cũng đã có người không nhịn được mà lên tiếng chế nhạo rồi.

- Ta còn tưởng rằng sẽ gặp được thiên tài thật sự nữa chứ? Người của tiểu quốc quả nhiên là ếch ngồi đáy giếng!

- Đúng vậy đó! Có lẽ là đã hoành hành bá đạo ở đất nước của mình quen rồi.

Nam sinh ở trên đài không nghe thấy những lời khiêu khích ở bên dưới, nhưng hắn ta vẫn có thể nhìn hiểu được vẻ mặt khinh thường của mọi người.

Hắn ta vẫn vô cùng bình tĩnh, khóe môi mỉm cười mà lẩm bẩm:

- Một đám ngu ngốc!

Ầm ầm…

Trong chốc lát, vòng bảo hộ ở chính giữa hai người dần tản ra, trận chiến đấu chính thức khai hỏa!

- Có chút không đúng…

Trần Thư nhìn Khế Ước Linh của tên thiên tài Lan Quốc kia, trong mắt đã có một chút kinh nghi bất định.

Nói chung, muốn phán đoán tiềm lực bình xét cấp bậc của Khế Ước Linh thì đều đánh giá về mặt khí thế cả. Đối với Ngự Thú Sư có kinh nghiệm phong phú mà nói, cơ bản là chưa bao giờ đoán sai.

Chương 1168: Lúc nên chơi thì chơi, lúc nên nghiêm túc thì phải nghiêm túc vào

Thí dụ như là ba con Khế Ước Linh của Trần Thư có thực lực vô cùng biến thái, nhưng khí thế cũng không mạnh mẽ gì cho cam, cộng thêm cái vẻ bề ngoài kỳ hoa của hắn, tất nhiên hắn sẽ bị mọi người xem như con gà yếu. Hắn có thể xác định Khế Ước Linh của thiên tài đến từ Lan Quốc kia đều là cấp S, nhưng trực giác của tội phạm mách bảo hắn rằng đối phương không hề đơn giản như vậy.

- Có cái gì không đúng chứ?

A Lương quay đầu nhìn hắn mà nói:

- Trận chiến này cũng không hề kịch tính gì đâu.

Tiếng nói của hắn ta vừa dứt, một con Khế Ước Linh của thiên tài đến từ vương quốc Bất Hủ đã trực tiếp bị trọng thương.

- Ôi đệt!

A Lương kinh hô một tiếng, vẻ mặt cũng vô cùng chấn động.

Không chỉ có mỗi hắn ta, các khán giả còn lại cũng đều có phản ứng giống như vậy. Ánh mắt của bọn họ gắt gao mà nhìn chằm chằm con Khế Ước Linh ở trên đài đấu.

Toàn thân nó đen như mực, dáng dấp tựa như là một con kỳ lân, rõ ràng chỉ là cấp S thôi nhưng thực lực lại vô cùng kinh khủng. Nó chính là thứ vừa mới phun một đoàn hắc quang ra, trực tiếp đánh cho Khế Ước Linh của vương quốc Bất Hủ bị trọng thương.

- Grao!

Mặc Sắc Kỳ Lân gào thét một tiếng, hai mắt lại một lần nữa bắn mạnh hai đạo hắc quang ra ngoài, đánh phá kỹ năng phòng ngự của Khế Ước Linh cấp SS+.

- Cường độ kỹ năng này…

Vẻ mặt Trần Thư có hơi giật mình, không nghĩ tới kỹ năng của đối phương lại gây thương tổn cho người đã gần đạt đến Hoàng Kim Cấp rồi.

- Bây giờ các thiên tài của tiểu quốc đều lợi hại như vậy sao?

Cường giả ở trên không trung cũng lóe lên tia kinh ngạc trong mắt, hắn ta thở dài một hơi:

- Xem ra bây giờ thật đúng là hoàng kim đại thế rồi!

Chỉ mỗi cái danh xưng Bạch Ngân chân chính thôi cũng đã có không ít Khế Ước Linh của các tuyển thủ có thể đạt tới được rồi.

Bây giờ bất kể có là chất lượng hay số lượng thiên tài thì cũng đều đã vượt xa ngày trước.

Tần Thiên nhìn về phía Ngự Thú Sư Vương Cấp ở bên cạnh, lão nói:

- Một Khế Ước Linh cấp S mà lại có loại thực lực này rồi, các ngươi xem ra cũng rất bình tĩnh đó chứ?

- Cái này có là gì đâu?

Một tên Ngự Thú Sư Vương Cấp của tiểu quốc nhún vai, nói:

- Có người sở hữu Khế Ước Linh cấp A mà cũng có thể nghịch thiên như vậy, một Khế Ước Linh cấp S, biến thái một chút cũng hợp lý thôi.

- …

Trên khóe miệng của Tần Thiên ẩn ẩn có ý cười, lão biết rõ đối phương là đang nói đến Trần Thư.

Đã có Trần Thư phụ trợ, các thiên tài của Lan Quốc ở phía dưới cũng không quá kinh thế hãi tục nữa.

Lão nhìn các thiên tài của Lan Quốc ở phía dưới thật sâu, không tiếp tục mở miệng nói chuyện nữa.

Trận chiến đấu vẫn đang tiếp tục tiến hành, tất cả mọi người đều mang một bộ dạng xem náo nhiệt, chỉ có người của vương quốc Bất Hủ là mang sắc mặt vô cùng khó coi, không cam tâm bại trận dưới tay của người từ tiểu quốc.

Bởi vì lúc trước đối phương đánh úp bất ngờ, dẫn đến tuyển thủ của vương quốc Bất Hủ đã tổn thất một con Khế Ước Linh trước.

Thật ra thì thế cục cũng đã tương đối rõ ràng rồi!

Không đến mười phút đồng hồ sau, vương quốc Bất Hủ thua trận, chật vật không chịu nổi mà rời khỏi đài tỷ thí.

Trần Thư quay đầu nhìn lại, hắn nói:

- A Lương, ánh mắt của ngươi cũng được lắm đấy nhá.

- Cái gì cơ?

- Không phải vừa rồi ngươi nói trận chiến này không hề kịch tính một chút nào sao?

- …

A Lương giật giật khóe miệng. Ta là đoán người của vương quốc Bất Hủ sẽ giành chiến thắng cơ…

Mọi người nhôn nháo rời đi, ánh mắt đều nhìn về phía tên nam sinh kia của Lan Quốc, bên trong đó còn có chút kinh ngạc.

Đối phương cũng vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh như cũ, trực tiếp qua trở về đội ngũ của đội tuyển quốc gia.

Ba tên tuyển thủ Hắc Thiết của Lan Quốc cũng không hề kinh ngạc, phảng phất như thắng là lẽ đương nhiên vậy.

Vốn dĩ bọn hắn nhắm vào vị trí quán quân cơ mà!

Mọi người nhộn nhịp tản ra, quay trở về trụ sở của quốc gia mình.

Trần Thư thì lấy điện thoại di động ra, gửi cho Tạ Tố Nam một tin nhắn:

- Lão Tạ, dạo này thế nào rồi?

- Không có tiền

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng. Đây là cơ chế phòng ngự bản thân gì thế hả?/

- Ta giống như là người đi mượn tiền của ngươi sao hả? Có thể giúp ta điều tra một người nước ngoài hay không đây?

- Không có vấn đề, chỉ cần tiền đúng chỗ thì có là người ngoài hành tinh ta cũng có thể tra ra cho ngươi được!

- Dữ như vậy à?

- Hệ thống của Bộ Điều Tra bọn ta không phải nói chơi đâu? Huống chi ta còn có mạng lưới quan hệ của mình nữa mà.

- Bộ Điều Tra của các ngươi?

Trần Thư sửng sốt, trong mắt cũng đã có chút nghi hoặc.

- Cũng may mà có ngươi giới thiệu, bây giờ ta đã là một thực tập sinh của Bộ Điều Tra rồi.

Trần Thư ngay lập tức nhớ đến ngày đó, không nghĩ tới hắn chỉ thuận miệng nói một câu thôi mà lại có thể tìm cho Tạ Tố Nam một chức vị không tệ.

- Chúc mừng! Chúc mừng nhé!

Hắn gửi tấm ảnh của tên tuyển thủ Lan Quốc kia qua, còn về phần cái câu "tiền đúng chỗ" kia đã bị hắn trực tiếp gạt qua một bên rồi…

Chương 1169: Một kỹ năng của ngươi mà đã có thể miểu sát ta sao?

Bây giờ, e rằng video chiến đấu lúc trước của đám tuyển thủ đến từ các nước đều đã bị bên phía chính quyền phong tỏa cả rồi, muốn tra ra được tất nhiên là phải dùng một vài thủ đoạn đặc thù mới được. - Trần Bì, ngươi không có lòng tin sao?

A Lương quay đầu nhìn hắn, trong mắt ánh lên tia khó hiểu.

- Cái này có liên quan gì đến việc ta có lòng tin hay không đâu chứ?

Trần Thư nhún vai. Tuy rằng hắn rất tin tưởng vào thực lực của mình, nhưng biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng.

Thời điểm nên chơi thì chơi, mà lúc cần nghiêm túc cũng phải nghiêm túc lên.

Đây mới là nguyên nhân nhiều năm như thế mà Trần Thư không hề bị lật xe!

…

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, những trận tranh tài tiếp theo vẫn được tiến hành thuận lợi, không hề bị quấy nhiễu một chút nào…

Rất nhanh, vòng thứ nhất của trận thi đấu thế giới đã qua được một đoạn thời gian…

- Lâm Hàn, Ngự Thú Sư Bạch Ngân Nhị Tinh, tiềm lực bình xét cấp bậc của ba con Khế Ước Linh theo thứ tự là…

Trần Thư đang nằm trên giường, tập trung tinh thần mà nhìn tin nhắn Tạ Tố Nam gửi đến.

Hắn tự nói thầm một tiếng:

- Thế mà lại có một cái tên hay như vậy…

Cốc cốc cốc!

- Trần Bì!

Lúc này, A Lương gõ cửa, mở miệng quát lên:

- Hôm nay là ngày diễn ra vòng tranh tài thế giới thứ hai rồi, ngươi không đi xem hả?

- Tới đây! Tới ngay đây!

Trần Thư tắt điện thoại di động rồi rời khỏi phòng.

Một đoàn người cùng đi đến đài tỷ thí, chuẩn bị xem trận tranh tài hôm nay.

- Ấy? Hiệu trưởng, lão Liễu đâu rồi?

Trần Thư sửng sốt. Hắn nhìn về phía Tần Thiên, trong mắt có vẻ hỏi thăm.

- Không rõ lắm.

Tần Thiên lắc đầu, lão nói:

- Khoảng thời gian này hắn ta cứ hồn vía trên mây, hai ngày trước còn nói với ta có việc phải xử lý nên đã rời khỏi Khởi

Nguyên Đảo rồi.

- Rời đi rồi sao?

Trần Thư nhướng mày, trong lòng không hiểu sao lại nảy sinh một dự cảm gì đó chẳng lành.

- Yên tâm đi, hắn ta là một Ngự Thú Sư Hoàng Kim Tam Tinh, còn có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Tần Thiên nghe thấy vậy thì cười xùy một tiếng, lão nói:

- Chỉ cần hắn ta không rải tro cốt của người khác thì cũng đã tốt lắm rồi.

- Vậy cũng đúng.

Trần Thư gật gật đầu, trong lòng hắn cũng hơi buông lỏng một chút.

- Đúng rồi, hôm nay là ai tranh tài thế?

- Tuyển thủ của Tuyết Quốc đối chiến với tuyển thủ của vương quốc Bất Hủ!

Lúc này, trên đài tỷ thí đã vây đầy tuyển thủ, ai nấy đều nhao nhao chờ mong trận đấu đầu tiên của vòng tranh tài thứ hai. Bởi vì không có cơ chế quy tắc như lúc trước nên bây giờ các đại quốc cũng rất có thể sẽ đối chiến với nhau.

Rất nhanh, hai đội tham gia tỷ thí đã đi đến đài tác chiến của mình.

- Trần Bì, ngươi xem trọng ai?

A Lương mở miệng hỏi, mắt nhìn của Trần Thư không hề tầm thường, thứ hắn có thể nhìn thấy còn nhiều hơn so với hắn ta nữa.

- Khó mà nói được.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Hiện tại xem ra thì phần thắng của Tuyết Quốc sẽ lớn hơn một chút.

Một bên là Tuyết Quốc giành được hạng nhất, một bên khác thì là vương quốc Bất Hủ chỉ đạt hạng hai, hai bên cũng có

chút chênh lệch nhau.

Hắn lại nói tiếp:

- Nhưng sức chiến đấu của Ngự Thú Sư biến hóa quá nhiều, không có ai có thể đoán chính xác được kết quả đâu.

Đám người A Lương gật gật đầu, đưa mắt nhìn về phía phía dưới đài tỷ thí.

Lúc này, trận chiến đấu giữa hai bên đã khai hỏa!

Nếu như chỉ nói về tiềm lực bình xét cấp bậc của Khế Ước Linh thì cả hai bên đều có thể nói là ngang tài ngang sức, đều có ba con cấp SS+, có thể nói là thiên tài đứng đầu tuyệt đối!

Bởi vì hai bên ai cũng không ưa người nào, thế nên ngay từ đầu bọn họ đã dùng hết toàn lực chiến đấu, không hề lưu tình chút nào.

Trận chiến đấu trong nháy mắt đã nên vô cùng quyết liệt!

Trên đài tỷ thí, đủ loại kỹ năng có uy lực to lớn không ngừng được kích phát, khán giả khắp toàn cầu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thiên tài đứng đầu Lam Tinh quyết đấu với nhau, vẻ mặt của bọn họ đều vô cùng kích động và hưng phấn.

Bọn hắn chỉ tùy ý tung ra một kỹ năng thôi, các Ngự Thú Sư phổ thông có nghĩ cũng không dám nghĩ tới nữa là.

Vẻ mặt của Trần Thư cũng vô cùng nghiêm túc, yên lặng mà quan sát phương thức chiến đấu của Khế Ước Linh hai bên.

Thoạt nhìn thì thế lực của hai bên đều ngang nhau, khó phân thắng bại. Thế nhưng rất nhanh, trận tranh tài đã xuất hiện biến chuyển!

Tuyển thủ bên phía vương quốc Bất Hủ phạm phải sai lầm, bị tóm được. Tiếp theo đó thiên tài bên Tuyết Quốc kích phát một bộ kỹ năng Băng Tuyết, thuận lợi đào thải một con Khế Ước Linh của đối phương.

Cán cân thắng lợi đã nghiêng về một phía!

Hai con Khế Ước Linh của thiên tài bên phía vương quốc Bất Hủ lần lượt xuất hiện thương thế, tuy rằng cuối cùng cũng

được ăn cả ngã về không, đánh một con Khế Ước Linh của Tuyết Quốc trọng thương, thế nhưng đã không cứu vãn được thế cục nữa rồi.

Cuối cùng, Tuyết Quốc thành công giành lấy được thắng lợi trong trận tranh tài vòng thứ hai, thuận lợi tấn cấp đến Bát Cường!

- Cũng khá mạnh đấy.

Chương 1170: Một kỹ năng của ngươi mà đã có thể miểu sát ta sao? (2)

Trần Thư tự nói thầm một tiếng. Hai bên đều sở hữu ba con Khế Ước Linh có thực lực cường đại, cơ bản là không hề có nhược điểm nào, quả thật là là còn mạnh mẽ hơn một bậc so với các thiên tài tiểu quốc. - Trận tranh tài vòng đấu thứ hai của ta được xếp vào ngày cuối cùng, còn phải chờ thêm một tuần nữa.

Hắn thở dài, trong lòng đã không kịp chờ đợi mà muốn giành lấy được phần thưởng của hệ thống và trận tranh tài ban cho rồi…

…

Thời gian ngày lại ngày trôi qua.

Việc sinh hoạt của đám tuyển thủ trên cơ bản cũng không xảy ra biến hóa gì, đều ban đêm đi ngủ, ban ngày chạy tới xem tranh tài.

Đối với bọn hắn mà nói, xem tranh tài không phải giải trí mà là một phương thức để hiểu rõ đối thủ, có thể gia tăng phần thắng của mình lên.

- Cuối cùng cũng đến phiên ta rồi!

Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi, chậm rãi đi tới đài tỷ thí.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhao nhao trông về phía hắn, trong mắt cũng tràn ngập vẻ chờ mong.

Bây giờ ba tên tuyển thủ có nhân khí cao nhất theo thứ tự là Kiều Na của Liên Minh Tự Do, Lâm Hàn của Lan Quốc cùng với Trần Thư của Hoa Quốc!

Thực lực mà ba người bày ra rõ ràng là còn cao hơn so với các tuyển thủ khác một cấp bậc.

Trận tỷ thí hôm nay chính là trận đối chiến giữa Trần Thư và thiên tài của Liên Minh Tự Do!

Bởi vì cảnh tượng trong nghi thức rút thăm lúc trước nên các thiên tài của Liên Minh đã hận không thể nuốt sống Trần Thư luôn rồi.

- Trần Thư, bây giờ đã đến lúc ta báo thù rồi!

Thiên tài của Liên Minh mang vẻ mặt lạnh lẽo vô cùng, trong mắt tràn ngập địch ý.

- Hả? Ngươi là?

Trần Thư sửng sốt, trong mắt cũng có chút nghi hoặc.

- Ngươi?

Vẻ mặt của đối phương đầy giận dữ, chỉ cảm thấy mình đã bị khinh thường vậy, hắn ta nói:

- Ta là Will của Liên Minh Tự Do! Top3 trong trận đấu toàn quốc!

- À…

Trần Thư bừng tỉnh hiểu ra, nhưng một giây sau mặt đã không đổi sắc mà nói:

- Hoàn toàn không biết!

- …

Will giật giật khóe miệng, sau đó hắn ta lại sâu kín nói:

- Ngày ấy, ta chính là người thứ năm bị ngươi đánh đấy.

- À… là cái người bị ta đánh đến ba mươi sáu quyền ấy hả?

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Nói sớm là được là! Ta nhớ ra rồi!

- ?

Will giật giật khóe miệng. Mẹ nó cái này mà ngươi cũng có thể nhớ được?

- Ngươi khôi phục về nguyên dạng, trong một thoáng ta có chút không nhận ra…

- …

Will hừ lạnh một tiếng, nói:

- Bớt nhiều lời đi! Hôm nay ta nhất định phải rửa sạch mối nhục này!

Dứt lời, hắn bèn triệu hoán ba con Khế Ước Linh của mình ra.

- Bị ta đánh cho thần chí không rõ rồi hả?

Trần Thư mỉm cười, hắn cũng bắt đầu triệu hoán Khế Ước Linh.

Ầm ầm…

Rất nhanh, vòng bảo hộ ở chính giữa hai bên tản ra, trận chiến đấu đã khai hỏa!

Nhưng ngay đúng lúc này, vẻ mặt Trần Thư hơi giật mình. Trước mắt hắn thế mà lại xuất hiện hạng mục tuyển chọn…

Ánh mắt của hắn ngưng trọng lại, ngay sau đó liền xuất hiện một vòng sát ý lạnh như băng.

- Hôm nay, ngươi thua chắc rồi!

Will của Liên Minh Tự Do vẫn tràn ngập tự tin như cũ. Chỉ thấy ba con Khế Ước Linh của hắn ta đều bắt đầu phóng xuất kỹ năng ra.

- Vinh quang của Liên Minh, do ta thủ hộ!

Ầm ầm…

Trong chốc lát, một đạo Tử Vong Hỏa Trụ đáng sợ bắn mạnh tới, trong nháy mắt đã đánh cho một con Khế Ước Linh của hắn ta trọng thương!

- A cái này…

Will trừng lớn hai mắt, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng kinh ngạc.

Mẹ nó chứ, ta đường đường là một thiên tài Bạch Ngân Tam Tinh, thế mà một kỹ năng của ngươi đã có thể miểu sát được ta?

- Ta không có thời gian.

Vẻ mặt Trần Thư khôi phục lại như bình thường, nhưng sát ý trong đáy mắt có thế nào cũng không thể che giấu được.

Chỉ trong chốc lát sau, chỉ thấy Husky gào lên vài tiếng, hai mắt không ngừng lóng lánh quang mang.

Bạo Phong, Lôi Điện, Băng Thứ, Cự Thạch…

Đủ loại đại kỹ năng Nguyên Tố đều bị ném ra cùng một lúc, phối hợp với tốc độ phóng thích cực nhanh của nó, trong lúc nhất thời thanh thế đã cực kỳ kinh người!

Thậm chí còn khiến cho người ta có một loại ảo giác, thứ hắn ta đang đối mặt không phải là Khế Ước Linh mà là một đoàn quân chiến đấu.

Rầm rầm rầm…

Trong chốc lát, đủ loại kỹ năng với uy năng khủng bố vọt tới.

Chẳng những tốc độ phi hành cực nhanh, hơn nữa phạm vi còn lớn đến đáng sợ, muốn trốn cũng không thể trốn thoát được!

- Mẹ nó đây không hợp thói thường chút nào cả!

Will trừng lớn hai mắt, trong đó tràn ngập vẻ chấn kinh, thậm chí còn quên phải ứng đối lại nữa.

Vẻ mặt của đám tuyển thủ ở bên dưới cũng chấn động. Đây là lần đầu tiên bọn hắn nhìn thấy sức chiến đấu của Husky.

Có người lên tiếng hỏi:

- Ngươi xác định đây không phải là Hoàng Kim Tổ sao?

- ?

Người bên cạnh đều nhao nhao quay đầu lại nhìn. Cũng có đạo lý lắm!

- Sức chiến đấu của con chó kia?

Vẻ mặt của Kiều Na bên phía Liên Minh Tự Do cũng vô cùng nghiêm túc, nàng ta gắt gao nhìn chằm chằm Husky ở trên đài đấu.

Vốn kiến thức của nàng ta rất rộng, tất nhiên chỉ một thoáng là đã phát giác được có chỗ không thích hợp.

- Thuộc tính Nguyên Tố và cấp bậc kỹ năng nó là chuyện quái gì đây…

Chương 1171: Đạn hạt nhân, không có ngươi ta sống thế nào được…

Kiều Na chau mày, ánh mắt cũng trở nên khó hiểu. Dựa theo kiến thức trên sách giáo khoa thì đây tương đối bất hợp lý!

Ở một khác, vẻ mặt của Lâm Hàn bên phía Lan Quốc cũng vô cùng kinh ngạc, thần sắc bình thản nay đã có phần ngưng trọng, sau đó hắn ta bèn lẩm bẩm một tiếng:

- Trận thi đấu thế giới đích thật là trận chiến giữa những thiên tài mà…

Rầm rầm rầm…

Đủ loại kỹ năng không ngừng tạo nên tiếng vang lớn, bao phủ toàn bộ các Khế Ước Linh của Will!

Thậm chí còn có người che cả hai mắt lại, không đành lòng nhìn một đống gạch nát phía trên đài tỷ thí.

- Mạnh… quả thật là quá mạnh…

Will không ngừng nói nhỏ, phảng phất như là đã phát điên rồi vậy.

Nhưng tiếp theo đó, hắn ta đã khôi phục lại bình thường mà mở miệng nói:

- Đáng tiếc, muốn thương tổn được ta, ngươi còn chưa đủ trình đâu!

- Hửm?

Trần Thư híp hai mắt lại. Chẳng lẽ hắn lại đụng độ phải một thiên tài có thể so được với Hoàng Kim Cấp sao?

Ngay lúc hắn đang chuẩn bị để Husky phóng thích kỹ năng, kích phát hai vòng hỗn hợp kỹ năng ra thì chỉ trong thoáng chốc, hắn đã ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy kỹ năng ở phía dưới đã mất đi hiệu quả, để lộ ra cảnh tượng chân thực của đài tỷ thí.

Ngoại trừ ba con Khế Ước Linh của hắn ra thì không còn một con Khế Ước Linh nào khác cả…

- Thạm họa, trước sau gì cũng sẽ chậm hơn một bước!

Will cười nhẹ một tiếng, tiếp đó hắn ta sải hai chân có hơi run rẩy của mình, chủ động rời khỏi vị trí tác chiến…

- …

Trần Thư lắc đầu, hắn cũng nhanh chóng rời khỏi vị trí tác chiến.

Trong mắt của hắn vẫn mang theo một vòng sát ý, lại một lần nữa nhìn về phía hạng mục tuyển chọn của hệ thống.

[Liễu Phong đang ở một Dị Không Gian cách đó khoảng hơn năm ngàn mét, đã xuất hiện nguy cơ sinh tử, kẻ địch cực kỳ cường đại, lúc này ngươi quyết định:]

[Lựa chọn thứ nhất: Một mình đi cứu Liễu Phong! Hoàn thành ban thưởng: Đại lượng Ngự Thú Lực + kỹ năng Phân Thân thêm một]

[Lựa chọn thứ hai: Giả bộ như không biết gì, từ bỏ suy nghĩ tìm cách cứu viện! Hoàn thành ban thưởng: Trực tiếp đề thăng làm Bạch Ngân Tam Tinh]

[Lựa chọn thứ ba: Thông báo cho các cường giả khác cùng nhau tiến đến đó nghĩ cách cứu viện! Hoàn thành ban thưởng: Hai gốc dược liệu Hoàng Kim Cấp ngẫu nhiên! Chú thích: xác suất tử vong của Liễu Phong sẽ gia tăng thật lớn]

- Trần Bì, ngươi làm sao thế?

Đám người A Lương nhìn thấy nét mặt của Trần Thư có gì đó là lạ, chẳng lẽ là thắng không đủ nhanh sao?

- Không…

Trần Thư lắc đầu, trong đầu hắn vẫn còn đang suy nghĩ về sự xuất hiện của hạng mục tuyển chọn.

Hắn không ngờ dự cảm bất tường trong lòng mình đã được nghiệm chứng rồi. Quả nhiên Liễu Phong đã xảy ra chuyện!

Không thể thông báo cho người khác.

Trong lòng Trần Thư đã đưa ra quyết định. Muốn cứu được Liễu Phong, chí ít thì cần phải có Vương Cấp cùng đến, tất nhiên là sẽ đánh rắn động cỏ.

Hắn chỉ là Bạch Ngân Ngự Thú Sư, hơn nữa còn có Truyền Tống Dược Tề, ngược lại xác suất cứu được người sẽ càng lớn hơn một chút.

- Không có việc gì…

Trần Thư mỉm cười, vẻ mặt khôi phục lại như bình thường.

- Xảy ra chuyện gì rồi sao?

Tần Thiên cũng cưỡi Khế Ước Linh tiến lại gần, ánh mắt đã có một tia lo lắng hiện lên.

- Quả thật đã có chuyện không hay xảy ra…

Trần Thư lắc đầu, thở dài một hơi thật sâu.

- Hả?

Mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn, trong mắt cũng có tia nghi hoặc cùng khó hiểu.

Chỉ thấy ngay sau đó Trần Thư đã lên tiếng nói:

- Đạn hạt nhân hết hàng rồi.

- ?

Khóe mắt của mọi người đều hơi giật giật, sau đó bĩu môi.

- Có tới mức đó không chứ? Chẳng quả chỉ là đạn hạt nhân thôi sao? Husky của ngươi còn mạnh mẽ hơn đạn hạt nhân

nhiều lần nữa kìa.

- Các ngươi không hiểu đâu!

Trần Thư xoay người lại, la lớn:

- Đạn hạt nhân, không có ngươi ta sống thế nào được chứ!

- …

Mọi người xạm mặt lại. Mẹ nó ngươi thật đúng là có bệnh mà!

Tội phạm không có đạn hạt nhân cũng sẽ không còn là tội phạm nữa đúng không…

Bọn hắn lập tức xoay người rời khỏi Tỷ Thí Trường, ngược lại trong lòng cũng không hề hoài nghi gì.

Lúc xế chiều.

Trần Thư vẫn quan sát trận tranh tài như bình thường, không hề lộ ra một chút khác thường nào cả.

Nếu như hắn đột nhiên biến mất, sợ rằng sẽ thu hút sự chú ý của Vương Cấp, đến lúc đó rất có thể sẽ phá hư kế hoạch giải cứu Liễu Phong của hắn.

Buổi chiều, trận tranh tài của Hắc Thiết Tổ thuận lợi kết thúc.

Đến tận bây giờ, vòng tranh tài thứ hai, mười sáu chọn tám đã có một cái kết.

Các vị tuyển thủ đều cho thấy thực lực của mình, vô luận là thiên phú hay là kỹ xảo chiến đấu thì đều có thể xem là có trình độ đỉnh cao trong thế hệ trẻ tuổi, thậm chí vượt xa không ít các cường giả danh tiếng.

Bởi vì bây giờ chỉ còn lại có Bát Cường, dẫn đến các tuyển thủ của tiểu quốc trên cơ bản đều đã bị đào thải hết rồi. Mà bốn đại quốc khác cũng có tuyển thủ bị bị loại, không có cơ hội tranh đoạt bảng xếp hạng.

Tuyển thủ của Hoa Quốc được xem như là có biểu hiện xuất sắc nhất, Trần Thư và Phương Tư của Bạch Ngân Tổ đều tấn cấp đến Bát Cường, mà Hắc Thiết Tổ cũng chỉ bị đào thải có một đội thôi.

Chương 1172: Đạn hạt nhân, không có ngươi ta sống thế nào được… (2)

Nhưng trận quyết đấu giữa các Bát Cường mới là giai đoạn bắt đầu trận tranh tài thế giới chân chính! Trong số tám người đứng đầu, có bảy người đều tới từ bốn đại quốc, là thiên tài nổi tiếng toàn cầu.

Bất kể là ai quyết đấu với ai thì trận chiến đấu ắt hẳn đều sẽ vô cùng đặc sắc!

Lúc chạng vạng tối.

Đám người Trần Thư đã về tới nơi ở của mình, chuẩn bị nghênh đón trận tranh tài Tứ Cường trong vòng đấu thứ ba.

Tuy rằng mỗi người chỉ tiến hành có hai trận tranh tài, thế nhưng vô luận là tâm tính hay là kỹ xảo chiến đấu, bọn hắn đều chiếm được sự gia tăng không nhỏ.

- Khoảng thời gian này các ngươi có thể thư giãn một tí, đại khái ba ngày sau sẽ bắt đầu vòng tranh tài thứ ba rồi!

Tần Thiên nhìn về phía các thiên kiêu của Hoa Quốc ở đằng trước, trong mắt có vẻ hài lòng.

- Đến lúc đó không cần các ngươi rút thăm nữa, để cho phía tổ chức sắp xếp ngẫu nhiên, dưới sự chứng kiến của các Ngự Thú Sư Vương Cấp của các nước khác, sẽ không xuất hiện chuyện gian lận gì đâu.

- Được rồi, trở về phòng nghỉ ngơi hết đi.

Mọi người gật gật đầu, nhao nhao tản ra hết.

- Trần Bì! Ngươi ở lại một chút!

- Hả?

Trần Thư sửng sốt, trong mắt hắn có chút khó hiểu. Chẳng lẽ Tần Thiên đã phát giác được ý đồ của hắn rồi sao?

- Bây giờ là thời kỳ mấu chốt, đừng có gây ra chuyện gì nữa, yên tâm mà đánh cho xong trận đấu đi!

Tần Thiên vỗ vỗ vai của hắn, lời nói có chút sâu xa:

- Không lâu nữa là ta đã về hưu rồi, thật sự cũng không được mấy năm nữa đâu, ta cũng muốn thể nghiệm cảm giác được làm hiệu trưởng chân chính một chút!

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn nói:

- Hiệu trưởng, ngươi cứ yên tâm đi, trừ phi là có tình huống gì đặc biệt, bằng không ta sẽ không gây ra chuyện gì đâu.

- Hả?

Tần Thiên có hơi ngẩn ra. Sao lão cứ có cảm giác là lạ thế nào ấy.

Kết quả đợi cho đến khi lão hồi hồn lại thì Trần Thư đã quay trở về phòng của mình rồi.

Tần Thiên gãi gãi đầu, lẩm bẩm:

- Có nhiều Vương Cấp như vậy, cũng sẽ không có việc gì đâu. Khởi Nguyên Đảo lại còn bố trí Khoa Kỹ Kết Giới nữa mà…

…

Vào đêm khuya.

Trần Thư lặng yên không một tiếng động mà đi tới khu vực biên giới của hòn đảo. Nhìn Khoa Kỹ Kết GIới gần ngay trước mắt, vẻ mặt của của hắn vẫn bình tĩnh như thường. Hắn móc một bình dược tề màu vàng ra, yên lặng uống một ngụm.

Chớp mắt tiếp theo, thân thể Trần Thư đã biến mất không thấy gì nữa, thoáng chốc đã đi tới bên ngoài Khởi Nguyên Đảo.

Hắn quay đầu nhìn một cái, Khoa Kỹ Kết GIới không có bất kỳ phản ứng nào cả.

- Khoa học mà so sánh với hack, quả nhiên vẫn kém hơn một chút…

Trần Thư tự nói thầm một tiếng, đồng thời triệu hoán Tiểu Hoàng ra, tiến thẳng về phía trước.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng phóng thích Cuồng Phong Phi Hành ra, nhanh chóng trùng kích trong đêm đen.

- Ngay tại phía trước!

Trong tầm mắt Trần Thư xuất hiện một đạo tia sáng màu đỏ, đó là hệ thống vẫn luôn chỉ dẫn phương hướng cho hắn.

Không bao lâu sau, Tiểu Hoàng cũng đã dừng lại.

- Cửa vào của Dị Không Gian ở dưới biển sao?

Trần Thư hơi suy tư một chút, sau đó đi vào trong miệng Tiểu Hoàng, điều khiển nó đưa hắn tiến sâu vào dưới nước.

Gần như là vừa mới chìm xuống dưới biển thì bốn phía đã có từng luồng sương trắng nhàn nhạt.

Khoảng cách chìm xuống càng lúc càng lớn, sương trắng cũng trở nên càng dày đặc hơn, hiển nhiên là ở đó có một Không Gian Thông Đạo.

Mà đúng lúc này, nước biển ở khắp bốn phía đã bị ngăn cách, không thể mảy may tới gần một chút nào nữa.

Căn cứ vào đặc tính của Không Gian Thông Đạo thì không thể tiến vào bên trong đại dương được, bằng không Dị Không Gian ở các nơi đã sớm khiến cho hải dương của Lam Tinh khô cạn hết cả rồi.

- Chính là chỗ này!

Trần Thư nhìn về phía thông đạo gần trong gang tấc, theo bản năng mà phát giác được một tia nguy cơ.

- Ngươi đi nhìn một chút xem.

Hắn triệu hoán Thỏ Không Gian ra, đồng thời còn đổ một nửa bình Truyền Tống Dược Tề rồi giao cho Khế Ước Linh sử dụng.

Dược tề cộng thêm kỹ năng thiên phú của Thỏ Không Gian, trên cơ bản là có thể rút lui an toàn khi đối mặt với bất cứ một sinh vật nào.

- Vù vù…

Thỏ Không Gian nắm chặt dược tề, trực tiếp đâm một đầu vào trong Không Gian Thông Đạo.

- Dị Không Gian cấp Ác Mộng – Hắc Ám Sâm Lâm…

Trần Thư tự nói thầm một tiếng, trong mắt cũng lóe lên một tia kiêng kị.

Nguy cơ bây giờ không đơn thuần chỉ tới từ địch nhân chưa rõ nào đó, mà hung thú trong Dị Khôn Gian cấp Ác Mộng cũng không thể bỏ qua được!

Cùng lúc đó, nơi ẩn sâu trong Hắc Ám Sâm Lâm…

Lôi Đình Tiểu Điểu đầy khắp bầu trời vung vẩy hai cánh, sinh động như thật tựa như một sinh vật chân chính vậy.

Nhưng đó cũng chỉ là do kỹ năng biến ảo mà thành thôi. Mỗi một con Tiểu Điểu đều tản ra khí thế hủy thiên diệt địa.

Trong chốc lát, Lôi Đình Tiểu Điểu đã nhắm thẳng về phía dưới với tốc độ cực nhanh!

Rầm rầm rầm…

Tiếng ầm vang khủng bố vang vọng khắp trong Dị Không Gian, thậm chí còn ẩn lấp mất tiếng gào thét của hung thú.

Nửa ngày sau, tiếng động lớn kết thúc, lôi quang màu xanh lam chói mắt cũng dần dần tiêu tán đi mất, lại khôi phục một màu hắc ám như trước.

Chương 1173: Tặng ngươi một lời chúc phúc thư thái…

– Không nghĩ tới ngươi lại có thể kiên trì lâu như vậy, không hổ đã từng là thiên tài của Hoa Quốc! Một tên áo đen đứng trên lưng của một con Lôi Điêu, trong giọng nói đã có một chút kính nể cùng không thể tin.

Hai bên đã giao chiến nhiều ngày rồi. Hắn ta không ngờ rằng bản thân đường đường là một Vương Cấp mà lại chậm chạp không thể bắt được một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim Tam Tinh.

Sở dĩ hắn ta lựa chọn Hắc Ám Sâm Lâm cũng là bởi vì hoàn cảnh ở bên trong đó tồi tệ, không có ánh sáng, cho dù có là Ngự Thú Sư cao cấp thì tầm mắt cũng sẽ bị ảnh hưởng thôi.

Hắn ta vốn còn cho rằng mình đã quen thuộc với hoàn cảnh, điều đó cũng có nghĩa hắn ta đã chiếm được ưu thế, thế nhưng vẫn trì hoãn lâu như vậy.

- …

Liễu Phong ở dưới với sắc mặt có phần mỏi mệt, quần áo rách rưới, trên cơ thể tràn ngập vết thương.

Mà thật ra thương thế của bản thân hắn ta không tính là gì, bốn con Khế Ước Linh ở bên cạnh mới thật sự là bị trọng thương.

Thậm chí khí tức của hai con Khế Ước Linh trong đó đã trở nên mỏng manh vô cùng cực rồi, mạng sống đã như nghìn cân treo sợi tóc.

Trong mắt Liễu Phong xuất hiện tử ý.

Hắn ta vô lực nằm dưới chiếc hố lớn, duy trì yên lặng. Chốc lát sau, hắn ta mới vươn cánh tay phải đang run rẩy ra, trong tay còn đang cầm một tấm ảnh cũ kỹ.

Trong hình là một lão trung niên hòa ái cùng với một tên học sinh hăng hái.

- Lão sư, học sinh vẫn khiến cho ngươi thất vọng rồi…

Liễu Phong nhắm hai mắt lại, tay phải không ngừng vuốt ve tấm ảnh, phảng phất như muốn trở lại năm đó vậy…

Khi hắn ta nhận được chiếc đồng hồ quả quýt, hắn ta còn có thể giữ vững vẻ bình thản được. Thế nhưng khi đối phương đưa cho hắn ta tấm hình này, hắn ta đã kiên định đưa ra quyết định.

Luôn có một vài chuyện còn quan trọng hơn cả sinh mệnh nữa…

- Giết ta đi…

Liễu Phong nắm chặt lấy tấm ảnh trong tay, sau đó lại nhìn bốn con Khế Ước Linh ở bên cạnh thật sâu. Khế Ước Linh

phảng phất như đã ý thức được điều gì, bọn c húng dính sát vào thân thể Liễu Phong, trong mắt tràn ngập vẻ lưu luyến cùng không nỡ.

- Trở về đây…

Liễu Phong thở dài, một giây sau, hắn ta bèn thu hồi toàn bộ Khế Ước Linh lại.

Nếu như hắn ta chết rồi, Khế Ước Linh cũng sẽ ngã xuống.

Vì để cho thi thể của bọn chúng không bị phá hoại, Liễu Phong chỉ có thể cưỡng ép thu hồi chúng về thôi.

Mà điều này cũng có nghĩa rằng hắn ta đã hoàn toàn từ bỏ ý định chống lại…

- Ngươi là một thiên tài…

Người áo đen mở miệng nói:

- Lúc trước Vũ cũng không thể bắt được ngươi, đáng tiếc là ta đã xuất thủ…

- Vũ?

Liễu Phong sửng sốt. Hắn ta đưa mắt nhìn lên phía phía trên.

Lại là một Đại giáo chủ của Cứu Thế Giáo Hội sao?

Éc!

Trong chốc lát, Lôi Điêu ở dưới chân người áo đen bỗng bật hết tốc lực phóng tới, trực tiếp ném Liễu Phong lên trên lưng mình.

Đối phương lấy một đoạn xiềng xích màu đen ra, gắt gao trói chặt Liễu Phong lại. Phía trên xiềng xích còn có hào quang màu đỏ đang lưu động, phong tỏa lại toàn bộ Ngự Thú Lực của hắn ta, đề phòng hắn ta lại triệu hồi Khế Ước Linh ra lần nữa.

- Phong Linh Tỏa ư?

Vẻ mặt Liễu Phong vẫn rất lạnh nhạt, trong mắt cũng chẳng có chút bất ngờ nào.

Bên phía chính phủ đều mượn loại xiềng xích này để giam giữ trọng phạm là Ngự Thú Sư cao cấp.

Hắn ta mở miệng hỏi:

- Ngươi không giết ta à?

- Cho tới bây giờ, mục tiêu của ta đều không phải là ngươi…

Người áo đen lắc đầu cười một tiếng, hắn ta nói:

- Chỉ là một tên Hoàng Kim Cấp, cho dù có mạnh hơn nữa thì cũng không đáng để ta phải xuất thủ đâu!

- Sao cơ?

Liễu Phong sửng sốt. Tiếp sau đó, trên mặt hắn ta đã hiện lên vẻ bất an.

- Đúng như ngươi đoán đấy, mục tiêu của ta là học sinh của ngươi!

Người áo đen cúi người xuống, nhìn về phía Liễu Phong mà nói:

- Tiểu tử kia quá xảo trá, thật sự là không dẫn dụ hắn được, ta chỉ có thể dùng chút thủ đoạn hèn hạ thôi…

- Ngu xuẩn!

Vẻ mặt Liễu Phong lạnh lẽo, trong mắt cũng hiển hiện một vòng chế nhạo.

- Không lẽ ngươi chưa từng điều tra quan hệ thầy trò của chúng ta đấy chứ? Ngươi thật sự cho rằng hắn sẽ không cần mạng mà mạo hiểm tới cứu ta sao? Ta nói cho ngươi biết, không bằng ngươi cứ dùng tiền dẫn dụ hắn tới càng đáng tin hơn đó!

- Không sao cả, nếu như hắn không tới cứu ngươi, vậy cứ trói bạn gái nhỏ Ngự Long Vệ của hắn lại, hoặc là trói cha mẹ của hắn…

Người áo đen mỉm cười, nói:

- Giáo Hội bọn ta có rất nhiều thủ đoạn!

Mà ngay đúng lúc này, vẻ mặt của hắn ta có hơi giật mình, trong nháy mắt đã trừng lớn cả hai mắt.

Hắn ta cười quỷ dị, sau đó lẩm bẩm:

- Học sinh của ngươi đã tới rồi…

…

Lối vào không gian của Hắc Ám Sâm Lâm.

Trần Thư xác định nơi cửa vào không có nguy cơ nào, vậy mới cùng Khế Ước Linh đi vào bên trong không gian.

- Bà mẹ nó, đen kịt thế này!

Trần Thư có hơi kinh hãi. Dựa vào thị lực của hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy sự vật trong vòng mười mét thôi, thoáng chốc cứ như bị mù đi vậy.

Grao!

Phía xa xa không ngừng truyền đến tiếng hung thú gào thét, toàn bộ Dị Không Gian đều lộ ra nguy cơ khắp tứ phía.

Chương 1174: Tặng ngươi một lời chúc phúc thư thái… (2)

– Ở đằng trước sao? Hắn vẫn có thể nhìn thấy được chỉ dẫn của hệ thống, trực tiếp điều khiển Khế Ước Linh đi thẳng về phía trước.

Mà ngay phía trên hắn có treo một hạt châu màu đen, không ngừng đung đưa tựa như là nhãn cầu vậy, soi rõ mỗi một hành động của Trần Thư.

Để phòng ngừa Liễu Phong chạy đi mất cùng với giám thị các cường giả khác tiến đến đây, tất nhiên người áo đen đã có bố trí kỹ càng.

Hạt châu màu đen là do Khế Ước Linh phóng thích kỹ năng, chẳng những có thể có tác dụng giám thị mà hơn nữa vào thời điểm then chốt còn có thể tự bạo, thậm chí sự thương tổn của chúng cũng có thể đánh trọng thương các Khế Ước Linh đồng cấp.

Nhưng người áo đen không hề xuất thủ với Trần Thư mà là mặc cho hắn tiến tới Dị Không Gian…

- Tiểu tử này xác định là có chút vấn đề đấy…

Người áo đen không hề gấp gáp rời đi, mà trong mắt lại có chút suy tư.

Hắn ta có thể khẳng định rằng kế hoạch của mình không có chỗ nào sơ suất cả, không có khả năng bị người ta phát hiện được.

Nhưng không nghĩ tới Trần Thư lại tới nhanh như vậy, hơn nữa lại còn đi thẳng một đường về phía của hắn ta, không hề có một chút do dự nào.

- Trần Thư tới rồi sao?

Vẻ mặt của Liễu Phong trở nên vô cùng khó coi, trong mắt hắn ta đã có một dự cảm không lành.

Ngay sau đó, hắn ta bèn thử thăm dò mà nói:

- Lấy tính cách của hắn, tất nhiên sẽ mang theo trợ thủ, ngươi không chạy đi à?

- Yên tâm đi, chỉ có một mình hắn thôi!

Người áo đen mỉm cười rồi nói:

- Huống chi, cho dù có bị Vương Cấp vây công thì ta cũng có thể nắm chắc phần rút lui an toàn!

Trong giáo hội có Ngự Thú Sư Vương Cấp hệ Không Gian, tất nhiên là hắn ta đã sắp xếp sẵn đường lui rồi.

Thời gian mấy ngày thoáng một cái đã trôi qua.

Một viên cầu lớn màu vàng vẫn không ngừng phi hành, nhưng tốc độ lại cố ý chậm lại.

- Sắp rồi chưa vậy?

Vẻ mặt Trần Thư rất nghiêm túc, trong tay hắn còn nắm chặt một bình Truyền Tống Dược Tề.

Một giây sau, hắn bèn thu hồi Slime và Husky lại, chỉ để lại mỗi Thỏ Không Gian. Nếu như kẻ địch thật sự là Ngự Thú Sư

Vương Cấp thì lực phòng ngự của Tiểu Hoàng và lực công kích của Husky trên cơ bản cũng không có tác dụng gì cả.

Chỉ có kỹ năng của Thỏ Không Gian là có thể giữ mạng được ở những lúc mấu chốt.

- Vù vù…

Thỏ Không Gian gãi gãi bờ mông, ánh mắt nhìn về phía chủ nhân của mình, hiển nhiên là có chút khó hiểu.

- Nhỏ tiếng một chút!

Trần Thư vỗ vỗ đầu của nó, chuẩn bị mượn Truyền Tống Dược Tề tới cứu người.

Một người một thỏ phủ phục tiến lên, không hề phát ra một chút âm thanh nào.

Nhưng ở trên phía trên bọn hắn đang có một viên hạt châu màu đen treo lơ lửng, thu hết mọi hành động của bọn họ vào mắt.

- Cẩn thận một chút, hình như ta phát giác được khí tức của kẻ địch rồi.

Trong lòng Trần Thư có hơi hoảng loạng, không hiểu sao lại dâng lên một dự cảm bất tường.

Mà ngay đúng lúc này, trước mắt của hắn bỗng xuất hiện một vòng lam quang.

Chỉ thấy phía xa xa đang có một con Lôi Điêu to lớn đang đậu phía trên một ngọn cây, vừa khoan thai mà lại tự đắc rỉa rỉa lấy lông vũ của mình.

Mà trên lưng của nó, Liễu Phong toàn thân đầy vết máu, trên người còn bị xiềng xích màu đỏ trói chặt lấy, bộ dạng bị thương vô cùng nghiêm trọng.

- Liễu lão sư?

Trong mắt Trần Thư đã hiển hiện lên một vòng sát ý lạnh như băng.

Nhưng vừa nghĩ đến kẻ địch ở trong bóng tối, trong nháy mắt hắn đã đè ép sát khí của mình xuống.

Hắn tự nói thầm một tiếng:

- Quả nhiên là Vương Cấp…

- Chính xác là như vậy!

- Hả?

Trần Thư sửng sốt, sau đó vẻ mặt của hắn bắt đầu thay đổi kịch liệt.

Hắn đột nhiên quay phắt đầu lại. Chỉ thấy một tên áo đen đang nằm ở bên cạnh hắn, bên ngoài khóe miệng lộ ra một nụ cười giễu cợt.

- Ngươi?

Vẻ mặt Trần Thư hơi chấn động. Vốn muốn dùng Truyền Tống Dược Tề, thế nhưng lại bị người áo đen nắm chặt lấy tay phải của hắn.

- Bình dược tề này hình như có hơi không tầm thường nha!

Vẻ mặt của người áo đen quỷ dị, trong mắt hiển hiện lên một tia tò mò.

Trong chốc lát, Golden Slime cùng với Husky đồng loạt xuất hiện, vốn đang muốn phóng thích kỹ năng, nhưng ngay sau đó đã có bốn Khế Ước Linh Vương Cấp mang theo khí thế khủng bố bao vây lại.

- Ta đã kính cẩn chờ đợi ngươi bao nhiêu ngày rồi, không cần phải phản kháng làm gì đâu?

Người áo đen mang vẻ mặt bình tĩnh, hắn ta mở miệng nói:

- Thật ra ta cũng chẳng có sát ý gì với ngươi cả!

- Hiệu trưởng!

Ngay đúng lúc này, vẻ mặt Trần Thư bỗng trở nên vui vẻ. Hắn vội vã la lớn.

Người áo đen theo bản năng mà giật thót mình, tiếp sau đó lại nhìn về phía sau lưng, nhưng lại không có một ai cả.

Nhưng chỉ trong một nháy mắt như vậy, trên tay trái của Trần Thư đã có thêm một bình dược tề màu xám. Đó chính là Bạo

Tạc Dược Tề phiên bản nâng cấp!

Hai bình dược tề này đều là nhận được từ phần thưởng của hệ thống khi hắn giày vò đám người Jack của Liên Minh Tự Do lúc trước.

Trần Thư mở nắp bình ra, trực tiếp hắt một bình nhỏ dược tề về phía trước.

Chương 1175: Makka Pakka, a ca oa ca…

Thân thể của Ngự Thú Sư Vương Cấp rất cường hãn, thậm chí còn có thể đối chọi được với đạn hỏa tiễn cứng như thép. Nhưng muốn chống đỡ được trước đạn hạt nhân, vậy đó chắc chắn chính là điều không thể xảy ra được. - Tặng cho ngươi một lời chúc phúc thư thái đây…

- Ôi đệt!

Vẻ mặt của người áo đen chấn động, theo bản năng đã phát giác được nguy cơ ập tới.

Hắn ta buông lỏng tay phải của Trần Thư ra, lăn mình một vòng hòng né tránh dược tệ đang tạt tới.

- Ùng ục!

Trần Thư không thèm để ý đến hắn ta, vội vã nuốt một ngụm Truyền Tống Dược Tề xuống, thân thể trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Lúc trước người áo đen còn bám chặt lấy hắn, tuy rằng Trần Thư có thể mượn Hệ Thống Không Gian mà chuyển dời Truyền Tống Dược Tề qua tay trái của mình, nhưng cũng bởi vì người áo đen ở bên cạnh, thế nên cũng kéo lấy hắn ta thuấn di cùng luôn.

Thế nên hắn chỉ có thể mượn đạn hạt nhân để bức lui hắn ta trước rồi lại nói.

- Nhân loại cũng có thể thuấn di sao?

Người áo đen lên tiếng kinh hô, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

- Ngươi cứ ở đó chờ chết đi!

Trần Thư nhìn hắn ta một cái, chuẩn bị đi cứu Liễu Phong trước rồi lại trở về Khởi Nguyên Đảo gọi viện binh tới.

Kết quả tay hắn vừa mới duỗi ra, còn chưa kịp chạm đến Liễu Phong thì một đạo lôi đình quỷ dị đã đánh tới!

Ầm!

Trong lúc nhất thời, Trần Thư không kịp tránh đi, bị lôi đình đánh trúng, cả người lập tức bị đánh bay ra ngoài rồi rơi ầm ầm xuống mặt đất.

- Nếu như bị tiểu quỷ như ngươi lừa mất, vậy bao nhiêu năm nay ta sống cũng vô dụng mất rồi.

Trong lòng người áo đen hơi thở phào nhẹ nhõm. Cũng may là hắn ta trời sinh có tính cẩn thận, vẫn để lại một tay, bằng không thật sự để cho đối phương đắc thủ rồi.

Éc!

Lôi Điêu đi tới bên cạnh người áo đen, mà xung quanh thân thể Liễu Phong trên lưng nó đã trải rộng lôi đình, đề phòng Trần Thư tới gần.

- Vù vù…

Trần Thư thở hổn hển, tay phải đã bị thương, máu tươi ào ạt chảy xuống.

Nhưng hắn cũng không để ý đến cơn đau nhức kịch liệt trên người, ánh mắt chỉ gắt gao nhìn chằm chằm vào ở người áo đen phía trước, trong mắt tràn ngập sát ý.

- Thật ra thì ta cũng không hề có ý định giết ngươi.

Người áo đen mỉm cười, nói:

- Bằng không chỉ dựa vào lôi điện vừa rồi thôi cũng đã đủ để miểu sát ngươi rồi!

- Rốt cuộc là ngươi muốn làm cái gì?

Trong lòng Trần Thư không ngừng suy nghĩ đối sách, ngoài miệng cũng cố gắng trì hoãn thời gian.

Người áo đen vươn tay phải ra, chỉ vào hắn mà nói:

- Ngươi! Người ta muốn chính là ngươi!

- ?

Trần Thư sửng sốt, không hiểu sao lạnh run một trận. Đây là cái suy nghĩ biến thái gì vậy chứ?

- Tự giới thiệu mình một chút, ta là Đại giáo chủ của Cứu Thế Giáo Hội, Hưu!

Người áo đen mỉm cười mà nói tiếp:

- Thật ra thì ta chỉ có một mục đích thôi, chính là muốn để các hạ… Gia nhập Giáo Hội!

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư hơi giật mình, lại có chút ngây người.

- Những thứ Hoa Hạ có thể cho ngươi, Giáo Hội bọn ta cũng đều có thể cho!

Giọng điệu nói chuyện của Hưu tràn ngập tự tin, hắn ta nói:

- Huống chi, ngươi không cảm thấy Giáo Hội bọn ta mới càng thích hợp với ngươi hơn sao?

- Muốn để ta bán mạng cho các ngươi hả?

Trần Thư bật cười một tiếng, nói:

- Các ngươi trả nổi sao?

- Trả nổi!

Hưu mỉm cười, hắn ta bình tĩnh nói:

- Lấy toàn bộ Giáo Hội ra xem như là cái giá, đủ chưa hả?

- Ngươi có ý gì?

- Chỉ cần ngươi chịu gia nhập, vị trí Tiểu giáo hoàng sẽ thuộc về ngươi!

Hưu mở miệng nói:

- Địa vị của Tiểu giáo hoàng cũng tương đương với Đại chủ giáo, thậm chí còn cao hơn một bậc nữa, có thể nói là dưới

một người trên vạn người! Hơn nữa một khi Giáo Hoàng thoái vị, ngươi chính là người đứng đầu của cả Giáo Hội!

- …

Trần Thư vẫn duy trì yên lặng, trong mắt đã có một chút động tâm.

Liễu Phong trừng lớn hai mắt, trong thoáng chốc đã hiểu rõ mọi chuyện. Chẳng trách đối phương lại dùng trăm phương ngàn kế để dẫn dụ Trần Thư ra.

- Ngươi có thiên phú, cũng có dã tâm! Giáo Hội bọn ta có thể cung cấp cho ngươi đủ loại trợ lực, giúp ngươi trở thành Truyền Kỳ! Đến lúc đó, chúng ta có thể xây dựng một vương triều duy nhất trên Lam Tinh!

Hưu mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Liễu Phong, ngữ khí tràn ngập mê hoặc:

- Mà ngươi cũng sẽ thành người đứng đầu chân chính của cả nhân loại!

Trần Thư nhếch miệng, bình tĩnh ngồi xuống mà nói:

- Hiện tại cũng lưu hành chuyện vẽ cái bánh to cho tội phạm sao? Nói gì đó thực tế chút đi!

- …

Vẻ mặt của Hưu cứng đờ lại. Mẹ nó ta nói nhiều như vậy, thế mà ngươi lại không có một chút phản ứng nào sao hả?

Hắn ta hít sâu một hơi rồi nói:

- Tất nhiên là có!

Tiếp theo đó, hắn ta lấy ba thùng chứa ra, trong đó chứa đầy Vật Liệu Hạch Tâm của hung thú.

- Ba Vật Liệu Hạch Tâm Hoàng Kim Lãnh Chúa! Một chút lễ gặp mặt!

Nói xong, hắn ta bèn trực tiếp ném tới hộp chứa tới, không hề do dự một chút nào.

- Hả?

Trần Thư để Thỏ Không Gian tiếp nhận lấy rồi quan sát một phen, đích thật là Vật Liệu Hạch Tâm, đây cũng có giá trị tầm mười tỷ rồi đó!

Chương 1176: Makka Pakka, a ca oa ca… (2)

– Chỉ cần ngươi chính thức gia nhập thì sẽ lập tức dâng lên một Vật Liệu Hạch Tâm Thú Hoàng ngay! Hưu mở miệng nói:

- Tuy rằng nó không bằng như thần kỹ, thế nhưng nó cũng không phải là thứ mà tiền tài có thể cân nhắc được đâu!

Trên Hoàng Kim Quân Vương chính là Thú Hoàng, loại tuyệt thế bảo vật này, e rằng trong kho ngân sách của chính phủ cũng không có đâu.

- Đồng thời, tài nguyên mà Giáo Hội đã tích lũy nhiều năm cũng sẽ do ngươi tùy ý sử dụng, có thể để cho ngươi nhanh chóng đột phá đến Hoàng Kim Cấp!

- Nghe cũng rất có thành ý đấy.

Trần Thư sờ lên cằm, tiếp tục mở miệng nói:

- Nếu như ta cự tuyệt thì sao đây?

Hưu lạnh lùng nói:

- Vậy thì Hắc Ám Sâm Lâm sẽ chính là phần mộ của ngươi và lão sư ngươi!

- Ta đồng ý!

Trần Thư lập tức vô cùng quả quyết mà nói:

- Có tiền không muốn, đại nghịch bất đạo!

- Thật sao?

Vẻ mặt của Hưu vô cùng vui mừng, không nghĩ tới lại thuận lợi như vậy.

Xem ra phân tích của Giáo Hội quả nhiên không hề sai. Đối với loại tội phạm như Trần Thư mà nói, chỉ cần cho đủ tài nguyên thì hắn sẽ có thể không giữ vững lập trường ngay.

Huống chi nếu như hắn không đồng ý, vậy coi như chỉ có một con đường chết thôi!

Cho dù đối phương có thể thuấn di đi nữa thì hắn ta chắc chắn cũng sẽ hủy diệt cả cái nơi này.

Hưu nói tiếp:

- Chẳng qua thì Giáo Hội yêu cầu ngươi phải làm một chuyện nho nhỏ trước đã…

- Cái gì?

- Giết hắn ta!

Hưu chỉ chỉ Liễu Phong dưới chân mình, muốn nhìn xem biểu hiện của Trần Thư một chút.

- Không có vấn đề!

Trần Thư nhìn về phía Liễu Phong, ánh mắt hai người đối diện nhau, thế nhưng lại đều tràn ngập bình tĩnh, không hề có một chút khác thường nào cả.

Grao grao!

Ngay đúng lúc này, hai mắt của Husky bỗng xuất hiện một vòng quang mang, trong miệng cũng bắn ra một ngọn lửa nóng rực.

Chỉ cần một Tử Vong Hỏa Trụ bắn ra thì đã có thể khiến cho Liễu Phong hoá thành tro tàn rồi, thậm chí ngay cả tro cốt cũng sẽ không còn.

Hưu mở miệng nói:

- Đánh đi, để Giáo Hội nhìn thấy thành ý của ngươi!

Nhưng ngay khi Husky sắp phóng thích kỹ năng thì Trần Thư lại đột nhiên mở miệng nói:

- Ta có hơi xúc động, có thể hát một bài ca trước rồi nói hay không?

- ?

Trong thoáng chốc, Hưu đã ngây ngẩn cả người. Mẹ nó chứ, đến lúc này rồi mà ngươi còn ca hát cái quỷ gì nữa?

Trần Thư nói:

- Ngươi cũng biết đó, lúc ta khai giảng đã thiếu chút nữa bị con hàng này hoả táng mấy, bây giờ thật vất vả mới có cơ hội báo thù, tất nhiên cũng muốn chúc mừng một chút.

- …

Hưu giật giật khóe miệng, nhưng hắn ta cũng đã biết rõ tin tức của Liễu Phong, đích thật là một rồng rất ưa thích hoả táng…

Hắn ta gật đầu một cái. Chút yêu cầu nho nhỏ ấy, tất nhiên hắn ta cũng không có lý do gì mà cự tuyệt.

- Nghe ta nói, cảm ơn ngươi… ấy… sai rồi…

Ánh mắt của Trần Thư tràn đầy quỷ dị. Hắn nhìn về phía bóng đen dưới chân mình, nhẹ giọng mà nói:

- Makka Pakka, a ca oa ca…

- ?

Khóe miệng của Hưu hơi co rút một chút, chỉ cảm thấy con hàng này thật sự có hơi bệnh nặng.

Nhà ngươi lúc chúc mừng đều hát bài này đấy hả?

Nhưng hắn ta lại không hề chú ý tới, màn đêm khắp bốn phía phảng phất như đã trở nên càng tối mịt hơn nữa…

Không đến một phút đồng hồ, Trần Thư đã hát xong, khóe miệng hắn còn mang theo ý cười mà nhìn về phía Hưu.

- Bắt đầu đi!

Ánh mắt của Hưu vẫn rất bình tĩnh, hắn ta nói:

- Chỉ cần ngươi giết hắn ta, ngươi sẽ có thể trở về tham gia trận thi đấu thế giới, sẽ không có bất kỳ ai hoài nghi ngươi cả!

- …

Trần Thư duy trì yên lặng, ánh mắt cũng một mực nhìn chằm chằm về phía cái bóng của mình.

Chỉ trong chốc lát sau, cái bóng của hắn phảng phất như hóa thành một vũng bùn, trong đó lại chậm chậm lộ ra một đạo

bóng đen thâm thúy, nguyên tố Ám phun trào khắp bốn phía, lúc này tình hình đã xuất hiện biến hóa quỷ dị.

Trần Thư thở phào một hơi, không ngờ lại thật sự để hắn triệu hoán thành công.

Nếu như ngay từ đầu mà đã hát thần khúc, tất nhiên sẽ khiến cho đối phương cảnh giác, thậm chí rất khả năng hắn ta sẽ kiềm chế hắn trước một bước. Đến lúc đó sinh mệnh của hắn và Liễu Phong đều sẽ gặp phải nguy hiểm ngay.

Nhưng bây giờ hắn giả vờ đáp ứng, tiếp sau đó lại đi hát một bài ca chúc mừng, lúc này mới có thể thuận lý thành chương mà làm việc.

Cho dù đối với người thường mà nói thì vẫn khá là quái dị.

Nhưng ai bảo con hàng này cứ luôn không đi theo con đường bình thường cơ chứ?

Chủ yếu nhất là hình tượng của hắn vẫn luôn không tốt lắm, trên quốc tế hắn cũng là một tên đồ tể điên cuồng chạy nhảy ngoài vòng pháp luật mà.

Nếu như là các thiên tài khác mà giả bộ đáp ứng, tất nhiên là Hưu sẽ không tin tưởng. Nhưng Trần Thư thì không giống như vậy, chỉ cần có lợi thì hắn sẽ có thể bán đứng hết tất cả mọi thứ.

- Tốc độ!

Hưu nhíu mày, nhìn về phía Trần Thư, trong lòng lại nảy lên một loại cảm giác hoảng sợ.

Chẳng qua thì con quạ đen trên vai hắn ta không có bất kỳ phản ứng gì, điều đó cũng có nghĩa rằng bốn phía đang không có nguy cơ nào cả.

- Trước khi hành sự, ta còn có một vấn đề muốn hỏi!

Chương 1177: Ta vẫn muốn làm giáo phụ hơn

Trần Thư nhếch miệng lên, trong mắt lại một lần nữa hiện lên vẻ ung dung. - Làm sao?

Vẻ mặt Hưu đã có một chút mất kiên nhẫn, hắn ta nói:

- Ngươi có thể đừng có nhiều chuyện như vậy hay không hả?

- Điều ta muốn hỏi chính là…

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, sau đó nói:

- Ngươi có thể chống đỡ nổi… Khế Ước Linh Truyền Kỳ ư…

- ?

Trong lòng Hưu đột nhiên trầm xuống, ánh mắt của hắn ta cũng có vẻ kinh nghi bất định, hắn ta nói:

- Ngươi có ý gì hả?

- Cũng chỉ đơn thuần hỏi một chút thôi, hoặc là Giáo Hội của chúng ta có Truyền Kỳ Cấp hay không á?

Trần Thư bình thản nói:

- Nếu như ta gia nhập với các ngươi, Truyền Kỳ Cấp của Hoa Quốc đánh giết tới thì phải làm sao bây giờ?

- Chuyện này ngươi cũng không cần phải lo lắng đâu, cũng không phải ai cũng có thể đến được tổng bộ của Giáo Hội!

- Nói như vậy, Giáo Hội không có Truyền Kỳ Cấp sao?

Trần Thư đã nắm giữ tình thế, hắn lại muốn đào thêm một chút tình báo của Cứu Thế Giáo Hội nữa.

Nhưng dường như là Hưu đã nhìn thấu hắn, hắn ta mở miệng nói:

- Chỉ cần ngươi đến Giáo Hội thì tất nhiên sẽ hiểu hết tất cả mọi tình huống thôi! Mặt khác, việc ngươi kéo dài thời gian khiến cho ta có chút bất mãn!

Thần sắc của hắn ta trở nên lạnh lẽo. Vừa rồi đối phương nhắc đến Truyền Kỳ Cấp khiến trong lòng của hắn ta có hơi bất an.

Chỉ thấy Lôi Điêu ở dưới chân hắn ta bỗng kêu lên một tiếng, hai mắt xuất hiện một vòng quang mang của kỹ năng. Lôi đình cuốn quét tới, nhắm thẳng mục tiêu vào Liễu Phong!

- Lại chờ thêm chút đã!

Trần Thư quát lớn lên một tiếng, hắn nói:

- Thật ra thì ta có chút do dự.

- Do dự cái gì?

Hưu nhướng mày, lại điều khiển Khế Ước Linh của mình dừng tay lại một chút.

Trong mắt Trần Thư có vẻ tham lam cùng dã tâm, hắn nói:

- Tiểu giáo hoàng hình như không đủ…

Vẻ mặt của Hưu rét lạnh, hắn ta nói:

- Vậy mà còn chưa đủ? Ngươi muốn làm cái gì hả? Giáo Hoàng sao?

- Không không không…

Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Làm Giáo Hoàng lại có hơi không nói đạo lý, nào có ai vừa thượng vị là đã làm lão đại của các ngươi chứ?

- Vậy đến tột cùng là ngươi muốn làm cái gì hả?

Hưu hít sâu một hơi, sau đó nói:

- Tất cả đều có thể thương lượng hết.

Hiện tại hắn ta đã không có bao nhiêu kiên nhẫn rồi, nhưng nghĩ đến lời dặn dò của Giáo Hoàng, hắn ta chỉ có thể cố nén tức giận xuống mà thôi.

- Ngươi có thể trở về hỏi Giáo Hoàng giúp ta một chút hay không…

Trần Thư gãi gãi đầu, mặt mũi tràn đầy chân thành mà nói:

- Hắn ta có còn thiếu cha hay không? Ta vẫn là muốn làm giáo phụ hơn.

- ?

Vẻ mặt Hưu sửng sốt, tiếp đó mặt mũi hắn ta tràn đầy tràn ngập sát ý.

- Ngươi đang đùa ta sao?

Vù…

Trong chốc lát sau, hai mắt Lôi Điêu đã tràn ngập quang mang màu xanh lam.

Một đạo lôi đình hết sức thô to xuất hiện, trực tiếp đánh về đầu của Liễu Phong!

Cùng lúc đó, con quạ đen đậu trên vai Hưu lóe sáng hai mắt, phóng xuất một chút hồng quang ra, vây quanh phạm vi bên cạnh Trần Thư lại.

Hiển nhiên, Trần Thư đã bị bao vây chặt chẽ rồi!

- Hắc Ám Sâm Lâm chính là nơi táng thân của hai người các ngươi!

Giọng nói của Hưu rét lạnh vô cùng. Hắn ta không trì hoãn thêm một giây nào nữa.

Nếu như Giáo Hội đã không thu nhận được thiên tài, vậy cũng chỉ có thể diệt từ trong gốc mà thôi!

Giáo Hội có tầm nhìn xa và rộng, tuy rằng bây giờ Trần Thư chỉ là Bạch Ngân, thế nhưng sức uy hiếp của hắn thậm chí cũng đã vượt qua Vương Cấp luôn rồi!

- Không phải, ngươi đây ra vẻ làm cái gì chứ?

Trần Thư coi thường hồng quang ở bên cạnh, mặc cho đối phương vây chặt lấy hắn.

- Sắp chết đến nơi rồi!

Vẻ mặt Hưu vô cùng lạnh lẽo, hắn ta nói:

- Lão sư của ngươi đã chết, hiện tại đến phiên ngươi!

Hắn ta nhìn thẳng về phía Trần Thư, thậm chí cũng không thèm cúi đầu nhìn Liễu Phong lấy một cái, hiển nhiên là đã biết lúc này hắn ta đã tử vong.

Nhưng ngay đúng lúc này, bên cạnh hắn ta lại xuất hiện một tiếng cười nhạo.

- Ngự Thú Sư thì không cần thị lực nữa đúng không?

- Sao chứ?

Hưu hơi giật mình, hắn ta lập tức quay phắt đầu nhìn lại.

Chỉ thấy lúc này, Liễu Phong đã đứng dậy, hơn nữa Phong Linh Tỏa trên người hắn ta đã biến mất không thấy đâu nữa.

Tuy rằng thân thể hắn ta vẫn bị trọng thương, nhưng hiển nhiên vừa rồi hiển nhiên là không hề bổ lên người hắn ta.

- Ngươi… Ngươi vẫn chưa chết?

Trong lòng Hưu tràn ngập bất an, hắn lại điều khiển Lôi Điêu phóng thích kỹ năng một lần nữa.

Mấy đạo lôi đình trong nháy mắt đã đánh úp tới, mang theo uy năng kinh người mà vọt về phía Liễu Phong!

- Hì hì!

Liễu Phong vươn cánh tay phải còn mang theo vết máu ra, vung lên một cái thủ thế quốc tế đối với Hưu!

Ầm ầm…

Lôi đình đánh tới, nhưng phía trước người Liễu Phong lại xuất hiện một đạo Hắc Ám Bình Chướng, trực tiếp cắn nuốt lôi đình một cách dễ dàng.

- Hả?

Hưu hơi giật mình, tiếp đó, trong lòng hắn ta đã tràn ngập bất an.

Phía bên trên Bình Chướng không hề xuất hiện bất kỳ một chút uy năng của kỹ năng nào cả, nhưng nó có thể ngăn cản được kỹ năng Vương Cấp của hắn ta, đây tuyệt đối không có khả năng là Khoa Kỹ Vũ Khí.

Chương 1178: Ta vẫn muốn làm giáo phụ hơn (2)

Chỉ có một loại khả năng, thực lực của đối phương sâu không lường được, mà hắn lại có thể che giấu sự dao động của kỹ năng một cách hoàn mỹ! Grao grao!

Trong chốc lát sau, trên người bốn con Khế Ước Linh của hắn ta đều xuất hiện quang mang của kỹ năng.

Một cỗ khí thế hủy thiên diệt địa bỗng nhiên ập tới!

Nhưng kỹ năng còn chưa được phóng xuất ra thì chỉ thấy màn đêm khắp bốn phía phảng phất như được trao cho sinh mệnh, nó điên cuồng vọt về phía Hưu, cứ như thể muốn cắn nuốt hắn ta hầu như không còn chút gì!

Vẻ mặt Hưu trắng bệch một mảng, trong lòng lại hết sức chấn động, phảng phất như tử vong có thể ập xuống bất cứ lúc nào.

Giờ này phút này, Liễu Phong ở bên cạnh và Trần Thư ở đằng trước đã sớm biến mất không thấy đâu nữa, trong thiên địa chỉ còn lại có hắn ta cùng với Khế Ước Linh của mình.

Rầm rầm rầm…

Đủ loại kỹ năng khủng bố va chạm với màn đêm, thế nhưng lại không hề ảnh hưởng đến nơi này một chút nào cả.

- Truyền Kỳ… Truyền Kỳ…

Hưu siết chặt hai nắm tay, trong mắt tràn ngập phẫn nộ cùng sát ý, nhưng trong lòng hắn ta lại xuất hiện sự sợ hãi vô bờ…

- ?

Vương Tuyệt ngẩn ra, hắn ta vội vàng nói:

- Không phải món nợ của ta ư?

- Đều như nhau cả thôi!

Trần Thư vọt thẳng ra ngoài, ngăn ở phía trước tên tuyển thủ Hắc Châu kia.

- Ngươi muốn làm gì?

Vẻ mặt Babrru giận dữ, trong mắt hắn ta lộ ra tia hung tàn, một bộ dạng tràn đầy uy hiếp.

- Thế nào? Còn muốn động thủ nữa sao?

Trần Thư nhướng mày, lập tức xoay người mở túi tác chiến ra, bắt đầu lục lọi ở bên trong. Cuối cùng, hắn lấy một cái túi phân màu đen trông có vẻ tinh xảo ra.

- Cũng xưng với ngươi đấy chứ?

- …

Vẻ mặt Babrru hơi ngẩn ra, theo bản năng mà thụt lùi về sau một bước.

Quần chúng vây xem ngửi thấy một mùi vị sặc sụa thì đều đồng loạt thay đổi sắc mặt.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy túi phân của tội phạm.

Trong thoáng chốc, mọi người đã nghĩ ngay đến tuyển thủ của Liên Minh Tự Do đã bị gài hàng lúc trước…

Trần Thư cười hì hì mà nói:

- Vị Ngự Thú Sư này, ta đoán ngươi cũng không muốn bị mất mặt trước toàn thể khán giả toàn quốc đâu nhỉ?

- …

Trong mắt của hắn ta đã có ý định lùi bước, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào Trần Thư, thế nhưng quần chúng vây xem lại không hề ngại chuyện lớn một chút nào, người nào người nấy đều bắt đầu châm ngòi thổi gió:

- Ta nghe nói Ngự Thú Sư tới từ Hắc Châu còn hiếu chiến hơn cả dân tộc chiến đấu nữa, không phải là hắn ta sợ rồi đó chứ?

- Đúng vậy đó. Ta cũng không ngờ đến một màn này. Nếu như thật sự không được, vậy chúng ta gọi thêm người đi chứ!

- Tất cả câm miệng hết đi!

Babrru trừng mắt liếc nhìn đám người bên cạnh. Các ngươi giỏi thì các ngươi lên đi!

Tuy rằng bọn hắn hiếu chiến, sùng bái thực lực tuyệt đối, nhưng bọn hắn cũng không dám đối nghịch với tội phạm đâu!

Tiếng huyên náo của các tuyển thủ ở khắp bốn phía xung quanh lập tức thu hút sự chú ý của các cường giả ở bên trên.

Ngay đúng lúc này, Liễu Phong cưỡi Khế Ước Linh bay tới, liếc mắt một cái là đã nhìn thấy Trần Thư đang cầm túi phân trong tay.

Thần sắc của hắn ta có hơi sửng sốt, hắn ta vội vàng nói:

- Trần Bì! Tên tiểu ngươi lại làm gì đấy hả?

Babrru thở phào nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng có trưởng bối đến quản lý một chút rồi.

- Liễu lão sư…

Trần Thư đang muốn giải thích một chút, kết quả là bị cắt đứt ngay lập tức.

Liễu Phong nhẹ giọng nói:

- Ở đây trước mặt bàn dân thiên hạ, ảnh hưởng không tốt, đợi đến buổi tối rồi lại làm gì thì làm!

- …

Babrru giật giật khóe miệng, vốn hắn ta còn cho rằng là cứu tinh tới, kết quả lại là một tên đồng bọn sao?

- Liễu lão sư, hắn ta đánh cược với ta, kết quả thua rồi còn không chịu nhận!

Lúc này, đám người Vương Tuyệt bèn đi tới, rộn ràng chỉ tay về phía Babrru, muốn đòi lại một lời công đạo.

- Là như vậy sao?

Liễu Phong quay đầu trông lại. Tuy rằng vẻ mặt của hắn ta vẫn rất ôn hòa, thế nhưng lại khiến cho người ta có hơi rét run trong lòng.

Đây cũng không phải là một người tốt lành gì đâu!

Babrru nuốt nuốt nước miếng, trong nháy mắt đã phát giác được nét hung tàn của Liễu Phong.

Hắn ra cười khan một tiếng, sau đó nói:

- Vừa rồi ta có chút chuyện gấp nên quên mất, thật xin lỗi!

Nói dứt lời, hắn ta bèn lấy vật liệu Hoàng Kim Lãnh Chúa trong tay ra rồi đưa cho Trần Thư, ngay sau đó vô cùng chật vật mà chạy trốn.

Quần chúng vây xem đều lắc đầu, đáng tiếc không được tiếp tục xem một màn kịch.

Chẳng lẽ trận thi đấu thế giới chỉ có một cảnh tượng đáng nhớ như vậy thôi sao?

Nhưng nếu như đổi lại là bọn họ, đại khái cũng sẽ lựa chọn lui bước thôi.

Ai dám tin một đám người trước mắt là tới từ Hoa Hạ Học Phủ cơ chứ?

Nếu như nói là người của tổ chức Ám Dạ, e rằng người ngoài cũng sẽ không hề hoài nghi một chút nào đâu.

- Lão Vương, cầm chắc vào!

Trần Thư cười cười, đưa vật liệu Lãnh Chúa trong tay mình cho Vương Tuyệt.

- Hả?

Thoáng chốc Vương Tuyệt có hơi giật mình, thậm chí còn lui lại một bước theo bản năng, trong mắt có vẻ kinh nghi bất định.

Trần Thư cười cười mà nói:

- Ngươi sao đấy hả?

Chương 1179: Ta vẫn muốn làm giáo phụ hơn (3)

– Ta còn chưa nhắc tới, thế mà ngươi lại chủ động đưa cho ta? Vương Tuyệt gãi gãi đầu, có chút bị làm ngơ ngác không biết phải làm sao.

Dựa theo tính cách của Trần Thư, bảo vật đã rơi vào trong tay của hắn sao có thể toàn thân lui ra được chứ?

- Chúng ta là huynh đệ mà! Ta có thể lừa lấy đồ của ngươi được sao?

Trần Thư khoác lấy vai của hắn ta mà nói:

- Hơn nữa Bạch Ngân Cấp còn cần tài nguyên rất xa xỉ, bây giờ ngươi có thể giữ đó trước đó.

- …

Tay phải của Vương Tuyệt có chút run rẩy, hắn ta thu vật liệu Lãnh Chúa vào, nhưng vẫn có chút không dám tin.

Trần Thư cười cười mà nói:

- Đúng rồi, ngươi giúp ta một chuyện đi, thế nào hả?

- Hửm?

Ngay lập tức, nét mặt của Vương Tuyệt đã cứng đờ lại, quả nhiên không hề đơn giản như vậy mà!

Hắn ta thận trọng nói:

- Chỉ cần không dính đến tiền và thuốc uống thì ta đều không có vấn đề gì lớn cả.

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng. Sao ngươi cứ nhớ mãi bình thuốc uống kia làm cái gì thế hả?

Hắn cười cười mà nói:

- Ngươi có hứng thú làm ăn lớn với ta một trận hay không?

- Cái gì?

Thoáng chốc Vương Tuyệt đã phát giác ra có gì đó không ổn, theo bản năng mà kéo giãn khoảng cách với Trần Thư.

- Ta bán thân… Không đúng… Bán nghệ không bán thân đâu nhứ!

- …

Trần Thư lườm hắn ta một cái. Ngươi cũng thật là dám tưởng tượng quá ha!

Đám người Liễu Phong cũng quay đầu trông lại, muốn nghe thử xem Trần Thư chuẩn bị nói cái gì.

- Trên Khởi Nguyên Đảo quá nhàm chán, chúng ta tạo ra chút hạng mục giải trí đi.

Trần Thư nhướng mày mà nói:

- Nếu như đã tỷ thí, vậy để người trên đảo tụ tập tới chơi bời một chút thôi!

- …

Vương Tuyệt giật giật khóe miệng, hắn ta nói:

- Mở sòng bạc?

- Sao nói lời khó nghe vậy chứ.

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Lúc trước Trần Thư ta cũng đã từng nói rồi, ta không đội trời chung với chất độc với cá cược.

- Cái này của chúng ta chủ yếu là dùng để giải trí thôi…

- Tiểu tử ngươi im miệng lại ngay đi.

Liễu Phong trực tiếp ngắt lời hắn:

- Tiểu tử ngươi không nhìn thấy quy tắc tranh tài à?

- Ta nhìn thấy mà!

Trần Thư nhếch môi cười cười, hắn nói:

- Vì thế nên ta mới để lão Vương đi làm đó!

- ?

Vương Tuyệt lập tức quay đầu lại nhìn hắn. Cái quái gì thế hả?

- y… Nói sai rồi, là để ngươi tìm một vài nhân viên tới làm!

Trần Thư nhướng mày, sau đó nói:

- Không phải trên đảo có nhân viên phụ trách sửa chữa thiết bị ư? Vốn dĩ bọn hắn cũng không có tư cách tranh tài mà.

- …

Liễu Phong quay đầu lại nhìn hắn, bất kể có thế nào đi nữa thì tên tiểu ngươi cũng vẫn có thể tìm ra được lỗ thủng quy tắc đúng không?

Hắn ta mở miệng nói:

- Vương Tuyệt, ngươi đừng có nghe lời con hàng này, đến lúc đó sẽ bị truy xét trách nhiệm đó.

- Ta không lên thuyền giặc đâu!

Vương Tuyệt gật gật đầu, trực tiếp quả quyết cự tuyệt.

Hắn ta chỉ muốn đánh cho xong trận tranh tài này thật tốt, cũng không hy vọng sẽ xuất hiện con thiêu thân gì đâu.

- Vậy ngươi trả vật liệu lại cho ta!

- ?

Vương Tuyệt trực tiếp điều khiển Không Gian Điểu thu vật liệu vào, sau đó xoay người rời khỏi nơi này.

- …

Khóe miệng Trần Thư co rút lại, sau đó mặt mũi tràn đầy tươi cười mà nhìn những người còn lại ở xung quanh.

Một giây sau, tất cả người bên cạnh hắn đã chạy hết không thấy bóng dáng đâu nữa…

- Chẳng lẽ không có một đồng đạo nào có chí hướng to lớn hay sao chứ?

Trần Thư thở dài, lắc đầu rồi chậm rãi mà đi đến nơi ở của mình.

Trên đường đi, thỉnh thoảng hắn còn bật cười ra tiếng, một bộ dạng cứ như thể người điên vậy.

Người qua đường nhao nhao tránh xa hắn ra, thậm chí còn không nhịn được mà thở dài nói:

Một vị thiên tài đang yên đang lành, tiếc là có chút bệnh nặng…

Trần Thư làm gì thèm để ý đến suy nghĩ của phàm nhân chứ? Thỉnh thoảng hắn còn mở hạng mục tuyển chọn của hệ thống ra xem xét:

[Lựa chọn thứ nhất: Giành được top8 trong trận đấu thế giới! Hoàn thành ban thưởng: toàn bộ thuộc tính của ba Khế Ước Linh đều tăng 5%]

[Lựa chọn thứ hai: Giành được top4 trong trận đấu thế giới! Hoàn thành ban thưởng: Mười gốc dược liệu Hoàng Kim + Cự Đại Hóa thêm một]

[Lựa chọn thứ ba: Giành được giải quán quân trong trận đấu thế giới! Hoàn thành ban thưởng: Thỏ Không Gian lĩnh ngộ được kỹ năng chuyên môn + toàn bộ kỹ năng của Slime thêm một + thuộc tính nguyên tố của Nguyên Tố Thú tăng 5%]

[Lựa chọn thứ bốn: Trực tiếp bị đào thải ngay vòng thứ nhất! Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực của bản thân sẽ không còn gia tăng nữa! Thu được Bạo Tạc Dược Tề * 999!]

Hí!

Lôi Điểu dưới chân Hưu rít lên một tiếng, lợi trảo tràn ngập lôi đình màu lam.

Đôi mắt nó lóe lên ánh sáng, một lợi trảo sắc nhọn được ngưng tụ bởi lôi điện vung ra, xông vào bóng tối trước mặt.

Cùng lúc đó, Khế Ước Linh hệ Quang Minh bên cạnh cũng tung ra một kỹ năng.

Chỉ thấy kim quang đánh tới, dung hợp làm một với lợi trảo lôi điện.

Tổ hợp kỹ năng sấm sét và ánh sáng khiến uy thế của hắn ta lập tức tăng vọt một khoảng dài!

Xoẹt xoẹt xoet.

Tiếng cắt chém dữ dội xuất hiện, khiến người nghe thấy mà tê dại cả da đầu.

Chương 1180: Một con Khế Ước Linh Truyền Kỳ mà lại đang câu cá

Lôi quang lợi trảo không ngừng vùng vẫy, ánh sáng của nó lại dần trở nên ảm đạm, nhưng cũng xé rách được một góc của bóng tối trước mặt. Gừ gừ!

Mà hai Khế Ước Linh cũng vội vàng thả ra kỹ năng, cuối cùng cũng xé rộng ra vết nứt phía trước.

Hưu và năm Khế Ước Linh thuận lợi chui ra ngoài.

Tầm nhìn của hắn ta khôi phục lại, về bên trong Hắc Ám Sâm Lâm.

Mà ở phía trước, Trần Thư và Liễu Phong đang đứng với vẻ mặt tràn đầy giễu cợt nhìn hắn ta.

Nhưng Hưu cũng không để ý đến hai người mà nhìn về phía một thân ảnh đứng trước hai người.

Sắc mặt hắn ta lạnh lùng, tỏa ra khí thế thần bí, thậm chí đến cả năm Khế Ước Linh Vương Cấp cũng không dám nhìn thẳng vào hắn ta!

Đây chính là Tinh Linh nguyên tố Ám Truyền Kỳ Cấp!

- Ám Vương Hoa Quốc…

Sắc mặt Hưu cực kỳ khó coi, quả nhiên giống như hắn ta suy đoán, chuyện tệ nhất cũng xuất hiện…

- Ta muốn nói hai câu…

Vù vù vu!

Trong chốc lát, xung quanh màn đêm quỷ dị xuất hiện vô số lưỡi dao sắc bén ẩn trong bóng tối.

- Chết tiệt!

Hưu tức giận mắng một câu, vội vàng để Khế Ước Linh phóng ra kỹ năng chống lại.

Ầm ầm.

Đủ loại kỹ năng đều bị lưỡi dao bóng tối chém nát, toàn bộ đâm vào trong cơ thể Khế Ước Linh.

Trong khoảnh khắc giao chiến, cả bốn Khế Ước Linh đều bị thương!

Vương Cấp và Truyền Kỳ Cấp chênh lệch quá lớn!

- Giết ta thì Hoa Quốc sẽ kết thù với Cứu Thế Giáo Hội…

Hưu mở miệng nói, hy vọng có thể tranh thủ một chút hy vọng sống!

Hai mắt Ám Vương lóe lên hắc quang, màn đêm xung quanh rung động, lại ngưng tụ ra một kết giới nữa, trực tiếp chặn đường lui của Hưu!

Hiển nhiên hắn ta đã thể hiện thái độ!

- Được! Được lắm!

Ánh mắt Hưu lạnh lẽo, cho dù đang ở trong tuyệt cảnh thì cũng không quên.

Rầm rầm!

Trong chốc lát, bốn Khế Ước Linh ngửa mặt lên trời gào thét, phóng ra đủ loại kỹ năng đại uy lực!

Ám Vương vẫn thờ ơ như trước, vung tay phải lên.

Nhưng lúc này sắc mặt Ám Vương lại hơi biến đổi, dường như phát hiện ra điều gì đó mà quay đầu lại nhìn Liễu Phong.

- Sao thế? Ám Vương…

Liễu Phong hơi sửng sốt, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng đúng lúc này, một tia bóng tối đánh đến, lập tức chui vào trong miệng Liễu Phong.

- Ngươi?

Hai mắt Trần Thư co rụt lại, lập tức thả ra Khế Ước Linh mà trực tiếp nhắm vào Ám Vương ở phía trước.

- Im miệng!

Đôi mắt Ám Vương lóe lên, mấy xiềng xích hắc ám xuất hiện, tạm thời khống chế được Khế Ước Linh của Trần Thư.

Vẻ mặt hắn ta nghiêm túc, nhìn chăm chú Liễu Phong dường như đang nỗ lực điều khiển kỹ năng của mình.

Một lúc lâu sau, miệng Liễu Phong bị cưỡng ép mở ra.

Một luồng hắc khí chậm rãi xuất hiện, bao quanh một viên Lôi Châu nhỏ, trên đó tràn ngập uy năng khủng bố.

- Khụ khụ…

Liễu Phong cúi gập người xuống, nhịn không được ho khan dữ dội.

- Cám ơn… Ám Vương…

- Hả? Con hàng này âm hiểm như vậy à?

Trần Thư mở to đôi mắt nhìn, lập tức hiểu ra.

Cơ thể Liễu Phong bị hạ một kỹ năng lôi điện trong lúc không hay biết gì.

Cho dù Trần Thư có thể cứu được hắn ta đi thì chỉ cần Hưu dẫn động kỹ năng thì có thể cùng tiêu diệt cả hai người.

Ám Vương thu hồi giam cầm với Trần Thư, ánh mắt lại nhìn về phía trước.

Chỉ thầy kết giới hắc ám của hắn ta lại bị kéo ra một lỗ hổng, Hưu đã bỏ trốn mất dạng từ lâu.

- Muốn trốn à?

Ám Vương lẩm bẩm một câu, thân thể hóa thành một luồng hắc ám, dung nhập vào trong cảnh vật.

- Ngoại trừ tên Vũ kia ra thì quả nhiên Đại Chủ Giáo không có một ai lương thiện.

Trần Thư nhíu mày, không ngờ điều này có thể khiến Hưu bỏ trốn.

Hắn nhìn Liễu Phong, hỏi:

- Liễu lão sư, ngươi không sao chứ?

- Không… không sao…

Liễu Phong phất tay, trong mắt cũng tràn ngập vui mừng.

- Vậy là tốt, đi xem náo nhiệt thôi!

Trần Thư nhếch môi cười một tiếng, lập tức đưa theo Liễu Phong, cưỡi Slime đi thẳng vào sâu trong không gian.

Lúc này, hắn vẫn có hệ thống chỉ dẫn nên không cần lo lắng sẽ mất dấu.

Nửa tiếng trôi qua.

Một bãi đất trống trong Hắc Ám Sâm Lâm.

Hưu cưỡi Lôi Điểu chồng chết vết thương, lảo đảo nghiêng ngả bay đi.

Khi hắn ta nhìn thấy bãi đất trống thì trên mặt hiện lên vẻ may mắn sống sót sau tai nạn.

Lúc này bên cạnh Hưu chỉ còn lại ba Khế Ước Linh.

Mà hai Khế Ước Linh khác đã tử trận vì ngăn cản Ám Vương…

Nhưng chỉ cần hắn ta còn sống thì tất cả đều xứng đáng!

Lúc này, hắn ta lấy ra một viên hạt châu không màu rồi đột nhiên bóp nát vỡ.

Hạt châu vỡ vụn, trên bãi đất trống xuất hiện không gian ba động.

Trong chốc lát, một Không Gian Thông Đạo cỡ nhỏ ngưng kết hình thành, kết nối với một địa phương không biết tên trên Lam Tinh.

- Kế hoạch thất bại à?

Trong Thông Đạo lại có một tên mặc áo đen bình thản đi ra.

Trên vai hắn ta có một tiểu thú màu đen, đôi mắt không ngừng lóe lên ánh sáng, duy trì Không Gian Thông Đạo.

Nhưng ngay khi hắn ta vừa lộ đầu ra thì sắc mặt đột nhiên thay đổi!

- Mẹ nó ngươi muốn hại ta à?

Ngươi áo đen quát lớn một tiếng, lập tức rút về Không Gian Thông Đạo, động tác nước chảy mây trôi như tự nhiên mà thành.

Vù vù.

Vô số hắc ám phun trào như thủy triều chảy vào Không Gian Thông Đạo.

- Gừ!

Chương 1181: Xin lỗi, ta không chỉ là một tên tội phạm

Chỉ nghe thấy phía sau Thông Đạo truyền đến một tiếng gầm thét thảm thiết, sau đó toàn bộ Thông Đạo bị bóng đêm mạnh mẽ cắn xé! - Đáng tiếc…

Trong chốc lát, màn đêm phun trào rồi lại ngưng tụ ra thân thể Ám Vương một lần nữa!

- Ngươi cố ý?

Hưu phẫn nộ hét lên, trên mặt đã đầy vẻ tuyệt vọng.

Hắn ta không ngờ, một Khế Ước Linh Truyền Kỳ mà lại đang câu cá…

Vù vù vù vù vù…

Ám Vương không trả lời câu hỏi của Hưu, chỉ thấy trên người hắn ta đột nhiên hiện lên khí thế rung trời.

Đã câu cá thất bại thì Hưu cũng không còn giá trị lợi dụng nữa.

Trong nháy mắt, toàn bộ Hắc Ám Sâm Lâm đều biến thành một nơi đen kịt, vô số nguyên tố Ám vọt tới.

Uy thế đáng sợ khiến toàn bộ hung thú đều rét run, thậm chí ngay cả Quân Vương đang giấu mình trong nơi sâu thẳm cũng

run rẩy, không dám lộ ra chút khí tức nào.

- Mẹ nó! Mạnh thật!

Trần Thư và Liễu Phong đuổi theo cũng lập tức phát iện ra nguyên tố Ám nóng rực xung quanh.

Lúc này, dường như Ám Vương đã biến thành chúa tể thiên địa, khiến người ta không dám nhìn vào!

Nếu là một Dị Không Gian còn lại thì Hưu có thể có một ít cơ hội chạy trốn nhưng lúc này đang ở Hắc Ám Sâm Lâm, là sân nhà của Ám Vương!

Ầm ầm.

Bóng tối sâu thẳm xung quanh như hóa thành thủy triều, lao nhanh đến vị trí của Hưu.

Trong chốc lát, Lôi Điểu dưới chân hắn ta lập tức bị đánh trúng, đầu trực tiếp vỡ vụn ra.

Màn đêm vọt tới, rót vào trong thân thể tàn phế của nó, mạnh mẽ chôn vùi sức sống của nó!

Một Khế Ước Linh Vương Cấp mạnh mẽ không ai bì nổi đã ngã xuống trong nháy mắt!

- Sao lại mạnh như vậy…

Sắc mặt Hưu hoảng sợ, khuôn mặt u ám đã không còn dục vọng muốn sống nữa.

Hắn ta đã nghe về truyền thuyết của người mạnh nhất Hoa Quốc vô số lần, vốn cho rằng thực lực của mình đã đủ mạnh rồi, cho dù không địch lại thì cũng có thể ung dung chạy trốn nhưng bây giờ mới chỉ là một Khế Ước Linh Truyền Kỳ đã có thể thoải mái nghiền ép hắn ta.

Ầm ầm.

Lúc này, bóng tối lại lao đến, mục tiêu chính là hai Khế Ước Linh cuối cùng kia.

Nhưng lúc này cuồng phong được ngưng tụ từ thủy triều hắc ám lại thổi bay áo choàng của Hưu lên, để lộ khuôn mặt hắn ta…

- Là ngươi?

Sắc mặt Liễu Phong chấn động, ánh mắt nhìn chằm chằm Hưu ở phía trước.

- Cái gì?

Ám Vương và Trần Thư cùng nhìn lại, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu, chẳng lẽ là người quen sao?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Liễu lão sư, ngươi biết hắn ta à?

Liễu Phong gật đầu, gằn từng chữ nói:

- Hicks của Knull!

- Cái gì?

Trần Thư ngẩn người, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra.

Gia tộc Knull!

Trong mắt Liễu Phong tràn ngập ý hận, nói:

- Ngươi vẫn còn sống sao?

- Không ngờ lại có người nhận ra ta…

Mái đầu Hưu bạc trắng, khuôn mặt lộ ra nét tang thương vô cùng, trong mắt còn có mấy phần cảm khái.

Liễu Phong cười nói:

- Không cần nói đến tộc trưởng Knull lúc trước, đến cả một con chó của gia tộc các ngươi ta cũng có thể nhận ra!

- ?

Hưu sửng sốt, đang mắng ta đấy à?

- Ta có thể hỏi hai vấn đề trước khi chết không? Để báo đáp lại, ta có thể nói cho ngươi biết chuyện năm đó!

Hắn ta xòe hai tay ra, trong mắt đã có ý muốn chết.

Đường lui duy nhất hiện giờ đã bị Ám Vương phá hoại, hắn ta không có khả năng sống sót rời đi được nữa.

Không ngờ Hắc Ám Sâm Lâm mình cẩn thận tỉ mỉ lựa chọn lại trở thành mộ địa của hắn ta…

Ám Vương và Trần Thư đều quay đầu lại nhìn Liễu Phong, mọi chuyện đều do hắn ta đưa ra quyết định.

Liễu Phong ngẩn ra, sau đó cảm kích gật đầu, nói:

- Có thể!

- Được!

Hưu mỉm cười, nói:

- Để bày tỏ thành ý, bắt đầu từ vấn đề của ngươi trước!

- Năm đó, lão sư của ta chết như thế nào?

Liễu Phong hỏi ra nghi vấn nhiều năm của mình.

- Thật ra…

Hưu nhếch miệng, nói:

- Lúc trước, Tịch Tĩnh Hắc Hải không có dược liệu mà hắn muốn, tất cả chỉ là tin tức bọn ta truyền ra thôi.

- Mục đích, chính là vì lão sư của ngươi!

- Tại sao?

Sắc mặt Liễu Phong kích động, nói:

- Hắn chỉ là một Hoàng Kim Ngự Thú Sư, không đáng để các ngươi tốn nhiều công sức như thế!

- Nhưng hắn bồi dưỡng ra được quá nhiều thiên tài, thậm chí tầm quan trọng của hắn chỉ dưới Truyền Kỳ Ngự Thú Sư!

Hưu lắc đầu, nói:

- Mỗi một quốc gia đều đã trở thành tử địch của Giáo Hội chúng ta từ lâu, đương nhiên không thể để cho các ngươi xuất hiện nhiều cường giả như vậy!

- Năm đó, khi tiến vào Dị Không Gian, chúng ta vẫn luôn tìm kiếm cơ hội, cuối cùng là một tên Vương Cấp cùng với nhiều Hoàng Kim Cấp, thành công vây giết hắn!

- Được…

Liễu Phong nắm chặt hai tay thành nắm đấm, lẩm bẩm:

- Gia tộc Knull… Cứu Thế Giáo Hội…

- Hiện giờ, cần các ngươi trả lời vấn đề của ta!

Ánh mắt của Hưu nhìn về phía Trần Thư, khó hiểu hỏi:

- Sao ngươi lại được Ám Vương che chở? Lúc trước ngươi săn bắt Hổ Vương trên hòn đảo Băng Tuyết thành công như thế nào?

Thật ra Cứu Thế Giáo Hội đã từng cân nhắc vấn đề này, trên người Trần Thư có ấn ký của Ám Vương, dù sao cũng là đệ nhất thiên tài của Hoa Quốc nên không thể để hắn xảy ra chuyện gì.

Nhưng cái giá của ấn ký Ám Vương rất lớn, chẳng những sẽ làm suy yếu thực lực của bản thân hắn, hơn nữa còn làm thời gian hồi chiêu dài hơn!

Chương 1182: Xin lỗi, ta không chỉ là một tên tội phạm (2)

Dựa vào tình báo của Giáo Hội, lúc trước Trần Thư thành công đi săn được Hổ Vương kia chính là do Ám Vương ra tay. Nếu không thì một Bạch Ngân Cấp dù có nghịch thiên đến đâu cũng khó có khả năng săn được Bạch Ngân Quân Vương, huống chi bên cạnh Quân Vương còn có vô số tiểu đệ hung thú.

- Hai vấn đề?

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Coi như ta tặng ngươi, ta chống hiến lớn như vậy, được Truyền Kỳ che chở không phải là bình thường sao?

- Còn tại sao lại bắt được thành công thì đương nhiên là bật tí hack rồi!

Hắn nghĩ đến bình Tử Vong Dược Tề lúc trước, trực tiếp làm nó bị thương nặng, nếu không thì hắn thật sự không bắt nổi một con Bạch Ngân Quân Vương.

- Bật hack?

Vẻ mặt Hưu nghi ngờ, mặt mũi tràn đầy sửng sốt, đây cũng không phải trò chơi, chỗ nào có hack?

- Có nói thì người phàm như ngươi cũng không hiểu!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Vấn đề của ta đã xong. Lão sư, ngươi hỏi đi!

Liễu Phong gật đầu, hỏi:

- Quan hệ của Giáo Thế Cứu Hội với gia tộc Knull là gì?

- …

Hưu không vội trả lời mà sờ Ô Nha trên vai. Ô Nha thả ra một kỹ năng điều tra, xác nhận xung quanh không có thiết bị khoa học kỹ thuật gì thì mới yên lòng, nói:

- Ta là tộc trưởng, còn là Đại Chủ Giáo của Giáo Hội, các ngươi còn không biết là quan hệ gì ư?

Trong mắt hắn ta đầy vẻ đùa cợt nhưng không lo lắng gia tộc sẽ xảy ra chuyện.

Hiện giờ mọi người không có bằng chứng, Liên minh Tự Do cũng không thể vô duyên vô cớ từ bỏ một gia tộc Vương Cấp.

- Thật ra là quan hệ gì không quan trọng.

Trần thư lắc đầu, nói:

- Mặc kệ cho gia tộc Knull hay Cứu Thế Giáo Hội thì kết quả đều như vậy, đều phải ăn đạn hạt nhân.

- …

Khóe miệng Hưu giật giật, sau đó lại hỏi:

- Vấn đề thứ hai của ta!

- Vì sao ngươi lại từ chối Giáo Hội?

Hắn ta thực sự nghĩ mãi không ra, theo lý màn nói thì Trần Thư không có lý do gì để từ chối cả.

Một bên là Giáo Hoàng trên vạn người, thậm chí còn có thể ra lệnh cho Vương cấp, hơn nữa có thể hưởng thụ tài nguyên gần

như vô hạn.

Một bên khác là làm thiên tài trong một đại quốc, cho dù xuất sắc thế nào thì vẫn chỉ là một tiểu bối mà thôi, hơn nữa tất cả tài nguyên đều phải tự mình kiếm được.

So sánh cả hai thì e rằng cho dù là ai cũng sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.

- Điều kiện của ngươi đúng là khiến người ta rung động…

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Nhưng thứ lỗi, ta không chỉ là một tên tội phạm!

- Hả? Cái gì?

- Đầu tiên, ta là Trần Thư của thành phố Nam Giang, là học sinh ưu tú nhất của giáo sư Liễu Phong, là niềm kiêu ngạo của Hoa Hạ học phủ, là người giỏi nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Hoa Quốc!

Trần Thư nhìn Hưu, mặt mũi đầy vẻ nghiêm túc.

- Sau đó, ta mới là tội phạm!

- …

Hưu im lặng không nói nên lời, chỉ kinh ngạc nhìn Trần Thư.

Một lúc sau, hắn ta mới thở dài mà nói:

- Là Giáo Hội nhìn nhầm ngươi ư? Cái giá phải trả đúng là lớn thật…

- Các ngươi có thể nhìn rõ Trần Thư ta sao?

Trần Thư nhếch miệng, nghĩ đến lời Tần Thiên từng nói trước đây thì mở miệng nói:

- Ta không giống các ngươi! Ta có quy tắc, có giới hạn, có nhân tính…

- Đủ rồi!

Khóe miệng Hưu giật giật, đã hơi không nghe nổi nữa, trước khi chết vẫn còn bị sỉ nhục sao?

Hắn ta lại nhìn Trần Thư và Liễu Phong, nói:

- Ta còn một thỉnh cầu cuối cùng!

- Hả? Cái gì?

- Cho ta chết một cách thống khoái…

Hưu thu hồi hai Khế Ước Linh còn lại vào Ngự Thú Không Gian, không mong thi thể bọn nó còn phải chịu phá hoại.

- Được! Dù gì cũng là Vương Cấp Ngự Thú Sư, ta đồng ý yêu cầu này!

Trần Thư vỗ ngực, trực tiếp gật đầu đáp ứng.

- Cám ơn…

Hưu cười đầy tuyệt vọng, nhắm đôi mắt lại, đồng thời gian hai tay ra nghênh đón cái chết ập xuống.

Đúng lúc này, trên mặt hắn ta lại chợt xuất hiện một chất lỏng lành lạnh.

- Hả?

Hắn ta sửng sốt, lập tức thấy khuôn mặt tươi cười của Trần Thư, trong tay hắn cầm một bình dược tề màu xám.

- Yên tâm, thống khoái lắm!

Trần Thư nhếch môi cười, đồng thời để cho Husky bên cạnh ném ra một hỏa cầu.

- Đừng, tro cốt của ta cũng sẽ không còn…

Hưu mở to hai mắt, ánh mắt lập tức sợ hãi co rụt lại.

Không ngờ con hàng này lại muốn dùng đạn hạt nhân tiễn hắn ta đi, đúng là mất trí rồi!

Nhưng thân thể Hưu lại bị từng cái bóng đen trói chặt lại, không tránh thoát được.

Hỏa cầu đã đánh tới, khi còn chưa đến gần thì nhiệt độ nóng bỏng đã thiêu đốt chất lỏng trên người hắn ta…

- Tạm biệt, Đại Chủ Giáo Hưu! Mong rằng địa ngục không có đạn hạt nhân…

Trần Thư phất tay, chui lại vào trong Không Gian Thông Đạo, trở về bên cạnh Liễu Phong và Ám Vương.

- Lại tạo ra một thành tựu mới trong đời, ta thật đỉnh! Ha ha…

Vẻ mặt Trần Thư phấn khởi, đôi mắt tràn ngập vui vẻ.

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, tội phạm vẫn là tội phạm…

Nhưng hắn ta cũng không ngăn cản, ai báo đối phương là Cứu Thế Giáo Hội mà người người muốn đánh chứ?

Trần Thư nhìn vòng hào quang rực rỡ trước mắt, tinh thần lại càng hưng phấn hơn.

Mặc dù ném bom Hưu đã không còn sức phản kháng thì có hơi lãng phí nhưng Bạo Tạc Dược Tề đã không còn nhiều, không bằng trực tiếp dùng luôn.

Chương 1183: Tạm biệt, Đại Chủ Giáo Hưu

Ngoài ra, Trần Thư còn chưa từng cho nổ Vương Cấp Ngự Thú Sư nên đường nhiên muốn thử một lần. Vèo!

Một tia bạch quang chói mắt đột nhiên xuất hiện, bất ngờ hiện ra trong Dị Không Gian đen kịt.

Trong chớp mắt, bạch quang nhanh chóng tràn ngập lan rộng ra, cuối cùng biến thành một vòng mặt trời màu trắng chói chang, bóng tối xung quanh như hoa tuyết tan rã.

Rầm rầm rầm!

Ngay sau đó, cứ như sấm sét khủng bố nổ tung, dường như toàn bộ thiên địa đều bao trùm bởi tiếng nổ.

Trần Thư nhếch môi cười, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Mặt trời màu trắng chói chang bao phủ bọn họ bên trong nhưng lại có một tầng bình chướng màu đen che lại, sẽ không thể tác động gì đến bọn họ.

Vụ nổ vẫn kéo dài như cũ, toàn bộ Hắc Ám Sâm Lâm dường như đều được thắp sáng…

Một phút trôi qua, ánh sáng cuối cùng cũng dần mờ đi.

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố cực to, tại chỗ chỉ còn lại thi thể Lôi Điểu trước đó.

Còn về phía Đại Chủ Giáo Hưu thì đúng là đến cả tro cốt cũng không còn…

- Thuốc nước này khá thú vị…

Vẻ mặt Ám Vương kỳ lạ, quan sát đánh giá Trần Thư.

Lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy Ám Vương thì không ngờ một bình Dược Tề nhỏ bé mà lại có uy lực lớn như vậy.

- Đồ chơi nhỏ, đồ chơi nhỏ thôi…

Trần Thư cười ha ha, trong mắt vẫn lộ ra vẻ phấn khởi.

- Tốt, ta đi đây!

Ám Vương bình tĩnh nói:

- Đưa các ngươi đến vị trí lối ra!

- Cái kia, ta còn có thể dùng Makka Pakka triệu hồi ngươi không?

Trong mắt Trần Thư có sự chờ mong, không có Truyền Kỳ Cấp che chở thì hắn cũng không dám quá phóng túng.

- Không được, thời gian hồi kỹ năng của ta quá dài.

Ám Vương lắc đầu nói:

- Ngươi phải làm việc cẩn thận.

- Thực sự không được thì ngươi đừng đi nữa.

Trần Thư gãi đầu, nói:

- Ta có thể bỏ tiền ra thuê ngươi, đến lúc đó chúng ta trực tiếp làm rung chuyển đất trời!

- ?

Liễu Phong lập tức giật mình, mẹ nó ngươi còn muốn thuê một Truyền Kỳ làm bảo vệ à?

Ám Vương cũng giật giật khóe miệng, không trà lời câu hỏi của Trần Thư.

Hai luồng bóng đen đánh đến, quấn quanh trên người hai người, nhanh chóng đi về phía lối ra…

Một tiếng sau.

Bọn hắn rời khỏi Hắc Ám Sâm Lâm, về lại bên trên Lam Tinh.

- Tình hình Long Uyên không ổn, ta phải về.

Ám Vương nhìn về phía hai người, hắn ta không thể ở lại lâu, nếu không có thể sẽ xảy ra chuyện.

- Nơi đây chưa chắc không có người của Giáo Hội, các ngươi nhanh chóng trở về Khởi Nguyên Đảo đi!

- Được.

Trần Thư gật đầu, trực tiếp xoa tay nói:

- Ám Vương, Khế Ước Linh của Hưu kia, không phải ngươi giết được ba con sao…

- Sao?

Ám Vương quay đầu lại nhìn, nói:

- Thứ kia không giống hung thú, không có Chân Châu và vật liệu Hạch Tâm.

- Không phải…

Trần Thư liếm môi, nói:

- Ta muốn lấy ăn, ngài không biết chứ, mùi vị thịt Khế Ước Linh kia…

Vừa nói hắn vừa nuốt nước miếng, đói đến mức mà hai mắt hơi hiện lên ánh sáng xanh.

- ?

Ám Vương hít sâu một hơi, đầu óc lập tức đờ đẫn.

- Trần Bì…

Liễu Phong đẩy Trần Thư đứng bên cạnh, ra hiệu bằng ánh mắt cho hắn.

Trần Thư không hiểu gì, nhưng một giây sau thân thể đã đột nhiên chấn động.

Hắn quên mất Ám Vương cũng là một Khế Ước Linh…

Sắc mặt Trần Bì hốt hoảng, giải thích:

- Cái đó, ta không có ý kia đâu…

- Thôi, ta cho ngươi.

Ám Vương lắc đầu, sau đó vung tay phải lên, trên mặt biển xuất hiện một hắc ảnh rồi trong đó xuất hiện ba thi thể Khế Ước Linh Vương Cấp.

- Tự giải quyết cho tốt!

Ám Vương nhìn hắn thật sâu rồi giây sau lập tức biến thành bóng đen, bay về phía Hoa Quốc…

- Đúng là một người tốt!

Trần Thư nhìn phương hướng Ám Vương rời đi, sờ lên thi thể Khế Ước Linh bên cạnh, sắc mặt vô cùng hưng phấn.

- Tiểu tử ngươi…

Liễu Phong lắc đầu, sau đó mặt mày đầy vẻ nghiêm túc nói:

- Trần bì, lần này còn phải cảm ơn ngươi!

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Ngươi là lão sư của ta, nói cảm ơn khách khí thế làm gì!

- Thật không?

Liễu Phong nhìn Trần Thư một cái, tiểu tử này trưởng thành nhỉ!

Nhưng mà câu tiếp theo đã lập tức xóa bỏ suy nghĩ này của hắn ta.

- Chúng ta thực tế một chút vẫn là tốt nhất!

Trần Thư gãi đầu, nói:

- Lương hưu sau này của ngài…

- Cút ngay!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, Trần Thư vẫn là Trần Thư đó…

Đúng vào lúc này, sắc mặt hắn ta hơi thay đổi, hình như nghĩ đến điều gì đó nên hỏi:

- Trần bì, ta muốn hỏi một vấn đề.

- Cái gì?

- Mấy câu ngươi trả lời Hưu trước đó là suy nghĩ trong lòng ngươi ư?

Liễu Phong mở miệng hỏi, trong mắt có chút tò mò.

- Đương nhiên rồi!

Trần Thư gật đầu, nói:

- Không có cách nào cả, ta nhận được quá nhiều vinh dự, từ bỏ bất kỳ cái nào cũng không được!

- Ngươi chắc chắn chứ?

Sắc mặt Liễu Phong kỳ lạ, nói:

- Ta còn tưởng rằng bởi vì có Ám Vương ở bên cạnh nên ngươi mới đặc biệt giả vờ biểu hiện như vậy.

Trần Thư gãi đầu, nói tiếp:

- À… Tất nhiên là có chút yếu tố này, nhưng ta nói bốn, chỉ có một chút thôi!

- …

Liễu Phong khẽ nhếch miệng lên, sau đó cười lắc đầu.

Thật ra từ khi bắt đầu hắn ta đã biết chắc chắn Trần Thư sẽ không phản quốc.

Chơi thì chơi, phá thì phá nhưng không đùa giỡn với nguyên tắc…

Chương 1184: Mặc dù thái quá nhưng hình như lại đúng…

Trần Thư mở miệng nói: - Thật ra còn có một nguyên nhân nhỏ nữa!

- Hả? Cái gì?

- Nếu như ta thật sự gia nhập thì đến lúc đó sẽ có danh hiệu tội phạm Cứu Thế!

Mặt mũi Trần Thư đầy vẻ ghét bỏ nói:

- Còn cái tên nào quê hơn không!

- …

Liễu Phong thật sự muốn đưa tay đập cho hắn một trận.

Nhưng vừa hành động thì lập tức đụng đến vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt.

- Lão Liễu, ngươi không sao chứ?

Trần Thư thấy thế, lập tức đi lên hỏi.

Ngoại trừ bốn Khế Ước Linh của Liễu Phong bị thương nặng ra thì bản thân hắn ta cũng bị thương cực kỳ nghiêm trọng.

- Không sao, chịu được… trước tiên về Khởi Nguyên Đảo đã.

Liễu Phong nằm xuống, trên mặt nặn ra một nụ cười.

Bởi vì trận đại chiến dữ dội trước đó mà khiến cho hắn ta phấn khích, nhất thời đã không để ý đến đau đớn của mình.

- Được!

Trần Thư để Slime thi triển kỹ năng Trùng Phong, đi về phía Khởi Nguyên Đảo.

Đồng thời, hắn cũng mở túi tác chiến ra, móc ra một bình dược tề.

- Lão sư, ta bôi thuốc cho ngươi nhé.

- Được…

Liễu Phong cũng không cố chấp mà gật đầu.

Nhưng khi hắn ta thấy bình dược tề trong tay Trần Thư thì lập tức biến sắc.

- Mẹ kiếp! Chờ một chút! Ngươi đừng có tới đây!

Hắn ta mạnh mẽ dùng hai tay chống người đứng lên, kéo dài khoảng cách với Trần Thư.

- Sao thế? Liễu lão sư.

Ánh mắt Trần Thư không hiểu, nói:

- Không bôi thuốc thì có thể sẽ để lại di chứng đó.

- Ta hiểu đạo lý này, nhưng cái đồ chơi chết tiệt này có màu xám!

Liễu Phong chỉ vào bình dược tề trong tay hắn, trong mắt tràn ngập nỗi sợ hãi.

Con hàng này không phải muốn trực tiếp đưa hắn ta đi…

Hắn ta lập tức nhớ đến kết cục của Hưu vừa rồi, lập tức đã thấy ám ảnh.

Trần Thư sửng sốt, sau đó hiểu ra mà nói:

- Nghĩ gì thế? Đây là bạch dược do bệnh viện Hoa Hạ đặc chế.

- Màu xám sao?

Trong mắt Liễu Phong vẫn còn lo lắng, nói:

- Ta đã thấy qua bạch dược đặc chế, nhưng không thấy có màu sắc này.

- Cái đó… Ta bảo bác sĩ đặc biệt làm thành như vậy…

Trần Thư gãi đầu, nói:

- Đây không phải là vì muốn gây hiểu lầm cho kẻ địch sao?

- Cái quái gì vậy?

Trong mắt Liễu Phong có vẻ mơ hồ, cái này có thể gây hiểu lầm cái rắm!

- Ngươi nghĩ xem, nếu gặp phải tình huống đặc biệt thì ta có thể giả vờ chữa trị cho kẻ địch, hắn thấy bình bạch dược thứ nhất cũng sẽ không nghi ngờ nữa.

Trần Thư cười khà khà, nói:

- Đến lúc đó, ta lấy ra bình thứ hai, bôi lên vết thương của hắn, cái cảnh tượng kia… haha…

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, mẹ nó ngươi âm hiểu thật!

- Thật sự không phải đạn hạt nhân.

Trần Thư đổ ra một ít trong bình dược tề, bôi lên tay mình.

- Như vậy còn được.

Liễu Phong thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì tội phạm cũng sẽ không tự bôi đạn hạt nhân cho mình…

Vào lúc hai người trở về thì Khởi Nguyên Đảo đã hỗn loạn không chịu nổi!

Hôm nay là trận đấu đầu tiên của vòng thứ ba giải Thi Đấu Thế Giới, là Trần Thư của Hoa Quốc đối chiến với Lâm Hàn của Lan Quốc!

Nhưng ngay vào thời khắc mà vạn người đều chú ý thì lại không thấy Trần Thư đâu…

Lần này phải trực tiếp cắt ngang quá trình thi đấu.

Bởi vì tuyển thủ xảy ra vấn đề nên chỉ có thể tạm thời dừng lại một thời gian.

Mà ban tổ chức cuộc thi cùng với các tuyển thủ đều bắt đầu tìm kiếm Trần Thư.

- Ta phục luôn rồi, tiểu tử này đâu rồi!

Mặt mũi Tần Thiên tràn đầy lo lắng. Đã nhiều năm như vậy nhưng lão chưa từng thấy ai điên như vậy, sắp đến trận đấu mà lại không thấy người đâu…

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Khởi Nguyên Đảo, mỗi một đại Khế Ước Linh đều phóng ra kỹ năng điều tra.

- Lão Tần, tuyển thủ của các ngươi e rằng rời khỏi Khởi Nguyên Đảo rồi.

An Đông của Tuyết Quốc mở miệng nói:

- Đã đào sâu ba thước trên đảo, có thể xác định không có người.

- Tên tiểu tử thối này! Nếu để ta tìm ra hắn, nhất định phải nhốt hắn trong học phủ mười năm!

Tần Thiên vô cùng tức giận nhưng trong lòng lại có hơi lo lắng.

Con hàng này không phải bị người ta cướp đi đấy chứ?

Dựa vào thủ đoạn của Trần Thư, một khi rời khỏi Khởi Nguyên Đảo thì lập tức sẽ bị Khoa Kỹ Kết Giới phát hiện, cho dù là Thỏ Không Gian cũng không thể giúp hắn rời đi được.

Trừ phi có cường giả cưỡng ép đưa hắn đi.

- Hiệu trưởng Tần, hay là tuyển thủ của các ngươi sợ không dám đánh với Lâm Hàn của tiểu quốc à?

Breen của vương quốc Bất Hủ cười, giọng điệu có chút khiêu khích.

- Nếu ngươi tiếp tục ở đây âm dương quái khí thì đừng trách ta động thủ!

Sắc mặt Tần Thiên lạnh lẽo, nói:

- Hắn còn dám nổ mổ tổ tiên nhà ngươi đấy, vậy mà còn sợ đối mặt với một Bạch Ngân sao?

- …

Sắc mặt Breen cứng đờ, mẹ nó cái ví dụ gì vậy?

Nhưng nàng ta thấy Tần Thiên nổi giận thì cũng không dám trêu chọc nữa.

- Vậy phải làm gì bây giờ?

Dolly của Liên minh Tự Do nói:

- Thi Đấu Thế Giới không thể chậm trễ được.

- Còn làm gì nữa? Tìm đi!

Giọng điệu Tần Thiên kiên quyết, nói:

- Theo đặc quyền của ban tổ chức, Hoa Quốc chúng ta có quyền trì hoãn nửa ngày thi đấu! Ta nghi ngờ hắn không ở trên Khởi Nguyên Đảo, ta cần phải ra ngoài tìm hắn!

Chương 1185: Cái đó… gia gia ngươi không còn nữa…

Dứt lời, lão cưỡi Khế Ước Linh đến biên giới hòn đảo. Một bên khác, đám người A Lương cũng sốt ruột vô cùng.

- Các ngươi nói xem, rốt cuộc con hàng này chạy đến nơi nào rồi?

- Có thể xảy ra chuyện rồi.

Trong mắt Phương Tư tràn ngập lo lắng, không ngờ đang yên đang lành lại đột nhiên không thấy người đâu.

- Có phải có người bắt cóc hắn không?

Một tên tuyển thủ Hắc Thiết Tổ nói:

- Muốn lấy được khoản tiền chuộc kếch xù.

- Dẹp đi!

A Lương lắc đầu, nói:

- Hắn không bắt cóc người ta là tốt lắm rồi, ai dám bắt cóc hắn!

Bắt cóc tội phạm, chưa từng nghe qua chuyện nào ly kỳ như vậy.

- Đồng ý!

Vương Tuyệt cũng gật đầu, nói:

- Thật ra ta hoài nghi con hàng này đi ném hạt nhân…

- Có khả năng.

Từ Tinh Tinh nghiêm túc phân tích nói:

- Lần trước hắn xuất ngoại, có thể nói là mỗi ngày đều ném, bây giờ hắn vất vả lắm mới có được cơ hội, không ném đạn hạt nhân thì chắc tối đều không ngủ được.

- …

Khóe miệng mọi người giật giật, mặc dù cái này có hơi thái quá nhưng dường như lại rất đúng…

Trong lúc mọi người ở đây đang nghị luận thì một giọng nói âm dương quái khí vang lên:

- Tán gẫu đạn hạt nhân cái gì? Ta nói, con hàng này chính là sợ!

Chỉ thấy vẻ mặt Wil của Liên minh Tự Do tràn đầy vẻ không phục, giễu cợt nói:

- Vậy mà cũng có thể bắt nạt thiên tài phổ thông, thật sự gặp được cọng rơm cứng thì không phải cũng sợ sao?

- ?

Đám người Phương Tư quay đầu nhìn lại, trong mắt có vẻ khó hiểu.

Từ Tinh Tinh gãi đầu, nói:

- Con hàng này là ai vậy? Nhìn mặt có hơi quen! Chắc không phải lại là một người bị hại của đạn hạt nhân chứ?

A Lương nhìn đối phương, lập tức nghĩ ra, nói:

- Hình như trước đây có đối diện với Trần Thư, kết quả người kia bị giết trong một giây.

Lúc ấy, Trần Thư sốt ruột nghĩ cách cứu viện Liễu Phong, trực tiếp để Husky vung ra đủ loại kỹ năng, trực tiếp diệt gọn trong giây lát.

Vương Tuyệt bừng tỉnh, hiểu ra nói:

- Chẳng trách lại âm dương quái khí như vậy!

- Hừ! Hiện tại lời nói thật đã thành âm dương quái khí rồi sao?

Sắc mặt Will giận dữ, nói:

- Lúc ấy ta chỉ không phát huy tốt mà thôi.

- Được, ta thay mặt Trần Thư nói xin lỗi ngươi.

Vẻ mặt A Lương tràn đầy áy náy nói:

- Lúc ấy có thể do hắn sốt ruột nên mới không chú ý mà đánh ngươi.

- Nếu là bình thường thì chắc chắn hắn sẽ cho ngươi chút mặt mũi.

- …

Khóe miệng Will giật giật, chỉ cảm thấy phải nhận lấy vô vàn khiêu khích.

Hắn ta hừ lạnh một tiếng, nói:

- Có thể đánh thắng ta thì có gì tài giỏi? Dũng khí đối mặt với Lâm Hàn cũng không có.

Nhưng giọng nói của hắn ta vừa dứt thì một tên nhân viên đã chạy tới, la lớn:

- Trần Thư trở về! Ngay tại phía nam hòn đảo!

- Cái gì? Thật sao?

Vẻ mặt đám người Phương Tư chấn động, trực tiếp cưỡi Khế Ước Linh đi về phía nam.

Những người còn lại cũng ào ào tiến về đó. Thời điểm quan trọng như thi đấu thế giới mà cũng có thể biến mất ly kỳ thì chắc là thật sự có chuyện gì lớn!

- Cuối cùng đã tới rồi!

Trần Thư duỗi cái lưng đau mỏi, nhìn Liễu Phong bên cạnh, nói:

- Liễu lão sư, ngươi khá hơn không?

- Không có gì đáng ngại.

Liễu Phong nằm trên đầu Slime, trên người đã bôi dược thủy đặc chế, lại thêm hắn ta là thân thể Hoàng Kim Cấp nên không mất bao lâu sẽ khôi phục lại.

Hiện giờ nghiêm trọng nhất là Khế Ước Linh của hắn ta, toàn bộ bốn Khế Ước Linh đều bị thương nặng, e rằng phải mất một khoản chi phí lớn để chữa bệnh.

- Chỉ là trên người có hơi đau, tạm thời không cử động được.

Hắn ta thử di chuyển cơ thể nhưng lập tức tác động đến vết thương.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Cần ta giúp ngài giảm đau không?

- Ngươi có thể giảm đau sao?

Liễu Phong giật giật lông mày nói:

- Không có tác dụng phụ đấy chứ?

- Không có, tuyệt đối không có!

Giọng điệu Trần Thư chắc chắn nói:

- Hơn nữa quá trình còn rất hưởng thụ!

- Bây giờ còn có loại biện pháp này sao? Thế mà ta lại không biết!

Liễu Phong bất ngờ, trong mắt đã có vẻ tò mò.

- Đây là độc quyền của ta, hiện giờ trong nước không ai áp dụng cả nên ngươi chắc chắn không biết.

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, trực tiếp lấy từ trong túi tác chiến ra… túi phân!

- Hả? Cái gì!

Con ngươi Liễu Phong trực tiếp co rụt vào, lập tức cố nén cơn đau mà kéo dài khoảng cách ra.

- Ngươi đang nói đùa đấy à? Dùng túi phân á?

- Lão sư, đừng sợ!

Trần Thư cười hê hê, nói:

- Ta đã thử qua, túi phân Urea có thể khiến dây thần kinh của ngươi trở nên chậm chạp, giảm đau gián tiếp, hơn nữa thật sự không có tác dụng phụ!

- Cút đi! Cách xa ta ra một chút!

Liễu Phong lúc này đã vô cùng hoảng sợ, chẳng mình thật sự sẽ bị Trần Thư trùm lại sao?

- Đừng sợ, rất nhanh thôi, không có chút đau đớn nào đâu!

Trần Thư cầm lấy túi phân, trên mặt nở nụ cười tà ác, bước từng bước tới gần.

Nhưng ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thì chợt vang lên một tiếng hét to:

- Ngươi bỏ túi xuống!

- Hả?

Trần Thư giật mình, sau đó liền thấy Tần Thiên vội vàng cưỡi Khế Ước Linh tới.

- Tiểu tử ngươi làm gì thế? Tôn sư trọng đạo à?

Chương 1186: Cái đó… gia gia ngươi không còn nữa… (2)

Tần Thiên nhướng mày, sau đó nhìn thấy trên người Liễu Phong thoa đầy dược tề màu xám thì lập tức biến sắc. - Đây là?

Đôi mắt lão trợn to lên, lập tức kéo giãn khoảng cách ra.

Trần Thư liền nhìn ra Tần Thiên đang sợ hãi điều gì, mở miệng nói:

- Hiệu trưởng, đó… chỉ là thuốc bình thường thôi.

- Thuốc bình thường?

Lão hít hít mũi, đúng là ngửi thấy mùi thuốc trị liệu.

- Trần Bì!

Tần Thiên đang muốn dạy dỗ hắn một phen thì liếc mắt lại thì lập tức thấy bên cạnh có ba thi thể Khế Ước Linh.

- Ngươi?

Lão vốn dĩ không quá để ý nhưng cẩn thận cảm nhận thì không ngờ lại là Vương Cấp!

- Lão Tần, học sinh của ngươi không sao chứ?

Vương Cấp Ngự Thú Sư của các nước cũng đồng loạt vây đến, muốn xem tình huống của Trần Thư.

Kết quả là ngay từ ánh nhìn đầu tiên đã bị thi thể Khế Ước Linh hấp dẫn lực chú ý.

- Đây là?

An Đông của Tuyết Quốc mở to hai mắt nhìn, sắc mặt tràn ngập vẻ kinh hãi.

- Mẹ kiếp! Mẹ nó, là Khế Ước Linh Vương Cấp?

Lại một tiếng hô kinh ngạc nữa, nghe giống như gặp quỷ vậy.

Lúc này, rất nhiều tuyển thủ lần lượt vây quanh, vẻ mặt tràn ngập kinh sợ.

Má nó ngươi đang quay phim khoa học viễn tưởng à!

Vẻ mặt Tần Thiên trở nên nghiêm túc, quát lên:

- Trần Bì, rốt cuộc là tình huống như thế nào? Lão Liễu bị thương lại là chuyện gì xảy ra?

Vương Cấp Ngự Thú Sư chính là chiến lực cao cấp của nhân loại, nếu ngã xuống thì bất kỳ quốc gia nào cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

- À… không có việc gì lớn cả, ta chỉ thuận tay làm thịt một Vương Cấp Ngự Thú Sư mà thôi.

- ?

Mọi người lập tức trở nên ngây ngốc, mẹ nó ngươi có thể giết Vương Cấp? Hơn nữa còn là thuận tay?

- Có thể ít nói linh tinh đi không!

Tần Thiên quát lớn:

- Ngươi chỉ là một Bạch Ngân mà có thể giết Vương Cấp?

- Là thật.

Trần Thư nghiêm túc gật đầu, mở miệng nói:

- Chuyện là như thế này…

Sau đó, hắn lập tức nói lại chuyện đã xảy ra.

Đương nhiên hắn chỉ nói mình là Liễu Phong hợp lực đánh một trận nên mới có thể thành công tiêu diệt.

Về phía Ám Vương thì không nhắc tới một lời.

Cường giả trên Lam Tinh đều biết, kỹ năng bảo vệ của Ám Vương có thời gian hồi chiêu.

Nếu người đời biết Ám Vương ra tay thì cũng mang ý nghĩa Trần Thư đã không còn được che chở, đến lúc đó không ngừng sẽ lại có nguy hiểm.

- Cuối cùng, chúng ta đánh đến lưỡng bại câu thương, nhưng ta đã lấy ra đòn sát thủ cuối cùng!

- Cái gì?

- 9,527 khỏa đạn hạt nhân!

- ?

Khóe mắt mọi người đều co giật, mẹ nó tên này rốt cuộc là ai!

Tần Thiên đã trực tiếp miễn dịch với lời nói nhảm của Trần Thư, mà lẩm bẩm một câu:

- Người của Cứu Thế Giáo Hội sao?

Lão thở phào một hơi, chỉ cần không phải là cường giả của quốc gia nào là được, nếu không thì lại có một đống phiền phức.

- Nói thật, tên chó chết này có hơi mạnh.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Nhưng đáng tiếc là gặp phải tội phạm Nam Giang ta! Đừng nói là Vương Cấp, Truyền Kỳ Cấp cũng phải nằm xuống!

- Được rồi, được rồi!

Liễu Phong nằm ở một bên mở miệng ngăn cản, thật sự nghe đến mức thấy đau dạ dày…

Trần Thư mỉm cười, sau đó ánh mắt nhìn Jack ở trong đám người, nói:

- Jack thiếu, có một tin buồn phải nói với ngươi…

- Cái gì?

Jack của gia tộc Knull hơi giật mình, tên này sao lại nhắc đến hắn ta?

Trần Thư hắng giọng một tiếng, nói:

- Cái đó… gia gia ngươi không còn nữa…

- Cái gì cơ?

Jack lập tức ngây người ra, ánh mắt có vẻ nghi hoặc.

Nhưng khi hắn ta nhìn thấy ba Khế Ước Linh kia thì lập tức trợn tròn hai mắt, dường như nhìn thấy chuyện gì kinh hãi thế tục lắm.

- Ngươi?

Trong mắt hắn ta hiện lên sát ý, nhưng một giây sau lại bị hắn ta cố gắng đè ép xuống.

- Ta làm sao? Ta chỉ giết một người của Cứu Thế Giáo Hội thôi, không có tội gì chứ?

Trần Thư mỉm cười, trong mắt đầy vẻ giễu cợt.

- …

Jack nắm chặt hai tay, móng tay đâm sâu vào trong máu thịt nhưng vẫn yên lặng không nói lời nào.

Hắn ta biết Trần Thư đang cố ý chọc giận hắn ta.

Bây giờ đối phương đã nói, người chết là Đại Chủ Giáo của Giáo Hội, mà hiện tại hắn ta thừa nhận đó là gia gia mình thì e rằng sẽ dẫn đến tai họa cho gia tộc.

Năm đó, gia tộc Knull tuyên bố gia gia Jack đã chết.

Nhưng bây giờ lại hồi sinh một cách ly kỳ thì tất nhiên sẽ có chút kỳ quái.

Nếu dẫn đến việc chính phủ điều tra Liên minh Tự Do thì còn có thể chấp nhận được, chỉ sợ rằng bốn đại quốc sẽ thành lập tổ điều tra đặc biệt, đến lúc đó thì gia tộc Knull cũng không ổn.

Jack chỉ có thể mở miệng nói:

- Không… Không có vấn đề gì…

- Tốt rồi! Trạng thái hiện tại của ngươi không có vấn đề gì à?

Tần Thiên nhìn về phía Trần Thư, mở miệng hỏi:

- Hôm nay là trận đấu của tiểu tử ngươi!

- Của ta?

Trần Thư sửng sốt, trong mắt hiện lên vẻ may mắn, may mắn là hắn trở về kịp thời.

- Ngươi đối chiến với Lâm Hàn, hiện giờ đã trì hoãn một giờ rồi! Còn có thể đánh không?

- Không vấn đề gì!

Trần Thư nhún vai, nhìn Lâm Hàn đứng trong đám người, nói:

- Giết một Vương Cấp đối với ta chỉ là làm nóng người mà thôi.

- …

Chương 1187: Lớn cũng là một loại nghệ thuật

Mọi người đồng loạt im lặng, để cho ngươi làm màu xong thì mọi người còn có gì để làm nữa? Nhưng một Vương Cấp ngã xuống hoàn toàn tạo thêm một lớp màn bí ẩn cho Trần Thư, khiến người ta nhìn không thấu.

- Vậy là tốt rồi, trở về đài tỷ thí!

Tần Thiên gật đầu, dẫn đầu cưỡi Khế Ước Linh trở về trên Khởi Nguyên Đảo.

Những người còn lại cũng nhộn nhịp đuổi theo, về đến trên đảo, đồng thời mở ra Hộ Thuẫn Kết Giới.

Không bao lâu sau, đám người đều lần lượt trở về gần đài tỷ thí.

Thiết bị trực tiếp toàn cầu lại được mở ra, sắp nghênh đón trận chiến đầu tiên của vòng thi thứ ba!

- Các vị khán giả bằng hữu, bởi vì một tình huống bất ngờ nên trận thi đấu phải tạm dừng một lúc, chân thành xin lỗi mọi người.

Người chủ trì bước lên, tươi cười nói:

- Bây giờ các tuyển thủ đã vào chỗ, trận thi đấu của chúng ta cũng diễn ra lần nữa!

- Hiện tại mời Trần Thư của Hoa Quốc và Lâm Hàn của Lan Quốc lên!

Ngay lập tức, toàn thế giới lại trở nên náo nhiệt!

- Tội phạm Nam Giang! Tội phạm Nam Giang! Chỉ cần ngươi ra sân, các loại lâu la khác chẳng là gì!

- Các ngươi đoán xem chuyện vừa rồi có phải là do tội phạm ca làm không?

- Ta nghiêm túc hoài nghi hắn ném đạn hạt nhân, ảnh hưởng đến thiết bị phát sóng trực tiếp, điều này đã dẫn đến việc tạm dừng!

- Đồng ý!

Mọi người ồn ào bàn tán, vậy mà lại đoán được hung thủ thật sự của tai nạn trong trận đấu…

Vẻ mặt Lâm Hàn bình tĩnh, đi lên đài tỷ thí.

Thật ra trong lòng hắn ta lúc này đã rất sợ hãi rồi.

Một giọng nói vẫn luôn vang lên trong đầu:

- Con hàng này có thể đánh Vương Cấp? Mẹ nó con hàng này thật sự đánh được Vương Cấp!

- A Lương, giúp ta xử lý ba Khế Ước Linh này một chút!

Phía dưới, trước tiên Trần Thư ném Khế Ước Linh cho A Lương sau đó mới bước lên đài tỷ thí.

Hắn cười nói:

- Người huynh đệ, ngươi giống như hơi sợ nhỉ?

- Sợ?

Lâm Hàn ngẩn người ra, sau đó trong mắt hiện lên chiến ý.

Hắn ta cố gắng điều chỉnh trạng thái của mình, nếu thật sự bị dọa sợ thì e rằng sẽ khiến cho thực lực của hắn ta giảm xuống

một hoặc hai phần.

- Đều là giả, đều là giả cả…

Trong mắt hắn ta đã trở lại vẻ tự tin như ngày trước, tạm thời đã ổn định lại.

Không hổ là thiên tài Lam Tinh, rất có tài tự thôi miên bản thân…

Nhưng ngay lúc này, Trần Thư quát về phía A Lương ở dưới:

- A Lương, chuẩn bị một cái nồi lớn một chút, chờ lát nữa còn phải nấu thêm ba Khế Ước Linh Bạch Ngân nữa!

- ?

Lâm Hàn lập tức trợn tròn mắt lên, mẹ nó ngươi cố tình phải không hả?

- Không có vấn đề gì!

A Lương gật đầu, nói:

- Ta chẳng những chuẩn bị nồi có thể đựng Khế Ước Linh mà còn có thể chứa được một người nữa!

- …

Tự tin của Lâm Hàn lập tức không còn sót lại gì, đã không chịu nổi nữa.

Đối thoại của hai người này đã đánh tan chiến ý của hắn ta…

- Được rồi!

Tần Thiên xoa đầu, nói:

- Nhanh mở bình chướng của đài tỷ thí ra.

Lão nhìn thật sâu vào Trần Thư một cái, hiện giờ đã biết rõ tại sao con hàng này lại muốn mang theo Khế Ước Linh Vương Cấp trở về.

Một mặt là để làm màu, mặt khác là để đánh tan phòng tuyến tâm lý của đối thủ…

- Lão Tần, học sinh của ngươi đủ mạnh rồi mà còn âm hiểm như thế à?

An Đông của Tuyết Quốc cười nói:

- Không phải là ngươi đích thân dạy đấy chứ?

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, mẹ nó liên quan cái rắm đến ta!

Trần Thư âm hiểm hoàn toàn là tự học thành tài…

- Ta không có bản lĩnh này.

Tần Thiên nhún vai, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hàn trên sân.

Lúc này khuôn mặt Lâm Hàn hơi tái nhợt, hơn nữa hai chân cũng đang run nhẹ.

Nếu như là những người còn thì hắn ta sẽ không sợ.

Nhưng vấn đề là con hàng Trần Thư này chẳng kiêng nể gì cả, lỡ như thật sự giết chết Khế Ước Linh của hắn ta thì sao đây?

- Cái đó…

Lâm Hàn nuốt một ngụm nước miếng, nói:

- Chúng ta chỉ là thi đấu thôi, thật ra không cần phải chém chém giết giết…

- Ừ, có lý, đúng là có hơi không lễ phép.

Trần Thư gật đầu, nói tiếp:

- Nhưng ta sợ mình không thu lại được, không chừng chỉ một kỹ năng đã có thể giết Khế Ước Linh của ngươi ngay lập tức.

- Ta…

Trong lòng Lâm Hàn đã không còn chiến ý nữa, vẫn luôn suy nghĩ xem làm thế nào để giữ tính mạng mà không phải là thắng được trận đấu.

Hiển nhiên là phương pháp tấn công vào tâm lý của Trần Thư khá thành công!

- Bắt đầu đi!

Trần Thư trực tiếp triệu hoán ra Khế Ước Linh của mình.

- Haizz…

Lâm Hàn thở dài, đồng thời cũng triệu hoán ra ba Khế Ước Linh cấp S.

Ngoại trừ Khế Ước Linh mạnh mẽ nhìn giống Kỳ Lân kia ra thì hai Khế Ước Linh khác của Lâm Hàn, một con là Cốt Long còn một con là Hồng Sắc Tinh Linh.

Ngay lập tức, sáu Khế Ước Linh nhìn chằm chằm nhau.

Nhưng bởi vì chịu sự ảnh hưởng của Lâm Hàn mà chiến ý của ba Khế Ước Linh của hắn ta không mạnh, thậm chí còn hơi sợ hãi.

Ầm!

Hộ Thuẫn Kết Giới mở ra giữa hai người, mang ý nghĩa trận đấu chiến thức diễn ra!

- Òm ọp!

Slime nhắm đôi mắt lại, đồng thời thả ra Thụy Mộng Sát, Cự Đại Hóa và Cường Lực Hộ Thuẫn, trong lúc nhất thời lực phòng ngự trực tiếp kéo căng lên.

Chương 1188: Hắn chỉ nói đến tội phạm học, không nói khoa học

Chỉ trong nháy mắt, thân thể khủng bố đã hấp dẫn sự chú ý của khán giả toàn cầu. Cho dù đã nhìn thấy bao nhiêu lần thì hình thể của Tiểu Hoàng vẫn có thể gây chấn động lòng người!

Lớn cũng là một loại nghệ thuật!

- Gâu gâu

- Vù vù ~~

Husky và Thỏ Không Gian nhanh chóng chui ra khỏi miệng của Tiểu Hoàng, chuẩn bị tiến công bất cứ lúc nào.

Ầm ầm!

Slime phóng ra Trùng Phong, Cuồng Phong Phi Hành, nghiền ép lao đến Khế Ước Linh của Lâm Hàn.

- Gừ!

Hắc Sắc Kỳ Lân kia gầm lên một tiếng, trên người lại tỏa ra khí thế kinh người lần nữa.

Một đạo Quang Trụ màu đen lập tức bắn mạnh đến, trực tiếp đánh vào Slime khổng lồ!

Ầm ầm!

Uy lực Quang Trụ vô cùng khủng bộ, uy năng vô hạn gần như Hoàng Kim Cấp, hơn nữa còn đi kèm với hiệu quả Phá Phòng.

Nhưng trên người Tiểu Hoàng có Cường Lực Hộ Thuẫn nên có thể ngăn lại!

- Mẹ nó, cái này là Hộ Thuẫn gì vậy?

Lâm Hàn mở to mắt ra nhìn, không ngờ công kích của mình lại bị một cái Hộ Thuẫn chặn lại.

Gừ!

Đôi mắt Hắc Sắc Kỳ Lân hiện lên ánh sáng màu đen, uy thế của kỹ năng lại tăng lên một bậc.

Ầm!

Ký hiệu đại tiện trên trán Slime biến mất, Cường Lực Hộ Thuẫn vang lên tiếng nứt vỡ.

Trong khoảnh khắc này, một đạo Tử Vong Hỏa Trụ bắn mạnh ra từ trong miệng Slime, cưỡng ép chém đứt Quang Trụ màu đen phía trước.

Vù vù.

Hai kỹ năng lập tức đập vào nhau, năng lượng không ngừng va chạm.

Trong nhất thời, trên đài tỷ thí chỉ còn lại hỏa diễm và bóng tối.

- Cái gì?

Lâm Hàn khẽ giật mình nhưng trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy đối phương còn chưa có năng lực giết hắn ta trong một giây.

Hắn ta mỉm cười, nói:

- Sát thương của ngươi còn chưa đủ!

Sau đó, chỉ thấy đôi mắt của Hồng Sắc Tinh Linh trên đầu Kỳ Lân lóe lên, tăng thêm kỹ năng Tăng Phúc cho nó.

Trong chốc lát, uy năng của Quang Trụ màu đen lập tức tăng vọt một đoạn dài, gần như có thể áp chế Tử Vong Hỏa Trụ.

Đã có Khế Ước Linh gia trì nên uy năng công kích của Kỳ Lân đã đạt tới Hoàng Kim Cấp!

- Quả nhiên không sai!

Trần Thư mỉm cười gật đầu, sắc mặt vô cùng bình thản.

- Ta còn thật sự cho rằng ngươi có thể giết Vương Cấp cơ…

Vẻ mặt Lâm Hàn ung dung, nói:

- Bây giờ xem ra, thực lực của ngươi còn chưa đủ!

Nhưng tiếng nói của hắn ta vừa dứt thì sắc mặt lập tức biến đổi, dáng vẻ như gặp quỷ vậy.

Chỉ thấy trong miệng Slime lại phun ra hai đạo Hỏa Trụ.

Ràm rầm!

Ba đạo Hỏa Trụ cùng đánh tới, Quang Trụ màu đen lập tức tan rã, sau đó vô cùng bạo lực mà đánh về phía ba Khế Ước Linh của Lâm Hàn.

- Ta cũng không có thời gian chơi đùa với ngươi!

Trần Thư mỉm cười, không cần thiết phải che giấu thực lực nữa.

- Mẹ kiếp!

Sắc mặt Lâm Hàn chấn động, mắt nhìn chằm chằm vào trong miệng Slime.

Chỉ thấy trong đó lộ ra ba cái đầu chó, trong mắt tràn ngập ánh sáng trí tuệ.

- Ba con?

Vẻ mặt hắn ta chấn động, không ngờ tin tình báo lại sai.

Vương Cấp Ngự Thú Sư ở trên vây xem cũng kinh hãi vô cùng.

Tộc trưởng Tenwa của Anh Hoa Quốc hoảng sợ nói:

- Phân thân có thể phân ra hai cái sao?

- Chưa từng nghe nói đến.

An Đông của Tuyết Quốc cũng nhíu mày, nói:

- Dựa theo ghi chép khoa học hiện nay thì phân thân không phải chỉ có một thôi sao?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời đều không tìm ra được đáp án nên đưa mắt nhìn về phía Tần Thiên.

- Nhìn ta làm gì?

Tần Thiên nhún vai, trong lòng cũng chấn động, chẳng trách Trần Thư lại tự tin như vậy.

- Tiểu tử này chỉ nói đến tội phạm học, không nói khoa học sao?

- …

Khóe mắt mọi người co giật, cái gì gọi là tội phạm học?

- Tiểu tử này…

Ánh mắt Vương Cấp Ngự Thú Sư đều nhìn về phía Trần Thư, dường như nhìn thấy truyền kỳ tương lai!

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì dưới sự nỗ lực bảo vệ của Hoa Quốc, con hàng này đương nhiên có thể trưởng thành.

Vốn tưởng rằng Long Uyên bạo động sẽ làm cho Hoa Quốc tràn ngập nguy cơ nhưng thật không ngờ thời đại này lại xuất hiện một Trần Thư!

- Kiều Na có đối thủ…

Vẻ mặt Dolly nghiêm túc, vốn dĩ hắn ta cho rằng xác suất lớn Liên minh có thể lấy được chức quán quân nhưng bây giờ xem ra, dường như có gì đó sai sai…

Rầm rầm!

Ngay lúc này, trên đài tỷ thí có ba đạo Tử Vong Hỏa Trụ đánh tới nhưng lại đập vào trên một bức cốt tường ở phía trước.

Gừ!

Khí thế Cốt Long của Lâm Hàn quá đáng sợ, năng lực phòng ngự của hắn ta cũng gần đến Hoàng Kim Cấp.

Vô số xương cốt tạo thành một bức tường xuất hiện, gắt gao ngăn lại Tử Vong Hỏa Trụ phía trước!

- Khí tức này?

Trong lòng Trần Thư chợt thấy kinh hãi, ánh mắt nhìn Cốt Long ở phía dưới.

Khí thế Cốt Long đang phóng thích kỹ năng không ngừng thay đổi, không ngờ lại đạt tới xếp hạng tiềm lực cấp SS+.

- Có gì đó là lạ…

Trần Thư sờ lên cằm, không ngờ sẽ có Khế Ước Linh có thể biến hóa qua lại xếp hạng tiềm lực.

Ầm ầm!

Cuối cùng, ba Tử Vong Hỏa Trụ của Husky biến mất, phóng thích kỹ năng kết thúc.

Mà cốt tường phòng ngự của Cốt Long cũng vỡ vụn ra, khí thế trên người yếu đi đôi chút.

- Má nó, ba con Husky! Như này còn đánh cái rắm à!

Lâm Hàn nhịn không được mà mắng nhỏ một tiếng, trong mắt đã hiện lên vẻ sợ hãi.

Chương 1189: Ta đã theo dõi hắn ta từ khi còn nhỏ

Nếu không phải hắn ta phản ứng nhanh thì hôm nay ba Khế Ước Linh thật sự sẽ phải vào nồi rồi… Tuy rằng hắn ta cũng muốn thử hương vị Khế Ước Linh một chút…

- Cứng đấy!

Trần Thư ngẩn người, nhìn Cốt Long ở phía trước.

Thật không ngờ lại là một Khế Ước Linh có thực lực gần đến Hoàng Kim Cấp.

- Để xem ngươi chịu nổi bao nhiêu kỹ năng!

Trần Thư lại ra mệnh lệnh mới cho ba con Husky.

- Gâu gâu gâu…

Một con Husky ngửa đầu sủa lớn, dường như muốn hóa thân thành lang vương vậy.

Trong nháy mắt, các loại Hỏa Cầu, Băng Cầu, Phong Nhận, Lạc Lôi, Mộc Phược, Phi Thạch đều được ném ra ngoài.

Đại lượng kỹ năng như luyện thành một đường thẳng, vô cùng cuồng bạo đánh về phía ba Khế Ước Linh của Lâm Hàn.

Trần Thư nhếch miệng lên, hoàn toàn dựa vào hỏa lực khủng bố để nghiền ép.

Giờ khắc này, cho dù là kinh nghiệm chiến đấu gì đó cũng không có tác dụng, hoặc là tiếp tục chống đỡ, hoặc là bị thương nặng rồi rút lui!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ mười mấy kỹ năng đều đánh ra, khiến đài tỷ thí bị nhuộm thành muôn màu muôn vẻ.

Người nào không biết rõ còn tưởng Khế Ước Linh trên đài đang nhảy disco…

- Mẹ nó! Số lượng kỹ năng này!

Sắc mặt Lâm Hàn biến đổi, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, thậm chí còn có chút không thể tin nổi.

Đẳng cấp kỹ năng của Husky quá cao nên dẫn đến mỗi một kỹ năng đều đầy đủ lượng sát thương không nhỏ.

Nếu bị đánh trúng toàn bộ thì Khế Ước Linh Hoàng Kim cũng không chịu được, nếu không thì lúc trước Liễu Phong cũng sẽ không trực tiếp thu Khế Ước Linh về…

- Gừ! Gừ!

Cốt Long ở dưới trầm giọng gầm thét, hai con ngươi trống rỗng có luồng quỷ hỏa màu xanh biếc.

Nhưng quỷ hỏa cũng lúc sáng lúc tối, dáng vẻ như có thể dập tắt bất kỳ lúc nào.

Mặc dù kỹ năng còn chưa đánh tới nhưng cảm giác nó mang đến quá mạnh, đã có hơi muốn chủ động tự sát rồi…

- Chạy!

Lâm Hàn lập tức ra mệnh mệnh.

Đã không đánh được thì chạy là thượng sách!

Gừ!

Khế Ước Linh có dáng vẻ như Kỳ Lân gào lên một tiếng, trên thân thể hiện lên hắc quang sẫm màu, tốc độ lập tức tăng vọt lên một đoạn dài.

Hai con ngươi của Cốt Long cũng lóe lên, phóng ra một cốt tường, muốn tạm thời ngăn cản lại trong chốc lát.

Sau đó hai cánh nó rung động, muốn bỏ chạy.

Nhưng lại có một cỗ Giam Cầm Chi Lực quỷ dị đánh đến, nhốt nó lại tại chỗ!

- Vù vù ~~

Trên mặt Thỏ Không Gian đầy ý cười bỉ ổi, trực tiếp phóng ra Không Gian Giam Cầm.

Bởi vì trong nháy mắt bị chậm trễ nên kỹ năng Nguyên Tố và tốc độ phi hành đáng sợ lập tức ập đến.

Ầm!

Trong chớp mắt, cốt tường bị đập vỡ nát, chỉ trì hoãn có một hai giây tấn công.

Grao!

Cốt Long thấy không ổn thì lập tức lại thả ra một kỹ năng phòng ngự nữa.

Chỉ thấy bạch cốt trên người nó nở rộ ánh sáng rực rỡ như bạch ngọc long lanh, kháng tính nguyên tố của nó lập tức tăng

vọt lên một đoạn dài.

- Đứng vững!

Lâm Hàn lặng lẽ cầu nguyện, không hy vọng Khế Ước Linh bị đào thải nhanh như vậy.

Ầm!

Giọng nói của hắn ta vừa dứt thì cánh phải của Cốt Long lập tức vỡ vụn, biến thành từng mảnh xương vụn.

- Sao có thể như vậy!

Trong mắt Lâm Hàn hiện lên vẻ kinh hãi, không ngờ Cốt Long lại yếu như giấy như vậy.

Kỹ năng và thiên phú được gia trì làm cho kháng tính nguyên tố của nó cũng đạt đến mức độ có thể nói là biến thái, nhưng cuối cùng vẫn không chịu được công kích của Husky.

- Vô dụng.

Trần Thư nở nụ cười. Husky có thiên phú Nguyên Tố Phà Phòng và kỹ năng Quân Vương Nguyên Tố Bạo Sát, có thể coi thường phần lớn kháng tính.

- Còn không thu hồi à?

Hắn nhìn Cốt Long bị trọng thương bên dưới, không tiếp tục ra tay nữa.

Cái đồ chơi này không có chút thịt nào, chẳng có tí giá trị gì.

Hơn nữa giết nó còn dễ dàng vi phạm quy tắc thi đấu, đến lúc đó lại có một đống chuyện phiền phức.

Lâm Hàn hít sâu một hơi, bất đắc dĩ thu hồi Cốt Long về Ngự Thú Không Gian.

Ầm!

Đúng lúc này, Kỳ Lân Thú gầm lên một tiếng, ngưng tụ ra mấy chục chùm sáng màu đen bên cạnh.

Hồng Sắc Tinh Linh bên cạnh cũng vỗ đôi cánh, xung quanh hắc quang xuất hiện những điểm đỏ tươi, khiến uy năng của nó tăng lên đến Hoàng Kim Cấp!

Mặc dù thực lực Khế Ước Linh của Lâm Hàn cũng không phải Hoàng Kim Cấp nhưng mượn Khế Ước Linh gia trì hỗ trợ thêm thì cũng có thể tạm thời có được thực lực Hoàng Kim.

Vù vù.

Mấy chục chùm sáng màu đen lao đến rất nhanh, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa.

- Gâu gâu…

Lại là một Husky nữa, đôi mắt lóe lên kỹ năng Quang Huy, phóng ra đủ loại kỹ năng Nguyên Tố.

Rầm rầm rầm!

Cả hai kỹ năng không ngừng va chạm, lại hóa giải thế tiến công của Kỳ Lân lần nữa, kỹ năng còn lại cũng điên cuồng đánh tới.

- Phân thân mà cũng không hề suy yếu chút nào ư?

Sắc mặt Lâm Hàn tái nhợt, lại chuẩn bị để hai Khế Ước Linh nữa thoát thân.

- Để cái này để kéo lên sao?

Trần Thư mỉm cười, lại để Thỏ Không Gian phóng ra kỹ năng.

Hai Không Gian Thông Đạo được tạo nên, vô số kỹ năng mượn Thông Đạo lập tức đánh về phía Kỳ Lân Thú.

- Mẹ kiếp!

Vẻ mặt Lâm Hàn chấn động, chưa kịp tránh né thì lập tức bị đủ loại kỹ năng đánh trúng.

Hai Khế Ước Linh té ngã xuống đất, chỉ có thể mặc cho các kỹ năng liên tục đánh đến.

- Cơ hội tốt!

Chương 1190: Ta đã theo dõi hắn ta từ khi còn nhỏ (2)

Trần Thư để con Husky còn lại phóng ra kỹ năng. Kỹ năng ngập trời đập vào mặt, Lâm Hàn thoáng run lên, vô cùng quyết đoán thu hai Khế Ước Linh về.

Đến bây giờ, trên đài tỷ thí chỉ còn lại ba Khế Ước Linh của Trần Thư!

- Thắng rồi?

Khán giả phía dưới tự động thốt lên, trong mắt vẫn còn vẻ khó tin.

Đa số bọn họ đều tin rằng Trần Thư sẽ thắng nhưng không ngờ lại thắng nhanh đến vậy.

- Thế mà ta lại thua…

Trong mắt Lâm Hàn có vẻ không cam tâm, nhưng hắn ta vì Không Gian Thần Kỹ mà tới nếu không thì cũng sẽ không tham gia thi đấu thế giới.

Vốn cho rằng Kiều Na của Liên minh Tự Do mới là đối thủ của hắn ta, kết quả là mình lại bị loại sớm như vậy…

Ngay từ lúc bắt đầu hắn ta đã bị áp chế, thậm chí kỹ năng của ba Khế Ước Linh còn chưa phóng thích xong thì đã thua mất trận đấu, thật sự có chút uất nghẹn.

Hai người rời khỏi đài tỷ thí.

Lâm Hàn vẫn là bộ dạng ngơ ngác, tín niệm vô địch trong lòng đã bị đánh nát…

Trần Thư vỗ vai hắn ta, bình thản nói:

- Cố lên, khoảng cách giữa ta với ngươi chỉ là một Kiều Na mà thôi.

- ?

Kiều Na ở phía dưới lập tức ngẩn người, ngươi đặt điều hại ta làm cái gì?

Trong lúc nhất thời, tuyển thủ của Liên minh Tự Do và người Lan Quốc đều lần lượt ném ánh mắt căm hận đến.

- Kỹ năng trào phúng lại tăng cao!

Khóe miệng A Lương giật giật, không ngờ con hàng này chỉ nói đơn giản một câu đã trực tiếp đắc tội với hai thiên tài tuyệt thế…

Lúc này, toàn bộ khán giả cũng đều sôi trào.

- Mẹ nó, Husky này không bình thường chút nào, không giống Husky nhà ta cả ngày chỉ biết phá nhà!

- Của người ta là súng máy Nguyên Tố, của ngươi là Husky thật, có thể so sánh sao?

- Chỉ mỗi ánh mắt của nó thôi cũng khiến ta cảm thấy áp lực rồi, không ngờ còn mạnh như vậy.

- Ôi ~~ bất chấp tất cả, đầu tiên hít sâu một hơi đã rồi nói…

Mặc dù thủ đoạn này của Trần Thư có hơi tàn bạo nhưng mọi người đều thích loại chiến đấu đơn giản thô bạo này.

Trong lúc nhất thời, Husky đã trở thành Chiến Thần trong lòng mọi người!

Mặc dù phương diện trí thông minh có hơi thiếu hụt nhưng tổng thể không có vấn đề lớn…

- Will, trước đây không phải ngươi rất kiêu ngạo sao?

Vương Tuyệt nhìn về phía Will của Liên minh Tự Do, nói:

- Trước đó khi Trần Thư chưa trở về, ngươi hình như còn khiêu khích nữa mà.

- Cái gì?

Trần Thư cung quay đầu lại nhìn, trong mắt đã lóe lên tia sáng của tội phạm.

- Ta…

Cơ thể Will run lên, chỉ cảm thấy mình đã bị tội phạm khống chế…

Vương Tuyệt trừng mắt lườm hắn ta một cái, nói:

- Bây giờ biết sợ chưa?

- Bỏ đi, bỏ đi.

Trần Thư liếc hắn ta, không có thời gian đi bắt nạt người khác.

Hai mắt hắn sáng lên nhìn Khế Ước Linh Vương Cấp trong tay A Lương, mở miệng nói:

- Hôm nay làm tiệc lớn!

- Nhất định phải làm!

Mọi người cũng gật đầu theo, dáng vẻ bụng đói ăn quàng hung tàn.

- Thế nào, Jack thiếu, ngươi có muốn ăn chút không?

Trần Thư nhìn về phía Jack ở một bên, nói:

- Muốn gia nhập với chúng ta không?

- Không…

Jack phất tay áo, mẹ nó đây là Khế Ước Linh của gia gia hắn ta, sao có thể ăn nổi?

Mặc dù nhìn qua cũng không tệ…

Hắn ta nuốt một ngụm nước miếng, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

- Đi thôi!

Đoàn người rời khỏi đài tỷ thí, trở về nơi ở của mình.

Trần Thư để lại cho mọi người một bóng lưng, trong mắt vẫn còn vẻ chấn động.

Con hàng này thật sự có thể giết một Vương Cấp.

Khán giả toàn cầu chỉ nghĩ là hung thú bình thường, hoàn toàn không ngờ sẽ là ba Khế Ước Linh Vương Cấp.

- Tên này quá mạnh…

Will nhìn đám người Trần Thư rời đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không tìm mình gây phiền phức là được.

- Ta còn tưởng rằng Lâm Hàn là một con ngựa ô đấy, kết quả lại như vậy…

Ánh mắt hắn ta nhìn về phía Lâm Hàn của Lan Quốc, nhếch miệng nói:

- Từ nhỏ ta đã theo dõi hắn ta, kết quả là… từ nhỏ đã nhìn lầm.

- Trần Bì, đã hai phút đồng hồ ta vẫn chưa nghe tới sự cố ở Hắc Ám Sâm Lâm!

Vương Tuyệt nhìn về phía Trần Thư, nói:

- Kể lại cho mọi người nghe một lần đi!

Tất cả mọi người ngồi vây quanh thành một vòng, ở chính giữa treo một cái nồi to, bên trong đựng đủ loại gia vị và thịt Khế Ước Linh Vương Cấp.

Một hương vị đậm mùi thịt tản ra, trực tiếp làm một nồi thịt thú hỗn hợp như vậy!

Lúc này, Vương Tuyệt nhìn về phía Trần Thư, trên mặt tràn đầy sự sùng bái.

- Được rồi Ta sẽ kể lại một lần nữa!

- Tình huống lúc đó đúng thật là cực kỳ nguy hiểm! Lão Liễu trọng thương, bốn Khế Ước Linh của hắn ta chỉ còn lại nửa cái mạng!

- Tên Vương Cấp Ngự Thú Sư kia vẫn không chịu từ bỏ ý đồ! Nhưng ta có thể để cho hắn ta phách lối sao?

- Lúc đó ta trực tiếp phóng ra Khế Ước Linh, sau một hồi Makka Pakka liền giải trừ phong ấn của bọn họ!

- Được rồi, cũng không có gì khác biệt lắm…

Tần Thiên thật sự không chịu nổi, trực tiếp cắt ngang.

Chỉ trong một giờ, lão đã nghe bảy, tám lần, hơn nữa đều giống như đúc, đến tính từ cũng chưa từng thay đổi.

Nghe tới Makka Pakka, bọn họ cũng đã hiểu ra.

Chương 1191: Cá tên xấu xa kia thực sự là ngươi…

Vương Cấp Ngự Thú Sư đã chết hoàn toàn không có quan hệ gì với tên gia hỏa này, là Truyền Kỳ Cấp của Ám Vương xuất thủ! Nếu như cứ khăng khăng nói có quan hệ với nhau thì có

khả năng con hàng này sẽ hóa thân thành tuyền thủy quan chỉ huy(*), một miệng hai câu đã làm đối phương tâm phục khẩu phục.

(*) Ý chỉ những người trong trò chơi, nhân vật của mình đã chết nhưng vẫn thông qua giọng nói hoặc chat để chỉ huy đồng đội, khiến người ta rất phiền.

- Thế nhưng lão Vương muốn nghe!

Trần Thư chỉ về phía Vương Tuyết ngồi bên cạnh, nói:

- Ta không thể không đáp ứng yêu cầu của hắn ta!

- Dẹp bỏ đi!

A Lương giật giật khóe miệng, nói:

- Rốt cuộc ngươi đã cho hắn ta ích lợi gì? Hai ngươi định ở đây diễn tướng thanh đúng không (*)?

(*) Tướng thanh: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng để nói những câu vui đùa hài hước, hát để gây cười, đa phần để châm biếm thói hư tật xấu, ca ngợi việc tốt người tốt.

- Lợi ích gì? Lão Vương chỉ đơn thuần sùng bái ta thôi mà.

Trần Thư mỉm cười, nói tiếp:

- Tất nhiên, ta hữu nghị giúp đỡ hắn ta một chút…

A Lương hỏi:

- Bao nhiêu?

Trần Thư không có trả lời, chỉ giơ ra một cái ngón tay.

- Một ngàn vạn?

- Làm sao có thể chứ!

- Là một trăm triệu.

- No no no, nhỏ hơn, bố cục nhỏ hơn?

- Không phải là một tỷ chứ? Mẹ nó!

A Lương vội vàng lao tới, nói:

- Tội phạm ca, ta cũng muốn nghe qua về sự cố ở Hắc Ám Sâm Lâm…

- Ngươi cảm thấy lão Vương là người nông cạn như vậy sao?

Trần Thư quay đầu trông lại, nói:

- Có hay không cũng đừng nâng tiền lên như vậy, tầm thường! Tầm thường không chịu được!

- ?

Khóe mắt mọi người co giật lại, mẹ nó đây là lời kịch của ngươi ư?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Ta chỉ đưa thêm thuốc uống Lão Thái Thái mà thôi.

- …

Mọi người cùng nhau nhìn về phía Vương Tuyệt, nhà ngươi đúng là có bệnh rồi!

- Nhưng nói ra thì cũng may mắn là có Trần Thư.

Liễu Phong nằm trên mặt đất, cho dù bản thân bị trọng thương những vẫn không quên ăn…

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng:

- Ta cũng đã nói trước rồi, mọi người có thể hoàn toàn tin tưởng tội phạm Nam Giang!

- Dừng đi!

Mọi người la lên một tiếng, sau đo slaji nói chuyện liên quan tới việc thi đấu thế giới.

- Hiện tại Lâm Hàn đã bị đào thải, thi đấu thế giới sẽ thiếu đi một tuyển thủ nặng ký, khả năng Trần Thư đoạt giải quán quân sẽ rất lớn.

- Thực ra ta cảm thấy Lâm Hàn kia có chút quỷ dị.

Trần Thư mở miệng nói:

- Xếp hạng cấp bậc tiềm lực Khế Ước Linh của hắn ta có vấn đề…

- Hả? Vấn đề gì?

Tần Thiên khẽ giật mình, trong mắt có chút hiếu kỳ.

- Nó sẽ biến hóa, lúc thì cấp S, một lúc lại là cấp SS, tóm lại là không ổn định.

Theo đạo lý mà nói, xếp hạng cấp bậc tiềm lực Khế Ước Linh là cố định, trừ phi xuất hiện sự tiến hóa huyết mạch, nếu không sẽ không thể nhảy ngang nhiều lần như vậy.

Tần Thiên sờ lên cằm, trong lòng không ngừng suy tư.

Sau đó Trần Thư lại lắc đầu, nói:

- Nhưng mà cứ mặc kệ đi, dù sao cũng chỉ là một tên đã đã bại tướng dưới tay ta mà thôi.

- Ngươi không sợ hắn ta đuổi kịp ngươi sao?

- Kẻ địch thua trong tay ta xưa nay sẽ không bị ta coi là đối thủ…

- …

Mọi người giật giật khóe miệng, lại tiếp tục làm màu đúng không?

A Lương lúc này mở miệng nói:

- Nhưng mà nói thật, ngày mai Phương Tư tỷ sẽ có một trận ngạnh chiến!

- Hả?

Trần Thư hơi sững sờ, hỏi:

- Đối thủ là ai?

Phương Tư nuốt miếng thịt thú, thần sắc bình tĩnh nói:

- Liên minh Tự Do Kiều Na!

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mọi người có chút nặng nề, nếu như không có gì bất ngờ, khả năng Phương Tư sẽ bị đào thải.

Nhưng tuyển thủ trong cuộc tranh tài đều là ngẫu nhiên, chỉ có thể là do vận may của nàng có hơi kém.

- Ta sẽ cố gắng hết sức chiến đấu.

Ngược lại Phương Tư lại lộ ra vẻ cực kỳ cởi mở, có thể lọt vào top 8 người đứng đầu đã là một thành tích khá tốt rồi.

Vị trí thứ 8 trong thi đấu thế giới tương đương với thiên tài thứ 8 ở Lam Tinh, cân nhắc so sánh thì đã mạnh hơn hàng tỷ người.

- Trần Bì, ngươi nhớ đến xem trận chiến nhé!

Phương Tư mỉm cười, nói:

- Ta sẽ cố gắng hết sức để phát huy toàn bộ chiến lực của mình.

- …

Trần Thư không nói gì, chỉ gật đầu một cái.

- Ngoại trừ Kiều Na ra, thiên tài đệ nhất Tuyết Quốc và thiên tài vương quốc Bất Hủ đều cần thiết phải chú ý tới.

Tần Thiên mở miệng nói ra:

- Nhất là người đệ nhất vương quốc Bất Hủ.

- Hắn ta có gì đặc biệt sao?

Trần Thư khẽ giật mình, trong mắt có chút hứng thú.

Tần Thiên nói:

- Để Cơ Phong nói với ngươi đi, hắn ta bị đào thải, có quyền lên tiếng nhất.

- …

Cơ Phong giật giật khóe miệng, ta có quyền lên tiếng nhất cái gì chứ?

Hắn ta thở dài, nói:

- Đối phương tương đối mạnh! Nhưng lại mạnh một cách không hợp thói thường!

Cơ Phong vô cùng tự kỷ, luôn luôn tự nhận là đệ nhất thiên hạ, nhưng bây giờ trong mắt cũng có phần kính nể, hiển nhiên đã trực tiếp bị thu phục…

- Có thể mạnh đến mức nào?

Trần Thư nhướng mày, nói:

- So với ta thì như thế nào?

- Là một loại sức mạnh khá đặc thù.

Chương 1192: Ta đứng trên… mộ phần của nó

Cơ Phong mở miệng nói: - Kinh nghiệm chiến đấu của đối phương vô cùng phong phú, vẫn luôn khắc chế ta, tùy thời cơ có thể đưa ra quyết sách chính xác nhất.

- Giống như là đối mặt với một Ngự Thú Sư không có nhược điểm nào, ta bị áp chế đến tương đối khó chịu.

- Có cần phải ác như vậy không?

Trần Thư vốn cho rằng một Lâm Hàn đã đủ quỷ dị, kết quả lại ra thêm một thiên tài mới sao?

- Nhất định phải cẩn thận!

Tần Thiên gật đầu, nghiêm túc nói:

- Hơn nữa hắn ta tới từ dân gian, lai lịch cũng có chút vấn đề.

- Cứu Thế Giáo Hội?

Trần Thư nhíu mày, thoáng qua liền nghĩ tới cái tổ chức kia.

- Không nên suy đoán lung tung.

Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Không chừng là thế gia ẩn giấu tới từ vương quốc Bất Hủ ẩn tàng thế gia.

- Ta có chút trực giác!

Trần Thư sờ lên cằm, nghiêm túc nói:

- Nói chúng ta vẫn cảm thấy bên trong tuyển thủ đang cất giấu tội phạm, bên trong quần chúng cũng có người xấu.

A Lương nhướng mày, nói:

- Có khả năng hay không, cái tên xấu ra kia thực ra lại là ngươi…

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, ta tự hoài nghi chính ta sao?

Trong khi mọi cười còn đang cười nói, thậm chí còn ăn hết một Khế Ước Linh Vương Cấp.

- Được rồi, tất cả quay về đi.

Đám người Trần Thư đứng dậy rời đi, quay lại gian phòng của mình.

…

Ngay tại lúc này, đường biên giới đại lục Hoa Quốc.

Một nam tử mặc áo khoác đứng giữa đầu một con sứa khổng lồ, thần sắc hắn ta lạnh lùng, tự lẩm bẩm vài tiếng:

- Khí tức Ám Vương xuất hiện trong hải dương, có cơ hội lẻn vào Long Uyên…

Trên người nam tử đứng bên cạnh con sứa khổng lồ xuất hiện một vòng quang mang, sau đó trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, giống như ẩn thân vậy.

Mà cùng lúc đó, một luồng bọt khí không màu ập tới, cuốn nam tử vào bên trong.

Một người một Khế Ước Linh ung dung tiến vào bên trong Hoa Quốc, đi thẳng đến vị trí Long Uyên…

Sáng sớm hôm sau.

Trần Thư đang nằm trên giường, đùi phải để lên trên chân trái, thần sắc nhàn nhã tính toán cái gì đó…

- Kỹ năng Phân Thân cấp sáu, hiện tại thực lực của phân thân thứ ba lại tăng lên một chút…

Hắn lẩm bẩm nói:

- Lúc nào mới có thể tăng lên tới cấp mười đây.

Hiện tại hắn có chút không kịp chờ đợi được đến khi Husky thứ tư xuất hiện.

Khả năng trưởng thành thực tế của phân thân quá cao, cho dù là ngươi ở đẳng cấp Ngự Thú gì cũng không có khả năng bị đào thải.

- Khoảng cách giữa Bạch Ngân Tam Tinh còn thiếu một chút nữa.

Hắn lắc đầu, trong mắt có chút đáng tiếc, bây giờ Kiều Na của Liên minh đã là Bạch Ngân Tam Tinh, nếu như hắn đối đầu thì sẽ có phần thế yếu.

- Trần Bì, đứng lên đi!

Ngay tại lúc này, ngoài phòng có âm thanh truyền đến.

- Tới ngay đây!

Trần Thư như con cá chép nhảy ra khỏi phòng.

Sau khi đoàn người ăn xong điểm tâm sẽ cùng nhau đi tới đài tỷ thí.

Lúc này đài tỷ thí đã đông kín người, bốn phía đều đã khởi động thiết bị thiết kế, bắt đầu trực tiếp toàn cầu.

- Các vị, bây giờ sẽ mời vị tuyển thủ của ngày hôm nay, liên minh Tự Do Kiều Na và Hoa Quốc Phương Tư!

Hôm nay nhiệt độ vẫn không giảm, thậm chí còn vượt qua ngày hôm trước.

Hai người đều là nữ sinh, đương nhiên là có thể mang theo sức nóng của riêng mình, hơn nữa thiên phú của các nàng đều vượt trội, có thể nói là một trận chiến rất hấp dẫn.

Mặc dù nhân khí của Phương Tư không bằng Kiều Na, nhưng không thể khinh thường, không chỉ đơn thuần là khán giả Hoa Quốc, dường như cũng không ít khán giả ngoại quốc cổ vũ cho nàng.

Lúc này, một Kiều Na tóc vàng bước lên đài tỷ thí, thiên phú cực hạn cộng thêm dung mạo tuyệt mỹ, lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường.

- Phương Tư tỷ, cố lên!

Đám người A Lương ầm ĩ nói, trong lòng đương nhiên sẽ hy vọng người nhà bọn họ có thể thắng lợi.

- Phương Tư tỷ, nàng rõ ràng đang cướp danh tiếng của ngươi!

Trần Thư mở miệng nói:

- Có muốn ta trợ giúp một chút không, bảo đảm có thể để ngươi trở thành tiêu điểm mới của toàn trường!

- Cái gì?

Phương Tư khẽ giật mình, trong mắt có chút hiếu kỳ.

- Đến lúc đó ngươi bước lên đài tỷ thí thì trực tiếp ném xuống một viên đạn hạt nhân.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Tin ta đi, toàn bộ Lam Tinh đều không có cái gì mắt sáng hơn nó đâu!

- Biến đi!

Phương Tư cười mắng một câu, liền bước đến đài tỷ thí.

Hai người vừa bước lên đài liền nhìn nhau, trong mắt đều tràn ngập ý chiến, thoạt nhìn đối chọi rất gay gắt.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta!

Kiều Na cười nhạt một tiếng, trong mắt tràn ngập tự tin, dường như đã nắm chắc phần thắng.

- Đánh thử mới biết được!

Sắc mặt Phương Tư vẫn bình thường, chỉ muốn chiến một trận hết sức mình, ngược lại không quá để ý tới thắng thua.

Rầm rầm…

Ngay lúc này, hai bên đi tới vị trí tác chiến của chính mình, sau đó liền triệu hoán ra Khế Ước Linh của mình.

Gầm!

Ba Khế Ước Linh Long Hệ của Phương Tư xuất hiện, khí thế vẫn vô cùng đáng sợ.

Nhất là Xích Viêm Long, hai con ngươi như thiêu đốt lên lửa nóng hừng hực, hơi thở dồn dập, ở giữa phun ra Hỏa Diễm, dáng vẻ hung lệ vô cùng.

Hai Quang Ám Khế Ước Linh của Kiều Na cũng xuất hiện, dáng vẻ như báo săn nhưng sau lưng lại mọc ra hai cánh.

Chương 1193: Ta đứng trên… mộ phần của nó (2)

– Vẫn chỉ dùng hai Khế Ước Linh thôi sao? Thần sắc Phương Tư hơi chấn động, ánh mắt nhìn trừng trừng về phía Kiều Na.

- Đương nhiên sẽ không!

Kiều Na mỉm cười, cho Phương Tư đầy đủ sự tôn trọng.

Ngay vào lúc này, không gian phía dưới đã bị phá vỡ, một sinh vật hình người mang theo khí thế đáng sợ tột cùng chậm chạp cất bước đi ra!

Trong chốc lát, toàn trường đột nhiên yên tĩnh vô cùng, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Chỉ nhìn thấy một Khế Ước Linh thân cao hai mét, dung mạo tinh xảo, quả thực có thể nói là hoàn mỹ, nhưng hai con ngươi lại vô cùng lạnh lẽo, không có một chút tình cảm nhân loại nào.

Mà phần lưng của nó có một đôi cánh dài màu vàng, khi vỗ cánh tràn ngập kim quang, tay phải thì nắm lấy một thanh kiếm màu vàng, trên đó điêu khắc các ký hiệu phức tạp, lộ ra sắc bén vô cùng!

Không ngờ lại là một Thiên Sứ trong truyền thuyết!

- Xếp hạng cấp bậc tiềm lực của nó…

Trong mắt Tần Thiên hiện lên một tia kinh ngạc, nhìn qua nhìn lại Thiên Sứ trên sân.

Liên minh Tự Do Dolly mỉm cười, trên mặt có vẻ tự hào, nói:

- Không sai, Khế Ước Linh cuối cùng của Kiều Na chính là cấp SSS!

Trong nháy mắt, mọi người bên dưới đài tỷ thí trở nên lặng ngắt như tờ, hai mắt trừng to, giống như gặp phải quỷ.

Đây chính là Khế Ước Linh cấp SSS đầu tiên xuất hiện ở thế hệ trẻ tuổi!

Người của liên minh Tự Do cũng chấn kinh, trong thời điểm tranh tài toàn quốc, Khế Ước Linh của Kiều Na cũng không phải cấp SSS, chẳng lẽ là do có kỳ ngộ?

- Chẳng trách sao ngươi lại tự tin như vậy.

Tuyết Quốc An Đông nhìn về phía Dolly, nói:

- Cấp SSS nhất định là sự xuất hiện biến chất.

- Chê cười, chê cười rồi!

Dolly nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Chỉ là một cấp SSS thôi mà, không cần kinh ngạc như vậy đâu!

- Tần hiệu trưởng, vị trí quán quân dường như đang cách các ngươi càng ngày càng xa.

- Hừ! Xếp hạng cấp bậc tiềm lực không phải tất cả!

Sắc mặt Tần Thiên bình tĩnh, trong lòng vẫn xem trọng Trần Thư.

Khi Khế Ước Linh của con hàng này ở cấp F còn có thể đánh cả cấp S, hiện tại đã là cấp A thì đánh một cấp SSS có là vấn đề lớn sao?

- Quả nhiên là có chút tài năng.

Trong mắt Trần Thư có vẻ kỳ dị, lần đầu tiên nhìn thấy Khế Ước Linh cấp SSS.

Về phần thực lực cụ thể, cũng không khen ngợi đánh giá, nhưng nhìn khí thế của nó, e rằng dường như đạt đến Hoàng Kim Cấp.

Sắc mặt Kiều Na vẫn bình thường, nhìn về phía Phương Tư, nói:

- Bây giờ ngươi còn có phần thắng ư?

- Đánh đi rồi sẽ biết.

Tuy tâm trí Phương Tư đã chấn động nhưng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng.

Rầm rầm…

Trong chốc lát, giữa hai bên mở ra vòng bảo hộ, sáu Khế Ước Linh nhìn nhau, trong mắt tràn ngập ý chiến đấu.

Gầm!

Bạch Sắc Phi Long gào thét một tiếng trước tiên, phóng ra thần kỹ của chính mình, trong chốc lát, một vòng bảo vệ khổng lồ màu trắng xuất hiện, bảo vệ ba Khế Ước Linh.

Thần kỹ của nó có thể khống chế, nếu như chế tạo ra ba Hộ Thuẫn thì sẽ suy yếu năng lực Phòng Ngự của nó.

Nếu như chỉ có một cái, năng lực Phòng Ngự sẽ trực tiếp kéo căng, thậm chí còn có thể chống lại thế công kích của Hoàng Kim Cấp.

Sắc mặt Kiều Na bình thường, nói:

- Vô dụng!

Hai con ngươi Thiên Sứ ở bên dưới lướt qua một tia kim quang óng ánh, hai cánh hơi chấn động một chút, bỗng biến mất tại chỗ.

Vù vù vù!

Trong chớp mắt, Thiên Sứ đã xuất trước mắt ba Khế Ước Linh Long Hệ.

Kim Sắc Trường Kiếm trong tay bổ ra ngoài, mang theo uy thế không có gì sánh kịp.

Rầm!

Hai bên va chạm, ngay lập tức xuất hiện những tiếng va chạm chói tai sắc bén.

- Hả?

Kiều Na khẽ giật mình, không ngờ đối phương lại ngăn cản thế công kích của Thiên Sứ.

Gầm!

Xích Viêm Long gào thét một tiếng, ngay lập tức trong miệng phun ra một đạo Hỏa Diễm nóng bỏng, đánh úp về phía trước Thiên Sứ.

Hai con ngươi của Thiên Sứ lóe lên kim quang, xuất hiện một quang thuẫn màu vàng trước mặt.

Quang Thuẫn và Liệt Diễm tiếp xúc với nhau nhưng không có chút dấu hiệu hòa tan nào.

Cho dù là lực công kích, năng lực Phòng Ngự và tốc độ đều có thể nói là thái quá, hoàn thể có thể nghiền ép.

Đây đúng là một Khế Ước Linh không có nhược điểm!

Liên minh Tự Do Dolly mỉm cười, nói:

- Tần hiệu trưởng, Thiên Sứ của Kiều Na và Nguyên Tố Thú của Trần Thư, ngươi sẽ đứng về phía ai?

- Ta đứng trên mộ phần… của Thiên Sứ của Kiều Na…

- …

Nét mặt Dolly ngưng trọng, vốn tưởng rằng Tần Thiên đã chịu thua, kết quả lại xuất hiện một câu như vậy…

Hắn ta tỏ vẻ không hiểu, hỏi:

Ngươi thật sự cho rằng Trần Thư có thể đánh bại Kiều Na sao?

- Đánh đi thì mới biết được.

Sắc mặt Tần Thiên bình thường, ánh mắt nhìn phía trên đài tỷ thí.

Leng keng leng keng!

Thiên Sứ của Kiều Na cầm trong tay Kim Sắc Trường Kiếm, không ngừng chém về phía Phương Tư, thả ra thần kỹ Phòng Ngự.

Một đòn tiếng leng keng kim loại phát ra, nhưng lại chậm chạp không có sức công phá.

Tuy rằng Thiên Sứ của nàng ta có sức chiến đấu cường đại, hơn nữa có một Bản Mệnh Vũ Khí, nhưng vẫn không thể nhanh chóng bắt lại.

Gầm!

Băng Sương Cự Long ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, đôi mắt có lam quang óng ánh.

Nhiệt độ đài tỷ thí ngay lập tức giảm xuống, thậm chí Hộ Thuẫn bên cạnh còn xuất hiện Băng Sương.

Chương 1194: Kiều Na vs Phương Tư

Chít chít chít… Kim Sắc Thiên Sứ dường như đã phát giác được điều gì đó không ổn, hai cánh chấn động, nhưng lại không thể di chuyển.

Chỉ thấy nửa người dưới của nó đã xuất hiện Hàn Băng, hơn nữa đang lan tỏa trên cơ thể nó rất nhanh chóng.

Hai con ngươi của Thiên Sứ lóe lên kim quang, một đạo hư ảnh Trường Kiếm đột nhiên xuất hiện, chém về phía dưới!

Ầm!

Bên trên Hàn Băng có kỹ năng Quang Huy, không thể phá hủy trạng thái đặc thù, tuỳ tiện ngăn chặn công kích của Thiên Sứ.

Trong chốc lát, Hàn Băng lại lần nữa lan tràn, ngay lập tức biến Thiên Sứ thành tượng băng!

- Hả? Bà mẹ nó, bị đông lại rồi sao?

Sắc mặt khán giả xung quanh chấn động, không ngờ rằng Khế Ước Linh cấp SSS tự nhiên lại bị cưỡng ép khống chế như vậy.

Ngay tại lúc này, hai con ngươi Thiên Sứ xuất hiện một vòng kim quang, trên thân thể toàn Hàn Băng khẽ run, hiển nhiên là không chịu được quá lâu.

Nhưng đối với Phương Tư mà nói, vậy là đủ rồi!

Gầm!

Hai cánh của ba Khế Ước Linh Long Hệ chấn động, phớt lờ Thiên Sứ sang một bên.

Năng lực Phòng Ngự của nó không quá bình thường, cho dù đã bị đông lại, nhưng muốn đào thải thì vẫn không có khả năng lắm, chỉ có thể giải quyết hai Khế Ước Linh khác trước.

- Ngươi có thể đánh thắng ai đây?

Kiều Na không hề bối rối, tỏ ra vô cùng yên lặng, để hai Quang Ám Khế Ước Linh cùng nhau phóng ra kỹ năng.

Gầm!

Chỉ thấy Quang Ám Khế Ước Linh gào thét một tiếng, bầu trời lại lần nữa xuất hiện vô số điểm sáng màu trắng, tràn ngập một cỗ uy năng đáng sợ.

Chính là đại kỹ năng mà nàng ta phóng ra trong trận chiến đầu tiên.

Hai con ngươi của Ám Ảnh Phi Báo lóe lên Hắc Quang, một xiềng xích màu đen thẫm xuất hiện, muốn trì hoãn tốc độ của ba Khế Ước Linh.

Rầm!

Nhưng xiềng xích vừa mới chạm vào kỹ năng Phòng Ngự của Phương Tư liền trực tiếp bị vỡ nát, mất đi tác dụng.

Rầm rầm rầm…

Lúc này, vô số điểm trắng phía trên rơi xuống phía dưới, đánh vào Khế Ước Linh vô cùng cuồng bạo ở phía dưới!

Nhưng thần lỹ Phòng Ngự của Phương Tư vẫn luôn vững vàng đến một mức nhất định, không có bất kỳ xu thế vỡ tan nào.

- Đúng là cứng rắn thật!

Trần Thư sờ lên cằm, nhớ rằng trước đây thần kỹ của Phương Tư không hề quá thái như vậy, chẳng lẽ Ngự Long Vệ đã đặc huấn với nàng?

Ngay tại lúc này, Phương Tư bắt đầu phản kích!

Gầm!

Con ngươi Băng Sương Cự Long chuyển sang màu xanh lam chói mắt, một lượng lớn Băng Sương phóng ra, ngay lập tức vây chặt hai Khế Ước Linh lại.

Băng giá cực kỳ lạnh ngay lập tức làm cho tốc độ của Quang Ám chậm lại, sau đó, Xích Viêm Long cũng phóng ra kỹ năng, thân thể dâng lên một ngọn lửa nóng bỏng, một cỗ uy thế kinh khủng tản ra.

Nó mở miệng lớn, phun ra vô số lửa lưu tinh, áp đảo thiên địa!

Hỏa Diễm xuyên thấu Băng Sương, đi thẳng tới chỗ Quang Ám Thú!

Kỹ năng Băng và Hỏa xen lẫn nhau, nhưng lại không ảnh hưởng gì, chỉ là độ khống chế của kỹ năng đã không phải chỉ Bạch Ngân Cấp mới có thể làm được.

- Có chút mạnh…

Kiều Na nhướng mày, trong mắt lướt qua một chút ngưng trọng.

Gầm!

Trong chốc lát, hai Quang Ám Thú cùng nhau gào thét, trên thân thể xuất hiện một đạo quang mang màu trắng.

Hai đạo quang mang quanh quẩn, lập tức biến thành một màu trắng đen xen lẫn vào Quang Tráo.

Rầm rầm rầm…

Kỹ năng hai bên ngay lập tức va chạm, vô số Hỏa Tinh bao phủ hoàn toàn Quang Ám…

Ba phút sau, kỹ năng của Xích Viêm Long và Băng Sương Long cuối cùng cũng kết thúc, mà lúc này khí tức của Quang Ám Thú uể oải, trong mắt có vẻ mệt mỏi, đồng thời trên người của bọn nó cũng có chút nóng bỏng.

Hiển nhiên, kỹ năng của Phương Tư không đơn giản như vậy.

Bây giờ thực lực của Xích Viêm Long đã đột phá đến Bạch Ngân đỉnh cấp, tuy rằng không bằng Hắc Sắc Kỳ Lân của Lâm Hàn, nhưng cũng không thể khinh thường.

- Bây giờ tới lượt ta!

Kiều Na hít một hơi thật sâu, sắc mặt trở nên nghiêm túc vô cùng.

Rầm!

Trong chốc lát, trên trận chiến xuất hiện một âm thanh tan vỡ.

Chỉ thấy Kim Sắc Trường Kiếm trong tay Thiên Sứ bị đông lại đã thoát khỏi, hai con mắt màu vàng óng nhìn thẳng về phía ba Khế Ước Linh Long Hệ trước mắt.

Vù vù vù…

Nhưng ngay lúc này, một đạo Băng Tuyết Phong Bạo vô cùng kịch liệt bỗng nhiên xuất hiện, Quang Ám Thú của Kiều Na khẽ giật mình, liền phát giác được điều gì đó không ổn.

Xung quanh bọn họ không ngừng xuất hiện Băng Sương xoay tròn, nhưng nhiệt độ xung quanh cũng không dừng mà tăng nhanh, thỉnh thoảng có ánh lửa chói mắt lướt qua.

Kỹ năng Băng và Hỏa lại lần nữa đan xen lẫn nhau, trong lòng Kiều Na có nỗi bất an không thể hiểu được.

- Phương Tư tỷ tung đại chiêu ư?

Từ Tinh Tinh nắm chặt hai tay, trong mắt có vẻ chờ mong, những người còn lại cũng giống như vậy, muốn xem xem Kiều Na có thể tiếp tục được nữa hay không.

Trận chung kết toàn quốc lúc trước, Băng Hỏa Phong Bạo của Phương Tư suýt nữa thì đã loại Trần Thư.

Vù vù vù…

Phong Bạo dần dần trở nên kịch liệt vô cùng, sương lạnh xung quanh không ngừng tràn ngập, trì hoãn tốc độ của hai Quang Ám Thú.

Mà trong đó, cũng có ánh lửa vô cùng loá mắt, ngay lập tức Băng và Hỏa dung hợp lại, xuất hiện thanh thế to lớn, dường như sắp nổ mạnh.

Nhưng ngay lúc này, Bạch Sắc Tiểu Phi Long phe phẩy đôi cánh, phun ra một đạo bạch quang.

Chương 1195: Đại Bảo Kiếm xuất hiện

Ánh sáng trắng giống như một chất ổn định, xung đột giữa kỹ năng Băng và Hỏa biến mất ngay lập tức, và chúng được hợp nhất với nhau một cách hoàn hảo. Gầm!

Hai cánh Quang Ám Khế Ước Linh chấn động, muốn thoát khỏi Phong Bạo, nhưng lại bị sức lôi kéo đáng sợ và kỹ năng Băng Tuyết mạnh mẽkhống chế được.

Hai con ngươi Liệp Báo thuộc tính Ám lóe lên, trực tiếp phóng ra kỹ năng Bảo Mệnh.

Ám Khu!

Thân thể của nó hóa thành bóng đen, thuận lợi thoát khỏi Phong Bạo.

Ám Khu có thể hóa thân thành hư vô, gần như là một loại trạng thái vô địch, có thể miễn dịch trạng thái kỹ năng và sát thương, đương nhiên có thể chạy thoát.

Nhưng ngay tại lúc nó vừa mới sang bên cạnh thì thời gian kỹ năng cũng đúng lúc kết thúc!

Vù vù vù…

Một lực lôi kéo đáng sợ lại xuất hiện lần nữa, từng bước từng bước kéo về phía trung tâm Phong Bạo!

Gầm!

Trong mắt Quang Ám Khế Ước Linh hiện vẻ tuyệt vọng, ngay cả chạy trốn cũng không làm được.

Ngay tại lúc này, hai cánh Thiên Sứ chấn động bay xuống, trực tiếp tới gần Quang Ám Khế Ước Linh, trên người tràn ngập kim quang, bỏ qua lực kéo mạnh mẽ.

Sau đó nó lại duỗi tay trái ra, bóp lấy Liệp Báo thuộc tính Ám, chuẩn bị dưa ra khỏi nơi này.

- Grừ grừ!

Trong mắt Liệp Báo thuộc tính Ám có phần bất mãn, ngươi ở đây để bắt chó đấy à?

Vẻ mặt Thiên Sứ lạnh lùng, coi thường phản ứng của đối phương, chuẩn bị cứu một Khế Ước Linh ra trước rồi nói sau.

- Ngươi bị lừa rồi…

Phương Tư mỉm cười, trong mắt đã hiện lên ý cười khó hiểu.

Vù vù vù.

Trong nháy mắt, chỉ thấy một cơn Phong Bạo khổng lồ đột nhiên nứt ra như phân thân, lập tức hóa thành hai cơn Phong Bạo.

Phong Bạo vừa phân chia chế trụ Thiên Sứ và Liệp Báo thuộc tính Ám cùng một chỗ!

Mặc dù Phương Tư có thể chia tách Phong Bạo ra thành nhiều cái, bao phủ toàn bộ đài tỷ thí nhưng uy năng cũng sẽ yếu đi, chưa chắc có thể làm tổn thương Thiên Sứ.

Nhưng bây giờ chỉ có hai Phong Bạo, uy năng cũng không bị suy yếu đi nhiều.

- Cái gì?

Đôi mắt lạnh lùng của Thiên Sứ hiện lên dị sắc, bản năng cảm nhận phát hiện ra được nguy cơ.

Đôi mắt nó vẫn tràn ngập kim mang hừng hực, nhìn quanh bốn phía đều là băng sương và hỏa diễm, không nhìn thấy bất kỳ vật gì khác.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, vô số hỏa diễm cuốn tới, uy thế của chúng vô cùng đáng sợ, đã gần đến Hoàng Kim Cấp vô hạn rồi.

Là kỹ năng tổ hợp, bất kỳ cấp độ kỹ năng nào tăng lên cũng sẽ làm cho uy năng của Băng Hỏa Phong Bạo tăng lên.

Thiên Sứ quát nhẹ một tiếng, trên thân thể bốc lên kim mang chói mắt, che chắn Khế Ước Linh thuộc tính Ám bên cạnh, vô cùng cường thế ngăn cản hỏa diễm lao đến.

Nhưng một Khế Ước Linh thuộc tính Quang khác lại gặp thê thảm.

Nó vốn không phải Khế Ước Linh chuyên phòng ngự nên kỹ năng Phòng Ngự chỉ có thể giữ được mấy chục giây, sau đó liền vỡ ra.

Kiều Na phát hiện ra tình huống nguy hiểm của nó, chỉ có thể thu hồi vào Ngự Thú Không Gian!

Đến bây giờ đã có Khế Ước Linh đầu tiên bị loại bỏ!

Trong nháy mắt, toàn cầu lập tức nổi lên sóng to gió lớn.

Ai ngờ được Khế Ước Linh đầu tiên bị đào thải lại là của Kiều Na chứ!

- Mẹ kiếp! Nữ thần Kiều Na sẽ không thua đâu…

- Kỹ năng này quá biến thái, không ngờ lại là tổ hợp hoàn mỹ của ba đại kỹ năng!

- Vốn cho rằng Hoa Quốc chỉ có tội phạm Nam Giang là khá mạnh, không ngờ nữ sinh này cũng lợi hại như vậy.

- Lầu trên, nhắc nhở hữu nghị một chút: cả hai đều là ác bá của Nam Giang Nhị Trung đấy…

- Thế thì hiểu rồi…

Trong lúc nhất thời, khán giả toàn cầu đều sôi nổi náo nhiệt thảo luận.

Bởi vì có quan hệ thân thiết với Trần Thư nên dường như mức độ bất phàm của Phương Tư cũng có thể được mọi người chấp nhận…

- Phương Tư tỷ, cố lên!

Đám người A Lương ở hiện trường cùng nhau hò reo, sắc mặt đã trở nên vô cùng kích động.

Trần Thư cũng gật đầu một cái. Sức chiến đấu của Phương Tư đúng là đã tăng lên không nhỏ.

Ba kỹ năng này của nàng không phải là Thần Kỹ gì nhưng một khi dung hợp lại với nhau thì đã xảy ra biến chất!

Mặc dù uy năng tức thời không đến Hoàng Kim Cấp nhưng lại chiến thắng trong việc kéo dài!

Vù vù vu!

Trên đài tỷ thí Phong Bạo vẫn kéo dài, bởi vì Quang Minh Khế Ước Linh bị đào thải nên đã thành công giải phóng cơn Phong Bạo kia.

Đúng lúc này, hai Phong Bạo lại dung hợp lần nữa.

Mà hai Khế Ước Linh ở giữa trung tâm Phong Bạo kia cũng gặp phải áp lực tăng vọt trong nháy mắt!

Không bao lâu sau, kim quang trên người Thiên Sứ dần dần trở nên ảm đạm.

Lực phòng ngự của nó cực mạnh nhưng lại có thời gian, luôn luôn bị phá vỡ ở một khoảnh khắc nào đó.

Sắc mặt Thiên Sứ vẫn lạnh nhạt, cúi đầu nhìn Kim Sắc Trường Kiếm trong tay.

Một giây sau, tay phải của nó vung về phía trên, Kim Sắc Trường Kiếm đứng trong không trung, coi thường lực hút đáng sợ ở xung quanh.

Cùng lúc đó, hai con ngươi của Thiên Sứ bắn mạnh ra kim quang, không ngừng dung nhập vào trong trường kiếm.

Trong chốc lát, một cỗ khí thế kinh thiên tăng vọt lên!

Đã không tránh được vậy thì nó sẽ chém Phong Bạo phía trước!

Xì xì!

Kỹ năng Cường Hóa của nó vẫn chưa kết thúc, tiếp tục truyền kim quang cho trường kiếm.

Chương 1196: Đại Bảo Kiếm xuất hiện (2)

Không bao lâu sau một trường kiếm dài mười mét đứng trong không trung, tràn ngập ánh vàng lóng lánh, khiến người ta không thể nhìn thẳng! Đại Bảo Kiếm xuất hiện!

- Hả?

Phương Tư nhíu mày, phát hiện ra một cỗ khí thế đáng sợ.

Chỉ thấy trung tâm Phong Bạo ở phía dưới đột nhiên dâng lên một luồng kim quang rực rỡ!

Một giây sau, tiếng nổ kinh khủng liên tục đột nhiên xuất hiện!

Rầm rầm!

Ngay vào lúc Phong Bạo đang xoay tròn hình như nhận phải một cự lực, đột nhiên dừng lại.

Kim quang lấp lánh tràn ngập xung quanh, mà ở chỗ Phong Bạo lại xuất hiện một cự kiếm, chém xuống vô cùng điên cuồng!

- Sắp thua rồi…

Trần Thư lẩm bẩm một tiếng, trong mắt hiện vẻ thận trọng.

Uy năng của một chiêu này không kém gì khi Husky bật hết hỏa lực.

Trên thực tế, uy năng cỡ này không đủ để đánh vỡ Phong Bạo nhưng bởi vì nó có đặc tính cắt chém nên lúc này mới có thể thành công chém đứt Phong Bạo.

Ầm!

Kim Sắc Cự Kiếm chém ra một nhát, mạnh mẽ phá hủy Băng Hỏa Phong Bạo.

Hai Khế Ước Linh có thể thoát khỏi nguy hiểm, xóa tan nguy cơ của bản thân.

- Hiện tại, ngươi đã thua…

Kiều Na mỉm cười, nhưng còn chưa nói xong thì sắc mặt chợt cứng đờ lại.

Ầm ầm!

Chỉ thấy Băng Hỏa Phong Bạo vốn đang biến mất thì lại đột nhiên đánh tới, trực tiếp đánh nàng ta một cái bất ngờ không kịp đề phòng.

Gừ!

Liệp Báo thuộc tính Ám lập tức bị thương nặng, nếu như không phải Thiên Sứ đỡ lấy đa số sát thương thì một chiêu này đã có thể giết chết nó trong thoáng chốc.

Sắc mặt Kiều Na hoảng hốt, vội vàng thu hồi Khế Ước Linh lại.

- Ngươi?

Nàng ta chỉ vào Phương Tư, không ngờ đối phương còn có hậu chiêu.

- Còn non quá…

Khóe miệng Tần Thiên nở nụ cười. Mặc dù thiên phú của Kiều Na tuyệt thế nhưng không đủ kinh nghiệm chiến đấu, chính xác hơn là độ nham hiểm.

Người mỗi ngày đều nhập hội với tội phạm Nam Giang thì sao có thể là đèn cạn dầu chứ?

Ầm ầm!

Kỹ năng cuối cùng của Băng Hỏa Phong Bạo được phóng ra xong thì lại loại bỏ một Khế Ước Linh nữa của Kiều Na.

Đến tận bây giờ, trên sân đã tạo thành cục diện ba đánh một!

Cán cân thắng lợi hình như đã nghiêng về một bên!

A Lương mở miệng nói:

- Trần Bì, Phương Tư tỷ dường như sắp thắng rồi.

- Không dễ như vậy.

Mặc dù Trần Thư hy vọng Phương Tư giành được chiến thắng nhưng một Khế Ước Linh cấp SSS cũng không đơn giản như vậy.

Hơn nữa trong mắt Kiều Na chỉ còn giận dữ, không có bại thế.

Ngay lúc này, Thiên Sứ khẽ kêu lên một tiếng, lại cầm Kim Sắc Trường Kiếm lên khôi phục nguyên trạng!

Thân thể nó tràn ngập kim quang, hiển nhiên là lại phóng ra một đại kỹ năng!

Bành bành bành!

Kim quang tràn ngập, khiến người ta không nhìn rõ Thiên Sứ, thậm chí các khán giả cũng không nhìn rõ được.

Một cỗ uy năng cường thế tản ra, vượt xa những gì Bạch Ngân Cấp có thể có.

- Kỹ năng Truyền Thừa?

- Kỹ năng Truyền Thừa?

Trần Thư cau mày lại, quay sang nhìn Kiều Na đang đứng bên trên.

Ban đầu ở Đấu Linh Trường Kinh Đô, hắn từng đấu với Long Giang của Ngự Thú Gia Tộc Hoa Quốc, đối phương cũng có một kỹ năng Truyền Thừa.

Đáng tiếc là khi đó Trần Thư uống thuốc vào rồi nên đánh được luôn.

Kỹ năng Truyền Thừa, là Vương Cấp Ngự Thú Sư sắp mất rồi thì truyền lại kỹ năng của Khế Ước Linh cho vãn bối.

Thế nhưng bắt buộc phải là hai người có quan hệ huyết thống, hơn nữa Khế Ước Linh cũng phải cùng chủng tộc.

Tuy rằng kỹ năng Truyền Thừa rất mạnh, thế nhưng thực ra ở những cuộc thi ở cấp độ này, đó không có tác dụng mang tính quyết định được. Bởi vì đẳng cấp của Khế Ước Linh không đủ cao thì sẽ không thể phát huy được uy năng của kỹ năng Vương Cấp, thậm chí còn chẳng bằng kỹ năng của Bạch Ngân Quân Vương.

Thế nhưng kỹ năng của Kiều Na thì lại khác, nó đã phát huy ra được phần lớn uy lực của kỹ năng Truyền Thừa.

- Phương Tư không thể đánh lại một cách dễ dàng được đâu, đây là một kỹ năng Truyền Thừa có tính chất phù trợ.

Tần Thiên tự lẩm bẩm, cứ tưởng có hy vọng thắng nhưng cuối cùng vẫn là công cốc rồi.

Có sự giúp đỡ của kỹ năng Truyền Thừa, Thiên Sứ bây giờ là Hoàng Kim Khế Ước Linh hàng thật giá thật đấy.

Cho dù là về sức tấn công, khả năng phòng ngự, tốc độ, vân vân thì đều là đẳng cấp Hoàng Kim, thậm chí còn mạnh hơn Hoàng Kim Nhất Tinh một chút.

An Đông của Tuyết Quốc lắc đầu nói.

- Người trẻ bây giờ, biến thái thật đấy.

Những khán giả khác cũng đều rất kinh ngạc, chẳng trách Liên Minh Tự Do lại tự tin sẽ giành được giải quán quân đến vậy.

Trần Thư đang nhìn lên đài tỉ thí, không chớp nổi mắt, có một tiếng động từ sau hắn truyền đến.

- Ngoài tên biến thái nào đó ra thì thiên phú của Kiều Na đúng là đứng nhất ở đây rồi.

- Hửm? Ai đang nói thế?

Trần Thư quay đầu lại thì nhìn thấy một nhân viên y tế đang đẩy xe lăn, đi về phía hắn, rất có khí thế.

Liễu Phong đang ngồi xe lăn, sắc mặt hơi xanh xao nhưng vết thương thì dần khôi phục lại rồi.

- Bác sĩ, thầy ấy không sao chứu?

Trần Thư hỏi, ánh mắt đầy vẻ quan tâm.

- Không có gì đáng lo cả, chỉ là mất máu nhiều quá nên giảm khả năng miễn dịch, khí hậu trên đảo lạnh quá nên chắc là hơi sốt.

- Gì cơ? Đốt luôn á?

Nói rồi, Trần Thư lấy một chiếc hộp tro cốt được điêu khắc tinh tế ra, bên trên đó còn có cả một tấm ảnh đen trắng.

- ???

Chương 1197: Gì cơ? Đốt luôn á?

Liễu Phong trợn tròn mắt lên, nhìn chằm chằm Trần Thư. Những người khác cũng quay đầu lại, họ đều thấy kỳ lạ..

Thực sự là rất ảo diệu ấy, con mẹ nó ảnh để dán trên hộp tro cốt mà cũng chuẩn bị luôn rồi sao?

Trần Thư mỉm cười nói.

- Thầy, những thứu khác đều là hư vô thôi, đây mới là ngôi nhà mãi mãi.

- Cút đi!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hắn ta quay đầu lại, mặc kệ Trần Thư. Trong lòng hắn ta cũng thấy hơi sợ thật, nhỡ đâu bị tiễn đi thật thì sao

Trần Thư mím môi, ai bảo thầy nói ta là tên biến thái chứ…

Đúng lúc này, trận đấu lại diễn ra trên đài tỉ thí.

- Hự!

Ánh sáng màu vàng kim tỏa ra xung quanh Thiên Sư, trên người nó tự dưng có thêm một bộ chiến giáp màu vàng kim, hai mắt đầy khí thế.

Nó vỗ cánh một cái rồi biến mất ngay tại chỗ đó, cứ như là dịch chuyển tức thời vậy.

- Bùm!

Thanh trường kiếm màu vàng kim chém xuống, lớp phòng ngự trên cả ba con Khế Ước Linh đều bị động phải nhưng chưa bị phá đi.

Băng Sương Cự Long gầm lên một tiếng, nó phun ra một làn sương cực hàn, tấn công thẳng về phía đối phương.

Trông Thiên Sư rất lạnh lùng, nó vỗ cánh, khiến làn sương đó như vô hình. Hiển nhiên là bây giờ nó đang trong trạng thái vô địch.

Xích Viêm Long cũng sử dụng kỹ năng, nhưng về cơ bản là không thể tấn công trúng được nó.

Thời gian dần trôi quá, thần kỹ phòng ngự bị tấn công liên tục, nó sắp bị phá vỡ rồi.

Cuối cùng, bùm một tiếng, thần kỹ của Phương Tư Vô Giải Phòng Ngự đã bị phá hủy hoàn toàn.

- Bây giờ thì đến lượt ta nhé.

Kiều Na mỉm cười, để Thiên Sư mang kiếm đi tấn công.

Nó loại hai con Khế Ước Linh liền một mạch, nhưng trong lòng nàng ta vẫn thấy có gì đó không đã lắm. Nhưng Thiên Sứ vừa mới nắm chặt được cây trường kiếm thì ba con Khế Ước Linh hệ rồng đã biến mất rồi.

- Hửm?

Kiều Na có hơi kinh ngạc, nàng ta hiểu ra ngay.

- Ngươi thu hồi rồi sao?

- Không đánh lại được nữa thì cũng không cần phải đánh nữa.

Phương Tư mỉm cười, kỹ năng của nàng ta được sử dụng kha khá rồi, về cơ bản là không có khả năng thắng nữa, chi bằng nhận thua luôn.

- Ngươi…

Kiều Na ngơ ra, nàng ta chỉ thấy cái đấm đó như đấm bông vậy. Nàng ta vừa mới định thể hiện sức mạnh của mình thì đối phương lại bảo không chơi nữa.

Phương Tư rời khỏi đài thi đấu một cách rất ung dung, tuy rằng thất bại ròi nhưng mà thực ra mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của nàng ta. Trận chiến này, nàng ta đã thể hiện khá tốt rồi.

Khán giả xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về Kiều Na, người vừa thắng, thậm chí họ còn không nhịn được mà lên tiếng hoan hô.

Phương Tư đi xuyên qua dòng người náo nhiệt, đến chỗ của Hoa Quốc.

- Phương Tư, đánh tốt đấy.

Tần Thiên xuống bên dưới, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng.

- Đúng vậy, nếu không phải do kỹ năng Truyền Thừa của nàng ta thì chắc chắn ngươi sẽ truyền thừa.

A Lương và những người khác đều đi tới, bắt đầu an ủi.

- Ta không sao cả.

Phương Tư mỉm cười, không để việc thua ảnh hưởng đến tâm trạng, thái độ của mình.

- Không phải chứ, sao lúc ta thua thì không ai ra an ủi ta?

Bên cạnh, Cơ Phong lắc lư đầu, tự dưng hắn ta thấy rất bất công. Phí công hắn ta còn khen tất cả mọi người một vòng, thế nhưng lại không ai coi trọng hắn ta cả.

- Tiểu Cơ, sao ngươi lại so sánh mình với nàng ta?

Trần Thư nói.

- Ngươi dừng bước trong top 16 không phải điều đương nhiên sao?

- …

Khóe miệng Cơ Phong giật giật, mục tiêu của hắn ta đúng là vào top 16.

- Ấy? Trần Thư?

Phương Tư quay đầu lại, nhìn thấy chiếc hộp tro cốt trên tay hắn và cả tấm ảnh trắng đen nữa…

Nàng ta bụm miệng lại, trong ánh mắt đầy vẻ khó tin, nói.

- Liễu giáo sư, không chịu được đến cuối sao?

Trần Thư hơi kinh ngạc, sau đó thì hắn hiểu ra Phương Tư đang hiểu nhầm.

Hắn không giải thích gì cả mà chỉ thở dài một hơi, nói an ủi.

- Haiz… bớt buồn nhé, bớt buồn.

- ….

Khóe miệng những người bên cạnh đều giật giật.

Hai người hôm nay bắt buộc phải tiễn Liễu Phong đi đúng không?

- Bùm!

Lúc này, tự dưng Trần Thư lại bị nghiêng người một cái, suýt nữa thì ngã.

Liễu Phong trợn tròn mắt lên nhìn Trần Thư, hai tay cử động liên tục, hắn ta sắp làm bánh xe tóe ra lửa rồi.

- Uỳnh!

Chiếc xe lăn lại xông tới, xông thẳng về phía Trần Thư.

- Không phải đâu, thầy ơi, em sai rồi…

Trần Thư rất bấ ngờ, con mẹ nó xe lăn cũng nhanh vậy được sao?

- Hôm nay ông đây sẽ bắn chết ngươi.

Liễu Phong nghiêm lên, bánh xe xe lăn tóe ra lửa, xông thẳng về phía tên tội phạm.

Lúc xế chiều, một đoàn người về lại chỗ ở.

- Làm phiền đổi cho ta một chiếc xe lăn…

Liễu Phong quấy băng gạc trên người, đi tới phòng điều trị được xây dựng tạm thời ở Hoa Quốc, trong mắt có vẻ hơi bất đắc dĩ.

- Xe lăn?

Nhân viên y tế mặc đồng phục màu trắng mang ánh mắt kỳ quái, nói:

- Liễu lão sư, không phải mới cho ngươi một cái mới ư?

- Phải!

Liễu Phong xòe hai tay ra, sau đó chỉ về phía xa, một đống sắt vụn đồng nát được để ở dưới một thân cây.

- …

Khóe miệng nhân viên y tế giật giật, mẹ nó mới bao lâu đâu mà đã phá rồi?

Nghĩ cái này là đồ dùng một lần đúng không?

Chương 1198: Hóa ra là… tiểu ma cà bông

Một tiểu y tá ở bên cạnh nhỏ giọng nói: - Giáo sư, chất lượng xe lăn của chúng ta khá tốt, không thể tùy tiện bị phá như vậy.

- Đúng thế.

Bác sĩ nhíu mày, nói:

- Liễu giáo sư, ngài lại bị tội phạm tập kích sao?

- Là ta làm!

Trần Thư đứng bên cạnh giơ tay lên, trong mắt đã hiện lên vẻ kiêu ngạo.

Ánh mắt hắn lạnh lùng, cười nhạt nói:

- Bất luận kẻ nào dám chọc ta, kết cục đều như thế! Xe lăn cũng không ngoại lệ!

- ?

Vẻ mặt nhân viên y tế ngây ngẩn.

Hắn ta quan sát đánh giá hai người, hai ngươi không phải thầy trò sao?

- Là hắn làm nhưng ta cũng không trách hắn.

Liễu Phong thở dài, nói:

- Làm phiền đổi cho ta một cái mới, sau này ta sẽ chú ý.

- Không phải, dù là thiên tài đi nữa thì cũng không thể coi thường sư trưởng như vậy được!

Tiểu y tá bên cạnh lập tức bênh vực kẻ yếu, ánh mắt nhìn Trần Thư đã có chút địch ý.

- Không sao, thật ra đều là vấn đề của ta.

Liễu Phong bất đắc dĩ cười, Trần Thư bên cạnh thì lại là dáng vẻ phóng túng.

Đám người A Lương đều mang vẻ mặt vô cùng kỳ lạ, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Bác sĩ cũng muốn bênh vực kẻ yếu, nhìn Trần Thư, nói:

- Ngươi nhìn lão sư của ngươi xem, khoan hồng độ lượng như vậy, ngươi không có chút áy náy nào sao?

Vẻ mặt Trần Thư vẫn bình thường, nói:

- Vẫn là câu nói kia, ai chọc ta, ta làm thịt người đó, ai cũng vậy thôi!

- …

Bác sĩ bất đắc dĩ thở dài, nhìn ra đã là không dạy dỗ nổi.

Hình như hắn ta lại nghĩ đến cái gì đó, hỏi:

- Đúng rồi, ngươi dùng cái gì phá xe lăn, đây là được đặc chế từ hợp kim đấy.

Trần Thư ngửa đầu lên nhìn trời, chậm rãi nói:

- Dùng chân.

Sau đó, hắn tiêu sái quay người, đón ánh nắng giữa trưa, khập khễnh rời khỏi phòng điều trị và chăm sóc…

- …

Bác sĩ và các tiểu y tá đều mở to đôi mắt nhìn, lập tức bị làm cho ngẩn người.

Không ngờ lại là xe lăn đụng hắn bị thương đó…

Tần Thiên nhún vai, nói:

- Hết cách rồi, tội phạm độc ác như vậy đấy, người chết nhưng miệng vẫn còn rất cứng.

- …

Khóe miệng nhân viên y tế giật giật, chẳng trách hắn ta cứ cảm thấy bầu không khí có chút kỳ lạ.

- Làm phiền đưa cho ta đi.

Liễu Phong cười một tiếng, lại ngồi lên xe lăn mới. Xoạt một tiếng liền rời khỏi nơi đây, giống như đua xe vậy…

Nhìn bóng lưng của Trần Thư và Liễu Phong, bác sĩ và y tá đều kinh ngạc im lặng.

Hiện giờ bọn hắn đã biết tại sao hai người lại là thầy trò…

Buổi chiều.

Một đoàn người đến đài tỷ thí như thường lệ, hơn nữa trên mặt đều mang vẻ chờ mong.

Liễu Phong nhìn đám người A Lương, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- A Lương, lão Vương, Tiểu Tinh, cố gắng lên!

Ba người gật đầu, trong mắt đều có vẻ tự tin.

Vương Tuyệt gãi đầu, nói:

- Lão sư, ngài có thể đừng gọi ta là lão Vương được không, nếu không được thì gọi ta Tiểu Vương cũng được.

- Được!

Liễu Phong vỗ bả vai ba người, nói:

- Tiểu Vương Bát, các ngươi đều phải cố lên.

- …

Khóe miệng ba người giật giật, không ngờ lại hại bọn họ hết trong một lần…

A Lương và Tiểu Tinh trừng mắt liếc Vương uyệt.

Đều tại ngươi cả, kéo cả bọn hắn xuống nước.

Vào lúc này, trên đài tỷ thí truyền đến âm thanh:

- Xin mời Tổ Hợp Soái Khí Bức Người của Hoa Quốc và Đội Hoàng Thất 2 của vương quốc Bất Hủ!

Toàn trường yên tĩnh không tiếng động nhưng khán giả toàn cầu đã lập tức sôi trào lên.

Khế Ước Linh của bộ ba A Lương rất kỳ lạ, phương thức chiến đấu cũng đặc biệt, thu hút vô số người hâm mộ.

Chỉ nói về thực lực thì thật ra ba người không được gọi là đứng đầu nhưng lại gặp thuận lợi suốt cả chặng đường giết vào trong top 8 đội mạnh nhất.

Nhưng bởi vì quanh năm đều ở cùng một chỗ với tội phạm nên những việc không hợp lẽ thường đều khiến mọi người có thể chấp nhận được…

Sắc mặt ba người ung dung, vô cùng bình thản đi lên trên đài tỷ thí.

Thành viên hai bên nhìn nhau, trong mắt đã mơ hồ có chút địch ý.

Đội trưởng của Đội Hoàng Thất 2 là một nữ sinh tóc vàng, trong lúc giơ tay nhấc chân đều tỏa ra khí chất cao quý.

- Ba người bình thường cũng có thể đi đến bây giờ, vận may không tệ.

Nữ sinh mỉm cười, kiêu căng nói:

- Đáng tiếc, lại gặp được chúng ta!

- Các ngươi?

Vẻ mặt Vương Tuyệt quái dị, khẽ cười nói:

- Who?

Nam tử bên cạnh nhướng mày, bình thản nói:

- Các ngươi có thể gọi ta Thập Thất Hoàng Tử, ta có huyết mạch Hoàng Thất, có thể chịu đựng được.

- À…

A Lương mỉm cười nói:

- Hóa ra là… Tiểu ma cà bông(*).

(*) Tên bụi đời.

- ?

Sắc mặt ba người của vương quốc Bất Hủ ngay lập tức tái nhợt, trong mắt bùng lên lửa giận.

Bọn họ ở trong nước đều được vạn người ngưỡng mộ, kết quả là đi tới cuộc thi Thi Đấu Thế Giới lại bị trêu đùa như vậy.

- Được rồi! Nhanh bắt đầu trận đấu đi!

Breen của vương quốc Bất Hủ vội vã chỉ huy người chủ trì.

Nàng ta bây giờ đã nhìn rõ tuyển thủ năm nay của Hoa Quốc.

Từ học sinh cho đến hiệu trưởng Tần Thiên, không có một tên đèn cạn dầu nào…

Nếu hai bên thật sự làm ầm ĩ lên thì phỏng chừng bọn họ có thể trực tiếp bị đưa vào trong ICU.

- Mời hai bên tiến về vị trí tác chiến!

Chương 1199: Gần biến thái thì thành biến thái

Người chủ trì ra hướng dẫn, vội vàng để cho hai bên chuẩn bị bắt đầu cuộc thi. Không bao lâu sau, hai bên đều đi đến vị trí của mỗi người, đồng thời thiết lập cách âm ở giữa để ngăn chặn sự quấy nhiễu ở hai bên.

- Mẹ nó, giữa các tuyển thủ đều có cách âm à?

Trần Thư mở to mắt ra nhìn, bây giờ chẳng những khán giả và đài tỷ thí có cách âm mà còn có các thí sinh nữa

Hắn lập tức cảm thấy lực chiến đấu của mình trượt xuống một hai bậc.

- Trần Bì, có biết trang thiết bị cách âm cho Thi Đấu Thế Giới lần đầu tiên là khi nào không?

Liễu Phong ngồi xe lăn ở bên cạnh dường như nghĩ đến cái gì đó, trong mắt hiện lên vẻ tự hào.

- Hả?

- Khi đó, ta là lần đầu tiên tham gia Thi Đấu Thế Giới…

Liễu Phong hắng giọng, nói:

- Trận chiến đầu tiên của ta kết thúc và ta đã nhận được một danh hiệu.

- Cái gì?

Trần Thư giật giật lông mày, trong lòng đã có chút dự cảm.

Liễu Phong nói từng chữ một:

- Thiên Tôn gầm thét!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không ngờ thiết bị cách âm lại là được thêm vì ngươi?

- Lúc ấy, trận chiến thắng đầu tiên của ta là một trận nhẹ nhàng vui vẻ vô cùng!

Trong mắt Liễu Phong tràn đầy hoài niệm, hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu tiên mình tham gia thi đấu.

Trần Thư trầm mặc một chút, bất thình lình nói:

- Còn trận thứ hai thì sao?

- …

Nét mặt Liễu Phong trong nháy mắt cứng đờ lại, kẻ hủy diệt chủ đề đúng không?

- Lúc ấy, trận thứ hai đã thêm thiết bị cách âm…

Liễu Phong cúi đầu, khuôn mặt đầy rầu rĩ nói:

- Ta bị đánh nát.

- …

Trần Thư che miệng lại, lập tức có hơi không kiềm chế được…

Ngay lúc này, mỗi người ở hai bên đều đã triệu hoán ra Khế Ước Linh của mình

Một nam tuyển thủ của Đội Hoàng Thất 2 khẽ cử động bờ môi, dùng khẩu hình miệng nói:

- Ta sẽ đánh chết các ngươi!

Ba người A Lương không mở miệng mà là liếc nhau một cái.

Một giây sau, ba người đặt tay phải của mình lên vai trái, vẻ mặt trang nghiêm giống như làm một nghi lễ gì đó, bày tỏ sự tôn trọng với tuyển thủ.

- Tuyển thủ đến từ Hoa Hạ học phủ không giống nhau, tuy rằng hơi biến thái nhưng ít ra vẫn còn giữ được lễ nghĩa.

- Đúng vậy đấy, Hoàng Thất chó má gì đó, ngay cả một chút lễ phép cũng không hiểu.

Tuyển thủ vây xem phía dưới ồn ào bàn tán, đa phần đều ủng hộ đám người A Lương.

Ba người Đội Hoàng Thất 2 cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Nhưng một giây sau, đôi mắt bọn họ đã lập tức trợn trừng lên, cả đầu óc lẫn cơ thể đều choáng váng.

A!

Chỉ thấy ba người A Lương hét lên một tiếng, tay phải hơi dùng sức, lập tức xé quần áo xuống…

Xoẹt!

Trong chốc lát, ba bộ đồng phục bệnh nhân kẻ trắng xanh xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của toàn trường, thậm chí là toàn cầu!

- Mẹ nó ta…

Liễu Phong mở to đôi mắt mà nhìn, sau đó vội vàng xoa xoa huyệt thái dương của mình.

Hắn ta khó mà chấp nhận được, đây là muốn chết trên cộng đồng quốc tế mà!

Khán giả phía dưới cũng mang vẻ mặt ngơ ngác, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, cảnh tượng này hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Mẹ nó, đây là trực tiếp toàn cầu đấy, sao các ngươi dám làm vậy?

- Cuối cùng cũng có thể giải phóng bản thân!

Ba người A Lương nhìn nhau, trong mắt lập tức hiện lên niềm tin tất thắng.

Dựa vào phán đoán của bọn hắn, có quần áo gia trì tác chiến, sức chiến đấu ít nhất có thể tăng lên năm phần!

Mà đối thủ gặp phải tình huống tinh thần bị áp lực thì sức chiến đấu ít nhất sẽ giảm đi năm phần.

Căn cứ vào thuyết tương đối Ngự Thú thì đó chính là nắm chắc mười phần thắng!

Có người vừa mất hồn hỏi một câu:

- Đây thật sự là một nhóm sinh viên sao?

- …

Người phía dưới đều yên lặng, đã không biết nên trả lời như nào nữa.s

- Đúng rồi, lão ca, ngươi vừa mới nói tuyển thủ Hoa Hạ học phủ biết giữ lễ nghĩa, đây là lễ nghĩa à?

- Hả? Cái gì? Ta vừa nói vậy ư?

- …

Khán giả bị trấn áp, ba người trong Đội Hoàng Thất 2 cũng bị trấn áp.

Mặc dù các biện pháp bảo vệ đều được thực hiện ở cả hai bên, sẽ không có bất kỳ tiếp xúc thân thể nào nhưng áp lực tâm lý thì lại không thể thay đổi trong mọi trường hợp.

Bọn hắn ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bộ quần áo bệnh nhân tâm thần xanh trắng kia, mỗi lần đều đánh vào trong nơi sâu nhất trong tâm hồn…

- Bắt đầu đi!

Vẻ mặt A Lương bình thản, nói:

- Đánh cho tốt, nếu như các ngươi có thể thắng thì chúng ta sẽ tặng cho các ngươi một bộ đồng phục bệnh nhân!

- …

Khóe miệng ba người giật giật, ý nghĩ chiến trắng trong lòng cũng không quá mạnh mẽ…

Thật ra đôi khi phải suy nghĩ lại một chút, cũng không nhất định là phải thắng.

Những người còn lại cũng nhìn ra trạng thái của ba người, rõ ràng chiến ý đã giảm xuống hơn phân nửa, kém xa lúc vừa mới lên sân.

Nhưng không có một khán giả nào nói tố chất tâm lý của bọn họ không ổn. Mọi người đều biết, sợ hãi bệnh nhân tâm thần là bản năng của con người mà thôi…

- Đây là đánh vào tâm lý!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, sau đó nhìn Trần Thư nói:

- Có phải là chủ ý xấu ngươi đưa ra không?

- Không phải, lão sư, chuyện này liên quan gì đến ta?

Chương 1200: Gần biến thái thì thành biến thái (2)

Trần Thư nhún vai, nói: - Bọn hắn hoàn toàn là tự học thành tài thôi, ta chỉ hướng dẫn một chút thôi…

- Một chút?

- Chỉ một chút thôi, ta gửi bốn cái!

- Cút đi!

Liễu Phong mắng một câu, sau đó thì thở dài một hơi.

Ánh mắt hắn ta chứa đầy phiền muộn, ngửa đầu nhìn lên trời, lẩm bẩm:

- Tại sao học sinh của ta, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút không bình thường thế…

- Lão sư, có khả năng này hay không, người ta gọi gần đèn thì sáng gần mực thì đen, gần biến thái thì thành người biến thái…

- ?

Liễu Phong nhíu mày lại, quay đầu lườm hắn một cái, lại sáng tạo từ mới nữa à?

Ngay lúc này, trận chiến trên đài tỷ thí đã khai hỏa!

Bởi vì trạng thái chủ nhân không ổn nên Khế Ước Linh cũng ít nhiều bị ảnh hưởng một chút.

- Chíu chíu chíu!

Tuyết Đoàn là Khế Ước Linh chủ lực của A Lương, trực tiếp đại phát thần uy trên sân.

Mặc dù bộ dáng nó ngu ngơ, chẳng khác nào một cái bánh bao thịt nhưng uy lực của kỹ năng thì không thể khinh thường được.

Vù vù vù!

Toàn bộ đài tỷ thí đều xuất hiện băng tuyết, lập tức ảnh hưởng đến sáu Khế Ước Linh của kẻ địch, tốc độ trở nên chậm chạp.

Gừ!

Lôi Viên gầm lên, phóng ra kỹ năng Lôi Đình, mượn băng tuyết lập tức tung ra sát thương.

Nhưng người đội của Hoàng Thất cũng không hiền lành gì, trực tiếp ra mệnh lệnh cho Khế Ước Linh.

Ba người bọn họ đều cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng đám người A Lương.

Sợ rằng thấy quần áo bệnh nhân tâm thần thì đạo tâm sẽ vỡ nát…

Rầm rầm!

Lôi Đình không ngừng bổ đến, đánh vào trên kết giới hệ Thủy màu xanh lam.

Một Hồng Sắc Phi Cầm nữa vỗ đôi cánh, trong mắt lóe lên hai đạo Xích Viêm, kỹ năng đáng sợ đột nhiên bùng phát!

Trong chốc lát, vô số hỏa diễm phun ra, tạo thành một khu vực Hỏa Diễm, cường thế ngăn cản gió tuyết xâm nhập.

Sắc mặt ba người vui vẻ, vốn cho rằng thế cục đã ổn định nhưng lại thấy một Hôi Sắc Tiểu Điểu vỗ cánh phành phạch, chậm rãi bay đến.

- Đến lượt đại gia ngươi ra sân!

Vẻ mặt Không Gian Điểu kiêu ngạo, hai con ngươi có kỹ năng Quang Huy.

Vù vù vù.

Nó ra cánh cửa không gian, có vô số gió tuyết xâm nhập đến.

Hiển nhiên, nó đã lưu trữ trước các loại kỹ năng của Tuyết Đoàn.

Tuyết Đoàn cũng kêu líu lo lên, lại phóng ra đủ các loại kỹ năng hệ Băng Tuyết.

Cả hai liên thủ lại, lập tức chế trụ được khu vực Hỏa Diễm.

Một đội ba người của Hoàng Thất lại bị kẹt trong sự khống chế của băng tuyết lần nữa.

Thế cục của bọn họ hình như không biến đổi tốt hơn…

- Để ta xuất thủ!

Tiểu Tinh mỉm cười, để Khế Ước Linh thứ hai Tinh Linh nguyên tố Mộc của mình phóng ra kỹ năng!

Vù vù.

Xung quanh sáu Khế Ước Linh của đối thủ đứng đột nhiên xuất hiện từng thân cây thô chắc, quấn chặt chúng nó lại.

- Gừ!

Một con Lợi Trảo Ảnh Báo hệ Vật Lý gầm lên một tiếng, vung lợi trảo lên, muốn xé rách thân cây ra.

Nhưng bởi vì là kỹ năng Bạch Ngân Lãnh Chúa, cộng thêm Tinh Linh nguyên tố Mộc đã nuốt Linh Mộc Dược Tề do Trần Thư, hiệu quả cấp Tông Sư mang lại là có thể tăng phúc mức độ cứng cáp của kỹ năng nguyên tố Mộc.

Trong lúc nhất thời, nó lại chậm chạp không thể xé rách chúng ra được.

Gừ!

Lôi Viên giận dữ rống lên, trên người tràn ngập Lôi Đình màu xanh lam, thực lực dường như lại tăng lên một bậc nữa.

Hai tròng mắt nó có lôi điện điên cuồng, trong miệng dần ngưng tụ ra một đạo lôi cầu màu xanh lam óng ánh.

- Vù vù ~~

Ngay lúc này, Khế Ước Linh thứ hai Lam Tinh Linh của Vương Tuyệt ra tay.

Đủ loại kỹ năng có thuộc tính phụ trợ ném hết toàn bộ cho Lôi Viên, đảm bảo kỹ năng của nó có thể được tối đa hóa.

Vù vù.

Lôi Cầu trong miệng Lôi Viên dần hóa thành màu tím sẫm.

Một cỗ uy thế hủy thiên diệt địa phóng ra, đến thẳng cấp độ Bạch Ngân Cấp!

- Không ổn!

Ba người Đội Hoàng Thất 2 biến sắc, nhưng khi không chú ý lại nhìn lên ba người A Lương, bọn họ lập tức cúi đầu xuống theo bản năng giống như tiểu cô nương xấu hổ thẹn thùng…

Chỉ chậm một giây như vậy mà Lôi Cầu màu tím của Lôi Viên đã bắn mạnh đến, đánh vào sáu Khế Ước Linh đang bị bao vây.

Sắc mặt Tiểu Tinh hơi thay đổi, thấy kẻ địch đã không trốn thoát được thì quyết đoán thu hồi thân cây kỹ năng nguyên tố Mộc lại.

- Chíu chíu!

- Đại gia ra tay!

Tuyết Đoàn trực tiếp được Thỏ Không Gian gia tăng sức lực, dập tắt hỏa diễm của Hồng Sắc Phi Cầm.

Vù vù vù.

Vô số băng tuyết chồng chất lên, gần như hóa thành một ngọn núi nhỏ cao hơn mười mét, khống chế sáu Khế Ước Linh chặt chẽ.

- Á? Đây là cái gì?

Mọi người phía dưới sững sờ, không rõ ba người A Lương rốt cuộc muốn làm cái gì.

- Lại là kỹ năng tổ hợp ư?

Trần Thư nhắm đôi mắt lại, trong mắt mơ hồ có chút suy đoán nhưng vẫn không thể tin được mà nhìn về phía A Lương trong sân tỷ thí.

- Các ngươi có thể nói là tiêu đời rồi!

A Lương nhếch mép cười, vô cùng tập trung điều khiển hai Khế Ước Linh.

Ầm!

Theo một tiếng rầm vang lên thì ngọn núi tuyết trên sân tỷ thí đột nhiên tan biến rồi lập tức biến thành vũng nước lớn!

Không chỉ đơn thuần là kỹ năng của Tuyết Đoàn mà còn là kỹ năng băng tuyết được Không Gian Điểu lưu trữ cũng biến thành nước tuyết lạnh lẽo…

Chương 1201: Khí thế Khế Ước Linh của hắn có hơi hung ác…

Tuyết thủy không rơi lả tả trên mặt đất mà dường như có linh tính, bao vây xung quanh sáu Khế Ước Linh. Vèo!

Trong nháy mắt, Lôi Cầu đã phủ xuống, vô cùng hoàn mỹ dung nhập vào trong tuyết thủy.

Sáu Khế Ước Linh của Đội Hoàng Thất 2 bị tuyết thủy bao phủ.

Mắt thấy nguy cơ sắp tới nhưng mỗi người chỉ có thể ném ra kỹ năng Phòng Ngự.

Trong chốc lát, nước cùng sấm chớp kết hợp lại hoàn hảo.

Một vũng Lôi Trì bỗng nhiên xuất hiện!

Rầm rầm rầm!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, kỹ năng Phòng Ngự của Đội Hoàng Thất 2 lập tức bị đánh vỡ, cũng không thể cung cấp chút bảo vệ nào nữa.

- Grao grao grao grao…

Sắc mặt bốn Khế Ước Linh thống khổ không chịu nổi, thân thể đã bị tê dại và đóng băng lại, chỉ có thể bị động chịu đựng những tổn thương.

Ngoài ra hai con khác không kêu lên là bởi vì ngay từ đầu đã bị làm choáng…

- Tốc độ thao tác của kỹ năng này?

Trong mắt Trần Thư có kinh ngạc, không ngờ A Lương sẽ tiến bộ lớn như vậy, thậm chí còn có thể so tài với hắn một lần.

- Tốt, tốt!

Liễu Phong nói hai chữ tốt, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn và tự hào.

Cho dù là Trần Thư hay ba người A Lương thì đều là học sinh đích thân hắn ta dẫn dắt, đây là điều mà các giáo sư còn lại mãi mãi không thể vượt qua được.

Bây giờ hắn ta đã muốn hỏi Hoa Hạ học phủ một câu, còn ai có thể thích hợp làm hiệu trưởng hơn hắn ta đây?

Rầm rầm rầm!

Lôi Trì vẫn tàn phá xung quanh như cũ, giày vò ba Khế Ước Linh của Đội Hoàng Thất 2.

- Thật là thơm…

A Lương hít mũi ngửi, nhịn không được nuốt nước miếng.

Vương Tuyệt khích lệ nói:

- A Lương, kỹ năng này của ngươi rất tốt, còn có thể rửa thịt, lại có thể trực tiếp đun sôi lên, lại còn dùng điện, đúng là bảo vệ môi trường!

- Chim ăn chim, sớm biết như vậy thì lần trước để ngươi nấu Khế Ước Linh Vương Cấp kia.

Từ Tinh Tinh liếm môi một cái, cũng vô cùng thèm ăn.

Ba người Đội Hoàng Thất 2 nhìn nhau rùng mình một cái, mẹ nó lần trước thật sự nấu Khế Ước Linh Vương Cấp kia sao?

Ba người liếc nhìn nhau, vô cùng ăn ý mà thu hồi Khế Ước Linh của mình về.

Có thể thua thi đấu nhưng không thể để mất Khế Ước Linh!

Đến lúc này, ba người A Lương đã thành công trong việc giành chiến thắng và lọt vào top 4 Hắc Thiết Tổ!

Bây giờ Hắc Thiết Tổ và Bạch Ngân Tổ của Hoa Quốc đều trong top 4, ít nhất là có sự đảm bảo nhỏ, thành tích tốt hơn lần trước nhiều.

Cùng lúc đó, toàn cầu nổi lên sóng gió, ồn ào bàn tán về đội ba người A Lương.

Vô số dòng bình luận xẹt qua với tốc độ ánh sáng, nếu như không phải cố gắng tạm dừng lại thì hoàn toàn không nhìn thấy rõ nội dung.

Bây giờ nhân khí của ba người cũng tăng lên rất cao, lập tức thu được lượng lớn người ủng hộ.

- Làm thế nào thắng được vậy? Kỳ diệu quá!

- Đúng vậy, thực lực của Tổ Hợp Soái Khí Bức Người không phải quá mạnh nhưng dù sao cũng có thể giành được thắng lợi, quái thai quái thai!

- Kỳ lạ cái rắm, từ khi mới bắt đầu bọn hắn đã lấy ra đồng phục bệnh nhân, vốn đã đứng ở thế bất bại về mặt tâm lý, nếu như thắng thì phải mặc đồng phục bệnh nhân, tình huống như thế mà ngươi còn dám thắng sao?

- Đồng phục bệnh nhân cũng chỉ là một nhân tố, các ngươi không nhìn thấy mức độ ăn ý của bọn hắn khá nghịch thiên ư? Quả thực là như chỉ có một người thao túng sáu Khế Ước Linh.

- Đúng thế, nhất là tên bức người đầu tiên, độ thao tác của kỹ năng quá nghịch thiên.

…

Vô số người đều bàn tán ồn ào, nhưng cũng có người chú ý đến Tuyết Đoàn của A Lương, dường như nghĩ đến cái gì đó

mà lập tức không còn bất cứ hoài nghi gì với thiên phú của hắn ta nữa.

- A Lương, đánh hay lắm!

Trần Thư nhìn ba người, giơ ngón cái lên, nói:

- Thật không hổ là người của phòng ký túc xá 333!

- Kỹ năng cơ bản, kỹ năng cơ bản thôi!

A Lương phất tay, nói:

- Chỉ có thể nói là có tay là làm được!

- …

Sắc mặt Liễu Phong nghiêm túc, nói:

- Tốt, cũng là do vận may của các ngươi tốt, gặp phải đội 2 của vương quốc Bất Hủ, nếu gặp phải đội 1 thì thắng bại chưa rõ.

Trong số tám tuyển thủ mạnh nhất bây giờ, đội 2 của vương quốc Bất Hủ chỉ có thể xếp hạng chót.

Vương Tuyệt nói thầm:

- Vận may cũng là một phần sức mạnh đó…

- Được rồi, nhưng quả thật các ngươi cũng biểu hiện không tệ.

Liễu Phong gật đầu, khá vừa ý với ba người A Lương.

- Tất cả phải cẩn thận, trận đấu tiếp theo không dễ đâu.

Tần Thiên cũng đi tới, vẻ mặt nghiêm túc:

- Vòng tứ kết không có kẻ nào yếu đâu.

- Hiệu trưởng, yên tâm!

Vẻ mặt Trần Thư trang trọng, mở miệng nói:

- Trần Thư ta ở đây trịnh trọng hứa hẹn, nếu không giành được quán quân thì ta sẽ tự nguyện làm hiệu trưởng học phủ!

- ?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, mẹ nó ngươi không chịu thiệt thòi đường nào phải không?

…

Thoáng cái đã trôi qua một ngày, lại hai trận đấu nữa kết thúc.

Điều khiến người ta tiếc nuối là, một đội Hắc Thiết Tổ của Hoa Quốc không may bị loại, cuối cùng chỉ lấy được vị trí top 8.

Đến lúc này, trong bốn tuyển thủ mạnh nhất, Bạch Ngân Tổ của Hoa Quốc chỉ còn lại Trần Thư, Hắc Thiết Tổ chỉ còn lại đội của A Lương.

Chương 1202: Nhặt cái mũ lên! Nhặt cái mũ lên!

Vòng thứ ba của Bạch Ngân Tổ tranh tài đã đi tới trận đấu cuối cùng. - Đây chính là người đệ nhất vương quốc Bất Hủ sao?

Ánh mắt Trần Thư dừng lại, nhìn nam tử mặc áo bành tô trên đài tỷ thí.

Bởi vì trước đó Cơ Phong đã nhắc nhở nên bây giờ Trần Thư cũng có chút hứng thú với hắn ta.

Người đối chiến với hắn ta là người đứng thứ hai toàn quốc đến từ Tuyết Quốc!

Là một dân tộc chiến đấu trên Lam Tinh, sức chiến đấu của Tuyết Quốc không hề yếu, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú vô cùng.

Không bao lâu sau, tỷ thí lại bắt đầu!

Hai bên ngay từ đầu đã dùng hết toàn lực, không có bất kỳ tiến hành thăm dò nào, toàn bộ đều là sát chiêu.

Nếu sơ sẩy một cái thì thậm chí có khả năng xuất hiện tình huống Khế Ước Linh ngã xuống.

Khi trận chiến bắt đầu, cả hai bên đều ngang hàng, không hề có sơ hở nào xuất hiện.

Về tổng thể sức chiến đấu thì Khế Ước Linh của vương quốc Bất Hủ thiên về tấn công, Tuyết Quốc thì thiên về khống chế,

nhưng không có chênh lệch rõ ràng.

Nhưng dần dần, Ngự Thú Sư của Tuyết Quốc cũng xuất hiện chút suy yếu.

Thời gian chiến đấu kéo dài, người cũng sẽ xuất hiện sai lầm, không thể nào làm hoàn hảo được.

- Hả? Quả nhiên có vấn đề.

Trần Thư nhíu mày, hiện tại đã phát hiện ra đệ nhất vương quốc Bất Hủ có hơi không thích hợp.

Đối phương xử lý quá hoàn hảo, không đưa ra quyết định sai lầm, hơn nữa kỹ năng khống chế còn cao đến đáng sợ.

- Ngươi nhìn ra à?

Liễu Phong quay lại nhìn, trong mắt cũng có sự nghi ngờ và khó hiểu.

- Ta không chắc chắn.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Nhưng chung quy ta cứ cảm thấy khí thế Khế Ước Linh của hắn ta có hơi hung ác…

- Có ý gì?

Liễu Phong khó hiểu hỏi.

- Chỉ là cảm thấy có chút là lạ mà không nói ra được lạ chỗ nào.

Trần Thư nhún vai, mở miệng nói:

- Có lẽ là phải chờ ta đối đầu với hắn, sau đó mới có thể nhìn ra chỗ nào không thích hợp.

Thật ra thì không phải hắn nhìn ra được cái gì, chủ yếu là trông chờ vào hệ thống có thể phát động ra chút hạng mục tuyển chọn nào đó thôi…

Ngay đúng lúc này, thiên tài của Tuyết Quốc ở trên đài đã rơi vào thế yếu tương đối rõ ràng.

Cuối cùng, ta lại liên tiếp phóng ra kỹ năng, người đứng đầu của vương quốc Bất Hủ đã thành công giành được thắng lợi.

Đến tận đây, trong top4 của Tứ Cường của Bạch Ngân Tổ thì đều là các quán quân toàn quốc tới từ bốn đại quốc.

Vốn dĩ Lâm Hàn tới từ Lan Quốc là hắc mã, nhưng đáng tiếc lại gặp phải Trần Thư quá sớm, bằng không hắn ta thật sự cũng rất có khả năng sẽ giành được top4.

- Cách khi tổ chức thi đấu Tứ Cường còn một đoạn thời gian nữa, các ngươi có thể nghỉ ngơi cho thật tốt một phen.

Tần Thiên nhìn về phía đám người Trần Thư mà nói:

- Không cần huấn luyện thêm nữa đâu, điều chỉnh lại trạng thái của mình một chút là được rồi.

- Được rồi, hiệu trưởng.

Đám người A Lương gật gật đầu, nhưng trong lòng thì đã có một tia xúc động dâng trào.

Bọn hắn chỉ còn cách vô địch thế giới có hai trận chiến nữa thôi!

Tần Thiên mở miệng nói:

- Trần Bì, ngươi cứ thành thành thật thật mà chờ ở trong phòng đi, cũng đừng nên đi đến những vị trí khác ở trên đảo.

- Vì cái gì?

- Vì tình yêu và chính nghĩa!

- …

Trần Thư co rút khóe miệng. Cái này có liên quái gì đến ta đâu cơ chứ!

Hắn rủ xuống đầu, chuẩn bị quay trở về tự bế một đoạn thời gian.

Ngay đúng lúc này, một nam tử mặc áo bành tô ưu nhã đi tới, trên khóe miệng có một vệt ý cười không giải thích được.

Đây chính là mới tuyển thủ của vương quốc Bất Hủ vừa đạt được thắng lợi.

Hắn ta quan sát Trần Thư một chút, dùng tiếng Hoa lưu loát mà nói:

- Ngươi chính là Trần Thư đấy sao?

Trần Thư nhướng mày, hắn nói:

- Hửm? Ta là thúc của ngươi đấy, thế nào?

- ?

Tên nam tử sửng sốt, từ đầu đến cuối đều không cảm thấy thoải mái gì cho cam. Hình như hắn ta bị chiếm tiện nghi rồi đấy à?

- Hy vọng có thể gặp được ngươi trong trận đấu Tứ Cường!

Hắn ta mỉm cười, bình thản nói:

- Trận chung kết là trận chiến đấu giữa ta và Kiều Na, tuy rằng có chút không lễ phép, thế nhưng ta vẫn phải nói điều này. Ngươi… Dư thừa rồi!

- ?

Mọi người đều trừng lớn hai mắt, theo bản năng mà lui về phía sau một bước.

Mẹ nó chứ, ngươi thật sự không sợ túi phân hả?

Người vây xem cũng đồng loạt quay đầu nhìn lại. Không nghĩ tới hai thiên tài đứng đầu mà lại mở ra trận thi đấu solo offline sớm như vậy, điều này còn kích thích hơn cả trận đấu Ngự Thú luôn đấy!

Trong mắt của những người còn lại đều ánh lên tia chờ mong. So sánh với kỹ xảo chiến đấu cao siêu của Trần Thư thì túi phân của hắn hiển nhiên là càng được coi trọng hơn nhiều!

- Thế nào?

Nam tử thấy động tác của mọi người thì cũng đã ý thức được điều gì đó, khóe miệng của hắn ta khẽ cười một tiếng.

- Không phải người nào cũng đều sợ ngươi cả đâu!

Nói xong, hắn ta liền vô cùng bình tĩnh mà móc một chiếc mũ ra, nói:

- Thông qua khoảng thời gian nghiên cứu kỹ lưỡng của ta, ta trịnh trọng tuyên bố một chút, túi phân của ngươi… hỏng rồi!

Chỉ trong chốc lát sau, chỉ thấy hắn ta đè xuống một cái chốt mở, trên mũ thế mà lại bốc lên ngọn lửa cháy hừng hực.

Chương 1203: Nhặt cái mũ lên! Nhặt cái mũ lên! (2)

– A cái này… Mọi người khẽ nhếch miệng, bọn họ hoàn toàn không hề dự liệu trước một màn này.

Mà Liễu Phong ở bên cạnh cũng giật giật khóe miệng, hắn ta nói:

- Mẹ nó chứ, đây là cái minh gia quái quỷ gì vậy?

- Hả?

Trần Thư sửng sốt, chỉ cảm thấy dường như đã từng nhìn thấy chiếc mũ này ở đâu rồi ấy.

- Ngươi biết Thẩm Vô Song hả?

Hắn nhớ đến lúc trước Thẩm Vô Song cũng đã từng phát minh ra một cái mũ phản phân urê. Nhưng phía trên đó không phải là hỏa diễm mà là từng cái gai nhọn sắc bén.

Vẻ mặt của nam tử bên phía vương quốc Bất Hủ có chút khó hiểu, hắn ta nói:

- Thẩm Vô Song gì cơ?

- Là trùng hợp sao?

Trần Thư lắc đầu, lẩm bẩm:

- Cổ nhân thật sự không hề lừa ta, chỉ cần có Ngọa Long thì tất nhiên sẽ có Phượng Sồ.

Nam tử đội mũ Hỏa Diễm lên, bình tĩnh mà nhích lại gần hắn, nhẹ giọng nói:

- Nhớ kỹ tên của ta, Sinclair! Được xưng là… khắc tinh của tội phạm!

- Sao cơ?

Ngược lại Trần Thư cũng không hề tức giận, mà trong lòng lại có chút suy tư.

Hắn có thể phát giác ra được một loại địch ý không hiểu ra làm sao từ đối phương.

Có thể là lúc trước đã ẩn giấu đi, nhưng bây giờ vòng bán kết sắp bắt đầu rồi, dường như đối phương rất là dễ kích động.

- Được rồi!

Ngay đúng lúc này, Breen của vương quốc Bất Hủ tiến lại gần, mà cưỡng ép gọi Sinclair lại.

Mẹ nó chứ, đây không phải là dâng tặng đầu người đấy sao?

Sinclair mỉm cười mà nói:

- Breen đại nhân, không có chuyện gì đâu!

- Con người dù gì cũng phải trả giá cho những sai lầm của bản thân thôi.

Hắn ta vỗ vỗ bả vai của Trần Thư, trong mắt có một tia ý vị thâm trường.

- Ta từng cho nổ mộ tổ tiên của người rồi hả?

Trần Thư nhíu lông mày mà nói:

- Mặt khác, ngươi thật sự coi rằng cái mũ của mình là vô địch đấy à?

Vừa mới dứt lời, một chiếc miệng túi đen kịp trực tiếp ập tới, động tác nước chảy mây trôi, tự nhiên mà thành.

Sinclair không hề tránh né mà là bày ra tư thế phòng bị.

Hắn ta chuyên luyện tập kỹ xảo cận chiến, chỉ cần không bị bọc lại, hắn ta mới không sợ tố chất thân thể của Trần Thư.

Nhưng ngay khi cái túi kia vô cùng bạo lực mà ập tới, hỏa diễm không những không đốt cháy nó, thế mà là trực tiếp bị dập tắt đi.

- Ôi đệt mẹ… Khụ khụ… Thứ đồ quái quỷ gì đây?

Vẻ mặt của Sinclair hoảng hốt, trong lỗ mũi truyền đến mùi phân nồng đậm khiến cho đại não của hắn ta cũng có chút hỗn

loạn.

Ầm!

Liễu Phong ở bên cạnh phòng ngừa Trần Thư lại hành hung tuyển thủ, chỉ có thể trực tiếp kéo xe lăn trực tiếp đâm tới.

- A…

Cả người Sinclair lập tức bị đánh bay ra xa, chật vật không chịu nổi mà té ngã trên mặt đất, không còn bộ dạng lớn lối ngang ngược như vừa rồi nữa.

- Trần Thư!

Tần Thiên vội vã ngăn cản lại. Lão cũng không hy vọng lại xuất hiện tai nạn nào đâu.

Trần Thư mỉm cười, cũng không tiếp tục xuất thủ nữa.

- Đúng thật là tìm đường chết mà.

Breen của vương quốc Bất Hủ nhìn thấy thế bèn chuẩn bị đưa Sinclair rời khỏi nơi đây.

- Vì sao chứ…

Sinclair tóm lấy chiếc mũ, chỉ thấy hỏa diễm ở phía trên đã bị dập tắt toàn bộ.

Mà trái lại, túi phân thế mà lại không hề có một chút dấu vết bị thiêu cháy gì cả.

- Ngươi thật sự cho rằng Bản Mệnh Vũ Khí của tội phạm ca ta đây là vật phàm sao hả?

Trần Thư cười lạnh một tiếng, hắn nói:

- Phòng lửa cùng với phòng duệ khí là cơ bản nhất, biết không hả?

Từ lúc hắn nhìn thấy chiếc mũ phản phân urê của Thẩm Vô Song thì đã có suy nghĩ cải tiến hơn rồi.

Nếu như có thể tuỳ tiện phá hư như thế, vậy cũng không thể được xưng là thần khí nữa rồi.

- Xéo đi, hôm nay ta không muốn đánh ngươi.

Trần Thư khoát tay áo, ngược lại cũng không hề truy đuổi riết không thả.

Bên cạnh chẳng những có quần chúng vây xem, hơn nữa còn có các vị đại Vương Cấp, chắc chắn hắn không thể ra tay được, không bằng cứ tạo ra một hình tượng lương thiện giả dối đi…

- …

Vẻ mặt của Sinclair có chút uất ức, nhìn thấy trên mặt mọi người đều vươn nét cười, hắn ta cũng chỉ có thể vội vàng đứng lên, chuẩn bị rời khỏi hiện trường.

- Dừng lại!

Trần Thư quay đầu lại nhìn về phía hắn ta, bình thản mà nói:

- Nhặt mũ lên! Nhặt cái mũ lên đi kìa!

Tâm thần của Sinclair run lên, hắn ta vội vã nhặt chiếc mũ của mình lên, hốt hoảng rời khỏi hiện trường.

- Đúng thật là nhặt tàn thuốc trong nhà vệ sinh mà. Ngứa đòn!

Trần Thư phủi tay, trong đầu hắn cũng không ngừng nghĩ đến bộ dạng của Sinclair.

Hắn nhớ hình như mình với đối phương cũng không có xung đột gì mà?

- Thôi được rồi. Tất cả đều tản ra hết đi.

Tần Thiên mở miệng nói, đồng thời mang theo đám người Trần Thư rời khỏi nơi này…

- Ngươi có thù với hắn ta sao?

Tần Thiên quay đầu lại nhìn hắn. Lão cũng đã ý thức được điều gì đó.

- Chưa từng gặp qua.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta chỉ là một tên tội phạm bình thường không có gì lạ thôi, ta có thể chọc tới ai được chứ?

- …

Mọi người đều xạm mặt lại. Chỉ dựa vào năng lực đi kiếm chuyện của ngươi thôi, chọc tới ai cũng đều có khả năng xảy ra cả đấy.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Có thể là mối thù giữa các tuyển thủ với nhau thôi.

Chương 1204: Hạn Phỉ Tả Dược bản cao cấp

– Có lẽ là vậy. Tần Thiên gật gật đầu, nói:

- Trần Bì, tạm thời ngươi đừng có đi ra ngoài nữa, ta sẽ dùng kỹ năng để phong bế gian phòng của ngươi lại.

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn nói:

- Hiệu trưởng, không cần ác như vậy đâu chứ?

- Tần ca, thật ra cũng không cần thiết đâu, ta sẽ coi chừng Trần Thư!

Liễu Phong ở bên cạnh cũng tiến lại gần, mở miệng nói:

- Không cần nói tới Trần Thư, bây giờ ta cảm thấy Lôi Điểu của Tiểu Tinh cũng không chạy thắng được xe lăn của ta nữa là.

- …

Mọi người yên lặng không nói lời nào. Cái này mà cũng tự tin như thế được à?

Trần Thư về tới gian phòng của mình, quả nhiên là bị Tinh Linh Nguyên Tố Thổ của Tần Thiên đã phong tỏa chật kín…

…

Thời gian thoáng một cái đã trôi qua, trong nháy mắt là đã đi tới giữa tháng tám.

Quãng thời gian này, quả nhiên Trần Thư đã thành thành thật thật lại, không hề tiến hành bất kỳ hành động phạm tội nào cả.

- Trần Bì, danh sách của vòng bán kết đã được định rồi!

Bên ngoài cửa phòng, giọng nói của A Lương vang lên, trong giọng nói còn mang theo một tia kích động.

- Tới đây.

Trần Thư tùy ý trả lời lại một tiếng.

Lúc này, hắn đang nằm rạo trên bàn, thận trọng mà đổ hết thuốc bột màu đen ở bên trong một cái dụng cụ thủy tinh ra.

- Thành công rồi!

Chỉ thấy trong bình chỉ có một chút xíu tinh bột cuối cùng, đó chính là thứ được tinh luyện từ đại lượng thuốc xổ mà thành.

Nhàn rỗi không chuyện gì làm, trong quãng thời gian này hắn vẫn luôn tinh luyện thuốc xổ. Bởi vì thực lực của hắn tăng cao, Hãn Phỉ Tả Dược của hắn đã có chút không theo kịp thời đại rồi, chỉ có thể tinh luyện không ngừng thôi.

- WOW, nếu mà đưa cái này cho người ta ăn vào, phỏng chừng cả đầu cũng có thể kéo từ trong hoa cúc ra luôn đó…

Trong mắt của hắn có vẻ hưng phấn, tựa như đang chiêm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật vậy…

- Hãn Phỉ Tả Dược bản cao cấp! Cất kỹ vào.

Trần Thư triệu hoán Thỏ Không Gian ra, bảo nó bảo tồn lại cho thật tốt, không chừng đến thời điểm then chốt lại có tác dụng.

- Phù phù…

Thỏ Không Gian hít hít lỗ mũi, trực tiếp muốn há miệng nuốt nó vào.

- Bà mẹ nó, ngươi đây là muốn làm phun ra Chiến Thần luôn rồi hả?

Trần Thư tay mắt lanh lẹ mà kịp thời đoạt lấy thuốc xổ, cưỡng ép thả nó vào bên trong không gian dự trữ của Thỏ Không Gian.

Hắn phủi bụi trên người một chút, sau đó đứng dậy mở ra cửa phòng.

- Ngươi thật sự muốn đánh với cái tên của vương quốc Bất Hủ kia sao?

A Lương đưa một cái danh sách đối chiến cho hắn, phía trên còn có chữ viết: Trần Thư vs Sinclair!

- Vậy cũng tốt thôi. Để xem xem con hàng này có thể quỷ dị đến cỡ nào.

Trần Thư nhún vai, trong mắt cũng tràn ngập lòng tin tất thắng.

Hắn mở miệng hỏi:

- Đối thủ của các ngươi thì sao?

- Hắc Thiết Tổ của Lan Quốc!

Bây giờ Lâm Hàn của Lan Quốc đã bị Trần Thư đào thải rồi, nhưng người trong Hắc Thiết Tổ vẫn lọt vào trong top4.

Trần Thư nói:

- Có hơi không dễ đánh đâu nha.

Hắn đã từng đối chiến với Lâm Hàn rồi, mặc dù là giành được thắng lợi, thế nhưng thực lực của đối phương thật sự cũng không hề yếu.

Mà Hắc Thiết Tổ đến từ Lan Quốc cũng giống như vậy, cũng khá là khó đối phó.

- Tứ Cường đều như thế cả thôi, không có người nào là yếu đâu.

A Lương lắc đầu, bất kể là có đối chiến với ai, độ khó cũng đều khó như nhau thôi.

Ngay đúng lúc này, Tần Thiên cùng Liễu Phong cũng đi tới, mở miệng khích lệ đám người Trần Thư một chút.

Sáng sớm hôm sau, vòng bán kết của trận đấu thế giới đã chính thức mở ra!

- Các vị, hôm nay chính là vòng bán kết của trận thi đấu thế giới rồi!

Người chủ trì đi tới trên đài tỷ thí, nói:

- Trải qua ba lượt tỷ thí lúc trước, những tuyển thủ còn lưu lại có thể nói đều là những thiên tài trong thiên tài! Ta tin răngd vòng bán kết sẽ không để cho các khán giả toàn cầu phải thất vọng đâu!

- Tiếp theo đây, trận tranh tài chính thức bắt đầu!

- Xin mời Kiều Na của Liên Minh Tự Do và Andre của Tuyết Quốc!

Đám tuyển thủ ở phía dưới đều vỗ tay nhộn nhịp, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Tuy rằng không thể lọt vào top4 được, thế nhưng bọn họ vẫn hi vọng có thể nhìn thấy một trận tranh tài đặc sắc tuyệt luân.

Không bao lâu sau, trên đài tỷ thí xuất hiện một nam một nữ. Dáng dấp Kiều Na vẫn như cũ, trong đôi mắt có ánh sáng tự tin, nàng ta đã nắm thế giành chắc cái chức vô địch kia rồi.

Mà Andre của Tuyết Quốc thì có thân thể cường tráng, cho dù đối mặt Kiều Na thì vẫn tồn tại chiến ý mãnh liệt.

- Mời hai bên tiến về phía vị trí tác chiến!

Hai người lần lượt đi đến đài tác chiến của mình, chuẩn bị bắt đầu trận tranh tài.

- Trần Bì, ngươi nói Kiều Na phải cần bao lâu mới có thể chiến thắng trận tranh tài đây?

A Lương mở miệng hỏi, rõ ràng là đã nhận định Kiều Na sẽ giành được thắng lợi rồi.

- Không dễ dàng như vậy đâu.

Vẻ mặt của Trần Thư rất bình tĩnh, hắn nói.

- Thực lực của Andre cũng không hề yếu. Nếu như Kiều Na khinh địch, nhỡ có thua trận tranh tài cũng không phải là không có khả năng.

- Không thể nào?

A Lương mở miệng nói:

- Khế Ước Linh Thiên Sứ của nàng ta mà bật hết hỏa lực thì chính là Hoàng Kim Cấp chân chính đấy.

Chương 1205: Thế nào? Ngươi cũng muốn làm tội phạm sao?

– Đợi kết quả thôi. Trần Thư nhìn về phía phía đài tỷ thí, trong mắt cũng có vẻ vô cùng hứng thú.

Lúc này, hai bên đã triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

Kiều Na vẫn là hai con Khế Ước Linh thuộc tính Quang Ám, cùng với Thiên Sứ cấp SSS một tay giữ trường kiếm màu vàng!

Mà ba con Khế Ước Linh của Andre cũng đều là cấp SS+, hơn nữa toàn bộ đều là thuộc tính Băng Tuyết.

Grao!

Một Băng Nguyên Mãnh Tượng với thân thể to lớn, một Lam Sắc Tiểu Thụ toàn thân tỏa ra hàn khí cùng với một Băng Tằm béo nộn.

Băng Tằm nằm trên tán cây, Tiểu Thụ thì lại đứng ở trên lưng Mãnh Tượng, trực tiếp nhập làm một thể.

Ầm ầm…

Ngay đúng lúc này, thiết bị ở chính giữa hai người được mở ra, trận chiến đấu chính thức khai hỏa!

- A!

Thiên Sứ gầm nhẹ một tiếng, hai cánh vung vẫy, hóa thành một vệt kim quang mà bắn mạnh tới.

Ánh mắt của nàng ta vô cùng lạnh nhạt, trường kiếm trong tay lại mang theo uy thế không gì sánh kịp, bỗng nhiên đánh úp xuống!

Grao!

Mãnh Tượng gầm thét một tiếng, trên thân thể tràn ngập lam quang, hiện lên một lớp băng giáp vô cùng cứng cỏi, hơn nữa còn bảo vệ luôn cả hai con Khế Ước Linh khác trên trên lưng mình.

Ầm…

Băng Giáp xuất hiện một vết nứt, nhưng cũng không hoàn toàn vỡ tan ra.

- Hả?

Kiều Na có hơi kinh hãi, không ngờ tới lực phòng ngự của đối phương lại mạnh mẽ đến như vậy.

Ngay khi Thiên Sứ của nàng ta chuẩn bị phóng thích kỹ năng thì Andre cũng không hề nhàn rỗi.

Chỉ thấy Băng Tằm trên tán cây hơi run rẩy thân thể, liên tiếp thả ra mấy cái kỹ năng.

Đủ loại khí tức màu xanh lam xuất hiện, kéo dài không ngừng và dung nhập vào bên trong băng giáp của Mãnh Tượng.

Lam Sắc Tiểu Thụ hơi lay động thân cây, trên đó có từng mảnh từng mảnh hoa tuyết bay lượn, toàn bộ đều dung nhập hết vào bên trong băng giáp.

Mà Mãnh Tượng với lực phòng ngự kinh người cũng gào thét lên một tiếng, băng giáp trên người không ngừng gia cố thêm, thậm chí còn có độ đay chừng một mét.

Trong lúc nhất thời, lực phòng ngự của nó tăng vọt lên gấp mấy lần!

Toàn bộ thân thể của Thiên Sứ đều tràn ngập kim quang, trường kiếm lại chém tới một lần nữa, tràn ngập tia sáng sắc bén!

Ầm ầm…

Vẫn là âm thanh va chạm kịch liệt vang lên, thế nhưng băng giáp lại không hề có một chút vết nứt nào cả.

Nhờ vào tổ hợp kỹ năng của cả ba Khế Ước Linh, lực phòng ngự của Andre cũng đã đạt đến Hoàng Kim Cấp rồi!

Dù gì Tuyết Quốc cũng đứng thứ nhất, sao lại không có chút tài năng được chứ?

Kiều Na nhướng mày, tự nói thầm một tiếng:

- Có tác dụng gì đâu chứ!

Tuy rằng băng giáp dày nặng đã khiến cho lực phòng ngự của Mãnh Tượng gần như là vô địch, thế nhưng cũng tương tự khiến cho tốc độ của nó bị sụt giảm.

Hơn nữa Mãnh Tượng vốn là không am hiểu tốc độ, trong nháy mắt là đã trở thành một cái bộ binh có tính cơ động cực kém, không hề tạo thành một chút nguy cơ tiến công nào cả.

Nhưng vẻ mặt của Andre cũng vô cùng ung dung, không hề lo lắng một chút nào.

Ào ào ào…

Chỉ thấy thân thể của Lam Sắc Tiểu Thụ hơi lay động, mỗi một mảnh trên lá cây đều xuất hiện ánh sáng màu xanh lam. Một cỗ khí tức lạnh lẽo tột cùng trải rộng khắp toàn bộ đài tỷ thí.

Vù vù vù…

Cùng lúc đó, bốn phía đã xuất hiện gió lạnh kịch liệt, trên không cũng không ngừng có tuyết lớn bay xuống, trực tiếp bao phủ lấy toàn bộ đài tỷ thí.

- Hả?

Kiều Na sửng sốt. Ngay sau đó, vẻ mặt nàng ta hơi biến đổi.

Chỉ thấy ba con Khế Ước Linh chạm phải hoa tuyết, ở vị trí trán bỗng xuất hiện một ấn ký băng tuyết nhàn nhạt. Hơn nữa thời gian dần trôi qua, dấu tích của ấn ký lại càng lúc càng sâu hơn.

- Còn có kỹ năng át chủ bài thứ hai nữa sao?

Kiều Na nhíu mày, nàng ta đã hiểu ra dự định của Andre rồi.

Mượn lực phòng ngự có thể nói là vô địch để kéo dài thời gian, lại để cho Lam Sắc Tiểu Thụ không ngừng chồng chéo kỹ năng vào nhau. Một khi đến điểm giới hạn, e rằng ba con Khế Ước Linh của Kiều Na đều sẽ bị trọng thương.

- Tương đối tính là nhắm vào phương thức tác chiến đấy.

Trần Thư sờ lên cằm. Lúc trước Andre đều dựa vào lực công kích cường hãn mà giành được thắng lợi. Nhưng bây giờ đối

mặt với Kiều Na, hắn ta cũng trực tiếp thay đổi phương thức tác chiến luôn.

Thiên Sứ là KHế Ước Linh thuộc loại hình toàn năng. Nếu như nó đối mặt với thế tiến công của các Khế Ước Linh đồng cấp, chỉ dựa vào lực phòng ngự cường đại thì rất nhanh đã có thể đạt được thắng lợi rồi.

Tất nhiên Andre sẽ không cứng đối cứng với đối phương mà là muốn mượn kỹ năng của Lam Sắc Tiểu Thụ để kết thúc trận tranh tài một cách thuận lợi.

Hiện tại, hiển nhiên Kiều Na đã lâm vào bên trong tiết tấu chiến đấu của Andre rồi, có thể nhìn thấy được hay không thì phải loại bỏ lớp phòng ngự của Mãnh Tượng trước đã.

Grao grao!

Trong chốc lát, KHế Ước Linh Quang Ám của nàng ta cũng bay tới, trên mình xuất hiện đủ loại hào quang hào quang của kỹ năng.

Mà Thiên Sứ thân là chủ lực lại trực tiếp mở truyền thừa kỹ năng ra mà không một chút do dự nào cả.

Lực chiến đấu của nó phóng đại ra trong nháy mắt. Đây đã là Hoàng Kim KHế Ước Linh hàng thật giá thật rồi.

Chương 1206: Thế nào? Ngươi cũng muốn làm tội phạm sao? (2)

Cho đến bây giờ, người có thể dựa vào thực lực của bản thân để đạt tới Hoàng Kim chỉ có mỗi Husky của Trần Thư cùng với Thiên Sứ của Kiều Na thôi. Mà những KHế Ước Linh của những người còn lại thì đều chỉ dựa vào đủ loại tổ hợp kỹ năng mới có thể chạm đến ngưỡng cửa Hoàng Kim được.

Rầm rầm rầm…

Đối mặt với đòn tiến công của cả ba KHế Ước Linh, băng giáp của Băng Nguyên Mãnh Tượng trong nháy mắt đã có vết nứt hiện ra, nhưng tạm thời vẫn không có xu thế vỡ tan.

Mà cùng lúc đó, Băng Tuyết Ấn Ký trên trán bọn chúng cũng trở nên càng rõ ràng hơn.

Vốn là trận tỷ thí của vòng bán kết, thế mà lại từng bước một diễn biến thành một trận thi đấu đua tốc độ!

- Trần Bì, ngươi cảm thấy phần thắng của ai sẽ lớn hơn một chút?

A Lương mở miệng hỏi, hắn ta không nghĩ tới Andre mà lại thật không bất ngờ không kịp đề phòng như vậy.

Hiển nhiên, tuyển thủ mà có thể lọt vào Tứ Cường được thì cũng không có một ai là hiền lành cả.

- Bây giờ xem ra, hẳn là Kiều Na.

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt đã có phán đoán đại khái về thế cục rồi.

Lựa chọn của Andre rất chính xác, không hề dùng cứng đối cứng mà là xoay quanh lực phòng ngự mà mình am hiểu để tác chiến. Nhưng cũng đáng tiếc rằng hắn đã đánh giá cao kỹ năng duy trì thời gian của Khế Ước Linh rồi!

Quả nhiên, không bao lâu su, kỹ năng phụ trợ của Băng Tằm đã kết thúc trước tiên, trong nháy mắt lực phòng ngự của Băng Nguyên Mãnh Tượng đã giảm xuống không ít.

Ầm ầm ầm…

Tốc độ vỡ vụn của băng giáp lại tăng lên một lần nữa, mà bề dày của nó cũng đã bị cắt giảm đi hơn phân nửa.

Một khi băng giáp biến mất, ba con Khế Ước Linh cũng sẽ không ngăn cản được thế tiến công của Thiên Sứ.

Mấy phút đồng hồ lặng lẽ trôi qua.

- A!

Hai con ngươi của Thiên Sứ lóe lên kim quang, trường kiếm trong tay bỗng nhiên chém vụt ra!

Rầm!

Một tầng băng giáp thật mỏng trên người Mãnh Tượng hoàn toàn vỡ vụn, một lần nữa không còn chút sức phòng ngự nào

nữa.

- Sắp thua rồi sao?

Andre thở dài, mặc dù hắn ta đã sớm dự liệu được điều này, thế nhưng vẫn có không kiềm được thất vọng.

Vốn dĩ hắn ta còn muốn xông thẳng về vị trí quán quân, thế nhưng bây giờ lại thất bại ở vòng bán kết.

- Thua rồi cũng phải cho ngươi một trận no đòn mới được!

Vẻ mặt của Andre vô cùng lạnh lẽo. Hắn ta trực tiếp đưa ra mệnh lệnh cho Khế Ước Linh.

Ào ào…

Lam Sắc Tiểu Thụ ở phía dưới kịch liệt đong đưa lấy thân thể, trên mình tràn ngập hào quang sáng chói và thâm thúy.

Phù phù phù…

Gió tuyết trên bầu trời phảng phất cứ như đang được dẫn dắt vậy, thanh thế trở nên dần dần to lớn lên, đồng thời nhiệt độ lại sụt giảm thêm một lần nữa/

- Hả?

Vẻ mặt Kiều Na hơi ngẩn ra, tiếp sau đó đã lập tức hiểu ra chuyện gì.

Andre đã không còn thời gian nữa, chỉ có thể cưỡng ép mà thi triển hết kỹ năng cuối cùng mà thôi!

Vù vù vù vù…

Băng Tuyết Ấn Ký trên trán của ba con Khế Ước Linh bên phía Kiều Na xuất hiện quang mang vô cùng hừng hực.

Trên người ba con Khế Ước Linh xuất hiện đại lượng hàn băng, đồng thời còn bắt đầu lan tràn ra với tốc độ cực nhanh.

Ầm ầm…

Bọn chúng đều không hề phóng xuất kỹ năng ra mà trực tiếp bay thẳng xuống phía dưới, hóa thành ba tòa tượng băng.

Ngay sau đó, một đạo uy thế đáng sợ đánh úp tới, phía trên tượng băng cũng xuất hiện luồng ánh sáng màu xanh lam,

trong nháy mắt là đã đạt tới điểm giới hạn.

Rầm rầm rầm…

Ba tòa tượng băng đột nhiên nổ tanh bành, vô số vụn băng tàn phá khắp bốn phía, làm cho người không nhìn thấy rõ tình huống cụ thể.

Trong lòng của mọi người đều không nhịn được mà siết chặt lại. Chẳng lẽ Kiều Na thật sự sắp thua rồi sao?

Nhưng ngay đúng lúc này, Andre cũng quả quyết thu hồi lại ba con Khế Ước Linh của mình về.

Một màn như thế đã khiến cho các khán giả đều không hiểu ra làm sao, thậm chí còn có người hoài nghi hắn ta đang đánh một trận thi đấu giả nữa kìa.

Nhưng vụn băng dần tiêu tán, các khán giả cũng đều hiểu rõ mọi chuyện.

Ngoại trừ Khế Ước Linh thuộc tính Quang của Kiều Na ra thì hai con Khế Ước Linh khác cơ bản đều không bị tổn thương một chút nào.

Nhất là Thiên Sứ, chỉ dựa vào lực phòng ngự đáng sợ, nó đã ngăn chặn lại được kỹ năng một cách hoàn mỹ.

Andre chủ động rời khỏi đài tỷ thí, trong mắt đã hiển hiện một vòng tiếc nuối.

- Ngươi đã làm rất tốt rồi!

An Đông của Tuyết Quốc vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, trong mắt cũng có vẻ tán thưởng.

- Còn chưa đủ!

Vẻ mặt của Andre rất bình thường, hắn ta nói:

- Ta muốn vượt qua tất cả mọi người!

Ánh mắt của hắn ta nhìn về phía Kiều Na đang đi xuống mà mở miệng nói:

- Lần sau gặp mặt, ta sẽ đánh bại được ngươi!

Vẻ mặt của Andre vô cùng kiên định. Ba con Khế Ước Linh của hắn ta đều là cấp SS+ cả. Hơn nữa hai con trong đó đều đã trải qua một lần tiến hóa, đáng tiếc đều thất bại hết cả.

Nếu như hắn ta có thể có một Khế Ước Linh cấp SSS, vậy thì trận chiến này cũng chưa hẳn là không có phần thắng.

- Đối thủ của ta không phải là ngươi!

Kiều Na mỉm cười, vẻ mặt vẫn vô cùng kiêu ngạo như cũ.

Chương 1207: Tâm hại người có thể có, nhưng không thể không có tâm phòng người

Tròng mắt của nàng ta nhìn về phía một phương hướng khác, cuối cùng khóa chặt trên người một đại nam hài chói sáng. - Hử? Có sát khí?

Trần Thư theo bản năng mà rùng mình một cái, hắn vội vã đánh giá bốn phía.

Chỉ thấy Kiều Na thong thả đi tới, khóe miệng đã có một nụ cười nhàn nhạt ẩn hiện.

- Trần Thư…

- Sao?

Trần Thư nhảy lùi ra phía sau theo bản năng, trong mắt cũng tràn ngập vẻ cảnh giác.

- Ta tin rằng sẽ có thể gặp được ngươi trong trận đấu chung kết.

Kiều Na mỉm cười, nói:

- Nhưng bất kể kết quả có như thế nào đi nữa, ta đều hy vọng có thể làm bằng hữu với ngươi.

- ?

Trần Thư sửng sốt, sau đó liền bừng tỉnh hiểu ra, hắn mở miệng nói:

- Thế nào? Ngươi cũng muốn làm tội phạm hả?

- ?

Vẻ mặt của Kiều Na khẽ giật mình, trong nháy mắt đã bị hắn làm cho không biết phải nói gì.

- A cái này…

Người vây xem cũng trố mắt ngoác mồm, không nghĩ tới mạch não của Trần Thư lại quái lạ đến như vậy.

Chẳng qua thì vốn Kiều Na cũng đã chuẩn bị tâm lý hết cả rồi, rất nhanh nàng ta đã khôi phục lại.

- Ý của ta là…

Nàng ta mỉm cười, đang muốn mở miệng nói chuyện thì đã trực tiếp bị một giọng nói cắt ngang

- Thật là ngại quá, Tội Phạm Đoàn không tiếp người của Liên Minh Tự Do.

Phương Tư đứng ở trước mặt Trần Thư, ánh mắt nhìn thẳng vào Kiều Na, trong mắt mơ hồ ẩn hiện một chút địch ý.

Vẻ mặt Kiều Na trở nên lạnh lẽo, nàng ta bình tĩnh nói:

- Ta đang nói chuyện với Trần Thư, ngươi là?

- Ta là hắn… Người đại diện, bất cứ chuyện gì của hắn đều do ta toàn quyền xử lý cả.

Phương Tư cũng không hề cam lòng yếu thế, trực tiếp đáp lại một câu:

- Được rồi, ngươi có thể rời đi rồi đó.

Ánh mắt của hai người đều mang theo địch ý mà nhìn nhau chằm chằm, trong lúc nhất thời để lộ ra ý đối chọi gay gắt, thậm chí người vây xem xung quanh cũng không nhịn được mà thụt lùi lại mấy bước.

Nửa ngày sau, Kiều Na mới nhoẻn miệng cười, mở miệng nói:

- Thật ra thì ngươi cũng không cần phải có địch ý lớn như vậy với ta làm gì, ta cũng sẽ không làm cái gì cả.

- …

Phương Tư không lên tiếng nói chuyện, chỉ là bình thản mà nhìn nàng ta.

- Kiều Na, đối thủ trong trận chung kết của ngươi không phải là Trần Thư!

Ngay tại lúc này, Sinclair ở một bên chậm rãi đi tới, trong mắt hắn ta cũng tràn đầy vẻ tự tin mãnh liệt.

Nhưng dường như hắn ta bỗng nghĩ đến cái gì đó, vội vã mà kéo giãn khoảng cách với Trần Thư một lần nữa.

- Không phải hắn, chẳng lẽ là ngươi sao?

Kiều Na quay đầu nhìn hắn, trong mắt cũng đã có một tia cười chế nhạo, nàng ta nói:

- Ngay cả một một túi phân mà cũng không tránh thoát nổi, ngươi mà cũng có thể lọt vào trận chung kết sao?

- Ta…

Sắc mặt của Sinclair cứng đờ lại. Mẹ nó chứ, chuyện đó cũng không có liên quan gì đến hắn ta hết được không? Tất cả cũng đều là do túi phân quá biến thái thôi.

- Trần Thư, trận chung kết gặp!

Kiều Na mỉm cười, sau đó quay người rời khỏi hiện trường.

Để lại một mình Sinclair hiển hiện ra một chút lúng túng, hắn ta cũng quay người nhìn về phía Trần Thư, vốn là muốn nói chút gì đó, thế nhưng nhớ đến nỗi ám ảnh lúc trước, thoáng chốc hắn ta đã xám xịt mà rời đi.

Phương Tư khẽ hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Trần Thư.

Kết quả lại thấy hắn đang mang vẻ mặt thất thần, đờ đẫn mà nhìn theo phương hướng Kiều Na rời đi.

- Trần Bì, người cũng đã đi mất rồi mà ngươi còn nhìn nữa hả?

Trong lòng Phương Tư có một cỗ tức giận không thể giải thích được, nàng đưa tay phải ra nhéo lên eo của Trần Thư một cái.

- Au…

Trần Thư bị đau, hắn lập tức khôi phục lại tinh thần mà nói:

- Tỷ, ngươi nhéo ta làm gì chứ?

Phương Tư buông lỏng tay ra, trong mắt cũng có chút bất mãn.

- Tiểu tử ngươi đang suy nghĩ cái gì thế hả?

- Ta đang nghĩ…

Hai mắt Trần Thư sáng lên, hắn nói:

- Thu phí của người trong Tội Phạm Đoàn bao nhiêu mới được đây?

- ?

Mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn hắn. Tên tiểu tử ngươi thất thần chính là đang suy nghĩ cái này đấy hả?

- Các ngươi nghĩ thử xem, ngay cả Kiều Na mà cũng tranh cướp muốn gia nhập, điều đó đã chứng minh Hàm Kim Lượng của Tội Phạm Đoàn rồi, không lấy tiền sao được chứ? Với ta mà nói, không kiếm lời đó chính là thua lỗ đấy!

- Dẹp mẹ đi!

Đám người A Lương nhếch miệng, thật sự cho rằng người người đều muốn gia nhập vào cái Tội Phạm Đoàn đó à?

- Được rồi!

Tần Thiên đi tới, mở miệng nói:

- Trở về nghỉ ngơi một chút đi. Ngày mai các ngươi đều phải lên tham gia tranh tài cả đấy.

Ngày mai, vào buổi sáng thì là trận chiến giữa Trần Thư và Sinclair, buổi chiều là đám người A Lương đối chiến với Hắc Thiết Tổ của Lan Quốc.

Một đoàn người rời khỏi đài tỷ thí, đi thẳng về phía của Hoa Quốc.

Phương Tư cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì. Đột nhiên nàng lên tiếng nói:

- Trần Bì, ngươi bớt tiếp xúc với nữ nhân kia lại đi!

- Vì sao chứ?

Vẻ mặt của Trần Thư hơi ngẩn ra, hắn nói:

- Không chừng có thể để cho nàng ta làm người phát ngôn hình tượng cho chúng ta nữa đó.

- Không được!

Chương 1208: Tâm hại người có thể có, nhưng không thể không có tâm phòng người (2)

Phương Tư quả quyết bác bỏ. Nàng hơi suy tư một chút, sau đó nói: - Tuổi còn nhỏ mà đã nhuộm cả đầu tóc vàng, hơn nữa lúc nàng ta nhìn ngươi, hai mắt đều bốc lên lam quang, có thể là người tốt được sao?

- …

Mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn lại trong mắt cũng tràn ngập vẻ cổ quái.

Vương Tuyệt ở một bên thì lại nhẹ giọng nói:

- Phương Tư tỷ, có thể nào có một loại khả năng, con người ta sinh ra đã là như vậy rồi không…

Ầm!

Lời còn chưa nói xong, lão Vương đã trực tiếp bay thẳng ra ngoài, tạo thành một đường vòng cung xinh đẹp…

- Vừa rồi là ai nói đó hả?

Phương Tư mỉm cười, sau đó lại nhìn về phía mọi người mà nói:

- Tóm lại các ngươi đều phải nhớ cho kỹ, khi ra ngoài thì cẩn thận mới là quan trọng nhất! Hiểu hết chưa hả?

- Hiểu rõ rồi, Phương Tư tỷ!

Đám người A Lương nghe lời mà gật gật đầu, cả người lão Vương cũng đã bị đá bay rồi, bọn hắn cũng không muốn đi theo phía sau hắn đâu.

- Phương Tư tỷ, ta hiểu rồi.

Trần Thư cũng gật đầu nói:

- Ta vẫn luôn nhớ kỹ một câu, có thể có tâm tư hại người nhưng không thể không có tâm phòng bị người.

- …

Vẻ mặt của mọi người đều vô cùng cổ quái. Tội phạm Nam Giang, quả không hổ là ngươi!

- Phương Tư tỷ, ta cảm thấy còn cần phải tăng thêm một đầu nữa.

Không bao lâu sau, Vương Tuyệt đã hấp tấp chạy tới, ngượng ngùng mà nói:

- Tội Phạm Đoàn, không được có người họ Kiều gia nhập!

- ?

Mọi người đều giật giật khóe miệng, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía Vương Tuyệt. Đây là quy tắc vô nghĩa của Hoa Hạ học phủ đấy đúng không?

- Thế nào?

Nét mặt của Vương Tuyệt cứng đờ lại. Tuy rằng mọi người đều không nói gì cả, thế nhưng từ đầu đến cuối hắn ta đều cảm nhận được một loại khinh bỉ đến từ tận trong linh hồn.

Đám người Trần Thư không thèm để ý đến hắn ta mà chỉ trực tiếp quay trở về nơi ở của mình.

- Không phải, ta đã nói gì sai rồi sao?

Vương Tuyệt vội vã quát, trong mắt cũng có vẻ khó hiểu.

Tiểu Tinh đi qua bên cạnh Vương Tuyệt, vỗ vỗ bả vai của hắn ta, lời nói lại có chút sâu xa:

- Sau này uống ít thuốc uống Lão Thái Thái lại một chút…

Sáng sớm hôm sau.

Đám người Trần Thư đã đi tới khu vực gần với đài tỷ thí, chờ đợi vòng bán kết của hôm nay bắt đầu.

Đúng lúc Trần Thư đang chuẩn bị lên đài đấu, kết quả lại bị Tần Thiên kéo lại.

- Ấy? Hiệu trưởng, sao thế?

- Không cho phép mặc quần áo của bệnh tâm thần!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn nói:

- Sao ta có thể mặc cái thứ đó được chứ?

- Thật sự không mặc?

Tần Thiên kéo áo khoác của hắn ra một góc, quả nhiên không hề trông thấy màu xanh trắng, lúc này trong lòng lão mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Bởi vì đám người A Lương mà lão đã có ám ảnh tâm lý đối với quần áo của bệnh nhân tâm thần rồi.

Hoa Hạ học phủ được xem như là trường Đại học Ngự Thú đỉnh cấp toàn cầu, nếu như bị người ta lầm tưởng là bệnh viện tâm thần, đây không phải là quá mức vô lý rồi sao?

- Các vị khán giả, các vị bằng hữu, trận thứ hai của vòng bán kết sắp sửa bắt đầu rồi. Ta tin rằng mức độ đặc sắc của trận đấu hôm nay sẽ không hề thua kém gì so với hôm qua đâu!

- Bây giờ, cho mời Trần Thư của Hoa Quốc cùng với Sinclair của vương quốc Bất Hủ!

Trần Thư nhếch khóe miệng tạo thành một nụ cười. Hắn sửa sang lại quần áo một chút, sau đó bèn đi lên trên đài tỷ thí.

Ở một phương hướng khác, Sinclair cũng đi lên trên đài tỷ thí, nhưng khi nhìn thấy Trần Thư thì hắn ta đã theo bản năng mà kéo giãn khoảng cách ra với hắn.

Bây giờ là truyền hình trực tiếp toàn cầu, hắn ta cũng không muốn bị nhục nhã đâu…

- Xin mời hai vị tiến về vị trí tác chiến.

Người chủ trì cũng không hề dông dài nữa mà trực tiếp tuyên bố trận tranh tài bắt đầu.

Trần Thư đứng ở phía sau, đều sẽ làm người ta cảm thấy có một loại nguy cơ vô hình cảm giác.

Hai người đi tới vị trí tác chiến của mỗi người.

Lúc này, Sinclair thở phào một hơi. Giữa hai người đã có thiết bị cách ly, thậm chí ngay cả âm thanh cũng không thể truyền tới nữa là.

Cuối cùng cũng không cần lo lắng bị túi phân uy hiếp nữa rồi…

Sinclair hơi động đậy bờ môi, dùng khẩu ngữ mà nói:

- Trận thi đấu thế giới của ngươi kết thúc ở đây được rồi!

Trần Thư cười khẩy, hắn vung lên một thủ thế quốc tế, sau đó nói:

- Ngu dốt!

Trong nháy mắt, vẻ mặt của Sinclair đã trở nên tái nhợt, trong mắt hắn ta đã ẩn hiện một vòng lửa giận.

Thành viên điện báo đứng đầu lúc nào cũng chỉ cần dùng những lời nói đơn giản nhất là đã có thể tuỳ tiện công phá lớp phòng ngự của đối thủ…

Sinclair hít sâu một hơi, cưỡng ép mà đè lửa giận xuống, đồng thời cũng triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

Trong nháy mắt, cả ba con Khế Ước Linh đều xuất hiện phía trên Tỷ Thí Trường, khí thế vô cùng hung lệ!

Trần Thư cũng mỉm cười, vẻ mặt vô cùng ung dung mà đặt tay phải của mình lên trên vai trái…

- Mẹ nó chứ!

Sắc mặt Tần Thiên chấn động, trong mắt lão đã hiển hiện một vòng kinh hoảng, phảng phất như đã dự liệu ra được điều gì đó.

- Không phải lại đến nữa rồi đó chứ…

Xoẹt…

Chương 1209: Để xem ngươi chống đỡ thế nào được

Trần Thư mỉm cười, trong nháy mắt đã xé mở áo khoác của mình ra, để lộ bộ quần áo ở bên trong. Trong nháy mắt, toàn trường đều lặng ngắt như tờ, ánh mắt cũng đồng loạt nhìn về phía Trần Thư.

Chỉ thấy quả nhiên hắn không hề thất hứa, không mặc quần áo của bệnh nhân tâm thần, mà là mặc một bộ quần áo trong màu trắng, thế nhưng phía trên thì lại viết đầy các loại quảng cáo…

- Mẹ nó, đầu ta đau quá đi!

Tần Thiên cúi đầu, không ngừng dùng tay mà xoa xoa lấy huyệt Thái Dương của mình.

Trong thoáng chốc, các tuyển thủ có mặt ở hiện trường đều sôi trào lên, vô cùng nhộn nhịp nghị luận:

- Hiện tại cuối cùng ta cũng đã hiển con hàng này không hề có một chút giác ngộ của thiên tài một chút nào cả!

- Bà mẹ nó, lại còn có cả quảng cáo của Loa Si Phấn nữa kìa!

- Đây đã là cái gì đâu chứ? Ngươi nhìn trên tay phải của hắn kia, thế mà lại viết cả trị liệu bệnh vảy nến, ta có hơi không kềm được nữa rồi…

Một trận bán kết đang yên đang lành, đột nhiên cảnh tượng lại trở nên quỷ dị đến vô cùng cực như thế…

- Hiện tại, có thể bắt đầu r ồi!

Trần Thư mỉm cười, vẻ mặt vừa khoan thai lại tự đắc.

Chỉ một phần tố chất tâm lý này thôi, e rằng cũng có thể được xưng tụng là top3 toàn cầu luôn đấy.

So sánh giữa quần áo của bệnh nhân tâm thần cùng với quảng cáo, cuối cùng Trần Thư vẫn lựa chọn cái sau.

Cho dù có là tội phạm thì vẫn phải bại bởi hiện thực thôi…

- …

Sinclair giật giật khóe miệng, lâm vào trong trầm mặc thật lâu.

Vốn hắn ta còn cho rằng không có sự uy hiếp của túi phân thì sẽ có thể không bị nhục chết, thế nhưng hắn ta vẫn là đánh giá thấp Trần Thư rồi…

Thân là đối thủ của Trần Thư, ánh mắt của hắn ta giờ đây đã trở nên tương đối mất tự nhiên rồi. Chỉ cần cho hắn ta một chút thời gian nữa thôi, e rằng ngón chân hắn ta cũng có thể móc ra một căn biệt thự luôn đấy…

- Òm ọp!

- Gâu gâu!

- Phù phù!

Trần Thư bình tĩnh triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra, trạng thái không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

Khế Ước Linh của hắn vẫn là Tam Linh Tổ không hợp thói thường như cũ, tiềm lực bình xét cấp bậc cũng vẫn thấp đến đáng sợ, nhưng sức chiến đấu thì lại mạnh đến biến thái.

Mà Khế Ước Linh của Sinclair cũng không thể khinh thường gì. Một con là Độc Giác Thú màu xanh lam, toàn thân tản mát ra sương khí lạnh lẽo, mà Độc Giác ở trên đầu nó lại là trong suốt mà óng ánh, cứ tựa như một khối hàn băng được rèn đúc kỳ công vậy.

Một con khác là Dực Sư với thân thể to lớn, dáng dấp hung ác, trên móng vuốt càng có kim quang sắc bén lập lòe.

Mà một con Khế Ước Linh cuối cùng chính là một Nhân Ngư! Nửa người trên của nó cũng giống như nhân loại vậy, sở hữu dung mạo mỹ lệ tuyệt luân, mà phía dưới thì là thân cá, vảy cá màu xanh lam sinh trưởng khắp nơi, đồng thời xung quanh đó còn có dòng nước hiện lên, khí thế cực kỳ cường hãn.

Mặc dù không có Khế Ước Linh cấp SSS, thế nhưng cả ba con Khế Ước Linh đều là SS+, đội hình cũng cực kỳ xa hoa.

- Một con là hệ nguyên tố, một con là hệ vật lý cùng một con hệ phụ trợ.

Trần Thư đã quan sát trận chiến đấu của Sinclair, tất nhiên hắn cũng có một vài kiến thức cơ bản.

- Gâu gâu…

Husky gạt gạt tứ chi, đi tới bên trong miệng của Tiểu Hoàng, bảo đảm chính mình đang ở trong trạng thái an toàn tuyệt đối.

Mà Thỏ Không Gian thì lại gãi gãi cái mông của mình. Nó móc một củ cà rốt khổng lồ to cỡ mười mét ra, chuẩn bị bắt đầu chiến đấu bất cứ lúc nào!

Grao!

Ngay đúng lúc này, Dực Sư gầm thét lên một tiếng, con ngươi vàng óng lóe lên quang mang, trong nháy mắt đã thả ra kỹ năng.

Chỉ thấy trên đầu của Slime ở phía xa xa có treo một cái ký hiệu móng vuốt màu vàng!

- Cắt giảm phòng ngự sao?

Vẻ mặt của Trần Thư không hề thay đổi, hắn đã sớm dự liệu hết mọi chuyện rồi.

Vụt vụt vụt…

Dực Sư đập đập hai chiếc cánh, trên đó cũng có quang mang lập lòe, một luồng gió thần bí bỗng tràn ngập khắp bên trên hai chiếc cánh của nó, gia tăng tốc độ của nó lên.

Vèo…

Chỉ trong chốc lát sau, thân thể của Dực Sư bắn vụt tới, thế mà lại chủ động tiến công!

- Gâu gâu!

Trong miệng Tiểu Hoàng ngay lập tức phun ra tầm mười khỏa hỏa cầu, nhắm ngay vào Dực Sư mà đánh tới!

Ầm ầm!

Hai chiếc cánh của Dực Sư chấn động. Dựa vào tốc độ kinh người, nó có thể tránh đi đòn tiến công một cách dễ dàng.

Nhưng một giây sau, phía bên phải của nó đã xuất hiện một cái Không Gian Thông Đạo.

Tầm mười Chân Thương Băng Thích đã sớm vận sức chờ phát động, trong nháy mắt đã đâm xuyên qua thông đạo mà bắn tới.

Vèo…

Nhưng một giây sau, đại lượng hàn băng màu xanh lam chợt xuất hiện, thế mà lại đông cứng cả một cái thông đạo lại!

Ầm ầm…

Toàn bộ số Chân Thương Băng Thích đều va chạm lên bên trên hàn băng, tuyệt không gây ra chút hiệu quả nào.

- Hả?

Trần Thư sửng sốt, ánh mắt của hắn nhìn về phía Độc Giác Thú màu xanh lam ở bên dưới.

Đây chính là kỹ năng mà nó thả ra, hóa giải nguy cơ cho Dực Sư.

- Phản ứng nhanh như vậy ư?

Bây giờ Trần Thư đã phát giác được một chút không thích hợp rồi.

Kinh nghiệm chiến đấu của Sinclair hoàn toàn có thể nói là hoàn mỹ, thậm chí còn có một loại cảm giác không hề có kẻ hở nào.

Chương 1210: Để xem ngươi chống đỡ thế nào được (2)

Grao! Dực Sư đã tiến công tới, lợi trảo của nó lập loè kim quang, mạnh mẽ vung về phía dưới!

Ầm…

Một đạo bình chướng vô hình xuất hiện, dễ dàng ngăn chặn lại thế tiến công của nó.

- Grao!

Dực Sư gào thét một tiếng, ánh mắt nhìn về phía con thỏ ti tiện ở một bên.

Đây chính là Không Gian Bình Chướng của Thỏ Không Gian.

Tuy rằng kỹ năng chỉ kéo dài trong một cái chớp mắt thôi, nhưng nó lại có thể ngăn trở đủ loại công kích mạnh mẽ.

- Phù phù…

Thân thể của THỏ Không Gian biến mất tăm, chớp mắt một cái là đã đi tới phần lưng của Dực Sư, mạnh mẽ đập củ cà rốt xuống.

Nếu như là hệ vật lý, tất nhiên phải do Thỏ Không Gian tới đối phó mới hợp lý.

Hơn nữa đối phương dám dẫn đầu tiến công, chứng minh rằng hắn ta chắc chắn có thể loại bỏ được lớp phòng ngự của Slime.

Ánh mắt của Dực Sư tràn đầy hung ác. Nó xoay chuyển thân thể, lợi trảo chém mạnh về phía củ cà rốt khổng lồ.

Ầm!

Ngay trong nháy mắt khi cả hai tiếp xúc với nhau, bên trên củ cà rốt xuất hiện một vòng quang mang, rõ ràng là đã phát động hiệu quả Cưỡng Chế Vỡ Vụn.

- Gâu gâu…

Vẻ mặt Dực Sư chấn động, trong mắt cũng có vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Lợi trảo của nó không hề nứt vỡ, thế nhưng lại trở nên ảm đạm đi, không còn có kim quang quanh quẩn nữa.

Thỏ Không Gian từng bước ép sát tới, tốc độ công kích siêu nhanh áp chế Dực Sư không ngừng.

Mà ngay khi cả hai rơi vào trận đánh quyết liệt thì các Khế Ước Linh khác cũng đang bạo phát chiến đấu.

- Òm ọp…

Tiểu Hoàng thả ra Cuồng Phong Phi Hành, Trùng Phong, Cự Đại Hóa, thân thể cao lớn bỗng nhiên nhảy vọt lên, lướt qua

Dực Sư ở phía dưới mà tiến thẳng đến chỗ Nhân Ngư cùng với Độc Giác Thú ở phía sau.

Rầm rầm rầm…

Hai bên thoáng cái đã kéo gần khoảng cách lại, ba đạo Tử Vong Hỏa Trụ được phun ra ngoài, trực tiếp công kích về phía hai con Khế Ước Linh ở đằng trước.

Độc Giác Thú nhìn cột lửa, dường như là đang tính toán xem mức độ thương tổn vậy.

Trên đầu nó bỗng xuất hiện băng giác màu xanh lam, hào quang sáng chói, một vòng bảo hộ được ngưng kết thành từ dòng nước hiện ra. Cùng lúc đó, Nhân Ngư đong đưa thân thể, hai con ngươi cũng xuất hiện quang mang.

Một đạo lưu quang màu xanh lam đột nhiên xuất hiện rồi dung nhập vào bên trong vòng bảo hộ ở phía trước.

Rầm…

Cột lửa cùng lồng nước vừa mới va chạm vào nhau, trong nháy mắt đã bắn ra tiếng vang kịch liệt.

Thủy hỏa đan xen lộ ra cảnh tượng cực kỳ kinh người, đủ loại sương mù màu trắng tràn ngập khắp nơi, bao phủ toàn bộ đài tỷ thí.

- Gâu…

Hai mắt của ba con Husky đều đồng loạt xuất hiện hồng quang, nguyên tố hỏa bên trong cơ thể điên cuồng tuôn ra.

Vù vù vù vù…

Ba khỏa vẫn thạch vô cùng to lớn nhanh chóng được ngưng kết thành, trên đó còn có hỏa diễm đang cháy hừng hực. Uy thế của nó đã đạt đến Hoàng Kim Cấp rồi.

Trần Thư mỉm cười, hắn lẩm bẩm:

- Để xem ngươi có thể chống đỡ được đến đâu.

Rầm…

Trong nháy mắt, ba khỏa vẫn thạch đồng loạt rơi xuống phía dưới, tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Khế Ước Linh của Sinclair lại không cách nào ngăn cản được uy năng đáng sợ như vậy. Lớp phòng ngự bỗng nhiên bị đánh tan, vô số dòng nước bốc hơi không còn gì nữa.

Ầm ầm…

Ba khỏa cự thạch đồng loạt rơi xuống, dẫn đến cả đài tỷ thí đều xuất hiện chấn động nhè nhẹ.

- Hả?

Trần Thư sửng sốt, trong mắt hắn đã hiện lên một vòng kinh ngạc.

Chỉ thấy trên đài tỷ thí bỗng xuất hiện hai dòng nước màu xanh lam, chậm rãi chảy từ từ bên trong vẫn thạch, thế mà lại không hề bị bốc hơi.

Một giây sau, quang mang bên trên dòng nước lóe sáng, lại một lần nữa ngưng tụ thành hai đạo thân thể.

Thế mà Độc Giác Thú màu xanh làm mà Nhân Ngư lại có thể tránh thoát an toàn!

- Kỹ năng bảo mệnh ư?

Trần Thư nhíu mày, hắn bỗng nhớ đến kỹ năng Ám Khu của Khế Ước Linh của Kiều Na.

Ầm…

Ngay đúng lúc này, Độc Giác Thú lại thả ra kỹ năng một lần nữa, thế mà bên cạnh nó lại xuất hiện ba đạo trụ băng vô cùng to lớn trôi lơ lửng.

Nhân Ngư vẫy chiếc đuôi của mình lên, cũng sử dụng kỹ năng phụ trợ cho nó.

Trong chốc lát, lại ba trụ băng nữa đột nhiên xuất hiện, trên đó còn ẩn chứa lực lượng thuộc tính Thủy vô cùng đáng sợ.

Vèo vèo vèo…

Lục đạo trụ băng bắn mạnh tới, còn chưa tới gần thì trên đó đã dâng trào động băng sương màu xanh lam rồi, cưỡng chế làm giảm tốc độ của Slime lại.

- Òm ọp!

Tiểu Hòang hơi lắc lắc bờ mông một chút, trực tiếp kích phát Bạo Lực Tọa Sát ngồi uych xuống trụ băng kia.

- Ôi đệt! Dũng cảm như vậy sao?

- Thật không sợ đau mông à?

Vẻ mặt của mọi người ở phía dưới đều giật mình, không nghĩ tới tính tình Slime lại nóng nảy như vậy, thế mà trực tiếp an vị ngồi xuống.

Nhưng trong nháy mắt khi hai bên tiếp xúc, trụ băng cứ tựa như là giấy vậy, vỡ tan tành ra từng khúc, không hề tạo thành một chút thương thế nào.

Ầm!

Thân thể của Tiểu Hoàng lại không hết bị bất kỳ thứ gì tác động tới. Nó trực tiếp an vị, trấn áp hai con Khế Ước Linh lại.

Dựa vào hiệu quả Băng Ngự, trên cơ bản là nó có thể coi thường tất cả các kỹ năng thuộc tính Thủy từ Vương Cấp trở xuống.

Ào ào ào…

Chương 1211: Chết cười, căn bản là đánh không nổi…

Ngay lúc Trần Thư vốn cho rằng đã nắm chắc thắng lợi trong tay, dưới thân Tiểu Hoàng thế mà lại xuất hiện hai dòng nước. Qua trong giây lát, hai con Khế Ước Linh lại thuận lợi đào thoát ra ngoài.

- ?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt đã hiện lên một vòng kinh ngạc.

Nếu như lúc trước tránh được Thiên Hỏa Vẫn Thạch thì còn có thể lý giải được, nhưng Tiểu Hoàng sở hữu kỹ năng chuyên môn Vô Địch Áp Áp Áp đấy, thế mà lại không thể phong ấn được nó sao?

Mà lúc này, trận chiến đấu giữa Thỏ Không Gian cùng Dược Sư vẫn đang tiếp tục.

Thương thế trên người Dực Sư dần dần tăng lên thêm, thế nhưng bản thân nó cũng có kỹ năng phòng ngự và khôi phục, ngược lại cũng không xuất hiện bất kỳ vết thương nghiêm trọng nào.

Mà tuy rằng Thỏ Không Gian không hề tổn hao một cọng tóc nào, thế nhưng nó vẫn cẩn thận từng li từng tí.

Lực phòng ngự của nó cùng sức khôi phục quá yếu, nếu như phạm phải sai lầm dù chỉ một lần thôi, chỉ sợ cũng sẽ trọng thương mà kết thúc.

- Gâu!

Ngay đúng lúc này, Độc Giác Thú lại một lần nữa thả kỹ năng ra, nhưng đều bị Slime thoải mái cản lại.

Vẻ mặt của Sinclair dần dần trở nên ngưng trọng, lẩm bẩm:

- Thuộc tính Thuỷ của con hàng này có kháng tính cao như vậy sao?

Ầm ầm…

Tiểu Hoàng nhảy phốc lên, mở cái miệng lớn của mình ra, để lộ ba cái đầu chó cực kỳ thông minh.

Đủ loại nguyên tố kỹ năng lần lượt được phóng thích ra, đánh về phía Khế Ước Linh ở bên dưới.

Nếu đã không phong ấn được, vậy thì dùng kỹ năng thương tổn đào thải nó thôi.

Rầm rầm rầm…

Trong lúc nhất thời, Slime chủ phòng, Husky chủ công. Dưới sự liên thủ của cả hai, có thể nói là không có một chút nhược điểm nào cả.

Dực Sư ở bên cạnh cũng muốn trợ giúp, thế nhưng lại bị Thỏ Không Gian kéo chặt lấy, hơn nữa chỉ hơi không chú ý một chút thôi là sẽ có nguy cơ nát sọ ngay.

Mà Độc Giác Thú cùng Nhân Ngư thì lại liên thủ với nhau, phóng thích đủ loại kỹ năng phòng ngự, đồng thời cũng bắt đầu giãy thoát ra.

- Sinclair không dễ đánh đâu.

Tần Thiên nhìn về phía trận chiến đấu ở bên dưới, trong mắt đã hiện hiển một tia cười.

Lực công kích của Husky mạnh đến biến thái, bị bất luận kỹ năng nào đánh trúng thì cũng sẽ phải gánh chịu thương thế nghiêm trọng ngay.

- Vậy cũng không hẳn đâu!

Breen của vương quốc Bất Hủ mở miệng nói:

- Sinclair cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài!

Ngay cả một Ngự Thú Sư Vương Cấp như hắn ta mà cũng không nhìn thấu đối phương nữa là, không cần nghĩ cũng biết tất nhiên là có con át chủ bài đang ẩn giấu.

Nhưng tiếng nói của hắn ta vừa dứt, một đạo Cự Hình Phong Nhận đã chém phụt tới, trong nháy mắt đã khiến cho thân thể Độc Giác Thú bị trọng thương.

Ngay sau đó, lại một Lôi Đình Oanh Kích nữa, khiến cho vết thương trên người nó càng sâu thêm.

Ầm ầm…

Độc Giác Thú cùng Nhân Ngư cùng nhau ngã xuống đất, đủ loại kỹ năng phòng ngự đều bị đánh vỡ, lập tức không có chút sức lực nào để chiến đấu nữa.

Mà ngay đúng lúc này, một tiếng tru thê thảm vang lên, hai chiếc cánh của Dực Sư bị cưỡng ép mà cắt cắt đứt, tốc độ cùng với lực cân bằng của bản thân trong nháy mắt đã giảm xuống hơn phân nửa.

- Vù vù…

Thỏ Không Gian đung đưa lỗ tai, hai tay ôm chặt lấy củ cà rốt khổng lồ, thân thể lại trực tiếp xoay một vòng tròn lớn ba trăm sáu mươi độ, ngay cả thịt trên người cũng đang run rẩy.

- Grao!

Dực Sư mắt thấy tình thế đã không ổn, trong nháy mắt nó muốn thoát đi, nhưng một cỗ lực lượng giam cầm cường đại

phủ xuống, cưỡng ép chế trụ nó lại.

Ầm…

Thỏ Không Gian mạnh mẽ vung củ cà rốt ra, trực tiếp đánh bay nó hơn trăm mét.

- Gâu gâu gâu!

Vẻ mặt của Dực Sư vô cùng thống khổ, không nghĩ tới con thỏ thỏ mập này lại cuồng bạo đến như vậy.

Đang ngay lúc nó kêu rên, bên tai bỗng xuất hiện tiếng gió thổi vù vù…

Trong phút chốc, một đạo Cự Hình Phong Nhận đánh tới, chém về phía phần đầu của nó!

Vẻ mặt của Dực Sư giật mình, nó cưỡng ép thay đổi vị trí của thân thể mình.

Vụt…

Phong Nhận quét qua, thế nhưng lại phá vỡ bụng của nó, bắn ra một lượng lớn máu tươi.

Cuối cùng, Dực Sư nối tiếp theo sau, cũng ngã xuống một chỗ với hai con Khế Ước Linh, không hề có chút sức lực nào để chiến đấu nữa.

- Chỉ thế này thôi mà còn muốn vào trận chung kết?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, hắn đã có thể bắt chẹt khả năng của đối phương rồi.

Nhưng ngay đúng lúc này, ánh mắt của hắn bỗng lướt nhìn về phía Dực Sư bị phá nát phần bụng, vẻ mặt trong nháy mắt đã trở nên chấn động.

- Hả?

Cặp mắt của hắn trừng lớn, trong mắt theo bản năng mà xuất hiện ánh sáng của tội phạm. Một giây sau, Thỏ Không Gian nhận được mệnh lệnh. Chỉ mới thuấn di một cái, nó trực tiếp gánh củ cà rốt lớn mà đi tới trên không trung phía trên ba Khế Ước Linh.

Thỏ Không Gian phóng thích Nhất Kích Phủ Đầu ra, cà rốt mạnh mẽ đánh về phía đầu của Dực Sư.

Ngay trong nháy mắt va chạm vào, trên đó bỗng xuất hiện quang mang, lại một lần nữa phát động hiệu quả Cưỡng Chế Vỡ Vụn cùng Thương Tổn gấp ba.

Ầm!

Dực Sư vốn còn đang trọng thương, sơ sẩy một cái mà đầu đã trực tiếp bị đánh nát, khí tức sinh mệnh thoáng chốc đã tiêu tan không còn thấy gì.

- Ngươi?

Chương 1212: Bạch Ngân Cấp Quân Vương: Nhân Ngư

Vẻ mặt Sinclair ngưng trọng lại, trong nháy mắt đã trừng lớn hai mắt mà nhìn. Tất cả đều phát sinh quá nhanh, không chỉ có mỗi hắn ta mà ngay cả các Ngự Thú Sư Vương Cấp vây xem cũng không kịp phản ứng lại.

- Phù phù…

Thỏ Không Giab nhếch mép cười một tiếng, lại một lần nữa phóng thích kỹ năng để giam giữ Độc Giác Thú cùng Nhân Ngư lại.

Đồng thời, từ trên thi thể của Dực Sư, nó cưỡng ép cướp đi hai thứ đồ, sau đó lại phóng thích kỹ năng thuấn di, tiêu sái mà rời đi.

Lúc này, khán giả ở phía dưới thoáng chốc đã sôi trào lên.

- Bà mẹ nó, thật tàn bạo mà!

- Ta không hề nhìn lầm, thế mà lại trực tiếp làm thịt Khế Ước Linh luôn sao?

- Đã rất lâu rồi không có Khế Ước Linh vẫn lạc trên trận thi đấu thế giới đấy…

Trong mắt Sinclair có vẻ chấn kinh cực độ. Giờ này khắc này, hắn ta không hề do dự nữa mà lập tức truyền tin tức cho Độc

Giác Thú và Nhân Ngư ở bên dưới.

Hắn nghĩ tới cảnh trước khi mình xuất phát, tổ chức đã phát ra mệnh lệnh thứ nhất:

Mượn tranh tài, thừa cơ đánh trọng thương, thậm chí là giết chết Khế Ước Linh của Trần Thư, nhưng không được bại lộ chính mình…

Hiện tại hắn ta chỉ muốn nói: Chết cười, căn bản là đánh không nổi..

- Có thể kết thúc tranh tài không?

Vương quốc Bất Hủ Breen nói với người chủ trì, nàng ta cũng không ngờ rằng trận đấu lại xảy ra thương vong.

Bây giờ nàng ta chỉ hy vọng Sinclair có thể chủ động nhận thua, nếu không hậu quả sẽ càng nghiêm trọng.

Nhưng mà, Sinclair ở trên đài tỷ thí vẫn thờ ơ, dường như thân thể đều bị choáng váng.

- Hiệu trưởng Tần!

Nàng ta quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, hy vọng đối phương có thể ngăn cản hành động của Trần Thư.

Tần Thiên còn chưa mở miệng nói, An Đông đã nói trước:

- Trừ khi là tình huống đặc biệt, nếu không chúng ta không có quyền can thiệp vào trận tranh tài.

Tần Thiên gật đầu, nói:

- Chủ yếu là do tuyển thủ không nhận thua, chúng ta cũng không có cách nào khác.

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng lão vẫn hơi không hiểu, tuy Trần Thư có chút tàn bạo, nhưng sẽ không vô duyên vô cớ diệt sát Khế Ước Linh của đối thủ, đây cũng là tử thù.

Huống chi bây giờ là thi đấu, cũng không phải đại chiến sinh tử, trừ khi là hai bên vốn đã có thù, nếu không bình thường cũng sẽ không có thương vong.

- Thế nào? Còn muốn đánh nữa không?

Trần Thư mỉm cười, hai mắt sáng lên nhìn về phía hai Khế Ước Linh dưới đất.

- Còn chưa phân thắng bại!

Sinclair mở miệng nói, không hề thu hồi Khế Ước Linh của mình mà là chuẩn bị tiến hành kế hoạch thứ hai.

Trong chốc lát, Độc Giác Thú đã tê liệt ngã xuống dưới đất, đánh một trận đã mất đi sức mạnh.

Nhưng Nhân Ngư làm phụ trợ cũng trôi nổi trên không trung, trên người của nó xuất hiện một đạo khí tức vô cùng quỷ dị.

Tí tách…

Đột nhiên, trên không xuất hiện những hạt mưa nhỏ tí tách tí tách, phạm vi của hắn ta bao trùm toàn bộ đài tỷ thí.

- Hả?

Trần Thư khẽ ngẩng đầu, có thể thấy rõ nước mưa, rơi xuống chính giữa vòng bảo hộ xung quanh hắn, bởi vì là thi đấu nên bản thân Ngự Thú Sư sẽ có được sự bảo vệ hoàn toàn.

Nếu không thì với tính cách của Trần Thư, sớm đã đánh Ngự Thú Sư…

- Ọp ọp!

Hai mắt Tiểu Hoàng ngây ngốc, không phát giác ra bất kỳ uy hiếp gì nào từ nước mưa

Vù vù…

Trong giây lát, tiếng gió thổi qua mãnh liệt, ban đầu mưa nhỏ lập tức trở thành mưa rào tầm tã, toàn bộ đài tỷ thí đã bị màn mưa nặng hạt bao trùm.

Sắc mặt Nhân Ngư lạnh nhạt, trên thân thể truyền ra một cỗ khí tức làm người sợ hãi!

Ngay vào lúc này, thần sắc Trần Thư khẽ giật mình, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện lựa chọn.

[Đối mặt với công kích của Quân Vương, ngươi hãy quyết định áp dụng các lựa chọn sau:]

[Lựa chọn 1: Tin tưởng vào thể lực của bản thân, có thể tiếp tục chống đỡ! Phần thưởng khi hoàn thành: Một viên Dạ Minh Châu Vĩnh Hằng, nhưng lại làm vật bồi táng]

[Lựa chọn 2: Suy nghĩ đủ cách trốn thoát. Phần thưởng khi hoàn thành: Hắc Ám Trói Buộc và Đại Phong Bạo tăng thêm 1]

[Lựa chọn 3: Nhanh chóng gọi trọng tài, hy vọng có thể tạm dừng trận thi đấu, khả năng sinh tồn là một phần mười. Phần thưởng khi hoàn thành: Thuộc tính Không Gian của Thỏ Không Gian tăng thêm 5%]

- …

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, sự chú ý đã bị câu đầu tiên thu hút. Công kích của Quân Vương? Vậy mà lại nhằm vào ta sao?

Trong chốc lát, hai con ngươi của Nhân Ngư phía dưới xuất hiện một vòng hào quang sáng chói, lập tức phóng ra kỹ năng, khí tức Quân Vương trên người nó cũng không thể che giấu được nữa, trong nháy mắt đã bạo phát!

Nhưng bởi vì trường tỷ thí có đủ loại thiết bị cô lập, cho nên Vương Cấp Ngự Thú Sư phía trên tạm thời không thể phát giác được.

Rào rào rào…

Vô số nước mưa dường như bị khống chế, toàn bộ bắt đầu lao về phía Trần Thư, bao vây lại.

- Hả?

Thần sắc Tần Thiên khẽ giật mình, trong mắt có chút không hiểu, tranh tài Ngự Thú vẫn đang yên đang lành, tuyển thủ công kích cái gì chứ, chẳng lẽ thật sự có thể phá hủy lớp phòng ngự trên vòng bảo hộ sao?

Rào rào rào…

Trần Thư nhìn nước mưa xung quanh chuyển động, toàn bộ thiết bị xuất hiện đã bị đè ép phát nổ, dường như đã không chịu được gánh nặng.

Chương 1213: Bạch Ngân Cấp Quân Vương: Nhân Ngư (2)

Ánh mắt Nhân Ngư lạnh giá, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Thư, khóe miệng hiện lên nụ cười lạnh. Trong chốc lát, hai tròng mắt của nó hơi động, không chút bảo lưu, trong nháy mắt thuộc tính Thủy trong cơ thể phun trào ra, khiến lượng nước mưa tăng vọt!

- Bạch… Bạch Ngân Quân Vương!

Vương Cấp Ngự Thú Sư phía trên cũng biến sắc, phát giác được hơi thở của Nhân Ngư. Bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng Thi Đấu Thế Giới sẽ xuất hiện hung thú, mà còn là Quân Vương Cấp.

Giờ khắc này, một số ánh mắt to nhỏ nhìn về phía Sinclair, trong lòng đã có phán đoán.

Nhân loại và hung thú vốn không đội trời chung, không có khả năng xuất hiện và tồn tại tình huống này.

Mấy trăm năm trước, từng có một đoạn thời gian, nhân loại thành công khống chế một bộ phận hung thú, vốn tưởng rằng là một tiến bộ cực lớn, nhưng đâu ai biết chỉ là một âm mưu của hung thú.

Một đám hung thú xâm lấn trong chiến tranh, nhân loại đã khống chế hung thú trong khoảng thời gian phản loạn, cho nên nội bộ nhân loại đã hỗn loạn, tạo nên số lượng tử vong lớn.

Từ đó về sau, nhân loại đã không còn ý nghĩ khống chế hung thú nữa mà lại lựa chọn chém tận giết tuyệt.

Về việc buôn bán hung thú con non cũng xem như là bồi dưỡng huấn luyện, để cho Khế Ước Linh của tiểu bối gia tăng kinh nghiệm chiến đấu.

- Chết tiệt, vương quốc bị lừa gạt rồi!

Trong mắt vương quốc Bất Hủ Breen tràn ngập tức giận, chẳng trách dân gian sẽ vô duyên vô cớ xuất hiện một thiên tài đứng đầu, hóa ra là dựa vào một Quân Vương Hung Thú.

- Gầm!

Sắc mặt Tần Thiên giận dữ, đã triệu hoán năm Khế Ước Linh Vương Cấp của mình ra, muốn cứu viện Trần Thư.

Rào rào rào…

Nước mua xung quanh Trần Thư xuất hiện uy năng khủng bố, khiến cho thiết bị bảo vệ xung quanh lung lay sắp đổ.

Nếu như thật sự bị công phá, căn cứ vào lực đè ép của nó, cho dù là thân thể Vương Cấp Ngự Thú Sư cũng đều thịt nát xương tan.

Kỹ năng Quân Vương cũng không phải là thứ mà nhân loại có thể gánh vác.

Ngay tại lúc này, hai mắt Thỏ Không Gian xuất hiện một vòng quang mang, chuẩn bị xây dựng Không Gian Thông Đạo, cứu Trần Thư ra.

Nhưng Nhân Ngư quay đầu nhìn lại, trong mắt xuất hiện một vòng lãnh quang, kỹ năng lại phóng ra lần nữa!

Vù vù vù…

Sắc mặt Thỏ Không Gian ngưng đọng, xung quanh xuất hiện một cái vòng nước, không những ngăn chặn hành động mà còn lấy đi kỹ năng đã bị phong ấn.

Thực lực Bạch Ngân Quân Vương quá mạnh, có thể chống lại Hoàng Kim Ngự Thú Sư, có nghĩa là bản thân nó chí ít tương đương với bốn Hoàng Kim Khế Ước Linh, đã không phải là đối thủ mà Bạch Ngân Ngự Thú Sư có thể đối phó được.

Thực ra Nhân Ngư đã cẩn thận quá mức, cho dù là không động thủ, Thỏ Không Gian cũng không cách nào tạo nên Không Gian Thông Đạo.

Đây là tranh tài cấp Thế Giới, không thể xuất hiện bất kỳ hành động gian lận nào.

Đã từng có người mang theo một Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp Không Gian trên người, âm thầm phóng ra kỹ năng Không Gian can thiệp vào trận thi đấu, còn để người khác lầm

tưởng rằng Khế Ước Linh của hắn ta lĩnh ngộ kỹ năng Không Gian.

- Để tiểu tử ngươi phát điên!

Trong mắt Sinclair có sát ý, nói:

- Ta đã nói rồi, ngươi không tham gia được trận chung kết đâu, nhớ kỹ tên của ta, Sinclair!

Trong nháy mắt, toàn trường náo động, trong mắt tràn ngập chấn kinh, ai cũng không ngờ Thi Đấu Thế Giới lại xuất hiện biến cố như vậy.

- Trần Thư!

Sắc mặt đám người A Lương kinh hãi, trực tiếp coi thường quy tắc tranh tài, trong nháy mắt liền triệu hồi ra Khế Ước Linh của mình, lao về phía đài tỷ thí.

Rầm rầm rầm…

Trong lúc nhất thời, toàn bộ vòng bảo hộ không ngừng rung động, tuy rằng công kích của đám người A Lương không có tác dụng, nhưng trong đó lại có Tần Thiên và Liễu Phong xuất thủ.

Thần sắc những người còn lại đều giật mình, không nghĩ tới một nhóm người Hoa Quốc sẽ điên cuồng vì chuyện này, chuẩn bị mạnh mẽ công phá.

- Hiệu trưởng Tần, không nên vội vàng.

Liên minh Tự Do Dolly vội vã khuyên can.

Phí xây dựng đài tỷ thí đã đắt đỏ, vô số quốc gia đã hợp lực kiến tạo nên, nếu không cũng không thể chống lại được công kích của Vương Cấp.

- Xúc động cái mẹ nó!

Tần Thiên quay đầu tức giận mắng một câu, sau đó lại nhìn về phía Breen, quát lên:

- Breen, nếu như Trần Thư không còn, toàn bộ vương quốc Bất Hủ các ngươi đều phải trả cái giá thật lớn!

Breen nghe thấy vậy, thần sắc lập tức trở nên ngưng đọng, nàng ta vội vàng triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra, công kích về phía đài tỷ thí trước mặt.

Sinclair là người đứng đầu vương quốc Bất Hủ, nếu như Trần Thư có xảy ra chuyện gì thì bọn họ cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

Lúc này, trong mắt Dolly của Liên minh xuất hiện phẫn nộ, không ngờ rằng sẽ bị Tần Thiên chỉ vào mặt mũi mà mắng.

Hắn ta hít một hơi thật sau, mở miệng nói:

- Hiệu trưởng Tần, thiết bị của ta đã bật chương trình đóng lại, không cần thiết phải tiêu hủy.

- Đến lúc đó thì người cũng không còn, mẹ nó quan tâm cái đấy làm gì!

Tần Thiên quát lớn một tiếng, Khế Ước Linh lại gia tăng lực độ, không có một chút bảo lưu nào.

Bởi vì cường độ của vòng bảo rất cao, đương nhiên khi yêu cầu đóng lại sẽ cần một chút thời gian, nhưng bây giờ lại chính là lúc ngàn cân treo sợi tóc, làm sao có thể chờ đợi được?

Chương 1214: Thiên tài kỳ lạ nhất sắp bỏ mạng sao

Bùm… Ngay lúc này, trong nháy mắt, một đạo kỹ năng Phòng Ngự đánh tới, cưỡng ép ngăn chặn thế công kích của Tần Thiên.

- Hả?

Sắc mặt Tần Thiên lạnh băng, quay đầu nhìn về phía Dolly, thậm chí trong mắt có sát ý.

- Ngươi muốn ngăn cản ta sao? Người có thể thao túng cả hung thú, ngươi không phải không biết rõ thân phận của hắn ta chứ?

- Hiệu trưởng Tần, hiện tại Sinclair khó có thể chạy thoát, không cần thiết phải tiêu hủy đài tỷ thí.

Trong mắt Dolly có chút tức giận, đều là Vương Cấp Ngự Thú sư, nhưng lại liên tục bị mắng vào mặt, đương nhiên trong lòng sẽ khó chịu.

- Nếu như Trần Thư xảy ra chuyện gì, ngươi có thể gánh chịu hậu quả không?

Vẻ mặt Tần Thiên trở nên lạnh lẽo, hình như nghĩ đến cái gì đó, nói:

- Không phải ngươi muốn để cho Kiều Na trực tiếp giành quán quân sao?

Bây giờ Sinclair đã bại lộ thân phận, không thể tham gia tranh tài nữa, đối thủ duy nhất của Kiều Na chỉ còn Trần Thư.

Nếu như Trần Thư xảy ra chuyện gì, vị trí quán quân và Không Gian Thần Kỹ cũng thuận theo tự nhiên rơi vào tay Liên minh Tự Do.

- Mặc kệ ngươi có nói như thế nào, đài tỷ thí được xây dựng bởi thế lực toàn cầu, các ngươi hoàn toàn không có tư cách tiêu hủy!

Kế hoạch nhỏ trong đáy lòng Dolly đã bị vạch trần, theo bản năng mà tức giận.

Thật ra trừ nguyên nhân đó thì vẫn còn một lý do khác, đó chính là thiên phú của Trần Thư quá đáng sợ.

Một thời đại chỉ cần có một thiên tài tuyệt thế là được!

Rầm rầm rầm…

Sắc mặt Tần Thiên quả quyết, trực tiếp để năm Khế Ước Linh thay đổi mục tiêu, tấn công hướng về phía Dolly.

Đối phương khăng khăng muốn ngăn cản, nhất định cần phải giải quyết trước.

- Hừ!

Dolly triệu hồi năm Khế Ước Linh của chính mình ra, đồng thời vội vã quát:

- Chẳng lẽ vì thiên tài Hoa Hạ học phủ của ngươi mà muốn để thế lực toàn cầu phải trả tiền ư?

Thực lực của Tần Thiên đã cường hãn, bản thân hắn ta không nắm chắc có thể đối phó được, muốn liên hợp với các Vương Cấp Ngự Thú Sư còn lại.

- Nếu như người nào xuất thủ, sau này lão gia tử sẽ tới cửa nhà từng người hỏi thăm!

Vẻ mặt Tần Thiên lạnh lẽo, quét mắt nhìn về phía các Vương Cấp Ngự Thú Sư còn lại một cái, trong mắt tràn ngập ý uy hiếp.

- Hiệu trưởng Tần cứ nói đùa…

Ngay khi những lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người trở nên ngưng đọng, vừa nghĩ tới dáng vẻ của cái lão nhân kia, chỉ cảm thấy lồng ngực như bị một tảng đá lớn đè lên.

Tần Thiên hừ lạnh một tiếng, khiến năm Khế Ước Linh đồng loạt ra tay, áp chế toàn bộ xung quanh Dolly.

- Breen, ngươi còn không mau ra tay đi!

Tần Thiên quay đầu trông lại, trong mắt có lãnh ý.

Thân thể vương quốc Bất Hủ Breen run lên, vội vã để Khế Ước Linh ra tay công kích đài tỷ thí, nhưng bởi vì lời nói của Dolly, trong lòng nàng ta đã có chút kiêng kị, không dám ra tay toàn lực, nếu không đến lúc đó trách nhiệm sẽ đổ lên người của nàng ta.

Một mình nàng ta không đủ khả năng đền đài tỷ thí cho Thi Đấu Thế Giới.

Mà bởi vì Trần Thư, nàng ta lại không thể không ra tay, không thể làm gì khác hơn ngoài việc giả bộ đang ra sức công kích, thật ra là vụng trộm thả chút nước.

Ngoại trừ điều đó ra, đám người Liễu Phong cũng triệu hồi Khế Uớc Linh ra, công kích đài tỷ thí, toàn bộ hiện trường tranh tài trở nên rối loạn, may mắn vẫn có Vương Cấp Ngự Thú Sư đứng ra ứng phó, sẽ tạm dừng trực tiếp toàn cầu, nếu không sẽ xảy ra sóng to gió lớn.

Tuy rằng xuất hiện một loạt sự kiện, nhưng thật ra chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Đám người Liễu Phong vội vàng công kích toàn lực, bây giờ cũng đang chạy đua với thời gian, xem ai có thể tiêu hủy thiết bị trước một bước.

Ngay tại lúc này, một âm thanh tan vỡ xuất hiện!

- Không ổn rồi!

Trong lòng đám người Liễu Phong chấn động, vòng bảo hộ đài tỷ thí vẫn tồn tại trước mặt, cái này cũng mang ý nghĩa là thiết bị bảo vệ nội bộ.

Quả nhiên, xung quanh thân thể Trần Thư đã bị lượng nước mưa lớn vây quanh, khiến cho mọi người không thấy rõ tình hình bên trong.

Rào rào…

Trong nháy mắt nước mưa ập tới, chuẩn bị để Trần Thư hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Trong tích tắc, quần chúng vây xem mở to hai mắt nhìn, trong mắt đều có chấn kinh.

Chẳng lẽ thiên tài kỳ lạ nhất thời đại này sắp bỏ mạng sao?

Rào rào rào…

Nước mưa rơi không ngừng, truyền ra âm thanh nghiến răng của con người, mà trên đó, càng có một vòng đỏ tươi…

Nhìn thấy tình cảnh này, ánh mắt Nhân Ngư ngước nhìn về phía bên ngoài đài tỷ thí, trong mắt hiện lên ý cười giễu cợt.

Tay phải của nó nâng lên, cưỡng ép làm gián đoạn kỹ năng, nước mưa đỏ tươi biến mất, mà Trần Thư cũng biến mất không thấy gì nữa, đừng nói là thân thể tàn phế, ngay cả tro cốt cũng không nhìn thấy…

- Mẹ nó!

Tần Thiên lập tức mở to hai mắt nhìn như sắp rách cả mí mắt, trong lòng dâng lên một ngọn lửa phẫn nộ, lão như đã mất đi lý trí.

Những người còn lại cũng như vậy, hai mắt chuyển thành đỏ au, bi thương và hận ý xen lẫn không chút che giấu.

- Chết tiệt, ngươi đúng là đồ chết tiệt!

Đôi mắt Tần Thiên đã trở nên đỏ au, sắc mặt lạnh băng đến cực hạn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vì phía Dolly.

- Ta…

Chương 1215: Sinclair bị một đạp đúng chỗ

Trong lòng Dolly lạnh ngắt không thể hiểu được, lại còn có một chút sợ hãi, không nhịn được mà kéo dài khoảng cách. - Hiệu trưởng Tần, cho dù ta có ngăn cản ngươi hay không thì Trần Thư đều cũng không thể trốn thoát!

Hắn ta vội vã mở miệng nói:

- Ngươi yên tâm, Liên minh Tự Do bọn ta tất nhiên sẽ đích thân xử quyết Sinclair!

- Lão tử xử tử ngươi trước!

Trong mắt Tần Thiên phun trào sát ý, lập tức lấy ra hai bình Hồng Sắc Dược Tề trên người.

Dược Thủy như máu tươi chuyển động, lộ ra vẻ yêu dị vô cùng.

- Ngươi…

Dolly trừng trừng hai mắt, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện linh cảm không lành.

Tần Thiên không mở miệng nói gì mà lấy ra một bình Dược Tề ném xuống dưới chân Khế Ước Linh.

Hồng Sắc Đại Điểu của huyết mạch Trọng Minh Điểu há to miệng, nuốt chửng một bình Dược Tề.

Cùng lúc đó, tay phải lão xuất hiện một cành cây xanh biếc, nuốt chửng gần hết bình Dược Tề.

Trong chốc lát, hai đạo khi tức vô cùng kinh khủng xuất hiện, thậm chí còn chạm đến Vương Cấp đỉnh cấp!

- Ngươi điên rồi!

Sắc mặt Dolly kinh hãi, trong mắt có chút không thể tưởng tượng nổi, vội vã chui vào miệng Hắc Sắc Đại Điểu!

Hí!

Tần Thiên không trả lời, Trọng Minh Điểu dưới chân phát ra một tiếng kêu, tiến công vào phương diện tinh thần, cưỡng ép khống chế năm Khế Ước Linh của Dolly

Vù vù!

Đồng thời, trong không trung xuất hiện vô số Huyết Sắc Cành quỷ dị, mang theo năng lực xuyên thấu không gì sánh kịp.

Năm Khế Ước Linh bị khống chế mạnh mẽ, không thể ứng phó được điều gì, Huyết Sắc Cành cùng nhau đánh úp về phía Hắc Sắc Đại Điểu, không có bất kỳ lưu thủ gì.

- Điên rồi… Điên rồi…

Vương Cấp Ngự Thú Sư xung quanh đã sợ hãi, bọn họ vội vã kéo dài khoảng cách, sợ rằng bị để mắt tới. Bởi vì Trần Thư chết đi nên lão đã hoàn toàn mất đi lý trí.

Một Vương Cấp Ngự Thú Sư điên cuồng, không có bất kỳ người nào muốn trêu chọc.

Vù vù!

Trong tích tắc, Hắc Sắc Đại Điểu bị đâm xuyên đầu, một lượng lớn máu tươi bắn ra, nỗi đau mãnh liệt đã đánh thức nó khỏi trạng thái bị khống chế.

Nhưng cơ thể bị Huyết Sắc Cành chế trụ nên không thể tung ra bất kỳ kỹ năng nào.

- Tần Thiên, cũng chỉ là một vãn bối mà thôi, ta là Vương Cấp Ngự Thú Sư, còn là Thủ Vọng Giả, ngươi thật sự liều lĩnh không quan tâm tới hậu quả ư?

Vẻ mặt Dolly bối rối, trong lòng thật sự có chút sợ.

Hình như hắn ta dự đoán sai phản ứng đám người Tần Thiên.

- Mười người như ngươi cũng không sánh được một Trần Thư!

Vẻ mặt Tần Thiên lạnh lùng, không thay đổi quyết định của mình, mà là để cho Huyết Sắc Cành toàn lực tiến công.

Xuy xuy _

Trong nháy mắt, vô số cành xuyên qua, gần như là đâm Hắc Sắc Đại Điểu thành tổ ong vò vẽ.

- Ngao ngao _

Khế Ước Linh của Dolly sợ hãi tru lên.

Chẳng những thừa nhận đau nhức vô cùng kịch liệt, hơn nữa khí tức sinh mệnh của mình đang bị rút ra.

Loại tử vong mãn tính này đủ để đánh tan bất cứ phòng tuyến tâm lý sinh vật nào…

- Không…không…

Dolly mở to hai mắt, trong lòng gần như bị sợ hãi chiếm hết.

- Đã làm sai chuyện thì phải trả giá thật lớn!

Tần Thiên nhắm hai mắt lại, trong lòng vẫn có liều lĩnh điên cuồng.

Trong chốc lát, vô số Huyết Sắc Cành có ánh sáng đỏ tươi, quỷ dị, khí tức kinh khủng bỗng nhiên bạo phát!

Xoẹt…

Thân thể Hắc Sắc Đại Điểu nháy mắt chia năm xẻ bảy, bị cưỡng ép rách ra.

Máu tươi giống như mưa to rơi xuống, khí tức sinh mệnh của nó triệt để tiêu tán không còn.

Một màn như vậy kinh dị rung động mỗi người!

Đại Điểu trong miệng Dolly đang không ngừng giãy dụa, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Thân thể của hắn ta cũng bị một cái cành xuyên qua, sinh mệnh lực của bản thân không ngừng bị rút ra.

Mặt mũi hắn ta tái nhợt, giống như đã dự cảm được tử vong của bản thân…

- Kẻ điên…

Đám người Breen đồng loạt nuốt nước bọt, trong mắt không nhịn được hiện lên sợ hãi.

Ai có thể nghĩ tới hiệu trưởng Hoa Hạ học phủ sẽ vì một sinh viên mà trở nên điên cuồng như vậy!

Ngay tại lúc này.

Bốn Khế Ước Linh của Dolly cuối cùng cũng khôi phục lại từ bên trong trạng thái bị khống chế.

- Cứu ta…

Trong mắt Dolly đã có một tia chờ mong, phảng phất như có sinh mệnh.

Nhung mà giây tiếp theo lại có một tiếng kêu tàn bạo truyền đến!

Hai mắt Hồng Sắc Đại Điểu xuất hiện hồng quang, lại lần nữa cưỡng ép khống chế được bốn Khế Ước Linh Vương cấp!

-…

Mặt Dolly lộ vẻ tuyệt vọng, Khế Ước Linh của hắn ta không có kỹ năng giải khống chế, hoàn toàn là bị treo đánh.

- Dùn ngươi tới chôn cùng với Trần Thư!

Trần Thiên hít sâu một hơi, lại lần nữa hạ lệnh mới cho cành.

Cành xuyên qua thân thể Dolly hơi động một chút, trên đó xuất hiện khí tức kinh khủng, chuẩn bị cũng xé rách.

Hình như bởi vì lúc trước Khế Ước Linh chết thảm, khiến thân thể Dolly run lên.

Ngay tại thời điểm then chốt, vẻ mặt của hắn ta chấn động mãnh liệt, khàn cả giọng quát:

- Không cần…hắn không chết, Khế Ước Linh của hắn còn sống!

- Hả?

Tần Thiên khẽ giật mình, đột nhiên quay đầu nhìn về trên đài tỷ thí.

Những người còn lại cũng làm ra phản ứng giống vậy, trong lúc nhất thời nhìn không được trố mắt ngoác mồm.

Phía dưới đánh kịch liệt như vậy, Golden Slime trên đài còn đang ngủ!

- Không có chết?

Tần Thiên từng bước khôi phục lý trí, trong mắt đã có một tia may mắn.

Chương 1216: Sinclair bị một đạp đúng chỗ (2)

Đám người Liễu Phong cũng thanh tỉnh lại, chỉ cần Khế Ước Linh không chết, thì mang ý nghĩa là chủ nhân cũng còn sống.
- Hả?

Trong mắt Sinclair có một chút không hiểu, bởi vì thiết bị bảo vệ đài tỷ thí, hắn ta không nghe được âm thanh bên ngoài.

Nhưng lúc hắn ta nhìn về Khế Ước Linh phía dưới, thoáng đã hiểu được, lập tức cho nhân ngư một tin tức mới.

Vẻ mặt nhân ngư khẽ giật mình, ánh mắt đánh giá Slime, phát giác được nó tràn đầy lực sinh mệnh.

Nó cũng không nghĩ tới, vậy mà Trần Thư sống tiếp được?

Ầm!

Trong nháy mắt, khí tức quân vương trên người nó lại lần nữa bộc lộ ra, trên thân thể xuất hiện hào quang sáng chói..

Nếu Trần Thư không có chết, vậy giết Khế Ước Linh cua hắn!

- Ô ô ~~

Vòng nước phong tỏa của Thỏ Không Gian đã biến mất không thấy gì nữa, nó vội vã sử dụng thuấn di, về trong miệng Tiểu Hoàng.

Rầm rầm rầm –-

Hai con ngươi Nhân Ngư lạnh như băng, toàn bộ đài tỷ thí xuất hiện dòng nước lớn, trong nháy mắt biến thành một vũng ao hồ, bao phủ Slime.

- Hô hô hô~~~

Tiểu Hoàng vẫn nằm gáy o o, không để ý bất kỳ biến hóa nào bên ngoài.

Nhân Ngư nhếch miện, hai tay nháy mắt chắp trước ngực, cũng kéo nước từ đài tỷ thí.

Ầm –

Một đạo lực lượng thuộc tính Thủy đáng sợ bất ngờ bạo phát trên mình Slime, toàn bộ đài tỷ thí đều không ngừng run rẩy.

Đừng nói Bạch Ngân cấp, ngay cả Hoàng Kim cấp cũng không tiếp nổi.

Nhưng mà Tiểu Hoàng vẫn không có một chút phản ứng, thậm chí trên người cũng chưa từng xuất hiện một chút vết thương.

- Òm ọp~~

Tiểu Hoàng chậm rãi mở mắt, hai mắt vô cùng ngốc manh, giống như có chút không rõ là tình huống gì.

Nhân Ngư mở to hai mắt, tâm thành kịch chấn, một chút việc cũng không có!

Nó không tin tà, lại thả kỹ năng ra lần nữa.

Rầm rầm rầm ….

Đài tỷ thí không ngừng run, lượng lớn nước phun trào qua lại, uy thế vô cùng kinh người!

Nhưng mà vẫn không có một chút tác dụng…

Nó vốn cho rằng không có tác dụng công kích của Độc Giác Thú phía trước, chỉ là bởi vì thuộc tính Thủy không đủ.

Nhưng hiện tại xem ra vấn đề là cái đồ chơi này có kháng tính tương đối lớn với thuộc tính Thủy!

- Òm ọp! Òm ọp!

Vẻ mặt Tiểu Hoàng ngốc manh, như đang nhìn một cái vai hề…

Trong mắt Nhân Ngư nổi giận, tôn nghiêm Quân Vương không phải để khiêu khích!

Nhưng vào lúc này, vòng bảo hộ trên đại tỷ thí vừa lúc chầm chậm đóng lại…

Mỗi một Ngự Thú Sư Vương cấp đều vây tới, trong mắt có tham lam và sát ý.

Ai có thể từ chối một quân vương đưa tới cửa đây?

Ngay tại lúc này, vẻ mặt Nhân Ngư lạnh lẽo, nhìn Slime một cái thật sâu, chỉ có thể bất đắc dĩ lựa chọn buông tha.

Bên cạnh nó nháy mắt xuất hiện một Không Gian Thông Đạo, không biết kết nối với nơi nào, trong đó mơ hồ có sương trắng phun trào…

Một giây sau, Nhân Ngư tiến vào thông đạo, Độc Giác Thú theo sát phía sau, biên mất trên đài tỷ thí.

- Chờ một chút!

Vẻ mặt Sinclair chấn động, liên tục lăn lộn xông về Không Gian Thông Đạo.

May mắn lúc này thiết bị trên đài tỷ thí đóng lại chậm, nếu không thật sự có thể hắn ta phải lưu lại…

- Trần Thư, ta sẽ trở lại!

Sinclair quay đầu nhìn một cái, không chút do dự bước vào trong thông đạo..

- Ngăn hắn lại!

Mặt những người còn lại mang tức giận, chẳng lẽ thật sự để hắn ta toàn thân rút lui?

Nhưng tích tắc trong lúc Sinclair rời đi, một cái cà rốt khổng lồ nháy mắt bắn mạnh tới, xông vào trước trong Không Gian Thông Đạo.

- A~

Một tiếng tru lên vô cùng thê thảm xuất hiện, giống như đã trải qua đau nhức kịch liệt…

Xuy …

Không Gian Thông Đạo thoáng cái đã đóng lại, biến mất không thấy gì nữa.

- Vù vù ~~~

Thỏ Không Gian xuất hiện trên đỉnh đầu Tiểu Hoàng, trong mắt có chút hưng phấn.

Lỗ tai dài rộng của nó hơi đong đưa, nháy mắt trong tay xuất hiện một cái cà rốt khổng lồ.

Cho dù khoảng cách bao xa, nó đều có thể triệu hồi tới, đây chính là một trong những đặc tính của vũ khí bản mệnh.

Thân thể mọi người run lên, chỉ thấy trên cà rốt có một vết máu…

Nếu như bọn họ đoán không sai, Sinclair trực tiếp bị phang trúng…

Ầm ầm –

Lúc cơ thể mọi người ở đây run lên, thiết bị trên đài tỷ thí đã triệt để mở ra.

- Trần Thư!

Đám người Tần Thiên cưỡi Khế Ước Linh nhích lại gần, ánh mắt nhìn chằm chằm miệng lớn của Slime.

Bây giờ phía dưới đài tỷ thí không có bóng dáng Trần Thư, chỉ có khả năng là đang trong miệng Tiểu Hoàng.

- Òm ọp!

Hai mắt Tiểu Hoàng ngốc manh, trực tiếp há miệng ra, lộ ra một thân ảnh bên trong.

- Ngao ngao ngao!

Trần Thư cưỡi một con Husky đi tới trước mặt mọi người.

- Ngươi không sao chứ?

Đám người Tần Thiên trăm miệng một lời mà hỏi, trong mắt tràn ngập lo lắng.

- Hả? Cái gì?

Trần Thư ngơ ngác, mở miệng nói:

- Ta có thể có chuyện gì? Có việc không phải là Sinclair à?

Tiếp đó ánh mắt của hắn ngưng lại, nhìn về phía tay phải của Tần Thiên, phía trên có chút đỏ, tràn ngập mùi màu tươi nhàn nhạt.

- Hiệu trưởng, tay của ngài?

- Ta không sao, là máu của người khác.

Trong lòng Tần Thiên thở phào một hơi, chỉ cần Trần Thư không có việc gì, chuyện còn lại cũng không phải vấn đề lớn.

Lúc này Liễu Phong cũng đẩy xe lăn đi tới.

Khế Ước Linh của hắn ta vốn bị trọng thương, vừa nãy lại mạnh mẽ phóng kỹ năng, thương thế càng trở nên nghiêm trọng, chỉ có thể thu về Ngự Thú Không Gian tĩnh dưỡng trước.

Chương 1217: Đặt cái này để trả đũa đúng không?

– Ta vừa mới nhìn thấy trong nước kia có máu, không phải của ngươi sao? Mọi người cũng nhìn lại, trong mắt có vẻ khó hiểu, đánh giá Trần Thư qua lại, xác định trên người hắn không có thương thế nghiêm trọng.

- y…

Trần Thư từ trên lưng Husky xuống, khập khễnh đi tới, giải thích:

- Chỉ là vừa rồi động tác quá lớn, vết thương cũ bị rách, chảy chút máu…

- Vết thương cũ? Ngươi còn có vết thương cũ?

Mọi người quay đầu nhìn lại, trong mắt càng trở nên nghi hoặc.

Trần Thư hắng giọng một cái, nói:

- Ngự Long Vệ giống như ta này thường xuyên ở tiền tuyến chống cự hung thú, chắc chắn sẽ có một ít vết thương nhỏ.

- ???

Vẻ mặt mọi người cổ quái, một bộ ngơ ngác, lời này chính ngươi tin sao…

- Được rồi được rồi…

Trần Thư mở miệng nói:

- Là lúc trước Liễu lão sư đụng ta, lưu lại vết thương.

- Có nghiêm trọng như vậy?

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, nói:

- Cường độ thân thể của người đã gần đến Hoàng Kim Cấp.

- Đương nhiên, còn có một nguyên nhân, động tác của ta quá lớn, phá mất túi máu trên mình…

- …

Khóe miệng mọi người giật một cái, không ngờ làm như thế nửa ngày, bọn họ lo lắng vớ vẩn rồi?

Tần Thiên hỏi:

- Ngươi mẹ nó mang theo túi máu bên mình làm gì?

- Rèn luyện làm diễn viên chuyên nghiệp hằng ngày thôi mà…

Trần Thư nhún vai, sau đó nhìn người xung quanh, hỏi:

- Ánh mắt gì đây? Xuất hiện chuyện gì à?

- Không có gì, chỉ chết một Khế Ước Linh nhỏ.

Tần Thiên hoàn toàn không để ý, nói:

- Ngươi cuối cùng là trốn thế nào?

- Ta có thể thuấn di…

Trần Thư nhẹ giọng mở miệng, sau đó có chút oán trách nói:

- Thiết bị trên đài tác chiến đến cùng là ai thiết kế? Vậy mà có thể ngăn cách không gian! Quả thật là có bệnh nặng!

Trên thực tế, Thỏ Không Gian của Trần Thư bị khống chế.

hắn nghĩ đến sử dụng Dược Tề Truyền Tống chạy trốn trước, nhưng thiết bị bên trên lại bị tạo nên kỹ năng Không Gian, dẫn đến ngay từ đầu hắn không đào thoát thành công.

Nghe hắn nói xong, Tần Thiên và Liễu Phong liếc nhìn nhau một cái, trong mắt đã có chút cổ quái.

- Đây cũng là vì phòng ngừa có người gian lận, ai có thể nghĩ tới đài tỷ thí sẽ xuất hiện một quân vương đâu?

- Hiệu trưởng, ngươi không cần giúp con hàng này từ chối, thật sự để cho ta gặp được bản thể, gặp một lần đánh một lần, đánh chết mới thôi!

- Được rồi được rồi…

Khóe miệng Tần Thiên giật một cái, vẻ mặt trở nên cổ quái, nói:

- Ta sợ ngươi đánh không được.

- Ai vậy? Ta đánh không được, các ngươi có thể giúp ta!

Trần Thư mở miệng, chỉ cảm thấy càng nghĩ đến càng giận.

Thời điểm then chốt bị người ta chặn đường lại, ai cũng sẽ khó chịu.

- Dẹp đi.

Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Ta cũng đánh không được.

- Đán không được?

Trần Thư giật mình, sau đó mở to hai mắt, lại liên tưởng đến lực lượng không gian, nói:

- Không phải là…

Liễu Phong gật đầu, nói:

- Là đích thân hiệu trưởng thiết kế…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nghĩ đến con Ngân Hồ kia, nói:

- Ngươi chuyên chỉnh người trong nhà đúng không?

- Đực rồi, chờ ngươi trưởng thành thì có thể tìm hắn luyện một chút!

Tần Thiên cười cười, tảng đá lớn trong lòng đã triệt để hạ xuống.

- Tuyển thủ Trần Thư, ngươi không có việc gì chứ?

Lúc này Breen vương quốc Bất Hủ nhích lại gần, trong mắt có vẻ ân cần, nói tiếp:

- Nếu như ngươi xảy ra chuyện, trách nhiệm của vương quốc chúng ta lớn lắm.

Trần Thư lắc đầu, sau đó nhìn về xa xa, hai mắt mở to.

- Bà mẹ nó, đồ tốt!

Phía xa, Liên Minh Tự Do, Dolly trầm mặc không nói, vẻ mặt bất định, trong mắt có phẫn nộ cũng có bi thương.

Hắn ta không tới gần đài tỷ thí, mà là bận rộn nửa ngày, thu thập những phần thừa của thân thể Khế Ước Linh lại, chắp vá thành một cỗ thi thể.

Dolly nhắm hai mắt lại, dùng tay khoa chân múa tay thành một chữ thập, nói:

- Hy vọng ngươi có thể tiến về thiên đường, bạn đồng hành tốt của ta!

Đang lúc hắn ta nói chuyện, phía trước xuất hiện một con thỏ tiện tiện, hai con ngươi lóe quang mang, trực tiếp thu hắn ta vào.

Một giây sau, nó lại thả thuấn di ra, về tới bên cạnh Trần Thư.

- Kiếp sau, chúng ta tái chiến!

Dolly nói xong liền mở hai mắt ra, nhưng thoáng cái đã ngây ngẩn cả người.

- Ài, mẹ nó Khế Ước Linh của ta đâu?

Ánh mắt của hắn ta khẽ giật mình, phía trước ngoại trừ một chút lông vũ rải rác còn lại không hề có thứ gì.

- Chẳng lẽ thật sự lên thiên đường?

- …

Những người còn lại cũng nhìn lại, trong mắt có vẻ cổ quái, đã dự liệu được kết quả Khế Ước Linh của hắn ta.

Nếu như dạ dày đám người Trần Thư là thiên đường, vậy cái kia đúng thật là đến thiên đường…

- Dolly!

Vào lúc này, đoàn người Tần Thiên đi tới phụ cận, ánh mắt vô cùng yên lặng.

- Hả?

Dolly quay đầu nhìn lại, trong mắt đã có một tia ý hận.

- Đầu tiên, Khế Ước Linh của ngươi vẫn lạc, thật sự là một chuyện làm người ta đau lòng.

Tần Thiên thở dài nói:

- Ta chỉ có thể nói một câu xin lỗi.

Trần Thư khẽ giật mình, hai mắt mở to:

Khế Ước Linh của hắn ta là do hiệu trưởng giết? Tình huống gì đấy?

- …

Dolly nắm chặt hai tay, nụ cười trên mặt đám người bọn họ là có ý gì?

- Tiếp theo ta thông báo cho ngươi biết một chút.

Chương 1218: Hay là ngươi gõ cho mọi người một phát đi…

Vẻ mặt Tần Thiên bình tĩnh nói: - Cấu kết với Thánh Ngự Hội, chuyện mưu hại thiên tài Hoa Quốc, ta sẽ báo cáo từng cái, ngươi có khả năng cần tiếp nhận thẩm phán của cộng đồng bốn nước!

- ???

Dolly mở to hai mắt, đây là đặt cái trả đũa đúng không?

Dolly mở miệng giải thích:

- Chỉ là ta không muốn thiết bị trên đài tỷ thí bị phá hủy mà thôi!

- Thôi dẹp đi nhé.

Tần Thiên nhún vai rồi nói:

- Ngươi không phải giải thích với ta làm gì đâu!

Lão quay người chuẩn bị rời đi, nhưng hình như lại nhớ tới chuyện gì đó.

- Hơn nữa, nếu ngươi còn dám tái phạm lần nữa thì ta không chỉ mổ một Khế Ước Linh của ngươi thôi đâu đấy!

- …

Trong mắt Dolly có hận ý, nhưng hắn ta không dám động thủ.

Bây giờ hắn ta đã không còn là đối thủ của Tần Thiên nữa rồi.

Đúng lúc này, dường như hắn ta nghĩ đến điều gì đó, thế là cười chế nhạo mà nói:

- Tác dụng phụ của hai bình dược tề kia không dễ chịu lắm đúng không?

Khi lời này được nói ra, Tần Thiên dừng bước, sau đó quay đầu lại cười rồi nói:

- Dù sao thì như thế cũng đỡ hơn là chết.

- Ngươi!

Dolly nắm chặt hai tay, sắp không kìm được lửa giận của mình đến nơi rồi.

- Dolly!

Breen hét lớn, trong ánh mắt có ý nhắc nhở.

Đánh thì đánh không thắng, mắng cũng mắng không lại, ngươi chỉ có thể nhận thua thôi…

Một đoàn người rời khỏi địa điểm tỷ thí. Bởi vì tai nạn này nên chỉ có thể tạm thời hoãn lại lịch trình của trận chung kết.

- Hiệu trưởng, rốt cuộc là chuyện gì thế?

Trần Thư là người trong cuộc nhưng vẫn khá ngỡ ngàng, hắn nói:

- Không phải các ngươi đói bụng rồi muốn lấy nguyên liệu ngay tại chỗ nên mới giết Khế Ước Linh kia đấy chứ?

- ?

Khóe miệng mấy người Tần Thiên giật giật. Ngươi thật sự nghĩ ai cũng có bệnh như ngươi đấy à?

Liễu Phong ngồi trên xe lăn ở một bên mà nói:

- Chuyện là như thế này…

Một lúc lâu sau, Trần Thư im lặng không nói nên lời, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào đoàn người trước mặt.

Hắn không ngờ bởi vì bản thân, vậy mà lại khiến cho mấy người Tần Thiên nổi giận đùng đùng, thậm chí giết chết một Khế Ước Linh Vương Cấp ngay tại chỗ.

- Trần Bì, bầu không khí đã đến mức này rồi…

Vương Tuyệt nhếch mép cười, sau đó nói:

- Hay là ngươi gõ cho mọi người một phát đi…

- ?

Vẻ mặt Trần Thư kỳ lạ. Ngươi muốn ăn rắm đấy à?

Hắn không nói gì mà chỉ hít một hơi thật sâu, trong mắt có vẻ khó hiểu.

- Hiệu trưởng, ta muốn hỏi một chuyện.

- Cứ hỏi đi.

Tần Thiên gật đầu, trong lòng đã có linh cảm trước.

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Các ngươi làm những chuyện này là… muốn lấy công thức chế tạo bom hạt nhân của ta phải không?

- ?

Mọi người đều quay đầu nhìn hắn, trong mắt hiện lên vẻ ngơ ngác. Đột nhiên lại bị đánh một cái không kịp chuẩn bị.

Vẻ mặt Tần Thiên kỳ quái. Lão còn tưởng đối phương sẽ hỏi bọn họ tại sao lại làm như thế, sau đó lão có thể nói đạo lý lớn

chứ. Ai mà ngờ Trần Thư hoàn toàn không ra bài theo lẽ thường.

- Nếu các ngươi thật sự muốn thì chỉ cần gia nhập Tội Phạm Đoàn của ta, không cần lo về bom hạt nhân nữa!

Bốp!

Tần Thiên trực tiếp cốc đầu hắn, sau đó nói:

- Nếu như ngươi lại nhắc đến bom hạt nhân thì mẹ nó, ta chôn ngươi tại chỗ luôn đấy!

- Vậy thì chính là vì công thức túi phân của ta rồi!

- Lão Liễu, đập chết tên này cho ta!

Ầm ầm ~

Liễu Phong trực tiếp dùng hai tay kéo ra tàn ảnh, tốc độ tăng vọt lên tới 180 dặm, lao thẳng về phía Trần Thư.

- Hôm nay không thể để cho con hàng này chạy thoát được!

Những người còn lại cũng lao đến, muốn tóm Trần Thư lại mà hành hung một trận.

- Bà mẹ nó, ta sai rồi!

Trần Thư trực tiếp phóng về phía trước, nhưng sâu dưới đáy mắt lại tràn đầy cảm động.

Hắn quay đầu nhìn từng người, nhớ kỹ mặt mũi của bọn họ…

…

Một đoàn người kèm theo tiếng cười nói vui vẻ mà trở về trụ sở của Hoa Quốc.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hiệu trưởng, ta rời khỏi thiết bị bảo vệ sẽ không bị mất quyền thi đấu đấy chứ?

Nếu không thể thi đấu trận chung kết vì chuyện này, chẳng phải là trực tiếp liền thua lỗ rồi sao?

- Trong tình huống đặc biệt thì đương nhiên là không. Nếu dám loại ngươi, vậy không cần tổ chức giải thi đấu thế giới

nữa rồi.

Vẻ mặt Tần Thiên bình thản mà nói:

- Chỉ là có lẽ trận chung kết sẽ bị hoãn lại một khoảng thời gian.

Trần Thư gật đầu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần có thể tham gia trận chung kết thì những vấn đề còn lại đều không lớn.

Sau đó, dường như hắn nghĩ đến cái gì, thế là hỏi tiếp:

- Đúng rồi, hiệu trưởng. Vì sao Sinclair có thể ký kết khế ước với hung thú được vậy?

Nếu thật sự có thể làm như vậy thì hắn sẽ trực tiếp ký khế ước Quân Vương luôn, đến lúc đó hắn có thể xưng vương xưng bá ở trong Dị Không Gian rồi.

- Đừng suy nghĩ lung tung.

Hình như Tần Thiên đã nhìn thấu ý nghĩ của hắn nên mới cười mà nói:

- Ngươi nghĩ rằng đó là đồng đội của ngươi, nhưng nó lại chính là một sát thủ có thể giết ngươi bất cứ lúc nào đấy!

- Nhân loại và hung thú không thể nào chung sống hòa bình được!

Lịch sử đã chứng minh rằng cố gắng khống chế hung thú thì cũng tương đương với việc giao mạng sống của mình ra, sẽ không có ai làm như vậy cả.

Chương 1219: Hay là ngươi gõ cho mọi người một phát đi… (2)

– Vậy thì Sinclair… - Hắn ta đã không phải là người nữa rồi!

Trong mắt Tần Thiên hiện lên một tia sát ý mà nói:

- Ngày nay, trong số tất cả mọi người trên thế giới, chỉ có Thánh Ngự Hội mới làm bạn với hung thú, thậm chí đã từng giúp đỡ hung thú tấn công lãnh địa của con người.

- …

Trần Thư im lặng không nói gì, trong đầu lại nhớ đến lúc tham gia thi đấu toàn quốc, gặp phải thành viên của Thánh Ngự Hội hồi trước.

Thảo nào Sinclair sẽ có thù với hắn, thì ra là bởi vì viên Huyết Mạch Châu đó.

- Chẳng phải chỉ là một hạt châu thôi sao? Làm gì đến mức lại phái cả một Bạch Ngân Quân Vương ra cơ chứ?

Trần Thư nhún vai, trong mắt hiện lên vẻ phàn nàn.

- Ngươi nghĩ Huyết Mạch Châu là cải trắng đấy chắc?

Tần Thiên trừng mắt liếc hắn, hiển nhiên lão cũng đã biết chuyện này.

- Tuy nhiên cũng không hoàn toàn là do ngươi, phần thưởng dành cho quán quân, thần kỹ không gian kia mới là nguyên nhân chủ yếu!

- Phân lượng của tội phạm Nam Giang ta mà còn không sánh nổi một thần kỹ ư?

Trong mắt Trần Thư lại có vẻ thất vọng mà nói:

- Xem ra lần sau phải tàn nhẫn với Thánh Ngự Hội hơn mới được!

Ầm!

Tần Thiên vỗ đầu của hắn, sau đó mới nói:

- Tiểu tử ngươi phải cẩn thận đấy, bây giờ Tội Ác Tam Cự Đầu toàn cầu đều để mắt tới ngươi rồi.

A Lương ở một bên hỏi:

- Tam Cự Đầu?

- Đúng vậy, bởi vì linh khí khôi phục mà dẫn đến có quá nhiều người muốn thoát khỏi pháp luật để trở thành tội phạm quốc tế, nhưng chỉ có ba tổ chức có thực lực mạnh nhất.

Tần Thiên gật đầu, sau đó nhìn về phía mọi người mà nói:

- Thiên phú của các ngươi đều thuộc top đầu, sớm hay muộn gì cũng sẽ phải đối mặt với những việc này, coi như phổ cập thông tin trước cho các ngươi cũng được.

Những người còn lại đều tò mò nhìn sang, bọn họ cũng không giống như tội phạm đã quen biết ba tổ chức này từ lâu rồi, thậm chí còn kết tử thù nữa.

Chỉ riêng tên của tổ chức thôi mà hầu hết Ngự Thú Sư đến nghe cũng chưa từng nghe thấy bao giờ.

Tần Thiên hắng giọng rồi nói:

- Đầu tiên, tổ chức thứ nhất tên là Ám Dạ, là tổ chức sát thủ số một thế giới, đã từng ám sát nhân vật lớn của các nước, thậm chí ngay cả Vương Cấp cũng đã ngã xuống.

- Tổ chức thứ hai là Cứu Thế Giáo Hội, mục đích là gây ra hỗn loạn toàn cầu và chiến tranh giữa các quốc gia.

- Tổ chức tội phạm thứ ba là khiêm tốn nhất, được xưng là Thánh Ngự Hội, nhưng các thành viên của tổ chức này lại thông đồng với hung thú, là cái gai trong mắt loài người.

Mọi người đồng loạt gật đầu, nhớ kỹ tên của ba tổ chức này.

- Có thể nói bọn họ tiêu đời rồi!

Trần Thư đường đường chính chính mà trịnh trọng nói:

- Sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày ta san bằng ba tổ chức này!

- ?

Mấy người Tần Thiên quay đầu lại nhìn hắn. Đây mà là lời một tên tội phạm như ngươi nên nói ư?

Sau đó, Trần Thư lại lẩm bẩm:

- Thế mà dám làm lu mờ ánh sáng của Tội Phạm Đoàn, quả thực là chết tiệt mà!

- …

Tất cả mọi người đều hắc tuyến đầy đầu . Thì ra đây mới là lý do ngươi ghét bỏ người ta đấy à?

Nếu thật sự để cho thủ lĩnh của ba tổ chức này biết thì chỉ sợ bọn họ sẽ nôn ra máu ngay tại chỗ mất…

Dường như Vương Tuyệt nhớ ra cái gì đó mà nói:

- Đúng rồi, hiệu trưởng. Người của Liên minh Tự Do kia sẽ không đến gây chuyện thật đấy chứ?

- Bây giờ, người cần phải lo lắng là hắn ta mới đúng.

Tần Thiên lắc đầu rồi nói:

- Bởi vì chuyện này dính dáng đến Thánh Ngự Hội, cho dù ta có mổ cả năm Khế Ước Linh của hắn ta thì cũng sẽ không có ai nói gì cả.

- Nếu hắn ta thật sự dám dây dưa, vậy thì để Khế Ước Linh của lão gia tử ra mặt một chuyến đi.

Vẻ mặt lão rất thong dong, không hề lo lắng một chút nào cả.

Ngự Thú Sư vẫn cần phải tuân thủ quy củ, nhưng chỉ cần thực lực đạt đến một mức độ nào đó, vậy thì bọn họ tuyệt đối có quyền lên tiếng.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, không tiếp tục lo lắng nữa.

Đúng lúc này, Trần Thư bỗng xán lại rồi nhẹ giọng nói:

- Hiệu trưởng, vết thương của hai Khế Ước Linh của ngài…

Lúc nãy Liễu Phong đã nói, Tần Thiên đã uống hai bình dược tề.

Thứ khiến cho thực lực của Khế Ước Linh tăng vọt như thế này thì tác dụng phụ chắc chắn sẽ lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Hắn âm thầm thở dài. Hắn mà biết trước thì đã sử dụng Truyền Tống Dược Tề rồi trực tiếp rời khỏi đài tỷ thí rồi, làm thế thì sẽ không khiến cho mọi người phải lo lắng nữa.

Nhưng bởi vì thời gian lúc đó quá eo hẹp, từ lúc thiết bị bảo vệ bị hỏng cho đến khi dòng nước ép đến cũng chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi.

Theo bản năng, hắn nghĩ vòng bảo hộ xung quanh đài tỷ thí cũng có lực lượng không gian ngăn chặn, lỡ như truyền tống

thất bại thì hắn thật sự sẽ không sống nổi.

Trong thời khắc nguy cấp, Trần Thư chỉ có thể lựa chọn quay trở lại trong miệng Tiểu Hoàng, bởi vì nó có Băng Ngự nên sẽ không sợ sát thương của thuộc tính Thủy, có thể bảo đảm an toàn tuyệt đối.

Đồng thời, kỹ năng Bạch Ngân Quân Vương quá mạnh mẽ, thậm chí hắn còn không dám thò đầu ra nữa là, chỉ có thể chờ phía tổ chức ra can thiệp mà thôi.

Chương 1220: Tỷ, hay là chúng ta cất đao mổ heo trước đi đã được không…

Nhưng hắn không ngờ hắn tạm thời biến mất lại khiến cho mấy người Tần Thiên nổi giận đùng đùng, thậm chí còn giết cả một con Khế Ước Linh Vương Cấp nữa. - Ảnh hưởng không lớn.

Tần Thiên lắc đầu, sau đó cười mà nói:

- Chỉ cần tiểu tử ngươi có thể giành được chức quán quân thì những chuyện khác đều không quan trọng.

Sắc mặt của lão thoải mái, nhưng những người còn lại đều duy trì im lặng.

Tần Thiên và Dolly đều là Vương Cấp, tuy thực lực của người trước có mạnh hơn, nhưng muốn lập tức giết chết một Khế Ước Linh của đối phương thì lại là chuyện không thể nào.

Nói vậy thì có thể thấy được hai bình dược tề kia buff mạnh như thế nào, điều này cũng có nghĩa là tác dụng phụ của nó cũng vô cùng đáng sợ.

- Không thành vấn đề, vị trí quán quân nhất định sẽ là của ta!

Trần Thư tự tin gật đầu, đồng thời hắn định sau đó sẽ mua một ít dược tề có thể chữa trị cho Khế Ước Linh Vương Cấp.

- Được rồi, về phòng cả đi.

Tần Thiên cười cười mà nói:

- Trong khoảng thời gian này, mọi người có thể yên tâm nghỉ ngơi. A Lương, trận tranh tài Hắc Thiết Tổ của các ngươi cũng sẽ tạm thời hoãn lại.

Bây giờ, thiết bị bảo vệ của một đài tác chiến đã bị Nhân Ngư phá hỏng, tất nhiên sẽ không dám hấp tấp tiếp tục tranh tài nữa rồi.

Mọi người gật đầu rồi lần lượt đi về phòng.

Đúng lúc này, Trần Thư bỗng ngẩn người, liếc nhìn đám người rồi nói:

- Phương Tư tỷ đâu rồi?

- Hả?

Mọi người cũng khẽ giật mình, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Bọn họ nhìn quanh bốn phía, quả thật là không nhìn thấy bóng dáng Phương Tư đâu.

Vương Tuyệt nói với vẻ không chắc chắn lắm:

- Không phải Phương Tư tỷ đi ăn mừng rồi đấy chứ?

- ?

Trần Thư quay đầu lại nhìn hắn ta. Con mẹ nó, ngươi cũng biết ăn nói thật đấy!

- Lão Vương, đừng có nói mò, Phương Tư tỷ sẽ không tuyệt tình như vậy đâu.

A Lương nhích lại gần, sau đó nói tiếp:

- Trần Thư, có lẽ nàng chỉ đơn thuần muốn mở tiệc giúp ngươi thôi cũng nên?

- Xéo sang một bên đi!

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Hắn đã muốn đạp cho bọn họ mỗi người một chân rồi.

Hắn có chút lo lắng mà nói:

- Hiệu trưởng, để nhân viên đi tìm đi, ta hơi lo lắng người của Liên minh Tự Do sẽ…

- Được.

Tần Thiên gật đầu rồi nói:

- Nhưng mà ngươi cứ yên tâm, trên Khởi Nguyên Đảo lắp đầy thiết bị công nghệ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Bây giờ, cho dù Dolly có hận ý thì hắn ta cũng không dám ra tay với tuyển thủ, nếu không thì không chỉ hắn ta sẽ trực tiếp bị xử quyết mà toàn bộ Liên minh Tự Do cũng đều sẽ bị ảnh hưởng.

Ngay khi Tần Thiên gọi điện thoại, một tiếng kêu cứu hoảng sợ từ xa truyền đến.

- Cứu với, trên đảo có phần tử khủng bố!

Một nam tử mang khuôn mặt hoảng loạn, cứ như thể có nỗi kinh hoàng nào đó đằng sau hắn ta vậy.

- Hả? Đây không phải Jack thiếu sao?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt có vẻ hài hước.

- Là các ngươi?

Vẻ mặt Jack chấn động mãnh liệt, nhanh chóng nhìn về phía Tần Thiên đang ở phía trước nhất.

- Tần hiệu trưởng, cứu ta, tuyển thủ của các ngươi điên rồi!

Chỉ thấy phía sau hắn ta, một nữ sinh với vẻ mặt lạnh nhạt, tay phải xách theo một con đao mổ heo nhuốm máu…

- …

Mọi người đột nhiên nín thở, trong mắt tràn ngập chấn kinh.

- Phương Tư!

Tần Thiên vội hét lên, không ngờ nàng sẽ hung hãn như vậy…

- Trần Bì đã mất, ngươi còn sống làm cái gì nữa chứ?

Phương Tư phớt lờ Tần Thiên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Jack, giơ đao mổ heo trong tay lên…

- Tất cả đều do Dolly làm, mẹ nó, ngươi tìm ta làm cái gì chứ?

Ánh mắt Jack hoảng sợ, hắn ta chỉ đến xem một trận tranh tài thôi mà, tại sao lại bị người ta xách đao truy sát thế này chứ?

Vẻ mặt Phương Tư lạnh lùng mà nói:

- Ta sẽ đi tìm hắn ta sau, ta dùng ngươi mài đao trước đã!

- …

Cuối cùng thì Jack cũng không thể kiềm chế được, trong mắt lấp lánh những giọt nước mắt.

Con mẹ nó chứ, ta đã tạo nghiệp gì thế này!

Trong lúc hắn ta đang ngây người, sơ sẩy thế nào mà lại ngã nhào ra đất.

- Ngươi tiêu rồi!

Phương Tư xách theo đao đi lên phía trước, vô cùng dứt khoát mà giơ đao mổ heo trong tay lên!

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Tỷ…

Trần Thư hét lên, không ngờ Phương Tư lại trực tiếp giơ đao chém người…

- Hả? Hả!

Phương Tư sửng sốt, sau đó thân thể đột nhiên chấn động, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

Nàng quay nhìn về phía đám người, lập tức khóa chặt bóng dáng của Trần Thư.

- Ngươi…

Đột nhiên, đôi mắt của nàng ửng đỏ, nhưng ngay sau đó lại cố gắng kìm nén cảm xúc của mình.

- Ôi mẹ ơi.

Jack cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm lẩm bẩm:

- Cảm ơn ngươi, tội phạm!

Nếu muộn hơn một chút nữa thôi là rất có thể hắn ta đã trở thành một vong hồn dưới đao mổ heo rồi…

- Được rồi, ngươi có thể rời đi rồi đó.

Tần Thiên nhìn về phía Jack rồi nháy mắt ra hiệu.

Lúc trước, lão giết chết Khế Ước Linh của Dolly thì có thể nói là tình huống khẩn cấp, nhưng nếu như bây giờ Jack chết thì bọn họ không dễ gì mà giải quyết được.

Jack vừa lăn vừa bò, vô cùng luống cuống mà rời khỏi đây.

- Thế mà ngươi chưa chết?

Ánh mắt Phương Tư nhìn chằm chằm vào Trần Thư, sau đó nàng chậm rãi đi tới.

- …

Chương 1221: Lão nhân gia đam mê câu cá

Vốn dĩ Trần Thư còn đang mỉm cười, nhưng vẻ mặt đột nhiên cứng đờ, không hiểu sao trong lòng lại bắt đầu bối rối. - Tỷ, hay là chúng ta cất đao mổ heo trước đi đã được không…

Những lời nói của Phương Tư, cộng thêm tay phải cầm đao kia khiến cho Trần Thư cảm thấy như là nàng muốn bổ đao đến nơi rồi vậy…

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Phương Tư thu đao vào, đi đến chỗ Trần Thư.

- Ấy… Ta chắc chắn có biện pháp giữ mạng, bằng không thì làm sao có thể tồn tại nhiều năm như vậy chứ?

Trần Thư cười nhẹ, sau đó giải thích với Phương Tư.

- Phương Tư tỷ, đừng lo lắng cho hắn.

A Lương ở một bên nói:

- Người tốt thì không sống thọ, kẻ tai hại thì lưu lại ngàn năm, hắn không thể xảy ra chuyện gì được đâu!

- Đồng ý!

- Đồng ý!

Những người còn lại đều gật đầu, tuy rằng có hơi trực tiếp nhưng thật ra nghe cũng có lý.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Hắn là muốn chết, nhưng người trong âm phủ sẽ không ai thèm thu nhận hắn đâu.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ta bị người khác khinh thường đến như thế ư…

- Được rồi, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi!

Tần Thiên gật đầu rồi bước vào phòng của mình, rõ ràng là muốn đi báo cáo sự tình lần trước cho quan viên.

Cả nhóm ai nấy tự quay về phòng của mình…

…

Vào ban đêm, một tốp người đi đến bãi cỏ bên ngoài ngôi nhà rồi ngồi tụ thành một nhóm.

- Thịt của Khế Ước Linh Vương Cấp đúng là rất thơm!

Trần Thư hít hít cái mũi, chỉ cảm thấy một mùi thịt thơm phức xộc vào mũi khiến người ta phải nuốt nước miếng.

Những người khác cũng không nhịn được mà liếm môi.

Không ai trong số họ nghĩ rằng Trần Thư sẽ để Thỏ Không Gian ăn trộm Khế Ước Linh của người ta.

- Hôm nay dù sao cũng cảm ơn mọi người!

Trần Thư khẽ cười nói:

- Khế Ước Linh Vương Cấp cũng không phải thường thấy.

- Ngươi có thể dẹp đi được rồi đấy!

A Lương nói:

- Rõ ràng là hiệu trưởng Tần ra tay mà.

Bọn họ nhìn về phía Tần Thiên, trong mắt đều hiện lên một tia sùng bái.

Buổi sáng Tần Thiên thật sự là giết đến điên rồi, ai mà ngờ chỉ trong chốc lát lại giết được một Khế Ước Linh Vương Cấp như vậy.

Bây giờ e rằng những Ngự Thú Sư Vương Cấp khác đều bị ám ảnh bởi Tần Thiên luôn rồi.

- Đây gọi là ghi sổ!

Trần Thư tự tin nói:

- Trong tương lai, ta sẽ giết mấy trăm người con rồi trả lại cho hiệu trưởng.

- Mấy trăm? Ngươi thực sự nghĩ rằng đó là cải thảo à?

Những người còn lại bĩu môi, nhưng trong lòng vẫn không khỏi nghi ngờ.

Nếu thật sự để cho Trần Thư lớn mạnh lên, xem ra thật sự có thể làm được…

- Khế Ước Linh thì bỏ đi

Tần Thiên cười nói:

- Không bằng giết mấy trăm Thú Hoàng, như vậy mới có giá trị!

- Được, vậy thì Thú Hoàng!

Trần Thư vỗ ngực, trong mắt tràn đầy tự tin.

Mọi người vừa tán gẫu vừa thưởng thức món thịt Vương Cấp trước mặt, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Nhưng đúng lúc này, một người mang vẻ mặt u ám đi tới.

- Hả? Dolly?

Vẻ mặt Tần Thiên thoáng chốc giật mình sau đó đứng dậy, đứng ở trước mặt đám người.

Lão bình tĩnh nói:

- Có chuyện gì sao?

- Trả lại Khế Ước Linh cho ta!

Vẻ mặt Dolly lạnh lùng, hắn ta nói:

- Ta đã điều tra camera giám sát rồi, là bị tuyển thủ của các ngươi trộm lấy!

Buổi chiều hắn ta bận báo cáo thông tin cho Liên Minh Chính Phủ, hắn ta không muốn liên quan gì đến Thánh Ngự Hội cả, không thôi lúc đó sẽ gặp rắc rối.

Phải đến tận ban đêm mới có thời gian để xem giám sát. Kết quả khiến hắn ta giận tím cả mặt mày, không ngờ rằng khi hắn ta đang mặc niệm cho Khế Ước Linh thì nó lại trực tiếp bị trộm mất!

Bây giờ hắn ta đã hiểu rõ tại sao vào lúc đó những người xung quanh lại trông kỳ lạ đến như vậy rồi.

- Trả không nổi rồi…

Tần Thiên suy nghĩ một chút, sau đó nói:

- Nhưng là ta có thể cho ngươi một ít nước canh cặn…

- ?

Dolly sững sờ nhìn một lúc, sau đó liền hiểu ra, hắn ta nhìn thẳng vào cái vạc trước mặt…

- Các ngươi hơi quá đáng rồi đấy!

Ngay lập tức, hắn ta triệu hồi bốn con Khế Ước Linh Vương Cấp của mình ra, vẻ tức giận lan đầy trong ánh mắt.

- Thế nào?

Tần Thiên nhướng mày, trên tay phải xuất hiện một nhánh cây xanh, cây cỏ xung quanh như trở nên sống động hơn, toát ra khí thế băng giá.

Địa điểm chiến đấu trước đó ở gần Tỷ Thí Đài, tất nhiên sẽ không có thực vật.

Nhưng bây giờ đã khác, đấy đã trở thành sân nhà của Tần Thiên.

Biểu hiện của Dolly thay đổi, hắn ta nghĩ đến lần bị cành cây đâm xuyên qua người, trong lòng đột nhiên có một tia sợ hãi.

Sắc mặt trở nên tái nhợt, hắn ta nói:

- Ta… chỉ là tới hỏi một chút thôi.

- …

Mọi người không khỏi lộ ra vẻ kỳ quái, xem ra đối phương thật sự bị Tần Thiên giết đến sợ luôn rồi.

- Liên Minh Tự Do bọn ta nhớ kỹ rồi đó!

Dolly nhìn sâu vào đám đông, sau đó quay người rời đi.

Lúc này, mũi của hắn ta khẽ nhúc nhích, quả nhiên ngửi được mùi thơm của thịt, không nhịn được mà nuốt nước miếng.

- …

Đối với hắn ta mà nói, đó cũng chỉ là một vật cưng để chiến đấu mà thôi, chết thì cũng đã chết rồi, không cần phải gây xung đột với người Hoa Quốc làm gì.

Một nhóm người phớt lờ Dolly, tự mình lo ăn phần mình.

Chương 1222: Lão nhân gia đam mê câu cá (2)

Nửa đêm, cả nhóm đứng dậy ra về, chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi. Tần Thiên một mình lên mái nhà, nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ phía sau lão.

- Ừm?

Tần Thiên hơi giật mình, vừa quay đầu nhìn lại đã thấy Liễu Phong dùng xe lăn nhảy lên mái nhà…

- Không hổ là thiên tài của năm!

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, đồng thời giơ ngón tay cái lên mà nói:

- Mới ngồi được có mấy ngày, người và xe lăn đã hợp hai thành một rồi ư?

- Cũng thường thôi… thường thôi…

Liễu Phong cười cười, bình tĩnh tiến tới gần lão.

Hắn ta nói:

- Tần ca đang nghĩ gì vậy?

- Không có gì…

Ánh mắt Tần Thiên âm trầm, lão nói:

- Bây giờ Thánh Ngự Hội cũng đã xuất hiện, Không Gian Thần Kỹ quả thực đã thu hút không ít người.

- Đúng vậy…

Liễu Phong khẽ cười nói:

- Xem ra trình độ câu cá của lão nhân gia lại tăng lên rồi.

- Cái gì cơ? Câu cá?

Đúng lúc này, một giọng nói kinh ngạc đột nhiên xuất hiện sau lưng hai người.

- Hả?

Ngay lập tức cả hai người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trần Thư đang đứng đằng sau với ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên.

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, nói:

- Ngươi đi kiểu gì mà không nghe thấy tiếng gì hết vậy, còn không phát hiện ra hơi thở nữa?

- Ấy… bệnh nghề nghiệp…

Trần Thư gãi đầu, sau đó tiếp tục nói:

- Lão sư, vừa rồi hai người đề cập đến câu cá, chẳng lẽ Không Gian Thần Kỹ là giả?

- Tất nhiên… là không phải!

Tần Thiên khẽ cười, nhìn chung quanh nói:

- Mồi câu thì đương nhiên là thật rồi, bằng không thì làm sao có thu hoạch được?

- Một mặt là ta muốn cho ngươi Không Gian Thần Kỹ, mặt khác nữa là ta muốn để cho các thiên tài của các tổ chức Tội Ác khác đến tham gia.

- Là như vậy à…

Trần Thư khẽ gật đầu, không ngờ lão nhân gia lại nghĩ nhiều như vậy.

Lão không chỉ đổi một lượng lớn nguyên liệu Ngự Thú chiến đấu cơ bản cho Hoa Quốc mà còn có thể đánh bại các thiên kiêu của tổ chức Tội Ác nữa.

Bây giờ đã không thể cưỡng ép mà tiêu diệt ba tổ chức lớn nữa rồi.

Một mặt, khả năng che giấu của bọn họ là đỉnh cao, cũng không tìm ra được vị trí của đại bản doanh, mặt khác cũng là bởi vì Dị Không Gian dẫn đến các thế lực khác nhau cũng thể phái ra quá nhiều nhân thủ.

Tuy nhiên, nếu có thể tiêu diệt được thiên tài trong thế hệ trẻ tuổi năm nay thì tổ chức sẽ mất đi những người thừa kế, khả năng và sức mạnh trong tương lai chắc chắn cũng sẽ bị suy yếu đi.

- Chẳng trách Ám Vương lại câu cá giỏi như vậy…

Trần Thư lập tức nghĩ đến Ám Vương trong Hắc Ám Sâm Lâm lúc trước, nhưng đáng tiếc là hắn không có giữ lại Đại Chủ Giáo không gian kia của Cứu Thế Giáo Hội.

- Được rồi, đây không phải là chuyện mà ngươi cần phải suy xét, chuẩn bị thật tốt để đoạt giải vô địch là được rồi!

Tần Thiên cười cười rồi dường như lại nghĩ tới điều gì, lão hỏi:

- Có phải từ lúc ở trên đài tỷ thí ngươi đã nhìn ra được thân phận của Sinclair hay không?

- Hả? Không hề.

Trần Thư hơi ngần người ra, sau đó lắc đầu.

Tần Thiên mở miệng nói:

- Thế sao ngươi lại giết Khế Ước Linh của người ta ngay tại chỗ?

- Không phải đấy là một con hung thú à?

Trần Thư mở miệng nói, có chút không hiểu ý của Tần Thiên là gì.

- Ngươi có thể nhìn ra sự khác nhau giữa Khế Ước Linh và hung thú ư?

Tần Thiên nhíu mày lại. Thật ra thì cả hai không khác nhau là mấy, thậm chí không ít người có Khế Ước Linh có thể tìm đến được chủng tộc của nó ở trong Dị Không Gian.

- Cái này thì có gì là khó?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Lúc đó ta nhìn thấy Chân Châu ở trong cơ thể của con Dực Sư kia …

…

Hai người giật giật khóe miệng, nghĩ tới thì đúng là lúc đầu Dực Sư bị Cự Hình Phong Nhận cắt vỡ bụng.

Nhưng vấn đề là khoảng cách của hai bên khá xa, hơn nữa còn máu thịt be bét nữa.

Đây là thứ mà con người có thể thấy rõ được ư?

Một lát sau, Tần Thiên mở miệng nói:

- Ngươi đi về đi, nghỉ ngơi cho thật tốt.

Trần Thư gật đầu, sau đó lại nhìn về phía hai người rồi nghiêm túc nói:

- Hiệu trưởng, lão sư, cám ơn hai người…

- Hả?

Hai người hơi ngẩn ra, cả người cũng sững sờ hết một lúc.Tội phạm còn có thể nói ra những lời này ư?

Trần Thư nói tiếp:

- Bởi vì có sự ấm áp của ngươi…

Ầm!

Tần Thiên lập tức đá hắn một phát bay xuống dưới nóc nhà, lão đã không thể nhịn thêm được nữa rồi.

Trần Thư phủi phủi bụi ở trên người mình rồi lớn tiếng nói:

- Không phải chứ… Ta vẫn chưa nói hết mà…

- Ngươi có thể dẹp luôn đi!

Tần Thiên tự nhủ một câu nhưng trên mặt lại hơi có chút ý cười.

Trần Thư thấy không được đáp lại nên đã xoay người quay trở về trong phòng của mình.

Tần Thiên nhìn về phía đài tỷ thí ở trung tâm của đảo, lẩm bẩm:

- Thi đấu thế giới đã gần đến hồi kết, mọi thứ đều sẽ thuận lợi nhỉ.

Liễu Phong gật đầu nói:

- Mong là như thế…

…

Thời gian từ từ trôi qua đến đầu tháng chín.

Mọi thứ trên Khởi Nguyên Đảo đều vô cùng bình yên, không hề xuất hiện bất kỳ biến động nào.

Đồng thời, liên tục có nhân viên chuyên nghiệp giữ gìn và sửa chữa thiết bị bảo hộ ở vị trí chiến đấu, cuối cùng thì cũng hoàn thành.

Chương 1223: Như vậy thì thực sự là ta… Không thể phản bác được

– A Lương, hôm nay chính là ngày so tài của các ngươi đấy. Trần Thư nhìn ba người rồi nói:

- Cố gắng tiến vào trận chung kết đi.

Bởi vì việc ngoài ý muốn lần trước nên vòng bán kết của nhóm A Lương bị kéo dài cho đến tận bây giờ mới mở ra một lần nữa.

- Sẽ cố hết sức!

A Lương gật đầu, đối thủ đến từ Hắc Thiết Tổ của Lan Quốc nên thực lực không thể nào khinh thường được.

Đoàn người rời khỏi chỗ ở và đi đến trước đài tỷ thí.

Nhiều ngày đã trôi qua, giờ lại mở ra phát sóng trực tiếp toàn cầu một lần nữa.

Hơn trăm vạn khán giả bởi vì trận đấu bị lùi lại, hơn nữa bên chủ trì còn không có một lời giải thích nào nên đã rất không hài lòng rồi.

Nhưng vừa nhìn thấy trận đấu được mở ra, bất luận là có không hài lòng đến thế nào thì cũng đều ném hết ra sau gáy, trong lòng vẫn tràn ngập sự hưng phấn.

Mặc dù muộn một chút, nhưng ít ra thì nó vẫn tới.

- Đánh thật tốt nhé!

Liễu Phong vỗ vỗ vai của A Lương, trong mắt có sự kỳ vọng.

Nhưng vào lúc này, trên đài tỷ thí truyền đến tiếng nói của người chủ trì.

- Hiện tại, cho mời đội đến từ Hoa Quốc cùng với đội của Lan Quốc!

Ba người A Lương chỉnh sửa lại quần áo một chút rồi thong thả mà bình tĩnh tiến lên trên đài.

Cùng lúc đó, ở một hướng khác của đài tỷ thí.

Ba người Lan Quốc cũng đi lên.

Giữa hai bên đều im lặng, nhưng trong mắt lại tràn đầy ý chí chiến đấu, có vẻ đã không thể chờ đợi thêm được nữa.

- Cho mời hai bên đi về phía đài tác chiến của mình!

Nhóm người A Lương trải qua kiểm tra của hai vị Ngự Thú Sư Vương Cấp, sau đó đi tới trên đài tác chiến.

Mặc dù đã sửa chữa xong trang bị bảo hộ, nhưng ở phía trên đã không còn lực lượng không gian nữa, tất nhiên là phải để cho Vương Cấp kiểm tra tỉ mỉ một lần, để đề phòng nhóm người A Lương gian lận.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, tay phải gần như là theo bản năng mà đặt lên trên vai trái.

Nhưng nghĩ tới điều gì đó, bọn họ lại lập tức bỏ xuống.

Lúc ban đầu khi lên đài, Tần Thiên đã cảnh cáo bọn họ, không được phép mặc quần áo lố lăng nữa, ví dụ như là quần áo của bệnh nhân tâm thần…

Nhưng đây được coi như là đồng phục của đội bọn họ, làm sao có thể dễ dàng thỏa hiệp như thế được chứ?

Thái độ của ba người A Lương đều vô cùng cứng rắn mà nói cho Tần Thiên rằng.

Hoặc là không mặc gì, hoặc là để cho bọn họ mặc đồng phục của bệnh nhân.

Sau đó, bọn họ… không mặc gì ở bên trong cả, chỉ mặc duy nhất một chiếc áo khoác màu đen mỏng rồi lên đài…

Grao!

Nhưng vào lúc này, ba người bên phía Lan Quốc đã triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

Nhưng điều khiến cho người ta kinh ngạc chính là chúng nó đều là sáu con Khế Ước Linh cấp S, tiềm lực bình xét cấp bậc không cao nhưng sức chiến đấu lại mạnh mẽ đến mức làm người ta kinh ngạc.

- Dùng hết sức đánh một trận đi!

Ba người A Lương cũng triệu hồi Khế Ước Linh ra.

Tấm chắn ở giữa hai bên bị thu lại, trận chiến đấu chính thức bắt đầu!

Chíu chíu chíu ~~

Tuyết Đoàn vẫn phóng ra kỹ năng Băng Tuyết như cũ, dẫn đầu bao trùm toàn bộ đài tỷ thí.

Phạm vi kỹ năng của nó có thể nói là vô cùng khủng bố, hơn nữa tốc độ phóng ra cũng cực kỳ khiến người khác phải kinh ngạc, quả thật là giống với Husky ở Hắc Thiết Cấp vậy.

Ở phía dưới, Liễu Phong ngồi trên xe lăn, hỏi:

- Trần Bì, nếu như Husky của ngươi và Tuyết Đoàn của A Lương là cùng một cấp bậc thì ai sẽ mạnh hơn một chút?

- Cái này còn cần phải nói hả?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ai cũng đều biết rằng Tuyết Đoàn được gọi là tiểu Husky mà.

…

Liễu Phong gật đầu, đúng là cũng có lý.

Tuy thực lực của Tuyết Đoàn rất đáng kinh ngạc, nhưng thật ra vẫn chưa đạt tới Bạch Ngân Cấp, không có khả năng vượt cấp mà chiến đấu.

- Chẳng qua là các mặt khác của Tuyết Đoàn vẫn hơi kém một chút, nhưng thật ra thì có một mặt hoàn toàn hơn hẳn Husky.

- Không thể nào!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Đẳng cấp kỹ năng, thuộc tính bản thân, tốc độ phóng ra không có một cái nào yếu cả.

- Vậy chỉ số thông minh thì sao?

- ?

Trong nháy mắt vẻ mặt Trần Thư cứng đờ lại, chỉ cảm thấy lời muốn nói ra đã bị nghẹn lại.

Trong chốc lát, hắn mở miệng nói:

- Liễu lão sư, nếu ngươi nói như vậy thì thực sự là ta…Không thể phản bác được.

…

Ngay lúc hai người nói chuyện với nhau, trận đấu trên đài đã trở nên vô cùng kịch liệt.

Tuyết Đoàn vẫn đang phát huy uy lực của mình, dùng đủ các loại kỹ năng Băng Tuyết, thoáng chốc là đã trở nên chói mắt nhất toàn trường!

Vù vù vù…

Rất nhiều Băng Tuyết lại chồng chất nhau mà bay đến, ngăn lại toàn bộ sáu con Khế Ước Linh.

Nhưng ba người Lan Quốc cũng không hề hoảng loạn mà là mặc kệ nhóm người A Lương thả ra kỹ năng.

Grao!

Trong chốc lát, Lôi Viên quát lớn một tiếng, cả người quanh quẩn lôi điện chói mắt.

Xì Trum của Vương Tuyệt lập tức vung ra vài kỹ năng phụ trợ để tăng sức thuộc tính lôi điện của Lôi Viên.

Vụt vụt…

Một viên lôi cầu ập đến trong nháy mắt , nhập vào bên trong hàng loạt Băng Tuyết kia.

A Lương hết sức chăm chú, mượn kỹ năng Lôi Điện và kỹ năng Băng Tuyết, trong nháy mắt đã ngưng tụ ra một cái hố Lôi Trì.

Chương 1224: Dù sao thì… lúc trước ta là niềm hi vọng của cả thôn mà

Nhưng vào đúng lúc này, một con cá chuồn màu lam của Lan Quốc tỏa sáng cả hai mắt, phóng ra kỹ năng chỉ trong nháy mắt. Chỉ thấy miệng của nó khẽ nhếch lên, liên tiếp phun ra mấy cái bong bóng lôi điện màu xanh.

Phụt phụt…

Từng cái bong bóng vây toàn bộ sáu con Khế Ước Linh lại, lôi điện ở bốn phía bị ngăn chặn một cách dễ dàng.

- Hả?

Vẻ mặt của A Lương hơi giật mình, sau đó lại trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Sáu con Khế Ước Linh ở phía dưới thế mà lại có thể ngăn cản được thương tổn của Lôi Trì, hơn nữa còn không hề bị dính

một chút hiệu quả tê dại nào.

- Đánh hơi khó rồi

Trần Thư cau mày, không ngờ tuyển thủ của Lan Quốc lại khắc chế được ba người bọn A Lương. Bây giờ có tấm khiên miễn dịch lôi điện rồi, cũng có nghĩa là chủ lực Lôi Viên sẽ mất đi khả năng chiếu đấu.

Tuy rằng thực lực của Tuyết Quốc rất mạnh, nhưng mà kĩ năng Băng Tuyết thường thiên về việc khống chế hơn, loại được sáu con Khế Ước Linh là việc không được khả thi lắm.

- Xem xem kĩ năng này kéo dài được bao lâu thôi, chắc là sẽ không lâu lắm đâu.

Liễu Phong vuốt vuốt cằm. Nếu theo lẽ thường thì kĩ năng phù trợ trong phạm vi này sẽ không duy trì được lâu đâu.

Thế nhưng nếu thời gian dài quá, bọn A Lương sẽ khó mà giành được thắng lợi.

Tuyển thủ của Lan Quốc không hề để lộ kỹ năng, mãi đến lúc này mới sử dụng, đánh cho ba người bọn A Lương không kịp trở tay.

- Kéo dài thời gian.

A Lương cũng ý thức được tình hình rồi, hắn ta thay đổi chiến thuật luôn.

Lập tức, ngoài Lôi Viên ra thì những Khế Ước Linh khác đều nhảy lên lưng Lôi Điểu.

Biến Dị Lôi Điểu đập đập đôi cánh, nó dẫn đầu sáu con Khế Ước Linh.

- Chiu chiu.

Tuyết Đoàn liên tục sử dụng kĩ năng, nó phun ra một làn sương lạnh, làm giảm tốc độ của Khế Ước Linh phe đối thủ.

- Grao.

Một con Tiểu Thú màu xanh của Lan Quốc gầm lên, mắt nó tỏa ra ánh sáng màu xanh.

Những cơn lốc xoáy màu xanh ập đến, quấn quanh chân sáu con Khế Ước Linh.

Lập tức, tốc độ của chúng tăng lên, đó là một sự nâng cấp không hề nhỏ.

- Phù phù phù.

Rất nhiều băng tuyết bay đến, liên tục khiến tốc độ của chúng bị giảm đi.

Thế nhưng vì có sự giúp đỡ của kĩ năng tăng cường thuộc tính Phong nên sáu con Khế Ước Linh của Lan Quốc không bị ảnh hưởng gì lắm.

- Grao grao.

Sáu con Khế Ước Linh gầm nhẹ, chúng không thèm để ý đến Tuyết Đoàn mà chỉ nhìn chằm chằm vào Lôi Viên ở phía trước.

Một lát sau, khoảng cách của hai bên đã trở nên gần hơn.

- Uỳnh!

Lôi Viên chớp mắt một cái, nó hất mạnh cánh tay phải thô kệch của mình, nó ném ra một tia sét có khả năng phá hoại đáng sợ.

- Bùm.

Ánh sáng bảo vệ sáu con Khế Ước Linh khỏi lôi điện đó chớp một cái, chúng vẫn miễn dịch với nó. Thế nhưng ánh sáng đó đã dần tối đi rồi.

Lớp màn bảo vệ khỏi lôi điện cũng có giới hạn, nhưng tiếc là Lôi Viên chưa có thực lực Bạch Ngân Cấp nên không phá hoại được nó.

- Uỳnh uỳnh uỳnh!

Sáu con Khế Ước Linh của Lan Quốc đánh lại, các kĩ năng cứ ấp đến liên tục, sức tấn công của chúng mang tính hủy diệt.

- Đùng!

Tia sét xuất hiện trong mắt Lôi Viên, nó đã miễn cưỡng phá bỏ được sự khống chế rồi.

Thế nhưng ngay sau đó, một kĩ năng khống chế khác lại ập đến, khiến nó phải đứng yên tại chỗ.

- Uỳnh!

Chỉ trong chốc lát, các kiểu kỹ năng cứ ập đến liên tục, đánh vào người Lôi Viên.

Thấy cảnh này, A Lương chỉ đành thu hồi nó về Ngự Thú Không Gian.

- Chu chu.

Tuyết Đoàn thấy đồng đội của mình bị thương, đôi mắt ngây ngô của nó lập tức trở nên phẫn nộ.

- Phù phù phù.

Có ánh sáng màu trắng mờ mờ trên những bông tuyết đang rơi xuống, trong đó ẩn chứa sức mạnh thuộc tính Thủy cực đáng sợ.

- Grao!

Sáu con Khế Ước Linh cố chịu vết thương, chúng lần lượt sử dụng kỹ năng để phản công lại.

Biến Dị Lôi Điểu đập đập đôi cánh, tránh được khỏi tất cả các kĩ năng nhờ tốc độ cực nhanh.

Lúc này, cuộc chiến giữa hai bên trở thành trận chiến đẩy đưa.

- Nhàm chán.

Trần Thư lắc lắc đầu, hắn đã đoán được kết cục rồi.

Khuyết điểm của ba người bọn A Lương khá rõ ràng, họ có quá ít Khế Ước Linh có khả năng tấn công, hơn nữa cũng không có Khế Ước Linh hệ phòng ngự.

Biến Dị Lôi Điểu tuy có tốc độ rất đáng sợ nhưng không gian của đài tỉ thí rất hẹp, kĩ năng sẽ bị khống chế. Điều này đã hạn chế ưu thế của nó.

Một khi bị khống chế thì ba người bọn A Lương có lẽ sẽ không chịu được đâu.

Quả nhiên, trận đấu chỉ mới kéo dài ba phút mà Biến Dị Lôi Điểu đã bị ba kĩ năng khống chế làm cho mất cả đường lui rồi.

Nó không thể trốn đi được, bị khống chế, chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

Ba người của Lan Quốc cười nhếch mép.

- Các ngươi loại Lâm Hàn thì các ngươi phải trả giá thôi.

- Grao.

Sáu con Khế Ước Linh đều gầm lên. Sau đó, chúng sử dụng liên tiếp mấy kĩ năng tấn công, khí thế mạnh mẽ vô cùng.

Đúng lúc này, mắt một con Khế Ước Linh màu tím chớp chớp, một luồng khí tức kỳ dị xuất hiện trên người nó.

Khí tức tạo thành một lưỡi dao bằng ánh sáng, hòa vào đống kĩ năng ở phía trước.

- Hửm?

Trần Thư đứng dưới có hơi kinh ngạc, hắn có dự cảm không lành.

- Lưỡi dao đó có gì đó sai sai..

Chương 1225: Dù sao thì… lúc trước ta là niềm hi vọng của cả thôn mà (2)

Tuy rằng đài tỉ thí có thiết bị bảo hộ để ngăn cách nhưng hắn vẫn nhìn ra, lưỡi dao đó có vấn đề. - Đúng là hơi có vấn đề.

Liễu Phong gật gật đầu, hắn ta cũng nhận ra điều gì đó khác lạ ở đây.

- Đây là kĩ năng duy nhất của ta có uy lực đạt được đến Bạch Ngân Cấp, ta xem ngươi xử lý thế nào.

Người đứng đầu nhóm của Lan Quốc lẩm bẩm một tiếng.

Nếu đối phương bị đánh trúng thật thì thậm chí là có thể mất mạng.

Tuy đây chỉ là một cuộc thi, thế nhưng thỉnh thoảng vẫn có trường hợp tử vong, trong quy tắc cũng không có điều nào hạn chế việc này.

Thế nhưng kĩ năng mà ba người của Lan Quốc vừa mới bay ra thì Khế Ước Linh của bọn A Lương đã bị thu hồi về rồi, họ không do dự một chút nào.

- ???

Nhóm ba người của Lan Quốc trợn tròn mắt lên, họ có cần phải sợ đến thế không?

- Tiếc thật.

Ba người bọn A Lương quay sang nhìn nhau, họ cũng không thất vọng lắm.

Họ vốn đã có nhiều khuyết điểm, vào được nhóm bốn người đứng đầu thực ra đã là một kết quả rất tốt rồi.

Chưa nói đến việc tuổi tác của ba người họ không hề lớn, nếu hai, ba năm nữa quay lại tham gia cuộc thi thì chưa chắc đã không có cơ hội giành giải quán quân.

Khán giả toàn cầu bắt đầu thảo luận sôi nổi. Tuy nhiên, họ cũng không bất ngờ lắm.

Những người ủng hộ ba người bọn A Lương thì lại thở dài, không ngờ rằng cuối cùng, họ vẫn chỉ dừng lại ở top bốn.

Hai đội rời khỏi vị trí tác chiến.

- Các ngươi cũng nhìn ra rồi sao?

Một người của Lan Quốc nhìn A Lương, hắn ta có vẻ hơi thắc mắc.

- Gì cơ?

Bọn A Lương hơi ngơ ra, họ đều không hiểu ý của hắn ta.

Ba người của Lan Quốc lại hỏi thêm. Cuối cùng, họ xác định được một chuyện là ba người này chỉ không muốn Khế Ước Linh của mình bị thương thôi.

- Cố hết sức rồi, cố hết sức rồi.

Ba người bọn A LƯơng quay về đội của Hoa Quốc, trông họ rất ung dung, bình tĩnh.

- Đánh ổn lắm.

Liễu Phong gật đầu, ánh mặt có vẻ hài lòng.

Ba người A Lương có thể giành được thành tích là top bốn ở độ tuổi này là tốt lắm rồi. Dù sao thì không phải ai cũng được như Trần Thư.

- A Lương, lưỡi dao màu tím ban nãy có vấn đề, may mà các ngươi thu hồi Khế Ước Linh về.

- Hửm? Vấn đề gì cơ?

A Lương gãi đầu, đầy vẻ tò mò.

Sau đó, Trần Thư giải thích cho ba người họ.

- Con mẹ nó chứ, âm hiểm vậy sao?

Ba người họ trợn tròn mắt lên, quay ra nhìn đội của Lan Quốc ở đằng xa.

May mà bọn ta thấy tiền viện phí đắt nên thu hồi Khế Ước Linh lại.

- …

Đám người Trần Thư lần lượt rời khỏi đài tỉ thí, chuẩn bị quay về nghỉ ngơi, chỉnh đốn lại.

Đằng sau chỉ còn trận chung kết của hai nhóm thôi.

Tần Thiên cười, nói.

- Trần Bì, bây giờ ngươi là niềm hi vọng của cả nước đấy. Áp lực không?

- Không hề. Dù sao thì lúc trước ta là hi vọng của cả thôn mà.

Trần Thư nhướng vai, ánh mắt đầy vẻ tự tin.

- Lại bịa chuyện hả? Không phải hồi trước ngươi là mối họa của cả thành phố Nam Giang sao?

- Na ná nhau thôi mà, đồng nghĩa mà.

- …

Mọi người đều cạn lời, sao nó lại thành cụm từ đồng nghĩa được vậy?

- Tóm lại là ngày mai đánh cho tốt nhé.

Tần Thiên vỗ vai hắn, nói.

- Ngươi thi đấu cho tử tế, không được làm trò gì đâu đấy nhé.

Bây giờ hắn ta hơi sợ, nhỡ đâu tên mày mà đã quyết tâm thì sợ là chuyện gì cũng làm được mất.

Đương nhiên, ngoài kỳ thi cuối kỳ mấy môn văn hóa.

Trần Thư đang định nói thì tự nhiên các lựa chọn xuất hiện trước mắt hắn.

[Lựa chọn một: Đồng ý với Tần Thiên, ngoan ngoãn tham gia cuộc thi. Giải thưởng nếu hoàn thành: Rất nhiều Ngự Thú Lực.]

[Lựa chọn hai: Đêm nay sử dụng thủ đoạn đặc biệt, khiến Kiều Na không tham gia được cuộc thi. Giải thưởng khi hoàn thành: Tính cách của ba con Khế Ước Linh chuyển thành âm hiểm.]

[Lựa chọn ba: Không tham gia, tìm cơ hội lấy giải quán quân. Giải thưởng khi hoàn thành: Nhận được danh xưng Tay Thần Trống Không. Hiểu quả khi mang theo: Tăng xác suất thành công khi trộm cắp.]

- Hửm?

Trần Thư hơi kinh ngạc, ánh mắt đầy vẻ suy tư.

Lựa chọn thứ hai với thứ ba tuy hơi vô lý nhưng cũng hợp với ý hắn. Tiếc là giải thưởng tệ quá.

Hơn nữa nếu làm vậy thật, sợ là hắn không rời khỏi Khởi Nguyên Đảo một cách an toàn được.

Trần Thư có hơi phân vân, cuối cùng hắn gật đầu nói.

- Không sao đâu, các vị ngày mai cứ việc ngồi xem, cứ việc học.

Nói rồi, hắn xoay người rời khỏi đài tỉ thí.

- Ngày mai đã bắt đầu rồi á?

Ở phía xa, Kiều Na đứng một mình, đôi mắt thâm trầm đó chứa đầy vẻ mong chờ.

- Kiều Na, ngươi chắc chắn sẽ thắng.

Dolly đến gần, động viên nàng ta.

- Hắn bây giờ chỉ là Bạch Ngân Nhị Tinh thôi, không đánh được ngươi đâu.

- Bây giờ đẳng cấp thấp cũng không có ý nghĩa gì cả, mọi việc đều phải thử thật thì mới biết được.

Trông Kiều Na rất bình tĩnh, không biết nàng ta đang nghĩ gì trong lòng.

Một lát sau, nàng ta nói.

- Chú Dolly, hôm đó chú sai rồi.

- Ta…

Dolly hơi kinh ngạc, hắn ta muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra được.

Kiều Na quay đầu lại, nghiêm túc nói.

- Hơn nữa cho dù chú có thành công thì sợ là chúng ta cũng không mang giải thưởng về được.

Chương 1226: Bệnh tình của các ngươi… nghiêm trọng hơn rồi sao?

– Ý gì thế? Dolly hỏi, hắn ta có vẻ không hiểu lắm.

- Chú đánh giá thấp Trần Thư rồi.

Kiều Na thở dài, nói.

- Nếu hắn mất mạng thật thì giải thưởng sẽ được Hoa Quốc mang về, hơn nữa Liên Minh chúng ta cũng sẽ phải trả giá.

- Một cái giá không thể trả nổi.

- ….

Dolly im lặng không nói gì. Hắn ta thử giải thích.

- Nhưng ta chỉ muốn đài tỉ thí không bị phá hoại, bảo vệ tài sản chung của các nước thôi mà.

- Trong lòng bọn họ, chú đã làm sai với quy tắc rồi, điều đó thôi là đủ rồi.

Kiều Na lắc đầu, nói.

- Ta hơi mệt, ta về trước đây.

Nói rồi, nàng ta xoay người rời khỏi nơi đó, chỉ để lại một mình Dolly.

- ….

Dolly nhìn bóng lưng của nàng ta, có thể thấy rất rõ là hắn ta đã bị xa lánh rồi.

Một lát sau, hắn ta nắm tay lại thành nắm đấm, ánh mắt đầy vẻ uất ức.

Không ngờ không chỉ tổn thất mất một con Khế Ước Linh, bị bọn người Tần Thiên thù hằn mà người của Liên Minh cũng không có thiện cảm với hắn ta thế này.

Hắn ta lẩm bẩm.

- Ta chỉ muốn vì Liên Minh thôi mà, có gì sai chứ?

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Thư đang nằm ngủ say sưa.

- Trần Bì, dậy đi, trận đấu của ngươi sắp bắt đầu rồi đấy.

Bên ngoài cửa là tiếng của Tần Thiên.

- Cho ta ngủ thêm chút đi, tối qua mấy ngươi ồn quá.

Trần Thư che mắt mình lại, hắn lại ngủ tiếp.

Thế nhưng chỉ một lát sau thôi, tiếng xì xào vang lên trong phòng, có gì đó lành lạnh ở eo hắn.

Trần Thư còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị kéo ra khỏi phòng rồi.

- Mẹ nó chứ.

Trần Thư bị giật mình, hắn thấy một cái dây buộc vào người mình, kéo xuống sảnh lớn ở dưới tầng.

- Được rồi, ăn cơm đi.

Tần Thiên mỉm cười, thu cái dây của mình lại.

- Không phải đó chứ hiệu trưởng, mới sáng sớm mà thầy đã chơi kiểu biến thái vậy rồi sao?

Ánh mắt Trần Thư đầy vẻ hờn giận, không ngờ đối phương lại dùng cách thô bạo như vậy.

- Nếu ta không gọi được ngươi dậy là ngươi sẽ bỏ lỡ cuộc thi thật đấy.

Tần Thiên ném cho hắn một cái móng giò, nói.

- Hôm nay cho ngươi ăn thêm đấy.

- Hửm?

Trần Thư nhận lấy móng giò, hắn không buồn ngủ nữa, cảm giác thèm ăn bắt đầu nổi dậy.

Hắn nói.

- Ta nói chứ A Lương, tối qua các ngươi ồn lắm luôn ấy, làm ta ngủ không đủ luôn rồi.

Ba người A Lương trông vẫn rất hưng phấn, họ đang nói với nhau về một điều gì đấy.

- Thua cuộc thi mà còn vui vậy sao?

Trần Thư nhướng mày, nói.

- Ba ngươi tối qua đánh giả vờ à?

- ???

A Lương quay đầu lại, nói.

- Bọn ta là công dân hợp pháp, có phải ngươi đâu mà đánh giả vờ?

- Thế các ngươi vui vậy…

Ánh mắt Trần Thư đầy vẻ tò mò, chẳng lẽ tâm lý họ còn lạc quan hơn cả hắn sao?

- Nhìn bọn ta đi, có gì khác không?

Ba người bọn A Lương quay đầu lại, ánh mắt đầy vẻ mong chờ.

- Điểm khác?

Trần Thư hơi kinh ngạc, hắn nhìn ba người họ một lượt nhưng không thấy có gì khác cả.

A Lương nhắc nhở.

- Đừng nhìn về bề ngoài, nhìn bên trong ấy?

- Thứ nội tại á?

Trần Thư gãi đầu, hỏi dò.

- Bệnh tình của các ngươi… nặng thêm à?

- ???

Ba người họ nhăn mặt, con mẹ nó thế thì gọi gì là điểm khác biệt.

A Lương nói.

- Thực lực, thứ bọn ta đang nói là thực lực.

- Hửm?

Trần Thư thấy hơi kinh ngạc. Sau đó, hắn cảm nhận thật kĩ đẳng cấp Ngự Thú của bọn họ.

Ba người bọn họ đều đột phá đến Bạch Ngân Cấp rồi!

- Ba người đều đột phá rồi sao? Cắn thuốc à?

Trần Thư trợn tròn mắt lên, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

- Cắn thuốc cái gì chứ.

Khóe miệng A Lương giật giật, nói.

- Bây giờ bọn ta cũng năm bốn đại học rồi, phải đột phá đến Bạch Ngân lâu rồi.

Thiên tài của khóa của Hoa Hạ học phủ về cơ bản đều có thể trở thành Bạch Ngân vào năm tư, đương nhiên là ba người bọn A Lương cũng làm được rồi.

- Nhưng mà vì tham gia cuộc thi nên chỉ có thể dùng thủ đoạn đặc biệt để ép đẳng cấp xuống.

- Được đó nha.

Trần Thư nhoẻn miệng cười, nói.

- Mau cho ta xem Khế Ước Linh mới của các ngươi đi, đánh giá tiềm lực có cao như Khế Ước Linh của ta không?

- ???

Biểu cảm của ba người họ rất lạ, nhà ngươi đang tự chuốc nhục đấy à?

Ngoài ngươi ra thì trong Cuộc thi Thế Giới, không có Khế Ước Linh nào dưới cấp S cả.

- Được rồi, nói sau. Tóm lại là ba con Khế Ước Linh tạm ổn.

Tần Thiên nói.

- Bây giờ ngươi cứ ngoan ngoãn đánh trận đấu của ngươi đi.

Trần Thư nhún vai, thực ra hắn cũng không tò mò lắm.

Hắn kết bạn chẳng bao giờ phải xem Khế Ước Linh của người đó có mạnh hay không cả, dù sao thì mạnh nữa cũng không mạnh được bằng của hắn.

Nửa tiếng sau.

Đoàn người tiến vào trung tâm của đài tỷ thí.

Các tuyển thủ vây xem đều cực kỳ mong chờ, muốn biết hôm nay ai sẽ là người giành được giải quán quân.

Tuy rằng ở hiện trường có vẻ khá yên lặng, nhưng trên mạng thì đã bàn luận sục sôi rồi.

Hôm nay, từ rạng sáng cho đến bây giờ, đủ loại bình luận liên tục nhảy lên chưa dừng một khắc nào, toàn bộ đều là fan hâm mộ của Trần Thư và Kiều Na.

Kiều Na có giá trị nhan sắc vượt mức bình thường, còn Trần Thư thì có thuộc tính tội phạm thêm điểm, thế nên lượng fan hâm mộ của hai bên không ai kém ai.

Chương 1227: Hắn lập tức kinh động đến… ừm… Tim ta

Có thể nói là hai người này mạnh tương đương nhau và đều có hy vọng lấy được quán quân của Bạch Ngân tổ nhất. - Trần Thư, bây giờ ngươi chính thức nâng cấp thành tội phạm quốc tế luôn rồi đấy.

A Lương cầm điện thoại di động, nói tiếp.

- Ở nước ngoài cũng có không ít người là fan hâm mộ của ngươi đâu.

- Trong dự liệu, trong dự liệu cả thôi.

Trần Thư cười nhẹ, nhưng trong nội tâm thì đúng là có chút hưng phấn.

- Trần Bì, có người còn tổng hợp số liệu về hai người các ngươi nữa này!

- Gì cơ?

Trần Thư cầm lấy một chiếc điện thoại di động, nhìn vào màn hình điện thoại, quả nhiên là có người đã phân tích các loại tin tức của hai người.

Nữ thần liên minh Kiều Na:

Nhan trị: ☆☆☆☆☆

Ngự Thú Đẳng Cấp: ☆☆☆☆☆

Tiềm lực Khế Ước Linh: ☆☆☆☆☆

Kinh nghiệm chiến đấu: ☆☆☆☆☆

…

Một dãy số liệu của Kiều Na gần như đều là max hết, tất cả các thuộc tính đều vượt xa các thiên kiêu cùng cấp bậc, thậm chí đến cả chính phủ của các nước cũng đều công nhận dữ liệu này.

Số liệu của Trần Thư thì lại có vẻ không ổn lắm…

Tội phạm Nam Giang Trần Thư:

Nhan trị: ☆☆

Ngự Thú Đẳng Cấp: ☆☆

Tiềm lực Khế ước Linh: ☆

…

Một chuỗi số liệu từ trên xuống dưới đều chỉ quanh quẩn ở 1 sao, 2 sao, trông thê thảm đến không nỡ nhìn thẳng.

- Ta kém đến nỗi đó sao…

Trần Thư giật giật khóe miệng, đây là đang chửi khéo hắn đấy à?

- Nhắc nhở ngươi một chút, đây là fan hâm mộ của ngươi tạo ra đấy.

- …

Trần Thư khẽ nhếch miệng, đột nhiên hắn cảm giác có chút phiền muộn trong lòng.

A Lương mở miệng an ủi.

- Đừng gấp, ngươi mở trang tiếp theo ra đi!

- Hả?

Trần Thư lại kiên nhẫn nhìn tiếp, cuối cùng cũng tìm thấy 5 sao.

Kinh nghiệm chiến đấu: ☆☆☆☆☆

Mức độ hung tàn: ☆☆☆☆☆

Thực lực tổng hợp: ☆☆☆☆☆

Chú thích: Năm sao không có nghĩa rằng đó là thực lực thực tế mà chỉ vì điểm cao nhất mỗi lần xét là năm sao!

- Thế thì còn tạm được.

Trần Thư sờ cằm. Đây mới chính xác chứ, đánh thẳng vào trọng tâm của vấn đề…

- Chuẩn bị đi!

Tần Thiên mở miệng nói.

- Sắp phải lên sân rồi.

Đúng vào lúc này, người chủ trì đứng trên đài lên tiếng.

- Xin mời hai nhân vật chính ngày hôm nay của chúng ta!

- Tuyển thủ Trần Thư đến từ Hoa Quốc và tuyển thủ Kiều Na đến từ Liên Minh Tự Do!

Trong lúc nhất thời, các tuyển thủ vây xem đều không nhịn được mà vỗ tay, trong mắt lộ rõ vẻ kính nể.

Mà cùng lúc đó, tại biên giới Hoa Quốc.

Vô số người thông qua đủ loại phương thức để quan sát trận chung kết của màn so tài toàn cầu ngày hôm nay.

Lần trước, thành tích của Hoa Quốc trong trận so tài toàn cầu không được lý tưởng cho lắm, dẫn đến người trong nước hoàn toàn không thèm để ý đến trận chung kết.

Còn bây giờ thì khác rồi, một trong số những tuyển thủ có Trần Thư, hơn nữa, nhân khí của Trần Thư ở trong nước cực kỳ đông đảo, thậm chí hắn còn có thể được coi là tấm gương trẻ để các thanh niên noi theo.

Đương nhiên, tấm gương ở đây là thiên phú và thực lực của Trần Thư.

Còn về phần những phương diện khác, hay là thôi đi…

Thành phố Nam Giang.

Hôm nay, cả thành phố đều tạm dừng hoạt động, mọi người đều đang chăm chú theo dõi trận tranh tài qua ti vi, máy tính và mạng internet.

- Con mẹ nó, tiểu tử này đúng là làm ta nở mày nở mặt mà!

Thẩm Vô Song kích động đứng lên, cả người đều xúc động đến run rẩy.

Cảnh tượng ngày hôm nay, đến mơ hắn ta cũng chưa bao giờ dám mơ như thế.

Chẳng qua hắn ta chỉ tùy tiện dạy vài buổi, thế mà cũng dạy ra được một tên vô địch thế giới, đúng là huyễn hoặc mà!

- Lão Thẩm, ta nói ngươi có thể đừng run nữa được không?

Một nữ nhân mặc tạp dề đi tới, nàng ta nói tiếp.

- Ai không biết, còn tưởng ngươi bị mắc bệnh gì nữa đấy…

- Nói cái gì thế hả?

Thẩm Vô Song nhướng mày nói.

- Ngươi mau xem xem, đây chính là học sinh ta tự mình dạy ra đấy!

Hắn ta hưng phấn chỉ tay vào Trần Thư trong ti vi.

- Người ta có nhận ngươi không? Đã lâu như thế rồi.

Nữ nhân bĩu môi nói tiếp.

- Ta nhớ ngươi còn oán hận người ta nữa mà?

- Ngươi thì biết cái gì?

Thẩm Vô Song mở miệng nói.

- Đây gọi là đưa học sinh của mình đi đến con đường vinh quang đỉnh cao!

- …

Không chỉ Thẩm Vô Song mà toàn bộ người dân thành phố Nam Giang đều theo dõi truyền hình trực tiếp, chờ đợi trận tranh tài bắt đầu.

Trong lúc nhất thời, thành phố Nam Giang nhỏ bé đột nhiên nổi tiếng trước mặt bạn bè toàn cầu.

Vô số người đều cho là thành phố Nam Giang có phong thủy tốt, nếu không cũng không thể nào sinh ra được chân long như vậy!

- Phong thủy tốt thế này, ta nhất định phải tìm quan hệ, chuyển mộ tổ tiên nhà mình về đó mới được!

Không ít người đều quyết định chuyển dời mộ tổ đến đây.

Nhưng cũng có một số ít người ngăn cản.

- Ngươi bị ngu à, mộ tổ tiên chuyển về thành phố Nam Giang? Đây không phải là cho không à?

- Có vấn đề gì à? Ta muốn được lây nhiễm chút hơi thở của thiên tài!

- Ta chỉ sợ cái ngươi nhiễm không phải là thiên tài, mà là bom nguyên tử ý…

- Ý ngươi là gì?

- Chuyện dài lắm, nghe ta kể đây này…

Một số ít người biết rõ tình huống đều vội khuyên can.

Chương 1228: Hắn lập tức kinh động đến… ừm… Tim ta (2)

Bọn họ thừa nhận thành phố Nam Giang là một phong thủy bảo địa, nhưng cũng không đến nỗi phải dời hẳn cả mộ tổ tiên đến chứ… Chỉ sợ mọi chuyện đang tốt đẹp, vừa dời phát lại phải hối hận không kịp…

…

Khi khán giả toàn thế giới còn đang bàn luận sôi nổi, hai nhân vật chính đã đi lên đài tỷ thí.

- Tộc trưởng Thiên Hòa, ngươi cảm thấy ai có khả năng thắng cao hơn?

Một vị Ngự Thú Sư Vương Cấp tò mò hỏi.

Trên không trung của đài tỷ thí có khoảng mười vị Ngự Thú Sư Vương Cấp đang đứng tụ một chỗ mà bàn luận.

Chỉ còn có một mình An Đông của Tuyết Quốc là đứng bên cạnh Tần Thiên.

Sau chuyện lúc trước, những người còn lại đều không dám tới gần lão nữa, chỉ sợ sẽ trở thành người bị hại kế tiếp.

Mà bên cạnh Dolly cũng không có một bóng người, thậm chí đến cả vương quốc Bất Hủ luôn luôn thân thiết với hắn ta cũng không dám đến gần.

- Nếu như nhìn cũng có thể biết ai thắng ai thua thì còn tổ chức thi đấu tranh giải làm cái gì nữa?

Tộc trưởng Thiên Hòa lắc đầu nói.

- Nhưng nhìn vào thực lực tổng hợp thì Kiều Na có phần thắng cao hơn một chút.

Mặc dù hắn ta cảm thấy Trần Thư cũng có hơi không hợp thói thường, nhưng nếu chỉ dựa trên lí thuyết khoa học thì đúng là Kiều Na mạnh hơn Trần Thư.

- Không thể nào, Husky của hắn là Hoàng Kim Cấp, cũng mạnh ngang ngửa với Thiên Sứ rồi.

- Nhưng Khế Ước Linh của Kiều Na là Bạch Ngân Tam Tinh.

Tộc trưởng Thiên Hòa mở miệng nói.

- Chênh lệch giữa hai đẳng cấp nhỏ là rất lớn, thế nên hai con Khế Ước Linh của Kiều Na cũng mạnh hơn của Trần Thư một chút.

- Nghe cũng khá là hợp lý.

- Thì đúng là vậy mà!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý, Kiều Na đúng là có ưu thế hơn.

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói đột ngột xuất hiện.

- Có thể có khả năng hắn đột phá ngay trước khi thi đấu không?

- Hả?

Tộc trưởng Thiên Hòa quay đầu nhìn Tần Thiên ở phía xa, hắn ta hỏi.

- Tần hiệu trưởng, ngươi đang chém gió gì đấy?

- Nhìn kìa!

Tần Thiên khiếp sợ chỉ tay vào Trần Thư đứng dưới đài.

- Hả?

Mọi người vội vàng nhìn xuống phía dưới, lập tức chấn động cả người.

Một giây sau đó, bọn họ há to miệng, đầu óc cũng trở nên trống rỗng, không nghĩ được điều gì.

Chỉ thấy Trần Thư vẫn lộ vẻ bình thản, nhưng mỗi khi đi lên một bước, trên người hắn sẽ tản ra linh khí nồng nặc.

- Hắn… Hắn… đây là chiêu gì thế?

Tộc trưởng Thiên Hòa kinh hãi đến lắp bắp, mãi mới nói được một câu.

Là Ngự Thú Sư Vương Cấp, bọn họ cực kỳ nhạy bén với Ngự Thú Lực, mà Trần Thư ở phía dưới rõ ràng là đã sắp đột phá cảnh giới rồi.

Có người thắc mắc hỏi.

- Mẹ nó, đây không phải chỉ đang đi bộ thôi sao?

- Vừa đi bộ vừa đột phá, có gì không hợp lý sao?

Tần Thiên nhún vai một cái, trong mắt ẩn chứa ý cười.

Mặc dù lão đã được chứng kiến những phương thức đột phá kỳ lạ của Trần Thư, nhưng lần nào lão cũng phải khiếp sợ.

Con hàng này đúng là không nói lí lẽ mà!

- Ngươi?

Kiều Na cách Trần Thư gần nhất, nàng ta cũng ngơ ngẩn, chấn động toàn thân.

Làm sao có thể có chuyện đột phá như vậy được chứ?

Ầm ầm…

Trần Thư có vẻ rất bình thản, hắn có thể cảm giác được Ngự Thú Lực trong cơ thể mình đang sôi trào lên.

Tại hiện trường của trận chung kết cuộc so tài toàn cầu, Trần Thư đã sắp đột phá đến Bạch Ngân Tam Tinh!

Nhưng đúng vào lúc này, bởi vì Ngự Thú Lực quá khổng lồ nên trong cơ thể Trần Thư lại xuất hiện rất nhiều sương trắng…

Mới được vài ngày, hắn lại đột phá thêm lần nữa rồi…

- Móa nó! Lại tới nữa à?

Đám người A Lương ngồi phía dưới đều trợn mắt há hốc mồm, nhớ lại cảnh tượng hôm trước Trần Thư cũng đột phá ngay trên sân.

- Các ngươi làm sao thế?

Một khán giả ngồi cạnh bởi vì không biết rõ Trần Thư, mà thực lực bản thân cũng không đủ mạnh, không cảm ứng được Ngự Thú Lực trong cơ thể Trần Thư xảy ra biến hóa, nên hắn ta cũng không rõ đang xảy ra chuyện gì.

- Không có gì.

Vương Tuyệt lắc đầu nói.

- Chỉ là thoáng chốc hắn đã làm cho ta… chấn kinh.

- Lại để cho hắn ra vẻ rồi. Vậy đoàn người kia làm cái gì thế?

Trong mắt A Lương tràn đầy hâm mộ mà nhìn về phía Trần Thư ở trên đài.

Đây là truyền hình trực tiếp toàn cầu đấy, ngươi đột phá dưới sự theo dõi của gần mười tỉ người xem, đây là chuyện trước nay chưa từng xảy ra.

Cho dù là mấy chục năm sau thì sợ rằng cũng vẫn sẽ có người nhớ đến ngươi của ngày hôm nay!

Vô số người thán phục, hóa ra Ngự Thú Sự cũng có thể đột phá kiểu như vậy…

Mọi người đều biết, từ trước đến giờ Ngự Thú Sư đều có xu hướng đột phá trong Linh Lực Thất.

Kết quả ngươi chỉ cần đứng đó thôi thì đã có linh khí không ngừng vọt tới, thế này còn có để cho người bình thường sống nữa hay không?

- Tuyển thủ Trần Thư, ngươi không sao chứ…

Trên đài tỷ thí, người chủ trì lộ vẻ nghi ngờ, hắn ta chỉ là một Ngự Thú Sư cơ sở mà thôi, trên căn bản gần như không cảm ứng được một chút Ngự Thú Lực nào.

- Khá ổn! Ta sắp thăng lên rồi!

Cả người Trần Thư đều chìm trong sương mù trắng. Hiện giờ hắn đang cực kỳ thoải mái.

Chương 1229: Trận chung kết cuộc so tài toàn cầu

Đột phá ngay lúc mấu chốt chẳng những có thể gia tăng tỷ lệ thắng của hắn, mà chủ yếu là… có thể trở thành tiêu điểm đó! Bây giờ, chắc hẳn cả thế giới đều sẽ biết đến hắn của ngày hôm nay rồi…

- Ổn thật à?

Người chủ trì gãi đầu, sao hắn ta cứ có cảm giác người này giống như đang chưng cách thủy vậy nhỉ…

Nhưng đúng vào lúc này, giọng nói của một vị Ngự Thú Sư Vương Cấp truyền đến bên tai người chủ trì, kêu hắn ta cứ tiến hành trận đấu như bình thường.

Lúc này, người chủ trì mới thông báo.

- Bây giờ, xin mời hai vị tiến đến vị trí tác chiến!

Kiều Na nhìn Trần Thư, nhưng hiện tại nàng ta cũng đã không thấy được thân ảnh của hắn nữa rồi.

Sương mù nổi lên khắp bốn phía, mặc dù nàng ta là thiên tài tuyệt thế nhưng lại cứ có cảm giác mình là trâu là ngựa đang đợi lên thớt vậy…

Chẳng bao lâu sau, hai bên đã đi tới vị trí tác chiến của mình.

Lúc này, sương trắng xung quanh Trần Thư đã dần dần nhạt đi, thậm chí đã gần như biến mất.

Chỉ đột phá một đẳng cấp nhỏ, linh khí nhập thể sẽ không mất nhiều thời gian.

- Quả nhiên là Bạch Ngân Tam Tinh!

Trên trời, tộc trưởng Thiên Hòa ngẩn ra, lẩm bẩm một mình.

- Sau khi trở về phải sửa tộc quy thôi! Mẹ nó chứ, tên này thật sự là không chọc vào nổi!

- Ta nguyện xưng là vua ngoại hạng!

Những người còn lại đều khiếp sợ đến không biết phải nói gì.

Nhìn Trần Thư đột phá thoải mái như vậy, lại nhớ lại bản thân mình cố chết cố sống mới đột phá được, sự chênh lệch quá lớn như vậy khiến bọn họ phải hoài nghi nhân sinh…

- Ba người chúng ta mới lên được Bạch Ngân, giờ lại thấp hơn hắn nữa rồi.

Ba người A Lương quay mặt nhìn nhau, vốn tưởng rằng lần này bọn họ đã kéo gần khoảng cách với Trần Thư, nhưng bây giờ hình như lại bị kéo xa rồi.

Bạch Ngân Cấp khác với Hắc Thiết Cấp, mỗi một đẳng cấp nhỏ của Bạch Ngân Cấp cũng đều cần một khoảng thời gian khá dài mới tu luyện ra được.

Thiên tài của Hoa Hạ học phủ cũng chỉ cần là Bạch Ngân Nhất Tinh là đủ điều kiện tốt nghiệp, có thể thấy đột phá khó khăn đến mức nào.

- Đây là điểm chính sao?

Từ Tinh Tinh thở dài, nói.

- Mấu chốt nhất là ta biết hắn lâu như vậy, nhưng cũng chưa từng thấy hắn tu luyện bao giờ…

Nhớ lúc trước, khi còn học trung học, con hàng này ngồi nhà cầu cũng có thể đột phá được. Chuyện tu luyện với hắn không khác gì đi chơi cả.

- Chúng ta phải học cách so sánh với người!

Ánh mắt Phương Tư trở nên thâm trầm, nàng nói.

- Trần Bì đã không thể gọi là người được nữa rồi.

Thật ra nàng mới là người cảm thụ sâu nhất, vốn tưởng rằng Trần Thư chỉ có thể là một người bình thường, thậm chí nàng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để bảo vệ Trần Thư và Đại Lực suốt cả đời này.

Kết quả giờ mới được mấy năm, tên này cứ như là ngồi trên tên lửa vậy, thoắt một cái là đã vượt qua cả nàng luôn rồi.

- Có đạo lý.

Ba người A Lương gật đầu, đồng ý với lời của Phương Tư.

Từ các loại dấu hiệu thì cũng có thể thấy tên này đúng là không giống người cho lắm.

Khi bọn họ còn đang xì xào bàn luận, trên đài tỷ thí đã xuất hiện sáu con Khế Ước Linh.

- Lại mạnh lên không ít.

Nhìn Khế Ước Linh của Trần Thư, mọi người không nhịn được mà ngửa mặt lên trời than thở.

- Òm ọp!

Thân thể của Tiểu Hoàng đã dài đến mười hai thước.

Dù chưa gia trì kĩ năng Cự Đại Hóa, Tiểu Hoàng vẫn khiến người xem cảm giác được áp lực nặng nề.

Thỏ Không Gian ở bên cạnh lại không biến hóa gì rõ ràng cho lắm, bởi vì có kỹ năng Không Gian Quyến Cố Giả nên nó cũng không có cấp bậc kỹ năng.

Khi Trần Thư thăng cấp, Thỏ Không Gian chỉ có thể tăng thêm thuộc tính không gian, đương nhiên nếu may mắn, nó cũng có thể lĩnh ngộ được kỹ năng mới.

- Òm ọp!

Nhìn qua có vẻ Husky không có gì thay đổi, nhưng nếu quan sát cẩn thận là có thể thấy cặp mắt của nó càng ngày càng có vẻ thông minh hơn, thậm chí còn sắp tràn cả ra ngoài luôn rồi.

Hai con Khế Ước Linh nhảy phắt vào trong miệng Tiểu Hoàng.

Ầm…

Cùng lúc đó, tấm bình chướng che chở giữa hai bên cũng bị rút đi.

Biểu thị trận chung kết cuối cùng đã bắt đầu!

Vô luận là tuyển thủ ngồi trên khán đài hay người xem trên toàn cầu thì đều yên lặng lại, đến cả bình luận vẫn luôn nhảy

lên liên tục cũng đã ngừng lại.

Mỗi một người đều nhìn không chớp mắt lên đài tỷ thí, không muốn bỏ qua một giây nào.

Coong!

Con ngươi màu vàng của Thiên Sứ chợt lóe kim quang.

Trường kiếm màu vàng trên tay nó bỗng vang lên tiếng ông ông, thân thể đột nhiên biến mất tại chỗ.

Ầm…

Trong phút chốc, con dấu trên trán đại tiện Tiểu Hoàng đột nhiên nhạt đi, Cường Lực Hộ Thuẫn lv7 lại bị đánh nát chỉ sau một kích!

- Là Bổn Mệnh Vũ Khí đặc hiệu sao?

Trần Thư vẫn bình thản, hắn vừa nhìn đã nhận ra nguyên nhân do đâu.

Theo lý thuyết, cho dù là Hoàng Kim Cấp công kích cũng không thể dễ dàng đánh nổ Cường Lực Hộ Thuẫn đẳng cấp cao như vậy được.

Nhưng Bản Mệnh Vũ Khí của Thỏ Không Gian còn có bốn công kích đặc hiệu, vũ khí của Thiên Sứ cũng sẽ không thua kém gì.

- Òm ọp!

Ngay khi Thiên Sứ sắp chém ra kiếm tiếp theo.

Thân thể Tiểu Hoàng tựa như một khinh khí cầu, đột nhiên phóng to lên gấp mười hai lần!

Chương 1230: Đây thật sự không phải là Hoàng Kim Tổ sao?

Rầm! Thân thể lớn đến đáng sợ như muốn đụng phải Thiên Sứ, khiến Thiên Sứ không thể không thu kiếm rồi nhanh chóng lùi lại.

Nhưng trong nháy mắt, Tiểu Hoàng há to miệng, phun ra một chuỗi kỹ năng nguyên tố.

Vừa hay triệt bỏ đường lui của Thiên Sứ!

Ngay khi hai bên sắp va chạm vào nhau, phía trước Thiên Sứ bỗng xuất hiện một đạo hắc chướng đen như màn đêm thâm thúy.

Vút vút vút…

Kỹ năng nguyên tố của Husky ngay lập tức bị hắc chướng chiếm đoạt, không hề khiến Thiên Sứ bị tổn thương chút nào.

Là Ám Dạ Thú phía xa xa đã ra tay giúp đỡ!

Grao!

Hai con Khế Ước Linh quang ám cười toét miệng, đồng thời tiến lại gần Thiên Sứ, chuẩn bị hợp lực tấn công!

Nhưng ngay khi bọn chúng vừa mới di động thìSlime đã thả Cuồng Phong Phi Hành và Trùng Phong ra.

Rầm rầm…

Thân thể khổng lồ giống như Cự Vô Phách cuồng bạo đụng tới.

Đài tỷ thí vốn to lớn, nay lại có vẻ như không đủ sử dụng nữa.

Coong!

Thiên Sứ nắm chặt trường kiếm trong tay, trên thân thể đột nhiên tỏa ra kim quang chói sáng làm người ta không dám nhìn thẳng!

Đối mặt với Trần Thư, Kiều Na không dám sơ suất một chút nào. Nàng ta trực tiếp để nó thả ra kỹ năng truyền thừa của Vương Cấp.

Mặc dù không bằng kỹ năng Phân Thân của Trần Thư, nhưng cũng có thể khiến cho thực lực của Thiên Sứ đạt được Hoàng Kim Cấp!

Hai con ngươi của Thiên Sứ chợt lóe ra kim quang, rồi đột nhiên chém ra một kiếm!

Đó chính là kỹ năng ngày đó nó sử dụng để phá kỹ năng Băng Hỏa Phong Bạo của Phương Tư!

Coong…

Một đạo kiếm ảnh màu vàng lướt qua toàn bộ đài tỷ thí, độ sắc bén không thể khinh thường!

Trần Thư tập trung tinh thần, hắn và ba con Khế Ước Linh tâm linh tương thông, lập tức cảm nhận được uy lực khổng ẩn chứa bên trong kiếm ảnh này.

Nếu không có gì bất ngờ, chắc chắn Slime sẽ không tiếp nổi…

- Grao grao grao!

Trong nháy mắt, Tiểu Hoàng há to miệng ra, ba đầu chó đồng loạt lộ ra, trong mắt bắn ra hồng quang…

Ầm ầm ầm…

Phía trước kiếm ảnh đột nhiên ngưng tụ ra ba viên vẫn thạch cực lớn được bao bọc bên trong ngọn lửa cháy hừng hực.

Đó chính là kỹ năng Thiên Hỏa Vẫn Thạch Hoàng Kim Cấp!

Ầm ầm…

Thời gian ngưng tụ kỹ năng của hai bên quá ngắn, thoáng chốc là hai bên đã va chạm vào nhau.

Năng lượng kinh khủng từ vụ va chạm tản ra ngoài khiến vòng bảo hộ xung quanh đài tỷ thí liên tục rung lên.

- Con bà nó, đây thật sự không phải là Hoàng Kim Tổ hả?

Có người híp mắt nhìn vòng ánh sáng bảo hộ trên đài. Mặc dù đã ngăn cách khí tức, nhưng bọn họ vẫn có thể cảm nhận được sự đáng sợ bên trong đó.

- Hai người rõ ràng khác một trời một vực so với những tuyển thủ khác.

Ngự Thú Sư Vương Cấp An Đông của Tuyết Quốc thì thẩm, trong mắt hắn ta lộ rõ vẻ kính nể.

Nếu không có gì bất ngờ, trong tương lai hai người này chắc chắn có thể tấn cấp thành Vương Cấp, tiền đồ tươi sáng vô

hạn.

Tần Thiên cũng lộ vẻ thán phục, hẳn ta lẩm bẩm.

- Tiểu tử này, rốt cuộc đã cho Khế Ước Linh ăn thuốc gì vậy? Sức sát thương thật đúng là kinh khủng.

Khế Ước Linh của Kiều Na thuộc cấp SSS, xuất hiện biến chất là chuyện bình thường, nhưng ngươi chỉ là một Khế Ước Linh cấp A, có phải quá vô lý rồi hay không hả…

Nhưng vào lúc này, kỹ năng của hai bên tiêu tán gần như cùng một lúc, hiển nhiên là hai bên có thực lực ngang nhau.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng vẫn chạy về phía trước với khí thế kinh người, tạo ra tiếng xé gió kịch liệt.

Mặc dù lực công kích của nó chưa đủ, nhưng tốc độ cao cộng thêm thân thể to lớn vẫn có thể tạo ra uy hiếp nhỏ với Thiên Sứ.

Thiên Sứ chấn động đôi cánh sau lưng, thân thể lập tức biến mất tại chỗ, không hề cưỡng ép ngăn lại đường đi của Tiểu Hoàng.

Ầm…

Tiểu Hoàng vồ hụt, trực tiếp lao thẳng đến phía sau Thiên Sứ.

Tiểu Hoàng đột nhiên xoay người, dường như là bởi vì không có đụng phải Thiên Sứ nên nó có chút nổi nóng.

- Tốc độ của ngươi còn chưa đủ trình.

Kiều Na nhẹ giọng lẩm bẩm. Mặc dù Tiểu Hoàng đã được gia trì kỹ năng Trùng Phong cao cấp, nhưng dù sao thì thân thể của nó cũng quá lớn. Hơn nữa tốc độ của Thiên Sứ cũng đã vượt qua tốc độ mà Hoàng Kim Cấp bình thường có thể có rồi…

Nhưng chỉ trong phút chốc, trên đài lại xuất hiện biến cố!

Chỉ thấy Khế Ước Linh Quang Ám đang tiến đến gần Thiên Sứ đột nhiên bị tập kích!

Vèo vèo…

Hai đạo dây mây thô to màu đen đột nhiên xuất hiện, mạnh mẽ quấn lấy!

Ngay sau đó là ba đạo xiềng xích màu đen tấn công tới, buộc chặt Báo Săn thuộc tính ám!

Vèo vèo vèo…

Phía xa xa, mười tám đạo Băng Thứ sắc bén bay tới, nhắm thẳng vào phần đầu của hai con Khế Ước Linh này.

- Hả?

Kiều Na khẽ biến sắc, không nghĩ tới mục tiêu của Trần Thư lại là hai con Khế Ước Linh còn lại của nàng ta.

Trần Thư nhếch miệng, Thiên Sứ cấp SSS toàn thuộc tính có sức chiến đấu quá cao, muốn giải quyết nó trong thời gian ngắn hoàn toàn là chuyện không thể nào.

Hắn lệnh cho Tiểu Hoàng sử dụng Trùng Phong, chỉ là vì kéo gần khoảng cách để ưu tiên giải quyết hai con Khế Ước Linh còn lại kia thôi.

Grao!

Nhìn thấy Băng Thứ sắp đánh tới, Khế Ước Linh thuộc tính quang gầm lên.

Trên thân thể nó phát ra bạch quang chói mắt, cưỡng ép thoát khỏi khống chế rồi chạy thoát ra xa.

Chương 1231: Đây thật sự không phải là Hoàng Kim Tổ sao? (2)

Đồng thời, cặp mắt của Ám Dạ Thú chợt lóe hắc quang, thân thể lập tức hóa thành một cái bóng. Đó chính là kỹ năng Ám Khu!

- Cơ hội tới rồi!

Trần Thư cười khẽ, Thỏ Không Gian ở trong miệng Tiểu Hoàng xây lên một Không Gian Thông Đạo trong nháy mắt!

Khoảnh khắc Ám Dạ Thú thoát khỏi khống chế.

Thân thể của nó cũng đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa, tựa như bị thứ gì đó hút vào vậy.

- Hả? Không ổn!

Tròng mắt Kiều Na co rút lại, không nghĩ tới Trần Thư lại biết được nhược điểm của kỹ năng Ám Khu!

Ám Khu là một kỹ năng bảo vệ tánh mạng tương đối tốt, nhưng bởi vì cần chuyển hóa thân thể thành một hình thái đặc thù, khiến lúc ban đầu Khế Ước Linh sẽ mất đi quyền kiểm soát thân thể.

Bây giờ nàng ta chỉ có thể bất lực nhìn Khế Ước Linh tiến vào Không Gian Thông Đạo mà không làm được gì.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng vui vẻ, thân thể to lớn trực tiếp rơi xuống phía dưới, tạo ra một trận gió lớn!

Một cửa ra khác của Không Gian Thông Đạo này chính là mặt đất ngay phía dưới Tiểu Hoàng!

Thân thể của Ám Dạ Thú vừa mới xuất hiện đã sắp đối mặt với áp lực lớn nhất từ khi nó sinh ra đến giờ…

Ầm!

Thân thể của Tiểu Hoàng bỗng nhiên rơi xuống khiến toàn bộ đài tỷ thí cũng bị chấn động nhẹ, cảm giác như cái sân cũng sắp không chịu nổi áp lực lớn như vậy nữa rồi.

May mắn là Ám Dạ Thú vẫn duy trì trạng thái Ám Khu nên nó hoàn toàn miễn dịch với Vô Địch Áp Áp Áp của Tiểu Hoàng.

Thân thể nó lưu động, muốn rời khỏi phạm vi thân thể của Tiểu Hoàng.

Nhưng rất nhanh, nó đã cảm giác có gì đó không ổn.

Khi nó di động về phía trước, Slime cũng sẽ lăn về phía trước, khi nó di động về phía sau, Slime cũng lăn về phía sau theo.

- Để xem ngươi còn có thể tránh bằng cách nào nữa?

Trần Thư cười toét miệng. Hôm nay Ám Dạ Thú đã là cá trong chậu, chim trong lồng rồi. Một khi thời gian sử dụng kỹ năng

Ám Khu kết thúc, nó sẽ không thể chạy trốn được nữa.

Trên bầu trời của đài tỷ thí, mười vị Ngự Thú Sư Vương Cấp cũng đã nhìn thấu thế cục này.

Thực lực của Kiều Na đúng là rất cường hãn, nhưng có vẻ như nàng ta đã là rơi vào tiết tấu đánh của Trần Thư, chỉ có thể bị động phá chiêu.

Có người sợ hãi than thở.

- Người này đúng thật là âm hiểm!

Thực ra Ngự Thú Sư cao cấp không đáng sợ lắm.

Đáng sợ là người vừa có thực lực, vừa âm hiểm, còn đặc biệt không cố kỵ người nào…

Ví dụ điển hình trong đó hiển nhiên là tội phạm Nam Giang Trần Thư…

- Nhất định phải cứu ra được!

Kiều Na tự nói với mình một tiếng, hiện giờ nàng ta cũng đã nhận ra được có điều không đúng rồi.

Coong!

Lúc này, Thiên Sứ ở phía xa xa quát lớn, hai cánh chấn động, tay cầm trường kiếm đánh tới!

Nhưng ngay khi nó mới chuẩn bị chạy thì phía trước đột nhiên xuất hiện một củ cà rốt đặc biệt lớn!

Thiên Sứ khẽ biến sắc, nhưng cũng chỉ có thể giơ trường kiếm lên đón đỡ.

Ầm ầm…

Hai bên mỗi người đều lùi lại khoảng mười thước.

- Phù phù…

Thỏ Không Gian cười thô bỉ, hai tay cầm Bản Mệnh Vũ Khí thật chặt, trong mắt tràn đầy chiến ý.

Hai Khế Ước Linh hệ cận chiến chính thức giao chiến!

Vẻ mặt Thiên Sứ lạnh nhạt, hai cánh chấn động, đang định đi vòng qua Thỏ Không Gian nhưng một cổ lực lượng giam cầm lại đột nhiên tấn công tới!

Phù phù…

Thân thể Thỏ Không Gian hơi lóe lên, gần như trong tích tắc là đã đứng cách Thiên Sứ gần một thước.

Nó hung hăng múa may Bản Mệnh Vũ Khí trên tay, đánh thẳng vào khuôn mặt của Thiên Sứ!

Đây được gọi là mắng chửi người chuyên vạch khuyết điểm, đánh người chỉ đánh mặt!

Thỏ Không Gian có thể nói là thừa kế y bát của tội phạm Nam Giang!

Quang Minh Thú phía xa xa cũng gầm lên, hai tròng mắt bỗng chói sáng, muốn thả ra kỹ năng phòng ngự cho Thiên Sứ.

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo lôi đình xuyên qua bầu trời mênh mông, hung hăng đánh lên đầu Quang Minh Thú!

Vẻ mặt của Quang Minh Thú chấn động, chỉ có thể cưỡng ép cắt đứt kỹ năng, tránh khỏi công kích.

Rầm…

Trong phút chốc, công kích của Thỏ Không Gian đã hạ xuống!

Ngay khi công kích chạm vào Thiên Sứ, một củ cà rốt tỏa ra ánh sáng đã kích phát hiệu quả Cưỡng Chế Vỡ Vụn.

Ầm!

Thiên Sứ biến sắc, nó chỉ cảm thấy có một cổ cự lực khổng lồ đang tấn công tới, kèm theo tính phá hoại quỷ dị.

Thân thể nó đột nhiên bay ngược ra ngoài, cho đến mấy chục thước sau mới miễn cưỡng ổn định thân hình lại.

Trần Thư hơi ngẩn ra, lẩm bẩm.

- Ấy? Không bị nứt ra à?

Chỉ thấy Thiên Sứ không có một chút thương thế nào, nhưng kim quang trên người lại ảm đạm một ít.

Vù vù…

Thỏ Không Gian thấy không có đạt tới hiệu quả như mình muốn, lại lần nữa thuấn di đến, đánh về phía mặt Thiên Sứ.

Khuôn mặt Thiên Sứ phát lạnh, trường kiếm trong tay vang lên một tiếng trong veo, bắt đầu đánh giết với Thỏ Không Gian.

Hôm nay, thuộc tính không gian của Thỏ Không Gian cực cao, khiến cho hiệu quả của kỹ năng thuấn di tiến bộ lên không ít.

Không những hạ nhiệt chỉ trong vài giây, mà khoảng cách xa hàng trăm mét, cơ hồ là trong thời gian ngắn Thiên Sứ không thể nào thoát khỏi nó.

Bang bang.

Vũ khí bổn mạng của song phương không ngừng va chạm. Nhưng ngay lúc này, bên trên trường kiếm của Thiên Sứ có một luồng hào quang quỷ dị.

Chương 1232: Hắn vĩnh viễn đều là ở tầng khí quyển…

Ầm! Bên trên cà rốt của Thỏ Không Gian lây dính một vòng kim quang, uy lực tựa hồ bị áp chế xuống. Trần Thư nhíu mày, mở ra bảng thông tin của Thỏ Không Gian. Chỉ thấy vũ khí bổn mạng – Cưỡng Chế Vỡ Vụn vậy mà đang ở trạng thái bị phong ấn.

- Vũ khí của nó có đặc hiệu sao?

Trần Thư sờ lên cái cằm, lại để cho Thỏ Không Gian không nên tấn công mù quáng, mà chỉ là ngăn chặn Thiên Sứ là đủ.

Một lúc sau, Ám Khu dưới thân Ám Dạ Thú thời gian duy trì cuối cùng kết thúc. Mà nó sau cùng cũng không thể chạy ra khỏi phạm vi thân hình Slime.

Vẻ mặt Kiều Na thong dong, mặc dù Ám Dạ Thú nhận lấy sức nặng không thể thừa nhận, nhưng hôm nay, kỹ năng Ám Khu chấm dứt, nó rốt cục có thể phóng thích kỹ năng khác. Nhưng

mà, một giây sau, khuôn mặt Kiều Na biến đổi, Ám Dạ Thú vậy mà không có một chút đáp lại, từng cái kỹ năng đều không thể dùng được.

Trần Thư mỉm cười, Vô Địch Áp Áp Áp đã xuất hiện tác dụng, phong ấn nó tại dưới mông đít.

- Òm ọp! Òm ọp!

Thân hình Tiểu Hoàng đột nhiên thu nhỏ lại, cuối cùng ngừng lại khoảng chừng 50m.

Mà phía dưới nó, lộ ra một cái đầu Ám Dạ Thú chật vật không chịu nổi.

Rống!

Trong mắt Ám Dạ Thú có lửa giận, muốn giãy dụa thoát thân, nhưng không có biện pháp nào cả. Bởi vì nó là tư thế nằm ngửa, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn bầu trời, trong mắt hơi có chút ưu thương. Nhưng ngay lúc này, trước mắt của nó đột nhiên xuất hiện ba đôi mắt thông minh.

- Hả?

Hai mắt Ám Dạ Thú trừng lớn, lập tức đã có dự cảm bất thường.

- Ngao ngao NGAO…

Ba con Husky nhếch miệng cười cười, hai mắt có ánh sáng màu đỏ, chuẩn bị trước tiên siêu độ Ám Dạ Thú.

Trong chốc lát, trong miệng của bọn nó dựng lên ngọn lửa nóng bỏng.

- Không tốt!

Vẻ mặt Kiều Na khẽ biến, lập tức lại để cho Quang Minh Thú ra ứng đối.

Xuy xuy…

Lúc này, trên không trung, vô số điểm sáng màu trắng đánh úp lại, bởi vì số lượng quá kinh khủng, thình lình ngưng tụ trở thành tấm lụa màu trắng.

Rầm rầm rầm!

Vô số điểm sáng màu trắng tập kích đến, thân hình Tiểu Hoàng chấn động, trực tiếp cường hành khiêng nó xuống dưới.

Trong nháy mắt, thân thể của nó xuất hiện thương thế, chảy ra huyết dịch không màu. Nhưng so với việc Sinh Mệnh Lực tràn đầy của nó, cái này chỉ có thể coi là vết thương nhẹ mà thôi.

Lúc này, ba con Husky đã ngưng tụ xong kỹ năng, thuộc tính hỏa đáng sợ bắn vọt ra, thậm chí còn đáng sợ hơn so với Khế Ước Linh Hoàng Kim bình thường!

Ba đợt Tử Vong Hỏa Trụ khủng bố đánh úp lại, đẳng cấp kỹ năng siêu cao tăng thêm thuộc tính hỏa biến thái, uy lực dồn thẳng vào Hoàng Kim Nhị Tinh. Mà cái này cũng là công kích mạnh nhất của Husky!

Hai con ngươi Quang Minh Thú lóe lên, tại phía trên Ám Dạ Thú ngưng tụ ba tầng che chắn màu vàng, hy vọng có thể bảo vệ nó.

Rầm rầm rầm!

Lá chắn như là giấy, lập tức đã bị hỏa trụ xỏ xuyên qua, không phát ra nổi một chút tác dụng.

- Ngao ngao NGAO…

Vẻ mặt Ám Dạ Thú hoảng sợ, vội vàng truyền đạt tin tức cho chủ nhân:

- Chết yểu mất!

Trong lòng Kiều Na có cảm ứng, chỉ có thể thở dài một tiếng, không do dự thu hồi Khế Ước Linh vào không gian ngự thú.

Đến tận đây, Khế Ước Linh thứ nhất bị loại bỏ trên trận xuất hiện!

Trong nháy mắt, toàn trường, thậm chí trên toàn cầu đều một mảnh xôn xao!

- Nữ Thần Kiều Na thất bại sao? Ta còn tưởng rằng có thể miêu tả một cái Thần Thoại bất bại đây này!

- Không phải Kiều Na quá yếu, mà là Hãn Phỉ Nam Giang quá mạnh, hơn nữa một khi nổi giận còn đặc biệt có thực lực!

- Các vị phe Kiều gia đừng quá bi quan, vừa rồi nữ hãn phỉ Phương Tư cũng đào thải hai cái Khế Ước Linh của Kiều Na, nhưng vẫn là thua trận!

- Hãn Phỉ Nam Giang có thể không giống vậy, lừa gạt mình có thể, nhưng không được lừa gạt đoàn người khác!

…

Hiện trường Ngự Thú Sư Vương cấp đều có chút không coi trọng Kiều Na rồi. Thiếu đi một cái Khế Ước Linh, đối với thiên tài đạt trình độ cao nhất mà nói, ảnh hưởng quá lớn.

Hai người đối với độ khống chế kỹ năng đều có thể nói là biến thái, thiếu đi một cái Khế Ước Linh, chẳng những là hao tổn sức chiến đấu, hơn nữa sẽ không thể dùng tổ hợp kỹ năng rồi.

Trên đài, thần sắc Kiều Na bình thản, không có bởi vì bị đào thải một cái Khế Ước Linh mà ảnh hưởng tâm tính. Trần Thư ở đối diện thì nhịn không được vui vẻ, phảng phất đã tưởng tượng được cảnh nắm chức quán quân rồi. Nhưng người hiểu rõ hắn đều biết, vẻ mặt của thằng này chỉ là vì mê hoặc đối thủ mà thôi. Mặc kệ đối thủ tại tầng thứ mấy, hắn vĩnh viễn đều là tại tầng khí quyển…

Vù vù…

Lúc này, Thỏ Không Gian thuấn di một cái, về tới trong miệng Tiểu Hoàng. Trải qua kéo dài vừa rồi, bốn vũ khí đặc hiệu của nó đã bị phong ấn ba cái. Sức chiến đấu của Thỏ Không Gian chủ yếu dựa vào vũ khí bổn mạng, hôm nay tự nhiên thực lực lớn hạ thấp không nhỏ.

Nhưng nó vốn là Khế Ước Linh vẹn toàn cả mặt chiến đấu cùng phụ trợ, các kỹ năng phi chiến đấu khác cũng có thể ảnh hưởng đến tình hình trận chiến.

Thiên Sứ không để ý đến Thỏ Không Gian, mà là tùy ý nó rời đi, trên thực tế muốn quản cũng không thể quản được.

Chương 1233: Hẳn là chỉ số thông minh cùng thực lực của Husky là tương phản?

Hai cánh nó chấn động, qua trong giây lát đã đi tới bên cạnh Quang Minh Thú. Hai cái Khế Ước Linh liếc nhau một cái, đều nhẹ gật đầu lẫn nhau. - Hả?

Trần Thư nao nao, trong mắt hơi có chút thận trọng, thậm chí bản năng đã nhận ra nguy cơ.

Rống!

Quang Minh Thú ngửa mặt lên trời gào thét, hào quang màu trắng chói mắt lập tức tranh thủ tràn ngập. Một luồng khí tức vô cùng quỷ dị tản ra. Trong lúc đó, thân thể của nó lại bị phân giải, hóa thành vô số đốm sáng chói mắt…

- Kỹ năng bảo mệnh, Quang Khu?

Người vây xem phía dưới tự nói một tiếng, trong mắt hơi có chút nghi hoặc:

- Ngươi bị ngu à, vô duyên vô cớ phóng kỹ năng bảo mệnh?

Người bên cạnh nói ra:

- Hơn nữa, Quang Minh Thú của Kiều Na cũng chưa có lĩnh ngộ được cái kỹ năng này đấy.

Ngay tại thời điểm người phía dưới nghị luận, nghi hoặc thoáng qua đã được giải đáp rồi.

Chỉ thấy Quang Minh Thú hóa thành hào quang đột nhiên đi tới phần lưng Thiên Sứ.

Xuy xuy…

Vô số hào quang ngưng tụ, không lâu sau, vậy mà biến thành một đôi cánh chim màu trắng!

Trên thân thể Thiên Sứ xuất hiện khí tức đáng sợ, cánh màu vàng của bản thân cùng cánh màu trắng Quang Minh Thú hóa thành hoà lẫn vào nhau.

- Tổ hợp kỹ năng sao?

Trần Thư giật mình, một giây sau thần sắc biến đổi. Chỉ thấy trên người Tiểu Hoàng lập tức xuất hiện một vết thương!

Thiên Sứ vậy mà tựa như thuấn di, đột nhiên đi tới bên cạnh Tiểu Hoàng. Trải qua gia trì của Quang Minh Thú, tốc độ của

nó đã dồn thẳng vào Hoàng Kim Nhị Tinh, cũng không phải Khế Ước Linh Bạch Ngân có thể đuổi kịp được!

Rầm rầm rầm.

Thần sắc Thiên Sứ lạnh lùng, chém ra một kiếm lại một kiếm, muốn đào thải Slime trước.

- Òm ọp! Òm ọp!

Ánh mắt Tiểu Hoàng kiên nghị, bị coi như đống cát, nó đã có chút tức giận!

Một giây sau, ánh mắt của nó nhìn phía Trần Thư ở phía trên, tựa hồ là thỉnh cầu cái gì.

- Hả?

Trần Thư vốn tưởng rằng Tiểu Hoàng muốn tự bạo rồi. Kết quả, tin tức truyền đến là nó cũng muốn trở lại không gian ngự thú…

- Ngươi có thể có chút cốt khí được không…

Trần Thư nhìn Slime phía dưới, vốn tưởng rằng ngươi mẹ nó phải phản kích, kết quả lại là muốn chạy trốn.

- Không học ta được gì hết…

Hắn tự nói một tiếng, không có thu hồi nó vào không gian ngự thú, mà là lập tức lại để cho Tiểu Hoàng phóng ra kỹ năng.

Rầm rầm…

Tiểu Hoàng dùng Trùng Phong, tốc độ lập tức tăng vọt. Bởi vì tập trung vào thân ảnh Thiên Sứ, chỉ có thể là va đập vào xung quanh.

Tình huống hiện tại, chỉ có thể miêu tả là liều mạng vận khí, không chừng thật có thể đụng vào…

Nhưng mà, Thiên Sứ chẳng những có tốc độ kinh người, ý thức chiến đấu cũng cao siêu, đơn giản đã tránh được Slime ở dưới trạng thái cao tốc.

Rầm rầm rầm.

Thiên Sứ né tránh, đồng thời công kích, không có rơi xuống, không ngừng chém về phía Slime. Trong lúc nhất thời, bên trên thân thể của nó trải rộng miệng vết thương rậm rạp chằng chịt.

Mặc dù so với Sinh Mệnh Lực khổng lồ của nó, từng cái đều là chút thương nhỏ, nhưng tụ tập lại, có chút không thể bỏ qua rồi.

- Đáng tiếc, Đại Tiện kia bị khắc chế hoàn toàn rồi.

Phía trên, một gã Ngự Thú Sư Vương cấp nhẹ nói:

- Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh cũng sẽ bị đào thải.

- Tốc độ của Thiên Sứ quá là nhanh, mặc kệ kỹ năng gì cũng mất đi tác dụng. Cái con Husky kia đã không có đất dụng võ.

Tuyết Quốc – An Đông nhìn phía Tần Thiên, nói ra:

- Lão Tần, tiểu tử này có chút khó đánh đấy.

- Không nóng nảy, hắn có rất nhiều thủ đoạn.

Vẻ mặt Tần Thiên vẫn thong dong, hắn ta không tin Hãn Phỉ Nam Giang sẽ bại trận vì khinh địch như vậy.

- Tiếp tục thời gian dài như vậy đấy sao?

Trần Thư nhíu mày, chỉ thấy ánh sáng mà Quang Minh Thú ngưng tụ thành vẫn không có xu thế tiêu tán.

Hôm nay, hai cái Khế Ước Linh hợp thể, sức chiến đấu đích thật là tăng vọt một mảng lớn.

Nhưng vào lúc này, Thiên Sứ phía dưới nhẹ quát một tiếng, trường kiếm trong tay bộc phát ra ánh sáng chói mắt.

Ông ông…

Chỉ thấy vô số miệng vết thương trên người Tiểu Hoàng xuất hiện ánh sáng, hoà lẫn vào nhau.

- Kỹ năng chung kết, có thể sao?

Trần Thư nhíu mày, y theo trạng thái hiện tại của Tiểu Hoàng, sợ là gượng không nổi.

Ngay tại nháy mắt kỹ năng của Thiên Sứ sắp ngưng tụ xong, thân hình Tiểu Hoàng lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Bất đắc dĩ, Trần Thư chỉ có thể là thu hồi Slime vào không gian ngự thú. Nếu thật sự để cho kỹ năng của Thiên Sứ phóng xuất ra, chỉ sợ bất tử cũng bị trọng thương, đến lúc đó cũng đã không có đã không có sức chiến đấu.

- Ngao ngao…

Tiểu Hoàng biến mất không thấy gì nữa, không trung lập tức xuất hiện ba con Husky thông minh.

- Trần Thư đang gặp bất lợi. Vũ khí Thỏ Không Gian bị phong ấn, Slime lại bị loại bỏ…

A Lương ở phía dưới lẩm bẩm nói:

- Hiện tại, chỉ có thể dựa vào Husky rồi.

Vương Tuyệt gãi gãi đầu, nói:

- Sao ta lại cảm thấy có chút không đáng tin cậy nhỉ…

- Sẽ không đâu, dù sao cũng là Khế Ước Linh mạnh nhất của Trần Bì…

A Lương lắc đầu, vẫn là có chút tin tưởng đối với Husky đấy.

Lúc này, ba con Husky kêu gào hướng phía Thiên Sứ, trong mắt tràn đầy khiêu khích. Nhưng lại hồn nhiên chưa phát giác ra, Tiểu Hoàng đã biến mất, chúng là ở trên không trung…

Chương 1234: Hẳn là chỉ số thông minh cùng thực lực của Husky là tương phản? (2)

Rầm rầm rầm. Một giây sau, ba con Husky lập tức rơi xuống, hơn nữa là đầu chạm đất…

- …

Phía dưới, khóe miệng Vương Tuyệt co lại, nói ra:

- Chúng hình như không biết đầu óc của mình có tác dụng không lớn, ưu tiên bảo vệ thân thể, đây là thông minh hay là không thông minh đây này…

- Mẹ nó, miệng ngươi thật xúi quẩy…

A Lương cùng Tiểu Tinh ngay ngắn trông lại, nhưng trong lòng đã yên lặng đồng ý rồi.

- Ngao ngao…

Ba con Husky tưởng rằng nhận lấy tập kích, trực tiếp kêu to đối với mặt đất, thậm chí vung ra mấy cái kỹ năng…

- Ah… Cái này…

Khóe miệng người xem phía dưới co quắp, thông minh như này thật có thể ngăn được cơn sóng dữ sao?

Một cái Thỏ Không Gian suy yếu tăng thêm ba cái Husky thiếu hụt trí lực…

Phần thắng của Hãn Phỉ Nam Giang giống như không còn lớn nữa…

Đầu A Lương đầy hắc tuyến, nói ra:

- Husky này đích thật là có chút không đáng tin cậy…

- Đã đủ rồi!

Trần Thư cũng thật không ngờ một màn này đấy. Từ khi hắn đột phá, chỉ số thông minh của Husky lại giảm xuống không ít…

- Hẳn là mấy đứa này thực lực cùng chỉ số thông minh bị tương phản hay sao?

Trong đầu của hắn mơ hồ đã có một cái ý nghĩ. Nhưng tình huống hôm nay khẩn cấp, không thể nghĩ lại, bắt đầu toàn diện điều khiển Husky chiến đấu.

Ông…

Trong chốc lát, Thiên Sứ cầm trong tay trường kiếm màu vàng, bay thẳng đến chém tới ba con Husky!

Sức tấn công của Husky kinh người, nhưng lực phòng ngự trên căn bản là không có, chỉ sợ một kiếm đều gượng không nổi đấy.

Hơn nữa tốc độ của nó cũng chậm chạp, ít nhất là không thể so sánh cùng Thiên Sứ, hoàn toàn trốn không thoát một kích này rồi.

- Ngươi sắp thất bại.

Khóe miệng Kiều Na cười nhẹ, trong mắt hơi có chút khát vọng đối với thắng lợi.

Nhưng mà, một giây sau, thân hình ba con Husky ngay ngắn hướng biến mất tại nguyên chỗ, đơn giản tránh qua công kích.

Kỹ năng chuyên môn của Husky, Cẩu Ảnh Mê Tung rốt cục ra sân!

- Hả?

Lần này, người xem bốn phía nhao nhao đều ngây ngẩn cả người.

Đây không phải Nguyên Tố Thú sao? Sao lại có thêm thuấn di rồi hả?

- Sẽ không thật sự cho rằng Slime đã đi ra, Husky sẽ không có năng lực sinh tồn đi chứ?

Trần Thư mỉm cười, thần sắc vô cùng thong dong, không có một chút lo lắng đấy.

Chỉ thấy cánh thiên sứ chấn động, thân hình lại lần nữa biến mất, đã tập trung vào một Husky trong đó.

Trần Thư hết sức chăm chú, bởi vì nguyên nhân chỉ số thông minh của Husky, hắn nhất định phải tự mình điều khiển. Năng lực dự phán nghịch thiên của hắn lại lần nữa thể hiện ra!

Cơ hồ công kích của Thiên Sứ mới xuất hiện, Husky cũng đã hộc ra một đạo Cự Hình Phong Nhận!

- NGAO!

Đồng thời, Husky lại lần nữa thuấn di rời đi, đi thẳng tới hơn trăm thước, vừa mới tránh qua công kích của Thiên Sứ!

Nếu là chậm thêm một cái chớp mắt, chỉ sợ Husky sẽ phải chịu trọng thương.

Thiên Sứ gặp Phong Nhận đánh úp lại, chỉ có thể cầm kiếm đón đỡ, nhưng vẫn bị đẩy lui mấy mét.

Thuộc tính nguyên tố của Husky có thể nói là biến thái, bất kỳ một cái kỹ năng nào cũng cực kỳ đáng sợ, đủ để trọng thương, thậm chí là đập phát chết luôn Khế Ước Linh đồng cấp.

Vù vù…

Bên tai Thiên Sứ lại truyền đến tiếng gió gào thét.

Hai đợt Cự Hình Phong Nhận một trước một sau, đánh úp lại phía đầu Thiên Sứ!

Nó đang muốn đào thoát, lại là một đạo Kịch Độc Mộc Trói đánh úp lại, buộc chặt nó ngay tại chỗ.

Mặc dù gai độc bên trên cây mây không thể bài trừ phòng ngự của nó, nhưng đủ để phát ra tác dụng khống chế.

Ầm ầm.

Hai đạo Phong Nhận lập tức hàng lâm tới, nhưng không có trảm đến đầu của nó, mà là bị kim quang trên người Thiên Sứ chặn lại. Mặc dù là thành công ngăn trở, nhưng kim quang lại ảm đạm không ít.

Uy năng của hai đạo Cự Hình Phong Nhận so với Cưỡng Chế Vỡ Vụn của Thỏ Không Gian đều đáng sợ hơn nhiều.

Xùy~~

Vẻ mặt Thiên Sứ lạnh lùng, trường kiếm trong tay vung lên, chặt đứt dây trói quấn quanh thân hình.

Thân thể của nó lại lần nữa biến mất không thấy gì nữa, chém tới phía Husky.

- Ta cũng không tin ngươi có thể một mực thuấn di!

Sắc mặt Kiều Na ngưng trọng, Husky thuấn di đích thật là phá vỡ dự đoán của nàng ta. Vốn tưởng rằng Slime bị loại bỏ, hai cái Khế Ước Linh còn lại trên cơ bản đều đã không còn tác dụng. Nhưng thật không ngờ, bản thân Husky vậy mà khó chơi như vậy.

Một giây sau, Husky lại là thuấn di biến mất, mà Thiên Sứ không ngừng truy kích đến…

Một bên Thỏ Không Gian thì thỉnh thoảng quấy rối một phen, mượn nhờ kỹ năng thiên phú thuấn di, đồng dạng có thể nói là tới vô ảnh đi vô tung.

Trong lúc nhất thời, người xem hiện trường đều trợn tròn mắt.

Bằng thị lực của bọn hắn, căn bản là không thể tập trung theo thân ảnh Khế Ước Linh được.

Duy nhất có thể chứng kiến, chỉ có năm con Khế Ước Linh thuấn di trở lại, cùng với hào quang của uy năng các loại kỹ năng khủng bố.

- Đây đã không phải là người nữa rồi…

Tuyển thủ phía dưới lẩm bẩm nói, nếu như tuyển thủ còn lại chống lại hai người, quả thực là lấy trứng chọi đá rồi…

Ai cũng thật không ngờ, trận chung kết cuối cùng sẽ là loại cục diện này…

Khán giả toàn cầu đều được thể nghiệm cũng không tệ lắm. Bởi vì có kiểu quay chậm thông qua khoa kỹ thiết bị khiến cho bọn họ có thể để thấy rõ được thân ảnh của mỗi một con Khế Ước Linh.

Chương 1235: Ta tin rằng trong cuộc sống hắn là một người ôn hòa nho nhã…

Nhưng cho dù là chế độ quay chậm thì trận chiến đấu của hai người vẫn vô cùng giật gân, khiến cho đám khán giả liên tiếp kêu lên đầy sợ hãi. - Con Husky này thật sự có thể thuấn di liên tục như vậy sao? Mẹ nó, cái này còn biến thái hơn cả con Thỏ Không Gian kia nữa đó!

Vẻ mặt của các Khế Ước Linh Vương Cấp ở phía trên đều vô cùng quái dị.

Trong lúc nhất thời, bọn hắn thế mà không thể phân rõ được rốt cuộc thì ai mới là Khế Ước Linh không gian nữa…

Thời gian từng bước trôi qua.

Thời gian Phân Thân của Husky đã kết thúc, thế nhưng bản thể của nó vẫn đang không ngừng thuấn di như cũ.

An Đông của Tuyết Quốc nhìn về phía Tần Thiên ở bên cạnh mà hỏi:

- Lão Tần, còn có loại kỹ năng như Vô Hạn Thuấn Di này ư?

- Hình như là không có ấy…

Tần Thiên thân là phó hiệu trưởng của học phủ, tất nhiên là lão sẽ nắm giữ đủ loại kiến thức. Thế nhưng lão tỉ mỉ nhớ lại từng con Khế Ước Linh không gian đã từng xuất hiện trên Lam Tinh, hình như thật sự không hề có kỹ năng này, hơn nữa còn là một Nguyên Tố Thú nữa chứ…

An Đông lẩm bẩm nói:

- Vốn còn cho rằng Nguyên Tố Thú lĩnh ngộ được Phân Thân đã quá là không hợp thói thường rồi, kết quả ta vẫn còn quá non nớt…

- Tiểu tử này…

Tần Thiên nhìn về phía Trần Thư ở phía dưới, lão cũng đã từng chứng kiến Thuấn Di của Husky rồi. Vốn lão còn cho rằng kỹ năng này sẽ có cực hạn, kết quả hiện tại xem ra dường như thật sự là một Vô Hạn Thuấn Di không hợp thói thường.

Vô Hạn Thuấn Di phối hợp với kỹ năng thương tổn nghịch thiên, quả thực là gần như là một sự tồn tại không thể giải thích được!

Thứ duy nhất có thể khống chế được nó, e rằng cũng chỉ có kỹ năng khống chế có tính chỉ định hoặc là phạm vi lớn. Nhưng hiển nhiên, tốc độ của Thiên Sứ, lực công kích, phòng ngự, vân vân… các phương diện đều có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, chỉ duy nhất không có kỹ năng loại khống chế nào thôi.

Điểm khống chế của Kiều Na chính là ở Ám Dạ Thú, đáng tiếc là đã bị Trần Thư đào thải ngay từ đầu mất rồi.

Hiện tại xem ra, toàn bộ trận chiến đấu đều đã nằm hết trong lòng bàn tay của Trần Thư rồi…

- Dây dưa với Husky của ta?

Trần Thư mỉm cười, bộ dạng vẫn vô cùng thong dong như cũ.

Bởi vì khoảng cách ngẫu nhiên cùng với phương hướng ngẫu nhiên nên kỹ năng chuyên môn Cẩu Ảnh Mê Tung của Husky lại có hơi tà ác.

Nhưng bây giờ kẻ địch chỉ còn có một mình Thiên Sứ, chỉ cần có thể rời đi trong nháy mắt là đã đủ rồi.

- Gâu gâu gâu!

Hai mắt Husky toát ra hồng quang. Một đạo lôi đình chói mắt phun ra, nháy mắt đã đánh úp về phía Thiên Sứ. Mà bản thân nó thì lại biến mất tại chỗ, tránh thoát khỏi kiếm khí của Thiên Sứ dễ như trở bàn tay.

Một cái chớp mắt tiếp theo, thân thể của nó đã xuất hiện, thế mà lại đi tới trên đầu Thiên Sứ…

Cẩu trảo của nó tóm lấy vai của Thiên Sứ, đầu nó hướng xuống thấp theo bản năng, vừa đúng lúc hay nhìn thấy gương mặt lạnh như sương của Thiên Sứ…

Husky không hề bị ảnh hưởng một chút nào, thậm chí trên khóe miệng của nó còn câu lên thành một nụ cười tà mị.

Có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục!

Vèo!

Vẻ mặt của Thiên Sứ vô cùng lạnh nhạt, trường kiếm của nó quét về phía trước, trong nháy mắt đã chém ra một đạo kiếm

khí sắc bén.

- Gâu!

Đôi mắt của Husky lóe lên, một đạo đại phong bạo đáng sợ xuất hiện, xé rách thân thể của Thiên Sứ.

Mà nó thì lại đi tới một nơi cách đó cả trăm mét, dễ dàng tránh thoát được công kích.

Sắc mặt Thiên Sứ lạnh nhạt, hai con mắt màu vàng óng xuất hiện một tia giận dữ.

Nó thế mà lại bị một cái chó cưỡi lên trên đầu, hơn nữa lại còn là một con Husky nữa chứ!

Linh hồn của nó… đã bị giẫm đạp rồi!

Ngay khi Thiên Sứ chuẩn bị lại tiến công thêm lần nữa, Quang Dực màu trắng phía sau lưng bỗng chốc cũng tan biến mất!

- Hả?

Trần Thư sửng sốt, tiếp sau đó cũng đã hiểu rõ được thế cục!

- Grao!

Quang Minh Thú xuất hiện ngay bên cạnh Thiên Sứ nhưng khí tức của nó cũng lộ ra một chút suy yếu.

Hiển nhiên, kỹ năng hóa thành Quang Dực cũng có tác dụng phụ!

Mà Thiên Sứ ở bên cạnh, tốc độ thoáng cái là đã trở nên chậm lại, năng lực thuấn di gần như đã biến mất rồi.

Hai con Khế Ước Linh liếc nhìn nhau, trong mắt đều toát ra vẻ không cam lòng, cứ như thể là đánh không lại vậy…

Ngay trong lúc bọn hắn còn đang ngây người, một củ cà rốt vô cùng to lớn mạnh mẽ đánh tới!

Lực chú ý của hai con Khế Ước Linh vẫn luôn đặt trên người Husky, chỉ một thoáng chốc là đã đột nhiên bị đánh một đòn không kịp chuẩn bị.

Trong nháy mắt khi cà rốt va chạm vào thân thể của chúng nó, phía trên bỗng xuất hiện một đạo quang mang, hiệu quả

Cưỡng Chế Vỡ Vụn vừa đúng lúc phát động!

Hiển nhiên, hiệu quả phong ấn của Thiên Sứ lúc trước đã biến mất…

Ầm!

Thiên Sứ cùng Quang Minh Thú bay ngược ra sau, trên người cũng đồng loạt tuôn ra một đạo huyết hoa, mạnh mẽ đập lên trên phần giáp ranh của đài tỷ thí, cuối cùng rơi xuống dưới đất.

Thiên Sứ cấp SSS cuối cùng cũng bị thương!

Phía xa xa, Thỏ Không Gian cùng với Husky đứng song song với nhau, dáng vẻ cùng động tác của chúng nó quả thực là bản sao của Trần Thư, lộ ra khí chất của một tên tội phạm…

Chương 1236: Ta tin rằng trong cuộc sống hắn là một người ôn hòa nho nhã… (2)

– Thật đúng là chủ nhân thế nào thì Khế Ước Linh sẽ thế ấy… Mọi người nhộn nhịp cảm thán, đã là minh bạch Kiều Na đại thế đã mất.

- Trần Thư…

Kiều Na thở dài một cái, ánh mắt nàng ta nhìn về phía Trần Thư ở trên đài tác chiến. Mà Trần Thư cũng ngẩng đầu lên, trong mắt có ẩn chứa ý cười, dùng khẩu hình miệng mà nói:

- Thật ra thì ngươi đánh cũng không tệ, nhưng có biết vì sao lại bại bởi ta không?

- Vì sao?

- Bởi vì…

Rầm rầm rầm!

Trên đài tỷ thí lại truyền đến một tiếng nổ mạnh, Thiên Sứ cùng Quang Minh Thú lại một lần nữa bị đủ loại kỹ năng nguyên tố đánh bay…

Không giống với Thỏ Không Gian, mức độ thương tổn của Husky đã tăng mạnh, gần như là đã đánh cho Quang Minh Thú bị trọng thương chỉ trong một cái chớp mắt, mà Thiên Sứ cũng bị thương không nhẹ.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, hắn nói:

- Bởi vì ngươi không biết đánh lén…

- ?

Kiều Na giật giật khóe miệng giật một cái, không nghĩ tới nàng ta đã sắp thua rồi mà con hàng này lại còn đi đánh lén nàng ta nữa…

Theo lý mà nói, lúc này không phải nên buông lỏng cảnh giác mà nói một vài lời của kẻ thắng lợi nên nói sao…

Trần Thư mỉm cười, chỉ cần đối phương không bị đào thải hoàn toàn thì hắn đều sẽ không từ thủ đoạn mà đánh bẹp rồi lại nói sau!

Những người còn lại cũng đồng loạt im thin thít.

Con hàng này không hề có một chút phong phạm mà thiên tài đỉnh cấp nên có nào cả!

Dolly siết chặt hai nắm tay, trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng. Hắn ta quay đầu nhìn về Tần Thiên.

Ngay lúc hắn ta đang muốn mở miệng, sau đó bỗng dưng lại nghĩ đến cái gì đó, đầu tiên là kéo dài khoảng cách rồi mới lớn tiếng nói:

- Tần hiệu trưởng, tuyển thủ của các ngươi đều là như vậy cả ư? Lúc này mà còn đi đánh lén người khác nữa.

- ?

Tần Thiên quay đầu nhìn hắn ta, vẻ mặt vô cùng cổ quái, phảng phất cứ như đang nhìn một tên ngốc vậy.

Trong mắt của An Đông đang đứng bên cạnh hiện lên một tia giễu cợt, hắn ta nói:

- Dolly, trận chiến đấu giữa Ngự Thú Sư vốn là không từ thủ đoạn nào, bằng không nhân loại làm sao có thể ngăn cản hung

thú xâm lấn được đây

- Hừ!

Vẻ mặt Dolly vô cùng lạnh lẽo, hắn ta nói:

- Bây giờ chỉ là đang tranh tài thôi, cũng không phải đang tác chiến với hung thú, có thể giống nhau được sao?

- Tranh tài chẳng phải cũng là mô phỏng từ chiến đấu thực tế ư?

An Động nhíu mày nói:

- Bằng không trước đây cũng sẽ không xuất hiện tình cảnh Khế Ước Linh tử vong. Huống chi, tuyển thủ Trần Thư chỉ là có hơi dũng mãnh trong lúc chiến đấu thôi. Ta tin trong cuộc sống bình thường hắn là một người rất ôn hòa lễ độ…

- Đại ca, đừng nói nữa…

Tần Thiên ở bên cạnh hơi huých vào cánh tay của An Đông. Ngay cả lão mà cũng có chút không nghe nổi nữa rồi.

Trên thực tế, con hàng Trần Thư này bất kể là trong trường hợp nào cũng đều bày ra dáng dấp của một tên tội phạm cả…

Ngay lúc mọi người đang ở đây nghị luận thì trên sân đấu, Kiều Na đã thu hồi hai con Khế Ước Linh của mình lại rồi…

Quang Minh Thú của nàng ta đã bị trọng thương, hơn nữa bản thân cũng đã trở nên suy yếu vô cùng, không hề có chút sức chiến đấu nào.

Tuy rằng Thiên Sứ vẫn còn có sức lực để đánh một trận, thế nhưng không có kỹ năng khống chế, nó đã bị Husky khống chế hoàn toàn rồi.

Hiển nhiên, nàng ta đã không có một chút hi vọng nào để lật bàn nữa.

Đến tận đây, trên đài tỷ thí to như vậy mà chỉ còn lại có Husky cùng với Thỏ Không Gian.

Hai con Khế Ước Linh vẫn chưa trở lại Ngự Thú Không Gian mà lại đi vòng quanh khắp cả trường đấu, muốn bày mỗi một góc độ của mình ra cho khán giả toàn cầu thấy.

Bộ dạng vô lại quả thật giống hệ như đúc với Trần Thư…

Trận đấu thế giới của Bạch Ngân Tổ được cả vạn người chú ý tới đã trôi qua được một đoạn thời gian!

Vẻ mặt người chủ trì đều tràn đầy không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể dựa theo quy trình mà đọc lên:

- Để chúng ta chúc mừng Trần Thư, tuyển thủ đến từ Hoa Quốc đã đạt được vị trí quán quân trong trận thi đấu Bạch Ngân khắp thế giới năm nay!

Trong lúc nhất thời, tuyển thủ khắp toàn trường cũng không nhịn được mà lên tiếng hoan hô.

Tuy rằng Trần Thư đối nhân xử thế có hơi âm hiểm, hơn nữa không thèm nói võ đức, nhưng vẫn có không ít người hi vọng hắn sẽ giành lấy được giải quán quân.

- Thắng rồi? Chiến thắng rồi sao?

A Lương lẩm bẩm nói, trong mắt vẫn có một cảm giác tựa như ảo giác vậy.

- Hắn thật sự đã giành được chức vô địch thế giới rồi…

Từ Tinh Tinh tự nhủ, hồi tưởng lại Trần Thư ở thời kỳ trung học.

Ai có thể ngờ được tên thiếu niên bị mắc bệnh nặng lúc trước, thế mà cuối cùng lại giành được danh tiếng vô địch thế giới, trở thành người mạnh nhất trong thế hệ trẻ toàn cầu cơ chứ!

- Thắng rồi! Thắng rồi!

Vẻ mặt của Phương Tư ở phía dưới đầy kích động, thân thể nàng hơi run lên, trong mắt tràn ngập sự vui sướng cùng cực.

Cùng lúc đó, toàn bộ Lam Tinh cũng trở nên vô cùng náo nhiệt!

Người ủng hộ Trần Thư ít nhất cũng có đến mười mấy tỷ người. Trong lúc nhất thời, đủ loại tiếng kêu vang vọng cả đất trời.

- Thắng rồi! Ta biết ngay tội phạm Nam Giang có thể giành chiến thắng mà!

Chương 1237: Kỹ năng chuyên môn: Không Gian Đánh Dấu

Vẻ mặt của người chủ trì cứng đờ lại. Nếu như nhà ngươi nói như vậy, thế cũng chẳng thú vị chút nào đâu nhé… Hắn ta hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm tình của mình rồi mới mở miệng nói tiếp:

- Hiện tại, chắc hẳn tâm tình của ngươi tương đối xúc động nhỉ? Ta có thể đại biểu cho khán giả khắp toàn cầu, phỏng vấn ngươi một vài vấn đề chứ?

Trần Thư nghe xong lời này, trong mắt hắn lập tức tỏa ra tia quang mang kích động. Hắn xoay người mở túi tác chiến của mình, lấy ra một chồng tài liệu văn bản.

- ?

Vẻ mặt của người chủ trì hơi giật mình. Tiếp sau đó, hắn ta bỗng trừng lớn hai mắt.

Bộp!

Tần Thiên ở phía dưới vỗ vỗ trán của mình, lão đã phát giác được có điều không ổn rồi.

- Nếu như không muốn trận tranh tài xảy ra vấn đề thì lập tức bỏ cái vòng phỏng vấn đó đi!

Lão vội vã mượn thiết bị khoa kỹ mà nhẹ giọng nói với người chủ trì.

- Hả?

Người chủ trì ở trên đài hơi sửng sốt, trong tai nghe lập tức truyền đến giọng nói của Tần Thiên.

Hắn ta nhìn các Ngự Thú Sư Vương Cấp còn lại ở bên trên, bọn hắn cũng đã nghe thấy nhưng lại không có một ai lên tiếng ngăn cản cả.

Nói đùa cái gì thế?

Lúc trước Dolly muốn ngăn trở Tần Thiên, cuối cùng kết cục mọi người đều đã nhìn thấy cả rồi, ai còn dám làm trái ý kiến

của lão nữa chứ?

Huống chi đây cũng chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Người chủ trì yên lặng gật đầu một cái, sau đó mới đưa mắt nhìn ánh mắt mong chờ của Trần Thư mà nói:

- Xem ra đồng học Trần Thư vẫn chưa có chuẩn bị tốt. Vậy thì sau này nếu có cơ hội, lần sau chúng ta lại phỏng vấn tiếp vậy!

- ?

Trong nháy mắt, Trần Thư lập tức trừng lớn hai mắt.

Mẹ nó chứ, ta móc ra cả một xấp giấy dày như vậy, thế mà ngươi lại nói rằng ta vẫn chưa có chuẩn bị tốt?

- Trận chung kết của Hắc Thiết Tổ vào buổi chiều vẫn sẽ được tiến hành như thường lệ, hoan nghênh mọi người đến xem đúng giờ!

Người chủ trì mỉm cười, sau đó bèn cắt đứt thiết bị phát sóng trực tiếp toàn cầu.

Khi ánh mắt của hắn ta nhìn về phía Trần Thư, vẻ mặt thoáng chốc đã cứng ngắc lại.

Chỉ thấy Trần Thư đã thu hồi tài liệu văn bản lại, đang lụi lọi tìm kiếm cái gì đó trong trong túi xách tác chiến, đồng thời còn lẩm bẩm:

- Ngươi đây là chưa từng nếm thử tư vị của phân urê đúng không?

- …

Vẻ mặt của người chủ trì đầy kinh hãi, hắn ta vội vàng nói:

- Ca! Ca! Đây không phải là ý của ta, đây là Tần hiệu trưởng bảo ta làm như vậy mà!

- Tần hiệu trưởng?

Trần Thư nhướng mày, nhìn phía người chủ trì mà nói:

- Thật sao?

- Nếu như ngươi dám gạt ta, vậy không đơn thuần chỉ là chuyện của ngươi thôi đâu mà còn dính dáng đến mộ tổ tiên

nhà ngươi nữa đó!

- …

Người chủ trì giật giật khóe miệng, hắn ta nói:

- Thật mà, nói gì thì nói ta cũng không dám lừa ngươi đâu!

Con hàng này ngay cả Ngự Thú Sư Vương Cấp mà cũng có thể giết, một tên Ngự Thú Sư cấp cơ sở như hắn ta, có ăn gan rồng mật gấu cũng không dám chọc vào hắn đâu!

Vẻ mặt Trần Thư đầy u oán mà nhìn về phía Tần Thiên. So với đoạt giải quán quân, thật ra thì hắn càng thích tiết mục phỏng vấn hơn…

Tần Thiên thì lại giả bộ như không nhìn thấy. Lão bay vút lên bầu trời, thảo luận về chuyện kết thúc trận thi đấu thế giới cùng với các Ngự Thú Sư Vương Cấp khác.

- A…

Trần Thư chỉ có thể thở dài đầy bất đắc dĩ mà rời khỏi đài tỷ thí.

- Trần Bì, chúc mừng ngươi nha!

Phía dưới, đám người A Lương nhộn nhịp cười rộn ràng, bọn họ đều thật tâm cảm thấy vui mừng thay cho Trần Thư.

Hiện tại bởi vì Trần Thư nên khoảng tầm mười tỷ người dân trên toàn quốc đều dâng trào cảm giác vinh dự to lớn. Nhất là khi tuổi tác của Trần Thư còn nhỏ như thế, chỉ mới có hai mươi hai tuổi, thế mà đã đoạt được vinh dự cao nhất của Ngự Thú Sư rồi!

- Cũng tạm thôi.

Trần Thư miễn cưỡng nở một nụ cười, không nghĩ tới màn phỏng vấn của mình lại chết yểu như vậy!

A Lương nhướng mày mà nói:

- Ngươi đây là làm sao thế hả? Nhìn uể oải thế?

- Đúng đó, đoạt giải quán quân còn không vui sao? Quá đáng quá rồi nhé!

Đám người Vương Tuyệt cũng xông tới, trong mắt đều có ẩn chứa vẻ khó hiểu.

- Các huynh đệ!

Trần Thư nhìn mọi người một chút, sau đó mới chậm rãi nói:

- Nếu như có người nhằm vào ta, các ngươi sẽ làm thế nào?

- Nhằm vào? Ai thế?

Vương Tuyệt lập tức đứng dậy, ôm lấy bả vai của Trần Thư mà nói:

- Ai dám nhằm vào ngươi, nói cho ta nghe! Buổi tối ta sẽ để Không Gian Điểu xử lý hắn ngay!

- Còn có người dám nhằm vào huynh đệ của ta nữa sao?

Mặt mũi A Lương cũng tràn đầy nghĩa khí mà đi tới, nói:

- Ngươi nói tên ra đi, còn lại giao cho bọn ta là được rồi!

Trong mắt Trần Thư hiện lên một tia cảm động, không ngờ mọi người vậy mà lại trượng nghĩa như thế.

- Thực ra không cần đâu, ta chỉ là nói một chút thôi.

- Trần Bì, như vậy thật không giống tác phong tội phạm của ngươi cho lắm!

Vương Tuyệt bật cười khi nghe những lời đó, sau đó hắn ta lại nghiêm túc nói:

- Ngươi chỉ cần nói tên ra, hắn có thực lực của hắn, ta có lai lịch của ta, rồi sẽ lập tức cho hắn biết tại sao bông hoa lại có màu đỏ!

Chương 1238: Biết co biết duỗi, đây mới là phong thái của tội phạm

Trần Thư thở dài, chậm rãi nói: - Tần Thiên!

- ?

Vẻ mặt của tất cả mọi người thoáng chốc đã sững lại, bầu không khí như đông cứng lại ngay lập tức, một khung cảnh

hoàn toàn tĩnh lặng.

- Cái gì nhỉ, bữa trưa hôm nay ngươi muốn ăn món gì?

Vương Tuyệt ho khan một tiếng rồi nói:

- Ta về trước chuẩn bị cho mọi người.

- Cùng nhau đi!

A Lương nói tiếp:

- Xem thi đấu cả buổi sáng, giờ thực sự có chút đói bụng rồi.

Nói tới đây, vẻ mặt của mọi người trông rất tự nhiên, ai nấy đều đã chuẩn bị sẵn rồi rời đi.

Khoé miệng Trần Thư không khỏi giật giật, hắn nói:

- Không phải lúc nãy vừa mới nói muốn xuất đầu giúp ta sao?

- Đầu heo (*)? Được! Bữa trưa hôm nay sẽ làm đầu heo!

(*) chơi chữ: 整猪 : xuất đầu và 猪 头 : đầu heo đồng âm

- …

Đầu Trần Thư hiện đầy hắc tuyến, hắn nhủ thầm:

- Rốt cuộc ta đang mong chờ cái quái gì thế này?

- Trần Bì à.

Từ Tinh Tinh vỗ vai hắn rồi nói:

- Có câu nói, lùi một bước biển rộng trời cao. Nếu là Bạch Ngân Ngự Thú Sư trở xuống thì chúng ta còn có thể đánh một trận, còn Vương Cấp như này thì thôi bỏ đi.

- Thành thật mà nói thì không phải là sợ.

A Lương cũng đi tới, nói:

- Quan trọng người ta là hiệu trưởng đấy, chúng ta chỉ là học sinh thôi, ngươi có còn muốn tốt nghiệp nữa không?

Vương Tuyệt gật đầu tiếp lời:

- Đúng vậy, nếu như không phải là hiệu trưởng thì cho dù có là Truyền Kỳ Cấp thì ta cũng có thể làm cho hắn ta xây xẩm mặt mày!

- Thôi dẹp đi!

Trần Thư lắc đầu nói:

- Xem ra phải dựa vào chính mình tự tìm đường lui thôi!

- Xây xẩm cái gì?

Ngay lúc này, Tần Thiên lặng lẽ đi tới bên cạnh mọi người.

Thân thể Vương Tuyệt run lên nói:

- Ấy… hiệu trưởng, không có gì.

- Khoác lác ít thôi!

Tần Thiên mỉm cười, sau đó nhìn về phía Trần Thư mà hỏi:

- Trần Bì, ngươi vừa nói dựa vào chính mình? Là làm gì vậy?

Những ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Trần Thư.

Bây giờ thủ phạm đang ở ngay trước mặt, họ muốn xem Trần Thư sẽ làm gì tiếp theo.

Trần Thư thoáng chốc cũng giật mình, rồi tiếp lời:

- Cái gì? Vừa rồi ta có nói chuyện sao?

- …

Ánh mắt mọi người co rụt lại, giả ngu giả ngây thật sự chỉ có ngươi!

- Là ta đã yêu cầu người dẫn chương trình hủy bỏ cuộc phỏng vấn trước đó.

Tần Thiên vỗ vỗ vai Trần Thư rồi nói tiếp:

- Ngươi sẽ không trách hiệu trưởng này đâu đúng không?

- Sao lại trách được chứ!

Trần Thư cười nói:

- Ta mắc chứng sợ xã hội nên không thích hợp để phỏng vấn. Cảm ơn hiệu trưởng đã thông cảm!

- …

Trên đầu nhóm người hiện đầy hắc tuyến, thực sự lời quỷ quái gì ngươi cũng có thể nói ra được!

Vẻ mặt của Trần Thư rất bình tĩnh, không có chút khó chịu nào cả.

Biết co biết duỗi, đây mới là phong thái của tội phạm!

- Sợ xã hội, hội chứng sợ xã hội!

Vẻ mặt Tần Thiên trịnh trọng, sửa sang lại:

- Không phải là mang lại nỗi sợ cho xã hội, cái này thì liên quan cái rắm gì tới ngươi chứ!

- …

Trần Thư cười khan nói:

- Cũng không khác biệt lắm, không khác biệt lắm.

Một nhóm người đang cười nói rôm rả dưới ánh mắt ghen tị của mọi người, sau đó rời khỏi khu vực gần Tỷ Thí Đài.

…

Vào buổi trưa, Trần Thư xoa tay nói một cách hào hứng:

- Hiệu trưởng, khi nào thì giải thưởng quán quân cuộc thi đấu thế giới của chúng ta sẽ được phân phát vậy?

- Hôm nay thi đấu kết thúc, ngày mai sẽ là lễ trao thưởng.

Tần Thiên cười nói:

- Đứa nhỏ nhà ngươi chính là bên thắng lớn nhất của cuộc thi đấu thế giới.

- Hết cách rồi, thực lực quá mạnh mà.

Trần Thư thở dài một tiếng, hắn nói:

- Nhìn ra toàn cầu, thật sự là không ai có thể đánh lại được. Cảm giác giống như là đi vào viện dưỡng lão vậy.

- ?

Mọi người tròn xoe đôi mắt, ngươi miêu tả cái kiểu gì thế?

Một nhóm người đang tụ tập xung quanh, ăn một bữa ăn của Khế Ước Linh Vương Cấp một cách giản dị tự nhiên.

Sau bữa trưa, Trần Thư mở miệng nói:

- Buổi chiều các ngươi đi xem đi, ta không tham gia đâu, Hắc Thiết Cấp có gì đáng xem đâu chứ.

Nói xong, hắn bèn quay trở về phòng của mình.

- Để hắn ra vẻ à?

Liễu Phong nhìn bóng lưng của Trần Thư, không ngờ hắn vậy mà lại không xem trực tiếp trận chung kết của Hắc Thiết tổ.

- Ta cũng không xem đâu.

A Lương đứng lên nói:

- Bây giờ ta đã là Bạch Ngân Cấp rồi, Hắc Thiết nhỏ nhoi kia thật sự không có gì hứng thú cả.

- Ta cũng vậy!

- Ta cũng vậy!

Vương Tuyệt và Từ Tinh Tinh cũng lên tiếng, sau quay trở về phòng của mình.

Sau một trận thi đấu như vậy, tinh thần của họ đều rất căng thẳng. Bây giờ đã kết thúc rồi, cuối cùng cũng đã đến lúc nghỉ ngơi.

- Đám tiểu tử này…

Tần Thiên và Liễu Phong chỉ biết nhìn nhau mà mỉm cười lắc đầu, cũng không ngăn cản họ.

Đặc biệt là với kinh nghiệm chiến đấu của Trần Thư, việc xem trận thi đấu của Hắc Thiết tổ thật sự không có tác dụng gì cả.

…

Trận thi đấu vào buổi chiều sẽ sớm bắt đầu, mặc dù cũng là trận chung kết, nhưng rõ ràng là không nổi bằng Bạch Ngân tổ lúc sáng.

Một nguyên do là một nhóm cùng tác chiến sẽ càng chú trọng hơn về phối hợp và hiểu ngầm, mà không phải là khả năng cá nhân, tính thưởng thức cũng không bằng Bạch Ngân tổ.

Chương 1239: Biết co biết duỗi, đây mới là phong thái của tội phạm (2)

Một nguyên do nữa là không có nhân vật nào đặc biệt nổi bật trong Hắc Thiết tổ cả. Cuộc thi đấu sớm kết thúc nhưng kết quả cuối cùng khiến không ít người bất ngờ.

Đội ngũ thắng lợi vậy mà lại đến từ Lan Quốc!

Vốn là một quốc gia nhỏ, việc giành chức quán quân mới chỉ xảy ra một lần trong lịch sử, có thể nói là khá hiếm.

Tại thời điểm này, giải quán quân cuộc thi đấu thế giới được nhiều người mong đợi đã chính thức kết thúc!

Và ngày mai, các Ngự Thú Sư Vương Cấp của nhiều quốc gia sẽ phát phần thưởng cho các đội giành được thứ hạng!

Ban đêm, Trần Thư nằm trằn trọc trên giường, trong lòng cứ mong chờ phần thưởng quán quân sẽ phân phát thế nào.

- Không Gian Thần Kỹ chắc chắn là cho con thỏ béo dùng rồi…

Trần Thư gác tay ra phía sau đầu mà lẩm bẩm:

- Hai miếng Hoàng Kim Chân Bảo tạm thời giữ lại, bây giờ mà chiếm lấy cũng hơi lãng phí. Nửa cái thi thể Hoàng Kim Quân Vương còn lại là tự mình ăn sao? Hay là đưa cho Thỏ Không Gian nhỉ…

Trong mắt hắn hiện lên vẻ trầm tư, càng nghĩ càng xao động.

Phần thưởng quán quân của cuộc thi đấu thế giới hiển nhiên cao hơn cuộc thi đấu toàn quốc.

Đương nhiên, trong số đó, quý giá nhất vẫn là Không Gian Thần Kỹ, đây là một kỹ năng mà thậm chí kỹ năng của Thú Hoàng cũng không sánh được.

- Đúng rồi, còn có một hạn ngạch thăm dò cho Tinh Không di tích nữa…

Trần Thư cân nhắc, mặc dù không hiểu nhưng chỉ cần thấy hai chữ di tích thì có nghĩa đó là một phần thưởng rất lớn rồi.

- Nếu mà tiêu hoá hết phần thưởng thì việc sánh ngang với Hoàng Kim Cấp là ở trong tầm tay thôi.

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong.

Hắn vừa mới trở thành Bạch Ngân Tam Tinh, có lẽ còn cách Hoàng Kim Cấp một đoạn thời gian nữa, tốt hơn là nên ưu tiên luyện hóa Khế Ước Linh trước đã.

Husky của hắn đã tương đương với Hoàng Kim Cấp rồi nhưng Slime và Thỏ Không Gian vẫn còn kém hơn một chút, tức là vẫn có một chút lực cản.

Nghĩ đến đây, Trần Thư mở tấm bảng của ba Khế Ước Linh ra.

Hắn đột phá đến Bạch Ngân Tam Tinh, Khế Ước Linh không lĩnh hội được kỹ năng mới nhưng lại khiến một số cấp độ kỹ năng tăng lên.

Trong số đó, Chân Thương Băng Thích và Lôi Đình Oanh Kích của Husky mỗi loại được nâng lên một cấp. Cường Lực Hộ Thuẫn của Slime được nâng lên một cấp, Phản Chấn Chi Lực được nâng lên hai cấp.

Còn đối với Thỏ Không Gian, thuộc tính Không Gian tăng khoảng 3%.

Sức chiến đấu của hắn không ngừng tiến lên Hoàng Kim Cấp, nếu được cho thêm một chút thời gian nữa, hắn nhất định có thể vượt cấp chiến đấu.

- Giải quán quân của cuộc thi đấu thế giới đoạt được rồi, và điều tiếp theo là vấn đề việc làm…

Trần Thư nghĩ mãi nghĩ mãi đến mức có hơi buồn ngủ, quả thực là đau đầu mà.

Hắn ngáp dài một hơi, mê man chìm vào giấc ngủ, tự nhủ:

- Quả là… không được, ta sẽ… xuất ngoại… thành lập một băng nhóm tội phạm…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư thức dậy rất sớm, chỉ cảm thấy cả người sảng khoái.

- Các huynh đệ, mau thức dậy nào!

Trần Thư hét vọng từ bên ngoài phòng của mọi người:

- Hôm nay ca phải đi lãnh Thần Kỹ!

- Mẹ nó, còn sớm như vậy, có đến mức hay không hả?

Mọi người đều vẫn lim dim ngái ngủ, đi ra khỏi phòng.

- Nhanh lên, hôm nay chúng ta đều là nhân vật chính, tất nhiên phải đi sớm hơn rồi.

Trần Thư chỉ vào đồ ăn trên bàn trong đại sảnh, nói:

- Hôm nay tội phạm ca có lòng nấu ăn, đặc biệt chiêu đãi mọi người một bữa ăn ngon.

Mọi người hít hà một hơi, quả nhiên ngửi được mùi thơm nồng đậm, thoáng chốc cơn buồn ngủ cũng tan biến rất nhiều.

- Các ngươi nói xem, hôm nay chúng ta nên mặc trang phục gì đây?

Trần Thư gắp một miếng thịt lợn lên, nói:

- Ta cảm thấy trang phục bệnh nhân không tồi, chấn động toàn trường đấy! Hơn nữa nó còn có thể chứng minh rằng chúng ta chưa quên sơ tâm của mình.

- Đồng ý!

Từ Tinh Tinh nhanh chóng gật đầu rồi nói:

- Nhân tiện chúng ta có thể tuyên truyền rộng rãi một chút, thế là công ty trang phục bệnh nhân của ta có thể chính thức được thành lập rồi!

- Có cơ hội kinh doanh!

A Lương và Vương Tuyệt đều gật đầu đồng ý.

- Trước kia người nhà đều nói ta không làm được việc gì đàng hoàng…

Đôi mắt của Từ Tinh Tinh sáng lên vì phấn khích, hắn tiếp lời:

- Ta muốn họ hiểu rằng ta có thể xây dựng một đế quốc thương nghiệp khổng lồ còn lớn hơn cả công ty gia tộc chỉ bằng bộ trang phục bệnh nhân của mình!

- Bốn người các ngươi dẹp hết đi!

Tần Thiên đi tới, nói:

- Hôm nay đều mặc đồng phục của Hoa Hạ học phủ hết cho ta!

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư và những người khác đều hiện đầy cay đắng, vậy thì một chút cá tính cũng không có luôn.

- Bốn người các ngươi đều là học sinh, không mặc đồng phục học sinh mà muốn mặc đồ bệnh nhân, chuyện hoang đường gì thế?

Tần Thiên nhếch môi nói:

- Dù sao thì hôm nay nhất định cũng phải mặc đồng phục, nếu không thì làm sao thế giới biết các ngươi đều chỉ là học sinh được đây?

- Không cần đâu mà hiệu trưởng, chúng ta nhìn vào là đã rất giống học sinh rồi.

Vương Tuyệt dang hai tay ra, tiếp tục nói:

- Nhưng mà Trần Thư có thể mặc, hắn trông giống tội phạm chứ không hề giống một học sinh.

- Xéo đi! Muốn mặc thì cùng nhau mặc!

Chương 1240: Mọi người đều hướng về nghi lễ trao thưởng

Trần Thư cho Vương Tuyệt một động tác đậm chất quốc tế rồi nói: - Một mình ta mặc đồng phục học sinh, đó không phải là bệnh hoạn hả?

- Nhất định phải mặc cho ta, nếu không thì các ngươi không cần nghĩ tới giấy chứng nhận tốt nghiệp nữa!

Vẻ mặt Tần Thiên đầy nghiêm túc. Bây giờ thật không dễ dàng gì mới có cơ hội quảng bá học phủ, tất nhiên lão sẽ không bỏ qua.

Trong lòng lão có một tia vui mừng, hiện tại địa vị học phủ đã là hàng đầu trên thế giới, e rằng sẽ không có tranh cãi gì đúng không?

- Ấy…

Trần Thư cùng những người còn lại đều khẽ thở dài, nhưng họ chỉ có thể chấp nhận nhượng bộ và mặc lại bộ đồng phục học sinh đã bị cất xó từ lâu của mình.

Trên thực tế, họ dường như chưa mặc nó dù chỉ một lần…

…

Vào buổi sáng, Tỷ Thí Đài vẫn bị đám người vây kín, cả thiết bị truyền hình trực tiếp các hướng cũng đều được bật từ rất sớm.

Mặc dù hôm nay không có thi đấu gì đặc biệt, nhưng mọi thứ vẫn diễn ra rất sôi nổi, có thể nhìn thấy giải thưởng chấn động thế giới đến cỡ nào.

Gần cả chục tỷ người dân trên khắp thế giới, hầu hết trong số họ cũng chăm chú vào chương trình phát sóng trực tiếp.

Thứ họ muốn thấy nhất chính là Không Gian Thần Kỹ mà Trần Thư sắp được nhận.

Trò vui này đừng nói là gặp rồi, thậm chí nghe thôi cũng chưa từng nghe qua. Hơn nữa đây không phải là một người tầm thường, mà là Ngự Thú Sư có cấp bậc tương đương với Vương Cấp.

Trong các bài báo khoa học phổ biến của Ngự Thú Giới, cấp độ cao nhất là Thú Hoàng Kỹ, áp đảo cả Hoàng Kim Quân Vương Kỹ nữa.

Còn về phần Thần Kỹ, các Ngự Thú Sư đều nhất trí rằng đó chỉ có một Khế Ước Linh cụ thể mới có thể lĩnh hội được với xác suất rất nhỏ, không phải là cứ đi săn hung thú là có thể có được.

Nếu không phải là Truyền Kỳ Ngự Thú Sư thì e rằng ngay cả Ngự Thú Sư Vương Cấp cũng không có cơ hội nhìn thấy nó nữa là.

Thần Kỹ còn trên cả Thú Hoàng, thậm chí còn có cảm giác nghịch thiên hơn một chút.

Vô số người đều muốn nhìn xem, rốt cuộc là loại hung thú gì mới có thể xuất ra trình độ kỹ năng đẳng cấp này.

Ngay lúc này, Trần Thư và nhóm của hắn đã đến Tỷ Thí Đài, nhưng xung quanh đều bị biển người vây kín, qua một lúc rồi cũng không thể vào được.

Trần Thư vỗ vai người trước mặt mà hỏi:

- Huynh đài à, lát nữa ngươi phải lên sân khấu nhận giải sao?

- Không phải, ta chỉ đang góp phần náo nhiệt thôi!

- Vậy sao ngươi tiếp cận gần như thế?

Trần Thư lớn tiếng nói:

- Các vị nhường đường một chút đi, ngươi nói không lên nhận giải, vậy thì loanh quanh ở đây làm gì? Tháng chín cùng nhau sưởi ấm à?

- …

Khóe miệng mọi người giật giật khi nghe thấy giọng nói rẻ rúng này, bọn họ thật sự rất muốn đánh chết hắn.

Nhưng thật không may, thực sự là không thể đánh bại được…

Đám đông lần lượt nhường đường, để những tuyển thủ cần có mặt trên khán đài tiến đến khu vực lân cận của Tỷ Thí Đài.

Người dẫn chương trình đi đến chính giữa Tỷ Thí Đài rồi nói lớn:

- Bây giờ, xin mời quán quân của Bạch Ngân Tổ, Trần Thư!

Với một cái hất đầu, Trần Thư sải bước đi lên Tỷ Thí Đài.

- Răng rắc răng rắc!

Các thiết bị xung quanh liên tục chụp ảnh, ghi lại hình ảnh của Trần Thư từ mọi góc độ. Ánh mắt của toàn thế giới hiện đều đang tập trung vào đây cả!

- Xin chào các vị, xin chào các vị!

Trần Thư đang mặc đồng phục học sinh màu xanh trắng với huy hiệu của Hoa Hạ học phủ cài trên ngực!

Hắn nở nụ cười trên môi, bình tĩnh đi đến bên cạnh người dẫn chương trình.

- Tuyển thủ Trần Thư chỉ mới hai mươi hai tuổi, nhưng với nghị lực phi thường, hắn đã vượt qua mọi chặng đường và xuất sắc giành danh hiệu quán quân!

Người dẫn chương trình cười nói tiếp:

- Tuổi vẫn còn trẻ như vậy, có thể nói là đã tạo ra tiền lệ cho cuộc thi đấu thế giới!

- Bây giờ xin mời Tần Thiên, hiệu trưởng Hoa Hạ học phủ sẽ đích thân trao giải thưởng cho hắn!

Theo yêu cầu của Tần Thiên, người dẫn chương trình cố gắng đơn giản hóa quá trình trao giải hết mức có thể, đề phòng Trần Thư lại làm ra những chuyện khó lường khác.

Tần Thiên mặc một bộ âu phục chỉnh tề, trên mặt nở nụ cười nhạt, mà ngay bên cạnh lão có một cành cây xanh biếc đang nâng một một cái khay màu vàng đang đựng giải thưởng của quán quân trên đó.

Đối với kỹ năng Không Gian Thần Kỹ mà lão nhân gia đặc biệt đưa ra, Tần Thiên tất nhiên không yên tâm để cho những Ngự Thú Sư Vương Cấp khác lên ban phát.

Tần Thiên đi tới trước mặt Trần Thư, đồng thời lấy khăn che trên khay vàng ra.

Chỉ thấy hai viên đá sáng chói rực rỡ đang tỏa ra một thứ hơi thở kỳ lạ, đúng là đến từ Chân Bảo của Hoàng Kim Quân Vương!

Ngay bên cạnh viên đá là một cái lọ nhỏ trong suốt, bên trong chứa một giọt huyết dịch đỏ tươi!

Mà ở bốn phía xung quanh huyết dịch, không gian rõ ràng đã bị bóp méo, nhưng vì có cái lọ nên nó mới không thể ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài.

- Đây là…

Trần Thư không khỏi giật mình, nhìn về phía huyết dịch.

Trong phút chốc, những ánh mắt từ khắp nơi đổ về, nhìn chằm chằm vào huyết dịch đó!

- Không Gian Thần Kỹ!

Ở phía dưới khán đài, hai tay Lâm Hàn đang bấu chặt, vẻ tham lam trong mắt gần như tràn ra.

Chương 1241: Hiệu trưởng à, người không phải là antifan đấy chứ…

Hơn nữa trong tay hắn ta là một hạt châu trong suốt không màu đang run rẩy, dường như xuất hiện cả tiếng vang cộng hưởng. - Đây là giải thưởng quý giá nhất từ trước đến nay!

Có người tự nhủ với chính mình, mang theo ánh mắt đầy ghen tị. Không cần nói tới tiểu bối của Bạch Ngân Cấp, mà thậm chí cả Ngự Thú Sư Vương Cấp có lẽ cũng không đủ tư cách để sử dụng Thần Kỹ nữa là.

Người bên cạnh nói:

- Không chỉ là trong lịch sử thôi đâu, đến tương lai cũng khó mà xuất hiện đấy.

Mặc dù không hiểu tại sao Truyền Kỳ của Hoa Quốc lại muốn thu thập tài nguyên cơ sở, nhưng đó rõ ràng là tình huống đặc biệt, nếu không thì sẽ không xuất hiện Thần Kỹ rồi.

Nhưng không may, Thần Kỹ vẫn bị Hoa Quốc lấy lại, tương đương với việc bọn họ đã thu được phần lớn Ngự Thú Tài Nguyên một cách vô ích.

Điều này có thể nói là có lợi cho Hoa Quốc rồi!

- Hiệu trưởng, ta muốn hỏi một chút…

Trần Thư nhìn thẳng vào huyết dịch trong lọ kia, hắn nói:

- Đây chính xác là kỹ năng gì thế?

- Một thứ khá là biến thái…

Giọng điệu Tần Thiên thoáng dừng chốc lát rồi lại tiếp tục nói:

- Không Gian Thần Kỹ!

- ?

Hai mắt Trần Thư trợn tròn, ngươi chơi cái trò gì thế hả? Nói với không nói cũng có khác gì nhau đâu chứ.

- Ta cũng không biết!

Tần Thiên nhún vai nói:

- Loại đồ chơi này chưa từng xuất hiện trên thế giới, lão gia tử cũng không có nói cho ta, làm sao ta biết được chứ?

- Có thể là đợi sau khi Khế Ước Linh của ngươi đoạt được thì nhất định sẽ hiểu ngay thôi.

- Vậy hả…

Trần Thư khẽ gật đầu, hắn nói tiếp:

- Quả thực là có chút làm khó cho người rồi, đây không phải là thứ mà Vương Cấp có thể tiếp xúc được.

- ?

Tần Thiên nghe vậy thì có hơi sửng sốt. Mẹ nó ngươi là một Bạch Ngân Cấp mà cũng có mặt mũi nói những lời như vậy sao?

- Thế còn nửa cỗ thi thể của Quân Vương thì sao?

Trần Thư liếc nhìn cái khay, hỏi tiếp:

- Còn số người của Di Tích kia nữa.

- Ngươi cảm thấy hai thứ này có thể để vừa vặn trên một cái khay sao?

Tần Thiên lắc đầu nói:

- Đừng lo lắng, sau khi xuống đài rồi ta sẽ giao cho ngươi!

- Vậy thì được.

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm nói:

- Ta chỉ sợ bị người khác cắt xén nửa chừng thôi.

- Ai mà dám cắt xén đồ của ngươi chứ?

Nói xong, lão mỉm cười mà rời khỏi Tỷ Thí Đài.

Nhìn thấy một màn này, người dẫn chương trình một lần nữa lớn tiếng nói:

- Bây giờ xin mời Kiều Na, á quân của Bạch Ngân tổ lên đài!

Ngay sau đó, Kiều Na trong bộ lễ phục trắng duyên dáng bước đến, nàng ta nhìn Trần Thư khẽ cười, cố ý đến gần hắn.

Đồng thời, người trao giải thưởng cho nàng ta là Dolly đến từ Liên Minh Tự Do, cũng là người đang bê phần thưởng cho giải Á quân.

Giải thưởng chính của họ chủ yếu là Vật Liệu Hạch Tâm của Thú Hoàng, hơn nữa còn là những mảnh nhỏ, tỷ lệ lĩnh hội thành công không quá cao, so với Thần Kỹ cũng kém hơn một bậc.

Tiếp theo đó, những tuyển thủ còn lại lần lượt lên đài.

Theo quy định của cuộc thi, tám người đứng đầu đều được thưởng rất nhiều tiền, có thể tuyên bố trên đài.

Mười phút sau, ba mươi hai người đã cùng đứng trên sân khấu, trong đó gồm tám người của Bạch Ngân tổ và tám đội ngũ của Hắc Thiết tổ.

Một nhóm người đứng trên Tỷ Thí Đài, đón nhận ánh mắt của vô số người trên thế giới, phong thái tràn đầy tự tin.

Ánh nắng ấm áp len lỏi vừa rơi xuống vai của mỗi người, thoáng chốc cứ như thể ai cũng mang theo gánh nặng của cả hy vọng.

Mọi người trên khắp thế giới đều tin rằng, chỉ cần cho nhóm người này một ít thời gian để trưởng thành thì trong tương lai tới bọn họ chắc chắn sẽ ta sức chèo chống Lam Tinh!

Người dẫn chương trình vẫn cao giọng nói:

- Bây giờ xin mời hiệu trưởng Tần đến từ Hoa Hạ học phủ lên phát biểu đôi lời!

Theo quy trình, trên đài sẽ có một Ngự Thú Sư Vương Cấp, còn cụ thể là ai thì phải quyết định bởi quán quân của Bạch

Ngân tổ là người nào.

Trên mặt vẫn đang nở nụ cười dịu dàng, Tần Thiên bình tĩnh đi tới giữa Tỷ Thí Đài.

- Đầu tiên, ta cảm thấy rất vinh dự khi được tự tay vẽ nên dấu chấm kết thúc thành công tốt đẹp cho cuộc thi đấu thế giới này!

Giọng điệu của Tần Thiên không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo, nhưng lại có khí chất uy nghiêm đầy mạnh mẽ, khiến người ta bất giác bị thuyết phục.

- Trong cuộc thi đấu thế giới lần này, màn trình diễn của tất cả các tuyển thủ đều rất xuất sắc, mức độ ưu việt trong trận chiến đã vượt qua hẳn so với trận trước!

- Nhưng ta cho rằng, nổi bật nhất trong số đó chính là tuyển thủ Trần Thư, đến từ Hoa Quốc!

Những người bên dưới không khỏi ngạc nhiên, thậm chí còn bĩu môi mà xì xào. Hai người căn bản là cùng một hội, không khen Trần Thư mới lạ đó.

Tần Thiên mặc kệ đám người phía dưới, chủ yếu là đối mặt với những thiết bị phát sóng trực tiếp phía trước, lão nói tiếp:

- Cấp bậc của Khế Ước Linh của hắn không cao, thậm chí còn không có cấp S, không cùng đẳng cấp với những tuyển thủ khác!

- Mà điều quan trọng nhất là hắn không phải đại công tử của tập đoàn nào hay là người thừa kế của Ngự Thú Gia Tộc gì cả, hắn chỉ xuất thân từ một gia đình bình thường ở một thành phố nhỏ!

Chương 1242: Hiệu trưởng à, người không phải là antifan đấy chứ… (2)

Ngay sau khi nhận xét này được đưa ra, nhiều khán giả trên khắp thế giới đã vô cùng xôn xao, thậm chí có chút không tin. Họ đều đã điều tra thông tin của Trần Thư, nhưng mọi thứ ở trên mạng đều là nửa thật nửa giả.

Bây giờ từ miệng của hiệu trưởng của một học phủ hàng đầu nói ra, đương nhiên tính xác thực này sẽ không còn ai nghi ngờ gì nữa.

Vẻ mặt Tần Thiên nghiêm túc nói:

- Ta có thể rất trách nhiệm mà nói rằng, tất cả tài nguyên của hắn đều là cướp… à không… đều có được nhờ vào sự nỗ lực của bản thân hắn!

Suýt chút nữa thì lão đã nói sai lời, nhưng những người bên dưới không có vẻ gì là ngạc nhiên cả…

Mà Trần Thư ở phía sau giật giật khóe miệng, trong lòng hắn thầm nghĩ:

- Hiệu trưởng à, người không phải là antifan đấy chứ…

- Khụ khụ khụ…

Tần Thiên ho khan một tiếng rồi nói tiếp:

- Điều ta muốn nói là nếu muốn trở thành một Ngự Thú Sư lớn mạnh thì không chỉ cần thiên phú và của cải, mà còn cần cả sự nỗ lực của bản thân nữa!

Lão đột ngột quay lại nhìn Trần Thư rồi hỏi:

- Tuyển thủ Trần Thư, tất cả mọi thứ ngươi có được đều nhờ vào sự nỗ lực của chính mình đúng không?

- Ấy…

Trần Thư thoáng chốc sững sờ, ta nên trả lời thế nào mới được đây?

Nhìn vào thiết bị phát sóng trực tiếp khắp xung quanh, Trần Thư chỉ có thể đứng lên, nói đầy dõng dạc:

- Đúng thế, phải nỗ lực mới có thể đạt được mọi thứ, và tất nhiên cũng cần phải có một chút trợ giúp…

Tần Thiên sửng sốt một chút, sau đó lại hỏi:

- Trợ giúp? Cụ thể hơn là trợ giúp cái gì?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, chẳng lẽ trực tiếp nói là hack sao?

- Ta nghĩ rằng mình đã hiểu ý của tuyển thủ Trần Thư rồi.

Ngay lúc này, Tần Thiên lập tức nhận ra, lão nói tiếp:

- Sự trợ giúp này đề cập đến một môi trường học tập tốt, một nhóm giáo viên và bằng hữu tốt! Có đúng thế không, tuyển thủ Trần Thư?

- Không sai, hoàn toàn không sai!

Trần Thư không khỏi giơ ngón tay cái lên. Quả nhiên không hổ là hiệu trưởng, lực phản ứng của lão thật sự rất lớn đấy!

Sau đó, Tần Thiên còn kể lại những câu chuyện khác nhau của Trần Thư, tất nhiên đều sẽ qua một lớp kính lọc đẹp đẽ, đồng thời cũng nhiều lần nhắc tới Hoa Hạ học phủ.

Mục đích của lão không phải để tuyển sinh, thực tế thì các học phủ hàng đầu trong nước đều đang đào tạo người của mình, không có nhiều nguồn lực cho người nước ngoài.

Tần Thiên nói như vậy, chẳng qua là khoe khoang mà thôi…

Nửa giờ sau, Tần Thiên ho khan một tiếng, sau đó chốt thêm lời cuối cùng.

- Tất nhiên, các tuyển thủ khác đều vẫn rất xuất sắc.

- Đó là tất cả lời phát biểu của ta.

- ?

Khóe mắt của ba mươi mốt người phía sau giật giật, như này là kết thúc rồi sao?

Ngoại trừ Trần Thư, ba mươi mốt người còn lại đều bị ba chữ “tuyển thủ khác” trực tiếp tổng kết?

Đúng thật là có học sinh không hợp thói thường như thế nào thì sẽ có hiệu trưởng vô lý thế đó!

Trong các cuộc thi đấu thế giới trước đây, không có bài phát biểu nào vô nghĩa như vậy cả, cả bài cũng chỉ có hai từ khóa quan trọng:

[Trần Thư] [Hoa Hạ học phủ]…

Người dẫn chương trình thở phào nhẹ nhõm, vậy là bài phát biểu cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Hắn ta bước lên sân khấu nói:

- Được rồi, bây giờ xin mời Hiệu trưởng Tần đứng sang một bên, tiếp theo đây chúng ta hãy cùng chụp một bức ảnh tập thể nào.

Sau khi nói xong, một thiết bị đến ngay trước mặt nhóm người, chuẩn bị sẵn sàng để chụp ảnh.

Người dẫn chương trình nhắc nhở:

- Hãy giơ cao giải thưởng trên tay lên nào!

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, trên mặt đều tràn đầy ý cười.

Nhưng vào lúc này, Lâm Hàn ở bên cạnh lại không làm theo mà đi thẳng đến bên cạnh Trần Thư.

Người dẫn chương trình nhanh chóng nhắc nhở:

- Tuyển thủ Lâm Hàn…

Lâm Hàn không hề để ý đến, từ đầu tới cuối vẫn nhìn Trần Thư, khóe miệng nở một nụ cười nhạt.

- Hả?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt có chút khó hiểu.

Hắn nghĩ thầm trong lòng:

- Nhìn ta chằm chằm như vậy làm gì? Không phải ngươi cũng là một tên biến thái đó chứ…

Những người còn lại đều đồng loạt nhìn về phía Lâm Hàn.

Chẳng lẽ con hàng này lại không phục, muốn giành lại sân bãi của mình ngay tại chỗ đấy chứ?

Nhưng Lâm Hàn lại chỉ hơi mỉm cười, hắn ta nói:

- Trần ca, ta làm bằng hữu với ngươi, ta có thể đứng bên cạnh ngươi chụp tấm ảnh không?

Lúc này mọi người mới chợt hiểu ra, không ngờ đây lại là một người bị tội phạm chinh phục mất?

- Cái này sao…

Trần Thư sửng sốt, rõ ràng là ngây người mất một lúc.

Sau đó, hắn lập tức cười cười mà nói:

- Hoàn toàn không có vấn đề!

- A Lương, ngươi nhường người ta trước một chút đi.

Trần Thư nhìn phía A Lương, một bộ dạng vô cùng nho nhã hiền hoà.

- Hả?

Vẻ mặt của A Lương có hơi sững sờ, nhà ngươi từ lúc nào mà ôn hòa như vậy hả?

Nhưng ngay lúc này, thân thể của hắn chấn động, thế mà lại nhìn thấy trong mắt Trần Thư lóe lên một tia quang mang của tội phạm!

A Lương bất động thanh sắc, đồng thời quả quyết tránh người vị trí.

- Cảm ơn!

Lâm Hàn mỉm cười, đi tới bên cạnh Trần Thư.

Tần Thiên quay đầu nhìn sang, ánh mắt đầy thâm thúy, thế nhưng cũng không nói gì cả.

Chương 1243: Tiếp theo đây chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích

Người chủ trì mở miệng nói: - Được rồi, chúng ta tiếp tục chụp ảnh đi thôi!

Những người còn lại cũng không hề hoài nghi bất kỳ điều gì, ngay cả Kiều Na mà cũng rất có hảo cảm đối với Trần Thư, Lâm Hàn có trở thành cái đuôi sau hắn cũng không phải là chuyện gì quá kỳ quái.

- Mọi người, nhìn vào ống kính đi, giơ phần thưởng trong tay các ngươi lên nào!

Người chủ trì ở bên cạnh chỉ huy:

- Chuẩn bị, ba hai…

Cùng lúc đó, cánh tay phải của Lâm Hàn hơi đong đưa, trên bàn tay bóp lấy một hạt châu trong suốt không màu, mơ hồ tản ra ra sóng dao động không gian.

Hắn ta quay đầu nhìn một góc nghiêng mặt của Trần Thư, trong lòng yên lặng thầm nghĩ.

- Thần Kỹ của ngươi… thuộc về Giáo Hội…

Trên khóe miệng của Lâm Hàn đã hiện lên một vòng nụ cười quỷ dị, tay phải hơi dùng lực một chút.

Phụt!

Chỉ trong chốc lát, một đạo hắc ám phủ ập xuống, kèm theo đó là khí tức tội ác tột cùng!

Đại não của Lâm Hàn u ám, thật sự là không chịu được cái mùi phân hôi thối này.

- A!

Một giây sau, hắn ta không nhịn được mà kêu rên thành tiếng, mà vị trí bên cổ tay phải của hắn ta thì lại đang vắt một thanh đao mổ heo, miệng vết thương đang chảy máu tươi ào ạt. Mà hạt châu nhỏ trong suốt trong tay hắn ta thì đã sớm rơi xuống mặt đất rồi.

- Làm bằng hữu với ta, ngài xứng sao?

Trần Thư đạp mạnh một cái, trực tiếp đá Lâm Hàn bay xa ra mấy mét, đồng thời cũng nhặt hạt châu trên mặt đất lên.

Ngay sau đó, hắn lại đuổi kịp trong nháy mắt, mặt mũi tràn đầy ý cười, tung một quyền lại một quyền ra, bộ dạng hung ác thuộc về tội phạm trong nháy mắt đã bại lộ ra ngoài.

Một màn tàn bạo như vậy trực tiếp khiến cho toàn bộ người trên hiện trường đều choáng váng mặt mày.

Vào buổi lễ khai mạc của trận thi đấu thế giới cũng đã từng xuất hiện chuyện như vậy rồi. Bây giờ cũng đã sắp kết thúc, thế mà vẫn xảy ra chuyện?

Đây là hô ứng từ đầu đến đuôi đúng không?

- Trần Thư!

Ngự Thú Sư Vương Cấp ở phía trên lập tức lên tiếng quát. Ngươi đây là phát điên rồi hả?

Mẹ nó chứ! Đây đang phát sóng trực tiếp toàn cầu đấy!

- Dừng tay cho ta, thật đúng là vô pháp vô thiên!

Ngay đúng lúc này, người đứng đầu của Lan Quốc, một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư triệu hoán bốn con Khế Ước Linh của mình ra.

Hắn ta nhảy vọt lên trên đài chỉ trong chớp mắt, trong mắt tràn ngập vẻ giận dữ cùng lo lắng.

Vèo vèo vèo!

Trong nháy mắt, vô số lá cành màu xanh bắn mạnh tới, tràn ngập tính uy hiếp.

Hoàng Kim Ngự Thú Sư quát lên:

- Tần hiệu trưởng, ngươi có ý gì hả?

Tần Thiên mỉm cười, nói tiếp:

- Chúng ta thân là trưởng bối, không cần phải tham dự vào chuyện này. Tiểu hài tử đánh nhau chơi chơi thôi.

- Đánh chơi chơi?

Những người còn lại đều co rút cả khóe mắt. Chỉ thấy Lâm Hàn đã máu me đầy mặt, toàn bộ tay phải gần như đã bị phế hết cả. Cái này mà gọi là “chơi” thôi sao?

- Tần hiệu trưởng, bây giờ đang là hiện trường phát sóng trực tiếp đấy!

Phía xa xa, Dolly của Liên Minh Tự Do cũng nhích lại gần, hắn ta quát lên:

- Tuyển thủ của Hoa Quốc thật sự coi thường quy tắc mà các thế lực trên toàn cầu chế định ra sao?

- Thế nào? Ngươi muốn động thủ hả?

Tần Thiên nhướng mày, sắc mặt vô cùng ung dung mà nhìn về phía Dolly, bình tĩnh nói:

- Hai ngươi gộp lại cũng không đủ để ta đánh nữa là.

- Ngươi?

Vẻ mặt Dolly âm tình bất định. Bây giờ hắn ta có thể xác định rằng Khế Ước Linh của Tần Thiên đã lâm vào trạng thái suy nhược rồi, còn kém rất xa thời kỳ toàn thịnh.

Thế nhưng hắn ta không dám đánh cược. Nhỡ đâu con hàng này lại liều mạng, làm không tốt hắn ta còn phải hao tổn thêm một hai con Khế Ước Linh nữa thì sao chứ.

Huống chi Lâm Hàn lại là người của Lan Quốc, quả thật chẳng có liên quan gì nhiều đến hắn ta cả.

- Tần hiệu trưởng…

Breen của vương quốc Bất Hủ bèn tiến tới gần, dường như muốn bênh vực kẻ yếu, nhưng lại kiêng kị thực lực của Tần Thiên

Chẳng lẽ thật sự để mặc kệ tuyển thủ chà đạp quy tắc của trận thi đấu thế giới như vậy sao?

- Yên tâm tâm, đừng vội!

Ánh mắt của Tần Thiên vô cùng bình tĩnh. Lão vô cùng tín nhiệm Trần Thư.

Lão thừa nhận, Trần Thư đúng là có chút bệnh nặng, nhưng bình thường thì phát bệnh trong những loại trường hợp này đều là có nguyên nhân cả.

- Mới vậy mà đã ngất đi rồi à?

Trần Thư sửng sốt. Chỉ thấy Lâm Hàn ở dưới người hắn đã hôn mê bất tỉnh, gương mặt sưng vù đáng sợ.

Trong lúc nhất thời, thế mà không thể nhận ra được là người hay là thú…

- Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì hả?

Hoàng Kim Ngự Thú Sư của Lan Quốc chợt quát lên, thậm chí trong mắt cũng đã hiển hiện lên một tia sát ý.

- Ta đây gọi là tự vệ khẩn cấp, có biết hay không hả?

Ánh mắt của Trần Thư rất thong dong, hắn lấy một hạt châu trong suốt không màu từ túi ra.

- Đây là cái quái gì vậy? Ta luôn có một sự xúc động muốn bóp nát nó ấy.

- Ngươi có ý gì hả?

Sắc mặt của tất cả mọi người bên phía Lan Quốc đều hơi thay đổi, trong lòng nháy mắt đã dâng lên một dự cảm không lành.

- Ta nói con hàng này mắc cái mớ gì mà vô duyên vô cớ muốn tiếp cận ta.

Chương 1244: Tiếp theo đây chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích (2)

Trong mắt Trần Thư đã ánh lên một nụ cười nghiền ngẫm, hắn nói: - Không ngờ là ngấp nghé đến Thần Kỹ của tội phạm ca à?

- Ngươi có chứng vọng tưởng à? Ngươi nói gì chả hiểu gì cả!

Tuyển thủ trong Hắc Thiết Tổ của Lan Quốc hừ lạnh mà nói:

- Lan Quốc bọn ta cũng chỉ là tiểu quốc, nhưng như vậy thì có thể tùy ý bị sỉ nhục hay sao hả?

- Cái gọi là quy tắc quốc tế quả thực cứ như một câu chuyện cười vậy. Nhiều Vương Cấp như vậy, thế mà lại không có một ai dám làm gì hắn!

- Được rồi, tém tém lại được rồi đó…

Trần Thư lắc đầu cười một tiếng. Tiếp sau đó, hắn ước lượng hạt châu trong tay mình một chút rồi mới mở miệng nói:

- Ta đã từng nhìn thấy cái đồ chơi này rồi. Nếu như bóp nát nó thì sẽ xuất hiện một cái Không Gian Thông Đạo.

Người của Lan Quốc quát ầm lên:

- Hồ ngôn loạn ngữ! Ngươi bóp nát đi, để xem nó có thể xuất hiện thông đạo hay không?

- Thật sự cho rằng ta là tên ngốc đấy à?

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Để thả người tới cứu các ngươi sao?

Mọi người yên lặng không nói lời nào, tất cả đều có chút không quá rõ ý tứ của Trần Thư. Sao lại nói đến Không Gian Thông Đạo rồi?

- Thật ra thì thứ đồ này thật sự rất vô dụng…

Trần Thư thở dài một cái, hắn nói:

- Ngay cả Đại chủ giáo Hưu mà cũng không gánh nổi, có thể bảo vệ các ngươi được ư?

- Hưu?

Tần Thiên sửng sốt, trong thoáng chốc là đã hiểu ra được.

Trên khóe miệng Trần Thư nhếch lên thành một nụ cười, hắn nói:

- Một đám Cứu Thế Giáo Hội rác rưởi, thế mà lại dám ngấp nghé Thần Kỹ của tội phạm ca…

Trong nháy mắt, vẻ mặt của tất cả mọi người bên phía Lan Quốc đều thay đổi kịch liệt, trong mắt cũng tràn ngập sự sợ hãi và khủng hoảng cùng cực.

Đám người cũng xôn xao một trận. Không ngờ người của Giáo Hội lại trà trộn vào đây.

Trong lúc nhất thời, tầm mười tên Ngự Thú Sư Vương Cấp vây tới, đồng loạt triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra, bày ra một trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Cứ dính đến Cứu Thế Giáo Hội đều không phải chuyện nhỏ nhặt gì!

Chỉ có Hoàng Kim Ngự Thú Sư của Lan Quốc là cưỡng bách bản thân bình tĩnh lại. Nếu như bây giờ tự loạn trận cước, thứ

nghênh đón bọn hắn cũng chỉ có tử vong thôi!

- Thiên tài của đại quốc cứ độc đoán như vậy sao!

Khóe miệng của hắn ta đã nhếch lên một nụ cười đùa cợt, hắn ta nói:

- Không có chứng cứ, cứ há mồm là nói! Buồn cười là toàn cầu đều sẽ đứng về phía các ngươi.

Hắn ta hít sâu một hơi, sau đó bèn quát lớn lên:

- Tiểu quốc bọn ta thật sự không có một chút nhân quyền nào sao?

Trong nháy mắt, vẻ mặt của mỗi một người trong các tiểu quốc đều chấn động, bọn họ đều nhốn nháo thu lại vẻ hoài nghi lúc trước của mình.

Đối phương nói hoàn toàn có đạo lý. Chả có một chút chứng cứ nào, thật sự là không có sức thuyết phục một chút nào cả.

- Vẫn còn giả bộ hả?

Trần Thư mỉm cười, tiếp sau đó, hắn nhìn về phía Lâm Hàn đã ngất đi ở bên cạnh.

- Tiếp theo đây chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích!

Trần Thư đá mạnh một cước khiến cho cả người Lâm Hàn đều trong từ thế mặt hướng xuống lưng đối trời.

Ngay sau đó, hắn lại đưa tay tóm lấy cái này quần cộc của Lâm Hàn.

- Xé rách ra cho ta!

Xoẹt…

Trong nháy mắt, vẻ mặt của người xung quanh đều vô cùng chấn động, ánh mắt trở nên cực kỳ cổ quái.

Cùng lúc đó, khán giả toàn cầu đều sôi trào lên.

- Bà mẹ nó, tội phạm ca thật đúng là biến thái mà!

- Đại ca của ta, đây chính là phát sóng trực tiếp toàn cầu đấy! Đừng có làm càn như vậy được hay không hả!

- Không biết vì cái gì mà ta cứ cảm thấy hưng phấn thế nào ấy!

- …

Tần Thiên cũng giật giật khóe miệng, lão nói:

- Trần Bì!

Bây giờ lão đã có hơi hoài nghi con hàng này sẽ không thật sự nổi điên lên rồi đó chứ…

- Mời mọi người xem!

Trần Thư chỉ về phía mông của Lâm Hàn mà nói:

- Đây chính là do các ngươi muốn đấy nhé!

- …

Đám người ở hiện trường cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, thậm chí còn không nhịn được mà thụt lùi lại mấy bước.

Muốn cái rắm ấy, mọi người cũng không có ai như ngươi cả, tất cả đều là người bình thường đó được không hả…-

- Hử?

Ánh mắt Trần Thư đầy khó hiểu, hắn nói:

- Các ngươi bày ra ánh mắt gì đó hả?

- Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói nữa?

Tần Thiên quát lên.

- Rốt cuộc thì tên tiểu tử ngươi có chuyện gì thế hả? Biến thái cũng phải tuân thủ theo phương pháp cơ bản chứ!

- Cái gì mà phương pháp cơ bản?

Trần Thư sửng sốt, tiếp đó hắn đã lập tức hiểu ra, bèn mở miệng nói:

- Không phải, mẹ nó ta không phải biến thái nhé! Ta chỉ muốn để các ngươi nhìn xem thứ trên mông hắn ta kia kìa!

- Hả? Là thế sao?

Lúc này mọi người mới hiểu ra được, đồng loạt nhìn về phía bờ mông của Lâm Hàn, thế nhưng phía trên cũng không có cái

gì cả.

Tần Thiên sửng sốt, lão quát lên:

- Lại lừa bọn ta?

- Ấy… quên mất… chờ một chút.

Trần Thư lại triệu hoán Thỏ Không Gian, điều khiển nó triệu hoán ra một cái tàn thi của một Khế Ước Linh Vương Cấp.

Từ phía trên, hắn thu thập một chút huyết dịch rồi trực tiếp nhỏ nó lên trên người Lâm Hàn.

Chương 1245: Bởi vì… Ngươi muốn làm bằng hữu với ta đó

Nhìn thấy một màn như vậy, khuôn mặt của tất cả mọi người bên phía Lan Quốc đều kinh hãi, tâm cũng bắt đầu chìm xuống từng chút từng chút một… Tất cả đều bị hắn nhìn thấu cả rồi…

- Hử?

Tần Thiên cũng quay đầu nhìn nhìn kỹ bờ mông của Lâm Hàn.

Nhưng ngay trong nháy mắt đó, mấy đạo kỹ năng đáng sợ đánh về phía Trần Thư.

Tình huống đột nhiên xảy ra vượt ra ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Tại hiện trường cũng có tầm mười tên Vương Cấp, đây không phải hoàn toàn là đi chịu chết ư?

- Hừ!

An Đông của Tuyết Quốc hừ lạnh một tiếng, mà con Khế Ước Linh ở bên cạnh cũng rít lên một tiếng.

Chỉ thấy phía trước người Trần Thư đột nhiên ngưng tụ ra một đạo tường băng không thể bị phá vỡ, dễ dàng ngăn chặn lại công kích đang đánh tới.

- Ngươi muốn làm gì hả?

Ánh mắt của An Đông nhìn về phía Hoàng Kim Ngự Thú Sư của Lan Quốc, trong mắt đã hiển hiện lên một tia địch ý.

- Thoạt nhìn ngươi có hơi hoảng loạn đấy nhé?

Ánh mắt Tần Thiên đầy lạnh nhạt, lão cũng quay đầu nhìn lại.

Đối mặt với uy áp của hai đại Ngự Thú Sư Vương Cấp, trong nháy mắt sắc mặt của đối phương đã trở nên khó coi, chỉ có thể mở miệng nói:

- Tiểu tử này rõ ràng là đang hãm hại Lan Quốc bọn ta, các ngươi thật sự tin chuyện hoang đường của hắn sao?

- Gấp làm gì?

Tần Thiên mỉm cười, nói:

- Có phải đang nói bậy hay không, bọn ta tự biết phân biệt!

Trong lúc nhất thời, mười con Khế Ước Linh Vương Cấp đều để mắt tới hắn ta, hai con ngươi thỉnh thoảng còn lóe ra quang mang, bất cứ lúc nào cũng có thể ngưng kết ra kỹ năng.

Tần Thiên lạnh lẽo nói:

- Còn dám làm càn thế này nữa, ta sẽ làm thịt ngươi ngay tại chỗ!

Ngay đúng lúc này, khi huyết dịch được đổ vào, trên người Lâm Hàn dần dần hiển lộ ra một hình xăm có hình dáng quái dị.

Trong tích tắc, có người nghi hoặc, nhưng cũng có người chấn kinh, thậm chí còn có người muốn bắt tất cả người của Lan Quốc lại ngay tại chỗ.

- Cứu Thế Giáo Hội!

Liễu Phong đang ngồi trên xe lăn, trong mắt vô cùng kiên định.

Hắn ta đã từng cùng Trần Thư tiêu diệt cứ điểm của Giáo Hội rồi, cũng đã từng nhìn thấy hình xăm của thành viên bọn họ.

Tuy rằng có chi tiết khác biệt, nhưng cũng có thể tượng trưng cho sự phân biệt về thân phận, về mặt tổng thể mà nói thì cũng không khác gì nhau cả.

- Ưa…

Ngay đúng lúc này, Lâm Hàn chậm rãi tỉnh lại. Vẻ mặt của hắn ta vô cùng hoảng hốt, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo đã trở nên thanh tỉnh lên không ít.

Chỉ thấy vô số người ở khắp bốn phía đều đưa ánh mắt quái dị mà nhìn chằm chằm về phía cái mông của hắn ta.

Một trận gió mát lạnh phất phơ thổi qua, chỉ trong thoáng chốc là hắn ta đã phát giác được bản thân đang trần trụi, nhất là ý lạnh truyền đến từ trên mông…

Hắn ta sờ sờ phần lưng của mình, thế mà lại có vết máu…

- Các ngươi…

Ánh mắt của hắn trừng lớn, trên mặt xuất hiện vẻ không thể tin được, thậm chí còn có một tia tuyệt vọng.

Hắn ta không phải là đã bị…

Ngay lúc này, Trần Thư mỉm cười, thân thể hơi khom xuống mà nói:

- Có hình xăm nha!

- Sao chứ?

Lâm Hàn sửng sốt. Gần như chỉ trong một cái chớp mắt tiếp theo, hắn ta theo bản năng mà nhấc quần cộc lên, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Hắn ta bại lộ rồi sao?

- Nghe ta giải thích!

Lâm Hàn của Lan Quốc vội vã mở miệng nói:

- Thật ra thì ta…

Rầm rầm rầm…

Trong tích tắc, từng kỹ năng Vương Cấp được phóng thích ra trong nháy mắt, ngay tức khắc đánh về phía tất cả mọi người của Lan Quốc, hoàn toàn không hề lưu tình một chút nào.

- Không cần ẩn giấu nữa đâu, liều lên hết cho ta!

Vẻ mặt của Hoàng Kim Ngự Thú Sư đầy hung ác, hắn ta lập tức ra lệnh.

Nhưng người mạnh nhất trong bọn hắn cũng chỉ mới là một Hoàng Kim Cấp thôi, đó chính là Lâm Hàn đã bị trọng thương, tiếp theo chính là ba tên Hắc Thiết Cấp.

Đối mặt với tầm mười tên Ngự Thú Sư Vương Cấp, thậm chí đều không cần nghĩ cũng biết kết quả sẽ thế nào…

Nhưng điều khiến người ta hoàn toàn không hề ngờ tới chính là Hoàng Kim Ngự Thú Sư vừa la lên liều mạng, kết quả lại lập tức phóng vút về phía xa xa mà lánh nạn. Mà gần như là trong cùng một lúc, Lâm Hàn cùng với ba người của Hắc Thiết Tổ cũng giống như vậy…

Một đám người có thể nói là vô cùng ăn ý, đều quả quyết lựa chọn bán đứng đồng đội…

Nhưng cũng đáng tiếc, bọn họ đều chưa chạy được bao xa thì một đám người đã bị trấn áp ngay tại chỗ, Khế Ước Linh tử thương hơn phân nửa.

Bởi vì muốn thẩm vấn một số tin tức nên mọi người mới giữ lại người sống.

Không bao lâu sau, đám người Lâm Hàn đã bị Phong Linh Tỏa trói chặt lấy, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng và u ám giống như chó chết nằm trên mặt đất vậy.

- Còn muốn chạy?

Trần Thư nhướng mày mà nói.

- Cứu Thế Giáo Hội các ngươi thật đúng là không nhớ kỹ gì cả, còn dám đánh chủ ý lên người tội phạm ca ta đây nữa chứ!

Đám người Lâm Hàn miễn cưỡng ngẩng đầu lên, trong mắt xuất hiện hận ý.

Nếu như không phải tên tiểu tử trước mắt này thì kế hoạch của bọn hắn sao lại thất bại được chứ? Chẳng những có thể thuận lợi thoát đi, hơn nữa còn có thể cướp được phần thưởng của trận thi đấu thế giới nữa.

Chương 1246: Ngươi có thể đừng có bổ đao hay không hả?

Lâm Hàn hít sâu một hơi, đè xuống hận ý trong lòng mà hỏi: - Đến tột cùng là làm thế nào mà ngươi nhìn ra được vậy hả!

Giáo Hội đã mô phỏng kế hoạch vô số lần rồi, bọn hắn tự nhận là làm không có bất kỳ sơ hở nào cả. Cho dù không thể thành công nhưng ít ra thì cũng có thể để bọn hắn thuận lợi rời khỏi Khởi Nguyên Đảo.

Bây giờ thì tốt rồi, chẳng những không cướp được bảo vật mà ngay cả bản thân mình cũng bị tóm lấy luôn.

Những người còn lại cũng đưa mắt nhìn về phía Trần Thư, trong mắt tràn đầy sự khó hiểu.

Không cần nói tới đám người Lâm Hàn, ngay cả một nhóm Ngự Thú Sư Vương Cấp cũng không hiểu làm sao hắn lại biết được.

Theo lý mà nói, người của Giáo Hội sẽ không để bại lộ ra bất kỳ một chút sơ hở nào. Mặc dù tuyển thủ của Lan Quốc có thể giết vào trận chung kết có chút khả nghi, nhưng không thể bởi vì vậy mà phái Khế Ước Linh loại tinh thần tới cưỡng chế vặn hỏi bọn hắn được. Nếu như thật sự làm như vậy, mỗi một tiểu quốc đều sẽ sinh lòng bất mãn, thậm chí là liên hợp lại với nhau để chống lại đại quốc. Đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến thế cục toàn cầu.

- Bởi vì…

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Vừa rồi ngươi muốn làm bằng hữu với ta đó!

- ?

Mặt mũi Lâm Hàn tràn đầy nghi vấn. Những lời này có gì không đúng đâu chứ?

- Muốn làm bằng hữu với tội phạm Nam Giang sao có thể là người tốt được chứ?

Trần Thư nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ:

- Chính vì vậy nên ta mới nảy sinh hoài nghi với ngươi!

- ?

Đầu óc Lâm Hàn đầy mơ màng lại. Mẹ nó chứ, có phải ngươi bị bệnh hay không hả? Chỉ bởi vì điều này thôi sao?

Những người còn lại cũng mang vẻ mặt đầy cổ quái. Chỉ vì những lời này thôi mà ngươi đã trực tiếp ném túi phân vung đao mổ heo rồi sao?

Nhưng vẻ mặt Trần Thư lại rất bình tĩnh. Dù sao thì cũng đều là nói lung tung cả thôi, hắn lại không thể nói là bởi vì hệ thống được mà…

Lúc trước Lâm Hàn khi nói chuyện cùng hắn, trước mắt của Trần Thư bỗng nhiên xuất hiện hệ thống tuyển chọn.

[Lựa chọn số một: Cố gắng giao hảo cùng với Lâm Hàn, tạo quan hệ tốt cùng với Cứu Thế Giáo Hội! Hoàn thành ban thưởng: Trung lượng Ngự Thú Lực]

[Lựa chọn số hai: Yên lặng không nói lời nào, yên lặng theo dõi sự tình! Hoàn thành ban thưởng: trí thông minh của Nguyên Tố Thú tăng 5%]

[Lựa chọn số ba: Chất vấn ngay tại chỗ, vạch trần thân phận của Lâm Hàn! Hoàn thành ban thưởng: Một thiết bị truy tìm Quân Vương! Chú thích: trên người hắn ta có hình xăm của Giáo Hội, cần dùng huyết dịch Vương Cấp đổ vào thì mới hiện hình]

Trên thực tế, nếu như không phải hệ thống thì hắn còn thật sự sẽ không hề hoài nghi đám người Lâm Hàn nữa kìa.

Ngày đó, hắn mang thi thể của đại Khế Ước Linh của Giáo Chủ trở về, nhưng người của Lan Quốc rõ ràng nhìn thấy nhưng lại không hề biểu lộ ra một chút khác thường nào cả, vì vậy mới khiến cho Trần Thư nghĩ rằng trong trận thi đấu không có người của Giáo Hội.

Hiện tại xem ra là bởi vì tố chất tâm lý của đám người Lâm Hàn không tệ.

Lúc mọi người ở đây đều trầm mặc không nói gì thì Kiều Na ở trong đám người yên lặng thụt lùi một bước, đồng thời thu hồi ý nghĩ muốn trở thành bằng hữu với Trần Thư lại…

- Tên điên… Ngươi là tên điên…

Lâm Hàn co rút khóe miệng, hắn ta nói:

- Mẹ nó chứ, ngươi còn không có chứng cứ mà cứ trực tiếp đẩy ta vào chỗ chết như vậy sao?

- Đối với ta mà nói, hoài nghi chính là chứng cứ!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Nhưng nếu quả thật là sai lầm thì ngươi cứ yên tâm, ta sẽ xin lỗi ngươi!

- Đệt mẹ nó!

Tâm tình của Lâm Hàn vô cùng kích động, chỉ cảm thấy bản thân đúng là gặp xui xẻo, thế mà lại bị hãm hại ở đây.

- Sao lại vô duyên vô cớ mắng người vậy chứ? Không có tố chất!

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Được rồi, xử tử ngay tại chỗ đi!

Đối với người của Cứu Thế Giáo Hội, bọn họ đã không thiết phải giam giữ nữa rồi.

Ánh mắt của Lâm Hàn trở nên rét lạnh, hắn ta nói:

- Giết ta, Giáo Hội sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!

Hắn ta cũng được xem như là một trong những thiên tài tuyệt thế của Giáo Hội, tương lai ít nhiều gì cũng sẽ là một cái Đại Chủ Giáo, thậm chí còn rất có khả năng trở thành Giáo Hoàng. Thân phận như thế này thậm chí còn cao hơn cả Hoàng Kim Ngự Thú Sư ở bên cạnh nữa.

- Lại bắt đầu huyễn tưởng à?

Trần Thư nhướng mày, tự tin nói:

- Các ngươi tới bao nhiêu Đại Chủ Giáo, tội phạm ca của ngươi sẽ giết bấy nhiêu người!

Giọng nói của hắn vừa dứt, vòng bảo hộ trên toàn bộ Khởi Nguyên Đảo xuất hiện sự chấn động kịch liệt!

- Hiệu trưởng, bảo vệ ta!

Thân thể Trần Thư run lên. Không cần trùng hợp như vậy chứ?

Hắn nhảy vọt lên một cái theo chiến thuật, trong nháy mắt đã chạy tới sau lưng Tần Thiên.

- …

Tần Thiên giật giật khóe miệng. Vừa rồi không phải tiểu tử ngươi nói đến bao nhiêu giết bấy nhiêu sao…

Vù vù vù vù…

Chỉ trong chốc lát, ở phương bắc hòn đảo xuất hiện âm hưởng quái dị.

- Không ổn rồi, có người xâm lấn!

Hai con ngươi trở nên lạnh lẽo Tần Thiên, trong nháy mắt đã khiến cho năm Khế Ước Linh chuẩn bị sẵn sàng.

Các Vương Cấp còn lại cũng giống như vậy, trong mắt ẩn chứa tia tức giận. Không ngờ thế mà thực sự có người dám đến gây chuyện.

Chương 1247: Ngươi có thể đừng có bổ đao hay không hả? (2)

Rầm rầm rầm… Trong nháy mắt, bên phương bắc xuất hiện một đạo âm hưởng vô cùng to lớn. Chỉ thấy đủ loại cây cối và cự thạch đều bị chém đứt, phảng phất như có một đạo cự nhận vô hình đang đánh tới, muốn chẻ nửa cả hòn đảo này.

- Có Ngự Thú Sư không gian tới!

Tần Thiên mở miệng nhắc nhở, lão đã ý thức được là người của Giáo Hội đến!

- Tới rồi!

Trong mắt của đám người Lâm Hàn xuất hiện một vòng dục vọng sống sót, không nghĩ tới cường giả của Giáo Hội lại thật

sự tiến tới đây.

Một người áo đen đang phi hành trên trời cao, mà trên vai của hắn ta lại có một con Hắc Sắc Tiểu Thú.

Hai con ngươi của Hắc Sắc Tiểu Thú có quang mang, hiển nhiên là đang phóng thích kỹ năng không gian để che đậy thân thể của nó cùng chủ nhân.

Người áo đen vô thanh vô tức mà đi từ phương nam đến khu vực gần đài tỷ thí. Về phần Thứ Nguyên Trảm ở phương bắc, chỉ cần dùng hỏa lực để thu hút là được, hắn ta cũng không tự đại đến mức có thể lấy một địch mười.

- Một đám phế vật!

Người áo đen nhìn về phía đám người Lâm Hàn ở trên đài, trong mắt đã hiển hiện lên tia giận dữ.

Bên trên Khởi Nguyên Đảo được gia tăng thêm Không Gian Lực Trường đặc thù, dẫn đến tất cả tọa độ đều vô cùng hỗn loạn, nhất định phải có Không Gian Châu làm tiếp dẫn thì hắn ta mới có thể vượt giới mà tiến đến đây được.

Nhưng chỉ một việc bóp nát hạt châu nhỏ nhoi như vậy thôi mà đám người Lâm Hàn cũng không làm được. Nhận mệnh lệnh cấp tốc của Giáo Hoàng, hắn ta cũng chỉ có thể tiến đến khu vực phụ cận Khởi Nguyên Đảo, mượn kỹ năng không gian mà tạm thời phá hủy bình chướng của Khởi Nguyên Đảo.

Một đạo lực lượng không gian bao trùm tới, chuẩn bị cứu đám người Lâm Hàn đi trước rồi lại nói sau.

Nhưng một giây sau, một thân thể vô cùng to lớn giáng xuống phía dưới, tựa như là một ngọn núi nhỏ đáng sợ vậy.

Rầm…

Trong nháy mắt, đám người Lâm Hàn đã bị bao phủ, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra thì đã trực tiếp biến thành chiếc bánh bẹp rồi…

- Òm ọp! Òm ọp!

Hai mắt Tiểu Hoàng ngốc manh, một bộ dạng vô tội tột cùng.

- Mẹ nó!

Vẻ mặt của người áo đen khẽ biến. Không nghĩ tới lúc sắp đắc thủ thì lại bị người khác làm hỏng.

Ánh mắt của hắn ta nhìn về phía Trần Thư ở bên cạnh Tần Thiên, chỉ thấy trên mặt tên này vẫn tràn đầy vẻ sợ hãi, thế nhưng khóe miệng lại hiện lên một nụ cười tà ác.

- Tên tiểu tử chết tiệt!

Trong mắt người áo đen đã có một vòng sát ý. Kế hoạch của Giáo Hội hết lần này tới lần khác đều bị hắn phá hoại. Hắn đã trở thành đại địch của cả Giáo Hội rồi.

Lúc này, một đám Ngự Thú Sư Vương Cấp thả kỹ năng phòng ngự ra, chuẩn bị ngăn cản Thứ Nguyên Trảm ở phía trước lại.

- Giết ngươi rồi lại nói sau!

Người áo đen sờ lên trên người con Hắc Sắc Tiểu Thú, sát ý trong mắt cũng không cách nào áp chế được nữa.

Nhưng ngay trong nháy mắt hắn ta quay đầu lại, chỉ thấy trên đầu Hắc Sắc Tiểu Thú thế mà lại treo một dấu ấn nho nhỏ.

Hình dáng của dấu ấn chính là một con thỏ, hơn nữa trên mặt nó còn có một nụ cười bỉ ổi y chang tội phạm.

- Không ổn rồi!

Vẻ mặt người áo đen thay đổi kịch liệt, trong nháy mắt là đã ý thức được có điều không thích hợp.

Vèo vèo vèo…

Trong nháy mắt, vô số cành cây đâm xuyên tới, mang theo lực phá hoại không gì sánh kịp mà trực tiếp nhắm ngay vào người áo đen!

Hắn ta lại bị phát hiện rồi!

Tần Thiên xoay người lại, trực tiếp coi thường Thứ Nguyên Trảm ở phương bắc, trong mắt lão chỉ hiển hiện một tia ý cười thản nhiên.

Tuy rằng lão không nhìn thấy người áo đen kia, nhưng có thể nhìn thấy dấu ấn hình con thỏ trôi nổi bồng bềnh giữa không

trung kia.

Hiện tại, người áo đen đã hoàn toàn hiểu ra rằng hắn ta đã bị Tần Thiên cùng Trần Thư sắp xếp một trận rồi!

Trong ánh mắt của hắn ta tràn ngập vẻ tức giận, đồng thời phía trước người hắn ta cũng xuất hiện một đạo Cự Tích màu vàng.

Điều làm người khác chú ý nhất chính là trên lưng của nó có một đạo vết thương vô cùng nghiêm trọng, trên đó cũng có vô số sợi tơ màu đen quấn quanh, tản ra khí tức hắc ám cường đại.

Đây chính là con Khế Ước Linh đã bị Ám Vương đánh trọng thương lúc trước!

Bởi vì tình huống khẩn cấp, nó vẫn chưa đạt đạt được sự gia trì của lực lượng không gian nên đã trực tiếp bại lộ tại trước mắt mọi người.

Khí tức Vương Cấp tản ra, những người còn lại đều đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Grao!

Cự Tích gầm lên một tiếng trầm thấp, cái đuôi lớn hiện lên kim quang, vô cùng cuồng bạo mà quét cành của mình về phía trước.

Tần Thiên sờ lên con Hồng Sắc Đại Điểu ở bên cạnh. Trong nháy mắt, một tiếng kêu lanh lảnh vang lên, đánh tan kim quang phía trên đuôi đi.

Vụt vụt…

Chiếc nhánh cây cứ như thể một lưỡi đao sắc bén nhất trên thế gian, dễ dàng xuyên thủng đuôi của Cự Tích. Trong lúc nhất thời lại khiến cho hắn ta bị thương không nhẹ, máu me đầm đìa.

- Hừ!

Người áo đen hừ lạnh một tiếng, thu hồi Cự Tích về lại Ngự Thú Không Gian.

Hắn ta nhìn Trần Thư thật sâu một hồi, sau đó đôi mắt của con Hắc Sắc Tiểu Điểu trên bờ vai hắn ta lóe lên quang mang.

Cuối cùng, một người một thú biến mất tại khu vực phụ cận đài tỷ thí.

Chương 1248: Long Uyên xảy ra chuyện

Trên hiện trường không có Khế Ước Linh hệ Không Gian nào cả, muốn giữ hắn ta lại cũng là điều không thể xảy ra. - Lòng dũng cảm thật đúng là lớn quá mà!

Trong mắt mọi người đều có lửa giận, không nghĩ tới một tên Vương cấp mà đã dám xông vào Khởi Nguyên Đảo, thật sự là không để bọn hắn vào trong mắt.

- Thôi bỏ đi. Các đại ca, không cần thiết đâu.

Trần Thư mở miệng nói:

- Chính xác thì các ngươi cũng không giữ hắn ta lại được mà…

- ?

Tầm mười tên Vương Cấp quay phắt đầu lại. Tên tiểu tử ngươi có thể đừng bổ thêm đao vào được không hả?

- Chẳng qua thì tiểu tử ngươi thế mà lại có thể phát hiện ra kế hoạch của hắn, ngươi làm thế nào đấy hả?

Ánh mắt của An Đông bên phía Tuyết Quốc có hơi khó hiểu, liên tục đánh giá Trần Thư, chỉ cảm thấy con hàng này đúng thật là có chút thần kỳ.

Những người còn lại đều cho là sẽ lại xảy ra một trận ác chiến. Dù sao thì người dám mạnh mẽ công kích vào Khởi Nguyên Đảo, không có khả năng không có một chút chuẩn bị nào.

Kết quả chỉ là một tên Vương Cấp hệ Không Gian đến, muốn thừa cơ mà cứu đám người Lâm Hàn đi.

- Trận thế của chúng ta thế này, muốn dựa vào võ lực mà cưỡng ép cứu người, trừ phi là toàn bộ các thành viên của Giáo Hội đều xuất động mới được.

Trần Thư cười cười, hắn nói:

- Nhưng nhỡ đâu có Truyền Kỳ cấp mai phục, không phải sẽ trực tiếp một mẻ hốt gọn bọn hắn ư? Đám người này cũng sẽ không ngu xuẩn như vậy đâu.

Đây cũng không phải là dựa vào hệ thống mà là chính hắn phát giác ra được. Chẳng qua thì cũng may là có kỹ năng chuyên môn Không Gian Đánh Dấu của Thỏ Không Gian, bằng không thì lại thật sự không tìm ra được vị trí cụ thể của đối phương nữa là.

Tần Thiên gật gật đầu, trong mắt có vẻ tán thưởng.

Hiện tại lão đã cảm nhận sâu sắc được sự âm hiểm của con hàng này rồi, đủ loại ám chiêu có thể nói là hạ bút thành văn.

Nếu như có Vương Cấp hệ Không Gian ở đây, thật sự đúng là có khả năng lưu lại một nhân vật cấp Đại Chủ Giáo luôn đó.

Trong đáy mắt của Liễu Phong có chút lo lắng, hắn ta mở miệng nói:

- Hiện tại, tiểu tử ngươi có thể nói là mối họa lớn trong lòng Giáo Hội rồi đấy.

- Đã sớm như vậy rồi…

Trần Thư nhún vai, hắn nói:

- Nếu như ta đoán không lầm thì hiện tại đoán chừng là ta đã trở thành mối uy hiếp lớn nhất của các cấp dưới Truyền Kỳ rồi.

Vẻ mặt của hắn rất bình thường, đồng thời cũng tùy ý bóp nát Không Gian Châu trong tay đi.

Liễu Phong thấy vậy, hắn ta quát lên:

- Tiểu tử ngươi có phải bị ngốc hay không hả? Hắn ta lại không biết hạt châu ở trong tay chúng ta, không chừng có thể tìm cơ hội hãm hại hắn ta một trận nữa đó.

- Lão sư…

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn nói với vẻ cổ quái:

- Liệu có thể có một loại khả năng này hay không, Giáo Hội người ta cũng có tín hiệu, có thể xem trực tiếp ấy…

- Ấy…

Liễu Phong trừng lớn hai mắt. Hình như quả thật là như vậy, bằng không đối phương cũng sẽ không chạy tới ngay lập tức như vậy được.

Lúc này, toàn cầu đã nhấc lên trận sóng to gió lớn.

Cho đến nay, Cứu Thế Giáo Hội vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối đã xuất hiện trong mắt thế nhân. Mà phía bê nhóm tổ chức lại không hề có ý định che giấu, đồng thời chính phủ các nước cũng đều chuẩn bị công khai hết mỗi một tổ chức tội ác ra ngoài, vừa vặn có thể mượn cơ hội này để dân chúng tăng cao cảnh giác.

- Được rồi! Người nào người nấy trở về thu thập cả đi, chuẩn bị rời khỏi Khởi Nguyên Đảo.

Tần Thiên nhìn về phía những người còn lại, mở miệng tuyên bố:

- Người của Thánh Ngự Hội cùng với Cứu Thế Giáo Hội đều không còn nữa, hiện tại trên đảo đã không có thế lực hắc ám nữa rồi.

- …

Những người còn lại đều mang vẻ mặt đầy cổ quái, ánh mắt đều nhìn về phía Trần Thư. Thật sự không có sao…

- Nhìn ta làm cái gì?

Trần Thư nhún vai, xoay người mà bình tĩnh ung dung rời khỏi nơi này.

Trận thi đấu thế giới năm nay đã hoàn toàn kết thúc.

Về phần đám người Lâm Hàn, vốn dĩ cũng có phần thưởng, đều là đánh giá giá trị đại khái thôi, bây giờ lại trả về cho mấy thế lực của các quốc gia khác.

Khu vực bên ngoài cách Khởi Nguyên Đảo mấy ngàn mét.

Người áo đen đứng ở trên không trung, trong ánh mắt có một vòng sát ý quanh quẩn, hiển nhiên nội tâm của hắn ta đã không còn yên bình chút nào nữa rồi.

Vì Không Gian Thần Kỹ trong trận thi đấu thế giới mà Giáo Hội có thể nói là đã chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ rồi. Kế hoạch thứ nhất chính muốn dùng phần thưởng phong phú để chiêu nạp Trần Thư. Dựa theo dự đoán của bọn hắn, tỷ lệ thành công là tương đối lớn,

Đến lúc đó chẳng những có thể thu nhận được một thiên tài đứng đầu, hơn nữa xác suất hắn ta có thể giành được giải quán quân cũng rất lớn, không cần tốn nhiều sức là đã có được Không Gian Thần Kỹ rồi.

Nhưng nếu như thất bại, vậy thì sẽ giết chết hắn để trải đường cho Lâm Hàn, đạt được phần thưởng của quán quân.

Đáng tiếc là Ám Vương xuất hiện, chẳng những đánh tan hai con Khế Ước Linh mà hơn nữa Lâm Hàn chỉ giành được hạng ba mà thôi.

Cuối cùng, chỉ có thể để hắn đích thân xuất thủ, cưỡng ép cướp đoạt đi Không Gian Thần Kỹ, nhưng lại bị Trần Thư làm hỏng một lần nữa.

Chương 1249: Long Uyên xảy ra chuyện (2)

Tổng kết lại, Giáo Hội tổn thất một vị Đại Chủ Giáo Vương Cấp, một Giáo Chủ Hoàng Kim Cấp, bốn thiên tài đứng đầu toàn cầu. Một đợt này, có thể nói là thua thiệt đến cả chiếc quần cộc đều không còn…

Hơn nữa bởi vì bọn hắn đều tới từ Lan Quốc nên e rằng liên minh quốc tế cũng sẽ phái cường giả tới dò xét.

Một cứ điểm quan trọng của Giáo Hội lại chỉ có thể bất đắc dĩ mà rút lui như thế…

Mấy ngày thoáng một cái đã trôi qua.

Các nhân viên trong trận tranh tài đã hoàn tất việc thu hồi thiết bị, chuẩn bị rời khỏi Khởi Nguyên Đảo.

Về phần mỗi một tuyển thủ, ai nấy cũng đều buông lỏng bản thân mà đi dạo trên đảo.

- Thu thập lại đồ đạc của ngươi một chút đi, ngày mai sẽ chuẩn bị trở về nước.

Tần Thiên nhìn về phía đám người Trần Thư mà nói:

- Chúng ta đều là người có tư chất, đừng có để lại bất kỳ một cái thứ gì giống như là vỏ trái cây, mảnh giấy hay là đạn hạt nhân kia.

- ?

Vẻ mặt của mọi người trở nên vô cùng cổ quái. Vỏ trái cây, mảnh giấy và đạn hạt nhân là đồ vật cùng một cấp bậc sao chứ?

Tần Thiên nhìn về phía người nào đó ở phía trước mà nói:

- Có nghe hay không, tên tội phạm nào đó!

- Biết rồi!

Trần Thư nhếch miệng, nghĩ thầm trong lòng: Trên đảo cũng không có người, ta để lại đạn hạt nhân để nổ ai chứ!

Đến lúc xế chiều đã có người ở các quốc gia khác dần dần rời khỏi Khởi Nguyên Đảo.

Bởi vì địa điểm cần đến đều khác nhau nên đương nhiên mọi người sẽ không đi cùng.

- Thu hoạch tràn đầy nha…

Tần Thiên nằm trên ghế mây, tâm tình vô cùng nhàn nhã.

Ngay đúng lúc này, người của Liên Minh Tự Do bèn tiến tới gần.

- Tần hiệu trưởng, ta đã báo cáo lại tình huống ở đây cho phía chính phủ rồi!

Ánh mắt của Dolly rất trầm lắng, hắn ta nói:

- Chuyện ngươi giết chết Khế Ước Linh của ta không thể kết thúc dễ dàng như thế được!

- À.

Tần Thiên thờ ơ nói:

- Tình huống của ngươi ta cũng đã upload rồi.

- Tình huống của ta?

Dolly sửng sốt, trong mắt hắn ta có hơi khó hiểu.

- Lúc trước, khi Trần Thư, Ngự Long Vệ bọn ta bắt lấy tội phạm của Giáo Hội, ngươi là người đầu tiên ngoại trừ người của Lan Quốc nhảy ra ngay lập tức.

Trong mắt Tần Thiên có ý cười chế nhạo, lão nói:

- Vừa là Thánh Ngự Hội, lại là Giáo Hội, thành phần nhà ngươi cũng thật là phức tạp đấy!

- Ngươi?

Ánh mắt của Dolly đã hiển hiện một vòng tức giận, tựa như là có hơi không biết phải giải thích như thế nào…

Hắn ta hít sâu một hơi, sau đó bèn xoay người rời khỏi nơi này, không tiếp tục dây dưa với Tần Thiên nữa.

- Vẫn còn muốn đến tìm ta gây phiền phức?

Tần Thiên cười khiêu khích một tiếng. Lão nhắm hai mắt lại, không tiếp tục để ý tới Dolly nữa.

Nhưng ngay khi hắn ta rời đi không bao lâu thì thiết bị truyền tin trên người Tần Thiên lại vang lên.

- Hả?

Tần Thiên sửng sốt. Sau đó, trong lòng lão bỗng dâng lên một linh cảm không lành.

Hiện tại, lão chủ yếu là phụ trách chuyện ở trận thi đấu thế giới, nếu như không phải tình huống gì đặc biệt thì người khác sẽ không liên hệ với lão.

- Ta là Tần Thiên, có chuyện gì không?

Tần Thiên tiếp nhận lấy thiết bị thông tin. Thế nhưng không bao lâu, vẻ mặt của lão đã thay đổi kịch liệt, thậm chí còn không nhịn được mà kinh hô thành tiếng:

- Long Uyên xảy ra chuyện rồi?

Đêm khuya.

Đoàn người Trần Thư lặng lẽ đi tới bờ biển của Khởi Nguyên Đảo.

- Hiệu trưởng, không phải người nói mai mới rời khỏi à?

Trần Thư vừa hỏi vừa thưởng thức khối thịt hung thú thơm lừng trên tay.

- Bây giờ mây đen gió lớn, chẳng lẽ ngươi định đi đánh lén à?

- Đánh lén cái đầu ngươi.

Tần Thiên quay đầu lại nói tiếp.

- Tạm thời có biến, chúng ta cần phải trở về nước sớm hơn dự kiến!

Lão lộ vẻ nặng nề trên mặt, giọng nói bất giác cũng mang theo chút nóng nảy.

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trần Thư hơi ngẩn ra, hắn nhạy bén cảm nhận được sự khác thường của Tần Thiên.

- Chẳng lẽ là thế lực hắc ám đã bắt đầu trả thù rồi? Nhanh như vậy sao?

- Không phải…

Tần Thiên lắc đầu nhìn về phía đám người Trần Thư, lão nói tiếp.

- Long Uyên xảy ra vấn đề rồi!

- Long Uyên?

Trong nháy mắt, mọi người đều kinh ngạc hô to, trong mắt lộ rõ vẻ không tin nổi.

Đây chính là Dị Không Gian nguy hiểm nhất Lam Tinh, một khi thất thủ, hậu quả chắc chắn không thể lường được!

- Hiệu trưởng…

A Lương kinh hoảng, định nói gì đó thì bị Tần Thiên ngắt lời.

- Đừng lo lắng, không phải thất thủ!

Tần Thiên lắc đầu nói tiếp.

- Chẳng qua là xảy ra một chút vấn đề nhỏ, khiến một bộ phận hung thú có thể vòng qua các cứ điểm, chạy vào trong các thành phố.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu quả thật là thất thủ toàn bộ, e rằng đây sẽ là tràng tai nạn lớn của nhân loại.

- Nhiều năm như vậy cũng không thấy xuất hiện vấn đề, chẳng lẽ là trong Long Uyên xảy ra chuyện gì sao?

Trần Thư nhíu mày. Mặc dù hắn thích làm tội phạm, nhưng hắn vẫn hiểu được đạo lý trứng trong cùng một tổ.

- Tạm thời ta cũng không biết là chuyện gì, cứ trở về trước rồi tính sau!

Tần Thiên triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra rồi đưa mọi người lặng lẽ rời khỏi Khởi Nguyên đảo.

Đoàn người chính thức bước lên con đường trở về…

Chương 1250: Kỹ năng này còn biến thái hơn ngươi nhiều lắm

– Chỉ cần có lão gia tử còn ở đây thì trời cũng không sập được! Nhìn thấy đoàn người đều chau mày ủ dột, Tần Thiên mở miệng an ủi.

- Ta lựa chọn trở về vào ban đêm, còn có một nguyên nhân khác là lo lắng thế lực hắc ám sẽ chặn đánh chúng ta.

- Đúng vậy, mọi người cũng không nên lo lắng quá.

Trần Thư mở miệng nói.

- Có ta và lão gia tử ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu.

- ?

Đám người A Lương đều quay đầu nhìn Trần Thư, ngươi cố ý dát vàng lên mặt mình đó hả?

- Đến đây! Đến đây! Điều chỉnh tâm tình chút nào!

Trần Thư triệu hoán Thỏ Không Gian, để nó lấy thêm thịt hung thú ra, hơn nữa đều đã được nướng chín, đủ loại gia vị, tương bí truyền được phủ lên.

Hắn mỉm cười nói tiếp.

- Đây chính là phần thưởng của hạng nhất, mọi người mau lại đây nếm thử hương vị của Hoàng Kim Quân Vương nào.

Cho dù Thỏ Không Gian nuốt hết nửa số thịt của Hoàng Kim Quân Vương thì cũng không tiến hóa được, không bằng làm thành ít thịt nướng để mọi người cùng hưởng thụ.

Mùi thịt nướng thơm lừng xông vào mũi khiến bọn họ cũng buông lỏng được phần nào.

Trần Thư nuốt hết miếng thịt trong miệng, trong tay lại xuất hiện một cái bình nhỏ.

Trong bình có một giọt máu tươi đang không ngừng làm vặn vẹo không gian xung quanh nó.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nhìn sang, muốn nuốt nó rồi sao?

Trần Thư lộ rõ vẻ kích động, sau đó dường như nghĩ đến điều gì đó, hắn mở miệng nói.

- Hiệu trưởng, ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi một chút!

- Hả? Vấn đề gì?

- Cái thứ đồ này… Không tồn tại khả năng thất bại chứ…

Trần Thư mở miệng nói, nếu là thất bại, chắc hắn có thể tức giận ra bệnh ngay tại chỗ luôn mất…

- Về cơ bản thì là không.

Tần Thiên gật gù nói tiếp.

- Nhưng ngươi có chút đặc biệt, xác suất khá khó dự đoán.

- Tại sao lại như vậy?

Trần Thư khó hiểu mở to hai mắt.

Tần Thiên nói với vẻ mặt hệ trọng.

- Tiểu tử ngươi chuyện xấu nào cũng làm, không khéo lại bị nghiệp quật, thất bại cũng coi như có thể hiểu được.

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng, nói.

- Không đến nỗi đó chứ…

- Nếu là thất bại thật, ta sẽ trực tiếp tế thiên Cứu Thế Giáo Hội!

- …

Trần Thư không do dự nữa, hắn lệnh cho Thỏ Không Gian nhích lại gần, chuẩn bị để Thỏ Không Gian nuốt giọt máu này vào.

- Hiệu trưởng, ta có cần chú ý điều gì không?

- Trực tiếp nuốt vào là được, nếu không nuốt trôi thì lấy thêm ít nước vào uống cùng.

Trần Thư gật đầu rồi mở nắp bình ra.

Grao!

Trong nháy mắt, trong đầu mọi người đều xuất hiện tiếng gầm thét kinh thiên động địa, nhưng chỉ trong chớp mắt đã không còn nghe thấy nữa, như thể tiếng gầm vừa rồi chỉ là ảo giác.

Nhưng tất cả mọi người đều nhìn về phía giọt máu kia, tiếng gầm vừa rồi chắc chắn phát ra từ giọt máu đó.

- Đây thật sự chỉ là máu của hung thú thôi sao?

Đám người A Lương đều chấn động, bọn họ thật sự không thể tưởng tượng được rốt cuộc là hung thú gì mới có thể có được thần kỹ như vậy.

- Phù phù…

Thỏ Không Gian hơi động động lỗ tai, sau đó trực tiếp một hớp nuốt trọn giọt máu kia vào người.

Một giây sau đó, Thỏ Không Gian theo bản năng nhắm mắt lại, trên thân thể nó tỏa ra khí tức quỷ dị.

Vèo vèo vèo…

Thỏ Không Gian bỗng nhiên thuấn di qua lại, mọi người đều không bắt kịp được bóng dáng của nó.

- Hả? Là Thỏ Khiêu Vũ sao?

Trần Thư cười khẽ, hắn mở bảng tin tức của Thỏ Không Gian ra rồi mong đợi nhìn xem.

Mười phút nhanh chóng trôi qua, Thỏ Không Gian cuối cùng cũng dừng lại.

Ậc…

Nó cực kỳ vui vẻ, cảm giác như có một tiếng gầm không cam lòng phát ra từ trong bụng nó, nhưng ngay lập tức đã tiêu tán đi mất.

- Thành công rồi hả?

Mọi người đều nhìn sang, vội vàng mở miệng hỏi.

Đến cả Tần Thiên cũng không giữ được bình tĩnh nữa. Cho dù là đối với Vương Cấp thì Thần Kỹ cũng đều là kỹ năng cực kỳ trân quý.

- Aizzz…

Trần Thư cúi đầu, trong mắt có chút thất vọng.

- Không phải là… Thất bại rồi đó chứ…

Mọi người trợn to hai mắt, theo bản năng kéo giãn khoảng cách với Trần Thư.

Theo tính tình của con hàng này, nếu lĩnh ngộ Thần Kỹ thất bại thì chuyện ném bom phát tiết tại chỗ cũng không phải không thể.

- Aizzz…

Trần Thư thở dài nói tiếp.

- Chỉ có thể lĩnh ngộ một Thần Kỹ thôi sao?

- ?

Mọi người hơi ngẩn ra, sau đó cũng hiểu được vấn đề.

- Ngươi thử ngẫm lại xem, lời vừa rồi còn là tiếng người sao?

Tần Thiên quát lớn.

- Ngươi mơ ở đâu ra lĩnh ngộ một phát ra hai ba cái Thần Kỹ nữa thế?

- Phần thưởng của cuộc so tài toàn cầu lại chỉ có thế này…

Trần Thư lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

- Bớt nói nhảm, nói mau, là kỹ năng gì!

Tần Thiên đã vén tay áo lên, chuẩn bị cho tên này một trận nhớ đời.

- Để cho các ngươi kiến thức một chút!

Trần Thư cười khẽ, bên cạnh hiện ra một bảng kỹ năng.

[Không Gian Bí Lực: Thả một Không Gian Ấn Ký lên đối phương. Nếu mục tiêu là phe bạn, mục tiêu có thể thuấn di đến một phương chỉ định đến năm ngàn mét, đồng thời có hiệu quả tăng phúc không gian! Nếu mục tiêu là địch nhân (phi nhân loại) Không Gian Ấn Ký sẽ hóa thành Không Gian Lợi Nhận, tạo thành thương tổn cực lớn! Chú ý: Hiệu quả của kỹ năng này có liên hệ rất lớn đến thuộc tính không gian.]

Chương 1251: Thế cục hỗn loạn

– Kỹ năng này… Tần Thiên khẽ cau mày, hai mắt đầy suy tư, tính toán hiệu quả cụ thể của kỹ năng.

- Hình như cũng không biến thái lắm…

Vương Tuyệt nhíu mày nói.

- Hiệu quả của Thần Kỹ chỉ mỗi thế thôi sao? Ta còn tưởng rằng có thể hủy thiên diệt địa nữa chứ…

- Nhìn qua thì đơn giản nhưng lại không phải vậy.

Hai mắt Phương Tư liên tục suy tư, nàng nói.

- Mặc dù là Thần Kỹ, nhưng không phải Thần Kỹ nào cũng đều chú trọng vào sức sát thương.

- Không sai.

Tần Thiên gật đầu nói.

- Trần Thư, kỹ năng này không kém chút nào, nó còn biến thái hơn ngươi nhiều!

- ?

Trần Thư khẽ nhếch miệng, ai lại đi so sánh ta với kỹ năng như thế chứ?

- Nhưng nhìn kỹ năng thế này cũng không giống Thần Kỹ lắm nhỉ?

Cơ Phong gần đó cũng mở miệng nói.

- Ta cảm thấy có một vài kỹ năng cấp Quân Vương còn mạnh hơn kỹ năng này nữa.

Hắn ta đến từ gia tộc Ngự Thú, đương nhiên là kiến thức rộng lớn, hắn ta cũng được nghe về một số loại kỹ năng này.

Trong lúc nhất thời, mọi người bàn luận sôi nổi, bày tỏ quan điểm của mình.

Tần Thiên quay đầu nhìn Trần Thư mà hỏi thăm.

- Trần Bì, ngươi cảm thấy thế nào?

- Ta cần thử trước cái đã.

Trần Thư không trả lời mà là triệu hoán Husky ra, bắt đầu thử nghiệm hiệu quả cụ thể của kỹ năng này.

Hai giờ sau.

Trần Thư đã hiểu biết đại khái về Thần Kỹ mới lĩnh ngộ được này.

- Ta chỉ có thể nói, đúng là có chút biến thái!

Trong mắt hắn tràn đầy ý cười, hắn nói tiếp.

- Là một Thần Kỹ tương đối toàn diện!

Không Gian Bí Lực không đơn giản thô bạo bằng Phân Thân, đồng thời cũng không thể tăng cường năng lực cận chiến bằng Cự Đại Hóa, trực tiếp sáng tạo ra một con Khế Ước Linh hệ phòng ngự.

Nhưng đặc điểm lớn nhất của nó là ở chỗ toàn diện!

Đầu tiên là năng lực phụ trợ, kỹ năng này có thể để cho bất kỳ một người nào trở thành mục tiêu để thuấn di, bao gồm bản thân Ngự Thú Sư, đồng thời sẽ được tăng phúc không gian.

Khi hắn thử nghiệm, sau khi Husky được tăng phúc không gian thì các kỹ năng mà Husky thả ra sẽ ngay lập tức tác động vào địch nhân, tương đương với việc có được thuộc tính tất trúng.

Nhưng sau khi thả ra một kỹ năng, hiệu quả tăng phúc không gian sẽ kết thúc.

Thứ hai chính là năng lực công kích.

Nếu như mục tiêu sở hữu Không Gian Ấn Ký có ý kháng cự thì sẽ bị coi là địch nhân.

Nếu mục tiêu là nhân loại, Không Gian Ấn Ký sẽ không có tác dụng, nếu như là phi nhân loại thì sẽ đổi thành Không Gian Lợi Nhận sắc bén, tạo thành tổn thương to lớn.

Để cho Trần Thư kinh ngạc nhất chính là, hôm nay Thỏ Không Gian có thể ném ra hai cái Không Gian Ấn Ký, hơn nữa Ấn Ký còn có thể tác dụng lên mục tiêu hai lần.

Một Ấn Ký có thể giúp thuấn di năm ngàn thước, hai cái chính là mười ngàn thước, hiệu quả tăng phúc không gian cũng có thể chồng chất lên.

Điều này cũng có nghĩa là chỉ cần thuộc tính không gian mạnh lên, số lượng Không Gian Ấn Ký có thể thả ra trong một ngày vẫn sẽ liên tục tăng lên giống Thuấn Di, đến lúc đó có thể nói hiệu quả cực kỳ kinh khủng.

- Nghe có vẻ cũng không tệ lắm…

Mọi người đều gật đầu tán thành, coi như hiểu được hiệu quả của Không Gian Bí Lực.

Trần Thư không giấu nổi ý cười trong mắt, hắn vẫn tương đối hài lòng về tác dụng của kỹ năng này.

Chủ yếu nhất là, kỹ năng này vô cùng thích hợp với hắn.

Thả ra tăng phúc không gian, có thể khiến cho Husky có đại kỹ năng tất trúng, nhất là đối với những loại kỹ năng có tốc độ chậm như Thiên Hỏa Vẫn Thạch thì đây quả là tăng khả năng sát thương cực kỳ lớn.

Mà hiệu quả Thuấn Di thì lại có thể để cho Slime tăng về tốc độ, thậm chí có thể trực tiếp thuấn di lên trên đầu của địch nhân, sau đó lập tức sử dụng hiệu quả Vô Địch Áp Áp Áp.

Còn có những tác dụng khác không thì cần Trần Thư tự mình tổng kết trong thực chiến mới được.

Mọi người đều cực kỳ hâm mộ, mà Trần Thư còn có hai con Khế Ước Linh, cũng có nghĩa là hắn sẽ có ba Thần Kỹ.

Đừng bảo là Bạch Ngân Cấp, đến cả Vương Cấp cũng không có ai biến thái như vậy.

- Cô đơn, ta thật là cô đơn…

Trần Thư nằm thẳng, trong mắt lộ vẻ hăng hái muốn thử.

Hiện giờ thực lực của hắn lại tăng lên lần nữa, hắn rất muốn tìm ít địch nhân đến để luyện tay.

- Hô hô…

Thỏ Không Gian hơi đảo hai tròng mắt, phóng thích ra một cái Ấn Ký cho Khế Ước Linh của Tần Thiên, để nó thuấn di đến năm ngàn thước.

Bây giờ, thời gian làm nguội của Ấn Ký là năm phút, chỉ có thể nói là trung quy trung củ, nhưng nếu như sau này thuộc tính không gian tăng lên, thời gian làm nguội cũng sẽ giảm xuống.

Sáng sớm ngày thứ ba.

Mọi người đã có thể mơ hồ nhìn thấy biên giới Hoa Quốc.

- Hiệu trưởng, bây giờ tình huống cũng nguy cấp, sao chúng ta không đi thẳng tới luôn?

Trần Thư mở miệng hỏi.

- Vốn là ngày hôm qua là đã có thể đến rồi.

- Thực ra ta cũng muốn, nhưng ta sợ có địch nhân tập kích.

Tần Thiên mở miệng nói.

- Ta chỉ sợ toàn bộ thành viên của Cứu Thế Giáo Hội đều được điều động, đến lúc đó chạy cũng không có chỗ chạy nữa!

Lão cũng có chút kiêng kỵ trong lòng, Trần Thư thật sự đã gây tổn thất Giáo Hội quá sâu sắc.

Chương 1252: Thế cục hỗn loạn (2)

– Tần hiệu trưởng trở về rồi à? Biên cảnh quân ở phía Tây của Hoa Quốc đã nhìn thấy Tần Thiên từ phía xa xa.

Quân đoàn trưởng lập tức phong tỏa vị trí của Trần Thư, vui vẻ nói.

- Trần tiểu hữu, xin chúc mừng! Tất cả các cuộc tranh tài của ngươi, ta đều theo dõi hết!

Bây giờ hắn ta mới biết mắt mình vụng về, lần đầu tiên gặp mặt lại nghĩ đối phương là tội phạm truy nã quốc tế…

Trần Thư cười khẽ, nói.

- Thao tác cơ bản thôi!

- Được rồi.

Tần Thiên lắc đầu, không kịp đợi mà hỏi.

- Tình huống bây giờ còn ổn chứ?

Vừa nghe đến đây, quân đoàn trưởng ở biên giới nhướn mày rồi thở dài, hắn ta nói.

- Bởi vì hung thú ở Long Uyên xâm phạm nên Ngự Long Vệ đã vội vã xuất động rồi, thậm chí không ít Trấn Linh Quân của Dị Không Gian đều rút bớt cường giả trở lại.

- Chưa trấn áp được à?

Vẻ mặt Tần Thiên trở nên ngưng trọng. Lão là cường giả Vương Cấp, đương nhiên biết chiến lực nòng cốt trong nước như thế nào.

- Lúc mới bắt đầu vẫn đè xuống được.

Quân đoàn trưởng lắc đầu nói.

- Nhưng các Dị Không Gian liên tiếp xuất hiện bạo động, đa số cường giả đều đang ở Dị Không Gian này, thế nên hung thú ở các Dị Không Gian đều xâm lấn tới!

- Tình huống đã phức tạp vậy rồi sao?

Tần Thiên cau mày, không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại chuyện này.

Quân đoàn trưởng mở miệng nói.

- Chuyện cụ thể thì ta cũng không rõ lắm, ngươi đến đó thì hỏi được kỹ hơn.

- Được!

Tần Thiên gật đầu, trực tiếp cưỡi Khế Ước Linh đi về phía đại lục.

Hai giờ sau.

Mọi người đã tiến đến địa phận Hoa Quốc, nhưng khi vừa mới tới gần Hoa Giang, phía xa xa lại xuất hiện một con Bạch Ưng khổng lồ.

Phù phù…

Cuồng phong gào thét quét tới, Bạch Ưng khổng lồ lộ ra vẻ hung ác, trên móng nhọn lưu chuyển thanh quang.

Nhưng khi chúng nhận ra được là khí tức Khế Ước Linh của Tần Thiên, trong mắt nó xuất hiện nét khủng hoảng và sợ hãi, nó lập tức quay đầu muốn rời đi.

Éc!

Đại Hỏa Điểu hơi ngưng trọng, sau đó lập tức hót lên, kỹ năng nhanh chóng bay tới.

Trong phút chốc, khí tức sinh mạng của Bạch Ưng khổng lồ lập tức tiêu tán không còn một mống, hóa thành thi thể mà rơi xuống dưới.

Thực lực của bọn chúng chẳng qua chỉ là Bạch Ngân Cấp, con mạnh nhất cũng chỉ là Lãnh Chúa Bạch Ngân Nhị Tinh, đối mặt với Tần Thiên đương nhiên là không có một chút sức đánh trả nào.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng há to miệng, trực tiếp nuốt mười mấy con Bạch Ưng khổng lồ vào bụng, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

- Trên trời cũng xuất hiện đàn hung thú rồi sao?

Tần Thiên khẽ cau mày, bắt đầu phát giác được tình hình thực tế có chút nghiêm trọng.

Nhưng đúng vào lúc này, trước mặt Trần Thư nhất thời xuất hiện bảng chọn.

[Phương án một: Trở về học phủ! Phần thưởng nhiệm vụ: Đại lượng Ngự Thú Lực.]

[Phương án hai: Trực tiếp đi Long Uyên, lắng lại lần bạo loạn hung thú này! Phần thưởng nhiệm vụ: thuộc tính không gian của Thỏ Không Gian +10%.]

[Phương án ba: Trở về thành phố Nam Giang kiểm tra tình huống! Phần thưởng nhiệm vụ: túi quà Thần Kỳ Dược Tề.]

Trần Thư hơi ngẩn ra, trong mắt lộ vẻ suy tư.

Hắn không suy tính quá lâu, mở miệng nói.

- Hiệu trưởng, ta muốn đi về xem tình hình thành phố Nam Giang một chút!

- Hả?

Tần Thiên hơi ngẩn ra, thấy đám người Trần Thư có chút lo âu, lão bèn gật đầu đồng ý.

- Trần Bì, các ngươi về trước đi, ta phải đi đến Ma Đô một chuyến trước đã.

Phương Tư thì không về cùng Trần Thư.

Dù sao nàng cũng coi như là Ngự Long Vệ của Ma Đô, đương nhiên phải ưu tiên bảo vệ an toàn của Ma Đô trước.

- Được.

Trần Thư gật đầu, cùng Từ Tinh Tinh đi lên trên đầu Slime.

Mặc dù hắn là Ngự Long Vệ, nhưng chẳng qua là bao tay đồng, không có phân phối cụ thể quản lý thành phố nào cả.

Hai người trực tiếp rời khỏi đám người, chạy thẳng tới thành phố Nam Giang.

- Ta cũng phải về kinh trước, các ngươi nửa đường muốn rời khỏi, có thể nói với ta!

Tần Thiên nhìn về phía mọi người, trực tiếp chạy thẳng tới vị trí của học phủ.

…

- Điện thoại ngài gọi không người nghe…

Từ Tinh Tinh nhướng mày, trong lòng có một chút lo lắng cho tình huống trong nhà.

- Mong là thành phố Nam Giang không xảy ra chuyện gì…

Mặc dù thành phố Nam Giang đã nổi tiếng toàn cầu, nhưng vẫn chỉ là một thành phố nhỏ, lực lượng thủ vệ không mạnh.

- Đừng lo lắng quá.

Trần Thư cười nói.

- Kế cận thành phố Nam Giang cũng không có Dị Không Gian nguy hiểm gì, nơi có nguy cơ duy nhất chính là Sí Liệt Hỏa Sơn, nhưng bên trong đã có Diệp lão trấn giữ rồi.

- Hy vọng là như vậy!

Hai người cưỡi Slime, dần dần nhích tới gần thành phố Nam Giang.

- Òm ọp!

Vẻ mặt Slime hơi động, lập tức thi triển kỹ năng Cự Đại Hóa.

Thân hình khổng lồ hơn một trăm năm mươi thước xuất hiện, trực tiếp nổi bật nhất thành phố.

Mặc dù Trần Thư có vẻ ung dung, nhưng thực chất trong lòng cũng không lạc quan như vậy, hắn đã chuẩn bị tâm lý có hung thú xuất hiện rồi.

Khi đến gần thành phố Nam Giang, phía trước bỗng xuất hiện một con Đại Điểu màu vàng.

- Grao!

Husky bên cạnh Trần Thư hơi chuyển động hai tròng mắt, cặp mắt xuất hiện ánh sáng, chuẩn bị đánh ra sát chiêu bất cứ lúc nào!

- Hả?

Trần Thư nhìn thấy có bóng người trên lưng Đại Điểu nên lập tức để Husky bình tĩnh lại.

- Là ngươi?

Chương 1253: Phía chính phủ tuyển người không có hạn chế gì sao

Vương Hiên Dương chấn động, hắn ta vừa nhìn đã lập tức nhận ra trên lưng Slime là Trần Thư! Trên thực tế, khi hắn ta nhìn thấy vật thể khổng lồ bay trên bầu trời, hắn ta đã đã ý thức được Trần Thư trở lại rồi.

- Ồ? Ngươi là Ngự Long Vệ của thành phố Nam Giang sao?

Trần Thư hơi ngẩn ra, hắn cũng nhận ra đối phương.

Thật ra trước kia hai người cũng đã đánh nhau nhiều lần rồi.

Trần Thư vội vàng mở miệng hỏi.

- Tình hình thành phố như thế nào rồi?

- Xem ra ngươi đã biết rồi?

Vương Hiên Dương cũng không bất ngờ lắm, vốn thân phận bây giờ của Trần Thư cũng không thấp hơn hắn ta.

- Thành phố Nam Giang không có bóng dáng của hung thú, ngươi không cần lo lắng.

Hắn ta mở miệng nói.

- Dị Không Giang gần đây vẫn được thủ vệ khá tốt.

- Vậy là tốt rồi.

Hai người Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, nhưng bọn họ vẫn có chút nghi vấn, nói.

- Vậy ngươi đây là?

Nếu không có chuyện gì, Vương Hiên Dương đi vội vã như vậy làm cái gì?

Vương Hiên Dương do dự một chút, dường như hắn ta có chút không tiện mở miệng.

- Ta cũng là Ngự Long Vệ, ngươi có thể nói với ta được!

Trần Thư biết đối phương rất khó xử nên bèn lấy ra một cái bao đeo tay màu đồng xanh ra, tượng trưng cho thân phận Ngự Long Vệ.

Vương Hiên Dương hơi ngẩn ra, trong mắt có vẻ kinh ngạc.

Con hàng này là Ngự Long Vệ?

Phía chính phủ tuyển người không có hạn chế gì sao?

Hắn ta không còn băn khoăn gì nữa, lập tức nói ra.

- Thành phố Nam Giang không có vấn đề gì, nhưng thành phố Nam Thương lại có chuyện rồi!

- Tỉnh Nam Thương?

Trần Thư cả kinh trong lòng, hỏi tiếp.

- Hung thú xâm lấn hả?

- Ừ.

Vương Hiên Dương nặng nề gật đầu.

- Chung quanh có hung thú đột phá cứ điểm Trấn Linh Quân, đã xuất hiện thương vong.

- Áp lực ép tới, Ngự Long Vệ của các thành phố lân cận đều bị điều qua đó cả.

- Nghiêm trọng như vậy sao?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt có một chút suy tư.

Nhưng vào lúc này, trước mặt hắn lại lần nữa xuất hiện bảng chọn.

[Phương án một: Đi thành phố Nam Thương tiếp viện. Phần thưởng nhiệm vụ: Thuộc tính không gian của Thỏ Không Gian + 3%.]

[Phương án hai: Mặc kệ không để ý tới, về nhà nói sau! Phần thưởng nhiệm vụ: thiểu lượng Ngự Thú Lực]

[Phương án ba: Trở về Hoa Hạ học phủ, chuẩn bị vào năm thứ tư đại học. Phần thưởng nhiệm vụ: kỹ năng Trùng Phong +1.]

Trần Thư đảo tròng mắt, mở miệng nói.

- Ta đi chung với ngươi đi!

Bây giờ thành phố Nam Thương rõ ràng đã xuất hiện tình trạng bất thường, đương nhiên là phải ưu tiên giải quyết trước, huống chi tổng đốc Nam Thương cũng đã giúp đỡ hắn nhiều lần.

- Ngươi?

Vương Hiên Dương lập tức giật mình, đây là lời từ miệng của một tội phạm nói ra sao?

- Ta cũng không có chuyện gì khác.

Trần Thư nhún vai một cái, nói.

- Có ta ở đây, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

- Đây chính là nguy cơ từ hung thú, không phải chuyện đùa đâu…

Vương Hiên Dương nhướng mày, nhưng sau đó lại lập tức tự vỗ vào đầu mình.

Hắn ta nhớ lại đủ việc không hợp thói thường mà con hàng này đã làm, e là số lượng hung thú mà Trần Thư giết còn nhiều gấp mấy lần số lượng hung thú mà hắn ta từng gặp nữa.

- Vậy thì đi thôi!

Vương Hiên Dương gật đầu, trong mắt có một tia vui mừng.

Hắn ta đã nhìn thấy sức chiến đấu của Trần Thư qua truyền hình trực tiếp, thực lực của Trần Thư cũng không phải là Bạch Ngân Cấp phổ thông có thể so sánh được đâu.

- Ngồi lên chim của ta đi đi!

- ?

Hai người đều có chút sửng sốt, quay đầu nhìn Tiểu Tinh.

Chỉ thấy Từ Tinh Tinh triệu hoán Biến Dị Lôi Điểu ra, hắn mở miệng nói.

- Thành phố Nam Giang không có nguy cơ, tạm thời ta cũng không cần quay về nhà.

Ba người ngồi trên lưng Lôi Điểu, bay thẳng về phía thành phố Nam Thương.

…

Lúc này, toàn bộ thành phố Nam Thương đều bị một lồng phòng ngự khoa học kỹ thuật bao trùm.

Mà ở ngoài vòng phòng hộ là đủ loại hung thú đã nhòm ngó.

Đám Ngự Thú Sư đang chỉ huy Khế Ước Linh của mình chống đỡ sự tấn công từ hung thú.

Lúc trước xuất hiện sự kiện hung thú đều không cần mở ra phòng ngự thành phố, bởi vì hao phí năng lượng quá lớn.

Nhưng hôm nay số lượng hung thú quá nhiều, bằng vào lực lượng của thành phố Nam Thương đã không thể dọn sạch hung thú trong thời gian ngắn được.

Nhất là tổng đốc và các chiến lực cao tầng đều đã đi Long Uyên tiếp viện.

- Vương bộ trưởng, phía Tây thành phố lại xuất hiện thêm đàn hung thú, kẻ cầm đầu là một con Thiết Giáp Địa Long Bạch Ngân Tam Tinh!

- Bộ trưởng, lá chắn bảo vệ phía Đông gặp phải công kích mạnh mẽ, hao tổn năng lượng đang đang gia tăng!

Ngồi ở trong phòng làm việc, nghe các nhân viên liên tục báo cáo, Vương Thanh cảm giác đầu sắp nổ tung cả rồi.

Hắn ta chẳng qua chỉ là Bộ Trưởng Bộ Giáo Dục mà thôi, nhưng bây giờ lại phải gánh lấy toàn bộ thành phố Nam Thương.

- Không cần để ý đám Địa Long kia, để cho đội ngũ Ngự Thú Sư ưu tiên xử lý Lôi Báo ở phương Bắc đã! Bọn chúng thuộc hệ công kích, sức sát thương quá cao.

- Ngự Thú Sư ở các phương hướng còn lại cũng phụ trách phòng ngự là chủ yếu, chờ đợi tiếp viện của các thành phố khác tới!

Hắn ta duy trì tỉnh táo, làm ra từng cái quyết sách.

Chương 1254: Buổi biểu diễn cá nhân của Trần Thư

Hôm nay thành phố Nam Thương không có chiến lực đỉnh cấp, các Hoàng Kim Cấp cũng đi xử lý bạo động trong Dị Không Gian, để ngừa có hung thú liên tục xâm lấn tới. Còn hung thú đã đến gần thành phố, chỉ có thể dựa vào bọn họ tới giải quyết thôi.

- Chỉ có thể phòng ngự trước đã!

Ngược lại, Vương Thanh cũng không quá hốt hoảng. Dựa vào thiết kế phòng ngự của thành phố cũng đủ để chống đỡ được cho đến khi tiếp viện tới rồi, chẳng qua là sẽ tổn thất về tài sản.

Nhưng đúng vào lúc này, lại có một giọng nói hốt hoảng báo cáo lên.

- Vương bộ trưởng, phía Nam xuất hiện một con Dạ Trảo Hổ Biến Dị Hoàng Kim Cấp!

- Cái gì? Biến Dị Hung Thú Hoàng Kim Cấp ?

Vương Thanh lảo đảo, mở miệng nói.

- Bảo Ngự Thú Sư cố gắng chịu đựng, ta sẽ nhanh chóng phái Khế Ước Linh của ta tới!

Hắn ta chau mày, bốn conu Khế Ước Linh của mình đã trấn giữ ở bốn hướng rồi.

Bây giờ, một khi rút lui một hướng, sợ rằng áp lực của các phương hướng còn lại sẽ tăng lên gấp bội, hơn nữa Khế Ước Linh của hắn ta sẽ nghiêng về hướng phụ trợ, chưa chắc có thể chém chết Biến Dị Hung Thú.

Thế cục bây giờ giống như là tháo tường phía Đông bổ tường phía Tây, nhưng chỉ có thể trì hoãn như vậy, chờ đợi tiếp viện đến.

Nhưng ngay khi hắn ta đang nhức đầu xử lý, trong điện thoại lại truyền đến một thanh âm.

- Bộ trưởng, tạm thời không cần chi viện, con hổ kia bị ba con Husky xử lý rồi!

- Cái quái gì vậy?

Vùng ngoại ô phía nam thành phố Nam Thương.

Grao grao!

Một con Cự Hổ với bộ lông đen toàn thân đang rống lên, khí thế đáng sợ khiến những Hung Thú và Khế Ước Linh bốn phía xung quanh không dám đến gần.

Trong số những Hung Thú đến để xâm chiếm, sự tồn tại của Hoàng Kim Biến Dị Hung Thú đã khá là cường đại rồi.

Thế nhưng lúc này, nó lại… bị sỉ nhục rồi!

Rầm rầm!

Một thân ảnh màu vàng khổng lồ lao tới, trọng lượng cực lớn cộng với tốc độ rất nhanh đã đánh bay nó một lần nữa!

Slime và Ám Trảo Hổ nhìn nhau. Giây tiếp theo, miệng nó mở rộng ra.

- Gào gào gào!

Ba con Husky xuất hiện, đôi mắt chứa đầy trí tuệ. Ngay sau đó, hai con Husky phun ra một đạo Hoả Trụ cháy rực!

Ầm ầm!

Thân thể của Ám Trảo Hổ lập tức bị Hoả Trụ đập xuống đất, lực đạo đáng sợ khiến nó khó mà cựa quậy được, nhiệt độ rực lửa trên người tiếp tục làm tan rã tuyến phòng ngự của nó.

Mà con Husky còn lại chính là bản thể, nó tung ra nhiều kỹ năng Nguyên Tố khác nhau, đồng loạt đâm sầm vào Cự Hổ khổng lồ ở bên dưới.

Băng Thứ, Lôi Đình, Phong Nhận, Hoả Cầu, Cự Thạch, Đại Phong Bạo…

Những kỹ năng lộng lẫy cùng hiệu ứng đặc biệt khiến khán giả không khỏi choáng váng.

Không chỉ các Ngự Thú Sư đều quay đầu lại nhìn mà ngay cả Hung Thú cũng quên mất phải tấn công.

Ngoài sát thương ra thì con hàng này có quá nhiều kỹ năng, hơn nữa tốc độ ra đòn lại còn nhanh đến như vậy nữa?

Gầm gầm!

Trong nháy mắt, Cự Hổ đã bị chấn thương nặng và không thể chịu được những vết thương đáng sợ như vậy.

- Vù vù…

Đôi mắt của Thỏ Không Gian chuyển động tinh tường, Không Gian Đánh Dấu được phóng ra, trôi lơ lửng ngay trên đỉnh đầu của Ám Trảo Hổ.

Nó gãi gãi mông rồi lấy ra một củ cà rốt khổng lồ dài khoảng mười mét.

Phịch phịch phịch!

Nó lao về phía khoảng không trước mặt với tốc độ cực cao, âm thanh va chạm liên tục vang lên.

- Grao grao!

Cự Hổ chỉ cảm thấy có thứ gì đó liên tục đập vào đầu nó.

Nó gầm lên, định tung ra các kỹ năng của mình, thế nhưng kết quả là một cảm giác chóng mặt ập đến khiến nó bị choáng váng.

Hiệu ứng đặc biệt đầu tiên trong vũ khí độc quyền của Thỏ Không Gian chính là hiệu ứng gây choáng, hơn nữa xác suất rất cao, cùng với hiệu ứng 100% trúng đích của Không Gian Đánh Dấu thì sức mạnh của vũ khí đã trực tiếp tăng lên một bậc.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Thỏ Không Gian lóe lên, nó phóng Không Gian Bí Lực về phía Husky.

Cơ thể Husky biến mất ngay lập tức, sau đó lao đến trước mặt Cự Hổ.

Cự Hổ đang ôm lấy Tử Vong Hoả Trụ, đôi mắt đầy căm thù nhìn về phía Husky.

- Grao!

Khóe miệng Husky nở nụ cười xấu xa rồi ngước mắt lên, như thể đang ám chỉ điều gì đó.

Cự Hổ hơi giật mình, định ngẩng đầu lên.

Gầm!

Một đạo Thiên Hỏa Vẫn Thạch khổng lồ vô song gần như ngay lập tức lao tới cơ thể nó mà không có bất kỳ cảnh báo nào, có lẽ tránh được nó là một điều viển vông.

Đây là hiệu quả của việc tăng thêm không gian đã mang đến!

Trong giây tiếp theo, hiệu ứng Tử Vong Hoả Trụ của hai con Husky kết thúc.

Cự Hổ tiếp tục vùng vẫy, nhưng Thiên Hỏa Vẫn Thạch trên người nó quá nặng, lửa trên người nó nóng đến mức gần như nấu chín cả tấm lưng của nó.

Gầm!

Một vầng sáng màu đen sâu thẳm xuất hiện bên trên Ám Trảo Hổ, nó muốn nhờ sự trợ giúp của các kỹ năng để trốn thoát.

Nhưng ngay giây tiếp theo, một hiệu ứng gây choáng kỳ lạ khác xuất hiện, buộc các kỹ năng của nó bị gián đoạn.

Mặc dù Trần Thư chỉ là Bạch Ngân Cấp, nhưng hắn lại treo đánh Hoàng Kim Hung Thú trước mặt.

Rầm rầm rầm!

Đôi mắt hai con Husky kia chuyển động, rất nhiều kỹ năng có uy lực mạnh mẽ cộng với tốc độ phát động biến thái, tức thời đã bộc phát ra độ sát thương cực cao!

Chương 1255: Buổi biểu diễn cá nhân của Trần Thư (2)

Ám Trảo Hổ rú lên một tiếng đầy đau đớn, hơi thở sinh mệnh đã hoàn toàn tan biến trong nháy mắt. Một Biến Dị Hung Thú Hoàng Kim Cấp đã gục xuống đây!

- Ôi đệt, thật là biến thái mà!

- Có Hoàng Kim Ngự Thú Sư chi viện đến rồi hả?

- Hoàng Kim cái rắm, nhìn con Husky kia với đại tiện quái này đi, ngươi còn không biết là ai hay sao?

Ở đằng xa, Trần Thư đang đứng trên đầu Tiểu Hoàng.

Vương Hiên Dương ở một bên đã hoàn toàn sững sờ rồi. Chiến đấu từ đầu đến cuối, thế nhưng chỉ trong hai phút đồng hồ, thậm chí rất nhiều người còn không kịp phản ứng lại nữa.

- Ngươi… ngươi!

Vương Hiên Dương nuốt một ngụm nước bọt, nhất thời có hơi hoài nghi không biết mình có phải là Bạch Ngân Cấp hay không nữa…

- Tầm thường, quá tầm thường!

Trần Thư khẽ cười mà nói:

- Ta đã quét sạch Hung Thú đi rồi!

Dứt lời, hắn cùng Tiểu Tinh cùng nhau nhảy xuống, dọc theo làn da của Tiểu Hoàng mà trượt trực tiếp vào trong miệng nó.

- Òm ọp!

Cơ thể Tiểu Hoàng khẽ động, đôi mắt to dễ thương nhìn những con Hung Thú trước mặt.

Với một cái hất mông , nó đã sẵn sàng để trực tiếp bay lên!

Lúc này, Vương Hiên Dương mới hiểu ra, hắn ta nhanh chóng triệu hồi một con Hoàng Đại Điểu rồi rời khỏi đầu của Tiểu Hoàng.

Vù vù vù!

Thân thể to lớn của Tiểu Hoàng giống như một ngọn núi lớn, lao đi đầy mãnh liệt.

Cùng lúc đó, thi thể của Ám Trảo Hổ trên mặt đất không thấy đâu nữa, đã bị Thỏ Không Gian thu lại.

Ầm!

Mười mấy Hung Thú lập tức bị đánh bay ra ngoài, xương cốt trên người bọn chúng dường như vỡ vụn, không tránh khỏi bị thương nặng.

Ngay cả Hoàng Kim Hung Thú cũng không thể ngăn cản được tác động của Tiểu Hoàng, Bạch Ngân Hung Thú còn lại tất nhiên cứ giống như đồ chơi.

Cùng lúc đó, Thỏ Không Gian giống như một bóng ma, trực tiếp mang theo củ cà rốt khổng lồ tiến vào trong đám Hung Thú, dáng vẻ không khác gì là chặt dưa cắt rau cả.

Ba con Husky ló đầu ra, phóng thích những kỹ năng nhỏ vừa được làm lạnh xong.

Dù chỉ là một kỹ năng nhỏ, thế nhưng muốn giết chết Bạch Ngân Hung Thú trong vài giây cũng không có vấn đề gì, vì hai bên đã không còn ngang hàng nữa.

Các Ngự Thú Sư lớn lần lượt bước ra xa một khoảng, lặng lẽ theo dõi buổi biểu diễn cá nhân của Trần Thư.

Con hàng này nhất định là giết đến mất trí luôn rồi!

Grao!

Đúng lúc này, trong đám Hung Thú xuất hiện một tiếng gào thét đầy kinh hãi.

Hàng trăm con Hung Thú lần lượt chọn cách di tản, không dám vây quanh thành phố Nam Thương thêm một lần nào nữa.

- Hả? Có Lãnh Chúa ẩn trốn sao?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, trực tiếp ra lệnh cho Thỏ Không Gian.

Con Lãnh Chúa kia đang ẩn trốn bên trong bầy thú không ngờ rằng trên đầu nó lại xuất hiện một ấn ký hình con thỏ nhỏ…

Nó rút lui cùng với bầy thú, đồng thời cũng quay đầu nhìn lại.

Slime khổng lồ ở xa cách nó mấy cây số, xem ra nó đã giữ được mạng rồi.

Tuy nhiên ngay lúc nó quay đầu lại, cơ thể nó đã bị bao phủ bởi một cái bóng khổng lồ!

Rầm rầm!

Slime ở đằng xa dịch chuyển đến trên đầu nó, trực tiếp đàn áp nó!

- Gào!

Lãnh Chúa gầm nhẹ một tiếng nhưng không thể tung ra bất kỳ kỹ năng nào, chỉ có thể tức giận bất lực.

- Òm ọp! Òm ọp!

Thân thể Tiểu Hoàng trở nên nhỏ hơn, vừa vặn để lộ ra cái đầu của Lãnh Chúa ở phía dưới.

Trong giây tiếp theo, một số kỹ năng Nguyên Tố tấn công đến, trực tiếp giết chết nó chỉ trong vài giây!

Ầm!

Lãnh Chúa làm người nghe tiếng đã sợ mất mật, giờ đã không có một chút uy hiếp nào nữa, thậm chí còn chưa tung ra được bất kỳ một kỹ năng nào.

Lãnh Chúa thất thủ, những Hung Thú còn lại vô cùng sợ hãi mà lựa chọn cách chạy trốn.

Ba Khế Ước Linh của Trần Thư lại một lần nữa tấn công đến, một chiêu giết một con Hung Thú nhỏ, thủ đoạn vô cùng tàn bạo.

Các Ngự Thú Sư còn lại vui mừng khôn xiết, cũng triệu tập Khế Ước Linh của mình, thừa thắng xông lên!

Không bao lâu sau, hàng ngàn Hung Thú có con thì chết, có con lại bỏ trốn, mối đe dọa cho phía nam của thành phố đã biến mất.

Hàng chục tên Ngự Thú Sư đều có chút hoang mang. Cục diện đã bế tắc bao lâu nay thế mà lại chỉ một người cưỡng chế phá vỡ?

Bọn họ nhìn Slime trước mặt. Nó đã khôi phục lại kích thước ban đầu, nhưng vẫn còn dài khoảng mười mét, đầy sự áp bức chết tiệt!

Lúc này, miệng của Slime mở lớn để lộ ra bốn cái đầu.

- Có thể tách ra đến ba phân thân sao?

Tất cả mọi người đồng thanh kêu lên, bọn họ nhớ ở cuộc thi đấu thế giới chỉ có thể có hai phân thân, hiện tại đã mạnh hơn rồi sao?

- Là ta…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ánh mắt của bọn họ là cái dạng gì thế này, ta với Husky có điểm chung nào sao?

- À…

Mọi người sửng sốt một chút, sau đó lại có chút ngượng ngùng. Thật sự là có hơi giống…

Trần Thư lắc đầu nói:

- Tình hình bây giờ thế nào rồi?

Một Bạch Ngân Ngự Thú Sư đứng lên, trên vai đang đeo một chiếc phù hiệu của Ngự Long Vệ.

Hắn ta mở miệng nói:

- Xung quanh thành phố Nam Thương đều có các Hung Thú vây quanh, tình hình cũng không quá lạc quan.

- Vậy thì các ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt!

- Cái gì?

- Bởi vì tình hình sẽ sớm lạc quan lên thôi!

Chương 1256: Trong lúc nói cười, Hung Thú đã tan thành tro bụi

Trần Thư nhếch mép nở nụ cười, cưỡi lên trên Slime, sẵn sàng hỗ trợ các hướng còn lại. - Đợi đã…

Tên Ngự Long Vệ kia mở miệng nói:

- Phía trước vẫn còn một trận chiến chưa kết thúc.

- Vẫn còn à?

Trần Thư hơi giật mình, nhưng khi nhìn bốn phía xung quanh thì hắn không thấy bóng dáng Hung Thú nào nữa cả.

- Khế Ước Linh của Bộ trưởng Vương Thanh đang chống lại ba con Hoàng Kim Hung Thú. E là cho đến bây giờ vẫn chưa thể phân rõ thắng bại.

- Phải vậy không? Ta đi xem thử một chút!

Trần Thư gật đầu nói:

- Các ngươi thu dọn chiến trường đi, trong thời gian ngắn chắc là không có Hung Thú nào tới đây đâu.

Hắn đã thu thập tất cả tài liệu về Lãnh Chúa và các Biến Dị Hung Thú, còn lại các Hung Thú bình thường khác thì không đáng nhắc tới.

- Òm ọp!

Slime hẩy mông một cái rồi lao thẳng về phía trước, chỉ để lại bóng lưng màu vàng cho mọi người…

- Hắn thật sự chỉ mới hai mươi hai tuổi sao…

Vẻ mặt của một Ngự Thú Sư trung niên có chút khó tin.

- Người so với người, quả thật tức chết người mà…

Một Ngự Thú Sư khác nữa lắc đầu nói:

- Trước đây khi hắn tham gia thi đấu Ngự Thú cấp tỉnh, ta đã tự mình nhìn thấy rồi.

- Đúng thế, khi đó hắn là Ngự Thú Sư cấp chín, còn ta là Bạch Ngân Nhất Tinh.

Tên Ngự Long Vệ kia nói:

- Bây giờ hắn là Bạch Ngân Tam Tinh, sức chiến đấu có thể sánh với cả Hoàng Kim Cấp, còn ta vẫn là Nhị Tinh, phải tìm ai để nói lý lẽ đây…

Một đám người đều không khỏi cảm thán trong đáy mắt. Trần Thư chỉ là một Ngự Thú Sư cấp chín nho nhỏ, nhưng bây giờ hắn đã ngày càng lớn mạnh hơn rồi…

Ở phía xa, ánh mắt của một con Long Miêu đầy ngưng trọng, ba con Hung Thú đang không ngừng xâu xé kết giới phía trước.

Long Miêu thở dài, nó chỉ là một Khế Ước Linh phụ trợ thôi, vậy mà lại phải ra chiến trường…

May mắn thay trước mặt chỉ là Phổ Thông Hung Thú Hoàng Kim Cấp, số lượng kỹ năng cũng ít, muốn phá vỡ kết giới cần phải có một khoảng thời gian nhất định.

Mặc dù không giết được Hung Thú, nhưng giăng bẫy chúng cũng không có vấn đề gì.

- Khi nào thì có thể kết thúc…

Long Miêu ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh.

Nhưng vào lúc này, mắt nó chợt đông cứng lại, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cục phân khổng lồ đang chuyển động!

Một giây tiếp theo, tinh thần nó bị sốc nặng, trong lòng cũng có một ý nghĩ đáng sợ.

- Sinh vật nào mà có thể cho ra cái loại phân này đây?

Ầm!

Slime lao xuống, nhìn Long Miêu bằng một đôi mắt dễ thương.

- Không phải phân à?

Hai mắt Long Miêu kinh ngạc, nhìn đi nhìn lại khối Slime khổng lồ trước mặt, vậy mà lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Có vẻ như trước đây nó đã từng nhìn thấy thứ này rồi, nhưng ấn tượng không lớn cho lắm…

- Cứ giao cho ta giải quyết đi!

Trần Thư ló ra khỏi miệng Tiểu Hoàng, nhìn về phía Long Miêu.

Long Miêu mở to mắt, ngay lập tức nhận ra Trần Thư, chẳng trách nó lại cảm thấy đại tiện này quen mắt như vậy.

Nó chỉ vào Hung Thú trước mặt, không có thu hồi lại kết giới mà là để hắn trực tiếp tấn công.

- Ta có thể trực tiếp đánh luôn sao?

Trần Thư sững sờ một lúc, sau đó lại để Husky ra tay, tung ra những kỹ năng tấn công của mình.

Ầm ầm!

Quả nhiên các loại kỹ năng xuyên thủng kết giới của Long Miêu, đánh trúng thân thể ba con Hoàng Kim Hung Thú.

- Grao grao!

Ba con Hung Thú đau đớn đến kêu gào lên, nhưng cũng không có cách nào phá bỏ kết giới, chỉ có thể bị động mà bị đánh chết.

Husky đi đến trước kết giới, đột nhiên cảm thấy có chút phấn khích.

Husky và Hung Thú nhìn nhau, khoảng cách giữa họ chưa đến một mét, ở giữa ngăn cản bởi một tần kết giới mỏng manh.

- Grao!

Giây tiếp theo, nó mở miệng ra, đôi mắt cũng trở nên đỏ rực.

Ầm!

Kỹ năng được tung ra, một con Hung Thú trực tiếp bị giết ngay tại chỗ!

Hai con Hung Thú kia nhìn thấy mà kinh hãi tột cùng, chúng không ngờ lực sát thương của con chó kia lại bùng nổ đến như vậy.

- Muốn chạy?

Husky nhếch mép, nó trực tiếp tung Hắc Ám Tỏa Liên và Kịch Độc Mộc Phược ra, trực tiếp khống chế ngay tại chỗ.

Sau đó nó tiến đến gần hai con Hung Thú, khoảng cách giữa chúng chỉ còn chưa đầy nửa mét.

Miệng nó mở to ra, trong đó bốc lên ngọn lửa nóng bỏng.

- …

Long Miêu ở một bên trợn tròn mắt, đây là cái sở thích quái gở gì thế này, sao không trực tiếp nhét kỹ năng vào trong bụng kẻ thù luôn đi…

Ầm ầm ầm!

Hai con Hoàng Kim Hung Thú bị giết chết, không còn hơi thở của sự sống, thậm chí thi thể cũng không còn toàn vẹn.

- Không vấn đề gì nữa!

Trần Thư vỗ vỗ tay, chuẩn bị rời đi với Slime.

- Phù phù…

Long Miêu bước tới, đưa cho hắn một cặp tai nghe hình tai mèo.

- Hả? Cho ta nghe nhạc à?

Trần Thư hơi giật mình, cầm lấy rồi trực tiếp đội lên trên đầu của Husky.

- Ngươi hun đúc tài năng nghệ thuật một chút đi, cố gắng trở nên thông minh hơn xíu nữa.

- …

Vẻ mặt Long Miêu kinh ngạc, nó thật sự không nghĩ tới thao tác này của Trần Thư.

Đúng lúc này, một giọng nói phát ra từ trong tai nghe:

- Trần Thư, mẹ nó ngươi có phải là có bệnh hay không hả!

- Hả?

Trần Thư sững sờ nhìn một lúc, sau đó hắn mới hiểu ra rồi nhanh chóng cầm lấy tai nghe.

Chương 1257: Còn tưởng rằng ngươi đi tự thú đấy…

Vương Thanh đang ở cách xa trung tâm thành phố xoa xoa đầu, lại nhớ về học sinh cấp ba không theo chuẩn mực trước kia… Hắn ta hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục nói:

- Ta là Vương Thanh, Bộ trưởng Bộ Giáo dục. Bây giờ tình hình đang rất khẩn cấp, làm phiền ngươi đi hỗ trợ các Hung Thú ở những địa điểm khác.

- Bộ trưởng Vương Thanh?

Trần Thư thoáng chốc sững sờ, nghĩ đến đối phương, khi tham gia cuộc thi Ngự Thú cấp tỉnh thì hắn đã từng đối phó Vương Thanh mấy lần rồi.

- Đúng rồi, nhân tiện mang Long Miêu của ta theo nữa.

Trần Thư gật đầu, lên đường đi đến phần còn lại của chiến trường ở thành phố Nam Thương cùng với Long Miêu.

Hắn ngồi ở trong miệng Tiểu Hoàng, nói:

- Ta nói này Bộ trưởng Vương, ở thành phố Nam Thương không có Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp sao?

Mặc dù tình hình hiện tại đang khủng hoảng, nhưng chỉ cần có một hoặc hai Hoàng Kim Cấp là có thể được giải quyết được khủng hoảng rồi.

- Ngươi cho rằng Hoàng Kim Cấp là cải thảo đấy à, bọn họ cũng có trách nhiệm của riêng mình chứ!

Khóe miệng Vương Thanh giật giật giải thích:

- Các cường giả ở trong tỉnh lớn hoặc là đi đến Long Uyên, hoặc là trấn giữ những nơi khác của Dị Không Gian, cũng không phái ra được.

Các trường hợp đặc biệt đương nhiên còn phụ thuộc vào mức độ khẩn cấp của thành phố Nam Thương có các công trình phòng thủ đô thị, vì vậy tạm thời không có vấn đề gì trong việc trì hoãn.

Bây giờ lệnh từ phía trên đã được ban ra, nhiệm vụ đầu tiên là phải phong tỏa nguồn gốc sự việc, không cho những Hung Thú ở các Dị Không Gian khác có thể xâm phạm. Thứ hai là giải quyết các Hung Thú ở trên Lam Tinh, đầu đuôi lẫn lộn chỉ làm tình hình phức tạp thêm thôi.

- Là như thế à…

Trần Thư khẽ gật đầu, sau đó hỏi về tình hình của Long Uyên một chút.

Vương Thanh ở vị trí cao, những thông tin mà hắn ta tìm hiểu được còn chi tiết hơn cả phía Ngự Long Vệ nữa.

Ngay lúc này, Husky ở bên cạnh hắn khịt mũi một tiếng, từ trong miệng nó phun ra một đạo Lôi Đình!

Ầm!

Lôi Đình giống như một sợi dây xích, buộc chặt năm con Bạch Ngân Hung Thú phía trước rồi giết chết chúng chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

- Òm ọp!

Trong khi Husky đang phụ trách đối phó với những Hung Thú đã gặp phải thì Tiểu Hoàng vẫn trông rất nhàn nhã, tiếp tục bay về phía trước.

Trần Thư và Vương Thanh thảo luận về tình hình hiện tại, trên khóe môi ẩn hiện nụ cười nhàn nhạt.

Hầu như là trong lúc nói cười, Hung Thú đã tan thành tro bụi.

- Thật may là gia hỏa này về rồi.

Vương Thanh nhẹ nhàng thở ra, thông qua tình hình hiện trường truyền về, hắn đã có thể nhìn thấy số lượng hung thú đang không ngừng giảm bớt.

Mặc dù Trần Thư chỉ là Bạch Ngân Cấp, nhưng sức chiến đấu thậm chí đã vượt qua Hoàng Kim Cấp như hắn ta.

Kỹ năng của Husky đều có tính phạm vi đấy, lại phối hợp với kỹ năng phân thân, hiệu suất giết hung thú ít nhất tương đương với ba bốn Khế Ước Linh Hoàng Kim tính công kích.

- Òm ọp!

Slime phi hành một đường qua, để lại trên mặt đất các loại thi thể hung thú.

Ngự Thú Sư phụ trách chống cự hung thú nghẹn họng nhìn trân trối, trong mắt tràn đầy khiếp sợ cùng sùng kính.

Trong đám người có người thì thào lên tiếng:

- Bạch Ngân Cấp mà có thể làm được loại trình độ này, cái này là thực lực của quán quân thế giới sao?

Xa xa nhìn lại, phần lớn thi thể hung thú ngổn ngang lộn xộn, cái này so sánh với trận đấu chứng kiến bên trên livestream có thể càng thêm rung động lòng người.

Năm giờ đồng hồ thoáng một cái đã qua.

Vù vù…

Hai con ngươi Thỏ Không Gian khẽ động, thần kỹ Không Gian Bí Lực phóng thích ra, hai luồng ấn ký phi nhanh đến trước người một cái Bạch Ngân Lãnh Chúa.

Xùy xùy…

Ấn ký trên người Bạch Ngân Lãnh Chúa lập tức hóa thành lưỡi dao không gian. Nó thậm chí còn chưa kịp có phản ứng, thân hình lập tức bị cắt thành ba phần, tiêu tán không còn hơi thở.

- Thực mệt mỏi mà…

Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi, phối hợp cùng Khế Ước Linh của Vương Thanh phía dưới, đã chém giết không ít hung thú Bạch Ngân Lãnh Chúa cùng Hoàng Kim Cấp bình thường.

Đến tận đây, thành phố Nam Thương đã có thể tuyên cáo giải trừ nguy cơ rồi!

- Trần Thư, làm tốt lắm!

Vương Thanh thở ra một miệng khí lớn, trong mắt có vẻ cảm thán, thậm chí có chút cảm giác mình đã già rồi.

Hắn ta có thể trở thành Ngự Thú Sư Hoàng Kim, năm đó cũng là thiên tài hiếm thấy. Nhưng bây giờ lại không bằng một tên sinh viên năm thứ tư, quả thật là có chút chua xót mà.

- Một đám hung thú mà thôi.

Trần Thư mỉm cười, nói ra:

- Ngoại trừ ta, ta không cho phép có bất cứ sinh vật nào làm loạn tại tỉnh Nam Thương!

- …

Khóe miệng Vương Thanh co quắp, thậm chí có chút muốn tự tay tóm cổ thằng này.

- Ngươi tự mình bận rộn đi, ta có việc phải làm rồi.

Hiện tại khủng hoảng hung thú đã được dẹp bỏ, công việc cụ thể về sau vẫn do hắn sắp xếp.

- Chờ một chút, bộ trưởng, phần thưởng của ta…

- Tút tút tút…

- Bà mẹ nó, treo máy nhanh như vậy? Xem ra ta phải đích thân đi một chuyến rồi.

Trần Thư lắc đầu, lấy xuống tai nghe trên đầu, cưỡi Slime xông về thành phố Nam Thương.

Theo hiểu biết của hắn, mỗi lần xuất hiện nguy cơ hung thú, không kể là Ngự Thú Sư hoặc là Ngự Long Vệ, đều có thể đạt được ban thưởng chính thức.

Chương 1258: Còn tưởng rằng ngươi đi tự thú đấy… (2)

Mặc dù hắn là quán quân thế giới, nhưng cũng không giàu sang gì, không cần phải mạo xưng là trang hảo hán. Rất nhanh, hắn đã đi tới phía trước vòng phòng ngự trong thành thị. Cho dù nguy cơ đã được giải quyết, nhưng vì phòng ngừa xuất hiện thương vong, phòng ngự vẫn chưa được giải trừ.

- Làm thế nào mà vượt qua được thứ này?

Trần Thư nhíu mày, lẩm bẩm:

- Không có khả năng trực tiếp xông vào ư?

- Người nào?!

Ở trong vòng phòng ngự, đang có một loạt binh sĩ dáng người cao ngất mặc trang phục ngụy trang. Bọn họ thấy được Trần Thư, nhao nhao nhích lại gần, trong mắt có vẻ cảnh giác.

Bởi vì thời gian dài chém giết, thân hình Slime đã bị máu tươi bao trùm, nhìn về phía trên không hề ngốc ngốc đáng yêu như

trước mà là có thêm vài phần khắc nghiệt.

Trần Thư vội vàng vuốt vòng bảo hộ, hô to:

- Mở cửa mau, ta là Hãn Phỉ Trần Thư của các ngươi!

- ???

Binh sĩ nao nao, chỉ cảm thấy cái tên này quen thuộc vô cùng, một giây sau lập tức nghĩ tới.

- Hãn Phỉ Nam Giang?

Vẻ mặt hắn ta cả kinh, thấy trên người Slime trải rộng vết máu, lập tức hiểu rõ ra. Binh sĩ chỉ chỉ phù hiệu băng tay thanh đồng trên tay Trần Thư, nói ra:

- Phù hiệu trên tay ngươi có thể vào!

- Hả?

Trần Thư giật mình, lấy xuống phù hiệu đeo tay, quả nhiên đơn giản đã qua vòng phòng ngự.

- Công nghệ cao như vậy sao?

Hắn cảm thán một câu, cẩn thận từng li từng tí thu vào băng tay thanh đồng. Trong mắt Binh sĩ đầy vẻ sùng kính, mở miệng nói ra:

- Ngự Long Vệ có thể xuyên qua tất cả thiết kế phòng ngự của tất cả tòa thành thị trong nước đấy.

- Cảm ơn.

Trần Thư gật đầu, cùng Tiểu Tinh đi tới trung tâm chợ Nam Thương.

- Là Hãn Phỉ trở lại rồi!

Phía dưới, vô số cư dân ngửa đầu nhìn qua Slime trên không trung, trong mắt tràn đầy kích động cùng hưng phấn. Nhất là vết máu trên Slime, càng là làm cho tâm thần người rung động!

- Thật sự mãnh liệt, đến trưa đã tiêu diệt toàn bộ bầy hung thú rồi, hắn không phải là người bình thường rồi!

- Nói nhảm, quán quân thế giới có thể nói giỡn cùng ngươi hay sao?

- Thành phố Nam Thương hiện tại không có gặp nguy hiểm đi à nha?

Mọi người nhao nhao nghị luận, trước kia vì trấn an nhân tâm, Vương Thanh cố ý hiện ra tràng cảnh chiến đấu của Trần Thư cho cư dân toàn thành.

- Chào cả nhà nhá!

Trần Thư phất phất tay với phía dưới, trên khóe miệng có dáng tươi cười hưng phấn. Một mặt là tìm Vương Thanh hỏi việc ban thưởng. Một mặt cũng là khoe khoang một phen, nếu không hắn không phải giết hung thú không công rồi hả?

Rất nhanh, hắn đi tới cao ốc chính phủ của thành phố Nam Thương.

- Tiểu Tinh, đi đòi phần thưởng với ca!

Trần Thư thu hồi Khế Ước Linh, trực tiếp sải bước đi vào trong.

- Vương bộ trưởng!

Trần Thư đẩy cửa vào, chỉ thấy Vương Thanh đang phân phó người từng bộ đi thanh lý chiến trường.

- Hả?

Vương Thanh giật mình, nói ra:

- Trần Thư, có chuyện gì sao?

- Khụ khụ…

Trần Thư hắng giọng một cái, hỏi:

- Ta muốn hỏi về phần thưởng…

- Ngươi không phải Ngự Long Vệ sao?

Vương Thanh ngược lại là giật mình, trong mắt có vẻ khó hiểu, nói ra:

- Phần thuởng của các ngươi đều là do Bộ Ngự Long Vệ thống nhất cấp cho đấy.

- Vậy sao?

Trần Thư sờ lên cái cằm, hỏi tiếp:

- Cái kia… Bộ Ngự Long Vệ ở đâu vậy?

- ???

Khóe miệng Vương Thanh co quắp, nói ra:

- Đừng nói là ngươi đường đường là một tên Ngự Long Vệ mà chưa từng đi tới Bộ nha…

- Ách…

Trần Thư gãi gãi đầu, khối phù hiệu đeo tay từng là tổng đoàn trưởng Trấn Linh Quân cho hắn đấy, chủ yếu là cho hắn một thân phận, thuận tiện cho hắn làm việc. Về phần Ngự Long Vệ, hắn thật đúng là một chút cũng không biết.

- Hiện tại không cần phải gấp, sự kiện còn chưa có chấm dứt, sẽ chưa có ban thưởng đâu, đến lúc đó ta sẽ nói biểu hiện của ngươi cho Ngự Long Vệ đấy.

Vương Thanh mở miệng giải thích nói:

- Ngươi nếu như là thành viên chính thức, phù hiệu đeo tay có thể tự động ghi chép truyền đạt lên phía trên đấy.

- Cảm ơn bộ trưởng.

Trần Thư gật đầu, xem như hiểu rõ ra.

- Tốt rồi, ngươi bây giờ không cần phải đến Bộ Ngự Long Vệ nữa.

Vương Thanh cười cười, mở miệng nói ra:

- Hơn nữa hiện tại đã giữa ban ngày đấy, ảnh hưởng không tốt.

- Hả? Có thể có ảnh hưởng gì?

Trần Thư giật mình, hắn là Ngự Long Vệ, đi đến Bộ của chính mình, không phải chuyện đương nhiên sao?

- Người không biết, còn tưởng rằng ngươi đang đi tự thú đấy…

- Cái gì mà gọi là tự thú chứ…

Trần Thư khẽ nhếch miệng, tốt xấu gì thì hắn hiện tại cũng là quán quân thế giới đấy nhá?

- Dù sao thì cũng là ý nghĩa đó.

Khóe miệng Vương Thanh cười cười, tiếp tục mở miệng nói ra:

- Đúng rồi, học phủ các ngươi không có bảo ngươi xử lý chuyện Long Uyên sao?

- Không có…

Trần Thư lắc đầu, nói ra:

- Ta vừa mới về nước, hơn nữa ta chỉ là một cái Bạch Ngân Cấp, không đến mức lại để cho ta lên đi?

- Ngươi? Bạch Ngân Cấp?!

Khóe miệng Vương Thanh co rút, nói ra:

- Đến lúc đó nhân thủ không đủ, nhất định sẽ cho ngươi lên tuyến đầu đấy.

Mẹ nó, ngươi hiện tại cũng có thể so với Hoàng Kim Cấp rồi, hơn nữa nếu như có việc gì, không dùng ngươi thì dùng ai?

- Như vậy à…

Chương 1259: Nếu như là ta, ta sẽ lấy đao mà đập thật mạnh!

Trần Thư gật đầu một cái, nói: - Vậy ta phải về nhà trước một chuyến.

- Đúng rồi, Bộ trưởng, sao ta gọi điện cho ngươi không được?

- Tín hiệu ở tỉnh Nam Thương bị ảnh hưởng, từ từ mới ổn định được.

- Được rồi.

Trần Thư không quay đầu lại, rời đi cao ốc chính phủ cùng Tiểu Tinh, chạy thẳng tới thành phố Nam Giang.

…

Thành phố Nam Giang, tiểu khu An Cư.

Trần Thư cùng Tiểu Tinh sau khi trở lại thành phố Nam Giang thì tách nhau ra, ai về nhà nấy.

Hắn đi tới cửa, đang tính gõ cửa, tựa hồ là nghĩ tới điều gì.

- Hây, hây!

Không gian bên cạnh tan vỡ, Thỏ Không Gian chui ra một cái đầu hai tròng mắt của nó động một cái, thả cho Trần Thư một luồng Không Gian Bí Lực!

Trong nháy mắt, Trần Thư biến mất tại chỗ, đi tới trong phòng khách.

Cha Trần Bình đang nhàn nhã ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, liếc mắt một chút đã thấy một bóng đen.

- Có thú dữ?!

Vẻ mặt lão chấn động mạnh, trong nháy mắt cầm túi phân urê ném qua.

- Hả?

Trần Thư chỉ cảm thấy một mảnh bóng tối tấn công tới, còn chưa kịp khôi phục như cũ từ trong trạng thái thuấn di. Nhưng thân thể hắn đã theo bản năng lùi lại hai bước, tránh khỏi tập kích.

- Cha, là ta!

Trong lòng Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, mở miệng nói:

- Cái gì gọi là thú dữ chứ!

Vẻ mặt hắn không nói nên lời, ở bên ngoài bị người ta nhầm thành Husky, ở nhà lại bị nói thành thú dữ, có còn mặt mũi của người vô địch thế giới hay không chứ?

- Con trai?

Trần Bình lúc này mới phản ứng lại, nói:

- Con sao lại đột nhiên xuất hiện? Cha còn tưởng rằng là thú dữ xâm phạm đấy!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Cha, người dùng cái này để đối phó thú dữ à?

Ánh mắt của hắn có hơi cổ quái, mặc dù thừa nhận đồ chơi này là một thần khí, nhưng chỉ có thể đối với nhân loại thôi…

- Con trai trở lại à?

Trong phòng ngủ, mẹ nghe tiếng đi ra, trong ánh mắt tràn đầy kích động.

- Mẹ, con đã về!

Trần Thư khẽ mỉm cười, thay phiên nhau ôm hai người.

Ba người ngồi ở trên ghế sa lon, thần thái Trần Thư cực kỳ phấn chấn, giải thích cuộc so tài thế giới mà mình vừa trải qua.

Hai người Trần Bình nghe cực kỳ nồng nhiệt chăm chú, khóe miệng có nụ cười thản nhiên.

Một giờ sau.

Trần Thư đang giải thích đến thời điểm mình hành hung Lâm Hàn thì bị Trần Bình cắt đứt.

- Cha nói này con trai, cái này là con không được rồi, ai lại dùng túi phân urê trùm người ta chứ!

Trần Bình vỗ vai hắn một cái, giọng có một chút trách cứ.

- Cha, đây không phải là ta vạn bất đắc dĩ sao…

Trần Thư cúi đầu lẩm bẩm, chẳng lẽ mình thật sự có chút quá đáng?

- Nếu như là ta…

Trần Bình lời nói thành khẩn:

- Trực tiếp lấy đao đâm!

- ???

Trần Thư lập tức ngây ngẩn, đây chính là chỗ mà ta không đúng sao?

- Một cái tội phạm, nói cái gì võ đức với hắn ta chứ, đánh trước nói sau!

Trần Bình mở miệng nói:

- Một phần tử phá hoại có uy lực gì đâu?

- Ách…

Trần Thư gãi đầu một cái, thật ra thì hắn muốn nói, túi phân urê càng biến thái hơn so với đao mổ heo…

- Được rồi, hai người ngày ngày nói chuyện gì vậy!

Mẹ đứng dậy nói:

- Con trai, có đói không, mẹ đi nấu ít đồ cho con.

- Cũng bình thường, con không có quá đói…

Trần Thư mở miệng nói:

- Trước khi về, con đã đi ăn rồi.

- Bên ngoài có thể ăn được cái gì tốt lành đâu?

Cha Trần Bình lắc đầu một cái, nói:

- Cho con trai ta cả một cái giò heo đi.

- …

Trần Thư mở miệng nói:

- Mẹ, làm chút thức ăn là được rồi, con ăn nhiều thịt Quân Vương quá, có chút không tiêu hóa được.

- Hả?

Cha Trần Bình ngây ngẩn một chút, nói:

- Thịt gì cơ?

Ban đầu lão đã cho Trần Thư một cái kỹ năng Bạch Ngân Quân Vương, dĩ nhiên là biết Quân Vương là thú dữ đẳng cấp gì.

- Chỉ là thịt thú thông thường mà cha.

Trần Thư nhún vai một cái, để cho Thỏ Không Gian ném ra một cục thịt máu me to, bên trên có hương thơm mát nhàn nhạt thoang thoảng.

Đùng đùng đùng!

Trong nháy mắt, con Tiểu Hồng Ngư trong hồ cá xa xa đung đưa đuôi cá, trực tiếp nhảy ra ngoài từ trong nước.

Cặp mắt nó có khát vọng, không ngừng tiến về hướng cục thịt.

Nhưng tiếc là tốc độ thật sự là quá chậm…

- Chuyên tâm như vậy sao?

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, bỏ Tiểu Hồng Ngư vào lại trong hồ cá.

- Đồ chơi này cũng không phải là cho ngươi ăn.

Vừa nói, hắn bỏ cục thịt vào trong tủ lạnh, nói:

- Cha mẹ, thời điểm hai người muốn ăn, có thể nấu, nhưng nhớ lấy chỉ có thể ăn một chút thôi.

- Thật là Quân Vương?

Cha Trần Bình trợn to hai mắt, chỉ cảm thấy đống thịt máu me mới vừa rồi còn cao cấp hơn so với Bạch Ngân Quân Vương.

- Dĩ nhiên, cơm nước của người vô địch thế giới khẳng định không bình thường đâu!

Trần Thư khẽ mỉm cười, nói:

- Thật ra thì ăn cũng không có vị đặc sắc lắm…

- Con à, con sẽ không giống ông nội con đấy chứ, sẽ không đánh cướp người nào đâu con nhỉ?

- …

Trần Thư đầu đầy hắc tuyến, nói:

- Cha, người suy nghĩ gì đấy, đấy là phần thưởng của cuộc thi, hơn nữa con cũng sẽ không đánh cướp ai bao giờ.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt!

Trong lòng Trần Bình thở phào một hơi, nói:

- Nếu thật sự có chuyện gì, chúng ta trước tiên chỉ có thể chạy trốn.

- …

Chương 1260: Dựa theo lẽ thường mà nói, thì là có thể đấy

Trần Thư mở ti vi, bắt đầu nhìn lên ti vi xem Macabaka (phim hoạt hình), buông lỏng thần kinh cẳng thẳng một chút. Hắn tựa hồ lại nghĩ tới điều gì, hỏi:

- Đúng rồi, cha, người tùy thân mang theo túi phân urê làm gì?

Hắn nhớ là, mình mới vừa về nhà, đã thiếu chút nữa bị trùm lại.

- Ách…

Trần Bình hơi sững sờ, cười nói:

- Mang chơi thôi…

- Là do cha con quá nhớ con đấy!

Thanh âm của mẹ từ trong phòng bếp truyền tới, nói:

- Ngày nào cũng đều mang cái túi đó cạnh người.

- Hả?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Hai việc này có liên quan gì tới nhau sao?

- Cha con nói ngửi được mùi phân ure thì giống như có con ở trong nhà vậy.

- …

Vẻ mặt Trần Thư đọng lại, có cần phải khác người như vậy hay không…

…

Lúc ban đêm, người một nhà vui vẻ hòa thuận ăn một bữa cơm. Không khí gia đình ấm áp khiến cho cả người Trần Thư buông lỏng vô cùng, không cần cân nhắc đề phòng người khác như thế nào, cân nhắc lúc nào đầu phóng bom nguyên tử các thứ.

Sau khi cơm tối xong, Trần Thư trở lại trong phòng.

Cho dù là hồi lâu không trở về, phòng của hắn vẫn vô cùng sạch sẽ, trên giường có mùi vị ánh mặt trời, làm tâm thần người ta yên tĩnh lại.

- Thật là thoải mái!

Trần Thư nằm ở trên giường, đồng thời mở ra túi dược tề thần kỳ của hệ thống.

Ba bình dược tề xuất hiện ở trước mắt hắn, theo thứ tự là dược tề bạo tạc màu xám tro, dược tề bạo tẩu màu đỏ và dược tề ngụy trang màu tím.

- Lại là thứ tốt giúp bảo toàn tánh mạng nha!

Trần Thư toét miệng cười một tiếng, thu hồi ba bình dược tề vào không gian hệ thống, chỉ cảm thấy mình lại được lời rồi.

Đang lúc Trần Thư suy nghĩ nên sử dụng dược tề như thế nào, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

- A lô? Lão Tạ?

- Trần Bì, ngươi trở về thành phố Nam Giang rồi à?

- Mới vừa trở lại, có chuyện gì không?

- Ngày mai lớp mười hai ban đặc huấn chúng ta tụ họp, ngươi có tới được hay không?

Trần Thư hơi ngẩn ra, mở miệng nói:

- Tụ họp? Bây giờ không phải là thời gian đi học sao? Mọi người đều đi như vậy, đều ở lưu lạc đường phố rồi à?

- ???

Tạ Tố Nam đen mặt, nói:

- Lưu lạc cái rắm, bây giờ cũng là năm thứ tư đại học rồi, không còn tiết học nữa rồi.

Nhưng vào lúc này, trước mắt Trần Thư xuất hiện lựa chọn.

Lựa chọn 1: Uyển chuyển cự tuyệt, ở nhà chơi trò chơi. Hoàn thành ban thưởng: Số ít Ngự Thú Lực.

Lựa chọn 2: Đáp ứng. Hoàn thành ban thưởng: Thiên Hỏa Vẫn Thạch + 1

Lựa chọn 3: Đi dị không gian dạo một vòng! Hoàn thành ban thưởng : Lực Phản Chấn + 1

Trần Thư hơi ngẩn ra, đánh giá qua lại ba cái lựa chọn, không bao lâu đã đưa ra quyết định.

- Như vầy phải không? Được rồi!

Trần Thư gật đầu một cái, cái thứ hai ban thưởng hiển nhiên là tốt nhất. Hơn nữa hắn vừa vặn khoảng thời gian này có thể buông lỏng một chút.

Về vấn đề của Long Uyên, trừ thời điểm cần hắn, không nói tới việc có các Vương Cấp xuất thủ trấn áp, vai trò của hắn cũng không quá lớn.

Trần Thư lại cùng Tạ Tố Nam rãnh rỗi trò chuyện đôi câu, sau đó cúp điện thoại.

- Bạn học lớp mười hai…

Trong đầu hắn nhớ lại mặt của mọi người, sau đó ngã đầu lập tức ngủ mất.

Sáng ngày thứ hai.

- Tôi không thể bay vào thế giới của những bông hoa…

Trần Thư đang trong giấc mộng, đã bị điện thoại di động đánh thức, trong mơ mơ màng màng tiếp điện thoại.

- Trần Thư, ngươi đâu rồi?

- Mới mấy giờ chứ, gấp như vậy làm gì?

Trần Thư ngáp một cái, chỉ cảm thấy ngủ an ổn trước đó chưa từng có.

- Đại ca, đã gần 12 giờ rồi, chỉ chờ ngươi thôi đó!

- Ách..

Trần Thư xoa xoa đầu, thanh tỉnh lại:

- Không nên gấp gáp, báo ta cái tọa độ đi!

- Quán lẩu Ngon Quá Đi!

Tạ Tố Nam bất đắc dĩ cúp điện thoại, nói:

- Hắn vừa mới thức dậy, không cần phải để ý đến hắn nữa!

Tất cả mọi người đã thành thói quen, hoàn toàn không có để ý, mỗi người rối rít chuẩn bị vào ngồi.

- Tiểu tử này…

Thẩm Vô Song lắc đầu một cái, trong lòng vẫn có chút muốn thấy được Trần Thư.

- Nếu không, chúng ta chờ một chút?

Trên bàn, Đường Liệt mở miệng nói:

- Cũng là bạn học cũ, hay là đợi người đến đông đủ rồi ăn đi.

- Đường thiếu, đây là lời mà ngươi sẽ nói ra sao?

Thần sắc Tạ Tố Nam cổ quái, nhìn về Đường Liệt.

- Ách… Trước kia trẻ tuổi không hiểu chuyện mà thôi…

Đường Liệt lúng túng cười một tiếng, hắn ta một mực đều chú ý đến động tĩnh của Trần Thư.

Từ lúc Trần Thư giành giải vô địch cả nước, hắn ta cũng đã sợ, chớ đừng nói chi là vô địch thế giới bây giờ.

Hắn ta mở miệng nói:

- Ta thật ra thì có chút lo lắng, Trần Thư tới thì sẽ đóng cửa mất.

- Có đạo lý!

Mọi người hơi ngẩn ra, tiếp sau đó đồng loạt gật đầu một cái.

- Sẽ không chờ quá lâu chứ ?

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Tiểu Tinh, nếu không, ngươi cưỡi chim đi đón hắn đi?

- Không cần.

Từ Tinh Tinh lắc đầu một cái, hắn cũng đã gặp qua thần kỹ của Thỏ Không Gian của Trần Thư.

- Tốc độ của hắn có thể còn nhanh hơn so với ta.

- So với ngươi còn nhanh hơn?

Tạ Tố Nam nhíu mày, nói:

- Không đến nỗi đấy đi, các ngươi đều là Bạch Ngân Cấp mà, còn không chạy lại hắn?

Chương 1261: Dựa theo lẽ thường mà nói, thì là có thể đấy (2)

– Không giống nhau. Một người là bay, một người là thuấn di, có thể là cùng một tốc độ hay sao?

Từ Tinh Tinh tựa hồ nghĩ tới điều gì, nói:

- Đúng rồi, ngươi có nói với hắn là Thẩm lão sư mời hay không?

- Không có.

- Chả trách hắn chậm như vậy, ta gửi một cái tin nhắn cho hắn.

Từ Tinh Tinh vừa nói vừa gửi tin nhắn đi: Ăn miễn phí, nhanh tới!

- Hữu dụng không? Mau hơn nữa thì có thể nhanh bao nhiêu chứ?

Tạ Tố Nam nhíu mày, trong lòng nhưng là không có quá để ý.

Hắn ta vừa dứt lời, ánh mắt liếc một cái, chỉ thấy chỗ ngồi bên cạnh trong nháy mắt nhiều hơn một người.

- Con bà nó?!

Hắn ta trợn to hai mắt, chỉ thấy Trần Thư đang ngồi ở một bên, hơn nữa còn đang đánh răng…

- Ngươi dùng tốc độ ánh sáng hả?!

- Om sòm gì chứ.

Trần Thư bĩu môi, mở miệng nói:

- Ta vừa nhận được tin tức của Tiểu Tinh, trong nháy mắt truyền tới đây.

- …

Trên bàn, những người còn lại giống y nhau, khóe miệng giật một cái, tên này thật sự biến thái!

Tiểu Tinh lại không bất ngờ, nói:

- Lão Tạ, ngươi có phải quên mất đặc điểm hãn phỉ rồi hay không? Chỉ cần là cơm miễn phí, ngươi có nhìn thấy hắn bỏ qua sao?

- …

Tạ Tố Nam đích xác là không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

- Chờ một chút, ta đi rửa mặt một chút.

Trần Thư khẽ mỉm cười, chạy thẳng tới phòng vệ sinh trong tiệm.

- Tiểu tử này…

Thẩm Vô Song tựa hồ là nghĩ tới điều gì, trong lòng trở nên có chút kinh hãi.

Y theo kinh nghiệm trường học của hắn ta, có thể sử dụng kỹ năng phụ trợ đối với nhân loại, đều là tương đối hiếm hoi.

- Các vị, có thể ăn cơm rồi! Cũng khách khí như vậy làm gì chứ?

Không bao lâu, Trần Thư rửa mặt xong, cười hì hì trở lại chỗ ngồi.

Không ít người đều lộ vẻ cẩn trọng trong nụ cười, dù sao cũng là đối mặt với vô địch thế giới, hơn nữa còn là một tên hãn phỉ sống sờ sờ nha!

- Đường thiếu, đã lâu không gặp!

Trần Thư khẽ mỉm cười, nhìn về Đường Liệt, nói:

- Ta nhớ tranh giải ngự thú cả nước, chúng ta còn gặp nhau rồi nhỉ?

Ban đầu hắn treo đám người Thạch Tử Minh ở trên cây, nhưng là bị Đường Liệt nhìn thấy hiện trường phạm tội…

- y… có gặp qua, có gặp qua.

Đường Liệt cẩn trọng cười một chút, vừa nhìn thấy Trần Thư, hắn ta đã nghĩ đến ngày xưa, thậm chí đáy quần cũng mơ hồ có chút cảm giác bị thiêu cháy…

- Tốt lắm, ta đi nhúng thức ăn!

Trần Thư khẽ mỉm cười, kêu gọi Thỏ Không Gian mở ra không gian lối đi.

Hắn ném tất cả các loại rau củ thịt vào trong nồi, đơn giản là quá tiện lợi. Chẳng qua là Thỏ Không Gian một bên tỏ ra có chút bất mãn. Nó dầu gì cũng có thể giao chiến cùng sinh vật Hoàng Kim, nay lại dùng kỹ năng của nó để nấu lẩu…

Ánh mắt mọi người ngạc nhiên, tiếp theo rối rít bắt đầu nấu ăn, đồng thời trao đổi chuyện cũ.

Rượu qua ba tuần, vốn là không khí ngột ngạt đã hòa hoãn lại, tựa như lại trở về ban đầu lúc tốt nghiệp lớp mười hai.

Bất đồng chính là, mỗi một người đều đã trưởng thành hơn.

- Trần Thư, ngươi sau này có tính toán gì hay không?

Khóe miệng Thẩm Vô Song có nụ cười, nói:

- Y theo thực lực của ngươi, bây giờ là có thể trực tiếp đến Hoa Hạ học phủ dạy học được rồi?

Những người còn lại rối rít trông lại, muốn nghe một chút đường đi sau này của vô địch thế giới sẽ như thế nào.

- Ừ… Thông thường mà nói, là có thể như vậy.

Trần Thư khẽ mỉm cười, nói:

- Nhưng ta đã cự tuyệt chức vị giáo sư, mặc dù hiệu trưởng đã thỉnh cầu ta vô số lần!

- Như vậy sao?

Mọi người gật đầu một cái, không có một chút hoài nghi, một chức thầy đúng là có chút hạn chế vô địch thế giới.

- …

Một bên, Từ Tinh Tinh mở to miệng, một bộ dáng không thể tin.

Lời này ngươi làm sao có thể nói ra khỏi miệng?

Đừng bảo là dạy, chính là học phủ an bài cho hắn ta một cái vị trí quản túc, phỏng đoán hắn ta cũng đều phải vui vui vẻ vẻ tiếp nhận, ai bảo hắn ta không tìm được việc làm đâu…

- Thật ra thì không đơn thuần là Hoa Hạ học phủ, Trấn Linh Cục, Ngự Long Vệ cùng với các đại tập đoàn đứng đầu cũng đưa ra cành ô liu đối với ta!

Trần Thư uống một ly rượu, mặt mày hớn hở nói:

- Nhưng ta đều cảm thấy có chút hạn chế phát triển của bản thân, nghĩa chánh ngôn từ cũng cự tuyệt rồi!

- Ho khan một cái…

Từ Tinh Tinh một bộ bị dọa sặc, thật sự là có chút bội phục da mặt của tiểu tử này.

Hứa Tiểu Vũ mở miệng hỏi:

- Tiểu Tinh, ngươi sao vậy?

- Không có sao, ta có chút đau dạ dày… Đi WC một chuyến đã.

Từ Tinh Tinh trực tiếp đứng dậy, đã có chút không kiềm được.

Trần Thư không để ý đến Tiểu Tinh, mà là tự mình hít hà đứng lên, bắt đầu kế hoạch xây dựng ý nghĩ kế hoạch xây dựng tương lai cho mọi người.

Tóm lại một câu, cơ miệng của hắn đã mở ra triệt để!

Nửa giờ sau, ánh mắt mọi người đã đều có chút kỳ quái.

Vốn là bọn họ tin tưởng, nhưng khi hắn kéo đoàn người xâm phạm ngôi sao m78, lập tức làm đoàn người hiểu rõ ra…

Trong lòng mọi người cảm thán: Hãn phỉ hay là hãn phỉ ngoại hạng…

- Tốt lắm, Trần Thư!

Thẩm Vô Song cắt đứt lời Trần Thư, thực sự không thể tưởng tượng được người trước mặt với nhà vô địch thế giới là một. Cái này không phải đơn thuần là tên ngốc sao…

Chương 1262: Lý tưởng rộng lớn của Trần Thư

Tạ Tố Nam thấy hắn còn muốn nói, lập tức ngăn cản nói: - Đúng vậy, đủ rồi, mọi người đều biết lý tưởng của ngươi rồi!

Đoàn người rối rít nhắc tới chuyện của tương lai, không có Trần Thư nói vớ vẩn ở đó nữa.

Nhưng vào lúc này, một tên nam sinh đi tới, trong tay bưng một ly rượu. Nam sinh mở miệng nói:

- Thẩm lão sư, ta mời ngài một ly, cám ơn ngài trước kia đã bồi dưỡng ta!

- Đều là việc thầy nên làm.

Thẩm Vô Song khẽ mỉm cười, nói:

- Có thể thấy các ngươi đều thành tài, chính là hồi báo lớn nhất đối với ta!

Nam sinh uống một hơi cạn sạch, mở miệng nói:

- Đúng rồi, ta là Lý Hiên, ngài còn nhớ chứ?

- Ách…

Thẩm Vô Song sững sốt một chút, đang muốn mở miệng, kết quả bị Trần Thư cắt đứt.

- Bạn học, ngươi nói như vậy, Thẩm lão sư làm sao nhớ được? Trước kia có hối lộ thứ gì hay không?

Trần Thư toét miệng cười một tiếng, nói:

- Nếu là lịch treo tường, chắc chắn lão sư nhất định là không nhớ!

- Ngươi nhìn ta này, ta đưa chính là bom nguyên tử, Thẩm lão sư một chút là có thể nhớ tới!

- Cút đi!

Khóe miệng Thẩm Vô Song giật mạnh, cho Trần Thư một tiếng quát, nói:

- Coi ta thành hạng người gì chứ!

Một bên, Tạ Tố Nam nói:

- Đúng vậy, Trần Bì, Thẩm lão sư sẽ không nhận đồ của học sinh!

Thẩm Vô Song gật đầu một cái, trong mắt là có một chút vui mừng, không nghĩ tới Tạ Tố Nam suốt ngày lăn lộn cùng Trần Thư, lại lương tâm không mất.

Nhưng mà, một câu nói sau đó trong nháy mắt khiến cho Thẩm Vô Song có chút vỡ vụn.

- Thầy đều là ăn tiền hoa hồng của trường, sẽ không lấy của học sinh chúng ta!

- Cút! Hai tiểu tử các ngươi thật là không nói ra được lời hay ý đẹp!

Thẩm Vô Song đầu đầy hắc tuyến, chỉ cảm thấy mình vẫn có chút quá trẻ tuổi rồi. Đoàn người đều phá lên cười, tựa như lại trở về lúc đi học.

Một giờ sau.

Mọi người đã ăn xong hết rồi, đồng thời không ít người cũng, muốn phương thức liên lạc của Trần Thư.

Trần Thư ngược lại là không có cự tuyệt, đều cho phương thức liên lạc, nói:

- Có chuyện cứ việc gọi điện thoại cho ta, trên căn bản là có thể giải quyết được!

- Cám ơn Hãn Phỉ Ca!

- Cám ơn!

Vẻ mặt mọi người mừng rỡ, không nghĩ tới Trần Thư trọng tình trọng nghĩa như vậy, bây giờ cũng còn nhớ tới bọn họ.

Trần Thư giống vậy, mặt đầy nụ cười, những người này cũng đều là khách hàng của hắn nha!

Nếu quả thật không tìm được việc làm, hắn chỉ có thể giúp người bình chuyện để kiếm thêm tiền…

Ngay tại thời điểm Trần Thư rời đi khỏi tiệm lẩu, đã bị ông chủ cản lại.

- Là bạn học Trần Thư đúng không?

Vẻ mặt ông chủ vô cùng kích động, thậm chí thiếu chút nữa muốn quỳ lạy luôn.

- Ách… Là ta.

Trong mắt Trần Thư có ánh sáng tự tin, có chút lâng lâng.

- Cái đó… ta có thể chụp với ngài một tấm hay không?

Ông chủ kích động nói:

- Hôm nay có thể không tính tiền, hơn nữa sau này chỉ cần ngươi tới, đều là miễn phí!

- Tốt như vậy sao?

Trần Thư gật đầu một cái, ngược lại là không do dự.

Hiển nhiên, đối phương là muốn mượn hắn tuyên truyền quán lẩu một chút.

Không bao lâu, đoàn người rời đi khỏi quán lẩu, chuẩn bị đi những nơi khác giải trí một phen.

Hôm nay, nguy cơ thú dữ của tỉnh Nam Thương đã được giải quyết, các thành phố lớn tự nhiên rối rít giải trừ canh gác.

Một ngày trôi qua.

Các bạn học ban Đặc huấn đều vượt qua một đoạn thời gian khoái trá.

Lúc ban đêm, trên xe taxi.

- Lão Tạ, lần này Long Uyên có tình huống gì?

Trần Thư hỏi nhỏ, Tạ Tố Nam là người của Bộ Điều Tra, nhất định là có tin tức.

- Không biết, nhưng sau lưng tựa hồ có bóng dáng nhân loại!

Tạ Tố Nam lắc đầu một cái, nói:

- Nếu không, thú dữ không thể nào toàn bộ bạo động được.

- Loài người?

Trần Thư nhíu mày một cái, một chút đã nghĩ đến thành viên Thánh Ngự Hội.

- Tóm lại, chuẩn bị sẵn sàng đi, Hoa Hạ học phủ có thể sẽ liên lạc với ngươi đấy.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Ta sợ rằng ở thành phố Nam Giang đợi không được bao lâu, thì sẽ đi Bộ Điều Tra đợi lệnh mất.

- Ngươi một tên Hắc Thiết Cấp, còn cần đợi lệnh?

- Ta có Khế Ước Linh hệ Điều Tra, lại không cần ta để chiến đấu.

- Vậy à…

Trần Thư gật đầu một cái, tiếp hỏi thăm một chút tình huống Long Uyên.

Nửa giờ sau.

Tạ Tố Nam cùng Từ Tinh Tinh rối rít rời đi, chỉ còn lại có Thẩm Vô Song cùng Trần Thư đợi ở trên xe.

Không bao lâu, Thẩm Vô Song chuẩn bị xuống xe, mở miệng nói:

- Trần Bì, ta đi trước!

- Được, lão Thẩm đi thong thả!

Trần Thư gật đầu một cái, lại nghĩ tới điều gì, nói:

- Chờ một chút!

- Hả?

Thẩm Vô Song quay đầu vừa nhìn, có chút ngây ngẩn.

Trần Thư chà xát tay, cười nói:

- Bữa trưa hôm nay không phải ngài mời hay sao?

- Đúng vậy? Có vấn đề sao?

- Nhưng ông chủ bởi vì nể mặt ta, không tính tiền chúng ta, cho nên tiền dứt khoát chuyển cho ta đi.

- ???

Thẩm Vô Song khóe miệng giật một cái, một giây kế tiếp trực tiếp vọt ra khỏi xe, không có một chút do dự…

- Dầu gì cũng là một Ngự Thú Sư Hắc Thiết cấp, chút tiền này cũng không thèm cho?

Trần Thư tự lầm bầm một tiếng, rồi nói:

- Tài xế, ta cũng xuống ở đây.

- Không tới tiểu khu An Cư?

- Không cần.

Chương 1263: Phía dưới này tại sao lại có một cái… Mã QR

Trần Thư lắc đầu một cái, đưa tiền xe, nói: - Ngươi đi xe quá chậm.

- Chậm? Tiểu tử, ta là Xa Thần Nam Giang đấy!

Trong mắt tài xế có vẻ tưởng niệm, nói:

- Nhớ năm đó, lưu danh ngàn đời…

Lời còn chưa nói hết, ánh mắt đã trợn thật lớn, tựa như gặp được chuyện kinh thế hãi tục.

Chỉ thấy Trần Thư ngồi ở bên cạnh trong nháy mắt biến mất không thấy, vô cùng quỷ dị.

- Má ơi, siêu năng lực gì vậy?!

Tài xế kinh hô thành tiếng, ánh mắt tỏ ra vô cùng rung động, hành nghề nhiều năm nhưng hắn ta chưa từng thấy qua chuyện tà môn như vậy.

…

- Thần kỹ của Thỏ Không Gian dùng thật tốt.

Trần Thư đã trở lại phòng của mình. Thần kỹ có sức chiến đấu mạnh không nói, loại năng lực phụ trợ này năm có thể tiết kiệm bao nhiêu tiền xe chứ?

- Ta muốn gọi nó là phiên bản miễn phí của dược tề truyền thuyết!

Hắn đơn giản rửa mặt một cái, trở lại trong phòng ngã đầu ngủ.

Vốn hắn cho là tụ họp trung học là một trận leo trèo tạo mối quan hệ, kết quả mọi người đều đang hiền lành nho nhã như vậy?

Trên thực tế, có hắn ở đó, bất kỳ người nào khoe khoang cũng đều giống như là một chuyện tiếu lâm vậy, tự nhiên không có ai tự rước lấy nhục…

…

Liên tiếp thời gian mấy ngày, ba người Trần Thư hóa thân thành lưu lạc đường phố Nam Giang hưởng thụ kỳ nghỉ cuộc sống tốt đẹp.

Hơn nữa mỹ danh hắn nói là đang đi tuần, để ngừa có thú dữ đánh thành phố bất ngờ.

Cho đến ngày thứ năm, Tạ Tố Nam lấy được tin tức của Bộ Điều Tra, cần trở về đợi lệnh.

Một quán ăn phụ cận trạm xe lửa.

- Ta đi trước đây.

Tạ Tố Nam ăn uống no đủ, mở miệng nói:

- Trần Thư, hai ngươi thật không trở về học phủ?

- Thật vất vả mới được nghỉ, dĩ nhiên muốn nghỉ ngơi một chút.

Trần Thư nhún vai một cái, nói:

- Ta cũng không phải là người của Bộ Điều Tra, không cần đợi lệnh.

Tạ Tố Nam lắc đầu một cái, một bộ hận rèn sắt không thành, nói:

- Hai ngươi lúc nào có thể có chí tiến thủ giống như ta vậy?

- Ngươi trở thành Bạch Ngân Cấp trước đi rồi nói!

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Ngươi bây giờ vẫn là Hắc Thiết Cấp đấy.

- Ngươi cho là ta muốn à, muốn thiên phú không thiên phú, muốn tài nguyên không tài nguyên, chỉ có một tấm mặt mũi anh tuấn, có tác dụng gì chứ!

- ???

Trần Thư cùng Từ Tinh Tinh hai người nhìn nhau một cái. Thời điểm ngươi nói những lời này, có thể cạo râu trước không…

Tạ Tố Nam không thấy ánh mắt của hai người, nói:

- Nếu như sự kiện Long Uyên, ta có thể lập công, có lẽ có thể thu được một lượng lớn tài nguyên, sau đó có hy vọng đột phá.

Dứt lời, hắn ta lòng tin tràn đầy xoay người rời đi, chạy thẳng tới trạm xe lửa.

- Một đường đi tốt lắm!

Trần Thư yên lặng bưng ly rượu lên, rải trên đất.

- ???

Tạ Tố Nam lơ đãng quay đầu vừa nhìn, thiếu chút nữa thì lảo đảo một cái ngã xuống, thì ra "Hôm nay muốn đưa ta đi" là có ý nghĩa như vậy.

- Trần Bì, chúng ta làm gì?

Từ Tinh Tinh mở miệng nói, khoảng thời gian này ba đi dạo hết thành phố Nam Giang, các đại trung học,đạo tràng ngự thú, thậm chí ngay cả Trấn Linh Cục cũng đều đi hai chuyến.

Đến đây, người thành phố Nam đều biết hắn Giang trở thành Ngự Long Vệ rồi sao…

Đây không phải là một con chuột thuần túy bị biến thành một con mèo sao?

- Đi chợ đen một chuyến đi.

Trần Thư khẽ mỉm cười, nói:

- Tiệm của ta bày xong cũng không có xử lý.

Hắn đã từng vì kiếm tiền mà mở ra một cửa hàng dược tề lớn.

Nhưng sau đó bởi vì kiếm được quá ít, hắn dứt khoát để cho thu mua ít đồ, không bán dược tề nữa.

Hai người trả tiền, rời đi khỏi tiệm cơm.

- Chờ một hồi không nên kháng cự, để cho ngươi thể nghiệm một chút cảm giác thuấn di.

Trần Thư trên đường chính triệu hoán ra Thỏ Không Gian, coi như Ngự Long Vệ, tự nhiên là có đặc quyền.

Trải qua hai lần thuấn di, hai người đi thẳng tới chợ đen… trong WC công cộng.

- Ngươi tại sao mỗi lần đều thuấn di đến trong WC?

Khóe miệng Tiểu Tinh giật một cái, hai người còn đang ở bên trong một gian.

- Ta gọi cái này là chớ quên sơ tâm!

Trần Thư toét miệng cười một tiếng, nói:

- Ta lần đầu tiên chế thuốc chính là bên trong gian này.

Hắn hồi tưởng lại ban đầu, danh hiệu Dược Tề Sư WC Công Cộng của mình chính là vì vậy mà có được.

- Chế dược tề trong WC…

Tiểu Tinh hiển nhiên nhớ lại trước kia, hiểu rõ tên này kỳ quặc ngay từ khi còn bé.

Hai người đi ra từ bên trong buồng WC, ở trong ánh mắt kỳ quái của người bên cạnh, rời đi WC công cộng.

…

Chợ đen náo nhiệt như cũ, hơn nữa bởi vì có cửa tiệm của Trần Thư, thậm chí trình độ phồn vinh cũng không kém gì thành phố cỡ trung.

Vừa thấy hắn xuất hiện, người ngoài đều rối rít trông lại. Nhưng lại không có cuồng nhiệt đến gần, hơn nữa có một chút kiêng kỵ. Trần Thư coi như là vô địch thế giới, dĩ nhiên là người ái mộ ở khắp nơi. Nhưng ngày thứ nhất hắn không có

phòng bị, mặc cho người ái mộ xông tới, vốn tưởng rằng cũng giống như những thần tượng khác vậy, chỉ cần ký tên cho mọi người. Kết quả, một đám người đều đang muốn cào bới quần áo hắn…

Bây giờ hắn đã biết, trong đám người ái mộ của hắn, ít nhiều gì cũng có chút biến thái… Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể "Nhịn đau" dùng túi phân urê bọc một người ái mộ, lúc này mới thay đổi loại trạng thái này.

Chương 1264: Định nghĩa mới của "Cướp của người giàu giúp người nghèo khó"

Bây giờ những người ái mộ đều biết, Hãn Phỉ là nhân vật chỉ có thể đứng xa nhìn mà không thể khinh nhờn. - Thiên Phách lão ca!

Trần Thư đón nhận ánh mắt của mọi người, đi tới tiệm của mình.

- Trần thiếu!

Vẻ Vương Thiên Phách vui mừng, trong mắt có vẻ kích động, nói:

- Ngươi thật lâu không tới rồi!

- Không có biện pháp, nghiệp vụ bận rộn quá!

Trần Thư khẽ mỉm cười, nói:

- Cửa tiệm xử lý thế nào? Không có ai gây chuyện chứ ?

- Trần thiếu nói đùa, đừng bảo là thành phố Nam Giang, phỏng đoán toàn cầu đều không mấy người dám đến gây chuyện.

Vương Thiên Phách cười nói, đây chính là cửa tiệm của Hãn Phỉ, trừ phi thật sự là ngại mạng quá lớn, bằng không ai dám làm bậy chứ?

- Vậy thì tốt.

Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Đúng rồi, có thu mua thứ tốt gì hay không?

Cửa tiệm trừ thu mua dược liệu hắn cần ra, sẽ còn thu mua một chút vật cổ quái hiếm lạ.

Trần Thư tinh thông tài liệu, tự nhiên biết tự nhiên biết trừ bảo vật thông thường ra, còn có những thứ bảo vật hiếm thấy khác, thí dụ như: Chìa khóa di tích, dược liệu đặc thù, cùng với các loại trứng thú trân quý.

- Có chứ, một đống lớn, đều là thứ ta không biết.

Vương Thiên Phách mặt mày hớn hở, trực tiếp móc ra một cái bọc to lớn.

- Nhiều như vậy?

Trần Thư nhíu mày, mở bọc ra, các loại hoa cỏ hòn đá, trong lúc nhất thời nhìn hoa cả mắt.

Trong đó dễ thấy nhất là một tảng đá lớn, có chừng 3 cm, hơn nữa toàn thể phơi bày ra màu đỏ quỷ dị, mặt trên còn có hoa văn phiền phức, nhìn một cái thì không phải là đồ chơi phổ thông.

- Trần thiếu, đây có thể là đồ tốt!

Vương Thiên Phách lập tức mở miệng giải thích:

- Ta sống nhiều năm như vậy, thì chưa từng thấy qua hòn đá đẹp mắt như vậy, tục truyền ít nhất đều có hơn ngàn năm lịch sử!

- Ừ…

Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Quả thật là có chút hiếm thấy.

Nhưng khi hắn thấy phía dưới tảng đá, vẻ mặt giật mình. Ánh mắt hắn trở nên vô cùng cổ quái, nghiêm túc nhìn về Vương Thiên Phách, nói:

- Thiên Phách ca, đạo lý ta cũng hiểu, phía dưới này tại sao lại có một cái… Mã QR?

- ???

Ánh mắt Vương Thiên Phách trợn to, lập tức cúi đầu nhìn lại, quả nhiên ở phần đáy nhìn thấy một cái mã QR rõ ràng.

- Đừng có nói với ta là thú dữ dị không gian cũng dùng mã QR trả tiền đấy nha?

Trần Thư khẽ mỉm cười, buông xuống đá trong tay.

- Con mẹ nó, lại dám lừa gạt ta! Ta phải đi tìm tiểu tử kia!

Thần sắc Vương Thiên Phách giận dử, không nghĩ tới mình lại dễ dàng bị gạt như vậy.

- Không cần, đều là chuyện nhỏ, thu những đồ chơi này vốn là có nguy hiểm.

Trần Thư khẽ mỉm cười, ngược lại là không có để ý.

Tiếp đến, hắn vừa cẩn thận phân biệt đồ còn lại, mượn kiến thức tài liệu uyên bác, cộng thêm bản năng Hãn Phỉ, thật để cho hắn tìm được không ít thứ tốt.

- Thôi Hóa Tề của Dược tề Lôi điện, có thể tăng cường 3% dược liệu…

Trần Thư cầm trong tay một nhánh cây màu xanh da trời, trong đầu nhớ lại kiến thức tương quan. Tiếp, hắn lại thứ tốt, mặc dù không phải là bảo vật nghịch thiên, nhưng ít ra sẽ không thua thiệt.

- Hả? Nhựa cây Thiên Hỏa?

Trần Thư hơi ngẩn ra, lại là tìm được một bảo vật.

Hắn cho gọi Husky ra tới, trực tiếp ném cho nó, mặc dù tác dụng không bằng chân bảo, nhưng ít ra là có thể tăng thêm một chút hỏa thuộc tính.

Bây giờ muốn tăng lên càng ngày càng khó, có một chút là tốt rồi.

- Thiên Phách ca, tiếp tục gia tăng tốc độ thu thập cho ta.

Trần Thư cười một tiếng, nói:

- Phần còn lại của cửa hàng cũng trống. Các ngươi có thể kinh doanh riêng của mình, miễn là nó không ảnh hưởng đến việc thu mua là được.

Hôm nay, chợ đen là khu vực phồn hoa nhất của thành phố Nam Giang, có thể nói là tấc đất tấc vàng, tùy tiện chút mua bán chút mua bán cũng có thể kiếm không ít.

Trước bởi vì không có Trần Thư phân phó, đám người Vương Thiên Phách cũng không dám dùng loạn cửa tiệm, hiện tại có được cho phép, dĩ nhiên là không cần cố kỵ nữa.

- Cám ơn Trần thiếu!

Trong lòng Vương Thiên Phách thở phào nhẹ nhõm, vốn tưởng rằng nhận được hàng giả thì Trần Thư sẽ nổi giận, kết quả đối phương cũng không thèm để ý một chút.

- Các ngươi bận bịu đi, ta đi trước.

Trần Thư triệu hoán ra Thỏ Không Gian, thu vào bọc trên bàn, bao gồm khối đá có mã QR kia.

- Ta nói này, Trần Bì, ngươi có năng lực tốt như vậy, không bằng tới công ty ta làm nhân viên giám định?

Từ Tinh Tinh mở miệng nói, hắn ta đã bị việc làm của Trần Thư dọa cho sợ ngây người.

Coi như một sinh viên hàng đầu của Hoa Hạ học phủ, một đống lớn đồ đạc mới vừa rồi, hắn ta cũng không có nhận ra một cái nào!

Nhưng Trần Thư có thể hoàn chỉnh nói ra, thì ra như vậy thời gian đại học đều là dùng để học kiến thức tư liệu à!

- Thật?

Cặp mắt Trần Thư phát sáng, mở miệng nói:

- Phòng kho đồ của công ty các ngươi, tất cả ta đều có thể cho giám định ra được!

- Phòng kho?

Vẻ mặt Từ Tinh Tinh biến đổi, cười nói:

- Ách… Ta vừa mới nói chơi thôi.

Để Trần Thư đi phòng kho làm việc, không cần một tháng, bọn họ sẽ có nguy cơ phá sản mất…

Lệ!

Chương 1265: Định nghĩa mới của "Cướp của người giàu giúp người nghèo khó" (2)

Hai người đang nói, trên trời đột nhiên giáng xuống một con chim to màu vàng. - Trần Thư!

Vương Hiên Dương, Ngự Long Vệ thành phố Nam Thương, nhích lại gần, người ngoài nhìn về tí chương màu vàng của hắn ta, mặt lộ vẻ vẻ tôn kính.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Tiểu Vương à, có chuyện gì không?

- …

Vương Hiên Dương khóe miệng giật một cái, mình khi nào lại thành Tiểu Vương rồi?

Hắn ta không có so đo, mở miệng nói:

- Lão giáo sư Diệp Thanh có chuyện tìm ngươi, muốn để cho ngươi đi Sí Liệt Hỏa Sơn một chuyến.

- Ta?

Trần Thư hơi ngẩn ra, vội vàng nói:

- Thú dữ bạo động?

- Ngược lại không có.

Vương Hiên Dương lắc đầu một cái, nói:

- Hình như là lão giáo sư có chuyện phải giao phó cho ngươi, nếu như ngươi có thời gian, tốt nhất là đi một chuyến.

- Được!

Trần Thư suy tư chốc lát, gật đầu nhận lời.

- Nếu như có vấn đề gì, ngươi đều có thể gọi điện thoại cho ta.

Vương Hiên Dương cười nói, thiên phú của Trần Thư hôm nay không người nào có thể so sánh, sau này có thể trở thành cấp trên của hắn ta, tự nhiên phải tạo quan hệ tốt trước.

Ba người ở chợ đen chia nhau ra, Trần Thư cùng Từ Tinh Tinh chạy thẳng tới Sí Liệt Hỏa Sơn.

- Là có chuyện gì chứ ?

Trong lòng Trần Thư suy nghĩ, lẩm bẩm:

- Không biết là trong phòng kho lại có thứ tốt gì không?

- Không nên suy nghĩ lung tung, chẳng qua là đơn thuần muốn tìm ngươi tán gẫu một chút.

Từ Tinh Tinh cười một tiếng, nói:

- Lão giáo sư một mực canh giữ ở dị không gian, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy nhàm chán.

- Cũng có thể.

Trần Thư gật đầu một cái, bởi vì cách xa, hắn cũng chưa dùng thuấn di, mà là chạy như gió lốc đi.

Chạng vạng.

Hai người đã tới trong trấn nhỏ bên ngoài dị không gian.

Thủ vệ, binh lính liếc mắt một cái đã nhận ra Trần Thư tới, rối rít chúc mừng hắn, trong mắt có vẻ kính ngưỡng.

Danh tiếng nhà vô địch thế giới quá cao, để cho trên dưới cả nước đều cảm thấy vô cùng tự hào.

- Bạn học Trần Thư!

Một tên Trấn Linh Quân dáng người cao ngất tìm tới Trần Thư, nói:

- Diệp đoàn trường chờ đợi đã lâu!

Trần Thư gật đầu một cái, cùng đối phương đi đến chỗ sâu trong trấn nhỏ.

- Lão ca, thú dữ trong dị không gian bạo động à?

Trần Thư hỏi nhỏ, hắn thấy bầu không khí trấn nhỏ cũng không khẩn trương, lại không giống như là có nguy cơ.

- Không có, cứ điểm vẫn tốt lắm.

Trấn Linh Quân cười một tiếng, mở miệng nói:

- Hai ngày trước ngược lại là từng có thú dữ đánh vào, nhưng đều bị Diệp đoàn trường cản lại.

Đang lúc 3 người cười nói, đã tới chỗ sâu sương trắng trải rộng, lối đi không gian ở phía trước.

- Ta không cần đóng vé vào cửa chứ ?

Trần Thư nhíu mày, mở miệng nói:

- Ta lại là người không có đồng nào!

- Đương nhiên không cần.

Khóe miệng Trấn Linh Quân cười một tiếng, nói:

- Ngươi là Ngự Long Vệ, lại là vô địch thế giới, sợ rằng cả nước không có dị không gian nào dám thu phí các ngươi.

- Như vậy sao?

Trần Thư hơi vui mừng, không nghĩ tới lại thông suốt không trở ngại.

Không bao lâu, ba người bước chân vào bước chân vào trong lối đi, tầm mắt chuyển một cái đã đi tới Sí Liệt Hỏa Sơn.

Khí tức nóng bỏng đập vào mặt, không khí khô ráo làm người ta hết sức khó chịu, hơn nữa đi đôi với cảm gay mũi.

Xa xa, từng ngọn núi liên miên chập chùng, chỉ có lưa thưa cây cối hệ hỏa bao trùm, miệng núi không ngừng toát ra khí tức nóng bỏng vô cùng, ngay cả bầu trời tựa như đều bị nổi bật vì màu lửa đỏ.

Chính là Sí Liệt Hỏa Sơn quen thuộc!

- Tiểu Trần!

Xa xa, Diệp Thanh giáo sư người mặc trang phục Trấn Linh Quân đi tới, nhỏ giọng nói:

- Đừng có kêu gọi Khế Ước Linh, cùng ta đi tới!

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nhưng vẫn đi theo đến bên trong một kiến trúc.

Ba người đi tới bên trong phòng họp.

- Diệp lão, chuyện gì đấy? Thần thần bí bí vậy làm gì?

Trần Thư không có khách khí ngồi xuống, nói:

- Ngươi không phải là muốn gia nhập Hãn Phỉ đoàn của ta chứ ?

- ???

Diệp Thanh quay đầu trông lại, nói:

- Ta là đoàn trưởng Trấn Linh Quân, gia nhập Hãn Phỉ đoàn của ngươi làm chi? Bỏ minh đầu ám?

- Đây là ý gì?

Trần Thư lắc đầu một cái, nói:

- Hãn Phỉ đoàn của ta đồng dạng làm chuyện cướp của người giàu giúp người nghèo khó là được rồi!

- Ngươi? Cướp của người giàu giúp người nghèo khó?

Diệp Thanh đen mặt, vẻ mặt cực kỳ cổ quái. Trần Thư nhún vai một cái, nói:

- Cướp người giàu khác, giúp đỡ kẻ nghèo là ta, có vấn đề sao?

- Cút đi! Lần đầu tiên nghe được có người đánh cướp mà nói tới thoát tục như vậy!

Khóe miệng Diệp Thanh giật một cái, không nghĩ tới gia hỏa lấy được hạng nhất rồi mà vẫn là giống quá khứ nói chuyện vớ vẩn như vậy.

- Diệp lão, rốt cuộc tìm ta có chuyện gì, nói thẳng đi!

Hai tay Trần Thư ôm ở sau ót, nhàn nhã nằm ở trên ghế.

- Thời gian của ta bây giờ tương đối quý báu nha, chuyện Long Uyên vẫn chờ ta tự mình xử lý đấy!

- Ngươi? Long Uyên?

Diệp Thanh hơi ngẩn ra, nói tiếp:

- Cái này cùng một Bạch Ngân như ngươi có quan hệ không lớn nha?

Trần Thư đang muốn mở miệng nói chuyện, đã bị Tiểu Tinh ở một bên cướp trước một bước:

- Lớn, đương nhiên có quan hệ rất lớn!

Trần Thư cười nói:

- Vẫn là Tiểu Tinh hiểu ta.

Chương 1266: Tiểu Hỏa Long, Hãn Phỉ Ca Ca của ngươi tới rồi!

Nhưng mà, một giây kế tiếp, Tiểu Tinh mở miệng nói: - Không có hắn tham dự, từ đâu lấy được tỷ số thương vong?

- ??

Trần Thư quay đầu trông lại, nói:

- Tiểu Tinh, ngươi trở thành Bạch Ngân là có chút nhẹ nhàng đúng không?

- Chính sự! Nói chính sự!

Thân thể Tiểu Tinh chấn động một cái, vội vàng chuyển chủ đề.

Diệp Thanh thấy hai người như vậy, nhịn không được bật cười, tiếp lại nghiêm chỉnh.

- Thật ra thì là như vầy.

Lão hắng giọng một cái, nói:

- Ta bây giờ một khắc đều không thể rời đi dị không gian, bởi vì bên ngoài cứ điểm có khí tức Quân Vương.

- Quân Vương?

Trần Thư hơi ngẩn ra, tựa hồ nghĩ tới điều gì, nói:

- Không phải là con Hỏa Long kia chứ ?

Trong mắt hắn có vẻ nhớ lại, nghĩ tới mình hận yêu bất hòa cùng Hỏa Long Vương.

- Không sai.

Diệp Thanh gật đầu một cái, nói:

- Thật ra thì không đơn thuần là Sí Liệt Hỏa Sơn, dị không gian còn lại đều là như vậy, có Quân Vương ở một bên dòm ngó, Ngự Thú Sư Hoàng Kim đưa đến hoàn toàn không dám rời đi.

Trần Thư đảo tròng mắt một vòng, nói:

- Vậy ngài để cho ta tới đây là muốn làm gì?

- Có muốn cướp chân bảo của Quân Vương hay không?

Diệp Thanh nhíu mày, trong mắt có nụ cười vô hình.

Thân thể Trần Thư chấn động một cái, nói:

- Cướp chân bảo? Không biết là muốn…

- Không sai!

Diệp Thanh toét miệng cười một tiếng, nói:

- Hỏa Long Vương bây giờ không có nắm chắc phần thắng, sẽ không chủ động xuất hiện, nhiệm vụ của nó chẳng qua là để cho đợi ở cứ điểm!

- Nhưng ngươi thì không giống vậy nữa!

- Có cái gì không giống?

- Ngươi không biết là hận ý của Hỏa Long Vương đối với ngươi, phỏng đoán ngày ngày nằm mơ đều là bóng dáng ngươi à.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, đến nỗi như vậy sao?

- Hơn nữa, con rồng ngu xuẩn kia vừa không có xem qua cuộc so tài thế giới, không biết thực lực của ngươi!

Trong mắt Diệp Thanh có ánh sáng âm hiểm, nói:

- Đến lúc đó, chúng ta hợp lực xuất thủ, trực tiếp tới giết ngược một trận xinh đẹp…

- Như vầy à…

Trần Thư hơi ngẩn ra, trong nháy mắt có chút ý động.

Hắn cùng Diệp Thanh dưới sự liên thủ, chống lại Bạch Ngân Quân Vương cũng không có vấn đề.

Mà Hỏa Long Vương đã từng xông vào không gian cấm vụ, cái đuôi đều bị sinh vật thần bí cắn đứt, Diệp Thanh càng nhân cơ hội chém một cánh của nó. Hơn nữa Trần Thư làm nhục tinh thần, dẫn đến thực lực của Hỏa Long Vương yếu hơn với Bạch Ngân Quân Vương bình thường.

Hắn cùng Diệp Thanh liên thủ, hoàn toàn có thể đánh thắng được!

Trần Thư đang muốn đáp ứng, trước mắt nhất thời xuất hiện lựa chọn mới.

Lựa chọn 1: Cùng Diệp Thanh liên thủ đối phó Hỏa Long Vương! Hoàn thành ban thưởng: Độ thuần thục Hắc Ám Dược Tề tấn thăng lên cấp Tông Sư!

Lựa chọn 2: Cự tuyệt hợp tác, một mình tìm Hỏa Long Vương một mình đấu! Hoàn thành ban thưởng: Số lớn Ngự Thú Lực.

Lựa chọn 3: Tuyên bố bom nguyên tử trong nhà bị rò rỉ, chuồn trước vì kính! Hoàn thành ban thưởng: Đại Phong Bạo + 1

Trần Thư hơi ngẩn ra, ngược lại là không có bất trắc, loại chuyện này thông thường mà nói đều có lựa chọn. Hắn quan sát một chút ba cái lựa chọn, trực tiếp làm ra quyết định.

- Được! Vậy thì làm!

- Tiểu Hỏa Long, Hãn Phỉ Ca Ca của ngươi tới đây!!

Trần Thư toét miệng cười một tiếng, Hỏa Long lúc đầu còn đuổi theo hắn cuồng dã, đơn giản là kiêu ngạo phách lối. Hôm

nay, kỳ hạn ba năm đã qua, Hãn Phỉ nên trở lại rồi!

- Không hổ là người ta xem trọng!

Vẻ mặt Diệp Thanh vui mừng, nói:

- Lão đầu tử có thể nghỉ ngơi một chút hay không, coi như toàn dựa vào ngươi!

- Nghỉ ngơi?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có chút không hiểu.

- Khoảng thời gian này, ta một khắc cũng không dám ngủ, chỉ lo lắng Hỏa Long Vương mang thú dữ xông lại, nếu như có thú dữ xâm phạm đến Lam Tinh, lại sẽ thêm phiền toái cho phía chính phủ.

Diệp Thanh thở dài, nói:

- Chỉ cần làm súc sinh kia bị thương nặng, là ta có thể yên tâm nghỉ ngơi một đoạn thời gian rồi.

- Vậy chúng ta tranh thủ làm thịt nó thôi!

Trần Thư cười gằn, nói:

- Như vậy, ngươi không phải sẽ có thể về hưu sao?

- Hết sức đi!

Diệp Thanh gật đầu một cái, nếu như là chỉ có hai người bọn họ cộng thêm Hỏa Long Vương, là có hy vọng, nhưng không thể không để mắt đến toàn bộ thú dữ trong dị không gian.

- ” Ngoài ra,, lão đầu tử ta đã sớm về hưu, tạm thời bị kéo tới làm tráng đinh đấy!

Trong mắt Trần Thư có một chút kính trọng, cười nói:

- Ngài là bảo đao không già, thủ thêm hai mươi năm nữa cũng không thành vấn đề!

- Có thể kéo xuống đi!

Diệp Thanh lắc đầu một cái, nói:

- Lập tức đêm xuống rồi, thú dữ sẽ trở nên nóng nảy, buổi sáng ngày mai sẽ hành động sẽ hành động lại!

- Được!

Trần Thư gật đầu một cái, xoay người rời đi với Tiểu Tinh.

Trong lòng Diệp Thanh đang mưu tính, ngẩng đầu một cái đã thấy bóng người Trần Thư.

Thân thể lão chấn động một cái, vội vàng vọt tới phía trước hai người Trần Thư.

- Phòng hai ngươi ở bên tay phải, đi phòng kho làm cái gì?!

- Ách…

Trần Thư hơi ngẩn ra, nói:

- Ta lo lắng Hỏa Long Vương sẽ nửa đêm tới trộm bảo vật, muốn giúp canh phòng kho một tay ấy mà.

- Cút đi! Đó là thú dữ, cũng không phải là Hãn Phỉ!

Chương 1267: Nó cái gì cũng không nguyện làm, ít nhất sẽ không phạm sai lầm

Khóe miệng Diệp Thanh co rút, trực tiếp lật mặt Trần Thư, nói: - Hai ngươi buổi tối ngủ gian phòng kia, buổi tối không cho phép đi ra ngoài!

- …

Hai người rũ, trở lại trong phòng, chỉ có thể là đàng hoàng ngủ một giấc.

…

Sáng sớm ngày thứ hai.

Trần Thư cùng Tiểu Tinh đã sớm tỉnh lại, trong mắt đều có một chút kích động.

Vô luận dưới tình huống nào, đi săn Quân Vương đều là một chuyện làm người ta kích động!

Diệp Thanh mở miệng nói:

- Trần Thư, hai ngươi đi ra ngoài đi dạo một vòng, dẫn nó tới vị trí chỉ định là được rồi, ta sẽ mai phục trước!

- Không thành vấn đề!

Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Tiểu Tinh, hai ta ngồi Lôi Điểu của ngươi đi!

- Tại sao?

- Ta cảm thấy con Hỏa Long kia cũng thật có ấn tượng đối với chim của ngươi.

- …

Không bao lâu, hai người cưỡi Biến Dị Lôi Điểu, vô cùng phách lối rời đi cứ điểm Trấn Linh Quân.

- Đoàn trưởng, hắn sẽ không xảy ra chuyện chứ ?

Một tên Trấn Linh Quân vẻ mặt có chút lo lắng, đây chính là vô địch thế giới. Nếu quả thật xảy ra vấn đề, vậy coi như tổn thất của toàn quốc.

- Không cần lo lắng, năng lực bảo vệ tánh mạng của tiểu tử này còn đều mạnh hơn so với ta!

Diệp Thanh cười một tiếngL

- Hắn đã lớn lên thành Hãn Phỉ thế giới rồi!

- …

- Ô hô!

Xa xa, hai người Trần Thư đứng thẳng người, hai cánh tay giương ra, trong lúc nhất thời cảm giác tâm tình vô cùng vui thích.

- Trần Bì, chúng ta có thể đưa ra sao?

Trong mắt Tiểu Tinh có chút khẩn trương, đây chính là Bạch Ngân Quân Vương, một cái bá chủ tuyệt đối của dị không gian!

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Yên tâm đi, nhất định có thể!

Hai người một đường phi hành, không có bất kỳ ẩn núp, nhưng bởi vì tốc độ Lôi Điểu quá nhanh, dẫn đến thú dữ bốn phía hoàn toàn không theo kịp.

Mà đang ở giữa núi lửa, trong nham thạch phun trào, một con Hỏa Long ngủ say tựa hồ phát giác cái gì. Nó trợn to cặp mắt, tựa như ngửi thấy mùi vị Hãn Phỉ làm nó chán ghét…

- Rống!

Thân thể Hỏa Long Vương vọt ra khỏi nham thạch, đi tới miệng núi lửa kế cận. Hai tròng mắt của nó to lớn, bên trong tràn đầy ngọn lửa thiêu đốt, phảng phất là đang sưu tầm cái gì.

Không bao lâu, thần sắc nó chấn động một cái, quả nhiên thấy được quả nhiên thấy được loài người để cho triều tư mộ tưởng!

Hống!

Trong nháy mắt, trong lòng Hỏa Long Vương không thể ức chế xuất hiện sát ý mênh mông!

Nó có thể sẽ quên cha ruột mình là ai, nhưng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên Hãn Phỉ Nam Giang!

- Cẩn thận một chút, nó tới rồi!

Vẻ mặt Trần Thư đông lại, ánh mắt nhìn về xa xa, tựa hồ là đang tìm kiếm cái gì. Nhưng hắn chỉ có thị lực loài người, tự nhiên không thể tìm được Hỏa Long Vương đang ẩn núp.

- Tới?!

Thân thể Từ Tinh Tinh chấn động một cái, trong nháy mắt trở nên vô cùng cẩn thận.

Hắn ta ngắm nhìn qua lại, nói:

- Không tìm được, ngươi chắc chắn mình thấy à?

- Hắn đang rình coi ta, tựa như một tên biến thái vậy!

Giọng Trần Thư vô cùng chắc chắn, bản năng Hãn Phỉ để cho hắn phát giác sát ý.

- …

Khóe miệng Từ Tinh Tinh giật một cái, chưa thấy qua người hình dung Quân Vương như vậy…

Kéc!

Biến Dị Lôi Điểu vẫy cái mông tựa như một đạo điện quang lướt qua chân trời, chạy thẳng tới vị trí định xong.

Không bao lâu, Từ Tinh Tinh quả nhiên phát giác khác thường.

Phía dưới, bầy thú dữ rối rít phong tỏa Lôi Điểu, tựa như lấy được ra lệnh vậy, trong con ngươi tràn đầy sát ý lạnh như băng.

Hống hống hống!

Ngắn ngủi mười phút.

Sau lưng Biến Dị Lôi Điểu đã có mấy ngàn thú dữ cường đại đi theo.

Trong lúc nhất thời, bụi đất tung bay, thanh thế thật lớn, dị không gian trở nên không còn bình tĩnh nữa.

Tiểu Tinh mở miệng hỏi:

- Trần Bì, giải quyết bọn nó không?

- Không cần. Cũng chỉ là một đám con chốt thí mà thôi.

Trần Thư lắc đầu một cái, thậm chí quay đầu nhìn về đám thú dữ kia, hồn nhiên không coi ra gì.

Chiến thuật biển người có thể hữu ích với Ngự Thú Sư khác, nhưng nó chẳng có ích gì với Husky, chỉ có thể trở thành đối tượng bị tàn sát.

Hắn cười nói:

- Tiểu Tinh, ngươi cảm thấy tràng cảnh này có quen hay không?

- Quen thuộc?

Tiểu Tinh hơi ngẩn ra, một bộ không biết.

- Quên, lúc ấy ngươi không có đến.

Trần Thư vỗ Lôi Điểu dưới người một cái, nói:

- Tiểu Điểu, ngươi còn nhớ chứ?

Kéc!

Biến Dị Lôi Điểu vẫy vẫy cái mông, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Ban đầu, Sí Liệt Hỏa Sơn còn không có hạ xuống, Trần Thư cùng Phương Tư dẫn đầu ẩn núp tiến vào. Đối mặt vô số thú dữ đuổi giết, hắn thân thiết đưa tới một quả một quả bom nguyên tử…

- Ta nói này Tiểu Tinh, dù sao ngươi cũng tấn thăng đến Bạch Ngân Cấp, có Khế Ước Linh mới chưa. Nếu không thì tặng ta con Lôi Điểu này đi?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có cảm thấy hứng thú.

- Tặng Khế Ước Linh?

Từ Tinh Tinh bất lực, nói:

- Ngươi làm sao dám nói ra những lời này!

- Ta cảm thấy ta cùng con Lôi Điểu này phối hợp hơi tốt.

Trần Thư mở miệng nói:

- Quay lại ta tặng ngươi bom nguyên tử, coi như trao đổi, như thế nào?

- Cút đi!

Từ Tinh Tinh chưa từng thấy qua người tranh thủ như vậy, kêu người khác tặng mình Khế Ước Linh…

- Coi như là ngươi đưa cả gia sản, cũng không thể đưa Lôi Điểu cho ngươi!

Chương 1268: Nó cái gì cũng không nguyện làm, ít nhất sẽ không phạm sai lầm (2)

Giọng hắc ta kiên quyết, không nói tới quan hệ của Khế Ước Linh với Ngự Thú Sư. Ban đầu đào tạo Lôi Điểu hao phí tài nguyên rất nhiều, rất hào phóng, nếu không, tốc độ của nó không thể nào biến thái như vậy. Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Tốt lắm. Lôi Điểu ta không cần, trở lại thì đưa gia sản cho ta!

- …

Từ Tinh Tinh hơi ngẩn ra, hét:

- Aaaa

Ngay tại thời điểm hai người rãnh rỗi nói chuyện, hai luồng ánh sáng đỏ quỷ dị bạo xạ tới, sáp nhập vào bên trong thân thể bọn họ.

- Hả?

Vẻ mặt Tiểu Tinh đại biến, trong mắt có vẻ kinh hoảng thất thố.

- Không nên hốt hoảng, là kỹ năng theo dõi!

Trần Thư cười một tiếng, nói:

- Quên lúc ban đầu chúng ta bị đuổi giết à?

Từ Tinh Tinh mới nghĩ tớik miễn cưỡng buông lỏng xuốngl

Hống!

Nhưng vào lúc này, chân trời truyền đến tiếng gầm thét vang tận mây xanh.

Một con Hỏa Long thân thể to lớn dang rộng hai cánh, cả người đều là ngọn lửa thiêu đốt hừng hực, nhưng sát ý trong mắt vô cùng băng lãnh.

- Tới rồi!

Thân thể Trần Thư chấn động một cái, trong lòng cười nhẹ.

Biến Dị Lôi Điểu tựa hồ bị sợ không bay được, chạy thẳng tới xa xa chạy trốn đi.

Hống!

Hỏa Long Vương gầm thét một tiếng, hiệu lệnh điều động tất cả thú dữ trong dị không gian!

Hôm nay, cừu nhân trong mộng xuất hiện, nó đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn!

Song phương không ngừng đuổi theo, nhưng khoảng cách từ đầu đến cuối đều không được kéo gần.

- Hả?

Từ Tinh Tinh mở miệng hỏi:

- Trần Bì, có muốn tận lực giảm tốc độ chậm lại một chút hay không?

- Không cần, gia hỏa kia đang cố ý!

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy tư, quay đầu nhìn về Hỏa Long Vương.

- Cố ý?

Trong mắt Tiểu Tinh có chút nghi ngờ cùng không hiểu, chẳng lẽ đối phương không muốn giết bọn họ?

- Nó vì chấn nhiếp Diệp lão, cố ý thả ra khí tức, toàn bộ Trấn Linh Quân đều biết điểm này.

Trần Thư thấp giọng bình luận:

- Biết rõ nó ở kế cận, ta lại đường hoàng xuất hiện, quả thật là hơi không đúng.

- Vậy à…

Từ Tinh Tinh gật đầu một cái, nói:

- Kế hoạch chúng ta thất bại sao?

- Không nên gấp gáp.

Trần Thư khẽ mỉm cười, nói:

- Nó phát giác được không đúng, nhưng đuổi tận cùng không buông, chứng minh là vẫn muốn giết ta, quyền chủ động ở trong tay chúng ta!

- Bay tiếp là được!

Tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu không thay đổi, vẫn là mang theo vô số tiếng hô của thú dữ sau lưng.

- Hống!

Xa xa, trong hơi thở Hỏa Long Vương phun ra ngọn lửa, mặc dù trong mắt có sát ý, nhưng trong lòng lại vô cùng tỉnh táo.

Chỉ số thông minh của nó có thể không cao, nhưng sau một vài lần lộn nhào, nó đã có chút tiến bộ.

Hỏa Long Vương đã từng âm thầm thề, nó tuyệt đối không thể lại bị Trần Thư chơi xỏ!

Hống!

Một tiếng gầm thét truyền ra, càng ngày càng nhiều thú dữ xúm lại, nó không chuẩn bị tự mình xuất thủ, mà là muốn dùng chiến thuật biển thú chém chết đối thủ!

Nó có thể chỉ huy tất cả thú dữ trong không gian, đây mới là thủ đoạn mạnh nhất của Quân Vương!

Cách cứ điểm mấy chục ngàn thước, trong một ngọn núi lửa trơ trụi.

Diệp Thanh ở trên mỏm đá kiên nhẫn chờ đợi.

Mà ở bên người lão, có một con Thực Thiết Thú cao cỡ nửa người đang phóng ra lá chắn bảo vệ đen trắng, chẳng những ngăn cách được đá vụn, còn ẩn nấp khí tức của bọn họ.

- Sắp tới rồi!

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Diệp Thanh khẽ động, phát giác tiếng nổ ngoài núi lửa, tựa như động đất.

Có thể làm ra trận thế lớn như vậy, sợ rằng chỉ có Trần Thư mới có thể làm được.

- Làm việc thôi!

Lão vỗ Thực Thiết Thú một cái, trong mắt có vẻ chờ mong.

Hống!

Hỏa Long Vương vẫn xa xa đi theo sau lưng Trần Thư, không có một chút cuống cuồng.

- Đột nhiên thông minh rồi.

Trần Thư tự lẩm bẩm, đồng thời ánh mắt nhìn về núi lửa, hiển nhiên biết Diệp Thanh núp ở bên trong.

Biến Dị Lôi Điểu lướt qua núi lửa, vẫn bay đi về phía trước.

Không bao lâu, Hỏa Long Vương bay tới, đi tới bầu trời trên ngọn núi lửa.

Ngay tại trong phút chốc nó đi qua, một tiếng gầm thét đáng sợ xuất hiện!

- Hả?

Thân thể Hỏa Long Vương chấn động, nhìn về phía dưới. Chỉ thấy một con gấu đen lớn vô cùng nhảy tới, móng to cuồng bạo vỗ về phía đầu nó!

Quả nhiên có mai phục!

Cùng lúc đó, Biến Dị Lôi Điểu phía trước chấn động hai cánh, trong nháy mắt quay đầu đi vòng vèo lại, chuẩn bị giữ nguyên kế hoạch vây giết Hỏa Long Vương!

Tâm thần Hỏa Long Vương chấn động mạnh, nhưng trong nháy mắt đưa ra quyết sách.

Nó lại không thấy gấu đen công kích, không tiến hành bất kỳ phòng ngự nào, mà là giang hai cánh ra, chạy thẳng tới xa xa, chạy trốn đi.

Ầm!

Thân thể nó bị móng to đánh trúng, vảy văng tung tóe, nhưng chẳng qua là bị thương nhẹ mà thôi.

Mà lực đạo to lớn của gấu đen ngược lại thì cho Hỏa Long Vương một lực đẩy, thuận lợi trốn ra xa xa.

Trừ chạy trốn ra, nó cái gì cũng không nguyện ý làm, ít nhất sẽ không phạm thêm sai lầm nữa…

- ???

Khóe miệng Diệp Thanh giật một cái, lão mang bốn Khế Ước Linh Hoàng Kim xông lại, vốn định muốn đại chiến một trận.

Nhưng không nghĩ tới, Hỏa Long Vương lại sẽ kinh sợ như vậy.

Hống hống!

Hỏa Long Vương chạy tới trong bầy hung thú, trong mắt có vẻ đắc ý. Muốn mai phục ta, các ngươi cũng còn non quá, nó đã không phải là Quân Vương còn trẻ hết sức lông bông ban đầu nữa rồi!

Chương 1269: Hỏa Long Vương mắc câu

Vô số thú dữ rối rít quay đầu vây quanh Diệp Thanh. Mặc dù bọn nó kém Diệp Thanh rất nhiều, nhưng số lượng đủ để đưa tới biến chất! - Má! Bỉ ổi như vậy sao?

Diệp Thanh tự lẩm bẩm, kế hoạch nguyên bản là lão cuốn lấy Hỏa Long Vương trong chốc lát, Trần Thư vòng trở lại vây công.

Nhưng bây giờ, ngược lại thì lão bị bầy thú dữ quấn lấy. Lúc này, Trần Thư cưỡi Biến Dị Lôi Điểu, đã hội hợp cùng Diệp Thanh, hiển nhiên là nhào hụt một cái.

Trong lúc nhất thời, ba người trố mắt nhìn nhau, không nói nên lời.

Mới vừa rồi, sự chú ý của Hỏa Long Vương cũng rơi trên người Diệp Thanh, không có chú ý tới Trần Thư đi vòng vèo, nhưng nó vẫn lựa chọn rút lui đi trước.

Một Quân Vương gặp gỡ công kích, đừng bảo là phản kích, ngay cả phòng ngự đều không làm, trực tiếp lựa chọn chạy trốn. Cái này ai hiểu được đây?

- Trần Thư, nói thế nào đây?

Từ Tinh Tinh nhìn về Trần Thư, mở miệng nói:

- Trực tiếp đuổi giết Hỏa Long Vương sao?

- Không được!

Trần Thư lắc đầu một cái, thú dữ bốn phía quá nhiều, bọn họ một khi đuổi theo, Hỏa Long Vương tất nhiên sẽ chạy, chưa

chắc có thể đuổi kịp.

Bây giờ Hỏa Long Vương muốn để cho bầy thú dữ giết bọn họ, bản thân mình làm một quần chúng vây xem.

- Dùng thuấn di?

Ánh mắt Tiểu Tinh nhìn về Trần Thư, lập tức nghĩ đến kỹ năng xuất quỷ nhập thần của hắn.

- Tội gì phải mạo hiểm, nó sẽ tự mình đi tới.

Trần Thư khẽ mỉm cười, mở miệng nói:

- Diệp lão, chúng ta về cứ điểm!

Hắn cũng không tin Hỏa Long Vương có thể nhịn được sát ý trong lòng.

- Được!

Diệp Thanh gật đầu một cái, đồng thời để cho bốn Khế Ước Linh đại phát thần uy, thả ra các đại kỹ năng, vô cùng cường thế mở ra một lỗ hổng.

Là một Ngự Thú Sư Hoàng Kim, lão không thể chém chết toàn bộ hung thú, nhưng giữ được mạng thì không thành vấn đề.

Quả nhiên, vừa thấy bọn họ muốn chạy trốn, Hỏa Long Vương nóng nảy rồi!

Mở hết hỏa lực ngửa mặt lên trời gầm thét, để cho tiểu đệ hung thú mở hết hỏa lực, cần phải giữ chân ba người ở lại!

Nhưng tiếc là, sức chiến đấu của Diệp Thanh không tầm thường, lại có tốc độ kinh người của Biến Dị Lôi Điểu. Chớp mắt một cái, ba người cũng đã thoát khỏi bầy hung thú.

- Không được! Không thể để cho bọn họ trở về cứ điểm!

Trong mắt Hỏa Long Vương có kiên định, đến lúc đó, Trần Thư tùy thời có thể trở về Lam Tinh rồi, nó cũng không dám đến Lam Tinh đuổi giết đối phương.

Bây giờ, là thời cơ tốt nhất!

Hai cánh nó chấn động một cái, bắt đầu chủ động nhích tới gần.

Nhưng cặp mắt như có ngọn lửa quanh quẩn, không ngừng đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Nó nhất định phải bảo đảm, trừ ba người ra, không có Ngự Thú Sư khác nữa!

Nếu là lại tới một hai Ngự Thú Sư Hoàng Kim, nó coi như chịu không nổi rồi.

Không đơn thuần là nó, các hung thú khác cũng thả kỹ năng Điều Tra, nhưng cũng không có tìm được một chút tung tích của Ngự Thú Sư khác.

Chẳng lẽ thật không có viện quân?

Hỏa Long Vương nghĩ tới Diệp Thanh mai phục, Trần Thư đi vòng vèo, luôn cảm thấy không đúng, nhưng lại không hiểu đối phương rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Mắt thấy ba người sắp đi xa, nó rốt cụôc không kiềm chế được!

Hống!

Hai cánh Hỏa Long Vương tràn ngập ngọn lửa, tốc độ trong nháy mắt tăng vọt một đoạn lớn.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xuất hiện mây lửa, theo sát ba người Trần Thư.

Vèo vèo vèo!

Chỉ thấy bên trong mây lửa xuất hiện vô số mưa lửa, bạo xạ tới hướng ba người!

Hai cánh Biến Dị Lôi Điểu chấn động, thả các loại kỹ năng tăng tốc độ, tốc độ đột nhiên đạt tới tột cùng!

Thân thể nó linh hoạt, không ngừng tránh né mưa lửa rơi xuống. Mặc dù toàn bộ đều né tránh được, nhưng bản thân cũng bị làm giảm tốc độ đi, lại có Bạch Ngân lãnh chúa mang hung thú vây quanh.

Trong lúc nhất thời, ba người lại lần nữa lâm vào trong bầy hung thú!

Hống!

Hắc Hùng của Diệp Thanh gầm thét một tiếng, đang muốn thả ra kỹ năng phá vòng vây. Nhưng ngọn lửa ùn ùn kéo đến, tràn đầy khí tức nóng bỏng!

- Hả?

Diệp Thanh quay đầu vừa nhìn, chỉ thấy Hỏa Long Vương đã kéo gần khoảng cách, chủ động thả ra kỹ năng công kích!

Nếu như nó không ra tay, nhiều hung thú hơn nữa đều không ngăn được một cái Ngự Thú Sư Hoàng Kim.

Ba người yên lặng nhìn nhau một cái, trong lòng nở nụ cười.

Tên này quả nhiên là mắc câu rồi!

Trần Thư vẫn không có cuống cuồng để cho Husky bên cạnh xuất thủ, mà là tiếp tục chờ đợi thời cơ.

Ầm ầm!

Trong lúc nhất thời, Hỏa Long Vương không ngừng thả ra kỹ năng, gắt gao quấn lấy ba người.

Trong lòng nó không khẩn trương nữa, xem ra đối phương là thật không có mai phục.

Đến nỗi Trần Thư vì sao vô duyên vô cớ rời đi cứ điểm, nó chỉ có thể đổ cho mắc bệnh tâm thần…

Dẫu sao mạch não của Hãn Phỉ, ngay cả loài người cũng không hiểu được, nó chỉ là một hung thú, làm sao có thể đoán được!

Ầm ầm ầm!

Cả người Hỏa Long Vương tràn ngập ngọn lửa, chế trụ Khế Ước Linh của Diệp Thanh.

Mà ánh mắt nó một mực nhìn Trần Thư, hận ý trong mắt mãnh liệt, hận không thể ăn tươi nuốt sống Trần Thư!

- Hống!

Tâm thần nó động một cái, hạ mệnh lệnh mới.

Chỉ thấy hung thú Bạch Ngân bốn phía gầm thét một tiếng, đồng loạt thả đại kỹ năng của bản thân, hơn nữa đều nhắm ngay Hoàng Kim Cấp – Hắc Hùng!

Chương 1270: Hãn Phỉ Nam Giang lại không giống người rồi…

Mặc dù song phương chênh lệch cấp bậc rất lớn, nhưng mấy chục kỹ năng tấn công tới, vẫn là có thể tạo thành uy hiếp. Hai tròng mắt Thực Thiết Thú của Diệp Thanh động một cái, làm một cái lá chắn bảo vệ màu trắng cho Hắc Hùng, có thể chống đở phần lớn công kích nguyên tố.

Ầm ầm!

Mấy chục kỹ năng đụng vào phòng ngự màu trắng, xuất hiện kỹ năng chói lọi.

Trong chớp mắt, toàn bộ kỹ năng tiêu tán, cái lồng phòng ngự cũng biến mất không thấy.

Hỏa Long Vương trên bầu trời thấy vậy, hỏa cầu trong miệng một mực tích trữ năng lượng trong nháy mắt phun ra ngoài!

Ầm!

Hắc Hùng không kịp đề phòng, trực tiếp bị hỏa cầu đánh trúng, phần lưng xuất hiện một vết thương dễ sợ.

Trong mắt Hỏa Long Vương có vui vẻ, hai cánh chấn động, nhích tới gần đám người Trần Thư.

Hai cánh nó mở ra, đầu hạ bóng mờ xuống bao phủ ba người, cảm giác bị áp bách trong mắt cảm giác bị áp bách mười phần.

Hống!

Ánh mắt nó nhìn chăm chăm vào Trần Thư, muốn thấy được sợ hãi trong mắt hắn.

Cảnh tượng này, nó đã mong đợi quá lâu!

Nhưng mà, một giây kế tiếp, trên người của nó lại xuất hiện một bóng dáng to lớn bao trùm!

- Hả? Trời tối à?

Vẻ mặt Hỏa Long Vương ngẩn ra, trong nháy mắt tâm thần kịch chấn!

Nó ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ nhìn thấy một một quả cầu màu vàng lớn vô cùng, đang rơi xuống cực nhanh!

Chốc lát, hung thú bốn phía thậm chí đều quên công kích.

Cảm giác áp bách của Slime màu vàng thực sự quá lớn!

Hô hô…

Cặp mắt ngốc manh của Tiểu Hoàng tựa như một đỉnh núi trấn áp xuống!

Hống!

Hỏa Long Vương ngửa mặt lên trời gầm thét, phun ra một Hỏa Trụ lớn, như muốn hòa tan tất cả!

- Phì!

Trên trán Tiểu Hoàng xuất hiện một cái thực thể to lớn, lá chắn bảo vệ trong nháy mắt được gia trì.

Kỹ năng của Hỏa Long Vương có uy lực kinh người, nhưng muốn đánh vỡ lá chắn bảo vệ trong nháy mắt hiển nhiên là chuyện không thể nào.

Ầm!

Tiểu Hoàng trực tiếp chỉa vào Hỏa Trụ, ngồi vào sống lưng Hỏa Long Vương!

- Ngao!

Thân thể Hỏa Long Vương trong nháy mắt vặn vẹo, lập tức nó cảm nhận được gánh nặng không chịu nổi trong cuộc đời!

Hai tròng mắt của nó giận dữ, hai cánh không ngừng chấn động, muốn tránh thoát Tiểu Hoàng.

Nhưng một giây kế tiếp, ba Hỏa Trụ kinh khủng tấn công tới, uy lực cũng không kém gì kỹ năng của nó!

- Ngao!

Vảy của Hỏa Long Vương vỡ vụn, chẳng những bị thương tổn, hơn nữa còn bị lực lượng Hỏa Trụ đè lại,

Ầm!

Thân thể nó trong nháy mắt rơi xuống đất, tỏ ra chật vật không chịu nổi, không có một chút phong phạm Quân Vương.

Hỏa Long Vương đang muốn giãy giụa, Tiểu Hoàng đã hạ xuống!

Ầm!

Sức nặng kinh khủng để cho nó thậm chí không thở được…

- Tiểu Tinh, kéo gần khoảng cách!

Hai cánh Biến Dị Lôi Điểu chấn động một cái, đi tới vị trí cách Hỏa Long Vương mấy chục thước!

- Ngao ngao!

Ba con Husky nhìn mục tiêu sống phía dưới, cặp mắt trở nên vô cùng kích động, ánh sáng của kỹ năng không ngừng tràn ngập.

Ầm ầm ầm!

Kỹ năng đầy trời đánh tới, mỗi một cái cũng không thể khinh thường, tràn đầy uy năng đáng sợ.

Hỏa Long Vương trợn to cặp mắt, cho dù là thời kỳ nó có thực lực tột cùng sợ rằng cũng không bằng Husky trước mắt?

- Hống!

Phía trước nó xuất hiện một bức tường lửa, muốn ngăn trở tấn công đánh tới.

Mặc dù bị Tiểu Hoàng ngồi trên, nhưng thân là Bạch Ngân Quân Vương, nó không có bị Vô Địch Áp Áp Áp phong ấn kỹ năng.

Tường lửa chặn lại các loại kỹ năng hỏa hệ của Husky. Nhưng các kỹ năng khác thì không thể chống đỡ!

Các loại cuồng phong, băng nhận, lôi đình tấn công tới, trùng trùng đánh vào trên đầu Hỏa Long Vương!

Diệp Thanh thấy cơ hội này, lập tức để cho Khế Ước Linh rối rít xuất thủ, thả ra các loại kỹ năng!

Ầm ầm ầm!

Kỹ năng chói mắt tràn ngập, đi đôi với tiếng kêu gào thảm thiết của Hỏa Long Vương!

Đau! Quá đau đớn!

Mặc dù không phải là kỹ năng hỏa thuộc tính hỏa cường hãn nhất của Husky, nhưng uy lực vẫn có thể nói là kinh khủng.

Husky có Nguyên Tố Phá Phòng cùng với Nguyên Tố Bạo Sát, có thể bỏ qua một số lượng lớn nguyên tố, khiến cho nguyên tố mà Hỏa Long Vương vẫn kiêu ngạo cơ hồ là hình đồng hư thiết, trên căn bản không có tác dụng.

Các loại kỹ năng rốt cuộc tiêu tán, lộ ra Hỏa Long Vương bị đánh nổ.

Đầu nó đã xuất hiện một vết thương thật lớn, nhiều máu tươi không ngừng xông ra, xâm nhiễm chừng mười thước mặt đất chung quanh.

- Hống!

Khí tức Hỏa Long Vương cũng trở nên yếu ớt không ít, ánh mắt tràn đầy sợ hãi cùng khủng hoảng.

- Má ơi, thật biến thái mà!

Một bên, Từ Tinh Tinh vô cùng kinh hãi, Hỏa Long Vương trước mắt cũng không phải là hung thú phổ thông, là Quân Vương có thể áp chế Ngự Thú Sư Hoàng Kim đó!

Hai cánh Hỏa Long Vương chấn động một cái, trên thân thể cuồn cuộn nhiều ngọn lửa, rốt cục thì thiêu hủy lá chắn bảo vệ của Tiểu Hoàng.

Phì!

Tiểu Hoàng phi hành đứng lên, không lựa chọn chống cự công kích, tránh để bị thương.

Hống!

Hỏa Long Vương mới vừa bay lên, đang chuẩn bị thả ra kỹ năng.

Phanh!

Đầu nó trong nháy mắt bị một cỗ lực lượng lớn đánh trúng, đầu óc cũng choáng váng.

- Hô hô hô!

Chỉ thấy bên người Trần Thư đang có một con thỏ dáng vóc to lớn giơ lên củ cà rốt. Nó không ngừng quơ múa không khí trước mặt, mỗi một lần cũng có thể đánh vào trên người Hỏa Long Vương.

Chương 1271: Hãn Phỉ Nam Giang lại không giống người rồi… (2)

Có sự gia trì dành riêng cho kỹ năng, sức chiến đấu của Thỏ Không Gian đã tăng lên một đoạn lớn! Hống!

Hỏa Long Vương chỉ cảm thấy đầu óc đều bị đánh tỉnh luôn, nó để cho hung thú rối rít tấn công tới, gắt gao bao vây ba người Trần Thư!

Nó bây giờ đã biết lá bài tẩy của đối phương là ai…

Diệp Thanh nhìn Hỏa Long Vương xa xa, nói:

- Đã đạt thành mục đích, rút lui đi!

Mặc dù mới vừa rồi đánh bất ngờ tạo thành tổn thương, nhưng sinh mệnh lực của Quân Vương quá mức khổng lồ, như muốn tiêu diệt thì cơ hồ là không thể nào.

- Không đủ nha!

Trần Thư lắc đầu một cái, mở miệng nói:

- Đánh lại một hồi!

- Không được, hung thú chung quanh quá nhiều!

Diệp Thanh lắc đầu cự tuyệt, lão cũng không hy vọng Trần Thư xuất hiện nguy cơ.

- Vậy trước tiên phải thanh lọc!

Trần Thư toét miệng cười một tiếng, đồng thời móc ra một chai dược tề màu xám tro!

Chính là Bạo Tạc Dược Tề tới tay lúc trước!

- Mẹ ơi!

Thân thể Từ Tinh Tinh chấn động một cái, bản năng lùi lại một bước…

- Hả?

Diệp Thanh hơi ngẩn ra, nhưng một giây kế tiếp đã bị Trần Thư kéo đến trong miệng Slime.

Trong lúc nhất thời, người đồng loạt nép vào.

Khế Ước Linh của Trần Thư cùng Tiểu Tinh cũng chạy vào giống vậy, bọn họ là Bạch Ngân Cấp, có thể gánh bom nguyên tử, nhưng là không cần thiết.

- Nổ chết ngươi!

Trần Thư trực tiếp ném ra Bạo Tạc Dược Tề trong tay.

Nhưng một giây kế tiếp, dược tề đụng phải miệng Tiểu Hoàng, rốt cuộc lại bắn trở lại…

- Con mẹ nó!

Tiểu Tinh nhìn bình dược tề dưới chân, vẻ mặt kinh hoàng, quát lênL

- Ngươi muốn tự bạo

- Ách… Lỡ tay…

Trần Thư mở miệng nói:

- Không nên hốt hoảng, trong miệng Tiểu Hoàng nhiệt độ không cao.

Hắn lại nhặt dược tề lên, để Tiểu Hoàng há miệng ra, đồng thời tay phải quay ba trăm sáu mươi, ném ra ngoài!

Trong lúc nhất thời, Khế Ước Linh Đang cùng Diệp Thanh đang chém giết hung thú giật mình, bọn họ đều nhìn về bình dược tề màu xám tro kia!

Thời gian tựa như đọng lại!

- Mẹ nhà ngươi!

Thần sắc Hỏa Long Vương biến đổi, kích thích bị khắc ở xương cốt, trong nháy mắt hồi tưởng lại một chai dược tề!

Ầm!

Dược tề đã rơi xuống đất, chai phá vỡ, chảy ra dược tề màu xám tro bên trong…

Mặt đất trong nháy mắt bốc lên nhiệt độ nóng bỏng!

Hống hống!

Hung thú bốn phía toàn bộ đều ngửa mặt lên trời gầm thét, rồi chạy tán loạn hết mình!

Sí Liệt Hỏa Sơn chẳng qua là dị không gian cấp nguy hiểm, ngay cả Quân Vương cũng chỉ là Bạch Ngân Cấp, còn lại phần lớn hung thú chẳng qua là Hắc Thiết Cấp.

Toàn bộ hung thú Hắc Thiết Cấp đều hoảng, đây chính là dược tề có thể trong nháy mắt giết chết bọn nó!

Ầm ầm ầm!

Vô số hung thú muốn chạy khỏi nơi này, tình cảnh trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Hiệu lệnh của Hỏa Long Vương lập tức mất hiệu lực, ở trước mặt bom nguyên tử, uy nghiêm Quân Vương thật giống như tỏ ra có cũng được không có cũng được…

Trong nháy mắt, mặt trời màu trắng hừng hực chói chang đột ngột xuất hiện!

Hống!

Trong lòng Hỏa Long Vương trở nên tức giận ngất trời, đây đã là bom nguyên tử lần thứ mấy chứ!?

Đây chỉ là một dị không gian cấp nguy hiểm, nhưng cũng đã chịu đủ bom nguyên tử tàn phá…

Ầm ầm!

Mặt trời chói chang màu trắng trong nháy mắt lan truyền, bao phủ vô số hung thú bốn phía.

Bất kỳ hung thú Hắc Thiết Cấp nào cũng không kịp kêu gào, trực tiếp bị ánh sáng màu trắng làm tan rã, hóa thành hư không.

Mà hung thú Bạch Ngân Cấp chỉ có thể bảo vệ mình, bọn nó trên căn bản đều là hỏa thuộc tính, không có ai có kỹ năng bảo vệ được quần tộc.

Bởi vì một chai dược tề nho nhỏ, quân lính hung thú tan rã.

Cứ điểm Trấn Linh Quân ở xa xa.

Mấy trăm Trấn Linh Quân đứng chung với nhau, rối rít ngắm nhìn mặt trời chói chang màu trắng xa xa, vẻ mặt mỗi cá nhân đều ngơ ngẩn. Một tên Trấn Linh Quân trẻ tuổi tự lẩm bẩm:

- Mặt đất xuất hiện mặt trời mới? Chẳng lẽ là cái tai biến gì à?

- Nhìn một cái đã biết là tân binh luôn này!

Một tên Trấn Linh Quân già dặn thở dài, nói:

- Hãn Phỉ Nam Giang lại không thích làm người rồi…

- …

Không chỉ Trấn Linh Cục bị làm cho sững sờ mà đám hung thú đang ùa tới giúp đỡ cũng bị giật mình.

Gào!

Một số Lãnh Chúa gầm lên, ra lệnh cho bộ tộc dừng lại.

Các Lãnh Chúa liếc nhìn nhau, trong mắt đã xuất hiện vẻ sợ hãi.

Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, ác mộng trong lòng bọn chúng lại xuất hiện nữa rồi!

- Gào gào gào…

Các Lãnh Chúa trao đổi với nhau, không bao lâu sau đã đưa ra quyết định!

Ầm ầm ~

Hàng vạn con hung thú quay đầu vô cùng chỉnh tề, quay trở lại dọc theo con đường mà bọn chúng đã đến.

So với sức tấn công của bom hạt nhân, mệnh lệnh của Quân Vương đã không còn quá quan trọng nữa rồi…

Đây không phải đơn thuần là đi chịu chết sao?

Không chỉ bọn chúng mà hung thú từ khắp bốn phương tám hướng đến giúp đỡ cũng đưa ra quyết định tương tự.

Có rất nhiều con trực tiếp dứt khoát trở về, có con thì đứng tại chỗ, cũng có con bắt đầu đi lung tung, tiêu cực, biếng nhác.

Tóm lại bọn chúng đều kiên trì một nguyên tắc: Tuyệt đối không thể tiến đến khu vực phát nổ của bom hạt nhân!

Rầm rầm rầm ~

Lúc này, sức công phá của bom hạt nhân vẫn chưa tiêu tan, hơn nữa còn dẫn động núi lửa xung quanh.

Chương 1272: Tiền lương cũng không có, lấy mạng ra chơi làm gì…

Trong lúc nhất thời, một lượng lớn mắc-ma phun ra ngoài, kèm theo đó là tiếng hung thú kêu gào thảm thiết. Toàn bộ khu vực càng trở nên hỗn loạn hơn, giống như khung cảnh của ngày tận thế vậy.

Gào!

Hỏa Long Vương vô cùng tức giận, nhưng lại không thể làm gì, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn mặt trời chói chang màu trắng đang lan tràn ra.

Cuối cùng, vụ nổ do bom hạt nhân gây ra dần dần lắng xuống.

Một hố sâu hàng nghìn mét xuất hiện, trong đó trải rộng mắc-ma nóng rực, mà bầu trời phía trên hố sâu chỉ còn lại có mấy trăm con hung thú…

Đám hung thú lít nha lít nhít ban đầu đã biến mất không thấy đâu nữa, quả nhiên đã bị Trần Thư trực tiếp dọn dẹp!

Gào!

Hỏa Vương Long nhìn bốn phía xung quanh, bên cạnh chỉ còn lại hung thú Bạch Ngân Cấp cùng với một ít Hắc Thiết Lãnh Chúa.

Không có Hung Thú Triều, Hỏa Long Vương lập tức bình tĩnh trở lại.

Mặc dù nó muốn trả thù, nhưng nó càng sợ chết hơn, nó đã bắt đầu suy nghĩ xem liệu có nên chạy trước hay không…

Rầm rầm rầm!

Đúng lúc này, Slime ở đằng xa tấn công đến, trong miệng lộ ra ba cái đầu chó.

Đồng thời, Diệp Thanh và Tiểu Tinh ngồi trên lưng Biến Dị Lôi Điểu, bốn Hoàng Kim Khế Ước Linh của lão cũng ra tay.

Nhìn thấy cảnh này, Hỏa Long Vương lập tức gầm thét lên!

Nó có vẻ giật mình, trong lòng đã có chút sợ hãi, vội vã để đám hung thú còn sót lại ra tay!

Rầm rầm rầm ~

Một số lượng lớn các kỹ năng lộng lẫy phóng ra, hơn nữa đại bộ phận đều là thuộc tính Hỏa, sức mạnh kinh người trực tiếp nhắm thẳng vào Slime của Trần Thư.

Bây giờ, ở trong mắt Hỏa Long Vương, Trần Thư còn nguy hiểm hơn cả Diệp Thanh nữa!

- Ồ?

Trần Thư lập tức phát hiện ra nguy cơ, hung thú chỉ còn lại mấy trăm con, nhưng sức chiến đấu đều không thể khinh thường.

Mỗi lần các Bạch Ngân Hung Thú hợp sức thì Hoàng Kim Khế Ước Linh cũng sẽ bị trọng thương, Slime cũng không thể nào chịu được.

Chỉ thấy trong đôi mắt của Thỏ Không Gian xuất hiện tia sáng, trực tiếp cho Tiểu Hoàng một Không Gian Ấn Ký.

Ngay khi kỹ năng của hung thú sắp chạm đến cơ thể Tiểu Hoàng, nó đột ngột biến mất không thấy đâu nữa, sau đó xuất hiện lại trên đầu Hỏa Long Vương.

Một lát sau, Trần Thư, Husky và Thỏ Không Gian đều lộ ra trên không trung.

Không có Slime, bọn họ sẽ phải đối mặt với tất cả các loại kỹ năng đánh tới!

Nhìn thấy cảnh này, Hỏa Long Vương lộ vẻ mừng rỡ, không ngờ đối phương lại chơi quá đà, hố luôn chính mình luôn!

Nhưng vẻ mặt Trần Thư vẫn rất bình tĩnh, chỉ thấy hắn và hai Khế Ước Linh trực tiếp rơi xuống, lọt vào trong Không Gian Thông Đạo ở dưới.

Ngay lập tức, bọn họ lại quay trở lại miệng của Tiểu Hoàng.

Ầm ầm ~

Đủ loại kỹ năng bắn tới nhưng lại đánh vào khoảng không, thậm chí còn không đụng nổi một góc áo của Trần Thư.

Đây chính là chỗ mạnh của kỹ năng Không Gian, có thể tăng lên tính cơ động và năng lực cứu mạng của Ngự Thú Sư rất nhiều, có thể nói là muốn chết cũng có chút khó khăn.

- Bùm!

Ba con Husky phun ra đủ loại kỹ năng nhỏ, phóng về phía Hỏa Long Vương ở bên dưới!

Lúc trước vừa mới bùng nổ một đợt xong, bây giờ các kỹ năng lớn của Husky đều đang trong thời gian hồi chiêu.

Nhưng cho dù là các kỹ năng nhỏ, có Trì Tục Mãnh Công buff thêm nên sức mạnh của nó cũng không thể coi thường.

Gào!

Hai cánh của Hỏa Long Vương vỗ mạnh, không hề do dự mà trực tiếp lựa chọn… chạy trốn!

Trên thực tế, mặc dù sức chiến đấu của Trần Thư rất kinh người, nhưng thực lực tổng thể không bằng Hoàng Kim Ngự Thú Sư nên đương nhiên hắn đánh không lại Bạch Ngân Quân Vương.

Nhưng Hỏa Long Vương đã sợ rồi, không có ý định chiến đấu nào nữa.

Ầm ầm ~

Kỹ năng của Husky đánh nát lân giáp của nó, nhưng Hỏa Long Vương cũng không quay đầu lại mà chạy thẳng ra xa.

Cùng lúc đó, nó ngửa mặt lên trời gầm rú, gọi những hung thú còn lại đến hỗ trợ nó!

- Đúng là tùy tiện thật đó…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không ngờ một Quân Vương lại đi sợ một Bạch Ngân Ngự Thú Sư như hắn.

- Đuổi theo!

Trần Thư vỗ Slime, khiến nó vượt qua hung thú xung quanh rồi chạy theo sát Hỏa Long Vương.

Bây giờ là cơ hội hiếm có, Hỏa Long Vương đã bị thương, hơn nữa hung thú xung quanh đều bị tiêu diệt sạch sẽ, đây chính là cơ hội tuyệt vời để săn bắt Quân Vương!

- Đừng hành động hấp tấp!

Diệp Thanh ở đằng xa hô lớn. Ngươi thật sự không muốn sống nữa à!

Nhưng Trần Thư lại không nghe thấy mà nhanh chóng lao đi.

- Mau đuổi theo hắn! Sắp có chuyện rồi!

Vẻ mặt của Diệp Thanh thay đổi, lão nhanh chóng để Biến Dị Lôi Điểu đuổi tới.

- Diệp giáo sư, đừng quá lo lắng.

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Con hàng này còn có rất nhiều thủ đoạn, Vương Cấp còn có khả năng vẫn lạc nữa là, nhưng hắn sẽ không…

- Đừng nói nhảm nữa!

Vẻ mặt Diệp Thanh nghiêm túc mà nói:

- Nếu hắn xảy ra chuyện gì thì lỗi của ta lớn lắm đấy.

Tiểu Tinh không nói gì thêm mà điều khiển Biến Dị Lôi Điểu đuổi theo.

Nhưng trong nháy mắt, mấy trăm con hung thú còn lại nhận được mệnh lệnh, đồng loạt vây lên không cho bọn họ rời khỏi nơi này.

Rầm rầm rầm ~

Lại có mấy chục kỹ năng đánh tới, cho dù là Hoàng Kim Khế Ước Linh cũng đều không dám lơ là sơ suất lấy một chút.

- Hả?

Chương 1273: Siêu cấp Jinkela tái xuất

Vẻ mặt Diệp Thanh giận dữ mà nói: - Chết tiệt! Giết các ngươi trước vậy!

Những hung thú còn sống đến giờ đều không yếu, nếu để mặc cho bọn chúng tấn công thì sớm hay muộn gì Khế Ước Linh của Diệp Thanh cũng sẽ bị thương.

Gào!

Hắc Hùng gầm lên, một làn sóng âm thanh màu đen khuếch tán ra, lập tức làm cho một số lượng lớn hung thú choáng váng.

Trong nháy mắt, hai bên lại tiếp tục giao chiến!

Diệp Thanh nói:

- Tiểu Tinh, ngươi đi tìm hắn! Nhất định phải mang Trần Thư về đây!

- Được!

Từ Tinh Tinh gật đầu, sau đó cưỡi Biến Dị Lôi Điểu bay lên không rồi bay thẳng về phía xa.

Đám hung thú còn lại muốn bao vây giết chết Lôi Điểu, nhưng bọn chúng đã bị Khế Ước Linh của Diệp Thanh cản trở.

…

Mà lúc này, Trần Thư và Hỏa Long Vương một bên đuổi một bên chạy, đã đi tới nơi cách đó cả chục nghìn mét.

Gào!

Hỏa Long Vương thét giọng tru lên, nhưng nhìn lại thì không thấy một con hung thú đến giúp đỡ…

Bởi vì có một thứ gọi là, tướng ở bên ngoài có thể không nhận quân lệnh!

Khoảng cách hai bên quá xa, hiệu quả trấn áp huyết mạch của Quân Vương đương nhiên sẽ bị giảm sút.

Đám hung thú còn lại cũng không phải là kẻ ngu ngốc, không có lấy một tháng tiền lương thì bọn chúng lấy mạng ra chơi làm gì…

Ầm ầm ~

Husky lại phóng mấy kỹ năng tới, đánh đến nỗi Hỏa Long Vương phải kêu gào thảm thiết rồi tiếp tục bỏ chạy về phía xa.

Trần Thư cũng không vui vẻ gì, ngược lại trong mắt tràn ngập cẩn thận.

- Con hàng này vẫn còn muốn giết ta đây mà…

Trần Thư sờ cằm, tuy Hỏa Long Vương đã bị thương, nhưng sức chiến đấu vẫn vô cùng đáng sợ, không phải là thứ mà hắn có thể đối phó được.

Nhưng Hỏa Long Vương vẫn chỉ muốn chạy trốn, bề ngoài thì có vẻ là bị dọa cho sợ hãi.

Tuy nhiên, chỉ sợ là nó muốn khiến cho Trần Thư và Diệp Thanh kéo giãn khoảng cách, sau đó sẽ quay lại đánh trả.

Biết được kế hoạch của Hỏa Long Vương, Trần Thư vẫn không quay đầu lại.

Trong tay của hắn có thêm một bình dược tề màu đỏ, trong lòng hắn đã có sát ý đối với Hỏa Long Vương rồi!

Đây chính là Bạo Tẩu Dược Tề có thể nói là biến thái!

- Gâu gâu!

Phân thân của Husky đã biến mất, chỉ còn lại bản thể, nó vẫn đang tung ra nhiều kỹ năng khác nhau.

Hắn không vội để Khế Ước Linh dùng Bạo Tẩu Dược Tề mà là chờ kỹ năng của Husky hồi chiêu.

Đồng thời, hắn còn vừa nhân cơ hội này tiêu hao sinh mệnh lực của Hỏa Long Vương.

Hai bên rượt đuổi nhau, đã chạy đến nơi cách xa hàng chục nghìn mét.

Trên người Hỏa Long Vương đã tràn đầy vết thương, nhưng trong hai mắt lại treo hai ngọn lửa, tràn ngập sát ý lạnh như

băng.

Nó đột ngột quay đầu, trong mắt đã hiện lên vẻ khinh thị và xem thường.

Thời cơ đã chín muồi, nó quyết định trực tiếp ngả bài!

Trên cơ thể Hỏa Long Vương tràn ngập ngọn lửa ôn hòa, không hề có một chút khí tức nóng rực nào, nhưng vết thương của nó lại đang dần được chữa lành dưới ngọn lửa thiêu đốt đó!

Ngay cả vết thương lớn trên đầu cũng rất nhanh chóng lành lại.

Sau một lúc, dường như Hỏa Long Vương đã khôi phục lại, sức chiến đấu lập tức tăng vọt tới đỉnh phong!

Nhưng vết thương không phải khỏi hẳn mà là bị kỹ năng cưỡng bức áp chế!

- Gào gào gào…

Trong mắt của nó đầy sát ý, không ngừng thấp giọng gầm thét, giọng điệu lộ vẻ cực kỳ đắc ý.

Không phải ngươi thật sự cho rằng một Quân Vương như ta đánh không lại ngươi đấy chứ?

Ầm ầm ~

Trong tích tắc khi nó đang diễu võ giương oai, một Hỏa Trụ đáng sợ cao gần hai mươi mét đột ngột bắn mạnh ra từ miệng Tiểu Hoàng.

Con ngươi của Hỏa Long Vương co rụt lại, nhưng nó còn chưa kịp làm ra biện pháp đối phó thì đã trực tiếp bị Hỏa Trụ đè xuống đất.

Khí thế ban đầu lập tức bị đánh tan, trông nó vô cùng chật vật.

- Ngươi đang sủa cái gì đấy? Ngươi đang sủa cái gì vậy hả?

Trần Thư thò đầu ra rồi nói:

- Ngươi thật sự cho rằng trí thông minh của tội phạm ca ta đây thấp hơn ngươi đấy à?

- Gào!

Vẻ mặt Hỏa Long Vương vô cùng tức giận, nhưng nó lại bị Tử Vong Hỏa Trụ áp chế mất rồi.

Ánh mắt của nó trở nên vô cùng sợ hãi, tại sao sức mạnh kỹ năng của con chó kia lại tăng vọt đến vậy?

- Gâu gâu gâu!

Hai mắt Husky đỏ như máu, như thể nó đã mất lý trí vậy, nhưng sức chiến đấu lại tăng vọt gấp mấy lần!

Tác dụng phụ của Bạo Tẩu Dược Tề sẽ khiến cho nó mất lý trí, nhưng có Trần Thư điều khiển nên ảnh hưởng không lớn.

Hơn nữa, đối với Husky, thật ra tác dụng phụ này có cũng được mà không có cũng chẳng sao…

- Gâu!

Một giây sau, hai mắt Husky lóe sáng, vậy mà bên cạnh lại đồng thời xuất hiện ba đầu chó!

Mắt của bốn con Husky lóe tia sáng màu đỏ, khóe miệng hiện lên một nụ cười tà mị.

Vẻ mặt Hỏa Long Vương mãnh liệt chấn kinh, trong mắt hiện lên vẻ cực kỳ kinh hãi!

Vốn dĩ nó muốn bày ra toàn bộ chiến lực tàn sát đối phương lên bờ xuống ruộng, nhưng kết quả nó vẫn bị treo lên đánh?

Rầm rầm rầm!

Bốn cột Tử Vong Hỏa Trụ kinh khủng bắn mạnh tới, mang theo uy thế không gì sánh kịp!

- Cảm nhận cảm giác áp bách mà Husky mang tới đi này!

Trần Thư nhếch mép cười, sau đó lập tức rụt đầu lại. Nhiệt độ xung quanh quá cao, với tố chất thân thể của hắn cũng có chút không chịu được.

Chương 1274: Siêu cấp Jinkela tái xuất (2)

– Gầm gừ! Vẻ mặt Hỏa Long Vương tức giận, cơ thể trực tiếp bị thương nặng!

Trong mắt nó hiện lên một tia sáng chói mắt, sau đó từng ngọn lửa lan ra toàn thân, như thể chính bản thân nó đã hóa thành ngọn lửa luôn rồi!

Gào!

Nó cứng đối cứng với bốn đạo Hỏa Trụ, cưỡng ép bay lên không trung, khí tức tăng lên tới trình độ có thể nói là kinh khủng!

Đối mặt với nguy cơ sinh tử, Hỏa Long Vương không tiếp tục giữ sức nữa mà lấy ra tất cả vốn liếng mà mình có!

- Ồ?

Dường như Trần Thư đã phát hiện ra điều gì đó không ổn, lấy một chiếc kính viễn vọng ra rồi vươn kính ra khỏi miệng Slime để quan sát tình hình trận chiến.

Chỉ thấy Hỏa Long Vương thế mà lại không để ý lực sát thương của Hỏa Trụ, cứ như thể nó đã miễn dịch với thuộc tính Hỏa vậy!

- Mạnh đến như vậy sao?

Trần Thư hơi nhăn mặt, trong mắt hiện lên một chút kiêng kị.

Chẳng trách Bạch Ngân Quân Chủ có thể chiến đấu với mấy Hoàng Kim Ngự Thú Sư mà không rơi vào thế hạ phong, thực lực tổng hợp đúng thật là biến thái đến tột cùng.

Hắn hạ một mệnh lệnh mới cho Husky, nếu thuộc tính Hỏa không có tác dụng, vậy thì sử dụng các kỹ năng còn lại vậy!

Vù vù vù ~

Trong khoảnh khắc, bốn trận Phong Bạo vô cùng to lớn đột nhiên xuất hiện.

Phong Bạo không ngừng lôi kéo cơ thể của nó, mặc dù không gây ra vết thương nào nhưng lại phong tỏa nó tại chỗ, khiến cho nó khó mà thoát thân.

Tiếp theo, lại là mấy đạo Lôi Đình vừa thô vừa chắc xuất hiện, lập tức đánh tới trên đầu nó.

Rầm rầm rầm ~

Sức mạnh Lôi Điện khủng bố có thể dễ dàng làm lân giáp của nó vỡ nát, cái đầu vốn đã khép lại bắt đầu bị nứt ra…

- Gâu gâu gâu~

Bốn con Husky cùng nhau tung ra các kỹ năng khác nhau, cho dù thuộc tính Hỏa bị khắc chế nhưng có Bạo Tẩu Dược Tề buff, sức sát thương của nó vẫn tăng mạnh!

- Gào!

Vẻ mặt Hỏa Long Vương vô cùng sợ hãi, rốt cục cũng kiên trì được đến khi Phong Bạo biến mất.

Nó đang định giương cánh bay lên, trên cơ thể lập tức xuất hiện bốn sợi xiềng xích màu đen thô chắc!

Hỏa Long Vương lại bị nhốt tại chỗ…

- Gâu gâu!

Husky lại tấn công bằng nhiều kỹ năng khác nhau, trực tiếp hóa thân thành Chiến Thần Cẩu Giới, mạnh mẽ đến không chống nổi.

Không mất bao lâu sau, khí tức sinh mệnh của Hỏa Long Vương đã giảm đi rất nhiều.

Nó ngửa mặt lên trời gào thét, nhưng lại bị Hắc Ám Trói Buộc vây lại tại chỗ, không động đậy được.

Sau khi được dược tề buff, Hắc Ám Trói Buộc không hề sợ ngọn lửa trên người nó nữa, cũng không có dấu hiệu nứt vỡ.

- Gào!

Thấy không thể chạy thoát, Hỏa Long Vương cuối cùng cũng có chút dũng khí. Ánh mắt nó nhìn về phía Slime, chuẩn bị đánh trả!

Bùm!

Một Hỏa Cầu đáng sợ lớn ít nhất tầm mười mét phun ra, giống như một mặt trời nhỏ vậy, sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Nhưng ngay khi Hỏa Cầu đang bay, nó bỗng đụng phải một rào cản vô hình.

Bùm ~

Hỏa Cầu đột nhiên nổ tung, không hề tạo thành chút hiệu quả nào.

Trong mắt Hỏa Long Vương có chút nghi hoặc, kỹ năng của bản thân lại trực tiếp bị nứt ra?

Trong mắt Thỏ Không Gian có vẻ đắc ý, đó chính là kỹ năng Không Gian Bình Chướng của nó!

Mặc dù chỉ có thể duy trì trong một giây, nhưng sức mạnh phòng thủ lại rất đáng kinh ngạc, cộng thêm thuộc tính Không Gian biến thái thì nó cũng có thể chặn được kỹ năng của một Quân Vương rồi.

Vút vút vút~

Đúng lúc này, gần một trăm cái Băng Thứ bén ngọt bắn mạnh ra, trên đó có tia sáng sắc bén.

Sức mạnh của kỹ năng Quân Vương Chân Thương Băng Thích cũng đã tăng vọt vài lần, thậm chí còn vượt qua cả Hoàng Kim Cấp!

- Grao!

Hai con ngươi của Hỏa Long Vương (*) co rụt lại, phát giác được nguy cơ sinh tử!

Ngay lúc nó đang muốn né tránh nhưng băng thứ lại thuấn di tới, mạnh mẽ đâm vào trong thân thể nó

Đó chính là Không Gian Thông Đạo của Thỏ Không Gian!

- Grao grao!

Trong nháy mắt, thân thể của Hỏa Long Vương bị gần một trăm cái băng thứ đánh trúng, bị thương nặng!

Lúc này, thậm chí trạng thái của nó còn kém hơn so với cả lúc chạy trốn ra từ trong cấm vụ, sức chiến đấu bị suy yếu đến

mấy phần.

- Grao!

Nó thấy bốn cái đầu chó vẫn đang chuẩn bị phóng thích kỹ năng, trong lòng đã bị nỗi sợ hãi chiếm đóng hoàn toàn!

Một giây này, thậm chí nó còn cảm thấy bản thân nó đang chiến đấu cùng với một Khế Ước Linh Vương Cấp nữa kìa!

Lại có vô số phi thạch treo lơ lửng giữa trời, lít nha lít nhít tựa như là những hạt mưa, tràn ngập cảm giác áp bách!

- Grao!

Hỏa Long Vương nhìn Slime thật sâu một hồi, nói chính xác hơn thì là nhìn Trần Thư ở trong miệng Slime!

Hai tròng mắt của nó xuất hiện hồng quang, trong mắt ẩn chứa ý điên cuồng được ăn cả ngã về không!

- Hả?

Xuyên qua chiếc kính viễn vọng, Trần Thư nhìn thấy dáng dấp của Hỏa Long Vương.

- Tên này lại đang giả vờ giả vịt cái gì thế?

Dựa vào kinh nghiệm từ nhiều năm trước tới nay, hắn chỉ liếc mắt một cái là đã nhìn ra con hàng này muốn chạy trốn!

- Grao grao!

Bốn con Husky cũng không hề nương tay. Vô số phi thạch phóng vút ra, lại một lần nữa đánh cho Hỏa Long Vương bị trọng thương!

- Grao!

Trong lòng Hỏa Long Vương vô cùng phẫn nộ.

Mẹ nó chứ, ta cũng đã bày ra bộ dạng liều mạng thế này rồi mà ngươi còn không sợ hãi chút nào sao?

Chương 1275: Sinh ra đại tiện có dáng dấp ác ma

Trần Thư cũng không thèm đáp lại bất cứ điều gì. Bốn con Husky lại tiếp tục thả ra kỹ năng! Phù phù phù!

Ngay sau đó, bốn đạo Cự Hình Phong Nhận đáng sợ đánh tới.

Vút!

- Grao!

Vẻ mặt của Hỏa Long Vương vô cùng thống khổ. Hai đạo phong nhận đánh tới đã chém đứt đuôi của nó luôn rồi!

Mà hai đạo phong nhận khác thì lại phá vỡ bụng của nó, để lộ ra nội tạng bị hỏa diễm bao bọc, thậm chí mơ hồ còn có thể nhìn thấy Ngự Thú Chân Châu cùng Vật Liệu Hạch Tâm của nó!

Nó thật sự sợ hãi rồi, cũng không giả vờ bày ra bộ dạng hung ác nữa, mà trong mắt lại tràn ngập sự kinh sợ.

Một giây sau, nó trải rộng chiếc cánh với đầy vết thương ra, bay thẳng về phía xa xa mà lánh nạn.

- Òm ọp!

Slime phóng thích kỹ năng Trùng Phong ra, quả quyết đuổi theo.

Bởi vì tội phạm Nam Giang hiểu rất rõ đạo lý cái gọi là thừa dịp ngươi bệnh mà đòi mạng ngươi!

- Grao!

Hỏa Long Vương vừa chạy vừa kêu, không ngừng gọi về phía các hung thú ở phụ cận tới trợ giúp.

Mặc dù các hung thú đều kháng cự, thế nhưng bởi vì khoảng cách không xa, dẫn đến bọn chúng cũng nhận lấy sự áp chế từ huyết mạch, chỉ có thể nhanh chóng chạy tới ứng cứu.

Trong lúc nhất thời, tứ phương đều có các hung thú đạt được mệnh lệnh, nhộn nhịp chạy tới.

Nhưng chúng nó cũng cực kỳ thông minh, không để cho bộ tộc tới trước mà một mình tiến đến, chí ít nhỡ có gặp phải đạn hạt nhân thì cũng không gặp phải nguy cơ quá lớn.

- Xem ngươi có thể chạy được bao lâu.

Trong mắt Trần Thư có vẻ ung dung. Bây giờ trên thân thể của Hỏa Long Vương đã trải rộng vết thương, hơn nữa còn đang không ngừng chảy máu. Nếu cứ như vậy mà bay tiếp, sớm muộn gì cũng sẽ hao hết thể lực, đến lúc đó cũng để mặc cho hắn làm thịt thôi.

- Grao!

Hỏa Long Vương quay đầu nhìn một cái, trong lòng lặng lẽ hạ quyết tâm, nếu như có thể trốn qua kiếp này, sau này tất nhiên nó sẽ không bao giờ trêu chọc Trần Thư nữa!

Trong mắt của nó tràn ngập bi phẫn, còn nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Trần Thư, khi đó đối phương chỉ là một Ngự Thú Sư cơ sở, đừng nói đến việc chiến đấu với nó, đến cả tư cách để nó nhìn thẳng cũng không có nữa là.

Nhưng bây giờ mới qua có ba năm mà nó đã là bị Trần Thư đuổi theo đánh rồi…

Husky lại thả ra kỹ năng một lần nữa, tiếp tục gia tăng thêm tổn thương mới cho Hỏa Long Vương, khí tức sinh mệnh lại suy yếu một chút.

- Đúng thật là khó giết mà!

Trần Thư nhíu mày, la lớn:

- Ta van cầu ngươi nổ chết sớm một chút đi có được hay không hả?

- Grao!

Hỏa Long Vương lảo đảo một cái, thiếu chút là đã ngã xuống từ trên không trung rồi.

Nó quay đầu nhìn lại hắn, trong ánh mắt tràn ngập uất ức. Mẹ nó chứ, ngươi đây là đang nói tiếng người đấy hả?

- Còn dám nhìn! Còn dám nhìn nữa hả!

Trần Thư trừng nó một chút, mà Husky ở bên cạnh lại ném ra mấy chục đạo hỏa cầu nữa, vô cùng cuồng bạo mà oanh kích về phía nó!

Ầm ầm…

Điều đáng ăn mừng chính là thuộc tính Hỏa không gây ra quá nhiều thương tổn cho nó, bằng không nó đã sớm nổ chết rồi.

Grao grao!

Ngay lúc hai bên đang truy đuổi, cuối cùng phía trước cũng xuất hiện bóng dáng của những con hung thú còn lại.

Trong nháy mắt, Hỏa Long Vương đã trở nên vô cùng kích động, thậm chí hai con ngươi của nó cũng đã hiện lên một chút lệ quang.

Cuối cùng cứu tinh cũng đến rồi!

Grao!

Xa xa, vẻ mặt của hai Bạch Ngân Lãnh Chúa hơi giật mình. Sau đó, trong mắt chúng bèn hiện lên một chút hoảng loạn.

Hung thú nào mà có thể đánh cho một tên Quân Vương thành cái dạng này chứ?

Nhưng ngay đúng lúc này, Hỏa Long Vương đã lướt qua bọn chúng, đồng thời còn ra lệnh cho hắn:

Liều mạng ngăn tên biến thái này lại cho ta!

Nhưng một giây sau, hai đạo Tử Vong Hỏa Trụ phun ra, trong nháy mắt đã miểu sát hai con Lãnh Chúa, thậm chí ngay cả một chút dấu tích cũng không hề lưu lại.

Đây cũng không phải là thương tổn mà bọn chúng có thể tiếp nhận nổi!

Nhưng cuối cùng vẫn làm trễ nải một chút thời gian của Trần Thư, mà Hỏa Long Vương thì lại nhân đó mà kéo dài khoảng cách.

Không bao lâu sau, càng ngày càng có nhiều Bạch Ngân Hung Thú xuất hiện!

- Hả?

Trần Thư nhướng mày, chỉ thấy các hung thú đều không sợ chết mà vọt lên. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã bị các hung thú vây kín xung quanh.

Trong lòng Hỏa Long Vương nhẹ nhàng thở ra, cũng không quay đầu lại mà rời khỏi nơi đây.

- Đều tìm đường chết đúng không?

Chỉ thấy bốn con Husky vươn đầu ra, trong mắt có ánh lửa nồng đậm.

Trong chốc lát, bầu trời xuất hiện bốn khỏa vẫn thạch vô cùng to lớn, bên trên đó còn có hỏa diễm đang thiêu đốt nóng rực, đang rơi xuống dưới với tốc độ cực nhanh!

Rầm rầm rầm!

Trong tích tắc, mấy chục con Bạch Ngân Hung Thú ở xung quanh gần như là bị miểu sát trong nháy mắt. Bất luận là cấp Biến Dị hoặc là cấp Lãnh Chúa, tất cả đều không hề bất ngờ một chút nào.

Mức độ thương tổn của Husky thật sự là quá biến thái.

Trần Thư lại một lần nữa truy kích lên trước, nhưng lại càng có nhiều hung thú tụ tập lại hơn. Bây giờ, Hỏa Long Vương đã bị trọng thương, nhưng huyết mạch áp chế lại trở nên mạnh mẽ hơn.

Chương 1276: Hỏa Long Vương bị treo lên đánh

Đây là một loại bảo vệ bản thân của Quân Vương, chính là để phòng ngừa hung thú sẽ làm phản. Trong lúc nhất thời, vô số hung thú đều vọt lên trước như không cần mạng nữa, thậm chí ngay cả hung thú Hắc Thiết Cấp cũng bất đắc dĩ mà xông lên.

Hỏa Long Vương trực tiếp thay thế Lãnh Chúa của bọn chúng, đưa ra hiệu lệnh cho những con hung thú bình thường.

- Thật đúng là phiền toái!

Trần Thư nhướng mày, nhìn về phía hàng vạn con hung thú đang vây tới.

Hắn lại một lần nữa móc nửa bình Bạo Tẩu Dược Tề còn lại ra, đổ cho Thỏ Không Gian và Slime mỗi bên một nửa.

Trong chốc lát, hai mắt ngốc manh của Slime xuất hiện một vòng hồng quang.

- Òm ọp!

Cặp mắt của nó khép lại. Mặc dù không có bất kỳ động tác gì, nhưng cảm giác áp bách mà nó mang lại có thể khiến cho người ta phải ngạt thở!

Thân thể to lớn tầm trăm mét bỗng nhiên tăng vọt lên đến bảy trăm mét!

- A cái này…

Hàng vạn con hung thú cứng đờ cả thân thể lại, ngơ ngác mà nhìn về viên cầu khổng lồ ở phía trước.

Bất luận là hung thú mà đối mặt với nó, phảng phất cứ như con sâu con kiến vậy, trong lòng không có một chút sức lực chống cự nào cả.

Phía xa xa, thân thể của Hỏa Long Vương run lên, hai con mắt đều sắp trợn trừng đến lồi cả ra ngoài rồi.

Mẹ nó, có dám không hợp thói thường hơn một chút nữa hay không hả?

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng đột nhiên thả Trùng Phong ra. Trong lúc nhất thời, tốc độ của nó tăng vọt, quả thực cứ tựa như là tốc độ của một con Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp vậy.

- Grao grao grao!

Vô số hung thú trực tiếp bị đè chết, thậm chí ngay cả kỹ năng cũng không kịp phóng thích!

Không bao lâu sau, hung thú ở khắp bốn phía con thì bị thương, con thì chết, cảnh tượng vô cùng thê thảm khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

- Hi vọng người chết không có việc gì…

Trần Thư yên lặng nhắm hai mắt lại, bắt đầu cầu nguyện.

- Òm ọp! Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng trở nên vô cùng hưng phấn, thậm chí ngay cả khóe miệng cũng không nhịn được giương lên cao. Loại cảm giác này thật đúng là thoải mái mà!

- Grao grao!

Các hung thú nhốn nháo kéo giãn khoảng cách ra, trong mắt đều tràn ngập vẻ kinh sợ đến cùng cực.

Sinh vật ở trước mắt này quả thực là đại tiện ác ma trời sinh mà!

- Òm ọp!

Golden Slime hung ác kêu gào một tiếng, bộ dạng vẫn ngốc manh như thế, nhưng uy lực của Chấn Nhiếp Gào Thét cũng đạt được tăng phúc.

Tất cả hơn hàng ngàn con hung thú ở bốn phía xung quanh đều bị choáng váng. Một giây sau, hung thú nháo nhào bị đụng bay, hoàn toàn không chống cự được được trọng lượng của loại Khế Ước Linh ở cấp độ này.

Xoẹt xoẹt!

Vô số hung thú kêu lên thảm thiết, trong mắt cũng tràn ngập vẻ tuyệt vọng.

- Òm ọp!

Bộ dạng của Tiểu Hoàng lại cực kỳ hưng phấn, phảng phất như là đang nói:

Kêu to lên, kêu to lên đi! Có gọi rách cổ họng cũng không có ai đến cứu các ngươi đâu!

Mà Hỏa Long Vương ở phía xa xa vẫn run rẩy không ngừng. Một giây này, nó đã có chút hoài nghi thú sinh, rốt cuộc ai mới là Quân Vương đây…

- Grao!

Hỏa Long Vương trầm thấp mà rít gào một tiếng. Loại thời điểm này, nó quả quyết lựa chọn chạy trốn.

Nếu như còn không chạy nữa, phỏng chừng chính nó cũng sẽ biến thành chiếc bánh bẹp mất…

Nhưng ngay lúc nó quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy một củ cà rốt hai mươi mét đột ngột xuất hiện trong tầm mắt nó.

Ầm!

Thân thể của Hỏa Long Vương trong nháy mắt đã bay ngược ra sau, lại một lần nữa bị đánh cho trọng thương, ngọn lửa sinh mệnh đã dần dần dập tắt đi…

- Vù vù ~

Chỉ thấy một con thỏ mập với hai mắt bốc lên huyết quang, đang cõng một củ cà rốt khổng lồ, lộ ra vẻ bưu hãn tột cùng, quả thực có thể nói là Khế Ước Linh mang khí chất của tội phạm Nam Giang!

Một giây sau, hai tròng mắt của nó hơi động, chỉ thấy mười đạo Không Gian Ấn Ký đã nháy mắt xuất hiện trên thân thể của Hỏa Long Vương.

- Hả?

Vẻ mặt của nó hơi giật mình. Một giây sau, con ngươi kịch liệt co rụt lại.

Vút vút vút…

Mười đạo Không Gian Lợi Nhận vô cùng sắc bén xuất hiện, thế mà lại chém thẳng xuống hai chiếc cánh của nó!

Bây giờ Hỏa Long Vương đã lâm vào trạng thái suy yếu, năng lực phòng ngự giảm mạnh, tất nhiên là sẽ không ngăn được trận đột kích sau này của Thỏ Không Gian.

Rầm!

Hỏa Long Vương bị mất đi hai chiếc cánh, liên tục ngã xuống dưới đất, không còn khí thế của vị Quân Vương vô địch nữa.

Thỏ Không Gian nhếch mép cười một tiếng, vung kỹ năng chuyên môn Không Gian Đánh Dấu ra, một cái biểu tượng con thỏ đen bộ dạng hèn hạ treo trên đầu Hỏa Long Vương.

Ầm ầm ầm!

Thỏ Không Gian vung vẫy củ cà rốt trong tay, thậm chí ánh mắt của nó còn không thèm nhìn về phía Hỏa Long Vương

nữa, chỉ để lộ ra một chút thờ ơ.

- Grao grao!

Hỏa Long Vương chỉ cảm thấy thân thể bị trọng lực kéo lấy, trong mắt của nó tràn ngập sự sợ hãi đối với tử vong đang ập đến.

Nó phảng phất như lại quay trở về lúc bị hãm sâu vào bên trong Không Gian Cấm Vụ khi trước. Loại cảm giác vô lực cùng tuyệt vọng kia gần như là muốn bao phủ cả người nó!

Grao grao!

Hung thú khắp bốn phía bao vây lại, sự áp chế của huyết mạch khiến cho bọn chúng chỉ có thể tiến tới trước để bảo vệ Quân Vương.

Chương 1277: Hỏa Long Vương bị treo lên đánh (2)

Đủ loại kỹ năng phô thiên cái địa đánh tới, không hề để lại một không gian nào để lánh nạn cả. Thỏ Không Gian vẫn tự mình vung vẫy củ cà rốt khổng lồ, phảng phất như không nhìn thấy nguy cơ vậy.

Nhưng ngay lúc đám hung thú cho là Thỏ Không Gian sắp bị miểu sát thì kỹ năng thấu trời thế mà lại tiêu tán toàn bộ, không còn thấy dấu vết gì cả.

- Grao grao grao!

Hỏa Long Vương trên mặt đất kêu gào thảm thiết, chỉ thấy kỹ năng của những con hung thú còn lại thế mà lại bị cưỡng ép chuyển dời đến trên người của nó.

Trong mắt nó tràn ngập vẻ oán độc cùng bi phẫn. Mẹ nó chứ, các ngươi tới tiễn ta một đoạn đường đúng không?

- Phù phù!

Xung quanh thân thể của Thỏ Không Gian đều là Không Gian Thông Đạo, căn bản là không có bất kỳ kỹ năng nào có thể

làm thương tổn đến nó. Ở một trình độ nào đó là không thể giải thích được.

Ầm ầm ầm!

Thỏ Không Gian không thèm để các con hung thú còn lại vào trong mắt mà vẫn mạnh mẽ hành hung lấy Hỏa Long Vương, không ngừng tước đoạt đi lực sinh mệnh của nó.

Thật vất vả đợi đến Không Gian Thông Đạo của nó kết thúc, những con hung thú còn lại vốn cho rằng đã có cơ hội nên đều nháo nhào thả kỹ năng ra.

Nhưng tội phạm thỏ gần như không cần thời gian làm lạnh của thuấn di mà lại khiến cho bọn chúng đều choáng váng hết cả!

Ầm ầm!

Thỏ mượn kỹ năng thuấn di, dưới đủ loại kỹ năng oanh kích tới mà vẫn tiêu sái thong dong, thậm chí ngay cả một cọng lông thỏ của nó cũng không bị tổn hao chút nào.

Thỏ Không Gian không ngừng hành hung Hỏa Long Vương, mà Slime thì lại miểu sát những con hung thú còn lại.

- Móa nó, dược tề này quá mạnh rồi đó!

Vẻ mặt Trần Thư đầy hưng phấn. Chỉ thấy trên mặt đất, thi thể của hung thú đã chồng chất như núi. Nhưng bởi vì Quân Vương mà bọn chúng vẫn không sợ chết như cũ, vẫn ào ào xông tới.

Bây giờ, bất kể là Biến Dị HUng Thú hay là Lãnh Chúa thì cũng khó mà có được sức chiến đấu như Slime, cơ bản là bị miểu sát ngay tại chỗ.

- Còn một đoạn thời gian nữa…

Ánh mắt Trần Thư xem chừng thời gian, tận lực để Thỏ Không Gian thả chậm tốc độ tấn công lại.

Bây giờ Hỏa Long Vương đã không có hy vọng chạy trốn nữa rồi, chỉ có thể triệu hoán những con hung thú còn lại xông tới theo bản năng mà thôi.

Đây chính là một mồi câu tuyệt hảo!

Câu cá mà, cũng là sở trường của tội phạm Nam Giang đó!

Thời gian dần dần trôi qua, càng ngày càng có nhiều hung thú vẫn lạc ở đây.

- Lại là một Lãnh Chúa Bạch Ngân Tam Tinh. Của ta, đều là của ta hết!

Hai mắt của Trần Thư ánh lên quang mang đầy tham lam. Một bình Bạo Tẩu Dược Tề mà đổi lấy thu hoạch lớn như vậy, thật sự là quá đáng giá.

Tuy rằng dược tề này có thể giữ được mạng trong thời điểm then chốt, thế nhưng Thỏ Không Gian cũng đã lĩnh ngộ được Không Gian Bí Lực rồi.

Hiện tại hắn đã có đầy đủ năng lực tự vệ, cũng không cần quá lo lắng, huống chi là ở trong nước…

…

Ở một nơi nào đó trong không gian.

Một con Đại Hắc Hùng to lớn đang tập kích bất ngờ trên mặt đất, bay qua từng ngọn núi lửa trập trùng.

Mà trên vai của nó, vẻ mặt của Diệp Thanh vô cùng ngưng trọng, trong mắt lão ẩn hiện vẻ lo lắng.

Nhưng ngay lúc này, một đoàn hung thú trào ra từ bên trong ngọn núi lửa bên cạnh Hắc Hùng, vẻ mặt vô cùng cuồng bạo, phảng phất như là có chuyện đại sự gì đó vậy.

- Hả?

Vốn là Diệp Thanh muốn để cho Khế Ước Linh chuẩn bị để sẵn sàng chiến đấu. Thế nhưng hung thú khắp bốn phía lại hoàn toàn không thèm để ý đến lão mà lại tự mình tập kích thẳng về phía xa xa.

- Ôi đệt! Tình huống gì thế này?

Thoáng chốc cả người Diệp Thanh đều choáng váng hết cả, lão lẩm bẩm:

- Gấp gáp như vậy, chạy đi đầu thai hay là đưa tang thế?

Tuy rằng lão không rõ ràng tình huống cho lắm, thế nhưng có thể khẳng định một việc:

Lại là chuyện tốt mà Trần Thư làm ra!

Rầm rầm rầm!

Hắc Hùng tăng nhanh tốc độ, đi theo bước chân của hung thú mà chạy thẳng đến phía trước, muốn đi trợ giúp hắn…

…

Lúc này, Từ Tinh Tinh đang cưỡi Biến Dị Lôi Điểu, không ngừng tìm kiếm tung tích của Trần Thư.

Hung thú cuồng bạo khắp bốn phía khiến cho hắn có chút cẩn thận từng li từng tí. Mặc dù hắn đã là Bạch Ngân Ngự Thú Sư, thế nhưng năng lực chiến đấu không phải là quá mạnh, chủ yếu am hiểu nhất vẫn là chạy trốn.

- Con hàng này đâu mất tiêu rồi?

Từ Tinh Tinh sờ lên cằm, lẩm bẩm:

- Sẽ không trực tiếp toi mạng rồi đấy chứ? Còn chưa phân di sản cho ta nữa mà!

Éc!

Biến Dị Lôi Điểu kêu lên một tiếng, trong mắt đã có chút bất mãn.

- Bà mẹ nó, ngươi là Khế Ước Linh của ta, thế mà lại thiên hướng về Trần Thư là sao?

Ánh mắt của Từ Tinh Tinh hơi lướt qua, trong nháy mắt đã xoa lên đầu chim, nói:

- Ta vất vả đút cho ngươi lớn lên, thế mà ngươi lại muốn chạy đi với người khác?

- Grao grao!

Lôi Điểu bất mãn kêu to lên. Không thể nói chủ nhân không tốt, chỉ là tội phạm quá có phẩm chất mị lực thôi…

Ngay đúng lúc này, Biến Dị Lôi Điểu lại bay qua một ngọn núi lửa to lớn.

Một giây sau, một người một chim lập tức giật mình, mắt đều trợn trừng đến mức sắp lồi cả ra ngoài, cả đầu óc đều cảm thấy như ong ong lên.

Chương 1278: Hôm nay là một ngày tốt để giết chóc…

Chỉ thấy phía trước có một viên cầu màu vàng vô cùng to lớn đang trôi nổi trên không trung. Mà dưới thân thể của nó, đủ loại hung thú phảng phất như là những thứ đồ chơi mini vậy, quả thực là những sinh vật không phải cùng một cấp bậc. - Ôi đệt mẹ! Trần Thư, ngươi lại không làm người nữa rồi hả?

Từ Tinh Tinh kinh hô một tiếng, không nhịn được mà nuốt nước miếng một cái.

Khoảng cách dần dần kéo gần lại, sự kinh hãi trong mắt hắn cũng sắp tràn cả ra ngoài rồi.

- Móa nó, thật là lớn!

Từ Tinh Tinh đã đi tới trong phạm vi mấy chục mét.

Hắn đã đứng trước mặt Tiểu Hoàng, phảng phất như thể một con kiến nhỏ, liếc mắt nhìn lại căn bản cũng không nhìn thể nhìn hết được toàn bộ tướng mạo của Slime.

Hắn đã nhìn thấy to lớn rồi, nhưng chưa từng nhìn thấy thứ nào khổng lồ đến như vậy!

Một giây sau, Tiểu Hoàng quay đầu nhìn lại, hai mắt đỏ tươi tràn ngập sự áp bách cực hạn!

- Òm ọp!

Nó mở cái miệng lớn ra, công kích thẳng về phía Tiểu Tinh.

- Ôi mẹ ơi! Ngươi đừng có tới đây!

Thân thể của Từ Tinh Tinh chấn động mãnh liệt, theo bản năng mà điều khiển Biến Dị Lôi Điểu thoát khỏi nơi này.

- Tiểu Tinh, mau vào đây! Ngươi chạy cái rắm á!

Trần Thư đứng ở trong miệng Tiểu Hoàng, đang nhiệt tình vẫy tay với Tiểu Tinh.

Thấy vậy, Tiểu Tinh lập tức phản ứng lại, con quái vật khổng lồ trước mắt là đơn vị bạn mà!

Biến Dị Lôi Điểu vòng ngược trở lại, thuận lợi đi vào trong miệng Tiểu Hoàng, cảm giác an toàn theo bản năng mà ập tới.

Từ Tinh Tinh liền vội vàng hỏi:

- Trần Bì, ngươi đây là chuyện gì xảy ra vậy hả?

- Ngả bài rồi, đây mới là thực lực chân chính của ta!

Trần Thư giang hai tay ra, thở dài nói:

- Ta đã cố gắng hết sức ẩn giấu thiên phú rồi, thế nhưng các ngươi vẫn là không đuổi kịp ta…

- Xéo đi!

Từ Tinh Tinh giật giật khóe miệng, hắn nói:

- Ngươi đã có thực lực này, sau trận thi đấu thế giới còn đánh gian nan như vậy làm gì?

- Đều là người đồng lứa, không cần phải đánh quá mức.

Trần Thư mỉm cười, hỏi tiếp:

- Đúng rồi, Diệp lão đâu?

- Lão bị hung thú cuốn lấy rồi. Lão bảo ta nhất định phải đưa ngươi trở về!

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Nhưng bây giờ xem ra, hình như lão hoàn toàn là lo lắng thừa rồi…

Sức chiến đấu biến thái như vậy, người cần chạy trốn cũng không phải Trần Thư, mà là hung thú trong Dị Không Gian đó…

Ngay đúng lúc này, ánh mắt của hắn lướt tới, trông thấy con Husky đang sùi bọt mép ở bên cạnh.

- Con chó này của ngươi…

- À… Không có gì.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Husky mà, không bình thường mới là bình thường nhất.

- Sao ta cứ cảm thấy nó như đang cắn thuốc ấy…

Từ Tinh Tinh giật giật khóe miệng, nhớ đến Băng Loan của Thẩm Vô Song lúc trước, dường như cũng có cái triệu chứng này…

- Nói mò gì đó!

Trần Thư khoát tay áo, sau đó lại hết sức chuyên chú mà nhìn ra trận chiến đấu ở bên ngoài.

- Chẳng trách ngươi tham gia trận thi đấu thế giới mà lại không dũng mãnh được như vậy.

Từ Tinh Tinh lắc đầu, nói:

- Nếu như đi kiểm tra nước tiểu, đoán chừng bên trong toàn là thuốc kích thích.

- Òm ọp! Òm ọp!

Thân hình khổng lồ của Tiểu Hoàng vẫn mạnh mẽ đâm tới, miểu sát từng con từng con hung thú một.

Đủ loại hung thú đều tràn ngập sự sợ hãi trong mắt, nhưng sự áp chế từ trong huyết mạch khiến cho bọn chúng không thể không chịu chết.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của hung thú đều đồng loạt nhìn về phía Hỏa Long Vương.

Ngươi có thể xuống với đất mẹ nhanh hơn một chút được không hả!

Còn tiếp tục như vậy nữa, hung thú ở Sí Liệt Hỏa Sơn đều sẽ chết sạch đó…

- Grao!

Khí tức sinh mệnh của Hỏa Long Vương đã như nến tàn trong gió, nhưng vẫn chậm chạp không hề dập tắt đi.

Những đòn công kích cuồng bạo của Thỏ Không Gian đã khiến cho nó đi tới thời khắc hấp hối, nhưng vẫn còn hiệu lệnh bắt những con hung thú khác xông tới chịu chết.

Nếu như Quân Vương là nó cũng đã ngã xuống rồi, vậy những con hung thú khác cũng không cần thiết phải sống sót làm gì nữa…

- Thời gian cũng kha khá rồi đó!

Trần Thư sờ lên cằm, hắn vẫn còn cần một chút thời gian để xử lý chiến trường nữa.

Thỏ Không Gian ở phía xa xa đạt được mệnh lệnh, mạnh mẽ mà vung củ cà rốt khổng lồ trong tay xuống, đánh ra Một Kích Phủ Đầu!

Trong tích tắc, bên trên củ cà rốt xuất hiện quang mang hừng hực, trong nháy mắt đã phát động ra ba cái đặc hiệu!

Rầm!

Hơn phân nữa phần đầu của Hỏa Long Vương đột nhiên nổ tung, hỏa diễm bên trong hai tròng mắt của nó bắt đầu trở nên hết sức ảm đạm…

Có lẽ, từ khi vừa mới bắt đầu gặp được tội phạm, kết quả của nó đã được quyết định rồi.

Hỏa Long Vương khép hai mắt lại, khí tức sinh mệnh bỗng nhiên tiêu tán.

Một con Quân Vương Bạch Ngân Cấp đã vẫn lạc tại nơi này!

- Grao grao grao!

Vô số hung thú đột nhiên cứng đờ thân thể lại, trong mắt xuất hiện nỗi bi thương tột độ theo bản năng.

Nhưng chúng nó hành động cũng không chậm, trực tiếp quay đầu rời khỏi nơi này!

Lúc này mà còn ở lại nữa đã không có ý nghĩa gì nữa rồi, bảo toàn bản thân mới là vương đạo.

Đồng thời, phần lớn Bạch Ngân Lãnh Chúa đã bắt đầu nảy ra ý nghĩ mới:

Bây giờ Quân Vương đã vẫn lạc, cũng có nghĩa rằng bọn chúng đều sẽ có cơ hội thăng hoa, trở thành Quân Vương mới!

Chương 1279: Hôm nay là một ngày tốt để giết chóc… (2)

Từ Tinh Tinh mở miệng hỏi: - Trần Bì, không đuổi theo ư?

- Không cần, ta coi thường chút vật liệu cỏn con ấy!

Trần Thư lắc đầu, mấu chốt là Bạo Tẩu Dược Tề đã sắp mất đi hiệu lực rồi.

- Phù phù!

Hai mắt của Thỏ Không Gian chớp động lên, không ngừng thu nhập Lãnh Chúa Hung Thú vào bên trong không gian dự trữ.

May mà bây giờ đã có Bạo Tẩu Dược Tề gia trì vào, không gian của nó ít nhiều gì cũng tăng vọt lên, chứa đựng hơn cả trăm con Lãnh Chúa Hung Thú cũng rất thoải mái.

- Tiểu Tinh, động thủ đi!

Trần Thư đưa một thanh đao mổ heo lên, nói:

- Trong cơ thể của Biến Dị Hung Thú có Trân Châu, hơn nữa vật liệu trong bộ phận thân thể cũng có xác suất lĩnh ngộ kỹ năng, không thể buông tha được!

- Sao cơ?

Từ Tinh Tinh mở hai tay ra, nói:

- Một tên nghiên cứu quần áo bệnh tâm thần như ta, không biết dùng đao mổ heo á.

- Chiến lợi phẩm trên đất chia cho ngươi một phần!

- Mổ heo cái gì, ta rất thích là đằng khác!

- …

Hai người trực tiếp cầm lấy đao mổ heo, bắt đầu thu gặt lấy từng cái thi thể của Biến Dị Hung Thú.

Không bao lâu sau, thời gian của Bạo Tẩu Dược Tề đã kết thúc.

Ba con Khế Ước Linh của Trần Thư đều đã trở nên vô cùng suy yếu, mất đi sức chiến đấu, thế nên hắn dứt khoát thu hồi chúng vào trong Ngự Thú Không Gian.

Có Biến Dị Lôi Điểu ở đây, ngược lại bọn hắn cũng sẽ không xuất hiện nguy cơ gì.

Trên thực tế, hiện tại toàn bộ hung thú trong Dị Không Gian đều đã sợ vỡ mật rồi, chỉ dám run cầm cầm trong lãnh địa của mình thôi.

- Hôm nay một ngày tốt lành để giết chóc…

Trần Thư huýt sáo, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Lần này, giá trị của vật liệu ít nhất cũng đến mấy chục tỷ. Nếu như số lượng Chân Bảo của Hỏa Long Vương nhiều, thậm chí nó còn có thể lên cao tới hơn cả trăm tỷ nữa.

Ngay khi hai người đang xử lý chiến trường thì đại địa lại truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

- Hả?

Hai người Trần Thư sửng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy một con Hắc Hùng đang chạy nhanh tới, khiến cho cả đại địa phải chấn động một trận.

- Diệp lão!

Hai người nhìn về phía Diệp Thanh, trên mặt đều tràn ngập nụ cười.

- Các ngươi… Các ngươi…

Diệp Thanh trừng lớn hai mắt, trong nháy mắt đầu óc đã mờ mịt một mảnh.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi gay mũi, hai tên nam sinh dáng dấp học sinh đang mỉm cười mà phất phất tay về phía lão.

Mà ngay dưới chân của bọn hắn là hàng loạt thi thể của hung thú chồng chất thành núi!

Một màn trước mắt tạo thành cho lão trùng kích thị giác quá lớn!

Sống nhiều năm như vậy, lão chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như thế bao giờ, quả thực là vô lý đến mức không thể vô lý hơn được nữa!

- Diệp lão!

Ngay đúng lúc này, một thanh đao mổ deo nhuốm đầy vết máu sậm đen lướt vụt tới.

- Ôi mẹ ơi!

Thân thể Diệp Thanh chấn động. Lão vội vàng vươn tay tóm lấy chiếc đao mổ heo kia.

- Tiểu tử thúi, ngươi mưu sát đấy à!

- Diệp lão, đến lúc xử lý chiến trường rồi!

Trần Thư mở miệng nói:

- Phải bận rộn một trận rồi đấy!

Diệp Thanh lắc đầu, triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra, bắt đầu xử lý chiến trường trước mắt.

Lão mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, con Hỏa Long Vương kia đâu?

Trên thực tế, lão đã nhìn thấy đám hung thú kia chạy trốn trối chết rồi, trong lòng cũng đã có đáp án, chỉ là không dám xác định mà thôi.

- Chỉ một con Long vương nho nhỏ, buồn cười, quá là buồn cười!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Bị cà rốt đập chết rồi.

- …

Diệp Thanh giật giật khóe miệng, trong mắt thật sự là không dám tin.

- Một tên Bạch Ngân Tam Tinh như ngươi mà có thể giết một con Quân Vương cùng cấp sao?

Tuy rằng Hỏa Long Vương đã bị thương, thế nhưng nó không phải là con Băng Hổ Vương Bạch Ngân Nhất Tinh lúc trước có thể so sánh được.

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư rất bình thường, hắn nói:

- Nó có thể vượt cấp mà chiến, nhưng ta cũng có thể, giết nó không hợp lý ư?

Nói dứt lời, hắn chỉ về phía thi thể của con Hỏa Long Vương ở phía xa xa. Chỉ thấy trên thủng một lỗ lớn, nhưng lờ mờ có thể phát giác ra được uy áp của Quân Vương.

- Hợp lý… Cái rắm!

Diệp Thanh nhìn về phía Hỏa Long Vương, không tưởng tượng nổi khi còn sống rốt cuộc là tên này đã phải chịu đựng trận hành hung như thế nào…

Nhưng lão có thể khẳng định một việc, con hàng này tuyệt đối là dùng thủ đoạn cực kỳ đê tiện!

Trong mắt Diệp Thanh ánh lên tia khó hiểu, lão nói:

- Đúng rồi, sao ngươi không thu hồi nó lại đi? Không sợ bị trộm à?

- Thu nó về rồi, sao mọi người có thể nhìn thấy được chứ?

Trần Thư nói năng hùng hồn, đầy lý lẽ.

Căn cứ vào tính tình của hắn, thật vất vả mới giết chết được một con Quân Vương, không được thông cáo toàn cầu à?

- …

Diệp Thanh lắc đầu, ngược lại cũng không có chút bất ngờ nào cả. Lão bắt đầu hỗ trợ xử lý thi thể hung thú.

Thời gian ba ngày thoáng một cái đã trôi qua.

Ba người Diệp Thanh đang đứng ở trên lưng của Biến Dị Lôi Điểu, bắt đầu lộ trình trở về của mình.

Mà ngay phía sau của bọn hắn đang có một con Hắc Hùng đi theo, trên vai còn cõng thi thể của Hỏa Long Vương.

- Ta có thể về hưu được rồi!

Chương 1280: Mười vạn mảnh đạn hạt nhân

Diệp Thanh thoải mái duỗi cái lưng mệt mỏi mà nói: - Rất lâu rồi chưa cùng lão thái thái nhảy quảng trường nữa, thật hoài niệm đoạn thời gian đó quá!

Bây giờ Sí Liệt Hỏa Sơn đã không còn Quân Vương nữa, cũng không cần yêu cầu Hoàng Kim Ngự Thú Sư tọa trấn, hơn nữa Bạch Ngân Ngự Thú Sư cũng không cần phái ra nhiều như vậy nữa rồi.

- Diệp lão, thân là một Hoàng Kim Ngự Thú Sư, ngươi có một chút truy cầu nào không vậy!

Trần Thư chính nghĩa mà nghiêm trang nói:

- Trên vai của chúng ta đang gánh toàn bộ trọng trách của cả một thời đại. Nhân loại cần chúng ta!

Hắn vừa mới nói xong thì trên mặt lại xuất hiện một nụ cười bỉ ổi.

- Đúng rồi, có cần ta lại giới thiệu cho ngươi một vài đại cô nương múa quảng hay không? Chỉ cần thu một chút xíu tiền giới thiệu là được rồi!

- …

Diệp Thanh cùng Từ Tinh Tinh đưa mắt nhìn nhau. Ngươi đây là đang biểu diễn tuyệt chiêu đổi sắc mặt trong phút chốc đúng không?

Hai giờ sau.

- Cuối cùng cũng trở về rồi!

Trần Thư nhìn về phía cứ điểm của Trấn Linh Quân ở phía trước.

Chỉ thấy mấy trăm con Khế Ước Linh đang tuần tra khắp cả cứ điểm.

Bọn hắn đã phát giác được sự thay đổi kịch liệt của Dị Không Gian rồi, nhưng không thể xác nhận được tình huống cụ thể.

Hơn nữa Diệp Thanh không có ở đây, bọn hắn chỉ có thể cẩn thận phòng thủ mà thôi.

- Diệp đoàn trưởng!

Ngay đúng lúc này, một tên Trấn Linh Quân nhìn thấy Đại Hắc Hùng ở phía xa xa, lập tức ý thức được là Diệp Thanh đã trở về.

- Cứ điểm không có việc gì chứ hả?

Diệp Thanh trực tiếp nhảy xuống khỏi Biến Dị Lôi Điểu, đáp xuống mặt đất.

Một tên Trấn Linh Quân nói:

- Không có vấn đề gì lớn. Hình như hung thú xung quanh đều đã rút lui hết rồi.

- Đều rút lui cả rồi ư?

Diệp Thanh gật gật đầu, sau đó lại nhìn lướt một vòng phạm vi phía ngoài của cứ điểm rồi nói:

- Sao cứ có cảm giác xung quanh giống như đã bị trùng kích một trận vậy?

Lại một tên tráng hán Trấn Linh Quân nói:

- Diệp đoàn trưởng, hình như là có tên biến thái ném đạn hạt nhân, cũng may là không có tác động đến cứ điểm ở bên trong.

- Alo! Ta nói lão Lưu à, ngươi quá đáng rồi nha!

Trần Thư giật giật khóe miệng, đây rõ ràng là đang đá xéo hắn còn gì.

- Trần Bì, sao thế?

Tráng hán quay đầu nhìn lại, có vẻ không giải thích được mà nói:

- Thật sự là biến thái ném mà!

Trong mắt của hắn ta ánh lên ý cười khó hiểu. Trên thực tế thì phần lớn người bên trong cứ điểm đều có quan hệ không tệ với Trần Thư. Lúc trước đám người Trần Thư đã từng cứu cả một đội ngũ khai hoang mà.

- Cái kia không gọi biến thái, đây mới gọi là biến thái này!

Trần Thư mở túi tác chiến ra, trong nháy mắt đã móc một cái túi phân, trong mắt hắn cũng có tia kích động.

- Không phải… Không nên vọng động đâu nha!

Tráng hán hơi chấn động thân thể, vội vã thụt lùi về phía sau mấy bước, trong mắt đã hiện lên một tia hoảng loạn.

Hỏi thử toàn quốc có người nào không biết, đạn hạt nhân cùng túi phân là hai đại vũ khí của Trần Thư, chấn nhiếp vô số người chứ!

- Được rồi!

Diệp Thanh lắc đầu, bất đắc dĩ mà nhìn về phía mọi người.

Lão mở miệng nói:

- Mọi người thu thập lại một chút đi, sắp tới có thể thay phiên nghỉ phép thả lỏng bản thân rồi đó.

- Hả? Chuyện gì xảy ra vậy?

Đám người Trấn Linh Quân đều nháo nhào, vừa nghi hoặc lại khó hiểu, bọn họ nói:

- Diệp đoàn trưởng, bây giờ là thời điểm then chốt đấy! Không thể phá hủy nó được đâu!

- Phá cái rắm ấy! Ta lại không giống như người họ Trần nào đó.

Diệp Thanh cười mắng:

- Từ nay về sau, Sí Liệt Hỏa Sơn không cần nhiều lực lượng phòng vệ như vậy nữa đâu!

- Thật sao?

Mọi người đồng loạt giật mình, trong mắt có tia không hiểu. Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cho hung thú rút lui

sao?

Ầm ầm!

Ngay đúng lúc này, một con Hỏa Long to lớn lần lượt té ngã trên mặt đất.

- Hả?

Vẻ mặt của đám Trấn Linh Quân đều chấn động, một giây sau là đã phát giác ra được uy áp Quân Vương nhàn nhạt.

Mặc dù đã tử vong rồi, nhưng thi thể của Quân Vương vẫn có chút gì đó khác biệt.

- Đây là… con Quân Vương kia sao?

Bọn hắn vẫn luôn không hề chú ý tới, vốn còn cho rằng Hắc Hùng chỉ đang cõng một con Lãnh Chúa bình thường mà thôi.

Cuối cùng bây giờ Hỏa Long Vương lại vỡ nát cả người, nếu nhìn từ xa, e rằng đến mẹ ruột còn không nhận ra nữa là…

- Đừng quá kinh ngạc!

Trần Thư hắng giọng một cái, biết đây là thời khắc để hắn đứng ra ra vẻ một trận rồi!

Vẻ mặt của hắn rất thong dong, mở miệng nói:

- Khi ta tới Sí Liệt Hỏa Sơn, kết quả của nó đã được định sẵn rồi!

- …

Mọi người co rút khóe miệng, trong mắt tràn ngập vẻ hoài nghi, ánh mắt đều nhìn về phía Diệp Thanh.

- Là hắn làm đó…

Diệp Thanh bất đắc dĩ mà gật gật đầu. Tuy rằng lão cũng không muốn thừa nhận cho lắm, nhưng sự thật đúng thật là như vậy.

- Nói thật, con rồng này cũng có chút thực lực đó!

Trần Thư hai tay chắp sau lưng, mở miệng nói:

- Thế mà lại có thể bức đến mức bổn tội phạm đây phải dùng đến hai con Khế Ước Linh!

- …

Mọi người xạm mặt lại. Một tên Bạch Ngân như ngươi mà đi nói loại lời này, thật sự là ngôn ngữ loài người đấy à?

Chương 1281: Mười vạn mảnh đạn hạt nhân (2)

– Được rồi, được rồi! Diệp Thanh mở miệng nói:

- Ai cũng biết ngươi lợi hại rồi!

- Mọi người đều dọn dẹp một chút đi, buổi tối làm bữa rồi chuẩn bị luân phiên nghỉ ngơi!

- Được!

Trong mắt mọi người đều tràn ngập hưng phấn. Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút rồi.

Nhưng ngay lúc này, hó đoàn trưởng ở một bên lại mang vẻ mặt nghiêm túc mà nhích lại gần.

Hắn kéo Diệp Thanh qua một bên rồi nhẹ giọng nói:

- Diệp đoàn trưởng, e rằng không được đâu.

- Hả?

Diệp Thanh sửng sốt, sau đó liền vội vàng hỏi:

- Xảy ra chuyện gì rồi?

- Một tòa thành thị ở gần Long Uyên đã bị một con Biến Dị Hung Thú Vương Cấp công phá, gây ra thương vong không nhỏ!

Trong mắt của phó đoàn trưởng đã ánh lên một vòng hận ý, hắn ta nói:

- Hơn nữa các Dị Không Gian lớn lại bắt đầu bạo động, bắt đầu liên lụy đến chiến lực của chúng ta rồi.

Diệp Thanh hỏi:

- Tỉnh Nam Thương cũng vậy sao?

- Ừm.

Gương mặt của phó đoàn trưởng vô cùng khó coi, hắn ta nói:

- Tình huống chuyển biến xấu rồi. Những con hung thú lén lút đi vào Long Uyên đã phân tán, bắt đầu không ngừng quấy rối mỗi một thành thị lớn, tìm cơ hội gây ra một đợt sóng gió rồi!

- Súc sinh chết tiệt!

Trong mắt Diệp Thanh đã ẩn chứa một tia tức giận, không nghĩ tới sự kiện ở Long Uyên lại chậm chạp không được giải quyết như vậy.

- Diệp lão, làm sao vậy?

Trần Thư đang ra vẻ kiêu ngạo ở phía xa bỗng nhìn sang, trong lòng mơ hồ dâng lên một dự cảm không lành.

Tiểu Tinh cũng nhích lại gần, trong mắt có chút khó hiểu.

- Không có gì…

Diệp Thanh lắc đầu, không muốn nói tình huống cụ thể cho bọn họ.

- Không phải chứ, Diệp lão, tốt xấu gì ta cũng là vô địch thế giới, có chuyện gì cũng có thể nói với ta mà!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, hắn nói:

- Từ cấp Thú Hoàng trở xuống, ta có thể vung đao tàn sát ngay!

- …

Diệp Thanh giật giật khóe miệng, lại nghĩ tới Trần Thư là Ngự Long Vệ, hơn nữa địa vị cũng không thấp, thế nên cũng không tiếp tục che giấu nữa.

- Thế cục cũng không lạc quan cho lắm…

Sau đó, lão bèn nói ra tình hình thực tế cho Trần Thư và Từ Tinh Tinh nghe.

Nếu như không có gì bất ngờ, e rằng hai người đều cần phải trở lại Hoa Hạ học phủ chờ đợi mệnh lệnh.

Bây giờ các phương diện chiến lực đều đã bị dính dáng tới rồi, học sinh của Hoa Hạ học phủ cũng được yêu cầu xuất chiến.

- Móa nó, ngông cuồng như vậy sao?

Vẻ mặt Trần Thư đầy giận dữ, hắn nói:

- Một nhóm hung thú mà cũng dám làm xằng làm bậy! Chờ tội phạm ca ngươi đây tập hợp đủ mười vạn mảnh đạn hạt nhân, đó chính là thời điểm Long Uyên diệt vong!

- Mười vạn đạn hạt nhân?

Diệp Thanh giật giật khóe miệng mà nói:

- Mẹ nó, đến cùng là ngươi làm cái gì vậy hả…

- Sinh viên chứ gì.

Trần Thư nói.

- …

Diệp Thanh vuốt vuốt đầu, nói:

- Lần này cảm ơn các ngươi. Mau chóng trở về Lam Tinh đi, có lẽ học phủ đang rất cần các ngươi đấy.

Trần Thư gật gật đầu, ngay lúc đang muốn mang thi thể của Hỏa Long Vương đi thì trong đầu của hắn lại lóe lên linh quang, hắn mở miệng nói:

- Ta nghĩ ra một biện pháp! Chí ít có thể hóa giải được thế cục ở tỉnh Nam Thương một chút.

- Hả? Cái gì?

Diệp Thanh quay đầu nhìn lại, trong mắt đã ẩn chứa một tia khó hiểu.

- Nếu Hỏa Long Vương đã chết rồi, tất nhiên là phải lợi dụng phế vật một chút.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, hắn nói:

- Mang theo cỗ thi thể này đi đến các Dị Không Gian còn lại mà dạo một vòng, ta nghĩ chắc là cũng được chứ?

- Sao cơ?

Diệp Thanh sửng sốt, sau đó vẻ mặt trở nên vô cùng vui vẻ.

- Hình như cũng được đó!

Bây giờ Hỏa Vương Long đã ngã xuống rồi, nhưng vẫn còn có uy áp của Quân Vương nhàn nhạt tồn tại, ngay cả nhân loại cũng có thể phát giác ra được, tất nhiên hung thú cũng sẽ không ngoại lệ.

Phần lớn phương thức mà Dị Không Gian dính dáng đến Trấn Linh Quân thật ra cũng không phải là tiến công mà là Quân Vương lộ mặt trong một thoáng ở phạm vi gần cứ điểm, chấn nhiếp nhân loại để họ không dám trở về Lam Tinh viện trợ nữa.

Mà bây giờ Hỏa Long Vương vừa mới chết, cũng tương đương với việc nói cho hung thú rằng nhân loại vẫn có thừa sức lực để có thể chém giết Bạch Ngân Quân Vương.

Quân Vương đều là mấy con tiếc mệnh, một khi trong lòng đã có điều cố kỵ thì không hẳn là đã dám tiến công.

Đến lúc đó, mỗi một Dị Không Gian đều có thể rút một bộ phận Trấn Linh Quân về, trở lại Lam Tinh để tiến hành trợ giúp, hóa giải thế cục khẩn cấp một chút.

- Có thể làm được!

Diệp Thanh sờ lên cằm, nói:

- Vậy cứ mượn tạm thi thể của Hỏa Long Vương dùng một chút vậy!

- Không vấn đề gì.

Trần Thư gật đầu đáp ứng, hắn cũng không tổn thất cái gì cả.

Vốn muốn đi săn một con Quân Vương để kiếm lấy ít tiền tài, không nghĩ tới lại còn có tác dụng ngoài dự kiến nữa.

- Ta có một vấn đề!

Ngay đúng lúc này, Tiểu Tinh mở miệng nói.

- Hửm? Thế nào?

- Vậy tối nay chúng ta ăn cái gì?

- ?

Diệp Thanh quay đầu trông lại, ngay cả Trần Thư cũng ý thức được đại cục, sao ngươi lại phát điên lên như thế hả?

- Hai cánh tay của ngươi đi? Trần Thư, ngươi đến nói cho hắn nghe đạo lý lớn một chút đi!

Chương 1282: Loại thời điểm then chốt như thế này, cần chính là cường giả

Dứt lời, ánh mắt của hắn ta nhìn thoáng qua, chỉ thấy Trần Thư đang tựa lên trên người Hỏa Long Vương mà bận rộn cái gì đó. - Trần Bì, ngươi đang làm cái gì đấy hả?

- À… Ta cũng có chút đói bụng… Nếu không cứ lột da ra trước, lấy chút thịt ăn đi?

- …

Con Hắc Hùng ở bên cạnh lập tức cõng thi thể của Hỏa Long Vương lên. Trong tức khắc, Diệp Thanh bảo vệ lấy Hỏa Long Vương, mở miệng nói:

- Sau khi kết thúc rồi, hai ngươi muốn ăn thế nào thì ăn!

Vốn là được dùng để chấn nhiếp những con Quân Vương còn lại, đến lúc đó lại cầm một bộ thi thể tàn tạ không đầy đủ, cứ giống như là nguyên liệu nấu ăn vừa mới được tẩy rửa sạch sẽ ấy, ngươi có còn lịch sự nữa không hả?

- Hai ngươi mau rời khỏi Dị Không Gian đi. Trấn Linh Quân bọn ta cần phải thương nghị kế hoạch cụ thể một phen đã.

Diệp Thanh trực tiếp hạ lệnh đuổi khác cho hai con người điên rồ kia, lo rằng bọn hắn sẽ thật sự nấu Hỏa Long Vương lên ăn.

Trần Thư đang chuẩn bị rời đi, hắn vội vàng nói:

- Diệp lão, phía trên còn có Chân Bảo nữa. Ta đếm một chút, tổng cộng có chín mươi tám khối, mất một khối ngươi cũng phải bồi thường lại cho ta đó!

- ?

Mắt Diệp Thanh trừng lớn, hắn ta nói:

- Chín mươi tám khối?

- Đúng vậy.

Trần Thư bình tĩnh nhún vai, nói:

- Dù là một khối cũng không được mất nhé!

- Không ngờ Chân Bảo như thế mà lại mọc ra từ trên người của Quân Vương Hung Thú đúng không?

Diệp Thanh giật giật khóe miệng, thật đúng là lời gì cũng dám nói, nhiều năm như vậy mà hắn ta cũng chưa từng nghe nói sẽ có lời nói không hợp thói thường đến như vậy.

- Không phải chứ, ngài hoài nghi ta sao?

- Không không không.

Diệp Thanh lắc đầu, nói:

- Mẹ nó, ngươi căn bản chỉ là tán gẫu thôi, còn cần hoài nghi ư?

Nói dứt lời, Hắc Hùng đã để thi thể của Hỏa Long Vương xuống.

Diệp Thanh tỉ mỉ phân biệt, đếm lấy số lượng của Chân Bảo ở phía trên đó.

Không bao lâu sau, hắn ta bèn mở miệng nói:

- Tổng cộng có ba khối, trở về giữ vững nguyên vẹn cho ngươi đấy!

- Có ba khối thôi hả?

Trong mắt Trần Thư đã có một chút thất vọng, hắn nói:

- Nhưng ta nhớ rõ ràng là chín mươi tám khối mà, có phải là do con Hắc Hùng này cầm đi rồi hay không? Cầm áo cà sa thì thôi đi không nói tới, lại còn dám cầm Chân Bảo của ta nữa!

Ầm!

Tiếng nói của hắn vừa dứt, Diệp Thanh đã trực tiếp tung một cước đá Trần Thư bay đi.

- Xéo đi!

Hắn ta xạm mặt lại, thật sự là không chịu được một kẻ không hợp thói thường như vậy mà.

- Đạp hay lắm! Diệp lão!

Từ Tinh Tinh lại đứng bên cạnh nhìn Trần Thư bị đạp bay ra ngoài, trong mắt có ý cười.

Diệp Thanh lắc đầu, nói:

- Được rồi, ngươi đi với hắn đi.

Không bao lâu sau.

Hai người Trần Thư và Từ Tinh Tinh rời khỏi Sí Liệt Hỏa Sơn, quay trở về Lam Tinh.

- Ta thật đúng là đại công thần… khà khà…

Trần Thư vừa đi vừa cười, hắn lẩm bẩm:

- Trở về nhất định phải tìm lão Tần đòi phần thưởng mới được. Công lao lớn như vậy, đòi nửa cái học phủ cũng không quá đáng đâu nhỉ?

- Quá đáng! Mẹ nó, cực kỳ quá đáng là đằng khác!

Giọng điệu của Từ Tinh Tinh vô cùng chắc chắn, một giây sau đã nịnh nọt mà cười nói:

- Có thế nào thì cũng phải cấp cho ta mấy tòa ký túc xá chứ.

- …

Hai người vừa đi ra khỏi phạm vi của Không Gian Thông Đạo.

Thân thể của Trần Thư không ngừng chấn động lên, cứ giống như bị mắc bệnh vậy.

- Bà mẹ nó, ngươi làm sao thế hả?

Từ Tinh Tinh trừng lớn hai mắt, một bộ dạng vô cùng mờ mịt.

Thân thể Trần Thư không ngừng chấn động, đồng thời cũng móc điện thoại từ trong túi ra, phía trên cũng đang rung lên không ngừng.

- Tin nhắn nhiều quá ấy…

- …

Tiểu Tinh co rút khóe miệng, quả nhiên là mắc bệnh rồi…

Trần Thư cũng không để ý đến lắm mà là nhìn lên tin nhắn trên màn hình điện thoại, chủ yếu đều là tin nhắn của Tần Thiên và Liễu Phong.

- Học phủ gặp nguy hiểm, mau trở về!

- Người đâu rồi? Lại chạy đi đâu rồi hả?

- Tiểu Trần, ngươi cũng không hy vọng mình không lấy được giấy chứng nhận tốt nghiệp chứ hả?

- Trần Bì, tình hình có chút biến hóa, mau chóng trở về học phủ.

- Hủ tro cốt đã được chuẩn bị xong xuôi rồi. Còn không về nữa, tiểu tử ngươi cứ đợi biến thành bột phấn luôn đi…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Mẹ nó chứ, đây là lời mà một phó hiệu trưởng cùng một vị giáo sư nói ra đấy sao?

Ngay đúng lúc này, trước mắt của hắn bỗng xuất hiện hạng mục tuyển chọn mới:

[Lựa chọn số một: Trở về học phủ, xử lý sự việc ở Long Uyên! Hoàn thành ban thưởng: thuộc tính của Thỏ Không Gian tăng 10%]

[Lựa chọn số hai: Bỏ mặc, tiếp tục trải qua cuộc sống vui sướng của kỳ nghỉ! Hoàn thành ban thưởng: Đại lượng Ngự Thú Lực. Chú thích: Có khả năng có thể hóa thành tro cốt]

[Lựa chọn số ba: Tiến về Dị Không Gian, nói dối là đồng ý đi đối kháng với hung thú, trốn trước một hồi rồi lại nói sau. Hoàn thành ban thưởng: thăng cấp Ngự Thú Không Gian]

- …

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy tư, không ngừng đánh giá qua lại ba hạng mục tuyển chọn kia.

Thật ra phần thưởng mà hệ thống ban cho cũng đều không kém, nhưng cái thứ hai có khả năng gặp nguy hiểm, quả quyết

bị hắn PASS qua.

Chương 1283: Làm thịt một cái Quân Vương mất chút thời gian

– Thăng cấp Ngự Thú Không Gian… Con ngươi của Trần Thư đảo một vòng, cuối cùng vẫn lựa chọn tuyển hạng thứ nhất.

10% thuộc tính không gian. Đây chính là sự thăng cấp thực sự, e rằng Không Gian Bí Lực cũng sẽ có thể ngưng tụ ra ba cái ấn ký.

- Tiểu Tinh, triệu hoán chim của ngươi đi, chúng ta trở về nội thành trước đã!

Khế Ước Linh của Trần Thư đã lâm vào trạng thái suy yếu cực độ rồi, cần thời gian để khôi phục.

Tiểu Tinh gật gật đầu, triệu hoán Biến Dị Lôi Điểu ra, trong miệng lại còn lẩm bẩm:

- Vì sao ta lại không có tin nhắn?

- Sao cơ?

Trần Thư liếc qua điện thoại của Tiểu Tinh, quả nhiên phía trên không có một chút động tĩnh nào cả.

Giọng điệu của hắn vẫn rất bình tĩnh mà nói:

- Tiểu Tinh à, loại thời điểm then chốt thế này, thứ cần chính là cường giả!

- …

Từ Tinh Tinh thở dài, nói:

- Chờ đến lúc chạy trối chết thì lại cần ta!

Không bao lâu sau, hai người cưỡi Biến Dị Lôi Điểu quay trở về trong thành phố Nam Giang.

Lôi Điểu dừng ở bên ngoài ban công nhà Trần Thư.

- Tiểu Tinh, chuẩn bị một chút đi, buổi chiều chúng ta sẽ trở về học phủ.

Trần Thư nhảy xuống, vững vàng rơi xuống ban công nhà mình.

- Được, buổi chiều ta tới tìm ngươi!

Tiểu Tinh gật gật đầu, cưỡi Lôi Điểu phóng đi về phía nhà của mình…

…

- Ba mẹ, ta trở về rồi!

Trần Thư đi từ trong trong phòng ngủ ra, vừa đúng lúc nhìn thấy phụ thân đang ở trong phòng khách.

- Hả? Tiểu tử thúi, ngươi lại chui ra từ cái xó xỉnh nào thế hả?

Phụ thân đang xem TV, nhíu mày nói:

- Bây giờ đã trở thành Ngự Thú Sư rồi, không thèm đi cửa chính nữa đúng không?

- Cha, đặc sắc của học phủ, ta cũng không có cách nào khác.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, sau đó ngồi xuống trên ghế sô pha mà nói:

- Hiệu trưởng và giáo sư đều đi ban công cả đấy.

- Bớt nói linh tinh đi!

Phụ thân Trần Bình lắc đầu, hoàn toàn không hề tin lời hắn. Mà trên thực tế, lời nói của Trần Thư đích thật là lời nói thật…

- Gần đây có chút không yên ổn đó, học phủ các ngươi không gọi cho ngươi sao?

Phụ thân nhìn về phía TV ở đằng trước, chỉ thấy phía trên đang phát lấy những thông báo liên quan.

Ngược lại, bên phía chính phủ cũng không che giấu chuyện về hung thú mà là nói ra tình huống cụ thể, đồng thời để dân chúng tận lực đừng đi ra ra khỏi cửa, bảo đảm an toàn của chính mình.

- Có kêu, có lẽ buổi chiều ta phải trở về rồi.

Trần Thư gật gật đầu, hết sức chuyên chú mà nhìn lên tin tức trong TV.

- Nhanh vậy sao?

Phụ thân hơi kinh hãi, lão chỉ thuận miệng nói một chút thôi, thế mà lại thành sự thật.

Ngay đúng lúc này, trong phòng bếp lại truyền ra tiếng nói của mẫu thân:

- Hai người các ngươi lảm nhảm cái gì cả buổi trời đấy? Đến đây ăn cơm đi này!

Hai cha con đáp lại, đồng loạt ngồi xuống bàn cơm, nhưng bầu không khí lại có hơi nặng nề một chút.

- Sao thất thần hết cả ra vậy?

Mẫu thân thấy vậy thì cũng hơi giật mình, mỉm cười mà múc lấy cho Trần Thư một bát canh, trong miệng còn lẩm bẩm:

- Nhi tử, đây chính là canh sườn đông qua mà ngươi thích nhất này.

- Cảm ơn mẹ.

Trần Thư vội vã nhận lấy, đồng thời cũng tùy ý nói:

- Có lẽ buổi chiều ta phải trở về trường học rồi.

- Buổi chiều?

Mẫu thân sửng sốt, nàng ta nói:

- Bây giờ tình thế đã không yên ổn như vậy rồi, ngươi còn trở về làm gì?

- À…

Trần Thư thở dài, nói:

- Không có cách nào, bọn hắn không thể không có ta. Thật ra thì ta mới là người đứng đằng sau Hoa Hạ học phủ.

- Bớt lại đi!

Mẫu thân liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Hung thú có cường giả xử lý rồi, một tên học sinh như ngươi trở về làm gì chứ?

- Được rồi!

Phụ thân Trần Bình nghiêm túc nói:

- Hiện tại Trần Bì đã là sinh viên đại học, mà lại là tấm gương của lớp trẻ nữa. Loại thời điểm này, hắn không lên thì ai lên đây?

Mẫu thân lầm bầm nói:

- Hắn vẫn chỉ là một đứa học sinh thôi mà…

- Không phải, ba mẹ…

Trần Thư giật giật khóe miệng, hắn nói:

- Ta chỉ là đi hoàn thành nhiệm vụ thôi, cũng không phải đi chịu chết…

Đột nhiên lại làm ra bộ dáng cứ giống như sinh ly tử biệt như vậy…

- Đúng đó. Dựa vào bản lĩnh của nhi tử nhà ta, giết một vài con hung thú không phải là chuyện quá đơn giản sao?

Phụ thân cũng sửng sốt, sau đó lại cười nói.

- Nói nghe dễ dàng như thế, sao ngươi không lên đi?

Mẫu thân trừng phụ thân một cái, sau đó lại muốn khuyên Trần Thư một chút, nhưng hình như lại cảm thấy chính mình cũng không ngăn cản được.

Lời nói của nàng đầy thành khẩn:

- Nhi tử, ngươi có thể đi, nhưng bất kể có thế nào cũng đều phải bảo đảm an toàn cho sinh mệnh của mình, cùng lắm thì ta không đến trường học nữa.

- Nói bậy gì vậy chứ!

Phụ thân nhướng mày, quát lên:

- Hắn không tiến lên gánh vác, ngươi để mấy người bình thường đi chịu trận à?

- Được rồi, ba mẹ.

Trần Thư lắc đầu, nói rất chắc chắn:

- Ta không có bất kỳ nguy hiểm nào đâu.

Bây giờ hắn đã đắc tội hết cả ba tổ chức tội phạm trên Lam Tinh rồi, thế nhưng vẫn tiêu sái tự tại như vậy, chỉ mấy con hung thú nhỏ nhoi thì tính là gì đâu chứ?

Lúc xế chiều.

Trần Thư trang bị đơn giản xuất trận, một lần nữa rời khỏi nhà dưới ánh mắt không nỡ của phụ thân.

Chương 1284: Làm thịt một cái Quân Vương mất chút thời gian (2)

– Ba mẹ, ta đi trước đây! Trần Thư phất phất tay, trực tiếp cưỡi lên Biến Dị Lôi Điểu của Từ Tinh Tinh.

Quần chúng khắp bốn phía đều vây xung quanh mà nhìn xem, ngước mắt nhìn bộ dạng anh tuấn của Lôi Điểu, trong mắt tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

- Chú ý an toàn!

Phụ mẫu ở phía dưới phất phất tay, đưa mắt nhìn hai người Trần Thư rời đi. Mà đám quần chúng còn lại thì cũng phất phất tay, đã hiểu rõ Trần Thư không thể nào ở lại thành phố Nam Giang mãi được.

…

Trong mắt của Từ Tinh Tinh có chút lo lắng, hắn mở miệng hỏi:

- Trần Bì, chúng ta bay phách lối như vậy, không có sao chứ?

- Có chuyện quái gì được chứ?

Trần Thư móc một cái băng tay ra, nói:

- Tới đây, đọc với ta đi này, Ngự Long Vệ!

- …

Tiểu Tinh giật giật khóe miệng, hắn nói:

- Cái việc mà ta nói đến là nói liệu có thể gặp phải hung thú hay không?

Trong số những con hung thú trốn ra ngoài từ bên trong Long Uyên có cả Vương Cấp nữa, đó cũng không phải là cấp bậc mà hai người bọn họ có thể đối phó được. Đến lúc đó lấy băng tay ra cũng chả có tác dụng gì cả!

- Không thể nào…

Trần Thư sửng sốt, đồng thời trong tay của hắn cũng xuất hiện một bình Ngụy Trang Dược Tề, hắn mở miệng nói:

- Cứ to gan bay về phía trước đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Từ Tinh Tinh gật gật đầu, điều khiển Biến Dị Lôi Điểu phi hành hết tốc lực, tránh làm trễ nãi thời gian.

Dựa vào tốc độ của Biến Dị Lôi Điểu mà muốn bay khắp toàn quốc cũng không cần phải mất quá nhiều thời gian.

Hơn ba giờ chiều.

Biến Dị Lôi Điểu đã có mặt trước cửa chính của học phủ.

- Hả? Không có một ai ra nghênh đón chút à?

Trần Thư nhíu mày, chỉ thấy Hoa Hạ học phủ vắng vẻ vô cùng, đến mức không có một bóng sinh viên nào cả.

- Đại gia, người trong trường học đâu hết rồi?

Hắn đi tới bên cạnh phòng gác cửa, mở miệng hỏi.

- Ấy? Tiểu tử ngươi trở về rồi à?

Đại gia lập tức liền nhận ra Trần Thư tới, lão mở miệng nói:

- Nếu còn chậm thêm chút nữa, đoán chừng hiệu trưởng bọn hắn cũng muốn đích thân đi tìm ngươi luôn rồi đó.

- …

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Không đến mức đó chứ?

- Sao lại không đến mức?

Đại gia gác cổng cười nói:

- Chính ngươi ở trong ký túc xá chờ một lát đi, phỏng chừng bọn hắn đang họp rồi ấy.

- Được!

Trần Thư gật gật đầu, sau đó lại hỏi tiếp:

- Đúng rồi, các học sinh còn lại đâu? Sao ta không nhìn thấy ai hết cả vậy?

Đại gia nhích lại gần mà nhẹ giọng nói:

- Nhân thủ không đủ, đại bộ phận đều đi chấp hành nhiệm vụ rồi.

- Đều đi hết cả rồi?

Trần Thư hơi kinh hãi, nói:

- Đám người Hắc Thiết Cấp trở xuống kia đi làm cái gì chứ?

Hung thú đi ra từ trong Long Uyên tuyệt đối không đơn giản, một tên Vương Cấp cũng đã đủ khiến các học sinh bị diệt toàn bộ rồi.

- Đương nhiên là trấn thủ Dị Không Gian rồi.

Đại gia mở miệng nói:

- Hung thú trong Long Uyên sẽ do các cường giả khác xử lý, không tới phiên bọn hắn.

- Ta nói mà.

Trần Thư bừng tỉnh hiểu ra, hắn còn thật sự cho rằng học sinh bình thường đều đi xử lý hung thú hết rồi chứ. Đây không phải là đi bán mạng hay sao?

- Đại gia, ta đi về trước đây.

Trần Thư phất phất tay, sau đó cùng Tiểu Tinh đi tới ký túc xá…

…

- Hả? Bây giờ hai ngươi mới trở lại đấy à?

Trong ký túc xá, hai người A Lương cùng Vương Tuyệt đang ngồi trên ghế sô pha, buồn bực mà ngán ngẩm nhìn tin tức

đang phát trên ti vi.

Trần Thư đi tới tủ lạnh phía trước, lấy một Băng Côn cũ kỹ ra rồi thờ ơ nói:

- Làm thịt một con Quân Vương, mất chút thời gian.

- ?

Hai người A Lương đồng loạt quay đầu nhìn lại, trong mắt có vẻ chấn kinh.

A Lương mở miệng nói:

- Tên này lại bắt đầu huyễn tưởng rồi đấy hả?

- Lời hắn nói là thật đấy.

Từ Tinh Tinh gật đầu một cái, thừa nhận nói:

- Chính là cái con Hỏa Long Vương bên trong Sí Liệt Hỏa Sơn kia kìa!

- Thật hay giả vậy?

Vương Tuyệt chấn động thân thể. Dựa vào thực lực bây giờ của Trần Thư, dưới tình huống có thiên thời địa lợi nhân hòa thì chỉ có cơ hội giết chết Hắc Thiết Quân Vương thôi.

Thế nhưng Hỏa Long Vương chính là Bạch Ngân Quân Vương chân chính đấy!

- Thi thể có tác dụng rất quan trọng nên tạm thời không mang về được.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Chỉ là một con Tiểu Quân Vương nhỏ bé thôi, vẩy vẩy nước một cái là được!

- …

Hai người A Lương liếc mắt nhau, vẫn có chút không thể tin được.

Nhưng Tiểu Tinh lại là một người rất thành thật, bình thường đều sẽ không nói láo.

Chẳng lẽ con hàng này thật sự làm được đến vậy sao?

- A Lương, các ngươi cũng bị đám người lão Tần kêu đến đấy à?

Trần Thư nhích lại gần, nói:

- Không đúng. Bây giờ, loại thế cục đã thế này rồi, tác dụng của các ngươi cũng không lớn lắm mà.

- Mau cút đi.

A Lương nhếch miệng, nói:

- Ba người bọn ta đều là Bạch Ngân Cấp, hơn nữa phối hợp vô cùng ăn ý, thật sự cho rằng thực lực của bọn ta thấp hơn ngươi đấy à?

- Đúng vậy đó. Có câu nói rất hay, tam cá xú bì tượng, tái quá Gia Cát Lượng (*).

(*) câu gốc: 三个臭皮匠能 顶诸葛亮 : tục ngữ, đầu của ba người thợ giày gộp lại cũng hơn ông Gia Cát Lượng (thần tượng của con chim; tượng chỉ thợ nói chung, bì là da, bì tượng là thợ giày; câu này còn có phiên bản là đầu của 3 người thợ giày cộng vào cũng bằng/tương đương GCL – Tam cá xú bì tượng, đính cá Gia Cát Lượng – 三个臭皮匠 顶个诸葛亮 . Tóm lại là ca ngợi trí tuệ tập thể).

Chương 1285: Có thể đừng có tùy tiện như vậy được không hả?

Vương Tuyệt gật đầu phụ họa, nói: - Nếu thật sự mà đánh nhau á, ngươi chưa chắc đã là đối thủ đâu. Có muốn thử một chút hay không?

- Thôi bỏ đi, không cần thiết.

Từ Tinh Tinh vội vã khuyên can, ngược lại thì hắn cũng không hề hoài nghi sức chiến đấu của ba người bọn họ.

Mấu chốt là Biến Dị Lôi Điểu có khả năng sẽ làm phản mất…

Trần Thư cười nói:

- Tiểu Tinh, ngươi không cần khuyên đâu, hôm nay chúng ta cứ thử một chút xem!

- Ngươi muốn thử cái gì?

Ngay đúng lúc này, trên ban công truyền tới một giọng nói quen thuộc.

Liễu Phong dậm chân đi đến, nhìn về phía đám người Trần Thư.

- Ta nói lão Liễu à, người có thể đi cửa chính hay không vậy?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Thật sự xem đây là phòng khách nhà ngươi đấy à?

- …

Liễu Phong trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Từ lần trước sau khi Trần Thư cứu hắn ta, ngược lại Liễu Phong cũng không để ý đến cách xưng hô chút nào, hắn ta đã quá quen bộ dạng tôn sư trọng đạo của tên tiểu tử Trần Thư này rồi.

Liễu Phong rất tự nhiên mở tủ lạnh ra, đồng thời cũng lấy một khối Băng Côn, sau đó nói:

- Hiện tại, chính thức thông báo cho các ngươi một chút, kỳ nghỉ vui sướng đã kết thúc rồi!

- Cái gì cơ?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, hắn nói:

- Vấn đề là, kỳ nghỉ còn chưa có bắt đầu nữa ấy…

- Ngươi im miệng lại đi!

Liễu Phong lắc đầu, sau đó lại vô cùng nghiêm túc mà nói:

- Thế cục bây giờ có chút căng thẳng, rất cần các ngươi xuất chiến.

- Không có vấn đề! Bây giờ đang là bước ngoặt của nguy hiểm, ta mặc kệ hắn là ai!

Trong mắt Trần Thư ánh lên tia lăng nhiên chính khí, hắn nói:

- Lão sư, nói đi, cần chúng ta trấn thủ Dị Không Gian nào đây?

- Thật ra thì… không phải Dị Không Gian.

- Không phải Dị Không Gian?

Liễu Phong gật gật đầu, chậm rãi nói:

- Là xử lý hung thú trên Lam Tinh kia kìa!

Vừa dứt lời, bốn người đồng loạt đứng bật dậy, trở về phòng ngủ của mình nhanh như chớp, hơn nữa cũng đóng chặt cửa phòng lại.

- ?

Liễu Phong nhìn căn phòng khách trống rỗng thoáng chốc đã lộn xộn lên.

Hắn ta la lớn:

- Bà mẹ nó, bốn người các ngươi có thể đừng có tùy hứng như vậy hay không hả?

Mới bắt đầu còn quang minh lẫm liệt, bày ra một bộ dạng có thể anh dũng hy sinh. kết quả một giây sau là đã lộ ra nguyên hình rồi hả?

Trần Thư mở miệng nói:

- Không phải, lão sư, ngươi để bọn ta đi đánh hung thú ở Long Uyên, đây không phải đơn giản là đi bán mạng hay sao?

- Đúng vậy đó. Liễu lão sư, bọn ta cũng chỉ là Bạch Ngân Cấp thôi, trực tiếp đánh Vương Cấp, có phải là quá bất hợp lý rồi không hả?

- Để Trần Thư đi đi, thiên phú của hắn kinh người, mới vừa rồi còn nói đánh cả ba người bọn ta cũng không có chút vấn đề nào nữa kìa!

- …

Liễu Phong xoa xoaa đầu, chỉ cảm thấy đầu đã có chút ong ong lên rồi.

Nửa ngày sau, dường như hắn ta nghĩ đến cái gì đó, khóe miệng bỗng nhếch lên thành một nụ cười, sau đó lại bình tĩnh ung dung mà nói:

- Nhiệm vụ lần này rất đặc thù, là một trong các mục khảo hạch tốt nghiệp của các ngươi. Nếu như không đi, chuyện chứng nhận tốt nghiệp cũng không dễ làm đâu…

- ?

Trong nháy mắt, ba người A Lương đã nháo nhào mở cửa phòng ngủ ra, bất đắc dĩ mà đi tới trong phòng khách.

Bọn hắn đều gánh vác sự kỳ vọng của gia tộc, nếu như ngay cả chứng nhận tốt nghiệp mà cũng không lấy được, vậy đoán chừng bọn hắn chết cũng không dễ coi gì.

Về phần Trần Bì, chỉ cần hắn còn chưa vào tù thì sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của người nhà, của bằng…

- Trần Bì, còn không ra nữa hả?

Liễu Phong nhíu mày, mở miệng nói:

- Xem ra ngươi thật sự sắp chuyển hóa theo hướng phấn thái rồi đó!

Trong phòng ngủ bỗng truyền đến tiếng nói của Trần Thư:

- Cả hai đều chết hết, vậy ta thà rằng hóa thành phấn, chí ít thì cũng có thể phiêu đãng trên bầu trời của học phủ!

- …

Liễu Phong giật giật khóe miệng, sau đó lại nghiêm túc nói:

- Cái gì gọi là cả hai đường đều chết hả? Chỉ là để các ngươi đi xử lý những con hung thú khác ở trên Lam Tinh thôi! Cũng không phải chỉ có mỗi hung thú ở Long Uyên chạy ra ngoài mà.

- Thật sao?

Ngay đúng lúc này, giọng nói mang theo chút hoài nghi của Trần Thư truyền đến.

- Nói nhảm, để các ngươi đi đánh Vương Cấp làm gì chứ?

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- Hiện tại bốn người các ngươi đều là thiên tài của cả nước, bên chính phủ đều vô cùng coi trọng, có thế nào cũng không thể để các ngươi đi chịu chết vô duyên vô cớ như vậy được chứ?

Trần Thư đảo con ngươi một vòng, suy tư chốc lát, sau đó mới từ từ mở cửa phòng ngủ ra.

Chỉ cần không phải chém giết với hung thú của Long Uyên, vậy thì tất cả mọi chuyện đều có thể từ từ thương lượng.

- Đây là nhiệm vụ thành phố chỉ định cho các ngươi đấy!

Liễu Phong vung tay phải lên, một thiết bị trí năng lập tức xuất hiện trong không trung, phía trên chính là bản đồ của Hoa Quốc. Mỗi một thành thị trên bản đồ đều đều được đánh dấu màu sắc khác nhau, đại biểu cho mức độ nguy hiểm khác nhau.

Thành thị càng gần với cửa vào Long Uyên thì chủ yếu đều được đánh dấu màu đỏ thẫm.

Chương 1286: Khế Ước Linh mới của tổ ba người A Lương

– Khu vực nguy hiểm thứ nhất đã có cường giả tới xử lý rồi, trong đó chủ yếu đều có tung tích của hung thú trong Long Uyên cả! Liễu Phong chỉ lên phía trên bản đồ, mở miệng nói:

- Bốn người các ngươi phụ trách xử lý khu vực nguy hiểm thứ hai, gần đó có hung thú trong các Dị Không Gian khác, nhưng không có sinh vật của Long Uyên đâu.

Trong lòng bốn người Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, ngược lại cũng không tiếp tục kháng cự nhiệm vụ nữa.

Tiếp theo đó, Liễu Phong lại phân chia lộ tuyến cụ thể cùng với các hạng mục cần chú ý cho bốn người bọn họ.

Một tiếng sau, bốn người đều cùng gật đầu, hiểu rõ được nhiệm vụ của mình.

Dường như Trần Thư nghĩ đến điều gì đó, hắn nói:

- Liễu lão sư, bên phía chính phủ chúng ta không có một chút lực lượng ẩn tàng nào hết cả sao?

Bây giờ chỉ mới là Long Uyên xâm lấn mà thôi mà đã khiến cho lòng người bàng hoàng, thậm chí còn làm người ta cảm thấy giống như tận thế ập đến vậy.

Xem như các đại quốc bên trên Lam Tinh có thể đối đầu được với hung thú ngàn năm, nhưng đó cũng chỉ là đang kéo dài phát triển ra thôi, không có khả năng không có lấy một con bài tẩy nào cả.

- Các ngươi cũng cũng không cần phải quản mấy thứ này làm gì đâu!

Liễu Phong lắc đầu, cười mà nói:

- Thế cục bây giờ có chút hỗn loạn, nhưng thật ra thì cũng đều nằm trong tầm khống chế của chính phủ thôi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

- Vậy sao?

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Vì sao không trực tiếp sử dụng con át chủ bài đi, tránh phí sức.

- …

Liễu Phong giật giật khóe miệng, hắn ta nói:

- Ngươi ngược lại nghĩ cũng hay lắm, trong tình huống có thể xử lý được thì còn cần dùng bài tẩy làm gì? Huống chi ngươi cho rằng không có đánh đổi gì hay sao?

- Các ngươi chuẩn bị một chút đi, ngày mai sẽ lên đường!

Liễu Phong đang muốn rời đi nhưng lại đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hắn ta mở miệng nói:

- Đúng rồi, chính phủ đã sắp xếp cho các ngươi một thành viên phụ trợ, mà lại còn là một tân tú của bộ điều tra, đặc biệt đến giúp các ngươi tìm kiếm hung thú đấy!

- Thành viên phụ trợ!

Trần Thư sửng sốt, hắn nói tiếp:

- Liên quan đến vấn đề cá nhân? Không phải bắt bọn ta đi dẫn dắt một tên lưu manh đấy chứ!

- Ngươi để ý đó là vị cứu tinh hèn nhát hay tên lưu manh làm gì!

Ngay đúng lúc này, trên ban công bỗng truyền ra một đạo âm thanh quen thuộc.

- Hả?

Đám người Trần Thư đều đồng loạt nhìn về phía ban công. Chỉ thấy một con Đại Bạch Trước đang hoạt động đôi cánh của mình, trong miệng còn đang nhai nuốt một cái bánh bao thịt, một bộ dạng lười biếng đến tột cùng.

Mà ngay trên lưng con heo là một nam tử có bộ râu quai nón. Hắn ta nhìn vào bên trong ký túc xá, trên mặt mang theo ý cười không giải thích được.

- Lão Tạ?

Trần Thư nhướng mày, hắn nói:

- Là hắn hợp tác với bọn ta sao?

- Các ngươi đều quen biết nhau cả, hơn nữa năng lực điều tra của hắn cũng không yếu, vừa vặn có thể phối hợp thêm với các ngươi.

Liễu Phong gật gật đầu, nói:

- Các ngươi cố gắng rèn luyện thêm một chút đi, ta còn có việc phải xử lý.

- Không phải chứ, hắn chỉ là Hắc Thiết Cấp, không phải đồng nghĩa với việc mang theo một tên lưu manh ư?

Trần Thư vội vã quát, nhưng Liễu Phong đã cưỡi Bạo Huyết Ma Chu mà rời khỏi ký túc xá rồi.

- Sao bốn người các ngươi lại bày ra bộ dáng ghét bỏ thế hả?

Tạ Tố Nam co rút khóe miệng, hắn nói:

- Ta tới để phụ trợ cho các ngươi, là mệnh lệnh ở phía đấy! Thật sự cho rằng ta nguyện ý tới à?

- Một tên Hắc Thiết Cấp như ngươi mà cũng có thể tìm được vị trí của hung thú hả?

Trong mắt Trần Thư đã có một chút nghi vấn, nói rõ rằng hắn không tin vào năng lực của Tạ Tố Nam.

- Bà mẹ nó, nếu như các ngươi có thể đánh, vậy ta cũng có thể tìm ra được hung thú Vương Cấp cho các ngươi thôi!

Tạ Tố Nam tràn đầy tự tin mà nói:

- Ta là một trong các thành viên ưu tú nhất của bộ điều tra, có biết Hàm Lượng Kim của nó hay không hả?

- ?

Tiểu Tinh nhìn sang, yên lặng nói một câu:

- Bộ điều tra hết người rồi hả…

- …

Vẻ mặt của Tạ Tố Nam cứng đờ lại, hắn nói:

- Ai nói? Tổng cộng có ba thành viên tân tấn xuất sắc đấy!

- …

Bốn người rơi vào trầm mặc, chỉ có thể tiếp nhận cái sự thật này.

Mặc dù không có năng lực chiến đấu, thế nhưng năng lực trinh sát của lão Tạ quả thật là không thể chê vào đâu được.

- Được rồi, ta tin tưởng lão Tạ!

A Lương đứng dậy, cho Tạ Tố Nam một cái ôm, sau đó lại nói:

- Cuối cùng năm người chúng ta cũng có thể kề vai chiến đấu rồi!

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Tối nay nhất định phải chúc mừng một bữa! Mọi người đều phải tới đấy nhé, không được thiếu ai đâu đấy!

- Đồng ý!

A Lương lập tức đi tới, nói:

- Trần Bì mời khách, hắn là có tiền nhất đấy!

- Tán thành, hắn mới giết được một con Quân Vương Hung Thứ, cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu tiền!

- ?

Trần Thư sửng sốt, sau đó sắc mặt chợt thay đổi, hắn nói tiếp:

- Chúc mừng cái gì chứ! Ngày mai sẽ phải chấp hành nhiệm vụ rồi, các ngươi còn có tâm tư đi chúc mừng à?

Chương 1287: Khế Ước Linh mới của tổ ba người A Lương (2)

– Tất cả đều đi đến Ngự Thú Quán với ta, chúng ta rèn luyện một chút rồi lại nói tiếp! - …

Bốn người đều giật giật khóe miệng. Tên tiểu tử ngươi vừa rồi còn nói không được thiếu một ai nữa đó…

Nửa giờ sau.

Năm người tề tụ ở bên trong Ngự Thú Quán. Bây giờ bên trong học phủ trên cơ bản đã không có học viên nào nữa, tất cả Ngự Thú Quán đều bị bỏ trống, toàn bộ học phủ cũng lộ ra một chút yên tĩnh.

- Vì để cho chúng ta có thể có độ ăn ý khi phối hợp, ba người các ngươi triệu hồi Khế Ước Linh mới của mình ra trước xem sao cái nào!

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía ba người A Lương.

Trong lòng hắn vẫn luôn có chút hiếu kỳ.

Từ sau khi ba người bọn họ đột phá trong trận thi đấu thế giới kia thì cũng một mực không hề triệu hồi Khế Ước Linh mới của bản thân ra, thậm chí ngay cả Tiểu Tinh đi đến Sí Liệt Hỏa Sơn cùng với hắn cũng chẳng hề để lộ chút nào.

Ba người liếc nhìn nhau một chốc, trong mắt cũng có ẩn chứa ý cười. Ngay sau đó, A Lương cất bước tiến lên phía trước.

Vẻ mặt của hắn hơi thay đổi, Ngự Thú Không Gian ở bên cạnh cũng mở ra.

Một sinh vật đang chậm rãi bước ra!

Chỉ thấy một con Cự Lãng vàng óng xuất hiện, thân dài chừng bảy tám mét, mà đồng tử màu vàng của nó lộ ra vẻ uy phong lẫm liệt, khí thế cũng có chút không tầm thường.

- Hả?

Trần Thư sửng sốt. Trong trong lúc nhất thời, hắn không thể nhận ra được Khế Ước Linh ở trước mắt.

Trong mắt A Lương đã có một vòng ý cười, hắn chậm rãi nói:

- Kim Bạo Cự Lang (), cấp SS+, sở trường là tốc độ và công kích! Thiên phú kỹ năng của nó là Chân Thương Lợi Nhận (), có xác suất tạo thành hiệu quả thương tổn rất lớn, có thể đối phó với sinh vật có phòng thủ cao.

Hai con Khế Ước Linh trước đó của A Lương đều là hệ Nguyên Tố, bây giờ lại có thêm một cơn hệ Vật Lý, khiến cho lực chiến đấu của hắn tăng vọt lên không ít. Hơn nữa ba con Khế Ước Linh của hắn đều rất có tính tiến công, thậm chí còn có thể vượt cấp mà chiến đấu với thiên tài Bạch Ngân Nhị Tinh nữa.

- Lợi hại nha, A Lương!

Trần Thư gật gật đầu, nhất là thiên phú kỹ năng khiến cho cũng có chút thèm muốn rồi. Từ trước đến nay, coi thường lớp phòng ngự, có hiệu quả thương tổ đều là các nhân tố thiết yếu để vượt cấp mà chiến.

Ngay đúng lúc này, Vương Tuyệt cũng đứng dậy, triệu hoán Khế Ước Linh mới của mình ra.

Chỉ thấy một sinh vật lông xù màu xám cất bước xuất hiện, nhanh như chớp là đã bò lên trên bả vai Vương Tuyệt, hai con mắt quay tròn chuyển động.

Đó thế mà lại là một con gấu mèo nhỏ vô cùng ngây thơ và chân thành!

Trần Thư sửng sốt, hắn nói tiếp:

- Cái gì đây? Mì tôm sống gì thế này?

- …

Khóe miệng Vương Tuyệt hơi co rút lại. Tiểu tử ngươi mới là mì tôm sống ấy!

- Đây là Khế Ước Linh mới của ta, Hôi Ẩn Thú cấp S+ (*). Sở trường là phụ trợ, có thể bố trí kết giới, phong tỏa địch nhân và che giấu khí tức của chúng ta.

- Lại là tính phụ trợ?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt hắn đã có một tia kinh ngạc hiện lên.

Khế Ước Linh đầu tiên của Vương Tuyệt là Không Gian Điểu, cơn thứ hai là Lam Tinh Linh có thể phóng thích kỹ năng tăng phúc, còn con thứ ba thì lại là một con mang tính phụ trợ.

- Năng lực chiến đấu của ngươi với lão Tạ có hơi liều mạng đấy!

- Đừng có nói quá!

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Ta là Bạch Ngân Cấp, tố chất thân thể của ta mạnh hơn lão Tạ nhiều!

- Ta…

Tạ Tố Nam giật giật khóe miệng, mặt mũi tràn đầy bất bình mà nói:

- Ta có đao mổ heo, thân thể có mạnh mẽ hơn nữa cũng không làm được gì!

- Được rồi được rồi!

Trần Thư đưa tay phải ra, ra hiệu hai người yên tĩnh lạu, đồng thời còn nói:

- Không được ầm ĩ, mọi người đều gà như nhau thôi!

- …

Trong nháy mắt, hai người yên lặng không nói nên lời, nhưng nghĩ đến chính xác là đánh không được Trần Thư, thế nên chỉ có thể ngậm miệng không nói gì nữa.

Trần Thư quay đầu nhìn về Từ Tinh Tinh, hỏi:

- Tiểu Tinh, còn ngươi thì sao?

Từ Tinh Tinh gật gật đầu, tiếp sau đó liền triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

- Vù vù ~~

Chỉ thấy một con côn trùng màu tím bay ra, hình thể đại khái chỉ lớn bằng bàn tay, thoạt nhìn không hề giống như Khế Ước Linh một chút nào.

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Tử Dực Thiền (*), chủ yếu là lợi dụng kỹ năng sóng âm để tiến hành khống chế, thiên phú kỹ năng có thể cưỡng chế khống chế sinh vật ở cùng giai một đoạn thời gian!

- Cái này được đấy!

Trần Thư gật gật đầu, trong mắt đã có một vòng kinh hỉ.

Khế Ước Linh chuyên tâm khống chế luôn luôn tương đối hiếm thấy, đại bộ phận đều là Khế Ước Linh chiến đấu lĩnh ngộ được một hai kỹ năng khống chế thôi.

Tuy rằng thực lực của Tử Dực Thiền, thế nhưng đối với đoàn đội thì lại có tác dụng gia tăng vô cùng to lớn.

Mà con Khế Ước Linh thứ hai của Từ Tinh Tinh là Tinh Linh nguyên tố Mộc, sở trường là một vài kỹ năng khống chế và trị liệu.

- Ngược lại ba người các ngươi cũng rất hoàn mỹ đó!

Trần Thư nhìn về phía tổ ba người A Lương, hắn nói:

- Tổng cộng có chín con Khế Ước Linh, trên cơ bản loại hình cũng đều tập hợp đủ cả.

Chương 1288: Thằng nhãi ranh, thế mà lại hủy mất đạo tâm của ta

A Lương cười hì hì nói: - Hiện tại đã biết tổ hợp sức chiến đấu của bọn ta rồi chứ?

- Quả thật là không tệ!

Trần Thư nghiêm túc gật đầu, đồng thời nói:

- Phỏng chừng đánh một trăm tên lão Tạ cũng không có một chút vấn đề gì cả!

- Xéo đi!

Tạ Tố Nam giơ một cái thủ thế quốc tế ra.

Ngươi cứ luôn đi so đo sức chiến đấu của người trong bộ điều tra bọn ta làm gì chứ hả?

Trần Thư không tiếp tục ngược lão Tạ nữa, ngược lại nói:

- Các ngươi đều nói kỹ năng cụ thể nghe thử một chút xem, thương nghị một chút, miễn đến lúc chiến đấu lại xảy ra vấn đề gì đó nữa.

- Để ta nói trước nhé!

Hắn hắng giọng một cái, mở miệng nói:

- Golden Slime của ta có mười sáu cái thiên phú cùng kỹ năng, theo thứ tự là Trùng Phong cấp 23…

- Dừng một chút! Dừng một chút đã!

- Nhãi ranh, thế mà lại dám đi đạo tâm của ta!

Thân thể của bốn người chấn động, cùng nhau làm ra thủ thế tạm dừng. Ngay câu nói đầu tiên đã khiến cho bọn hắn có chút sụp đổ rồi.

Mẹ nó chứ, kỹ năng của ngươi đây mà là thêm một chút thôi đấy à?

A Lương mở miệng nói:

- Ngươi chủ yếu là chỉ huy, bọn ta không muốn biết tình hình kỹ năng của ngươi!

Ba người khác đều gật gật đầu, không có một chút mong muốn muốn nghe tiếp nữa rồi.

Bọn hắn lo rằng mình mà còn nghe tiếp nữa, sợ rằng sẽ hoài nghi nhân sinh luôn mất…

Với cái năng lực chiến đấu biến thái của Trần Thư, vấn đề đẳng cấp kỹ năng của hắn tương đối lớn…

- Để ta nói của ta trước đi!

A Lương trực tiếp mở miệng nói:

- Tuyết Đoàn của ta có…

Năm người nhộn nhịp trao đổi, ngược lại cũng không che giấu chút nào. Đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, giữa bọn họ đã có lòng tín nhiệm tuyệt đối rồi.

Bọn hắn không đơn thuần là đang nghị luận kỹ năng, mà còn đang biểu diễn một màn, để còn có thể hiểu được tình hình thực tế của kỹ năng.

Mãi cho đến lúc đêm khuya, năm người mới kết thúc bàn bạc.

- Được rồi, ngày mai là đã có thể chính thức xuất phát rồi!

Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi, mở miệng nói:

- Đúng rồi, lão Vương, đóng gói một chút thức ăn ngoài để chim của ngươi mang theo đi.

Năm người vừa mới bàn bạc không lâu là đã cảm thấy đói bụng, Trần Thư chỉ có thể gọi một đống lớn thức ăn ngoài, mượn cái này để an ủi tâm hồn bị tổn thương của bốn người một chút.

- Tiểu Trần, con thỏ mập của ngươi đâu? Thế mà lại để đại gia mang theo rác rưởi sao?

Đôi cánh của Không Gian Điểu rung động, trong mắt đã có một tin khó chịu hiện lên.

Trần Thư trừng Không Gian Điểu một chút, sau đó nói:

- Nếu như ngươi không mang theo, ta sẽ dùng túi phân để đựng!

- Vậy thì tốt quá rồi, ngươi đựng đi!

Không Gian Điểu gật gật đầu, ưu nhã mà chỉnh lý lại bộ lông của mình.

Trần Thư mỉm cười, vô cùng ôn hòa mà nói:

- Ta là nói dùng túi phân để đựng ngươi ấy!

- …

Một giây sau, tất cả sóo thức ăn ngoài trên mặt đất đã được đóng gói đều biến mất không thấy gì nữa, năng suất nhanh chóng đến mức làm cho người khác phải trố mắt ngoác mồm.

- Không tệ, cũng còn có chút giác ngộ đấy!

Trần Thư gật gật đầu, ngược lại nói:

- Khế Ước Linh của ta xảy ra chút vấn đề, cần phải đi đến trường học nghiên cứu Khoa Dược (*) một chuyến, đi cùng không?

Tòa nhà Nghiên Cứu Khoa Học luôn luôn có người phòng thủ suốt hai mươi tư giờ, cũng không lo lắng sẽ phải uổng công đi một chuyến.

- Xảy ra vấn đề thì đi Ngự Thú Bệnh Viện chứ đến tòa nhà Nghiên Cứu Khoa Học làm cái gì?

Tạ Tố Nam nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ Khế Ước Linh của ngươi là tội phạm nghiện cướp bóc hả?

- ?

Trần Thư giật giật khóe miệng. Ngươi mới là tên nghiện cướp bóc đấy!

- Chút vấn đề nho nhỏ thôi, cần chút dược tề để bổ sung năng lượng cho mạnh mẽ lên đấy!

Nửa giờ sau.

Năm người đi tới toàn nhà Nghiên Cứu Khoa Học.

- Trần Thư đồng học? Đã lâu không gặp!

Nhân viên ở đại sảnh lầu một chỉ liếc mắt là đã nhận ra Trần Thư, hắn ta nói:

- Ngươi muốn trao đổi chút đồ gì hả?

Trần Thư gật gật đầu, mở miệng hỏi:

- Có những dược tề gì để bổ sung năng lượng thế?

- Năng lượng?

Nhân viên sửng sốt, nói:

- Có chứ, trong số dược tề cấp hai có một đống năng lượng đặc chế! Tám mươi tín chỉ, không cần tư cách tráo đổi dược tề đổi.

- Tám mươi tín chỉ à…

Trần Thư sờ lên cằm. Hiện tại hắn chẳng có một phân tiền nào cả, mà phần thưởng trong trận thi đấu thế giới cũng không thể bán được.

Hắn lập tức quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía bốn người A Lương, hai mắt lóe lên lên một tia quang mang đặc trưng của tội phạm.

Tuy rằng hắn cũng không có nói gì, thế nhưng đám người A Lương đã hiểu rõ được ngay lập tức.

- Đại ca, bọn ta cũng không có!

Khóe miệng A Lương hơi co rút, hắn vội vàng nói:

- Để chuẩn bị cho trận thi đấu thế giới, ta đã dùng hết số tín chỉ vốn có rồi.

- …

Trần Thư đảo con ngươi một vòng, lại gọi cho Liễu Phong một cú điện thoại.

Điều làm người ta kinh ngạc chính là giờ này rõ ràng Liễu Phong còn chưa có ngủ, xem ra hiện tại cường giả mới là người bận bịu đến bù đầu bù cổ.

- Trần Bì, hơn nửa đêm rồi còn làm cái gì thế hả?

Chương 1289: Mẹ nó, ngươi còn dám nói mình nghèo nữa chứ

– Liễu lão sư, Khế Ước Linh của ta xảy ra vấn đề rồi, muốn tìm một vài Năng Lượng Dược Tề… - Vậy ngươi đi kiếm đi chứ gọi điện thoại cho ta làm cái gì?

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng. Nếu ta mà có tiền thì có đến mức gọi điện thoại cho ngươi sao?

- Là như vậy, bên ta có hơi gấp một chút, hơn nữa nếu như không khôi phục Khế Ước Linh lại được, ta thân là chủ lực mà lại không có một chút sức chiến đấu nào, vậy nhiệm vụ có thể sẽ phải chậm trễ đấy…

- …

Liễu Phong duy trì yên lặng, nói:

- Chỉ cần Năng Lượng Dược Tề đặc chế thôi đúng không? Ta sẽ nói với nhân viên quản lý của tòa nhà Nghiên Cứu Khoa Học.

- Cảm ơn!

Trần Thư gật gật đầu, trực tiếp cúp điện thoại đi.

Hắn nhếch mép cười một tiếng, nhìn về phía nhân viên mà nói:

- Có thể cho ta một nhúm thuốc được không!

Nhân viên cười khan một tiếng, hắn ta nói:

- Ừm… Trần Thư đồng học, ngươi chờ một chút, phía trên còn chưa có hạ lệnh xuống nữa…

- Không phải, vừa rồi ta cũng đã nói chuyện với giáo sư Liễu Phong rồi, cái này mà còn không được sao?

Trần Thư nhíu lông mày, hắn nói:

- Rõ ràng là ngươi không tin ta?

- À…

Nhân viên nói:

- Phiền ngươi chờ một chút.

Ai biết vừa rồi có phải là Liễu Phong hay không chứ? Đoán chừng chỉ là giả vờ một chút thôi. Với tính cách của Trần Thư, làm ra chuyện gì cũng không có gì là kỳ quái…

Cũng may không bao lâu sau, nhân viên ở đại sảnh đã nhận được tin tức.

- Phía trên đã nói rồi, có thể cung cấp miễn phí, không biết Trần Thư đồng học yêu cầu mấy bình dược tề?

- Rõ ràng là không tin ta!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Lấy hai rương trước đi.

- ?

Vẻ mặt của nhân viên cứng đờ, hắn ta nói tiếp:

- Cái kia, một rương là mười hai bình…

Trần Thư mở miệng nói:

- Không cần lo đâu, ta cần dùng mà!

- …

Nhân viên giật giật khóe miệng. Miễn phí là có thể làm loạn đúng không…

Mười phút đồng hồ sau, trước mặt Trần Thư xuất hiện một rương Năng Lượng Dược Tề.

- Mười hai bình có đủ không?

Trần Thư sờ lên cằm, đầu tiên là triệu hoán ra Husky.

- Gâu gâu!

Chỉ thấy Husky hữu khí vô lực mà xuất hiện trước mặt mọi người, một bộ dạng như sắp nổ chết rồi vậy.

- Bà mẹ nó, ngươi đã làm gì Husky rồi hả?

Vẻ mặt của đám người A Lương chấn động. Từ trước tới nay bọn họ chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Husky.

- Vấn đề nhỏ thôi!

Trần Thư mỉm cười, thuận tay cầm một bình Năng Lượng Dược Tề lên, liền tù tì mà nhét thuốc vào trong miệng Husky.

Uống hết mấy bình an vẫn không có một chút biến hóa nào, chỉ là đôi mắt của nó có hơi chút mở ra một chút, để lộ ra quang mang trí tuệ mà thôi.

- Con chó này có chuyện gì thế…

Nhân viên sửng sốt.

Bình thường, Bạch Ngân Khế Ước Linh chỉ cần hai bình Năng Lượng Dược Tề là được rồi. Nhưng hiện tại xem ra dường như có chút gì đó không được bình thường…

Trần Thư cũng không cảm thấy bất ngờ chút nào. Uy lực của Bạo Tẩu Dược Tề đáng sợ như vậy, có một vài tác dụng phụ cũng là điều bình thường thôi.

Hắn lại cầm dược tề lên một lần nữa, lại từng bình một vào miệng Husky.

Bình thứ hai, bình thứ ba…

Cuối cùng, mười bình Năng Lượng Dược Tề đã khiến cho Husky có lại sức sống, thoát khỏi trạng thái suy yếu cực độ, thế nhưng hình như vẫn chưa khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

- Đừng có đút thêm nữa!

Nhân viên ngăn cản hành động của Trần Thư lại, hắn ta nói:

- Nó đã nuốt quá nhiều rồi, con cần thời gian để tiêu hóa nữa. Ngày mai lại đút thêm một bình nữa là được.

- Thế à…

Trần Thư gật gật đầu, sau đó lại tiếp tục đút thuốc cho hai con Khế Ước Linh khác của mình.

Thỏ Không Gian cùng Slime cũng chỉ chịu một phần tư ảnh hưởng của Bạo Tẩu Dược Tề thôi, mức độ suy yếu kém xa Husky, tổng cộng cũng chỉ hao phí có mười bốn bình dược tề.

Vừa đủ hai rương Năng Lượng Dược Tề.

- Ngày mai lại đút thêm một bình, có lẽ đều có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong thôi.

Trần Thư vừa ý gật đầu một cái. Nếu như không mớm cho bọn chúng nắm thuốc này thì e rằng phải cần một khoảng thời gian nữa mới có thể khôi phục lại được.

- Cảm ơn.

Trần Thư phất phất tay về phía nhân viên quản lý, sau đó bèn quay người rời khỏi tòa nhà Nghiên Cứu Khoa Học.

Nhân viên tự lẩm bẩm:

- Chưa từng thấy còn có thể ăn như vậy, quả thực xem thuốc thành cơm mà…

Sáng ngày thứ hai, năm người lần lượt tỉnh lại.

- Vừa mới đến có hai ngày mà đã phải rời khỏi rồi sao? Thật là luyến tiếc Hoa Hạ học phủ…

Trần Thư cảm thán nói. Nhưng thật ra trong lòng hắn hiểu rất rõ thời gian hắn ở lại học phủ cũng không quá nhiều.

Bây giờ tất cả mọi người đều đã là năm thứ tư đại học rồi, chỉ cần vừa đến sang năm thì khoảng cách đến tốt nghiệp đại học cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi.

- Nhưng học phủ cũng không luyến tiếc gì ngươi đâu!

A Lương vừa vặn thu thập xong, hắn đi tới trong phòng khách.

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng , nói:

- Ai nói, lão Liễu cùng lão Tần đều muốn giữ ta lại đó.

- Ngươi đang nói mớ giữa ban ngày đấy à?

Trên ban công, Liễu Phong lại cất bước đi đến, mang theo ý cười mà nhìn vèphía năm người.

- …

Chương 1290: Mẹ nó, ngươi còn dám nói mình nghèo nữa chứ (2)

Trần Thư ngậm miệng không nói gì nữa. Đúng là bị bạo sát trong nháy mắt mà. Không bao lâu sau, một đoàn người rời khỏi ký túc xá 333, chuẩn bị tiến đến các thành thị để giải quyết hung thú.

Trước cửa vào cửa Hoa Hạ học phủ vẫn vắng vẻ một mảnh, trên cơ bản cũng không có người nào lui tới cả.

- Ưu tiên bảo đảm an toàn của mình! Ta cũng không hy vọng các ngươi hy sinh anh dũng đâu!

Liễu Phong nhìn về phía năm người Trần Thư, lời nói sâu xa:

- Thật ra thì theo lý thuyết là sẽ không để các ngươi tham gia nhiệm vụ nguy hiểm đâu, nhưng bông hoa trong nhà kính cũng không thể chống đỡ nổi tương lai!

- Liễu lão sư, bọn ta hiểu.

Đám người A Lương trịnh trọng gật đầu một cái.

Liễu Phong cười cười, nói:

- Ừm. Học tập thêm ở Trần Thư đi, hắn rất giỏi trong việc thoát thân đấy.

-

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Mẹ nó chứ, cái này có liên quan quái gì đến hắn đâu?

Hắn mở miệng nói:

- Lão sư à, ngươi cũng không thèm lo rằng ta sẽ hy sinh anh dũng sao?

- Thôi dẹp đi, bốn chữ này không có một chút liên quan nào đến ngươi cả.

Liễu Phong lắc đầu, hình như lại nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt của hắn ta trở nên vô cùng nghiêm túc, hắn ta nói:

- Còn một việc nữa, ngàn vạn lần không được ném đạn hạt nhân, bất cứ lúc nào cũng đều không được!

Hắn ta lo rằng thành thị sẽ không bị hung thú phá hoại, ngược lại lại bị tội phạm Nam Giang trực tiếp cho nổ tung thành bụi mất…

Trần Thư cười khan một tiếng, nói:

- Ai không có việc gì lại đi ném đạn hạt nhân cơ chứ…

- Ngươi nói thử xem?

Liễu Phong trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó nói tiếp:

- Được rồi, lên đường đi, chú ý an toàn đấy!

- Được!

Năm người gật đầu một cái, ngồi lên trên đầu của Golden Slime, trên cái đầu to lại không hề lộ ra vẻ chật chội chút nào.

- Mặt khác, phần thưởng sẽ được kết toán sau khi nhiệm vụ kết thúc!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Sẽ không bạc đãi các ngươi đâu!

- Thật sao?

Trần Thư nhướng mày, tham lam nói:

- Sẽ có mấy cái thi thể Thú Hoàng hay gì không?

- ?

Liễu Phong giật giật khóe miệng. Tiểu tư ngươi đã từng tham gia trận tranh tài cỡ lớn, thật sự cho rằng thi thể của Quân Vương đều là cải trắng cả à?

- Ngươi lại muốn làm cái quái gì nữa đây?

- Nếu như không có Thú Hoàng…

Con ngươi của Trần Thư xoay tròn, hắn mở miệng nói:

- Vậy kiếm cho ta một phần công việc chính thức cũng được!

- …

Vẻ mặt của Liễu Phong hắn ta cứng đờ lại, hắn ta nói tiếp:

- Chờ ngươi trở về rồi chúng ta lại nói một chút về chuyện cua Thú Hoàng.

- …

Trong nháy mắt, Trần Thư đã rơi vào trầm mặc. Hắn chỉ muốn có một phần công việc tốt hơn một chút thôi, thật sự khó khăn đến mức như vậy hay sao?

Chốc lát sau, hắn đã khôi phục lại trạng thái của mình, cũng không để ý quá nhiều, hắn nói:

- Lão sư, cái kia, bây giờ có thể ban thưởng những gì thế? Hiện tại chẳng phải ngươi đang tranh bánh nướng ư…

- Chẳng lẽ học phủ còn muốn cắt xén phần thưởng của ngươi nữa hả?

Liễu Phong mở miệng nói:

- Đến lúc đó sẽ không thiếu một phần nào đâu, hơn nữa hiện tại ngươi cực kỳ thiếu tiền à?

- Thiếu chứ, khá là thiếu đấy!

Trần Thư bất đắc dĩ nói:

- Số dược tề mà sử dụng hôm qua đều vô dụng cả.

- Bớt nói nhảm đi! Nào có ai ban phát phần thưởng trước khi tiếp nhận nhiệm vụ chứ hả?

Giọng điệu nói chuyện của Liễu Phong rất kiên quyết, hắn ta nói:

- Đến lúc đó tên tiểu tử ngươi cuỗm tiền chạy trốn thì phải xử lý làm sao đây?

- …

Trần Thư nghe thấy vậy cũng chỉ có thể từ bỏ ý định. Dù sao thì hiện tại Khế Ước Linh của hắn cũng sắp được tăng lên một lần nữa rồi, đây cũng không phải là một chút tiền nho nhỏ là có thể làm được đâu.

- Được rồi!

Trần Thư phất phất tay, đồng thời cũng móc ba bình Năng Lượng Dược Tề ra.

Bây giờ chiến đấu đã sắp khai hỏa rồi, tất nhiên hắn phải khôi phục lại trạng thái lúc đỉnh phong của ba con Khế Ước Linh nhà hắn trước đã.

Nhưng khi để cho Thỏ Không Gian nuốt dược tề vào, chỉ thấy thân thể của nó chấn động, hai mắt đột nhiên trừng lớn lên!

- Hả?

Trần Thư sửng sốt, trong mắt cũng có chút khó hiểu. Lúc ăn xảy ra vấn đề rồi à?

Một giây sau, hai mắt của Thỏ Không Gian xuất hiện quang mang của kỹ năng

Kỹ năng trữ vật của nó tự động kích phát ra, nhưng không phải thu đồ vật mà là nôn đồ vật.

Vốn dĩ không gian của nó ít nhiều gì cũng không nhét nổi thu thể Lãnh Chúa ở Sí Liệt Hỏa Sơn, nhưng bởi vì có Bạo Tẩu Dược Tề gia trì thêm vào nên lúc này mới có thể thoải mái chứa đựng được.

Bây giờ tình trạng của nó đã được khôi phục lại hoàn toàn rồi, điều này cũng có nghĩa là thành phần của Bạo Tẩu Dược Tề đã hoàn toàn biến mất.

Bởi vậy, kỹ năng của Thỏ Không Gian đã về tới trình độ như bình thường, mà cái này cũng dẫn đến việc trong không gian chứ đồ vật của nó cũng đã không chứa thêm nổi nữa rồi…

Rầm rầm rầm!

Vô số cỗ thi thể Lãnh Chúa dính đầy vết máu lập tức xuất hiện, chồng chất thành một núi thi thể lớn, phủ kín cả cửa chính lớn của Hoa Hạ học phủ.

- …

Trong nháy mắt, Liễu Phong trừng lớn hai mắt, há hốc mồm nói:

- Bà mẹ nó chứ, vậy mà ngươi còn dám nói mình nghèo nữa hả?

Chương 1291: Trái tim già cằn cỗi cũng đau đớn

– Ôi đệt, đều là Lãnh Chúa sao? Tạ Tố Nam choáng váng, rồi ngay lập tức trong mắt hắn ta lóe lên một tia tham lam. Đây đơn giản là Hoàng Kim ở khắp mọi nơi mà!

- Ấy…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không ngờ rằng chỉ mới một lúc là đã bị bại lộ rồi…

Mắt thấy biểu cảm của mọi người có chút không đúng, hơn nữa đằng xa còn có người qua đường bị thu hút, hắn lập tức hét lên:

- Không được nhúc nhích! Ai mà nhúc nhích là ta sẽ ném đạn hạt nhân đó!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, vội vàng nói:

- Đừng kích động!

Mẹ nó, đây là lối vào chính của học phủ cao nhất đấy, nếu bị học sinh của chính mình dùng đạn hạt nhân ném nổ thì há chẳng phải là chuyện nhảm nhí hay sao?

- Lão Vương, giúp ta thu lại một lát! Con thỏ của ta chứa không nổi nữa rồi.

Trần Thư mở miệng nói, chỉ vào thi thể của Lãnh Chúa phía dưới.

- Tiểu Trần, không thành vấn đề!

Không Gian Điểu màu xám vỗ cánh bay xuống, tất cả các Lãnh Chúa trên mặt đất đều bị nó thu vào Tồn Trữ Không Gian.

Mặc dù sức chiến đấu của nó không bằng Thỏ Không Gian, nhưng nó lại đặc biệt được dùng để chứa đồ, đương nhiên không gian cũng lớn hơn rất nhiều.

Nhìn thấy mặt đất trong nháy mắt trở nên trống rỗng, Trần Thư thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may là không có gì ngoài ý muốn xảy ra. Đây là của cải duy nhất của hắn đấy.

- Sau này trả lại cho ta.

Trần Thư nhìn Không Gian Điểu rồi nói:

- Nếu dám tống tiền, ta lập tức mang ngươi đi hầm nhừ xương luôn!

- Trần Bì, yên tâm đi!

Vương Tuyệt khẽ cười nói:

- Không phải chỉ là ba Lãnh Chúa thôi sao, ta sẽ trả lại cho ngươi y như cũ.

- ?

Trần Thư trợn tròn hai mắt. Mẹ nó chứ, ngươi thật sự có thể trợn mắt nói mò vậy sao.

- Phê rồi, đắm chìm hết cả rồi!

Trần Thư thở dài một hơi, xoay người mở túi tác chiến, lấy ra một túi phân Urea màu vàng, tự nhủ thầm:

- Lòng người phân tán, không dễ dàng dẫn dắt đội ngũ nữa rồi…

- Ôi đệt!

Thân thể Vương Tuyệt thoáng run lên, vội vàng nói:

- Đùa thôi, đùa tí thôi.

Đúng lúc này, Liễu Phong cưỡi Lam Sắc Băng Điểu đi đến, vẻ mặt hắn ta cổ quái mà mở miệng nói:

- Trần Bì, ngươi nói với ta là không có tiền mà?

- Nhiều thi thể Lãnh Chúa như vậy, rốt cuộc thì ngươi đã làm gì rồi hả?

Lãnh Chúa vốn dĩ không dễ dàng gì gặp được, phải may mắn lắm mới gặp được một con, mà bây giờ trên mặt đất lại có đến hàng chục con như vậy.

Một Ngự Thú Đoàn dày dặn kinh nghiệm trong một năm còn chưa chắc đạt được nhiều thu hoạch đến thế.

Trừ khi các Lãnh Chúa hội tụ lại một chỗ với nhau…

Thế nhưng các Lãnh Chúa đều có lãnh thổ của riêng mình, về cơ bản sẽ không hội tụ lại, trừ khi… nhận được mệnh lệnh của Quân Vương!

- Quá kinh ngạc!

Vẻ mặt Trần Thư lãnh đạm, thản nhiên nói:

- Chỉ là thuận tay giết chết một con Quân Vương thôi mà.

- ?

Liễu Phong trợn to hai mắt, theo bản năng hắn ta có chút không tin. Nhưng khi nghĩ lại rằng đối phương là Trần Thư, hắn ta lại tin tưởng hơn mấy phần rồi.

Hắn ta mở miệng hỏi:

- Thì ra ngươi không nghe điện thoại là bởi vì đi đến Dị Không Gian thì sóng yếu?

- Ta phải đến thành phố Nam Thương để giải quyết mối nguy chứ?

Trần Thư mở miệng nói:

- Giết chết Quân Vương có thể giảm bớt áp lực cho Trấn Linh Quân toàn tỉnh đấy!

- Toàn tỉnh?

- Đúng vậy, chỉ cần mang thi thể của Hỏa Long Vương đi đến các Dị Không Gian khác bày ra một phen…

Trần Thư giải thích kế hoạch thiên tài của mình cho hắn ta nghe, bao gồm cả quá trình săn bắn đơn giản, ngay lập tức đã

trấn an được Liễu Phong.

Một lúc sau, hắn nghiêm túc nói:

- Lão Liễu à, ta nghĩ phương pháp này rất khả thi! Hay là để cho các tỉnh toàn quốc cùng thực hành đi!

- Khả thi… cái rắm!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật mà nói:

- Đừng nói đến việc săn bắn khó khăn, đến cả tìm được một con Quân Vương cũng đã không thể rồi!

Hắn ta lắc đầu, giả dụ về việc săn bắn này hoàn toàn không thể phục chế được.

E rằng chỉ có Trần Thư mới có thể thu hút được sự thù hận của Quân Vương thôi, nếu không cũng sẽ không ra trò trống gì cả.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Liễu Phong xua tay nói:

- Ta cần phải trở về yên tĩnh một chút, tâm tình có chút rối rắm.

- …

Nhóm người của Trần Thư cưỡi lên Golden Slime, tiến về phía thành phố mục tiêu.

Tỉnh Trường Giang hay còn gọi là tỉnh Long Giang nằm ở vị trí trọng bộ của Hoa Quốc, các thành phố của toàn tỉnh đều nằm ở giữa Long Giang, dân cư tuy thưa thớt nhưng kinh tế Ngự Thú lại vô cùng thịnh vượng.

Số lượng Ngự Thú Sư cao cấp trong tỉnh là lớn nhất cả nước, thậm chí còn vượt qua cả Kinh Đô và Thượng Hải.

Nguyên nhân chính là ở sâu trong tỉnh Long Giang có một Dị Không Gian nguy hiểm nhất thế giới, Long Uyên!

Để ngăn chặn bạo loạn ở Long Uyên, trên địa bàn tỉnh Long Giang căn bản không có người bình thường, nếu không tỷ lệ thương vong khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn sẽ cực kỳ nặng nề.

Gần đây, sự yên tĩnh của tỉnh Long Giang đã bị phá vỡ, rất nhiều thành phố đã mở ra các phương thức phòng thủ. Đồng thời, Ngự Thú Sư của các nước cũng đi đến cùng hỗ trợ.

- Thành phố Long Vân…

Chương 1292: Trái tim già cằn cỗi cũng đau đớn (2)

Đám người Trần Thư đang ngồi trên đầu của Slime nấu những món ăn ngon. Vương Tuyệt đang rất thích thú, đột nhiên mở miệng hỏi:

- A Lương, còn xa không?

A Lương và Tiểu Tinh có tính cách đáng tin cậy nhất, không quá lố như ba người Trần Thư, đương nhiên họ chính là trợ lý của đoàn đội.

- Sắp rồi.

A Lương bật chiếc máy tính thông minh mang theo lên, nói:

- Chúng ta bay như thế này không thấy quá nguy hiểm hay sao?

Bây giờ tình thế cấp bách, để ngăn Hung Thú tấn công người thường thì máy bay chở khách không được phép bay qua tỉnh Long Giang nữa.

- Đó không phải là một vấn đề lớn.

Tạ Tố Nam khẽ chạm Trùng Điệp trên vai rồi nói:

- Có gì nguy hiểm thì ta sẽ nhắc nhở.

- Bọn ta có thể tin tưởng ngươi được không đây?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt có chút nghi hoặc.

Hắn còn nhớ trước đây Lão Tạ thường xuyên không phát hiện ra được những tình huống xảy ra.

- Tất nhiên rồi!

Tạ Tố Nam gật đầu nói tiếp:

- Ta đã không còn là lão Tạ của ngày xưa nữa rồi!

- Nếu như có những sinh vật mà ta không thể phát hiện được thì có lẽ chúng ta không thể trốn thoát nổi đâu!

Mọi người khẽ gật đầu, cảm thấy cũng có lý nên cũng khá yên tâm.

Không bao lâu sau, đoàn người tiến vào tỉnh Long Giang, một luồng khí tức xơ xác tiêu điều phả vào mặt, rõ ràng là khác với những tỉnh còn lại.

- Cẩn thận một chút!

Trùng Điệp trên vai Tạ Tố Nam thoáng chốc đã trở nên có chút kỳ lạ, không ngừng phóng ra trường năng lượng để tìm kiếm những sinh vật xung quanh.

Cùng lúc đó, mọi người lần lượt triệu tập Khế Ước Linh của mình canh gác bốn phía xung quanh.

Mà trong đám mây phía trên xa xa kia, những con Bạch Sắc Phi Điểu đang đứng như bức tượng điêu khắc, không có bất kỳ hào quang nào toả ra, nhưng hai mắt lại đỏ như máu, tràn ngập khí tức cuồng bạo.

Ánh mắt của bọn nó nhìn xuống Hoàng Sắc Đại Viên Cầu bên dưới, nhãn cầu đảo qua nhưng rồi lại bất động, giống như thợ săn đang chờ con mồi mắc câu vậy.

Trần Thư và những người khác vẫn đang nói cười, như thể họ không nhận ra bất kỳ mối nguy nào.

Ngay lúc bọn họ đi đến phía bên dưới những con Bạch Sắc Phi Điểu, đôi cánh của con Phi Điểu cầm đầu chuyển động, trên đó xuất hiện một tia sáng màu trắng.

Những con Hung Thú còn lại dường như cũng đã nhận được mệnh lệnh, chúng lần lượt tung ra các kỹ năng của mình, chuẩn bị tấn công những con người bên dưới.

Nhưng trong nháy mắt, ba viên Vẫn Thạch vô cùng to lớn va chạm phóng đến, trên đó có Hoả Diễm rực cháy, mang theo sức mạnh vô song.

- Hả? Bị phát hiện rồi?

Hàng chục con Bạch Sắc Phi Điểu thoáng chốc đã giật mình, buộc phải cắt ngang kỹ năng.

Ngay khi bọn họ chuẩn bị trốn thoát, một âm thanh òm ọp xuất hiện, như thể là nó trực tiếp xuất hiện ngay trong tâm trí bọn chúng vậy, khiến cho bọn chúng lập tức mất đi lý trí.

Ầm ầm!

Ba viên Thiên Hỏa Vẫn Thạch đan xen lao tới, ngay lập tức trong đám Hung Thú bắn ra luồng sức mạnh khổng lồ.

Thi thể của những con Phi Điểu rơi xuống, bị giết chết chỉ trong vài giây ngắn ngủi!

Mặc dù bọn nó là Biến Dị Hung Thú của Bạch Ngân Tam Tinh, nhưng hiển nhiên vẫn không thể ngăn chặn được kỹ năng của ba con Husky.

Chỉ có Lãnh Chúa cầm đầu là còn sống sót, nhưng thân thể cũng không tránh khỏi bị thương nặng.

Đôi mắt của nó hiện lên tia sợ hãi, nó nhìn chằm chằm vào Trần Thư và những người khác đang ở trước mặt. Tất cả mọi người đều là Bạch Ngân Cấp, nhưng sao có thể chênh lệch lớn đến như vậy chứ?

Với dung lượng bộ não của nó thì dù có thế nào cũng nghĩ mãi không ra là nguyên nhân gì…

Ầm!

Đôi ngươi của ba con Husky khẽ động, ba đạo Cự Hình Phong Nhận phóng ra, bay với tốc độ cực kỳ nhanh.

Éc!

Bạch Sắc Phi Điểu đau đớn kêu lên một tiếng, thân thể của nó ngay lập tức bị cắt ra, không còn hơi thở của sự sống.

Một con Bạch Ngân Lãnh Chúa đã chết một cách khá là qua loa như vậy…

- …

A Lương và những người khác vô thức nuốt một ngụm nước bọt, ngay lập tức trở nên vô cùng im lặng.

Sau một lúc lâu, Vương Tuyệt mới mở miệng nói:

- Mẹ nó, ngươi mới đánh xong cuộc thi đấu thế giới, lại thăng cấp lên nhiều đến như vậy sao?

Mới chưa đầy một tháng, vậy mà lại có thể trở nên lớn mạnh hơn nữa, cưỡi tên lửa cũng không nhanh đến như vậy chứ…

- Ngươi thật sự không có chướng ngại gì hết à?

Trong mắt A Lương lộ ra vẻ khó hiểu sâu sắc, hắn ta nhìn Trần Thư như thể đang nhìn một con quái vật.

Theo logic mà nói, bây giờ Trần Thư không thể cải thiện được sức chiến đấu của mình, nhưng lực sát thương của các kỹ năng Khế Ước Linh của hắn dường như không có giới hạn và nó đang ngày càng tăng lên.

- Cũng thường thôi, không cần để ý.

Trần Thư lắc đầu, nhưng trong lòng hắn biết chỉ cần hắn có đủ thời gian, mang Khế Ước Linh Bạch Ngân Cấp bồi dưỡng lên đến trình Vương Cấp thì không hẳn là không thể.

Hai mắt Không Gian Điểu khẽ động, mang vật liệu của Lãnh Chúa Bạch Sắc Phi Điểu thu trở lại.

- Các ngươi có cần phải ngạc nhiên đến thế không?

Tạ Tố Nam bĩu môi nói:

- Sức chiến đấu của chúng ta tương đương một. Mà sức chiến đấu của con hàng này là một trăm hay một nghìn thì cũng chẳng có gì khác biệt cả, bởi vì chúng ta không thể đánh lại được.

Chương 1293: Đến thành phố Long Vân

– … Vẻ mặt A Lương và những người khác trông có vẻ trì trệ, trái tim già cằn cỗi cũng đau đớn!

Một giờ sau, Trần Thư thận trọng tiến đến mục tiêu: Thành phố Long Vân!

- Đã mở thủ đoạn phòng ngự rồi sao?

Trần Thư nhìn xuống thành phố Long Vân ở phía dưới, chỉ thấy một cái lồng xuyên thấu màu trắng cực lớn bao phủ toàn bộ thành phố, đề phòng bị hung thú tấn công.

Nhưng bên ngoài vòng bảo hộ khoa học kỹ thuật lại không có chút tung tích nào của hung thú mà thỉnh thoảng chỉ có Ngự Thú Sư của nhân loại đi qua đi lại.

Hiển nhiên, thế cục cũng không nguy cấp như bọn họ nghĩ.

- Hả? Sao trời tự nhiên tối sầm lại vậy?

Nhưng đúng vào lúc này, một tên Ngự Thú Sư ngẩn ra, chỗ hắn ta đang đứng đột nhiên tối sầm lại.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn lên,đập thẳng vào mắt là hai cái mông màu vàng đang lắc lư.

- Móa nó!

Ngự Thú Sư kinh sợ trong lòng. Vốn hắn ta còn cho rằng là hung thú đến xâm chiếm, kết quả quả cầu màu vàng kia lại bay thẳng vào trong thành phố, trực tiếp bỏ qua hắn ta.

- Tội phạm Nam Giang tới rồi sao?

Hắnta vừa nhìn thấy Slime thì đã lập tức nhận ra thân phận của Trần Thư.

Dõi mắt khắp toàn cầu, không có một Ngự Thú Sư nào có thể một con có Slime nàolớn như vậy, có thể nói Trần Thư là độc nhất vô nhị.

- Nghỉ ngơi chút cái đã.

Trần Thư đeo băng đô của Ngự Long Vệ lên, thành công dẫn bốn người tiến vào thành phố Long Vân.

Trong các thành phố trong tỉnh Long Giang không có một người bình thường nào đang cư trú cả, thế nên diện tích của các thành phố đều không lớn lắm, thậm chí còn kém xa thành phố Nam Giang.

Nhưng điều này cũng khiến phương pháp phòng ngự của thành phố dù có mở ra toàn bộ thì cũng không tốn quá nhiều năng lượng.

- Đây chính là nơi được gọi là thiên đường của Ngự Thú Sư ở tỉnh Long Giang đấy sao?

Năm người Trần Thư cực kỳ tò mò đánh giá cả thành phố cứ như thể kiến trúc và phương tiện thiết bị thường thấy nhất ở đây không phải là ăn mặc ở đi lại, mà là các cửa hàng liên quan đến Ngự Thú Sư.

Điều này cũng không khó hiểu, tỉnh Long Giang ngoại trừ có Long Uyên là nguy hiểm nhất ra thì vẫn tồn tại rất nhiều Dị Không Gian đủ loại cấp bậc ở xung quanh, vì vậy việc kinh doanh Ngự Thú ở đây cũng khá là phát triển.

Không ít Ngự Thú Sư cưỡi Khế Ước Linh đi qua đi lại tấp nập trên đường. Bây giờ đang ở trong thời kỳ đặc biệt, mọi người có thể tùy ý triệu hoán Khế Ước Linh trong thành phố.

Đám người Trần Thư đang phi hành giữa không trung thành phố, người đi đường liên tục ngoái lại nhìn, hiển nhiên mọi người đã nhận ra Khế Ước Linh đặc thù của tội phạm rồi.

- Mọi người cũng bình tĩnh thật ấy…

Trần Thư cũng đang quan sát những người đi đường này, chỉ thấy mỗi một Ngự Thú Sư đều cực kỳ trầm tĩnh, không thấy hốt hoảng chút nào, khác hoàn toàn với dự đoán của hắn.

- Người trà trộn vào trong tỉnh Long Giang đều là các Ngự Thú Sư thích mạo hiểm cả. Hàng năm bọn họ đều phải đối mặt với hung thú, có gì mà phải khiến bọn họ hoảng hốt đâu chứ?

A Lương cũng hiểu sơ lược tình hình của tỉnh Long Giang, hắn ta mở miệng nói.

- Đối với bọn họ mà nói, có thể chẳng qua chỉ là đổi một nơi đi săn mà thôi, trước kia là ở Dị Không Gian, bây giờ là ở Lam Tinh.

- Là như vậy sao…

Trần Thư gật đầu. Thế cục đã tốt hơn so với hắn tưởng tượng khá nhiều rồi, nhưng cũng có thể chỉ bởi vì nơi này là khu vực nguy hiểm cấp hai, không có sinh vật của Long Uyên thôi.

Ngự Thú Sư đi lại trên đường đa phần đều là Bạch Ngân Cấp, thỉnh thoảng mới thấy một vài cường giả Hoàng Kim Cấp.

- Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?

Vương Tuyệt mở miệng hỏi.

- Trực tiếp đi ra ngoài tìm hung thú rồi giết hả?

- Ngươi gấp làm cái gì?

A Lương lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói.

- Chúng ta tới hiệp hội Ngự Thú Sư một chuyến trước đã, tìm hiểu chút tin tức tình báo rồi tính sau.

Mọi người gật đầu đồng ý, sau đó đi vào trong trung tâm thành phố trước.

Một tòa nhà hình tròn đứng sừng sững trong thành phố, phía trên có một tấm biển viết năm chữ Hiệp hội Ngự Thú Sư.

- Khí phái như vậy sao?

Trần Thư thu hồi Tiểu Hoàng lại, nhìn hiệp hội Ngự Thú Sư trước mặt, hắn cảm thán mà nói.

- Thế này ít nhất cũng phải lớn hơn hiệp hội ở thành phố Nam Giang gấp mấy chục lần luôn đó!

A Lương mở miệng nói.

- Trên thực tế, hiệp hội này còn lớn hơn hiệp hội ở kinh đô nữa kìa!

- Có cần phải thế không?

Vương Tuyệt ngẩng đầu nhìn tòa nhà hoành tráng trước mặt.

- Đây phải tốn bao nhiêu kaf tiền cho đủ?

- Đương nhiên là cần thiết rồi!

A Lương nghiêm túc giải thích.

- Bên ngoài mỗi một Dị Không Gian đều có một trấn nhỏ như một điểm tiếp tế, mà tỉnh Long Giang không tồn tại trấn nhỏ như vậy, bởi vì các thành phố cũng tương đương với các trấn nhỏ của Dị Không Gian!

- Điều này khiến cho hiệp hội Ngự Thú Sư của bọn họ cực kỳ bận rộn, thế nên tất nhiên quy mô cũng lớn hơn một chút.

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, xem như đã biết chuyện.

Năm người cùng nhau bước vào hiệp hội Ngự Thú Sư, tìm được nhân viên đại sảnh ở lầu hai.

Nhờ vào băng tay Ngự Long Vệ, Trần Thư lấy được tình báo chi tiết mới nhất.

Chương 1294: Đến thành phố Long Vân (2)

– Bên trong thành phố Long Vân có một lãnh chúa Hoàng Kim Nhất Tinh, hơn cả trăm con Bạch Ngân Hung Thú biến dị… Năm người tập trung chú ý vào nghiên cứu tình báo vừa lấy được. Theo ghi chép thì thời điểm bạo loạn ban đầu có xuất hiện một con Hoàng Kim Lãnh Chúa, nhưng đã bị Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp đánh lùi.

Mà số lượng hung thú còn lại vẫn còn rất nhiều, thậm chí cũng có không ít con đều là biến dị.

Xâm lấn Lam Tinh, đương nhiên đám hung thú muốn dẫn theo tiểu đệ tinh nhuệ nhất của mình, nếu không thì mang theo một đám yếu què không phải đưa đầu cho người ta chém sao?

Ngay khi bọn họ đang nghiên cứu thì một người đàn ông mặc âu phục đi đến hỏi thăm.

- Ngươi là tội phạm Trần Thư?

- Hả?

Trần Thư chuyển mắt nhìn về phía nam tử, chẳng lẽ đây là fan hâm mộ của hắn sao?

- Xin lỗi, hôm nay ta không mang bút, lần sau ta sẽ ký tên cho ngươi!

- …

Người đàn ông giật giật khóe miệng, hắn ta nói tiếp.

- Cái này… ngươi hiểu lầm rồi…

- Ngươi không phải là fan hâm mộ của ta à?

Trần Thư quay đầu hỏi.

- Có chuyện gì không?

Nam tử kia hắng giọng, trong mắt có một chút tự tin, nói.

- Ta xin tự giới thiệu một chút, ta là đoàn trưởng của Hỏa Diễm Ngự Thú Đoàn!

- À…

Năm người gật đầu, nhưng chỉ là qua loa lấy lệ mà thôi.

Thấy vậy, nam tử hơi khựng lại, thoáng chốc là hắn ta đã nhận ra năm người này chưa nghe đến Ngự Thú Đoàn của hắn ta bao giờ.

- Là như vầy, bây giờ hung thú mạnh nhất thành phố Long Vân chính là con Hoàng Kim Lãnh Chúa kia.

Hắn ta hưng phấn nói tiếp.

- Nếu như có thể săn giết nó, chẳng những chúng ta được nhận thưởng của chính phủ mà toàn bộ thi thể của con hung thú này cũng đều thuộc về chúng ta cả đấy!

- Làm sao?

Trần Thư mỉm cười, hắn mơ hồ đã hiểu được mục đích của đối phương.

- Chúng ta đã tụ tập đủ tám Ngự Thú Sư Bạch Ngân Tam Tinh rồi, hơn nữa để Ngự Thú Sư Hoàng Kim Nhất Tinh dẫn đầu, chúng ta chung nhau săn giết đầu Lãnh Chúa kia!

Nam tử hưng phấn nói.

- Không biết ngươi có nguyện ý gia nhập với bọn ta hay không?

Theo lý mà nói, sức chiến đấu của Ngự Thú Sư dân gian tương đương với hung thú cùng cấp bình thường.

Nhưng sức chiến đấu bình quân của Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp thì lại mạnh hơn Biến Dị Hung Thú cùng cấp, chỉ là

không bằng Hung Thú Lãnh Chúa mà thôi.

Cũng bởi vì thế, để có thể trở thành Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp đều không phải là người tầm thường, đương nhiên sức chiến đấu bình quân cũng sẽ mạnh hơn hung thú phổ thông cùng cấp rất nhiều lần.

Một Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp dẫn đầu, cộng thêm tám Bạch Ngân Tam Tinh đi săn một con Hoàng Kim Lãnh Chúa là có khả năng thắng, nhưng nhất định phải bảo đảm không xuất hiện biến cố gì.

Trần Thư đang định trả lời thì trước mắt hắn bỗng xuất hiện mục chọn mới.

[Phương án một: Đồng ý yêu cầu của nam tử, cùng nhau đi săn Lãnh Chúa! Phần thưởng nhiệm vụ: Trung lượng Ngự Thú Lực]

[Phương án hai: Từ chối thẳng thừng, lựa chọn không trêu chọc vào Lãnh Chúa, an toàn là nhất! Phần thưởng nhiệm vụ: Kỹ năng ngẫu nhiên của Nguyên Tố Thú +1]

[Phương án ba: Từ chối, đồng thời tự mình dẫn đội đi trước một bước chém chết Lãnh Chúa! Phần thưởng nhiệm vụ: Phản Chấn Chi Lực + 1, Bạo Lực Tọa Sát + 1]

Trần Thư lộ vẻ suy tư, hắn trầm mặc trong chốc lát rồi hứng thú hỏi.

- Ồ? Vậy chiến lợi phẩm chia như thế nào?

Nam tử vui mừng, cho là Trần Thư đã động lòng, hắn ta liền vội vàng trả lời.

- Ngự Thú Sư dẫn đầu cầm một nửa, còn dư lại chín người chúng ta chia nhau!

- Ít thế thôi à?

Trần Thư nhướn mày, trong mắt có chút không hài lòng.

Vị nam tử cũng không bất ngờ cho lắm, những thiên tài thế này đương nhiên là càng yêu cầu được chia nhiều tư nguyên hơn bình thường.

Hắn ta đang định mặc cả một phen, kết quả lại bị nghẹn ở họng không nói ra được.

- Ta lại chỉ có thể cầm một nửa, thôi được rồi.

- ?

Vị nam tử mặt đầy dấu chấm hỏi, nhất thời không thể phản ứng kịp với lời nói của Trần Thư.

Hồi lâu sau, hắn ta cười khan mà nói tiếp.

- Đại ca, người dẫn đầu là Hoàng Kim Ngự Thú Sư kia…

Thì ra là ngươi đang coi mình thành thủ lĩnh đấy à?

Trần Thư hỏi lại.

- Có ý gì? Một nửa kia còn không phải là của ta sao?

Tên nam tử cạn lời, chỉ cho Trần Thư một cái ánh mắt, tự ngươi lĩnh ngộ đi.

- Được rồi, vậy mời ngươi quay về đi.

Trần Thư lắc đầu nói.

- Đúng rồi, tại sao lại là chín người chia nhau? Không phải là mười ba người sao?

- Ách… Chúng ta chỉ mời ngươi thôi, bạn của ngươi chẳng qua chỉ là Bạch Ngân Nhất Tinh, thật sự là…

Tên nam cười cười, mặc dù không nói thêm nhưng mọi người đều hiểu ý đằng sau lời này.

Mặc dù sức chiến đấu của tổ ba người A Lương cũng cực kỳ kinh người, nhưng chẳng qua chỉ vừa mới trở thành Bạch Ngân Cấp, dù có mạnh mẽ đi nữa cũng không thể rung chuyển được Hoàng Kim Lãnh Chúa.

- Nếu như ngươi có hứng thú, ngươi có thể liên hệ với ta bât cứ lúc nào!

Người đàn ông mở miệng nói.

- Ta cam kết vẫn giữ lời, ngươi có thể lấy phần nhỉnh hơn Bạch Ngân Cấp của chúng ta!

Dứt lời, hắn ta liền để lại một tấm danh thiếp rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chương 1295: May mà ta chỉ là Hắc Thiết Tam Tinh…

– Lão Vương, Tiểu Tinh Tinh, chúng ta thế mà lại bị người ta khinh thường rồi hả? Hai mắt A Lương lộ vẻ không thể tin nổi. Bọn họ chính là bốn thiên tài mạnh nhất cuộc so tài toàn cầu, giờ vậy mà lại bị Ngự Thú Đoàn dân gian khinh thường…

- Trước mắt thì hình như là vậy đó…

Vương Tuyệt gật đầu đồng ý, trong mắt cũng có vẻ không biết làm sao.

Tạ Tố Nam thì lại hưng phấn cười nói.

- Cũng may ta chẳng qua chỉ là Hắc Thiết Tam Tinh, ta không bị khinh bỉ…

- ?

Đám người Trần Thư đồng loạt đưa mắt nhìn lại. Ngươi cũng thật biết an ủi mình đấy nhỉ…

- Trần Bì, ngươi không động tâm thật à? Đây chính là Hoàng Kim Lãnh Chúa đó!

A Lương nhíu mày, nói.

- Nếu có thể thành công, ít nhất cũng lấy được năm trăm triệu!

- Thôi dẹp đi!

Trần Thư lắc đầu nói.

- Chia ra mỗi người cũng chỉ có mấy chục triệu thôi.

Hiển nhiên, đối phương chỉ xem Trần Thư như là học sinh phổ thông, hoàn toàn không biết năng lực của hắn đã tiến hóa.

…

Nửa giờ sau, năm người rời khỏi hiệp hội Ngự Thú Sư.

Vương Tuyệt mở miệng hỏi.

- Trần Bì, tính sao bây giờ?

- Trực tiếp tìm Hoàng Kim Lãnh Chúa thôi!

Trần Thư cười khẽ, trong mắt có vẻ tự tin.

- ?

Bốn người đều ngẩn ra, sau đó hỏi lại.

- Đây là ác ý tặng đầu người đấy hả?

Bọn họ đều là Ngự Thú Sư Bạc Ngân Cấp, cho dù thiên phú có kinh người thì cũng không đủ năng lực đối đầu trực tiếp với Hoàng Kim Lãnh Chúa, đẳng cấp hai bên thật sự chênh lệch quá lớn.

Hơn nữa, thân là một Lãnh Chúa, bên người cũng mang theo ít nhất hơn cả trăm tiểu đệ.

- Không cần lo lắng.

Trần Thư cười cười, đồng thời cũng triệu hoán Golden Slime ra du đãng trên bầu trời thành phố Long Vân.

- Chúng ta đến là để giải quyết sự kiện hung thú, đương nhiên bắt giặc phải bắt vua trước rồi.

- Ngươi có thể đánh Lãnh Chúa à?

Đám người A Lương đều có chút quái dị mà nhìn Trần Thư, thật sự là bọn họ không dám tin tưởng.

- Ta tự có cách riêng của ta!

Trần Thư cười toét miệng, nói.

- Lão Tạ, ngươi có thể tra được vị trí của hung thú chứ?

- Có thể, nhưng ta cần một chút thời gian.

Tạ Tố Nam gật đầu, trong mắt có vẻ tự tin.

Trên thực tế, tìm được vị trí lãnh chúa không hề khó khăn chút nào, trừ phi hung thú đó có kỹ năng ẩn núp cao siêu.

Bây giờ vấn đề khó khăn duy nhất chính là phải làm thế nào để có thể giải quyết được bọn chúng…

- Được ! Vậy thì làm thôi!

Golden Slime trực tiếp thả ra Trùng Phong, chạy thẳng ra bên ngoài thành phố.

- Được rồi, các ngươi cũng không cần lo lắng đâu!

Trần Thư mở miệng nói.

- Mới vừa rồi trong tình báo cũng nói hết rồi, Biến Dị Hung Thú nằm rải rác ở nhiều nơi khác nhau, điều này cũng có nghĩa là bên cạnh Lãnh Chúa chưa chắc đã có tiểu đệ.

- Nếu như may mắn, chúng ta chỉ cần đối mặt với một con Lãnh Chúa thôi là được.

- Vậy cũng đã là quá sức rồi, Lôi Viên và Tuyết Đoàn của ta đều không thể phá phòng được.

A Lương vẫn không yên tâm lắm, nhưng nghĩ đến có Biến Dị Lôi Điểu, hắn ta cũng không còn lo lắng về vấn đề an toàn nữa.

- Ta có cái này!

Trần Thư khẽ mỉm cười, lấy ra một lọ dược tề duy nhất từ trong người ra, đó chính là Ngụy Trang Dược Tề!

Tác dụng của Ngụy Trang Dược Tề cực kỳ đơn giản mà thô bạo, chỉ cần Khế Ước Linh nuốt vào, các sinh vật khác đều sẽ coi nó thành người của mình.

Hắn đã từng dùng Ngụy Trang Dược Tề để trộm chân bảo của Hắc Thụ Vương ở Hoạt Mộc Đầm Lầy, còn có thể đánh thiên tài toàn khóa, hiệu quả cũng tương đối tốt.

- Dược tề này…

A Lương hơi ngẩn ra. Mặc dù hắn ta không rõ là dược tề gì, nhưng trong lòng lại lập tức có lòng tin hơn hẳn.

Mọi người đều biết, dược tề của tội phạm còn biến thái hơn cả bản thân tội phạm!

- Bây giờ thì yên tâm rồi chứ.

Trần Thư cười khẽ rồi nói tiếp.

- Chúng ta cố gắng giải quyết Hoàng Kim Lãnh Chúa, kết thúc sự kiện hung thú này sớm một chút. Ta đã lên năm thứ tư đại

học rồi, ta còn phải đi tìm việc làm nữa.

Không bao lâu sau, đoàn người rời khỏi lồng bảo hộ của thành phố, cũng đồng nghĩa với việc nơi này đã có thể xuất hiện hung thú bất cứ lúc nào.

Tạ Tố Nam lập tức để Trùng Điệp canh gác, dò xét Sinh Mạng Thể ở xung quanh.

A Lương mở máy vi tính trí năng ra, nhập tin tức của hung thú rải rác ở xung quanh vào đó, hắn ta nói.

- Tìm kiếm ngược theo chiều kim đồng hồ từ hướng Nam đến hướng Bắc thì xác suất gặp được Hoàng Kim Lãnh Chúa là lớn nhất.

- Được!

Trần Thư gật đầu, mở miệng nói tiếp.

- Chúng ta vào trong miệng Tiểu Hoàng trước đã, như vậy sẽ an toàn hơn chút.

Dứt lời, A Lương liền nhảy xuống đầu tiên. Từ trên trán Tiểu Hoàng trượt xuống, thành công đi vào trong miệng nó.

Vương Tuyệt và Tạ Tố Nam cũng theo sát phía sau.

- Tiểu Tinh, nhảy thôi.

Trần Thư nhìn Từ Tinh Tinh mà nói.

- Còn ngẩn ra ở đấy làm gì nữa?

- À… Ừm, ừ!

Từ Tinh Tinh gật đầu, rồi cùng Trần Thư đi vào trong miệng của Tiểu Hoàng.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng mở ra Cường Lực Hộ Thuẫn, trong nháy mắt đã biến thành một tòa pháo đài chiến đấu di động, bắt đầu bay về hướng đã được chỉ định.

- Tiểu Tinh, mới vừa rồi ngươi đang nghĩ cái gì đấy?

Chương 1296: Nhét kỹ năng vào trong dạ dày

Trần Thư quay đầu tò mò nhìn Từ Tinh Tinh. - Ta đang suy nghĩ, tại sao hung thú phải đồng thời xuất hiện bạo động, như thể bọn chúng đã sớm thương lượng xong vậy.

Từ Tinh Tinh trầm ngâm nói tiếp.

- Trước kia xuất hiện bạo động đều là từng Dị Không Gian xuất hiện riêng lẻ, khác hẳn với lần bạo động này.

- Hả?

Vương Tuyệt hơi ngẩn ra, sau đó mở miệng nói.

- Có thể là các hung thú có liên lạc với nhau chăng?

- Nhưng bọn chúng ở các Dị Không Gian khác nhau, giữa các Dị Không Gian có sương mù ngăn cách, làm sao liên lạc qua lại được?

Từ Tinh Tinh khó hiểu hỏi lại.

- Ngươi đừng nói với ta là hung thú biết gọi điện thoại hay call video…

- Có hai khả năng.

Trần Thư ngồi xuống, chậm rãi nói.

- Một loại là do nhân loại thay thế chuyển lời, ví dụ như là Thánh Ngự Hội!

- Ừm, khả năng này rất có thể xảy ra.

Vương Tuyệt gật đầu đồng ý.

- Hung thú không thể ra khỏi Dị Không Gian, nhưng nhân loại có thể tùy ý ra vào, chỉ cần mua vé vào cửa là được rồi.

- Thậm chí còn có một khả năng khác…

Trần Thư nghiêm túc nói.

- Là bọn chúng có thể mượn Không Gian Cấm Vụ để liên lạc với nhau!

- Không thể nào!

Vừa mới dứt lời, đám người A Lương trực tiếp bác bỏ.

- Cấm Vụ là cấm địa của tất cả sinh vật, hung thú có đẳng cấp như thế nào mới có thể xuyên qua được chứ?

Tạ Tố Nam lắc đầu nói.

- Nếu quả thật có thể xuyên qua, sinh vật Long Uyên hoàn toàn có thể đi đến các Dị Không Gian còn lại rồi mới tiến vào xâm lấn Lam Tinh, như vậy tất nhiên là có thể đánh nhân loại không kịp trở tay.

Căn cứ theo phương thức có khả năng nhất bây giờ là vô số Dị Không Gian có thể đều tồn tại trên cùng một đại lục, chỉ là đang bị cấm vụ ngăn cách nhau mà thôi.

Nếu như tác dụng của Không Gian Cấm Vụ thật sự biến mất, vậy các Dị Không Gian khác sẽ dung hợp lại làm một.

Đến khi đó, chỉ sợ thực sự là sẽ bộc phát đại nguy cơ.

- Chưa chắc đã là xuyên qua.

Trần Thư lắc đầu nói.

- Có thể chỉ là truyền được tin tức qua thôi.

Trong mắt hắn có chút suy tư, nghĩ tới Thanh Sắc Cự Trảo bên trong cấm vụ.

Ban đầu, Hỏa Long Vương đi nhầm vào cấm vụ, cuối cùng bị sinh linh trong đó đánh cho một trận, thậm chí thiếu chút nữa chết mất, điều này cũng có nghĩa là cấm vụ cũng không thân thiện gì với hung thú cho lắm.

- Thật ra thì chuyện này cũng không quan trọng lắm.

A Lương lắc đầu, mở miệng nói tiếp.

- Mấu chốt nhất là hung thú ở các Dị Không Gian khác nhau đã bắt đầu đoàn kết lại với nhau rồi!

- Hả?

Mọi người hơi ngẩn ra, nhưng lập tức liền hiểu được nguy cơ nằm ở đâu.

- Đúng là có chút không ổn lắm.

Trần Thư ngưng trọng nói.

- Ta đã từng đi đến Hoạt Mộc Đầm Lầy, chính mắt nhìn thấy Hoạt Mộc Đầm Lầy và Liệt Dương Sơn Khâu dung hợp với nhau! Ban đầu hai Quân Vương chém giết lẫn nhau, hơn nữa còn không phân sống chết quyết không bỏ qua, có nghĩa là hung thú ở các Dị Không Gian khác cũng không hợp gì nhau.

- Đúng vậy.

Từ Tinh Tinh gật đầu đồng ý.

- Nhưng bây giờ lại xuất hiện hiện tượng liên thủ! Hơn nữa còn là các Dị Không Gian trên toàn quốc liên thủ với nhau!

- Sợ cái gì chứ? Chỉ cần Không Gian Cấm Vụ còn tồn tại ngày nào thì hung thú vẫn chưa là uy hiếp ngày đó.

Tạ Tố Nam lại lắc đầu nói.

- Dù có liên lạc hay không thì cũng không có ảnh hưởng gì.

- Lão Tạ, không phải như vậy đâu.

Từ Tinh Tinh mở miệng nói.

- Lần này là lần đầu hung thú liên thủ với nhau, thật ra thì chỉ là một lần tiến công để thăm dò thôi!

- Thăm dò?

Tạ Tố Nam ngẩn ra, hắn hỏi lại.

- Cũng đánh tới Lam Tinh luôn rồi mà vẫn chỉ là thăm dò thôi sao?

- Tiểu Tinh nói cũng không sai.

A Lương cũng gật đầu, sau đó mặt đầy ngưng trọng nói tiếp.

- Mặc dù lần này là hung thú bạo động, nhưng theo ta được biết thì Quân Vương cũng không hề ra tay, chẳng qua chỉ thả ra khí tức để chấn nhiếp nhân loại thôi.

- Ngươi nghĩ thử xem, nếu như toàn bộ Quân Vương đều dẫn theo hung thú trong Dị Không Gian của mình rồi xuất toàn lực

đánh vào các cứ điểm của Trấn Linh Quân, vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Nghe thấy vậy, Tạ Tố Nam lập tức biến sắc.

- Nói như vậy… Chúng ta có muốn ngăn cũng không ngăn cản nổi sao?

Mặc dù nhân loại có thể canh phòng ở Lam Tinh cũng là để một khi Dị Không Gian xuất hiện bạo động, bọn họ có thể tùy thời điều động lực lượng tiếp viện.

Nhưng nếu như toàn bộ Dị Không Gian bạo động cùng một lúc thì sẽ không còn tồn tại ưu thế để tiếp viện nữa…

- Cũng chưa chắc sẽ thất thủ.

Trần Thư lắc đầu nói.

- Chúng ta có thể sinh tồn gần ngàn năm ở đây, đương nhiên là có thủ đoạn riêng, chỉ là chúng ta cũng không thể khinh thường nguy cơ lần này.

- Nghe các ngươi nói như thế, ta cũng bắt đầu cảm thấy sợ rồi đấy…

Tạ Tố Nam giật giật khóe miệng mà nói.

- Ta muốn chạy quá, làm thế nào bây giờ?

- …

A Lương đầu đầy hắc tuyến, nói.

- Chạy cái rắm, hơn nữa, đến lúc đó chính là toàn cầu thất thủ, có thể chạy đến chỗ nào được?

- Ngươi nói cũng có đạo lý.

Chương 1297: Nhét kỹ năng vào trong dạ dày (2)

Tạ Tố Nam gật đầu đồng ý. Đúng là đến cả chỗ trốn cũng không có thật. - Được rồi, các ngươi cũng đừng quá lo lắng.

Trần Thư cười nói.

- Chúng ta chỉ là một đám Bạch Ngân Cấp mà thôi, trời sập còn có các đại lão lo cơ mà, sợ cái gì?

Mọi người rối rít gật đầu, vẻ mặt cũng nhẹ nhõm hơn. Cho dù có xuất hiện đại nguy cơ thì dựa vào lực lượng của bọn họ cũng chẳng làm được gì.

- Sẽ có nguy cơ sao? Vậy ta làm sao còn có thể yên ổn phát triển được?

Trần Thư có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã cảm thấy cực kỳ nguy cấp.

Là một người có hack trong người, hắn thề không thể dễ dàng "go die" như vậy được!

…

Nửa giờ sau, tại một đồng cỏ hoang vu.

Ùng ục!

Giữa không trung, Slime há to miệng, nhả ra đủ loại kỹ năng.

Mà ở phía dưới, một con Hắc Sắc Tê Ngưu chỉ có thể yên lặng thừa nhận đủ loại công kích này.

Mỗi khi nó muốn truy kích, Tiểu Hoàng sẽ trực tiếp kéo giãn khoảng cách, sử dụng kỹ xảo thả diều.

Không bao lâu sau, lại có một con hung thú Hoàng Kim Biến Dị chết ở nơi này!

Không Gian Điểu đảo tròng mắt, thu lại thi thể.

- Một con Biến Dị Hung Thú chết đi như vậy đấy à?

Đám người A Lương khó tin mà nhìn cảnh tượng trước mắt. Đây chính là hung thú Hoàng Kim Cấp, chỉ kém bọn họ hai đẳng cấp nhỏ, một đẳng cấp lớn!

- Ngạc nhiên lắm à!

Trần Thư bĩu môi. Khi ở thành phố Nam Thương, hắn còn từng làm thịt Hoàng Kim Biến Dị rồi đấy.

Lực công kích của Husky quá biến thái, giết Biến Dị Hung Thú là chuyện quá bình thường.

- Òm ọp!

Slime lại cất cánh bay lên, mà tiểu hoán hùng trên người Vương Tuyệt lại hơi chớp mắt, một đạo kết giới trong suốt bao phủ Slime, ẩn giấu khí tức của nó.

Đoàn người tiếp tục tìm kiếm tung tích của Lãnh Chúa.

Dĩ nhiên, nếu như gặp phải hung thú Hoàng Kim Biến Dị lạc đàn, bọn họ vẫn sẽ dừng lại để kiếm chút ít.

Đám người Trần Thư vốn tưởng rằng còn tốn một đoạn thời gian nữa mới có thể tìm kiếm được, nhưng ngay khi bọn họ rời khỏi nơi này năm phút, trên thân Trùng Điệp bỗng lóe lên lục quang, hiển nhiên là nó đã thăm dò được dấu hiệu của sinh linh.

- Tới! Tới rồi! Con lớn sắp tới rồi!

Tạ Tố Nam chấn động thân thể, liên tục nhận được tin tức từ Trùng Điệp.

- Vị trí ba ngàn thước phía bên trái! Xuất hiện khí tức Lãnh Chúa!

- Đến thật rồi à?

Đoàn người đồng loạt chấn động, ai nấy đều lập tức lên tinh thần. Không nghĩ tới nhanh như vậy là đã có thể gặp được.

- Trần Bì, làm thế nào bây giờ?

Đám người A Lương đều nhìn về phía Trần Thư, chỉ có hắn mới có bản lãnh giết Hoàng Kim Lãnh Chúa thôi.

- Đừng có gấp gáp!

Trần Thư vừa suy từ vừa móc ra Ngụy Trang Dược Tề từ trong túi đeo lưng.

- Tiểu Tinh, ta mượn Biến Dị Lôi Điểu của ngươi đi quan sát một chút trước đã! Các ngươi chờ tin tức của ta!

Dáng người của Slime quá khổng lồ, chỉ cần hung thú có mắt thì đều có thể phát hiện ra nó.

Từ Linh Tinh gật đầu, triệu hoán ra Biến Dị Lôi Điểu.

- Nếu như gặp phải nguy hiểm thì báo cho ta!

Trần Thư mở miệng nói, đồng thời mang Husky leo lên lưng Biến Dị Lôi Điểu, chạy thẳng đến vị trí của Lãnh Chúa.

- Tiểu Lôi, lên cao một chút!

Hắn vỗ đầu Lôi Điểu, lo rằng sẽ bị Lãnh Chúa tập kích.

Lôi Điểu lập tức hiểu ý, nhanh chóng bay lên cao, lẩn vào trong tầng mây, che giấu chính mình.

Nó còn có kết giới của tiểu hoán hùng bao phủ, khả năng cao là Lãnh Chúa sẽ không phát hiện được nó.

- Hạ xuống thấp một chút!

Trần Thư móc một ống dòm đặc chế ra, nhòm xuống phía dưới.

Chỉ thấy có một đỉnh núi nhỏ, bên trên mọc đầy cỏ dại, hiển nhiên là chỗ này hiếm có người đặt chân đến.

Tỉnh Long Giang không phải chỗ ở cho người bình thường, đương nhiên bên ngoài thành phố đều là cỏ dại mọc um tùm, yên lặng tĩnh mịch.

- Ồ? Tìm được rồi!

Trần Thư hơi đảo mắt, sau đó đột nhiên trở nên khiếp sợ.

Chỉ thấy phía trên đỉnh núi, một con hung thú cao hơn hai mươi thước đang bò lổm ngổm. Thân thể nó tựa như một con sư tử có ba đầu, hơn nữa mỗi một đầu lại phun ra một loại kỹ năng nguyên tố khác nhau, theo thứ tự là Hỏa, Lôi và Phong!

Mà bên cạnh sư tử là hai con Hoàng Kim Biến Dị Hung Thú canh phòng, cảnh giác quan sát tình huống chung quanh.

- Lãnh Chúa Hoàng Kim Nhất Tinh sao?

Trần Thư tự lẩm bẩm, đồng thời sờ sờ Husky ở bên cạnh.

- Grao!

Husky lập tức hiểu ý, thả đủ loại kỹ năng ra ngoài.

Mục đích chỉ là để gia tăng công kích của Trì Tục Mãnh Công.

Không bao lâu sau, Trì Tục Mãnh Công của Husky cũng tăng lên đến hạn mức cao nhất, thậm chí sức chiến đấu còn có thể so được với Hoàng Kim Nhị Tinh nữa.

Trần Thư để Husky uống một hớp Ngụy Trang Dược Tề, trong nháy mắt đã trở thành con cưng của vạn vật.

- Đi xuống đi, cho nó một bài học!

Husky vô cùng hưng phấn, trong mắt lộ rõ vẻ nhao nhao muốn thử.

Cuối cùng nó cũng có thể nhét kỹ năng vào trong dạ dày của địch nhân rồi…

- Gâu gâu gâu!

Husky ngửa mặt lên trời hú lên, thậm chí đến cả ánh mắt cũng trở nên cao ngạo ngang tàng.

Rầm!

Trần Thư giật giật khóe miệng, trực tiếp đạp một chân.

- Ngươi nghĩ mình là lang vương đấy hả? Chậm thêm chút nữa, hiệu quả của Trì Tục Mãnh Công cũng biến mất bây giờ.

Chương 1298: Vi phạm quy tắc Ngụy Trang Dược Tề

– Gâu gâu! Husky rơi thẳng tắp từ mấy ngàn thước xuống dưới mặt đất.

Bằng vào cường độ thân thể của nó, tất nhiên là sẽ bị thương, nhưng cũng không thấy nó hốt hoảng gì lắm.

Ngay khi Husky sắp rơi xuống đất, nó thả ra một kỹ năng nhỏ xuống dưới mặt đất.

Chẳng những có thể chồng chất hiệu quả Trì Tục Mãnh Công, hơn nữa còn phóng ra Cẩu Ảnh Mê Tung.

Thân thể nó thuấn di đến mặt đất, phản lực khi hạ xuống đều bị triệt tiêu hết.

- Grao!

Thần thú Sư Tử Ba Đầu đang ngập tràn khí thế cường đại cũng hơi ngẩn ra, sau đó nhìn qua với vẻ tràn đầy đề phòng.

Nó vốn còn tưởng rằng là địch nhân tập kích, nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy Husky, thoáng chốc nó đã ngơ ngác cả người

- Grao!

Trong lòng nó hơi chấn động. Con cháu của nó đã chạy tới Lam Tinh rồi sao?

Dưới hiệu quả của Ngụy Trang Dược Tề, Sư Tử Ba Đầu đương nhiên coi Husky thành con cháu cùng huyết mạch với mình.

Mặc dù ngoại hình của Husky và sư tử chẳng có gì giống nhau cả, thậm chí có thể nói là không thể nào liên hệ với nhau được, thế nhưng Hệ Thống Dược Tề chính là đi ngược với quy tắc như vậy đấy!

Lúc này, hai con hung thú Biến Dị Lang đứng bên cạnh Lãnh Chúa đồng loạt chấn kinh, hai mắt nhìn Husky cũng trở nên thân thiết hơn.

Nhưng điều khiến cho bọn chúng có chút khó hiểu là vì sao lão đại của mình lại đối tốt với con cháu của bọn chúng như vậy…

Một loại cảm giác quái dị xuất hiện ở trong lòng, thậm chí khiến bọn chúng mơ hồ có cảm giác phiền não. Nhưng dưới uy áp của Lãnh Chúa, bọn chúng chỉ có thể mở to mắt mà không dám đến gần.

- Gâu gâu!

Nhưng Husky cũng không để ý đến hai con Biến Dị Hung Thú, bọn chúng còn không nằm trong tầm mắt của nó nữa là.

Husky hơi đảo mắt, lập tức thả ra kỹ năng Phân Thân.

Ba con Husky nhìn chằm chằm vào Hoàng Kim Lãnh Chúa, trong mắt tràn đầy trí tuệ, miệng nở một nụ cười đầy tà khí.

Ngay sau đó, ba con Husky đột nhiên xuất hiện rồi đi về phía đỉnh đầu của sư tử.

- Grao!

Sư Tử Ba Đầu gầm nhẹ, nhưng lại không có vẻ gì là tức giận cả. Nó chỉ nghĩ là con cháu của mình đang nghịch ngợm mà thôi.

- Gâu!

Ba con Husky lạ thả ra một kỹ năng nhỏ xuống mặt đất, gia tăng thêm buff từ Trì Tục Mãnh Công.

Ngay sau đó, Husky dễ dàng chui vào trong miệng của Sư Tử Ba Đầu.

Hai phân thân còn lại cũng chui vào hai cái đầu còn lại của sư tử.

Có Cẩu Ảnh Mê Tung, nó không cần phải lo lắng về an toàn của mình nữa, nó cũng có thể rút lui bất cứ lúc nào.

Cho dù có bị bại lộ thì nó cũng có thể kéo dài được đến lúc Trần Thư chạy đến tiếp viện.

- Grao!

Lúc này, Sư Tử Ba Đầu vẫn khá là lười biếng, nó vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

- Gâu!

Husky đứng trong miệng Sư Thú, khắp xung quanh đều là nước bọt tanh hôi, nó không nhịn nổi mà nôn khan vài phát.

Ngươi có thể thích sạch sẽ giống Slime một chút được không!

Husky chửi thầm trong lòng, nhưng bước chân cũng không vì vậy mà chậm lại, nó đi thẳng tới vị trí cổ họng của Sư Thú.

Nhìn cổ họng đen nhánh trước mặt, nó nhếch miệng mỉm cười, cặp mắt phát ra hồng quang.

Cùng lúc đó, hai phân thân còn lại cũng há to miệng, quả quyết lựa chọn kỹ năng có uy lực mạnh nhất: Tử Vong Hỏa Trụ!

Bây giờ uy lực của kỹ năng này đã đạt tới mức cao nhất rồi, đến Hoàng Kim Lãnh Chúa cũng không gánh nổi, huống chi là bên trong thân thể yếu ớt.

Thuộc tính Hỏa đáng sợ không ngừng tràn ngập, nhiệt độ tăng lên trong nháy mắt, dường như muốn hòa tan hết thảy mọi thứ.

- Grao!

Sư Tử Ba Đầu vốn đang ngái ngủ bỗng giật mình tỉnh lại, cảm giác cận kề cái chết khiến thân thể nó run rẩy.

Nó định phun ra, nhưng tất cả đã muộn!

Ầm ầm ầm…

Vẻ mặt ba con Husky có phần kích động, Tử Vong Hỏa Trụ từ trong miệng của ba con Husky trực tiếp đánh thẳng vào bên trong cơ thể của Sư Tử Ba Đầu.

- Gâu gâu gâu!

Trong giây lát, ba con Sư Thú thống khổ, quằn quại, thân thể giãy giụa không ngừng, vô số đốm lửa nhỏ nóng bỏng từ miệng chúng bắn tán loạn ra ngoài.

- Grao?

Hai con Hoàng Kim Biến Dị canh phòng ngơ ngác giương mắt nhìn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đây là đang lên cơn hả?

Điều càng làm cho bọn chúng kinh ngạc hơn nữa là trên người lão đại lại có mùi thịt nướng…

Một giây sau đó, hai tròng mắt của bọn chúng đều co rụt lại, thậm chí trong đó còn ẩn chứa một tia sợ hãi.

Chỉ thấy Hỏa Diễm Đầu Lô ở vị trí chính giữa của Lãnh Chúa gào thét lên một tiếng, trong thoáng chốc là đã phóng kỹ năng ra.

Nhưng mục tiêu đánh ra lại không phải những sinh vật khác, mà chính là ba cái đầu của chính nó.

Để bức ép Husky trong miệng mình ra, nó quả quyết đốt cả chính mình!

Thuộc tính Hỏa của Husky có thể nói là biến thái, nhưng bản thân Husky lại có kháng tính rất thấp với thuộc tính này, nó chỉ

có thể mượn uy năng còn lại của Cẩu Ảnh Mê Tung để chạy trốn qua lại trong miệng ba đầu sư thú.

- Gâu!

Ba chiếc đầu của Sư Thú bỏ dở kỹ năng của mình, ánh mắt giận dữ nhìn chằm chằm vào Husky ở trước mặt.

Mặc dù có Ngụy Trang Dược Tề gia trì vào, Sư Thú vẫn nghĩ Husky là con cháu của nó, thế nhưng khi đã đe dọa đến sinh mạng thì con cháu cũng không có ngoại lệ!

Chương 1299: Các ngươi nghĩ vô địch thế giới chỉ là cái danh ảo thôi sao?

– Grao! Mặt khác, hai con Hoàng Kim Lang Thú nhận được mệnh lệnh đều lộ vẻ không tình nguyện, bị ép tiến về phía trước.

Husky bị ba con hung thú vây lại, tình hình căng thẳng như có thể bắt đầu đại chiến bất cứ lúc nào!

- Gâu gâu!

Ngược lại, trông Husky lại rất bình tĩnh, không hề hốt hoảng chút nào.

Nó hếch hếch đầu lên, như thể đang nhắc nhở trên không trung chỗ ba con hung thú đang có cái gì đó.

Nhưng tiếc là đối phương lại không hề để ý tới lời cảnh báo của nó.

Một giây sau đó, ba con Husky ném ra ba viên hỏa cầu, thân thể lập tức biến mất tại chỗ rồi xuất hiện cách đó hơn trăm mét.

Ba con hung thú đang định đuổi theo, bỗng một bóng đen ập đến bao phủ quanh chúng. Sau đó, ba con hung thú trực tiếp bị ngồi đè lên.

Ầm!

Một vật thể khổng lồ lớn cả trăm mét rơi xuống, ngồi đè bẹp ba con húng thú cùng một lúc!

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng di di cái mông, liên tục nghiền ép ba con hung thú lên mặt đất.

- Grao!

Ba con hung thú giận dữ, hai mắt phát ra hồng quang, trong miệng phun ra đủ loại kỹ năng!

Vô Địch Áp Áp Áp chỉ có thể nhằm vào sinh vật cùng cấp, đương nhiên không thể phong ấn kỹ năng của Hoàng Kim Hung Thú.

Ngay khi kỹ năng vừa mới xuất hiện, Golden Slime đã biến mất không thấy đâu nữa, hoàn mỹ tránh khỏi đủ loại kỹ năng sắp đánh tới.

Phía xa xa, Slime trôi lơ lửng ở giữa không trung, dùng ánh mắt ngốc manh nhìn về phía ba con hung thú.

Ba con Husky thuận lợi tiến vào trong miệng của Tiểu Hoàng, chúng đồng thời lộ ra ba cái đầu chó rồi nhìn chằm chằm đám hung thú.

- Grao!

Ba con hung thú đều lộ vẻ không thể hiểu nổi, không hiểu vì sao con cháu của mình lại cấu kết với nhân loại đi hại mình.

Nhưng một giây sau, bọn chúng đều ngẩn ra, thay vào đó là giận dữ vô cùng.

Ngụy Trang Dược Tề trên người Husky tiêu tán, lập tức mất đi tác dụng.

- Grao!

Ba con hung thú giận dữ gầm thét.

Thế mà bọn chúng lại bị một con Husky IQ âm vô cực lừa gạt!

- Làm tốt lắm.

Trần Thư mỉm cười xoa đầu Husky.

Hoàng Kim Lãnh Chúa bị trọng thương, hai trong ba cái đầu đã nhắm mắt lại, hiển nhiên đã gần như tàn phế.

Chỉ còn cái đầu ở giữa là vẫn có kháng tính hỏa diễm cao nên còn giữ được sức chiến đấu.

Nhưng trạng thái của nó cũng đã khác xa trạng thái lúc đỉnh phong rồi.

- Gâu gâu!

Cặp mắt của ba con Husky cùng lóe lên điện quang màu xanh. Một giây sau đó, ba đạo Lôi Đình Oanh Kích đánh thẳng vào con Hoàng Kim Lãnh Chúa ở chính giữa.

Rầm rầm…

Lôi đình vang lên ầm ầm bỗng bắn ra, oanh kích về phía hai con Biến Dị Hung Thú ở bên cạnh.

- Grao!

Hai con hung thú đang xem náo nhiệt thấy vậy liền rùng mình, đồng thời thả ra một đạo kỹ năng phòng ngự rồi kéo giãn khoảng cách với Hoàng Kim Lãnh Chúa.

Vù vù!

Trong phút chốc, thân thể Tiểu Hoàng đột nhiên công kích tới. Lãnh Chúa vốn đang trong trạng thái lơ là nên đương nhiên không thể tránh nổi.

Ầm!

Slime đánh thẳng một đường tới, đâm trực diện làm Hoàng Kim Lãnh Chúa bay ra xa hơn ngàn mét.

Hai con Biến Dị Hung Thú thấy vậy, đang định giúp đỡ thì bỗng một đạo bão tuyết đột ngột đánh tới, băng tuyết bao trùm toàn bộ thân thể bọn chúng.

Mặc dù băng tuyết không tạo thành thương tích gì, thế nhưng lại trì hoãn tốc độ của bọn chúng.

Biến Dị Hung Thú quay đầu nhìn lại phía sau lưng mình, chỉ thấy bốn tên nhân loại mang theo Khế Ước Linh của mình nhích lại gần.

Đám người A Lương không đánh lại hung thú Hoàng Kim Biến Dị, nhưng bằng vào kỹ năng khống chế và độ phối hợp

ăn ý thì bọn họ vẫn có thể trì hoãn được một khoảng thời gian ngắn.

- Grao!

Quanh thân Lôi Viên lập lòe lôi quang, trong nháy mắt, một đạo lôi đình bị thả ra!

Trận chiến đấu giữa hai bên chính thức bắt đầu!

Mà ở một phía khác, Trần Thư thì đang liên tục hành hung Hoàng Kim Lãnh Chúa.

Trạng thái của nó đã quá kém rồi, chẳng những hai đầu lâu đã mất đi sức chiến đấu, dạ dày cũng bị thương nặng, dường như đang có một ngọn lửa bất diệt cháy hừng hực trong bụng nó.

Đoàng đoàng đoàng!

Thỏ Không Gian cũng móc ra Thiên Phú Vũ Khí, nhờ vào Không Gian Ấn Ký mà liên tục đập vào đầu Hoàng Kim Lãnh Chúa.

Nguyên tố công kích kết hợp với công kích vật lý liên tục tấn công lấy Sư Tử Ba Đầu.

Sinh mệnh lực của nó tụt dốc không phanh, cũng bị đánh cho lùng bùng cả đầu óc.

…

Cùng lúc đó, tại một con đường nhỏ trong thành phố Long Vân.

Mười vị Ngự Thú Sư Bạch Ngân Tam Tinh tụ tập lại một chỗ như thể đang đợi người nào đó.

- Lão Lưu, khi nào thì Vương Lăng mới tới vậy?

Một tên đàn ông râu ria xồm xoàm sốt ruột hỏi thăm.

- Ngươi giục cái gì?

Lưu Kim, đoàn trưởng của Hỏa Diễm Ngự Thú Đoàn nhíu mày đáp lại.

- Bây giờ Vương Lăng là người mạnh nhất thành phố Long Vân, công việc bận rộn, đương nhiên cần an bài mọi chuyện

trước rồi mới có thể đi ra ngoài được.

Bọn họ đang chuẩn bị đi đi săn Hoàng Kim Lãnh Chúa, mà Vương Lăng chính là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp đứng đầu Hỏa Diễm Ngự Thú Đoàn.

Nhưng vào đúng lúc này, một con Cự Mãng màu đỏ xuất hiện trên đường phố, trong chớp mắt đã bò tới trước mặt bọn họ.

Mà phía trên đầu của Cự Mãng có một nam tử trung niên cao lớn đang đứng đó.

- Các vị, đợi lâu rồi nhỉ!

Chương 1300: Các ngươi nghĩ vô địch thế giới chỉ là cái danh ảo thôi sao? (2)

Vương Lăng cười khẽ, tùy ý nói. - Ta xử lý chút chuyện, đến muộn một lúc.

- Vương Lăng khách sáo rồi.

Nam tử râu ria xồm xìa ban đầu vốn cũng có chút ý kiến, hiện giờ đã lập tức cười nói nịnh nọt.

- Năng lực càng mạnh, trách nhiệm càng nặng nề, đương nhiên không thể nào không có chuyện gì làm giống như chúng ta rồi.

- …

Tất cả mọi người đều giật giật khóe miệng, tên này đúng là lật mặt như lật sách.

- Có thể giải quyết được con Lãnh Chúa kia hay không đều phải dựa vào các vị rồi!

Vương Lăng cười hiền hòa, hắn ta chẳng qua chỉ là một Ngự Thú Sư Hoàng Kim Nhất Tinh thôi, có thể đánh thắng Biến Dị Cấp, nhưng cũng không phải là đối thủ của Lãnh Chúa.

Tất cả mọi người đều khách sáo khoát khoát tay, bày ra bộ dạng không dám nhận.

- Lần này nếu có thể đi săn thành công, phần của ta chia đều cho các vị là được!

Vương Lăng mỉm cười hào phóng, hắn ta nói tiếp.

- Vương giả Ngự Thú Đoàn không thiếu chút tiền này, chỉ cần có thể giải quyết được nguy cơ của thành phố Long Vân là tốt rồi.

Tất cả mọi người lập tức mừng rỡ, nếu Vương Lăng đã không lấy phần của mình, vậy thì lợi nhuận của mười người bọn họ sẽ được tăng lên gấp bội.

- Vương Lăng hào phóng! Vương Lăng thật hào phóng!

Mọi người hưng phấn tranh nhau nịnh bợ Vương Lăng, không nghĩ tới sẽ có Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp đồng ý đánh miễn phí như vậy.

- Được rồi! Lên đường thôi!

Vương Lăng lắc đầu rồi cưỡi Hồng Sắc Cự Mãng rời khỏi thành phố.

Bây giờ thành phố đã xuất hiện nguy hiểm, thân là Vương giả Ngự Thú Đoàn đứng đầu cả nước, đương nhiên việc nhân đức không nhường ai.

Bọn họ chẳng những cung cấp đủ loại vật liệu, hơn nữa các cường giả trong đoàn đều xuất động, đến cả tổng đoàn trưởng Vương Sách cũng đi đến viện trợ cho một khu vực nguy hiểm.

Một đám người rời khỏi thành phố Long Vân, đi đến tiêu diệt con Hoàng Kim Lãnh Chúa ở vùng ngoại ô kia.

Vương Lăng một người một xà đi trước, nếu như có đụng phải tiểu hung thú lạc đàn thì hắn ta sẽ tiện thể giết chết.

Một tên Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp mở miệng hỏi.

- Vương Lăng, khi nào thì nguy cơ hung thú lần này mới có thể kết thúc vậy?

- Còn cần một đoạn thời gian nữa.

Vương Lăng bình thản nói.

- Bây giờ chỉ có thể từ từ tiêu diệt hung thú thôi, để chiến lực của chúng ta dần dần được giải phóng ra ngoài.

- Vương Lăng, bây giờ tình hình Long Uyên như thế nào rồi?

Mọi người liên tục hỏi thăm Vương Lăng, muốn tìm hiểu thêm một vài tin tức nội bộ về nguy cơ hung thú lần này.

Nhưng Vương Lăng chỉ là một Hoàng Kim Cấp nhỏ nhoi, tin tức mà hắn ta biết cũng không nhiều lắm, hắn ta chỉ có thể tận lực giải đáp vấn đề của mọi người.

…

Chưa đến một giờ sau, đoàn người đã đi tới nơi ở của Lãnh Chúa.

Đoàn người đi thẳng một mạch đến đây, hiển nhiên bọn họ đã sớm xác định được mục tiêu ở đâu.

Nhưng khi bọn họ sắp đến gần mục tiêu thì Vương Lăng lại biến sắc mà nhìn về phía xa xa, nơi đó mơ hồ lóe lên đủ loại kỹ năng.

- Phía trước có đánh nhau?

- Hả?

Những người còn lại đều giật mình, trong mắt đầy vẻ kinh nghi.

Chẳng lẽ có người đang đánh nhau với Lãnh Chúa sao?

Chỉ trong phút chốc, một quả cầu khổng lồ màu vàng có đôi mắt ngốc nghếch trực tiếp bay thẳng lên trời.

Mọi người theo bản năng nhìn theo nó bay lên rồi rơi xuống, chỉ thấy quả cầu lớn khoảng mười mét đong đưa cái mông rồi ngồi xuống một cách bạo lực.

Ầm!

Mặt đất run nhè nhẹ, một con hung thú kêu rên thảm thiết, hiển nhiên nó đã phải chịu đựng quá nhiều…

- Không phải là hắn chứ…

Khi nhìn thấy quả cầu khổng lồ màu vàng, đoàn người đều ngây ra như phỗng, trong lòng bọn họ cũng đã mơ hồ ý thức được cái gì đó…

- Xong!

Trần Thư vỗ tay, trên mặt đất là thi thể tàn tạ của ba con hung thú.

Sau khi chiến đấu kịch liệt, đoàn người Trần Thư đã thành công tiêu diệt ba con hung thú này.

- Ta để cho ngươi chạy này! Lại còn dám lãng phí thời gian của tội phạm ca!

Trần Thư bực mình đạp một cước vào Sư Tử Ba Đầu.

Trận chiến đấu vừa mới bắt đầu thì con hàng này đã quả quyết lựa chọn rút lui, Trần Thư chỉ có thể truy kích đuổi theo, lãng phí mất một đoạn thời gian.

- Lão Vương, thu vào thôi.

Trần Thư đưa tài liệu tới, hắn nói tiếp.

- Tiếp theo, chúng ta phải chuẩn bị đi vào khu nguy hiểm cấp hai!

- Còn phải dựa vào bổn đại gia nữa!

Không Gian Điểu đảo đảo hai tròng mắt, thu hết Ngự Thú Chân Châu và Vật Liệu Hạch Tâm lại.

Nhưng đúng vào lúc này, dư quang Trần Thư vừa hay nhìn thấy phía xa xa có một đám người đang đứng đó nhìn bọn họ bằng ánh mắt quái dị.

- Có người tới hả?

Trần Thư khẽ giật mình, sau đó lại khôi phục vẻ bình thản.

Vèo vèo vèo…

Vương Lăng cưỡi một con Hồng Sắc Cự Mãng, nhanh chóng nhích lại gần, mười tên Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp theo sát phía sau.

- Là ngươi giết cả ba con này ư?

Vương Lăng không thể tin nổi mà nhìn về phía thi thể hung thú trên mặt đất, nhóm người này có thể giết chết Hoàng Kim Lãnh Chúa sao?

Trần Thư nhún nhún vai trả lời.

- Các ngươi nghĩ vô địch thế giới chỉ là cái danh ảo thôi sao?

- …

Vẻ mặt của Vương Lăng ngưng trọng, hắn ta nói:

- Vấn đề là đây chính là Hoàng Kim Lãnh Chúa đó!

Chương 1301: Hắn có thể lột hết quần lót của ngươi luôn đấy, có tin không?

Hắn ta xoa xoa đầu, vẫn có chút không thể chấp nhận được. Dựa theo phân tích của Vương Giả Ngự Thú Đoàn bọn họ thì sức mạnh của Trần Thư và Kiều Na nhỉnh hơn một chút so với Hoàng Kim Biến Dị Cấp.

Nhưng muốn giết chết Lãnh Chúa thì căn bản không có khả năng, việc này cần ít nhất hai hoặc ba Hoàng Kim Ngự Thú Sư mới có thể làm được.

- Mở ra phương thức mới!

Trần Thư lắc đầu rồi nói:

- Chúng ta còn có việc phải làm, đành cáo từ trước vậy!

Hắn vừa nói vừa đưa mắt nhìn A Lương và những người khác, sau đó cùng leo lên trên đầu của Slime.

Vương Lăng và những người khác đều chìm vào im lặng.

Ban đầu bọn họ tràn đầy tự tin mà xuất phát, nhưng kết quả là Lãnh Chúa Hung Thú lại bị người ta làm thịt trước một bước.

Hơn nữa còn là một nhóm người còn trẻ mới hai mươi tuổi đầu, có dám không hợp thói thường thêm một chút hay không?

- Đợi một chút!

Nhưng ngay chớp mắt khi Smile vừa mới nhảy ra, một người nam tử râu ria xồm xoàm với đôi mắt không thiện chí lắm mở miệng nói theo bản năng:

- Các ngươi có thể đi! Nhưng vật liệu thì phải để lại!

- …

Trong phút chốc, bầu không khí lập tức đông cứng lại, chỉ còn lại tiếng gió phả nhẹ bên tai.

Bọn người A Lương có hơi giật mình, sau đó lại nở một nụ cười. Có người muốn cướp đồ của tội phạm Nam Giang à? Nước đi gì thế này?

Người nam tử dường như cảm giác được có điều gì đó không ổn, trong lòng thoáng có chút hối hận, nhưng những gì hắn ta nói ra như nước đổ, muốn rút lại có chút khó khăn…

Hắn ta chỉ có thể kiên trì nói tiếp:

- Đây vốn dĩ là con mồi của bọn ta, bọn ta đã nhìn chằm chằm nó nhiều ngày rồi, các ngươi lại vô duyên vô cớ mà giết chết nó, có phải là nên cho một lời giải thích hay không hả?

- Giải thích?

Trần Thư nhìn xuống, khóe miệng không khỏi giật giật rồi hiện lên một nụ cười khó mà giải thích được.

- Không sai!

Người nam tử chấn kinh, chỉ cảm thấy một cảm giác bị áp bức không thể nào giải thích được ập tới.

Dường như ngay trước mặt hắn ta không phải là một học sinh thuộc Bạch Ngân Cấp, mà là một cường giả nổi tiếng khắp toàn cầu!

Trong ánh mắt của hắn ta hiện lên một chút sợ hãi, vội vàng kéo những người khác rồi nói:

- Chúng ta đã cẩn thận chuẩn bị lâu như vậy, Vương đoàn cùng các huynh đệ đều muốn một lời nói thuyết phục, có đúng không?

Hắn ta vừa nói vừa liếc nhìn qua khóe mắt, nhưng lại không thấy bất kỳ bóng dáng ai cả.

- Hả?

Vẻ mặt của người nam tử thoáng giật mình, quay đầu lại nhìn một cái, chỉ thấy những người còn lại đã đứng cách hắn ta ít nhất mười mét…

- ?

Hơi thở của người nam tử ngưng trệ lại, ngay lập tức hắn ta cảm thấy rằng bản thân chỉ có lẻ loi một mình.

Mẹ nó chứ, lúc các ngươi bước đi không có âm thanh à!

Hơn nữa thoáng một cái đã cách ta xa như vậy, mọi người không phải là đồng đội của nhau sao?

- Thực ra thì bọn ta cũng không muốn nghe giải thích gì lắm…

Lưu Kim của Hỏa Diễm Ngự Thú Đoàn cười cười, nói:

- Ai giết chết thì thuộc về người đó, hợp tình hợp lý!

Những người còn lại đều gật đầu, ánh mắt nhìn về người nam tử như đang nhìn một chú hề vậy.

Đối phương chính là tội phạm Nam Giang đó, ngươi thật sự tưởng đấy là gọi chơi cho vui à…

- Đúng vậy, hơn nữa mọi thứ đều là vì giải quyết mối nguy hung thú thôi.

Vương Lăng gật đầu, nhìn về người nam tử kia, mang theo ẩn ý sâu xa mà nói:

- Đây là đang ở trên Lam Tinh đấy!

Trong nháy mắt, vẻ mặt của nam tử đó chấn động, rồi hắn ta phản ứng lại ngay lập tức.

Hung thú xâm lược khiến hắn ta nghĩ rằng mình đang ở Dị Không Gian, thậm chí còn quên luôn rằng là có Ngự Thú Pháp.

Trên khuôn mặt của hắn ta ngay lập tức xuất hiện một nụ cười ngượng nghịu.

Thế nhưng chỉ một giây tiếp theo, hắn ta đã khom người lại, ôm lấy đầu mình, một bộ dạng đau đớn không chịu nổi.

- Làm sao vậy? Sắp mất trí nhớ rồi à?

Trần Thư nhướng mày, khóe miệng hiện lên một nụ cười khó hiểu.

- …

Cơ thể của người nam tử cứng đờ lại. Ta sắp bị phán xử rồi sao…

Trần Thư lặng lẽ lấy một cây bút ghi âm ra, cùng lúc đó một giọng nói trong đó vang lên:

- Các ngươi có thể đi! Nhưng vật liệu thì phải để lại!

- ?

Khóe miệng người nam tử khẽ giật giật. Mẹ nó, ngươi là một tên tội phạm mà lại mang theo cả máy ghi âm bên người sao?

- Câu này có nghĩa là gì? Làm phiền phiên dịch chút đi!

Vẻ mặt của Trần Thư rất phẳng lặng, muốn chờ một lời giải thích.

- …

Người nam tử chìm vào im lặng, suy nghĩ miên man, thật lâu sau hắn ta mới cười khan nói:

- Ý của ta là vật liệu quá bẩn rồi, ta muốn tẩy rửa giúp các ngươi một chút…

- …

Trên đầu mọi người đều hiện đầy hắc tuyến, cái này cũng có thể lươn lẹo được đúng không?

- Đưa thẻ căn cước cho ta mượn chút!

Trần Thư lặng lẽ lấy một chiếc phù hiệu của Ngự Long Vệ ra, đeo nó vào tay phải của mình rồi nói:

- Quay về bộ ngành Ngự Long Vệ rồi tự mình giải thích chút đi.

- …

Vẻ mặt người nam tử chấn động, nhìn chằm chằm vào chiếc phù hiệu kia.

- Ngươi là Ngự Long Vệ?

Hầu hết mọi người đều không biết thân phận Ngự Long Vệ của Trần Thư, thậm chí ngay cả khi họ có biết thì cũng không hẳn là sẽ nhớ rõ được.

Chương 1302: Hắn có thể lột hết quần lót của ngươi luôn đấy, có tin không? (2)

Bởi vì danh tiếng của tội phạm Nam Giang quá mức dữ dội, khiến mọi người theo bản năng mà bỏ qua thân phận Ngự Long Vệ. - Thế nào?

Trần Thư nhướng mày nói:

- Nhìn ta không giống à?

- Giống…

Người nam tử cười gượng một tiếng, trong lòng thầm nói thêm:

- Giống cái rắm!

Hắn ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đưa ra thẻ căn cước, Trần Thư nhận lấy nó rồi ghi lại.

Thật sự thì không hẳn là một tội gì lớn, nhưng e là sẽ không thể tránh khỏi được một khoản tiền phạt, cũng được xem như là một hình phạt nhỏ cho người nam tử.

Đám người Trần Thư đang chuẩn bị rời đi, nhưng lại bị Vương Lăng ở bên dưới chặn lại.

- Ngươi cũng muốn khai báo?

Trần Thư nhướng mày nhìn về phía Hoàng Kim Ngự Thú Sư bên dưới, dường như cảm thấy có chút quen thuộc.

- Tất nhiên là không rồi.

Vương Lăng cười cười, mở miệng nói tiếp:

- Các ngươi muốn đi săn những Hoàng Kim Lãnh Chúa khác sao?

Trần Thư gật đầu, không phủ nhận mục đích của mình.

Vương Lăng nhắc nhở:

- Khi các ngươi tới những thành phố khác thì có thể trực tiếp tìm người chủ quản, trên cơ bản đều có thể lấy được vị trí cụ thể của Lãnh Chúa.

- Được! Cảm ơn!

Trần Thư phất phất tay, sau đó trực tiếp cưỡi lên Slime rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhìn bóng lưng đoàn người rời đi, vẻ mặt mọi người đều hiện lên vẻ phức tạp.

Lưu Kim tự mình lẩm bẩm:

- Trường Giang sóng sau xô sóng trước, đời người mới phải đuổi theo xưa…

- Ngươi sai rồi!

Vương Lăng cười khổ mà nói:

- Hắn là trực tiếp dội sạch cả bãi biển luôn thì có…

- …

- Được rồi, quay trở về hết đi!

Vương Lăng mở miệng nói:

- Sắp tới ta có thể sẽ phải rời khỏi thành phố Long Vân để đi hỗ trợ các địa điểm khác. Các ngươi có thể săn những Hung Thú khác, cũng là một món thù được tài nguyên không ít đâu.

Cả nhóm người đều gật đầu, vừa mới đến đích thì lại bắt đầu hành trình trở về, ai không biết còn tưởng rằng bọn họ đến đây để đi chơi tiết thanh minh đấy chứ…

- Vương đoàn, ta…

Trong ánh mắt của người nam tử có vẻ uất ức, như muốn Vương Lăng giúp đỡ cho hắn ta một chút.

- Tự mình chủ động đi tới bộ ngành Ngự Long Vệ đi!

Vương Lăng lắc đầu nói:

- Ta chỉ là một Ngự Thú Sư dân gian, không giúp gì được cho ngươi cả.

Bởi vì thực lực của hắn ta lớn mạnh nên mới trở thành chủ quản tạm thời của thành phố Long Vân, nhưng tất nhiên hắn ta cũng không phải là người của chính phủ.

- Thế mà ta lại quên mất nơi này là Lam Tinh…

Người nam tử nắm chặt hai nắm tay lại, ánh mắt ẩn hiện chút tiếc nuối.

- Ngươi nên vui mừng vì đây là Lam Tinh! Xã hội hài hoà đã cứu lấy ngươi đấy!

Vương Lăng vỗ lấy vai hắn ta rồi nói tiếp:

- Nếu như thật sự là đang ở Dị Không Gian, hắn có thể lột hết quần lót của ngươi luôn đấy, ngươi có tin không?

Thời gian một tháng thoáng chốc đã trôi qua.

- Grao ô!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một Hoàng Kim Lãnh Chúa trong hình dáng của một con voi trắng rơi thẳng xuống đất, hơi thở của sự sống dần tan đi cho đến khi biến thành một cái xác.

- Là con thứ mười ba rồi!

Vẻ mặt của Trần Thư vẫn luôn phẳng lặng, không có chút dao động nào.

Cầm theo con dao giết lợn, hắn lấy vật liệu Hạch Tâm và Ngự Thú Trân Châu bên trong thân thể Lãnh Chúa ra, sau đó khởi động kỹ năng của Không Gian Điểu để thu hết lại vào bên trong.

Toàn bộ động tác đều như nước chảy mây trôi, rõ ràng là mức độ thành thục cực kỳ cao.

- Chúng ta đã giải trừ được mười ba con của vùng nguy hiểm cấp hai rồi.

Trong mắt A Lương lộ ra vẻ tự hào. Chỉ trong thời gian một tháng mà bọn họ đã đạt được những điều mà các Hoàng Kim Ngự Thú Sư không thể làm được.

- A Lương, thành phố tiếp theo là gì?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Biến Thái Dược Tề của ta vẫn còn xót lại một ít, có thể giết được thêm một Hoàng Kim Lãnh Chúa nữa!

- Ấy… Để ta xem xem…

A Lương bật chiếc máy tính thông minh mang theo bên mình lên, bên trên cho thấy tình hình hiện tại của các thành phố lớn trong nước.

- Hình như… đã hết rồi.

- Hết rồi?

Trong mắt Vương Tuyệt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, hắn ta nói:

- Ta nhớ là có hai mươi mốt vùng nguy hiểm cấp hai mà đúng không?

- Phần vùng nguy hiểm còn lại đã được giải trừ cả rồi.

A Lương nhún vai, trong mắt tuy có sự phấn khích nhưng cũng có chút thất vọng.

Một mặt cảm thấy vui vẻ vì sự kiện hung thú đã sắp kết thúc. Nhưng mặt khác, điều đó cũng đồng nghĩa với việc họ không thể săn được Hoàng Kim Lãnh Chúa nữa rồi.

Các Lãnh Chúa đến vì xâm lược chỉ mang theo những tiểu đệ tinh nhuệ, vì vậy việc săn bắn đương nhiên cũng ít khó khăn hơn nhiều.

Thay vì nói bọn nó là kẻ xâm lược, còn không bằng nói bọn nó đều là những nạn nhân hi sinh do Quân Vương phái đến, chỉ là vì tiến hành một đợt tấn công thăm dò.

- Không phải chứ? Có năng suất như vậy luôn?

Trần Thư nghiêng người nhìn vào bản đồ trên máy tính.

Chỉ thấy khu vực nguy hiểm cấp hai đã được chuyển thành màu xanh lá cây an toàn. Cùng lúc đó, hung thú bạo loạn ở các thành phố khác cũng biến mất chẳng thấy đâu nữa, chỉ còn lại một phần nhỏ của vùng nguy hiểm cấp một.

- Đương nhiên rồi!

Chương 1303: Danh tiếng từng bước phất lên

A Lương mở miệng nói: - Mỗi khi chúng ta giải trừ nguy cơ trong một thành phố, nhân loại cũng sẽ được giải phóng sức mạnh chiến đấu nhiều hơn, tự nhiên sẽ hình thành được vòng tuần hoàn tốt thôi.

- Là như vậy à?

Trần Thư gật đầu, lấy Ngụy Trang Dược Tề còn lại thu hồi vào trong Không Gian Hệ Thống.

Khi độ thuần thục của bọn họ tăng lên, Husky mỗi lần chỉ cần nhấp một ngụm nhỏ, sau đó sử dụng hiệu ứng Không Gian Bí Lực để trực tiếp truyền tống đến trước mặt Lãnh Chúa.

Husky trực tiếp tiến thẳng vào miệng của đối thủ, hoặc là nhắm vào bộ phận dễ bị tổn thương của nó để giáng một đòn nặng đầu tiên.

Chỉ cần không phải là Lãnh Chúa hệ Phòng Ngự thì thường sẽ bị thương nặng và sức chiến đấu cũng sẽ giảm ít nhất một nửa.

Tiếp theo đó là cuộc ẩu đả bầy đàn mà mọi người thích xem nhất.

Toàn bộ quá trình đơn giản mà thô bạo, thực sự có thể được gọi là một bộ phim khoa học viễn tưởng sử thi, không hợp thói thường đến cực độ!

Tất nhiên, nó cũng không diễn ra suôn sẻ như mong đợi.

Lúc nguy hiểm nhất là khi ngẫu nhiên bắt gặp một con Long Uyên Hung Thú.

May mắn thay là bọn họ đủ hèn hạ, thêm cả khí tức yếu ớt, thế nên không thu hút được sự chú ý của đối phương.

Mặc dù những Long Uyên Hung Thú đều có cường giả nhìn chằm chằm vào, nhưng cũng vẫn có lúc sơ sót.

Sự xuất hiện của Long Uyên Sinh Vật đã biến vùng nguy hiểm cấp hai ban đầu thành cấp một.

Nhưng rất nhanh sau đó, một Ngự Thú Sư Vương Cấp đã đến trước để trấn thủ, và cũng đã được bảo vệ một cách trật tự rõ ràng.

- Dẹp đường hồi phủ thôi!

Tạ Tố Nam mở miệng nói, trong ánh mắt không khỏi hiện lên vẻ phấn khích.

Giá trị của bản thân hung thú lên đến cả vài tỷ, nếu chia đều ra thì mỗi người có thể nhận được hàng trăm triệu.

Còn thêm phần thưởng từ bộ điều tra, hắn ta đã có thể trùng kích đạt đến Bạch Ngân Cấp rồi.

- Hồi cái gì?

Trần Thư nhướng mày, mở miệng nói:

- Không phải vẫn còn có vùng nguy hiểm cấp một sao?

- …

Vẻ mặt A Lương cùng những người khác đều chấn động, theo bản năng dịch ra một khoảng cách nhỏ.

- Đại ca à, ngươi nghiêm túc đấy hả? Đó là Long Uyên Sinh Vật đấy!

Có thể cầm chân các Ngự Thú Sư Vương Cấp lớn thì đây chắc chắn là một hung thú cùng cấp, bằng không thì nguy cơ của thành phố đã được giải trừ từ lâu rồi.

- Mẹ nó, ngươi quên mất hành trình bỏ trốn của nửa tháng trước rồi hả?

- Lúc đó là bởi vì không có Ngự Thú Sư Vương Cấp, đương nhiên là phải chạy rồi!

Trần Thư hưng phấn nói:

- Thế nhưng vùng nguy cơ cấp một đều có Vương Cấp áp trận, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ phải chạm trán với Long Uyên thôi, đúng lúc có thể quan sát xem thực lực của bọn chúng.

Từ lúc mới trở thành Ngự Thú Sư, hắn đã có ấn tượng sâu sắc về Long Uyên rồi, nhưng hắn chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến sức chiến đấu của Long Uyên Hung Thú cả.

- Không phải chứ, ta nói…

Khóe miệng A Lương khẽ giật giật, hắn ta nói:

- Husky của ngươi không phá được tuyến phòng ngự!

Sự khác biệt giữa hai bên chính là đại đẳng cấp, quả thật là một đả kích lớn.

Các hiệu ứng kỹ năng khác nhau của Husky sẽ bị suy yếu đi rất nhiều, đó là mức độ bị áp chế tuyệt đối.

Ngự Thú Sư vượt qua một đại đẳng cấp mà tác chiến, có thể được coi là thủ lĩnh của một thời đại.

Còn vượt hai đại đẳng cấp thì thật sự là chưa từng nghe qua…

- Ta chỉ nhìn một chút thôi, cũng không có nói muốn săn Vương Cấp…

Trần Thư mở miệng nói:

- Hơn nữa bây giờ chúng ta đã dành được ưu thế rồi, sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

- Cái này…

Cả nhóm do dự một lúc, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng dễ thương kêu lên một tiếng, cất cánh và lao thẳng về phía khu vực nguy cơ cấp một gần đó.

Chỉ mới ba phút sau khi cất cánh, bọn họ đã lập tức gặp phải một người qua đường.

- Ồ, các vị đại ca, lại giết một con Lãnh Chúa nữa rồi à?

- Người trẻ tuổi giết chơi chơi thôi.

Trần Thư khẽ nở nụ cười, trong mắt hiện lên một chút kiêu ngạo.

Đối phương là một Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp đấy!

Có điều trong vòng một tháng qua, Trần Thư và nhóm người của hắn đã thu hút sự chú ý của các Ngự Thú Sư cao cấp rồi.

Không chỉ có các Hoàng Kim Ngự Thú Sư mà ngay cả các Vương Cấp cũng biết đến bọn họ.

Ban đầu chỉ nghĩ rằng bọn họ chỉ là một nhóm thanh niên vừa giành được danh hiệu của thế giới, nhưng thật không ngờ rằng bọn họ đã có thể tự đứng vững một phương, hơn nữa còn biểu hiện ra uy lực tốt hơn các cường giả khác nữa.

Theo dự đoán của chính phủ, vụ việc của hung thú có thể sẽ kéo dài ít nhất nửa năm. Thế nhưng đám người Trần Thư đã chém giết Hoàng Kim Lãnh Chúa với năng suất cực kỳ cao.

Không những giải trừ được những nguy cơ của thành phố, hơn nữa nhiều Hoàng Kim Ngự Thú Sư khác cũng được giải phóng.

Thực lực của bọn họ không bằng Ngự Thú Sư Vương Cấp, nhưng trong sự kiện hung thú lần này, thật sự nó đã mang đến hiệu quả không kém bao nhiêu.

Sau màn chào hỏi thân thiện của cả hai bên, đám người Trần Thư tiến thẳng đến vùng nguy hiểm cấp một.

Một giờ đồng hồ trôi qua.

Đám người Trần Thư đã đến khu vực thành phố Long Tinh.

Chương 1304: Khế Ước Linh Truyền Kỳ Cấp: Đại Tuyết Đoàn

Là một thành phố nhỏ gần với Long Uyên, nơi này cũng biến thành vùng nguy hiểm cấp một. - Cẩn thận một chút.

Đám người Trần Thư lần lượt chui vào trong miệng của Tiểu Hoàng.

- A Lương, kiểm tra xem chủ quản của thành phố Long Tinh là ai…

Vốn dĩ là muốn vào trước rồi nói, nhưng nếu lỡ như gặp phải Long Uyên, chẳng phải sẽ rất lúng túng sao?

Biện pháp bảo thủ nhất là để một Ngự Thú Sư Vương Cấp đến tiếp ứng một chút, ít nhất cũng phải biết vị trí cụ thể của các Long Uyên Sinh Vật.

- Để ta tra một chút.

A Lương gật đầu, dựa theo quyền hạn của bọn họ thì vẫn có thể lấy thông tin của các cường quốc được phân bổ ở các thành phố lớn, đó không phải là bí mật gì.

- Ấy…

Trong chốc lát, vẻ mặt A Lương có chút kỳ quái, hắn ta nói:

- Hay là… bọn mình quay trở về đi!

- Quay về làm gì?

Trần Thư khó hiểu nói:

- Chẳng lẽ là chủ quản không đáng tin cậy hả?

- Ta là đang lo rằng bọn mình sẽ bị đuổi đánh ra ngoài ấy…

Khóe miệng A Lương giật giật, trong mắt hiện lên một chút lo lắng.

- Là ai thế? Tội phạm Nam Giang ta đây còn không đè được người này à?

- Ấy… Thật đúng là không trấn áp được!

A Lương đưa máy tính cho Trần Thư, chỉ thấy trên đó xuất hiện một gương mặt quen thuộc.

- Hiệu trưởng Tần?

Cả nhóm người thoáng chốc kinh ngạc, nhưng sau đó cũng không quá ngoài ý muốn.

Ngay từ ban đầu bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy Tần Thiên, hiển nhiên là lão đã đi chi viện ở tiền tuyến rồi.

- Khế Ước Linh của lão Tần không phải đã suy yếu rồi à?

Vẻ mặt Trần Thư có chút giật mình, hắn nói:

- Vậy mà cũng dám ra tiền tuyến hả? Ác ý đưa đầu hay gì?

A Lương mở miệng giải thích:

- Còn có tổng đốc trấn thủ Nam Thương nữa, nếu hai người họ cùng nhau hợp lực thì hẳn sẽ không xảy chuyện gì ngoài ý muốn đâu.

- Hay là bọn mình bỏ đi…

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Chắc chắn là hiệu trưởng sẽ muốn tống chúng ta ra ngoài.

Hắn không có can đảm như Trần Thư, không dám khiêu khích uy nghiêm của hiệu trưởng.

- Việc này…

Trần Thư sờ sờ cằm của mình, nhưng trong khoảng thời gian hắn vẫn đang suy tư, trên trời bỗng dưng đổ xuống trận tuyết lông ngỗng.

- Hả? Tuyết rơi rồi?

Vẻ mặt Trần Thư thoáng kinh ngạc, nhìn lên bầu trời quang đãng, chỉ thấy mặt trời thiêu đốt vẫn đang treo trên cao.

Bây giờ chỉ mới tháng mười một, thêm cả nơi này là ở giữa tỉnh Long Giang, theo lý mà nói thì sẽ không xuất hiện trận tuyết như vậy được.

- Là kỹ năng của Khế Ước Linh nhỉ?

Vương Tuyệt không xác định lắm mà nói, đồng thời nhìn về phía A Lương.

Chỉ thấy vẻ mặt của A Lương rất kỳ quái, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, nhưng lại không nói lời nào.

- Kỹ năng của ai mà có thể bao phủ cả một thành phố luôn vậy?

Tạ Tố Nam lắc đầu, mở miệng nói:

- Hơn nữa có vẻ như không chỉ có mỗi thành phố Long Tinh thôi đâu…

- Sẽ không phải là có một con hung thú lớn xuất hiện đấy chứ?

Vương Tuyệt lo lắng nói:

- Nhưng hình như cũng không có báo động gì hết.

- Vùng nguy hiểm cấp một đã được giải trừ rồi!

Lúc này, Từ Tinh Tinh nhìn vào máy vi tính trong tay A Lương, vô tình nhìn thoáng qua tình hình ở thành Long Tinh.

- Giải trừ rồi?

Trần Thư nhướng mày nói:

- Không phải thật sự là Khế Ước Linh của người nào đó chứ?

- Đi! Xem một chút!

Trần Thư cũng không lo lắng suông nữa. Nếu như đã không có nguy hiểm gì, vậy tất nhiên hắn phải tham gia náo nhiệt một chút rồi.

- Òm ọp!

Vẻ mặt Slime đầy hưng phấn, nó trực tiếp phóng thẳng đến thành phố Long Tinh.

Không bao lâu sau, nhóm người đã đi đến giáp ranh của nội thành.

Chỉ thấy lực lượng phòng ngự của thành phố đã được cởi bỏ, hơn nữa cũng không nhìn thấy một vị Ngự Thú Sư nào.

- Người đâu hết rồi?

Trần Thư hơi giật mình, ánh mắt lộ ra vài tia khó hiểu.

Nhưng ngay sau đó, ở ngay phía đông xuất hiện một trận bão táp băng tuyết vô cùng to lớn, kèm theo những tiếng kêu gào tuyệt vọng của hung thú.

Hiển nhiên là các Ngự Thú Sư đều đã tập trung ở đó!

Cả nhóm quay lập tức thay đổi phương hướng, muốn tìm hiểu xem thế nào.

- A Lương, ngươi bị sao vậy?

Trần Thư liếc nhìn từ dư quang nơi khóe mắt, thấy A Lương có chút sững sờ, lộ ra vẻ mất hồn mất vía.

- Không… không có gì…

A Lương chỉ lắc đầu cười nói:

- Thực ra chúng ta không cần thiết phải đi xem đâu.

- Gì mà không cần thiết chứ?

Trần Thư nghĩa chính nghiêm từ nói:

- Bây giờ đại địch đang ở ngay phía trước, mỗi người trong chúng ta đều phải có trách nhiệm!

- Bởi vì nguy hiểm mà lùi bước? Xin lỗi ta đây không thể làm được!

- ?

Đám người A Lương quay đầu lại, khoanh hai tay trước ngực, yên lặng mà nhìn Trần Thư biểu diễn.

- Ấy… chủ yếu là trợ công mà thôi, nhân tiện cũng kiếm thêm được một chút công lao…

- …

Cả bốn người đều khẽ lắc đầu, không cảm thấy ngạc nhiên chút nào.

Vù vù vù!

Ngay khi mọi người tiến đến gần, gió tuyết phía trước ngày càng trở nên đáng sợ hơn, nhiệt độ của toàn thành phố đã giảm xuống dưới không độ.

May mắn thay Tiểu Hoàng có Băng Ngự, vì vậy nên không bị ảnh hưởng gì cả, bình yên vô sự mà tiến nhanh về phía trước.

- Kỹ năng này có phải quá vô lý rồi không?

Chương 1305: Khế Ước Linh Truyền Kỳ Cấp: Đại Tuyết Đoàn (2)

Vương Tuyệt mở miệng nói: - Chẳng lẽ tổng đốc của Nam Thương đang phóng thích Băng Tuyết Thần Kỹ sao?

- Cũng có thể.

Tạ Tố Nam gật đầu. Khế Ước Linh chủ lực của đối phương chính là một con Thiên Băng Phượng Vương, có được Băng Tuyết Thần Kỹ cũng không có gì đáng trách cả.

- Mạnh như vậy sao?

Trần Thư sờ sờ cằm, cũng có chút không thể tin được.

Hắn đã từng giao đấu qua lại với tổng đốc của Nam Thương vài lần, nhưng trước nay chưa từng gặp qua uy thế như vậy.

- Òm ọp!

Ánh mắt của Tiểu Hoàng đầy kiên nghị, nhưng lại không cách nào tiến lên phía trước được nữa.

Cơ thể của nó được bao phủ bởi một lớp băng tuyết dày đặc, tốc độ di chuyển của nó trở nên cực kỳ chậm chạp.

Băng Ngự có thể miễn dịch với những sát thương, nhưng không thể bỏ qua các tác động tiêu cực.

Cùng lúc đó, kỹ năng Bá Thể hoàn toàn không có tác dụng gì, hiển nhiên chênh lệch trình độ giữa hai bên là quá lớn.

Sau một vài phút, uy thế của băng tuyết cuối cùng cũng từ từ biến mất.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng rũ bỏ lớp tuyết dày đặc trên người mình ra, cơ thể của nó dần dần lấy lại được năng lực điều khiển.

Nó giải phóng kỹ năng Trùng Phong rồi tiến thẳng đến mục tiêu phía trước.

Tuyết rơi dày trên bầu trời cũng ngừng lại, kỹ năng dường như cũng đã kết thúc.

- Ôi đệt, vẫn có hơi lạnh đấy!

Trần Thư bước ra khỏi miệng Tiểu Hoàng, muốn quan sát xem tình huống của thế giới bên ngoài.

Ngay khi hắn chuẩn bị đeo mặt nạ chống độc lên thì biểu cảm của hắn chợt đông cứng lại, nhìn chằm chằm vào một sinh linh trước mặt mình.

- Trần Bì, tình huống gì thế?

Những người còn lại trong miệng Tiểu Hoàng thấy Trần Thư bất động, trong mắt đều có chút khó hiểu.

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Không nhúc nhích gì thì chính là rùa đó!

Lời nói ra, nhưng lại không nhận được phản hồi nào.

Vẻ mặt của đám người đều chấn kinh, bọn họ lờ mờ nhận ra có điều gì đó không ổn.

Vương Tuyệt kinh nghi bất định mà nói:

- Không phải là chết bất đắc kỳ tử rồi đó chứ?

- Ngươi bị ngốc à, Đại Tiện Quái này vẫn còn đang bay kìa.

Từ Tinh Tinh khẽ lắc đầu, cũng bước ra khỏi miệng của Tiểu Hoàng.

Trong nháy mắt, nét mặt của hắn cũng trở nên cứng đờ, trong mắt như thể ẩn hiện vẻ không thể tin nổi, cả người cũng bất động theo.

- ?

Vương Tuyệt và Tạ Tố Nam nhìn nhau, đây là bị trúng tà hả?

- Các ngươi cũng có thể nhìn xem một chút, không có chuyện gì đâu.

A Lương mỉm cười, như thể hắn ta đã đoán trước được điều gì đó.

Giây tiếp theo, Vương Tuyệt và Tạ Tố Nam bước ra ngoài.

Đến khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, vẻ mặt hắn ta cũng ngốc trệ, đờ đẫn như thể một tên ngốc vậy.

Chỉ thấy ngay trước mặt của họ là ba con hung thú đang đứng thẳng với vẻ ngoài vô cùng hung tợn, thân hình của chúng có kích thước ít nhất hàng chục mét, nhưng cơ thể bọn chúng lại bị bao phủ bởi băng tuyết, đã mất đi sức sống.

Ánh mắt của ba con hung thú vẫn tràn đầy vẻ sợ hãi, nhìn thẳng về phía trước.

Trước mặt bọn chúng là một quả cầu màu trắng dài chừng mười mét, trông rất vô hại đối với người và động vật, thậm chí còn có chút dễ thương đáng yêu.

Nhưng trong mắt của Trần Thư và những người khác đều tràn ngập sự kinh ngạc và kính trọng.

Phong thái uy nghiêm của đối phương vượt xa cả Vương Cấp, thậm chí còn không cùng đẳng cấp.

Hiển nhiên, đây là một Khế Ước Linh Truyền Kỳ Cấp!

Nhưng điều khiến đám người Trần Thư phải chấn kinh nhất là nó trông giống như một phiên bản phóng to của Tuyết Đoàn vậy!

- A Lương, tình huống gì thế?

Trần Thư lập tức nhìn về A Lương đang ở bên cạnh mình, nói một cách không chắc chắn lắm:

- Đây không phải là…

Vương Tuyệt và những người khác cũng đồng loạt nhìn sang, cố gắng tìm ra một lời giải thích hợp lý.

- Cái này thì có là gì đâu.

A Lương nhún vai nói:

- Khế Ước Linh cũng không phải là độc nhất vô nhị. Người sở hữu Golden Slime chẳng lẽ cũng có liên quan đến ngươi à?

- Hả?

Trần Thư thoáng chốc có hơi giật mình, dường như những gì vừa nghe được cũng khá là có lý.

Chẳng lẽ là hắn đã suy nghĩ quá nhiều rồi sao?

Thế nhưng một giây tiếp theo, lời nói của A Lương đã khiến cho cả bốn người không thể kiềm được.

- Nhưng hắn ta đúng thật là trưởng bối của ta…

- ?

Trong phút chốc, đám người Trần Thư mở to hai mắt, trong đó tràn đầy vẻ khó mà tin được.

Người mạnh nhất Hoa Quốc vậy mà lại là trưởng bối của A Lương?

- Ngươi…

- Ừm… vốn dĩ là muốn dùng thân phận người thường để qua lại với các ngươi…

A Lương thở dài thườn thượt một hơi, trong mắt hiện lên vẻ bất lực. Hắn ta đang định ra vẻ một chút, thế nhưng một giây sau là đã bị Trần Thư đánh vỡ hoàn toàn.

- Vậy tại sao ngươi lại yếu đến như thế?

- ?

Vẻ mặt của A Lương chợt sững lại, thậm chí trái tim cũng có chút co rút mà nhói lên…

Hắn ta tức giận nói:

- Ta vẫn còn chưa trưởng thành đấy, có hiểu hay không hả?

- Vấn đề là ta và ngươi cùng tuổi…

- Đủ rồi!

Khóe miệng A Lương giật giật, hắn ta không nghe nổi nữa rồi.

Cái miệng chết tiệt của ngươi có thể nói tiếng người không vậy?

- Trưởng bối của A Lương hóa ra là lão gia tử…

Vương Tuyệt sờ sờ cằm của mình, hắn ta đã hồi phục lại tinh thần sau cú khiếp sợ lúc nãy.

Chương 1306: Hoá ra nó là một Tuyết Vương như vậy

Vẻ mặt của hắn ta trở nên có chút hưng phấn mà nói: - Nói như vậy là chúng ta có chống lưng rồi hả? Vậy không phải là muốn làm gì thì làm sao?

- Các ngươi muốn làm gì?

A Lương cảnh giác nói:

- Ta phải cảnh cáo ngươi không được lộn xộn đâu đấy. Khi còn bé, ta đã từng làm nổ tung nhà xí, bị đánh một trận rất tàn độc đó.

- Nếu như ngươi dám thả bom hạt nhân, phỏng chừng sẽ bị đánh chết luôn.

- ?

Đám người Trần Thư xạm mặt lại. Mẹ nó, ngươi không có việc gì làm hay sao mà đi nổ nhà xí?

- Hơn nữa, đó là trưởng bối nhà ta, liên quan gì đến ngươi chứ…

- Cái gì mà nhà ngươi với nhà ta, không phải chúng ta đều là huynh đệ tương thân tương ái sao?

- …

Đám người Trần Thư vây quanh A Lương với một cái nhìn rất thân thiết.

Ngay lúc này, Đại Tuyết Cầu màu trắng phía xa dường như đã cảm nhận được điều gì đó, lập tức quay đầu lại nhìn Slime ở bên này.

Những người bên cạnh nó vốn còn đang nghĩ cách làm sao để đối phó với Long Uyên Hung Thú, nhưng rồi đều đồng loạt nhìn sang.

- Trần Thư?

Tần Thiên khẽ nhướng mày, vừa nhìn thoáng qua là đã nhận ra Slime, lập tức biết tội phạm Nam Giang đã đến!

- Òm ọp!

Golden Slime lao tới tấp vào đám đông ở phía trước.

- Hiệu trưởng, tổng đốc!

Đám người Trần Thư đi đến trên đầu Tiểu Hoàng, bắt đầu chào hỏi hai người họ.

- Đây chính là vô địch thế giới Trần Thư sao?

Trong mắt Hoàng Kim Ngự Thú Sư có vẻ tán thưởng, hơn nữa còn dùng ánh mắt khi đang nhìn với người đồng cấp.

Với thành tích săn Hoàng Kim Lãnh Chúa, Trần Thư và đồng đội đã không còn là vãn bối nữa rồi.

- Chào các vị, chào các vị!

Trần Thư khẽ mỉm cười, hoàn toàn không hề tỏ ra luống cuống chút nào. Sớm muộn gì thì hắn cũng sẽ trở nên lớn mạnh hơn những người khác.

Ngay lúc này, ánh mắt của Tuyết Đoàn nhìn về phía Trần Thư, mở miệng nói tiếng người:

- Ngươi là hậu nhân của chủ nhân phải không? Xem ra thiên phú cũng không tệ!

- ?

Trong giây lát, tất cả mọi người đều không khỏi kinh ngạc mà nhìn thẳng vào Trần Thư.

Tình huống gì thế này?

- Ta?

Vẻ mặt Trần Thư hiện lên tia cổ quái, hắn nói:

- Bánh bao lớn, ngươi đang nói đến ta à?

- ?

Mọi người lại giật mình, thậm chí đầu óc cũng có chút choáng váng.

Mẹ nó, sao ngươi lại dám đặt biệt danh cho Khế Ước Linh Truyền Kỳ chứ?

- Không phải ngươi hả?

Nhưng Tuyết Đoàn không hề quan tâm, nó mở miệng nói:

- Ngươi không nhớ ta sao?

Ngay lúc này, A Lương bất đắc dĩ nói:

- Đại Tuyết Vương, ngươi nhận lầm người rồi, là ta mới đúng..

Nói xong, hắn ta lập tức triệu hoán Tuyết Đoàn của mình ra.

Hai cái Tuyết Đoàn giống nhau y như đúc, chỉ là hình thể kém mấy chục lần.

- Ôi đệt!

Đại Tuyết Vương trừng lớn hai mắt, nói:

- Lẽ nào ta thật sự nhận lầm rồi sao?

Lúc này, Tần Thiên cùng tổng đốc của Nam Thương mới thở phào một hơi.

Cũng may là nhận lầm, nếu Trần Thư thật sự có quan hệ với lão gia tử, vậy đến lúc đó không phải là đạn hạt nhân bay đầy trời rồi sao?

- Hắn với ta có chỗ nào giống nhau đâu chứ?

A Lương khó hiểu mở miệng nói:

- Cũng không có một chút na ná nào luôn ấy.

- Ai nói vậy?

Đại Tuyết Đoàn mở miệng nói:

- Khế Ước Linh của hắn rất giống với của ta, ta còn tưởng rằng là Tuyết Đoàn của ngươi nhuộm màu rồi cơ…

Hai quả bóng lớn nhìn nhau, ngay cả biểu cảm cũng giống nhau như đúc.

Sau khi nghe thấy những lời này, vẻ mặt của mọi người đều trở nên có chút kỳ quái.

Độ giống nhau của cả hai bên dường như cao hơn đấy…

- …

Khóe miệng A Lương giật giật, nhất thời cảm thấy mình có hơi dư thừa.

- Nhưng nó thực sự không phải…

Vương Tuyết mở miệng nói:

- Trong cơ thể nó không có khí tức của Băng Tuyết, hình như toàn là mỡ thôi

- ?

Tiểu Hoàng mở to hai mắt, có vẻ không vui lắm, nó không ngừng kêu lên:

- Òm ọp! Òm ọp! Òm ọp!

- Được rồi.

Trần Thư trấn an Tiểu Hoàng, nếu là những người khác thì hắn còn có thể giúp Khế Ước Linh của mình hả giận, còn Truyền Kỳ Cấp thì thôi mình cứ quên đi…

Hơn nữa hình như người ta cũng đang nói sự thật mà…

- Không ngờ ngươi thế mà lại còn nhớ ta.

Đại Tuyết Vương nhìn về phía A Lương rồi câu môi cười:

- Khi còn nhỏ ngươi đi tiểu, ta đã từng đóng băng ngươi đấy, cảnh tượng lúc ấy vô cùng đặc sắc!

- …

Hơi thở của A Lương thoáng chốc đã ngưng trệ lại, hắn ta chỉ cảm thấy mình có hơi quê độ.

- Chao ôi, đáng tiếc là thiên phú của ngươi vẫn có chút thiếu sót.

Đại Tuyết Vương lại hoàn toàn không hề nhận thức được điều đó, nó liếc nhìn Trần Thư một cái rồi nói:

- Ta còn tưởng rằng hắn mới là hậu nhân của chủ nhân nữa cơ, làm ta vui vẻ một trận.

- …

A Lương lui về phía sau mấy bước, hắn ta đã có chút đứng không vững rồi, loạt công kích tinh thần này quả thực là có hơi quá đáng một chút.

- Đại Tuyết Vương, ngươi có thể nói ít một chút giống như Ám Vương hay không hả?

A Lương ôm ngực nói:

- Thực ra thì ta không có kiên cường như ngươi nghĩ đâu…

- Giống với cái hủ nút kia hả?

Đại Tuyết Vương khẽ khịt mũi mà nói:

- Thực lực của ta mạnh hơn nó nhiều, dĩ nhiên lời nói cũng phải nhiều hơn chứ!

Chương 1307: Kết thúc sự kiện hung thú

– Nó chỉ gọi là Ám Vương, còn ta thì là Đại Tuyết Vương đấy! Giọng điệu của nó đầy kiêu ngạo, nhấn mạnh vào từ "Đại"!

- Hơn nữa nếu như không phải vì nó rời khỏi Long Uyên thì sự kiện hung thú có lẽ đã không xảy ra rồi!

Đại Tuyết Vương mở miệng nói:

- Ta nhớ hình như là nó đi giải cứu một con gà yếu ớt, không phải là một người nào đó ở đây đấy chứ?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn sáng suốt lựa chọn im lặng, trong lòng lại thầm nói:

- Ta là vì cứu Liễu Phong nên mới triệu kiến Ám Vương, vậy con gà yếu ớt kia là Liễu Phong, không liên quan gì đến ta, không liên quan gì đến ta cả…

Ánh mắt Tần Thiên lại nhìn lướt qua, trên đó hiện lên một mạt ý cười khó giải thích được.

- …

Tất cả mọi người đều duy trì yên lặng, điều đáng sợ nhất ở Đại Tuyết Vương chính là phạm vi kỹ năng của nó, có thể nói là thuộc hàng đứng đầu thế giới.

Nhưng không ngờ ngay cả nói chuyện cũng là một phạm vi công kích…

Khi Hoàng Kim Ngự Thú Sư tiến về phía Long Uyên, thực sự đã nhìn thấy Tuyết Vương rồi, chỉ là chưa hề có bất kỳ giao lưu nào thôi.

Hôm nay mới biết, hoá ra nó là một Tuyết Vương như vậy!

- Được rồi!

Đại Tuyết Vương lên tiếng:

- Các ngươi đừng chậm trễ thời gian của ta, ta còn muốn đi giải phóng khu vực nhỏ yếu khác!

- …

Mọi người vẫn duy trì yên lặng.

Đại lão, ngươi đi nhanh một chút đi, không có người nào muốn chậm trễ ngươi…

Hô hô hô!

Xung quanh thân thể Đại Tuyết Vương xuất hiện gió tuyết xoay tròn, trong nháy mắt bay cao lên, biến mất không thấy gì nữa, chân trời lưu lại một đạo sương lạnh màu xanh lam hình thành quỹ tích.

- Hiệu trưởng, đây thật sự là Khế Ước Linh truyền kỳ?

Trần Thư mở miệng hỏi, trong mắt tràn ngập hoài nghi, hoàn toàn không dự liệu được tính cách của con hàng này.

- y…Là nó…

Vẻ mặt Tần Thiên tràn đầy bất đắc dĩ, hiển nhiên là đã sớm có lĩnh hội khắc sâu.

Một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim hỏi:

- Tần hiệu trưởng, không thể nào, trước đây ta từng tới Long Uyên, Đại Tuyết Vương luôn là một bộ dáng cao lãnh cao ngạo..

- …

Tần Thiên quan sát bốn phía, xác nhận Tuyết Vương đã đi xa mới nhẹ giọng nói ra:

- Đó là bởi vì…Lão gia tử sợ nó làm hung thú Long Uyên nổi giận, vậy mới khiến nó tận lực ít mở miệng.

- …

Mọi người duy trì yên lặng, trong lúc nhất thời đều cảm thấy lão gia tử thật sự là có đại trí tuệ…

- Được rồi, không nên nói nó nữa.

A Lương sâu kín nói:

- Trừ phi các ngươi không sợ lúc đi tiểu bị đông lại…

- …

Thân thể mọi người chấn động, cũng không dám tiến hành thảo luận nữa.

- Được rồi, tất cả giải tán đi! Thành phố Long Tinh đã giải trừ nguy hiểm cấp một.

Tần Thiên mở miệng nói:

- Phía chính phủ sẽ chuyên tâm xử lý chuyện kết thúc.

Bây giờ Truyền Kỳ cấp đã ra, nguy cơ hung thú đương nhiên sẽ qua một đoạn thời gian.

Mọi người nhộn nhịp gật đầu, rời khỏi nơi này.

Về phần thi thể ba con sinh vật Long Uyên trên mặt đất là bị một mình Đại Tuyết Vương diệt sát, tự nhiên là phía chính phủ thu lấy.

Tần Thiên triệu hoán cành của mình ra, chỉ là không có óng ánh như trước kia mà là có chút ám trầm, hiển nhiên là không khôi phục lại.

Cũng may sinh vật Long Uyên đã tử vong, lực phòng ngự thùng rỗng kêu to, tự nhiên là ngăn không được cành.

Xèo xèo!

Cành hòa thành một đài máy móc tinh vi, phá giải lấy vật liệu quan trọng trong thân thể hung thú.

Tần Thiên quay đầu nhìn về phía đám người Tần Thư, đang muốn mở miệng nhưng tại chỗ lại không có một ai.

- Hả?

Vẻ mặt của lão khẽ giật mình, ánh mắt thoáng nhìn.

Chỉ thấy năm người cưỡi Lôi Điểu biến dị, xách theo đao mổ heo không ngừng chém vào một thi thể sinh vật Long Uyên khác.

Phạch phạch!

Trong lúc nhất thời, đốm lửa văng ra bốn phía, nhưng không chém được một mảnh vảy.

- Năm người các ngươi có phải bị bệnh hay không…

Khóe miệng Tần Thiên giật một cái, mở miệng nói ra:

- Cái này mẹ nó là hung thú Long Uyên, không phải heo nuôi trong nhà!

- Ta mẹ nó!

Trần Thư quan sát đao mổ heo trong tay, chỉ thấy phía trên lưỡi đao đã xoắn lại.

- Lão Tạ, cái đồ chơi này của ngươi không dùng được!

- …

Trong mắt Tạ Tố Nam có không phục, nói:

- Xem ra đao mổ heo của ta còn phải cải tiến, rõ ràng hung thú chết rồi cũng không chém nổi.

Năm người bất đắc dĩ liếc nhau một cái, chỉ có thể lựa chọn buông tha.

- Hung thú Long Uyên này có cái rắm quan hệ cùng với các ngươi!

Tần Thiên mở miệng nói ra:

- Hơn nữa loại hung thú đẳng cấp này, các ngươi có thể cần dùng đến?

- Ai nói không có quan hệ?

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Đại Tuyết Vương là Khế Ước Linh của lão gia tử, A Lương là hậu nhân của lão gia tử, ta lại là huynh đệ của A Lương!

- Đổi một chút, tương đương với ba cái hung thú là ta giết, ta cầm chiến lợi phẩm của mình, không phải chính đáng sao?

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật một cái, suy luận tội phạm gì đây?

Tay phải của lão lại xuất hiện vài gốc cành, trói năm người lại.

- Thu hoạch của các ngươi trong khoảng thời gian này còn chưa đủ?

Tần Thiên nhíu mày, hỏi:

- Hiện tại danh tiên của các ngươi so với Ngự Thú Sư Vương cấp chúng ta còn nổi hơn!

Chương 1308: Kết thúc sự kiện hung thú (2)

– Không có cách nào, chúng ta đã cố hết sức che giấu. Trần Thư thở dài, trong mắt có chút vẻ bất đắc dĩ.

- Nói ngươi mập ngươi còn thở?

Trong mắt Tần Thiên có ý cười không hiểu, mở miệng nói ra:

- Có phải gian lận hay không? Cứ vậy mà làm thủ đoạn đặc thù?

Căn cứ vào phân tích của lão, sức chiến đấu của Trần Thư chính xác là nghịch thiên, nhưng không có khả năng một tháng liền làm thịt hai vị lãnh chúa hoàng kinh, giống như cắt rau gọt dưa.

- Cái gì gọi là làm bừa? Đều là một bộ phận thực lực của ta có được hay không?

Hai tay Trần Thư mở ra, cũng không nói đến chuyện Dược Tề Ngụy Trang.

- Tán gẫu…

Tần Thiên lắc đầu, cười nói:

- Có điều năm người các ngươi đúng thật là cống hiến không nhỏ.

Mặc dù không có đám người Trần Thư, nguy cơ hung thú vẫn sẽ kết thúc.

Nhưng thời gian sẽ kéo dài đến có chút lâu, sẽ khiến tổng thể kinh tế đều chịu ảnh hưởng.

- Hoàn hảo, hoàn hảo…

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Đúng rồi, hiệu trưởng, hiện tại Long Uyên đã an toàn sao?

Đại Tuyết Vương đã về tới Lam Tinh, hoặc là nguy cơ giải trừ, hoặc là Long Uyên băng…

- Tất nhiên.

Tần Thiên gật đầu, nói:

- Khả năng là bởi vì hung thú bên trên Lam Tinh liên tục bại lui, Thú Hoàng trong Long Uyên cũng rút lui, lúc này lão gia tử mới có thể rảnh tay.

- E rằng thời gian không quá ba ngày, một khu nguy hiểm cũng không có.

Tổng đốc Nam Thươn duỗi cái lưng mệt mỏi, trong mắt có chút vui sướng.

Hắn ta đối với thực lực của Đại Tuyết Vương vạn phần yên tâm, sinh vật Long Uyên trên Lam Tinh cũng không phải cùng một cấp bậc.

Tần Thiên mở miệng nói ra:

- Lão Phương, nếu không ngươi về tỉnh Nam Thương trước?

- Ta không vội.

Vẻ mặt tổng đốc Nam Thương bình tĩnh, nói:

- Đoán chừng tỉnh Nam Thương ta an toàn nhất.

- Hả?

Tần Thiên khẽ giật mình, trong mắt có không hiểu.

- Thế nhưng may mà có Trần Thư, hung thú dị không gian thành phố Nam Thương đều không dám tới gần.

Tiếp đó tổng đốc Nam Thương liền giải thích cho Tần Thiên một chút chuyện của Hỏa Long Vương.

Một bộ thi thể Bạch Ngân Quân Vương tươi mới, đích thật là có thể có tác dụng chấn nhiếp hung thú.

- Lại giết một Bạch Ngân Quân Vương?

Khóe miệng Tần Thiên giật một cái, trừng trừng nhìn Trần Thư, càng ngày càng thấy con hàng này có chút nghịch thiên.

Trần Thư hắng giọng một cái, nói:

- Bình thường, bình thường! Lần sau ta liền mổ Hoàng Kim Quân Vương!

Ngay tại lúc đoàn người nói chuyện với nhau, ba hung thú Long Uyên đã bị phân giải, thậm chí ngay cả huyết nhục cũng bị Khế Ước Linh chia ra ăn không còn sót lại gì.

- Chuẩn bị dẹp đường hồi phủ!

Một đoàn người cưỡi Khế Ước Linh, đi thẳng vào trong thành phố Long Tinh.

Đám người Trần Thư không ngưng lại, hung thú cũng không còn, ý nghĩa để bọn hắn lưu lại cũng không lớn.

Tần Thiên phải ở lại xử lý kết thúc công việc, chủ yếu là tiến hành dọn dẹp chiến trường và trùng kiến thành thị.

- Trần Thư, ngươi nói chúng ta sẽ đạt được ban thưởng gì?

Trong mắt Tạ Tố Nam tràn ngập chờ mong, Tần Thiên đối với bọn hắn tán thưởng có thừa, hiển nhiên là có công lao to lớn, ban thưởng sợ rằng sẽ nằm ngoài dự tính của bọn họ.

Trần Thư nhún vai, mở miệng nói:

- Dù sao cũng là đồ vật Ngự Thú Sư cần dùng đến, tốt nhất là an bài cho ta công việc gì đó…

- Chúng ta không cần phải làm phía chính phủ khó xử…

- …

Một đoàn người cười cười rời khỏi tỉnh Long Giang, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Lần hành động này cống hiến của Trần Thư là lớn nhất, phía chính phủ ban thưởng cho hắn khẳng định là phong phú nhất.

Nhưng người khác coi như là đi theo ăn canh cũng có thể uống no.

…

Lúc chạng vạng tối, khu trung tâm thương nghiệp kinh đô Hoa Hạ.

Chỉ thấy một màn hình chiếu rất lớn trên quảng trường đang phát tin tức mới nhất về hung thú.

Tuy kinh đô không chịu quấy nhiễu của hung thú, nhưng đám người trong thành thị vẫn quan tâm an nguy các nơi còn lại.

Lúc nghe tới sự kiện hung thú sắp kết thúc, mỗi người đều hân hoan vui sướng, thậm chí lên tiếng gào thét.

Vì có thể khiến nhóm người yên tâm, phía chính phủ cố ý phát một đoạn ngắn lúc Đại Tuyết Vương miểu sát sinh vật Long Uyên.

Trong lúc nhất thời, mọi người đối với lực lượng phía chính phủ đều tràn ngập lòng tin, đồng thời càng hướng về cái nghề nghiệp Ngự Thú Sư này.

Kế tiếp phía chính phủ lại thông báo không ít Ngự Thú Sư biểu hiện xuất sắc nhất, mà đám người Trần Thư trên bảng nổi danh hơn.

Một nhóm Ngự Thú Sư Bạch Ngân đi săn Hoàng Kim lãnh chúa cao tới hai chữ số, quá có sắc thái mộng ảo, đánh vỡ dự đoán vô số người.

Ngay tại lúc đám người thương nghị, một viên cầu lớn xuất hiện trên không, phiêu đãng mà qua.

Đám người phía dưới nhộn nhịp khẽ giật mình, một giây sau liền nhận ra là Khế Ước Linh của tội phạm, nháy mắt bộc phát ra âm thanh hoan hô.

Trong lúc nhất thời, tên của đám người Trần Thư vang vọng toàn bộ trung tâm thương nghiệp.

- Chúng ta giống như thành đại minh tinh!

Tạ Tố Nam nhịn không được nhếch mép cười, lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, hắn ta cho tới bây giờ không có nhận qua loại đãi ngộ này.

- Loại cảm giác này thích chứ?

A Lương nhướng mày, trong mắt cũng có ý cười.

- Đúng rồi lão Tạ, ngươi trở về bộ điều tra hả? Chúng ta muốn trở về học phủ.

Chương 1309: Ngươi chính là quá quật cường

Tạ Tố Nam suy tư một chút, nói: - Ta và các ngươi trở về trường học, hiện tại sự kiện hung thú kết thúc, bộ điều tra có thể thoải mái một trận.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng hướng về phía Hoa Hạ học phủ mà đi, chỗ đến đều có tiếng reo hò của đám người vang lên.

Bọn hắn đều là người trẻ tuổi, có được vinh hạnh đặc biệt này đương nhiên là chỉ cảm thấy một trận lâng lâng.

Vẻ mặt đám người phía dưới kích động, ngước lên nhìn viên cầu lớn màu vàng trên không.

Đám người Trần Thư chẳng những đạt được vinh dự to lớn trên thi đấu thế giới, mà còn làm ra cống hiến chống lại hung thú.

Thiên kiêu như vậy, mỗi người có giá trị để họ lớn tiếng heo hò khen hay!

Thẳng đến bốn giờ sau…

- Ta thật phục nhóm lão lục này, đều bay qua lại lâu như vậy, không mệt sao?

- Bay chính là Khế Ước Linh, bọn họ đương nhiên không mệt…

- Vậy chúng ta còn hô sao?

- Hô cái rắm, về nhà ăn cơm đi ngủ!

- Căn cứ vào tính cách con hàng này, hắn có thể bay một ngày một đêm…

Mọi người đều bị làm cho có chút tâm thái bị chỉnh, nhộn nhịp rời đường, lựa chọn dẹp đường hồi phủ.

Con hàng này tao bao tới mức độ vượt xa khỏi dự đoán của bọn hắn…

- Không có âm thanh?

Trần Thư nhìn phía dưới, chỉ thấy đã không còn ai để ý đến bọn hắn.

- Ngươi đủ rồi!

Đám người A Lương đều không chống đỡ nổi, ngay từ đầu là có chút hưng phấn và kiêu ngạo, nhưng nghe suốt bốn tiếng, là người cũng chịu không được…

- Cơ hội khó có được! Đương nhiên phải trân trọng nó!

Trần Thư nhíu mày, có chút ý động nói:

- Nếu không chúng ta đến thành phố còn lại nhìn một chút?

- Cút đi! Thả chúng ta xuống dưới!

Đám người A Lương cùng nhau lên tiếng, trực tiếp quả quyết lựa chọn từ chối.

Ngươi có phải bệnh nặng hay không?

Cuối cùng, qua một phen khuyên can, rốt cuộc Trần Thư cũng về tới học phủ.

- Mệt chết ta, hiện ta ta muốn ngủ như chết!

A Lương thoải mái nằm trên ghế sô pha, trong lòng có cảm giác an toàn đã lâu không thấy.

Hơn một tháng này không phải đi săn lãnh chúa thì chính là trên đường đi săn.

Hơn nữa cần cẩn thận sinh vật Long Uyên, thật sự để thần kinh người ta căng cứng.

Bây giờ tinh thần buông lỏng, mệt mỏi lập tức dâng lên như thủy triều.

- Đi ngủ!

Trần Thư vỗ đùi, cũng đứng dậy chuẩn bị trở về phòng.

- Không phải, chờ một chút!

Tạ Tố Nam thấy mọi người đều đứng dậy, vội vàng nói:

- Ta ngủ ở đâu?

A Lương mở miệng nói:

- Ngươi ngủ ở ghế sô pha tạm đi.

- Không phải, tốt xấu gì ta cũng là khách, có thể không cần cẩu thả như vậy hay không…

Trong mắt Tạ Tố Nam có bất mãn, đây chính là đạo đãi khách của phòng ký túc xá 333 các ngươi?

Vương Tuyệt ngáp một cái, nói:

- Ta đã ngủ cùng Tiểu Tinh, ngươi chỉ có thể lựa chọn ngủ cùng A Lương hoặc là ngủ cùng Trần Bì.

Vừa dứt lời, ánh mắt Lão Tạ lập tức nhìn về phía A Lương và Trần Thư!

A Lương chìa hai tay ra, nói:

- Trưởng bối nhà ta cho ta biện pháp bảo vệ, nếu có người dựa vào ta quá gần, sẽ phát động…

- …

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật một cái, bản năng nghĩ đến cái Khế Ước Linh cấp Truyền Kỳ kia..

Tuy là hắn ta cảm thấy không có khả năng lắm, nhưng lại không dám đánh cược, vạn nhất thật sự phát động thì sao…

Trong chốc lát, đầu Tạ Tố Nam xoay một cái, lập tức nhìn về phía Trần Thư, một bộ dáng cười hì hì.

Trần Thư hòa nhã cười một tiếng, nói:

- Hai ta một chỗ.

- Vẫn là ngươi đầy nghĩa khí!

Lão Tạ giơ ngón cái lên, nói:

- Không hổ là huynh đệ tốt của ta!

Một giây sau, Trần Thư bình tĩnh duỗi cái lưng mệt mỏi.

Bịch bịch bịch!

Chỉ thấy trên người hắn rơi ra một đống lớn chai chai lọ lọ, hơn nữa bên trong đều là dược tề màu xám!

Trong chốc lát, mọi người đều kéo dài khoảng cách, ánh mắt đều thay đổi vô cùng hoảng sợ.

- Ngươi?

Nét mặt Tạ Tố Nam thoáng cái cứng lại, ngươi nghiêm túc à?

- Không có việc gì, không chú ý nên rơi ra.

Trần Thư khẽ giật mình, tiếp đó bình tĩnh lại nhặt lên, nói:

- Lão Tạ, đi thôi, trở về phòng ngủ!

- …

Tạ Tố Nam xạm mặt lại, ánh mắt trở nên vô cùng quái dị, cái này mẹ nó là đạn hạn nhân!

- Cái kia…ta…

- Lò mò cái gì, nhanh lên một chút!

- Ta cảm thấy…sô pha kỳ thật rất thoải mái…

Tạ Tố Nam nhảy một cái, thẳng tắp nằm trên ghế sô pha, vô cùng kiên định nói:

- Nếu ai không cho ta ngủ sô pha, ta liền nổi nóng!

- Ngươi quá quật cường!

Khóe miệng Trần Thư đã có một ý cười không hiểu, về tới phòng.

- Tiểu tử!

Trần Thư tự lẩm bẩm, tùy tiệm ném dược tề màu xám trên mình sang một bên.

Dĩ nhiên không phải dược tề đạn hạt nhân thật, chỉ là dáng dấp tương tự, tác dụng đặc biệt dùng để chấn nhiếp.

Làm tội phạm Nam Giang, đương nhiên không thể để cho người khác đoán được hắn có bao nhiêu đạn hạt nhân…

Thời gian mấy ngày thoáng cái đã qua.

Đám người Trần Thư hưởng thụ sinh hoạt yên lặng khó có được.

Sự kiện hung thú kết thúc, Hoa Hạ học phủ lại từng bước náo nhiệt, trải qua một phen lịch luyện, mỗi người đều đạt được mức độ trưởng thành khác biệt.

- Mấy ca, không cần chơi!

Trần Thư mở miệng nói:

- Giúp ta một chuyện.

- Làm gì?

Đám người A Lương đang mở party chơi game, quay đầu nhìn về phía Trần Thư.

Chương 1310: Biến thái không phải ta, là ta của hai mươi tuổi

– Giúp ta xử lý hung thú một chút, tiện thể làm màu một chút!
- Thiệt hay giả?

Đám người A Lương nghe xong lời này lập tức có hứng thú.

Nửa giờ sau đó.

Trên thao trường lớn của học phủ, chỉ thấy phái trên bày đủ loại hung thú, hơn nữa đều là lãnh chúa đã chết.

Liếc nhìn cũng đủ để cho bất luận kẻ nào cảm thấy chấn kinh!

Chính là lãnh chúa Trần Thư săn bên trong [Sí Liệt Hỏa Sơn], chỉ là vẫn luôn không có thời gian xử lý.

- Đây là tình huống gì?

Tân học sinh vừa mới vào học đầu óc có chút ngơ ngác, nói:

- Chẳng lẽ là muốn ban thưởng cho chúng ta ư?

- Rất có thể, chúng ta thể nhưng giữ dị không gian hơn một tháng, cho chút lãnh chúa cũng là hợp lý.

Người bên cạnh phụ họa.

Trong lúc nhất thời, một nhóm tân sinh đều có ý động, thậm chí muốn đi lên phía trước.

Sinh viên cũ đi qua thấy một màn như vậy, lập tức đi lên ngăn cản.

- Các ngươi muốn làm gì?

- Lấy vật liệu hung thu…

Các tân sinh đương nhiên nói:

- Phía dưới có một vật liệu lãnh chúa thuộc tính Hỏa, vừa lúc ta cần dùng đến.

- ???

Khóe miệng lão sinh giật một cái, mới trở về trường liền tặng đầu người đúng không?

- Các ngươi không nhìn người chính giữa kia à?

- Hả?

Các tân sinh vậy mới chú ý tới, ánh mắt nhìn phía trên lãnh chúa vật liệu.

- Ta cảm thấy khá quen…

- Người toàn quốc đều cảm thấy hắn quen mắt, các ngươi chưa từng nghe qua tội phạm Nam Giang?

- Ta mẹ nó!

Vẻ mặt các tân sinh chấn động, nháy mắt nghĩ tới, trở nên vô cùng kích động.

- Hắn chính là cái truyền kỳ kia? Ta chính là muốn gặp được hắn mới tới học phủ.

- Thật sự là học trưởng Trần Thư?

Lại một người trong mắt có vẻ sùng bái, nói:

- Chẳng trách khí chất tội phạm nặng như vậy…

- Đã biết vậy thì tốt nhất đừng tới gần hắn.

Lão sinh nhẹ nhàng thở ra, đám học sinh này dĩ nhiên đánh chủ kiến xuống mặt

hung thú, thật sự là có chút không hợp thói thường.

Các tân sinh gật gật đầu, ngược lại nghe vào,

Tội phạm Nam Giang truyền kỳ chỉ có thể nhìn xa xa!

Từ từ, người vây xem càng ngày càng nhiều, trong đó đa số đều là tân sinh.

Không ít người không có tận mắt nhìn thấy Trần Thư, đương nhiên muốn nhìn qua dáng dấp bản tôn.

Tăng thêm bên cạnh Trần Thư trên trăm thi thể lãnh chúa, mang tới rung động thị giác quá lớn.

Ngay tại lúc này, xa xa xuất hiện một con Hồng Sắc Đại Điểu, trong nháy mắt bay tới vùng trời trên thao trường.

- Trần Bì, các ngươi đặt mấy cái đó định làm gì vớ vẩn hả?

Tần Thiên nhảy xuống, vững vàng đứng trên mặt đất ở thao trường.

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Không có làm gì, xử lý chiến lợi phẩm mà thôi!

- …

Tần Thiên nhìn lãnh chúa khắp nơi, tâm lão cũng có chút động.

Lão mở miệng nói:

- Sự kiện đã kết thúc, một vòng sau đó ngươi có thể tiến về bộ ngành Ngự Long Vệ nhận ban thưởng.

- Ngự Long Vệ?

Trần Thư khẽ giật mình, nói:

- Không phải trường học cho ư?

- Chúng ta đã không cho nổi…

Hai tay Tần Thiên mở ra, Hoa Hạ học phủ sắp bị Trần Thư ép khô, thật sự không có bảo vật gì.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái nói:

- Có một cấp dược tề ta còn không mãn cấp…

Tần Thiên mở miệng giải thích:

- Ngự Long Vệ ban thưởng sẽ có một cấp dược tề, hiệu quả đều là giống nhau.

- Là như vậy sao…

Trần Thư gật đầu, hiểu rõ.

- A Lương, ban thưởng của các ngươi là từ học phủ cấp cho, đến lúc đó tìm lão Liễu là được rồi.

Dứt lời Tần Thiên cưỡi Khế Ước Linh rời khỏi thao trường.

Đám người Trần Thư qua nửa ngày đều lấy vật liệu trung tâm của hung thú lãnh chúa và Ngự Thú Trân Châu ra ngoài.

Trong đó Bạch Ngân và Hắc Thiết cấp đều có, tổng giá trị đại khái là mười triệu, thu hoạch trọng điểm của [Sí Liệt Hỏa Sơn] là đầu Bạch Ngân Quân Vương mấy chục triệu kia!

- Được rồi, mỗi người cầm một ngàn vạn phí vất vả!

Trần Thư phủi tay, cười nói:

- Hào phóng như vậy?

Đám người A Lương đều có chút không dám tin, chỉ xử lý chút hung thú liền có một ngàn vạn, cái này cũng không giống tác phong tội phạm.

- Hơn một tháng này, mọi người vất vả!

Trần Thư theo thứ tự vỗ vỗ bả vai mọi người, quay người chuẩn bị rời đi.

- ??

Đám người A Lương sững sờ, tiếp đó nháy mắt liền hiểu rõ.

Một đoàn người nhộn nhịp tiến lên trước đụng ngã Trần Thư, nói:

- Ta dựa vào! Ngươi nói chính là toàn bộ phí vất vả!

- Không phải, không nên vọng động.

Trần Thư vội vàng nói:

- Ta hiểu rõ có chút nhiều, nhưng các ngươi không có công lao cũng có khổ lao.

- Nhiều cái rắm!

Đám người A Lương nháy mắt động thủ, gắt gao đè Trần Thư ở trên mặt đất.

Cuối cùng, qua một trận đàm phán của hai bên, một người Trần Thư cầm bốn

thành, đám người A Lương cầm sáu thành khác.

Tuy Trần Thư là chủ lực, nhưng những người còn lại hỗ trợ ngăn cản hung thú biến dị hoàng kim, hơn nữa khế ước linh phụ trợ của bọn họ đều tác dụng trọng yếu.

- Hiện tại được rồi!

Hai tay Trần Thư mở ra, trong mắt có chút bất đắc dĩ.

- Cái này còn tạm được.

Đám ngươi A Lương gật gật đầu, cùng nhau rời khỏi thao trường.

Về phần huyết nhục lãnh chúa trên đất, đều đưa cho học sinh còn lại của học phủ.

Tuy không giống huyết nhục quân vương có lợi với thân thể, nhưng ít ra cũng là nguyên liệu nấu ăn quý hiếm.

Chương 1311: Hắc Ám Dược Tề cấp Tông Sư

… - A Lương, ngươi hỗ trợ bán vật liệu một chút.

Trần Thư giao vật liệu thu hoạch cho A Lương, ai bảo bối cảnh của hắn thâm hậu chứ?

- Được.

A Lương gật đầu nói:

- Nếu như các ngươi có nhu cầu vật liệu, cứ dựa theo giá thị trường tới mua.

- Không thành vấn đề!

Tất cả mọi người đồng ý an bài như vậy.

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Ngày mai chúng ta đi đơn vị giám định một chuyến, xem thử có kỹ năng cần hay không.

Bây giờ tất cả vật liệu lãnh chúa đều trộn cùng một chỗ, không có người biết mỗi vật liệu có thể lĩnh ngộ kỹ năng gì, đương nhiên phải giám định một phen.

- Chính các ngươi thương lượng, ta không cần có kỹ năng.

Trần Thư gật gật đầu, triệu hoán Thỏ Không Gian của chính mình ra, trong mắt có vẻ hưng phấn.

A Lương mở miệng hỏi:

- Ngươi không cần sao? Bên trong có lãnh chúa hoàng kim.

- Không cần, cũng không quá thích hợp với khế ước linh của ta.

Trần Thư lắc đầu, kỹ năng của hắn đã đủ biến thái, tạm thời chỉ yêu cầu tăng cấp bậc lên.

- Vù vù!

Ngay tại lúc này, hai con ngươi Thỏ Không Gian hơi động, thả ra thần kỹ [Không Gian Bí Lực].

Chỉ thấy trên mình Trần Thư vậy mà xuất hiện bốn ấn ký không gian.

- Tăng lên còn lớn hơn so với trong tưởng tượng của ta?

Trần Thư nhướng mày, lúc trước hệ thống tuyển hạng để hắn xử lý sự kiện hung thú, ban thưởng là thuộc tính 10% Thỏ Không Gian.

Vốn cho rằng chỉ có thể để [Không Gian Bí Lực] thêm một đạo ấn ký, nhưng rõ ràng nhiều hơn hai đạo.

- Tốc độ phát triển của kỹ năng này nhanh như vậy?

Trong mắt Trần Thư có sợ hãi lẫn vui mừng, cái này nếu sau đó trở thành Khế Ước Linh cao cấp, e rằng kỹ năng này sẽ biến thái đến mức độ khó có thể tưởng tượng.

- Hả?

Đám người A Lương quay đầu nhìn lại, cũng một mặt chấn kinh.

Bọn hắn nhớ cái thỏ mập mạp này lúc trước chỉ có thể phóng hai cái ấn ký.

- Khế Ước Linh của ngươi lại mạnh lên?

- Đều qua một hai thánh, trưởng thành một chút không bình thường sao?

- …

Mọi người cùng nhau duy trì yên lặng, vấn đề là, ngươi mẹ nó một hai tháng này cái gì cũng không làm!

Nửa ngày, A Lương lại nghĩ tới lời Đại Tuyết Vương nói lúc trước, trong lòng trở nên vô cùng u oán.

- Ngươi vì sao không làm người, nhất định muốn biến thái như vậy ư?

- Người trẻ tuổi không biến thái, chờ già lại biến?

Trần Thư thở dài, nói:

- Biến thái không phải ta, là ta hai mươi hai tuổi.

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư ở trong phòng của mình, hắn cầm trong tay một bình Dược Tề màu đen, đó chính là Hắc Ám Dược Tề cơ bản nhất.

Nhưng vì có sự thuần thục cấp Tông Sư nữa nên Dược Tề đã có sự thay đổi về chất.

Lúc trước hắn bắt tay vớ Diệp Thanh cùng phục kích Hỏa Long Vương, giải thưởng mà hệ thống cho là sự thuần thục.

- Hiệu quả ngoài mức của cấp Tông Sư: Kĩ năng hệ Hắc Ám sẽ có thêm hiệu quả nguyền rủa nữa, để làm yếu đi một thuộc tính nào đó của kẻ địch.

Có tin tức hiện lên trong đầu Trần Thư, ánh mắt hắn đầy vẻ suy tư.

- Hiệu quả này…

Hắn vuốt vuốt cằm, lại là một Dược Tề có xu hướng phù trợ, hơn nữa còn cần chút vận may nữa.

Nếu có thể làm yếu đi thuộc tính quan trọng của đối phương trước thì chắc chắn sẽ có hiệu quả thần kỳ. Hơn nữa nếu số lượng kĩ năng của hệ Hắc Ám đủ nhiều thì hiệu quả của lời nguyền là không thể xem thường được đâu.

Chỉ là bây giờ thuộc tính của Husky vẫn hướng về nguyên tố Băng, Hỏa hơn, tạm thời thì không có tác dụng gì nhiều lắm, chỉ là thêm nếm vào chút thôi.

Trần Thư từ từ đứng dậy, tiện tay nhét bình Dược Tề cho Husky đang đứng bên cạnh.

- Ấy? Ra ngoài hết rồi à?

Trần Thư đến phòng khách, thấy ký túc xá không có một ai cả, hiển nhiên là họ đều đến cơ cấu giám định rồi.

Mười phút sau.

Trần Thư nằm trên sô pha, vui vẻ xem TV.

Không Gian Thố thì đang cầm một cái nồi lớn nằm bên cạnh hắn, bên trên có một miếng thịt Quân Vương đang tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

- Áu áu.

Husky thì mở miệng ra, cố gắng khống chế để thuộc tính Hỏa không bị phóng thích ra ngoài, nó đang nấu miếng thịt trên tay đối phương.

Một lát sau, mùi thịt lan ra, khiến ngón trỏ của Trần Thư khẽ động đậy.

- Không tệ nhỉ…

Trần Thư nếm thử món ăn đó, ánh mắt đầy vẻ hài lòng.

Qua sự đào tạo của hắn, Thố Tử và Husky đã có thể kiêm cả công việc trong cuộc sống và công việc của Khếc Ước Linh rồi.

Không Gian Thố và Husky nhìn chằm chằm vào đống thịt máu me kia, trông thèm thuồng vô cùng.

- Ăn đồ của các ngươi đi.

Trần Thư lườm một cái, đồng thời ra lệnh cho Không Gian Thố lấy thịt Khế Ước Linh dự trữ ra.

- Đây là đồ ăn ta đặc biệt tìm đến Linh Trù Vương Cấp để nhờ chế biến đấy, đừng có lãng phí.

Máu thịt Quân Vương thực ra không có tác dụng gì nhiều với Khế Ước Linh, trừ khi là có thiên phú có thể nâng cao, nếu không thì hiệu quả còn không tốt bằng thực đơn chuyên dụng.

Hai con Khế Ước Linh im lặng ăn hết đống đồ ăn, chúng cảm giác như mình đang nhai rơm vậy.

- Học Tiểu Hoàng đi, lớn vậy rồi mà còn kén ăn.

Trần Thư vận dụng chiêu Bán Tướng Chiêu Hoán, mở Không Gian Ngự Thú của Slime ra, cho hết đống đồ ăn vào đó.

- Ồm ộp, ồm ộp.

Chương 1312: Hắc Ám Dược Tề cấp Tông Sư (2)

Tiểu Hoàng trông rất vui vẻ, thậm chí còn cười híp cả mắt lại, từ từ thưởng thức những món ngon trong miệng. Ánh nắng ban mai chiếu vào, cảnh một người và ba con Khế Ước Linh trông hài hòa vô cùng.

Ánh mắt Trần Thư đầy vẻ suy tư, hắn lẩm bẩm.

- Tài liệu Lãnh Chúa trị giá một tỷ, giá trị của hung thú biến dị cũng là một tỷ, lại còn phải chia cho Tiểu Tinh một phần, coognj thêm giá trị của Hỏa Long Vương nữa.

Hắn dự đoán những gì mà mình sẽ thu hoạch được, chuẩn bị mua một lượng tài nguyên lớn.

Khi hắn đang suy nghĩ thì tiếng chuông điện thoại tự dưng reo lên.

- Alo, Kiều Nguyệt học tỷ sao?

- Trần Bì, ngươi có đang ở ký túc xá không? Hôm nay cần họp lớp, tiện thể bàn về chuyện tốt nghiệp nữa, ngươi có thời gian đến không?

Bây giờ, với năng lực và thiên phú của Trần Thư thì không cần phải đi học gì nữa, có thể nói hắn là người tự do nhất cả học phủ.

- Không thành vấn đề, ta đang rảnh đến mức đau cả bụng đây, đến ngay đây.

Trần Thư chuẩn bị một chút rồi rời đi một cách rất hào hứng.

Tòa nhà Ngự Thú 1, phòng học 503.

Hơn hai mươi con người của lớp Ngự Thú 3 năm 4 đã lần lượt vào chỗ ngồi rồi, trông họ đều rất vui vẻ, thảo luận về những sự kiện hung thú, bài khảo hạch tốt nghiệp và nhiều chuyện khác.

Lúc này, sự kiện hung thú vừa mới kết thúc, rất nhiều người đều ở trong học phủ. Không chỉ có lớp bọn họ, những lớp khác cũng đều nhân cơ hội này để mở buổi họp lớp.

Khi mọi người đang bàn tán hăng say thì có một giọng nói truyền đến.

- Chào các vị nhé.

Một cậu nam sinh mặc một chiếc áo phông trắng đi vào, trên mặt hắn là một nụ cười tươi rói.

Ngay lập tức, cả phòng học trở nên yên lặng, sau đó, mọi người đều lần lượt trả lời lại.

- Chào Tội phạm ca.

- Chào Thư ca.

Bây giờ Trần Thư đã là một truyền kỳ rồi, có không ít người nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ.

Có thể học cùng lớp với một nhân vật như vậy, đây chắc chắn là một lợi thế sau này.

Trần Thư gật đầu, hắn thầm thở dài một cái.

Bây giờ có danh tiếng rồi, không còn ai dám chọc vào hắn nữa rồi, làm hắn có hơi không quen.

- Bị thế lực hắc ám làm mòn ý chí nhanh thế.

Hắn tự nói rồi về lại vị trí của mình.

- …

Mọi người đều không nói gì, bây giờ đừng nói là một đám học sinh, dù có là cường giả nổi danh một phương cũng sẽ cố gắng giữ mối giao hảo với Trần Thư.

Mọi người đều là người bình thường, có bị mắc bệnh gì về thần kinh đâu mà động vào Trần Thư chứ…

- Lão Tạ, lâu lắm rồi không gặp.

Trần Thư ngồi vào chỗ ngồi, hắn quay sang nhìn Tạ Phong Ngữ, Giang Mặc và Tô Duy Vận một cái.

Đó chính là nhóm ba người Nam Thương trong cuộc Thi đấu Ngự Thú cấp tỉnh.

- Lâu lắm rồi không gặp.

Trông biểu cảm của Tạ Phong Ngữ rất phức tạp, hắn ta nhìn chằm chằm Trần Thư.

Tự dưng, hắn ta thấy đối phương có hơi lạ lẫm.

Bọn họ bây giờ học năm bốn rồi, nhưng ba người kia vẫn là Hắc Thiết Tam Tinh, đây mới là tốc độ phát triển bình thường của một sinh viên.

Ban đầu hai bên đều có sức mạnh ngang bằng nhau, thế nhưng mới ba năm trôi qua, bọn họ đã không nhìn thấy được bóng lưng của Trần Thư nữa.

- Cố lên nhé.

Trần Thư mỉm cười, gác tay lên vai Tạ Phong Ngữ, nói.

- Sau này câu lạc bộ túi phân Urea phải nhờ mọi người đấy.

- Bọn ta chỉ mang danh thôi.

Ba người họ cười, bọn họ đã là nhân vật cấp nguyên lão trong câu lạc bộ túi phân Urea rồi, thế nhưng thực lực thì không phải

là mạnh lắm.

Trần Thư cười đầy ý vị.

- Mang danh thôi cũng có ích mà, quan hệ chính là tài nguyên mà.

Ba người họ hơi kinh ngạc, câu lạc bộ túi phân urea chỉ có thể đem lại danh tiếng cho hắn thôi, thực ra chẳng có tác dụng gì. Vì hắn cũng không cần cố gắng kết giao với những người khác.

Thế nhưng với Ngự Thú Sư bình thường thì đây là một kênh quan trọng để có thể giao lưu đấy.

Cho dù là thành lập Ngự Thú Đoàn hay là làm kinh doanh về Ngự Thú thì đây đều là một sự giúp đỡ không hề nhỏ.

- Các bạn học!

Đúng lúc này, Kiều Nguyệt mặc một bộ váy dài màu vàng nhạt đi tới.

Mặc dù nàng ta là chủ nhiệm lớp nhưng thật ra cũng không gặp các học sinh được nhiều.

Văn hóa trường đại học đa số đều như vậy, lại càng không cần nói đến đại học Ngự Thú chú trọng thực chiến.

- Thoáng cái đã trôi qua ba năm rồi.

Trong mắt Kiều Nguyệt là vẻ cảm khái, nói:

- Tháng sáu năm sau, các ngươi có thể chính thức rời khỏi trường, bước lên hành trình mới của cuốc sống.

- Suốt thời gian dài như vậy, ta đã theo dõi sự trưởng thành của tất cả mọi người và ghi lại chúng.

Kiều Nguyệt di chuyển con chuột, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một bảng tính, trên đó ghi lại sự thay đổi của mỗi một người.

Từ lúc bắt đầu là Ngự Thú cơ sở đến bây giờ là Hắc Thiết Nhị Tinh, Tam Tinh, thậm chí là Bạch Ngân Cấp.

Trong đó bắt mắt nhất là Trần Thư, ngay từ bước đầu tiên đã là Hắc Thiết Nhất Tinh cho đến hiện giờ đã là Bạch Ngân Tam

Tinh, có thể nói là dẫn trước rất xa.

Những người còn lại đương nhiên không biến thái như hắn nhưng cũng đạt được bước phát triển rõ ràng.

Mà đẳng cấp Ngự Thú thật ra chỉ là một phần, kiến thức lý thuyết, kinh nghiệm chiến đấu đều có những thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Chương 1313: Lời thổ lộ từ học tỷ

Hiện tại mỗi học sinh đều có khả năng gánh vác một loại năng lực, không còn non nớt như trước nữa. - Bây giờ đã là năm thứ tư đại học, các ngươi chỉ còn hai việc phải làm!

Kiều Nguyệt mỉm cười, mở miệng nói:

- Thứ nhất là khảo hạch tốt nghiệp! Ta rất có lòng tin với mọi người về việc này, thật ra về cơ bản đều có thể hoàn thành thuận lợi, chỉ cần ngươi không mắc lỗi nghiêm trọng là được…

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, xem ra không ngờ khảo hạch tốt nghiệp lại đáng sợ như vậy.

Nếu không lấy được bằng tốt nghiệp thì e rằng người trong nhà sẽ chôn bọn hắn đi mất…

- Cái thứ hai là việc nhậm chức liên quan đến vấn đề sống chết của các ngươi!

Ánh mắt Kiều Nguyệt kỳ lạ nhìn về phía Trần Thư ở phía dưới, hiển nhiên là đã nghe chuyện.

- Dựa vào trình độ của Hoa Hạ học phù thì vấn đề này cũng không có gì phải lo lắng, bất luận là công ty hay Ngự Thú Đoàn nào cũng sẽ đặc biệt chú ý đến các ngươi.

- Ai nói…

Trần Thư ngồi ở dưới tự lẩm bẩm, hắn nghĩ cũng không có ai coi trọng hắn.

Một là do tính cách hắn không ai có thể quản lý được, nếu có bất kỳ sai sót lớn nào thì toàn bộ công ty đều bị kéo xuống

theo.

Còn lại là do con hàng này yêu cầu quá cao, thật sự không có người nào nuôi nổi hắn…

- Đương nhiên, không tính người nào đó!

Kiều Nguyệt đúng lúc bổ một đao xuống, trong mắt có ý cười khó hiểu.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, vừa nghĩ đến chuyện tìm việc đã có chút đau đầu.

Lựa chọn của hắn bây giờ là thành lập Ngự Thú Đoàn nhưng không ai theo kịp được bước chân của hắn.

Đến lúc đó, cho dù là đối với hắn hay với các thành viên trong đoàn thì đều là một loại gánh nặng.

Hắn thở dài, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ ta chỉ có thể làm Ngự Thú Sư tự do?

Kiều Nguyệt ở trên không biết nỗi lo của Trần Thư, cười nói:

- Sau đây, ta sẽ đề cử cho các ngươi cho Ngự Thú Đoàn hoặc là đơn vị công ty.

Nói xong, trên màn hình xuất hiện một cửa sổ khác.

Trên đó, haowjc là Ngự Long Vệ, Trấn Linh Quân và các quan ngành chính phủ khác hoặc là top 10 siêu cấp Ngự Thú Đoàn hoặc là các công ty tập đoàn lớn nổi tiếng trong cả nước thậm chí là trên thế giới.

Học sinh ngồi phía dưới nhộn nhịp ghi chép, trong mắt mang đầy vẻ khát khao mong đợi.

Sau khi tốt nghiệp, hành trình mới của bọn họ mới thật sự bắt đầu!

- A~~

Trần Thư nghe mà có hơi buồn ngủ, không liên quan gì đến hắn cả..

- May mà ta có một băng tay Thanh Đồng của Ngự Long Vệ, tốt xấu gì cũng có thể đến làm một công việc bán thời gian…

Nửa giờ sau.

- Căn cứ vào kinh nghiệm mấy năm trước, học trưởng học tỷ của các ngươi đều gia nhập vào những thế lực trên.

Kiều Nguyệt mỉm cười, nói:

- Ngoài ra, nếu muốn ở lại trường thì có thể nói với ta, ta tin rằng trường học cũng rất hoan nghênh các ngươi!

Ngoài trừ tìm việc thì họ cũng có thể trở thành giáo viên chủ nhiệm giống Kiều Nguyệt.

Nếu như thực lực đạt tiêu chuẩn thì sẽ trở thành giảng viên, thậm chí là giáo sư, đãi ngộ cũng không hề kém gì so với bên ngoài.

- Đái khái là những chuyện này, giải tán được rồi!

Hình như Kiều Nguyệt lại nghĩ đến cái gì, nói tiếp:

- Ngoài ra các ngươi có thể đóng góp trong các sự kiện hung thú và đến nhà kho của trường học nhận phần thưởng.

Ngay lập tức, mọi người đều reo hò lên, không nhịn được mà xông ra khỏi phòng học, đi thẳng đến nhà kho.

- Trần Thư, ngươi ở lại một lát! Có người tìm ngươi!

Kiều Nguyệt cười đầy kỳ quái, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư ở hàng cuối phòng học.

- Tìm ta?

Trần Thư ngạc nhiên, chẳng lẽ trường học chuẩn bị riêng cho ta một công việc sao?

Kiều Nguyệt cười nói:

- Giữa trưa ngươi có rảnh không? Ăn một bữa cơm với ta nhé?

- Cái này à…

Trần Thư gãi đầu, nói:

- Nói rảnh thì cũng rảnh, nhưng nói không rảnh thì cũng không rảnh…

- ?

Khóe miệng Kiều Nguyệt giật giật:

- Ngươi đang nói tiếng người à? Sao ta lại nghe không hiểu thế…

- Yên tâm đi, ta mời!

Đúng lúc này, một nữ sinh vóc dáng cao gầy đi tới, nàng ta mày liễu mắt hạnh, khóe miệng có một nốt ruồi nhỏ, trông rất xinh đẹp quyến rũ.

Đây chính là thành viên trong Ngự Thú Đoàn trước đây của Phương Tư, Lục Chỉ Ngưng!

- Lục học tỷ?

Trần Thư bất ngờ, lập tức nhận ra.

Hắn mơ hố có cảm giác không tốt, nói:

- Không phải các ngươi có việc cần ta giúp chứ…

- Đương nhiên không phải!

Lục Chỉ Ngưng khẽ cười, nói:

- Ta đặc biệt đến đây giải quyết vấn đề nghề nghiệp cho ngươi!

- Thật hay giả đấy?

Cơ thể Trần Thư chấn động, nếu ngươi nói đến việc này thì hắn lập tức tỉnh táo lại.

Lục Chỉ Ngưng mỉm cười nói:

- Không cần vội, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

…

Mười phút sau.

Trần Thư nhìn căn tin ở trước mặt, có hơi mơ màng.

- Học tỷ, đây không phải là miễn phí sao?

- Đúng, đi thôi, ta mời ngươi!

Lục Chỉ Ngưng gật đầu, trong mắt có ý cười khó hiểu.

- Này, Chỉ Ngưng, ta còn phải đi xử lý chút chuyện việc làm của học sinh nên sẽ không đi cùng các ngươi nữa.

Dường như Kiều Nguyệt nghĩ ra chuyện gì, lập tức nói ra.

Trần Thư còn chưa kịp lên tiếng thì Lục Chỉ Ngưng đã nhanh hơn, nói:

- Được, ngươi đi trước đi!

Trong lúc nhất thời, chỉ còn lại hai người là Trần Thư và Lục Chỉ Ngưng.

Chương 1314: Có hứng thú làm Hỏa Ngự không

Trong căn tin học phủ. Trần Thư vùi đầu ăn cơm, mặc dù là đồ ăn của căn tin nhưng hương vị cũng không đến nỗi nào, hơn nữa đều là dùng nguyên liệu hung thú đắt đỏ để nấu ăn.

Lục Chỉ Ngưng dùng tay chống cằm, chỉ lẳng lặng nhìn Trần Thư.

- Học tỷ, rốt cuộc là công việc gì, yêu cần của ta khá cao đấy!

Trần Thư ngẩng đầu uống hớp nước, đồng thời nhìn Lục Chỉ Ngưng.

Lục Chỉ Ngưng nói:

- Có từng nghĩ đến việc gia nhập Ngự Thú Đoàn không?

- Ngự Thú Đoàn?

Trần Thư ngẩn người, có hơi khó khăn nói:

- Thật ra ta cũng từng nghĩ đến nhưng tốc độ phát triển của ta quá nhanh, thật sự là không phối hợp được với những người khác.

Lực chiến đấu của hắn đã quá mạnh, sẽ dẫn đến sự khác biệt trong việc phân chia chiến lợi phẩm.

Trước đây, cùng với đám người A Lương còn tốt, không có mẫu thuẫn gì nhưng nếu là Ngự Thú Sư xa lạ thì e rằng sẽ vì chuyện đó mà dẫn đến chia rẽ Ngự Thú Đoàn.

Lục Chỉ Ngưng mỉm cười, mở miệng nói:

- Một đoàn Hoàng Kim Ngự Thú Sư!

- Hoàng Kim Cấp?

Trần Thư mở to mắt nhìn, nói:

- Không phải Ngự Thú Đoàn của ngươi sao?

Lục Chỉ Ngưng bây giờ chỉ là Bạch Ngân Nhất Tinh, đương nhiên không phải do nàng ta thành lập.

- Có thể nói là của ta, nhưng cũng có thể nói không phải…

Ánh mắt của Lục Chỉ Ngưng khẽ chuyển động, mở miệng nói:

- Là người nhà của ta.

- Hả? Lại là phú nhị đại sao?

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Có thể thành lập một Ngự Thú Đoàn toàn là Hoàng Kim Ngự Thú Sư thì đương nhiên không phải gia tộc nhỏ.

- Chỉ cần thực lực của ngươi theo kịp thì ngươi có thể trực tiếp làm đoàn trưởng.

Trong giọng nói của Lục Chỉ Ngưng mang theo một chút dụ dỗ, mở miệng nói:

- Hơn nữa sau đó ngươi có thể tiếp quản sản nghiệp của gia tộc bọn ta…

- Chờ một chút… chờ một chút…

Đầu óc Trần Thư ngơ ngác, lập tức cảm thấy có cái gì đấy sai sai.

Hắn xoa đầu, kỳ quái mà nói:

- Học tỷ, không phải ngươi muốn nuôi ta đấy chứ…

- Ngươi nghĩ gì thế?

Lục Chỉ Ngưng lườm hắn rồi mở miệng nói:

- Với thiên phú và thực lực của ngươi mà còn cần người nuôi nữa à?

Một giây sau, ánh mắt nàng ta trở nên vô cùng nghiêm túc, một đôi mắt hạnh nhìn thẳng vào Trần Thư mà nhẹ giọng nói:

- Ngươi cảm thấy chúng ta có thể ở bên nhau được không?

- …

Thân thể Trần Thư chấn động, hắn bị lời nói trực tiếp như vậy khiến cho không biết phải làm sao.

- Khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, ta cũng từng hỏi ngươi…

Trong mắt Lục Chỉ Ngưng hiện lên ý cười mà nói:

- Lúc ấy, ngươi nói đơn vị chẵn lẻ của số thứ hai đếm ngược trong thẻ căn cước của chúng ta không giống nhau, như vậy là không hợp.

- Bây giờ, ta cảm thấy chúng ta đã hợp nhau rồi đấy?

Nói rồi, nàng ta lấy một tấm thẻ căn cước ra, chỉ thấy trên đó có bôi chút chất lỏng của bút tẩy rồi tự điền số đó thành số lẻ…

- …

Trần Thư không nói nên lời mà nhìn Lục Chỉ Ngưng trước mặt mình.

Trong mắt nàng ta có vẻ chờ mong, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào từ cửa sổ bỗng khiến cho nàng ta lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người, làm hắn nhịn không được mà tim đập thình thịch.

Lục Chỉ Ngưng đã từng có ấn tượng tốt với Trần Thư, hơn nữa vốn dĩ tính cách của nàng ta chính là tôn thờ kẻ mạnh.

Thiên tài hàng đầu của Hoa Hạ học phủ, người mạnh nhất trong nhóm người cùng thế hệ, nhà vô địch thế giới,…

Nhiều loại danh hiệu trên người đã mang lại hào quang tỏa sáng cho Trần Thư, đạt đến một tầm cao mà vô số người không thể đạt tới.

Quan trọng hơn, tiềm lực của hắn còn lâu mới cạn kiệt. Trong tương lai, không cần nói tới Vương Cấp, thậm chí hắn còn có

thể đạt được Truyền Kỳ Cấp cũng nên!

Mặc dù có chút bệnh nặng, nhưng khuyết điểm đó vẫn không làm lu mờ được ưu điểm, thiên kiêu như vậy đương nhiên sẽ khiến cho người khác yêu thích.

- Học tỷ…

Trong lòng Trần Thư vừa mới suy tư, vậy mà trước mặt lại xuất hiện các lựa chọn:

[Phương án 1: Vui vẻ đồng ý, từ nay về sau thoát khỏi danh xưng cẩu độc thân! Phần thưởng hoàn thành: Tăng thêm 5% thuộc tính của ba Khế Ước Linh]

[Phương án 2: Từ chối thẳng thừng! Phần thưởng hoàn thành: Sách kỹ năng Liệt Diễm Phần Thiên!]

[Phương án 3: Dùng vẻ mặt thành thật mà nói: Học tỷ, ngươi đã ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của ta rồi! Phần thưởng hoàn thành: Slime có được cơ hội tiến hóa huyết mạch]

- …

Trần Thư đánh giá qua lại các lựa chọn. Vốn tưởng hệ thống sẽ chỉ hướng dẫn hắn đưa ra quyết định, nhưng không ngờ thế mà phần thưởng của ba lựa chọn lại không có khác biệt rõ ràng lắm.

5% toàn bộ thuộc tính của phương án 1 đương nhiên không cần phải nói, hơn nữa ba Khế Ước Linh đều sẽ được tăng lên không nhỏ.

Mà sách kỹ năng của phương án 2 cũng không phải là vật phàm. Bởi vì cái gọi là hệ thống xuất phẩm thì tất thuộc tinh phẩm, hơn nữa còn là thuộc tính Hỏa, khả năng tương thích với Husky cực kỳ cao.

Còn về tiến hóa huyết mạch của phương án 3 cũng là một loại phần thưởng khá biến thái.

Hiển nhiên, quyết định ra sao vẫn phụ thuộc vào chính bản tâm của hắn.

- Trần Thư?

Lục Chỉ Ngưng lên tiếng, trong mắt đã loáng thoáng hiện lên vẻ thất vọng, dường như đã đoán trước được cái gì.

Có đôi khi, im lặng thật ra cũng là một câu trả lời…

- Học tỷ…

Chương 1315: Có hứng thú làm Hỏa Ngự không (2)

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía Lục Chỉ Ngưng, hắn từ từ mở miệng nói: - Xin lỗi, ngươi đã ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của ta rồi…

- ?

Lục Chỉ Ngưng sững sờ, nhưng sau đó lập tức hiểu ra, trong lòng có chút thất vọng và tủi thân.

- Cảm ơn ngươi mời khách, học tỷ!

Trần Thư mỉm cười mà nói:

- Ngự Thú Đoàn không thích hợp với ta, ta vẫn quen lẻ loi một mình hơn…

- Không sao, ta đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi.

Lục Chỉ Ngưng cố nở một nụ cười rồi nói:

- Nếu không đuổi kịp bước chân của ngươi thì sao có thể đồng hành cùng ngươi được chứ?

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Thật ra ta cảm thấy loại chuyện này chủ yếu là xem duyên.

- Duyên gì cơ?

- Chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín triệu nguyên…

- ?

Lục Chỉ Ngưng sửng sốt, sau đó lập tức không nhịn được mà bật cười, cảm giác mất mát trong lòng tiêu tán đi rất nhiều.

Sau khi hai người ăn trưa xong thì trực tiếp tách ra, tạm xem chuyện này chưa từng xảy ra.

…

Trần Thư bước đi trên con đường trở về ký túc xá, dáng vẻ có chút không tập trung.

Nhưng vào lúc này, một bóng người đột nhiên từ trên trời rơi xuống!

- Hả?

Trần Thư ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Tần Thiên đang mỉm cười nhìn hắn, mà trên lưng Khế Ước Linh của lão mang theo một cái xác Hỏa Long tàn tạ.

- Diệp giáo sư gửi về cho ngươi này!

Tần Thiên cười mà nói, đồng thời lão ném xác Hỏa Long Vương xuống.

Vẻ mặt Trần Thư chấn động kịch liệt, trong mắt có vẻ hưng phấn, hắn lập tức nhào tới.

- Hỏa Long Vương của ta ơi! Không có ngươi ta biết sống sao đây chứ!

- …

Trong lúc nhất thời, những học sinh đi qua đều nhìn lại, ánh mắt vô cùng kỳ lạ, nhưng khi nhìn thấy là Trần Thư thì lại cảm thấy bình thường.

- Được rồi!

Khóe miệng Tần Thiên giật giật. Mẹ nó, ngươi bị bệnh rồi đúng không hả?

- Hiệu trưởng, ngươi không hiểu cảm giác này đâu…

Trần Thư vuốt ve Hỏa Long Vương, mở miệng nói:

- Bây giờ ta nằm mơ cũng đều nghĩ về nó…

- …

Đầu Tần Thiên đầy hắc tuyến, sau đó, lão bỗng nghĩ tới cái gì đó nên hỏi:

- Vừa rồi ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy? Không tập trung gì cả, ta đến gần thế rồi mà cũng không phát hiện ra.

- Không có gì…

Trần Thư lắc đầu, đồng thời triệu hoán Không Gian Điểu ra, thu Hỏa Long Vương về.

- Đúng rồi, hiệu trưởng, còn phiền ngài giúp ta giám định Vật Liệu Hạch Tâm kia nữa nữa…

- Đã giám định rồi.

Tần Thiên nói:

- Ta là cố ý đến để nói với ngươi chuyện này đây.

- Ồ? Có vấn đề gì sao?

Trần Thư nhướng mày. Không phải giám định ra một thứ vô dụng cho ta đấy chứ…

- Trở về ký túc xá của ngươi trước đã rồi lại nói.

Tần Thiên vừa dứt lời thì Trần Thư đã lập tức biến mất không thấy đâu nữa…

- Con mẹ nó chứ!

Trong mắt Tần Thiên hiện lên vẻ hâm mộ, đây chính là sức hấp dẫn của kỹ năng Không Gian.

Không bao lâu sau, hai người đều tới ký túc xá số 333.

Trần Thư nhướng mày mà nói:

- Hiệu trưởng, rốt cuộc là có chuyện gì thế?

- Đại Tiện Quái của ngươi có một Băng Ngự rồi đúng không?

Tần Thiên ngồi xuống ghế sô pha, từ từ nói:

- Hiện tại có một Hỏa Ngự, ngươi có hứng thú làm không…

- Hỏa Ngự?

Thân thể Trần Thư chấn động, lập tức trở nên có chút hưng phấn.

Hắn đã được mở mang về tính biến thái của Băng Ngự rồi, thậm chí bây giờ Tiểu Hoàng đã có thể bỏ qua Khế Ước Linh

thuộc tính Thủy Hoàng Kim Cấp nữa.

Tần Thiên khẽ mỉm cười, lão đã đoán trước được phản ứng của Trần Thư.

Lão nói tiếp:

- Việc này có liên quan đến Vật Liệu Hạch Tâm của Hỏa Long Vương của ngươi.

- Thứ đồ chơi này có thể lĩnh ngộ được Hỏa Ngự ư?

Trong mắt Trần Thư có vẻ nghi ngờ mà nói:

- Băng Ngự của ta chính là phần thưởng của một di tích ẩn tàng đấy!

Ban đầu, hắn ở bên trong Hỏa Diễm Di Tích chém giết Băng Sương Lãnh Chúa kia thì mới thành công đạt được Băng Ngự.

Mặc dù Bạch Ngân Quân Vương rất mạnh mẽ, nhưng còn không đến mức có kỹ năng biến thái như vậy.

Tần Thiên nói:

- Đương nhiên không phải là thứ đồ chơi này rồi. Vẫn cần ngươi phải liều một phen đấy!

- Hả? Ý ngươi là gì?

Trong mắt Trần Thư có vẻ khó hiểu.

Tần Thiên nói tiếp:

- Dựa theo phân tích thì vật liệu từ Hỏa Long Vương có thể lĩnh ngộ bốn kỹ năng, một trong số đó là Hỏa Diễm Kháng Tính có thể miễn dịch 60% sát thương thuộc tính Hỏa!

- Là như thế à?

Trần Thư sờ cằm. Trong trận chiến trước, quả thực là các kỹ năng thuộc tính Hỏa của Husky đã hoàn toàn bị khắc chế.

- Nhưng 60% cũng không có gì đặc biệt cả.

Hắn lắc đầu nói:

- Băng Ngự của ta là 99% kìa, không ở cùng một đẳng cấp.

Hiệu quả chiến đấu thực tế của hai thứ khác nhau một trời một vực, kỹ năng của Hỏa Long Vương chỉ có thể có tác dụng không tệ ở cùng một cấp độ, không giống như Băng Ngự có thể cho phép Tiểu Hoàng chiến đấu vượt cả đại đẳng cấp.

- Nghe ta nói hết đã nào.

Tần Thiên ngắt lời Trần Thư, lão nói:

- Hiện tại có một hạng mục nghiên cứu khoa học khá hoàn thiện, có thể tiến hành dung hợp Vật Liệu Hạch Tâm.

- Hả? Dung hợp?

Hắn hơi giật mình nói:

- Còn có cả kỹ thuật này nữa à? Học bá như ta cũng chưa từng nghe nói nữa!

- …

Chương 1316: Ngươi cảm thấy danh tiếng của ngươi bảo đảm thật à?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật mà nói: - Trừ Vật Liệu Học đủ điểm ra thì mấy môn còn lại ngươi biết được cái gì chứ!

- Đừng có mà bôi nhọ vô căn cứ, tóm lại là không được vô cớ bôi nhọ…

- Đừng lạc đề.

Tần Thiên nhếch miệng, sau đó nghiêm túc nói:

- Chỉ cần dung hợp hai Vật Liệu Hạch Tâm tương tự nhau thì có thể xuất hiện kỹ năng mạnh hơn!

- Đương nhiên, tỷ lệ thành công không phải là 100%!

- Ừm…

Trần Thư không bất ngờ, vốn dĩ Vật Liệu Hạch Tâm đã tràn đầy những điều kỳ bí rồi, có thể dung hợp được thì chứng minh rằng khoa học Ngự Thú không đơn giản.

Hắn nhướng mày mà nói:

- Chỉ cần thành công thì có thể đạt được Hỏa Ngự à?

- Đương nhiên… không phải!

Tần Thiên thay đổi giọng điệu mà nói:

- Chỉ có thể lĩnh ngộ một Hỏa Ngự nhỏ thôi, ước chừng có thể miễn 80% – 90% sát thương thuộc tính Hỏa.

- Cái này cũng không phải là Hỏa Ngự à?

Trần Thư nhướng mày, không ngờ sẽ khó khăn như vậy, xem ra Băng Ngự quý giá hơn những gì hắn đoán.

- Nhưng đó chỉ là hình thức ban đầu thôi. Dựa theo phân tích của phòng thí nghiệm, chỉ cần sau này ngươi có thể lĩnh ngộ kỹ năng liên quan đến kháng Hỏa thì đều có thể dung hợp vào bên trong Hỏa Ngự nhỏ này.

Tần Thiên cười nói:

- Chỉ cần ngươi nuôi đủ nhiều kỹ năng thì sẽ có cơ hội trưởng thành đến Hỏa Ngự chân chính.

- Không khỏi phức tạp quá rồi đó.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ban đầu ta chỉ nuốt một cái vật liệu thôi mà đã trực tiếp lĩnh ngộ được Băng Ngự rồi.

- Chuyện này có thể so được sao?

Tần Thiên trừng mắt liếc hắn rồi nói:

- Phần thưởng của di tích ẩn tàng không phải là một Bạch Ngân Quân Vương có thể chạm tới được đâu.

Lúc trước, trong di tích Băng Hỏa Sâm Lâm, phần thưởng cuối cùng chính là một Hoàng Kim Quân Vương hoàn chỉnh, mà phần thưởng ẩn tàng thì lại càng tốt hơn.

- Để ta suy nghĩ lại đã…

Trong mắt Trần Thư có chút suy tư, hắn nói:

- Đúng rồi, các ngươi sẽ dùng cái gì để dung hợp?

- Cũng là một Bạch Ngân Quân Vương thuộc tính Hỏa.

Tần Thiên nói tiếp:

- Vốn dĩ cái gì dính đến Quân Vương đều sẽ không bán ra, nhưng bởi vì thiên phú và thực lực của ngươi nên cuối cùng phía chính phủ vẫn lấy ra.

Tất nhiên, lão không đề cập đến vai trò của mình trong việc này.

- Tốt đến vậy ư?

Trần Thư lập tức thấy có hứng thú, sau đó nói:

- Ừm, có thể cho ta vật liệu được không? Ta muốn tự dung hợp!

- ?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, đột nhiên hiểu được suy nghĩ của Trần Thư, lão nói:

- Ngươi muốn nuốt tài liệu kia đúng không? Không có lấy một thiết bị nào, ngươi dung hợp cái rắm ấy!

- Ầy…

Trần Thư gãi đầu mà nói:

- Ta chỉ muốn thử xem thôi mà.

Tần Thiên đổi chủ đề, lão nói:

- Thật ra cũng có thể đồng ý vấn đề này của ngươi.

- Thật hay giả đấy?

- Đương nhiên, bởi vì ngươi cần phải trả tiền để mua tất cả mà.

- Trả tiền?

Trần Thư trợn to hai mắt mà nói:

- Không phải miễn phí à?

- Miễn phí cái der (*)! Nếu không phải do thiên phú xuất chúng của ngươi thì phía chính phủ cũng sẽ không lấy vật liệu Quân Vương ra đâu.

(*) Der: ngôn ngữ mạng phổ biến, ban đầu bắt nguồn từ tiếng địa phương phía Bắc, ý dùng để diễn tả một người vô cùng

ngốc, vô cùng khờ.

Tần Thiên lắc đầu, nói tiếp:

- Ngươi tự suy nghĩ lại đi, ngày mai cho ta một câu trả lời là được.

- Ngày mai làm gì nữa, bây giờ làm luôn!

Trần Thư ném Vật Liệu Hạch Tâm của Hỏa Long Vương ra ngoài rồi nói:

- Vật liệu Quân Vương của bên chính phủ cần bao nhiêu tiền?

Tần Thiên cầm vật liệu mà nói:

- Khoảng ba tỷ gì đó.

- Đắt thế luôn?

Trần Thư kinh hô, sau đó xoa đôi bàn tay mà nói:

- Thế, có thể ghi sổ không…

- Không được!

Tần Thiên kiên định, nói chắc nịch, không hề có lấy một tia do dự.

Mọi người đều biết, tội phạm ghi sổ thì chẳng khác nào cho không…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, sau đó hắn nghiêm túc nói:

- Ta lấy danh tiếng của ta ra đảm bảo…

- Thôi tém lại được rồi…

Tần Thiên cười nói:

- Ngươi cảm thấy danh tiếng của ngươi bảo đảm được thật à?

- …

Trần Thư thở dài, sau đó giao xác Hỏa Long Vương kia ra.

- Phía trên có hai khối Bạch Ngân Chân Bảo, cộng thêm huyết nhục Quân Vương của bản thân, đủ rồi chứ?

- Ồ? Ngươi không giữ Bạch Ngân Chân Bảo lại cho chính mình à?

Trong mắt Tần Thiên có vẻ kinh ngạc, vốn cho rằng Trần Thư sẽ dùng riêng nữa chứ.

Trần Thư bất đắc dĩ nói:

- Husky ăn nhiều Bạch Ngân Chân Bảo quá rồi, đã không còn tác dụng quá lớn nữa.

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật. Đây mà là lời con người có thể nói ra được ư?

Đây là lần đầu tiên lão nghe nói có người có thể ăn Chân Bảo tới mức cao nhất đấy…

- Vậy ta đi thông báo cho bọn họ tiến hành dung hợp vật liệu đây, tỷ lệ thành công khoảng 50%, ngươi chắc chắn rồi chứ?

Hai vật liệu Quân Vương đã không phải là một con số nhỏ, chỉ sợ Ngự Thú Sư Vương Cấp cũng chưa chắc đã chịu nổi.

Trần Thư không hề rầu rĩ mà chỉ dửng dưng nói:

- Không có gì phải suy nghĩ cả, do dự sẽ dẫn đến thất bại, quả quyết mới có thể cho không!

- Được rồi! Ngươi tự nghĩ kỹ là được rồi!

Chương 1317: Tiến hóa huyết mạch của Tiểu Hoàng

Tần Thiên gật đầu, lúc chuẩn bị rời đi, hình như lão lại nghĩ tới điều gì đó. - Đúng rồi, nhân tiện có chuyện này muốn nói với ngươi.

- Chuyện gì?

Trần Thư mở miệng hỏi.

- Sự kiện hung thú đã kết thúc rồi.

Vẻ mặt Tần Thiên trở nên hơi nghiêm túc mà nói:

- Khi Đại Tuyết Vương rời đi đã từng nói, hình như hắn ta đã cảm nhận được một luồng khí tức của hung thú ở trong nước.

- Chẳng lẽ là đại hung thú nào đó?

Trần Thư hơi giật mình, lập tức vội vàng hỏi:

- Đã tìm được chưa?

- Vẫn chưa…

Tần Thiên lắc đầu rồi nói:

- Tuyết Vương không thể ở lại Lam Tinh quá lâu, nhất định phải trở về Long Uyên, cho nên cũng chỉ có thể dừng ở đó mà thôi.

- Tốt hơn hết ngươi nên cẩn thận chút.

- Ta?

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Sao lại có cảm giác hình như kẻ địch của chính mình ở khắp nơi thế nhỉ…

- Không phải đấy chứ, ta còn chưa đến Long Uyên lần nào cả mà, không có liên quan gì lớn với ta mới đúng chứ?

- Rất lớn!

Vẻ mặt Tần Thiên nghiêm túc mà nói:

- Theo điều tra, sự kiện hung thú lần này có bóng dáng của Thánh Ngự Hội.

- Ngươi cướp Huyết Mạch Châu của bọn họ, bọn họ không có ấn tượng gì tốt với ngươi đâu…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Thì ra là do trận cướp lúc trước mà ra vấn đề đấy à?

- Chẳng phải chỉ là một hạt châu thôi à, thế mà còn được gọi là ba tổ chức tội ác lớn nhất thế giới cơ đấy, cơ cấu quá nhỏ…

- …

Tần Thiên cứng họng, ngươi không biết rõ giá trị của Huyết Mạch Châu sao hả?

Đây chính là chìa khóa có thể mở ra xiềng xích huyết mạch đấy, sự quý giá của nó còn hơn cả Băng Ngự nữa là.

Trần Thư cười nói:

- Nhưng mà vấn đề cũng không lớn, chỉ là một con hung thú thôi mà, nó dám đến tìm ta thì ta sẽ trực tiếp làm thịt nó luôn!

- Ừ, chính xác.

Tần Thiên vỗ vai hắn, xoay người đi ra ban công, đồng thời còn quay đầu nói:

- Đúng rồi, luồng khí tức kia hình như là Thú Hoàng đấy…

- ?

Trần Thư khẽ giật mình, một giây sau đã lập tức bổ nhào về phía trước, ôm chặt lấy đùi Tần Thiên mà nói:

- Hiệu trưởng, vậy có biện pháp bảo vệ nào không…

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật. Còn tưởng ngươi thật sự khá bình tĩnh nữa cơ.

- Không cần lo lắng quá đâu, cũng không phải Thú Hoàng thật sự, có lẽ chỉ là dòng dõi có huyết mạch của nó mà thôi, Vương Cấp cũng có thể giải quyết được!

- Vậy thì tốt rồi.

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, hắn còn chưa thể đánh lại hung thú Vương Cấp nữa là, chứ đừng nói đến Quân Vương trên cả Vương Cấp.

- Ta muốn hỏi một câu, hung thú kia trông như thế nào?

- Sao ta biết được chứ?

Tần Thiên nhún vai, sau đó nói:

- Đại Tuyết Vương chỉ mới nhận ra khí tức chứ đã gặp lần nào đâu.

- Hả?

Trần Thư không thể giải thích được mà nói:

- Lão gia tử đã canh giữ Long Uyên nhiều năm như vậy mà chưa từng nhìn thấy bộ dáng của Thú Hoàng ư?

- Đã thấy rồi.

Tần Thiên gật đầu, giọng điệu xa xăm mà nói:

- Không phải ngươi nghĩ Long Uyên chỉ có một Thú Hoàng thôi đấy chứ…

- Không chỉ có một thôi ư?

Trần Thư trừng lớn hai mắt, nhịn không được mà lên tiếng kinh hô.

Tần Thiên thở dài nói:

- Long Uyên còn đáng sợ hơn những gì ngươi nghĩ nhiều! Nếu không thì nơi đó đã không được gọi là Dị Không Gian nguy hiểm nhất trên Lam Tinh rồi.

- …

Trần Thư gật đầu, nhưng lại không hề sợ hãi, đã thế còn trở nên có chút hưng phấn.

Xem ra Long Uyên cũng có chút tính khiêu chiến đấy chứ.

- Được rồi, chỉ cần ngươi không ra khỏi trường thì cơ bản cũng không có việc gì.

Không nên đánh giá thấp sức mạnh phòng ngự của Kinh Đô. Lần trước, Trần Thư ném cho tổ chức Ám Dạ một quả bom hạt nhân, chẳng mấy chốc đã có bốn vị Vương Cấp xuất hiện, có thể nói là vô cùng có cảm giác an toàn!

- Không thành vấn đề, vừa lúc ta phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian cho tốt mới được.

Trần Thư gật đầu, tạm thời hắn cũng không định đi gây chuyện.

- Đúng rồi, hiệu trưởng, di tích của giải thi đấu thế giới kia…

Ba hạng đầu của Bạch Ngân Tổ đều có thể đạt được cơ hội tiến vào di tích thần bí, đây cũng là thứ vô giá, chỉ là hắn vẫn luôn không nhận được thông báo.

- Phải chờ đến thời gian đặc biệt thì mới có thể mở Tinh Không Di Tích ra được, đến lúc đó ta sẽ thông báo cho ngươi biết.

- Ra là thế à?

- Được rồi, ta còn có chuyện cần giải quyết, ta đi trước đây.

Tần Thiên đang định rời đi, nhưng vẻ mặt lại trở nên vô cùng nghiêm túc mà nói:

- Nếu ngươi đã định ở lại trường thì nhất định phải thành thật cho ta, không được lại đi gây chuyện nữa!

Giờ đây đã không thể đối đãi với Trần Thư như một Bạch Ngân Ngự Thú Sư được nữa rồi, thậm chí Hoàng Kim Ngự Thú Sư bình thường cũng không có sức phá hoại bằng Husky nữa là.

Nếu hắn thật sự định gây chuyện thì có thể xóa sổ luôn học phủ cũng nên…

- Ta hứa!

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Trừ phi có tình huống đặc biệt, nếu không thì ta chắc chắn sẽ không gây chuyện!

- Trừ phi cái rắm!

Khóe miệng Tần Thiên giật giật mà nói:

- Lặp lại lần nữa, không có tình huống đặc biệt!

Theo sự hiểu biết của lão, chỉ cần con hàng này nói ra những câu như thế này thì đã có điều không ổn rồi.

Chương 1318: Tội phạm Nam Giang sẽ không đánh nhau với hiệu trưởng đấy chứ…

Vừa dứt lời, Tần Thiên lập tức xoay người rời khỏi ký túc xá của Trần Thư. - Thế mà lại không tin ta, ăn cái Chân Châu trước đã…

Trong tay Trần Thư cầm một viên Ngự Thú Chân Châu màu đỏ, trong đó có Ngự Thú Lực bàng bạc hiện lên. Đây chính là Ngự Thú Chân Châu của Hỏa Long Vương!

Hắn chỉ giao Chân Bảo và huyết nhục ra, Chân Châu đương nhiên phải giữ lại cho chính mình chứ.

- Ăn cũng khá ngon đất…

Hắn nhét Chân Châu vào trong miệng rồi xoay người trở về phòng.

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư mở mắt ra, khí tức nóng rực trên người lập tức tiêu tán.

Một viên Ngự Thú Chân Châu của Quân Vương khiến cho Ngự Thú Lực của hắn tiến thêm một bước, đã tiến gần đến Hoàng Kim Cấp hơn rồi.

Đồng thời, đặc tính của Chân Châu cũng khiến cho khả năng chịu nhiệt của cơ thể hắn mạnh mẽ hơn.

Hắn thoải mái duỗi lưng, sau đó đi đến phòng khách.

- A? Mấy người A Lương vẫn chưa về à?

- Giám định đồ vật mà lâu như vậy sao? Làm việc không năng suất chút nào cả…

Hắn tự lẩm bẩm, tắm rửa đơn giản một phen rồi đi thẳng đến Ngự Thú Quán.

Lựa chọn ngày hôm qua khiến Golden Slime của hắn đạt được một cơ hội tiến hóa huyết mạch, đương nhiên phải dùng sớm mới được.

Chẳng bao lâu sau, Trần Thư đã đi tới bên trong Ngự Thú Quán.

- Phiền ngươi mở cho ta một Tỷ Thí Trường!

- Trần Thư đại thần?

Vẻ mặt nhân viên chấn động, lập tức nhận ra đây là ai.

- Khiêm tốn, khiêm tốn thôi…

Trần Thư xua tay, nhẹ giọng nói:

- Nếu đã quen biết thì giảm giá cho ta được chứ…

- ?

Khóe miệng nhân viên giật giật, một nhà vô địch thế giới, mở Tỷ Thí Trường mà còn muốn giảm giá nữa à?

Hắn ta bất đắc dĩ nói:

- Xin lỗi, học phủ không có quy định này, nhưng ta có thể tự bỏ tiền túi ra…

- Vậy thì không cần nữa.

Trần Thư lắc đầu rồi đưa thẻ học sinh của mình ra. Cho dù là tội phạm thì cũng phải có đạo đức, chỉ chọn cướp của người giàu chia cho người nghèo thôi.

Không bao lâu, hắn đã đi tới bên trong một chỗ Tỷ Thí Trường đơn.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng trừng đôi mắt ngốc nghếch dễ thương, dường như nó đã nhận ra điều gì đó, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Trần Thư cười hơ hớ, trong lòng cũng trở nên phấn khích.

- Bây giờ Tiểu Hoàng đang là cấp B, chỉ cần tiến hóa thêm một chút nữa thì ta chính là một đại lão có ba Khế Ước Linh cấp A rồi…

Đối với thiên tài cùng cấp thì có lẽ một Khế Ước Linh cấp A chỉ bình thường, không có gì đặc biệt, thậm chí còn có chút không lọt nổi vào mắt xanh, nhưng Khế Ước Linh của Trần Thư đều là tiến hóa từng bước một mới đến được bước này.

Nhớ lại bốn năm trước, Tiểu Hoàng của hắn cũng chỉ mới là một Khế Ước Linh cấp F mà thôi, nhưng bây giờ nó lại sắp trưởng thành đến cấp A rồi, có thể nói khoảng cách đã khá lớn!

- Đến đây đi!

Trần Thư chắp tay trước ngực, nhắm hai mắt lại rồi lẩm bẩm:

- Không dám cầu tiến hóa vượt cấp, nhưng ít nhất cũng cho ta kỹ năng biến thái và thiên phú đấy…

Một giây sau, hắn trực tiếp sử dụng cơ hội tiến hóa huyết mạch của hệ thống!

- Òm ọp ~

Trong lúc nhất thời, đôi mắt ngốc nghếch dễ thương của Slime nhắm lại, trên cơ thể xuất hiện ánh sáng màu vàng rạng rỡ, trông không hề giống Khế Ước Linh hệ vật lý mà càng giống Khế Ước Linh thuộc tính Quang hơn.

Thời gian dần trôi qua, ánh sáng màu vàng trên người Tiểu Hoàng càng trở nên lấp lánh hơn, thậm chí còn có chút chói mắt.

- Hả?

Trần Thư khẽ giật mình, chẳng lẽ sắp xuất hiện chút thay đổi bất ngờ rồi sao?

- Òm ọp! Òm ọp!

Đúng lúc này, Tiểu Hoàng mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy ánh sáng màu vàng rực rỡ, khí thế trên người cũng trở nên khác thường.

Bùm!

Một giây sau, Tiểu Hoàng trực tiếp phóng Cự Đại Hóa ra rồi bay vút lên tận trời!

Bằng cơ thể mạnh mẽ của mình, nó cưỡng ép đụng nát trần của Ngự Thú Quán, sau đó lao thẳng về phía sân trường.

- Con mẹ nó chứ! Phát bệnh rồi à?

Trần Thư trợn to hai mắt, ngẩng đầu nhìn về phía trần nhà bị đâm thủng, đầu óc có chút choáng váng.

- Không xong! Sắp xảy ra chuyện lớn rồi!

Vẻ mặt Trần Thư đột ngột thay đổi, hắn vội vã triệu hoán Thỏ Không Gian ra, sau đó nhờ vào Không Gian Bí Lực khiến cho thân thể của hắn đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Mà lúc này, trên không của học phủ, một viên cầu màu vàng vô cùng to lớn đang bay lơ lửng, thân thể của nó tràn ngập màu vàng óng ánh khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Nhưng lúc này, Slime cũng đang bị vô số Lục Sắc Chi Điều vây quanh, không thể nhúc nhích lấy một chút.

- Mẹ nó! Chuyện gì thế này?

Các học sinh bên dưới đồng loạt ngước nhìn lên, trong mắt tràn ngập vẻ ngạc nhiên.

Đương nhiên ai cũng biết đến Khế Ước Linh của Trần Thư, toàn cầu cũng chỉ có một con Đại Tiện Quái Thú mà thôi!

Nhưng cũng có không ít người nhận ra Lục Sắc Chi Điều là Khế Ước Linh của Tần Thiên. Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người đều đã có một suy đoán.

Tội phạm Nam Giang sẽ không đánh nhau với hiệu trưởng đấy chứ…

- Hả?

Trần Thư thuấn di đến trên đầu Tiểu Hoàng, khi hắn nhìn thấy Chi Điều xung quanh thì thở phào nhẹ nhõm.

May mà hiệu trưởng xuất hiện kịp thời!

- Trần Bì, ngươi lại phát điên đấy à?

Chương 1319: Tội phạm Nam Giang sẽ không đánh nhau với hiệu trưởng đấy chứ… (2)

Tần Thiên đi tới gần Trần Thư rồi nói: - Không phải mới nói không gây chuyện à? Mẹ nó, tình huống đặc biệt xảy ra nhanh như vậy sao?

May mà lão có đề phòng, vẫn luôn dùng Khế Ước Linh giám sát toàn bộ vườn trường…

- Ầy…

Trần Thư gãi đầu mà nói:

- Hiệu trưởng, đây thật sự là tình huống đặc biệt mà, Khế Ước Linh của ta hơi mất khống chế chút…

Hắn cũng không ngờ sẽ xảy ra loại việc này, vốn nghĩ lúc trước Husky phát bệnh chỉ là trường hợp đặc biệt mà thôi…

Chẳng lẽ tấn thăng huyết mạch của khế ước cấp A đều sẽ xuất hiện loại tình huống này sao?

- Mất khống chế?

Tần Thiên nhíu mày, nhìn thẳng vào hai mắt Tiểu Hoàng, ngược lại cũng có chút tin.

- Òm ọp!

Thân thể Tiểu Hoàng run lên, khí thế lập tức tăng lên không ít, nhưng vẫn không thể đột phá hạn chế của Khế Ước Linh Vương Cấp.

- Ồ? Huyết Mạch Đẳng Cấp của nó…

Ánh mắt Tần Thiên rất nhạy bén, lập tức phát hiện ra có điều không đúng, lão hoảng sợ nói:

- Thứ đồ chơi này của ngươi đang tiến hóa à?

Ánh mắt Trần Thư chấn động, cũng vô cùng kinh ngạc mà nói:

- A… Là tiến hóa à? Trời ạ! Không thể nào?

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, lão nói:

- Ngươi có thể đừng diễn quá mức như vậy được không?

- Quá mức ư? Cũng tạm được mà…

Trần Thư nhún vai rồi nói tiếp:

- Thật ra ta cũng không biết nữa.

- Thôi bớt giùm cho!

Tần Thiên nhếch miệng mà nói:

- Về Ngự Thú Quán trước đã!

Lão khẽ động tâm thần, khiến Khế Ước Linh cưỡng ép mang Tiểu Hoàng xuống dưới.

Mặc dù sức chiến đấu của Tiểu Hoàng rất mạnh, nhưng đứng trước Vương Cấp thì vẫn không đủ gây chú ý.

Không bao lâu sau, hai người rời khỏi bầu trời học phủ, về tới bên trong Ngự Thú Quán, để lại vô số người đang bàn tán xôn xao.

- Rốt cuộc là chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Tần Thiên mở miệng hỏi, đầu óc trở nên vô cùng ngơ ngác.

Mới không gặp có một ngày mà Khế Ước Linh đã trực tiếp tiến hóa rồi à?

- Thì cứ như vậy mà tiến hóa thôi…

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Khế Ước Linh của ta cứ thế đấy, một lời không hợp là làm chuyện này, bây giờ ta cũng không có cách nào cả.

- Bớt nói nhảm đi!

Tần Thiên nhíu mày. Mặc dù lão đã thấy, nhưng trong mắt vẫn tràn ngập kinh ngạc.

Vô duyên vô cớ mà cứ thế tiến hóa, Truyền Kỳ Khế Ước Linh cũng không dám làm như vậy nữa đâu đó?

- Xem kết quả trước đi.

Tần Thiên không tiếp tục hỏi, lão biết Trần Thư có bí mật, nhưng là hiệu trưởng, lão chỉ cần bảo đảm học sinh của mình có thể trưởng thành là được, không cần biết những chuyện cụ thể làm gì.

- Òm ọp! Òm ọp!

Hai mắt Tiểu Hoàng có ánh sáng chói lóa, nhưng nó chỉ có thể bị giam cầm tại chỗ mà không thể nhúc nhích được.

Hai người chờ đợi trong sự nhàm chán, chỉ cần sự khác thường của Tiểu Hoàng kết thúc thì cũng có nghĩa là đã hoàn thành tiến hóa huyết mạch.

Đúng lúc này, Trần Thư mở miệng hỏi:

- Hiệu trưởng, Khế Ước Linh của ngươi…

Chỉ thấy Lục Sắc Chi Điều của Tần Thiên không có cảm giác óng ánh nữa mà tràn ngập ảm đạm, dường như cũng không

khá hơn chút nào.

E rằng đây tác dụng phụ của việc lúc trước nuốt bình dược tề màu đỏ kia.

Hiển nhiên, tác dụng phụ của dược tề khác hoàn toàn với Bạo Tẩu Dược Tề, dù sao thì đó cũng là dược tề do nhân loại nghiên cứu và chế tạo ra, không thể so sánh với sản phẩm do hệ thống sản xuất được.

- Không sao đâu…

Tần Thiên lắc đầu, mở miệng nói:

- Khi nào tình thế kinh tế tốt hơn, ta sẽ lại xin phía trên một ít dược tề khôi phục.

Mặc dù bây giờ sự kiện hung thú đã kết thúc, nhưng việc đó vẫn gây thiệt hại về kinh tế.

Hơn nữa, phía chính phủ cần phải ban thưởng cho các Ngự Thú Sư làm ra cống hiến ở trong sự kiện, tài nguyên cũng có chút thiếu thốn, mà dược tề Tần Thiên cần cũng không hề rẻ.

- Ừm.

Trần Thư gật đầu, trong mắt có vẻ suy tư.

Thời gian dần trôi qua, vốn nghĩ sẽ phải mất mấy ngày mới xong, dù sao thì lúc trước Husky phát bệnh cũng mất lâu như vậy.

Nhưng điều hắn không ngờ là vào ban đêm thì ánh sáng màu vàng trên người Slime dần mờ nhạt.

[Tiến hóa được gia tăng thêm: 5% lực phòng ngự!]

Hiển nhiên, cũng giống như Husky lần trước, tiến hóa huyết mạch mang đến thêm niềm vui ngoài ý muốn.

- Hả? Xong rồi sao?

Tần Thiên nhướng mày mà nói:

- Nhanh mở bảng ra xem thử đi.

- Được!

Trần Thư gật đầu, nhanh chóng mở bảng tin tức của Slime ra.

Tên gọi: Cự Hình Slime Lãnh Chúa (Sự gia tăng đặc biệt của Lãnh Chúa: Đẳng cấp kỹ năng loại Hình Thể + 1)

Tính cách: Lười biếng, hiền lành, chất phác

Thuộc tính: Loại toàn diện

Chủng tộc sinh linh: Loại đặc biệt

Thiên phú: Thị Thụy, Hậu Giáp, Kháng Tính, Kim Giáp, Nguyên Tố Thích Ứng, Băng Ngự

Kỹ năng: Trùng Phong Lv24, Bạo Lực Tọa Sát Lv8, Phản Chấn Chi Lực Lv7, Chấn Nhiếp Gào Thét Lv5, Bá Thể Lv3, Cuồng Phong Phi Hành Lv3, Cự Đại Hóa Lv(7+1), Cường Lực Hộ Thuẫn Lv10

Kỹ năng chuyên môn: Vô Địch Áp Áp Áp, Thụy Mộng Sát

Cấp bậc đánh giá tiềm lực: A

- Cái bảng này…

Trần Thư sờ cằm, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Mặc dù không lĩnh ngộ được thiên phú mới, nhưng lại khiến cho Cường Lực Hộ Thuẫn, Trùng Phong, Bá Thể đều tăng lên một cấp, hiệu quả kỹ năng lại được nâng cao thêm một chút.

Mà điều quan trọng nhất là sự gia tăng đặc biệt của Lãnh Chúa, khiến cho Cự Đại Hóa tăng lên một cấp.

Chương 1320: Mạng ảo người ảo

Cự Đại Hóa cao tới Lv8 có thể tăng thêm kích thước cơ thể tận mười sáu lần, đồng thời kích thước cơ thể căn bản của Tiểu Hoàng cũng được tăng lên. Ngay cả ở dạng bình thường thì nó cũng đã khổng lồ đến mười ba mét rồi, nếu Cự Đại Hóa lại được buff thêm nữa thì sẽ trực tiếp mở rộng đến hai trăm mét mất.

Hơn nữa, nó là một đại viên cầu, tác động thị giác trực quan của nó còn lớn hơn nhiều so với những sinh vật có cùng kích thước.

- Òm ọp! Òm ọp!

Hai mắt Tiểu Hoàng xuất hiện một vòng ánh sáng, thân thể bỗng nhiên trương lên, thậm chí suýt chút nữa là đã chạm đến trần của Tỷ Thí Trường!

Đây chính là Ngự Thú Quán của Hoa Hạ học phủ, nhưng nơi này đã có hơi không đủ để cho Slime chiến đấu được nữa rồi.

Nhưng cũng may bây giờ hắn đã không cần phải tham gia vào trận tranh tài nào nữa, e rằng sau này cũng sẽ không thường xuyên tới Ngự Thú Quán.

- Thứ đồ chơi này…

Tần Thiên mở to hai mắt, ngẩng đầu nhìn đại viên cầu trước mặt, trong lòng không khỏi nảy ra một câu hỏi: Con mẹ nó, đây thật sự là Bạch Ngân Khế Ước Linh đấy à?

Dựa theo kinh nghiệm của lão, Hình Thể Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp cũng không lớn tới mức này, trừ phi là Vương Cấp thì mới có thể đạt tới được.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng cũng lộ ra vẻ hưng phấn, đôi mắt to nhìn qua nhìn lại đánh giá bốn phía, chỉ cảm thấy tầm mắt của chính mình khá rộng rãi.

- Hiệu trưởng, cũng tạm được nhỉ…

Trần Thư mỉm cười, trong mắt có vẻ tự đắc.

Hình Thể được xem như là thuộc tính chính của Slime, không cần nói cũng biết được tầm quan trọng của nó rồi.

Đầu tiên là phạm vi và sức mạnh của các kỹ năng tấn công khác nhau đã được nâng cao, tiếp theo là nó nuốt Hình Thể Dược Tề cấp Tông Sư, kích thước cơ thể có liên quan mật thiết đến khả năng giảm sát thương.

Có lẽ bây giờ Tiểu Hoàng không có năng lực so được với Hoàng Kim Khế Ước Linh, nhưng ít ra thì nó có thể kiên trì được một khoảng thời gian.

- Ừ, cũng chỉ có thể nói miễn cưỡng thôi…

Tần Thiên khống chế biểu cảm, lấy lại vẻ ung dung mà thản nhiên, lão nói:

- Bây giờ ngươi đã có mấy phần phong độ của ta lúc còn trẻ rồi đấy.

- Hả?

Trần Thư nhướng mày rồi nói:

- Hiệu trưởng, lúc trẻ ngài cũng đã từng vô địch thế giới rồi à?

- …

Tần Thiên lập tức cứng đờ cả mặt, trở nên vô cùng trầm mặc…

Ngươi thật sự biết cách phá hoại quá nhỉ…

- Câu hỏi nhàm chán…

Tần Thiên nhếch miệng rồi nói tiếp:

- Được rồi, thu Khế Ước Linh về đi.

Trần Thư vô tội nói:

- Hiệu trưởng, ngươi vẫn chưa trả lời ta…

- Xéo đi!

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, lão xoay người rời khỏi Ngự Thú Quán. Lão không thể ở đây lâu hơn nữa.

- Thế mà đi rồi à?

Vẻ mặt Trần Thư vui mừng, hắn nhìn trần nhà rách rưới bên trên, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nói như vậy, ta không cần phải bồi thường nữa rồi đúng không?

Ý nghĩ của hắn vừa mới xuất hiện thì giọng nói của Tần Thiên đã vang lên từ các loa phóng thanh xung quanh Tỷ Thí Trường:

- Đến Giáo Đạo Xử nộp tiền bồi thường, thiếu một xu thì lập tức đưa ngươi đi Trấn Linh Cục!

- …

Trần Thư rũ đầu xuống, không ngờ vẫn không chạy thoát được…

…

Vào ban đêm, Trần Thư đi đến Giáo Đạo Xử.

Bởi vì Ngự Thú Quán sử dụng vật liệu đặc biệt, thậm chí có không ít thứ lấy từ Dị Không Gian nên đương nhiên giá trị rất cao, hắn chỉ có thể nộp phí mấy trăm vạn.

- Tiểu tử, lúc ngươi mới nhập học đã đốt ký túc xá.

Trong mắt lão sư của Giáo Đạo Xử có ý cười khó hiểu mà nói:

- Bây giờ đã là năm bốn đại học rồi, thế mà lại phá luôn cả Ngự Thú Quán, quả thật là không quên sơ tâm mà…

- Ha ha… Cũng tạm thôi…

Trần Thư cười khan rồi nói:

- Lão sư, ta còn có chút chuyện, đi trước đây.

- Ừ, đi nhé.

Nam tử gật đầu, dường như nghĩ đến cái gì đó nên mở miệng nói:

- Không ngừng cố gắng nhé, muốn tân trang trường học còn phải nhờ vào ngươi đấy!

- …

Trần Thư dừng bước, rốt cuộc ngươi đang khen ta hay đang chửi xéo ta đấy…

…

Trong ký túc xá số 333, Trần Thư vừa mới mở cửa thì thấy ngay mấy người A Lương trên ghế sô pha.

- Ồ? Các ngươi về rồi đấy à?

- Về rồi, giám định hơi lâu, nhiều vật liệu quá.

A Lương cười nói, đồng thời ánh mắt của hắn ta có chút kỳ lạ mà nhìn qua nhìn lại, đánh giá Trần Thư.

- Sao thế? Trên mặt ta có bom hạt nhân à?

Trần Thư khẽ giật mình, trong mắt có chút khó hiểu. Ánh mắt gì thế hả?

A Lương nói:

- Trên diễn đàn trường học đều là chủ đề về ngươi cả đấy…

- Hả? Ta làm cái gì?

Trần Thư cầm máy tính từ trong tay A Lương rồi nhìn tin tức trên diễn đàn.

- Tin sốc! Vì cạnh tranh vị trí hiệu trưởng chính thức, tội phạm Nam Giang đại chiến một trận với hiệu trưởng Tần Thiên trên không của học phủ

- Lầu trên toàn ăn nói linh tinh, rõ ràng là tội phạm chôn mười vạn tám ngàn quả bom hạt nhân ở dưới mặt đất trường học, nhưng không cẩn thận bị Tần Thiên phát hiện ra, bởi thế nên hai bên mới bắt đầu đánh nhau!

- Đây mới là tin chính thức, nghe đồn là do tội phạm không có tiền nên cố ý đi tìm Tần Thiên, muốn đào ra chút kim tệ.

- …

Chương 1321: Mạng ảo người ảo (2)

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Mẹ nó chứ, còn dám không vô lý hơn chút nữa không cơ chứ… Hắn mở miệng hỏi:

- Mấy người này cũng không sợ Tần Thiên tìm bọn họ kiếm chuyện à?

A Lương nhún vai mà nói:

- Diễn đàn công cộng mà, không phải dùng tên thật thì sợ gì. Tục ngữ có câu, mạng ảo người ảo, mộ tổ tiên ảo không sợ bị đào…

- …

Trần Thư nghe vậy thì bật cười, ngược lại cũng không tiếp tục để ý nữa.

Hắn cũng đã từng oai phong một cõi ở trên mạng, có thể hiểu được hành động to gan lớn mật bây giờ của mấy người này…

- Nhưng bọn họ nói thì cũng thôi đi, ánh mắt bốn người các ngươi có ý gì đấy?

Ánh mắt mấy người A Lương vẫn kỳ quái như cũ, nhìn đến nỗi Trần Thư cũng cảm thấy không thoải mái rồi.

- Không phải các ngươi tin thật đấy chứ? Chỉ là hiểu lầm mà thôi.

- Đương nhiên sẽ không rồi…

Vương Tuyệt cười mà nói:

- Đào kim tệ, tranh giành chức hiệu trưởng đều là nhảm nhí cả mà.

Trần Thư gật đầu rồi nói:

- Thế này còn tạm được.

- Nhưng chôn bom hạt nhân thì có lẽ là thật…

- Xéo đi!

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói:

- Nếu ta có nhiều bom hạt nhân như vậy thì đã xóa sổ Long Uyên từ lâu rồi! Chỗ đó mới thật sự là tiền rải khắp nơi đấy!

- Ngươi nói cũng đúng… Hoa Hạ học phủ không nhiều tiền bằng Long Uyên.

Mấy người A Lương gật đầu, thu hồi ánh mắt khác thường lại.

Trần Thư nhướng mày, nói:

- Các ngươi có vật liệu Lãnh Chúa nào ưng ý không?

- Ừ, chúng ta chọn được một hai cái kỹ năng hữu dụng.

Trong mắt mấy người A Lương có vẻ hưng phấn, hiển nhiên kỹ năng mới khiến cho bọn họ đều có chút vừa ý.

- Ngoài ra, có thể phải mất một khoảng thời gian mới có thể bán được vật liệu, tranh thủ làm xong trong vòng ba ngày!

- Không thành vấn đề!

Trần Thư gật đầu, tính sơ qua thì đại khái hắn có thể được chia hơn bốn tỷ, trong đó bao gồm mười ba con Hoàng Kim Lãnh Chúa, cùng với Lãnh Chúa và Biến Dị Hung Thú bên trong Sí Liệt Hỏa Sơn.

Mặc dù đây là số tiền mà một người bình thường không thể tưởng tượng nổi, nhưng nếu dùng số tiền này để mua sắm tài nguyên Ngự Thú cao đẳng thì chừng này vẫn không đáng là bao.

Ít nhất thì bây giờ Trần Thư chưa nghĩ ra mua gì để có thể khiến cho thực lực của mình tiến thêm một bước.

Số lượng kỹ năng của hắn vốn đã không ít, mà cấp độ của kỹ năng mới chỉ có cấp một, trừ phi là kỹ năng nào đó vô cùng biến thái, nếu không thì tiến bộ thực tế cũng không lớn.

- Đúng rồi, Trần Bì, ta có một tin xấu.

Dường như A Lương nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt hắn ta cũng trở nên nghiêm túc.

- Chuyện gì vậy?

Vẻ mặt Trần Thư thay đổi, hắn vội vàng nói:

- Chẳng lẽ phía chính phủ tuyên bố cấm bom hạt nhân rồi à?

- ?

A Lương giật giật khoé miệng, đầu ngươi chứa cái gì thế hả?

- Trưởng bối nhà ta bảo ta thông báo cho ngươi một chút, ngươi có thể sẽ gặp chút nguy hiểm đấy.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày hỏi lại.

- Có hung thú muốn tới tìm ta sao?

- Hả? Ngươi biết rồi à?

A Lương ngẩn ra, không nghĩ tới Trần Thư đã biết chuyện này rồi.

Trần Thư trả lời với vẻ không để ý lắm.

- Một con hung thú nhỏ nhoi mà thôi, cùng lắm thì ta không ra khỏi trường là được.

Chỉ khi nào lên đường đến Tinh Không Di Tích, hắn mới cần rời khỏi kinh đô, nhưng lúc đó chắc chắn có cường giả bảo vệ ở bên, như vậy hắn cũng không cảm thấy lo lắng lắm.

- Ta thấy chúng ta vẫn nên cẩn thận chút thì hơn.

A Lương trịnh trọng khuyên bảo.

- Lão gia tử nói rồi, thủ đoạn của Thú Hoàng không hề đơn giản chút nào đâu.

- Hả? Ừ, ta hiểu rồi.

Trần Thư gật đầu, trong lòng lập tức đề cao cảnh giác.

Đến người mạnh nhất cũng phải nhắc nhở hắn cẩn thận, hiển nhiên tình hình có gì đó rất không ổn rồi.

- A Lương, ngươi cũng gọi là lão gia tử à?

Vương Tuyệt đứng cạnh bu lại gần, hỏi thăm.

- Lão gia tử không phải gia gia của ngươi à?

- Đâu phải đâu…

A Lương quay mặt sang trả lời Vương Tuyệt.

- Lão gia tử đã bảo vệ Hoa Quốc chúng ta gần ngàn năm rồi, còn ta chỉ mới hai mươi hai tuổi, lão gia tử sao có thể là gia gia của ta được chứ…

- Vậy à…

Đám người Vương Tuyệt gật đầu, đồng thời trong lòng càng thêm tò mò về lão gia tử.

Truyền Kỳ Cấp có thể sống lâu như vậy sao?

- Được rồi, chúng ta mau đi ngủ thôi.

A Lương ngáp dài, không nói nhiều thêm về chuyện của lão gia tử nữa.

Trên thực tế, kể cả bản thân A Lương cũng không quá hiểu rõ, thậm chí hắn ta còn chưa nhìn thấy lão gia tử bao giờ nữa là.

Bởi vì lão gia tử trấn giữ ở Long Uyên quanh năm suốt tháng, mà cấp bậc Ngự Thú của A Lương lại quá thấp, đến cả tư cách tiến vào Long Uyên, A Lương cũng không có.

Trần Thư cũng nằm lên giường của mình, trong mắt lộ đầy vẻ suy tư.

- Thật đúng là có phiền toái hả?

Trần Thư nhíu mày, không nghĩ tới sự kiện hung thú đã kết thúc rồi mà vẫn còn có hung thú muốn giết hắn…

- Nếu như có thể phong tỏa vị trí của nó trước một bước thì tốt rồi…

Trần Thư nhắm mắt lầm bầm lầu bầu.

Nhưng đúng vào lúc này, hắn chợt nhớ tới một đồ vật nhỏ.

Trong phút chốc, trên tay Trần Thư chợt xuất hiện một quả cầu ánh sáng màu xanh lam nhảy nhót tựa như tinh linh xuất thế.

Chương 1322: Thiết bị truy tìm Quân Vương

Đây chính là phần thưởng mà hệ thống ban tặng khi hắn vạch trần thân phận của Cứu Thế Giáo Hội Lâm Hàn, thiết bị truy tìm Quân Vương! - Liệu có thể tìm được chứ?

Trần Thư hơi nghi ngờ mà nhìn đồ vật trong tay mình, hắn thì thào.

- Hơn nữa Thú Hoàng còn là Quân Vương Cấp, tương đương với Vương Cấp của các Quân Vương rồi.

- Cũng không biết trong thành phố có Quân Vương nào bị bắt sống bao giờ chưa…

Hắn có chút do dự, dù sao đây cũng là lần đầu tiếp xúc với thứ đồ này, cũng không biết hiệu quả sẽ như thế nào.

Mặc dù sức chiến đấu của Quân Vương mạnh kinh người, nhưng chưa chắc đã không có Quân Vương nào từng bị nhân loại bắt sống mang đến phòng thí nghiệm, nhất là Quân Vương Hắc Thiết Cấp.

- Sao không có tờ hướng dẫn sử dụng nào hết vậy…

Hắn nhíu mày mà nắm chặt quả cầu trong tay.

Nhưng đúng vào lúc này, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện thông tin.

[Thiết bị truy tìm Quân Vương: Có thể đưa thêm các điều kiện bằng cách thủ công, thiết bị sẽ theo dõi một con Quân Vương đã được chỉ định trước! Nếu không có điều kiện, thiết bị tự động chuyển sang theo dõi Quân Vương cách đó gần nhất! Chú ý: Không thể vượt qua không gian để truy tìm!]

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn ra, không ngờ vừa mới nghĩ tới thì hướng dẫn sử dụng đã lập tức xuất hiện trong đầu hắn rồi.

Hắn lẩm bẩm.

- Có thể thêm điều kiện hả? Thứ này thêm vào bằng cách nào vậy?

Vèo…

Nhưng đúng vào lúc này, quả cầu trong tay hắn đột nhiên loé lên như đang trả lời hắn…

- Thứ đồ chơi này còn có thể nghe hiểu tiếng người sao?

Trần Thư kinh ngạc, đây chính là sản phẩm công nghệ cao được xuất ra từ hệ thống sao?

Hắn đảo mắt, nói.

- Tìm kiếm một con hung thú có khí tức Thú Hoàng, hơn nữa còn có địch ý với ta.

Qủa cầu trong tay hắn liên tục nhấp nháy cứ như thể đang tiếp nhận thông tin vậy.

- Bắt đầu đi!

Trần Thư mở bàn tay ra, hai điều kiện này cũng đủ để tìm thấy đối tượng của hắn rồi nhỉ.

Qủa cầu xanh lam loé sáng rồi đột nhiên biến mất không để lại chút dấu vết nào, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

- Như vậy là xong rồi hả?

Trần Thư nhíu mày, lẩm bẩm.

- Thứ này không phải là hàng giả chứ…

Hắn sờ cằm suy nghĩ, nhưng nghĩ mãi cũng không ra, hắn liền ngả đầu ra ngủ…

…

Rạng sáng ngày thứ hai.

Trần Thư đang ngủ mơ mơ màng màng, trong đầu đột nhiên xuất hiện tin tức mới.

[Đã xác định được vị trí của mục tiêu.]

[Hình ảnh đang tải lên…]

- Hả?

Trần Thư còn đang ngái ngủ, trước mặt hắn lại đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt!

Hắn vừa nhìn đã giật mình, thoáng chốc đã tỉnh cả người.

Nhưng điều khiến cho hắn bất ngờ hơn nữa là hình ảnh trước mặt hắn không phải một con hung thú, mà là một khuôn mặt của nhân loại!

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Trần Thư nhíu mày nhìn cảnh tượng trong hình.

Đó là một nam tử khoảng ba mươi tuổi đang ngồi trong phòng làm việc, dường như hắn ta đang xử lí văn kiện.

Trần Thư lộ vẻ suy tư, hắn lẩm bẩm.

- Hoặc là hệ thống đã xảy ra vấn đề, hoặc là người này có vấn đề! Ngược lại ta cũng muốn xem xem rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!

Trần Thư nằm trên giường, nhìn chằm chằm vào nam tử ở trong hình.

Nhưng nam tử lại không hề phát hiện có người đang theo dõi mình, hắn ta vẫn làm việc của mình như bình thường.

Nửa giờ sau, có một người đi vào phòng làm việc.

- Hả?

Trần Thư chấn động thân thể, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ.

Trần Thư cũng không biết nam tử mới tiến vào này là ai, nhưng trên tay người này lại có bao tay của Ngự Long Vệ.

- Nơi này chẳng lẽ là…

Hắn nghĩ đến một nơi, nhưng không dám chắc chắn.

Chỉ thấy hai người cùng nhau rời khỏi phòng làm việc, đi xuống đại sảnh tầng một.

Khi nhìn thấy đại sảnh, Trần Thư nhận ra nơi này chính là tổng bộ của Ngự Long Vệ tại kinh đô!

Hồi trước khi báo danh tham gia cuộc thi Ngự Thú toàn quốc, hắn đã đến tầng một của tổng bộ một lần.

- Hung thú là một tên Ngự Long Vệ?

Trần Thư nhíu mày, nhận ra chuyện này có vẻ không đơn giản lắm, hắn tiếp tục quan sát.

Hai người cùng nhau đi vào phòng họp, bên trong đã có bảy tám người đợi sẵn, trên tay bọn họ đều đeo bao tay màu vàng của Ngự Long Vệ.

Nửa giờ sau, hội nghị kết thúc, nam tử lại trở về phòng làm việc, trên mặt lộ rõ vẻ hưng phấn.

Đáng tiếc, Trần Thư không nghe được bất kỳ âm thanh gì, cũng không biết nội dung của hội nghị.

- Xảy ra chuyện lớn rồi!

Trần Thư không theo dõi nam tử nữa mà chuẩn bị rời khỏi kí túc xác, đi tìm Tần Thiên thương lượng một chút.

Đám người A Lương đang chơi trò chơi, nhìn thấy Trần Thư liền cười đùa trêu chọc.

- Trần Thư, giờ mới mười một giờ mà ngươi đã tỉnh rồi à? Chuyện lạ hiếm gặp nha!

- Ta có chuyện phải ra ngoài một lát!

Trần Thư lại không có thời gian nói vớ vẩn với bọn họ, hắn nhanh chóng rời khỏi kí túc xá.

Nửa giờ sau, tại phòng làm việc của hiệu trưởng.

Tần Thiên đang tự rót cho mình một ly cà phê buổi sáng, chuẩn bị xử lý các vấn đề của trường học ngày hôm nay.

- Hiệu trưởng, xảy ra chuyện lớn rồi!

Trần Thư đẩy cửa ra, vội vã đi vào.

- Hả?

Tần Thiên cười hỏi.

- Chuyện lớn gì? Khế Ước Linh của ngươi lại tiến hóa rồi hả?

Chương 1323: Trực tiếp cho uống thuốc xổ, nó sẽ không thể chịu nổi

– Không phải, ta không đùa đâu… Trần Thư hơi ngẩn người, vội vàng nói tiếp.

- Ta tìm được tung tích của con Long Uyên Thú Hoàng kia rồi!

- Thật sao?

Tần Thiên giật mình, vừa nghe thấy lời này bỗng chốc nghiêm túc trở lại.

Lão nghiêm túc nói.

- Ngươi đừng nói đùa, toàn bộ Ngự thú sư cao cấp của Điều Tra bộ đều được điều động rồi, nhưng vẫn không tìm được chút đầu mối nào.

- Bọn họ có được đầu mối thì mới có vấn đề đấy.

Trần Thư bĩu môi, sau đó nhìn quanh toàn bộ phòng làm việc, cẩn thận hỏi.

- Phòng này của ngươi không có camera theo dõi gì đó chứ?

- Ai dám theo dõi ta chứ?

Tần Thiên lắc đầu nói tiếp.

- Ngươi cứ yên tâm mạnh dạn nói đi.

Trần Thư hít sâu một hơi rồi nói.

- Nó đang ở trụ sở chính của Ngự long vệ!

- Hả?

Tần Thiên sững sờ, sau đó lắc đầu phủ nhận.

- Không thể nào, lão Trần đang bảo vệ ở trụ sở chính, trừ phi nó muốn tìm chỗ chết?

- Hiện tại nó không ở trong hình dáng hung thú đâu…

Trần Thư vội vàng mở miệng giải thích.

- Mà giống hệt nhân loại, hơn nữa vẫn đang ở bên trong làm việc!

- …

Tần Thiên khẽ nhếch miệng, ngươi đang kể chuyện tiếu lâm cho ta nghe đấy à?

- Ý ngươi là, hiện giờ con mãnh thú kia đang đi làm ở tổng bộ của ngự long vệ?

Trần Thư gật đầu trả lời.

- Theo những gì ta nhìn thấy thì chính là như vậy.

- …

Tần Thiên không nói gì nhưng trong mắt lộ rõ vẻ hoài nghi, lão hỏi lại.

- Ngươi muốn nói con hung thú này đã trà trộn được vào tầng lớp cao cấp của nhân loại rồi sao?

- Đúng vậy! Là ta tận mắt nhìn thấy!

- Thôi dẹp đi, ăn nói linh tinh!

Tần Thiên bĩu môi nói tiếp.

- Ngươi còn chưa ra khỏi trường thì làm sao có thể nhìn thấy tình hình trong tổng bộ của ngự long vệ được chứ?

- Ta đã chụp được bộ dạng của nó đấy!

Trần Thư vừa nói vừa vội vã móc điện thoại di động ra rồi trực tiếp hướng điện thoại về phía trước ấn tách tách…

Sau đó, hắn đưa điện thoại di động cho Tần Thiên.

Tần Thiên khẽ nhếch miệng, cầm lấy điện thoại di động xem, quả nhiên… Phía trên đều là hình của mình.

- …

Tần Thiên giật giật khoé miệng hỏi.

- Ngươi lại lên cơn nữa à, tự nhiên chụp ta làm gì chứ?

- Hả?

Trần Thư hơi sửng sốt ngay sau đó lập tức hiểu ra, hắn cho rằng bản thân có thể chụp được hình ảnh trước mắt…

- Đừng gấp, đừng gấp, ta vẽ ra cho ngươi xem!

Trần Thư mở miệng nói, sau đó lấy giấy phác họa hình dáng của nam tử kia.

- Hả?

Tần Thiên vốn không tin lắm, nhưng cũng dần dần trở nên có chút ngưng trọng.

- Ngươi nhìn xem, có phải là người này không?

Lão mở máy vi tính của mình ra tìm kiếm một hồi, trên máy xuất hiện thông tin của một người.

Đó là một nam tử thanh tú đeo kính gọng vàng.

Trần Thư vội vàng đi tới, vừa nhìn thấy người đó đã vội vàng gật đầu nói.

- Là hắn ta, chính là hắn ta!

- Không phải là hắn…

Tần Thiên lại lắc đầu phủ nhận, lão nói.

- Hắn ta là Khương Thần, tốt nghiệp hệ văn hoá ở Hoa Hạ học phủ, từng làm việc ở trấn linh quân ba năm, hiện giờ đã làm việc ở tổng bộ ngự long vệ được năm năm rồi…

- Hệ văn hóa?

Trần Thư trợn to hai mắt hỏi lại.

- Hắn ta không phải Ngự thú sư sao?

- Đúng vậy, hắn ta chỉ là một người bình thường.

Trong mắt Tần Thiên lộ ra vẻ tán thưởng nói.

- Nhưng mặc dù như vậy, hắn ta vẫn có địa vị khá cao trong ngành, chủ yếu phụ trách chỉ huy ngự long vệ xử lý các vấn đề quan trọng, là một trong những nhân vật đầu não chủ chốt của tổng bộ ngự long vệ.

- Hình như năm nay hắn ta mới ba mươi tuổi, nhưng đã được đánh giá là quan chỉ huy kiệt xuất nhất thế hệ này.

- …

Trần Thư im lặng không nói, nhân vật như vậy thực sự không thể nào là hung thú.

Hắn hỏi dò.

- Có Thú Hoàng nào có thể huyễn hóa thành bộ dạng của bất kỳ người nào không, hơn nữa còn có thể cướp đoạt hồi ức của người khác không?

- Hình như là… Không có.

Trong mắt Tần Thiên có chút suy tư, lão nói tiếp.

- Căn cứ vào tin tức mà lão gia tử đưa cho, bây giờ trong kho tư liệu chỉ có ba con Thú Hoàng, nhưng chúng cũng không có năng lực biến ảo thành hình người.

- Về phần sâu trong Long Uyên có Thú Hoàng nào như ngươi nói hay không thì ta không biết.

- Chắc chắn là nó!

Trần Thư lắc đầu, vẫn rất chắc chắn, hắn cảm thấy, hệ thống không thể xảy ra sai sot được.

- Ngươi kích động!

Tần Thiên vội vàng cảnh cáo Trần Thư.

- Dù sao hắn ta cũng là nhân vật nòng cốt của ngự long vệ!

- Ngươi yên tâm, ta sẽ không làm loạn.

Trần Thư lộ vẻ suy tư, hắn nói tiếp.

- Hiệu trưởng, mục tiêu của hắn ta là ta, ngươi có tin hắn sẽ đến tìm ta không?

- …

Tần Thiên xoa xoa trán, trong lòng tin tưởng Trần Thư vô điều kiện.

Dù sao thì từ trước đến giờ, chuyện mà Trần Thư làm chưa bao giờ sai.

Nhưng thân phận của Khương Thần không hề đơn giản, bàn về cống hiến đóng góp quả thực không hề ít hơn Trần Thư chút nào, lần này không thể hành động qua loa được.

Tần Thiên quả quyết nói.

- Trừ phi có thể chứng minh hắn ta là hung thú, nếu không ngươi không thể ra tay!

- Ta sẽ khiến hắn ta lộ ra sơ hở!

Trần Thư cười khẽ nói tiếp.

Chương 1324: Trực tiếp cho uống thuốc xổ, nó sẽ không thể chịu nổi (2)

– Ngoài ra, hiệu trưởng, ngươi liên hệ với hai ba vị Vương Cấp ngự thú sư đi, nếu như đối phương thực sự tới thì cũng tiện ứng phó. Bây giờ Tần Thiên đang trong trạng thái suy yếu, nếu thật sự đánh nhau, cũng chưa chắc là đối thủ, đến lúc đó rất có thể là thương vong thảm trọng.

- Được rồi, chuyện này không thành vấn đề.

Tần Thiên gật đầu đồng ý, ở kinh đô vẫn có thể gọi hai ba vương cấp.

Trần Thư nói.

- Đúng rồi, đừng gọi Vương Cấp của ngự long vệ, ta sợ đánh rắn động cỏ!

- Không thành vấn đề.

Tần Thiên gật đầu, đã bắt đầu cảm thấy chuyện này có chút khó khăn.

- Còn có một việc!

Trần Thư mở miệng nói.

- Hắn ta không phải là Thú Hoàng chứ…

Nếu quả thật là Thú Hoàng, vậy hai ba vị vương cấp cũng có thể không ngăn cản nổi nó…

- Không thể nào!

Tần Thiên lắc đầu nói.

- Nếu như là thật, chỉ cần vài người Vương Cấp chúng ta liên thủ, là có thể tạm thời ứng phó, đến lúc đó lão gia tử chạy đến tham chiến, vậy thì tặng không cho Thú hoàng rồi.

- Ưu thế lớn nhất của Thú Hoàng chính là có thể thao túng vô cùng vô tận hung thú ở Long Uyên. Chúng nó không thể nào buông bỏ ưu thế của mình mà tự mình xâm phạm Lam Tinh được.

- Được rồi!

Trần Thư gật đầu một cái, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ chỉ là con cháu có cùng huyết mạch, hoặc là có các kỹ năng phân thân mà thôi.

Tần Thiên nghiêm túc nói.

- Trần Bì, nếu như hắn ta thật sự là hung thú, vậy Khương Thần thật đang ở đâu…

- Có thể…

Trần Thư còn chưa nói hết lời, nhưng câu trả lời đã quá rõ ràng rồi.

Hung thú dám trắng trợn giả mạo Khương Thần như vậy, hiển nhiên là không lo lắng Khương Thần thật xuất hiện làm chứng, khả năng duy nhất có thể là, Khương Thần đã lành ít dữ nhiều rồi…

Thậm chí, Trần Thư còn hoài nghi, Khương Thần cũng là một trong những mục tiêu của Thú Hoàng.

- Súc sinh đáng chết!

Tần Thiên nắm chặt nắm đấm, trong mắt chứa đầy hận ý.

Khương Thần là một trong những học sinh mà Tần Thiên rất coi trọng, không ngờ hắn ta gặp phải biến cố như vậy.

- Hiệu trưởng, nó không chạy thoát được đâu!

Trên mặt Trần Thư lộ rõ vẻ quyết tâm, nói xong, hắn cũng xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Hắn vốn tưởng rằng vẫn còn một khoảng thời gian nữa để cân nhắc đối sách, nhưng đối phương lại nhanh hơn hắn tưởng tượng nhiều…

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trần Thư đang ở trong ký túc xá, đột nhiên nhận được thông báo của Tần Thiên.

- Muốn xác nhận tính chân thực về chuyện ta đi săn Hoàng Kim Lãnh Chúa không? Giao tặng phần thưởng và vinh dự cho ta?

Hắn hơi ngẩn ra, bây giờ thì hắn hiểu rồi, e là hội nghị của ngự long vệ ngày hôm qua có liên quan đến hắn ta.

Mà Khương Thần là một trong những chỉ huy của Ngự Long Vệ sẽ tới ban thưởng cho thiên tài kiệt xuất nhất, chuyện này đúng là rất hợp tình hợp lí, không có bất kỳ điểm khả nghi nào.

- Phải cẩn thận…

Hắn khẽ nhíu mày, chỉ e đối phương đã sớm nguỵ trang thành Khương Thần nhưng vẫn ẩn nhẫn chờ đợi thời cơ.

…

Hắn vừa rời khỏi phòng ký túc xá thì bị đám người A Lương gọi lại.

- Trần Bì, hiệu trưởng bảo húng ta không được rời khỏi nhà trọ, ngươi muốn ra ngoài sao?

Vì đề phòng những học sinh còn lại cũng xuất hiện nguy cơ, từ sáng sớm Tần Thiên đã thông báo cho toàn trường.

Trần Thư gật đầu nói.

- Ta có chút chuyện cần phải đi xử lý.

Dứt lời, hắn quả quyết rời đi, không chút do dự.

- Đúng là không có người nào quản được Trần Thư…

A Lương lắc đầu, hắn ta cũng không bất ngờ lắm.

Vương Tuyệt thử thăm dò.

- Các ngươi nói xem, có thể có một khả năng, hiệu trưởng nói không thể ra ngoài cũng là bởi vì hắn…

- …

Đám người A Lương hơi khựng lại, hình như, khả năng này nghe cũng khá hợp lí…

Nửa giờ sau.

Trần Thư gõ cửa, đi vào phòng làm việc của hiệu trưởng.

- Tiểu Khương, người mà ngươi muốn gặp đã đến rồi.

Tần Thiên cười khẽ nhìn về phía Trần Thư.

Lão bắt đầu giới thiệu hai người với nhau.

- Trần Bì, vị này chính là Khương Thần, hiện là quan chỉ huy của tổng bộ ngự long vệ!

Tần Thiên ra vẻ tự nhiên, có thể nói kĩ thuật diễn xuất tương đối tốt.

- Học đệ, xin chào!

Khương Thần đứng lên, tay phải vươn ra, trên mặt nở một nụ cười.

Quả nhiên hắn ta giống hệt trong hình, đeo gọng kính màu vàng, trông khá lịch sự và thanh tú.

- Xin chào!

Trần Thư cười khẽ, nhưng cũng không bắt tay lại, bởi vì trước mắt hắn xuất hiện tuyển hạng của hệ thống.

[Một con siêu cấp hung thú khoác da người đang ở bên cạnh ngươi, ngươi quyết định:]

[Tuyển hạng một: Qua lại thân thiết, ý đồ dùng nhân cách mị lực của chính mình chinh phục nó! Phần thưởng hoàn thành: Trực tiếp đột phá thành hoàng kim ngự thú sư.]

[Tuyển hạng hai: Trở mặt tại chỗ, xông lên đánh lén, giết ngay tại chỗ! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Phân Thân +1. Chú ý: Vì đã giết quan chỉ huy cấp cao của ngự long vệ, ngươi sẽ phải đối mặt với quan toà thẩm phán.]

[Tuyển hạng ba: Nó là một hung thú cực kỳ thích sạch sẽ, trực tiếp cho nó uống thuốc xổ, nó sẽ không thể chịu nổi. Phần thưởng hoàn thành: Danh hiệu sát thủ lãnh chúa của ngươi thăng cấp thành khắc tinh lãnh chúa, hiệu quả khi đeo: Sức sát thương +10% khi đánh với hung thú lãnh chúa.]

Chương 1325: Để nó phun! Để nó phun

– Uống thuốc xổ? Trần Thư nhíu mày, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt hệ thống sẽ nhắc nhở hắn.

Vốn dĩ hắn vẫn chưa nghĩ ra đối sách, nhưng bây giờ ý nghĩ cũng rõ ràng hơn hẳn.

Hơn nữa hệ thống đã nhắc nhở lần thứ hai, cũng báo hiệu Khương Thần này thật sự có vấn đề.

- Hả?

Khương Thần ngẩn ra, vô thức lùi lại một bước.

Vẻ mặt của đối phương cổ quái khiến hắn ta có chút cảnh giác.

- Học trưởng, ngươi chờ ta một chút!

Trần Thư cười khẽ, xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Tiểu tử này định làm gì vậy?

Tần Thiên khẽ động, chẳng lẽ đã có đối sách rồi sao?

Lão cười nói.

- Tiểu Khương, mau ngồi xuống đi, tên này lúc nào cũng kỳ kỳ quái quái thế đấy.

- Không sao, tính cách của học đệ, ta đã sớm hiểu rõ.

Khương Thần cười nhạt một tiếng rồi lập tức ngồi xuống, không để ý đến hành động kỳ quái của Trần Thư.

Lúc này Trần Thư đến gần máy lọc nước ởhành lang, lấy hai cốc giấy ra.

- Ta mẹ nó trực tiếp tặng ngươi chút quà!

Trần Thư cười hắc hắc mở túi tác chiến, lấy ra một lọ dược tề chứa bột thuốc màu đen.

Đây là Tội Phạm Dược Tề được hắn chú tâm đề luyện ở cuộc so tài toàn cầu.

- Hôm nay ta sẽ để cho ngươi hiểu được thế nào là lòng người hiểm ác…

Trần Thư đổ ít nước vào cốc, bột thuốc nhanh chóng hòa tan trong nước.

Một ly nước đặc biệt cuối cùng đã pha chế thành công!

- Màu này hình như có chút kỳ quái…

Trần Thư nhíu mày, mặc dù cốc nước này không có một chút mùi lạ nào, nhưng nước màu đen tuyền quả thực cũng có chút quỷ dị.

- Có rồi!

Ngẫm nghĩ một chút, hắn lại lấy thêm một bình dược tề khác, trong bình dược tề có màu tím, đây chính là Ngụy Trang Dược Tề còn dư lại sau sự kiện hung thú.

- Tiểu tử, ngươi chạy không thoát đâu…

Trần Thư nhếch miệng cười, uống một ngụm Ngụy Trang Dược Tề, toàn thân có chút biến hóa.

Một lát sau, Trần Thư lại trở về phòng làm việc của hiệu trưởng.

Hắn cười toét miệng cười vừa đưa cốc giấy trong tay ra vừa mời Khương Thần.

- Học trưởng, ta đặc biệt tự tay pha cốc trà này cho ngươi đó!

- Học đệ thật có lòng.

Khương Thần cười khẽ, không nghi ngờ gì, thoải mái nhận lấy.

Hơn nữa chính nó cũng không biết nó đã bất giác tín nhiệm Trần Thư rồi.

- Chuyện này…

Tần Thiên vốn cũng không để ý lắm, nhưng vừa vô tình liếc qua cốc giấy, lão đã không nhịn nổi mà rùng mình khiếp sợ.

Cốc 'trà' màu đen tuyền trong tay Khương Thần, vừa nhìn là đã thấy cực kỳ có vấn đề.

- Đây là đặc sản ta đặc biệt mang từ nước ngoài về đó.

Trần Thư cười khẽ, nói tiếp.

- Trà này có tên khoa học là trà tinh chế, sau khi uống xong, bất kỳ tạp chất nào trong cơ thể cũng sẽ bị đào thải ra ngoài hết. Thậm chí ngay cả linh hồn cũng trở nên tinh khiết hơn rất nhiều.

- Thật sự thần kỳ như vậy sao?

Khương Thần nhíu mày hứng thú nhìn.

- Đương nhiên rồi!

Trần Thư nghiêm túc nói.

- Nhưng mà cần phải uống một hơi cạn sạch, nếu không sẽ không cảm nhận được điểm diệu dụng trong đó.

- Được!

Khương Thần gật đầu rồi quả quyết uống cạn cốc nước đen này, thậm chí còn mím môi một cái, có chút chưa thỏa mãn.

- Trà này…

Hắn ta lộ vẻ quái lạ, cảm thấy có chút nghi ngờ.

- Hả?

Trần Thư căng thẳng trong lòng, chẳng lẽ bị phát giác rồi sao?

Nhưng mà, một giây sau đó, Khương Thần lại nói.

- Ngon thật!

- …

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, cười cười đáp lại.

- Đương nhiên rồi, đây chính là trân phẩm trong trân phẩm mà!

- Được rồi, học đệ, chuyện trà nước tạm gác lại đã, chúng ta đi vào vấn đề chính đi.

Khương Thần vẫn không nghi ngờ chút nào, một phần là vì có Ngụy Trang Dược Tề.

Một nguyên nhân khác là, bây giờ hắn ta là nhân vật chủ chốt của ngự long vệ, Trần Thư không có lí do gì hại hắn ta cả, trừ phi Trần Thư thật sự muốn đi tìm cái chết.

Hắn ta quay sang nói với Tần Thiên.

- Tần hiệu trưởng, ta và học đệ bàn bạc về chuyện ngự long vệ ban thưởng, chuyện này có liên quan đến một số bí mật nội bộ nhỏ…

Đương nhiên Tần Thiên hiểu Khương Thần đang muốn để lão tránh đi, nhưng lo lắng Trần Thư sẽ gặp nguy hiểm, lão có chút tiến thối lưỡng nan, chỉ có thể đứng yên tại chỗ vờ như không hiểu Khương Thần nói gì.

Trần Thư cười nói.

- Hiệu trưởng, nếu dính đến bí mật nội bộ, vậy ta xin phép tâm sự riêng với học trưởng.

- Được! Vậy các ngươi trò chuyện đi!

Tần Thiên gật đầu, nếu Trần Thư có đủ tự tin, lão cũng không cần thiết phải lưu lại ở phòng làm việc làm gì.

Lão nhìn về phía hai người rồi nói.

- Ta sẽ ở ngoài hành lang, các ngươi có việc gì cứ gọi ta là được.

Dứt lời, Tần Thiên rời khỏi phòng làm việc, chỉ để lại Trần Thư và Khương Thần mặt đối mặt với nhau.

Khương Thần lộ rõ vẻ vui sướng nơi đáy mắt, trong lòng lại phát ra sát ý.

- Học đệ, mời ngồi!

Hắn ta cười khẽ, chỉ vào cái ghế bên cạnh.

- Được!

Trần Thư gật đầu, bình thản ngồi xuống ghế.

Nhưng khi Trần Thư nhìn thẳng vào Khương Thần, trong lơ đãng, hai mắt Khương Thần chợt lóe lên ánh sáng rồi lập tức biến mất.

Hắn ta mở miệng nói.

- Học trưởng, mắt ngươi vừa phát sáng!

- Vậy hả?

Khương Thần cười khẽ nói tiếp.

- Có lẽ ngươi nhìn lầm rồi.

Nó đã thả ra kỹ năng của mình, lưu lại một hạt giống tinh thần ở trong đầu Trần Thư, đến lúc đó hắn ta sẽ có thể nắm giữ sinh tử của người này.

Chương 1326: Kết thành mối thù, không đội trời chung

Bây giờ Tần Thiên đang ở ngoài cửa, hắn ta không dám để lộ thân phận thật sự ra mà giết người, chỉ có thể sử dụng loại kỹ năng nhỏ hệ tinh thần này. Nhưng chỉ cần là Bạch Ngân Cấp ngự thú sư, đều có tinh thần phòng ngự, có thể miễn dịch với tất cả các trạng thái trái chiều và các kỹ năng tinh thần đánh đến. Đây là một loại năng lực tự vệ của ngự thú sư, lúc đầu

Trần Thư còn cố ý hỏi Tần Thiên và Liễu Phong về tinh thần phòng ngự.

Muốn phá được tinh thần phòng ngự của Trần Thư cũng mất kha khá thời gian.

Nhưng Khương Thần không vội bởi vì hắn ta cảm thấy mình còn rất nhiều thời gian…

Ục! Ục!

Nhưng đúng vào lúc này, hắn ta khẽ biến sắc, bụng phát ra âm thanh bất thường.

Trần Thư vui mừng trong lòng, ngoài mặt vẫn bình tĩnh nói.

- Học trưởng, dù có giữ bí mật cũng không cần nói bằng tiếng bụng chứ, ta không nghe hiểu ngôn ngữ này.

- …

Khương Thần giật giật khóe miệng, tiếng bụng cái quái gì vậy!

Hắn ta còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, khuôn mặt lại biến sắc thêm lần nữa, đồng thời trong bụng lại phát ra âm thanh như tiếng sấm rền.

- Học trưởng, chẳng lẽ chiêu này chính là thiên lôi chấn trong truyền thuyết sao, hình bất động ý động trước?

- Nhà vệ sinh…

Khương Thần không rảnh nói chuyện vớ vẩn với Trần Thư, hắn ta vội vàng chạy ra khỏi phòng làm việc, cưỡng ép cắt đứt kỹ năng của mình.

Lạch cạch!

Nó bạo lực đẩy cửa ra, chạy thẳng về phía nhà vệ sinh.

- Tiểu Khương…

Tần Thiên đang định mở miệng nói chuyện, Khương Thần lại không thèm để ý tới, chỉ để lại bóng lưng vội vàng chạy đi.

Lão cũng vội vàng nhìn vào bên trong phòng làm việc, hỏi Trần Thư.

- Trần Bì, tiểu tử ngươi vừa làm cái gì vậy?

Trần Thư khoanh tay trước ngực, bình tĩnh đi ra, trả lời Trần Thiên.

- Ta chẳng qua chỉ là tặng cho nó một tấm thẻ chiến thần mà thôi!

- Thẻ chiến thần gì cơ?

- Chiến thần phun!

- …

Tần Thiên lập tức trợn to hai mắt nói.

- Không phải ngươi…

Lão chỉ cả thấy đầu mình không thể hiểu nổi cái ý nghĩ này, tên này lại cho người ta trực tiếp uống thuốc xổ?

Nhưng một giây sau đó, lão cảm thấy có chút khó hiểu hỏi lại.

- Không đúng lắm, nếu như nó thật sự là hung thú, thuốc xổ này của ngươi mới có thể có tác dụng đúng không?

- Chắc chắn rồi!

Trần Thư cười toét miệng nói tiếp.

- Ban đầu khi thi vào đại học, [Liệt Dương Sơn Khâu] cũng là vì ta nên mới bị đổi thành Đại Tiện Sơn Khâu.

- …

Tần Thiên hơi ngẩn ra, sau đó nhớ lại những chuyện lúc trước của Trần Thư, không nghĩ tới chuyện ở Liệt Dương Sơn Khâu đúng là do tên này gây ra.

- Hiệu trưởng, người giúp việc của ngươi đã đến chưa?

Trần Thư cười toét miệng nói tiếp.

- Nó sắp sửa không chống đỡ nổi rồi!

- Đương nhiên là đến rồi.

Tần Thiên gật đầu nói tiếp.

- Chỉ là vì phòng ngừa bị phát hiện nên đều ẩn nấp hết cả rồi.

- Vậy thì tốt!

Trong mắt Trần Thư ẩn chứa ý cười biến thái, hắn lẩm bẩm.

- Để nó phun! Để nó phun!

- …

Khóe miệng Tần Thiên co rút, hung thú này muốn tự tìm đường chết dưới tay tội phạm Nam Giang, thật sự là bị khắc chế.

Ngay lúc này này, trong một cánh cửa nhà vệ sinh.

Rầm rầm rầm!

Âm thanh đinh tai nhức óc vang lên khắp nhà vệ sinh khiến người ta vô cùng nghi ngờ bên trong đang phá dỡ một công trình xây dựng nào đó.

- Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!

Hai mắt Khương Thần ứ máu, gân xanh gần như sắp vỡ tung rồi.

Bây giờ nó chỉ có một loại cảm giác đầu nó giống như sắp bị kéo ra ngoài đến nơi rồi…

Không chỉ thân thể khó chịu, điều khiến nó thống khổ hơn nữa là chính tâm trạng của nó.

Là một Linh Hồn Hình Hung Thú có thói quen ưa sạch sẽ, nó thực sự không thể chịu nổi sự dơ bẩn này, sự tra tấn về tinh thần đã khiến nó có chút không chịu nổi.

Bản thể của nó vốn là thể rỗng, từ xưa đến nay không bao giờ dính một chút bụi trần của thế gian, vì tiếp cận Trần Thư, chỉ có thể biến thành nhân loại thực thể.

Nhưng thật không ngờ rằng mới vừa gặp mặt, đã trực tiếp bị chịu sự khuất nhục đến như vậy…

- Chén trà đó rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Hai tay nó nắm chặt, thậm chí móng tay còn đâm vào da thịt, chảy ra một vết máu nhàn nhạt.

Vì đề phòng xuất hiện sơ hở, nó đã mô phỏng bản thể của Khương Thần một trăm phần trăm, sẽ không có Ngự Thú Sư nào có thể tra ra được.

Mặc dù đối phương là người thường, nhưng thường xuyên rèn luyện, tố chất thân thể không hề yếu kém. Không ngờ rằng trước liều thuốc xổ của tội phạm, vậy mà lộ ra vẻ bất kham như vậy…

Ầm ầm ầm!

Lại nửa giờ liên tục ném pháo nữa trôi qua.

Sắc mặt Khương Thần tái nhợt, đầu có chút tê dại, thậm chí nó còn cảm thấy cơ vòng của nó có lẽ đã bị phế mất rồi…

Đây thực sự là điều mà con người có thể tiếp nhận được sao?

Đôi mắt của nó vô hồn, lẩm bẩm:

- Ta thật sự không được rồi…

Trong nháy mắt, thân thể Khương Thần xuất hiện một sự biến hóa kỳ quái, dường như có chút trong suốt.

Cơ chế bảo vệ theo bản năng của nó sắp biến đổi thành hình dạng của hung thú rồi.

- Hả?

Một giây tiếp theo, nó tỉnh táo lại, vẫn tiếp tục miễn cưỡng duy trì hình dạng con người.

Tần Thiên đang ở bên ngoài, một khi nó biến thành hung thú, tất nhiên sẽ bị bại lộ ngay, kế hoạch kia cũng sẽ hoàn toàn thất bại…

Chương 1327: Kết thành mối thù, không đội trời chung (2)

– Kế hoạch hôm nay không thể thực hiện, chỉ có thể rút lui trước! Ánh mắt Khương Thần hiện lên một tia quyết đoán, nó hít vào một hơi thật sâu cố gắng kìm nén, sau đó xách quần lên chuẩn bị chạy.

Nhưng vừa chạy được hai bước, trong bụng lại bứt rứt khó chịu, giống như sông cuộn biển gầm.

- Ôi mẹ nó! Trần Thư đáng chết!

Vẻ mặt đau khổ, trong mắt hiện lên vẻ u ám cùng tuyệt vọng, chỉ có thể dốc hết sức trở về phòng cách vách.

Nó không thể vừa chạy vừa phun ra được…

Không nói tới việc nó có bệnh thích sạch sẽ đến mức nào, nó không thể tiếp nhận nổi hành vi đó, đám người Tần Thiên sẽ nghi ngờ mất.

- Không hổ là hung thủ có huyết mạch Thú Hoàng, năng lực chịu đựng không tồi!

Trần Thư đang dựa vào hành lang, nghe thấy tiếng vang trong nhà vệ sinh vang lên, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng.

- Tiểu tử nhà ngươi không gây chuyện gì đấy chứ?

Vẻ mặt Tần Thiên ngưng trọng nói:

- Nếu đây thật sự là Khương Thần, vậy thì tiểu tử nhà ngươi xong đời rồi!

- Không thể nào! Lão Tần à, tin tưởng ta đi!

Trần Thư lắc lắc đầu, vừa là thiết bị theo dõi Quân Vương, vừa là tuyển hạng của hệ thống, đưa ra thông tin nhắc nhở hắn.

- Nếu như thật sự xảy ra chuyện…

Tần Thiên mở miệng nói:

- Mẹ nó ngươi chuẩn bị đi Thuần Ngục Phong đi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, lập tức nghĩ tới điều gì đó, tò mò hỏi:

- Hiệu trưởng, nếu là thật thì ta sẽ bị quy thành tội danh gì? Tội phạm thuốc xổ sao?

- ???

Tần Thiên thoáng chốc bị làm khó, sau đó mới lên tiếng:

- Tất nhiên là tội cố ý gây thương tích! Hơn nữa là cả thể xác lẫn linh hồn!

- …

Ngay trong lúc hai người đang nói chuyện phiếm, Khương Thần trong nhà vệ sinh cũng có chút không nhịn được nữa.

Chỉ thấy thân hình của nó lúc này trong suốt một lúc rồi lại ngưng tụ, trông rất kỳ quái.

Nó gần như đã không thể kìm nén được khí tức của hung thú…

- Mẹ nó! Liều mạng thôi!

Trong ánh mắt của nó có vẻ quả quyết, chỉ có thể buông tay, không thể đắn đo quá nhiều.

- Trần Thư…học đệ…

Nó dùng hết khí lực toàn thân hét lớn về phía Trần Thư đang ở bên ngoài nhà vệ sinh.

Trần Thư nhướng mày, đáp lại bằng một câu:

- Hả? Khương học trưởng, ngươi thế nào rồi?

- Giấy vệ sinh hết rồi, ngươi có thể đi lấy giấy cho ta một ít được không?

Trong mắt nó có sát ý, chỉ cần lộ ra sơ hở nó sẽ lập tức bỏ chạy, có lẽ một mình Tần Thiên cũng không thể ngăn cản được.

- Không thành vấn đề!

Trần Thư khẽ cười, đồng thời nhìn về phía Tần Thiên.

Tần Thiên gật đầu đầy ẩn ý, đã chuẩn bị ra tay, chuẩn bị ra tay rồi!

Để bảo đảm đạt được mục đích, Trần Thư triệu hồi Thỏ Không Gian ra rồi cùng nhau bước vào nhà vệ sinh.

- Học trưởng, ngươi không sao chứ…

Trần Thư lấy mặt nạ phòng độc ra, cẩn thận hỏi.

- Vẫn ổn, tạm thời có thể chịu đựng được…

Giọng nói Khương Thần yếu ớt từ trong phòng truyền đến, nó hữu khí vô lực nói tiếp:

- Chén trà đó của ngươi rốt cuộc là gì?

- Chén trà đó…

Trần Thư khẽ mỉm cười, sau đó lập tức thẳng thắn ngả bài.

- Là tội phạm ta đặc biệt nghiên cứu chế tạo ra thuốc xổ…

- ?

Khóe miệng Khương Thần giật giật, ngươi mẹ nó không thèm giả vờ chút nào!

- Ta tự ngẫm bản thân mình chưa từng đắc tội với ngươi…

Vừa gặp nhau đã bỏ thuốc xổ, còn có vương pháp hay không, còn có pháp luật hay không?

- Đương nhiên là không có, chúng ta cũng chưa từng gặp mặt.

Trần Thư cười nói:

- Đây chỉ là lời chúc phúc của tội phạm mà thôi…

- Đúng rồi, ta nghe nói rằng ngươi mắc chứng nghiện sạch sẽ nặng, bây giờ có phát biểu cảm nghĩ không?

- Ngươi?

Khương Thần nắm chặt tay, không ngờ rằng đối phương vậy mà lại cố ý!

Chẳng lẽ nào thân phận của nó đã bị nhìn thấu rồi sao?

Nhưng một giây sau nó bác bỏ ý nghĩ đó đi, sự ngụy trang của bản thân thật sự là không chê vào đâu được, không có bất kỳ người nào có thể nhìn thấu được, hơn nữa hành động cũng chưa từng để lộ ra một điểm sơ hở nào cả.

Bây giờ nó chỉ có một kết luận. Đối phương có thể chỉ là có tố chất không đơn giản…

- Trần Thư ta thích nhất là giày vò người khác…

Giọng nói bỉ ổi của Trần Thư lại truyền đến, đủ để khiến cho bất kỳ ai nghe thấy cũng mất đi lý trí, huống chi là hung thú có tính cách thô bạo!

- Grào!

Hai mắt Khương Thần hiện lên tia đỏ, lửa giận trong lòng không ngừng tích tụ, cuối cùng hoàn toàn bộc phát ra!

Ầm!

Ngay lập tức cửa buồng vệ sinh bị bật ra, Khương Thần cũng ngay lập tức lao ra.

Thế nhưng lúc này trông nó có vẻ khá kỳ lạ, cơ thể vẫn là con người, mà phần đầu đã biến thành đầu rồng màu xanh lam trong suốt, giống như linh hồn trong phim điện ảnh của nhân loại vậy, đôi mắt của nó đỏ như máu, tràn ngập sát ý lạnh như băng.

- Ôi đệt!

Thân thể Trần Thư chấn động, thoáng chốc vọt qua một bên, cùng Thỏ Không Gian biến mất trong buồng vệ sinh.

Nhờ vào Không Gian Thông Đạo, hắn đã bay lên đến bầu trời ngay phía trên học phủ.

- Ngươi chạy không thoát đâu!

Đầu rồng của Khương Thần miệng phun tiếng người, sát ý trong mắt giống như bản chất, cũng trong nháy mắt truyền đi.

Kết thành mối thù, không đội trời chung!

Chương 1328: Phân thân Thú Hoàng giận mà không làm được gì

– Gào! "Khương Thần" đã từ bỏ cơ thể con người và biến thành một con rồng màu xanh lam có chiều dài khoảng 4 mét, nhưng thân thể cũng trở nên hư ảo, có thể miễn dịch với tất cả đòn tấn công vật lý.

- Hôm nay, ngươi nhất định phải chết!

Nó ngửa mặt lên trời gào thét, trực tiếp mất đi lý trí, liều mạng dù cho mất đi phân thân này thì nó cũng muốn chém nhân loại trước mắt này thành trăm vạn nghìn mảnh!

- Đừng gào nữa! Như chó sủa vậy!

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, hắn ngồi trên một đại viên cầu nói:

- Ngươi chắc chắn muốn giết ta?

- Nói thừa!

Lam Sắc Tiểu Long thét dài, sức mạnh tinh thần kỳ lạ tràn ngập ra, nó chuẩn bị sử dụng kỹ năng mạnh mẽ nhất của mình để chôn vùi ý thức của nhân loại trước mặt này.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt của nó đột nhiên cứng lại. Chỉ thấy xung quanh nó có rất nhiều Khế Ước Linh đột nhiên xuất hiện.

- …

Lam Sắc Tiểu Long giật mình, trong lòng vừa động, đếm sơ sơ thế mà đã có tới tận hai mươi con Vương Cấp rồi!

Mỗi một con Vương Cấp Khế Ước Linh đều nhìn thẳng vào nó, trông cứ như thể một bầy sói đói đang bao vây tấn công một con tiểu bạch thỏ vậy.

- …

Lúc này Lam Sắc Tiểu Long chỉ cảm thấy toàn bộ đầu óc đều có chút ngơ ngác.

Vốn dĩ nó muốn thi triển thần uy của mình để trả mối hận ngập trời trong lòng, nhưng không ngờ tới lại xuất hiện trường

hợp như này?

Làm nửa ngày, kết quả là bốn Ngự Thú Sư Vương Cấp vẫn luôn mai phục nó đấy à?

- Khương Thần đâu?

Vẻ mặt Tần Thiên lạnh lùng, nhưng thật ra trong lòng đã đoán ra, rõ ràng lão đã tin những gì Trần Thư nói.

- Nhân loại kia à?

Dù sao Lam Sắc Tiểu Long cũng là Thú Hoàng, đương nhiên đã thấy nhiều sóng to gió lớn nên cũng khôi phục bình tĩnh.

Trong đôi mắt đỏ như máu của nó có vẻ trào phúng nói:

- Các ngươi cảm thấy hắn sẽ thế nào? Mục tiêu của ta không đơn thuần chỉ là Trần Thư đâu!

- …

Bốn Vương Cấp im lặng không nói lời nào, nhưng trong mắt đều có sát ý.

Vẻ mặt Lam Sắc Tiểu Long không thay đổi, trong lòng nó lại đang nghĩ cách làm sao có thể trốn thoát.

Nhưng vào lúc này, một câu nói của Trần Thư ngắt ngang suy nghĩ của nó.

- Phún Xạ Long, ngươi không muốn biết ta đã nhìn thấu ngươi như thế nào à?

Trần Thư trực tiếp hỏi câu hỏi mà nó muốn biết nhất.

Dù cho nó có suy nghĩ như thế nào đi chăng nữa cũng không thể nghĩ ra một câu trả lời hợp lý, cho dù là Khế Ước Linh hệ điều tra Vương Cấp thì cũng khó có thể tìm ra sơ hở.

- …

Vẻ mặt Lam Sắc Tiểu Long giận dữ. Con mẹ nó, ngươi mới là Phún Xạ Long, cả nhà ngươi đều là Phún Xạ Long!

Tất nhiên, nó chỉ có thể mắng thầm trong lòng, ngoài mặt thì vẫn thành thật nói:

- Ngươi chịu nói cho ta ư?

- Đương nhiên!

Trần Thư mỉm cười rồi nói:

- Thực ra kỹ năng ngụy trang của ngươi khá tốt, nhưng vừa gặp ta thì ngươi đã lộ sơ hở mất rồi!

- Ý ngươi là gì?

Trong mắt Lam Sắc Tiểu Long có vẻ không hiểu.

- Bởi vì khi gặp ta, ngươi đã gọi ta là học đệ mà không phải là tội phạm ca!

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Từ lúc đó ta đã bắt đầu nghi ngờ ngươi rồi!

- ?

Lam Sắc Tiểu Long mở to hai mắt, mẹ nó, ngươi có bệnh sao?

Ta đóng giả thành một nhân vật quan trọng của Ngự Long Vệ, hơn nữa còn là một người đã tốt nghiệp Hoa Hạ học phủ nhiều năm. Ta gọi ngươi một tiếng học có gì quá đáng sao?

- Ta biết chắc hẳn ngươi đang cảm thấy lý do này không thuyết phục cho lắm.

Trần Thư mỉm cười, sau đó nói tiếp:

- Bởi vì ta cũng chỉ thuận miệng bịa ra thôi.

- ?

Vẻ mặt Lam Sắc Tiểu Long sững sờ, nhưng đột nhiên bốn phía dâng lên ngọn lửa hừng hực!

Ngọn lửa cháy ngập trời thổi quét, trong ba lớp ngoài ba lớp bao quanh Lam Sắc Tiểu Long.

- Ta chỉ đang kéo dài thời gian của ngươi mà thôi.

Trần Thư cười rồi nói:

- Ngu ngốc! Cho dù ta có nói thật với ngươi thì một phàm nhân như ngươi cũng không hiểu được.

- Xem ngươi chạy đằng nào!

Trong mắt Vương Sách có ý cười, Thiên Hỏa Thụ bên cạnh tỏa ánh sáng rực rỡ, duy trì Hỏa Diễm Lĩnh Vực!

- Ta lại bị lừa rồi sao?

Vẻ mặt Lam Sắc Tiểu Long tức giận, trong mắt tràn ngập sát ý, chỉ cảm thấy bản thân dường như đang bị Trần Thư đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Rầm rầm rầm!

Ngọn lửa cháy ngập trời quét sạch, thậm chí thân thể Lam Sắc Tiểu Long cũng bắt đầu run rẩy.

Nó là linh hồn hình hung thú, có thể miễn dịch với bất kỳ đòn tấn công vật lý nào, nhưng kỹ năng nguyên tố vẫn có thể gây sát thương cho nó, nhất là thuộc tính Lôi Hỏa.

- Ta muốn giết chết ngươi!

Lam Sắc Tiểu Long phớt lờ những ngọn lửa xung quanh, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Thư, nhưng một giây sau, Trần Thư quả quyết, đi tới bên ngoài Hỏa Diễm Lĩnh Vực.

Hắn chỉ phụ trách dẫn địch ra, còn việc ra tay cụ thể thế nào thì vẫn nên giao cho mấy người Tần Thiên thì hơn.

Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt, một phân thân Thú Hoàng bắt đầu trận chiến khốc liệt với hai mươi Khế Ước Linh Vương Cấp.

Hỏa Diễm Lĩnh Vực của Vương Sách đã chặn đường rút lui, nó chỉ có thể dốc toàn lực đánh một trận chiến nữa thôi!

Chương 1329: Đề nghị của ta là trực tiếp mở lại luôn đi

Thật ra sức chiến đấu của Lam Sắc Tiểu Long không mạnh lắm, chủ yếu là có thể ngụy trang mà thôi. Bây giờ phải đối mặt với hai mươi Vương Cấp, căn bản không hề có sức mạnh chống lại. Điều khiến nó phát điện nhất là bên ngoài Hỏa Diễm Lĩnh Vực không ngừng truyền đến giọng nói bỉ ổi của Trần Thư.

- Phún Xạ Long, cũng chỉ có vậy thôi à!

- Vừa nãy ở nhà vệ sinh ngươi biến hình thành Chiến Thần cơ mà, rời khỏi nhà vệ sinh lại không được rồi sao?

- Ngoài phun ra thì ngươi không còn gì khác nữa à! Thế thì kiếp sau trực tiếp đầu thai thành đại tiện luôn cho rồi…

Từng câu nói phá vỡ phòng ngự truyền đến, lý trí của Lam Sắc Tiểu Long đã bị lửa giận lấn át.

- Gào gào gào!

Đôi mắt nó đỏ ngầu lên, trực tiếp bộc phát, nhưng nó vẫn bị đè lên đánh.

Một lúc lâu sau, nó hét lên một tiếng thét thê lương, thân thể đột nhiên sụp đổ, khí tức sinh mệnh tiêu tán không còn.

- Đại lão, đừng vội kết thúc kỹ năng!

Trần Thư vội vàng la lớn. Là một Thú Hoàng, tất nhiên nó sẽ chuẩn bị phương án dự phòng.

Vương Sách gật đầu, vẫn duy trì Hỏa Diễm Lĩnh Vực, không hề có dấu hiệu tiêu tán.

Thời gian dần trôi qua, hiện trường không còn xảy ra việc kỳ lạ nào nữa, nhìn cứ như thể Thú Hoàng đã bị diệt vong, nhưng đúng lúc này, một giọng nói oán độc vang lên:

- Tên khốn kiếp đáng giết ngàn dao nhà ngươi!

Một con Lam Sắc Tiểu Long dài khoảng 3 đề-xi-mét lộ ra hình dáng, nó vẫn đang chịu đựng ngọn lửa đốt cháy nhưng lại không thể giấu thêm nữa.

Ầm ầm!

Một giây sau, ngọn lửa bùng lên, giết chết nó ngay lập tức.

Một đám ánh sáng màu xanh lam lơ lửng giữa không trung, nhưng trong đó không có khí tức sinh mệnh nữa mà chỉ có lực lượng tinh thần tinh khiết nhất.

- Chết rồi à?

Trong mắt mấy người Vương Sách lộ vẻ suy tư, nhưng bọn họ vẫn không kết thúc kỹ năng.

Mười phút sau mọi người mới hủy bỏ trạng thái chiến đấu, xác nhận hiện trường đã không còn khí tức sinh mệnh nữa.

- Đánh hay thật đấy!

Trần Thư nhếch mép cười, giơ ngón tay cái lên nói:

- Năm người chúng ta đúng là vô địch. Ta đề nghị trực tiếp thành lập một Ngự Thú Đoàn luôn đi, đến lúc đó tội phạm ca dẫn các ngươi tung hoành Dị Không Gian!

- …

- Ngươi đúng thật là… không biết xấu hổ mà!

Bốn Vương Cấp quay đầu nhìn lại rồi đồng loạt nhìn chằm chằm Trần Thư. Thì ra ngươi thật sự coi mình là chủ lực đấy à?

- Ta làm sao…

Trần Thư nhún vai, sau đó mở miệng nói:

- Ta là tiên phong được chứ! Nếu không có ta thì con hàng này cũng sẽ không dễ dàng hiện nguyên hình.

- Điều này cũng đúng.

Tần Thiên gật đầu, ánh mắt nhìn về phía chùm ánh sáng màu xanh lam trước mắt đã có vẻ đồng tình nói.

Một Thú Hoàng xâm lấn tới, hoàn toàn bị tra tấn đến chết, toàn bộ thú sinh đã lưu lại vết nhơ…

- Đúng rồi, các đại lão, thứ này là cái gì vậy?

Trần Thư chỉ vào chùm ánh sáng do Thú Hoàng lưu lại, trong mắt hiện lên vẻ tò mò.

- Chắc hẳn là một phần sức mạnh của nó.

Tổng đoàn trưởng của Vương Giả Ngự Thú Đoàn – Vương Sách mở miệng nói:

- Ta đã từng nhìn thấy thứ tương tự ở trong tay lão gia tử. Nếu ta không đoán sai thì thứ này có thể gia tăng tinh thần lực của

Khế Ước Linh.

Ngoài Khế Ước Linh hệ vật lý và hệ nguyên tố thông thường ra thì không ít thuộc tính chính của Khế Ước Linh hệ điều tra cũng là tinh thần lực.

- Có lẽ bây giờ tên này không dễ chịu lắm đâu.

Dường như Vương Sách nghĩ đến cái gì, trong mắt có ý cười.

- Ồ? Ý của ngươi là?

Trần Thư khẽ giật mình, không hiểu lời mà Vương Sách nói.

- Con vừa mới chết không phải là dòng dõi của nó mà là một phân thân của nó kìa!

Một bên khác, lại có một nam tử trung niên mở miệng giải thích.

- Hả?

Trần Thư quay đầu lại nhìn, chỉ cảm thấy gương mặt của đối phương trông khá quen, nhưng hắn cũng không thèm để ý mà hỏi:

- Đây chỉ là một phân thân ư?

- Không phải là một kỹ năng đơn giản thôi đâu, mà nó phải tăng thêm chút sức mạnh của bản thân, nếu không thì đã tự động tiêu tán từ lâu rồi.

Nam tử trung niên gật đầu mà nói tiếp:

- Bây giờ một phân thân bị chết rồi, thực lực của bản thể sẽ bị tổn thương. Đây cũng không phải là vết thương có thể dựa vào thời gian để chữa khỏi hẳn. Ta đoán có lẽ giờ này nó đã mệt đến tê rần rồi.

- Là như vậy à?

Trong mắt Trần Thư tràn đầy vẻ hả hê. Tên này dám xâm lấn Lam Tinh thì đương nhiên phải để nó trả giá thật lớn mới được, nếu không nó sẽ không kiêng nể gì.

- Quay về ghi chép lại đi.

Vẻ mặt Tần Thiên có chút lo lắng nói:

- Lại xuất hiện một Linh Hồn Hình Thú Hoàng mới, vậy mà thực sự có thể ngụy trang thành nhân loại, hơn nữa, còn không hề có chút sơ hở nào.

Dựa vào biểu hiện của "Khương Thần" những ngày này, e rằng hung thú còn có thể cướp đoạt được luôn cả ký ức nữa.

- Hiệu trưởng, không cần lo lắng quá.

Trần Thư cười cười mà nói:

- Năng lực của thứ này cũng không mạnh lắm, hình như nó chỉ có thể ngụy trang thành người thường mà thôi. Tuy nó có thể ngụy trang hoàn hảo, nhưng lại thiếu thứ quan trọng nhất của một Ngự Thú Sư: đó chính là Khế Ước Linh!

- Cũng chưa chắc.

Chương 1330: Đề nghị của ta là trực tiếp mở lại luôn đi (2)

Trong mắt Vương Sách có vẻ suy tư mà nói: - Nếu dùng bốn phân thân thì nó có thể ngụy trang thành Bạch Ngân Ngự Thú Sư đấy. Một phân thân làm nhân loại, ba phân thân còn lại thì làm Khế Ước Linh. Nếu đã có thể mô phỏng hoàn hảo thì đương nhiên không chỉ đơn giản là có thể mô phỏng nhân loại thôi đâu.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, sau đó vẻ mặt lập tức ngưng trọng.

Nếu nó có thể ngụy trang theo ý muốn thì quả thật là mối đe dọa lớn đối với nhân loại rồi.

Một khi có trận chiến lớn xảy ra, mà trong nội bộ của nhân loại lại xuất hiện tình huống tự giết lẫn nhau thì đến lúc sẽ có tổn thất nghiêm trọng cho mà xem.

- Sẽ không đâu, cái giá của bốn phân thân quá lớn.

Một nam tử trung niên khác lên tiếng:

- Nó lại không điên, phân tán toàn bộ sức mạnh của bản thể chỉ vì ngụy trang thành ba bốn Bạch Ngân thôi à?

- Điều này cũng đúng, nhưng mà…

Lại có một nữ tử trung niên mở miệng, trong mắt của nàng ta cũng có vẻ suy tư mà nói:

- Chỉ sợ nó ngụy trang thành một Vương Cấp, hơn nữa còn là một nhân vật quan trọng trong nhân loại thôi! Với thực lực bản thể của Thú Hoàng thì chỉ e không thành vấn đề.

- Điều kiện quá hà khắc.

Vương Sách lắc đầu rồi tiếp lời:

- Đầu tiên, bản thể của nó không dám tới Lam Tinh, trừ phi nó đi tìm Ngự Thú Sư Vương Cấp ở cứ điểm Long Uyên thì mới được. Thế nhưng ở trong đó có lão gia tử tọa trấn, một khi nó tới gần thì sẽ bị Ám Vương phát hiện ra ngay thôi.

Một nhóm Vương Cấp thảo luận với nhau về năng lực của tân Thú Hoàng, ít nhất bọn họ phải có hiểu biết đại khái, nói không chừng có lẽ sau đó bọn họ vẫn còn có cơ hội gặp phải.

Cuối cùng cả nhóm đi đến kết luận là ít nhất tạm thời không có nguy hiểm.

Vương Sách mở miệng nói:

- Không cần lo lắng quá, nó không dám tùy tiện phân thân đâu, hung thú trong Long Uyên cũng chém giết lẫn nhau, nếu nó phân quá nhiều sức mạnh thì tất nhiên sẽ bị các Thú Hoàng còn lại tiến đánh.

- Đúng vậy, xem ra bây giờ uy hiếp không quá lớn.

Tần Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm nói:

- Hơn nữa, nó bị thương rồi, trong thời gian ngắn không dám ra làm loạn nữa đâu.

Trần Thư cười hắc hắc nói:

- Chờ nó khôi phục tốt thì không chừng ta đã trở thành Vương Cấp luôn rồi, đến lúc đó trực tiếp làm thịt nó luôn!

- Thôi dẹp đi.

Tần Thiên lắc đầu. Một Vương Cấp mà có thể giết chết Thú Hoàng được ư? Vậy thì thế giới đã hòa bình từ lâu rồi.

Nhưng một giây sau, lão bỗng không cười được nữa. Căn cứ vào sức chiến đấu của Trần Thư thì dường như cũng không phải là không có khả năng…

Lúc còn là Bạch Ngân Cấp Trần Thư đã giết chết hai Bạch Ngân Quân Vương rồi, lên Vương Cấp hắn giết chết Quân Vương Vương Cấp cũng có vẻ khá hợp lý đấy chứ…

- Nếu đã có kết luận, vậy thì đi thôi.

Tần Thiên chắp tay về phía ba người mà nói:

- Cảm ơn sự giúp đỡ của ba vị.

- Nếu chuyện dính đến hung thú thì đã không phải là chuyện của một cá nhân nữa rồi.

Ba người đều xua tay, bọn họ là trụ cột của nhân loại nên đương nhiên tư tưởng giác ngộ khá cao.

- Về phần sức mạnh của Thú Hoàng này…

Trong mắt Tần Thiên có vẻ suy tư nói:

- Hình như các vị đều không có Khế Ước Linh loại linh hồn nên nhu cầu không cao lắm, nếu không thì nộp lên cho chính phủ, sau đó hối đoái phần thưởng thì sao?

- Hiệu trưởng, ta cảm thấy ta có nhu cầu…

Trần Thư lặng lẽ giơ tay lên, trong mắt hiện vẻ tham lam.

- Ngươi?

Tần Thiên quay đầu lại nói:

- Ba Khế Ước Linh của ngươi có quan hệ cái rắm gì với linh hồn lực chứ?

- Ầy… Ta muốn sử dụng cho bản thân.

Trần Thư gãi đầu nói:

- Ta cảm thấy linh hồn của ta quá ác độc rồi, muốn dùng chút gì đó để thanh tẩy một chút.

- Xéo đi!

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, ngươi cũng biết nói nhảm thật đấy!

- Linh hồn của ngươi đã không cần thanh tẩy nữa rồi, hoàn toàn lãng phí tài nguyên mà thôi. Đề nghị của ta là trực tiếp mở lại luôn đi!

- …

Đầu Trần Thư tràn đầy hắc tuyến, hắn vội vàng nói:

- Không phải, hiệu trưởng, thật sự có hiệu quả với ta mà.

Đây chính là sức mạnh của Thú Hoàng đấy, đã không thể dùng tiền để đong đếm giá trị của nó được nữa rồi.

- Lão Tần, cứ cho tiểu tử này đi.

Nam tử trung niên khiến cho Trần Thư cảm thấy quen mắt nói:

- Nếu không có hắn thì cũng không biết Thú Hoàng này còn muốn làm ra chuyện gì nữa.

- Đúng vậy.

Vương Sách gật đầu rồi nói:

- Chúng ta cũng chỉ góp sức mà thôi, vai trò của hắn mới là lớn nhất, đương nhiên hắn cũng có quyền phân chia.

Những gì bọn họ nói là sự thật, mặt khác, bọn họ nói vậy cũng là muốn tạo quan hệ với Trần Thư.

Nếu đến tận bây giờ mà còn không nhìn ra tiềm năng to lớn trên người Trần Thư thì bọn họ sống nhiều năm như vậy cũng uổng phí rồi…

Lúc Bạch Ngân Cấp mà đã có thể chống lại Hoàng Kim Cấp, nói không chừng không bao lâu nữa hắn sẽ là cường giả cùng cấp bậc với bọn họ cũng nên.

- Điều này…

Tần Thiên khẽ giật mình, sau đó gật đầu nói:

- Nếu đã như vậy thì cho tiểu tử này đi.

- Cảm ơn các vị đại lão!

Trần Thư lập tức hớn hở mặt mày, không ngờ có thể lấy được dễ dàng như vậy.

Chương 1331: Có thể tôn trọng Thú Hoàng một chút được không?

– Trần Bì, bọn ta cũng đến giúp đỡ, ít nhất cũng phải cho chút phí vất vả chứ. Tần Thiên nhướng mày mở miệng nói:

- Một người một triệu đấy nhé!

- Một triệu?

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Vốn dĩ hắn còn không nỡ, nhưng khi thấy vẻ mặt của Tần Thiên thì ngay lập tức hiểu ra.

- Đương nhiên không thành vấn đề!

Hắn nhếch mép cười nói:

- Các đại lão, lát nữa ta sẽ chuyển tiền cho các ngươi!

- Chỉ là chút chuyện nhỏ thôi mà.

Vương Sách và nữ nhân trung niên gật đầu, ngược lại cũng không từ chối chút phí vất vả này.

Vừa dứt lời, hai người lập tức cưỡi Khế Ước Linh rời khỏi đây.

- Ta thì không cần đâu.

Nam tử nói đỡ cho Trần Thư cười cười nói:

- Tạm thời xem như đó là phí xin lỗi thay cho khuyển tử vậy.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, trong mắt có vẻ không hiểu.

Tần Thiên ở bên cạnh nhẹ giọng nói

- Hắn ta là đoàn trưởng của Thiên Long Ngự Thú Đoàn, cũng chính là phụ thân của Thạch Tử Minh.

Trần Thư lập tức bừng tỉnh hiểu ra, chẳng trách hắn cảm thấy quen mặt thế.

Hắn nói:

- Đại lão khách khí rồi, ta và Thạch Tử Minh cũng chỉ là náo chơi mà thôi.

- Không kết thù kết oán là tốt rồi, ta sẽ trở về dạy dỗ hắn thật tốt.

Thạch Dương gật đầu nói:

- Nếu đã như vậy, ta cũng xin cáo từ trước!

Dứt lời, hắn ta cũng rời khỏi vùng trời của Hoa Hạ học phủ, giờ chỉ còn lại hai người Trần Thư và Tần Thiên.

- Quả nhiên là đồ tốt.

Trần Thư vuốt chùm ánh sáng trong tay, cứ như thể đang bóp một nắm bông vải vậy, vô cùng mềm mại.

- Nói thừa, đây chính là Thú Hoàng đấy!

Tần Thiên lắc đầu. Đó là tồn tại mạnh nhất trong giới hung thú hiện giờ, Truyền Kỳ Ngự Thú Sư cũng chưa chắc có thể săn giết được.

Trần Thư khiến cho Thỏ Không Gian thu sức mạnh linh hồn vào, đồng thời nói:

- Hiệu trưởng, ngươi gửi cho ta số tài khoản ngân hàng của bọn họ đi, ta lập tức chuyển tiền cho bọn họ.

- Ngươi cũng dứt khoát quá nhỉ?

Tần Thiên nhướng mày, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

- So với ân huệ thì đương nhiên tiền chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Trần Thư mỉm cười, hắn cũng không muốn mắc nợ Ngự Thú Sư Vương Cấp đâu, sau này sợ không trả nổi.

Tần Thiên cười mà nói:

- Một triệu của ta đâu?

- Hiệu trưởng à…

Trần Thư nhếch miệng, sau đó nói tiếp:

- Với quan hệ giữa hai huynh đệ chúng ta thì nói đến tiền bạc gì chứ, nói ra tổn thương cảm tình quá.

- ?

Tần Thiên trợn trừng mắt. Ngươi xưng huynh gọi đệ với ai đấy?

Tâm trạng khẽ động, Chi Điều ở bên cạnh lập tức phá không khí lao tới, muốn trói chặt Trần Thư lại, nhưng một giây sau, hắn và Thỏ Không Gian đã biến mất tại chỗ.

- Tiểu tử này…

Tần Thiên lắc đầu, xoay người đạp lên Chi Điều, sau đó đi về bên trong lầu dạy học của mình.

- Bà mẹ nó, thối thật đấy!

Nhưng vừa tới gần tầng lầu thì lão lập tức nhíu mày, không khỏi nghĩ đến trải nghiệm bi thảm của Thú Hoàng kia.

- Quả nhiên chọc tới tội phạm thì sẽ không có kết cục tốt mà…

…

Trong một không gian nào đó ở Long Uyên.

- Gào!

Một con Lam Long khổng lồ lăn qua lộn lại, hai con ngươi đỏ ngòm của nó tràn ngập lửa giận và đau đớn.

Xì xì xì~

Lực lượng linh hồn đáng sợ mãnh liệt tuôn ra như thủy triều, hung thú trong vòng mấy vạn mét đều bò lổm ngổm, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Mà hung thú trong vòng vạn mét không ngừng run rẩy, thậm chí dường như cả linh hồn cũng muốn vỡ nát ra.

Một lúc lâu sau, cuối cùng thì tiếng động của Lam Long cũng hơi nhỏ lại, vẻ mặt hơi suy yếu.

Phân thân của nó bị hủy, cũng tương đương với việc nó đã mãi mãi mất đi một phần sức mạnh, cái giá này thật sự quá đắt.

- Trần Thư đáng giết ngàn đao!

Lam Sắc Cự Long ngửa mặt lên trời gào thét, miệng nói tiếng người, nó đã nhớ kỹ tên họ của Trần Thư.

- Mẹ nó chứ, nhất định phải tìm ba Thú Hoàng khác đòi một câu trả lời hợp lý mới được!

Nó nổi giận, kêu gọi toàn bộ hung thú bên trong lãnh địa mình tập kết lại, chuẩn bị đi đòi phí tổn thất tinh thần.

Rầm rầm rầm ~

Trong lúc nhất thời, dường như toàn bộ không gian đều đang rung chuyển, vô số hung thú đáng sợ tụ tập lại.

Hiển nhiên, trong Long Uyên cũng không đoàn kết lắm…

…

- Dám chọc tội phạm Nam Giang ta à, cũng quá vất vả cho Thú Hoàng ngươi rồi!

Trần Thư huýt sáo, tâm trạng vui vẻ trở về ký túc xá. Chỉ thấy bốn người A Lương đang trừng mắt, đồng loạt nhìn chằm chằm về phía hắn, trong mắt tràn đầy tò mò.

- Bốn người các ngươi lại sao vậy?

Trần Thư nhếch miệng, sau đó nói:

- Phát bệnh thì uống nhiều nước dinh dưỡng của lão thái thái của lão Vương đi.

- …

A Lương trừng hắn, chầm chậm nói:

- Vừa rồi biển lửa phía trên không học phủ là chuyện gì vậy?

Mặc dù các học sinh không thể tự ý rời khỏi ký túc xá, nhưng bọn họ vẫn nhìn thấy Hỏa Diễm Lĩnh Vực của Vương Sách, thanh thế của hắn ta mạnh hơn Vương Thắng rất nhiều.

- Chấp hành công vụ!

Trần Thư lắc đầu mà nói:

- Hơn nữa, đây cũng không phải là mức độ mà các ngươi có thể tiếp xúc đến được.

- ?

Khóe miệng mấy người A Lương giật giật. Không phải mọi người đều là Bạch Ngân à? Thế mà ngươi lại bắt đầu làm ra vẻ nữa rồi…

Trần Thư giữ vẻ bí mật, làm dáng như cao nhân mà bình tĩnh ngồi xuống trên ghế sô pha.

Chương 1332: Ngươi biết tại sao ta tên là Tạ Tố Nam không

Đồng thời, Thỏ Không Gian và Husky bị hắn triệu hoán ra, bọn chúng di chuyển vòng quanh hắn, dáng vẻ như vô cùng thân thiết vậy. - Xem thử hai đứa các ngươi ai có thể ăn cái này nào.

Trong tay Trần Thư xuất hiện một chùm ánh sáng đang tỏa sáng nhẹ nhàng.

Thỏ Không Gian trực tiếp nghiêng đầu nhìn về phía TV, hoàn toàn không có hứng thú.

- …

Trần Thư sờ cằm, sức mạnh linh hồn không có chút liên quan nào với hệ Không Gian à?

Đúng lúc này, Husky đi tới rồi ngửi chùm ánh sáng trong tay hắn.

Một giây sau, Husky trực tiếp nôn khan, che mũi bỏ chạy mất tiêu.

Nếu nó có thể nói tiếng người, có lẽ bây giờ nó sẽ nói: Chó cũng không thèm ăn…

Hắn không hề từ bỏ, lại mở Ngự Thú Không Gian của Tiểu Hoàng ra, kết quả bên trong truyền ra tiếng ngáp.

Ngay cả Tiểu Hoàng thích ăn cũng thờ ơ như vậy…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Ba các ngươi có thể tôn trọng Thú Hoàng một chút được không vậy?

- Trần Bì, ngươi đang cầm thứ gì thế? Kẹo bông phát sáng à?

A Lương quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên vẻ tò mò.

- …

Trần Thư lắc đầu, đang định cất đi để sau này lại nhìn xem có thể có tác dụng gì không.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có một bàn tay đặt lên trên cổ tay phải của hắn.

- Hả?

Trần Thư sửng sốt, sau đó thì đầu đầy hắc tuyến.

Chỉ thấy Tạ Tố Nam đang quỳ một chân trên đất, thâm tình mà chậm rãi nói ra hai chữ:

- Đại lão…

- …

Khóe mắt Trần Thư giật liên hồi. Ngươi cũng phát bệnh đấy à?

- Thứ này…

Hắn chỉ vào chùm ánh sáng trong tay Trần Thư, ánh sáng trong mắt thiết tha, hận không thể một ngụm nuốt vào bụng.

- À, chút đồ thôi mà.

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Sao vậy?

Hắn nghĩ tới Trùng Điệp của lão Tạ chính là loại điều tra, nhưng không ngờ sẽ có sức hấp dẫn đến mức này.

- Ừm…

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Trùng Điệp của ta xảy ra chuyện lớn, bây giờ trước khi chết nó chỉ có một tâm nguyện, nó muốn nếm thử xem thứ này như thế nào…

Thật ra trong lòng hắn cũng không hiểu, nhưng Trùng Điệp vẫn luôn nhắn lại với hắn, nó muốn nuốt chùm ánh sáng này.

Vì để thỏa mãn Khế Ước Linh, Tạ Tố Nam chỉ có thể không biết xấu hổ…

Mặc dù bình thường hắn cũng đã thế này rồi…

- Trước khi chết?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt mang theo nụ cười nghiền ngẫm mà nói:

- Ngươi còn chưa xảy ra chuyện, thế mà Khế Ước Linh của ngươi lại xảy ra chuyện à?

- Thật đấy.

Vẻ mặt Tạ Tố Nam nghiêm túc, sau đó hắn triệu hoán Trùng Điệp ra.

Hiện giờ, Trùng Điệp đã hoàn toàn tiến hóa thành một con hồ điệp màu xanh lá, ít nhất dáng vẻ trông đẹp hơn rất nhiều rồi.

- Soạt soạt ~

Trùng Điệp vừa mới xuất hiện thì lập tức ngã xuống đất không dậy nổi, trực tiếp co quắp tại chỗ.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, diễn cũng ra hình ra dáng thật đấy.

- Bác sĩ nói sao? Bị bệnh gì rồi?

Tạ Tố Nam thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Bác sĩ nói là táo bón… ác tính, có lẽ không còn nhiều thời gian nữa.

- ?

Trong tích tắc, mấy người Trần Thư đều ngơ ngẩn.

Con mẹ nó, ngươi có dám lại nói linh tinh thêm chút nữa không?

A Lương mở miệng nói:

- Thứ này còn chia ra lành tính với ác tính nữa à?

- Là bệnh hiểm trong giới Khế Ước Linh.

Tạ Tố Nam gật đầu như thật mà nói:

- Bác sĩ cũng phải bó tay không có cách nào khác.

- Đó là do ngươi không tìm đúng người thôi, ta có biện pháp này!

Trần Thư vỗ đùi, trong mắt tràn đầy tự tin.

Tạ Tố Nam khẽ nhếch miệng, vẻ mặt sững sờ mà nói tiếp:

- Bệnh ta mới bịa ra mà ngươi cũng có cách à?

- Ngươi quên thuốc xổ nhãn hiệu tội phạm của ta rồi à?

Hắn nhướng mày rồi nói:

- Tìm khắp thế giới cũng không tìm ra thuốc xổ có lương tâm như của ta đâu.

- …

Tạ Tố Nam trợn to hai mắt, đột nhiên nghĩ đến cảnh Trùng Điệp phun ra.

- Không phải mà đại lão!

Hắn vội vàng nói:

- Không cần thuốc xổ đâu, chỉ cần thứ trên tay của ngươi thôi, cho ta một cơ hội đi…

- Ồ? Muốn thật à?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt hiện lên vẻ suy tư.

Tạ Tố Nam và Trùng Điệp vội vàng gật đầu, trên mặt đều là khát vọng.

- Thật ra cũng có thể cho ngươi, nhưng có mấy điều kiện này.

Trần Thư mỉm cười, sau đó mở miệng nói.

- Không thành vấn đề, phỉ ca, chỉ cần đó là thứ ngươi muốn, chỉ cần đó là thứ ta có thì đều được!

- Ồ…

Mấy người A Lương nổi da gà, nhịn không được mà kéo giãn khoảng cách.

- Ngươi đừng có mà làm ta buồn nôn được không…

Trần Thư cũng chấn động thân thể, thậm chí còn có cả ý nghĩ dùng một chân đạp bay lão Tạ.

- Đầu tiên!

Hắn kéo giãn khoảng cách rồi mới nói:

- Trả phí vất vả cho ta trước, hai triệu!

- Chuyện nhỏ như con thỏ, không vấn đề gì.

Tạ Tố Nam vỗ ngực, dáng vẻ ta đây rất nhiều tiền, chỉ cần chia phần trăm từ Hoàng Kim Lãnh Chúa là hắn đã có thể kiếm được mười triệu rồi.

Hơn nữa, trực giác của hắn còn đang mách bảo, thứ trước mắt này cũng không phải là thứ có thể dùng tiền để đong đếm được!

- Điều kiện thứ hai, nếu sau này ta cần đi săn hung thú thì ngươi phải miễn phí giúp ta tìm!

- Không thành vấn đề! Để cho ta phục vụ một mình ngươi ta cũng làm!

- …

Chương 1333: Ngươi biết tại sao ta tên là Tạ Tố Nam không (2)

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói: - Ngươi bình thường lại cho ta, nếu không ta thật sự dùng túi phân trùm ngươi đấy!

- Ầy… Được rồi…

Tạ Tố Nam chấn động thân thể, lập tức bỏ dáng vẻ biến thái đi.

Hắn cười mà nói:

- Ca, hai điều kiện này thôi đúng không?

- Vẫn chưa xong đâu! Điều kiện thứ ba…

Vốn dĩ Tạ Tố Nam cũng không để ý lắm, nhưng bây giờ biểu cảm dần dần cứng đờ…

Một tiếng trôi qua.

- Điều kiện thứ ba trăm hai mươi tám…

- Đủ rồi!

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật mà mở miệng nói:

- Đại lão, ta đồng ý hết tất cả các điều kiện là được chứ gì!

Nếu không ngăn cản mà cứ để Trần Thư nói tiếp thì hắn có thể nói nguyên một ngày một đêm mà không có lấy một điều kiện bị trùng mất.

- Đừng có gấp gáp!

Trần Thư xua tay mà nói:

- Còn có điều kiện cuối cùng!

- Cái gì?

- Viết cho ta một bài văn nghị luận 179 vạn chữ, nội dung nhất định phải đều là ca ngợi ta…

- …

Vẻ mặt Tạ Tố Nam cứng lại, mẹ nó, ngươi bị bệnh đấy à…

Hắn hít sâu một hơi để bình tĩnh cảm xúc trong đáy lòng, sau đó mới từ từ nói:

- Ca, ta mổ heo chứ không phải viết chữ…

- Nên thử chút chứ, cũng không khó mà!

Trần Thư nhếch miệng mà nói:

- Các sự tích của ta không đáng để cho ngươi ghi chép lại à?

- Đại lão, ngươi biết tại sao ta lại tên là Tạ Tố Nam không?

- Hả?

- Bởi vì viết sách khó đấy!(*)

(*) Tạ Tố Nam (谢素楠) và viết sách khó (写 书难) trong tiếng Trung phát âm khá giống nhau.

Tạ Tố Nam giang hai tay ra, thở dài mà nói:

- Ngay cả tên của ta cũng đang chống cự nữa là, ngài lão đừng tra tấn ta được không…

- …

Trần Thư sửng sốt, thế mà vẫn không phát hiện ra đấy.

- Thôi bỏ đi, bỏ đi.

Hắn lắc đầu, đưa sức mạnh Thú Hoàng trong tay cho Tạ Tố Nam.

Dù sao hắn cũng không dùng tới, chi bằng tăng thực lực của người nhà lên vậy.

Sau này khi hắn có thực lực đi săn Quân Vương thì còn cần lão Tạ giúp hắn tìm kiếm nữa.

- Cảm ơn đại lão!

Tạ Tố Nam nhếch mép cười, sau đó nhận lấy lực lượng tinh thần của Thú Hoàng.

Trùng Điệp trở nên vô cùng hưng phấn, tuy nó không biết đây là cái gì nhưng lại có sức hấp dẫn trí mạng đối với nó.

Nếu có thể nuốt vào thì chỉ e biên độ tăng lên cũng sẽ không ít hơn một lần tiến hóa huyết mạch đâu.

- Chuyển một triệu vào mỗi tài khoản ngân hàng của hai số này đi!

Trần Thư gửi số tài khoản của Vương Sách và một Ngự Thú Sư Vương Cấp khác cho lão Tạ.

- Không thành vấn đề, ta chuyển khoản ngay đây!

Tạ Tố Nam gật đầu, đưa sức mạnh của Thú Hoàng trong tay cho Trùng Điệp, sau đó vô cùng tập trung mà bắt đầu chuyển khoản.

Hắn mở miệng nói:

- Đại lão, rốt cuộc thứ này ở đâu ra vậy? Ta muốn mua thêm nữa!

- Mua?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn suy nghĩ rồi nói:

- Ở cửa hàng bán sỉ Long Uyên đó!

- …

Tạ Tố Nam giật mình, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của hắn, thật sự đến từ Long Uyên.

Hắn đã hoàn toàn từ bỏ rồi, đó cũng không phải là nơi mà hắn có thể tới được.

Trần Thư nói chuyện phiếm với bốn người một lúc. Diệt trừ được mối họa lớn trong lòng là phân thân Thú Hoàng này khiến cho tâm trạng của hắn cũng trở nên vui vẻ hơn.

Hắn trở về phòng, nghĩ về năm bốn đại học của mình.

- Chuẩn bị hoàn thành thi tốt nghiệp, chờ Tinh Không Di Tích mở ra, còn công việc ấy à, không quan trọng…

Bây giờ Trần Thư đã nghĩ thoáng, có tìm được việc hay không cũng không đáng kể, mạnh lên mới là chuyện quan trọng nhất.

Vào lúc ban đêm, Tần Thiên nhắn cho hắn một tin:

- Trần Bì, ngày mai tổng bộ Ngự Long Vệ tìm ngươi.

- Tổng bộ?

Trần Thư sờ cằm rồi lẩm bẩm:

- Xem ra là muốn thưởng cho ta rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, ở tổng bộ Ngự Long Vệ.

- Một tội phạm như ta vậy mà cũng có thể tới đây nhận thưởng…

Trần Thư tinh thần phấn chấn bước vào tổng bộ, trong mắt hiện lên vẻ vui thích.

- Tội phạm Trần?

Đúng lúc này, một Ngự Long Vệ trong tòa nhà đi ngang qua, lập tức nhận ra Trần Thư.

- …

Trần Thư nhướng mày, một Ngự Long Vệ gọi hắn như vậy, không hiểu sao cứ cảm thấy là lạ.

- Trần bộ trưởng đã đợi rất lâu rồi, đi thôi.

Đối phương cũng tỏ ra tự nhiên, dẫn hắn đi tới thang máy ở lầu một.

Hai người một đường đi tới lầu năm, Ngự Long Vệ trong tòa nhà lần lượt quăng ánh mắt khác thường tới, vẻ mặt đều hết sức kỳ lạ.

- Sao ai cũng nhìn ta kiểu như vậy chứ?

Trần Thư cúi đầu lẩm bẩm:

- Chưa thấy tội phạm bao giờ à…

Không bao lâu, cả hai đã đến trước cửa một văn phòng.

- Phòng phó bộ trưởng…

Trần Thư khẽ ngẩng đầu, sau đó nhếch miệng mà lẩm bẩm:

- Hóa ra lão Trần cũng giống lão Tần, đều chỉ là phó thôi à…

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, cảm giác được có điều gì đó không lành.

Hắn bỗng quay đầu lại nhìn, thân thể lập tức chấn động.

Chỉ thấy Trần Thanh Hải đang mỉm cười nhìn hắn, chậm rãi nói:

- Hình như tiểu tử ngươi hơi có vẻ xem thường thì phải?

- Ầy… Đại lão…

Vẻ mặt Trần Thư cứng lại, hắn gượng cười nói:

- Sao lại thế được chứ! Trứng thối thì cũng là trứng gà, tất nhiên phó bộ trưởng cũng là bộ trưởng mà!

Chương 1334: Ngự Long Vệ đặc biệt?

– Ngươi có thể im miệng được không! Trần Thanh Hải trừng hắn, sau đó lại từ từ nói:

- Vào văn phòng với ta!

- Tiêu rồi, còn chưa nhận được thưởng mà đã đắc tội với người trao thưởng luôn rồi…

Trần Thư cúi đầu cẩn thận đi theo sau.

Còn Ngự Long Vệ kia đã hoàn thành nhiệm vụ, xoay người rời khỏi lầu năm.

…

- Tiểu Trần, ngồi tự nhiên.

Vẻ mặt Trần Thanh Hải bình tĩnh, đồng thời đi đến bên cạnh máy nước nóng rồi nói:

- Muốn uống trà gì không?

- Trần đại lão, sao có thể để ngài pha trà được chứ!

Trần Thư vội vàng đứng dậy, thận trọng nói:

- Cứ để ta làm chuyện này thì hơn.

- Đừng! Nhất định đừng! Ngươi cứ ngồi là được rồi!

Thân thể Trần Thanh Hải chấn động, thậm chí trong mắt còn có vẻ hoảng sợ mà nói:

- Giờ không có ai dám uống trà ngươi pha nữa đâu!

Hắn ta đã nghe Tần Thiên kể sơ qua toàn bộ mọi chuyện. Trà của Trần Thư cũng đáng sợ như hạt nhân và túi phân của hắn.

Một lúc sau, Trần Thanh Hải đưa cho hắn một chén trà, đồng thời nghiêm túc nói:

- Về chuyện của Khương Thần, cảm ơn ngươi.

Tuy trong ngành đã mất đi một chỉ huy thiên tài, nhưng nếu không sớm bắt được thì chỉ mang thêm nhiều thương vong hơn mà thôi.

Vốn dĩ Ngự Long Vệ còn đang định thăng chức cho Khương Thần, may mà con Thú Hoàng kia để mắt tới Trần Thư…

- Việc nhỏ mà thôi…

Trần Thư cười mà nói:

- Ai bảo nó tự chui đầu vào chỗ chết chứ?

- Được rồi, hôm nay gọi ngươi đến đây chủ yếu là để nói về chuyện ban thưởng.

Trần Thanh Hải nói tiếp:

- Ban đầu là do Khương Thần phụ trách chuyện này, nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên để ta tới làm vậy.

- Phần thưởng đầu tiên!

Ánh mắt hắn ta trang trọng mà lấy một chiếc hộp màu vàng óng ra, bên trong để một khối huy chương tỏa ánh sáng rạng rỡ.

- Huy chương Tinh Thần Cấp?

Trần Thư sửng sốt, lập tức nhận ra đây là gì, dù sao thì hắn cũng đã nhận được hai khối, đương nhiên vô cùng quen thuộc.

- Trong sự kiện hung thú lần này, mặc dù ngươi không chém giết sinh vật Long Uyên, nhưng ngươi đã có đóng góp vô cùng quan trọng, có thể nói ngươi đã đẩy nhanh thời gian kết thúc sự việc, khiến cho chúng ta giảm bớt được nhiều tổn thất.

Trần Thanh Hải bình tĩnh mở miệng, đồng thời hắn ta đứng dậy nói:

- Hôm nay, ta chính thức trao tặng huy chương này cho ngươi!

Vẻ mặt Trần Thư cũng rất trang nghiêm mà duỗi tay ra để nhận lấy, sau đó lại cẩn thận mà cất vào.

Một giây sau, hắn lại ngồi xuống nói:

- Trần đại lão, ta đã có ba khối, có thể gộp chúng lại được không…

- ?

Khóe miệng Trần Thanh Hải giật giật mà nói:

- Gộp cái rắm! Chơi trò chơi chơi đến phát điên rồi à?

- Tuy nhiên, bởi vì ngươi có ba khối huy chương Tinh Thần nên quyền hạn đổi tài nguyên phía chính phủ đã tự động đổi thành Hạo Nguyệt Cấp.

- Hạo Nguyệt Cấp?

Trần Thư gật đầu, cảm thấy có chút phấn khích.

Hắn vẫn luôn có quyền hạn đổi Tinh Thần Cấp, nhưng bởi vì không có điểm tích lũy Hoa Hạ nên mãi cũng không dùng được.

Quyền hạn Hạo Nguyệt Cấp đã có thể đổi bảo vật mà Ngự Thú Sư Vương Cấp cần, chỉ cần điểm tích lũy Hoa Hạ đầy đủ là được.

Trần Thanh Hải nói tiếp:

- Phần thưởng thứ hai là mười vạn điểm tích lũy Hoa Hạ!

- Mười vạn?

Trần Thư giật mình, nếu đổi thành giá trị thực tế thì đại khái khoảng hai mươi triệu đến ba mươi triệu Hoa Hạ tệ, đây đã là một khoản tiền thưởng không tệ rồi, thậm chí còn nhiều hơn cả những gì hắn nghĩ nữa.

- Ngươi vừa lòng chứ?

Trần Thanh Hải mỉm cười nói:

- Vốn dĩ không có nhiều như vậy đâu, nhưng bởi vì chuyện của Khương Thần nên tổng bộ tạm thời thêm không ít cho ngươi đấy.

Vốn dĩ Trần Thư cũng đã chém giết mười ba con Hoàng Kim Lãnh Chúa, cộng thêm một phân thân Thú Hoàng nữa, hắn chắc chắn là người có cống hiến lớn nhất trong sự kiện hung thú.

- Vừa lòng, tương đối vừa lòng rồi!

Trần Thư nhếch mép cười. Đương nhiên giá trị của phần thưởng không sánh bằng thi đấu thế giới, dù sao cũng không thể so sánh với số tiền mà các quốc gia trên thế giới cùng nhau đóng góp được.

Hơn nữa, bây giờ phía chính phủ cũng đang khan hiếm tài nguyên, còn cần xử lý các công việc kèm theo sau sự kiện hung thú nữa.

Trần Thanh Hải gật đầu rồi nói:

- Ngoài ra còn có phần thưởng khác, cũng không biết ngươi có muốn nhận hay không.

- Phần thưởng gì?

Trần Thư đang nhìn điện thoại di động, trên đó có thông báo thẻ căn cước của hắn có thêm mười vạn điểm tích lũy Hoa Hạ.

Trần Thanh Hải mỉm cười mà nói:

- Có hứng thú tới Ngự Long Vệ làm việc không?

- Hả?

Thân thể Trần Thư chấn động, sau đó lại trở nên vô cùng tỉnh táo.

- Ta không nghe nhầm đấy chứ?

- Đương nhiên là không!

Trần Thanh Hải khoanh hai tay lên bàn, nhìn thẳng vào Trần Thư mà nói:

- Ta nghe nói ngươi vẫn luôn không tìm được công việc phù hợp…

- Ai nói!

Trần Thư lập tức phản bác:

- Ta chỉ là… chỉ là tạm thời chưa quyết định mà thôi.

- Được rồi, có thể đừng giả bộ nữa được không vậy!

Khóe mắt Trần Thanh giật liên hồi. Miệng còn cứng hơn cả thực lực luôn nhỉ!

- Bây giờ có một cơ hội!

Hắn ta nói:

- Chỉ cần ngươi có thể thông qua bài kiểm tra thì có thể trở thành một Ngự Long Vệ đặc biệt ngay!

- Đặc biệt?

Chương 1335: Hiệu trưởng, ngươi có ăn bánh rán không?

Trần Thư nhướng mày, sau đó mở miệng nói: - Có ý gì?

- Ừm… Nói một cách đơn giản thì chính là không có biên chế và đãi ngộ cơ bản, ngươi cũng không cần đến báo danh mỗi ngày.

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật nói:

- Ta hiểu rồi, ta không đi làm thì sau đó các ngươi cũng không trả tiền cho ta đúng không?

- Đại khái là vậy.

Trần Thư vẻ mặt không chút thay đổi nói:

- Nhưng làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Tăng tỉ lệ việc làm của Hoa Hạ học phủ à?

Trần Thanh Hải giải thích:

- Nhưng ngươi có thể nhận nhiệm vụ của ngành để đạt được điểm tích lũy Hoa Hạ.

- Không phải giống chiếc băng tay trên danh nghĩa của ta bây giờ à?

Trần Thư để lộ chiếc băng tay Thanh Đồng Sắc của mình ra. Cũng chỉ treo danh vậy thôi, có thể nhận chút nhiệm vụ để lấy được phần thưởng mà.

- Không giống nhau.

Trần Thanh Hải lắc đầu mà nói:

- Thứ nhất, mặc dù không có đãi ngộ nào, nhưng quyền lợi của ngươi ngang với Kim Sắc Ngự Long Vệ. Điều này cũng có nghĩa là ngươi sẽ có thể tiếp xúc được với nhiều loại nhiệm vụ hơn, hơn nữa còn có thể nhận được toàn bộ phần thưởng!

Bởi vì các Ngự Long Vệ còn lại nhận được nhiều đãi ngộ khác nhau, thậm chí ngay cả người nhà cũng được lợi, khiến cho phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ cũng không cao lắm.

- Thứ hai, ngươi không thuộc vào bất kỳ thành phố nào mà ngươi có thể chạy khắp toàn quốc.

- Thứ ba ấy à, nếu có nhiệm vụ khẩn cấp thì ngươi nhất định sẽ bị phái đi, nhưng xem như bồi thường, phần thưởng của ngươi sẽ càng cao.

- Là như vậy à…

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy tư nói:

- Bây giờ các ngươi đã có kiểu Ngự Long Vệ đặc biệt này rồi à?

- Ừm… Không có.

Trần Thanh Hải giang hai tay ra nói:

- Đây là kết quả thảo luận trong đêm của mấy người bọn ta thôi.

Bọn họ thực sự lo lắng Trần Thư không có công việc thì không chừng sẽ đi nhầm đường, mặc dù bây giờ hắn cũng không đi đúng đường chút nào…

Nhưng mang danh một Ngự Long Vệ thì ít nhất hắn sẽ kiềm chế chút.

Còn về lý do tại sao không nhận hắn làm Ngự Long Vệ chính thức luôn, thứ nhất là do Trần Thư sẽ không dễ dàng tuân theo kỷ luật, thậm chí còn có khả năng xảy ra xung đột với các đồng nghiệp khác.

Bạn cùng lớp của con hàng này gần như đã cảm nhận rất rõ điều này rồi…

Thứ hai, chưa chắc Trần Thư đã để ý đến đãi ngộ cơ bản của Ngự Long Vệ.

Nếu để hắn nhận đãi ngộ bằng những người khác thì tất nhiên sẽ không vừa lòng, không bằng cứ để hắn làm được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu tiền.

Còn về lý do thứ ba, lỡ như con hàng này làm ra chuyện gì không tốt thì ngành sẽ có thể trực tiếp phủi sạch quan hệ, suy cho cùng thì hắn cũng chỉ là một thành viên thuê ngoài không có biên chế mà thôi…

- Ngươi cảm thấy thế nào?

Trần Thanh Hải mở miệng hỏi, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong.

Thật ra còn có một nguyên nhân khác, bây giờ hung thú đang rục rịch, đương nhiên phải cố gắng hết sức để một thiên tài hàng đầu như Trần Thư có chức vị càng cao càng tốt.

Nhỡ đâu hung thú đột kích, con hàng này trực tiếp bỏ chạy, thế không phải thành nói nhảm rồi à…

- Không vấn đề gì, nói như vậy cũng có nghĩa bây giờ ta là Ngự Long Vệ đặc biệt nhất rồi?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Chỉ là quyền lợi tương đương với Ngự Long Vệ chính thức đã khiến cho hắn hứng thú rồi.

Hơn nữa, trừ phi có nhiệm vụ khẩn cấp, thời gian còn lại hắn đều tự do, cũng sẽ không bị ràng buộc.

- Còn cần đỗ một bài kiểm tra nữa, tạm thời bọn ta vẫn chưa quyết định xong.

Trần Thanh Hải nói:

- Ngươi còn hơn nửa năm nữa mới tốt nghiệp nên cũng không cần gấp gáp, trước cứ dùng băng tay Thanh Đồng Sắc của ngươi đi đã.

- Được.

Trần Thư gật đầu, hắn cũng có thể hiểu cho việc này. Bây giờ vừa mới kết thúc sự kiện hung thú, tình hình trong nước tương đối ổn định, Dị Không Gian ở khắp nơi cũng đều yên ổn trở lại rồi, đương nhiên sẽ không có nhiệm vụ kiểm tra nào.

- Được rồi, về cơ bản là vậy.

Trần Thanh Hải nói tiếp:

- Ngươi cứ về trường trước đi.

- Ừm, đại lão, bây giờ ta đã có thể đổi đồ chưa?

Trần Thư xoa tay, trong mắt có vẻ hưng phấn.

- Đương nhiên!

Trần Thanh Hải gật đầu mà nói:

- Bên cạnh tòa nhà của chúng ta chính là Cục Tài Nguyên Ngự Thú đấy.

- Được rồi!

Trần Thư gật đầu, lập tức quay người rời khỏi Ngự Long Vệ.

- …

Trần Thanh Hải nhìn theo bóng lưng của hắn rồi lẩm bẩm:

- Có lẽ đây là cách tốt nhất rồi…

…

Lúc xế chiều, Trần Thư đến Cục Tài Nguyên một chuyến, không những tiêu xong mười vạn điểm tích lũy Hoa Hạ mà còn đổi hết hơn bốn tỷ Hoa Hạ tệ trên người thành điểm tích lũy.

Điểm tích lũy Hoa Hạ bị cấm giao dịch, nếu thật sự cần thì chỉ có thể mua bên phía chính phủ, tỉ lệ là bốn vạn Hoa Hạ tệ tương đương một điểm tích lũy, hơn nữa ít nhất phải có quyền hạn Tinh Thần Cấp thì mới có thể đổi được.

Bây giờ Trần Thư đã có quyền hạn Hạo Nguyệt Cấp, một điểm tích lũy chỉ cần ba vạn Hoa Hạ tệ, mà chủ yếu là không có giới hạn đổi.

Hiển nhiên, vật tư của chính phủ chỉ cho các Ngự Thú Sư có cống hiến sử dụng, bọn họ mới là lực lượng chủ chốt chống lại hung thú!

- Lại mạnh lên một chút rồi.

Chương 1336: Hiệu trưởng, ngươi có ăn bánh rán không? (2)

Trần Thư đi trên đường lớn, đồng thời đưa cho Thỏ Không Gian một cái lá màu trắng. Đây chính là Không Gian Chân Bảo Bạch Ngân Cấp mà hắn đã đổi!

Chân bảo của Husky cơ bản đã đạt mức tối đa, nhưng Tiểu Hoàng và Thỏ Không Gian vẫn có thể dùng, chỉ là Chân Bảo loại không gian và loại hình thể quá hiếm.

- Vù vù ~

Thỏ Không Gian khẽ chuyển động hai mắt, trực tiếp ném năm Không Gian Ấn Ký ra, hiển nhiên thực lực của nó lại mạnh lên.

Vút~

Một giây sau, một người một thỏ biến mất tại chỗ, trực tiếp trở về bên trong ký túc xá số 333.

Ba người A Lương nhìn Trần Thư đột nhiên xuất hiện cũng không hề kinh ngạc, hiển nhiên là đã quen luôn rồi.

- Ồ? Lão Tạ đâu rồi?

Trần Thư nhìn ba người đang dùng bữa tối, lập tức sát lại gần.

- Điều Tra Bộ bảo hắn trở về.

A Lương tò mò hỏi:

- Trần Bì, nhận được phần thưởng gì vậy?

Phần thưởng của ba người bọn họ đều do học phủ cấp, đương nhiên không bằng phần thưởng do phía chính phủ phát được.

- Miễn cưỡng… cũng có vài chục triệu thôi.

Trần Thư nhướng mày, trong giọng điệu thậm chí có chút ghét bỏ.

- Còn miễn cưỡng nữa hả? Không nói tiếng người đúng không?

Ba người A Lương trợn mắt, trong mắt hiện lên sự đố kị.

Đừng nói Bạch Ngân Ngự Thú Sư, ngay cả Vương Cấp cũng không dám nói vài chục triệu một cách tùy tiện như vậy nữa là.

- Thật sự không có gì đâu.

Trần Thư lắc đầu, thật ra thì phần thưởng quan trọng nhất chính là huy chương Tinh Thần kia, đó không những là vinh dự suốt đời mà hắn còn được cấp quyền hạn Hạo Nguyệt Cấp, có thể đổi rất nhiều thứ.

Bên trong không chỉ có dược liệu Hoàng Kim Cấp, nhiều loại Ngự Thú Chân Châu, thậm chí còn có thể đổi cả vật liệu Quân Vương nữa.

Bây giờ Hoa Hạ học phủ đã không nuôi nổi hắn nữa rồi, hắn chỉ có thể dựa vào kho bảo vật của chính phủ.

- Đáng tiếc thiếu điểm tích lũy Hoa Hạ.

Trần Thư lắc đầu, nhất định phải kiếm tiền nhiều hơn để tích lũy tài nguyên cao cấp.

Sau khi trở thành Hoàng Kim Cấp, hắn cũng muốn bồi dưỡng Khế Ước Linh đến cực hạn, đến lúc đó nói không chừng có thể tác chiến ở đẳng cấp cao hơn.

Hắn lẩm bẩm:

- Thứ này mà có thể tự đầy thì ngon rồi…

- …

Khóe miệng ba người A Lương giật giật. Ngươi còn dám vô lý như vậy nữa hả? Không bằng ngươi cứ nói thẳng ra trong nhà có máy in tiền thì tốt rồi…

- Đầy cái gì?

Đúng lúc này, một giọng nói phát ra từ ban công.

Chỉ thấy Tần Thiên xách một cái ba lô đi vào, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư.

- Ầy… Hiệu trưởng, không có gì…

Trần Thư vội vã xua tay, muốn trực tiếp bỏ qua đề tài này.

Tần Thiên nhướng mày mà nói:

- Có phải lại đang nghĩ chuyện phạm tội gì phải không?

- Hiệu trưởng, ngài thật đúng là liệu sự như thần…

A Lương giơ ngón tay cái lên, hiện tại đã hoàn toàn hiểu rõ Trần Thư rồi.

- Ngươi có thể im miệng được không!

Trần Thư trừng A Lương, sau đó cười mà nói:

- Hiệu trưởng, ngươi có ăn bánh rán không?

Hắn chỉ vào những món ăn khác nhau trên bàn.

- Ăn! Đương nhiên ăn chứ!

Tần Thiên cũng không khách sáo, tự nhiên ngồi xuống, hoàn toàn không để ý đến cạm bẫy trong lời nói của Trần Thư.

- Đúng rồi, hiệu trưởng, ngươi tìm ta chắc là có việc gì?

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía ba lô trong tay Tần Thiên, bình thường đối phương cũng sẽ không mang theo thứ này.

- Tài liệu của ngươi đã tổng hợp xong rồi đây!

Tần Thiên đặt ba lô lên bàn, khóe miệng có ý cười.

- Thành công rồi sao?

Trần Thư vui mừng khôn xiết nói:

- Quả nhiên ta chính là Thiên Tuyển Chi Tử, chỉ dùng mười năm tuổi thọ mà đã đổi được rồi.

Hắn vội vã mở ba lô ra, bên trong đang dùng hộp đựng để cất một viên hình trái tim hừng hực như lửa, trên đó khắc đầy hoa văn ngọn lửa, trông khá kỳ dị.

- …

Biểu cảm của bốn người cứng ngắc, thực sự cũng chỉ có ngươi mới làm vậy…

A Lương nói:

- Chẳng phải chỉ là tài liệu hung thú thôi à? Ta cảm thấy mười năm tuổi thọ quan trọng hơn chứ…

- Cũng không phải là tuổi thọ của ta.

Trần Thư nhếch miệng tùy ý nói.

- …

Mấy người A Lương lại rơi vào trầm mặc, xem ra bọn họ lại hiểu lầm Trần Thư rồi…

- Không có tỉ lệ thất bại đấy chứ?

Trần Thư mở miệng hỏi. Lúc đó, Băng Ngự của hắn đã trực tiếp thành công rồi.

- Đương nhiên.

Tần Thiên gật đầu, trong mắt cũng có vẻ chờ mong.

- Òm ọp! Òm ọp!

Trần Thư mở Ngự Thú Không Gian của Tiểu Hoàng ra rồi ném trái tim lửa vào cho Slime.

Không mất bao lâu, cặp mắt của nó xuất hiện một vòng ánh sáng hỏa diễm, nhưng lập tức lại biến mất không thấy đâu nữa, hiển nhiên là đã tiêu hóa nó rồi.

- Có rồi!

Trần Thư vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bảng tin tức, hắn thấy ngay thiên phú mới, đồng thời cũng mở nó ra.

- Hỏa Diễm Miễn Dịch (có thể tiến hóa): Miễn dịch với 90% sát thương của lửa, nếu lĩnh ngộ các kỹ năng hoặc thiên phú liên quan thì sẽ bị nuốt chửng và chuyển đổi thành điểm kinh nghiệm tiến hóa.

- Quả nhiên, Hỏa Ngự phiên bản cấp thấp…

Vẻ mặt Trần Thư vui mừng, cũng không hề thất vọng chút nào cả.

Chỉ cần lĩnh ngộ kỹ năng phòng ngự hỏa diễm tương tự thì đã có thể lần lượt tiến hóa chúng thành Hỏa Ngự, đến lúc đó Tiểu Hoàng sẽ có thể miễn dịch cả Băng và Hỏa.

Chương 1337: Vậy mà tội phạm chưa mất lương tâm…

Nói chung, thuộc tính Băng và Hỏa là loại khá phổ biến trong các nguyên tố, điều này cũng có nghĩa là phạm vi ứng dụng

của Băng Hỏa Song Ngự là không nhỏ. - Thoải mái, thoải mái quá!

Trần Thư nhếch mép cười rồi đóng Ngự Thú Không Gian của Tiểu Hoàng lại.

- Lại là một kỹ năng biến thái nữa.

Mấy người A Lương thầm nói, trong mắt vô cùng hâm mộ.

Bọn họ đều đã được chứng kiến sức mạnh của Băng Ngự, có lẽ sau này kẻ địch thuộc tính Băng và Hỏa nhìn thấy Trần Thư thì không chừng muốn khóc cũng không kịp.

- Bây giờ ta cảm thấy mình sắp có thể hành hung lão Liễu được rồi!

Vẻ mặt Trần Thư rất hài lòng, hắn hỏi tiếp:

- Đúng rồi, hiệu trưởng, hắn ta đâu rồi? Ta có cảm giác rất lâu rồi chưa gặp được hắn ta.

Lúc trước, khi Trần Thư mới trở lại trường thì có nhìn thấy Liễu Phong, nhưng sau đó cũng đã hơn một tháng rồi lại chưa gặp lại lần nào.

- Hắn ta?

Tần Thiên thở dài, trong mắt hiện lên vẻ đượm buồn.

- Hả?

Bốn người Trần Thư căng thẳng, lập tức quay đầu nhìn lại. Không phải là có chuyện không lành gì đấy chứ?

- Haizz…

Tần Thiên lại lắc đầu, cứ như thể vô cùng tiếc hận.

Trần Thư vội vàng nói:

- Không phải đấy chứ, hiệu trưởng, ngươi có thể nói thẳng ra luôn được không…

- Hắn ta…

Tần Thiên kiềm chế cảm xúc, sau đó mới chậm rãi nói:

- Có lẽ sắp đột phá rồi…

- ?

Khóe miệng mấy người Trần Thư giật giật. Thế hóa ra đây chính là nguyên nhân ngươi ngập ngừng đấy à?

- Hiệu trưởng, đột phá chứ có phải là nổ chết đâu, ngươi làm gì mà đau lòng như thế, làm cứ như đang mặc niệm vậy.

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, đồng thời nhếch miệng.

- Ngươi thì biết cái gì?

Tần Thiên trừng hắn rồi nói:

- Hắn ta sắp trở thành Vương Cấp, đến lúc đó sẽ ngang hàng với ta rồi! Ta còn có thể giữ vị trí hiệu trưởng được nữa không!

- …

Mấy người Trần Thư cùng nhau nhếch miệng, thật là một lão nam nhân tâm cơ mà!

Đúng lúc này, A Lương mở miệng hỏi:

- Không đúng, ta nhớ không phải Liễu lão sư có vướng mắc à? Có thể đột phá dễ dàng như vậy sao?

- Có lẽ là nhờ Trần Thư đấy.

Tần Thiên cười cười, sau đó nói tiếp:

- Lúc trước, khi ngươi cứu hắn ta về, ta thấy đè nén trong lòng lão Liễu tiêu tan không ít. Ngươi không thấy xe lăn cũng bốc khói luôn à?

- …

Mấy người Trần Thư suy nghĩ một lát, hình như lúc đó Liễu Phong thật sự có chút không giống với lúc trước.

Tần Thiên lại nói:

- Hơn nữa sự kiện hung thú đã khiến cho hắn ta hiểu ra nhiều điều, cho nên mới muốn bế quan thử đột phá xem sao.

- Thì ra là thế!

Vương Tuyệt gật đầu, hưng phấn nói:

- Nói như vậy thì sau đó lão sư của chúng ta chính là Vương Cấp rồi đúng không?

- Từ đầu ta đã cảm thấy Liễu lão sư khá mạnh, sớm hay muộn gì thì cũng sẽ trở thành Vương Cấp thôi!

Từ Tinh Tinh cũng vô cùng hưng phấn.

A Lương đảo mắt một vòng rồi nói:

- Trần Bì, không phải lúc nãy ngươi vừa mới nói muốn hành hung người ta à?

- Hành hung? Hành hung gì cơ?

Vẻ mặt Trần Thư tràn đầy mờ mịt nói:

- Hắn ta là lão sư của ta mà, các ngươi quên luôn cả truyền thống tốt đẹp tôn sư trọng đạo rồi à?

- …

Đầu bốn người toàn là hắc tuyến, dù sao cũng đã quen với tốc độ trở mặt của Trần Thư.

Thời gian dần trôi qua, năm người cùng thưởng thức một bữa tối thịnh soạn, bởi vì chuyện Liễu Phong sắp đột phá khiến cho tâm trạng của bọn họ đều trở nên vô cùng vui vẻ.

Mặc dù ngoài miệng Tần Thiên nói như vậy, nhưng trong lòng lão cũng vô cùng hy vọng Liễu Phong sẽ đột phá.

Nói nhỏ thì Hoa Hạ học phủ lại có thêm một Vương Cấp, lực lượng giáo viên lại càng trở nên hùng hậu hơn.

Mà nếu nói lớn lên thì Hoa Quốc lại có thêm một sức chiến đấu đỉnh cao, ít nhất có thể làm dịu một chút áp lực do Long Uyên mang tới.

Lúc ban đêm, trong lúc cả nhóm bọn họ đang nói chuyện tào lao thì có tiếng gõ cửa.

- Hả?

Mấy người A Lương khẽ giật mình, trong mắt có vẻ khó hiểu.

Đã rất lâu rồi phòng ký túc xá của bọn họ mới nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cho tới tận bây giờ thì Tần Thiên và Liễu Phong chưa đi cửa lần nào, Trần Thư có kỹ năng Thuấn Di, mấy người A Lương cũng đều có chìa khoá.

- Có lẽ là tới tìm ta.

Trần Thư mở cửa, chỉ thấy một Ngự Long Vệ đang đứng ở cửa ra vào.

- Là bạn học Trần Thư phải không?

Ngự Long Vệ mỉm cười, sau đó đưa cho hắn một gói đồ được đóng gói tinh xảo rồi nói:

- Cục Tài Nguyên Ngự Thú gửi đồ cho ngươi!

- Cảm ơn.

Trần Thư gật đầu, nhận lấy gói đồ rồi về tới bên trong ký túc xá.

- Bảo vật của Cục tài Nguyên chính phủ à?

Mấy người A Lương xông lên ào ào, trong mắt có vẻ tò mò.

- Đừng lộn xộn, bảo bối vài chục triệu đấy!

Trần Thư nhếch mép cười, sau đó mới cẩn thận mở gói đồ ra.

Chỉ thấy bên trong chỉ có hai bình dược tề màu xanh lam, tinh khiết trông giống như ngọc bích, tràn ngập sức hấp dẫn khác thường.

- Ồ?

Tần Thiên cũng khẽ giật mình, sau đó trong mắt tràn ngập không dám tin.

- Thứ này thôi à? Có khác gì nước dinh dưỡng của lão thái thái của lão Vương đâu…

A Lương nhướng mày mà nói:

- Không phải là nước dinh dưỡng lão đại gia gì đấy chứ?

- Ngươi xéo đi!

Chương 1338: Khiêng ba con Husky trên vai

Trần Thư nhếch miệng, sau đó thản nhiên nói: - Lão Tần, trả ơn cho ngươi này!

Hắn mỉm cười rồi đưa hai bình dược tề cho Tần Thiên.

- Ngươi đổi à?

Tần Thiên hít sâu một hơi, dù cho vẻ mặt lão rất bình tĩnh, nhưng ngực lão lại lên xuống phập phồng không ngừng, hiển nhiên trong lòng cũng không hề bình tĩnh.

- Đương nhiên. Không phải Khế Ước Linh của ngươi còn chưa khôi phục à?

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Ta đi hỏi rồi, Toàn Năng Khôi Phục Dược của Cục Quản Lý Tài Nguyên có thể giải trừ trạng thái yếu ớt của Khế Ước Linh của ngươi, mà vừa lúc ta lại có quyền hạn Hạo Nguyệt Cấp và điểm tích lũy Hoa Hạ nữa.

Lúc trước, vì cứu hắn, Tần Thiên đã trực tiếp để hai Khế Ước Linh nuốt dược tề, sức chiến đấu tăng vọt, vô cùng mạnh mẽ mà giết chết một Khế Ước Linh Vương Cấp chỉ trong tích tắc.

Mặc dù lúc đó Trần Thư không phải chịu mối nguy hiểm uy hiếp đến tính mạng, nhưng hắn vẫn luôn nhớ kỹ phần ân huệ này.

Nhất là Dolly là người của chính phủ phía Liên minh Tự Do, thậm chí sơ sẩy một chút là có thể gây ra hỗn loạn quốc tế, hậu quả khá nghiêm trọng. Tuy nhiên, Tần Thiên đã ra tay dứt khoát, không hề do dự chút nào cả.

- …

Ánh mắt Tần Thiên sâu lắng, lão cẩn thận nhận hai bình dược tề màu xanh lam.

Chỉ một bình cũng đã có giá mười vạn điểm tích lũy Hoa Hạ, nếu dùng Hoa Hạ tệ để mua thì sơ sơ cũng cần ba mươi triệu!

Cho dù đối với Vương Cấp thì đây cũng không phải là một con số nhỏ, một Lãnh Chúa Vương Cấp cũng không đạt được chừng ấy tiền.

- Không ngờ…

Tần Thiên nhìn Trần Thư thật kỹ rồi mở miệng nói ra:

- Tội phạm vậy mà chưa mất lương tâm!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Mẹ nó chứ, ngươi đang khen ta hay chửi xéo ta đấy?

- Ra tay hào phóng quá!

Vẻ mặt mấy người A Lương cũng chấn động. Thứ mà ngay cả Tần Thiên cũng tạm thời mua không nổi thì tất nhiên không phải thứ gì rẻ rồi.

- Cái đó, Trần Bì…

Vương Tuyệt gãi đầu, sau đó nói:

- Thật ra… trạng thái Khế Ước Linh của ta cũng không tốt lắm…

- Đúng vậy, hình như gần đây Khế Ước Linh của bọn ta đều xảy ra vấn đề…

A Lương vội vã hùa theo mà nói:

- Gần đây Tuyết Đoàn của ta cũng hơi không bình thường, cứ luôn lẩm bẩm cái gì mà Bạch Ngân Chân Bảo, vật liệu Quân Vương gì gì đó…

- ?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, vẻ mặt vô cùng kỳ quái. Hai người các ngươi có thể giữ mặt mũi chút được không vậy?

- A Lương, Tuyết Đoàn của ngươi… Có thể nói tiếng người được không vậy! Ngoài ra, lão Vương, ta thấy Không Gian Điểu của ngươi càng ngày càng có thể giả bộ, thế mà trạng thái còn không tốt nữa à?

Trần Thư nhếch miệng mà nói:

- Ta nói hai người các ngươi có thể học Tiểu Tinh được không…

- Ừm…

Từ Tinh Tinh hơi ngượng ngùng, nhẹ giọng nói:

- Trần Bì, Lôi Điểu của ta cũng đang lẩm bẩm cái gì mà kỹ năng Thú Hoàng, thần kỹ gì gì đó, nhưng ta lại không hiểu mấy thứ này cho lắm…

- Xéo cả đi!

Trần Thư trực tiếp làm một cái cử chỉ tay quốc tế.

Bây giờ Tiểu Tinh cũng học xấu luôn rồi, hai người A Lương cũng mới đòi bảo vật Bạch Ngân, ngươi thì hay rồi, trực tiếp ghim luôn thần kỹ…

Tần Thiên cười không nói, nhìn bốn người cãi nhau, vẻ mặt vô cùng xúc động.

- Hiệu trưởng, ngươi không thể ăn thứ này hả?

Trần Thư mở miệng nói:

- Thứ này cũng không thể giữ lại được, tất cả đều mới phối hồi chiều, tốt nhất là nên dùng bây giờ luôn.

- Được!

Tần Thiên gật đầu, mở hai bình dược tề màu xanh lam ra.

Xì!

Lục Sắc Chi Điều xuất hiện trên tay phải của lão giống như một con rắn nhỏ, nó chui vào bên trong bình dược tề.

Trong chớp mắt, dược dịch ở trong đó lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Mà Lục Sắc Chi Điều đột nhiên có ánh sáng màu xanh lục trong suốt, không còn mờ nhạt, thực lực nhanh chóng leo lên tới đỉnh phong.

- Quả nhiên có hiệu quả!

Vẻ mặt Tần Thiên vui mừng khôn xiết, bản thân đã có thể cảm ứng được trạng thái của Khế Ước Linh.

Vun vút!

Tốc độ của Lục Sắc Chi Điều tăng vọt, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ ký túc xá, trông tràn đầy sức sống.

Một giây sau, Chi Điều lại biến mất không thấy đâu nữa, cứ như thể nó đã Thuấn Di vậy.

Cho dù là tốc độ hay sức tấn công, hoặc là năng lực điều tra, Lục Sắc Chi Điều đều vô cùng xuất sắc trong các Khế Ước Linh cùng cấp, nó cũng là Khế Ước Linh chủ lực của Tần Thiên.

Mắt Trần Thư nhạy bén, hắn nhìn thấy Chi Điều lại rút về trên tay phải của Tần Thiên.

Hắn mở miệng hỏi:

- Hiệu trưởng, cho tới bây giờ ngươi đều không thu hồi Khế Ước Linh của ngươi à?

- Không cần thiết!

Tần Thiên lắc đầu rồi nói:

- Kích thước cơ thể của nó không lớn, lúc bình thường cũng không gây ảnh hưởng gì, hơn nữa còn có thể bảo vệ ta mọi lúc mọi nơi.

- Kim không chọc nhỉ! (*)

(*) “ 针不戳 ”(kim không chọc) đồng âm với “ 真不 错 ” (thật không tệ)

Trong mắt Trần Thư cũng có chút ghen tị.

Bởi vì thường bất tiện nên đa số Ngự Thú Sư đều sẽ thu Khế Ước Linh về.

Mặc dù có thể triệu hoán ra bất cứ lúc nào, nhưng lúc gặp nguy hiểm thì vẫn chậm mất vài giây.

A Lương ở bên cạnh nói:

- Trần Bì, ngươi không cần phải hâm mộ, thật ra ngươi cũng có thể làm được.

- Ta?

Chương 1339: Khiêng ba con Husky trên vai (2)

Trần Thư chỉ vào chính mình, hiển nhiên hắn hơi nghi ngờ. A Lương gật đầu, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc mà nói:

- Đúng vậy, ngươi trực tiếp khiêng ba con Husky trên vai, đến lúc đó ai dám chọc ngươi chứ?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật mà nói:

- Đó không phải chỉ là bệnh tâm thần thôi sao…

Mọi người nghe vậy thì đều cười to, đã hình dung ra hình ảnh đấy rồi.

Vương Tuyệt cười mà nói:

- Có sao nói vậy, tội phạm kết hợp với Husky, hoàn toàn được đấy chứ!

- Vậy để lần sau ta treo Husky lên cổ của các ngươi nhé!

Trần Thư mỉm cười, trong mắt xuất hiện ý nghĩ.

- …

Hai người lập tức im lặng. Đồ chơi này căn bản không có trí thông minh, đến lúc đó lỡ nó vung kỹ năng ngay trên đầu bọn họ thì không phải là xong đời luôn à…

Đúng lúc này, Tần Thiên mở Ngự Thú Không Gian của một Khế Ước Linh khác ra.

Một con Hồng Sắc Điểu vươn đầu ra, nuốt bình Toàn Năng Khôi Phục Dược Tề còn lại vào bụng, thực lực cũng nhanh chóng khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Không biết từ lúc nào mà đã đến mười giờ tối.

- Đã muộn rồi, ta phải đi đây!

Tần Thiên đứng dậy rồi đi ra ngoài ban công.

Trong mắt lão vẫn tràn ngập vui sướng, khôi phục lại thời kỳ đỉnh cao thì ít nhất trong lòng cũng cảm thấy an toàn hơn chút.

Bốn người Trần Thư thấy vậy thì lần lượt đứng lên, sau đó nói về phía bóng lưng của Tần Thiên:

- Hiệu trưởng, thượng lộ bình an!

- …

Tần Thiên lảo đảo. Muốn cứng rắn đưa tiễn ta đúng không…

Lão quay đầu trừng bốn người, sau đó nhìn chằm chằm vào Trần Thư, chậm rãi nói:

- Cảm ơn!

- Chuyện nhỏ mà thôi.

Trần Thư nhún vai rồi nói:

- Ít nhất thì thực lực của ngài khôi phục, học phủ của chúng ta cũng sẽ an toàn hơn chút. Học phủ đứng đầu cả nước mà không có lấy một Vương Cấp thì không phải là nói nhảm à…

Tần Thiên gật đầu, xoay người rời khỏi ký túc xá số 333.

Bốn người cũng về tới phòng của mình, bắt đầu nằm ngáy o o…

- Bố khỉ, thế mà lại để bản đại gia làm loại việc này!

Hôi Sắc Không Gian Điểu dùng cánh chống nạnh, nhìn nồi chén muôi chậu trước mặt, trong miệng hùng hùng hổ hổ.

Cặp mắt của nó xuất hiện một vòng ánh sáng nhạt, đựng cơm thừa canh cặn còn sót lại rồi ném chúng vào thùng rác ở ngoài…

- Dù sao bản đại gia cũng là hệ Không Gian, vậy mà không nhận được chút tôn trọng nào cả…

…

- Cũng không biết lão Liễu sẽ thức tỉnh Khế Ước Linh gì nhỉ…

Trần Thư nằm trên giường rồi lẩm bẩm:

- Mình phải nhanh chóng trở thành Hoàng Kim Cấp mới được…

Hắn mơ màng ngủ thiếp đi trong lúc suy nghĩ…

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, lá rụng vàng óng ở khắp nơi bị tuyết trắng bao phủ.

Chớp mắt đã đến mùa đông tháng một, mấy người Trần Thư bắt đầu cuộc sống lên đại học năm bốn nhàn nhã.

Bởi vì bọn họ đã có công việc dự định, mà đại học năm bốn lại không cần lên lớp nên đương nhiên vô cùng dễ dàng,

Mấy người A Lương còn đỡ, buổi tối bọ họ đều tiến hành tu luyện thường ngày.

Mà con hàng Trần Thư thì lại đang hoàn toàn dưỡng lão…

Nhưng cũng chỉ có người trong ký túc xá của bọn họ nhàn nhã thôi, các học sinh cùng khóa lại khá bận rộn.

Bọn họ hoặc là bận rộn tìm một vị trí tốt, hoặc là không ngừng nhận nhiệm vụ, cố gắng thu được càng nhiều học phần càng tốt, tích lũy chút tài nguyên Ngự Thú.

Một khi vào xã hội, bọn họ sẽ không còn có loại quyền lợi này nữa.

Mà các học sinh khóa khác cũng như vậy, sự kiện hung thú khiến cho đa phần mọi người đều ý thức được thực lực của bản thân còn chưa đủ, ai ai cũng đều đang nỗ lực.

Ảnh hưởng của sự kiện hung thú đang dần biến mất, trật tự xã hội lại đi vào quỹ đạo.

Đấu Linh Trường Kinh Đô vẫn tổ chức thi đấu tranh bá hàng năm, nhưng danh tiếng của quán quân hàng năm lại kém Trần Thư xa tít tắp.

Chỉ sợ sau này cũng vô cùng khó để xuất hiện một sinh viên năm nhất có thành tựu vĩ đại giành được quán quân như thế này…

Hoa Hạ học phủ, trong ký túc xá số 333.

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy nụ cười tà ác, cẩn thận mang một bát súp sang.

- Súp cua thuốc Đông y, quả thực là dược thiện mà, mình thật là một thiên tài nấu nướng…

Ngoài việc màu của món súp này là màu đen ra thì phần còn lại trông hoàn toàn bình thường.

- Về rồi đây!

Ba người A Lương xử lý chuyện ở bên ngoài, vừa lúc trở lại ký túc xá.

Trần Thư nhếch mép cười rồi nói:

- Về rồi đấy à? Nếm thử món mới ta vừa nấu đi!

- …

Thân thể ba người A Lương chấn động, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, vội vàng xua tay mà nói:

- Không cần, bọn ta ăn cả rồi.

Trong khoảng thời gian này, lúc đầu Trần Thư chỉ ở trong ký túc xá và chơi game, nhưng khi hắn thấy trên TV quảng cáo Cúp Thực Thần mùa giải mới sắp bắt đầu tổ chức sơ tuyển thì đột nhiên cảm thấy hứng thú, sau đó bắt đầu nghiên cứu nấu nướng.

Hắn muốn giành thêm một chức vô địch thế giới nữa.

Nhưng chuyện này làm khổ ba người A Lương, trực tiếp trở thành chuột bạch cho hắn.

Thật ra kỹ năng nấu nướng của Trần Thư không tệ, nhưng hắn cho rằng dựa vào thực lực của bản thân thì chưa chắc có thể trổ hết tài năng, nhất quyết bắt đầu nghiên cứu thực đơn mới.

Dựa vào khả năng động não của hắn, đủ loại món ăn hắc ám được ra đời…

- Ăn rồi?

Chương 1340: Tiểu Tinh, ngươi thẳng thắn thật đấy…

Vẻ mặt Trần Thư lạnh lùng mà nói: - Nói như vậy có nghĩa là các ngươi không nể mặt ta đấy à?

- …

Vẻ mặt ba người A Lương cứng đờ. Con mẹ nó, ngươi thật sự không muốn cho người ta một con đường sống đấy à…

Trần Thư đặt súp lên bàn, liếc nhìn ba người rồi nói:

- Lão Vương, hôm qua ngươi cũng không ăn sô-cô-la vị bọ cạp đuôi đen, hôm nay ngươi ăn đầu tiên đi!

- …

Khóe miệng Lão Vương giật giật, sớm hay muộn gì cũng phải trả đũa lại đúng không…

- Ta nếm là được chứ gì…

Vương Tuyệt cười khan, sau đó run rẩy cầm đũa.

Khi nhìn thấy bát súp màu đen trên bàn, mặt hắn ta cũng sắp tái xanh đến nơi rồi.

- Đây là thuốc Đông y kết hợp với Linh Kiềm Giải non, không những ăn ngon miệng mà còn bổ dưỡng nữa!

- Ngươi dùng thuốc Đông y để hầm canh thịt?

Vương Tuyệt nuốt một ngụm nước bọt, từng chữ từng chữ mà nói:

- Cũng chỉ có ngươi mới làm vậy, Trần Bì!

- Là nhờ thiên phú cả, chỉ là thiên phú mà thôi…

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy khiêm tốn mà nói:

- Bây giờ ta đã có chút lòng tin với Cúp Thực Thần rồi!

- A Lương ca, nếu không thì ngươi thử trước?

Vương Tuyệt thật sự sợ hãi, hắn ta nói:

- Ta vẫn còn thiếu một chút lòng dũng cảm…

- Ngươi ăn thử, ngươi không ăn thì còn ai vào đây nữa chứ!

A Lương và Tiểu Tinh vội vã xua tay, trực tiếp kéo giãn khoảng cách với Vương Tuyệt.

- …

Vương Tuyệt hít sâu một hơi, từ từ vươn đũa ra, trong lòng thầm nghĩ: Đã chỉ định súp này không thể ăn, có trời mới biết hắn dùng loại thuốc Đông y nào để hầm… Chỉ có thể nếm chút Linh Kiềm Giải, ít nhất đây là một loại nguyên liệu nấu ăn không tệ, chất thịt khá ngon.

Nhưng khi đũa của hắn ta sắp đến gần bát súp, Linh Kiềm Giải vốn không nhúc nhích bỗng nhiên vươn càng ra, thế mà kẹp luôn đũa của hắn ta…

Trong phút chốc, bầu không khí cũng trở nên cứng ngắc…

- A, chuyện này…

Vương Tuyệt trợn to hai mắt. Con mẹ nó, không phải chuyện này hơi bất hợp lí rồi à!

- Ăn nhanh đi chứ!

Trần Thư ở bên cạnh mà thúc giục:

- Ta cố ý chế biến như vậy để bảo đảm chất thịt tươi ngon đấy!

- ?

Vương Tuyệt quay đầu nhìn lại. Ngươi có chắc là mình không nói đùa không?

A Lương và Tiểu Tinh liếc nhau, sau đó thụt lùi hai bước, bây giờ bọn họ chỉ muốn gọi điện báo cảnh sát…

Vương Tuyệt di chuyển đũa, nhưng mãi mà không thể gắp ra được.

Dường như Linh Kiềm Giải có vẻ hơi nổi giận, vậy mà nó dùng sức hơn, tiếng răng rắc vang lên, đũa gãy theo tiếng rắc…

Cảnh tượng trước mắt trực tiếp khiến cho mấy người A Lương chấn kinh một trăm năm, chỉ sợ đến lúc lâm chung bọn họ cũng không quên được cảnh tượng này…

- Ca, tha cho ta đi…

Khóe mắt Vương Tuyệt giật liên hồi mà nói:

- Cả đời này ta thật sự chưa làm việc xấu bao giờ…

- …

Trần Thư cũng trầm mặc, hình như món ăn của hắn thất bại rồi thì phải.

- Thôi bỏ đi, lần sau lại nếm thử!

Trần Thư lắc đầu, mở Ngự Thú Không Gian của Tiểu Hoàng ra rồi trực tiếp đổ món ăn hắc ám vào.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng vui vẻ mà nuốt xuống trong một ngụm, sau đó lại ngủ thiếp đi.

- Lợi hại thật đấy!

Mấy người A Lương vô cùng vui mừng, ít nhất có Tiểu Hoàng tới ăn giúp, không cần lo lắng lãng phí đồ ăn.

- Ba người các ngươi đăng ký xong Ngự Thú Đoàn rồi à?

Trần Thư phủi tay rồi ngồi xuống trên ghế sô pha.

- Ừ, đã đăng ký xong rồi!

A Lương gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ phấn khởi.

Bây giờ đã sắp tốt nghiệp, cuối cùng thì ba người cũng quyết định không gia nhập tổ chức chính phủ mà thành lập Ngự Thú Đoàn của riêng mình.

Một mặt là để nhanh chóng thu hoạch tài nguyên, ba người lọt top 4 ở giải thi đấu thế giới, đương nhiên độ ăn ý khỏi phải chê, năng suất đi săn hung thú cũng rất cao.

Mặt khác, bọn họ muốn rèn luyện kỹ xảo chiến đấu, chờ đến khi bọn họ thật sự trưởng thành rồi sẽ suy nghĩ thêm về việc gia nhập Trấn Linh Quân hoặc Ngự Long Vệ.

- A Lương, người lớn trong nhà ngươi không nói gì ngươi à?

Trần Thư nhướng mày. Lão gia tử sẽ cho phép đời sau của mình làm Ngự Thú Sư dân gian ư?

- Ban đầu bọn họ cũng phản đối.

A Lương thở dài, sau đó nói tiếp:

- Nhưng khi ta nói trong Ngự Thú Đoàn không có ngươi thì bọn họ lập tức đồng ý.

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Có ý gì vậy hả?

- Bọn họ chỉ hy vọng ta đừng vi phạm pháp luật, còn lại cũng không mong muốn gì thêm.

A Lương nhún vai rồi nói:

- Còn về lão gia tử thì vẫn luôn ở Long Uyên, không quản được ta đâu!

- …

Trần Thư lắc đầu mà nói:

- Các ngươi quyết định không để ta gia nhập à?

Vốn dĩ hắn cũng muốn gia nhập, dù sao thì hắn cũng chỉ kiêm chức Ngự Long Vệ mà thôi, hoàn toàn có thể gia nhập Ngự Thú Đoàn, phía chính phủ cũng sẽ không quan tâm.

Nhưng ý tưởng của hắn lại bị mấy người A Lương bác bỏ.

Mặc dù bọn họ đều là Bạch Ngân Cấp, nhưng sức chiến đấu chênh lệch quá lớn, không những có vấn đề khi phân phối chiến lợi phẩm mà mấy người A Lương cũng không đạt được hiệu quả rèn luyện.

- Đừng hỏi mấy câu như vậy nữa.

Tiểu Tinh mở miệng nói:

- Ngươi cảm thấy bọn ta xứng ở chung một Ngự Thú Đoàn với ngươi không?

- …

Lão Vương và A Lương đều quay đầu lại nhìn. Tiểu Tinh, ngươi thẳng thắn thật đấy…

Chương 1341: Ta là tội phạm ca của ngươi, không phải là người ngoài

Trần Thư cũng á khẩu không trả lời được, trong lúc nhất thời thế mà không phản bác được. Một lúc lâu sau, hắn mới lên tiếng:

- Nói như vậy có nghĩa là ngày nghỉ của các ngươi sắp kết thúc rồi à?

- Còn sớm lắm, chỉ là đăng ký trước vậy thôi.

A Lương nhún vai, sau đó nói tiếp:

- Thi đấu thế giới rồi lại sự kiện hung thú, bọn ta muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian rồi lại nói sau.

- Ngươi thì sao? Có phải bây giờ ngươi chán phát ngán rồi đúng không?

- Bây giờ ta cũng không có chuyện gì để làm, cũng chỉ đợi đến ăn tết thôi.

Trần Thư nằm trên ghế sô pha nói:

- Nghiên cứu thêm món ăn mới nữa thì mới là chính đạo!

- …

Thân thể ba người chấn động, quả quyết đứng dậy muốn về phòng.

Nhưng đúng lúc này, tiếng cốc cốc cốc vang lên.

- Hả? Ai đó?

Trần Thư nhướng mày, theo bản năng, hắn nghĩ là Liễu Phong đã đột phá lên Vương Cấp.

Nhưng một giây sau lại bác bỏ, lúc hắn ta còn là Hoàng Kim Cấp còn chưa đi cửa chính nữa là, thành Vương Cấp rồi lại càng không thể nào.

- Không phải là kẻ thù của tội phạm tới cửa đấy chứ?

A Lương mở cửa phòng ra, chỉ thấy một nam nhân vừa cao vừa gầy tong teo đang đứng ở cửa ra vào.

- Ồ? Ngươi tìm ai vậy?

Nam tử coi thường A Lương, ánh mắt nhìn về phía bên trong ký túc xá, dường như đang tìm ai đó.

Biểu cảm hắn ta khẽ thay đổi, tầm mắt khóa chặt vào Vương Tuyệt rồi nói:

- Tiểu Tuyệt.

- Sao ngươi lại tới đây?

Vương Tuyệt nhíu mày, sau đó nói:

- Các ngươi chờ ta, ta ra ngoài một lát.

Hắn ta vừa dứt lời thì hai người rời khỏi ký túc xá.

- Tên này là ai vậy? Sao mà chảnh thế?

A Lương nhướng mày mà nói:

- Vậy mà lại trực tiếp xem như không nhìn thấy ta.

- Người nhà của hắn ta à?

Tiểu Tinh suy đoán:

- Ta thấy hai người bọn họ khá giống nhau.

- Hơn nữa đó còn là một Hoàng Kim Ngự Thú Sư nữa đấy!

Trần Thư lẩm bẩm:

- Chưa nghe thấy lão Vương kể qua bao giờ.

- Ai sẽ tự báo gia phả cho tội phạm chứ? Lỡ như ngươi cướp của người ta thì sao?

A Lương nằm trên ghế sô pha rồi mở TV ra.

- Ngươi xéo đi!

Trần Thư nhếch miệng, sau đó say sưa xem Makka Pakka, mặc dù đã xem vô số lần, nhưng hắn không thấy chán một chút nào.

…

Lúc xế chiều, hai người Vương Tuyệt đi trên một con đường nhỏ trong rừng ở Hoa Hạ học phủ.

- Tiểu Tuyệt, thời gian ở học phủ cũng không tệ lắm đúng không?

Nam tử cắm hai tay vào túi, thuận miệng hỏi.

Vương Tuyệt cũng không trả lời mà là nhếch miệng, sau đó nói:

- Ta nói này Vương Viên, ngươi có chuyện gì thì cứ nói thẳng luôn được không? Từ khi nào mà ngươi lại quanh co lòng vòng vậy rồi?

- …

Vương Viên nghe vậy thì cũng không tức giận, mà lại cười khẽ.

Hắn ta xoay người lấy một xấp giấy ra rồi nói:

- Tiểu Tuyệt, ta tới đây cũng chỉ có một chuyện, muốn làm phiền ngươi ký tên mà thôi!

- Ký tên?

Vương Tuyệt nhướng mày, không kiên nhẫn mà nói:

- Giấy thông báo ngươi bệnh nguy kịch à?

- …

Vương Viên nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, nhưng hắn ta lại nhịn xuống.

- Ta còn đang nghĩ ngươi làm phiền ta là có chuyện gì, hóa ra là chuyện cổ phần của tập đoàn gia tộc à?

Vương Tuyệt xem xét xấp giấy trong tay, trong mắt có vẻ khiêu khích.

Vẻ mặt Vương Viên bình tĩnh mà nói:

- Chúng ta là huynh đệ ruột, đương nhiên đều có quyền kế thừa chứ.

- Ta nói này Vương Viên, ngươi quả thật không biết xấu hổ là gì nhỉ!

Vương Tuyệt nhịn không được mà mắng một câu:

- Mười năm trước chúng ta đã chia ra rồi, lúc đó ngươi bán sạch hết cổ phần của mình, bây giờ lại hấp tấp chạy tới muốn chia cổ phần của ta à?

Vương Viên im lặng không nói gì, sau đó hắn mới nói tiếp:

- Bây giờ ta sắp đột phá đến Hoàng Kim Nhị Tinh, ta cần số tiền kia.

- Thế thì liên quan gì đến ta chứ!

Vương Tuyệt trực tiếp ném bay giấy trong tay, xoay người chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Hai người tới từ Vương gia ở thành phố Bắc Nguyên, phụ thân của hắn ta cũng không phải là cường giả Ngự Thú gì, nhưng qua nhiều năm buôn bán, gia tộc bọn họ cũng đã có danh tiếng không nhỏ ở trong tỉnh.

Lúc trước, khi Vương Viên vừa mới tốt nghiệp Hoa Hạ học phủ, bởi vì thiếu tài nguyên, hắn ta ép muốn phân chia tài sản trong nhà.

Lúc ấy, hắn ta cũng được xem như là một thiên tài, cha của hắn ta không chịu nổi hắn ta làm phiền đòi hỏi, chia cổ phần của gia tộc cho Vương Viên trước.

Cứ tưởng hắn ta chỉ muốn nhận tiền hoa hồng hàng năm thôi, nhưng ai ngờ hắn ta tại bán hết cổ phần thành tiền ngay tại chỗ, đổi thành vô số tài nguyên Ngự Thú.

Sau nhiều năm tu luyện, hắn ta thành công đột phá đến Hoàng Kim Cấp, nhưng vẫn luôn ở nước ngoài đi săn, chưa từng về nhà lần nào.

Bây giờ nghe nói sản nghiệp của gia tộc từ năm đó đã tăng vọt gấp hai ba lần, hắn ta lập tức lại nhăm nhe đến cổ phần.

Nếu bán hết thì chỉ sợ lại có khoảng 10 tỷ tài nguyên khác, đủ để một Hoàng Kim Ngự Thú Sư như hắn ta mạnh lên rất nhiều. Cho nên, hắn ta lại bắt đầu tính toán đến Vương Tuyệt.

- Đứng lại!

Vẻ mặt Vương Viên lạnh nhạt mà xông lên trước người Vương Tuyệt.

Hắn ta nói:

- Ngươi vẫn có thể giữ lại phần kia của ngươi, ngươi chỉ cần cho ta phần tài sản gia tăng là được, thật ra ngươi cũng không mất mát gì.

Chương 1342: Ta là tội phạm ca của ngươi, không phải là người ngoài (2)

– Xéo đi! Vương Tuyệt nhếch miệng mà nói:

- Công việc kinh doanh của công ty gia tộc chỉ mới phất lên gần đây. Ngươi không biết nguyên nhân à?

- …

Vương Viên im lặng. Đương nhiên hắn ta cũng biết là do Vương Tuyệt đạt được thành tích top 4 thi đấu thế giới, hơn nữa còn có quan hệ tốt với Trần Thư, công ty gia tộc cũng nước lên thì thuyền lên.

Hắn ta chậm rãi nói:

- Nếu ta có thể trở thành Vương Cấp thì nhất định có thể nâng đỡ công ty của gia tộc được!

- Thôi dẹp đi nhé!

Vương Tuyệt chế nhạo mà nói:

- Lúc trước ngươi cũng nói như vậy, chỉ cần trở thành Hoàng Kim Cấp thì sẽ khiến cho xí nghiệp gia tộc phát triển không ngừng.

Vương Viên thở dài, lẩm bẩm:

- Lúc ấy ta thật sự quá ngây thơ, một Hoàng Kim Cấp còn chưa đủ sức nặng.

Vương Tuyệt mỉm cười mà nói:

- Đúng vậy, không thể giúp gì cho xí nghiệp gia tộc, nhưng công ty ở nước ngoài của ngươi lại phát triển rất tốt đấy nhỉ?

- Ngươi thuê người điều tra ta?

Vương Viên nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ không vui.

- Ngươi cũng biết cách hút máu người trong nhà quá nhỉ. Bản thân mạnh lên thì chạy ngay ra nước ngoài để phát triển, khi nào thiếu tiền thì chạy về nhà đòi.

- Đủ rồi!

Vương Viên ngắt lời hắn ta, sau đó nói:

- Cho dù như thế nào thì hôm nay ngươi cũng phải ký!

- Một Bạch Ngân Cấp như ngươi không cần dùng nhiều như vậy làm gì!

- Ta có cho chó cũng sẽ không cho ngươi.

Vương Tuyệt mở miệng nói, xoay người không để ý đến đối phương.

Bộp!

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên trên vai hắn ta, giọng nói bình tĩnh vang lên:

- Ta đã nói, hôm nay ngươi không đi được đâu!

- Hả?

Vương Tuyệt chỉ cảm thấy bản thân không thể động đậy, thậm chí khung xương cũng đang lúc lắc.

Tố chất thân thể của Hoàng Kim Cấp không phải là thứ mà hắn ta có thể chống đỡ được.

- Ngươi nghiêm túc đấy à?

Vương Tuyệt cũng không hoảng hốt gì, thậm chí trong mắt còn tràn ngập ý cười.

Một giây sau, hắn ta trực tiếp móc điện thoại ra rồi hô lớn:

- Tội phạm ca, có người muốn đánh ta ở trong học phủ!

- …

Khóe miệng Vương Viên giật giật. Ngươi nói kêu người là kêu người đến luôn à…

- Ta biết bằng hữu của ngươi có lai lịch không nhỏ, nhất là Trần Thư kia!

Vẻ mặt hắn ta bình tĩnh mà nói:

- Nhưng ta là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, hơn nữa đây là chuyện nhà của chúng ta, người ngoài không quản được!

Hắn ta vừa mới dứt lời, một giọng nói hung dữ truyền đến từ trên không:

- Ta là tội phạm ca của ngươi, không phải là người ngoài!

Trong nháy mắt, một bóng đen bao phủ trên đầu Vương Viên, loáng thoáng có khí tức tội ác tràn ngập ra…

- Cái gì?

Lòng Vương Viên run lên, lập tức phát hiện ra nguy hiểm.

Là Hoàng Kim Ngự Thú Sư nên tốc độ phản ứng của hắn ta khá nhanh, gần như là tránh sang một bên theo bản năng.

Trong lòng hắn ta cũng thả lỏng một chút, nghĩ rằng đã thoát được một kiếp nhưng ngay giây sau, một mùi hương sặc sụa phả vào mặt khiến đầu óc hắn ta choáng váng.

- Muốn chạy à?

Trần Thư nhếch miệng lên, trong mắt hiện lên vẻ khiêu khích, sau đó hắn đá một cước.

Rầm!

Vương Viên trực tiếp nảy lên, không chịu được cự lực này nên bay ra ngoài, đụng phải một thân cây cách đó mười mét.

- Mẹ nó, Trần Bì, nhanh thế!

Vương Tuyệt giật mình, hắn ta không ngờ sẽ nhanh như vậy.

- Ta nhớ còn chưa báo địa chỉ cho ngươi mà…

- Một Ngự Long Vệ như ta, tra ra địa chỉ của ngươi không phải rất dễ sao?

Trần Thư cười nói:

- Lại có người dám gây chuyện trên địa bàn của ta!

- Rốt cuộc con hàng này là ai?

Trần Thư nhếch lông mày lên, nhìn Vương Tuyệt nói:

- Con riêng của ngươi à?

- ?

Mắt Vương Tuyệt mở to, suy nghĩ của ngươi đặc biệt thật đấy…

- Một tên tới ăn trộm…

Vương Tuyệt lắc đầu, không hề thừa nhận quan hệ với Vương Viên.

- Ăn trộm?

Trần Thư sửng sốt, sau đó nhếch miệng lên, thân thể lập tức biến mất.

Ở phía xa, Vương Viên đã đứng lên, chuẩn bị lột túi phân xuống, kết quả là lại bị người khác đạp bay đi, lửa giận trong lòng đã bắt đầu chồng chất lên.

- Nếu như Hoa Hạ học phủ cần một tên trộm thì người đó chỉ có thể là ta!

Động tác của Trần Thư phóng khoáng, dứt khoát liền mạch, sau đó quay đầu lại hỏi:

- Lão Vương, hắn ta vừa đánh ngươi chỗ nào?

Vương Tuyệt gãi đầu, nói:

- À… Tạm thời còn chưa đánh được ta…

- Còn chưa đánh á?

Trần Thư ngẩn người, nói như vậy thì mình đánh quá vội rồi à?

- Mẹ nhà ngươi!

Đúng lúc này, Vương Viên đứng lên, cuối cùng cũng lấy được túi phân trên đầu xuống.

- Phù phù…

Hắn ta hít lấy từng ngụm không khí trong lành giống như người sắp chết ngạt.

Vừa rồi hắn ta chỉ có một loại cảm giác, khi bị túi phân trùm lên thì sức chiến đấu giảm ít nhất là 80%.

- Ngươi là Trần Thư sao?

Trong ánh mắt giận dữ của Vương Viên còn có cả sát ý.

Là một Hoàng Kim Ngự Thú Sư, hắn ta chưa từng bị chơi như vậy, quả thực là một vết nhơ trong cuộc đời này!

Trần Thư ôm hai tay trước ngực, bình thản nói:

- Ta là thúc của ngươi, không phục à?

- Ta nhớ mình chưa từng trêu chọc ngươi nhỉ?

Hai bàn tay Vương Viên nắm chặt lại, nhưng không xúc động, hắn ta không sợ thực lực cá nhân của Trần Thư nhưng lại kiêng kị cường giả đứng sau lưng hắn.

Chương 1343: Còn có người vô sỉ hơn cả ta

Trần Thư nhún vai, bình tĩnh nói: - Không có, ta đánh chơi thôi.

- …

Khóe miệng Vương Viên giật giật. Vốn dĩ hắn ta không muốn động thủ, Hoa Hạ học phủ cũng không phải nơi để hắn ta gây chuyện, chỉ muốn tạo chút áp lực cho Vương Tuyệt thôi nhưng không ngờ, hắn ta không dám động thủ.

Có người lại không kiêng nể gì, trực tiếp đánh mạnh tay…

Sắc mặt Vương Viên lạnh lẽo, nói:

- Ngươi sẽ phải trả giá lớn!

- Không phải chứ, ngươi biết ta mà còn dám uy hiếp ta?

Trần Thư ngạc nhiên, trong mắt có chút tò mò, chẳng lẽ tên tuổi của mình không còn tác dụng gì nữa à?

- Hừ! Ta thừa nhận thiên phú của ngươi rất mạnh nhưng cũng chỉ có thế thôi!

Vương Viên không cố ý điều tra, chỉ biết Trần Thư là quán quân thế giới nhưng bởi vì hắn ta ở nước ngoài quanh năm nên chỉ coi đó là một tiểu bối đang phát triển trưởng thành.

- À…

Trần Thư nhếch môi lên, nhíu mày nói:

- Vậy ngươi muốn ta phải bỏ ra cái giá gì?

- …

Vương Viên hơi suy nghĩ một lát, không tiếp tục ở lại đây mà xoay người chuẩn bị rời đi.

- Biết sợ là tốt!

Trần Thư lắc đầu, ngược lại cũng không cưỡng ép giữ hắn ta lại.

Nhưng lúc này, dường như Vương Viên nhớ đến điều gì đó, quay đầu lại nói:

- Vương Tuyệt, ta sẽ lại đến tìm ngươi! Ngươi biết tính cách của ta rồi đấy, không đạt được mục đích thì sẽ không dễ dàng từ bỏ!

- Cút ngay!

Vương Tuyệt trực tiếp dùng dấu tay gia hiệu của quốc gia, không muốn để ý đến đối phương nữa.

Vương Viên không tức giận, kiên định nói:

- Thứ mà ta muốn, từ trước đến nay đều không thoát được!

- Còn dám làm màu, còn dám làm màu à!

Trần Thư đứng bên cạnh lại móc ra một cái túi phân nữa, hiển nhiên là chuẩn bị một đợt nữa.

- …

Cơ thể Vương Viên chấn động, lập tức sợ hãi run rẩy, trực tiếp chuồn đi trước.

- Lão Vương, rốt cuộc là chuyện gì? Con hàng này giống như tên đòi nợ vậy.

Trần Thư nhướng lông mày, nói:

- Ngươi không phải là thiếu tiền người ta chứ?

- À…

Trong mắt Vương Tuyệt có sự phiền não, suy nghĩ một chút, nói:

- Hắn ta là huynh trưởng của ta!

Sau đó hắn ta ngồi xuống ghế dài bên đường, bắt đầu kể về chuyện trong nhà mình.

Sau năm phút đồng hồ, Trần Thư cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Trong mắt hắn cũng hiện lên sự tức giận, lẩm bẩm:

- Còn có người vô sỉ hơn cả ta! Không thể nhịn được!

- …

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật, không ngờ đây chính là nguyên nhân ngươi phẫn nộ sao?

Hắn ta lắc đầu nói:

- Hiện tại ta là người của Hoa Hạ học phủ nên hắn ta không dám làm gì.

- Nhưng chỉ là hiện tại thôi, sau này thì chưa chắc.

Trần Thư lắc đầu. Một Hoàng Kim Ngự Thú Sư nếu muốn chỉnh một Bạch Ngân Cấp thì không phải chuyện khó khăn gì lắm.

- Ta cũng không có cách nào, trừ phi ta trở thành Hoàng Kim Cấp.

Vương Tuyệt thở dài, nói:

- Nếu quả thật không có đường lui thì đưa tiền trong nhà cho hắn ta!

Tính cách của hắn ta cũng mạnh mẽ, sẽ không dễ dàng nhường lại thứ của mình nhưng bây giờ thực lực không đủ, chỉ có thể tạm thời lùi một bước.

- Không cần.

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy ngẫm, kiên định nói:

- Không ai có thể đụng đến tiền của ta!

- …

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật, nói:

- Đại ca, là của ta…

- Cái gì mà ngươi với ta, đều là của chúng ta!

Trần Thư nhếch môi nói:

- Để ta nghĩ cách đã…

- …

Vương Tuyệt lại không có dự định gì, đã quá quen thuộc với miệng lưỡi của con hàng này, chắc chắn sẽ không lừa tiền của hắn ta.

- Đi thôi, về ký túc xá trước rồi nói!

Nhưng vào lúc Trần Thư vừa mới đứng dậy thì trong mắt hắn chợt xuất hiện bảng lựa chọn.

[Lựa chọn một: Ám sát ban đêm, dùng túi phân Urea làm Ngọc Viên ngộp chết. Giải thưởng khi hoàn thành: Nhận được danh hiệu "Vua phân Urea". Hiệu quả khi sử dụng: Khi ngươi sử dụng túi phân Urea thì sẽ có thêm hiệu quả làm tắc thở.]

[Lựa chọn hai: Không thèm quan tâm đến chuyện của Vương Tuyệt nữa. Giải thưởng khi hoàn thành: Một chuỗi dược liệu Hoàng Kim Cấp.]

[Lựa chọn ba: Bảo Vương Tuyệt chuyển cổ phần của gia đình hắn cho mình để lấy đó bảo Vương Viên bỏ cuộc. Giải thưởng khi hoàn thành: Cộng một kỹ năng Bạo Lực Tọa Sát.]

[Lựa chọn bốn: Tỉ thí công bằng với Vương Viên, đánh bại hắn ta. Giải thưởng khi hoàn thành: Cộng một "Cự Hình

Phong Nhẫn.]

- Có cách rồi đây không phải sao?

Trần Thư mỉm cười, nhìn bốn sự lựa chọn.

- Gì cơ?

Vương Tuyệt quay đầu lại nhìn, ánh mắt đầy vẻ tò mò, lại nói mớ giữa ban ngày rồi à?

Trần Thư thì không thèm để ý đến hắn ta, hắn chỉ đang suy nghĩ về lợi, hại giữa các sự lựa chọn của hệ thống thôi.

Sự lựa chọn đầu tiên bị hắn bỏ luôn, một Ngự Long Vệ mà lại ám sát, hơn nữa lại còn dùng túi phân Urea, sợ là sẽ khiến cả tổ chức Ngự Long Vệ bị mất mặt.

Còn về cái thứ hai thì rõ ràng không phải là phong cách của hắn, hơn nữa giải thưởng cũng ít quá.

- Lão Vương ơi…

Hắn chớp mắt một cái, nói.

- Liệu có thể nào…

- Không!

Vương Tuyệt ngắt lời Trần Thư luôn. Biểu cảm đó, giọng điệu đó, chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Không thể chuyển một ít cổ phần của gia đình ngươi cho ta được sao, thế thì Vương Viên sẽ không dám làm gì nữa.

- Quả nhiên…

Chương 1344: Trần Thư vs Ngọc Viên

Vương Tuyệt lắc đầu, nói. - Thực ra ta thì đồng ý mà.

Hắn ta tin tưởng Trần Thư, cho dù hắn có danh xưng là tội phạm Nam Giang, nhưng tên này trước giờ chỉ chơi đểu người ngoài thôi.

- Vậy thì thế đi.

Trần Thư gật gật đầu, lựa chọn thứ ba và thứ tư giải thưởng na ná nhau nhưng mà không ra tay thì vẫn là phương án tốt nhất. Hơn nữa Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Sư, hắn không nắm chắc phần thắng.

Vương Tuyệt hít một hơi thật sâu, cười khổ, nói.

- Vấn đề là nếu ta làm vậy khả năng cao là ta sẽ bị bố ta đánh chết.

- Không đến mức đó chứ.

- Cũng tương đương vậy đấy.

Vương Tuyệt nói.

- Cho dù Vương Viên không phải người tốt, nhưng nói gì thì nói, hắn ta cũng mang họ Vương, bố ta thà đưa tiền cho hắn ta còn hơn.

- Ngươi giải thích với bố ngươi một chút đi, nói là ta chỉ giữ vậy thôi, tiền thì vẫn là của gia đình ngươi.

Trần Thư nói, hắn đúng là chẳng có ý đồ gì với tài sản của Vương Tuyệt cả.

- Anh ơi…

Vương Tuyệt quay đầu lại, nghiêm túc nói.

- Ngươi là tội phạm Nam Giang đấy.

Cho dù thiên phú của Trần Thư cao đến mức khiến người khác phải kinh ngạc, sức chiến đấu cũng đáng sợ, nhưng trong mắt đại đa số người khác, hắn vẫn là một tên tội phạm, không phải người của phe chính nghĩa.

- Không phải chứ…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Nhân phẩm của ta mà không đáng tin tưởng á?

- …

Vương Tuyệt im lặng không nói gì, chỉ nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ.

- Được thôi.

Trần Thư vò vò đầu, không tự chuốc nhục nữa.

Hắn thở dài một cái rồi nói.

- Thế thì dùng ta dùng plan D đi.

- Cái gì D cơ?

- Tức là kế hoạch thứ tư ấy.

- …

Miệng Vương Tuyệt khẽ mở, nói cái thứ tiếng gì thế này.

Trần Thư ho nhẹ vài tiếng rồi nói.

- Nếu ta với hắn ta đánh nhau một trận, lại còn thắng nữa thì tin rằng hắn ta sẽ không dám động vào ngươi nữa đâu.

Bây giờ Vương Tuyệt là một trong bốn người mạnh nhất trong Cuộc thi Ngự Thú Thế Giới, rất có danh tiếng thế nhưng hắn ta vẫn chỉ là một Bạch Ngân Cấp thôi, hơn nữa Khế Ước Linh đều là Khế Ước Linh phù trợ.

Vương Viên không sợ gì Vương Tuyệt cả, hơn nữa hắn ta vẫn luôn rất tự phụ, tự cho rằng khi Vương Tuyệt là Hoàng Kim Cấp thì mình đã là Vương Cấp rồi.

Còn về người có quan hệ tốt với Vương Tuyệt, sợ là chỉ có bọn Trần Thư mới chịu đứng sau cổ vũ cho hắn ta thôi.

Tần Thiên và Liễu Phong cho dù mạnh thì cũng chỉ là thầy giáo trong học phủ thôi. Đến khi bọn họ tốt nghiệp thì sợ là chẳng rảnh để mà quan tâm đến họ nữa, bởi vì phải dẫn dắt học sinh của khóa sau.

Nếu không cần phải lo lắng về cường giả của học phủ thì người mà Vương Viên phải kiêng dè chỉ còn Trần Thư thôi.

Thế nhưng Trần Ngư là Bạch Ngân Tam Tinh vẫn không thê thay đổi mục đích của hắn ta, dù sao thì hắn ta cho rằng Trần Thư chỉ là một tên Bạch Ngân Cấp thôi, không thể ảnh hưởng gì nhiều đến hắn ta được, chỉ có danh tiếng thôi.

- Hửm? Cái này thì được nhỉ.

Vương Tuyệt gật đầu liên tục, nói.

- Đại ca, ta nhờ ngươi hết đấy.

- Quả đoán vậy sao?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Ngươi tin ta đánh được Hoàng Kim Ngự Thú Sư thật sao?

Sức chiến đấu của Husky của hắn rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn Hoàng Kim Khế Ước Linh bình thường, thế nhưng Không Gian Thố và Tiểu Hoàng thì vẫn kém hơn nhiều, muốn đánh bại Hoàng Kim Ngự Thú Sư không dễ dàng đâu.

- Không phải lo, Khế Ước Linh của Vương Viên…

Đúng lúc này, Vương Tuyệt đến gần nói gì đó. Mặt Trần Thư vui lên ngay lập tức, hắn ta gật đầu đồng ý.

Hai người họ khoác vai nhau, vừa đi vừa cười, rời khỏi chỗ đó.

…

Hai người họ về ký túc xá, A Lương và Tiểu Tinh lập tức đến vây xung quanh.

- Lão Vương, ngươi không sao chứ?

A Lương vội vàng hỏi.

- Vậy mà dám có ai trong học phủ dám động vào ngươi sao?

- Có ta ở đây thì làm sao mà xảy ra chuyện gì được.

Trần Thư nhướng vai, nhìn Vương Tuyệt, ra hiệu cho hắn ta bằng ánh mắt.

Vương Tuyệt gật đầu, lập tức lôi điện thoại ra nhắn tin cho Vương Viên.

Khi Vương Viên nhận được tin nhắn, hắn ta đơ ra, thậm chí hắn ta còn thấy có chút nực cười.

Một Bạch Ngân Cấp Tam Tinh mà dám đánh một Hoàng Kim Ngự Thú Sư như hắn ta sao? Đùa kiểu gì hay vậy?

Hắn ta từng xem Trần Thư thi đấu rồi, con Husky đó đúng là mạnh như Hoàng Kim Khế Ước Linh, có thể thực hiện trận

chiến vượt cấp, nhưng cũng chỉ đến mức đó thôi.

Hai con Khế Ước Linh kia của Trần Thư đều không quá mạnh, hơn nữa Hoàng Kim Ngự Thú Sư có đến bốn con Khế Ước Linh, đó là ưu thế lớn nhất.

- Hắn ta đồng ý rồi.

Vương Tuyệt nhướng mày, hắn ta thấy rất vui.

- Được.

Trần Thư gật đầu, đảo mắt một vòng rồi lẩm bẩm.

- Ngày mai phải lừa được tên kia tí tiền mới được.

- Đồng ý gì cơ?

A Lương hỏi, hắn ta không hiểu hai người họ đang nói chuyện gì.

- Ngày mai ta sẽ đánh Hoàng Kim Ngự Thú Sư tơi tả.

Trần Thư nhoẻn miệng cười, hắn thấy hơi ngứa tay rồi, hắn chưa bao giờ tỉ thí một cách đường đường chính chính với Hoàng Kim Ngự Thú Sư.

- Ngươi.

A Lương và Tiểu Tinh quay sang nhìn nhau, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ.

- Tự cống đúng không?

Chương 1345: Vô địch thế giới chỉ như này?

A Lương nói. - Ngươi có chắc là mình đánh lại được không? Không phải là đối phương chỉ có một con Khế Ước Linh thôi đó chứ.

- Sao có thể như thế chứ, là Hoàng Kim Ngự Thú Sư bình thường mà.

Trần Thư mím môi, nói.

- Ngự Thú Sư bị thiếu Khế Ước Linh thì khác gì người già yếu bệnh tật, ta không phải người vô liêm sỉ thế đâu.

- Chuyện vô liêm sỉ ngươi làm có ít đâu, cũng không thiếu một hai chuyện này.

- …

Trần Thư lăc sđầu nói.

- Ngày mai nhớ đến xem ta uy phong thế nào nhé.

- Đánh được thật sao?

A Lương và Tiểu Tinh nhìn nhau, thực ra họ đã thấy tin đến chín phần rồi.

- Đương nhiên rồi.

Vương Tuyệt đứng sang bên cạnh Trần Thư, cười nói.

- Tội phạm ca, muốn ăn gì không, ta đặt đồ ăn…

- Mua chút thịt Quân Vương thôi là được rồi.

- Không thành vấn đề luôn.

- ??

Trần Thư và mấy người còn lại đều rất kinh ngạc, khoogn ngờ Vương Tuyệt lại đồng ý dứt khoát như vậy.

Nửa tiếng sau, Trần Thư nhìn cơm trộn thịt nướng của “tiệm thịt Quâng Vương” mà rơi vào trầm tư…

Sáng sớm hôm sau, bên trong Ngự Thú quán số một.

Vương Viên sớm đã chờ ở bên trong, nội tâm có chút không xác định, thậm chí cho là mình bị hố.

- Còn không tới?

Hắn ta nhíu mày, bên trong toàn bộ tỷ thí trường vẫn chỉ có một mình hắn ta.

Hắn ta tự lẩm bẩm:

- Chỉ vì lãng phí một chút tiền của ta?

Bởi vì hắn ta không có thẻ học sinh, chỉ có thể dùng Hoa Hạ tệ mở ra một cái tỷ thí trường, cái này có thể đắt gấp mấy lần so với Ngự Thú quán ở ngoài.

Nhưng ngay lúc hắn ta đang suy nghĩ, cửa chính của tỷ thí trường mở ra, bốn người chậm chậm đi đến.

- Đến rồi?

Vương Viên khẽ giật mình, trong mắt có một chút kinh ngạc.

Khóe miệng của hắn ta cong lên, nói:

- Không nghĩ tới ngươi thật sự dám đến!

- Ngươi sẽ không cho là ta sợ chứ?

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Thú Hoàng đều bị ta đánh nổ qua, ngươi chỉ là một Ngự Thú Sư Hoàng Kim nho nhỏ, thật sự không đáng chú ý!

Hắn nhìn quanh bốn phía, trong mắt đã có chút đáng tiếc, vốn là muốn cho toàn trường đều xem được, nhưng bởi vì Hoàng Kim cấp chiến đấy, vòng phòng ngự của tỷ thí trường không hẳn có thể ngăn cản.

Vạn nhất đến lúc đó ngộ thương những người còn lại thì không dễ làm…

- Trần Bì, hiệu trưởng không ở đánh, cái Ngự Thú quán này sẽ không bị đánh nát chứ…

Trong mắt A Lương đã có chút lo lắng.

Bằng vào lực lượng khoa kỹ đã không ngăn được trận chiến của Hoàng Kim, vốn muốn để Tần Thiên tới trước, dùng tinh linh nguyên tố Thổ xây dựng một cái vòng phòng ngự.

Nhưng đáng tiếc chính là Tần Thiên hôm nay có việc, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không tiếp.

- Không cần lo lắng.

Trần Thư nhẹ giọng nói, tiếp đó ánh mắt nhìn về phía Vương Viên, nói:

- Ta nhắc nhở ngươi trước một chút, người thua cần bồi thường toàn bộ các loại phương diện bị phá hư!

- Không có vấn đề.

Trong mắt Vương Viên có tự tin, nói:

- Lo lắng kiến trúc không bằng lo bản thân cho tốt!

Thiết bị phòng ngự của sân tỷ thí có thể ngăn cản uy lực hoàng kim trong nháy mắt, nhưng nếu như kéo dài thì không chống đỡ nổi.

- Trước khi bắt đầu cuộc chiến, nói về chuyện tiền đặt cược trước một chút!

Trần Thư nhướng mày, cũng không gấp gáp bắt đầu.

- Không phải đã nói rồi sao?

Vương Viên mở miệng nói:

- Nếu như ta thắng, cổ phần gia tộc Vương Tuyệt đưa hết cho ta, nếu như ta thua thì không tham gia tranh đoạt nữa.

- Ngươi đạt cái này muốn rắm ăn à?

Trần Thư khiêu khích cười một tiếng, nói:

- Đây vốn chính là tiền của lão Vương, thắng ngươi được, thua thì ngươi một chút tổn thất cũng không có, thật sự coi ký túc xá 333 chúng ta làm cơ quan từ thiện à?

- Hửm?

Vương Viên nhướng mày, nói:

- Vậy ngươi muốn thế nào?

- Ngươi dùng 200 triệu tới cược đi!

Trần Thư thản nhiên nói:

- Cổ phần trong tay lão Vươn còn chưa nhiều như vậy, kỳ thật ngươi vẫn là kiếm lời.

- Không có khả năng!

Vương Viên trực tiếp từ chối, cho dù là hắn ta có lòng tin nhưng cũng không dám đánh cược lớn như vậy.

Vạn nhất thua, e rằng ngay cả Hoa Hạ học phủ cũng không đi ra ngoài được.

Vương Viên mở miệng nói:

- Ta chỉ có thể cho ngươi năm triệu, đây là ranh giới cuối cùng của ta! Nếu như không được ta liền từ bỏ tỷ thí!

Trong mắt của hắn ta tràn ngập cẩn thận, không bị Trần Thư nắm mũi dẫn đi.

- Được! Quả nhiên là vô sỉ!

Trần Thư gật đầu, nói:

- Nhưng ta có thêm một yêu cầu, nếu như ngươi thua, uống trà thuốc sổ ta đặc chế!

- Thuốc xổ?

Vương Viên ngây ngốc, đó là đam mê kỳ quái gì?

- Được, ta đồng ý!

Hắn ta gật đầu, dựa vào thân thể Hoàng Kim cấp, chủ yếu có thể miễn dịch đủ loại độc dược, huống chi chỉ là thuốc xổ.

- Bắt đầu đi!

Trần Thư gật gật đầu, trước tiên đi tới trên đài tỷ thí, đồng thời triệu hoán ra ba Khế Ước Linh của mình.

Phía xa, ba người A Lương cách ra xa, sợ bị kỹ năng tác động đến.

Trong mắt A Lương có chút lo lắng, nói:

- Lão Vương, nếu như thật sự thắng, ngươi xác định người vô sỉ như vậy sẽ tuân thủ hứa hẹn, không tìm ngươi gây phiền phức nữa?

- Tất nhiên sẽ không.

Vương Tuyệt lắc đầu, nói:

- Có điều chỉ cần Trần Thư có thể đánh bại hắn ta, liền có thể khiến hắn ta sinh ra lòng kiêng kỵ, cũng có thể đạt được mục đích.

Chương 1346: Vô địch thế giới chỉ như này? (2)

Ngay tại lúc này, hai bên đã triệu hoán Khế Ước Linh ra. - Òm ọp! Òm ọp!

Đôi mắt Tiểu Hoàng xuất hiện một vòng ánh sáng nhạt, thân thể bỗng nhiên bành trướng.

Trong chốc lát, thân thể trăm mét nháy mắt xuất hiện, hóa thành một tòa núi nhỏ, cảm giác áp bách thoáng cái kéo căng.

Trần Thư không để nó thi triển hình thể lớn nhất, cố tình ẩn giấu đi một chút thực lực.

Nhưng cuối cùng như vậy vẫn để Vương Viên có chút rung động.

Hắn ta chỉ thấy qua Slime của Trần Thư trên TV, lúc ấy chỉ cảm thấy đây là một con Khế Ước Linh thật lớn.

Nhưng bây giờ tận mắt thấy một lần, không nghĩ tới vậy mà sẽ lớn như vậy…

- Chờ một chút!

Trong mắt Vương Viên có cảnh giác, mở miệng nói ra:

- Cứ dựa theo chiến đấu bình thường mà đánh, không cần tỷ thí Ngự Thú Sư cấp thấp làm.

Nhìn hình thể của Slime, hắn ta có chút không dám đứng dưới đài tỷ thí.

Nếu như vòng bảo hộ bị kỹ năng đánh vỡ, con hàng này không chừng sẽ trực tiếp dùng Khế Ước Linh đối phó với bản thân hắn ta.

- Hả?

Trần Thư khẽ nhíu mày, cười nói:

- Ngươi thật giống như có chút sợ?

- Hừ!

Vươn Viên hừ lạnh một tiếng, hắn ta không dám động bản thân Trần Thư, nhưng con hàng này lại dám động hắn ta, vốn là có chút không công bằng.

- Vậy cho ngươi một chút là được rồi.

Trần Thư nhún vai, trực tiếp dậm chân một cái, mượn không gian thông đạo đi vào trong miệng Tiểu Hoàng.

Bản thân Vương Viên cũng đạp mạnh bước chân, đi tới trên lưng một con cự ngạc màu xanh lam, bên cạnh xuất hiện một vòng hàn băng, che hắn ta lại.

Tỷ thí của hai người chính thức mở ra!

Bốn Khế Ước Linh của Vương Viên đều không yếu, cứ việc hắn ta tự phụ, nhưng thiên phú vẫn phải có.

Lúc trước hắn ta cũng tốt nghiệp từ Hoa Hạ học phủ, bằng không cũng không thể tùy tiện tiến vào trong học phủ.

Bốn Khế Ước Linh của Vương Viên theo thứ tự là Hàn Băng Cự Ngạc SS+, Hỏa Diễm Thiên Tàm SS, Quang Đồng tinh linh hệ Phụ Trợ S+, và một con Bụi Gai Lon hệ phòng ngự.

- Quả nhiên là chủ lực băng hỏa…

Trần Thư nhếch miệng, trong mắt đã có chút hưng phấn.

Lúc Vương Tuyệt nói cho hắn biết Khế Ước Linh của Vương Viên, hắn đã xác định mình có thể vững vàng bắt chẹt.

- Grừ!

Trong chốc lát, Hàn Băng Cự Ngạc thân dài mười mét, bên trên lớp vảy màu xanh lam lan tràn sương lạnh, khí thế vô

cùng cường bạo.

Mà trên lưng nó là Quang Đồng Tinh Linh phe phẩy cánh, một đạo quang mang chói mắt tràn ngập, dung nhập vào trong thân thể Hàn Băng Cự Ngạc.

Trong nháy mắt, thuộc tính Băng của nó lại lần nữa tăng vọt, thẳng bức tới trình độ Hoàng Kim hai sao.

Xèo xèo…

Hai mắt Cự Ngạc xuất hiện một vòng quang mang màu xanh lam, nhiệt độ toàn bộ đài tỷ thí hạ thấp, thậm chí ngay cả trên vòng bảo hộ cũng kết ra sương lạnh.

Trong nháy mắt, toàn bộ đài tỷ thí dù chỗ nào cũng đều xuất hiện khối băng màu xanh lam, phảng phất hóa thành thế giới băng tuyết.

- Để ngươi xem một chút thực lực Hoàng Kim cấp!

Trong mắt Vương Viên có vẻ trào phúng, giống như đã có thể nhìn đến kết cục.

- Con hàng này có tưởng rằng chính mình sắp thắng…

A Lương lắc đầu, trong mắt đã có chút đồng tình.

Ban đầu trên thi đấu thế giới, bởi vì thiết bị trực tiếp dừng lại, dẫn đến khán giả toàn cầu không thể nhìn thấy tràn diện kiệt tác Slime mạnh mẽ dùng kỹ năng Bạch Ngân Quân Vương…

Rầm rầm rầm!

Ngay tại lúc này, vô số băng thứ bắn đến Slime, chuẩn bị đào thải trước nói sau!

Mà Tiểu Hoàng cũng giống như là chưa tỉnh, chỉ nằm tại chỗ ngáy o o..

- Vô địch thế giới chỉ như này?

Vương Viên tự nói một tiếng:

- Mới bắt đầu đã từ bỏ chống lại ư?

Bịch bịch bịch!

Băng thứ sắc bén vạch phá không khí, đánh úp về phía Slime khổng lồ, trong lúc nhất thời thanh thế vô cùng đáng sợ.

- Cho ngươi một bài học mới được! Tránh cho không biết trời cao đất rộng!

Vẻ mặt Vương Viên lạnh nhạt, không có một chút lưu thủ.

Chỉ cần Khế Ước Linh của Trần Thư không chết là được, dù cho là trọng thương cũng không có quan hệ gì lớn với hắn..

Nhưng mà hắn ta vừa nghĩ như thế, vẻ mặt thoáng cái liền dừng lại.

- Hả? Tình huống gì đây?

Vẻ mặt Vương Viên chấn động, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Slime phía trước.

Ầm ầm ầm…

Chỉ thấy vô số băng thứ nháy mắt văng tung tóe, hàn băng cứng rắn trở nên yếu ớt đến không chịu nổi, phảng phất vừa đụng liền nát.

Đừng nói làm bị thương Slime, thậm chí ngay cả phá vỡ cơ bản nhất cũng không làm được.

Trong lúc nhất thời, giông như hắn ta mới là Bạch Ngân Cấp, mà đối phương là Hoàng Kim cấp..

- Mẹ nó đỡ được toàn bộ?

Vương Viên lên tiếng kinh hô, chỉ cảm thấy đầu đều ong ong, quả thực giống như nằm mơ giữa ban ngày.

Tuy [Băng Ngự] không phải là thần kỹ, nhưng cũng vô cùng hiếm thấy, hai kỹ năng quân vương đều không thể cấu thành bản [Hỏa Ngự] đầy dụ, có thể thấy được độ mạnh của kỹ năng.

Từ một loại mức độ nào đó mà nói, kỳ thật không thể yếu hơn bao nhiêu so với thần kỹ.

Vù vù!

Một thân thể màu vàng to lớn va chạm tới, đụng nát toàn bộ khối băng xung quanh, không chịu được một chút ngăn cản.

- Òm ọp! Òm ọp!

Hai mắt tiểu Hoàng mở ra, lộ ra vô cùng vui ẻ, giống như đang chơi trò chơi.

Cùng lúc đó, vẻ mặt Trần Thư hơi động, lệnh cho [Cự Đại Hóa] đến trình độ lớn nhất.

Chương 1347: Slime miễn dịch băng hỏa

Một thân thể hai trăm mét đáng sợ nháy mắt xuất hiện, cảm giác áp bách nháy mắt tăng vọt gấp mấy lần, gần như là muốn chạm đến trần nhà Ngự Thú Quán. - …

Hai mắt Vương Viên mở ra nhìn, lại lần nữa lâm vào trạng thái ngơ ngác.

Hắn ta ngẩng đầu nhìn về viên cầu lớn màu vàng phía trước, thậm chỉ một chút cũng không nhìn tới đỉnh đầu của ói, chỉ cảm thấy đối mặt với một Cự Thú tiền sử!

- Đùa cái gì vậy?

Vẻ mặt Vương Viên vô cùng nghiêm túc, hắn ta nhớ đến lúc thi đấu thế giới, cái đồ chơi này căn bản không lớn như vậy…

Nhưng hắn ta không kịp ngẫm nghĩ nữa, chỉ có thể lệnh cho Bụi Gai Long xuất thủ!

Chỉ thấy lân giáp trên người nó bạo khởi, từng mảnh như là lưỡi đao sắc bén, trực tiếp đứng ở phía trước nhất.

- Grừ!

Hai mắt nó xuất hiện một vòng hào quang màu vàng đất, thân thể giống như bao trùm lên chiến giáp màu vàng, không sợ chết xông về phía Slime.

Ầm ầm…

Nháy mắt hai Khế Ước Linh va chạm nhau, bắn ra tiếng vang chói tai kịch liệt.

- Hả? Kỹ năng bá thể?

Trần Thư vươn đầu, nhìn xuống Bụi Gai Long phía dưới, vậy mà đứng vững dưới va chạm của Tiểu Hoàng.

Nếu là Khế Ước Linh Hoàng Kim bình thường, tất nhiên là sẽ bị đụng bay.

Nhưng dưới kỹ năng bá thể thêm vào, Bụi Gai Long vững như bàn thạch, sừng sững không động.

- Òm ọp!

Ngay tại lúc này, Tiểu Hoàng ngốc mạnh kêu lên, va chạm vậy mà chảy ra huyết dịch không màu, hiển nhiên là bị lân phiến của Bụi Gai Long đâm xuyên qua.

- Trực tiếp bay qua!

Trần Thư cũng không do dự, để Tiểu Hoàng bay lên trời, coi thường Bụi Gai Long phía dưới.

Ngươi đã không động, vậy thì chỉ có ta tới động!

Thân thể hình cầu thoáng cái hiển lộ ra ưu thế, gần như là không chịu ngăn cản, Tiểu Hoàng quay cuồng đi qua phần lưng của Bụi Gai Long, thẳng đến ba các khế ước linh khác của Vương Viên.

Trần Thư mỉm cười, lẩm bẩm:

- Xem ngươi trốn kiểu gì!

- Còn tới?

Vương Viên nhướng mày, lệnh cho tinh tử quang đồng bên cạnh lần nữa thả ra một kỹ năng phụ trợ.

Vù vù…

Lưng Bụi Gai Long phía trước đột nhiên xuất hiện một đạo quang dực, từ Khế Ước Linh lục địa biến thành hệ Phi Hành.

Độ quan trọng của tính phụ trợ Khế Ước Linh không cần nói cũng biết, chẳng những có thể tăng thuộc tính, hơn nữa có thể có tác dụng không tưởng tượng nổi.

- Grừ!

Quang dực trên lưng Bụi Gai Long chấn động, thoáng cái liền ngăn phía trước thân thể Tiểu Hoàng, mà lại là đứng ở vị trí trung tâm nhất.

Bằng vào kỹ năng Bá Thể, nó trực tiếp ngăn thế công củ Slime lại.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng trừng mắt nhìn Khế Ước Linh phía trước, nhưng bởi vì thân thể quá lớn, đài tỷ thí quá nhỏ, nó thật sự không vòng qua được.

Vương Viên mỉm cười, nói:

- Có Bụi Gai Long Hoàng Kim cấp ở đây, một Bạch Ngân cấp như ngươi có thể đến gần ta?

Nhưng mà, tiếng nói của hắn ta vừa dứt, ba cột lửa hừng hực vô cùng to lớn phun ra ngoài.

- Ngươi tính giả vờ cái gì?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, bên cạnh đã nhiều hơn ba khối đầu chó.

Tiểu Hoàng tới vốn cũng không phải là Khế Ước Linh tính công kích, chỉ là vì rút ngắn khoảng cách mà thôi.

Rầm rầm rầm…

Lực trùng kích bị kỹ năng Bá Thể của Bụi Gai Long ngăn trở, nhưng thuộc tính Hỏa khủng bố cũng không phải là thứ bá thể có thể miễn dịch.

- Hả?

Vẻ mặt Vương Viên đại biến, chỉ thấy lân giáp màu vàng đất của Bụi Gai Long trở nên vô cùng đỏ, thậm chí có tế văn nứt toác, hiển nhiên là không chịu nổi loại công kích bậc này.

Ngay lúc [Tử Vong Hỏa Trụ] phụt lên, hai mắt ba con Husky xuất hiện quang mang, lại còn thả ra kỹ năng.

- Đồng thời phóng kỹ năng?

Tâm tình Vương Viên chấn động, không nghĩ tới độ khống chế kỹ năng của Trần Thư đã đến loại trình độ này.

Khóe miệng của hắn ta co lại, lẩm bẩm:

- Cái này mẹ nó có thể là Ngự Thú Sư Bạch Ngân không?

Ầm ầm ầm…

Đủ loại nguyên tố kỹ năng đánh tới, giống như đạn đạo đánh vào bên trên thân thể Bụi Gai Long trên không trung.

- Xem ngươi có thể ngăn tới khi nào!

Vẻ mặt Trần Thư bình thường, quang mang trong mắt ba con cho bên cạnh không dừng lại.

Cho dù là kỹ năng đơn thể hay kỹ năng đoàn thể đều đánh về không trung Bụi Gai Long…

Hắn thật sự muốn thử một chút, tính phòng ngự của Khế Ước Linh Hoàng Kim có thể đứng vững dưới công kích của Husky hay không…

Kỹ năng Bá Thể của Bụi Gai Long còn đang kéo dài.

Nó không bị nguyên tố kỹ năng đánh lui, cứ việc miễn dịch trạng thái tiêu cực, nhưng thương tổn chỉ có thể là bản thân tới gánh.

Rầm rầm rầm…

Ba con Husky không ngừng phóng ra kỹ năng.

Mà Hàn Băng Cự Ngạc và Hỏa Diễm Thiên Tàm của Vương Viên cũng gia nhập chiến đấu.

Chỉ tinh linh đồng tử không ngừng phóng thích ra kỹ năng phụ trợ, tăng phúc thương tổn hai Khế Ước Linh.

Trong tích tắc, đủ loại kỹ năng hỏa diễm và hàn băng cùng nhau đánh tới.

Nguyên bản muốn đánh về Husky nhưng bởi vì thân thể Slime thật sự quá lớn, hơi động một chút liền có thể trợ giúp Husky ngăn cản kỹ năng thương tổn.

Đủ loại kỹ năng cực tốc đánh tới, thanh thế của nó một chút cũng không nhỏ so với Husky.

Hai người bật hết hỏa lực, vòng phòng ngự kiên cố của đài tỷ thí trở nên không chịu nổi vỡ tan.

Giá trị thiết bị phòng ngự của đài tỷ thí đắt đỏ, nếu như tranh tài thật sự thua, chỉ sợ kẻ thua phụ trách bồi thường đến hộc máu.

Chương 1348: Trần Thư làm ra "cống hiến" cho học phủ

Cái này cũng làm cho hai người đều không muốn trở thành kẻ bại, không có một chút cố kỵ. Hoặc là không bồi thường, hoặc là bồi thường một khoảng lớn!

Rầm rầm rầm…

Kỹ năng hai Khế Ước Linh của Vương Viên cường đại, cho dù là Khế Ước Linh cùng cấp cũng không dám cứng rắn chống lại.

Nhưng mà vẻ mặt tự tin ngày trước của hắn ta đã biến mất, thay vào đó là chấn kinh cực độ, thậm chí có một chút cảm giác hoang đường.

Viên cầu lớn màu vàng trước mắt treo lên đủ loại kỹ năng, vậy là lại đi ngủ, hơn nữa còn mẹ nó luôn ngáy ngủ…

Vương Viên vẫn lấy kỹ năng Băng Hỏa làm kiêu ngạo, thậm chí ngay cả phá vỡ đều không làm được.

Mà Trần Thư cũng không có bất ngờ, [Băng Ngự] đương nhiên không cần phải nói, dưới Vương Cấp chủ yếu đều có thể miễn dịch.

[Hỏa Diễm miễn dịch] tuy là không bằng [Băng Ngự] nhưng ngăn một Khế Ước Linh Hoàng Kim Nhất Tinh vẫn là dư sức.

Ầm…

Ngay tại lúc này, lân giáp trên thân Bụi Gai Long xuất hiện vết nứt.

Trong mắt của nó không còn bình tĩnh mà trở nên hoảng sợ.

Vốn tưởng rằng thực lực của nó là Hoàng Kim cấp có thể ngăn trở công kích của Bạch Ngân dễ như trở bàn tay, nhưng kỹ năng ba con Husky phía trên cho nó mạnh mẽ dạy nó một bài học.

Bây giờ, [Trì Tục Mãnh Công] của Husky đã chồng chất lên, uy năng kỹ năng tăng vọt không ít.

Vù vù…

Trong nháy mắt, ba khối vẫn thạch khổng lồ trôi nổi ở giữa không trung, ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt trên đó, uy năng hiển nhiên không phải kỹ năng thông thường có thể so sánh.

- Mẹ nó! Không chống đỡ nổi!

Vẻ mặt Vương Viên biến đổi, đang muốn hạ mệnh lệnh cho Bụi Gai Long.

Nhưng con hàng này tự mình chạy trốn trước một bước.

Mà nháy mắt ngay khi nó nhích người, ba khối vẫn thạch giống như thuấn di, phủ xuống đầu nó.

Ầm ầm!

Nó nhịn không được kêu rên ra tiếng, chỉ cảm thấy toàn bộ thân hình đều sắp nứt ra, vô số lân giáp vỡ vụn, lượng máu lớn bắn tung tóe.

Một khế ước linh Hoàng Kim cấp rốt cục không chống đỡ nổi, ba khối [Thiên Hỏa Vẫn Thạch] triệt để ép vỡ nó.

- Kỹ năng mẹ nó cũng có thể thuấn di?

Vẻ mặt Vương Viên chấn động, hoàn toàn không dự liệu được một màn trước mắt này.

Hắn ta vốn có thời gian phản ứng, dù gì có thể thu khế ước linh về ngự thú không gian.

Nhưng Thiên Hỏa Vẫn Thạch thuấn di thật sự là quá đột ngột, để hắn ta không kịp chuẩn bị.

- Xong, tiền chữa trị đều phải thua thiệt chết.

Trong lòng Vương Viên thầm hận, chỉ có thể là thu Bụi Gai Long về ngự thú không gian trước.

- Vật nhỏ, còn muốn chạy?

Trần Thư mỉm cười, hắn đã sớm dự liệu được thế cục trước một bước liền để Thỏ Không Gian thả [Không Gian Bí Lực] ra.

Mượn không gian cường đại tăng thêm hiệu quả, đương nhiên không cần lo lắng vấn đề kỹ năng trúng mục tiêu.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng lúc này lại lần nữa công kích tới, kéo gần khoảng cách của hai bên.

Không có Bụi Gai Long ngăn cản, ba cái khế ước linh còn lại đều có một chút luống cuống.

Một núi phân đánh tới ngươi, ai cũng sẽ không quá bình tĩnh…

- Grừ!

Hàn Băng Cự Ngạc gào thét một tiếng, cái đuôi lớn xuất hiện chút sương lạnh màu xanh lam, tản ra quang mang rạng rỡ.

Soạt…

Trong nháy mắt, khu vực chính giữa hai bên xuất hiện một mặt tường băng, vượt ngang toàn bộ đài tỷ thí.

Ầm!

Thân thể Tiểu Hoàng bị cưỡng ép cản lại, chỉ có thể cách tường băng nhìn kẻ địch.

- Ngao ngao!

Ba con Husky ngao một tiếng, đủ loại kỹ năng thuộc tính Hỏa phun ra, không ngừng đốt cháy tường băng trước mắt.

Trong lúc nhất thời, từng trận sương khói màu trắng bốc lên, tràn ngập toàn bộ đài tỷ thí.

- Nhất định phải có biện pháp giải quyết hai Khế Ước Linh khác của hắn ta!

Vẻ mặt Vương Viên nghiêm túc, đại não cấp tốc vận chuyển, suy tư đối sách.

Trận chiến này hắn ta không muốn thua!

- Lại tránh xa một chút!

Ba người A Lương liếc nhau một cái, trực tiếp chạy đến trong góc, lo lắng bị kỹ năng tác động đến.

Bây giờ toàn bộ vòng bảo hộ của đài tỷ thí đều đã rách tả tơi, chủ yếu không có tác dụng phòng ngự.

- Tội phạm sẽ không phá hủy Ngự Thú quán chứ…

Trong mắt nhân viên Ngự Thú quán số một đã có một chút lo lắng.

- Quên đi, dù sao hắn mới nói sẽ bồi thường.

Nhân viên lắc đầu, không tiếp tục để ý tới, hiển nhiên là đã sớm nhận được thông báo của Trần Thư.

Cùng lúc đó, tường băng trên đài tỷ thí ầm một tiếng, hóa thành lượng lớn vụn băng.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng lại lần nữa đánh tới, lần này không có ai có thể ngăn cản nó.

Ba khế ước linh của Vương Viên đang muốn chạy trốn, nhưng có một lực đạo vô hình giam cầm đánh tới, cưỡng ép chúng nó ở tại chỗ.

Một con thỏ mập mạp đứng chính giữa trên đầu Tiểu Hoàng, trên mặt có ý cười.

Ầm!

Slime khổng lồ va chạm tới, bản thân Vương Viên bao gồm ba cái khế ước linh toàn bộ bị đụng bay, rời khỏi phạm vi đài tỷ thí.

- Chỉ như thế này? Chỉ như thế này?

Trần Thư mỉm cười, nhìn Vương Viên mở miệng nói ra:

- Tiểu Vương, ngươi đã thua.

Trong mắt Vương Viên tràn ngập không cam lòng, đối với lời nói của Trần Thư mắt điếc tai ngơ.

Một giây sau, hai con ngươi của Hàn Băng Cự Ngạc lóe lên quang mang một cái rồi biến mất, nháy mắt liền thả ra một đạo băng mâu to lớn, đâm về phía Thỏ Không Gian trên đầu Tiểu Hoàng.

Chương 1349: Trần Thư làm ra "cống hiến" cho học phủ (2)

– Hả? Trần Thư sững sờ, không nghĩ tới đối phương còn dám xuất chiêu.

- Vù vù!

Hai con ngươi Thỏ Không Gian hơi động, một cái không gian thông đạo xuất hiện trước người.

Băng mâu nháy mắt chui vào trong đó, mà lúc xuất hiện đã đi tới trên đầu Hỏa Diễm Thiên Tàm.

Ầm!

Hai cánh của Quang Đồng Tinh Linh ở một bên chấn động, một kỹ năng phòng ngự kịp thời vung ra, che Thiên Tàm lại.

- Lúc mới bắt đầu đã nói, dựa theo chiến đấu bình thường tới tiến hành!

Vương Viên cường ngạnh nói:

- Rời khỏi đài tỷ thí lúc nào tính là thua?

- Hả? Ngươi chắc chắn chứ?

Vẻ mặt Trần Thư lạnh lẽo, tiếp đó liền nở một nụ cười quỷ dị.

Trong lòng Vương Viên đã có một chút linh cảm không lành, chính mình hình như là có chút xúc động…

Ầm!

Ba đạo Tử Vong Hỏa Trụ lại lần nữa đánh tới, cùng nhau đánh về Quang Đồng Tinh Linh, chuẩn bị giải quyết phụ trợ khế ước linh trước.

Hàn Băng Cự Ngạc gào thét một tiếng, một đạo băng giáp xuất hiện trên mình Tinh Linh, giúp nó ngăn chặn uy thế kỹ năng.

Nhưng lực trùng kích khủng bố vẫn là áp chế Quang Đồng Tinh Linh trên vách tường.

Ầm ầm!

Ba đạo [Tử Vong Hỏa Trụ] gần như trong nháy mắt đánh nát vách tường tỷ thí trường, toàn bộ tỷ thí trường đều có chút lung lay sắp đổ.

- Bồi thường không chết ngươi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, vốn là hắn muốn thắng thì liền kết thúc.

Kết quả con hàng này nhất định muốn làm lưu manh, vậy cũng chỉ có thể để hắn ta lại ra chút máu.

Ầm ầm!

Ba con Husky không có một chút cố kỵ, mặc sức phóng thích ra đủ loại kỹ năng, thậm chí tỷ thí trường còn lại đều bị tác động đến.

Lúc này Vương Viên đã có hối hận, nhưng không có đường quay về.

Hắn ta cũng để khế ước linh phóng ra kỹ năng, nhất định cần phải thắng tỷ thí.

- Ta mẹ nó! Điên rồi!

Vẻ mặt ba người A Lương chấn động, quả quyết là lựa chọn chạy trốn.

Hai bên giao chiến, đại bộ phận tỷ thí trường trong Ngự Thú quán đều không tránh thoát, xuất hiện xu thế sụp xuống.

Trần Thư lẩm bẩm:

- Ta xem ngươi có thể chống đến lúc nào…

Loại trừ Husky bên ngoài, Thỏ Không Gian cũng xuất thủ.

Tuy là nó đối với khế ước linh Hoàng Kim không có uy hiếp quá lớn nhưng ít ra có thể quấy rối một chút.

Rầm rầm rầm!

Thanh thế hai bên chiến đấu rất lớn, rốt cục kinh động đến giáo sư Hoàng Kim cấp trong học phủ.

Giang Vân cưỡi khế ước linh đi tới hiện trường, quả nhiên thấy được đạo thân ảnh quen thuộc kia.

- Trần Bì, tình huống như thế nào?

Hắn ta triệu hoán khế ước linh của mình ra, ánh mắt cũng nhìn về phía Vương Viên, chuẩn bị xuất thủ bắt lại.

Ngay tại lúc này, Trần Thư nháy mắt xuất hiện bên cạnh hắn, nói:

- Giang lão sư, không có việc gì, chúng ta chỉ đang tỷ thí.

- Ngươi quản cái đồ chơi này gọi tỷ thí?

Khóe miệng Giang Vân giật một cái, phía trước đã có ít nhất ba cái tỷ thí trường sụp đổ, tỷ thí trường còn lại cũng không thể lạc quan, toàn bộ Ngự Thú quán số một có thể nói là sắp phế…

- Đến lúc đó sẽ trả lại học phủ một cái Ngự Thú quán mới toàn bộ!

Trần Thư thản nhiên nói:

- Coi như là ta cho học phủ một chút cống hiến, vừa vặn có thể đổi mới một thoáng.

- Cống hiến?

Giang Vân xạm mặt lại, nhìn phế tích phía trước, nháy mắt liền có chút trầm mặc…

Nửa ngày, Giang Vân mở miệng nói ra:

- Chờ Tần hiệu trưởng đi ra, ta cảm thấy ngươi sẽ bị chôn ở chỗ này…

- …

Trần Thư khóe miệng giật một cái, nhưng không sợ, chắc chắn bản thân là có thể thắng được.

Ngay tại lúc này, đại chiến giữa Khế Ước Linh của hai người trở nên vô cùng quyết liệt.

Hai mắt Vương Viên đều có chút đỏ, nhìn Ngự Thú quán sụp đổ trước mắt, hắn ta biết mình đã không có đường lui.

- Vì cái gì! Vì cái gì không phá được phòng?

- Đến cùng là kỹ năng gì? Tại sao không hợp lẽ thường như thế?

- Ta mẹ nó không muốn chơi cay!

Hai tay hắn ta nắm chặt, thậm chí là có một chút cử chỉ điên rồ.

Bây giờ Quang Đồng Tinh Linh đã cho Hàn Băng Cự Ngạc gia trì toàn bộ kỹ năng phụ trợ, tăng sức chiến đấu lên tới hoàng kim nhị tinh.

Nhưng đủ loại kỹ năng băng tuyết cũng không có một chút tác dụng.

Mà ba con Husky thì là không để ý đến khế ước linh của Vương Viên, bằng không hắn ta không hẳn có thể chống đỡ lâu như vậy.

Mục tiêu chủ yếu của Husky không phải là hắn ta, mà là bốn phía tỷ thí trường.

Ầm ầm…

Một đạo Tử Vong Hỏa Trụ bắn mạnh ra, lại một toà tỷ thí trường sụp đổ…

- Mẹ nó…

Vương Viên đã là có chút bị bức ép đến mức nóng nảy, ngươi mẹ nó có phải bị bệnh hay không hả, đặc biệt phá hoại kiến trúc trường học…

Rõ ràng là muốn để hắn ta hao tổn nhiều chút…

Mười phút đồng hồ sau đó.

Ầm ầm…

Tỷ thí trường cuối cùng sụp đổ, toàn bộ số một Ngự Thú quán đều hóa thành phế tích.

Vương Viên rốt cục bình tĩnh lại.

Hắn ta đã ý thức được một chuyện tuyệt vọng: Chính mình thật không phá được phòng ngự đại tiện kỳ quái trước mắt…

Vốn cho rằng chỉ là một kỹ năng phòng ngự trong thời gian ngắn, nhưng chiến đấu lâu như vậy vẫn không biến mất

Trong lòng Vương Viên đã có dự cảm: Cái này tựa như là một cái kỹ năng bị động…

- Cái này mẹ nó là khế ước linh Vương Cấp…

Chương 1350: Năm đó Liễu Phong rút khỏi giới tội phạm…

Vẻ mặt Vương Viên uất ức tột cùng, nằm mơ cũng nghĩ không ra một Ngự Thú Sư Bạch Ngân chiến đấu lại là tràng cảnh này. Linh hồn của hắn ta bị giẫm đạp…

- Không được, nhất định phải chạy trốn!

Vương Viên nhìn phế tích trước mắt, trong lòng là lạnh thật lạnh.

Đây cũng không phải là lầu nhà ở bình thường, mà là Ngự Thú quán cao quý nhất, giá trị ít nhất cũng là 10 tỷ, thật sự là không đền nổi.

Hắn ta đã quyết định chủ kiến, rời Hoa quốc trước rồi nói sau, dù sao căn cơ của hắn ta đều ở nước ngoài.

- Ta cũng không tin thật không phá được phòng ngự của ngươi!

Vương Viên quát lớn một tiếng, tiếp đó Hàn Băng Cự Ngạc gào thét một tiếng, nhìn như muốn tiến công về phía Slime, thực ra xoay người một cái liền hướng về phía ngoài trường mà chạy.

- Giang lão sư, ngăn hắn lại!

Vẻ mặt Trần Thư giật mình, vội vã quát.

Nếu Vương Viên chạy, toàn bộ đại giới kia đều là hắn tới chịu ư?

Giang Vân gật gật đầu, vội vã cưỡi khế ước linh đuổi theo.

Nhưng mới chạy ra khoảng mấy trăm mét, một cơn gió lạnh đánh tới, chậm lại tốc độ của hắn.

- Ta chạy trước!

Vương Viên quay đầu cười một tiếng, khiêu khích nói:

- Tiểu tử, ngươi từ từ bồi thường cho ta!

- Móa nó, lại dám chạy!

Trần Thư nhướng mày, vội vã để Thỏ Không Gian thả [Không Gian Bí Lực] ra.

- Ngao ngao!

Husky thuấn di đến phía trước Vương Viên phóng xuất ra một đạo Cự Hình Phong Nhận, nhưng bị một tường băng ngăn lại.

- Còn dám đuổi theo? Chó chết tiệt ngu xuẩn!

Vương Viên nháy mắt giận không chỗ phát tiết, trực tiếp để hàn băng cự ngạc thả ra kỹ năng công kích.

Nhưng thân thể Husky thả ra một cái [Cẩu Ảnh Mê Tung], nháy mắt liền biến mất tại chỗ.

- Còn có kỹ năng thuấn di?

Vẻ mặt Vương Viên khẽ giật mình, tự lẩm bẩm:

- Ngươi mẹ nó còn có nhược điểm ư?

Phòng ngự biến thái, công kích siêu phàm, hơn nữa có đủ loại kỹ năng thuấn di gia trì, thực sự hắn ta không thể tưởng được nhược điểm của Trần Thư ở nơi nào.

Hàn Băng Cự Ngạc không lưu lại, không tiếp tục để ý tới Husky, không bao lâu liền đi tới cửa trường học.

- Ngao ngao!

Husky mượn [Không Gian Bí Lực], lại lần nữa thuấn di tới..

Nó ngao một tiếng, lại vung ra năm khối hỏa cầu thật lớn.

Nhưng nháy mắt ngay lúc hàn băng cự ngạc sắp chạm đến hỏa cầu, một đạo tia sáng màu vàng đánh tới, tuỳ tiện liền hóa giải

hỏa cầu.

Một tên nam tử dáng dấp phương Tây cưỡi một con sư tử vàng óng, mở miệng hỏi:

- Vương Viên, xảy ra vấn đề?

- Không kịp giải thích, chạy trốn!

Vương Viên gặp đồng bọn tới, vội vã cưỡi lên khế ước linh của hắn ta.

- Được rồi!

Nam tử gật gật đầu, Sư Tử kêu một tiếng, quả quyết hướng về xa xa mà đi.

Nhưng nháy mắt bọn hắn vừa rời đi, một đạo trường mâu màu đen xuất hiện, đánh úp về phía Sư Tử Hoàng Kim kia.

Nam tử phương Tây khẽ giật mình, theo bản năng để khế ước linh thả ra kỹ năng phòng ngự.

Kim quang xuất hiện, ngưng kết thành một cái quang thuẫn, để trong lòng hai người có một chút cảm giác an toàn.

Nhưng mà, một tiếng phốc truyền đến, quang thuẫn nháy mắt vỡ tan, một giây cũng không chống đỡ được.

- Ngao!

Sư Tử Hoàng Kim kêu rên một tiếng, nháy mắt bộ phận bị đâm xuyên chảy ra huyết dịch màu vàng, nhưng một giây sau liền bị trường mâu màu đen nhuộm thành màu đen.

Trong lúc nhất thời, đầu Sư Tử bị hắc khí nhàn nhạt bao phủ, khí tức trở nên vô cùng suy yếu.

- Vương cấp?

Vẻ mặt hai người thay đổi, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Trường mâu màu đen chậm chậm biến mất, cũng chỉ là một kỹ năng, nhưng bởi vì quá mức ngưng thực mới khiến cho người khác cho rằng là vật thật.

- Dám gây chuyện ở Hoa Hạ học phủ?

Một thanh âm nhàn nhạt truyền đến, chỉ thấy phía trước một con nhện đen to lớn đứng lặng, đôi mắt đỏ tươi nhìn chăm chú bọn hắn, tràn ngập cảm giác áp bách.

Mà ở trên lưng nhện đang có một nam tử đầu đinh ngồi ở trên xe lăn…

- Vương cấp… Chưa từng gặp qua…

Vẻ mặt Vương Viên nghiêm túc, không ngừng suy tư kế sách.

- Nói thế nào?

Một bên nam tử phương Tây mở miệng hỏi, không nghĩ tới sẽ bị Vương cấp ngăn cản.

Ngay tại lúc này, lại một thanh âm nhàn nhạt truyền đến:

- Hai ngươi còn có thể nói thế nào?

Một nam tử trung niên nam tử trên lưng một con hung cầm màu đỏ, trong mắt tràn ngập vẻ trào phúng.

- Lại là một tên Vương cấp!

Tâm nam tử phương Tây đã là chìm đến đáy, hai Hoàng Kim cấp gặp gỡ hai Vương cấp, kết quả đều không hề có một chút đáng lo lắng.

Hoặc là đầu hàng, hoặc là bị ép đầu hàng..

- Lão sư, hiệu trưởng!

Ngay tại lúc này, đám người Trần Thư nhộn nhịp đi tới gần cửa trường học, nhìn về phía hai Ngự Thú Sư Vương cấp.

Người ngồi trên xe lăn chính là Liễu Phong mới hoàn thành đột phá!

Mà Tần Thiên thì là vì phòng ngừa có việc ngoài ý muốn xuất hiện, đặc biệt trông coi Liễu Phong tiến hành đột phá.

Ngay tại lúc này, vẻ mặt Vương Viên cứng ngắc, chậm chậm nói:

- Tần… Tần giáo sư..

- Hả?

Tần Thiên quay đầu trông lại, hình như cảm thấy Vương Viên khá quen, một giây sau nhận ra hắn ta.

Lão thản nhiên nói:

- Vương Viên, cánh cứng cáp rồi? Dám gây sự ở học phủ?

- Giáo sư…

Vương Viên cười khổ một tiếng, trong lòng đã buông tha chống lại.

Chương 1351: Hai mươi hai tuổi còn không phải Hoàng Kim cấp, bình thường sao?

Liễu Phong cũng là không để ý đến Vương Viên, mà là nhìn phía Trần Thư, mở miệng nói ra: - Trần Bì, nói một chút tình huống là như thế nào?

Con ngươi Trần Thư đảo một vòng, đang muốn mở miệng, kết quả lại bị Liễu Phong cắt đứt.

- A Lương ngươi tới nói!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, sau khi trở thành Vương cấp năng lực dự phán cũng nâng cao đúng không…

Nửa giờ sau đó.

Một đám người đứng trước phế tích của Ngự Thú quán.

Mà Vương Viên và đồng bọn của hắn ta thì giống như là tội phạm bị canh chừng, không dám rời đi nửa bước.

Tần Thiên hít sâu một hơi , thản nhiên nói:

- Vương Viên, trước tỷ thí các ngươi đã định tốt, vậy cũng chỉ có thể là ngươi tới bồi thường!

- Tần hiệu trưởng, ta biết..

Vương Viên rủ xuống đầu, đã buông tha chống lại.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Tần ca, hắn cũng tốt nghiệp từ học phủ, cho chút tiện nghi đi? Cũng không dễ dàng.

- ?

Vương Viên mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới lão sư của Trần Thư sẽ hòa nhã như vậy…

Liễu Phong bình tĩnh nói:

- Giảm giá, một ngàn triệu là được rồi.

- …

Trong nháy mắt, tất cả mọi người có chút trầm lặng.

Vẻ mặt Trần Thư cũng chấn động như vậy, không dự liệu được con số trên trời này.

Hắn không khỏi lẩm bẩm:

- Năm đó Liễu lão sư rút khỏi tội phạm giới, là ta cực lực phản đối…

- Một ngàn triệu?

Khóe mắt Vương Viên co rút, thậm chí cảm thấy hít thở cũng có chút không trôi chảy.

- Cái kia, ta và hắn không có quan hệ gì, ta có thể đi…

Tên nam tử phương Tây kia cũng vô cùng chấn động, quả quyết lựa chọn bán đồng đội, cái con số trên trời này đã không phải là thứ mà Ngự Thú sư Hoàng Kim có thể bồi thường.

Tần Thiên suy tư một chút, gật đầu một cái.

Thấy vậy, nháy mắt nam tử cưỡi khế ước linh chạy, một chút ý tử ở lại cũng không có.

- Ngươi?

Vương Viên quay đầu nhìn lại, không nghĩ tới bạn tốt trực tiếp liền từ bỏ hắn ta

- Không thể nào là một ngàn triệu, các ngươi là… Không phải tính toán sai.

Hắn ta vốn muốn nói Liễu Phong đang giựt tiền, nhưng nghĩ đến đối phương là Vương cấp Ngự Thú sư, chỉ có thể nuốt lời nói xuống.

- Được rồi, chúng ta yêu cầu dự đoán tổn thất một chút, ngươi tạm thời ở lại trong học phủ.

Tần Thiên lắc đầu, Hoa Hạ học phủ ngược lại không cần thiết lừa bịp một Ngự Thú sư Hoàng Kim.

Cuối cùng, Vương Viên rủ xuống đầu, bị Tần Thiên cưỡng ép mang đi.

Trần Thư la lớn:

- Hiệu trưởng, hắn ta còn thiếu ta năm triệu đây!

- Đã biết!

Tần Thiên cũng không quay đầu lại mang theo Vương Viên rời đi, tuy là sẽ không nhiều, nhưng ít ra còn phải cho học phủ một cái Ngự Thú quán mới toàn bộ.

…

Đám người Trần Thư rời khỏi Ngự Thú quán hóa thành phế tích, đi trên một đường nhỏ trên học phủ.

- Trần Bì, ngươi có thể đánh Ngự Thú sư Hoàng Kim?

Liễu Phong nhướng lông mày, trong mắt đã có một tia kinh ngạc, chuyện này ý nghĩa là ba Khế Ước Linh của Trần Thư đều là Hoàng Kim cấp?

Đồng thời, trong lòng hắn có chút vui mừng, còn tốt mình bây giờ là đột phá Vương cấp.

Bằng không căn cứ vào tính cách tôn sư trọng đạo của con hàng này, không chừng thời gian sẽ có chút không dễ chịu lắm.

- Chỉ là Hoàng Kim cấp, không đáng nhắc đến!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, kỳ thực mấu chốt vẫn là kỹ năng miễn dịch Băng Hỏa của Tiểu Hoàng, chuyện này ý nghĩa là hắn đã đứng ở thế bất bại.

- Đúng rồi, Liễu lão sư, Khế Ước Linh ngài thức tỉnh là cái gì?

- Đúng vậy, cho chúng ta nhìn một chút.

Đám người A Lương cũng có lòng hiếu kỳ, nhộn nhịp nhìn sang.

- Cái này sao…

Liễu Phong nhướng lông mày, nói:

- Một Khế Ước Linh không tệ.

Dứt lời, Ngự Thú Không Gian bên cạnh hắn vỡ ra, một giáp trùng màu tím đen bay ra, chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, hiển nhiên không phải Khế Ước Linh hệ chiến đấu.

- Phụ trợ?

Trần Thư nhướng lông mày, trong đầu không có ấn tượng với cái khế ước linh

này.

Hắn mở miệng nói ra:

- Nói như vậy, ngươi có hai Khế Ước Linh phụ trợ?

Hắn nhớ đến Liễu Phong ngoại trừ Bạo Huyết Ma Chu bên ngoài, khế ước linh còn lại là một con Băng Điểu, một con Hỏa Tích, và một con Hắc Miêu hệ điều tra.

Bây giờ lại thêm một khế ước linh phụ trợ, đội hình phối hợp cũng không tệ.

Liễu Phong gật gật đầu, bình tĩnh nói:

- Ừm là một hệ Phụ Trợ, hơn nữa thiên phú kỹ năng là thuộc tính tăng phúc độc, phối tính tương đối cao với Huyết Đồng Ma Chu cấp SSS của ta.

Hắn nhấn mạnh một chút SSS, một mặt là khoe khoang, một phương diện cũng là cảnh cáo Trần Thư, phải tôn sư trọng đạo!

- SSS?

Quả nhiên, vẻ mặt đám người Trần Thư đều chấn động, trong mắt có vẻ kinh ngạc.

Kiều Na của Liên Minh Tự Do đã chứng minh một việc, SS+ và SSS là hai cấp độ khác biệt, khoảng cách sức chiến đấu cực lớn.

- Bình thường mà nói, lúc đột phá Vương cấp mới có khả năng nhất có khế ước linh cấp SSS thứ nhất.

Liễu Phong không giải thích nhiều, mở miệng nói ra:

- Mấy người các ngươi cũng đều phải cố gắng lên, sớm một chút trở thành Vương cấp.

Đám người A Lương đều gật gật đầu, trong mắt tràn ngập chờ mong và khát khao.

- Được, hiện tại ta lúc nào cũng ở trường học, có chuyện gì có thể đến phòng làm việc của ta tìm ta.

Chương 1352: Hai mươi hai tuổi còn không phải Hoàng Kim cấp, bình thường sao? (2)

Dứt lời, Liễu Phong quay người liền tách ra với bốn người, hiển nhiên là còn có việc phải xử lý. - Lão Liễu đều trở thành cấp…

Trần Thư thở dài, nhìn đám người A Lương, nói:

- Mấy ca, ta đều hai mươi hai tuổi, còn không có đột phá Hoàng Kim cấp, cái này bình thường ư?

- ???

Đám người A Lương xạm mặt lại, trong miệng có thể nói ra chút lời người nói không?

Vương Tuyệt nói nghiêm túc:

- Không bình thường, đề nghị của ta là trực tiếp mở lại.

- Lão Vương, ngươi đây là đố kỵ, đố kỵ công khai!

Trần Thư nhếch miệng, nói tiếp:

- Đúng rồi, người kia nếu là dám có ý đồ xấu, trực tiếp nói cho ta.

- Tội phạm, cảm ơn.

Vương Tuyệt gật đầu một cái, nói:

- Tin chắc là hắn ta không còn dám tìm đến phiền toái.

Bây giờ Vương Viên đã bị Trần Thư dọa cho ra bóng ma.

Hai người đánh chính là hôn thiên hắc địa, nhật nguyệt vô quang, Ngự Thú quán đều bị đánh băng.

Kết quả tập trung nhìn vào, phòng ngự của người ta cũng không phá vỡ, đổi lại bất cứ người nào e rằng đều không chịu nổi loại đả kích này…

- Được rồi, trở về túc xá.

Trần Thư khoát tay áo, Thỏ Không Gian chui ra, năm ấn ký không gian từng cái khắc trên mình bốn người.

Một giây sau, bốn người và Thỏ Không Gian cùng nhau biến mất tại chỗ, về tới ký túc xá.

…

Thời gian ba ngày thoáng cái trôi qua.

Đám người Tần Thiên hạch toán từng cái, cuối cùng Vương Viên bồi thường 2,5 tỷ.

Tăng thêm hắn ta cho Trần Thư năm trăm triệu tiền đặt cược, tổn thất trực tiếp cao tới ba tỷ, có thể nói là thua đến tê rần.

Một con hoàng kim lãnh chúa giá trị là năm trăm triệu, yêu cầu đi săn sáu con lãnh chúa mới có thể hoàn vốn, không phải mỗi người đều là Trần Thư, Ngự Thú sư còn lại muốn giết một con lãnh chúa, độ khó tương đối cao, thậm chí còn có thể có nguy hiểm diệt đoàn.

- Rõ ràng chỉ bồi thường chút tiền như vậy?

Trần Thư tự lẩm bẩm, vốn cho rằng lại là bốn năm mươi triệu.

Kỳ thực hắn vẫn lưu lại một tay, không có phá hoại thiết bị bảo hộ đài tỷ thí còn lại trong quán, đồ chơi kia mới là đáng

giá nhất.

Nếu là phá hoại toàn bộ, không có mấy chục tỷ, Vương Viên không có khả năng bình yên rời đi.

Nhưng bằng hàng kia, đoán chừng là bồi thường không nổi, đến lúc đó không chừng lại yêu cầu Vương gia ở thành phố Bắc Nguyên tới bồi thường, kỳ thực tổn thất vẫn là Vương Tuyệt.

Ba tỷ Hoa Hạ tệ, một Ngự Thú sư Hoàng Kim đổ máu nhiều vẫn có thể lấy ra được.

- Có điều ta cảm thấy, tiền ngược lại chuyện nhỏ, con hàng này hiện tại phỏng chừng đầu đều phình ra.

A Lương ở bên cạnh nói, trong mắt đều là ý cười.

Dựa theo tiền đặt cược lúc trước của hai người, Vương Viên cũng phải uống xong bài thuốc xổ của tội phạm.

Vương Viên vốn cho rằng chỉ là một ly thuốc xổ đơn giản.

Nhưng trên thực tế, hắn ta sai tương đối triệt để…

Lúc đi ra từ Hoa Hạ học phủ, Vương Viên thậm chí cảm thấy linh hồn của mình đều trở nên có chút hư vô…

- Ta nói này Trần Thư, đến cùng cái thuốc kia của ngươi là cái gì tới?

A Lương gạt gạt lông mày, nói:

- Cho người huynh đệ cũng chỉnh chút?

- Đúng vậy, cho mọi người đều tới chút chứ sao.

Từ Tinh Tinh cũng nhích lại gần, trong mắt có ý động.

Hắn lúc trước gặp qua thuốc xổ tội phạm của Trần Thư, nhưng lâu như vậy không thấy, hiệu quả dĩ nhiên mạnh hơn.

Trần Thư nhìn ánh mắt khát vọng của ba người, một thoáng liền ngây ngẩn cả người, nói:

- Hả? Các ngươi muốn thể nghiệm một chút? Đều ham mê biến thái gì thế?

- ??

A Lương sững sờ, tiếp lấy liền hiểu, nói:

- Ngươi mẹ nó lý giải kiểu gì đấy?

Một bên Tiểu Tinh cũng nói:

- Chúng ta nói là chỉnh điểm, nói là đưa chúng ta chút! Ai mẹ nó không có bệnh sẽ ăn cái đồ chơi này.

- Đưa?

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Được, bất quá cần một quãng thời gian tinh luyện ra.

- Được không có vấn đề!

Ba người đều có cảm giác hưng phấn, cái thuốc xổ này chẳng những tính thương tổn không nhỏ, tính vũ nhục càng là lớn đến một nhóm.

Trần Thư hình như nghĩ đến cái gì, mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, sắp nghỉ đông, các ngươi thế nào?

- Về nhà bày nát!

Ba người cùng nhau mở miệng nói, hiển nhiên là đã sớm có kế hoạch.

- ??

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Sắp tốt nghiệp, không có một chút cảm giác nguy cơ?

- Tạm thời nghỉ ngơi một chút, nhân sinh là kết hợp giữa mệt mỏi và nhàn hạ.

A Lương mở miệng nói ra:

- Đây chính là kỳ nghỉ đông cuối cùng của chúng ta, ngươi không trân quý?

- Điều này cũng đúng.

Trần Thư gật gật đầu, bây giờ bọn hắn đều đã năm thứ tư đại học, từ nay về sau không có nghỉ đông và nghỉ hè, cái thế giới này lại không có các loại nghiên cứu sinh.

- Vậy ta cũng trở về nhà nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Trần Thư đưa ra quyết định, đồng thời nói:

- Mặt khác, nhắc nhở một chút, cái từ bày nát này kỳ thực không quá thích hợp các ngươi.

- Cái gì?

Vẻ mặt đám người A Lương khẽ giật mình, trong mắt có chút không hiểu.

- Người có năng lực không làm việc, đây mới gọi là bày nát.

Trần Thư mặt mũi tràn đầy nói nghiêm túc:

- Kỳ thực, các ngươi không bày cũng đã đủ nát…

- ???

Ba người xạm mặt lại, tiếp đó giống như ong vỡ tổ mà lên, trực tiếp đụng ngã Trần Thư.

Chương 1353: Trương Đại Lực: Linh trù Hoàng Kim

– Cái này muốn bắt đầu nội quyển đúng không! - Lão Vương, Tiểu Tinh, đều lên cho ta!

- Khế ước linh đánh không được con hàng này, chúng ta chỉ có thể để thân thể hắn mệt một chút!

Bây giờ dựa vào tố chất thân thể của ba người, miễn cưỡng có thể đánh một trận với Trần Thư, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn không sử dụng vũ khí tội phạm…

Bịch bịch bịch!

Ngay tại lúc bốn người đùa giỡn, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

- Hả? Có người! Có người tới!

Trần Thư vội vã lớn tiếng nói, hai chân và cánh tay của hắn đều bị ba người khống chế được.

- Ai vậy? Tới lúc này?

A Lương nhíu mày, buông tha vây công tội phạm, đứng dậy mở cửa.

- Này rồi!

Ngoài cửa, một nam sinh vóc người cao lớn chính giữa xách theo một cái hắc oa, nhìn mọi người phía trong ký túc xá.

- Hả? Đại Lực?

A Lương sững sờ, một thoáng liền nhận ra được.

- Đại Lực tới?

Tiểu Tinh và lão Vương cũng đứng dậy, nhộn nhịp nhìn về phía Trương Đại Lực.

- Bà mẹ nó! Đại Lực!

Trần Thư vừa thấy bạn thân mình trực tiếp nhào tới ôm nhiệt tình.

- Mau ngồi, mau ngồi đi, ta cứ tưởng ngươi đã chết rồi!

Trần Thư đón vào, cả khuôn mặt đều là nụ cười, một bộ dáng vô cùng hiếu khách.

Nhưng một giây sau, hắn liền xoa xoa đôi bàn tay, mở miệng nói ra:

- Có mang lễ gặp mặt gì hay không? Các loại thực đơn Vương Cấp đều được, chúng ta không chê.

- ??

Khóe miệng Trương Đại Lực giật một cái, hắn còn thật sự cho là Trần Thư đổi tính đây…

- Thực đơn Vương cấp, ngươi là thật không xem ta làm người!

Trương Đại Lực buông hắc oa trong tay xuống, mở miệng nói ra:

- Có điều ngươi đoán rất chuẩn, ngược lại mang cho các ngươi một chút lễ vật.

Nói xong hắn liền lấy ra bốn cuốn sách nhỏ, chia nhau đưa cho bốn người Trần Thư.

- Hả? Bà mẹ nó, thật là thực đơn?

A Lương mở to hai mắt nhìn, tỉ mỉ lật xem sách nhỏ, phía trên ghi chép đủ loại nguyên liệu nấu ăn.

- Chính thức thông báo mọi người một chút, hiện tại ta đã là một Linh Trù Hoàng Kim!

Trương Đại Lực nhếch mép cười một tiếng, mở miệng nói ra:

- Đừng nói thực đơn Bạch Ngân, ngay cả thực đơn Hoàng Kim cũng có thể làm ra.

- Trần Bì, ngươi liền là thực đơn Hoàng Kim.

- Thật hay giả?

Trong mắt Trần Thư có chấn kinh, lật xem thực đơn qua lại.

Lúc trước lão sư của Đại Lực giúp hắn chế tạo thực đơn Bạch Ngân, tự nhiên là không cần lại thay đổi.

Nhưng bây giờ hắn sắp thăng cấp Hoàng Kim, vừa vặn thiếu một phần thực đơn tương ứng.

Linh Trù mặc dù là một cái nghề nghiệp không đáng chú ý, nhưng nếu là dùng thực đơn hoàn mỹ lâu dài, tăng phúc thuộc tính là tương đối khả quan.

- Đương nhiên là thật!

Trương Đại Lực mỉm cười, trong mắt có vẻ tự hào.

- Khoảng cách hiện tại của ta với lão sư kỳ thật là phương diện kinh nghiệm.

- Trâu bò!

Bốn người đều là giơ ngón tay cái lên, địa vị của Linh Trù Hoàng Kim đương nhiên không thể so sánh với Ngự Thú sư Hoàng Kim, nhưng vẫn là mười điểm hiếm thấy.

Hơn nữa so với con đường ngự thú, linh trù càng ỷ lại thiên phú.

- Không có chút thực lực, ta cũng không dám tham gia cup thực thần.

Trương Đại Lực mỉm cười, nói:

- Hy vọng có thể đạt được một cái thứ bậc không tệ.

Bởi vì là tranh tài Linh Trù cấp Thế Giới, người tham gia không ít, đều là Vương cấp linh trù, Hoàng Kim cấp muốn giết ra tới, không phải một chuyện dễ dàng.

Nhưng nếu như có thể làm ra món ăn cấp bậc hoàng kim hoàn mỹ, ngược lại có thể so một lần với Linh Trù Vương cấp.

- Đại Lực, ngươi đã tương đối mãnh mẽ!

A Lương nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Có người không có thực lực, hắn cũng dám tham gia cup thực thần.

- ??

Trần Thư quay đầu nhìn lại, ngấm ngầm hại người à?

- Đại Lực, gần đây trù nghệ của ta có chút tiến bộ, ngươi tới thử một chút xem thế nào?

- !!!

Vừa dứt lời, nháy mắt đám người A Lương liền đứng dậy, không muốn lưu lại một giây.

- Đều ngồi xuống cho ta!

Trần Thư cưỡng ép kéo bọn A Lương lại, nói:

- Đều phải nếm thử, các ngươi tới làm ban giám khảo, mô phỏng một thoáng cup thực thần!

Đồng thời, hắn triệu hoán Thỏ Không Gian ra, phân phó nói:

- Nếu ai dám rời đi thì để bọn hắn nếm thử tư vị hoa cúc tàn!

- Hừ hừ!

Thỏ Không Gian liền vội vàng gật đầu, trong mắt có vẻ hưng phấn.

- …

Vẻ mặt ba người A Lương tương đối đắng chát, khóc lóc thảm thiết nói:

- Chúng ta thật sự chưa làm chuyện thương thiên hại lý, thả chúng ta …

- Cần thiết hay không?

Trương Đại Lực gạt gạt lông mày, nói:

- Trù nghệ của Trần Bì không kém, chỉ là không có biến thái như ta mà thôi.

Lúc này Đại Lực vẫn là không ý thức đến tính nghiêm trọng của vấn đề…

Vẻ mặt A Lương phức tạp, mở miệng nói ra:

- Đồ ăn hắn làm ra không phải vấn đề kém hay không, chính là cái loại đồ chơi tương đối đặc biệt…

Có Không Gian Thỏ coi chừng ở một bên, đám người A Lương đều là không dám động, chỉ có thể yên lặng chờ đợi sự tra tấn buông xuống.

Hai mươi phút sau.

Vẻ mặt của Trương Đại Lực vốn đang bình tĩnh, nhưng khi thấy thức ăn trong tay Trần Thư thì cả người đều hoảng sợ.

Chỉ thấy hắn cầm một mâm điểm tâm tối đen như mực đang tản ra hương vị vô cùng kỳ lạ đặt vào trước mặt bọn họ.

Chương 1354: “Hung thú lớn” trong Thanh Nguyên Sâm Lâm

– Ngươi đang giở trò gì vậy? - Làm sao vậy, đều không cần khách sáo, tới đây nếm thử một chút món bánh mật huyết heo của ta!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Máu ta dùng là Hắc Giác Dã Trư, khá có chất dinh dưỡng đó.

- …

Đầu của Trương Đại Lực đều có chút quay cuồng,

Hơn nửa ngày, hắn mới thành khẩn nói:

- Trần Bì, lâu như vậy không gặp, như thế nào mà ngươi lại đi lên con đường tà đạo rồi?

- Không phải, ta như thế nào sẽ…

Khuôn mặt Trần Thư đầy vẻ vô tội nói:

- Ta cảm thấy đồ ăn trước đây của ta đều quá kém, chỉ có sử dụng sáng tạo mới có thể siêu việt chính mình.

- Trần Bì, đồng ý với ta…

Trương Đại Lực thở dài nói:

- Tuyệt đối không được làm đồ ăn ở trước mặt đạo sư của ta, hắn sẽ cảm thấy ngươi đang vũ nhục chức nghiệp linh trù này…

- ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật nói:

- Không đến mức đó đi, các ngươi trước nếm thử hương vị một chút! Ăn cũng không tệ đâu!

Trương Đại Lực mím môi một cái, mở miệng hỏi:

- Chính ngươi đã tự mình nếm thử chưa?

- …

Trong nháy mắt Trần Thư có chút trầm mặc, hắn chậm rãi nói:

- Ta cảm thấy có đồ tốt nên để lại cho mọi người.

- Thôi dẹp đi!

Vẻ mặt của đám người Trương Đại Lực đều rất là kỳ lạ, giống như đang nói lời này chính ngươi nói ra ngươi có tin tưởng được không?

- Muốn chúng ta ăn, ngươi cũng nhất định phải nếm thử một ngụm.

Bốn người đã đạt được thỏa thuận, mãnh liệt yêu cầu Trần Thư tự mình tới nếm thử.

- Thật sự không tệ mà.

Trần Thư cầm chiếc đũa, vẻ mặt đầy bình tĩnh, nhưng khi chiếc đũa tới gần đống bánh ngọt đó, tay của hắn không tự giác run lên một chút…

- Cái đó… Lần sau đi, lần sau chúng ta lại nếm thử…

Trần Thư quyết đoán mang đồ ăn đổ cho Tiểu Hoàng, đồng thời dời qua chủ đề khác.

- Đại Lực, sao bây giờ ngươi lại có thời gian đến đây?

- À, ta đến để cùng các ngươi về nhà.

Trương Đại Lực mở miệng nói:

- Ta cũng chuẩn bị bắt đầu được nghỉ đông, đã rất lâu rồi ta chưa gặp qua ba mẹ của ta.

- Ngươi không vội chuyện cúp Thực Thần à?

Tiểu Tinh mở miệng hỏi.

- Lần trước ta đạt được giải quán quân của cúp ngôi sao mới, nên không cần tham gia thi đấu tuyển chọn của cúp Thực Thần.

Trần Thư gật đầu nói:

- Vừa lúc, ngày mốt học phủ của chúng ta cũng cho nghỉ đông, đến lúc đó cùng đi.

- Được!

Trương Đại Lực gật gật đầu, cùng lúc đó hắn ta thả ba lô của chính mình vào bên trong ký túc xá.

- Hai ngày này ta có việc, ngày mốt ta tới tìm các ngươi!

Nói xong, hắn ta đã xoay người rời khỏi ký túc xá.

…

Phục Tô lịch ngày 17 tháng 1 năm 985.

- A Lương, lão Vương, học kỳ sau gặp lại!

Năm người đứng ở trước cửa ra vào của Học phủ, mỗi người đều tự bước lên hình trình về nhà của mình.

- Được!

A Lương vẫy vẫy tay nói:

- Tiểu Tinh, Đại Lực, các ngươi nhớ chú ý an toàn!

- Hả?

Trần Thư nhíu mày nói:

- Có ý gì? Ta thì không cần phải chú ý à?

A Lương bĩu môi nói:

- Ngươi chú ý cái gì? Chỉ cần rời xa ngươi thì đó chính là an toàn!

Nói xong, hắn đã trực tiếp nhấc rương hành lý lên để chạy trốn…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn không tiếp tục để ý tới A Lương nữa, mà là triệu hoán Slime ra.

Trong nháy mắt, hình thể to lớn đã hấp dẫn sự chú ý của vô số người.

- Đại Lực, Tiểu Tinh, đi!

Ba người nhốn nháo đi lên trên đầu của Tiểu Hoàng, chẳng mấy chốc nó đã bay lên không trung.

Trương Đại Lực mở miệng nói:

- Bên trong thành thị cũng có thể bay à?

- Tất nhiên!

Trần Thư gật gật đầu, dù sao đi nữa hắn cũng là Ngự Long Vệ, mặc dù băng tay chỉ là Thanh Đồng, nhưng cũng có quyền lợi phi hành như nhau.

Hơn nữa hắn là quán quân thế giới, chỉ cần hắn không cưỡi Khế Ước Linh đi lộn xộn, phía chính phủ cũng sẽ không quản lý xem hắn làm gì.

Vào lúc buổi chiều, ba người về tới thành phố Nam Giang.

Slime Golden ổn định dừng ở cửa tiểu khu, Tiểu Tinh đã về đến nhà trước một bước.

- Đến rồi!

Trần Thư và Trương Đại Lực mượn dùng thông đạo không gian, một bước đã đi tới trên mặt đất.

- Thật là tốt.

Trong mắt Trương Đại Lực đã có một chút hâm mộ.

Thiên phú về linh trù có thể nói là đứng đầu thế giới, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một người thường, trong lòng hắn sẽ thường xuyên hâm mộ Ngự Thú sư có thể lên trời xuống đất.

- Chờ sau này ta không chiến đấu nữa, ta sẽ mang Khế Ước Linh cho ngươi mượn dùng.

Trần Thư vỗ bả vai của Trương Đại Lực nói:

- Đến lúc đó không chừng Tiểu Hoàng đều cao cả ngàn mét, đến lúc đó ngươi cũng có thể cưỡi một ngọn núi xuất phát bất cứ lúc nào.

- Thật sự?

Trong mắt Trương Đại Lực có sự khao khát, cùng lúc đó hắn ta còn sờ sờ lên thân thể của Tiểu Hoàng, nhất định là vô cùng thích.

- Tất nhiên!

Trần Thư lắc đầu, sau đó chờ Trương Đại Lực cùng nhau đi vào trong tiểu khu.

- Đại Lực, ta về nhà trước!

Trần Thư đứng ở trước cửa nhà Trương Đại Lực, đang lúc hắn muốn rời khỏi thì lại bị một thanh âm ở trong phòng gọi lại.

- Tiểu Trần!

Chỉ thấy cha của Trương Đại Lực là Trương Phong đang nhìn hắn, giống như muốn nói với hắn điều gì đó.

- Trương thúc, có chuyện gì không?

Chương 1355: Ném kỹ năng trinh sát từ xa 800 thước…

Trần Thư hơi hoang mang, trong mắt lại mang theo chút khó hiểu. - Cái kia… Là có một ít việc, nếu không ngươi vào nhà ăn bữa cơm chiều?

Vẻ mặt của Trương Phong lại có chút cẩn thận, bây giờ thân phận của Trần Thư đã không giống như trước đây, thân phận của hắn đủ để cho Ngự Thú sư bình thường phải ngửa mặt trông lên, cũng không phải là người học sinh lúc trước nữa.

- Được, không thành vấn đề!

Trần Thư gật gật đầu, bước vào trong nhà của Trương Đại Lực, đồng thời cười nói:

- Trương thúc, ngươi không cần làm như vậy, dù ta có thay đổi thế nào thì ta cũng vẫn là Trần Bì bị ngươi đánh tơi bời năm đó.

- A?

Trương Phong hơi giật mình sau đó nói:

- Vậy lăn vào đây trước đi, tên tiểu tử thối này!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, mới một chút đã bị làm như không biết, có cần thay đổi nhanh đến như vậy không chứ…

Thậm chí hắn còn nghi ngờ dáng vẻ vừa rồi đều chỉ là Trương Phong giả bộ mà thôi…

Ba người ngồi xuống trên ghế sô pha, Trần Thư ngược lại cũng không có khách sáo, hắn tự pha cho mình một chén trà sau đó chậm rãi thưởng thức.

- Trương thúc, rốt cuộc có chuyện gì, ngươi có thể nói thẳng với ta!

Vẻ mặt của hắn tràn đầy bình tĩnh, tự tin nói:

- Ngự thú giới đầy sự hỗn loạn, bây giờ tất cả tội phạm đều do ta định đoạt!

- …

Trương Phong lắc đầu, mở miệng nói:

- Bây giờ chúng ta đang tìm tung tích của một con hung thú lớn, nguy hiểm là rất lớn nhưng lợi nhuận cũng khá tốt, ngươi có hứng thú hay không?

- Hung thú?

Trần Thư giật mình, trong lòng lại vẫn xem thường.

Trương Phong chỉ là Ngự Thú sư Hắc Thiết cấp, hung thú lớn trong miệng hắn có khả năng ngay cả một cái kỹ năng của Husky cũng không ngăn nổi.

- Trương thúc, đẳng cấp cụ thể của hung thú là gì?

- Ta không thể xác định, uy thế của nó quá mạnh mẽ, Khế Ước Linh của ta không dám lại gần trong phạm vi một ngàn mét của nó.

- Lợi hại như vậy?

Trần Thư nhíu mày, sau đó vội vàng hỏi:

- Là dị không gian nào?

- Thanh Nguyên Sâm Lâm!

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư sững sờ, trong nháy mắt hắn nghĩ tới dị không gian đầu tiên mà chính mình thăm dò vào mùa hè năm đó…

- Lãnh chúa đầu tiên ta giết chính là Băng Dã Thỏ…

Trong mắt Trần Thư hồi tưởng lại.

Hắn nghĩ đến lúc trước mình vừa ngâm nước tiểu đã khiến lãnh chúa Băng Dã Thỏ truy đuổi không rời, cuối cùng thành công đánh chết nó, quả thực chính là phá vỡ kỷ lục thế giới.

- Tiểu Trần…

Trương Phong thấy Trần Thư thờ ơ, mở miệng nhắc nhở:

- Tuy rằng đó chỉ là một Dị Không Gian cấp phổ thông, nhưng ngàn vạn lần không nên xem thường con hung thú kia, ta thậm chí cảm thấy Bạch Ngân Lãnh Chúa cũng không bằng nó!

– Há?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Trương thúc, ngài còn được gặp Bạch Ngân Lãnh Chúa sao?

- …

Trương Phong khóe miệng giật giật, sao lại cảm thấy mình hình như bị khinh bỉ…

- Trương thúc ngươi tuy rằng chỉ là Hắc Thiết Cấp, nhưng Ngự Thú Đoàn chúng ta đã từng giao thủ với Bạch Ngân Lãnh Chúa!

– Thật hay giả vậy?

Trần Thư hơi ngẩn ra, trong mắt có một chút kinh ngạc.

Dân gian Hắc Thiết Ngự Thú Sư săn bắn Bạch Ngân Biến Dị Hung Thú đều có chút không thực tế, huống chi là Bạch Ngân Lãnh Chúa.

– Nói nhảm, đương nhiên là thật!

Trương Phong gật gật đầu, kiêu ngạo nói:

- Chúng ta đã từng ở cách đó tám trăm thước, ném một kỹ năng trinh sát đối với con lãnh chúa kia.

- …

Trần Thư trong chốc lát liền rơi vào trạng thái trầm mặc, không hổ là cha ruột của Trương Đại Lực.

Trương Phong mở miệng nói:

- Được rồi, không nói nhảm với ngươi nữa, ngươi có hứng thú với con hung thú kia không?

Trần Thư đang muốn trả lời, trước mắt lại xuất hiện lựa chọn,

[Tuyển hạng 1: cùng Trương Phong săn giết đại hung thú trong truyền thuyết! Phần thưởng hoàn thành: Slime Lực Phòng Ngự tăng 5% + Trung Lượng Ngự Thú Lực]

[Tuyển hạng 2: Kiên quyết từ bỏ, tuân thủ kế hoạch của riêng mình, nghỉ ngơi ở nhà! Phần thưởng hoàn thành: thuộc tính Lôi Điện của Nguyên Tố Thú tăng 3%]

[Tuyển hạng 3: Khéo léo từ chối, lén lút tự mình đi! Phần thưởng hoàn thành: Ngụy Trang Dược Tề *1]

Trần Thư hơi ngẩn ra, nhìn đi nhìn lại ba tuyển hạng, cuối cùng tổng hợp lại một chút rồi chọn tuyển hạng đầu tiên.

Chẳng những phần thưởng là tốt nhất, hơn nữa có thể săn bắn được một con hung thú.

– Có hứng thú, đương nhiên là có hứng thú rồi!

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Trương thúc, con hung thú kia đáng giá không ít tiền đây.

Trương Phong nhướng mày nói:

- Nhưng cần phải hành động với Ngự Thú Đoàn chúng ta, chiến lợi phẩm dựa theo cống hiến từng người mà phân chia, ngươi thấy thế nào?

- Được!

Trần Thư ngược lại không do dự, mở miệng nói:

- Cứ dựa theo cống hiến mà phân chia.

Dựa theo phân tích của hắn, hung thú Hắc Thiết Cấp có thể so với Bạch Ngân Lãnh Chúa cũng chỉ có Quân Vương!

- Vậy khi nào ngươi có thời gian?

Trương Phong trong lúc nhất thời tràn đầy tin tưởng, hắn đã thông qua các kênh khác nhau chứng kiến chiến lực của Trần Thư, tuyệt đối là Bạch Ngân Cấp cao, ít nhất thu thập một Bạch Ngân Lãnh Chúa là không có vấn đề gì.

Chương 1356: Ném kỹ năng trinh sát từ xa 800 thước… (2)

Nhưng hắn cũng không biết, Trần Thư cách đây không lâu mới tra tấn một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư. - Sáng mai đi!

Trần Thư mở miệng nói, dựa theo phân tích của hắn, Trương Phong rất có thể sẽ tìm được nơi ở của Quân Vương.

Bình thường mà nói Quân Vương sẽ không dễ dàng từ bỏ nơi ở của mình, trừ phi là có cao giai Ngự Thú Sư giáng lâm đến Dị Không Gian, bọn họ còn có thời gian.

- Được, bảy giờ sáng mai, ta tới tìm ngươi!

Trương Phong gật gật đầu, nói:

- Tiểu Trần, cậu về nhà ăn cơm trước đi, ngày mai chúng ta nói sau.

- ???

Trần Thư mở to hai mắt, không phải nói mời ta ở lại nhà thúc ăn cơm sao?

Qua cầu rút ván với tội phạm đúng không…

- Trương thúc, ta không thể đi được! Nếu tối nay không có thức ăn, ta sẽ gặm nhấm nồi niêu xoong chảo nhà thúc!

Hắn vừa nói xong, trực tiếp ngã xuống ghế.

- …

Khóe miệng Trương Phong giật giật, nói:

- Đại Lực mẹ nó cũng không có ở đây, trong nhà thật sự là không làm được món gì ngon…

- Cha, con ở đây.

Trương Đại Lực đứng một bên vội vàng nói.

- …

Trương Phong quay đầu nhìn lại, chậm rãi nói:

- Mẹ nó mà ta nói là vợ của ta, không phải trợ từ ngữ khí…

- À…

Trương Đại Lực gãi gãi đầu, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Để con làm.

Hắn tự hào nói:

- Con hiện tại là Linh Trù tương đối cao cấp!

Dứt lời, hắn khiêng hắc oa của mình đi tới phòng bếp.

Vào ban đêm, ba người cùng nhau thưởng thức một bữa ăn tối thịnh soạn.

- Đại Lực, thức ăn ngươi nấu thật sự rất thơm!

Trần Thư nằm trên ghế, thoải mái vỗ vỗ bụng mình.

Vì để trải nghiệm kỹ năng nấu nướng của Đại Lực, hắn cố ý lấy ra Hoàng Kim Quân Vương Huyết Nhục mà hắn đã trân quý từ lâu.

Linh Trù đỉnh cao phối hợp với nguyên liệu nấu ăn thượng hạng, đây mới gọi là mỹ thực tuyệt thế chân chính.

Hiện tại Trần Thư cảm thấy thứ mà mình nấu trước kia quả thực là chó cũng không ăn…

Trong mắt Trương Phong đầy thỏa mãn, nói:

- Không hổ là nhi tử của ta, thiên phú quả nhiên mạnh mẽ!

Trương Đại Lực yên lặng rồi bổ sung thêm:

- Cha, hình như cha không biết nấu cơm…

- …

Trương Phong trong nháy mắt trầm mặc, có chút đau trong lòng…

- Ta dùng những nguyên liệu này nấu nướng quả thật là có chút lãng phí…

Trong mắt Trương Đại Lực có vẻ đáng tiếc, nói:

- Ta chưa từng thấy qua loại thú nhục đẳng cấp này, chỉ sợ Đạo sư của ta cũng không có cơ hội được thử.

Hoàng Kim Quân Vương thật sự là quá hiếm thấy, nếu như đó không phải là giải vô địch thế giới, Trần Thư cũng không có khả năng lấy được loại huyết nhục cấp bậc này.

- Nếu loại huyết nhục này nhiều một chút thì tốt rồi, đáng tiếc chỉ là hy vọng xa vời.

Trương Đại Lực thở dài, dùng những nguyên liệu nấu ăn thượng hạng này, có thể tăng kỹ năng nấu nướng lên mức đỉnh

cao, nhưng cho dù là Linh Trù Vương Cấp cũng không lấy được huyết nhục của Hoàng Kim Quân Vương.

- Nếu như trong cuộc thi thế giới ta có thể lấy nó làm nguyên liệu nấu ăn, làm ra một món ăn cấp bậc hoàn mỹ, thậm chí có thể vượt qua Linh Trù Vương Cấp!

- Ai nói là hy vọng xa vời?

Tâm trí Trần Thư liền chuyển động, hắn triệu hồi Thỏ Không Gian.

- Há?

Trương Đại Lực hơi ngẩn ra, nhưng một giây sau liền nghẹn họng, chỉ thấy trên bàn ăn đột nhiên xuất hiện một lượng lớn huyết nhục, hơn nữa đều tản ra mùi thơm, khiến lòng người chấn động.

Yo!

Theo một tiếng giòn vang, cả bàn ăn ầm ầm một tiếng, trực tiếp bị đè nát.

Nhưng Trương Đại Lực lại không để ý một chút nào, mà nhào tới, nhẹ nhàng vuốt ve huyết nhục trước mắt.

- Thế nào rồi? Ta có rất nhiều thứ này, tất cả đều có thể cho ngươi thực hành!

Trần Thư mỉm cười, lúc trước phần thưởng cuộc thi đấu thế giới một nửa là thi thể Hoàng Kim Quân Vương, bởi vì cho dù cho Thỏ Không Gian, cũng không có khả năng khiến cho kỹ năng độc quyền của nó tiến hóa, không bằng chính hắn hưởng dụng.

- Thật sao?

Toàn thân Trương Đại Lực run rẩy, vốn không có lòng tin đối với Cúp Thực Thần, nhưng hiện tại lại không giống như vậy nữa.

Nếu như có nhiều Quân Vương Huyết Nhục, kỹ năng nấu nướng của hắn sẽ được tăng lên rất lớn.

– Đương nhiên!

Trần Thư xoa xoa tay, hưng phấn nói:

- Nhưng ngươi làm ra đồ ăn, đều phải cho ta, ngươi cũng đâu có dùng đến nó.

- Không thành vấn đề!

Trương Đại Lực vội vàng gật đầu, hắn chỉ cần dùng huyết nhục nấu nướng, không cần thưởng thức, huống chi một mình hắn cũng ăn không hết nhiều như vậy.

Hai người liếc nhau, trong mắt đều có ý cười, có thể nói là cục diện đôi bên cùng có lợi.

Nhưng vào lúc này, Trương Phong thần sắc bình tĩnh nói:

– Hai vị, nói xong chưa?

– Ừm, đã thỏa thuận xong rồi!

– Có thể cất thịt trước hay không, đè chân ta rồi…

Ban đêm, Trần Thư về đến nhà.

Thế mà cha mẹ hắn lại không hề bất ngờ, ngược lại khá bình tĩnh.

Nhưng trong mắt lại tràn ngập niềm vui sướng, không ngờ nhanh như thế đã gặp lại nhi tử.

Chương 1357: Đại Tiện Chiến Thần chỉ có một

Trần Thư kể lại đơn giản chuyện ở học phủ. Nhất là còn đặc biệt nhấn mạnh mình đã được bộ ngành Ngự Long Vệ đón nhận, tốt nghiejp xong sẽ lập tức trở thành một Ngự Long Vệ đầy hãnh diện!

Còn cụ thể ra sao thì hắn cũng không nói nhiều…

Mọi người đều biết, nói chuyện có chọn lọc thì không được gọi là nói láo…

Nghe xong những lời này, hai người Trần Bình đương nhiên vô cùng mừng rỡ.

Ở trong mắt người bình thường, Ngự Long Vệ tương đương với người bảo vệ Hoa Quốc, địa vị không cần nói cũng biết!

Đến trưa ngày hôm sau.

Trần Thư đang nằm ngáy khò khò trên giường thì đột nhiên có một mùi hương xông vào mũi.

- Gì vậy?

Cơn buồn ngủ của Trần Thư lập tức tan biến hơn phân nửa, hắn mở mắt ra.

- Mẹ nó, Đại Lực, ngươi làm gì vậy?

Khóe miệng hắn co lại, chỉ thấy Trương Đại Lực đang ngồi ở cuối giường, trong tay cầm một khay đồ ăn.

- Cha ta bảo ta gọi ngươi dậy.

Đại Lực cười, ném một cái chân giò heo tới.

- Cách này hơi quá đó…

Trần Thư gãi đầu, không ngờ mình lại bị người khác bắt chẹt…

- Vậy ngươi có ăn không?

- Ăn! Đương nhiên ăn rồi!

Trần Thư nhếch môi cười, đồ ăn tới miệng sao có thể bỏ qua được?

Hai người vừa nói vừa cười đi ra phòng khách, chỉ thấy Trương Phong đã ngồi chờ từ lâu.

Phụ thân Trần Bình cất giọng:

- Trần Bì, Trương thúc của ngươi đến tìm này.

- Vâng, ta biết rồi.

Trần Thư gật đầu nói:

- Ba mẹ, ta ra ngoài một chuyến.

- Lão Trương, đừng để tiểu tử này gây rắc rối.

Trần Bình nói.

- Yên tâm đi!

Trương Phong gật đầu, sau đó rời đi cùng Trần Thư.

Còn Trương Đại Lực thì về nhà mình, chuẩn bị kế hoạch đặc huấn của mình.

…

Cổng tiểu khu An Cư.

Có hai nam một nữ đang buồn chán ngán ngẩm chờ đợi.

Một nam tử ước chừng khoảng ba mươi tuổi nói:

- Lưu ca, ngươi nói xem đoàn trưởng có mời được tội phạm Nam Giang đến không?

- Đương nhiên có!

Lưu Hiên gật đầu nói:

- Phong ca đã nói hắn ta nhìn tội phạm lớn lên.

- Thật ra ta cảm thấy đây không phải là vấn đề…

Trong mắt nữ sinh kia có chút không chắc chắn, nói:

- Các ngươi tin rằng hắn ta có thể giải quyết con mãnh thú kia như vậy sao?

- Tất nhiên!

Lưu Hiên không hề do dự mà nói:

- Ta đã xem toàn bộ video chiến đấu của con hàng kia!

- Cụ thể như nào?

- Nói ngắn gọn chỉ có một chữ, biến thái!

- …

Nữ sinh cũng hơi nghi ngờ, nàng cũng đã xem qua cuộc Thi Đấu Thế Giới, nhưng không phải không tin tưởng Trần Thư mà bởi vì hung thú kia của Thanh Nguyên Sâm Lâm quá đáng sợ.

Ánh mắt nàng ngưng trọng, mở miệng nói:

- Cho đến bây giờ, còn chưa có Ngự Thú Sư nào có thể đến gần trong ngàn mét, ta nghĩ đó không phải thứ mà con người có thể đối phó được.

Nghe thấy lời này, hai nam tử đều im lặng.

Con mãnh thú kia quả thật biến thái, nếu thật sự không thể đến gần thì bọn hắn chỉ có thể báo cáo lên chính phủ.

Hiện tại Ngự Thú Sư nhìn thấy hung thú kia đều đang triệu tập trợ thủ, muốn tự đi săn bắt.

Nếu nói cho chính phủ thì chỉ có thể có được một phần thưởng tình báo, cũng không có gì nhiều.

Trong mắt Lưu Hiên có vẻ suy ngẫm, chậm rãi nói:

- Nếu không thì tìm một ít Bạch Ngân Ngự Thú Sư nhé?

Đúng lúc này có một giọng nói lạnh nhạt vang lên:

- Nếu như ta không đánh được thì tìm Hoàng Kim Ngự Thú Sư cũng vô dụng!

- Hả?

Ba người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong chung cư có hai người đi ra, chính là Trần Thư và Trương Phong!

- Đoàn trưởng!

Ba người hoảng hốt, vội vã gọi, nhưng ánh mắt cũng đang đánh giá Trần Thư.

- Vị này là quán quân thế giới, Trần Thư!

Trương Phong mỉm cười, đồng thời chỉ vào ba người nói:

- Bọn họ là thành viên Ngự Thú Đoàn của ta, Lưu Hiên, Triệu Vũ và Vương Vũ Dao.

Hai bên gật đầu chào hỏi, xem như lần đầu tiên làm quen.

Trần Thư nói:

- Trương thúc, người đã đến đông đủ rồi thì đi thôi.

Dứt lời, hắn lập tức triệu hồi ra Golden Slime, viên cầu khổng lồ vừa hiện ra đã khiến mặt đất khẽ rung lên.

- Đoàn trưởng…

Vương Vũ Dao đến gần Trương Phong, nhỏ giọng nói:

- Chúng ta vừa nãy đang suy nghĩ có nên tìm một số Bạch Ngân Ngự Thú Sư nữa không…

- Không cần.

Thính lực của Trần Thư vô cùng nhạy bén, lập tức nghe được, trực tiếp mở miệng bác bỏ.

Đây rõ ràng là không tin thực lực của hắn…

Vương Vũ Dao lẩm bẩm:

- Nhiều thêm một người thì ít nhất có thêm chút tỉ lệ thắng…

- Nói như vậy không sai nhưng Bạch Ngân Ngự Thú Sư thật sự không đánh được thứ kia.

Trần Thư khẽ lườm nàng, xoay người mượn Không Gian Thông Đạo đi đến trên đầu Tiểu Hoàng.

- Không phải ngươi cũng là Bạch Ngân sao…

Vương Vũ Dao nhăn mày, bất mãn thì thầm, Bạch Ngân cũng không đánh lại thì Hắc Thiết Cấp như nàng phải làm sao…

- Được rồi, đều nghe theo Trần Thư!

Trương Phong nhíu mày, không ngờ ba thành viên của mình lại không tin vào thực lực của Trần Thư.

Hắn ta nói:

- Hiện tại hắn là đoàn trưởng, tất cả đều theo chỉ huy của hắn!

- …

Lưu Hiên và Triệu Vũ liếc mắt nhìn nhau, đều giữ im lặng, không dám mở miệng nói gì.

- Đoàn trưởng, nếu quả thật xuất hiện nguy hiểm thì ta sẽ chạy trước.

Vương Vũ Dao không hề do dự mà nói thẳng:

- Hơn nữa ta chỉ luyện tập ở Ngự Thú Đoàn của các ngươi, không bao lâu nữa sẽ trở về Ngự Thú Đoàn trong nhà.

Chương 1358: Yêu quí tính mạng, tránh xa tội phạm

– Hiện giờ ngươi có thể đi luôn. Trần Thư quay đầu lại nhìn, trong mắt hiện lên vẻ không vui, không ngờ một Hắc Thiết Cấp lại nghi ngờ thực lực của hắn.

Chẳng lẽ danh tiếng của mình còn chưa đủ nổi sao?

- Ngươi!

Trong lòng Vương Vũ Dao có hơi tức giận, đang muốn phát tiết thì bị Trương Phong ngăn lại.

- Được rồi, đi săn hung thú trước rồi nói.

Trương Phong không vui nhìn Vương Vũ Dao, cũng đi đến trên đầu Slime.

- Ngươi!

Hắn ta nhẹ nhàng nói:

- Trần Thư, thông cảm một chút, ta nợ phụ thân nàng một ân tình nên tạm thời phải đưa nàng theo luyện tập.

Trần Thư gật đầu, thật ra cũng không quá để ý, hắn cũng không cần phải tính toán với một Hắc Thiết Ngự Thú Sư.

- Tất cả lên đi.

Hắn chỉ vào Không Gian Thông Đạo trên mặt đất, đã không thể chờ đợi được nữa.

Trong mắt Triệu Vũ và Lưu Hiên đầy tò mò, theo thứ tự đi xuyên qua thông đạo, lập tức đến trên đầu Tiểu Hoàng.

Vương Vũ Dao thấy vậy cũng không nói gì nữa mà yên lặng đi xuyên qua Không Gian Thông Đạo.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng bay lên trời, đi thẳng đến cửa thông đạo của Thanh Nguyên Sâm Lâm.

- Tiểu Trần, Slime này của ngươi xem như không tệ!

Trương Phong xoa đầu Tiểu Hoàng, trong mắt hiện lên vẻ thèm muốn, nói:

- Quả nhiên là thành lũy chiến đấu!

Bởi vì Trần Thư cho nên khiến địa vị của Slime cấp F trở nên cao hơn, không ít Ngự Thú Sư đều lấy làm trọng điểm mà bồi dưỡng.

Nhưng cũng tiếc là đều đang lãng phí tài nguyên, không thể tạo ra chút thành tích gì.

Điều này cũng khiến các Ngự Thú Sư hiểu rõ một việc:

Đại Tiện Chiến Thần chỉ có một!

- Còn tạm được.

Trần Thư cười khẽ nói tiếp.

- Nếu như có thể lớn hơn thì mấy trăm người có thể thuận tiện ngồi xuống.

Vương Vũ Dao yên lặng suy nghĩ trong lòng.

Lớn thì làm được gì chứ, tốc độ quá chậm, chỉ có thể thành cái đích cho người ta đánh…

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, Tiểu Hoàng đã lập tức thả ra Trùng Phong.

- Trời ạ! Nhanh như vậy sao?

Tốc độ của Tiểu Hoàng tăng vọt khiến nàng bất ngờ không kịp đề phòng, thậm chí thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Vù vù vù!

Tiểu Hoàng vui vẻ bật hết tốc lực tiến về phía trước.

- Đúng rồi, Trương thúc, a di đâu rồi?

Trần Thư mở miệng hỏi thăm Trương Phong, hắn nhớ hai vợ chồng Trương Phong là thành viên của cùng một ngự thú đoàn.

- Khế Ước Linh của nàng bị thương nhẹ nên hôm nay không tới đây được.

- Vấn đề không lớn chứ?

- Ừ, nó cần nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

- Vậy thì tốt rồi.

Hai người tán gẫu đủ lọai đề tài, đồng thời Trần Thư tùy ý nói mộtvài chuyện liên quan tới Ngự Thú Sư.

Mặc dù đối với hắn mà nói chẳng được tính là gì, nhưng đám người Trương Phong lại nghe rất nhiệt tình, vì mong sẽ tự rút ra kinh nghiệm cho mình sau này.

Khoảng mười một giờ sáng, đoàn người đến trước cổng Thanh Nguyên Tiểu Trấn.

Để có thể đến nơi sớm, Trần Thư không giữ lại chút gì, hắn để Tiểu Hoàng sử dụng Trùng Phong liên tục trên cả đoạn đường đi.

- Đến rồi!

Trần Thư nhìn Thanh Nguyên Tiểu Trấn trước mặt, hắn nhớ lại chuyện của mùa hè bốn năm trước.

- Nhanh thật.

Đám người Trương Phong kinh ngạc kêu lên, không nghĩ tới một Khế Ước Linh có hình thể to lớn như Slime lại có thể nhanh đến mức này, nhanh đến không có nguyên tắc.

- Trương thúc, đi thôi.

Trần Thư thu hồi Tiểu Hoàng rồi hạ xuống mặt đất cùng bốn người.

Hắn lấy Băng tay Thanh Đồng Sắc của mình đưa cho Trấn Linh Quân đang canh gác trước cổng.

- Hả? Ngự Long Vệ?

Những người này lập tức chấn động, kính nể nhìn đám người Trần Thư.

Khi nhận ra đó là Trần Thư, bọn họ không giấu nổi vẻ kích động trên mặt.

- Khiêm tốn chút…

Trần Thư nói nhỏ rồi cùng đám người Trương Phong rồi lặng lẽ đi vào trấn.

- Tiểu tử thúi, điều này không giống phong cách của ngươi.

Trương Phong khó hiểu nói, trong trí nhớ của hắn ta, trước giờ tên này đã bao giờ biết khiêm tốn là gì.

- Bình thường ta đều cẩm y dạ hành như thế mà!

Trần Thư nhún vai nói tiếp.

- Hơn nữa, mục đích chúng ta tới đây là đi săn hung thú, không cần thiết gióng trống khua chiêng, nhỡ bị người đoạt trước thì sao?

- Nghe cũng có lý!

Trần Thư mỉm cười không nói gì thêm, thật ra thì còn một nguyên nhân khác hắn vẫn chưa nói.

Nếu Ngự Thú Sư đến Thanh Nguyên Sâm Lân quá nhiều, một khi đại chiến nổ ra, sợ là sẽ tạo thành thương vong trên diện rộng.

Đoàn người không dừng lại mà trực tiếp đi thẳng vào sâu trong trấn.

Cũng như lần trước, nhờ băng tay Ngự Long Vệ, thậm chí cả vé vào cửa bọn họ cũng không cần phải đưa, đây chính là đặc quyền của Ngự Long Vệ!

- Hình như người ở đây đông hơn rồi.

Đám người Trần Thư đã đi vào thông đạo trong Cấm Vụ, tiếng rì rầm ồn ào liên tục truyền vào tai bọn họ, hiển nhiên nơi này đã có không ít Ngự Thú Sư mạo hiểm tới đây trước.

Trương Phong đứng cạnh giải thích.

- Ngoại trừ chúng ta ra còn có không ít ngự thú đoàn cũng nhìn thấy con mãnh thú kia, chỉ là bởi vì không thể nào lại gần nó nên mới vẫn luôn giằng co đến lúc này.

- Ừ.

Trần Thư gật đầu, xem ra đến lúc đó phải để cho những người còn lại rút lui trước mới dễ dàng ra tay.

Cùng lúc đó, bọn họ đã đi đến cửa thông đạo.

Trần Thư có chút kích động, thậm chí hắn đã mơ hồ ngửi thấy luồng không khí mát mẻ ở đằng trước.

Chương 1359: Yêu quí tính mạng, tránh xa tội phạm (2)

Cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến chuyển, sau khi vượt qua màn sáng chói mắt, đám người Trần Thư lại đi đến trong Thanh Nguyên Sâm Lâm quen thuộc. Hắn đang định quan sát xung quanh thì bị Trấn Linh Quân bao vây tứ phía.

- Trời má! Có chuyện gì vậy?

Trần Thư giật giật khóe miệng, trong đầu hắn đã hiện lên ý định bỏ của chạy lấy người.

Mặc dù đã trở thành Ngự Long Vệ, nhưng khi đối mặt với Trấn Linh Quân, theo bản năng hắn vẫn cảm thấy sợ hãi.

- Không phải là bị bắt ngay tại chỗ đó chứ…

Đám người Trương Phong cảm thấy có gì đó không ổn, tội phạm Nam Giang cũng không phải chỉ có cái danh, nói không chừng tên này thật sự bị bắt vì tội gì đó.

- Chẳng lẽ băng tay đó là đồ giả…

Trong lòng Vương Vũ Dao chấn động, dường như nghĩ đến điều gì đó, nàng cũng muốn giũ sạch quan hệ tại chỗ.

Nhưng mà, một giây sau đó, bọn họ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Quân đoàn trưởng cầm đầu Trấn Linh Quân hỏi thăm.

- Trần Thư, có phải phía trên có mệnh lệnh đặc biệt gì không, Thanh Nguyên Sâm Lâm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?

- Không có…

Trần Thư vỗ ngực, xem ra không phải là tới bắt hắn rồi.

- Đây chẳng qua là hành động cá nhân của ta thôi, ta tới Thanh Nguyên Sâm Lâm đi săn ít hung thú, kiếm ít tiền phụ cấp sinh

hoạt.

- Ngươi tới đây để đi săn?

Quân Đoàn trưởng Trấn Linh Quân giật giật khóe miệng, hắn ta nhớ sức chiến đấu của tên này hoàn toàn có thể quét ngang Dị Không Gian cấp phổ thông.

Hắn ta có chút khó xử trả lời.

- Phía trên có quy định, không thể ngang nhiên săn bắt như vậy..

- Yên tâm, ta đến đây không phải để giết toàn bộ hung thú ở đây.

Trần Thư vội vàng mở miệng giải thích.

Vì để Ngự Thú Sư cấp thấp có nơi rèn luyện, phía chính phủ không cho phép cao cấp Ngự Thú Sư tới giết hung thú ở dị không gian cấp thấp.

Nếu không, một vương cấp cũng có thể thanh trừ sạch sẽ một dị không gian phổ thông chỉ trong một tuần.

Đến lúc đó không có dị không gian cấp thấp, cấp thấp Ngự Thú Sư cũng không có nơi để rèn luyện, chuyện này sẽ khiến Ngự Thú Sư bị đứt đoạn.

- Vậy thì tốt rồi.

Đoàn trưởng Trấn Linh Quân gật đầu, nhẹ giọng nói.

- Gần đây có phải đang có bảo vật gì xuất thế đúng không?

Số lượng Ngự Thú Sư xuất hiện ở nơi này nhiều lên bất thường, đương nhiên sẽ dẫn tới sự chú ý của Trấn Linh Quân.

Nhưng nhiệm vụ của bọn họ là bảo vệ thông đạo, không phải chạy đi tìm bảo vật, nên bọn họ không thể tự tiện rời khỏi cương vị của mình.

- Không có gì, chỉ là có một con hung thú hơi quý hiếm thôi.

Trần Thư cười giải thích.

- Ta vừa hay có chút hứng thú với nó.

- Nếu có thể thành công săn giết được, các ngươi mang đến đây cho chúng ta mở mang tầm mắt chút.

Trấn Linh Quân đều nở nụ cười, khác hẳn với gương mặt nghiêm túc mọi khi.

Trần Thư là Ngự Long Vệ, lại còn là vô địch thế giới, hiển nhiên chức vị cao hơn bọn họ rất nhiều.

- Đương nhiên là không thành vấn đề.

Trần Thư cười nói.

- Thời gian có hạn, chúng ta đi trước đây.

Trấn Linh Quân gật gật đầu rồi lùi lại, nhường ra một lối đi.

Không bao lâu sau, một con Slime khổng lồ bay lên trời, tiến thẳng đến chỗ sâu trong Dị Không Gian.

- Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện lớn gì…

Đoàn trưởng Trấn Linh Quân ngừng cười lại, vẻ mặt cũng trở nên ngưng trọng hơn.

Theo như hắn ta được biết, Trần Thư đi đến Dị Không Gian nào là nơi đó đều không được yên bình, đạn hạt nhân hay hung thú bạo loạn đều là chuyện quá bình thường…

- Đoàn trưởng, chúng ta có cần bẩm báo lên trên không?

- Tạm thời chưa cần, bây giờ treo một băng rôn ghi ‘‘Yêu quý tính mạng, tránh xa tội phạm’’.

- …

- Hóa ra chỗ này trông như vậy à…

Trần Thư cưỡi Slime phi hành trên không trung nhìn toàn cảnh Thanh Nguyên Sâm Lâm hùng vĩ dưới chân.

Vô số cổ thụ chen chúc nhau tạo thành một mảnh rừng xanh bạt ngàn, rừng cổ thụ trải dài đến tận đường chân trời bất tận, diện tích rừng rậm ở Thanh Nguyên Sâm Lâm lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Hồi trước hắn cũng tới đây một lần nhưng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ này.

Phi hành trên tầng trời cao ở Dị không gian là tối kỵ, chỉ cần hơi sơ sót là có thể trở thành mục tiêu của vô số hung thú.

Nhưng Trần Thư cũng không để ý chuyện này lắm, hoàn toàn không kiêng kỵ chút nào.

Lưu Hiên mở miệng hỏi.

- Tội phạm ca, chúng ta bay cao như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Trong mắt hắn ta đều là vẻ kiêng kỵ và sợ hãi.

Nhất là trước kia bọn hắn đã từng gặp được hung thú Lãnh Chúa trong Thanh Nguyên Sâm Lâm, thiết chút nữa cả đoàn đều phải bỏ mạng, hiển nhiên hắn ta sinh ra bóng ma trong lòng.

- Có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Trần Thư lắc đầu, nếu như ngay cả Dị Không Gian cấp phổ thông mà hắn cũng không thể tung hoàng ngang dọc được, vậy thì cố gắng bao nhiêu năm của hắn không phải uổng phí rồi sao?

Vừa dứt lời, phía dưới đột nhiên xuất hiện vô số đạo Phong Nhận màu xanh bay như mưa về phía Slime.

Đoàng đoàng đoàng!

Phong Nhận đùng đùng tấn công tới, nhưng thân thể Slime lại không hề hấn gì, thoải mái đỡ được toàn bộ.

- Hả? Vẫn còn có con đi đâm đầu vào chỗ chết hả?

Trần Thư nhíu mày, phía dưới tàng cây của một gốc đại thú xuất hiện hơn chục con Thanh Sắc Tiểu Điểu.

Chương 1360: Lão đại max cấp trở về Tân Thủ Thôn

Con Thanh Sắc Tiểu Điểu cầm đầu là một con Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa, nó dùng ánh mắt hung ác cảnh cáo đám nhân loại trên không trung! Nó kiêng kỵ khí thế của Slime, không muốn

chủ động ra tay, nhưng đám người Trần Thư đã xâm nhập vào lãnh địa của bọn chúng.

- Làm thịt chúng nó.

Trần Thư vỗ vai Husky, Husky phóng ra đủ loại kỹ năng phản kích lại.

- Gâu!

Hai mắt Husky chợt lóe thanh quang rồi biến mất, Đại Phong Bạo xuất hiện bao vây xung quanh đại thụ.

Vù vù vù!

Gió cuốn mạnh bạo, sấm chớp đùng đùng, uy thế cực kỳ kinh người.

Ầm!

Trong phút chốc, toàn bộ đại thụ vỡ tan nát, hóa thành vô số mạt gỗ và mảnh vụn nhỏ bay đầy trời.

Đám Thanh Sắc Tiểu Điểu trú dưới tàng cây hoảng loạn sợ hãi.

Bọn chúng giang cánh định chạy trốn khỏi đây.

Nhưng sức mạnh của Đại Phong Bạo mạnh hơn chúng dự đoán rất nhiều, thuộc tính phong của Husky ở đỉnh cao đến nỗi chúng không thể tưởng tượng nổi.

Tiếng kêu rên thảm thiết vang lên, mười mấy con Thanh Sắc Tiểu Điểu lần lượt bị xé ra thành từng mảnh, chết không toàn thây, đến cả Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa cũng không thể tránh được một kiếp.

- A chuyện này…

Đám người Trương Phong giật mình nhìn cảnh này.

Không nghĩ tới một đám hung thú có thể khiến bọn họ như lâm vào đại địch lại yếu đối không chịu nổi một kích như vậy, nhìn như đồ hàng của trẻ con.

Bọn họ chỉ biết là Trần Thư rất mạnh, nhưng cụ thể mạnh tới trình độ nào thì bọn họ cũng không rõ ràng lắm.

Bởi vì đối thủ của Trần Thư vô cùng nhiều, không có cái gì có thể so sánh được, đương nhiên bọn họ cũng không thể mường tượng ra Trần Thư mạnh đến mức nào.

Đám hung thú vừa rồi khiến bọn họ hiểu, hai bên không còn đứng ở cùng một tầng lớp nữa rồi.

- Đi thôi.

Trần Thư triệu hoán Thỏ Không Gian, Thỏ Không Gian thu tài liệu Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa vào.

Thịt muỗi cũng là thịt, đương nhiên không thể lãng phí.

Vì Tần Thiên, hắn đã đổi hai bình Toàn Năng Khôi Phục Dược Tề, bây giờ hắn không một xu dính túi, thứ đáng giá nhất trên người hắn chỉ còn hai khối Hoàng Kim Trân Bảo được thưởng của quán quân so tài thế giới, nhưng thứ này không thể tùy tiện bán đi.

- Mạnh thật…

Ở phía sau, Vương Vũ Dao cúi đầu, mặc dù vẻ mặt bình thản, nhưng trong lòng nàng lúc này đã sôi trào lên.

Vốn dĩ lúc đầu nghĩ Trần Thư còn nhỏ tuổi, nên nàng cũng không để ý đến thực lực của hắn lắm, nhưng không nghĩ tới một thanh niên hai mươi hai tuổi thật sự có thể mạnh đến loại trình độ này.

- Đơn giản mà…

Trần Thư cũng không bất ngờ lắm, cả cái Thanh Nguyên Sâm Lâm này có lẽ cũng chỉ có Quân Vương mới có thể đánh với hắn một trận, những hung thú khác tiến đến cũng chỉ là tới tặng đầu cho hắn mà thôi.

Bây giờ bỗng nhiên hắn có cảm giác mình như lão đại max cấp trở về Tân Thủ Thôn…

…

Thời gian dần dần trôi qua.

Đám người Trần Thư chạy thẳng tới mục tiêu, trên đường không có chuyện gì khiến bọn họ phải chậm lại bước tiến.

Lợi nhuận chém chết những hung thú còn lại này quá thấp, hơn nữa hắn đã đồng ý với Trấn Linh Quân là sẽ không quét sạch Thanh Nguyên Sâm Lâm.

Đồng thời, bởi vì Tiểu Hoàng hoành hành bá đạo nên rất nhiều Ngự Thú Sư đều thấy được, vừa nhìn đã nhận ra đây là Khế Ước Linh đặc trưng của tội phạm Nam Giang.

- Hắn cũng tới đây à, lần này e là đến một chút cặn cũng không có mà chia…

Phía dưới, hai Bạch Ngân Cấp Ngự Thú Sư đang đi đường.

Dựa vào cấp bậc của bọn họ, đương nhiên sẽ không tới Phổ Thông Dị Không Gian, hiển nhiên bọn họ cũng tới đây vì đại hung thú trong truyền thuyết.

Nhưng khi nhìn thấy quả cầu khổng lồ màu vàng, bọn họ lập tức cảm thấy chuyện này không dễ xử lý.

Một người ngưng trọng, mở miệng hỏi.

- Chúng ta còn đi không?

- Ừm…

Người còn lại suy tư một chút rồi trả lời.

- Đương nhiên là đi rồi! Coi như lần này chúng ta đến xem náo nhiệt.

- Đúng rồi, trên người ngươi không có thứ gì đáng tiền chứ?

- Không có.

Người kia lắc đầu, bọn họ đến đây là để đi săn hung thú, cũng không phải đi mua đồ, đương nhiên sẽ không mang theo đồ đáng tiền trên người.

- Ngươi hỏi chuyện này làm gì?

- Ta sợ tội phạm không có thu hoạch gì, quay ra cướp chúng ta.

- …

Không chỉ mỗi bọn họ, những người khác cũng có suy nghĩ như vậy, thậm chí còn đặc biệt để một đồng đội mang đồ đáng

tiền trở về Lam Tinh trước.

Có Ngự Thú Pháp của Lam Tinh, có lẽ tên này làm việc cũng sẽ kiêng kỵ chút.

Bây giờ là Dị Không Gian, nơi không có pháp luật, hắn làm ra chuyện gì cũng đều không có ai quản.

…

Ba giờ sau.

- Sắp tới rồi…

Trần Thư đứng trên đầu Tiểu Hoàng nhìn về phía xa xa.

Nhưng hắn còn chưa phát hiện ra cái gì, Husky và Thỏ Không Gian đứng cạnh đã sáng mắt lên, nhao nhao muốn thử.

- Tiểu Trần, ở ngay phía trước!

Trương Phong nhắc nhở, cả người cũng trở nên cực kỳ cảnh giác.

Nếu không phải là có Trần Thư ở đây, hắn ta thậm chí còn không dám tới gần con mãnh thú kia.

Không lâu sau, Tiểu Hoàng đột nhiên ngừng lại, mắt to nhìn về phía trước, dường như đang kiêng kỵ thứ gì đó.

- Đạo kết giới này…

Trần Thư có chút suy tư, kết giới màu vàng nhạt trước mặt đã bao phủ ngàn thước xung quanh.

Chương 1361: Tội phạm ca của ngươi thích nhất là loại chiến đấu này

Mà ở giữa không trung có vô số Ngự Thú Sư đứng vây quanh đây, thậm chí không ít người đều là Bạch Ngân Cấp, nhưng bọn họ đều dừng lại tại chỗ, không dám đến gần kết giới. - Đạo khí tức này…

Trần Thư ngưng trọng nhìn vào bên trong kết giới, đại hung thú này có vẻ lợi hại hơn so với tưởng tượng của hắn.

Hắn chậm rãi nói.

- Trương thúc, các ngươi ở lại đây đi, một mình ta đi là được rồi!

- Không có vấn đề gì chứ…

Trương Phong quay đầu nhìn lại, chỉ tay vào khoảng người tên Bạch Ngân Ngự Thú Sư hỏi nhỏ.

- Ngươi có muốn người khác đi chung không?

- Không cần.

Trần Thư lắc đầu, đám Bạch Ngân Cấp này ngay cả hấp dẫn hỏa lực cũng không làm được.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng lắc mông, trực tiếp xông vào kết giới màu vàng.

- Ầm!

Trong phút chốc, trọng lực đột nhiên xuất hiện khiến thân thể Tiểu Hoàng trầm xuống, trực tiếp đạp gãy một đại thụ.

- Kỹ năng trọng lực?

Trần Thư hơi suy tư, lẩm bẩm một mình.

- Là hung thú thuộc tính thổ sao?

- Chờ có thêm nhiều người chút rồi đi chung đi!

Bên ngoài kết giới, một Bạch Ngân Ngự Thú Sư hô to nhắc nhở.

Sở dĩ bọn họ không tấn công cũng không rút lui, chính là vì vẫn đang đợi có thêm người rồi mới hợp lực vây công con hung thú này.

Còn về phần chiến lợi phẩm, thì đều dựa vào năng lực của mình.

Trần Thư không đếm xỉa đến, hơi suy tư rồi lôi một cái loa to ra.

Hắn nhìn xung quanh, nói lại.

- Con hung thú này không phải là thứ mà các ngươi có thể đối phó được, muốn sống thì rời khỏi sớm đi, không nên nghĩ đến chuyện đục nước béo cò!

Trần Thư vừa nói xong, nhưng Ngự Thú Sư xung quanh không thèm để ý đến, bọn họ vẫn đứng yên tại chỗ.

Hiển nhiên, bọn họ sẽ không vì một câu nói này của Trần Thư mà rời đi.

- Không cho chút mặt mũi như vậy sao?

Trần Thư lầu bầu, đáng tiếc băng tay của Ngự Long Vệ không có tác dụng trong Dị Không Gian, nếu không thì hắn đã đã lấy ra đuổi đám người này đi từ lâu rồi.

Hắn không nói gì nữa, nhắc nhở một câu cũng coi như xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo rồi.

Chỉ là, chờ lát nữa xuất hiện chiến đấu, hy vọng đám người này phản ứng kịp thời, có lẽ bọn họ cũng không ngốc đến nỗi đứng tại chỗ chờ chết.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng kêu lên, rơi xuống đất, xông thẳng về phía trước.

Đồng thời, thân thể nó đột nhiên biến lớn, trực tiếp hóa thành quả cầu hai trăm thước.

Dù đang đứng trên mặt đất, cây cối chung quanh cũng không thể che chắn nó, trong lúc nhất thời, Slime hấp dẫn sự chú ý của vô số người.

Ầm ầm ầm!

Vài gốc đại thụ ào ào bị đè gãy, chúng đã chịu đựng đựng được sức lượng khủng bố như vậy.

- Quân Vương phía trước có khả năng đã xảy ra vấn đề rồi…

Trần Thư đã chui vào trong miệng của Tiểu Hoàng, hắn không ngừng suy luận các khả năng có thể xảy ra.

Dựa vào kinh nghiệm của hắn, bình thường Quân Vương sẽ không dễ dàng bại lộ tung tích của mình ra như vậy, hơn nữa còn liên tục trong một khoảng thời gian dài.

Nếu Quân Vương ở trạng thái bình thường, hoặc là nó bắt đầu săn giết Ngự Thú Sư xung quanh, hoặc là trực tiếp rời khỏi lãnh địa.

Tình huống bị bao người vây xem như đang làm trò hề thế này không hề giống phong cách của Quân Vương một chút nào.

- Trọng lực này càng ngày càng mạnh!

Trần Thư nhíu mày, bảo sao vẫn không có Ngự Thú Sư nào dám lại gần đây, may mà bản thân hắn không bị kỹ năng này ảnh hưởng.

Hắn tự lẩm bẩm.

- Sắp đến chưa nhỉ?

Trong giây lát, một giọng gầm gừ của hung thú bỗng nhiên vang lên!

Ầm ầm!

Vài cây cổ thụ trước mặt hắn bị nổ văng tung tóe, một cỗ khí thể đáng sợ ngay lập tức phóng ra!

Dù là Ngự Thú Sư đứng cách đây ngoài ngàn thước cũng nhịn không được mà biến sắc, Khế Ước Linh của bọn họ cũng run lẩy bẩy.

- Dọa ta sao?

Ba Khế Ước Linh của Trần Thư không hề bị ảnh hưởng chút nào, giờ trong mắt chúng nó chỉ có chiến ý mãnh liệt.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng không để ý đến uy áp phía trước, nó nhanh chóng lại gần nơi trung tâm.

Nhưng ngay khi sắp đến nơi, một tảng đá rộng khoảng mấy chục thước cuồng bạo tấn công tới.

Tiểu Hoàng hơi chuyển mắt, lập tức thả ra Cường Lực Hộ Thuẫn, Đại Tiện Ấn Ký khắc trên gáy của nó.

Oành!

Trong nháy mắt, khi chạm vào nhau, tảng đá lập tức chia năm xẻ bảy, còn Tiểu Hoàng lại không bị chút thương tổn nào, chỉ là Đại Tiện Ấn Ký bị mờ đi một chút.

- Hả?

Trần Thư đưa đầu ra nhìn con đại hung thú trong truyền thuyết này!

Grào!

Một con Hoàng Sắc Cự Hổ dài mười thước đứng trên cành của một gốc đại thụ, hai mắt tràn đầy hung quang và sát khí.

Trên trán nó, chữ 'Vương' đậm nét lấp lánh hoàng quang, khí thế trên người nó cũng liên tục biến đổi, dường như đang có xu thế đột phá lên cảnh giới cao hơn.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt đều là vẻ khiếp sợ.

- Thứ này sắp đột phá sao?

Hắn đã từng chứng kiến cảnh tượng hung thú đột phá, chỉ là khí thế của chúng yếu hơn con Cự Hổ này mà thôi…

- Không đúng lắm…

Hắn không hiểu lắm, hung thú Quân Vương Cấp rất khó đột phá lên cảnh giới cao hơn, thậm chí có thể nói là gần như không có khả năng này.

Dựa theo lý luận mà nói, nếu có thể đột phá thành công, nó sẽ từ Hắc Thiết Quân Vương tiến hóa thành Bạch Ngân Quân Vương, thực lực của nó cũng sẽ có biến hóa rung trời lệch đất.

Chương 1362: Tội phạm ca của ngươi thích nhất là loại chiến đấu này (2)

Nhưng gần ngàn năm trước cho tới bây giờ, dường như chưa bao giờ xuất hiện tình huống này. Grào!

Trong phút chốc, hai mắt Cự Hổ lóe lên hoàng quang, nó chủ động tiến hành công kích.

- Móa nó! Nói đánh là đánh luôn à?

Trần Thư chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, vội vàng chỉ huy Khế Ước Linh đi nghênh chiến.

Ầm ầm ầm!

Trong lúc nhất thời, vô số đá vụn loạn xạ bay đến, tiếng xé gió vang lên lách cách, có thể thấy uy lực cực kỳ kinh người.

- Hô hô!

Thỏ Không Gian đột nhiên mở Không Gian Thông Đạo, dời đi toàn bộ số đá vụn này.

Bây giờ thuộc tính không gian của nó đã không còn giống như ngày xưa. Phạm vi của Không Gian Thông Đạo tương đối lớn, hiện tại hoàn toàn có thể coi kỹ năng Không Gian Thông Đạo này như một kỹ năng phòng ngự.

- Grào!

Thế công của Cự Hổ vẫn hung mãnh như cũ, trên bầu trời đột ngột xuất hiện một màn sáng màu vàng.

Trong phút chốc, bên trong màn sáng, vô số đá vụn vừa rơi xuống đất lại bay ngược lên, tiếp tục đánh về phía Golden Slime.

Ầm ầm ầm!

Tiểu Hoàng cứng rắn cản lại công kích, Cường Lực Hộ Thuẫn vừa chống đỡ không bao lâu thì bị đánh nát.

- Tổn thương này…

Trần Thư nhíu mày nhìn, hắn không nghĩ tới, thực lực của con Cự Hổ còn mạnh hơn Hắc Thiết Quân Vương, chỉ là còn lâu mới mạnh bằng Bạch Ngân Quân Vương.

Hiển nhiên, nó thật sự đang đột phá, chẳng qua là còn phải cần thêm một khoảng thời gian.

- Òm ọp!

Trên thân Tiểu Hoàng đã xuất hiện mất vết thương mới do đá vun gây ra.

Nó xoay người chạy thẳng về phía xa xa, tạm thời thoát khỏi phạm vi của kỹ năng này, nó không cần thiết phải đứng tại chỗ chống cự.

Không lâu sau, nó đã chạy ra được hơn trăm thước.

- Ồ? Vậy mà không đuổi theo sao?

Trần Thư nhíu mày, hắn còn tưởng Cự Hổ vốn hung ác, tất nhiên sẽ đuổi theo không buông, nhưng lúc này nó lại đứng yên tại chỗ.

- Hình như nó không thể dịch chuyển được…

Trần Thư hơi ngẩn ra, ánh mắt nhìn xuống hồ nước nhỏ nằm cạnh Cự Hổ.

Hắn chăm chú nhìn lại, dường như hồ nhỏ tỏa ra làn sương trắng mờ nhạt, sương trắng thâm nhập vào trong cơ thể Cự Hổ khiến khí tức của nó không ngừng tăng lên.

- Bên trong có bảo vật sao?

Hai mắt Trần Thư lộ rõ vẻ tham lam, đồ vật có thể trợ giúp Quân Vương đột phá chắc chắn không phải vật phàm.

Hắn cười hắc hắc, lẩm bẩm.

- Nếu ngươi không thể rời khỏi nơi này, cũng đừng trách ta sử dụng thủ đoạn âm hiểm!

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng lại quay lại vị trí cách Cự Hổ năm trăm thước.

Đồng thời, Husky liên tục thả ra đủ loại kỹ năng, phá hủy đại thụ gần đó, dọn dẹp tạo thành một con đường rộng rãi.

Cự Hổ có chút chút bất an, từ lúc nhìn thấy Trần Thư, trực giác cho nó biết tên này không phải người tốt lành gì…

Hai bên cách nhau năm trăm thước, mặt đối mặt.

Khoảng cách này đã coi như khá xa rồi, hiếm có kỹ năng nào có thể đánh tới khoảng cách xa như vậy.

- Gâu gâu!

Husky chuyển chuyển tròng mắt, triệu hoán hai phân thân của mình.

Đôi mắt của ba con Husky lộ rõ vẻ trí tuệ, chúng đồng loạt nhìn vào Cự Hổ phía xa xa.

Trong phút chốc, tròng mắt của chúng tỏa ra hồng quang, ba đạo Tử Vong Hỏa Trụ nháy mắt bay ra ngoài.

- Grào…

Cự Hổ gầm nhẹ, hai mắt hoang mang nhìn, phạm vi tấn công của hỏa trụ căn bản cũng không đạt đến năm trăm thước, không thể nào uy hiếp được nó.

Nhưng, một giây sau đó, ba đạo hỏa trụ lại đánh lên người nó!

- Ha ha, đây không phải là bia sống sao…

Nhìn Cự Hổ kêu rên, trong mắt hắn cũng vui vẻ.

Dựa vào kỹ năng Không Gian Thông Đạo của Thỏ Không Gian, toàn bộ các kỹ năng của Husky hoàn toàn có thể vượt qua khoảng cách năm trăm thước, trực tiếp đánh lên người Cự Hổ.

Còn bản thân hắn lại không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Trần Thư ung dung tự tại ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, lẩm bẩm.

- Tội phạm ca của ngươi thích nhất là loại chiến đấu này…

Rầm rầm rầm!

Các loại kỹ năng sáng lạn giống như tên lửa tầm xa, toàn bộ đánh về phía Hoàng Sắc Cự Hổ trước mặt.

- Grào!

Trong mắt nó có vẻ tức giận, theo bản năng muốn xông về phía Trần Thư, nhưng ánh mắt ngưng trọng, rồi lại nhìn về phía cái hồ nhỏ bên cạnh, chỉ có thể miễn cưỡng nhịn xuống cơn tức giận này.

Nó thật vất vả mới có cơ hội tiến hóa, tuyệt đối không thể dễ dàng bị cắt đứt như vậy.

Grào!

Trong nháy mắt, một lượng lớn bùn đất màu vàng đất hiện ra, bao trùm toàn bộ thân thể Cự Hổ.

Sức phòng ngự và nguyên tố kháng tính của nó ngay lập tức tăng lên đáng kể.

Nhưng mà, uy lực kỹ năng của Husky quá đáng sợ, không để ý đến sự kháng cự của nó, thoáng cái đã khiến nó bị thương không nhẹ.

- Ngươi ngăn cản được sao?

Trần Thư bĩu môi, trong mắt tràn đầy vẻ tự tin.

Một con Hắc Thiết Quân Vương còn chưa tiến giai hoàn thành cũng không ngăn được thương tổn của Hoàng Kim cấp Husky.

- Gràoo!

Cự Hổ cuộn mình tròn lại, cố gắng giảm bớt thương tổn, đồng thời một bức tường đất không ngừng ngưng tụ trước mặt, chống lại sự tấn công của Husky.

Với tình hình này, rõ ràng là đã bỏ qua tấn công, chuyên tâm tiến hành phòng ngự.

- Thật là thoải mái.

Trần Thư sờ sờ cằm, thật không ngờ lại gặp được một Quân Vương đang tiến giai.

Chương 1363: Đoàn trưởng, chúng ta giống như tới cho đủ số lượng vậy…

Nhưng trong phút chốc, vẻ mặt của hắn dần thay đổi, bên dưới mặt đất dường như dao động một chút. - Há?

Thần sắc của hắn dần biến đổi, theo bản năng phản ứng lại.

Một giây sau, ba đường Thổ Thứ vô cùng cứng cáp đột nhiên xuất hiện, trên đó tràn ngập sức mạnh Thổ Nguyên khủng khiếp.

Tuy nhiên, Thổ Thứ rất hiu quạnh, không chạm vào bất kỳ sinh vật nào.

Lúc này Trần Thư cùng với Khế Ước Linh của hắn, đều mượn "Bí Lực Không Gian", di chuyển đến vị trí cách năm trăm thước.

- Còn giả vờ cái gì nữa chứ..

Trần Thư nhíu mày, trong mắt hắn không chút bất ngờ, mà vẫn luôn cảnh giác.

Nếu như là những Ngự Thú Sư khác, nhìn thấy dáng vẻ của Cự Hổ, tất nhiên sẽ cho rằng nó sẽ chuyên tâm phòng ngự và không tiến công nữa.

Nhưng khi mà hắn lơ là nhất thì nó sẽ bắt đầu tấn công.

- Cũng âm hiểm quá rồi đấy.

Trần Thư mỉm cười, yên lặng chờ đợi Không Gian Thông Đạo của Thỏ Không Gian kết thúc.

Cho dù cách nhau năm trăm thước, Không Gian Thông Đạo vẫn có thể vượt qua.

Hiện giờ thuộc tính Không Gian của nó đang rất mạnh mẽ, các loại kỹ năng cơ sở đều được tăng cường rất mạnh, đây chính là điểm tốt mà "Không Gian Quyến Cố Giả" mang đến.

Không lâu sau, lại một Không Gian Thông Đạo nữa xuất hiện, thậm chí trực tiếp nhắm thẳng vào đầu Cự Hổ.

Rầm rầm rầm!

Các loại kỹ năng của Husky lại một lần nữa đánh tới, không ngừng làm tiêu hao sinh mệnh lực của nó.

- Grào!

Kỹ năng phòng ngự trên người Hoàng Sắc Cự Hổ đều bị đánh vỡ, máu tươi chảy dài, dáng vẻ lúc này thật sự thê thảm, không còn uy thế của một Quân Vương.

Sắc mặt của nó đang nổi giận, hai mắt ngưng tụ tia sáng màu vàng, bốn phía mặt đất dao động, trong nháy mắt liền xuất hiện rất nhiều Thổ Thứ, rất nhanh đánh về phía Không Gian Thông Đạo.

Nếu đối phương có thể mượn Thông Đạo đánh nó, như vậy trên lý thuyết nó cũng có thể đánh lại.

Nhưng mà, các loại kỹ năng lại đánh vào không khí, Trần Thư sẽ không ngu xuẩn như vậy, đã sớm để cho Thổ Không Gian mở ra Truyền Tống một chiều.

Cự Hổ hiện tại chỉ có bị động chịu đòn, không có sức lực phản kháng.

Rầm rầm rầm!

Rất nhiều Cự Thạch bay lên trời, bao quanh một trăm thước quanh Cự Hổ, uy thế vô cùng khủng khiếp.

Nhưng mà, không đánh đến chỗ của Trần Thư, tất cả đều chỉ là vô năng cuồng nộ mà thôi.

- Mới bắt đầu mà đã bạo lực như vậy sao?

Các Ngự Thú Sư bên ngoài đã nghe được động tĩnh, nhưng bởi vì có cự thụ ngăn cách, vẫn không chắc chắn lắm.

Hiện giờ khoảng cách chiến trường hai bên đã được kéo lại, các loại đại thụ bị phá hủy, thoáng cái đã làm cho Ngự Thú Sư trên không trung hiểu được tình hình đại khái.

- Chuyện gì thế này?

Hơn mười tên Bạch Ngân Ngự Thú Sư trên chiến trường liếc nhau một cái, trong ánh mắt có chút lay động, nhưng lại có

phần sợ hãi.

Bất luận là tội phạm Nam Giang, hoặc là Quân Vương Hung Thú, cũng không lương thiện gì, thậm chí người trước càng nguy hiểm hơn.

– Nhìn đi, đừng lại quá gần!

Đoàn trưởng đến từ Ngự Thú Đoàn mở miệng nói:

- Mười hai người chúng ta liên hợp lại, nếu xảy ra nguy cơ gì, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau!

- Ta đồng ý!

Một Bạch Ngân Ngự Thú Sư khác gật gật đầu, cưỡi Khế Ước Linh tiếp cận đi tới.

Trong chốc lát, mười hai Bạch Ngân đều đạt được thỏa thuận, nhao nhao chống trọng lực kết giới, đi tới chiến trường.

Về phần Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư, cũng có chút lay động, chờ đợi lâu như vậy, không phải cũng là vì tranh đoạt bảo vật trước mắt sao?

Ngộ nhỡ bảo vật đúng lúc rơi xuống trên đầu bọn họ thì sao?

Nhưng mà, khi Khế Ước Linh của bọn họ vừa bước vào trọng lực kết giới, trong nháy mắt đã bị đè nằm sấp trên mặt đất, tốc độ di chuyển giảm mạnh.

Nếu như dựa theo tốc độ của bọn họ, chỉ sợ ít nhất phải nửa giờ mới có thể đến chiến trường.

- Trọng lực này ít nhất tăng gấp mấy lần!

Có người mở miệng oán giận nói, bọn họ nhớ rõ lúc mới bắt đầu, không có trọng lực mạnh như vậy, Cấp Hắc Thiết chỉ chịu một chút ảnh hưởng.

- Có phải liên quan đến hung thú kia không? Lúc trước nó vẫn luôn che dấu thực lực.

- Có khả năng.

Trong lúc nhất thời, hơn trăm Hắc Thiết Ngự Thú Sư nhao nhao muốn thử, nhưng tốc độ đều giảm mạnh, chỉ có thể trợn mắt nhìn ra ngoài kết giới.

- Bỏ đi, đừng đi nữa!

Trương Phong lắc đầu, dựa theo tốc độ này, nếu thật sự xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, bọn họ ngay cả chạy trốn cũng không thể làm được.

- Đoàn trưởng, chúng ta dường như đến để góp cho đủ số lượng…

Lưu Hiên gãi gãi đầu, bọn họ dường như không có một chút tác dụng nào.

- Không phải khó xử, chúng ta dẫn đường là được rồi.

Trương Phong lắc đầu, nói:

- Nếu hắn thật sự có thể đi săn thành công, chúng ta ít nhất cũng có thể có chút phí tình báo.

Hắn ngược lại cũng không sao cả, Trần Thư tốt xấu gì cũng là người một nhà, có thể đạt được bảo vật hắn cũng không thiệt thòi.

– …

Chương 1364: Thanh Nguyên Sâm Lâm bạo phát!

Lúc này, mười hai gã Bạch Ngân Ngự Thú Sư đi tới gần, cuối cùng cũng thấy rõ cảnh Trần Thư cùng hung thú chiến đấu. Trong chốc lát, bọn họ đều ngây ngẩn cả người, thật không ngờ hung thú lại đơn phương chịu nhục…

- Chiến đấu còn có thể đánh như vậy sao?

Mười hai người đưa mắt nhìn nhau, chưa từng đoán trước được trận đánh trước mắt này.

Trước kia bọn họ chiến đấu với hung thú, đều là nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, lơ là một chút là nguy hiểm đến tính mạng, từ khi nào lại dễ dàng như vậy?

- Chúng ta cũng lên, ít nhất có thể được chia một phần công lao!

Mười hai người rất nhanh đã đưa ra quyết định, trong mắt chứa đầy tham lam và sự phấn khích.

Hoàng Sắc Cự Hổ xa xa khí thế vô cùng khủng bố, thậm chí so với Bạch Ngân Lãnh Chúa còn mạnh mẽ hơn, tuyệt đối không phải là hung thú bình thường gì.

Trong chốc lát, trong lòng bọn họ đều có một phỏng đoán: hung thú trước mắt rất có khả năng là Quân Vương trong truyền thuyết.

Lợi ích khổng lồ làm cho bọn họ quên mất tính nguy hiểm của Quân Vương, hoặc là do bản năng không để ý đến nó.

- Lên! Chết tiệt!

- Liều một phen, xe đạp biến thành mô-tơ!

- Nếu như có thể cướp được một chút Chân Bảo, cũng đủ cho chúng ta tu luyện trong thời gian tương đối dài.

Mười hai người đều tán thành với thỏa thuận đó, đều cưỡi Khế Ước Linh đi tới vị trí hung thú, chuẩn bị cho một cuộc bao vây lớn.

Nếu chỉ là Hắc Thiết Cấp Quân Vương, mười hai người liên thủ ngược lại có xác suất thắng lợi, nhưng đáng tiếc, hiện tại sinh mệnh lực của Cự Hổ giảm xuống, thực lực lại không ngừng tăng lên, đã không còn là Hắc Thiết Quân Vương bình thường có thể so sánh.

- Thật sự muốn tự tìm chỗ chết sao?

Trần Thư ở phía xa hơi ngẩn ra, vẫn lẳng lặng ngồi tại chỗ, không hề tiến lên ngăn cản.

Chỉ khi chứng kiến sự kinh hoàng của Quân Vương, mới ý thức được bảo vật vô giá, sinh mệnh đáng quý trọng hơn nhiều…

Nhưng vào lúc này, trước mắt Trần Thư lại xuất hiện các tuyển hạng.

[Tuyển hạng 1: Im lặng quan sát sự thay đổi, không để ý đến bọn họ. Phần thưởng hoàn thành: Trung Lượng Ngự Thú Lực]

[Tuyển hạng 2: Ngăn bọn họ lại! Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Không Gian Thăng Cấp]

[Tuyển hạng 3: Để phòng ngừa bọn họ bị hung thú sát hại, ra tay đánh chết nó trước một bước. Phần thưởng hoàn thành: Hai viên Hoàng Kim Cấp Ngự Thú Chân Châu]

- Há?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nhưng không ngờ rằng những tuyển hạng của hệ thống lại xuất hiện vào lúc này.

Sự chú ý của hắn ngay lập tức bị thu hút bởi tuyển hạng thứ ba. Hệ thống này có logic quái quỷ gì thế…

Vì đề phòng người khác phá cửa mà vào, trước tiên mở cửa ra…

- Hai viên Ngự Thú Trân Châu…

Hắn sờ sờ cằm, từ bỏ tuyển hạng thứ ba.

Hắn cũng không phải kẻ cuồng giết người biến thái gì, huống chi bốn phía còn có người quan sát, đến lúc đó trở về biết báo cáo Lam Tinh như thế nào…

- Tuyển hạng thứ hai không tồi.

Ngự Thú Không Gian của hắn đã thăng cấp hai lần, đều là tăng cường hiệu quả chữa thương.

Bấy lâu nay, hắn chưa từng đến bệnh viện, tình trạng vết thương của ba Khế Ước Linh đều nhờ Ngự Thú Không Gian chữa trị, và điều đó đã tiết kiệm cho hắn một khoản tiền lớn.

Phải biết rằng, chỉ cần là đồ vật có liên quan đến Khế Ước Linh, giá cả đều vô cùng đắt đỏ, không phải Ngự Thú Sư bình thường có thể đảm nhận được.

Hắn đứng dậy, đồng thời trực tiếp lấy ra một cái kèn lớn.

Trần Thư lớn tiếng nói:

- Mọi người, dừng lại! Con hung thú này ta bao rồi!

Những người còn lại tiến lên bao vây, nhưng điều đó chỉ làm tăng tỷ lệ thương vong một cách vô ích mà thơi, hơn nữa sẽ ảnh hưởng đến trận chiến của hắn.

- Há?

Mười hai gã Bạch Ngân Ngự Thú Sư hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn Trần Thư.

Đang ngăn cản bọn họ sao?

Mọi người nhao nhao nhìn về phía đoàn trưởng trọng quyền Ngự Thú đoàn, hắn ta là Bạch Ngân Tam Tinh Ngự Thú Sư duy nhất, cũng là người dẫn đầu mười hai người.

Hắn ta hít sâu một hơi, mặc dù cùng cấp bậc với Trần Thư, nhưng luôn có một loại cảm giác áp bức vô hình, làm cho hắn ta cảm thấy dường như đang đối mặt với Hoàng Kim Ngự Thú Sư.

Sau một lúc lâu, hắn đưa mắt ra hiệu để cho những người còn lại cùng hắn hành động.

Một mình hắn ta, thật sự có hơi sợ…

Đoàn người đến gần Trần Thư, bọn họ nhìn Slim khổng lồ ở khoảng cách gần, không nhịn được nỗi khiếp sợ trong lòng, nhất là người có chứng sợ vật khổng lồ thì càng run sợ.

Hắn ta chậm rãi nói:

- Trần Thư, Dị Không Gian vốn là vật vô chủ, không có chuyện bao hay không bao cả…

Trần Thư mỉm cười, nhìn mười hai người kia nói:

- Ta cũng là vì tốt cho các ngươi, hung thú này các ngươi đánh không lại đâu, rất dễ nguy hiểm đến tính mạng.

- Cảm ơn đã quan tâm.

Tên nam nhân nhíu mày nói:

- Bọn ta chỉ muốn thử một phen thôi, quả thực rất xin lỗi.

Dứt lời, mười hai người mang theo Khế Ước Linh, trực tiếp xông về phía vị trí Hoàng Sắc Cự Hổ.

Chương 1365: Thanh Nguyên Sâm Lâm bạo phát! (2)

– Không phải chứ, vẫn không chịu nghe lời sao? Trần Thư nhíu mày, sờ sờ Thỏ mập bên cạnh, ra lệnh cho nó.

Xem ra chỉ có thể dùng chút thủ đoạn đặc biệt…

Mười hai người rất nhanh đi tới, nhưng vẫn cảnh giác Trần Thư phía sau, e sợ đối phương đột nhiên ra tay.

Một gã Bạch Ngân Ngự Thú Sư nói:

- Vương ca, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Bọn họ mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, nhưng hai chân lại hơi run sợ, đây cũng không phải là chuyện đùa.

- Không sao, bình tĩnh một chút!

Vương đoàn trưởng nắm quyền lực quan trọng trong đám ngự thú đoàn nhẹ giọng nói:

- Đợi lát nữa chúng ta tiến công trước, nếu có thể đánh được thì xông lên phía trước cho ta!

- Đánh không lại thì sao?

- Chạy!

Vương đoàn trưởng lắc đầu, nói:

- Nhưng phải lưu ý các loại vật liệu trên người nó, những thứ đó rất đáng giá!

- Sẽ không chọc giận tên tội phạm kia chứ?

Một người khác lo lắng nói.

- Đừng sợ, hiện tại chúng ta có mười hai người, hắn sẽ không động thủ!

Vương đoàn trưởng mỉm cười, ngược lại trong mắt hắn ta có một chút tự tin.

Tội phạm Nam Giang trong truyền thuyết hình như không quá đáng sợ…

Nhưng mà, ý nghĩ của hắn ta vừa xuất hiện, một đạo hắc ám, cùng với khí tức tội ác sặc người đột nhiên đánh úp.

Phốc!

Chỉ thấy một con thỏ mập đang cầm túi phân Ure màu xanh lam, trực tiếp bọc bọn hắn lại, động tác vô cùng tự nhiên, hiển nhiên nó đã nhận được chân truyền của Trần Thư.

- Chết tiệt, thứ gì đây?!

Vương đoàn trưởng kinh hoảng, mơ hồ nghĩ đến vũ khí bản mạng của tội phạm.

Đối phương thật sự dám động thủ?!

Grào!

Ba Khế Ước Linh của hắn ta ào ào đánh tới, muốn giúp chủ nhân đề phòng Trần Thư đánh lén.

- Vù vù!

Hai mắt Thỏ Không Gian chuyển động, phóng thích [Không Gian Giam Cầm], khống chế tại chỗ.

Sau đó, chân phải của nó ở phía sau giơ lên, đồng thời ném Ngự Thú Sư trong bao về phía không trung, trực tiếp đạp mông đối phương.

Ầm!

Trên mặt nó mỉm cười đê tiện, trực tiếp tiễn bọn hắn đi.

- Mẹ nó!

Vương đoàn trưởng chỉ cảm thấy mông mình đau đớn, thoáng chốc tự do bay lượn.

Grào Grào Grào!

Ba con Khế Ước Linh của Vương đoàn trưởng khôi phục lại, đang chuẩn bị tung ra kỹ năng để tấn công, nhưng Thỏ Không Gian thoáng chốc đã biến mất không thấy đâu, lại đi tới phía sau Vương đoàn trưởng.

Ầm!

Lại thêm một cú đạp, khiến hắn ta bay ra ngoài trọng lực kết giới.

Bất đắc dĩ, ba Khế Ước Linh của hắn cũng lập tức bay ra ngoài, muốn kiểm tra tình hình của chủ nhân.

- Điều này…

Mười một người khác cũng cảm thấy kinh sợ, thật không ngờ con thỏ mập này lại đáng sợ như vậy.

- Vù vù!

Không lâu sau đó, Thỏ Không Gian lặp lại chiêu cũ đá mười một người bay ra trọng lực kết giới.

Mặc dù Trần Thư không vận dụng toàn lực nhưng nó vẫn không phải là thứ mà Bạch Ngân Ngự Thú Sư có thể chống lại.

- Hoàn thành!

Trần Thư mỉm cười, đồng thời để cho Thỏ Không Gian đứng ở vị trí ven kết giới, nếu có người dám tự tiện xông vào, trực tiếp sẽ đá bay bọn hắn.

Mặc dù họ không gặp nguy hiểm đến tính mạng nhưng không thể tránh khỏi bị đau mông.

Trong lúc nhất thời, hành vi bá đạo của Trần Thư thoáng cái đã trấn áp được bọn họ, quả thực không cho người ta nói chút đạo lý nào.

Rầm rầm rầm!

Lúc này, Trần Thư vẫn đang không ngừng chiến đấu với Cự Hổ Vương ở phía xa, Thỏ Không Gian chỉ cần tới đây đặt Không Gian Thông Đạo, thời gian còn lại canh giữ ở vùng ven kết giới.

- Grào!

Vẻ mặt Cự Hổ Vương nổi giận, trong lòng tự hỏi có nên triệu hồi toàn bộ tiểu đệ “Thanh Nguyên Sâm Lâm” đến đây hay không.

Vì lo lắng sẽ khiến cường giả dòm ngó, nó vẫn không triệu hồi tiểu đệ, xem ra hiện tại dường như không còn cách nào khác.

Thời gian dần dần trôi qua, sự tiến hóa của nó vẫn còn thời gian rất dài, mà lúc này thân thể nó đã mang vết thương chồng

chất, tính mạng cũng chỉ còn giữ được một nửa, nếu Trần Thư tiếp tục tấn công thì nó sẽ không chịu nổi được quá lâu nữa.

Nghĩ đến đây, trong mắt Cự Hổ Vương có vẻ quyết đoán.

Grào!

Nó ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, uy lực của Quân Vương trong nháy mắt liền hiện ra, bắt đầu hiệu lệnh triệu tập toàn bộ các hung thú trong Dị Không Gian.

Trong phút chốc, vô số Hắc Thiết Lãnh Chúa đồng thời cùng nhận được tin tức.

Grào Grào Grào!

Ngay lập tức, toàn bộ hung thú trong Thanh Nguyên Sâm Lâm nháy mắt bạo phát!

- Chuyện gì đã xảy ra? Còn cứu được nữa không?

Một Ngự Thú Đoàn đang bị bầy hung thú đuổi giết, vốn đang gặp nguy hiểm.

Nhưng một lúc sau, Hung Thú Lãnh Chúa đuổi giết bọn họ gầm nhẹ một tiếng, tự nhiên quay đầu dẫn theo các tiểu đệ rời đi.

Trong phút chốc, cơn cuồng bạo của hung thú đã làm cho đám Ngự Thú Sư mạo hiểm đều kinh ngạc, trong mắt tràn đầy kinh sợ, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chương 1366: Cự Hổ Vương không thể nhẫn nhịn được nữa

Cũng may bọn họ không phải mục tiêu của hung thú, chỉ cần không tự mình lao đầu vào chỗ chết, ngược lại sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Rất nhiều người đều đứng tại chỗ, chờ hung thú đi qua rồi lại tìm cơ hội trở về cứ điểm Trấn Linh Quân, cũng có người tài cao nghệ lớn, nhân cơ hội này đi tới lãnh địa của hung thú tìm bảo vật, ngược lại thật sự có thu hoạch không nhỏ.

Cứ điểm Trấn Linh Quân ngay lúc này.

- Mẹ nó! Sẽ không tới nhanh như vậy chứ…

Đoàn trưởng của Trấn Linh Quân đã có thể nghe thấy những gầm thét của hung thú, rõ ràng toàn bộ Dị Không Gian đã xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Hắn ta nghĩ Trần Thư sẽ gặp phải chuyện bất trắc, nhưng thật không ngờ lại tới nhanh như vậy,.

Đây chính là tính chuyên nghiệp của tội phạm sao…

Trấn Linh Quân mở miệng hỏi:

- Đoàn trưởng, chúng ta có cần báo với bên chính phủ không…

- Nói nhảm!

Đoàn trưởng quay đầu nhìn lại, nói:

- Xảy ra cuộc bạo động này, chỉ sợ lại có liên quan đến Quân Vương!

Hắn ta là người của chính phủ, đương nhiên biết rõ thông tin của Trần Thư.

- Quân Vương?!

Một đám Trấn Linh Quân vẻ mặt hoảng hốt, trong mắt tràn đầy khiếp sợ, tên này không phải mới vừa tới dị không gian sao?

Đoàn trưởng vẻ mặt quyết đoán nói:

- Tạm thời đóng cửa Thanh Nguyên Sâm Lâm để chính phủ phái cường giả tới!

- Rõ!

Trấn Linh Quân lập tức gật đầu, trở về Lam Tinh, chuẩn bị thông báo cho chính phủ.

– Các ngươi đều chuẩn bị sẵn sàng, Ngự Thú Sư thu xếp xong thì trở về!

Trong mắt đoàn trưởng ngược lại không chút sợ hãi, hung thú cũng không phải hướng về phía cứ điểm.

Nửa canh giờ sau, Trấn Linh Quân truyền tin tức trở lại, nhưng lại mang đến một tin tức khiến mọi người khiếp sợ.

- Không cần quam tâm, hắn có thể xử lý tốt.

- Há?

Một đám trấn linh quân trong nháy mắt kinh hãi, vậy mà không phái người đến hỗ trợ sao?

Theo quan điểm của phía chính phủ, thực lực của Trần Thư đã có thể đối phó với Quân Vương Hắc Thiết Cấp, dĩ nhiên không cần đến trợ giúp.

Chính phủ tin tưởng hắn như vậy sao?

Đoàn trưởng nhíu mày, mở miệng nói:

- Thông báo cho toàn bộ Ngự Thú Sư, không cần cần phải hoảng sợ.

Ngoài ra, đừng đứng vây xem!

Hắn ta hình như nghĩ tới cái gì đó nghiêm túc nhắc nhở một câu.

Ngộ nhỡ tên này lại ném ra đạn hạt nhân, mọi người vây xem chỉ sợ một người cũng không thể chạy thoát được…

…

- Đông thế này, triệu hồi bia đỡ đạn đến đúng không?

Lúc này Trần Thư đã trở lại trong miệng Tiểu Hoàng, đồng thời lệnh cho nó bay lên không trung.

Mà bốn phía, đã tụ tập hơn ngàn vạn con hung thú, trong mắt tràn ngập dũng khí không sợ chết, đồng loạt lao tới.

Mặc dùng âm thanh đó khiến người ta sợ hãi đến cực điểm, nhưng phần lớn đều chỉ là Hung Thú cấp cơ sở.

Rầm rầm rầm!

Các loại kỹ năng đánh tới, hoàn toàn bị Tiểu Hoàng ngăn lại, không một chút thương tổn.

Cho dù bọn họ đánh hơn trăm năm, cũng không có khả năng giết được Tiểu Hoàng.

Chênh lệch đẳng cấp giữa hai bên thật sự là quá lớn, kém không chỉ một cấp độ.

Cự Hổ Vương ở xa xa cũng nhận thấy có gì đó không đúng, vội vàng tìm ra kế sách ứng phó.

Trong chốc lát, các đại Hắc Thiết Lãnh Chúa đứng ra cùng nhau liên thủ.

Chúng chỉ là Hắc Thiết Cấp, nhưng nếu liên thủ công kích đến cùng một vị trí, cũng có thể đả thương được Slime.

Grào!

Nhưng ngay khi chúng vừa tập hợp hàng chục con, một cơn bão khổng lồ quét qua, trực tiếp giết chết tất cả.

Một "Đại Phong Bạo" của Husky có thể quét sạch cả chiến trường.

- Vô dụng.

Trần Thư mỉm cười, cho dù là tập hợp nhiều hung thú hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Rầm rầm!

Lại là các loại kỹ năng đánh tới, đánh Cự Hổ Vương gầm gừ kêu gầm, nỗi căm hận trong mắt nó vô cùng dữ dội, hận không thể nuốt sống Trần Thư.

Chỉ chốc lát sau, bốn phía lại tụ tập mấy chục Hắc Thiết Lãnh Chúa, nhưng bọn họ chưa kịp tung ra các kỹ năng đã bị một chiêu giết chết.

Bất luận là uy lực kỹ năng hay là khoảng cách, chúng nó đều kém xa Husky, hiệu quả quá nhỏ.

Mà lúc này, các Ngự Thú Sư vây xem cũng không khoanh tay đứng nhìn, nếu như không cướp được Quân Vương, ít nhất có thể giết một vài Lãnh Chúa, uống chút canh cũng tốt.

Nửa canh giờ trôi qua, Cự Hổ Vương nhận ra được một sự thật, triệu hồi tiểu đệ đến dường như không có tác dụng gì, chẳng khác nào cung cấp tài nguyên cho người khác.

Lúc này, nó đã bê bết máu, trên mặt đất xuất hiện một cái hố rất lớn, nhưng đáng ngạc nhiên là cái hồ nhỏ bên cạnh vẫn còn nguyên vẹn, không hề bị hư hại gì.

- Grào!

Thù hận trong mắt nó ngập trời, cuối cùng chỉ có thể đưa ra một quyết sách!

Trong nháy mắt, hồ nước bên cạnh sôi trào, sương trắng bên trong lập tức ập tới, một lượng lớn dung nhập vào trong cơ thể của nó, giống như đang trải qua cơn điên cuồng cuối cùng.

Rầm rầm!

Toàn thân của nó xuất hiện ánh sáng màu vàng rực rỡ, thuộc tính Thổ tăng lên rất nhiều, không ngừng hướng về phía Bạch Ngân Quân Vương.

Chương 1367: Liều mạng với tội phạm ca, ngươi có thực lực này sao?

- Há? Trần Thư hơi ngẩn ra, vội vàng bảo Husky xuất chiêu, cắt đứt tiến hóa.

Bạch Ngân Quân Vương tuy rằng càng đáng giá hơn, nhưng Trần Thư không nắm chắc có thể đánh thắng, lúc trước có thể giết Hỏa Long Vương, chủ yếu là dựa vào Bạo Tẩu Dược Tề.

Huống chi Bạch Ngân Quân Vương dễ dàng có năng lực trốn thoát, một khi đã ẩn nấp muốn tìm ra cũng khó hơn lên trời.

Rầm rầm rầm!

Ba viên Thiên Hỏa Vẫn Thạch của Husky rơi xuống, tràn ngập thuộc tính Hỏa đáng sợ.

Nhưng vào lúc này, trên đỉnh đầu Cự Hổ Vương xuất hiện một bức tường đất rất lớn, ngăn cản Thiên Hỏa Vẫn Thạch.

Rầm rầm rầm!

Tường đất không ngừng chấn động, nhưng vẫn chống đỡ được mà không bị phá vỡ, ngăn cản các chiêu chí mạng của Husky.

Cự Hổ Vương gầm thét một tiếng, từ phía dưới tường đất chạy ra, đi tới chỗ Trần Thư!

Hiển nhiên, nó không còn hạn chế về việc rời khỏi chỗ của nó nữa!

Grào!

Hai mắt Cự Hổ Vương tràn ngập sát khí, thân thể tăng lên tới mười lăm thước, hơn nữa Thổ nguyên tố trong cơ thể bắt đầu khởi động, dĩ nhiên là vượt qua Hắc Thiết Quân Vương!

Vì bảo vệ tính mạng, nó mạnh mẽ cắt đứt con đường tiến hóa, mặc dù thất bại, nhưng ít nhất so với Hắc Thiết Quân Vương mạnh hơn rất nhiều.

Đáng tiếc là, cả đời này nó không còn khả năng tiến hóa nữa.

Rầm rầm rầm!

Trong phút chốc, mặt đất trong phạm vi ngàn thước lập tức sụp đổ, vô số hung thú ngã xuống đất, thương vong rất lớn.

Khí thế của nó vô cùng đáng sợ, ánh mắt sáng lên nhìn chằm chằm Trần Thư.

Bây giờ, cuối cùng nó cũng có thể đứng dậy rồi!

Ngay lúc này, trọng lực kết giới xung quanh thân thể Cự Hổ Vương biến thành màu vàng sẫm.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất trong phạm vi một ngàn mét đều sụp đổ, vô số hung thú té ngã đầy trên đất, tất cả đều bị thương nặng, trông vô cùng thảm hại.

- Ôi đệt! Con hàng này phát điên rồi sao?

Hàng trăm Ngự Thú Sư đều lộ ra vẻ kinh ngạc, cũng may bọn họ không ở trong vòng một ngàn mét đó, nếu không thì Khế Ước Linh chắc chắn sẽ bị thương nặng, thậm chí ngay cả bản thân cũng sẽ xảy ra chuyện.

Ầm!

Tiểu Hoàng cũng bị rơi xuống đất do trọng lực, tuy nhiên nó không hề bị thương, chỉ là dẫn đến mặt đất rung chuyển một

phen.

- Grào!

Cự Hổ Vương gầm lên một tiếng, trong mắt vô cùng uy lực, trông vô cùng thô bạo.

Mặc dù không có gây thương tổn gì đến nó, nhưng chí ít khí lực của nó đã tăng vọt lên cao!

Grào grào grào!

Mà vô số hung thú bốn phía xung quanh cũng đang gào lên, trong lòng lại có vẻ bất mãn.

Mẹ nó khí thể của ngươi tăng cao như vậy, bọn ta phải làm gì đây?

Lúc này Cự Hổ Vương cũng không để ý đến những con hung thú khác, trực tiếp lao đến giết chết Trần Thư, thề là sẽ nuốt sống hắn.

Nhưng nó vừa lao ra được khoảng vài mét, đột nhiên ba chiếc xiềng xích màu đen xuất hiện nhốt nó lại tại chỗ.

- Grào!

Phản ứng của nó cực kỳ nhanh, vẻ mặt của nó khẽ động, tất nhiên là thân thể của nó được bao phủ bởi chiến giáp màu vàng, khả năng phòng thủ và kháng cự của nó tăng mạnh trở lại trên diện rộng.

Xuy xuy xuy!

Mặc dù Hắc Ám Trói Buộc không gây tổn thương, nhưng Hắc Ám Dược Tề cấp Tông Sư đã phát huy tác dụng.

Vẻ mặt của Cự Hổ Vương thoáng kinh ngạc, chỉ cảm thấy thuộc tính Thổ, sức mạnh và tốc độ của bản thân đã bị suy yếu đi đôi chút.

Ngay lúc này, một loạt kỹ năng Nguyên Tố khác đuổi giết lao tới!

Grào!

Bộ giáp chiến trên thân thể Cự Hổ Vương không ngừng rung chuyển, như thể nó sẽ vỡ tung trong một giây tiếp theo.

Vẻ mặt của nó trở nên khá ngưng trọng, nó cho rằng sức chiến đấu của mình đã tăng lên rất nhiều, có thể dễ dàng giành được thắng lợi.

Nhưng lực sát thương của ba chú chó ngu ngốc phía trước vẫn thật kinh hoàng, nếu như kéo dài thêm nữa chắc chắn sẽ không thể chịu nổi.

Nhất thời, ánh mắt Cự Hổ Vương lộ ra vẻ quyết đoán, nó không kìm lòng được nữa mà tung ra chiêu cuối cùng.

Ầm ầm ầm!

Trọng lực kết giới xung quanh nó ngay lập tức thu nhỏ lại và phạm vi bị giảm đi vài lần.

Cuối cùng, kết giới bao phủ cả bốn phía xung quanh thân thể Tiểu Hoàng, hiệu quả của trọng lực tăng lên ít nhất mười lần, khiến cho Tiểu Hoàng bị gắt gao giữ chặt tại chỗ.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng gầm lên một tiếng, dứt khoát sử dụng Trùng Phong cao cấp.

Tuy nhiên tốc độ của nó vẫn cực kỳ chậm, hơn nữa trọng lực kết giới vẫn đang vây quanh thân thể của nó.

- Kỹ năng khống chế chặt chẽ đến vậy sao?

Trần Thư hơi giật mình, cũng may kỹ năng của Cự Hổ Vương không có tác dụng với con người, nếu không thì dưới trọng lực đáng sợ như vậy, bản thân đã biến mất từ lâu rồi.

Ầm ầm!

Cự Hổ Vương nhếch mép cười một tiếng, trong mắt hiện lên sát ý, trực tiếp thả ra sát chiêu Cự Thạch Lĩnh Vực!

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt, ngay trong vòng một trăm mét gần nó, thuộc tính Thổ không ngừng tăng vọt.

Những tảng Cự Thạch trống rỗng chứa ánh sáng kim sắc xuất hiện, bao quanh thân thể nó rồi từ từ xoay tròn lên.

Vù vù vù!

Tốc độ của Cự Thạch càng ngày càng nhanh, không ngừng xoay tròn, cuồng phòng xuất hiến tấn công về phía Slime.

Ầm!

Chương 1368: Liều mạng với tội phạm ca, ngươi có thực lực này sao? (2)

Tiểu Hoàng bị Cự Thạch va trúng, Cường Lực Hộ Thuẫn trên người mờ nhạt đi rất nhiều, hiển nhiên lực sát thương không phải thấp. Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, lần lượt từng Cự Thạch ập tới, tràn đầy uy lực kinh người.

Ầm ầm ầm!

Cường Lực Hộ Thuẫn của Tiểu Hoàng ngay lập tức đã bị phá vỡ, cùng lúc đó lớp phòng ngự của cơ thể nó cũng bị phá vỡ, xuất hiện thêm vết thương mới.

Mà những kỹ năng của Cự Hổ Vương không hề có dấu hiệu mai một.

Nếu thực sự cho nó thời gian, nó có thể làm bị thương hoặc thậm chí là giết chết được Slime.

- Hả?

Trong lòng Trần Thư bỗng giật mình, thậm chí còn không dám thò đầu ra ngoài vì sợ bị Cự Thạch va vào.

- Vù vù!

Thỏ Không Gian bên cạnh hắn thay đổi biểu cảm, giải phóng Không Gian Bí Lực.

Trong tích tắc, Trần Thư và Khế Ước Linh đã bị ép buộc dịch chuyển ra khỏi phạm vi chiêu cuối của Cự Hổ Vương đến phạm vi cách xa năm trăm mét.

Grào!

Vẻ mặt của Cự Hổ Vương có chút thay đổi, nó không ngờ rằng Trần Thư có thể ngay lập tức tung ra kỹ năng dịch chuyển trong trọng lực kết giới của mình.

Mặc dù quá trình tiến hóa của nó đã thất bại, nhưng các kỹ năng của nó đã trải qua những thay đổi về chất.

Điều quan trọng nhất là trọng lực kết giới không chỉ có tác dụng cường hóa cực mạnh, mà còn có năng lực ngăn chặn các kỹ năng Không Gian.

Tất nhiên là kỹ năng cấp ưu tiên của nó không đủ, không thể ngăn cản Không Gian Bí Lực của cấp Thần Kỹ.

Nhưng Cự Hổ Vương không hề hoảng sợ mà bay lên không trung rồi lao thẳng vào Trần Thư.

Cùng lúc đó, những Cự Thạch xung quanh cũng giống như hình với bóng, mang theo uy thế ngập trời!

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ.

Hắn không dám di chuyển quá xa, đợi đến khi Cự Hổ Vương mất đi mục tiêu, không chừng nó có thể sẽ từ bỏ việc đuổi giết hắn. Đến lúc đó muốn tìm lại nó cũng rất khó.

- Nhanh chạy đi!

Vào lúc này, vẻ mặt của hàng trăm tên Ngự Thú Sư xung quanh thay đổi rất nhiều, bọn họ trực tiếp cưỡi lên Khế Ước Linh của mình.

Trần Thư và Cự Hổ Vương đang cách họ không xa, sức mạnh đáng sợ của kỹ năng khiến họ không dám đến gần.

Mà bọn người Trương Phong cũng rời khỏi đây theo tín hiệu của Trần Thư.

Chỉ trong giây lát, xung quanh Trần Thư chỉ có vô số hung thú và một con Cự Hổ Vương đang nổi cơn điên.

- Grào!

Đôi mắt nó tràn ngập ý cười, như thể nó đã nắm chặt mạng sống của Trần Thư trong tay vậy.

Grào grào grào!

Vô số hung thú phía xa vây quanh Trần Thư, một khi có xu hướng chạy trốn, bọn nó sẽ trực tiếp tung ra kỹ năng oanh tạc.

- Không phải chứ, thực sự cho rằng có thể gây khó dễ cho ta ư?

Trần Thư nhếch mép cười, tự mình lẩm bẩm.

- Để xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!

Qua một lúc, ba con Husky lần lượt ló đầu ra, nhìn chằm chằm vào Cự Hổ Vương bị Phi Thạch vây quanh.

- Grào Grào Grào!

Đôi mắt của bọn chúng chứa đầy những tia sáng khác nhau, Hỏa Cầu, Băng Thứ, Phi Thạch, Lôi Đình, các loại kỹ năng Nguyên Tố gần như cùng lúc bị quăng ra ngoài, thanh thế cực kỳ kinh người.

Ầm ầm!

Vô số Phi Thạch bị đánh vỡ vụn, nhưng đã sớm khôi phục lại thể trạng như cũ, chỉ cần kỹ năng không kết thúc thì cự thạch sẽ không biến mất.

Nhưng mục tiêu của Husky không phải là những Phi Thạch xung quanh, mà là bản thể của Cự Hổ Vương!

Trong chốc lát, với sức mạnh đáng sợ của các kỹ năng, phóng thành một con đường nhắm thẳng vào đầu của Cự Hổ Vương mà đánh xuống!

Tất cả các loại kỹ năng dày đặc lao tới, khiến cho tâm thần Cự Hổ Vương bị chấn động một phen!

Nó đang định di chuyển cơ thể mình, nhưng một vài đoạn dây mây màu đen xuất hiện vô xung quanh nó, gắt gao giam cầm nó ngay tại chỗ!

Đồng tử của nó co rút lại và chỉ có thể trơ mắt mà nhìn các kỹ năng tấn công!

Ầm!

Chiến giáp trên đầu Cự Hổ Vương ngay lập tức bị phá vỡ, tuyến phòng ngự cũng nhanh chóng bị tan rã, một lượng lớn

huyết thú bắn ra ngoài.

Trong nháy mắt, bộ giáp còn lại trên cơ thể nó lao thẳng tới đỉnh đầu như dòng nước chảy, ngăn chặn những kỹ năng Nguyên Tố còn lại.

Grào!

Mặc dù không có gì nghiêm trọng nhưng chiến giáp của Cự Hổ Vương đã mỏng hơn rất nhiều.

Một khi các kỹ năng phòng thủ bị phá vỡ, thể chất của nó không thể tồn tại quá lâu.

Ngay lúc này trong mắt Cự Hổ Vương không hề sợ hãi, mà tràn đầy tức giận!

Nó tưởng rằng thực lực của mình đã tăng vọt, nhưng nó vẫn bị áp chế, làm sao có thể chấp nhận được?

Grào grào!

Thân thể của Cự Hổ Vương cũng không lùi lại, ngược lại tiến lên phía trước, cũng không nghĩ sẽ trốn đi mà trực tiếp xông tới trước mặt Trần Thư.

Ầm ầm ầm!

Trong phút chốc, đủ loại Cự Thạch cuồng bạo khác nhau đập mạnh về phía Slime, khiến cơ thể khổng lồ của nó xuất hiện những vết thương, máu không màu chảy ra.

Vì trọng lực kết giới nên Slime chỉ có thể kháng cự tại chỗ, trừ khi sử dụng Không Gian Bí Lực lần nữa.

Trần Thư ở trong miệng Tiểu Hoàng rất bình tĩnh, cũng không nghĩ tới việc rút lui mà để cho Husky tiếp tục công kích.

- Vậy mà dám liều mạng với tội phạm ca, ngươi có thực lực này sao?

Cho dù là thần kĩ của Thỏ Không Gian đã được chuẩn bị xong thì Trần Thư vẫn chưa sử dụng nó.

Chương 1369: Cự Hổ Vương bị khống chế chặt chẽ

– Uỳnh uỳnh uỳnh. Tự dưng Cự Hổ Vương mượn lực của Phi Thạch để tấn công liên tục, Husky thì cố gắng hết sức, nó sử dụng đủ các thể loại kỹ năng nguyên tố.

Nhưng mà nhiều phút sau, trong phạm vi một nghìn mét xung quanh hai người họ không có một con hung thú nào cả. Hoặc là chúng đã trốn khỏi chỗ đó, hoặc là đã bị làn sóng tàn dư giết sạch rồi.

- Grao.

Chiến giáp trên người Cự Hổ Vương đã bị đánh tan ra rồi, để lộ ra cơ thể máu thịt lẫn lộn.

Mắt nó có vẻ bất ngờ và khó tin, không ngờ đối phương lại gắng gượng được đến tận lúc này, hắn cũng chưa ngã xuống.

Hơn nữa kỹ năng của ba con chó ngốc nghếch trước mắt không có cách nào để giải quyết cả, sức sát thương của nó đạt đến cực điểm luôn rồi, đến là thuộc tính Thổ mà Cự Hổ Vương cũng không chống đỡ được lâu.

Cự Hổ Vương vốn đang rất tức giận dần trở nên bình tĩnh, những vết thương trên người khiến nó càng ngày càng yếu đi, thậm chí nó còn ngửi được mùi của sự tử vong.

Điều khiến nó do dự lúc này là cái quả bóng màu vàng to đùng ở phía đối diện giờ còn yếu hơn cả nó, người đầy vết thương, cứ như sẽ chết ngay lập tức vậy.

Trong lòng nó chỉ có một suy nghĩ thôi: Liệu có khi nào, đối phương đang diễn nó không?

Đúng lúc này, một giọng nói đê tiện vang lên.

- Muốn chạy à? Quân Vương mà thế thôi á? Thế thôi hả?

Mặt Cự Hổ Vương biến sắc, sự giận dữ vừa mới nguôi đi ấy lại sôi lên.

Chỉ cái giọng điệu đó thôi đã khiến nó không kiềm chế được rồi.

Nó ngước mắt lên, thấy trên đầu quả bóng màu vàng có một người đang đứng đó, hắn cầm một chiếc loa ở trong tay.

Trần Thư cười đểu.

- Ngươi không phải đối thủ của ta đâu, cút đi cùng với tên tiểu đệ của ngươi đi.

- Grao.

Cự Hổ Vương giận sôi lên, nó muốn liều mình để tấn công thêm một lần nữa. Thế nhưng có tiếng gầm của hung thú truyền từ phía xa đến.

Hàng trăm con Hắc Thiết Lãnh Chúa đang khuyên Quân Vương đừng đánh cố nữa, không chỉ không được gì mà còn dụ thêm nhiều loài người đến đây nữa.

Đương nhiên, bọn chúng không phải vì muốn tốt cho Quân Vương thôi đâu mà quan trọng là nhỡ đâu đánh thật thì khả năng cao là chúng sẽ chết hết.

Cự Hổ Vương bình tĩnh lại ngay lập tức, nó nhìn chằm chằm vào Trần Thư đang đứng ở phía trước.

Cuối cùng, nó chọn cách rút lui, về lãnh địa dưỡng thương đã rồi tính sau.

Mạng sống của nó quý giá vô cùng, không phải thứ mà một tên người thường so sánh được đâu.

Hơn nữa, Quân Vương báo thù, mười năm chưa muộn.

Nghĩ đến đó, Cự Hổ Vương gầm lên một tiếng, kéo xa khoảng cách giữa hai bên, nó không định đánh tiếp nữa.

- Hừm? Chạy thật à?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn thực sự không ngờ tới trường hợp này.

Vết thương của Tiểu Hoàng thực ra cũng không nghiêm trọng lắm, có sự giúp đỡ của các kĩ năng phòng ngự và sinh mệnh lực vốn có của nó nữa, thế này còn chẳng được tính là trọng thương.

Chỉ là để Cự Hổ Vương có hi vọng nên mới tỏ ra cái vẻ như sắp chết thế này thôi.

Thế nhưng không ngờ rằng đối phương lại không muốn đánh nữa.

Trần Thư chớp chớp mắt, không vội đuổi theo mà chỉ đập nhẹ vào người Tiểu Hoàng.

Hắn cố hét lớn.

- Biết sợ là tốt rồi, cút về lãnh địa của ngươi đi.

Thế nhưng đúng lúc này, Slime trợn tròn mắt lên, nôn ra một đống chất lỏng không màu, khí thế cũng yếu đi rất nhiều.

- Hửm?

Cự Hổ Vương nhìn thấy cảnh này, nó thấy hơi thắc mắc. Chẳng lẽ đối phương cũng không chịu nổi nữa rồi sao, đối phương cũng đang gắng gượng sao?

Trần Thư hét lên một tiếng.

- Vẫn còn nhìn à, không sợ chết đúng không?

- Uỳnh uỳnh.

Một lưỡi gió khổng lồ bay đến, chém về phía Cự Hổ Vương ở đằng xa.

- Bụp.

Hòn đá khổng lồ phía trước nó đã ngăn lưỡi gió đó lại, mắt nó vẫn nhìn Trần Thư chằm chằm, nó đang suy nghĩ.

- Ồm ộp.

Tiểu Hoàng gầm lên một tiếng, khí thế của nó tăng mạnh, tất cả những sự yếu đuối trước đó đều biến mất tăm, ánh mắt đầy vẻ hiếu chiến.

Cảnh này không chỉ không khiến Quân Vương sợ hãi mà còn khiến nó có thêm sát khí.

Điều này có nghĩa là đối phương đang hồi quang phản chiếu đó sao?

- Ồm ộp.

Mặt Trần Thư có vẻ hơi hoảng hốt nhưng hắn không để Tiểu Hoàng rút lui mà ngược lại còn để nso tấn công nữa, nó đang

tiến gần với Cự Hổ Vương.

Lúc đó, Cự Hổ Vương đứng im tại chỗ, nó muốn xem thực hư thế nào.

- Không sợ nữa thật sao?

Thấy nó đứng yên tại chỗ không động đậy, Slime khổng lồ quay ngoắt đầu lại, chạy ra phía xa để trốn.

- Quả nhiên là đang lừa mình.

Mặt Cự Hổ Vương biến sắc, nó thấy thế thì đuổi theo ngay.

Tuy bây giờ nó không còn giận nữa nhưng trong lòng nó thì vẫn thấy bực mình.

Không giết Trần Thư, sợ là nó sẽ ngủ không ngon mất.

Slime vừa chạy được vài trăm mét thì đã bị vô số con hung thú bao vây rồi.

Chỉ một khoảng khắc ngắn vậy thôi, trọng lực kết giới lại xuất hiện, khiến Slime bị cầm cố ở ngay chỗ đó.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Phi Thạch xung quanh Cự Hổ Vương lại ập đến, làm Slime bị thương.

- Ồm ộp.

Nó cau mày vì đau, khí thế giảm đi, nó trở nên yếu đuối vô cùng.

Cảnh này khiến Cự Hổ Vương chắc chắn hơn rằng đối phương đang cố gắng gượng.

Lúc đó, Trần Thư dùng Không Gian Thông Đạo để trở vào trong khoang miệng của Tiểu Hoàng, dùng loa hét lên.

Chương 1370: Giết ngươi, bảo vật không phải vẫn là của ta sao?

– Ngươi không sợ chết thật sao? Cự Hổ Vương không phản ứng lại, ánh mắt nó đầy vẻ khinh bỉ, làm ra vẻ ta đã nhìn thấu

ngươi rồi.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Hai bên lại đánh nhau bằng kỹ năng thêm nhiều phút nữa.

Vẻ điềm đạm vốn có của Cự Hổ Vương bắt đầu thay đổi.

Cái quả bóng to tròn ở phía trước vẫn có vẻ như sắp chết rồi vậy, cứ như chỉ cần tấn công thêm một phát nữa thôi là nó sẽ ngã xuống.

Thế nhưng khi đã chịu sự tấn công của khoảng mười tảng đá khổng lồ mà nó vẫn không có vẻ gì như sắp ngã xuống.

- Mẹ nó chứ, bỏ đi.

Ánh mắt Cự hổ Vương đầy vẻ giận dữ, vết thương trên người khiến nó nóng nảy hơn bao giờ hết, nó quả đoán chọn cách rời đi.

Thế nhưng muốn rời đi thì đã quá muốn rồi.

Dùng nước ấm để luộc ếch, khi thấy nóng, thì đã không chạy được nữa rồi…

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Tiểu Hoàng gầm lên, nó sử dụng Chấn Nhiếp Bào Hiếu để giam cầm đối phương ngay tại chỗ.

Đồng thời, khí thế của nó cũng không ủy mị như trước nữa, nó mạnh mẽ hơn bao giờ hết, trên đầu nó hiện lên hình cục phân, nó nhìn những Phi Thạch đập về phía Cự Hổ Vương.

- Áu áu.

Ba con Husky cũng sử dụng các loại kỹ năng để tấn công Cự Hổ Vương, khiến đối phương bị đánh đến mức gào lên thảm thiết.

Thỏ Không Gian cũng sử dụng Bản Mệnh Vũ khí của mình, sử dụng kĩ năng độc quyền Không Gian Đánh Dấu.

Nó đứng bên ngoài đám Phi Thạch, huơ huơ của cà rốt khổng lồ của mình liên tục, khiến những vết thương của Cự Hổ Vương bị nặng hơn.

Lập tức, ba con Khế Ước Linh sử dụng hết sức, đánh cho Quân Vương hung thú bị trọng thương.

- Grao grao grao.

Những con hung thú khác mắt đầy tơ máu, xông đến cứu giúp Quân Vương của chúng với bộ dạng rất điên cuồng.

Thế nhưng Trần Thư và Husky đều đang trốn trong miệng Slime, còn Thỏ Không Gian thì có kỹ năng dịch chuyển tức thời, hung thú không tài nào đuổi kịp được.

Không còn cách nào, chúng chỉ có thể sử dụng kỹ năng để tấn công Sliem không lồ, thế nhưng tác dụng thì chẳng hề đáng kể, chúng không phải sinh vật cùng cấp bậc.

- Grao.

Cự Hổ Vương gào lên ai oán, sự sợ hãi bắt đầu xuất hiện trong ánh mắt nó, cái chết dường như sẽ ập đến bất cứ lúc nào.

Vào khoảnh khắc đó, nó, một Quân Vương đã thấy sợ rồi.

- Grừ!

Nó nhìn phía trên không, trên mặt có cầu xin, đồng thời trong miệng thốt ra một khối chân bảo thuộc tính Thổ.

Hiển nhiên là muốn muốn dùng bảo vật mua mệnh của mình…

Tuy rằng hi vọng không lớn, nhưng nó đã không còn đường sống nào khác.

- Hả?

Trần Thư thận trọng vươn đầu, cũng nhìn thấy dáng dấp của Cự Hổ Vương, lớn tiếng nói:

- Thu toàn bộ kỹ năng của ngươi về, giao ra bảo vật, ta có thể thả ngươi!

Cự Hổ Vương do dự trong chốc lát, nhưng tiếp đó mấy khối hỏa cầu đánh tới, nó rốt cục nhượng bộ, chủ động hủy bỏ sát chiêu của mình.

Trong lúc nhất thời, phi thạch xoay quanh bên người nó biến mất không thấy gì nữa, giống như chưa từng xuất hiện.

- Kỹ năng phòng ngự của ngươi cũng hủy bỏ!

Trên mình Cự Hổ Vương vẫn có tia sáng nhàn nhạt màu vàng, đón đỡ không ít thương tổn.

Nó chỉ do dự một cái trong chớp mắt, liền hủy bỏ kỹ năng phòng ngự trên mình, đồng thời hạ lệnh để hung thú tiểu đệ rời xa nơi đây.

- Hống!

Trong miệng của nó tổng cộng phun ra ba cái chân bảo, một bộ dáng vẻ đáng thương, không có uy thế quân vương.

Ý tứ tương đối sáng tỏ: Chỉ cần không giết ta, bảo vật là của ngươi…

Mà lúc này trong lòng Cự Hổ Vương cũng tràn ngập khuất nhục, tiếp đó lại biến thành cừu hận, chỉ là tất cả đều không biểu hiện ra ngoài.

Nhưng nháy mắt ngay lúc nó bởi vì suy nghĩ phục thù kế hoạch mà phân tâm, ba Khế Ước Linh của Trần Thư lại lần nữa ra tay!

Vẻ mặt Cự Hổ Vương đại biến, không nghĩ tới Trần Thư sẽ ra tay.

Đối phương chẳng lẽ không sợ hủy chân bảo ư?

Nhưng ngay lúc này, Thỏ Không Gian cũng thuấn di tới trước, tuỳ tiện lấy đi ba khối chân bảo.

Mặt Cự Hổ Vương lộ vẻ tuyệt vọng, chính mình vẫn quá đơn thuần…

Không có kỹ năng phòng ngự, nó đã không chịu được sự hành hung của khế ước linh.

Tiếp đó một tiếng kêu rên thê thảm, khí tức quân vương tiêu tán không thấy!

Đến tận đây, một quân vương vẫn lạc nơi này!

- Hống hống hống!

Vô số hung thú mang vẻ đau thương, tròng mắt theo bản năng xuất hiện lệ quang, giống như đang mặc niệm vì vương của

mình.

Nhưng động tác của chúng nó cũng không chậm chút nào, đi thẳng đến chỗ sâu trong [Thanh Nguyên Sâm Lâm] lánh nạn.

Khóc thì khóc, nhưng chạy thì vẫn chạy…

- Giết ngươi, bảo vật không phải cũng là của ta sao?

Trần Thư nhếch miệng, không nghĩ tới Cự Hổ Vương sẽ ngu ngốc như vậy, vậy mà trông chờ tội phạm sẽ bỏ qua nó…

Hai mắt Thỏ Không Gian hơi động, thu thi thể Cự Hổ Vương vào ngự thú không gian, lại là một thu hoạch lớn.

- Có thể đổi điểm kỹ năng kháng tính Hỏa Diễm, tiến hóa thành [Hỏa Ngự]…

Hắn tự lẩm bẩm, trong mắt tràn ngập hưng phấn, không đơn thuần là bởi vì bảo vật, nguyên nhân chủ yếu hơn là, Cự Hổ Vương trên ý nghĩa là quân vương thứ nhất hắn chân chính đi săn!

Cho dù là Băng Hổ Vương ở phương bắc, hay là Hỏa Long Vương đều là dựa vào hệ thống dược tề, có thể nó là mở ra điểm hack.

Mà Cự Hổ Vương hoàn toàn là dựa vào thực lực cá nhân!

Chương 1371: Giết ngươi, bảo vật không phải vẫn là của ta sao? (2)

Tuy là nó không phải Bạch Ngân Quân Vương, nhưng kỳ thật là Quân Vương Hắc Thiết Lực Siêu Việt, không phải Ngự Thú sư bình thường có thể đối phó. - Thoải mái!

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, đồng thời cưỡi khế ước linh đi tới một hồ nhỏ phía trước.

Hắn nhớ đến nguồn gốc năng lượng tiến hóa của Cự Hổ Vương là bởi vì hồ nhỏ trước mắt này.

- Bên trong đến cùng là chí bảo gì đây?

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Mặc dù hắn tham lam nhưng không có Thạch Nhạc Chí, nếu có nguy hiểm, đây không phải là trực tiếp tốn công sao?

- Thu vật liệu lãnh chúa trước.

Thỏ Không Gian xách theo đao mổ heo, không ngừng phân giải hung thú lãnh chúa đã chết khắp nơi, lấy vật liệu trung tâm và Ngự Thú Trân Châu của bọn nó ra.

Mười phút đồng hồ sau.

- Hệ thống không có cho tuyển hạng ư?

Hắn vốn muốn chờ đợi hệ thống nhắc nhở một chút, nhưng lại không có xuất hiện.

- Quên đi, tự mình thăm dò.

Hai mắt Husky hơi động, lập tức thả thần kỹ [Phân Thân] ra.

Hai phân thân Husky xuất hiện, trong mắt tràn ngập trí tuệ, nhưng vẫn không có bản thể thuần khiết.

- Xuống dưới tìm một chút.

Trần Thư hạ mệnh lệnh cho hai con phân thân, chuẩn bị dùng bọn chúng để dò đường, cho dù là chết cũng không có tổn thất gì.

Ngao ngao!

Hai con Husky không kháng cự, một con dùng chân chó cào xuống đất, một con bay nhào chìm vào trong hồ nhỏ.

Hai mươi phút sau.

Trần Thư yên lặng chờ đợi, đồng thời để cảnh giới cho ba khế ước linh, chuẩn bị tùy thời chạy trốn.

Phốc!

Ngay tại lúc này, hai con Husky chui ra, ngao ngao kêu to, trên mình cũng không có một chút thương thế.

- Không có nguy hiểm?

Trần Thư nhướng lông mày, trong mắt đã có một chút ý động.

Hắn, Husky và Thỏ Không Gian lập tức chui vào miệng Tiểu Hoàng, chuẩn bị thăm dò một phen.

Nhưng ngay lúc mới bắt đầu đã gặp được một chút vấn đề nan giải…

Tiểu Hoàng bị kẹt ở miệng hồ…

- Bà mẹ nó, Tiểu Hoàng, ngươi giảm cân đi!

Trần Thư vươn đầu, chỉ thấy vừa lúc kẹt ở vị trí phần eo của Slime.

Tất nhiên, nếu như nó có lưng…

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng mở to mắt, trong mắt đều là ủy khuất.

Nó đã từng tương đối thon thả đó, chỉ là vẫn luôn thăng cấp, tăng thêm tài nguyên Trần Thư trút xuống, vậy mới có hình thể hiện tại.

- A, trách ta nuôi ngươi quá béo.

Trần Thư lắc đầu, để Thỏ Không Gian giúp một chút.

- Vù vù!

Thỏ Không Gian đứng trên đầu Tiểu Hoàng, móc đại bảo bối của mình ra, đồng thời cho Tiểu Hoàng thêm một cái [Cường Lực Hộ Thuẫn] của mình.

Ầm!

Thỏ Không Gian giơ cà rốt lên, một cái [Phủ Đầu Nhất Kích] hung hăng vỗ xuống.

Nhưng vừa đúng lúc chính là, vậy mà phát động hiệu quả cưỡng chế vỡ vụn…

Hộ thuẫn trên mình Tiểu Hoàng trực tiếp vỡ tan, có điều may mắn có cỗ lực lượng này, nó thuận lợi rơi vào hồ nước.

- Đánh người nhà xuất kích trọng quyền đúng không…

Trần Thư vuốt vuốt thỏ mập, vừa mới đánh Cự Hổ Vương không phát động mấy lần, đánh Slime vậy mà một lần liền có hiệu lực.

- Hả?

Ngay tại lúc này, hắn đeo mặt nạ phòng độc lên, chỉ thấy hồ nước lớn hơn so với tưởng tượng của hắn, thậm chí nhìn không thấy điểm cuối.

- Trận chiến vừa rồi rõ ràng không đánh vỡ hồ này?

Trong mắt của hắn có chút không hiểu, càng ý thức được ao hồ này không đơn giản.

Tiểu Hoàng như là một chiếc tàu ngầm, hành động tự nhiên trong nước, đi về phía dưới đáy, tìm kiếm theo dự liệu chí bảo.

Mà ngay tại lúc hắn vừa mới tới dưới đáy hồ, bốn phía đột nhiên xuất hiện sương trắng nhàn nhạt, trong đó giống như tràn đầy nguy hiểm bất ngờ.

[Tiến về sương trắng, có năng lượng tiến hóa.]

- Hả?

Trần Thư khẽ giật mình, trong đầu vậy mà xuất hiện một tin tức.

Nhưng gần như cũng ngay lúc đó, trước mắt của hắn đã có hệ thống tuyển hạng.

[Tuyển hạng một: Tiến về không gian cấm vụ, thu hoạch ban thưởng! Hoàn thành ban thưởng: Phân Thân +1! Nhắc nhở: Tỉ lệ ngươi còn sống là 0. 01%.]

[Tuyển hạng hai: Quay người rời đi, buông tha ban thưởng! Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực đại lượng.]

[Tuyển hạng ba: Trong đó có sinh vật khủng bố không biết, ngươi hiếu khách quyết định ném ra mười bình Dược Tề Bạo Tạc, xem như là lễ gặp mặt! Hoàn thành ban thưởng: Lực phòng ngự của Slime thêm 10%! Chú thích: Mười bình dược tề đã tự động để vào balo hệ thống.]

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, không nghĩ tới cùng lúc xuất hiện hai tin tức.

Hắn đánh giá sương trắng bốn phía, trong mắt có kiêng kị, lẩm bẩm:

- Vậy mà là không gian cấm vụ…

Hắn từng ở trong [Sí Liệt Hỏa Sơn] đi nhầm vào trong cấm vụ, trong đó nguy cơ trùng trùng.

May mắn lúc đó hắn có Dược Tề Truyền Tống mới có thể thong dong thoát thân, bằng không đoán chừng hiện tại đã thành phân.

Ngay tại lúc này, cấm vụ từng bước tràn ngập, thậm chí là dâng trào lên, hình như trong đó có sinh vật không biết đang hoạt động.

Hống!

Bên trong cấm vụ thỉnh thoảng có thể thấy được móng vuốt to lớn, đồng thời quanh quẩn rít gào âm trầm, tràn ngập sát ý lạnh như băng.

Sinh vật trong đó tức giận, vốn muốn bồi dưỡng một con Bạch Ngân Quân Vương

Kết quả lại bị Trần Thư làm hỏng, đương nhiên là muốn trả thù một phen.

Mà lúc này Trần Thư vẫn không có một chút phát giác, giống như trong ngoài cấm vụ là hai không gia khác biệt.

[Tiến về sương trắng, có năng lượng tiến hóa! Nhân loại có thể lấy được Ngự Thú Lực đại lượng!]

Chương 1372: Cái này mẹ nó không phù hợp với lẽ thường…

Ngay tại lúc này, lại một tin tức truyền vào trong đầu Trần Thư. - Hả?

Trần Thư nhíu mày, lẩm bẩm:

- Ngươi giống như rất gấp…

Khác với tin tức thứ nhất, tin tức thứ hai đặc biệt nói rõ nhân loại có thể có được chỗ tốt.

Đây không phải lõa lồ chỉ rõ ư?

Hắn cưỡi Tiểu Hoàng đi tới gần cấm vụ, nhìn chăm chú cấm khu trong truyền thuyết, trong mắt có vẻ suy tư.

Sau một lúc lâu, hắn chậm rãi vươn tay ra, giống như là thật sự muốn tiến vào tìm tòi một chút.

Mà ngay tại vị trí cách tay phải của hắn một mét, đang có một cái miệng to như chậu máu, giống như vực sâu tràn ngập nguy cơ đáng sợ.

Giữa hai bên cách nhau một tầng sương trắng nhàn nhạt.

Trần Thư ngược lại không một chút phát giác, nhưng vẻ mặt của hắn cũng có chút khác thường.

[Tiến về sương trắng, có Ngự Thú Lực đại lượng.]

[Tiến về sương trắng, có…]

[Tiến về sương trắng…]

Tin tức này đến tin tức khác truyền vào đầu Trần Thư, qua lại không ngừng mê hoặc lấy hắn.

Thậm chí có năng lượng thần bí đổ ra, trong lúc nhất thời tinh thần Trần Thư thanh thản, đúng thật là tăng Ngự Thú Lực lên một chút.

- Tới đi nào! Nhanh tới đi!

Miệng to như chậu máu vẫn mở lớn, đã không kịp chờ đợi muốn nuốt Trần Thư vào.

Nhưng mà, ngay tại lúc nó vạn phần chờ mong, nháy mắt trước mắt xuất hiện mười bình dược tề màu xám.

Trần Thư mỉm cười, thậm chí làm một cái phất tay thủ thế tạm biệt.

- Ngao!

Husky mở cái miệng to ra, một đạo [Tử Vong Hỏa Trụ] ngưng kết ra, nháy mắt dâng trào ra ngoài.

Ầm!

Lực trùng kích cường đại để dược tề màu xám dung nhập vào bên trong cấm vụ, đồng thời nhiệt độ cao đáng sợ đốt lên một chút!

- Hả?

Sinh vật bên trong cấm vụ trực tiếp ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không dự liệu được tràng cảnh này.

Trong nháy mắt, mười bình Dược Tề Bạo Tạc thiêu đốt xông vào bên trong cái miệng to như chậu máu, nó thậm chí theo bản năng nuốt xuống.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, tiếng vang đinh tai nhức óc vang vọng, thậm chí ngay cả cấm vụ cũng không ngừng sôi trào, giống như xuất hiện dị biến gì đó.

- Chỉ đơn giản như vậy à?

Lúc này Trần Thư đã kéo dài khoảng cách, ở xa nhìn cấm vụ phía trước, nhưng không có một chút khác thường.

Hắn không biết mười viên đạn hạt nhân của mình trực tiếp nhét vào trong dạ dày của sinh vật không biết.

- Quả nhiên sẽ không ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài…

Trần Thư không rời khỏi hồ, bình thản nhìn sương trắng cuồn cuộn phía trước.

Cho dù là mặt trời chói chang hay là tiếng nổ mạnh kịch liệt hắn cũng không phát hiện được, nhưng trong lòng có một loại cảm giác hưng phấn không thể hiểu.

- Không phải là nổ trúng thứ gì chứ?

Hắn sờ lên cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Tin tức trong đầu không giống như là quy tắc lạnh lùng nào đó truyền đến, càng giống như một sinh vật mê hoặc người.

- Thu được ban thưởng: Lực phòng ngự của Slime +10%!

Lúc này, trong đầu Trần Thư đã nhận được ban thưởng của hệ thống.

Hắn lắc đầu, lẩm bẩm:

- Cái gì cũng nhìn không được, dẹp đi, tìm xem có bảo vật gì khác hay không!

Dứt lời, hắn liền thoải mái nhàn nhã xoay người, bắt đầu tìm kiếm bên ngoài cấm vụ!

Hống! Hống!

Bên trong cấm vụ, tiếng gào thét đáng sợ không ngừng vang vọng xem lẫn với tiếng nổ mạnh kịch liệt.

Toàn bộ cấm vụ ồn ào không chịu nổi.

Sinh vật không biết cuồn cuộn qua lại, trong lòng tràn ngập kinh ngạc, đã bị Trần Thư làm cho ngơ ngác.

Người khác, hoặc là ngoan ngoãn tới cấm vụ, hoặc là quay người rời đi.

Ngươi mẹ nó cái gì cũng nhìn không ra, ném mười cái bình đồ chơi này là có ý gì?

Cái này mẹ nó không phù hợp lẽ thường…

Sinh vật không biết tuy là không có trở ngại gì nhưng vẫn tràn ngập khó chịu, chỉ cảm thấy tôn nghiêm của mình bị giẫm đạp.

Nó cái gì cũng chưa làm đã phải chịu một trận oanh tạc trước?

Nhưng nó cũng là không có cách nào, không thể rời khỏi cấm vụ, chỉ có thể bị động thừa nhận nhục nhã.

- Hống!

Cái đầu lớn của nó không ngừng đung đưa, trực tiếp gào ra tiếng, phun ra từng cái mặt trời cỡ nhỏ chói chang.

Nổ không chết ngươi nha!

Sinh vật không biết thầm nghĩ, đồng thời chuẩn bị thu về cấm vụ, chạy trước.

Vù vù…

Cấm vụ bắt đầu lấy tần suất rung động đặc thù, lộ ra khá là quái dị.

Cùng lúc đó, cấm vụ ở không gian biên cảnh [Thanh Nguyên sâm lâm] lấy tần số tương đồng chấn động theo..

Qua trong giây lát, sinh vật không biết lặng yên không tiếng động biến mất, về tới cấm vụ ở không gian biên cảnh.

Mà cấm vụ dưới đáy hồ từng bước trở nên lờ mờ, giống như mất đi chống đỡ.

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, sau lưng truyền đến quang mang để hắn có phát giác.

- Ta mẹ nó!

Hắn kinh hô một tiếng, chỉ thấy cấm vụ đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, trong hồ chỉ còn lại có mười khối mặt trời nhỏ màu trắng.

Xèo xèo xèo!

Hồ nước không ngừng bị bốc hơi thành khí thể, toàn bộ trong hồ đều tràn ngập âm thanh tan rã.

Một giây sau, Trần Thư và khế ước linh của hắn cùng nhau biến mất tại chỗ, chỉ còn lại có hai con Husky phân thân.

[Không Gian Bí Lực] phóng thích ra, hắn và khế ước linh đã thuấn di đến bên ngoài vạn mét.

- Thế mà muốn nổ ta?

Trần Thư nhíu mày, quay người cùng rời đi với khế ước linh, chuẩn bị trở về.

Mà lúc này, cứ điểm Trấn Linh Quân.

Chương 1373: Túi phân cũng không chụp trúng một người?

– Lưu đoàn trưởng, không sao chứ? Một Ngự Thú sư Bạch Ngân mở miệng hỏi:

- Con Cự Hổ kia thật sự khá đáng sợ, ta cảm thấy cũng không phải Ngự Thú sư có thể đối phó được.

- Cấp trên cũng lên tiếng, giao cho Trần Thư là được.

Đoàn trưởng Trấn Linh Quân lắc đầu, nói:

- May mắn các ngươi thông minh, biết trở về, vây xem hắn chiến đấu có chút mạo hiểm.

- Lúc ấy con Cự Hổ kia cũng điên rồi, nếu không đi sẽ không kịp…

Lúc ấy trong mắt Ngự Thú Sư vây xem có vẻ sợ hãi, từ trước tới nay chưa từng gặp qua hung thú đáng sợ như vậy.

- Có điều Lưu đoàn trưởng, hắn chiến đấu dường như cũng không phải quá nguy hiểm…

- Không nguy hiểm?

Khóe miệng quân đoàn trưởng giật một cái, nói:

- Chờ lúc hắn ném đạn hạt nhân, các ngươi sẽ không nghĩ như vậy…

- Sẽ không ném đạn hạt nhân thật chứ? Cái đồ chơi này ta cảm thấy phần tử khủng bố cũng không có.

Trong mắt Ngự Thú Sư bốn phía đều có hiếu kỳ.

Bọn hắn chỉ ở trên mạng thấy qua tội phạm sẽ ném đạn hạt nhân, nhưng người tận mắt chứng kiến cũng tương đối ít.

- Ta cảm thấy không đến mức đó.

Trương Phong bên cạnh tính toán vãn hồi hình tượng cháu trai của mình một chút, nói:

- Ngay lúc đó chiến đấu, hắn đều một lòng thao túng khế ước linh, không dùng vũ khí kỳ quái gì, đạn hạt nhân có thể chỉ là tin đồn hay không…

Tiếng nói của Trương Phong vừa dứt, đạn hạt nhân liền tới thật…

Chỉ thấy chân trời đột nhiên xuất hiện quang mang màu trắng hừng hực vô cùng, tựa như mặt trời chói chang bay lên, cảnh

tượng cực kỳ kinh người.

Trong lúc nhất thời, bên trong cứ điểm hơn ngàn Ngự Thú sư cùng nhau kinh hô:

- Bà mẹ nó, đó là cái gì?

- Thì ra trên mạng không phải tin đồn, đều là thật…

- Đây chính là đạn hạt nhân của tội phạm! Các huynh đệ, hắn thật sự sẽ ném…

Trong lúc nhất thời, mọi người nghị luận ầm ĩ, trong mắt có chấn kinh, giống như được chứng kiến tràng cảnh thần thánh gì đó.

- Quả nhiên là…

Đoàn trưởng Trấn Linh Quân ngược lại không có một chút bất ngờ.

Cấp trên đã sớm cho thông báo, con hàng này ném đạn hạt nhân là hợp tình hợp lý.

Hắn quay đầu nhìn về phía Trương Phong trong đám người, cười nói:

- Người huynh đệ, vẫn là tin đồn ư?

- …

Khóe miệng Trương Phong giật một cái, hắn mới nói ra miệng liền bị vả mặt, ai biết tên này thật sự sẽ ném…

Rầm rầm rầm!

Lúc này, bên tai mọi người cuối cùng truyền đến tiếng nổ đinh tai nhức óc, thanh thế vô cùng kinh người.

Có người mở miệng hỏi:

- Lưu đoàn trưởng, sẽ không tác động đến cứ điểm chứ?

- Sẽ không, truyền không xa đến như vậy.

Đoàn trưởng Trấn Linh Quân lắc đầu, nói:

- Có điều ta đề nghị mọi người về Lam Tinh trước, khả năng đây chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.”

- !!!

Thân thể mọi người chấn động, nháy mắt liền tuôn về hướng không gian thông đạo, chuẩn bị chuồn mất.

Nhưng một giây sau, một thân ảnh nháy mắt xuất hiện ở phía trước mọi người.

- Hả?

Vẻ mặt mọi người sững sờ, tiếp đó liền trở nên vô cùng chấn động.

- Mọi người gấp gáp như thế làm gì? Chạy nạn hả?

Trần Thư mỉm cười, nhìn nhóm người phía trước, giống như là có chút không hiểu.

- Ta mẹ nó! Ngươi còn nhanh hơn so với tốc độ khuếch tán của hạt nhân?

Có người lên tiếng kinh hô, không nghĩ tới Trần Thư sẽ trở lại cứ điểm vào lúc này.

- Cái này có cái gì mà ngạc nhiên.

Trần Thư nhún vai, dáng vẻ các ngươi chưa từng va chạm xã hội.

Bây giờ thuộc tính không gian của Thỏ Không Gian Thỏ lớn hơn, một cái ấn ký không gian liền có thể thuấn di vạn mét, năm cái chồng chất lên tính sơ sơ năm vạn mét, tất nhiên thoáng chốc sẽ trở về bên trong cứ điểm.

Có người chỉ về quang mang đằng trước, mở miệng nói:

- Tội phạm ca, cái đạn hạt nhân kia…

- Không cần lo lắng, mới mười khối mà thôi, uy lực không lớn như vậy.

- …

Mọi người cùng nhau giật mình, ngươi mẹ nó tiện tay liền ném mười khối? Ông trùm đạn hạt nhân hay gì?

Một giây sau, vô số người tuôn ra khỏi cứ điểm, muốn trở lại Lam Tinh trước một bước.

- Thật sự không cần sợ!

Trần Thư lắc đầu, mặc dù là mười khối, nhưng bởi vì bị không gian cấm vụ làm cho suy yếu, kỳ thực còn không bằng uy lực một khối.

Ngay tại lúc này, đoàn trưởng Trấn Linh Quân lên trước, mở miệng nói:

- Lại là ngươi ném?

- y…

Trần Thư khẽ giật mình, quả quyết nói:

- Ta chỉ là người chứng kiến mà thôi.

Lúc ấy là Husky thiêu đốt, hắn dĩ nhiên không phải đầu sỏ gây ra.

- ???

Đám người vừa chạy vừa quay đầu, ánh mắt nhìn Trần Thư, ngươi nói láo không cần đỏ mặt à?

Trần Thư cũng là vẻ mặt bình tĩnh, cho dù không ít người đều biết đạn hạt nhân cũng là một trong các loại vũ khí dành riêng cho hắn.

Nhưng loại chuyện này, bên ngoài vẫn không thể thừa nhận.

Bằng không có hại đến hình tượng quang huy chính diện hắn!

- Được rồi, chậm rãi rút lui, đừng bối rối!

Ngay tại lúc này, sau lưng Trần Thư truyền đến một thanh âm.

- Hả?

Trần Thư khẽ giật mình, tiếp đó liền quay đầu nhìn một cái.

Chỉ thấy một người mặc áo chẽn, cầm quạt hương bồ lão đầu đang dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

- Diệp đại gia?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới Diệp Thanh sẽ đến cái dị không gian phổ thông này.

- Tiểu tử thúi, đi theo ta!

Chương 1374: Trần Thư hắn…Phán quyết bao nhiêu năm?

Diệp Thanh nhìn mặt trời chói chang màu trắng ở phía ra, vẻ mặt vô cùng bình thường. Trần Thư rủ đầu xuống, theo sau lưng của Diệp Thanh, đi tới một phòng trong cứ điểm.

Quần chúng vây xem đều cảm thấy vô vị, quay người rời khỏi [Thanh Nguyên Sâm Lâm].

- Ngươi đây là tình huống như thế nào?

Diệp Thanh nhíu nhíu mày, mở miệng hỏi:

- Lại ném đạn hạt nhân tùm lum ? Xung quanh không còn Ngự Thú sư à?

- Không có.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Chẳng những là không có người, ngay cả một con hung thú cũng không có.

- Vậy là tốt rồi.

Diệp Thanh gật gật đầu, nhưng một giây sau liền ngộ ra, quát lên:

- Hung thú cũng không có, vậy mẹ nó ngươi ném đạn hạt nhân là vì cái gì?

- y…

Trần Thư gãi gãi đầu, vấn đề là nếu không ném, hắn không thể hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống tuyển hạng.

Con mắt hắn xoay một cái, cần phải suy nghĩ lý do tốt một chút.

- Thật ra…

- Được rồi, câm miệng trước đi!

Diệp Thanh thoáng cái đã đoán được, nói:

- Ta không quá tin tưởng ngươi, đưa tay thề trước đi.

- Thề cái gì?

Diệp Thanh suy tư một chút, chậm chậm nói:

- Nếu như nói láo, đời này túi phân của ngươi không thể trùm được một người!

- Bà mẹ nó, Diệp lão đầu, ác độc như vậy?

Trần Thư trừng to mắt, không nghĩ tới lại là loại lời thề này, quả thực là tuyệt sát đối với hắn!

- Không hung ác một chút, ngươi lại bắt đầu tán gẫu.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, tiếp đó chậm rãi nói:

- Nhưng thật ra gặp được tình huống đặc thù, không gian cấm vụ lão ngài biết không?

- Cấm vụ?

Diệp Thanh gật đầu một cái, nói:

- Ta đã từng làm giáo sư cho Hoa Hạ học phủ giáo sư đã làm qua nghiên cứu liên quan, ngươi gặp được cấm vụ?

- Gặp được.

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Nhưng không phải ở biên cảnh [Thanh Nguyên Sâm Lâm] mà ở một chỗ trong hồ…

Tiếp đó Trần Thư liền nói toàn bộ chuyện vừa qua.

Đồng thời bày tỏ mình ném đạn hạt nhân, chỉ vì thăm dò hung thú bên trong.

Nét mặt của Diệp Thanh dần trở nên ngưng trọng, thậm chí đã có một chút không thể tưởng tượng nổi.

- Ngươi nói là, cấm vụ ban đầu xuất hiện nháy mắt liền biến mất?

- Đúng vậy, lúc đầu đạn hạt nhân của ta vẫn tốt, kết quả thoáng cái đã lộ ra, dọa đến ta trực tiếp bỏ chạy.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Diệp lão đầu, có vấn đề gì ư?

- Vấn đề lớn!

Diệp Thanh thở dài, nói:

- Kỳ thực nghiên cứu về cấm vụ, phía chính phủ đã có một kết luận xác thực, bên trong là có sinh vật!

- Có sinh vật?

Trần Thư gật đầu một cái, ngược lại không kinh ngạc.

Hắn đã từng đích thân tiến vào, hiện tại cũng còn nhớ đến móng vuốt lớn màu xanh bên trong.

- Căn cứ nghiên cứu bây giờ nhìn xem, cấm vụ tương đương với lao tù, giam giữ sinh vật ở bên trong!

Diệp Thanh sờ lên cằm, nói:

- Nhưng từ cái nhìn của ngươi, cấm vụ biến mất, sinh vật bên trong cũng không thấy, cái này cũng biểu thị nó có năng lực di chuyển, thậm chí là có thể thao túng cấm vụ.

- Đây cũng không phải là một tin tức tốt.

- Là như thế à…

Trần Thư trong mắt suy tư, nói:

- Diệp lão, sinh vật bên trong đáng sợ như thế sao?

- Nói nhảm, Khế Ước Linh Vương cấp cũng không sống được.

Diệp Thanh lắc đầu, nói:

- Hiện tại hung thú dị không gian không bình tĩnh, nếu như lại thêm sinh vật cấm vụ, e rằng thật sự có kiếp nạn.

- …

Trần Thư im lặng không lời, trong lúc nhất thời lại có cảm giác nguy cơ.

- Diệp lão, không cần quá lo lắng.

Hắn mở miệng phân tích nói:

- Nếu như sinh vật cấm vụ trốn thoát, hung thú đối mặt trước, không cho phép nhân loại chúng ta có thể ngồi ngư ông đắc

lợi.

Dựa theo kết luận này trước, cho dù là hung thú hay là nhân loại, chỉ cần đi vào bên trong cấm vụ đều sẽ chịu công kích.

Cái này cũng mang ý nghĩa hung thú và sinh vật ở cấm vụ không phải một phe cánh.

- Hi vọng là vậy…

Diệp Thanh gật gật đầu, nói:

- Nhưng nếu như không phải một phe, sinh vật cấm vụ sẽ không để con Cự Hổ Vương kia tiến hóa.

- Tiến hóa là có đại giới.

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Có lẽ chỉ là vì thao túng nó…

- Cũng có đạo lý.

Diệp Thanh nói:

- Nhưng xem tình huống bây giờ, e rằng sinh vật trong cấm vụ sắp mất kiểm soát.

- Chuẩn bị sẵn sàng.

Trần Thư gật gật đầu, nghĩ đến không gian cấm kỵ Thánh Ngự đảo phía dưới, bên trong cấm vụ thật sự sắp tràn ngập đến Lam Tinh.

- Trở về tự ngươi báo cáo với bên chính phủ, không chừng có thể đạt được ban thưởng điểm tích lũy Hoa Hạ.

Diệp Thanh vỗ vỗ bờ vai của hắn, quay người chuẩn bị rời đi.

- Lão ngài không cần à?

Trần Thư nhướng mày, không nghĩ tới Diệp Thanh sẽ đặc biệt nhắc nhở hắn.

- Là ngươi thu hoạch tình báo, ta báo cáo cái gì?

Diệp Thanh mỉm cười, nói:

- Lại nói, hiện tại ta là lão nhân về hưu, đã sớm không tham dự những chuyện này, nếu không phải bởi vì tiểu tử ngươi lại ném

đạn hạt nhân, ta cũng sẽ không tới dị không gian.

Để bảo đảm vạn nhất, phía chính phủ vẫn thông báo cho Diệp Thanh đang tĩnh dưỡng ở nhà.

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Về hưu?

- Đương nhiên.

Diệp Thanh cười nói:

- Quân Vương ở [Sí Liệt Hỏa Sơn] đều bị ngươi làm thịt, đã không cấn Ngự Thú sư Hoàng Kim tọa trấn.

- Thì ra là thế.

Chương 1375: Trần Thư hắn…Phán quyết bao nhiêu năm? (2)

Trần Thư gật gật đầu, nói: - Hâm mộ thật, Diệp lão đầu làm ta cũng muốn về hưu.

- Ngươi về hưu?

Diệp Thanh khóe miệng giật một cái, nói:

- Ngươi mẹ nó không phải đại học còn chưa tốt nghiệp ư?

Hắn trừng to mắt, từ trước tới nay chưa từng gặp qua ai không hợp lẽ thường như vậy.

Còn chưa vào nghề đã muốn về hưu?

- Cả hai có xung đột gì à?

Trần Thư mặt mũi tràn đầy vô tội nói:

- Phía chính phủ sẽ cho ta tiền hưu chứ?

- Cho cái rắm!

Diệp Thanh lắc đầu, quay người rời khỏi phòng, đồng thời nói:

- Tin tức về cấm vụ không được thông báo cho những người khác, chỉ cần thông báo cho phía chính phủ là được.

- Ta hiểu rồi.

Trần Thư gật gật đầu, loại chuyện này không cần thiết công khai, nếu không chỉ gây nên khủng hoảng trong quần chúng.

Hai người cùng nhau rời khỏi phòng, mà ở ngoài phòng, đám người Trương Phong ngược lại vẫn luôn chờ.

Vừa thấy bọn hắn đi ra, Trương Phong lập tức nhích lại gần, trong mắt có sầu bi.

- Trương thúc!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, phất phất tay, lên tiếng chào hỏi.

- …

Trương Phong yên lặng không nói, nhìn Trần Thư một cái thật sâu, tiếp đó quay đầu nhìn về phía Diệp Thanh, nói:

- Diệp lão, Trần Thư hắn… Phán quyết bao nhiêu năm?

- ???

Vẻ mặt Trần Thư trì trệ, nháy mắt bị làm cho ngây ngốc, cái gì gọi là phán

quyết?

- …

Diệp Thanh cũng ngây ngẩn cả người, tiếp đó liền thở dài, nói:

- A, đáng tiếc, còn trẻ như vậy…

Dứt lời, lão cũng không quay đầu lại rời khỏi Thanh Nguyên sâm lâm.

Trong lúc nhất thời, bốn người Trương Phong đồng loạt nhìn Trần Thư, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

- Không phải…

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, dăm ba câu liền đưa ta vào tròng?

- Tiểu tử thúi, ngươi…

Trương Phong giơ tay lên, một bộ muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, tất cả đều hóa thành một tiếng thở dài.

- Không phải, Trương thúc, ta không sao!

Trần Thư vuốt vuốt đầu, thật sự không nghĩ đến Diệp Thanh sẽ chỉnh hắn một tay…

- Không cần an ủi ta.

Trương Phong lắc đầu, chậm chậm nói:

- Có cái gì Trương thúc có thể làm vì ngươi không?

- …

Trần Thư là thật sự không nói nên lời.

Triệu Vũ bên cạnh nói:

- Đoàn trưởng, chuẩn bị cho tội phạm ca một đôi giày sắt, đạp máy may có thể dễ dàng một chút.

- ???

Trần Thư quay đầu rời đi, hoàn toàn không muốn phản ứng với đám người Trương Phong.

Trương Phong vội vã đuổi kịp, nói:

- Tiểu Trần, ta cảm thấy cái này thật sự có thể đó.

- Trương thúc, trong ngục giam không mang vào được.

Trần Thư theo bản năng nói, tiếp đó lấy lại tinh thần, nói:

- Không đúng, ta lại không có bị phán hình, có thể mang vào hay không liên quan cái rắm gì tới ta?

- …

Trương Phong mở miệng nói ra:

- Có thể xử lý quan hệ một chút..

- A…

Trần Thư quay đầu nhìn về Trương Phong, vô cùng nghiêm túc nói:

- Trương thúc, ta thật sự không có chuyện, ta là Ngự Long Vệ!

- Mặt khác, ngươi cảm thấy người bị phán hình có thể vui vẻ như ta sao?

Nói xong, khóe miệng của hắn cong lên, đã có một nụ cười rực rỡ, muốn để Trương Phong yên lòng.

Trương Phong chăm chú nhìn hắn thật sâu, chậm chậm nói:

- Tiểu tử thúi, ngươi thật sự đã… trưởng thành.

- ???

- Đã học được cách dùng nụ cười để che dấu bi thương.

- Thôi dẹp đi.

Trần Thư không lưu lại, nhanh chân rời khỏi [Thanh Nguyên sâm lâm].

Nếu như không phải bởi vì thân phận Trương Phong, hắn đã sớm dùng túi phân để giải thích…

Đồng thời, trong lòng hắn vụng trộm nguyền rủa Diệp Thanh: Đời này nhảy quảng trường đều gặp phải đại gia!

Mấy ngày sau đó, nhà hàng Thanh Nguyên.

- Vẫn là hương vị ban đầu.

Trong mắt Trần Thư có vẻ cảm khái, bàn ăn trước mặt bày đầy đủ các loại mỹ thực hung thú như Băng Dã Thỏ kho, Linh Vĩ Ngư hấp.

Bốn năm trước, lúc ấy Chu Thực là đoàn trưởng Ngự Thú Đoàn 666, cũng là cậu của Hứa Tiểu Vũ đã mời hắn ăn cơm ở nhà hàng.

Đó là lần đầu tiên Trần Thư ăn hung thú xem như nguyên liệu nấu ăn mỹ thực, từ nay về sau hắn mở ra cánh cửa thế giới mới, trở thành một phát không thể thu…

- Các ngươi sao không ăn, không cần khách khí!

Trần Thư kêu đám người Trương Phong, nói:

- Toàn bộ tiêu phí hôm nay đều là tội phạm ta trả tiền.

- Trần Bì, không phải chúng ta không muốn ăn…

Trương Phong vuốt vuốt đầu, vẻ mặt cổ quái, chậm rãi nói:

- Vấn đề là, cái này đã là bàn đồ ăn thứ ba, ngươi một vòng không ăn cơm rồi?

Bốn người bọn họ đã sớm no không được, nhưng con hàng này vẫn ăn không ngừng, quả thực giống như là chạy nạn ra.

- A…

Trần Thư thở dài, nói tiếp:

- Không có cách nào, Ngự Thú sư cao cấp giống chúng ta này đều cần năng lượng khá lớn, các ngươi tạm thời còn không hiểu.

- …

Vẻ mặt bốn người ngưng lại, giống như mình bị khinh bỉ…

Nhưng nghĩ đến căn cứ vào thực lực của Trần Thư, e rằng đã khinh bỉ qua không ít người, bọn hắn cũng không quá để ý.

- Được rồi.

Trần Thư lại nuốt xuống một đầu Linh Vĩ Ngư, ngay cả xương cá đều nuốt xuống, thậm chí còn chẹp chẹp miệng một chút.

Một màn như thế bốn người nhìn có chút kinh hãi, con hàng này là thật dũng mãnh…

- Trương thúc, hiện tại sự kiện hung thú đã kết thúc, chúng ta đã nói là dựa theo độ cống hiến tới chia.

Nói xong, hắn liền lấy ra một cái thẻ ngân hàng mới làm, đẩy tới.

Chương 1376: Đại tỷ, lá gan của ngươi lớn thật

– Bên trong tổng cộng một ngàn vạn Hoa Hạ tệ, Trương thúc, ngài cầm năm trăm vạn, năm trăm vạn còn lại ba người các ngươi tự chia ra. - Nhiều như vậy…

Trương Phong khẽ giật mình, trong mắt đã có một chút kinh ngạc.

Bọn hắn cái gì cũng không làm, toàn bộ quá trình chiến đấu đều không tham gia, thậm chí không tới gần Cự Hổ Vương, hoàn toàn có thể nói là toàn trình đều tại OB.

Vốn cho rằng có thể có mười vạn phí vất vả, kết quả trực tiếp liền là một ngàn vạn.

Vẻ mặt hai thành viên khác trong đoàn đội Trương Phong cũng vui vẻ, một trăm vạn đã là thu hoạch một năm của bọn họ.

- Trương thúc, các ngươi nhận đi.

Trần Thư mỉm cười, lộ ra cực kỳ hào phóng.

Một đầu chân bảo quân vương Hắc Thiết, các loại trung tâm vật liệu các loại giá trị lớn nhất đại khái là mười triệu.

Mà Cự Hổ Vương tiến hóa một lần, thực lực xen vào giữa Hắc Thiết và Bạch Ngân Quân Vươn, giá trị đương nhiên tăng lên không ít.

Có điều trên thực tế, hắn cho đã không ít.

Nếu như đám người Trương Phong không thông báo cho hắn, Ngự Thú sư còn lại ở dân gian không có khả năng giải quyết.

Đến lúc đó, đều là phía chính phủ phái người tới giải quyết.

Mà cường giả cách gần nhất, có khả năng là Diệp Thanh và Trần Thư.

Nhưng Diệp Thanh lại về hưu, Trần Thư là Ngự Long Vệ, chủ yếu cuối cùng vẫn hắn ra mặt.

- Đoàn trưởng, ta đã hỏi người trong nhà.

Ngay tại lúc này, Vương Vũ Dao bên cạnh nhẹ giọng nói ra:

- Con hổ kia là quân vương trong truyền thuyết, tổng giá trị gần mười triệu.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, thính lực của hắn nhạy bén, đương nhiên là thoáng cái nghe được, huống chi đối phương không có ý muốn che giấu, mà là cố tình nói cho hắn nghe.

- Có thể đừng nói lung tung hay không?

Ánh mắt của hắn bình thường, nhìn chăm chú Vương Vũ Dao đối diện.

- Ta…

Khí thế của Vương Vũ Dao trì trệ, chỉ cảm thấy trong lòng trĩu nặng, thậm chí là có chút không thở nổi.

Nhưng thoáng nhìn đến binh sĩ trên đường, ngược lại đã có một chút lực lượng.

Đối phương không dám động thủ trên đường phố…

Nàng cúi đầu, mở miệng nói:

- Sao ta lại nói lung tung? Ta đã tỉ mỉ điều tra qua, đầu quân vương kia ít nhất cũng là bảy tám triệu!

- Không không không, ý của ta là…

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Con cự hổ kia giá trị là 1.5 tỷ, bởi vì nó không phải Hắc Thiết quân vương bình thường.

- ???

Vương Vũ Dao thoáng cái liền giật mình, không ngờ cái nói lung tung này là như thế?

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Nhưng nó coi như là giá trị 10 tỷ, cùng ngươi có quan hệ gì?

- Nhưng chúng ta cho tình báo, nếu như không phải chúng ta, ngươi có thể có thu hoạch lớn như vậy ư?

Vương Vũ Dao vẫn có chút không cam tâm, đây chính là 1.5 tỷ, thật sự là không nguyện thả ra.

Trần Thư gật gật đầu, bình thản hỏi:

- Vậy ngươi cảm thấy ngươi có lẽ được bao nhiêu phần?

Vương Vũ Dao nhìn Trần Thư mặt mũi tràn đầy ôn hòa, tựa như là có thể nói đạo lý, trong lòng ngược lại không có áp lực.

Một lúc lâu sau, nàng ta suy tư nói:

- Chúng ta chia phần năm trăm triệu, là một phần ba không quá phận chứ?

- Hả?

- Tất nhiên, đoàn trưởng chúng ta là đưa đến tác dụng chủ yếu, chẳng những tìm tới cái đại hung thúkia, hơn nữa còn thông báo ngươi, hắn phải chia hai trăm triệu.

Vương Vũ Dao vội vàng nói:

- Còn lại ba trăm triệu, mới là chia cho ba người chúng ta.

Trần Thư nhịn không được cười khẽ một tiếng, tên này ngược lại thông minh, biết kéo đám người Trương Phong xuống.

Dựa vào quan hệ của hắn và Trương Phong, ngược lại thật sự có chút không phản đối được.

- Đoàn trưởng, các ngươi cảm thấy thế nào?

Vương Vũ Dao quay đầu trông lại, trong lòng có chút đắc chí, nếu như Trương Phong đám người ủng hộ nàng, ngược lại thật sự có khả năng đàm phán thành công.

Huống chi coi như là Trần Thư không đồng ý, bọn hắn cũng có thể cò kè mặc cả, cuối cùng chia tuyệt đối không chỉ một trăm vạn như hiện tại.

Nhưng mà, để nàng không dự liệu được chính là.

Vẻ mặt đám người Trương Phong đều quái dị, không có một chút hưng phấn.

Trong mắt Lưu Hiên và Triệu Vũ lại có chút kinh hoảng, thậm chí muốn co cẳng chạy.

Đại tỷ, lá gan của ngươi lớn thật, lại muốn doạ dẫm tội phạm Nam Giang…

- Tiểu Trần, một ngàn vạn này ta nhận.

Trương Phong hoàn toàn không phản ứng với Vương Vũ Dao, mà là quay đầu nhìn về phía Trần Thư, nói:

- Trương thúc xem như chiếm tiện nghi của ngươi.

- Đoàn trưởng?

Vương Vũ Dao thấy vậy lập tức lên tiếng, không nghĩ tới ba người lại là loại phản ứng này?

Năm trăm triệu không thơm sao? Cứ nhất định muốn một ngàn vạn!

Cả hai nhưng là kém năm ngươi lần!

Đầu năm nay tiền cũng không hấp dẫn được người sao?

- Tiểu Vương, đừng nói nữa!

Lưu Hiên lắc đầu, không ngừng ra hiệu bằng ánh mắt..

Tiền là đồ tốt, nhưng cũng phải có mệnh tiêu!

Chỉ bằng chiến lực Trần Thư bày ra lúc trước, con thỏ kia hoàn toàn có thể giết bốn người bọn họ trong phút chốc.

Cho dù là không dám giết người, nhưng bị loại nhân vật này ghi nhớ, luôn có biện pháp tới chỉnh ngươi.

- Không có việc gì, Trương thúc, việc này cũng là may mắn có các ngươi!

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Một ngàn vạn này ba người các ngươi chia nhau, tỷ lệ cụ thể ta sẽ không can thiệp.

Chương 1377: Hành hung cái gì? Ta nói là báo đáp

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt Vương Vũ Dao khẽ biến, nháy mắt mở to hai mắt nhìn. Bởi vì Trần Thư nhấn mạnh là ba người các ngươi.

Hiển nhiên là loại bỏ nàng ta ra ngoài.

- Trần Bì…

Vẻ mặt Trương Phong khẽ giật mình, muốn nói chút gì đó, nhưng trong lúc nhất thời cũng chỉ có thể giữ yên lặng.

- Về phần vị đại tỷ này…

Hắn quay đầu nhìn lại, mở miệng nói:

- Ngươi cũng là thành viên, đương nhiên là phải chia độ cống hiến!

Dứt lời, hắn mở túi tác chiến sau lưng ra, lấy ra một cái túi phân màu hồng phấn.

- Ngươi thích màu nào?

- !!!

Vẻ mặt Vương Vũ Dao chấn động, nghĩ đến đủ loại truyền thuyết trên mạng.

Trong mắt của nàng ta đã có một chút kinh hoảng, thậm chí là muốn quay đầu chạy.

- Trần Bì.

Trương Phong vội vàng nói, muốn mở miệng để cầu tình cho Vương Vũ Dao một chút, dù sao cũng là vãn bối của mình.

- Trương thúc, ngươi hiểu lầm.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Đây là chia cho nàng!

- Chia?

Vẻ mặt Vương Vũ Dao sững sờ, trong lúc mơ hồ có chút hiểu rõ.

- Hơn một trăm vạn đổi một cái túi phân tội phạm, không thua thiệt đúng không?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Cái đồ chơi này trên mạng xào đến một ngàn vạn, ngược lại ngươi còn thiếu ta hơn chín trăm vạn.

- …

Khóe miệng Vương Vũ Dao giật một cái, một cái cái túi hỏng hơn một nghìn vạn? Ngươi mẹ nó lấy chảo sắt à…

Trần Thư cũng không phản ứng, cái này tất nhiên chỉ là hắn nói tào lao, có điều cũng không quan trọng phải giải thích với đối phương.

Hắn đứng dậy, mở miệng nói ra:

- Trương thúc, ta có chút chuyện, đi trước nhé.

- Được.

Trương Phong gật đầu một cái, nhìn bóng lưng Trần Thư rời đi, trong mắt có vẻ cảm khái.

Đứa bé trong mắt hắn ta, vậy mà đã phát triển đến loại trình độ này.

Ngay tại lúc này, Trần Thư trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa…

- Nhanh thật…

Trên mặt đám người Trương Phong tràn ngập thèm muốn, có thể đối với nhân loại kỹ năng phụ trợ hữu dụng có thể tương đối hiếm thấy, chí ít bọn hắn chưa từng gặp qua.

Sau khi hắn rời đi, Trương Phong quay đầu nhìn về phía Vương Vũ Dao, nói:

- Tiểu Vương, bây giờ sự kiện đã kết thúc, lộ trình lịch luyện của ngươi cũng không xê xích gì nhiều, dọn dẹp một chút chuẩn bị trở về Ngự Thú Đoàn của gia tộc mình đi.

Vẻ mặt Vương Vũ Dao khẽ giật mình, trong mắt đã có một chút ủy khuất, nói:

- Trương thúc…

Chẳng những là tiền không được chia phần, kết quả còn bị ngự thú đoàn khai trừ, cái này tìm ai nói rõ lí lẽ…

Trương Phong lắc đầu, mở miệng nói:

- Lúc trước không phải ngươi cũng đề cập qua muốn về nhà sao?

- Ta đã biết…

Vương Vũ Dao thở dài, trong mắt tràn ngập mất mác.

- Ngươi cũng không cần quá chán!

Trong mắt Trương Phong có chút không đành lòng, mở miệng nói:

- Chí ít ngươi vẫn có thu hoạch!

- Hả?

Vương Vũ Dao ngơ ngác, tiếp đó liền thấy Trương Phong chỉ chỉ túi phân màu hồng phấn trên bàn…

- Trương thúc…

- Cái này đích xác là thu hoạch lớn nhất trong chuyến này của ngươi!

Nét mặt của Trương Phong nghiêm túc, nói:

- Nhớ kỹ, không có thực lực, vĩnh viễn đừng tham lam! Bằng không ngươi chỉ mất đi càng nhiều!

- …

Vương Vũ Dao im lặng không lời, trong mắt đã có một chút suy tư.

Triệu Vũ bên cạnh nói:

- Đúng vậy, Vũ Dao, ngươi còn muốn chia năm trăm triệu, ngươi cảm thấy bốn Ngự Thú sư Hắc Thiết Cấp chúng ta có thể kiếm được nhiều như vậy sao?

- Ta hiểu được rồi…

Vương Vũ Dao thở dài, thu túi phân thật vào, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

- Mỗi lần trước khi tham lam, đều ngẫm lại cái túi này!

Trương Phong thản nhiên nói:

- Người chỉ có thể nắm giữ tài phú trong năng lực của ngươi!

Bước chân Vương Vũ Dao trì trệ, tiếp đó gật đầu một cái, quay người nhanh chân rời khỏi nhà hàng.

…

Lúc xế chiều.

[Tội phạm Nam Giang thu mua kỹ năng thương tổn thuộc tính Hỏa giảm miễn giá cao! Hắc Thiết đến Hoàng Kim cấp đều được!]

Trần Thư đang chờ ở nhà của mình, leo lên mạng lưới hiệp hội Ngự Thú sư, ban bố tin tức thu mua của mình.

Nhưng hình như nghĩ đến hai chữ giá cao không đủ có phân lượng, lại là tăng thêm vài chữ:

[Người bán ra có thể nhận được túi phân có chữ ký của tội phạm!]

- Cái này có sức hấp dẫn, ha ha…

Trần Thư cười hì hì, tự nhủ:

- Nếu như là ta, có thể nhận được chữ ký của loại thiên tài này, bán cái gì cũng được luôn!

- Tiến hóa [Hỏa Ngự] trước rồi nói sau.

Hắn sờ lên cằm, hiện tại có tiền, đương nhiên là phải nhanh tiến hóa thiên phú một chút.

- Slime của ta có thể nói là miễn dịch cả băng và hỏa, nếu như hiện tại ta và Phương Tư đánh một trận, quả thật là nghiền ép…

- Hành hung Phương Tư, quang vinh lấy được bá chủ một phương ở thành phố Nam Giang, phải là tội phạm ta!

Hắn nằm trên giường, nhịn không được cười ha ha ra tiếng, đã bắt đầu huyễn tưởng.

Ngay tại lúc này, ánh mắt của hắn thoáng nhìn, thoáng cái đã thấy khuôn mặt yên tĩnh của Trương Bình!

- Hả? Bà mẹ nó!

Trần Thư nháy mắt bật lên, trừng trừng nhìn kỹ ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy Phương Tư mặc một bộ áo khoác, ánh mắt bình thản nhìn chăm chú hắn, trong mắt đã có một nụ cười khó hiểu.

Một giây sau, Phương Tư cất bước, tuỳ tiện đi vào trong gian phòng của Trần Thư, đồng thời thu hồi Xích Viêm Long ở phía ngoài.

- Phương Tư tỷ…

Chương 1378: Chỉ có hắn duy trì bộ dáng ban đầu

Trần Thư cười khan một tiếng, không nghĩ tới sẽ trùng hợp như vậy. Trong lòng hắn điên cuồng chửi bậy: Vì sao người mình quen biết cho tới bây giờ không đi cửa hả!

Phương Tư mỉm cười, nói:

- Trần Bì, ngươi mới vừa nói hành hung cái gì?

- …

Trần Thư nguyên bản có chút sợ, nhưng nghĩ đến khế ước linh của mình, nháy mắt đã có lực lượng.

Nhưng ngay tại lúc hắn đang muốn mở miệng, Phương Tư đột nhiên lấy ra một cái băng tay màu vàng!

- Ta hiện tại là Ngự Long Vệ nhị tinh, có thể bắt bất kỳ kẻ tình nghi nào, bao gồm Ngự Long Vệ có băng tay màu xanh nhạt.

- !!!

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, lời nói trong cổ họng lại nuốt xuống.

Hắn nhìn kỹ băng tay Ngự Long vệ trong tay Phương Tư, trên đó quả nhiên có hai ngôi sao năm cánh kim quang rực rỡ.

- y…

Trần Thư hít sâu một hơi, nói đùa cái gì đấy?

Nửa ngày, hắn cười khan một tiếng, nói:

- Phương Tư tỷ, không nên ồn ào, ta mới vừa rồi là nói báo đáp!

- Mỗi lần nghĩ đến ngươi trước đây bảo bọc cuộc sống của ta, ta liền có một loại xúc động muốn báo đáp ngươi!

- …

Khóe miệng Phương Tư giật một cái, cái này cũng có thể nói bậy lại?

Nàng thu hồi băng tay Ngự Long Vệ, mở miệng nói:

- Thật? Ta còn tưởng rằng ngươi muốn đánh ta một chầu đấy.

- Làm sao có thể!

Trần Thư vội vã thề thốt phủ nhận, tiếp đó con ngươi đảo một vòng, mở miệng nói:

- Phương Tư tỷ, ngươi hiện tại đã là nhân vật thực quyền bên trong Ngự Long Vệ à?

- Hả? Ngươi muốn làm gì?

Trong mắt Phương Tư đã có một chút cảnh giác, nói:

- Đừng trông chờ ta vì tình riêng mà làm việc trái pháp luật!

- Đương nhiên sẽ không! Tốt xấu gì ta cũng là Ngự Long Vệ, chúng ta là đồng sự!

Trần Thư cười khan một tiếng, nói:

- Ta chỉ đơn thuần muốn hỏi một chút.

- Không tính là nhân vật thực quyền gì, miễn cưỡng xem như trung tầng thôi.

Phương Tư lắc đầu, nói:

- Đẳng cấp ngự thú của ta không cao, hai sao đã là cực hạn.

- Cái này… hai sao là ý tứ gì đây?

- Ngươi không phải Ngự Long Vệ ư? Không biết rõ đẳng cấp phân chia của bộ ngành à?

- y…

Vẻ mặt Trần Thư giật mình, hắn chỉ là một cái đánh xì dầu, có thể biết cái gì.

- Chỉ cần ngươi nhận chức sẽ có người nói rõ với ngươi.

Phương Tư lắc đầu, nói:

- Kỳ thực cũng không phải bí mật gì.

Tiếp đó, nàng liền giới thiệu đẳng cấp phân chia Ngự Long Vệ một chút cho Trần Thư.

Đối với thành viên chính thức có băng tay màu vàng mà nói, tổng cộng chia làm năm sao, mỗi lần gia tăng một sao, chẳng những quyền hạn sẽ tăng thêm, hơn nữa phúc lợi cũng sẽ càng cao.

- Lúc nào ta đến toàn bộ năm sao…

Trần Thư sờ lên cằm, lẩm bẩm:

- Đến lúc đó bắt Liễu Phong và Thẩm Vô Song, để bọn hắn luôn muốn đưa tiễn ta!

- Ngũ tinh? Ngươi có thể dẹp đi, thật sự cho là dễ dàng như vậy hả?

Phương Tư lắc đầu, bây giờ Ngự Long Vệ năm sao đều là cấp bậc bộ trưởng.

- Ta cảm thấy vẫn tốt chứ.

Trần Thư không quá để ý, bằng vào năng suất nhiệm vụ hắn làm, đừng nói năm sao, mười sao đều có thể…

- Trần Bì!

Ngay tại lúc này, ngoài phòng truyền đến âm thanh phụ thân Trần Bình:

- Lại có bệnh à? Rõ ràng trong phòng có nữ sinh nói chuyện!

- ??

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, có người nói nhi tử của mình như vậy sao?

Hắn thở dài, tiếp đó mở cửa, nói:

- Cha, là Phương Tư tỷ tới.

- Chào thúc thúc ạ.

Phương Tư mỉm cười, trong mắt có vẻ vui thích.

- Là tiểu Phương Tư à.

Trần Bình khẽ giật mình, tiếp đó lại hỏi:

- Ngươi đến đây lúc nào? Ta và a di ngươi dường như đều không nhìn thấy.

- Cha, nàng leo cửa sổ.

Trần Thư hai tay mở ra, nói:

- Hiện tại người đều ưa thích làm trò này.

- Ít nói lại!

Trần Bình trừng Trần Thư một chút, tiếp theo nhìn về phía Phương Tư, cười nói:

- Đến phòng khách ngồi một chút đi.

Ba người đi tới ghế sô pha ở phòng khách.

Mẹ Trần vừa thấy được Phương Tư, trong mắt đã có ngạc nhiên lẫn vui mừng, hình như đặc biệt ưa thích.

- Tiểu Phương Tư, vừa vặn tối nay là giao thừa, kêu cha mẹ của ngươi, người ba nhà chúng ta có thể tụ họp vui vẻ một chút.

- Được rồi, dì Trần.

Phương Tư mỉm cười, ngược lại không khách khí.

Người ba nhà vốn vô cùng thân thiết, lúc sau tết thường xuyên tụ vào một chỗ.

Nàng nhìn Trần Thư một cái, nói:

- Trần Bì, ngươi đi gọi Phương thúc Phương di của ngươi đi.

- Mẹ, đầu năm nay đều là dùng điện thoại.

Trần Thư mỉm cười, tiếp đó liền phát tin tức cho những người còn lại.

Phụ thân Trần Bình mở miệng hỏi:

- Ta ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn chút, các ngươi đi với ta không?

- Không được không được.

Trần Thư vội vã cự tuyệt, hình như nghĩ đến cái gì, mở miệng nói ra:

- Cha, mua chút phối liệu là được rồi, tối nay để Đại Lực tới làm.

Trần Thư liếm môi một cái, thoáng chốc có chút thèm ăn, vừa vặn có thể để cho mọi người đều tới nếm thử một chút hương vị hung thú quân vương.

Trần mẫu mở miệng nói:

- Sao có thể để thằng nhóc Đại Lực tới bận rộn chứ?

- Mẹ, ngược lại hiện tại hắn tương đối nóng lòng làm cái này, ngài cũng không cần vất vả.

Nói lấy, hắn giải thích đơn giản một chút cho phụ mẫu, vậy mới thuyết phục được hai người.

Chương 1379: Chỉ có hắn duy trì bộ dáng ban đầu (2)

Mười phút đồng hồ sau. Phụ mẫu Trần Thư rời khỏi nhà đến chợ chuẩn bị mua chút tương quan phối liệu.

- Trần Thư, ngươi vậy mà không bán thịt Hoàng Kim Quân Vương đi, mà là dùng tới ăn?

Ánh mắt Phương Tư nhìn lại, dáng vẻ như đang nhìn người bệnh.

Lúc trước sau khi tranh tài kết thúc, tất cả mọi người nếm được một chút huyết nhục quân vương.

Vốn cho rằng Trần Thư về nước chuẩn bị bán đi, kết quả vậy mà là giữ lại ăn…

- Không phải chứ?

Trần Thư nhún vai, không để ý nói:

- Chẳng lẽ lấy ra nhìn à?

- Đây chính là huyết nhục quân vương!

Khóe miệng Phương Tư giật một cái, nói:

- Liễu giáo sư không đánh chết ngươi sao?

- Đánh chết ta làm cái gì…

Trần Thư nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

- Đây chính là mỹ vị hiếm có, dùng bao nhiêu tiền cũng không mua được.

- …

Phương Tư lắc đầu, trực tiếp là từ bỏ thuyết phục.

Mạch não của con hàng này từ trước đến giờ có vấn đề.

Hai người trải qua trao đổi, quan hệ ngược lại không trở nên nhạt, thậm chí còn thâm hậu hơn so với ngày trước.

Thời gian mấy tiếng, chủ yếu đều là Trần Thư mở miệng nói linh tinh, khoa trương nói về truyền kỳ mình trải qua một chút.

Nghe tới hung thú Thú Hoàng kia phun ra thảm thương, ngay cả Phương Tư cũng nhịn không được cười lên.

…

Phục Tô lịch 985 năm, ngày 28 tháng 1, lúc ban đêm.

Người của ba nhà tụ tập thành một bàn, trên mặt bàn trưng bày các món ăn ngon, toàn bộ trong phòng đều tràn ngập mùi thịt.

Vốn là người thường ăn huyết nhục quân vương sẽ xuất hiện đủ loại tác dụng phụ, bởi vì thân thể yếu ớt chịu không được năng lượng cường đại.

Nhưng đi qua tài nấu nướng của Trương Đại Lực tuỳ tiện có thể hấp thu, sẽ không xuất hiện các loại tình huống phun ra…

- Thịt này là thật thơm!

Phụ thân Trần Bình nhịn không được cảm thán, nói:

- Nhi tử, ngươi mua được từ chỗ nào? Nói vị trí cho cha, hôm nào ta mua nhiều một chút.

- Cha, cái đồ chơi này cũng không phải là dùng tiền là có thể mua được.

Trần Thư nhếch miệng, đưa mắt nhìn khắp thế giới, bất kỳ thế lực bên nào cũng sẽ không bán huyết nhục quân vương ra.

- Hả? Có ý gì?

Phụ thân mở to hai mắt nhìn, nói:

- Chẳng lẽ lại là tiểu tử ngươi giành được?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, là ta thuyết minh có vấn đề ư?

- Ý của ta là, thứ này giá trị liên thành, không phải dùng tiền mua!

Hắn mở miệng nói ra:

- Lại nói, ta lúc nào đoạt lấy đồ của người khác?

- Trần thúc, những lời này ta đồng ý!

Trương Đại Lực nhấc tay nói:

- Trần Bì là tội phạm, không phải giặc cướp!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người là bật cười lên, lộ ra hài hoà vô cùng.

Vẻ mặt phụ thân Trần Bình cảm khái, nói:

- Lần chúng ta liên hoan gần nhất hình như là bốn năm trước, thời gian trôi qua nhanh thật…

Nghe xong lời này, trong mắt mọi người đều có hồi ức, nghĩ đến tràng cảnh bốn năm trước.

Trần Thư uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, nói:

- Đúng vậy, ta nhớ đến lúc ấy Đại Lực mới thi vào đại học Linh Trù ở Kinh Đô, kết quả hiện tại đã muốn tham gia cup thực thần đẳng cấp cao nhất!

- Còn Phương Tư tỷ cũng thế, khi đó chỉ là một sinh viên, hiện tại đã là nhân vật trọng yếu của bộ ngành Ngự Long Vệ!

Các trưởng bối đều tán đồng gật đầu một cái, bỗng nhiên, lại có một chút cảm giác không chân thật.

Lúc này, Phương Tư mở miệng nói ra:

- Chúng ta nơi này, vẫn chỉ có Trần Bì là biến hóa nhỏ nhất.

- Kỳ thực cũng không nhỏ.

Phụ thân Trương Đại Lực là Trương Phong mở miệng nói:

- Hắn khi đó chỉ là một học sinh cấp 3, còn bận thi vào đại học, hiện tại cũng sắp tốt nghiệp đại học.

- Cha, Phương Tư tỷ có ý là…

Trương Đại Lực bu lại, nói:

- Bốn năm trước hắn là tội phạm, hiện tại vẫn là tội phạm! Chỉ có hắn là duy trì bộ dáng ban đầu.

Thành phố Nam Giang, đầu đường Hà Phi.

Toàn bộ thành phố giăng đèn kết hoa, lộ ra náo nhiệt, tràn ngập không khí năm mới.

Một đoàn người Trần Thư chậm rãi tản bước, trừ ba người bọn họ ra, đám người Tạ Tố Nam trong lúc rảnh rỗi đều ra ngoài ăn tết.

- Thanh Tuyết, khế ước linh thức tỉnh sao rồi?

Trần Thư nhìn về phía nữ hài bên cạnh một cái, chính là Vương Thanh Tuyết, muội muội Vương Thanh Hàn.

Không giống với lúc tiểu học, bây giờ Vương Thanh Tuyết đã trổ mã duyên dáng yêu kiều, dung mạo giống Vương Thanh Hàn đến mấy phần.

- Trần Thư ca ca, ta cho ngươi xem một chút.

Vương Thanh Tuyết gật đầu một cái, hiện tại nàng đã là sơ tam, tự nhiên là khế ước linh đã thức tỉnh.

Nói xong, nàng ta mặt mang kiêu ngạo, mở ra ngự thú không gian của mình.

Một con hồ ly trắng hai con ngươi giảo hoạt chui ra, trên mình tản ra sương lạnh thấu xương.

Cho dù chỉ là một khế ước linh cơ sở, nhưng vẫn lộ ra không giống bình thường.

- Hả?

Trong đầu Trần Thư xuất hiện ký ức liên quan, mở miệng nói ra:

- Tuyết Hồ băng sương S+, không tệ! Đều mạnh hơn so với ta và Phương Tư tỷ.

- Hì hì, ta cũng chỉ là vận khí tốt.

Trong mắt Vương Thanh Tuyết tràn ngập nhảy nhót, có thể đạt được sự tán thành của Trân Thư, không thể nghi ngờ là một chuyện khiến nàng tương đối vui sướng.

- Có điều ngươi nhỏ như vậy, thế mà đã có thể nắm giữ bán tướng triệu hoán?

Chương 1380: Bồi dưỡng kế hoạch Vương Thanh Tuyết

Trong mắt Trần Thư đã có một chút kinh ngạc, hắn lúc học lớp mười hai mới nắm giữ được, Vương Thanh Tuyết sơ tam đã nắm giữ, chỉ sợ là độc nhất của thành phố Nam Giang. - Cũng đều là bởi vì ngươi!

Vương Thanh Hàn trợn nhìn Trần Thư một chút, nói:

- Muội muội ta gặp ngươi thích dùng Bán tướng triệu hoán tội phạm, vậy mới điên cuồng luyện tập, một tháng đã nắm giữ.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, cái này cũng nhấc lên quan hệ với ta đúng không?

Hắn mở miệng nói ra:

- Bất quá nên nói hay không, chính xác có thể tội phạm!

- …

Vương Thanh Hàn lắc đầu, muội muội của mình đã là từng bước hóa tội phạm…

- Tiềm lực Khế Ước Linh của Thanh Tuyết tốt như vậy cũng không thể lãng phí.

Trần Thư xoa đầu Tuyết Hồ, trong mắt xuất hiện vẻ suy tư.

- Ô ô…

Tuyết Hồ co ro thân thể, lộ ra chút sợ hãi.

Cứ việc Trần Thư chỉ là nhân loại, nhưng vẫn mang cho nó cảm giác áp bách tương đối lớn.

Hắn mở miệng nói ra:

- Mọi người đều ra thêm chút sức, truyền thống nhị trung Nam Giang không thể chặt đứt!

- …

Mọi người cùng nhau im lặng, xem ra trường học không thể thoát khỏi bóng ma tội phạm.

- Đại Lực, ngươi chế định cho Thanh Tuyết một cái thực đơn, nhất định cần phải tốt nhất! Dùng huyết nhục quân vương cũng không có vấn đề gì.

- Phương Tư tỷ, ngươi có thể dạy cho Thanh Tuyết Thủy một chút kỷ xảo chiến đấu của thuộc tính khế ước linh, thuận tiện hỗ trợ chỉ điểm kỹ năng tương quan..

Trần Thư thoáng chốc trở nên vô cùng phấn khởi, bắt đầu am bài nhiệm vụ cho mọi người.

Tạ Tố Nam lẩm bẩm:

- Sao ta cảm thấy con hàng này con hưng phấn hơn so với tăng mình lên vậy…

- Trời mới biết là cái đam mê biến thái gì…

Từ Tinh Tinh lắc đầu, thật sự là không quá lý giải được truyền thừa tội phạm của cái đồ chơi này

- Tiểu Tinh, ngươi không cần nói nhỏ!

Trần Thư quay đầu nhìn lại, chỉ vào hắn nói:

- Nhà ngươi làm ngự thú buôn bán, đến lúc đó hỗ trợ mua sắm một chút, kỹ năng từ cấp cơ sở đến Hắc Thiết cấp đều được.

- Đúng rồi, nếu có điều kiện, mua cho ta một chút kỹ năng quân vương.

- ???

Khóe miệng Từ Tinh Tinh giật một cái, ngươi chính là không phải cử chỉ điên rồ? Ta nơi nào tìm cho ngươi kỹ năng quân vương?

Trần Thư cũng là không để ý đến, nói tiếp:

- Về phần lão Tạ đi….

- Ta làm cái gì?

Tạ Tố Nam nhìn sang, không nghĩ tới chính mình cũng có chỗ hữu dụng.

- Ngươi có chút biến thái, cách Thanh Tuyết xa một chút là được rồi.

- ???

Vẻ mặt Tạ Tố Nam trì trệ, đã muốn xách theo đao mổ heo chặt tới.

Trong lòng hắn không khỏi đến nghĩ đến: Mọi người ở đây, ngươi càng biến thái hơn đó…

Phương Tư mở miệng hỏi:

- Vậy ngươi làm cái gì? Làm quan chỉ huy à?

- Làm sao có khả năng?

Trần Thư nhếch miệng lên, mở miệng nói ra:

- Tác dụng của ta mới là hạch tâm nhất!

Trong lúc nhất thời, mọi người đồng loạt nhìn sang, trong mắt đã có một chút hiếu kỳ.

Trần Thư nhìn phía một bên Vương Thanh Tuyết, chậm chậm nói:

- Thanh Tuyết, đến lúc đó ta bồi dưỡng ngươi một chút quy tắc tội phạm.

- …

Mọi người sững sờ, nháy mắt liền bị làm cho trầm mặc, không ngờ tác dụng trọng tâm mà ngươi nói chính là như thế?

- Được rồi, cứ như vậy!

Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Dựa vào thiên phú của Thanh Tuyết, thi được Hoa Hạ học phủ vấn đề không lớn, đến lúc đó trực tiếp tới phân urê xã làm lão đại!

- Trần Thư…

Vương Thanh Hàn bên cạnh có chút muốn nói lại thôi.

Theo lý mà nói, dựa vào địa vị bây giờ của Trần Thư, có thể trọng điểm bồi dưỡng muội muội mình đương nhiên là một chuyện tốt.

Nhưng nàng luôn có một loại linh cảm không lành…

- Thanh Hàn, không cần cảm ơn ta!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Tương lai của Thanh Tuyết tuyệt đối… ách…có hi vọng…

- …

Vương Thanh Hàn xoa xoa đầu, chỉ cảm thấy đầu có chút đau..

Nàng vốn là muốn ngăn cản một chút, nhưng khi thấy muội muội hai mắt sáng lên, trong lòng đã minh bạch, cho dù mình nói cái gì cũng đều không dùng được.

…

Lúc ban đêm, mọi người vẫn đi trên đường nói nói cười cười, trong đó chủ đề chủ yếu đều là liên quan tới Vương Thanh Tuyết.

- Sắp mười hai giờ, muốn thay đổi hoạt động hay không…

Trần Thư nhướng mày, trong mắt đã có một chút hưng phấn.

- Hoạt động gì?

Vẻ mặt mọi người đều trở nên vô cùng cảnh giác.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Thả đốt thuốc tiêu chúc mừng một chút, thế nào?

Vừa dứt lời, đám người Từ Tinh Tinh nháy mắt quay người bỏ chạy, không có một chút ý tứ lưu lại.

Bọn hắn cũng đã gặp qua thế lực bá chủ pháo hoa lúc trước của Trần Thư, chính phủ đều cho rằng là thành phố Năm Giang lâm vào chiến trường…

Qua trong giây lát, đối diện Trần Thư chỉ còn lại một mình Phương Tư, những người còn lại toàn bộ đều trốn thoát ánh sáng, Trương Đại Lực thậm chí ngay cả nồi sắt cũng ném đi…

- Không phải, đều không cho mặt mũi như vậy sao?

Trần Thư lắc đầu, bất đắc dĩ nhặt nồi sắt trên đất lên.

Trong mắt của hắn đã có một chút ý cười, nói:

- Phương Tư tỷ, vẫn là ngươi tốt, thế mà không có vứt bỏ ta.

Phương Tư thản nhiên nói:

- Ta là Ngự Long Vệ, đối mặt thế lực tội ác không thể lui bước!

- …

Mắt Trần Thư trừng lớn, không ngờ là nguyên nhân như thế…

Chương 1381: Ta có thói quen đến trường đúng giờ ư?

Hắn mở miệng nói: - Đi thôi, nhìn mọi người đều tản đi, chuẩn bị trở về nhà ngủ.

Hai người sánh vai đi dạo trên đường ở đêm giao thừa, trong lúc nhất thời ngược lại dẫn đến người qua đường liên tiếp nhìn lại.

Bọn hắn đều là nhân vật nổi tiếng ở thành phố Nam Giang, đi cùng một chỗ đương nhiên tỉ lệ quay đầu tương đối cao.

- Phương Tư tỷ, ngươi nghỉ ăn tết bao nhiêu ngày?

Trần Thư lơ đãng nói:

- Thanh Tuyết còn cần ngươi tới dạy một chút.

- Đại khái có thể chờ ba bốn ngày..

Vẻ mặt Phương Tư bình tĩnh nói:

- Bộ ngành có một cái nhiệm vụ tương đối quan trọng.

- Như vậy sao…

Trần Thư gật đầu, nói:

- Hiện tại trong thành phố không có hung thú gì chứ? Thế nào còn có nhiệm vụ?

- Không phải trên Lam Tinh, là dị không gian!

- Chuyện ở dị không gian? Không phải là Trấn Linh Quân giải quyết sao?

Trần Thư hơi sững sờ, nói:

- Lại nói, hiện tại dị không gian cũng không có sự kiện nào đặc thù?

- Có nơi không yên ổn yên tĩnh.

Phương Tư mở miệng giải thích:

- Hơn nữa Trấn Linh Quân chủ yếu là phụ trách thủ không gian thông đạo, chuyện còn lại còn cần Ngự Long Vệ tới làm.

Trần Thư gật đầu, vốn cho rằng Ngự Long Vệ chỉ cần xử lý chuyện trên Lam Tinh.

Hắn mở miệng hỏi:

- Nhiệm vụ…Nguy hiểm à?

- Cũng được, đều như vậy.

Phương Tư nhún vai, thản nhiên nói:

- Đừng lo lắng, tỷ có năng lực bảo mệnh.

Trần Thư cười nói:

- Điều này cũng đúng, phương diện này ngươi theo ta.

- Hả?

Phương Tư giật mình, nháy mắt phản ứng lại, cái gì gọi là theo ngươi?

- Trần Bì!

Nàng đang muốn giáo huấn Trần Thư một chút, kết quả đối phương đảo mắt đã biến mất không thấy.

…

Thời gian dần trôi qua.

Mọi người trong lúc rảnh rỗi, thật sự bắt đầu dụng tâm dạy cho Vương Thanh Tuyết, hy vọng có thể để nhị trung Nam Giang lại ra một thiên tài.

Tuổi của bọn hắn không lớn, nhưng thực lực và thiên phú cũng tương đối không đơn giản.

Nhất là đám người Trần Thư đều là thân mang tuyệt kỹ, chỉ có có thể hơi nắm giữ một chút cũng có thể lẫn vào phong sinh thủy khởi.

Ngày thứ tư của năm mới, Phương Tư tiếp nhận thông báo của bộ ngành, rời khỏi thành phố Nam Giang.

Tuy chỉ có ba ngày ngắn ngủi, có điều ngược lại dạy Vương Thanh Tuyết không ít đồ vật, nhất là kinh nghiệm chiến đấu.

Mà đám người Trần Thư cũng đều ra kỳ lực, đều hết sức bồi dưỡng nàng.

Một tháng nghỉ động rất nhanh trôi qua.

Vương Thanh Tuyết đã có mười phần tiến bộ, chỉ ngự thú đẳng cấp đã trực tiếp tiêu thăng đến Ngự Thú Sư cấp bảy.

Tất nhiên là dùng Ngự Thú Trân Châu cưỡng ép đút lên.

Đây cũng không phải là gia đình bình thường có thể làm được, thậm chí toàn bộ thành phố Nam Giang cũng sẽ không có người làm như vậy, tiền mua thật sự quá lớn.

Ngoài ngự thú đẳng cấp, thuộc tính Khế Ước Linh của nàng, các loại kỹ năng và kinh nghiệm chiến đấu cũng đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trần Thư thậm chí vì nàng đặc biệt phối trí dược tề tương quan.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là giáo dục quy tắc tội phạm của Trần Thư, cùng với khống chế túi phân.

- Thanh Tuyết, hiện tại ngươi đã tương đối lợi hại!

Một đoàn người tụ trên sân thượng lầu chót nhà Trần Thư, trong mắt có vẻ chờ mong.

- Thật sao?

Vương Thanh Tuyết vẫn có chút không dám xác nhận, đồng thời sờ lên bờ vai Tuyết Hồ.

- Tất nhiên!

Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Chỉ cần chậm rãi tiến bộ, vượt qua bọn hắn không có chút vấn đề!

- …

Tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, có thể đừng lấy bọn hắn ra so sánh đối nghịch hay không?

Ánh mắt Vương Thanh Tuyết mang theo vẻ giảo hoạt, nói:

- Vậy ta có thể đuổi kịp Trần Thư ca ca không?

- Cái này sao…

Trần Thư sờ lên cằm, nghiêm túc nói:

- Thanh Tuyết, đừng mơ tưởng xa vời!

Thiên phú cường đại tới đâu cũng không sánh bằng hack, nếu không hắn cũng không có khả năng cầm tới vô địch thế giới.

- Thanh Tuyết, ngươi vượt qua hắn là không có một chút vấn đề.

Tạ Tố Nam đứng dậy, mở miệng nói:

- Lúc Trần Bì bằng tuổi ngươi, cái gì cũng không biết.

- …

Trần Thư yên lặng không nói, ngược lại không phản bác được.

Vương Thanh Hàn nói:

- Được rồi, ta mang muội muội về trước, phải chuẩn bị cho học kỳ mới.

- Được, các ngươi về trước đi.

Đám người Trần Thư gật đầu một cái, đưa mắt nhìn hai tỷ muội rời khỏi sân thượng.

- Nghỉ đông liền như vậy kết thúc.

Một đoàn người nhộn nhịp cảm khái, bọn hắn có rất ít thời gian nhàn nhã hưởng thụ nhẹ nhàng như vậy.

- Ai nói!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Chỉ cần ta không chủ động trở lại trường, nghỉ động không tính kết thúc!

- …

Từ Tinh Tinh quay đầu nhìn lại, nói:

- Trần Bì, nhưng ngày mai là thời gian khai giảng, ngươi không đi?

- Ta có thói quen đến đúng khai giảng sao?

Vẻ mặt Trần Thư bình thường, bá khí nói:

- Chỉ cần ta không nguyện ý, Thiên Vương lão tử tới cũng vô dụng!

[Thế nào cũng không bay ra, hoa hoa thế giới…]

Vừa dứt lời, điện thoại của hắn vang lên.

- Hả?

Trần Thư nhìn điện thoại, vẻ mặt vốn bá khí nháy mắt thay đổi, cười nịnh nói:

- Alo, là Liễu lão sư, thật đúng là làm cho ta nghĩ đã chết.

- Cái gì? Ngày mai sẽ là khai giảng, còn bố trí khảo hạch cho chúng ta tốt nghiệp, nhất định cần phải đến sớm?

- Hoàn toàn không có vấn đề gì! Con người của ta luôn tương đối đúng giờ!

Chương 1382: Khảo hạch tốt nghiệp của ngươi sẽ có chút khó…

– Được rồi, sáng sớm ngày mai là ta có thể xuất hiện ở học phủ. - …

Vẻ mặt tất cả mọi người trì trệ, ngươi mẹ nói thật có thể trở mặt.

- Bái bai, Liễu lão sư.

Trần Thư cúp điện thoại, nhìn về phía những người còn lại.

Chỉ thấy vẻ mặt tất cả mọi người cổ quái, hai tay ôm ngực, một bộ yên tĩnh nhìn ngươi biểu diễn.

- Đều nhìn ta như vậy làm gì?

Trần Thư nhướng mày, nói:

- Đúng rồi, Tiểu Tinh, ngày mai học phủ khai giảng, nhớ đến sớm một chút..

Từ Tinh Tinh nói:

- Vừa nãy không phải ngươi còn nói ngươi không có thói quen khai giảng đúng giờ sao?

- Ta có nói hả?

Trần Thư mặt mũi tràn đầy nghi ngờ hỏi.

- Dừng!

Đám người Từ Tinh Tinh đồng loạt lên tiếng ngăn cản, cùng nhau đưa ngón tay ra bảo im lặng.

Trần Thư nhún vai, hoàn toàn không để ý, ngược lại mở miệng hỏi:

- Các ngươi khi nào thì đi? Ta buổi chiều sẽ xuất phát, Tiểu Hoàng có thể cho các ngươi một chỗ.

- Vậy buổi chiều chúng ta cùng đi!

Mọi người trăm miệng một lời, nhộn nhịp biểu thị một ngồi quái thú đại tiện một chút, cái này có phong cách hơn nhiều so với phi cơ.

- Đi.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Đúng rồi, một vé chỉ cần mười sáu triệu, nhớ chuyển siêu tín cho ta.

- ???

Mọi người nháy mắt ngậm miệng không lên tiếng, ngươi đang muốn giật tiền phải không…

Con số này là người có thể nói ra ư?

- Đừng hiểu lầm!

Trần Thư thấy dáng vẻ của mọi người, vội vã giải thích:

- Ta nói không phải Hoa Hạ tệ.

- Thì ra là thế.

Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, còn thật sự cho là Trần Thư không làm người.

Trần Thư mỉm cười, chậm rãi mở miệng.

- Ta chỉ chính là..điểm tích lũy Hoa Hạ!

- Xéo đi!

Trong nháy mắt, mọi người nhộn nhịp quay người rời đi, đã không muốn phản ứng với Trần Thư.

Không nghĩ tới lâu như vậy, bọn hắn vẫn không sờ tới hạn cuối của Trần Thư.

Lúc xế chiều..

Một viên cầu lớn màu vàng bay lên không, thẳng đến Kinh Đô phương Bắc.

- Cái đồ chơi này lớn thật!

Tạ Tố Nam sờ Slime, trong mắt có cảm khái, hỏi:

- Trần Bì, ngươi nói nếu như ngươi thành Vương Cấp, nó có thể lớn bao nhiêu? Năm trăm mét? Một ngàn mét?

- Vận mệnh có thể mở ra hay không?

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Cấp bậc càng cao, thuộc tính cơ sở của Khế Ước Linh tăng càng khủng bố hơn, mục tiêu của ta là một vạn mét!

Đồng thời hắn mở một cái bao ra, lấy ra hơn một trăm cái vật liệu.

Trong lúc nhất thời, không khí trở nên có chút nóng rực.

- Nuốt cho ta!

Hắn một mạch ném vào không gian thông đạo bên cạnh, mà một chỗ khác của thông đạo đang đứng trong miệng Tiểu Hoàng.

- Òm ọp! Òm ọp!

Vẻ mặt Tiểu Hoàng vui vẻ, mắt to cũng không nhịn được híp lại.

- Hả?

Tạ Tố Nam mở miệng hỏi:

- Tiểu Hoàng còn chưa ăn cơm trưa?

- Cái gì? Nó nếm qua.

Trần Thư tùy ý nói:

- Đây là dùng để lĩnh ngộ kỹ năng.

- Lĩnh ngộ kỹ năng?

Tạ Tố Nam sững sờ, tiếp đó mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ nói:

- Ngươi đừng nói với ta là, cái này mẹ nó tất cả đều là vật liệu lãnh chúa?

- Đương nhiên, nếu không lĩnh ngộ kỹ năng thế nào? Có điều đều là Bạch Ngân cấp, không đáng tiền.

Trần Thư nhún vai, ngược lại không để ý.

Tài liệu trong tay hắn chính là kỹ năng liên quan đến kháng tính thuộc tính Hỏa hắn thu mua, chính vì tiến hóa ra [Hỏa Ngự].

Kỹ năng của Hoàng Kim cấp thật sự là thu mua không được, hơn nữa còn đắt tiền.

Cuối cùng hắn quyết định thua mua lượng lớn kỹ năng Bạch Ngân, chẳng những tiện nghi, hơn nữa trên thị trường có không ít.

- Mẹ nó, không có thiên lý!

Trong mắt Tạ Tố Nam tràn ngập oán giận.

Chưa từng gặp qua ai dùng tài liệu lãnh chúa như vậy, dùng cái này làm đồ ăn vặt đấy?

Đám người Hứa Tiểu Vũ cũng quay đầu nhìn lại, các nàng là Ngự Thú Sư Hắc Thiết, một cái vật liệu trung tâm của Bạch Ngân lãnh chúa thế nhưng vô cùng đắt.

Kết quả hiện tại vậy mà dùng trên trăm cái, quả thật có chút quá mức…

Sau một lúc lâu, Tiểu Hoàng ợ một cái, hơn trăm cái vật liệu lãnh chúa đều đã tiêu hóa.

Trên bảng của nó không nhiều thêm kỹ năng còn lại, đều bị [Hỏa Diễm Miễn Dịch] hấp thu.

[Hỏa Diễm Miễn Dịch (có thể tiến hóa): Miễn dịch 93% thương tổn của hỏa diễm, nếu là lĩnh ngộ kỹ năng liên quan hoặc thiên phú sẽ bị nó cắn nuốt, chuyển hóa làm điểm kinh nghiệm để tiến hóa.]

- Hiện tại là 93%…

Trầm Thư sờ lên cằm, lẩm bẩm:

- Còn thiếu không ít, kỹ năng này thật sự là phí tiền.

Càng nuôi hắn càng có thể cảm nhận được tính trân quý của [Băng Ngự], chẳng trách có thể xem như ban thưởng của di tích ẩn tàng.

Hơn trăm cái vật liệu Bạch Ngân lãnh chúa, hao phí của hắn mười triệu Hoa Hạ tệ, Cự Hổ Vương săn được lúc trước chỉ còn lại huyết nhục, bộ vị còn lại đều đã bán ra.

- Tiền thật sự là dùng không lịch sự…

Trần Thư thở dài, bồi dưỡng Vương Thanh Tuyết dùng không ít tiền, hắn lại cho trong nhà hai triệu, làm cho hiện tại thành bộ người nghèo khó.

- Lại mạnh lên?

Tạ Tố Nam giống như là phát giác được cái gì, tự mình lẩm bẩm:

- Nhìn thấy ngươi trở nên mạnh, so với bản thân yếu đi làm ta khó chịu!

- …

Trần Thư quay đầu nhìn lại, ngươi có thể đừng tối tăm như vậy hay không, hơn nữa không có chút ẩn giấu nào…

Chương 1383: Khảo hạch tốt nghiệp của ngươi sẽ có chút khó… (2)

… Ba giờ sau.

Tiểu Hoàng dừng trên không tòa nhà dạy học, phía trên chỉ còn lại hai người Trần Thư và Tiểu Tinh.

Những người còn lại đều bị Trần Thư đưa đến trường học, ngay tại chỗ dẫn đến các bạn học bọn hắn sợ hãi thán phục.

Khiến Trần Thư có loại cảm giác bản thân mình đưa trẻ con đến trường.

- Đến rồi!

Hai người Trần Thư nhảy xuống, đi thẳng tới phòng ký túc xá 333, đồng thời thu hồi Slime.

- Trần Bì!

Xe vừa tới ký túc xá, một thanh âm từ trong phòng khách truyền đến.

Chỉ thấy một mình Liễu Phong ngồi trên sô pha, vẻ mặt vô cùng nhàn nhã.

- Liễu lão sư…

Vẻ mặt hai người cổ quái, không nghĩ tới Liễu Phong vậy mà ở ký túc xá bọn hắn.

- Đều ngồi, đều ngồi.

Liễu Phong chỉ chỉ đĩa trái cây trên bàn, nói:

- Muốn ăn cái gì thì ăn, không cần câu nệ.

- …

Thân thể hai người cứng đờ, trong lúc nhất thời có chút không rõ đến cùng là ký túc của ai…

Liễu Phong cũng không chút để ý, nói:

- Tiểu Tinh, khảo hạch tốt nghiệp của ngươi ta đã gửi qua điện thoại cho ngươi, ngươi có thể xem một chút.

- Được.

Từ Tinh Tinh gật đầu, về gian phòng, chuẩn bị mở máy tính lên xem một chút.

- Lão sư, của ta đâu?

Trần Thư mở miệng hỏi, trong mắt đã có một chút hiếu kỳ, không nghĩ ra được

Liễu Phong sẽ sắp xếp khảo hạch tốt nghiệp gì cho hắn.

- Cái này tạm thời trước không vội.

Liễu Phong mỉm cười, nói:

- Liên Minh Tự Do bên kia truyền tin tức tới, di tích tinh không sắp mở ra.

- Thật à?

Vẻ mặt Trần Thư vui vẻ, cái này có thể có lực hấp dẫn nhiều hơn so với khảo hạch tốt nghiệp.

- Ừ, đến lúc đó ta sẽ tự mình mang ngươi tiến về.

Liễu Phong nói:

- Đúng rồi, bên trong di tích sẽ có Ngự Thú Sư Hoàng Kim, ngươi phải cẩn thận một chút!

- Hoàng Kim cấp?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, hoảng sợ nói:

- Kiều Na đột phá?

- Đương nhiên…không có.

Liễu Phong nhún vai, nói:

- Nàng ta vẫn là Bạch Ngân ba sao, ta nói Hoàng Kim cấp là chỉ Ngự Thú Sư Hoàng Kim khác.

- Ngoại trừ ba hạng đầu của thi đấu thế giới, còn có người khác ư?

Trần Thư nhướng mày, thoáng chốc liền ý thức được nguy cơ.

Hắn hiện tại thế nhưng bốn mặt gây thù hằn, cùng một nhóm Ngự Thú Sư Hoàng Kim đi thăm dò di tích tuyệt đối là phải ra chuyện lớn.

- Ừm, danh ngạch di tích sẽ là mua bán.

Liễu Phong gật đầu, nói:

- Lúc trước Vương Viên kia tìm đến Vương Tuyệt muốn tiền, đoán chừng là muốn mua danh ngạch di tích.

- Thế Vương Cấp thì sao?

Trần Thư vội vàng hỏi, Ngự Thú Sư Hoàng Kim hắn có thể đối phó một chút, nhưng Vương cấp thì không có chút biện pháp nào.

- Vương Cấp không đến mức, cấp bậc di tích có hạn chế, bên trong cao nhất là Hoàng Kim một sao.

Liễu Phong mở miệng giải thích:

- Nếu không danh ngạch cũng không tới phiên trên mình Ngự Thú Sư Hoàng

Kim.

- Là thế à…

Lúc sau, Trần Thư xem như tiếp nhận chuyện này.

Ngự Thú Sư Hoàng Kim một sao hắn cũng không phải quá sợ, không nói có thể chắc thắng, chí ít bảo mệnh là không có biện pháp.

- Ngươi chuẩn bị một chút.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Cái khác, khảo hạch tốt nghiệp của ngươi sẽ có chút khó!

- Khó? Có thể khó bao nhiêu?

Trần Thư nhếch miệng, ngược lại không quá để ý.

Bằng sức chiến đấu hiện tại của hắn, khảo hạch gì cũng giống như chơi.

- A…

Liễu Phong thở dài, chậm rãi nói:

- Trải qua thảo luận của chúng ta, nội dung khảo hạch của ngươi là…Đi săn một con Quân Vương Hắc Thiết!

- ???

- Ta biết, có thể việc này có hơi khó.

Liễu Phong thấy dáng vẻ kỳ quái của Trần Thư thì còn tưởng rằng hắn bị độ khó của khảo hạch tốt nghiệp dọa sợ.

- Ngươi tạm thời không cần lo lắng về vấn đề sưu tầm, Giang Vân giáo sư sẽ đặc biệt đến Dị Không Gian để giúp ngươi thu thập thông tin, cung cấm địa điểm Quân Vương có thể xuất hiện.

Hắn ta vỗ bả vai Trần Thư, nói tiếp:

- Chỉ cần Tinh Không di tích kết thúc, ngươi lập tức có thể trở về chuẩn bị cho chuyện đi săn, đây chính là những việc ngươi cần phải làm trong học kỳ cuối cùng của mình.

- …

Sắc mặt Trần Thư vẫn kỳ quái như vậy, thậm chí còn có chút hoài nghi Liễu Phong đặc biệt chuẩn bị cho hắn khảo hạch tốt nghiệp.

- Chỉ là Hắc Thiết Cấp Quân Vương mà thôi, dựa vào lực chiến đấu của ngươi là có hi vọng đánh thắng được!

Liễu Phong còn đang khích lệ nhưng Trần Thư vẫn giữ nguyên dáng vẻ ấy, hắn ta nhịn không được mà nói:

- Rốt cuộc ngươi làm sao thế? Không muốn cam chịu à?

- Không phải…

Cuối cùng Trần Thư cũng ổn định lại, chậm rãi nói:

- Lão sư, có phải khảo hạch tốt nghiệp…

- Được rồi!

Hắn vẫn chưa nói xong đã bị Liễu Phong cắt ngang.

- Ta vẫn phải thương nghị lại với bọn Tần ca một chut, đổi nội dung khảo hạch cho ngươi.

- Không không không! Tuyệt đối đừng làm vậy!

Trần Thư vội cự tuyệt nói:

- Ý của ta là cái khảo hạch này… quá đơn giản!

- Cái gì?

Liễu Phong ngẩn ra, mở miệng nói:

- Mẹ nó cái này là Quân Vương đấy! Đầu óc ngươi có vấn đề à?

Hắn ta vừa nói xong thì trên ban công vang lên tiếng rầm rầm, giống như có vật nặng gì vừa rơi xuống.

- Chuyện gì thế?

Liễu Phong nhíu mày, nhìn lên ban công, vừa nhìn đã thấy một con Cự Hổ, hai mắt trợn trừng giống như chết không nhắm mắt.

Con hàng này bị Trần Thư giết lén, đương nhiên là sẽ không nhắm mắt…

- Mẹ kiếp!

Chương 1384: Đây là hành động bền lòng vững dạ sao

Cơ thể Liễu Phong chấn động, trong mắt tràn ngập kinh hãi, lập tức phát hiện ra khí tức Quân Vương còn sót lại. Hơn nữa, điều khiến hắn ta càng kinh ngạc hơn chính là, cái này không phải Hắc Thiết Cấp!

- Trùng hợp là kỳ nghỉ đông chỉ làm thịt Quân Vương!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Hiện ta khảo hạch tốt nghiệp của ta coi như làm xong rồi nhỉ?

- Mẹ nó ngươi một kỳ nghỉ đã liền đi giết một con Quân Vương hả?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, chẳng lẽ đây là hành động bền lòng vững dạ sao?

- Ngạc nhiên không.

Trần Thư nhếch miệng nói:

- Liễu lão sư, tin tức của ngươi quá chậm rồi. Ta cho phía chính phủ thông báo tin tức cho các bên liên quan rồi.

Lúc trước Diệp Thanh bảo hắn truyền tin tình báo cấm vụ cho cấp trên, hắn đương nhiên làm theo trước, chỉ là còn chưa nhận được phần thưởng.

- Sao ta biết được bên trên thế nào.

Liễu Phong lắc đầu, hắn ta chỉ là một giáo sư của học phu, đương nhiên sẽ không có việc nhân sự đều báo cáo với hắn ta.

- Nhưng tiểu tử ngươi có vận may tốt đấy, cái này cũng có thể xông đến à?

- Cái gì mà vận may? Đây là thực lực biết không hả?

Trần Thư xòe hai tay ra, nói:

- Cho dù thế nào, ta đã giết một Quân Vương rồi, ngài sẽ không quỵt nợ chứ?

- Ta mà là người như vậy sao?

Liễu Phong trừng mắt lườm hắn. Dựa vào sức chiến đấu của Trần Thư, trăm phần trăm có thể tốt nghiệp, chỉ là vẫn phải hoàn thành một khảo hạch, dù sao đây cũng là quy trình.

Hiện tại đã xong, hắn ta cũng không làm khó Trần Thư.

- Miễn cưỡng tính là ngươi hoàn thành!

Liễu Phong nói:

- Ngươi có trách nhiệm viết báo cáo liên quan, chờ đến tháng sáu thì báo cáo tốt nghiệp là được.

- Không thành vấn đề.

Sắc mặt Trần Thư vui vẻ nằm trên sofa, lẩm bẩm nói:

- Chắc ta là người hoàn thành khảo hạch tốt nghiệp nhanh nhất trong lịch sử nhỉ?

- Đừng có kiêu ngạo! Đây vốn là chuẩn bị cho học sinh bình thường!

Liễu Phong vỗ đầu hắn, nói:

- Mục tiêu quan trọng của tiểu tử ngươi bây giờ là Tinh Không di tích! Ta cũng không hy vọng ngươi lật thuyền trong mương, đến lúc đó ngay cả tro cốt cũng không giữ lại được.

- Nếu không thì ngươi cứ gửi ít tro cốt lại ở chỗ lão sư nhé? Đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Ta lấy cái gì gửi lại cho ngươi?

Sống nhiều năm như vậy, hắn chưa từng thấy ai lại gửi lại thứ này…

- Tốt, không sao! Chuẩn bị cẩn thận, khi nào đến thời gian ta sẽ thông báo cho ngươi!

Liễu Phong đứng lên, đi thẳng đến ban công, trước khi đi hắn ta còn thuận tay lấy một khối thịt ở bắp chân Cự Hổ Vương.

…

Thời gian dần trôi qua.

A Lương và Vương Tuyệt lần lượt trở về trường học, hơn nữa vừa khai giảng đã bận rộn chỉnh sửa lại khảo hạch tốt nghiệp của mình.

Trần Thư thì lại nhàn rỗi không có việc gì làm, cả ngày đi dạo lung tung trong học phủ, thỉnh thoảng chỉ bảo cho học đệ học muội, cũng xem như hắn cống hiến vì học phủ…

Phục Tô Lịch năm 985, ngày 20 tháng 4.

Trần Thư đang chỉ dẫn cho các thành viên trong câu lạc bộ thì điện thoại di động báo có tin nhắn:

- Trần Thư, di tích sắp mở ra, nhanh chóng tập hợp ở cổng học phủ.

- Hả?

Trần Thư sững người, gần như đồng thời, ngay trước mắt hắn xuất hiện bảng lựa chọn.

【 Lựa chọn 1: Cùng Liễu Phong tiến vào Tinh Không di tích! Phần thưởng hoàn thành: Phần thưởng lớn Thần Kỳ Dược Tề.]

【 Lựa chọn 2: Từ chối hành động, lựa chọn nằm ngửa trong học phủ. Phần thưởng hoàn thành: Có được danh hiệu Người

nằm ngửa phóng khoáng, hiệu ứng đeo: năng suất tu luyện giảm 50%.]

【 Lựa chọn 3: Một mình đi vào di tích! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực.]

- Lại có lựa chọn?

Ánh mắt hắn khẽ động, đánh giá qua lại ba lựa chọn.

Cái lựa chọn thứ hai căn bản không cần nhìn đến, lại là hiệu ứng danh hiệu tăng thêm tiêu cực.

Mà lựa chọn thứ nhất và thứ ba thì lại khiến cho hắn do dự.

Bây giờ hắn chỉ còn cách Hoàng Kim Ngự Thú Sư một khoảng cách, sự dụ hoặc của Ngự Thú Lực khá lớn.

Nhưng suy nghĩ lại thì vẫn lựa chọn phần thưởng lớn Thần Kỳ Dược Tề.

Làm một tội phạm, ai có thể cự tuyệt một bao đạn hạt nhân chứ…

Huống chi hành trình trong di tích có vô vàn nguy hiểm, đương nhiên phải cần chút dược tề hệ thống ở trong người, hơn nữa không có Liễu Phong bảo vệ, không chắc có thể bình yên tiến vào di tích.

Trong lòng hắn đã có quyết định, cất điện thoại vào, đồng thời nhìn mấy trăm thành viên bên dưới.

Hắn nhìn xung quanh, chậm rãi nói:

- Được rồi! Ta có chuyện phải làm, hôm nay luyện tập đến đây thôi!

Mọi người lần lượt thu hồi Khế Ước Linh của mình vào, nhìn Trần Thư, trong mắt mang theo vẻ cảm kích.

Mặc dù Trần Thư không nói nhiều, chỉ có vài lời chỉ dẫn nhưng khiến mọi người đều hiểu ra, bởi vì trình độ của hai bên không giống nhau.

- Nhớ kỹ một câu!

Trần Thư nói:

- Nếu chiến đấu thì phải không từ thủ đoạn mà chiến thắng! Nhất là đại chiến sinh tử, mất mạng thì cái gì cũng mất hết!

Mấy trăm người đồng thanh gào lên:

- Chúng ta đã nhớ kỹ! Phỉ ca!

- Sau này có chuyện gì thì có báo tên ta ra! Hoàng Kim Cấp trở lên thì không cần báo, nắm chắc thời gian chạy trốn!

Nói xong, thân hình Trần Thư lập tức biến mất tại chỗ…

Chương 1385: Đi đến Tinh Không di tích

– Mẹ kiếp! Tiểu tử ngươi đừng có xuất quỷ nhập thần như vậy được không? Ngay ở cổng học phủ, Liễu Phong đang cầm điện thoại chơi thì bị giật nảy mình, trực tiếp lườm Trần Thư.

- Không có cách nào, kỹ năng đã như vậy rồi…

Trần Thư nhún vai, bây giờ đã có Không Gian Bí Lực, ngược lại bớt đi không ít thời gian cho hắn.

- Đi thôi!

Triệu Phong triệu hoán ra một Băng Lam Đại Điểu dài mười mét, lập tức nhảy lên đứng vững trên lưng chim.

Trần Thư theo sát phía sau, không lựa chọn triệu hoán ra Slime của mình.

Tốc độ tiến lên của hắn chắc chắn không thể so được với Liễu Phong, Vương Cấp và Bạch Ngân Cấp vẫn cách biệt một đất một trời.

Dường như Trần Thư nghĩ ra gì đó, hỏi:

- Lão sư, ta nhớ lần trước chúng ta hành động đơn độc, hay là phá hủy được phân bộ của Cứu Thế Giáo Hội nhỉ?

- Hình như là…

Con ngươi Liễu Phong đảo một vòng, nói:

- Lúc ấy hành động cùng tiểu tử ngươi, ta suýt chút nữa mất cả mạng.

- Ai ngờ lại gặp một đại chủ giáo chứ…

Trần Thư nhún vai, không khỏi nghĩ đến Vũ xui xẻo, cũng không biết hiện giờ hắn ta sống thế nào…

- Được rồi, ngồi vững vào!

Theo tiếng hí của Băng Điểu, thầy trò hai người bước vào cuộc hành trình đến một đất nước khác…

…

- Thông tin về di tích ta đã gửi vào điện thoại ngươi rồi, ngươi có thể tự xem.

Liễu Phong đứng trên đầu chim, trong mắt hiện vẻ suy tư.

Lần hành động di tích này hy vọng sẽ không có biến cố nào xảy ra.

Cho dù là hắn ta đã thành Vương Cấp Ngự Thú Sư nhưng cùng hành động với Trần Thư vẫn thấy không có cảm giác an toàn…

- Vâng.

Trần Thư gật đầu, bắt đầu cẩn thận xem tin tức về di tích.

Tinh Không di tích: Nằm trong Dị Không Gian cấp ác mộng Cực Quang Băng Sơn ở cực bắc, đây là một trong những di tích có tính thăm dò lặp đi lặp lại hiếm thấy trên thế giới.

Đến bây giờ đã mở ra năm lần nhưng vẫn không có Ngự Thú Sư nào thông qua cửa ái cuối cùng.

Trong đủ chủ yếu ban thưởng lực lượng tinh thần…

Trần Thư chầm chậm ghi nhớ vào đầu, trong mắt dần hiện lên vẻ tham lam.

Cho dù là di tích trong Băng Hỏa Sâm Lâm hay là Hỏa Diễm Di Tích ở nước ngoài cũng đều khiến hắn đạt được những phần thưởng có giá trị.

Đến ban đêm.

Băng Điểu vẫn bay trên không trung, tốc độ cực nhanh bay về nơi cần đến.

Vùng cực bắc là vùng đất không biên giới, nhưng bởi vì Tinh Không di tích nên được bốn đại quốc thay phiên nhau đóng quân ngăn chặn những kẻ lưu manh hòng phá hoại di tích.

- Huhu…

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng nghẹn ngào kỳ lạ truyền đến từ sâu dưới đáy biển, như mang theo năng lượng thần kỳ nào đó.

Một con cá lớn với đầy vảy cá màu lam ẩn nấp dưới mặt nước, miệng liên tục phát ra âm thanh kỳ lạ, muốn hoàn thành cuộc đi săn bình thường dưới sự khống chế của Băng Điểu trên không.

Nhưng ngay trong lúc này bên tai lại xuất hiện một tiếng xé gió!

- ?

Đại ngư sững sờ, trước mắt bỗng xuất hiện một tia sáng màu đen, giây sau nó liền mất đi ý thức.

Thi thể của nó nổi lên, một ngọn hắc mâu sắc nhọn xuyên qua đầu nó, chất độc trên đó đã lập tức lấy đi sinh mệnh nó.

- Lại là một Hoàng Kim Hung Thú, thảo nào dám đánh lén ta…

Liễu Phong nhíu mày, Huyết Đồng Ma Chu bên cạnh nhảy lên, lập tức đưa hung thú trên mặt biển lên.

Ma Chu mở ra giác hút dữ tợn, hút chất độc bên trong lại.

- Trần Bì, ăn cơm!

Liễu Phong xử lý sạch sẽ con cá lớn dài khoảng năm mét một cách nhanh gọn, bày lên một vỉ nướng.

Mặc dù trình độ nấu nướng của hắn ta đơn giản thô bạo nhưng hắn ta không kiềm chế được trước mùi vị thơm ngon thịt thú do mình nấu, lập tức tỏa ra mùi hương khiến người ta thèm nhỏ dãi.

- Hử?

Lỗ mũi Trần Thư khẽ động, tinh thần cũng khôi phục lại.

Tin tức Liễu Phong gửi cho không chỉ có Tinh Không di tích, hơn nữa còn giới thiệu về Cực Quang Băng Sơn, có thể nói là vô cùng chi tiết.

Trần Thư nhích lại gần, lập tức giật mình, mở miệng nói:

- Liễu lão sư, nơi này có Hoàng Kim Hung Thú hoang dã? Đùa à?

- Ta cũng không rõ.

Liễu Phong lắc đầu, lẩm bẩm:

- Vừa rồi còn muốn đánh lén ta.

- Chẳng lẽ hung thú hoang dã trên Lam Tinh xảy ra vấn đề gì?

Trong mắt Trần Thư có suy tư, nhưng lập tức lại không quan tâm đến nữa.

Bây giờ trong Dị Không Gian, Cấm Vụ đã có biến dị, hung thú hoang dã có biến đổi gì cũng không quan trọng.

- Thơm thật!

Thầy trò hai người ngồi trên lưng chim, ăn đến quên cả đất trời.

Mà trên đỉnh đầu bọn họ, trăng sáng lên cao, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi xuống, cảnh tượng hiện lên hài hòa vô cùng.

Đến đêm khuya, Băng Điểu vẫn tiếp tục bay.

Liễu Phong nói:

- Nghỉ ngơi một chút, ngày mai có thể đến vùng cực bắc rồi!

- Ừm!

Trần Thư gật đầu, hình như nghĩ ra cái gì lại hỏi:

- Lần này, rõ ràng tổ chức Ám Dạ, Cứu Thế Giáo Hội và Thánh Ngự Hội đều không có hành động à?

- Không phải, ta nghe ngữ khí của tiểu tử ngươi hình như có hơi thất vọng đấy…

Liễu Phong nói:

- Nếu ba tổ chức này liên thủ phái người đến thì ta không gánh nổi ngươi đâu!

- Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi chút thôi…

Trần Thư cười gượng mộ tiếng, nhưng trong lòng lại thật sự có hơi nhớ tổ chức phản diện kia…

- Không đến là chuyện tốt nhất!

Chương 1386: Bây giờ ta không phải là mồm mép vương giả rồi sao?

Liễu Phong lắc đầu, nói tiếp: - Ngoan ngoãn thăm dò di tích, không cần để ý những chuyện khác.

- Liễu lão sư, ngươi nói xem, có thể bọn hắn đang giấu đại chiêu gì hay không?

Trong mắt Trần Thư hiện lên vẻ lo lắng, một Vương Cấp đúng là không gánh nổi hắn…

- Cái này à… Cũng không phải không thể.

Liễu Phong sờ cằm nói:

- Nhưng bây giờ tổ chức phạm tội đều không có động tĩnh gì, ta đoán là do Thi Đấu Thế Giới đã tổn thất không nhỏ nên lần này chưa chắc đã ra hành động.

- Điều này cũng đúng.

Trần Thư đồng ý gật đầu. Lần trước Cứu Thế Giáo Hội mới tổn thất thê thảm vô cùng.

Hắn thoải mái nằm trên lưng chim, nhìn lên bầu trời đêm, chậm rãi chìm vào mộng đẹp…

Buổi trưa ngày hôm sau.

Hai người Trần Thư đã vượt qua lãnh địa của Tuyết Quốc và chính thức tiến vào vùng đất Cực Bắc.

Bởi vì môi trường và khí hậu ở Cực Bắc quá khắc nghiệt, đây là vùng đất không có người ở trên Lam Tinh, và ngay cả Ngự Thú Sư cũng sẽ không mạo hiểm đến đây.

Mặc dù là phân bố đủ loại Dị Không Gian thuộc tính Thủy cao cấp, nhưng thứ không thiếu nhất trên Lam Tinh là Dị Không Gian, chính vì vậy rất ít người đi đến Cực Bắc.

- Đệch sao cái nơi quỷ quái này càng ngày càng lạnh thế này.

Liễu Phong nhìn những bông tuyết từ trên trời rơi xuống, không khỏi xoa xoa đôi bàn tay.

Ngay cả thân thể Vương Cấp cũng cảm nhận được cái lạnh, điều này cho thấy rằng môi trường ở đây rất khắc nghiệt.

- Này, Trần Thư, dậy đi!

Liễu Phong liếc nhìn Trần Thư đang ngủ say sưa thì lập tức đánh thức hắn.

- Ối… Tới rồi sao…

Trần Thư xoa xoa đôi mắt lim dim của mình, theo bản năng liếc nhìn xung quanh.

- Vừa mới tới Cực Bắc, nhanh lên!

Trong mắt Liễu Phong hiện lên một tia kỳ quái, hắn ta nói:

- Tên chết tiệt nhà ngươi thật sự không thấy lạnh sao?

Chỉ thấy Trần Thư vẫn mặc một chiếc áo tay dài đơn bạc, nhưng cũng không có dấu hiệu run rẩy.

- Lạnh hả? Ta thấy cũng ổn mà.

Trần Thư có hơi giật mình, mở hai tay ra, ngay lập tức cảm thấy gió lạnh rít gào.

- Liễu lão sư, không phải ngươi hơi yếu rồi đấy chứ?

- Yếu? Ta chính là một Vương Cấp đấy có thể yếu hay sao?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, theo bản năng phản bác, sau đó nói tiếp:

- Nhưng vấn đề là nhiệt độ ở đây đã âm mười độ rồi, ngươi thật sự không cảm thấy lạnh chút nào hay sao?

- Hoàn toàn không có!

Trần Thư nhếch mép cười, nói tiếp:

- Ta chỉ cảm thấy bốn mùa đều giống như mùa xuân, thậm chí là còn có chút ấm áp nữa.

- Hả?

Liễu Phong nhìn hắn, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ kèm theo vẻ nghi hoặc.

Giây tiếp theo, hắn ta bước tới rồi lập tức chuẩn bị xé toạc ống tay áo dài của Trần Thư.

- Ôi đệt, Liễu lão sư, ngươi cũng là tên biến thái à?

Trần Thư vội vàng muốn vùng vẫy, nhưng lại bị giam cầm.

- Biến thái cái rắm!

Liễu Phong trực tiếp vén quần áo của Trần Thư lên, quả nhiên nhìn thấy một bộ đồ bệnh nhân màu xanh trắng.

Hắn ta nói:

- Nhờ thứ này sao?

- Ấy…

Trần Thư không ngờ rằng chỉ một ánh mắt là có thể nhìn thấu tất cả rồi, nói:

- Mặc dù đồ bệnh nhân có chút tác dụng, nhưng chủ yếu vẫn là thân thể của ta có thể chống lại được.

Liễu Phong vỗ đầu hắn nói:

- Bớt lại đi! Mau đưa cho ta một cái!

- Liễu lão sư, ngươi cũng mặc?

Trần Thư sững sờ trong chốc lát, thậm chí còn không thể tin được.

Hắn qua lại quan sát Liễu Phong tới lui một chút, chậm chậm nói:

- Liễu lão sư, tư tưởng của ngươi cuối cùng cũng thăng hoa rồi!

- Xéo đi!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật nói:

- Nơi này lạnh hơn ta dự đoán, lại không mang theo quần áo chống lạnh đặc thù.

Mặc dù thân thể của hắn ta không có tổn hại gì, nhưng ai lại muốn chịu đựng cơn rét lạnh này kia chứ…

- Được, vậy ta sẽ đưa cho ngươi một bộ đồ bệnh nhân 3.0 do Tiểu Tinh chế tạo! Phòng lửa phòng lạnh phòng đạn hạt nhân!

Nói xong, vẻ mặt Thỏ Không Gian ngay bên cạnh hắn khẽ biến đổi, ném ra một bộ đồ bệnh nhân mới tinh.

- Nhớ kỹ, không được nói với người khác đấy!

Trần Thư không nhịn được phản bác:

- Lão sư, cái này có gì đâu mà mất mặt chứ…

- Người bình thường đều cảm thấy mất mặt.

Liễu Phong nhanh chóng mặc bộ đồ bệnh nhân vào, lập tức cảm thấy vô cùng ấm áp, mặc kệ gió lạnh xung quanh.

- Không tệ.

Hắn ta vỗ vỗ quần áo trên người, một lúc sau mới thật sự cảm thấy mình như tìm được bảo bối vậy.

- Đương nhiên rồi, Tiểu Tinh đã nghiên cứu nhiều năm như vậy mà.

Ngược lại Trần Thư không hề ngạc nhiên, bất cứ ai mặc bộ đồ bệnh nhân vào đều sẽ bị thuyết phục ngay…

Liễu Phong tán thành gật đầu đồng ý, sau đó nói tiếp:

- Đúng rồi, Trần Bì, tại sao vừa rồi ngươi lại nói ta cũng là một tên biến thái, chẳng lẽ còn có ai khác nữa sao?

- Ấy… ngoại trừ ta ra, những người khác đều là biến thái!

Trần Thư nhún vai thản nhiên đáp, nhưng ánh mắt lại ngắm nhìn về phía cảnh xa xa, trong lòng hiện lên một tia chờ mong.

Vào buổi chiều, Trần Thư từ xa nhìn thấy một ngọn núi tuyết mênh mông hùng vĩ, trên đó trải rộng đầy sương trắng, khiến cho người nhìn không thể phân rõ được.

Mà trong sương trắng bốn phía, vây quanh bởi đủ loại Khế Ước Linh lớn mạnh, chủ nhân của bọn nó đều mang vẻ chờ mong, như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Chương 1387: Bây giờ ta không phải là mồm mép vương giả rồi sao? (2)

– Đến rồi! Liễu Phong Phong khẽ mỉm cười, lập tức cho Băng Điểu lao thẳng tắp xuống dưới.

- Liễu Phong? Ngươi vậy mà có thể đột phá!

Trước khi cả hai cùng ngã xuống đất, một giọng nói kinh ngạc truyền đến.

- Hả?

Vẻ mặt Liễu Phong có chút sửng sốt, ngay sau đó trong ánh mắt tràn ngập khí thế rét lạnh, nhìn thẳng vào người ở phía dưới.

Trần Thư mỉm cười, mở miệng nói:

- Ngươi còn chưa chết?

- Tiểu quỷ, ngươi muốn tìm đường chết hay sao?

Năm Khế Ước Linh Vương Cấp bên cạnh Buck gầm lên, như thể sẽ có một cuộc tấn công lôi đình trong giây tiếp theo vậy.

Một tên Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp chế giễu một vị Vương Cấp quả thực là tự tìm chỗ chết mà.

- Buck, thực lực mồm mép của ngươi đã trở nên mạnh hơn rồi.

Vẻ mặt Liễu Phong lãnh đạm, cũng triệu hồi năm Khế Ước Linh của mình.

Vù vù!

Cơn gió lạnh thổi qua, hai tên Ngự Thú Sư Đại Vương Cấp đối mặt nhau trên núi tuyết, khắp người đều có sát khí lạnh lẽo.

Buck trước mặt là tộc trưởng hiện tại của gia tộc Knull, cũng chính là kẻ sát nhân trước kia đã sát hại sư phụ của Liễu Phong.

Mặc dù họ hiểu rằng gia tộc Knull và Cứu Thế Giáo Hội có mối quan hệ chặt chẽ không thể tách rời, nhưng vẫn không có bằng chứng, Liên minh Tự Do sẽ không dễ dàng động vào một gia tộc khổng lồ như vậy.

- Liễu giáo sư, học trò của ông mới là vương giả mồm mép đấy.

Một người trung niên bên cạnh Buck đứng lên, khuôn mặt của hắn ta có phần giống với Buck, cũng có một tia sát khí sâu trong đôi mắt.

Martin là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Nhất Tinh của gia tộc Knull, là gia tộc đặc biệt mua một vé vào cửa đến tham gia vào di tích.

Mà ở bên cạnh hai người là Kiều Na của Liên minh Tự do.

Lúc này trên mặt nàng ta hiện lên vẻ lo lắng, không muốn giữa hai bên xảy ra mâu thuẫn gì, nhưng cuối cùng nàng ta vẫn giữ im lặng.

Nàng ta mơ hồ hiểu được những ân oán, bất bình giữa hai bên, đồng thời cũng hiểu rằng lời nói của chính mình sẽ không đủ trọng lượng.

Martin tiến lên thêm một bước, nhìn thẳng vào Trần Thư, âm trầm lên tiếng:

- Đáng tiếc, trong di tích này là không có ích lợi gì, ngươi là một tên Bạch Ngân Tam Tinh, chuyến này chỉ sợ là lành ít dữ nhiều…

Ngay khi giọng nói vừa vang lên, một con Dơi Băng Tuyết to lớn bên cạnh lập tức xuất hiện năm đạo Không Gian Ấn Ký!

Xoẹt!

Năm đạo Không Gian Lợi Nhận xuất hiện, mang theo sức mạnh sắc bén vô song.

Trong phút chốc, con dơi hét lên một tiếng, trên bụng xuất hiện một vết thương đáng sợ, máu phun ra, bộ dáng vô cùng thống khổ.

- Hả?

Tất cả những điều này xảy ra quá nhanh, đến nỗi ngay cả Ngự Thú Sư Vương Cấp cũng không thể phản ứng kịp.

Trần Thư khẽ mỉm cười, chạm vào Thỏ Không Gian bên cạnh, nói:

- Bây giờ ta không phải là mồm mép vương giả rồi sao?

- Ngươi mẹ nó!

Vẻ mặt Martin giận dữ, trong mắt tràn đầy sát ý.

Hắn ta không nghĩ tới mình vừa nói xong, đối phương đã trực tiếp động thủ, sao lại không theo trình tự gì chứ?

- Ta chỉ muốn đặc biệt chứng minh với ngươi một chút, ta không hề nói khoác.

Trần Thư mỉm cười, trong mắt tràn đầy khiêu khích.

Hắn cũng không phải nhất thời xúc động, tham gia di tích Ngự Thú sư đại đa số đều là hoàng kim nhất tinh, hơn nữa chưa chắc cùng một phe cánh với hắn.

Nếu Martin đã dẫn đầu nhằm vào hắn, những người còn lại e rằng sẽ bỏ đá xuống giếng, đến lúc đó Trần Thư có chút nguy hiểm.

Nếu đã như vậy, không bằng hiện tại cường thế một chút, nói rõ với những người vây xem một việc:

Hắn chỉ là Bạch Ngân tam tinh, nhưng không hề yếu hơn hoàng kim nhất tinh chút nào đâu, thậm chí là còn mạnh hơn nữa!

Quả nhiên, lúc này trong mắt mọi người đều đã có chút kiêng kị.

Nhất là kỹ năng tốc độ vừa rồi của hắn quá nhanh, khiến cho mọi người không có thời gian phản ứng.

Buck cũng sát ý trùng thiên, đây không phải là ngay tại chỗ vả mặt Gia tộc Knar mặt ư?

- Tiểu quỷ, ngươi tự tìm cái chết!

Năm khếc ước linh Vương cấp của hắn ta ào ào gầm thét, thoáng chốc muốn phóng thích kỹ năng.

Vèo vèo vèo!

Vô số trường mâu màu đen bắn mạnh lao tới, thậm chí là đâm thủng không khí, trong không khí tràn ngập mùi độc tố.

Dĩ nhiên là Liễu Phong ra tay trước một bước!

Huyết Đồng Ma Chu hai mắt đỏ tươi, bên trên chân nhện tràn đầy màu đen u quang, phía trước vô số đen mâu đang phóng ra kỹ năng của nó!

Đồng thời, trên đầu của nó có một giáp trùng đen tím, gia tăng kỹ năng cho hắn.

Trong lúc nhất thời, dựa vào hai khế ước linh liên thủ, dĩ nhiên tạm thời chế trụ được Buck.

- Mẹ nó! Nói đánh là đánh sao?

Quần chúng vây xem thần sắc kinh hãi, nhao nhao mang theo khế ước linh rời xa nơi đây.

Vốn cho rằng Trần Thư đã rất cường thế, kết quả Liễu Phong cũng không cam lòng yếu thế, trước tiên động thủ.

Hai thầy trò này tới đây thăm dò di tích, hay là đặc biệt tới đây gây chuyện đây…

Rầm rầm rầm!

Trong lúc nhất thời, hai khế ước linh Vương Cấp đồng loạt ra tay, uy thế vô cùng kinh người, thậm chí ngay cả bạch vụ không gian thông đạo bên cạnh cũng tách rời ra.

Cả tòa núi tuyết run rẩy, thậm chí đã có xu thế sụp đổ.

Lập tức song phương từng bước đánh nhau rất nhiệt tình, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, rốt cục có người lên tiếng ngăn cản.

- Đủ rồi!

Chương 1388: Hai thầy trò đặc biệt tới gây chuyện

Trong nháy mắt, lại có mười Vương cấp khế ước linh tản ra uy thế đáng sợ, miễn cưỡng xuất hiện giữa chiến trường của hai người. Liễu Phong cùng tộc trưởng Buck đều ldừng lại, không tiếp tục tiến hành chém giết.

Hai người đều là Vương cấp Ngự Thú sư, cho dù thực lực có chút khoảng cách, nhưng cũng không thể phân ra thắng bại.

Trừ phi là Tần Thiên giống như cắn thuốc…

- Chúng ta tới thăm dò di tích!

Một tên Vương cấp Ngự Thú sư mở miệng nói:

- Nếu hai vị có hứng thú, có thể tiến về địa khu đánh một trận.

Hai người cũng thờ ơ, đương nhiên rõ ràng trọng điểm của lần này là tinh không di tích.

- Liễu Phong, đừng tưởng rằng trở thành Vương cấp là có thể vô pháp vô thiên!

Buck lạnh lùng nhìn Liễu Phong, mở miệng nói:

- Gia tộc Knar không phải chưa từng giết qua Vương cấp đâu!

Liễu Phong vẫn chưa mở miệng, Trần Thư đã mở miệng nói trước.

- Tính uy hiếp ai đây?

Ánh mắt Trần Thư tràn đầy chế giễu, mở miệng nói:

- Nói như Vương cấp chưa từng giết người vậy, lão tộc trưởng Gia tộc Knar các ngươi, chết rất thê thảm đấy…

Lúc trước ở trong Hắc Ám sâm lâm, đại chủ giáo Hưu mà Ám Vương giết chính là phụ thân của Buck!

- Ngươi?

Trong lòng Buck nổi trận lôi đình, thậm chí muốn tiếp tục động thủ.

Hắn ta cũng biết được tin tức này, nhưng không dám lộ ra, e sợ ngoại giới liên hệ Cứu Thế giáo hội và Gia tộc Knar.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Ngươi hình như có chút nóng nảy rồi, không cần lo lắng, ngươi sớm muộn gì cũng đi cùng hắn thôi.

- …

Tộc trưởng Buck hít vào một hơi thật sâu, trực tiếp quay đầu.

- Cứ như vậy mà trầm mặc sao? Thật là nhàm chán…

Trần Thư nhếch miệng, lập tức đã có một cảm giác vô cùng tịch mịch.

Nếu là chỉ đơn thuần bàn về công phu mồm mép thì một mình Trần Thư đã có thể chiến đấu với toàn bộ Ngự Thú sư ở trên núi tuyết này…

- Tiểu quỷ, hi vọng sau khi di tích kết thúc, còn có thể nhìn thấy ngươi phát ngôn bừa bãi.

Ánh mắt Martin nhìn thẳng hắn, trong mắt tràn đầy uy hiếp.

Vừa dứt lời, Husky bên cạnh Trần Thư nháy mắt thần sắc hơi động, thuộc tính hỏa đáng sợ mãnh liệt tràn ra.

- …

Martin thần sắc chấn động, theo bản năng núp phía sau Tộc trưởng Buck.

Trần Thư trước mắt nói động thủ là động thủ, Batman băng tuyết của hắn ta hiện tại vẫn còn đang chảy máu đây…

- Ngươi cũng không đủ tư cách, khua môi múa mép gì chứ?

Trần Thư nhếch miệng, ngược lại không để cho Husky phóng thích kỹ năng.

Kỹ năng thuộc tính hỏa không có không gian kỹ năng nhanh như vậy, Buck thoáng chốc có thể ngăn lại.

- Ngươi…

Martin nháy mắt thần tình trì trệ, không ngờ một Hoàng Kim cấp như hắn ta cũng không đủ tư cách, một Bạch Ngân cấp như ngươi lại có đủ tư cách chắc?

- Được rồi! Không cần để ý tới bọn hắn.

Buck cau mày, ngăn cản Martin lại mở miệng.

Một Hoàng Kim cấp lại bị Bạch Ngân dọa sợ, thật sự là có chút vả mặt gia tộc.

Buck ghé bên tai Martin nhẹ giọng nói:

- Đến bên trong di tích, lại áp dụng kế hoạch…

- Thế mới đúng chứ, hoà thuận thì phát tài.

Vương cấp Ngự Thú sư vây quanh mở miệng nói ra, trong lòng thả lỏng một hơi.

Mọi người yên lặng chờ đợi, mỗi người đều cùng khế ước linh làm bạn, cảnh giác những người còn lại.

- Liễu giáo sư!

Ngay lúc này, một âm thanh thô kệch truyền đến.

Chỉ thấy một băng tuyết cự hùng từ đằng xa chớp nhoáng đánh tới.

Nó đang đứng giữa không trung, mặc dù không có cánh, nhưng dưới chân cũng đang không ngừng ngưng kết ra khối băng, chống đỡ lấy nó phi hành trên không trung.

Trong chớp mắt đã đi tới đỉnh núi tuyết.

- An Đông bộ trưởng?

Liễu Phong mỉm cười, đồng thời nhận ra là An Đông của Tuyết quốc.

- Không nghĩ tới, ngươi lại tấn thăng thành Vương cấp, chúc mừng.

Trong mắt An Đông có chấn kinh, Vương cấp đã là đỉnh phong chiến lực bên trên Lam Tinh rồi, cùng Hoàng Kim cấp hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

- Vận khí tốt mà thôi.

Liễu Phong khoát tay áo, nói:

- Các ngươi có ba người tham gia di tích ư?

Ánh mắt của hắn ta nhìn về phía ba người bên cạnh An Đông.

Ngoại trừ Andre Bạch Ngân tam tinh ra, còn có mặt khác hai Ngự Thú Sư hoàng kim nhất tinh khác.

- Cơ hội chiêm ngưỡng Tinh không di tích trân quý như vậy, tất nhiên không thể bỏ qua.

An Đông cười cười, nói:

- Đến lúc đó, mong Trần Thư chiếu cố nhiều hơn một chút.

- Ngươi nói đùa rồi, mọi người hỗ trợ lẫn nhau thôi mà.

Liễu Phong gật đầu một cái, ngược lại cũng không quá khiêm tốn.

Dựa vào chiến lực cùng độ âm hiểm của Trần Thư, hoàn toàn chính xác có thể phong sinh thủy khởi ở trong di tích, hoàn toàn không khác gì ba người liên thủ.

Trần Thư ở bên cạnh xoa xoa đôi bàn tay, nói:

- An Đông tiền bối, lễ gặp mặt lần trước…

- Hả?

Khóe miệng An Đông giật một cái, đã lâu như vậy, còn nhớ kỹ như vậy sao?

Trần Thư nhíu lông mày, nói:

- Thực ra có thể tặng chút gì đó đặc biệt, ta không tầm thường như vậy đâu.

- Cái gì?

- Nếu không chúng ta cùng liên thủ, lột Tộc trưởng Buck ra, đến lúc đó đồ vật chia đôi như thế nào

- …

An Đông thần tình trì trệ, cướp Vương cấp?

Lòng dũng cảm của ngươi thật là lớn.

Tộc trưởng Buck từ xa cũng giật mình, ngay sau đó yên lặng rời xa mấy chục mét…

Tộc trưởng Bucktin tưởng rằng An Đông sẽ không xúc động, nhưng sợ miệng lưỡi của Trần Thư thực sự có thể mê hoặc

lòng người.

Chương 1389: Ngươi đến đây du lịch hả?

– Được rồi. Liễu Phong lắc đầu, ngăn cản Trần Thư mở miệng.

Hắn ta nhìn phía An Đông nói:

- Dọc theo con đường này như thế nào? Không gặp phải nguy hiểm gì chứ?

- Vẫn ổn, chỉ là cực Bắc chi địa lạnh hơn chút.

An Đông nhìn về phía gió lạnh thấu xương bốn phía, trong mắt đã có vẻ không hiểu.

Hai người lập tức bắt đầu trò chuyện, rõ ràng nói đến thế lực khác, song phương sẽ tiến hành liên thủ.

- Trần Thư.

Andre nhìn phía Trần Thư, tay phải vươn ra, trong mắt có chiến ý.

- Đáng tiếc thời điểm cuộc thi đấu thế giới diễn ra, không có thể cùng ngươi tso tài một lần.

- Hả?

Trần Thư bắt tay lại, nói:

- Sẽ có cơ hội.

Quần chúng vây xem bên cạnh thần sắc cổ quái.

Ngươi thực sự không sợ hả, khế ước linh của Martin bây giờ vẫn còn đang chảy máu đấy kìa…

Thời gian dần trôi qua.

Ngự Thú sư khắp nơi không ngừng đi tới, cuối cùng tụ tập hơn ba mươi người.

Lúc ban đêm, thời gian vào lúc mười một giờ.

- Không sai biệt lắm?

Liễu Phong nhìn bốn phía một thoáng, danh sách tinh không di tích có tổng cộng hai mươi người, những người còn lại rõ ràng là tới trước.

- Liễu lão sư, ta muốn hỏi một vấn đề.

- Hả? Cái gì?

Trần Thư xoa xoa đôi bàn tay, nói:

- Phiếu tiền này giao cho ai vậy?

Liễu Phong cười nói:

- Từ trước tới nay Di tích do bốn nước lớn cùng quản lý, tiền vé vào cửa đương nhiên cũng là do chúng ta chia đều.

- Phải không?

Trần Thư lẩm bẩm:

- Ta nhớ trước đây ta cũng không cần trả phân tiền nào mà.

- ? ?

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, tiền vé vào cửa có liên quan cái rắm gì đến ngươi chứ!

- Dựa theo danh sách mà nói, đã đến đông đủ rồi.

Trong tay Tộc trưởng Buck cầm một phần văn bản tài liệu, nói:

- Nếu đã như vậy, trước hết tiến về phía cửa vào di tích đi!

Dứt lời, hắn ta mang theo khế ước linh, trước tiên đi đến trong không gian thông đạo.

Những người còn lại vẻ mặt tràn đầy kích động, theo thứ tự tiến vào 【 Cực quang băng sơn].

- Ta đi trước!

Liễu Phong vỗ vỗ bả vai của Trần Thư, để Huyết Đồng Ma Chu trước tiên bước vào trong thông đạo.

Mặc dù Buck không dám nhận chúng giết người, nhưng vẫn phải phòng bị một chút.

Rất nhanh, toàn bọp hơn ba mươi người đi tới bên trong 【Cực quang băng sơn].

- Đây chính là dị không gian ác mộng ư?

Trần Thư đang ngồi trên đầu Slime, ngắm nhìn cảnh tượng chung quanh.

Chỉ thấy băng sơn lớn nhỏ không đều tán loạn ra bốn phía, hàn ý tràn ngập khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, từ sâu bên trong băng sơn thỉnh thoảng truyền đến tiếng gào thét của hung thú.

Mà bầu trời dĩ nhiên hiện ra màu băng lam tinh khiết, như tấm kính một mặt to lớn, mà ở phía chân trời thỉnh thoảng có cực quang màu sắc rực rỡ xuất hiện, trông vô cùng mộng ảo.

Trong mắt hắn tràn đầy vẻ ngạc nhiên, mỗi dị không gian đều có những cảnh vật đặc sắc không giống nhau.

Đáng tiếc là bên trong hung thú hoành hành, bằng không tất nhiên sẽ trở thành địa điểm du lịch tốt nhất rồi.

- Đi!

Liễu Phong mở miệng nhắc nhở, đồng thời ngồi lên băng điểu của mình.

Lúc này những người còn lại đều đã đi xa, bọn hắn một lòng chỉ có tinh không di tích, lực hấp dẫn của tràng cảnh dị không gian không lớn lắm.

Một đoàn người thành quần kết đội, không chút khiếm tốn, mà cố tình để khế ước linh tản ra khí thế.

Người mạnh nhất dị không gian Cấp ác mộng là Hoàng Kim Quân Vương,

Dựa vào thực lực của đội ngũ hoàn toàn có thể quét ngang toàn bộ dị không gian, đương nhiên không cần ẩn tàng khí tức.

Hung thú trên đường trong lòng run sợ, vội vã tránh đường, không dám trêu chọc.

Một giờ sau.

Mọi người đã đi tới chỗ sâu bên trong 【Cực quang băng sơn].

Nhưng ngay lúc này, xa xa xuất hiện tinh quang óng ánh tột cùng, giống như từ màn trời rủ xuống, liên tiếp đến trên mặt đất.

- Hả? Tình huống như thế nào?

Trần Thư nao nao, trong mắt đã có chút kinh ngạc.

- Mở ra rồi!

- Di tích sắp mở ra! Nhanh!

Tất cả mọi người thần sắc vô cùng kích động, thậm chí là để khế ước linh thả ra kỹ năng, muốn trước tiên đến cửa vào di tích.

- Đây chính là tinh không di tích ư?

Trần Thư đồng thời vỗ vỗ đầu Tiểu Hoàng khiến nó thả ra 【công kích].

Vù vù!

Thân thể mạnh mẽ khổng lồ của Tiểu Hoàng đâm tới, rất nhanh liền đi tới miệng di tích.

Chỉ thấy phía trước đã xuất hiện một không gian thông đạo cơ nhỏ, bốn phía không có sương trắng, mà là tinh quang rạng rỡ tỏa ra.

Nếu nhìn vào bên trong, dĩ nhiên có thể nhìn thấy một mảnh tinh hải óng ánh!

- Mở ra!

Tộc trưởng Buck nhìn thời gian một chút, đúng lúc là hừng đông mười hai giờ.

Hắn ta đi tới cửa thông đạo, nói:

- Có giấy chứng nhận tư cách theo thứ tự lên trước!

Đồng thời, Liễu Phong, An Đông cùng một người của Bất Hủ vương quốc đi lên phía trước.

Tứ đại Vương cấp tọa trấn ở vị trí cửa vào, để phòng có người muốn mạnh mẽ xông vào bên trong di tích.

Mọi người ngoan ngoãn xếp hàng, mặc dù bọn hắn đa phần đều là Hoàng Kim cấp, nhưng không dám càn rỡ trước mặt Vương cấp.

Bọn hắn đều lấy ra giấy chứng nhận tư cách của mình, tương đương với vé vào cửa di tích.

Người thứ nhất tiến lên trước chính là Martin của Gia tộc Knar hắn ta lấy giấy chứng nhận tư cách, giao cho tứ đại Vương cấp Ngự Thú sư.

Chương 1390: Hình thái chiến đấu của Trần Thư

Liễu Phong ngược lại không làm khó, phân biệt thật giả rồi giao cho An Đông. Bốn người tỉ mỉ phân biệt một phen, trả lại cho Martin.

Đúng lúc Martin đang chuẩn bị đi vào di tích, Liễu Phong đột nhiên mở miệng nói chuyện:

- Ta nói trước, bên trong di tích, tốt nhất là chung sống hoà bình, mỗi người thu hoạch tài nguyên, không được có bất kỳ ý xấu gì! Bằng không chỉ có thể nhóm lửa tự thiêu!

Martin thần tình trì trệ, đây đã là đặc biệt nhắc nhở hắn.

Tộc trưởng Buck mỉm cười, thản nhiên nói:

- Đúng vậy đó, mọi người phải giúp đỡ nhau, không cần thiết phải nội đấu!

Martin gật gật đầu, dậm chân tiến vào tinh không trong di tích.

Người phía sau theo thứ tự tiến vào, rốt cục đến phiên Trần Thư.

Hắn xem như là quán quân của cuộc thi đấu thế giới đương nhiên không cần giấy chứng nhận tư cách, bốn người cũng không cần thẩm tra cái gì.

Liễu Phong nhẹ giọng nói:

- Toàn lực tranh thủ, phần thưởng bên trong khá hậu hĩnh!

Trần Thư gật gật đầu, ưu tiên để ba khế ước linh dậm chân tiến vào tinh không trong di tích.

Hắn nhìn tinh hải phía trước, kiên định bước vào.

Tầm mắt vừa chuyển, Trần Thư đã đi tới vào bên trong di tích trong truyền thuyết rồi.

Thần sắc của hắn cảnh giác, để Thỏ Không Gian bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị phóng thích 【Không Gian Bí Lực], một khi gặp phải nguy cơ là có thể thoát thân.

- Hả?

Lông mày của hắn nhíu lại, chỉ thấy chính mình đang đứng giữa một mảnh tinh hải, giống như đã bước ra khỏi Lam Tinh, đi tới trong vũ trụ.

- Thần kỳ không?

Andre bên cạnh cười nói, trong mắt cũng có vẻ ngạc nhiên.

- Quả thực có chút, giống nhưphim khoa học viễn tưởng vậy.

Trần Thư gật gật đầu, lập tức điện thoại ra, tạch tạch tạch chụp tấm ảnh…

- Ta đề nghị mọi người cùng chụp một bức ảnh gia đình, như thế nào?

- …

Những người còn lại khóe mắt giật giật, ngươi đến đây để du lịch hả?

Ngự Thú sư còn lại đều không để ý đến Trần Thư đang chụp ảnh, mà yên lặng chờ đợi.

Không bao lâu, người còn lại đều nhộn nhịp tiến vào trong di tích.

Hai mươi người đứng ở trên tinh hải, tự tạo thành trận doanh của riêng mình.

Trần Thư đương nhiên là đứng cùng chỗ với ba người Tuyết quốc, bốn người liên thủ ngược lại không sợ casc tiểu đoàn thể khác.

Trong chốc lát, phía dưới tinh hải phun trào, giống như có sinh linh đáng sợ nào đó đang sôi trào.

Vù vù vù vù ——

Một thanh âm quái dị xuất hiện, vang vọng bên tai mỗi người.

Tiếp lấy từng sợi tinh quang từ tinh hải lao tới, bao phủ mỗi một Ngự Thú sư, trong đó giống như có được lực lượng không gian.

- Hả?

Thần sắc Trần Thư khẽ biến, ba khế ước linh của hắn lại bị cưỡng chế đưa về trong không gian ngự thú.

Những người còn lại lên tiếng kinh hô, hiển nhiên cũng cảm nhận được.

Một giây sau, tinh quang phun trào, chuyển dời toàn bộ hai mươi người tới địa giới khác.

Trước mắt của Trần Thư chỉ còn lại tinh quang óng ánh, trừ thứ đó ra, không có vật khác.

Một lúc lâu, tinh quang từng bước ảm đạm, đột nhiên tiêu tán trống không.

Gần như trong nháy mắt trong đầu hắn xuất hiện một thông tin.

【 Hoàn thành hệ thống tuyển hạng, phần thưởng đạt dược: Thần kỳ dược tề đại lễ lớn]

- Hả?

Trần Thư thần sắc vui vẻ, nhưng ngay sau đó nhìn về bốn phía.

Hắn dĩ nhiên đã đi tới một chỗ to lớn bên trên băng hà, trường hà cuối cùng bị tinh quang bao phủ, không nhìn rõ.

Mà đám người Andre bên cạnh hắn đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại có một người.

Martin của gia tộc Knar!

- Lại là ngươi?

Martin thần sắc khẽ biến, bản năng đã có chút sợ hãi.

Nếu là liên hợp với người khác, hắn ngược lại có cách đối phó với Trần Thư, nhưng bây giờ dĩ nhiên là một chọi một, hắn ta đương nhiên có chút rụt rè.

- Xem ra vận khí của ngươi cũng không tốt lắm.

Trần Thư nhíu lông mày, đang muốn triệu hồi ra khế ước linh, thần sắc biến đổi.

Mối liên hệ giữa hắn cùng khế ước linh dường như bị cắt đứt rồi, đây là đả kích trí mạng đối với Ngự Thú sư.

- A?

Martin dường như phát giác được điểm khác thường, tuy triệu hoán không ra khế ước linh, nhưng hắn ta cũng nhẹ nhàng thở ra.

- Xem ra vận khí của ngươi không tốt rồi…

Martin mỉm cười, ngay sau đó cởi áo ra, lộ ra thân thể tráng kiện của mình.

Mặc dù đã tuổi gần bốn mươi, nhưng cho dù là hoàng kim Ngự Thú sư, thân thể tố chất của hắn ta vẫn biến thái y như cũ, nhất là ngày thường hắn ta còn thích tập thể dục.

- Ngươi chẳng phải là đối thủ của ta…

Martin vặn vẹo cổ một lúc sau đó mười ngón tay của mình bóp chặt vang lên kèn kẹt.

Hắn ta chậm chậm đi về phía trước, trong mắt có quang mang, giống như sói đói sắp săn mồi tiểu bạch thỏ.

Dựa vào thân thể Hoàng Kim cấp, treo lên đánh mười Bạch Ngân cũng không có vấn đề gì, có thể nói là gắt gao nắm chặt Trần Thư.

- …-

Trần Thư thần sắc bình thường, chỉ là ánh mắt đã có vẻ chế nhạo.

- Đã đều lúc này rồi, còn giả vờ bình tĩnh gì nữa chứ!

Martin nhếch miệng, đã có một vòng hung ác nhe răng cười, nói:

- Tiểu tử, nắm đấm bao cát lớn, đã từng thấy qua chưa?

- Không có.

Trần Thư lắc đầu, vẫn vô cùng bình tĩnh, thậm chí có chút không để vào mắt.

- Vậy ta cho để ngươi thể nghiệm một chút, tương đối sảng khoái!

Martin cười hắc hắc, cởi trần dựa vào tới.

Chương 1391: Hình thái chiến đấu của Trần Thư (2)

Lúc này Trần Thư đồng "xoẹt xoẹt" kéo quần áo của mình xuống. - Ngươi cũng xứng bắt chước ta sao…

Martin đang muốn khiêu khích hai câu, nhưng trong nháy mắt thần sắc đại biến, lời nói bị hắn ta cưỡng ép nuốt xuống.

Chỉ thấy Trần Thư bên trong mặc một bộ quần áo bệnh nhân tâm thần, thoáng chốc có thể khơi dậy bản năng sợ hãi của người ta.

- Ta nói rồi, là vận khí của ngươi không tốt!

Trần Thư mỉm cười, đồng thời mở ba lô tác chiến của mình, lấy ra vũ khí nhỏ.

Hình thái chiến đấu của hắn mở ra!

- …

Martin hô hấp trì trệ, thậm chí thoáng chốc đầu óc trống rỗng.

- Mẹ nó đùa gì đấy chứ?

Chỉ thấy Trần Thư đã cởi quần, lộ ra bộ đồng phục bệnh nhanh sọc trắng xanh.

Mà tay phải của hắn cầm một chiếc đao mổ heo cũ xưa, trên đó có vết máu đen đen, tràn ngập hung tính.

Còn tay trái là một túi phân ure màu vàng, khí tức tội ác không ngừng tràn lan đi ra.

Sự phối hợp quỷ dị như vậy, lại phối hợp với nụ cười hiền hòa trên khóe miệng của Trần Thư…

Một giây này, Martin thậm chí muốn rút khỏi di tích…

- Cái kia… ngại quá.

Hắn ta yên lặng nhặt quần áo trên mặt đất lên, mặc lại.

- Nếu ta nói, vừa rồi bản thân chỉ muốn tận hưởng bầu không khí mát mẻ một chút thì ngươi sẽ không để bụng chứ…

Vừa mới dứt lời, Trần Thư đã công kích xông tới, kèm theo tiếng cười ma tính Hắc hắc.

- Mẹ nó!

Martin thần sắc đại chấn, nháy mắt chạy thục mạng về phía xa xa, đồng thời nhịn không được ngửa mặt lên trời kêu thảm.

Hắn ta rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, vậy mà bị nhốt chung chỗ với một tên biến thái…

- Vật nhỏ, còn dám chạy?

Trần Thư nhướng mày, nháy mắt bỏ đi ba lô tác chiến, tăng tốc.

Tố chất thân thể của hắn trải qua mấy lần cường hóa, hơn nữa mỗi ngày đều ăn huyết nhục cao cấp, tố chất thân thể chỉ kém hơn hoàng kim Ngự Thú sư một chút.

Cho dù là không có vũ khí chuyên biệt, hắn cũng có thể đánh với hoàng kim Ngự Thú sư có đi có về.

Martin vội vàng nói:

- Lão sư của ngươi nói rồi bảo chúng ta chung sống hòa bình!

- Hiện tại ta chuẩn bị xử lý ngươi!

Trần Thư nắm chặt đao mổ heo, từng bước đẩy Martin vào tuyệt địa.

- Mẹ nó!

Martin khóc không ra nước mắt, trong mắt sợ hãi nhanh chóng tràn ra.

Là một hoàng kim Ngự Thú sư, hắn ta đời này chưa từng chật vật như vậy.

Ắt xì!

Ngay tại lúc này, dưới chân hắn ta trượt đi, dĩ nhiên không thể khống chế thân thể, rơi xuống dưới đất.

Bởi vì nguyên nhân quán tính, hắn ta theo băng hà trượt ra hơn trăm mét, cuối cùng đụng trúng trên một khối trụ băng to lớn, lõm xuống mấy thước.

- Vật nhỏ, ngươi hình như không còn cách nào chạy nữa rồi!

Trần Thư đứng ở phía trước trụ băng, nhìn xuống Martin phía trước, tiêu sái vung ra một đao hoa.

- Đại ca…

Martin nuốt một ngụm nước bọt, nói:

- Chúng ta có thể nói chuyện một chút không? Thực ra hiện tại ta có thể mưu phản gia tộc Knar…

- Có thể chứ!

Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Bất quá trước đó, hỏi ngươi một vấn đề!

- Hôm nay ngươi ăn rồi chứ?

- Ách… không có…

- Vậy trước tiên ăn của ta một đao!

Vừa dứt lời, đao mổ heo trực tiếp bị Trần Thư ném ra ngoài.

Vù vù ~~

Đao mổ heo vẽ ra một đường vòng cung duyên dáng trên không trung, bổ về phía Martin trong trụ băng.

- Không còn gì nữa rồi…

Sắc mặt Martin xanh ngắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn đao mổ heo đánh tới, như là một con dê đợi làm thịt.

- Muốn chết!

Trong mắt Martin đã có vẻ tuyệt vọng, thậm chí là theo bản năng nhắm mắt lại, chờ đợi phần thưởng tử vong.

- Hi vọng đao không sao.

Trần Thư mỉm cười, thậm chí là làm ra một động tác cầu nguyện.

- Không sao em gái ngươi ấy.

Khóe miệng Martin giật giật, thân thể run rẩy.

Nhưng ngay thời điểm đao mổ heo sắp chém tới Martin, trước người hắn bỗng nhiên xuất hiện một đạo tinh mang, đỡ lấy.

【 Cửa ải sắp mở ra… 】

【 Cơ chế bảo vệ của di đã mở ra.]

Hai tin tức truyền vào trong đầu hai người khiến bọn hắn đều ngơ ngẩn trong chốc lát.

- Mẹ ơi…

Martin nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, cả người gần như mất hết sức lực.

Mà khi hắn ta mở mắt ra, trán lại lần nữa chảy xuống mồ hôi lạnh, trong ánh mắt mang theo một chút hoảng sợ.

Đao mổ heo vô cùng sắc bén, tuỳ tiện chém vào băng hà, thậm chí ngay cả thân đao cũng đang run rẩy.

Mà nguyên nhân Martin sợ hãi, là bởi vì đao mổ heo cách dưới háng hắn chỉ có khoảng cách không đến một mét!

- Mẹ nó!

Martin giật nẩy mình, nháy mắt đứng lên.

- Đáng tiếc.

Trần Thư lắc đầu, chỉ thấy thân thể hai người có tinh quang lấp lóe vây quanh, hiển nhiên là tương tự với cơ chế bảo vệ của 【 Hỏa diễm di tích].

- Vật nhỏ, ta thừa nhận, số ngươi cũng may mắn đấy!

Hắn chậm rãi bước lên trước, nhặt lấy đao mổ heo trên mặt đất.

- Ngươi đừng có quá phận!

Đã có di tích bảo vệ, trong lòng Martin thoáng chốc tràn đầy sức mạnh, lồng ngực đều cứng lên.

- Thế nào? Không phục?

Trần Thư nhướng lông mày, lung lay túi phân ure trên tay trái mình, trong mắt khẽ động.

- …

Thân thể Martin chấn động, ngửi thấy khí tức tội ác kia thoáng chốc cảm thấy có chút sợ hãi.

Nhưng ngay lúc này, hai người nháy mắt biến mất tại chỗ, đi tới giữa không trung.

- Hả?

Chương 1392: Cách đánh cờ của tội phạm

Trần Thư nhíu mày, không nghĩ tới lại bị cưỡng chế dời đi, sức mạnh di tích thực tế có chút đáng sợ. Lúc này, hai người cách nhau gần ngàn mét, đứng ở giữa không trung, cách xa nhìn nhau.

- Ta không thể di chuyển?

Trần Thư nao nao, hoạt động cả người không bị hạn chế, nhưng không bước được một bước nào.

【 Chống lại cửa ải Cờ ngự thú đã mở ra!]

Trong đầu hai người lại lần nữa xuất hiện một tin tức.

- Cờ ngự thú ?

Trần Thư thoáng chốc ngây ngẩn cả người, cờ ngự thú là một trò chơi phổ biến trên toàn cầu.

Bất luận là người thường hay là Ngự Thú sư, đều cực kỳ yêu thích và am hiểu, cũng có cuộc thi tranh tài quốc tế đặc biệt

Trò chơi bốc lửa như vậy, Trần Thư đương nhiên đã từng nghe qua rồi.

Nhưng cũng giới hạn nơi này, hắn thậm chí ngay cả quy tắc cơ bản cũng không hiểu…

Hắn chỉ là một tội phạm Nam Giang, nào có thời gian học thú vui thanh tao này chứ…

- Hắc hắc!

Mà Martin vẻ mặt vui vẻ, giống như đã nắm chắc phần thắng.

Ngay lúc song phương sắc mặt khác nhau, thiên khung xuất hiện dị biến!

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, chỉ thấy trên không rơi xuống vô số hàn băng điêu khắc, ầm vang rơi xuống bên trên băng hà.

- Phong Hành Thú, Sa Mạc Ngạc, Liệt Quang Sư…

Trần Thư thoáng chốc nhận ra điêu khắc, vậy mà đều là khế ước linh của nhân loại, mà lại là tương đối thường gặp.

Bên trên băng hà tổng cộng có ba mươi sáu khế ước linh điêu khắc đứng lặng, xét về tiềm lực bình quân của hắn là dưới cấp D, trên cấp S, dáng dấp không đồng nhất nhưng sinh động như thật.

- Tiểu tử, xem ra cửa thứ nhất, ngươi nhất định phải thua rồi!

Martin thấy gương mặt Trần Thư mơ màng, thoáng chốc nhìn ra được đối phương không biết chơi.

Hắn ta cũng không bất ngờ, mặc dù Trần Thư là sinh viên tài cao của Hoa Hạ học phủ.

Nhưng con hàng này dáng dấp biến thái dáng dấp, có thể giành được ngự thú cờ?

- …

Trần Thư yên lặng không lời, trong mắt vẫn đang suy tư, muốn nhớ lại một vài quy tắc tương quan.

Ngay tại lúc này, tượng băng khế ước linh bên trên băng hà xuất hiện biến hóa, hai con ngươi cùng nhau mở ra, trong mắt có tinh huy lấp lóe.

- Ta có thể thao túng?

Trần Thư thoáng chốc phát giác được mình cùng mười tám ngôi tượng đá đã có liên hệ, giống như đang thao túng khế ước linh của mình.

- Cờ ngự thú bắt đầu! Cấp S khế ước linh bị Ăn hết biến thành kẻ bại!

- Đang lựa chọn tuyển thủ lên trước…

Chốc lát, một vòng tinh huy từ không trung phủ xuống, cuối cùng chậm chậm rơi vào trong đầu Martin.

- Là ta?

Martin thần sắc vui vẻ, không nghĩ tới sẽ giành được tiên cơ quyền.

Hắn ta không chút do dự, trực tiếp điều khiển một tượng băng, hướng về phía trước đi tiếp mười lăm mét!

- Tương tự với cờ tướng ư?

Trần Thư nhíu mày, nhìn xuống cờ ngự thú nhưng thực tế không rõ quy tắc.

Trong đầu hắn xuất hiện đếm ngược, hiển nhiên là đến phiên hắn cầm cờ.

- Tiểu tử, có thể đừng lãng phí thời gian được không? Nếu không thì trực tiếp nhận thua đi, tiết kiệm thời gian!

Martin âm dương quái khí hô to, muốn cố tình làm loạn tâm trạng của Trần Thư.

- Có thể đừng lắm lời như vậy không? Tội phạm ca của ngươi đang nghĩ, làm sao có thể miểu sát ngươi!

Trần Thư nhíu mày, trong mắt vẫn đang suy tư.

Thời gian sắp lúc kết thúc, hắn mới tùy tiện đi tiếp một bước.

- Quả nhiên là tân thủ! Không đúng, trình độ này, tân thủ cũng không bằng.

Martin thấy vậy, nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

Rầm rầm rầm!

Từng tòa tượng băng khế ước linh không ngừng di động tới.

Vào thời điểm hiệp thứ bốn, một tượng băng của Trần Thư bị va nứt, hóa thành vụn băng, dung nhập vào bên trong băng hà.

Hiển nhiên là bị Ăn hết.

Thời gian dần dần trôi qua,

Quân cờ của Martin đại quân áp cảnh, toàn diện xâm lấn tới.

Mà tượng băng của Trần Thư theo thứ tự bị đụng nát, quả thực là bị nghiền ép, không có một chút sức lực chống lại.

Đây là trận đối kháng không còn gì phải tranh luận!

Nửa giờ sau đó.

Trên bàn cờ của Trần Thư chỉ còn lại năm quân… .

Mà lúc này, hắn vẫn không có hiểu rõ quy tắc, mơ mơ hồ hồ đánh xuống.

- Mẹ nó thua rồi…

Trần Thư vuốt vuốt đầu, đã có chút ý định muốn buông tha.

Ngày trước hắn tham gia di tích, đều có đủ loại hình chiến đấu, nào có trải qua cửa ải văn nhã như vậy chứ…

- Tiểu tử, bái bai! Vương kỳ của ngươi sắp mất rồi!

Martin mỉm cười, lại đụng nát thêm một tượng băng của đối phương nữa.

- Vương Kỳ?

Trần Thư nhíu lông mày, ngắm nhìn bàn cờ xa xa của Martin.

Ngoại trừ ba tượng băng bất động, mười lăm quân cờ còn lại của Martin đều đã xâm lấn tới rồi.

- Ta chỉ cần phá hoại Vương Kỳ là có thể thắng?

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt đột nhiên đã có một vòng linh quang, thậm chí nhịn không được cười hắc hắc lên tiếng tới.

- Tiểu tử, chịu thua đi!

Martin vẫn không sốt ruột, từng bước từng bước muốn xâm chiếm quân cờ còn lại của Trần Thư, chỉ để lại Vương Kỳ lẻ loi trơ trọi.

Cho dù là vô địch thế giới, vẫn là sẽ thua ở trong tay hắn ta!

- Chẳng phải là phá hoại Vương Kỳ ư? Đây không phải sở trường của tội phạm Nam Giang ta sao?

Trần Thư tự lẩm bẩm, đồng thời tay phải đột nhiên xuất hiện một bình dược tề màu xám…

- Tiểu tử, xem thật kỹ! Học thật tốt nhé!

Chương 1393: Hắn không hiểu cờ ngự thú nhưng hiểu được quy tắc sử dụng của đạn hạt nhân

Martin nhếch miệng, không chú ý tới vẻ mặt cổ quái của Trần Thư. Hắn ta vẫn đang hưởng thụ khoái cảm nghiền ép Trần Thư!

Ầm!

Lại là một Phong Hành Thú cấp A đánh tới, ăn thêm một con cờ của Trần Thư.

- Thoải mái! Thoải mái quá!

Martin thậm chí nhịn không được ngửa mặt lên trời cười to, hy vọng có thể hoàn toàn phá hủy tâm băng của Trần Thư khiến cho cửa ải phía sau của hắn cũng thất bại.

- Ngu ngốc…

Trần Thư mỉm cười, nắm chặt dược tề màu xám trong tay.

Dược tề đến từ hắn mới mở ra gói đại lễ dược tề thần kỳ!

Mặc dù không phải gia cường, nhưng làm nổ một tượng băng, có lẽ là đủ.

Trong mắt của hắn có vẻ suy tư, ngay sau đó lại lấy ra một bình, rót thuốc vào bên trong.

- Khoảng cách một ngàn mét, nhất định cần phạm vi khống chế, không thể ảnh hưởng đến Vương Kỳ của ta…

Trần Thư tự lẩm bẩm, dự đoán dụng lượng của dược tề.

Hắn không hiểu cờ ngự thú, nhưng hiểu quy tắc sử dụng hợp lý của đạn hạt nhân…

Lúc này Martin vẫn không chút để ý đến hành động của Trần Thư, tiếp tục mở miệng giễu cợt nói:

- Tiểu tử, tới phiên ngươi, làm phiền nhanh một chút! Chẳng lẽ ăn thuốc gì rồi sao?

- …

Trần Thư cũng không trả lời, tự mình hành động.

- Tạm đủ rồi!

Một hồi lâu, giữa tay hắn xuất hiện một bình dược tề nhỏ màu xám.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm Vương Kỳ của Martin: Một tượng băng dáng Thiên Tử Lôi Thú cấp S!

- Vật nhỏ, ta lật bàn!

Trần Thư cười hắc hắc, trong mắt đã có chút ý cười.

- Lật bàn?

Martin chế nhạo một tiếng, nói:

- Cho dù người tìm quán quân cờ ngự thú toàn cầu tới, ván cờ này ngươi cũng không lật được!

- Xem thật kỹ đây!

Trần Thư mỉm cười, ngay sau đó tay phải xoay tròn ba trăm sáu mươi độ.

- Không phải là tức giận đến mắc bệnh rồi chứ?

Trong mắt Martin có chút không hiểu, bản năng cười nhạo.

- Cút xéo đi!

Trần Thư khẽ quát một tiếng, bỗng nhiên ném mạnh dược tề trong tay ra ngoài.

Một bình dược tề nhỏ màu xám lấy một đường cong tương đối duyên dáng bay ra.

Quy tắc của di tích hạn chế hành động của hai người, nhưng vật phẩm còn lại cũng không bị ảnh hưởng.

- Hả?

Martin lập tức giật mình, hắn ta cuối cùng cũng thấy được bình dược tề màu xám kia.

Trong lúc nhất thời, hắn mơ hồ cảm thấy dược tề màu xam kia khá quen mắt…

Trong nháy mắt, Martin thần tình ngưng kết, mắt trợn thật lớn, lẩm bẩm:

- Không phải là vật kia sai?

Trong đầu của hắn đã có một suy nghĩ đáng sợ, đối phương đang muốn…

Ầm!

Dược tề màu xám vô cùng chuẩn xác rơi xuống pho tượng Vương Kỳ của hắn ta.

Bình thuốc vỡ vụn, toàn bộ chất lỏng màu xám bên trong chảy tới trên đầu pho tượng.

- Bái bai!

Trần Thư mỉm cười, theo tác chiến ba lô lấy ra một khối hỏa thạch.

Hô hô hô ——

Hỏa thạch nhanh chóng bay ra, nhiệt độ nóng rực tràn ra, vô cùng chuẩn xác rơi xuống bên trên dược tề.

- Tiểu tử, ngươi mẹ nó đây là phá hoại quy tắc tranh tài!

Martin thần sắc kinh hoảng, hỏa thạch quả thực rơi xuống trong lòng hắn.

- Ngu ngốc!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Nhớ kỹ, quy tắc của tội phạm ca ngươi mới là quy tắc!

Xèo xèo xèo!

Trong chốc lát, bạo tạc dược tề nháy mắt bị thiêu đốt!

Ánh sáng màu trắng hừng hực bao trùm, kèm theo vô cùng năng lượng kinh khủng, bao trùm tượng băng!

- Mẹ nó! Không phải thực sự thua rồi chứ…

Martin hoàn toàn ngẩn người ra, chưa từng nghĩ đến Trần Thư sẽ thi triển một chiêu này.

Tinh không di tích đã mở ra mấy lần, cửa ải cờ ngự thú không chỉ xuất hiện một lần.

Nhưng bởi vì tư duy giam cầm, người tham dự bản năng cho là chỉ có thể dựa vào đánh cờ mới có thể chiến thắng.

Cho dù là có người không tuân quy củ, nhưng khế ước linh không thể triệu hoán, bản thân Ngự Thú sư lại bị giam cầm.

Bọn hắn làm sao có thể phá hoại?

Khả năng sẽ có người mang theo súng lục các loại, nhưng muốn phá hủy một toà tượng băng lớn như vậy, quả thực là nói mơ giữa ban ngày.

E rằng cho dù là người sáng lập di tích, cũng không nghĩ tới.

Thế mà lại có người mang theo đạn hạt nhân tiến vào di tích…

Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt, ánh sáng màu trắng đã lan tràn thành một vòng mặt trời chói chang màu trắng, uy năng của bạo tạc dược tề uy năng hoàn toàn được phóng thích ra ngoài!

- Sẽ không… Sẽ không… Di tích không có lỗ thủng…

Martin từ từ nhắm hai mắt, nhẹ giọng cầu nguyện.

Hiện tại là phiên của Trần Thư cho dù hắn ta muốn ra cờ đều khó có khả năng, chỉ có thể yên lặng chờ đợi kết quả xuất hiện.

Vèo vèo ——

Tượng băng bị cưỡng ép tan rã, nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ bị đạn hạt nhân làm hỏng…

- Tan nát con tim…

Khuôn mặt Martin trở nên khó coi, đã có thể rõ ràng nghe được âm thanh tan rã, hơn nữa liên hệ giữa hắn và Vương Kỳ đang không ngừng suy yếu…

Hắn mở mắt ra, chỉ thấy ánh sáng mặt trời màu trắng chói chang từng bước lan tràn, thậm chí là đi tới bên trên bàn cờ của Trần Thư.

Nhưng cuối cùng năng lượng hao hết, không có chạm đến bất kỳ tượng băng nào của hắn cả.

- Mẹ nó! Tại sao hắn lại dùng đạn hạt nhân chứ!

Martin ngửa mặt lên trời kêu thảm, trong mắt đã có vẻ tuyệt vọng.

Vốn chính là cửa ải nắm chắc phần thắng vậy mà xuất hiện sự cố này, đối phương lại không theo quy củ gì cả…

Chương 1394: Chỉ một Martin nho nhỏ thôi mà, tức cười tức cười

Trên thực tế, trình độ chơi cờ ngụ thú của hắn ta có thể nói là đỉnh tiêm, những ngự thú sư còn lại tham gia di tích không phải là đối thủ của hắn ta. Vậy mà lại thua trong tay của một tên tay mơ không biết gì…

Cuối cùng, uy năng của bạo tạc dược tề dần dần tiêu tán, cuối cùng bình tĩnh lại.

Martin vội vã tập trung nhìn vào, nháy mắt cả người đều tức giận lạnh run lên.

Đừng nói đến Vương Kỳ của hắn, ngay cả băng hà cũng trầm xuống khoảng nửa mét rồi…

- Mẹ nó! Thật sự thua rồi sao?

Martin ngửa mặt lên trời kêu thảm, quả thực khắc ba chữ không cam tâm trên gáy.

Ngay tại lúc này, từng mảnh tinh quang phủ xuống, xuất hiện bên trên vị trí Vương kỳ của Martin, dường như có chút bị chỉnh đến không biết làm gì.

Tinh quang từng bước lan tràn, muốn điều tra rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng cũng tiếc cuối cùng không đạt được kết quả gì.

Nó cuối cùng cũng không phải sinh linh gì, không đoán ra được đạn hạt nhân…

Một lúc lâu sau, một tin tức xuất hiện trong đầu hai người.

【 Chúc mừng ngươi trở thành người chiến thắng trong trận đấu đối kháng, thu được năm điểm tinh thần lực.]

Trần Thư mỉm cười, không nghĩ tới dĩ nhiên thật sự thắng.

- Ta thua… Ta thua rồi…

Martin vừa nghe thấy tin tức trong đầu thoáng chốc trở nên có chút thần chí không rõ ràng…

Cái này mẹ nó cũng có thể thua sao! !

Ngay tại lúc này, băng hà bên trên tượng băng toàn bộ tan rã, biểu thị tranh tài chính thức kết thúc.

Hai người đồng thời từ không trung rơi xuống, trên mình vẫn đang có cơ chế bảo vệ tồn tại.

- Tại sao, tại sao chứ?

Martin đứng nguyên tại chỗ, mặt không thay đổi lẩm bẩm:

- Ra BUG rồi…

- A!

Trần Thư bước lên trước, vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, mở miệng nói:

- Đừng thất vọng quá, chỉ có thể lực cờ của ta thật sự đáng sợ, không liên quan gì đến ngươi cả.

- ? ?

Khóe miệng Martin giật một cái, ngươi mẹ nó đang nói tiếng người đấy ư?

Thật sự cho rằng mình đã hạ được cờ ngự thú sao?

- Lực cờ?

Hắn ta tận lực ổn định tâm tình, chậm chậm nói:

- Ta mẹ nó đã học ba mươi năm cờ ngự thú rồi đấy!

- Ta tham gia qua đủ loại đỉnh cấp giải đấu, đã từng giành được hạng nhất toàn thành phố, thành tích á quân toàn quốc, thậm chí mấy lần tham gia qua trận thi đấu thế giới! Ngươi dựa vào cái gì mà nhắc tới kỳ lực với ta?

Ngữ khí của hắn ta trở nên càng ngày càng quyết liệt, rõ ràng tâm trạng bất ổn…

- Trâu bò thật đấy!

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, nói:

- Nhưng ngươi vẫn thua.

- …

Martin nháy mắt hít thở trì trệ, ngay sau đó ngã xuống đất, co quắp…

- Cuối cùng vẫn là năng lực chống đỡ quá kém.

Trần Thư lắc đầu, trong mắt đã có chút cảm thán, đồng thời lẩm bẩm:

- Ta thật đúng là thiên tài cờ ngự thú! Có thể tham gia cuộc thi đấu thế giới rồi!

Nghe xong lời này, tần suất co giật của Martin nháy mắt tăng lên cao, hơn nữa băng hà vô cùng trơn nhẵn, khiến cho động tác của hắn ta trông vô cùng bất thường.

- …

Trần Thư lấy điện thoại ra, cho hắn một đặc tả, ngay sau đó không thèm để ý tới nữa.

Cho dù là Martin chết ở nơi này, cũng không liên quan gì đến hắn cả…

- Phần thưởng quả nhiên là tinh thần lực…

Trong đầu Trần Thư có chút suy tư, nghĩ đến tin tình báo lúc trước Liễu Phong đưa ra.

Dựa theo tin tức, tinh thần chi lực không thuộc về bất kỳ một loại thuộc tính nào, nhưng tương đối trân quý.

Bởi vì nó có thể tự do chuyển đổi thành bất kỳ thuộc tính nào, có thể nói là vạn năng.

Bất luận là khế ước linh gì, đều có thể theo tinh không trong di tích cường hóa chủ thuộc tính.

- Nhưng mà đồ chơi này cắn lấy ra…

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, bản thân dường như lúc ấy bởi vì quá kích động, không để ý đến chi tiết nhỏ này…

- Lão đệ!

Hắn ngồi xuống, nhìn Martin, nói:

- Có thể trả lời ta chút vấn không?

- …

Martin duy trì tần suất co giật hoàn toàn không muốn phản ứng Trần Thư.

- Ngươi thực sự có bệnh sao?

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, ngay sau đó tay trái nắm chặt túi phân, tà ác cười nói:

- Nhưng mà Trần Thư ta, am hiểu nhất chính là chữa bệnh!

- ! ! !

Martin nghe thấy mùi phân ure sặc người, cả người nháy mắt thanh tỉnh lại.

Hắn ta lăn khỏi chỗ, thoáng chốc kéo dài khoảng cách với Trần Thư.

Tiếp theo, hắn ta chậm chậm đứng dậy, nói:

- Ngươi đừng có mà lấn hiếp người quá đáng!

- Bớt nói lời vô nghĩa đi!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Tinh thần lực này rốt cuộc dùng như thế nào?

Martin vốn dĩ không muốn để ý tới, nhưng vừa thấy dáng vẻ tà ác của Trần Thư, bản năng đã có chút sợ hãi.

Kế hoạch của gia tộc, thật sự có thể thuận lợi tiến hành ư…

Bây giờ hán ta lại đã có một loại ảo giác:

Gia tộc bọn hắn là lương dân, đối phương mới là đại phản đồ… .

- Nhanh lên một chút! Ta chỉ cho ngươi thời gian ba giây thôi đấy!

Trần Thư nhíu mày, trực tiếp hạ tối hậu thư.

Martin không chút do dự, ngữ tốc cực nhanh nói:

- Lúc di tích lúc, có thể tự chủ lựa chọn chuyển đổi thành bất kỳ thuộc tính gì, gia trì cho khế ước linh của mình!

- Như vậy sao…

Trần Thư gật đầu một cái, lúc này mới hiểu rõ ràng.

- Nếu quả thật có thể biến thành bất kỳ thuộc tính gì, e rằng phải cho Thỏ Không Gian.

Chương 1395: Chỉ một Martin nho nhỏ thôi mà, tức cười tức cười (2)

Trong đầu hắn đã có ý nghĩ, năng lực của Thỏ Không Gian quỷ dị, đủ loại kỹ năng khả năng không huyễn khốc, nhưng tác dụng cũng không thể bỏ qua. Khuyết điểm duy nhất, chính là không gian thuộc tính rất khó khăn tăng lên.

Không đơn thuần là dược tề khan hiếm, quan trọng nhất chính là, không gian thuộc tính chân bảo quá ít!

Bởi vì có liên quan đến năng lực bảo mệnh của quân vương chân bảo cực mạnh, không phải Ngự Thú sư bình thường có thể đi săn được.

- Thỏ Không Gian…

Hắn ngồi xuống bắt đầu huyễn tưởng.

Về phần Martin, hắn không có ý nhằm vào, có cơ chế bảo vệ của di tích, không tạo được tổn thương gì.

- Rõ ràng một chút tinh thần lực cũng không đạt được…

Martin thở dài, trong mắt vẫn là không cam tâm, tới tay vịt đều bay đi hết.

Sớm biết như vậy, hắn lấy lôi đình xu thế đạt được thắng lợi, bản thân vậy mà lại ngu xuẩn như vậy…

Vốn cho rằng loại người này chỉ có trên TV, kết quả hắn trực tiếp tới hiện trường dạy học.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hai người cách nhau ngàn mét, mỗi người ngồi xếp bằng, chờ đợi đấu đối kháng kết thúc.

Ngay tại lúc này, hai đạo tinh quang từ bầu trời rủ xuống, bao phủ thân thể hai người.

- Kết thúc rồi à?

Trước mắt của Trần Thư lại lần nữa tràn ngập chói mắt tinh quang, trong lòng rõ ràng lại sắp bị truyền tống.

Quả nhiên, hai người bị tinh quang tiếp ứng, nháy mắt biến mất tại chỗ.

Không bao lâu, trước mắt Trần Thư tinh quang dần dần lờ mờ, cuối cùng tiêu tán trống không.

- Kết thúc rồi?

Hắn lại đứng ở trên tinh hải ban đầu, mà bốn phía là mười chín Ngự Thú sư còn lại.

- Òm ọp!

Trần Thư lập tức triệu hoán ra ba khế ước linh, bây giờ trên tinh hải không có cơ chế bảo vệ.

Mà bên cạnh hắn Martin nháy mắt cưỡi khế ước linh, cùng Trần Thư kéo dài khoảng cách.

- Trần Thư!

Xa xa Andre phất phất tay, mang theo hai người khác đi tới bên cạnh Trần Thư.

- Đối thủ của ngươi là Martin?

Andre nao nao, trong mắt đã có chút tiếc nuối.

- Hắn là cao thủ cờ ngự thú, bại bởi hắn cũng không có gì.

- Thua? Thua gì chứ?

Trần Thư nhún vai, thản nhiên nói.

- ? ?

Andre mở to hai mắt, nói:

- Ngươi thắng?

Hắn ta đã điều tra qua tin tức của Trần Thư, nhưng phía trên không có ghi chép qua con hàng này biết chơi cờ ngự thú nha…

Chẳng lẽ Hoa quốc quan phương cố tình che giấu?

Nhưng vấn đề là đây cũng không phải là tin tức quan trọng gì…

- Chẳng những thắng, hơn nữa còn tương đối dễ dàng.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Chỉ một Martin nho nhỏ thôi mà, tức cười tức cười!

- Lợi hại! Không nghĩ tới cờ ngự thú của ngươi cũng lợi hại như vậy!

Bên cạnh Andre hai hoàng kim nhất tinh Ngự Thú sư giơ ngón tay cái lên.

Trên trận không ai chắc chắn thắng được Martin, kết quả là bị tội phạm Nam Giang bắt lại.

Trần Thư mỉm cười, mở miệng nói:

- Cái gì ngự thú cờ? Không phải cờ đạn hạt nhân ư?

- ? ? ?

Ba người nháy mắt mở to hai mắt nhìn, má cái trò gì đây?

- Kỳ thực quá trình tương đối đơn giản, ta chỉ dùng một chút kỹ xảo đặc biệt mà thôi.

Trần Thư mỉm cười, ngay sau đó giải thích cho ba người Andre nghe một chút.

Thời điểm nghe thấy chữ Đạn hạt nhân, tất cả mọi người đều không kìm nén được.

Nhà ai đánh cờ mà dùng đạn hạt nhân chứ…

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Martin, trong mắt tràn ngập đồng tình.

Gặp phải loại tội phạm này, vô địch cờ ngự thú thế giới cũng phải chịu thua thôi…

Đồng thời, cách làm của Trần Thư cũng khiến cho bọn hắn mở ra một cánh cửa lớn.

Vốn dĩ di tích có lỗ hổng, không hẳn yêu cầu tuân thủ quy tắc…

- Ngươi trâu bò lắm!

Andre cảm thán một câu, chẳng trách đối phương có thể giành được giải vô địch thế giới, mạch não quả thực không giống người bình thường chút nào.

Trần Thư nhún vai, thản nhiên nói:

- Không còn cách nào khác, không biết đánh cờ, ta chỉ biết lật bàn cờ thôi…

- …

Đúng lúc mọi người đang nghị luận, di tích lại xuất hiện biến hóa.

Tinh quang óng ánh bao trùm toàn bộ mọi người, ngay sau đó một luồng sức mạnh đưa toàn bộ khế ước linh của bọn hắn trở về ngự thú không gian.

- Hả?

Trần Thư thần sắc hơi động, chỉ thấy Husky sắp trở lại không gian, ném ra 【Chân Thương Băng Thích].

Thân thể của nó biến mất không thấy gì nữa, nhưng kỹ năng cũng lưu lại.

Vèo vèo vèo!

- Mẹ nó!

Thần sắc Martin khẽ biến, chỉ có thể trơ mắt nhìn băng thứ đánh tới!

Con hàng này lại bắt đầu tìm kiếm lỗ hổng rồi!

Lúc này, ba khế ước linh của Martin đều trở về ngự thú không gian rồi, bản thân hắn không có khả năng chống đỡ được kỹ năng!

Ầm ầm ——

Nhưng mà, băng thứ đụng phải tinh quang trên thân thể Martin, nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, không tạo thành một điểm thương tổn nào.

- Có bảo vệ ư?

Trong mắt Trần Thư đã có một vòng tiếc nuối, quả nhiên không thể dễ dàng như vậy.

Mặc dù bây giờ Martin có chút sợ hãi hắn, nhưng trong mắt vẫn có sát ý, dường như đang tính toán điều gì đấy.

Trần Thư đương nhiên là ra tay trước thì chiếm được lợi thế, huống chi quan hệ giữa gia tộc Knar và Cứu Thế giáo hội vô cùng mật thiết, là kẻ thù không đội trời chung với hắn.

- Tiểu tử, ngươi sẽ phải hối hận!

Martin nhìn Trần Thư một lúc lâu.

Ngay sau đó trước mắt hắn ta bị tinh quang bao trùm, cả người biến mất không thấy gì nữa.

Chương 1396: Con hàng này hình như thực sự biết đấy…

Mặc dù Liễu Phong cùng tộc trưởng Buck đều thông báo muốn chung sống hoà bình, nhưng Trần Thư cùng Martin cũng ngoảnh mặt làm ngơ, nếu có cơ hội, tất nhiên sẽ bị đưa vào chỗ chết. Không bao lâu, tinh quang trên thân thể mọi người lại lần nữa tiêu tán không thấy.

- Hả?

Trần Thư đánh giá bốn phía, dĩ nhiên hắn đứng chính giữa bên trên một áng mây.

Mà mười chín người còn lại cũng giống như vậy, mỗi người đứng trên một đám mây.

Mọi người vây thành một vòng, yên lặng chờ đợi cửa ải mới mở ra.

- Sao lại có nhiều người chuyển động như vậy?

Trần Thư nhíu nhíu lông mày, không nghĩ tới cửa thứ hai lại là hai mươi người cùng đi.

- …

Andre quay đầu trông lại, sao lại nghe thấy có chút kỳ quái…

Ngay lúc này, tin tức của di tích truyền tới trong đầu mỗi người.

【 Cơ chế bảo vệ của di tích đã mở ra.]

【 Cửa ải đua tốc độ “Báu vật toàn tri giả” đã mở ra.]

- Hả? Lại là cửa ải cổ quái kỳ lạ nữa sao?

Trần Thư nhíu mày, không nghĩ tới lại không phải là cửa ải chiến đấu.

Ngay tại lúc này, các quy tắc liên quan đến di tích truyền đến trong đầu của bọn hắn, đơn giản giới thiệu một vài tin tức cơ

bản của cửa ải.

Trong lúc nhất thời, mọi người thần sắc khác nhau, có hưng phấn, có uể oải, thậm chí là muốn buông tha.

- Lại là đoán bảo vật?

Trần Thư thần sắc cổ quái, đơn giản hiểu rõ đến tin tức tình huống.

Đây không phải tinh khiết cho không cửa ải ư?

Vù vù ——

Ngay tại lúc này trước mặt mỗi người xuất hiện một đạo Bạch Vân hình chữ nhật, như sân khấu màu trắng.

Mà bọn hắn còn có một loại liên hệ khác, giống như là đang thao túng khế ước linh.

Dựa theo quy tắc, giống như bảng trả lời của bọn hắn, tâm niệm khẽ động là có thể viết thông tin của bảo vật lên đó.

【 Cửa ải sắp mở ra! Đệ nhất danh tướng thu được phần thưởng tinh thần lực.]

Trong chốc lát, mọi người trên không xuất hiện một hư ảnh gốc dược thảo đỏ thẫm, trên đó hiện đầy băng điểm màu xanh lam, sinh động như thật, giống như vật thật.

- Hả? Cái này là gì đây?

Trần Thư nao nao, trong mắt có vẻ suy tư.

Không chỉ hắn, toàn bộ những người còn lại đều ngây ngẩn cả người, trên mặt tràn đầy mơ hồ.

- A cái này…

Trên mặt vốn dĩ còn có nụ cười đều ngưng đọng lại, bọn hắn không để ý đến một vấn đề quan trọng nhất:

Di tích ít nhất là ngàn năm trước để lại, bảo vật vật liệu thời đại kia cùng hiện tại hoàn toàn khác biệt, thậm chí không ít thứ đều đã tuyệt tích.

Một nhóm người hiện đại tới suy đoán bảo vật cổ đại, thật sự là có chút ép buộc.

- Di tích này có vấn đề !

Mọi người ào ào thấp giọng oán trách, đừng nói đến viết tin tức cặn kẽ của tài liệu trước mắt, bọn hắn ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.

Trên trận, chỉ có ba người đang thử nghiệm viết lên bảng.

- Hả

Martin nhướng mày, chỉ thấy Trần Thư vậy mà đang hết sức chăm chú, khóe miệng có một nụ cười thản nhiên.

Con hàng này biết sao?

Trong mắt hắn ta nháy mắt đã có chút hoài nghi.

Một tên tội phạm ngay cả cờ ngự thú cũng không biết thì có thể nắm giữ tri thức gì chứ?

- Giả vờ giả vịt…

Martin nhếch miệng, cười nhạo nói:

- Không phải ngươi đang nghĩ đến chuyện ném đạn hạt nhân đấy chứ? Hiện tại không thể dùng đâu.

- Hả?

Trần Thư ngẩng đầu lên, ngay sau đó lấy ra một thủ thế quốc tế, không tiếp tục để ý tới đối phương, hết sức chuyên chú viết tin tức dược liệu.

- Quả thực là có chút hiếm thấy.

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy tư, không ngừng hồi tưởng đến tin tức trong đầu.

Mặc dù đề mục có chút khó, nhưng đối với hắn mà nói cũng chỉ là có chút khó, vẫn có thể làm được.

Rất nhanh, bảng đáp án trước mặt hắn viết lít nha lít nhít tràn đầy tin tức, trực tiếp đưa ra.

【 Đáp án đang kiểm nghiệm… Chính xác…]

Trong chốc lát, áng mây bên cạnh Trần Thư đột nhiên lên cao một mét, thoáng chốc đã có khoảng cách với những người còn lại.

- Mẹ nó! Thực sự đúng rồi sao?

Mười chín người mở to hai mắt nhìn, tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Không ai ngờ tới, tên tội phạm này vậy mà thật sự có văn hóa?

Nói đùa cái gì vậy? !

Không bao lâu, hai người khác đang cố gắng suy tư cũng đồng thời đưa ra đáp án của mình.

Nhưng áng mây phía dưới bọn hắn không có bất kỳ biến hóa gì, rõ ràng đáp án sai rồi.

- Tiểu tử lại gian lận rồi!

Martin lập tức lớn tiếng mở miệng, hy vọng có thể để di tích phát giác được.

Từ đáy lòng hắn ta không tin, cho dù là giáo sư đại học tới, cũng chưa hẳn có thể trả lời được càng khỏi bàn đến một tên tội phạm.

- Ngu ngốc! Ngươi thật sự cho rằng tội phạm ca của ngươi không có văn hóa ư!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ta mẹ nó là sinh viên tài hoa của Hoa Hạ học phủ đấy!

Ngay lúc này, bài làm của Trần Thư trên bảng khuếch đại, hiện cho tất cả mọi người nhìn.

- Băng Viêm Thảo! Bảo vật mấy trăm năm trước, bây giờ gần như đã tuyệt tích rồi!

- Hiệu quả một: Làm phụ liệu phối trí dược tề, hiệu quả tăng thuộc tính băng hỏa của dược liệu!

- Hiệu quả hai: Làm vật liệu chính của thực đơn hoàng kim, dùng lâu dài vĩnh viễn gia tăng thuộc tính băng hỏa!

- Hiệu quả ba: Để khế ước linh nuốt sống, nhưng xác xuất thăng cấp kỹ năng thuộc tính băng hỏa cực nhỏ!

Chương 1397: Bây giờ ngươi còn giả vờ làm người qua đường gì chứ

Tên bảo vật không quan trọng, bởi vì đây chỉ là cách gọi của nhân loại, tiêu chuẩn phán đoán chính xác hay không quan trọng ở hiệu quả của vật liệu. - …

Trong nháy mắt, toàn bộ mười chín người đều trầm mặc, con hàng này hình như thực sự biết được đấy…

- Mẹ nó tình huống gì đây!

Bọn hắn gãi gãi đầu, đã có chút khó tiếp nhận một tội phạm so với bọn hắn còn có văn hóa hơn? !

Nhất là Martin, lòng tự tin lại lần nữa chịu sự đả kích, chỉ cảm thấy bản thân mình giống như một thằng hề vậy…

- Trần Thư, ngươi… Trước đây đã học qua ư?

Andre của Tuyết quốc quay đầu nhìn lại, muốn hỏi tình huống cụ thể một chút.

- Tất nhiên!

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Trang hai trăm hơn của 【Dị không gian vật liệu hai].

- ? ?

Andre khóe mắt thẳng rút, ngươi xác định mình nói thật sao?

Có người đọc sách còn nhớ số trang sao? !

Andre không hiểu hỏi:

- Bảo vật này hiện tại cũng đã tuyệt tích rồi, ngươi xem nó làm gì chứ?

- Kỳ thực không hề tuyệt tích.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Trong triển lãm quán của học chúng ta, hàng thứ ba trên giá sách có trưng bày đấy!

- Hơn nữa một khi tiếp xúc đến nó, sẽ phát ra âm thanh cảnh báo khẩn cấp, hiệu trưởng có thể nhanh chóng chạy đến.

- ? ? ?

Những người còn lại thần sắc chấn động, ánh mắt trở nên vô cùng cổ quái.

Sao ngươi lại hiểu rõ ràng như vậy? !

Ngay lúc này, lại một hư ảnh bảo vật thứ hai xuất hiện, là một nhánh cây mây đen bị gãy.

Trần Thư không tiếp tục cùng những người khác nói linh tinh, bắt đầu nghiêm túc làm bài.

Không bao lâu, lại là một thông tin hoàn chỉnh truyền lên.

Áng mây của hắn lại lần nữa tăng lên một mét, mà những người còn lại vẫn y nguyên đứng ngay tại chỗ.

- Mẹ nó! Tiểu tử này quá quỷ quái rồi!

Martin chau mày, rõ ràng cửa thứ hai đã bị Trần Thư nắm chắc rồi.

Thời gian dần dần trôi qua, hư ảnh của bảo vật này đến bảo vật khác xuất hiện.

Đám người Martin ban đầu còn có thể thử một chút, nhưng bọn hắn dần dần từ bỏ.

Bởi vì độ khó đề mục của từng cửa ải càng ngày càng khó, đủ loại vật liệu Ngự thú chưa bao giờ nghe thấy xuất hiện, căn bản cũng không thể trả lời được.

- Thi lệch rồi…

Trần Thư tự lẩm bẩm, nhưng làm bài tốc độ cũng không hề chậm chạp, viết theo cảm giác.

Bạch vân dưới người hắn đã cao hơn gần hai mươi mét, những người còn lại đã sớm không nhìn thấy thân ảnh của hắn nữa rồi.

- Tiểu tử này rốt cuộc là ngự thú hệ, hay là khảo cổ hệ vậy chứ!

Đám người mặc dù đã có chút quen thuộc, nhưng trong lòng vẫn nhịn không được mà cảm thán.

Bây giờ xuất hiện đủ loại vật liệu, ngoại trừ học giả chuyên môn giảng dạy, e rằng không có người trả lời được.

- Trần Thư…

Kiều Na của Tự Do liên minh vẻ mặt hiểu, tự mình lẩm bẩm.

Nàng ta vốn cho rằng bản thân cùng Trần Thư chỉ cách nhau một con đường.

Nhưng hiện tại xem ra, đối phương quả thực sâu không lường được…

- Lôi tinh! Lôi Điện hệ trân bảo, lần cuối cùng xuất hiện là vào năm mười hai Phục Tô lịch, hủy diệt dị không gian 【 bất diệt Lôi Sơn]…

Trần Thư vẫn đang toàn lực làm bài, không chút buông lỏng.

Hắn không rõ tiêu chuẩn chấm điểm, chỉ có thể viết lên tất cả những gì mình biết, gióng như thí sinh hệ văn hóa dự thi vậy.

Theo lý mà nói, cho dù hắn không làm bài, vẫn có thể vững vàng giành vị trí số một.

Nhưng Trần Thư cũng có kinh nghiệm, cửa ải di tích có phần thưởng hoàn mỹ, chỉ cần đạt đến điều kiện nhất định.

Lại mười phút đồng hồ trôi qua.

Một lá cây huyết sắc tiêu tán, cửa ải Bảo vật toàn tri giả cuối cùng cũng hạ màn.

Trên không vô cùng số hư ảnh bảo vật xuất hiện.

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Thư xuất hiện một tin tức.

【 Chúc mừng ngươi trở thành quán quân của Bảo vật toàn tri giả! Giành được mười điểm tinh thần lực!]

【 Bởi vì ngươi trả lời chính xác một trăm phần trăm! Khen thưởng thêm: Năm điểm tinh thần lực!]

- Quả nhiên là phần thưởng hoàn mỹ…

Trần Thư nhíu mày, trong mắt đã có chút hưng phấn, tổng cộng mười lăm điểm tinh thần lực, tương đương gấp ba cửa thứ nhất!

- Cửa ải thứ nhất rõ ràng không phải hoàn mỹ… Di tích này có thể sẽ phán định hay không?

Hắn lắc đầu, không khỏi có chút tiếc nuối.

Vù vù ——

Đúng lúc này, áng mây của hắn hạ xuống, cùng độ cao với những người còn lại.

Mọi người nhìn về phía hắn ánh mắt có chút quái dị, thậm chí mơ hồ có một phần địch ý cùng tham lam.

- Hả?

Trần Thư nhíu nhíu mày, đám người này dù sao cũng là hoàng kim Ngự Thú sư, không đến mức hẹp hòi như vậy chứ?

Ngay lúc này, tinh huy đánh tới, lại bao phủ mọi người.

Không bao lâu, bọn hắn lần nữa về trên tinh hải.

Gần như cùng một thời gian, toàn bộ hai mươi người triệu hoán ra khế ước linh của mình, e sợ bị người khác đánh lén.

Bây giờ thời gian vừa qua hơn nửa ngày, nhưng bọn hắn cũng đã liên tiếp trải qua hai cửa ải.

Có người vui vẻ có người buồn rầu, một số người thậm chí một chút tinh thần lực cũng không giành lấy được.

Vì láy được giấy chứng nhận tư cách, bọn hắn phải dùng quan hệ, bỏ ra cái giá rất cao, kết quả hiện tại bọn hắn quả thực không thể tiếp nhận được.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người liên tiếp nhìn phía Trần Thư, trong mắt có vẻ quỷ dị.

Chương 1398: Năng lực phá vỡ hàng phòng ngự của Liễu Phong

Trần Thư thần sắc bình thường, chậm rãi nói: - Nếu các ngươi còn nhìn nữa đừng trách ta cướp đồ của các ngươi!

- Tiểu tử, ngươi chỉ là một Bạch Ngân cấp, đừng quá phách lối!

Một tên Ngự thú sự của vương quốc Bất Hủ cười lạnh, nói:

- Đừng tưởng rằng đạt được chút thành tích là có thể cuồng vọng như vậy, ta chỉ là người qua đường mà cũng nhìn không vừa mắt đây!

- Hả? Người qua đường?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Từ khi di tích mở ra đến thời điểm hiện tại, ngươi cùng Martin đã có tầm mười lần trao đổi ánh mắt rồi.

- …

Nam tử thần tình trì trệ, không nghĩ tới sức quan sát của Trần Thư lại nhạy bén như vậy.

- Hoặc là ngươi biến thái, hoặc hai ngươi có quan hệ không đứng đắn, bây giờ ngươi còn giả vờ làm người qua đường gì chứ?

Trần Thư mỉm cười, sau đó chỉ thẳng mặt Ngự Thú sư kia, nói:

- Ngươi còn muốn giả vờ tiếp nữa không?

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Martin khó coi, không nghĩ tới đã sớm bị đối phương nhìn thấu.

- Ba các ngươi đang muốn tìm cơ hội vây giết ta sao?

Trần Thư sờ cằm, ngược lại không chút sợ hãi, có chút bình tĩnh.

- Hừ!

Ba người liếc nhau một cái, tụ hợp đến cùng một chỗ, ánh mắt trừng trừng nhìn kỹ Trần Thư.

Kiều Na yên lặng kéo dài khoảng cách, không có ý định tham gia.

- Trần Thư, cẩn thận một chút.

Andre nhích lại gần, mở miệng nói:

- Hiện tại ngươi có tinh thần lực, những người còn lại cũng đang có ý đồ xấu với ngươi đấy.

- Hả? Ý xấu gì chứ?

Trần Thư khẽ ngẩn người, trong mắt có chút không hiểu.

Andre mở miệng nói:

- Nếu mở cửa ải đối chiến, chỉ cần ngươi có thể diệt sát đối thủ sẽ thuận lý thành chương đạt được tinh thần lực của hắn.

- Thì ra là thế!

Trần Thư bừng tỉnh hiểu ra, chẳng trách ánh mắt của mọi người đều có chút không đúng.

Bây giờ một số người không thu hoạch được gì, tự nhiên là muốn tìm cơ hội rồi.

Bạch Ngân tam tinh Trần Thư là một mục tiêu không tệ.

- Còn tưởng rằng có thể chung sống hòa bình trong di tích, kết quả vậy mà ẩn náu sát cơ.

Trần Thư sờ cằm, tinh không di tích có thể nói là bao gồm đủ loại hình cửa ải, đương nhiên có an toàn có nguy hiểm.

- Đều có ý đồ xấu với ta sao…

Trần Thư sờ cằm, lẩm bẩm:

- Muốn tìm một cơ hội lập uy, nếu không ta thực sự không chịu nổi đòn bao vây tấn công như vậy.

Mọi người yên tĩnh chờ đợi cửa ải tiếp theo đến.

Ba người Martin xì xào bàn tán, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Trần Thư, trong mắt có sát ý lạnh lùng.

Mặc dù trong lòng có chút sợ hãi Trần Thư, nhưng nghĩ đến tinh thần lực trên người hắn cùng phần thưởng của gia tộc, Martin chỉ có thể kiên trì.

Huống chi hắn có hai đồng bạn, ba Hoàng Kim cấp đối phó một Bạch Ngân cấp, chí ít bảo mệnh là không có vấn đề gì…

Martin cũng không ý thức được.

Hắn đã bắt đầu suy nghĩ đến vấn đề bảo toàn tính mệnh…

Cửa ải thứ ba chậm chạp chưa xuất hiện.

Trần Thư có chút buồn bực ngán ngẩm, đã có vài ý nghĩa với tinh hải dưới chân.

- Andre, tinh hải này có bảo vật gì vậy?

- Không có…

Andre lắc đầu, không phải thứ này mà ngươi cũng muốn cướp đấy chứ…

- Không đâu…

Trần Thư ngồi xổm xuống, muốn đụng chạm đến tinh hải, nhưng giữa hai bên có vật ngăn cản vô hình.

- Có điểm cuối ư?

Hắn ngắm nhìn bốn phía, xa xa là tinh hải vô biên vô tận.

Andre mở miệng giải thích:

- Ngươi có thể tự do hành động, nhưng cửa ải bắt đầu, sẽ miễn cưỡng di chuyển.

Trần Thư gật gật đầu, đụng khắp nơi kiểm tra một chút, dáng vẻ như đám thổ phỉ đầu đường phố vậy.

Nhưng trên thực tế, hắn đang muốn phát động tuyển hạng của hệ thống.

Thời gian dần dần đi qua, hắn cũng không thu hoạch được gì, không tìm được bảo vật gì.

An tĩnh ở trong di tích, đám người Liễu Phong ở ngoại giới vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi.

- Liễu giáo sư…

Tộc trưởng Buck cười cười, mở miệng nói:

- Nếu như Trần Thư xảy ra chuyện, các ngươi có thể tiếp nhận được không?

- Hả?

Ánh mắt Liễu Phong lạnh lẽo nhìn qua, trong lòng lại lần nữa đã có sát ý ngưng kết.

Tộc trưởng Buck mỉm cười, nói:

- Đừng kích động, ta chỉ nói là nếu như mà thôi!

- Như vậy sao?

Liễu Phong thu lại vẻ mặt, thản nhiên nói:

- Nếu như cha ngươi chết, ngươi có thể bị chọc tức chết không?

- Há, ta quên, đây không phải nếu như, đây là sự thực.

- …

Vẻ mặt Buck lạnh lùng, nháy mắt có khuynh hướng nổi giận.

- A…

Những người còn lại đều lắc đầu, trong mắt đã có chút đồng tình.

Ngươi nói ngươi không có việc gì trêu chọc Liễu Phong làm gì chứ?

Trần Thư chỉ là học sinh của hắn, nhưng lời nói có hiệu quả phá vỡ hàng phòng ngự cực mạnh, càng chưa nói đến bản thân Liễu Phong.

- Đsung lúc không có chuyện gì làm, hay là chúng ta cùng nhau luyện tập một chút đi?

Tộc trưởng Buck đè lửa giận xuống, bình thản nói.

- Ngươi cũng xứng đánh với ta sao?

Liễu Phong cũng nhíu mày, trực tiếp cự tuyệt.

Bây giờ hai người đại chiến, không có khả năng phân ra sinh tử, Ngự Thú sư bên cạnh đều tiến hành ngăn cản.

Mục đích của Buck không phải để mài dũa, mà là muốn tìm hiểu thực lực của Liễu Phong.

Không giống với cường giả uy tín lâu năm, Liễu Phong dù sao cũng là tân tấn Vương cấp, đủ loại thông tin về kỹ năng đều

không thể nắm rõ.

Chương 1399: Năng lực phá vỡ hàng phòng ngự của Liễu Phong (2)

– Tốt, kiên nhẫn chờ đợi đi! An Đông của Tuyết quốc đứng dậy, nói:

- Chúng ta yêu cầu bảo đảm chiến lực toàn thịnh, nếu có địch nhân đến…

Tất cả mọi người gật gật đầu, không để cho hai người tiến hành quyết đấu.

- Tiểu tử này có thể có thu hoạch không tồi…

Liễu Phong không tiếp tục để ý tới Buck, mà nhìn về phía thiên khung cực quang, trong lòng không khỏi suy tư.

Ngược lại hắn ta không lo lắng đến vấn đề an toàn của Trần Thư, dựa vào đủ loại năng lực bảo mệnh của hắn, Vương cấp chưa chắc đã giết được hắn.

Mọi người ở đây tâm tư dị biệt, bên ngoài 【cực quang băng sơn], cũng đã có biến hóa.

Vù vù vù!

Vô biên vô tận gió tuyết tàn phá bốn phía, thậm chí là che giấu thương khung, hoàn cảnh cực Bắc trở nên vô cùng tồi tệ.

Mà phía dưới gió tuyết hàng loạt hung thú xuất hiện!

Grào!

Khí thế của bọn nó đáng sợ, trong mắt tràn ngập khí tức thô bạo, hướng về lối vào 【Cực quang núi tuyết] chậm rãi tới gần!

Mà đám người Liễu Phong, cũng không phát giác ra, vẫn đang yên lặng chờ đợi.

Bọn hắn không nghĩ tới hung thú sẽ xuất hiện dị biến.

Nhưng mà dựa vào lực chiến đấu của bọn hắn, đối mặt với bất kỳ nguy cơ gì cũng đều có thể thong dong ứng phó, chí ít đều có thể kiên trì đến trước khi có chi viện.

…

Ngay lúc này, bên trong di tích, lại lần nữa có tinh quang phủ xuống, bao phủ trên thân thể của mỗi người.

Cửa ải mới sắp mở ra!

- Hả? Lại có tinh thần lực muốn nhập trướng ư?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ kích động.

Hiện tại hắn chẳng những có sức chiến đấu kinh người, hơn nữa có hệ thống thần kỳ dược tề, đối mặt với bất kỳ cửa ải này cũng có thể nắm chắc phần thắng.

Rầm rầm rầm!

Trước mắt hắn tinh huy vẫn chưa tản ra, bên tai truyền đến tiếng nổ vang.

- Lôi đình?

Thần sắc của hắn khẽ động, trong lòng có một vài suy đoán.

Không bao lâu, tinh huy tiêu tán không thấy gì, tầm nhìn của mọi người đều khôi phục lại.

【 Cơ chế bảo vệ của di tích đã mở ra.]

Khác với hai cửa ải trước, cơ chế bảo vệ của cơ quan thứ ba mở trước tiên.

Nhưng rất nhanh, mọi người đã hiểu rõ là vì sao.

Chỉ thấy hai mươi người đều ở vào cùng một trong không gian, trên mặt đất hiện lên đầy đủ loại lôi điện bẫy rập, mà bầu trời thỉnh thoảng rơi xuống lôi đình đáng sợ.

Nếu không có bảo vệ, e rằng trước tiên sẽ bị sét đánh, nhất là tội phạm như Trần Thư…

- Thật là thần kỳ, rõ ràng hoàn cảnh nào cũng có cả…

Trần Thư nhịn không được cảm thán, không nghĩ tới tình cảnh hoàn toàn khác hai cửa ải trước.

Hiện tại hắn đã có thể xác nhận, tinh thần lực quả thật có thể biến thành bất kỳ loại thuộc tính nào.

Ngay lúc này, một tin tức truyền vào trong đầu bọn hắn.

【 Cửa ải sinh tồn Lôi đình cự thú sắp mở ra… 】

- Cửa ải sinh tồn?

Trần Thư khẽ cau mày, trong mắt đã có vẻ suy tư.

Mà mười chín người còn lại còn đang nghị luận, suy đoán cửa ải sắp mở ra cụ thể là cái gì.

【 Mời các vị triệu hồi ra khế ước linh.]

Ngay lúc này, một tin tức xuất hiện trong đầu bọn hắn.

- Hả? Có thể dùng khế ước linh?

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, nháy mắt triệu hồi ba khế ước linh mình ra.

Cửa ải thứ ba của Tinh không di tích, cuối cùng không còn là khảo nghiệm bản thân Ngự Thú sư.

Grào Grào Grào!

Trong chốc lát, mấy chục khế ước linh xuất hiện, bảo hộ bên cạnh chủ nhân mình.

Lôi đình phủ dầy không gian ngược lại thoải mái, lưu đầy không gian.

Oanh!

Trong chốc lát, mấy đạo lôi đình đánh tới!

- Òm ọp

Tiểu Hoàng tuỳ tiện chống lại, ngược lại không chịu một chút thương tổn nào.

Khế ước linh của những người còn lại cũng rất dũng manh, ngăn cản không gian lôi đình trải rộng hoàn toàn không có vấn đề gì.

- Tương tự với hỏa diễm di tích ư?

Trần Thư nghĩ đến di tích trải qua lúc trước, trong đó có một cửa ải là khảo nghiệm hỏa diễm kháng tính.

- Nhưng cường độ này, có vẻ như một chút cũng không giống như sinh tồn…

Ngay lúc hắn đang tự lầm bầm, trên vùng trời di tích xuất hiện biến hóa mới!

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ đinh tai nhức óc bỗng nhiên vang vọng, làm tâm trạng mọi người kịch chấn.

Hai mươi người cùng nhau ngẩng đầu lên, trong nháy mắt tràn đầy kinh hãi!

Chỉ thấy lôi điện chói mắt lốp bốp rung động, đã trải rộng toàn bộ bầu trời, tràn ngập thiên uy không thể chống lại!

Xèo xèo!

Lôi điện giống như có linh tính, đan vào nhau.

Cuối cùng, ngưng kết thành một đầu thú khủng bố, đang dùng ánh mắt lạnh lùng uy nghiêm nhìn xuống bọn hắn, giống như đang nhìn một bầy kiến hôi.

Đầu thú như hổ như sư, hơn nữa vô cùng to lớn, gần như bao phủ toàn bộ bầu trời, quả thực giống như quái vật trong thần thoại.

Ùng ục!

Phía dưới xuất hiện âm thanh nuốt nước bọt của mọi người.

Hiện tại bọn hắn hiểu rõ, tại sao gọi là cửa ải sinh tồn…

- Đây là mô phỏng hung thú nào đó ư?

Thần sắc Trần Thư ngưng trọng, không khỏi đến nghĩ đến cái gì.

Trên không đầu thú mặc dù chỉ là tử vật, nhưng uy áp tràn đầy đáng sợ, chỉ e là di tích mô phỏng hung thú nào đó.

- Tình hình của di tích rốt cuộc là như thế nào vậy.

Hiện tại hắn càng tò mò hơn.

Đây vẫn chỉ là mỗi đầu, nếu hung thú chân chính xuất hiện, e rằng truyền kỳ khế ước linh chưa hẳn là đối thủ…

Chương 1400: Cửa ải sinh tồn đáng sợ

【 Lôi đình cự thú của cửa ải sinh tồn đã mở ra!] 【 Để khế ước linh toàn lực sống sót, căn cứ vào thời gian sinh tồn xác định thứ hạng! 】

【 Chú thích: Vốn cửa ải có nguy cơ tử vong, nếu không thể chống đối, kịp thời thu khế ước linh về… 】

【 Tính theo thời gian bắt đầu… 】

Trong đầu tin tức không ngừng xuất hiện.

Đang lúc bọn hắn suy tư, trên không truyền đến một tiếng gào thét khủng bố!

Đầu thú hai mắt xuất hiện một vòng lôi quang, nhìn xuống mỗi một khế ước linh, lôi đình toàn bộ không gian thoáng chốc trở nên vô cùng sôi động.

Nhưng trong chốc lát, ba cột lửa cháy hừng hực bắn mạnh ra!

Rầm rầm rầm!

Cột lửa uy năng vô cùng kinh người, nhưng bởi vì khoảng cách hạn chế, khó mà chạm đến long thú.

Nhưng ngay lúc này, một đạo không gian thông đạo xuất hiện, cưỡng ép kéo dài ba cột lửa, đánh về phía đầu thú khổng lồ!

- Ngươi mẹ nó điên rồi!

Martin chợt quát lên, trong mắt có vẻ sợ hãi.

Đây chính là cửa ải sinh tồn, ngươi vậy mà chủ động xuất kích?

Ngại bị loại bỏ chưa đủ nhanh đúng không?

Những người còn lại cũng có chút chấn kinh, thật sự đoán không được mạch não của Trần Thư.

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn ta, không nói lời nào ánh mắt vẫn nhìn chăm chú đầu thú trên không.

Ầm ầm!

Ngay vào lúc 【Tử Vong Hỏa Trụ] sắp tới gần đầu thú, vậy mà vô thanh vô tức biến mất, không tạo thành chút thương tổn nào.

- Có trạng thái vô địch sao?

Trần Thư nhíu mày, bọn hắn hiện tại trên mình đều có cơ chế bảo vệ, cho đầu thú trên không gia trì, cũng không có gì lạ kỳ.

Grào!

Đầu thú trên không giống như là bị chọc giận, hai con ngươi lạnh lùng hiện lên lôi điện sáng rõ, làm người ta không dám nhìn thẳng.

- Tiểu quỷ, ngươi muốn hại chết toàn bộ mọi người sao?

Một đồng đội của Martin quát lên, trong mắt có vẻ kinh nộ.

- Ngu ngốc!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Đây là cửa ải sinh tồn, ngươi không xuất kích nó sẽ không tấn công ngươi sao?

- Ngươi?

Nam tử thần sắc giận dữ, đang muốn nói gì, nhưng bị tiếng nổ vang trên không cắt ngang, ngược lại bắt đầu toàn lực ngăn cản màn công kích kế tiếp.

Trần Thư cũng không tiếp tục để ý tới hắn ta nữa, bắt đầu toàn diện thao túng khế ước linh tác chiến.

Oanh!

Một đạo lôi trụ đáng sợ phủ xuống, cưỡng ép nghiền nát ba đạo Tử Vong Hỏa Trụ, lao đến chỗ Slime khổng lồ.

Có lẽ là bởi vì Trần Thư chọc giận nó, lại có lẽ là Tiểu Hoàng thực tế quá chói mắt.

Những người còn lại thấy thế, nới lỏng một hơi, vội vã để khế ước linh kéo dài khoảng cách, trong mắt đã có chút hả hê.

Ngay thời điểm lôi trụ khoảng cách Tiểu Hoàng cách mấy chục mét.

Thỏ Không Gian thần sắc khẽ động, thả ra kỹ năng 【Không gian bình chướng].

Một đạo phòng ngự bình chướng vô hình xuất hiện!

Không gian bình chướng là kỹ năng hệ thống ban thưởng lúc trước, tuy thời gian duy trì chỉ có một giây, nhưng năng lực phòng ngự khá cường đại.

Bây giờ thuộc tính của Thỏ Không Gian Thỏ đã không giống với trước kia, đủ loại kỹ năng tự nhiên xuất hiện biến hóa về chất.

Nhưng thời điểm lôi trụ đánh vào bên trên bình chướng, vẻ mặt Trần Thư giật mình.

Xuy!

Không đến một giây, bình chướng đã vỡ vụn.

Trong chốc lát, kỹ năng của Thỏ Không Gian trong nháy mắt bị đánh vỡ, lôi trụ mang theo uy thế không gì sánh kịp uy thế đánh tới!

- Chí ít đều là cường độ công kích của hoàng kim tam tinh!

Trần Thư nhíu mày, trong mắt gần như có vẻ suy tư.

- Con hàng này sắp xong rồi!

Xa xa Ngự Thú sư thấy một màn như vậy, trong mắt không khỏi đã có vẻ hưng phấn.

Ban thưởng chỉ nhìn xếp hạng, không nhìn thành tích cụ thể, Trần Thư trước tiên bị đào thải, mang ý nghĩa bọn hắn thoáng chốc ít đi một đối thủ cạnh tranh.

Ầm ầm!

Lôi trụ phủ xuống, đánh về phía mặt đất.

Nhưng ba khế ước linh của Trần Thư cũng đã di chuyển đến vị trí còn lại.

Chính là Thần kỹ 【Không Gian Bí Lực] của Thỏ Không Gian.

- Đoàn thể thuấn di sao?

Trong lúc nhất thời, mọi người thần sắc giật mình, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Kỹ năng Thuấn di vốn dĩ tương đối hiếm thấy, càng khỏi phải nói đến đoàn thể thuấn di, hơn nữa còn là một Bạch Ngân Ngự Thú sư khống chế.

- Thần kỹ thi đấu thế giới ư?

Andre thần sắc hơi động, thoáng chốc liên tưởng đến cái gì.

Grào!

Ngay lúc này, đầu thú phía trên mở miệng lớn ra, trong miệng mang theo lôi đình đáng sợ.

Công kích vòng tiếp theo sắp tới!

Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt, lôi quang hai mắt nó hơi động, lôi đình trong miệng phun ra ngoài, hóa thành vô số lôi cầu, phủ xuống.

Mọi người thần sắc giật mình, hiển nhiên là một kỹ năng phạm vi to lớn!

Trong lúc nhất thời, mọi người ào ào thao túng khế ước linh chạy thục mạng.

Lôi trụ cừa rồi đã để bọn hắn đã biết cường độ công kích, cũng không phải hoàng kim nhất tinh có thể chống đỡ được.

Martin lẫn trong đám người, đồng thời hết sức chăm chú điều khiển khế ước linh.

Xuy xuy!

Ba viên lôi cầu nhanh chóng rơi xuống, thời điểm khế ước linh của hắn ta đang muốn chạy trốn.

Một âm thanh Òm ọp truyền đến!

- Hả?

Vẻ mặt Martin giật mình, tiếp theo tràn đầy tức giận.

Dĩ nhiên là tới từ kỹ năng khống chế của Slime!

Chậm trễ trong tích tắc, lôi cầu rơi xuống phía trên khế ước linh của Martin.

- Grào Grào!

Chương 1401: Mẹ nó tức chết ta rồi

Tiếng kêu rên xuất hiện, nháy mắt khiến khế ước linh của hoàng kim nhất tinh thương tổn. Mà càng trí mạng hơn là, bên trên lôi cầu mang theo hiệu quả tê dại, khiến nó không thể động đậy.

Lập tức lại có mấy lôi cầu đánh tới, Martin chỉ có thể thu hồi ngự thú không gian.

- Ngươi?

Martin gắt gao nhìn chằm chằm Trần Thư, song quyền cũng nhịn không được nắm chặt.

Trần Thư mỉm cười, ngay sau đó vẻ mặt khó chịu nói:

- Mẹ nó tức chết ta rồi! Rõ ràng chỉ hại chết một khế ước linh của ngươi mà thôi!

- ? ? ?

Martin nháy mắt nhiệt huyết dâng lên, vẻ mặt trở nên đỏ bừng một mảnh.

Ngươi quả thật đê tiện!

- Hắc hắc!

Trần Thư nhếch miệng lên, nói:

- Ngươi phải chịu đựng, nơi này không có ICU, không có chỗ cho ngươi nằm.

- Ngươi sẽ phải trả giá thật lớn!

Martin miễn cưỡng đè nén cơn tức giận, để khế ước linh tới gần Trần Thư.

Hiển nhiên, hắn ta muốn muốn gậy ông đập lưng ông.

Cùng lúc đó, hành động của Trần Thư thoáng chốc khiến mọi người thể hồ quán đỉnh.

Bọn hắn chẳng những phải cảnh giác đầu thú trên không, quan trọng hơn chính là phòng bị những người còn lại đánh lén.

Trong lúc nguy cấp, bọn hắn không cần chạy nhanh hơn lão hổ, chỉ cần chạy nhanh hơn những người còn lại là được rồi.

- Con hàng này phản ứng nhanh thật…

Trong lòng của mọi người không khỏi cảm thán.

Cửa ải mở ra không đến một phút đồng hồ, Trần Thư đã nhìn thấy trọng điểm.

Trong lúc nhất thời, mọi người ào ào bắt chước, khế ước linh phóng thích đủ loại kỹ năng đối những người còn lại.

Chỉ cần bị lôi cầu đánh trúng, chủ yếu cũng chỉ có thể bị đào thải.

Rầm rầm rầm!

Lôi đình cùng đủ loại kỹ năng bay lượn, cục diện thoáng chốc trở nên vô cùng hỗn loạn.

Gần như không đến một phút đồng hồ đã có tầm mười con khế ước linh bị cưỡng ép đào thải.

Nhưng mà loại trừ ba người Martin, những người còn lại đều không xem Trần Thư là mục tiêu.

Một là bởi vì con hàng này sức chiến đấu mạnh, hai là bởi vì quá giảo hoạt.

Nếu hấp dẫn sự chú ý của hắn, e rằng sẽ rất dễ chịu.

Huống chi cho dù đào thải khế ước linh của Trần Thư, cũng không có khả năng đạt được tinh thần lực của hắn.

Không có lợi ích, đương nhiên sẽ không có người tới trêu chọc Trần Thư.

- Muốn cùng ta đánh một trận sao?

Trần Thư mắt thấy khế ước linh của ba người Martin liên hợp lao tới, cũng không có một chút sợ hãi nào.

Hắn Slime cùng Husky cùng nhau ra trận, thả ra đủ loại kỹ năng.

- Hả? Con hàng này không sợ ư?

Ba người Martin đồng thời lộ ra vẻ mặt ngoan sắc, mười một con hoàng kim khế ước linh chẳng lẽ còn không đánh lại hai Bạch Ngân cấp?

Bởi vì lôi cầu trên không, song phương rất nhanh đã phân chia được thắng bại.

Hai khế ước linh của Trần Thư đều bị đào thải, nhưng Martin cũng tổn thất ba khế ước linh.

- Còn thừa một cái!

Thần sắc ba người Martin chấn động, đều để khế ước linh lên trước vây công Thỏ Không Gian.

Nhưng mà, độ linh hoạt của Thỏ Không Gian quá nghịch thiên.

Thời gian hồi chiêu 【Bước nhảy không gian] rất ngắn, có thể xây dựng 【không gian thông đạo], cùng thần kỹ 【Không Gian Bí Lực]…

Dưới sự gia trì của đủ loại kỹ năng bảo mệnh, muốn bị đào thải quá khó khăn.

Khế ước linh của ba người Martin đuổi không kịp, chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha.

Ngay lúc này, đầu thú trên không lại lần nữa thả ra kỹ năng mới!

Rầm rầm rầm!

Trên mặt đất lôi điện bẫy rập nháy mắt xuất hiện biến hóa, dâng trào ra từng đạo lôi đình, uy năng vô cùng đáng sợ.

Hai khế ước linh hoàng kim nhất tinh chưa kịp phản ứng, trực tiếp bị lôi đình đánh trúng, bị thương nặng.

Hơn nữa bởi vì hiệu quả tê dại trên đó, dẫn đến bọn chúng chỉ có thể kéo dài thương tổn.

Ngự Thú sư bất đắc dĩ, chỉ có thể thu hồi về.

Lôi điện chẳng những có lực tổn thương khủng bố, hơn nữa hiệu quả tê dại, quả thực là chạm vào tất chết.

- Cẩn thận một chút!

Martin nhíu mày, nhắc nhở hai đồng bọn của hắn ta.

Nhưng ngay lúc này, một đạo lôi đình quỷ dị xuất hiện, trực tiếp đánh vào trên đầu khế ước linh của hắn ta.

- Hả?

Martin thần sắc khẽ giật mình, ngay sau đó hiểu ra.

Dĩ nhiên là một đạo không gian thông đạo truyền lôi đình tới.

Hắn không tiếp tục ngu xuẩn nói mấy lời hung ác nữa, mà vừa để khế ước linh xuất thủ, vừa miễn cưỡng đánh ra lôi đình trong phạm vi cho phép.

Chưa đến hai phút đồng hồ.

Trên trận chỉ còn lại có năm khế ước linh…

Mà trên không lôi đình cự thú thả ra kỹ năng trở nên vô cùng đáng sợ, phạm vi bao trùm càng lúc càng lớn.

- Đây là quái vật gì vậy!

Ba khế ước linh của Martin đều bị thu trở về, chỉ có một khế ước linh còn lại đang kiên trì, hơn nữa còn không phải ở trạng thái toàn thịnh.

Grào!

Ngay lúc này, lôi đình đầu thú trên không gào thét một tiếng, vô tận lôi đình trải rộng bầu trời, giống như cảnh tượng tận thế.

- Hả?

Một giây sau, vẻ mặt mọi người nghiêm túc tột cùng, e rằng lại là một đại kỹ năng.

Oanh!

Chỉ thấy một đoàn lôi đình lớn rơi trên mặt đất, dĩ nhiên hóa thành một đạo sấm màn, bám vào ranh giới của không gian.

- Không thể nào…

Trong lòng của mọi người đã có một suy đoán đáng sợ, thậm chí trong mắt đã có sự tuyệt vọng.

Quả nhiên, sấm màn bắt đầu chậm chậm di chuyển hướng về phía trước, đã bắt đầu quét ngang…

Chương 1402: Vẫn luôn tự mình vượt qua các cửa ải, còn chơi cái cọng lông gì nữa?

– Mẹ nó! So với ta còn biến thái hơn! Trần Thư mở to hai mắt nhìn, bởi vì sấm màn chiều dài nằm ngang toàn bộ không gian, cộng thêm đặc tính di chuyển, tương đương với tiến công không góc chết.

- Nói như vậy ta sắp thắng rồi…

Trần Thư nhíu lông mày, trong mắt thoáng chốc có chút hưng phấn.

Muốn sống sót trong đòn công kích của một loại kỹ năng, hoặc là thuấn di, hoặc là năng lực phòng ngự nghịch thiên.

- Ô ô ~~

Thỏ Không Gian đứng tại chỗ, thời điểm sầm màn sắp tới gần, thân thể biến mất không thấy gì nữa, đi tới một bên khác.

Mà bốn con khế ước linh khác thì vô cùng thê thảm, chỉ có thể không ngừng lùi lại, rất nhanh bị ép đến ranh giới của không gian.

- Mẹ nó! Bình rồi!

Một Ngự Thú sư quát lên một tiếng lớn, trong mắt đã có quyết định.

Một cái cự mãng kim sắc gào lên một tiếng, trên mình xuất hiện nham thạch cứng rắn, phòng ngự cùng kháng tính nháy mắt tăng vọt.

Hí hí ——

Nó vặn vẹo thân thể, nháy mắt hướng về sấm màn phía trước.

Nhưng vừa đi vào trong đó, sấm màn phá hủy kỹ năng phòng ngự của nó, trực tiếp đánh trọng thương.

Cự mãng vẫn đang gắng sức đi về phía trước, nhưng chiều ngang sấm màn ước chừng khoảng năm mét, muốn lao ra quá khó khăn.

Hoàn toàn bất đắc dĩ, Ngự Thú sư chỉ có thể thu hồi ngự thú không gian.

- Cường độ công kích e rằng sắp bằng Vương cấp rồi…

Trần Thư đã có chút kiêng kị, như không phải có kỹ năng thuấn di, hắn thực sự không chống đỡ nổi.

Đến lúc đó hắn lại chỉ có thể dùng hệ thống thần kỳ dược tề gian lận…

Lúc này, sấm màn đã tới gần, còn lại ba khế ước linh không có đường lui, chỉ có thể thi triển đủ loại kỹ năng phòng ngự.

Xuy xuy xuy ——

Lôi quang màu xanh lam lập lòe, xuất hiện yêu dị đỏ tươi.

Gần như trong nháy mắt, ba khế ước linh cùng nhau bị phá phòng, máu tươi bắn ra.

- Lại thua ư…

Martin thở dài, không nghĩ tới tới cửa ải này rồi vẫn chưa thu hoạch được gì.

Những người còn lại giống như vậy, trong lòng vô cùng mong mỏi xuất hiện cửa ải độc lập.

Có con hàng này ở đây bọn hắn căn bản không lấy được phần thưởng nào cả… .

Rất nhanh, trên trận chỉ còn lại một mình Thỏ Không Gian, không còn khế ước linh nào khác.

Nhưng điều khiến Trần Thư bất ngờ chính là, sấm màn vẫn không biến mất, mà là vòng ngược trở về.

- Còn chưa kết thúc sao?

Trần Thư ngẩn người, gần như nghĩ đến cái gì, trong mắt của hắn tràn đầy kinh hỉ.

Chẳng lẽ là có thể đạt thành điều kiện hoàn mỹ sao?

Trên thực tế, cửa ải thứ ba muốn đạt tới tình trạng hoàn mỹ, có hai biện pháp.

Thứ nhất là bản thân toàn bộ khế ước linh sống đến cuối cùng, thứ hai là kiên trì đến một thời gian nhất định.

Bây giờ Trần Thư chỉ có thể tiến hành loại thứ hai.

Hắn khiến Thỏ Không Gian phóng thích kỹ năng thuấn di, không ngừng tránh né sấm màn.

Gần như phát giác được trên trận chỉ có một khế ước linh, tốc độ di chuyển của sấm màn vô cùng nhanh.

Nhưng thời gian Thỏ Không Gian thuấn di kỹ năng quá ngắn, vẫn không có một chút áp lực nào.

Cuối cùng, sấm màn biến mất không thấy gì nữa!

Ngay sau đó, trên không đầu thú to lớn gào thét một tiếng, phía trên lôi đình lại lần nữa bạo động.

Kỹ năng mạnh hơn nữa sắp xuất hiện ư?

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, trong mắt đã có vẻ suy tư.

- Con hàng này vẫn đang kiên trì, đúng là không có thiên lý mà!

Khóe miệng Andre giật giật, không nghĩ tới hoàng kim Ngự Thú sư còn lại đều bị đào thải, chỉ còn dư lại một Bạch Ngân Ngự Thú sư vẫn đang kiên trì.

Hiện tại, hắn ta đã hoàn toàn thấy rõ khoảng cách của hắn ta với Trần Thư.

- Sắp thua rồi sao…

Kiều Na đồng thời nhìn về phía trên không, thu hoạch của nàng ta cũng không lớn, trong lòng đã không muốn trải qua loại cửa ải nhiều người này.

Vù vù vù vù ——

Lôi đình tàn phá bốn phía, từng bước trải rộng toàn bộ bầu trời, đồng thời bao trùm toàn bộ không gian mặt đất.

- Tấn công không góc chết?

Trần Thư chau mày, trong mắt đã có một vài suy đoán.

Bây giờ kỹ năng không gian đã không có tác dụng, biện pháp duy nhất là dựa vào phòng ngự biến thái.

Nhưng uy thế lôi đình phía trên đã ắp đến Vương cấp vô hạn.

Hoàng kim nhất tinh khế ước linh căn bản không có khả năng ngăn trở, lại càng không cần phải nói Bạch Ngân cấp Trần Thư.

- Kết thúc rồi.

Mọi người lắc đầu, đã không cần nhìn kết quả sau cùng.

Nhưng ngay lúc này, lôi đình trên không vậy mà xuất hiện xu thế tán loạn.

- Hả?

Mọi người khẽ giật mình, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

- Khế ước linh của hắn đây sao?

Có người lên tiếng kinh hô, lập tức phát giác được có điểm không thích hợp.

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ tiếng nổ vang của lôi điện, đã không còn thân ảnh của Thỏ Không Gian nữa.

Có người mở miệng suy đoán nói:

- Hắn thu về rồi sao?

- Không thể nào, hiện tại di tích vẫn đang tính theo thời gian.

Có người lập tức phản bác, trong đầu của bọn hắn có một mốc thời gian, vẫn luôn ghi chép thành tích của bọn hắn.

Bây giờ thời gian là sáu phút ba mươi giây, hơn nữa còn đang không ngừng nhảy lên.

Điều này cũng có nghĩa cửa ải vẫn chưa kết thúc.

Trần Thư cũng mỉm cười không nói gì, vừa rồi mượn không gian thông đạo, hắn lặng yên cho Thỏ Không Gian ăn một chút dược tề tàng hình…

Chương 1403: Không ngại đưa chút đặc sản Nam Giang

Thỏ Không Gian vẫn đang ở tại chỗ, chỉ là không ở trong tầm mắt của bọn hắn. Grào!

Đầu thú phía trên trừng to mắt, thoáng chốc trở nên ngu ngơ.

Bởi vì cửa ải vẫn chưa kết thúc, nó vẫn phải phóng thích kỹ năng, nhưng lại bởi vì tìm không thấy mục tiêu, dẫn đến kỹ năng sẽ tự động biến mất.

Thế là, một màn quỷ dị xuất hiện!

Trong miệng đầu thú ngưng tụ ra lôi đình, một giây sau tán loạn không thấy gì nữa, ngay sau đó lại ngưng tụ ra lôi đình, lâm vào bên trong vòng tuần hoàn vô hạn…

- Mẹ nó lại BUG?

Khóe miệng Martin giật giật, ánh mắt giống như gặp quỷ vậy.

Bây giờ tinh không di tích đã mở ra mấy lần, nhưng chưa từng xuất hiện qua tình huống quỷ dị như này.

Từ lúc Trần Thư xuất hiện, toàn bộ di tích đều trở nên có chút không bình thường…

- Tiểu tử, ngươi mẹ nó lại gian lận!

Martin chỉ vào Trần Thư, trong mắt đã có vẻ tức giận.

Mẹ nó một mình một ngựa vượt qua cửa ải rồi, còn chơi cọng lông gì nữa…

- Grừ grừ grừ!

Đầu thú khủng bố trên không trừng to đôi mắt, giống như đang tìm kiếm gì đó, nhưng vẫn luôn không có mục tiêu.

- Quả nhiên hữu dụng.

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, không nghĩ tới Dược Tề Tàng Hình của hệ thống có tác dụng cao như vậy, ngay cả di tích cũng có thể lừa gạt hoàn mỹ như vậy.

Hắn yên lặng chờ đợi, một khi thời gian duy trì dược tề sắp kết thúc thì sẽ kịp thời cho Thỏ Không Gian bù đắp một cái.

Dược tề quá mức trân quý, hắn cũng không thể tùy ý lãng phí.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong đầu mọi người vẫn tính theo thời gian, hiển nhiên cửa ải kết thúc.

- Cái này mẹ nó còn không kết thúc? Quá không hợp lẽ thường rồi!

- Ta hiện tại có chút hoài nghi, di tích Tinh Không là nhà hắn mở à?

- Này phải đợi đến khi nào?

Một đám người nghị luận ầm ĩ, thật sự có chút không hiểu tình huống hiện tại.

Rất nhanh, thời gian đi tới phút thứ mười.

Trần Thư đang muốn lại đút cho Thỏ Không Gian chút Dược Tề Tàng Hình.

Ai biết đầu thú trên không gầm nhẹ một tiếng, lôi đình vậy mà xuất hiện xu thế tán loạn.

Xèo xèo…

Cùng lúc đó, tinh huy rực rỡ, bao trùm toàn bộ lôi đình, cưỡng ép chuyển hóa làm tinh quang.

Lôi đình dần tiêu tán, không gian cuối cùng khôi phục bình tĩnh.

- Cuối cùng cũng xong à?

Mọi người ngửa đầu tự nói, rốt cục BUG cũng không còn.

- Đạt thành hoàn mỹ sao?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có sợ hãi lẫn vui mừng.

Nhưng vào lúc này, trong đầu hắn xuất hiện một tin tức.

【 Chúc mừng ngươi trở thành quán quân Lôi Đình Cự Thú của cửa ải sinh tồn! Nhận được mười điểm tinh thần lực!]

【 Bởi vì kiên trì đến khi đạt thành điều kiện hoàn mỹ! Khen thưởng thêm: Năm điểm tinh thần lực!]

- Lại là mười lăm điểm ban thưởng?

Vẻ mặt Trần Thư vui vẻ, bây giờ hắn đã tích lũy ba mươi lăm điểm tinh thần lực.

Nếu là đổi thành không gian thuộc tính, đương nhiên sẽ để Thỏ Không Gian xuất hiện một cái to lớn hơn.

- Mẹ nó, chỗ tốt đều để cho hắn hết, kia mọi người còn chơi cái gì chứ?

Trong mắt Martin có vẻ ghen ghét, sát ý trong mắt dần nhiều lên.

Căn cứ theo suy đoán đại khái của bọn hắn, bây giờ tinh thần lực của Trần Thư có khoảng ba mươi điểm.

Đây chính là một con số về tài nguyên đủ để cho người ta đỏ mắt, hơn nữa không có cái gì có thể so được với tiền tài.

Ánh mắt những người còn lại cũng trở nên khá là quái dị, bắt đầu mơ hồ xuất hiện địch ý.

Một khi lợi ích đến một loại mức độ, đủ để cho bất luận kẻ nào chó cùng rứt giậu.

Huống chi Trần Thư chỉ là một tên Ngự Thú Sư Bạch Ngân tam tinh.

- Trần Thư…

Andre mở miệng muốn nhắc nhỏ hắn một chút.

- Không có gì đâu.

Trần Thư nhếch miệng, trong mắt đã có một tia đùa cợt.

Nếu là thật sự có người dám chọc hắn, vậy hắn không ngại đưa chút đặc sản Nam Giang….

Vù vù…

Ngay tại lúc này, tinh quang tràn ngập, bao phủ mỗi người, mang ra khỏi nơi này.

Tầm nhìn chuyển một cái, bọn hắn đã về tới trên tinh hải, bắt đầu chờ đợi cửa ải tiếp theo mở ra.

Phần lớn người đều lộ ra yên lặng, yên lặn dùng Dược Tề Trị Liệu cho Khế Ước Linh dùng.

Bởi vì nguyên nhân cửa ải sinh tồn, Khế Ước Linh mỗi người đều chịu thương thế nặng nề không đồng nhất.

Cũng may bọn hắn chuẩn bị đầy đủ, dựa vào trợ giúp của dược tề có thể tạm thời đè thương thế xuống, khôi phục sức chiến đấu của Khế Ước Linh.

Trần Thư ngồi tại chỗ, chỉ triệu hóa Husky và Thỏ Không Gian ra.

Bọn chúng không bị thương gì, vẫn duy trì trạng thái toàn thịnh, chỉ có Tiểu Hoàng lúc đối kháng với Khế Ước Linh ba người Martin chịu đựng thương tổn.

Nhưng ngự thú không gian của hắn có thể tiến hành chữa trị, tin tưởng có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong tới cửa ải phía trước.

Ngay tại lúc này, Kiều Na đứng lên, thiên sứ mở đường phía trước, đi về phía Trần Thư.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhìn sang, không rõ Kiều Na của Liên Minh Tự Do muốn làm gì.

- Hả?

Trần Thư nhìn dung mạo tuyệt mỹ của Kiều na, nhưng trong lòng thì không có dao động gì.

Kiều Na còn chưa mở miệng đã bị Trần Thư cắt đứt trước một bước.

- Để ta đoán mục đích của ngươi một chút!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Có phải tới chỗ ta tìm che chở hay không?

- ??

Chương 1404: Cửa ải mới, thuộc tính kiềm chế

Kiều Na sững sờ, tiếp đó vẻ mặt trở nên vô cùng cổ quái. Ngươi hiện tại đã khiến mọi người mơ ước, có thể nói bốn mặt là địch, ta còn tìm ngươi tìm che chở?

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Xem trên phân thượng người quen, phí bảo vệ chỉ cần mười triệu, thế nào?

- …..

Khóe miệng Kiều Na giật một cái, nói:

- Ta tới chỉ là muốn hỏi một chút…Ngươi vừa rồi là làm sao làm được?

- Cái gì?

- Vừa rồi trong cửa ải sinh tồn, ngươi đến cùng là làm cái gì?

Trong mắt Kiều Na có không hiểu, cho tới bây giờ nàng ta thật sự không gặp qua chuyện khó tưởng tượng như thế.

- Ngươi nói cái này…

Trần Thư mỉm cười, tiếp đó nhún vai, nói:

- Gà mái!

- ??

- Ta nào biết được di tích xảy ra vấn đề gì.

Trần Thư mở hai tay ra, nói:

- Khả năng là sợ ta ném đạn hạt nhân, đương nhiên phải để ta nhận ban thưởng.

- Đạn hạt nhân sao?

Kiều Na nhíu mày, trong lòng vậy mà có chút coi là thật.

Nếu như không phải nguyên nhân đặc biệt, di tích sẽ không khác biệt như vậy…

- Chẳng lẽ sau đó vào di tích phải mang đạn hạt nhân bên người? Nhưng cái đồ chơi này dị không gian cũng không dùng đến…

Trong mắt mọi người đều có vẻ suy tư, vậy mà thật sự đang tự hỏi tính khả thi.

Cùng lúc đó nhóm Ngự Thú Sư bên ngoài di tích vẫn kiên nhân chờ đợi.

Mà ở cửa ra vào 【Cực Quang Băng Sơn] đã trải rộng vô số hung thú, thậm chí tạo thành một mảnh thú hải.

Hơn nữa chí ít đều là cấp biến dị, không có một hung thú nào bình thường.

Chỗ sâu trong thú hải trong lúc mơ hồ có tản ra uy áp quân vương, hơn nữa không chỉ một cỗ….

- Muốn tiên hạ thủ vi cường hay không…

Trần Thư sờ lên cằm, chỗ sâu trong đáy mắt có sát ý, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía ba người Martin.

- Này tiểu quỷ!

Vẻ mặt ba người Martin khẽ biến, đã phát giác được sát khí.

Chẳng lẽ là hắn muốn động thủ?

- Ba người, có chút đánh không được…

Trần Thư nhíu mày, cuối cùng chỉ có thể tạm thời buông tha ý nghĩ này.

Cho dù là hắn có thể dựa vào tác dụng của dược tề, cưỡng ép giết chết ba người, nhưng bản thân cũng sẽ nhận thương tổn.

Đến lúc đó, những người còn lại không hẳn là không có ý tưởng…

Về phần ba người Tuyết quốc, Trần Thư ngược lại không ký thác hi vọng.

Cứ việc ba người Andre muốn tạo mối quan hệ với hắn, nhưng chưa chắc sẽ không quan tâm nguy cơ mà đứng cùng phe với hắn.

Nói cho cùng giữa bọn hắn ngay cả gọi là bạn bè cũng không phải, đương nhiên không có khả năng mạo hiểm với nguy cơ cao, chỉ cần không đối địch với hắn là được rồi.

- Còn phải tìm cơ hội bên trong cửa ải.

Trần Thư lắc đầu, ra tay trên tinh hải vẫn có tai hại quá lớn.

Thời gian một ngày thoáng cái đã qua, bởi vì di tích không có hiện tượng thiên văn nào biến hóa, mọi người chỉ cảm thấy thời gian vô cùng chậm chạp.

- Òm ọp!

Ngay tại lúc này, Trần Thư không do dự, triệu hóa Slime ra.

Tiểu Hoàng vốn có vết thương đầy người bây giờ đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, làm hắn tiết kiệm lượng lớn tiền thuốc.

- Hả? Tốt toàn bộ rồi?

Vẻ mặt ba người Martin chấn động, trong mắt có vẻ không tưởng tượng nổi.

Khế Ước Linh của bọn hắn hiện tại chỉ mới khôi phục một nửa, hơn nữa vẫn luôn nuốt thuốc.

Kết quả đại tiện quái này cái gì cũng không làm đã khỏi hẳn?

- Năng lực khôi phục này….

Một tên đồng đội của Martin cau mày, trong mắt có vẻ không hiểu.

Bọn hắn chưa từng nghe qua ngự thú không gian biến dị, đương nhiên cho rằng vấn đề xuất hiện ở trên mình Slime.

- Kart, không phải độc hệ kỹ năng của ngươi tương đối biến thái sao?

Martin mở miệng hỏi, trong mắt đã có chút chấn vấn.

- Này sao ta biết được?

Nam tử được gọi là Kart nhún vai, cũng là trăm mối vẫn không có cách giải.

Căn cứ vào kinh nghiệm của hắn tới nhìn, Khế Ước Linh đồng cấp muốn dọn dẹp độc tố trong cơ thể, hoặc là có thần kỹ hệ chữa trị, hoặc là ngự thú trị liệu ở bệnh viện lâu dài.

Mà Trần Thư lúc này cũng không phản ứng với ba người, trong mắt có chút vui mừng.

Trong đầu của hắn tự động xuất hiện tin tức của hệ thống:

- Ở phía dưới lực lượng thần bí của Ngự Thú không gian, toàn bộ thương thế của Slime đã khỏi hẳn….

- Ta nhớ trước đây không có cái nhắc nhỏ này….

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, trong lúc nhất thời cũng không hiểu được.

Ngay sau đó, linh quang trong đầu hắn lóe lên, nghĩ đến hệ thống tuyển hạng bên trong 【Thanh Nguyên Sâm Lâm].

Bởi vì ngăn những người còn lại tới gần Cự Hổ Vương, ngự thú không gian của hắn lại thăng một cấp.

Ban đầu dưới trạng thái Ngự Thú Sư đẳng cấp không gian là một, hiện tại hắn đã so với Ngự Thú sư còn lại cao hơn ba cấp.

- Hiện tại hiệu quả trị liệu dường như mạnh hơn.

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt đã có chút suy nghĩ.

Lúc trước hắn cũng thấy vết thương bằng độc trên mình Tiểu Hoàng, vốn cho rằng phải cần một khoảng thời gian mới có thể khỏi hẳn.

Kết quả không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, hiển nhiên là nguyên nhân Ngự Thú Không Gian thăng cấp.

Lại là liên tiếp bốn ngày trôi qua, đa số Ngự Thú Sư đều nhẹ nhàng thở ra, Khế Ước Linh của bọn họ cuối cùng cũng khôi phục sức chiến đấu.

Ngay lúc Trần Thư chuyên chú nghiên cứu Tinh Hà dưới chân, từng sợ tinh quang lại phủ xuống.

Chương 1405: Tinh thần sinh vật biến thái

– Cửa ải mới sắp tới sao? Trong lúc nhất thời, trong mắt mọi người có vẻ chờ mong.

Mặc dù đã thất bại mấy lần, nhưng cửa ải mới đều có thể mang đến hi vọng.

- Lại muốn tới sao?

Trần Thư cũng đứng dậy, chờ đợi cửa ải mới buông xuống.

Không bao lâu, tinh huy óng ánh trước mắt tiêu tán, lộ ra tràng cảnh bốn phía.

- Hả? Truyền thống thất bại?

Vẻ mặt của hắn khẽ giật mình, chỉ thấy dưới chân vẫn là một vùng ngân hà, hình như không có một chút biến hóa.

Nhưng một giây sau hắn đã bác bỏ, trong đầu đã xuất hiện tin tức của di tích.

【 Khiêu chiến cửa ải thuộc tính kiềm chế sắp mở ra! Mời Ngự Thú Sư chuẩn bị sẵn sàng!]

- Cửa ải mới?

Hắn nhìn bốn phía xung quanh, đã không nhìn thấy Ngự Thú Sư còn lại.

Hiển nhiên đây là một cửa ải một người.

Cùng lúc đó, đại bộ phận đều nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không vượt ải cùng một chỗ với Trần Thư, cửa ải gì kỳ thật cũng rất tốt….

- Thuộc tính kiềm chế là ý tứ thần mã gì….

Trần Thư sờ lên cằm, muốn suy đoán tin tức liên quan

Cứ việc Liễu Phong cho tin tức của di tích, nhưng cửa ải bên trong thiên biến vạn hóa, xác suất đụng phải cửa ải giống nhau là có chút thấp.

Vù vù vù vù….

Ngay tại lúc này, ba đạo tinh huy óng ánh rủ xuống, đánh úp về phía ba Khế Ước Linh của Trần Thư.

- Hả?

Trần Thư theo bản năng để Tiểu Hoàng chúng nó né tránh, nhưng Khế Ước Linh cũng bị giam cầm lại, thậm chí ngay cả kỹ năng cũng không phóng thích ra.

Trong chốc lát, ba Khế Ước Linh tắm rửa tỏn ánh sao, ngược lại không có bị thương tổn.

Tinh huy không ngừng bao quanh bọn chúng giống như đang rút lấy tin tức gì đó.

Nửa giờ sau đó, tinh huy cuối cùng dần tản ra.

- Xong rồi?

Trần Thư nhướng mày, tưởng rằng cửa ải đã kết thúc.

Nhưng một giây sau, trong đầu xuất hiện tin tức mới:

【 Cửa ải thuộc tính kiềm chế đã mở ra….]

【 Diệt sát tinh thần sinh linh nhiều, tinh thần lực lấy được càng nhiều…]

- Tinh thần sinh linh?

Trần Thư khẽ giật mình, chỉ thấy Tinh Hà phía dưới lay động, giống như xuất hiện biến dị.

Hắn gần như là không do dự, lập tức trốn đến trong miệng Tiểu Hoàng.

Cửa này nhưng không có cơ chế bảo vệ gì, mang ý nghĩa bản thân hắn không phải vô địch.

Vù vù vù…

Tinh Hà cuồn cuộn, tràn ngập lực lượng thần bí đến cực điểm.

Ngay sau đó, từng sinh vật hình người từ trong tinh hà đứng lên.

Toàn thân bọn chúng đều tạo thành từ tinh quang, không có bất kỳ huyết nhục, đương nhiên không tồn tại dung mạo gì, phảng phất như người máy thể lỏng.

Tổng cộng mười cái sinh linh tinh thần xuất hiện, vây giết tới hướng của Trần Thư.

- Dường như cũng không mạnh….

Trần Thư sờ lên cằm, lẩm bẩm:

- Chỉ là thực lực Bạch Ngân ba sao?

- Ngao ngao!

Husky phun ra mấy khối cầu lửa lớn, đánh úp về bốn phía sinh linh tinh thần.

Cứ việc chỉ là tiểu kĩ mới có được, nhưng đã có thuộc tính Hỏa cường hãn gia trì, uy lực cũng không thể khinh thường, chí ít giết chết cùng cấp không có vấn đề.

Bịch bịch bịch….

Sinh linh tinh thần không tránh né, mà là trực tiếp tiếp nhận, hình như không có ảnh hưởng gì.

- A?

Trần Thư khẽ giật mình, tiếp đó để Husky thả ra kỹ năng lần nữa.

Vù vù!

Một đạo 【Cự Hình Phong Nhận] đột nhiên xuất hiện, chém về phía một sinh linh tinh thần trong đó.

Tốc độ phi hành của kỹ năng hệ Phong tương đối nhanh, gần như là không để cho người khác có thời gian tránh né.

Vèo…

Uy năng của phong nhận kinh người, đã không phải là thứ 【Hỏa Cầu Phun Ra] có thể sánh được.

Quả nhiên phong nhận thoáng tới khiến thân thể nó bị phá vỡ, khí tức cũng trở nên suy yếu một chút, nhưng vẫn không có miểu sát.

- Là nguyên tố kháng tính có vấn đề sao?

Trần Thư sờ lên cằm, hiện tại đã mơ hồ hiểu được bốn chữ thuộc tính kiềm chế.

Tinh huy vừa rồi hình như là đang kiểm nghiệm thuộc tính của ba Khế Ước Linh, lấy cái này tới tạo ra hiệu quả kiềm chế đầy đủ với sinh linh tinh thần.

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, lắc đầu lẩm bẩm:

- Nào có kiềm chế tuyệt đối chứ…..

Một giây sau, nháy mắt Husky phun ra một đạo 【Tử Vong Hỏa Trụ] khủng bố!

Ầm ầm!

Trong chốc lát, nhiệt độ cao hừng hực tràn ngập, gần như là trong chớp mắt liền diệt sát một con sinh vật tinh thần.

Cột lửa vẫn kéo dài, quét về chín con sinh vật khác.

Thời gian không bao lâu, chín con sinh vật tinh thần tất cả đều nổ chết, thật sự là không gánh được loại thương tổn ở trình độ này.

Trần Thư cũng không bất ngờ, cứ việc nguyên tố kháng tính của sinh vật tinh thần này tương đối đáng sợ, nhưng không chịu nổi uy năng kỹ năng của Husky quá biến thái.

Huống chi sinh linh xuất hiện chỉ là Bạch Ngân cấp, cho dù là thịt cũng có cực hạn.

Thu được ban thưởng: Tinh thần lực +1.

- Hả? Không tệ.

Trần Thư khẽ giật mình, trong mắt đã có chút kinh hỉ, không nghĩ tới đánh bại sinh vật đợt thứ nhất đã có ban thưởng.

Ngay tại lúc hắn ngạc nhiên, Tinh Hà phía trước lại lần nữa cuồn cuộn.

Lại là mười con sinh vật tinh thần xuất hiện, nhưng hình thể tựa như lại biến lớn hơn một chút, hơn nữa khí thế cũng càng thêm hung mãnh.

- Phiên bản tăng cường?

Hai con ngươi Husky bên cạnh Trần Thư hơi động, hai phân thân giống nhau như đúc xuất hiện.

Rầm rầm rầm!

Chương 1406: Tinh thần sinh vật biến thái (2)

Lại là hai đạo 【Tử Vong Hỏa Trụ] đáng sợ phun ra, đốt cháy hai con sinh linh tinh thần, nhưng trong lúc nhất thời cũng không miểu sát được. Sinh linh tinh thần gánh cột lửa, cưỡng ép chạy nhanh tới gần Tiểu Hoàng.

Thân thể chúng nó lóe lên quang mang, trong tay xuất hiện các loại vũ khí đao thương kiếm kích, vung chém tới Tiểu Hoàng.

Trần Thư vốn không quá để ý, bởi vì sinh vật cùng cấp không thể loại bỏ phòng ngự của Tiểu Hoàng.

Nhưng một giây sau, vẻ mặt của hắn khẽ thay đổi, đã có một tia kinh ngạc.

Chỉ thấy thân thể Tiểu Hoàng thoáng cái liền chịu vết thương, chảy ra huyết dịch không màu.

- Vũ khí có hiệu quả với không ngự không nhìn thấy sao?

Vẻ mặt của hắn giật mình, không nghĩ tới cửa ải này vậy mà kiềm chế như vậy.

- Òm ọp!

Thân thể Tiểu Hoàng lăn lộn, ý đồ đụng bay sinh vật tinh thần bốn phía.

Nhưng chúng nó cũng không nhúc nhích tí nào, thân thể lóe ra tinh mang, hiển nhiên là có bá thể kỹ năng gia trì.

Rầm rầm rầm!

Lúc này hai đạo Tử Vong Hỏa Trụ rốt cục đào thải sáu con sinh vật tinh thần.

Bốn con sinh vật còn lại vấn tấn công về Tiểu Hoàng, vũ khí trong tay tinh thần phát quang rạng rỡ.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng trực tiếp bay lên, hướng về phía xa chạy thục mạng.

Đánh không được vẫn không thể chạy ư?

Sinh vật tinh thần vội vã đuổi theo, nhưng tốc độ lại không phải quá nhanh, hiển nhiên hiện tại còn không phải khắc chế hoàn mỹ.

Cùng lúc đó, hai con ngươi của Thỏ Không Gian bên cạnh hơi động, cũng ra tay.

Ban đầu Trần Thư cho là chỉ dựa vào Husky thì có thể nhanh thông suốt, kết quả vẫn là nghĩ quá ngây thơ rồi.

- Ô ô….

Khóe miệng Thỏ Không Gian có một nụ cười bỉ ổi, trực tiếp móc đại bảo bối siêu cấp của mình ra.

Hai tròng mắt của nó xuất hiện một đạo quang mang, thi triển kỹ năng chuyên môn là 【Không Gian Đánh Dấu].

Cùng lúc đó, cà rốt khổng lồ trong tay nó không ngừng vung ra, đánh vào bên trên sinh vật tinh thần bị đánh dấu kia.

Bịch bịch bịch…

Sinh vật tinh thần không ngừng bị giã, nhưng dưới chân vẫn không ngừng, vẫn cứ đuổi theo Slime.

- Hả? Không phải chứ….

Trần Thư vốn cho là Thỏ Không Gian sẽ không bị khắc chế, bởi vì nó chủ yếu là tính phụ trợ, phương thức công kích cũng là ỷ lại vào vũ khí đặc hiệu bảo mệnh.

Nhưng ai biết gõ hơn trăm lần nhưng chỉ phát động được hai lần hiệu quả đặc biệt.

Dựa theo xác suất mà nói, tương đối không đúng.

- Có thể giảm xác suất phát động xuống à?

Trần Thư nhìn tinh huy trên thân thể sinh vật tinh thần, trong mắt đã có chút suy tư.

Cuối cùng trải qua vài phút truy đuổi chi chiến, Trần Thư thành công đào thải sinh vật tinh thần còn lại.

Thu được ban thưởng: Tinh thần lực +2!

Gần như là không cho hắn thời gian nghỉ ngơi, Tinh Hà lại lần nữa cuồn cuộn!

- Chẳng trách là khiêu chiến cửa ải.

Hắn tự lẩm bẩm, mười con sinh vật tinh thần mới xuất hiện trở nên cao lớn hơn.

Cứ việc vẫn là Bạch Ngân tam tinh, nhưng thuộc tính kiềm chế của chúng nó càng hơn mỹ.

Rầm rầm rầm!

Gần như là trong nháy mắt ngay lúc bọn chúng mới xuất hiện, ba khối vẫn thạch khổng lồ lấy xu thế tam giác rơi ầm xuống!

Sở dĩ Trần Thư không phóng một đợt đại chiêu chính là vì đối phó một đợt sinh vật tinh thần này.

Bây giờ mỗi một cửa hiển nhiên là không có thời gian nghỉ ngơi, hắn nhất định cần phải an bài kỹ năng Khế Ước Linh hợp lý.

Uy năng của ba khối 【Thiên Hỏa Vẫn Thạch] đáng sợ, thậm chí là siêu việt hơn 【Tử Vong Hỏa Trụ].

Mười Khế Ước Linh mới xuất hiện thoáng cái đã bị thương nặng, nhưng thân thể chúng nó hóa thành chất lỏng, tùy tiện liền tránh thoát nghiền ép của vẫn thạch.

Bọn chúng không sợ chết đánh về phía Slime, tốc độ trở nên nhanh hơn, hơn nữa còn nắm giữ phi hành.

- Có chút không đơn giản!

Trần Thư cảm thán một câu, tiếp đó đẻ ba con Husky phóng thích kỹ năng còn lại tới tu bổ thương tổn.

Ngay tại lúc hắn kịch chiến, những người còn lại cũng kêu khổ không ngừng, thậm chí ngay cả cửa thứ nhất cũng chưa qua.

Bọn họ là người nổi bật trong Ngự Thú Sư cùng cấp, miễn cưỡng có thể chiến thắng sinh vật cùng cấp.

Nhưng đối mặt với sinh vật tinh thần có thuộc tính khắc chế thì có chút đánh không tốt.

Mà lúc này vẻ mặt Martin quỷ dị, thậm chí là nhịn không được cười ra tiếng.

- Cuối cùng để ta đụng phải cửa ải sinh linh tinh thần này.

Sát ý trong mắt hắn ngưng kết, đồng thời mở ra một cái hộp mang theo bên người, trong đó tràn ngập tinh quang óng ánh.

Trên tinh quang có lực lượng thần bí, có liên hệ không hiểu được với di tích.

Sinh vật tinh thần bên cạnh không truy kích hắn, mà là lưu lại tại chỗ, lộ ra vẻ có chút không biết làm sao.

Martin nhếch miệng, thâm trầm cười nói:

- Trần Thư, ta xem ngươi làm sao có thể sống sót….

- Những thứ này còn cứng hơn cả miệng của ta nữa.

Trần Thư đang ngó cái đầu thô bỉ của hắn ra, nhìn những sinh vật Tinh Thần xung quanh.

Hắn không biết bây giờ Mã Đinh đã nảy sinh ý đồ muốn giết hắn rồi đâu, vẫn chăm chú nhìn những sinh vật Tinh Thần xung quanh trường săn bắn.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Ba con Husky trốn trong miệng Tiểu Hoàng, liên tục sử dụng các kĩ năng nguyên tố.

Hỏa Cầu, Băng Nhẫn, Cuồng Phong, Lôi Điện và nhiều thứ khác nữa kết hợp lại với nhau, đây đúng là một bữa tiệc kỹ năng hoành tráng.

Chương 1407: Giải thưởng vượt cấp phong hậu

Tính nguyên tố của sinh vật Tinh Thần cao đến mức đáng sợ, thế nhưng Husky có thể đã ngó lơ mất phần lớn kháng tính. Cộng thêm việc thuộc tính của nó vốn đã rất dễ gây nổ nên vẫn có khiến đối phương bị thương rất nặng. Mười con sinh vật Tinh Thần đã bị thương nặng rồi. Cơ thể chúng bị xây xát khắp nơi, thế nhưng chúng vẫn truy sát Tiểu Hoàng.

- Tiểu Hoàng, cố chịu nhé.

Trần Thư vỗ vỗ vào Slime, chỉ có thể để nó chịu đựng thôi.

Tốc độ của Slime không đủ nhanh để cắt đuôi bọn chúng được nữa, nó chỉ đành sử dụng Cự Đại Hóa.

Cơ thể của nó to lên rất nhanh, đến khoảng hai trăm mét liền, nó lơ lửng giữa không trung.

Đó là hiệu quả cấp Tông Sư của Thể Hình Dược Tề, có thể cung cấp hiệu quả miễn dịch dựa theo thể hình.

Cho dù sinh vật Tinh Thần có thể không quan tâm đến một phần nào khả năng phòng ngự, thế nhưng khả năng miễn dịch khỏi những sự tổn thương thì chúng không thể không chú ý đến.

Hai bên giằng co qua lại, muốn xem xem ai không chống đỡ nổi trước.

Năm phút sau, khi Trần Thư đã giải quyết xong bảy con sinh vật Tinh Thần thì biển sao bên dưới bỗng dưng sôi lên sùng sục.

- Hửm?

Trần Thư cau mày, xung quanh lại xuất hiện thêm khoảng mười cơ thể khổng lồ.

- Nhanh vậy sao?

Sắc mặt hắn trở nên nghiêm trọng, hắn cho Husky sử dụng các kĩ năng liên tục, cố gắng giải quyết nốt ba con sinh vật Tinh Thần còn dư lại trong đợt sóng thứ ba.

Sinh vật Tinh Thần trong đợt thứ tư này chiều cao đã đạt đến khoảng ba mét, dáng người rất khô ngôi, tay cầm vũ khí, chém thẳng xuống.

Tốc độ của bọn chúng cực nhanh, chỉ một lát thôi mà đã đến gần được rồi.

- Phù, phù.

Husky chớp mắt một cái, nó ném ra ba Đại Phong Bạo cùng lúc, cố gắng giảm tốc độ của bọn chúng.

Sinh vật Tinh Thần đứng trong trung tâm của cơn bão, chúng liên tục bị những lưỡi gió cắt vào người, thế nhưng lại không hề có một vết thương nào cả, chỉ tạo ra những tiếng keeng keeng của kim loại thôi.

- Uỳnh uỳnh.

Lại có ba tia Lôi Đình Oanh Kích ập đến, vì tính năng bắn đặc biệt của nó nên nó bắn ra như một dây xích vậy, đâm liên tiếp vào ba sinh vật Tinh Thần liền.

Ba con sinh vật Tinh Thần còn lại của đợt thứ ba đã bị trọng thương rồi. Lúc này, chúng nó không thể chịu được thêm sự tấn công nào nữa, cơ thể chúng hóa thành những ánh sao rồi tan biến mất.

【 Giải thưởng nhận được: Tinh thần lực cộng ba]

Trần Thư không có đủ thời gian để kinh ngạc, hắn đang nhìn mười con sinh vật Tinh Thần kia với vẻ mặt cực kỳ trầm trọng.

Vậy mà bọn chúng lại chịu được những đòn đó một cách nhẹ nhàng như vậy, cho dù là Lôi Đình Oanh kích hay là Đại Phong Bạo thì đều không hề khiến chúng bị thương.

Cho dù thuộc tính Lôi Điện không phải thuộc tính chính của Husky nhưng vẫn không hề yếu hơn so với Hoàng Kim Cấp.

- Có chút hiệu quả miễn dịch với ma pháp nào không?

Trần Thư nhìn vào cơ thể Tinh Thần của chúng, ánh mắt có vẻ suy tư.

Sinh vật Tinh Thần vẫn là Bạch Ngân Tam Tinh, thế nhưng đẳng cấp đã không thể đo lường được thực lực của bọn chúng rồi.

- Sau mỗi một cấp, thực lực của bọn chúng sẽ lại tăng lên rất nhiều.

Trần Thư lẩm bẩm, chẳng trách giải thưởng của ải đầu tiên lại lớn như vậy.

Nếu có thể đánh bại được đợt thứ bốn thì sẽ lại có thêm bốn điểm tinh thần lực.

Phải biết rằng, giải thưởng của người thắng của vòng Ngự Thú Kỳ đầu tiên cũng mới có năm điểm.

- Òm ọp, òm ọp.

Khi Trần Thư đang suy nghĩ, sinh vật Tinh Thần ra tay, ném vũ khí trong ta ra, đập lên người Tiểu Hoàng.

- Bùm bùm.

Ngay lập tức, Tiểu Hoàng bị trọng thương, thậm chí trong mắt nó còn có nước nữa.

- Mạnh vậy sao?

Trần Thư đơ ra ngay lập tức, không ngờ đến cả Tiểu Hoàng cũng không gánh chịu nổi.

Mấy vũ khí đó đều quay về lại trong tay sinh vật Tinh Thần. Động tác của chúng rất đồng đều, chúng lại ném vũ khí ra.

Thấy cảnh đó, hai Không Gian Ấn Ký lần lượt xuất hiện trên người Trần Thư và Tiểu Hoàng.

Hắn và Tiểu Hoàng biến mất ngay lập tức, tránh khỏi những sự tấn công đang ập đến.

Còn về Husky và Không gian thố, nhờ kỹ năng dịch chuyển tức thời của nó, nó có thể nhẹ nhàng tránh đi.

- Chỉ có thể thay đổi chiến thuật thôi…

Sắc mặt Trần Thư trông cẩn trọng vô cùng, hắn không chỉ cần giết sinh vật Tinh Thần, hơn nữa còn cần đảm bảo sự an toàn của bản thân nữa.

Cho dù không biết di tích có bảo vệ hắn hay không, nhưng hắn sẽ không lấy mạng mình ra để cược đâu.

Trần Thư và Không Gian Thố trốn trong miệng Tiểu Hoàng, tránh xa khỏi sinh vật Tinh Thần.

Chỉ còn Husky và mười con sinh vật Tinh Thần giao chiến với nhau thôi.

- Uỳnh uỳnh uỳnh!

Husky nhờ Cẩu Ảnh Mê Tung nên trông nó ung dung vô cùng.

Trần Thư cố gắng hết sức mình, hắn bắt buộc phải sắp xếp các kỹ năng một cách hợp lý để Husky có thể sử dụng Cẩu Ảnh Mê Tung bất cứ lúc nào.

Nếu không cẩn thận bị đánh trúng, về cơ bản là hết cách rồi.

Hai bên liên tục xuất chiêu.

Trên người sinh vật Tinh Thần có thêm rất nhiều vết thương. Cho dù kháng tính của bọn chúng mạnh đến mức đáng sợ, thế nhưng vẫn không phải là vô địch, chỉ là cần nhiều thời gian hơn để tiêu hao thôi.

Chương 1408: Hắn vẫn ý thức được mức quan trọng của chuyện này

Quay lại nhìn ba con Husky mắt rất có thần, chúng vẫn không hề bị tổn thương, có thể nói đây là màn biểu diễn của những lưỡi dao. - Uỳnh uỳnh uỳnh!

Lại có ba Hỏa Trụ nguy hiểm chết người ập đến, khiến mười con sinh vật Tinh Thần đó bị trọng thương.

Sinh vật Tinh Thần lập tức dịch chuyển ánh mắt sang chỗ khác, nhìn về phía Slime đang ở xa.

- hửm?

Trần Thư có hơi kinh ngạc, trong lòng hắn đã có chút dự cảm rồi.

Quả nhiên, mười con sinh vật Tinh Thần đã không thèm để Husky vào trong mắt, chúng xông về phía Slime.

Bọn chúng có kỹ năng Bá Thể, sẽ không bị ảnh hưởng bởi kỹ năng nguyên tố của Husky đâu.

Nhưng khi bọn chúng lại gần, Trần Thư và hai con Khế Ước Linh lại biến mất ngay tại chỗ.

Bây giờ Không gian thố có thể ném ra năm Không Gian Ấn Ký, có thể bảo vệ được Trần Thư và Slime.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Ba con Husky lại đuổi theo, và lại khiến sinh vật Tinh Thần bị thương.

Lập tức, Husky và sinh vật Tinh Thần, một bên đuổi, một bên chạy.

Hai bên giao chiến khoảng mười phút, thậm chí đến mức kỹ năng Phân Thân của Husky cũng đã hết hạn luôn rồi.

Mười con sinh vật Tinh Thần cuối cùng đã bị những đợt tấn công đó tấn công đến chết.

【 Giải thưởng nhận được: Tinh thần lực cộng bốn.]

- Đúng là không đơn giản nhỉ.

Trần Thư thở phào một hơi, thế nhưng nghe tiếng thông báo của di tích là khóe miệng hắn lại không nhịn được, cong lên.

Liên tục đánh bại bốn lượt sinh vật Tinh thần, hắn đã nhận được mười điểm tinh thần lực rồi. Nếu có thể đánh bại được lượt thứ năm vậy thì là mười lăm điểm đấy.

Bằn luôn giải thưởng nếu hoàn thành hoàn hảo nhiệm vụ của hai vòng trước.

Nhưng hắn cũng hiểu, lượt thứ tư khó thế này rồi, lượt thứ năm khả năng cao là không đánh lại được nữa.

- Có muốn liều một phen không?

Ánh mắt Trần Thư có vẻ hơi suy tư, trong tay hắn có một bình dược tề màu đỏ.

Đó chính là Bạo Tẩu Dược Tề, giải thưởng mà hệ thống cho.

Gói quà thưởng dược tề Thần Kỳ mà lúc trước hắn mở ra rất hữu dụng, không hề hào nhoáng.

【 Ẩn Thân Dược Tề x1, Bạo Tẩu Dược Tề x1, Tử Vong Dược Tề x1, Bạo Tạc Dược Tề x1, Ngụy Trang Dược Tề x1, Ẩn Dụ Dược Tề x1, Phi Hành Dược Tề x1, Truyền Tống Dược Tề x1, Nhiên Thiêu Dược Tề x1]

Truy rằng tổng cộng chín bình, nhưng chủng loại thì rất đầy đủ, khiến Trần Thư có vẻ rất nhẹ nhàng khi đối phó với di tích.

Khi hắn đang suy nghĩ thì biển sao bên dưới tự dưng lại trở nên tĩnh lặng trở lại, không sôi lên sùng sục nữa.

- Hửm?

Trần Thư cũng để ý thấy rồi, hắn cúi xuống nhìn bên dưới, lẩm bẩm nói.

- Chẳng lẽ ta đã vượt qua ải rồi sao?

Thế nhưng bên dưới biển sao, ở nơi mà Trần Thư không nhìn thấy, có một người đang tắm mình trong ánh sáng.

- Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi.

Mã Đinh ngửa đầu lên nhìn Trần Thư đứng bên trên, khóe miệng hắn ta có một nụ cười lạnh lùng.

Ánh sao trong tay hắn ta lấp lánh vô cùng, khiến hắn trở thành sự tồn tại tương đương với người quản lý di tích.

Xung quanh hắn ta , có phôi hình của mười sinh vật Tinh Thần, nhưng vì sự xuất hiện của hắn ta, vậy nên mãi mà nó chưa ngưng tụ xong.

Ánh sao trong tay Mã Đinh truyền tin đến, hắn ta nhận ra độ mạnh của sinh vật Tinh Thần ngay.

- Con mẹ nó đã đến ải thứ năm rồi sao?

Mã Đinh khựng lại, gương mặt đầy vẻ khó tin.

Trên đường đi đến đây, hắn ta đã gặp khoảng mười vị Ngự Thú Sư nhưng phần lớn bọn họ đều không qua nổi ải đầu tiên và ải thứ hai.

Chỉ có Kiều Na và rất ít người khác đến được ải thứ ba thôi, thế nhưng họ đánh xong thì đều rất yếu.

- Tên này đúng là biến thái thật đấy, không thể giữ hắn được nưa.x

Ánh mắt của Mã Đinh bắt đầu có sát ý, trong lòng hắn ta đã bắt đầu thấy hơi sợ rồi.

Bây giờ hắn ta hiểu tại sao tộc trưởng lại lấy ra bảo vật như thế này rồi. Hơn nữa còn bảo hắn phải giết được Trần Thư bằng bất cứ cái giá nào nữa.

Nếu để Trần Thư mạnh thêm nữa thì gia tộc Knull nói không chừng sẽ bị hủy trong tay hắn thật mất.

Đúng lúc này, Mã Đinh triệu hồi bốn con Khế Ước Linh của mình ra.

Vì có sự bảo vệ của ánh sao, Khế Ước Linh cũng không bị ảnh hưởng gì cả. Chúng có thể ẩn mình bên trong biển sao.

- Grao!

Bốn con Khế Ước Linh nhận được mệnh lệnh, lần lượt nhắm vào hình phôi của sinh vật Tinh Thần.

Bọn chúng có một cái miệng rất lớn, vậy mà chúng lại nuốt luôn cả.

Lập tức, ánh sao lan tỏa trong cơ thể của bọn chúng, bao vây lấy bọn chúng, cứ như một chiến giáp vậy.

Sau đó, một cảnh tượng rất bất ngờ đã xuất hiện.

Bốn con Hoàng Kim Khế Ước Linh bắt đầu biến đổi về hình thái, vậy mà chúng lại chuyển hỏa thành hình người, trông y hệt như sinh vật Tinh Thần.

Ngoài ra, sáu con sinh vật Tinh Thần đã bắt đầu ngưng tụ để tạo nên cơ thể của mình.

Chỉ trong chớp mắt, mười sinh vật Tinh Thần xuất hiện xung quanh Mã Đinh.

Trong đó có bốn con dường như có linh tính vậy, chúng tự động đến gần Mã Đinh.

Rất hiển nhiên, Mã Đinh mượn thủ đoạn đặc biệt để biến bốn con Khế Ước Linh của mình thành sinh vật Tinh Thần.

Đây không chỉ là sự thay đổi về vẻ bề ngoài đơn giản thôi đâu, mà còn khiến chúng có năng lực giống như sinh vật Tinh Thần, đồng thời, chúng vẫn có thể sử dụng kỹ năng của mình.

Chương 1409: Martin khổ cực

Nói một cách khác, bây giờ bốn con Khế Ước Linh của Mã Đinh đã có thể khắc chế Trần Thư một cách hoàn hảo rồi. - Gia tộc đúng là chịu chi thật đấy.

Mã Đinh lắc đầu, ánh sao trong tay hắn ta đã dần trối đi rồi.

Đúng lúc này, mười con sinh vật Tinh Thần đã bắt đầu bay lên không trung rồi, bay thẳng về phái Trần Thư.

Mã Đinh cũng đi theo sát phía sau, muốn tận mắt chứng kiến Trần Thư mất mạng.

- Hửm?

Đúng lúc này, sắc mặt Trần Thư cơ hơi thay đổi, biển sao lại bắt đầu sôi lên.

Mười con sinh vật Tinh Thần đột ngột xuất hiện.

Trần Thư thì không hề nhận ra được điều gì dị thường, chỉ nắm chặt Bạo Tẩu Dược Tề trong tay thôi.

- Vì tinh thần lực, liều thôi.

Hắn cắn răng, không do dự nữa, hắn cho Husky uống luôn nửa bình.

- Ừng ực ừng ực.

Hai mắt Husky sáng lên, ánh mắt đầu vẻ hưng phấn.

Cho dù nó đã biết sau đó, nó sẽ yếu hơn rất nhiều. Thế nhưng ai lại từ chối để bản thân làm kẻ biến thái một lần chứ.

Lập tức, hai mắt nó đỏ hồng lên, trông vừa thông minh vừa tà ác.

- Áu áu.

Husky gầm, thuộc tính nguyên tố đáng sợ trong cơ thể liên tục sôi lên, sức chiến đấu của nó tăng lên gấp mười lần.

- Đợi chết đi đồ quỷ.

Mã Đinh đang giấu mình trong tinh hà vẫn không ý thức được mức nghiêm trọng của chuyện này.

Ầm!

Thỏ Không Gian giơ cà rốt khổng lồ của mình lên, lập tức đánh vào một sinh vật Tinh Thần.

Trần Thư muốn thăm dò thực lực của đợt thứ năm sinh vật Tinh Thần, đương nhiên phải để cho Thỏ Không Gian có năng lực bảo vệ tính mạng mạnh nhất ra tay.

Sát thương Bản Mệnh Vũ Khí của nó không tầm thường nhưng không tạo thành một vết thương.

Sinh vật Tinh Thần lấy ra một cây trường thương, dùng tốc độ cực nhanh đâm về phía Thỏ Không Gian, khiến không khí dao động không ngừng.

Vù vù!

Sắc mặt Thỏ Không Gian biến đổi, nó đang muốn phóng ra kỹ năng thiên phú Bước Nhảy Không Gian nhưng hai con ngươi của sinh vật Tinh Thần lại bắn ra hai luồng tinh quang.

Tinh quang bao phủ xung quanh Thỏ Không Gian, trong lúc nhất thời, nó không thể phóng ra được kỹ năng thiên phú!

- Phong ấn kỹ năng Thuấn Di?

Trần Thư đột nhiên giật mình, không ngờ hiệu quả khắc chế càng ngày càng biến thái.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thỏ Không Gian bố trí ra Không Gian Thông Đạo, hiểm trở thoát được một kiếp nạn.

Nếu như hắn không phán đoán sai thì Cẩu Ảnh Mê Tung của Husky cũng sẽ bị phong ấn.

- Nếu như không bật hack thì sẽ không lấy được phần thưởng của cửa ải này…

Hắn lắc đầu, vẻ mặt lại khá ung dung.

- Ngươi tưởng có thể đánh thắng sao?

Martin ở bên dưới mỉa mai một câu, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Thư, muốn nhìn rõ dáng vẻ lúc chết của Trần Thư.

Mười sinh vật Tinh Thần bỏ qua Thỏ Không Gian, lao về phía Trần Thư.

Sáu sinh vật trong đó đều móc ra vũ khí được đúc từ tinh quang, nhưng bốn con khác lại có vẻ khác biệt.

Chỉ thấy bọn chúng không móc ra bất kỳ vũ khí nào, mà xoay cổ sang hai bên, đồng thời vạch lên đốt ngón tay của mình, trông giống hệt con người.

- Hả? Thứ gì vậy?

Trần Thư sững người, trong mắt hiện lên vẻ kỳ quái.

Hắn cũng không thể ngờ được Martin lại có thể thao túng cửa ái, mượn cái này để đến giết hắn.

Ngược lại Martin không ngăn cản hành động khác thường của Khế Ước Linh, hắn ta hoàn toàn không sợ Trần Thư sẽ nhận ra.

Mặc dù cửa ải này khá khó khăn nhưng thật ra sẽ không tạo thành uy hiếp tính mạng với Ngự Thú Sư.

Chỉ cần Ngự Thú Sư thu hồi toàn bộ Khế Ước Linh hoặc là khi bản thân sắp bị sinh vật Tinh Thần chém trúng đều sẽ bị di tích phán định thất bại.

Một khi thất bại, sinh vật Tinh Thần đều sẽ tự động trở lại trong Tinh Hà, sẽ không tiếp tục ra tay nữa.

Nhưng bây giờ trong bốn Khế Ước Linh sinh vật Tinh Thần của Martin lại không tuân thủ quy tắc của di tích, một mực truy sát Trần Thư.

- Gừ gừ!

Bốn sinh vật Tinh Thần hằm hè, bởi vì tâm ý tương thông với chủ nhân nên bọn chúng đều có sát ý với Trần Thư.

- Xem Ngự Thú Sư nho nhỏ như ngươi trốn kiểu gì!

Nhưng ngay khi bốn con Hoàng Kim Khế Ước Linh tiến lên thì bên tai lại truyền đến tiếng nổ đáng sợ.

Chỉ thấy bốn đạo Tử Vong Hỏa Trụ to đùng đánh thẳng tới, toàn bộ đều nhắm vào một sinh vật Tinh Thần trong đó.

Rầm rầm rầm!

Ngọn lửa đáng sợ lan tỏa ra, toàn bộ chiến trường đều biến thành biển lửa nóng rực.

Sinh vật Tinh Thần bị đánh trúng không phát ra bất kỳ âm thành nào nhưng cơ thể tan biến ngay lập tức.

Trong giây lát, nó liền biến thành một điểm tinh quang, rơi xuống nơi này.

- …

Bốn Khế Ước Linh của Martin lập tức dừng bước chân lại.

Cổ không vặn vẹo nữa, đốt ngón tay cũng không tách ra, toàn bộ đầu óc bị làm cho choáng váng…

- Á cái này…

Martin há hốc miệng, cũng không nói được lời nào, thậm chí ngay cả nằm mơ hắn ta cũng không ngờ đến cảnh tượng này.

Rầm rầm rầm!

Không lâu sau lại có một sinh vật Tinh Thần bị tiêu diệt trong giây lát!

Martin mở to đôi mắt nhìn, hoảng sợ nói:

- Mẹ kiếp! Mẹ nó đây là thuộc tính khắc chế đợt thứ năm đấy!

Hắn ta gần như là thu Khế Ước Linh về theo bản năng, như này còn đánh cái gì nữa!

Nhưng một giây sau, hình như hắn ta nghĩ đến cái gì đó, lập tức dừng hành động này lại.

Chương 1410: Martin khổ cực (2)

– Chẳng lẽ thuộc tính khắc chế xảy ra vấn đề? Hắn ta không cho rằng Husky có vấn đề mà hoài nghi là do vấn đề của di tích.

Ngay vào lúc hắn ta đang do dự, bốn khỏa Thiên Hỏa Vẫn Thạch rơi xuống, tốc độ cực nhanh.

Mục tiêu chính là bốn Khế Ước Linh của Martin!

- Ngươi lại dám làm màu trước mặt tội phạm ca!

Trần Thư nhếch môi lên, đã sớm nhìn không vừa mắt bốn thứ nho nhỏ này.

Thân thể Martin rung động kịch liệt, tốc độ thực tế của Thiên Hỏa Vẫn Thạch quá nhanh!

Con ngươi hắn ta co rụt lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn bốn Khế Ước Linh lần lượt bị đánh trúng.

Ầm ầm ầm!

Thiên Hỏa Vẫn Thạch va chạm đến, bốn Khế Ước Linh lập tức bị thương, không có lực lượng nào để chống lại.

- Vẫn ổn…

Martin thở dài một hơi.

Hắn ta đang muốn thu hồi Khế Ước Linh thì lại xảy ra dị biến!

Chỉ thấy Vẫn Thạch đột nhiên vỡ tan, trong đó ẩn giấu đủ loại kỹ năng nguyên tố!

Rầm rầm!

- Mẹ kiếp! Mẹ nó sao lại đặt cái sủi cảo này ở đây!

Tinh thần hắn ta chấn động, không do dự thu hồi Khế Ước Linh về.

Trong lúc nhất thời, hai Khế Ước Linh đột nhiên biến mất, trở về Ngự Thú Không Gian.

Nhưng hai con còn lại chậm một bước, bị một lượng lớn kỹ năng đánh trúng, khí tức sinh mệnh trực tiếp biến mất không còn.

Bọn chúng không Khế Ước Linh tính Phòng Ngự, không gánh nổi sát thương khủng bố như thế.

- Tiểu Cường, Đại Cường!

Martin như sắp rách cả khóe mắt, trong mắt tràn ngập bi thương và phẫn nộ.

Vốn dĩ hắn ta cho rằng có di tích thuộc tính khắc chế thì đã đứng ở thế bất bại nhưng không ngờ lại gặp phải biến cố.

- Tại sao! Tại sao!

Hắn ta nắm chặt hai bàn tay, mặc cho hắn ta suy nghĩ thế nào cũng không hiểu sao sát thương của Husky lại bất thường như vậy.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt hắn ta nhìn Trần Thư chợt cứng lại giống như phát hiện ra được điều gì đó.

- Chắc không phải là nhìn thấy ta đấy chứ?

Sắc mặt Martin chấn động, đã nảy sinh nỗi sợ hãi với Trần Thư.

Theo lý mà nói thì hắn ta ẩn nấp trong Tinh Hà, cho dù tạo ra động tĩnh gì thì đều khó có khả năng bị phát hiện.

Nhưng Trần Thư thật sự quá kỳ dị!

Đúng lúc này, hắn ta chỉ nghe thấy Trần Thư lẩm bẩm một tiếng:

- Sao lại có mùi vị bắp đùi nhỉ…

- ?

Martin nghe xong lời này lập tức nhận được một vạn điểm bạo kích.

Mẹ nó ngươi biến thái!

Trong miệng hắn ta không ngừng chửi rủa, đây là cách duy nhất để hắn ta lấy lại được danh dự…

- Di tích này làm khá giống thật, đến cả huyết nhục cũng có…

Trần Thư cũng không ý thức được mình đã giết hai Hoàng Kim Khế Ước Linh, còn tưởng rằng chỉ là sinh vật Tinh Thần bình thường.

Không bao lâu sau, toàn bộ mười sinh vật Tinh Thần đều bị xử lý sạch sẽ.

【 Phần thưởng lấy được: Lực tinh thần + 5]

- Thật thoải mái.

Trần Thư cười ha ha không ngừng, trong mắt tràn ngập hưng phấn.

Cùng lúc đó, Tinh Hà lại cuộn trào lần nữa, bắt đầu ấp ủ sinh vật Tinh Thần của cửa ải thứ sáu…

- A…

Tinh quang trong tay Martin đã ảm đạm, nhất định cần phải trở về cửa ải của mình.

Trên thực tế, cho dù còn có cơ hội hắn ta cũng không dám ra tay.

Như vậy chẳng khác nào cho không ư…

Hắn ta cho rằng mình là hóa thân thành đại Boss là có thể dễ dàng mang đến nguy hiểm tính mạng cho Trần Thư.

Kết quả là lại bị người ta xem như là bồi bổ cho đám tiểu binh…

- Gâu gâu gâu!

Ánh mắt của bốn con Husky đều trở nên hấp tấp, trong lòng cũng cực kỳ hưng phấn.

Nó hưng phấn đứng lên, thậm chí cảm thấy bản thân có thể đánh lại Truyền Kỳ Cấp nữa!

Vù vù…

Đúng vào lúc này, tinh quang sáng bừng tràn ngập bốn phía, Tinh Hà không ngừng cuồn cuộn, dần dần ngưng tụ thành mười thân hình.

Trong phút chốc, Tân sinh vật tinh thần xuất hiện, thân hình cao gần năm mét, ánh sáng chói mắt trên người chúng khiến người khác không thể nhìn thẳng vào.

Ầm ầm ầm!

Bốn con Husky khẽ động, lôi đình khủng bố bắn ra, đánh về phía mười con sinh vật Tinh Thần.

- Hả?

Trần Thư kinh ngạc ngẩn người.

Những sinh vật Tinh Thần này lại đánh lui lôi đình, chúng trực tiếp phớt lờ không ảnh hưởng chút nào.

- Thế này đúng là có chút không bình thường rồi…

Trần Thư sờ cằm nghĩ, sức chiến đấu của Husky sau khi bạo tẩu cũng không phải Hoàng Kim Khế Ước Linh bình thường có thể chịu đựng được.

Vậy mà sức chiến đấu với thuộc tính biến thái như thế cũng không thể phá tan phòng ngự của những sinh vật Tinh Thần này?

Ầm ầm…

Bốn đạo Cự Hình Phong Nhận chém tới cũng không tổn thương được những sinh vật này.

- Một tên biến thái như ta cũng cảm thấy bọn này quá biến thái…

Trần Thư giật giật khóe miệng, bắt đầu tập trung chỉ huy Husky chiến đấu.

Nếu cuối cùng vẫn không phá được phòng ngự, hắn cũng chỉ có thể buông tha cửa ải này.

Bây giờ hắn đã lấy được mười lăm điểm tinh thần lực, tương đương phần thưởng hoàn mỹ của một cửa ải.

Ầm ầm ầm!

Husky vừa sủa gâu gâu vừa phun ra Tử Vong Hỏa Trụ đánh thẳng về phía bốn con sinh vật Tinh Thần.

- Hả?

Trần Thư híp mắt, vui vẻ nhếch miệng.

Cuối cùng bảng kỹ năng của Husky cũng phá được phòng ngự của mấy sinh vật này.

Tinh quang trên người sinh vật Tinh Thần tối dần rồi tắt hẳn.

Nhưng đúng vào lúc này, sáu con sinh vật Tinh Thần từ bên ngoài tấn công, bao vây Husky.

Chương 1411: Người chết làm sao có thể bị thương chứ…

– Cuối cùng vẫn không đánh lại được… Trần Thư lắc đầu tỏ vẻ đáng tiếc.

Lực phòng ngự của Husky thực sự quá yếu, nếu bị đánh trúng, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị loại bỏ.

Theo bản năng, hắn để Husky thả ra Cẩu Ảnh Mê Tung, thực ra hắn cũng không ôm hy vọng gì nhiều, ngay cả kỹ năng của Thỏ Không Gian cũng có thể phong ấn, e là kỹ năng khủng bố của Husky cũng không có tác dụng gì.

Quả nhiên, đôi mắt của sáu sinh vật Tinh Thần phát ra tinh quang bao vây bốn con Husky.

Nhưng điều khiến hắn bất ngờ là bốn con Husky cùng biến mất tại chỗ, xuất hiện ở vị trí cách đó ba trăm thước.

Bọn chúng còn có thể sử dụng Cẩu Ảnh Mê Tung, hơn nữa hiệu quả còn mạnh hơn Husky nhiều!

- Chuyện gì vậy?

Trần Thư hơi kinh hãi, sau đó lại vui vẻ lẩm bẩm.

- Bạo Tẩu Dược Tề có hiệu quả rồi sao?

Bởi vì có dược tề gia trì nên sinh vật Tinh Thần cũng không phong ấn được kỹ năng chuyên môn của Husky.

Ầm ầm ầm!

Bốn con Husky lại ném ra Thiên Hỏa Vẫn Thạch, bao phủ mười con sinh vật Tinh Thần vào, lại phá bỏ phòng ngự của bọn chúng thêm lần nữa.

Có kỹ năng chuyên môn gia trì, sự an toàn của nó cũng được đảm bảo.

Trong lúc nhất thời, hai bên lại tiếp tục giằng co.

Trần Thư tập trung cao độ quan sát, không dám có chút sơ sót nào?

Nếu đã có cơ hội như vậy, hắn nhất định phải nhân lúc này lấy được phần thưởng lần này.

Thời gian dần dần trôi qua.

Mười sinh vật Tinh Thần mạnh mẽ, nhưng cũng không làm gì được Husky, chúng nó chỉ có thể bị động chịu đánh.

Tiếp một con rồi lại một con sinh vật Tinh Thần bị đào thải, hóa thành tinh quang tiêu tán vào hư không.

Cuối cùng, Tử Vong Hỏa Trụ bạo phát khiến sinh vật Tinh Thần cuối cùng cũng bị đào thải.

【 Phần thưởng đạt được: Tinh thần lực +10.]

- Cuối cùng cũng đánh xong.

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, trong mắt tràn đầy vui vẻ.

Không ngờ phần thưởng lần này lại là mười điểm tinh thần lực, bảo sao lại biến thái như vậy, khác một trời một vực với cửa ải trước.

- Gâu gâu gâu!

Husky ngửa mặt lên trời hú dài như Lang Vương trên tinh không, tiếng hú dài kết hợp với đôi mắt màu đỏ tạo nên khí thế thần võ bất phàm.

Hoàn toàn không có chút dáng vẻ uốn éo vẫy đuôi thường ngày chút nào.

- Husky được lắm!

Trần Thư nhíu mày, giơ ngón tay cái lên, ngay cả hắn cũng bị phong thái của Husky làm cho rung động.

- Chẳng lẽ Husky của ta thật sự có huyết thống của Hung Lang nào đó sao?

Nhưng một giây sau đó, Husky lại run run, miệng xùi bọt mép mà ngã xuống đất…

- Ặc…

Trần Thư đột nhiên trì trệ lại, hắn bị Husky làm cho bối rối.

- Rốt cuộc ta đang mong chờ điều gì chứ…

Hắn giật giật khóe miệng, mệt mỏi xoa xoa huyệt Thái Dương.

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo tinh quang tấn công tới, bao phủ cả người hắn.

- Hả? Đã kết thúc rồi sao?

Trần Thư hơi ngẩn người, sau đó ba con Khế Ước Linh trực tiếp bị cưỡng ép thu về Ngự Thú Không Gian.

Cả người bị bao phủ trong tinh quang, Trần Thư lẩm bẩm.

- Còn chưa nhận được hết phần thưởng sao? Hay là ta không hoàn thành nhiệm vụ?

Hắn không nghĩ tới là bởi vì Martin nên hắn đã giết thiếu mất bốn con sinh vật Tinh Thần, đương nhiên hắn không thể nhận được toàn bộ phần thưởng.

Không bao lâu sau, tinh quang biến mất không thấy gì nữa.

Mọi người lại trở về Tinh Hải.

Không giống với lúc trước, bây giờ người nào người nấy đều không giấu nổi hưng phấn.

Bọn họ đều là những người xuất sắc nhất trong cùng cảnh giới, sức chiến đấu vốn không kém, đa phần mọi người đều vượt qua được ít nhất hai cửa.

Ba điểm tinh thần lực đối với bọn họ mà nói đã là một phần thưởng tương đối lớn.

Nhưng có một người không giống vậy.

Martin trực tiếp ngồi phệch ngồi dưới đất, vẻ mặt như vừa mới thất tình.

Uổng công tổn thất mất hai con Khế Ước Linh, bây giờ hắn ta cũng trở thành hạng chót của các ngự thú sư cùng cấp…

Ai không biết còn tưởng rằng hắn ta là Hắc Thiết Ngự Thú Sư ấy chứ…

Trần Thư liếc qua Martin rồi không để ý nữa, hắn triệu hoán Tiểu Hoàng và Thỏ Không Gian đi ra.

Còn Husky bây giờ đang ở trạng thái cực kỳ yếu ớt, không thể thả ra ngoài, để ngừa bị những người khác biết được.

Mặc dù Bạo Tẩu Dược Tề rất mạnh mẽ, nhưng tác dụng phụ của nó cũng mạnh mẽ không kém.

Bây giờ không có Husky, Trần Thư thiếu mất một chủ lực tấn công, tổng thể sức chiến đấu đều hạ xuống một khoảng lớn.

- Hy vọng Ngự Thú Không Gian có thể sớm chữa lành…

Hắn lẩm bẩm một mình, vốn dĩ hắn cũng không muốn dùng Bạo Tẩu Dược Tề, nhưng sau khi thăng cấp, năng lực chữa thương của Ngự Thú Không Gian được tăng cao rất nhiều, có lẽ có lúc sẽ hữu dụng.

Còn lại đa phần mọi người khi vượt một cửa ải, các Khế Ước Linh ít nhiều cũng bị tổn thương một chút.

Bọn họ cũng chỉ triệu hoán ra những Khế Ước Linh còn có sức chiến đấu.

Ngược lại, ở trong đám người, Trần Thư cũng không tính là bất ngờ.

- Martin, hai con Khế Ước Linh của ngươi đều bị thương hả?

Kart mở miệng hỏi tiếp.

- Chẳng lẽ ngươi cưỡng ép đánh sinh vật Tinh Thần đợt thứ ba?

Kart và một người khác chẳng qua chỉ là thành viên của Cứu Thế Hội, bọn họ cũng không có kế hoạch rõ ràng cụ thể, bên trên chỉ ra lệnh cho bọn họ toàn lực phối hợp mà thôi.

- …

Chương 1412: Không Gian Cấm Vụ xâm lấn di tích

Martin trầm ngâm nói. - Bọn chúng cũng không bị thương.

Người chết sao có thể bị thương chứ…

- Không bị thương?

Kart hơi ngơ ngác hỏi tiếp.

- Chẳng lẽ ngươi cố ý ẩn giấu thực lực? Muốn cho tiểu tử kia một bất ngờ?

- …

Martin liếc hắn ta một cái, nói tiếp.

- Những lời như vậy, ngươi cũng đừng nói nữa, ta vừa nghe đã thấy đau dạ dày rồi.

Hiện giờ sức chiến đấu của hắn ta hạ xuống ít nhất một nửa, xung quanh đây, bất kỳ người nào cũng có thể đánh lại hắn ta.

Sau đó, Martin kiên định nói.

- Hủy bỏ toàn bộ những hành động tiếp theo!

Bây giờ Martin đã bị Trần Thư làm cho sợ vỡ mật, sức chiến đấu đó căn bản không phải một Bạch Ngân Cấp bình thường có thể có được.

Vượt cấp mà chiến đấu thì hắn ta có thể miễn cưỡng chịu đựng được, nhưng vượt cấp miểu sát của Trần Thư có thể nói là quá bất thường rồi…

- Hủy bỏ?

Hai người hơi ngẩn người, không hiểu vì sao.

- Được rồi, các ngươi trò chuyện tiếp đi, ta muốn yên lặng một lát.

Martin cúi đầu, vẽ vòng vòng trên đất như trẻ tự kỷ…

Khi mọi người đang yên lặng.

Tinh Hà phía dưới bỗng run rẩy, tinh quang chói mắt cuốn tới.

Mọi người không kìm được sự kinh ngạc, vốn cho rằng đã xảy ra biến cố gì đó.

Nhưng tinh quang còn tràn cả vào trong Ngự Thú Không Gian của bọn họ.

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn người, Ngự Thú Không Gian của Husky cũng bị cưỡng chế mở ra.

Vù vù…

Tinh quang tràn ngập không gian, bao bọc thân thể Husky.

- Là trị liệu miễn phí sao?

Trần Thư có chút vui vẻ, không nghĩ tới sẽ còn có đãi ngộ tốt như vậy.

Những người còn lại cũng đều lộ vẻ vui mừng, Khế Ước Linh không ở trạng thái toàn thịnh sẽ khiến Ngự Thú Sư lúc nào cũng nằm trong trạng thái không có cảm giác an toàn, Khế Ước Linh có thể nhanh chóng được chữa trị đương nhiên là quá tuyệt vời.

- Trần Thư, ngươi vượt qua được mấy cửa ải rồi?

Ngay lúc này, Andre nhàm chán nhích lại gần, hắn ta tò mò hỏi thăm.

- Mấy cửa ải gì cơ?

Trần Thư nhíu mày nói tiếp.

- Qua hết rồi.

- Qua… Qua hết rồi!

Andre hơi ngẩn ra, nhất thời có chút không tin vào tai mình.

- Ngươi đánh qua hết các cửa rồi?

Phía xa xa, Kiều Na nghe thấy vậy, kinh ngạc hỏi lại, hai mắt nàng ta tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Nàng ta dùng hết toàn lực, thậm chí còn cắn thuốc, nhưng cũng chỉ đánh qua cửa thứ tư.

Ở cửa thứ năm, sinh vật Tinh Thần gần như suýt thì miểu sát Khế Ước Linh của nàng ta trong một giây.

- Đơn giản mà.

Trần Thư bình tĩnh, lạnh nhạt nói.

- Tổng cộng cũng chỉ có sáu cửa, quá đơn giản.

- …

Kiều Na giật giật khóe miệng, kinh ngạc nhìn Trần Thư từ trên xuống dưới.

Thân phận của Kiều Na rất cao quý, nàng ta là hậu nhân của Truyền Kỳ Ngự Thú Sư ở Liên Minh Tự Do.

Trước khi tới Tinh Không Di Tích, lão tổ tông từng nói qua với nàng ta về một phần tin tức của di tích này. Trong đó có đề cập đến Thuộc tính khắc chế.

Lúc đó, dựa theo đánh giá của lão tổ tông, người có thể vượt qua bốn cửa đã là tuyệt đại thiên kiêu, chắc chắn là tài năng xuất chúng của thời đại đó.

Người vượt qua được năm cửa, có thể nói người đó rất có hy vọng đạt đến cảnh giới Truyền Kỳ.

Còn Trần Thư vượt qua được sáu cửa được gọi là cái gì? Tuyệt thế biến thái sao?

Lúc này, những người còn lại đều quay sang nhìn về phía bên này, bọn họ đều cảm nhận được sinh vật Tân Tinh đáng sợ như thế nào.

Đa số bọn họ đều dùng hết sức bình sinh cũng chỉ có thể vượt qua được hai ba cửa, cửa thứ ba gần như có thể dễ dàng đào thải bọn họ.

- Tên này không phải đang khoác lác chứ?

Có người bán tin bán nghi, không dám tin những gì mình nghe được.

Nhưng nghĩ đến trình độ yêu nghiệt của Trần Thư, bọn họ lại cảm thấy không lạ cho lắm…

Trong đám người, chỉ có Martin có thể khẳng định, tên này thật sự đi qua cửa thứ sáu…

- Xem ra đều hơi sợ ta nhỉ.

Trần Thư khoanh tay trước ngực, khóe miệng nở một nụ cười.

Sở dĩ làm ầm ĩ như vậy, đương nhiên là vì để người khác kiêng kỵ hắn, không dám tùy tiện tham gia vào hành động bao vây tấn công hắn.

Thời gian dần dần trôi qua.

Có tinh quang gia trì, Khế Ước Linh của mọi người nhanh chóng khép lại vết thương, gần như khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

- Martin, Khế Ước Linh của ngươi thật sự không bị thương sao?

Kart có chút kinh ngạc, quanh người Martin không có một chút tinh quang nào.

Điều này cũng có nghĩa là Khế Ước Linh của hắn ta không bị thương chút nào.

- …

Martin run lên, không nói lời nào, cúi đầu không để ý đến đồng bạn của mình.

- Tên này làm sao vậy?

Kart và một người khác khó hiểu nhìn nhau.

Không phải chỉ là một di tích thực tập thôi sao?

Sao hắn ta kiểu như bị trầm cảm vậy?

Lúc này, tinh quang bốn phía dần dần tiêu tán, điều này cũng có nghĩa là đa phần mọi người đều đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Nhưng chỉ có một người tỏ ra chút đặc biệt.

Ầm ầm ầm…

Đa phần tinh quang tràn vào Không Gian Ngự Thú của Husky nhiều như không cần lấy tiền.

Không bao lâu sau, tinh quang xung quanh mọi người hoàn toàn biến mất, nhưng tinh quang xung quanh Trần Thư bỗng chói sáng.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Mọi người hơi ngơ ngác khó hiểu nhìn qua.

Hẳn là Khế Ước Linh của hắn phải bị thương nặng lắm…

Chương 1413: Không Gian Cấm Vụ xâm lấn di tích (2)

– Chẳng lẽ là ở chữa trị tác dụng phụ của Bạo Tẩu Dược Tề? Trần Thư hơi vui vẻ, trên người Husky không còn một vết thương nào, theo lý mà nói Husky cũng không cần nhiều tinh quang như vậy.

Duy có một loại khả năng, tinh thần di tích đang muốn giúp đỡ Husky giải trừ trạng thái suy yếu.

Thời gian dần dần trôi, tinh quang vẫn không tiêu tán.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Ngự Thú Không Gian của Husky, không hiểu con chó này xảy ra vấn đề gì.

Ầm ầm ầm…

Nhưng vào lúc này, tinh hải kịch liệt dâng lên, như đang giận dỗi.

Thương thế như thế nào mới phải trị lâu như vậy?

Một giây sau đó, trong tinh hải hiện lên vô số tinh quang chói mắt, như những chiếc cọc gỗ chọc trời.

- Gâu gâu!

Bên trong không gian, trạng thái của Husky dần dần chuyển biến tốt hơn, những nguyên tố quen thuộc trong cơ thể nó cũng linh động lên.

Khoảng hai giờ sau, tinh quang cuối cùng cũng tiêu tán không còn một mảnh.

- Vậy là kết thúc rồi sao?

Trần Thư triệu hoán Husky đi ra.

Chỉ thấy Husky tinh thần sảng khoái nhìn xung quanh, hiển nhiên nó đã khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

- Hiệu quả trị liệu tuyệt vời!

Trần Thư vui vẻ mừng rỡ, không nghĩ hắn còn được hưởng thụ phúc lợi miễn phí tốt như vậy.

Ầm ầm ầm…

Tinh Hải dưới chân Trần Thư nổi sóng cuồn cuộn, như đang biểu đạt tâm tình bất mãn.

- Xì, không phải ngươi đang định đòi tiền ta đó chứ?

Trần Thư hơi ngơ ngác, sau đó lập tức nhảy về phía sau theo bản năng.

Tinh hải phun trào trong nháy mắt rồi yên tĩnh trở lại, dường như nó biết ý nghĩ đòi hắn bồi thường cũng có chút hão huyền…

Khi toàn trường đang yên lặng, tinh hải lại lần nữa cuộn trào!

- Hả? Gì vậy?

Trần Thư hơi ngẩn ra, di tích lại xuất hiện BUG sao?

Tinh quang lại tuôn ra khỏi tinh hải thêm lần nữa, nhưng cũng không phải chuẩn bị chữa trị cho Khế Ước Linh, mà là bao bọc lại từng ngự thú sư một.

Hiển nhiên là có cửa ải mới sắp mở ra!

- Không định cho người ta thời gian nghỉ ngơi chút nào sao?

Khi Trần Thư sờ cằm suy tính, tinh quang lại biến mất không thấy.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, thấy bản thân đang đứng tại một rừng rậm nguyên sinh cổ xưa.

- Truyền tống nhanh như vậy sao?

Trần Thư có chút kinh ngạc, tốc độ truyền tống lần này còn nhanh hơn lần trước gấp mấy lần.

Hắn gãi đầu lẩm bẩm.

- Sao ta cứ có cảm giác di tích này đang gấp gáp cái gì nhỉ…

Cùng lúc đó.

Tại cửa vào di tích, dường như Tinh hải có vẻ đang rất tức giận cuộn trào sóng thần.

Tinh quang lóng lánh trải rộng, dường như di tích xuất hiện đại biến đổi.

Tinh hà mênh mông vô tận, không ai biết nó rộng lớn đến mức nào, đây cũng là lí do vì sao nó có thể chứa được nhiều cửa ải như vậy.

Ranh giới Tinh Hải là một mảnh hoang vắng.

Nhưng chẳng biết từ lúc nào, lại có sương mù màu trắng kéo đến…

Trong nháy mắt, sương trắng bắt đầu tụ tập lại như một con hung thú giương nanh múa vuốt với Tinh hải, hận không thể xé nát Tinh hải rồi nuốt vào bụng.

Ở sâu trong sương trắng, quanh quẩn tiếng gầm thét kinh khủng, mơ hồ nhìn thấy thân thể sinh linh lúc ẩn lúc hiện.

Nếu Trần Thư ở chỗ này, nhất định sẽ không xa lạ gì, hắn vừa nhìn đã nhận ra đây chính là Không Gian Cấm Vụ!

Chẳng biết vì sao hôm nay cấm vụ lại vượt qua không gian, lại gần Tinh Không Di Tích.

Hơn nữa có vẻ như nó đến cũng không có ý tốt lành gì…

Ô ô…

Cấm vụ khởi động, tràn vào Tinh Hà, giống như một kẻ xâm lăng, muốn từng bước từng bước xâm chiếm địa bàn của Tinh Hà.

Trong phút chốc, cấm vụ lại hóa thành một cự trảo, hung hăng đánh về phía Tinh Hải.

Mà ở phía dưới cấm vụ, thật sự có một cự trảo khổng lồ, cùng với tiếng gầm thét hung ác.

Vù vù…

Tinh hà cũng không cam lòng yếu thế, tinh quang chói mắt tràn ngập, lan tràn ra toàn bộ Tinh Hà.

Trong nháy mắt, một người khổng lồ cao hơn ngàn thước, trên tay là một cự phủ tinh quang, nó nhìn chăm chú vào cấm vụ.

Người khổng lồ Tinh Thần không chút do dự, ném thẳng cự phủ ra ngoài.

Ầm!

Trong nháy mắt, đòn công kích của hai bên đụng vào nhau, uy thế bạo phát ra ngang ngửa với Khế Ước Linh đứng đầu Vương Cấp.

Dường như móng vuốt không chịu nổi lực lượng trùng kích của cự phủ, nó lập tức rụt lại.

Đồng thời cấm vụ cũng tấn công tới, sức mạnh không gian đặc thù quấn quanh cự phủ như muốn cướp vũ khí trước rồi tính sau.

Nhưng người khổng lồ Tinh Thần lại vươn tay phải ra, mượn lực lượng của tinh quang, cưỡng ép lấy lại cự phủ.

Hai bên lại tiếp tục giằng co, khi tiến đánh, chúng không giao lưu nói chuyện gì với nhau, nhưng lại đánh nhau như kẻ thù truyền kiếp.

Cấm vụ cũng không nhượng bộ, nó hóa thành một con cự thú khủng bố, dậm chân tiến về phía trước như một con hung thú khoác chiến giáp màu trắng!

Tinh Hà phía người khổng lồ Tinh Thần cũng cuộn trào lên, truyền cho người khổng lồ lực lượng vô tận, nó cũng dậm chân bước lên.

Hai bên lại lao vào chiến đấu…

…

- Hơn nửa ngày rồi mà cũng không có gợi ý gì sao?

Trần Thư đang cẩn thận ngồi trên một tảng đá lớn, nhàm chán chờ đợi gợi ý.

Di tích không cho một chút gợi ý nào, Trần Thư cũng không dám tự tiện lộn xộn.

Nhỡ đâu không cẩn thận bị đào thải, hắn đi tìm ai phân xử bây giờ?

Huống chi biến cố ở di tích lúc nãy khiến hắn nảy sinh ra ý nghĩ đáng sợ.

Chương 1414: Trò chơi PUBG phiên bản ngự thú?

Chẳng lẽ thứ này có trí khôn? Nhưng vừa nghĩ tới chính mình vẫn có thể dùng bug qua bàn, hắn lại thấy không giống như có sinh vật có trí không đang trông coi di tích.

Tóm lại, bây giờ hắn cảm thấy có vẻ di tích này có chút chút quỷ dị…

Thời gian dần dần trôi, trời cũng dần về đêm.

- Thật sự rất giống…

Trần Thư nằm trên một thảm cỏ xanh, trong miệng ngậm một cây cỏ đuôi chó, ngẩng mặt ngắm nhìn bầu trời.

- Rốt cuộc đây là cửa ải gì vậy?

Lúc ban ngày, hắn đã để phân thân của Husky đi điều tra xung quanh, nhưng lại không nhận ra một chút khác thường nào.

Đừng bảo là ngự thú sư, ngay cả một sinh vật bình thường hắn cũng không nhìn thấy, nơi này giống nhưmột tử địa.

Những người còn lại cũng cực kỳ khó hiểu, bọn họ chỉ có thể ngồi một chỗ chờ đợi di tích gợi ý.

- Nhất định lại là do tên tiểu quỷ kia làm!

Đồng bạn của Martin, Kart ngồi dưới một gốc đại thụ, hắn ta lầm bầm vài câu.

Bây giờ hắn ta cảm thấy, nếu cứ để Trần Thư làm thêm lần nữa, di tích này chẳng mấy chốc mà bị chết máy…

Ba ngày nhanh chóng trôi qua.

Mọi người đã bắt đầu đứng ngồi không yên, có người suy đoán mình đã rời khỏi di tích, có người lại nghi ngờ bọn họ bị di tích nhốt lại.

Đương nhiên, còn có rất nhiều người cho rằng là Trần Thư làm…

Mà người bị cho là đầu sỏ gây tội, Trần Thư cũng rất khó hiểu, trong tay hắn là một lọ dược tề màu vàng.

Đó chính là Truyền Tống Dược Tề của hệ thống!

Nếu di tích thật sự xuất hiện biến cố, điều tốt nhất là hắn có thể chạy trước…

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo tinh huy rực rỡ xẹt qua bầu trời, hai mươi người đứng trong rừng rậm đều nhìn thấy được!

- Tới rồi!

Trần Thư chấn động nhìn tinh huy trên bầu trời.

Đúng như dự đoán, trong đầu mỗi người đều xuất hiện một tin tức.

【 Cửa ải sinh tồn: Người Sống Sót Cuối Cùng sắp mở ra…]

【 Sinh vật đặc thù đang được tạo ra…]

【 Tài nguyên đặc thù đang được tạo ra…]

【 Chuẩn bị phong ấn lực lượng…]

【 Mời các vị ngự thú sư chuẩn bị sẵn sàng…]

- Cái quái gì vậy?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có chút ngơ ngác.

Nhưng tiếp theo, trong đầu hắn xuất hiện quy tắc của Người Sống Sót Cuối Cùng…

- Săn giết sinh vật đặc thù trong rừng rậm, thu thập tài nguyên đặc thù, võ trang cho Khế Ước Linh của mình…

- Cách mỗi một khoảng thời gian, ranh giới rừng rậm sẽ xuất hiện sương mù màu trắng, đồng thời sẽ khuếch tán về phía trung tâm, những ngự thú sư bị sương trắng bao phủ đều bị đào thải…

- Người cuối cùng chính là người thắng của cửa ải này, phần thưởng chiến thắng là ba mươi điểm tinh thần lực và phần thưởng cực kỳ thần bí…

Trần Thư lẩm bẩm một mình, nhịn không được nhìn về phía tinh huy trên bầu trời, vẻ mặt có chút cổ quái.

Đây không phải trò PUBG phiên bản ngự thú sao…

【 Cửa ải sinh tồn: Người Sống Sót Cuối Cùng đã mở ra…]

Sau khi tin tức này xuất hiện, toàn bộ rừng rậm đều xuất hiện thay đổi lớn.

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nhưng sau đó hắn hiểu sự thay đổi này là gì.

Cảnh tượng rừng rậm trước mắt không thay đổi, nhưng phía xa xa lại là tiếng gầm rống của hung thú, nơi này đã không còn là tử địa.

- Làm sao ta cứ có cảm giác Tinh Không Di Tích này có vẻ như đang mệt mỏi vậy…

Hắn buồn bực thì thào.

Mặc dù tin tức trong đầu không lộ ra cảm xúc ưu tư nào, nhưng hắn lại cảm thấy khí thế này hơi yếu…

- Được rồi, mặc kệ nó.

Trần Thư lắc đầu, xoa xoa thỏ mập đứng cạnh, chuẩn bị bắt đầu chiến đấu.

- Hả? Phong ấn hết rồi sao?

Trần Thư kinh ngạc, hắn vốn định dùng Không Gian Thông Đạo của Thỏ Không Gian chui vào trong miệng tiểu Hoàng.

Nhưng ai biết, bây giờ Thỏ Không Gian không thả ra được một kỹ năng nào.

- Husky và tiểu Hoàng đều bị yếu đi rồi?

Bây giờ hắn đã hiểu phong ấn lực lượng là cái gì rồi…

Cơ sở thuộc tính của ba Khế Ước Linh đều bị áp chế đến Hắc Thiết Nhất Tinh.

Hơn nữa kỹ năng nào cũng đều bị phong ấn, kể cả kỹ năng bị động, mỗi người đều chỉ còn lại một thiên phú:

【 Hỏa Diễm Tinh Thông: Hiệu quả thuộc tính Hỏa +10%]

【 Bản năng phòng ngự: Hiệu quả các kỹ năng hệ phòng ngự +5%, hiệu quả kỹ năng hệ hình thể +5%]

【 Không Gian Tinh Thông: Hiệu quả thuộc tính Không Gian +10%]

- Đều cùng một mức sao?

Trần Thư giật giật khóe miệng, nhìn ba con Khế Ước Linh yếu đuối, hắn có chút không quen lắm.

Nhưng vào lúc này, trong đầu hắn xuất hiện một tin tức.

【 Bởi vì Khế Ước Linh của ngươi thiếu một con, có thể có thêm một hạng tăng phúc, mời lựa chọn:]

【 Một: Ba Khế Ước Linh có cơ sở thuộc tính gia +15%]

【 Hai: Ba Khế Ước Linh có thể giải khóa một kỹ năng tự có, chú ý: đẳng cấp kỹ năng là một]

【 Ba: Có được một gói quà, ngẫu nhiên mở ra một vật chất đặc biệt]

【 Bốn: Đạt được một truyền tống tinh quang, mỗi ngày có thể thuấn di một lần]

- Hửm?

Trần Thư thấy hơi kinh ngạc, không ngờ vậy mà lại có bồi thường.

Cũng đúng, Hoàng Kim Ngự Thú Sư có bốn con Khế Ước Linh. Rất hiển nhiên, điều này không công bằng, vậy nên chỉ có thể cho Trần Thư thêm lợi ích khác thôi.

- Có thể bỏ qua cái thứ tư được rồi.

Ánh mắt Trần Thư có vẻ suy tư, cho dù đây là năng lực giúp bảo toàn tính mạng, thế nhưng nó không thể so sánh với năng lực thứ hai được.

Chương 1415: Một ngày không phá đảo cả người ta đều thấy khó chịu…

Ai bảo Không Gian Thố của hắn có thần kĩ Không Gian Bí Lực cơ chứ? - Cái thứ nhất… cái thứ ba…

Hắn vuốt vuốt cằm. Cuối cùng, hắn vẫn chọn lợi thế thứ hai.

Ba con Khế Ước Linh của hắn đều có thần kỹ, đây là một lợi thế không thể bỏ qua được. So với ba lựa chọn kia thì lợi ích nhận được từ cái này sẽ cao hơn.

Hắn là một kẻ mạnh trong lĩnh vực làm trắc nghiệm đấy.

Đúng lúc này, ba tia ánh sao hòa vào bên trong cơ thể ba con Khế Ước Linh.

Trần Thư giật mình một cái, hắn chọn mở khóa thần kỹ của con Khế Ước Linh thứ ba.

- Lần này chắc là ổn rồi.

Trần Thư mỉm cười, đồng thời, trên người hắn cũng có một Không Gian Ấn Ký. Hắn lập tức quay trở lại bên trong miệng Tiểu Hoàng.

- Ồm ộp, ồm ộp.

Cơ thể năm mét của Tiểu Hoàng đang di chuyển về phía trước.

Bởi vì sự áp chế của kỹ năng và thuộc tính, tốc độ của nó dần trở nên rất chậm.

Còn những Ngự Thú Sư khác thì đều thấy không thích ứng được. Vốn là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, mà lại bị chèn ép thành Hắc Thiết Cấp.

- Ba mươi điểm tinh thần lực.

Một thanh niên ánh mắt đầy vẻ tham lam. Đồng thời, hắn lấy ra các thể loại dược tề từ bên trong chiếc túi mà hắn luôn mang theo bên mình.

- Phải cược một phen thôi.

Hắn lẩm bẩm, dược tề trong tay có thể giúp tăng các thuộc tính của Khế Ước Linh ngay tức khắc.

Cho dù tác dụng phụ rất lớn, thậm chí còn hại đến căn bản của Khế Ước Linh. Thế nhưng bây giờ, hắn không quan tâm được nhiều thế nữa rồi.

Những người khác cũng thấy như vậy, họ đều dốc hết sức mình. Cho dù là gặp phải ai thì họ cũng đều cố hết sức để loại người đó.

Ba mươi điểm tinh thần lực có sức hút quá lớn với bọn họ,

….

- Tìm kiếm dọc theo dòng chảy của sông đi… ít nhất thì sẽ không bị thiếu nước.

Trần Thư đang trốn trong miệng của Tiểu Hoàng. Đồng thời, hắn bảo Không Gian Thố mang chút nước về.

Bây giờ Không Gian Thố không có kỹ năng nưa,x đương nhiên là không dùng được không gian chứa đồ rồi.

Tố chất cơ thể của hắn có thể đảm bảo nếu vài ngày liền không ăn gì, thế nhưng nước thì vẫn phải uống.

- Ồm ộp, ồm ộp.

Tiểu Hoàng di chuyển về phía trước, trông có vẻ rất cẩn trọng.

Trần Thư hiểu ba mươi điểm tinh thần lực nghĩa là gì, sợ là Ngự Thú Sư nào cũng sẽ phát điên lên vì nó.

Nếu thực sự gặp phải, hắn cũng không dám đảm bảo là mình sẽ thắng.

Ba thần kỹ đều chỉ là cấp một thôi, hiệu quả không mạnh mẽ như trong tưởng tượng.

Hơn nữa một khi gặp phải Ngự Thú Sư khác trong chiến đấu, khả năng cao là đối phương có thể sẽ bắt tay với nhau, ai bảo hắn có sức uy hiếp lớn chứ.

Khi Trần Thư đang suy nghĩ, tự dưng có một tiếng kêu gào thảm thiết truyền tới từ bên dưới.

- Hửm?

Trần Thư ló đầu ra một cách cẩn trọng, hắn thấy một con cá sấu nhỏ đang vô tình bị Tiểu Hoàng đè lên người.

- Ồm ộp.

Tiểu Hoàng cúi xuống nhìn chú cá sấu đáng yêu. Quả nhiên nó đã chọn cách tăng sức nặng lên, chuẩn bị đè chết cá sấu luôn.

Một lát sau, cá sấu nhỏ không chịu được sự tấn công như vậy nữa nên hóa thành những ánh sao bé nhỏ, biến mất.

- Không có thứ gì nổ ra sao?

Trần Thư nhướng mày, ánh mắt có vẻ hơi thất vọng.

Theo quy tắc của di tích. Ở trong khu rừng, ngoài Ngự Thú Sư ra, những sinh vật khác đều là những sinh vật đặc biệt được tạo nên bởi những ngôi sao.

Tiểu Hoàng vẫn tiến về phía trước, trên đường, nó còn gặp được thêm nhiều cá sấu hơn.

Kết quả không ngoài tưởng tượng, chúng toàn bị nó ngồi lên người đến chết, thế nhưng không có vật gì đặc biệt nổ ra từ đó cả.

- Không có đồ gì xuất hiện sao?

Trần Thư cau mày, khi hắn đang suy nghĩ thì cơ thể hắn tự nhiên rung lên, thiếu chút nữa thì bị ngã lăn ra.

- Hửm? Có quái vật xuất hiện sao?

Hắn tự dưng thò một cái đầu ra, nhìn ra bên ngoài.

Một con cá sấu khổng lồ đang nhìn về phía Slime, cái đuôi khổng lồ ấy ngoe nguẩy liên tục, vẻ mặt trông vô cùng thản nhiên.

Nó trông không khác gì một sinh vật cả. Chỉ có ánh mắt là có chút cảm xúc thôi.

Cho dù di tích Tinh Thần có thể biến đổi vạn vật, thế nhưng lại không tạo ra được sinh vật sống.

- Áu áu áu.

Husky đứng bên cạnh Trần Thư bắt đầu vào trạng thái chiến đấu, nó phóng thích ra kỹ năng Phân Thân.

Hai con Husky liên tục kêu lên, khí thế rất đáng sợ, cứ như Lang Vương vậy.

Thời gian dần trôi qua, hai con Husky vẫn gào rú lên, không có động tĩnh gì khác.

- Được rồi, đừng kêu nữa.

Trần Thư xoa xoa đầu hai chú chó. Bây giờ Husky không có kỹ năng chủ động nào cả, đương nhiên là không có khả năng chiến đấu gì rồi.

Chủ lực bây giờ chỉ có thể là Slime thôi.

- Ồm ộp.

Tiểu Hoàng gầm lên một tiếng rồi sử dụng thần kỹ Cự Đại Hóa.

Cơ thể của nó tăng lên khoảng mười mét, nó lập tức khiến người khác thấy như đang bị chèn ép.

Cá sấu ngửa đầu lên nhìn cái quả bóng tròn to đùng ấy. Thế nhưng chúng không hề sợ hãi, không hề lùi bước, cứ như đây là một cơ hội lý tưởng để chúng tấn công vào vậy.

- Phù phù.

Chỉ trong chốc lát, cái đuôi màu đen của nó quật tới thật mạnh, trên đó có cả ánh sáng.

- Ồm ộp!

Tốc độ của Tiểu Hoàng chậm dần, tránh thì không tránh được đâu, chỉ có thể cố chịu thôi.

Chương 1416: Dùng Bạo Tạc Dược Tề để dọn dẹp hiện trường

– Uỳnh. Cái đuôi khổng lồ ấy quật vào người Tiểu Hoàng, tuy không đánh bay được nó nhưng lại khiến nó bị thương.

- Ồm ộp.

Tiểu Hoàng bị đau, nó lập tức giương đôi mắt to tròn ngây thơ của mình lên, lăn về phía con cá sấu khổng lồ.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Cách chiến đấu của nó khá đơn điệu, chỉ có thể đè đi đè lại thôi.

- Áu áu!.

Đẳng cấp của các con cá sấu không cao, chỉ có một kỹ năng là vẫy đuôi thôi.

Thế nhưng một khi không có kỹ năng thì nó chỉ có thể chịu đánh thôi.

Khó khăn lắm mới đợi được kỹ năng chuẩn bị xong, hắn chuẩn bị để Slime đánh thêm một lần nữa.

- Xì.

Một Không Gian Ấn Ký xuất hiện ở phần đuôi của nó, nó lập tức hóa thành một lưỡi dao sắc.

- Áu.

Cá sấu trợn tròn mắt lên, đuôi nó bị chém ra ngay tức khắc. Cho dù không đứt hẳn nhưng không thể sử dụng kỹ năng được nữa rồi.

Một lát sau, cá sấu bị Tiểu Hoàng đè chết trong nỗi uất ức.

Thi thể của nó hóa thành những ngôi sao nhỏ, biến mất ngay chỗ đó, chỉ để lại hai chòm sáng nhỏ.

- Hửm?

Trần Thư vui lên ngay, quả nhiên là có vật phẩm xuất hiện rồi.

Hắn đi lên mặt đất một cách rất cẩn thận, vừa chạm vào chòm sáng đó thì trong đầu hắn đã có tin nhắn rồi.

【 Kỹ năng: Lắc Đuôi.]

【 Trợ giúp thuộc tính: Sức mạnh cộng 1%]

- Hai thứ sao?

Trần Thư cho Slime ăn trợ giúp thuộc tính, còn chiêu Lắc Đuôi ở trong thì đang khiến hắn phải ngơ ngác.

Hắn lúc thì nhìn Husky ngoe nguẩy cái đuôi, lúc thì nhìn cái đuôi ngắn ngủn của Không Gian Thố, trông vẻ mặt có vẻ hơi lạ.

- Thứ này có dùng được thật không?

Khóe miệng hắn giật giaath, cho Husky ăn kỹ annwg đó.

Ít nhất thì nó biết phân thân, hai con Husky cùng vẫy, chắc cũng có một ít tác dụng nhỉ.

Trần Thư cưỡi Husky về lại bên trong miệng Tiểu Hoàng.

- Tốc độ phát triển thế này có hơi chậm nhỉ.

Hắn vuốt vuốt cằm, cho dù thuộc tính của mọi người đều nằm trên cùng một trình độ.

Thế nhưng Husksy và Không Gian Thố vì giới hạn của chủng tộc nên tác dụng không được như rồng, hổ cùng cấp bậc.

- Không được, phải tăng nhanh tốc độ thôi.

Trần Thư cau mày, đồng thời, hắn mở Hệ Thống Không Gian ra, lấy các loại thuốc trữ bên trong đó ra.

Hắn lấy nửa bình Bạo Tạc Dược Tề và một bình Hỏa Diễm Dược Tề, khóe miệng cong lên, tự nói.

- Một ngày không phá đảo, cả người ta đều thấy không khỏe.

- Nhiên Thiêu Dược Tề có tác dụng trong phạm vi không nhỏ, hơn nữa hiệu quả khi ở trong rừng sẽ tốt hơn.

- Hạch Đan Dược Tề có tác dụng trong phạm vi rất lớn, động tĩnh cũng không nhỏ. Hơn nữa đây còn là dược tề tiêu biểu của tội phạm nữa.

- Đúng là một sự lựa chọn khó khăn.

Trần Thư đã thu hết những loại dược tề khác về rồi. Trước mắt thì chỉ còn Nhiên Thiêu Dược Tề và Bạo Tạc Dược Tề thôi.

Đã dùng để dọn dẹp hiện trường, vậy thì đương nhiên, hai loại dược tề này là tốt nhất rồi.

- Nhiên Thiêu Dược Tề có thể sẽ không đủ sức sát thương, chưa chắc đã giết được những sinh vật đặc biệt.

Trần Thư vuốt vuốt cằm, cuối cùng hắn vẫn đưa Nhiên Thiêu Dược Tề về lại Hệ Thống Không Gian.

- Đây vẫn là thứ ta thích nhất.

Hắn mỉm cười, cầm một nửa bình Bạo Tạc Dược Tề lên.

Sau đó, hắn thu hồi lại Husky và Slime, chỉ để lại mỗi Không Gian Thố.

Để đề phòng chính mình cũng bị ảnh hưởng, Trần Thư bắt buộc phải mượn Không Gian Bí Lực của Không Gian Thố để di chuyển.

Cho dù thuộc tính của Không Gian Thố chỉ nằm ở mức Hắc Thiết thôi, thế nhưng khoảng cách truyền tống của Không Gian Bí Lực vẫn nằm trong khoảng ba nghìn mét, đủ để giữ mạng rồi.

Khi Trần Thư đang chuẩn bị thực hiện một hành động khủng bố thì ở nơi cách đó khoảng hai nghìn mét, Kart đang điều khiển bốn con Khế Ước Linh chiến đấu.

Một con Cự Mãng màu đen, thỉnh thoảng nó lại thở ra khí độc màu tím. Hiển nhiên là mạnh hơn con cá sấu ban nãy Trần Thư gặp phải.

Thế nhưng bốn con Khế Ước Linh của Kart kết hợp rất ăn ý, phe họ dần chiếm được thế thượng phong.

Hai bên đánh nhau khoảng mười phút, bón con Khế Ước Linh của Kart thương tích đầy mình. Cuối cùng, chúng cũng giết được con Cự Mãng màu đen đó.

Nhìn ba vật tư đặc biệt trên mặt đất, gương mặt của Kart có vẻ vui mừng.

- Không tệ, lại mạnh hơn rồi.

Kart lần lượt cho Khế Ước Linh ăn các vật tư, hắn ta lầm bầm, nói.

- Hành động đã thất bại rồi thì ít nhất ta cũng phải lấy được chút phần thương chứ, nếu không thì lỗ mất vé vào cửa rồi.

Cho dù Giáo Hội đã có sự ủng hộ nhất định, thế nhưng vé vào cửa đắt đỏ quá, nó vẫn tiêu tốn mất một số tiền mà hắn ta phải tích lũy trong nhiều năm.

- Tiếp tục thu thập vật tư để mạnh lên.

Kart nhảy lên một cái, khi hắn ta chuẩn bị cưỡi Khế Ước Linh rời đi thì đột nhiên có một ánh sáng màu trắng xuất hiện trong tầm nhìn của hắn ta.

- Hửm?

Kart có hơi kinh ngạc, sau đó, hắn ta vui mừng vô cùng, vội vàng bảo Khế Ước Linh đi về phía trước.

- Chẳng lẽ là vì có vật tư gì quan trọng sắp xuất hiện sao?

Bởi vì có các cây cổ thụ khổng lồ che lại, nên hắn ta chỉ nhìn thấy được một chút ánh sáng trắng thôi, thế nhưng có một điều hắn ta chắc chắn được, đó là hình như bảo vật ở cách hắn ta khá xa.

- Uỳnh uỳnh.

Chương 1417: Dùng Bạo Tạc Dược Tề để dọn dẹp hiện trường (2)

Kart lệnh cho bốn con Khế Ước Linh chạy về phía trước với tốc độ thật nhanh, chuẩn bị giành lấy cây súng đó về tay rồi tính sau. Thế nhưng hắn ta vừa mới đi không được bao lâu thì đã nhận ra điều gì đó không đúng lắm.

- Sao thứ này lại đến gần ta? Hơn nữa còn đến gần với tốc độ nhanh như vậy nữa. Cứ như kiểu,,,

Ánh mắt hắn ta có vẻ thận trọng, bản năng của Hoàng Kim Ngự Thú Sư khiến hắn ta cảm nhận được nguy cơ.

Khi hắn ta đang do dự thì ánh sáng màu trắng phía trước đột ngột ập tới. Cùng với đó là tiếng vang rất đáng sợ.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Vô số những cái cây khổng lồ lập tức bị ánh sáng màu trắng nuốt trọn, không hề để lại một chút tàn dư nào.

- Con mẹ nó chứ.

Kart trợn tròn mắt lên, cuối cùng hắn ta cũng hiểu ra cái thứ trước mình là gì, thậm chí người hắn ta còn run lên bần bật.

- Tên đó lại ném bom sao?

Mặt hắn ta đầy vẻ kinh hãi, một giây sau đó, hắn ta đã cưỡi Khế Ước Linh chạy để giữ mạng.

Nhưng đều đáng tiếc là cả bốn con Khế Ước Linh của hắn ta đều chỉ có thực lực Hắc Thiết cấp, tốc độ thực sự rất chậm.

- Tên tội phạm Nam Giang đáng chết.

Kart gào lên một tiếng, cơ thể hắn ta bị ánh sáng màu trắng đó nuốt chửng.

Tinh Thần Di Tích làm các loại Khế Ước Linh yếu đi, thế nhưng lại không hề ảnh hưởng đến uy lực của bom.

Sức sát thương của nó ít nhất phải là Hắc Thiết Cấp Lãnh Chúa mới chịu nổi.

Bây giờ, vì kỹ năng đã bị phong ấn nên Khế Ước Linh của mỗi người đều là Hắc Thiết Hung Thú bình thường thôi. Thậm chí còn không mạnh bằng biến dị nên đương nhiên là không đỡ lại được rồi.

Cơn nổ của quả bom lướt qua một cách rất mạnh mẽ, chỉ để lại một khoảng không ngổn ngang.

Còn về Kart và Khế Ước Linh của hắn ta thì đã không thấy đâu nữa rồi.

- Con mẹ nó chứ.

Kart ngửa đầu lên trời gào thét ai oán. Bởi vì Khế Ước Linh không chịu nổi bom nên đã tự động mở cơ chế bảo hộ của di tích lên, đưa hắn ta về lại đây.

Điều này cũng có nghĩa là hắn ta đã bị loại.

Cứ tưởng mình tìm được vật gì quan trọng rồi chứ, kết quả nó lại là một quả bom, thế thì phải bắt đền ai bây giờ.

- Đánh qua ải thôi mà cũng gian lận, vương pháp ở đâu.

Kart thấy uất ức vô cùng, hắn ta không nhịn được, cúi xuống hét vào biển sao ở bên dưới.

Thực ra hắn ta chỉ muốn thể hiện sự phẫn nộ của mình thôi, không hề nghĩ Tinh Không Di Tích có trí tuệ.

Đúng lúc này, ánh mắt hắn ta bắt đầu có vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm nói.

- Ấy? Sao cái thứ này lại ảm đạm đi thế này?

Hắn ta nhớ ban đầu biển sao lấp lánh lắm mà, sao bây giờ lại không lấp lánh nữa?

Hắn lẩm bẩm, nói.

- Chẳng lẽ là ngươi cũng bị bom làm ảnh hưởng rồi sao?

Sau đó, Kart không quan tâm đến nó nữa, chỉ có thể ngồi yên đợi cửa ải đó kết thúc thôi. Thậm chí còn chẳng có quyền lợi để quan sát trận chiến.

…

- Nhiều bảo bối quá.

Trần Thư đang cưỡi Husky, đứng trong một cái hố khổng lồ to khoảng ngàn mét. Trên mặt đất đâu đâu cũng là vật tư lấp la lấp lánh.

【 Kỹ năng: Trùng Phong]

【 Thuộc tính Hỏa cộng 2%]

【 Tính kháng Lôi Điện cộng 3%]

【 Tất cả thuộc tính cộng 1%]

Mặt Trần Thư trông rất vui vẻ, hắn cầm một túi phân Urea, liên tục thu thập các loại vật tư.

Hiệu quả của Bạo Tạc Dược Tề thực sự là mạnh quá, không chỉ giết ngay được các sinh vật đặc biệt mà còn thay đổi luôn cả địa hình.

Những vật tư vốn được giấu trên cây bây giờ lộ ra hết rồi.

Hơn nữa vì di tích nên các vật tư đặc biệt đều có khả năng 【 không thể bị phá hủy].

- Của ta hết, đều là của ta hết.

Trần Thư cứ cười hi hi, hắn đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh mình tàn sát tứ phương rồi.

Chỉ cần hắn nuốt hết vật chất trong cái hố khổng lồ này, sức chiến đấu của ba con Khế Ước Linh ít nhất cũng phải đến Bạch Ngân Cấp, bắt đầu luôn chế độ chém giết bừa bãi.

Mà lúc này, toàn bộ trong khu rừng mười tám người còn lại đều sửng sốt, ánh mắt cùng nhìn về một phía.

Bởi vì có đại thụ che chắn, hơn nữa các Khế Ước Linh không có kỹ năng Phi Hành, bọn họ không nhìn thấy ánh sáng, nhưng đều nghe thấy được những âm thanh lớn.

Nhất thời vẻ mặt mọi người thay đổi, suy đoán loạn xạ.

- Lại là hắn đang làm càn sao?

Kiều Na nhìn về phía xa xăm, trong lòng lại có cảm giác bất lực.

Tất cả mọi người đều nghiêm túc vượt ải, chỉ có Trần Thư là không theo hoạch định.

Thật sự giống như tập kích, làm sao thắng được đây!

- Ải này chỉ có thể làm nền…

Nàng ta thở dài, không còn ước vọng quá cao đối với vị trí đầu tiên nữa.

Mà những người còn lại không khẳng định như vậy, thậm chí một số người còn nghĩ rằng một sinh vật đặc thù cường đại nào đó đang chém giết lẫn nhau.

- Quả nhiên là tiểu quỷ này! Nhàn quá không có chuyện gì nên ném đạn hạt nhân?

Martin mang theo hai Khế Ước Linh, nhìn xuống cái hố khổng lồ phía trước.

Vận may của hắn ta tốt hơn Kart nhiều, mặc dù đã nhìn thấy đạn hạt nhân nhưng nó cũng không ảnh hưởng gì đến hắn ta.

Ngay khi đang tự nói với chính mình, ánh mắt đột nhiên chuyển động, nhìn thấy một tia sáng ở đằng xa.

Chương 1418: Tốt xấu gì ngươi cũng là quán quân thế giới, còn cần mặt mũi nữa không vậy

– Vật tư đặc thù? Vẻ mặt Martin thoáng giật mình, ngay sau đó lại có chút vui mừng.

- Quả nhiên hắn muốn dọn trận, thu thập vật tư?

Trong phút chốc Martin không hề do dự, bước vào hố sâu với hai Khế Ước Linh của mình, sẵn sàng chia sẻ thành quả chiến đấu của Trần Thư.

【 Kỹ năng: Lợi Trảo]

- Ta vẫn còn hi vọng phải không?

Hắn ta mang kỹ năng trong tay thu vào, một tia hy vọng hiện lên trong đôi mắt.

Hắn ta là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, tuy rằng chỉ có hai Khế Ước Linh nhưng không có được đền bù di tích, có thể nói là hoàn toàn không thể thắng được cửa ải.

Nhưng những vật tư trước mắt đã cho hắn ta một chút ý tưởng.

Hắn ta chỉ có hai Khế Ước Linh, nhưng đó đều là chủ lực.

Nếu có thể nhận được số lượng lớn tinh thần lực, trọng điểm bồi dưỡng một chút, chí ít thì một phần sức chiến đấu của hắn ta cũng có thể khôi phục.

Lúc này Martin dứt khoát mang theo hai Khế Ước Linh lao vào cái hố khổng lồ, đồng thời bắt đầu tìm kiếm các loại vật tư mà mình nhìn thấy.

Ở một hướng khác, Trần Thư cũng đang làm điều tương tự.

Thời gian dần dần trôi qua.

Ầm ầm ầm!

Trần Thư đang trốn trong miệng Slime, kích thước cơ thể của Tiểu Hoàng hôm nay đã đạt đến sáu mét, nó đã thành thạo kỹ năng Trùng Phong, và sức chiến đấu cũng tăng lên rất nhiều.

- Gâu gâu!

Hai con Husky đang chạy loạn xạ trong cái hố khổng lồ, chỉ cần có ích cho mình, nó sẽ nuốt chửng ngay lần đầu tiên.

Đây cũng là điều mà Trần Thư nói rõ cho nó biết, Husky là lực lượng chiến đấu chính, vì vậy việc tập trung huấn luyện nó là điều đương nhiên.

- Không ngờ rằng phân thân vẫn có tác dụng, ít nhất cũng có thể làm tăng hiệu suất tìm kiếm.

Tâm trạng Trần Thư rất vui vẻ, chỉ cảm thấy chỗ nào cũng có Hoàng Kim, đợi chờ hắn từ từ đến nhặt.

- Vẫn là bật hack nhanh! Ta không tin có người có thể trổ mã nhanh hơn ta.

Trần Thư đã bắt đầu nằm xuống giành chiến thắng.

- Òm ọp!

Lúc này, Tiểu Hoàng đã trèo qua một ngọn núi, thân thể lập tức dừng lại.

- Hả? Làm sao thế?

Nét mặt Trần Thư sững sờ trong giây lát, rồi hắn khoan khoái cúi đầu, chớp mắt nhìn thấy Martin đang mang theo một con Hắc Long và Dơi Băng Tuyết tìm kiếm vật tư.

- Sẽ không xui xẻo đến vậy chứ…

Martin cùng lúc cũng nhìn thấy đôi mắt to dễ thương và khuôn mặt khốn khổ kia.

Hai bên nhìn nhau, nhưng không ai ra tay.

- Thế mà lại dám ăn trộm đồ của ta!

Trần Thư cau mày, thế nhưng hắn cũng không xúc động mà tiến lên trước, bên kia là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, hắn không thể nào đánh thắng được.

- Tiểu tử, ngươi không muốn bị ta loại trừ ngay từ đầu đúng không?

Martin cũng nhìn ra nỗi sợ hãi của Trần Thư nên phải giả vờ bình tĩnh, hy vọng có thể thuyết phục được Trần Thư.

- Đích thực là không muốn.

Trần Thư gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta mỗi người tự tìm vật tư, thế nào?

- Vậy còn tạm được.

Martin gật đầu, không hề ngạc nhiên.

Bây giờ mới chỉ là cửa ải đầu tiên, liều chết để chiến đấu thì chính là một việc làm ngu ngốc.

Nhưng vào lúc này, Trần Thư thốt lên:

- Tộc trưởng Buck?

Nét mặt của Martin thoáng sững lại, hắn ta gần như nhìn lại theo bản năng.

Trong chốc lát, hắn ta cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Ầm!

Chỉ thấy một viên Hoả Cầu phóng đến, đập vào thân của con Dơi Băng Tuyết, làm nó văng ra sau vài mét.

- Mẹ nó!

Martin nắm chặt tay, không ngờ tên này lại không biết xấu hổ như vậy, thế mà lại còn ra tay tấn công vào lúc này?

Hắn ta mở miệng quát lớn:

- Tốt xấu gì ngươi cũng là quán quân thế giới, còn cần mặt mũi nữa không vậy?

- Ấy, không cần, không cần!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, như thể hắn không hề xấu hổ mà còn ra dáng tự kiêu.

- …

Khóe miệng Martin giật giật, thật đúng là không cách nào tóm được Trần Thư…

Vào lúc này, hai con Husky lại luyện kỹ năng của mình!

- Mẹ nó, ngươi thật sự không sợ ta liều chết đánh một trận sao?

Vẻ mặt Martin hiện lên tia tàn nhẫn, không ngờ Trần Thư không hề kiêng nể chút nào.

- Hai Khế Ước Linh bên ngoài của ngươi xảy ra ngoài ý muốn rồi nhỉ? Ba đấu hai, tại sao ta không đấu?

Trần Thư khá bình tĩnh, bây giờ là khâu then chốt của việc tìm kiếm vật tư, thêm một Khế Ước Linh nữa là có thể gia tăng năng suất rất nhiều.

Nhưng Martin vẫn chỉ triệu hồi hai Khế Ước Linh, chắc chắn là có vấn đề!

- …

Vẻ mặt Martin hơi thay đổi, cũng không nói tiếp nữa, mà là để cho Khế Ước Linh bắt đầu chiến đấu.

Dơi Băng Tuyết bên cạnh hắn ta nhích lại, phun ra từng đợt sương lạnh.

Nhưng ngay lập tức nó đã bị phá vỡ bởi Hoả Cầu của Husky.

Thuộc tính chính của nó là băng đọc hỗn hợp, nhưng bây giờ chỉ có kỹ năng hệ băng, sức chiến đấu của nó đương nhiên bị giảm đi đáng kể.

- Grào grào!

Husky gầm lên, lại phun ra một viên Lôi Cầu sáng lấp lánh.

Xẹt xẹt.

Lôi Cầu ngay lập tức đánh trúng con Dơi Băng Tuyết, làm tê liệt toàn bộ cơ thể và khiến máu tươi tuôn ra.

Con Hắc Long khác của Martin cũng bị đánh bởi Slime mà không có chút phản kháng nào.

- Đánh không được, căn bản là đánh không được…

Khóe mắt của Martin giật giật, niềm kiêu ngạo là Hoàng Kim Ngự Thú Sư của hắn ta đã bị giẫm đạp rồi…

Chương 1419: Tinh Không di tích có trí tuệ?

– Nhìn ra ngươi chạy không nổi rồi! Trần Thư mỉm cười, nói:

- Nhưng mà ta có một vấn đề, hai khế ước linh kia của ngươi sao?

Nghe xong lời này, Martin lập tức giận sôi máu, thậm chí có chút mất lý trí.

Grào Grào!

Hai khế ước linh của hắn ta cũng chịu ảnh hưởng của chủ nhân, bắt đầu điên cuồng tiến công, dáng vẻ không muốn sống.

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư kinh ngạc, nói:

- Ngươi hình như rất gấp gáp…

- Không phải có liên quan đến ta đấy chứ?

Hai con ngươi hắn hơi động, trong lòng có một vài suy đoán.

- Đáng tiếc, bạo phát tiểu vũ trụ cũng vô dụng, đánh không được chính là đánh không được.

Tiếp theo, hắn lắc đầu, không còn suy đoán tình hình của Martin nữa.

Thỏ Không Gian cũng bắt đầu tham chiến, thậm chí móc ra một củ cà rốt khổng lồ dài hai mé.

Vận khí của hắn không tệ, mở khoá bản mệnh vũ khí, mặc dù chỉ là một cấp, nhưng vẫn có đủ lực công kích.

Trần Thư toàn lực chiến đấu, Martin lại lần nữa lâm vào thế yếu, trong lúc nhất thời ngàn cân treo sợi tóc.

- Ta sớm muộn gì cũng sẽ trở lại!

Martin hét to một tiếng, cưỡi Hắc Long bị thương muốn chạy trước một bước.

- Muốn chạy sao?

Trần Thư không chút do dự, trở lại trong miệng Tiểu Hoàng, bắt đầu đuổi theo.

- Sức chiến đấu bị áp chế, thật là khó chịu mà…

Trần Thư lắc đầu, bây giờ Thỏ Không Gian không có kỹ năng, chỉ có thể dựa vào Slime nhanh chóng đuổi theo truy kích.

Mười phút đồng hồ sau.

Hai người tới khu vực biên giới.

Mà lúc này vết thương hai khế ước linh của Martin đã tăng thêm, nếu lại kéo dài thêm nữa, chỉ sợ cũng chỉ có thể bị cưỡng ép đào thải.

- Trần Thư!

Martin quay đầu, ánh mắt oán độc nhìn hắn, trong lòng thật sự tràn đầy vẻ không cam tâm.

Nhưng ngay lúc này, chỉ thấy Trần Thư vốn đang bình tĩnh khuôn mặt bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, đang cưỡi khế ước linh, vậy mà xoay người bỏ chạy đi.

- Hả? Lại có âm mưu?

Martin ngẩn người, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

- Chẳng lẽ lại xuất hiện biến cố gì?

Thần sắc của hắn ta không hiểu, nhưng không suy nghĩ quá nhiều, dù sao hắn không bị đào thải là được.

- Tiểu tử, ngươi ngươi sẽ phải hối hận…

Martin tự nói một câu, chuẩn bị mang theo khế ước linh rời đi.

Nhưng ngay lúc này, trước mắt của hắn ta xuất hiện sương trắng nhàn nhạt, trông khá quái dị.

- Sương mù này…

Martin vươn tay ra, lại lần nữa giật mình.

Sương trắng từng bước trở nên nồng đậm, khiến tầm mắt hắn ta không ngừng hạn chế, thậm chí không thể nhìn rõ đại thụ xa xôi kia.

- Nhanh như vậy đã bắt đầu đào thải rồi sao?

Martin thoáng chốc nghĩ đến quy tắc cửa ải, quả thật có đề cập qua sương trắng sẽ thu nhỏ phạm vi của bọn hắn.

- Ta bị đào thải rồi sao?

Hắn ta tự lẩm bẩm, vốn dĩ đang vui mừng đột nhiên cụt hứng.

Chẳng trách Trần Thư không tiếp tục truy kích nữa.

Lúc hắn ta đang chờ đợi di tích truyền tống hắn ta rời đi, cũng không có bất kỳ tinh quang gì xuất hiện, chỉ có sương trắng che khuất bầu trời.

Grào!

Trong chốc lát, một đạo khủng bố gào thét xuất hiện, gần như muốn chấn vỡ màng nhĩ Martin.

Thần sắc hắn ta đại biến, ngay sau đó hai khế ước linh khôi phục sức chiến đấu Hoàng Kim cấp.

- Hả? Di tích không có giới hạn sao?

Martin trở nên càng khó hiểu, không rõ đã xuất hiện biến cố gì.

Oanh!

Ngay lúc này, một cự trảo từ sâu bên trong sương trắng hung hăng đánh tới, mang theo uy thế chấn động lòng người.

- Chuyện gì thế này? ! Mẹ nó vừa ra miệng cọp đã vào ổ sói rồi sao?

Martin thần sắc đại biến, vội vã để Hắc Long phóng thích kỹ năng phản kích.

Một đạo hoả diễm màu đen phun ra, nhiệt độ cao hừng hực tràn ngập, thậm chí đẩy ra một chút sương trắng.

Đây là gia tộc ban thưởng cho hắn ta, chính là một Vương cấp kỹ năng, được xưng tụng là một trong những đòn sát thủ của hắn ta.

Nhưng mà, hoả diễm màu đen đánh tới, cự trảo phòng ngự lại không thể đánh hạ.

- Sao lại thế chứ?

Ánh mắt Martin kinh ngạc, thoáng chốc sững sờ ngay tại chỗ, chỉ có thể trơ mắt nhìn cự trảo đánh tới.

Oanh!

Cự trảo mạnh mẽ chụp xuống, giết chết Martin cùng hai khế ước linh của hắn.

Tiếp theo, sương trắng tràn ngập, cắn nuốt thi cốt hầu như không còn.

Mà đây cũng là Ngự Thú Sư đầu tiên trong Tinh Không di tích ngã xuống…

- Cmn! Tình huống gì thế này?

Trần Thư đứng ở trên một gốc đại thụ, thậm chí ngay cả vật tư trong hố cũng không dám tìm.

Trong mắt hắn vẫn đang tràn đầy kinh hãi, may mắn bản thân hắn chạy nhanh.

Khi nhìn thấy sương trắng xa xôi, hắn còn tưởng rằng chỉ là di tích phụ trách thu nhỏ phạm vi sương trắng.

Nhưng thời điểm tuyển hạng của hệ thống xuất hiện, hắn không chút do dự, quả quyết chuồn đi.

【 Tuyển hạng một: Xông vào bên trong không gian cấm vụ, diệt sát sinh linh trong đó! Phần thưởng hoàn thành: Thăng cấp tới hoàng kim Ngự Thú sư! Chú thích: Giành được độ thiện cảm của Tinh Không di tích.]

【 Tuyển hạng hai: Cứu Martin, cùng cùng nhau thoát khỏi cấm vụ! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Lôi đình oanh kích thêm một.]

【 Tuyển hạng ba: Không quan tâm, một mình chạy trốn! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng ngự thú lực.]

Tuyển hạng của hệ thống xuất hiện mới khiến hắn thoát khỏi nguy cơ.

Lúc đó hắn không suy nghĩ bất cứ điều gì, trực tiếp lựa chọn tuyển hạng thứ ba.

Tuyển hạng thứ nhất, chỉ có thiên tài bệnh hoạn mới dám lựa chọn…

Chương 1420: Nguy cơ cấm vụ mang tới

Về phần tuyển hạng thứ hai, rõ ràng so sánh với bệnh tình ở tuyển hạng một còn nghiêm trọng hơn… - Trong di tích có cấm vụ, chuyên môn hại người đúng không hả?

Trần Thư vẻ mặt nghiêm túc, nhìn thấy di tích hiện tại thực sự xuất hiện chuyện lớn rồi.

- Chẳng lẽ là đạn hạt nhân của ta dẫn dụ cấm vụ tới?

Hắn tự lẩm bẩm, đồng thời không chút do dự, cưỡi khế ước linh rời xa nơi đây.

Bây giờ đã có cấm vụ, hắn đã không có bất kỳ tâm tư tranh tài nào, chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi đây.

Sương trắng như quái vật giương nanh múa vuốt, không ngừng lan tràn hướng về phía trước, thôn phệ tất cả vật chất trước mắt có thể nhìn thấy.

Mà Tinh Không di tích lúc này, vẫn không phát giác.

Vị trí trung tâm tinh hải ảm đạm vô quang, chỉ có khu vực biên giới óng ánh tột cùng, toàn bộ lực lượng đều đang phòng bị cái gì, thậm chí ngay cả cửa ải cũng không có hao tốn sức lực tới giám thị.

Nhưng di tích không nghĩ tới là, trong đại chiến phía trước, cấm vụ đã lặng yên không tiếng động xâm lấn đến nội bộ tinh hải.

Đồng thời trùng hợp đi tới bên trong cửa ải của đám người Trần Thư…

…

- Nhưng mà độ thiện cảm của di tích là ý gì?

Trần Thư sờ cằm, lại bắt lấy trọng điểm tuyển hạng thứ nhất của hệ thống.

Nếu hắn có thể chém giết sinh linh bên trong cấm vụ có thể đạt được hảo cảm của di tích, điều này cũng có nghĩa di tích thật sự có trí tuệ.

- Một toà di tích không có khả năng sinh ra ý thức …

Trần Thư ngắm nhìn chân trời, trong mắt có vẻ suy tư, lẩm bẩm:

- Trừ phi là một sinh linh nào đó đang nắm di tích trong tay, thân phận giống như người quản lý…

- Nếu có trí tuệ, không chừng có thể lắc lư lắc lư, tạo ra tinh thần lực…

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy tư.

Mặc dù thân ở trong tình huống nguy cấp, nhưng vẫn có bản tính của tội phạm.

Đúng lúc này, Slime kim sắc ngốc manh kêu lên.

- Hả?

Trần Thư ngẩn người, sau đó ánh mắt trong lúc lơ đãng thoáng nhìn, nháy mắt thần sắc đại chấn.

Chỉ thấy cấm vụ xa xa không ngừng lan tràn, vậy mà đang đuổi theo hắn.

- Mẹ nó! Thứ này muốn ăn thịt người hả!

Trần Thư trừng to mắt, vội vã để Tiểu Hoàng tăng nhanh tốc độ.

Đáng tiếc lúc này có sự áp chế của Tinh Không di tích ba khế ước linh của hắn đều chỉ là Hắc Thiết cấp, thực tế chạy quá chậm.

Tốc độ của cấm vụ không chậm, như một quái vật đặc thù, nhanh chóng lan tràn về phía trước.

- Cấm vụ cùng di tích không phải là cùng một bọn hả?

Trần Thư chỉ có thể suy đoán như vậy nhưng khi hắn nhìn thấy một sinh vật di tích sáng tạo ra bị nuốt hết, lập tức bác bỏ ý nghĩ này.

Lúc hắn đang suy nghĩ, cấm vụ lại một lần nữa kéo gần khoảng cách, hiển nhiên mục tiêu chính là Trần Thư.

- Cái này không phải là cấm vụ 【Thanh Nguyên sâm lâm] chứ?

Thần sắc hắn ngưng trọng, lúc trước chỉ là ném đi một chút đạn hạt nhân mà thôi, vậy mà để nó đuổi tới nơi này tới?

Trên thực tế, đây là cấm vụ khác không dị không gian.

Sinh linh bên trong căn bản không biết Trần Thư, chỉ là đơn thuần nhìn hắn không thuận mắt mà thôi…

- Không được, ta phải bảo vệ tính mạng trước, ít nhất phải chống đỡ đến khi lực lượng di tích tới quấy nhiễu.

Hắn không chút do dự thu hồi ba khế ước linh vào ngự thú không gian.

Trong nháy mắt Thỏ Không Gian tiến vào không gian của chính mình, thả ra thần kỹ 【Không gian bí lực] với Trần Thư.

- Ca đi trước!

Không gian ấn ký trên người Trần Thư hơi hơi sáng lên.

Ngay sau đó cả người hắn biến mất tại chỗ, xuất hiện ở trên gốc đại thụ cách mấy ngàn thước.

- Hiện tại chỉ có thể dựa vào ta.

Bây giờ ba khế ước linh Trần Thư triệu hoán đều đang nghỉ ngơi.

Thần sắc của hắn bình tĩnh, trong tay có thêm một bình dược tề màu vàng, chính là hệ thống truyền tống dược tề.

Đã có đồ chơi này, cho dù là không có khế ước linh bảo vệ, hắn cũng có thể bảo đảm sinh mệnh của mình.

- Trần Thư?

Ngay lúc này, một âm thanh cảnh giác truyền đến.

- Hả?

Ánh mắt Trần Thư hơi động, chỉ thấy một tên hoàng kim Ngự Thú sư đang đứng cách hơn trăm thước, trong mắt tràn đầy vẻ đề phòng.

Hai người nhìn nhau, nhưng ai cũng không chủ động xuất thủ.

- Là ngươi?

Trần Thư đã nhận ra đối phương, chính là một tên đồng đội khác của Martin.

- Khế ước linh của ngươi?

Lâm Tạp ánh mắt hơi động, chú ý tới bên cạnh Trần Thư không có bóng dáng khế ước linh, nhất thời trong lòng có ý đồ công kích.

Hắn ta mở miệng thử dò xét nói:

- Ngươi gặp phải nguy hiểm gì sao?

- Thế nào? Ngươi có ý đồ với ta sao?

Trần Thư nhíu lông mày, mở miệng nói:

- Hiện tại ta không có thời gian để ý đến ngươi, bản thân chuẩn bị thoát thân đi.

Nói xong, hắn nhảy xuống, rời khỏi đại thụ.

Nhưng thời điểm hắn rơi xuống đất, một đạo thổ thích đánh tới, mạnh mẽ đâm về phía hạ bộ của hắn.

- Cmn!

Trong miệng Trần Thư nuốt truyền tống dược tề xuống, nháy mắt biến mất tại chỗ.

- Hả? Không thấy đâu nữa?

Lâm Tạp nhướng mày, trong mắt đã có một chút tiếc nuối.

Bây giờ bên cạnh Trần Thư không có khế ước linh, là cơ hội tốt để đào thải hắn.

- Ngươi thực sự là tự tìm đường chết mà!

Ngay lúc này, thanh âm của Trần Thư vang lên sau lưng hắn ta.

- Hả?

Chương 1421: Nguy cơ cấm vụ mang tới (2)

Lâm Tạp đột nhiên quay đầu, chỉ có thấy một chất lỏng màu xanh lam đánh úp về phía hắn ta. Bốp!

Trong lúc nhất thời, Lâm Tạp không né tránh, bị hắt trúng.

- Bái bai nha!

Trần Thư mỉm cười, lại uống một bìnhtruyền tống dược tề, rời khỏi nơi đây.

Lâm Tạp không kịp quan tâm tới Trần Thư, vội vã lau khô chất lỏng trên mặt, vốn cho là độc khí gì, nhưng không có bất kỳ tính ăn mòn.

- Chẳng lẽ chỉ đơn thuần vì nhục nhã ta sao?

Lông mày hắn ta nhíu chặt, suy tư chốc lát, nhưng không có một đáp án xác thực.

Ngay sau đó, hắn ta cưỡi khế ước linh, muốn bắt đầu truy tìm tung tích của Trần Thư, cơ hội này cũng không thể bỏ qua.

- Thật là tự mình tìm đường chết!

Trần Thư lắc đầu, dược dịch vừa mới hắt Lâm Tạp chính là dược tề dẫn dụ hệ thống.

Dược tề đối với sinh vật đặc thù trong di tích không có tác dụng, bởi vì bọn chúng không có sinh mệnh, đương nhiên sẽ không bị hấp dẫn.

Nhưng đối với sinh vật trong cấm vụ thì chưa chắc.

Trần Thư đại khái cảm thấy đồ vật bên trong là hung thú nhất mạch, không chừng sẽ có một chút tác dụng.

Về phần sống chết của Lâm Tạp, hắn cũng không muốn quan tâm.

Martin là người của Cứu Thế giáo hội, có thể cùng hắn ta trở thành đồng đội, hiển nhiên đều không phải là công dân tốt lành gì.

Trần Thư một thân một mình đi trên con đường nhỏ trong rừng rậm, trong tay nắm chặt truyền tống dược tề, thậm chí ngay cả trong miệng cũng nhét một bình dược tề.

Một khi gặp phải nguy cơ, hắn đều có thể rút lui trước.

Dựa theo quy tắc căn bản của di tích, nếu bản thân xuất hiện nguy cơ, sẽ bị di tích cưỡng ép mang rời khỏi.

Nhưng bây giờ đã có cấm vụ tham gia, quy tắc chỉ sợ sớm đã bị lật đổ.

Vạn nhất không tự động mang rời khỏi, chẳng phải là xong đời rồi sao?

Trần Thư cũng sẽ không lấy tính mạng của mình ra đánh cược, vẫn là hệ thống dược tề đáng tin hơn một chút.

Thời gian dần dần trôi qua.

Trần Thư lại là triệu hoán ra ba khế ước linh của mình.

Bởi vì không gặp được cấm vụ, hắn lại bắt đầu đi săn sinh vật đặc biệt trong rừng, khôi phục thêm một chút thực lực thì thêm một phần đảm bảo tính mạng của hắn.

Mà lúc này, Lâm Tạp cũng có chút luống cuống.

- Vì sao lại cứ đuổi theo ta chứ?

Hắn ta thỉnh thoảng nhìn sương mù thấu trời phía sau lưng, trong miệng không ngừng mắng.

Hắn ta tưởng rằng di tích dùng sương trắng tới đào thải, không hề suy nghĩ đến cấm vụ bên trên không gian.

Bình thường, cấm vụ là bích chướng giáp ranh dị không gian, tương đương với tường vây không thể vượt qua.

Kết quả hiện tại tường vây bắt đầu tán loạn, quả thật là có chút nói linh tinh…

Lâm Tạp không có suy nghĩ lại tìm kiếm Trần Thư, bắt đầu toàn lực chạy trốn lên.

Thời gian hai ngày thoáng chốc trôi qua.

Khuôn mặt Lâm Tạp trở nên có chút tái nhợt, sau đó cấm vụ tới gần, hắn ta đã phát giác được nguy cơ tử vong giống như sương trắng sau lưng là một con quái vật nuốt sống người ta.

- Hả? Phía trước cũng có?

Đúng lúc này, khế ước linh dưới chân hắn ta đột nhiên dừng bước, chỉ thấy trước mắt cũng xuất hiện sương mù thấu trời.

Hắn ta vội vã điều chuyển phương hướng bắt đầu điên cuồng chạy trốn.

Nhưng thời gian dần trôi qua, trong mắt của hắn ta đã có một vòng tuyệt vọng.

Bốn phương tám hướng đều là sương trắng!

Hắn đã bị bao vây, trừ phi là thuấn di, bằng không chỉ có thể ngồi chờ chết.

Nhưng thời kỳ đỉnh phong hắn đều không có kỹ năng thuấn di, lại càng không cần phải nói hiện tại bốn Hắc Thiết cấp khế ước linh.

- Đánh cược một lần!

Trong mắt Lâm Tạp có vẻ kiên quyết, để phi trùng bạch sắc hướng về cấm vụ.

Hắn nhất định muốn thử bên trong có gì nguy hiểm hay không.

Nếu thật sự đào thải cấm vụ, khế ước linh của hắn ta chỉ biết bị phong ấn đến ngự thú không gian, sẽ không ngã xuống.

Nhưng nháy mắt phi trùng tới gần cấm vụ, thân thể run rẩy, vô luận như thế nào cũng không dám tiến lên một bước, giống như bên trong có thiên địch.

- Hả? Thực sự có nguy cơ sao?

Sắc mặt Lâm Tạp khó coi, quả quyết móc ra một lưỡi đao, hướng về bụng mình đâm tới.

Hắn ta muốn nhờ quy tắc di tích chạy trốn!

Nếu như bản thân Ngự Thú sư xuất hiện nguy cơ, di tích sẽ cưỡng ép dẫn hắn ta rời khỏi nơi đây.

Nhưng mà, một phút đồng hồ sau,

Lâm Tạp nhìn phần bụng phun máu tươi, cả người đều có chút uất ức…

- Không còn cách nào khác ư?

Thời điểm hắn ta liều mạng suy nghĩ, trước mắt đã xuất hiện sương trắng nhàn nhạt.

Đồng thời, bên tai hắn ta vang lên tiếng gào thét khủng bố khiến trong đầu hắn ta cảm thấy trống rỗng.

Oanh!

Một cự trảo mạnh mẽ đập xuống, hình như toàn bộ rừng rậm đều run rẩy một chút.

…

- Phạm vi hoạt động càng ngày càng nhỏ!

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, khoảng thời gian này hắn lại thấy được cấm vụ hai lần.

Nhưng mà cấm vụ lại dang đuổi theo cái gì, cũng không có thời gian quan tâm đến hắn.

Hắn đoán được là do hệ thống dược tề đoán chừng Lâm Tạp mang theo mùi dược tề dẫn dụ đến…

- Có muốn trực tiếp trở lại trên tinh hải?

Trong tay của hắn còn thừa lại một bình lớn truyền tống dược tề, trong mắt có chút do dự.

Trước đó hắn đã thử nghiệm, muốn trở lại bên trên tinh hải cần lượng dược tề tương đối lớn, khả năng là bởi vì khoảng cách quá xa hoặc là quy tắc của di tích cách trở.

Chương 1422: Đại chiến di tích và cấm vụ

– Trần Thư? Ngay lúc này, Andre cưỡi khế ước linh tới, xa xa nhìn thấy Trần Thư.

- Hả?

Trần Thư ngẩn người, còn chưa mở miệng nói chuyện đã bị Andre vượt lên trước một bước.

- Ngươi có thấy sương trắng trong rừng rậm không?

Vẻ mặt Andre nghiêm túc, mở miệng nói:

- Khế ước linh của ta thông báo cho ta biết, bên trong có đại nguy cơ.

- Đương nhiên.

Trần Thư thở dài, chậm chậm nói:

- Đó là không gian cấm vụ!

- Cấm… Cấm vụ?

Andre thần sắc kịch chấn, giống như có chút không dám tin, hoảng sợ nói:

- Vấn đề là, nơi này là di tích đó!

- Ta cũng không biết.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Toàn lực bảo vệ tính mệnh.

- Có thể chủ động từ bỏ cửa ải trở về không?

Andre mở miệng hỏi, đã không hề có ý nghĩ gì với cửa ải này nữa.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Vô dụng thôi, quy tắc của di tích đã bị lật đổ rồi.

- …

Vẻ mặt Andre khó coi, không nghĩ tới thế mà lại xảy ra một chuyện như vậy.

Hắn ta chỉ tới khảo nghiệm cửa ải này thôi mà…

Đang lúc hai người trao đổi, thân thể Trần Thư chấn động, chỉ thấy xa xa lại xuất hiện sương trắng nhàn nhạt.

- Nên chạy rồi.

Hắn không chút do dự, lại ngồi xuống trên đầu Tiểu Hoàng.

- Tội phạm ca, chờ ta một chút!

Andre vội vã quát, lựa chọn cùng Trần Thư thoát thân.

Hắn ta hiểu rõ Trần Thư, mặc dù sở trường của đối phương là tìm đường chết, nhưng cũng am hiểu bảo toàn tính mạng.

Bằng không với tính cách của con hàng này, đã sớm xong đời rồi…

- Tới trên đầu khế ước linh của ta!

Trần Thư hơi hơi suy tư một chút, quay đầu mở miệng nói.

Ba khế ước linh của hắn thực lực đã khôi phục lại thuộc tính Bạch Ngân so với khế ước linh của Andre mạnh hơn một đoạn, đối phương chưa chắc đã có thể theo kịp tốc độ của hắn.

- Cảm ơn…

Andre thần sắc đại hỉ, vội vã thu hồi khế ước linh, hấp tấp chạy đến trên đầu Slime.

- Òm ọp! Òm ọp!

Hai người hướng về xa xa lánh nạn, chỉ có thể tận lực rời xa không gian cấm vụ.

Không đơn thuần là bọn hắn, Ngự Thú sư còn lại cũng đã phát giác ra nguy cơ.

Trong lúc nhất thời, cửa ải khảo nghiệm đã có chút biến vị.

Mỗi người đều đang chạy trốn, không để ý tới chuyện đi săn sinh vật trong rừng rậm.

…

Thời gian ba ngày thoáng chốc trôi qua.

Phạm vi có thể cung cấp trong rừng rậm c càng ngày càng nhỏ, bốn phía đều bị không gian cấm vụ vây quanh.

Mà Ngự Thú sư còn sống sót đều tụ tập tại một chỗ, tổng cộng chỉ còn lại mười hai người.

Loại trừ Kart vận khí tốt, trước tiên bị đạn hạt nhân đào thải bên ngoài, bảy người còn lại e rằng đều dữ nhiều lành ít.

- Trần Thư, sương mù này có phải do ngươi làm ra?

Một tên Ngự Thú sư hung hãn nói, trong mắt tràn ngập ác ý.

Bởi vì một chút sơ sẩy, khế ước linh của hắn ta bị cấm vụ chiếm lấy, ngay cả một chút liên hệ cũng không có.

- Ngu ngốc!

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn ta, không thấy ta mẹ nó cũng đang liều chết chạy trốn đây hả…

- Đây là không gian cấm vụ, không liên quan đến hắn.

Lúc này, Kiều Na đứng dậy, vẻ mặt có chút hốt hoảng.

Địa vị của nàng ta cực cao, tự nhiên có hiểu biết về cấm vụ.

- Cấm vụ?

Mọi người thần sắc đại biến, thân thể cũng nhịn không được run rẩy lên.

Có người mở miệng nghi ngờ nói:

- Cấm vụ không phải sẽ không động sao?

- Khả năng là xuất hiện biến cố gì đó rôi.

Kiều Na cũng không biết tình huống cụ thể, không tìm ra được nguyên nhân.

Mọi người duy trì yên lặng, không tiếp tục truy vấn, nguyên nhân đối bọn hắn mà nói không quan trọng.

Hiện tại vấn đề quan trọng nhất là làm sao có thể toàn thân rút lui?

Địa vực bọn hắn hiện tại có thể hoạt động, chỉ còn phạm vị xung quanh năm ngàn mét.

Nghe thì không nhỏ, nhưng tốc độ di chuyển của cấm vụ vẫn đang tăng nhanh.

Kiều Na thở dài, nói:

- Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì ngày mai chúng ta sẽ bị cấm vụ vây quanh.

Mặt mũi của nàng ta tuy tràn đầy bối rối, nhưng cũng không sợ hãi, rõ ràng là có thủ đoạn bảo mệnh.

Ngay lúc này, có người nhìn phía về phía Trần Thư, muốn bắt lấy cọng cỏ cứu mạng duy nhất.

Cấm vụ tuy biến thái, nhưng tội phạm trước mặt có vẻ như còn biến thái hơn nữa.

- Tội phạm đại lão, ngươi có biện pháp gì không?

- Thật sự coi ta là vạn năng sao…

Trần Thư lắc đầu cười một tiếng, mở miệng nói:

- Nếu ta có thể chạy, đã sớm rời đi rồi.

Mặc dù hắn có truyền tống dược tề, nhưng liều lượng không cho phép hắn cứu người, tình huống bây giờ đương nhiên là ưu tiên bảo toàn bản thân.

Thời gian từng dần trôi qua, sắc trời trở nên ảm đạm, lòng mọi người cũng trầm xuống.

Trước mắt nhìn thấy hình như đã không có một điểm chuyển cơ.

Nhưng tới lúc rạng sáng, di tích rốt cục xuất hiện biến hóa!

Người sống sót co lại thành vòng thời gian đã đến rồi!

Biên giới khu vực rừng rậm, sương trắng thấu trời từng bước lan tràn tới, mặc dù là sương mù, nhưng trong đó có óng ánh tinh quang.

Hiển nhiên, đây mới là sương trắng mà di tích dùng tới đào thải!

Sương trắng tốc độ không chậm, hướng về rừng rậm bao trùm gần như vừa tới giáp ranh, nó chạm đến không gian cấm vụ.

Không gian cấm vụ bao phủ toàn bộ rừng rậm, đương nhiên là tránh không khỏi, huống chi nó cũng không sợ hãi di tích.

Chương 1423: Truyền thừa của Tinh Không di tích

Oanh! Hai đoàn sương trắng đụng vào nhau lấy, dĩ nhiên bắn ra từng trận tiếng nổ vang.

Cùng lúc đó, trong di tích tinh hải đột nhiên chấn động.

Tinh thần cự nhân khu vực biên giới quay đầu, nhìn về phía xa xa, thoáng chốc khóa chặt nội bộ cấm vụ.

Nó không nghĩ tới, đối phương vậy mà vô thanh vô tức xâm lấn tới.

Thân thể tinh thần cự nhân hòa tan, hóa thành vô số tinh quang, trốn vào trong tinh hải.

Ầm ầm!

Óng ánh tinh quang gần như lan tràn đến cửa ải của Trần Thư.

- Tới rồi! Có thể xoay chuyển thời cơ rồi!

Trần Thư thân thể chấn động, chỉ thấy bầu trời xuất hiện tinh quang chói mắt, như là hạt mưa đồng thời rủ xuống.

Những người còn lại đồng thời thần sắc đại chấn, trong mắt đã có hi vọng.

Di tích rốt cục cũng đã phát giác được biến cố!

Rầm rầm rầm!

Tinh quang kích động, điên cuồng trùng kích không gian cấm vụ, trong đó giống như truyền đến tiếng gào thét nổi giận.

Cấm vụ đồng thời tiến hành phản kích, sương trắng thấu trời huyễn hóa thành một cự thú.

Oanh!

Cự trảo rơi xuống, không ngừng xé rách tinh quang chói mắt.

Song phương đại chiến lại lần nữa xuất hiện!

- Quả nhiên là địch nhân…

Trần Thư ngược lại không hề bất ngờ, trong mắt có vẻ suy tư.

Ngay lúc này, tinh quang tràn ngập, hóa thành một tinh thần cự nhân, cùng đối mặt với sương trắng cự thú phía trước.

Đang lúc mọi người đang xem trò vui, đáy mắt dĩ nhiên xuất hiện sương trắng nhàn nhạt.

- Mẹ nó!

Trần Thư thần sắc chấn động, thoáng chốc phản ứng lại, vội vã la lớn:

- Không cần thâm tình nhìn nhau đâu, nhà sắp bị trộm rồi!

Tinh thần cự nhân đột nhiên quay đầu, thoáng chốc phản ứng lại.

Nó đưa ngón trỏ tay phải ra, trên đó bắn mạnh ra tinh quang chói mắt, bao trùm mỗi người.

Một giây sau, Không Gian chi lực truyền đến, cưỡng ép một đoàn người di chuyển.

- Grào!

Sương trắng cự thú bắt lấy cơ hội, cự trảo mạnh mẽ đánh tới, khiến tinh thần cự nhân lảo đảo, tinh quang bị ma diệt vô số.

Tinh thần cự nhân vẫn không nói một lời, tay phải xuất hiện một cự phủ tinh quang ngưng tụ.

Rầm rầm rầm!

Song phương đại chiến nháy mắt bạo phát!

Nhưng ngay lúc này, khu vực biên giới di tích, dĩ nhiên lại có cấm vụ thấu trời lan tràn lao tới.

Hiển nhiên, đây mới là cấm vụ vừa cùng di tích đối chiến!

Cấm vụ không bị ngăn cản, thuận lợi xâm lấn đến trong di tích, như là virus bắt đầu từng bước xâm chiếm tinh hải.

Grào!

Tinh thần cự nhân yên lặng đồng thời phát giác được, nhịn không được ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, toàn bộ tinh hải dường như đang chấn động.

Nó không nghĩ tới dĩ nhiên là có hai phương cấm vụ tới trước.

Trong lúc nhất thời, tinh quang tràn ngập, khu vực biên giới chậm chậm ngưng tụ ra một tinh thần cự nhân mới.

Nhưng bất luận là hình thể hay là khí thế, nó cùng tinh thần cự nhân trong rừng rậm đều kém một chút.

Nhưng nó không còn cách nào khác, chỉ có thể cưỡng ép lấy một địch hai.

Mặc dù cấm vụ trong di tích bị ngăn cản lại, nhưng cấm vụ khu vực biên giới cũng đè ép tinh thần cự nhân đánh.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ di tích bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Trên tinh hải.

- Hả? Thanh thế lớn như vậy sao?

Trần Thư chỉ cảm thấy mặt đất không ngừng rung chuyển, giống như di tích sắp sụp đổ…

Những người còn lại vốn đangg buông lỏng tâm trạng lại hốt hoảng lên, không phỉa nguy cơ còn chưa kết thúc đấy chứ…

Bọn hắn tuyệt đối không ngờ rằng, di tích sẽ cùng không gian cấm vụ đánh nhau, quả thực là bất thường…

- Hả?

Ngay lúc này, Trần Thư hơi kinh hãi, chỉ thấy trước mắt của hắn vậy mà xuất hiện tuyển hạng.

【 Tuyển hạng một: Di tích gặp nguy cơ, mượn thần kỳ dược tề, phụ trợ tiến công! Phần thưởng hoàn thành: Có thể lấy được buff Hoàn mỹ ngụy trang ! Chú thích: Đẩy lùi cấm vụ, tăng lên độ thiện cảm di tích trên diện rộng, có xác suất mở ra di tích truyền thừa.]

【 Tuyển hạng hai: Làm như không thấy, chạy trước thì tốt hơn! Phần thưởng hoàn thành: Cự đại hóa thêm một.]

【 Tuyển hạng ba: Trợ giúp sinh linh bên trong không gian cấm vụ, đánh bại di tích! Phần thưởng hoàn thành: Ba khế ước linh toàn bộ thuộc tính thêm 5% 】

- Hả?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, hệ thống tuyển hạng để lộ quá nhiều tin tức.

- Hai phương tác chiến, hoặc hỗ trợ, hoặc chạy trốn…

Hắn sờ cằm, trong mắt không ngừng suy tư.

Vốn cho rằng chỉ là một chuyến đi bình thường đến di tích, kết quả lại xuất hiện biến cố kinh thiên như vậy.

Chẳng lẽ hắn thật sự là conan ngự thú giới, đi đến nơi nào thì nơi đấy có chuyện sao?

Ngay lúc này, trong đầu mọi người xuất hiện tin tức liên tiếp:

【 Di tích nguy cơ! Cửa vào đã mở ra, mời các vị nhanh chóng rời đi! 】

【 Di tích nguy cơ! Cửa vào đã mở ra, mời các vị nhanh chóng rời đi! 】

…

Trong chốc lát, trung tâm tinh hải xuất hiện không gian thông đạo, kết nối lấy dị không gian 【 Cực quang băng sơn 】 .

- Hả?

Mọi người thần sắc khẽ biến, không nghĩ tới di tích sớm kết thúc như vậy.

Tiếp theo, ánh mắt bọn hắn có chút hả hê..

Di tích đối với ban thưởng không nhắc tới một lời…

Hiển nhiên, bây giờ tình huống khẩn cấp, ban thưởng cũng không thể kết toán, thua thiệt nhất đương nhiên là Trần Thư.

- Tội phạm ca…

Andre nhìn về phía Trần Thư, muốn nghe ý kiến của hắn.

Chương 1424: Bây giờ nhân loại cũng chơi màu mè như vậy sao?

– Ta muốn ở lại, các ngươi rời đi trước, không cần tham dự vào. Trần Thư vừa nghe thấy tin tức này, nháy mắt ra quyết định.

Hắn khó khăn lắm mới lấy được tinh thần lực, há có thể tuỳ tiện từ bỏ?

Andre vội vã khuyên nhủ:

- Quá nguy hiểm, hay là thôi đi!

Bất luận là không gian cấm vụ hoặc là Tinh Không di tích, đều không phải bọn hắn có thể tham gia, chí ít đều cần Vương cấp Ngự Thú sư mới có thể có tác dụng.

Rầm rầm rầm!

Ngay lúc này, tinh hải lại lần nữa kích động, phía dưới hắn thậm chí xuất hiện sương trắng nhàn nhạt.

Hiển nhiên, cấm vụ đã bắt đầu từng bước xâm chiếm di tích!

Trong nháy mắt, mọi người không tiếp tục do dự, ào ào rời khỏi Tinh Không di tích.

Andre muốn nói gì, cuối cùng chỉ biến thở dài, cùng hai tên đồng đội rời khỏi nơi đây.

- Trần Thư…

Kiều Na nhìn phía về phía Trần Thư một thân một mình, muốn khuyên một chút, nhưng không biết nên nói cái gì.

- Mau rời đi đi, tự ta có thể bảo vệ tính mạng.

Trần Thư không tiếp tục để ý tới Kiều Na, quay người đi vào sâu bên trong di tích.

- …

Kiều Na nhìn bóng lưng của hắn, trong lúc nhất thời kinh ngạc im lặng, thực tế không biết rõ Trần Thư có mưu đồ gì.

Chẳng lẽ hắn là tìm đường chết mới có thể mạnh lên?

Trong lòng Kiều Na đã có một ý nghĩ kỳ quái ngay sau đó không chút do dự, quay người rời khỏi Tinh Không di tích.

Lúc này, trong di tích chỉ còn lại có một mình Trần Thư.

- Đến lượt ta thu hoạch rồi!

Trần Thư sờ cằm, trong tay xuất hiện đủ loại chai chai lọ lọ.

Hắn có truyền tống dược tề, cho dù gặp phải nguy cơ, đều có thể cưỡng ép vượt qua không gian, rời khỏi di tích.

Đã có tư bản bảo mệnh, Trần Thư đương nhiên muốn tranh thủ giành được lợi ích lớn nhất.

Di tích truyền thừa khiến hắn có chút tim đập thình thịch…

- Tiểu di tích, ca ca tới cứu ngươi đây~~ hắc hắc ~~

Trần Thư tự nhủ, đồng thời trên người hắn có nhiều hớn năm đạo không gian ấn ký.

Trong nháy mắt, hắn biến mất tại chỗ, di chuyển hướng về phía trước mấy vạn mét.

- Hả? Xa như vậy sao?

Trần Thư nhìn quanh bốn phía, hắn vẫn đang trên tinh hải, chỉ là khoảng cách đại chiến phương xa gần hơn một chút.

Hắn còn tưởng rằng di chuyển một cái là có thể đến chiến trường.

【 Di tích nguy cơ! Mau rời khỏi! Mau rời khỏi!]

Trong đầu Trần Thư vẫn đang quanh quẩn tin tức di tích truyền đến.

- Chỉ có thể dùng dược tề!

Hắn coi thường tin tức trong đầu, uống một ngụm dược tề lớn, thân thể đột nhiên biến mất tại chỗ.

Mượn truyền tống dược tề cùng thần kỹ 【 Không Gian Bí Lực], hắn từng bước tới gần chiến trường của tinh thần cự nhân cùng cấm vụ.

Rầm rầm rầm!

Lúc này, trận đại chiến của cả hai vẫn đang tiếp tục.

Cấm cụ trong di tích chưa từng nghĩ tới đánh bại tinh thần cự nhân, nó chỉ cần kìm chân phần lớn sức mạnh của di tích là được rồi.

Nguy cơ trí mạng chân chính nhất là cấm vụ bên ngoài!

Xuy xuy ——

Cấm vụ tràn ngập, không ngừng từng bước xâm chiếm tinh hải di tích.

Mà tiểu tinh thần cự nhân ngưng tụ ra đã bị đánh bại liên tục, quang mang trên thân thể ảm đạm dần.

Rõ ràng, di tích đang đứng ở thế bất lợi, nhưng may mắn căn cơ hùng hậu, mặc cho cấm vụ từng bước xâm chiếm, đều có thể kiên trì một khoảng thời gian.

- Vọng sơn bào tử mã (*)…

(*) Vọng sơn bào tử mã: Gốc 望山跑死马 : Mắt thấy núi ngay trước mặt nhưng thực tế lại cách rất xa. Nói đúng là khoảng cách đến núi thấy bằng mắt thì rất gần, nhưng thực ra lại có thể khiến con ngựa mệt chết. Miêu tả việc nhìn thì dễ, làm thì khó.

Trần Thư lắc đầu, lại di chuyển về phía trước mấy vạn mét.

Cuối cùng, hắn đi tới chỗ gần chiến trường.

Trần Thư ngẩng đầu nhìn hai con quái vật khổng lồ phía trước, chỉ cảm thấy tâm thần kịch chấn.

Tiểu Hoàng ở trạng thái toàn thịnh mới được hai trăm mét, nhưng song phương trước mắt chí ít phải ngàn mét hoàn toàn không thể so sánh được.

- Cảm giác áp bách chết tiệt này!

Trần Thư lẩm bẩm, chỉ cảm thấy bản thân giống như sâu kiến.

Nhưng ngay lúc này, trên không hạ xuống từng sợi tinh quang, một cỗ truyền tống chi lực truyền đến.

- Mẹ nó! Đừng mà!

Thân thể Trần Thư chấn động, chỉ cảm thấy bản thân dường như lại sắp bị cưỡng ép di chuyển rồi.

Hắn vất vả lắm mới chạy được đến nơi này, kết quả lại trở lại điểm xuất phát, đây không phải là chuyện vớ vẩn sao?

Trần Thư vội vã la lớn:

- Đại ca, ta tới giành lấy truyền thừa… Ách… Tới cứu ngươi!

Tinh thần cự nhân hơi hơi quay đầu, gần như có chút không phản ứng kịp.

Ngay lúc sức mạnh truyền tống của tinh quang ngưng tụ, Trần Thư đột nhiên uống một viên truyền tống dược tề.

Không gian lực lượng hai bên đụng chạm, hệ thống đương nhiên không có ngoại lệ chiếm được lợi thế, khiến thân thể Trần Thư không lùi mà tiến tới.

Cứu ta?

Tinh thần cự nhân có chút ngây ngốc, lúc này phía trước cấm vụ huyễn hóa thành một đạo cự trảo, mạnh mẽ đánh tới.

Nó đang muốn ngăn cản, trước người vậy mà xuất hiện thân thể của một nhân loại dường như muốn ngăn cản cự trảo này.

- Hả? Thật sự tới cứu ta sao?

Tinh thần cự nhân ngơ ngác, trái tim cứng rắn lại có chút dao động.

- Mẹ nó!

Khuôn mặt Trần Thư thoáng chốc tái xanh, mắt trợn thật lớn.

Chương 1425: Bây giờ nhân loại cũng chơi màu mè như vậy sao? (2)

Không Gian chi lực của di tích mặc dù chống lại hệ thống dược tề, nhưng vẫn hơi ảnh hưởng tới địa điểm truyền tống tới… - Không được hoảng sợ! Không được hoảng sợ!

Trong lúc nguy cấp, Trần Thư vẫn không thay đổi bản sắc của tội phạm.

Một giây sau, hắn quay đầu tê tâm liệt phế quát:

- Đại ca, cứu ta!

- …

Nhưng mà, lúc này tinh thần cự nhân cùng cấm Vụ thoáng chốc ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới một nhân loại sẽ đến tham gia chiến đấu.

Hơn nữa kỳ quái nhất chính là, ngay cả khế ước linh cũng không triệu hoán…

Nhân loại hiện giờ đều chơi màu mè như vậy sao?

Rầm rầm rầm!

Trong tích tắc, cấm vụ không chút do dự, hung hăng đánh tới, chuẩn bị nghiền nát sâu kiến trước mắt.

Ùng ục!

Trần Thư cũng bắt lấy cơ hội, lại uống xong một bình dược tề nữa, thuấn di đến trên đầu tinh thần cự nhân.

- Má ơi!

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, chỉ cảm thấy vô cùng kích thích, dĩ nhiên là đã đi qua một vòng sinh tử.

Lúc này, trong đầu Trần Thư không ngừng truyền đến tin tức của di tích:

【 Nguy cơ! Nguy cơ! Nguy cơ! Mau rời khỏi!]

- Ta đã không đi được nữa rồi!

Trần Thư cúi đầu, nhìn xuống tinh thần cự nhân, mở miệng nói:

- Ngươi có phải đầu óc hay không, có thể giao lưu bình thường được không.

Nhưng mà, trong đầu vẫn truyền tin tức của máy móc, dường như không hiểu lời nói của Trần Thư.

Trần Thư lại lần nữa quát:

- Can you talk with I bình thường (*)…

(*) Có thể nói chuyện bình thường với ta được không…

- …

Tin tức di tích trong đầu hắn im bặt, dường như thoáng chốc bị làm cho cạn lời.

Oanh!

Ngay lúc này, một cự lực truyền đến, bởi vì tinh thần cự nhân thụt lùi mấy bước!

Cấm vụ cũng sẽ không mặc cho hai người hữu hảo giao lưu, lại lần nữa triển khai công kích.

- Mẹ nó!

Trần Thư vội vã ổn định thân hình, hắn cũng không hy vọng bản thân bị quăng xuống dưới.

Đồng thời, hắn triệu hoán ra ba khế ước linh, chuẩn bị phối hợp với Tinh Không di tích chiến đấu.

Rầm rầm rầm!

Husky phóng ra phân thân, ba đạo Tử Vong Hỏa Trụ đánh về phía trước cấm vụ.

Nhưng mà, giống như chết chìm đại hải đồng dạng, không tạo thành một chút ảnh hưởng nào.

- Không đánh được ư?

Trần Thư nhíu mày, ngay sau đó để Husky vung ra đủ loại nguyên tố kỹ năng.

Oanh!

Kỹ năng chồng chất, lóe ra lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, mang theo uy năng khủng bố.

Nhưng mà, vẫn bị cấm vụ thoải mái chiếm lấy, không có một chút tác dụng.

- Quả nhiên vô dụng…

Trần Thư ngược lại không chút bất ngờ, nếu ngay cả cấm vụ hắn cũng không ngăn nổi, vậy thì không thể khiến cho toàn bộ nhân loại kiêng kỵ như vậy.

Rầm rầm rầm!

Ngay lúc này, cự phủ trên tay phải của tinh thần cự nhân vung ra, tinh thần chói mắt oanh kích đánh ra, dẫn đến cấm vụ thụt lùi hơn ngàn mét.

- Còn phải dựa vào dược tề!

Trần Thư không chút chờ đợi, mà lập tức ra chiêu thức mới.

Đứng trên đầu tinh thần cự nhân, hắn đã có thể quan sát toàn bộ tinh hải, trong đó trải rộng sương trắng lờ mờ, hiển nhiên, di tích đang bị xâm lấn.

Cùng lúc đó, khu vực biên giới xa xa, cũng có một cự thú sương trắng tàn phá bốn phía.

- Hai cấm vụ sinh vật…

Trần Thư sờ cằm, trong tay xuất hiện nửa bình dược tề màu đỏ.

Đồng thời, hắn cưỡi Tiểu Hoàng, bay đến bên tai tinh thần, la lớn:

- Đại lang, nên uống thuốc rồi!

- …

Tinh thần cự nhân ngơ ngác, quay đầu nhìn về phía Trần Thư bên cạnh.

- Cắn thuốc mới là vương đạo!

Trần Thư đối diện với cự nhân mặc dù đối phương không có ngũ quan, nhưng vẫn tràn ngập cảm giác áp bách, hắn thậm chí không thể nhìn thấy được sườn mặt của cự nhân nữa.

Cự nhân nhìn dược tề trong tay hắn, dường như phát giác ra điều gì.

Vù vù vù vù ——

Một tia tinh quang tràn ngập, vươn vào trong bình dược tề.

Trong nháy mắt, dược tề bị tinh quang rút ra, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Mà trong hai mắt tinh thần cự nhân vậy mà xuất hiện quang mang đỏ tươi!

- Mẹ nó! Thực sự có tác dụng này!

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, hắn cũng nhìn tuyển hạng của hệ thống, để hắn dùng thần kỳ dược tề phụ trợ tác chiến.

- Vẫn chưa hết, trước tiên đập đầy thuốc đã!

Hắn lại lấy ra một ngụy trang dược tề, đưa cho tinh thần cự nhân.

Oanh!

Ngay lúc này, cấm vụ dường như phát giác được điều gì không ổn, vậy mà bắt đầu điên cuồng tiến công.

Hai cự trảo của nó vung tới, muốn đánh vỡ dược tề trong tay Trần Thư.

Nhưng đã muộn một bước, tinh thần cự nhân đồng thời hấp thu toàn bộ ngụy trang dược tề.

- Ngươi cũng muốn?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt đã có chút trêu tức.

Tiếp theo, trong tay hắn có thêm một bình tử vong dược tề màu đen!

- Chết đi!

Hắn vung tay phải, đột nhiên ném dược tề ra ngoài, trực tiếp ném vào bên trong cấm vụ.

Grào!

Sinh linh bên trong cấm vụ gào thét một tiếng, vốn dĩ đang hung hăng kháng cự, nhưng khi dược tề đến gần, nó theo bản năng nuốt xuống, sức hấp dẫn trí mạng ngay cả nó cũng bị ảnh hưởng.

- Hoàn tất! Xem ngươi còn phách lối được nữa không!

Trần Thư phủi tay, vội vàng nói:

- Nhanh đánh, hiện tại nó đang suy yếu.

Tinh thần cự nhân hiểu ra, trên mặt nó có hai đạo hồng quang, cự phủ trong tay mạnh mẽ đánh xuống.

Oanh!

Tinh quang cự phủ chém tới, thậm chí bổ vào cấm vụ, vậy mà lộ ra một xúc tu màu đen to lớn, đồng thời trào ra lượng tiên huyết màu đen.

Chương 1426: Ta vậy mà trở thành Quang chi cự nhân

Nhưng một giây sau, lại bị cấm vụ che lại. - Hả? Quả nhiên là hung thú sao!

Ánh mắt Trần Thư ngưng trọng, nhìn xúc tu màu đen phía xa.

Oanh!

Cự thú trong cấm vụ nổi giận, theo bản năng muốn phản kích, nhưng thời điểm đánh úp về phía tinh thần cự nhân nó lại nhịn không được mà dừng lại.

Tinh thần cự nhân dường như trở thành sự tồn tại thân thiết nhất trong huyết mạch của nó!

Tác dụng của ngụy trang dược tề có hiệu lực rồi!

Cho dù là mạnh như cấm vụ cự thú, vẫn không thể thoát khỏi hệ thống dược tề, chỉ là tác dụng trên diện rộng sẽ bị cắt giảm.

Nhưng chiến đấu đến mức này, một chút ảnh hưởng đều có thể thay đổi kết cục cuối cùng.

Rầm rầm rầm!

Tinh thần cự nhân thấy vậy, thoáng chốc đại phát thần uy, cự phủ trong tay vung mạnh đến độ sắp bốc khói…

- Grào!

Cấm vụ bị đau, nhất thời liên tục bại lui, đã đánh không lại nữa rồi.

Nó thụt lùi hơn vạn mét, cuối cùng hướng về xa xa gầm thét một tiếng, bắt đầu cầu viện.

Cấm vụ xa xa nhận được tin tức, chỉ sửng sốt trong thoáng chốc, sau đó lập tức lan về phía chiến trường.

Tinh thần cự nhân thoáng do dự, một giây sau dĩ nhiên phân tán lực lượng, tiến về chặn đánh cấm vụ xa xa kia.

Trong lúc nhất thời, hai cấm Vụ đô bị Tinh Không di tích chế trụ, nhưng cũng chỉ giới hạn nơi này.

- Mẹ nó! Đánh trước một trận rồi hẵng nói! Ngươi mẹ nó kinh nghiệm chiến đấu gì đây!

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy có chút không hợp thói thường.

Mẹ nó vừa dùng dược tề, không phải lại quay về vạch xuất phát đấy chứ?

Hơn nữa hiệu quả bạo tẩu dược tề quá yếu, tinh thần cự nhân không hề hấn gì.

Hiện tại hắn có chút hoài nghi, đồ chơi này rốt cuộc có trí tuệ hay không đây…

Thời gian dần dần trôi qua.

Hai cấm vụ ở vào thế bất lợi, nhưng vẫn không bại lui, mà là chủ động áp dụng thủ đoạn phòng ngự.

- mẹ nó ta đứng sai đội rồi…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nụ cười trên mặt thoáng chốc tắt ngúm.

-Ta lấy dược tề cho chó đoán chùng còn đánh hay hơn ngươi nữa…

- Ngao ngao!

Husky bên cạnh gật gù đắc ý, dường như cảm thấy bị vũ nhục…

Ngay lúc này, tinh quang tràn ngập, bao phủ thân thể Trần Thư.

- Xong rồi, muốn truyền tống ta đi rồi sao? Không ngờ ta lại mất không mấy bình thần kỳ dược tề rồi!

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, trên mặt có vẻ tiếc nuối.

Con hàng này quả thực ngu không chịu nổi…

Nhưng một giây sau, ánh mắt của hắn khẽ giật mình, trong lúc nhất thời có chút mơ màng.

Chỉ thấy thân thể của hắn bay lên trời, dưới sự tiếp dẫn của tinh quang, đi tới trước ngực cự nhân.

Ngay sau đó, cả người hắn đều bị tinh quang bao phủ, vậy mà tiến vào trong cơ thể cự nhân!

- Hả?

Hắn mở to hai mắt nhìn, chỉ cảm thấy cuối cùng mình và tinh không cự nhân đã có một loại liên hệ khó hiểu nổi, gần như có thể khống chế nó.

Trần Thư có chút không thể tin được, thử một cái.

Oanh!

Chỉ thấy cự phủ trong tay cự nhân mạnh mẽ chém ra, lại lần nữa cường thế bức lui cấm vụ.

- Mẹ nó! Ta mẹ nó thành quang chi cự nhân rồi sao?

Vẻ mặt Trần Thư cuồng hỉ, không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại chuyện kỳ lạ thế này.

- Hiểu chuyện rồi đấy! Bản thân không được còn biết để ta ra tay.

Hắn nhếch mép cười một tiếng, chỉ cảm thấy chính mình trở thành Chúa Tể Giả của di tích, trong tay nắm lấy sức mạnh khó mà địch nổi.

- Trước tiên thu khế ước linh về.

Trần Thư không gấp rút tiến công, mà trước tiên thu khế ước linh về, đây mới là căn cơ của Ngự Thú sư.

Sau khi không còn nỗi lo nào nữa, Trần Thư chính thức bắt đầu tiếp quản đại chiến!

Ầm ầm!

Tâm niệm của hắn hơi động, toàn bộ tinh hải đều đang chấn động.

Thân thể Tinh không cự nhân xa xa như là nước chảy tan rã, hóa thành vô số tinh quang, dung nhập trong tinh hải.

Quyết định thứ nhất của Trần Thư là muốn chỉnh hợp di tích lực lượng!

Trong nháy mắt, tinh hải kích động, vô số lực lượng ngưng tụ, tràn ngập uy thế hủy thiên diệt địa.

Trần Thư thao túng hình thể tinh thần cự nhân tăng vọt một đoạn dài, dùng tư thái bao quát nhìn về phía sương trắng cự thú phía trước.

Cùng lúc đó, cự phủ bên phía tay phải biến đổi hình thái, cuối cùng vậy mà ngưng tụ ra một cái túi khổng lồ quỷ dị…

Miệng túi một mảnh đen kịt, như là thâm uyên tội ác, tràn ngập cảm giác áp bách.

- ? ? ?

Cấm vụ cự thú thoáng chốc giật mình, thực sự không hiểu động tác khiêu khích của Trần Thư.

- Trước tiên nôn chết ngươi rồi lại nói! Trong rừng rậm cũng dám theo đuổi tội phạm ca của ngươi!

Trần Thư tâm niệm hơi động, tinh thần cự nhân dậm chân lao ra, thân thể đột nhiên nhảy lên, đồng thời hai tay cầm tinh không bài túi phân!

Cự thú dường như phát giác được điều gì không ổn, đang muốn tránh né, nhưng bốn phía dâng lên vô số tinh quang, giam cầm nó tại chỗ!

- Chết cho ông!

Túi phân khổng lồ tinh chuẩn chụp trúng vào cấm vụ hung thú, quá trình nước chảy mây trôi, tự nhiên mà thành.

Tinh chuẩn hay không, chính là điểm khác biệt giữa tội phạm và lương dân bình thường!

Grào!

Cấm vụ theo bản năng muốn kháng cự, nhưng toàn thân đều bị túi tinh quang bảo bọc, căn bản là không tránh thoát được.

Rầm rầm rầm!

Quyền cước của tinh thần cự nhân gộp lại, không chút lưu thủ, đánh cho cấm vụ ngao ngao kêu to.

Chương 1427: Ý của ta là, đợi hắn đi ra cứu chúng ta

Ngay lúc này, cấm vụ phía khác đã chạy tới. Nó đang muốn xuất thủ giúp một tay, kết quả một tinh quang đúc thành đao mổ heo ném tới!

Ầm!

Đao mổ heo ẩn chứa sức mạnh không thể địch nổi cường ép bức lui cấm vụ cự thú.

- Đẳng cấp của một tân cao thủ, thật là lãng phí…

Trong lòng Trần Thư thở dài, đồng thời rút càng nhiều sức mạnh sâu bên trong tinh hải.

Ngay lúc này, tin tức của di tích truyền vào trong đầu hắn:

【 Di tích chi tâm nguy cơ! Sức mạnh thủ hộ không đủ! Sức mạnh thủ hộ không đủ!]

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, trong mắt có chút giật mình.

Hiện tại hắn đã biết rõ vì tại sao di tích đánh không lại, không ngờ phần lớn sức mạnh đều đang bảo vệ cho vị trí hạch tâm.

- Không sử dụng càng nhiều lực lượng, sớm muộn cũng sẽ bị cấm vụ từng bước xâm chiếm mất!

Hắn tự nói ngay sau đó rút ra ra càng nhiều lực lượng.

Hình thể tinh thần cự nhân lại lần nữa tăng vọt một đoạn dài, nóng nảy dùng túi ống tử bao lấy cấm vụ cự thú.

Một cự thú khác nhìn pvề phía sau bên trong tinh gần như đã có ý nghĩ tham lam.

Nó phát giác được sức mạnh nội bộ mỏng manh, nếu có thể xâm lấn đi vào, có thể đạt đượcmục đích của chuyến này!

Nhưng ngay lúc này, năm thanh đao mổ heo to lớn ngưng kết mà ra, hướng về nó mà chém!

Nếu cấm vụ thật sự dám liều lĩnh xâm lấn, tất nhiên sẽ bị trọng thương.

- Chỉ sợ ngươi có mạng mà không giữ được thôi!

Trong mắt Trần Thư có ý cười, hiểu rõ cấm vụ hai bên muốn xâm lấn trung tâm di tích.

Hắn bắt chẹt nội tâm cấm vụ hung thú đến sít sao, không ngừng hành hung cả hai.

Không bao lâu, túi bao lấy cấm vụ hung thú có chút không chịu nổi.

Grào!

Nó toàn lực tránh thoát tinh không túi phân ure, quả quyết hướng về xa xa bỏ chạy.

Mà ở vị trí ban đầu, rải đầy rất nhiều máu màu đen, rõ ràng là bị thương rất nặng, bằng không cũng sẽ không gấp gáp chạy

trốn như vậy.

- Tới phiên ngươi! Vật nhỏ!

Tinh thần cự nhân quay đầu nhìn lại, tay phải cầm đao mổ heo, tay trái cầm khổng lồ túi phân, chậm chậm cất bước đi tới.

Cấm vụ cự thú chỉ do dự một thoáng, quay người bỏ chạy về phía xa xa.

Trần Thư mỉm cười, lẩm bẩm:

- Không chảy chút máu nào mà muốn bỏ chạy sao?

Rầm rầm rầm!

Tinh hải kích động, vô số đao mổ heo ngưng kết lại, không ngừng chém vào lấy cấm vụ cự thú.

Vốn dĩ là cấm vụ không ai bì bây giờ lại giống như chó nhà có tang, chạy thục mạng rời khỏi Tinh Không di tích.

Mà sương trắng vốn dĩ trải rộng di tích đồng thời biến mất không thấy gì nữa…

Hiển nhiên, kế hoạch đã thất bại…

- Thật sự vô cùng đơn giản…

Trần Thư mỉm cười, trong lòng không khỏi có chút lưu luyến phần sức mạnh này.

Nhưng thân thể truyền đến từng trận xé rách thống khổ, khiến hắn không thể không thoát khỏi tinh thần cự nhân.

Tinh thần cự nhân ầm vang một tiếng, hóa thành vô số tinh quang, dung nhập vào trong tinh hải.

Mà tinh quang quanh quẩn quanh Trần Thư cũng tiêu tán không còn gì, liên hệ giữa hắn và di tích bị cắt đứt.

- A…

Trần Thư thở dài, đồng thời để Thỏ Không Gian lấy ra chút thuốc chữa thương, làm dịu đau nhức kịch liệt trên người.

Ngay lúc này, chỗ sâu nhất trong tinh hải, một tinh quang ngưng tụ thành viên cầu nhỏ xuất hiện.

Nó ngẩng đầu nhìn nhân loại phía trên, dường như đang suy tư gì.

- Có thể mở ra di tích truyền thừa ư?

Trần Thư ngồi trên tinh hải, trong lúc mơ hồ phát giác được một cảm giác bị thăm dò.

Hắn vẫn không thể xác định di tích phải chăng có trí tuệ hay không, từ đủ loại hành động có thể nhìn ra dường như có linh trí.

Nhưng nhìn tình hình chiến đấu vừa rồi của di tích, lại là trình tự khô khan như máy móc.

Cuối cùng hắn đưa ra một kết luận:

Đồ chơi này có chút trí lực, nhưng mà không nhiều…

Ngay lúc Trần Thư đang chờ đợi di tích truyền thừa, 【Cực quang băng sơn] đã gây nên đại biến kinh thiên.

- Mẹ nó! Sao lại xuất hiện hung ác như thế!

- Đám súc sinh này điên rồi sao?

Dám người Liễu Phong vẻ mặt nghiêm túc, bên cạnh có mấy chục con khế ước linh thủ bảo vệ, không ngừng ngăn cản tiến công.

Vù vù ——

Gió lạnh lẽo gào thét mà qua, nhiệt độ đã hạ xuống đến một mức độ tương đối đáng sợ.

Màtrong gió tuyết, vô số hung thú cường đại vây quanh một nhóm Ngự Thú sư, trong mắt tràn đầy thô bạo!

- Bọn chúng dường như đang đi săn.

Liễu Phong vẻ mặt nghiêm túc, chậm chậm đưa ra một kết luận.

- Không thể nào?

Lời này vừa nói ra, mọi người thần sắc đại biến, trong bọn họ thế nhưng có năm tên Vương cấp, hơn hai mươi người Hoàng Kim cấp.

Sức chiến đấu này đủ để xông pha trên Lam Tinh vậy mà bị một nhóm hung thú vây giết sao?

- Lão Liễu nói không sai…

An Đông của Tuyết quốc gật đầu, nói:

- Các ngươi không phát hiện ra ư? Hung thú xung quanh chí ít đều là biến dị hình.

- Hả?

Thần sắc mọi người chấn động, bởi vì bận tác chiến, ngược lại không phát hiện ra chuyện này.

Có người hoảng sợ nói:

- Cực quang băng sơn chỉ là một cơn ác mộng, không thể có nhiều hung thú biến dị như vậy được!

- Không phải là một dị không gian đâu.

Tộc trưởng Buck vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng nói:

- Khế ước linh của ta đã điều tra được không chỉ có một quân vương!

Trong nháy mắt, bọn hắn đều giật mình.

Chương 1428: Ách… Có phải khiến ngươi hiểu nhầm rồi không

Chuyện đáng sợ nhất đã xuất hiện, quân vương vậy mà lại xuất hiện, là liên hợp đầu tiên trong lịch sử! - Chúng ta… Có thể chạy không…

Có người mở miệng hỏi, vốn cho rằng rời khỉ đi di tích là không có nguy cơ gì, kết quả ngoại giới càng nguy hiểm.

Lại có một nhóm hung thú săn giết Vương cấp Ngự Thú sư!

- Chỉ có thể dốc hết sức thử một chút, ta nghi ngờ toàn bộ cực Bắc đều liên kết với dị không gian!

An Đông thở dài, nói:

- Nơi này không có tín hiệu, tất cả đều dựa vào bản thân chúng ta!

Tâm tình của mọi người nặng nề, trong lúc nhất thời tâm đều lạnh một nửa.

Bốn phía yếu nhất là hung thú biến dị Hoàng Kim cấp, hơn nữa còn có quân vương ẩn giấu trong chỗ tối, muốn chạy trốn cũng rất khó.

- Lão Liễu, ngươi nói xem nên làm thế nào?

An Đông nhìn về phía Liễu Phong, đối phương mặc dù là tân tấn Vương cấp Ngự Thú sư, nhưng công phu chạy trốn là hạng nhất.

- Phòng ngự tại chỗ, đợi Trần Thư!

Liễu Phong thần sắc bình thường, trong mắt có vẻ bình tĩnh.

- Hả? Chờ Trần Thư?

Tộc trưởng Buck chế nhạo một tiếng, nói:

- Trong di tích xuất hiện cấm vụ, học sinh của ngươi chỉ sợ là không ra được!

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói:

- Nếu như hắn đi ra, ngươi trực tiếp dùng tay nổ chết có được hay không?

- …

Tộc trưởng Buck vẻ mặt trì trệ, nháy mắt bị chặn họng không nói ra lời.

Ngay lúc này, Bất Hủ vương quốc Vương cấp Ngự Thú sư mở miệng:

- Liễu giáo sư, chúng ta đã không có thời gian mà lãng phí, nhất định cần phải chủ động phá vây!

- Hả?

Liễu Phong ngơ ngác, ngay sau đó cười nói:

- Các ngươi cho rằng ta đợi Trần Thư là vì cứu hắn sao?

- Ý của ta là, đợi hắn đi ra cứu chúng ta…

- Chờ hắn tới cứu chúng ta?

Mọi người thoáng chốc ngây ngẩn cả người, bộ dạng như ngươi đang kể chuyện cười lập quốc đó sao.

Có người chậm rãi mở miệng nói:

- Liễu giáo sư, nếu ta nhớ không lầm, hắn chỉ là một Bạch Ngân cấp…

- Người với người không thể quơ đũa cả nắm.

Liễu Phong mỉm cười, trong lòng ngược lại không lo lắng cho sự an nguy của Trần Thư.

Lúc hắn ta biết Trần Thư chủ động đi sâu vào trong di tích thì đã hiểu rõ con hàng kia đi tới tìm bảo vật gì, hơn nữa bản thân có năng lực tự bảo vệ tính mạng.

- …

Mọi người thoáng chốc trầm mặc, trong đầu không ngừng suy tư.

Nửa ngày, tộc trưởng Buck đứng dậy, kiên định nói:

- Ta sẽ ở chỗ này chờ chết!

Ánh mắt của hắn ta có một vòng đùa cợt, cười nhạo nói:

- Một nhóm cao giai Ngự Thú sư ký thác hy vọng vào một tiểu quỷ Bạch Ngân , có thể nói là chuyện cười lớn nhất của thế kỷ này.

- Ta cũng sẽ không ngồi chờ chết!

Một bên khác, Bất Hủ vương quốc Vương cấp Ngự Thú sư cũng tỏ rõ lập trường.

Cùng lúc đó, tầm mười tên hoàng kim Ngự Thú cũng đi tới gần, hiển nhiên là muốn cùng Buck cùng tiến cùng lui.

Liễu Phong hai tay ôm ngực, không chút bất ngờ.

Mặc dù Trần Thư là vô địch thế giới, nhưng dù sao cũng chỉ là một Bạch Ngân, không được nhiều người tin tưởng.

- Ta ở lại đây chờ!

Lúc này, Tuyết quốc An Đông chỉ suy tư một chút rồi đi tới bên cạnh Liễu Phong.

Ba người Andre cũng nhích lại gần, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về cửa di tích.

- Mộc n, ngươi thì sao?

Buck tộc trưởng dời ánh mắt nhìn về phía Vương cấp Ngự Thú sư cuối cùng.

Hắn ta tới từ một vương quốc tầm trung, ở bên trên Lam Tinh thuộc về thế lực trung lập.

- Ta…

Nam tử trung niên nhìn hung thú đang nhìn chằm chằm xung quanh, cuối cùng đi về phía tộc trưởng Buck.

Mặc dù hắn ta có chút thưởng thức Trần Thư, nhưng vào thời khắc mấu chốt này, thiên phú khá hơn nữa cũng không có ích lợi gì.

- Xem ra không có người nào muốn cùng các ngươi chịu chết rồi?

Tộc trưởng Buck nhếch mép cười một tiếng, trong mắt đã có vẻ khiêu khích.

Bởi vì bọn hắn có ba tên Vương cấp, khiến cho không ít người đi theo.

Ở đây mỗi người đều không ngu ngốc, vào thời khắc mấu chốt này, có thểm một chiến lực đỉnh cấp, tầm quan trọng không cần nói cũng biết, bằng không quân vương hung thú ai tới ngăn cản?

Cuối cùng, Liễu Phong loại trừ hắn cùng bốn người Tuyết quốc ra, chỉ có tám người đi tới bên cạnh của bọn hắn.

Mười ba người tụ tập tại một chỗ, so với phía tộc trưởng Buck thì nhạt nhẽo hơn chút.

Phần lớn mọi người không quá tin tưởng Trần Thư, mà cảm thấy sức chiến đấu của Liễu Phong cùng An Đông cũng không

tầm thường,

Hơn nữa có người sẽ không chú ý đến cừu hận, áp lực cũng sẽ nhỏ hơn nhiều.

- Thật sự có người muốn cùng hắn chết kìa.

Tộc trưởng Buck bật cười một tiếng, cùng những người tụ còn laij tập tại một chỗ, chuẩn bị bàn bạc về chiến lược chiến lui.

Nhưng ngay lúc này, cửa di tích xuất hiện biến hóa!

Vù vù ——

Tinh quang rủ xuống, nguyên bản mở ra lối vào vậy mà tại chậm chậm khép lại…

- Hả?

Liễu Phong thần sắc khẽ biến, lông mày không tự chủ nhíu lại.

Cửa vào vậy mà bị đóng lại rồi, mà Trần Thư vẫn chưa từng xuất hiện…

- Lão Liễu, thế nào rồi?

An Đông cũng vẻ mặt nghiêm túc, không nghĩ tới lại xuất hiện biến cố này.

- Chết đi!

Liễu Phong ánh mắt kiên định, nói:

- Hắn sẽ không xảy ra chuyện!

Hắn ta có thể nói là chứng kiến Trần Thư trưởng thành, đủ loại nguy cơ rất trí mạng đều có thể tránh thoát được, sẽ không hao tổn tại Tinh Không di tích.

Chương 1429: Ách… Có phải khiến ngươi hiểu nhầm rồi không (2)

– Chết xem? Ta xem ngươi chạy thoát kiểu gì! Tộc trưởng Buck cũng thấy cảnh ấy, nhịn không được nhìn sang có chút hả hê.

Bởi vì Martin cùng Lâm Tạp tử vong khiến hắn có chút tức giận, nhưng vừa nhìn thấy Trần Thư cũng không ra được, trong lòng một thoáng chốc.

Hai hoàng kim nhất tinh đổi một Trần Thư, tuyệt đối không thua thiệt!

Hắn bật cười một tiếng, nói:

- Các ngươi đám người này, đặt cái này tuỳ táng đây?-

- Nếu ngươi thất bại tất, hiện tại ta có thể để ngươi đi không được!

Liễu Phong lạnh lùng liếc qua, đồng thời hắn năm cái Vương cấp khế ước linh nhìn chăm chú Buck, một bộ vận sức chờ phát động dáng dấp.

- Tộc trưởng dám không?

Tộc trưởng Buck hai mắt nhíu lại, theo bản năng có chút khó chịu.

Một giây sau, hai con ngươi Huyết Đồng Ma ChuLiễu Phong hơi động, bỗng nhiên bắn mạnh ra vô số mang theo độc tố hắc mâu!

Xuy xuy xuy!

Nhìn đánh tới hắc mâu, mọi người thần sắc đại biến, không nghĩ tới Liễu Phong là thật dám ra tay.

Ầm!

May mắn, Bất Hủ vương quốc Ngự Thú sư xuất thủ trước, ngăn lại Liễu Phong kỹ năng.

- Ngươi đùa thật?

Trong lòng tộc trưởng Buck tộc trưởng đều, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Liễu Phong.

Liễu Phong thản nhiên nói:

- Xin lỗi, ta chỉ đùa thật thực!

Tộc trưởng Buck muốn phản kích, lại bị hai tên Vương cấp Ngự Thú sư ngăn cản.

- Lúc này bảo mệnh quan trọng, không cần thiết cùng hắn điên.

- Hắn không muốn mệnh, chúng ta nhưng muốn mạng.

Buck tộc trưởng nhìn một chút hai người, chỉ có thể là cưỡng ép kiềm chế xuống lửa giận của mình.

- Đi

Hắn phất phất tay, chuẩn bị mang theo một đoàn người rời đi trước di tích cửa vào vị trí.

- Buck tộc trưởng, chờ chúng ta một chút…

Ngay tại lúc này, bên cạnh Liễu Phong một đám người vội vã quát.

Bọn hắn hướng về Liễu Phong áy náy cười một tiếng, nói: i-Chúng ta chỉ muốn bảo mệnh…-

Tiếp theo, loại trừ Liễu Phong cùng Tuyết quốc bốn người bên ngoài, những người còn lại nhộn nhịp đi tới Buck tộc trưởng phụ cận.

Bây giờ di tích lối vào đã đóng lại, Trần Thư có lẽ không ra được, chết chờ thật sự thành chờ chết…

- Nhìn thấy người thông minh chiếm đại đa số…

Tộc rưởng Buck gạt gạt lông mày, nói:

- Đã như vậy, chúng ta cùng nhau theo, nhất định có thể rời đi cực Bắc chi địa!

Dứt lời, một đoàn người liền mang theo khế ước linh, hướng về xa xa mà đi.

Gràov-GràoGrào!

Bốn phía vô số hung thú gào thét một tiếng, không có gấp tiến công, chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm bọn hắn.

Sau đó đám người Buck rời đi, phần lớn hung thú đều theo sát mà lên, như là thợ san kiên nhẫn ẽo rafmg không có chuẩn bị

thả bọn hắn.

- Lão Liễu, ngươi có chút điên a.

An Đông cười cười, mở miệng nói ra:

- Nếu bọn hắn không ngăn cảm, ngươi thật sự muốn cùng hắn.

- Hắn dám ư?

Liễu Phong nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Ta chỉ là vì thúc ép bọn hắn mau rời khỏi, tránh gia tăng áp lực cho gia đình chung ta.

Bây giờ trên mặt tuyết chỉ còn lại có năm người Liễu Phong, nhưng có hai tên Vương cấp tọa trấn, trong lúc nhất thời sẽ không xuất hiện nguy cơ.

- An Đông, không nghĩ ngờ ngươi lại tin tưởng thực lực của ta như vậy.

Liễu Phong mở miệng nói ra:

- Yên tâm, ta sẽ tận lực bảo đảm chúng ta toàn thân trở lui.

- y… Có phải hay không để ngươi hiểu lầm

An Đông gạt gạt lông mày, nói:

- Ta chỉ là đơn thuần tin tưởng Trần Thư mà thôi.

- …

Liễu Phong thoáng chốc giật mình, không ngờ hắn ta tự mình đa tình như vậy?

- Hơn nữa ngươi thực sự xem ta là đồ ngốc sao, gia tộc Knar chính là chó săn của Cứu Thế giáo hội đấy!

An Đông nhếch miệng, nói:

- Lỡ như tất cả đều là âm mưu của Buck, ta không phải là cho không rồi sao?

- Điều này cũng đúng.

Liễu Phong gật gật đầu, lúc trước Tần Thiên đã từng nói cho An Đông thân phận của gia tộc Knar.

Những người còn lại có thể sẽ hoài nghi, nhưng Tuyết quốc An Đông cũng sẽ tin tưởng không hề nghi ngờ.

- Đúng yên chờ đợi thôi.

Liễu Phong gật gật đầu, nhìn về Andre bên cạnh, nói:

- Đúng rồi, bên trong di tích rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bởi vì tình huống nguy cấp, đám người Andre thoát khỏi di tích vẫn chưa kịp giải thích rõ tình huống.

- Tình huống bên trong khá bất thường…

Andre hắng giọng, đang muốn mở miệng lại bị An Đông cắt đứt.

- Lão Liễu, ta cảm thấy hiện tại việc khẩn cấp trước mắt không phải chuyện này…

Hắn ta chỉ về phía vô số hung thú xa xa, thần sắc dần dần ngưng trọng.

Mặc dù đám người Buck dẫn đi phần lớn là hung thú, nhưng đám hung thú còn lại cũng không thể khinh thường, hơn nữa nội bộ vẫn đang có khí tức của quân vương!

Quan trọng nhất là, số lượng hung thú vẫn đang tăng thêm!

Rõ ràng bọn chúng chậm chạp không tiến công, là đang đợi sự trợ giúp, chuẩn bị một lần hành động tiêu diệt Ngự Thú sư trước mắt!

- Có chút phiền toái…

Liễu Phong gật đầu một cái, đồng thời sờ lên đầu hắc miêu bên cạnh.

- Meo!

Hắc miêu thần sắc hơi động, hai con ngươi xuất hiện một vòng u quang, nhìn chằm chằm hung thú ở sâu bên trong, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

- Có thể khóa chặt vị trí của quân vương ư?

An Đông mở miệng hỏi, rõ ràng hiểu rõ dự định của Liễu Phong.

Đối mặt với các hung thú, thủ đoạn tiến công tốt nhất chính là đánh thủ lĩnh trước tiên.

Chương 1430: Xích tử chi tâm của Trần Thư

Một lúc sau. Liễu Phong chậm rãi lắc đầu, mở miệng nói:

- Không tìm được quân vương! Nhưng có thể khẳng định, không chỉ có một con! Nhưng mà không có Thú Hoàng.

Lời này vừa nói ra, An Đông miễn cưỡng nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, đây chỉ e là tin tức tốt nhất.

Nếu như Thú Hoàng tự mình dẫn đội, bọn hắn chắc chắn không địch nổi.

- Làm thịt đám lâu la, cho chút lực khủng bố là được rôiĂ

Trong mắt Liễu Phong có vẻ suy tư, mở miệng nói:

- Nếu có thể bức ép quân vương ra mặt đương nhiên là tốt nhất.

Quân vương ở chỗ sâu bên trong là Hoàng Kim cấp, nếu hai người toàn lực xuất thủ, có hi vọng có thể đả thương được.

- Tốt!

An Đông gật gật đầu, mang theo ba người Andre đi đến trên bả vai Băng Tuyết Cự Hùng đang đứng bên cạnh.

Liễu Phong đồng thời nhảy vọt, đi tới trên lưng Bạo Huyết Ma Chu.

Cả hai liếc nhau, đều hướng về phía trước trùng sát.

Đứng yên chờ đợi Trần Thư nhưng không có nghĩa là bị động phòng thủ, chủ động xuất kích đích thật ra là một lựa chọn tốt.

Grào!

Băng Tuyết Cự Hùng gầm thét một tiếng, trong phạm vi một trăm mét xung quanh, xuất hiện một đạo băng tuyết bao trùm lãnh địa.

Cùng lúc đó, Bạo Huyết Ma Chu cũng gầm lên một tiếng, tạo ra một khí thế tràn ngập lãnh địa.

Hai Vương cấp khế ước linh dẫn đầu, chủ động xông về phía các hung thú!

Trong lúc nhất thời.

Hung thú nhao nhao gầm nhẹ, trong mắt đã có vẻ sợ hãi, gần như có ý định rút lui xuông.

Sự kinh hãi của hung thú đối với lực tấn công của Vương cấp Ngự Thú sư vẫn như cũĂ

Nhưng ngay lúc này, gió tuyết ở chỗ sâu truyền đến hai ba tiếng gào thét quỷ dị, tràn ngập uy nghiêm của quân vương.

Hung thú đang muốn rút lui nháy mắt khuôn mặt thô bạo, chủ động hướng về phía trước.

- Meo…

Hặc miêu bên cạnh Liễu Phong vội vã thả ra kỹ năng, nhưng không truy tìm tung tích của quân vương.

- Lên!

Hắn ta nhìn về phía An Đông bên cạnh, dẫn theo năm khế ước linh xông lên trước.

An Đông gật gật đầu, cũng không chút do dự, mang theo gió tuyết đầy trời xông về phía hung thú.

Song phương đại chiến nháy mắt bạo phát…

Cùng lúc đó, trong Tinh Không di tích.

- Cuối cùng cũng mở ra rồi ư?

Trần Thư thần sắc khẽ giật mình, chỉ thấy phía trước hắn đột nhiên xuất hiện một đạo tinh quang ngưng kết tạo thành bậc thềm.

Bậc thềm vẫn luôn hướng xuống phía dưới, thông về phía sâu nhất tinh hải.

Hắn suy tư một chút, lấy ra truyền tống dược tề còn lại, bước lên bậc thềm.

Vù vù vù vù ——

Lúc này, từng điểm tinh quang chói mắt vây quanh bên người hắn, như là từng tinh linh khiêu động vô cùng thân thiết với hắn.

- Hả?

Trần Thư thần sắc khẽ giật mình, trong lúc mơ hồ cảm thấy chính mình lại có chút liên hệ với di tích.

【 Ngươi đạt được sự tán thành của tinh thần… Phù hợp điều kiện… Di tích truyền thừa đang mở ra… 】

- Phù hợp điều kiện?

Trần Thư nhíu mày, vấn đề là hắn cũng không làm gì cả mà…

Thời gian dần dần trôi qua, thân thể hắn dưới sự trải rộng của tinh quang chói mắt, thậm chí khiến cả người hắn đều tràn ngập quang mang, giốn như trở thành hóa thân của chính nghĩa…

Cuối cùng, hắn đi tới chỗ sâu nhất tinh hải!

- Hả? Một không gian thông đạo cỡ nhỏ?

Trần Thư ngơ ngác, nhìn về phía thông đạo phía trước, đã có một chút suy tư.

Vù vù vù vù ——

Tinh quang bốn phía giống như đang thúc giục hắn khiến hắn tiến vào bên trong thông đạo.

Trần Thư không tiếp tục do dự, nắm chặt truyền tống dược tề, cất bước hướng về phía trước.

Tầm nhìn xoay một cái, hắn vậy mà đi tới một đỉnh núi, bốn phía một mảnh hoang vu, nhưng chỉ có bầu trời tinh quang đặc biệt loá mắt.

- Hả? Trung tâm di tích đây sao?

Trần Thư nhìn bốn phía, trong mắt tràn đầy tò mò.

Hắn phóng tầm mắt nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn tinh quang đứng lặng trên đỉnh núi, giống như sơn thạch cổ

kính bất biến.

- Chẳng lẽ đây chính là di tích truyền thừa?

Trong mắt của hắn có vẻ suy tư, trong miệng lẩm bẩm:

- Để ta đóng gói mang đi sao?

Đồng thời, hắn quả quyết đánh ra một túi phân ure màu lam, khoa tay múa chân kích thước to nhỏ không giống nhau.

Ngay lúc này, tinh quang hơi động một chút, vậy mà mở miệng nói:

- Xin chào! Người thừa kế.

- Mẹ nó! Ngươi đang nói tiếng người sao?

Trần Thư thân thể chấn động, theo bản năng thụt lùi một bước.

- …

Tinh linh thoáng chốc giật mình, cái gì gọi là ta đang nói tiếng người…

- Ngươi không phải là Tinh Không di tích sao?

Trần Thư nghĩ đến suy đoán của mình sinh vật có trí khôn, nhìn một đám sinh vật lớn, trong lòng có một ý nghĩ:

Chẳng lẽ sinh vật trí thông minh không cao, đều là tròn sao?

Trong lúc nhất thời, Tiểu Hoàng ngự thú không gian cùng Đại Tuyết Vương bên trong Long Uyên đều hắt xì hơi một cái…

- Ta là tinh linh của di tích!

Tinh đoàn mở miệng nói, mặc dù là một sinh vật có trí khôn, nhưng không có tình cảm gì cả, giống như chỉ là một cơ giới thể.

- Ngươi đã nhận được sự tán thành của tinh thần chúng tỏ ngươi là một nhân loại có xích tử chi tâm, phù hợp với điều kiện người thừa kế của di tích!

- Hả? Xích tử chi tâm?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, thân thể hơi ngửa ra sau, trong lúc nhất thời có chút hoài nghi chính mình.

Thực sự đang nói ta sao?

Chương 1431: Chủ nhân của Tinh không di tích

– … Tinh linh đồng thời duy trì yên lặng, kỳ thực trong lòng nó cũng đang hoài nghi.

Nhất là sau khi tiếp xúc gần gũi với Trần Thư, càng cảm thấy đối phương có vẻ như không phải là một người lương thiện…

Nhưng mà, bốn phía tinh quang phun trào, không ngừng hướng về Trần Thư gom lại.

Cảnh tượng như vậy lại khiến nó không thể không tin tưởng.

Dựa theo quy định năm đó chủ nhân bày ra, muốn đạt được sự tán thành của tinh thần, nhất định phải có xích tử chi tâm.

Bằng không di tích rơi vào trong tay ác nhân, đó mới là chuyện xấu.

Người trước mắt có được sự tán thành, nhưng lại khiến nó cảm thấy có chút là lạ…

- …

- …

Song phương nhìn nhau, không khí dường như cũng trở nên có chút lúng túng.

- Hả?

Trong lòng Trần Thư đột nhiên chấn động, thoáng chốc nghĩa đến tuyển hạng lúc trước của hệ thống.

Hắn trợ giúp Tinh Không di tích đánh lui cấm vụ, có vẻ như phần thưởng là Hoàn mỹ ngụy trang…

- Không phải là bởi vì nguyên nhân này chứ…

Hắn sờ cằm, thoáng chốc bừng tỉnh hiểu ra.

Nếu là hệ thống can thiệp, vậy thì tất cả đều hợp tình hợp lý.

Hắn hắng giọng một cái, mở miệng nói a:

- Đại ca, nếu đã như vậy, vậy thì làm phiền rồi!

- …

Tinh linh lại lần nữa hoài nghi bản thân, nhưng thần trí nó khiếm khuyết, thật sự không suy nghĩ được nhiều vấn đề như vậy.

Một lúc sau, nó chỉ có thể mở miệng nói:

- Di tích truyền thừa sắp mở ra, mời lựa chọn một khế ước linh xem như người chịu tải.

- Hả? Không thể là chính ta ư?

- Nhân loại thân thể yếu đuối, không thể gánh chịu sức mạnh của di tích!

- Như vậy sao…

Trần Thư sờ cằm, hơi hơi suy tư một chút, ngay sau đó triệu hoán ra ba khế ước linh.

- Các ngươi ai có năng lực quản lý? Có thể đảm đương người thừa kế của di tích?

- Hô hô hô ~~

Tiểu Hoàng hai mắt nhắm nghiền, vẫn đang nằm ngáy o o, hoàn toàn không phản ứng lại Trần Thư.

- Ngao ngao ngao!

Husky không ngừng kêu lấy, chân cùng đầu lại bắt đầu xích ra…

Chỉ có Thỏ Không Gian mang theo một mặt cười bỉ ổi, hơi chút lộ ra chút bình thường.

- …

Trần Thư nhìn ba khế ước linh, gãi gãi đầu, chỉ có thể là chọn lựa Thỏ Không Gian.

Đây đã là khế ước linh thông minh nhất của hắn, thuộc về người cao trong đám người lùn…

- Truyền thừa mở ra. .

Sau khi Trần Thư tuyển định, tinh linh lên tiếng lần nữa nói chuyện.

Vù vù vù vù ——

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bầu trời đêm đều đang rung động, vô số tinh quang rủ xuống, hóa thành quang mang duy nhất trên thế gian.

Thỏ Không Gian đang có chút ngơ ngác, thân thể thoáng chốc bị tinh quang bao phủ.

- Ô ô ô ~~

Nó theo bản năng móc ra củ cà rốt khổng lồ, nhưng không thể đánh trúng tinh quang.

- …

Trần Thư vuốt vuốt đầu, vội vã để Thỏ Không Gian ngưng công kích.

Như vậy quả thật có chút ngốc…

- Tiểu Lan, chúng ta có thể trò chuyện một chút không…

Trần Thư ngồi xuống, nhìn tinh linh bên cạnh.

- …

Tinh linh ngơ ngác, nói;

- Xin gọi ta là tinh linh!

Đây quả thật là người tinh thần công nhận sao?

Rõ ràng mới gặp mặt đã gọi biệt danh? Hơn nữa còn khó nghe như vậy…

- Được rồi! Tiểu Lan tinh linh.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Hiện tại có thể cùng ta nói chuyện một chút rồi chứ?

- …

Tinh linh thân thể hơi động, cuối cùng chậm rãi nói:

- Ngươi muốn… Biết cái gì? Trí nhớ của ta có chút thiếu thốn…

Trần Thư vội vã mở miệng:

- Thí dụ như nói, liên quan tới không gian cấm vụ, liên quan tới di tích, cùng người thừa kế có được lợi ích gì không…

Hắn vẫn tương đối hiếu kỳ, trực tiếp hỏi một vấn đề khó khăn không nhỏ đang quấy nhiễu toàn bộ nhân loại.

Theo hắn biết, hiện tại bên trên Lam Tinh e rằng không có người nào có thể mở ra di tích truyền thừa, đương nhiên sẽ không có cơ hội tìm hiểu tình huống này.

Tất nhiên, cũng có khả năng có thể có người là người thừa kế, chỉ là vẫn luôn không công khai.

- Ngươi biết nó gọi không gian cấm vụ?

Ngữ khí của tinh linh dường như đã có chút dao động, rõ ràng là có chút không thể tin được.

Trần Thư mở miệng nói ra:

- y… Toàn bộ Lam Tinh đều biết ?

- …

Tinh linh không tiếp tục rầu rỉ, với thần trí của nó muốn hiểu rõ một việc quá khó khăn…

Nó chầm chậm nói:

- Cấm vụ liên quan tới quan bọn chúng…

- Sau đó thì sao?

- Hết rồi.

- ? ? ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, ngươi nghiêm túc sao? Đây cũng không phải đơn giản là làm bài đâu…

- Di tích thì sap?

- Di tích là chủ nhân bày ra.

- …

Trần Thư vuốt vuốt đầu, trong lúc nhất thời có chút hoang mang.

Hắn cứng nhắc cười một tiếng, nói:

- Lợi ích của việc trở thành người thừa kế có phải có thể nắm giữ Tinh Không di tích không…

- Ngươi cũng biết, còn hỏi ta làm gì?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, đồng thời bất ngờ đứng dậy, trong miệng lẩm bẩm:

- Mẹ nó túi phân ure của ta đâu?

- …

Tinh linh theo bản năng thụt lùi, chỉ cảm thấy nhân loại trước mắt có chút cảm giác áp bách…

Lúc này, nó muốn hỏi vấn đề thứ nhất:

- Ngươi có phải lừa gạt tinh thần không? Ngươi căn bản không phải là người tốt… Ta muốn lấy lại truyền thừa…

- …

Động tác của Trần Thư đang trì trệ, nói đùa cái gì vậy? ! Con vịt đã đun sôi còn muốn chạy?

Chương 1432: Tin tức Tinh linh cung cấp

Trên mặt của hắn nháy mắt tràn ngập nụ cười hiền hòa, ôn hòa nói: - Ta chỉ là trêu đùa ngươi một chút thôi, ngươi cảm thấy ta không giống người tốt ư?

Nói xong, hắn giang hai cánh tay ra, đủ loại tinh quang tụ tập mà tới, nhịn không được cùng hắn thân thiết.

Tinh linh hỏi:

- Ngươi vừa tiến vào đã cách túi lên, muốn bắt ta, là vì cái gì?

- y…

Trần Thư ngơ ngác sau đó ung dung nói:

- Ngươi không hiểu, cái này gọi là túi chúc phúc, ở trên Lam Tinh chúng ta, đại biểu cho lời chúc phúc tốt đẹp…

- Thật sao?

Tinh linh cảm thấy bản thân dường như bị lắc lư, nhưng nhìn thấy Trần Thư mặt mũi tràn đầy chân thành, trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp.

- Đương nhiên!

Trần Thư khẳng định nói, đồng thời mở túi tác chiến ra, lấy ra túi phân ure đủ loại màu sắc.

- Ta là người có nhiều túi chúc phúc nhất ở Nam Tinh, ngươi vậy mà cònnói ta không phải người tốt!

- Đúng… Thật xin lỗi… Ta hiểu lầm…

Tinh linh thoáng chốc cảm thấy áy náy, nhìn ttuis pahan ure khắp nơi, trong lòng đã tin tưởng Trần Thư.

- Quả nhiên trí thông minh không cao…

Trần Thư thần sắc ung dung, trong lòng cảm thấy thành tựu.

- Tiểu Lan…

Hắn tới gần tinh linh, lại mở miệng nói:

- Ngươi mới vừa nói, cấm vụ là chủ nhân dùng để quản bọn chúng, ngươi có chủ nhân, nói như vậy ngươi là khế ước linh?

- Ta… Không phải.

Tinh linh cố gắng suy nghĩ, nói:

- Ta chỉ là… Bất diệt tinh linh một tia tàn niệm, nó mới là khế ước linh.

- Khế ước linh cường đại nhất!

- Một tia tàn niệm ư…

Trần Thư ngơ ngác, chẳng trách vẫn luôn cảm thấy tinh linh có điểm là lạ.

Nhưng mà cho dù là tàn niệm, cũng vẫn không quên nói khoác cho chính mình, hắn không tin khế ước linh mạnh nhất gì đó.

Chốc lát, Trần Thư lại dẫn dắt từng bước hỏi:

- Tiểu Lan, có thể nói cặn kẽ chút không, ví dụ, chủ nhân của ngươi là người thời đại nào? Người Hoa quốc? Hay là liên minh tự do? Hoặc là tới từ Tuyết quốc?

Hắn quyết định lần nữa thay đổi vấn đề, căn cứ vào trí thông minh của tinh linh, vấn đề vừa rồi quả thật quá khó khăn.

- Chủ nhân…

Tinh linh trong lòng tràn ngập tưởng niệm, chầm chậm nói:

- Thời gian trôi qua ta đã quên mất rồi, nhưng nhớ đến thế nhân đều gọi hắn là Tinh Thần Vương…

- Chờ một chút! Chờ một chút!

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, Tinh Thần Vương? ! Đây là cái biệt danh tự kỷ gì đây? !

Ngươi xác định không phải đang đùa giỡn ta đấy chứ…

- Ngươi xác định chủ nhân của ngươi là nhân vật trên Lam Tinh?

Trần Thư chăm chú hỏi, trong đầu vẫn luôn nhớ lại thông tin của Tinh Thần Vương.

Đáng tiếc hắn đối với lịch sử học không chút tinh thông, đều đạt tiêu chuẩn vượt qua, đối với người này hoàn toàn không có ký ức.

- Lam Tinh…

Tinh linh trầm mặc chốc lát, chầm chậm nói:

- Hình như phải, lại hình như không phải…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, có thể nói tiếng người được không…

- Càng nhiều tin tức hơn ta cũng nhớ không nổi, ta thậm chí còn không nhớ được dáng vẻ của chủ nhân nữa…

Tinh linh hơi động một chút, dường như đang ngước nhìn bầu trời đêm trên đỉnh đầu, đã có một cỗ bi thương chi ý.

Trần Thư muốn an ủi một chút, mở miệng nói:

- Không chừng sau này các ngươi còn có thể gặp lại nhau…

- Chủ nhân đã… ra đi rồi…

Tinh linh chầm chậm nói:

- Tinh Không di tích là thứ duy nhất hắn lưu lại.

- …

Trần Thư thở dài, có chút không biết nói cái gì.

Với sở trường của hắn, an ủi người khác thật sự quá khó khăn…

Cả hai trầm mặc, bên tai chỉ có tiếng ông ông của tinh quang, Thỏ Không Gian vẫn đang nhận lấy truyền thừa.

Bởi vì Thỏ Không Gian là khế ước linh của Trần Thư, hắn đồng thời cảm nhận được, mình cùng Tinh Không di tích dần dần đã có liên hệ.

Thỏ Không Gian chỉ là môi giới ở giữa, trên thực tế người quản lý di tích vẫn là Trần Thư.

Một lúc sau, tinh linh chầm chậm nói:

- Ngươi còn có gì muốn hỏi sao?

- Vậy chúng ta nói đến cái khác.

Trần Thư tránh chủ đề Tinh Thần Vương, mở miệng nói:

- Cấm vụ kia từ đâu đến? Bên trong bọn chúng là cái gì? Tại sao lại muốn tới xâm lấn di tích?

- Lai lịch của cấm vụ không ai người biết được, về phần bọn chúng… Chủ nhân xưng là đại hung… Trong trí nhớ của ta không có quá nhiều tin tức, chỉ biết là thực lực của bọn nó rất cường đại…

- Cường đại? Dường như không phải rất mạnh…

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Trước đó hắn hóa thành quang chi cự nhân, cùng hai đoàn cấm vụ tác chiến, mặc dù chiến đấu thanh thế to lớn, nhưng thực ra bởi vì hình thể song phương mà mang đến cảm giác áp bách.

Dựa vào phân tích của hắn, cấm vụ cự thú thực lực đại khái là đỉnh tiêm Vương cấp khế ước linh.

Loại chiến lực này quả thực là đỉnh tiêm chiến lực trên Lam Tinh.

Nhưng không gian cấm vụ là nơi cấm kỵ, hình như có chút không xứng với nó…

Bất luận là truyền kỳ Ngự Thú sư, hay là Thú Hoàng bên trong Long Uyên, đều có thể trấn sát cấm vụ cự thú.

Nhưng lúc hắn đang suy nghĩ, tinh linh đã đưa ra đáp án.

- Cấm vụ là lao tù, hạn chế hành động của bọn nó, đồng thời phong cấm thực lực của bọn nó…

- Như vậy ư?

Trần Thư gật gật đầu, trong lòng có vẻ chợt hiểu.

Chương 1433: Tin tức Tinh linh cung cấp (2)

– Nhưng mà bọn chúng hiện tại đã có năng lực di chuyển, cấm vụ e rằng không nhốt được bọn chúng bao lâu đâu… Tiếp theo, tinh linh lại lần nữa nói:

- Bọn chúng tới, là vì tìm kiếm chìa khoá.

- Chìa khoá?

- Chìa khóa mở ra lao tù…

- Hả?

Trần Thư thân thể chấn động, mở miệng nói:

Tinh Không di tích có thể thả sinh vật bên trong cấm vụ ư?

- Chỉ có thể thả ra hai cái kia…

Tinh linh mở miệng nói:

- Bởi vì… Bọn chúng là do chủ nhân chính tay giam giữ…

- Chẳng trách.

Trần Thư gật gật đầu, hiểu rõ mục đích chuyến này của cấm vụ.

Hắn thở dài, có chút tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc lúc ấy không làm thịt bọn chúng…

- Không thể giết chết được.

Tinh linh chậm rãi nói:

- Chủ nhân cũng chỉ có thể giam giữ, Tinh Không di tích chắc chắn không thể đánh chết.

- Ừm, điều này cũng đúng.

Trần Thư gật gật đầu, nhưng ngay sau đó thân thể chấn động, nói:

- Vậy nói như thế, bọn chúng sẽ lại đến sao.

Hắn thành chưởng khống giả Tinh Không di tích, tương đương với việc chính mình bị hai cấm vụ đại hung theo dõi.

Vốn cho rằng đạt được một bảo vật, kết quả là một củ khoai lang bỏng tay.

- Sẽ đến…

Tinh linh ngữ khí khẳng định, nói:

- Cho nên ta lựa chọn ngươi làm người thừa kế…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, là ý gì chứ, để ta tới đối mặt với nguy hiểm sao?

Tiếp theo, tinh linh mở miệng giải thích:

- Chỉ cần xuất hiện người thừa kế mới, Tinh Không di tích có thể vượt qua một lần không gian, rời khỏi nơi này.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, mặc dù đại hung bị bắt giam, nhưng vẫn là đỉnh tiêm Vương cấp, cũng không phải là thứ hắn có thể trêu chọc.

Tiếp theo, hắn lại hỏi một vài vấn đề liên quan đến tinh linh.

Mặc dù trí nhớ của nó rải rác, nhưng chắp vá lên vẫn có thể khiến Trần Thư có chút thu hoạch.

Theo lý giải của hắn, Tinh Thần Vương là một tên cổ lão Ngự Thú sư, chí ít cũng là nhân vật ngàn năm trước, bởi vì di tích đã trải qua ngàn năm rồi.

Mà đại hung thì là hung thú thời đại kia, chỉ sợ là tổ tiên của hung thú hiện tại.

Song phương là tử địch của nhau, giống như nhân loại cùng hung thú hiện tại.

- Ngàn năm trước thực ra đã xuất hiện Ngự Thú sư cùng hung thú rồi ư?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Hắn lại nghĩ tới suy đoán của nhân loại đối với dị không gian.

Trong đó có một đại lục học thuyết, cho rằng toàn bộ dị không gian thực ra đều tới từ một đại lục, chỉ là bởi vì không biết nguyên nhân mà trở nên vỡ nát không chịu nổi, vậy mới tạo thành dị không gian rải rác.

- Chẳng lẽ Tinh Thần Vương tới từ toà cổ lão đại lục này?

Hắn từ từ nghiên cứu để đưa ra một suy đoán hợp lý.

Đồng thời, hắn nghĩ lại, lại lẩm bẩm:

- Nhưng mà cũng có thể Tinh Thần Vương quả thực tới từ Lam Tinh, thuộc về cổ nhân ngàn năm trước…

Phục Tô lịch hiện tại là chín trăm tám mươi lăm năm, nhưng thực ra lịc sử Lam Tinh không chỉ chín trăm tám mươi năm năm.

Phục Tô lịch trước đó được xưng là thời đại trước, nghe nói là một thời kỳ hòa bình thịnh vượng, nhưng bây giờ cũng không có ghi chép tỉ mỉ.

Có lẽ, thời đại trước thực ra đã có linh khí, hơn nữa đã xuất hiện Ngự Thú sư cùng dị không gian, chỉ là vẫn chưa được công khai.

Mãi đến khi mỗi thế lực đều không thể che giấu được, nhân loại mới chính thức tiến vào thời đại khôi phục.

Mà Tinh Thần Vương có lẽ là cường giả tới từ thời đại trước.

Hắn nằm thẳng trên đỉnh núi, nhìn tinh quang phủ đầy bầu trời đêm, thần sắc bình tĩnh trở lại.

Hai suy đoán này kỳ thực cũng có thể, nhưng mà đối với Trần Thư mà nói, thực ra cũng không quá quan trọng…

Tất cả cũng là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình mà thôi.

Hắn chỉ biết một việc, điều này chứng minh thế đạo sắp loạn, hắn nhất định phải nhanh chóng mạnh lên…

- Đúng rồi, Tiểu Lan…

Trần Thư đột nhiên xoay đầu lại, trong mắt đã có một chút do dự, cuối cùng vẫn nói ra:

- Ngươi có nghe qua hệ thống chưa…

- Cái gì? Ngươi nói là hệ thống của thân thể ư?

- Hả?

Thân thể Trần Thư đột nhiên chấn động, ánh mắt trừng trừng nhìn kỹ tinh linh, giống như muốn nhìn thấu.

Hắn vốn chỉ tùy ý hỏi một chút, thậm chí cũng không ôm hi vọng gì.

Kết quả tinh linh vậy mà thật sự biết? !

Hắn cưỡng ép đè ném tâm tình của mình xuống, nhưng mà không quá bối rối.

Bây giờ truyền thừa sắp kết thúc, hắn cùng tinh linh cũng đã có một mối liên hệ, ngược lại không lo lắng sẽ hại hắn.

Hắn nuốt ngụm nước bọt, chậm rãi nói:

- Ngươi thật sự biết sao?

- Biết.

Tinh linh thản nhiên nói:

- Thân thể có hệ thống hệ tiêu hoá, hệ thần kinh, nội tiết…

- Chờ một chút! Chờ một chút!

Tâm trạng Trần Thư vốn đang kích động thoáng chốc nghiêm túc, ngươi mẹ nó là đang đùa ta ư? !

- Ngươi có phải cảm thấy chính mình rất hài hước không…

Ta mẹ nó hỏi là hệ thống, hệ thống có thể khiến người ta mạnh lên, ngươi phổ cập kiến thức sinh vật làm cái quái gì chứ?

- …

Tinh Linh vẫn giữ im lặng.

- Chẳng lẽ mình nói sai sao?

Trần Thư gãi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Chính là như vậy, ngươi làm một ít lựa chọn là có thể nhờ sự trợ giúp mà mạnh mẽ hơn…

Chương 1434: Người đứng đầu chỉ dưới lão gia tử?

Vừa nói xong, Tinh Linh bắt đầu vặn vẹo cơ thể. Mặc dù nó không có khuôn mặt nhưng Trần Thư lại cảm thấy như đối phương đang nhìn chằm chằm hắn. Hơn nữa ánh mắt rất kỳ quái, dường như đang nhìn một tên có bệnh thần kinh vậy…

- Ngươi cũng đầu óc mơ màng sao?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn lại bị một Tinh Linh có chỉ số thông minh không cao khinh bỉ…

Dường như hắn nghĩ ra cái gì đó nên vội vàng nói:

- Cái kia, ngươi có từng nghe nói về chuyện xuyên qua này không, chính là từ thế giới này đến thế giới khác ấy.

Tinh Linh căn bản không để ý đến hắn, mà đi đến chỗ của Thỏ Không Gian.

- …

Khóe miệng Trần Thư lại giật giật, chỉ cảm thấy nhức nhối.

Mình hỏi loại vấn đề này thật sự rất giống với tên điên…

- Ôi, cái đồ này cái gì cũng không biết.

Hắn thở dài. Về di tích và cấm vụ, thật ra chỉ là vì để thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà thôi.

Đối với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là nguyên nhân bản thân xuyên qua và nguồn gốc của hệ thống.

Đáng tiếc là chẳng những không hỏi được ra mà còn phải nhận ánh nhìn khinh bỉ.

Vù vù vù…

Ngay vào lúc này, lượng lớn tinh quang rủ xuống, bầu trời đêm vốn đang rực rỡ nay lại trở nên ảm đạm.

Thỏ Không Gian hấp thu toàn bộ tinh quang vào cơ thể.

【 Truyền thừa di tích sắp hoàn thành…]

Nhưng lúc này, một dòng tin tức truyền thẳng vào đầu Trần Thư.

- Hả? Sắp kết thúc rồi ư?

Trong mắt hắn tràn ngập nỗi xúc động, đây mới là thu hoạch lớn nhất trong chuyến đi này!

Một danh sách của một di tích có thể nói là giá trên trời, giá trị của toàn bộ di tích này sẽ là bao nhiêu đây?

Hắn tự lẩm bẩm:

- Thứ này có thể mua được liên minh Tự Do không nhỉ?

【 Truyền thừa kết thúc…]

【 Truyền thừa kết thúc…]

…

Trong đầu hắn xuất hiện tin tức, đồng thời bản thân cũng đã có liên kết với di tích, dường như có thể khống chế tất cả trong đó.

【 Truyền thừa kết thúc…]

…

- Được, không cần nhắc nhở!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nhìn Tinh Linh trước mặt mà nói:

- Đối mặt với nhau thì ngươi cứ trực tiếp nói, gọi điện thoại làm cái gì?

Hắn lập tức hiểu ra, âm thanh nhắc nhở trong đầu đều đến từ phía Tinh Linh.

Vấn đề là con hàng này đang đứng ở trước mặt hắn, trực tiếp mở miệng nói không phải là được sao.

Đôi khi Tinh Linh rất bình thường có lúc lại tương đối khô khan, làm việc như một cái mày được cài đặt sẵn vậy.

Lúc này, Trần Thư không nói gì nữa, mà nhắm mắt lại yên lặng cảm nhận.

Trong tầm mắt hắn xuất hiện một khoảng lớn tinh hải, trong đó được chia ra thành nhiều khu vực nhỏ, mỗi khu vực đều có quy tắc riêng.

- Đều là cửa ải ngươi cần vượt qua sao?

Trần Thư tự hỏi một câu, lập tức hiểu ra.

Nhưng hiện giờ hắn là người thừa kế di tích, đương nhiên sẽ không tiếp tục cho người khác kỳ ngộ.

Hắn muốn dung nhập toàn bộ cửa ải vào trong tinh hải nhưng lại bị ngăn cản.

Tinh Linh mở miệng nói:

- Cửa ải đều do chủ nhân sắp đặt, không thể tự tiện thay đổi.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, vừa nghĩ đến là do Tinh Thần Vương bố trí thì chỉ có thể buông bỏ.

- Vậy trước tiên cho ta toàn bộ Tinh Thần Lực đi.

Hắn xoa xoa tay, trong mắt tràn ngập vẻ hưng phấn. Lúc trước hắn mệt gần chết mới đạt được mấy chục điểm Tinh Thần Lực,

bây giờ dựa vào dự đoán của hắn thì chí ít toàn bộ di tích sẽ có mấy vạn lực lượng tinh thần.

Một khi cho ba Khế Ước Linh, thực lực của bọn Tiểu Hoàng sẽ lập tức có được năng lực như Vương Cấp.

Vô số tinh quang lại xuất hiện trên bầu trời đêm, là toàn bộ sức mạnh của Tinh Không Di Tích, chảy về phía ba con Khế Ước Linh.

Tinh Linh đứng yên bên cạnh chợt mở miệng nói:

- Cái kia, ngươi cũng không thể di chuyển Tinh Thần Lực.

- Cái gì?

Trần Thư sửng sốt, nhưng chỉ thấy toàn bộ Tinh Thần Lực bao quanh ba con Khế Ước Linh nhưng không tiến vào trong cơ thể bọn nó.

- Tại sao?

- Những người thừa kế là để quản lý di tích cho tốt hơn, không phải để phá hủy nó…

Tinh Linh chậm rãi nói:

- Nếu như Tinh Thần Lực tiêu tán, Tinh Không Di Tích cũng không tồn tại nữa.

- …

Khóe miệng Trần Thư co giật, nói:

- Vậy ta có thể dùng một chút chứ…

Tinh Linh nói:

- Chủ nhân thiết lập, không ai có thể thay đổi.

- …

Trần Thư mở to mắt, không ngờ hắn lại kế thừa một nơi cô quạnh như thế?

Hắn mở miệng nói:

- Vậy ta còn cần thứ này làm gì nữa? Rảnh rỗi ra đây ngắm sao à?

- Ngươi có thể lựa chọn Ngự Thú Sư đến đây lịch luyện, để bọn họ nhận được phần thưởng Tinh Thần Lực.

Tinh Linh kiên nhẫn giải thích:

- Nhưng bọn họ nhất định phải vượt qua thử thách của cửa ái, còn ngươi thì không thể tham gia.

- Ta không thể tham gia?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, lập tức cảm thấy bị người khác nhằm vào.

- Không ngờ ta lại chẳng có chút lợi lộc nào?

- Đương nhiên có.

Tinh Linh nói:

- Con thỏ kia có thể được Tinh Thần Lực gia trì không ngừng, thuộc tính Không Gian sẽ luôn tăng mạnh lên.

- Cái gì?

Trần Thư ngẩn người, sau đó liền thấy xung quanh Thỏ Không Gian liên tục có tinh quang rủ xuống, nhưng những người còn lại lại không nhìn thấy.

- Như này cũng không tồi…

Chương 1435: Ta mang toàn bộ di tích dời đi hết không hợp lý sao?

Hắn gật đầu. Thuộc tính Không Gian của Thỏ Không Gian tương đối hiếm thấy, bây giờ lại có di tích gia trì thì tốc độ trưởng thành sẽ không chậm. - Vậy mỗi ngày ta đều có thể cho ngươi đi vào vượt ải sao?

Trần Thư lập tức nghĩ đến đám người Phương Tư, hắn không thể đi vào nhưng những người còn lại đều có thể.

Tinh Thần Lực có thể biến thành bất kỳ thuộc tính gì, cho dù là thuộc tính Khế Ước Linh nào đều có thể tăng lên rất nhiều.

- Mỗi ngày?

Tinh Linh nhìn Trần Thư, nếu không phải không có mắt thì e rằng sự khinh bỉ của nó đã có thể cao tận trời rồi.

Thật sự coi di tích như phó bản bình thường sao…

Nó mở miệng nói:

- Người thừa kế có thể mở ra cửa ải một lần mỗi năm…

- Mỗi năm một lần…

Trần Thư gật đầu, ngược lại cũng không quá thất vọng. Nếu như mỗi ngày đều để người đến vượt ải thì e rằng Tinh Thần Lực chẳng mấy chốc sẽ bị hết sạch.

- Đúng rồi!

Hình như hắn nghĩ ra cái gì đó, dịu dàng mở miệng nói:

- Ta có thể lừa Ngự Thú Sư đi vào, lại mượn Tinh Thần Lực chiêu đãi hắn được không?

Chỉ cần cự nhân hóa thân thành ánh sáng thì hắn chính là Vương Cấp đỉnh cấp, chẳng phải người đứng đầu chỉ dưới lão gia tử sao?

- ?

Tinh Linh ngẩn người, con hàng này thật sự là người tốt sao…

Tinh Không Di Tích là nơi trợ giúp Ngự Thú Sư trưởng thành, kết quả Trần Thư lại thiết kế nó thành bẫy hại người…

Một lúc lâu sau, Tinh Linh giảm tốc độ, mở miệng nói:

- Có quy tắc của chủ nhân, không thể ra tay với Ngự Thú Sư, nhưng có thể đối phó với hung thú.

- Hung thú không có tiến vào, thì có tác dụng gì…

Trần Thư lắc đầu, sau đó nghĩ đến bản năng bài xích của hung thú đối với di tích.

Phải chăng trước đây có ai đó đã sử dụng di tích để săn hung thú nên mới khiến bọn chúng tiến hóa bản năng…

- Vẫn còn một vấn đề!

Trần Thư chậm rãi nói:

- Tinh thần lực này có thể bổ sung sao? Sau khi dùng hết thì di tích sẽ không phải bị sụp đổ chứ?

- Có thể bổ sung.

Tinh Linh không nhanh không chậm nói:

- Thực ra những di tích có thể hấp thụ các vì sao trên bầu trời bất cứ lúc nào, nhưng phải mất một thời gian dài để tích tụ.

- Vậy nên tốt nhất là ngươi nên di chuyển đến nơi có nhiều tinh tú, hơn nữa phải có đủ linh lực, mặt khác đó nhất định phải là dị không gian.

- Dị Không Gian?

Trần Thư gật đầu, ngược lại hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Hắn chưa nghe qua về bất kỳ di tích nào xuất hiện trên Lam Tinh, rõ ràng là chúng chỉ có thể bén rễ ở Dị Không Gian.

Trong phút chốc, hắn nhớ về chiều Dị Không Gian đầu tiên mà hắn mạo hiểm tiến vào, Thanh Nguyên Sâm Lâm.

Bầu trời đêm nơi đó đầy sao, hơn nữa cũng không có Quân Vương hung thú, đó hoàn toàn là lãnh thổ của loài người.

Và nơi đó nằm gần thành phố Nam Giang, là một vị trí tốt.

- Đã như vậy rồi, vậy thì đi thôi!

Trần Thư gật đầu, đồng thời tâm vừa vừa động, hắn lập tức thuấn di đến ở trên Tinh Hải.

Cùng lúc đó, trước mặt xuất hiện một cửa thông đạo, chuẩn bị ra ngoài tìm Liễu Phong rồi cùng nhau rời đi.

Grào grào grào!

Nhưng trước khi hắn bước ra, dường như có vô số tiếng gào thét từ phía bên kia lối đi.

- Không ổn! Xảy ra chuyện rồi?

Vẻ mặt của Trần Thư hơi biến đổi, hắn nhanh chóng cùng Khế Ước Linh rời khỏi khu di tích.

Tầm mắt của hắn chuyển hướng một cái, đi tới bên trong Cực Quang Băng Sơn.

Vù vù vù!

Gió lạnh rít gào, nhiệt độ xung quanh thấp đến đáng sợ, mặc dù Trần Thư đang mặc bộ đồ bệnh tâm thần nhưng vẫn phải rùng mình.

- Ôi đệt! Nhiều hung thú đến vậy?

Vẻ mặt của Trần Thư rất nghiêm túc, hắn nhìn thấy đủ loại dáng vẻ Hoàng Kim Biến Dị hung thú.

Lúc này hơi thở của hắn lộ ra, hung thú quay đầu lại nhìn, ánh mắt hung bạo đã khóa chặt hắn.

- Nhiều Hoàng Kim Cấp như vậy, có chút đánh không nổi…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, lối vào khu di tích bên cạnh lại mở ra.

Vừa định tiến vào, đằng xa vang lên tiếng gầm rú, tựa như sắp xảy ra một trận chiến lớn.

- Khí tức của Vương Cấp??

Trần Thư cau mày tự nhủ:

- Là đám người Liễu lão sư ư?

Hắn không do dự, quả quyết đem Tiểu Hoàng cùng Husky thu hồi vào trong Ngự Thú Không Gian.

Đồng thời, hắn cùng Tho Không Gian trên người xuất hiện hai đạo ấn ký, nháy mắt lập tức biến mất tại chỗ.

- Những súc sinh này giết không hết ư?

Vẻ mặt Liễu Phong ngưng trọng, Huyết Đồng Ma Chu bên cạnh rục rịch, chân nhện hóa thành cây thương, trong giây lát lại giết chết một con Hoàng Kim hung thú.

Cùng lúc đó, bốn người An Đông đang cùng ra sức giết địch.

Đất tuyết cách bọn họ vài trăm mét đều đã hóa thành màu máu, chất đống lượng lớn thi thể hung thú…

Mặc dù thương vong không nhỏ nhưng lũ hung thú vẫn lần lượt lao về phía trước.

- Còn không đi ra sao?

Liễu Phong nhìn về phía xa xa, nhưng không thấy bất kì một bóng dáng nào.

Hắn ta thở dài một tiếng, bất lực nói:

- Bộ trưởng An Đông, chuẩn bị rời đi thôi!

- Không đợi Trần Thư nữa sao?

An Đông quay đầu lại, thấy năm Khế Ước Linh của mình đều bị thương.

Tuy rằng hai người đều là Vương Cấp, nhưng nhiều kiến sẽ giết chết voi, huống chi bốn phía chí ít đều là Hoàng Kim Cấp Biến Dị, nào có phải là sâu kiến gì.

Chương 1436: Ta mang toàn bộ di tích dời đi hết không hợp lý sao? (2)

– Chờ thêm lát nữa, sẽ thật sự không còn. Liễu Phong lắc đầu nói:

- Chúng ta dẫn hung thú ra, hắn hẳn là có thể giữ mạng.

- Được!

An Đông gật đầu, đồng thời lấy ra ba ống dược tề màu đỏ, trong mắt hiện lên vẻ do dự.

Nếu bây giờ bọn họ muốn chạy trốn, thì chỉ có thể dùng một chút sức mạnh của Dược Tề.

Liễu Phong cũng lấy dược tề ra, giống hệt như lúc ban đầu Tần Thiên dùng.

- Chỉ có thể gặm dược thôi.

Liễu Phong thở dài một hơi, ném dược tề trong tay cho Ma Chu bên cạnh.

Nhưng trong nháy mắt, một bóng người xuất hiện bên cạnh hắn.

- Liễu…

Trần Thư vừa mở miệng, lập tức cảm thấy trong miệng có một ống dược tề, suýt chút nữa đã cắn nát.

- Ôi đệt!

Hắn nhanh chóng dừng miệng, cậy lấy dược tề ra.

- Không phải chứ lão Liễu! Mới gặp mặt là muốn cho ta vào chỗ chết đúng không?

- Hả? Trần Bì?

Liễu Phong sửng sốt một chút, trong nháy mắt lập tức trở nên cực kỳ hưng phấn.

Nhìn lấy gương mặt quen thuộc, hắn ta thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không thể đưa Trần Thư trở về an toàn, hắn tay sẽ trở thành tội đồ của Hoa Hạ học phủ mất.

- Tội ohajm ca, ngươi không sao chứ?

An Đông cũng nhìn qua với ánh mắt ngạc nhiên.

Thật không ngờ Trần Thư toàn thân trở lui, hơn nữa dường như hắn không hề bị thương chút nào.

- Ta thì có thể có chuyện gì?

Trần Thư nhún vai, cười nói:

- Tình huống gì đây?

Hắn lấy dược tề trong tay ném cho Liễu Phong, nói:

- Lão Liễu, ngươi cho nổ tung ngôi mộ tổ của hung thú?

- Nổ cái rắm!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật tiếp lời:

- Đám hung thú này giống như điên rồi, thế mà lại vây giết Ngự Thú Sư Vương Cấp.

Trần Thư vừa định nói thì bị một tiếng gầm xa cắt ngang.

- Hả? Quân Vương?

Hắn đã từng đối phó với Quân Vương vài lần nên ngay lập tức nhận thấy được điều đó.

Sau đó, biểu hiện của hắn thoáng thay đổi, hắn nói:

- Còn không chỉ là một tên?

- Đi trước rồi nói, đám hung thú này không dễ chọc đâu.

Bây giờ tình huống nguy cấp, Liễu Phong cũng không có mở miệng giải thích gì.

- Được!

Trần Thư gật gật đầu, ngay khi hắn còn chưa đưa ra bất kỳ chỉ thị nào, Thỏ Không Gian bên cạnh đã chủ động ném ra thần kỹ Không Gian Bí Lực.

Hắn vốn định để cho đám người Liễu Phong thu lại Khế Ước Linh, nhưng vẻ mặt đột nhiên trở nên chấn động.

Chỉ thấy Thỏ Không Gian vung ra hơn hai mươi đạo không gian ấn ký xuất hiện. Bất luận là Ngự Thú Sư hay là Khế Ước Linh đều bị thần kỹ đánh dấu đến.

- Thỏ Không Gian đã trở nên lớn như vậy rồi?

Đầu óc Trần Thư chấn động một phen, không tiếp tục suy nghĩ nữa, mở miệng nhắc nhở:

- Các ngươi cũng không cần chống lại!

Mọi người đều gật đầu, theo bản năng mà tin tưởng Trần Thư.

Trong giây tiếp theo, một nhóm người biến mất cùng với Khế Ước Linh của họ.

Những con hung thú đang vây quanh đều trợn tròn mắt, không thể tưởng tượng nổi, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cái này đánh thế nào mất tiêu người rồi?

Lúc này, đám người Trần Thư đã cách xa hàng nghìn mét.

Bọn hắn mới vừa xuất hiện, lập tức bị hung thú ngoại vi khóa chặt!

Grào grào!

Trong phút chốc tiếng gào thét lại truyền đến, vô số hung thú lại nhộn nhịp vây tới.

- Thất bại?

Vẻ mặt của Liễu Phong và những người khác đều ngưng trọng, không ngờ rằng bọn họ vẫn không thể thoát khỏi hung thú.

- Không cần khẩn trương.

Trần Thư rất bình tĩnh, cùng lúc đó một lối vào khu di tích cũng từ từ xuất hiện bên cạnh hắn.

- Chúng ta ngồi ta di tích trở về.

Hắn đã biết rõ Tinh Không Di Tích tùy lúc đều có thể mở cửa ra vào, chỉ là hàng năm mới có thể mở trạm gác một lần.

Tuy không thể được sử dụng để thử nghiệm, nhưng nó có thể được sử dụng để lánh nạn…

Về phần quy tắc chỉ có thể để Hoàng Kim Nhất Tinh tiến vào, đã bị người thừa kế là hắn đây cho sửa đổi, đây cũng là quyền hạn duy nhất của hắn hữu dụng…

- Di tích của ngươi?

Đám người An Đông còn chưa kịp phản ứng, Liễu Phong đã hoảng sợ trước tiên, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

- Kinh ngạc…

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Thân là một tội phạm, ta mang toàn bộ di tích dời đi hết không hợp lý sao?

- Cái… cái gì đây?

Đám người Liễu Phong mở trừng thẳng, trong đầu vẫn luôn quanh quẩn lời nói của Trần Thư.

- Tốt xấu gì các ngươi cũng là Vương cấp, thật là đáng ngạc nhiên…

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta nói, hiện tại các ngươi đang ở địa bàn của ta! Tinh Không di tích là của tội phạm Nam Giang ta!

Nói xong, bên cạnh năm người xuất hiện một không gian thông đạo, trong đó tràn ngập tinh quang chói mắt.

- Đi, đến địa bàn của ta rồi nói tiếp.

Trần Thư dậm chân đi vào, lại một lần nữa về trong di tích.

Đám người Liễu Phong thấy vậy ngược lại không chút do dự, lập tức dẫn theo khế ước linh đi vào.

Năm người vừa đi vào di tích, hung thú còn lại đánh tới, nhưng thông đạo nháy mắt đóng lại, vồ hụt.

Grào!

Vô số hung thú đứng trước thông đạo, chỉ có thể ngửa mặt lên trời gào thét không làm được cái gì cả.

- Cảm giác như về nhà vậy.

Trần Thư đi tới bên trên tinh hải, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó cười nói:

- Hoan nghênh tới di tích của tội phạm!

- …

Liễu Phong phản ứng lại, trực tiếp gõ trán Trần Thư, nói:

- Tiểu tử, bớt ba hoa với ta đi!

Chương 1437: Trần Bì à, lão sư đối xử với ngươi thế nào?

– Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải ngươi bị di tích tẩy não đấy chứ? Cố ý dụ dỗ chúng ta đi vào? Đám người An Đông gật gật đầu, lập tức ra vẻ tán thành, đồng thời triệu hoán ra khế ước linh, cảnh giác nhìn Trần Thư.

Con hàng này không phải là bị xúi giục đấy chứ… Không đúng… Hắn vốn là tội phạm mà…

- Lão sư…

Khóe mắt Trần Thư giật giật, nói:

- Trí tưởng tượng của ngươi thật sự quá phong phú, đây là di tích trong truyền thuyết đấy! Không phải tổ chức bán hàng đa cấp gì đâu!

- Hơn nữa, sinh vật còn sống duy nhất ở nơi này thần trí còn có vấn đề, có thể lừa phỉnh ta được sao?

- Nhanh nói thật xem nào!

Đám người Liễu Phong kéo dài khoảng cách với Trần Thư, nói:

- Còn dài dòng nữa chúng ta sẽ động thủ thật đấy!

Lông mày hắn nhíu chặt, đầu óc không ngừng suy tư.

Loại chuyện khống chế di tích từ trước tới nay hắn ta chưa từng nghe thấy, trong lịch sử cũng chưa từng xuất hiện, quả thực là vô cùng hoang đường!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Hiện tại di tích quả thực là của ta!

Ngay sau đó, hắn dang hai tay ra, thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Vù vù vù vù ——

Tinh hải chấn động, trong đó có vô số tinh quang lan tràn ra, chậm rãi tạo thành một tinh thần cự nhân dài ngàn mét!

Thân thể Trần Thư từ từ nhẹ nhàng bay lên, đi vào bên trong tinh thần cự nhân.

- Lão sư, hiện tại các ngươi đã tin chưa? Toàn bộ của di tích đều do ta quyết định!

Âm thanh tràn ngập uy nghiêm vang vọng trong toàn bộ Tinh Không di tích!

Đám người Liễu Phong tâm thần kịch chấn, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Ngay sau đó Trần Thư trực tiếp đánh một bộ tội phạm quyền, lấy cái này biểu lộ rõ ràng thân phận của mình.

Một lúc lâu, đám người Liễu Phong cuối cùng cũng dám tiếp nhận sự thật này.

- Ngươi thực sự…

Liễu Phong nuốt ngụm nước bọt, kinh hãi sau đó trong lòng tràn ngập vui sướng.

Đây chính là nguyên một tòa di tích đó!

Bất luận là lãnh chúa vật liệu, Ngự Thú Chân Châu, thậm chí là thần kỹ, ở trước mặt nó đều hơi có vẻ kém cỏi hơn nhiều.

- Một di tích thôi mà.

Trần Thư trở lại trên tinh hải, mà tinh thần cự nhân đột nhiên hóa thành tinh quang, dung nhập trong tinh hải.

Chỉ cần không chiến đấu, đối với tinh thần lực sẽ không bị tiêu hao.

Hiện tại hắn đã hiểu rõ, cho dù di tích không còn gì khác, nhưng ít ra có thể khiến cho hắn hóa thân thành quang chi cự nhân, thỏa mãn giả tưởng của bản thân…

- Tất cả đều là của ngươi…

Liễu Phong lẩm bẩm nói, ngay sau đó vẻ mặt tươi cười xông tới, nói:

- Trần Bì à, ngươi nói thật xem lão sư đối xử với người thế nào?

- Cái này sao…

Trần Thư thoáng chốc có chút do dự, lộ ra vẻ muốn nói lại thôi.

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nói tiếp:

=

- Bỏ qua chuyện hoả táng không nói đến, lão sư đối với ngươi thế nào?

- …

Trần Thư khẽ nhếch miệng, chuyện này cũng có thể bỏ qua sao?

- Lão sư, nếu ngươi nói như vậy, vậy thì quả thực ngươi đối xử với ta không tệ.

- Có thể cho khế ước linh của lão sư chút sức mạnh không…

Liễu Phong xoa xoa đôi bàn tay, hắn ta hiểu rõ Tinh Không di tích, trong đó tinh thần lực quả thực là thuộc tính vạn năng.

- Điều này sao…

Trần Thư dừng lại một chút, thấy ánh mắt chờ mong của Liễu Phong, lập tức nói:

- Thật sự không làm được.

- ? ?

Liễu Phong vội vàng nói:

- Di tích không phải là của ngươi sao?

- Là của ta mà.

Trần Thư bất đắc dĩ nói:

- Nhưng quy tắc thứ nhất của chủ nhân là không thể trực tiếp cho bất kỳ kẻ nào tinh thần lực, ta cũng không thể thay đổi.

Liễu Phong nói:

- Vậy thay đổi cửa ải một chút đi, đi cho có lệ là được rồi.

- Lão sư, học sinh cũng làm không được…

Trần Thư nhún vai, nói:

- Mở cửa ải cũng có hạn chế, hơn nữa thực lực của ngươi… vô cùng nghiêm trọng.

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nói:

- Vậy chủ nhân như ngươi có thể làm gì?

- Có thể…

Trần Thư nhẫn nhịn một hồi, thoáng chốc có chút trầm mặc, dường như tác dụng của di tích đều là trưởng kỳ, thực sự không thể khiến thực lực của người ta tăng vọt trong nháy mắt.

Liễu Phong nói:

- Vừa rồi không phải ngươi đã nói di tích này là của người, chỉ cần chủ nhân ngươi nói là được sao?

- À… Lúc ta làm việc phù hợp với quy tắc của di tích thì do ta quyết định.

Trần Thư nghiêm trang nói:

- Làm không phù hợp thì di tích định đoạt…

- …

Khóe miệng Liễu Phong = co quắp một thoáng, nhưng trong mắt vẫn có chút hưng phấn.

Nói đi cũng phải nói lại di tích ít nhất cũng là một chỗ tránh nạn tự nhiên, hơn nữa rộng lớn bát ngát, có thể chứa đựng được rất nhiều người.

An Đông mở miệng hỏi:

- Hiện tại, đám hung thú đã rời đi chưa?

- Không phải đợi, ngồi nó trở về nhà là được rồi.

Trần Thư zhlezhi, ngay sau đó nhắm hai mắt lại, tâm thần cả người đều đặt ở bên trên di tích.

Thời điểm hắn trở thành người thừa kế, di tích có cơ hội di chuyển không gian một lần.

Điều này chỉ e cũng là một trong những nguyên nhân tinh linh chọn hắn làm người thừa kế, bằng không cấm vụ đến lần nữa nó chưa chắc đã có thể giữ vững.

Vù vù vù vù ——

Trong chốc lát, toàn bộ tinh hải chấn động dao động với tần suất đặc thù.

- Hả?

Chương 1438: Ngả bài đi, ta là tội phạm

Đám người Liễu Phong không hiểu mô tê gì cả, nhìn về phía Trần Thư. - Chờ một khoảng thời gian nữa là có thể trở về nước.

Trần Thư mỉm cười, lại mở mắt ra.

Tinh hải chấn động không ngừng, điều này cũng có nghĩa là nó đang di chuyển.

Liễu Phong mở to hai mắt nhìn, nói:

- Ngươi muốn di chuyển di tích về sao?

Nếu Tinh Không di tích có thể trở về đến trong nước, giá trị có thể phóng đại lớn hơn mấy phần.

- Đương nhiên.

Trần Thư mỉm cười, nói: – Vật phẩm cá nhân của ta vẫn nên đặt trong nhà mới ổn.

- …

An Đông đứng bên cạnh khóe miệng giật giật, lần nữa đánh giá Trần Thư, nằm mơ cũng nghĩ không tới một màn này.

Con hàng này tham gia di tích một lần, kết quả trực tiếp chuyển di tích đi luôn.

Sau này Tinh Không di tích e rằng cũng đã không thể xem như phần thưởng của cuộc thi đấu thế giới rồi…

- Khụ khụ…

An Đông dường như nghĩ đến cái gì, do dự một chút, nói:

- Tinh Không di tích thực ra là nguồn tài nguyên công cộng…

Hắn ta còn chưa nói xong đã bị Trần Thư cắt đứt.

- An Đông tiền bối, cảm ơn các ngươi có thể ở lại bên ngoài rồi, Tuyết quốc hàng năm đều có hai di tích danh nghạch miễn phí!

- Hả?

Nét mặt An Đông trì trệ, ngay sau đó lạnh nhạt nói:

- Ta cảm thấy di tích vẫn nên đặt ở Hoa quốc mới an toàn được.

- ? ?

Andre quay đầu nhìn lại, không hổ là giáo quan, vậy mà chuyển biến tự nhiên như thế…

An Đông cũng không để ý, trong mắt có vẻ vui mừng, tự mình lựa chọn lưu lại quả nhiên không hề sai.

Trước đó thời gian Tinh Không di tích mở ra phải mất ba đến năm năm, mỗi một lần có hai mươi danh ngạch, Tuyết quốc không chiếm được bao nhiêu.

Nhưng bây giờ hàng năm lại có hai danh ngạch, lợi ích đương nhiên lớn hơn ngày trước nhiều.

Trần Thư cũng mỉm cười, bây giờ hung thú nguy cơ bạo phát, nhưng đám người An Đông cũng là nguyện ý lưu lại, luôn đợi hắn đi ra, đương nhiên là phải trả chút nhân tình.

Huống chi di tích hàng năm đều có hai mươi danh ngạch, hai danh ngạch cũng không phải là quá nhiều.

- Nếu như hàng năm mở ra, tinh thần lực có thể chống đỡ hàng trăm năm…

Trần Thư sờ cằm, ngược lại không lo lắng sẽ tát ao bắt cá.

Đến một trăm năm sau, hắn hoặc không có gì hoặc là trở thành đỉnh tiêm Ngự Thú sư, đương nhiên cũng không dùng Tinh

Không di tích gì đó.

Liễu Phong bên cạnh gật gật đầu, không ngăn cản quyết định của Trần Thư.

Ngay sau đó hắn ta lại nghĩ tới cái gì, nói:

- An Đông, chuyện di tích mong rằng đừng…

- Yên tâm, không có người khác biết.

An Đông vỗ vỗ ngực, nói:

- Huống chi di tích vốn là vật vô chủ của dị không gian, đương nhiên là người tài có được.

- Vậy thì tốt.

Liễu Phong gật gật đầu, chỉ lo lắng đối phương không chú ý truyền đi, đến lúc đó chỉ sợ sẽ có người đỏ mắt tới trước.

Trần Thư mở miệng nói:

- Nghỉ ngơi một lát đi, đại khái phải mất bốn năm ngày mới có thể trở về nước.

Hắn thoải mái nằm trên tinh hải, giờ phút này nguy cơ của ngoại giới đã không có chút liên quan gì tới hắn nữa rồi.

Cảm giác không quan tâm này khiến tâm trạng Trần Thư tương đối vui vẻ.

Lúc này, hắn hình như nghĩ đến cái gì, gọi Thỏ Không Gian ra.

Vừa rồi hắn nhìn thấy Thỏ Không Gian ném ra hơn hai mươi đạo không gian ấn ký, phải biết rằng trước đó cực hạn của nó chỉ là năm đạo mà thôi.

Chẳng lẽ thuộc tính không gian của nó trên trên diện rộng rồi sao?

Quả nhiên, hắn kiểm tra một lúc, đủ loại kỹ năng của Thỏ Không Gian Thỏ đã xuất hiện biến chất, hiệu quả thoáng chốc đã tăng mấy lần.

Nếu như bàn về năng lực tổng hợp, Thỏ Không Gian hiện tại đã không kém gì hoàng kim khế ước linh, hoàn toàn đạt đến một đẳng cấp lớn.

- Tiểu Lan!

Trần Thư tâm thần khẽ động, triệu hoán Tinh linh vị trí hạch tâm của di tích ra.

Tinh linh mở miệng nói:

- Hiện tại ngươi là người quản lý, ta chuẩn bị ngủ đông rồi.

Hiện tại nó đã không còn năng lực can thiệp di tích nữa rồi, đã trở thành nhai lưu tử, chỉ có thể ngủ suốt ngày.

- Mẹ nó! Tinh quan biết nói chuyện sao?

Đám người Liễu Phong vẻ mặt giật mình, lực chú ý bị hấp dẫn tới.

- Khế ước linh mới của ngươi sao?

- …

Trần Thư quay đầu nhìn lại, nói:

- Đại ca, ta còn chưa trở thành hoàng kim…

- Đây là người quản lý đời trước của di tích.

Liễu Phong lúc này mới hiểu ra, ánh mắt đánh giá tinh linh.

Hắn ta hình như muốn hỏi gì, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, chuẩn bị về nước hỏi một chút chuyện liên quan tới di tích.

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía tinh linh, nói:

- Ngủ cái gì mà ngủ, đứng dậy nào! Tình huống Thỏ của ta là sao?

- Ngươi nói nó hả?

Tinh linh suy tư một chút, mở miệng nói:

- Nó là người thừa kế của di tích, sẽ đạt được phần lớn hiệu ứng ngược của tinh thần lực, cộng thêm trước đó ngươi vượt ải lấy được tinh thần lực, sau đó… Chính là như vậy đấy!

- Không nói sớm!

Trần Thư thần sắc vui vẻ, không nghĩ tới có được lợi ích như vậy.

Hắn sờ cằm, lẩm bẩm:

- Hiện tại ta không cần hack cũng có thể cùng hoàng kim Ngự Thú sư đánh một trận ra trò…

Ngày trước hắn cùng hoàng kim đối chiến, đều là dựa vào hack, hoặc là đối phương bị thiên phú hoàn mỹ của Tiểu Hoàng kiềm chế, chưa từng đơn độc chiến đấu qua.

Chương 1439: Chuyên gia đánh lén: Trần Thư

– Di tích này, đáng được truyền thừa! Trần Thư huýt sáo, đồng thời để Thỏ Không Gian Thỏ lấy ra nồi niêu xong chảoo, chuẩn bị ít đồ ăn ngon.

Nửa giờ sau.

Một đám người ngồi trên đỉnh núi, mùi thịt nướng không ngừng tản ra.

Nhưng đám người Liễu Phong vẻ mặt vô cùng quái dị, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư giống như đang nhìn một bệnh nhân tâm thần vậy.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Trần Bì, ta nói chúng ta có thể đổi chỗ khác không?

- Nơi này rất tốt mà.

Trần Thư mỉm cười, tinh quang có thể biến hóa thành vạn vật, hắn đương nhiên đã tạo ra một môi trường thoải mái nhất rồi.

- Ngồi trên đỉnh núi ăn đồ nướng, như vậy mới có cảm giác đứng trên đỉnh núi cao nhất.

- Đạo lý ta hiểu…

Liễu Phong miễn cưỡng cười một tiếng, chỉ chỉ dưới chân, nói:

- Vậy ngươi mẹ nó dùng đạn hạt nhân dựng núi làm gì chứ?

- …

Đám người An Đông đồng thời nhìn phía dưới chân, bọn hắn đang đứng trên từng viên đạn hạt nhân đấy.

Mặc dù biết là giả, nhưng trong lòng người nào cũng sợ hãi đến tột cùng…

Đứng bên trên đạn hạt nhân nướng thịt, đây cũng không phải là đơn thuần dùng cụm từ "tự tìm cái chết" để hình dung được…

Trần Thư gãi gãi đầu, nói:

- Đây không phải là điểm đặc biệt của tội phạm sao…

- Har?

Ngay lúc này, đột nhiên thần sắc hắn khẽ động, dường như phát giác được cái gì.

Tay phải hắn vung lên, trước mắt xuất hiện một đạo Tinh màn.

- Buck?

Thần sắc Liễu Phong chấn động, nhìn thân ảnh phía trên tinh màn.

Chỉ thấy một đám người Buck đang tụ tập lại một chỗ, người nào người nấy vẻ mặt mỏi mệt, trên quần áo tàn tạ đã hiện đầy vết máu.

Mà bốn phía quanh bọn hắn, vẫn là vô số hung thú vây quanh, ánh mắt vô cùng hung ác.

Ngay lúc này, trước mắt Trần Thư đột nhiên xuất hiện tuyển hạng.

【 Tuyển hạng một: Vì để cho tinh linh tin tưởng ngươi có Xích tử chi tâm, mở cửa di tích cứu đám người Buck. Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng ngự thú lực]

【 Tuyển hạng hai: Ngươi quyết định không ngụy trang nữa, trực tiếp tìm cơ hội xuất thủ đánh lén Buck! Phần thưởng hoàn thành: Không gian dược tề độ thuần thục đột phá làm cấp tông sư]

【 Tuyển hạng ba: Làm như không thấy. Phần thưởng hoàn thành: Khế ước linh ngẫu nhiên kỹ năng thêm một (bao hàm

thần kỹ) 】

- Tuyển hạng này…

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Tuyển hạng thứ nhất chắc chắn sẽ bị qua, Buck là tử địch của hắn, cứu hắn không phải bị điên nặng sao…

Huống chi hắn đã là người thừa kế của di tích, tinh linh đều thoái vị, còn ngụy trang cái rắm gì nữa…

Hiện tại Trần Thư chỉ muốn nói: Ngả bài, ta là tội phạm…

Tuyển hạng thứ ba cũng không được…

Hắn lắc đầu, mặc dù có thể thăng cấp thần kỹ, nhưng xác suất không cao, vẫn nên chọn phần thưởng tuyển hạng thứ hai rồi.

- Vừa vặn thực lực của Thỏ Không Gian đại trướng, lại phối hợp với hiệu quả của tông sư quả thực là như hổ thêm cánh!

Hắn tự lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía Buck đã có chút sát ý.

Ngay sau đó, Trần Thư quay đầu nhìn về phía Liễu Phong, thầy trò hai người không hẹn mà cùng cười hắc hắc.

- …

Đám người An Đông khóe miệng giật giật, yên lặng kéo dài khoảng cách, hai người này dường như chuẩn bị hành động rồi…

Vèo!

Ngay lúc này, Bạo Huyết Ma Chu bên cạnh Liễu Phong thả ra kỹ năng.

Một đạo hắc mâu bắn mạnh ra, nháy mắt đâm mặc vào màn sao phía trước, nhưng lại đánh một quyền tịch mịch…

- Không phải, lão sư…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Ngươi đánh nó làm gì?

Liễu Phong nhíu mày, nói:

- Đánh không đến ư?

- Đại ca…

Trần Thư khẽ nhếch miệng, vẻ mặt quái dị nói:

- Giống như trên TV ấy…

- …

Liễu Phong thoáng chốc hiểu ra, bản thân vừa rồi hình như có hơi ngốc…

- Đợi di tích tới gần hắn, cơ hội thích hợp, ta sẽ mở cửa ra vào của di tích, đến lúc đó chúng ta lại ra tay!

Trần Thư liếc mắt nhìn về phía Tinh màn trước mặt, sờ dầu Husky bên cạnh.

Hắn mở miệng nói:

- Chỉ có một cơ hội thôi, nắm chặt đi!

- Một lần? Tại sao chứ?

Liễu Phong không hiểu hỏi, một lần tuyệt sát cũng không dễ dàng.

- Hiện tại di tích đã không dừng lại được, một khi gián đoạn, cơ hội di chuyển không còn nữa…

Trần Thư mở miệng giải thích.

Hiện tại Tinh Không di tích giống như đường sắt cao tốc, chỉ có đến trạn mới có thể dừng lại, bọn hắn là hành khách phía trên, mà đám người Buck là người qua đường, nếu một kích không trúng, khoảng cách của song phương thoáng chốc sẽ bị kéo xa.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Nói như vậy chúng ta không thể rời khỏi di tích?

- Không thể.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Đi vào được nhưng không ra được.

Bên ngoài bây giờ hung thú trải rộng, không cần thiết vì một Buck mà đặt mình vào hiểm cảnh.

- Vậy thì một kích!

Liễu Phong gật gật đầu, trong mắt đã có quyết định.

- Ừm, chuẩn bị sẵn sàng.

Trần Thư gật gật đầu, không ngừng quan sát khoảng cách giữa di tích với Buck, đồng thời nhất định phải tìm một góc độ và thời cơ tốt.

【 Cực quang băng sơn] lúc này.

Trải qua thời gian dài đại chiến, đám người Buck đã đi tới gần cửa ra vào dị không gian rồi.

Trong mắt bọn hắn có chút hi vọng, cuối cùng cũng chống đỡ được đến vị trí này.

Chỉ cần trở lại cực băng chi địa bên trên Lam Tinh, bọn hắn có thể thông báo viện quân tới trước.

Hơn nữa bên ngoài dị không gian, có thể không có hung thú gì cả.

Chương 1440: Chuyên gia đánh lén: Trần Thư (2)

Vương cấp Ngự Thú sư của Bất Hủ vương quốc nói: - Tộc trưởng Buck, làm thế nào đây?

- Ta đánh trận đầu! Mộc n ở giữa, ngươi cản phía sau, như thế nào?

Buck suy tư một chút, sắp xếp.

Ba tên Vương cấp đương nhiên muốn phân công có thứ tự.

Hai người suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý quả thực sự sắp xếp này không tồi.

Thần sắc Buck khẽ động, chỉ thấy Kart trong đám người trong lúc lơ đãng đi gần tới hắn, đi tới vị trí thứ hai.

Hai tên Vương cấp ngược lại không để ý, bọn hắn không biết tình huống trong di tích, đương nhiên không biết rõ Kart và Buck là cùng một bọn.

Buck lườm Kart một chút, trong lòng thở dài.

Hắn mang ba tên hoàng kim Ngự Thú sư ra ngoài, vậy mà chỉ còn lại có một người.

Ngay lúc này, lòng bàn tay hắn ta có thêm một hạt châu, dẫn đầu tiên phong đi tới cửa thông đạo.

Buck không chút do dự, một cước bước ra, ngay sau đó đi tới cực Bắc chi địa của Lam Tinh.

Grào!

Sắc mặt Buck giật mình, chỉ thấy bốn phía đã xuất hiện đủ loại hung thú, lít nha lít nhít quả thực nhìn không thấy điểm cuối.

Hắn giống như đặt mình vào bên trong thú hải bất cứ lúc nào cũng có thể bị nuốt chửng.

Gần như ngay phút chốc, vô số hung thú hai mắt hiện lên quang mang, đã bắt đầu ấp ủ kỹ năng.

Vẻ mặt Buck bình tĩnh, để khế ước linh thả ra kỹ năng phòng ngự, đồng thời yên lặng bóp nát hạt châu trong tay.

Trong nháy mắt, một trận Không Gian chi lực tụ tập mà tới.

Kart đồng dạng đi tới Lam Tinh bên trên, đồng thời hắn để khế ước linh thả ra kỹ năng, hướng về trong thông đạo đánh tới, cưỡng ép ngăn trở người thứ ba đến.

Không Gian chi lực bao phủ hai người, sắp mở ra thuấn di…

Hạt châu đương nhiên là đến từ tên Vương cấp Ngự Thú sư không gian trong giáo hội.

Hạt châu trong tay hắn chỉ có một tác dụng, có thể định hướng thuấn di hơn vạn mét, hơn nữa hắn đã định vị đến phía dưới cực băng, nơi đó không có khí tức của hung thú.

Bởi vì không sử dụng trong dị không gian cũng bởi vì bên trong có rất nhieeuf hung thú, thuấn di hơn vạn mét đã không còn tác dụng.

- Hung thú giao cho các ngươi đối phó.

Buck nhếch mép cười một tiếng, trong lòng âm thầm nói: Tốt nhất là chết một hai tên Vương cấp.

Thế lực quốc gia bên trên Lam Tinh đều là địch nhân của giáo hội, hắn ta đương nhiên không có một chút đồng tình nào.

- Đi!

Thân thể hai người sắp biến mất tại chỗ, Không Gian chi lực đã phủ xuống!

Bọn hắn không chút do dự, thu hồi khế ước linh, chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà, ngay lúc này, cách Buck mười mét, một đạo không gian thông đạo quỷ dị mở ra, trong đó tràn ngập tinh quang.

- Hả? Tinh Không di tích?

Vẻ mặt Buck khẽ giật mình, ngay sau đó hai con ngươi co rụt lại, trong thông đạo lại có một đạo hắc mâu bắn mạnh ra!

- Liễu Phong? ! Sao lại có thể!

Tinh thần của hắn ta kịch chấn, thậm chí ngay cả hít thở đều dừng lại.

Bây giờ Buck đã thu hồi khế ước linh, lại không có bất kỳ năng lực phòng ngự nào.

Trần Thư nắm lấy thời cơ thật sự quá tốt rồi!

- …

Vẻ mặt Kart cũng tràn đầy kinh hãi, chỉ có thể liếc nhìn tộc trưởng Buck, hi vọng đối phương có thể có đối sách.

- Muốn giết ta?

Buck thần sắc dữ tợn, trong chớp mắt đã nghĩ ra cách ứng phó.

Chỉ thấy hắn ta đưa tay phải ra nắm lấy bả vai của Kart, khiến hắn cưỡng ép ngăn cản trước người hắn ta.

- Buck?

Kart thần sắc kinh hãi, nhịn không được gầm thét lên tiếng, nhưng tiếp theo một chớp mắt hắc mâu đâm qua.

Khí tức sinh mệnh của hắn ta nháy mắt biến mất không thấy gì nữa…

Vèo vèo ——

Độc tố bên trên hắc mâu nhanh chóng lan tràn, thân thể Kart biến thành một mảnh đen nhánh, trong nháy mắt thi thể tan rã không thấy gì nữa.

Nhưng mà, hắc mâu không giảm hướng về phía Buck mà xuyên qua.

Dựa vào nhục thân của nhân loại, không có khả năng ngăn chặn thế tấn công của Vương cấp khế ước linh.

Nhưng Buck chỉ cần một khoảnh khắc chậm trễ như vậy là đủ rồi.

Adrenalin của hắn ta tăng nhanh, đầu óc vô cùng thanh tỉnh giống như thời gian đều trở nên chậm chạp.

Gần như xem Kart làm bia đỡ đạn, chân phải của hắn ta đạp mạnh, cưỡng ép thân thể nhảy về phía bên trái mà rời đi.

Nhưng mà, hắc mâu đồng thời thay đổi phương hướng, đâm về phía đầu Buck!

Duy nhất một cơ hội tiến công, Liễu Phong đương nhiên là toàn lực ứng phó!

- …

Đôi mắt Buck gần như híp thành một đường thẳng, nhưng không thể nghĩ ra bất kỳ cách ứng phó nào.

Nhưng vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Không Gian chi lực hoàn toàn khởi động.

Hắc mâu vặn vẹo, lại bị cưỡng chế chuyển dời đến bên ngoài vạn mét.

Mà Buck đã rời khỏi phạm vi di chuyển của không gian, đứng tại chỗ.

- Ào ào ào.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Buck, không nghĩ tới vận khí của mình lại tốt như thế.

- Liễu Phong! Là Liễu Phong!

Trong lòng hắn ta lớn tiếng kêu gào, trong mắt hiện đầy vẻ sợ hãi cùng sát ý.

Lạch cạch!

Nhưng ngay lúc này, một đạo âm thanh thanh thúy vỡ tan vang lên dưới chân hắn ta.

- Hả?

Buck thoáng nhìn qua, trong mắt đã có vẻ không hiểu.

Chỉ thấy trong một cái bình vỡ tan vậy mà chứa một đóa hỏa diễm nhỏ.

- Thứ gì đây?

Lúc hắn ta đang nghi ngờ, hỏa diểm nhỏ dưới chân khuếch tán trong nháy mắt, bao trùm toàn bộ thân hình hắn ta.

Chương 1441: Con hàng này thật sự bị thiêu cháy rồi !

– A ~~ Trần Thư đáng chết! Buck lăn quằn quại, khi thấy bình dược tề, hắn ta nhìn thoáng qua là nhận r Trần Thư.

Bình của hắn dường như đều có một nhãn hiệu…

Buck không ngờ tới, hắn ta liều mạng tránh thoát một kích trí mạng của Liễu Phong, nhưng lại ngã xuống trên đám hoả diễm nhỏ.

Phụt phụt phụt!

Hỏa diễm lại lần nữa khuếch tán, bao phủ khu vực xung quanh mấy chục mét.

Đây chính là cực băng chi địa, nhiệt độ thấp đến đáng sợ, hơn nữa gió tuyết vây quanh, hỏa diễm bình thường không có khả năng bốc cháy lên.

- Grào!

Hung thú bốn phía đều ngây ngẩn cả người, ánh mắt sợ hãi, theo bản năng thối lui ra khỏi phạm vi hỏa diễm.

Ngay lúc này, Vương cấp Ngự Thú sư Mộc n mang theo khế ước linh, đi tới cực băng chi địa.

- Hả?

Thần sắc hắn ta khẽ giật mình, nháy mắt bị liệt hỏa hấp dẫn ánh mắt, trên người hắn ta có khế ước linh kỹ năng phòng ngự, ngược lại không sợ hỏa diễm.

- Hỏa diễm hung thú sao?

- Ngao ngao!

Thời khắc này Buck vẫn đang quằn quại, đầu óc có chút hỗn loạn.

Mặc dù thân thể hắn ta là Vương cấp, nhưng Nhiên Thiêu dược tề cũng không phải là hỏa diễm đơn giản.

Mộc n nghe thấy tiếng kêu thảm thiết trong hỏa diễm, thần sắc giật mình, lẩm bẩm:

- Buck? Ngươi thế nào rồi? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hắn ta gãi gãi đầu, đối phương chính là Vương cấp Ngự Thú sư, sao lại bị hỏa diễm bình thường thiêu thân?

Năm khế ước linh của Buck đâu? Chẳng lẽ đang biểu diễn nghệ thuật gì đó sao?

- Cứu… Cứu…

Buck đứt quãng nói, hình như tương đối thống khổ.

Mộc n sờ cằm, thử thăm dò bổ sung nói:

- Đây là?

- ? ? ?-

Thần sắc Buck thống khổ, trong lòng nổi giận mắng: Hỏi con mẹ nó á!

Thời gian dần dần trôi qua, Mộc n vẫn không động thủ, dường như vẫn chưa biết rõ tình huống.

Trên thực tế, trong lòng của hắn ta hiểu rõ Buck đang lâm vào tình thế nguy cấp, chỉ là hắn ta cũng không phải là người của Liên minh Tự Do, không cần thiết phỉa xuất thủ.

Dựa theo thuyết tương đối, thực lực đại quốc suy yếu tương đương với thực lực của quốc gia hắn ta tăng lên…

Ngay lúc này, trong thông đạo lục tục ngo ngoe xuất hiện Ngự Thú sư.

Bọn hắn đều là bị Buck hấp dẫn đến, nhưng đều không xuất thủ, mà là yên lặng vây xem.

Bây giờ biển lửa đã lan tràn đến phạm vi hơn trăm mét, bầu trời băng tuyết dường như hóa thành xăng, khiến hỏa diễm càng ngày càng nghiêm trọng.

Băng tuyết hệ hung thú bốn phía thậm chí đều lui ra, hỏa diễm trước mặt cường độ không cao, nhưng chúng nó lại sợ hãi theo bản năng.

- A a a!

Lúc này lửa giận trong lòng Buck tăng vọt, bản thân dường như đang trở thành thằng hề…

Hỏa diễm đau nhức kịch liệt khiến lửa giận trong lòng hắn ta tăng lên, khiến khí huyết hắn ta dâng lên, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Chốc lát, Kiều Na của Liên Minh Tự Do cuối cùng cũng xuất hiện.

- Chuyện gì đang xảy ra?

Lông mày nàng ta nhíu một cái, thoáng chốc nhận ra là tộc trưởng Buck.

Mặc dù quan hệ của hai người bình thường nhưng gia tộc Knar là một trong những đại thế lực trong nước, nàng ta chỉ có thể xuất thủ cứu người ra ngoài.

Ám Ảnh Thú gào thét một tiếng, bóng dáng lan tràn, bao trùm phía trên hỏa diễm.

Nhưng mà, hỏa diễm cũng không có xu thế tiêu tán, thậm chí thiêu đốt trên Ám Ảnh.

- Hả?

Kiều Na nhướng mày, khí tức không phát giác được kỹ năng, chỉ cho rằng là hỏa diễm bình thường, nhưng không ngờ không thể dập tắt được.

Ngay lúc này, Vương cấp Ngự Thú sư Geber của vương quốc Bất Hủ xuất hiện.

Thần sắc hắn ta giật mình, ngay sau đó nháy mắt xuất thủ, dựa vào thực lực của Vương cấp cưỡng ép chôn vùi hỏa diễm.

Biển lửa tiêu tán, chỉ thấy trên mặt tuyết có một thân thể cháy đen nằm trên đó, thỉnh thoảng run rẩy một hai cái…

- Các ngươi đang làm gì? Không xuất thủ cứu người?

Geber của Vương quốc Bất Hủ nhìn mọi người đang vây xem, trong mắt đã có một điểm bất mãn.

- Chúng ta đều không hiểu rõ tình huống, đang yên đang lành sau hắn lại tự nhiên bốc cháy…

Mộc n áy náy cười cười, nói:

- Ta tưởng rằng là đang biểu diễn tiết mục gì đấy.

- …

Khóe miệng Geber giật giật một cái, cái quái gì đây? Bịa lý do thì cũng tìm một cái lý do nào hay hơn tí được không?

Hắn ta liếc mắt nhìn chằm chằm mọi người, trong lòng minh hiểu rõ tâm tư nhỏ của bọn hắn.

- Không phải là chết rồi chứ?

Geber nhíu mày, đồng thời lấy ra một ống bột màu trắng, đang muốn trị liệu cho Buck đang hôn mê.

Rầm rầm rầm!

Ngay lúc này, hỏa diễm biến mất, hung thú phía xa xa lại lần nữa xông tới.

- Trước tiên phá vỡ vòng vây rồi hẵng nói!

Geber nhìn lướt qua bốn phía, vẻ mặt dần dần ngưng trọng.

Bốn phía không chỉ có một con quân vương!

Bởi vì hỏa diễm vừa rồi khiến cho hung thú đều kiêng kị không dám tới gần.

Mọi người còn tưởng rằng bên trên Lam Tinh không có hung thú.

Geber không kịp trị liệu cho Buck, ném một khế ước linh trong miệng, bắt đầu toàn lực chiến đấu.

Grào grào grào!

Từng hung thú xông tới, cảm giác áp bách chết tiệt lại lần nữa đánh tới!

Đám người Mộc n vẻ mặt khẽ biến, ngược lại không nghĩ tới số lượng hung thú ở cực Bắc chi địa lại khủng bố như vậy.

Trận tuyết lớn thấu trời, dường như muốn chôn vùi mọi người ở nơi đây!

Song phương lại lần nữa bắt đầu đại chiến!

Chương 1442: Lam Tinh nổ tung, hai người cũng có thể sống sót

Mà tinh quang ở lối vào di tích đã sớm biến mất không thấy gì nữa, chỉ xuất hiện trong chớp mắt mà thôi. Trần Thư nằm trên núi đạn hạt nhân, trong mắt lộ ra vui vẻ, cười hắc hắc nói:

- Con hàng này thật sự bị thiêu cháy rồi…

- A…

Trong mắt Liễu Phong có một chút không cam tâm.

Bởi vì song phương thân ở không gian khác biệt, khiến chop kỹ năng của hắn ta bị suy yếu, bằng không chắc chắn có thể nhất kích tất sát.

Hắn ta mở miệng hỏi:

- Trần Bì, đồ chơi kia của ngươi có thể giải quyết hắn ư?

- Cái này sao… Khó mà nói…

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Đáng tiếc ta không còn đạn hạt nhân dược tề, bằng không hiện tại ngay cả tro cốt hắn cũng không còn.

- Nói như vậy hắn vẫn còn sống sao? Không phải vừa rồi người ném thuốc giả đấy chứ?

Liễu Phong thở dài, nhưng sau đó hắn ta lại nghĩ tới cái gì, trên mặt lại có vẻ hưng phấn.

Nói như vậy, hắn vẫn có thể đích thân tự tay giết cừu địch, cũng không tính là quá tệ.

- Nhưng mà hắn cũng không dễ chịu gì đâu, chí ít phải nằm một hai tháng.

Trần Thư mỉm cười, nhưng trong lòng thì minh bạch Nhiên Thiêu dược tề dường như quả thực không được…

Bất luận là uy lực hay là phạm vi, đều kém xa tít tắp bạo tạc dược tề.

Trên thực tế, hắn không biết là, tác dụng đặc biệt của Nhiên Thiêu dược tề chính là bức lui hung thú…

Nhưng ai bảo con hàng này chưa từng dùng trong dị không gian mà thả xuống ở trong thành thị chứ.. .

- Được rồi, trở về thôi.

Liễu Phong ngược lại không quá để ý, hiện tại hắn ta đã là Vương cấp, sau này chắc hẳn còn có thể tìm thấy cơ hội giết chết Buck.

Vù vù vù vù ——

Tinh Không di tích ở một vĩ độ không gian nào đó không ngừng tiến về phía trước, thẳng đến 【Thanh Nguyên sâm lâm] của Hoa quốc.

Thời gian bảy ngày thoáng chốc đã trôi qua.

Tinh Không di tích thuận lợi đi tới bên trong 【Thanh Nguyên sâm lâm].

Vù vù vù vù ——

Tinh hải không ngừng rung động, động lực tiến về phía trước đã biến mất không thấy gì nữa.

Toàn bộ di tích cùng Thanh Nguyên sâm lâm không gian không ngừng kết hợp, đã chuẩn bị xác định ở chỗ này rồi.

Bên trong Thanh Nguyên sâm lâm.

- Hả? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Lưu Tiểu Minh là một tên Hắc Thiết cấp Ngự Thú sư mạo hiểm tới đây trước, bởi vì tự tin vào thực lực của cá nhân mà vẫn không gia nhập ngự thú đoàn.

Hắn ta hết sức chăm chú, nhìn một con biến dị Băng Dã Thỏ trước mặt, trong mắt đã có chút hưng phấn.

Biến dị hung thú giá trị cực cao, muốn gặp được một con lạc đàn cũng không dễ dàng.

Không phải mỗi người đều có thể giống như Trần Thư, mỗi ngày cùng lãnh chúa quân vương giao tiếp, Ngự Thú sư bình thường chủ yếu đều là đi săn biến dị hung thú để mưu sinh.

Lưu Tiểu Minh sờ khế ước linh bên cạnh, một đại bọ cạp hắc sắc yên tĩnh đứng đó, nhưng phần đuôi nhọn bưng cũng có hắc quang tràn ngập.

Đúng lúc nó chuẩn bị xuất thủ, Băng Dã Thỏ dường như cảm nhận được nỗi kinh hãi, theo bản năng chạy đi.

- Hả? Bị phát hiện rồi sao?

Ánh mắt Lưu Tiểu Minh khó hiểu, theo lý mà nói Băng Dã Thỏ không phát hiện được mới đúng chứ.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ, phía trước đột nhiên xuất hiện từng sợi tinh quang…

- Đây là cái gì?

Trong mắt của hắn ta tràn đầy kinh ngạc, vẫn kiên nhẫn chờ đợi tại chỗ.

Vù vù vù vù ——

Từng sợi tinh quang từ không trung rủ xuống giống như đột nhiên xuất hiện vậy.

Lúc này vào ban đêm, tinh huy chói mắt tràn ngập, thoáng chốc chiếu sáng trăm mét bên trong địa giới.

- Chẳng lẽ có bảo vật gì xuất thế?

Lưu Tiểu Minh thân thể run nhè nhẹ, trong mắt tràn đầy xúc động, kỳ ngộ trong truyền thuyết phủ xuống trên đầu hắn ta.

Nhưng không bao lâu, chỗ không xa truyền đến dị hưởng, chỉ thấy một đoàn ngự thú năm người nhích lại gần, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

- Có người tới?

Lưu Tiểu Minh nhướng mày, hắn ta lẻ loi một mình không có khả năng chống lại toàn bộ ngự thú đoàn.

Nhưng mà, đúng lúc này, tinh quang lại lần nữa tràn ngập, chiếu sáng ba trăm mét bên trong địa giới, càng nhiều Ngự Thú sư bị hấp dẫn tới…

- Xong rồi, không thể độc chiếm rồi…

Khóe miệng Lưu Tiểu Minh giật giật một cái, bên cạnh tinh quang đã có tầm mười người, đều đang đề phòng lẫn nhau.

Bởi vì chuyện Cự Hổ Vương lần trước, dẫn đến 【Thanh Nguyên sâm lâm] hấp dẫn không ít Ngự Thú sư tới trước thám hiểm, lúc này mới thoáng chốc đã tụ tập được nhiều người như vậy.

- Vương ca, chuyện này là sao?

Một tên Ngự Thú sư mở miệng hỏi, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm tinh quang trước mặt.

Nam tử trả lời:

- Ta nào biết được, nhưng mà chắc chắn không phải là phàm vật.

Ngay lúc này, tinh quang rủ xuống, vậy mà mơ hồ tạo thành một thông đạo bất ổn, trong đó dường như có một vùng tinh hải.

Trong lúc nhất thời, tầm mười người vây quanh trở nên càng xúc động,

Có người kiến thức rộng rãi, đã mơ hồ nhận ra được, thân thể nhịn không được run lên.

Lưu Tiểu Minh đầu óc tương đối thanh tỉnh, lẩm bẩm:

- Dẹp đi, không bằng trực tiếp truyền tin cho chính phủ còn có thể nhận được phần thưởng tình báo.

Nói xong hắn ta nói với tiểu điểu màu đỏ trên vai, ra lệnh cho nó tiến về cứ điểm của Trấn Linh Quân truyền đạt tin tức.

Thời gian một ngày trôi qua.

Tinh quang đã bao phủ vài trăm mét, dần dần có trên trăm tên Ngự Thú sư tụ tập.

Chương 1443: Lam Tinh nổ tung, hai người cũng có thể sống sót (2)

Mọi người ở đây đều nhao nhao chờ đợi, thần sắc của bọn hắn đột nhiên chấn động, nhìn về phía bầu trời xa xăm. Chỉ thấy chân trời đang có một Băng Phượng Hoàng to lớn đang phi hành.

Hai người trung niên nhân sánh vai tác chiến, ánh mắt ngắm nhìn tinh huy xa xa.

Chính là tổng đốc tỉnh Nam Thương cùng hiệu trưởng Hoa Hạ học phủ Tần Thiên!

Trong nháy mắt, hai người đã đi tới chỗ tinh quang.

- Tất cả giải tán đi!

Tổng đốc Nam Thương ngữ khí bình thường, nhưng không cho phản bác, khí thế Vương khiến cho trong lòng mọi người như bị đè ép một tòa núi lớn.

Di tích thuộc về tài nguyên tương đối hiếm thấy, đủ để cho Ngự Thú sư lột xác, đương nhiên do phía chính phủ khống chế, danh ngạch được lập ra ban thưởng cho người có đại công.

Tất cả mọi người im lặng không nói gì, trong lòng thở dài một hơi, hai tên Vương cấp trận thế thực tế quá lớn.

Lúc này, tổng đốc Nam Thương lại mở miệng nói:

- Mỗi người đều có thể tiến về cục tài nguyên lãnh chút phần thưởng.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người thần sắc vui vẻ, ít nhất là có chút ban thưởng, ngược lại cũng không thua thiệt.

Vù vù vù vù ——

Lúc này, tinh quang trở nên càng thêm chói mắt, không gian thông đạo cũng ổn định lại.

- Lão Tần, còn đang suy nghĩ sao?

Tổng đốc Nam Thương không yên lòng nhìn về phía Tần Thiên.

- Lão Liễu cùng Trần Bì không có tin tức, ta quả thực không thể yên lòng.

Tần Thiên cau mày, vốn dĩ lão đang tìm đến tổng đốc Nam Thương hỗ trợ, cùng nhau đi tới cực Bắc chi địa tìm kiếm Trần Thư.

Kết quả không ngờ gặp được di tích xuất thế.

Bọn hắn là Vương cấp cách gần nhất, chỉ có thể chạy trước một chuyến đến 【 Thanh Nguyên sâm lâm].

- Xử lý xong di tích, ta và ngươi cùng tiến về cực Bắc chi địa.

Tổng đốc Nam Thương mỉm cười, nói:

- Không cần quá lo lắng, cho dù Trần Bì và Liễu Phong đó! Ta cảm thấy Lam Tinh bạo tạc, cả hai đều có thể sống sót…

- Điều này cũng đúng…

Tần Thiên gật gật đầu, nhưng trong mắt vẫn không thể buông bỏ được vẻ lo lắng…

Tin tức Cực Bắc chi địa bạo động đã truyền khắp toàn cầu.

Năm tên Vương cấp Ngự Thú sư dẫn đội, kết quả hai tên bị thương nhẹ, một tênn trọng thương, còn hai tên mất tích không thấy.

Tình huống thảm liệt như vậy thoáng chốc oanh động toàn cầu.

Thậm chí ngay cả truyền kỳ khế ước linh của liên minh Tự Do cũng xuất thủ, đáng tiếc nó chỉ giết được một quân vương, bởi vì không biết nguyên nhân gì mà bị nhốt, hai ngày sau đó mới thoát khốn.

Mà khi đó các hung thú đã sớm biến mất vô tung vô ảnh.

Tổng đốc Nam Thương nhẹ giọng nói ra:

- Thực ra ta cũng hoài nghi, đám hung thú kia bạo động là do Trần Thư làm ra…

- Có lẽ không phải đâu…

Tần Thiên suy tư nói:

- Quân vương hung thú Cực Bắc chi địa đã đạt tới hai chữ số!

- Nhưng hắn là Trần Thư đấy…

Tổng đốc Nam Thương lắc đầu, trong lòng không quá lo lắng.

Tần Thiên thật ra lo lắng quá sẽ bị loạn, chỉ cần Trần Thư và Liễu Phong liên thủ, Truyền Kỳ cấp chưa hẳn có thể giết bọn hắn.

Hắn ta mở miệng an ủi:

- Không chừng con hàng này hiện tại đã trở về, chỉ là đang nghỉ phép thôi…

Vù vù ——

Lúc hai người đang nói chuyện với nhau.

Tinh quang phía trước đột nhiên tỏa ra hào quang chói sáng.

Vương cấp khế ước linh của bọn hắn vây quanh thông đạo, đề phòng có người không muốn mạng xông vào.

Di tích đều có quy tắc khác biệt, yêu cầu điều tra rõ ràng sau đó mới có thể suy nghĩ vấn đề tiến vào.

Ầm!

Trong chốc lát, toàn bộ tinh quang tiêu tán, chỉ để lại một không gian thông đạo vừa ổn định lại.

Hai người Tần Thiên liếc nhau một cái, vừa bước ra một bước, kết quả phía sau lại xảy ra bất ngờ…

- Hả?

Ánh mắt của bọn hắn nhìn về phía thông đạo trước mắt, chỉ thấy trong đó xuất hiện một vòng màu vàng, tỏ vẻ có chút bất ngờ.

- Bên trong di tích có thứ gì đi ra sao?

Trong mắt Tần Thiên có chút không hiểu, căn cứ vào kinh nghiệm của lão, từ trước tới nay chưa từng gặp qua việc này…

Nhưng ngay lúc này, ánh sáng màu vàng kia không ngừng hướng về bên ngoài chen, dường như là bởi vì thông đạo mở không đủ lớn, khiến nó có chút khó nhọc.

- Một màn này…

Đôi mắt Tần Thiên khẽ động, bản năng đã có cảm giác quen thuộc.

Lão dường như đã từng thấy cảnh tượng này rồi…

Cùng lúc đó, quần chúng vây xem vẫn chưa đi xa ào ào quay đầu lại, ít nhất phải rõ ràng là bảo vật gì hiện thế.

Lưu Tiểu Minh ở phía xa xa lẩm bẩm:

- Sao ta lại cảm thấy thứ này giống như bệnh táo bón ấy nhỉ…

Một giây sau, Tần Thiên nháy mắt quay đầu, hai mắt dường như cũng đã có quang mang, nhìn chằm chằm về phía hắn ta.

- Đại… Đại lão, ta… Ta nói sai lời nào ư…

Lưu Tiểu Minh tâm thần kịch chấn, thậm chí không dám nhìn thẳng Tần Thiên, chỉ cảm thấy áp lực kéo căng.

Một giây sau, Tần Thiên vừa quay đầu, ánh mắt vốn dĩ đang lo lắng lại tràn ngập kinh hỉ cùng vẻ không thể tin nổi.

Nhờ hắn ta nhắc nhở, lão cuối cùng cũng nghĩ ra, di tích của 【Băng Hỏa sâm lâm], đã từng xuất hiện một màn giống y như vậy.

Lúc ấy chính là Slime của Trần Thư…

- Chẳng lẽ lần này cũng chính là…

Trong mắt lão vừa có vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng.

Chương 1444: Là vàng thì sẽ phát sáng thôi

Đồng thời Lục Sắc Chi Diều tay phải bắn mạnh ra, quấn chặt lấy viên cầu kim sắc trước mặt cưỡng ép rút ra. - Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng ngồi tại chỗ, ánh mắt ngốc manh nhìn bốn phía, hình như không rõ tại sao bản thân lại ra ngoài nhanh như vậy.

- Quả nhiên là Slime!

Tần Thiên thần sắc chấn động, khóe miệng nhịn không được xuất hiện ý cười.

Chỉ cần khế ước linh không có việc gì, vậy có nghĩa là Trần Thư bình yên vô sự, thần kinh căng thẳng của lão thoáng chốc nới lỏng.

Trong lúc nhất thời, Liễu Phong lộ ra vẻ không có gì quan trọng cả…

- Lão Tần!

Tổng đốc Nam Thương cũng nhận ra đại tiện quái, vẻ mặt vô cùng nhẹ nhõm.

Tần Thiên gật gật đầu, ra hiệu bản thân đã nhìn thấy.

Hai người chờ mong nhìn về phía thông đạo trước mặt, theo bọn hắn nghĩ, trước mắt không phải là di tích cũng không sao cả.

Nhưng mà, thời gian chậm rãi trôi qua, trong thông đạo vẫn không có bất kỳ người nào xuất hiện.

- Hả?

Tần Thiên nhíu mày, cưỡi khế ước linh lên trước, nhưng phát hiện ra một chút sức mạnh bài xích.

Hiển nhiên, lão không thể tiến vào trong thông đạo.

- Con hàng này làm máy bay gì sao?

Tần Thiên trong mắt có vẻ không hiểu, nhìn về phía đại tiện quái trên đất, hỏi:

- Chủ nhân ngươi đâu?

- Òm ọp.

- Hắn có phải đang ở bên trong không?

- Òm ọp òm ọp.

- Nói xem nào…

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, nói:

- Có thể nói chút tiếng người không?

- Òm ọp…

Hai mắt Slime ngốc manh, trong mắt có vẻ ủy khuất, thực ra nói rất muốn nói tiếng người.

Ngay lúc này, cuối cùng có một bóng người xuất hiện.

Chỉ thấy Trần Thư đang mặc quần áo bệnh tâm thần, trong tay cầm một xiên thịt nướng, vẻ mặt vui vẻ đi ra.

- Tiểu Hoàng, gấp gáp đi ra như vậy làm gì?

Cặp mắt hắn nhắm lại, thậm chí còn vừa đi vừa huýt sáo, vô cùng nhàn nhã.

Nhưng một giây sau, thân hổ chấn động, trước mắt vậy mà xuất hiện hai gương mặt vô cùng quen thuộc.

- Mẹ nó!

Thân thể hắn hơi hơi ngửa ra sau, chỉ thấy gương mặt Tần Thiên cùng tổng đốc Nam Thương cách hắn chưa đến một đề xi mét.

- Không phải chứ, hiệu trưởng, tổng đốc, hai ngươi đang dọa người đấy sao?

Hắn nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó đưa xiên thịt nước trong tay nói, nói:

- Ăn miếng không?

- Ăn cái rắm.

Tần Thiên trực tiếp cốc đầu hắn, nói:

- Tình huống rốt cuộc là như thế nào?

- Tần ca…

Đúng vào lúc này, Liễu Phong mặc quần bãi biển, cũng cầm một cái chân giò heo đi ra.

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, nói:

- Hiện tại trên dưới toàn quốc đều đang lo lắng sắp chết, kết quả hai ngươi thật sự đang nghỉ phép?

- y…

Trần Thư nhún vai, giải thích nói:

- Không có tín hiệu mà…

Ngay lúc này, An Đông dẫn theo ba người khác đi ra, thông đạo thoáng chốc đóng lại.

Trong miệng An Đông ngậm một điếu xì gà, mở miệng nói:

- Lão Tần, lão Phương? Sao các ngươi lại ở chỗ này?

- An Đông, ngươi cũng không sao?

Tần Thiên trừng to mắt, không ngờ sáu người mất tích lâu như vậy lại không xảy ra chuyện gì cả?

Rất nhanh, tổng đốc Nam Thương phản ứng lại, nhìn phía đám người vây xem, nói:

- Được rồi, đều tản đi, không có bảo vật gì xuất thế đâu.

Có người xoa xoa đôi bàn tay, nói:

- Tổng đốc, phần thưởng của cục tài nguyên thì sao?

- Ừm… Vẫn có thể lĩnh!

Tổng đốc Nam Thương ngược lại không muốn bởi vì một chút tài nguyên mà đánh mất uy tín của mình.

Trong lúc nhất thời, mọi người hoan hô một tiếng, nhao nhao rời khỏi đây.

Dưới ánh trăng, chỉ còn lại đám người Trần Thư.

Tổng đốc Nam Thương hỏi:

- Các ngươi rốt cuộc làm sao trở về được thế?

- Cái này… Trở về rồi hãy nói.

Liễu Phong cướp lời nói, không để cho Trần Thư giải thích ngay tại chỗ.

- Được rồi!

Tần Thiên gật gật đầu, một đoàn người cưỡi khế ước linh đi đến cửa thông đạo.

Tốc độ của bọn hắn kinh người, rất nhanh đã thuận lợi đi tới Thanh Nguyên tiểu trấn.

- Lão Tần, chúng ta đi trước.

An Đông cười cười, đương nhiên hiểu rõ đối phương vội vã trở về thương lượng công việc cụ thể.

- Được!

Tần Thiên ngược lại không hề cự tuyệt, nói:

- Chúng ta không tiễn ngươi nữa, các ngươi thực ra cũng có thể ở trong nước chơi một chút.

- Không cần, đoán chừng Tuyết quốc cũng đang lo lắng cho chúng ta.

An Đông lắc đầu, chuẩn bị cùng ba người Andre rời đi.

- Tội phạm ca, gặp lại sau.

Andre cười cười, trong mắt có vẻ hâm mộ.

Vừa nghĩ tới Trần Thư đạt được thành tựu, trong lòng hắn ta không khỏi có chút sa sút.

- Ừm, bảo trọng, phấn chấn lên tranh thủ đuổi kịp ta!

Trần Thư vỗ vỗ bờ vai hắn ta, an ủi:

- Là vàng rồi sẽ phát sáng thôi, đúng không, Thiết Tử?

- …

Andre gãi gãi đầu, chỉ cảm thấy là lạ, đây quả thật là đang khích lệ ta sao…

- Được.

Tần Thiên lắc đầu cười một tiếng, thoáng chốc hiểu ra: Chính xác là tội phạm đã trở về, vẫn chọc người như trước…

- Gặp lại sau.

Andre cũng không để ý, đã quen với cách thức nói chuyện của Trần Thư.

Bốn người phất phất tay, quay người rời khỏi Thanh Nguyên tiểu trấn, chuẩn bị đi máy bay trở về Tuyết quốc.

- Đi theo ta!

Tần Thiên dẫn theo bọn hắn đi tới trên tiểu trấn Ngự Thú sư hiệp hội, đặc biệt điều dụng một căn phòng hội nghị.

- Hiện tại, có thể thành thật bàn giao đi!

Ánh mắt Tần Thiên cùng Nam Thương nhìn qua giống như đang xem kỹ.

Chương 1445: Bây giờ còn muốn trực tiếp tới tranh giành lấy chén cơm của bọn hắn sao ?

Vốn cho rằng là di tích gì đó xuất thế, kết quả lại là tội phạm lóe sáng đăng tràng, quả thực không hợp thói thường chút nào… Trần Thư hắng giọng một cái, nói:

- Là như vậy…

- Lão Liễu, ngươi nói đi! Không gian kia thông đạo kia đã xảy ra chuyện gì?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, ý gì đây, tước đoạt quyền nói chuyện của ta đúng không?

- Thực ra chuyện này cũng rất đơn giản.

Liễu Phong bình thản nói:

- Hắn khiêng Tinh Không di tích trở về.

- ? ? ?

Tần Thiên cùng tổng đốc Nam Thương thoáng chốc ngây ngốc, đầu óc trống rỗng, thật lâu không nói nên lời.

- Vương cấp chỉ có chút năng lực chịu đựng ấy thôi sao?

Trần Thư trước tiên đánh vỡ sự yên lặng, nói:

- Ta thấy di tích không tệ, thuận tay khiêng trở về, không phạm pháp chứ?

- …

Một lúc lâu, hai người Tần Thiên mới lấy lại tinh thần, liếc nhau một cái, vẫn không dám tin.

Tần Thiên hít thở sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Ngươi nói thật sao?

Lúc ấy chỉ là để hắn tham gia Tinh Không di tích, tranh thủ lấy thêm chút phần thưởng mà thôi.

Con hàng này ngược lại tốt rồi, trực tiếp mang toàn bộ di tích trở về?

Nhưng cẩn thận suy ngẫm dường như chính xác phù hợp với tác phong làm việc của tội phạm…

- Ừ, hiện tại ta là chủ nhân của Tinh Không di tích.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Nếu như các ngươi muốn nghỉ phép, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta, cho các ngươi giá nội bộ.

- Nghỉ ngơi cái rắm!

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, nói:

- Di tích là nơi tiếp đón khách du lịch ư?

Tổng đốc Nam Thương bên cạnh vội vàng hỏi vấn đề mấu chốt nhất:

- Ngươi có thể nắm giữ tinh thần lực trong di tích ư?

- Ừm…

Trần Thư gãi gãi đầu, nói:

- Thực ra điều này cũng không quan trọng lắm, chúng ta không cần quá quan tâm đến điều này…

- Bớt nói nhảm đi!

Tần Thiên quát một tiếng, vừa nghĩ tới tinh thần lực với thuộc tính vạn năng, trong lòng lão nhịn không được kích động.

Nhìn thấy sự mong đợi của hai người, Trần Thư chỉ có thể nói ra tình hình thực tế…

Từ từ, nội tâm hưng phấn của hai người chậm rãi lạnh đi, tình huống dường như cũng không giống bọn hắn tưởng tượng.

Một lúc sau, Tần Thiên chậm rãi nói:

- Nói như vậy, ngươi chỉ xưng một cái tên, thực tế không có tác dụng gì sao?

- Sao có thể nói như vậy?

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Chí ít ta chuyển nó về, hiện tại toàn bộ danh ngạch di tích đều do ta sắp xếp.

- Điều này cũng đúng.

Tần Thiên gật gật đầu, ngay sau đó lại nghiêm túc nói:

- Trừ bọn ngươi ra, những người còn lại không biết rõ chuyện này sao?

Nếu bị thế lực còn lại biết được, e rằng đều sẽ vô cùng đỏ mắt, có thể muốn đến tận cửa đòi bồi thường cũng nên.

- Không cần quá lo lắng.

Liễu Phong mỉm cười, mở miệng nói:

- Ngoại trừ đám người An Đông ra, cũng chỉ còn lại lão đồ tử Buck kia biết thôi!

- Nhưng mà một mình hắn ta cũng vô dụng thôi, hơn nữa mấu chốt hơn nữa là không có người nào có thể chứng minh di tích đã không còn nữa.

Lần tiếp theo Tinh Không di tích mở ra là ba đến năm năm sau, khi đó những người còn lại sẽ biết di tích xuất hiện vấn đề.

Hiện tại bởi vì Buck không có bằng chứng, đồ đần mới sẽ tới Hoa quốc kiếm chuyện…

- Vậy là tốt rồi.

Trong mắt Tần Thiên tràn đầy vẻ vui mừng, vốn cho rằng Trần Thư xảy ra chuyện, kết quả mang về một niềm kinh hỉ lớn như vậy.

- Chuyện này đừng rêu rao ra ngoài, ta muốn hồi báo với lão gia tử một chút.

Trần Thư cùng Liễu Phong gật gật đầu, tất nhiên chuyện này chỉ có thể chia sẽ với những người tín nhiệm mà thôi.

Về phần người vây xem bên trong Thanh Nguyên sâm lâm, có người ngay từ đầu cho rằng là di tích, nhưng sau khi Trần Thư ra ngoài, chỉ cho rằng là kỹ năng của Thỏ Không Gian.

- Tần ca, vậy trước tiên trở về đi, hiện tại ta chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi.

Liễu Phong ngáp một cái, đứng lên.

Tần Thiên hình như lại nghĩ tới cái gì, cười nói:

- Đúng rồi, lão Liễu, gần đây học phủ đang tranh cử chức vị hiệu trưởng….

- Hả?

Liễu Phong vốn dĩ đang buồn ngủ thoáng chốc đã tiêu tán hết, nếu ngươi nói cái này sớm thì hắn ta đã không buồn ngủ rồi.

Hiện tại hắn ta chẳng những bồi dưỡng được tên yêu nghiệt Trần Thư này, hơn nữa bản thân còn là Vương cấp Ngự Thú sư, làm một hiệu trưởng thì thừa sức?

Hắn ta mở miệng hỏi:

- Hiệu trưởng muốn rút lui?

Tần Thiên gật gật đầu, nói:

- Ừm, hắn chuẩn bị bắt đầu toàn lực trấn thủ Long Uyên, muốn tìm một thời cơ đột phá.

- Có hi vọng không?

Liễu Phong thần sắc chấn động, hiệu trưởng của học phủ là Vương cấp tam tinh, cường giả đứng đầu truyền kỳ.

- Khó! Việc này chỉ có thể xem vận khí.

Tần Thiên cười khổ một tiếng, thiên phú của lão tuyệt luân, nhưng đối với Truyền Kỳ cấp lại chưa từng suy nghĩ đến.

Gần ngàn năm, Hoa quốc chỉ có một mình lão gia tử là Truyền Kỳ cấp, vô số yêu nghiệt thiên tài đều dừng bước ở Vương cấp tam tinh.

- Haizzz…

Liễu Phong thở dài, trong lòng cũng không có hy vọng xa vời vượt quâ Truyền Kỳ cấp.

- Khó đến vậy sao?

Trần Thư nhìn thấy dáng vẻ của hai người, nhịn không được nhếch miệng, nói:

- Đến lúc đó ta đột phá cho các ngươi xem, có thể các người còn có thể có được gợi ý đấy.

- …

Chương 1446: Hiệu quả Cấp tông sư của Không gian dược tề

Hai người quay đầu nhìn về Trần Thư, nhưng không mở miệng, ngược lại hi vọng Trần Thư vẫn luôn có một phần tự tin này. - Đúng rồi.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Điều kiện cần thiết khi tranh cử hiệu trưởng là gì vậy?

- ? ? ?

Hai người thoáng chốc mở to hai mắt nhìn, ngươi muốn làm gì? !

- Ta thấy hiện tại ở trong học phủ không ai có thể đảm nhiệm chức vị này.

Trần Thư nói nghiêm túc:

- Ta có thể miễn cưỡng tiếp nhận được.

- Xéo đi!

Tần Thiên cùng Liễu Phong cùng nhau quát một tiếng, bây giờ còn muốn trực tiếp tới tranh giành lấy chén cơm của bọn hắn sao?

- Không phải, ta là niềm tự hào của học phủ…

- Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, chức vị của học phủ không lên quan gì đến ngươi cả!

Liễu Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Còn có, Ngự Long Vệ không phải sắp xếp chức vị cho người rồi sao?

- Đừng nói nữa, yêu cầu hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch gì đó mới được.

Trần Thư thở dài, nói:

- Nhưng lão Trần căn bản không liên lạc với ta.

- Vậy trước tiên ngươi có làm kẻ vô công rồi nghề đi đã.

Tần Thiên cười cười, nói:

- Ta đi về trước, hiện tại học phủ không có việc gì, ngươi có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Hiển nhiên lão cũng muốn chuẩn bị một chút để thuận lợi giành được chức vị hiệu trưởng.

- Đúng rồi, hiệu trưởng!

Mắt thấy ba người muốn rời khỏi, Trần Thư nghĩ đến cái gì, lập tức mở miệng hỏi:

- Cái kia, các ngươi đã từng nghe qua Tinh Thần Vương chưa?

- Hả?

Tần Thiên ngớ người, nói:

- Tinh Thần Vương? Ai vậy? Thời này còn có cái tên như vậy nữa sao?

- Nhân vật lịch sử, các ngươi chưa từng nghe qua sao?

- Lịch sử do nhà ngươi hư cấu nên hả?

Tần Thiên nhếch miệng, nói:

- Lão Phương, ngươi đã từng nghe thấy chưa?

Phương tổng đốc nghiêm túc suy tư một chút, cuối cùng cũng lắc đầu.

- Chưa từng nghe qua, Phương thúc của ngươi là người tinh thông lịch sử học, ngay cả hắn cũng không biết, đoán chừng là một nhân vật ảo đấy?

Tần Thiên nhíu mày, mở miệng nói:

- Chẳng lẽ ngươi cũng ưa thích nhị thứ nguyên?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Hắn là… người sáng tạo ra di tích…

Ngay sau đó Trần Thư còn nói ra thông tin cấm vụ liên quan tới di tích.

Mặc dù hắn không quá để ý, nhưng không chừng đám người Tần Thiên sẽ cảm thấy hứng thú.

Quả nhiên, nghe tới thời điểm cấm vụ giam giữ đại hung, ba người thần sắc chấn động, rõ ràng là chưa từng nghe qua.

Trong mắt Tần Thiên có vẻ suy tư, mở miệng nói:

- Nói như vậy, quân vương cực Bắc chi địa bị đại hung chỉ điểm?

Có thể khiến quân vương liên hợp cũng không phải một chuyện dễ dàng, trong huyết mạch của bọn chúng có ý nghĩ

giết chết cắn nuốt lẫn nhau.

Lúc trước 【 Hoạt Mộc đầm lầy] cùng 【 Liệt nhật gò núi] dung hợp, hai Đại Quân vương lần đầu tiên cùng nhau sinh tử.

Nếu để bọn chúng liên hợp, huyết mạch càng cao có thể sẽ xuất hiện.

- Rất có khả năng này.

Tổng đốc Nam Thương vuốt vuốt đầu, ngưng trọng nói: –

Đại hung cùng hung thú dị không gian là cùng một bọn?

Bây giờ Long Uyên vốn bạo động, lại xuất hiện đại hung hàng thế, nguy cơ lại tăng thêm!

Trong lúc nhất thời, ý thức của ba người chuyển đến chuyện trước đây vì sao lão gia tử muốn nhờ vào cuộc thi đấu thế giới mà dự trừ phần lớn cơ sở vật tư?

Chẳng lẽ lão nhân gia người đã sớm biết được?

- Các ngươi cũng không biết chuyện cấm vụ ư?

Trần Thư nhìn về phía Tần Thiên cùng tổng đốc Nam Thương, vốn cho rằng hai cường giả uy tín lâu năm này sẽ hiểu nội tình.

Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Cái này ta nào biết được, chúng ta lại không trở về từ di tích.

- Lão gia tử có thể hiểu rõ đấy?

Trần Thư mở miệng nói:

- Không gian cấm kỵ phía dưới Thánh Ngự đảo là do hắn làm ra. .

Ba người liếc nhau một cái, trong mắt đã có một điểm bất đắc dĩ.

Tần Thiên mở miệng nói

: – Lão gia tử xưa nay sẽ không nói những thứ này…

- Tại sao chứ?

- Có thể là vì chúng ta không đủ tư cách, cũng có thể là lão nhân gia người cảm thấy những chuyện này không có ý nghĩa gì.

Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Được rồi, không nhắc đến lão gia tử nữa.

- Quay lại vấn đề ta hỏi ngươi đi…

Trần Thư cười hắc hắc, nói:

- Các ngươi không đủ tư cách nhưng ta đủ đúng không?

- Ngươi không phải đủ mà là đủ đủ.

- …

Bốn người cùng rời đi Ngự Thú sư hiệp hội, tự mình trở về.

Tổng đốc Nam Thương trở về tòa nhà văn phòng của mình, Tần Thiên cùng Liễu Phong thì trở về Hoa Hạ học phủ.

Về phần Trần Thư, đương nhiên là trở về nhà trong thành phố Nam Giang rồi.

- Cha mẹ?

Trần Thư kêu một tiếng, nhưng không có ai trả lời.

Hắn đi qua nghe ngóng một phen, mới biết được hai người muốn đi tỉnh ngoài du lịch.

- Trong nước không có vấn đề gì mà. ..

Hắn sờ cằm, không quá lo lắng, ngay sau đó trở về gian phòng, lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn trong nhóm.

【 Mau tới thành phố Nam Giang! Tội phạm ca cho các ngươi một cơ duyên to lớn.]

Bây giờ hắn vừa trở thành người thừa kế của di tích, thực tế trong tay có năm danh ngạch di tích.

Đây cũng là sự bố trí của Tinh Thần Vương, chủ yếu là vì để cho hắn bước đầu tìm hiểu cách khống chế di tích như thế nào.

Trần Thư không nói qua với bất kỳ người nào.

Chương 1447: Hiệu quả Cấp tông sư của Không gian dược tề (2)

Đám người Tần Thiên đều suy nghĩ cho đại cục, năm danh ngạch sợ rằng sẽ đề nghị hắn cho người thích hợp nhất, thí dụ như Vương Thắng, Cơ Phong, như vậy tác dụng của di tích mới có thể tối đại hóa. Nhưng Trần Thư không có cách cục lớn như vậy, thà rằng trước tiên mang lợi ích giành cho người bên cạnh, huống chi đám người A Lương thực ra cũng không kém.

Ngay lúc này, đám người A Lương đều đang trả lời tin nhắn:

【 Trần Bì, ngươi còn sống trở về sao?]

【 Cơ duyên gì? Không phải là muốn cho đạn hạt nhân đấy chứ?]

【 Xin lỗi, ta không hứng thú với túi phân ure…]

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, thực sự không có một người người nghiêm túc trả lời của sao?

【 Là cơ duyên thật sự, ta báo trước cho các ngươi biết vậy, quá hạn không đợi!]

Hắn lại trả lời thêm một tin nhắn nữa sau đó không thèm để ý nữa.

- Sắp xếp thu hoạch của di tích một chút…

Trần Thư nằm trên giường, trong mắt hồi tưởng đến chuyện Tinh Không di tích.

Một lúc sau, hai con mắt hắn hơi động, nghĩ đến cái gì.

- Vù vù!

Thỏ Không Gian xuất hiện, trên mặt mang nụ cười bỉ ổi, đồng thời lấy ra một bao nhỏ vật liệu.

- Tông sư không gian dược tề hiệu quả sẽ như thế nào…

Trần Thư sờ cằm, không bao lâu bố trí ra một bình không gian dược tề cấp cơ sở.

Đồng thời, trong đầu của hắn xuất hiện thông tin nhắc nhở:

【 Hiệu quả cấp tông sư: Ngẫu nhiên cường hóa một không gian kỹ năng hoặc hiệu quả thiên phú! Chú thích: Kỹ năng cấp độ càng cao, cường hóa hiệu quả càng yếu .

- Hả?

Trần Thư thoáng chốc ngồi thẳng người trong mắt lập tức có vẻ phấn khởi.

Nhưng khi thấy tin tức phía sau, lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Xem ra là dựa vào kỹ năng mà định ra, nếu thật sự cường hóa đến thần kỹ, e rằng hiệu quả tăng phúc cũng sẽ không quá mạnh.

Hắn không chút do dự, ném dược tề cho Thỏ Không Gian bên cạnh.

- Ô ô!

Thỏ Không Gian tiếp nhận, nuốt dược tề bên trong vào.

Trần Thư nhìn kỹ diện bản của Thỏ Không Gian, muốn xem cụ thể là kỹ năng nào.

Thần kỹ 【 Không Gian Bí Lực vẫn là chuyên môn kỹ năng 【 Không gian đánh dấu] hoặc là xây dựng 【 Không gian định vị] của không gian thông đạo ?

Nhưng mà, ánh mắt của hắn ngưng lại, dĩ nhiên là cơ sở thiên phú 【 Bước nhảy không gian .

Đây là thiên phú kèm theo của Thỏ Không Gian, là thời gian hồi chiêu thiên phú thuấn di rất ngắn, cũng là một trong những thiên phú trọng tâm của nó.

【 Bước nhảy không gian (đã cường hóa): Thuấn gian di động đến bất kỳ một vị trí nào! Cường hóa hiệu quả: Mỗi một lần phóng thích, đều làm cho bản thân tăng thêm một tầng không gian giáp, giảm khả năng khống chế thời gian, chồng lên!]

- Hả?

Trần Thư thân thể chấn động, nháy mắt mở to hai mắt nhìn.

- Hiệu quả Bá thể?

Hắn không ngờ tới cường hóa hiệu quả sẽ tốt như vậy, chỉ cần chồng chất thì sẽ tương đương với một bá thể.

Thỏ Không Gian cái gì cũng không sợ, chỉ là lo lắng phạm vi khống chế kỹ năng lớn, cũng may loại kỹ năng này tương đối hiếm thấy, Trần Thư căn bản chưa từng gặp qua.

Nhưng bây giờ hắn gặp phải đối thủ chí ít đều là Hoàng Kim cấp, sau này tất nhiên là gặp được.

Chỉ cần có Hiệu quả Bá thể, năng lực sinh tồn của Thỏ Không Gian sẽ gia tăng thật lớn.

- Là bởi vì 【Bước nhảy không gian] cấp độ quá thấp hả? Hiệu quả cường hóa mới tốt như vậy?

Vẻ mặt hắn hưng phấn, đơn giản kiểm tra một phen.

Chỉ thấy Thỏ Không Gian mỗi lần phóng thích 【Bước nhảy không gian], bản thân sẽ bị một tầng tinh quang nhàn nhạt bao phủ, trông tương đối huyễn khốc.

- Tinh quang đặc hiệu?

Hắn nhíu mày, trong mắt có vẻ hài lòng.

Trên thực tế không gian giáp có thể có bất kỳ dáng vẻ gì, nhưng bây giờ Thỏ Không Gian là người thừa kế của Tinh Không di tích, theo bản năng rất yêu thích tinh quang.

- Nếu có thể trở thành Hoàng Kim cấp…

Hắn nhịn không được cười hắc hắc, hiện tại sức chiến đấu của hắn đã trở nên tương đối biến thái.

Nếu lại đột phá, thực lực của khế ước linh sẽ lần nữa tăng vọt, xuất hiện biến hóa về chất.

…

Thời gian một ngày thoáng chốc đã trôi qua.

Đám người A Lương ôm lấy ý nghĩ thà rằng tin là có, đi tới thành phố Nam Giang.

Trên sân thượng tiểu khu An cư.

- Trần Bì, triệu tập chúng ta tới rốt cuộc là có chuyện gì?

A Lương mở miệng nói:

- Chúng ta đều đang bận rộn làm bài thi tốt nghiệp.

Tạ Tố Nam ở bên cạnh gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta không giống ngươi, chúng ta đều hi vọng có thể tốt nghiệp.

- ? ?

Trần Thư thần sắc khẽ giật mình, nói:

- Lão Tạ, ngươi nói cái rắm gì đấy, ngươi cho rằng ta không thể tốt nghiệp được sao?

- Không phải sao?

- Xéo đi!

Trần Thư lắc đầu, ngay sau đó lại nói tiếp:

- Ca ca thế mang đồ tốt cho các ngươi này.

- Đúng rồi, Phương Tư tỷ tại sao không trở về, đã xảy ra chuyện gì rồi?

- Không biết.

Đám người A Lương lắc đầu, bọn hắn lại không ở Ma Đô, đương nhiên không biết tình huống của Phương Tư.

- Nàng đang thi hành nhiệm vụ…

Tạ Tố Nam nhích lại gần, nhẹ giọng nói:

- Hiện tại Ngự Long Vệ đều đang bận rộn điều tra một dị không gian…

- Như vậy sao?

Trần Thư gật gật đầu, chỉ có thể sau này giao danh ngạch cho Phương Tư mà thôi.

Chương 1448: Thật hay cho một xích tử chi tâm

– Đi! Dứt lời, hắn triệu hoán Thỏ Không Gian.

Không gian ấn ký chói mắt xuất hiện, một cỗ Không Gian chi lực bọc trên thân thể của bọn hắn.

Năm người nháy mắt biến mất tại chỗ, đi tới phụ cận Thanh Nguyên tiểu trấn.

- Nơi này là…

Tạ Tố Nam có chút ngơ ngác, nhìn bốn phía xung quanh, ngay sau đó nhận ra là Thanh Nguyên tiểu trấn.

Hắn ta mở to hai mắt nhìn, nói:

- Mẹ nó! Xa như vậy sao?

Thanh Nguyên tiểu trấn không ở trong thành phố Nam Giang, Trần Thư chỉ dùng một kỹ năng đã có thể dẫn bốn người vượt qua một thành thị.

Cái này mẹ nó vẫn là Bạch Ngân Ngự Thú sư sao?

- Ngạc nhiên!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Thực lực của Ca không phải là thứ các ngươi có thể tưởng tượng được đâu.

- Đi theo ta!

Năm người thuận lợi đi tới không gian thông đạo của 【Thanh Nguyên sâm lâm].

Trấn Linh Quân ngược lại không hỏi thăm gì, trực tiếp cho đi.

- Dẫn chúng ta tới nơi này?

A Lương mở miệng hỏi:

- Một dị không gian cơ bản thì có cái gì tốt? Hơn nữa quân vương có vẻ như đều bị ngươi làm thịt cả rồi?

- Gấp cái gì?

Trần Thư nhếch miệng, lại là một 【Không Gian Bí Lực], thuấn di năm người đến chỗ sâu trong rừng rậm.

- Không phải ngươi muốn để chúng ta giúp ngươi giết người cướp hàng đấy chứ?

Giờ phút này, chính là một buổi tối đầy sao trời.

- Là thanh niên có chí, chuyện này không thể làm!

Vương Tuyệt kiên quyết lắc đầu, ngay sau đó lại vội vã nói bổ sung:

- Trừ phi ngươi có thể cho ta một phần lợi ích.

- ? ? ?

Ánh mắt Trần Thư quái dị, đây chính là giác ngộ của thanh niên có chí hướng như ngươi sao?

Hắn không mở miệng giải thích, mà cùng Tinh Không di tích khơi thông.

Vù vù vù vù ——

Trong nháy mắt, tinh quang đột nhiên xuất hiện trước mặt năm người.

Tiếp theo, lại một không gian thông đạo từ từ mở ra, trong đó dường như có được một mảnh tinh hải chói mắt.

- Hả?

A Lương nháy mắt mở to hai mắt nhìn, thậm chí là lên tiếng kinh hô:

- Di tích? Thanh Nguyên sâm lâm có di tích?

Ba người khác cũng trợn mắt hốc mồm, thân thể đều kích động có chút phát run.

- Di tích! Thật sự là di tích trong truyền thuyết ! Ta đã từng thấy ở trong sách…

- Có thể bình tĩnh một chút không…

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Tốt xấu gì thì ta cũng cùng người lăn lộn mà.

Dứt lời, hắn cất bước hướng về phía trước, đi thẳng đến thông đạo.

- Không phải, Trần Thư, không cần điều tra một chút sao?

- Trực tiếp đi vào?

Đám người A Lương do dự một chút, bọn hắn thế biết di tích đều có quy tắc riêng.

- Mau lại đây, đừng lắm lời!

Trần Thư quay đầu nhìn một cái, ngay sau đó tiến vào trong di tích.

Những người còn lại cắn răng một cái, cũng đi theo, nói chung di tích không có nguy cơ sinh mệnh.

Tầm nhìn xoay một cái, đám người A Lương đang đứng ở bên trên một vùng tinh hải.

Mà Trần Thư đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

- Trần Bì…

A Lương gọi một tiếng, trong mắt tràn ngập vẻ cảnh giác.

- Các vị, hoan nghênh đi tới di tích của ta!

Ngay lúc này, một thanh âm vô cùng uy nghiêm xuất hiện, vang vọng trên tinh hải.

- Hả?

Đám người A Lương ngẩn ngơ, sau đó thần sắc kinh hãi, bản năng triệu hoán ra khế ước linh, dán vẻ như lâm đại địch.

Chỉ thấy phía trước đang có một tinh thần cự nhân dài ngàn mét nhìn xuống bọn hắn, giống như đang nhìn một con kiến hôi.

- Quái vật gì vậy?

Bốn người tâm thần kịch biến, không nghĩ tới đi theo Trần Thư là đi tìm cái chết?

Tinh thần cự nhân vội vàng nói:

- Là ta, tội phạm ca kính yêu của các ngươi đây…

- Trần… Trần Bì?

A Lương thử thăm dò nói, trong mắt đã có một điểm kinh nghi bất định.

- Khà khà khà khà, thế nào…

Âm thanh của tinh thần cự nhân vô cùng uy nghiêm, nhưng lúc lại giống như một tên biến thái đang cười…

- Hình như thực sự là hắn rồi…

Bốn người liếc nhau một cái, trong lòng đã mơ hồ hiểu rõ quả thật là Trần Thư.

Ngay lúc này, trước ngực cự nhân xuất hiện một thân ảnh.

Chỉ thấy Trần Thư đạp lên tinh quang đi tới, mà cự nhân ầm vang một thoáng dung nhập vào trong tinh hải.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ! Ngươi có thể biến thành quang?

Vương Tuyệt mở to hai mắt nhìn, nói:

- Ông trời bất công!

- Được rồi, đừng kêu nữa!

Trần Thư mở miệng nói:

- Đây là Tinh Không di tích ta khiểng trở về đấy!

- Khiêng trở về?

Bốn người thân thể chấn động, trong mắt có vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Không nói nhiều nữa, ta đồng ý dành lợi ích cho các ngươi…

Trần Thư nãy giờ đã giải thích mấy lần, không muốn phí lời nữa.

- Nói ra sở trường của các ngươi ta sẽ sắp xếp cửa ải phù hợp cho mỗi người!

Tuy di tích không cho phép người thừa kế hỗ trợ gian lận, nhưng kỳ thật vẫn có cách có thể làm được.

Chỉ cần sắp xếp cửa ải đúng sở trường của bọn hắn, rất có thể thông quan.

Ngay lúc này, chỗ sâu nhất tinh hải, một tinh đoàn xuất hiện, ngẩng đầu nhìn phía trên đám người Trần Thư.

Mặc du thần chí nó có chút không rõ, nhưng đã hiểu ý định của Trần Thư.

Đây không phải là trần trụi gian lận ư?

Nghĩ đến trước đó con hàng này mượn tính tiện lợi của di tích, đánh lén một Vương cấp Ngự Thú sư.

Nó đã hiểu tác phong làm việc của Trần Thư, đồng thời trong lòng có một nghi vấn to lớn:

Thật hay cho một xích tử chi tâm…

Chương 1449: Bọn hắn dường như cảm nhận được niềm vui của tội phạm…

Vù vù vù vù —— Tinh hải vốn dĩ đang yên lặng xuất hiện chấn động, từng sợi tinh quang xuất hiện, bao phủ trên người đám người A Lương.

Di tích yên lặng lại lần nữa mở ra!

- Đừng chống cự!

Trần Thư trầm giọng nói:

- Hiện tại đang truyền tống, lập tức sẽ tiến về phía cửa ải của các ngươi.

Vì để cho bốn người đạt được sự gia tăng lớn nhất, hắn suy nghĩ bốn, năm tiếng cuối cùng mới quyết định cửa ải.

Đầu tiên là không thể tiến hành chống lại loại hình, bằng không tất nhiên sẽ có một người không chiếm được phần thưởng.

Trong nháy mắt, thân thể bốn người biến mất không thấy gì nữa.

Tay phải Trần Thư vung lên, phía trước xuất hiện bốn màn sáng, có thể nhìn thấy cửa ải của mỗi người.

Sức chiến đấu của A Lương gần với hắn, đương nhiên là an bài cho hắn chiến đấu cửa ải loại hình.

Tiểu Tinh sở trường tốc độ, cửa ải mở ra thuộc loại lánh nạn.

Mà sở trường của Trùng Diệp Tạ Tố Nam là điều tra, loại cửa ải là tìm kiếm.

Về phần Vương Tuyệt…

- Lão Vương à, ca cố gắng hết sức rồi…

Trần Thư thở dài, con hàng này chủ khế ước linh là Không Gian Điểu, loại trừ có thể giả bộ thì không làm được bất cứ thứ gì.

Hắn gần như đã xem qua tất cả cửa ải của di tích, thật sự không tìm được cửa ải nào Vương Tuyệt có thể thoải mái thông qua.

- Nhất định phải thắng…

Lúc này Vương Tuyệt dấn thân vào trong cửa ải, bên cạnh có một hung thú, mà trước mắt cũng ngưng tụ thành một con hung thú.

Nhiệm vụ của hắn ta là phụ trợ chiến đấu, trợ giúp hung thú phía bên mình giành được thắng lợi.

Mặc dù phần thưởng không lớn, nhưng ít ra tương đối nhẹ nhõm.

Gần như cùng lúc, cửa ải của bốn người đồng thời mở ra.

- Đáng tiếc, ta không thể tham gia…

Trần Thư nằm ở trên tinh hải, giống như người đứng xem, chỉ có thể nhìn bọn hắn tham gia.

Nhưng mà Thỏ Không Gian mỗi phút mỗi giây đều có thể đạt được tinh quang tăng phúc, tốc độ trưởng thành ngược lại so người tham gia còn nhanh hơn.

Nếu là người thừa kế còn không bằng người tham gia di tích, đó mới gọi không có thiên lý…

Ngay lúc này, tinh đoàn xuất hiện ở bên cạnh Trần Thư.

- Tiểu Lan, sao thế?

Trần Thư nhíu mày, mặc dù tinh đoàn không có mắt, nhưng hắn lại có thể phát giác được u oán trong ánh mắt.

Tinh đoàn nhìn bốn màn sáng trước mắt, sâu kín nói:

- Ngươi rõ ràng có thể trực tiếp cho bọn hắn tinh thần lực, nhưng vẫn đi đến bước này…

- …

Trần Thư nhún vai, hoàn toàn không để ý, di tích của hắn thì do hắn làm chủ…

- Có ăn thịt nướng không?

- …

Thời gian thoáng chốc trôi qua, rất nhanh đã tới tháng sáu.

Lại một mùa tốt nghiệp đến…

Trên tinh hải, trong mắt đám người A Lương tràn ngập hưng phấn, lần đầu tiên cảm thấy di tích chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi…

- Có thể kết toán rồi.

Trần Thư tự nói một tiếng, lập tức ra mệnh lệnh.

Chỉ thấy tinh hải chấn động, tinh quang chói mắt rủ xuống trên người đám người A Lương.

Tinh thần lực bọn hắn góp nhặt có thể trực tiếp đổi thành bất kỳ thuộc tính nào.

Tất nhiên, số lượng cụ thể căn cứ thuộc tính chủng loại cùng cá nhân thực lực mà định ra.

Đám người A Lương đều chỉ là Bạch Ngân cấp, đương lên tăng lên to lớn, có thể nói là hoàn thành một tiểu biến chất.

- Thoải mái quá.

Bốn người vô cùng hưng phấn, thuộc tính khế ước linh của mình được tăng vọt.

Từ Tinh Tinh tự lẩm bẩm:

- Thì ra đây chính là cảm giác gian lận ư…

Ba người khác vội vàng gật đầu, bọn hắn dường như đã cảm nhận được niềm vui của tội phạm…

Một lúc sau, tinh quang tiêu tán không thấy gì, sự cường hóa của bốn người đã hoàn thành.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Cảm giác thế nào?

- Coi như không tệ!

A Lương nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Lần tiếp theo chừng nào bắt đầu?

- Thời điểm này của năm sau.

Trần Thư mở miệng nói:

- Chỉ cần thực lực của các ngươi không vượt qua hoàng kim nhất tinh, hàng năm đều có thể tới.

Danh ngạch năm thứ hai là hai mươi, có thể nói là cực kỳ giàu có.

Hắn mở miệng nói:

- Đi, lập tức phải chuẩn bị chuyện tốt nghiệp rồi.

Một giây sau, bên cạnh hắn xuất hiện một cửa vào, cất bước đi ra ngoài.

Đám người A Lương lưu luyến nhìn tinh hải, đồng thời rời khỏi di tích.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Các ngươi còn có chuyện gì nữa không? Ta muốn trở về học phủ.

- Không có, chúng ta cũng đang bận làm bài kiểm tra tốt nghiệp.

- Vậy trước tiên trở về thôi.

Năm người ngồi lên Slime, đi thẳng đến kinh đô phương bắc.

Vương Tuyệt mở miệng hỏi:

- Trần Bì, sao người không dùng con thỏ kia trực tiếp thuấn di đi qua?

- Đại ca, cái này mẹ nó là phương nam! Tương đương với vượt ngang hơn phân nửa Hoa quốc.

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Ta chỉ là một Bạch Ngân cấp…

Nếu như chỉ có một mình hắn một, quả thực có thể dùng Thỏ Không Gian gấp rút lên đường, nhưng năm người thì không được.

Thời gian xế chiều ngày hôm đó.

- Sắp đến rồi!

Trần Thư ngắm nhìn xa xa, mơ hồ có thể nhìn thấy cửa chính của học phủ.

Bây giờ trên đầu Tiểu Hoàng chỉ còn lại có bốn người bọn họ, Tạ Tố Nam về tới trường học của mình trước rồi.

Ngay lúc này, Trần Thư thần sắc hơi động, để Slime thả ra thần kỹ 【Cự đại hóa].

Trong chốc lát, một viên cầu khổng lồ gần hai trăm mét xuất hiện, mang theo cảm giác áp bách chết tiệt tới gần học phủ.

Chương 1450: Ta không thề làm như vậy được

– Bà mẹ nó, đó là thứ gì vậy? ! Có hung thú đột kích! - Khế ước linh của tội phạm ngươi cũng không nhận ra, sao có thể lăn lộn ở học phủ đây chứ?

- Quả nhiên tên tội phạm kia đã trở về rồi, ta biết hắn sẽ không sao mà…

Nhất thời, học sinh nghị luận ầm ĩ, trong mắt mọi người đều là sợ hãi, có rất nhiều người sùng bái ngưỡng mộ…

Thân thể Trần Thư thẳng tắp, mặt mang ý cười nhìn xuống đám người phía dưới.

Bây giờ đã là tháng sáu, hắn sắp tốt nghiệp rồi.

A Lương bên cạnh vẻ mặt có chút mất tự nhiên, nói:

- Trần Bì, ngươi không sợ Tần hiệu trưởng cùng Liễu lão sư sao?

- Bây giờ còn định giấu tài sao!

Trần Thư thần sắc bình thường, nói:

- Người nào tới người đó chết!

- …

Ba người A Lương vẻ mặt trì trệ, đã có ý nghĩ muốn chạy trốn.

Ngươi có thể đấu với hai Vương cấp sao?

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng đang lơ lửng giữa vùng trời học phủ, giống như đang dò xét lãnh địa của mình.

Vừa xuất hiện thôi mà toàn bộ trường học đều biết tội phạm đã an toàn trở về.

- May mắn hắn sắp tốt nghiệp rồi…

Một thiên tài năm ba đại học ngẩng đầu nhìn về phía viên cầu trên không, lẩm bẩm:

- Bằng không hắn sẽ để lại bóng mai trong lòng toàn bộ sinh viên của học phủ…

Nửa giờ sau, Trần Thư vẫn đang dò xét, thậm chí là mặc tinh thần chiến bào của mình, vẻ mặt vô cùng huênh hoang.

Phía dưới không ít lão sư đều lộ vẻ bất đắc dĩ, bọn hắn cũng không dám quản con hàng này…

- Trần Bì, được lắm.

A Lương mở miệng nói:

- Ta có một dự cảm không tốt…

Bây giờ học phủ vô cùng yên lặng, mặc cho Trần Thư huênh hoang, giống như bình yên trước cơn giông bão vậy.

- Sợ cái gì?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ta nói rồi, người nào tới người đó chết!

Nhưng mà, tiếng nói của hắn vừa dứt, chỉ thấy xa xa xuất hiện hai thân ảnh.

Chính là Tần Thiên cùng Liễu Phong trở về!

- Hả?

Thần sắc Trần Thư đột nhiên giật mình, trong lòng cũng phát giác được có điều không ổn.

Đồng thời hắn hoảng sợ nói:

- Đậu xanh rau muống, không phải muốn mở hội nghị đến tối đấy chứ?

- ? ?

Đám người A Lương quay đầu trông lại, chẳng trách ngươi dám phách lối như vậy…

Tròng mắt bọn hắn không ngừng chuyển động, suy tính làm sao có thể rũ sạch quan hệ với hắn…

Lúc này, hai người Tần Thiên đã đi lại gần, sắc mặt vô cùng bình thường khiến người ta không đoán được suy nghĩ của bọn hắn.

Trần Thư nở nụ cười, nói:

- Hiệu… Hiệu trưởng…

- Trần Thư à…

Vẻ mặt của Tần Thiên nghiêm túc, mở miệng nói:

- Sao có thể cưỡi Bạch Ngân khế ước linh đi dạo loạn trên vùng trời của học phủ?

Trần Thư vẫn chưa phát giác được sự khác thường của Tần Thiên, cúi đầu nói:

- Hiệu trưởng… Ta chỉ là nhất thời hưng phấn, ta sai rồi…

- Ngươi đương nhiên là sai rồi!

Liễu Phong tiến lên trước, nghiêm túc mở miệng nói:

- Loại tình huống này, đương nhiên là phải… Cưỡi Vương cấp khế ước linh của lão sư rồi!

- ? ? ?

Cả người Trần Thư thoáng chốc ngây ngẩn ra, chuyện này là sao đây?

Tần Thiên cũng quay đầu nhìn lại, ngươi ấy à rõ ràng không có tiết tháo như vậy?

Lão quyết tâm liều mạng, cũng quát lên:

- Cưỡi của ngươi làm cái gì? Khế ước linh của ta không thơm ư?

Dứt lời, hai người mỗi người kéo một cánh tay của Trần Thư, lôi về phía khế ước linh của mình…

- …

Đám người A Lương trợn mắt hốc mồm, một màn trước mắt không khỏi quá nghịch thiên rồi?

- Hiệu trưởng, lão sư…

Trần Thư ngây ngốc, trong lòng đã có chút luống cuống.

Loại tình huống này thật sự quá quỷ dị!

- Không phải, ta thật sự sai rồi…

Trong lúc nhất thời, Trần Thư có chút sợ hãi, hành vi của hai người này quả thực rất không bình thường.

Liễu Phong lập tức nói:

- Nói bậy gì đấy, sai lầm lớn nhất của ngươi là không kịp thời báo cho ta biết …

- Không phải, ta thật sai, đừng tra tấn ta nữa…

Vẻ mặt Trần Thư như đưa đám, giống như một con búp bê bị hai người lôi kéo.

- Cái gì gọi là tra tấn?

Liễu Phong ôn hòa cười một tiếng, nói:

- Tình cảm của lão sư đối với ngươi, ngươi không cảm nhận được ư?

- Không…

Trần Thư thấy vậy, nháy mắt tê cả da đầu, mở miệng nói:

- Lão sư, ta thà rằng ngươi hoả táng ta, cũng đừng tra tấn ta như vậy chứ…

Liễu Phong nghiêm túc nói:

- Lão sư luyến tiếc học sinh tốt như ngươi mà.

- Đủ rồi!

Trần Thư quyết tâm liều mạng, cuối cùng cũng không kềm được nữa.

- Lão sư, hiệu trưởng, các ngươi muốn nói gì làm cái gì thì trực tiếp tới, đừung tra tấn ta nữa!

Hai người liếc nhau một cái, lúc này mới chậm rãi nói ra nguyên nhân.

- Cái kia, ngày kia học phủ tranh cử chức vị kia…

- Thế nào? Không phải thực sự muốn ta tham gia đấy chứ?

Trần Thư ngơ ngác, kiên định nói:

- Ta chỉ biết tranh cử chức vị hiệu trưởng, những cái khác vẫn chưa suy nghĩ đến!

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật một cái, ngươi đang đánh rắm sao?

- Chủ yếu là vụ tranh cử kia, học sinh bỏ phiếu cũng sẽ ảnh hưởng đến kết quả tranh cử …

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư sững sờ, sau đó thoáng chốc hiểu ra.

Hiện tại Trần Thư có thể nói là đại biểu của học sinh đương nhiên là muốn ủng hộ ai thì ủng hộ người đó.

- Ta hiểu rồi, chẳng trách!

Trên mặt hắn lại xuất hiện nụ cười, chẳng trách hai người hành động không hợp thói thường như vậy.

Chương 1451: Ta không thề làm như vậy được (2)

– Các ngươi muốn tất cả các học sinh đều bỏ phiếu cho các ngươi chứ gì? Trần Thư sờ cằm, nói:

- Đây không phải là gian lận trắng trợn sao?

- Hiệu trưởng, lão sư, ta thật sự muốn giúp các ngươi, nhưng ta là học tử ưu tú, lương tâm của ta quả thực… Ta không thề làm như vậy được!

Vừa nói chuyện, hắn không ngừng nháy mắt ra hiệu cho hai người thiếu điều nói thẳng ra:

Cho ta chút phí! Nhanh trả cho ta chút phí đi!

- …

Tần Thiên cùng Liễu Phong nháy mắt trầm mặc…

Ngươi thật đúng là học tử ưu tú!

- Không có phí thì đừng nghĩ nữa!

Tần Thiên nói thẳng:

- Bằng không đến lúc đó có người tố cáo, lại là một chuyện phiền toái.

- Không có tiền?

Trần Thư trừng mắt, trong lòng thoáng chốc cảm thấy lương tâm mình lại trở về.

Tần Thiên mở miệng nói:

- Chúng ta tìm ngươi, không phải để ngươi hiệu triệu học sinh bỏ phiếu cho chúng ta…

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư sững sờ, thoáng chốc có chút không hiểu rõ ý nghĩ của hai người.

Liễu Phong suy tư một chút, mở miệng nói:

- Chúng ta chủ yếu là lo lắng, ngươi hiệu triệu học sinh đặc biệt không bỏ phiếu cho chúng ta…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, hóa ra là chuyện này?

Trên thực tế, dựa vào công trạng của Tần Thiên cùng Liễu Phong, cộng thêm bồi dưỡng được một Trần Thư yêu nghiệt như vậy.

Tiếng nói của bọn hắn đã tương đối cao rồi, hiện tại chắc chắn sẽ không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Trừ phi… Toàn trường không có một học sinh nào bỏ phiếu cho bọn hắn…

Trần Thư bất đắc dĩ nói:

- Không phải chứ, hiệu trưởng lão sư, các ngươi xem ta là loại người nào?

- …

Hai người không mở miệng nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn kỹ Trần Thư.

Tôn sư trọng là điều quan trọng, lỡ như người chơi ngáng chân thì sao đây?

- Không có phí gì ta lời quan tâm lắm.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta bận viết luận văn tốt nghiệp rồi.

- Vậy thì tốt.

Hai người nhẹ nhàng thở ra, Trần Thư không quan tâm mới là tốt nhất.

Bất luận là toàn trường bỏ phiếu cho bọn hắn, hoặc là không bỏ phiếu cho bọn hắn, đều là một chuyện không bình thường, đến lúc đó sẽ có người tới điều tra, ngược lại sẽ trở nên phiền toái.

Trần Thư mở miệng nói:

- Đúng rồi, hiệu trưởng, lão sư, hai người các ngươi tranh cử sẽ không xả ra xung đột đấy chứ?

Tần Thiên mỉm cười, nói:

- Lão Liễu tư lịch hơi chút kém một chút, chỉ có thể tranh cử phó hiệu trưởng.

- Như vậy sao?

Trần Thư gật gật đầu, nói tiếp:

- Vậy thì chuyện hôm nay ta phi hành trên vùng trời học phủ…

Tần Thiên dĩ nhiên nói:

- Phi hành không phải là đặc quyền của Ngự Long Vệ ư?

- Vậy thì ta không có vấn đề gì nữa!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, sau đó chào rồi rồi cùng đám người A Lương trở về túc xá.

- Haizzz

Tần Thiên cùng Liễu Phong nhìn bóng lưng của Trần Thư, thở dài.

- Ai có thể nghĩ tới, chức vị hiệu trưởng có thể tranh cử thành công hay không vậy mà được quyết định bởi một học sinh?

- Còn có cách nào khác ư? Toàn bộ học phủ đều bị hắn thống trị…

Bây giờ Trần Thư chỉ cần nói một chút, e rằng sẽ có vô số người bỏ phiếu theo hắn.

Cho dù là có người không phục Trần Thư, nhưng cũng không dám cùng hắn đối nghịch.

Trừ phi… Hắn không sợ túi phân ure…

Đám người Trần Thư trở về trong túc xá, nằm ngửa trên sô pha.

- Thoải mái quá…

Trần Thư thoải mái duỗi tấm lưng mệt mỏi, nhìn ký túc xá quen thuộc, nói:

- Chúng ta không ở bao lâu nữa rồi ta phải mau chóng tìm người môi giới thôi.

- Môi giới? Làm cái gì?

- Bán nhà đó!

- …

Khóe miệng A Lương giật giật một cái, cái này có môi giới nào dám đến tiếp không?

Ngay lúc này, Vương Tuyệt nhích lại gần, nói:

- Trần Bì, thực ra có một cách kiếm tiền, ngươi có làm không?

- Cái gì?

- Tranh cử chức vị của học phủ.

Vương Tuyệt vẻ mặt tham lam nói:

- Những người còn lại chưa chắc đã tuân thủ quy củ, không chừng sẽ vụng trộm tìm tới chúng ta…

Ngoại trừ tuyển cử chức vị phó hiệu trưởng, học phủ giáo sư cũng phải thông qua bình chọn mới hoàn thành.

Liễu Phong cùng Tần Thiên không muốn làm thiêu thân gì đó, nhưng những người còn lại thì không hẳn…

- Dẹp đi.

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ta sắp phải tốt nghiệp rồi, lỡ như xảy ra chuyện, ta cũng bị lôi kéo vào!

Mặc dù trước đó là do hắn ám chỉ, nhưng cũng không dám nhận phần phí này.

Chức vị của học phủ quả thực tương đối quan trọng, nếu bị điều tra ra được có nội tình, không phải là vấn đề nhỏ.

Xem như vô địch thế giới, nếu như tốt nghiệp xong thì trực tiếp vào tù, đây không phải là nói chuyện vớ vẩn ư?

- Điều này cũng đúng.

Vương Tuyệt suy nghĩ một chút, quả thực có chút đạo lý, hiện tại thuận lợi tốt nghiệp mới là chuyện đại sự thứ nhất.

- Sắp phải bảo vệ tốt nghiệp rồi…

Trần Thư trong lúc nhất thời cảm thấy có chút phiền phức, nói:

- Một tội phạm như ta làm những cái này, quả thực không đúng chuyên ngành gì cả.

- Lo lắng cái gì.

A Lương nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Lúc bảo vệ, xin Liễu lão sư mở cửa sau cho chúng ta là được rồi…

Thời gian hai ngày thoáng chốc trôi qua.

- Kỹ năng phân tích của Cự Hổ Vương…

Trần Thư đang ngồi trước máy tính, sáng tác luận văn tốt nghiệp của mình.

Thực ra ngự thú sinh cùng văn hóa sinh tương tự nhau, chỉ là kiến thức và cùng ngự thú có liên quan.

Chương 1452: Không phải tỷ lệ trùng lặp cao mà là tỷ lệ sửa đổi thấp

Bài kiểm tra tốt nghiệp của hắn là đi săn một quân vương, luận văn đương nhiên là viết những thứ liên quan đến Cự Hổ Vương. Đang lúc hắn hết sức chuyên chú viết luận văn, điện thoại đột nhiên vang lên.

- Hả? Số lạ?

Trần Thư ngớ người, trong mắt có chút không hiểu.

Khoảng thời gian này quả thực có người nặc danh tìm hắn, muốn hắn để các học sinh bỏ phiếu, nhưng đều bị Trần Thư cự tuyệt.

Theo lý thuyết, hiện tại tranh cử chức vị đã kết thúc, sẽ không có người tìm hắn mới đúng chứ?

- Alo?

- Trần Thư, có nhất thiết phải nhắm vào ta như vậy không?

Một âm thanh không cam lòng truyền đến từ đầu bên kia điện thoại, dường như có chút tức giận, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài.

- Nhằm vào?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Tội phạm ca nhằm vào rất nhiều người, xin hỏi các hạ, ngài xếp hàng nào đấy?

- Ta! Lục Minh!

- Lục Minh?

Con ngươi Trần Thư chuyển động, trong đầu linh quang lóe lên, nhớ tới thân phận của đối phương.

Chính là giáo sư viện văn hóa trước đó không muốn để cho Trần Thư vào Hoa Hạ học phủ!

- Sao ta lại nhắm vào ngươi?

Trần Thư bình thản nói:

- Mộ tổ tiên nhà ngươi cũng bị ta nổ tung sao?

- Hừ!

Lục Minh có chút tức giận nói:

- Không một học sinh nào bỏ phiếu cho ta, không phải ngươi giở trò quỷ sao?

Lão ta cho rằng uy danh của Trần Thư chỉ truyền đi trong ngự thú sinh, kết quả ngay cả học sinh viện văn hóa cũng bị ảnh hưởng.

- Liên quan cái rắm gì đến ta.

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Bản thân ngươi không được cho nên đẩy trách nhiệm lên người ta đúng không?

- Ngươi dám nói ngươi không giở trò? !

- Lặp lại lần nữa, ta không làm gì cả.

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Nếu như ta muốn nhằm vào ngươi, sẽ dùng loại phương thức văn minh này ư? Ta đã sớm dùng đạn hạt nhân nổ ngươi rồi!

- …

Lục Minh vẻ mặt trì trệ, dường như có chút đạo lý…

Nếu con hàng này thật sự muốn báo thù, đoán chừng đã sớm trùm túi phân ure vào người lão rồi.

Đừng tưởng rằng lão lớn tuổi hơn thì hắn không dám, tuổi càng lớn hắn dường như càng hưng phấn…

- Là ta… Xúc động…

Lục Minh hít sâu một hơi, yên lặng cúp điện thoại.

Từ lúc Trần Thư vùng dậy lão ta không dám gây chuyện nữa, kỳ thực trong lòng đã suy nghĩ đến chuyện xin lỗi, nhưng lại mất hết mặt mũi, không thể làm gì khác hơn là tận lực tránh mặt đối phương.

Lần này tranh cử thất bại đối với lão ta mà nói là một đả kích quá lớn, vậy mới khiến lão ta có chút xúc động…

Lão ta đã sắp đến tuổi về hưu rồi, lần này không được chọn cũng không có cơ hội tranh cử.

- Haizzz . .

Lục Minh ngồi trên ghế dài ở học phủ thở dài thật sâu.

Trong mắt lão ta bừng tỉnh, nghĩ đến lúc trước Trần Thư vừa vào học.

Ai có thể nghĩ tới đối phương trong bốn năm có thể trưởng thành đến trình độ như vậy chứ…

- Ta sai rồi sao…

Trong lòng lão ta hiện ra ý hối hận, cuối cùng thất vọng mất mát mà rời đi.

- Rõ ràng cho rằng là ta giở trò quỷ?

Trần Thư lắc đầu, không tiếp tục tính toán gì nữa.

Lục Minh tâm địa không xấu, chỉ là lão ta quá mức cứng nhắc, lo lắng Trần Thư sẽ ảnh hưởng đến bầu không khí học tập của học phủ.

Nhưng bởi vì lão ta là giáo sư của viện văn hóa, dẫn đến phán sai một chút:

Ngự thú sinh cùng văn hóa sinh khác biệt, một bên là làm nghiên cứu, một bên là tiến về dị không gian giết địch, vốn không thể nói nhập làm một.

…

Ban đêm.

- Xong rồi!

Trần Thư vỗ bàn một cái, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Hắn nhìn vạn chữ luận văn lưu loát trên màn hình, không khỏi có chút tự hào.

Thì ra Ca cũng trí thức lắm chứ…

Hắn cầm lấy máy tính, đi tới phòng khách, chuẩn bị chiếu thành quả của mình.

- Ngươi viết xong rồi?

Ba người A Lương nghe thấy động tĩnh, cũng rời khỏi phòng.

Trần Thư thay đổi hướng màn hình, nói:

- Tất nhiên, không biết tốc độ của tội phạm sao?

- Mới hai ngày trôi qua, ngươi đã có thể viết xong luận văn sao?

Ba người nhìn luận văn trên màn hình, nhất thời lộ ra vẻ ngơ ngác.

Vương Tuyệt mở miệng hỏi:

- Do ngươi tự mình gõ ra saoo?

- Tất nhiên.

Trần Thư gật gật đầu, dương dương đắc ý nói:

- Văn có thể nâng bút viết luận văn, võ có thể một tay ngược hung thú, ta thật đúng là toàn tài…

- Dẹp đi!

A Lương vừa nghĩ tới chính mình chỉ mới viết được đoạn mở đầu, trong lòng có chút không phục.

- Ngươi xác định ngươi có thể vượt qua kiểm tra sự trùng lặp của luận ăn chứ?

- Kiểm tra trùng lặp cái gì?

- ? ? ?

Ba người A Lương đưa mắt nhìn nhau, ngay cả kiểm tra sự trùng lặp của luận văn mà ngươi cũng không biết sao?

- Ta giúp ngươi làm cái này.

Nói xong A Lương tiến lên sử dụng máy tính của Trần Thư, mở phần mềm hỗ trợ kiểm tra.

Không hổ là phần mềm nội bộ học phủ, kết quả rất nhanh đã hiện ra.

- A cái này…

Trong lúc nhất thời, ba người A Lương trợn mắt hốc mồm, toàn bộ trên mặt đều là vẻ chấn kinh.

Trần Thư nhìn phía trên màn hình, tự nhủ:

- 80%, tỉ lệ đạo văn của ta hình như hơi cao…

- Không phải tỉ lệ đạo văn cao…

Từ Tinh Tinh lắc đầu, nói nghiêm túc:

- Nói thực là tỉ lệ thấp.

- ? ?

Vương Tuyệt cùng A Lương giơ ngón tay cái lên, đây chính là EQ cao lên tiếng ư?

- ...

Chương 1453: Cho rằng là con mọt sách, kết quả chỉ là tên lưu manh đầu đường xó chợ!

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói: - Hẳn là có thể thông qua?

- Qua cái rắm!

A Lương mở miệng nói:

- Trần Bì, ngươi không phải nói luận văn đều do ngươi tự tay gõ ra sao?

- Đúng vậy.

Trần Thư nghiêm túc hồi đáp:

- Ctrl+C sau đó Ctrl+V là ra.

- …

Ba người liếc nhau một cái, đúng là ngươi, tội phạm ca!

Trần Thư chỉ biết kỹ năng của Cự Hổ Vương những cái khác vẫn không biết, đều trực tiếp phỏng chế theo trên mạng.

- Nói như vậy ta vẫn phải thay đổi sao?

- Không cần đổi, không cần đổi.

A Lương khoát tay áo, nói:

- Cái này đúng là không có gì có thể cứu, ta đề nghị viết lại.

- …

Trần Thư thở dài, cầm lấy máy tính trở về trong phòng của mình.

- Ta còn thực sự cho rằng con hàng này kỳ tài ngút trời đấy…

Ba người A Lương liếc nhau một cái, không ngờ tất cả đều sao chép được…

- Cái này mẹ nó toàn bộ đều đánh dấu đỏ, sửa thế nào đây…

Trần Thư nhìn máy tính đến ngẩn người, tốt nghiệp không dễ, tội phạm thở dài…

Thời gian vội vàng trôi qua, tới ngày 15 tháng 6.

Hôm nay, chính là thời gian bảo vệ tốt nghiệp của Hoa Hạ học phủ.

Điều này cũng biểu thị, một nhóm thiên kiêu sắp rời khỏi học phủ, tiến vào xã hội trở thành nhân tài kiệt xuất của mỗi ngành nghề.

- Trần Bì, tỉnh dậy đi!

A Lương vẫn đang buồn ngủ, gõ gõ cửa Trần Thư.

- Đừng gấp gáp…

Trần Thư dụi dụi con mắt, ngáp ngáp rời khỏi phòng.

A Lương mở miệng hỏi:

- Luận văn của ngươi sửa như thế nào rồi?

- Ổn rồi!

Trần Thư thuận miệng nói, khoảng thời gian này sửa chữa, hắn cuối cũng cũng hạ tỉ lệ đạo văn xuống rồi.

Bốn người tắm rửa một phen, ngay sau đó kề vai sát cánh đi đến phòng ăn.

- Sắp không được ăn miễn phí nữa rồi, đáng tiếc quá…

Trước bàn Trần Thư để đủ loại bữa sáng, mặc dù là miễn phí, nhưng hương vị cũng tương đối mỹ vị, thậm chí có rất nhiều móng ăn dùng hung thú như nguyên liệu nấu ăn.

Bốn người chỉ cảm thấy dạ dày trống rỗng, bắt đầu ăn như gió cuốn, hưởng thụ thời gian đại học cuối cùng.

Buổi sáng.

Ngự thú lầu số một, phòng 103.

Liễu Phong mặt đầy ý cười ngồi ở vị trí thứ hắn, hoàn toàn không giống dáng vẻ nghiêm túc trước đó, trên mặt có không cầm được ý cười.

Tranh cử chức vị của học phủ không có gì bất ngờ, hắn cùng Tần Thiên đều tấn thăng lên nhất giai.

Vốn dĩ là giáo sư Liễu Phong, bây giờ đã trở thành phó hiệu trưởng, trực tiếp tấn thăng làm người đứng thứ hai đệ nhất học phủ.

- Lão Giang à…

Liễu Phong nhìn Giang Vân bên cạnh, nói:

- Sau này có chuyện gì, có thể trực tiếp tìm bản hiệu trưởng hồi báo.

- Là hiệu trưởng, ta sẽ tận lực làm tất cả mọi việc, không phụ sự chờ mong của mọi người!

- Kỳ thực có đôi khi ngẫm lại, làm hiệu trưởng quả thực rất mệt mỏi, nếu như có thể làm lại, ta có thể sẽ chọn trực tiếp về hưu…

- Đủ rồi!

Khóe miệng Giang Vân giật giật một cái, cuối cùng cũng có chút không kềm được.

Từ lúc tiến vào phòng học, thời gian chưa đến một tiếng, Liễu Phong đã cố ý nói mười lần thân phận hiệu trưởng của mình…

Nhìn dáng vẻ đắc ý của Liễu Phong, hắn ta thoáng chốc nghĩ đến đầu tháng, dáng vẻ huênh hoang của Trần Thư cưỡi khế ước linh trên vùng trời học phủ.

Dáng vẻ của tên này cùng với học sinh của hắn ta quả thực như khắc ra vậy…

Ngoại trừ Liễu Phong cùng Giang Vân, bên cạnh bọn hắn còn có bốn giáo sư khác, trong đó có hai người đến từ học viện văn hóa.

Bọn hắn chính là sáu đạo sư phụ trách bảo vệ tốt nghiệp lần này.

Mà lúc này, ở hàng sau của phòng học các học sinh đã ngồi đầy đủ.

Vì buổi bảo vệ hôm nay mà cố ý chọn lựa một phòng học lớn, đủ để dung nạp hơn năm trăm người.

Các học sinh bàn luận xôn xao, mặc dù đã trải qua đủ loại tôi luyện, nhưng liên quan đến chuyện tốt nghiệp của mình, trong lòng vẫn không nhịn được có chút khẩn trương.

- Các ngươi nói xem, năm nay chúng ta sẽ có bao nhiêu người không thông qua được bảo vệ ?

- Làm sao có thể? Học phủ hiếm khi xuất hiện loại tình huống này lắm.

- Người bình thường đều có thể qua, thế nhưng tên tội phạm kia…

- Ngươi suy nghĩ nhiều rồi, học phủ ước gì hắn tốt nghiệp sớm một chút, sao dám lưu hắn chứ…

Một tên nam sinh nhếch miệng, nói:

- Lại nói, lỡ như không thông qua được tốt nghiệp, con hàng này ném đạn hạt nhân ngay tại chỗ này, ai có thể chịu nổi ?

- Điều này cũng đúng…

Ngay lúc các học sinh đang nghị luận sôi nổi, bốn người Trần Thư nện bước hùng hổ đi đến.

- …

Loại trừ Liễu Phong, năm giáo sư còn lại thấy dáng vẻ của đám người Trần Thư, nhịn không được vuốt vuốt huyệt Thái Dương.

Trước mắt bốn người đã vượt cấp rồi, bởi vì phần thưởng của cuộc thi đấu thế giới, cộng thêm học phủ trọng điểm bồi dưỡng, đám người A Lương đã vượt qua thiên tài.

Điều này cũng có nghĩa bọn hắn là học sinh kiệt xuất nhất của toàn quốc.

Người ngoài không biết e rằng còn tưởng rằng là con mọt sách, kết quả lại là bốn tên lưu manh đầu đường xó chợ…

Bốn người chậm rãi từ từ ngồi xuống vị trí hàng sau.

Phụ đạo viên gọi tên các học sinh ngay sau đó bắt đầu buổi bảo vệ tốt nghiệp ngày hôm nay.

- Các vị đạo sư, xin chào mọi người, chủ đề tốt nghiệp của ta là hung thú là Băng Dã Thỏ lãnh chúa. ..

- …

Chương 1454: Nếu các vị đạo sư đã không còn câu hỏi…

Trên đài nam sinh không nhanh không chậm, giảng thuật luận văn tốt nghiệp của mình. - Đây chính là bảo vệ hả…

Trần Thư ngồi ở chỗ ngồi, ngay từ đầu còn có chút hứng thú, nhưng sau đó cảm thấy nhàm chán, bắt đầu chơi điện thoại.

Đúng lúc này, điện thoại di động của hắn rung lên.

- Alo, Đại Lực?

Vẻ mặt hắn khẽ giật mình, lúc này Trương Đại Lực gọi điện thoại tới làm gì chứ?

- Trần Bì, hôm nay là thời gian bảo vệ tốt nghiệp của Hoa Hạ học phủ, ngươi tham gia không?

- Nói đùa cái gì thế? Loại việc này mà ta cũng có thể quên ư?

- Có chuyện gì là ngươi không làm được đâu chứ?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Đại lực, ngươi không phải gọi tới chỉ để đặc biệt nhắc nhở ta đấy chứ?

- Dĩ nhiên không phải!

Trương Đại Lực trầm mặc một chút, dường như đang hít thật sâu, ngay sau đó hắn ta thản nhiên nói:

- Ta tấn cấp cuộc thi thế giới cup thực thần!

- Mẹ nó! Thật hay giả vậy?

Sắc mặt Trần Thư chấn động, trong mắt tràn ngập sợ hãi lẫn vui mừng.

Trương Đại Lực cười lớn nói:

- Đương nhiên là thật! Dựa vào thiên phú của ta, giành được danh hiệu thực thần cũng chỉ là chuyện đơn giản thôi!

- Chúc mừng chúc mừng!

Trong lòng Trần Thư cảm thấy rất vui vẻ, không khỏi có chút cảm thán.

Trương Đại Lực chỉ một người bình thường, nhưng vẫn đang dần dần trưởng thành, hơn nữa tốc độ không chậm chút nào…

- Cuộc thi đấu thế giới là tháng bảy, đến lúc đó ngươi có thời gian hay không?

- Sao thế?

Trần Thư ngơ ngác, nói:

- Bảo ta đi cùng sao?

- Thời khắc trọng yếu này, đồng đảng tốt nhất của ta sao có thể không có mặt được chứ?

Trương Đại Lực cười nói:

- Huống chi Phương Tư tỷ không ở đây ngươi là người mạnh nhất, nếu như ta gặp phải nguy hiểm gì đó, ta còn phải dựa vào ngươi.

- Cái gì gọi là Phương Tư tỷ không ở đây? Nàng có ở đây thì ta cũng là người mạnh nhất!

Trần Thư vỗ vỗ ngực, nói:

- Đến lúc đó ta đến tìm ngươi, nhất định phải an toàn trở về đấy.

- Cái kia, ngươi tốt nghiệp xong thì không đi làm ư?

- Đi làm cái gì?

- Xem như ta chưa nói gì…

Hai người lại nói chuyện thêm một hồi, nghe thấy Trần Thư đang bảo vệ, Trương Đại Lực không tiếp tục làm phiền nữa, vội vàng cúp điện thoại.

- Đại lực tìm ngươi làm bảo tiêu?

A Lương quay đầu nhìn lại, nói:

- Ta không nghe lầm chứ?

Trần Thư mở miệng nói:

- Thế nào? Có vấn đề?

- Đại lực quả thực không hiểu thời thế gì cả?

Ba người A Lương lắc đầu, bây giờ cừu địch của Trần Thư trên thế giới cũng không ít đâu.

Tên này tìm hắn làm bảo tiêu, không phải là tự tìm kích thích ư?

- Cái này gọi là gì? Vương cấp hiện tại cũng động không được ta!-=

Trần Thư tràn đầy tự tin, nói tiếp:

- Đúng rồi, Đại Lực muốn tham gia cuộc thi đấu thế giới cup thực thần, các ngươi đi không?

- Chúng ta không giống ngươi, chúng ta còn có công việc…

- ? ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, ta mẹ nó là Ngự Long Vệ đó!

- Các ngươi có thể có chuyện gì? Chẳng phải là đi săn hung thú ư? Nghe ca khuyên, dị không gian quá nguy hiểm, đừng lỗ mãng hành động.

- Nhưng mà…

A Lương suy tư một chút, sau đó nói thẳng:

- Ta cảm thấy cùng ngươi ở một chỗ, mới là nguy hiểm nhất…

- …

- Huống chi nửa tháng trước, chúng ta đã tiếp nhận nhiệm vụ, phải thanh toán phí vi phạm hợp đồng.

A Lương mong đợi nói:

- Nếu không… Ngươi giúp chúng ta thanh toán đi?

- Dẹp đi, các ngươi vẫn nên đi giết hung thú đi!

Trần Thư quả quyết cự tuyệt, hiện tại hắn đã không có nguồn thu nhập, tất nhiên không thể tùy ý dùng linh tinh.

Lúc bốn người đang trao đổi, cuối cùng cũng đến phiên A Lương lên đài.

Bởi vì ba người A Lương là một đoàn đội, đương nhiên cùng bài kiểm tra tốt nghiệp nhưng mà mỗi người đảm đương nhân vật khác biệt, đều cần đơn độc viết luận văn.

Liễu Phong cho nội dung kiểm tra không hề đơn giản, yêu cầu đi săn hung thú Bạch Ngân tam tinh, hơn nữa còn không phải một con.

Chủ đề kiểm tra của hắn ta vừa ra, lập tức đã chấn kinh tứ tọa.

- Bà mẹ nó, là thật hung ác!

- Lãnh chúa Bạch Ngân tam tinh, đây là điều sinh viên thực sự có thể làm được sao? Không phải là gian lận chứ…

- Ngươi có ngốc không? Nhân gia là đội ngũ chém giết đến tận cuộc thi đấu thế giới đấy!

Phần lớn bài kiểm tra tốt nghiệp đều chỉ là đi săn biến dị hung thú ngang cấp.

Chỉ có một số nhỏ thiên tài phụ trách đi săn lãnh chúa đồng cấp, mà đoàn đội của A Lương đi săn tam tinh lãnh chúa, đương nhiên hàm kim lượng tràn đầy.

A Lương là chủ lực, có cống hiến lớn nhất trong đoàn đội ngay ở trên đài chậm rãi nói.

Rất nhanh, đã đến phân đoạn đạo sư đưa ra câu hỏi.

Giáo sư ngự thú viện phía dưới không mở miệng, chủ yếu là vấn đề của hai giáo sư viện văn hóa đều hỏi về thói quen sinh hoạt của hung thú, đủ vấn đề.

Bọn hắn cố ý tránh hung thú có kỹ năng, kỹ xảo chiến đấu, bởi vì A Lương đều hiểu rõ.

Quả nhiên, A Lương vẻ mặt khó xử, thoáng chốc bị choáng váng.

Lúc này Liễu Phong quả quyết mở miệng, cùng hai vị giáo sư khác cãi cọ ầm lên…

Trong phòng học, chỉ còn lại âm thanh của ba người, A Lương trở thành người ngoài cuộc…

Chương 1455: Nếu các vị đạo sư đã không còn câu hỏi… (2)

Chốc lát, A Lương mặt mũi tràn đầy nhẹ nhõm xuống đài, thuận lợi hoàn thành bảo vệ tốt nghiệp. - Thì ra đơn giản như vậy…

Hắn thoải mái nhàn nhã về tới chỗ ngồi, nên nói thì không nói, Liễu Phong có đôi khi rất chính xác rất đáng tin…

Vương Tuyệt cùng Tiểu Tinh nhẹ nhàng thở ra, trong lòng không còn chút áp lực nào nữa.

Hai giờ sau, rốt cục đến phiên Trần Thư.

Trần Thư mặt mũi tràn đầy bình tĩnh đi lên đài, đồng thời màn hình xuất hiện chủ đề của mình.

【 Vài ba lời liên quan tới đi săn quân vương.]

Khi thấy chữ lớn hiện lên trên hình chiếu, toàn bộ phòng học yên tĩnh trở lại, tất cả những tiếng xì xào bàn tán đều biến mất không thấy.

- Phải có hiệu quả như vậy chứ…

Liễu Phong mỉm cười, đã sớm có dự liệu.

Hoa Hạ học phủ từng ấy năm tới nay, chưa từng có sinh viên lấy chủ đề đi săn quân vương làm bài kiểm tra tốt nghiệp.

Trên thực tế, trong số phần lớn giáo sư học phủ chưa từng gặp quân vương, càng không cần nói tới chuyện đi săn quân

vương…

Toàn bộ học phủ, chỉ sợ cũng chỉ có Tần Thiên và Liễu Phong có chút kinh nghiệm, những người còn lại không nào hiểu rõ chút nào.

- Nói đùa cái gì? ! Quân vương xem như bài kiểm tra tốt nghiệp sao?

- Có thể hoàn thành được ư?

- Khoảng cách giữa người với người thật sự quá lớn …

Đi săn quân vương, là vinh quang cao nhất của Ngự Thú sư.

Nhưng bây giờ lại là chủ đề bảo vệ tốt nghiệp của một sinh viên, đây không phải là ăn nói linh tinh sao?

Phía dưới cũng có người hiểu, đây cũng không phải là quân vương thứ nhất Trần Thư giết chết, miễn cưỡng lấy lại sự bình tĩnh.

Nội dung kiểm tra có chút biến thái, nhưng cũng không thể sáng được sự biến thái của Trần Thư!

Trên đài Trần Thư mỉm cười, bắt đầu giảng thuật nội dung luận văn của mình.

- Ta đi săn Cự Hổ Vương tới từ cấp cơ sở dị không gian 【Thanh Nguyên sâm lâm]…

Khoảng mười phút đồng hồ, trong phòng học vẫn lặng ngắt như tờ, mỗi người đều đang chuyên tâm lắng nghe.

Mặc dù cuộc sống của bọn hắn chủ yếu không tiếp xúc với quân vương, nhưng ít ra sau này lúc ra đời có thể khoác lác càng trơ tru hơn.

Thông tin về Quân vương, trên mạng không thể điều tra được, Ngự Thú sư bình thường căn bản không tiếp xúc đến.

Toàn bộ phòng học yên tĩnh mười phút đồng hồ.

Mãi đến lúc Trần Thư kết thúc phần bảo vệ, mọi người vẫn đang rất kinh ngạc.

Trần Thư nhắc nhở một câu:

- Các vị đạo sư…

Năm người phía dưới mới phản ứng lại.

Nhưng ngay lúc này, điện thoại bên cạnh Liễu Phong đột nhiên vang lên.

- Alo, Tần ca?

Liễu Phong nhận điện thoại, đồng thời rời khỏi phòng học.

- ? ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, lúc này ngươi vậy mà rời đi? !

Đây không phải thoáng chốc chỉ còn lại hắn một mình chiến đấu ư…

Ngay lúc này, trước mắt của hắn lại xuất hiện tuyển hạng:

【 Tuyển hạng một: Duy trì yên lặng, đối với bất kỳ câu hỏi nào cũng ngậm miệng không nói! Phần thưởng hoàn thành: Ba gốc Hoàng Kim cấp dược liệu.]

【 Tuyển hạng hai: Bắt đầu nói linh tinh, làm cho đạo sư phía dưới rối tung rối mù! Phần thưởng hoàn thành: Nguyên tố thú trí thông minh thêm 100% 】

【 Tuyển hạng ba: Đảo khách thành chủ, trực tiếp đổi thành một nhân vật tới trao đổi, hiện tại ngươi mới là đạo sư! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng ngự thú lực.]

- Hả?

Trần Thư ngẩn người, không nghĩ tới cái này cũng có thể phát động tuyển hạng.

Hắn nhìn về phía ba tuyển hạng, đầu tiên loại bỏ cái thứ hai, phần thưởng này không phải hoàn toàn vô dụng ư?

Về phần dược liệu cùng ngự thú lực, hắn vẫn lựa chọn tuyển hạng thứ ba.

Bây giờ hắn cách hoàng kim Ngự Thú sư đã không xa, tầm quan trọng của ngự thú lực không cần nói cũng biết.

- Khụ khụ…

Trần Thư hắng giọng một cái, nếu Liễu Phong đã không ở đây, vậy thì hắn có thoải mái thể hiện bản thân rồi.

Nhưng mà, hắn đã chuẩn bị tốt, giáo sư phía dưới lại ngơ ngơ ngẩn ngẩn không nói gì, không có người nào mở miệng.

- Hả?

Sắc mặt Trần Thư khẽ giật mình, chẳng lẽ còn chưa kịp phản ứng?

Tố chất của đạo sư không được lắm nhỉ…

Mà trên thực tế, đám người Giang Vân đã sớm tỉnh táo lại.

Không phải bọn hắn không muốn hỏi, mà là căn bản không có cách nào để hỏi…

Bọn hắn ngay cả quân vương cũng chưa từng thấy qua, đối với lĩnh vực này chỉ là điểm mù, có thể đưa ra vấn đề gì được?

Trần Thư lại lần nữa nhắc nhở một câu:

- Lão sư…

Phía dưới, vẫn là một mảnh yên lặng…

- Nếu các vị đã không có câu hỏi…

Giọng nói Trần Thư dừng một chút, nhìn xuống phía dưới.

Đám người Giang Vân nhẹ nhàng thở ra, ngươi trực tiếp đi xuống là được rồi…

Nhưng mà, câu nói tiếp theo khiến lòng năm tên đạo sư xốn xao.

- Vậy thì ta sẽ đặt câu hỏi vậy.

- …

Sắc mặt năm người cứng lại, họa phong dường như dần dần có chút đi chệch rồi…

- Giáo sư Lưu Khánh Kiến…

Trần Thư ho khan một tiếng, mở miệng nói:

- Ta vừa nói đến hạch tâm kỹ năng của Cự Hổ Vương là 【Thiên Thạch Loạn Vũ], ngài cảm thấy quân vương nào có thể

khắc chế nó?

- …

Trong lòng Lưu Khánh Kiến phía dưới nhảy dựng lên, vậy mà cảm thấy khẩn trương, giống như trở về thời còn là sinh viên năm đó.

Cái này mẹ nó rốt cuộc ai là đạo sư, ai là sinh viên…

- Vấn đề này…

Lưu Khánh Kiến vuốt vuốt đầu, nói chuyện có chút không lưu loát.

Chương 1456: Chúc các vị tiền đồ như gấm

Ta mẹ nó chỉ là một giáo sư viện văn hóa, đời này chưa từng gặp qua quân vương, nào biết được vấn đề này? - Hả? Lão sư, cái này cũng không biết ư?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Rất rõ ràng, hoặc là kỹ năng loại hình khống chế, hoặc là kỹ năng khoảng cách cực xa.

- Thí dụ như nói băng Hổ Vương Băng Tuyết đảo phương Bắc kia, kỹ năng băng tuyết của nó có thể trì hoãn tốc độ phi thạch, tạo thành hiệu quả kiềm chế…

- Được rồi, đến vấn đề tiếp theo! Để ta xem xem ai có thể trả lời được…

Ánh mắt Trần Thư quét về phía năm người phía dưới.

Trong lúc nhất thời, năm người gần như cúi đầu theo bản năng, không dám đối diện, nháy mắt nhớ tới thời còn học sinh…

- A cái này…

Các sinh viên còn lại có mặt trong phòng học đều choáng váng, đây quả thật là bảo vệ tốt nghiệp ư?

Mười phút đồng hồ trôi qua.

Năm người Giang Vân cảm thấy giống như vượt qua mười năm, quả thực là dày vò…

Trần Thư đưa ra mấy chục vấn đề liên quan đến quân vương, hơn nữa đều là phương diện chiến đấu.

Trừ phi đích thân tham dự nếu không quả thực không phải người nào cũng có thể trả lời.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phòng học yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có Trần Thư tự hỏi tự trả lời.

- A…

Trần Thư nhìn năm người, thật sâu thở dài, nói:

- Các ngươi như vậy, ta thực sự rất khó cho các ngươi thông qua…

- …

Khóe mắt năm người co rút, ngươi có bệnh hả, chúng ta mới là đạo sư…

Trong lòng bọn hắn không ngừng kêu gào: Vì sao lại gặp phải tên yêu nghiệt này…

- Khụ khụ…

Giang Vân cuối cùng cũng không nhịn được, hắng giọng một cái nói:

- Trần Thư đồng học, thời gian bảo vệ luận văn của ngươi đã qua…

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, nói tiếp:

- Các ngươi chỉ cần trả lời được một câu hỏi thì ta sẽ xuống đài.

- …

Đám người Giang Vân sắc mặt trì trệ, ngươi mẹ nó ăn vạ không chịu đi đúng không?

Các học sinh đều nuốt một ngụm nước bọt, theo bản năng nghĩ đến một câu:

Nếu như trao đổi nhân vật, hắn sẽ khiến các ngươi biết cái gì gọi là tàn nhẫn…

Lại mười phút đồng hồ tra tấn trôi qua.

Đám người Giang Vân đám người đã lộ ra dáng vẻ nhân sinh không còn gì luyến tiếc.

Thân là giáo sư đệ nhất học phủ, lại bị một sinh viên cho điều khiển…

Ngay lúc này, một thân ảnh chậm rãi từ từ đi đến.

Chính là Liễu Phong đã xử lý xong việc!

- Cứu tinh đến rồi!

Trong lòng năm người cùng nhau kêu gào, thậm chí có chút lệ nóng doanh tròng.

Vốn dĩ tưởng rằng Liễu Phong ra ngoài là vì tôi luyện Trần Thư, kết quả là vì tôi luyện bọn hắn…

- Lão Giang, các ngươi sao thế?

Liễu Phong ngơ ngác, nhìn sắc mặt của năm người, tạm thời không hiểu rõ tình huống.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Giang Vân giáo sư, phiền ngài không né tránh câu hỏi của ta…

- …

Khóe miệng Giang Vân giật giật một cái, không có phản ứng Trần Thư, chỉ là ánh mắt u oán nhìn Liễu Phong.

Nhanh quản sinh viên của ngươi đi!

Còn để cho con hàng này hỏi tiếp, chỉ sợ địa vị giáo sư bọn hắn khó mà giữ được…

Liễu Phong nhìn Trần Thư rồi nhìn năm tên đạo sư, trong lúc mơ hồ hiểu rõ.

Hắn ta mở miệng nói:

- Được rồi, Trần Bì, bài bảo vệ của ngươi kết thúc!

- Phù ~~

Trong lúc nhất thời, đám người Giang Vân cùng nhau nhẹ nhàng thở ra.

- Không phải chứ, lão sư…

Trần Thư mở miệng nói:

- Vấn đề của ta vẫn chưa…

Hắn vẫn chưa nói xong, thân thể đám người Giang Vân chấn động, gần như là cùng nhau móc điện thoại ra.

- Alo, Tần hiệu trưởng…

- Hiệu trưởng, có chuyện gì không?

- Tần ca, buổi chiều muốn mở hội nghị sao?

- …

Sinh viên phía dưới khóe mắt co rút.

Năm ngươi các ngươi còn dám giả dối như vậy sao, Tần Thiên đồng thời gọi điện thoại cho các ngươi đúng không…

Năm người Giang Vân cũng ý thức được sơ hở, nhưng không để ý, mà là chững chạc đàng hoàng rời khỏi phòng học.

Còn không rời đi, trời mới biết con hàng Trần Thư sẽ đợi bao lâu…

- …

Trần Thư nhìn một mình Liễu Phong phía dưới, chỉ có thể thở dài, bất đắc dĩ rời khỏi bục giảng.

Trên thực tế, hắn đã sớm đạt được phần thưởng của hệ thống rồi.

Vốn dĩ vẫn không xuống đài, chỉ là muốn tra tấn đám người Giang Vân một lúc mà thôi . .

Trần Thư vừatrở lại chỗ ngồi, đám người Giang Vân chỉnh tề trở lại.

Liễu Phong chế nhạo nói:

- Lão Giang, Tần hiệu trưởng không tìm các ngươi ư?

- Hiệu trưởng gì?

Giang Vân nhún vai, quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Liễu Phong lắc đầu cười một tiếng, mở miệng nói:

- Được rồi, tiếp tục bảo vệ!

Chỉ cần Trần Thư rời đi, sự tự tin của bọn hắn lại trở về…

Bởi vì Trần Thư khiến cho buổi bảo vệ tốt nghiệp trở nên vô cùng quái dị.

Cũng may trải qua vài giờ cố gắng, đám đạo sư cuối cùng cũng có thể bảo vệ đúng quỹ đạo.

Thời gian mười ngày thoáng chốc trôi qua.

Sinh viên cuối cùng xuống đài, lễ bảo vệ tốt nghiệp hạ màn.

- Các vị, buổi bảo vệ tốt nghiệp năm nay kết thúc.

Liễu Phong đi tới trên đài, cười nói:

- Mặc dù bởi vì người khác mà xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, nhưng tổng thể, vẫn thành công tốt đẹp.

Tất cả mọi người nghe vậy cười một tiếng, đồng thời nhìn về phía chỗ Trần Thư, tên này chính xác là có chút không hợp thói thường…

- Bắt đầu từ bây giờ, thời gian học tập của các ngươi sẽ tạm thời kết thúc…

Chương 1457: Đêm trước tốt nghiệp

Liễu Phong thu lại nụ cười, ánh mắt thâm trầm nhìn phía mấy trăm sinh viên phía dưới, nói: - Thời gian bốn năm đã trôi qua, nhưng ta biết, mỗi người các ngươi đã trưởng thành hơn…

- Từ mười tám tuổi đến hai mươi hai tuổi, từ Ngự Thú sư cơ sở đến hắc thiết thậm chí là Bạch Ngân cấp, cùng nhau trải qua, các ngươi vẫn luôn đang tỏa sáng…

- Ta hi vọng tương lai, các vị vẫn có thể bảo trì sơ tâm, một đường trèo lên tới đỉnh phong của chính mình!

- Cuối cùng, chúc các vị tiền đồ như gấm!

Liễu Phong đơn giản nói hai câu, hướng về phía sinh viên phía dưới chắp tay một cái, ngay sau đó rời khỏi bục giảng.

Bốp bốp bốp!

Phía dưới tiếng vỗ tay như sấm động, mấy trăm người trong mắt tràn đầy tiếc nuối cùng cảm khái.

Bọn hắn không nghĩ tới, bản thân vậy mà đã ở học phủ đợi được bốn năm rồi, chỉ khi quay đầu nhìn lại, mới có thể biết được thời gian trôi qua nhanh đến nhường nào.

Trong phòng học các sinh viên theo thứ tự rời đi, không khí không khỏi đã có mấy phần nặng nề.

- Tiền đồ như gấm…

Trần Thư tự lẩm bẩm, nghĩ đến thời khắc trước khi tốt nghiệp cấp ba, Thẩm Vô Song hình như cũng nói qua lời này.

Hắn không có quá nhiều tâm tình, cùng đám người A Lương đứng dậy rời đi.

Đối với hắn mà nói, học phủ chỉ là một giai đoạn trong nhân sinh mà thôi, con đường của hắn vẫn đang ở phía trước, phần cuối ở ngự thú…

Bốn người trở về túc xá, bắt đầu thu thập hành lý của mình.

Một cảm giác ly biệt đột nhiên xông lên đầu.

Bây giờ đã là ngày hai mươi lăm tháng sáu, dựa theo quá trình tốt nghiệp ngày trước, ngày ba mươi bọn hắn sẽ rời trường.

Không bao lâu, bốn người ngồi trên ghế sô pha, nhìn Makka Pakka quen thuộc.

Có sự tồn tại của không gian khế ước linh, bọn hắn không phải thu thập, chủ yếu là đóng gói mang đi…

- Nhanh thật đấy…

Trong miệng A Lương ngậm một que kem, mồm miệng không rõ nói:

- Sảo ta cảm thấy… Bốn năm đại học so với cấp ba nhanh hơn vậy nhỉ…

- Đương nhiên!

Vương Tuyệt nhếch miệng, nói:

- Khối mười hai chúng ta đều là học bá chuẩn bị thi đại học, lên đại học thoáng chốc trở thành côn đồ đầu đường xó chợ không có lý tưởng, tâm cảnh cũng không giống nhau.

- Có ư?

Trần Thư nhíu lông mày, nói:

- Sao ta cảm thấy không có gì khác biệt nhỉ?

Từ Tinh Tinh quay đầu nhìn lại, mặt không thay đổi nói:

- Đó là bởi vì… Ngươi khối mười hai cũng đã là tên lưu manh côn đồ rồi…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, trong lúc nhất thời dĩ nhiên không cách nào phản bác.

Hắn có hack, dường như hoàn toàn không cảm thấy có gì áp lực…

- Đúng rồi, A Lương, các ngươi tốt nghiệp rồi sẽ tới thành phố nào trước?

- Thành phố Tây Lâm ở Phương Nam.

A Lương nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Dực Thiền của Tiểu Tinh Tử thiếu khuyết một chút kỹ năng khống chế, trước tiên chuẩn bị đi tới 【Linh Trùng vũ lâm] thu thập chút kỹ năng liên quan.

- Hả? Dị không gian Cấp ác mộng ư?

Trong mắt Trần Thư đã có điểm kinh ngạc.

Ác mộng trong dị không gian yếu nhất đều là Bạch Ngân hung thú, hắn không nghĩ tới ba Bạch Ngân Ngự Thú sư cũng dám tiến về.

- Linh Trùng vũ lâm] đồng cấp trong dị không gian yếu kém, hoàng kim hung thú chỉ là số ít.

A Lương cười cười, tràn đầy tự tin nói:

- Lại nói, chúng ta cho dù gặp phải hoàng kim lãnh chúa, đánh không được còn biết đường chạy ư?

- Điều này cũng đúng.

Trần Thư gật gật đầu, bởi vì Tinh Không di tích, sức chiến đấu của ba người đã tăng lên rất nhiều, đối mặt với hoàng kim lãnh chúa cũng không sợ.

Trừ phi thật sự xui xẻo, đụng phải Hoàng Kim Quân Vương…

Nhưng xác suất này căn bản chỉ thể mua được vé số, Ngự Thú sư bình thường cả một đời cũng không có khả năng gặp được một người…

- Trần Bì, ngươi thì sao?

A Lương mở miệng nói:

- Trở về thành phố Nam Giang? Hay vẫn ở lại kinh đô?

- Ừm…

Trần Thư suy tư một chút, bản thân dường như không có chỗ nào để đi.

- Tốt nghiệp xong rồi nói, đến lúc đó trước tiến tìm Trần bộ trưởng Ngự Long Vệ T, xem xem lúc nào thì có kiểm tra nhiệm vụ.

Hiện tại hắn chỉ có một băng tay Ngự Long Vệ màu vàng xanh nhạt thực ra chỉ là một thẻ thân phận, không có tác dụng gì khác.

Đừng nói đến quyền lợi cơ bản, ngay cả tiếp nhận nhiệm vụ bộ phận cũng sẽ chịu hạn chế cực lớn.

- Hơn nữa tháng bảy ta còn phải cùng Đại Lực đi tham gia cup thực thần…

Trần Thư vừa nghĩ đến đây, trong mắt đã có ý cười, nói:

- Coi như là một chuyến đi sau tốt nghiệp đi.

A Lương nhíu mày, nói:

- Xuất ngoại làm côn đồ sao?

- Xéo đi!

Trần Thư quát một tiếng, nói:

- Nói thật, ta vẫn chưa từng tới Hắc Châu.

- Hắc châu?

A Lương mở to hai mắt nhìn, nói:

- Cup thực thần cử hành ở Hắc Châu sao? Ngươi đang nói đùa hả?

- Tất nhiên… Không phải.

Trần Thư mở miệng nói:

- Là thủ đô của Nam Thanh, chỉ là cách Hắc Châu tương đối gần.

Nhìn vẻ mặt Trần Thư hưng phấn, trong lòng ba người A Lương i yên lặng cầu nguyện:

Hi vọng bằng hữu ngoại quốc sẽ không xảy ra chuyện…

- Sắp phải xa nhau rồi!

Trong mắt A Lương đã có chút xúc động, nói:

- Thực ra ta có một nguyện vọng, nằm mơ cũng muốn thực hiện.

- Cái gì?

Chương 1458: Đêm trước tốt nghiệp (2)

Trần Thư quay đầu nhìn lại, nói: - Trực tiếp nói với ca! Học phủ loạn hay không đều do tội phạm định đoạt!

- Ngươi thật sự có thể giúp ta thực hiện được sao?

Thần sắc A Lương khẽ động, khuôn mặt tràn đầy chờ mong chậm rãi nói:

- Buổi tối mời mọi người ăn một bữa cơm!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, không ngờ đây chính là nguyện vọng của ngươi?

- Nếu đã là nguyện vọng mà nằm mơ người cũng muốn thực hiện…

Ngữ khí Trần Thư dừng một chút, nói:

- Vậy thì ngươi tiếp tục nằm mơ đi.

- …

A Lương lập tức nhào tới, nói:

- Ca, để ta lại nếm thử một chút thịt quân vương đi, sau này ta sẽ nhớ lắm…

Từ lúc được ăn thịt quân vương vẫn luôn cảm thấy nguyên liệu nấu ăn khác đều không được ngon miệng…

- Đúng vậy, tội phạm ca, cho một cơ hội nữa đi!

Vương Tuyệt cùng Từ Tinh Tinh cũng nhào tới, hai mắt thậm chí đều bốc lên lục quang.

A Lương nhắc đến, sự thèm thuồng trong lòng bọn hắn thoáng chốc bị khơi gợi lên.

Ban đêm.

Bốn người ngồi trên ban công rộng lớn, ngồi sánh vai nhau.

- Thật sự sảng khoái…

A Lương nhai nuốt thịt quân vương, đồng thời uống một ngụm bia ướp lạnh, quả thực cảm thấy như thăng thiên.

Hắn ra cảm thán nói:

- Nếu mỗi ngày đều có thể như vậy thì tốt quá…

- Dẹp đi.

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Lão gia tử cũng không làm được.

Mỗi ngày ăn thịt quân vương phải là gia đình có điều kiện nhá…

Bốn người hưởng thụ mỹ thực, tha hồ suy nghĩ đến tương lai tươi sáng.

A Lương uống một ngụm bia, trong mắt đã có chút mê say, nghiêm túc nói:

- Trần Thư, ta sẽ đuổi kịp ngươi!

Trần Thư ngơ ngác, nói: –

Lão Vương, mau đỡ A Lương trở về, con hàng này say rồi, cũng bắt đầu nói mê sảng rồi.

Bây giờ A Lương đã là Bạch Ngân nhị tinh, trông chỉ kém Trần Thư một tiểu đẳng cấp, nhưng thực ra sức chiến đấu chênh lệch quá xa.

Nhưng mà, Vương Tuyệt cũng không để ý đến lời nói của Trần Thư, cũng mở miệng nói:

- Trần Thư, ta cũng sớm muộn gì cũng sẽ đánh bại ngươi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, trong mắt tràn đầy vẻ bất lực.

Ngươi ấy à ba khế ước linh đều là tính phụ trợ, cầm đầu đánh nhau với ta hả?

Ba khế ước linh của A Lương đều hệ chiến đấu, có lẽ còn có một chút khả năng, nhưng ngươi thì dẹp đi…

Vương Tuyệt hoàn toàn không phát giác ra, đứng lên, nhìn thành thị phồn hoa xa xa, lớn tiếng gào thét nói:

- Sớm muộn rồi cũng sẽ có một ngày, ta sẽ dẫm đạp tất cả người dưới chân!

- …

Ba người Trần Thư trừng mắt lớn, lời này mà ngươi cũng dám thốt ra sao…

- Dễ chịu quá!

Vương Tuyệt chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, trong mắt tràn ngập ý chí chiến đấu.

Từ Tinh Tinh ở bên cạnh nói:

- Lão Vương, ta cảm thấy người vẫn thực tế hơn một chút…

- Tiểu Tinh, đừng nói như vậy!

Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Lão Vương, thực ra ta có một cách, có thể khiến cho ngươi thực hiện mộng tưởng.

- Cái gì?

Vương Tuyệt nửa tỉnh nửa mê, quay đầu nhìn về Trần Thư, chẳng lẽ đối phương còn có thể khai thông hack cho hắn ta sao?

Trần Thư thản nhiên nói:

- Ngươi có thể làm kỹ thuật viên rửa chân, phụ trách giẫm lưng cho khách hàng, như vậy không phải là thực hiện được rồi sao?

- ? ?

Vương Tuyệt miệng mở lớn, đây chính là cách của ngươi ư?

- Phốc phốc…

A Lương cùng Tiểu Tinh không nín được cười ra tiếng, ở một góc độ nào đó mà nói quả thực là thực hiện được rồi…

Thời gian trôi qua trong tiếng cười vui vẻ của bốn người…

Sáng ngày hôm sau.

Bốn người mặc quần áo bệnh tâm thần, nằm ngổn ngang trên ban công, rõ ràng là đang ngủ say sưa.

- Trần Bì…

Sắc mặt A Lương khẽ động, trong giấc mộng hình như nghĩ đến cái gì, rù rì nói:

- Hôm nay hình như có buổi lễ tốt nghiệp…

- Tham gia cái rắm, ta muốn đi ngủ…

Trần Thư lật người, lại là bắt đầu nằm ngáy o..o…….

Ngay lúc này, xa xa xuất hiện một băng điểu, một thân ảnh trong nháy mắt xuất hiện trên ban công.

- Hả?

Liễu Phong hai tay ôm ngực, nhìn dáng vẻ bốn người, khóe miệng nhịn không được giật giật một cái.

Gần sát ngày tốt nghiệp rồi mới bắt đầu giải phóng thiên tính ư?

Hắn ta quát một tiếng:

- Đều tỉnh dậy đi! Hôm nay là lễ tốt nghiệp!

- Phù phù phù ~~~

Nhưng mà, ngoại trừ tiếng hít thở, không có bất kỳ người nào để ý tới Liễu Phong.

- …

Liễu Phong lắc đầu, quả quyết triệu hoán ra Huyết Đồng Ma Chu của mình…

- Ê ê ~~~

Trong lòng Trần Thư khẽ động, dường như theo bản năng phát giác được nguy cơ.

Đang lúc hắn nghi ngờ, phần lưng truyền đến một xúc cảm lạnh giá khiến hắn đột nhiên giật mình.

- Hả?

Trần Thư nháy mắt mở mắt ra, vẫn chưa kịp đưa ra cách ứng phó thì cảm giác mất trọng lượng truyền đến, cả người nháy mắt bay lên.

Chỉ thấy Bạo Huyết Ma Chu dùng một đầu chân nhện thật dài xốc bốn người lên, quả thực tựa như xâu nướng.

- Mẹ nó…

Đám người Trần Thư thần sắc kịch chấn, nháy mắt nghĩ đến thời điểm nhập học…

Lễ khai giảng lúc trước, ba người bọn họ cũng bị Liễu Phong mang đi như vậy…

- Không được, không thể lại xuất hiện loại chuyện đó!

Đầu óc Trần Thư thoáng chốc vô cùng thanh tỉnh, tâm niệm vừa động mở ra Thỏ Không Gian ngự thú không gian.

Nhưng mà, nó vừa xuất hiện một cái đầu, sương lạnh màu lam đánh tới, cưỡng ép đông cứng Thỏ Không Gian lại.

Chương 1459: Cảnh tượng lễ tốt nghiệp

– Đừng vùng vẫy! Vẻ mặt Liễu Phong bình thường, trong mắt đã có ý cười.

Băng điểu bên cạnh hắn ta gầm lên một tiếng, giống như đang đáp lại.

- Không phải chứ…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, chẳng lẽ ác mộng năm đó lại sắp lặp lại…

Một giây sau, Trần Thư vẫn chưa từ bỏ ý định muốn triệu hồi ra Husky cùng Tiểu Hoàng, kết quả đều bị băng điểu làm cho đông lại.

Lực chiến đấu của hắn có thể sánh ngang Hoàng Kim cấp, nhưng cùng Vương cấp chênh lệch còn quá lớn…

…

Lúc này, sinh viên đại học năm thứ tư đều đã tụ tập trên sân thể dục số một, đang nghị luận ầm ĩ.

Buổi lễ tốt nghiệp kết thúc, tiếp theo chính là chụp ảnh tốt nghiệp, cuộc sống đại học của bọn hắn cũng coi như hoàn toàn kết thúc.

- Lão Lưu, còn có người vẫn chưa tới ư?

Tần Thiên ở trên đài hội nghị chờ đợi, nhìn phía lão sư bên cạnh hỏi.

- Còn thiếu đám người Trần Thư…

- Không cần phải để ý đến bọn hắn, Liễu Phong đã đích thân đi một chuyến rồi.

- Người kia là đủ rồi.

Tần Thiên gật gật đầu, nhìn những người trẻ tuổi triều khí phồn thịnh phía dưới.

Mặt mũi của bọn hắn cùng bốn năm trước không có biến hoá quá lớn, nhưng đôi mắt đã có một phần thành thục cùng kiên nghị.

Sinh viên vốn dĩ còn non nớt, bây giờ đã trưởng thành có thể một mình đảm đương tương lai sau này rồi.

Phía trên có lão sư nhẹ giọng nói:

- Hiệu trưởng, mọi người trưởng thành hết rồi…

- Hoàn toàn chính xác, vừa nhìn là thấy được rồi.

Tần Thiên gật gật đầu, nói:

- Mỗi người đều mặc áo khoác đồng phục, nhưng không có một người nào phàn nàn thời tiết khắc nghiệt.

Trong mắt lão có vẻ vui mừng, đồng thời trong lòng quyết định, nhất định phải làm cho Hoa Hạ học phủ lại lên thêm một tầng cao nữa!

Lúc mấy trăm người đang yên tĩnh chờ đợi, xa xa bất ngờ xuất hiện một con Tri chu hắc sắc to lớn.

- Cảnh tượng kia lại tái hiện nữa sao?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, thoáng chốc nhìn thấy bên trên chân nhện có bốn nhân ảnh.

Lão nhớ đến lễ khai giảng ngày trước, ba người Trần Thư ba người cũng mặt mặc đồng phục bệnh nhân, bị Liễu Phong xốc tới.

Nhưng mà cũng có chỗ khác biệt, từ lễ nhập học biến thành lễ tốt nghiệp, còn có thêm Từ Tinh Tinh…

Trên thực tế, lão mới là người phát minh ra quần áo bệnh tâm thần…

Đang lúc Tần Thiên lắc đầu cười khẽ, lại thấy phía dưới các học sinh cẩn thận tỉ mỉ, giống như không nhìn thấy.

- Không tệ, coi như không tệ!

Khuôn mặt lão tán thưởng gật đầu một cái, thậm chí cho rằng phía dưới là một Trấn Linh Quân kỷ luật nghiêm minh.

Lúc này, Liễu Phong thả bốn người trên mặt đất, nói:

- Các ngươi về hàng trước đi.

- Vẫn không thể thoát khỏi sự an bài của vận mệnh…

Trần Thư yên lặng thở dài, sau đó bình tĩnh đứng dậy, chuẩn bị tiến về trong đội ngũ.

Nhưng trên đài Tần Thiên cũng gọi bọn hắn lại, quát lên:

- Trần Thư, bốn người các ngươi trở về thay quần áo một chút, buổi lễ tốt nghiệp không cần phải gấp.

Hiện tại lão hiệu trưởng, không hy vọng có sinh viên mặc quần áo bệnh tâm thần chụp ảnh tốt nghiệp.

Đến lúc đó nhân dân cả nước sẽ nhìn thế nào?

Không biết còn tưởng rằng đây là bệnh viện tâm thần đấy…

- Hiệu trưởng, không cần.

Trần Thư la lớn:

- Chúng ta mặc cái này.

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, cái này mẹ nó giống như khiến bọn trở nên tự tin hơn vậy.

Lão hơi hơi suy tư một chút, nói:

- Mọi người đều mặc đồng phục, các ngươi như vậy có chút không hợp đoàn.

- Ta hi vọng các ngươi nhớ kỹ, mặc kệ các ngươi có ở trong học phủ hay không, các ngươi vĩnh viễn là một đoàn thể!

Trong lòng Tần Thiên cười một tiếng, hiện tại Trần Thư không có lý do cự tuyệt chứ?

Quả nhiên, Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Hiệu trưởng, ngài nói đúng, chúng ta đều là học tử của Hoa Hạ học phủ, chúng ta vĩnh viễn là một đoàn đội!

- Vậy thì tốt rồi, các ngươi trở về ký túc xá thay quần áo đi.

Tần Thiên nhếch mép cười một tiếng, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, không nghĩ tới hôm nay Trần Thư lại tuân thủ quy củ như vậy.

Nhưng mà, hắn còn quá trẻ…

Ngaylúc này, Trần Thư thuấn di một cái biến mất không thấy gì nữa, nhưng không phải trở về ký túc xá, mà là đi tới trên đài hội nghị.

- Nếu hiệu trưởng đã nói như vậy, mọi người không cần ẩn tàng nữa rồi.

Thừa dịp Tần Thiên ngây người trong nháy mắt, Trần Thư mượn microphone truyền âm thanh khắp toàn bộ sân thể dục .

- Hả?

Thần sắc Tần Thiên khẽ giật mình, ngay sau đó nháy mắt trừng lớn, trong lòng hiện lên linh cảm không lành…

Chỉ thấy phía dưới hơn năm trăm sinh viên nhìn về phía Trần Thư gật đầu một cái, chậm chậm kéo khóa kéo đồng phục ra…

- Bà mẹ nó, không phải là thật chứ…

Nét mặt của Tần Thiên đọng lại, nhịn không được nuốt ngụm nước bọt, trong lòng không ngừng cầu nguyện:

Sẽ không, sẽ không đâu…

Nhưng mà, chuyện lão sợ hãi vẫn xuất hiện…

Mọi người cởi đồng phục ra, từng bộ từng bộ quần áo trắng xanh đan xen lần lượt xuất hiện…

- Cái này mẹ nó đang nói đùa đúng không…

Trên đài hội nghị các lão sư đều choáng váng, chỉ cảm thấy đến đầu óc trống rỗng.

Nhìn quần áo bệnh tâm thần chỉnh tề phía dưới.

Bọn hắn thậm chí cảm thấy thần kinh thị giác của mình đã bị nổ tung…

Lúc này, trên không mỗi máy móc tiểu phi trùng bay qua bay lại, một màn trên sân thể dụng được phát ra ngoài.

Chương 1460: Đây không phải là học viện mà chính là bệnh viện…

Hoa Hạ học phủ được xem như đệ nhất thánh địa, tỷ lệ người xem buổi lễ tốt nghiệp đương nhiên tương đối cao. Trong nháy mắt, trên mạng xuất hiện sóng to gió lớn…

- Là máy vi tính của ta xảy ra vấn đề ư? Đây là tiếp sóng bệnh viện tâm thần mà?

- Lầu trên, đây đúng là Hoa Hạ học phủ, chỉ là cảnh tượng có vẻ như… hoàn toàn hỏng bét rồi…

- Không phải chứ, đây là hiệu quả mà Hoa Hạ học phủ muốn công khai ra ư?

- Lễ tốt nghiệp của Hoa Hạ học phủ, quả thực là khai sáng lịch sử nhân loại mà!

Sau đó trực tiếp lan tràn trên internet tỉ lệ người xem thậm chí bằng cuộc so tài toàn quốc năm đó.

- Xong rồi, học phủ lại nổi tiếng hơn nữa rồi…

Tần Thiên nhìn một màn trước mắt, rõ ràng đã không kịp ngăn trở…

Lão nhìn Trần Thư trong đám người, lẩm bẩm:

- Hỗn tiểu tử này, toàn bộ học phủ đều bị ngươi làm chệch đường ray rồi…

Hiện tại lão thậm chí đều còn muốn giao chức vị hiệu trưởng này cho Trần Thư…

Lúc này, Trần Thư la lớn:

- Hiệu trưởng, trang phục của chúng ta đã đồng nhất, có thể bắt đầu rồi!

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, bắt đầu cái rắm!

Ta mẹ nó chỉ là một hiệu trưởng vừa nhậm chắc, kết quả thoáng chốc gặp phải sự khiêu chiến lớn nhất từ trước tới nay.

Càng kỳ quái hơn chính là, tên đầu sỏ gây ra chính là người trợ giúp mình trèo lên vị trí hiệu trưởng…

Nhất thời, lão cảm nhận sâu sắc đạo lý hoạ đi cùng phúc…

- Không được, không thể gián đoạn!

Tần Thiên nhíu mày, bây giờ tên đã trên dây, không thể không bắn, bằng không sẽ ảnh hưởng lớn hơn.

Lão hít sâu một hơi, nói:

- Không hổ là lễ tốt nghiệp của học phủ, quả nhiên là không hạn chế một kiểu! Hiện tại, buổi lễ tốt nghiệp chính thức bắt đầu!

Bốp bốp bốp!

Phía dưới các sinh viên sắc mặt phấn khởi, ào ào vỗ tay.

Mà lúc này xung quanh sân thể dục, đã vây đầy sinh viên, đều muốn tận mắt chứng kiến buổi lễ tốt nghiệp khác thường này…

- Các bạn học…

- Đầu tiên, ta rất vinh hạnh đồng hành cùng các ngươi vượt qua bốn năm…

Tần Thiên duy trì vẻ bình tĩnh, vẻ mặt tràn đầy nghiêm túc bắt đầu diễn giảng.

Nhưng mỗi khi hắn nhìn thấy phía dưới cùng một màu đồng phục bệnh nhân, thật sự là nhịn không được khóe mắt co rút…

Hiện tại lão đã biết rõ tại sao mọi người không sợ ánh mặt trời chói chang, bởi vì nhìn thấy Trần Thư lúc không cười…

Thời gian nửa tiếng trôi qua.

Tần Thiên lưng như mang gai, như nghẹn ở cổ họng…

Đây là buổi lễ tốt nghiệp dày vò nhất mà lão đã chủ trì.

Dựa theo quá trình, phân đoạn là chúc phúc tất cả sinh viên…

Nhưng bây giờ Tần Thiên chỉ muốn chúc mọi người sớm ngày nhập viện…

- Chúng ta là vật trong ao, vừa gặp phong vân biến hóa rồng!

- Mong các vị có thể sớm ngày bay lên, học phủ vĩnh viễn vì các ngươi mà kiêu ngạo…

Tần Thiên nhìn một đống bệnh nhân phía dưới, chỉ cảm thấy bài giảng của = mình viết xong không hài hòa lắm…

Bốp bốp bốp!

Phía dưới tiếng vỗ tay như sấm động, trong mắt các sinh viên mắt đều có vẻ cảm khái cùng xúc động.

- Haizzz…

Lúc này trong lòng Tần Thiên yên lặng thở dài, vẫn chưa bình tĩnh lại.

Lão biết, tất cả vẫn chưa kết thúc…

Rất nhanh, đã đến phân đoạn thứ hai, hiệu trưởng chụp ảnh chung với mỗi học tử…

Bây giờ nhiệt độ của buổi lễ tốt nghiệp ở Hoa Hạ học phủ đã đến đỉnh phong, so với vãng giới chí ít tăng gấp mười lần!

Về phần độ hót của các buổi lễ tốt nghiệp đại học còn lại, e rằng gộp lại cũng không bằng Hoa Hạ học phủ…

- Quả thật không bình thường chút nào…

- Sống trên đời vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy…

- Ta dám nói, đây tuyệt đối là một sự kiện quan trọng trong lịch sử loài người…

Mọi người vẻ mặt kích động, đứng xem buổi lễ tốt nghiệp chấn động khắp nhân gian này.

Tiếp theo, mỗi sinh viên theo thứ tự lên đài, cầm lấy bằng tốt nghiệp của mình, cùng đám người Tần Thiên chụp một tấm ảnh chung…

Cuối cùng cũng đến phiên Trần Thư ra sân.

Hắn đứng yên tại chỗ, có chút không dám tới gần, bản thân tựa như dùng sức quá mạnh…

Nếu như lên trước, hắn lo lắng hiệu trưởng sẽ đánh nổ đầu hắn ngay tại chỗ…

- Viện trưởng… Ách không phải… Hiệu trưởng…

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, thật sự xem nơi này như bệnh viện tâm thần đúng không…

- Đến đây đi.

Lão ôn hòa cười một tiếng, nói:

- Đến lượt ngươi lên đường rồi…

- …

Trần Thư hít thở trì trệ, cái gì gọi là lên đường hả…

Nhìn ánh mắt của mọi người, hắn chỉ có thể kiên trì tiến lên.

- Tới tới tới đây…

Tần Thiên nhích lại gần, cùng Trần Thư nghiêm chỉnh chụp tấm ảnh chung.

Tiếp đó… Chẳng có chuyện gì xảy ra cả…

- Ta mẹ nó vậy mà không có việc gì…

Lúc Trần Thư xuống đài, đầu óc đều có chút thanh tỉnh…

Tần Thiên nhìn bóng lưng của Trần Thư, cưỡng ép đè nén xúc động trong lòng, nếu như lão thực sự đánh Trần Thư một trận, vậy mới ảnh hưởng sâu sắc…

Hiện tại cảnh tượng đồng phục bệnh nhân chỉnh tề đồng quả thật không hề bình thường chút nào.

Nhưng trải qua sự cải tiến của Tiểu Tinh, thực ra vẫn có chút khác so với đồng phục bệnh nhân chân chính, phần lớn người ngoại giới đều gọi là tội phạm phục.

Lão nghĩ tới Trần Thư đạt được thành tựu nghịch thiên dùng tội phạm phục xem như trang phục của buổi lễ tốt nghiệp, dường như cũng có thể tiếp nhận được…

Chương 1461: Quốc tế đại võ đài, có bệnh ngươi hãy tới!

Hơn nữa tình huống hiện tại, lão không tiếp nhận cũng phải tiếp nhận… …

Lại mấy phân đoạn qua đi, buổi lễ tốt nghiệp trước nay chưa có cuối cùng cũng kết thúc…

- Vù vù ~~

Tần Thiên ngồi trên ghế, chỉ cảm thấy vô cùng mỏi mệt, quả thực giống như cùng truyền kỳ Ngự Thú sư đại chiến ba ngày ba đêm…

- Haizzz…

Lão vừa nghĩ tới buổi phát trực tiếp ngày hôm nay hiểu rõ rằng vị trí hiệu trưởng này, cùng buổi lễ tốt nghiệp năm nay cùng nhau ghi vào sử sách…

Cái này mẹ nó không phải học viện, mà chính là bệnh viện mà…

Sáng ngày hôm sau.

Buổi lễ tốt nghiệp được truyền ba lan rộng trên khắp internet, thậm chí là lan ra toàn thế giới.

Đến tận lúc này, trên internet lưu truyền một câu: Quốc tế đại võ đài, có bệnh ngươi hãy tới…

Đồng thời, cư dân mạng Hoa quốc đều đưa ra một kết luận:

Ngoài hiệu trưởng của học phủ là Tần Thiên, nhưng người lãnh đạo chân chính là tội phạm Nam Giang…

Có thể kéo theo toàn bộ mọi người mặc đồng phục bệnh nhân, điều này đã có thể chứng minh sức ảnh hưởng của Trần Thư.

- Ta sắp lãi chết rồi này!

Từ Tinh Tinh ở trong ký túc xá cười lớn, trọn vẹn năm trăm bộ đồng phục bệnh nhân, đây chính là vụ làm ăn lớn nhất hắn từng làm.

- Đến mức vậy sao?

A Lương cùng Vương Tuyệt quay đầu trông lại, nói:

- Chẳng phải cũng chỉ là quần áo bình thường thôi sao, có thể đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

- Phòng cháy phòng trộm phòng đạn hạt nhân, ngươi còn nói là bình thường ư?

Từ Tinh Tinh nhếch miệng lên, nói:

- Ngươi đoán một bộ đồng phục bệnh nhân giá bao nhiêu?

A Lương thử thăm dò nói:

- Một ngàn khối?

Nhưng mà, Tiểu Tinh bật cười một tiếng, lắc đầu.

Vương Tuyệt cũng có chút tò mò nói:

- Chẳng lẽ là năm ngàn khối?

- Không phải, hai ngươi có thể đoán lớn thêm tí không?

Từ Tinh Tinh thở dài, sau đó mở năm ngón tay ra, nói:

- Năm mươi vạn! Sơ sơ năm mươi vạn !

- Bà mẹ nó, ngươi hố cha sao?

A Lương mở to hai mắt nhìn, nói:

- Một bộ đồng phục bệnh nhân ngươi dám bán năm mươi vạn?

- Tiểu Tinh, lương tâm đâu rồi!

Vương Tuyệt cũng giơ ngón tay cái lên, nói:

- Ngươi rõ ràng cướp tiền người ta, nhưng vẫn tặng mọi người một bộ đồng phục bệnh nhân…

- …

Khóe miệng Tiểu Tinh giật giật một cái, nói:

- Chỉ là chất liệu quần áo đều vô cùng trân quý, cộng thêm danh khí của tội phạm, ngươi thực sự cho rằng là quần áo bình thường sao?

A Lương cùng Vương Tuyệt liếc nhau một cái, tiêu tiền như rác…

Ngay lúc này, Trần Thư nháy mắt xuất hiện bên cạnh ba người.

- Nói cái gì thế?

Trần Thư nhìn về phía ba người, bình tĩnh ngồi xuống trên ghế sô pha.

- Trần Bì, ngươi tới đúng lúc lắm, để hai con hàng này mở rộng tầm mắt, khoe phí quần áo một chút đi!

- Cái gì mà phí quần áo?

- ? ?

Từ Tinh Tinh quay đầu nhìn lại, trong mắt có sự nghi hoặc.

- Ngươi nói phí tổn gì? ! Tiền năm trăm bộ đồng phục bệnh nhân đó!

- Cái kia a…

Trần Thư bừng tỉnh hiểu ra, ngay sau đó bình tĩnh nói:

- Xin lỗi, ta không thu…

- ? ?

Từ Tinh Tinh mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt thoáng chốc đông cứng.

- Có phải bị ngươi một mình nuốt hết rồi không?

- Ta thật sự không có…

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ta xem như quà tốt nghiệp tặng bọn họ hết rồi…

- …

Khóe miệng Từ Tinh Tinh giật giật một cái, nói:

- Ngươi mẹ nó cầm đồ của ta làm lễ vật, có thể bình thường một chút không vậy…

- Suy nghĩ tí đi.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Sinh viên năm nhất Đệ nhất học phủ tốt nghiệp, toàn bộ đều mặc đồng phục bệnh nhân của ngươi, điều này có ý nghĩa gì?

- Có ý nghĩa… Trên xã hội sẽ xuất hiện năm trăm người bệnh nặng ?

- …

Miệng Trần Thư há lớn, ngươi ấy năng lực phân tích gì đấy…

- Có ý nghĩa chứ, bây sức nóng của đồng phục bệnh nhân đã đạt tới đỉnh phong rồi!

Trong mắt hắn hiện lên vẻ tham lam, nói:

- Bọn hắn sẽ tiến vào các ngành các nghề, mà lại là người nổi bật, nhân tài như vậy mặc đồng phục bệnh nhân quả thực là cách tuyên truyền tốt nhất!

- Nếu như, bây giờ chúng ta xây dựng công ty sản xuất đồng phục bệnh nhân =, ngươi nói sẽ kiếm được bao nhiêu…

- ! ! !

Tiểu Tinh nuốt ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy choáng váng khi bị đống tiền trên trời rơi xuống.

- Trần Bì, ngươi thật đúng là một thiên tài

Vẻ mặt hắn ta tràn đầy xúc động, bây giờ kỹ thuật sản xuất đồng phục bệnh nhân đã thành thục, hắn quyết định mở rộng thị trường…

A Lương bên cạnh thấy vậy, vội vã nhắc nhở:

- Tiểu Tinh, chúng ta là Ngự Thú sư, không thể bỏ gốc lấy ngọn…

- Điều này tất nhiên ta biết.

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- Để người nhà ta phụ trách làm cho! Đến lúc đó lợi nhuận, cho các ngươi chia!

Ba người đều liếc nhau một cái, không hẹn mà cùng xuất hiện quang mang.

Tiếp theo, bốn người thảo luận kế hoạch cụ thể tỉ mỉ, trong mắt tràn ngập khát khao.

Đồng phục bệnh nhân của bọn hắn sắp dương danh thế giới rồi!

Ban đêm.

Bốn người ngồi ở trên sô pha, vẫn nhìn xem Makka Pakka, mà lại là tập 1.

Bây giờ sắp tốt nghiệp rồi, đương nhiên là muốn ôn lại cảm giác năm đó…

Trần Thư hình như tùy ý hỏi:

-Vé của các ngươi mấy giờ?

- Ngày mai mười giờ sáng…

A Lương nhẹ giọng trả lời, trong lúc nhất thời cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Tốt! Ngày mai ta tiễn các ngươi lên đường!

- …

Chương 1462: Băng tay huyết sắc độc nhất vô nhị

Khóe miệng ba người giật giật một cái, sao nghe cứ là lạ ấy nhỉ… Sáng ngày hôm sau, bốn người vẫn đang ngổn ngang lộn xộn nằm trên ghế sô pha, lâm vào trong giấc mộng.

Hiển nhiên, tối hôm qua bọn hắn lại uống quá muộn…

Đúng lúc này, A Lương dường như đang nửa tỉnh nửa mê, lẩm bẩm nói:

- Hôm nay… Có phải phải rời khỏi trường học rồi không?

Trần Thư dụi dụi con mắt, trả lời:

- Rời trường học cái rắm, không phải chúng ta mới vừa lên đại học sao…

- Cũng đúng… Chúng ta vừa mới trở thành sinh viên của Liễu Phong…

Ngay sau đó hai người lại ngủ thiếp đi.

Nhưng đột nhiên, A Lương dường như nghĩ đến hai chữ rời trường, đột nhiên giật mình.

- Mẹ nó! Hôm nay máy bay!

- Á… Gấp làm gì? Không phải mười giờ sao? Còn sớm đấy.

Trần Thư dụi dụi mắt, vô cùng bình tĩnh nói.

- Mấy giờ rồi?

Tiểu Tinh cùng Vương Tuyệt cũng bừng tỉnh, vội vàng hỏi.

A Lương nhìn điện thoại, khóe môi giật giật một cái, nói:

- Chín giờ rưỡi…

- Không phải còn có nửa giờ sao?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Còn có thể ngủ thêm nửa giờ!

- ..

Khóe miệng A Lương giật giật một cái, hóa ra không phải ngươi đi máy bay…

Hắn ta mở miệng nói:

- Đến sân bay không cần thời gian sao? Còn phải là thủ tục đăng ký… Xong rồi, không kịp nữa rồi…

- Ai nói!

Trần Thư bình tĩnh ngáp một cái, ngay sau đó búng tay một cái.

Trong chốc lát, mấy đạo không gian ấn ký xuất hiện trên người bọn hắn.

Thân thể năm người đột nhiên biến mất, lần nữa xuất hiện, đã đi tới một không gian thu hẹp.

- Hả?

Đám người A Lương khẽ giật mình, ngay sau đó hiểu ra.

Thiếu chút nữa quên mất, Trần Thư bất cứ lúc nào cũng có thể thuấn di…

Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy cái hố duối chân, thoáng chốc ngây ngẩn cả người…

A Lương mở miệng nói:

- Ngươi truyền tống đến trong nhà vệ sinh là có ý gì…

- Bên ngoài không phải sẽ hù dọa người khác sao? Chúng ta có tư chất sinh viên!

Trần Thư nhún vai, mở cửa nhà vệ sinh bình tĩnh đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, hai người qua đường trong nhà vệ sinh quăng tới ánh mắt quái dị.

Bốn người chen một cái hố? Party nhà vệ sinh sao…

Ba người A Lương tố chất tâm lý dù sao cũng không bằng Trần Thư, cúi đầu vội vàng rời khỏi nhà vệ sinh.

- Đi thôi!

Trần Thư nhìn sân bay trước mặt, nói:

- Ba ba cũng chỉ có thể đưa các ngươi đến đây thôi…

- Xéo đi!

Ba người làm một thủ thế hữu hảo quốc tế ngay sau đó tiến vào trong phi trường, không có thời gian cùng Trần Thư nói linh tinh.

- Kết thúc rồi…

Trần Thư nhìn bóng lưng ba người, không khỏi cảm khái một câu.

Bọn hắn rời đi cũng có nghĩa là giai đoạn sinh viên của mình thật sự kết thúc rồi…

Đang lúc Trần Thư cảm thán, tiếng điện thoại vang lên.

- Hả? Lão Trần… Bộ trưởng?

Sắc mặt Trần Thư chấn động, vội vàng nói:

- Ngự Long Vệ đúng không? Được, ta lập tức tới ngay…

Ngự Long Vệ Trần Thanh Hải gật đầu, ngay sau đó cúp điện thoại.

Nhưng ngay trong chốc lát, một bóng người nháy mắt xuất hiện trước mắt hắn ta, để hắn bản năng thụt lùi hai bước.

- Mẹ nó!

Trần Thanh Hải mở to hai mắt nhìn, nói:

- Ngươi có thể đừng xuất quỷ nhập thần như vậy không!

Hắn ta là một Vương cấp cũng cảm thấy tim đập lọt nửa nhịp.

- Ách… Không phải là do ta sốt ruột ư…

Trần Thư nhún vai, nói:

- Trần bộ trưởng, sắp xếp xong bài kiểm tra nhiệm vụ cho ta rồi ư?

- Hiện tại trong nước khắp nơi hòa bình, hung thú không có dấu hiệu bạo động gì cả…

Trần Thanh Hải lấy lại vẻ bình tĩnh, nói:

- Thật sự không sắp xếp được nhiệm vụ gì cho ngươi cả.

- Cuối cùng chúng ta nhất trí quyết định, chỉ cần ngươi có thể bắt năm Bạch Ngân cấp tội phạm là được rồi.

- Tất nhiên, yêu cầu là thành viên của tam đại tội phạm tổ chức mới được.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Chỉ đơn giản như vậy?

Năm Bạch Ngân cấp mà thôi, hắn dễ dàng có thể làm được, không nghĩ tới cái gọi là bài kiểm tra nhiệm vụ lại không khó

chút nào.

- Thực ra cũng không đơn giản…

Trần Thanh Hải mở miệng nói:

- Hiện tại trong nước chủ yếu cũng không có bóng dáng của bọn hắn, khả năng chỉ có sót lại một vài thế lực, gộp lại chưa hẳn đã có năm người.

- Trong nước không có, vậy ta ra nước ngoài tìm.

Trần Thư ngược lại không để ý cái này, mà hỏi ra một vấn đề trọng điểm:

- Nhất định phải bắt sống ư?

Hắn thấy, đây mới là chỗ khó nhất của bài kiểm tra nhiệm vụ!

- Cái này sao…

Trần Thanh Hải nhíu mày, nói:

- Mặc dù bọn hắn là phần tử khủng bố, uy hiếp sự an toàn của cả nhân loại, nhưng bọn hắn cuối cùng cũng chỉ là người…

Trần Thư mở miệng nói:

- Vậy chỉ có thể bắt sống thôi sao?

- Không không không!

Trần Thanh Hải khoát tay áo, trong mắt đã có một vòng sát ý, nói:

- Ý của ta là, làm gấp đôi cho ta!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, không ngờ hắn ta lại hiểu nhầm rồi?

Trần Thanh Hải cũng không để ý, gương mặt vẫn tràn đầy sát khí.

Hắn ta là là một trong những bộ trưởng của Ngự Long Vệ, đã từng gặp qua quá nhiều huynh đệ chiến hữu chết bởi tam đại phạm tội tổ chức, có thể nói là song phương cừu hận không đội trời chung…

Tiếp theo, Trần Thanh Hải dường như nghĩ đến cái gì, nói:

- Nhưng mà nhất định phải có chứng cứ biểu lộ rõ ràng bọn hắn là tội phạm tổ chức, ngươi đừng tìm Ngự Thú sư bình thường…

- …

Chương 1463: Tội phạm là một người hoài cổ…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói: - Ta táng tận thiên lương như thế ư..

Trần Thanh Hải suy tư một chút, sau đó nghiêm túc nói:

- Có

- …

Trần Thư lại lần nữa bị nghẹn lời, nói: – Đại lão, ngươi còn không hiểu ta sao…

- Đùa một chút thôi, chỉ là nhắc nhở tiểu tử ngươi chút thôi!

Trần Thanh Hải cười cười, ngược lại hiểu rõ tính cách của Trần Thư, bằng không cũng không dám để cho hắn đảm đương Ngự Long Vệ.

- Băng tay đều đã chuẩn bị xong cho ngươi! Chờ ngươi tới lấy!

Trần Thanh Hải lấy ra một cái hộp dưới bàn công tác, bên trong đang lẳng lặng nằm một tấm băng tay…

- Hả?

Trần Thư thần sắc khẽ giật mình, chỉ thấy trên đó điêu khắc một đầu cự long ngửa mặt gào thét trên trơi, tràn ngập không khuất phục cùng uy nghiêm.

Nhưng chủ yếu nhất là, băng tay và toàn thân là màu đỏ tươi, cùng còn lại băng tay hoàn toàn khác biệt.

Trần Thanh Hải mỉm cười, nói:

- Đây là một băng tay độc nhất vô nhị! Suy nghĩ đến tính đặc thù, đặc biệt an toàn, còn có chỗ nào cần sửa không?

- Vừa ý, ta rất hài lòng!

Trần Thư vội vã gật đầu, băng tay huyết sắc trước tay hoàn cho hắn một loại cảm giác kinh diễm.

Tội phạm ta á, thích nhất là độc nhất vô nhị…

- Vậy là tốt rồi, mau chóng hoàn thành kiểm tra nhiệm vụ đi!

Trần Thanh Hải mỉm cười, thận trọng thu hồi băng tay.

Màu đỏ tươi chẳng những cảnh cáo tội phạm cùng hung thú.

Kỳ thực cũng nhắc nhở quần chúng, nhìn thấy con hàng này đang chấp pháp, tranh thủ thời gian chạy đoi, tuyệt đối không nên quay đầu chụp ảnh…

Không bao lâu, Trần Thư hưng phấn rời khỏi bộ phận Ngự Long Vệ, âm thầm quyết định phải chóng nắm lấy băng tay kéo gió!

- Alo, lão Tạ, giúp ta chú ý tội phạm trong nước.

Trần Thư gói điện thoại cho trinh sát Tạ Tố Nam, nói:

- Nếu có bất kỳ gì manh mối gì thì bảo ta tới xử lý!

- Muốn lập công với tiểu tử ngươi đúng không?

- Bớt nói nhảm, nhớ thông báo cho ta?

Trần Thư lắc đầu, cúp điện thoại.

Bây giờ Tạ Tố Nam trải qua sự tăng phúc của Tinh Không di tích, năng lực trinh sát đã là có thể nói đạt đến mức đáng sợ.

Hơn nữa công trạng của hắn nổi bật, bộ điều tra đều có thực quyền nhất định, có hắn hỗ trợ, năng suất sưu tầm đương nhiên là tiêu chuẩn.

- Hi vọng lão Tạ có thể mau chóng cung cấp manh mối…

Trần Thư rời khỏi tổng bộ Ngự Long Vệ ngay sau đó lại nghĩ tới sắp mở ra cup thực thần.

Thần sắc của hắn ta hơi động, lẩm bẩm:

- Nhưng mà, có lẽ nước ngoài sẽ gặp được con mồi chủ động đâng đế cửa.

- Đều tới tìm ta đi….

Trần Thư cười ha ha nói, hiện tại hắn có dược tề thần kỳ, lại có thần kỹ của Thỏ Không Gian, đối mặt với Vương cấp cũng nắm chắc bảo mệnh được.

Trừ phi là… gặp được Ngự Thú Sư truyền kỳ…

Nhưng ba đại tổ chức có vẻ đều không có, huống chi loại tồn tại này tới tìm hắn để gây sự không khỏi quá không hợp lý…

- Ha ha, băng tay của ta, ta tới đây….

Một mình hắn đứng trong đại sảnh cười, dẫn tới Ngự Long Vệ đi ngang qua chấn động, kéo dài chiến thuật khoảng cách…

Đang lúc vẻ mặt mọi người cổ quái, Trần Thư "xoát" một cái biến mất không thấy đâu nữa.

Nhóm Ngự Long Vệ cảm thán:

- Đáng tiếc, cái thần kỹ này rơi xuống tay tội phạm…

…..

Hoa Hạ học phủ, ký túc xá 333.

Nháy mắt Trần Thư đã về tới ký túc xá, một thân một mình ngồi trên sô pha, theo bản năng mở Makka Pakka ra.

- Chỉ còn lại một mình ta…

Hắn nhìn ký túc xá trống rỗng, trong lòng tổng cảm thấy có chút khó chịu, thậm chí anime đang phát trên TV cũng không có hứng thú.

- Ra ngoài dạo chơi thôi…

Hắn thở dài, đứng dậy rời khỏi ký túc xá.

Toàn bộ lầu học bá cũng lộ ra trống rỗng.

Một nguyên nhân trong đó là vì sinh viên năm 4 ra trường, một nguyên nhân khác thì là bởi vì Trần Thư….

Bởi vì hắn vào ở, dẫn đến mức độ nguy hiểm ở lầu học bá tăng vọt, suy nghĩ đến các vấn đề an toàn của các học sinh, chỉ có thể hạ thấp vào ở…

- Học trưởng tội phạm….

Lúc Trần Thư đi tới lầu một, cuối cùng đụng phải một nam sinh ánh mắt kiệt ngạo.

Nhưng hắn vừa nhìn thấy Trần Thư, vẻ mặt đột nhiên biến hóa, nháy mắt trong mắt tràn ngập kính ngưỡng.

Trần Thư cười cười gật đầu, tiếp đó liền rời khỏi lầu học bá.

- Nụ cười của tội phạm rõ ràng như ánh nắng vậy..

Vẻ mặt nam sinh khẽ giật mình, lẩm bẩm:

- Tuy là Tôn Hạo ta chưa từng làm tiểu đệ người khác, nhưng nếu như là lời học trưởng nói, dường như cũng không phải không được…

….

- Hừm~~

Trần Thư không hiểu sao cảm thấy một trận lạnh lẽo, theo bản năng quay đầu nhìn một cái.

- Tình huống gì đây? Mùa hạ mà rùng mình, chẳng lẽ ta sợ?

Hắn lầm bầm lầu bầu một câu, nắm thật chặt đồng phục bệnh nhân bên trong, quay đầu rời khỏi nơi này.

- Rõ ràng đều tốt nghiệp….

Trần Thư nhìn tất cả nơi quen thuộc trong học phủ, đi qua phòng ăn, lầu dạy học, Ngự Thú quán…

Lúc ban đêm.

Hắn rời khỏi thư viện trong học phủ, quay đầu nhìn kiến trúc hùng vĩ một cái, lẩm bẩm:

- Trong học phủ lại có nơi này, sao ta không có chút ấn tượng nào nhỉ?

- Quên đi, lần đầu tiên đến cũng là lần cuối cùng…

Hắn lắc đầu, đi về phía đường nhỏ về ký túc xá.

Chương 1464: Tội phạm là một người hoài cổ… (2)

Nhưng vừa qua khỏi trong chốc lát, vẻ mặt của hắn hơi động, chỉ thấy ở phía xa có một bóng người vội vàng tới. Hắn vốn là không để ý, nhưng không nghĩ tới cũng là người mình quen biết.

- Vu thiếu?

Hắn nhướng lông mày, nhìn nam sinh phía trước.

Chính là bởi vì sự kiện chen ngang, Vu Dịch có xung đột với Trần Thư…

- ….

Nét mặt Vu Dịch ngưng trệ, ta mẹ nó đi đường nhỏ cũng có thể đụng tới ngươi?

Hắn ta nuốt ngụm nước bọt, gượng cười nói:

- Tội phạm..ca…

- Đêm hôm khuya khoắt làm cái gì đấy? Không phải là muốn làm việc xấu chứ?

Trần Thư nhíu mày:

- Ta không cho phép trên địa bàn của ta có người phạm tội làm trái pháp luật!

- ….

Vẻ mặt Vu Dịch ngây ngốc, đây là lời kịch của ngươi à?

Cả người hắn đều có chút mơ màng, ánh mắt trở nên cực kỳ cổ quái, da mặt con hàng này thật sự quá dày….

- Ca..ta chỉ là…đến thư viện tra tài liệu..

- Tra tài liệu?

Trần Thư lại quan sát Vu Dịch một chút, trong mắt có chút nghi vấn, nói:

- Thật sự không phải muốn làm việc xấu?

- Thật sự không phải…

Vu Dịch mở hai tay ra, lộ ra chút bất đắc dĩ, ngươi rõ ràng không biết xấu hổ đi nghi vấn người khác?

- Vậy là tốt rồi.

Trần Thư gần đầu, lúc hắn chuẩn bị quay người đi, đột nhiên quay đầu, quát lên:

- Đúng rồi, gần đây ngươi có chen vào đội ngũ người khác hay không?

- ….

Vẻ mặt Vu Dịch trì trệ, vội vã lắc đầu, thậm chí ánh mắt cũng trở nên có chút u oán.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Ngươi đây là ánh mắt kiểu gì?

- Vì cho ta một bài học, gia gia của ta cố ý an bài cường giả, đặc biệt chen vào đội ngũ của ta, suốt ba ngày…

Trong mắt Vu Dịch có uất ức, nói:

- Ngươi biết cảm giác mua đồ bị người chen ngang, ăn cơm bị người chen ngang, thậm chí ngay cả đi vệ sinh cũng bị người khác chen ngang…

- …..

Trần Thư sững sờ, không nghĩ tới trưởng bối của đối phương sẽ ác như vậy…

Vu Dịch thở dài, không tình nguyện hồi tưởng lại ác mộng lúc trước…

- Gia gia ngươi thật sự là…

Ngữ khí của Trần Thư dừng một chút, nói:

- Có phương pháp giáo dục…

- ….

Khóe miệng Vu Dịch giật một cái, duy trì yên lặng.

Trần Thư vỗ vỗ bả vai đối phương, nói:

- Cải tạo thật tốt, làm người lần nữa! Tội phạm Nam Giang ta vẫn rất coi trọng ngươi!

Nói xong hắn đi về phía trước, không tiếp tục dây dưa cùng Vu Dịch.

- ….

Vu Dịch nhìn bóng lưng Trần Thư, yên lặng thở dài, đi về phía thư viện.

….

Thời gian rất mau tới ngày 30 tháng 6.

Bay giờ đã là hạn chót tốt nghiệp rời trường, đến ngày mai sẽ có người đặc biệt đến dọn dẹp nơi ở.

- Nên đi….

Trần Thư để Thỏ Không Gian thu thập xong hành lý, bước ra khỏi ký túc xá, đi trên hành lang không có một ai.

Hắn đóng cửa lại, ngẩng đầu nhìn bảng số phòng 333 một chút, giống như cùng nhìn nhau.

Thời gian dần trôi qua, trên hành lang lục tục ngo ngoe đã có học sinh.

Trong đó không ít người đều không phải ở lầu học bá, chỉ là có lẽ đến nhìn Trần Thư một chút, kết quả lại nhìn thấy một màn này.

Một người và một cánh cửa nhìn nhau, không khí giống như có chút nặng nề.

Mọi người không khỏi cảm thán:

Tội phạm là một người hoài cổ….

Nhưng mà một giây sau, âm thanh Trần Thư tự nói truyền đến bên tai bọn hắn:

- Cái đồ chơi này hình như là hoàng kim thiếp, cũng cạy đi….

Nói xong hắn liền móc đao nổ heo hàn quang lẫm liệt ra, trực tiếp chém lên.

Ầm!

Động tác của tội phạm như nước chảy mây trôi, tùy tiện mang bảng số phòng đi.

- A cái này….

Đám người há to miệng, trong lúc nhất thời đầu óc đều có chút lờ mờ.

Bọn hắn cuối cùng vẫn là nhìn lầm ư…

Vốn cho rằng là nhớ tình bạn cũ, kết quả là nhớ tiền…

Trần Thư ngược lại tương đối bình thường, tất cả đều phù hợp với quy định..

Vì để cho các học sinh nhớ kỹ mình tới từ Hoa Hạ học phủ.

Tần Thiên mới vừa lên đảm nhiệm cố ý hạ đạt quy định mới, tốt nghiệp cho phép mang đi một ít vật phẩm trong ký túc xá, dùng để làm kỷ niệm.

Nhưng cho dù nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, con hàng này ngay cả số phòng của ký túc xá cũng không buông tha.

- Trần Bì.

Ngay tại lúc này, sau lưng hắn truyền tới một âm thanh quen thuộc..

Trần Thư ngay lập tức quay đầu lại, chỉ thấy Liễu Phong vòng tay trước ngực, chỉ là ánh mắt có chút là lạ.

- Liễu lão sư?

Trần Thư nao nao, không nghĩ tới Liễu Phong cũng là xuất quỷ nhập thần.

Liễu Phong mở miệng hỏi:

- Đang nhìn cái gì đấy?

- Ta cướp cái đồ chơi này…ách.. ghi tạc trong đầu…

Trần Thư theo bản năng nói thật, nhưng may mắn phản ứng nhanh, cưỡng ép đổi một cách nói khác…

- Phải không?

Liễu Phong sờ lên cằm, nói:

- Sao ta lại cảm thấy ngươi muốn dọn cả cổng học phủ đi…

Trần Thư cười khan một tiếng:

- Nói bừa gì thế….

- ….

Khóe miệng Liễu Phong giật một cái, nói:

- Được rồi, tiểu tử ngươi nghĩ gì trong lòng ta có thể không biết rõ sao? Hành lý thu thập xong chưa?

- Đều thu thập xong rồi!

Trần Thư gật đầu, nói:

- Ta có Thỏ Không Gian, hiệu suất nhất định đạt tiêu chuẩn.

- Thỏ con đi theo ngươi có chút giống nhân tài không được trọng dụng.

Liễu Phong lắc đầu, hỏi:

- Làm tốt vệ sinh ký túc xá chưa? Đến lúc đó còn để cho sinh viên khóa tiếp theo đó.

- Sạch sẽ!

Chương 1465: Lão sư có phương pháp giáo dục, ký túc xá sạch sẽ…

Trần Thư vỗ ngực đảm bảo, nói: - Lão sư, nếu như ngài có thể tìm được một chút rác rưởi, ta trực tiếp đưa đầu tới gặp!

- Được rồi, bớt lắm mồm!

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- Sau khi rời trường không nên gây chuyện, hiện tại ngươi thế nhưng là một nửa Ngự Long Vệ! Hơn nữa đại biểu cho hình tượng của học phủ!

- Hiểu rồi! Hiểu rồi!

- Được, đi đi, con đường của ngươi ở phía trước..

Trần Thư cũng không quay đầu lại rời khỏi Hoa Hạ học phủ, từ từ dung nhập trong đám người.

Liễu Phong nhìn không chớp mắt, vẫn dừng trên bóng lưng của Trần Thư, lẩm bẩm:

- Đứa nhỏ này thật sự trưởng thành..

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại của hắn reo lên..

- Alo? Lão Vương túc quản?

Vẻ mặt của hắn khẽ giật mình, tiếp đó liền nhận điện thoại, kết quả đối diện truyền đến một trận gào thét…

- Lão Liễu, mẹ nó học sinh của ngươi dọn trống ký túc xá!

- ???

Liễu Phong hơi sững sờ, tiếp đó mở to hai mắt nhìn.

- Không thể nào…

Hắn tự nói một tiếng, nháy mắt triệu hoán ra Hắc Miêu phụ trách điều tra.

- Meo…

Hai mắt mèo đen có quang mang, nhưng không có tìm được một chút khí túc của Trần Thư.

Hiển nhiên con hàng này đã sớm thuấn di chạy trốn!

- Hỗn tiểu tử này!

Liễu Phong quát một tiếng, cưỡi Khế Ước Linh thẳng đến lầu học bá.

Chốc lát sau, Liễu Phong đứng ở ký túc xá 333 trống rỗng, có người đều có chút lộn xộn…

Ngoại trừ bốn mặt tường trắng bên ngoài, trong phòng khách không có một chút đồ dùng trong nhà…

Túc quản Vương đại gia quay đầu nhìn lại, nói:

- Lão Liễu, không hổ là ngươi dạy..

Liễu Phong hít sâu một hơi, đi tới gian phòng bọn hắn ở, kết quả vẫn là không hề có thứ gì…

Cuối cùng, hai người đứng ở trước cửa ký túc xá, nhìn số phòng ký túc xá bị cạy đi, đầu óc đều có chút mơ hồ…

- A….

Liễu Phong thở dài, hiện tại hắn đã biết rõ Trần Thư nói sạch sẽ là có ý gì…

Không cần nói một chút rác rưởi, toàn bộ ký túc xá ngoại trừ vách tường và gạch lát sàn đã không còn vật gì khác..

- Đây chính là tinh thần nghề nghiệp của tội phạm Nam Giang à?

Túc quản Vương đại gia cũng bị làm cho mơ hồ.

Lão hành nghề nhiều năm, lúc nào gặp qua học sinh không hợp thói thường như vậy, vậy mà dọn sạch cả ký túc xá.

….

- Hôm nay là ngày tháng tốt…

Trần Thư ngâm nga hát, đi qua đám người rộn ràng náo nhiệt, lộ ra tâm tình tương đối vui vẻ.

Đám người chung quanh nhộn nhịp quay đầu nhìn lại, hiển nhiên là nhận ra vô địch thế giới Trần Thư.

Trong mắt bọn họ có sùng bái, nhưng chỉ là ở xa nhìn.

Hiện tại con hàng này đã tốt nghiệp, cũng không có người đến quản, vạn nhất giải phóng thiên tính, ai cũng không chịu được…

- Đi tìm Đại Lực trước…

Trần Thư hiện tại hoàn toàn trở thành người ở trên đường phố, chỉ có thể trước tìm người tìm nơi nương tựa một chút.

…..

Đại học Linh Trù Kinh Đô.

- Đại Lực, ký túc xá này của ngươi thật thoải mái đó….

Trần Thư nhàn nhã nằm trên sô pha, trong miệng còn ăn kem.

- Thực thần tương lai, đại ngộ tất nhiên không tầm thường!

Trương Đại Lực đang chuyên tâm toàn tâm toàn ý nấu mỹ thực, trong mắt tràn ngập tự tin.

Trần Thư cảm thán nói:

- Vậy mà không cho ngươi rời trường, đúng thật là không tầm thường.

Tuy là Trương Đại Lực học đại học sớm hơn một năm, nhưng đại học Linh Trù yêu cầu học năm năm, thời gian hai người tốt nghiệp ngược lại giống nhau.

- Nhưng sắp rồi.

Trương Đại Lực quay đầu nhìn một cái, nói:

- Thi đấu Linh Trù thế giới là mười lăm tháng bảy, chúng ta phải sớm xuất phát.

- Mười lăm tháng bảy….

Trần Thư tự nói một tiếng, tiếp đó có chút hưng phấn nói:

- Ta cảm thấy hiện tại có thể xuất phát.

- Không vội, ta muốn thu thập đồ.

Trương Đại Lực cười cười, đồng thời bưng tới một khay thịt cung bảo.

- Tới nếm thử một chút?

Trần Thư vội vàng gật đầu, bắt đầu nhâm nhi thưởng thức.

Cho dù chỉ là đồ ăn thường ngày, nhưng bởi vì vật liệu là quân vương cao cấp nhất, tăng thêm trình độ Trương Đại Lực cao siêu, quả thật là mỹ vị nhân gian…

- Thơm, quá thơm!

Trần Thư vội vã cảm thán:

- Đại Lực, sau khi ngươi tranh tài kết thúc, đi theo ta lăn lộn chứ?

- Đi theo ngươi? Làm cái gì?

Trương Đại Lực mở tạp dề ra, trong mắt có chút không hiểu.

Trần Thư vội vàng nói:

- Đặc biệt đến làm đầu bếp cho ta!

- ….

Khóe miệng Trương Đại Lực giật một cái, nói:

- Đại ca, ta là linh trù, là đặc biệt phối thực đơn cho Khế Ước Linh.

- Ngươi vậy mà để ta nấu ăn mỗi ngày cho ngươi?

- Cái này có là gì.

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Một tội phạm như ta hiện tại cũng là Ngự Long Vệ, chứng mình trên thế giới chuyện gì cũng có thể xảy ra.

- ….

Trương Đại Lực lắc đầu, vẫn là quả quyết từ chối.

Nếu để đạo sư của hắn biết, đoán chừng có thể đánh chết tươi hắn.

- Đúng rồi, Đại Lực…

Trần Thư giống như là nghĩ đến gì đó, nói:

- Ngươi thật sự muốn ta bảo vệ ngươi đi trước?

- Tất nhiên!

Trương Đại Lực gật đầu, nói:

- Kỳ thật ta biết giáo hội Cứu Thế bọn họ đều coi ngươi là đại địch…

- Hừm?

Trần Thư nhướng mày, ngược lại không bất ngờ.

Ai bảo đủ loại sự tích của hắn đều dương danh toàn cầu chứ…

- Mặc dù như thế…

Ngữ khí của Trương Đại Lực dừng một chút, nói:

- Ta tin tưởng với thực lực của ngươi có thể giải quyết.

Chương 1466: Đạo sư tốt nhất thế giới?

Trần Thư mở miệng nói ra: - Ta chỉ là một Bạch Ngân…

- Nhưng ngươi âm hiểm!

Trương Đại Lực nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Ta cảm thấy Ngự Thú Sư Vương cấp cũng không sánh bằng ngươi…

- Không ngờ nguyên nhân là như thế này…

Trần Thư ngơ ngác, nói tiếp:

- Có điều ta thật sự âm qua Vương cấp….

Hai người nói tiếp chuyện liên quan tới cup thực thần.

Sau buổi cơm trưa.

Trần Thư nằm trên ghế sô pha, lại lấy một cây kem ra từ tủ lạnh.

- Kem này của ngươi hương vị coi như không tệ.

Trương Đại Lực mỉm cười, nói:

- 3100 một cái, chút nữa nhớ chuyển tiền cho ta.

- Ba ngàn?

Trần Thư mở to hai mắt, nói:

- Ngươi hố cha sao?

- Giá thị trường như thế.

Đại Lục nhún vai, nói:

- Hiện tại có kem rẻ sao?

- ….

…..

Ngày năm tháng bảy.

Trần Thư và Trương Đại Lực đi tới cửa ra vào đại học Linh Trù Kinh Đô.

Hôm nay là thời gian bọn hắn xuất phát.

- Rốt cục muốn đi….

Ông cụ bảo an thấy hai người sắp rời trường, thở dài một hơi trong lòng.

Mấy ngày nay lão đều ăn ngủ không yên, e sợ tội phạm làm ra chuyện gì.

- Đại Lực….

Một nữ tử trung niên khuôn mặt hiền hòa nhìn về phía Đại Lực, trong mắt có vẻ vui mừng.

Bà chính là đạo sư đại học của Trương Đại Lực, linh trù Vương cấp: giáo sư Trình Thanh!

Mà bên cạnh bà có một nữ hài khuôn mặt tinh xảo đứng đấy, là học tỷ của Đại Lực, Lâm Vi Vi.

- Lão sư.

Ánh mắt Trương Đại Lực nhìn về phía Trình Thanh, trên mặt tràn ngập cảm kích và tôn kính.

Nếu không có năm năm đối phương ân cần dạy dỗ, tất nhiên không có Trương Đại Lực hiện tại.

Thời khắc sắp chia tay, trong lúc nhất thời không khí đều có chút trầm lặng.

Vẻ mặt Trình Thanh bình tĩnh, nhưng sâu trong đáy mắt cũng có chút không bỏ được, nói:

- Ngươi là học sinh có thiên phú nhất ta gặp qua, hi vọng sau này ngươi có thể đi càng xa hơn trên con đường linh trù…

Bà dạy học mấy chục năm, chưa bao giờ từng thấy có người có thể trong vòng năm năm đạt tới loại trình độ này.

- Lão sư, ta có thể ở lại trường….

Trương Đại Lực cũng tràn đầy tiếc nuối, thậm chỉ là muốn nhậm chức ở trong trường.

Dựa vào trình độ bây giờ của hắn, hoàn toàn có thể đảm đương chức giáo sư ở đại học Linh Trù.

- Ngươi không thích hợp ở lại trường…

Giáo sư Trình Thanh cười cười, nói:

- Giáo dục học sinh thật sự có thể củng cố kiến thức căn bản của chúng ta, nhưng kỳ thật sẽ khiến ngươi dần mất đi sự sáng tạo.

Bởi vì quanh năm dạy học, dẫn đến kiến thức căn bản của linh trù sẽ một mực khắc trong đầu, thậm chí là trói buộc sức sáng tạo của bọn họ.

Có lẽ có thể trở thành linh trù Vương cấp, nhưng không có khả năng cao hơn nữa.

- Cup thực thần cũng không phải điểm cuối cùng của ngươi…

Giáo sư Trình Thanh nói:

- Bằng thiên phú của ngươi, cho dù lần này thất bại, nhưng lần tiếp theo nhất định có thể thành công.

Trương Đại Lực tự lẩm bẩm:

- Lão sư, cup thực thần không phải vinh quang cao nhất sao…

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng giành được cup thực thần, nhưng không nghĩ tới lão sư sẽ nói cái này còn không phải điểm cuối cùng.

Trong mắt giáo sư Trình Thanh nở rộ một vòng quang mang, vô cùng khát khao nói:

- Lão sư hi vọng chính là, ngươi có thể thành tựu…linh trù Truyền Kỳ…

- Truyền Kỳ?

Thân thể Trương Đại Lực chấn động, mở miệng nói ra:

- Lão sư, thật sự có Truyền Kỳ cấp sao?

Bây giờ giới linh trù, người có trình độ cao nhất cũng là Vương cấp, cho dù là Vương cấp nhận được danh hiệu thực thần, vẫn chỉ là Vương cấp mà thôi…

Cái này cũng khiến mọi người thường thúc chính là, linh trù chỉ có Vương cấp.

- Người khác có lẽ cảm thấy không có….

Trình Thanh giáo sư tự lẩm bẩm, vô cùng chắc chắn nói:

- Nhưng ta biết, nhất định là có!

- Thật?

Hai mắt Trương Đại Lực có quang mang, lại có mục tiêu nhân sinh mới.

Hắn một chút cũng không hoài nghi lời lão sư nói, gật đầu nói:

- Lão sư, ta sẽ dùng hết toàn lực đến một cái cao độ kia!

- Vậy là tốt rồi.

Trình Thanh cười gật đầu, nói:

- Lời còn lại không nói nữa, bây giờ ngươi đã tốt nghiệp, đây là lễ vật lão sư tặng ngươi!

Dứt lời, bà liền lấy ra một cái cặp da màu đen cực lớn.

- Hả?

Thân thể Trần Thư chấn động, ví tiền lớn như vậy?

Bên trong chắc không phải tất cả là thẻ ngân hàng chứ…

Hắn không nghĩ tới đạo sư của Đại Lực thế mà ra sức như vậy…

- A…

Trần Thư yên lặng thở dài, mình muốn chút quà tốt nghiệp cũng là tự mình động thủ.

Lão Liễu không được rồi…

- Lão sư?

Trong mắt Trương Đại Lực có chút không hiểu, đạo sư đưa mình cái gì…

Trình Thanh mỉm cười, tiếp đó mở cặp da ra, mở ra tới lại dài gần ba mét.

Mà trong đó có đủ loại công cụ linh trù cần, dao phay, dao róc xương, các loại xẻng…

- Ngươi không có thiên phú ngự thú, muốn xử lý nguyên liệu nấu ăn quá khó khăn.

Trình Thanh nói:

- Đao mổ heo kia của ngươi mặc dù không tệ, nhưng vẫn quá hạn chế, sẽ ảnh hưởng ngươi phát huy.

- Ta cố ý nâng hiệp hội linh trù, thu thập vật liệu dị không gian, vì ngươi chế tạo dụng cụ linh trù, tin tưởng có thể giúp ngươi xử linh Hoàng Kim Quân Vương tốt hơn!

Hiển nhiên nàng đã sớm hiểu rõ Trương Đại Lực dùng thịt Hoàng Kim Quân Vương xem như luyện tập, vậy nên mới đặc biệt định chế dụng cụ.

- Lão sư…

Chương 1467: Nói rõ… Ngươi thích bắt chước thực thần?

Trong mắt Trương Đại Lực có vẻ cảm động, đồ làm bếp có thể phân giải Hoàng Kim Quân Vương, tất nhiên là vật liệu đỉnh cấp trong dị không gian, giá trị không thể tưởng tượng. Hơn nữa đắt đỏ hơn là yêu cầu mời đại sư rèn đúc, chẳng những yêu cầu tiền tài, không chừng sẽ còn thiếu chút nhân tình.

Tóm lại bộ đồ làm bếp trước mắt này giá trị đã không thể so sánh..

- Được rồi.

Trình Thanh vỗ vỗ bả vai Trương Đại Lực, nói:

- Nếu là thật sự muốn hồi báo lão sư, tranh thủ bắt lấy thực thần năm nay!

- Ta biết rồi!

Trương Đại Lực gật đầu thật mạnh một cái, giống như đang hứa hẹn.

- Đúng rồi, đây cũng không phải là một mình ta ra tiền chế tạo.

Trong mắt Trình Thanh đã có chút ý cười, liếc qua Lâm Vi Vi bên cạnh, nói:

- Học tỷ ngươi thế nhưng quăng toàn bộ tiền mình kiếm vào…

- Lão sư…

Gương mặt Lâm Vi Vi ửng đỏ, cúi đầu, trong lúc nhất thời không dám nhìn Trương Đại Lực nữa.

- Học tỷ…

Trương Đại Lực nhìn về phía Lâm Vi Vi, tay chân cũng có chút luống cuống.

Nhưng tiếp đó hắn cố lấy dũng khí, bước ra một bước, nhẹ nhàng ôm Lâm Vi Vi một cái.

Lâm Vi Vi ngược lại không từ chốt, chỉ là vùi đầu thấp hơn…

Trong mắt Trình Thanh có vẻ vui mừng, nếu hai người có thể ở cùng một chỗ, đương nhiên là tốt nhất…

- Ta dựa vào…

Trần Thư ở bên cạnh giật giật khóe miệng một cái, nhìn về phía Trình Thanh giáo sư, đây là đạo sư tốt nhất thế giới sao?

Chẳng những đưa đại lễ, còn giới thiệu đối tượng cho?

- Lão Liễu ơi lão Liễu…

Trần Thư lắc đầu, thầm nghĩ nói:

- Ngươi có thể học người ta một chút hay không….

Lát sau, Trương Đại Lực buông lỏng tay ra, hắn ta thận trọng thu đồ làm bếp vào, đặt ở phía sau.

Hắn ta nhìn chăm chú hai người, chậm rãi nói:

- Lão sư, học tỷ, ta xuất phát đây!

- Đi đi!

Trình Thanh và Lâm Vi Vi gật đầu, phất phất tay với hắn ta.

Trương Đại Lực quay người, cùng Trần Thư cùng nhau rời khỏi đại học Linh Trù Kinh Đô.

Đến lúc này, kiếp sống học tập của Trương Đại Lực cũng kết thúc.

….

- Học tỷ..

Trương Đại Lực ngồi trên đầu Slime tự mình lẩm bẩm.

Trong mắt hắn ta có huyễn tưởng, nhếch miệng lên, giống như nghĩ đến chuyện gì tốt đẹp.

Nhưng ngay lúc này, một âm thanh si ngốc vang lên.

- Học tỷ..Học tỷ của ta…Không cho ngươi muốn, nàng là của ta….

- ???

Trương Đại Lực thoáng lấy lại tinh thần, nhìn Trần Thư làm quái bên cạnh.

Khóe miệng hắn ta co lại, nói:

- Ngươi mắc bệnh à?

- Là ngươi mắc bệnh!

Trần Thư thu lại dáng dấp không nghiêm chỉnh, nói:

- Đại Lực, đuờng của chúng ta là tinh thần đại hải, không được bỏ gốc lấy ngọn!

- Nhưng mà….

Trương Đại Lực quay đầu nhìn lại, nghiêm túc nói:

- Học tỷ nói, nàng muốn ở cùng một chỗ với ta chinh phục tinh thần đại hải…

- Phốc~~~

Ngực Trần Thư khó chịu, chỉ cảm thấy nhận lấy một vạn điểm bạo kích….

Trương Đại Lực nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Trần Bì, ngươi không muốn chúc phúc cho chúng ta một chúng sao?

- Chúc phúc?

Trần Thư trừng mắt liếc hắn một cái, nói thẳng:

- Nhìn thấy ngươi yêu đương, so với ta chia tay đều phải khó chịu!

- …

Trương Đại Lực làm một cái thủ thế khinh bỉ, nói:

- Quá âm u!

Trần Thư bĩu môi, duy trì yên lặng.

- Đúng rồi, Trần Bì.

Trương Đại Lục mở miệng nói ra:

- Bằng danh tiếng của ngươi, bốn năm đại học đều không nói yêu đương sao?

Trần Thư đưa tay phải ra, lòng bàn tay đối với Đại Lực, nói:

- Xin lỗi, ta chỉ thích học tập!

- ??

Khóe miệng Trương Đại Lực giật một cái, đây là lời của ngươi nói sao?

Hắn ta lắc đầu, nhìn phong cảnh phía dưới hỏi:

- Trần Bì, chúng ta đây là đi nơi nào?

- Thành phố Lam Hải!

- Hả?

Trương Đại Lực sững sờ, nói:

- Không phải ở Kinh Đô có đi máy bay ư? Có thể thẳng tới đó.

- Ngươi cảm thấy sân bay sẽ cho phép ta ngồi chuyến bay quốc tế à?

Trần Thư quay đầu lại, nói:

- Đến lúc đó có người tập kích, ta không gánh nổi toàn bộ người trên máy bay.

- Điều này cũng đúng…

Trương Đại Lực gật đầu, gặp được nguy cơ đích thật sẽ tác động đến người thường.

- Chúng ta bay như vậy có thể quá kiêu căng hay không?

- Phải cao điệu!

Trong mắt Trần Thư có thâm ý, nói:

- Tốt nhất là xuất ngoại liền gặp được phục kích!

Hiện tại hắn thế nhưng một lòng muốn bảo trì hòa bình, tiêu diệt tội phạm.

Thời gian nửa ngày, hai người đã đi tới bờ biển phía đông.

- Chuyến đi cup thực thần chuẩn bị bắt đầu!

Trần Thư hô lớn một tiếng, từ đầu Tiểu Hoàng tuột xuống, thoáng cái tiến vào trong miệng của nó.

Trương Đại Lực thấy vậy cũng không do dự, đi vào trong miệng Slime.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàn ngốc manh trừng to mắt, ầm ầm nhảy lên, đi về hướng đại hải.

Gần như ngay cùng một thời gian, trong mắt Trần Thư xuất hiện tuyển hạng.

【 Tuyển hạng một: Xuất ngoại gặp được nguy cơ trí mạng, ngươi cẩn thận chuẩn bị gọi ít người cùng nhau đi tới! Hoàn thành ban thưởng: Một gốc dược liệu Hoàng Kim cấp.]

【 Tuyển hạng hai: Bảo mệnh quan trọng, trở về Hoa Quốc! Hoàn thành ban thưởng: Thăng cấp Ngự Thú không gian.]

【 Tuyển hạng ba: Không sợ nguy hiểm, tiến về Nam Thành quốc, tham gia cup thực thần! Hoàn thành ban thưởng: Ngự Thú Lực đại lượng + thêm một ba kỹ năng ngẫu nhiên! Chú thích: Ngươi đạt được hệ thống phụ trợ, nhưng phân biệt thành viên ba đại tổ chức.]

- Hả?

Chương 1468: Trần Thư học câu cá

Trần Thư khẽ giật mình, không nghĩ tới lúc này phát động hệ thống tuyển hạng. Hắn gần như không do dự, trực tiếp chọn cái thứ ba, vừa vặn giống với mục đích của hắn.

Bây giờ đã đáp ứng với Trương Đại Lực, hơn nữa hắn cần hoàn thành nhiệm vụ khảo hạch của Ngự Long Vệ, có nguy hiểm cũng nhất định phải tiến lên!

Cái tuyển hạng thứ nhất mặc dù tính an toàn cao một chút, nhưng ban thưởng thật sự phế vật, không có một chút khả năng so sánh với tuyển hạng thứ ba.

Chủ yếu nhất là, cái tuyển hạng thứ ba sẽ ban thưởng hệ thống phù trợ!

- Òm ọp!

Hai mắt Tiểu Hoàng ngốc manh, phi hành tự do trên biển lớn.

Thời gian không bao lâu, hai người đã đi tới biên cảnh Hoa quốc.

- Tội phạm Trần Thư?

Quân biên cảnh phương đông liếc mắt liền nhận ra Trần Thư, ngược lại không ngăn cản, hiển nhiên là sớm đạt được tin tức.

Trần Thư khách sáo một phen, tiếp đó chuẩn bị rời khỏi biên cảnh..

Đoàn trưởng quân biên cảnh vỗ vỗ vai hắn, nghiêm túc nói:

- Chú ý an toàn.

- Yên tâm đi, xảy ra chuyện sẽ chỉ là người khác!

Trần Thư phất phất tay, cáo biệt quân biên cảnh.

Không bao lâu, hai người đã đi tới một hải vực không có ai.

Sóng biển phía dưới cuồn cuộn, hình như biểu thị đoạn đường này không yên tĩnh..

Trần Thư nhìn qua lại xung quanh, hiện tại hắn đã có hệ thống phụ trợ, có thể sớm phân biệt ra được kẻ thù, là một cái công năng tương đối biến thái.

Đúng vào lúc này, ánh mắt hắn thoáng nhìn xéo qua.

Chỉ thấy Trương Đại Lực đang dùng cái sạn gõ cái nồi sắt của mình, như là hòa thượng gõ mõ.

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Ta nói này Đại Lực, ngươi làm trò điên gì thế?

- Ngươi biết cái gì!

Trương Đại Lực nhếch miệng, nói:

- Ta điều ta qua, hai thực thần trước đều có đam mê này.

- Vì vậy?

- Hiện tại ta cũng dưỡng thành cái đam mê này, có biết điều này nói rõ cái gì hay không?

Trương Đại Lực nhướng mày, chờ mong Trần Thư nói ra.

Trần Thư dừng lại một chút, nói:

- Nói rõ..Ngươi ưa thích bắt chước thực thần?

- ….

Khóe miệng Trương Đại Lực giật một cái, động tác thoáng chốc liền dừng lại.

Ngươi mẹ nó năng lực phân tích kiểu gì đấy?

Trần Thư mỉm cười, đang muốn mở miệng, ánh mắt đột nhiên ngưng lại.

Hắn dường như xuyên thấu qua thân thể Tiểu Hoàng nhìn thấy tình huống dưới mặt biển.

Một con cá nhỏ màu đen ẩn núp ở dưới mặt biển, con ngươi hiện ra màu trắng, giống như là đang phóng thích quang mang.

Khí tức của nó không mạng, chỉ là một sinh vật Hắc Thiết ba sao.

Nhưng chủ yếu nhất là, ở trong mắt Trần Thư, trên mình con cá này một mực bốc lên hồng quang.

- Nhanh như vậy à?

Trần Thư tự lẩm bẩm, không nghĩ tới tổ chức tội ác thoáng cái liền gặp được.

Hắn không động thủ trước, một Hắc Thiết ba sao mà thôi, không có chút tính uy hiếp nào đối với hắn.

- Cái gì nhanh như vậy?

Vẻ mặt Trương Đại Lực nghiêm lại, cũng phát giác được không thích hợp, vội vàng hỏi:

- Là bọn hắn tới à?

Trần Thư bình tĩnh gật đầu một cái, hình như không để ở trong mắt.

- Nói thế nào?

Trương Đại Lực hỏi, trong mắt đã có chút chấn kinh.

Bọn hắn chỉ vừa mới xuất ngoại, kết quả thoáng cái đã bị để mắt tới.

Trong nước và nước ngoài giống như hai thế giới khác nhau.

Trên thực tế, vì phòng ngừa tổ chức tà ác lại lần nữa cắm rễ, tuyến phòng thủ ở biên cảnh đều tăng cường trên diện rộng.

Thậm chí không ít người của bộ trinh sát đều tiếp nhận nhiệm vụ, cần đóng quân trường kỳ ở nơi này.

- Không cần sợ, chỉ là một con tiểu lâu la.

Trần Thư lắc đầu, để Tiểu Hoàng tiếp tục tiến lên, không cần để ý cá đen nhỏ phía dưới.

- Òm ọp!

Thân thể Tiểu Hoàng chỉ là trạng thái hằng ngày, nhưng vẫn có thể so với một toàn thành lũy chiến đấu, cảm giác mười phần áp bách.

- Ùng ục ục ~~

Cá con màu đen nhưng không biết chính mình đã bị phát hiện, lặng lẽ vươn đầu, nhìn về quái vật khổng lồ trên không.

Trong lúc nhất thời thân thể của nó cũng có chút run rẩy.

Sinh vật trước mặt là kẻ thù chủ nhân bọn họ muốn đối phó sao…

Thẳng đến khi Slime màu vàng đi xa, cá con màu đen mới dần lấy lại tinh thần, mượn kỹ năng truyền đạt tin tức cho chủ nhân…

….

Thời gian hai ngày thoáng cái đã qua.

- Lại là một Khế Ước Linh điều tra tình hình.

Trần Thư nhíu mày, nhìn hải âu phía dưới thường thường không có gì kỳ lạ, trong mắt có khác thường.

Thời gian hai ngày ngắn ngủi, hắn đã gặp được năm Khế Ước Linh điều tra.

Đây vẫn chỉ là phát hiện trên con đường hắn đi qua, số lượng Khế Ước Linh điều tra trên toàn bộ hải vực e rằng có chút khó có thể tưởng tượng.

- Xem ra là đặc biệt tới tìm ta…

Trần Thư tự lẩm bẩm, căn cứ vào thể lượng của ba đại tổ chức, không có khả năng tùy thời phái nhiều nhân thủ đóng quân ở hải vực như vậy.

- Trần Bì, còn chưa động thủ à?

Thân thể Trương Đại Lực có chút căng thẳng, hắn ta vốn cho rằng đi cùng Trần Thư chỉ là có chút nguy hiểm.

Kết quả hiện tại xem, đây là tương đối nguy hiểm!

- Không vội…chúng ta cần học được câu cá!

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt tràn ngập quang mang nguy hiểm.

Hiện tại sức chiến đấu của hắn phóng đại, lại phối hợp với hệ thống dược tề, vừa vặn có thể cho ba đại tổ chức một kinh hỉ…

- Câu cá?

Khóe miệng Trương Đại Lực giật một cái, nói:

- Ngươi không sợ là một con cá mập à?

Chương 1469: Trần Thư học câu cá (2)

– Đánh không được thì bỏ chạy! Trần Thư đã sớm nghĩ kỹ đường lui, nói:

- Lại nói, Ngự Thú Sư đỉnh cấp đều là cao thủ câu cá biết không?

Hắn nghĩ tới hành động của Ám Vương lúc trước, hiển nhiên là một lão âm bỉ..

- ….

Trương Đại Lục lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Đây đã là Khế Ước Linh thứ năm…

Hắn ta hình như nghĩ đến cái gì, hỏi:

- Trần Bì, ngươi nói cho ta biết, đến cùng là ngươi làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lí, sao lại có nhiều người tới gây phiền phức cho ngươi như vậy..

- Cái gì gọi là thương thiên hại lí…

Trần Bì liếc mắt nhìn hắn, nghiêm túc nói:

- Đều là người của tổ chức tội phạm, ta làm đều là chuyện trừng ác dương thiện!

- A…

Hắn mở hai tay ra, nói:

- Không có cách nào, xem như là người đại biểu cho thích hòa bình, luôn có tội phạm muốn hại ta..

- ….

Ngay lúc hai người nói chuyện phiếm, Golden Slime đã lướt qua chim bồ câu trắng phía dưới, đi thẳng đến xa xa.

Nhưng mới bay khoảng mấy ngàn mét, vẻ mặt Trần Thư hơi động, giống như phát giác được cái gì.

- Òm ọp!

Tốc độ Tiểu Hoàng không thay đổi, vẫn bay thẳng về phía trước như cũ.

Mà ngay ở phía dưới đại hải, ba tên Ngự Thú Sư ẩn nấp, Khế Ước Linh của bọn hắn phóng kỹ năng, che giấu khí tức.

Ba người như là thợ săn kiên nhẫn, thời khắc nhìn thấy Slime bay tới, trong mắt không hề lay động lộ ra mấy phần sát ý.

- Tội phạm Nam Giang…

Thân thể Ngự thú Sư Hoàng Kim dẫn đầu bao trùm lấy một cái bọt khí màu trắng, chẳng những ẩn nấp khí tức, hơn nữa ngăn cách nước biển, cung cấp phòng ngự.

Hắn ta tự lẩm bẩm:

- Mệnh của ngươi, ca muốn….

Nhưng trong nháy mắt ngay tại lúc hắn ta chuẩn bị động thủ, trước mắt đột nhiên xuất hiện hỏa diễm chói mắt!

- Hả? Cái gì?

Vẻ mặt của hắn ta kinh hãi, không nghĩ tới chính mình đã sớm bị phát hiện?

Chỉ thấy ba cột lửa đáng sợ đột nhiên xuất hiện tại phương hướng khác biệt, cùng nhau đánh về phía nam tử.

Tất cả đều phát sinh quá nhanh, cho dù là Ngự Thú Sư Hoàng Kim cũng không kịp phản ứng.

Trong mắt của hắn ta xuất hiện vẻ sợ hãi, 【Tử Vong Hỏa Trụ] liền bao trùm thân thể của hắn.

Ầm!

Bọt khí màu trắng trực tiếp bị nghiền nát, không đưa đến một chút tác dụng phòng ngự.

Kèm theo một tiếng kêu rên, một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim trực tiếp vẫn lạc, đừng nói thi thể, ngay cả tro cốt cũng không còn…

- Thứ đồ chơi gì?

Hai Ngự Thú Sư Bạch Ngân khác ở phía xa cũng phát giác được động tĩnh, nháy mắt đã hiểu rõ rằng mình bại lộ.

Bọn hắn thấy thủ lĩnh xảy ra chuyện, hiểu rõ lúc này đi đã không thực tế, chỉ có thể chạy…

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng cũng không truy kích, vẫn tiến nhanh về phía trước.

- Trần Bì, ngươi động thủ?

Trương Đại Lực vội vàng hỏi, nước biển bên ngoài sôi trào tiếng vang kịch liệt.

- Ừm…Là ta.

Trần Thư nghe xong lời này, hắn thoáng lấy lại tinh thần.

Trong mắt của hắn có vẻ phấn khởi, hắn vừa mới một kích giết Ngự Thú Sư phía dưới, lần nữa lại phát động hệ thống tuyển hạng.

【 Chuyến đi lần này cực kỳ nguy hiểm, thân là tội phạm, ngươi quyết định:]

【 Tuyển hạng một: Giết năm tên tội phạm trở lên. Phần thưởng hoàn thành: Thuộc tính Lôi Điện của nguyên tố thú +5%.]

【 Tuyển hạng hai: Giết mười tên trở lên tội phạm. Phần thưởng hoàn thành: thuộc tính Không Gian của Thỏ Không Gian +2%.]

【 Tuyển hạng ba: Giết hai mươi tên tội phạm trở lên. Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Cự Đại Hóa +1.]

- Vẫn có thể xuất hiện tuyển hạng sao…

Trần Thư cười toét miệng, nhìn hai tên ngự thú sư trước mặt, trong mắt hắn tràn ra sát ý.

Cuối cùng cũng đến lúc thần kỹ thăng cấp rồi!

Cự Đại Hóa chính là một trong những kỹ năng trụ cột của Slime.

- Vù vù…

Thỏ Không Gian hừ một tiếng rồi biến mất tại chỗ.

Cách đó ngàn thước, một người không nhịn được quay đầu nhìn lại.

Thấy hai bên kéo dài khoảng cách, hắn ta miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

Động tĩnh vừa rồi của hỏa trụ lớn như vậy, hơn nữa đến tận bây giờ, tên đầu sỏ của hắn ta vẫn chưa xuất hiện rõ ràng là tên này đã quy thiên rồi…

Có thể miểu sát một Hoàng Kim Ngự Thú Sư trong nháy mắt, hắn ta không dám tưởng tượng nổi thực lực của Trần Thư rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nhưng ngay khi hắn ta đang ngẩn người nghĩ ngợi.

Trên bãi đá ngầm xuất hiện một con thỏ lớn cao nửa thước.

Trên mặt của nó là nụ cười rạng rỡ của tội phạm, tiện tay gãi gãi cái mông phía sau.

Rồi đột ngột rút ra một củ cà rốt khổng lồ…

- Bình tĩnh, bây giờ không thể hoảng…

Nam nhân này hít sâu một hơi, quát lớn:

- Con thỏ này chỉ là Khế Ước Linh phụ trợ mà cũng dám ngăn cản ta sao?

Hắn ta khẽ động, triệu hoán Khế Ước Linh ra.

- Cạc cạc cạc…

Một con Lam Sắc Hàn Nha dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Thỏ Không Gian.

Nó giang cánh bay thẳng về phía trước, để lại tàn ảnh dài màu lam.

Khi hai bên chỉ còn cách nhau năm mươi thước.

Hai tròng mắt của Hàn Nha xuất hiện ánh sáng nhạt, hai cánh vỗ nhanh, sương khí băng hàn đập lao thẳng về phía trước.

Thỏ Không Gian đỡ củ cà rốt khổng lồ, dáng vẻ vô cùng bình thản ổn trọng.

Khoảnh khắc sương lạnh đến gần, thân thể của nó đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Khi xuất hiện thêm lần nữa, Thỏ Không Gian đã đứng ở phía sau Hàn Nha.

- Cạc cạc…

Chương 1470: Lại cho ta vài triệu điểm tội phạm…

Hàn Nha kêu ồn ào, sau lưng nó dần dần ngưng tụ một đạo hàn băng, hiển nhiên nó đã dự đoán được vị trí mà Thỏ Không Gian chuẩn bị hiện ra. Ầm…

Thỏ Không Gian cười vui vẻ, củ cà rốt cuồng bạo bay ra.

Nam tử phía dưới lập tức đờ người, như thể hắn ta vừa nhìn thấy chuyện kinh người nào đó.

Chỉ thấy phòng ngự của Hàn Nha lập tức ầm ầm tan nát, yếu ớt như một tờ giấy mỏng, sức mạnh kinh khủng trực tiếp đánh vỡ mọi thứ…

- Vù vù…

Thỏ Không Gian vui vẻ nhìn nam tử phía dưới, trong mắt cũng tràn đầy vui vẻ.

Không Gian Lực của nó tăng lên một mảng lớn, các loại kỹ năng đều được thay đổi về chất, kể cả kỹ năng sơ cấp như một kích phủ đầu.

Hơn nữa kết hợp với bổn mạng vũ khí cường đại, có thể nói giết chết Khế Ước Linh cùng cấp trong nháy mắt cũng không phải không thể làm được…

- Mẹ! Khế Ước Linh gì quái vật thế!

Khuôn mặt nam tử tái mét, không thể tin nổi gào lên:

- Không phải tình báo của giáo hội nói đây là Khế Ước Linh hệ phụ trợ thôi sao?

Còn may hắn ta làm tội phạm lâu năm, tố chất tâm lý cũng không tệ lắm, hắn ta vội vàng chui vào trong miệng một con đại ngư có cánh.

Đại ngư lập tức thu cánh, lặn xuống nước.

Tính cơ động của Thỏ Không Gian quá đáng sợ, chỉ có ở trong biển, đại ngư mới có khả năng chạy trốn.

Phốc!

Đại ngư nhanh chóng lặn xuống, bơi thẳng xuống sâu trong biển.

Thỏ Không Gian lạnh nhạt nhìn nó, hai mắt xuất hiện ánh sáng nhạt.

Kỹ năng chuyên môn Không Gian Đánh Dấu lập tức thả ra, đánh dấu lên thân thể đại ngư.

Ầm ầm ầm!

Thỏ Không Gian dùng lực vung cà rốt lên, từng tiếng bôm bốp vang lên.

Đại ngư kêu thảm thiết, kích thứ nhất đã làm thân thể nó lõm một miếng, đại ngư lập tức bị trọng thương.

Có lẽ khoảng 5 lần bị đánh như vậy, thân thể nó sẽ tan nát rồi bị làm mờ vì hình ảnh quá bạo lực…

- Sao có thể… Sao có thể mạnh như vậy chứ…

Nam tử cực kỳ tuyệt vọng lăn một vòng rời khỏi thân thể đại ngư.

Nhưng chưa kịp lăn thì một đòn tiếp theo đã đánh thẳng vào đầu đại ngư, lực phá hoại truyền đến trên người hắn ta.

Thân thể nhân loại làm sao có thể ngăn cản được công kích của Khế Ước Linh, nam tử lập tức thăng thiên.

Hai bên chiến đấu chỉ trong mấy chục giây ngắn ngủi, một tên Bạch Ngân Tam Tinh Ngự Thú Sư hoàn toàn bị nghiền ép.

- Ô ô!

Thỏ Không Gian không để ý đến thi thể dưới biển, nó nhìn chăm chú vào bóng người cách đó hai ngàn thước.

Nó thả ra kỹ năng Bước Nhảy Không Gian, lập tức đuổi theo.

Không đến một phút đồng hồ, Thỏ Không Gian đã kết thúc chiến đấu.

Ba tên ngự thú sư tới vây giết Trần Thư lập tức chết gần hết.

- Chiến đấu lần này, hệ thống phụ trợ có công lớn…

Trần Thư nhếch miệng, nếu không phải miểu sát tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư đầu tiên, trận chiến này cũng không kết thúc nhanh như vậy.

Thật ra thì hắn sớm đã phát hiện ba người này, chẳng qua hắn vẫn tỏ ra bình thường, để bất ngờ đánh bị thương nặng thậm chí là giết chết kẻ mạnh nhất trong đó.

Chuyện đánh lén này, Trần Thư quá quen thuộc rồi…

- Trần Thư, tình hình ra sao rồi?

Trương Đại Lực mở miệng hỏi, hắn ta chỉ có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài, cũng không rõ tình hình diễn ra đến đâu rồi.

- Đã giải quyết xong rồi.

Trần Thư cười khẽ, vừa nói xong, Thỏ Không Gian đã thuấn di trở về.

Tiểu Hoàng vẫn đi đường như bình thường, chạy thẳng tới thủ đô của Nam Thanh Quốc, nơi tổ chức Cúp Thực Thần.

Hắn lầm bầm ngồi xuống.

- Lại cho ta vài triệu điểm tội phạm đi…

…

Một ngày thoáng cái đã qua.

- Càng ngày càng ít…

Trần Thư khẽ nhíu mày, tổng cộng hắn giết được ba đợt địch nhân, sau đó thì không thấy kẻ nào tập kích nữa.

Ba đợt bị tập kích đều có thực lực không mạnh lắm, có khả năng đây chỉ là ba tổ chức thăm dò thực lực của hắn.

- Không phải, làm sao ta lại cảm giác ngươi có chút thất vọng vậy…

Trương Đại Lực quay đầu nhìn lại, chẳng lẽ tên này muốn giết người đến điên rồi?

Trần Thư dùng lí lẽ hùng hồn nói.

- Ngươi thì biết cái gì, trừ gian diệt ác là đức tính tốt của những thanh niên trẻ tuổi như chúng ta!

- Thật sao…

Trương Đại Lực nghi ngờ nhìn lại, chẳng lẽ Trần Thư thật sự đã thay đổi rồi sao?

Lại thêm nửa ngày trôi qua, hắn vẫn không thấy có thêm ngự thú sư nào tới.

- Chuẩn bị sẵn sàng đi.

Nhưng vào lúc này, Trần Thư lại thản nhiên nói.

- E là sắp có trận đánh lớn rồi!

- Lớn gì cơ?

Trương Đại Lực chấn động, vội vàng hỏi lại.

- Ba tổ chức lớn sẽ không từ bỏ…

Trần Thư thản nhiên nói tiếp.

- Bây giờ chỉ sợ là bọn hắn đang chuẩn bị đại chiêu…

Ba tổ chức lớn cũng không phải là hai cánh tay, lần đầu tấn công chẳng qua chỉ là dò xét mà thôi, bọn họ không thể nào ngốc đến mức luôn luôn tặng đầu tới đây.

Lần tập kích tiếp theo e là khá trí mạng.

Ngược lại, Trần Thư cũng không hoảng hốt lắm, hắn có Thỏ Không Gian và Truyền Tống Dược Tề, có thể chạy đi bất cứ lúc nào, bản thân hắn cũng đã đứng ở vị thế bất bại.

Hoàng hôn.

Hai người đi đến một hải vực khá yên lặng.

Trời chiều ráng đỏ phủ lên mặt biển ánh sáng đỏ sẫm kết hợp với bầu không khí yên tĩnh khiến người ta cảm giác nơi đây hoang sơ tiêu điều.

- Tới rồi!

Chương 1471: Thỏ Không Gian kết hợp Tàng Hình Dược Tề

Trần Thư khẽ động, hắn nhìn thấy ba bóng dáng màu đỏ cách đây hơn ngàn thước. Phía xa xa có ba người đang xếp hàng đứng trên đá ngầm.

Mà ở xung quanh bọn hắn là bốn con Khế Ước Linh, dường như bọn hắn đang đợi điều gì đó.

- Không nghĩ tới, ba đại đầu tội ác như chúng ta cũng sẽ có ngày liên thủ với nhau…

Một tên nam tử tóc dài khoanh tay trước ngực, hắn ta bình tĩnh nói.

Nam tử gầy gò đứng cạnh cũng nói.

- Đúng vậy, vì một tên Bạch Ngân Ngự Thú Sư mà liên thủ với nhau…

- Hình như hắn tới rồi…

Người còn lại là một nữ tử khoảng bốn mươi tuổi xoa xoa Thanh Xà quanh quấn quanh trên cánh tay mình, nàng ta mở miệng nói.

Trong lúc nhất thời, ba vị Hoàng Kim Ngự Thú Sư cùng lúc nhìn về phía xa xa, một quả cầu khổng lồ màu vàng đập thẳng vào mắt bọn hắn.

Bọn hắn đến từ ba tổ chức lớn, mặc dù đều là người của những thế lực tà ác trên Lam Tinh, nhưng cho đến bây giờ, bọn họ cũng chưa bao giờ liên hiệp với nhau.

Hôm nay lại bởi vì Trần Thư mà bọn hắn chỉ có thể liên thủ với nhau.

Một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư không đối phó được, vậy thì ba tên trực tiếp đi ra!

- Hả?

Trần Thư nhìn về phía xa xa, không nghĩ tới lần này đối phương lại không ẩn núp đánh lén như mọi khi, mà là quang minh chính đại cản đường của hắn.

Hiển nhiên, ba người này có lòng tin tuyệt đối lần này có thể tiêu diệt được Trần Thư.

Hai bên dần dần kéo gần khoảng cách, hiện giờ bọn họ đã cách nhau không đến một trăm thước.

Đây là phạm vi kỹ năng của Khế Ước Linh, khoảng cách vừa chạm là có thể bùng nổ chiến đấu…

- Chờ lát nữa, đầu của hắn sẽ do ta đích thân thu lấy…

Nam tử tóc dài khẽ nâng mắt, trên khuôn mặt bình thản hiện lên vẻ mặt tà ác.

- Làm sao? Giáo hội cũng đưa ra nhiệm vụ?

Nam tử gầy gò đứng cạnh nói tiếp.

- Xin lỗi, ta cũng cần đầu của hắn để bàn giao nhiệm vụ.

- Được rồi!

Nữ tử trung niên nói.

- Các ngươi một người lấy đầu, một người lấy người là được rồi, cũng không ảnh hưởng đến việc giao nộp nhiệm vụ.

- Các vị, ta bảo này…

Trần Thư chui đầu ra nói.

- Các ngươi không coi tội phạm ca như ta ra gì phải không?

- Ngươi nghĩ một tên Bạch Ngân như ngươi có thể đối phó với ba Hoàng Kim sao?

Nam tử tóc dài nói với vẻ giễu cợt.

- Đừng tưởng rằng ta không biết, lúc trước ngươi giết được hai tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư đều là dựa vào đánh lén!

- …

Trần Thư yên lặng, không phản bác lại.

Vừa nghe đến lời này, hai tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư còn lại đều chấn động.

Bọn họ còn tưởng Trần Thư có năng lực giết chết Hoàng Kim Ngự Thú Sư nên vẫn có chút kiêng kị, giờ nghe thấy vậy, bọn họ đều yên tâm rồi.

- Thì ra là như vậy…

Nam tử gầy gò cười toét miệng, hung tàn nói.

- Hắn chỉ có ba con Khế Ước Linh, chúng ta mỗi người một cái? Xem ai có tốc độ nhanh hơn?

- Không thành vấn đề!

Nam tử tóc dài gật đầu liếm môi nói.

- Con thỏ của hắn, hôm nay ta ăn chắc rồi!

Oành!

Vừa dứt lời, một cỗ cự lực lượng không biết từ chỗ nào đột nhiên xuất hiện đánh bay nam tử tóc dài…

- A chuyện này…

Nam tử gầy gò và nữ tử trung niên há miệng, ngơ ngác nhìn.

Tên này vừa mới mở miệng đã bị đánh rồi!

May mà mặc dù nam tử tóc dài khá phách lối, nhưng thực chất hắn ta cực kỳ cẩn thận mở ra kỹ năng phòng ngự từ lâu.

- Không phải chứ, một tên Hoàng Kim Cấp nhỏ nhoi như ngươi còn bày đặt điên cuồng cái gì chứ?

Trần Thư khẽ nhếch khóe miệng, trong mắt có chút khinh bỉ.

Đoàng đoàng đoàng!

Phía xa xa, nam tử tóc dài bị cự lực giã liên tục, màng bảo hộ quanh người nhanh chóng mờ đi.

Thấy màn bảo hộ của mình sắp không kiên trì nổi, hắn ta vội vàng để bốn con Khế Ước Linh đứng xung quanh bảo vệ mình.

Nhưng mà, vẫn không có chút tác dụng nào.

Đoàng đoàng đoàng!

Thỏ Không Gian đang vung mạnh củ cà rốt, điên cuồng đập nam tử tóc dài, bỏ qua bốn đầu Khế Ước Linh đang đứng xung quanh

Lại dám đòi ăn thỏ đại gia nhà ngươi!

Thỏ Không Gian cười đê tiện, nó chuẩn bị đánh tên trước mặt này thành gạch men.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy!

Nam tử tóc dài chau mày, mặc dù đã ra lệnh để Khế Ước Linh không ngừng thả kỹ năng, nhưng từ đầu đến cuối bọn chúng vẫn không đánh trúng địch nhân vô hình này.

- Dược tề của hệ thống thật tốt…

Trần Thư cười khẽ, Thỏ Không Gian kết hợp với Tàng Hình Dược Tề, Vương Cấp trở xuống căn bản đều có thể thoải mái hành hung.

Màn bảo hộ quanh người nam tử tóc dài cuối cùng cũng bị đánh đến rách ra, hắn ta hoảng sợ la lên.

- Mau mau tới cứu ta!

Nam tử cực kỳ chật vật, trong mắt đều là tuyệt vọng, khác hẳn bộ dạng phách lối hống hách vừa nãy…

Hình thể bốn con Khế Ước Linh này cũng không quá lớn, hắn ta muốn trốn vào trong miệng một con cũng không được.

Oành!

Trước khi hai người còn lại chạy tới cứu giúp, củ cà rốt đã đánh vào người nam tử.

Tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên răng rắc, trong nháy mắt đã rớt mất một mạng…

Hai người còn lại nhanh chóng thu hồi lại vẻ ngơ ngẩn, theo bản năng lùi lại, trong mắt bọn họ đều là sợ hãi.

Một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư cứ như vậy mất đi rồi?

Oành!

Chương 1472: Nếu như ngươi thắng, ta sẽ… Bật hack giết ngươi

Đúng lúc này, màn bảo hộ quanh người nam tử gầy gò cũng rung lên, hiển nhiên, hắn ta cũng bị cực lực vô hình đánh vào.

Nam tử tái mặt, biết bây giờ đến phiên mình…

- Nhất định là Trần Thư giở trò quỷ, chúng ta đối phó với hắn trước đã!

Nam tử gầy gò cố gắng duy trì tỉnh táo, vội vàng để ba con Khế Ước Linh tiến lên chiến đấu.

Nữ tử trung niên cũng chỉ để lại một con Khế Ước Linh bảo vệ bản thân, ba con Khế Ước Linh còn lại chuẩn bị vây giết Trần Thư.

Nhưng gần như cùng lúc.

Màn bảo vệ quanh người nam tử gầy gò đột nhiên vỡ vụn, lộ ra thân thể yếu đuối.

- Làm sao lại thế?

Nam tử kinh ngạc, dựa theo dự đoán, kỹ năng của hắn ta còn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian.

Thỏ Không Gian cười lên, nó đã kích phát hiệu quả Cưỡng Chế Vỡ Vụn.

Oành!

Môt củ cà rốt khổng lồ lại tấn công tới, nam tử lập tức bay ra xa mấy trăm thước.

Cùng lúc đó, bốn con Khế Ước Linh của hắn ta cũng toi mạng theo, hiển nhiên hắn ta đã chết…

- …

Nữ tử trung niên đột nhiên cứng lại, trong mắt đều là vẻ sợ hãi.

Cho tới bây giờ, nàng ta cũng không biết hai người này chết như thế nào, loại cảm giác không hiểu này cũng đủ để phá vỡ thần kinh của một người bình thường.

- Xem ngươi kiêu ngạo được nữa không này…

Trần Thư cười toét miệng, đồng thời bên người chậm rãi xuất hiện một con thỏ, Thỏ Không Gian rời khỏi trạng thái tàng hình.

Hắn là không nghĩ tới sẽ có thứ người như vậy, lại dám không đặt tội phạm ca vào mắt.

Thật ra thì, cũng không trách được hai người này.

Trên thực tế bọn họ đã rất cẩn thận, nhưng chỉ có thể nói dược tề của hệ thống quá mức biến thái…

- Ngươi?

Nữ tử trung niên còn sống duy nhất sợ hãi nhìn Trần Thư như đang nhìn thấy một tên ác ma.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Nàng ta không do dự nữa, trong lòng đã nảy sinh ý rút lui.

Trong phút chốc, Huyết Sắc Đại Ưng dưới chân chấn động, chạy trốn về phía xa xa.

- Muốn chạy sao? Tới phiên người rồi!

Trần Thư cười khẽ, Thỏ Không Gian đứng cạnh tròng mắt khẽ động, nó thả ra Không Gian Giam Cầm.

Trong phút chốc, bốn con Hoàng Kim Khế Ước Linh đều bị giam lại.

- Gâu gâu gâu!

Husky cười tà mị, bên thân nó xuất hiện hai phân thân giống y hệt nhau

Ầm!

Ba đạo Tử Vong Hỏa Trụ bạo xạ ra, nhiệt lượng đáng sợ khí không khí xung quanh cũng vặn vẹo theo.

- …

Hai tròng mắt của nữ tử trung niên co lại, nàng ta có thể cảm nhận được khí tức tử vong tỏa ra từ nó.

- Fuck! Sao nó có thể giam cầm lâu như vậy chứ…

Nàng ta liên tục ra lệnh cho Khế Ước Linh của mình ngăn lại một kích này.

Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, nữ tử trung niên hung ác lên, nàng ta đưa ra quyết định.

Grào!

Chỉ thấy Khế Ước Linh Khô Lâu khổng lồ đứng cạnh nàng ta gào lên một tiếng, trong hai tròng mắt trống rỗng bỗng sáng lên hai đốm lục quang.

Thân thể nó thoát ra khỏi cấm chế, ngay sau đó đi đến trước mặt, toàn thân Khô Lâu xuất hiện một tia bạch quang nhàn nhạt.

Ầm ầm ầm!

Ba đạo Tử Vong Hỏa Trụ đánh tới, Khô Lâu khổng Lồ vẫn bất động như núi, mặc dù những nơi hỏa trụ chạm vàođều xuất hiện vệt đen, nhưng nó cuối cùng vẫn chặn lại được một kích này.

- Là Khế Ước Linh hệ phòng ngự sao?

Trần Thư cũng không bất ngờ lắm, hiện giờ thực lực của Husky tương đương với Hoàng Kim Khế Ước Linh, muốn miểu sát đối phương cũng có chút không thực tế.

- Gâu!

Cặp mắt của ba con Husky xuất hiện lam quang lấp lánh.

Ba đạo lôi đình đồng loạt đánh ra, bay thẳng về phía đầu của Khô Lâu.

Dựa theo suy đoán của hắn, lôi đình có thể tạo ra hiệu quả khắc chế nhất định.

- Grào!

Lục quang tràn đầy khí tức tử vong ttử vong tràn đầy trong mắt Khô Lâu, thân thể xuất hiện một vòng bảo hộ bạch sắc.

Oành!

Lôi đình đánh tới, nhưng cũng chỉ khiến vòng bảo hộ ảm đạm một chút, không có chút tác dụng thực tế.

- Ta thực sự cho rằng ngươi vô địch cơ đấy…

Nữ tử trung niên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Trần Thư không bật hack, nàng ta nắm chắc có thể chiến với hắn một trận.

Nhưng lúc này nàng ta vẫn không có ý nghĩa ham chiến.

Nhỡ đâu kỹ năng tàng hình của con thỏ kia hết hồi phục rồi, nàng ta cũng không chạy được.

Tròng mắt nữ tử hơi lóe lên, nàng ta đang nghĩ cách an toàn để thoát thân.

- Thế nào? Ngươi cảm thấy mình còn có lực đấu với ta sao?

Trần Thư nhíu mày, để ba con Husky đứng cạnh bộc lộ hết hỏa lực.

- Husky, cho nàng ta nếm thử kỹ năng đại hỗn hợp chút nào!

Ầm ầm ầm!

Dựa vào tốc độ phóng thích cực nhanh của mình, gần như trong nháy mắt vô số kỹ năng Nguyên Tố đã bị ném ra.

Nhìn đủ loại kỹ năng lít nhít bay về phía mình, nữ tử trung niên biến sắc, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ.

- Con mẹ nó nhà ngươi bán kỹ năng đấy à?

Ánh mắt của nàng ta rất sắc bén, thoáng cái đã nhận ra tất cả những kỹ năng này không có cái nào là góp cho đủ số cả.

Hú!

Huyết Sắc Đại Ưng dưới chân nàng ta hung lệ kêu lên, hai tròng mắt xuất hiện huyết quang.

Móng nhọn của nó lay động, vô số Huyết Sắc Trảo Ảnh ngưng tụ ra trong nháy mắt rồi bay về phía màn mưa kỹ năng Nguyên Tố.

Chương 1473: Nếu như ngươi thắng, ta sẽ… Bật hack giết ngươi (2)

Cùng lúc đó, ba con Khế Ước Linh còn lại của nàng ta cũng đồng loạt thả kỹ năng, muốn ngăn cảm một chút trước khi tất

cả các kỹ năng của Husky tập hợp lại. Ngay khi kỹ năng của hai bên sắp tiếp xúc với nhau.

Kỹ năng của Husky đột nhiên biến mất không thấy.

- Hả?

Nữ tử trung niên chấn động, nàng ta cảm giác có nguy hiểm đe dọa đến sinh mạng sắp đến gần, vừa nghĩ đến đây, tất cả những kỹ năng vừa biến mất kia đã bị thuấn di đến trên đầu nàng ta.

- Vù vù…

Thỏ Không Gian cười đê tiện, nó đã dùng Không Gian Thông Đạo cưỡng ép di dời những kỹ năng này.

Hai tròng mắt nữ tử co rút lại, không nghĩ tới mình lại quá sơ suất…

Thanh Xà trên cánh tay phải của nàng hí lên, thân thể nó đột nhiên lớn lên, hóa thành một con cự xà dài ba mươi thước, cự xà ngăn trở trước mặt chủ nhân của mình.

Ầm ầm ầm!

Thanh Xà không phải Khế Ước Linh hệ phòng ngự, nó vừa cản lại một vài kỹ năng đã bị thương nặng, nhưng cũng may là nó có thể tranh thủ giúp chủ nhân đủ thời gian bảo toàn tánh mạng.

Nữ tử trung niên cưỡi Huyết Sắc Đại Ưng quả quyết lựa chọn tạm thời rút lui.

Vừa thấy Thanh Xà bị thương nặng, nàng ta lập tức thu hồi nó trở lại Ngự Thú Không Gian.

Hai bên mới chính thức khai chiến trong chốc lát, nàng ta đã bị bức phải vội vã thu hồi một con Khế Ước Linh.

Nữ tử trung niên tái nhợt cả mặt, hỏi lại.

- Ngươi… Thật sự là Bạch Ngân Cấp ư…

- Ngươi chưa thấy Bạch Ngân Cấp đánh Hoàng Kim Cấp bao giờ à?

Trần Thư cười toét miệng nói tiếp.

- Ngươi không cần phải chạy! Bây giờ ta chỉ muốn đánh với ngươi một trận mà thôi…

- Đánh một trận?

Nữ tử trung niên khó hiểu nhìn Trần Thư.

- Chính là không bật hack lên…

Trần Thư bình tĩnh mở miệng nói.

- Dựa vào thực lực đánh một trận, nếu ngươi thắng ta…

- Hả?

Nữ tử trung niên nhìn lại, mặc dù nàng ta có chút không hiểu hack là cái gì, nhưng chắc hẳn chiêu số tàng hình của Thỏ Không Gian không phải kỹ năng tầm thường.

Lúc này, trong mắt nàng ta hiện lên một chút kỳ vọng, chỉ cần thắng là có thể sống sao?

Nhưng một giây kế tiếp sắc mặt nàng ta đông cứng…

Trần Thư cười khẽ nói tiếp.

- Nếu như ngươi thắng, ta sẽ… Bật hack giết ngươi.

- …

Nữ tử trung niên giật giật khóe miệng, há chẳng phải dù sao ta cũng phải chết sao?

- Nếu đã dám đến giết ta thì phải chuẩn bị tốt chứ.

Trần Thư cười khẽ, nói.

- Ngươi đã nhìn thấy hack của ta rồi đương nhiên không thể buông tha cho ngươi được.

- Vậy ta phải giết ngươi trước!

Nữ tử trung niên lạnh giọng quát lên, hai tay của Khô Lâu khổng lồ hiện ra hai cây cốt đao tỏa ra hàn quang lạnh lẽo bức người.

Vèo vèo…

Nó ném về phía trước, cốt đao sắc bén hóa thành một đạo lưu quang màu trắng, bay thẳng về phía Trần Thư!

Một giây sau đó, Khô Lâu phe phẩy đôi cánh bạch cốt của mình, bay tới bên người nữ tử.

Nàng ta và ba con Khế Ước Linh bay thẳng về phía xa xa, không có chút ý tứ ham chiến nào.

- Ngươi không chạy thoát được đâu!

Trần Thư bình thản, thấy cốt đao sắp đến gần, hắn vẫn không hốt hoảng chút nào.

Bịch bịch!

Trong phút chốc, hai cây cốt đao tựa như bị một vách tường vô hình chặn lại.

Lực lượng vọt tới tiêu hao hết, bị rơi vào trong đại hải.

Đó chính là Không Gian Bình Chướng của Thỏ Không Gian.

Bây giờ thuộc tính của Thỏ Không Gian đã không kém gì Khế Ước Linh Hoàng Kim Cấp bình thường, đương nhiên uy lực của kỹ năng phòng ngự cũng vì vậy mà tăng vọt, đủ để chặn lại công kích của Khô Lâu.

- Ô ô…

Thỏ Không Gian hừ nhẹ, nhìn nữ tử trung niên đang chạy trốn phía trước, thân thể nó lập tức biến mất không thấy.

- Hả?

Nữ tử trung niên đang chạy trốn, trong lòng đột nhiên cảnh giác lên, nàng ta cảm giác mình sắp đối diện với nguy cơ nào đó.

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một củ cà rốt vai u thịt bắp, mà trên đỉnh củ cà rốt lại có một vệt máu nhàn nhạt.

Hiển nhiên, đây cũng không phải là thức ăn mà là đồ vật sắc bén có thể giết người!

Grào!

Khô Lâu khổng lồ bên cạnh nữ tử trung niên hơi động, lồng ngực mở toang ra, bên trong bay ra vô số bạch cốt.

Xuy xuy xuy…

Vô số bạch cốt vờn xung quanh nó, hình thành nên một vòng bảo vệ không chút sơ hở, bảo vệ cả chủ nhân của mình vào bên trong.

- Phù…

Nữ tử trung niên thở phào nhẹ nhõm, đối với sức chiến đấu của Bất Tử Khô Lâu Vương, nàng ta vẫn có chút tin tưởng.

Đoàng đoàng đoàng!

Thỏ Không Gian gõ bạch cốt liên hồi, nhưng trong lúc nhất thời nó cũng không có cách nào đánh nát chúng.

- Vù vù!

Nó hơi động lỗ tai, lập tức thả kỹ năng vào Slime phía xa xa.

Thần kỹ Không Gian Bí Lực trong nháy mắt được thả ra, mấy đạo Không Gian Ấn Ký bay ra, xuất hiện trên người Trần Thư và Khế Ước Linh của hắn.

Ầm!

Một giây sau đó, Golden Slime hạ xuống.

Hai mắt nó tỏ ra ngốc manh, trong nháy mắt thả ra thần kỹ Cự Đại Hóa.

Thân thể khổng lồ rộng hai trăm thước đáng sợ xuất hiện, tựa như một tòa đỉnh núi biết đi.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng bất ngờ thả kỹ năng Trùng Phong, cuồng bạo đánh về phía bạch cốt.

Ầm!

Đa số bạch cốt run rẩy, bên trên lan tràn vết nứt như mạng nhện, như thể chúng đã phải chịu đựng quá nhiều.

Chương 1474: Cái này mẹ nó là kỹ năng nghịch thiên gì vậy

Mà thân thể của Tiểu Hoàng cũng bị bạch cốt sắc bén làm rách da, nhưng so sánh với sinh mệnh lực của nó mà nói, đây chẳng qua chỉ là bị thương nhẹ mà thôi. Ầm ầm ầm!

Tiểu Hoàng điều chỉnh thân thể của mình, không ngừng đụng vào bạch cốt trước mặt.

Cùng lúc đó, Thỏ Không Gian và Husky cũng không ngừng ra tay, đánh vào những nơi có nhiều bạch cốt.

Trong lúc nhất thời, hai người một đuổi một chạy, ở trên đại hải xuất hiện một trận truy kích kịch liệt.

- …

Nữ tử trung niên dần dần trở nên khó coi, nàng ta không tiến hành phản kích nào, nhưng vẫn không thể hất nổi Trần Thư ra.

Mặc dù Tiểu Hoàng có Trùng Phong, nhưng tốc độ không phải cường hạng của nó, đương nhiên là không thể sánh bằng Huyết Sắc Đại Ưng Hoàng Kim Cấp.

Còn tốc độ của Husky càng không cần phải nói, kỹ năng cơ động duy nhất của nó là Cẩu Ảnh Mê Tung, bởi vì đó là thuấn di một cách ngẫu nhiên và có khoảng cách hạn chế, nên kỹ năng này chỉ có thể dùng để bảo vệ tính mạng, không thích hợp để truy kích.

Nhưng Thỏ Không Gian có Không Gian Bỉ Lực, giúp hai con Khế Ước Linh còn lại không bị lạc đội.

Một khi khoảng cách giữa hai bên bị kéo xa, ba con Khế Ước Linh lập tức có thể đuổi theo được.

Theo thuộc tính của Thỏ Không Gian thuộc tính tăng lên, Thần kỹ Không Gian Bỉ Lực đã dần dần cho thấy một mặt đáng sợ của nó.

- Cái này mẹ nó là kỹ năng nghịch thiên gì vậy!

Mặc dù Khế Ước Linh của Trần Thư có năng lực ngang với Hoàng Kim Cấp, nhưng các loại kỹ năng cũng đều có tác dụng đặc biệt của riêng nó, không phải Hoàng Kim Ngự Thú Sư bình thường có thể so sánh được.

Nữ tử trung niên lộ vẻ tuyệt vọng, thân thể của Khô Lâu Vương bên cạnh nàng ta đã xuất hiện vết rạn, khí thế cũng trở nên yếu đi.

Vòng bạch cốt bảo vệ vốn dĩ không bị tan vỡ, cũng là bởi vì kỹ năng này và Khô Lâu Vương có tâm thần tương liên.

Trừ phi Khô Lâu Vương chết, nếu không kỹ năng phòng ngự này cũng sẽ không biến mất.

Nhưng kéo dài thêm chút nữa, Khô Lâu Vương thật sự có thể bị đánh chết…

Nàng ta móc ra dụng cụ truyền tin của tổ chức, nhưng lại chậm chạp không có tín hiệu…

Vì tránh chuyện sơ suất, bọn họ đặc biệt chọn lựa một hải vực vắng vẻ.

Kết quả bây giờ lại thành nghĩa địa của mình…

- Người xong đời rồi…

Trần Thư lắc đầu, thấy đối phương không có chút ý chí chiến đấu nào, hắn cũng không cần thiết phải trì hoãn nữa.

Hắn lấy ra một chai dược tề không màu, đút cho Thỏ Không Gian uống.

- Ô ô…

Thân thể của Thỏ Không Gian lập tức biến mất không thấy, dễ dàng thuấn di đến bên cạnh nữ tử trung niên mà không hề bị phát hiện.

Mà lúc này, Khế Ước Linh vẫn không có ý thức được nguy hiểm sắp đến gần…

- Chạy này!

Thỏ Không Gian dùng sức nắm lấy củ cà rốt, hung hăng đập.

Oành!

Trong phút chốc, sắc mặt nữ tử trung niên đột nhiên đông cứng lại, khí tức sinh mạng đột nhiên biến mất không thấy.

Khế Ước Linh của nàng ta đồng thời chết theo, khi rơi xuống thì bị Thỏ Không Gian cưỡng ép thu vào.

- Đúng là không biết tốt xấu…

Trần Thư lắc đầu, hắn vốn còn muốn đánh một trận với một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư để kiểm tra sức chiến đấu các Khế Ước Linh của hắn một chút.

Nhưng đối phương lại một lòng chỉ muốn chạy thoát thân, không có một chút ý muốn ham chiến nào, Trần Thư không thể làm gì khác hơn là đánh chết.

- Giải quyết xong rồi sao?

Ở trong miệng của Tiểu Hoàng, Trương Đại Lực mở miệng hỏi.

Hắn ta chỉ nghe được động tĩnh bên ngoài, nhưng không dám đưa đầu ra nhìn.

- Ừ, chỉ là một vài tiểu lâu la mà thôi.

Trần Thư nhún vai, trong mắt có chút suy tư.

Hiện giờ hắn được tổng cộng giết mười tên tội phạm, bây giờ ba tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư đã chết, chỉ e là các tổ chức tội ác cũng sẽ không tùy tiện ra tay.

- Nhiệm vụ này có vẻ không đơn giản…

Trần Thư nhíu mày, sau đó lại nghĩ tới điều gì, hắn hỏi:

- Đại Lực, chúng ta còn cách thời gian Cúp Thực Thần diễn ra bao lâu nữa?

- Còn khoảng mười ngày nữa, sao thế?

- Chúng ta trở về một chuyến!

Trần Thư mở miệng nói, đồng thời để Tiểu Hoàng thay đổi phương hướng.

Hải vực phía trước có nhân viên của ba tổ chức tội ác lớn đang điều tra, chẳng qua hắn không ra tay mà thôi.

Hôm nay nếu còn có thời gian, vậy thì tìm mấy thanh niên yếu gà góp đủ số cũng được.

- Òm ọp!

Slime theo phương hướng Trần Thư chỉ định mà bay đi…

Ngay vào lúc Trần Thư bắt đầu tìm kiếm tam đại tổ chức thì trên một đỉnh núi đầy gió lớn, một tòa giáo đường to lớn nằm ở đây, sừng sững đứng yên, như thể đã trải qua hàng ngàn năm.

Tòa giáo đường màu trắng, mang đến cho hắn cảm giác thiêng liêng thần thánh. Mà ở đỉnh giáo đường có treo một chữ Cổ.

Tầng cao nhất của Giáo Hội.

Một lão nhân tóc trắng xóa nhìn cuồng phong ở trước mặt, mãi không nói gì như một bức tượng điêu khắc.

- Chít…

Đúng lúc này, một con chuột đen bên cạnh lão ta kêu lên như đang truyền tin tức gì đó.

- Hửm?

Lão nhân ngẩn ra, lẩm bẩm:

- Lại một giáo chủ nữa chết đi?

Đôi mắt đục ngầu của lão ta xuất hiện ý lạnh, sau đó gõ quyền trượng trong tay xuống đất.

Một lát sau, không gian phía sau lão ta vặn vẹo chấn động.

Chỉ thấy một người áo đen chậm rãi đi ra, thỉnh thoảng trêu đùa tiểu thú màu đen trên vai.

Chương 1475: Đại chủ giáo Vương Cấp hiện thân

Lão nhân mở miệng nói: - Không, ngươi đích thân ra tay đi.

- Ta?

Người áo đen bất ngờ, sau đó lắc đầu.

- Ta chỉ là một Vương Cấp Ngự Thú Sư, ra tay đối phó một Bạch Ngân Cấp thì chẳng khác nào bắt nạt người ta.

- Hắn đã có thành tựu!

Lão nhân nhíu mày nói:

- Nếu lại tiếp tục phát triển thì sẽ là một tai họa!

- Xin lỗi, hắn còn chưa xứng để ta giết!

Người áo đen ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt thiếu niên trẻ trung, nói:

- Nếu bị đồng nghiệp biết được ta bắt nạt một tiểu bối thì sao giữ được thanh danh?

- …

Lão nhân chậm rãi quay đầu lại, nhìn thẳng vào người áo đen, trong mắt tràn ngập vẻ nghiêm nghị!

- Ngươi còn có thanh danh sao? Nói thật đi, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến ngươi không ra tay!

- …

Đầu óc người áo đen trì trệ, mở hai tay ra nói:

- Nhưng hắn là quán quân thế giới, là thiên tài ưu tú nhất của thế hệ này, Hoa Quốc thật sự sẽ không cho hắn chút bảo hộ nào sao?

- Cái gì?

Lão nhân bất ngờ, nói:

- Ngươi đang sợ lão quỷ kia sao?

- Có ai không sợ Truyền Kỳ Cấp chứ?

Không nhún vai, không hề ngượng ngùng chút nào, nói:

- Ta cũng sẽ không đặt tính mạng vào cảnh nguy hiểm.

- …

Lão nhân không khỏi thấy đau đầu. Người trước mặt mặc dù là đại chủ giáo nhưng lại không có quá nhiều lòng trung thành với giáo hội.

Và ngay cả lão ta cũng không có cách nào đối phó với đối phương.

Lão nhân thản nhiên đáp:

- Hai mươi viên Ngự Thú Chân Châu Vương Cấp!

- Cái gì? Giáo Hoàng đại nhân, ngươi nói như vậy, ngược lại ta có dũng khí rồi…

Lông mày Không giật giật, nói:

- Nhưng mà ta cảm thấy vẫn còn thiếu…

- Ngươi đúng là tham lam!

Lão nhân chau mày, sâu trong đáy mắt đã dần hiện lên sự tức giận.

- Như vậy thì…

Không cười nói:

- Ba mươi viên, nếu ta thành công thì sẽ là sáu mươi viên!

Không đợi lão nhân mở miệng, Không đã lại nói tiếp:

- Ngươi biết đấy, ta xứng với cái giá này…

Rất lâu sau, lão nhân mới gật đầu, đáp:

- Tốt! Nghe theo ngươi!

- Như vậy thì ta đi trước đây!

Không lập tức xoay người rời đi, nháy mắt đã biến mất trong giáo đường.

- …

Lão nhân câm nín không nói nên lời, chỉ nhìn chằm chằm vào phương hướng mà người áo đen biến mất.

Con hàng này chẳng khác nào quỷ hút máu của Giáo Hội nhưng thực sự là hết cách với hắn ta, Khế Ước Linh hệ Không Gian mạnh thật sự quá ít.

…

Hai ngày thoáng cái đã trôi qua.

Ầm!

Một đạo Tử Vong Hỏa Trụ đột nhiên bắn lên làm bốc hơi một lượng lớn nước biển, thoang thoảng tỏa ra mùi máu tươi.

- Lại thu phục được một cái nữa.

Trần Thư nhếch môi lên, qua hai ngày tìm kiếm, hắn cũng sắp hoàn thành lựa chọn của hệ thống.

Với chức năng hỗ trợ của hệ thống, lần đầu tiên hắn có thể nhìn thấy các thành viên của tổ chức trong vòng một ngàn mét.

Trong lúc nhất thời, vì Trần Thư tìm kiếm nên dường như tam đại tổ chức đều nhận được thông tin, bắt đầu rút các thành viên đi khỏi.

Vốn tưởng rằng Trần Thư mới là con mồi, kết quả là con hàng này lại đi đuổi theo ba tổ chức lớn…

- Còn thiếu hai người nữa…

Trần Thư lẩm bẩm, để Slime lại đi về phía hải vực phía trước.

Lại qua nửa ngày.

Hai tên Bạch Ngân Ngự Thú Sư đang chạy trốn ở phía xa, trong mắt đều ngập tràn nỗi sợ hãi tột độ.

- Mẹ nó như này mà còn có thể tìm được chúng ta?

Một người thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn về phía Đại Viên Cầu sau lưng, cả người đều đang run rẩy.

- Ai mà biết được! Không phải hắn không có Khế Ước Linh điều tra sao?

Trong mắt của một người khác ngập tràn tuyệt vọng, bọn hắn trốn ở dưới biển sâu hàng trăm mét nhưng vẫn có thể bị tìm thấy toàn bộ, quả thực là cách một trời một vực.

- Chạy đi, chạy thôi…

Lựa chọn hệ thống trước mắt Trần Thư sắp hoàn thành, tâm tình có chút thư thái, thậm chí còn không dùng Thỏ Không Gian để đuổi giết bọn họ.

Hắn cầm một cái loa lớn, hét lên:

- Nếu bị ta đuổi kịp thì sẽ… Haha…

- …

Thân thể hai người run lên, con hàng này thật biến thái…

Trong lúc nhất thời, bọn họ cũng không phân rõ ra rốt cuộc ai mới là tội phạm, so sánh với con hàng này thì có vẻ bọn họ mới là lương dân…

Vào lúc hai người đang liều mạng bỏ chạy thì bầu trời đột nhiên đổ mưa.

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư ngây ra, nhưng sau lập tức khôi phục trở lại bình thường.

- Chưa ăn cơm à, chạy nhanh lên cho ta! Ta lập tức đuổi đến đây…

- …

Khóe mắt hai người kia co rút, mẹ nó ngươi đùa biến thái quá…

Đúng vào lúc ba người một đuổi một chạy thì một tiếng hét to đột nhiên vang lên.

- Mẹ nó! Dám đánh lén?

- Cái gì?

Hai nhân viên điều tra của Cứu Thế Giáo Hội cảm thấy giọng nói có hơi quen tai, vội vã nhìn về phía đó.

Chỉ thấy một người mặc áo đen chậm rãi xuất hiện, đi vào trong chiến trường.

Ánh mắt của hắn ta nhìn Trần Thư, nói:

- Mẹ nó, ngươi có thể tìm được ta?

- Thất bại rồi sao…

Bên cạnh Trần Thư đột nhiên xuất hiện Thỏ Không Gian, trong mắt thỏ có vẻ tiếc nuối.

Ngược lại hắn cũng không bất ngờ, đối phương là Vương Cấp mà còn có cả Khế Ước Linh Không Gian.

- Tiểu quỷ mưu mô!

Khóe miệng người áo đen giật giật, chỉ sợ là con hàng này đã thấy hắn ta từ lâu, chỉ là vẫn luôn giả vờ giả vịt, đợi cơ hội đến giết hắn ta thôi.

Chương 1476: Ngươi đã biết chuyện ta làm nổ mộ tổ của ngươi ư?

– Đại giáo chủ! Hai tên Bạch Ngân Ngự Thú Sư bên cạnh vẫn còn chưa hoàn hồn, lúc này trong mắt tràn ngập vẻ mừng rỡ.

Bọn họ không ngờ đến thời điểm then chốt lại có cứu binh đến, mà lại là chiến lực đỉnh nhất trong tổ chức nữa.

Người áo đen chỉ lườm bọn họ một cái, sau đó không nói gì thêm.

Hắn ta nhìn về phía Trần Thư, cười nhạo nói:

- Thật sự không ngờ lại không có ai bảo vệ ngươi, Hoa Quốc không sợ mất đi một thiên tài như vậy sao?

- Bảo vệ ta?

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Tội phạm ca của ngươi lui đến tự nhiên, cần gì bảo vệ?

- Ở trước mặt ta mà dám nói lui đến tự nhiên?

Người áo đen cười nhạo, nói:

- Mảnh Vũ Vực này hiện giờ là địa bàn của ta, Truyền Kỳ muốn vào đều cần thời gian, ngươi có thể chạy được sao?

- Vậy sao?

Lông mày Trần Thư nhướng lên, vẫn giữ vẻ bình tĩnh mà không hề bị bối rối.

- Con thỏ Thần Kỹ kia của ngươi không có tác dụng.

Trong mắt người áo đen hiện lên sự ghen ghét, khó chịu nói:

- Một Không Gian Thần Kỹ lại rơi vào tay ngươi, đến một chút tác dụng ngươi cũng không phát huy được, mẹ nó quá

lãng phí bảo vật.

Dựa theo kế hoạch của Giáo Hội thì Không Gian Thần Kỹ kia hẳn phải là của hắn ta nhưng kết quả lại bị Trần Thư cướp mất.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn ta muốn ra tay.

- Không phải chứ, ngươi mà cũng xứng có được Thần Kỹ?

Trần Thư khiêu khích nói, đồng thời thử cho Thỏ Không Gian vung ra một Không Gian Ấn Ký.

Trong chốc lát, Thỏ Không Gian biến mất, thành công thuấn di đến ranh giới Vũ Vực nhưng lại không thể bước thêm một bước nào ra.

Một giây sau, nó lập tức trở lại bên cạnh Trần Thư.

- Thế nào? Còn muốn nói gì nữa ư?

Người áo đen nhếch môi lên, từ đầu đến cuối chưa từng động thủ nhưng dường như đã nắm chắc phần thắng.

Trần Thư không hề bối rối, không dùng được Thần Kỹ thì hắn còn có dược tề của hệ thống, ưu thế của cái thứ này khá cao.

Con ngươi hắn xoay chuyển, nói ra:

- Ngươi xem ngươi là một Ngự Thú Sư Không Gian, bán mạng cho một tổ chức phạm tội làm gì?

- …

Người áo đen cười khẽ, không đáp lại.

- Không bằng cùng ta lăn lộn, thế nào? Mỗi tháng ta cho ngươi một trăm viên Vương Cấp Ngự Thú Chân Châu làm tiền lương!

- Cái gì?

Thân thể người áo đen lập tức chấn động, trong mắt tỏa ra tia tham lam.

Hắn ta muốn bồi dưỡng Khế Ước Linh Không Gian của mình thì sẽ phải tiêu tốn rất lớn, đây mới là nguyên nhân thực sự khiến hắn ta luôn vơ vét của cải.

- Huống chi ngươi cũng đã biết thân phận của ta, chỉ cần theo ta, thì sẽ có cơ hội trở mình!

Trần Thư cười nói:

- Muốn danh tiếng có danh tiếng, muốn tài nguyên có tài nguyên, ngươi nhìn ca đây thiếu những cái này không?

- Hừm…

Người áo đen suy nghĩ rồi nói:

- Ngươi giống như rất thiếu.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, bị ngươi thấy hết rồi đúng không?

- Ta nói thật với ngươi, hiện tại ta được lão gia tử bồi dưỡng trọng điểm, tất thảy tài nguyên trong nước đều cung cấp cho ta sử dụng!

Ngữ khí của hắn tràn ngập tính mê hoặc:

- Ta bồi dưỡng mấy con Khế Ước Linh của ngươi không phải là chỉ cần xem có muốn hay không thôi sao?

- Mẹ kiếp!

Người áo đen lắc đầu, dường như thật sự có hơi động lòng…

Lúc trước hắn ta gia nhập Giáo Hội chính là vì thu thập tài nguyên nhưng thật ra không phải thực sự muốn trở thành một con chuột chạy loanh quanh trên Lam Tinh.

Bây giờ đã có cơ hội tẩy trắng, hơn nữa có lượng lớn tài nguyên có thể tiêu xài, sự dụ dỗ này quá trí mạng.

- Thế nào?

Trần Thư nói:

- Hơn nữa ngươi cũng biết thiên phú của ta, đi theo ta lăn lộn sao thiệt thòi được?

- …

Người áo đen vẫn giữ im lặng nhưng lập trường trong lòng đã hơi dao động, nhưng trong lúc mơ hồ lại cảm thấy sai sai.

- Đại giáo chủ, hắn là tội phạm Nam Giang!

Ngay lúc này, một nhân viên điều tra bên Giáo Hội vội vã la lên:

- Ngài ra tay với hắn, hắn sẽ không bỏ qua cho ngài đâu!

- Cái gì?

Sắc mặt Trần Thư trở nên lạnh lẽo, một đạo Tử Vong Hỏa Trụ xuất hiện, bay thẳng về phía hai người kia.

Trong chốc lát, không gian vặn vẹo, hỏa trụ lập tức di chuyển đến một nơi khác.

- Suýt chút nữa bị tiểu tử kia mê hoặc!

Người áo đen lập tức tỉnh táo lại, vừa nghĩ đến tính cách có thù tất báo của Trần Thư, đương nhiên sẽ trả thù nên không thể có khả năng từ địch thành bạn với hắn ta được.

- A…

Trần Thư lắc đầu, thực ra cũng không nghĩ rằng có thể dụ dỗ đối phương dễ dàng như vậy.

- Lời nói vẫn là không đáng tin…

Hắn dấu một lọ Truyền Tống Dược Tề trong hai tay ở sau lưng để chuẩn bị chạy trốn.

- Thật ra ta có thể thả ngươi.

Người áo đen đột nhiên nói:

- Thậm chí ngay cả hai người bọn họ cũng có thể giao cho ngươi xử lý.

- Đại giáo chủ!

Sắc mặt hai người kia hoảng hốt, không ngờ sẽ xảy ra loại chuyện này.

- Im miệng!

Người áo đen vung tay phải lên, trói chặt hai người đó lại.

Vẻ mặt bọn họ đầy sợ hãi nhưng không thể động đậy được, thậm chí còn không thể nói chuyện.

- Điều kiện là đây?

Trần Thư không hề bất ngờ, đối phương vẫn luôn không động thủ, hiển nhiên là có mục đích khác.

Người áo đen nhắm mắt lại, thản nhiên nói:

- Nói cho ta bí mật của ngươi!

- Bí mật?

Chương 1477: Hắn là tội phạm Nam Giang…

Đầu óc Trần Thư chấn động, khiếp sợ nói: - Ngươi biết chuyện ta làm nổ mộ tổ của ngươi ư?

- ?

Sắc mặt người áo đen ngưng đọng, mẹ nó có phải ngươi bị bệnh không?

Đến cả ta cũng không biết vị trí mộ tổ của mình, sao ngươi tìm ra được?

Hắn ta hít sâu một hơi, nói:

- Ngươi là một người có thiên phú không có gì lạ, có thể đến được đỉnh cao này, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?

- Hóa ra là chuyện này à…

Trần Thư nhún vai, nói:

- Người với người không thể vơ đũa cả nắm, đối với ngươi mà nói thì không bình thường đối với ta mà nói chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

- Thôi đi, không muốn nói thì thôi.

Người áo đen lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Bắt sống ngươi lại, mang về dùng Khế Ước Linh tiến hành đánh cắp tinh thần.

Xì!

Ngay khi giọng nói vừa dứt, một đạo thứ nguyên không gian đáng sợ chém xuống, nháy mắt giáng lên cơ thể Trần Thư.

Thế nhưng, Thỏ Không Gian kịp phản ứng lại mở ra một không gian thông đạo.

Thứ Nguyên Trảm miễn cưỡng bị dịch chuyển, nhưng chỉ trong hai ba giây, thông đạo đột nhiên bị vỡ tan.

Thứ Nguyên Trảm bị chuyển đi lại đánh úp tới!

Không gian bị va chạm, Thỏ Không Gian rơi vào thế hạ phong, hai bên quả thực là hai đẳng cấp khác biệt.

Nhưng ít nhất chống đỡ được trong nháy mắt.

Lúc này, hai gã nhân viên trinh sát bị cột băng thứ dài chục mét đâm trúng, khí tức sinh mệnh lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Phần thưởng nhận được là: Cự Đại Hóa thêm một .

- Hả?

Không quay đầu nhìn lại, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, hắn ta thậm chí còn không thấy được Trần Thư đã ra tay như thế nào.

- Tạm biệt!

Trần Thư định lại tâm trí, thu hồi Husky và Slime dưới chân mình.

Đồng thời vẫy vẫy tay, cùng lúc đó uống một ngụm lớn Truyền Tống Dược Tề.

Hắn và Trương Đại Lực cùng với Thỏ Không Gian phút chốc biến mất, rời khỏi màn mưa này.

- Chạy được sao?

Không hét lên một tiếng lớn, nhưng sau đó nét mặt hắn ta lại trở nên ngưng trệ, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Rào rào rào…

Cơn mưa nhẹ trên bầu trời dần dần nặng hạt, sau đó lại trở thành một cơn mưa tầm tã. Nhưng lại không thể tìm thấy được khí tức của sinh mệnh.

- Chạy thật rồi sao?

Hắn ta lẩm bẩm một mình nhưng không hề thất vọng, ngược lại càng hứng thú với Trần Thư hơn.

- Xem ra ta chọc nhầm người rồi…

Ánh mắt của Không nhìn chằm chằm Hải Vực phía trước, chân vừa giẫm đạp đã biến mất tại chỗ …

Mà ở Hải Vực khác.

Trần Thư và Trương Đại Lực xuất hiện trên một hòn đảo hoang nhỏ, chạy thoát khỏi phạm vi của Không.

- Vương Cấp đã ra tay rồi, thật đúng là coi trọng Tội phạm ca quá.

Hắn ta lẩm bẩm một mình, rồi lại cười nói:

- Đáng tiếc, vẫn vô dụng như vậy…

Lúc nãy hai người tình cờ khiến hắn hoàn thành xong các tuyển hạng của hệ thống, nhưng vì hắn đã đạt tới cấp độ cao nhất, nên sẽ được kết toán trong phút chốc thôi.

Hiện nay Cự Đại Hóa đã đạt đến cấp độ 8, có thể làm cho kích thước của nó tăng vọt lên mười sáu lần, đồng thời các hiệu ứng kỹ năng và khả năng phòng thủ của Tiểu Hoàng cũng sẽ được nâng cao.

- Đi thôi, tham gia Cúp Thực Thần thôi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, đợi khi thời gian triệu hoán kết thúc, hắn lập tức triệu hồi Slime đi thẳng đến Nam Thanh Quốc.

…

Cùng lúc đó, tuân theo mệnh của Đại Chủ Giáo Không, mà một số lượng lớn các thành viên của Giáo Hội gần Nam Thanh Quốc đã bắt đầu hành động.

Đại đa số đều là Hắc Thiết Cấp Ngự Thú Sư, một số ít là Bạch Ngân Cấp.

Còn về Hoàng Kim Cấp hoàn toàn chưa hành động, hiện nay hai Hoàng Kim Giáo Chủ lần lượt bị tổn hại, Giáo Hội cũng không hy vọng bị giảm bớt sức chiến đấu cao cấp.

- Các ngươi phân bố rải rác ở bờ biển phía nam Nam Thanh Quốc, phụ trách tìm kiếm tung tích của Trần Thư!

- Hắn nhất định sẽ xuất hiện thôi!

- Mặt khác, đừng đến quá gần Nam Thanh Quốc, nếu không sẽ dễ bị hắn phát giác đấy.

Đại Giáo Chủ Không Lăng Không đứng thẳng, trước mặt hiện ra một màn ánh sáng, phía trên đó chính là các thành viên của Giáo Hội.

Trong Hải Vực mênh mông, dựa vào số lượng thành viên của Giáo Hội, không thể rải rác toàn bộ cả khu Hải Vực, không bằng cuối cùng cũng chỉ có thể ôm cây đợi thỏ đến thời khắc cuối cùng.

Một thành viên của Bạch Ngân Tam Tinh nói:

- Đại Chủ Giáo, chúng ta không thể ngăn cản được hắn, con thỏ của hắn …

- Ta sẽ ở khu Hải Vực này thiết lập không gian trường vực, chỉ cần có một chút dao động nhỏ trong không gian, ta sẽ là người đầu tiên phát giác được điều đó!

Hai bên ngắt liên lạc, thành viên phân bộ nghe lệnh, lần lượt đi ra khu mục tiêu Hải Vực, chuẩn bị chờ Trần Thư xuất hiện.

Khóe miệng của Không nhếch lên, một mình lẩm bẩm:

- Ta một mình chưa chắc có thể giữ được hắn, còn cần phải tìm người bạn cũ…

…

Nam Thanh Quốc, nằm trên một hòn đảo lớn ở khu vực Bắc Linh Dương.

Bởi vì xung quanh đó có sáu hòn đảo có kích thước tương đương nhau ở gần đó, vả lại còn có các quốc gia trên đó, vì thế còn được gọi là Bắc Linh Thất Quốc.

Lúc này đây, tiếng chiêng tiếng trống của bảy nước vang lên ầm ầm, tiếng pháo nổ vang trời, người qua lại tấp nập, có thể nói là vô cùng náo nhiệt…

Chương 1478: Hắn là tội phạm Nam Giang… (2)

Cúp Thực Thần là một trong những sự kiện lớn của Lam Tinh, Nam Thanh Quốc là một quốc gia vừa và nhỏ, được đứng ra tổ chức được xem là một việc tương đối vinh dự. Ngay cả đến sáu nước láng giềng cũng cảm thấy được sự vinh dự, cũng lần lượt đến sân thi đấu.

Hai vị Cấp Đại Vương Ngự Thú Sư của Bắc Linh Thất Quốc cũng đích thân đến dự, đề phòng các phần tử khủng bố nào đó đến gây rắc rối.

Nếu như có xảy ra sơ sót gì, thì nó sẽ là một nỗi sỉ nhục đến với cả thế giới.

Thủ đô của Nam Thanh Quốc, thành phố Nam Thanh, Ngự Thú tháp.

Hai người đứng trên đỉnh tháp cao, ngắm nhìn ra toàn cảnh thành phố.

Hiện nay khắp thành phố đèn hoa rực rỡ, treo đầy những thứ có liên quan đến Cúp Thực Thần.

Người dân trong toàn thành phố đều đang di chuyển qua lại, chào đón những người dự thi đến từ khắp nơi trên toàn cầu.

- Lão tạp, nhìn thấy ngươi đến ta cũng cảm thấy an tâm hơn rồi.

Phù Ninh là Vương Cấp Ngự Thú Sư của Nam Thanh Quốc, hắn ta là một người đàn ông trung niên, nhưng tóc lại bạc trắng cả đầu, trông hắn ta có chút tang thương và kì quái.

- Hết cách rồi…

Lão tạp là một ông già mặc áo đen, hắn ta chậm rãi nói:

- Ai đã cho người đó của Hoa Quốc đến đây vậy…

- Đúng vậy, ta còn vốn nghĩ rằng Cúp Thực Thần sẽ vô cùng tuyệt, nhưng ta lại sợ hắn ta sẽ đến đây gây rắc rối…

Phù Ninh lắc lắc đầu rồi lại nói:

- Haiz, hai ngày nay ta không có một giấc ngủ ngon…

- Chỉ cần nơi mà có hắn xuất hiện, nơi đó chắc chắn sẽ xảy ra chuyện…

Lão Tạp thở dài một hơi, dường như nghĩ tới điều gì đó rồi nói:

- Ngươi nói xem con hàng này có bị giết chết giữa đường không?

Nếu như Trần Thư nửa đường xảy ra chuyện, thì chuyện đó cũng sẽ không liên quan đến chúng ta.

- Khả năng không lớn lắm.

Phù Ninh trực tiếp phủ nhận:

- Nguy hiểm nào mà hắn chưa từng gặp qua? Không phải vẫn sống rất tốt đó sao?

- Cũng đúng, hay là chúng ta đến bờ biển đón hắn đi?

Lão Tạp gật đầu, nói:

- Lỡ như hắn ta cảm thấy tiếp đãi không chu đáo, trực tiếp ném bom hạt nhân thì sao?

- Sẽ không đến nỗi như vậy đâu…

- Ngươi đừng tự lừa dối bản thân mình nữa, hắn chính là tội phạm Nam Giang đấy…

- Đi thôi! Đi ra bờ biển thôi!

Hai người rời khỏi Ngự Thú tháp, mỗi người cưỡi một con Khế Ước Linh chạy thẳng về hướng nam.

…

Trong khi người dân của Nam Thanh Quốc đang chuẩn bị cho sự kiện trọng đại, cùng lúc đó có một nhóm lớn tội phạm đang ẩn náu ở phía nam Hải Vực.

Đại Chủ Giáo Không đang đứng trên không trung, ánh mắt chứa đựng đầy suy tư, rồi lại tự lẩm bẩm một mình:

- Mẹ nó cũng đã hơn mười ngày rồi, vẫn còn chưa tới sao?

Hắn ta dần mất đi sự kiên nhẫn, theo suy đoán của hắn ta thì chỉ cần hai đến ba ngày mà thôi.

Kết quả thì sau một thời gian dài Trần Thư ấy vẫn chưa đến.

Một tên Bạch Ngân Ngự Thú Sư thận trọng nhích đến gần nói:

- Đại Giáo Chủ, nếu như còn tiếp tục chờ đợi thêm nữa, chỉ e rằng sẽ gây sự chú ý đối với Bắc Linh Thất Quốc…

- Sợ cái gì?

Không nhíu mày lại nói:

- Chỉ là hai gã Vương Cấp Ngự Thú Sư thôi mà, nếu như muốn đánh chết ta ít nhất cũng cần đến một ngày!

- …

Một bên khác, khóe miệng của tên thuộc hạ giật một cái, những câu nói độc ác này nghe có vẻ là lạ…

- Truyền lệnh xuống dưới, phải canh giữ thật kỹ cho ta.

- Rõ!

Hải Vực không xác định được.

- Đại Lực, tài nghệ nấu nướng của ngươi cũng đỉnh thật đó!

Trần Thư vốn chuẩn bị đến Nam Thanh Quốc trước một bước.

Nhưng đủ loại các hung thú quý hiếm ẩn hiện ở Hải Vực, lại khiến cho Trương Đại Lực thoáng chốc hứng thú nấu ăn.

Trần Thư nghĩ đến Truyền Tống Dược Tề của mình vẫn chưa sử dụng hết, có thể sử dụng nó để bảo toàn tính mạng, vả lại trên biển cũng đã không còn bóng dáng xuất hiện của tổ chức tội ác, thế nên cũng đã gật đầu đồng ý.

Chuyện quan trọng nhất là hắn ta cũng muốn đến đây để nếm thử một chút hương vị hung thú của biển cả.

Ba dòng Tử Vong Hỏa Trụ được phun ra, làm bốc hơi một lượng lớn nước biển.

Một xác cá vàng Hoàng Kim Cấp dần dần được nổi lên trên mặt nước biển, đầu của xác cá vàng bị nướng cháy.

- Cấp bậc của những con hung thú dã ngoại này cũng đã trở nên cao hơn…

Trần Thư một mình lẩm bẩm, trước đây Bạch Ngân Hung Thú cũng không có quá nhiều, nhưng mà hiện nay vẫn có thể thỉnh thoảng bắt gặp Hoàng Kim Hung Thú.

Rõ ràng, sự xuất hiện của các hung thú ở trong Hải vực đã có sự thay đổi nào đó, nhưng suy cho cùng không liên quan mật thiết đến Trần Thư, nên hắn đương nhiên cũng sẽ không để ý đến.

- Vù, vù…

Thỏ Không Giang thả một ký hiệu không gian, mang cái con cá lớn kia miễn cưỡng chuyển đi, do là đã mất đi ý thức, đương nhiên nó cũng không thể kháng cự được.

- Grào grào!

Husky phấn khích kêu lên, để Trương Đại Lực mang đi nấu đồ ăn.

Trong khoảng thời gian này, ba con Khế Ước Linh lại có lộc ăn no nê, thậm chí ngay cả thuộc tính cũng tăng lên một chút.

Trương Đại Lực lấy ra cây dao mà sư phụ tặng cho, nhẹ nhàng mổ con cá vàng lớn kia ra, bắt đầu xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Chương 1479: Lần thứ hai bị Đại Chủ Giáo Không chặn giết

… Lúc đêm khuya, hai người ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, ngồi vây quanh một đống lửa, mà bên trên khung sắt còn đang xâu một con cá cực lớn.

Thịt cá đã được Hỏa Diễm nướng cháy xèo xèo, nước sốt bí mật ở bên trong từ từ thấm ra bên ngoài, tỏa ra một hương thơm rất đặc biệt.

- Thơm quá…

Hai mắt Trần Thư bừng sáng lên, nuốt nước bọt, đã không nhịn được muốn cắn một ngụm thật to.

- Đừng gấp.

Trương Đại Lực bình thản nói, rồi lại tiếp tục nướng thêm mười phút nữa.

Cuối cùng, hắn ta dùng ánh mắt ra hiệu.

- Ngao!

Hai con ngươi của Husky khẽ động, bắn ra kỹ năng Chân Thương Băng Thích, trong chốc lát đã dập tắt đống lửa.

Nếu như để cho Băng Hổ Vương biết được, kỹ năng của nó được dùng để dập tắt lửa chỉ sợ rằng sẽ bị chọc tức chết.

Hai người họ cùng với Khế Ước Linh tận hưởng mỹ vị trước mặt, ánh mắt ngắm nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, tận hưởng bầu không khí yên tĩnh khó mà có được này.

- Sắp đến rồi…

Trần Thư đột nhiên mở miệng nói:

- Theo dự đoán của ta, sáng mai chúng ta có thể đến được Nam Thanh Quốc…

- Chắc tầm đấy.

Trương Đại Lực gật đầu nói:

- Ngày mai đã là ngày 14 tháng 7, ngày kia cuộc tranh tài chính thức được cử hành.

- Biểu hiện thật tốt cho ca!

Trần Thư mỉm cười nói:

- Đừng để lãng phí Quân Vương Nhục của ta đấy!

- Không thành vấn đề, ta đã hứa với sư tỷ rồi, nhất định sẽ làm thật tốt!

- …

Khóe miệng Trần Thư co rút nói:

- Người ấy có thể đừng suốt ngày sư tỷ sư tỷ không? Nghe đã thấy gai gai rồi.

- Ta đã hứa với Vi Vi rồi.

- Lượn đi!

Trần Thư hét một tiếng, hóa bi phẫn thành cơn thèm ăn, hắn đã ăn hết đầu của con cá lớn kia, chỉ cảm thấy dạ dày mình ấm áp, nhận ra đây đã là điểm cực hạn của bản thân mình rồi.

Husky và Thỏ Không Gian đều đã no căng bụng, cuối cùng vẫn là Tiểu Hoàng ăn hết đống thịt cá dư đó.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngươi nghỉ ngơi thật tốt đi nhé.

Trương Đại Lực gật gật đầu, tiến vào trong miệng Tiểu Hoàng, ngược lại không ngủi thấy một chút mùi cá nào.

Miệng của Slime có thể tự động làm sạch được, đây cũng có thể tính là một ưu điểm không tồi, đặc biệt là đối với một Khế Ước Linh có thể chứa con người như Tiểu Hoàng đây.

…

Ba giờ sáng, Trần Thư thất thần ngồi trên đầu của Tiểu Hoàng, cũng không biết hắn đang nghĩ cái gì.

- A?

Ngay lúc này, thần sắc của hắn đã có chút thay đổi, trong ánh mắt chứa đầy sự kinh ngạc.

Chỉ thấy bên trong một khối đá ngầm trên biển có bóng dáng màu đỏ bao phủ.

Thời gian đã qua lâu như vậy, hắn lại một lần nữa nhìn thấy thành viên của tổ chức tội ác.

- Ở chỗ này ôm cây chờ thỏ sao?

Trần Thư lập tức ý thức được, vuốt ve Husky bên cạnh mình.

Trong nháy mắt, một đường Cự Hình Phong Nhận xuất hiện!

Xuy…

Khối đá ngầm trong nháy mắt bị cắt ra, Ngự Thú Sư bên trong thay đổi sắc mặt, hắn ta thậm chí còn chưa kịp mật báo tin tức thì đã bị giết ngay tại chỗ.

- Hử? Còn muốn gọi người đến sao?

Trần Thư nhìn máy truyền tin trong tay đối phương, ánh mắt có chút dị thường.

- Vẫn chưa chết tâm sao?

Hắn nhíu chặt mày, tự mình lẩm bẩm:

- Vậy thì phải xem xem ngươi có bao nhiêu người có thể giết chết ta!

Trong chốc lát, Tiểu Hoàng đẩy nhanh tốc độ chạy về phía trước.

Một tiếng đồng hồ trôi qua.

- Không ngờ ẩn náu nhiều đến vậy…

Trần Thư nhướng mày nhìn về phía mặt biển đẫm máu bên dưới.

Chỉ chút thời gian ngắn này mà hắn đã giết hết mười mấy tên tội phạm.

Hơn nữa càng đi về phía trước thì càng dễ gặp được, rõ ràng đối phương vẫn không ngừng chạy về phía hắn.

Khi Trần Thư chuẩn bị chạy về phía trước, đột nhiên có mưa nhỏ rơi xuống…

- Lại là hắn ta?

Trần Thư nhìn lên bầu trời, lại nghĩ đến Đại Chủ Giáo mặc áo đen lúc trước.

Mặc dù hắn đã không ngừng tăng tốc độ di chuyển, nhưng đến cuối cùng vẫn bị khóa vị trí, đây chính là dùng tính mạng để đổi lấy tin tình báo.

- Lại gặp nhau rồi…

Một âm thanh truyền đến, người mặc áo đen lại lần nữa xuất hiện trong màn mưa.

Ngao ngao…

Tiểu thú hắc sắc trên bả vai hắn ta gầm gừ, lộ vẻ nóng nảy xúc động.

- Không phải, ngươi không giữ chân được ta còn đuổi theo làm gì chứ…

Trần Thư thở dài một hơi, có vẻ như có chút nói không nên lời.

- Lần trước là do ta sơ suất mà thôi.

Người mặc áo đen không hề lo lắng, cười nói:

- Hay là ngươi thử lại lần nữa?

Trong mắt hắn ta có vẻ chế nhạo, vì giết chết Trần Thư mà hắn ta còn đặc biệt mượn một con Khế Ước Linh Vương Cấp.

- Grào grào…

Chỉ thấy một con Tiểu Long cỡ chừng bàn tay xuất hiện trên tay phải của Không, hai con ngươi có ánh sáng trắng, liên tục rót vào trong cơ thể của tiểu thú trên vai Không.

- Khế Ước Linh hệ phụ trợ?

Trần Thư có chút ngơ ngác, hắn hiểu rõ, chẳng lẽ là cường hóa kỹ năng không gian của nó?

Đúng lúc Trần Thư đang suy tư, trước mắt lại một lần nữa xuất hiện bản lựa chọn:

【 Tuyển hạng một: Phối hợp sử dụng Thần Kỹ Không Gian Bí Lực và Truyền Tống Dược Tề, rời khỏi nơi này! Phần thưởng hoàn thành: Ba bình Hoàng Kim Cấp Không Gian Dược Tề]

Chương 1480: Đạn hạt nhân tăng cường bản xé rách Không gian

【 Tuyển hạng hai: Sử dụng Gia Cường Phiên Bản Bạo Tạc Dược Tề và Truyền Tống Dược tề, rời khỏi nơi này! Phần thưởng hoàn thành: Đại Lượng Ngự Thú Lực! Chú ý: Hệ Thống Không Gian đã tự động cất giữ một bình Gia Cường Bản Bạo Tạc Dược Tề] 【 Tuyển hạng ba: Chiến đấu đến chết, sống chết với Đại Chủ Giáo ở trước mặt! Phần thưởng hoàn thành: Nhận được danh hiệu "Ngươi siêu dũng cảm", kết quả kéo theo: Tính cách của kiếp sau là "Dũng cảm"]

- Tuyển hạng này…

Trần Thư xoa xoa cằm, trong chốc lát đã bị tuyển hạng thứ ba hấp dẫn…

Trực tiếp sắp xếp cả kiếp sau cho ta luôn sao?

Khóe miệng hắn nhếch lên, nhìn hai tuyển hạng trước đó, hệ thống đã đưa ra phương pháp thoát thân.

Xem ra kế hoạch của Đại Chủ Giáo Không lại sắp thất bại nữa rồi…

- Đại Lượng Ngự Thú Lực, Hoàng Kim Dược Tề…

Cuối cùng thì hắn vẫn chọn Ngự Thú Lực, đây là thứ không thể dùng tiền bạc để đánh đổi được.

Huống chi việc khẩn cấp bây giờ là đột phá đến Hoàng Kim Cấp…

Theo dự đoán của Trần Thư, khoảng cách đạt được Hoàng Kim Cấp ước chừng còn cần thêm hai lần Đại Lượng Ngự Thú Lực.

Vừa nghĩ tới việc mình sẽ trở thành Hoàng Kim Cấp, thức tỉnh một Khế Ước Linh mới, dáng dấp quát tháo phong vân trên Lam Tinh, hắn không nhịn được mà cười bật cười thành tiếng…

Nhưng ngay lúc này, bên tai hắn lại truyền đến một tiếng xé gió, toàn thân hắn run lên, hắn cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

Xì!

Không gian xung quanh dường như đang bị bóp méo, như thể đang có một lưỡi dao vô hình đang lao đến.

- Mẹ nó lúc nào rồi còn cười, tiểu tử nhà ngươi đang xem thường ta?

Đôi mắt Không ở phía xa híp lại chính hắn ta thả Thứ Nguyên Trảm, sẵn sàng giải quyết một con Khế Ước Linh của Trần Thư.

- Vù vù!

Hai con ngươi của Thỏ Không Gian khẽ động, chỉ trong chốc lát đã phản ứng kịp, thả ra 【Không Gian Bình Chướng].

Một bình chướng phòng thủ vô hình vây phủ xung quanh, ngăn chặn mọi hướng đi của của Thứ Nguyên Trảm.

Ầm!

Trong chốc lát, Bình Chướng vỡ tan, chỉ chậm trễ đôi chút, nhưng cũng đã đủ rồi.

【Không Gian Bí Lực] được phóng ra, trong chốc lát đã dịch chuyển đến bên cạnh kết giới không gian của Đại Chủ Giáo.

Ánh mắt hắn nhìn về phía trước, chỉ thấy được trên đỉnh đầu mưa ào ào trút xuống.

Nhưng chỉ cần bước thêm một bước về phía trước, bầu trời sẽ là một mảnh bầu trời sáng sủa.

Đáng tiếc, nếu như không thể phá bỏ được kết giới không gian của đối phương, một bước này không thể ra khỏi đây được.

- Tặng cho ngươi một kinh hỉ nhỏ…

Trần Thư không tiếp tục do dự nữa, trong tay hắn lại thêm một bình tăng cường bản Bạo Tạc Dược Tề, Hôi Sắc Dược Tề bên trong chảy ra, ẩn chứa một năng lượng khá đáng sợ.

- Tên nhóc này, ngươi chạy không thoát đâu!

Đằng xa, Không giẫm đạp bước đến, khoảng cách đã đến hơn mười mét.

Tay phải hắn ta vung lên, chỉ thấy toàn bộ không gian dường như đều bị vặn vẹo.

Lực lượng không gian đáng sợ đang đến gần, dự tính sẽ giải quyết ba con Khế Ước Linh của Trần Thư trước, sau đó mới

bắt sống hắn về.

- Đi thôi!

Trong nháy mắt Trần Thư đã mở bình dược, Hôi Sắc Dịch Tề bên trong đó chảy ra, rơi xuống phía dưới khu Hải Vực.

Vì để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra, hắn ta không vứt Dược Tề về phía Không, lỡ như bị dịch chuyển, như vậy thật là vớ vẩn…

Phốc!

Husky phun ra một quả cầu lửa lớn, trong nháy mắt đã đốt cháy Hôi Sắc Dược Tề ở phía trước.

Giây tiếp theo hắn và Khế Ước Linh cùng nhau về bên trong cơ thể của Tiểu Hoàng, chờ đợi đạn hạt nhân khuếch tán uy lực, tiếp đó sẽ dùng Truyền Tống Dược Tề rời đi.

- Hử?

Không khẽ nhíu mày, nhìn Dược Tề ở phía trước nhưng sắc mặt có chút biến sắc.

Chỉ thấy trong nháy mắt một mặt trời chói chang tỏa ra ánh sáng màu trắng, vô cùng chói mắt, mang theo một năng lượng hủy thiên diệt địa.

Tay phải Không vung lên, đang muốn cưỡng ép di chuyển nhưng kỹ năng không gian lại mất đi hiệu lực…

- Cái trò quái quỷ gì đây?

Hắn ta một mình lẩm bẩm, kết giới không gian do chính mình tự tạo ra mà lại bị xé rách.

Dược Tề trước mắt dường như có một năng lực đặc biệt phá hoại không gian…

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy mặt trời chói chang trước mắt đột nhiên bành trướng, nó đã biến thành chùm sáng khủng bố dài trăm mét.

Rầm rầm rầm…

Năng lượng khủng bố tràn lan, lực lượng không gian của Không không ngừng bị suy yếu…

- Cũng kha khá rồi đấy…

Trần Thư cười mỉm, nhìn về phía Đại Lực bên cạnh:

- Đại Lực này, trước đây ngươi từng đi qua Nam Thanh Quốc chưa?

- Đã từng đi rồi.

Trương Đai Lực gật đầu la lớn.

Trong ánh mắt hắn ta vẫn có vẻ kinh hãi, tuy miệng của Tiểu Hoàng đã được cách âm, nhưng hắn vẫn có thể nghe được tiếng chim đang hót bên ngoài.

- Có phải chúng ta đã đến tiền tuyến nào phải không?

- Đến cái rắm!

Trần Thư lắc lắc đầu nói:

- Uống một ngụm Dược Tề, trong đầu nghĩ đến một nơi bất kì ở Nam Thanh Quốc, chúng ta sẽ rời đi!

Trương Đại Lực không một chút do dự uống một ngụm Dược Dịch trong bình.

- Bà mẹ nó, ngươi đã uống hết luôn sao?

Khóe miệng Trần Thư giật một cái nhưng cũng chẳng nói thêm gì nữa, dù sao thì cũng không còn lại gì rồi.

Trong nháy mắt Trần Thư, Thỏ Không Gian cùng với Husky đều dựa vào Trương Đại Lực, muốn tiến hành Truyền Tống cùng nhau nên cần chạm vào cơ thể của người đã sử dụng Dịch Tề.

Chương 1481: Mẹ kiếp… chiến thần đạn hạt nhân gì đây

Còn về Tiểu Hoàng thì không cần đến, bọn họ vẫn đang ở trong miệng của Tiểu Hoàng. Giấy tiếp theo hai con người và ba con Khế Ước Linh đều biến mất, chạy thoát khỏi kết giới không gian của Không…

- Lại chạy rồi sao?

Chân mày Không nhíu chặt, trong mắt có chút gì đó lạnh lẽo.

Nhưng hắn ta không có thời gian để suy nghĩ đến chuyện của Trần, uy lực của đạn hạt nhân trước mắt hắn ta càng ngày càng đáng sợ.

Kết giới không gian của Không đang sống sờ sờ lại bị xé ra một cái lỗ lớn, hơn thế nữa căn bản không thể chặn được phân nửa.

Dương như tăng cường bản Bạo Tạc Dược Tề là khắc tinh của năng lượng không gian, bằng không nó cũng không có thể nào nổ nát thông đạo không gian được…

- Con mẹ nó! Rốt cuộc đây là cái trò quỷ gì vậy, đạn hạt nhân không biến thái đến vậy chứ!

Tinh thần của Không trì trệ, ban đầu vốn muốn rút lui, nhưng xung quanh đều là thành viên của Giáo Hội.

Một khi kết giới không gian của hắn ta biến mất, uy lực của đạt hạt nhân sẽ giáng đến ngoại giới, các thành viên của Giáo Hội ở các nơi e rằng cũng sẽ bị liên lụy đến.

Hắn ta một mực chống đỡ, nhưng uy năng của đạn hạt nhân vẫn không giảm xuống, hơn nữa càng ngày càng mạnh hơn.

- Không chống đỡ nổi nữa!

Không một mình lẩm bẩm, kết giới không gian do mình tạo ra lại bị xé rách một các triệt để, không tài nào ngăn lại được rồi.

Ầm ầm ầm!

Một vòng mặt trời chói chang tỏa ra ánh sáng màu trắng rơi trên khu Hải Vực…

- Mẹ nó! Quả nhiên là đạn hạt nhân!

Các thành viên giáo hội xung quanh cũng nhìn thấy, lập tức cho Khế Ước Linh phóng ra kỹ năng ngăn chặn.

Cũng may Không đã thông báo trước với bọn họ một tiếng, để cho mọi người còn có thời gian chuẩn bị.

Ầm ầm ầm!

Mặt trời chói chang bạch sắc đánh đến, không ít thành viên của Giáo Hội bị giết chết.

Bạo Tạc Dược Tề bình thường đã có thể giết chết sinh linh bên dưới Hắc Thiết Lãnh Chúa, càng khỏi phải nói đến tăng cường bản.

Trong nháy mắt, ngay cả Ngự Thú Sư dưới cấp Bạch Ngân còn chưa phát ra được tiếng kêu thảm thiết đã bị bạch quang đốt cháy, ngay cả tro cốt cũng không còn…

- Mạnh như vậy sao?

Không nhíu mày, đứng trên lưng một con Kim Sắc Cự Tích, toàn thân được phủ một lớp kim quang, dễ dàng ngăn chặn đòn công kích của đạn hạt nhân.

Ánh mắt hắn ta xuyên qua bạch quang, nhìn thấy sự tử vong của không ít thành viên.

Không thở dài một hơi, đôi mắt tiểu thú trên vai khẽ động.

Từng đạo lực lượng không gian xuất hiện, cưỡng chế di chuyển mười Bạch Ngân Ngự Thú Sư.

Mặc dù hắn ta không thể di chuyển đạn hạt nhân nhưng cứu vài người thì vẫn có thể làm được.

Còn mấy trăm Hắc Thiết Ngự Thú Sư khác, chỉ có thể tự sinh tự diệt mà thôi…

Không và mười người đi đến vị trí cách đó vạn mét, đứng từ xa ngắm nhìn bạch quang chói chang trước mặt, vẫn có thể cảm nhận được năng lượng khủng bố trong đó.

- Dược tề có thể sử dụng như đạn hạt nhân, dược tề thuấn di, chỉ sợ rằng năng lực tàng hình khủng bố trước đó cũng đến từ dược tề…

Không tự lẩm bẩm, không ngừng tổng kết năng lực của Trần Thư.

Cho dù trước đó Giáo Hội đã thu thập được một số tin tình báo có liên quan nhưng đều rất vụn vặt, lẻ tẻ. Hơn nữa không có bằng chứng thực tế.

Nếu không tự mắt nhìn thấy, e là bất kì người nào cũng không dám tin.

- Bây giờ Khoa học kỹ thuật của một đại quốc đã đạt đến mức độ này rồi sao?

Không nhìn ánh sáng mặt trời bạch sắc trước mặt, ngẫm nghĩ nói:

- Nhưng điều này không khoa học chút nào, Vương Cấp khác cũng không trang bị loại dược tề này mà một Bạch Ngân Cấp lại có nhiều như vậy? Chẳng lẽ không phải do chính phủ nghiên cứu chế tạo sao?

- Đại Chủ Giáo…

Một Bạch Ngân Ngự Thú Sư bên cạnh kính cẩn nói:

- Có khả năng hắn ta tự mình nghiên cứu hay không…

- Ăn nói linh tinh?

Không quay đầu sang nhìn, nói:

- Hắn ta là một tên tội phạm, hiểu cái r*m về chế tạo dược tề ấy?

- …

Thuộc hạ im lặng không nói gì, hình như quả thực có đạo lý.

- Có lẽ cũng có liên quan mật thiết đến hắn…

Trong lòng Không nghĩ, tự nói:

- Trần Thư, ta sẽ đến tìm ngươi lần nữa…

Giây tiếp theo, thành viên Giáo Hội biến mất ngay tại chỗ…

…

Trong lúc đó, hai người Trần Thư đang ngồi trên đầu của Slime, đung đưa tiến về phía trước.

Trần Thư mở miệng nói:

- Đại Lực, ngươi đang lãng phí dược tề đó, không thể truyền tống đến trong thành phố sao?

- Ta chỉ nghĩ đại một nơi thôi… hơn nữa, phía trước không phải là đường ven biển Nam Thanh Quốc sao?

Trương Đại Lực cười ngượng ngùng, sáp đến gần nói:

- Dịch tề của ngươi còn không, cho ta một ít đi…

- Đã bị ngươi uống hết rồi.

Trần Thư thở dài một hơi.

Nếu bây giờ đã hết truyền tống dược tề rồi thì hắn phải cẩn thận một chút.

Hắn ta không định rời khỏi Nam Thanh quốc rồi, bởi vì thế giới thịnh hội, nhất định sẽ có Vương Cấp tiến đến tham gia, ngược lại không cần quá lo lắng về vấn đề an toàn.

Ánh mắt Trần Thư khẽ động, nhìn thấy hai bóng người từ xa.

Mà ngay lúc này, hai vị Vương Cấp của Bắc Linh Thất Quốc đã đợi rất lâu rồi.

- Cuối cùng cũng đến rồi.

Hai người Phù Ninh nhìn về hướng quả cầu lớn kim sắc, vừa nhìn đã nhận ra là Khế Ước Linh của Trần Thư

Chương 1482: Mẹ kiếp… chiến thần đạn hạt nhân gì đây (2)

Vì để ứng phó với tình huống bất ngờ, bọn hắn đã tìm hiểu kỹ thông tin của Trần Thư đương nhiên cũng bao gồm Khế Ước Linh của hắn. - Đây chính là Đại Tiện chiến thần lẫy lừng ở cuộc thi thế giới sao?

Lão Tạp tự lẩm bẩm, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Dựa theo suy đoán của hắn, Đại Tiện quái đằng xa kia chắc hẳn cũng dài hai ba trăm mét.

Quan trọng nhất, vậy mà vật này là hình cầu!

Cảm giác áp bách so với sinh vật có cùng chiều cao cao hơn gấp mấy lần.

- Hình như cũng không xảy ra chuyện gì cả?

Trong lòng Phù Ninh thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Ta còn cho rằng con hàng này vừa đến sẽ lập tức xảy ra chuyện lớn chứ…

- Mọi chuyện phải nhìn tận mắt mới được.

Lão Tạp cười mỉm, nói:

- Nhưng người ta đến từ Hoa Hạ học phủ, sẽ không tùy tiện gây sự đâu.

Nhưng mà, giọng nói hai người vừa dứt, sắc mặt đột nhiên cứng đờ…

Chỉ thấy sau lưng Trần Thư, mặt biển từ từ dâng lên vầng sáng chói mắt…

- Mẹ kiếp!? Đây là…

Phù Ninh hơi giật mình, nghĩ đến hình ảnh đạn hạt nhân cực lớn được lan truyền trên mạng.

Hắn ta nuốt nước bọt, nói:

- Hắn ta sẽ không ném đạn hạt nhân chứ…

Khóe mắt Lão Tạp cũng giật giật, nói:

- Đang yên lành ném đạn hạt nhân làm cái gì? Trừ phi hắn gặp phải nguy hiểm?

- Kẻ thù mà bản thân hắn cũng không thể giải quyết được thì ném đạn hạt nhân cũng không có ý nghĩa gì!

Sắc mặt Phù Ninh ngưng trọng, khó hiểu.

Dựa theo phân tích của mọi người, uy lực của tội phạm đạn hạt nhân mãi mãi cũng không đọ được kĩ năng của Khế Ước Linh Hoàng Kim, chỉ là phạm vi lớn, hơn nữa hiệu quả trông lóa mắt thế thôi.

Lão Tạp vò đầu, nói:

- Có khả năng hắn chỉ đang rán cá không…

- ??

Phù Ninh quay đầu nhìn lại, nhà ngươi dùng đạn hạt nhân để rán cá à!?

Cùng lúc đó, theo hướng của vầng sáng bạch sắc đang dâng lên, mọi người trên đường ven biển đều nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ…

Bọn hắn đã từng nhìn thấy cảnh tượng trăng sáng mọc trên biển.

Nhưng từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy 'Đạn hạt nhân mọc trên biển'…

- Tội phạm đến rồi…

- Ta cho rằng chỉ là tin tức giả, ai biết được hắn thật sự đến rồi? Dũng cảm quá đi, vậy mà không sợ tổ chức Tam Đại!

- Hắn chưa tới nhưng sao ta vẫn cảm nhận được cảm giác áp bách nhỉ…

Trên đường bờ biển, hàng nghìn người đều nhìn về phía hải vực, có cư dân bản địa cũng có các tuyển thủ Linh Trù đến từ khắp nơi trên thế giới.

Ầm ầm ầm!

Mặt trời bạch sắc mọc lên cao, cùng lúc đó có tiếng ầm vang truyền đến.

Bọn hắn đã không thể phán đoán được rốt cuộc đạn hạt nhân cách bọn hắn bao xa.

Nhưng mà có thể chắc chắn, đạn hạt nhân này thực sự rất ngầu…

Ngay lúc này, Đại Tiện chiến thần đã đến cách đường bờ biển một ki-lô-mét.

Mọi người im lặng không nói gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn cảnh tượng trước mặt.

Một nam sinh với nụ cười tỏa nắng đang đứng trên quả cầu lớn kim sắc, mà khoảng không trên đỉnh đầu hắn là mặt trời bạch sắc vô cùng chói mắt.

Quang mang bạch sắc lướt qua thân thể hắn, tạo ra một cảm giác rất thần thánh…

Vương Cấp Ngự Thú Sư Phù Ninh cũng trợn tròn mắt, theo bản năng lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp… chiến thần đạn hạt nhân gì đây…

Một lát sau, Trần Thư cưỡi Slime bay lại gần đường bờ biển, đến trước hai vị Đại Vương Cấp Ngự Thú Sư ngay tại thời điểm gần nhất có thể.

- Phù Ninh tiền bối, Tạp Kha tiền bối.

Trần Thư mỉm cười, tư thái rất hiên ngang lỗi lạc.

Tuy hắn chỉ là Bạch Ngân Cấp, thế nhưng ở một phương diện nào đó, thân phận của hắn còn cao hơn Vương Cấp Ngự Thú Sư nhiều.

Ở trên mạng có một câu nói: Trên Lam Tinh có thể có hàng trăm Vương Cấp Ngự Thú Sư thế nhưng lại chỉ có một tội phạm Nam Giang thôi.

- Đến rồi à?

Hai người họ miễn cưỡng quay đầu lại, nhìn về phía chàng trai trước mắt.

- Thứ đó.

Phù Ninh chỉ vào cái mặt trời màu trắng ở đằng xa, ánh mắt có vẻ đang muốn hỏi Trần Thư.

- Hửm?

Trần Thư ngoảnh đầu lại, hắn cũng đã nhìn thấy quả bom của mình, thế nhưng lại không ngờ nó vẫn chưa biến mất.

Hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ờm… đó là phong cảnh độc đáo của Nam Thanh Quốc sao?

- ???

Phù Ninh thấy hơi kinh ngạc, cái chiêu cắn ngược lại người khác gì vậy kìa?

Hơn nữa, ở quê nhà ngươi dùng bom để làm phong cảnh đặc sắc à?

- Đẹp phết đấy.

Trần Thư gật gù khen ngợi, không hề nhắc đến bản thân dù chỉ một chữ.

Vùng biển mà hắn ném bom cho dù không thuộc lãnh địa của Bắc Linh Thất quốc nhưng mà lại gần Thất quốc, cũng đồng nghĩa với việc ném vào cửa nhà người ta.

Ném bom vào cửa nhà người ta, đúng là hơi không lễ phép, ảnh hưởng đến hình tượng vĩ đại của mình.

- Dọc đường không gặp phải nguy hiểm gì chứ?

Phù Ninh không hỏi nữa. Đối phương không muốn trả lời thì có hỏi cũng không ra được đáp án. Hơn nữa còn có khả năng là sẽ bị lừa.

Bản lĩnh nói linh tinh của tên này cũng vô lý như năng khiếu ngự thú của hắn vậy.

- Một vài tên lâu la thôi, không đáng nói.

Trần Thư lắc đầu, nói.

- Có hai tên Hoàng Kim Cấp của Thánh Ngự Hội, hai sát thủ Ám Tổ của tổ chức Ám Dạ và Đại Chủ Giáo có năng lực không gian thôi.

- !!!

Hai người họ thấy sững sờ, khi nghe thấy từ Đại Chủ Giáo là họ đã không kiềm chế được rồi.

Chương 1483: Vậy mà bên cạnh tội phạm lại có người bình thường

Con mẹ nó ngươi đang đùa cái kiểu gì thế? Trần Thư hỏi.

- Hai vị tiền bối, hai vị làm sao thế?

- Ngươi… nói thật sao?

Phù Ninh hơi cau mày, biểu cảm của hắn ta đầy vẻ khó tin, nói.

- Có bọn họ chặn giết, sao ngươi đến được Nam Thanh Quốc chứ?

Ánh mắt hai người họ có chút không được tự nhiên, đừng nói là Vương Cấp Đại Chủ Giáo cũng không đối phó được với ngươi.

Trần Thư mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

- Giết hết bọn họ là được mà.

-…

Phù Ninh nuốt nước bọt. Nếu là người khác thì chắc chắn hắn ta sẽ nghĩ là người này đang chém gió.

Thế nhưng tên này vẫn luôn làm mấy chuyện khiến người đời phải kinh hãi kiểu vậy, nhỡ đâu là thật thì sao?

Một lát sau hắn ta mới hỏi để thăm dò.

- Tên Đại Giáo Chủ ấy, ngươi cũng…

- Hắn ta á?

Trần Thư vuốt cằm rồi thành thật thừa nhận.

- Ta đánh không lại nên chạy luôn rồi.

…

Hai người họ thở phào một hơi, nếu giết được cả Vương Cấp của hệ không gian luôn thì mới là điều khó tin ấy.

Thế nhưng cho dù là vậy, sống sót mà thót được cũng không phải điều người bình thường nào cũng làm được.

Dù sao thì Ngự Thú Sư Hoàng Kim Tam Tinh cũng không sống được nếu rơi vào tay đối phương.

Bọn họ nhìn Trần Thư một cái thật lâu, họ đã thầm coi hắn là người cùng cấp bậc với mình rồi.

Hai người họ nhìn nhau, Phù Ninh bắt đầu nói.

- Về Nam Thanh trước đi.

Bọn họ không lo sau này Trần Thư sẽ gây ra điều gì nguy hiểm.

Bây giờ hiện trường tổ chức Lễ Thực Thần ngoài hai bọn họ là Vương Cấp ra thì còn hai Vương Cấp đến từ nước ngoài nữa.

Bốn người Vương Cấp ở đó, trừ khi ba tổ chức lớn bắt tay với nhau thì mới làm nên chuyện. Thế nhưng bây giờ có Trần Thư, cộng thêm cả vận mệnh của vận mệnh của tổ chức nữa, xảy ra chuyện gì thì chắc là đầu óc thủ lĩnh có vấn đề.

- Được.

Trần Thư gật đầu, cưỡi Slime đi cùng hai bọn họ.

Một lát sau, Phù Ninh cưỡi Khế Ước Linh đi đến, hỏi.

- Cái thứ này của ngươi có để nó nhỏ chút được không?

Một quả bóng hai trăm mét ở bên cạnh, làm sự tồn tại của hai người Vương Cấp bọn họ trở nên bé nhỏ hơn.

Một giây sau, cơ thể của Tiểu Hoàng thu nhỏ đi rất nhiều, bây giờ nó chỉ to khoảng mười mét thôi.

Cho dù vẫn hơi lớn, nhưng ít nhất là bình thường hơn rồi.

- Vị này là Trương Đại Lực đúng không?

Phù Ninh cưỡi một con Kim Sắc Khổng Tước đi đến bên hai người họ, mắt nhìn về phía một nam nhân khác.

- Phù Ninh tiền bối.

Trương Đại Lực gật đầu, ánh mắt đầy vẻ kính trọng.

Thân phận của đối phương không chỉ là Vương Cấp Ngự Thú Sư mà còn là Vương Cấp Linh Trù, thậm chí còn từng giành được danh hiệu Thực Thần nữa.

Nam Thanh Quốc được làm ban tổ chức của Cúp Thực Thần liên quan rất nhiều đến hắn ta.

- Tuổi trẻ tài cao, tuổi trẻ tài cao.

Phù Ninh nhìn hai người trẻ tuổi, sự cảm thán hiện lên trong ánh mắt.

Hai người trước mặt này đều mới tốt nghiệp đại học thôi thế nhưng một người là quán quân Ngự Thú thế giới, một người chuẩn bị tham gia cuộc thi Linh Trù đẳng cấp cao nhất.

- Có cần ta giúp gì thì đều có thể nói ra nhé.

Phù Ninh nhìn Trương Đại Lực, nói.

- Chỉ cần ta có thể làm được, chuyện gì cũng được.

Hắn ta tỏ ra rất nhiệt tình, cho dù hai bên không cùng thuộc một thế lực của một quốc gia, thế nhưng xây dựng mối quan hệ tốt đâu có gì là sai.

Bây giờ hai người này đều biến thái vậy, mười năm, hai mươi năm sau, chắc chắn sẽ mạnh đến mức đáng sợ.

- Đều được sao?

Trương Đại Lực còn chưa kịp nói thì Trần Thư đã giành trước một bước rồi.

- Hửm?

Phù Ninh vốn còn có đường lui, nếu Trương Đại Lực nói lời này, hắn ta có lẽ còn có thể thấy cũng không có gì cả, thế nhưng cái tên tội phạm Nam Giang này thì khác rồi, sự vô lý của hắn được cả thế giới công nhận.

Một lát sau, hắn ta nghĩ mình đã nói vậy rồi vậy thì chỉ có thể cắn răng mà gật đầu thôi.

- Tiền bối, liệu có khi nào…

Giọng của Trần Thư hơi khựng lại, hắn từ từ nói tiếp.

- Thực ra là quán quân của Cúp Thực Thần có thể được quyết định từ tước không? Tiền bối yên tâm, thực lực của huynh đệ của ta không kém đâu.

- ??

Phù Ninh lập tức trợn tròn mắt lên, ngươi có chắc những lời mình nói là lời mà người bình thường nói không?

Con mẹ nó mới bắt đầu mà đã thích đi cửa sau rồi sao?

Phù Ninh vẫn còn non trẻ quá, nếu là Liễu Phong thì đã biết tên này đã thực hiện việc làm này trước đó rồi.

- Khụ khụ.

Hắn ta ho vài tiếng, nói với vẻ khó xử.

- Cúp Thực Thần và cúp tầm cỡ thế giới, Hiệp hội Linh Trù thế giới cũng quan tâm đến cuộc thi, ta chỉ là một thành viên trong đó thôi.

Trần Thư vuốt cằm, nói.

- Chuyện này không dễ xử lý sao?

- Vấn đề không phải là có dễ xử lý hay không…

Phù Ninh thở dài, nói.

- Đây là chuyện không ai làm được.

- …

Mặt Trần Thư đầy vẻ cạn lời, ta chỉ muốn đi đường tắt thôi mà khó đến vậy sao?

- Trần Bì.

Trương Đại Lực đứng bên cạnh lắc đầu nguầy nguậy, thực sự là không ngờ rằng bạn thân của mình sẽ dở hơi đến mức này.

Hắn ta bước về phía trước một bước, mặt cực kỳ nghiêm túc, nói.

- Đây là cuộc thi cấp cao nhất của Linh Trù, thần thánh cũng không được phép xâm phạm. Ta mong mình có thể thắng nhờ thực lực của mình.

Chương 1484: Có lẽ đó là điều bình thường

Ngay lập tức, hai người bọn Phù Ninh nhìn qua, không ngờ Trương Đại Lực lại có tinh thần nghề nghiệp đến vậy. Hai người họ quay sang nhìn nhau, trong lòng thầm thở dài.

- Tên này vô liêm sỉ vậy, vậy mà bên cạnh hắn lại có người bình thường.

Trần Thư nhìn mắt Trương Đại Lực như có ánh sáng vậy, hắn nói với vẻ ái ngại.

- Ờm… xin lỗi… ta cứ coi nó là cuộc thi của Ngự Thú Sư bọn ta.

Khi đó, tất cả các nhân viên phụ trách trong cuộc thi Ngự Thú Sư thế giới đều hắt xì một cái.

- …

Phù Ninh và Tạp Kha nhìn Trần Thư, trong lòng thở dài một hơi, may mà có ngươi.

- Được rồi, đi thôi.

Phù Ninh không muốn nghe Trần Thư nói nhảm nữa, dẫn hai người đến lãnh địa Nam Thanh quốc.

Vừa đến đường bờ biển, những người ở bên dưới đều nhìn về phía Trần Thư trên bầu trời, trong mắt chứa đầy sự kinh ngạc, sùng bái và có chút sợ hãi.

- Chào mọi người! Chào mọi người!

Trần Thư vẫy vẫy tay nhìn xuống dưới, không ngờ rằng người hâm mộ của mình lại phân bố toàn thế giới như vậy.

Có phải bản thân có hơi lạnh lùng quá không?

Vốn dĩ hắn muốn xuống dưới giao lưu một phen nhưng vừa đến gần thì đám người phía dưới lại từ từ cách xa ra…

- …

Lúc này, chỉ cần hắn đến gần thì những người đó sẽ lùi lại, khung cảnh có hơi kỳ cục…

- Không phải nói là fan hâm mộ sao…

Khóe môi Trần Thư giật giật, đây là tình huống gì vậy?

Mặc dù những người này sùng bái sức mạnh chiến đấu Trần Thư nhưng lại không muốn đến gần, ai làm cho đạn hạt nhân dị tượng ở phía xa còn chưa hoàn toàn tiêu tan chứ…

Với cảnh tượng như vậy, thật sự cảm giác như những fan hâm mộ này chỉ thích vẻ bề ngoài thôi..

- Haizzz…

Trần Thư thở dài một hợi, rời khỏi đường bờ biển.

Rất nhanh, bốn người đến một thành phố gần đường bờ biển.

Phong cách kiến trúc của Nam Thanh quốc có khuynh hướng nghiêng về phương đông nhưng lại hơi thô kệch và hào phóng, thậm chí cảm giác có hơi hoang sơ.

Phù Ninh do dự một lúc, nói:

- Này, trong thành thị không thể sử dụng Khế Ước Linh, xin lỗi nhé…

Trần Thư gật đầu, ngược lại không quấy rối mà nhanh chóng thu Khế Ước Linh về lại Ngự Thú Không Gian.

Phù Ninh mở miệng nói:

- Ta dẫn các ngươi đến thành phố Nam Thanh trước.

Hai người họ với tư cách là người mạnh nhất của Bắc Linh Thất quốc, đương nhiên là có thể sử dụng Khế Ước Linh bất cứ lúc nào nếu không làm sao bảo vệ cư dân?

- Được.

Trần Thư gật đầu, cùng với Trương Đại Lực đi lên Kim Sắc Khổng Tước của Phù Ninh.

Và một phần sự chú ý của hắn đã được dồn vào nửa lọ tàng hình dược tề nhỏ trong Hệ Thống Không Gian.

Nếu đối phương thực sự có ý đồ xấu, điều đầu tiên là hắn có thể giữ lại mạng sống .

Kim Sắc Khổng Tước là Khế Ước Linh Phi Hành Vương Cấp, tốc độ đương nhiên là tốt nhất trong cả nước.

Trong vòng chưa đầy mười phút, bốn người đã đến thủ đô thành phố Nam Thanh!

- Cuối cùng cũng đến rồi!

Vẻ mặt của Trương Đại Lực trở nên hưng phấn, khắp nơi trong thành phố đều có thể nhìn thấy các loại nét chữ của lễ Thực Thần.

Mà mỗi biểu tượng của một kỳ lễ Thực Thần đều là một con Thực Thiết Sư đội mũ đầu bếp trông rất ngây thơ.

Đây cũng là một biểu tượng được tạo ra bởi thế hệ đầu tiên của Thực Thần và nó đã được sử dụng cho đến ngày nay.

- Hai vị nghỉ ngơi cho thật tốt, nếu như có cần giúp gì thì có thể nói với nhân viên công tác.

Phù Ninh đưa hai người đến tửu điếm cao cấp nhất thành phố Nam Thanh, nơi các tuyển thủ của cuộc thi này sẽ tạm trú.

- Ừm, được.

Trương Đại Lực gật đầu nói:

- Phù Ninh tiền bối, ngài cứ đi làm việc trước đi, không cần đi cùng bọn ta.

Hai người Phù Ninh đang chuẩn bị rời đi, dường như lại nghĩ tới điều gì đó.

Hắn ta mở miệng nói:

- Ta sẽ để lại số điện thoại riêng cho ngươi. Nếu có tình huống khẩn cấp, có thể trực tiếp thông báo cho ta.

Rõ ràng, để đề phòng Trần Thư xảy ra chuyện hoặc bị ám sát, hắn ta vẫn phải chuẩn bị một chút.

- Cảm ơn tiền bối.

Trần Thư lấy số, đương nhiên hiểu được tâm tư của đối phương.

- Thật sự rất thoải mái.

Trần Thư nằm trên giường lớn tự nhủ:

- Cuối cùng thì ta cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi.

Trương Đại Lực ngồi trên ghế sô-pha, đang cầm tập tài liệu nhỏ, trong mắt mang theo chút suy tư.

- Đại Lực, ngươi đang nhìn cái gì vậy?

Trần Thư vươn vai một cái, đồng thời tiến đến gần.

Chỉ thấy rất nhiều ảnh in trên tập tài liệu nhỏ, bên dưới có giới thiệu thông tin chi tiết.

- Không phải là ảnh chụp sao? Sao lại đặt ở đây? Quả nhiên Nam Thanh quốc thật sự rất cao cấp!

Trần Thư nhướng mày, sau đó than thở:

- Không phải, tại sao trên đây là nam? Khẩu vị nặng như vậy sao?.

- …

Sắc mặt Trương Đại Lực không đổi nhìn qua, chậm rãi nói:

- Đại ca, mẹ kiếp đây là thông tin tuyển thủ!!

- …

Vẻ mặt của Trần Thư sững lại nói:

- Ơ… Ta tưởng ngươi nhặt nó ở phía sau cửa tửu điếm…

- Thực lực của đợt này thế nào? Có tự tin không?

Chương 1485: Có lẽ đó là điều bình thường (2)

Hắn mở chủ đề xem thông tin trong tập tài liệu. 【Cung Bổn Lăng, Linh Trù Vương Cấp của Anh Hoa quốc, tuổi: ba mươi lăm tuổi, các món sở trường: Linh Hỏa Man Ngư Phạn, Thâm Hải Long Qúy Thang.]

【Ngải Luân Bố Lãng, Linh Trù Vương Cấp của Liên minh Tự do, phó hội trưởng hiệp hội Linh Trù trong nước, tuổi: ba mươi chín tuổi, các món sở trường: Thiên Lôi Ngưu Bài, Thanh Chưng Ma Long Hà.]

…

- Rất mạnh!

Trương Đại Lực hít một hơi thật sâu, nói:

Đa số đều là Linh Trù Vương Cấp, chỉ có một số ít là Hoàng Kim Linh Trù!

- Nói như vậy, ngươi lép vé rồi? Có hơi khó thắng đó…

Vẻ mặt của Trần Thư có hơi nghiêm trọng.

Tuổi của Trương Đại Lực vẫn còn quá trẻ, kinh nghiệm không thể so với các Linh Trù kỳ cựu khác.

- Cũng chưa chắc.

Trương Đại Lực không hề mất đi sự tự tin, mở miệng nói:

- Linh Trù và Thú Sư không giống nhau, đẳng cấp chênh lệch không phải là tất cả.

Trần Thư gật đầu, hắn và Đại Lực đã từng tham gia Tân Tinh Bôi của thành phố Lam Hải thì nhưng đã hiểu được một vài cơ chế ghi điểm của Linh Trù.

Cấp độ của các món ăn được chia thành hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm. Và cấp độ hoàn hảo là cấp độ khó đạt được nhất.

Một món Hoàng Kim hoàn hảo thậm chí có thể sánh ngang với Vương Cấp thượng phẩm.

Đương nhiên số điểm cụ thể là do các giám khảo chính đưa ra, còn cần xét đến nhiều khía cạnh khác nhau như màu sắc, hương thơm, mùi vị món ăn.

- Hơn nữa nguyên liệu ta dùng là Hoàng Kim Quân Vương, hẳn là có thể cộng thêm điểm.

Trong mắt của Trương Đại Lý đầy sự tự tin, đây là một lợi thế không ai có được, hoàn toàn có thể thắng một cách bất ngờ.

Ngay cả một quốc gia lớn cũng không thể xa hoa đến mức cung cấp cho tuyển thủ của mình huyết nhục của Hoàng Kim Quân Vương được.

Lúc thi đấu thì có lẽ quan chức có thể cung cấp một ít, dù sao số lượng cũng không lớn.

Điều quan trọng nhất là, muốn làm được món Quân Vương thì cần phải luyện tập vô số lần.

Huyết nhục của Quân Vương tiêu hao không phải số lượng nhỏ, một khi nấu chín chỉ có thể ăn, không thể cấu thành dược tề đặc thù nữa.

Tính quan trọng của dược tề đặc thù không nói cũng hiểu, không thể dùng nó để bồi dưỡng ra một Linh Trù.

Đó là lý do tại sao Trần Thư rất ngông cuồng, bởi vì huyết nhục Quân Vương là lấy để ăn đó…

- Thi đấu cho tốt!

Trần Thư cười mỉm nói:

- Ta thấy ngươi có triển vọng đó…

Trương Đại Lực gật đầu sau đó bắt đầu nghiên cứu đối thủ một lần nữa.

- Còn muốn làm gì khác không?

Trần Thư ngồi phịch xuống ghế sô pha, suy nghĩ cái gì đó.

Hắn muốn kích hoạt tùy chọn sức mạnh Thú Sư một lần nữa, đột phá lên Hoàng Kim Cấp thì hẵng nói sau.

Bạch Ngân Cấp luôn kém hơn một chút, không cần nói đến Vương Cấp nữa, đối mặt với Hoàng Kim Nhị Tinh thì thực sự khá khó khăn rồi.

Mà hắn hiện tại căn bản đã bồi dưỡng Khế Ước Linh đến cực điểm rồi, nếu muốn tiến xa hơn thì đột phá là cách tốt nhất.

- Còn có Khế Ước Linh thứ tư…

Ánh mắt của hắn đầy chờ mong, trong lòng thầm nghĩ:

Có lẽ… Chắc hẳn… Có lẽ là chuyện bình thường…

- Đại Lực, chúng ta khó khăn lắm mới được ra nước ngoài một chuyến, hay là ra ngoài dạo chút đi?

Trần Thư liếc nhìn Trương Đại Lực đang ở bên cạnh, mở miệng hỏi ý.

Trương Đại Lực chẳng ngẩng đầu lên, nói:

- Ngươi đi đi, ta muốn tìm hiểu quy tắc thi đấu một chút, đợi lát còn phải luyện tập trù nghệ nữa.

- Nghiêm túc như vậy luôn hả?

Trần Thư nhún vai nói:

- Buổi tối có cần mang cho ngươi chút gì để ăn không?

- Không cần đâu, ta ăn ở khách điếm là được.

- Được thôi.

Trần Thư gật đầu nói:

- Nếu như có ai tới kiếm chuyện, cứ trực tiếp báo tên ta!

- ?

Trương Đại Lý ngẩng đầu, vẻ mặt chợt kỳ quái, ngươi đang nghiêm túc sao?

- Nam Thanh, Nam Giang, cũng không khác nhau mấy… Ta bảo kê được!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, quay người rời khỏi khách điếm.

Lúc này trời đã về chiều, nắng tuy chói chang nhưng cũng không quá oi bức, ngược lại còn mang một cảm giác ấm áp.

- Kim thời tiết không tồi…

Trần Thư nhìn bầu trời quang đãng, rồi đi thẳng đến phố thương mại Ngự Thú ở thành phố Nam Thanh.

Dọc theo đường đi, đám người lần lượt nhìn về phía hắn, trong mắt đều hiện lên vẻ kính sợ, có rất nhiều lời nghị luận ầm ĩ nhưng cũng không dám nhìn thẳng vào Trần Thư.

Một lúc sau cả thành phố đều lan truyền.

Tội phạm đến rồi!

- Không phải, ta làm sao lại giống tội phạm được kia chứ…

Trần Thư nhìn thấy vẻ mặt của mọi người, không chỉ là sùng bái, mà còn xen lẫn cả sợ hãi.

Tất nhiên, ở đây với những người hâm mộ trong nước không giống nhau.

Vốn dĩ mọi người ở đây đều biết rằng con hàng này là không hợp lẽ thường, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà ra tay với con người bình thường được.

Bởi vì phần lớn mọi người đều là sùng bái, còn sợ hãi hiếm hoi ấy vẫn là bởi vì túi phân Urea của hắn…

Nhưng ở trong nước thì khác, hầu hết ấn tượng của mọi người chính là:

Con hàng này thích ném đạn hạt nhân khắp nơi… Hơn nữa dường như chẳng có lý do gì, chỉ là ném vô nghĩa…

Cái này thì mẹ nó ai mà không sợ chứ?

- Đây là phố Ngự Thú?

Chương 1486: Mộc Thổ đại sư thân quen?

Trần Thư không để ý đến ánh mắt của mọi người nữa, nhìn về con phố nhộn nhịp ở phía trước. Chỉ thấy hai bên đường có đủ loại cửa hàng tinh xảo, cửa hàng dược liệu, cửa hàng khoáng thạch, cửa hàng thành phẩm dược tề…

Các sản phẩm bán ra đều liên quan đến Ngự Thú.

Với tư cách là khu phố đứng đầu của thủ đô, thêm nữa là Cúp Thực Thần, đương nhiên khá là phồn hoa, tấp nập người ra kẻ vào không ngớt.

Vốn dĩ là Trần Thư có hứng thú, nhưng hai giờ sau đó vẻ mặt lại có chút thất vọng.

Sau khi đi bộ xung quanh hắn phát hiện ra rằng, những thứ bên trong chẳng có ích lợi gì cho hắn cả…

Mặc dù hắn là Bạch Ngân Cấp, nhưng tài nguyên Bạch Ngân cũng không dùng đến.

- Ôi….

Trần Thư lắc đầu, thu lại tâm tình thất vọng.

Nếu bây giờ muốn mua tài nguyên mà hắn cần, e rằng hắn phải đến chỗ đấu giá thôi.

- Thôi dẹp đi, đi kiếm đồ ăn ngon còn hơn…

Trần Thư rời khỏi phố Ngự Thú, gọi xe chuẩn bị đi về phía khu phố mỹ thực.

Bây giờ Cúp Thực Thần sắp bắt đầu, nhiệt độ của mỹ thực tương đối cao, thậm chí không ít tới từ chỗ Linh Trù, đều dọn lên những sạp quán nhỏ, muốn thể hiện trình độ của mình.

Đồng thời bọn họ cũng muốn tranh thủ một chút, không chừng còn có thể được Hoàng Kim Linh Trù thu làm học trò.

…

Phố mỹ thực Nam Thanh.

- Ôi mẹ nó, bún ốc đều làm ngon như vậy…

Trần Thư ở quán bên vệ đường húp bún, ánh mắt đầy thỏa mãn.

- Không tệ chứ, ta đã học tám năm rồi đấy!

Người chủ quầy mặc tạp dề mỉm cười, nhưng hắn ta không nhận ra Trần Thư, nói một cách đầy tự hào:

- Ta đặc biệt mời một Hoàng Kim Linh Trù đại sư làm ra phối liệu bí mật.

- Thật sự được đấy.

Trần Thư gật gật đầu, có điều nghe đến hai từ kia có vẻ lạ.

Đại Lực cũng là một Hoàng Kim Linh Trù, vậy thì có thể xưng là đại sư hay không?

Hắn nhớ lúc trước ở trên đảo Thánh Ngự, bản thân đã mở ra một quán nướng nhỏ, nhờ vào Đại Lực phối liệu đồ nướng, đã thực sự chinh phục vị giác của vô số người.

- Nếu như có thể được Vương Cấp Linh Trù thu làm học trò thì tốt rồi…

Chủ quán thở dài, hắn ta chỉ là nửa đường đi ra dã lộ, muốn tìm một vị danh sư chỉ điểm quả thật không dễ dàng gì.

Đúng lúc này, ở phía trước xuất hiện một trận âm thanh ầm ĩ.

Chỉ thấy một nhóm lớn các chủ quầy hàng chạy đến, giống như như chúng tinh phủng nguyệt vây quanh một tên nam tử trung niên hỗn huyết.

- Mộc Thổ đại sư, nếm thử món ăn của ta đi.

- Đại sư, canh ngân tuyết của ta là món Bạch Ngân, thậm chí đối với Hoàng Kim Khế Ước Linh cũng đều có đề bạt, người nếm thử đi.

- Đại sư, ta là lão Linh Trù bản địa, nếm thử món ăn của ta đi!

Càng ngày càng có nhiều chủ sạp vây quanh, muốn cho người nam tử trung niên kia nếm thử.

Người quản lý khu phố đứng dậy quát lên:

- Mọi người cũng đừng sốt ruột, đại sư sẽ từng bước từng bước nếm thử! Tất cả trở lại vị trí của mình đi.

Bây giờ vì người này đã đến, cả khu phố đều khá là hỗn loạn.

Tuy nhiên, những người dân vẫn không lui về, gắt gao vây quanh người nam tử bên cạnh.

Quản lý tỏ vẻ lạnh lùng quát lớn:

- Nếu tiếp tục dây dưa sẽ bị hủy bỏ tư cách thi!

Trong phút chốc, mọi người đều nghiêm chỉnh trở về quầy hàng của mình.

- Tên này là ai thế?

Trần Thư hài lòng nhấp một ngụm canh, trong lòng lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Có phải là người mình quen biết không?

- Vương Cấp Linh Trù, tuyển thủ dự thi Cúp Thực Thần, cũng là một tuyển thủ có hi vọng đoạt giải quán quân hấp dẫn kia!

Chủ quán bún ốc hết sức ngưỡng mộ, tâm trạng cũng trở nên phấn chấn hẳn lên.

- Chẳng phải là một tên tuyển thủ thôi ư?

Ánh mắt Trần Thư có vẻ khó hiểu, nói:

- Năm nay vậy mà lại có một trăm người, khoa trương đến vậy sao?

- Hắn muốn tới thu đồ.

Chủ quán mở miệng nói:

- Hôm qua Mộc Thổ đại sư đã tuyên truyền rồi, hôm nay sẽ tới nếm thử món ăn ở phố mỹ thực trước, nếu gặp được người thích hợp sẽ nhận người đó làm học trò.

- Là như vậy sao…

Trần Thư gật đầu, quả thực hiến có tuyển thủ đến phố mỹ thực này.

Đám tuyển thủ ít nhất cũng đều thuộc trình độ Hoàng Kim Linh Trù, không phải nhóm Hắc Thiết Bạch Ngân nhỏ nhoi có thể sánh được.

Ngay lúc bọn họ đang trao đổi, Mộc Thổ đại sư ở phía trước đã thưởng thức bảy tám gian hàng ăn vặt rồi.

Từ đầu đến cuối, hắn ta không ngừng lắc đầu, hiển nhiên là không hài lòng.

Đến khi Mộc Thổ đại sư từng bước đến gần, ánh mắt của hắn ta lập tức nhìn thấy Trần Thư đang húp bún.

- Hả?

Nam tử giật mình một lúc, sau đó vẻ mặt trở lại như bình thường.

Sau đó, hắn ta vô tình tránh quán bún ốc kia, như có chút e ngại không dám tới gần.

- Đại sư, quán của ta còn chưa nếm thử…

Chủ quán bên cạnh Trần Thư đang cầm một tô bún ốc vội vàng chạy đến.

- Hả? Sợ ta sao?

Trần Thư nhướng mày, nhưng hắn cũng không để ý tới chuyện này.

Điều khiến hắn bận tâm nhất chính là hắn cảm thấy người bên kia có chút gì đó quen thuộc…

- Bỏ đi, chắc là đã từng thấy trên TV.

Hắn lắc đầu, không tiếp tục rầu rĩ nữa, đối phương cũng không uy hiếp gì đến hắn.

Chương 1487: Quỵt nợ? Các ngươi xong rồi

Trần Thư để lại một đồng Nam Thanh rồi xoay người rời khỏi, chuẩn bị đi đến những quầy hàng khác nếm thử. Một buổi chiều trôi qua trong nháy mắt…

Vào lúc tám giờ tối.

- Sảng khoái quá!

Trần Thư đứng ở đầu phố mỹ thực thoải mái duỗi cái lưng mệt mỏi.

- Trở về thôi.

Hắn vỗ vỗ bụng, ấy vậy mà ăn suốt cả buổi chiều rồi.

Xem ra tố chất thân thể có thể so bì với Bạch Ngân Ngự Thú Sư Hoàng Kim Cấp, sức ăn của hắn đương nhiên khá là đáng sợ.

Hơn nữa hầu hết các quầy hàng trên phố mỹ thực đều sử dụng các món thịt thông thường, có ít các nguyên liệu thực phẩm của hung thú nhưng đều khá thấp, đương nhiên năng lượng sẽ không cao.

Hắn quay đầu nhìn lại phố ẩm thực rực rỡ ánh đèn.

Vốn dĩ Mộc Thổ đại sư đã rời đi từ lâu, thậm chí còn không nhận một người học trò nào.

Điều này khiến Trần Thư nghi ngờ rằng hắn ta đến đây để ăn quỵt…

Sớm biết như vậy, hắn cũng tự nhận mình là một phân urea đại sư rồi…

Hai mươi phút sau.

Trần Thư trở về khách điếm nơi mình ở, vừa đến quầy lễ tân đã nghe thấy tiếng động ầm ĩ từ phòng yến hội truyền tới.

- Hả? Bên trong có chuyện gì vậy?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Chẳng lẽ là có phần tử khủng bố tập kích?

- …

Muội tử ở quầy lễ tân không nói nên lời, ngươi mới là phần tử khủng bố lớn nhất đó…

Tất nhiên là nàng chỉ có thể nói thầm ở trong lòng, chứ ngoài miệng vẫn kiên nhẫn giải thích:

- Là mấy vị linh trù đại sư đang bàn luận…

- Vậy à.

Vốn dĩ Trần Thư đang định rời đi, nhưng hắn lại nghe thấy một âm thanh lớn.

Hắn nhướng mày, đi thẳng phòng yến hội.

- Ối, Trần tiên sinh, hành lang bên trong có chút quanh co…

Muội tử ở quầy lễ tân vừa muốn nhắc nhở thì Trần Thư đã đi mất không thấy hình bóng…

- Hắn sẽ không vì tìm không thấy đường mà cho nổ tung một lối đi luôn chứ…

…

- Cái món Lười Ươi Kho Tàu này…

Một tên Vương Cấp Linh Trù đang thưởng thức mỹ thực trong miệng.

Qua một lúc lâu sau, lão ta chậm rãi nói:

- Nếu như lão phu phân tích không sai, thì gia vị đặc thù được thêm vào bên trong món ăn này, thứ nhất là Ác Ma Lạt Tiêu đến từ Hỏa Diễm Hải Ngạn, thứ hai là Tiên Tinh Thảo đến từ Thiên Tinh Sâm Lâm!

- Về phần thứ ba, hẳn là hạt giống Hàn Tuyết của Băng Tuyết Sơn Mạch, chuyên dùng để áp chế độ cay của Ác Ma Lạt Tiêu.

Những lời này vừa nói ra, những người bên cạnh đều theo nhau gật đầu, đồng thời lên tiếng phụ hoạ.

- Không hổ là Nguyên đại sư, hẳn là chỉ có ba phần gia vị đặc thù này thôi.

- Đúng thế, chỉ cần nửa phút là có thể đoán được gia vị đặc thù.

Nguyên đại sư cũng bỏ ngoài tai những lời khen ngợi của những người bên cạnh, quay đầu nhìn về phía nam sinh trẻ tuổi.

- Thế nào, tiểu quỷ? Ngươi đã nhận thua chưa?

Nam sinh chính là Trương Đại Lực, hắn không có mở miệng trả lời, lại lần nữa nếm thử một miếng Lười Ươi Kho Tàu kia.

- Dựa vào món ăn để đoán ra những gia vị bên trong Dị Không Gian, là một thủ đoạn bàn luận của giới Linh Trù, chủ yếu khảo nghiệm Linh Trù đối với việc kiểm soát các loại gia.

Ban đầu là một vài vị Linh Trù đang bàn luận, nhưng Trương Đại Lực cảm thấy có chút hứng thú nên chủ động gia nhập vào đó.

Vốn là sáu người còn lại không mấy quan tâm đến tiểu quỷ trẻ tuổi này.

Nhưng kết quả Trương Đại Lực liên tiếp quét sạch năm người, đều là thành công giành thắng lợi, khiến trong lòng mọi người có chút khó chịu.

Vương Cấp Linh Trù duy nhất trong số sáu người không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ra chiến, hy vọng có thể giết chết được uy phong của Trương Đại Lực.

- Trình độ của đại sư quả nhiên rất cao!

Trương Đại Lực đặt đũa xuống, nhẹ nhàng nói:

- Nhưng mà còn một cỗ gia vị nữa, e là người không đoán ra được…

- Không thể nào!

Nguyên đại sư trực tiếp bác bỏ, trong mắt hiện lên tia nghi ngờ, nói:

- Tiểu tử nhà ngươi không phải là muốn quỵt nợ chứ, một ngàn điểm tích phân Linh Trù thôi nà, nếu như ngươi không chịu thua thì bỏ đi, lão phu cũng sẽ không làm khó ngươi.

Trương Đại Lực tỏ vẻ bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Ngoài ba loại gia vị mà người đã đề cập, còn có Vụ Thảo đến từ Thâm Hải Sa Lâu.

- Hả? Vụ Thảo?

Vẻ mặt Nguyên đại sư thoáng giật mình, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ.

Trương Đại Lực mở miệng nói tiếp:

- Loại gia vị này sẽ không ảnh hưởng đến màu sắc và mùi thơm, vì vậy rất khó đoán, nhưng hơi nóng bốc lên từ món ăn sẽ có một chút màu trắng sữa nhàn nhạt.

- Vớ vẩn? Có thể phân biệt được màu trắng với màu trắng sữa à?

Những người xung quanh đều đang thắc mắc, hiển nhiên là vẻ mặt không tin.

Nguyên đại sư nhíu mày, nhìn chủ bếp bên cạnh rồi nói:

- Là như vậy sao?

Vị chủ bếp do dự một hồi, cuối cùng gật đầu nói:

- Trương tiên sinh nói đúng, tại hạ đã thêm vào bốn loại gia vị đặc thù!

Ngay sau khi những lời này vừa nói ra, hàng chục người trong phòng yến hội nhộn nhịp nghị luận thành tiếng.

Mọi người đều không ngờ rằng một tên tiểu bối Hoàng Kim lại thực sự đánh bại được Vương Cấp Linh Trù đã thành danh từ lâu.

Nguyên đại sư cau mày nói:

- Làm thế nào mà ngươi có thể đoán ra được?

- Thực chất nhìn hơi nóng, thì không thể phân biệt được!

Chương 1488: Quỵt nợ? Các ngươi xong rồi (2)

Trương Đại Lực mỉm cười, nói: - Nhưng cái món đồ chơi này là Lười Ươi Kho Tàu, thuộc về Hắc Ám xử lý! Người bình thường ăn rồi chịu nổi được sao? Đương nhiên là phải thêm Vụ Thảo vào để trợ giúp tiêu hóa rồi!

- …

Nguyên đại sư im lặng một hồi, hình như thật sự có tác dụng này, nhưng tác dụng của Vụ Thảo không quá lớn, nó là một loại gia vị không được ưa chuộng cho lắm.

- Này thì tính là gì? Thứ chúng ta đang bàn luận là kiến thức của Linh Trù, không phải là năng lực suy luận!

- Đúng thế, quỷ nhà ngươi chính là gian lận!

Một nhóm Linh Trù ở bên cạnh lập tức phản bác.

- Được rồi!

Nguyên đại sư lắc đầu nói:

- Thua thì thua thôi, ta có chơi có chịu! Hai ngàn điểm Linh Trù đây!

- Năm người các ngươi cũng mau chóng bù vào đi!

Theo luật cá cược, nếu thắng sẽ nhận được một nghìn điểm Linh Trù, nếu năm người còn lại đưa một nghìn điểm Linh Trù cho Đại Lực thì xem như xóa sổ.

Nếu lão ta thua, thì đưa ra hai ngàn điểm Linh Trù, đồng thời năm người còn lại cũng đưa ra một ngàn rưỡi điểm Linh Trù.

Trương Đại Lực có chút thiệt thòi nhưng hắn ta cũng không có để ý, chỉ coi là một trò giải trí.

Nghe xong lời này, sắc mặt của năm người bọn họ trở nên không được tự nhiên, bọn họ vốn chỉ là Hoàng Kim Linh Trù, một ngàn rưỡi điểm Linh Trù đã là tương đối trân quý rồi.

- Đúng thật là hậu sinh khả uý nhỉ, loại gia vị đặc thù này mà ngươi cũng biết được.

Nguyên đại sư liếc mắt nhìn chằm chằm vào Trương Đại Lực, chân chính biết được tên nam sinh này là đến từ Hoa Quốc.

- Thực ra, ta cũng khá may mắn…

Trương Đại Lực gãi đầu, khiêm tốn nói:

- Ta có một tên đồng đảng, từng có một khoảng thời gian nghiên cứu gia vị hắc ám, trùng hợp là cũng từng dùng qua cỗ gia vị này.

- Đặc biệt nghiên cứu về xử lý hắc ám!

Khóe miệng Nguyên đại sư giật giật, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Lão ta mỉm cười, đưa cho Trương Đại Lực hai ngàn điểm Linh Trù rồi xoay người rời khỏi phòng yến hội.

Nhìn thấy cảnh này, năm người còn khẽ động, muốn trực tiếp rời đi.

- Đứng lại! Tính quỵt nợ phải không?

Trương Đại Lục vội vàng kêu một tiếng, nói:

- Dù gì cũng là Hoàng Kim Linh Trù, đến nỗi không biết hổ thẹn như vậy hả?

- Cái gì mà quỵt nợ chứ? Bây giờ tài khoản của chúng ta gặp rắc rối, về sau rồi chuyển lại cho ngươi!

Một tên Hoàng Kim Linh Trù nhướng mày, nói:

- Ngươi đây là đang bôi nhọ danh tiếng của chúng ta đấy à?

Trên thực tế thì ý tưởng trong đầu bọn họ đương nhiên là chạy trước rồi nói sau, năm người đều là thuộc tuyển thủ đê hèn của Cúp Thực Thần, chủ yếu là lượn một vòng thôi.

Chỉ cần cuộc so tài kết thúc, phủi mông một cái có thể lập tức rời khỏi Nam Thanh quốc, đến lúc đó Trương Đại Lực chắc chắn sẽ không có khả năng tìm thấy bọn họ…

- Ta chỉ là đang trần thuật lại một sự thật mà thôi.

Trương Đại Lực không có ý nhượng bộ, hắn ta cũng đã quen ngang tàng, tất nhiên là sẽ không sợ.

- Tiểu tử, ăn thì có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói bậy được đâu!

Đôi mắt của người nọ hơi nheo lại, đồng thời sử dụng Bán Tương Triệu Hoán, trong Ngự Thú Không Gian toát ra khí thế của Bạch Ngân Cấp.

Năm người bọn họ nhìn thấy Trương Đại Lực chỉ là một người bình thường, tất nhiên là sẽ không chút lưu tình.

- Bọn ta đều đã nhớ kỹ tài khoản của ngươi rồi, về sau sẽ chuyển cho ngươi!

Dứt lời, cả năm người lập tức cất bước rời đi phòng yến hội.

- Quỵt nợ? Các ngươi xong rồi.

Trương Đại Lực không ngăn cản, chỉ nhìn chằm chằm bóng lưng của năm người.

Nhưng khi năm người vừa đi tới cửa phòng yến hội, một bóng đen đột nhiên lao tới, bay qua trước mặt bọn họ, cuối cùng treo trên tường.

- Ôi mẹ nó…

Vẻ mặt của năm người đều vô cùng sợ hãi, mồ hôi lạnh cũng lập tức chảy xuống.

Chỉ nhìn thấy một con dao giết lợn dính máu âm u ở dừng trên tường, vì lực quá mạnh nên thân dao vẫn còn đang lung lay…

- Nói đùa gì thế?

Năm người bọn họ nhìn con dao giết lợn, đồng tử chợt co rút lại, chỉ có thể ngây ngốc tại chỗ.

Có vẻ như dao giết lợn là ranh giới phân chia giữa sự sống và cái chết, khiến người ta không dám tiến thêm phía trước dù một bước.

Bọn họ cũng không tin rằng, thứ này chỉ dùng để giết lợn…

Một giọng nói bình thản truyền đến:

- Hình như các vị khá là vội nhỉ?

Cả năm người nhìn về phía hành lang bên phải, chỉ thấy một nam sinh mang theo nụ cười tỏa nắng đang bước tới.

Trong nháy mắt người ở hàng cuối toát mồ hôi lạnh, tất nhiên là đã nhận ra Trần Thư.

Một tên Hoàng Kim Linh Trù hít một hơi thật sâu rồi quát lên:

- Tiểu tử, tay cầm hung khí hại người, mẹ nó ngươi vậy là muốn phạm tội hả?

- Mẹ nó ngươi đừng nói nữa…

Tên Linh Trù đã nhận ra thân phận của Trần Thư lập tức dùng ánh mắt nhắc nhở hắn ta.

Đây mới chỉ là một con dao giết lợn thôi, nếu một hồi hắn thực sự lấy một quả đạn hạt nhân, thì mới là xong đời…

- Hả? Ngươi không biết ta sao?

Trần Thư thu lại nụ cười, nhìn thẳng vào tên Linh Trù trước mặt.

- …

Nam tử kia vừa được đồng ban bên cạnh ám chỉ, trong lòng có chút kiêng kị, chẳng lẽ đúng thật là một nhân vật không tầm thường nào đó?

Chương 1489: Con hàng này thật sự có khả năng thao túng tâm lý con người…

Mặc dù Trần Thư nổi tiếng khắp thế giới nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều biết đến hắn. - Được rồi, trước hết hãy giải quyết cho xong khoản nợ của huynh đệ ta đã.

Trần Thư lắc đầu, bình tĩnh lấy con dao giết lợn trên tường xuống.

- Bọn ta đã nói rồi, về sau sẽ…

Người nọ còn chưa nói hết câu, thì đã bị bịt miệng lại.

- Bọn ta đưa, đưa ngay đây…

Tên Hoàng Kim Linh Trù kia chủ động đưa điểm Linh Trù cho Trương Đại Lực, sau đó lại cho Trần Thư xem một chút.

- Còn các ngươi thì sao?

Trần Thư nhìn bốn người còn lại, ý cười nghiền ngẫm hiện lên trong ánh mắt.

- …

Trong mắt bốn người có vẻ do dự, thấy Trần Thư còn trẻ như vậy đâm ra bọn họ cũng không quá sợ hãi.

- Hả?

Trần Thư khẽ cau mày, có chút không kiên nhẫn.

Cùng lúc đó, hắn âm thầm từ trong ba lô lấy ra bốn túi phân Urea, tính tình đột nhiên xuất hiện thay đổi.

Hắn bình tĩnh nói:

- Các ngươi xác định là không đưa sao?

Trong phút chốc, biểu cảm của bốn người họ thay đổi đáng kể, thậm chí còn hụt cả nửa nhịp tim, cảm giác áp bức chỉ thuộc về tội phạm ngay lập tức ập đến!

- Mẹ nó mau đưa coi!

Người đã đưa xong nhanh chóng hét lên, trong mắt đã có chút lo lắng.

Mẹ nó đã là lúc nào rồi, mạng sống quan trọng hơn hay tiền bạc quan trọng hơn?

Hắn dám khẳng định, cho dù bây giờ con hàng này không ra tay, nhưng một khi rời khỏi Nam Thanh quốc, thì năm người bọn họ chắc chắn sẽ gặp nạn…

- Bọn ta… đưa!

Một người hít thở sâu, thực sự không thể chịu được cái cảm giác áp bách này. Hơn nữa, cái mùi đặc biệt phát ra từ túi phân Urea trước mặt khiến toàn bộ đại não của hắn ta có chút choáng váng, như thể đó là vực thẳm nuốt chửng cả con người.

- Này thì còn tạm được.

Trần Thư gật gật đầu, nhìn bốn người bọn họ chuyển từng phần điểm Linh Trù qua.

- Ờ thì, Trần tiên sinh, Trương tiên sinh, bọn ta có thể đi được chưa…

Người thức thời nhất thận trọng nói, tuy là Hoàng Kim Linh Trù nhưng địa vị của bọn họ không cùng đẳng cấp với Trần Thư.

- Đi?

Trần Thư mỉm cười, bình tĩnh nói:

- Bây giờ, chúng ta có thể nói về vấn đề chi phí tổn thất tinh thần.

- ?

Năm người thoáng giật mình, tổn thất tinh thần?

- Huynh đệ của ta tin tưởng các ngươi như thế, mà các ngươi lại làm như vậy!

Trần Thư nhìn thẳng vào năm người, mở miệng nói tiếp:

- Huynh đệ của ta chất phác thật thà, tin rằng mọi người trên thế giới đều là người một nhà tin tưởng yêu thương nhau, nhưng hành vi của các ngươi đã làm cho lòng tin giữa người với người sụp đổ, sau này hắn ta làm sao dám tin tưởng người khác nữa đây?

- Một vài điểm tích lũy Linh Trù nhỏ nhoi không tính là gì, nhưng nó lại khiến nhân loại không còn tin tưởng nhau, đây chính là dấu hiệu của sự hủy diệt nhân loại!

- …

Khóe mắt năm người đều co rút lại, mẹ nó ngươi còn dám lôi thêm nữa không…

Trần Thư thở dài, nỗi buồn lan trong mắt, tiếp tục nói một cách nghiêm túc:

- Niềm tin mới là nền tảng của sự tồn nhân loại…

- Đại ca, ngươi trực tiếp ra giá đi.

Một người cắt ngang lời nói của Trần Thư, chỉ cảm thấy nghe đến đầu óc đau nhói…

Trần Thư nghe xong lời này, trong nháy mắt vẻ mặt khôi phục lại bình thường, mở miệng nói ra:

- Đơn giản thôi, thứ nhất giao một trăm điểm tích lũy, thứ hai giao hai trăm điểm tích lũy…

- …

Nghe xong lời này, vẻ mặt năm người chấn động, liếc nhìn nhau một cái.

Một giây sau, bọn họ vây đến lập tức hét lên:

- Để ta giao cái thứ nhất!

- Đừng có ai cản ta, ta giao cái thứ nhất!

- …

Những người còn lại trong phòng yến hội đều sững sờ, nhìn năm người tranh giành nhau, chỉ cảm thấy có chút mông lung.

Để được giao ra ít điểm hơn, thậm chí năm người họ còn quên cả phản bác lại…

Con hàng này thật sự có khả năng thao túng tâm lý con người…

Chẳng lẽ hắn thực sự là một tên tội phạm?

Lúc này, một người phản ứng rất nhanh, trực tiếp chuyển một trăm điểm tích lũy cho Trương Đại Lực.

Những người còn lại đều tỉnh táo lại, nhanh chóng giao ra điểm Linh Trù, dáng vẻ vô cùng nhiệt tình.

Chỉ có nét mặt của người thứ năm tái đi, không ngờ rằng bản thân bị đứng ở trót cùng.

Lúc này bốn người kia đã rũ sạch quan hệ với hắn ta, thậm chí trong mắt còn có vẻ khoe khoang, ai bảo bọn hắn giao ít chứ…

Thấy mình tứ cố vô thân, người thứ năm không thể làm gì khác hơn đành thành thật giao ra phí tổn thất tinh thần…

- Không tệ, không tệ!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, sau đó phất phất tay nói tiếp:

- Các ngươi có thể rời đi, nhớ kỹ là có chơi thì có chịu, bằng không là sẽ thua càng nhiều!

Năm người gật đầu lia lịa rồi vội vàng rời đi, không dám ở lại đây nữa.

Cứ tưởng Trương Đại Lực không có ai chống lưng, muốn chạy trốn khỏi hiện trường trước, nhưng giữa chừng lại bị túm lấy…

- Trần Bì, lợi hại ghê!

Trương Đại Lực vui vẻ ra mặt, dựng lên một cái ngón cái.

- Ta đã nói rồi, ta là dân chuyên nghiệp!

Trần Thư nhún vai, sau đó xoa xoa đôi bàn tay nói:

- Một lúc đã thu hoạch được mấy ngàn tỷ, nhất định phải chia cho ta nhiều một chút!

- Mấy ngàn tỷ?

Khóe miệng Trương Đại Lực giật giật, nói:

- Ngươi cho rằng một điểm tích lũy tương đương với một trăm triệu hả?

- Không thì sao?

Chương 1490: Chào mừng đến với quảng trường Đại Lực…

– Ngươi đúng thật dám nghĩ tới nhỉ! Trương Đại Lực mở miệng giải thích:

- Thứ này không thể dùng Hoa Hạ tệ quy đổi được, chủ yếu là vì có thể mua nguyên liệu nấu ăn ở trong hiệp hội và xem giáo trình nấu nướng của các đại sư trên toàn cầu.

- Là như vậy sao…

Trần Thư không còn cảm thấy hứng thú nữa, mở miệng nói:

- Người làm sao mà kết thù với bọn họ vậy?

- Thì muốn đến bàn luận một chút, kết quả ai biết đám người này thua mà không nhận đâu…

Trương Đại Lực lắc đầu, sánh vai cùng Trần Thư rời khỏi chỗ này.

Những người còn lại trong phòng yến hội mới dám mang chuyện ra bàn tán, đương nhiên phần lớn là liên quan đến Trương Đại Lực.

Còn về phần Trần Thư, họ ngược lại cũng không ngạc nhiên chút nào, chẳng phải hắn trong lời đồn vẫn luôn như vậy hay sao…

Trong phút chốc, Trương Đại Lực quyết liệt chọn lục đại Linh Trù, thậm chí còn truyền ra tin tức hắn ta đánh bại cả Vương Cấp Linh Trù.

Hắn dần dần trở nên có tên tuổi trong hàng trăm tuyển thủ.

Vốn dĩ vì thấy hắn ta tuổi còn trẻ nên mọi người không đều quá lạc quan về Trương Đại Lực.

Linh Trù chẳng những coi trọng về thiên phú, mà càng đòi hỏi sự tỉ mỉ theo thời gian đút kết lại, nghé con mới sinh đương nhiên sẽ không thể sánh bằng thợ cả lão luyện…

Nhưng bây giờ, quan điểm của không ít người đã có đôi chút thay đổi.

Đặc biệt là bằng hữu tốt của hắn ta chính là tội phạm Nam Giang Trần Thư, biến hoá một chút hình như cũng thấy tương đối hợp lý…

…

Sáng sớm hôm sau.

Trương Đại Lực vừa đúng bảy giờ đã thức dậy, ánh mắt lộ ra vẻ phấn khích.

Hôm nay là ngày diễn ra vòng sơ loại Cúp Thực Thần!

- Trần Bì, Trần Bì!

Trương Đại Lực gõ cửa phòng Trần Thư, dự định đánh thức hắn.

Hắn ta chỉ là một người bình thường, vẫn là cần bảo vệ một chút.

- Làm gì mà sớm như vậy…

Một giọng nói đột nhiên vang lên sau lưng Đại Lực, hắn ta quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy Trần Thư đang vặn eo bẻ cổ, còn mang vẻ ngáy ngủ nhìn hắn ta.

- Ngươi muốn chết à, đột nhiên xuất hiện?

Trương Đại Lực trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Cuộc thi sắp bắt đầu rồi, không thể

sớm một chút hả?

- Vậy ngươi đi tham gia trước đi, qua nửa chặn đường ta sẽ tới xem…

Thân thể Trần Thư mềm nhũn ngã nhào trên sô pha, phát ra tiếng ngáy nhẹ.

- Lỡ như có người ám sát ta thì sao, đương nhiên phải có hộ vệ rồi.

- Ồ!

Trần Thư dụi dụi mắt, cảm thấy cũng có chút hợp lý.

Đã mang Đại Lực ra ngoài rồi, thì tất nhiên phải bảo vệ mang hắn ta bình an trở về.

- Chờ ta thu dọn đã…

Hắn giữ vững tinh thần bước vào nhà vệ sinh bên cạnh.

Sáng thức dậy sớm luôn khiến hắn có cảm giác như hồn bay phách lạc…

…

Vào lúc tám giờ, ở quảng trường mỹ thực thành phố Nam Thanh.

Ở trung tâm của quảng trường dựng một bức tượng Thực Thiết Thú to lớn. Nó đội mũ trù sư, trạng thái đứng thẳng, hai móng vuốt duỗi ra, ở giữa kéo một cái biểu ngữ to lớn, trên đó có viết ba chữ Cúp Thực Thần.

Xung quanh bức tượng, dựng nên cả trăm bàn làm việc của Linh Trù, để các tuyển thủ tiến hành xào, luộc, hấp,… Phía trước bàn làm việc có đánh số thứ tự của từng tuyển thủ.

Bên ngoài bàn làm việc vây quanh bởi số lượng lớn quần chúng, ánh mắt tràn đầy phấn khích cùng mong đợi.

Mà ở giữa không trung, được cơ giới phi điểu bao, sự kiện này đã được phát sóng trực tiếp trên khắp thế giới.

Mặc dù Cúp Thực Thần không thể sánh bằng cuộc thi đấu Ngự Thú thế giới, nhưng vẫn có rất nhiều người chú ý, dù gì thì Linh Trù cũng không phải một nghề nghiệp ít được quan tâm đến.

- Các vị, Cúp Thực Thần cuối cùng cũng đã bắt đầu mở màn!

Người chủ trì đến dưới chân bức tượng, nhìn về phía đám đông xung quanh, bắt đầu giới thiệu về lịch sử của Linh Trù.

Phía ban tổ chức dường như rất am hiểu tâm lý của khán giả nên không tốn quá nhiều thời gian cho những việc như thế này.

Mười phút sau, theo lời mở đầu của người chủ trì, các tuyển thủ lần lượt bắt đầu bước vào trận.

- Alan Brown! Vương Cấp Linh Trù của liên minh Tự Do, thành viên của Hiệp hội Linh Trù thế giới, và là tuyển thủ hạng ba của Cúp Thực Thần trước đó! Chúng ta hãy cùng nhiệt liệt vỗ tay kính mời!

Một tên trung niên vẻ mặt điềm đạm mặc âu phục bước lên thảm đỏ, sau đó đi đến bàn làm việc số một ở phía trước.

Lão ta vẫn bình tĩnh ngồi xuống trước bàn làm việc, nhắm mắt nghỉ ngơi, có vẻ khá tự tin vào vòng loại này.

Cùng lúc đó, tuyển thủ thứ hai bắt đầu vào trận…

Ba mươi phút sau.

- Trương Đại Lực! Hoàng Kim Linh Trù của Hoa Quốc, đạo sư là Vương Cấp Linh Trù lâu năm Trình Thanh, đồng thời là tuyển thủ á quân của Cúp Thực Thần trước đó! Mà bản thân được mệnh danh là thiên tài Linh Trù của toàn quốc và cả toàn thế giới! Chỉ mới hai mươi hai tuổi…

- Cố lên! Đại Lực!

Trần Thư vỗ vỗ vai Trương Đại Lực, nhướng mày với hắn ta.

- Thiên tài Linh Trù Trương Đại Lực, mãi đỉnh!

- Đại Lực cố lên, đập nát bọn họ cho ta, giành lấy danh hiệu Thực Thần!

- Truyền kỳ giới Linh Trù sắp ra đời rồi, Đại Lực cố lên!

Trong phút chốc, quần chúng vây xem bùng nổ tiếng hò hét đầy nhiệt liệt, khí thế như xuyên qua cầu vồng, vượt xa các tuyển thủ khác.

Chương 1491: Nam tử hắc y tương đối thần bí

Mà ở phía xa kia, cũng có vô số người đang hò hét, như thể họ là những người hâm mộ cuồng nhiệt của Đại Lực vậy. - Hả? Ta được hoan nghênh đến như vậy sao?

Cả người Trương Đại Lực chấn động, hắn ta bị một màn trước mắt này làm cho hoảng sợ rồi.

Hắn ta chỉ là nổi danh trong nước, nhưng ở Cúp Thực Thần lại chỉ là một tuyển thủ ngoài tuổi tác ra thì dường như không có chỗ nào để người ta chú ý tới.

Tuy nhiên, khi hắn ta thoáng liếc mắt nhìn và thấy Trần Thư đang nháy mắt với mình, hắn ta lập tức đã hiểu ra.

Lại là việc do con hàng này làm?

- Cố lên!

Trần Thư nhướng mày, dĩ nhiên là tối qua hắn cố ý mua thủy quân…

Thủy quân không phải là ở trong nước mới có, loại nghề này tất nhiên sẽ được phổ biến trên toàn thế giới.

Mặc dù sự cổ vũ của khán giả không có tác dụng thiết thực, nhưng ít nhất nó có thể khiến mọi người cảm thấy vui vẻ, còn có thể tạo ra cảm giác rằng họ chính là những tuyển thủ hấp dẫn.

Và quan trọng hơn cả, vì Trần Thư là khách quen nên đặc biệt chiết khấu cho hắn ta nữa…

- Hắn ta nổi tiếng như vậy sao?

Ở phía bên phải của bức tượng Cúp Thực Thần, Phù Ninh và Tạp Kha đang cưỡi lên Khế Ước Linh của bọn họ, khí thế Vương Cấp không ngừng tỏa ra.

Mà ở phía bên trái, cũng có hai vị Vương Cấp đến từ ngoại quốc.

Tổng cộng có bốn tên Vương Cấp trấn thủ Cúp Thực Thần, để đề phòng có kẻ muốn gây rắc rối.

- Làm sao mà ta biết được chứ…

Lão Tạp nhún vai và nói:

- Vốn là chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, mới sắp bắt đầu cuộc thi đã trở thành tuyển thủ sốt dẻo nhất rồi?

- Sao ta lại cảm thấy có chút giả tạo…

- Kệ hắn ta

Hai người nhìn về Cúp Thực Thần phía dưới, chờ đợi cuộc thi bắt đầu.

Lại một giờ nữa trôi qua, một trăm tuyển thủ cuối cùng cũng đã lên sân khấu!

Vô số khán giả hò hét ủng hộ các tuyển thủ của họ, nhưng tiếng hò hét dành cho Đại Lực chắc chắn là to nhất..

Một số ít Linh Trù tâm tình không tốt lập tức bị ảnh hưởng, bản thân dù gì cũng là Vương Cấp Linh Trù, vậy mà đến một người cỗ vũ cũng không có?

Hơn nữa là danh tiếng đều để một tên tiểu bối Hoàng Kim Linh Trù cướp sạch…

Ở dưới đài Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, tự lẩm bẩm:

- Chào mừng đến với quảng trường Đại Lực…

- Quy tắc cho vòng tranh tài đầu tiên như sau…

Người dẫn chương trình bắt đầu giải thích những điểm chính của trận tranh tài.

Mười phút sau, hắn ta chính thức tuyên bố trận tranh tài bắt đầu!

Cùng lúc đó, đồng hồ quả lắc trên đầu của bức điêu khắc Thực Thiết Thú cũng bắt đầu bấm giờ!

Một trăm vị Linh Trù lần lượt lấy nguyên liệu nấu ăn của mình ra, chuẩn bị để nấu những món ăn sở trường nhất của bọn họ.

Quy tắc của Cúp Thực Thần khá đơn giản. Có tổng cộng ba vòng thi, vòng thứ nhất loại năm mươi người, vòng thứ hai loại bốn mươi người, vòng thứ ba xác định quán quân Thực Thần!

Chỉ cần ba ngày là đã có thể kết thúc rồi, ngắn hơn rất nhiều so với quá trình thi đấu của Ngự Thú Sư.

Hơn nữa, nội dung của mỗi vòng đều giống nhau, đều là làm ra những món ăn mà bọn họ am hiểu nhất và ban giám khảo của Hiệp hội Linh Trù thế giới sẽ chấm điểm cho bọn họ.

Điều duy nhất cần phải chú ý chính là các món ăn trong mỗi vòng không được giống nhau, để đề phòng có người chỉ dùng một món ngon để vượt qua tất cả các vòng…

- Đại Lực sẽ nấu món gì đây nhỉ…

Trần Thư sờ cằm rồi nhìn về phía Đại Lực ở trên kia.

Chỉ thấy Đại Lực mặc đồng phục Linh Trù, trên ngực có một chữ “Hoa” biểu thị rõ ràng hắn ta là Linh Trù tới từ quốc gia nào.

Đôi mắt hắn ta khép hờ, dường như đang điều chỉnh trạng thái của bản thân, hoàn toàn không bị thế giới bên ngoài ảnh

hưởng.

- Sẽ không nát ngay vòng đầu tiên đấy chứ…

Trần Thư nhíu mày. Thời gian có hạn đấy, nếu để quá chậm, một khi không thể hoàn thành món ăn thì chắc chắn sẽ bị loại.

Mười lăm phút trôi qua, Trương Đại Lực vẫn bất động mà đứng lù lù tại chỗ.

Mà có Linh Trù thậm chí đã làm xong món ăn của mình, đang chờ ban giám khảo nếm thử.

- Đại ca…

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Cả một trăm thí sinh cũng chỉ có Đại Lực không nhúc nhích gì.

Hắn vuốt đầu, sau đó lẩm bẩm:

- Ta còn muốn gỡ chuông ở trên kia xuống rồi treo ngươi lên luôn đây này!

- Người huynh đệ, thế là có ý gì vậy?

Người qua đường ở bên cạnh không hiểu lắm nên mở miệng hỏi.

Trần Thư nhìn hắn ta rồi nói:

- Bởi vì hắn ta còn biết bày đặt hơn thứ kia nhiều…

- …

Đúng lúc này, cuối cùng thì Trương Đại Lực cũng đã mở mắt ra!

Tay phải của hắn ta hất lên, mở chiếc túi đựng dụng cụ làm bếp mang theo bên mình ra. Bên trong đó đều là những dụng cụ bếp đặc biệt do đạo sư tặng.

Trương Đại Lực rơi vào cảnh giới vong ngã, bắt đầu tỉ mỉ nấu ăn.

Động tác của hắn ta như nước chảy mây trôi, hình thành tự nhiên, hoàn toàn không giống một sinh viên mới tốt nghiệp chút nào.

Trong lúc nhất thời, động tác của hắn ta thu hút sự chú ý của không ít người.

Ngay cả những thí sinh đã chuẩn bị xong món ăn cũng nhìn sang, ánh mắt trở nên hơi kinh ngạc.

Chỉ trong vòng hai mươi phút, Trương Đại Lực đã hoàn thành món ăn của chính mình: Ma Lạt Vẫn Hỏa Ngư Lân!

Chương 1492: Nam tử hắc y tương đối thần bí (2)

– Nhanh vậy sao? Thảo nào lúc bắt đầu lại bình tĩnh như vậy. Trần Thư hơi giật mình, còn tưởng là Đại Lực sẽ tiêu luôn chứ.

Đúng lúc này, vẻ mặt của hắn ta khẽ động, dường như đã phát hiện ra điều gì đó mà nhìn về một phương hướng.

Chỉ thấy một thí sinh trung niên vẫn mang vẻ mặt bình thường, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Chính là Mộc Thổ đại sư ở phố Mỹ Thực ngày hôm qua!

- Hắn ta đang nhìn mình à?

Trần Thư nhíu mày. Lúc nãy, hắn rõ ràng đã nhận ra mình bị theo dõi, hơn nữa hắn có thể khẳng định chính là người này nhìn mình!

- Không phải là kẻ thù nào đó đấy chứ?

Hắn sờ cằm, trong mắt dần có sát ý:

- Vậy mà lại dám nhìn lén mình à, hay là tối xoẹt cổ tên này luôn cho rồi nhỉ…

Nhưng nếu hắn ám sát thí sinh thì tất nhiên Tứ Đại Vương Cấp sẽ điều tra, đến lúc đó lại thêm một chuyện phiền phức nữa.

Trong mắt Trần Thư có chút rối rắm.

Thời gian thi đấu của vòng thi đấu đầu tiên nhanh chóng kết thúc.

Ngoại trừ hai Hoàng Kim Linh Trù chưa kịp nấu xong ra, chín mươi tám người còn lại đều thành công hoàn thành.

Hai người đó không làm ầm ĩ, vốn dĩ trình độ của bọn họ cũng chỉ đủ dạo qua vòng một mà thôi…

Người dẫn chương trình đi lên phía trước và nói:

- Bây giờ xin mời ban giám khảo đến từ Hiệp hội Linh Trù thế giới của chúng ta lên sân khấu!

Chỉ thấy từ trong đám đông xuất hiện mười lão nhân tóc trắng xoá, bọn họ bước lên thảm đỏ rồi đi đến ghế giám khảo ở hàng trước nhất.

Mười người này đều là những Linh Trù có tư cách lâu năm nhất trên thế giới, mặc dù đã rút lui ra khỏi Linh Trù Giới, nhưng uy vọng của bọn họ vẫn là thứ mà những người còn lại không thể sánh bằng.

Ngoài mười vị giám khảo ra thì còn có các công cụ thông minh tiên tiến nhất dùng để phân tích dinh dưỡng, thành phần,… của các nguyên liệu nấu ăn. Đây cũng là một loại tham khảo để chấm điểm.

Thí sinh đầu tiên, Alan Brown mang món ăn của bản thân lên, mặt mang vẻ mong đợi mà đặt lên chỗ của các giám khảo.

Hắn ta thành thật đứng sang một bên, cung kính như một học sinh, trước mặt mười người này thì bọn họ cũng chỉ là hậu bối mà thôi.

- Món ăn Vương Cấp trung phẩm, Thịt Rồng Hấp Tuyết!

Vẻ mặt mười vị giám khảo khẽ thay đổi, sau đó bọn họ bắt đầu nếm thử, không lâu sau mỗi người đưa ra điểm của mình.

Là Linh Trù cao cấp, chính bản thân bọn họ đều đã là những mỹ thực gia hàng đầu, có thể dễ dàng thưởng thức ra trình độ của các món ăn.

Cuối cùng, Linh Trù đầu tiên lấy được tám mươi tám điểm, về cơ bản đã có thể thuận lợi tiến vào vòng trong.

Các thí sinh phía sau bước lên sân khấu theo thứ tự, có người xúc động, có người thất vọng, cũng có người trông vẫn như

thường.

Những Linh Trù hàng đầu từ khắp nơi trên thế giới giống như những học sinh đang chờ lão sư đến kiểm tra vậy.

Rất nhanh đã đến lượt Trương Đại Lực ra sân!

- Không tệ…

Lão nhân đầu tiên nhìn về phía Trương Đại Lực, không khỏi kinh ngạc đối với tuổi của hắn ta.

Một thí sinh trẻ như vậy quả thực khá hiếm thấy.

Nhưng tán thưởng thì tán thưởng, thành tích cụ thể vẫn phải quyết định dựa trên trình độ.

Một khi đã có ý riêng thì rất có khả năng khiến cho bọn họ thân bại danh liệt. Đến cảnh giới hiện tại của bọn họ, bọn họ đã không còn để ý tiền tài mà chỉ coi trọng thanh danh của chính mình. Đây cũng là lý do tại sao bọn họ có thể làm ban giám khảo được.

- Ồ? Món ăn cấp hoàn mỹ à?

Người đầu tiên chỉ mới nếm thử một miếng là đã đoán ra được phẩm cấp của món ăn ngay.

Trong lúc nhất thời, những người bên cạnh đều có vẻ giật mình, không ngờ mới vòng đầu tiên của trận tranh tài mà đã xuất hiện món ăn cấp hoàn mỹ rồi.

Điều này còn hiếm hơn cả các món ăn Vương Cấp nữa đấy!

- Ta cho chín mươi điểm!

- Không chỉ là món ăn cấp hoàn mỹ mà hơn nữa, Vẫn Hỏa Ngư rất khó chế biến, độ khó của việc nấu món này còn cao hơn cả một bậc, ta cho chín mươi hai điểm!

- Cao như vậy sao? Các ngươi hơi làm quá rồi đấy!

Vị giám khảo thứ ba nhíu mày, sau đó cũng nếm thử một miếng.

Một giây sau, lão ta quả quyết cho số điểm cao là chín mươi tư điểm…

Cuối cùng, món ăn của Đại Lực đạt được chín mươi hai điểm, có thể nói là một món ăn xuất sắc hiếm có.

Mà ngay lúc Cúp Thực Thần đang chấm điểm, tại sân bay thủ đô Nam Thanh Quốc, có một nam tử mặc áo đen hạ cánh.

Ngũ quan của hắn ta trông vẫn còn trẻ, nhưng tóc hai bên thái dương đã hơi trắng khiến cho người khác không thể đoán ra được tuổi thật của hắn ta.

Mà điều quan trọng hơn chính là, cả người hắn ta không có lấy chút cảm giác tồn tại nào cả, giống như chỉ là một cục đá ven đường, là lá rụng có thể nhìn thấy ở bất cứ nơi đâu, cũng không khiến cho một kẻ nào chú ý đến.

Hai mắt của nam tử này đờ đẫn mà lẩm bẩm:

- Trần Thư…

Kết quả đấu vòng loại của Cúp Thực Thần rất nhanh đã được công bố.

Năm mươi người bị loại ngay tại chỗ, thậm chí trong đó có không ít Linh Trù Vương Cấp.

Có lẽ bọn họ muốn giữ lại át chủ bài trong vòng đầu tiên, hoặc có người làm lỗi ngay tại hiện trường mà dẫn đến phẩm cấp của món ăn bị giảm sút.

Chương 1493: Bạn học mù à, ngươi phát hiện ra tinh hoa rồi đấy…

Nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa thì cũng không còn có cơ hội làm lại. Trương Đại Lực dùng ưu thế tuyệt đối để đạt được tư cách thăng cấp, thậm chí tổng điểm còn lọt vào top mười.

Mà trong những thí sinh thuộc top mười, không ai không phải là Linh Trù Vương Cấp có danh tiếng nhiều năm.

Một sinh viên vừa mới tốt nghiệp như hắn ta trông khá bất ngờ.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng của Trương Đại Lực vang xa, cộng với tiếng hô của thủy quân trước khi bắt đầu tranh tài

khiến cho mọi người không khỏi nghi ngờ: Có lẽ con hàng này thật sự là hắc mã đấy, có hi vọng giành được ngôi quán quân Cúp Thực Thần cũng nên…

…

- Đại Lực, được đấy!

Trần Thư và Trương Đại Lực về tửu điếm đang ở lại trước.

Vì để tránh xảy ra sự cố, bọn họ không đi dạo, hơn nữa nói không chừng còn có các kiểu fan cuồng cũng nên.

- Cũng bình thường thôi…

Trương Đại Lực gãi đầu rồi nói:

- Thật ra đây đã là trình độ cao nhất của ta rồi…

- Hả?

Trần Thư quay đầu lại mà nói:

- Thế hai vòng tranh tài sau xử lý như thế nào đây?

Hầu hết mọi người sẽ không lấy con át chủ bài của mình ra ngay trong vòng loại vì ở mỗi vòng phải làm các món ăn khác nhau.

- Thì cũng nấu món ăn Hoàng Kim hoàn mỹ thôi…

Trương Đại Lực bất đắc dĩ mà nói:

- Nếu muốn đột phá thì trừ phi là Vương Cấp thượng phẩm mới được, thế nhưng điều đó đã vượt quá khả năng của ta rồi.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Thế hóa ra ngươi đã bày con át chủ bài ra ngay từ vòng đầu rồi à?

- Nếu có thể may mắn vượt qua vòng thứ hai của trận tranh tài…

Trong mắt Trương Đại Lực có vẻ suy tư mà nói:

- Đến trận chung kết thì ta mới sử dụng nguyên liệu nấu ăn Quân Vương!

- Nguyên liệu nấu ăn Quân Vương có thể nấu ra món ăn ở trình độ nào?

Trần Thư hỏi.

- Ừm… Xác suất cao là món ăn Hoàng Kim hoàn mỹ.

- Xác xuất thấp thì sao?

- Hoàng Kim thượng phẩm…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật nói:

- Thế hóa ra ngươi không chắc sẽ giành được Thực Thần đấy à?

- Ai có thể chắc chắn về điều đó chứ?

Trương Đại Lực nhún vai nói:

- Tất cả đều phụ thuộc vào trình độ của đối thủ, cũng như màn phát huy lúc thi đấu như thế nào nữa.

- Vậy sao ngươi lại thể hiện tự tin đến thế trước mặt đạo sư và học tỷ chứ?

- Thế ta không phải giữ thể diện cho mình à?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật. Hắn còn thật sự tưởng Trương Đại Lực nắm chắc chín phần mười nữa chứ.

- Xem vận may đi…

Trương Đại Lực ngáp dài rồi ngủ thiếp đi.

Dù chỉ nấu nướng hai mươi phút thôi nhưng tinh thần hao phí rất lớn.

- Còn ngủ giỏi hơn cả ta nữa…

Trần Thư lắc đầu, đi đến bên cửa sổ rồi nhìn ra toàn cảnh thành phố.

Không hiểu sao trong lòng hắn lại có một cảm giác buồn bực, như thể sắp có chuyện gì đó xảy ra vậy.

Nhưng hệ thống không đưa ra bất kỳ tuyển hạng nào, đồng thời chính hắn cũng không cảm thấy nguy hiểm, chỉ là một loại bức bối theo bản năng.

- Chẳng lẽ còn có người muốn giết mình à?

Trần Thư lẩm bẩm. Đáng tiếc là bây giờ thông báo nhắc nhở màu đỏ của hệ thống đã bị tắt rồi, nếu không thì hắn còn có thể tìm kiếm toàn thành xem sao.

- Không cần biết là ai, chọc đến ta thì chẳng khác nào đùa với lửa cả…

Hắn duỗi tấm lưng mệt mỏi rồi quay người về tới trong phòng của mình.

Nếu thật sự có người ra tay đánh lén thì trực giác tội phạm của hắn đều có thể phát hiện trước, chừng đó cũng đủ thời gian để hắn triệu hồi Thỏ Không Gian ra bảo vệ tính mạng rồi.

Hơn nữa, xác suất cao là hệ thống sẽ cho ra các tuyển hạng tương ứng.

Trừ phi là Truyền Kỳ Cấp ra tay…

Nhưng ở cấp bậc đó thì hình như cũng không cần phải đánh lén làm gì nữa…

…

Ngày hôm sau, vòng thứ hai của trận tranh tài Cúp Thực Thần diễn ra như dự kiến.

Sự nhiệt tình của khán giả ở hiện trường tăng vọt, trong đó có không ít người lại còn là người ủng hộ của Trương Đại Lực.

- Trần Bì, ngươi lại mua thuỷ quân đấy à?

Trương Đại Lực nhướng mày. Không ngờ bạn chí cốt kẹt xỉ muốn chết của bản thân lại thuê thuỷ quân cho hắn ta đấy.

- Nghĩ gì thế?

Trần Thư nhếch miệng, sau đó nói:

- Tội phạm Nam Giang ta, cho tới tận bây giờ cũng chỉ mới mua thuỷ quân một ngày thôi nhé!

- Hôm qua ngươi đã tỏa sáng rực rỡ đấy, những người này đều là người ủng hộ của ngươi.

- Thật hay giả đấy?

Trong mắt Trương Đại Lực có chút không tin mà nói:

- Hôm qua ta chỉ xếp thứ chín thôi mà, sao lại được chào mừng hơn cả người đứng đầu được…

- Ai bảo tiểu tử ngươi chỉ mới hai mươi hai tuổi chứ?

Trần Thư mỉm cười rồi nói:

- Ngươi không thấy những người ủng hộ ngươi đều là người trẻ tuổi à? Bọn họ còn ước gì năng lực của ngươi có thể áp đảo mọi người, giành được Thực Thần đấy chứ!

- Là vậy sao…

Trương Đại Lực khẽ giật mình, nhưng sau đó hắn ta hiểu ra.

Linh Trù Giới quá chú trọng vào số năm trong nghề, Linh Trù cùng cấp bậc thì người lớn tuổi hơn thường được kính trọng.

Mặc dù đây là một đức tính tốt, nhưng cũng có không ít Linh Trù có danh tiếng lâu năm cứ thích cậy già lên mặt.

Người trẻ chấp nhận chỉ điểm, nhưng bọn họ sẽ không chấp nhận chỉ trỏ, đương nhiên sẽ có người khó chịu với những Linh Trù có tuổi nghề cao này.

Chương 1494: Vòng thi đấu thứ hai Cúp Thực Thần

Bây giờ khó khăn lắm mới có một Trương Đại Lực giết ra tất nhiên sẽ thu hút sự ủng hộ của vô số người trẻ, hy vọng có thể phá bỏ quan niệm lâu đời trong Linh Trù Giới. - Sau cuộc thi ngày hôm qua, lần tranh tài năm nay chỉ còn lại năm mươi vị thí sinh!

Người dẫn chương trình bước lên sân khấu, mặt mỉm cười mà nói:

- Bây giờ, xin mời các thí sinh dự thi của chúng ta xuất hiện!

Mọi người bước lên thảm đỏ theo thứ tự, sau đó đi đến chỗ vị trí của từng người.

Bởi vì ngày hôm qua đã giới thiệu nên người dẫn chương trình không nói rõ chi tiết thông tin của mỗi người nữa.

Hiện trường chỉ còn lại tiếng hò reo của đám đông.

Trương Đại Lực ưỡn thẳng ngực, đã được vô số người ủng hộ nên trong lòng không khỏi tràn đầy tự tin.

Không chỉ có nhiều người ủng hộ tại hiện trường mà trên Internet cũng đang bùng nổ không kém.

- Bà mẹ nó, không phải sắp xuất hiện Thực Thần trẻ tuổi nhất đấy chứ?

- Các ngươi không để ý đến chuyện này sao? Tên này và tội phạm Nam Giang là bạn chí cốt của nhau đấy! Chẳng lẽ những người chơi chung với hắn đều là một nhóm biến thái sao?

- Bạn học mù à, ngươi phát hiện ra tinh hoa rồi đấy…

Vì Trần Thư nên có không ít người đều chuyển thành fan của Trương Đại Lực, hò hét ủng hộ hắn ta, cũng chờ mong được chứng kiến kỳ tích của Linh Trù Giới.

- Tiểu tử này đúng là một thiên tài Linh Trù mà.

Ngự Thú Sư Vương Cấp Phù Ninh ở trên không cảm thán nói:

- Không biết trận tranh tài ngày hôm nay hắn ta có thể có màn trình diễn tuyệt vời gì đây.

- Mỏi mắt chờ mong.

Kako ở bên cạnh gật đầu, trong mắt tràn ngập mong đợi.

- Sẽ không khiến cho các ngươi thất vọng đâu.

Đúng lúc này, một giọng nói từ phía sau lưng hai người bọn họ vang lên.

- Hả?

Đồng tử của Phù Ninh hơi rụt lại, hắn ta đang định tung ra kỹ năng phản kích, nhưng sau đó lại phản ứng kịp, áp chế sự nóng nảy của Khế Ước Linh.

Hai người nhìn lại, chỉ thấy Trần Thư đang đứng trên Kim Sắc Khổng Tước, làm ra vẻ vô tội.

- Ta nói này, tiểu tử ngươi đừng xuất quỷ nhập thần nữa được không vậy?

Phù Ninh lắc đầu rồi nói:

- May mà ta dừng lại kịp thời đấy, nếu không thì tiểu tử ngươi gặp nguy rồi.

- Xin lỗi, xin lỗi… Ta quen xuất hiện ở phía sau người ta, bệnh nghề nghiệp ấy mà…

Trần Thư cười cười. Trên thực tế, cho dù hai người bọn họ có phản kích lại thì hắn cũng đều có thể tiếp tục Thuấn Di để rời đi.

- …

Khóe mắt hai người Phù Ninh giật liên hồi. Là bệnh nghề nghiệp của tội phạm đúng không…

Hắn ta lắc đầu mà nói:

- Ngươi lên đây làm gì? Không đứng dưới xem à.

- Ta cảm thấy tầm nhìn ở đây không tệ, có thể nhìn thấy toàn cảnh.

Trên thực tế, hắn lại phát hiện ra cảm giác đè nén giống ngày hôm qua nên chỉ có thể tìm tới hai người Phù Ninh.

Hắn mở miệng nói:

- Đúng rồi, đại lão, cho ta một Phòng Ngự Tráo đi… để lỡ mà ta có ngã xuống.

Phù Ninh nhìn hắn, ánh mắt của Kim Sắc Khổng Tước dưới chân hắn ta khẽ động, trên người Trần Thư đã có một tầng ánh sáng màu vàng.

- Tuyệt ảo thật đấy!

Trần Thư nhếch mép cười, lập tức có cảm giác an toàn.

Ở trong thành thị nên hắn không thể triệu hồi Khế Ước Linh ra, nếu không thì hắn đã trốn vào trong miệng Tiểu Hoàng từ

lâu rồi.

Bây giờ đã có kỹ năng phòng ngự Vương Cấp, đã không còn có sơ hở nào nữa, cho dù ai ra tay thì hắn cũng đều có thể có thời gian phản ứng.

- Sao ta cứ cảm thấy ngươi có chút sợ hãi vậy nhỉ…

Phù Ninh nhướng mày, trong mắt hiện lên vẻ suy nghĩ.

Trần Thư mở miệng nói:

- Không mà… Ta có thể sợ cái gì được chứ?

- Không cần lo lắng đâu, trên quảng trường vẫn luôn có Khế Ước Linh Điều Tra Vương Cấp mà!

Phù Ninh lắc đầu rồi nói tiếp:

- Cho dù là kẻ nào gây chuyện, chỉ cần bốn Vương Cấp bọn ta ra tay thì đều có thể giải quyết hết được thôi.

Trần Thư gật đầu rồi không nói gì nữa.

Lúc này, vòng thi đấu thứ hai của trận tranh tài ở phía dưới đã bắt đầu!

Trương Đại Lực vẫn đang nhắm mắt, như thể đang điều chỉnh tâm trạng của bản thân.

Mười phút sau, hắn ta mở hai mắt ra, vẻ mặt trở nên hơi khác thường, cứ như đã đưa ra quyết định nào đó.

Vì sự ủng hộ của vô số người nên hắn ta quyết định thay đổi món ăn của ngày hôm nay.

Muốn tiến vào trận chung kết thì nhất định phải tiến vào top mười mới được!

Hôm nay, mọi người đều sẽ dốc hết toàn lực, nếu chỉ dựa vào món ăn Hoàng Kim hoàn mỹ thì muốn tiến vào top mười là điều hơi khó khăn.

Vẻ mặt hắn ta kiên quyết, sau đó lấy ra gần nửa con Hắc Sắc Phi Cầm từ trong hộp nguyên liệu nấu ăn mà bản thân mang theo.

Phi Cầm đã mất đi hơi thở của sự sống, nhưng bộ lông vẫn giống như ngọn lửa đang bốc cháy, trông khá thần kỳ.

- Ồ?

Một người ngồi trên ghế giám khảo khẽ giật mình, sau đó đỡ kính lão lên rồi chậm rãi nói:

- Ám Hỏa Thiên Điểu? Tiểu tử này!

Trong lúc nhất thời, các giám khảo còn lại cũng nhận ra nguyên liệu nấu ăn trước mặt Trương Đại Lực.

Tuy đây chỉ là nguyên liệu chính của món ăn Hoàng Kim, nhưng Ám Hỏa Thiên Điểu lại rất khác biệt.

Nó có tác dụng vô cùng tốt đối với Khế Ước Linh nguyên tố Hỏa. Về cơ bản thì thực đơn Hoàng Kim thuộc cấp cao nhất đều sử dụng nó để làm món chính.

Chương 1495: Vòng thi đấu thứ hai Cúp Thực Thần (2)

Nhưng muốn nấu món này cũng không hề đơn giản do tính kháng nguyên tố Hỏa của nó quá cao. Điều này cũng ảnh hưởng đến độ khó khi nấu nguyên liệu này, một khi không nắm giữ được nhiệt độ lửa thì sẽ làm hỏng món ăn.

Nếu thật sự phải xếp hạng thì độ khó nấu Ám Hỏa Thiên Điểu chắc chắn phải đứng trong top ba món ăn Hoàng Kim khó nấu nhất!

- Muốn thêm điểm ngoài à?

Vị giám khảo đầu tiên nâng mắt kính lên, lập tức hiểu được dự định của Trương Đại Lực.

Nếu một Hoàng Kim Linh Trù muốn xông vào top mười thì chỉ có bất ngờ mới có thể giành chiến thắng!

Một phần mười của hai giờ nấu ăn đã trôi qua…

Các Linh Trù đều hết sức chăm chú, không dám phân tâm chút nào cả, hơn nữa xung quanh sân đấu cũng đặc biệt được cài đặt Bình Chướng Cách âm.

- Có thể thắng không đây?

Trần Thư nhìn qua Trương Đại Lực ở phía dưới, trong mắt có vẻ chờ mong.

Là bạn chí cốt của nhau, hắn vô cùng mong Đại Lực có thể giành được danh xưng Thực Thần!

Khán giả xung quanh quảng trường cũng dần dần yên tĩnh lại, lặng lẽ nhìn thí sinh mà bọn họ ủng hộ.

Dường như toàn bộ thành phố Nam Thanh đều rơi vào trạng thái yên tĩnh.

Hai giờ trôi qua trong nháy mắt. Khi tiếng đồng hồ quả lắc phía trên tượng Thực Thiết Thú vang lên cũng là lúc chính thức tuyên bố thời gian của vòng thứ hai trong trận tranh tài đã kết thúc!

- Phù ~

Gần như ngay vào một phút trước, Trương Đại Lực vừa lúc hoàn thành món ăn của mình.

Hắn ta thở phào nhẹ nhõm, cả người lấm tấm mồ hôi, nhưng trong mắt hiện lên một vẻ kiêu ngạo.

Mặc dù quá trình khá gian nan nhưng cuối cùng hắn ta cũng đã làm được rồi!

Trên thực tế, xác suất để hắn ta nấu ra món Ám Hỏa Thiên Điểu hoàn mỹ cũng chỉ có một nửa, đây cũng là lý do tại sao trước đó hắn ta không nghĩ đến việc làm món ăn này.

Nhưng hôm nay có được sự ủng hộ của đám đông, cộng thêm tình trạng của hắn ta vô cùng tốt nên mới dám làm thử.

- Lợi hại nhỉ…

Nam tử trung niên ở bên cạnh nhìn qua món ăn do Trương Đại Lực nấu, trên mặt có chút tán thưởng.

- Bình thường, bình thường thôi…

Trương Đại Lực mỉm cười rồi nhìn về phía thí sinh bên cạnh mình.

Đây chính là Mộc Thổ đại sư lúc trước!

Mặc dù ngoài miệng hắn ta đang khen, nhưng sâu thẳm trong mắt lại có chút kỳ lạ, đáng tiếc không có ai có thể phát hiện ra được.

Rất nhanh đã đến giai đoạn chấm điểm!

Năm mươi thí sinh đều vô cùng căng thẳng, đồng thời bọn họ cũng tràn đầy chờ mong.

Chỉ cần có thể lọt vào vòng chung kết thì khoảng cách đến với danh xưng Thực Thần cũng chỉ còn một bước nữa thôi!

Khi điểm số của các món ăn lần lượt được đưa ra, phần lớn vẻ mặt các thí sinh đều hơi khó coi, trong lòng cũng chìm xuống một đoạn.

Vòng thứ hai sẽ loại khoảng bốn mươi người, mọi người đều có thể đoán sơ liệu bản thân có thể tiếp tục tiến vào vòng trong hay không.

Khác với vòng đầu tiên, ở vòng này có rất nhiều người đạt được trên chín mươi điểm, hiển nhiên tất cả đều lấy vốn gốc của mình ra.

Nhưng hầu hết cũng đều chỉ ở khoảng hơn chín mươi điểm mà thôi, món có điểm cao nhất là một món ăn Vương Cấp thượng phẩm, đạt được chín mươi sáu điểm.

- Phù ~ Đến lượt ta rồi…

Trương Đại Lực hít một hơi thật sâu, sau đó cẩn thận bưng món ăn của mình lên.

- Ám Hỏa Thiên Điểu, hậu sinh khả uý…

Trong mắt các giám khảo hiện lên vẻ tán thưởng.

Cho dù số điểm cụ thể là bao nhiêu, ít nhất sự dũng cảm khi hắn ta dám thử những món ăn khó cũng đáng được cổ vũ.

Vốn dĩ bọn họ cũng không có kỳ vọng gì nhiều, nhưng khi nếm thử miếng thịt đầu tiên, trong mắt bọn họ đột nhiên xuất hiện vẻ kinh ngạc.

- Ồ? Đây là ngươi nấu sao?

Ánh mắt vị giám khảo thứ nhất kinh ngạc, liên tiếp ăn thêm vài miếng.

- Hoàn mỹ… Thế mà lại là món ăn Hoàng Kim hoàn mỹ!

Một người khác cảm thán mà nói:

- Ngươi thật sự hai mươi hai tuổi đấy à?

- Có gì đáng ngạc nhiên đâu chứ, còn có người hai mươi hai tuổi đã có thể giành được chức quán quân thi đấu Ngự Thú nữa kìa.

Người bên cạnh mỉm cười rồi nói tiếp:

- Dù là đánh giá cấp bậc hay hương vị món ăn đều có thể nói là hoàn hảo, ta cho chín mươi lăm điểm!

- Cảm ơn lão sư!

Trương Đại Lực vui mừng ra mặt, vội vàng bái chào các vị giám khảo.

- Đáng tiếc chỉ là món ăn Hoàng Kim mà thôi, ta cho chín mươi ba điểm.

- Số người có thể nấu ra món này trên toàn cầu cũng không cao hơn mười người, ta cho chín mươi tư điểm!

Trong lúc nhất thời, các vị giám khảo lần lượt đưa ra điểm số của mình.

Khán giả ở hiện trường nghe được các số điểm cao đều hoan hô nhiệt liệt.

Mà vẻ mặt của thí sinh bên cạnh hơi khó coi. Thế mà lại bị một tên mao đầu tiểu tử vừa xuất sơn áp một đầu sao?

Cuối cùng, số điểm của Trương Đại Lực dừng lại ở chín mươi tư điểm, đã thành công bước vào top mười.

Độ khó để nấu món ăn trước mắt này chỉ có hơn chứ không có kém đối với độ khó nấu món Vương Cấp thượng phẩm đâu, chỉ là bị giới hạn bởi phẩm cấp nên luôn bị kém hơn một chút.

- Thành công rồi…

Trương Đại Lực nắm chặt hai tay, vẻ mặt cũng trở nên hưng phấn.

Trong lòng hắn ta vô cùng vui mừng vì mình đã thay đổi món ăn, nếu không chắc chắn đã không đạt điểm cao như vậy.

Chương 1496: Năng lực nghiệp vụ như cứt chó vậy…

Rất nhanh, phần chấm điểm của vòng thứ hai trận tranh tài kết thúc, hầu hết mọi người đều ủ rũ, trông khá uể oải. Bọn họ đã chuẩn bị cho Cúp Thực Thần quá lâu rồi, vậy mà còn không thể vào nổi vòng chung kết.

Mỗi một lần tổ chức Cúp Thực Thần đều quá khốc liệt!

Mà Trương Đại Lực xếp thứ chín, nghiễm nhiên có thể vào vòng chung kết.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ quảng trường đều quanh quẩn tiếng cổ vũ cho Đại Lực, thậm chí còn có cảm giác giống như hắn ta đã giành được giải quán quân vậy.

Dựa vào hai vòng thi, một thiên tài thiếu niên của Linh Trù Giới đã trở nên nổi tiếng khắp thế giới!

Cho dù chưa giành được giải quán quân, nhưng hắn ta đã có thể khiến cho người ta phải nhớ kỹ mình.

- Lợi hại!

Mộc Thổ đại sư nhìn về phía Trương Đại Lực rồi cười nói:

- Tuổi còn trẻ như vậy mà đã có thể tiến vào trận chung kết rồi, ngươi còn có thiên phú hơn cả chất nhi thiên tài của ta trước đây nữa đấy.

- Do may mắn, do may mắn mà thôi.

Trương Đại Lực tr cực kỳ khiêm tốn. Đối phương cũng vào được trận chung kết, hơn nữa còn xếp thứ năm, hiển nhiên là thí sinh có tiềm năng đoạt giải quán quân.

Vòng thứ hai của trận tranh tài kết thúc, các thí sinh lần lượt rời khỏi quảng trường trong tiếng hò reo của khán giả.

- Chúc mừng nha, Đại Lực.

Trần Thư đã xuống đất, đang dừng chân chờ Trương Đại Lực.

- Phát huy tốt hơn bình thường rất nhiều.

Trương Đại Lực xua tay, nhưng trong mắt vẫn có vẻ vui mừng.

Hắn ta nhìn về phía xa, chắc hẳn đạo sư và học tỷ xa ở Hoa Quốc cũng đã thấy được rồi…

- Đi thôi!

Trần Thư kéo Trương Đại Lực, hai người cùng nhau về đến tửu điếm đang ở.

- Đúng là mệt thật đấy ~

Trương Đại Lực ngồi liệt trên sô pha, tinh thần cả người tiêu hao có chút lớn.

Trần Thư ngồi xuống bên cạnh rồi nói:

- Đúng rồi, hình như ta thấy ngươi có nói gì đó với Mộc Thổ đại sư đúng không?

- Cũng nói qua loa hai ba câu vậy thôi.

- Đại Lực à…

Trần Thư vỗ vai của hắn ta, lời nói thấm thía mà nói tiếp:

- Khi còn nhỏ ta đã dạy ngươi không được nói chuyện với người lạ mà…

- Xéo đi!

Trương Đại Lực đẩy tay hắn ra rồi nói:

- Ngươi lại nói thế để chiếm tiện nghi của ta đúng không?

- Đùa chút thôi mà.

Trần Thư cười hơ hớ, nhưng sau đó lại bỗng trở nên nghiêm túc mà hỏi:

- Ngươi có cảm thấy người kia có gì đó không đúng không?

- Không đúng?

Trương Đại Lực giật mình, sau đó lại lắc đầu.

Trần Thư sờ cằm rồi nói:

- Ta cứ cảm thấy người kia hơi quen.

- Không phải là kẻ thù của ngươi đấy chứ?

- Không rõ lắm, tốt nhất ngươi đừng tới gần hắn ta quá.

- Được, vậy xong trận chung kết là chúng ta trực tiếp chuồn luôn.

Trương Đại Lực gật đầu. Thân ở nước ngoài thì chung quy luôn cảm thấy không an toàn.

Lúc xế chiều, Trần Thư nhàm chán nằm một mình trên ghế sô pha, Trương Đại Lực thì lấy huyết nhục Vương Cấp ra để luyện nấu ăn.

- Hình như không còn cảm giác bị đè nén kia nữa…

Trần Thư nhìn ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ, trong lúc nhất thời cả người đều có chút thoải mái.

Hắn khép hờ hai mắt, đồng thời đầu óc đang suy tư.

Chẳng lẽ hành động sáng nay đã có hiệu quả rồi?

Hắn cố ý tìm tới hai người Phù Ninh chính là để cho người trong bóng tối biết rõ hắn đã ý thức được mối nguy hiểm, tự nhiên sẽ khiến cho hắn ta không dám ra tay.

Trên thực tế, cho tới bây giờ Trần Thư cũng không rõ có thật sự có điêu dân muốn hại hắn hay không.

Hoặc là do ảo giác của hắn, hoặc là khả năng ẩn nấp của đối phương quá đáng sợ.

Nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy cả người thoải mái, chứng tỏ đã không có gì nguy hiểm nữa.

Trần Thư không nghĩ về điều đó nữa mà bắt đầu nằm ngáy o o…

…

Cùng lúc đó, tại một quán trà ở ngoại ô thành phố Nam Thanh.

- Tại sao lại không ra tay?

Một nam tử đeo khẩu trang mở miệng nói, trong mắt có chút không kiên nhẫn.

Nếu Trần Thư có mặt ở đây thì chắc chắn có thể nhận ra, đối phương chính là thí sinh Mộc Thổ đại sư!

Mà ở phía đối diện hắn ta là nam tử áo đen không hề có chút cảm giác tồn tại nào kia.

- Không có cơ hội.

Vẻ mặt nam tử áo đen thờ ơ mà nói:

- Ta chỉ tìm kiếm cơ hội giết chết trong một chiêu!

- Đối phó một tên tiểu quỷ Bạch Ngân thôi mà ngươi cũng không làm được à?

Mộc Thổ đại sư cau mày mà nói:

- Vậy ta bỏ ra ba trăm triệu để mời ngươi tới làm gì chứ? Chỉ xem thi đấu thôi chắc?

- Ta nói rồi, không có cơ hội.

Đôi mắt của nam tử áo đen đờ đẫn giống như mắt của một con cá chết.

Mộc Thổ đại sư thấp giọng mà quát lên:

- Không phải ngươi được xưng là có thể ám sát Vương Cấp à? Hắn chỉ là Bạch Ngân Cấp thôi mà!

- Khả năng cảnh báo trước của hắn còn mạnh hơn cả Vương Cấp nữa!

Vẻ mặt nam tử áo đen bình tĩnh mà nói:

- Mục tiêu nhiệm vụ quá mạnh, giá ám sát phải tăng lên gấp đôi!

- Ngươi!

Khóe miệng Mộc Thổ đại sư giật giật, không ngờ đối phương lại lâm thời tăng giá.

- Đây là quy tắc của Ám Dạ!

Nam tử áo đen lạnh lùng nói:

- Nếu thất bại, bọn ta chỉ lấy một phần mười!

Trên thực tế, nếu không phải bản thân tổ chức cũng có thù oán với Trần Thư thì giá tiền còn cao hơn thế nữa.

- …

Chương 1497: Tranh đoạt danh hiệu Thực Thần

Mộc Thổ đại sư xoa đầu. Hình như mình bị lừa rồi thì phải… Nếu tăng giá tiền lên gấp đôi, vậy tức là sáu trăm triệu, gia tộc đã không còn có nhiều tiền như vậy nữa…

Hắn ta thử thăm dò mà nói:

- Có khi nào mà… Tổ chức Ám Dạ có thể cho vay không?

- …

Nam tử áo đen liếc mắt nhìn hắn ta, sau đó đứng dậy rồi thản nhiên nói:

- Nếu không thể trả nổi thì nhiệm vụ bị hủy bỏ, chín phần mười tiền thù lao sẽ được trả lại cho các ngươi!

- Chờ chút…

Mộc Thổ đại sư vội vàng kêu hắn ta lại, sau đó nói tiếp:

- Ta muốn về bàn bạc với mọi người đã…

Nam tử áo đen gật đầu rồi cất bước rời khỏi nơi này.

Mộc Thổ đại sư nhìn theo bóng lưng của hắn ta, trong lòng thầm nghĩ:

- Thế mà còn là thủ lĩnh của Ám Tổ cơ đấy, năng lực nghiệp vụ như cứt chó vậy…

- Một nhân vật khó chơi, thảo nào Tam Đại Tổ Chức cũng không thể hạ hắn được…

Nam tử áo đen đi ra đường, lẩm bẩm một mình.

Những người qua đường không hề quay lại nhìn hắn ta, như thể hắn ta hoàn toàn không tồn tại vậy.

Hai ngày qua hắn ta vẫn luôn đang tìm cơ hội, muốn giải quyết tai hoạ này.

Mặc dù nhìn qua có vẻ Trần Thư không có gì khác thường, nhưng bẩm sinh hắn ta có một loại trực giác gần như bản năng rằng xác suất thất bại nếu bản thân ra tay ít nhất là 80%.

Chính nhờ vào loại trực giác này mà hắn ta chưa từng thất bại một lần nào trong sự nghiệp của mình.

Khi đối mặt với một kẻ địch không chắc chắn, về cơ bản hắn ta đều chọn từ bỏ.

Chỉ cần hắn ta không ra tay thì không tính là thất bại…

…

- Nếm thử xem thế nào…

Trong tửu điếm, Trương Đại Lực nấu ra một bàn thịt Quân Vương, cả căn phòng tràn ngập mùi thơm hấp dẫn.

Trần Thư không khách khí, nhanh chóng bắt đầu ăn như hổ đói.

Hắn vừa nuốt vừa nói:

- Đại Lực, ta cảm thấy trận chung kết này ngươi ổn rồi đấy.

- Còn tùy vào may mắn nữa.

Trương Đại Lực lấy tay chống cằm, trong mắt hiện lên suy nghĩ và chờ mong.

Bao năm qua chưa từng có ai lấy huyết nhục Quân Vương ra để nấu ăn, hơn nữa còn là Hoàng Kim Quân Vương nữa, quả thực là quá xa hoa.

- Ca nói ngươi được thì ngươi nhất định sẽ được!

Trần Thư nhếch mép cười rồi nói tiếp:

- Nếu như thật sự thất bại thì ta đi đoạt cúp về cho ngươi!

- …

Khóe miệng Trương Đại Lực giật giật mà nói:

- Thôi dẹp đi nhé, ta cũng không muốn bị truy nã toàn cầu đâu…

Hai người trò chuyện rôm rả, thậm chí còn tưởng tượng đến khoảnh khắc nổi bật sau khi đoạt giải quán quân nữa chứ…

Sáng ngày hôm sau, cả hai thức dậy từ sớm. Trên thực tế, tất cả mọi người trong thành phố đều đã thức dậy.

Thậm chí còn có người chờ thâu đêm ở gần quảng trường để có một vị trí hiện trường tốt.

Có lẽ trận chung kết của Cúp Thực Thần không phải là chuyện lớn gì trên thế giới, nhưng đối với Linh Trù Giới, đây lại là thời khắc vang dội mà mỗi một Linh Trù đều sẽ quan tâm.

- Xuất phát!

Hai người rời khỏi tửu điếm với tinh thần phấn chấn.

Cho dù kết quả như thế nào thì cũng phải thể hiện ra sự tự tin.

Cùng lúc đó, quảng trường ở trung tâm thành phố Nam Thanh đã chật kín người, từng người hò hét cổ vũ cho những thí sinh mà bọn họ ủng hộ.

Đây mới là khoảnh khắc mà tất cả mọi người đều nhìn chăm chú!

- Các vị, hôm nay chính là trận chung kết của Cúp Thực Thần!

Cường giả đệ nhất của Nam Thanh Quốc – Phù Ninh đích thân đến trên đài, có chút kích động mà nói:

- Ta rất vinh dự khi Nam Thanh Quốc trở thành nhà tổ chức Cúp Thực Thần năm nay, hơn nữa ta còn có thể đích thân chứng kiến sự ra đời của Thực Thần mới!

- Hôm nay sẽ là thời điểm mà mười vị thí sinh sẽ phải dốc hết toàn lực. Chắc hẳn các món ăn áp đáy hòm của bọn họ sẽ không khiến cho mọi người thất vọng, để cho chúng ta rửa mắt mong chờ…

- Xin mời mười vị Linh Trù hàng đầu của chúng ta!

Trong lúc nhất thời, mười thí sinh bước lên thảm đỏ, trên người mặc trang phục Linh Trù, bọn họ đi tới bàn làm việc của

mình.

Ngoài Trương Đại Lực, chín người còn lại đều là Linh Trù Vương Cấp hàng đầu, trình độ không hề kém hơn đạo sư của hắn ta.

Cho dù là đẳng cấp Linh Trù hay là tuổi tác, hắn ta đều là kẻ khác loài bên trong kẻ khác loài.

Trong lúc nhất thời, thậm chí sự chú ý đối với Trương Đại Lực còn vượt qua tổng số của chín người còn lại, đặc biệt là hầu hết người ngoài nghề đều ủng hộ hắn ta.

- Các vị giám khảo…

Đúng lúc này, Trương Đại Lực nhìn về phía mười vị giám khảo trên kia.

Một vị giám khảo không hiểu mà hỏi:

- Thí sinh Trương Đại Lực có vấn đề gì ư?

Hắn ta suy nghĩ một lát rồi nói:

- Ta… có thể sử dụng hai bàn làm việc bên cạnh được không?

- Hả?

Mọi người hơi giật mình, đều có vẻ hơi bối rối.

Bàn làm việc được bố trí trong trận đấu đương nhiên là tiêu chuẩn cao nhất, hoàn toàn có thể để cho Linh Trù phát huy khả năng tùy theo ý thích, không thể nào lại xuất hiện tình huống không đủ dùng được.

Mười vị giám khảo bàn bạc với nhau, cuối cùng đưa ra câu trả lời đồng ý.

Rốt cuộc thì cũng không có điều cấm rõ ràng trong các quy tắc của trận tranh tài.

Lúc này Trương Đại Lực mới gật đầu, ánh mắt nhìn về phía hai bàn làm việc ở bên cạnh.

Chương 1498: Tranh đoạt danh hiệu Thực Thần (2)

Bây giờ đã đến trận chung kết, bàn làm việc của mười người đều cách xa nhau, đây cũng là để ngăn chặn người khác ác ý can thiệp. Phù Ninh mở miệng tuyên bố:

- Quy tắc vòng tranh tài này giống hai vòng trước, bây giờ chính thức bắt đầu!

Tích tích tích ~

Đồng hồ quả lắc đặt trên bức tượng lại bắt đầu tính giờ. Trận chung kết kéo dài ba tiếng, chủ yếu là để các thí sinh có thể phát huy hết mình.

- Chẳng lẽ Đại Lực còn có chiêu gì nữa à?

Trần Thư đứng hàng vị trí trước nhất trong đám người, trong mắt có vẻ suy tư.

Hai người bọn họ chính là bạn chí cốt cùng nhau lớn lên có quan hệ thân thiết với nhau mà, cả hai đều thích làm ra chút gì đó không hợp lẽ thường.

Trận tranh tài bắt đầu, mười người đều nhắm hai mắt lại, xóa hết những tạp niệm trong đầu, thầm nghĩ phải nấu ra món ăn có trình độ cao nhất của mình.

Mười phút sau, các thí sinh lần lượt mở hai mắt ra.

Bộp!

Trương Đại Lực cũng như vậy, hắn ta lập tức lấy nguyên liệu chính của món lần này ra rồi đặt ở trên bàn làm việc.

- Ồ?

Các giám khảo sửng sốt, nhưng sau đó lại có vẻ ngạc nhiên, thậm chí còn có chút không thể tin được.

- Con mẹ nó chứ! Thịt này thơm thật đấy? Là huyết nhục thật sao?

- Thịt này không đúng lắm, không phải thêm chất phụ gia gì đấy chứ?

Đám đông khẽ nhúc nhích mũi, lập tức ngửi được mùi nguyên liệu nấu ăn của Đại Lực.

Cho dù chỉ là huyết nhục hung thú và vẫn còn nồng nặc mùi máu tanh, nhưng huyết nhục có mùi thơm như vậy thật sự rất khó tin.

- Là huyết nhục Quân Vương! Còn mẹ nó là Hoàng Kim Cấp nữa chứ?

Phù Ninh ở trên không chấn động, nhận ra được ngay lập tức.

- Ồ? Ngươi từng thấy rồi à?

Kako ở phía sau cũng hơi sững sờ, chưa kịp phản ứng chuyện gì.

Trên thực tế, không ít Ngự Thú Sư Vương Cấp đều chưa từng thấy được huyết nhục Quân Vương, đặc biệt là những người đến từ các quốc gia vừa và nhỏ.

- Ừm… Từng thấy trên sách giáo khoa.

Phù Ninh cười cười, sau đó nhìn xuống phía dưới rồi lẩm bẩm:

- Thế này cũng không khỏi xa xỉ quá à?

Huyết nhục Hoàng Kim Quân Vương có giá trị liên thành, giá mua của các nước lớn đều cao đến quá đáng, thuộc về loại tài liệu khá hiếm.

Kako nhìn về phía Trần Thư trong đám đông mà nói:

- Hình như phần thưởng quán quân của tiểu tử kia chính là huyết nhục Quân Vương thì phải?

- Hả? Hình như đúng vậy thật.

Phù Ninh sửng sốt, sau đó lại bình thường trở lại, thảo nào hai người bọn họ lại có huyết nhục Hoàng Kim Quân Vương.

- Dùng Quân Vương làm nguyên liệu nấu ăn… Có ý tưởng đấy…

Các giám khảo ở trung tâm cũng lần lượt nhận ra được, không ngờ át chủ bài của Trương Đại Lực lại là thứ này.

- Nhưng nguyên liệu chỉ là một khía cạnh, mấu chốt là kỹ năng nấu nướng kìa…

Bọn họ cũng không xem trọng lắm. Mặc dù huyết nhục Quân Vương đủ để gây ngạc nhiên, nhưng việc có được điểm cao hay không còn phụ thuộc vào trình độ nấu nướng nữa.

Ngay vào lúc này, Trương Đại Lực đã bắt đầu xử lý huyết nhục, cả người đều không nhìn tới quầy nhiễu của bên ngoài.

Một giây sau, vẻ mặt các giám khảo chấn động, chỉ thấy Trương Đại Lực vậy mà chia một khối huyết nhục lớn làm ba phần, hơn nữa phương thức xử lý cũng khác nhau.

- Hả? Hắn đây là muốn…làm ba phần đồ ăn phẩm?

Trong mắt một ban giám khảo có vẻ suy tư, lại liên tưởng đến lúc trước Trương Đại Lực yêu cầu ba cái bàn làm việc, đoán được ý đồ của hắn.

- Muốn dùng biện pháp này tới thêm điểm à? Nhưng cái này cũng vô dụng…

- Có chút ngây thơ, hơn nữa lãng phí thời gian của mình.

Các giám khảo nghị luận ầm ĩ, đều có chút không coi trọng Trương Đại Lực.

Bởi vì món chính đều là cùng một loại huyết nhục quân vương, cho dù cách làm của ngươi thay đổi như thế nào, hiệu quả món ăn đều giống nhau, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Hơn nữa chủ yếu nhất là, ngươi chỉ có thể lựa chọn một món ăn xem như tác phẩm dự thi của ngươi, hai món ăn khác đều chỉ là bài trí mà thôi.

Chín tuyển thủ còn lại cũng nhìn sang, nhưng chỉ là nhìn một chút thì lần nữa lại đắm chìm trong thế giới của mình.

Trên quảng trường hoàn toàn yên tĩnh, thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Quả nhiên Trương Đại Lực sử dụng ba cái bàn làm việc, thời gian phân phối đến cực hạn, quả thật giống như ba linh trù đang nấu nướng.

Hơn nữa động tác của hắn nước chảy mây trôi, chưa từng xuất hiện một chút sai lầm, cả người lộ ra thành thạo.

- Mỗi một phần món ăn dùng phụ liệu khác nhau? Nhưng vật liệu món chính không thay đổi, vô dụng…

- Có điều chỉ nhìn trình độ nấu nướng của hắn, hoàn toàn xác thực được xưng tụng thế hệ người trẻ tuổi nhất…

- Nếu hắn tham gia cup thực thần lần tiếp theo, trên cơ bản chính là nắm vững thực thần…

Ánh mắt các giám khảo đều nhìn về phía Trương Đại Lực, đều đưa ra đánh giá của mình..

Thời gian trận chung kết từng giây từng phút trôi qua..

Các khán giả không chút nào cảm thấy nhàm chán, đều tập trung tinh thần nhìn kĩ quá trình mười người nấu nướng, hy vọng có thể học được chút gì từ đó.

Một tiếng "đông", đồng hồ quả lắc tạm dừng tính thời gian.

Cái này cũng mang ý nghĩa thời gian trận chung kết đã hết giờ.

Mười người lập tức dừng động tác trong tay, không dám có bất kỳ hành vi nào làm trái quy tắc.

Chương 1499: Món ăn Vương cấp ngụy hoàn mỹ

– Hô~ Trường Đại Lực nhẹ nhàng thở ra, trên người đều ướt đẫm mồ hôi, cả người đều có chút suy yếu.

Mà phía trước hắn, chính giữa bày một cái đĩa gần nửa mét, phía trên bốc lên hơi nóng, khiến người khác không thấy rõ dáng dấp thật sự của món ăn.

Đông!

Hắn ta cầm nắp qua một bên, che khuất món ăn, cũng là vì bảo trì cảm giác hoàn mỹ của món ăn,

Người chủ trì lớn tiếng tuyên bố:

- Chính thức bắt đầu chấm điểm! Mời các vị tuyển thủ theo thứ tự hướng về phía trước!

Người thứ nhất chính là Linh Trù Vương cấp tới từ Liên Minh Tự Do: Alan Brown.

Hắn ta cẩn thận từng li từng tí mở món ăn của mình ra, một cỗ hương vị nồng đậm tột cùng tản ra, chính là một phần canh Bạch Ngọc Long Quy.

- Vương cấp thượng phẩm….

Vị ban giám khảo thứ nhất nhàn nhạt thưởng thức, liền hiểu món ăn tiêu chuẩn.

- Nguyên liệu nấu ăn dinh dưỡng chỉ trôi qua một số nhỏ, đối với tính phòng ngự của Khế Ước Linh bổ trợ không nhỏ, ta có chín mươi lăm điểm!

Các giám khảo nhộn nhịp đưa ra điểm số của mình, cuối cùng như ngừng lại chín mươi lăm điểm.

Alan Brown yên lặng thở dài, hiển nhiên đối với điểm số không phải rất hài lòng.

Nhưng đây đã là món ăn hắn có thể nấu nướng ra tiêu chuẩn cao nhất.

Tuyển thủ còn lại theo thứ tự lên trước, cũng đạt được điểm số của mình.

Cứ việc đều là linh trù Vương cấp, nhưng át chủ bài của bọn hắn cũng chỉ là Vương cấp thượng phẩm, chỉ có một hai phần khoảng cách.

Thẳng đến khi Mộc Thổ đại sư ra sân!

Ánh mắt hắn ta yên lặng, trong mắt đã có chút tự ngạo, chậm rãi mở nắp ra.

Chỉ thấy tiểu điểu xuất hiện một lên một ngọn lửa, hai con ngươi hiện ra màu băng lam, nhưng không nhúc nhích, tản ra hương vị cực hạn.

- Lam đồng tử Hỏa Phượng, mời các vị ban giám khảo nhấm nháp!

Mộc Thổ đại sư búng tay một cái, ngọn lửa trên người tiểu điểu dập tắt, có thể tiến hành thưởng thức.

Các giám khảo quan sát Mộc Thổ đại sư một chút, tiếp đó bắt đầu động đũa nếm thử.

- Hả? Vương cấp ngụy hoàn mỹ? Chỉ đẳng cấp này ta liền có thể cho chín mươi bảy điểm!

- Thật sự chính là rất lâu rồi chưa từng xuất hiện loại món ăn đẳng cấp này!

- Tốt! Tốt!

Các giám khảo không chút nào keo kiệt tán thưởng, đồng thời đưa ra điểm số cuả mình.

Cứ việc chỉ là món ăn ngụy hoàn mỹ, nhưng đã đủ kinh diễm toàn trường.

Cuối cùng điểm số của hắn ta thế nhưng ngừng lại chín mươi tám điểm, đã vượt qua toàn bộ tuyển thủ phía trước.

- Chẳng phải chỉ là ngụy hoàn mỹ thôi ư? Điểm cao đến mức như vậy?

Trong mắt Trần Thư có chút không điểm, lầm bầm lầu bầu.

- Tội phạm ca, cái gì gọi là mà thôi…

Người qua đường bên cạnh vội vàng giải thích cho hắn:

- Trình độ cao nhất giới linh trù chỉ là Vương cấp hoàn mỹ, nhưng loại thức ăn phẩm này có thể ngộ nhưng không thể cầu, trên cup thực thần cơ bản sẽ không xuất hiện.

- Vì sao?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Cup thực thần không phải tầng tranh tài toàn cầu tối cao nhất sao?

- Có thể nấu ra món ăn linh trù Vương cấp hoàn mỹ, chủ yếu đều là người đã nghiên cứu món ăn hơn nửa đời người, tuổi của bọn hắn đã bị hạn chế, không tham gia tranh tài được.

Người qua đường mở miệng nói ra:

- Cái này cũng dẫn đến tiêu chuẩn cao nhất của tranh tài đều là món ăn ngụy hoàn mỹ, hơn nữa không phải mỗi một giới sẽ

có.

- Là thế à…

Trần Thư gật gật đầu, chẳng trách tên này dám ở đường phố mỹ thực ăn uống miễn phí, chính xác là có chút tài này…

Rất nhanh liền đến phiên linh trù còn lại lên trước.

Nhưng đã có món ăn ngụy hoàn mỹ của Mộc Thổ đại sư phía trước, những món ăn Vương cấp thượng phẩm của những người còn lại thật sự là không đáng chú ý.

Cuối cùng ánh mắt toàn trường lưu lại trên mình Trương Đại Lực.

Những người còn lại cũng không nhìn quá ỹ, nhưng fan của hắn ta vẫn chờ mong, trong lòng lặng yên suy nghĩ:

Có lẽ hắn ta thật sự có thể sáng tạo kỳ tích, giống như tội phạm Nam Giang:

Trương Đại Lực mỉm cười, vẫn tự tin bước lên trước, đặt món ăn lên trên bàn giám khảo.

Hắn ta lấy nắp khỏi món ăn, vô số hơi nóng nháy mắt tuôn ra, kèm theo hương vị làm tâm thần người khác chấn động.

Chốc lát, hơi nóng tản ra, lộ ra dáng dấp món ăn.

- Hả?

Các giám khảo sững sờ, chỉ thấy phí trước bày một con Tiểu Long sinh động như thật.

Hai con ngươi tiểu Long có thần, long tu giống như đang hơi rung nhẹ, toàn bộ nhìn qua giống như tức giận gào thét, hoàn toàn không nhìn ra là vật chết.

Trương Đại Lực mỉm cười, nói:

- Băng Lôi Long Vương, mời các vị ban giám khảo nhấm nháp!

Các giám khảo liếc nhau một cái, tiếp đó bắt đầu cẩn thận động đũa.

- Lại là món ăn hoàn mỹ, mà nguyên liệu nấu ăn lại là quân vương, là món ăn hoàng kim hoàn toàn xứng đáng thứ nhất!

Trong mắt một ban giám khảo có tán thưởng, nhưng tiếp đó lại lắc đầu thở dài:

- Đáng tiếc chỉ là món ăn hoàng kim…Ta chỉ có thể cho chín mươi sáu điểm!

- Xem như nguyên liệu nấu ăn là quân vương, đích thật là ví dụ đầu tiên trong lịch sử, nhưng tì vết duy nhất là nó chỉ là phẩm cấp, ta cũng cho chín mươi sáu điểm!

Các giám khảo đều đưa ra điểm số, nhưng cao nhất cũng chỉ là chín mươi bảy điểm.

Chương 1500: Đại Lực, chắc không phải ngươi cũng có cái gì hack chứ?

Hiển nhiên cuối cùng điểm số của hắn ta không thể nào là chín mươi tám, cứ việc vượt qua linh trù còn lại, nhưng không sánh được với món ăn ngụy hoàn mỹ của Mộc Thổ đại sư. - Cái này cũng không được sao?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt đã có chút tiếc nuối.

Theo lý mà nói, Hoàng Kim Quân Vương so với Vương cấp lãnh chúa đều cường hãn hơn.

Nhưng cũng tiếc là nguyên liệu nấu ăn không thể ảnh hưởng đến điểm số, bằng không cup thực thần liền xem là năng lực tiền giấy ai mạnh hơn.

Lúc vị ban giám khảo thứ mười đưa ra điểm số của mình, vẫn chỉ có chín mươi sáu điểm.

Khán giả ở hiện trường đã tính toán ra điểm số cuối cùng, chỉ chính mươi sáu điểm, e rằng vô duyên với thực thần.

Người chủ trì yên lặng thở dài, tuyên bố:

- Tuyển thủ Trương Đại Lực, điểm số cuối cùng là…

- Chờ một chút!

Trương Đại Lực bước ra một bước, mở miệng cắt ngang lời của người chủ trì.

- Hả? Ngươi có gì muốn nói sao?

Một vị ban giám khảo nhíu mày, tưởng rằng Trương Đại Lực không phục.

- Ta cảm thấy điểm số của ta thấp.

Trương Đại Lực nhìn về phía ban giám khảo, không đợi những người còn lại mở miệng trào phúng, hắn ta nói tiếp:

- Ta cảm thấy các vị ban giám khảo có thể thử lại lần nữa một chút, có lẽ sẽ có khác biệt.

- Hả?

Mọi người sững sờ, có chút không rõ ràng cho lắm.

Các giám khảo suy tư một chút, không mở miệng phản bác, lại lần nữa thưởng thức một chút.

Thân hình tên giám khảo thứ nhất đột nhiên chấn động, trong mắt đã có một chút không thể tưởng tượng nổi.

- Không đúng, sao lại nhiều hơn hai loại thuộc tính?

Ngữ khí của hắn ta chấn kinh, tiếp đó lại nếm hai cái, cuối cùng vẻ mặt kinh hãi, thật lâu không nói.

- Băng lôi và lực lượng, ba loại thuộc tính đều đủ? Đây là làm sao làm được?

- Thần kỳ, thần kỳ, ba thuộc tính vậy mà cân bằng hoàn mỹ, cái này mẹ nó thật sự có người có thể làm được?

Tiếng các giám khảo thán phục không ngừng vang lên, đám người ồn ào cũng yên tĩnh trở lại.

Chẳng lẽ tranh đoạt thực thần thật sự xuất hiện biến số?

- Các giám khảo, món ăn của ta cần một khoảng thời gian mới có thể xuất hiện hiệu quả.

Trương Đại Lực mỉm cười, trong mắt có một tia kiêu ngạo.

Căn cứ vật liệu món chính khác biệt, món ăn gia tăng thuộc tính cũng không giống nhau, nhưng đều chỉ có một thuộc tính

chính.

Thí dụ như nói món ăn của Alan Brown là canh Thâm Long Quy có thuộc tính chính là phòng ngự, thuộc tính khác khả năng có nước, các loại sinh mệnh lực, nhưng đều là ít ỏi.

Mà thuộc tính chính của món ăn của Mộc Thổ đại sư là lửa.

Nhưng Trương Đại Lực khác, món ăn của hắn ta có ba thuộc tính, không phân chia chính phụ lẫn nhau.

Trong lịch sử cho tới bây giờ không có ai có thể nghiên cứu ra được, không nghĩ tới lại bị một tên tiểu bối làm ra.

- Các giám khảo, thế nào?

Trương Đại Lực mở miệng hỏi, lúc vừa mới nhấm nháp món ăn, do không phát giác được ba thuộc tính, vẫn là bởi vì thuộc tính món ăn còn chưa tiến hành dung hợp mà thôi.

Ánh mắt một vị ban giám khảo chấn kinh, hỏi:

- Sao ngươi làm được?

- Làm ra ba loại món ăn hoàng kim thuộc tính là băng, sấm, lực lượng, lại mượn biện pháp đặc thù giúp dung hợp hoàn mỹ…

Trương Đại Lực thành thật mở miệng nói ra.

- ….

Khóe miệng các giám khảo giật một cái, chúng ta liền hỏi là biện pháp đặc thù là được rồi…

Nhưng bọn hắn không tiếp tục truy vấn, tương đương với hỏi ngươi cách dạy nấu ăn, đương nhiên không có khả năng tùy tiện tiết lộ.

- Xin lỗi, là ta đường đột…

Ban giám khảo mới nói vấn đề kia trong mắt có áy náy:

Người chủ trì ở bên cạnh nói:

- Mời các vị ban giám khảo chấm điểm…

Chỉ cần hắn ta không tuyên bố, điểm số liền chưa quyết định, ban giám khảo có thể sửa đổi.

- Nếu như là Khế Ước Linh dùng tới thuộc tính đơn, nó liền tương đương với món ăn Hoàng Kim hoàn mỹ…

Trong lòng Mộc Thổ đại sư hơi hơi vui vẻ, chỉ cần vẫn là món ăn hoàng kim, vậy hắn ta liền tất thắng.

Nhưng mà lời kế tiếp của ba giám khảo khiến lòng hắn ta trầm xuống.

- Nếu như là Khế Ước Linh thuộc tính Băng Lôi, nó liền là Vương cấp ngụy hoàn mỹ..

Một vị ban giám khảo chậm rãi nói:

- Nếu như là Khế Ước Linh có lực lượng băng lôi tới dùng, cái đồ ăn này liền tương đương với Vương cấp hoàn mỹ…

Ban giám khảo còn lại đều gật gật đầu, hiển nhiên là đặc biệt tán đồng.

Trong lúc nhất thời, trong mắt của bọn hắn tràn ngập rầu rĩ, không ai đưa ra điểm số.

Theo lý mà nói, Trương Đại Lực thắng được, cuối cùng món ăn của Mộc Thổ đại sử cũng cần Khế Ước Linh thuộc tính hỏa tới nhấm nháp mới có hiệu quả ngụy hoàn mỹ.

Nhưng vấn đề chính là hành vi của Trương Đại Lực thật ra là có chút mưu lợi.

Loại dựa vào thuộc tính cân bằng này để đạt tới tình huống Vương cấp hoàn mỹ chưa từng nghe thấy.

Một lúc lâu sau, một vị ban giám khảo chậm rãi nói:

- Cho dù như thế nào, đây chỉ là món ăn hoàng kim, hơn nữa bởi vì là huyết nhục quân vương, không có tính hồi phục chế! Ta chỉ có thể cho chín mươi bảy điểm!

- Món ăn này đáng vỡ ý nghĩ của chúng ta, linh trù cần chính là sức sáng tạo, ta cho chín mươi chín điểm!

- Ít nhất tác dụng của nó là Vương cấp hoàng mỹ, ta cũng cho chín mươi chín điểm!

Chương 1501: Đại Lực, chắc không phải ngươi cũng có cái gì hack chứ? (2)

Trong lúc nhất thời, các giám khảo chia làm hai phe, mỗi người nói ra ý nghĩ và điểm số của mình. Tâm Mộc Thổ đại sư nháy mắt trầm xuống, chẳng lẽ vịt tới tay còn muốn bay?

Rất nhanh mười người chấm điểm kết thúc.

Quả nhiên điểm số cuối cùng của Trương Đại Lực đã ra, dừng lại ở 98.5 điểm.

Trong nháy mắt, toàn cầu náo động, không nghĩ tới Trương Đại Lực thật sự nghịch chuyển!

- Cái này mẹ nó cũng có thể, không phải giả chứ?

- Món ăn ba thuộc tính, ta cảm thấy sao như đang nói linh tinh vậy?

Mà lúc này Trương Đại Lực không để ý bên ngoài, trong lòng chỉ có một âm thanh:

- Ta thành công! Ta thành công rồi!

Trong mắt của hắn ta tràn ngập vẻ phấn khởi, liều mạng luyện tập mấy tháng, quả nhiên tài nghệ trấn áp quần hùng, lấy được vị trí quán quân.

- Ta tuyên bố, tuyển thủ Trương Đại Lực điểm số cao nhất, thành công thắng được!

Ngữ khí Phù Ninh tràn ngập chán kinh, không nghĩ tới một sinh viên mới tốt nghiệp đại học đã có thể đoạt giải quán quân.

Hắn ta mở miệng nói ra:

- Ngày mai chính là nghi thức trao giải cup thực thần! Hoan nghênh các vị tới chứng kiến thực thần mới sinh ra!

- Thực thần Đại Lực! Thực thần Đại Lực!

- Móa nó, hắn ta mới hai mươi hai tuổi, khoảng cách giữa người với người sao lại lớn như vậy!

- Ta nói không sai, bên người tội phạm tất cả đều là biến thái!

- Tội phạm ca ca, ta muốn cùng ngươi lăn lộn, ta cũng muốn làm biến thái.

Trong lúc nhất thời, cho dù là ở hiện trường hay trên internet, âm thanh mọi người hoan hô tùy ý đều có thể thấy được.

Một lần náo nhiệt như vậy chính là lúc chung kết Ngự Thú…

- Chúc mừng.

Mộc Thổ đại sư mỉm cười, vẫn duy trì dáng dấp phong khinh vân đạm.

- May mắn…

Trong lòng Trương Đại Lực có cảnh giác, nhưng trên mặt cũng không lộ ra khác thường.

Hắn ta hiện tại đúng thật là có chút hoài nghi, dưới loại tình huống này đối phương còn có thể duy trì bình tĩnh.

Người này hoặc là lòng dạ quá sau, hoặc là thật sự là thánh nhân, nhưng hắn ta thà rằng tin tưởng cái trước…

- Đại Lực, mạnh đó!

Vẻ mặt Trần Thư kích động, cho Trương Đại Lực một cái ôm, nói:

- Có mấy phần phong phạm của ca năm đó!

- Dẹp đi!

Trương Đại Lực nhếch miệng nói:

- Năm đó ngươi cũng là thực thần?

- Nhưng ta là quán quân Ngự Thú Sư thi đấu thế giới.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Nếu không thì hai vô địch thế giới chúng ta đánh nhau một trận, để ngươi biết giữa quán quân cũng có khoảng cách!

- …..

Trương Đại Lực vội vã lùi một bước, ta mẹ nó chỉ là một đầu bếp, ngươi còn biết xấu hổ hay không?

- Đi! Tối nay chúng ta muốn chúc mừng một phen!

Trần Thư nói:

- Toàn bộ tiêu phí đều là ngươi trả!

- ……

Khóe miệng Trương Đại Lực giật một cái, ngược lại không có bất ngờ.

- Tiểu tử ngươi có át chủ bài lại không nói cho ta!

Trần Thư nói:

- Ta còn thật sự cho rằng ngươi chỉ có thể làm ra món ăn Hoàng Kim hoàn mỹ đấy.

- Nói ra còn gọi là át chủ bài sao?

Trương Đại Lực nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Thật ra bản thân ta cũng không nắm chắc, thật sự là dựa vào vận khí.

- Vận khí cũng là một bộ phận của thực lực!

Hai người kề vai sát cánh, đi thẳng đến đường phố mỹ thực của thành phố Nam Thành.

Cùng lúc đó, vẻ mặt không ít người của Hoa Quốc cũng kích động, phía chính phủ cũng bắt đầu bắt tay vào làm tuyên truyền.

Cứ việc chỉ là linh trù, nhưng vẫn là tranh tài thế giới, một dạng tràn ngập vinh quang.

Nhất là đạo sư và học tỷ của Trương Đại Lực, quả thật là lệ nóng doanh tròng, thậm chí vội vàng đến ngành bên phía chính phủ, chủ động xin gia nhập tiểu tổ tuyên truyền.

….

- Thực thần, đi một cái!

Hai người Trần Thư tới một phòng riêng trong nhà hàng, chọn một bàn lớn mỹ thực.

Không phải bọn hắn không muốn ngồi quán nhỏ bên ngoài, mà là người thực sự quá nhiều, toàn bộ đều vây quanh Trương Đại Lực muốn ký tên.

Hắn ta đã ký tên hai tiếng mới có thể thoát thân.

- Quán quân Ngự Thú Sư, đi đến!

Vẻ mặt Trương Đại Lực cũng tươi cười, kích động cụng ly.

Hắn ta nói:

- Chúng ta đều sáng tạo ra kỳ tích!

- Chính xác là kỳ tích….

Trần Thư không phủ nhận, tiếp đó giống như nghĩ đến cái gì, vẻ mặt quỷ dị nói:

- Đại Lực, chắc không phải ngươi có cái gì hack chứ?

- Hả? Thứ đồ gì?

Vẻ mặt Trương Đại Lực ngơ ngác, chưa kịp phản ứng.

Trần Thư thử thăm dò nói:

- Ví dụ như nói cái gì mà hệ thống thực thần các loại ấy….

- Ngươi như bệnh thần kinh đấy? Nói mê sảng gì đó?

Ánh mắt Trương Đại Lực quái dị, nói:

- Huynh đệ ngươi là tuyển thú thiên phú, biết không hả?

- Thật?

Trần Thư thấy Trương Đại Lực dáng dấp nghiêm túc, ngược lại không tiếp tục hoài nghi.

Có điều Trương Đại Lực đích thật là có chút nghịch thiên, thời gian mới bốn, năm năm vậy mà đã đạt đến loại trình độ này.

- Con hàng này không phải là vị diện chi tử trong truyền thuyết chứ..

Trần Thư yên lặng thầm nghĩ, mức độ yêu nghiệt quả thật giống như mình bật hack…

Hai người nâng ly cạn chén, trò chuyện chuyện của dĩ vãng.

Bỗng nhiên bọn hắn phát hiện ước vọng lúc trước của mình vậy mà thật sự thực hiện….

Mặc cho ai cũng không nghĩ đến, hai thiếu niên đến từ thành phố nhỏ sẽ đi đến một bước này…

Chương 1502: Một đời thực thần mới: Trương Đại Lực

Lúc rạng sáng. Hai người mới kề vai sát cánh về tới khách sạn mình ở.

Cứ việc có chút men say nhưng tính cảnh giác của Trần Thư vẫn còn, ngăn chặn bốn phía các loại nguy cơ có khả năng xuất hiện.

Nhưng may mắn, một đêm không có chuyện gì…

Sáng sớm hôm sau.

Hai người thật sớm đã tỉnh lại.

- Đầu có chút đau…

Trương Đại Lực vuốt vuốt đầu, cố gắng khôi phục thanh tỉnh, hôm nay thế nhưng là thời khắc tương đối quan trọng trong cuộc đời hắn ta.

Trần Thư nhíu mày nói:

- Nếu không đừng đi, ta giúp ngươi lĩnh thưởng…

- Ngươi thật đúng là cái gì cũng dám nghĩ!

Trương Đại Lực nhếch miệng, nói tiếp:

- Trần Bì, đưa chính trang cho ta, ta muốn sửa soạn một chút.

- Được.

Trần Thư gật đầu, vận dụng triệu hoán bán tướng, để Thỏ Không Gian ném ra một bộ quần áo.

- Ngươi không phải có bệnh chứ, cho ta đồng phục bệnh nhân làm gì?

- Ngươi không phải muốn chính trang sao?

- …..

Trương Đại Lực đen mặt, nói:

- Ngươi có phải có bệnh hay không, ta mặc cái đồ chơi này làm gì?

- Dễ chịu đó!

Trần Thư muốn khuyên Đại Lực một chút, nếu mặc cái này lĩnh thưởng, không phải đang quảng cáo cho đồng phục bệnh nhân sao….

- Thôi đi! Dù ngươi nói thế nào ta cũng không có khả năng mặc!

Trương Đại Lực vô cùng kiên định nói:

- Đưa bộ âu phục kia cho ta.

- A…Thật không hiểu cách ăn mặc…

Trần Thư thở dài, chỉ có thể để Thỏ quăng quần áo ra.

Sau một lúc lâu, Trương Đại Lực mặc xong âu phục, phối với một cái cà vạt, nhìn tương đối chính thức.

- Thế nào?

- Ừm…miễn miễn cưỡng cưỡng…

Trần Thư suy tư một chút, không tình nguyện nói:

- So với đồng phục bệnh nhân….

- Tốt, đừng nói nữa.

Trương Đại Lực trực tiếp cắt đứt.

Trên thực tế, âu phục trên người hắn tương đối vừa người, tăng thêm vóc dáng Trương Đại Lực thẳng tắp, mang vào cái này khí chất một thân lập tức xuất chúng không ít.

- Đây là học tỷ đặc biệt mua, ta đáp ứng nàng sẽ mặc nó lúc lĩnh thưởng.

Trương Đại Lực mở miệng giải thích một chút, nói:

- Nếu có lần sau ta sẽ mặc đồng phục bệnh nhân.

- Cái này còn tạm được….

Trần Thư gật đầu, nói tiếp:

- Có muốn cảm nghĩ lấy được giải thưởng hay không?

- Học tỷ cũng chuẩn bị xong cho ta rồi..

- ???

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Sao ta cảm thấy chính mình thành vai hề?

- Lần sau, lần sau nhất định dùng của ngươi!

Trương Đại Lực sửa sang lại quần áo một chút, tràn đầy tự tin nói:

- Xuất phát!

Hai người cất bước rời khỏi khách sạn, trên người đi đều có người reo hò lớn tiếng khen hay, thậm chí là muốn tiếp xúc thân mật một chút.

Nhưng Trần Thư trực tiếp hóa thân thành hộ vệ, trừng mắt, khiến không ai dám tiến lên phía trước.

Hôm nay thế nhưng là thời khắc huynh đệ của hắn cao quang, không thể xuất hiện một chút bất ngờ nào.

Hai người vô cùng thuận lợi đi tới trung tâm quảng trường, chỉ thấy đã lần nữa trải lên ngàn mét thảm đỏ.

Mà cuối thảm đỏ chính là một cái đài cao, đặc biệt chuẩn bị cho thực thần hôm nay.

- Đại Lực, đi đi!

Trần Thư đưa Trương Đại Lực đến bên trên thảm đỏ, đi tới phía trước nhất của đám người.

- Thực thần!

- Thực thần!

- Thực thần!

Hiện trường hơn nghìn người cùng nhau reo hò, thanh thế rung người, việc quan trọng nhất hôm nay là chúc mừng giới linh trù!

Trương Đại Lực ngẩng đầu ưỡn ngực, thần thái sáng láng, một mình đi về hướng cuối cùng.

Lúc lâu sau, cuối cùng hắn ta đi tới chỗ cuối của thảm đỏ, bước lên đài cao lĩnh thưởng.

Cùng lúc này, một lão nhân tóc trắng xóa đi tới trên đài, chính là một trong những vị giám khảo.

Lão nhân tên là Cao Nguyên, có thể nói là hóa thạch sống của giới linh trù.

Cứ việc tuổi tác đã cao, nhưng tư tưởng của lão lại không ngoan cố, thậm chí tương đối thưởng thức người trẻ tuổi.

Hôm qua cũng là lão ủng hộ Trương Đại Lực, có thể nói Đại Lực có thể đạt được vị trí thực thần cũng có quan hệ nhất định với lão.

- Lão phu rất vui mừng, hôm nay có thể chứng kiến thực thần mới sinh ra…

Dáng dấp Cao Nguyên già nua, nhưng ánh mắt vẫn tương đối có thần.

Lão chậm rãi nói:

- Tuyển thủ Trương Đại Lực là người có thiên phú nhất mà lão phu gặp qua ở kiếp này!

- Hơn nữa ta có thể khẳng định, sau này người đứng nhất ở giới linh trù thế nào cũng là hắn!

Trong lúc nhất thời, ngôn luận của Cao lõa đưa đến sóng to gió lớn trên thế giới, những lời này thật sự là tuyệt đối.

Trương Đại Lực ở bên cạnh hơi khom người, hắn ta cũng không nghĩ tới Cao lão sẽ nói ra những lời kiểu này.

Cao lão không để ý phản ứng bên ngoài, mở miệng nói ra:

- Đại Lực hoàn toàn xứng đáng là thực thần!

Tiếp đó Cao lão liền cầm một cái cúp thạch anh ở trong tay lên.

Dáng dấp cúp như là một cái mũ Thực Thiết Thú của linh trù, phía dưới chính giữa viết hai chữ thực thần.

Trương Đại Lực vội vã đưa hai tay nhận lấy, thân thể cũng có chút run rẩy.

Hắn ta giơ cao cúp, ánh mắt nhìn thẳng camera phía trước, giống như đang tuyên bố trên toàn thế giới.

Hôm nay hắn ta lấy được vinh dự cao nhất của giới linh trù!

Cao lão ở bên mỉm cười, tiếp đó yên lặng rời khỏi, để lại sân khấu cho Trương Đại Lực.

- Phía dưới, cho mời thực thần Trương Đại Lực lên tiếng!

Phù Ninh đi tới đài cao, đồng thời đưa cho Đại Lực một cái microphone.

Chương 1503: Trương Đại Lực vẫn lạc?

Trương Đại Lực tay trái cầm cúp, tay phải cầm mic, mà ở bên cạnh hắn ta đủ loại thiết bị tách tách vang lên không ngừng. - Ta rất vinh hạnh, hôm nay có thể đạt được danh hào thực thần…

- Nhớ lại một đường mình đã đi, ta muốn cảm ơn những người vẫn luôn ủng hộ ta….

- Cha mẹ của ta, huynh đệ của ta, đạo sư của ta, và học tỷ Lâm Vi Vi của ta….

Trên mặt Trương Đại Lực tràn ngập nụ cười vui vẻ, kích động nói:

- Thật không dám giấu diếm, âu phục trên người ta là học tỷ đưa, ta đã từng nói, ta sẽ mặc nó vào trường hợp quan trọng nhất…

- Hôm nay cuối cùng ta cũng có thể mặc vào!

- Học tỷ, âu phục này cực kỳ vừa người, hơn nữa rất đẹp trai….

Trương Đại Lực đứng thẳng người, muốn để cho toàn thế giới có thể nhìn thấy hắn ta giờ phút này!

- Tiểu tử này, trọng sắc khinh bạn!

Trần Thư nhếch miệng, không nghĩ tới đều không nhắc đến tội phạm là hắn này.

Nhưng lúc hắn đang tính chửi bậy, vẻ mặt đột nhiên cứng đờ….

Trương Đại Lực trên đài chậm chạp không tiếp tục mở miệng.

Mà ở vị trí trái tim của hắn ta, xuất hiện một vòng tròn đỏ thẫm chói mắt…

- …..

Trương Đại Lực trên đài lĩnh thưởng đứng yên không động đậy, giống như một bức tượng điêu khắc.

Hắn ta không phát giác được đau đớn, nhưng tư duy dần tan rã, thậm chí hai mắt cũng có chút mơ hồ.

Một giây sau, hắn ta chậm rãi cúi đầu, thấy vết máu ở vị trí trái tim của mình.

- Ta chết sao?

Trong mắt hắn ta có sợ hãi và không hiểu, có thể cảm giác được lực sinh mệnh của mình dần bị rút ra….

- Đại Lực!

- Có người ám sát thực thần!

- Cứu mạng…

Trong tai Đại Lực truyền đến âm thanh huyên náo từ bốn phía, nhưng hắn ta cũng nghe không rõ nữa…

Trước mắt của hắn ta tối đen, thân thể ngã sấp xuống trên đài lĩnh thưởng…

Ầm!

Cúp trong tay lăn một đoạn xa, nhiễm phải máu từ trái tim hắn ta, lộ ra vẻ ghê người.

- Đại Lực!

Trần Thư quát lên một tiếng lớn, hắn không chút do dự nào, nháy mắt triệu hoán ra ba Khế Ước Linh của mình.

Hôm nay hắn đã không nhìn được bất kỳ quy củ nào, nổi giận và bối rối tràn ngập đại não của hắn, không có lý trí và bình tĩnh của ngày trước.

- Vì sao? Biện pháp bảo vệ của các ngươi đâu? Mẹ nó Khế Ước Linh điều tra của các ngươi đâu?

- Cup thực thần vì sao lại xuất hiện loại chuyện hoang đường này?

Thân thể to lớn của Tiểu Hoàng ngăn ở trước Trương Đại Lực, Trần Thư rống giận với bốn Ngự Thú Sư Vương cấp trên không.

- Trần Thư, ngươi không nên kích động…

Ngự Thú Sư Vương cấp Mễ Côn đến từ vương quốc Bất Hủ vội vàng nói:

- Hiện tại việc cấp bách là duy trì trật tự…

- Lăn mẹ nó đi!

Hai mắt Trần Thư đỏ lên, quát to một tiếng, trực tiếp cắt ngang đối phương nói nhảm.

- …..

Mễ Côn nhướng mày, đang muốn quát lớn, nhưng vừa thấy dáng dấp Trần Thư dữ tợn, trong lòng lâm vào kiềm hãm, giữ vững yên lặng.

- Mau cứu hắn! Khế Ước Linh trị liệu của các ngươi đâu?

- Ta đến đây.

Trong lòng Phù Ninh có áy náy, triệu hoán ra một cây giống màu lục, rơi xuống bên cạnh Trương Đại Lực.

Ào ào ào…

Lá cây không ngừng đong đưa, có lưu quang màu xanh lá rủ xuống, dung nhập vào vị trí trái tim Trương Đại Lực.

Nhưng mà cho dù là Khế Ước Linh trị liệu Vương cấp vẫn không thể trị khỏi thương thế của hắn ta.

Sinh mệnh lực của Trương Đại Lực vẫn không ngừng trôi qua…

Ánh mắt Trần Thư lo lắng, vội vàng hỏi:

- Thế nào?

- …

Phù Ninh không mở miệng, để Khế Ước Linh liên tiếp thả ra mấy cái kỹ năng trị liệu.

Ngay tại lúc này, sinh mệnh lực của Trương Đại Lực cuối cùng cũng ổn định, tình huống hình như đã có chút chuyển biến tốt đẹp.

- Có thể cứu?

Hai mắt Trần Thư vô cùng kích động, vội vàng hỏi:

- Tiền bối, nếu như có thể cứu sống hắn, Trần Thư ta thiếu ngươi một ân tình lớn!

- A…

Nhưng mà Phù Ninh thở dài, nói:

- Kỹ năng của ta chỉ có thể tạm thời giữ lại tính mạng của hắn, một khi hiệu quả kỹ năng kết thúc…

Mặc dù hắn ta còn chưa dứt lời, nhưng Trần Thư cũng đã hiểu, đối phương chỉ có thể kéo dài mệnh của Đại Lực, không thể cứu sống…

- Không dùng….

Một tên Ngự Thú Sư Vương cấp tới từ vương quốc cỡ trung đi tới, trong tay cầm một viên đạn dính máu….

Hắn ta thở dài, nói:

- Là đạn Tử Thần…

- …..

Bốn tên Vương cấp thoáng cái trầm mặc, trong mắt có thở dài, hiển nhiên kết quả đã quyết định..

Trong lòng Trần Thư bối rối, chợt quát lên:

- Đừng mẹ nó giả câm! Đến cùng là có ý gì?

- Là đạn đặc biệt của thủ lĩnh Ám Tổ….

Phù Ninh cúi đầu, mở miệng giải thích:

- Từng có một Ngự Thú Sư Vương cấp chết dưới viên đạn này, một viên tốn hơn trăm triệu, trước mắt không có một người nào sống sót…

Hắn ta thở dài thật sâu, chẳng trách biện pháp bảo vệ được bố trí ở hiện trường không có một chút tác dụng, thậm chí ngay cả Khế Ước Linh điều tra Vương cấp cũng không phát giác được.

Thủ lĩnh Ám Tổ được xưng tụng là đệ nhất sát thủ, cứ việc chỉ là người thường nhưng có thể khiến Vương cấp vì đó mà sợ hãi.

Nhưng hôm nay vì giết một người thường, thực tế có chút đại tài tiểu dụng, không ai có thể dự liệu được tình huống này.

- Sẽ không…Nhất định có biện pháp…Nhất định có biện pháp…

Chương 1504: Cơ hội thay đổi cục diện đến từ hệ thống?

Trần Thư không để ý lời Phù Ninh nói, hắn giống như người điên, lặp đi lặp lại lời nói. - Lão gia tử! Đúng! Lão gia tử nhất định có biện pháp! Lão là Ngự Thú Sư truyền kỳ!

Trong mắt của hắn lần nữa đã có ánh sáng hi vọng, vội vã gọi điện thoại cho Tần Thiên.

- Hiệu trưởng, mau nghe điện thoại, nghe điện thoại đi…

Hắn không có phương thức liên lạc của lão gia tử, chỉ có thể liên hệ thông qua Tần Thiên.

- Trần Bì….

Âm thanh Tần Thiên có chút trầm lặng, cũng đã thông qua trực tiếp thấy được một màn hiện trường này.

- Hiệu trưởng, nhanh! Giúp ta liên hệ lão gia tử, Đại Lực hắn…hắn sắp không được rồi!

Hai mắt Trần Thư có chút mơ hồ, thậm chí ngữ khí cũng trở nên nghẹn ngào.

- …..

Tần Thiên duy trì yên lặng, vẻ mặt động dung, không nghĩ tới Trần Bì sẽ trở thành dạng này.

Nhưng hắn ta cũng không có bất kỳ biện pháp nào, thậm chí cũng không dám nói cho đối phương biết kết quả.

- Hiệu trưởng! Hiệu trưởng! Ngươi nói gì đi!

- Đại Lực còn cứu được đúng không, lão gia tử đang chạy tới phải hay không?

- Ta đã nói sẽ mang Đại Lực bình an trở về! Hắn không thể chết, hắn nhất định không thể chết!

Hai tay Trần Thư nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, nhưng hắn lại không chút để ý, mà là giống như điên hướng về phía Tần Thiên cầu cứu.

- Trần Bì….

Tần Thiên hít sâu một hơi, có chút không đành lòng nói:

- Chúng ta có thể mời Khế Ước Linh truyền kỳ hệ Trị liệu ở Tuyết quốc ra tay, nhưng nó chỉ có thể kéo lại mệnh của Đại Lực năm ngày, không cứu vãn nổi cái gì….

- …..

Tâm Trần Thư một mực chìm xuống, giống như chìm tới vực sâu….

Hắn không ngừng lặp lại, tự nói:

- Là lỗi của ta, ta không nên mang Đại Lực đi ra, là ta quá tự phụ, ta mang quá ít người….

- Ta sai rồi, là ta sai rồi…

- Trần Thư…

Trong mắt Tần Thiên có chút lo lắng, hắn ta không nghĩ tới Trần Thư sẽ bởi vì Trương Đại Lực biến thành dạng này.

Hắn giống như lần đầu tiên nhận thức tội phạm Nam Giang Trần Thư…

- Không liên quan gì đến ngươi, thủ lĩnh ám tổ xuất thủ với những người khác, ngay cả vương cấp cũng không phát hiện ra được…

- Trừ phi ngươi để lão gia tử hộ tống, nhưng điều này là không thể… Thật ra ngươi cũng đã làm rất tốt rồi…

Tần Thiên vội vàng an ủi, lão cũng không hy vọng Trần Thư vì Trương Đại Lực mà suy sụp tinh thần.

Không có ai muốn nhìn thấy cảnh Hoa Quốc bị tổn thất hai đại thiên tài cùng một lúc như vậy cả.

- Đúng thế… Ta nên để lão gia tử đi cùng…

- Ta nên để lão gia tử đi cùng…

Trần Thư lắc đầu, miệng lặp đi lặp lại một câu nói, như người bị tâm thần.

Bốn tên Vương Cấp đứng cạnh chỉ cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, theo bản năng kéo giãn khoảng cách với Trần Thư…

Cùng lúc đó, cảnh tượng Thực Thần bị ám sát tại chỗ đã truyền ra khắp thế giới.

Trong lúc nhất thời, cả thế giới đều xôn xao, rối rít kinh hãi.

- Con mẹ nó, đúng là không có thiên lý! Các thế lực có mặt ở đó mạnh mẽ như vậy mà lại không thể quét sạch được toàn bộ tổ chức tội phạm ở Lam Tinh sao?

- Đúng vậy, đây chính là truyền hình trực tiếp đến toàn thế giới, hơn nữa còn đang tổ chức đến đoạn trao thưởng Cúp Thực Thần! Đây có khác gì trèo lên đầu lên cổ các quốc gia làm trò hề đâu chứ!

- Đáng tiếc cho một thiên tài như vậy, hắn ta mới hai mươi hai tuổi, có lẽ tương lai hắn ta còn có thể trở thành truyền kỳ linh trù…

Mặc dù toàn thế giới đều tức giận mắng chửi, nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật một Thực Thần vừa mới ra đời đã chết đi…

- Tiếc thật, sớm biết như vậy, còn không bằng trao Thực Thần cúp cho ta…

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng chế nhạo truyền vào tai Trần Thư.

- !

Trần Thư đột nhiên ngẩng đầu xác định nơi phát ra giọng nói này.

Trong đám người đứng gần nhất, một nam nhân trung niên hỗn huyết đang mỉm cười nhìn Trần Thư.

Đó chính là Mộc Thổ đại sư xếp hạng thứ hai!

- Ngươi nói cái gì?

Trần Thư bình tĩnh hỏi lại, giọng nói không có chút cảm xúc nào lại khiến người khác không nhịn được trong lòng hoảng sợ.

- …

Mộc Thổ đại sư cũng hơi khựng lại, quên cả hô hấp.

Nhưng nghĩ tới kế hoạch, hắn ta chỉ có thể ép buộc mình tỉnh táo lại.

Hắn ta vừa định mở miệng, thân thể đột nhiên chấn động, Trần Thư đã thuấn di đến trước mặt hắn ta.

Hai bên chỉ còn cách nhau mười cen ti mét!

- Ta…

Mộc Thổ đại sư nhìn đôi mắt bình tĩnh của Trần Thư, theo bản năng nuốt nước miếng, lùi lại thêm vài bước.

- Trần Thư, ngươi đừng kích động!

Phù Ninh đứng cạnh vội vàng ngăn cản, đây chính là truyền hình trực tiếp toàn cầu, hơn nữa còn có mười đại lão linh trù đều đang ở đây.

Nếu như Mộc Thổ đại sư thật sự là hung thủ, cho dù là giết cũng sẽ không sao cả, cùng lắm là sau chuyện này hắn ta sẽ bị điều tra thôi.

Nhưng nếu như người này là người vô tội, lại bị giết ngay trước mặt mọi người, vậy vấn đề này không còn là chuyện nhỏ nữa.

Mộc Thổ đại sư là người xếp thứ hai của Cúp Thực Thần, hơn nữa còn là Linh Trù Vương Cấp, hắn ta cũng không phải người bình thường.

Nếu thật sự hi sinh thành vật hả giận cho Trần Thư, hiệp hội Linh trù Thế giới chắc chăn sẽ không tha cho hắn.

Đến lúc đó, không người nào có thể bảo vệ được Trần Thư!

Chương 1505: Cơ hội thay đổi cục diện đến từ hệ thống? (2)

Vừa thấy bốn tên vương cấp đang ngăn cản Trần Thư lại, Mộc Thổ đại sư thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Hắn ta cười khẽ, nhẹ giọng nói.

- Chẳng qua chỉ là chết một người huynh đệ thôi mà, ngươi cũng không cần gấp như vậy chứ?

- …

Lửa giận trong lòng Trần Thư không ngừng bốc lên, sát ý tràn đầy, mọi người xung quanh yên lặng rời xa.

- Năm đó gia tộc ta gặp tai hoa, có không ít người chết, ta còn không thương tâm như vậy…

Mộc Thổ đại sư lắc đầu than thở, sau đó quỷ dị nói.

- Xin lỗi, ta hơi nhiều lời, xin hãy nhớ tên ta: Mộc Thổ đại sư…

- !

Trần Thư hơi chuyển tròng mắt, trong đầu lập tức hiểu ra!

Hắn lạnh lùng nói:

- Mộc Thổ… Mộc Thổ… Ngươi là người nhà Đỗ gia của thành phố Lam Hải…

- Đỗ gia nào cơ, ta không hiểu ngươi đang nói gì…

Mộc Thổ đại sư mờ mịt khó hiểu nhún vai

- Được rồi, ngươi đừng nói nữa!

Lúc này, bốn tên vương cấp nghe không hiểu hai người này đang nói cái gì.

Nhưng bọn họ cũng không hy vọng Mộc Thổ đại sư chọc giận Trần Thư, muốn cưỡng ép tách hai người này ra.

- …

Đầu óc Trần Thư tạm thời khôi phục lại, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Bảo sao hắn cảm thấy Mộc Thổ đại sư nhìn có chút quen quen, hóa ra là vì người này có vài nét hao hao Đỗ Thanh.

Hơn nữa người này có thiên phú về linh trù cao như vậy, nhưng lại đột ngột xuất hiện trên đời, hóa ra là người của Đỗ gia nổi tiếng là thế gia Thực Thần.

Đỗ gia bởi vì có liên quan đến Cứu Thế Giáo Hội, giờ ở Lam Tinh phải trốn chui lủi như chuột chạy qua đường, đương nhiên không dám lộ ra tên họ của mình.

Mộc Thổ đại sư nói với giọng an ủi.

- Ngươi đừng lo lắng, chất nhi của ta đã chết rồi, huynh đệ của ngươi ở phía dưới cũng sẽ không thấy cô đơn…

- Im miệng!

Phù Ninh quát lớn, thậm chí là trực tiếp đạp hắn ta một phát.

Mặc dù hắn ta nghe không hiểu người này nói gì, nhưng đây rõ ràng là muốn chọc giận Trần Thư.

Mộc Thổ đại sư bị Kim Sắc Khổng Tước nắm lấy, chuẩn bị cách xa Trần Thư ra.

Hắn ta vẫn nhìn chằm vào Trần Thư, khóe môi nhếch lên nở một nụ cười như không cười.

Lời này những người còn lại nghe không hiểu, nhưng Trần Thư chắc chắn có thể hiểu được.

Đây đã là biểu lộ rõ ràng cái chết của Trương Đại Lực có liên quan đến hắn ta.

Đêm qua Đỗ gia không để tổ chức Ám Dạ lui khoản, mà là thay đổi mục tiêu nhiệm vụ, chuyển Trần Thư thành Trương Đại Lực.

Chẳng qua chỉ là ám sát một người bình thường, thủ lĩnh Ám Tổ đương nhiên vui vẻ tiếp nhận.

Cho dù có thể khiến toàn thế giới tức giận, hắn ta cũng không thèm để ý, dù có giết Trương Đại Lực hay không, tổ chức Ám Dạ vẫn là cái đinh trong mắt mọi người…

- Động thủ đi…

Mộc Thổ đại sư có chút mong đợi, hắn ta không tin Trần Thư thật sự có thể nhịn nổi.

Đây chính là một sách lược khác của Đỗ gia!

Nếu không thể giết được trực tiếp, vậy thì thông qua thủ đoạn khác để giết.

Chỉ cần Trần Thư dám ra tay, bốn tên Vương Cấp ở hiện trường chắc chắn sẽ cho rằng Trần Thư đang nổi điên, muốn tìm người vô tội để xả giận.

Vì phòng ngừa loại chuyện này xuất hiện, bọn họ thậm chí có thể sẽ phế bỏ khế ước linh của Trần Thư.

Mà hắn ta sẽ chịu một chút nguy hiểm, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Cho dù không bị phế bỏ, cũng bị trọng thương, đến lúc đó Đỗ gia lại liên hợp với Đại Giáo Chủ tiến hành ám sát tiếp…

Nhưng đây chỉ là tình huống tốt nhất…

Một loại khả năng khác chính là hắn ta bị đánh chết tại chỗ còn Trần Thư sẽ vì vậy mà bị truy nã toàn thế giới, tương đương với lấy mạng đổi mạng.

Ngoài ra còn một khả năng nữa, đó là Trần Thư có thể nhịn được cơn giận này, quyết định không ra tay.

Nhưng người Đỗ gia cũng không tin tội phạm Nam Giang sẽ thật sự thờ ơ như thế, với tính cách của hắn, có thù phải báo…

Đây chính là dương mưu!

Mặc dù người chết là Đại Lực, nhưng người mà Đỗ gia nhằm vào vẫn là Trần Thư…

Đương nhiên, cũng có một phần nguyên nhân là do Trương Đại Lực đoạt đi Cúp Thực Thần của Mộc Thổ đại sư, điều này mới khiến hắn ta hạ quyết tâm…

Trần Thư không ngốc, trong lòng hắn đều hiểu hết.

Nhưng cho dù biết hậu quả, hắn vẫn nhất định phải động thủ!

Nhất là bây giờ đã biết nguyên nhân, biết nguyên nhân cái chết của Đại Lực liên quan gián tiếp tới hắn, trong lòng hắn cảm thấy rất áy náy.

Hắn tuyệt đối không thể để mặc cho hung thủ sống lâu thêm một giây một phút nào!

Hơn nữa một khi Mộc Thổ đại sư rời khỏi hiện trường, tất nhiên sẽ rời khỏi Nam Thanh Quốc, hắn biết đi nơi nào tìm đối phương?

Nhưng ngay khi hắn vừa định ra tay.

Tuyển hạng hệ thống mà hắn luôn chờ đợi cuối cùng cũng xuất hiện!

【 Tuyển hạng một: Đánh chết Mộc Thổ đại sư Đỗ Vũ! Phần thưởng nhiệm vụ: Toàn bộ thuộc tính của Nguyên Tố Thú +2%.]

【 Tuyển hạng hai: Đánh chết thủ lĩnh Ám Tổ! Phần thưởng nhiệm vụ: Ba kỹ năng của Khế Ước Linh ngẫu nhiên +1.]

【 Tuyển hạng ba: Đánh chết Đỗ Vũ và thủ lĩnh Ám Tổ! Phần thưởng nhiệm vụ: Đại lượng ngự thú lực! Bỏ qua bình cảnh cấp, trực tiếp tấn thăng thành Hoàng Kim Ngự Thú Sư! Chú ý:

Hệ thống đã tự động đánh dấu ký hiệu lên người Thủ lĩnh Ám Tổ.]

Trần Thư ngẩn ra, trong mắt đều là thất vọng và không cam lòng.

Chương 1506: Thần kỹ mới

Không thể cứu được Đại Lực, hắn đột phá lên Hoàng Kim Cấp cũng có tác dụng gì chứ… Nhưng một giây sau, trước mặt hắn lại xuất hiện một tuyển hạng mới.

Hắn lập tức chấn động, trong mắt lóe lên ánh sáng hy vọng…

【 Xuất hiện tuyển hạng liên hoàn, yêu cầu cần hoàn thành nhiệm vụ trong trong tuyển hạng trước.]

【 Tuyển hạng một: Tiêu diệt tổ chức Cứu Thế của Đỗ gia! Phần thưởng nhiệm vụ: Toàn bộ thuộc tính của Khế Ước Linh mới +5%.]

【 Tuyển hạng hai: Phá hủy trụ sở chính của tổ chức Ám Dạ! Phần thưởng nhiệm vụ: Khế Ước Linh đạt được kỹ năng chuyên môn.]

【 Tuyển hạng ba: Tiêu diệt Đỗ gia và phá hủy trụ sở chính của tổ chức Ám Dạ! Phần thưởng nhiệm vụ: Đạt được sách kỹ năng thần kỹ Tử Vong Hồi Phục.]

- Thần kỹ?

Hắn nắm chặt nắm đấm, tim đập thình thịch.

Thứ khiến hắn kích động không phải thần kỹ, mà là cái tên Tử Vong Hồi Phục…

- Có thể cứu Đại Lực sao…

Trần Thư thì thào, không chút do dự nào.

Cho dù chỉ có tỷ lệ một phần trăm, hắn cũng nhất định phải bắt lấy cơ hội này!

Nếu Đại Lực thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn làm gì còn mặt mũi đối mặt với Trương Phong thúc thúc, đối mặt với Phương Tư đây…

- Phù Ninh tiền bối, cám ơn ngươi.

Trần Thư vui mừng nhìn Phù Ninh đứng bên cạnh.

Khế Ước Linh của Phù Ninh vẫn luôn thả ra kỹ năng chữa trị cho Đại Lực, mặc dù không thể cứu được, nhưng ít ra có thể giữ được đích mạng của hắn ta.

- Hả?

Phù Ninh thấy Trần Thư đã bình tĩnh lại, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thư đánh mất lý trí quả thực quá đáng sợ, hắn ta thậm chí còn cho rằng đối phương sẽ đại khai sát giới trên đất Nam Thanh Quốc…

Phù Ninh nhìn về phía Trương Đại Lực, hiển nhiên hắn ta đã hiểu vì sao Trần Thư lại cảm ơn mình.

Phù Ninh mở miệng trả lời.

- Nhưng ta chỉ có thể kiên trì được hai mươi phút nữa, sau đó toàn bộ kỹ năng sẽ ở trạng thái làm lạnh…

- Vậy là đủ rồi.

Trần Thư gật đầu, sau đó chuẩn bị gọi điện thoại cho Tần Thiên.

Nhưng khiến hắn bất ngờ là, điện thoại di động của hắn vẫn đang trong trạng thái gọi điện…

Rõ ràng, Tần Thiên vẫn đang lo lắng đến trạng thái của hắn, không chịu cắt đứt cuộc gọi, thậm chí vẫn luôn khuyên ngăn hắn, đáng tiếc Trần Thư không chịu nghe.

- Trần Thư, ngươi đừng kích động, rồi sẽ có cách thôi!

- Về nước trước rồi nói sau, ta và lão Liễu sẽ lấy lại công đạo cho ngươi! Bất kỳ người nào cũng không chạy thoát được!

- …

Trong lòng Trần Thư ấm áp, hắn trả lời.

- Hiệu trưởng, ngươi có thể giúp ta liên lạc một vài Truyền Kỳ Ngự Thú Sư của Tuyết Quốc được không?

Muốn có được thần kỹ, cần phải tiêu diệt hai tổ chức, chuyện này không thể làm trong một sớm một chiều được, nhất định

phải nhờ Truyền Kỳ Ngự Thú Sư giúp đỡ giữ lấy tính mạng của Trương Đại Lực.

- Hả?

Tần Thiên nghe thấy giọng nói của Trần Thư đã tỉnh táo trở lại, trong lòng lão thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó lại có chút ngây người.

Lão thở dài, nói.

- Nhưng như vậy cũng vô nghĩa thôi…

- Ta có cách của ta, hiệu trưởng, làm phiền ngươi! Cái giá xuất thủ cứ để ta một mình gánh chịu!

Trần Thư kiên định nói.

- Ngoài ra, ngươi có thể để bọn họ chạy tới Nam Thanh Quốc trong vòng hai mươi phút chứ?

Nếu như không được, hắn chỉ có thể để cho toàn bộ Vương Cấp và Hoàng Kim Cấp ở đây hỗ trợ, tranh thủ phải kiên trì đến khi truyền kỳ Khế Ước Linh đến đây.

- Aizz…

Hiệu trưởng lắc đầu than thở, lão quả thực không đành lòng cự tuyệt học sinh của mình.

- Ta sẽ để cho lão hiệu trưởng ra tay giúp đỡ, có thể trực tiếp truyền tống kỹ năng qua đó…

- Được!

Trần Thư gật đầu, hắn nhớ được lão hiệu trưởng có một Khế Ước Linh là Ngân Hồ chuyên khống chế Không Gian Lực Lượng, có thể nói nó là Khế Ước Linh hệ Không Gian mạnh nhất Lam Tinh.

Tần Thiên không chút chậm trễ, làm việc khá hiệu suất, chỉ trong ngắn ngủi ba phút đã trả lời lại.

- Tuyết quốc muốn mười danh ngạch tiến vào Tinh Không Di Tích…

- Được!

Trần Thư gật đầu không chút do dự.

Chỉ cần có thể cứu được Trương Đại Lực, tặng Tinh Không Di Tích cho người khác cũng được…

Bốn tên Vương Cấp Ngự Thú Sư đứng vây quanh Trần Thư, nhưng không nghe được Tần Thiên nói gì, nhất thời bọn họ không hiểu Trần Thư định làm gì.

Hai phút sau.

Khi bọn họ còn đang không hiểu gì, không gian bên cạnh Trương Đại Lực đột nhiên vặn vẹo.

- Không Gian Lực Lượng?

Bốn người ngơ ngác nhìn cho đến khi nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện ký hiệu của Không Gian Ngân Hồ.

Bọn họ lập tức chấn động, nghĩ đến Khế Ước Linh được vinh dự là kẻ mạnh đứng đầu Truyền Kỳ…

Xuy xuy xuy…

Một đạo bạch quang cực kỳ chói mắt xuất hiện từ trong không gian vặn vẹo kia, bạch quang tản ra khí tức sinh mệnh lực cường hãn, đủ để khôi phục thương thế của bất kỳ người nào.

Lỗ hổng trái tim trên người Trương Đại Lực lập tức khép lại trong nháy mắt, nhưng chẳng qua chỉ là chữa trị thương thế, không thể bổ sung sinh mệnh lực cho Đại Lực…

- Đây là… Khí tức Truyền Kỳ sao?

Phù Ninh co lại hai tròng mắt, trong mắt đều là vẻ không thể tin nổi.

Kỹ năng của Ngân Hồ xuất hiện ở đây đã làm cho bọn họ quá kinh hãi, nhưng bây giờ còn xuất hiện thêm Truyền Kỳ Khế Ước Linh…

Chương 1507: Hắn là học trò của ta

Phù Ninh quay sang nhìn về phía Trần Thư, hắn ta đã không dám tưởng tượng thế lực sau lưng người này mạnh đến cỡ nào

rồi… Két…

Bạch quang đi vào vị trí trái tim của Trương Đại Lực, duy trì sinh mạng giúp hắn ta.

- Bạch quang sẽ tắt sau năm ngày…

Tần Thiên nói, trong lòng yên lặng thở dài.

Ngay cả Truyền Kỳ cũng không còn cách nào, lão quả thực không tin Trần Thư có thể làm được…

- Cám ơn hiệu trưởng…

Trần Thư nở nụ cười, cúp điện thoại.

Hắn đứng lên, đồng thời mượn kỹ năng Thuấn Di, đưa Đại Lực vào trong miệng của Tiểu Hoàng.

- Phù Ninh tiền bối, cám ơn ngươi!

Trần Thư chắp tay bái tạ Phù Ninh, sau đó nghiêm túc nói.

- Tha thứ cho vãn bối đã mạo phạm ngươi…

Một giây sau đó, hắn lạnh lùng nhìn về phía Kim Sắc Khổng Tước trên bầu trời.

Mộc Thổ đại sư vẫn đang ở trên lưng Khổng Tước, bị ba con Vương Cấp Khế Ước Linh bảo vệ.

Hắn ta vốn còn muốn rời khỏi hiện trường, nhưng nghĩ đến Trần Thư có kỹ năng thuấn di, Phù Ninh lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

- Hả?

Phù Ninh chấn động, lập tức hiểu ra.

Hắn ta đang định mở miệng, nhưng Thỏ Không Gian đứng cạnh Trần Thư đã biến mất không thấy…

- Mau ngăn cản hắn!

Phù Ninh vội vàng quát lớn, thân thể Khổng Tước kim sắc trên không tràn ngập kim quang, bảo vệ Mộc Thổ đại sư trên lưng.

Nếu như Mộc Thổ đại sư thật sự bị giết, Trần Thư cũng khó thoát khỏi cái chết, kết quả chắc chắn là đồng quy vu tận.

Hơn nữa là phía tổ chức, Nam Thanh quốc cũng sẽ bị nhiều thế lực của Lam Tinh ép hỏi truy cứu trách nhiệm.

Bất luận như thế nào, Mộc Thổ đại sư cũngkhông thể chết!

Tạp Kha cùng một Vương cấp khác xuất thủ trong nháy mắt, cùng nhau bảo vệ Mộc Thổ đại sư.

Về phần Ngự Thú sư Mễ Côn tới từ Bất Hủ vương quốc, dường như phản ứng chậm nửa nhịp, không có bất kỳ hành động gì.

Ầm!

Tốc độ của Thỏ Không Gian nhanh hơn bọn hắn tưởng tượng nhiều.

Cà rốt khổng lồ trong tay nó, mạnh mẽ chụp về phía Mộc Thổ đại sư, không chút lưu thủ, tràn ngập sát cơ!

- Động thủ rồi!

Trong lòng Mộc Thổ đại sư hô to, vừa xúc động vừa có chút sợ hãi.

Tất cả dựa theo kế hoạch của gia tộc mà tiến hành…

Grào!

Trong nháy mắt hắn triệu hoán ra ba khế ước linh của mình, chuẩn bị ngăn cản đòn công kích của Thỏ Không Gian.

Vốn cho rằng hai người đều là bạch ngân tam tinh, cho dù có khoảng cách, nhưng ít ra có thể ngăn cản một thoáng.

Oanh!

Thỏ Không Gian thả ra 【Phủ đầu một kích], khổng lồ cà rốt lao tới, thời điểm tiếp xúc với một cự mãng đầu hắc sắc lại xuất hiện một vòng quang mang.

Hiệu quả cưỡng chế vỡ vụn xuất hiện!

Cự mãng hắc sắc kêu rên một tiếng, toàn bộ đầu nháy mắt vỡ tan không chịu nổi, khí tức sinh mệnh bỗng nhiên tiêu tán, vô lực rơi xuống.

Chỉ là một kích đã trực tiếp miểu sát một khế ước linh đồng cấp!

- Sao có thể chứ?

Con ngươi Đỗ Vũ co rụt, trong mắt tràn ngập sợ hãi.

Mặc dù có bộ phận tình báo của giáo hội, nhưng hắn ta vẫn đánh giá thấp sức chiến đấu của Trần Thư.

Ầm!

Thân thể của Thỏ Không Gian lại biến mất không thấy đâu nữa…

Trong lúc Đỗ Vũ đang tìm kiếm thân ảnh của Thỏ Không Gian ngay sau đó phần lưng truyền đến một đạo cự lực.

Cả người hắn ta nháy mắt bay ra khỏi phần lưng của Khổng Tước kim sắc…

May mắn có kỹ năng phòng ngự của Vương cấp, bằng không dưới một kích kia đã bị sát hại rồi, nhưng dù vậy, đến chấn động lực truyền đến vẫn khiến hắn ta không dễ chịu lắm, trong miệng phụt ra tiên huyết.

- Trần Thư! Dừng tay!

Phù Ninh thần sắc biến đổi, cắn răng quyết định khống chế khế ước linh của Trần Thư trước.

Lực công kích của khế ước linh của hắn thực sự rất đáng sợ, đơn thuần phòng ngự sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

Ba tên Vương cấp liếc nhau một cái, nháy mắt đạt được sự nhất trí, chỉ có Mễ Côn của Bất Hủ vương quốc vẫn thờ ơ, giống như một khán giả.

Rầm rầm rầm!

Trong nháy mắt, ba Vương cấp khế ước linh đồng loạt ra tay, hướng về phía Thỏ Không Gian nổ tung.

Nhưng bọn hắn không dám sử dụng kỹ năng lực sát thương lớn, một nguyên nhân là hiện trường có khán giả, không thể gây tổn thương tới người vô tội.

Một nguyên nhân khác là lo lắng đánh chết khế ước linh của Trần Thư.

Lỡ như đến lúc đó người sau lưng hắn hưng sư vấn tội, Nam Thanh quốc cũng không gánh nổi.

Hai con ngươi Thỏ Không Gian khẽ động, đang muốn thuấn di rời đi, nhưng trên mình xuất hiện xiềng xích màu trắng, giam cầm nó tại chỗ.

- Khống chế kỹ năng?

Trần Thư ngơ ngác, không chút bất ngờ.

Hắn nhìn về phía các ban giám khảo Cúp thực thần, tự nói một tiếng:

- Xin lỗi!

Trong chốc lát, Husky bên cạnh hắn gầm thét một tiếng!

Ầm ầm ——

Một khỏa vẫn thạch khổng lồ bỗng nhiên ngưng kết lại lao về phía dưới mười vị ban giám khảo!

- Đừng!

Trong nháy mắt, bốn tên Vương cấp tâm thần chấn động, không nghĩ tới đối phương lại ác độc như vậy, nghĩ ra như vậy một biện pháp kiềm chế bọn hắn.

- Hôm nay hoặc hắn chết, hoặc những người còn lại chết!

Trần Thư ánh mắt lạnh lùng, giống như xem thường tính mạng của những người còn lại.

Nhưng mà Thỏ Không Gian trên không cũng hết sức chăm chú, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị phóng thích không gian thông đạo, nếu thật sự xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hắn có thể trực tiếp di chuyển vẫn thạch.

Chương 1508: Mầm họa hạng nhất của Lam Tinh

Hắn chỉ hi vọng mượn cách này kiềm chế bốn Vương cấp, ngược lại không thật sự muốn lạm sát kẻ vô tội. Quả nhiên, Vương cấp không biết tâm tư của hắn, một lòng chỉ muốn bảo vệ các giám khảo phía dưới.

Bọn hắn là ngôi sao sáng trong linh trù giới, tầm quan trọng đương nhiên không phải một Đỗ Vũ có thể so sánh được.

Mấy Vương cấp khế ước linh liên tiếp phóng thích ra kỹ năng phòng ngự, thành công chặn vẫn thạch đang rơi xuống!

- Lại thêm một ít nữa! Không tin các ngươi có thể ngăn chặn!

Vẻ mặt Trần Thư tức giận, Husky bên cạnh nháy mắt thả ra 【Phân thân]!

Trong chốc lát, lại một khỏa 【Thiên Hỏa Vẫn Thạch] đáng sợ nữa rơi xuống phía dưới!

- Điên rồi! Điên thật rồi!

- Vậy mà bắt đầu hạ thủ với người vô tội, con hàng này thật đúng là phần tử nguy hiểm!

- Móa nó, Tội phạm Nam Giang thật sự không nói đùa đâu…

Hành động của Trần Thư cũng khiến cho toàn cầu náo động, không nghĩ tới hắn lại điên cuồng đến mức này.

Kinh đô của Hoa quốc.

- Tại sao ngươi lại làm như vậy chứ…

Tần Thiên kinh ngạc nhìn qua màn hình trực tiếp vô cùng đau lòng.

Lão không nghĩ tới học phủ lại thực sự bồi dưỡng được một tên tội phạm, điều này sao có thể giải thích đây, mười người đứng đầu linh trù không thể là tội phạm?

Tần Thiên nhắm hai mắt lại, lẩm bẩm:

- Nếu hắn có thể về nước, ta chắc chắn sẽ tự tay bắt hắn lại..

- Ta tin tưởng hắn!

Trong lúc nhất thời, phía sau của lão truyền đến một thanh âm kiên định.

- Hả?

Tần Thiên quay đầu nhìn, chỉ thấy Liễu Phong đang cất bước đi tới.

- Lão Liễu, tình huống hiện tại như vậy rồi, tin tưởng cái gì chứ? Tin tưởng hắn là một tên tội phạm lạm sát kẻ vô tội sao?

Trong mắt Tần Thiên có vẻ thương tiếc, nói:

- Cho dù là Trương Đại Lực, cũng không thể không quan tâm tính mạng của người khác?

Liễu Phong yên lặng, nói:

- Ta tin tưởng hắn sẽ không sai

- Lý do?

Tần Thiên thở dài thật sâu, nói:

- Bây giờ sự thật đã bày ra trước mắt, không chỉ ta thấy được, mười tỷ người toàn cầu đều nhìn thấy được.

- Không có lý do!

Ánh mắt Liễu Phong tĩnh lặng, nói:

- Nếu chắc chắn phải nói ra một lý do vậy thì… Hắn chính là học trò của ta!

Nói xong, Liễu Phong quay người rời đi.

- Ngươi muốn đi đâu?

- Dẫn hắn trở về!

Liễu Phong cũng không quay đầu lại nói:

- Nếu như nhất định muốn luận tội hắn, vậy thì để người làm lão sư như ta tới gánh chịu đi!

- …

Tần Thiên nháy mắt trầm mặc, chỉ kinh ngạc nhìn qua bóng lưng Liễu Phong…

Lúc này quảng trường thàng phố Nam Thanh, có đủ loại khế ước linh kỹ năng bay ngang.

Nhưng mà năng lực nắm giữ kỹ năng của hai bên đều là đỉnh tiêm, không tác động đến đến người bình thường khác.

Vốn dĩ các khán giả vô cùng bối rối, cho là Trần Thư nhập ma, muốn huyết tẩy toàn bộ thành phố Nam Thanh thành phố.

Nhưng không bao lâu, bọn hắn phát hiện, Trần Thư dường như hạ thủ với mười vị ban giám khảo phía dưới…

- Hỗn tiểu tử này, mẹ nó nhằm vào chúng ta làm gì…

- Chuyên đánh già yếu tàn tật đúng không?

Các ngôi sao của linh trù giới vô cùng sợ hãi.

Bọn hắn đều chỉ là Ngự Thú sư cấp thấp, chưa từng trải qua cục diện này?

Trong khoảng thời gian ngắn, bọn hắn gặp được vẫn thạch, lôi đình, băng thứ đủ loại kỹ năng cường đại, bất luận cái nào cũng có thể tuỳ tiện lấy đi tính mạng của bọn hắn…

- Trần Thư, ngươi đừng ép ta!

Phù Ninh thực sự tức giận, hắn ta cũng là linh trù, đương nhiên không thể cho phép các giám khảo xảy ra chuyện.

Bốn tên Vương cấp có thể bảo vệ một Đỗ Vũ, nhưng muốn bảo vệ mười một người là chuyện quá khó khăn, huống chi hiện trường nhiều người như vậy, bọn hắn không có khả năngbảo vệ toàn bộ được.

- Còn dông dài cái gì?

Mễ Côn của Bất Hủ vương quốc quát lạnh một tiếng, cuối cùng cũng không làm khán giả nữa, quát lên:

- Trước hết giết khế ước linh của hắn rồi nói!

Hắn ta từ đầu đến cuối đều không ngăn cản Trần Thư, đương nhiên không phải vì hắn ta tốt đẹp gì, mà là muốn để Trần Thư lâm vào tình trạng vạn kiếp bất phụ.

Không phải tất cả mọi người đều hi vọng Trần Thư còn sống.

- Động thủ đi!

Một Vương cấp Ngự Thú sư khác cũng gật đầu đồng ý, nếu không nhanh chóng ra tay, sớm muộn gì cũng xảy ra đại sự.

Mễ Côn hét lớn một tiếng:

- Hiện tại hành vi của hắn toàn cầu đều thấy được, cho dù là giết hắn, cũng không có người nào có thể tìm chúng ta vấn trách!

Bất đắc dĩ, Phù Ninh cùng Tạp Kha chỉ có thể đồng ý, chuẩn bị áp dụng biện pháp cưỡng chế.

Nhất thời, hai mươi con Vương cấp khế ước linh xuất thủ, vây giết ba bạch ngân khế ước linh.

Ngoài Mễ Côn ra, ba người khác quả thực vẫn còn lưu thủ.

Nhưng khế ước linh của Trần Thư vẫn bị áp chế.

Vì ngăn cản Husky tổn thương tới các giám khảo, bọn hắn cố ý phái ra một nửa Vương cấp khế ước linh tới phụ trách phòng ngự.

- Tiểu tử, ngươi xong đời rôi!

Thổ mộc đại sư mỉm cười, nhìn phía Slime khổng lồ phía dưới.

Bây giờ hắn ta còn sống, mà Trần Thư đã bị đánh dấu là phần tử nguy hiểm rồi.

Chính là kết quả tốt nhất mà trong gia tộc hắn ta dự đoán.

Lúc hắn đang vui vẻ lại không hề phát giác ra.

Thời gian của kỹ năng phòng ngự Vương Cấp trên người mình đã kết thúc rồi.

Chương 1509: Mầm họa hạng nhất của Lam Tinh (2)

Mà bốn tên Vương cấp cũng không quá quan tâm hắn, bởi vì chỉ cần nhìn ba khế ước linh của Trần Thư là đủ rồi. - Ta xong đời hay không thì không biết nhưng bây giờ ngươi chắc chắn xong đời rồi!

Trong chốc lát, giọng nói lạnh lùng của Đỗ Vũ vang lên sau lưng.

- !

Thân thể Đỗ Vũ chấn động, trong lòng lập tức hiện ra nguy cơ sinh tử.

Nhát mắt hắn ta quay đầu, trong tầm mắt chỉ có một họng pháo tối đen như mực…

- Đừng lo lắng, Đỗ gia sẽ đi cùng ngươi…

Trần Thư mỉm cười, phóng tên lửa trên vai súng nháy mắt phun ra…

Oanh!

Một âm thanh oanh tạc truyền ra, khiến cho bốn Vương cấp sắc mặt khẽ giật mình, ngay sau đó nháy mắt nhìn về phía trên không.

- Không xong rồi! Mộc Thổ xảy ra chuyện rồi!

Phù Ninh thần sắc kinh hãi, ý thức có chuyện không ổn, không nghĩ tới bọn hắn đều bị lừa, theo bản năng cho rằng Trần Thư đang ở trong miệng Slime.

- Mộc Thổ không sao chứ…

Vẻ mặt Tạp Kha nghiêm túc, trên không đã không còn thân ảnh của Mộc Thổ nữa.

Ầm!

Đúng lúc này, dưới ánh mắt của mọi người, một chiếc oa sản kim gấp khúc chầm chậm rơi xuống đất…

- Cái kia hình như là đồ làm bếp chuyên dụng của Thổ Mộc Đại Sư…

Nhát mắt đám người rơi vào yên tĩnh, phần lớn người đều bị nhân viên chính phủ Nam Thanh di tán nhưng vẫn có một vài người quan sát từ xa.

- Hình như… Xảy ra chuyện rồi…

Nét mặt Tạp Kha trì trệ, ý thức được tình thế đã không có khả năng cứu vãn.

Nháy mắt toàn cầu náo động, sợ hãi thán phục sức chiến đấu của Trần Thư.

Dưới sự bảo vệ của bốn Vương cấp, một bạch ngân Ngự Thú sư cũng có thể cưỡng ép giết người, thật sự là có chút không hợp thói thường…

Đồng thời, mỗi thế lực lớn của chính phủ cũng vì vậy mà chấn kinh.

Nếu thật sự để hắn trưởng thành, chắc chắn là mầm họa thứ nhất của Lam Tinh…

- Xin lỗi, các vị!

Trần Thư lại lần nữa hướng về đám người phía dưới nói một tiếng.

Chỉ cần có thể giết chết Đỗ Vũ, tuyển hạng hệ thống sẽ hoàn thành được hơn phân nửa, trên người đối phương không đánh dấu, hắn nhất định phải giết chết ngay bây giờ.

Một khi rời khỏi hiện trường, phải tìm kiếm trong thời gian dài, Đại Lực không đợi được nữa rồi.

- Phạm tội ngay trước mặt người dân toàn cầu, đáng giết!

Mễ Côn quát lạnh một tiếng, năm Vương cấp khế ước linh nháy mắt gào thét lên tiếng.

Nhưng mà, thân thể Trần Thư đã biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, Husky, Thỏ Không Gian cùng Slime đều biến mất tại chỗ.

Đã có thần kỹ 【Không Gian Bí Lực], năng lực cơ động của Trần Thư được kéo căng, bất luận là truy kích hay là thoát thân, đều không phải là điều mà Ngự Thú sư bình thường có thể so sánh.

- Hắn chạy rồi sao?

Phù Ninh nhướng mày, trong lòng thậm chí đã có chút vui mừng, hắn chỉ là người mạnh nhất của một tiểu quốc, thật sự

không biết rõ nên xử lý như thế nào.

- Hình như… không…

Tạp Kha bên cạnh nhìn về phía chân trời, vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh màu vàng.

- Hướng kia là… Sân bay thủ đô?

Con người Phù Ninh co rụt, trong lòng lại lần nữa căng thẳng!

Hành vi điên cuồng của con hàng kia vẫn chưa kết thúc sao?

Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Huyết tẩy toàn bộ Nam Thanh quốc?

Sân bay thủ đô!

Mặc dù xuất hiện bất ngờ, nhưng giao thông vẫn không dừng lại.

Một tên nam tử áo đen vội vàng đi tới sảnh đợi, chuẩn bị ngồi máy bay rời khỏi Nam Thanh quốc.

Ánh mắt bình tĩnh của hắn ta có chút hoảng loạn.

Nếu là trước kia, hắn sẽ lưu lại hiện trường thưởng thức kiệt tác của mình, đây là sở thích của hắn.

Nhưng hôm nay, hắn cũng sợ!

Là thủ lĩnh của Ám Tổ, hắn ta vẫn luôn có trực giác trời sinh đối vớ những chuyện ngoài ý muốn, bằng không hắn ta cũng không thể trở thành đệ nhất sát thủ Lam Tinh.

Nhưng bây giờ trực giác của hắn ta nói cho hắn biết, hắn ta sắp chết rồi…

- Năm phút đồng hồ… Chuyến bay còn năm phút đồng hồ…

Nam tử áo đen tự mình lẩm bẩm, cả người dường như bị khí tức tử vong bao phủ.

Để bảo đảm xác xuất thành công của nhiệm vụ từ trước đến giờ đều là hắn ta một thân một mình hành động,

Huống chi cảm giác tồn tại của bản thân hắn ta cực thấp, sẽ không có người có thể nhìn thấu thân phận của hắn ta, nhưng lần này thực tế quá quỷ dị.

- Mau tới đi! Tại sao lại chậm như vậy chứ!

Nam tử áo đen nhắm hai mắt lại, dĩ nhiên đang yên lặng cầu nguyện.

Nhưng ngay lúc này, giọng nói lạnh lùng truyền đến:

- Không phải ta đã tới đây rồi sao? Gấp cái gì chứ…

- ! !

Sắc mặt thủ lĩnh Ám Tổ chấn động, nháy mắt ý thức được nguy cơ phủ xuống.

Hắn ta không trả lời gì cả, tay phải nắm chặt một hắc ám đoản kiếm, giống như một tia chớp màu đen, nháy mắt đâm ra!

Ầm!

Trần Thư đã sớm có chuẩn bị, một quyền trực tiếp đánh vào cổ tay của hắn ta.

Tay phải thủ lĩnh Ám Tổ xuất hiện một tư thế vặn vẹo, dao găm trong tay rơi xuống đất.

Nhưng hắn ta không kêu rên tiếng nào, tay trái móc ra một chiếc súng lục màu bạc nhỏ nhắn, nháy mắt bắn ra một viên Tử Thần đạn.

Nét mặt Trần Thư lạnh nhạt, thời điểm đạn sắp bắn trúng lại bị 【Không gian bình chướng] ngăn trở.

- Thủ lĩnh Ám Tổ? Chỉ có thế thôi sao?

Trong mắt Trần Thư xuất hiện ý cười lạnh như băng, túi phân ure trong tay nháy mắt bọc đối phương lại.

Chương 1510: Đây cũng là cục diện đột phá tráng lệ nhất từ trước tới nay

– Ô ô ô ~~~ Ngửi thấy mùi phân ure sặc người, thủ lĩnh Ám Tổ cuối cùng đã có dấu hiệu giãy dụa.

- Không cần lo lắng, toàn bộ tổ chức Ám Dạ sẽ được chôn cùng người…

Giọng nói Trần Thư ôn hòa, nhưng lời nói lại khiến cho thủ lĩnh Ám Tổ cả người như rớt vào hầm băng.

Nếu là những người còn lại nói lời này, hắn ta tất nhiên sẽ mở miệng khiêu khích.

Nhưng Trần Thư lại không giống vậy.

Trực giác của hắn ta nói cho hắn ta biết, đối phương thực sự có thể làm được…

- Bái bai!

Trần Thư bước vào không gian thông đạo, mang theo thủ lĩnh Ám Tổ đi tới sân bay trên không.

- Trần Thư! Dừng tay!

Phù Ninh vội vã quát lên, vừa nhìn thấy người trong túi phân ure bên cạnh Trần Thư không nhịn được lạnh cả tim.

Lại có một kẻ xui xẻo xuất hiện rồi sao?

Trần Thư nhìn bốn tên Vương cấp, trực tiếp lao đi.

Hắn không giải thích gic ả, không nói những người còn lại có tin hay không, hắn đã không thể chậm trễ thời gian nữa rồi.

- Gặp lại sau!

Trần Thư tóm lấy thủ lĩnh Ám Tổ đang bị túi phân ure bao trùm đột nhiên ném trên không.

Oanh!

Husky nháy mắt ngửa mặt lên trời gào thét, một đạo Tử Vong Hỏa Trụ phun ra!

Thủ lĩnh Ám Tổ nháy mắt bị cột lửa đẩy lên trời xanh, nhiệt độ nóng rực khiến thân thể hắn ta tan rã, khí tức sinh mệnh lập tức tiêu tán không thấy gì nữa.

Đừng nói đến thi thể, ngay cả tro cốt cũng bị hất lên…

- …

Vô số người trên toàn cầu run rẩy, thậm chí cảm thấy Trần Thư so với tam đại tổ chức tội ác đều đáng sợ hơn nhiều.

Đây chính là buổi phát trực tiếp trên toàn cầu đấy, vô pháp vô thiên quá!

- Tuyển hạng hệ thống hoàn thành, phần thưởng giành được: Đại lượng ngự thú lực! Sắp tấn thăng làm hoàng kim Ngự Thú sư…

Trần Thư nhếch miệng lên, đã có một vòng ý cười.

Hành động của hắn đã hoàn thành được một nửa!

Mà lúc này, khán giả toàn cầu lại lần nữa nuốt ngụm nước bọt, chỉ cảm thấy ma quỷ đang mỉm cười.

Hiện tại còn có thể bình tĩnh như vậy, tố chất tâm lý đã không kém bất kỳ tên tội phạm nào rồi…

Trần Thư đang muốn rời đi, tìm một chỗ đột phá, nhưng thấy mỗi thiết bị trực tiếp vẫn nói một câu:

- Ta giết, đều là người đáng chết!

Vừa mới dứt lời, trên người hắn nháy mắt xuất hiện một đạo sương trắng, bao phủ cả người hắn.

- Nhanh như vậy sao?

Trong lòng Trần Thư giật mình, chỉ cảm thấy bên tai truyền đến tiếng nổ lớn, tư duy của cả người lâm vào trong trạng thái thần kỳ.

Cấp ngự thú của hắn nháy mắt đột phá, từng bước hướng về Hoàng Kim cấp…

- Hắn… Hắn đang đột phá?

Vẻ mặt Phù Ninh khẽ giật mình, ngay sau đó thần sắc đại biến, hoàn toàn không dự liệu được một màn này.

Chuyện gì đang xảy ra thế này.

Giết hai người là bắt đầu đột phá sao?

Không chỉ hắn ta ngây ngẩn cả người, tất cả mọi người trên toàn cầu đều ngây ngẩn cả người, từ trước tới nay chưa từng gặp qua một màn bất thường như vậy…

Chẳng lẽ thực sự có người phạm tội mà có thể mạnh lên?

- Hắn nhất định phải chết!

Trong mắt Mễ Côn tới từ Bất Hủ vương quốc đã tràn đầy sát ý, thiên tài như thế thật sự là quá đáng sợ.

Hoàng kim Ngự Thú sư hai mươi ba tuổi?

Nhân loại ngàn năm trong lịch sử, cũng chưa từng xuất hiện loại yêu nghiệt như này…

Không cái có thể dự liệu được tương lai cực hạn của hắn là cái gì, nhưng mơ hồ nhìn thấy được một truyền kỳ!

Grừ grừ!

Khế ước linh của Mễ Côn đang muốn xuất thủ, trước tiến đánh chết Trần Thư.

Mà Thỏ Không Gian bên cạnh Trần Thư lại hướng về phía hắn ta nhe răng trợn mắt.

Một giây sau, không gian ấn ký xuất hiện, cưỡng ép mang Trần Thư cùng khế ước linh rời khỏi đây.

- Muốn chạy?

Mễ Côn sờ lên trên con sóc màu đen trên vai, chỉ thấy cái đuôi của nó hơi động, một đạo lưu quang màu đen hướng về xa xa bắn mạnh ra.

- Đi!

Mễ Côn mang theo khế ước linh, đuổi theo lưu quang màu đen.

Quả nhiên, không bao lâu, hắn ta tìm được Trần Thư bên ngoài vạn mét.

Hơn nữa thân thể Tiểu Hoàng quá mức rõ ràng, thật sự không giỏi ẩn tàng, nhưng bảo vệ tốt chó Trương Đại Lực, trước mặt Trần Thư cũng không thu hồi về.

- Ô ô ~~

Thỏ Không Gian nhìn thấy kỹ năng oanh kích đánh tới chỉ có thể lại lần nữa thả ra 【 Không Gian Bí Lực].

Nhưng vẫn bị tìm được!

Mặc dù là thần kỹ, nhưng vẫn có thời gian thu hồi, không bao lâu nó không còn biện pháp nào nữa.

- Xem ngươi còn có thể chạy đến nơi nào!

Mễ Côn hai mắt nhắm lại, nhìn về phía Trần Thư bốc cháy, trong mắt sát ý không chút che giấu.

- Dừng tay!

Đúng lúc này, ba người Phù Ninh vội vã chạy tới, muốn ngăn cản hành động của Mễ Côn.

Chỉ một chốc như vậy mà điện thoại của Phù Ninh gần như đã bị thế lực khắp nơi đánh nổ.

Có yêu cầu đánh chết Trần Thư ngay tại chỗ, có yêu cầu giữ Trần Thư lại, sau đó tiến hành thẩm phán…

- Đối mặt với loại tội phạm này, còn nương tay cái gì nữa chứ?

Mễ Côn quát lạnh một tiếng, không chút do dự.

Năm Vương cấp khế ước linh nháy mắt ném ra đủ loại kỹ năng, hướng về phía Trần Thư cuồng bạo đánh tới.

- Ô ô!

Thỏ Không Gian đã từng nhìn thấy Vương cấp kỹ năng khủng bố, không chút bối rối, ngăn cản phía trước Trần Thư.

Chỉ có ba khế ước linh, duy nhất chỉ có một khế ước linh trí lực bình thường hiện tại nó nhất định cần phải gánh vác Đại Lương!

Chương 1511: Đây cũng là cục diện đột phá tráng lệ nhất từ trước tới nay (2)

– Không ổn rồi! Xa xa ba người thần sắc giật mình, đã không kịp ngăn trở.

Lúc bọn hắn đều cho rằng không gian khế ước linh của Trần Thư sắp ngã xuống thì dị biến nháy mắt xuất hiện!

Oanh!

Chỉ thấy một tinh quang đại thủ xuất hiện, vô cùng cường thế bóp nát đủ loại kỹ năng của Mễ Côn!

- Hả?

Mễ Côn thần sắc chấn động, trong mắt có vver không hiểu cùng kinh hãi.

Một không gian khế ước linh có thể triệu hoán tinh thần lực lượng?

- Vù vù!

Trên mặt Thỏ Không Gian tràn ngập lửa giận, bất luận cái gì muốn thương tổn chủ nhân, đều là địch nhân của nó!

Chỉ thấy hai tròng mắt của nó trở nên vô cùng rực rỡ, trong đó tràn ngập tinh quang chói mắt!

Cùng lúc đó, tại Tinh Không di tích 【Thanh Nguyên sâm lâm] của Hoa Quốc đang chấn động, đại lượng tinh thần lực lượng truyền tới.

Oanh!

Trong chốc lát, một cự nhân to lớn ngàn mét xuất hiện, thân thể của nó được ngưng kết từ tinh quang, tràn ngập cảm giác áp bách đáng sợ!

Đây là thủ đoạn bảo vệ tính mạnh thuộc về người truyền thừa của di tích ngoại trừ tinh linh cùng Thỏ Không Gian ngay cả Trần Thư cũng không biết.

Nguyên nhân chủ yếu, là lo lắng hắn sử dụng tùy tiện.

Mỗi một lần sử dụng, bất luận là có chiến đấu hay không, đều sẽ hao phí mấy ngàn thậm chí hơn vạn tinh thần lực, cái giá thực tế quá lớn.

Nhưng bây giờ, Trần Thư đang rơi vào nguy cơ sinh tử, Thỏ Không Gian không còn gì phải giấu diếm cả.

- A cái này…

Hai con ngươi Mễ Côn co rụt, trong mắt tràn ngập sợ hãi, giống như đang ngửa mặt nhìn một cự thú viễn cổ.

- Hô hô hô ~~

Thỏ Không Gian đi tới trước ngực tinh thần cự nhân làm ra động tác cắt cổ về phía Mễ Côn.

Ầm ầm!

Tinh thần cự nhân vươn cự chưởng, mạnh mẽ hướng về phía năm khế ước linh của Mễ Côn.

- Cái này mẹ nó rốt cuộc là gì vậy?

Ánh mắt Mễ Côn sợ hãi, thậm chí phát giác được nguy cơ tử vong.

Sức chiến đấu của Tinh thần cự nhân là đỉnh tiêm Vương cấp, cũng không phải một Vương cấp nhất tinh Ngự Thú sư như hắn có thể so sánh, cho dù là năm khế ước linh cùng lên, cũng khó là đối thủ…

Một giây sau, hắn ta không chút do dự nào, cưỡi khế ước linh, nháy mắt hướng về phía xa xa thoát đi.

Cự nhân bắt được khoảng không, nhưng không động thủ lần nữa, mà lưu tại tại chỗ, chấn nhiếp những người còn lại.

- Đây là cái gì? Khế ước linh? Hay là hung thú?

Phù Ninh cũng nuốt ngụm nước bọt, kinh ngạc nhìn quái vật khổng l ồ trước mắt, chỉ cảm thấy Trần Thư có quá nhiều bí mật.

Trong lúc nhất thời, toàn cầu đều rơi vào trầm mặc.

Liên tiếp những tình huống bất thường xuất hiện, thật sự là đánh vỡ nhận thức của bọn hắn.

Đang lúc Phù Ninh chờ đợi, điện thoại của hắn ta lại vang lên.

Hắn ta nhìn thấy là Liên minh Tự Do gọi tới, không chút do dự, trực tiếp cắt đứt.

Chỉ cần tinh thần cự nhân trước mắt, không có bất luận kẻ nào có thể uy hiếp n Trần Thư, trừ phi là Vương cấp tam tinh thậm chí là truyền kỳ xuất thủ.

Trong lúc nhất thời, toàn cầu mười tỷ người, đều chỉ có thể yên lặng nhìn Trần Thư đột phá.

Đây cũng là cục diện đột phá tráng lệ nhất từ trước tới nay.

- Giết người cũng còn có thể thong dong đột phá, là thật không hợp thói thường !

- Hắn đột phá dường như cho tới bây giờ đều không đi theo đường thường…

- Bạch ngân đều mạnh như vậy sao, trở thành hoàng kim thì ai tóm được hắn ? Sẽ không thực sự muốn xuất động truyền kỳ đại lão đấy chứ?

Trên internet đã là sôi trào, nhiệt độ của hắn thậm chí vượt qua ngự thú sư trước kia trong trận chung kết thế giới!

Nhưng cả hai nhân vật đều gặp chuyện, vậy mà đều là Nam Giang tội phạm…

Chỉ cần có hắn, hình như chủ đề cho tới bây giờ cũng sẽ không thiếu khuyết…

Có người cảm thán thiên phú của hắn, có người tiếc hận hắn sắp bị bắt bớ, nhưng cơ hồ không người nào hi vọng hắn có thể đào tẩu.

Như vậy một tội phạm đáng sợ nếu thật sự che giấu, trình độ uy hiếp của hắn ta thậm chí có thể so với tam đại tổ chức tội ác.

Một người liền tương đương với một cái đỉnh tiêm tổ chức, đây chính là Tội phạm Nam Giang hàm kim lượng…

- A…

Phù Ninh thật sâu thở dài, trong mắt có đối với thiên tài đáng tiếc.

Một nhân vật như vậy, nếu trưởng thành, tất nhiên là cường giả đỉnh cao của nhân loại, nhưng đáng tiếc cũng đi vào đường tà đạo…

Toàn bộ người dân của thành phố Nam Thanh đều quan sát từ đằng xa, nhưng bởi vì sợ hãi không dám tới gần quá.

Mọi người đều rõ ràng một việc, một khi Trần Thư đột phá hoàn thành, tất nhiên sẽ bộc phát ra đại chiến kinh thiên!

Hoàng Kim cấp Trần Thư phối hợp trước mắt vĩ ngạn cự nhân, hôm nay thậm chí sẽ có Vương cấp đổ máu…

- Mễ Côn! Uy hiếp của hắn quá lớn, hiện tại nhất định cần muốn đem hắn diệt trừ…

- Diệt trừ muội ngươi!

Mễ Côn trực tiếp ngắt máy truyền tin, hiện tại hắn ta vẫn chưa tỉnh hồn,

Nếu muộn một chút nữa, thậ ựt có khả năng bị tinh thần cự nhân làm trọng thương.

- Còn tưởng rằng là một sự kiện, kết quả lại đáng sợ như vậy…

Mễ Côn thở dài, trong mắt tràn ngập kiêng kị, chỉ hy vọng Trần Thư có thể sớm bị tóm, hắn có chút lo lắng bị đả kích trả thù…

Chương 1512: Khế ước linh mới xuất hiện

Đang lúc Trần Thư đột phá, đường bờ biển Bắc Linh bảy nước bờ biển xuất hiện một tên Ngự Thú sư, hắn phục sức đơn giản, hình thể cao lớn, chính là tới từ phụ cận hắc châu! Nam tử cưỡi một con đại ưng hắc sắc hai con ngươi tối đen, trên lợi trảo vẫn lưu lại vết máu, lộ ra vẻ vô cùng hung lệ..

- Tội phạm Nam Giang Trần Thư… Không nghĩ tới có thể gặp được loại việc này…

Hắn ta sờ dây chuyền màu trắng được làm bằng răng thú, trong mắt tràn ngập vẻ tham lam.

Thời điểm Trần Thư đột phá, liên minh quốc tế đã có hành động, lập tức ban bố treo thưởng nhiệm vụ.

Số tiền thưởng lên tới năm mươi tỷ! Đã là giá trị của Vương cấp tội phạm rồi!

Trừ Vương cấp Ngự Thú sư hắn ta ra, không ít hoàng kim Ngự Thú sư ào ào chạy tới, muốn kiếm một chén canh.

Bọn hắn đều hiểu bản thân không phải là đối thủ của Trần Thư, nhưng đợi lát nữa sẽ xuất hiện vây giết chi chiến, thế cục tương đối hỗn loạn, vạn nhất thu được lợi ích may mắn gì thì sao?

…

- Linh khí càng ngày càng đậm…

Mọi người nhìn phía tinh thần cự nhân trên vai Trần Thư, chỉ thấy xung quanh thân thể hắn sương trắng trở nên càng nồng nặc.

- Dường như có gì đó là lạ…

Phù Ninh nhíu mày, nói:

- Lão tạp, ngươi phát giác được không?

- Có chút vấn đề…

Tạp Kha gật gật đầu, nói:

- Hắn đột phá cần linh khí, dường như không phải tới từ thiên địa, mà là bản thân…

Theo lý mà nói, Ngự Thú sư tu luyện đều là hấp thu thiên địa linh khí hóa thành ngự thú lực, thời điểm đột phá cần lượng linh khí to lớn.

Nhưng bây giờ, Trần Thư không hấp thu chút thiên địa linh khí nào, giống như bản thân là một linh khí chế tạo cơ hội.

- Thật là quỷ dị không hợp thói thường tí nào!

Một tên Vương cấp khác cũng không hiểu phương thức đột phá của Trần Thư.

Một màn trước mắt đủ để đánh vỡ bất kỳ nhận thức gì của linh khí học gia, chưa từng gặp qua nhân loại có thể tự mình sản xuất linh khí?

Thời gian dần trôi qua.

Bốn phía Trần Thư đã có mấy chục người vây quanh, hơn nữa chí ít đều là Hoàng Kim cấp Ngự Thú sư.

Bọn họ chạy tới không phải để rút ngắn khoảng cách chứng kiến, mà là muốn trước tiên tham gia bắt bớ, có thể phân chia năm mươi tỷ tiền truy nã.

- Hả? Đột phá sắp kết thúc rồi…

Mễ Côn tự mình lẩm bẩm, hắn phát giác được tinh thần cự nhân không có sát cơ, hơi lớn mật một chút.

Trên thực tế, Thỏ Không Gian muốn xuất thủ, thế nhưng nghe theo lời chủ nhân, hiểu rõ đạo lý chém tận giết tuyệt.

Nhưng bốn phía Ngự Thú sư quá nhiều.

Nếu là treo lên tới, cho dù có thể thắng lợi, e rằng sẽ hao hết toàn bộ sức mạnh của Tinh Không di tích, đến lúc đó toàn bộ di tích đều sẽ sụp đổ…

Oanh!

Một đạo khủng bố oanh minh xuất hiện, linh khí sương trắng bốn phía Trần Thư nháy mắt bị cưỡng ép hấp thu, hóa thành ngự thú lực trong cơ thể hắn.

Mà bản thân hắn, bỗng nhiên mở hai mắt ra, vô luận là tinh thần hoặc là trạng thái thân thể, đều nhảy vọt đến một cảnh giới toàn mới.

- Hoàng Kim cấp…

Trần Thư nắm chặt song quyền, tố chất thân thể của mình nháy mắt vượt qua một cái đại giai tầng.

Cộng thêm ngày trước hắn cường hóa thân thể, e rằng vật lộn một hoàng kim tam tinh cũng không có một chút vấn đề.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, liếc mắt nhìn thấy đám người chung quanh.

Bọn hắn hai mắt bốc lên quang mang, giống như đàn sói vây quanh, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên xé nát hắn.

Hắn thoáng chốc nhìn thấy tinh thần cự nhân dưới chân, nháy mắt hiểu tới.

- Thỏ mập rõ ràng đã giấu diếm ta?

Trần Thư lẩm bẩm một tiếng, nháy mắt nhận lấy chưởng khống quyền của tinh thần cự nhân .

Hắn có thể phát giác được tinh thần di tích xa xôi, lực lượng không ngừng bị tiêu hao, rõ ràng sự xuất hiện của tinh thần cự nhân phải trả giá.

- Tiến hóa thật tốt cho ta thêm sức lực!

Trần Thư bây giờ đã đột phá đến Hoàng Kim cấp, phản hồi lực lượng nháy mắt truyền tới ba khế ước linh trên mình.

Bọn chúng đều nhắm hai mắt lại, chính thức bắt đầu đột phá cùng tiến hóa.

- Dường như cùng đột phá ngày trước có chút không giống nhau…

Trần Thư sờ cằm, kiên nhẫn chờ đợi khế ước linh tiến hóa hoàn thành.

Ngay lúc này, không gian bên cạnh Trần Thư bỗng nhiên phá vỡ, bên trong xuất hiện quang mang trong suốt, tản ra khí tức Hoàng Kim cấp.

- Khế ước linh mới?

Trong mắt Trần Thư tràn ngập chờ mong, thậm chí đặc biệt tiến tới không gian miệng, muốn nhìn sớm một chút, đáng tiếc quang mang quanh quẩn, hắn cũng nhìn không thấu.

Hiện tại hắn có loại cảm giác, chính mình dường như phụ thân ở ngoài phòng bệnh cả…

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Thư vang lên.

- Hả? Liễu lão sư?

Trần Thư không chút do dự, nhận nghe điện thoại.

Thanh âm lo lắng của Liễu Phong truyền đến:

- Trần Bì, ngươi bị thương không?

Trong lòng Trần Thư ấm áp, Liễu Phong trước tiên không phải trách móc nặng nề, mà là quan tâm sự an nguy của hắn ta.

- Lão sư, ta không sao, đoán chừng là người khác

- Ngươi đừng kích động…

Trong lòng Liễu Phong nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói:

- Chúng ta đang chạy đến, tất cả vẫn có khả năng cứu vãn!

- Lão sư, không cần thiết vãn hồi, ta không làm sai chuyện gì cả…

Trần Thư mở miệng nói:

- Chờ sự tình kết thúc, ta giải thích với ngài…

Chương 1513: Ta mẹ nó không hề nói như vậy

Nghe nói như thế, Liễu Phong nhẹ nhàng thở ra, hiểu rõ bản thân quả nhiên không tin tưởng lầm người, Trần Thư xuất thủ đều là có nguyên nhân. Liễu Phong nói:

- Đừng xúc động! Cho dù là giết người, cũng phải chờ chúng ta đến rồi lại nói!

- Lão sư, ta tận lực…

Trần Thư thở dài, hắn có thể chờ được, nhưng Đại lực không đợi được nữa…

Một thời gian khi truyền kỳ Ngự Thú sư trị liệu kỹ năng kết thúc, Đại lực thật sự sẽ không cứu nổi.

- Bên này ta có chút việc, tạm thời không tán gẫu nữa…

Trần Thư cúp điện thoại, nhìn phía bốn phía có Ngự Thú sư tham lam quang mang.

Liễu Phong tin tưởng hắn, nhưng những người còn lại thì chưa không hẳn.

Mà ở một chỗ trong hải vực.

Đám người Liễu Phong đang phi hành cực nhanh, mặc dù bọn hắn là Vương cấp, nhưng muốn vượt qua hải vực, vẫn cần thời gian.

- Tần ca, ta nói Trần Bì làm việc đều có nguyên nhân cả?

Liễu Phong nhìn Tần Thiên bên cạnh, trong mắt đã có ý cười.

Chẳng những Trần Thư không phạm tội, mà còn thuận lợi đột phá đến Hoàng Kim cấp,

Tai họa dĩ nhiên biến thành thiên đại hỉ sự.

Loại trừ hai người bên ngoài, bộ trưởng Ngự Long Vệ Trần Thanh Hải cùng tổng đốc Nam Thương Phương Vệ đều tới.

Có thể thuận lợi đón Trần Thư trở về nước, bọn hắn xuất động bốn Vương cấp, đây chính là đại trận thế!

Dựa theo lời của lão gia tử, cho dù Trần Thư có tội, cũng nên là từ bọn hắn tới thẩm phán!

- Bớt đi! Hắn đã ra tay với mười ngôi sao trong giới linh trù rồi!

Trong lòng Tần Thiên cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng trên mặt vẫn nghiêm túc nói:

- Không có khả năng bọn hắn đều là tội phạm?

- Có cái gì không thể nào?

Liễu Phong nhún vai, nói:

- Ta đã sớm cảm thấy mười lão già kia có vấn đề!

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, ngươi đúng là cái gì cũng dám nói?

- Lời này ngươi cũng không thể nói lung tung, bằng không toàn bộ linh trù giới đều muốn thảo phạt ngươi.

- Ta là một Vương cấp, sợ cái rắm gì chứ! Bọn hắn còn có thể nấu ta sao?

Liễu Phong nhếch miệng, ngay sau đó nhìn về phía hai người khác, nói:

- Đúng rồi, lão Trần, lão Phương, các ngươi không nên nói lung tung!

- …

Hai người bất đắc dĩ cười một tiếng, ngươi trở mặt thật nhanh…

Nhưng mà nếu thật sự đắc tội linh trù giới, Liễu Phong không có việc gì, nhưng thanh danh trên Lam Tinh xem như phế…

- Nói thật, nếu hắn thật sự có tội, ta vẫn sẽ đích thân bắt hắn!

Nét mặt Tần Thiên yên lặng, nói:

- Hơn nữa rơi vào trong tay chúng ta, dù sao cũng tốt hơn bị Ngự Thú sư nước ngoài bắt.

Lão là hiệu trưởng của học phủ, là thành viên của chính phủ, đại biểu không chỉ lập trường của bản thân mà còn là, mà là học phủ thậm chí là chính phủ.

- Tần ca, ta ủng hộ ngươi!

Liễu Phong gật gật đầu, ngay sau đó còn nói thêm:

- Nếu ngươi bắt, vậy ta vụng trộm thả hắn ra.

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, nói:

- Lão Liễu, ngươi hiện tại mẹ nó là phó hiệu trưởng đấy!

- Ngươi cũng nói rồi, ta là phó, vậy ta còn sợ cái rắm gì!

Liễu Phong ra vẻ lợn chết không sợ bỏng nước sôi, nói:

- Dù cho hắn là tội phạm, ta cũng muốn cứu hắn!

- Vậy ta cùng bắt hai người!

Tần Thiên mở miệng nói:

- Vừa vặn nâng đỡ một phó hiệu trưởng mới.

- Hai ngươi không khác nhau lắm…

Phương tổng đốc bên cạnh cưỡng ép cắt ngang hội thoại của hai người, cười nói:

- Ta nói các ngươi sao lại vì việc nước mà quên tình cha, như một người mẹ nóng lòng bảo vệ con thế…

- Lão Phương, ví dụ thật thích hợp! Không hổ là trí thức!

Trần Thanh Hải giơ ngón tay cái lên, gật đầu biểu thị tán thành.

- …

Hai người nháy mắt yên lặng, thoáng chốc không nói nên lời.

Một lúc lâu, Tần Thiên chậm chậm nói:

- Lão Liễu, nghe thấy không, lão Phương nói mẹ ngươi!

- ? ? ?

Khóe miệng Liễu Phong giật một cái, quát lên:

- Ngươi xéo ngay cho ta!

Ba người nháy mắt cười to lên, không còn bầu không khí nghiêm túc như vừa rồi nữa.

Dựa theo kinh nghiệm của dĩ vãng, chỉ cần Trần Thư nói hắn không làm sai, vậy thì hành động của hắn nhất định có thể giải thích.

…

Chợ Nam Thanh trên không.

- Ta đã có tên trên bảng treo thưởng rồi sao?

Trần Thư đang ngồi ở trên vai tinh thần cự nhân, bắt chéo hai chân, lướt điện thoại.

Loại tố chất tâm lý này, cho dù là bị bắt, e rằng đều là truyền kỳ trong giới tội phạm…

- Năm mươi tỷ… Ta muốn bắt mình lại luôn…

Trần Thư tự lẩm bẩm, hiểu rõ vì sao bốn phía Ngự Thú sư giống như làsói đói.

- Đây chính là vàng Kim tiểu quỷ? Có giá trị nhiều tiền như vậy?

Vương cấp Ngự Thú sư từ Hắc châu liếm môi, dưới chân huyết mâu đại ưng rục rịch lộ ra.

Nam tử tự lẩm bẩm:

- Khế ước linh của hắn xem ra mùi vị không tệ…

Vừa dứt lời, chỉ thấy một tinh thần cự thủ hướng về hắn bắt tới, dường như muốn bóp nát khế ước linh của hắn!

- Hả?

Nam tử thần sắc khẽ biến, vội vã cưỡi đại ưng kéo dài khoảng cách.

Hắc châu Ngự Thú sư sức chiến đấu bưu hãn, không phải đang đi săn hung thú mà là đang đi săn hung thú trên đường, đương nhiên sẽ không có thời gian tới quan tâm tình huống ngoại giới.

Hắn tất nhiên sẽ không dự liệu được Trần Thư tính tình bốc lửa như vậy…

- Ngươi đang sủa cái gì thế?

Chương 1514: Khế ước linh thứ tư

Trần Thư nhìn Vương cấp Ngự Thú sư chật vật xa xôi, nói: - Từ trước đến giờ đều là tội phạm ca ngươi ăn khế ước linh của người khác, lúc nào đến phiên một nhân vật nhỏ như người chú ý đến ta?

- Tiểu nhân vật?

Hắc châu nam tử tàn nhẫn cười một tiếng, nói:

- Tiểu quỷ, ta nhớ kỹ ngươi rồi…

Nhưng mà, hắn ta vẫn chưa nói xong, ba tinh quang đúc thành đao mổ heo khổng lồ bay tới…

- Mẹ nó!

Nam tử thần sắc đại biến, vội vàng dùng ra kỹ năng phòng ngự, nhưng đỉnh tiêm Vương cấp uy lực vẫn khiến một khế ước linh của hắn ta bị thương.

- Hiện tại nhớ chưa?

Trần Thư mỉm cười, trong mắt đều là vẻ đùa cợt.

- …

Nam tử trầm mặc lại, mạnh mẽ trừng mắt liếc Trần Thư, kéo ra khoảng cách mấy ngàn thước.

Mặc dù thanh âm của bọn hắn không lớn, nhưng thị lực của Ngự Thú sư không hề tầm thường, đương nhiên có thể thông qua môi của bọn hắn xem xem là ý gì.

- Thứ này thực sự rất dễ dùng…

Trần Thư sờ tinh thần cự nhân dưới chân, sớm biết có hộ vệ này, hắn còn sợ cái ?

Đúng lúc này, thần sắc của hắn khẽ nhúc nhích, khóa chặt đám người Mễ Côn!

- Không phải, ngươi lại đang chó sủa cái gì thế?

- ? ? ?

Mễ Côn thần sắc ngơ ngác, ta mẹ nó còn chưa nói gì đâu đấy!

Nhưng mà, một giây sau, một túi phân ure do tinh quang ngưng tụ xuất hiện, quét nhanh về phía hắn.

- …

Sắc mặt Mễ Côn đại biến, nháy mắt hiểu rõ con hàng này muốn bới lông tìm vết.

- Bắt ngươi phải sủa tiếng chó!

Tinh thần cự nhân ném ra từng túi phân ure, ra vẻ muốn chém giết Mễ Côn một trận.

- Cho dù ta bị bắt, các ngươi cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện chia tiền thưởng với ta.

Trần Thư mỉm cười, nói tiếp:

- Nhớ kỹ, nếu dám tới gần, gặp một lần đánh một lần!

- …

Mễ Côn vô cùng uất ức, chỉ có thể lùi ra bên ngoài mấy ngàn thước, đứng chung với nam tử Hắc châu.

Ánh mắt Trần Thư nhìn xung quanh, trong mắt tràn ngập vẻ quỷ dị.

Trong lúc nhất thời, trong lòng đám Ngự Thú sư lạnh lẽo, theo bản năng thụt lùi mấy chục bước.

Nhưng một giây sau, bọn hắn đã kịp phản ứng lại.

Bản thân không phải tới bắt hắn sao?

- Thật nghe lời…

Trần Thư sờ sờ tinh thần cự nhân, quả thực lợi hại!

Mà bên trong Tinh Không di tích xa xôi, trong lòng tinh linh không ngừng kêu gào:

Mẹ nó đừng dùng linh tinh!

Tinh thần cự nhân mỗi một lần công kích, đều sẽ hao phí lượng lớn tinh thần lực, cái này cần rất nhiều thời gian thời gian để tích lũy đấy.

Quả nhiên, chỉ cần để con hàng này biết thủ đoạn bảo mệnh của người truyền thừa.

Tinh Không di tích không bao lâu nữa sẽ chơi xong…

- Ta vậy mà cho rằng hắn là xích tử chi tâm…

Tinh linh ngồi trên tinh hải, thở dài một hơi, nói:

- Chủ nhân, ta có lỗi với ngươi…

…

Thời gian dần dần trôi qua.

Ba khế ước linh của Trần Thư xuất hiện biến hóa.

Xung quanh Thỏ Không Gian toàn bộ không gian đều vặn vẹo, hơn nữa thỉnh thoảng có không gian lưỡi đao xuất hiện, mà bản thân nó hai mắt nhắm nghiền, không ngừng thuấn di…

Xung quanh Husky nguyên tố lực lượng cuồng bạo tột cùng, chốc lát là hỏa diễm chốc lát là lôi đình, tương đối huyễn khốc…

Chỉ có Slime là bình tĩnh nhất, đang ngủ, đồng thời phát ra tiếng ngáy rung trời…

Bọn chúng chẳng những sẽ lột xác biến thành Hoàng kim khế ước linh, hơn nữa sẽ trở thành khế ước linh cấp S!

Khoảng cách giữa cấp A cùng cấp S cũng không nhỏ!

Học sinh cùng khóa của hắn ở Thành phố Nam Giang, khế ước linh cấp A cũng không ít, nhưng không có một ai cấp S, có thể thấy được sự lợi hại lớn như nào.

- Sắp rồi…

Trần Thư yên lặng chờ đợi, không tiếp tục dùng tinh thần cự nhân bắt nạt Ngự Thú sư khác.

Hắn mơ hồ cảm thấy di tích tinh linh đang mắng hắn…

Thời gian nửa tiếng trôi qua.

Husky kết thúc tiến hóa trước tiên!

- Ngao ngao ngao!

Hai tròng mắt của nó tràn ngập hỏa diễm lôi đình đủ các loại nguyên tố, đồng thời hướng về phía trước gầm thét, tản ra uy thế không gì sánh kịp, giống như cổ lang vương vừa thức tỉnh!

Nhưng mà, một giây sau, một tay tóm lấy đầu chó của nó, bắt đầu mạnh mẽ xoa xoa.

- Ngươi gọi cái rắm gì!

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, quả nhiên vẫn là Husky, trí thông minh không chút biến hóa.

Vừa tiến hóa đã thị uy với chủ nhân đúng không?

- Ô ô ô ~~~

Husky oa oa kêu lên, nó đang khoe khoang, ai biết trước mắt là Trần Thư chứ…

Nguyên tố trong mắt nó đã tiêu tán không thấy, đều bị trí tuệ quang mang thay thế.

- Để chủ nhân xem xem diện bản khỏe mạnh của ngươi…

Trần Thư mỉm cười, mở ra diện bản thông tin của Husky.

Tên gọi: Đại nguyên tố Thú Vương

Tính cách: Hoạt bát, đần độn

Thuộc tính: Toàn bộ thuộc tính

Sinh linh chủng tộc: Yêu thú loại

Thiên phú: 【 Nguyên tố tinh thông 】 【 Cực tốc thời gian hồi 】 【 Nguyên tố phá phòng 】

Kỹ năng: 【 Hỏa cầu oanh kích Lv10 】 【 Trì Tục Mãnh Công Lv3 】 【 Băng cầu phun ra Lv4 】 【 Phong nhận Lv4 】 【 Sét đánh Lv5 】 【 Phân thân Lv7 】 【 Tử Vong Hỏa Trụ Lv17 】 【 Cự Hình Phong Nhận Lv6 】 【 Kịch Độc Mộc Phược Lv4 】 【 Cuồng sa phi thạch Lv3 】 【 Thiên Hỏa Vẫn Thạch Lv10 】 【 Chân Thương Băng Thích Lv5 】 【 Nguyên tố bạo sát Lv1 】 【 Hắc Ám Thúc Phược Lv4 】 【 Đại phong bạo Lv3 】 【 Lôi đình oanh kích Lv3 】

Kỹ năng chuyên môn: Cẩu Ảnh Mê Tung

Tiềm lực bình xét cấp bậc: S

Chương 1515: Hoàng Kim Ngự thú sư: Trần Thư

– Cũng hào phóng đấy nhỉ… Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư, mặc dù không lĩnh ngộ thiên phú cùng kỹ năng mới, nhưng không ít kỹ năng thăng cấp.

Mà sự tấn thăng lớn nhất, là trên diện bản không nhìn thấy nguyên tố thuộc tính nữa!

Nguyên tố thuộc tính của Husky vốn có thể nói là không hợp thói thường, bây giờ tấn thăng làm Hoàng Kim cấp, đủ loại thuộc tính nháy mắt tăng vọt gấp hai ba lần rồi.

Nếu hiện tại Husky đối đầu với khế ước linh đồng cấp, khó có thể có thú hoang nào có thể chống lại hai ba kỹ năng của nó.

- Tính cách này…

Trần Thư thoáng chốc bị trọng điểm hấp dẫn.

Hắn nhớ đến tính cách trước đó của Husky không phải đại thông minh ư?

Tấn thăng làm cấp S thì trực tiếp ngả bài, không ngụy trang nữa đúng không…

- Ngao ngao!

Husky không ngừng dùng đầu dụi dụi vào người Trần Thư, dáng vẻ vô cùng nhiệt tình.

- Miễn cưỡng xứng với thân phận tội phạm của chủ nhân ngươi…

Trần Thư sờ đầu Husky, ngược lại không trông chờ nó có thể lĩnh ngộ thần kỹ gì.

Mặc dù không có kỹ năng mới, nhưng có bảy tám kỹ năng đều tăng lên một đến hai cấp, cũng coi như là một sự tấn thăng to lớn.

- Hai con hàng này có thể thu hoạch được chút lợi ích gì không nhỉ…

Trần Thư nhìn về phía Thỏ Không Gian cùng Tiểu Hoàng, theo lý mà nói thời gian tiến hóa càng dài, sự tấn thăng lại càng lớn.

Nhưng đây chỉ là theo lý, khế ước linh của hắn luôn luôn không nói đạo lý…

Lúc hắn đang chơ đợi, không gian mới bên cạnh vậy mà xuất hiện quang mang trong suốt !

Vù vù ——

Quang mang bốn phía, giống như chiếu sáng thiên địa.

Ngự Thú sư xung quanh theo bản năng nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng vào quang mang.

Chốc lát, quang mang màu xanh trắng tiêu tán, lộ ra một ngự thú không gian hoàn toàn mới!

- Xuất hiện rồi?

Trần Thư ngơ ngác, trong mắt tràn ngập kinh hỉ, không đợi được Tiểu Hoàng vào Thỏ Không Gian, vậy mà đợi được một khế ước linh mới.

Trong chốc lát, chỉ thấy một tiểu nhân hai cánh từ trong ngự thú không gian bay ra.

Nó chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, hai mắt giảo hoạt, làn da trắng tinh như ngọc, càng giống như tinh linh có lỗ tài dài nhọn.

Vù vù ——

Tiểu tinh linh lay động hai cánh màu lục, đi tới trước mặt Trần Thư.

Nó dùng hai con ngươi sáng rực nhìn về phía Trần Thư, giống như đang suy tư cái gì…

- …

Trần Thư giờ phút này mặt mũi tràn đầy do dự, góc 45 độ nhìn về phía bầu trời, trong mắt chậm chậm chảy xuống hai hàng thanh lệ…

- Ta mẹ nó cuối cùng cũng có được một khế ước linh bình thường rồi!

Nhưng mà, trên thực tế hắn lại đang nghĩ nhiều rồi…

Lúc Trần Thư đang bùi ngùi mãi thôi, người chung quanh đều hung hăng ngây ngẩn cả người.

- Cái gì gọi là khế ước linh bình thường? Tên này bị điên rồi sao?

Bọn hắn đều không rõ hành động của Trần Thư, chẳng phải là một khế ước linh thôi sao, sao lại rơi lệ ngay tại chỗ thế chứ?

Trần Thư cũng không để ý đến người khác, loại thống khổ này chỉ hắn mới có thể hiểu được!

Hắn nhìn chằm chằm vào tiểu tinh linh trước mặt, nhìn thế nào cũng cảm thấy vừa ý, nhịn không được cười hắc hắc.

Một giây sau, một âm thanh thúy dễ nghe vang lên:

- Tiểu Trần, cười ngây ngô cái gì vậy?

- ? ? ?

Trần Thư thoáng chốc giật mình, đầu óc có chút ông ông.

Ta mẹ nó nghe nhầm rồi?

- Ngươi… Ngươi có thể nói chuyện?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, trong mắt đã có vẻ khó có thể tin.

- Thật không có kiến thức…

Tiểu tinh linh nhếch miệng, bay đến trên bả vai Trần Thư, nhàn nhã nhếch chân bắt chéo.

- Dường như không bình thường lắm…

Trần Thư xoa xoa vệt nước mắt nơi khóe mắt, trong lòng trong lúc mơ hồ cảm thấy đã có một điểm không ổn.

Hắn hít sâu một hơi, mở ra diện bản thông tin của khế ước linh mới:

Tên gọi: Trí tuệ tiểu tinh linh

Tính cách: Thiện lương, hoạt bát, thật thông minh.

Thuộc tính: Trí lực

Sinh linh chủng tộc: Loại đặc thù

Thiên phú: 【 Trị liệu chi tâm: Bất kỳ loại kỹ năng chữa trị gì hiệu quả thêm 10%! 】 【 Linh phúc: Bất luận loại kỹ năng tăng thêm gì hiệu quả thêm 10% 】 【 Song bản mệnh vũ khí (trưởng thành): Sử dụng bản mệnh vũ khí phóng thích kỹ năng, thời gian duy trì ngoài định mức thêm 20% 】

Kỹ năng: 【 Chữa trị Lv1: Trị liệu bất cứ thương thế của bất cứ sinh vật nào 】 【 Dũ Hợp Chi Vũ Lv1: Hạ xuống một mảnh sinh mệnh chi vũ, khép lại trong phạm vi sinh vật thương thế! 】 【 Lực lượng dao động Lv1: Bổ trợ sức mạnh của khế ước linh mục tiêu 】 【 Tốc độ giao phó Lv1: Bổ trợ tốc độ của khế ước linh mục tiêu] 【 Cuồng hóa nguyên tố Lv1: Trung phúc tăng lên một loại nguyên tố của khế ước linh mục tiêu, đồng thời làm cho kỹ năng liên quan đẳng cấp thêm một 】 【 Thực bạo tẩu tăng thêm Lv1: Tăng lên toàn bộ thuộc tính của khế ước linh mục tiêu 】

Chú thích: Hiệu qua tăng lên cụ thể của kỹ năng căn cứ thuộc tính của khế ước linh mục tiêu mà định ra.

Tiềm lực bình xét cấp bậc: S+

- Loại phụ trợ khế ước linh?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt đã có điểm vui mừng.

Hiện tại hắn không thiếu thu phát, không thiếu phòng ngự, càng không thiếu chạy trốn, chỉ thiếu đi khế ước linh phụ trợ.

- Điểm sáng là có bản mệnh vũ khí…

Chương 1516: Hoàng Kim Ngự thú sư: Trần Thư (2)

Trần Thư sờ cằm, loại thiên phú trưởng thành này tương đối hiếm có, chỉ cần tiến hóa đến một mức độ nhất định thì có thể vì khế ước linh mà dẫn đến biến chất. Thí dụ như cà rốt khổng lồ của Thỏ Không Gian nó đã có năng lực chiến đấu, hoặc là lão gia tử Đại Tuyết Vương, là chủ lực tuyệt đối trấn thủ Long Uyên.

Về phần bạch ngân Tuyết Đoàn của A Lương, không đề cập tới cũng được…

- Nhưng mà song bản mệnh vũ khí là cái gì?

Trong mắt hắn đã có có chút khó hiểu, nhưng hiện tại không hiểu biết gì, sớm muộn cũng sẽ biết thôi.

- Những quy tắc quy củ khác thì sao nhỉ…

Trong mắt Trần Thư có vẻ hài lòng, chỉ cần xác định khế ước linh là loại phụ trợ là tốt rồi.

Về phần thuộc tính hoặc là kỹ năng, cũng có thể dùng hệ thống chậm rãi bồi dưỡng.

- Ở trong tay ta, ngay cả một con chó cũng có thể trở nên vô cùng biến thái!

- Ngao ngao!

- Đừng gào!

Trần Thư chà xát đầu chó bên cạnh, trong mắt suy nghĩ.

- Còn có một thần kỹ sắp tới tay…

Hắn yên lặng chờ đợi, mặc dù bản thân tấn thăng làm Hoàng Kim cấp, nhưng việc cấp bách trước mắt là cứu Đại lực.

Ngay lúc này, Thỏ Không Gian bên cạnh Trần Thư mở mắt, tản ra khí thế Hoàng Kim cấp!

- Ô ô!

Trên mặt nó nở nụ cười bỉ ổi, thuấn di đến bên cạnh Trần Thư.

Thỏ Không Gian liếc mắt là nhìn thấy được tiểu tinh linh trên vai Trần Thư.

- Thỏ mập, ngươi nhìn cái gì?

Trí tuệ tiểu tinh linh trừng mắt nhìn, vô cùng tò mò.

Lúc hai khế ước linh trao đổi, Trần Thư đã mở ra diện bản thông tin của Không Gian Thỏ:

Tên gọi: Không gian chưởng khống thỏ

Tính cách: Hoạt bát, hiếu động, tự tìm đường chết!

Thuộc tính: Không gian thuộc tính

Sinh linh chủng tộc: Loại yêu thú

Thiên phú: 【 Không Gian Quyến Cố Giả 】 【 Bước nhảy không gian 】 【 Thiên phú vũ khí (có thể tiến hóa) 】

Kỹ năng: 【 Phủ đầu một kích 】 【 Không gian giam cầm 】 【 Không gian định vị 】 【 Không gian bình chướng 】 【 Không gian lao tù: Chế tạo ra một cái lồng giam không gian, có thể vây khốn khế ước linh mục tiêu, cũng có thể dùng bảo vệ bản thân 】

Kỹ năng chuyên môn: Không gian đánh dấu

Tiềm lực bình xét cấp bậc: S

- Có thêm một kỹ năng mới 【 không gian lao tù 】 …

Trần Thư sờ cằm, Thỏ Không Gian bởi vì không kỹ năng đẳng cấp, chủ yếu tăng vọt không gian thuộc tính.

- Còn Tiểu Hoàng nữa…

Trần Thư yên lặng chờ đợi, chỉ cần Tiểu Hoàng tiến hóa làm Hoàng Kim cấp, hắn coi như hoàn thành đột phá.

- Dường như cũng không quá mạnh…

Đám người chung quanh nhìn khế ước linh của Trần Thư, ngoại trừ khế ước linh mới, hai khế ước linh khác bề ngoài vẫn không có chút biến hóa nào.

Một con thỏ, một con chó cộng thêm một tiểu tinh linh lớn chừng bàn tay, thật sự không có lực uy hiếp gì cả.

- Ngươi biết cái gì! Khế ước linh của con hàng này chỉ có thể nhìn vẻ bề ngoài thôi sao?

Người bên cạnh vô cùng kiêng kỵ nói:

- Đợi đến lúc nhìn thấy sự biến thái của hắn, ngay cả cơ hội hối hận ngươi cũng không có đâu!

Rút kinh nghiệm từ cuộc thi đấu thế giới tlần trước mọi người đã biết, có một vài khế ước linh không thể nhìn bên ngoài…

- Òm ọp! Òm ọp!

Đúng vào lúc này, Tiểu Hoàng bên cạnh Trần Thư kêu lên, bỗng nhiên ngốc manh mở mắt.

Oanh!

Hình thể của nó nháy mắt bành trướng, tăng khoảng bốn trăm mét, gần như lớn gấp đôi trước đó, cảm giác áp bách tăng lên trong nháy mắt.

Trần Thư ngơ ngác, mở ra diện bản thông tin của Slime:

Tên gọi: Khổng lồ Slime đại vương

Tính cách: Lười biếng, thiện lương, chất phác

Thuộc tính: Loại toàn diện

Sinh linh chủng tộc: Loại đặc thù

Thiên phú: 【 Thích ngủ 】 【 Giáp dày 】 【 Kháng tính 】 【 Kim giáp 】 【 Nguyên tố thích ứng 】 【 Băng ngự 】 【 Hỏa ngự 】

Kỹ năng: 【 Công kích Lv24 】 【 Bạo Lực Tọa Sát Lv10 】 【 Lực phản chấn Lv7 】 【 Chấn nhiếp gào thét Lv7 】 【 Bá thể Lv4 】 【 Cuồng phong phi hành Lv3 】 【 Cự đại hóa Lv(9+1)(lãnh chúa đặc thù tăng phúc) 】 【 Cường lực hộ thuẫn Lv10 】

Kỹ năng chuyên môn: 【 Vô địch áp áp áp 】 【 Thụy Mộng Sát 】

Tiềm lực bình xét cấp bậc: S+

- Vậy mà vượt cấp tiến hóa sao?

Trong mắt Trần Thư tràn ngập kinh hỉ, chẳng trách Tiểu Hoàng tiến hóa lâu như vậy.

Hắn còn tưởng là ngủ thiếp đi, kết quả là đang nín đại chiêu?

- Kỹ năng cũng thăng cấp… Cự đại hóa tăng đến mười cấp…

Trần Thư sờ cằm, Slime trước đó tiến hóa đến lãnh chúa, có tăng phúc đặc thù , làm cho 【 Cự đại hóa 】 ngoài định mức tăng thêm một.

Nhưng bây giờ trở thành Slime vương, vẫn có hiệu quả nguyên bản.

- Nên đi rồi…

Trần Thư lấy lại thần, ánh mắt nhìn phía hướng khác nhau.

Tuyển hạng thứ nhất của hệ thống đã hoàn thành, nên tiến hành tuyển hạng tiếp theo, giành lấy thần kỹ 【 Tử vong khôi phục 】 !

Trong mắt của hắn đã có một vòng sát ý, không tiếp tục chậm trễ.

- …

Khi thấy ánh mắt của hắn, Ngự Thú sư bốn phía lại lần nữa thụt lùi mấy chục mét…

- Tên này không phải là muốn đại khai sát giới chứ…

Nhìn thấy bốn hoàng kim khế ước linh, cùng một tinh thần cự nhân khủng bố, có vẻ như phần lớn người ở đây tới đây để gia tăng tỷ số thương vong…

Nhưng ngay lúc này, tinh thần cự nhân bên cạnh Trần Thư nháy mắt xuất hiện xu thế sụp đổ.

Chương 1517: Buổi phát trực tiếp toàn cầu trước nay chưa từng có

Trong nháy mắt biến thành tinh quang loá mắt, biến mất tại chỗ. - Mẹ nó…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, một giây đồng hồ cũng không thể duy trì ư?

Hắn không nghĩ tới di tích tinh linh lại bủn xỉn như vậy , nhanh như vậy đã thu hồi tinh thần cự nhân rồi.

- Thôi bỏ đi, vẫn phải dựa vào chính mình.

Hắn không tiếp tục để Thỏ Không Gian triệu hoán cự nhân, thật sự là quá hao phí tinh thần lực.

Đang lúc hắn chuẩn bị rời đi, một đạo thân ảnh cưỡi đại ưng hắc sắc, cực tốc chạy tới, hơn nữa ngăn chặn phía trước Trần Thư.

- hả?

Trần Thư nhìn nam tử Hắc châu trước mặt mở miệng nói:

- Ngươi cảm thấy bản thân ổn rồi sao?

- Ta nói rồi, ta nhớ kỹ ngươi!

Nam tử Hắc châu nhìn thấy tinh thần cự nhân biến mất, lập tức lại có tự tin…

Chít!

Hai cánh đại ưng hắc sắc giương ra, chí ít có hơn mười mét, hai con mắt đỏ tươi có vẻ hung lệ.

Nhưng mà, một giây sau, từng đạo không gian ấn ký nháy mắt xuất hiện, lít nha lít nhít, gần hơn trăm mét, toàn bộ dán trên cổ đại ưng =…

- Hả?

Nam tử Hắc châu ngơ ngác, phát giác được điểm không thích hợp…

Một giây sau, không gian ấn ký tản ra một vệt trắng nhàn nhạt, nháy mắt chuyển hóa là thành một đạo Không Gian Lợi Nhận đáng sợ!

- Ngao ngao ngao ngao ~~~

Hai mắt đại ưng hắc sắc trừng lớn, nháy mắt kêu rên lên tiếng.

Chỉ thấy cổ của nó bị cắt đứt gần như một nửa, máu tươi màu đen giống như như hạt mưa rì rào mà rơi xuống…

- Hắn… Hắn tổn thương được Vương cấp?

Hai mắt Ngự Thú sư xung quanh co rụt, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

Ngươi mẹ nó không phải mới đột phá Hoàng Kim cấp ư?

Nam tử Hắc châu trong mắt hiện đầy vẻ sợ hãi, vội vã để đại ưng hắc sắc phóng thích kỹ năng kéo dài khoảng cách, tốc độ có thể so sánh đến gần nhanh hơn…

Gần trăm đạo không gian ấn ký chồng chất lên, uy lực thật sự là quá đáng sợ!

- Ngươi?

kKhế ước linh trên vai hắn thả ra kỹ năng trị liệu, nhanh chóng khôi phục thương thế của đại ưng hắc sắc.

Mặc dù trọng thương cũng không tính, nhưng một màn trước mắt thật sự là quá kinh dị.

Một hoàng kim khế ước linh tiện tay một kích, có thể thương tổn đến Vương cấp? !

- Còn để ta nhớ kỹ ngươi không?

Trần Thư mỉm cười, đồng dạng không dự liệu được lực công kích của Thỏ Không Gian.

Không hổ là thần kỹ, ngay cả năng lực công kích cũng kéo căng như vậy.

Nam tử Hắc châu không tiếp tục mở miệng, chỉ kéo dài thêm khoảng cách…

- Kia là ai…

Ánh mắt Trần Thư khẽ động, nhìn Mễ Côn đang rục rịch…

- …

Khóe miệng Mễ Côn giật giật một cái, ta mẹ nó cũng không có làm gì cả…

Hắn không mở miệng, yên lặng đi tới bên ngoài mấy ngàn thước, ra hiệu bản thân không có ý định động thủ.

- Như vậy còn tạm được…

Trần Thư nhìn mọi người xung quanh, ngược lại không có ý ra tay với bọn họ.

Hai con ngươi Thỏ Không Gian khẽ động, lại tầm mười đạo không gian ấn ký xuất hiện trên người Trần Thư cùng khế ước linh của hắn.

Một giây sau, bọn hắn cùng nhau biến mất tại chỗ…

- Hô ~~~

Đám người thở dài một hơi, may mắn con hàng này đã đi rồi…

Bọn hắn vốn dĩ tới bắt Trần Thư, kết quả quả thực bị hù dọa không dám ra tay.

Vương cấp khế ước linh đều bị đả thương, bọn hắn đương nhiên sẽ không ác ý dâng đầu ra…

- Giải tán đi, giải tán đi, để các đại lão lo lắng quá rồi…

- Đúng vậy, cái này mẹ nó một kích mà có thể trọng thương Vương cấp, nếu đánh vào khế ước linh của ta, phỏng chừng hỏng bét hết…

- Chẳng trách dám tăng tiền truy nã cao như vậy, tương xứng với thực lực của hắn…

Phần lớn hoàng kim Ngự Thú sư lắc đầu, yên lặng lựa chọn rời đi.

Lực chém của đạo không gian vừa rồi thực tế rất có lực chấn động khiến bọn hắn không dám tham dự vào.

Nếu mất một hai khế ước linh, cầm trăm triệu tiền truy nã cũng không đền bù được tổn thất…

- Không thể chỉ là một tiểu kỹ năng…

Nam tử Hắc châu bình tĩnh lại, nghĩ đến một kích vừa rồi.

Hắn ta không tin một hoàng kim khế ước linh tiện tay một kích có thể không hợp thói thường như vậy, trực tiếp vượt qua hai tiểu cảnh giới, một đại cảnh giới chiến đấu…

- Nếu hắn còn dám trở về, nhất định phải chiến một trận…

Hắn ta vẫn chưa nói xong, thân ảnh của Trần Thư cùng con thỏ kia lần nữa xuất hiện…

- Ngươi đang nói cái gì?

Trần Thư nhíu mày, nhìn về phía nam tử Hắc châu.

- Hả? Ta nói chuyện ư?

Nam tử tâm thần chấn động, ngay sau đó ra vẻ vô cùng mờ mịt vô tội…

Ngươi mẹ nó thực sự trở lại sao?

- …

Trần Thư lắc đầu, không tiếp tục để ý tới đối phương, cưỡi Thỏ Không Gian rơi xuống dưới.

Thỏ không có năng lực phi hành, nhưng Trần Thư cũng không chút nào sợ.

Thời điểm hạ xuống, tay phải của hắn một trảo, trực tiếp cầm lấy một thiết bị phát trực tiếp màu trắng như tiểu điểu.

- Các vị, tiếp theo đây mới là trọng điểm!

Trần Thư mỉm cười, quyết định thực hiện một màn phát trực tiếp toàn cầu xưa nay chưa từng có.

- …

Khán giả toàn cầu nhìn thấy nụ cười của hắn, trong lòng không hiểu sao phát lạnh, hình như sắp xuất hiện một vài chuyện không ổn rồi…

Một giây sau, Trần Thư mang theo thiết bị phát trực tiếp, biến mất không thấy gì nữa…

Chương 1518: Tặng một lời chúc của tội phạm

Trần Thư về lại bên trong miệng Tiểu Hoàng, hắn nhìn sang Trương Đại Lực đang nằm bên cạnh, sát khí trong mắt dần ngưng tụ lại. - Đại Lực, cho dù là không thể giúp ngươi sống lại, ta cũng sẽ báo thù cho ngươi.

Trần Thư tự lẩm bẩm. Với hắn, việc giết Đỗ Vũ và thủ lĩnh Ám Tổ là không đủ.

Nhờ khả năng dịch chuyển tức thời của Không Gian Thố, chẳng mấy chốc mà hắn đã đến được một vùng biển hoang vắng.

Không Gian Thố bây giờ tổng cộng có thể sử dụng một trăm ba mươi đạo Không Gian Ấn Ký, mạnh hơn Bạch Ngân Tam Tinh rất nhiều.

Sự phát triển của ba con Khế Ước Linh không ở kỹ năng nhiều mà chủ yếu là ở thuộc tính của chính nó.

Nhưng mà với thực lực hiện giờ của hắn, thực sự không đánh lại được Vương Cấp Ngự Thú Sư.

Ban nãy làm Vương Cấp Ngự Thú Sư bị thương được chủ yếu là một điều bất ngờ thôi, cộng thêm việc Khế Ước Linh của đối phương không phải Phòng Ngự Khế Ước Linh nên mới thành công.

Hắn chỉ muốn làm đối phương giật mình thôi, nếu không thì lúc hủy diệt Đỗ gia và Ám Dạ Tổ Chức chắn chắn sẽ bị ngăn cản.

Bây giờ xem ra, hiệu quả của việc hăm dọa đó không tồi.

- Đến chưa?

Cơ thể khổng lồ của Tiểu Hoàng dừng lại ngay lập tức, lơ lửng trên một hòn đảo không người.

Đây là phạm vi thuộc vùng biển công cộng, không thuộc bất cứ thế lực của quốc gia nào cả. Thế nhưng lại rất gần Bắc Linh Thất Quốc.

Rất nhiều chấm đỏ hiện lên trong mắt Tràn Thư, chúng đều ở bên dưới mặt đất.

- Tốt đấy…

Trần Thư vuốt cằm, ánh mắt có nét tươi cười.

Khi hắn đang chuẩn bị ra tay thì có một lựa chọn mới xuất hiện trước mắt hắn.

【 Lựa chọn một: Tấn công căn cứ điểm phụ của Cửu Thế Giáo Hội bằng thực lực mạnh mẽ của mình. Giải thưởng khi hoàn thành: Rất nhiều Ngự Thú Lực. 】

【 Lựa chọn hai: Cho ba bình Bạo Tạc Dược Tề bản nâng cấp trước để tỏ lòng tôn trọng. Giải thưởng khi hoàn thành: Trí Tuệ Tiểu Tinh Linh lãnh ngộ được kỹ năng Không Gian Gia Thành. Chú Ý: Sẽ có dược tề liên quan xuất hiện trong ba lô hệ thống… 】

【 Lựa chọn ba: âm thầm lẻn vào đó, tìm cơ hội để ra tay. Giải thưởng khi hoàn thành: Năm bình Hoàng Kim Cấp Dược Tề bất kỳ.' 】

- …

Trần Thư bị lựa chọn hai thu hút.

- Giải thưởng của cả ba lựa chọn đều khá ổn, nhưng mà về lễ nghi của tội phạm thì…

Trần Thư mỉm cười, tự dưng cho ba bình dược tề màu xám ở trong tay.

Ngay lập tức, có một làn sóng được dấy lên trên toàn cầu.

- Không phải là thứ đó đó chứ.

- Ta nhớ thứ này hình như là bom mà…

- Huênh hoang quá, một tên tội phạm và lại dám làm chuyện như vậy. Nhưng mà cái gì đúng thì phải nói, anh ta biết cách làm live stream quá.

Tất cả mọi người trên toàn cầu đều bắt đầu nghị luận, cho dù những loại dược tề khác của Trần Thư khá là thần bí, nhưng mà với Bạo Tạc Dược Tề thì đa số mọi người đều không lạ lẫm gì.

Hồi trước ở Hỏa Diễm Di Tích, tên này đã ném ra rất nhiều quả bom.

- Tạm biệt nhé.

Trần Thư mỉm cười, mở ba bình dược tề trong tay ra, đổ xuống dưới.

Trên đảo và dưới đất, hình như bên trong đã bị đào rỗng rồi. Không chỉ là xây đường dẫn đến khắp nơi, hơn nữa các loại kiến trúc đều dựng ở bên dưới, cứ như một thành phố dưới lòng đất vậy.

Bởi vì ở gần Bắc Linh Thất Quốc, vậy nên Cứu Thế Giáo Hội không dám để căn cứ điểm ở trên mặt đất, để đề phòng bị các thế lực khác điều tra.

- Lão Vương, Đại Chủ Giáo vẫn chưa quay về sao?

Hai thành viên của giáo hội canh giữ ở vị trí ra vào của thành phố dưới lòng đất, bắt đầu nói chuyện phiếm.

Lão Vương lắc đầu, nói.

- Không, chắc là tổng bộ có nhiệm vụ mới.

- Ấy, nói thật nhé, Đại Chủ Giáo không ở đây, ta chẳng thấy an toàn gì cả.

- Không phải lo đâu, ta nghe nói hình như Đại Chủ Giáo Không ở đây canh giữ căn cứ điểm. Có hắn ta ở đây thì không có điều gì ngoài ý muốn xảy ra đâu.

Lão Vương cười an ủi đồng đội. Hình như hắn ta lại nghĩ đến điều gì đó nữa nên nói.

- Gần đây cảm giác Đỗ gia cứ lén lén lút lút ấy, không phải là định làm cái gì đó chứ?

- Bọn họ không có đường lui nữa đâu, chỉ có thể ngoan ngoãn gia nhập Giáo Hội, không có tâm tư cho việc đó đâu.

Thủ vệ của Giáo Hội lên tiếng.

- Giáo Hội có sự gia nhập của Đỉnh Cấp Linh Trù, thực lực của các Đại Chủ Giáo chắc chắn sẽ đều tăng lên nhỉ.

- Cái này thì không đến lượt chúng ta thảo luận rồi.

Lão Vương thở dài, nhìn sang sân khấu lên xuống bên cạnh, nói.

- Chúng ta cứ ở đây, đến bao giờ mới được nhìn thấy mặt trời bên ngoài.

- Đúng vậy, ta cũng hơi nhớ mặt trời rồi.

Ánh mắt của thủ vệ Giáo Hội có nét mong ngóng, ở lâu dưới thành phố dưới lòng đất cũng là một sự dày vò đấy.

Thế nhưng đúng lúc này, ánh mắt hắn ta trở nên kinh ngạc, đầy vẻ bất ngờ, hắn ta nói.

- Ấy, lão Vương, hình như ta nhìn thấy mặt trời rồi.

- Ngươi đang nghĩ cái gì thế? Chúng ta cách mặt đất ba mươi mét đấy, ngươi đừng nói với ta là mặt trời có khả năng chiếu xuyên qua nhé?

Lão Vương mím môi nhưng sau đó, trên đỉnh đầu hắn ta có một tia sáng rất chói mắt xuất hiện.

Hắn ta sững sờ nhìn lên bầu trời, hét lên theo bản năng.

Chương 1519: Cùng là Hoàng Kim, không thể giống nhau được sao?

– Mẹ nó chứ, mặt trời thật sao, nhưng sao nó lại có màu trắng chứ? - Xì xì.

Ánh sáng màu trắng đó nuốt trọn hai người bọn họ, họ biến mất đột ngột, xương cốt cũng không còn, không còn một chút

vết tích nào của sự tồn tại hết cả.

Mặt trời màu trắng kia không hề có dấu hiệu dừng lại, nó đang trên đà nuốt chửng cả thành phố ngầm.

- Reng reng reng.

Tiếng chuông cảnh báo hết sức chói tai xuất hiện khắp thành phố, cảnh báo mọi người về một nguy cơ khủng khiếp sắp xuất hiện.

Hàng nhìn thành viên Giáo Hội lần lượt bị kinh động, vội vàng triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

Ngay lập tức, tiếng kêu gào, tiếng hô hét, tiếng khóc pha trộn vào lẫn nhau, cả thành phố ngầm lập tức loạn như cào cào.

- Mẹ nó chứ, hắn đến rồi, hắn thực sự đến rồi.

Những người Đỗ gia đang xem buổi livestream của Trần Thư mặt trắng bệch đi.

Cho dù bọn họ luôn theo dõi Trần Thư nhưng đối phương không làm lộ hình dạng của đảo nơi hắn livestream nên họ không kịp phản ứng lại.

Cả nửa ngày trời, vậy mà ba quả bom đó lại được chuẩn bị cho bọn họ.

Ánh mắt của những người Đỗ gia đó đầy vẻ hãi hùng, họ không hiểu tại sao Trần Thư lại có thể tìm được vị trí của căn cứ điểm nhanh vậy.

- Tộc trưởng, sao đây?

Một người hoảng hốt vô cùng, hắn ta hiểu Trần Thư đến là để báo thù.

Bọn họ mới là thủ phạm của việc ám sát, Ám Dạ Tổ Chức chỉ là người chấp hành thôi.

- Giết hắn đi.

Ánh mắt của tộc trưởng lạnh lùng, nói.

- Trong Giáo Hội có không ít Hoàng Kim Chủ Giáo, nghe nói Đại Chủ Giáo Không cũng ở trong căn cứ điểm, ta không tin hắn có thể lật đổ cả cái căn cứ điểm.

Các thành viên trong gia tộc đều rất kích động, sự hoảng hốt trong lòng dần biến mất.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Chỉ trong chớp mắt, mặt trời màu trắng đó chuẩn bị nuốt trọn, bọn họ đã kịp triệu hồi Khế Ước Linh ra trước.

Còn về những thành viên dưới cấp Bạch Ngân, chỉ có thể hẹn kiếp sau thôi.

Bây giờ đang gặp nạn, là thành viên của tổ chức tội ác hàng đầu, việc mặc kệ sự sống, cái chết của đồng đội chỉ là điều cơ bản thôi.

- Đúng là hoành tráng nhỉ.

Trần Thư nhìn ba mặt trời màu trắng trên hòn đảo, bên trong có sức mạnh đủ để hủy diệt hết tất cả.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Cả hòn đảo dần sụp đổ, nó không chịu được vụ nổ ở mức này.

Trần Thư tay phải cầm thiết bị livestream, để tránh bị phá hoại, hắn đặt nó ở bên trong miệng Tiểu Hoàng.

Cho dù khán giả không nhìn được cảnh hoành tráng này, nhưng trên mạng vẫn đang bàn luận rất sôi nổi, loạn hết cả lên rồi.

- Không phải chứ, tội phạm làm nổ một hòn đảo trống sao, lẽ nào hắn muốn xem pháo hoa à?

- Xong rồi, hắn bị vong nhập thật rồi.

- Ta đề nghị nên hủy bỏ việc truy đuổi tội phạm, nhỡ đâu hắn hứng lên cho nổ cả cái Lam Tinh này thì sao?

Lúc này, bốn người Tần Thiên vẫn đang đi đường, họ muốn đưa Trần Thư về trước.

Bởi vì đi qua vùng biển vắng lặng này nên không có tín hiệu, đương nhiên là bọn họ không xem được buổi livestream hấp dẫn của Trần Thư rồi.

- Sao tự dưng ta lại thấy bất an thế nhỉ?

Tần Thiên hơi cau mày, nhìn về vùng biển ở nơi xa, lẩm bẩm.

- Không phải là tên này lại làm gì đấy chứ?

- Ngươi nghĩ nhiều rồi.

Liễu Phong lắc đầu nói.

- Bây giờ chắc hắn đã đột phá xong rồi, đang ngoan ngoãn đứng yên đợi chúng ta đấy.

- Nhỡ đâu những người khác muốn bắt hắn thì sao?

Trần Thanh Hải vuốt cằm, nói.

- Làm hắn cáu lên, ném luôn bom ra đó thì làm sao?

- Chắc không đến mức đó đâu nhỉ.

Ba người họ im phăng phắc, họ đều nghĩ chắc không đến mức đó. Cho dù miệng nói là không tin nhưng mà bốn người họ đều âm thầm tăng tốc.

Phù Ninh và hai người kia thuận lợi tìm được vị trí của Trần Thư dựa vào hình ảnh trong livestream của hắn.

Cho dù Hoàng Kim Ngự Thú Sư cũng chọn cách từ bỏ việc truy bắt nhưng năm người Vương Cấp Ngự Thú Sư bọn họ lại qua đó hết.

Đương nhiên, năm người họ không truy bắt nữa, thậm chí đến cả nam nhân Hắc Châu kia cũng từ bỏ rồi. Bọn họ đã thầm coi Trần Thư là người cùng cấp rồi, đương nhiên là sẽ không tùy tiện ra tay đâu.

Sở dĩ họ đi theo là vì muốn xem xem rốt cuộc thì tên này muốn gì thôi.

Khi nhìn thấy một mặt trời màu trắng ở đằng xa, Phù Ninh nuốt nước bọt, hắn ta nghĩ đến lúc Trần Thư mới đến Nam Thanh Quốc.

Lúc đó, biển cũng bị bom nổ nên dâng lên.

- Cho nổ một hòn đảo hoang làm gì? Rảnh quá thật à?

- Chắc là đang nổ cho cá lên?

- Không phải đó chứ.

Khi bọn họ đang nói chuyện, mặt Phù Ninh đầy vẻ kinh ngạc, nói tiếp.

- Hửm? Trên đảo có người sao?

Năm người họ nhìn về phía xa, thấy trong vầng sáng của quả bom, những con Khế Ước Linh khí thế mạnh mẽ đang tấn công về phía Trần Thư.

- Một hòn đảo của Ngự Thú Sư tự do sao?

Tạp Kha rất bất ngờ, không ngờ gần Bắc Linh Thất Quốc lại có một hòn đảo như vậy.

Không có quốc tích thì được gọi là Ngự Thú Sư tự do, bọn họ có lẽ chỉ là cường giả không muốn bị trói buộc thôi.

Nhưng mà khả năng cao đó là người phạm phải tội lớn, bị phát lệnh truy nã, tước mất quốc tịch. Cộng thêm việc người trên hòn đảo này trốn kỹ vậy thì có lẽ về sau sẽ khả thi hơn.

- Chẳng lẽ hắn không giết sai người thật sao?

Chương 1520: Cùng là Hoàng Kim, không thể giống nhau được sao? (2)

Suy nghĩ của Phù Ninh bắt đầu có sự thay đổi. Ban đầu thực ra ấn tượng của hắn ta với Trần Thư không hề tệ, hắn không tin một thiên tài đỉnh cao sẽ cam lòng tụt dốc như vậy. Khi năm người họ đang đoán thì một trận chiến đã xuất hiện ra ở ngay trước mắt.

Bọn họ không có ý nghĩ muốn đến giúp, chỉ đứng yên xem thôi.

Bây giờ Trần Thư vẫn là tội phạm trên lệnh truy nã của Liên minh Quốc Tế, thân phận của đám Ngự Thú Sư tự do này cũng không rõ, hai bên đánh nhau, bọn họ không cần phải tham gia vào làm gì.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Các kỹ năng tỏa ra ánh sáng ập đến. Trong đó thậm chí còn có uy thế của Hoàng Kim Cấp.

- Ồm ộp.

Đôi mắt to tròn ngây ngốc của Tiểu Hoàng hơi nhắm lại, nó rơi vào trạng thái Thùy Mộng Sát luôn.

Các kỹ năng ập đến, thế nhưng nó còn chẳng bị rách da, nó phòng ngự được một cách rất hoàn hảo.

- Ờm, sao lại thế chứ?

Trong ánh sáng mà quả bom tạo ra, một Hoàng Kim Ngự Thú Sư hơi híp mắt lại, hình như hắn ta nhìn thấy được sự tấn công của mình không có tác dụng gì cả. Khi hắn ta chuẩn bị tấn công thêm một lần nữa thì cơ thể màu vàng trước mắt tự dưng to ra.

Ánh mắt hắn ta đầy vẻ kinh ngạc, sau đó, sắc mặt hắn ta lại thay đổi. Không phải là Slime to lên đâu, nó đang lại gần với tốc độ cực nhanh đấy.

- Uỳnh.

Hắn ta còn chưa kịp phản ứng lại thì bốn con Khế Ước Linh và cả chính hắn ta đã bị cho bay ra chỗ khác rồi.

Ngay lập tức, ngoài con rùa màu tím là hệ phòng ngự ra thì ba con Khế Ước Linh còn lại đều thổ huyết, chúng không chịu được sự tấn công đáng sợ như vậy.

- Mẹ nó chứ, mọi người không phải đều là Hoàng Kim Nhất Tinh sao, cùng là Hoàng Kim Cấp, không thể giống nhau được sao?

Mặt nam nhân đó đầy vẻ sững sờ, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

Thế nhưng, sự tấn công của Trần Thư mới là sự bắt đầu thôi.

Một giây sau đó, ba hỏa trụ có uy lực đáng sợ ập đến, bao trùm lấy ba con Khế Ước Linh đang thổ huyết.

Nam nhân không ra mệnh lệnh gì cả, Khế Ước Linh mở kỹ năng phòng ngự ra theo bản năng. Đồng thời, chúng cũng muốn rời khỏi phạm vi của hỏa trụ.

- Phù phù.

Đôi mắt của Không Gian Thố khẽ động đậy, nó sử dụng Không Gian Cấm Cố, khiến ba con Khế Ước Linh bị khống chế, phải ở yên tại chỗ.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Tử Vong Hỏa Trụ chớp mắt đã khiến kỹ năng phòng ngự bị phá hoại, chớp mắt đã khiến nó bị trọng thương.

Thuộc tính Không Gian của Không Gian Thố tăng lên rất nhiều, thời gian mà Không Gian Cấm Cố duy trì được tăng lên gấp nhiều lần.

Thời gian một phút trôi qua, trong không khí phảng phất mùi thơm của thịt. Còn sức mạnh, hơi thở của ba con Hoàng Kim Khế Ước Linh thì đã biến mất tăm rồi.

- Chết… chết rồi sao?

Mặt nam nhân đó trắng bệch, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc và sợ hãi, tốc độ Khế Ước Linh chết nhanh quá.

- Độ khó tương tự với xiên thịt dê nướng.

Trần Thư vỗ vỗ tay, không ngờ sức chiến đấu của Khế Ước Linh của mình lại đáng sợ đến vậy.

- Tiếp theo là đến ngươi rồi.

Ba con Husky lần lượt hú lên một tiếng rồi ném ra một đống kỹ năng nguyên tố. Tốc độ sử dụng kỹ năng của nó lại tăng lên.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Kỹ năng nguyên tố đều ập lên lưng con rùa màu tím có tính phòng ngự đó, nhấn chìm luôn con rùa.

Một lát sau, con rùa cũng mất mạng, thi thể của nó rơi xuống.

Còn về Ngự Thú Sư đó, hắn ta cũng bị kỹ năng hóa thành khói bụi rồi.

- Bắt đầu sát sinh thôi.

Trần Thư lẩm bẩm, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng vô cùng.

Lập tức, ngoài Khế Ước Linh mới ra, ba con Khế Ước Linh còn lại của hắn đều bắt đầu ra sức tấn công.

Tiểu Hoàng dùng cơ thể khổng lồ của mình, phối hợp với Trùng Phong và Cuồng Phong Phi Hành, bắt đầu xông pha khắp nơi giữa bọn Khế Ước Linh.

Bất cứ một con Bạch Ngân Khế Ước Linh nào cũng vừa động vào là đã chết.

Ba con Husky rời khỏi Tiểu Hoàng, nhờ Cẩu Ảnh Mê Tung, chúng liên tụng nhảy nhót trong không trung, sử dụng đủ các thể loại kỹ năng.

Rất nhiều Khế Ước Linh bị giết ngay lập tức, không phản kháng chút nào.

Sức chiến đấu của Không Gian Thố cũng tăng mạnh, nó vác theo củ cà rốt khổng lồ giết khắp bốn phương, đúng là một chiến thần thro vô địch.

- Tiểu Trần, ngươi đang làm gì thế?

Trần Thư đang nằm bên miệng Tiểu Hoàng, nhìn ra bên ngoài.

Năng lượng của bom bây giờ đã hết sạch rồi, chỉ còn lại chút ánh sáng trắng thôi, mọi thứ bắt đầu trở nên rõ ràng rồi.

Tiểu Tinh Linh bay lên trên đầu Trần Thư, đôi mắt linh động đó có chút tò mò.

- Đừng có gọi là Tiểu Trần, gọi là chủ nhân.

Trần Thư bắt lấy Tiểu Tinh Linh, ánh mắt đầy vẻ hài lòng.

Ít nhất thì đến bây giờ, thứ này vẫn là Khế Ước Linh bình thường.

Tiểu Tinh Linh ngoan ngoãn gật đầu, nói.

- Được thôi Tiểu Trần.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không thèm quan tâm đến Tiểu Tinh Linh nữa, hắn chỉ quan sát tình hình trận đấu bên ngoài thôi.

- Ta cũng muốn xem.

Tiểu Tinh Linh cười hi hi, cúi người xuống bên cạnh Trần Thư, nhìn cảnh bên ngoài.

- Bạo lực quá rồi đó.

Tiểu Tinh Linh trợn tròn mắt lên, vừa hay nó nhìn thấy một con Khế Ước Linh bị Không Gian Thố đánh tan xác.

- Ngươi sợ sao?

Trần Thư liếc sang, ánh mắt đầy vẻ không hiểu, ngươi là Khế Ước Linh cơ mà?

Chương 1521: Khế Ước Linh lộ ra bản tỉnh

– Ta chưa giết sinh vật nào bao giờ, đương nhiên là sợ rồi. Tiểu Tinh Linh nói với vẻ cực kỳ đứng đắn, đồng thời, nó còn che mắt mình lại, nhưng lại vẫn quan sát trận chiến qua kẽ tay.

- …

Khóe miệng Trần Thưu giật giật, may mà đây chỉ là Khế Ước Linh phụ trợ thôi đấy. Nếu nó là kiểu chiến đấu thì về cơ bản là phế rồi.

Hắn đang định nói gì đó để làm Tiểu Tinh Linh có thể thích ứng được từ trước, dù sao thì đi theo hắn, không có cuộc sống bình thường lắm đâu.

Nhưng mà khi hắn sắp mở lời thì Tiểu Tinh Linh lại ngắt lời hắt.

- Thỏ béo, ngươi đánh vào đuôi nó ấy, đó mới là nhược điểm của nó. Lại còn có thể khiến nó đứng yên nữa.

- Chó ngốc, ngươi dùng thuộc tính Hỏa ấy, khả năng kháng lửa của nó thấp nhất đấy.

- Cái quả bóng vàng kia, đừng đụng vào con quái vật thuộc tính Thủy kia nữa, cơ thể nó dẻo lắm, đụng không chết được đâu. Đụng con tê giác đen kia kia, cái thứ đó dễ đánh.

- …

Trần Thư đơ ra luôn, mắt hắn ngơ ngác nhìn Tiểu Tinh Linh thông minh nhỏ bé đáng yêu bên cạnh.

Hắn ra mệnh lệnh mới cho ba con Khế Ước Linh, muốn thử xem đúng sai thế nào.

Quả nhiên, gần như là ba con Khế Ước Linh có thu hoạch ngay lập tức. Vậy mà chúng lại đánh cho ba con Hoàng Kim Khế Ước Linh kia lui dần.

- Ngươi?

Trần Thư nuốt nước bọt, nói.

- Sao ngươi biết vậy?

Khế Ước Linh trên thế giới này có hàng trăm nghìn loại, cho dù là Trần Thư cũng không thể biết hết được, chỉ có thể dựa vào phát huy lúc đó thôi.

Nhưng mà Tiểu Tinh Linh này sao lại biết được nhược điểm của chúng vậy chứ?

Tiểu Tinh Linh hai tay ôm ngực, nói đầy vẻ kiêu ngạo.

- Ta từng ăn thịt của bọn chúng.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Không phải ban nãy ngươi bảo ngươi không sát sinh sao?

- Vậy nên ta toàn để tiểu đệ của ta ra tay thôi.

- …

Trần Thư như nín thở, hắn bị Tiểu Tinh Linh làm cho cạn lời luôn rồi.

Hình như hắn đã tạo khế ước với một sinh vật không bình thường lắm.

Một giây sau đó, lời Tiểu Tinh Linh nói lại một lần nữa khiến hắn không biết nói gì.

- Tiểu Trần bao giờ ngươi mới triệu hồi mười vạn tiểu đệ của ta đến đây vậy?

- …

Trần Thư im lặng một lát, trong đầu hắn đã tưởng tượng ra hình tượng của một ác bá dị giới rồi.

Tiểu Tinh Linh chống eo, bất mãn nói.

- Còn nữa nhé, ngươi có thể mạnh hơn được không, bao nhiêu năng lực của ta bị ngươi hạn chế rồi.

- ??

Trần Thư hơi đơ ra, hắn nói.

- Lúc trước ngươi không thuộc đẳng cấp này à?

Theo thường thức Ngự Thú, bình thường toàn là những sinh vật cùng cấp ở dị giới được triệu hồi đến, trở thành Khế Ước Linh của con người.

Ví dụ như Hắc Thiết Ngự Thú Sư thì chỉ triệu hồi được sinh vật Hắc Thiết thôi, không thể có sinh vật Bạch Ngân hay Hoàng Kim trở thành Khế Ước Linh của hắn được.

Nhưng bây giờ theo lời của Tiểu Tinh Linh thì nó vốn không phải Hoàng Kim Cấp.

- Ngươi bị ngốc à? Hoàng Kim Cấp có mười vạn tên tiểu đệ được à?

Tiểu Tinh Linh nhìn hắn khinh bỉ, ánh mắt đầy vẻ ghét bỏ.

- …

Trần Thư lắc đầu, hắn muốn bình tĩnh lại, nói.

- Vậy mà ngươi còn đến làm Khế Ước Linh của ta?

- Ờm…

Tiểu Tinh Linh suy nghĩ một chút rồi nói.

- Ta phát hiện ra thứ giống với ta trên người ngươi.

- Thứ giống với ngươi?

- Là khí chất mà muốn ăn ai thì ăn, không ai quản nổi ấy.

- …

Trần Thư như muốn nín thở, cùng là tội phạm nên thu hút lẫn nhau đúng không?

Hắn nhìn đi nhìn lại Tiểu Tinh Linh này, thực sự là không thể coi nó là ác bá dị giới được, cảnh tượng đó trông chẳng hợp lý gì cả.

- Vậy tính cách của ngươi?

Hắn mở trang thông tin của Tiểu Tinh Linh ra, trên đó viết lương thiện, hoạt bát, thực sự thông minh.

- Ngươi nói mấy cái đó á, bịa thôi mà.

Tiểu Tinh Linh vuốt cằm, ánh mắt nó sáng lên.

Một giây sau đó, Trần Thư há hốc mồm ra, tính cách của Tiểu Tinh Linh đã thay đổi.

- Tính cách: Giảo hoạt, hung hăng, tàn bạo.

Tràn Thư xoa xoa đầu, nói.

- Đợi chút, cho ta thời gian để phản ứng đã.

Lượng tin tức lớn quá, hắn thực sự có hơi không chấp nhận nổi.

Tiểu Tinh Linh nói.

- Tiểu Trần, ngươi sao thế? Chúng ta không phải đều là cao thủ ngụy trang sao?

- …

Mắt Trần Thư cứ giật giật, hóa ra là cùng khí chất với mình thật à. một lát sau, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy vẻ u uất, buồn rầu. Hắn lẩm bẩm.

- Ta còn tưởng nó là Khế Ước Linh bình thường nữa chứ.

- Uỳnh.

Đúng lúc này, cơ thể Tiểu Hoàng run lên một cái, hình như nó bị tấn công.

- Hửm?

Trần Thư vội vàng ló đầu ra, nhìn ra bên ngoài.

Hiệu quả của ba quả bom đã hết, bên ngoài bắt đầu yên bình trở lại. Cùng lúc đó, hòn đảo bên dưới đã biến mất rồi, nó bị bếch đi luôn.

- Trần Thư.

Một Ngự Thú Sư chân đạp trên một con Thanh Sắc Giao Long, bình tĩnh nói, ánh mắt đầy sự thù hận.

Hắn là Chủ Giáo của Hoàng Kim Tam Tinh, cũng là người đứng thứ hai căn cứ điểm phụ này của Giáo Hội, chỉ đứng sau Đại Chủ Giáo trấn giữ ở đây thôi.

Ba quả bom đột ngột của Trần Thư không chỉ làm nổ mất căn cứ điểm mà còn làm những thành viên dưới cấp Bạch Ngân chết hết nữa.

Thế này thì hắn ta ăn nói với tổng bộ kiểu gì?

Chương 1522: Đúng là ác bá dị giới rồi

– Gọi Tội phạm ca của ngươi làm gì thế? Trần Thư mỉm cười, để Tiểu Hoàng mở miệng ra.

Đồng thời, hắn lại mở thiết bị livestream ra, cho nó bay ra xa, chỗ gần năm Vương Cấp Ngự Thú Sư, cho nó quay lại cả quá trình.

Xung quanh hắn có năm Hoàng Kim Ngự Thú Sư bao vây, sát khí ngập tràn.

Ngay lập tức, khán giả toàn cầu lại bàn tán xôn xao. Không ngờ rằng chỉ một lát thôi mà họ đã được chứng kiến cảnh tượng hoành tráng như vậy.

- Chẳng lẽ hắn định một đánh năm sao?

- Ngươi tưởng không được à, hắn còn dám đánh cả Vương Cấp Ngự Thú Sư kìa.

- Năm người này dũng cảm thật đấy, vì tiền thưởng thôi sao? Không nhìn thấy năm người Vương Cấp ở xa kia cũng không ra tay à?

Năm người họ trông rất bình tĩnh, không thèm quan tâm đến thiết bị livestream ở đằng xa.

Cho dù bọn họ có là tội phạm quốc tế thì cũng chưa bao giờ lên bảng truy nã cả. Đương nhiên là không cần lo việc thân phận bị bại lộ rồi.

- Chỉ cần giết được hắn là sẽ có thể an toàn rời đi.

Các Hoàng Kim Chủ Giáo không có ý định rời đi, trong mắt họ chỉ có sát khí.

- Trần Thư, ngươi đánh lại được không đó?

Đại Chủ Giáo Không đang đứng ở xa quan sát trận chiến, thế nhưng không một ai nhìn được hắn ta cả, hiển nhiên là hắn ta đang ở trong không gian của mình.

Chính là vì mệnh lệnh của hắn ta nên năm Hoàng Kim Ngự Thú Sư kia mới quyết định chiến đấu một trận.

Ở chỗ xa, năm người bọn Phù Ninh vẫn đang quan sát trận chiến. Lúc này, một Vương Cấp Ngự Thú Sư đến từ một vương quốc nhỏ nào đó lên tiếng.

- Chúng ta ra tay không? Hình như thực lực của hắn không mạnh lắm.

- Thôi.

Mễ Côn lắc đầu rồi quay ra nhìn những người khác, nói.

- Ta khuyên các ngươi cũng đừng ra tay nữa.

Nói rồi, hắn ta cưỡi Khế Ước Linh rời đi luôn, hiển nhiên là hắn ta không muốn tham gia vào chuyện này nữa.

- Hửm?

Ánh mắt Phù Ninh có nét kinh ngạc, tên này lúc trước sát khí kinh khủng lắm mà, sao lại thay đổi nhanh thế này?

- Mẹ nó chứ, đúng là một lỹ điên, vậy mà lại có bốn tên Vương Cấp đến.

Mễ Côn chửi thầm trong lòng, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ban nãy thôi mà hắn ta đã nhận được hơn một trăm tin của bọn người Tần Thiên rồi.

Nội dung tin nhắn đều là uy hiếp hắn ta, không cho ra tay nữa, nếu không thì bốn người họ sẽ đến tính sổ với hắn ta.

Trong đó, có một người tên là Liễu Phong là vô văn hóa nhất, hắn ta mắng Mễ Côn như điên. Hơn nữa, Liễu Phong còn uy hiếp rằng nếu động vào Trần Thư thì xương cốt cũng không còn mà rắc đâu.

- Đám ngu ngốc này, chỉ biết bảo ông đây ra tay thôi, con mẹ nó cho ta lực lượng chi viện đi chứ.

Bị bốn người này uy hiếp, hắn ta còn chẳng dám nói lại ấy chứ. Chỉ có thể xả giận lên vương quốc Bất Hủ thôi.

- Chắc là do bọn hiệu trưởng Tần.

Tạp Kha nhìn bóng lưng của Mễ Côn, ánh mắt đầy vẻ suy tư.

Mấy người bọn họ chỉ nhận được một tin nhắn bảo là bốn người Vương Cấp bọn họ sắp đến rồi, không còn lời nào khác cả, rõ ràng là có ý cảnh cáo.

- Vậy chúng ta giúp Trần Thư không đây?

Vương Cấp Ngự Thú Sư đến từ nước nhỏ đó hơi do dự một chút, hắn ta bị đội hình của Hoa Quốc dọa cho sợ rồi.

Vương Cấp, cho dù là ở các nước lớn thì cũng là lực lượng chiến đấu đỉnh cao, vậy mà lại phái đi bốn người cùng một lúc, không sợ dị không gian trong nước bị bạo động à?

- Cứ xem đi đã.

Tạp Kha lắc đầu, Trần Thư bây giờ vẫn là một tên tội phạm không biết trời cao đất dày.

Nếu bọn họ giúp thì hình tượng của Bắc Linh Thất Quốc cũng sẽ bị ảnh hưởng, sẽ bị cho rằng là bao che tội phạm.

Khi bọn họ đang bàn luận, phía trước đã nổ ra một trận chiến rồi.

- Grao.

Một con Hoàng Kim Sư Tử gầm lên, bước đi trên không trung, nó lập tức chạy về phía Slime ở đằng trước.

Chỉ trong chốc lát, cơ thể nó khẽ động đậy, hai con Hoàng Kim Sư Tử trông y hệt nhau xuất hiện, chạy về phía Slime.

- Phân thân?

Trần Thư hơi kinh ngạc, nhưng sau đó khả năng đó đã bị phủ định, đó chỉ là hư ảnh thôi, khác hoàn toàn với thần kỹ Phân Thân.

- Xì xì xì.

Ba con Hoàng Kim Sư Tử ánh mắt phát ra ánh sáng màu vàng kim, chúng nhận ra ngay lớp phòng ngự của Tiểu Hàng, rõ ràng là chúng có thể không để ý đến kỹ năng phòng ngự, thế nhưng sức sát thương của chúng lại rất có hạn.

- Bóng vàng, đập chết nó cho ta.

Tiểu Tinh Linh liếm môi, ánh mắt nhìn Hoàng Kim Sư Tử của nó đầy vẻ thèm thuồng.

Ngay lập tức, nó xoay nhẹ tay phải lấy Bản Mệnh Vũ Khí của mình ra. Trên Bản Mệnh Vũ Khí có một tia sáng màu xanh, nó rơi xuống người Tiểu Hoàng, chữa lành vết thương của nó ngay lập tức.

Thế nhưng khi Trần Thư nhìn sang Bản Mệnh Vũ Khí của nó thì hắn đơ luôn.

- Đây là cái gì thế hả?

Hắn trợn tròn mắt lên, sắc mặt trở nên kỳ lạ vô cùng.

- Cứ giật đùng đùng thôi. Bản Mệnh Vũ Khí, con thỏ béo kia cũng có còn gì?

Tiểu Tinh Linh thông minh lườm hắn một cái, nhẹ nhàng nói.

- Hơn nữa ta là Tiểu Tinh Linh, có gậy pháp thuật không phải là chuyện rất bình thường sao?

-…

Trần Thư thở dài một hơi, nhẹ nhàng nói.

- Gậy pháp thuật? Con mẹ nó thế sao nó lại có hình cái búa gai thế kia?

Chương 1523: Sự phối hợp của Tiểu Tinh Linh và Slime

Tiểu Tinh Linh vác một cái Lang Nha Bổng khổng lồ, kết hợp với hình tượng nhỏ bé yêu kiều của nó, thực sự trông không hợp chút nào. - Ngươi thì biết cái gì.

Tiểu Tinh Linh vuốt nhẹ cây Lang Nha Bổng của mình, ánh mắt đầy vẻ thích thú, nói.

- Nó có thể dùng để nướng thịt đấy.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, chuyện này vô lý thực sự.

Sau đó, hắn lại nghĩ ra gì đó, nói.

- Không phải ngươi có hai Bản Mệnh Vũ Khí sao, Bản Mệnh Vũ Khí còn lại không phải cũng không được bình thường đó chứ.

- Thế nào là cũng hả?

Tiểu Tinh Linh lườm hắn một cái, sau đó, nó lôi Bản Mệnh Vũ Khí thứ hai của mình ra.

- Con chó ngốc kia, giết Hắc Linh Lang trước đi, tính kháng nguyên tố của hắn ta yếu lắm.

Nói rồi, một tia sáng màu trắng xuất hiện, đi vào trong cơ thể của Husky.

Cuồng Hóa Nguyên Tố, vừa hay có thể để thuộc tính Hỏa của Husky tăng lên, phân thân của nó cũng sẽ mạnh lên theo.

Ba thiên thạch lập tức rơi xuống, khiến Hắc Linh Lang Hoàng Kim Nhị Tinh bị đánh trọng thương.

Lúc này, Trần Thư lại mắt chữ a mồm chữ o nhìn Tiểu Tinh Linh.

Trong miệng nó đang ngậm một cây… xì gà.

- Con mẹ nó chứ…

Trần Thư rùng mình, hắn thậm chí còn không đứng vững.

- Con thỏ béo kia, nhanh lên, ta buff cho ngươi rồi đấy.

Tiểu Tinh Linh nhướng mày, cây xì gà trong miệng nó phun ra một tia sáng màu trắng, dung hòa vào cơ thể của Không Gian Thố.

Nó nói với ánh mắt khó hiểu.

- Tiểu Trần, biểu cảm của ngươi kiểu gì thế hả?

- …

Trần Thư nhìn Tiểu Tinh Linh chỉ bé bằng một bàn tay trước mắt mà đứng hình. Trong đầu hắn hiện lên một cảnh tượng rất sinh động.

Một Tiểu Tinh Linh vác một cái Lang Nha Bổng, hút xì gà, đưa mười vạn tên tiểu đệ hoành hành trong dị giới.

Con mẹ nó đúng là đại vương trên núi bằng thật luôn đấy.

- Cái này thực sự…

Trần Thư cứ lẩm bẩm mãi.

- Cái này không phải thật đâu… chuyện này không phải thật đâu…

- Tiểu Trần, ngươi làm sao thế, sao cứ làm ra cái vẻ chưa gặp bao giwof thế.

Tiểu Tinh Linh lườm hắn một cái, Lang Nha Bổng của nó lại tạo ra một tia sáng màu xanh lục, làm vết thương của Slime lành lại.

Thế nhưng Trần Thư vẫn không quan tâm đến nó, hắn thực sự thấy hơi không chấp nhận được hiện thực.

- Bùm.

Tiểu Tinh Linh thấy Trần Thư hồn treo ngược cành cây như vậy nên hất Lang Nha Bổng trong tay qua.

- Con mẹ.

Trần Thư hoàn hồn lại, cho dù không đau gì cả nhưng lại làm hắn đứng không vững.

- Tiểu Trần, tuy ngươi đã ký được khế ước được với bốn đại vương rồi nhưng mà ngươi cũng không cần phải kích động đến vậy chứ.

Tiểu Tinh Linh vác cây Lang Nha Bổng, cười hi hi nói.

- Niềm vui cứ đến bất ngờ như vậy đấy.

- Niềm vui…

Trần Thư ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Hoàng, trong lòng hắn âm thầm bổ sung thêm hai chữ.

- Cái khỉ.

- Con mẹ nó bốn Khế Ước Linh đều không bình thường, ta thấy ta sắp bị phế rồi.

Khi hắn đang buồn rầu, sắc mặt thay đổi, bắt đầu chuyên tâm chỉ huy Khế Ước Linh chiến đấu.

Chửi thì chửi nhưng hắn vẫn rất để tâm việc chiến đấu với ngoại giới.

Cứ tưởng Tiểu Tinh Linh có thể chỉ huy tác chiến, dù sao thì các loại Khế Ước Linh nó đều ăn cả rồi, hiểu nhược điểm của đối phương.

Khi mới bắt đầu chỉ huy, nó làm mọi thứ khá hoàn hảo, thậm chí còn hơn cả chính hắn. Nhưng đây cũng là lý do Trần Thư ném đá.

Khi năm Hoàng Kim Ngự Thú Sư bắt đầu tự chỉ huy thì tình hình vẫn có sự thay đổi.

Sinh vật dị giới trở thành Khế Ước Linh, dưới sự chỉ huy của Ngự Thú Sư loài người, phong cách chiến đấu sẽ thay đổi rất nhiều, đây chính là lý do tại sao Tiểu Tinh Linh không nắm bắt được nữa.

Nó hiểu sinh vật dị giới, nhưng không hiểu loài người.

- Ngươi giúp ta đi, nói cho ta nhược điểm của Khế Ước Linh của đối phương.

Trần Thư nhận lại quyền chỉ huy Khế Ước Linh, đồng thời cũng để Tiểu Tinh Linh giúp đỡ mình.

- Vậy mà ngươi lại bảo bổn đại vương làm người giúp đỡ cho ngươi á?

Gương mặt trắng trẻo mềm mại của Tiểu Tinh Linh có vẻ hơi bất mãn, thậm chí nó còn hơi cau mày nữa.

- Lát nữa cho ngươi ăn thử thịt của bọn chúng, tro cốt giao cho ngươi rắc.

- Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.

Tiểu Tinh Linh giật mình, sau đó nó ngoan ngoãn nghe theo lời chỉ huy của Trần Thư.

- Chuyện nhỏ, đã là đồng loại với ta, ta hiểu nó không đơn giản à?

Khóe miệng Trần Thư cong lên, ánh mắt có nét cười. Sau đó, hắn đặt hết mọi sự chú ý của mình vào việc chiến đấu.

Lúc này, Husky và Không Gian Thố đang đứng trên đầu Tiểu Hoàng, nhìn mấy con Hoàng Kim Khế Ước Linh ở xung quanh.

Năm người họ phối hợp rất tốt, rõ ràng là thường xuyên luyện tập. Đây cũng là một trong những điều khiến bọn họ tự tin bao vây Trần Thư.

- Con bươm bướm màu tím đó mới là quan trọng.

Ánh mắt Trần Thư đầy vẻ nghiêm trọng, hắn nhìn ra chỗ người mạnh nhất, Hoàng Kim Tam Tinh Ngự Thú Sư.

Trên vai hắn ta có một con bươm bướm màu tím, hai cánh nó khẽ động đậy, liên tục tỏa ra ánh sáng màu tím.

Ánh sáng màu tím lan ra khắp chiến trường của bọn họ, nó cứ như một loại kết giới, lĩnh vực gì đó vậy, áp chế các thuộc tính của Khế Ước Linh của Trần Thư.

Hoàng Kim Tam Tinh chỉ yếu hơn Vương Cấp thôi, trên Lam Tinh, đây cũng được coi là cường giả rồi.

Chương 1524: Sự phối hợp của Tiểu Tinh Linh và Slime (2)

Trần Thư nhìn Tiểu Tinh Linh một cái, nói. - Nói cho ta đặc điểm của nó.

- Tử Linh Điệp của Hoàng Kim Tam Tinh á?

Tiểu Tinh Linh chớp chớp mắt rồi nói.

- Đôi cánh của nó có thể dùng để rán, giòn lắm, hơn nữa còn có mùi thơm đặc biệt nữa.

- …

Trần Thư lườm nó một cái, bảo.

- Con mẹ nó ý ta là nhược điểm.

lúc này rồi, ai hỏi ngươi chuyện phải ăn nó thế nào.

- Ờm…

Tiểu Tinh Linh thấy chủ nhân sốt ruột nên mới nghiêm túc nói.

- Tính kháng Lôi Điện và Phong của nó không cao, hơn nữa nó sợ các kỹ năng Thụy Miên. Ban đầu ta cho tiểu đệ Mộng Mị Thú phối hợp với Thiên Lôi Tích Dịch, đánh hai hồi là xử lý được.

- Tính kháng Lôi Điện sao?

Trần Thư gật đầu, hắn bỏ qua luôn kỹ năng loại Thụy Miên. Bởi vì chỉ có Thụy Mộng Sát của Tiểu Hoàng là loại đó thôi, nhưng thứ này không dùng để tấn công.

- U u.

Không Gian Thố nhận được mệnh lệnh, lập tức sử dụng Không Gian Bí Lực cho ba con Husky.

Ba con Husky chỉ dịch chuyển tức thời chút thôi, sau đó, chúng ném ra ba tia Lạc Lôi.

Không Gian Bí Lực không phải để Husky dịch chuyển tức thời mà là để tăng thêm hiệu quả không gian, có thể khiến khi kỹ

năng tiếp theo xuất hiện, nó chắc chắn sẽ trúng mục tiêu.

- Uỳnh.

Lạc Lôi có hiệu quả về không gian nên nó đập vào người con bươm bướm màu tím kia như được dịch chuyển tức thời vậy.

- Hửm?

Hoàng Kim Tam Tinh Ngự Thú Sư Quan Ly rất bất ngờ, họ không ngờ kỹ năng của Husky lại nhanh như vậy.

May mà hắn ta đã tăng thêm kỹ năng phòng ngự cho Tử Linh Điệp và chính mình.

Nhưng mà hắn ta cũng không thả lỏng được. Kỹ năng của Husky lại ập tới, lại có hiệu quả ắt trúng, không cho hề cho hắn ta không gian để tránh.

Bây giờ Không Gian Thố có thể sử dụng một trăm ba mươi đạo Không Gian Ấn Ký, đủ để cho ba con Husky duy trì thuộc tính ắt trúng trong một khoảng thời gian khá dài.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Các kỹ năng nguyên tố ập đến, khiến lớp phòng ngự của hắn ta sắp bị lung lay, nó không giữ được lâu hơn nữa đâu.

- Mẹ nó chứ, hắn muốn giết Tử Linh Điệp sao?

Quan Ly cau mày, vội vàng để Thanh Sắc Giao Long dưới chân nuốt hắn ta và Tử Linh Điệp vào bụng.

Thế nhưng vẫn không có tác dụng.

Kỹ năng nguyên tố được cộng thêm kỹ năng dịch chuyển tức thời, nó đánh vào Tử Linh Điệp liên tục.

- Tấn công Khế Ước Linh để đối phó với hắn ta. Khế Ước Linh phụ trợ tăng kỹ năng phòng ngự cho Tử Linh Điệp của ta đi.

Sắc mặt Quan Ly rất khó coi, vội vàng chỉ huy những người khác. Bốn Hoàng Kim Ngự Thsu Sư còn lại gật đầu, Khế Ước Linh lần lượt sử dụng các thể loại kỹ năng.

Một giây sau đó, Husky và Không Gian Thố tự dưng biến mất, xuất hiện bên trong miệng của Tiểu Hoàng.

- Uỳnh uỳnh.

Khoảng mười kỹ năng có uy lực cực lớn đánh Slime, tạo ra một vết thương trông rất đáng sợ. Máu tươi không màu chảy xuống, tạo thành một vết thương không hề nhẹ.

- Ai bắt nạt tiểu đệ của ta thế?

Không đợi sự chỉ huy của Tiểu Trần, Tiểu Tinh Linh cầm Lang Nha Bổng hất một cái, nó sử dụng Dụ Hợp Chi Vũ.

Chỉ trong chốc lát, trên đầu Slime có một đám mây màu xanh.

- Ào ào ào.

Mưa rơi như trút, bao trùm lấy cả cơ thể khổng lồ của Tiểu Hoàng, chỉ trong chớp mắt thôi mà vết thương của nó đã được lành lại rồi.

Cho dù kỹ năng của Tiểu Tinh Linh đều là cấp một, nhưng thuộc tính chủ của nó là trí lực khác với bình thường, khiến hiệu quả mà kỹ năng của nó tạo ra rất tốt.

Lạc đà gầy cũng to hơn ngựa.

Tuy rằng vì đẳng cấp của Trần Thư nên dẫn đến việc năng lực của nó bị hạ xuống ở mọi mặt, nhưng thuộc tính chủ thì vẫn vượt xa những con cùng cấp.

- Uỳnh uỳnh.

Khế Ước Linh xung quanh tấn công liên tục, tạo thành đủ các thể loại vết thương, thế nhưng nó lại hồi phục chỉ trong chớp mắt.

Khả năng phòng ngự đáng sợ của Slime cộng thêm khả năng trị liệu của Tiểu Tinh Linh, đúng là một cặp trời sinh, mạnh như một chiến thần bất tử vậy.

- Không đánh nổi ấy.

- Tên này mạnh thế nhỉ.

- Cơn mưa này hình như hơi sai sai, đây là năng lực chữa trị gì đó à?

Bốn vị Hoàng Kim Ngự Thú Sư đều lần lượt lên tiếng, sự tự tin của họ đã dần bị đạp đổ.

Mà lúc này, Quan Ly với tư cách thủ lĩnh cũng không có thời gian phản ứng lại bọn họ.

Ba con Husky vẫn luôn phóng thích ra kỹ năng, tùy tiện đánh vỡ kỹ năng phòng ngự của bọn họ hết cái này đến cái khác.

Kỹ năng phòng ngự của Hoàng Kim Nhất Tinh quả thực là mỏng như tờ giấy, trên cơ bản đều dựa vào kỹ năng phòng ngự của Khế Ước Linh của hắn để chống đỡ.

- Không đỡ nổi!

Quan Ly quát lớn một tiếng, quả tuyết thu hồi Tử Linh Điệp vào Ngự Thú Không Gian!

- Mỗi thế đã không chịu được?

Trần Thư nhướng mày lên, lại không hề bất ngờ chút nào.

Đáng tiếc là Không Gian Bí Lực không có tác dụng với nhân loại, nếu không Husky hoàn toàn có thể đánh nổ bản thân Ngự Thú Sư.

Vù vù.

Tử Linh Điệp biến mất, lĩnh vực đặc biệt lại biến mất không thấy gì.

- Đến lượt ta ra chiêu!

Trần Thư tự nói thầm, Khế Ước Linh không còn bị áp chế nữa, đã khôi phục chiến lực đỉnh phong.

- Gâu gâu!

Ba con Husky sủa lớn, ném toàn bộ kỹ năng Nguyên Tố còn lại ra ngoài.

Chương 1525: Chiến lực biến thái của Trần Thư

Một đống lớn kỹ năng Nguyên Tố hội tụ thành một đoàn, tràn ngập đủ loại màu sắc, hiện ra huyễn ảo vô cùng. Không Gian Thông Đạo của Thỏ Không Gian xuất hiện, di chuyển tức thời kỹ năng Nguyên Tố đến một phía khác.

- Mẹ nó!

Sắc mặt Quan Ly chấn động, chỉ thấy trên bầu trời Giao Long xuất hiện chi chít kỹ năng.

Bởi vì quá đột ngột nên Giao Long chỉ bay được về phía trước vài mét, sau đó bị kỹ năng đánh trúng!

Hơn nữa vừa rồi vì bảo vệ Tử Linh Điệp nên dẫn đến kỹ năng phòng ngự của năm Khế Ước Linh đều rơi vào trạng thái chờ hồi lại.

Rầm rầm rầm!

Một vùng lớn kỹ năng điên cuồng cực điểm đang đánh vào phần eo của nó, gần như là đánh nát nó trong nháy mắt!

- Gừ gừ!

Giao Long thống khổ gào thét, thân thể bỗng nhiên rạn nứt ra, khí tức sinh mệnh tiêu tan hết sạch.

Một Khế Ước Linh Hoàng Kim Tam Tinh cứ thế mà ngã xuống!

- Mẹ kiếp!

Sắc mặt Quan Ly kinh hãi, đã đánh giá thấp sức chiến đấu của Trần Thư.

Hắn ta đứng trên lưng một Khế Ước Linh khác, cơ thể khẽ run lên, cả người ngây ngẩn chưa tỉnh táo lại.

Nếu kỹ năng đó đánh trúng đầu Giao Long thì e rằng bản thân hắn ta cũng không giữ nổi mạng.

Ngay lúc này, Golden Slime Đại Vương xuất hiện!

- Òm ọp! Òm ọp!

Thân thể khổng lồ không ngừng va đập vào Khế Ước Linh của bọn họ, thế mà lại không có một con nào có thể chống lại.

Giao Long màu xanh là Khế Ước Linh đầu tiên của Quan Ly, cũng là toàn bộ chủ lực chiến đấu của hắn ta.

Mất đi nó nên không có một Khế Ước Linh nào chịu nổi công kích của Slime.

Thỏ Không Gian và Husky đến trên đầu Tiểu Hoàng, phóng thích ra đủ loại kỹ năng, cứ chọn Khế Ước Linh nào yếu nhất mà ra tay.

Giao Long mất đi, cục diện lập tức thay đổi.

Rầm rầm!

Sắc mặt Quan Ly khó coi, trong lòng hắn ta cũng đang kêu gào không ngừng:

- Đại giáo chủ vì sao không ra tay chứ!

Bây giờ hắn ta lại không thể triệu hoán ra Tử Linh Điệp, chỉ có hai Khế Ước Linh tác chiến, đã không thể chống lại Trần Thư nữa rồi.

Trong lòng hắn ta có suy nghĩ muốn rút lui…

Quan Ly quát to:

- Hắn chỉ là nỏ mạnh hết đà, kỹ năng đều đang ở trong thời gian hồi lại! Chúng ta cùng nhau đánh lên, giết chết hắn!

- Được!

Bốn người cùng gật đầu, phụ họa theo hắn ta.

Một giây sau, năm người cưỡi Khế Ước Linh, mỗi người chạy về một phương hướng khác nhau…

- …

Khán giả toàn cầu đang xem trực tiếp ngay lập tức sững sờ.

Tất cả đều đang bán đứng đồng đội? Đây là kỹ năng thiên phú à?

Trong lúc nhất thời, vô số khán giả cảm thấy đám người này có vẻ không phải thứ tốt đẹp gì…

Theo năm tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư đang chạy trốn, toàn bộ người ở phân bộ cứ điểm không còn chút chiến ý nào, cưỡi Khế Ước Linh lập tức phân tản ra tứ phía.

- Muốn chạy à?

Trần Thư nhắm hai mắt lại, không hề lo lắng.

Có Thỏ Không Gian ở đây, hắn thích nhất là truy sát.

Vù vù vù.

Ngay vào lúc Quan Ly đang chạy trốn thì phát hiện ra động tĩnh, quay người nhìn thì liền thấy một thân hình màu vàng vô cùng to lớn đang thuấn di tới, vô cùng điên cuồng mà đánh đến.

Sắc mặt hắn ta biến đổi, hai Khế Ước Linh liên tục xuất thủ.

Ầm ầm!

Tiểu Hoàng va chạm qua lại, hai Khế Ước Linh Hoàng Kim Tam Tinh giống như một món đồ chơi…

Cho dù đã đánh vỡ phòng ngự của Tiểu Hoàng thì một giây sau sẽ được Tiểu Tinh Linh khôi phục lại.

Chẳng bao lâu sau, Quan Ly đã chết tại đây!

Bước ngoặt cuối cùng, hắn ta còn gọi Tử Linh Điệp ra ngoài…

Nhưng đáng tiếc là, không có tác dụng nào ngoài việc thêm một bữa ăn cho Tiểu Tinh Linh.

Khi Quan Ly mất mạng, toàn bộ thành viên của Cứu Thế Giáo Hội càng bối rối hơn, thậm chí ngay cả lòng phản kháng cũng không có.

Thỏ Không Gian và Husky không ngừng thu nhặt đủ loại sinh mệnh Khế Ước Linh.

Cho dù là Khế Ước Linh Hoàng Kim Nhất Tinh cũng vẫn bị Husky giết trong giây lát…

Bạch Ngân Tam Tinh như hắn mà có thể đánh bại được Hoàng Kim Nhất Tinh, bây giờ dưới thực lực tăng vọt, đánh giết cùng cấp cũng không có vấn đề gì.

Chỉ có hai Hoàng Kim Nhị Tinh có thể mang lại trở ngại cho hắn, Hoàng Kim Tam Tinh mới có giá trị để hắn dùng toàn lực đến chiến đấu.

Một Ngự Thú Sư khác lại ngã xuống ở đây.

Nước biển phía dưới dần nhiễm màu đỏ tươi, hàng ngàn xác chết không toàn thây nổi lên trên mặt nước, mang đến đầy cảm

giác chấn động.

Không Gian Bí Lực của Thỏ Không Gian đã cho thấy hiệu quả biến thái, Husky và Slime vẫn luôn thuấn di trên một khoảng cách dài.

Đã ba tiếng trôi qua, một trận chiến truy kích cuối cùng đã hạ màn!

Năm người vừa vây giết hắn, một Hoàng Kim Tam Tinh, một Hoàng Kim Nhị Tinh, ba Ngự Thú Sư Hoàng Kim Tam Tinh đều ngã xuống đây!

Không chỉ có Đỗ gia mà còn cả phân bố cứ điểm của Cứu Thế Giáo Hội cũng không…

- Ít nhất là hơn trăm người chết…

- Thật độc ác, quả thực là giết người không chớp mắt!

- Các ngươi không chú ý đến lực chiến đấu của hắn à? Năm đánh một, kết quả lại bị hắn giết ngược lại.

- Khế Ước Linh của hắn mới là biến thái, lại vừa có thể trị liệu lại vừa phụ trợ…

Bởi vì thân hình Tiểu Tinh Linh không lớn và tất cả đều đang trốn trong miệng Tiểu Hoàng để giải phóng kỹ năng nên không ai nhìn thấy rõ thân phận ác bá của nó…

Chương 1526: Dưới Vương Cấp, hắn bất khả chiến bại!

Giờ phút này, khán giả toàn cầu đều nhìn vào những thi thể không hoàn chỉnh trên biển mà chìm vào im lặng… Sắc mặt Trần Thư bình tĩnh, không hề rung động, lúc này đang chú ý đến lựa chọn của hệ thống.

Lúc này, đánh dấu của hệ thống với Đỗ gia đã biến mất, rõ ràng là đã hoàn thành được một nửa lựa chọn.

- Chỉ còn lại tổng bộ của tổ chức Ám Dạ…

Trần Thư vuốt cằm, sát ý trong mắt không giảm bớt đi.

Nhưng đúng lúc này, vẻ mặt hắn hơi chấn động. Chỉ thấy trên mặt nước phía dưới, chỉ còn lại thi thể của Khế Ước Linh…

Còn những thi thể thành viên của Giáo Hội ban đầu đã biến mất toàn bộ…

Mà ở một nơi cách đó không xa, Không đang đứng ở chính giữa không gian của riêng hắn ta, bên cạnh hắn ta tụ tập vài trăm thi thể Ngự Thú Sư.

- Muốn kiểm tra hình xăm của thi thể à, không dễ vậy đâu…

Không nhếch miệng lên, hắn ta vẫn luôn không xuất thủ.

Bởi vì Ngự Thú Sư không gian Vương Cấp quá ít, trên Lam Tinh có không ít cường giả đứng đều có thể nhận ra thân phận của hắn ta.

Một khi hắn ta xuất thủ thì sẽ tương đương với việc bại lộ cứ điểm phía dưới của Cứu Thế Giáo Hội, như vậy sẽ tẩy trắng cho Trần Thư, hơn nữa ở đằng xa còn có bốn tên Vương Cấp đang đứng nhìn, hắn ta ra tay cũng không có ý nghĩa gì.

Nếu vậy thì không bằng thả đi phá hoại kế hoạch của Trần Thư.

Bây giờ Trần Thư đại khai sát giới, hơn nữa không hề sợ hãi, đương nhiên là sau đó sẽ chuẩn bị cho toàn cầu thấy được hình xăm của những thi thể bên dưới.

Một khi trông thấy hình xăm đặc biệt đó thì toàn cầu sẽ biết được hắn giết người của Cứu Thế Giáo Hội.

Vì để tránh xuất hiện chuyện như vậy nên đã mang đi toàn bộ thi thể đi mà thần không biết quỷ không hay…

- Xem ra không cần ta ra tay…

Không không tin rằng liên minh Tự Do và các đại quốc sẽ bỏ qua cho Trần Thư.

Không ai có thể bảo vệ được hắn!

Hắn ta nhìn Trần Thư một cái thật sâu rồi mang theo vài trăm thi thể quay người ung dung rời khỏi nơi này.

Nhưng vào khoảnh khắc hắn ta xoay người, sau lưng đột nhiên xuất hiện mấy chục Không Gian Ấn Ký!

Xì!

Trong phút chốc, một đạo Không Gian Lợi Nhận khủng bố xuất hiện, xé nát cả không gian kết giới của Không đại giáo chủ!

- Hả?

Không lập tức quay người lại, chỉ thấy Trần Thư đang nở nụ cười đầy kỳ quái với hắn ta!

- Mẹ nó! Quên mất con hàng này có thể xuyên qua không gian nhìn thấy ta!

Đôi mắt của Không nheo lại, thầm mắng bản thân ngu ngốc, vậy mà lại tái diễn sai lầm.

Chủ yếu là ngay lúc đầu, biểu hiện của Trần Thư không hề thay đổi, khiến hắn ta theo bản năng không để ý đến khả năng của đối phương.

Hơn nữa, những người mạnh hơn hắn ta chưa chắc có thể nhìn thấu được kết giới của hắn ta, điều này đã khiến Không hình thành một thói quen, trong lúc nhất thời không thể sửa được.

Xì xì xì.

Không Gian Lợi Nhận bổ về phía hắn ta, giống như thuấn di lao đến vậy!

- Ò…

Con thú nhỏ màu đen trên vai Không gầm lên, không gian trước mặt lập tức vặn vẹo, buộc phải dời Không Gian Lợi Nhận đi.

Một giây sau, không gian kết giới của hắn ta lại khôi phục như ban đầu.

Mà hai cỗ thi thể đã bị Thỏ Không Gian dùng Không Gian Thông Đạo dời ra, đang bị Trần Thư dùng hai tay xách lên.

- Tiểu quỷ!

Đôi mắt của Không nheo lại, không ngờ rằng mình lại bị tấn công.

E là con hàng đã sớm đã phát giác được hắn ta rồi, chỉ là giả bộ như không biết mà thôi.

Mà ở trong mắt khán giả toàn cầu, họ chỉ có thể nhìn thấy hai cỗ thi thể hiện ra không rõ nguồn gốc trong tay Trần Thư, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Không.

Ngay cả đám người Phù Ninh cũng đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Không chẳng nói thêm lời nào gay gắt nữa, xoay người mang theo những thi thể còn lại rời khỏi đây…

- Đấu với ta…

Trần Thư khẽ mỉm cười, hắn thật sự đã nhìn thấy Không từ lâu rồi, ai bảo trên thân con hàng đều tỏa ra hồng quang chứ…

Lúc đầu hắn có hơi ngạc nhiên cùng do dự, nhưng khi nhìn thấy đám người Phù Ninh ở phía xa, thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ Vương Cấp Ngự Thú Sư có nhiệm vụ quan sát Trần Thư, lại trở thành người bảo vệ hắn một cách vô hình và dùng để làm kinh động đại giáo chủ trong bóng tối.

Hắn không vạch trần ngay, mà chờ xem con hàng này sẽ làm gì, tiện thể tập kích bất ngờ.

Đáng tiếc, muốn đả thương một Vương Cấp Ngự Thú Sư hệ Không Gian thực sự quá khó.

- Thuận tiện xác nhận một chút…

Trần Thư không hề thất vọng, dựa vào Hoàng Kim Nhất Tinh như hắn mà có thể đột phá các kỹ năng Không Gian là điều khá hiếm hoi rồi.

Hắn ra lệnh cho Thỏ Không Gian ngay lập tức mang thiết bị phát sóng trực tiếp từ phía xa tới đây.

Trần Thư đi đến đầu Tiểu Hoàng, hắn lật hai cỗ thi thể lên, để lộ ra khuôn mặt.

Đó chính là tên Quan Ly đã từng chiến đấu với hắn trước đây và một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư khác!

Khán giả trên toàn cầu không hiểu lắm, con hàng này muốn làm cái gì?

Không phải muốn làm việc gì đó biến thái với cỗ thi thể chứ…

Quả nhiên trong giây tiếp theo, Trần Thư đã lột sạch hai cỗ thi thể…

Trong phút chốc, thân thể khán giả chấn động một phen, không phải là thật chứ?

Thế nhưng, Trần Thư chỉ rót máu tươi của Khế Ước Linh Vương Cấp vào…

Chương 1527: Dưới Vương Cấp, hắn bất khả chiến bại! (2)

Đây là phương pháp do hệ thống đưa ra để có thể tìm hình xăm của Cứu Thế Giáo Hội. Lúc trước ở cuộc thi đấu thế giới, hắn đã dựa vào cách này để vạch trần danh tính Giáo Hội của Lâm Hàn.

- Cảnh tượng này sao ta lại cảm thấy quen thuộc thế?

- Ôi đệt! Những người này không phải là thuộc Cứu Thế Giáo Hội đó chứ?

- Ta cũng nhớ ra rồi, lúc trước cái người xui xẻo tên Lâm Hàn kia hình như cũng từng bị tội phạm làm như vậy.

Có rất nhiều cuộc thảo ầm ĩ luận trên toàn cầu, trong lòng mỗi người tràn đầy hứng khởi.

Ngoại trừ một số ít người ngoài, những người còn lại đều vẫn hy vọng tội phạm Nam Giang là nhân vật chính diện.

Một nguyên do là con hàng này có rất nhiều người hâm mộ trên toàn cầu. Và một nguyên do khác nữa là:

Nếu hắn thực sự là tội phạm, thì mẹ nó Lam Tinh này sẽ phải gặp tới bao nhiêu đây…

Ào ào ào.

Theo dòng máu tươi đổ vào, tấm lưng của cả hai dần dần lộ ra dáng dấp hình xăm đặc thù…

- Là Cứu Thế Giáo Hội?

Vẻ mặt Phù Ninh thoáng giật mình, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng hình như cũng không quá ngoài sức tưởng tượng.

Quả nhiên con hàng này giết người luôn có mục đích…

Nếu thực sự là lạm sát vô tội, thì Nam Thanh quốc đã sinh linh đồ thán từ lâu rồi.

Còn về ba quả đạn hạt nhân, không phải thứ mà thế lực bình thường có thể gánh được…

- Chẳng lẽ cái chết của Đại Lực có liên quan đến bọn họ?

Phù Ninh đoán ra được, e là con hàng này đang muốn trả thù cho bằng hữu của mình, nhưng lại không ngờ rằng đối phương đang thực hiện kế hoạch hồi sinh!

Vẻ mặt Trần Thư bình đạm, đá một phát vào hai cỗ thi thể dưới chân, chớp mắt đã đá bay vào trong Không Gian Thông Đạo.

Trong khi Phù Ninh vẫn đang kinh ngạc, hai hai cỗ thi thể đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn ta.

- Hả?

Hắn ta nao nao một lúc rồi mới hiểu ra, lập tức ném hai cỗ thi thể lên lưng Kim Sắc Khổng Tước.

Nếu có người không tin, có thể đến tìm hắn ta kiểm chứng bất cứ lúc nào.

Phù Ninh lắc đầu, nói:

- Cứu Thế Giáo Hội này quả là ngu ngốc, vậy mà lại tạo cho người của mình một hình xăm duy nhất trên trên toàn cầu…

Trên thực tế, đây là thiết luật đầu tiên của Giáo Hộ và đã trải qua vô số năm, mỗi một đời Giáo Hoàng đều không có tư cách bãi bỏ…

Đây là một bí mật chỉ thuộc về Giáo Hội…

- Vẫn còn thua tổ chức Ám Dạ…

Trần Thư tự lẩm bẩm một mình rồi nhìn sang hướng khác.

Dựa theo chỉ dẫn của hệ thống, chỗ đó là… Hắc Châu!

Lúc hắn chuẩn bị rời đi, Tiểu Tinh Linh có chút kháng nghị.

- Tiểu Trần, ta đói bụng!

- …

Trần Thư liếc nhìn Tiểu Tinh Linh bên cạnh, trong mắt có chút bất đắc dĩ.

- Ta đang có việc gấp, về sau sẽ cho ngươi ăn đàng hoàng!

- Không được! Ta mà đói bụng là sẽ không có sức lực chiến đấu! Kỹ năng cũng không tung ra được nữa!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, mẹ nó chuyện này thì có liên quan cái rắm gì đến kỹ năng chứ.

Vẻ mặt của hắn thay đổi, để Thỏ Không Gian cầm lấy thi thể của Tử Linh Điệp ra.

- Ăn không no! Mới chỉ đủ nhét kẽ răng của ta thôi!

Tiểu Tinh Linh vẫn không thôi kháng nghị, trong mắt đã có chút bất mãn.

- Mẹ nó con bướm này đều có năm cái to như ngươi rồi!

Trần Thư lắc đầu nói:

- Ta thực sự có việc gấp, sau này sẽ cho ngươi ăn Quân Vương Huyết Nhục, thứ đó so với Khế Ước Linh ăn ngon hơn nhiều.

- Thật hay giả vậy?

Đôi mắt của Tiểu Tinh Linh sáng lên, khóe miệng còn đang chảy cả nước dãi…

- Đương nhiên là thật rồi! Hơn nữa Thực Thần mạnh nhất toàn cầu sẽ nấu cho ngươi ăn!

- Được! Nhưng ta còn một điều kiện nữa!

- Cái gì?

- Về sau để ta cầm tro cốt của kẻ địch!

- …

Trần Thư mang theo Khế Ước Linh đi thẳng về phía Hắc Châu.

Hắn hiện đã xác thực được sức chiến đấu của mình, trong ánh mắt tràn ngập vẻ tự tin…

Dưới Vương Cấp, hắn bất khả chiến bại!

Trên Vương Cấp, chơi tập kích bất ngờ!

Bên trên một khu Hải Vực, đám người Liễu Phong vẫn đang đi đường, đồng thời bởi vì đã có tính hiệu nên đã bắt đầu phát trực tiếp rồi.

Bọn hắn vừa mới phát trực tiếp lên đã thấy trên mặt biển phủ kín đủ thi thể Khế Ước Linh, máu hòa lẫn vào với nước biển, trông rất ghê tởm!

Vẻ mặt Trần Thanh Hải kinh hãi nói:

- Thằng nhóc này biến thái quá! Không phải vừa mới thăng lên Hoàng Kim Cấp ư?

- Bạch Ngân Tam Tinh của hắn ta có thể đánh bại được Hoàng Kim Cấp đấy.

Ánh mắt của Tần Thiên hiện lên vẻ suy tư nói:

- Hiện tại đột phá đến một Đại Đẳng Cấp, cộng thêm xếp hạng tiềm lực của Khế Ước Linh đã biến thành cấp S, sức chiến đấu tăng vọt cũng không gì sánh được!

- Không hổ là học sinh của ta!

Liễu Phong nhếch miệng cười nói:

- Có lão sư như nào mới có học sinh như vậy!

- Ngươi cũng vượt qua chiến đấu Đại Đẳng Cấp rồi sao?

- Lão Liễu, ngươi là quán quân thế giới?

- Lúc ngươi hai mươi ba tuổi không phải là Hắc Thiết sao?

Ba người Tần Thiên mỗi người một câu, trong chốc lát đã làm cho nụ cười của Liễu Phong cứng đờ…

- Lượn đi!

Liễu Phong nhếch miệng nói:

- Dù thế nào đi nữa thì hắn cũng là học sinh của ta!

- Là học sinh của học phủ ta!

Tần Thiên bổ sung một câu, rồi lại tiếp tục nói:

- Chúng ta nhanh lên một chút đi, ta e rằng con hàng này còn tiếp tục hành động!

Chương 1528: Mục tiêu tiếp theo: Tổ chức Ám Dạ

– Không cần phải lo lắng, dù sao những người hắn giết đều là tội phạm, sẽ không có chuyện gì đâu. Khóe miệng Trần Thanh Hải nhếch lên, lúc nãy Trần Thư cũng đã chứng minh những người chết đều là thành viên của giáo hội, điều này cũng có nghĩa là Trần Thư không lạm sát kẻ vô tội.

E rằng chỗ phạm tội duy nhất chính là trước kia đã ra tay đối với mười đại lão của Linh Trù Giới, nhưng cũng không làm thương vong ai nên vấn đề này cũng không lớn lắm…

- Tần ca nói có lý lắm.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Lỡ như con hàng này giết người đến điên luôn, trực tiếp chạy đến tổng bộ Giáo Hội thì sao…

Tổng bộ không giống với phân bộ, có quỷ mới biết có bao nhiêu tên Đại Chủ Giáo đóng quân, lại cộng thêm Giáo Hoàng tâm tư khó đoán, đây không phải là điều mà Trần Thư hiện nay có thể lay động được.

Trần Thanh Hải gật gật đầu, bắt đầu tập trung đi đường.

Một bên khác, tổng đốc Nam Thương dường như nhớ ra cái gì đó mở miệng nói:

- Các ngươi nói xem có phải cống tinh không, chỉ cho rằng hai xác chết đó là thành viên của Giáo Hội…

Trần Thư chỉ xác thực thân phận của hai người, hắn đã từng giết chết hàng trăm người nhưng số thi thể còn lại cũng chưa được nghiệm chứng.

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, rồi mở miệng nói:

- Vậy thì đánh thôi! Đánh bốc khói luôn!

- …

Bốn người họ nhanh chóng đi về vị trí của Trần Thư…

- Thật là nhanh!

Trần Thư ngồi trong miệng của Tiểu Hoàng, bởi vì khoảng cách quá xa i nên hắn đã không dùng đến kỹ năng của Thỏ Không Gian để lên đường.

Lỡ như đến được chỗ cần đến lại gặp phải một kẻ thủ mạnh, không có 【 Không Gian Bí Lực 】 sức chiến đấu của hắn sẽ giảm xuống.

Đã có 【 Tốc Độ Phú Dư 】 của tiểu tinh linh, tốc độ của Tiểu Hoàng tăng lên khoảng 20%, lại phối thêm 【 Xung Phong 】 dường như không thể làm mát được, ngược lại không chậm một chút nào.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh.

- Còn có thời gian…

Trần Thư nhìn về phía đại lục bát ngát bao la trước mặt, một cảm giác cổ kính phả vào mặt.

Hắc Châu chính là chỗ cần đến!

Mà lúc này, hắn lại một lần nữa mở thiết bị phát trực tiếp, chuẩn bị phát trực tiếp cho toàn cầu chứng kiến.

- Cuối cùng cũng phát sóng rồi, cả đêm ta không ngủ được…

- Ta tuyên bố đây chính là buổi phát trực tiếp hot nhất trong lịch sử, ai ủng hộ ai phản đối đây?

- Con hàng này lại muốn làm gì? Không phải đến Hắc Châu để gây sự chứ?

- Trừ Vương Cấp ra không ai có thể ngăn cản được hắn sao?

Mọi người nghị luận ầm ĩ, không ngờ lại hi vọng Trần Thư tiếp tục phát trực tiếp…

Người ta phát trực tiếp vì hiệu quả đều là giả, nhưng Trần Thư lại khác, con hàng này chơi thật…

…

Một vùng đất hẻo lánh của Hắc Châu có hai đỉnh núi nối liền nhau, các bộ lạc ở gần đó gọi là Song Tử Sơn.

Nhưng núi như vậy ở Hắc Châu không có chút giá trị khai thác, ngay cả người dân lân cận cũng không xem ra gì.

Nhưng mà bên trong hai đỉnh núi lại có động thiên khác nhau, trong đó xây dựng đủ loại phương tiện hiện đại, thậm chí đã có điện và mạng internet đủ để đáp ứng được cuộc sống của mấy ngàn con người.

Trong đó, bên trong một ngọn núi đang có hàng trăm người thần sắc ngưng trệ, một khắc cũng không rời mắt khỏi màn hình lớn.

Trên màn hình chính nội dung phát trực tiếp của Trần Thư.

- Thủ lĩnh chết rồi, hắn sẽ không tìm đến cửa chứ?

Một người mặc áo đen ở phía trước, hai con ngươi lạnh giá, nhưng sâu trong ánh mắt lại có chút hoảng loạn.

Bởi vì ở Hắc Châu Đại Lục hỗn loạn này bọn hắn đã ẩn náu hơn hàng trăm năm, trước nay chưa từng lộ mặt.

Nhưng Trần Thư cũng quá quỷ dị rồi, dường như sớm đã nắm được vị trí của bọn hắn.

- Đại nhân, chúng ta nên làm gì…

Một nam tử hỏi:

- Hình như hắn ta đã từng đến Hắc Châu Đại Lục…

- Không cần phải lo lắng, chắc là trùng hợp thôi!

Gã nam tử hắc bào nói:

- Chẳng qua là để phòng chuyện vạn nhất, mọi người đều giải tán hết đi, rời khỏi tổng bộ!

- Ta đã thông báo cho thủ lĩnh Dạ Tổ! Chỉ cần hắn trở về thì sẽ không có việc gì!

Âm thanh trầm ổn của hắn ta làm cho những người còn lại nhẹ nhõm, sự việc dường như không quá tồi tệ.

Vả lại Trần Thư chưa chắc đã tìm đến bọn hắn.

Sức chiến đấu của tổ chức Ám Dạ thực ra không mạnh, chủ yếu là giỏi về năng lực ám sát, tạo sự uy hiếp không nhỏ cho các thế lực lớn khác.

Tổ chức được chia làm Ám Tổ và Dạ Tổ, hai ngọn núi chính là cứ điểm của hai tổ chức.

Thành viên bên trong Ám Tổ đều là những người bình thường, ngay cả thủ lĩnh cũng như vậy, nhưng kỹ năng ám sát của bọn hắn có thể nói là số một toàn cầu.

Về phần Dạ Tổ lại là các Ngự Thú Sư tinh thông ám sát, bọn hắn có thể cùng Khế Ước Linh của mình phối hợp ăn ý, thậm chí còn có thể ám sát Đại Đẳng Cấp.

Trong cả tổ chức chỉ có thủ lĩnh Dạ Tổ là Vương Cấp, nhưng hiện nay hắn ta không ở đây, trong tổ chức chỉ còn mấy vị Hoàng Kim Ngự Thú Sư.

Thực lực như vậy, kỳ thực chỉ tương đương với một phân bố cứ điểm của Giáo Hội, nhưng bọn hắn vẫn được gọi là một trong ba đại tổ chức tội ác của Lam Tinh, có thể thấy thế mạnh của kỹ năng ám sát.

Chương 1529: Thu được Thần Kỹ: Tử Vong Hồi Phục

– Tạm thời rời khỏi cứ điểm, chờ đợi mệnh lệnh của tổ chức rồi mới quay trở lại! Gã nam tử mặc hắc bào của Ám Tổ ra

quyết sách, địa vị của hắn ta cũng gần với hai đại thủ lĩnh, bây giờ chỉ có thể chống đỡ cho qua thôi.

- Số ba, ngươi thông báo cho Dạ Tổ, để bọn hắn cũng tạm thời rời khỏi!

Dứt lời, cái thành viên bên dưới lần lượt gật đầu, mỗi người tự dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị tạm thời rời khỏi nơi này.

Nhưng khi bọn hắn đang muốn rời đi, một tiếng ầm ầm kịch liệt xuất hiện!

- Hả?

Biểu cảm của trăm người biến đổi, nhìn về đỉnh núi phía trên.

Chỉ thấy đỉnh núi đã bị vũ lực phá hủy, để lộ một lối ra lớn, và gần đó có Hỏa Diễm quanh quẩn.

Ánh mặt trời chói chang chiếu vào, nhưng hơn ngàn người lại như rơi vào hầm băng…

Bởi vì một giọng nói vừa quen vừa lạ vang lên từ phía trên đỉnh núi…

- Surprise! Các vị!

Trần Thư mỉm cười, nằm ở vị trí miệng núi mơ hồ có thể thấy được thành viên Ám Tổ trong núi.

- Sao lại nhanh đến nhanh như vậy?

Người chủ quản hiện tại của Ám Tổ nuốt một ngụm nước bọt. Trong cảnh phát sóng trực tiếp vừa rồi, Trần Thư rõ ràng là vừa mới tới Hắc Châu, tại sao chỉ trong nháy mắt mà đã vượt qua hơn mười vạn mét?

Thế nhưng mọi người cũng không có thời gian kinh ngạc nữa, trong phút chốc hai mắt co rút đến cực điểm, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy Trần Thư đang mang theo một khẩu hoả tiễn đồng, ánh mắt của hắn tràn đầy phấn khích.

Một giây sau, một đạo đạn hỏa tiễn gào thét phóng ra, điên cuồng dữ dội tột đỉnh bắn đi.

Để đề phòng người khác nhận ra sự bất thường, tổng bộ của tổ chức Ám Dạ không thiết lập bất cứ cơ sở phòng thủ nào, vậy mà giờ đây lại trở thành một mối nguy chí mạng!

Bọn họ đều chưa từng nghĩ đến, sẽ có người có thể tìm thấy được tổng bộ của bọn họ.

Bùm!

Đạn hoả tiễn phát nổ, trong tích tắc khiến mười mấy người thương vong!

Bên trong ngọn núi này đều là thành viên của tổ chức Ám Dạ, bọn họ cũng chỉ là những người bình thường, làm sao có thể chống lại loại vũ khí nóng bỏng này?

- Mau chạy đi!

Trong chớp mắt đám người trở nên hỗn loạn, ngay cả những sát thủ chính vẫn cảm thấy rùng mình khi đối mặt với cái chết.

Nỗi sợ hãi lan tràn ra như một bệnh dịch, hàng ngàn người đổ xô đến đường hầm khẩn cấp, muốn chạy ra ngoài trước…

- Đều cho ông chết!

- Khóe miệng Trần Thiến hiện lên nụ cười, liên tục bắn tiếp một quả rồi lại một quả đạn hỏa tiễn, điên cuồng bắn phá phía dưới.

Bộ dạng như vậy, giống y như phần tử khủng bố…

Trong phút chốc, khắp toàn cầu đều chìm vào im lặng, bọn họ có điều không thể phân định rõ, rốt cuộc là ai mới là tội phạm…

Thực sự thì hắn cũng không phải vui vì phá hủy căn cứ điểm, mà là vì Thần Kỹ sắp tới tay!

Quá trình hồi phục của Đại Lực đã đi đến hồi kết rồi…

Trong chớp mắt, một luồng tiếng gió vù vù xuất hiện!

- Hả?

Trần Thư hơi nhíu mày, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Ầm!

Chỉ thấy một đạo Phong Nhận cực kỳ sắc bén đánh tới, nhưng lại bị Không Gian Bình Chướng tùy ý chặn lai.

- Đánh lén ta phải không?

Trần Thư nhìn về phía trước, chỉ thấy trên đỉnh của một ngọn núi khác xem như là căn cứ điểm của tổ chức Ám Dạ, có vài thân ảnh màu đỏ đang ẩn náu.

- Tiểu Tinh Linh, đi tiêu diệt bọn chúng!

Vẻ mặt của Trần Thư biến đổi, ra lệnh cho Khế Ước Linh.

- Được!

Sự phấn khích hiện rõ trong mắt Tiểu Tinh Linh, lập tức mang theo Tiểu Hoàng và Husky rời đi.

Còn về phần Thỏ Không Gian, nó ở lại chỗ này để bảo vệ sự an toàn cho Trần Thư.

Bùm bùm bùm!

Trần Thư quay đầu lại tiếp tục bắn phá xuống phía dưới một lần nữa, thu gặt từng thành viên này đến thành viên khác của Ám Tổ.

Khi bại lộ dưới ánh mặt trời, nhóm sát thủ chính này chỉ có thể để cho người khác tàn sát, không hề có sức phản kháng.

Còn thành viên của Dạ Tổ, cũng bị ba Khế Ước Linh của Trần Thư treo đánh.

- Chó ngốc, đánh cái con Băng Tằm màu lam kia! Thịt của nó ăn ngon!

Tiểu Tinh Linh đứng ở trong miệng Tiểu Hoàng, không ngừng dặn dò Husky bên cạnh.

Tiểu Tinh Linh tuy có không đáng tin cậy cho lắm, nhưng chỉ số thông minh quả thực khá cao, hoàn toàn có thể thay Trần Thư làm chỉ huy.

Ầm ầm ầm!

Ánh mắt Husky chuyển động, Thiên Hỏa Vẫn Thạch to lớn phóng xuống, ngay lập tức giết chết một Khế Ước Linh.

Thủ lĩnh của Dạ Tổ không có ở đây, người mạnh nhất chỉ là một tên Hoàng Kim Nhị Tinh Ngự Thú Sư, căn bản là đánh không lại Tiểu Hoàng và Husky.

- Đại khai sát giới…

- Thật tàn nhẫn, Vương Cấp Ngự Thú Sư còn không có giết chóc như hắn thế này…

Dù biết rằng Trần Thư có thể là đang tiêu diệt tổ chức Tội Ác, nhưng trong lòng vẫn không khỏi chấn động, mơ hồ dâng lên cảm giác sợ hãi.

Nhìn qua Trần Thư mặt mũi tràn đầy phấn khởi, gánh theo hỏa tiễn đồng, mọi người khắp toàn cầu đều nuốt ngụm nước bọt.

Mẹ nó ngươi nói với ta đây là một sinh viên mới tốt nghiệp?

Thời gian dần dần trôi qua, Ám Tổ nhanh chóng bị Trần Thư hủy diệt, không còn người nào sống sót, cả đỉnh núi cũng sụp xuống.

Còn về Ngự Thú Sư của Dạ Tổ đều đã lựa chọn trốn đi, không còn dám cùng trực diện chống lại Trần Thư nữa.

Chương 1530: Xong rồi, phế rồi

Bọn họ đã nhận ra một sự thật khủng khiếp, kỹ xảo ẩn nấp của mình có cao siêu đến đâu thì ở trước mặt Trần Thư cũng chỉ là thùng rỗng kêu to, thậm chí cả kỹ năng của Khế Ước Linh cũng bị tùy tiện xem thấu. - Chạy được sao?

Trần Thư nhướng mày, lần nữa bắt đầu hình thức truy sát.

Các bộ lạc gần đó đã không còn bóng người, hiển nhiên là đã rời đi từ lâu.

Ở trên con đường núi nọ, hàng ngàn người đang cưỡi lên Khế Ước Linh của chính mình, hướng về phía xa, chính những cư dân gần đó đi lánh nạn.

- Tộc trưởng, sao chúng ta lại phải chạy đi vội vàng như vậy…

- Có tội phạm qua lại! Không chạy là sẽ muộn mất!

Vẻ mặt nam tử phía trước nghiêm túc, trong mắt đã có tia nhẹ nhõm.

Trước đây hắn ta là Vương Cấp Ngự Thú Sư muốn bắt Trần Thư.

Khi thấy chỗ con hàng này phủ xuống, vẻ mặt bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, nhanh chân một bước mang dân chúng ra ngoài.

- Cứu mạng với! Sắp chết rồi!

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một tiếng hét đầy kinh sợ.

Chỉ thấy một tên Hoàng Kim Cấp Ngự Thú sư tiếp tục chạy tới, sợ hãi trong mắt biến thành sự thật.

- Hả?

Đôi mày của nam tử Hắc Châu kia nhíu lại, đang muốn quát lui đối phương, nhưng từ đằng xa lao tới một Hoả Trụ đầy khủng bố.

Trong nháy mắt tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư kia lập tức bị Hỏa Diễm bao trùm, cả sinh mệnh khí tức một người đều tiêu tán.

- Ơ? Là ngươi?

Trần Thư cũng nhận ra nam tử Hắc Châu, nhưng không có ra tay với hắn ta.

Hắn liếc nhìn những người còn lại, xác nhận không bốc lên hồng quang trên người, rồi quay người rời đi.

- Phù…

Nam tử Hắc Châu thở phào một hơi, nếu bị Trần Thư để mắt tới thì hắn ta thực sự không thể gánh được những người còn lại.

- Tộc trưởng, đó là ai vậy…

- Một người không thể chọc vào!

…

Một ngày trôi qua.

Đến khi một tên Bạch Ngân Tam Tinh Ngự Thú Sư gục xuống, một âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu Trần Thư.

Thu được phần thưởng: Thần Kỹ 【 Tử Vong Hồi Phục 】

- Phù…

Vẻ mặt của Trần đã khá mệt mỏi, hơn nữa hai con ngươi hiện tầng một huyết sắc.

Chỉ trong một ngày, hắn đã chặt đầu hàng ngàn người, cộng thêm nhiều Khế Ước Linh khác nhau, tương đương với hàng ngàn sinh linh.

Đậy đúng là giết đến đỏ cả mắt!

- Cuối cùng cũng làm xong rồi!

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, trong mắt tràn đầy vẻ phấn khích.

Hắn nhìn thiết bị phát sóng trực tiếp bên cạnh, thứ đồ chơi này đã bị hết điện rồi.

Mặc dù không mở phát sóng trực tiếp, nhưng chủ đề bàn luận của phần lớn người trên thế giới vẫn luôn là Trần Thư.

Đoạt giải quán quân thế giới, đã khiến cho hắn trở thành người đứng đầu của thế hệ trẻ tuổi!

Mà buổi phát sóng trực tiếp hôm nay, đã khiến cho hắn vươn lên trở thành một người mạnh được tín nhiệm, thậm chí ngay cả Hoàng Kim Tam Tinh cũng không phải là đối thủ của hắn.

Trong chốc lát, mọi người sôi nổi gọi hắn là ngự thú sư Hoàng Kim đệ nhất.

Cùng với dáng vẻ hung tàn của hắn, dưới vương cấp e là không có ai dám trêu chọc hắn, thậm chí ngay cả vương cấp cũng cần phải cân nhắc vài phần.

Trần Thư không hề quan tâm đến những lời bàn tán bên ngoài, mà đang kích động xem sách kỹ năng trong tay.

Một quyển sách kỹ năng đầy màu sắc rực rỡ được hắn cầm trong tay, tỏa ra khí tức thần bí khó lường.

- Hả?

Tiểu tinh linh đứng trên vai Trần Thư, trong mắt có chút sủng sốt.

- Tiều Trần, đây là bảo vật gì vậy?

- Đồ tốt!

Trần Thư bình thản nói, đồng thời vỗ vỗ quyển sách kỹ năng.

Giây phút đó, ánh sáng đầy màu sắc dần dần ảm đạm, ngay sau đó cả quyển sách biến mất, hòa nhập vào trong cơ thể của tiểu tinh linh.

- Hả?

Mắt của tiểu tinh linh trừng lớn, trong mắt có vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Loài người các ngươi học kỹ năng như thế này sao?

Trần Thư không để ý đến nó, mà mở diện bản thông tin của tiểu tinh linh ra.

Đây đúng là nhân tố quyết định xem có thể giúp Đại Lực sống lại không!

Quả nhiên, trên diện bản của tiểu tinh linh hiện lên thêm một kỹ năng:

【 Phục hồi tử vong lv1: Có thể hồi phục tất cả vết thương, đồng thời khôi phục sức sống! Chú ý: Có thể sử dụng với bất kỳ sinh vật nào 】

Giới thiệu kỹ năng khá đơn giản, nhưng hiệu quả lại có thể nói là nghịch thiên.

Đây là một kỹ năng trị liệu thuần túy, nhưng có thể gọi là thần kỹ, đương nhiên là có cái lý của nó.

Bất kể tình trạng vết thương nghiêm trọng như thế nào, đều có thể lành lặn ngay lập tức, đơn giản mà nói chính là tương đương với mạng sống thứ hai.

Hơn nữa, đây mới chỉ là hiệu quả cấp một!

Nếu mà kỹ năng thăng lên cấp cao hơn, thì sẽ xuất hiện cái gì nữa?

- Sống lại sao?

Trần Thư lẩm bẩm một mình, trong mắt đầy vẻ kinh hỉ.

Ngay sau đó, hắn không tiếp tục huyễn tưởng nữa, mà ra lệnh cho tiểu tinh linh sử dụng kỹ năng với Trương Đại Lực bên cạnh.

Tiểu tinh linh gật gật đầu, nó đã hiểu rồi, người trước mắt chính là Thực thần thời đại mới, bản thân có thể ăn no uống say hay không, chắc chắn phải dựa vào hắn ta rồi!

Ông ông —

Tiểu tinh linh lấy ra Bản mệnh vũ khí lang nha bổng, vung về phía Trương Đại Lực.

Trong nháy mắt, xuất hiện một chùm quang mang lục sắc vô cùng chói mắt, thậm chí chiếu sáng cả miệng của Tiểu Hoàng.

Chương 1531: Xong rồi, phế rồi (2)

Khí tức sinh mệnh lưu chuyển, khiến người khác vui vẻ thoải mái, ngay cả tinh thần mệt mỏi dường như cũng được quét sạch. - Kỹ năng mạnh thật đấy…

Trong mắt tiểu tinh linh có vẻ thán phục, mặc dù nó là ác bá dị giới, nhưng cũng chưa từng thấy qua thần kỹ này.

- Thế giới nhân loại, đến đây quả thật là đúng đắn…

Trong lòng tiểu tinh linh phấn khích, vừa có thể làm ác bá, vùa thể mạnh hơn, lại còn có thể ăn thức ăn ngon nữa.

Trên thế giới còn có chuyện gì tuyệt vời hơn nữa sao?

Trần Thư lại không biết tâm tư nhỏ của nó, mà đang nhìn chăm chú nhìn Đại Lực.

Lúc này, trong cơ thể của Trương Đại Lực xuất hiện thêm một sinh mệnh lực.

Vết thương ngay trái tim của hắn ta đã lành lại từ lâu, nhưng quan trọng là sinh mạnh lực của hắn ta đã bị viên đạn tử thần nuốt chửng.

- Có thể thành công… Có thể thành công…

Hắn lẩm bẩm một mình, giống như đang khẳng định, lại vừa giống như đang cầu nguyện.

Nếu thật sự thất bại, tất cả những gì hắn làm đều không có ý nghĩa gì hết…

Nhưng hệ thống từ trước đến nay sẽ không khiến cho người khác thất vọng!

Trương Đại Lục tử khí nặng nề ngón tay phải đột nhiên khẽ động, vẻ mặt bình thản hơi động, dường như ý thức đã được khôi phục.

- Đại Lực!

Vẻ mặt Trần Thư kích động, lập tức đến bên cạnh Đại Lực, đỡ hắn ta lên.

- A~~~

Mí mắt Trương Đại Lực hơi hơi động, giây tiếp theo từ từ mở ra.

Đôi mắt hắn ta hơi mờ mịt, đầu óc trống rỗng.

Nhưng dần dần, hắn ta khôi phục sự tỉnh táo, dường như đã có ký ức, lần nữa sống lại.

- Thành công rồi… Thành công rồi…

Thân thể Trần Thư hơi hơi run rẩy, trong lòng tràn đầy vẻ phấn khích, trong chốc lát không biết nên nói gì.

Bất kể là hắn đột phá Hoàng Kim hay lĩnh ngộ thần kỹ, niềm vui sướng mang đến vĩnh viễn đều không bằng việc Trương Đại Lực sống lại.

- Trần Bì… Ngươi làm sao vậy?

Trương Đại Lực nhìn Trần Thư, hắn ta trước giờ chưa thấy qua dáng vẻ này của hắn.

- Không sao cả.

Trần Thư dường như còn chưa hồi phục kích động trong lòng, mở miệng nói rằng:

- Ngươi sống lại thật tốt quá.

- Sống?

Trương Đại Lực hơi sững sờ, không hiểu hắn đang nói gì cả.

- Đúng rồi, cúp thực thần của ta đâu rồi?

Trương Đại Lực dường như nhớ đến cái gì, lập tức nhảy dựng lên, tìm kiếm khắp nơi.

- Vù vù ~

Thỏ không gian bên cạnh di chuyển tầm mắt, lấy ra chiếc cúp.

- May quá, may quá…

Trương Đại Lực thở phào một hơi, nói:

- Lúc đó, ta ngất xỉu trên đài nhận giải, có phải tình cảnh hơi xấu hổ không?

- ……

Trần Thư hơi giật mình, ngay sau đó cũng không giải thích gì cả.

Xem ra Trương Đại Lực chỉ cho rằng bản thân ngã xuống hôn mê, không có nhớ đến việc trúng đạn.

- Ơ?

Trương Đại Lục vẻ mặt khẽ động, nhìn chiếc cúp, nói:

- Trên này tại sao lại có máu?

Nói xong, hắn ta lại ngửi, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Trần Thư nhướng mày, máu trên cúp dính vào lúc Trương Đại Lực bị bắn.

Giây tiếp theo, Trương Đại Lực nhìn Trần Thư, nét mặt thoáng cái đã trở nên hơi nghiêm túc.

- Trần Thư…

Trương Đại Lực nắm chặt chiếc cúp trong tay, nói từng chữ một:

- Có phải ngươi đặt thứ này cùng chỗ với dao giết heo không?

- ???

Vẻ mặt Trần Thư sửng sốt, đây là tình huống gì vậy chứ?

- Còn không thừa nhận? Ta ngửi thấy mùi máu heo rồi…

- ……

Trần Thư trừng lớn mắt, ngươi có cái khứu giác đặc biệt gì vậy?

Xong rồi, phế rồi…

- Vẻ mặt của ngươi là thế nào đấy?

Trương Đại Lực đang cẩn thận từng li từng tí lau chùi vết máu trên chiếc cúp, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của Trần Thư.

- Không có gì……

Trần Thư nặn ra một nụ cười, khen ngợi nói:

- Không hổ là thực thần, khứu giác quả nhiên nhanh nhạy, chỉ chốc lát đã đoán ra được rồi!

- Trần Bì, đây là cái gì vậy?

Hai người ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, chuẩn bị rời khỏi Hắc Châu trước rồi nói.

Trương Đại Lực nhìn tiểu tinh linh lanh lợi đáng yêu, trong mắt có vẻ hơi tò mò.

- Khế ước linh mới của ta.

- Hả?

Trương Đại Lực hơi sửng sốt, nói tiếp:

- Người đã trở thành Hoàng Kim cấp rồi?!

Trong mắt hắn ta đầy vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới trong khoảng thời gian chính mình hôn mê, thế mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

- Thứ đồ chơi này cũng khá đáng yêu đấy chứ…

Trương Đại Lực nhìn tiểu tinh linh trắng nõn, trong mắt hiện lên vẻ yêu thích.

- Để cho ca ca véo mặt cái nào!

Hắn ta cười hì hì, vươn tay ra, nhưng giây tiếp theo vẻ mặt cứng lại……

- Tiểu tử!

Chỉ thấy tiểu tinh linh lấy ra một cái Lang nha bổng, trong miệng ngậm xì-gà, bình tĩnh nói:

- Ngươi chính là trù sư của bổn đại vương đúng không? Không hiểu rõ vị trí của mình đúng không?

- ……

Trương Đại Lực trừng lớn mắt, trong nháy mắt cảm thấy đầu ông ông.

- Kìa…

Trần Thư cũng cảm thấy hơi xấu hổ, bề ngoài và tính cách của tên này quả thực là không hề tương xứng……

- Đây thật sự là khế ước linh của ngươi?!

Khóe miệng Trương Đại Lực co rút, nói:

- Mẹ nó con hàng này sao còn biến thái hơn ba con trước thế?

- Vấn đề không lớn, vấn đề không lớn……

Trần Thư nhún vai, chỉ cần thực lực biến thái là được rồi, những cái khác đều là chuyện nhỏ……

- Đúng rồi, Trần Bì, sao chúng ta lại đến Hắc Châu rồi?

Trương Đại Lực nhìn cây lang nha bổng tỏa ra hàn quang, âm thầm thu tay lại, đồng thời chuyển đề tài.

Chương 1532: Phạm tội gì? Không phải đang chấp hành nhiệm vụ sao?

Hắn ta nhìn bộ lạc đã đi qua phía dưới, ngay lập tức xác định được vị trí của mình. - Ta đến Hắc Châu làm chút chuyện.

Trần Thư không giải thích gì cả, nói:

- Ta muốn nghỉ ngơi một lát, ngươi tự chơi một mình nhé.

Nói xong, hắn trở về tròn miệng của Tiểu Hoàng, chuẩn bị ngủ một giấc.

Mấy ngày nay không ngủ không nghỉ, nếu không phải đang giết người, thì chính là đang trên đường giết người, thật sự khiến cho hắn mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

- Mệt như vậy sao?

Vẻ mặt Trương Đại Lực hơi nghi hoặc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

- Tiểu Trương, hắn đã làm chuyện đại sự khiến cả thế giới khiếp sợ đó! Có muốn biết không?

Trong mắt tiểu tinh linh hơi hiện lên vẻ xảo quyệt, giống như có âm mưu gì đó.

- Ngươi biết?

- Đương nhiên!

- Nhưng ngươi phải thể hiện trình độ nấu ăn của mình trước mới được!

- ……

Tiểu Hoàng chìm vào giấc ngủ sâu, bay đến vị trí Nam Thanh quốc.

Bởi vì đóng phát sóng trực tiếp, nên đám người Phù Ninh đã mất tung tích của Trần Thư từ lâu.

Mà đám người Tần Thiên cũng giống như vậy, không có vị trí cụ thể của Trần Thư, chỉ có thể đến Nam Thanh quốc chờ đợi.

Thời gian hai ngày nhoáng cái trôi qua.

- Hắn sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Trên đường bờ biển của Nam Thanh quốc, đám người Liễu Phong đang chờ đợi, trong mắt hơi có vẻ lo lắng.

- Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Tổng đốc Nam Thương lắc lắc đầu, nói:

- Cảnh tượng cuối cùng của buổi phát sóng trực tiếp trước đó, hắn đang truy sát người khác, làm sao có khả năng xảy ra chuyện được chứ?

- Cũng đúng, đám người đó ngay cả một vương cấp cũng không có, quả thật không có uy hiếp gì đối với Trần Thư cả.

Liễu Phong miễn cưỡng thở phào một hơi, nhưng ngay sau đó lại hỏi tiếp:

- Không phải hắn vẫn đang giết người đấy chứ?

- Chắc là không đâu.

Trong mắt Tần Thiên hiện lên vẻ suy ngẫm, nói:

- Nếu không dựa theo tính cách của tên kia, chắc chắn sẽ tiếp tục phát sóng trực tiếp.

Mặc dù nói là nói như thế, nhưng bốn người vẫn hiện lên vẻ lo âu trong mắt như cũ.

Con hàng này từ trước đến nay luôn không ra bài theo thường lệ, không ai có thể đoán được hắn muốn làm cái gì……

Vào đúng lúc này.

Phù Ninh dẫn theo hai tên mặc đồng phục ngự thú sư đi đến.

- Hiệu trưởng Tần!

- Bộ trưởng Phù Ninh.

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, trong mắt hơi có ý cười.

Phù Ninh đúng là đối với Trần Thư quan tâm có thừa, không muốn bắt hắn, mà trước đó hạ thủ đều có chừng mực.

- Hai vị này là Jett và Nguyên Lăng đến từ liên minh quốc tế……

Phù Ninh giới thiệu một chút về hai người phía sau cho Tần Thiên.

- Chào hiệu trưởng Tần……

Hai người hơi mỉm cười, trong mắt lại hiện lên vẻ hờ hững.

- Chào hai vị.

Tần Thiên gật gật đầu, dường như ý thức được hai người lai giả bất thiện(1), không có phản ứng gì khác cả.

(1) Lai giả bất thiện: Người đến chắc chắn là không có thiện ý.

Jett thấy vẻ mặt bốn người như vậy, trong mắt hơi có vẻ không vừa lòng, nói:

- Bốn vị chắc hẳn cũng muốn đến vây bắt tội phạm Nam Giang nhỉ?

- Bắt? Bắt cái gì?

Tần Thiên nheo hai mắt lại, bình tĩnh nói:

- Ta đến đón học sinh về nhà.

- Đón một tội phạm tiến hành phát sóng trực tiếp toàn cầu về nhà?

Jett nhếch mép cười, nói:

- Từ trước đến nay ta chưa từng nghe nói loại chuyện hoang đường này.

- Hai ngươi có việc thì nói, không có việc thì cút đi!

Liễu Phong cau có, trong mắt có chút khó chịu.

- Liễu giáo sư có ý gì đấy?

Vẻ mặt Jett lạnh xuống, trừng mắt nhìn chằm chằm Liễu Phong, đồng thời triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

Nguyên Lăng bên cạnh mở miệng nói:

- Hai chúng ta chỉ là tuân theo mệnh lệnh của liên minh quốc tế, hi vọng các vị đừng làm khó chúng ta.

- Hả?

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, mặt không cảm xúc nói:

- Chúng ta chỉ nghe theo lão gia tử, phụ trách đưa Trần Thư trở về, còn liên minh quốc tế thì liên quan gì đến chúng ta chứ?

Nói xong, Lục Sắc Chi Điều quấn quanh trên tay phải lão, giống như một con rắn độc nguy hiểm, nhìn chằm chằm vào hai người Jett.

Vẻ mặt Jett hơi biến đổi, trong mắt hơi có vẻ kiêng dè.

Hắn ta và đồng đội đều là vương cấp nhị tinh, đây cũng là điểm tự tin để cho họ dám đến đây.

Nếu thật sự đánh nhau, đám người Tần Thiên cho dù có thể thắng, nhưng cái giá phải trả cũng sẽ không nhỏ.

Jett vô thức lùi lại một bước, giống như thẩm vấn, nói:

- Nói như vậy, hiệu trưởng Tần chính là muốn bao che cho tội phạm quốc tế rồi?

- Tội phạm quốc tế gì chứ?

Tần Thiên khịt mũi một tiếng, nói:

- Ngự Long Vệ Trần Thư không phải đang chấp hành nhiệm vụ sao?

- ???

Hai người Jett hơi sửng sốt, đây chính là có thể gỡ tội rồi sao?

- Chúng ta điều tra đến vị trí cứ điểm của giáo hội cứu thế, không thể phái người đến xử lý sao?

Liễu Phong cũng đứng dậy, cười lạnh nói:

- Hay là các ngươi và giáo hội cứu thế chính là một nhóm?

- Ngươi không được nói linh tinh!

Vẻ mặt Jett hơi biến đổi, cái tội danh này không phải là trò đùa đâu.

Nguyên Lăng đứng bên cạnh thấy vậy, mở miệng nói:

- Lớp học giáo hội có thể hiểu được, vậy cư dân trên Hắc Châu thì sao đây? Đại sứ Mộc Thổ của Nam Thanh quốc và nam tử hắc bào ở sân bay thì sao đây?

- Hơn nữa, hắn đã tiến hành phát trực tiếp toàn cầu, trường hợp này quả thực quá tồi tệ! Đây là đang khiêu khích với quy tắc của toàn bộ Lam Tinh!

- Tồi tệ cái rắm!

Chương 1533: Nhiều hơn một người hay ít hơn một người thì cũng không ảnh hưởng lắm…

Liễu Phong tức đến mức trực tiếp chửi thề, nói: - Phát sóng trực tiếp là do chúng ta sắp xếp, để tăng thêm chút độ hot, sau này bán hàng toàn cầu tốt hơn, có vấn đề gì không?

- ……

Vẻ mặt hai người Jett cứng lại ngay lập tức, ngươi quả là dám nói thật đấy!

- Được rồi!

Tần Thiên thấy hai người vẫn còn muốn nói cái gì đó, lập tức ngắt lời.

- Đây là cơ mật của chúng ta, cần phải báo cáo với các ngươi sao?

Lão bĩu môi, nói:

- Nếu có vấn đề, thì tự mình đi hỏi lão gia tử đấy!

- ……

Khóe miệng hai người Jett co rút, đệ nhất cường giả của Lam Tinh, mẹ nó ai dám hỏi chứ?

Trong lúc tình hình trở nên ngưng trọng, phía xa đột nhiên xuất hiện một quả cầu lớn kim sắc.

- Hả?

Vẻ mặt đám người Tần Thiên hiện vẻ vui mừng khôn xiết, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng có thể đặt xuống rồi.

Không lâu sau, quả cầu lớn đã đến gần, dừng ngay trước mặt mọi người.

- Hiệu trưởng! Lão sư! Mọi người đều đến ư?

Trần Thư đang ngồi trên quả cầu lớn, tinh thần sung mãn, đã khôi phục lại trạng thái ban đầu rồi.

- Không có chuyện gì là được rồi…

Trong mắt bốn người Tần Thiên tràn ngập ý cười, con hàng này quả nhiên không xảy ra chuyện gì cả.

Liễu Phong tiến lên phía trước, quan sát Trần Thư một hồi lâu, mới hỏi:

- Mọi việc đã kết thúc rồi sao?

- Vâng.

Trần Thư gật gật đầu, mở miệng nói:

- Dừng lại ở đây thôi, nếu còn giết tiếp thì quá không lễ phép rồi.

- ……

Khóe mặt mọi người co giật, lời ngươi nói là tiếng người đó sao?

- Các đại lão…

Vào đúng lúc này, miệng của Tiểu Hoàng mở ra, lộ ra một bóng dáng.

- Hả?

Vốn dĩ đám người Tần Thiên cũng không để ý, ngay sau đó sắc mặt thay đổi, ánh mắt trợn tròn hiện lên vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

- Xác… Xác chết vùng dậy rồi?!

Lời Phù Ninh có hơi không lưu loát, thế nhưng chính bản thân hắn ta đã tận mắt nhìn thấy Trương Đại Lực rơi xuống.

Đừng nói đến Trần Thư, đến cả Truyền Kỳ Cấp cũng không thể cứu được.

- Tiền bối Phù Ninh…

Trương Đại Lực hơi mỉm cười, vẫy tay với mọi người.

Qua lời giải thích của tiểu tinh linh, Trương Đại Lực đã hiểu được một chuyện, bản thân thế mà lại trở về từ Quỷ môn quan!

Mặc dù không biết nguyên nhân khiến cho Tần Thư đại khai sát giới, nhưng trực giác của hắn ta nói cho hắn ta biết rằng:

Tuyệt đối liên quan đến việc hắn sống lại!

- Ngươi không chết?! Ngươi vậy mà lại không chết?!

Đám người Tần Thiên quả là có hơi hoang mang, hoàn toàn nghĩ không ra lý do tại sao Trương Đại Lực lại có thể sống lại được.

Trương Đại Lực vò đầu, nói:

- Ơ… Mọi người cỏ vẻ… hơi thất vọng…

- Thất vọng cái rắm!

Tần Thiên lập tức tiến lên phía trước, vỗ vỗ bả vai của Trương Đại Lực, lại không ngừng quan sát một hồi.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Xác định Trương Đại Lực đúng là đã sống lại từ cõi chết, Tần Thiên liên tục nói ba chữ tốt, ngay sau đó nhịn không được cười to.

Kết cục dường như còn tốt đẹp hơn so với bọn họ tưởng tượng.

Thực thần Trương Đại Lực không chết, Trần Thư lại đột phá Hoàng Kim cấp, đơn giản mà nói chính là hoàn mỹ trong hoàn mỹ.

Thương vong duy nhất, chính là cứ điểm phân bố của Cứu Thế Giáo Hội và tổ chức không xác định trên Hắc Châu…

Cho dù bây giờ không có chứng cứ, nhưng họ lại vô cùng xác nhận, tổ chức trên Hắc Châu tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì cả!

Trong mắt Trần Thư cũng hiện lên niềm vui sướng, nói:

- Trước tiên trở về Nam Thanh quốc đã rồi nói tiếp.

May mắn, tất cả đều là hữu kinh vô hiểm(1)…

(1) Hữu kinh vô hiểm: gặp phải chuyện kinh sợ nhưng không có gì nguy hiểm.

- Được, trở về trước đã.

Tần Thiên gật gật đầu, lại nói tiếp:

- Bộ trưởng Phù Ninh, chúng ta có lẽ phải quấy rầy mấy ngày rồi.

- Hiệu trưởng quá khách sáo rồi!

Phù Ninh nở nụ cười, nói:

- Đại Lực chính là thực thần thế hệ mới, ở lại Nam Thanh quốc chúng ta luôn cũng được.

Khi một hàng người đang chuẩn bị tiến về phía Nam Thanh quốc, hai bóng dáng trong nháy mắt ngăn cản trước mặt.

Ánh mắt Jett nhìn về phía Trần Thư, chậm rãi nói:

- Tần hiệu trưởng, phía trên đã ra lệnh bắt giữ, ta hy vọng…

Lời của hắn còn chưa nói dứt, hai mươi con Khế Ước Linh đã xuất hiện trong nháy mắt, bao vây hai người lại bên trong.

Gào!

Hơi thở khủng bố không ngừng dày đặc, thậm chí đã có Khế Ước Linh đang chuẩn bị phóng thích kỹ năng, dường như giây tiếp theo sẽ tiến hành tấn công dữ dội.

- Bây giờ, còn có vấn đề gì sao?

Hai mắt Tần Thiên nheo lại, chi điều trong tay không ngừng lan ra, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kích.

Tâm thần Jett hơi chấn động, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ thờ ơ, lạnh nhạt nói:

- Ngươi thật sự dám ra tay sao? Chúng ta là người của liên minh quốc tế đấy!

- Nhắc lại một lần nữa, chúng ta chỉ nghe lời của lão gia tử, lãnh đạo của liên minh các ngươi nếu có ý kiến gì, thì trực tiếp đến Long Uyên!

Vẻ mặt Tần Thiên lạnh nhạt, lời nói mạnh mẽ vô cùng:

- Ta chỉ đếm năm tiếng, nếu còn không rời đi, thì đừng có trách chúng ta động thủ đấy!

- Năm!

- Hai!

- Một!

- ……

Hai người thay đổi nét mặt, tâm thần trở nên hỗn loạn, ngay lập tức cưỡi Khế Ước Linh rời khỏi nơi này.

Ngươi mẹ nó đếm số kiểu gì vậy?

- Coi như các ngươi có mắt!

Chương 1534: Nhiều hơn một người hay ít hơn một người thì cũng không ảnh hưởng lắm… (2)

Tần Thiên bĩu môi, không chú ý đến hai người đó nữa, dẫn theo đám người Trần Thư đi về phía Nam Thanh quốc. Hai người Jett chỉ có thể nhìn theo bóng dáng của họ từ xa, không dám tiếp tục tiến lên ngăn cản nữa.

- Chúng ta phải nói như nào đây?

- Trở về thôi, cả đám người này, ai cũng giống như tội phạm, bắt gì chứ!

……

- Hiệu trưởng, chúng ta đắc tội với liên minh quốc tế, không tốt lắm đâu…

Trong mắt của Trương Đại Lực có vẻ hơi lo lắng.

Trần Thư mở miệng nói:

- Sợ gì chứ, không sớm thì muộn cũng sẽ cho nổ thứ đồ chơi này thôi!

- Không được nói linh tinh!

Tần Thiên vỗ đầu hắn một cái, giải thích nói:

- Không sao cả, muốn hạ lệnh bắt giữ, cần phải được tất cả các nước thành viên đồng ý, nhưng chúng ta ngay cả tin tức cũng không nghe được, đoán chừng là có một vài người nào đó tự ý chủ trương, muốn bắt Trần Bì lại trước.

Trương Đại Lực gật gật đâu, trong lòng không còn chút băn khoăn nào.

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, nói:

- Trần Bì, đám người trên Hắc Châu là thế lực nào?

- Ám Dạ…

Trần Thư nhẹ giọng nói:

- Tổng bộ!

- Hả?!

Nét mặt đám người Tần Thiên hiện lên vẻ chấn động, trong mắt đều là vẻ không thể tưởng tượng được.

- Ngươi xác định?!

- Có thể để cho tội phạm Nam Giang ta ra tay, đương nhiên là tổ chức cao nhất rồi!

Trần Thư nhún nhún vai, nói:

- Này, đây là một ít tình báo ta mang về, có lẽ có thể chứng minh thân phận của bọn họ đấy.

Nói xong, hắn lấy ra một cái USB, chính là cái hắn thuận tay sao chép.

Trọng tổng bộ Ám Dạ, chỗ nào cũng đều là các loại thông tin nhiệm vụ, thuận tay cũng có thể tìm thấy được chứng cứ.

- Thật ra, chứng cứ cũng không quan trọng lắm đâu.

Tần Thiên mỉm cười, có tiền lệ của Cứu Thế Giáo Hội, mọi người đã theo bản năng mà cho rằng đám người trên Hắc Châu là tội phạm rồi.

Hơn nữa lại còn ẩn nấp ở trong núi, ngay cả bộ lạc gần đó cũng không thể hiểu rõ tình hình, xác xuất cao là tổ chức bí ẩn.

- Đáng tiếc là, thủ lĩnh Dạ Tổ không có trong tổ chức.

Trần Thư lắc lắc đầu, nói:

- Ta còn muốn giết thêm một Vương Cấp.

- Ngươi không khoác lác thì sẽ chết hả?

Liễu Phong gõ đầu hắn một cái, nói:

- May mà không có ở đó, nếu không ngươi có thể phải chạy thoát thân rồi.

Thủ lĩnh Dạ Tổ có thể không giống với Không Đại Chủ Giáo, thông tin của hắn ta từ trước tới nay chưa bao giờ lộ ra trước mặt người đời, hoàn toàn có thể ra tay mà không cần kiêng dè gì cả.

Trần Thư hơi hơi mỉm cười, nói:

- Sẽ điên.

- ……

Tần Thiên mỉm cười nói:

- Nhưng mà ngươi cũng phải cẩn thận một chút đấy, ngươi đã hủy diệt tổ chức Ám Dạ, người đó có khả năng sẽ…

Lời lão còn chưa nói xong đã dừng lại.

Tên này hẳn là không chỉ bị một Vương Cấp nhớ nhung đâu.

Hình như có thêm một người hay ít hơn một người thì cũng không ảnh hưởng lớn lắm đâu…

Trong lúc đám người bàn luận thì đã đến tửu điểm hai người Trần Thư ở ban đầu.

Phù Ninh sắp xếp xong gian phòng cho bọn hắn thì tự động rời khỏi.

- Trần Bì, nói một chút về tất cả mọi chuyện đã trải qua đi, đến lúc đó chúng ta giúp ngươi báo cáo lên phía chính phủ.

- Được, tất cả mọi việc đều bắt đầu từ lúc ta và Đại Lực vừa rời khỏi Hoa Quốc…

- Dừng một chút!

Khóe miệng Tần Thiên co rút, nói:

- Sao ngươi không bắt đầu nói từ lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa luôn đi?

- Bắt đầu nói từ lúc Đại Lực xảy ra chuyện ngoài ý muốn đấy!

- À.

Thời gian buổi chiều thoáng chốc trôi qua.

Trần Thư đã nói về những chuyện đã trải qua, bao gồm thân phận của Mộc Thổ Đại Sư và nam tử hắc bào ở sân bay.

Nhưng thần kỹ 【Phục hồi tử vong】, hắn vậy mà cũng không có che giấu, kỹ năng này không sớm thì muộn cũng sẽ có người nhìn thấy thôi.

Nhưng về nguồn gốc của kỹ năng, thì lại đẩy cho bảo vật của tổ chức Ám Dạ và Cứu Thế Giáo Hội.

Hắn là tội phạm Nam Giang, điều tra bảo vật của các thế lực còn lại khác, thì cũng là hợp tình hợp lý mà…

Suy cho cùng, hắn đen ăn đen cũng đã không chỉ một lần…

- Thì ra là như vậy…

Đám người Tần Thiên cũng không nghi ngờ gì về lời hắn nói, trên thực tế cũng nghĩ không ra phiên bản nào càng hợp lý hơn nữa.

- Sau này nếu còn làm ra chuyện như thế này nữa, thì thông báo cho chúng ta trước một tiếng!

Tần Thiên nhíu mày, mở miệng nói:

- Bốn người chúng ta ra tay, hủy diệt một tổ chức Ám Dạ còn không dễ dàng sao?

- Đây còn phải là bởi vì thời gian gấp gáp sao….

Trần Thư lắc lắc đầu, nói:

- Lần sau nhé, lần sau chắc chắn!

- Tốt nhất là không có lần sau.

Liễu Phong vỗ vỗ bả vai của hắn, mở miệng nói:

- Đúng rồi, mạng lưới tình báo tội phạm của ngươi là thật sao?

- Đương nhiên, nếu không thì sao ta có thể tìm được vị trí của hai tổ chức đó chứ.

Để giải thích được vì sao hắn có thể tìm được tổ chức Ám Dạ một cách chuẩn xác, chỉ có thể chế tạo ra một mạng lưới tình báo không tồn tại mà thôi.

Cho dù bốn người không dám tin tưởng, dẫu sao vị trí của tổ chức tội ác ngay cả các quốc gia lớn cũng đều không thể tra ra được.

Nhưng bọn họ không có lời giải thích nào càng thích hợp hơn, chỉ có thể cho rằng tất cả đều là trùng hợp mà thôi.

Chương 1535: Niệu điểm(1) của ta thấp, không nghe được những lời kia

(1) 尿点 : niệu điểm, nhàm chán. Trần Thanh Hải lập tức nói:

- Có thể tra được tổng bộ của Cứu Thế Giáo Hội và Thánh Ngự Hội không?

Tổ chức Ám Dạ đã bị diệt trừ, nhưng hai tổ chức còn lại mới là thứ khiến người ra đau đầu nhất, bọn họ không thông thạo về ám sát, toàn bộ đều là dựa vào sức mạnh.

- Cái này à, tạm thời không có thông tin gì….

Trần Thư lắc lắc đầu, trừ khi hệ thống lại đưa ra gợi ý cho hắn.

Tần Thiên mở miệng nói:

- Được rồi! Nếu như mọi việc đã đi đến hồi kết, thì nghỉ ngơi cho tốt đi.

- Được!

Mọi người gật gật đầu, mỗi người đều tự động trở về trong gian phòng của mình.

Tần Thiên dường như nhớ đến cái gì đó, nói:

- Trần Bì, ngày mai ta dẫn ngươi đi làm một chuyện.

- Việc gì?

Trần Thư có hơi giật mình, nói:

- Hiệu trưởng, chẳng lẽ ngươi cũng ngứa tay, muốn làm chuyện gì đó sao?

- Làm cái rắmỉ!

- ……

Sáng sớm ngày hôm sau.

Một nhóm người Trần Thư rời khỏi tửu điếm, đi đến trong tòa nhà chính phủ của thành phố Nam Thanh.

Tần Thiên dặn dò hắn, nói:

- Một lát sau sau khi đi vào, phải nhận lỗi cho tốt vào đấy!

- Ta đã biết rồi.

Trần Thư gật gật đầu, nhìn về phía phòng hội nghị trước mặt.

Tần Thiên mở miệng nói:

- Đại Lực, ngươi đi cùng với Trần Bì.

Nói xong, hai người tiến vào trong phòng hội nghị.

Mà ở bên trong, hiện có mười lão nhân đang ngồi, tinh thần bình đạm, khiến cho người khác nhìn không ra bọn họ đang nghĩ cái gì.

Nhưng vào lúc bọn học nhìn thấy Trương Đại Lực bước vào, trong mắt liền hiện lên vẻ kinh ngạc và vui mừng khôn xiết.

Thế mà không chết…

Bọn họ chính là mười vị đại lão của Linh Trù Giới.

- Các ngươi nói chuyện đi.

Phù Ninh ở phía trên mỉm cười, ngay sau đó rời khỏi phòng hội nghị.

Những chuyện còn lại đều không có vấn đề gì lớn, nhưng Tần Thư lúc đầu hạ đòn sát thủ đối với mười người này, thế mà lại còn phát sóng trực tiếp toàn cầu.

Mười người đều là nhân vật danh tiếng vang dội của Linh Trù Giới, sức ảnh hưởng không hề nhỏ chút nào, không thiếu

cường giả Vương Cấp đã nợ ân huệ của bọn họ.

Nếu mà không xử lý tốt, danh tiếng của Trần Thư có thể xem như là hoàn toàn bị bôi đen, mặc dù vốn dĩ đã rất nát rồi…

Nhưng ít nhất vẫn có thể cứu vãn một chút…

- Các đại lão!

Trần Thư trên mặt treo lên nụ cười rực rỡ, cùng với lúc hắn truy sát hôm đó hoàn toàn là hai vẻ mặt khác nhau.

- ……

Mười người đều lạnh nhạt gật gật dầu, trong mắt vẫn hơi bực dọc, cho dù là ai xém chút mất đi tính mạng, sợ rằng thái độ cũng sẽ không quá tốt.

Trần Thư lại không bất ngờ, thành thành thật thật giải thích một phen.

Lúc nghe đến Trần Thư là vì muốn cứu sống Trương Đại Lực, hơn nữa lúc tiến hành công kích, có thể thay đổi kỹ năng bất cứ lúc nào, oán hận trong lòng bọn họ ngược lại đã giảm đi hơn phân nửa rồi.

Cuối cùng, Trần Thư cúi mình tạ lỗi với bọn hắn.

Nhìn thấy hắn có thái độ thành khẩn như vậy, mười người gật gật đầu, cũng không có ý nghĩ phê phán gì nữa.

Hơn nữa, hắn còn cứu sống được Trương Đại Lực, cũng xem như là đã làm nên một cống hiến lớn cho Linh Trù Giới.

Một Linh Trù có hy vọng chấn động truyền kỳ như vậy, thật sự rất quan trọng đấy.

Chỉ cần xuất hiện truyền kỳ đầu tiên, thì sau này có khả năng sẽ có mười, một trăm truyền kỳ, thay đổi hoàn toàn cục diện của Linh Trù Giới.

- Đại Lực à, ngươi phải cố gắng nhiều vào đấy!

Một đại lão nở nụ cười, nói:

- Sức sáng tạo của ngươi không gì sánh nổi, đừng lãng phí thiên phú của mình đấy!

- Đúng đấy, ngươi trong tương lai, có lẽ thật sự có thể thay đổi được Linh Trù Giới.

Mười người đối với Trương Đại Lực vô cùng nhiệt tình, Trần Thư chỉ là thiên tài Ngự thú, không liên quan đến bọn họ lắm.

- Các đại lão khách khí quá rồi.

Trương Đại Lực lắc lắc đầu, nói:

- Các ngài mới là nhân vật linh hồn thay đổi Linh Trù Giới.

Hai bên trực tiếp bật chế độ khoác lác khen ngợi nhau…

- Các ngươi nói chuyện nhé.

Trần Thư đã nhận được sự lượng thứ của mười người, âm thầm rời khỏi căn phòng.

Tần Thiên vừa nhìn thấy bóng dáng hắn thì vội vàng hỏi:

- Trần Bì, như thế nào rồi?

- Mọi việc ok hết rồi!

Khóe môi Trần Thư hiện lên nụ cười, nói:

- Lại nói, bốn người các ngươi ở bên ngoài, không chấp nhận lời xin lỗi thì bọn họ có thể đi được sao?

- Ít nói chuyện vở vấn đi!

Liễu Phong trừng hắn một cái, nói:

- Vậy tại sao ngươi lại ra ngoài?

- Bọn họ đang ở trong đấy khoác lác lẫn nhau đấy…

- ……

Trần Thư thở ra một hơi, nói:

- Niệu điểm của ta thấp, nghe không được những thứ này…

Thời gian ba ngày nhoáng cái trôi qua.

Đám người Trần Thư ở Nam Thanh Quốc được một thời gian rồi.

Bởi vì độ hot của cúp Thực thần vẫn chưa tan đi hết, thành phố Nam Thanh người đông nghìn nghịt, vô cùng náo nhiệt.

Mà đám người Tần Thiên, đồng thời cũng được hưởng thụ một khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm có.

Như bây giờ, hai tổ chức tội ác khác vẫn còn ẩn núp không chịu xuất hiện, Dị không gian cũng yên bình, bọn họ ngược lại nhàn rỗi không ít.

Đường bờ biển phía đông của Nam Thanh Quốc.

- Các tiền bối, ba ngày nay cảm ơn các ngài đã chỉ bảo!

Trương Đại Lực hướng về phía mười vị đại lão Linh Trù Giới, cúi gập người.

Chương 1536: Khế Ước Linh của ta… ngươi đã từng thấy qua rồi sao

Thời gian ba ngày này, hắn ta không có đi loanh quanh, mà là luôn nghiên cứu thảo luận kiến thức của Linh Trù. Cho dù mười người cũng là Vương Cấp Linh Trù, nhưng nói đến kinh nghiệm, thì không thể sánh bằng đạo sư của hắn ta.

- Chúng ta cũng cần phải cảm ơn ngươi.

Đại lão Cao Nguyên đứng ra, trong mắt tràn đầy ý cười.

Mấy ngày nay tuy là bọn họ đang chỉ bảo, nhưng tư duy đặc biệt của Trương Đại Lực lại khiến cho bọn họ cũng có được thu hoạch.

- Sau này nếu có bất cứ vấn đề gì, đều có thể liên hệ với chúng ta!

Lại có một vị đại lão nói, trong mắt hắn ta tràn ngập vẻ khen ngợi, dáng vẻ đã bị thiên phú của đối phương thuyết phục.

- Được rồi, đi thôi!

Cao Nguyên mỉm cười, nói:

- Các người về nước an toàn.

Trương Đại Lực gật gật đầu, trở lại bên cạnh đám người Tần Thiên.

- Đúng rồi, tiểu tử, sau này làm bất cứ chuyện gì cũng đừng quá kích động!

Ánh mắt Cao Nguyên nhìn về phía Trần Thư, mặc dù không có ý chỉ trích, nhưng vẫn cần phải nhắc nhở một phen.

Suy cho cùng thì Trương Đại Lực và Trần Thư sống chết cùng nhau, con hàng này nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn theo Trương Đại Lực vào trong hố đấy.

- Các tiền bối, ta biết rồi.

Trần Thư gật gật đầu, trong mắt hơi hiện lên nét cười, trong lòng âm thầm bổ sung nói:

- Lần sau còn dám…

- Đúng rồi, ta thấy lúc tiểu tử ngươi ra tay với đám lão nhân chúng ta, ánh mắt hình như có chút hưng phấn nhỉ?

Trong mắt Cao Nguyên hơi có vẻ không hiểu được, nói:

- Ngươi ra tay với người trẻ tuổi lại không phải như vậy.

- Ơ…

Trần Thư lắc lắc đầu, cái này cũng có thể nhìn ra được sao?

Đám người Tần Thiên im lặng không nói gì, khóe miệng lại nở nụ cười không thể giải thích được.

Cũng không thể nói con hàng này đánh người già yếu bệnh tật có thêm tiền thưởng đúng không…

- Tạm biệt nhé!

Trần Thư và Trương Đại Lực vẫy tay, lại nhìn chăm chú Nam Thanh Quốc ở phía xa, xoay người ngồi lên Thiên Băng Phượng Vương của Tổng đốc Nam Thương rời đi.

Trên đường nhận cúp Thực thần, mặc dù xảy ra nguy cơ sinh tử.

Nhưng hai người đều nhận được sự thăng cấp to lớn, hoàn thành một lần lột xác.

Trần Thư vươn lên trở thành một trong những cường giả của Ngự Thú Giới, địa vị của Trương Đại Lực cũng đồng dạng bay

vọt lên, hắn ta được vinh danh với danh hiệu Thực thần, đã không còn là một tiểu bối trẻ nữa.

- Hy vọng trong lúc sinh thời có thể nhìn thấy được truyền kỳ Linh Trù…

Hai mắt của mười vị lão nhân chứa đầy sự thăng trầm, trong mắt ánh lên niềm khát vọng, ký thác niềm hy vọng cao lớn vào Trương Đại Lực.

Phù Ninh ở bên cạnh cũng vẫy tay với nhóm người, đồng thời trong lòng cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm,

Chỉ cần Trần Thư rời khỏi, Nam Thanh Quốc có thể xem như là đã an toàn rồi…

Hắn ta dường như nghĩ đến cái gì đó, vô cùng tò mò nói:

- Cao lão, ngươi nói xem hai người bọn họ ai sẽ trở thành truyền kỳ trước tiên….

- Truyền kỳ?

Cao Nguyên hơi sửng sốt, ngay sau đó, ánh mắt nhìn về hường Trần Thư, nói:

- Ngươi cảm thấy hắn có thể trở thành truyền kỳ Ngự Thú Sư mới sao?

- Ngươi cảm thấy xác xuất lớn không?

Phù Ninh tự mình lẩm bẩm, mặc dù hắn ta là Ngự thú và Linh trù song tu, nhưng vẫn như cũ coi trọng thiên phú của Trần Thư hơn.

Vừa thăng cấp Hoàng Kim đã trở thành đỉnh cấp của Hoàng Kim Cấp rồi.

Thiên phú như vậy, hiếm thấy trên khắp thế giới!

Lại một Thái đẩu lặng lẽ nói thầm:

- Không thể chắc chắc ai là người thăng cấp trước, nhưng hai người nhất định có thể đi đến đỉnh của thế giới…

……

- Trần Thư, để lão sư xem Khế Ước Linh của ngươi đi!

Liễu Phong nhướng nhướng mày, trong mắt tràn ngập vẻ mong đợi.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Không vấn đề gì!

- ……

Khóe miệng Tần Thiên co rút, nói:

- Không phải chứ, hai người các người sao lại biến thái như vậy?

- Vậy ngươi có xem hay không đây?

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, thản nhiên hỏi.

Tần Thiên lập tức đến gần, nói:

- Xem chứ! Đương nhiên phải xem rồi!

- ……

Trần Thanh Hải và tổng đốc Nam Thương cũng nhìn qua, trong mắt tràn ngập vè tò mò.

Đoạn phim phát sóng trực tiếp của Trần Thư, phần lớn quay tổ chức tội phạm, Khế Ước Linh mới của hắn trên cơ bản là chưa từng lộ mặt.

Điều này khiến cho Tiểu Tinh Linh của Trần Thư, vẫn luôn có vẻ hơi bí ẩn.

Một giây sau, tâm thần Trần Thư hơi động, mở ra Ngự Thú Không Gian của Tiểu Tinh Linh.

- Bên trong thật sự rất khó chịu!

Tiểu Tinh Linh vỗ đôi cánh màu xanh lá, thong thả tự động bay ra ngoài.

- Hả?

Đám người Liễu Phong có hơi sửng sốt, không nghĩ tới là một Tiểu Tinh Linh, hơn nữa dáng vẻ còn bình thường như vậy.

Trong chốc lát, bọn họ đều có hơi nghi ngờ, đây rốt cuộc có phải là Khế Ước Linh của Trần Thư hay không.

Nhưng mà, một giây sau, vẻ mặt của đám người Liễu Phong ngưng đọng.

Chỉ thấy Tiểu Tinh Linh nhìn thấy bộ dáng trừng mắt nhìn chằm chằm của đám người Liễu Phong, bỗng chốc có hơi bực dọc.

Nó chống nạnh, không vừa lòng nói:

- Các ngươi nhìn cái gì? Có phải muốn ăn đạn hạt nhân không hả?

- ……

Khóe mắt đám người Liễu Phong co rút, không nghĩ tới nó sẽ nói ra một câu như vậy.

Trong lúc vẻ mặt của bọn họ đang cổ quái, vẻ mặt Tần Thiên hơi biến đổi, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

- Hả?

Chương 1537: Tiểu Trần! Mở nồi! Đồ này bổ lắm!

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Tiểu Tinh Linh, chậm rãi nói: - Nó thật sự là Khế Ước Linh của ngươi sao?

- Làm sao vậy? Tần ca?

Đám người Liễu Phong không hiểu rõ nguyên do nên mới có biểu cảm như vậy sao?

Mặc dù lời nói của Tiểu Tinh Linh có hơi dũng mãnh, nhưng có biểu hiện của ba con Khế Ước Linh trước đó của Trần Thư, bọn họ ngược lại cũng có thể chấp nhận được.

- Khế Ước Linh của ta… ngươi đã từng thấy qua rồi sao!

Tần Thiên hít sâu một hơi, Chi Điểu trên tay phải xuất hiện, dường như nó có chút sợ hãi, không dám tiến lại gần Tiểu Tinh Linh.

- Gặp qua rồi?

Đám người Liễu Phong đồng loạt kêu lên, trong mắt có vẻ kinh ngạc.

Mặc dù bọn họ chưa từng đi qua dị giới, nhưng dựa vào lời tự thuật của Khế Ước Linh, nhân loại vẫn tạo dựng được ranh giới với dị giới.

Nó chỉ có một đặc điểm, chính là rộng! Rộng đến mức gần như vô cùng vô tận!

Hơn nữa trên mảnh đất này có vô số sinh linh đang sinh sống, ngoại trừ nhân loại, còn có các chủng tộc khác nhau, điều này cũng khiến Khế Ước Linh của nhân loại trở nên đa dạng và phong phú với số lượng chủng tộc nhiều đến mức khó mà tính ra được.

Bởi vì sự khổng lồ của Dị giới, nên chỉ có số lượng rất nhỏ các Khế Ước Linh có khả năng nhận thức.

Nhưng không nghĩ tới, bây giờ bọn họ lại gặp phải loại chuyện này.

- Các ngươi không phải là kẻ địch đấy chứ…

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nhìn bộ dạng của Lục Sắc Chi Điểu, hắn ta suy đoán.

- Địch nhân của bản đại vương nhiều vô kể!

Tiểu Tinh Linh chống nạnh, nhìn Lục Sắc Chi Điểu phía xa xa đánh giá từ trên xuống dưới

- Tiểu Đằng, vì sao ta không có ấn tượng nhỉ?

Lục Sắc Chi Điểu không những không đến gần Tiểu Tinh Linh, mà nó còn trốn vào trong tay áo của Tần Thiên.

- …

Đám người Liễu Phong giật giật khóe miệng, rốt cuộc ai mới là Hoàng Kim, ai là Vương Cấp đấy?

- Không phải kẻ thù…

Vẻ mặt Tần Thiên cổ quái, nói.

- Khế Ước Linh của ta nói, trước kia nó từng làm dây thừng gói thức ăn của Tiểu Tinh Linh…

- …

- …

- …

Trong lúc nhất thời, toàn trường trở nên yên tĩnh không tiếng động, trong mắt mọi người đều là ngạc nhiên và rung động.

Ngươi đang đùa chúng ta đó à?

Liễu Phong giật giật khóe miệng, hỏi.

- Tần ca, ý ngươi là để Vương Cấp gói đồ ăn hả? Ngươi đùa ta à?

Thậm chí hắn ta còn không dám tưởng tượng ra cấp bậc thực sự của Tiểu Tinh Linh nữa, rốt cuộc khế ước này là thứ gì thế này…

- Ngươi ngốc à…

Tần Thiên liếc xéo Liễu Phong, nói tiếp.

- Đây là Khế Ước Linh đầu tiên của ta, khi đó nó chỉ mới là cấp bậc cơ sở mà thôi.

- Ách…

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, nhưng chuyện này cũng đủ chấn động rồi.

Tiềm lực của Lục Sắc Chi Điểu không hề yếu, nếu không cũng không có khả năng trở thành Khế Ước Linh chủ lực của Tần Thiên.

- Mẹ nó! Tiểu Lục, thật sự là ngươi sao?

Hai mắt Tiểu Tinh Linh tỏa sáng, dường như đã nhớ ra gì đó.

- Ta còn cho rằng không cẩn thận nướng mất ngươi rồi chứ, hóa ra ngươi là khế ước linh của nhân loại sao?

Nó lập tức bay đến bên cạnh Tần Thiên, muốn ngắm nhìn Tiểu Đằng nhà mình ngày nào.

Lục Sắc Chi Điểu rụt rè e sợ nhô đầu ra, dường như nó đang nói chuyện với Tiểu Tinh Linh.

- Ngươi lớn lên nhanh thật đấy…

Tiểu Tinh Linh sờ Tiểu Đẳng, dường như nó đang nhớ lại chuyện cũ.

Mọi người nhìn hai con Khế Ước Linh trao đổi hòa bình với nhau, khóe miệng không nhịn được nở nụ cười vui vẻ.

Hóa ra, Khế Ước Linh cũng giống nhân loại, đều có cảm tình…

Nhưng mà, thế cục thay đổi nhanh chóng, Tiểu Tinh Linh di động tay phải, lập tức bắt lấy Chi điểu trong nháy mắt !

- Nhanh lên! Tiểu Trần! Mở nồi mở nồi! Thứ này bổ lắm!

- !

Mọi người lập tức trợn mắt há hốc mồm, tất cả mọi người đều như bị sét đánh ngang tai…

Mẹ nó đang nói đùa sao?

- Móa nó!

Khóe miệng Trần Thư giật giật, đầu hắn bây giờ cũng quay mòng mòng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một mình ngươi là Khế Ước Linh phụ trợ của Hoàng Kim cấp, lại muốn thịt Khế Ước Linh chiến đấu của Vương Cấp?

Vèo vèo vèo…

Lục Sắc Chi Điểu lập tức đột kích, nhưng dường như có bóng ma trong lòng, khi sắp chạm vào Tiểu Tinh Linh, nó lại cưỡng ép dừng lại.

Nó hơi dùng sức, co người lại, không dám nhô đầu nữa.

- Ách… Hiệu trưởng, xin lỗi, nó nói đùa thôi…

Trần Thư bắt Tiểu Tinh Linh lại, giải thích với Tần Thiên một chút.

- Ngươi chắc chắn chứ? Sao ta lại cảm giác là thật thế?

Tần Thiên nhíu mày, trong mắt đều là cổ quái, lão cũng không nghĩ đến sẽ còn có loại chuyện này.

- Là đùa thật mà…

Trần Thư gật đầu nói.

- Nó cũng giống ta, đều thích làm bầu không khí sôi động lên ấy mà…

- Nó chỉ đang đùa với ngươi thôi…

Tần Thiên lắc đầu, không so đo nữa, lão mở miệng nói.

- Quản tốt một chút đi, nếu gặp người lạ mà còn như thế này rất dễ dàng đắc tội đấy.

Trần Thư vội vàng gật đầu, vác Tiểu Tinh Linh lên trên bả vai mình.

Hắn cũng không ngờ đến con hàng này dám to gan nghĩ đến cả chuyện em Khế Ước Linh của Tần Thiên thành đồ ăn.

Nhưng mà… Nó thật sự có thể ăn được sao?

Trong lúc lơ đãng, Trần Thư cũng vô thức nuốt nước miếng, kết quả lập tức bị Tần Thiên tát bốp vào đầu.

- Ngươi đang nghĩ cái gì đấy, ngươi cũng muốn ăn nó đấy hả?

- Làm sao có thể chứ!

Chương 1538: Yên bình trước bão táp

Mặc dù Trần Thư bác bỏ, nhưng lại theo bản năng gật đầu một cái… - …

Khóe mặt mọi người co rút, bắt đầu tiếp nhận Khế Ước Linh mới này của Trần Thư.

Hai tên này giống nhau y như đúc…

Trần Thư cười cười, đang định thu hồi Tiểu Tinh Linh thu về Ngự Thú Không Gian thì lại bị ngăn cản.

- Tiểu Trần, ta không muốn ở lại căn phòng tối đó!

Tiểu Tinh Linh lập tức túm lấy ống tay áo của Trần Thư rồi lớn tiếng kháng nghị.

Trần Thư hơi ngẩn người hỏi lại.

- Khế Ước Linh các ngươi không trở về Ngự Thú Không Gian, vậy ngươi định ở đâu?

- Ta ở bên ngoài là được rồi! Ta còn có thể làm quân sư bày mưu tính kế giúp ngươi!

Tiểu Tinh Linh mở miệng nói, mấu chốt là ở bên ngoài bất cứ lúc nào cũng có thể ăn đồ ăn ngon…

- Điều này…

Trần Thư vốn định cự tuyệt, để tên thích gieo họa này ở bên ngoài quá nhiều, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng dường như nghĩ tới điều gì đó, hắn mỉm cười nói.

- Thật ra thì cũng không phải là không thể… Chỉ là ngươi phải đồng ý một trăm triệu điều kiện của ta!

- Cái gì?

Nghe thấy vậy, Tiểu Tinh Linh cảm thấy có gì đó không ổn, lập tức phòng bị.

- Điều thứ nhất, ngươi phải phục tùng mệnh lệnh của ta! Có ý kiến gì thì đợi sau khi làm xong rồi góp ý!

- …

Tiểu Tinh Linh theo bản năng muốn cự tuyệt, dù sao nó cũng là ác bá lâu năm của dị giới, có bao giờ phải chịu đựng sự ràng buộc này đâu?

- Nếu ngươi không đồng ý, ta cũng chỉ có thể nhốt ngươi lại!

Trần Thư cướp nói trước.

- Ngươi nghĩ mà xem, trong Ngự Thú Không Gian, vừa không có ai chơi cùng, vừa không thể ăn đồ ăn ngon…

- Được! Ta đồng ý!

- Điều kiện này tạm chấp nhận được…

Trần Thư cười khẽ, nói tiếp.

- Điều thứ hai, không được ăn linh tinh, nhìn thấy người không được phép nói linh tinh!

- Chỉ hai điều này thôi sao? Không thành vấn đề!

- Ngươi đừng gấp, còn chưa hết đâu, điều thứ ba…

Nửa giờ sau đó…

Ban đầu Tiểu Tinh Linh còn bình tĩnh dần dần trở nên có chút ngốc trệ.

- Điều thứ năm mươi tám…

Nhìn Trần Thư phấn khởi nói liên tục, tất cả mọi người đều bị hắn làm cho hoang mang, đây là điều khoản nô lệ gì đấy?

- Đủ rồi!

Tiểu Tinh Linh đã nghĩ đến chuyện móc ra Ma Pháp Quyền Trượng, nó nói.

- Ngươi bị bệnh đó hả?

- Ặc…

Trần Thư gãi đầu, ý thức được mình nói cũng hơi quá.

- Được rồi, chỉ mấy điều này thôi, ngươi cảm thấy mình tiếp nhận được không?

- Tiếp nhận… em gái ngươi!

Tiểu Tinh Linh trừng mắt, hung hăng nói.

- Lão tử còn chưa bao giờ chịu nhục như vậy đâu…

Trần Thư bình tĩnh nói tiếp.

- Điều thứ năm mươi tám, không được phép xưng hô lão tử trước mặt ta!

- Ngươi?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tinh Linh giận dữ như sắp bùng nổ, nhưng có vẻ như cũng không làm được cái gì…

- Được rồi! Chắc chắn sẽ có báo đáp!

Hiển nhiên, Trần Thư vừa đánh vừa xoa, trấn an tâm tình yếu đuối của Tiểu Tinh Linh.

- Sau này ngươi thường xuyên có thể được ăn đồ ăn do Trương Đại Lực làm, hơn nữa những Khế Ước Linh bị ta giết, ngươi

cũng có thể được nếm mùi vị cùng, thấy thế nào?

Nói xong, hắn lập tức lấy mỹ thực Quân Vương mà Trương Đại Lực nấu ra.

- !

Mũi Tiểu Tinh Linh khẽ động, nước miếng chảy ròng ròng, thèm ăn đến quên cả chuyện mình đang tức giận.

- Được rồi! Ta đáp ứng với ngươi!

Tiểu Tinh Linh gật đầu liên tục, nói.

- Nhưng mà ta cũng có một điều kiện!

- Điều gì?

- Đạn hạt nhân của ngươi, ta muốn ném một chút!

- Không thành vấn đề!

Trần Thư gật đầu, thoải mái đáp ứng.

Hắn đưa thịt nướng Quân Vương cho Tiểu Tinh Linh, trong mắt đều là vui vẻ.

Đến cả loại sinh vật như Husky Trần Thư hắn còn có thể thuần phục được, huống hồ là ác bá dị giới!

- Ngon quá, ngon quá…

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Tinh Linh liên tục nhai nuốt, hai mắt tỏa sáng, cả người đều thể hiện rõ hai chữ thỏa mãn.

Tất cả mọi người đều nhìn Trần Thư và Tiểu Tinh Linh, không nghĩ tới Tiểu Tinh Linh này chỉ cần vài câu đã có thể bị dụ cho cái gì cũng đồng ý.

Tội phạm vẫn không hổ là tội phạm…

- Đại Lực, mau nấu thêm đi, ta cũng muốn nếm thử tay nghề của Thực Thần.

Trần Thư lấy thêm ít thịt Quân Vương ra, nhưng vừa nhìn thì có vẻ như không đủ để tất cả mọi người cùng ăn, hắn đưa mắt nhìn về phía đám người Tần Thiên.

Hắn đảo tròng mắt, nói.

- Mọi người đang ngồi ở đây đều là nhân vật lớn cả, sẽ không có ai muốn ăn chùa chứ?

- …

Đám người Tần Thiên giật giật khóe miệng, giờ ngươi còn định âm dương quái khí với chúng ta đúng không?

Vút!

Thiên Băng Phượng Vương động cánh, băng sương tỏa ra, một Bạch Ngân hung thú đi ngang qua lập tức bị đông lại thành tượng đá.

- Tuyệt!

Tổng đốc Nam Thương cười khẽ, nói.

- Vậy ta cung cấp nguyên liệu nấu ăn.

Trần Thư bất mãn nói.

- Không phải chứ, bốn vị dầu gì cũng là Vương Cấp, không có thịt Truyền Kỳ thì ít nhất cũng phải là thịt Vương Cấp chứ?

- Chúng ta cũng không có Khế Ước Linh Không Gian!

Tần Thiên mở miệng nói.

- Đâu phải ai cũng như ngươi, luôn mang theo nguyên liệu nấu ăn theo người đâu?

- …

Trần Thư lắc đầu, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

Một giờ sau.

Sáu người vây quanh một cái nồi lớn, nồi lớn thả khói nghi ngút, mùi thịt đậm đà bay ra.

Chương 1539: Yên bình trước bão táp (2)

– Không hổ là Thực Thần! Chỉ riêng mùi thơm thôi đã ngang ngửa với Vương Cấp Linh Trù rồi! Tần Thiên thoải mái tán dương, thật sự là không nghĩ bằng hữu của Trần Thư cũng có thiên phú kinh khủng như vậy.

- Sao lại là ngang ngửa, đã vượt qua Vương Cấp mới đúng!

Trần Thư bĩu môi nói tiếp.

- Nếu không làm sao hắn ta có thể vượt mặt Vương Cấp, giành lấy danh hiệu Thực Thần chứ?

- Cũng do may mắn nữa…

Trương Đại Lực gãi đầu, mặc dù lời của hắn ta có vẻ khiêm tốn, nhưng trong mắt đều là vẻ tự tin.

- Đại Lực, dù sao ngươi cũng không có chuyện gì làm, dứt khoát lăn lộn với ta đi!

Trần Thư khoác vai Đại Lực nói tiếp.

- Ta phụ trách giết, ngươi phụ trách nấu, nhất định chính là tổ hợp hoàn mỹ!

- Bản Đại Vương đồng ý!

Hai mắt Tiểu Tinh Linh tỏa sáng, nó đã có thể tưởng tượng đến nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp như mơ trong tương lai.

- Có thể chứ…

Trương Đại Lực cũng có chút động lòng, hắn ta muốn tiến bộ nhanh chóng, nhất định phải nấu đủ loại nguyên liệu nấu ăn.

Đi theo Trần Thư có vẻ cũng là một lựa chọn tốt.

Đám người Tần Thiên ngược lại cũng không phản đối, có Khế Ước Linh khổng lồ như Slime, cộng thêm Thỏ Không Gian biết thuấn di, đúng là có thể bảo vệ tốt một người bình thường đi cùng.

- Tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút.

Liễu Phong suy tư, nói.

- Nếu như đến Cao Cấp Dị Không Gian, có thể giết người cũng không chỉ là hung thú mà còn có hoàn cảnh nguy hiểm xung quanh.

Thân thể ngự thú sư có tố chất nhất định, đương nhiên có thể không để ý, nhưng nhiệt độ cao và giá rét đều có thể dễ dàng khiến người bình thường không chịu nổi.

Trần Thư nhún vai nói.

- Không có vấn đề gì, Đại Lực mặc đồng phục bệnh nhân vào là được!

- Cũng đúng…

Liễu Phong gật đầu, đồng phục bệnh nhân tâm thần vạn năng đúng là có thể để cho người bình thường có thể sinh tồn được trong Dị Không Gian.

Sáu người vừa ăn vừa cười nói, bầu không khí cực kỳ hài hòa.

Tần Thiên nghĩ tới điều gì đó, nhắc nhở.

- Đúng rồi, Trần Thư, ngươi đừng quên chuyện đã đồng ý cho Tuyết Quốc danh ngạch đấy!

- Không thành vấn đề!

Trần Thư gật đầu không chút chần chờ.

Vô luận là ai, muốn để cho Truyền Kỳ xuất thủ, đều phải đưa ra giá cao, đây là quy củ bất thành văn ở Lam Tinh.

Các thế lực còn lại mời được lão gia tử Hoa Quốc cũng phải ra giá cao như vậy, hơn nữa bởi vì thực lực của lão mạnh đến đáng sợ, căn bản không có ai có thể mời được.

- Đúng rồi, Trần thúc.

Trần Thư nhìn về Trần Thanh Hải, nhíu mày hỏi.

- Chuyện đó, ta có thể nhận băng tay Ngự Long Vệ rồi chứ?

- Đương nhiên là có thể!

Trần Thanh Hải gật đầu, ban đầu hắn chỉ để Trần Thư giết một ít tội phạm mà thôi…

Ai ngờ tên này trực tiếp nhổ sạch căn cứ nhà người ta…

- Chỉ là bây giờ không được, chờ sau khi trở về, ngươi và ta đến trụ sở Ngự Long Vệ để lấy.

- Được!

Trần Thư gật đầu đồng ý, sau đó hắn lại hỏi thăm tình hình trong nước dạo gần đây.

Bây giờ không khí ngược lại trở nên cực kỳ yên bình, vô luận là tổ chức tội ác hay là hung thú đều không có động tĩnh gì, có thể nói đây là khoảng thời gian yên bình nhất trong một trăm năm qua.

- Thật hy vọng thời gian có thể vĩnh viễn như vậy…

Tần Thiên nhìn bầu trời thở dài, chiến đấu gần ngàn năm, nhân loại cũng có chút mệt mỏi rồi.

- Hy vọng là như vậy…

Trần Thư gật đầu, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Bây giờ Không Gian Cấm Vụ dần dần tiêu tán, có nghĩa là đại hung sắp giáng thế, Quân Vương hung thú lại có xu hướng liên hiệp với nhau, thế cục bây giờ đã tương đối hỗn loạn.

Giờ khắc này, chẳng qua chỉ là bình yên trước bão táp mà thôi…

Thời gian hai ngày thoáng chốc trôi qua.

Đám người Trần Thư đi về phía Hoa Quốc.

Đám người Liễu Phong ngồi bên cạnh, cùng nhìn về phía Trần Thư đang phối thuốc.

- Trần Bì, trình độ điều chế thuốc này của ngươi có được không đấy? Hoàng Kim Cấp đều có thể tự mình điều chế hả?

- Thao tác cơ bản, thao tác cơ bản thôi mà!

Trần Thư vỗ vỗ tay, nói:

- Ta chỉ là tiểu thiên tài điều chế thuốc bình thường mà thôi.

Nói xong, hắn để cho Thỏ Không Gian thu lại thiết bị điều chế thuốc trước mặt.

Cùng lúc đó, cho Husky ăn Hoàng Kim Hỏa Diễm Dược Tề, để gia tăng một chút thuộc tính Hỏa cho nó.

Bây giờ hắn đã trở thành Hoàng Kim Cấp, nhưng tài nguyên cũng theo đó mà tiêu hao cũng là tăng gấp bội lần, thậm chí là gấp mười lần.

Chỉ là Hoàng Kim Dược Tề, cũng không dễ thu thập để tổng hợp lại như vậy.

Cái này đã không còn liên quan gì đến giá cả nữa, mà là bởi vì số lượng dược liệu Hoàng Kim thật sự là quá ít rồi.

Những người ở đây, trừ Tần Thiên ra, ba Vương Cấp khác đến cả Hoàng Kim Dược Tề của Khế Ước Linh cũng không có đủ mà ăn…

Lại càng không cần nói đến Vương Cấp Dược Tề…

Nhưng mà trước đó Trần Thư ở trong 【Hỏa Diễm Di Tích】, đã thu thập được các dược liệu băng hỏa của Hoàng Kim Cấp, ngược lại có thể khiến cho thực lực của Husky tăng thêm một đoạn.

- Điều chế thuốc này thật sự chậm, nửa ngày mới được một bình…

Trần Thư lắc lắc đầu, trong mắt có hơi không hài lòng.

Muốn ăn hết Dược Tề của một thuộc tính nào đó, cần phải có hai mươi bình, đại khái có thể tăng thêm 10% thuộc tính, giá trị cụ thể cần phải căn cứ vào thuộc tính cơ bản của Khế Ước Linh mà quy định.

Chương 1540: Nhưng mà các ngươi thật sự có thể điều chế sao?

– Trở về rồi lại điều chế thôi, chúng ta có thời gian. Trần Thanh Hải mở miệng nói:

- Hiện tại là thời kỳ hòa bình, ngươi nhậm chức Ngự Long Vệ thực ra cũng không nhận được nhiệm vụ lớn gì.

- Đúng là như vậy.

Trần Thư gật gật đầu, chỉ cảm giác thời gian đúng là có hơi dư dả.

Thông thường mà nói, nhiệm vụ mà Ngự Long Vệ đảm nhận, đều liên quan đến an toàn của mọi người, sẽ không chỉ đơn thuần là săn bắn hung thú…

Ví dụ như nói: Loại hung thú to lớn nào đó có thể uy hiếp đến cứ điểm của Trấn Linh Quân, hoặc là chiếm giữ giao lộ quan trọng của di không gian, làm cho Ngự Thú Sư không thể đi qua chẳng hạn…

Đương nhiên, không ít nhiệm vụ trước đó đều liên quan đến tổ chức Tội Ác.

Nhưng bởi vì cứ điểm trong nước của tổ chức Ám Dạ và Cứu Thế Giáo Hội đã bị tiêu diệt, phần lớn tội phạm nhỏ đều không dám gây nên động tĩnh gì nữa.

Điều này cũng khiến cho Ngự Long Vệ cả nước nhàn rỗi không ít,

Nhưng mà cũng có trường hợp ngoài lệ, ví dụ như Phương Tư tiếp nhận nhiệm vụ đặc thù…

- Tiểu tử ngươi, nửa ngày đã có thể điều chế ra một bình Hoàng Kim Dược Tề, còn không biết thỏa mãn hả?

Liễu Phong bĩu bĩu môi, nói:

- Ta nhớ là các Hoàng Kim Luyện Dược Sư khác, ít nhất cũng cần một ngày, có ai điều chế nhanh như vậy đâu.

Tần Thiên gật đầu, bổ sung nói:

- Hơn nữa, bọn họ còn có khả năng thất bại, bộ não của tiểu tử ngươi rốt cuộc phát triển như thế nào vậy?

Cho đến bây giờ, thiên phú Ngự Thú của Trần Thư đã cao đến mức vượt trên hết mọi người trên thế giới, điều này đã khiến cho người khác theo bản năng mà xem nhẹ thiên phú điều chế thuốc của hắn.

- Đại kinh tiểu quái(1), chỉ là bây giờ ta không cần Vương Cấp Dược Tề mà thôi, nếu không thì đã bắt đầu điều chế rồi!

(1) Đại kinh tiểu quái: vô cùng ngạc nhiên, cực kỳ kinh ngạc, dùng để bày tỏ sự ngạc nhiên vì thiếu kinh nghiệm, hoặc biểu hiện ngây thơ của sự phấn khích do thiếu hiểu biết.

Trần Thư nhún nhún vai, hệ thống điều chế thuốc của hệ thống đúng là đã giúp hắn tiết kiệm được không ít tiền.

Luyện Dược Sư cao cấp lại không phải là người bình thường có thể mời được.

Hơn nữa, hiệu quả đặc thù của hệ thống Dược Tề, khiến cho Khế Ước Linh của hắn đạt được sự thăng cấp to lớn.

- Ta nói Trần Bì, nếu không ngươi cứ chuyên tâm điều chế thuốc thôi nhé?

Tổng đốc Nam Thương cười nói:

- Đến lúc ngươi và Đại Lực trở về thành phố Nam Giang, một người mở tiệm Dược Tề, một người thì mở tiệm thực phẩm, càng lớn càng mạnh! Vô cùng huy hoàng!

- Lão Phương, ngươi thôi đi! Đây là muốn lừa bọn họ đến Nam Thương chứ gì?

Tần Thiên mở miệng nói, đây không phải là đang lãng phí thiên phú của hai người hay sao?

Tổng đốc Nam Thương nhún nhún vai, cũng chỉ là nói ở ngoài miệng như vây mà thôi, chứ nếu muốn để cho hai người này ở lại Nam Thương, đoán chừng là không có một tia hy vọng nào cả.

Hắn ta dường như nghĩ đến cái gì đó, nói:

- Đúng rồi, Trần Bì, ngươi vừa mới nói bản thân có thể điều chế Dược Tề của Vương Cấp, có đúng không hả?

Trong chốc lát, bốn vị Vương Cáp đều cùng lúc nhìn qua, như vậy còn không phải là có thể tiết kiệm được cả đống chi tiêu rồi sao.

- Đương nhiên rồi!

Trần Thư gật gật đầu, hắn chỉ cần điều chế một ít Hoàng Kim Dược Tề, tư động có thể mở khóa điều chế thuốc của Vương Cấp.

Hắn sờ sờ cằm, chậm rãi nói:

- Nhưng mà các ngươi thật sự điều chế sao?

- ???

Vẻ mặt đám người Tần Thiên cứng ngắc, sao lại cảm giác thấy đang bị sỉ nhục vậy?

Có lẽ là một câu hai ý nghĩa, đúng chứ….

Lời vừa nói ra, trong chốc lát khắp nơi xuất hiện hai mươi con Vương Cấp Khế Ước Linh…

- ……

Khóe miệng Trần Thư co rút, vội vàng giải thích:

- Không phải, ta chỉ là câu nghi vấn đơn thuần mà thôi!

- Dừng tay!

Thời khắc mấu chốt, Tiểu Tinh Linh vỗ hai cánh, thô bạo đứng trước mặt của Trần Thư.

- Trượng nghĩa quá!

Hai mắt Trần Thư có những giọt nước mắt lấp lánh, không nghĩ tới Tiểu Tinh Linh vậy mà lại dám đối diện với hai mươi con Vương Cấp Khế Ước Linh.

Chỉ thấy hai tay của Tiểu Tinh Linh chống nạnh, mở miệng nói:

- Ta và hắn tâm ý tương thông, vừa rồi, trong lòng hắn đúng là sỉ nhục các ngươi, nhưng ta xem ai dám động đến hắn!

- ……

Khóe miệng Trần Thư co rút, trong chốc lát bắt Tiểu Tinh Linh lại, ném nó vào trong túi áo bệnh nhân.

Mẹ nó xong đời rồi…

Ngại hắn chết còn không đủ nhanh sao…

Trần Thư cười khan một tiếng, nói:

-Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, nói đùa thôi mà…

Đám người Tần Thiên vừa muốn mở miệng, kết quả lại bị một giọng nói cắt ngang.

- Hiệu trưởng Tần? Xảy ra nguy hiểm gì sao?!

Ở phía xa, một nhóm người mặc đồng phục đặc thù đến gần, trong mắt tràn đầy sự cảnh giác.

Chính là quân đội biên giới của Hoa Quốc!

Bất giác, đám người đã sắp về đến nước mình rồi.

Nhóm quân đội biên giới nhìn thấy hai mươi con Vương Cấp Khế Ước Linh vây quanh, cho rằng xảy ra chuyện lớn gì đó, thậm chí đều đã chuẩn bị báo cáo lên bên trên.

Tần Thiên hơi sửng sốt, nói:

- Không có chuyện gì đâu, đùa giỡn thôi mà…

Ngay sau đó, bốn người liền thu hồi Khế Ước Linh của chính mình lại.

- Phù phù ~~

Trần Thư thở ra một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn về hương quân đội biên giới tràn ngập sự cảm kích.

Ngươi đúng là ân nhân của ta mà…

Chương 1541: Đoạn này chúng ta thể tua qua nhanh chút không…

– Dẫn người về rồi sao? Trung đoàn trưởng của quân đội biên giới liếc mắt nhìn thấy Trần Thư.

Mặc dù điều kiện ở vùng sát biên giới gian nan khổ cực, nhưng bọn họ vẫn nghe ngóng được sự việc Trần Thư phát sóng trực tiếp toàn cầu.

Có thể thấy rõ phát sóng trực tiếp lúc đó của Trần Thư có độ hot như thế nào rồi.

- À, may mà không có xảy ra chuyện lớn gì.

Tần Thiên gật gật đầu, cùng lúc đó cũng cưỡi lên một con Hồng Sắc Đại Điểu, bay đến trước mặt trung đoàn trưởng của quân đội biên giới.

- Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Trung đoàn trưởng của quân đội biên giới nhẹ giọng hỏi, cùng lúc đó, trong ánh mắt nhìn về phía Trần Thư cũng có vào phần cảnh giác.

Bọn họ cũng không hiểu rõ về Trần Thư, sự việc đối phương phát sóng trực tiếp giết hại, quả thật là có hơi khiến người khác nghe rợn cả người, cho dù là ai đi nữa thì cũng sẽ kiêng dè và cảnh giác mà thôi.

Tần Thiên mở miệng giải thích nói:

- Tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, phần sau phía trên sẽ đặc biệt làm sáng tỏ một chút.

- Được!

Trung đoàn trưởng của quân đội biên giới gật gật đầu, cùng lúc đó cũng không chút chần chừ cho nhóm người đi qua.

- Đi thôi!

Tần Thiên trở về trên đầu của Cự Hình Slime, mọi người rời khỏi đường biên giới.

Thời gian không bao lâu, bọn họ đã đến trên đại lục.

- Trần Bì, thu Khế Ước Linh của ngươi lại đi.

Trong mắt Tần Thiên có phần suy tư, mở miệng nói.

Bây giờ, Trần Thư quả thật là một nhân vật nguy hiểm, bọn họ cảm thấy không có vấn đề gì cả, nhưng phân lớn dân chúng thì chưa chắc.

Nếu nhìn thấy Khế Ước Linh của Trần Thư phi hành trên không trung, sợ rằng sẽ dẫn đến khủng hoảng…

Trần Thư gật gật đầu, thu Tiểu Hoàng vào trong, chỉ để lại Tiểu Tinh Linh trong túi.

- Các ngươi trở về đâu?

Một nhóm người đứng trên lưng Thiên Băng Phượng Vương, tổng đốc Nam Thương hỏi những người khác.

- Ta muốn trở về nhà một chuyến.

- Ta cũng vậy.

Trần Thư và Trương Đại Lực trả lời trước tiên, hai người đã trải qua sự việc lần này, người trong nhà sợ rằng đều vô cùng lo lắng.

Mặc dù đã báo bình an qua điện thoại rồi, nhưng tự mình về nhà một chuyến vẫn là tốt nhất.

- Ừm… Cũng được.

Tần Thiên gật gật đầu, nói:

- Ta sẽ báo cáo sự việc của các ngươi lên cấp trên, nếu có người thẩm vấn, ta sẽ thông báo cho các ngươi.

- Được!

Cả hai đều đồng ý, nhiều nhất cũng là hỏi chi tiết về sự việc mà thôi.

Chỉ cần có đám người Tần Thiên đảm bảo cho hắn, thì sẽ không có chuyện gì cả.

Rất nhanh, một nhóm người đã đến vùng trời của thành phố Nam Giang.

- Các đại lão, chúng ta đi trước nhé!

Hai người Trần Thư vẫy vẫy tay, ngay sau đó là một cái 【Không Gian Bí Lực】, trong chốc lát trở về cổng của khu chung cư của mình.

- Kỹ năng của tiểu tử này tuyệt thật đấy…

Trong mắt của bốn người đều có hơi hâm mộ, ngay sau đó đi thẳng đến kinh đô.

- Lão Phương, Lão Trần, cảm ơn nhé.

Tần Thiên nhìn hai người, trong mắt có vẻ cảm kích.

Lần trước tiến đến liên minh tự do, cũng là hai người giúp đỡ, kết quả lần này cũng giống như vậy.

- Nói cái gì thế hả, dù sao Trần Bì cũng là người của thành phố Nam Giang ta mà.

Tổng đốc Nam Giang lắc lắc đầu, nói:

- Hơn nữa, hiện tại cứu hắn, chẳng khác nào là vốn đầu tư, không chừng sau này ta còn cần hắn bảo vệ đấy chứ.

Trần Thanh Hải gật gật đầu, cười nói:

- Không chừng hắn có thể trở thành lão gia tử thứ hai đấy?

- Không phải lão gia tử thứ hai!

Liễu Phong nhếch khóe miệng, lập tức phản bác nói:

- Là tội phạm Nam Giang đầu tiên!

- Hả?

Trong mắt ba người còn lại đều hiện lên vẻ cổ quải, lời của Liễu Phong cũng có nghĩa là.

Trần Thư sẽ không yếu hơn lão gia tử, mà thậm chí còn mạnh hơn!

- Lão Liễu, ngươi coi trọng hắn như vậy sao?

Trần Thanh Hải nhướng nhướng mày, lão gia tử có thể được xem là cường giả bậc nhất của Lam Tinh, đương nhiên chứng minh lõa thuộc về cường giả truyền kỳ.

Bây giờ, đột nhiên cảm giác Trần Thư có thể còn giỏi hơn?

Liễu Phong gật gật đầu, nói:

- Học sinh của ta, tất nhiên phải coi trọng!!

- ……

Ba người nhìn nhau cười một cái, ngược lại cũng không phản bác gì, tương lai như thế nào thì ai có thể nói rõ được chứ…

……

- Tiểu Trần, trở về rồi sao?

- Đại Lực cũng không có việc gì chứ? Hai tiểu tử các ngươi đều khiến chúng ta lo lắng lắm đấy!

- Lão Trần, lão Trương, tiểu tử hai nhà các ngươi không sao cả! Mau ra đây!

Hai người Trần Thư vừa mới đến cổng của khu chung cư, ngay lập tức bị hàng xóm láng giềng vây quanh.

Trong mắt mọi người đều tràn đầy lo lắng và kinh ngạc vui mừng, nỗi lo lắng trong lòng cuối cùng cũng để xuống được rồi.

- Chúng ta không sao đâu, cảm ơn sự quan tâm của các thúc bá..

Khóe môi Trần Thư hiện lên nụ cười, dường như tình hình không hề giống như trong dự tính của hắn…

Vốn dĩ hắn cho rằng bản thân sẽ bị cô lập, thậm chí sẽ có người báo cảnh sát ngay tại chỗ.

Suy cho cũng phát sóng trực tiếp toàn cầu việc giết hại, đây là việc người tội ác tày trời mới có thể làm được, người bình thường đều sẽ tránh xa hết…

Trần Thư nhìn thấy sự quan tâm tràn ngập trong mắt của mọi người, nhịn không được mở miệng nói:

- Mọi người không sợ ta sao?

- Sợ tiểu tử ngươi làm gì chứ hả?

Chương 1542: Ngươi đang tự thêm bối phận siêu cấp cho mình đấy hả?

Lưu đại thúc lầu dưới nhếch mép cười, nói: - Chúng ta đều nhìn hai tiểu tử các ngươi lớn lên, hơn nữa bây giờ phía chính phủ đều đặc biệt đón ngươi trở về, chắc chắn là không có chuyện gì khác đâu!

- Đúng đấy, Tiểu Trần, cho dù ngươi ở bên ngoài như thế nào đi nữa, nhưng chúng ta đều hiểu rõ ngươi đến tận gốc rễ.

Lại có một đại thẩm cười nói:

- Mặc dù tiểu tử ngươi thích bọc túi phân u-rê cho người khác…

Lời còn chưa nói xong, có người vội vàng bổ sung nói:

- Còn thích làm nổ hố phân tự hoại…

- Còn thích ưỡn mặt đi ăn chực khắp nơi…

- Không phải chứ, đại thúc đại thẩm, chờ chút… chờ chút đã…

Nụ cười ban đầu của Trần Thư có hơi cứng lại, nói:

- Đoạn này chúng ta thể tua qua nhanh chút không…

Những lời này nếu còn nói tiếp nữa, thì sẽ không còn là đại hội phê phán đơn thuần nữa đâu….

Mọi người sôi nổi cười lớn, không khí ngay lập tức trở nên vô cùng thoải mái.

Một tiểu cô nương lên khá lanh lợi lớn tiếng nói:

- Nhưng mà, Trần Thư ca ca chính là niềm kiêu ngạo của khu chung cư chúng ta, cũng là niềm kiêu ngạo của Nam Giang.

Mọi người sôi nổi gật đầu, thái độ của bọn họ cũng không bởi vì Trần Thư đại khai sát giới, mà có thay đổi gì.

- Tiểu cô nương đã lớn như vậy rồi sao?

Trần Thư vỗ vỗ đầu tiểu cô nương, nháy mắt nhận ra đối phương là tiểu cô nương lầu dưới.

Hắn đã từng đón bé tan học, cũng là vào lúc đó, hắn lần đầu tiên gặp phải Vương Thanh Hàn và muội muội Vương Thanh Tuyết của nàng ta…

Trong lúc mọi người đang cười sôi nổi thì vang lên giọng nói vô cùng kích động.

Mọi người lần lượt tản ra, chỉ thấy có bốn người vội vàng chạy đến, trên mặt có vẻ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ khó mà kiềm nén được.

- Cha mẹ… Chúng con đã trở về rồi…

Trần Thư và Trương Đại Lực vò vò đầu, nhìn cha mẹ mình mà không biết nên nói gì mới phải.

Mẹ của Trần Thư ôm hắn vào lòng, khắp thân thể đều đang hơi hơi run rẩy, hiển nhiên trong lòng cũng có phần hơi không bình tĩnh.

Cha Trần Bình đứng bên cạnh cũng nở nụ cười kích động, trong miệng không ngừng lẩm bẩm nói:

- Không sao là được rồi… Không sao là được rồi…

- Con không sao…

Trần Thư ôm mẹ mình, trong mắt cũng lộ vẻ xúc động giống như vậy.

Mặc dù hắn ở bên ngoài thần uy vô cùng, nhưng cha mẹ chắc cũng sẽ cực kỳ lo lắng, chỉ cần nhìn dáng vẻ tiều tụy của hai người là có thể nhìn ra được điều đó.

- Cha mẹ, là Tần Thư đã cứu con!

Trương Đại Lực nhếch miệng nở một nụ cười, lập tức giải thích nói:

- Hắn cũng là bởi vì muốn cứu con nên mới giết đám người đó.

Hắn ta lại chẳng mong muốn Tần Thư lại bởi vì nguyên nhân này mà đeo trên lưng danh hiệu ma quỷ biến thái gì đó.

Mặc dù con hàng này đúng là có hơi biến thái thật…

- Tiểu Trần, cảm ơn con.

Trương Phong quay đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy sự cảm kích.

Hiện trường trao giải thực thần lúc đó, hắn ta nhưng mà lại tận mắt nhìn thấy Trương Đại Lực bị bắn trúng ngay tim.

Trong khoảnh khắc đó, hắn ta chỉ cảm thấy cả bầu trời giống như sụp xuống vậy.

May mà tất cả đều bình an vô sự…

Trần Thư cười nói:

- Không sao ạ, Trần thúc, cháu nên làm như vậy mà.

Trong chốt lát, trong mắt của Trương Phong ánh lên nước mắt, sau đó lại muốn cúi đầu thật sâu với Trần Thư.

- Trần thúc, mọi việc đều đã qua rồi, không cần làm như thế đâu ạ!

Trần Thư vội vàng ngăn cản, mở miệng nói:

- Cháu đã dẫn theo Trương Đại Lục đi, thì chắc chắn là phải đảm bảo hắn có thể bình an mà trở về.

- Trở về trước đã.

Cha Trần Bình mở miệng nói:

- Hai tiểu tử này không sao là tốt rồi…

Phu phụ Trương Phong gật gật đầu, dẫn Trương Đại Lực trở về nhà.

Nhìn theo bóng dáng bốn người rời đi, hàng xóm láng giềng đều nở nụ cười, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thư đúng thật là niềm kiêu ngạo của thành phố Nam Giang, có thể nói hắn dùng sức lực của chính mình để thay đổi cả thành phố.

……

- Hôm nay, mời bọn lão Phương qua đây, chúng ta tụ tập một bữa!

Bốn người trở về nhà của Đại Lực, Trương Phong mở miệng nói:

- Đến lúc đó, hai tiểu tử các con phải nói rõ đầu đuôi ngọn ngành những chuyện đã trải qua cho chúng ta đấy!

Mặc dù họ tin tưởng Trần Thư, nhưng trong lòng cũng vô cùng tò mò.

Giết người và cứu Đại Lực thì có liên quan gì với nhau chứ?

- Cha mẹ, chúng con đi nấu cơm cho mọi người nhé.

Trương Đại Lực nhìn vẻ mặt cha mẹ tiều tụy, vội vàng mở miệng nói.

Trần Thư gật đầu hùa theo nói:

- Đúng đấy ạ, chú dì, mọi người nghỉ ngơi chút đi, để Đại Lực đi nấu cơm.

- ???

Trương Đại Lực quay đầu nhìn hắn, ngươi đúng là thật sự có thể vứt bản thân sang một bên đấy.

- Mau đi giúp đỡ! Tiểu tử thối!

Cha Trần Bình cười mắng một câu, vỗ vỗ đầu Trần Thư.

Trong lòng hắn ta vô cùng bình tĩnh, chỉ cần Trần Thư có thể bình an trở về, những chuyện khác dường như cũng đã không còn quan trọng nữa rồi…

Ban đêm.

Cha mẹ của Phương Tư cũng đến nhà Trương Phong, đáng tiếc là Phương Tư bởi vì nhiệm vụ của Ngự Long Vệ, nên không có về nhà.

- Tiểu Trần, Đại Lực, hai đứa các con đúng là khiến cha mẹ các con lo lắng chết rồi.

Cha của Phương Tư cười nói:

- Mỗi ngày chạy đến Trấn Linh Cục mấy lần, đoán chừng Vương Càn thúc của các con đều sắp bị ngột ngạt đến điên rồi.

- Được rồi!

Chương 1543: Ngươi đang tự thêm bối phận siêu cấp cho mình đấy hả? (2)

Cha Trần Bình lắc lắc đầu, chuyển sang đề tài khác nói: - Hai tiểu tử các con, bây giở thẳng thắn thì còn được khoan hậu.

Trần Thư và Đại Lực liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều có hơi hổ thẹn, khoảng thời gian này quả thật đã khiến cho người trong nhà lo lắng rồi.

Ngay sau đó, Trần Thư kể lại từ đầu đến cuối mọi chuyện, đương nhiên cũng là lý do thoái thác đối với đám người Tần Thiên.

Thứ đồ chơi như hệ thống này, thật sự không thể nói ra được…

Đến lúc đó, đoán chừng còn có khả năng sẽ bị mọi người cho rằng bị bệnh thần kinh….

Nửa tiếng sau, nhóm người Trần Bình đều tỏ vẻ kinh ngạc, nghe qua quả thật vô cùng chấn động.

Mặc dù chỉ là người bình thường, nhưng bọn họ quả là đã chứng kiến trận chiến đó.

- Quả nhiên không giao Đại Lực cho sai người!

Trương Phong vỗ vỗ bả vai của Trần Thư, trong mắt tràn đầy sự cảm kích.

Lấy được một kỹ năng, lại liên tiếp chặt đứt cứ điểm của hai tổ chức Tội ác, chuyện này ngay cả thế lực của nước lớn cũng làm không được.

- Trương thúc, thật ra Đại Lực bị bắn trúng, cũng là nguyên nhân bởi vì con…

Trần Thư thành thật thừa nhận nói:

- Nếu không phải con đắc tội với Cứu Thế Giáo Hội…

- Tiểu Trần, loại chuyện này không cần phải nói nữa!

Trương Phong ngay lập tức ngắt lời, sau đó lời lẽ nghiêm túc, chính nghĩa nói:

- Đắc tội với tổ chức mà người người đều muốn bắt lấy để chém giết này, chứng minh con là anh hùng của nhân loại.

- Nếu mọi người đều sợ bọn chúng mà không dám đụng chạm, thì Lam Tinh đã bị bọn chúng quấy nhiễu thành một vũng nước bùn từ lâu rồi.

Đám người Trần Bình cùng nhau gật gật đầu, không hề có một chút ý nghĩ chỉ trích Trần Thư.

- Nếu như Đại Lực thật sự xảy ra chuyện không may thì cũng không liên quan gì đến con cả.

Ánh mắt Trương Phong thành khẩn, chậm rãi nói:

- Con bây giờ là anh hùng của chúng ta, nếu đổ lỗi cho mọi sai lầm lên người con, thì đó mới là bi ai của thời đại…

Nét mặt Trần Thư lộ vẻ xúc động, sự hoài nghi đối với chính bản thân mình ở trong lòng cũng tiêu tan thành mây khói.

Đúng vây, nếu như thật sự muốn nói ra cái gì đúng sai, thì đó cũng là tội mà ba tổ chức lớn phạm phải!

- Được rồi, đừng có thảo luận những đạo lý này nữa, còn không ăn thì thức ăn lạnh hết đấy…

Cha Trần Bình nở nụ cười nói.

Mọi người vội vàng cầm đũa lên, kết quả nhìn thấy mâm bên cạnh, đang có một con Tiểu Tinh Linh đang điên cuồng ăn, thậm chí đầu cũng sắp chôn vào trong bát canh luôn rồi…

- Chết tiệt!

Khóe miệng Trần Thư co rút, vội vàng bắt Tiểu Tinh Linh lại.

Tay chân Tiểu Tinh Linh giẫy đành đạch, lớn tiếng hét lên:

- Tiểu Trần, thả ta ra! Ta còn muốn ăn!

- ……

Mọi người trong chốc lát đều không nói nên lời, cùng lúc đó, trên mặt cũng tràn đầy tò mò mà nhìn chằm chằm vào Tiểu Tinh Linh đáng yêu trước mắt.

- Nhi tử, đây chính là Khế Ước Linh thứ tư của con sao?

- Bây giờ vẫn còn nhỏ, có hơi không nghe lời…

Trần Thư cười ngượng ngùng, cùng lúc đó cũng đặt nó lên trên bàn, đánh đánh mông nó, nói:

- Mau chào mọi người!

Tiểu Tinh Linh tức giận trừng hắn một cái, ngay sau đó trong mắt hiện lên vẻ gian xảo, nói:

- Chào các đại ca đại tỷ!

- ???

Trần Thư bắt lấy Tiểu Tinh Linh, ngươi đây là đang tự thêm bối phận siêu cấp cho mình đấy hả?

- …

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tiểu Tinh Linh, ánh mắt trở nên cực kỳ quái lạ.

Tính cách con hàng này cũng thật giống với tội phạm…

Cuối cùng, sau khi được bạn của Trần Thư khuyên bảo thì Tiểu Tinh Linh cũng đã nhường nhịn, lựa chọn ngang hàng với Trần Thư…

Nhìn qua thấy mặt nó cực kỳ không tình nguyện.

Trần Thư đã muốn tịch thu Lang Nha Bổng và xì gà của nó…

Sau bữa cơm tối.

Trần Thư đến phòng của Đại Lực, quả nhiên có thành viên thuộc chính phủ tra hỏi hắn.

Hắn trả lời tỉ mỉ từng vấn đề một qua điện thoại…

Cho dù là thật hay giả thì đối phương cũng không có cách nào để chứng thực, ngược lại hắn hoàn toàn không hề lo lắng.

Về phần nhóm người phụ thân Trần Bình thì ở trong phòng khách chơi đùa với Tiểu Tinh Linh, dường như khá thích nó.

Con hàng này có thể ăn được các món ăn do Đại Lực nấu, hoàn toàn không có giới hạn, để mặc cho những người khác trêu đùa nó…

Mười giờ tối.

- Trương thúc, dì Trương, chúng ta về trước đây.

Trần Thư vẫy tay với đám người Trương Phong, về nhà cùng phụ mẫu của mình.

Mà cha mẹ Phương Tư cũng cùng rời đi.

- Phương thúc, Phương Tư tỷ vẫn chưa về nhà sao?

Trần Thư mở miệng hỏi, bởi vì chuyện của Trương Đại Lực nên hắn có chút lo lắng về Phương Tư.

Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ?

- Khoảng thời gian trước vừa mới trở về.

Phương thúc cười nói:

- Hình như là nói tìm manh mối về bảo vật gì đó, còn nếu như là thật thì sẽ cố gắng tranh thủ một vị trí cho ngươi.

- Vậy sao…

Trần Thư gật đầu, trong lòng nhẹ nhàng thở phào, xem ra vẫn còn tốt.

Nhưng bây giờ hắn đã là Hoàng Kim Cấp, bảo vật bình thường chưa chắc đã có tác dụng với hắn…

…

Những ngày tiếp theo trôi qua rất bình yên.

Trần Thư yên tâm đợi trong nhà, mỗi ngày đều chơi game với Đại Lực, xem phim, chạng vạng tối thì đi dạo tản bộ khắp nơi, giống như những người dân bình thường khác…

Lòng hắn từ trước đến nay chưa từng bình yên như vậy, tiết tấu sinh hoạt cũng thoáng chậm lại.

Chương 1544: Đi đường với MVP, không đánh được

– Cuộc sống như này cũng không tệ… Ngược lại Trần Thư có vẻ vô cùng tự tại, cả người giống như đang ẩn cư, thậm chí ngay cả chuyện bố trí Hoàng Kim Dược Tề cũng bị hắn hoãn lại.

Đến giữa tháng tám.

Mùa hè nóng nực, Trần Thư đang nằm trên sofa với Trương Đại Lực, say sưa chơi game.

- Đại Lực, nhanh! Nhanh về thủ nhà!

- Ngươi mau về đi, một mình ta không chịu được!

- Chờ ta ăn rừng một lát đã, còn thiếu hai ngàn để mua trang bị.

- …

Khóe miệng Trương Đại Lực giật giật, nói:

- Sao ngươi không trực tiếp mua Lục Thần trang(*) về đây?

(*) Lục Thần trang: 6 món trang bị của 1 vị tướng trong game Vương Giả Vinh Diệu.

Quả nhiên, một mình Đại Lực không thủ nổi nhà chính, căn cứ trực tiếp bị san phẳng.

- Đừng đùa, đừng đùa.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Đi đường với MVP, ta không đánh được.

- …

Khóe miệng Trương Đại Lực giật giật, nói:

- Có một loại khả năng này không, mẹ nó thật ra là do ngươi!

Hắn ta trực tiếp nhào qua, bóp lấy cổ Trần Thư, lắc lắc nói:

- Mẹ nó thực lực của ngươi ở hiện thực càng mạnh thì chơi game càng tệ!

- Ta đã cố gắng hết sức…

Trần Thư bất đắc dĩ nói:

- Nhanh buông ra, có điện thoại.

Nghe được tiếng chuông điện thoại, Trương Đại Lực mới buông lỏng tay ra, trong mắt vẫn có vẻ u oán.

Khoảng thời gian này, hắn ta bị Trần Thư hành cho tê dại…

Trần Thư không để ý đến Đại Lực, nhận điện thoại.

- Vâng? Hiệu trưởng ạ?

- Ngày mai tới tỉnh Long Giang một chuyến, tìm ngươi có chút việc, ta đã đặt vé máy bay cho ngươi xong rồi.

- Tỉnh Long Giang sao? Vâng ạ!

Trần Thư gật đầu, sau đó liền cúp máy.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ suy tư, không khỏi liên tưởng đến Dị Không Gian nguy hiểm nhất thế giới, Long Uyên!

- Chẳng lẽ Long Uyên xảy ra chuyện gì?

Trần Thư xoa cằm. Hiện giờ hắn được xưng là chiến lực cao cấp của Hoa Quốc, đương nhiên là phải thông báo cho hắn.

Trong lúc nhất thời, hắn cảm thấy mình đã vào đến phạm vi chiến lực đỉnh cao.

- Sao thế? Trần Bì?

Trương Đại Lực sán lại, trong mắt có vẻ hiếu kỳ.

- Không có gì, chúng ta lại làm một ván nữa, đột nhiên cảm thấy mình trở lại rồi.

- Dẹp đi!

Trương Đại Lực lắc đầu liên tục, nói:

- Đừng đùa nữa, điện thoại của ta hết pin rồi.

- Hết pin?

Trần Thư nói:

- Không phải vừa rồi còn 98% sao?

- Chai pin rồi, một lát là sẽ hết.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, thế mà ngươi cũng nói được? Sắp bắt kịp tội phạm ta rồi…

…

Sáng sớm hôm sau, Trần Thư nói với người trong nhà rồi lập tức đến tỉnh Long Giang.

Biết là đi thành phố trong nước nên cha mẹ cũng gật đầu đồng ý, không có gì phải lo lắng.

Hoa Quốc bây giờ đã có thể thành nơi an toàn nhất trên thế giới rồi.

- Nhưng không thể cưỡi Slime…

Trần Thư lắc đầu. Vốn dĩ định dùng Thuấn Di nhưng nghĩ đến Tần Thiên đã đặt xong vé máy bay thì hắn cũng ngoan ngoãn ngồi yên vị trên phương tiện giao thông truyền thống.

Rất nhanh, hắn đã đến sân bay thành phố Nam Giang.

- Đây là sân bay mới xây sao? Khí thế phết đấy…

Trần Thư đứng ở cửa sân bay, cảm khái.

Bốn năm trước, thành phố Nam Giang chỉ là một thành phố bé nhỏ chẳng có danh tiếng gì, ngay cả đến thành phố Đại Hưng bên cạnh cũng phải ngồi máy bay.

Nhưng vì Trần Thư nên thực lực toàn diện của thành phố Nam Giang đã tăng lên, đương nhiên cũng xây sân bay.

- Không tệ nhỉ? Sân bay Nam Giang của chúng ta so với các tỉnh thành khác không thua kém gì thành phố Nam Thương!

Một giọng nói cảm khái vang lên.

Chỉ thấy một nam tử với vẻ mặt tràn đầy kiêu ngạo nói:

- Như bây giờ là phải nhờ đến truyền kỳ của thành phố Nam Giang chúng ta…

Hắn ta còn chưa nói xong thì chợt dừng lại, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng xúc động.

- Tội… tội phạm ca?

- Quá khen rồi…

Trần Thư mỉm cười, vỗ bờ vai hắn ta rồi quay người tiến vào trong phi trường.

Hắn lập tức có một loại cảm giác bị lộ tài hoa và danh tính…

Vào xế chiều, Trần Thư xuống phi cơ tới thành phố Long Giang.

- Không sắp xếp người tới đón sao?

Trần Thư lắc đầu, cùng đám người rời khỏi phi trường.

Lúc hắn đang chuẩn bị gọi điện thoại thì nghe thấy tiếng bàn luận của những người gần đó.

Hiện tại Trần Thư đã là Hoàng Kim ngự thú sư rồi, tố chất thân thể chỉ đứng sau Vương cấp, thính lực đương nhiên trở nên biến thái hơn.

- Là hắn ta sao?

- Hắn ta đã trở về? Những thông tin trên mạng đều là thật ư?

- Một kẻ giết người hàng loạt mà vẫn không bị cảnh sát sờ gáy, chúng ta nên cánh xa hắn một chút..

- Chính phủ không quản hắn, chứng minh tội phạm ca không làm gì sai!

- Ngươi thì biết cái quái gì, thiên phú của hắn mạnh như thế, lỡ như phía trên ra sức bảo vệ thì sao?

Mọi người lập tức nhận ra Trần Thư, thần sắc khác nhau, có người tỏ ra sợ sệt cũng có người tỏ ra sùng bái…

- Hả?

Trần Thư khá ngạc nhiên, không ngờ lại nhiều người sợ hắn đến vậy…

Hắn yên lặng thở dài, quả nhiên chỉ có người của thành phố Nam Giang mới tín nhiệm hắn thôi.

Trên thực tế, hiện giờ trên các trang mạng xã hội đang thảo luận về Trần Thư vô cùng sôi nổi.

Một số người suy đoán rằng hắn không làm chuyện gì sai sái nên không bị kết tội, nhưng cũng có một số người cho rằng có thế lực nào đó đang bảo vệ hắn…

Chương 1545: Ngài gọi ta quán quân thế giới là được rồi

Tuy nhiên, trong đó không thể thiếu những người đang châm ngòi thổi gió, và âm thầm thao túng dư luận… Trong cuộc thảo luận này vẫn có phần hợp lý, nhưng trên quốc tế vẫn đang hỗn loạn, thậm chí có người liệt kê từng tội danh của Trần Thư ra.

Nhất thời, Trần Thư đã đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió…

Mà chính phủ lại không lên tiếng về vụ việc khiến dư luận tiếp tục dậy sóng, thậm chí đã có không ít quốc gia thế lực muốn liên hợp cưỡng ép Hoa quốc giao nộp Trần Thư ra…

Có một số thế lực bắt đầu lo lắng Trần Thư là một tên tội phạm mất đi lí trí, vì sự an toàn của Lam Tinh, bọn họ muốn giết chết hắn ta ngay từ trong nôi.

Nhưng cũng có thế lực không muốn nhìn thấy Trần Thư tiếp tục phát triển…

Tới lúc sự cân bằng của nhân loại bị phá vỡ, điều đó có thể dẫn đến xung đột, đến lúc đó sẽ khiến hung thú có cơ hội phản nghịch.

- Trần Bì!

Đột nhiên có một giọng nói vang lên trong đám đông.

Chỉ thấy Tần Thiên cùng Liễu Phong đang mỉm cười vẫy tay về phía Trần Thư.

- Hiệu trưởng, lão sư!

Trần Thư thấy vậy bất giác cười theo, đi tới cạnh hai người họ.

- Đi thôi.

Tần Thiên dẫn Trần Thư đến chiếc xe màu đen ngoài phi trường.

- Trần Bì, đừng quá để ý tới những lời bàn tán không hay ngoài kia nhé.

Liễu Phong nhẹ nhàng an ủi:

- Hôm nay ta gọi ngươi tới thành phố Long Giang đây là vì giải quyết chuyện này.

- Ý ngươi là lời bàn tán trên mạng sao?

Trần Thư mỉm cười lắc đầu nói:

- Ta chỉ nhìn lướt qua mà thôi, không có chuyện gì đáng để quan tâm đâu.

Hắn dám phát trực tiếp toàn cầu việc giết người, đương nhiên sẽ không để ý tới lời bàn tán của dư luận…

- Cũng đúng, với tố chất tâm lý của ngươi, đây cũng chỉ là vấn đề cỏn con mà thôi.

Tần Thiên lắc đầu cười, nhưng trong mắt xuất hiện sự tán thưởng.

- Đúng rồi, chính phủ muốn giải quyết thế nào?

Trong mắt Trần Thư đã có chút hiếu kỳ, hiện tại hắn là nhân vật phản diện trên Lam Tinh…

Mặc dù có nhiều thế lực gây áp lực lên Hoa quốc, nhưng hắn cũng không quan tâm tới.

Đám người Tần Thiên đi vạn dặm tới đây để đưa hắn trở về, tất nhiên hắn có được sự chỉ dẫn của lão gia tử, có đệ nhất cường giả bảo vệ, không ai có thể làm hại hắn.

- Ngày mai ngươi sẽ biết thôi.

Liễu Phong cười một cách thần bí, không nói gì.

Không lâu sau, cả ba người đã tới một tửu điếm ở ngoại ô thành phố Long Giang.

Liễu Phong nói:

- Ngày mai, ngươi mặc bộ trang trang phục chỉnh tề là được rồi.

- Hả?

Trần Thư ngạc nhiên, nói:

- Không phải là muốn ta chết một cách vẻ vang đấy chứ?

- Ngươi đang suy nghĩ cái quái gì thế?

Liễu Phong gõ vào đầu Trần Thư nói:

- Làm sao để ngươi nghiêm túc chút đây?

- ???

- Ta đùa thôi.

Liễu Phong lắc đầu ngao ngán quay người rời đi.

…

Sáng sớm hôm sau.

Cốc cốc cốc!

- Trần Bì! Mau mở cửa đi!

Vừa sáng sớm Liễu Phong đã đến gõ cửa, sợ hắn sẽ ngủ quên.

- Đến đây đến đây.

Trần Thư sửa soạn lại một chút rồi mặc bộ quần áo bệnh nhân lên người, chậm rãi mở cửa, nói:

- Lão sư, thấy lễ phục của ta thế nào?

Hắn vừa dứt lời, thoáng chốc đã cứng sờ.

Chỉ thấy bên cạnh Liễu Phong có một nữ nhân trung niên đứng đó.

Mặc dù là nữ nhân, nhưng khuôn mặt nàng ta vô cùng oai hùng, đôi mắt tràn ngập sự sắc bén, làm người khác không dám nhìn thẳng.

- Đây là ai?

Trần Thư lòng thầm kinh ngạc, chỉ là đối phương rất có khí thế, hắn biết đây là người có quyền thế.

Hơn nữa thực lực của đối phương chắc chắn còn tốt hơnLiễu Phong rất nhiều, thậm chí ngay cả Tần Thiên cũng không sánh được.

Vương cấp tam tinh sao?

Trần Thư thầm suy đoán, đẳng cấp này đã dưới cường giả đỉnh cấp truyền kỳ rồi.

Liễu Phong ho khan một tiếng, và nói:

- Tổng bộ trưởng của Ngự Long Vệ, Cố Lan!

- …

Trần Thư hơi kinh hãi, chẳng trách tại sao lại có khí thế đến vậy, quả nhiên là đại lão.

Trần Thanh Hải cũng là bộ trưởng, nhưng cũng chỉ là người đứng thứ hai mà thôi, còn người đang đứng trước mắt mới chính là nhân vật đứng đầu, người kiểm soát toàn bộ Ngự Long Vệ.

Trên thực tế, những người có chức vị thực lực cao chỉ e đều là cường giả, là sự kỳ vọng của Long Uyên.

Ví dụ như lão hiểu trưởng của của Hoa Hạ học phủ, cũng là tổng đoàn trưởng của Trấn Linh quân…

- Chào bộ trưởng Cố !

Trần Thư khẽ cười, trong mắt hiện lên một chút kính trọng.

Điều khiến hắn tôn kính không phải vì thân phận của đối phương, mà vì đối phương quanh năm canh giữ Long Uyên, chỉ riêng sự đóng góp này cũng khiến người người tôn trọng.

- Cậu chính là tội phạm Nam Giang Trần Thư trong truyền thuyết ư?

Nữ nhân nở nụ cười kỳ quái.

Khi thấy Trần Thư đang mặc đồng phục bệnh nhân, nụ cười càng lớn hơn.

- y… truyền kỳ thì không dám đâu…

Trần Thư gãi đầu, khiêm tốn nói:

- Ngài gọi ta quán quân thế giới là được rồi.

- ? ?

Cố Lan ngạc nhiên, đánh giá Trần Thư từ trên xuống dưới.

Con hàng này thật đúng là kiêu ngạo?

- Được rồi, ta tới chủ yếu là nói chuyện ngày hôm nay với ngươi.

Trần Thư cười rồi nói:

- Cố bộ trưởng mời ngồi…

30 phút sau.

- Ngươi đích thân trao tặng cho ta băng tay Ngự Long Vệ sao?

Trong mắt Trần Thư hiện lên sự kinh ngạc, không nghĩ tới người đứng đầu Ngự Long Vệ sẽ tới đây.

- Đây cũng là thứ có thể giúp ngươi!

Chương 1546: Tru Long Đài khiến người ta chấn động

Cố Lan gật đầu nói: - Bây giờ dư luận quốc tế đang gây bất lợi cho ngươi, cũng có chút ảnh hưởng tới hình tượng của chính phủ bọn ta.

- Được rồi!

Trần Thư gật đầu, không hề có ý định cự tuyệt.

- Mười giờ sáng tiến hành nghi thức.

Cố Lan nhìn đồng phục bệnh nhân của Trần Thư nói:

- Y phục của ngươi có chút đặc biệt, nhưng ngươi vẫn cần thay một bộ lễ phục khác…

- Đại lão, ta chỉ là… ô ô…

- Cố bộ trưởng, ta sẽ dẫn hắn đi thay bộ lễ phục khác…

Liễu Phong bịt miệng Trần Thư kéo vào phòng ngủ gần đó.

- …

Cố Lan lắc đầu, trong mắt hiện lên một vẻ kỳ dị.

- Cặp thầy trò thú vị…

Nàng ta khẽ cười, rời khỏi khách sạn, nói:

- Ta sẽ chờ các ngươi ở Tru Long đài!

…

Ở bờ biển sông Long Giang có một trụ đài cao nguy nga khổng lồ đứng sừng sững.

Đây cũng là Tru Long đài nổi danh toàn cầu!

Nơi đây không phải điểm thu hút khách du lịch, trên thực tế hiếm có người sẽ đến gần nơi đó.

Vì nằm gần Long Giang, cách hạ du vạn mét chính là lối vào của Long Uyên!

Trong hàng ngàn năm qua, là dị không gian nguy hiểm nhất, Long Uyên đđương nhiên đã xuất hiện bao động hơn nữa không chỉ một lần .

Nhưng mỗi một cứ điểm trong Dị không gian đều sụp đổ, lão gia tử sẽ tập hợp tất cả cường giả trong nước, mở ra một cuộc chiến đẫm máu.

Cuộc chiến sinh tử chỉ có hai kết quả, hoặc là dập yên bạo loạn, hoặc là toàn quân bị tiêu diệt…

Trước khi lão gia tử xuất phát, lão sẽ tiến hành điểm tướng trên Tru Long Đài thúc đẩy tinh thần sĩ khí.

Mỗi lần điểm tướng, không chỉ có Hoa Quốc coi trọng mà toàn thế giới cũng một lòng hướng tới.

Một khi Long Uyên thất thủ, vận mệnh của Lam Tinh có thể nghĩ ra được…

Điều này cũng làm cho Tru Long Đài trở nên khá nổi tiếng trên toàn thế giới.

Mặc dù trong hàng trăm năm này tình hình Lam Tinh sóng yên biển lặng, cứ điểm của Long Uyên chưa từng sụp đổ.

Nhưng để nhân loại không quên những trận chiến đẫm máu chống lại hung thú trong lịch sử, mà Tru Long đài chưa từng bị vứt bỏ.

Nhưng là đài cao sử dụng để tôn vinh tài năng!

Bất luận là Trấn Linh Quân, Ngự Long Vệ, hay Tru Long Đài đều là vinh quang chí cao vô thượng, điều này có nghĩa là bọn hắn có thể sánh vai với tổ tiên đời trước!

Mà hôm nay, Tru Long Đài đã bị phong ấn trong một thời gian dài, cuối cùng cũng đã được mở lại!

Tin tức ấy nhanh chóng lan truyền trên toàn thế giới, và tất cả các quốc gia thế lực rất quan tâm tới, đây là một sự kiện lớn của Lam Tinh.

Cường giả khắp nơi tinh thần chấn động, mơ hồ đoán được điều gì đó, nhưng vẫn có chút khó tin.

Gần đây Tru Long Đài sắp xếp đủ loại thiết bị để phát sóng trực tiếp, truyền cảnh tượng ở hiện trường đến mọi ngóc ngách trên thế giới.

- Tru Long Đài…

Cố Lan ngước nhìn bục cao trước mặt, trong mắt hiện lên sự khó hiểu.

Năm ấy nàng ta năm mươi tuổi, tất nhiên chưa từng trải qua Long Nguyên thất thủ, cũng không có cơ hội được lão gia tử đích thân điểm tướng.

Mỗi điểm tướng đều là cửu tử nhất sinh, nhưng đó là vinh quang tối cao mà mọi chiến sĩ Long Uyên theo đuổi.

Cố Lan tự lẩm bẩm một mình:

- Lúc sinh thời ta có thể trải qua một lần được không…

- Bộ trưởng Cố, ta hy vọng viễn viễn không bao giờ nhìn thấy điểm tướng…

Tần Thiên đứng bên cạnh nói thầm.

- Hả? Cũng đúng…

Cố Lan hơi sửng sốt một chút, sau đó cười nói:

- Là ta sai rồi…

Hôm nay, ở Tru Long Đài không có tiếng tung hô ồn ào cũng không có đồ trang trí xinh đẹp, chỉ có lịch sử mang tới cảm giác nặng nề..

Ngự thú sư tỉnh Long Giang mạo hiểm nhận được tin tức, đã đi tới Tru Long Đài trước.

Họ không đến gần, thậm chí vẫn luôn trầm mặc, chỉ yên lặng theo dõi.

Ngay lúc này.

Liễu Phong dẫn Trần Thư ăn mặc nghiêm chỉnh đến, từng bước đi tới khu vực gần Tru Long Đài.

- Đồng ý với lão sư, hôm nay giữ im lặng làm một người câm được không?

Liễu Phong quay ra nhìn, trong mắt hiện lên sự cảnh cáo.

Tru Long Đài là nơi mang ý nghĩa lịch sử to lớn, không phải là nơi để cười đùa vui vẻ.

- Hả?

Thấy Trần Thư không để ý tới, không khỏi liếc hắn ta một cái.

Lúc này hai mắt Trần Thư ngây ngẩn, không khỏi lườm hắn một cái.

Vừa nhìn thấy Tru Long Đài, trước mặt đã xuất hiện tuyển hạng của hệ thống:

【 Tuyển hạng 1: Bái lạy ba cái với cao đài trước mặt tỏ lòng thành kính với anh linh các vị tiền bối. Phần thưởng: nhận được sách kỹ năng nguyên tố phản kích 】

【 Tuyển hạng 2: Thờ ơ, không làm gì. Phần thưởng: Đại lượng Ngự thú sư 】

Ánh mắt Trần Thư thâm thúy nhìn vết máu ấy trên Tru Long Đài.

Một lát sau, hắn nhắm mắt lại, chậm rãi cúi đầu.

Khoảnh khắc hắn quỳ gối đầu tiên, hắn nghe thấy bên tai vang tiếng gào thét của nhân loại, tràn đầy vẻ không chịu khuất phục và anh dũng.

Khi hắn quỳ gối lần nữa, bên tai dường như vang lên tiếng rít gào của Khế ước linh và hung thú, hai bên đang chiến đấu rất khốc liệt.

Khi hắn quỳ gói đến lần thứ ba, lại nghe thấy tiếng gào thét của vô số hung thú long tộc.

Chỉ trong chốc lát, chiến trường năm nào lại lần nữa hiện lên trong tâm trí hắn…

- Hả?!

Nhất thời có nhiều người cùng nhìn qua, không ngờ Trần Thư lại làm ra hành động như vậy.

Mặc dù không phải quỳ lạy đại lễ nhưng cũng thể hiện rõ tấm lòng tôn kính của tội phạm.

Chương 1547: Tru Long Đài khiến người ta chấn động (2)

Trong mắt Liễu Phong không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc, có lẽ cũng đã sớm đoán trước được. Trần Thư của hiện tại không còn là vật hy sinh tinh thần cho tiền bối, nhưng cũng không ngăn được lòng kính trọng sâu sắc đối với tiền bối của hắn.

- Được rồi!

Cố Lan trên cao đài gật gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Nhân loại Ngự Thú Sư có thể bất kính trời đất, nhưng không thể bất kính với tiền bối đã hy sinh vì hậu thế!

- Lão sư…

Trần Thư nhìn cao đài trước mặt, trong lòng vẫn cảm thấy kinh sợ và chấn động.

Hắn thở dài, đây chỉ là vì trấn áp Long Uyên, Tru Long Đài tiến hành điểm tướng đã hiện lên vẻ oanh liệt oai hùng như vật.

Hàng ngàn năm trước, trong lúc sơ khai khôi phục linh khí, tại sao nhân loại lại chống lại các cuộc chiếm đẫm máu?

Liễu Phong khẽ cười, nói:

- Được rồi, đi thôi!

- Ta…

Trần Thư, người luôn ra vẻ quyết đoán, nhưng lại có chút do dự.

Hắn có tư cách gì để được hưởng thụ vinh dự trên Tru Long Đài cơ chứ…

Bất luận là tiêu diệt tổ chức Ám Dạ hay là thống kích Cứu thế giáo hội, thậm chí là diệt sát hung thú Dị không gian, trên thực tế hắn chưa bao giờ làm điều đó vì chính nghĩa, mà chỉ để thăng cấp bản thân, hoặc là cứu thân nhân và bằng hữu bên cạnh mình.

Có lẽ trong mắt người ngoài, hắn đã có vô số cống hiến, thậm chí là một anh hùng!

Nhưng chỉ có bản thân Trần Thư mới biết trong lòng hắn không có chính nghĩa, tư tưởng giác ngộ thậm chí còn không bằng một Trấn Linh Quân vừa nhập ngũ…

- Đừng hoài nghi nữa!

Liễu Phong đặt bàn tay dày rộng lên vai Trần Thư, trịnh trọng nói:

- Ngươi có tư cách, hơn nữa đây cũng là để làm dịu dư luận quốc tế.

Một lúc lâu sau, Trần Thư gật đầu.

Dưới sự chú ý của muôn người h ắn từng bước đến gần Tru Long Đài ….

Chương 1023: Huyết Sắc Ngự Long Vệ: Trần Thư

- Vậy mà thực sự để hắn lên Tru Long Đài…

- Chẳng trách chính phủ vẫn luôn không có động tĩnh gì, hóa ra là đang ủ mưu!

- Trên Tru Long Đài trao tặng vinh quang, sánh vai với tiền bối, e rằng trên mạng sẽ không bàn tán gì nữa…

Nhất thời, ánh mắt của cả nước đều hướng về Trần Thư, mọi nghi ngờ trong lòng đều biến mất không thấy gì.

Bọn họ có thể nghi ngờ Trần Thư, nhưng không thể hoài nghi Tru Long Đài, không thể nghi ngờ các bậc tiền bối…

Không chỉ toàn quốc mà phần lớn người trên khắp thế giời đều đã thay đổi suy nghĩ.

- Từ chối lời mời hợp tác của Liên Minh Tự Do, phản đối việc gây áp lực lên Hoa Quốc, và kiểm soát dư luận trong nước…

- Hắn ta bước lên Tru Long Đà, lập tức xin Liên Minh Quốc Tế hủy bỏ lệnh truy nã đối với Trần Thư đồng thời hủy bỏ phần thưởng truy nã…

- Chúng ta đang rất vội, hủy bỏ lệnh phong sát nội địa đối với Trần Thư, sắp xếp một cuộc họp báo, ta đích thân xin lỗi Trần Thư…

Nhất thời lãnh đạo các đại thế lực cùng hành động, lập tức hủy bỏ mũi dùi đang chĩa về phía Trần Thư.

Hiện tại Hoa Quốc không lên tiếng bất cứ điều gì nhưng chỉ cần là Tru Long Đài đã đủ chứng minh rất nhiều chuyện rồi…

Lộp cộp…

Trần Thư từng bước từng bước bước lên Tru Long Đài nhiễm máu, hắn vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn khác với dáng vẻ lúc trước.

- Bộ trưởng Cố…

Trần Thư nhì Cố Lan đã sớm đứng đợi trên Tru Long Đài.

Dung mạo thanh tú nở nụ cười, ngay sau đó gật gật đầu, đồng thời ra hiệu cho Trần Thư đứng bên cạnh nàng ta.

Nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm về phía Tru Long Đài.

Mặc dù hiện tại Cố Lan đã ở Long Uyên thời gian dài nhưng nàng ta vẫn là nhân vật vô cùng nổi tiếng, là một trong những trụ cột trong nước.

- Là Bộ trưởng Cố Lan! Rất lâu rồi nàng ta chưa xuất hiện!

- Nàng ta vậy mà đích thân tới đây trao tặng vẻ vang cho Trần Thư….

- Lời đồn chưa lan rộng đã tự tan, may mà ta vẫn luôn ủng hộ tội phạm ca!

Cố Lan bước ra phía trước một bước, vẻ mặt nghiêm túc, hướng mặt về các thiết bị phát trực tiếp xung quanh.

Mặc dù hiện trường chỉ có vài trăm người nhưng trên thực tế, nàng đối mặt với quần chúng trong nước thậm chí là cả thế giới.

Giọng nàng ta hùng hậu, hoàn toàn khác với giọng nữ mảnh mai yếu đuối, nói:

- Hôm nay, Tru Long Đài lần nữa mở cửa!

- Không phải vì điểm tướng mà là trao tặng niềm vinh dự cho một người!

- Trần Thư, tốt nghiệp Hoa Hạ Học phủ, đã có rất nhiều đóng góp cho Hoa Quốc và thế giới.

- Tô Phục Lịch tháng 10 năm 981, Hoa Quốc Lam Hải bị hung thú xâm chiếm. Trần thư một mình ngăn chặn hugn thú và kiên trì chống đỡ cho đến khi quân tiếp viện đến…

- Phục Tô Lịch tháng 3 năm 982, Trần Thư hợp lực với giáo sư học phủ Liễu Phong, phá hủy Cứu Thế Giáo Hội và giết chết mấy tên hoàng kim giáo chủ…

- …

- Phục Tô Lịch tháng 7 năm 985, Trần Thư một mình tiêu diệt toàn bộ cứ điểm của Cứu Thế Giáo Hội, đánh chết rất nhiều cường giả giáo hội.

- Cùng năm cùng tháng, Trần Thư tiến về Hắc Châu, một trong tam đại tổ chức tổ ác của Lam Tinh bị tiêu diệt: Tổ chức Ám Dạ! Vì hoàn bình của Lam Tinh mà có những cống hiến to lớn…

Giọng của Cố Lan không lớn, nhưng nhờ thiết bị phát sóng trực tiếp mà lan truyền khắp mọi ngóc ngách trên toàn cầu!

Nhất thời cả thế giới đã chìm vào im lặng rất lâu bị lời nói của Cố Lan làm chấn động…

Chương 1548: Tru Long Đài khiến người ta chấn động (3)

Một Ngự thú sư hai mươi ba tuổi lại có những cống hiến vượt qua rất nhiều rất nhiều người, thậm chí Vương cấp Ngự Thú Sư cũng tự cảm thấy xấu hổ… Nhất là tổng bộ của tổ chức Ám dạ đã bị phá hủy, đây là chuyện mà ngay cả 4 quốc gia lớn trên Lam Tinh cũng không làm được, mà một sinh viên vừa tốt nghiệp lại làm được điều đó…

Mặc dù trước đó bọn hắn đã có suy đoán nhưng chung quy vẫn không có chứng cứ thực tế, chỉ có một vài luồng thông tin nhỏ nhặt bên lề mà thôi.

Mà bây giờ Ngự Long Vệ lại đích thân chứng thực nên tính xác thực không cần phải nhiều lời nữa.

Là tứ đại quốc trên Lam Tinh, sẽ không vì một người mà làm tổn hại hình tượng của mình trên trường quốc tế.

- Mặc dù Trần Tưhư chưa từng chống lại Long Uyên, nhưng những chiến công của hắn là vô cùng vĩ đại!

- Hắn là người có đủ tư cách đứng trên Tru Long Đài!

Cố Lan nghiêm nghị nói:

- Hôm nay, ta đứng ở đây với tư cách là bộ trưởng của Ngự Long Vệ trao huân chương Hạo Nguyệt cấp cho Trần Thư và một chiếc băng tay Ngự Long vệ Huyết sắc!

Nói xong nàng ta vươn hai tay ra, một tấm mộc bàn tinh xảo xuất hiện, trên đó có hai vật phẩm.

Đó là huy chương và băng tay đại diện cho danh dự của Ngự Long Vệ!

- …

Trần Thư nhìn hai vật phẩm trước mặt, lúc này trong lòng cảm thấy có chút xúc động.

Tất nhiên, Huân chương Hạo Nguyệt không cần phải nói nhiều, so với Huân chương Tinh Thần còn cao hơn một bậc,

đại biểu cho vinh dự tối cao, trong nước có rất ít người có thể giành được.

Bây giờ hắn đã có ba Huy chương Tinh Thần và một Huy chương Hạo Nguyệt, không một Ngự thú sư nào có thể sánh bằng.

Mà Huyết sắc băng tay cũng không kém phần quan trọng, đại biểu cho việc hắn đã là một thành viên của Ngự Long Vệ, mặc dù không có biên bản chính thức, nhưng đã được chính phủ chính thức công nhận.

- Trần Thư, Bộ phận Ngự Long Vệ của ta đã thành lập được gần một ngàn năm qua! Mà ngươi là Ngự Long vệ huyết sắc đầu tiên trong lịch sử!

Ánh mắt Cố Lan thâm thúy, trong mắt hiện lên tia hi vọng, chậm rãi nói:

- Ta hy vọng ngươi có thể trở thành thanh kiếm sắc bén nhất, chém chết hung thú tiêu diệt tội ác!

- Cảm ơnbộ trưởng…

Trần Thư khẽ nói, rồi nhìn chiếc băng tay được đeo trên tay phải.

Băng tay có màu đỏ chót, khiến người ta không dám nhìn trực tiếp nhưng cũng đại biểu cho sự bảo hộ.

Mà băng tay cũng hoàn mỹ chứng minh cho chiến tích của Trần Thư, hắn chưa từng chủ động bảo vệ mọi người, nhưng hắn đã giết vô số hung thú và tội phạm, cũng như thực hiện chức trách của Ngự Long Vệ.

Sinh linh đã chết trong tay hắn ngay cả một số Vương Cấp Ngự Trú Sư cũng không thể sánh bằng, thực sự có thể gánh vác được trách nhiệm của Huyết sắc Băng tay.

Trần Thư không nói lời nào, trên thực tế cũng không có ý định đùa giỡn gì cả.

Tru Long Đài trước mắt trách nhiệm quá nặng nề!

Hắn không nhìn các thiết bị phát trực tiếp xung quanh mà nhìn vết máu đỏ sẫm trên đài cao, trong lòng mơ hồ có chút rung

động.

Những người ở phía xa nhìn cảnh tượng trên Tru Long đài, mặc dù duy trì sự trầm mặc nhưng trong ánh mắt vẫn hiện lên vẻ ngưỡng mộ.

Đây là khung cảnh mà vô số người mơ ước!

Sau đó, Trần Thư cẩn thận cất huy chương Hạo Nguyệt.

- Ta tuyên bố, buổi lễ trao tặng danh dự đã kết thúc!

Cố Lan nhàn nhạt nói:

- Những chiến tích của Trần Thư sẽ được đăng tải trên khắp mạng của Hoa Quốc Ngự Thú, các vị có thể tự mình kiểm tra!

Vừa dứt lời, nàng ta sánh vai với Trần Thư rời khỏi Tru Long Đài.

Xung quanh không một tiếng reo hò, chỉ có sự im lặng, vì mọi người lo lắng rằng làm vậy sẽ quấy rầy những anh hùng đang say ngủ ở đây.

Nghi thức đơn giản đã kết thúc!

Mặc dù chỉ có mấy phút đồng hồ nhưng hàng tỷ người trên khắp thế giới đều đang theo dõi.

Nhất thời, dư luận về Trần Thư trên mạng xã hội chấm dứt, các thế lực lớn chủa chính phủ đều ra mặt, xóa bỏ đủ lời bình luận ác ý.

- Kết thúc rồi…

Trần Thư rời khỏi Tru Long Đài lập tức cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Liễu Phong nhướng mày nói:

- Trần Bì, cảm thấy thế nào?

- Lão Liễu, xin chú ý đến cách xưng hô của ngươi!

Trần Thư hắng giọng nói:

- Hiện tại ngươi đang nói chuyện với Trần Thư người vinh dự nắm giữ bốn tấm huy chương, Huyết Sắc Ngự Long Vệ!

- ???

Liễu Phong trực tiếp phỉ nhổ, ngươi làm ra vẻ cái méo gì chứ?

- Trần Thư à!

Cố Lan chậm rãi đi tới nói:

- Chúc mừng, ta hi vọng ngươi sẽ không phụ sự kỳ vọng của mọi người!

- Không thành vấn đề!

Trần Thư lập tức đứng thẳng người rồi nói:

- Chỉ cần ngươi đưa tiền cho ta, làm gì cũng được hết!

- …

Cố Lan khá ngạc nhiên, ngay sau đó khẽ cười.

Nàng ta thực sự cho rằng một chiếc băng tay có thể khiến Trần Thư vô tư hiến dâng…

Nhưng nàng ta cũng không để ý tới, với thiên phú của Trần Thư, Ngự Long Vệ không thể keo kiệt, sẽ bắt đầu đổ dồn tài nguyên vào Trần Thư.

- À đúng rồi, vẫn còn một chuyện nữa!

Cố Lan nhìn Trần thư và nói:

- Chiều nay ngươi đi cùng ta một chuyến, có người muốn gặp ngươi!

- Gặp ta sao?

Trần Thư nhướng mày nói:

- Không phải là đi gặp mặt người hâm mộ đấy chứ…

- ??

Cố Lan khẽ nhếch miệng, sau đó nhẹ giọng nói:

- Lão gia tử!

Chương 1549: Ta chỉ cần ngươi đừng phát bệnh nữa là được rồi

Nhất thời vẻ mặt Tần Thiên và Liễu Phong sững sờ, không ngờ lão gia trong truyền kì lại gặp hắn. Trần Thư cũng khá sửng sốt, sau đó nói:

- Quả nhiên ta đoán không sai, thực sự đi gặp người hâm mộ thật này!

- ??

Cố Lan sững người, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng kỳ quái, tiểu tử nhà ngươi đúng là cái gì cũng dám nói nhỉ!

- Ta thực xin lỗi, Cố bộ trưởng, hiện tại con hàng này đầu óc có chút không bình thường…

Liễu Phong và Tần Thiên nhìn nhau, rồi một tay khoác vai Trần Thư, kéo hắn đi…

- Không đúng…ta có điều gì sai sao!

Trần Thư giãy dụa, nhưng hắn chỉ có thể không ngừng lùi về phía sau.

- Không biết là đúng hay sai nữa…

Cố Lan liếc nhìn Trần Thiên, rồi tự nhủ:

- Nhưng mà thiên phú của hắn là thật, bồi dưỡng thiên tài chưa bao giờ sai cả…

Trần Thư vừa về tới tửu điếm, chiêm ngưỡng Băng tay Ngự Long Vệ của mình, ánh mắt vô cùng mãn nguyện và vui sướng.

Sau đó, tay phải của hắn khẽ động, lập tức xuất hiện một cuốn sách kỹ năng màu vàng nhạt.

Là phần thưởng của hệ thống hắn giành được lúc dập đầu bái lại Trụ Long Đài.

【 Nguyên tố phản kích: bị bất cứ nguyên tố kỹ năng nào tấn công đều sẽ gây ra đòn phản công đối với người tạo thành 】

- Giống như bắn ngược lại sao?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ suy xét, là một kỹ năng không tồi.

Hắn mở Ngự Thú Không Gian của Tiểu Hoàng và đồng thời vỗ nhẹ vào cuốn sách kỹ năng.

Trong phút chốc, sách kỹ năng biến thành ánh sáng kim sắc và hòa nhập vào trong đầu của Tiểu Hoàng.

Sau đó hắn mở diện bản thông tin, nháy mắt ngơ ngác.

Chỉ thấy ở đó không có 【 nguyên tố phản kích 】 , mà là một kỹ năng mới toanh:

【 Vô Giải phản kích lv4: Kỹ năng bị động, chịu bất kỳ đòn tấn công nào, người công kích cũng sẽ bị phản kích lại. 】

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư khá ngạc nhiên, không ngờ sẽ xuất hiện loại chuyện này.

- Lực phản chấn cũng không có, dung hợp kỹ năng sao?

Hắn lập tức hiểu ra lúc trước Slime lĩnh ngộ 【 Cuồng phong phi hành 】 , cũng đồng thời tích hợp 【 Phong tức 】 .

Bây giờ có vẻ như hai kỹ năng có thuộc tính tương tự nhau có xác suất hợp nhất thành một kỹ năng mới?

【 Vô Giải phản kích 】 rõ ràng là sự dung hợp của các đặc tính của hai kỹ năng, hơn nữa hiệu quả mạnh hơn, bởi vì bất kỳ đòn tấn công nào cũng có thể bị phản lại!

Quan trọng nhất là hắn chỉ cần nâng cấp một kỹ năng, việc nâng cấp sẽ bớt khó khăn hơn.

- Không tồi…

Trong mắt Trần Thư hiện lên vẻ hài lòng.

Ít nhất thì hiện tại Slime cũng không còn bị động chịu đòn nữa, cộng thêm trị liệu biến thái của Tiểu Tinh Linh chắc chắn sẽ khiến kẻ địch tương đối đau đầu.

Đánh cũng không được, không đánh cũng không được…

- Mau thay y phục, đến giờ nấu cơm rồi đó…

Trần Thư nhìn thời gian, xoay người tiến vào phòng ngủ, y phục nghiêm trang quá quả thực khiến hắn có chút không thoải

mái.

Mười phút sau.

- Hiệu trưởng, lão sư à, mau ra ngoài ăn cơm đi!

Trần Thư gõ cửa phòng hai người, đồng thời đi thu dọn y phục của mình.

- Vào đi!

Một lúc sau, Liễu Phong ra mở cửa, nhưng cừa nhìn thấy Trần Thư, nụ cười trên mặt hắn ta lập tức đông cứng.

- Mẹ nó ngươi bị bệnh đấy à?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, bị Trần Thư làm cho choáng váng.

Chỉ thấy Trần Thư mặc một quần áo bệnh nhân và đeo Huyết Sắc băng tay của Tru Long Đầu trên cánh tay phải .

- Trông thế nào…

Trần Thư giang hai tay, và trịnh trọng nói:

- Không phải vừa nhận được Băng tay sao, phải khoe khoang chút mới được.

Hiện tại trong lòng hắn, băng tay tượng trưng cho danh dự, đương nhiên muốn mặc bộ quần áo ẹp trai nhất…

- …

Liễu Phong nở nụ cười gượng gạo, chậm rãi nói:

- Ngươi đang sỉ nhục băng tay hay là ta hả?

- Lão phong, có chuyện gì thế hả?

Giọng nói của Tần Thiên vang lên nói:

- Đừng suy nghĩ nhiều như thế chứ, chắn hẳn hắn đang sỉ nhục ngươi thôi.

Nhưng khi nhìn thấy trang phục của Trần Thư, nụ cười của lão cũng đông cứng…

Liễu Phong quay đầu lại nhìn hắn nhẹ giọng nói:

- Ngươi đang sỉ nhục ai?

- Ta cảm thấy… xỉ nhục một trăm triệu người trên Lam Tinh.

Tần Thiên cốc đầu Trần Thưa hét lên:

- Mẹ nó mau đổi lại đi, nếu không ta sẽ lấy lại băng tay, ta cầu xin ngươi đừng phát bệnh nữa!

- …

Khóe miệng Trần Thư co rút, lẩm bẩm:

- Vêì cái gì? Ta cảm thấy rất hợp…

- Thích hợp em gái ngươi!

Tần Thư lại nói:

- Nếu đừng mặc như thế này, tin hay không thì tuỳ ngươi thôi, Bộ trưởng Cố Lan sẽ là người đầu tiên bắt ngươi đi!

Con hàng này mặc ở Hoa Hạ học phủ cũng được dù sao lúc đó chỉ cảm thấy là học sinh thôi mà, tính cách cũng không có gì đáng trách..

Nhưng bây giờ, là Ngự Long Vệ!

Nếu thật sự muốn mặc như thế này, chỉ sợ tất cả Tru Long Đài đều cảm thấy xấu hổ…

- Không phải…

Trần Thư muốn phản lại ý kiến ấy, nhưng lại bị lời nói của Tần Thiên cắt ngang.

- Quy định của Tru Long Đài yêu cầu hắn phải mặc đồng phục của bộ phận mới có thể đeo băng tay!

- …

Trần Thư bất đắc dĩ, chỉ có thể thu hồi lại băng tay và đồng thời mặc quần áo bình thường được cùng một lúc.

Không có găng tay ấy, chỉ mặc đồng phục bệnh viện thật sự thiếu đi một chút hương sắc…

Bởi vì buổi chiều Trần Thư còn phải gặp lão gia tử, ba người cũng không đi xa, bọn họ vừa vặn tìm được một nhà hàng ở thành phố gần nhất.

Chương 1550: Lần đầu tới Long Uyên…

Ngoài ra, nghi thức buổi lễ vinh danh vào buổi sáng quả thực khá hữu ích. Trên đường không ai nói chuyện nữa, trên mặt nhìn Trần Thư với vẻ ngưỡng mộ và ghen tị.

Huyết sắc Ngự Long về đầu tiên trong lịch sự, quả thực tương đối có hàm kim lượng đấy….

Sau bữa trưa,.

- Thoải mái quá! No quá rồi!

Trần Thư vỗ bụng, ánh mắt vô cùng hài lòng, đồng thời nói:

- Bồi bàn đâu đưa những món ăn vừa rồi lên lần nữa đi!

- Ngươi vẫn chưa no sao?

Tần Thiên trợn tròn hai mắt, ba người bọn họ đều là cao cấp ngự thú sư, đặc biệt tìm một tiệm ăn nguyên liệu hung thú.

Những món ăn trên bàn vừa rồi đã đủ để họ bổ sung năng lượng.

Trần Thư vừa định mở miệng, một giọng nói truyền đến.

- Tiểu Tần, bản đại vương còn chưa ăn đâu!

Tiểu tinh linh hai tay chống nạnh bay ra, dường như có chút khó chịu với Tần Thiên.

- …

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, đã lâu không nghe thấy có người gọi lão như vậy…

Lão vẫn luôn có ý nghĩ xúc động dùng dép đập chết con hàng này …

- Hiệu trưởng, lão sư …

Trần Thư chuyển đề tài:

- Ngươi nói nếu như lão gia tử thật sự muốn tìm ta để xin chữ ký…

- Ngừng! Ngừng!

Tần Thiên nói thẳng:

- Không có đâu, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ?

Đừng nói đến Trần Thư, mẹ nó trên Lam Tinh này có ai xứng đáng được Lão gia tử xin chữ ký chứ….

- Lỡ như có thì sao

Trần Thư lẩm bẩm, sau đó nói:

- Vậy các ngươi nói xem, ngoài chuyện này ra thì lão gia tử còn có chuyện gì muốn tìm ta sao?

- Còn có thể là chuyện gì cơ chứ?

Tần Thiên bĩu môi nói:

- Chẳng qua là muốn đánh nhau với ngươi một trận để ngươi thu liễm lại một chút..

- Có phần thưởng không nhỉ?

Trần Thư xoa xoa tay, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong…

- Điều này..

Liễu Phong suy nghĩ một chút rồi nói:

- Chắc hẳn không có, đồ của Lão gia tử ngươi có thể dùng được sao?

Trần Thư gật đầu, nhưng trong lòng đã có ý kiến.

Không dùng được thì có thể bán mà?

Không dễ gì mới gặp được cường giả đệ nhất Lam Tinh chắc chắn phải kiếm được chút lợi ích gì đó chứ…

Ba người ngồi nói chuyện phiếm, mà Tiểu tinh linh trên bàn nhanh chóng ăn uống, nhanh chóng quét sạch toàn bộ thức ăn trên bàn vào bụng.

- Ăn khỏe nhỉ…

Trong mắt Tần Thiên tràn đầy vẻ cảm thân, cơ thể nhỏ bé như vậy mà có thể ăn nhiều nhỉ…

- Ngươi mới ăn khỏe ý!

Tiểu tinh linh bất mãn lẩm bẩm:

- Cẩn thận ta ăn dây thừng kia đấy!

- …

Lục sắc chi điều trên tay phải Tần Thiên lặng lẽ lùi về phía sau…

Buổi chiều.

Cố Lan và Trần Thư ngồi trên lưng Kim Sắc Kỳ lân.

- Ta đi đây!

Trần Thư nhìn Tần Thiên và Liễu Phong vẫy vẫy tay.

Hai người bọn hắn còn có chuyện cần giải quyết, đương nhiên sẽ không đi Long Thâm, chưa kể lão gia tử cũng không tìm bọn hắn…

Grào!

Giây tiếp theo, thân hình Kim sắc kỳ lân khẽ động, lập tức bay lên không trung rồi biến mất ở trước mặt bọn họ.

Trần Thư chạm vào phần lưng của con kỳ lân, có thể cảm nhận được sức mạnh to lớn của nó.

Chỉ riêng ngoại hình thì không khác gì kỳ lân trong truyền thuyết, chắc chắn là khế ước linh cấp SSS!

Trong mắt hắn có chút ngưỡng mộ, nói:

- Bộ trưởng, khế ước linh này của ngươi có… ngon không?

- ???

Cố Lan quay đầu lại ngay lập tức, trong đó có một tia sáng chói lòa trong đôi mắt của cô ấy, khiến người ta phải run sợ.

- Không phải ta nói…

Nhất thời Cố Lan xoay người lại, trong mắt hiện lên tia sáng sắc bén, khiến lòng người run rẩy.

- Không phải ý ta là…

Trần Thư cả kinh, lập tức giang hai tay ra, tỏ vẻ không liên quan gì đến hắn.

Đồng thời, hắn tóm Tiểu tinh linh trong túi ra, ra vẻ đây mới là tên đầu sỏ gây nên.

Ánh mắt Tiểu tinh linh tràn đầy vẻ không phục nói:

- Trần Thư, ngươi bắt ta ra đây làm gì?! Không phải là lời trong lòng ngươi đấy chứ?

- Phải… phải em gái ngươi ấy!

Khóe miệng Trần Thư co rút, vừa rồi hắn muốn nói con Kỳ lân nào rất đẹp, kết quả con hàng này lại trực tiếp hỏi có ngon không…

Ngươi thật là biết đáp lời….

lại nói, lời trong lòng có thể nói ra như vậy sao?

- Hả? Đây là Khế ước linh?

Cố Lan hơi giật mình, trong mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên nhìn Tiểu tinh linh trong tay Trần Thư.

Kiến thức của nàng ta tương đối uyên thâm, dù sao thì nàng ta cũng là cường giả đỉnh cấp nhất trong truyền thuyết, cũng không phải là hạng thất học gì.

Nhưng nàng ta nhớ lại tất cả Khế ước linh trong đầu một lần, không có bất kỳ tin tức nào liên quan đến con Khế ước linh này.

Trần Thư vội vàng nói:

- Nó không hiểu chuyện lắm đâu, nói đùa thôi mà…

- …

Cố Lan lắc đầu, cũng không quan tâm nữa, không thèm so đo tính toán với một con Khế ước linh.

Chẳng bao lâu, cả hai đã đến bờ Long Giang.

- Bộ trưởng, đến cửa ra vào chưa?

Trong mắt Trần Thư có chút chờ đợi, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Long Uyên trong truyền thuyết rồi…

- Sắp đến rồi!

Cố Lan không nói dì, kỳ lân phía dưới bốn chân giẫm đạo, nhất thời trốn vào trong Long Giang.

Trần Thư ngạc nhiên hỏi:

- Lối vào ở dưới nước sao?

Cố Lan gật đầu đồng thời vỗ nhẹ vào đầu kì lân.

Trong tích tắc, một luồng sáng vàng mờ ảo xuất hiện, lập tức ngăn cách nước sông xung quanh.

Một lúc sau, hai người đã đến nơi sâu nhất của Long Giang.

- Đây là?

Chương 1551: Ngươi mạnh cũng mặc kệ ngươi, ta làm Hack Vương là được rồi…

Trần Thư nhướng mày, nhìn thấy trước mặt có một vòng xoáy cực lớn, xung quanh là sương mù dày đặc, rất khó nhìn thấy. - Thôi, mau đi đi.

Cố Lan gật đầu, kim sắc kỳ lân lập tức bước vào trong màn sương trắng.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Không có biện pháp phòng vệ nào cả. Không sợ có ngươi phá hỏng nó sao?

- Đây là Long Uyên thông đạo. Nếu thực sự có thể phá hoại, là chuyện tốt của thiên đại rồi.

Cố Lan nhẹ nói:

- Còn kỹ năng tinh linh khế ước của lão gia tử bất cứ lúc nào cũng có thể vượt kênh không gian bất cứ lúc nào cũng có thể vượt qua thông đạo không gian, có ai tự đưa mình vào chỗ chết đâu chứ?

Nói xong, kỳ lân bước vào trong vòng xoáy.

Tầm nhìn của Trần Thư thông thoáng hơn.

Chỉ thấy hắn đang ngồi trong một căn phòng lớn, bốn phía không có bất kỳ đồ trang trí nào, trong phòng chỉ có một không gian thông đạo.

Ở cửa, có một lão nhân hai mắt khẽ híp lại, mắt hơi nhắm lại.

Nếu hai người họ xuất hiện, lão gia tử cũng không bất kỳ động tĩnh gì, duy trì sự trầm mặc.

Cố Lan cúi đầu chào hỏi lão gia tử, lập tức cưỡi kỳ lân rời khỏi đây.

Trần Thư cũng không nói chuyện, chỉ liếc mắt nhìn lão gia tử, chắc chắn phụ trách bảo vệ thông đạo?

Cả hai lao nhanh về phía thông sao rồi đứng trên mặt đất.

- Hả?

Trần Thư hiện lên vẻ kinh ngạc, điều đầu tiên hấp dẫn sự chú ý của hắn chính là thiên không màu đỏ sẫm mênh mông vô bờ!

Mây đỏ cuồn cuộn, giống như đại hung ẩn nấp bên trong, đang nhìn trộm trời đất mênh mông.

Lúc này hai người đang đứng ở vị trí trung tâm, từ xa nhìn thấy nhưng tòa nhà kiến thức sừng sững cổ kính, nhưng Ngự Thú Sư lui tới không nhiều lắm.

Mà xa xa là những bức tường thành màu đen cao ngất, vết máu trải rộng xung quanh giống như đã trôi qua ngàn năm vậy.

Theo suy đoán của Trần Thư, chiều cao của tường thành ít nhất cũng phải vài trăm mét, khí tức cổ xưa phả vào mặt khiến người ta tâm thân chấn động.

Về phần bên ngoài bức tường thành, có một bức màn màu đen mờ nhạt đứng sừng sững, như thể từ trên trời rơi xuống.

Trần Thư cảm thấy có chút quen thuộc, lập tức hiểu ra đó là kỹ năng của Ám vương!

Nhưng vào lúc này, lực chú ý của hắn không phải ở trên tường thành, mà là bức màn bên ngoài!

Chỉ nhìn thấy một viên cầu bạch sắc khổng lồ lơ lửng trên bầu trời, sức mạnh băng tuyết cực lớn tràn ra, như thể đóng băng

mọi thứ trên thế giới.

Đó là Truyền kỳ khế ước linh, Đại Tuyết Vương!

Đối diện với Đại Tuyết Vương, có ba đầu rồng đang ngửa mặt lên trời gầm thét, toát ra khí tức cấp vương giả đáng sợ!

Ba đầu rồng khổng lồ tràn ngập sát khí và hung ác, thân hình bị hỏa diễm sáng chói bao nhủ, giống như sắp liều mạng đến nơi rồi…

Trần Thư khoanh tay lạnh nhạt nói:

- Bộ trưởng thứ này chuẩn bị bỏ chạy thoát thân sao….

- Sao ngươi biết?

Cố Lan thấy Trần Thư có vẻ khá chắc chắn, nàng ta có chút nghi ngờ.

Nàng ta quả thực biết trước kết quả, dù sao một người là Vương Cấp, một người là Truyền Kỳ Cấp, hai bên không cùng một đẳng cấp.

Nhưng Trần Thư chỉ vừa đi vào Long Uyên, làm sao hắn có thể đoán ra được thế cục hiện giờ?

Trần Thư nhún vai, thản nhiên nói.

- À… Điều này không phải quá rõ ràng rồi sao?

- Ngươi hiểu Long Uyên?

Cố Lan mở miệng hỏi.

Trần Thư cười khẽ, nói.

- Ta hiểu nhất là chạy thoát thân…

- …

Grào!

Chỉ trong phút chốc, Cự Long Ba Đầu đang định liều mạng đột ngột xoay người chạy xa xa, quả nhiên đúng như Trần Thư dự liệu.

Rào rào rào…

Thân thể Đại Tuyết Vương khẽ động gió lạnh rét thấu xương cuồn cuộn phun ra, vô số bông tuyết rơi xuống.

Cự Long Ba Đầu mới chỉ chạy được hơn ngàn thước, thân thể đã bị đông cứng thành tượng băng.

Cùng lúc đó, khí tức sinh mạng của nó cũng nhanh chóng tiêu tán…

- Có thêm đồ ăn rồi…

Đại Tuyết Vương hoan hô, trong mắt có chút vui vẻ.

Trong phút chốc, từng luồng từng luồng khí tức hắc ám tràn ngập xung quanh, hóa thành một sợi xiềng xích khổng lồ, nhẹ nhàng kéo Cự Long trở lại.

Mà đám ngự thú sư trong thành trì cũng không bất ngờ lắm, dường như bọn họ đã quá quen với cảnh này.

- Bộ trưởng Cố, chi số thông minh của hung thú ở Long Uyên đều thấp như vậy sao? Còn cố dâng mạng đến cửa nữa chứ?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, trong mắt có chút khó hiểu.

Hắn còn tưởng sắp xuất hiện đại chiến hung thú xâm lấn, còn muốn kiếm chút lợi ích.

Cuối cùng cũng chỉ có một con hung thú tới tấn công.

Cho dù không có lão gia tử, Cố Lan vẫn có thể tự giải quyết được, dù sao cũng chỉ là một con Lãnh chúa Vương Cấp Nhị Tinh.

- Thông thường bọn nó toàn tự tìm đến cái chết mà thôi.

Săc mặt Cố Lan bình thản, lạnh nhạt nói.

- Bọn chúng đến chỉ là vì thăm dò cường giả nhân loại chúng ta có rời đi hay không thôi.

- Chỉ vì thăm dò, mà phái hẳn một con Vương Cấp Lãnh Chúa đến sao?

Trần Thư trợn mắt, nói.

- Cuộc trao đổi này có lời phết!

- Long Uyên đáng sợ hơn ngươi tưởng tượng nhiều!

Cố Lan lắc đầu, chậm rãi nói.

- Ngay cả Thú Hoàng cũng không chỉ có một con, huống chi là một con Vương Cấp Nhị Tinh Lãnh Chúa…

- Ngày nào bọn chúng cũng tới sao?

- Trước kia thì hai ngày có một con Biến Dị Hung Thú, năm ngày có một con Lãnh Chúa Hung Thú!

Chương 1552: Ngươi mạnh cũng mặc kệ ngươi, ta làm Hack Vương là được rồi… (2)

Cố Lan mở miệng giải thích. - Biến Dị Hung Thú thì chúng ta giải quyết, Lãnh Chúa thì lão gia tử ra tay, nếu như bị hung thú phát hiện ra chiến lực của Long Uyên Thành trở nên yếu đi, bọn chúng sẽ tiến đến tấn công ồ ạt…

- Vậy không phải là vừa vặn sao?

Trần Thư nhướn mày, hưng phấn nói.

- Đặt bẫy, trực tiếp giết được một đám hung thú!

- …

Cố Lan quay đầu nhìn sang, sát tính của ngươi nặng thật…

- Cạm bẫy thông thường tác dụng không lớn lắm, thật ra thì vẫn cần dựa vào thực lực lấy cứng đối cứng.

Cố Lan chậm rãi nói.

- Cho dù nhân loại có chuẩn bị trước, có thể thắng lớn, nhưng cũng sẽ xuất hiện thương vong.

- Long Uyên có vô số hung thú, bọn chúng có thể chết được, nhưng nhân loại không thể chết được…

- Là như vậy sao…

Trần Thư gật đầu, nhân loại ở trong Long Uyên là để phòng thủ, ít khi chủ động tấn công, vẫn luôn trong trạng thái giảm tránh chiến tranh.

Như vậy có nghĩa là quyền chủ động vẫn luôn ở thuộc về hung thú…

- Nhưng cũng không cần lo lắng quá, Thú Hoàng ở Long Uyên cũng bất hòa, khó mà liên hợp với nhau.

Cố Lan không chút giấu diếm nói với Trần Thư, nàng ta nói tiếp.

- Hơn nữa thực lực của lão gia tử sâu không lường được, đám Thú Hoàng cũng không dám tiến hành đại chiến sinh tử.

Trần Thư gật đầu, sau đó hỏi thêm một vài tin tức liên quan đến Long Uyên.

Cố Lan cũng không giữ lại chút nào, trừ những chuyện đặc biệt cơ mật, những tin tức khác đều nói hết.

Ngay khi hai người đang trao đổi, bọn họ bất tri bất giác đã tới một lầu các nằm ở trung tâm Long Uyên Thành.

Lầu các cổ kính tinh xảo lọt thỏm giữa các kiến trúc hiện đại xung quanh, năm tháng tang thương phủ lên lầu các, dường như nó đã sừng sững đứng đó hàng ngàn năm.

Cố Lan mở miệng nói.

- Lão gia tử đang ở bên trong, ngươi vào đi…

- Bộ trưởng, ngươi không đi vào cùng ta sao?

- Không cần, ta phải canh giữ tường thành phía Đông, không thể đi cùng ngươi được.

Cố Lan lắc đầu, cưỡi Kim Sắc Kỳ Lân biến mất ngay tại chỗ.

Trần Thư vẫy tay tạm biệt Cố Lan, sau đó chỉnh trang lại quần áo, trong lòng ngược lại không thấy khẩn trương lắm.

Mặc dù người hắn sắp gặp là cường giả đứng đầu Lam Tinh, nhưng hắn cũng không hề thua kém…

Ngươi mạnh cũng mặc kệ ngươi, ta làm Hack Vương là được rồi…

Ngay khi hắn chuẩn bị đẩy cửa bước vào, trên không trung vang lên một giọng nói kinh ngạc.

- Tiểu tử, là ngươi?

- Hả?

Trần Thư nhìn lên trời, thấy Đại Tuyết Vương đang cúi xuống nhìn hắn, rõ ràng đã nhận ra Trần Thư.

- Xin chào Đại Tuyết Vương…

Hắn vẫy vẫy tay, biết rõ mặc dù con hàng này mạnh, nhưng tính khí khá ôn hòa.

Đại Tuyết Vương vội vàng nói.

- Triệu hoán tiệu đệ của ta ra đi, ta muốn gặp nó một chút!

- …

Trần Thư hơi ngẩn ra, chớp mắt thì hiểu được Đại Tuyết Vương đang nói đến Slime.

Hắn hơi động, Ngự Thú Không Gian của Slime lập tức mở ra.

Hai viên cầu một vàng một trắng hiền hòa đi cùng nhau, bay về phía bầu trời.

Trần Thư lắc đầu bước thẳng vào trong lầu các.

Ở cạnh Đại Tuyết Vương, hắn không phải lo lắng về vấn đề an toàn của Khế Ước Linh.

Các phòng khách của lầu các đều trang trí đơn giản như nhau, mỗi phòng chỉ có một cái bàn vuông nhỏ, ở góc tường có mấy chậu cây xanh tươi.

Sau đó, Trần Thư hơi liếc mắt nhìn sang, ánh mắt lập tức khóa chặt phía trước!

Ở đó có một lục y lão giả ngồi cạnh bàn.

Lão khép hờ hai mắt, như đang dưỡng thần, Trần Thư đến cũng không ảnh hưởng đến việc dưỡng thần của lão.

- Lão gia tử?

Trần Thư thăm hò hỏi, hắn cũng chưa từng trực tiếp nhìn thấy lão gia tử bao giờ, đương nhiên cũng không biết đây có phải bản tôn hay không.

Nhưng mà, lão nhân vẫn không trả lời, hai mắt khép hờ, không để ý đến thế sự.

- Chẳng lẽ là ngươi đang ám chỉ ta có thể lấy bảo vật trong lầu các sao?

Trong long Trần Thư yên lặng bổ sung, sau đó tự mình đi dạo trong căn phòng.

- Chỉ là lục thực bình thường thôi sao?

Trần Thư đi đến góc tường, vốn tưởng rằng đây là thiên tài địa bảo gì đó, kết quả khiến hắn có chút thất vọng.

Hắn bắt đầu thăm dò, hắn cũng không tin nơi đệ nhất cường ở sẽ đơn sơ như vậy.

Chỉ thấy Trần Thư vừa gõ tấm ván, vừa sờ loạn vách tường, động tác cực kỳ thuần thục, nhưng cũng không có thu hoạch gì.

- Lão gia tử…

Trần Thư lại kêu lên, nhưng lão giả vẫn thờ ơ, chỉ lẳng lặng ngồi tại chỗ.

- Chẳng lẽ bảo vật đang ở trên lầu…

Hắn đảo tròng mắt, nhìn về phía cầu thang gỗ.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Tinh Linh trong túi đột nhiên hưng phấn nói.

- Tiểu Trần, trên lầu có đồ tốt! Ta ngửi thấy mùi thơm!

- Thật hay giả thế?

Trần Thư nháy mắt tràn ngập tò mò, cho dù không mang đi được, ít nhất cũng đi nhìn xem…

Hắn đang định lên lầu, lại bị một giọng nói gọi lại.

- Trần Thư tiểu hữu…

- Hả?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, lục y lão giả đang mỉm cười nhìn hắn.

- Còn tưởng rằng có ai đang gọi ta, hóa ra là nghe lầm…

Trần Thư hơi ngẩn ra, sau đó lầm bầm một câu, đồng thời bước nhanh lên lầu…

- ?

Lão giả hơi ngẩn ra, không nghĩ tới con hàng này lại to gan như vậy.

Lão không nhịn được cười khanh khách, quả nhiên tội phạm Nam Giang rất giống với lời đồn…

Ầm…

Nhưng vào lúc này, một âm thanh kỳ dị vang lên.

Chương 1553: Thứ đồ đó có chút không phù hợp chủ nghĩa nhân đạo…

Cả người Trần Thư bị một loại lực lượng vô hình khống chế, cưỡng ép bị lôi kéo đến trước mặt lão giả. Lục y lão giả cười khẽ, nói.

- Trần Thư tiểu hữu, mời ngồi!

- Lão gia tử, ngài tỉnh rồi?

Trần Thư tỏ ra có chút kinh ngạc, như thể không ngờ được.

Nụ cười của lão dần trở nên cổ quái, lão yên lặng nhìn Trần Thư giả nai…

- À… Đa tạ lão gia tử…

Trần Thư chỉnh trang lại quần áo, ngồi xếp bằng ở vị trí đối diện với lão gia tử.

Lúc này, hắn mới thật sự thấy rõ bộ dạng của lão gia tử.

Lão gia tử có một gương mặt bình thường, thậm chí có thể nói là cực kỳ phổ thông.

Nếu là mặc thêm áo chẽn và quần đũi, trông lão không khác gì các bác gái bác trai tập múa trên quảng trường.

Nhưng điểm duy nhất không giống là ánh mắt của lão gia tử, thật sự quá thâm thúy, đôi mắt ấy khiến người khác căn bản không đoán ra được lão đang nghĩ gì.

Đây không phải là trời sinh, mà là bởi vì lão gia tử đã nhìn thấu thế sự, trải qua quá nhiều quá nhiều tang thương…

Tưởng tượng đến tuổi tác của lão gia tử, hắn cũng không cảm thấy kỳ quái lắm.

Từ khi linh khí hồi phục sơ kỳ đến hiện tại cũng đã được gần ngàn năm, lão gia tử đã tồn tại từ đó đến giờ.

Lão đã sống quá lâu rồi…

Tuổi thọ của một người bình thường chưa đến một trăm năm, cho dù là một triều đại cũng chỉ tồn tại mấy trăm năm, ngàn năm đã là một khoảng thời gian dài đến mức khó mà tưởng tượng được.

Người trước mặt đã tận mắt chứng kiến sự biến hóa của thế sự thương hải tang điền rồi…

Lục y lão giả bảo trì yên lặng, tập trung pha trà.

Trên bàn là những lá trà trắng, hương thơm như có như không từ đó nhẹ nhàng lan tỏa, hiển nhiên đây không phải vật phàm.

Trần Thư vốn có chút mong đợi nhìn theo, nhưng thần sắc của hắn dần dần trở nên có chút cổ quái…

Hồi lâu sau.

Hắn rốt cục không nhịn được lên tiếng.

- Lão gia tử, nếu không thể pha trà, cũng không cần miễn cưỡng chính mình…

- …

Động tác của lão giả hơi chậm lại, ngươi phát hiện ra rồi hả?

Lão mới được ngàn tuổi, chỉ muốn ngụy trang một chút phong độ của cao nhân, lão có lỗi gì chứ…

- Lão gia tử…

Trần Thư gãi đầu, lộ ra gương mặt vô tội.

Dựa vào thủ pháp của lão gia tử, nếu còn tiếp tục nữa, e là phải mất cả ngày mới pha trà xong…

- Ngươi hiểu về trà sao?

Lão giả yên lặng đặt trà cụ xuống bàn, trong mắt có chút tò mò.

Không phải tên này được gọi là tội phạm sao?

- Ta không hiểu…

Trần Thư nhún vai nói.

- Bởi vì ta cũng pha trà giống ngươi.

- …

Khóe miệng Lão giả giật giật, bảo sao ngươi có thể chắc chắn như vậy…

- Được rồi, chúng ta trực tiếp đi vào vấn đề chính thôi…

Lão gia tử dứt khoát không giả bộ nữa, huống chi lão vốn cũng không phải là nghệ sĩ tao nhã gì đó.

- Ta gọi ngươi tới đây chủ yếu là có mấy chuyện cần nói qua một chút.

- Vãn bối xin rửa tai lắng nghe.

Trần Thư cũng nghiêm túc lắng nghe.

- Chuyện thứ nhất!

Lão gia tử hắng giọng nói.

- Tru Long Đài tặng vinh dự cho ngươi là ý của lão phu, ngươi không cần phải cảm thấy áp lực quá lớn.

- Vâng.

Trần Thư gật đầu.

- Mặc dù ngươi làm việc không từ thủ đoạn, hơn nữa làm người lại âm hiểm, sát tính cũng là rất nặng, nhưng mà…

Lão gia tử hơi dừng lại, chậm rãi nói tiếp.

- Không phải các cường giả đều như vậy sao?

- …

- Bất kể bản tâm như thế nào, chỉ cần ngươi cống hiến, vậy thì xứng đáng nhận được vinh dự này!

Lão gia tử nói tiếp.

- Ngược lại, cho dù ngươi xuất phát từ hảo tâm, nhưng nếu phạm pháp thì vẫn bị xét xử như nhau.

Trần Thư yên lặng gật đầu, sự rối rắm trong lòng dần dần biến mất.

- Chuyện thứ hai.

Lão gia tử mở miệng nói.

- Tốc độ tấn thăng của ngươi có chút quá nhanh.

- Nhanh sao? Lão gia tử, ta tu luyện đã bốn năm năm rồi…

- …

Lão gia tử trợn trắng mắt, mẹ nó ngươi đúng là cái gì cũng dám nói!

Lão thở dài, nói.

- Ngươi nhìn bằng hữu cùng lứa với ngươi đi, bọn họ cũng chỉ là Bạch Ngân, thậm chí còn có người vẫn là Hắc Thiết Cấp, ngươi nhìn lại ngươi đi! Aizzz…

- …

Khóe mắt Trần Thư co rút, sao nghe lời này cứ lạ lạ ấy nhỉ?

Tấn thăng quá nhanh cũng là lỗi của ta sao?

Lão gia tử thản nhiên nói.

- Bây giờ ngươi có lẽ không cảm thấy gì, nhưng khi đột phá Truyền Kỳ, có thể sẽ gặp phải bình cảnh.

- Truyền Kỳ…

Trần Thư hơi động, hỏi lại.

- Lão gia tử, vậy ta nên làm gì bây giờ?

- Không nên chỉ vì cái lợi trước mắt…

Trong mắt lão gia tử có một chút kỳ vọng, lão mở miệng nói.

- Ngươi tiếp tục củng cố căn cơ, mặc dù bây giờ ngươi không thể tấn cấp Truyền Kỳ, nhưng vẫn có thể có được chiến lực tương đương Truyền Kỳ…

Trần Thư gật đầu, không phản bác chuyện này.

- Hơn nữa khi đó, một khi ngươi trở thành Truyền Kỳ, ngươi sẽ chân chính biến đổi về chất!

Đến lúc đó, Trần Thư mới có thể dựa vào thực lực cá nhân, thay đổi cách cục của thế giới!

Sau đó, Lão gia tử lại chỉ điểm tiếp.

- Bây giờ ngươi mới là Hoàng Kim Nhất Tinh, cứ bình tĩnh đi cẩn thận từng bước một là được.

- Ta hiểu rồi.

Trần Thư gật đầu một cái, sau đó khiêm tốn hỏi.

- Lão gia tử, về chuyện bồi dưỡng Khế Ước Linh, ngài có kiến nghị gì không?

Chương 1554: Quà gặp mặt của lão gia tử

Lão gia tử là đệ nhất cường giả, kiến thức và kinh nghiệm của lão đương nhiên không ai sánh bằng. - Dựa theo ý nghĩ của ngươi mà làm.

Trong mắt Lão gia tử có chút tán thưởng nói.

- Thật ra thì ngươi vẫn luôn làm rất tốt.

Trần Thư nhếch miệng lên, được cường giả đệ nhất khen ngợi, trong lòng đương nhiên là thoải mái.

- Chuyện thứ ba!

Lão gia tử chậm rãi mở miệng, trong mắt lại có chút suy tư.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, chẳng lẽ lão định nói ra đại sự gì với hắn sao?

Chốc lát, dưới ánh mắt mong chờ của Trần Thư, lão gia tử chậm rãi nói.

- Ngươi cố gắng hạn chế dùng túi phân ure, đồ vật đó không phù hợp chủ nghĩa nhân đạo lắm…

- …

Trần Thư trợn to hai mắt, thì ra ngài ra vẻ nghiêm trọng như vậy chỉ để nói về chuyện này sao?

- Được rồi, chỉ có ba chuyện này thôi.

Lão gia tử lóe lên ý cười vô hình nơi đáy mắt, nói.

- Bây giờ tiểu tử ngươi có vấn đề gì muốn hỏi, cứ nói với ta.

Thần sắc Trần Thư khẽ động, lại bắt đầu dò hỏi.

Đối phương là đệ nhất cường giả, hơn nữa chỉ e cũng là người sống lâu nhất, nhất định chính là một quyển bách khoa toàn thư phiên bản nhân loại, đủ loại vấn đề đều có thể nhận được giải đáp.

Trần Thư hỏi thăm vấn đề về phương diện ngự thú, có vấn đề mà thậm chí ngay cả Tần Thiên cũng không trả lời được.

Lão gia tử ngược lại cũng không giấu diếm chút nào, trả lời toàn bộ câu hỏi.

Ba tiếng thoáng cái đã qua.

- Lão gia tử, ta muốn hỏi một chút, ngài đột phá thành Truyền Kỳ ngự thú sư là khi nào vậy? Linh Khí Hồi Phục Sơ Kỳ hay là thời đại nào xa xưa hơn?

- Ta nắm giữ một Tinh Thần Di Tích, nó đã khai sáng Tinh Thần Vương.

- Người đó là người của triều đại nào vậy? Là người Lam Tinh sao?

- Đại hung thú trong Cấm Vụ và Long Uyên Hung Thú có quan hệ gì với nhau không?

Trần Thư tràn ngập tò mò, hắn không còn hỏi về phương diện ngự thú nữa, mà là hỏi ra mấy vấn đề hắn đã nghĩ từ lâu.

Nhưng mà, lão gia tử vươn vai, nói.

- Được rồi, Trần Thư tiểu hữu, phần hỏi đáp đã kết thúc, nếu không có vấn đề gì, ngươi hãy mau rời khỏi Long Uyên đi.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật đây có coi là trực tiếp bỏ qua vấn đề không…

- Có một số việc, ta biết không có ý nghĩa.

Lão gia tử vỗ vỗ vai hắn, nói:

- Khi thực lực của ngươi đến rồi thì tự nhiên sẽ hiểu rõ mọi chuyện.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, biết rõ đối phương sẽ không giải đáp.

Hắn thở dài một tiếng, ngược lại cũng không có rầu rĩ, quả thực nâng cao thực lực mới là ưu tiên hàng đầu.

Trần Thư mở miệng nói:

- Lão gia tử, ta còn một vấn đề cuối cùng!

- Cái gì?

- Tôi có lòng tin rằng, bản thân có thể trở thành truyền kỳ!

Trong mắt Trần Thư có đầy vẻ tự tin, tiếp đến xoa xoa đôi bàn tay, cười hì hì nói:

- Chúng ta có thể kết nghĩa trước được không…

- …

Lão gia tử nhướng mày, trong nháy mắt hiểu ra ngay ý đồ của con hàng này.

Phải biết rằng, tuổi của lão lớn nhất, thực lực lại mạnh nhất, dưới có người thường, trên có Vương cấp cường giả, đều sẽ tôn xưng lão một tiếng lão gia tử.

Con hàng này đang thuận tiện chiếm lấy người trên toàn cầu.

Ầm!

Trong phút chốc, bóng dáng Trần Thư bay ra ngoài, đánh bật cửa căn gác xép.

- Ôi đệt! Đừng đánh người…

Trần Thư hoảng sợ nói, nhưng dáng vẻ vẫn lộ ra mấy phần tiêu sái…

- Tiểu tử này…

Lão gia tử nhìn Trần Thư ở ngoài cửa sổ, hai con ngươi thâm thúy đã hiện lên một nét cười.

Trên thực tế, lão muốn nói điều thứ ba là liên quan tới thế cục bây giờ, nhưng vì không muốn gây áp lực quá lớn cho Trần Thư nên chỉ có thể chuyển chủ đề.

Hôm nay trên Lam Tinh trời yên biển lặng, nhân loại an cư lạc nghiệp, có thể nói đây là thời khắc bình yên nhất trong ngàn năm qua.

Nhưng với tư cách là đệ nhất cường giả, hắn nhìn xa trông rộng hơn những người khác, bằng không hắn cũng sẽ không mượn cuộc thi đấu thế giới, thu hoạch số lượng lớn cơ sở vật tư Ngự Thú như vậy.

Bây giờ tình hình đã ổn định, nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài.

Không chừng chỉ cần một cái ngòi dẫn lửa, sẽ lập tức mở ra đại chiến toàn diện của nhân loại và hung thú…

- Long Uyên Thú Hoàng, cấm vụ đại hung…

Ánh mắt của lão gia tử nhìn về phía bầu trời màu đỏ sậm, tự mình lẩm bẩm:

- Hy vọng bộ xương già của ta có thể chống đỡ cho đến khi ngươi trưởng thành…

Vào lúc này, hai quả cầu từ trên trời phóng xuống.

Chỉ thấy Đại Tuyết Vương và Slime va vào nhau, giống như một đôi nhân sinh tri kỷ.

Đại Tuyết Vương đi tới lão gia tử ở phía trước, thản nhiên nói:

- Lão đại, không phải ngươi có ba phần vật liệu có thể lĩnh hội Phòng Ngự Gia Trì sao? Đồng bọn của nó yêu cầu, không bằng đưa cho rồi luôn đi.

- …

Lão gia tử nao bao, bản thân lão còn không ngờ tới sẽ đưa đi, không ngờ tới cho Khế Ước Linh của mình ra quyết định?

Mẹ nó ngươi đúng là hào phóng…

- Đó là vật liệu Vương Cấp Tam Tinh Lãnh Chúa.

Lão gia tử nhẹ giọng nói:

- Không phải hàng rẻ tiền…

- Ta biết mà!

Đại Tuyết Vương cây ngay không sợ chết đứng, nói:

- Dù sao đều là của ngươi, ta cũng không đau lòng…

- …

Khóe miệng lão gia tử giật giật, quay đầu nhìn ánh mắt mong đợi của Trần Thư, nghĩ rằng bản thân thật sự là không có đưa quà gặp mặt.

Chương 1555: Quà gặp mặt của lão gia tử (2)

Phất tay phải một chiêu, ngay lập tức từ tầng áp mái bay ra ba vật liệu Lãnh Chúa. Lần này Trần Thư cuối cùng cũng nhìn rõ được siêu năng lực của lão gia tử.

Chỉ thấy trên vai của hắn xuất hiện một mèo con màu vàng, đúng là nó thao túng vật liệu, nhưng kỹ năng vừa tung ra là ngay lập tức biến mất tại chỗ.

Lão gia tử ném ba vật liệu qua, nói:

- Ba phần Vật liệu Hạch Tâm Thổ Giáp Cổ Long Lãnh Chúa, có xác suất lĩnh hội được kỹ năng hay không, còn tùy thuộc

vào vận may của ngươi.

- Cảm ơn lão gia tử!

Trần Thư vui mừng khôn xiết, kỹ năng Vương Cấp Tam Tinh giá không hề rẻ, ba phần e là chắc cũng gần mười tỷ, quả thực là một món quà to lớn.

Hắn đang định lấy vật liệu đút cho Tiểu Hoàng, kết quả là bị lão gia tử ngăn lại.

- Đây là kỹ năng phụ trợ, cho nó!

Trần Thư gật đầu một cái, để Tiểu Tinh Linh trong túi bay ra ngoài.

Tiểu tinh linh liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Tiểu Trần, ngươi ngược đãi như vậy ta luôn hả? Có thể làm chính đồ ăn hay không vậy?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Nhanh lên, có thể ăn sống.

- Không ăn!

Tiểu Tinh Linh khoanh tay trước ngực, trông vô cùng kiêu ngạo.

- …

Trần Thư thở dài một hơi rồi triệu hoán Husky.

- Ngao ngao!

Husky khẽ nhếch miệng, trong miệng phun Hỏa Diễm, đã không thương tổn đến người lại có thể nấu nướng đồ ăn.

Trần Thư cầm một mảnh quả tim của một con Thổ Giáp Long, đưa nó xuyên qua ngọn lửa.

- Bây giờ ăn được chưa?

- …

Tiểu Tinh Linh trợn to hai mắt, còn dám làm qua loa một lần nữa không?

- Nhanh chút đi, không ăn là nhốt ngươi trong phòng tối đen một năm!

Tiểu Tinh Linh có vẻ tức giận, vươn những ngón tay trắng nõn mềm mại của mình ra, rồi nói một cách hằn học:

- Ăn thì ăn!

Nói xong, nó há miệng thật to nuốt vào một ngụm quả tim.

Trần Thư nhìn chằm chằm vào bảng của Tiểu Tinh Linh, trong mắt có vẻ chờ mong.

Tuy nhiên, đúng như hắn dự liệu, trực tiếp một phát nhập hồn… Thất bại.

- Lần nữa!

Trần Thư đưa cho Tiểu Tinh Linh ăn một vật liệu khác.

- Mùi vị cũng không tồi…

Tiểu Tinh Linh mím môi, cảm giác như đang ăn rau trộn…

Tuy nhiên, lại thất bại.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Đừng chỉ lo nhận xét mùi vị, chúng ta cần phải hấp thu tinh hoa!

Mặc dù không phải đồ của hắn, nhưng vẫn là có chút xót xa, cái này đều là cả tỷ đấy!

- Tiểu Trần, ngươi đang dạy ta ăn sao?

Tiểu tinh linh liếc mắt nhìn hắn, lại nuốt xuống lần nữa.

Ngay khi Trần Thư chuẩn bị phản bác, một kỹ năng mới xuất hiện trên bảng:

【 Phòng Ngự Gia Trì Lv1: Tăng khả năng phòng thủ mục tiêu, của Khế Ước Linh, đồng thời kèm theo một cái hộ thuẫn. 】

- Đồ tốt nha!

Trần Thư nhướng mày, không hổ là kỹ năng Vương Cấp Tam Tinh, chẳng những bổ trợ phòng ngự mà còn cung cấp một cái

hộ thuẫn.

- Nó rất phù hợp với Khế Ước Linh của ngươi…

Ánh mắt của lão gia tử sâu sắc, nhìn về phía Tiểu Tinh Linh đang hưng phấn, trong mắt mang theo một chút ý cười.

- Hóa ra còn có thể lĩnh hội kỹ năng như thế này…

Tiểu Tinh Linh phe phẩy đôi cánh, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Trong thời gian ngắn như vậy, nó đã lĩnh hội được ba kỹ năng mạnh mẽ là Tử Vong Hồi Phục, Không Gian Gia Thành, Phòng Ngự Gia Trì.

Thảo nào ở lục địa thế giới khác, có rất nhiều hung thú sẵn sàng từ bỏ tuổi thọ dài của mình, chúng vốn dĩ đã trở thành Khế Ước Linh ước của con người, và chúng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhanh…

Trên thực tế, hai kỹ năng đầu tiên là do phần hack của Trần Thư mang lại, những người còn lại không thể biến thái như vậy được…

- Được rồi!

Lão gia tử cười nhẹ, định ra lệnh đuổi khách Trần Thư, thế nhưng Husky trước mặt đã sủa vào mặt lão.

- Hả? Nó đang sủa cái gì?

- Ấy…

Chen Shu làm một động tác im lặng như thể đang chăm chú lắng nghe, sau đó bình tĩnh giải thích:

Trần Thư làm một cái im lặng động tác, tựa hồ tại dụng tâm nghe, tiếp lấy liền bình tĩnh giải thích nói:

- Lão gia tử, nó nói nó cũng muốn quà gặp mặt.

- ??

Ông lão kinh ngạc, còn chưa kịp nói gì thì đã bị mấy dư âm ngắt lời rồi.

- Ồm ộp.

- Phù phù.

Ngay lập tức, Trần Thư gọi luôn hai con Khế Ước Linh còn lại dậy, trông chúng đầy vẻ đáng thương.

- Không phải chứ, các ngươi… dám làm vậy thật sao.

Khóe miệng ông già giật giật, không ngờ mặt Trần Thư lại dày đến mức này.

Nhưng mà điều khiến ông ta thấy không thể chấp nhận được là Đại Tuyết Vương đang bay nhảy trên bầu trời cũng nói như vậy.

- Đại ca, ta cũng muốn nữa.

Ông già trợn tròn mắt lên nhìn Tuyết Vương, nói.

- Con mẹ nó ta có gì tôi thì đều cho ngươi hết mà ngươi còn ở đây hóng hớt cái gì?

- Ờm…

Đại Tuyết Vương nói với vẻ vô tội.

- Bọn chúng đều đang đòi, ta mà không đòi thì có vẻ không được hòa đồng lắm.

- …

Ông lão vò đầu rồi nói.

- Được rồi, hết rồi, muốn tài nguyên thì tự tranh lấy đi.

Ông ta không phải bảo mẫu, nếu cứ phải làm người dọn đường cho Trần Thư thì cũng lắm cũng chỉ có thể bồi dưỡng được một Vương Cấp Tam Tinh thôi, không có tác dụng gì sâu xa cả.

Trần Thư gật đầu, trong lòng thì hắn vẫn thấy hơi thất vọng.

Người già này đúng là một cái hòm kho báu, lấy bừa một cái thôi mà đã là kỹ năng cấp Lãnh Chúa của Vương Cấp Tam Tinh rồi.

Chương 1556: Không, ngươi không muốn

Ông già hình như muốn động viên Trần Thư nên nói với vẻ rất thần bí. - Nhưng mà chỉ cần ngươi có cống hiến, ta còn có thể cho ngươi Thần Kỹ cơ.

Thần kỹ Không Gian trong cuộc thi đấu thế giới chính là do ông ta tung ra, độ đáng tin của câu nói này được tăng thêm rất nhiều.

- Thật sao?

Trần Thư hai mắt sáng rực lên, ánh mắt đầy vẻ hưng phấn.

Ông già này đúng là hệ thống thứ hai của hắn mà.

- Cố gắng lên nhé người trẻ tuổi.

Ông lão mỉm cười, nói.

- Mau rời khỏi thành phố Long Uyên đi.

- Ông lão, ta muốn ở lại làm việc cho thành phố Long Uyên.

Trần Thư nói. Bây giờ hắn đã là cường giả cấp độ rất cao, Hoàng Kim Cấp rồi, hắn có tư cách săn bắt ở Long Uyên rồi.

Ông lão kiên quyết nói.

- Không, ngươi không muốn đâu.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ông ta có ý gì vậy?

- Ta sẽ bảo vệ được bản thân thật tốt mà.

Hắn tưởng ông lão lo cho sự an toàn của hắn. Thực ra hắn là đệ nhất thiên tài của Lam Tinh, có thể nói là nhân vật cấp báu vật quốc gia rồi.

- Ta không có ý đó.

Ông già thở dài một cái, khả năng bảo vệ tính mạng mình của nhà ngươi mạnh hơn cả Vương Cấp ấy chứ, lo cho ngươi làm cái gì?

- Vậy lý do là?

- Ta lo cho sự an toàn của thành phố Long Uyên.

- ??

Trần Thư ngơ ra, con mẹ nó lần đầu ta đến mà đã bị block rồi sao?

Ông lão giải thích, bảo.

- Giờ chưa đến thời cơ, khi nào đến thì ta sẽ thông báo cho ngươi.

Một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến Long Uyên bây giờ không ảnh hưởng đến loài người là vì nội bộ Thú Hoàng bất hòa, dẫn đến việc không tập trung được sức mạnh.

Thế nhưng nếu như Trần Thư gia nhập thì tình thế sẽ khác ngay.

Trực giác của ông mạch bảo rằng chỉ cần Trần Thư ở đây thì không cần đến một tháng, Thú Hoàng Long Uyên sẽ kết hợp lại để truy sát hắn.

- …

Trần Thư thở dài rồi xoay người đi đầy bất lực.

- Những dị không gian khác cũng đủ cho ngươi để rèn luyện rồi mà?

Ông lão lên tiếng an ủi, đẳng cấp của hung thú trong dị không gian cấp hủy diệt cũng không hề thấp mà.

- …

Trần Thư ngẩng đầu lên nhìn sắc trời đã dần tối. Hắn vẫy tay với ông già rồi quay người rời đi.

Trên bốn bức tường thành, có một cường giả đỉnh cao đang nhìn Trần Thư từ xa. Hắn ta đã thầm thở phào một hơi.

- Vẫn là sai rồi.

Trần Thư lắc đầu, hắn đến chỗ Không Gian Thông Đạo dưới lòng đất. Trong phòng ngủ vẫn chỉ có ông lão canh giữ.

Khi nhìn thấy Trần Thư, ánh mắt ông ta có chút thay đổi. Rõ ràng là ông ta cũng thở phào một hơi.

Khi Trần Thư đang chuẩn bị rời đi, thông đạo bỗng tỏa ra ánh sáng lấp lánh. Sau đó, có một người đi ra từ đó.

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Trần Thư?

- Hửm?

Trần Thư hơi khựng lại, sau đó, hắn nhận ra người vừa mới tới đó ngay. Đó là Cơ Phong của Ngự Thú Gia Tộc.

- Ngươi cũng đến Long Uyên để rèn luyện sao? Không hổ là nam nhân mà ta công nhận.

Ánh mắt Cơ Phong có vẻ phấn khích, hắn ta không ngờ mình lại gặp Trần Thư ở chỗ này.

- Ờm… ta đến chơi nửa ngày thôi.

Trần Thư nhoẻn miệng cười, hắn cũng tự dưng thấy vui.

Chẳng trách mãi mà hắn không nghe đến cái tên của thanh niên ngây ngốc này, hóa ra là hắn ta đến Long Uyên để rèn luyện rồi.

Cơ Phong bây giờ trông trầm tĩnh hơn nhiều rồi. Hơn nữa thực lực còn là Đỉnh Phong của Bạch Ngân Tam Tinh nữa.

- Ngươi được đấy nhỉ, mới Bạch Ngân mà đã đến Long Uyên rồi sao?

Ánh mắt Trần Thư có vẻ ngưỡng mộ, vậy mà một Hoàng Kim đỉnh cấp như hắn lại không làm được.

Cơ Phong nhún vai, nói.

- Ờm… ta chỉ đến làm vài việc phù trợ thôi, đâu cần phải giết hung thú đâu…

Hai người họ nói chuyện một hồi xong, Trần Thư rời Long Uyên một cách tiếc nuối dưới sự thúc giục của ông lão ở cửa.

- Thu hoạch không tệ nhỉ.

Trần Thư đến nơi ở bên trên Lam Tinh Long Giang, trong lòng hắn đang suy tịnh việc gì đó.

Du lịch Long Uyên nửa ngày, không chỉ nhận được một kỹ năng Lãnh Chúa Vương Cấp mà còn nhận được lời giải đáp của không ít vấn đề về Ngự Thú.

Tóm lại là thu hoạch thế này rất ổn.

- Về nhà thôi.

Trần Thư triệu hồi Không Gian Thố ra, bảo Khống Gian Thố làm cho mình khoảng gần một trăm đạo Không Gian Ấn Ký. Sau đó, hắn thu hồi Khế Ước Linh. Người hắn cũng đột nhiên biến mất.

Những ngày sau đó lại trở nên bình yên vô cùng.

Trần Thư đảm nhiệm Huyết Sắc Ngự Long Vệ, tự dưng hắn nhận được rất nhiều điều vinh dự. Có vô số người nghe danh đến, chỉ vì muốn được ngắm nhìn gương mặt của bản tôn.

Thế nhưng Trần Thư lại là một Thần Long chỉ thấy đầu chứ không thấy đuôi, hành tung kỳ lạ, không ai có thể nhìn thấy hắn được cả.

Tổng bộ Ngự Long Vệ ở kinh đô.

Trần Thư đang xem nhiệm vụ của Ngự Long Vệ ở trên đó.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Săn Kim Giáp Địa Long.

【 Độ khó của nhiệm vụ 】 : Ba sao.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Trong sa mạc Hắc Phong có một con Hoàng Kim Lãnh Chúa Kim Giáp Địa Long chiếm một điểm thu hoạch dược phẩm, dẫn đến việc rất nhiều Ngự Thú Sư không dám đến, phải giết được nó.

【 Giải thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ 】 : Hai vạn điểm tích Hoa Hạ, mười điểm huân chương Ngự Long.

Chương 1557: Lần đầu thể hiện năng lực biến thái

… 【 Tên nhiệm vụ 】 : Thanh Triều Hỏa Ngư Quần

【 Độ khó nhiệm vụ 】 : Một sao.

【 Nội dung nhiệm vụ 】 : Trong vùng biển phương Đông có một đám Hỏa Ngư tụ tập, ảnh hưởng đến sự an toàn của biên

giới, tiêu diệt hết bọn chúng. Chú thích: Lãnh Chúa là Bạch Ngân Tam Tinh Lãnh Chúa.

【 Giải thưởng của nhiệm vụ 】 : Hai nghìn điểm tích Hoa Hạ, một điểm huân chương Ngự Long.

…

【 Tên nhiệm vụ 】 : Đánh bại sào huyệt của Bạch Nghi.

【 Tên nhiệm vụ 】 : Đảm nhiệm tạm thời vị trí đoàn trưởng căn cứ điểm của Trấn Linh Quân trên sông Thiên Hỏa Nham Tương.

…

- Đại ca, không có nhiệm vụ cao cấp hơn sao?

Trần Thư lắc đầu, hắn đọc nhiệm vụ liên tục.

Trong đó, phần lớn đều có liên quan đến Bạch Ngân Hung Thú, cho dù là Hoàng Kim Hung Thú thì phần lớn cũng chỉ là Hoàng Kim Nhất Tinh thôi.

Bây giờ hắn chỉ muốn tìm Lãnh Chúa Hoàng Kim Tam Tinh để tập luyện thôi, Nhất Tinh có hơi không đủ đô.

- Hết cách rồi, thời hòa bình mà.

Trần Thanh Hải nhún vai. Hắn ta cũng biết sức chiến đấu của Trần Thư rất phi phàm, nhiệm vụ bình thường, đúng là hắn ta sẽ không thèm quan tâm đâu.

【 Lựa chọn một: Hoàn thành nhiệm vụ Ngự Long, tích lũy tài nguyên. Giải thưởng khi hoàn thành: Rất nhiều Ngự Thú Lực và đẳng cấp của ba kỹ năng tăng một. 】

【 Lựa chọn hai: Sắp xếp một nghìn bình Dược Tề gì cũng được cho các Ngự Thú Sư khác. Giải thưởng khi hoàn thành: Kỹ năng mà chỉ riêng Tiểu Tinh Linh Trí Tuệ mới lĩnh ngộ được. 】

【 Lựa chọn ba: Về thành phố Nam Giang làm một người ất ơ trên đường phố. Giải thưởng khi hoàn thành: Nhận được danh hiệu người ất ơ trên đường. Hiệu quả khi mang theo: Khả năng thất bại khi đi tìm công việc, đi phỏng vấn tăng 30%. 】

-…

Trần Thư nhìn những sự lựa chọn vừa xuất hiện, đương nhiên là hắn bỏ qua lựa chọn thứ ba rồi.

Còn về cái đầu tiên và cái thứ hai, hắn do dự một lát thôi đã quyết định được rồi.

Sự quyến rũ của kỹ năng riêng lớn lắm mà.

Còn về việc phát Dược Tề cho những người khác thì chắc chắn là sẽ làm lộ một phần nào năng lực của hệ thống. Nhưng mà bây giờ hắn có sự bảo vệ của ông lão, chính bản thân hắn cũng là một cường giả rất mạnh, không cần phải cẩn thận từng chút một như trước nữa.

- Nhưng mà cũng không thể cho không được.

Trần Thư suy nghĩ một chút rồi quyết định tiện thì cũng tìm chút tài nguyên cho mình luôn.

Hắn nhìn về phía Trần Thanh Hải ở đằng trước, khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười.

- Hửm?

Trần Thanh Hải rùng mình, tự dưng hắn ta thấy có cảm giác không lành.

Hắn ta vội vàng nói: “Nhà ngươi muốn làm cái gì, đừng có nghĩ về mấy cái việc sai trái nữa. Cường giả cả nước đều đang quan sát ngươi đấy.”

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Ta giống người hay làm chuyện xấu sao?

- Chữ giống của ngươi dùng không được đúng lắm.

- …

Trần Thư cũng không vòng vo nữa, nói thẳng luôn.

- Liệu có khi nào, phòng chúng ta có thể tạo riêng một nhiệm vụ cho ta không?

Trần Thanh Hải hơi kinh ngạc rồi nói tiếp.

- Không phải ta đã sắp xếp riêng cho người hung thú cao cấp để ngươi làm loạn sao?

- Không phải…

Trần Thư lắc đầu, nói.

- Ta chỉ nói việc phát Dược Tề thôi.

- Phát Dược Tề.

Trần Thanh Hải có hơi kinh ngạc, sau đó, hắn ta hiểu chắc tên này chuẩn bị thể hiện tài nghệ rồi đây.

- Nhưng mà nhiệm vụ này không dễ hoàn thành lắm, hơn nữa cũng không có cống hiến gì cụ thể với tổ chức cả.

Không thể để một Ngự Thú Sư nào đó đến tìm Trần Thư để xin Dược Tề thì Ngự Long Vệ cũng cho giải thưởng được.

Trần Thư mỉm cười, nói.

- Nếu Dược Tề của ta đặc biệt thì sao?

- Hửm?

…

Một tiếng sau.

Trần Thanh Hải, Tần Thiên và Liễu Phong, ba người họ đều nhìn chằm chằm Trần Thư điều chế Dược Tề.

Động tác của hắn rất nhanh, rất lưu loát, chẳng mấy chốc mà đã điều chế được một bình Linh Mộc Dược Tề rồi.

Trần Thư nói: “Hiệu trưởng, cho Khế Ước Linh của thầy thử đi.”

“Cấp cơ sở sao?”

Sắc mặt của Tần Thiên trông rất kỳ lạ, hắn ta nói.

- Nhà ngươi đang đùa đấy à? Hoàng Kim Cấp Linh Mộc Dược Tề ta cho ăn no hết rồi.

Lục Sắc Chi Điều của hắn ta đương nhiên là Khế Ước Linh được cho ăn Linh Mộc Dược Tề để tăng thuộc tính Mộc đầu tiên rồi.

- Thử chút nữa là biết mà.

Trần Thư mỉm cười, trông đầy vẻ thần bí, cao sâu khó lường.

Tần Thiên không hề do dự mà mở bình Dược Tề ra.

- Vút.

Chi Điều bỗng dưng xuất hiện, cắm vào trong bình Linh Mộc Dược Tề, chỉ một lát thôi mà nó đã hút hết sạch bình Dược Tề rồi.

Vẻ mặt Tần Thiên vốn rất bình tĩnh, nhưng sau đó thì hắn ta trợn tròn mắt ra, mặt đầy vẻ kinh ngạc, hắn ta cứ đứng đơ ra.

- Lão Tần, thầy sao thế?

- Nói đi chứ, không phải bị trúng tà rồi đó chứ?

Trần Thanh Hải và Liễu Phong đều rất kinh ngạc, họ không hiểu tại sao Tần Thiên lại như vậy.

Một lát sau Tần Thiên hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng bình tĩnh lại, từ từ nói.

- Thuộc tính Mộc của nó tăng rồi.

- Không phải đó chứ.

Liễu Phong và Trần Thanh Hải lập tức kinh ngạc, họ hiểu ra điều này nghĩa là gì.

- Hiệu trưởng, đây chỉ là một trong những khả năng của ta thôi.

Trần Thư nhẹ nhàng nói.

- Thầy cảm nhận thêm sự dẻo dai của Chi Điều đi.

Chương 1558: Lần đầu thể hiện năng lực biến thái (2)

Có thể uống thêm 25% Dược Tề, độ thuần thục được hiệu quả cấp Đại Thành, nhưng quan trọng nhất là hiệu quả cấp Tông Sư.

- Hửm?

Tần Thiên hơi kinh ngạc, hắn ta thử ngay lập tức.

Một lát sau, hắn ta cứ như bị đả kích vậy, đứng đơ người ra, cứ đứng ngây ngốc ra.

- Lão Tần ơi, có thể đừng lên cơn điên được không vậy? Tình hình thế nào thì ông nói đi chứ.

Trần Thanh Hải thấy Tần Thiên như vậy, tự dưng hắn ta sốt ruột vô cùng.

Một lát sau, Tần Thiên không thèm quan tâm đến Trần Thanh Hải nữa, hắn ta quay ra nhìn Trần Thư, nói.

- Ngươi có chắc đầy là điều mà một Dược Tề Sư làm được không?

- Người với người không giống nhau lắm đâu.

Trần Thư nhướng vai lên, dược tề có hiệu quả cấp Tông Sư đúng là hơi không bình thường, nó tương đương với một sự thay đổi về chất rồi, hơn nữa đến cả Khế Ước Linh cấp cao thì cũng sẽ có sự thay đổi không nhỏ.

Liễu Phong hỏi.

- Tần ca, rốt cuộc là làm sao thế?

- Độ dẻo dai của Khế Ước Linh của ta tăng thêm 20%.

Vừa nói xong thì cả hai người họ đều hiểu ra, bảo sao Tần Thiên lại kích động như vậy.

Điều này có sự giúp ích không nhỏ đối với khả năng chiến đấu của Lục Sắc Chi Điều.

Vương Cấp Ngự Thú Sư, mỗi một sự nâng cấp đều cần trả một cái giá cực lớn.

Thế nhưng bây giờ một bình Dược Tề cơ bản thôi mà lại khiến bọn họ có sự tiến bộ lớn như vậy.

Trần Thư thì không bất ngờ, hiệu quả cấp Tông Sư của Linh Mộc Dược Tề giúp tăng 30% độ dẻo dai trong những kỹ năng hệ Mộc.

Thế nhưng vì sự đặc biệt của Khế Ước Linh của Tần Thiên nên dẫn tới sự tăng về độ dẻo dai.

Cho dù hiệu quả giảm đi chút ít, thế nhưng mức độ tăng lên vẫn được coi là rất nhiều.

- Chỉ là Linh Mộc Dược Tề có ích thôi hay những cái khác cũng…

Giọng Tần Thiên hơi run lên, những chuyện có thể khiến hắn ta không kiềm chế được bản thân thế này bây giờ còn ít lắm.

- Thầy, thử cái này đi.

Trần Thư lại ném ra một bình Hỏa Diễm Dược Tề vừa mới chế tạo nữa.

Liễu Phong không hề do dự mà cho Hỏa Tích ăn luôn, ánh mắt đầy vẻ mong chờ.

- Quả nhiên là đã giúp tăng thuộc tính Hỏa Diễm.

Hắn ta lẩm bẩm, tuy đã đoán được trước nhưng vẫn bất ngờ vô cùng.

Trần Thư bình tĩnh nói.

- Thầy, xem kĩ năng của Khế Ước Linh của thầy đi.

Hắn nhớ hiệu quả cấp Tông Sư của Hỏa Diễm Dược Tề giúp tăng đẳng cấp của kĩ năng thuộc tính Hỏa.

- Hửm?

Liễu Phong hơi kinh ngạc, hắn ta như giật bắn người, hô lên.

- Mẹ nó chứ, đẳng cấp kỹ năng cũng tăng luôn sao, cho ta thêm hai bình nữa đi.

Trần Thư thấy vẻ kích động của ba người kia thì bình tĩnh nói.

- Hiệu quả đặc biệt, một con Khế Ước Linh chỉ được uống một bình thôi.

Nếu có thể có tác dụng vô hạn thì hắn thành vô địch lâu rồi.

Trần Thư lại bổ sung thêm.

- Nhưng mà bọn chúng đều có thể uống thêm 25% dược tề các đẳng cấp.

- ….

Ba người họ nhìn nhau, tự dưng chỉ biết nhìn nhau thôi.

Chẳng trách tên này lại giỏi như vậy, hóa ra là hắn chơi chiêu thật à.

- Trần Bì, nhà ngươi có năng lực biến thái như vậy mà cứ giấu mãi.

Liễu Phong nhướng mày, nói với vẻ hơi trách cứ.

- Không tin thầy à?

Nhưng mà trong lòng hắn ta thì vẫn rất đồng tình với sự cẩn thận của Trần Thư. Thực lực không dùng để tự vệ được đâu, để lộ ra năng lực của mình, chưa chắc đã là một chuyện tốt.

- …

Trần Thư im lặng nhìn qua, nói.

- Một người thầy mới khai giảng mà đã muốn đốt xác ta, là thầy thầy có tin không?

- …

- …

Liễu Phong hơi ngơ ra, có vẻ lời nói đó cũng khá có lý.

Tần Thiên liếc hắn một cái, khóe miệng tự dưng nhếch lên, đồng thời lên tiếng hỏi.

- Ngoài bọn ta ra, còn có ai khác biết chuyện không?

- Ờm, Phương Tư tỷ và A Lương cũng biết một chút.

Trần Thư suy nghĩ một chút rồi nói.

Lúc trước hắn từng cho vài người bạn tốt dược tề của hệ thống, cũng là để thực lực của họ có thể tang lên.

Mấy người A Lương ở bên hắn sớm chiều, họ khá là hiểu nhau. Hơn nữa thực lực của đối phương không được bằng hắn, Trần Thư thấy mình có thể khống chế được.

- Chỉ bọn họ thôi đúng không?

Tần Thiên vuốt cằm, lão tin vào nhân phẩm của bạn Trần Thư.

Trần Thư gật đầu nói.

- Bộ trưởng, bây giờ có thể đặt nhiệm vụ cho ta được rồi chứ?

- Đương nhiên rồi.

Trần Thanh Hải vội vàng gật đầu, đây có thể là sự cống hiến lớn nhất cho sức chiến đầu của các cường giả đỉnh cao trong nước rồi.

Hắn ta hỏi một câu quan trọng.

- Ngươi có thể tạo ra bất cứ loại dược tề nào sao?

Vương Cấp cường giả đều có năm con Khế Ước Linh, thuộc tính của chúng phong phú đa dạng, đương nhiên là cần có dược tề tương ứng rồi.

- Chắc là đa số các loại dược tề thường thấy.

Trần Thư suy nghĩ một chút rồi nói.

Bây giờ hắn chưa điểm sáng hết Dược Tề Đồ Giám, thế nhưng về cơ bản thì cũng đủ dùng rồi.

- Được.

Trần Thanh Hải gật đầu, lên tiếng.

- Nội dung và giải thưởng cụ thể của nhiệm vụ thì bọn ta phải thương lượng chút đã, ngày mai sẽ báo tin cho ngươi.

Chuyện lớn như vậy, một mình hắn ta không đưa ra quyết định được, đương nhiên là phải thông báo cho tổng bộ trưởng của Long Uyên là Cố Lan rồi.

- Không thành vấn đề.

Chương 1559: Nhiệm vụ phối thuốc của hệ thống

Trần Thư gật đầu, nói.

- Thực ra yêu cầu của ta không cao đâu, chỉ cần chút dược liệu Hoàng Kim, báu vật hay kỹ năng Quân Vương gì đó là được rồi, ta không kén chọn đâu.

- …

Trần Thanh Hải quay đầu lại nhìn nhà ngươi tưởng những thứ đó là bắp cải đấy à?

Vật tư đẳng cấp đó còn có tác dụng nâng cao năng lực cho cường giả Vương Cấp, cho dù là kho báu vật của tổ chức thì cũng không có nhiều.

Nhưng mà nghĩ lại, Trần Thư bây giờ quả thực cần tài nguyên kiểu đó để mạnh lên.

- Bọn ta sẽ bàn bạc thật kỹ.

Trần Thanh Hải cũng không từ chối, dược tề của Trần Thư cũng có tác dụng giúp cường giả Vương Cấp mạnh hơn, đồng nghĩa với việc trao đổi vật tư mà, tổ chức cũng đâu bị thiệt đâu.

Trần Thư gật đầu rồi quay người lại, định rời đi.

- Đúng rồi.

Tần Thiên vội vàng gọi hắn lại, bảo.

- Đừng nói cho những người khác bí mật của ngươi nhé.

Thực lực của Trần Thư bây giờ mạnh lắm, lại còn là ở trong nước nữa. Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sợ là các thế lực khác sẽ lung lay.

- Yên tâm đi.

Trần Thư gật đầu, hất tay rồi rời khỏi tổng bộ Ngự Long Vệ.

- Tên tiểu tử này…

Tần Thiên nhìn bóng lưng của đối phương mà chỉ biết cảm thán. Tên này có bí mật gì lớn thật sao?

Nhà mà ba người họ thì phải nghiên cứu kỹ thật. Ai ai cũng có bí mật, có nói ra hay không là do người đó, không ai ép uổng cả.

Hôm đó khi lão gia tử thấy Trần Thư cũng không hỏi gì về bí mật của hắn cả.

Sau một hồi thương lượng, ba người họ vẫn không quyết định được.

Tần Thiên nói.

- Đi Long Uyên một chuyến đi, chuyện này quan trọng quá, vẫn là phải báo cho lão gia tử thôi.

- Được.

Ba người họ quyết định đi thẳng đến Long Uyên Thành một chuyến.

…

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh.

Tổng bộ Ngự Long Vệ.

- Bộ trưởng, có quyết định chưa?

Ánh mắt Trần Thư có vẻ mong chờ, hắn nói.

- Ừm.

Trần Thanh Hải gật đầu nói.

- Bọn ta đã hỏi ý kiến của lão gia tử để thiết kế cho ngươi riêng nhiệm vụ chế tạo dược tề.

- Giải thưởng thì sao?

Trần Thư hỏi chuyện quan trọng luôn.

- Bọn ta đã thiết kế riêng một điểm cung cấp dược tề, ngươi co thể đổi được các loại tài nguyên mà ngươi muốn.

Trần Thanh Hải hất tay phải một cái, một màn hình ảo hiện ra giữa không trung, bên trên tỉ lệ để đổi được tài nguyên và số

lượng còn lại trong kho.

- Dược liệu Hoàng Kim, máu thịt Quân Vương, báu vật…

Trần Thư nhìn bảng tài nguyên trên đó, đây đúng là thứ hắn muốn.

Hắn nói.

- Trong kho hình như còn hơi ít nhỉ.

Ngoài dược liệu Hoàng Kim khá nhiều ra thì những tài nguyên khác đều ít quá. Đây là chuyện hắn không ngờ đến.

- Đây đã là tất cả kho bảo vật của tổ chức rồi đấy.

Trần Thanh Hải giải thích/

- Cũng còn một chút tài nguyên Vương Cáp nữa nhưng mà trước mắt thì ngươi vẫn chưa dùng đến mà.

Trần Thư gật đầu, yêu cầu chủ yếu của hắn vẫn là dược liệu Hoàng Kim và máu thịt Quân Vương.

Một là để tăng cường thuộc tính chủ yếu của bốn Khế Ước Linh, một cái là để tiến hóa Xì Gà và Lang Nha Bổng của Tiểu Tinh Linh…

Còn về Hoàng Kim Chân Bảo thì ít quá, hơn nữa tỉ lệ để đổi được nó còn cao nữa. Kỹ năng Quân Vương cũng vậy, không được giá hời lắm.

- Được.

Trần Thư nhìn bảng quy đổi, gật đầu đồng ý.

Trần Thanh Hải nói.

- Cần chế tạo một ít Vương Cấp Dược Tề, có thể cố hết sức để bảo đảm tỷ lệ thành công không?

Nhiệm vụ chủ yếu của Trần Thư là chế tạo dược tề từ cấp cơ sở đến Bạch Ngân Cấp để khiến thuộc tính của các Đại Vương Cấp Khế Ước Linh mạnh hơn một chút.

Đương nhiên rồi, vì thuộc tính cơ sở của chúng mạnh quá nên không tăng lên được nhiều.

Nhưng điều quan trọng nhất là hiệu quả cấp Tông Sư của Dược Tề mà Trần Thư tạo ra.

Nhưng mà ngoài ra thì hắn còn cần tạo ra một ít Hoàng Kim Cấp và Vương Cấp Dược Tề để dành riêng cho các cường giả đỉnh cao trong nước sử dụng.

Trần Thư nhẹ nhàng nói.

- Nếu không có gì ngoài ý muốn thì ta sẽ không thất bại đâu.

- Vương Cấp mà cũng không thất bại sao?

Ba người bọn Tần Thiên có hơi kinh ngạc nhưng cứ nghĩ đến dược tề biến thái của Trần Thư thì họ cũng chẳng kinh ngạc nữa.

Lần này tiết kiêm được rất nhiều tài nguyên đây, dược liệu Vương Cấp vốn đã hiếm rồi, thất bại một lần thôi cũng đủ xót rồi.

- Được, bây giờ có thể bắt đầu rồi đấy, còn cần bọn ta làm gì nữa không?

Vẻ mặt Trần Thanh Hải có vẻ rất kích động.

Trong danh sách được sử dụng dược tề của Trần Thư cũng có tên của hắn ta.

- Thiết bị để chế tạo thuốc đều là những thứ cao cấp nhất .

Trần Thư nói.

Tuy hệ thống có thể cung cấp nhưng không có đồ thì sao mà làm được, vẫn cần thiết bị để chế tạo thôi.

- Không thành vấn đề.

Tần Thiên gật đầu nói.

- Bất cứ thiết bị để chế tạo thuốc nào trong phòng thí nghiệm của học phủ ngươi đều có thể có quyền sử dụng tạm thời.

Mắt Trần Thư sáng lên, nói với vẻ kích động.

- Cảm ơn sự hào phóng của hiệu trưởng, ta nhất định sẽ không phụ lại sự kỳ vọng của thầy đâu.

- ??

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, nói.

- Tặng cái gì cơ?

Lão đã nói là quyền sử dụng tạm thời rồi mà, tên này biết cách để lờ lời của người khác đi thật đấy.

Chương 1560: Dược Tề Sư nhà vệ sinh công cộng xuất hiện

– Ta cần điều chế nhiều dược tề vậy, tặng ta chút thiết bị không được sao? - Không được.

Tần Thiên từ chối, không hề do dự.

Đừng nghĩ chúng chỉ là thiết bị khoa học nhé, nó là những loại máy móc đỉnh cao nhất trên thế giới, tổng giá trị lên đến hàng trăm tỷ, chuyện này lão đâu có quyết định được.

- Haizz…

Trần Thư thở dài đầy vẻ thất vọng, hắn ta vốn định chế tạo dược tề xong thì bán thiết bị đi nữa chứ.

Hắn nói.

- Ta có thể mang thiết bị về được không, chế tạo dược tề trong phòng thí nghiệm không được thoải mái lắm.

- Điều này thì không thành vấn đề.

Tần Thiên gật đầu quyết định.

Vậy ta có thể bắt đầu làm được rồi.

Trần Thư gật đầu, nói tiếp.

- Nhưng mà Vương Cấp Dược Tề ta phải chế tạo sau.

Hắn mà muốn biết cách chế tạo Vương Cấp Dược Tề thì cần có chút dược liệu Hoàng Kim để mở khóa, đương nhiên là không thể chế tạo ngay được.

- Được.

Trần Thanh Hải gật đầu rồi đưa cho Trần Thư một cái danh sách.

- Đây là danh sách nhiệm vụ chế tạo dược tề của ngươi.

Trong thời gian hai ngày này, tổ chức đã thu thập hết thuộc tính của Khế Ước Linh của các cường giả Vương Cấp.

Bởi vì dù sao Trần Thư cũng phải chế tạo thuốc một mình, chỉ có thể ưu tiên dược tề cho Vương Cấp thôi, Hoàng Kim Ngự Thú Sư phải để sau.

- Ừm.

Trần Thư nhìn danh sách, loại thuộc tính nào cũng cần cả, tổng số lượng đã vượt quá hơn một vạn bình rồi.

Nhưng mà phần lớn đều là từ cấp cơ sở đến Bạch Ngân Cấp, Hoàng Kim và Vương Cấp chỉ có một ít thôi, chắc là muốn cho cường giả Vương Cấp Tam Tinh dùng.

- Số lượng cường giả Vương Cấp của chúng ta không hơn được một trăm sao?

Trần Thư nhướng mày, từ danh sách, hắn suy ra được số lượng Vương Cấp.

- Đương nhiên là không rồi.

Tần Thiên lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

- Tổng cộng có hơn sáu mươi người.

- Ít vậy sao?

Trần Thư vuốt cằm, hắn vẫn luôn không hiểu rõ về lực lượng chiến đấu cao nhất trong nước.

- Không ít mà, đâu là thế lực cao nhất của Lam Tỉnh rồi đấy.

Tần Thiên giải thích.

- Tổng đốc các tỉnh, tứ đại Ngự Thú Gia Tộc, nhóm Ngự Thú trong dân gian, cộng thêm các cường giả sống lâu dài ở Long Uyên nữa, chỉ có nhiêu đó thôi.

Trần Thư gật đầu rồi lại nói thêm về chi tiết cụ thể với ba người bọn họ.

Một lát sau, bọn họ đều nở nụ cười vui vẻ.

Đây mới là cục diện thắng toàn diện.

Thực lực của Trần Thư có thể tăng lên được, cường giả Vương Cấp trong nước cũng được tăng lên. Với Hoa Quốc, chuyện này không hề có hại.

Một ngày sau.

Trần Thư về căn nhà ở thành phố Nam Giang.

Trong khoảng thời gian này, hắn không định ra ngoài nữa, vừa hay có thể ở nhà với cha mẹ.

Hơn nữa giải thưởng từ nhiệm vụ điều chế thuốc tốt hơn chấp hành nhiệm vụ bình thường nhiều.

- Dược Tề Sư nhà vệ sinh công cộng tái xuất rồi.

Trần Thư về lại phòng ngủ, bảo Không Gian Thố lấy thiết bị Dược Tề ra, bắt đầu chăm chú điều chế.

Thời gian sáu tháng chớp mắt thôi đã trôi qua rồi.

Thành phố Nam Giang lại đón mùa đông lạnh cắt da cắt thịt, đón năm Phục Tô Lịch thứ 986.

Trong thời gian nửa năm, hung thú Dị Không Gian cực kỳ bình yên, thậm chí còn không có bất cứ một trận bạo động nào.

Đồng thời, hung thú trên vùng biển công cộng của Lam Tinh cũng yên ổn lại, không có hành động gì có vẻ muốn xâm chiếm, làm phiền khu vực của loài người cả.

Cuộc sống của mọi người cực kỳ yên ổn, gần như là không có nguy cơ về hung thú nào cơ.

Còn cuộc sống của Trần Thư thì cũng bình tĩnh lại.

Phần lớn thời gian, hắn đều dùng để chế tạo dược tề. Đương nhiên, hắn cũng sẽ ở bên cha mẹ, hoặc là đi ra ngoài với Đại Lực, làm mấy thanh niên vô công rồi nghề trên phố.

Hơn nữa hắn mãi mà không rời khỏi thành phố Nam Giang, đến cả dược tề cũng đều do tổ chức cho người đều lấy.

Lúc này, Trần Thư đang ở trong phòng khách của nhà.

Liễu Phong đang ngồi trên ghế sô pha, nói chuyện phiếm với cha Trần Bình.

Hai người họ trông rát mừng vì được gặp nhau, chỉ trong một thời gian ngắn thôi mà đã trở thành bạn tâm giao rồi.

Trần Bình hỏi.

- Lão Liễu, đứa trẻ này còn phải chế tạo dược tề thêm bao lâu nữa thế?

Trong nửa năm nay, phần lớn thời gian Trần Thư đều ở nhà, thực sự chẳng giống hắn gì cả.

- Trần ca, nhanh thôi.

Liễu Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

- Bây giờ chỉ còn lại một chút Vương Cấp Dược Tề thôi.

Bây giờ cường giả Vương Cấp trong nước đều mạnh lên không ít. Đây là một tin tức cực tốt với cả nước.

Chỉ cần bọn họ có thể trấn áp được Dị Không Gian cao cấp thì Lam Tinh sẽ không có nguy cơ gì lớn cả.

Đúng lúc này, cửa phòng Trần Thư mở ra.

- Thầy, dược tề của lực lượng Vương Cấp.

Trần Thư ngáp một cái, đưa năm bình Vương Cấp Dược Tề trong tay cho Liễu Phong.

- Nhanh vậy sao?

Liễu Phong trông rất mừng, hắn ta cất dược tề đi.

- Cái này là cho tổng bộ trưởng Cố Lan đúng không?

Trần Thư nghĩ đến con Kim Sắc Kỳ Lân, chắc là cần thuộc tính Lực Lượng.

- Ừm, thực lực của nàng lại có thể tăng lên được rồi.

Liễu Phong gật đầu, hắn ta cũng chẳng kiêng dè gì Trần Thư.

- Thầy Liễu, lão gia tử không cần dược tề gì sao? Ta có thể chế tạo hết mà.

Trần Thư nhướng mày, hắn vẫn đặt mục tiêu là người giàu nhất Lam Tinh.

- Không có.

Chương 1561: Tội phạm ca ca của các ngươi sắp tới rồi…

Liễu Phong lắc đầu, nhẹ nhàng nói. - Khế Ước Linh của lão gia tử không cần dược tề nữa.

- Không cần nữa?

Trần Thư hơi kinh ngạc nhưng cũng không tiếp tục tìm hiểu sâu hơn.

Truyền Kỳ Cấp vốn là cường giả cực mạnh rồi, khác với đám đông cũng là chuyện bình thường mà.

Hắn nhìn danh sách nhiệm vụ một cái, tự lẩm bẩm.

- Còn thiếu Vương Cấp Hỏa Diễm Dược Tề, Vương Cấp Cực Tốc Dược Tề, Vương Cấp Lôi Điện Dược Tề…

Tổng cộng là mười lăm bình Vương Cấp Dược Tề, chắc còn cần khoảng mười ngày nữa.

- Cố lên thôi, làm xong nhiệm vụ là có thể đón tết rồi.

Liễu Phong vỗ vai hắn, đồng thời đưa cái ba lô trong tay ra.

Hắn ta chỉ là phó hiệu trưởng thôi, không có nhiều việc lắm nên khoảng thời gian này toàn là do hắn ta chạy qua chạy lại để đưa vật tư.

Sắc mặt Trần Thư đầy vẻ vui mừng, hắn nhận lấy.

Hắn mở ba lô ra nhìn, bên trong có hai mươi cái lá lấp lánh ánh vàng.

Đó là dược liệu Hoàng Kim: Lá Lưu Kim, một nguyên liệu chính để làm Phòng Ngự Dược Tề.

- Kho của tổ chức cũng chỉ có tổng cộng hai mươi tám lá thôi, tên tiểu tử nhà người lấy đi hết phần lớn rồi đấy.

Ánh mắt Liễu Phong có hơi ngưỡng mộ, đến cả Khế Ước Linh của hắn ta cũng chưa bao giờ được ăn đủ dược liệu Hoàng Kim.

Trần Thư nhướng mày, nói.

- Còn lại tám miếng thì tặng ta luôn đi, để lại cũng có làm gì đâu.

- Ngươi thôi đi.

Liễu Phong lắc đầu, nói.

- Ta đi đây, chế tạo xong dược tề thì tìm ta nhé.

Nói rồi, hắn ta xoay người rời đi.

- Năm nay ăn tết còn sớm, sắp đến tháng hai rồi…

Trần Thư tự lẩm bẩm, trước khi ăn tết hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ phối trí dược tề.

Khoảng thời gian này, thật sự là khiến hắn có chút mệt mỏi.

Ngoại trừ ban ngày buổi tối hắn chủ yếu không nhàn rỗi, thân thể ủy thác cho hệ thống quản lý.

Bằng không thời gian nửa năm cũng không có khả năng chế tạo ra trên vạn bình dược tề.

Cường độ thân thể đã đến gần Vương cấp, thức đêm ngược lại không có tổn thương gì, nhưng về tinh thần mỏi mệt cũng không thể phớt lờ.

- Dược tề khế ước linh hoàng kim của ta cũng sắp tràn đầy rồi…

Trần Thư tự lẩm bẩm, ngoại trừ điều chế thuốc cho chính phủ, hắn cũng tự mình điều chế lượng lớn hoàng kim dược tề cho mình.

Tiểu Hoàng được phòng ngự cùng hình thể dược tề nuôi nấng, Tiểu Tinh Linhlà trí lực dược tề, Thỏ Không Gian là không gian thuộc tính.

Ba khế ước linh trước cũng còn tốt, không cần dược tề quá nhiều.

Đốt tiền nhất vẫn là Husky.

Bởi vì nó thuộc tính toàn nguyên tố, dẫn đến đủ loại nguyên tố dược tề đều cần dùng.

Phần lớn dược tề của Trần Thư đều đổi lấy nguyên tố dược liệu, đút đầy băng hỏa, lôi điện, phong hệ, thổ hệ cùng quang ám thuộc tính cho Husky.

Bây giờ hoàng kim dược tài trân quý, Trần Thư không có khả năng giống như trước kia tiêu xài hoang phí, mỗi khế ước linh chỉ phối trí dược tề thuộc tính toàn bộ, chỉ có thể là ưu tiên gia tăng thuộc tính chủ.

- Còn có thể gia tăng thêm ít sức mạnh…

Trần Thư cầm lấy nguyên vật liệu Liễu Phong mang tới trở về phòng, lại bắt đầu phối trí Vương cấp dược liệu.

Thời gian tám ngày thoáng chốc trôi qua, nhiệm vụ của Trần Thư đã sớm hoàn thành viên mãn.

- Làm tốt lắm, Trần Bì!

Liễu Phong mang theo dược tề, vô cùng vui vẻ đi đến Long Uyên đưa thuốc.

Bây giờ trên dưới Long uyên thành, không ít người đều khen ngợi Trần Thư không dứt miệng, ngày ngày đều muốn tận mắt nhìn thấy người thật.

Một thiên tài trẻ tuổi, dĩ nhiên có thể khiến cho thực lực của cường giả uy tín lâu năm tăng thêm, có thể nói là đệ nhất công thần của đất nước trong thời điểm hiện tại.

- Rốt cục cũng điều phối xong rồi…

Trần Thư nằm ở trên ghế sô pha, trong tay đang cầm ba khối chân bảo, trên đó có lực lượng thần bí lưu chuyển.

Đây chính là vật có giá trị ít nhất ba mươi tỷ, hơn nữa căn bản cũng không thể mua được.

Trong đó hai khối là phần thưởng từ cuộc thi đấu thế giới của hắn, một khối khác là hắn dùng dược tề điểm còn lại đổi.

Ba khối chân bảo theo thứ tự là Phòng Ngự hệ, hỏa hệ cùng trí lực hệ.

Hắn vận dụng bán tướng triệu hoán, lấy chân bảo đút cho khế ước linh tương ứng.

Chỉ có Thỏ Không Gian mong chờ nhìn hắn, Không gian chân bảo của Hoàng Kim cấp thật sự là quá hiếm thấy, bảo khố của chính phủ không có khối nào…

Ngoại trừ chân bảo cùng hoàng kim dược tài, Trần Thư còn đổi lấy không ít Hoàng Kim Quân Vương huyết nhục.

Huyết nhục trong cuộc thi đấu thế giới đã bị hao phí không ít, khó mà ủng hộ bản mệnh vũ khí của Tiểu Tinh Linh tiến hóa, hơn nữa bởi vì Tiểu Tinh Linh có hai bản mệnh vũ khí, dẫn đến huyết nhục tiến hóa cần tăng gấp bội.

Trải qua sự nuôi nấng của hắn, Bản mệnh vũ khí của Tiểu Tinh Linh thành công tiến hóa một lần, thuộc tính cũng xuất hiện thay đổi.

【 Song bản mệnh vũ khí (có thể trưởng thành): Sử dụng Bản mệnh vũ khí phóng thích kỹ năng thời gian, thời gian duy trì ngoài định mức thêm 30%, hiệu quả thêm 5% 】

Chẳng những tăng kỹ năng hiệu quả, hơn nữa thời gian duy trì cũng tăng thêm 10%, xem như không tệ.

- Còn có lượt tấn thăng cuối cùng ….

Trần Thư mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía diện bản của Tiểu Tinh Linh, chỉ thấy trên đó bất ngờ có thêm một kỹ năng chuyên môn:

【 Vô cự phóng thích: Bất cứ trị liệu cùng kỹ năng phụ trợ của ngươi đều không có khoảng cách hạn chế . 】

Chương 1562: Tội phạm ca ca của các ngươi sắp tới rồi… (2)

Chính là hắn hoàn thành phối dược có thể lấy được phần thưởng của hệ thống. Lại là một kỹ năng tương đối phù hợp với Tiểu Tinh Linh!

Từ một mức độ nào đó mà nói, cường độ chuyên môn kỹ năng của Khế ước linh thậm chí còn vượt qua cả thần kỹ.

- Lại mạnh lên không ít, hiện tại hoàng kim đệ nhất cường giả có thể ngồi vững vàng rồi….

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy vẻ tự tin.

Sự tăng phúc của Hoàng kim dược tề, cộng thêm ba khối chân bảo gia trì, tăng thêm Bản mệnh vũ khí cùng kỹ năng chuyên môn của Tiểu Tinh Linh, thực lực tổng hợp của hắn đã tấn thăng tăng lên không ít.

Hiện tại hắn có lòng tin, đối mặt với bất kỳ hoàng kim tam tinh Ngự Thú sư nào, đều có thể chắc chắn giành được thắng lợi.

- Vô địch rồi!

Trần Thư nhếch miệng lên, nhịn không được phát ra tiếng cười hắc hắc.

- Lại lên cơn rồi sao? Tới dùng cơm!

Phụ thân Trần Bình thấy nhi tử ngồi một mình trên sô pha cười ngây ngô, bất đắc dĩ vuốt vuốt đầu.

- Ách… Tới đây…

…

Phục Tô lịch 986 năm, ngày 21 tháng 1.

Bây giờ khoảng cách đến ngày ăn tết còn nửa tháng, nhưng khắp nơi trên đất nước đã có không khí đón năm mới rồi.

Một năm trước, Trần Thư lấy được quán quân cuộc thi đấu thế giới Ngự thú, Trương Đại Lực lại giành được danh xưng Thực Thần.

Hơn nữa bởi vì sự yên ổn của hung thú dị không gian mà thương vong của nhóm Ngự Thú sư hạ xuống, thu hoạch được không ít thứ.

Trong lúc nhất thời, mọi người trải qua một năm thu hoạch lớn đương nhiên phải thu xếp thật tốt để đón năm mới.

- Thật thoải mái…

Trần Thư nhàn nhã nằm trên ghế sô pha, hết sức chuyên chú xem “Makka Pakka” trên TV.

Trải qua vài ngày, trạng thái tinh thần của hắn đã khôi phục lại.

Phụ thân Trần Bình đi tới, nhíu mày nói:

- Nhi tử, giữa trưa mà xem phim này ư?

- Quả thực không tệ.

- Ngây thơ…

Mười phút sau, hai cha con mắt không chớp nhìn TV…

Trần Thư nhíu mày nói:

- Cũng không tệ lắm phải không?

- Miễn cưỡng tạm được…

- …

Trần Thư lắc đầu, nói tiếp:

- Đúng rồi, cha, vừa rồi cha nói có việc tìm con sao?

- Có việc gì?

Phụ thân Trần Bình ngơ ngác sau đó vỗ đùi, nói:

- Thiếu chút nữa ta quên mất…

- Phương Tư tỷ của con vừa truyền tin tức tức hình như bảo con vào trong dị không gian đi.

Khoảng thời gian này Trần Thư đều đang phối dược, để không bỏ sót tin tức, hắn đều bảo phụ thân hỗ trợ nhìn xem công việc trên điện thoại của hắn.

Nói xong hắn ta lấy điện thoại trong tay đưa cho Trần Thư.

- Thật?

Trần Thư ngơ ngác, trong mắt đã có một điểm hưng phấn.

Chiến lực của hắn tăng lên, vẫn muốn tìm cơ hội luyện tập, rốt cục cũng chờ được.

Phụ thân Trần Bình không ngăn cản, mở miệng nói:

- Ừ, con mau chóng đi một chuyến, bảo vệ tốt Phương Tư tỷ của con, trước khi ăn tết tranh thủ trở về.

- Vâng!

Trần Thư gật gật đầu, tinh thần phấn khởi rời khỏi nhà, trong miệng tự nói:

- Đám nhãi ranh hung thú kia tội phạm ca ca của các ngươi sắp tới rồi…

Ma Đô.

Trần Thư dựa vào kỹ năng thuấn di của Thỏ Không Gian thuấn di kỹ năng, cùng ngày đi tới bên trong Ma Đô.

- Không hổ là thành phố phồn hoa nhất trong nước…

Trần Thư nhìn cao ốc bốn phía, trong mắt đã có chút cảm thán.

Số lượng Ngự Thú sư cư trú ở Ma Đô cùng thực lực tổng hợp cũng không bằng kinh đô, nhưng tỉnh Long Giang lại có rất nhiều cường giả tụ tập.

Nhưng bởi vì vị trí địa lý đặc thù, phần lớn giao dịch tài nguyên ngự thú trong nước đều tiến hành ở chỗ này, đều này cũng khiến cho nên kinh tế ở đây vô cùng phồn vinh.

- Tới cục Ngự Long Vệ trước đi…

Trần Thư nhìn về phía điện thoại, gọi điện thoại cho Phương Tư, nhưng không có người nghe máy, chỉ sợ là lại đi đến dị không gian rồi.

Một giây sau, thân thể hắn biến mất không thấy gì nữa, thoáng chốc đi tới trước một tòa nhà xa hoa.

- Nơi này sắp sánh bằng tổng bộ rồi…

Trần Thư nhìn cục Ngự Long Vệ, đi thẳng vào.

Hắn vừa tiến vào bên trong, đã sớm có người chờ đợi ở đó rồi.

- Tội phạm ca?

Một tên người mặc áo đen, nam tử mang băng tay màu vàng nhìn về phía Trần Thư.

Mặc dù tuổi tác lớn hơn Trần Thư, nhưng trong mắt hắn ta tràn đầy sự sùng bái và kính ý.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, nhìn hắn ta một chút.

Nam tử làm một động tác, mở miệng nói:

- Bộ trưởng đã đợi rất lâu rồi, mời.

Hai người đi thang máy, một đường đi tới tầng cao nhất của toàn nhà, đi tới văn phòng bộ trưởng ở sâu bên trong.

- Bộ trưởng, người đã tới.

Nam tử đưa Trần Thư đến nơi, quay người rời đi.

- Tiểu Trần, ngồi đi.

Một nam tử trên năm mươi, vóc dáng tương đối khôi ngô đứng dậy, mỉm cười nhìn Trần Thư.

Ánh mắt hắn ta thoải mái, nhưng trong lòng có chút ngưng trọng.

Hắn ta phát giác được chút nguy hiểm từ trên người Trần Thư…

Chẳng trách quốc tế gọi hắn là đệ nhất hoàng kim Ngự Thú sư!

Trần Thư cũng đang quan sát nam tử trước mắt, không nghĩ tới lại là một Vương cấp Ngự Thú sư!

Nhưng mà cho dù là bộ trưởng Ngự Long Vệ Ma Đô, có thực lực này cũng là hợp lý.

Vừa có thể bảo vệ thành thị, vừa có thể đảm đương giao dịch buôn bán của Ngự Thú sư ở ngoại quốc.

Chương 1563: Duy tích Bán thành phẩm?

– Không hổ danh là tội phạm Giang Nam trong truyền thuyết! Trong mắt bộ trưởng Ngự Long Vệ hiện lên sự tán thưởng.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Bộ trưởng quá khen rồi.

- …

Nam tử ngơ ngác, sau đó khóe miệng giật giật một cái, nói:

- Đại ca, chữ kia đọc sai rồi.

Hoa Hạ học phủ đều mù chữ hết hả?

Trần Thư nhún vai, thản nhiên nói:

- Cùng một ý cả… một ý thôi mà.

- …

Bộ trưởng lắc đầu, không tiếp tục xoắn xuýt đề tài này.

Tội phạm ấy mà, mù chữ cũng là chuyện hợp lý thôi…

- Tại hạ bộ trưởng Ngự Long Vệ Trương Kiến Quốc, rất hân hạnh được quen biết ngươi.

Nam tử duỗi tay ra, bắt tay với Trần Thư.

Nhưng ngay lúc này, trong lòng hắn ta đột nhiên có một ý nghĩ, muốn thăm dò thực lực của Trần Thư.

Tay phải của hắn ta nháy mắt dùng sức, tố chất thân thể của Vương cấp cũng không phải để đùa giỡn.

Nhưng mà, vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, thậm chí cũng bắt đầu phát lực.

Song phương tay phải nắm chặt, bắt đầu so tài.

Trần Thư cũng muốn nhìn xem tố chất thân thể giữa mình và Vương cấp khác nhau như nào.

- Hả?

Vẻ mặt Trương Kiến Quốc giật mình, ý thức được Trần Thư không đơn giản, lần nữa gia tăng lực độ.

Nhưng mà, mặc cho hắn ta dùng lực như thế nào, Trần Thư vẫn giữ dáng vẻ phong khinh vân đạm, không chút kinh hãi.

Chẳng lẽ tên này có thể đối phó được sức mạnh của Vương cấp?

Hắn ta nhíu mày, trong lòng có một ý nghĩ, muốn thử dốc toàn lực.

Nhưng chính lúc này, thân thể hắn ta chấn động.

Chỉ thấy tay trái Trần Thư từ lúc nào đã có một túi phân ure màu lam…

Hắn ta nhìn thấy nụ cười quỷ dị nơi khóe miệng Trần Thư, nháy mắt buông lỏng tay ra…

Nếu như hắn ta đoán không sai, nếu mình dùng toàn lực, tên này chắc chắn sẽ chụp qua,

Trên thực tế, suy đoán của Trương Kiến Quốc quả thực không hề sai…

Trần Thư đã ý thức được, cường độ thân thể mình quả thực không sánh bằng Vương cấp.

Nhưng điều này không có nghĩa là sức chiến đấu thua kém hơn, dựa vào thần khí túi phân ure, ngay cả Vương cấp hắn cũng chắc chắn có thể chế phục được.

Tất nhiên, đây chỉ là đơn thuần chống lại nhục thân, nếu mang theo khế ước linh, hắn cũng không đánh lại Vương cấp.

Trương Kiến Quốc thấy đối phương vẫn không thu hồi túi phân, vẻ mặt cảnh giác nói:

- Tiểu Trần, ý ngươi là gì?

- Lần đầu gặp mặt, không có thứ gì tốt, đặc biệt tặng cho Trương bộ trưởng.

Trần Thư mỉm cười, giao túi phân ure màu lam trong tay qua.

- Khách khí khách khí rồi.

Trương Kiến Quốc gật đầu cười một tiếng, đồng thời trong lòng thả lỏng một hơi.

Trần Thư cầm lấy túi phân ure, quả thật có thể mang đến cho người ta cảm giác áp bách cực lớn.

- Ta cũng không vòng vò nữa.

Trương Kiến Quốc cầm túi tài liệu trên bàn, đưa tới trước mặt Trần Thư, đồng thời nói:

- Phương Tư cực lực đề cử, nhất định phải để ngươi tham gia, thực ra nàng không nói, tổng bộ cũng sẽ bố trí danh ngạch cho ngươi.

- Danh ngạch?

Trần Thư ngơ ngác, trong lòng đã liên tưởng đến cái gì.

Quả nhiên, Trương Kiến Quốc gật đầu một cái, nói:

- Là một di tích sắp xuất thế! Nhưng mà có chút đặc biệt…

- Đặc biệt?

Trần Thư ngơ ngác, trong mắt đã có vẻ không hiểu.

- Quy tắc của nó dường như đều bị phá vỡ hết.

Trương Kiến Quốc chậm rãi mở miệng nói:

- Phía trên có tin tức cụ thể, ngươi tự mình xem một chút đi.

Trần Thư gật gật đầu, chuyên chú nhìn tin tức di tích trên tay.

- Thiên không di tích…

- Địa điểm: Dị không gian Cấp ác mộng 【Đầm lầy vô tận】…

Nửa giờ dần trôi qua.

Nét mặt của Trần Thư dần dần trở nên có chút cổ quái, quả thực là một di tích khá đặc biệt.

Căn cứ vào tin tức phía trên, trong di tích không có bất kỳ cửa ải nào, thậm chí ngay cả một tin tức nhắc nhở cũng không có.

Trong di tích chỉ có vô số sinh linh biến ảo đang dạo chơi, chỉ cần giết chết là có xác suất đạt được phần thưởng…

Trần Thư nhíu mày, khóe miệng có ý cười, nói:

- Giết lung tung một trận là được sao?

- Không phải…- ==

Trương Kiến Quốc lắc đầu, nói:

- Thực ra giết chóc lấy được phần thưởng không cao, nhưng chúng ta cũng không có biện pháp khác, bởi vì căn bản không có quy tắc cùng cửa ải.

- Theo suy đoán của chúng ta thì đây là một di tích bán thành phẩm …

- Bán thành phẩm?

Trần Thư gật đầu một cái, hắn nắm giữ Tinh Không di tích, hiểu rõ di tích nhưng thật ra là do con người chế tạo ra, có tỳ vết cũng là điều bình thường.

- Hơn nữa phương thức Thiên Không mở ra cũng khá quỷ dị, vẫn đang biến hóa…

Trương Kiến Quốc lại mở miệng nói.

Dựa theo kinh nghiệm của hắn, có di tích mở ra cần dùng huyết nhục đặc biệt của hung thú, có di tích thì cần ngự thú vật liệu.

Tóm lại, di tích mở ra đều có điểm đặc sắc.

Nhưng mà bởi vì có khế ước linh trợ giúp đặc biệt, nhân loại đều có thể thành công mở ra di tích, hơn nữa sẽ không hao phí thời gian quá dài.

Nhưng trước mắt Thiên Không di tích cũng hoàn toàn khác biệt.

Ngay từ đầu các mở ra là yêu cầu máu của Vương cấp hung thú, nhưng tiến trình đến một nửa, lại yêu cầu Vương cấp dược liệu của Mộc hệ, tóm lại là đang không ngừng biến hóa.

Điều này cũng khiến cho Ngự Long Vệ hao phí thời gian gần một năm, cuối cùng cũng thành công mở di tích ra.

Chương 1564: Tội phạm đoàn sắp tụ tập

– Các ngươi thực sự rất cố chấp… Trần Thư nhìn tin tức phía trên văn kiện, ghi chép toàn bộ quá trình mở di tích.

Trương Kiến Quốc nghe vậy cười một tiếng, nói:

- Chuyện liên quan đến di tích, đừng nói hao phí một năm, mười năm cũng được ấy chứ.

Trần Thư gật đầu một cái, di tích quả thực không thể tuỳ tiện buông tha.

Trương Kiến Quốc mở miệng nói:

- Dựa theo dự đoán, ba ngày sau ngươi có thể tiến vào di tích, đừng bỏ lỡ.

- Ba ngày sau?

Trần Thư nhíu mày, ghi nhớ thời gian.

Trên thực tế, di tích đã mở được mấy ngày rồi, bằng không Ngự Long Vệ cũng không có các tin tức liên quan.

Nhưng bây giờ Thiên Không di tích chỉ cho phép hoàng kim Ngự Thú sư trở xuống tiến vào bên trong.

Dựa theo suy đoán, đây cũng là quy tắc của di tích.

Nhưng bây giờ bởi vì quy tắc bị lật đổ, đẳng cấp hạn chế cũng không còn nữa.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Vương cấp Ngự Thú sư sẽ đến sao?

- Tất nhiên.

Trương Kiến Quốc gật đầu một cái, nói:

- Dựa theo thời gian, năm ngày sau mới giải trừ hạn chế Vương cấp.

Trần Thư ngược lại không chút để ý, bởi vì là di tích trong nước, thế lực còn lại không có khả năng chen một chân vào.

Vương cấp năm ngày sau, đương nhiên đều là cường giả trong nước, không chừng còn là người quen biết cũ của hắn, đương nhiên sẽ không nguy hiểm gì.

- Cái kia, ta có thể chọn danh ngạch được không?

Trần Thư mở miệng hỏi, hiện tại hắn là nhân vật đang hot, toàn bộ Vương cấp Ngự Thú sư đều bởi vì hắn mà thực lực được tăng lên, đương nhiên có tư cách đưa ra yêu cầu.

- Không thành vấn đề, danh ngạch kỳ thực rất nhiều, nếu như xác định rõ, ngươi trực tiếp nói cho ta một chút là được.

Trương Kiến Quốc ngược lại không hề cự tuyệt, hiểu rõ Trần Thư là muốn để bằng hữu tốt của hắn tới trước.

- Cảm ơn Trương bộ trưởng.

Trần Thư mỉm cười, cầm lấy văn kiện trong tay xoay người rời đi.

- …

Trương Kiến Quốc nhìn bóng lưng của hắn, tự lẩm bẩm:

- Đến lúc đó sẽ để Liễu giáo sư hoặc là Tần hiệu trưởng đi, quản con hàng này, lỡ như hắn nhất thời hưng khởi, muốn nổ di tích thì phải làm sao đây…

Trong mắt hắn ta có chút lo lắng, con hàng này không đi theo hướng bình thường đâu.

Bởi vì tính đặc thù của di tích, làm cho danh ngạch tiến vào có mấy trăm người, đương nhiên sẽ để cho mỗi đại thiên tài cùng cường giả trong nước tham gia.

Nếu xuất hiện sự bất ngờ, hậu quả khó mà lường trước được…

…

- Alo, A Lương, các ngươi trở về Lam Tinh rồi sao?

Trần Thư rời khỏi cục, lập tức gọi điện cho A Lương.

- Tất nhiên, sắp hết năm rồi, không thể ở trong Dị không gian đón tết được?

- Tới Ma Đô một chuyến đi, trước khi ăn tết cho các ngươi thu hoạch tài nguyên lớn!

- Sao thế? Ngươi chôn đạn hạt nhân ở chỗ đó sao?

- ? ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, ngay sau đó thở dài, nói:

- Ta đã rút khỏi đạn hạt nhân giới rất nhiều năm rồi…

- Dẹp đi, nửa năm trước ngươi vừa mới ném đạn hạt nhân trong sự kiện phát trực tiếp toàn cầu đấy.

- Được rồi, không nói linh tinh nữa, mau tới Ma Đô, kêu Tiểu Tinh cùng lão Vương theo!

Trần Thư cúp điện thoại, ngay sau đó gọi cho Tạ Tố Nam.

Ba người A Lương là một ngự thú đoàn, đương nhiên quanh năm ăn ở một chỗ, lão Tạ là một người cô độc.

- Lão Tạ?

- Sao thế? Trần Bì?

- Hả?

Trần Thư thần sắc khẽ giật mình, ngay sau đó nháy mắt quay người.

Chỉ thấy ngoài mấy chục thước, đang có một người mặc áo màu trắng tay ngắn, nam tử mặt mũi tràn đầy râu quai đang gọi điện thoại.

Chính là Tạ Tố Nam danh xưng cứu tinh hèn nhát!

Thân thể Trần Thư khẽ động, đi tới trước mặt nam tử, nói:

- Ngươi cũng ở Ma Đô?

Tạ Tố Nam hơi kinh hãi, nói:

- Mẹ nó? Ngươi cũng tới?

- Vừa vặn có chuyện tìm ngươi.

Trần Thư đang muốn nói, kết quả lại bị Tạ Tố Nam cắt lời.

- Có phải là chuyện của Thiên Không di tích?

- ? ? ?

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, nói:

- Ngươi đã biết?

Tạ Tố Nam trầm mặc một chút, chậm rãi nói:

- Có một khả năng, ta chính là một trong những thành viên phụ trách điều tra …

- …

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, nhưng nghĩ đến thân phận bộ điều tra của Tạ Tố Nam ngược lại cũng hợp tình hợp lý.

- Ngươi không nói sớm cho ta biết?

- Ta làm gì có thời gian, cả ngày đều chờ đợi bên trong Dị không gian.

Tạ Tố Nam chỉ chỉ mặt mình, nói:

- Ngươi không thấy đã lâu rồi ta không cạo râu sao?

- Ngươi mẹ nó rõ ràng không cạo râu?

Trần Thư trừng mắt liếc hắn ta một cái, nói:

- Phạt ngươi buổi tối mời ta ăn cơm.

- ? ?

Tạ Tố Nam xạm mặt lại, nói:

- Hai chuyện này có liên quan gì tới nhau chứ?

- Không có.

Trần Thư có lý chẳng sợ nói:

- Ta chỉ muốn ngươi mời ta ăn cơm thôi.

- …

Buổi tối.

Hai người ngồi ở quầy đồ nướng bên đường, hai người tâm sự những chuyện đã trải qua gần một năm qua.

So với những việc bất thường mà Trần Thư trải qua.

Cuộc sống của Tạ Tố Nam tương đối nhàm chán, mỗi ngày ở Dị không gian nghiên cứu di tích, làm khảo cổ…

- Nghe nói ngươi phát trực tiếp toàn cầu?

- Chỉ là hiệu quả phát trực tiếp mà thôi.

Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Đừng quá để ý.

- ? ?

Chương 1565: A Lương dần dần trở nên bỉ ổi

Tạ Tố Nam ngơ ngác, nói: - Người Cứu Thế giáo hội cùng Ám Dạ tổ chức chết …

- Cái kia ngược lại là thật.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Hiệu quả phát trực tiếp cũng cần chút vật tế…

- …

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật một cái, ngược lại không nói gì nữa.

Trần Thư dời chủ đề, nói:

- Nói ta nghe tình huống cụ thể của di tích đi, ngươi là người trong cuộc, chắc chắn biết nhiều hơn.

- Được!

Tạ Tố Nam gật gật đầu, nói:

- Thực ra sự xuất hiện của di tích có chút khá bất ngờ.

- Ồ?

- Người của chính phủ chúng ta không nhìn thấy bất kỳ dị tượng nòa, là một Ngự Thú sư dân gian truyền tin tình báo, nói là nhìn thấy một hư ảnh đầu rồng bay lượng trên trời, cuối cùng biến mất giữa không trung, mà nơi đó, là lối vào di tích…

- Hư ảnh rồng?

Trần Thư nhíu mày, chẳng lẽ lại là một di tích loài rồng?

- Ừm, căn cứ vào sự miêu tả của hắn, chúng ta đã có thể xác định, dáng dấp hắn là Ứng Long mà cổ tịch đã ghi lại!

- Ứng Long?

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, trong mắt nháy mắt tràn đầy hứng thú.

Đây cũng không phải là Long Tộc có huyết mạch thấp kém, dựa theo ghi chép của cổ tịch, Chân Long là một huyết mạch cao quý, lại được xưng là Thiên Không chi vương.

Mà đây cũng là ngọn nguồn của cái tên Thiên Không di tích.

Cuối cùng lật đổ quy tắc của di tích, không cho bọn hắn một chút tin tức nhắc nhở, đương nhiên là do nhân loại đặt tên.

Chẳng lẽ đây cũng là khế ước linh của ai sao?

Trong lòng Trần Thư yên lặng suy nghĩ, Tinh Không di tích kỳ thực do sức mạnh khế ước linh bất diệt tinh linh hình thành.

Dựa theo phỏng đoán của hắn, e rằng mỗi một di tích đều như vậy…

Tiếp theo, Tạ Tố Nam lại nói một vài điểm bất thường của di tích cho Trần Thư nghe…

Ba giờ sau.

Hai người ăn uống no say, Trần Thư đã hiểu rõ càng nhiều tin tức liên quan tới 【Thiên Không di tích】.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, đến lúc đó ngươi muốn đi tới di tích ư?

- Tất nhiên.

Tạ Tố Nam gật đầu một cái, nói:

- Thực ra ta đã từng tiến vào, nhưng thu hoạch không lớn, căn cứ vào phán đoán của chúng ta, ba ngày sau, sẽ xuất hiện càng nhiều biến hóa.

- Được! Ba ngày sau, các ngươi cùng ta đi vào.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Đến lúc đó, ca ca mang các ngươi cạc cạc giết lung tung!

…

Ba ngày sau, vùng ngoại thành phía nam Ma Đô.

- Lại có di tích xuất thế, tội phạm ca, tất cả đều dựa vào ngươi!

Lão Vương mặt mũi tràn đầy nụ cười lấy lòng, dáng vẻ ôm chặt bắp đùi.

- Không phải chứ, lão Vương, ngươi có thể có chút tôn nghiêm được không?

A Lương nhíu mày, nói:

- Ta mẹ nó mới là đoàn trưởng ngự thú đoàn của các ngươi đấy!

Một giây sau, mặt mũi hắn ta biến đổi, nịnh nọt nói:

- Đương nhiên là để ta tới nịnh nọt tội phạm!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nhìn về phía A Lương, nhíu mày nói:

- A Lương, ngươi biến đi, trước đây ngươi không phải như vậy.

- Con hàng này hiện tại đã bắt đầu rách nát rồi…

Từ Tinh Tinh tới gần bên tai Trần Thư, nhẹ giọng giải thích nói:

- Khoảng thời gian này người nhà hắn mỗi ngày đều so sánh hắn với ngươi…

- Cái gì mà thiên phú ngự thú không bằng ngươi, cũng không biết phối dược, ngay cả ném đạn hạt nhân cũng không dám, chủ yếu là để khích lệ hắn một chút.

- …

Trần Thư đã có thể tưởng tượng ra cục diện kia, mở miệng hỏi:

- Vậy A Lương trả lời thế nào.

- Hắn chỉ có một câu…

- Cái gì?

- A đúng đúng đúng…

- …

A Lương cắt ngang đoạn đối thoại của hai người, nói:

- Hai ngươi đang thì thầm gì đấy?

Tuy bề ngoài trông rách nát, nhưng trong lòng lại sáng như gương.

Nếu chính mình không đánh lại Trần Thư, không bằng trực tiếp gia nhập.

Chỉ cần có quan hệ tốt với tội phạm, vậy chẳng phải hắn sẽ mạnh lên sao?

- …

Trần Thư yên lặng nhìn A Lương một chút, cũng không nói gì.

Hắn không biết tâm tư của A Lương, còn tưởng rằng con hàng này đã bị người trong nhà bức điên rồi…

Một đoàn người đi tới vùng ngoại thành trong một trấn nhỏ, chỗ sâu là lối vào 【 Đầm lầy vô tận 】 của Dị không gian cấp ác mộng.

- Đến rồi.

Trần Thư dựa vào băng tay màu đỏ tươi, vẻ mặt thông suốt, đi tới vị trí cửa vào.

Bên cạnh cửa vào, đã có mấy tên Ngự Long Vệ tới thủ vệ, không cho phép bất kỳ người nào tiến vào.

Bởi vì sự xuất hiện của di tích, trong đó đã không có Ngự Thú sư dân gian.

Trần Thư không có vội vàng tiến vào Dị không gian, mà nói:

- Tiểu Tinh, cưỡi ngươi biến dị Lôi Điểu.

Vị trí địa lý của 【 Đầm lầy vô tận 】 có chút đặc thù, bởi vì nó không có một chỗ có thể dừng chân, trên mặt đất là đầm lầy tràn ngập kịch độc.

Bởi vậy, chỉ có Ngự Thú sư mới có khế ước linh phi hành mới có tư cách tiến vào.

- Được.

Từ Tinh Tinh gật gật đầu, triệu hoán ra biến dị Lôi Điểu.

Hiện tại hắn ta vẫn là bạch ngân nhị tinh, nhưng Lôi Điểu khí thế cũng mạnh lên không ít, dáng dấp cũng càng tiện hơn một chút…

Vút!

Nó vừa nhìn thấy Trần Thư, lập tức ngoắt ngoắt cái đuôi lên trước, dáng vẻ vô cùng thân mật.

- …

Chương 1566: Có vẻ chúng ta rất ngốc…

Khóe mắt Từ Tinh Tinh co rút, cái này mẹ nó rốt cuộc là khế ước linh của ai… Vương Tuyệt bên cạnh cười nói:

- Tiểu Tinh, nếu không ngươi trực tiếp giao Lôi Điểu cho Trần Bì đi…

- Xéo đi!

Từ Tinh Tinh trực tiếp phớt lờ lời nói của Vương Tuyệt.

Hắn ta đã từng thấy chuyện đưa tiền đưa tài nguyên, nhưng chưa từng nghe thấy có người sẽ đưa khế ước linh.

Điều này khác gì mất mạng đâu chứ…

Năm người đang nói chuyện, nhanh chóng leo lên trên lưng Lôi Điểu, ngược lại không hề chen chúc.

Vút!

Biến dị Lôi Điểu lắc lắc bờ mông, hóa thành một đạo lôi quang, xông về cửa vào không gian phía trước.

Trong chốc lát, tầm mắt xoay một cái, năm người đã tiến vào 【 Đầm lầy vô tận 】 ư trong Dị không gian.

Xuy xuy xuy ——

Vừa đi vào, bên tai bọn hắn đã xuất hiện dị hưởng.

- Hả?

Trần Thư nhìn về phía dưới, chỉ thấy trong không trung cách bọn hắn năm mươi mét.

Mà toàn bộ mặt đất đều bị đầm lầy màu tím bao trùm, tầng ngoài như đang sôi trào, ùng ục ục bốc lên bọt nước, càng có sương mù nhàn nhạt tím tràn ngập, xem ra vô cùng kịch độc.

Dựa theo tin tức của chính phủ cho dù là bạch ngân khế ước linh, đều không thể ở trong đầm lầy này thời gian dài.

Trừ phi là thực lực cường đại hoàng kim Ngự Thú sư!

Tạ Tố Nam mở miệng nói:

- Trần Bì, chúng ta có thể ngồi khế ước linh của ngươi bơi lội trong đầm lầy …

- Ta có thực lực, chứ không phải có bệnh.

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn ta, không có việc gì lại ngâm tắm bên trong độc thủy hả…

Mà vào lúc này, ánh mắt của hắn ngưng lại.

Chỉ thấy phía xa chân trời đang có một hư ảnh cự long sau lưng mọc lên hai cánh.

Thân thể của nó tràn ngập kim quang óng ánh, cho dù là cách nhau mấy chục vạn mét, nhưng bọn hắn vẫn phát giác được một cỗ uy áp như có như không…

- Thực sự là Ứng Long!

- Di tích xuất hiện biến hóa mới!

Đám người Trần Thư thần sắc giật mình, ngắm nhìn hư ảnh to lớn xa xa, trong mắt đã có vẻ kinh dị.

- Đi!

Trần Thư triệu hoán ra khế ước linh của mình, đồng thời chào hỏi mọi người đi tới trên đầu Tiểu Hoàng.

Biến dị Lôi Điểu tuy tốc độ tương đối biến thái, nhưng cho dù là toàn lực bạo phát, đều chỉ tương đương với hoàng kim nhất tinh khế ước linh.

Tiểu Hoàng mặc dù là hình thể khế ước linh, nhưng 【Công kích】 đẳng cấp cao phối hợp 【Tốc độ giao phó】 của Tiểu Tinh Linhtốc độ có thể so với hoàng kim nhị tinh khế ước linh.

Vù vù vù ——

Tiểu Hoàng vội vàng tiến về phía trước, thậm chí là nhấc lên từng trận cuồng phong, khí thế vô cùng kinh người.

Trần Thư cố gắng khiến đỉnh đầu của Tiểu Hoàng lõm tạo thành một cái hố to, để mọi người có thể phớt lờ cuồng phong xung quanh.

- Nhanh quá…

Đám người A Lương tỏ vẻ hâm mộ.

Thời gian tốt nghiệp chưa tới nửa năm, con hàng này đã từ bạch ngân Ngự Thú sư tấn thăng làm hoàng kim, hơn nữa còn đứng đầu hoàng kim, đã hoàn thành lột xác to lớn.

Ngay lúc này, Tạ Tố Nam sờ hồ điệp màu lục trên đầu, bắt đầu nhắc nhở:

- Cẩn thận một chút, phía dưới có hung thú!

Phốc phốc phốc ——

Chỉ thấy phía dưới trong đầm lầy, chui ra từng độc oa toàn thân màu tím đen.

Khí thế của bọn nó kinh người, dĩ nhiên là một nhóm hung thú hoàng kim!

Độc oa hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Slime màu vàng trên không, miệng lớn mở ra, dần dần ngưng tụ khí độc màu tím.

Mà trung tâm nhất, có một độc oa đen tuyền, ánh mắt hung lệ, tản ra khí tức lãnh chúa.

Oa ——

Nó há to miệng, nháy mắt truyền đạt mệnh lệnh.

Phanh phanh phanh ——

Mấy chục đạo độc dịch màu tím nháy mắt phun ra, bay thẳng đến viên cầu lớn màu vàng trên không.

- Ngao ngao!

Ngay lúc này, trên giáo ranh đỉnh đầu Slime, chui ra ba đầu chó, mang theo nụ cười tà mị.

Bọn chúng nhìn xuống độc oa phía dưới, thuộc tính hỏa khủng bố tuôn trào ra, trong miệng nháy mắt phun ra ba đạo Tử Vong Hỏa Trụ.

Ầm ầm ——

Cột lửa bao phủ độc dịch, đồng thời khiến đầm lầy mấy chục mét nổ tung kèm thêm sương mù màu tím nháy mắt bị bốc hơi.

Độc oa thần sắc kinh dị, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin.

Cái này mẹ nó không phải cùng sinh vật cùng một cấp bậc với chúng ư?

Dung lượng não của bọn chúng nghĩ không thông, chỉ có thể trơ mắt nhìn cột lửa đánh tới.

Trong chốc lát, độc oa không còn chút dấu tích, giống như chưa từng tồn tại, chỉ còn lại có mùi huyết nhục trộn lẫn trong đầm lầy mà thôi . .

- Đây là miểu sát sao?

Vương Tuyệt nằm trên đỉnh đầu Tiểu Hoàng, nhìn thấy hung thú phía dưới thảm thương, nháy mắt cảm thấy an toàn.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Tiểu hung thú nho nhoi mà thôi, chỉ múa rìu qua mắt thợ thôi…

Vừa rồi lãnh chúa độc oa chỉ là hoàng kim nhất tinh, đương nhiên không đáng được đánh giá cao.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng tiếp tục phi hành về phía trước dáng vẻ thong dong tự tại.

Mà ba Husky lộ ra tương đối hoạt bát, không ngừng hướng về đầm lầy phía dưới ném ra kỹ năng.

Rầm rầm rầm!

Bên tai mọi người chỉ có tiếng nổ vang của kỹ năng cùng tiếng kêu thảm thiết của hung thú giống như đặt mình vào trong chiến trường.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đầm lầy đều trở nên vô cùng hỗn loạn.

Hung thú ở tận sâu bên trong chửi ầm lên.

Bọn chúng không làm gì cả mà cũng bị tai bay vạ gió.

Chương 1567: Có vẻ chúng ta rất ngốc… (2)

Từ Tinh Tinh mở miệng hỏi: - Trần Bì, ngươi không có việc gì ném kỹ năng làm gì? Lại thu thập vật liệu trên người bọn chúng sao?

Trong mắt bốn người, con hàng này có vẻ như chỉ hưởng thụ khoái cảm miểu sát…

- Thoải mái là được rồi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, phía dưới hung thú chủ yếu đều bị miểu sát, thật sự không chống đỡ được kỹ năng của Husky.

- Hiện tại có chút cảm giác tìm về ký ức tuổi thơ…

- Tuổi thơ?

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, tuổi thơ ngươi đã chơi lớn như vậy rồi sao?

- Các ngươi từng dùng pháo nổ phân bò bao giờ chưa?

- …

Mọi người mở to hai mắt nhìn, hiểu rõ thú vui hiểm ác của con hàng này.

Rầm rầm rầm!

Năm người một đường phi hành, quấy nhiễu đầm lầy vô tận kia đến long trời lở đất, vô số hung thú ào ào chạy trốn, rời xa con đường tiến tới của Trần Thư.

Bây giờ Dị không gian cấp ác mộng hoàn toàn không đủ cho Trần Thư nhìn, trừ phi là Hoàng Kim Quân Vương xuất thủ!

Nửa ngày trôi qua.

Một đoàn người đã đi tới chỗ sâu bên trong không gian, dọc đường không có vật cản nào.

Trần Thư nhìn phía dưới, có chút mất hứng nói:

- Hung thú gần như đều tuyệt tích, tình huống như thế nào?

- Có thể là gần tới di tích rồi.

A Lương mở miệng giải thích:

- Hung thú dường như đều không nguyện ý tới gần di tích.

- Cách di tích còn có mấy vạn mét, hung thú sợ như vậy sao?

- Có thể có một khả năng…

Vương Tuyệt quay đầu trông lại, nói:

- Hung thú chỉ đơn thuần sợ ngươi mà thôi.

- …

Tiểu Hoàng lại lần nữa thả ra kỹ năng 【Công kích】, phóng đến chỗ sâu nhất bên trong.

- Hư ảnh này thật là khủng bố …

Trần Thư nhìn hư ảnh Ứng Long ngay trước mắt, trong lòng tràn ngập chấn động.

Sinh vật trước mắt chí ít cũng dài mấy ngàn mét khổng lồ, Tiểu Hoàng bốn trăm mét ở trước mặt nó cũng chỉ giống như sâu kiến mà thôi.

Nếu như đây chính là hình thể năm đó của Ứng Long, thực lực của nó chí ít cũng là Truyền Kỳ cấp…

Nửa giờ sau.

Bọn hắn đã đi tới không trung cao trăm thước, nơi đây đang có một không gian thông đạo mở ra.

Mà phần đuôi của hư ảnh Ứng Long, vừa vặn liên tiếp đến trong thông đạo.

- Trần Thư!

Một âm thanh ngạc nhiên vang lên.

Chỉ thấy Phương Tư cưỡi Xích Viêm Long tiến lại gần, ánh mắt của nàng mỏi mệt, hai mắt cũng tràn ngập ý cười.

- Phương Tư tỷ.

Trần Thư cũng liếc mắt nhìn thấy Phương Tư trong đám người.

- Quả nhiên đột phá thành hoàng kim rồi…

Phương Tư bước lớn, đi thẳng tới trên đầu Tiểu Hoàng từ trên xuống dưới đánh giá Trần Thư.

- Cũng tạm cũng tạm…

Trần Thư khoát tay áo, khiêm tốn nói:

- Dựa theo tiến độ này, ta e rằng trước hai mươi lăm tuổi mới có thể trở thành Vương cấp, khiến cho Giang Đông phụ lão mất thể diện rồi.

- ? ?

Phương Tư ngơ ngác, vỗ vỗ bả vai của Trần Thư, ngươi thật dám nói.

Trong vòng hai năm lại đột phá? Nói đùa cái gì vậy? !

Nàng ta vốn muốn cho Trần Thư cước đạp thực địa, nhưng nghĩ đến tốc độ tiến triển của hắn, nháy mắt có chút trầm mặc.

- Ta nghe nói ngươi ở nước ngoài làm việc, nói với tỷ quá trình cụ thể như thế nào.

Nàng ta trường kỳ chờ ở trong Dị không gian, tin tức liên quan tới Trần Thư cũng không thể hiểu hết được.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, giải thích.

Hai người một hỏi một đáp, trực tiếp gạt đám người lão Tạ sang một bên…

- Không phải chứ…

A Lương có chút không chịu nổi, mở miệng nói:

- Hai người các ngươi như vậy, có vẻ chúng ta cực kỳ ngu ngốc…

Trong nháy mắt, bốn người đều cảm thấy bản thân hình như là có chút hơi dư thừa…

- Đúng vậy.

Vương Tuyệt cũng có chút bất mãn nói:

- Phương Tư tỷ, ngươi không những không chào hỏi chúng ta mà ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho chúng ta?

- Nhìn các ngươi làm gì?

Phương Tư lườm bốn người một chút, nói:

- Các ngươi cũng thành hoàng kim Ngự Thú sư?

- …

Bốn người nháy mắt im lặng, bọn hắn chỉ là người bình thường, cũng không phải yêu nghiệt biến thái…

- Được rồi.

Phương Tư cười cười, mở miệng nói:

- Chuẩn bị một chút, chờ lát nữa chúng ta tiến vào chỗ sâu bên trong di tích.

- Hiện tại di tích đã mở ra sao?

Trần Thư mở miệng nói, nhìn hư ảnh Ứng Long trên đỉnh đầu.

Dựa vào thị lực của hắn, không thể nhìn đến đầu, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai cánh.

- Còn đang biến hóa…

Phương Tư lắc đầu, nói:

- Cần chút thời gian.

Một đoàn người đi tới gần thông đạo.

Trừ bọn họ trăm Ngự Long Vệ khác đã sớm chờ đợi ở chỗ này.

- Xin chào Tội phạm ca!

- Chào Trần ca!

Trong lúc nhất thời, đám Ngự Long Vệ ào ào chào hỏi Trần Thư, trong mắt tràn ngập đầy sự sùng kính tôn kính.

Trần Thư ở trong mắt người bình thường, chỉ là rất mạnh, nhưng cụ thể biến thái đến mức độ nào, không hiểu rõ lắm.

Nhưng Ngự Long Vệ thấy nhiều biết rộng lại không giống với lúc trước.

Bất luận là ngự thú thiên phú Trần Thư, hoặc là đạt được thành tựu, đều đã đạ tới trình độ mà bọn hắn một đời khó mà với tới.

Trần Thư mỉm cười gật đầu, đáp lại từng người, dáng vẻ vô cùng hoà nhã.

Quả nhiên không hề giống trong truyền thuyết…

Trong lòng đám Ngự Long Vệ không hẹn mà cùng đã có một ý nghĩ, không nghĩ tới Trần Thư không hề hung tàn chút nào.

Chương 1568: Di tích này thực sự có vấn đề…

Nhưng mà, đám người lão Tạ bên cạnh đều yên lặng không nói gì. Vừa thấy ánh mắt của Ngự Long Vệ thì đã hiểu rõ con hàng này lại đang giả vờ giả vịt đây mà.

Bọn hắn chỉ muốn nói một câu: Con hàng này ném đạn hạt nhân cũng mang theo nụ cười này…

Mọi người yên lặng chờ đợi sự biến hóa của di tích.

Trần Thư đánh giá mọi người xung quanh, trong đó phần lớn đều là Bạch Ngân cấp Ngự Long Vệ.

Bọn hắn thực ra đã tiến vào di tích, nhưng thu hoạch không lớn, hơn nữa lại sắp xuất hiện biến hóa, bọn hắn lo lắng sẽ có nguy hiểm, lựa chọn lùi ra khỏi di tích trước.

Ngoài ra còn có tầm mười hoàng kim Ngự Thú sư, giống như Trần Thư vừa đến phụ cận di tích.

Ngay lúc này, Phương Tư nhẹ giọng nói một câu:

- Trần Thư, đến bên trong di tích, không cho phép động thủ với các đồng sự khác!

- …

Trần Thư quay đầu trông lại, nói:

- Tỷ, ta có hung tàn như vậy ư…

Lại nói, người tiến vào tất cả đều là Ngự Long Vệ, ai dám hạ thủ chứ…

- Vậy thì tốt!

Phương Tư nhắc nhở một câu, nàng ta cũng không hy vọng Trần Thư vừa rời khỏi di tích đã phải trực tiếp vào tù…

Trong chốc lát.

Trên không hư ảnh của Ứng Long gầm thét một tiếng, khí thế vô cùng đáng sợ giống như bá chủ Thiên Không năm đó lại lần nữa trở về.

Hai cánh của nó chấn động, bay lượn trong bầu trời, trong nháy mắt đã lượn quanh Dị không gian một vòng.

Tốc độ của nó thực tế quá nhanh!

Trong chốc lát, đủ loại hung thú bay nhộn nhịp rơi xuống đất, khó mà chống lại uy áp của Thiên Không chi vương.

Thậm chí ngay cả Ngự Thú sư khế ước linh đều bị ảnh hưởng, không dám dừng lại trên không trung.

- Òm ọp!

Thân thể Tiểu Hoàng trầm xuống, đi tới bên trên đầm lầy nhưng mà da nó thịt dày, ngược lại không chút ảnh hưởng.

Nhưng trong Dị không gian cũng có loài khác!

Vút!

Chỉ thấy biến dị Lôi Điểu hai mắt óng ánh, toàn thân đều bị lôi điện bao phủ.

Nó không có một chút dấu hiệu rơi xuống, thậm chí mơ hồ muốn đi theo hư ảnh của Ứng Long.

Một giây sau, Ứng Long trở về, thân thể dung nhập trong di tích.

Mà khoảnh khắc sắp tiến vào, đồng tử màu vàng óng dựng thẳng giống như đang nhìn biến dị Lôi Điểu…

- Thiên Không Chi Vương…

Tất cả mọi người không có chú ý tới sự khác thường của Ứng Long mà là sợ hãi thán phục trước uy thế đáng sợ của Ứng Long.

- Có thể tiến vào rồi!

Lúc mọi người đang khiếp sợ, một người mặc chế phục đặc thù mở miệng nói.

Phương Tư bên cạnh giải thích cho Trần Thư nói:

- Hắn là chuyên gia của sở nghiên cứu di tích, cũng là người chủ yếu phụ trách mở di tích.

Vừa nghe đến chuyên gia thân thể đám người Ngự Long Vệ chấn động, trong mắt đã có vẻ kích động.

Bất luận lúc nào, di tích đều thuộc về chân chính bảo địa, cho dù là một di tích bán thành phẩm.

- Đi thôi!

Trần Thư vỗ vỗ thân thể Tiểu Hoàng, một đoàn người đi thẳng đến không gian thông đạo.

Đám Ngự Long Vệ lộ ra vẻ cực kỳ khiêm nhượng, đều yên lặng xếp hàng.

Rất nhanh, đến phiên Trần Thư, sáu người cưỡi Tiểu Hoàng tiến vào trong thông đạo.

Tầm mắt xoay một cái, bọn hắn lại lần nữa đi tới một chỗ sâu trong không gian.

Grào!

Trong chốc lát, Trần Thư chưa kịp quan sát bốn phía, trong đầu hắn ầm vang nổ tung, quanh quẩn một tiếng gào thế gần như điên cuồng.

Thần sắc của hắn kịch biến, bản năng để Thỏ Không Gian phóng thích 【Không Gian Bí Lực】, truyền tống năm người còn lại vào trong miệng Tiểu Hoàng.

- Hả? Trần Thư, sao vậy?

Năm người còn lại hơi kinh hãi, không rõ tại sao lại tiến hành một đợt truyền tống.

- Các ngươi không nghe thấy sao?

Trần Thư lấy lại tinh thần, trong mắt vẫn có một vòng kinh hãi.

Tiếng gào thét cừa rồi quả thực giống như nổ tung trong đầu hắn khiến cả người hắn đều tóc gáy dựng lên.

- Nghe thấy cái gì?

Tạ Tố Nam gãi gãi đầu, trong mắt có vẻ không hiểu.

Con hàng này lại mắc bệnh?

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, giải thích cho năm người một phen.

Mà năm người đề lắc đầu, tỏ vẻ rõ ràng chính mình không nghe thấy tiếng gào thét gì.

- Chẳng lẽ ta thực sự mắc bệnh?

Trần Thư tự lẩm bẩm, nhưng hắn có thể xác nhận, tiếng gào thét kia quả thực tồn tại.

- Nghỉ ngơi nhiều một chút, xuất hiện ảo tưởng rồi.

- …

Trần Thư vẫn có chút không tin, đi tới bên miệng Tiểu Hoàng, quan sát bên ngoài.

Nhưng mà, ngoại trừ tầng mây mênh mông vô bờ, không có bất kỳ hung thú nào tồn tại.

- Thật sự nghe nhầm rồi? Hay là bởi vì thực lực của ta mạnh nhất, cảm giác được những thứ không giống bình thường?

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, ngay sau đó lắc lắc đầu, chỉ có thể không suy nghĩ thêm nữa, nhưng trong lòng đã có cảnh giác.

Di tích này, thật sự có vấn đề…

- Lão Tạ, không phải ngươi nói bên trong di tích có sinh linh biến ảo sinh sống sao? Sao bây giờ lại không thấy gì hết?

Trần Thư mở miệng dò hỏi, cho dù là biết di tích có vấn đề, hắn cũng không thể rút lui ngay bây giờ.

Lấy năng lực tự vệ của hắn, trừ phi là Ứng Long phục sinh, bằng không đều chắc chắn dẫn người thoát đi.

- Không còn ư?

Lão Tạ cũng nhích lại gần, nhìn tình huống bên ngoài.

Chỉ thấy Slime khổng lồ đang trôi nổi trong mây, bốn phía Bạch Vân mênh mông, không có bất kỳ dấu tích sinh linh dấu tích, giống như một mảnh tử địa.

Chương 1569: Biến dị Lôi Điểu mất khống chế

– Có thể là do di tích biến hóa gây nên. Phương Tư cất bước đi tới, trong mắt đã có một vẻ kinh ngạc.

Trần Thư hỏi:

- Vậy chúng ta phá quan thế nào, giành lấy phần thưởng thế nào đây?

- Mẹ nó…

Tạ Tố Nam nhún vai, nói:

- Quy tắc trong di tích này đều bị lật đổ rồi, căn bản cũng không có cửa ải nào đáng nói.

- Toàn tự mình thăm dò đúng không…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, mờ mịt nhìn về phía hải vân.

Kinh nghiệm tham gia di tích của hắn đã tương đối phong phú, nhưng giờ phút này vẫn không biết nên làm gì…

- Òm ọp! Òm ọp!

Bồ mông Tiểu Hoàng thoáng qua, không mục đích bay về phía trước.

- Thiên Không di tích…

Trần Thư nhìn xuống phía dưới, muốn nhìn thấy dáng vẻ của đại địa.

Nhưng mà, mặc cho hắn nhìn trộm như thế nào, phía dưới đều là một mảnh hư vô, giống như trong di tích không có đại địa, chỉ có bầu trời.

- Chỉ có thể bay ư?

Hắn sờ cằm, ngược lại tương tự với 【Đầm lầy vô tận】.

Nhưng mà 【Cuồng phong phi hành】 của Tiểu Hoàng có thể kéo dài vô hạn, cũng không cần lo lắng vẫn đề dừng chân.

Thời gian dần dần trôi qua.

Bọn hắn chẳng những không nhìn thấy bất kỳ sinh linh biến ảo nào, thậm chí ngay cả Ngự Long Vệ cũng không có một người, hình như vị trí mọi người truyền tống đến không giống nhau.

Đang lúc bọn hắn phi hành chẳng có mục đích gì, trong tầng mây phía trước, đột nhiên bay ra một tiểu phi long bạch sắc.

- Hả?

Lông mày Trần Thư nhíu lại, lập tức khiến Slime đuổi theo, cuối cùng cũng nhìn thất sinh linh biến ảo đầu tiên.

Khí tức cuảTiểu phi long không rõ ràng nhưng tốc độ nhanh đến biến thái, hơn nữa miễn dịch đủ loại kỹ năng khống chế.

- So tốc độ với ca sao?

Trần Thư để Tiểu Hoàng dừng lại, trực tiếp liếc mắt nhìn Thỏ Không Gian.

Trong chốc lát, thân thể Thỏ Không Gian biến mất không thấy gì nữa, trực tiếp mượn kỹ năng thuấn di, đi tới trước mặt Tiểu phi long.

- Ô ô ~~

Thỏ Không Gian gãi gãi bờ mông, trực tiếp móc ra một củ cà rốt khổng lồ.

Oanh!

Tốc độ công kích của nó cực nhanh, nháy mắt vung đánh cà rốt ra ngoài.

Trong chốc lát, tiểu phi long bị miểu sát, ngay cả một chút sức lực chống cự cũng không có.

Vèo ——

Thỏ Không Gian lại lần nữa thuấn di, quay về trong miệng Tiểu Hoàng,

Mà Trần Thư nhìn thấy cục diện trận đấu.

- Yếu như vậy sao?

Hắn tự lẩm bẩm, không ngờ con hàng này bị loại bỏ nhanh như vậy, một chút sức chiến đấu cũng không có.

- Nhưng vấn đề là… Phần thưởng đâu?

Hắn mở ra bốn diện bản của khế ước linh nhưng không có chút biến hóa nào.

Phương Tư bên cạnh nghe thấy lời nói của Trần Thư vẻ mặt cũng không hề tỏ ra bất ngờ.

- Dựa theo quy tắc mở ra trước đó, xác suất giành được phần thưởng là 2%, giết một con sao có thể có được chứ.

- Như vậy sao?

Trần Thư nhíu mày, quả nhiên là không giống với các di tích khác.

Ngay lúc này, trước mắt bọn hắn lại là xuất hiện một tiểu phi long bạch sắc.

Trần Thư lại lần nữa để Thỏ Không Gian sử dụng kỹ năng miểu sát.

Vốn dĩ dựa theo quy tắc của di tích, không gian kỹ năng bị cấm sử dụng, bởi vì đồ chơi này thực tế quá nhanh.

Nhưng bây giờ quy tắc bị lật đổ, đã không còn hạn chế gì nữa rồi.

Một giờ trôi qua.

Đám người Trần Thư đã đi tới chỗ sâu trong di tích, đồng thời Thỏ Không Gian đã giết không ít Tiểu phi long bạch sắc.

Mà ánh mắt của hắn dần dần trở nên có chút khó coi.

- Một phần thưởng cũng không có?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, chủ nhân di tích này không có quy tắc bù đắp, không phải ngay cả phần thưởng cũng quên thả xuống chứ…

Oanh!

Thỏ Không Gian ngáp, lại một gậy đánh sinh linh biến ảo hồn phi phách tán.

Vốn cho rằng lại không thu hoạch được gì, đang lúc nó chuẩn bị trở về, tầng mây bốn phía đột nhiên cuồn cuộn lên.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, trong mắt đã có một vòng kinh hỉ.

Grào!

Chỉ thấy giữa tầng mây cuồn cuộn, một Phi Long bạch sắc khoảng mười mét xuất hiện, hai mắt trống rỗng nhìn về phía Thỏ Không Gian.

- Cuối cùng cũng có biến hóa rồi!

Trần Thư nhíu mày, vội vã để Thỏ Không Gian xuất thủ.

Vốn cho rằng là một tinh anh quái, nhưng Thỏ Không Gian trực tiếp ra một gậy, thuận lợi miểu sát…

- Bạch Ngân cấp sao?

Trần Thư phát giác được thực lực của Phi Long bạch sắc, không nghĩ tới thực lực lại yếu như vậy.

Đang lúc hắn không ôm kỳ vọng mở ra diện bản khế ước linh trong mắt xuất hiện vẻ vui mừng.

Chỉ thấy Lv3 Cuồng phong phi hành vậy mà thăng lên một cấp!

Trong lúc nhất thời, tốc độ phi hành cuả Tiểu Hoàng tăng lên không ít.

- Cuối cùng cũng nhìn thấy phần thưởng!

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, nếu không cho chút khích lệ, hắn quả thực không muốn thăm dò chút nào.

- Có phần thưởng?

Phương Tư nhìn thấy nét mặt của Trần Thư, trong lòng thoáng chốc có suy đoán.

- Ừm, kỹ năng phi hành của ta tăng lên.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Nếu không đợi lát nữa mọi người theo thứ tự tới giết?

Chỉ là có một mình hắn tăng lên, năm người còn lại giống như khán giả.

Đúng lúc này, vẻ mặt Từ Tinh Tinh khẽ biến, nhìn về phía biến dị Lôi Điểu bên cạnh.

Li!

Chỉ thấy toàn thân nó lại là bị lôi điện vây quanh, trong mắt đã có một vòng luống cuống.

Chương 1570: Ứng Long hư ảnh bị đánh nổ tung

Trần Thư mở miệng hỏi: - Tiểu Tinh, chim của ngươi sao thế? Cũng mắc bệnh?

- Không biết rõ.

Từ Tinh Tinh cau mày, nói:

- Hình như nó muốn đi ra ngoài…

- Hả?

Trần Thư bảo Tiểu Hoàng mở miệng rộng ra.

Sưu ——

Trong chốc lát, hai cánh biến dị Lôi Điểu chấn động, xông ra khỏi miệng Tiểu Hoàng.

Thân thể của nó hóa thành một đạo lưu quang màu xanh lam, vọt thẳng vào chỗ sâu bên trong di tích, biến mất vô tung vô ảnh…

- Không phải chứ! Ta mẹ nó còn chưa lên xe đâu!

Khóe miệng Từ Tinh Tinh giật giật một cái, nháy mắt sững sờ tại chỗ.

Bản thân hình như bị khế ước linh của mình vứt bỏ quăng…

- …

Đám người Trần Thư đều trưng ra vẻ mặt đồng tình, lần đầu tiên nhìn thấy khế ước linh vứt bỏ chủ nhân.

Nhưng không bao lâu, biến dị Lôi Điểu lại bay trở về, cuối cùng cũng nhớ ra mình quên cái gì…

Từ Tinh Tinh nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống trên lưng Lôi Điểu, nói:

- Các ngươi muốn lên không?

Hắn còn chưa kịp nói, biến dị Lôi Điểu đã hét vang một tiếng, hóa thành lưu quang, đi thẳng đến chỗ sâu nhất bên trong di tích…

- Mẹ nó! Không bị khống chế?

Tiểu Tinh phủ phục trong lông vũ của Lôi Điểu, không ngừng truyền đạt mệnh lệnh cho biến dị Lôi Điểu.

Nhưng mà, Lôi Điểu cũng không có bất kỳ ý định dừng lại nào dường như được triệu hiệu, con ngươi óng ánh mơ hồ xuất hiện một bóng mờ.

Đó là một con Cự Long Kim Sắc sau lưng mọc lên cái hai…

- Ngao ngao!

Hai con ngươi Husky hơi động, nháy mắt chia làm hai phân thân, lực lượng nguyên tố trong cơ thể cuồng bạo không ngừng cuồn cuộn.

Song phương đại chiến hết sức căng thẳng!

Mà lúc này.

Ở trong di tích Ngự Long Vệ còn lại cũng phát giác được biến hóa.

Bọn hắn ào ào nhìn chỗ sâu bên trong di tích, đại khái có thể đoán ra được kịch biến.

- Tình huống trong đó như thế nào rồi?

- Không phải là xuất hiện biến hóa gì mới chứ?

- Sao ta cảm thấy có liên quan đến Trần Thư nhỉ…

Trong lúc nhất thời, đám Ngự Long Vệ nhao nhao suy đoán, nhưng Bạch Ngân cấp đều không dám tới gần.

Bọn hắn hiểu rõ khoảng cách giữa mình và Trần Thư, nếu là nguy cơ hắn không giải quyết được bản thân xông vào đó chẳng khác nào tự đi nộp mạng cả.

Nhưng Ngự Long Vệ hoàng kim đẳng cấp lại không chút do dự, ào ào đi về nơi xảy ra biến hóa.

Nếu thật sự có nguy cơ trí mạng, bọn hắn vẫn nắm chắc mấy phần có thể dẫn theo Trần Thư bỏ chết…

- Phương Tư tỷ, hình như Trần Thư bên kia xảy ra chuyện rồi, làm sao đây?

A Lương nhìn về phía xa xa, trong mắt đã có một vòng lo lắng.

Ba khế ước linh của hắn ta đều không biết bay, chỉ có thể đi theo Phương Tư.

- Đi xem một chút!

Phương Tư không chút do dự, buông tha tiểu phi long bạch sắc trước mắt, cưỡi Xích Viêm Long đi về nơi xuất hiện biến hhoas.

Về phần những người còn lại, mỗi người đuổi theo tiểu phi long, tranh thủ lấy chút phần thưởng.

Bọn hắn phát hiện lúc mỗi người đơn độc phi hành, đều có thể triệu hồi ra tiểu phi long, hơn nữa chỉ cần đánh giết đến số lượng nhất định, sẽ xuất hiện đại Phi Long mười mét, đánh chết là có thể thu được phần thưởng.

Hơn nữa, tốc độ của tiểu phi long khác biệt, liên quan đến thực lực của bản thân, vốn dĩ Trần Thư không đuổi kịp, là bởi vì hắn là hoàng kim Ngự Thú sư.

Nhưng lúc này dị biến xuất hiện, lão Tạ cùng Vương Tuyệt cũng không kịp suy nghĩ, cắn răng đi theo…

Rầm rầm rầm!

Địa điểm trung tâm dị biến của di tích.

Ba Husky hai mắt tràn ngập đủ loại quang mang, nguyên tố kỹ năng khủng bố kéo dài không ngừng tuôn ra, thanh thế vô cùng to lớn.

Hải vân bốn phsia cuồn cuộn, không ngừng tản ra, đã không chịu nổi sức mạnh đáng sợ như vậy.

Grào!

Biến dị Lôi Điểu dưới Ứng Long hư ảnh, tốc độ nhanh đến mức cực hạn, không ngừng bao quanh Trần Thư.

Trong lúc nhất thời, chung quanh hắn giống như hiện đầy Ứng Long hư ảnh, thanh thế kinh người.

Cùng lúc đó, tầng mây tụ tập phía trên vùng trời Trần Thư đứng, nước mưa nhỏ xuống.

Cộc cộc cộc!

Nước mưa vô cùng sắc bén, thân thể Tiểu Hoàng không ngừng bắn ra tiếng nổ mạnh của kim thiết, trong nháy mắt phá bỏ phòng ngự của nó.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, xem ra là muốn tốc chiến tốc thắng.

- Tiểu Trần, vẫn phải dựa vào ta!

Tiểu Tinh Linh bên cạnh bay tới, cười hì hì đồng thời móc ra vũ khí chuyên biệt của mình.

Bên trên Lang Nha Bổng to lớn xuất hiện lục quang rạng rỡ.

Mà trên đầu Tiểu Hoàng, chữa trị chi vũ không ngừng rơi xuống, chữa trị thương thế của nó.

Đồng thời, nó rít một điếu xì gà ngoài miệng, hai đạo bạch quang tuôn ra, dung nhập vào trong cơ thể Husky.

Chính là 【 Cuồng hóa nguyên tố 】 cùng 【 Chân bạo tẩu gia tăng 】 !

Gần như là đồng thời, hai phân thân khác của Husky cũng đạt được gia trì.

Đây không phải là năng lực của Tiểu Tinh Linh, mà là bởi vì cấp bậc của phân thân Husky đủ cao, có thể cùng bản thể cộng hưởng với kỹ năng phụ trợ =.

Trong nháy mắt, sức chiến đấu của Husky tăng vọt một đoạn.

Thỏ Không Gian đồng thời vung ra ba đạo không gian ấn ký, khiến ba Husky thuấn di tại chỗ, gia trì thuộc tính Tuyệt đối trúng mục tiêu.

Rầm rầm rầm!

Ba đạo khủng bố 【 Thiên Hỏa Vẫn Thạch 】 ngưng kết lan ra.

Chương 1571: Ứng Long hư ảnh bị đánh nổ tung (2)

Gần như là đồng thời, vẫn thạch thuấn di biến mất, trực tiếp đập vào bên trên đầu hư ảnh Ứng Long. Trong nháy mắt, đầu vỡ tan, hóa thành từng điểm kim quang tiêu tán không thấy.

Trong ánh mắt của nó đã có một điểm kinh hãi, thực lực của Trần Thư thật to lớn vượt quá dự liệu của nó…

Ầm ầm!

Vẫn thạch y nguyên không ngừng rơi xuống, ép hư ảnh đến vỡ tan, trong nháy mắt thân thể Ứng Long bị phá thành mảnh nhỏ.

Ầm!

Ngay lúc vẫn thạch sắp chạm đến biến dị Lôi Điểu.

Cặp mắt của nó khép lại, vậy mà trực tiếp hôn mê bất tỉnh, thân thể không ngừng hướng rơi xuống phía dưới.

- ? ?

Trần Thư ngơ ngác, ngươi đang ăn vạ đúng không?

Trong chốc lát, trên người biến dị Lôi Điểu xuất hiện một vòng ấn ký, bị cưỡng ép truyền tống đến trong miệng Tiểu Hoàng.

- Kết thúc rồi sao?

Từ Tinh Tinh vừa thấy Lôi Điểu xuất hiện ở bên cạnh, thần sắc căng thẳng, tra xét trạng thái của khế ước linh.

- Ừm, kết thúc rồi.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Ngoài ra khế ước linh này của ngươi tự ngất đi.

- Ngất đi?

Từ Tinh Tinh ngơ ngác, ngay sau đó thu hồi vào trong ngự thú không gian.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trần Thư mở miệng nói:

- Nó không truyền đạt tin tức gì cho ngươi ư? Không chừng là chuyện tốt đấy?

- Không có, hành vi rất kỳ dị.

Từ Tinh Tinh lắc đầu, trong mắt ngược lại không có một chút đáng tiếc.

Lỡ như là cạm bẫy gì thì sao?

So với kỳ ngộ không hiểu rõ, hắn cảm thấy tính mệnh vẫn quan trọng hơn một chút…

- Đi!

Trần Thư cũng cảm thấy như vậy, bằng không cũng sẽ không cưỡng ép ngăn lại biến dị Lôi Điểu.

- Trần Bì!

Lúc hai người trở về, vừa vặn đụng phải Phương Tư cùng A Lương đang đi tới.

Khoảng cách của song phương không xa, khiến cho nàng ta tới nhanh hơn Ngự Long Vệ hoàng kim một chút.

- Phương Tư tỷ?

Trần Thư để Tiểu Hoàng mở miệng lớn ra, nhìn Phương Tư trước mặt.

Phương Tư thấy hai người an toàn, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì rồi? Các ngươi không sao chứ?

- Không có việc gì, làm thịt con Ứng Long.

Trần Thư nhún vai, hời hợt nói.

- ? ? ?

Vẻ mặt Phương Tư khẽ giật mình, ngươi đang nói cái gì vậy? !

Cái kia mẹ nó chí ít cũng là sinh vật Truyền Kỳ cấp đó!

Trần Thư không giải thích, tình tiết không quan trọng cũng không kể, hư ảnh cùng bản thể quả thực không khác nhau lắm…

Hắn ngược lại nói:

- Đoán chừng là nhìn trúng biến dị Lôi Điểu, ta chỉ có thể đánh nó ngất xỉu trước.

- Vậy là tốt rồi.

Phương Tư nhẹ nhàng thở ra, tạm thời không có nguy hiểm gì.

Một đoàn người quay trở về, vừa vặn lại đụng phải lão Tạ đang tiến đến.

- Trần Bì!

Tạ Tố Nam đang cưỡi một đại bạch trư, trong tay cầm một chiếc cần câu, mang theo năm cái bánh bao lớn, không ngừng dụ hoặc đại bạch trư hướng về phía trước.

Mặc dù mệt thở hồng hộc, nhưng đại bạch trư vẫn gắng sức hướng về phía trước, vì nếm một miếng bánh bao.

- Không phải chứ lão Tạ, ngươi tra tấn khế ước linh của ngươi như vậy ư…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, vội vã để lão Tạ về tới trong miệng Tiểu Hoàng.

Tạ Tố Nam lắc đầu nói:

- Không có việc gì, nó là tốc độ hình khế ước linh.

- …

Nhìn thấy đại bạch trư điên cuồng ăn bánh bao, ba người đều hết ý kiến.

Nhưng ngay lúc này, một thanh âm uất ức truyền đến.

- Tra tấn cái rắm, đại gia ta mới phải chịu nhất tra tấn nhất đây!

Chỉ thấy một Không Gian Điểu màu xám đang gắng sức giương cánh, hành động vô cùng gian nan, nhưng vẫn kéo dài không ngừng hướng về phía trước.

Mà đầu sỏ gây ra, là Vương Tuyệt phía dưới chân nó…

- …

Đám người Trần Thư nháy mắt yên lặng, hai người này một người so với một người càng nghiền ép khế ước linh của mình hơn…

Một con chim lớn chừng bàn tay, phía dưới mang theo một người, quả thật là có chút không hợp thói thường.

Mọi người đoàn tụ, tạm thời không có nguy cơ xuất hiện.

- Hiện tại không nên tùy tiện tách ra.

Trần Thư lắc đầu, trong mắt đã có một vòng cảnh giác, nói:

- Các loại quy tắc của di tích lại biến hóa, Vương cấp Ngự Thú sư đi vào rồi nói sau.

Chuyện của Đại Lực đã để lại bóng ma tâm lý trong lòng hắn, bản thân hắn chưa chắc đã có thể xử lý tốt mọi chuyện, vẫn phải cẩn thận một chút.

Dựa theo kế hoạch của chính phủ, tất nhiên sẽ phái hai đến ba tên Vương cấp tới trước.

Chiến lực như vậy, cho dù là đối mặt với đỉnh phong Vương cấp, đều có thể thong dong đối mặt, chí ít có thể đợi viện quân tới trước.

Mà Tinh Không di tích sức chiến đấu cao nhất cũng chỉ là đỉnh phong Vương cấp, Thiên Không di tích bán thành phẩm không có khả năng mạnh hơn.

- Được.

Phương Tư gật đầu một cái, đồng thời nói:

- Nhưng mà chúng ta có thể tự giành lấy phần thưởng.

- Hả?

Trần Thư trong mắt đã có vẻ không hiểu, rõ ràng không hiểu rõ quy tắc của di tích.

Tiếp theo, Phương Tư biểu diễn cho hắn một thoáng.

Ngoại trừ A Lương cùng Từ Tinh Tinh, bốn người đều phi hành khế ước linh của mình,

Mà phía trước bọn hắn, đều xuất hiện một tiểu phi long bạch sắc, chỉ là tốc độ không giống nhau mà thôi, nhưng phương hướng cũng giống nhau.

Bốn người cùng đuổi theo, cho dù là bởi vì tốc độ mỗi người khác biệt, sẽ dần dần kéo dài khoảng cách, nhưng nếu tận lực chờ đợi, rất dễ dàng liền lần nữa tập hợp một chỗ.

Chương 1572: Ứng Long hư ảnh bị đánh nổ tung (2)

Nước mưa vô cùng sắc bén, thân thể Tiểu Hoàng không ngừng bắn ra tiếng nổ mạnh của kim thiết, trong nháy mắt phá bỏ phòng ngự của nó. - Hả?

Trần Thư nhíu mày, xem ra là muốn tốc chiến tốc thắng.

- Tiểu Trần, vẫn phải dựa vào ta!

Tiểu Tinh Linh bên cạnh bay tới, cười hì hì đồng thời móc ra vũ khí chuyên biệt của mình.

Bên trên Lang Nha Bổng to lớn xuất hiện lục quang rạng rỡ.

Mà trên đầu Tiểu Hoàng, chữa trị chi vũ không ngừng rơi xuống, chữa trị thương thế của nó.

Đồng thời, nó rít một điếu xì gà ngoài miệng, hai đạo bạch quang tuôn ra, dung nhập vào trong cơ thể Husky.

Chính là 【 Cuồng hóa nguyên tố 】 cùng 【 Chân bạo tẩu gia tăng 】 !

Gần như là đồng thời, hai phân thân khác của Husky cũng đạt được gia trì.

Đây không phải là năng lực của Tiểu Tinh Linh, mà là bởi vì cấp bậc của phân thân Husky đủ cao, có thể cùng bản thể cộng hưởng với kỹ năng phụ trợ =.

Trong nháy mắt, sức chiến đấu của Husky tăng vọt một đoạn.

Thỏ Không Gian đồng thời vung ra ba đạo không gian ấn ký, khiến ba Husky thuấn di tại chỗ, gia trì thuộc tính Tuyệt đối trúng mục tiêu.

Rầm rầm rầm!

Ba đạo khủng bố 【 Thiên Hỏa Vẫn Thạch 】 ngưng kết lan ra.

Gần như là đồng thời, vẫn thạch thuấn di biến mất, trực tiếp đập vào bên trên đầu hư ảnh Ứng Long.

Trong nháy mắt, đầu vỡ tan, hóa thành từng điểm kim quang tiêu tán không thấy.

Trong ánh mắt của nó đã có một điểm kinh hãi, thực lực của Trần Thư thật to lớn vượt quá dự liệu của nó…

Ầm ầm!

Vẫn thạch y nguyên không ngừng rơi xuống, ép hư ảnh đến vỡ tan, trong nháy mắt thân thể Ứng Long bị phá thành mảnh nhỏ.

Ầm!

Ngay lúc vẫn thạch sắp chạm đến biến dị Lôi Điểu.

Cặp mắt của nó khép lại, vậy mà trực tiếp hôn mê bất tỉnh, thân thể không ngừng hướng rơi xuống phía dưới.

- ? ?

Trần Thư ngơ ngác, ngươi đang ăn vạ đúng không?

Trong chốc lát, trên người biến dị Lôi Điểu xuất hiện một vòng ấn ký, bị cưỡng ép truyền tống đến trong miệng Tiểu Hoàng.

- Kết thúc rồi sao?

Từ Tinh Tinh vừa thấy Lôi Điểu xuất hiện ở bên cạnh, thần sắc căng thẳng, tra xét trạng thái của khế ước linh.

- Ừm, kết thúc rồi.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Ngoài ra khế ước linh này của ngươi tự ngất đi.

- Ngất đi?

Từ Tinh Tinh ngơ ngác, ngay sau đó thu hồi vào trong ngự thú không gian.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trần Thư mở miệng nói:

- Nó không truyền đạt tin tức gì cho ngươi ư? Không chừng là chuyện tốt đấy?

- Không có, hành vi rất kỳ dị.

Từ Tinh Tinh lắc đầu, trong mắt ngược lại không có một chút đáng tiếc.

Lỡ như là cạm bẫy gì thì sao?

So với kỳ ngộ không hiểu rõ, hắn cảm thấy tính mệnh vẫn quan trọng hơn một chút…

- Đi!

Trần Thư cũng cảm thấy như vậy, bằng không cũng sẽ không cưỡng ép ngăn lại biến dị Lôi Điểu.

- Trần Bì!

Lúc hai người trở về, vừa vặn đụng phải Phương Tư cùng A Lương đang đi tới.

Khoảng cách của song phương không xa, khiến cho nàng ta tới nhanh hơn Ngự Long Vệ hoàng kim một chút.

- Phương Tư tỷ?

Trần Thư để Tiểu Hoàng mở miệng lớn ra, nhìn Phương Tư trước mặt.

Phương Tư thấy hai người an toàn, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì rồi? Các ngươi không sao chứ?

- Không có việc gì, làm thịt con Ứng Long.

Trần Thư nhún vai, hời hợt nói.

- ? ? ?

Vẻ mặt Phương Tư khẽ giật mình, ngươi đang nói cái gì vậy? !

Cái kia mẹ nó chí ít cũng là sinh vật Truyền Kỳ cấp đó!

Trần Thư không giải thích, tình tiết không quan trọng cũng không kể, hư ảnh cùng bản thể quả thực không khác nhau lắm…

Hắn ngược lại nói:

- Đoán chừng là nhìn trúng biến dị Lôi Điểu, ta chỉ có thể đánh nó ngất xỉu trước.

- Vậy là tốt rồi.

Phương Tư nhẹ nhàng thở ra, tạm thời không có nguy hiểm gì.

Một đoàn người quay trở về, vừa vặn lại đụng phải lão Tạ đang tiến đến.

- Trần Bì!

Tạ Tố Nam đang cưỡi một đại bạch trư, trong tay cầm một chiếc cần câu, mang theo năm cái bánh bao lớn, không ngừng dụ hoặc đại bạch trư hướng về phía trước.

Mặc dù mệt thở hồng hộc, nhưng đại bạch trư vẫn gắng sức hướng về phía trước, vì nếm một miếng bánh bao.

- Không phải chứ lão Tạ, ngươi tra tấn khế ước linh của ngươi như vậy ư…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, vội vã để lão Tạ về tới trong miệng Tiểu Hoàng.

Tạ Tố Nam lắc đầu nói:

- Không có việc gì, nó là tốc độ hình khế ước linh.

- …

Nhìn thấy đại bạch trư điên cuồng ăn bánh bao, ba người đều hết ý kiến.

Nhưng ngay lúc này, một thanh âm uất ức truyền đến.

- Tra tấn cái rắm, đại gia ta mới phải chịu nhất tra tấn nhất đây!

Chỉ thấy một Không Gian Điểu màu xám đang gắng sức giương cánh, hành động vô cùng gian nan, nhưng vẫn kéo dài không ngừng hướng về phía trước.

Mà đầu sỏ gây ra, là Vương Tuyệt phía dưới chân nó…

- …

Đám người Trần Thư nháy mắt yên lặng, hai người này một người so với một người càng nghiền ép khế ước linh của mình

hơn…

Một con chim lớn chừng bàn tay, phía dưới mang theo một người, quả thật là có chút không hợp thói thường.

Mọi người đoàn tụ, tạm thời không có nguy cơ xuất hiện.

- Hiện tại không nên tùy tiện tách ra.

Trần Thư lắc đầu, trong mắt đã có một vòng cảnh giác, nói:

- Các loại quy tắc của di tích lại biến hóa, Vương cấp Ngự Thú sư đi vào rồi nói sau.

Chương 1573: Thiên Không di tích phổ độ chúng sinh

Chuyện của Đại Lực đã để lại bóng ma tâm lý trong lòng hắn, bản thân hắn chưa chắc đã có thể xử lý tốt mọi chuyện, vẫn phải cẩn thận một chút. Dựa theo kế hoạch của chính phủ, tất nhiên sẽ phái hai đến ba tên Vương cấp tới trước.

Chiến lực như vậy, cho dù là đối mặt với đỉnh phong Vương cấp, đều có thể thong dong đối mặt, chí ít có thể đợi viện quân tới trước.

Mà Tinh Không di tích sức chiến đấu cao nhất cũng chỉ là đỉnh phong Vương cấp, Thiên Không di tích bán thành phẩm không có khả năng mạnh hơn.

- Được.

Phương Tư gật đầu một cái, đồng thời nói:

- Nhưng mà chúng ta có thể tự giành lấy phần thưởng.

- Hả?

Trần Thư trong mắt đã có vẻ không hiểu, rõ ràng không hiểu rõ quy tắc của di tích.

Tiếp theo, Phương Tư biểu diễn cho hắn một thoáng.

Ngoại trừ A Lương cùng Từ Tinh Tinh, bốn người đều phi hành khế ước linh của mình,

Mà phía trước bọn hắn, đều xuất hiện một tiểu phi long bạch sắc, chỉ là tốc độ không giống nhau mà thôi, nhưng phương hướng cũng giống nhau.

Bốn người cùng đuổi theo, cho dù là bởi vì tốc độ mỗi người khác biệt, sẽ dần dần kéo dài khoảng cách, nhưng nếu tận lực chờ đợi, rất dễ dàng liền lần nữa tập hợp một chỗ.

Mà A Lương có chút ủy khuất, bản thân dường nhi bị di tích này nhằm vào…

Thời gian dần dần trôi qua.

Bốn người mỗi người đều săn giết Tiểu phi long bạch sắc, cho dù tốc độ của bọn hắn chậm chạp, nhưng vẫn có thể từng bước đuổi kịp.

Trong đó tốc độ đi săn của Trần Thư quá nhanh.

Hắn có không gian kỹ năng, tiểu phi long gần như vừa xuất hiện đã bị Thỏ Không Gian thuấn sát, hơn nữa sẽ không tụt lại phía sau.

Vốn dĩ muốn giúp một thoáng, nhưng chỉ cần hắn gia trì kỹ năng cho người khác, tiểu phi long của đối phương sẽ trực tiếp biến mất, rõ ràng là không cho phép hắn lợi dụng sơ hở.

Như vậy có thể thấy được, Thiên Không di tích có chút quy tắc, nhưng mà không nhiều, nhưng vẫn có chút…

Thời gian hai ngày thoáng chốc trôi qua.

Di tích yên lặng quả nhiên xuất hiện biến hóa mới!

Hải vân bốn phía không ngừng cuồn cuộn, tiếng nổ vang ầm ầm vang dội.

Đồng thời, một Ứng Long hư ảnh kim sắc phi hành trong biển mây, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Đừng nói đến hoàng kim khế ước linh, ngay cả Vương cấp cũng khó có thể theo kịp.

- Vương cấp Ngự Thú sư phải vào rồi.

Phương Tư lẩm bẩm nói:

- Không biết rõ là ai sẽ đi vào…

A Lương bên cạnh nói:

- Ta dám đánh cược, có Liễu hiệu trưởng hoặc là Tần hiệu trưởng.-

- …-

Mọi người ngơ ngác, sau đó đều gật đầu một cái, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Trần Thư.

Chỉ cần là nơi có Trần Thư, hai người này chắc chắn có một người xuất hiện.

Một mặt là lo lắng cho sự an toàn của Trần Thư một mặt cũng là lo lắng cho sự an toàn của những người còn lại…

Vào lúc bọn hắn đang nói chuyện phiếm, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét.

Grào!

Một tiếng gào thể điên cuồng từ chỗ sâu trong di tích truyền tới, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ di tích.

Lần này, bất luận là Trần Thư, hoặc là những người còn lại đều nghe thấy!

Trong chốc lát, thần sắc Ngự Thú sư trong di tích kịch biến, trong mắt tràn ngập kinh hãi cùng không thể tưởng tượng nổi.

- Trong di tích này có sinh vật? !

Đám Ngự Thú sư mở to hai mắt nhìn, cùng nhau nghĩ đến Ứng Long hư ảnh vừa rồi.

Đồng thời, một suy đoán đáng sợ không hẹn mà cùng xuất hiện:

- Thứ này không phải vẫn còn sống đấy chứ…

Mà ở lối vào di tích.

Vẻ mặt hai tên Vương cấp Ngự Thú sư khẽ biến, nhìn Ứng Long hư ảnh không giống như thật.

- Lão Liễu, không phải là xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Diệp Vũ chân đạp một cái, nhíu mày nhìn phía trước.

Hắn ta là Vương cấp Ngự Thú sư của chính phủ, đồng dạng cũng là một trong những trọng tài chính trong cuộc thi toàn quốc ngự thú, cùng Trần Thanh Hải cùng giám sát cuộc tranh tài.

- Vào xem một chút.

Liễu Phong cưỡi băng điểu to lớn, trực tiếp đi vào bên trong không gian thông đạo trước mặt.

…

Cùng lúc đó, trong mắt Trần Thư tràn ngập vẻ suy tư.

A Lương bên cạnh nhắc nhở:

- Trần Bì, hải vân bốn phía đang biến mất…

- Hả?

Trần Thư vội vã đi tới phía trước, quả nhiên thấy hải vân bốn phía đang dần dần tiêu tán.

- Biến hóa mới ư?

Lông mày hắn hơi nhíu, thật sự không hiểu rõ đường đi nước bước của Thiên Không di tích…

Di tích chi linh trong này không phải là bị bệnh tâm thần hết rồi chứ?

- Tốc độ của Tiểu phi long tăng nhanh!

Tạ Tố Nam kinh hô một tiếng, chỉ thấy tiểu phi long trước mắt hắn ta đang truy đuổi đột nhiên gia tốc, nháy mắt biến mất tại chân trời.

Mà tiểu phi long của những người còn lại cũng giống như vậy.

Tạ Tố Nam thở dài, nói:

- Không phải chứ, ta mới đạt được một lần ban thưởng thôi mà…

- Quả nhiên, tiện nghi không có hàng tốt!

Vương Tuyệt lắc đầu, ai bảo vé vào Thiên Không di tích cũng không mất chứ?

Lúc mọi người đang ai thán, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tiếng gió thổi vù vù.

Một giây sau, trên thiên khung xuất hiện một Ứng Long hư ảnh vô cùng to lớn, giống như bao trùm toàn bộ di tích.

Bất luận là ở vào vị trí nào, đều có thể thấy rõ ràng hư ảnh.

- Hả?

Đám người Trần Thư vội vã chạy đến trong miệng Tiểu Hoàng đề phòng xuất hiện nguy cơ gì.

Grào!

Chương 1574: Lại thêm một người truyền thừa của di tích?

Hai cánh kim sắc của Ứng Long chấn động, thân thể hơi hơi đong đưa, lại có mưa to kim sắc rơi xuống. Trong lúc nhất thời, toàn bộ di tích đều xuất hiện biến hóa kinh người.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng nháy mắt tiến vào trạng thái 【 Thụy Mộng Sát 】, đồng thời Tiểu Tinh Linh phóng thích 【 Phòng ngự gia trì 】 .

Lực lượng phòng ngự của nó đạt tới đỉnh phong, cho dù là một kích của Vương cấp cũng khó có khả năng miểu sát.

Nhưng mà, giọt mưa kim sắc cũng không có lực đâm xuyên đột nhiên thoáng chốc dung nhập vào trong cơ thể Tiểu Hoàng.

Trần Thư ngơ ngác, trong mắt đã có vẻ không hiểu.

Ngay sau đó hắn ý thức được cái gì, vội vã mở ra diện bản thông tin.

Chỉ thấy cuồng phong phi hành của Tiểu Hoàng đã tới Lv6, trực tiếp thăng hai cấp.

Lại phối hợp với phần thưởng trước đó đi săn Tiểu phi long bạch sắc, tốc độ của Tiểu Hoàng lập tức tăng lên không ít, đã

có thể xưng là đại viên cầu tương đối linh hoạt rồi.

Mưa to kim sắc xuyên thấu qua thân thể Tiểu Hoàng, đi thẳng tới nội bộ, dung nhập khế ước linh còn lại trên mình.

Bất luận là Tiểu Tinh Linh hoặc là Husky, hoặc là Thỏ Không Gian, tốc độ cùng độ linh hoạt thậm chí ngay cả tốc độ phản ứng đều nhanh hơn một chút.

Về phần tốc độ phản ứng, đối với Tiểu Hoàng cùng Husky tác dụng không lớn…

Nhưng khế ước linh thế của những người còn lại đã tấn tăng không ít.

- Mẹ nó, đây là cái gì? Trực tiếp phổ độ chúng sinh sao?

Trong di tích vẻ mặt mỗi người cuồng hỉ, đây quả thực là bánh từ trên trời rớt xuống.. .

- Quy tắc của di tích này sụp đổ rồi…

- Vậy mà chủ động ban thưởng cho mỗi người, nếu mỗi di tích đều tốt như vậy thì tốt quá.

- Lại mưa nữa rồi!

- Ha ha!

A Lương trở nên vô cùng hưng phấn, vội vã triệu hoán ra ba khế ước linh của mình, nhận lấy quà tặng của kim vũ.

Vốn dĩ trong lòng hắn ta vẫn luôn chửi bậy di tích này, làm chính mình một phần thưởng cũng không chiếm được, kết quả không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại chuyện này.

Hiện tại hắn chỉ cảm thấy bản thân đang ở trên thiên đường.

- Thứ này thật sự xảy ra vấn đề hả? Thần chí không rõ?

Trần Thư ngước nhìn Ứng Long hư ảnh trên đỉnh cao nhất, liên tưởng đến tiếng gào thét điên cuồng vừa rồi, trong mắt đã có vẻ suy tư.

- Thật muốn tiến lên xem xem…

Tâm hắn khẽ động, muốn bay đến đỉnh nhìn một chút, không chừng có thể nhặt được chút bảo vật…

Nhưng hắn phải chắc chắn thoát thân, nếu dẫn đến di tích xuất hiện kịch biến, Ngự Long Vệ còn lại chắc chắn gặp tai ương.

- Chờ một chút …

Phương Tư nhích lại gần, mở miệng nói:

- Vương cấp Ngự Thú sư phỏng chừng đã đi vào.

- Việc này Vương cấp cũng không dễ xử lí…

Trần Thư tự lẩm bẩm, nói:

- Hay là rút lui trước…

Nếu như không có những người còn lại, hắn ngược lại có thể thăm dò cẩn thận di tích trước mặt một chút.

Phương Tư đang muốn mở miệng, lại bị một âm thanh cuống quít cắt đứt.

- Trần Bì, chim của lại muốn bay rồi!

- ? ? ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, lời lẽ tàn bạo gì thế?

Hắn quay đầu nhìn lại chỉ thấy trong mắt Từ Tinh Tinh tràn đầy hoang mang, vội vã chạy tới.

- Lôi Điểu xảy ra vấn đề?

Trần Thư vừa thấy dáng vẻ của Tiểu Tinh, lập tức phản ứng lại.

- Nó lại muốn ra ngoài . ..

Từ Tinh Tinh gật đầu một cái, nói:

- Phát bệnh trong ngự thú không gian rồi.

- Ừm…

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Ngươi phóng xuất nó ra ngoài xem xem…

Hắn lệnh Thỏ Không Gian bày sẵn trận địa đón quân địch, nếu xảy ra vấn đề gì, cũng có thể ngăn cản.

Li!

Lôi Điểu toàn thân lam quang nháy mắt vọt ra, quang mang loá mắt tột cùng, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trong chốc lát, Lôi Điểu thu lại quang mang, chủ động tới bên cạnh Trần Thư, vậy mà bắt đầu dùng đầu cọ xát hắn, trong mắt tràn ngập áy náy.

- Hả? Khôi phục lý trí ròi?

Trần Thư ngơ ngác, đưa tay sờ sờ đầu Lôi Điểu, trong lòng ngược lại không buông lỏng cảnh giác.

Vạn nhất con hàng này đang diễn kịch thì sao đây?

Lôi Điểu lắc lắc bờ mông, sau đó lại chuẩn bị trở về bên cạnh Tiểu Tinh.

Nhưng đúng vào lúc này, trên thiên khung miệng lớn của Ứng Long hư ảnh mở lớn, vậy mà phát ra một tiếng gào thét khủng bố.

Rầm rầm rầm!

Vô số kim vũ hội tụ về phía Lôi Điểu.

Trong nháy mắt hóa thành một vòng xoáy kim sắc óng ánh vô cùng to lớn, cảnh tượng chói lọi vô cùng.

Trong chốc lát, toàn thân Lôi Điểu bị kim vũ bao trùm, hai con ngươi lại lần nữa xuất hiện hai đạo Ứng Long hư ảnh, khí thế đáng sợ tột cùng, tràn ngập uy áp.

- Hả? Bám dai như đỉa đúng không?

Trần Thư vừa thấy dáng vẻ của Lôi Điểu, nháy mắt nhướng mày, để bốn khế ước linh chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng ngay lúc này, trong mắt bên phải Lôi Điểu hư ảnh tiêu tán, giống như khôi phục lý trí.

- Trần Thư, Lôi Điểu nói không có nguy hiểm, có thể để cho nó đi.

Từ Tinh Tinh thần sắc giật mình, vội vã mở miệng nói.

Ngự Thú sư có thể cùng khế ước linh tiến hành tâm linh giao lưu, nhưng chỉ có thể truyền đạt tin tức đơn giản, chuyện cụ

thể ngược lại không được, trừ phi là có thiên phú hoặc kỹ năng đặc biệt.

- Không có nguy hiểm ư?

Trần Thư ngơ ngác, nhìn qua dáng vẻ của Lôi Điểu.

Chương 1575: Con hàng này không bình thường mới là chuyện bình thường…

Chỉ thấy mắt trái nó kim quang lập lòe, con mắt bên phải có vẻ suy tư, giống như đang không ngừng tiếp nhận tin tức. Di tích chi linh vốn dĩ không cần giải thích với Trần Thư, nhưng nếu như không như vậy, Lôi Điểu không đi được.

Trước mắt Trần Thư đánh nát hư ảnh, vẫn có tác dụng chấn nhiếp.

- Nó muốn đi ư?

Trần Thư mở miệng hỏi biến dị Lôi Điểu, vẫn tuân theo ý kiến của bản tôn.

Li!

Biến dị Lôi Điểu gật đầu một cái, trong mắt tràn ngập vẻ khát vọng.

- Ừm…

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy tư, nói:

- Tiểu Tinh, ngươi nói xem?

Từ Tinh Tinh duy trì yên lặng, hắn ta không quá hy vọng xa vời đột nhiên kỳ ngộ, cảm thấy chân thật mạnh lên mới là chính đạo.

Nhưng hắn ta lại có thể phát giác được khát vọng của Lôi Điểu, đồng thời đã có chút rầu rỉ.

Một lúc sau, Từ Tinh Tinh gật đầu, kiên quyết nói:

- Ta tin tưởng Lôi Điểu!

- Được thôi…

Trần Thư suy tính gật đầu một cái, cũng không muốn khuyên can nữa.

- Tiểu Tinh!

A Lương cùng Vương Tuyệt bên cạnh có vẻ lo lắng, lỡ như là cái bẫy, không phải là tự nộp mạng sao?

- Di tích này rõ ràng là có vấn đề.

- Đúng vậy, ta hoài nghi di tích chi linh đã mất đi lý trí, tiếng gào thét kia các ngươi có nghe thấy không?

- Không có việc gì, có thể đi.

Trần Thư sờ cằm, mở miệng nói:

- Tiếng gào thét trước đó không giống với tiếng gào thét của Ứng Long.

Điều này cũng có nghĩa, mất lý trí không phải là di tích chi linh.

Chỉ cần không mất lý trí, Tiểu Tinh không có khả năng xuất hiện nguy cơ gì.

Hắn ta nắm giữ Tinh Không di tích, hiểu rõ di tích vốn là chuyên môn dùng để bồi dưỡng Ngự Thú sư.

- Đi thôi!

Trần Thư mở miệng nói, đồng thời ngồi xuống trên đầu Tiểu Hoàng.

- Chúng ta cùng đi với ngươi!

Li!

Trong chốc lát, hai cánh biến dị Lôi Điểu hai cánh, trên đó kim quang rạng rỡ, nháy mắt xuất hiện ở chân trời, tốc độ kia thậm chí có thể so vơi thuấn di.

- Trần Bì, nó nói nó không tin ngươi!

Âm thanh Tiểu Tinh xa xa truyền đến, trong chớp mắt biến mất trong tầm mắt của mọi người, tốc độ so với trước kia nhanh hơn rất nhiều.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, rõ ràng là nó chỉ di tích mà.

- Ngay cả Tinh Không di tích đều cho rằng ta có xích tử chi tâm, ngươi vậy mà không nhìn ra sao?

Hắn thở dài, ngay sau đó lại lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ Tiểu Tinh muốn trở thành người truyền thừa của Thiên Không di tích?

Sau đó, hắn đi quanh di tích, thứ này chỉ là bán thành phẩm, hình như tác dụng không quá lớn…

Mà ở một chỗ nào đó trong di tích.

Liễu Phong cùng Diệp Vũ đang tiến lên, khế ước linh của bọn hắn đồng thời được quà tặng của kim vũ, thực lực tăng lên một chút.

Đúng lúc này, con ngươi Liễu Phong co rụt lại, nhìn phía trước.

Chỉ thấy phía trước có một đạo kim quang chói mắt đánh tới, trong giây lát lướt qua bên cạnh hắn, tốc độ thậm chí có thể so với đỉnh phong Vương cấp.

- Mẹ nó!

Thân thể Liễu Phong chấn động, trong nháy mắt sượt qua.

Hắn ta nhìn thấy trong kim quang là biến dị Lôi Điểu cùng Từ Tinh Tinh!

- Chuyện gì thế này?

Vẻ mặt Diệp Vũ đồng cũng kinh hãi, không nghĩ tới trong di tích sẽ xuất hiện cường giả đẳng cấp này.

- Học sinh của ta…

Liễu Phong hít một hơi thật sâu, trong mắt cũng đã có chút lo lắng.

- Trần tội phạm?

- Không phải…

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- Một học sinh khác.

- ? ?

Vẻ mặt Diệp Vũ khẽ giật mình, học sinh của ngươi hoàn toàn biến thái cả đúng không?

Nếu như hắn ta không nhớ lầm, chỉ có Trần Thư là Hoàng Kim cấp, học sinh còn lại đều là Bạch Ngân cấp,

Nhưng một Bạch Ngân cấp lại có tốc độ của Vương cấp đỉnh phong? Nói đùa cái méo gì thế.

- Có thể là di tích xảy ra vấn đề.

Liễu Phong thở dài, Lôi Điểu của Tiểu Tinh biến thái trong biến thái, nhưng còn chưa đến mức không hợp thói thường như vậy.

Hắn ta mở miệng nói:

- Tìm Trần Thư trước!

- Ngươi có thể khóa chặt vị trí của hắn?

- Trước đó đã có chỉ dẫn.

Liễu Phong chỉ chỉ quỹ tích kim sắc Lôi Điểu lưu lại, hắn ta gần như có thể kết luận, quỹ tích cuối cùng là vị trí của đám người Trần Thư.

Hai người theo quỹ tích, đi thẳng về phía trước

Mà lúc này, hai con ngươi của biến dị Lôi Điểu đã xuất hiện Ứng Long hư ảnh, thân thể bị kim quang vây quanh, vẫn đang hướng về phía di tích.

Trong chốc lát, hai cánh của nó chấn động, tốc độ dường như đã đạt đến cực hạn, nháy mắt xuyên qua không gian, biến mất ở trong di tích…

Từ Tinh Tinh chỉ cảm thấy tầm nhìn xoay một cái, đã là đi tới bên trong không gian mới.

Thần sắc của hắn ta chấn động, bản thân đang đứng trên một đỉnh núi, bốn phía đều là tầng mây trắng xóa, dương như đang ở trên thiên khung.

Mà trước mạt hắn ta, đang có một Kim sắc cự đản dài hai mét óng ánh.

Vên trên Cự đản hiện đầy vết nứt giống mạng nhện khí tức trong đó vô cùng mỏng manh…

Nó hơi động một chút, truyền ra một đạo ý niệm:

- Ngươi tới rồi…

…

- Trần Thư!

Một lúc lâu, Liễu Phong cùng Diệp Vũ đã tìm thấy đám người Trần Thư.

Liễu Phong thấy mọi người an toàn, vội vàng hỏi:

- Tình huống của Tiểu Tinh là sao vậy?

- Có thể là tiếp nhận truyền thừa.

Trần Thư nhún vai, trong mắt không quá lo lắng.

- Thật vậy sao?

Chương 1576: Ta mẹ nó là mỹ thiếu niên không nhuốm bụi trần, không nhìn ra sao?

Liễu Phong ngơ ngác, nghĩ đến Trần Thư nắm giữ Tinh Không di tích, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Lại muốn thêm một chiến lược trọng yếu ư?

Thế cục hôm nay gần như có chút nguy cơ, nếu thật sự xuất hiện đại biến hóa, di tích tương đối quan trọng.

Đúng lúc này.

Toàn bộ di tích lại lần nữa run lên!

- Hả?

Mọi người thân thể chấn động, lại chờ đợi di tích biến hóa.

- Lại có phần thưởng mới sao?

Hai mắt A Lương sáng lên, trong mắt nháy mắt đã có kỳ vọng.

Hắn ta ước gì di tích không ngừng có dị biến, dù sao có Vương cấp bên người, ngược lại không xuất hiện nguy hiểm gì.

Trong chốc lát, di tích tầng mây nháy mắt tiêu tán, đồng thời không gian bốn phía bọn hắn không ngừng vặn vẹo.

Không bao lâu, bên cạnh bọn hắn xuất hiện bảy không gian thông đạo.

Vừa vặn một người ứng với một cái.

- Hả? Xuất hiện cửa ải?

A Lương ngơ ngác, nhìn không gian thông đạo bên cạnh.

- Không phải chứ?

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- Đây là thông đạo rời đi, ngươi không nhìn thấy bên ngoài là 【 Vô tận đầm lầy 】 ư?

- y…

A Lương nhìn một thông đạo, gần như có thể nhìn thấy cảnh tượng khác.

- Mẹ nó hạ lệnh trục khách?

Bọn hắn thoáng chốc hiểu ra sự biến hóa của di tích rõ ràng là đang khuyên lui…

A Lương mở miệng hỏi:

- Trần Bì, làm sao bây giờ?

Trần Thư giật mình, không nghe thấy lời nói của A Lương, đã bị tuyển hạng xuất hiện hấp dẫn lực chú ý.

【 Tuyển hạng một: Rời khỏi di tích! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng ngự thú lực 】

【 Tuyển hạng hai: Rời khỏi Dị không gian Vô tận đầm lầy. Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Chữa trị thêm một. 】

【 Tuyển hạng ba: Không ngừng đánh giết Tiểu phi long bạch sắc, tiến về khu trung tâm Thiên Không di tích! Phần thưởng hoàn thành: Kỹ năng Chân bạo tẩu tăng thêm thêm một + trung lượng ngự thú lực + nguyên tố thú lôi điện thuộc tính thêm 3% 】

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, trong mắt nháy mắt đã có quyết định.

Phần thưởng tuyển hạng thứ ba rõ ràng cao hơn một cấp bậc, hai tuyển hạng trước không thể sánh bằng.

- Các ngươi rời đi trước đi, ta muốn ở lại trong di tích.

Trần Thư mở miệng nói, chỉ thấy bên cạnh Slime xuất hiện một Tiểu phi long bạch sắc, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Không bao lâu, lại là một tiểu phi long xuất hiện, giống như đang khiến Trần Thư truy đuổi.

Hiển nhiên, quy tắc trước đó lại lần nữa xuất hiện.

Trần Thư không rời đi, những người còn lại cũng giống như vậy, mà là bắt đầu truy đuổi tiểu phi long của mỗi người, muốn giành lấy chút phần thưởng.

Trong lúc rảnh rỗi A Lương giải thích cho hai người Liễu Phong một vài quy tắc.

Không bao lâu, tất cả mọi người làm y vậy.

Không đến một giờ, Trần Thư đã chém giết một trăm tiểu phi long, triệu hoán ra đại Phi Long mười mét.

Vẫn là một kích thuấn sát!

Thân thể Đại Phi Long tiêu tán, không lưu lại chút dấu tích nào.

Trần Thư vội vã mở ra diện bản tin tức của Tiểu Hoàng, nhưng không có chút thay đổi nào.

Ngay sau đó hắn lại thử các thuộc tính của Tiểu Hoàng, vẫn không có thay đổi.

- Hả? Không có phần thưởng ư?

Lông mày của hắn nhíu lại, không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này.

- Thật hay giả?

Đám người Phương Tư nhìn lại, trong mắt đã có một chút thất vọng.

Lại hơn nửa giờ trôi qua, Trần Thư lại lần nữa đánh chết một đại Phi Long,

- Hết rồi…

Trần Thư chắc chắn nói, nhưng mà vẫn không ngừng đánh giết tiểu phi long.

Mục đích của hắn là hoàn thành tuyển hạng của hệ thống, phần thưởng của di tích chẳng qua chỉ là vật kèm theo mà thôi.

- Vậy ngươi còn không rời đi?

A Lương thấy Trần Thư vẫn đang ra sức đánh giết, trong mắt đã có vẻ không hiểu.

- Giết chơi…

Trần Thư nhún vai, hắn không thể nói trên người mình có nhiệm vụ của hệ thống.

- …

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, ngươi nhàn quá không có việc gì đúng không?

Nhưng lập tức bọn hắn buông bỏ, con hàng này không bình thường mới là chuyện bình thường…

- Các ngươi rời đi trước đi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ta đoán chừng di tích vừa rồi di tích đã ban thưởng xong rồi.

Mọi người liếc nhau một cái, trong mắt đã có chút suy nghĩ.

- Lão Diệp, ngươi dẫn bọn hắn rời đi trước đí, ta đoán chừng các Ngự Long Vệ khác cũng sẽ lần lượt rời đi.

Bây giờ di tích không có phần thưởng, Ngự Long Vệ cũng không có lý do lưu lại.

- Được!

Diệp Vũ gật gật đầu, ngay sau đó chui vào không gian thông đạo bên cạnh.

Mà đám người A Lương cũng nhao nhao rời đi.

Mặc dù hành trình di tích có chút ngắn ngủi, hơn nữa dị biến liên tiếp xảy ra, nhưng ít ra vẫn thu hoạch được không ít.

Đến lúc này, hiện trường chỉ còn lại hai người Liễu Phong cùng Trần Thư.

- Trần Bì, ngươi thật sự có thể tìm được BUG sao…

Liễu Phong không truy đuổi tiểu phi long, mà thu khế ước linh lại, cùng Trần Thư ngồi xuống trên đầu Slime.

Dựa vào kỹ năng của Thỏ Không Gian, năng suất đánh giết Tiểu phi long của Trần Thư càng trở nên biến thái hơn.

- Cái này gọi thực lực!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Không có thực lực, cho ngươi BUG cũng không bắt được!

- …

Liễu Phong lắc đầu, con hàng này quả thực không đi đường thường . .

Thời gian dần trôi qua.

Trong di tích Ngự Long Vệ nhộn nhịp rời đi, về tới bên trong 【 Vô tận đầm lầy 】 .

Chương 1577: Ta mẹ nó là mỹ thiếu niên không nhuốm bụi trần, không nhìn ra sao? (2)

Hơn trăm người vẻ mặt mang nụ cười, trao đổi trò chuyện với nhau. Trên thực tế, bởi vì sự thiếu sót của quy tắc di tích, bọn hắn đối với phần thưởng đều không ôm hi vọng gì nhiều.

Nhưng ai biết, đột nhiên có một trận kim vũ rơi xuống…

- Chờ đám Trần Thư chút đi.

Diệp Vũ mở miệng nói, hai tay ôm ngực yên lặng chờ đợi.

Hai người Vương cấp như bọn hắn dường như chỉ là thuận tiện đi qua, mà vẫn có phần thưởng an ủi.

Thời gian năm ngày thoáng chốc trôi qua.

Bên trong Thiên Không di tích.

- Một con ba.

- Bốn con Q.

- ? ? ?

Liễu Phong quay đầu nhìn về tiểu tinh linh, nói:

- Ta mẹ nó một con ba!

- Ta biết rồi, ta bốn con Q!

Tiểu Tinh Linh mặt mũi tràn đầy bình tĩnh nói.

- …

Khóe môi Trần Thư giật giật một cái, một màn này hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

Nhưng trong lòng hắn cũng vô cùng tin tưởng Tiểu tinh linh, tuyệt đối sẽ không giống Tiểu Tinh.

Quả nhiên, Tiểu Tinh Linh lại lần nữa ra bài:

- Bốn con K.

- ? ?

- Bốn con A.

- …

- Bốn con 2, còn có một tấm bài nữa.

- …

- Một con 3.

- …

Liễu Phong mở to hai mắt nhìn, trong mắt đã có một chút tuyệt vọng.

Hắn đã thua mấy ngàn rồi…

- Ngươi không gian lận đấy chứ?

- Nói mò gì đây, chỉ là do ta thông minh quá thôi mà? Lại nói, là ngươi xáo bài mà…

- Nghiền ép cái rắm!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật một cái, mẹ nó bài như này thì ta đánh thế nào đây?

- Ngươi thiếu ta bốn ngàn vạn, lúc nào tính tiền?

Đôi mắt đen kịt của Tiểu Tinh Linh đảo một vòng, khóe miệng nhịn không được giương lên.

Từng ngày có thể mua bao nhiêu ăn ngon nhỉ…

- Không đánh, không đánh nữa.

Liễu Phong lắc đầu, thời gian năm ngày cho tới bây giờ hắn ta đều chưa thắng được ván nào.

Vấn đề là, năm ngày trước con hàng này mới học được cách chơi bài…

Tiểu Tinh Linh nhếch miệng, trong mắt hiện lên vẻ khinh bỉ, nói:

- Thua thảm quá rồi nhỉ?

- …

Liễu Phong thở dài, thua tiền Hoa Hạ chỉ là chuyện nhỏ, mấu chốt là tâm trạng của hắn ta đang cực kỳ tồi tệ.

Hắn ta chỉ chỉ Trần Thư, nói:

- Tại sao ngươi chỉ thắng ta? Hai ngươi có phải giăng bẫy lừa ta không?

- Lão Liễu, ngươi ngốc hả!

Tiểu Tinh Linh bẹp một ngụm xì gà, nói:

- Ta là khế ước linh của hắn, có thể kiếm tiền chỗ hắn được sao?

- …

Thời điểm bọn hắn đang nói chuyện phiếm, trước mắt đột nhiên xuất hiện một con Phi Long khổng lồ dài trăm mét.

- A? Xuất hiện biến hóa mới?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, có dự cảm bản thân sắp tiến vào hạch tâm của di tích.

Năm ngày này, hắn đã giết không biết bao nhiêu tiểu phi long, cuối cùng cũng triệu hoán được một đại gia hỏa như vậy.

- Husky, lên!

Tiểu Tinh Linh hướng về phía Husky nhổ một ngụm sương trắng, trực tiếp tăng phúc thuộc tính cho nó.

Ngao ngao ngao!

Husky gật gù đắc ý, nháy mắt ném ra mười mấy nguyên tố kỹ năng.

Oanh!

Một mảng lớn nguyên tố kỹ năng hội tụ vào một chỗ, mượn không gian thông đạo của Thỏ Không Gian, nháy mắt đập trên mình cự long

Bạch sắc cự long đang muốn né ra, nhưng chậm một bước, đầu bị đánh nứt ra…

- Yếu như vậy sao?

Trần Thư nhếch miệng, chỉ thấy nơi đại Phi Long ngã xuống xuất hiện một không gian thông đạo.

- Tới đây!

Vẻ mặt Trần Thư vui vẻ, có thể tuỳ tiện nhìn thấy, một đầu khác không phải là 【Vô tận đầm lầy】, mà là một ngọn núi.

- Hả?

Liễu Phong ngơ ngác, hỏi:

- Đây là cái gì?

Hắn ta chưa từng gặp qua di tích truyền thừa, đương nhiên không biết rõ là còn có một chỗ hạch tâm.

Mà ở vị trí hạch tâm, có lẽ là có di tích chi linh.

- Đồ tốt!

Trần Thư vỗ vỗ Slime, trực tiếp xông về phía không gian thông đạo trước mặt.

Trong nháy mắt, tầm nhìn xoay chuyển, hai người thành công tiến vào hạch tâm.

Một đạo ý niệm suy yếu truyền đến:

- Cái này mẹ nó ngươi cũng có thể đi vào? !

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, chỉ thấy chính mình đang ở trên một ngọn núi, mà ở trước mặt rõ ràng là một cự đản.

Bên cạnh Cự đản là biến dị Lôi Điểu.

Giờ phút này, bên trong cự đản không ngừng có năng lượng kim sắc trút xuống, rót vào trong cơ thể Lôi Điểu.

- Trần Thư!

Từ Tinh Tinh phất phất tay, trong mắt đã có một vòng sợ hãi lẫn vui mừng.

- Tiểu Tinh.

Trần Thư khẽ gật đầu, đi tới bên cạnh biến dị Lôi Điểu.

Ngay lúc này, cự đản khẽ động đậy, lại truyền ra một đạo ý niệm:

- Cẩn thận một chút! Hắn rất nguy hiểm!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, ngươi đã hiểu rõ hết rồi đúng không?

- Hắn là bằng hữu của ta, không sao đâi…

Từ Tinh Tinh vội vã giải thích nói, đối với Trần Thư ngược lại có lòng tín nhiệm tuyệt đối.

Cự đản lại lần nữa nói:

- Ta cảm thấy chuyện gì hắn cũng làm ra được…

- …

Vẻ mặt Trần Thư trì trệ, nói tiếp:

- Ta mẹ nó là mỹ thiếu niên không nhuốm bụi trần, có biết nhìn người không thế?

Hắn đã hiểu rõ tình thế, cự đản trước mặt chỉ sợ cũng giống với tinh linh của Tinh Không di tích, quản lý toàn bộ di tích.

- Tiểu Tinh, tiến độ truyền thừa thế nào rồi?

Trần Thư ngược lại cũng không thèm so đo tính toán với cự đản, tất cả lấy truyền thừa làm chủ.

Từ Tinh Tinh ngơ ngác, nói:

- Truyền thừa? Truyền thừa cái gì?

Chương 1578: Ngươi mẹ nó ngông cuồng đúng không

– Hả? Trần Thư nháy mắt để bốn khế ước linh vây quanh cự đản, nói:

- Mẹ nó không cho truyền thừa? ! Ta cho ngươi thời gian ba giây, chính mình ngoan ngoãn giao ra!

- …

Cự đản khẽ run lên, quả nhiên nó không nhìn lầm người, con hàng này thật sự không phải người tốt lành gì…

- Chờ một chút! Ngươi đừng kích động…

Trong lòng Cự đản run lên, chỉ cảm thấy người trước mắt này bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ.

Không cho thì trực tiếp cướp đúng không? Tội phạm phương nào đây?

- Ta chỉ cho ngươi ba giây!

Trần Thư thản nhiên nói, đồng thời trong tay móc ra một túi phân ure cỡ lớn dài hai mét, vừa vặn có thể ôm trọn toàn bộ cự đản.

- …

Cự đản không ngừng run rẩy, theo bản năng trong lòng đã có chút sợ hãi.

Nó không phải là Ứng Long, chỉ là sót lại một tia ý thức, đương nhiên là chưa từng gặp qua sinh vật không hợp thói thường như Trần Thư…

- Trần Bì, chờ một chút!

Từ Tinh Tinh bên cạnh phản ứng lại, vội vã mở miệng ngăn cản nói:

- Hắn đang cho Lôi Điểu Thiên Không chi lực!

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư ngơ ngác, thu nụ cười tội phạm của mình.

- Truyền lực lượng?

Lông mày của hắn hơi nhíu lại, nhìn về phía cự đản cùng biến dị Lôi Điểu, trong lòng không ngừng suy tư.

Thiên không chi lực là phần thưởng của di tích?

Tương đương với tinh thần lực lượng của tinh thần di tích?

Hắn mở miệng hỏi:

- Còn có thể như này ư? Không phải truyền thừa di tích lại cho ngươi sao?

Ngay cả người truyền thừa di tích như hắn, đều không thể tự thân gia trì tinh thần chi lực cho mình, Thiên Không di tích trước mắt lại có thể?

Chẳng lẽ tinh linh che giấu hắn cái gì sao?

Cự đản truyền ra một ý niệm đồi bại:

- Di tích… Sắp vỡ nát rồi…

- Vỡ nát?

Trần Thư nhíu mày, mở miệng nói:

- Thiên Không di tích rốt cuộc là gì?

Trước mắt hình như không giống với suy đoán của nhân loại, đây không phải một di tích chưa thành phẩm, mà gặp phải cự biến.

- Ta bị tập kích…

Cự đản khẽ run lên, dùng ý niệm nói:

- Dựa vào toàn bộ sức mạnh của g di tích, ta miễn cưỡng đánh lui địch, nhưng Thiên Không di tích cũng sắp không còn nữa…

- Quy tắc của nó bắt đầu tan vỡ, ta đã dần dần mất đi khống chế…

Trần Thư cùng Liễu Phong yên lặng lắng nghe, đối với Thiên Không di tích đã có điểm hiểu rõ.

Nửa giờ sau.

Trong mắt Trần Thư đã bừng tỉnh hiểu ra, chẳng trách di tích trước mắt cổ quái như vậy, quy tắc đều bị lật đổ.

Căn bản không Ứng Long gì đó khôi phục, đều là cự đản trước mặt mượn di tích lực lượng biến ảo mà thành.

Bởi vì di tích sắp tan vỡ, nhu cầu cấp bách của di tích chi linh là lựa chọn một sinh vật, tiếp nhận sức mạnh còn sót lại của hạch tâm.

Mà biến dị Lôi Điểu, ngay từ đầu đã bị chọn trúng.

Có lẽ là bởi vì vận khí của nó tốt, có lẽ là huyết mạch biến dị của nó có chỗ khác biệt…

Về phần tiếng gào thét điên cuồng kia chỉ sợ là tới từ địch nhân tập kích di tích.

- Thực lực của ngươi không đủ ư?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Toàn bộ sức mạnh của di tích không đánh lại kẻ địch sao?

Lúc trước Tinh Không di tích bị hai cấm vụ đại hung vây giết, nhưng vẫn thành công đẩy lùi.

- Nó… Quá mạnh…

Cự đản tự lẩm bẩm, trong giọng nói có vẻ sợ hãi.

Liễu Phong hướng về phía trước bước ra một bước, thản nhiên nói:

- So với ta, như thế nào?

Trong nháy mắt, năm khế ước linh của hắn ta tản ra uy áp của Vương cấp, khí thế đáng sợ vô cùng, giống như nhấc lên một trận phong bạo không tiếng động.

- Ừm…

Cự đản hình như suy tư một hồi, nói tiếp:

- Nó đánh mười ngươi cũng không thành vấn đề.

- ? ? ?

Thân thể Liễu Phong run lên, lòng tự tin vốn dĩ tràn đầy nay biến mất không còn sót lại chút gì, nói đùa cái gì vậy? !

Trần Thư ở bên cạnh yên lặng bổ đao nói:

- Lão sư, ngươi chỉ được tính là hàng đơn vị thôi…

- Xéo đi!

Liễu Phong liếc mắt nhìn hắn, hỏi tiếp:

- Bốn phía nó có sương trắng bao trùm ư?

Dựa theo miêu tả của di tích, e rằng lại là một cấm vụ đại hung!

Nhưng mà, di tích cũng lại đưa ra câu trả lời phủ định.

- Không có!

- Hả?

Trong nháy mắt, Trần Thư cùng Liễu Phong đều giật mình, vậy mà không phải là cấm vụ đại hung? !

Trần Thưvội vàng hỏi:

- Hình dạng của nó rốt cuộc là như thế nào?

- Một con chim siêu cấp lớn…!

- ? ?

Trần Thư ngơ ngác, nói:

- Còn có gì nữa?

Cự đản không ngừng suy tính, dựa vào sự miêu tả của nó, Liễu Phong cùng Trần Thư cùng hình dung ra dáng dấp của Kim Sí Đại Bằng…

- Không phải cấm vụ đại hung, đó chính là khế ước linh của Ngự Thú sư hoặc là hung thú?

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Có thể đánh mười lão Liễu, chí ít cũng là sự tồn tại Vương cấp đỉnh phong.

Hai người suy đoán, cuối cùng chỉ có thể cho ra một kết luận:

Có thể Vương cấp đỉnh phong Ngự Thú sư hoặc là Hoàng Kim Quân Vương đã qua tiến hóa…

- Tiểu Tinh kế thừa kết thúc, nhất định muốn rời đi trước . .

Trong lòng Trần Thư yên lặng nghĩ đến, trong lòng đã có chút cảm giác nguy cơ.

- Phần thưởng thu được: Kỹ năng Chân bạo tẩu tăng thêm thêm một + trung lượng ngự thú lực + nguyên tố thú lôi điện thuộc tính thêm 3% .

- Thật là thoải mái…

Chương 1579: Thiên phú mới của Thỏ Không Gian

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, chỉ là phần thưởng hệ thống này không hề lỗ vốn. Thời gian một ngày dần trôi qua.

Biến dị Lôi Điểu khí thế càng đáng sợ, mặc dù đẳng cấp không có biến hóa, nhưng huyết mạch dường như xuất hiện biến chất.

Li!

Ngay lúc này, hai cánh biến dị Lôi Điểu chấn động, toàn thân kim quang rạng rỡ, lộ ra thần tuấn phi phàm.

- Kết thúc rồi!

Từ Tinh Tinh vô cùng kích động, chỉ thấy Lôi Điểu trực tiếp bay lượn thượng thiên, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, tuyệt đối là trình độ của hoàng kim khế ước linh!

- Lão sư, di tích nói địch đến, không phải là quân vương của 【 Vô tận đầm lầy 】 đấy chứ?

- Ta nhớ hình như không phải là kim điểu gì đó đâu .

Trần Thư cùng Liễu Phong ngồi trên đỉnh núi, nhìn hải vân phía xa xa.

Hai người suy đoán kẻ địch đánh nổ di tích rốt cuộc có lai lịch gì…

Lúc này, cự đản nhìn Lôi Điểu phía bầu trời, trong lòng đáng tiếc nói:

- A… Huyết mạch vẫn là quá kém… Tiếp nhận không được…

Trong cơ thể của nó vẫn còn sót lại kim quang, hơn nữa không ngừng tán loạn…

Tiếp theo, nó quan sát Trần Thư cùng khế ước linh của Liễu Phong.

Cuối cùng nhìn về phía thỏ mập đang cõng cà rốt khổng lồ!

Trong chốc lát, kim quang còn sót lại của cự đản nháy mắt tràn vào trong người nó, mang theo Thiên không chi lực của di tích.

Nhưng mà, một giây sau.

Thân thể Thỏ Không Gian nháy mắt biến mất, thoải mái tránh thoát kim quang…

- . .

Cự đản thoáng chốc giật mình.

Bây giờ cho Khế ước linh sức mạnh mà cũng không cần sao?

Một giây sau, kim quang đột nhiên điều chuyển phương hướng, lại lần nữa chỉ về phía Thỏ Không Gian.

Nhưng vẫn rơi vào khoảng không…

Trong lúc nhất thời, kim quang vẫn theo đuổi, Thỏ Không Gian vẫn chạy…

Một lúc lâu.

Cự đản rốt cục không kìm chế được, gầm thét một tiếng:

- Ngươi mẹ nó có phải bị bệnh hay không ?

Mặc dù trí nhớ của nó tương đối khuyết tổn, nhưng vẫn có thể chắc chắn, loại tình huống này tuyệt đối không bình thường!

Cho không thuộc tính cũng không cần?

Mẹ nó ngươi ngông nghênh đúng không!

- Vù vù…

Thỏ Không Gian gánh cà rốt, hướng về phía cự đản thè lưỡi, thân thể lại lần nữa thuấn di rời đi, bén nhạy tránh thoát khỏi kim quang.

- Tình huống như thế nào?

Trần Thư nghe thấy tiếng gào thét của cự đản, quay người nhìn tới.

- Khế ước linh của ngươi có bệnh…

Cự đản hơi rung nhẹ, kim quang trong thể nội vẫn không ngừng trôi qua, giải thích nói:

- Sức mạnh còn sót lại của di tích vẫn còn một chút,con thỏ kia của ngươi có thể hấp thu…

Không bao lâu, Trần Thư hiểu rõ ra.

- Biến dị Lôi Điểu hấp thu không hết thì để khế ước linh của ta tới sao?

Trần Thư nhướng mày, nói:

- Cái này mẹ nó không phải để thỏ ăn đồ thừa sao?

- Ô ô ~~

Thỏ Không Gian vội vàng gật đầu, không nghĩ tới chủ nhân của mình lại ủng hộ nó như vậy.

- Nói như vậy, ngươi không cần?

Cự đản dời ánh mắt nhìn về phía khế ước linh của Liễu Phong, nhưng bởi vì đẳng cấp quá cao, thực ra tác dụng không lớn.

Dứt lời, kim quang của cự đản đột nhiên chảy trở về, không tiếp tục đuổi theo Thỏ Không Gian.

Nếu đối phương đã không muốn, vậy coi như dẹp đi …

Nhưng mà, một giây sau, Thỏ Không Gian cũng thuấn di biến mất, vừa vặn ngăn chặn phía trước kim quang thụt lùi.

- ? ? ?

Trong lòng cự đản thoáng chốc ngây ngẩn cả người, có ý gì đây?

Trần Thư nghĩa chính ngôn từ nói:

- Không cần!

- Ô ô…

Thỏ Không Gian mở to hai mắt nhìn, ngươi nha không phải nói không cần sao, thế nào cưỡng ép khống chế ta hấp thu chứ? !

- …

Không khí nháy mắtcó chút quỷ dị.

Hạch tâm hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Thỏ Không Gian vẫn luôn ô ô ô, không ngừng hấp thu kim quang…

Ánh mắt của hắn dần dần có chút biến hóa, từ bắt đầu không khuất phục trở nên vui vẻ.

Đã không thể phản kháng thì chỉ có thể yên lặng tiếp nhận…

Thời gian thoáng chốc trôi qua.

Năng lượng kim sắc trong cơ thể Cự đản dần dần tiêu hao hết, mà Thỏ Không Giang vẫn có cảm giác căng chặt.

Vù vù vù vù ——

Một tia kim quang cuối cùng biến mất, bên trong cự đản trở nên trống rỗng.

- Wuhu ~~

Thỏ Không Gian nháy mắt biến mất tại chỗ, gánh cà rốt khổng lồ vung vẫy, uy thế kinh người.

Trong lúc nhất thời, độ nhạy, tốc độ phản ứng của nó tăng lên trên diện rộng, sức chiến đấu nháy mắt tăng vọt không ít.

Oanh ——

Trong chốc lát, hạch tâm hơi hơi chấn động, giống như sắp vỡ nát.

Thiên Không di tích đã đi tới hồi cuối rồi…

- Hết rồi?

Trần Thư cùng Liễu Phong liếc nhìn nhau một cái, đỉnh núi dưới chân đã lung lay sắp đổ.

- Các ngươi mau rời khỏi đi…

Trong chốc lát, bên trong cự đản lại lần nữa xuất hiện một vệt kim quang, trong đó đang có một Ứng Long cỡ nhỏ.

Li!

Kim quang dung nhập vào trong đầu biến dị Lôi Điểu, qua trong giây lát biến mất không thấy gì nữa.

Rầm rầm rầm ——

Hạch tâm đột nhiên sụp đổ, hải vân trong nháy mắt tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mà bên cạnh ba người, xuất hiện một không gian thông đạo, trực tiếp thông hướng 【Vô tận đầm lầy】.

- Đi thôi!

Trần Thư không có thời gian hỏi thăm chuyện kim quang vừa rồi, cùng Tiểu Tinh, Liễu Phong rời khỏi Thiên Không di tích.

Hắn quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy toàn bộ di tích đều đang bị nghiền nát, sụp đổ…

Tầm mắt xoay một cái.

Chương 1580: Thiên phú mới của Thỏ Không Gian (2)

Hắn đã về tới bên trong 【Vô tận đầm lầy】. - Lão Liễu!

Diệp Vũ liếc mắt nhìn thấy Liễu Phong, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Bây giờ xem ra di tích có biến, nhưng ít ra chưa từng xuất hiện thương vong, hơn nữa mỗi người đều có được thu hoạch.

- Rời đi trước!

Liễu Phong vội vàng nói, không có thời gian cùng Diệp Vũ ôn chuyện.

Sinh vật có thể đánh nổ Thiên Không di tích, cũng không phải là thứ mà bọn hắn có thể trêu chọc được.

- Được!

Trong lòng Diệp Vũ khẽ giật mình, cũng không chút do dự.

Hai Vương cấp dẫn đầu hơn trăm người trùng trùng điệp điệp đi về phía cửa ra vào của Dị không gian.

- Tiểu Tinh, tình hình Lôi Điểu thế nào rồi? Di tích chi linh còn không?

Trần Thư đi tới bên cạnh Từ Tinh Tinh.

- Hả, phần lớn sức mạnh trong cơ thể Lôi Điểu đều bị phong tồn, cấp bậc của nó quá thấp…

Từ Tinh Tinh không chút che giấu, mở miệng nói:

- Theo đẳng cấp tăng lên, mới có thể hấp thu càng nhiều lực lượng, di tích chi linh ở trong đầu Lôi Điểu, yêu cầu nó tới nắm giữ giải phong.

- Bà mẹ nó, lực lượng gì?

A Lương cùng Vương Tuyệt lập tức nhích lại gần, nháy mắt hiểu rõ Tiểu Tinh đã có đại thu hoạch.

- Tiểu Tinh, là người chiến thắng duy nhất trong di tích!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nếu như cộng thêm hệ thống phần thưởng, kỳ thực hắn thu hoạch cũng không ít.

- Mẹ nó! Nhìn thấy Tiểu Tinh tăng lên, thật là khó chịu …

A Lương cùng Vương Tuyệt đấm ngực dậm chân, dáng vẻ run rẩy như phát bệnh.

Tiểu Tinh nhếch mép cười không ngừng, ngược lại hiểu rõ trong lòng hai người vẫn đang cao hứng dùm cho hắn ta, chỉ là trên mặt có biểu cảm không hợp thói thường…

- Mau nói, chuyện gì xảy ra?

Lão Tạ cũng nhích lại gần, trong mắt đã có vẻ tò mò.

Từ Tinh Tinh vẻ mặt tràn đầy hưng phấn, giải thích cho mọi người lên:

- Là như vậy…

Trần Thư ngồi xuống phía trước, hắn đã hiểu rõ toàn bộ quá trình, đương nhiên là không có hứng thú.

- Thỏ Không Gian tăng lên lớn nhất…

Hắn sờ Thỏ Không Gian bên cạnh, trong mắt có vẻ suy tư.

- Ô ô!

Thỏ Không Gian cũng có chút hưng phấn, hiện tại nó đã hiểu rõ …

Hiện tại, ai không cho nó ăn chính là cùng nó đối nghịch!

Đang lúc hắn buồn bực ngán ngẩm, mở ra diện bản tin tức của Thỏ Không Gian vẻ mặt đột nhiên giật mình.

- Hả?

Thần sắc của hắn khẽ giật mình, tiếp lấy liền mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy bên trên diện bản của Thỏ Không Gian bất ngờ nhiều thêm một thiên phú:

【 Bản năng chiến đấu (rồng): Một huyết mạch của Chân Long, kỹ xảo chiến đấu của ngươi tăng trên diện rộng 】

- Mẹ nó! Lại có thêm một thiên phú…

Trong mắt Trần Thư có vẻ hưng phấn, thời gian trước mặt eo hẹp bức bách, hắn chưa kịp nhìn, không nghĩ tới lại còn có một phần thưởng ẩn tàng như vậy.

Nếu đã có thể tạo thành thiên phú, vậy ý nghĩa không phải là tăng lên ít.

- Lôi Điểu tăng lên e rằng càng lớn…

Thỏ Không Gian chỉ là đạt được một chút phế liệu, biến dị Lôi Điểu mới người chủ yếu tiếp nhận sức mạnh.

Hắn nhìn về phía biến dị Lôi Điểu bên cạnh, chỉ thấy con mắt của nó vẫn luôn có đạm kim sắc quang mang, tràn ngập uy nghiêm khó hiểu uy.

Mặc dù dáng dấp vẫn đê tiện như vậy, nhưng thực ra đã có biến chất.

- Sức mạnh của một di tích mà biến thái đến vậy…

Trần Thư thoáng chốc đánh chủ ý đến trên Tinh Không di tích mà mình nắm giữ.

Hắn nghĩ tới di tích tcó mấy vạn tinh thần lực lượng, nếu quán chú đến trên bốn khế ước linh của hắn, tất nhiên là sẽ xuất hiện biến chất.

Nếu như phán đoán của hắn không sai, Thiên Không di tích chắc chắn không sánh bằng Tinh Không di tích.

Đáng tiếc dựa theo quy tắc của di tích, hắn không chiếm được một điểm tinh thần lực.

Nhưng mà đã có ví dụ của Thiên Không di tích, có vẻ như cái này cũng là có thể biến báo…

Trần Thư tự lẩm bẩm:

- Hay là, ta cũng tìm một đại hung thú, chỉnh đốn Tinh Không một phên…

- Hắt xì… Hắt xì… Hắt xì…

Trong Tinh Không di tích, tinh linh liên tục phun ra mười mấy lần hắt xì, cảm giác không ổn trong lòng nháy mắt tăng vọt.

- Mẹ nó sao lại nhảy mũi liên tục thế nhỉ?

Trong lòng Tinh linh thoáng chốc tràn đầy sự khó hiểu:

- Không phải con hàng kia lại đang giở trò xấu đấy chứ..

- Hắc hắc…

Đang lúc Trần Thư lộ ra nụ cười tội phạm vẻ mặt của hắn đột nhiên khẽ giật mình.

Chẳng biết lúc nào, tầm mắt của hắn đột nhiên xuất hiện một chút biến hóa, giống như bịt kín một tầng cách ngăn nhàn nhạt.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, vươn tay ra, dường như có chút không hiểu được.

Nhưng một giây sau, thần sắc của hắn kịch biến!

- Ta mẹ nó! Cấm vụ? !

Thân thể của hắn nháy mắt căng lên, hô lớn:

- Lão Liễu, xảy ra chuyện!

Nhưng mà, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, cũng không có người nào đáp lại hắn.

- ? ?

Trần Thư nháy mắt quay người, nhìn bốn phía.

Không có một bóng dáng nào, đập vào mắt chỉ có sương mù trắng xoá.

- Mẹ nó! Bị chơi sao?

Trần Thư chau mày, may mắn bốn khế ước vẫn luôn ở bên cạnh, không bị ảnh hưởng.

- Cái này mẹ nó rõ ràng là cấm vụ đại hung, Thiên Không di tích chi linh lừa ta?

Hắn thầm mắng một câu, ngay sau đó trở về trong miệng Tiểu Hoàng.

Mặc dù bị cấm vụ xoay quanh, nhưng hắn lại không quá bối rối, dù sao cũng không phải lần đầu tiên đi vào…

Chương 1581: Lão gia tử muốn giết ta

– Thỏ ngốc, rời đi trước! Trần Thư luôn cảm giác mình bị thứ gì đó theo dõi, trong lòng có chút bối rối.

- Ô ô!

Một giây sau, 【 Không Gian Bí Lực 】 phóng thích lao ra!

Trần Thư cùng bốn khế ước linh nháy mắt biến mất tại chỗ, đi tới bên ngoài mấy ngàn thước.

- Đi ra rồi sao?

Trong lòng hắn nhẹ nhàng thở ra, bốn phía lại không có chút cấm vụ nào.

Thần kỹ ưu tiên cấp quả thật tương đối cao.

- Đám Lão Liễu vẫn đang ở bên trong…

Trần Thư sờ cằm, trong mắt nháy mắt đã có quyết định.

Hắn quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy hơn hai ngàn mét, đang có sương trắng tràn ngập đang ùn ùn kéo đên, giống như một cự thú thần bí giương nanh múa vuốt.

- Bọn hắn vẫn đang ở bên trong, ta thử một chút…

Lông mày hắn hơi nhíu, lại lần nữa mang theo khế ước linh tiến vào bên trong cấm vụ.

Nếu mình đã có thể đi ra, vậy thì mang ý nghĩa đã có thủ đoạn bảo mệnh, đương nhiên muốn tranh thủ cứu người khác ra.

- Lão Liễu!

- Phương Tư tỷ! Lão Tạ! Tiểu Tinh!

Trần Thư la lớn, hy vọng có thể có câu trả lời đáp lại.

Nhưng mà, bên trong cấm vụ dường như ngăn cách tất cả, không tìm được bất kỳ thân ảnh nào.

- Ngao ngao ngao!

Husky mở miệng, phun ra đủ loại nguyên tố kỹ năng, muốn tìm kiếm đại động tĩnh, hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Nhưng vẫn không có một lời đáp lại nào.

Ầm ầm!

Ngay trong chốc lát, cấm vụ phun trào, hóa thành một miệng lớn ngập trời, hướng về phía hắn thôn phệ mà lao tới.

【 Không Gian Bí Lực 】 của Thỏ Không Gian phóng thích lao ra.

Trần Thư cùng khế ước linh nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, tránh đòn công kích của cấm vụ.

Hắn có dự cảm, nếu à thật sự trúng chiêu, tất nhiên là bị miểu sát!

- Không thể kéo dài được nữa!

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, bất cứ lúc nào hắn cũng có thể bị đánh giết, những người còn lại không thể kiên trì được bao lâu…

- Mẹ nó! Cấm vụ này tới quá quỷ dị?

Hắn giận mắng một tiếng, mơ hồ cảm thấy có một tấm lưới bảo hộ lớn không nhìn thấy được, bản thân dường như đang bị gài bẫy…

Mà Thiên Không di tích, chỉ là để làm mồi nhủ hắn mắc câu à thôi…

Ngaylúc này, hắn thu hồi ba khế ước linh khác, chỉ để lại Thỏ Không Gian.

Một người một thỏ trên mình xuất hiện mấy chục đạo không gian ấn ký, để bọn hắn chẳng những rời khỏi cấm vụ, hơn nữa tới gần cửa ra vào của 【 Vô tận đầm lầy .

Hắn cứu không được, chỉ có thể là tìm viện binh!

Trần Thư không ngừng thuấn di, thuận lợi đi tới bên trên Lam Tinh.

- Tội phạm ca…

Trong mắt Trấn Linh Quân có vẻ không hiểu, vội vã muốn hỏi một chút tình huống.

Nhưng Trần Thư không có thời gian mở miệng giải thích, thoáng chốc biến mất không thấy gì nữa, đi thẳng đến Long Uyên của tỉnh Long Giang.

Cấm vụ đại hung cấp bậc quá cao, chỉ có thể để lão gia tử tới ra tay!

Trong đó dính đến hai Vương cấp cùng trên trăm tên Ngự Long Vệ, hơn nữa còn có A Lương, Tiểu Tinh cùng các thiên kiêu kahsc.

Nếu thật sự xuất hiện bất ngờ, chính phủ không thể đảm đương nhiều tổn thất như vậy.

May mắn số lượng không gian ấn ký đủ nhiều, hơn nữa Ma Đô cùng Long Giang khoảng cách không xa lắm, hắn rất nhanh liền đi tới trong Long Uyên.

Bên trong Long uyên thành.

- Lão gia tử! Không hay rồi!

Trần Thư thuấn gian di động đến lầu các trung tâm thành Long uyên, khàn cả giọng gào thét nói.

Đã không có quá nhiều thời gian!

- Xảy ra chuyện gì?

Một đạo người mặc áo xanh lão nhân xuất hiện, trong mắt đã có một điểm không hiểu, vội vàng hỏi:

- Trần Bì, không phải ngươi đi đến di tích ư? Những người còn lại đâu?

- Có cấm vụ đại hung! Toàn bộ người đều bị nhốt rồi!

Vẻ mặt Trần Thư lo lắng, mở miệng nói:

- Ta chỉ có thể chạy trước tới, xin ngài xuất thủ!

- Đại hung? !

Lão gia tử thần sắc cứng lại, nói:

-Nếu dã như vậy, ta bồi ngươi đi một chuyến!

Trong nháy mắt, trên mặt đất xuất hiện một vòng thâm thúy Ám Ảnh.

Ám Vương chậm chậm xuất hiện, tròng mắt y nguyên lạnh nhạt tột cùng, không có một chút vẻ động dung.

- Đi!

Trần Thư gật gật đầu, một giây cũng không muốn chậm trễ nữa.

Nhưng lúc đang muốn nhích người trong nháy mắt, trái tim của hắn bỗng nhiên co rụt lại!

Đột nhiên xuất hiện nguy cơ sinh tử khiến hắn tóc gáy dựng lên.

Hắn gần như ứng phó theo bản năng, trên mình xuất hiện không gian ấn ký, cùng Thỏ Không Gian đi tới vài trăm mét bên ngoài.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, chỉ thấy phía sau Ám Vương xuất hiện vô số Ám Ảnh cánh tay, hướng về phía Trần Thư mạnh mẽ đánh tới.

- Hả? ! Ngươi?

Vẻ mặt Trần Thư kịch biến, trong mắt tràn ngập vẻ nghi hoặc cùng không hiểu.

Lão gia tử muốn giết hắn? !

Cái này mẹ nó nghịch thiên kịch bản gì đấy?

Một giây sau, khóe miệng Lão gia tử xuất hiện một vòng nụ cười quỷ dị.

Thân thể của hắn ầm vang nghiền nát, hóa thành đại lượng cấm vụ, hướng về phía Trần Thư giương nanh múa vuốt lấy…

- Hả? ! Mẹ nó, chuyện gì thế này?

Trần Thư tâm thần chấn động, nhìn Lão gia tử trước mặt.

Trong chốc lát, Ám Vương bên cạnh thân thể vỡ tan, hóa thành vô số cấm vụ quỷ dị.

- Ta xảy ra vấn đề? Hay là thế giới xảy ra vấn đề?

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, nhìn về phía Thỏ Không Gian bên cạnh.

- Vù vù ~

Chương 1582: Cấm vụ đại hung đặc biệt

Thỏ Không Gian cũng nhìn sang, đồng thời đối hắn nháy mắt với hắn. Con hàng này cũng không phải là giả chứ?

Có lẽ là Thỏ Không Gian phát giác được nỗi bất an của hắn, cho hắn một tín hiệu tâm linh.

- Khế ước linh là thật…

Hắn nhẹ nhàng thở ra, bất luận như thế nào, cảm ứng giữa Ngự Thú sư cùng khế ước linh là không có cách nào giả mạo.

Oanh!

Trong chốc lát, Lão gia tử cùng Ám Vương hóa thành cấm vụ nháy mắt cuốn tới, tràn ngập nguy cơ tử vong.

Trần Thư cùng Thỏ Không Gian lại biến mất tại chỗ.

Hắn cũng có thể xác định, loại uy hiếp tử vong này cũng là thật…

- Mẹ nó! Cường giả khác của Long uyên thành sao?

Hắn hướng về bốn phía tường thành, chỉ cần có thể tìm thấy Ngự Thú Sư Vương cấp đỉnh phong cũng có thể tạm hoãn nguy cơ.

Nhưng lão gia tử cũng là giả, Long uyên thành còn có người là thật?

Oanh!

Một giây sau, nền nhà màu xanh Trần Thư đang giẫm bước đột nhiên băng liệt, hóa thành từng sợi cấm vụ, ăn mòn hướng về phía hắn.

May mắn có 【Không Gian Bí Lực】, hắn lại tránh thoát được đòn công kích trí mạng.

- Hả?

Trần Thư nhìn bốn phía, khuôn mặt dần dần trở nên khó coi.

Chỉ thấy trên mặt đất Long uyên thành, tường thành, đủ loại công sự phòng ngự ầm vang nứt ra, tất cả hóa thành cấm vụ hơi nước trắng mịt mờ.

Hắn lại hãm sâu vào bên trong cấm vụ…

- Ta vẫn chưa rời đi 【Vô tận đầm lầy】?

Trong lòng Trần Thư đã có một dự cảm tương đối không ổn.

Tất nhiên, còn có một suy đoán càng không tốt, đó chính là Long uyên thành bị công phá.

Nhưng loại suy đoán này trực tiếp bị hắn bác bỏ.

Lão gia tử là đệ nhất cường giả của Lam Tinh, đã sống hơn ngàn năm, không thể dễ dàng xảy ra chuyện như vậy.

Grào Grào!

Từng đạo gào thét điên cuồng bỗng nhiên nổ tung, chỉ thấy cấm vụ ùn ùn kéo đến hóa thành từng miệng lớn đáng sợ thôn phệ cắn nuốt về phía hắn.

Trong lúc nhất thời, giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một mình Trần Thư.

Một cảm giác tuyệt vọng không tự chủ được dâng lên từ đáy lòng…

- Mẹ nó! Ngươi một tiểu hung thú cũng có thể đối phó ta?

Trần Thư lắc đầu, rất nhanh xua tán cảm giác bất lực trong lòng.

Oanh!

Miệng lớn mê vụ bốn phương tám hướng đánh tới, muốn thôn phệ cắn nuốt Trần Thư.

Sưu sưu ——

Một giây sau, Thỏ Không Gian tự phóng thích 【Không Gian Bí Lực】, nháy mắt tránh đòn công kích.

Nhưng một người một thỏ vẫn ở trong cấm vụ, không thể thoát khỏi phạm vi.

- 【Không Gian Bí Lực】 cũng không thoát ra được?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có vẻ trầm tư.

Dựa theo cấp ưu tiên của thần kỹ, là có thể đi ra ngoài.

Nhưng vấn đề là, cảnh tượng trước mắt hắn đều là giả tạo, có nghĩa là cảm giác của mình đã bị lừa gạt.

Có lẽ hắn vẫn bị xoay vòng?

Oanh!

Lại là cấm vụ hóa thành đại thủ nghiền ép mà tới, muốn bóp nát hắn.

Hai con ngươi Thỏ Không Gian khẽ động, dường như đã sớm biết trước nguy cơ, nháy mắt dẫn theo Trần Thư né tránh.

Tân thiên phú 【Bản năng chiến đấu (rồng)】 khiến cho khả năng phán đoán nguy cơ của nó tương đối chính xác.

- Hả? Thỏ mạnh lên rồi sao?

Trần Thư cũng ý thức được chuyện này, tác dụng của tân thiên phú hình như còn lớn hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Mà vào lúc Trần Thư cùng Thỏ Không Gian đang không ngừng tránh né cấm vụ truy kích.

Đám người Phương cũng đã lòng nóng như lửa đốt.

- Phương Tư tỷ, sao thế?

Vương Tuyệt mở miệng hỏi, nhìn phía cấm vụ trắng xóa trước mặt.

Mà ở một phương hướng khác, có một đám cám vụ đang mở rộng cấm vụ nhanh chóng di chuyển, giống như đang đuổi theo cái gì.

Mà người bị truy đuổi, chính là Trần Thư!

Mặc dù cảm giác của hắn bị che đậy, nhưng vẫn khiến cho cấm vụ đại hung mang đến phiền toái không nhỏ.

【 Không Gian Bí Lực 】 quả thật là có thể thoát khỏi cấm vụ, nhưng bởi vì Trần Thư trúng kỹ năng, vẫn cho rằng bản thân chưa tránh thoát được.

Hơn nữa hắn vẫn luôn thuấn di, khoảng cách truyền tống thực ra chỉ ở xung quanh mấy vạn mét, cấm vụ rất nhanh đã có thể đuổi kịp, lần nữa vây khốn.

Nhưng mà cũng bởi vì hắn, dẫn đến cấm vụ bị phân tán, đám người A Lương và các bạch ngân Ngự Thú sư khác có thể thuận lợi đào thoát ra ngoài.

Nhưng trừ đó ra, hai Vương cấp cùng tầm mười tên hoàng kim Ngự Thú sư vẫn là không thể trốn ra.

Cũng may bọn hắn không gặp phải nguy cơ gì, chỉ bị bao vây mà thôi.

Trong mắt đại hung, Trần Thư mới là mục tiêu chủ yếu nhất!

Về phần những người còn lại, sau đó lại đến dọn dẹp cũng không muộn…

- Chỉ có thể chờ đợi thôi, đã có người tiến về mở miệng tìm chi viện rồi.

Vẻ mặt Phương Tư nghiêm túc, nhìn về phía cấm vụ đang di chuyển phía xa.

Nàng ta tận mắt nhìn thấy qua Trần Thư rời khỏi cấm vụ.

Nhưng đối phương cũng như mê muội, trong miệng lẩm bẩm cái gì mà Lão gia nổ tung rồi…

Mọi người vốn muốn cứu Trần Thư, nhưng hắn lại liên tiếp thuấn di, căn bản không giao lưu cùng người khác, hơn nữa cấm vụ cũng không ngừng đuổi theo hắn.

Trong lúc nhất thời, Trần Thư bằng vào thần kỹ, không ngừng cùng cấm vụ đại hung lôi kéo…

- Nhất định phải là lão gia tử tới!

A Lương cau mày, liếc mắt nhìn về phía cấm vụ trước mặt, nói:

- Con hàng này không bình thường!

Tạ Tố Nam mở miệng hỏi:

- Sao thế?

Chương 1583: Ba bình tử vong dược tề, không đáng để ý tới

Bọn hắn đều chỉ là Bạch Ngân cấp, ngược lại không bị để mắt tới, tuỳ tiện rời đi là được.

Có đôi khi, thực lực yếu thực ra cũng rất tốt…

- Nó có thể thao túng cấm vụ!

A Lương thở dài, chỉ hướng phía trước.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người thân thể chấn động, nháy mắt hiểu rõ ra.

Dựa theo tin tức Trần Thư đã từng nói, cấm vụ dùng để bắt giam đại hung, nhưng bây giờ cũng là vũ khí bao vây Ngự Thú sư.

Điều này cũng có nghĩa, đại hung này có chút không đơn giản…

Vương Tuyệt mở miệng an ủi:

- Chuyện liên quan đến Trần Thư cùng hai Vương cấp, cùng tầm mười vị hoàng kim, xác suất lão gia tử xuất thủ sẽ rất lớn…

Nghe xong lời này, mọi người nhẹ nhàng thở ra,

Trong lòng bọn họ, lão gia tử là sự tồn tại vô địch!

- Được rồi các ngươi tạm thời rời đi đi, chúng ta canh giữ nơi đây là được!

Phương Tư nhìn về phía bạch ngân Ngự Long Vệ còn lại quyết định để mọi người rút lui trước.

Mặc dù nàng ta cũng là bạch ngân, nhưng lại ở trong cục Ngự Long Vệ, chức vị không thấp, là thiên kiêu nội bộ trọng điểm bồi dưỡng.

- Được! Phương Tư tỷ, các ngươi phải cẩn thận.

Một tên bạch ngân Ngự Long Vệ không chút do dự, bây giờ cấm vụ quỷ dị, một khi bị nhốt lại, khả năng sống sót của bọn hắn quá thấp…

Trong lúc nhất thời, mỗi đại bạch ngân Ngự Long Vệ đều nhao nhào rời khỏi nơi đây, đi đến cửa ra vào của Dị không gian.

- Đáng tiếc Tiểu Tinh vẫn chưa ra…

A Lương thở dài, nói:

- Bằng không, dựa vào tốc độ của Lôi Điểu, đã sớm báo tin ra ngoài rồi.

Ngoại trừ trường hợp đặc biệt của Trần Thư, Tiểu Tinh cũng bị cấm vụ vây khốn, vẫn không thể thoát thân được.

- Ta đi tìm Trần Thư…

Trong mắt Phương Tư tràn ngập lo lắng, nói:

- Các ngươi chờ tại chỗ, bảo vệ đám người Liễu hiệu trưởng.

Dứt lời, nàng ta cưỡi Xích Viêm Long, đi thẳng đến chỗ cấm vụ xa xa kia.

A Lương lớn tiếng nhắc nhở:

- Phương Tư tỷ, ngươi phải cẩn thận, không nên tới gần Trần Thư!

Trước đó bọn hắn muốn cứu ra Trần Thư, kết quả chẳng những không thành công, thậm chí còn khiến Trần Thư bị công kích.

Bọn hắn cũng có thể nhìn ra, Trần Thư đã trúng chiêu rồi.

Phương Tư cũng không quay đầu lại đi về phía trước, nhưng trong lòng đã có quyết định, nếu thật sự xuất hiện nguy cơ, nàng ta có liều mạng cũng phải cứu Trần Thư ra ngoài.

Thời gian dần trôi qua.

Trần Thư vẫn đang cùng cấm vụ đại hung bản thể lôi kéo.

Grào!

Bên trong cấm vụ, tiếng kêu gài điên cuồng không ngừng xuất hiện, làm tâm thần người ta kinh hãi.

Nhưng có sự ngăn cản của cấm vụ, không có người nào có thể nghe thấy âm thanh, lại không người nào có thể nhìn thấy dáng dấp chân chính của đại hung…

- Mẹ nó! Thực sự không thể chạy thoát sao?

Trần Thư vừa chạy vừa mắng, chỉ cảm thấy di tích trước mặt vô biên vô hạn, căn bản không có khả năng rời đi.

- Ngươi đồ chó chết, đuổi theo ta làm gì chứ?

Trong lòng Trần Thư bị đè nén, hướng về cấm vụ bốn phía, la lớn:

- Đuổi theo cũng không kịp, cho ngươi cơ hội ngươi cũng không dùng được!

Rầm rầm rầm!

Cấm vụ điên cuồng lại lần nữa hóa thành hai đạo cự thủ đánh tới.

Nhưng vẫn không có ngoài dự đoán rơi vào khoảng không.

Thỏ Không Gian cũng hãm sâu trong huyễn cảnh, nhưng thiên phú của nó dù sao vẫn có thể dự phán nguy cơ, sớm né tránh

được.

Ấn ký của 【 Không Gian Bí Lực 】 vẫn luôn tiêu hao, nhưng lại không ngừng khôi phục, trong lúc nhất thời ngược lại không có nguy cơ.

- Chờ chỗ dựa vững chắc của ca tới, ngươi ngoan ngoãn rửa cổ sạch sẽ đi!

Trần Thư mở miệng quát:

- Đến lúc đó, ca của ngươi đích thân lột sạch lông cho ngươi, rồi kho tàu!

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, cấm vụ càng nóng nảy, thế công vô cùng cuồng bạo, quả thực giống như phát điên lên rồi.

Trần Thư không ngừng gào thế cố gắng làm sụp đổ tâm thái của đối phương.

Hiện tại Thỏ Không Gian có 【 Bản năng chiến đấu 】 đã không cần hắn thao túng.

Nửa giờ thoáng chốc trôi qua.

Trần Thư cùng cấm vụ đại hung vẫn đang dây dưa.

Oanh!

Lại là mảng lớn cấm vụ nghiền ép lao tới.

Trần Thư đang gào thết, kết quả bản thân chậm chạp không thuấn di.

Giờ khắc này, hắn thừa nhận bản thân có chút luống cuống rồi…

Ngay lúc cấm vụ sắp chạm đến thân thể hắn, hắn cùng Thỏ Không Gian mới thoát ra.

- Hả?

Trần Thư đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Thỏ Không Gian.

- Vù vù!

Thỏ Không Gian cũng quay người lại, nhưng hai mắt cũng tràn ngập mỏi mệt, thậm chí ngay cả thân thể cũng không khỏi run lên một cái.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, ngay sau đó hiểu ra.

Khoảng thời gian này năng lực phán đoán của Thỏ Không Gian mặc dù là thiên phú bị động, nhưng vẫn là tương đối hao phí tinh thần lực.

- Không được, ta phải nghĩ cách!

Trần Thư chau mày, trong mắt không ngừng suy tư.

Hiện tại hắn đã hiểu rõ bản thân mình ở trong huyễn cảnh, nhưng kỹ năng này có hơi quá lâu rồi…

Đúng lúc này, tuyển hạng của hệ thống cuối cùng cũng xuất hiện:

【 Tuyển hạng một: Triệu hồi ra ba khế ước linh khác, toàn lực chiến một trận, diệt sát! Phần thưởng hoàn thành: Kiếp sau có Thần cấp ngự thú thiên phú 】

【 Tuyển hạng hai: Khơi thông Tinh Không di tích, triệu hoán tinh thần cự nhân, kéo dài thời gian. Phần thưởng hoàn thành: Khế ước linh ngẫu nhiên hai kỹ năng thêm một 】

Chương 1584: Ba bình tử vong dược tề, không đáng để ý tới

【 Tuyển hạng ba: Ném ba bình tử vong dược tề (phiên bản gia cường). Phần thưởng hoàn thành: Trung lượng ngự thú lực. Chú thích: Hệ thống ba lô đã tự động xuất hiện dược tề liên quan. 】

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, trong mắt đã có một điểm suy tư.

Rốt cục đã có cơ hội chuyển mình…

Thời điểm hắn nhìn thấy Thần cấp ngự thú thiên phú, nháy mắt tâm động.

Nhưng chữ kiếp sau khiến hắn lập tức đề phòng…

Có phải là toàn bộ phần thưởng dương gian không?

Hắn trực tiếp khóa chặt hai tuyển hạng phía sau, không ngừng suy tính.

Tinh Không di tích hoàn toàn có thể triệu hồi ra Vương cấp đỉnh phong tinh thần cự nhân tới.

Nhưng đại giới thực tế quá lớn, hơn nữa cấm vụ đại hung trước mắt thật sự đáng sợ, thậm chí so Vương cấp đỉnh phong còn mạnh hơn.

Trận chiến này kết thúc, xác xuất Tinh Không vỡ nát sẽ rất lớn…

- Vẫn là ném dược tề.

Một di tích so với ba bình dược tề, vẫn là cái trước có giá trị hơn.

Trần Thư không tiếp tục do dự, trong tay có thêm ba bình hắc sắc dược tề.

Dược dịch vô cùng thâm thúy, chảy xuôi khí tức tử vong, làm người ta vô cùng bất an.

- Cũng dám truy sát ta lâu như vậy, tiễn ngươi thượng thiên!

Trần Thư nhắm hai mắt lại, tử vong dược tề có thể miểu sát bất cứ sinh vật hoàng kim trở xuống, phiên bản gia cường không chừng có thể đe dọa sinh mệnh của Vương cấp.

Bây giờ chỉ có vẻn ven ba bình, cho dù là cấm vụ đại hung cũng không thể coi thường.

- Ba bình tử vong dược tề, không đáng để ý đến! Đi đi!

Hai tay Trần Thư vung mạnh ba trăm sáu mươi độ, trực tiếp mở nắp bình, đồng thời ném về chỗ sâu trong cấm vụ.

Tử vong dược tề kèm theo sức mê hoặc, hắn không chắc xác nhận được vị trí của mục tiêu.

Quả nhiên, cấm vụ nháy mắt đẩy ra, cấm vụ đại hung trong đó gần như không chút do dự, nháy mắt nuốt dược tề vào.

Grào!

Vốn dĩ thần trí nó điên cuồng lại càng thêm hỗn loạn, sát tâm đối với Trần Thư có thể so với chữ cường liệt.

- Hả?

Trần Thư nháy mắt rùng mình một cái, chỉ cảm thấy dường như bị ánh mắt âm lãnh nào đó để mắt tơi.

Mẹ nó, mớm thuốc cho ngươi mà còn tức giận đúng không?

Nhưng trong lòng bất an, hắn cũng không tiếp tục tập kích nữa.

Ngay lúc này, thần sắc của hắn khẽ giật mình, nháy mắt cảm thấy cấm vụ trước mắt dường như trở nên càng chân thật hơn.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, chỉ cảm thấy bản thân đang không ngừng hạ xuống.

- Ta trở về rồi sao?

Nháy mắt hắn hiểu ra, đột nhiên xuất hiện cảm giác mất trọng lượng, có nghĩa là hắn vẫn đang ở trong 【Vô tận đầm lầy】.

Ô ô!

Thỏ Không Gian lại đánh dấu hai đạo không gian xuất hiện, dẫn theo nó cùng Trần Thư đi ra vị trí cách mấy ngàn thước.

- Hả? Ta thoát khỏi cấm vụ rồi sao?

Trần Thư nhìn về phía cấm vụ xa xa, thần sắc khẽ giật mình, ngay sau đó lại cuồng hỉ.

Trải qua nguy cơ tử vong lâu như vậy cuối cùng cũng chạy thoát rồi…

Bản thân Trần Thư vẫn đang rơi xuống, vội vã triệu hoán Tiểu Hoàng, ngồi trên đầu của nó.

Mà bên ngoài ngàn mét, đang có hàng loạt cấm vụ đang bao phủ.

Trong đó không ngừng vang lên tiếng gào thét điên cuồng, đáng tiếc không ai có thể nghe được.

- Không phải ở trong huyễn cảnh sao?

Hắn nhìn bốn phía, nháy mắt cảm thấy bản thân đi trong thế giới chân thực.

Ba bình tử vong dược tề không diệt sát cường địch, nhưng ít ra để Trần Thư thoát khỏi huyễn cảnh.

Hiện tại Trần Thư đã cởi bỏ được nghi hoặc trong lòng.

Thiên Không di tích chi linh không nói láo, chỉ là bị huyễn cảnh mê hoặc, cho nên kẻ địch nó nhìn thấy là một con Kim Sí Đại Bằng.

Chẳng lẽ dựa vào nhược điểm của mỗi người mà xuất hiện sao?

Trong mắt Trần Thư đầy vẻ suy nghĩ, hắn không sợ hãi bất kỳ hung thú nào, nhưng đối với không gian cấm vụ vẫn luôn khá kiêng kỵ.

Bởi vì bên trong ảo cảnh, chưa từng xuất hiện bất kỳ sinh vật nào, chỉ có vô biên vô tận cấm vụ.

Mà ký ức khiếm khuyết của Thiên Không di tích chi linh là tới từ Ứng Long.

Theo lý mà nói, loại Chân Long này đã không có gì đáng sợ, nhưng không cho phép bóng mờ tuổi thơ của nó là Kim Sí Đại Bằng…

- Đúng rồi, những người khác đâu?-

Trần Thư đột nhiên nhìn xung quanh xa xa, nhưng không nhìn thấy bất kỳ thân ảnh nào.

Hơn trăm lần thuấn di, đã khiến hắn rời xa mọi người, thậm chí ngay cả Phương Tư cũng không nhìn thấy thân ảnh của hắn.

- Bọn hắn còn ở bên trong cấm vụ ư?

Trần Thư nhìn sương trắng phía trước, trong lòng suy tính vấn đề giống lúc trước.

Trực tiếp đi tìm viện binh, hay là lại lần nữa đi sâu vào trong cấm vụ cứu người?

Đúng lúc này, phía trước cấm vụ phun trào, phun trào về phía trước, giống như cự thú bạch sắc khủng bố.

- Đuổi theo ta sao?

Hai mắt Trần Thư nhắm lại, hiểu rõ mục tiêu của cấm vụ.

Hắn không quá bối rối, chỉ cần mình không lâm vào huyễn cảnh thì sẽ không lâm vào nguy cơ tử vong.

Cấm vụ trong nháy mắt đã di động được vài trăm mét, đi tới nơi cách hắn không xa.

Đang lúc Trần Thư chuẩn bị kéo dài khoảng cách, cấm vụ trước mặt lại lần nữa xuất hiện biến hóa.

Oanh!

Phần lớn cấm vụ bỗng nhiên hóa thành một cơn lốc xoáy, hình như hướng về phía trung tâm mà hội tụ.

Trên thực tế cấm không có lực sát thương, chỉ có tác dụng bao vây.

Sát cơ chân chính tới từ đòn công kích của đại hung!

Chương 1585: Cửu Vĩ Hồ điên cuồng

Nhưng Trần Thư có không gian thần kỹ, hơn nữa bản thân không ở trong huyễn cảnh, cấm vụ đương nhiên mất đi tác dụng. Không bao lâu, cấm vụ trở nên vô cùng mờ nhạt, toàn bộ đều bị sinh vật trung tâm hấp thu.

Mà Trần Thư lúc này, cuối cùng cũng nhìn thấy bản thể của đại hung!

Chỉ thấy một con hồ ly khổng lồ thân dài trăm mét đạp không, kịch liệt cuồn cuộn khiến cho đầm lầy phía dưới không ngừng nổ tung.

Hai tròng mắt của nó đỏ tươi, tràn ngập điên cuồng cùng hỗn loạn, giống như đã mất đi lý trí.

Khiến người ta khiếp sợ là, nó lại mọc ra chín cái đuôi màu tím lớn, thẳng tắp vểnh lên, tràn ngập khí tức không thể địch nổi.

Đó là một cỗ khí tức vượt qua Vương cấp!

Đây là sinh vật đầu tiên trên thế giới hoàn toàn có thể thoát khỏi cấm vụ của đại hung!

Đáng tiếc, trí thông minh có chút thiếu hụt…

- Mẹ nó! Thứ đồ chơi này?

Con mắt Trần Thư co rút, gắt gao nhìn chằm chằm hồ ly trước mắt, trong lòng nhấc lên sóng lớn.

Cho đến tận lúc này, đây tuyệt đối hung thú mạnh nhất hắn từng gặp!

- Dẹp đi!

Trần Thư thuấn gian di động rời đi, không tiếp tục chậm trễ một giây thời gian.

Hiện tại hắn không muốn biết tại sao đại hung này lại thần chí không rõ, cũng không muốn biết tại sao lại đuổi theo giết hắn.

Hắn chỉ biết là một việc: Chạy thoát thân đã!

Huống chi cấm vụ biến mất, hắn đã hiểu rõ những người còn lại hoặc là chết, hoặc là chạy, hắn cũng không cần phải ở lại lâu thêm nữa.

Grào!

Cửu Vĩ Hồ điên cuồng rít lên, chịu đựng cơn đau nhức kịch lao về phía trước truy kích, chín cái đuôi lớn nháy mắt bắn mạnh ra.

Nhưng mà, Trần Thư cũng lại lần nữa thuấn di rời đi, không chịu sự ngăn cản.

Thần kỹ ưu tiên cấp quá cao!

- Ca đi trước đây! Mùi Hồ ly ngươi quá khai, ca không ăn nổi, tạm thời tha cho ngươi!

Trần Thư phất phất tay, mấy đạo không gian ấn ký gia trì xuống, đi về phía xa.

Mà cùng lúc đó, ở vị trí lối vào Thiên Không di tích.

Vẫn có một đoàn cấm vụ lớn còn sót lại, vây quanh đám người Liễu Phong.

- Chi viện còn không đến thì chỉ có thể nhặt xác thôi!

A Lương chau mày, nói:

- Hiệu quả làm việc của Lão gia tử thế nào đấy, thật sự phải chỉnh đốn một phen mới được?

Hắn ta vừa nói xong, chân trời xuất hiện một Ám Ảnh to lớn giống như một Cự Nhận chặt đứt thiên địa!

Trong nháy mắt, Ám Ảnh cự nhận đã đi tới phụ cận, hướng về cấm vụ vút qua,

Oanh!

Không gian cấm vụ nháy mắt bị cưỡng chế chôn vùi, tiêu tán hết sạch.

Mà trong lúc đám người Liễu Phong mặt mũi ngơ ngác, bọn hắn đã thoát khỏi vòng vây rồi?

- Chỉnh đốn cái gì

Một thanh âm lạnh nhạt vang lên bên tai A Lương.

Ngay sau đó một đoàn Ám Ảnh xuất hiện, dần dần ngưng kết thành một dáng dấp tinh linh.

Chính là truyền kỳ khế ước linh: Ám Vương!

- ?

Hai con ngươi A Lương co rụt lại, trên mặt nháy mắt xuất hiện vẻ không hiểu.

- A? Chỉnh đốn cái gì? Nghe không hiểu.

Ta mẹ nó mới chửi bậy xong ngươi đã xuất hiện, cố ý chỉnh tâm tính ta sao?

- …

Ám Vương chỉ hờ hững nhìn hắn sau đó ngược lại nói:

- Không có đại hung ư?

Trong mắt của nó đã có một điểm nghi hoặc, bên trong không gian cấm vụ lại không có sinh vật, điều này không phù hợp lẽ thường!

Chẳng lẽ cấm vụ thành tinh?

A Lương nghe thấy lời nó, nháy mắt hiểu rõ, vội vã quát:

- Đúng rồi! Nhanh cứu Trần Thư! Hắn đang bị đuổi giết…

- Tiểu tử kia?

Trong đầu Ám Vương hiện lên thân ảnh của Trần Thư thoáng chốc cảm thấy = hợp lý.

Năng lực kết thù của con hàng này quả thật đạt đến trình độ đẳng cấp thế giới rồi.

Nhưng trên thực tế, lần này Trần Thư thật ra cũng không làm gì, ngay cả bản thân hắn còn tương đối không hiểu…

- Để ta tìm xem…

Hai con ngươi Ám Vương một mảnh đen kịt, ám nguyên tố khủng bố trong cơ thể tuôn trào ra.

Chỉ thấy đầm lầy màu tím phía dưới bao trùm lấy một tầng Ám Ảnh, dần dần nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Mà tất cả hung thú phía dưới đầm lầy như ve sầu mùa đông, đã phát giác được một cỗ uy áp không thể địch nổi.

Đang lúc Ám Vương tìm kiếm, một thân ảnh nháy mắt xuất hiện trước mặt mọi người.

- Trần Bì?

Đám người A Lương thần sắc vui vẻ, không nghĩ tới Trần Thư có thể toàn thân trở ra.

- y… đây rồi…

Trần Thư thấy mọi người đều sống sót, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn về Ám Vương, thân thể nháy mắt căng cứng, quả quyết kéo dài khoảng cách.

Trần Thư vội vã quát:

- Cẩn thận hắn!

- Cẩn thận ta?

Ám Vương ngơ ngác, có chút chưa kịp phản ứng.

- Ta tận mắt thấy nó nứt ra!

- …

Ám Vương xạm mặt lại, hiện tại nó có chút muốn nứt ra…

- Trần Thư, ngươi sao thế, hắn là Ám Vương khế ước linh của lão gia tử!

A Lương mở miệng nói:

- Ngươi mất trí nhớ?

- Hả?

Trần Thư nháy mắt hiểu được, chính mình đã thoát khỏi huyễn cảnh.

Chỉ là vừa nhìn thấy Ám Vương, hắn đã theo bản năng phản ứng lại.

- Xem ra ngươi gặp phải nguy cơ…

Ám Vương nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của Trần Thư, nói:

- Cấm vụ đại hung sao?

- Ngươi nói tên ngốc kia?

Trần Thư lấy lại sự bình tĩnh, mở miệng nói:

- Lại dám truy sát tội phạm Nam Giang ta, trực tiếp bị ta đánh tơi bời, ta thấy thái độ nhận sai của nó cũng được lắm đấy…

Chương 1586: Lại một con truyền kỳ Khế ước linh

Grào! Hắn còn chưa nói xong, xa xa xuất hiện một tiếng kêu gào điên cuồng, vang vọng bên trong toàn bộ 【Vô tận đầm lầy】.

Một Cửu Vĩ Hồ to lớn đạp lên đầm lầy lao tới, hai mắt đỏ tươi gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh Trần Thư giống như không chết không thôi.

- A cái này…

Nhìn thấy dáng dấp đáng sợ của Cửu Vĩ Hồ, tâm thần của mọi người cùng run lên, giống như sinh tử của mình đều bị nắm lấy.

A Lương nuốt ngụm nước bọt, ngay sau đó nhìn về phía Trần Thư, hỏi:

- Ngươi thấy thái độ nhận sai của nó rất thành khẩn, sau đó thì sao?

- Sau đó…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, mở miệng nói:

- Sau đó… Đến phiên ta nói xin lỗi…

- …

Mọi người trầm mặc, đánh chết bọn hắn cũng sẽ không tin Trần Thư có thể thu thập con hàng trước mặt này.

Đây cũng không phải là thứ mà con người có thể đánh lại…

- Các ngươi rời đi trước…

Nét mặt của Ám Vương ngưng trọng, hai mắt đen như mực nhìn Cửu Vĩ Hồ điên cuồng trước mắt, chậm chậm nói:

- Nó là cấp Thú Hoàng!

- Thú Hoàng?

Đám người Trần Thư tâm thần chấn động, nháy mắt hiểu được thực lực của đối phương.

Hoa quốc cảnh nội, chỉ có Long Uyên mới có Thú Hoàng, cũng là quân vương Vương cấp!

Thực lực của hắn đã vượt qua Vương cấp đỉnh phong!

- Được rồi! Ám Vương, phải dựa vào ngươi rồi!

Mọi người gật đầu một cái, không chút do dự rời đi.

Con hàng này là thứ không phải Vương cấp Ngự Thú sư có thể đối phó.

Trong chốc lát, Cửu Vĩ Hồ đã đi tới khoảng cách vài trăm mét, uy áp đáng sợ cuốn tới, khiến cho mọi người theo bản năng tâm thần rung động.

Ám Vương hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó tay phải vươn ra, nơi lòng bàn tay lan tràn ra Ám Ảnh vô tận.

Trong nháy mắt, một màn bố hắc sắc vô cùng to lớn giống như ngăn cách thiên địa, ngăn trở đòn tiến công của Cửu Vĩ Hồ.

- Thỏ, ném ấn ký!

Trần Thư sờ đầu Thỏ Không Gian, nháy mắt tầm mười đạo không gian ấn ký được ném ra.

May mắn Phương Tư đã sớm cho bạch ngân Ngự Long Vệ rút lui, bằng không hơn trăm người Trần Thư thực sự không thể mang đi được.

Lúc 【 Không Gian Bí Lực 】 đang phát động thần sắc Trần Thư cũng biến đổi.

- Hả?

Hắn nhìn về phía A Lương, Tạ Tố Nam cùng Vương Tuyệt, bởi vì bọn họ tâm thần kháng cự, dẫn đến thuấn di trực tiếp thất bại.

Oanh!

Hai mắt Lôi viên của A Lương đỏ tươi, trong tay nháy mắt ném ra lôi thương sáng xanh rạng rỡ, hướng về Trần Thư bắn mạnh.

Hai con ngươi Thỏ Không Gian hơi động, không gian thông đạo chặn trước mặt tùy tiện dời lôi thương đi.

Ám Vương liếc qua, nói:

- Bọn hắn bị mê hoặc, cưỡng ép đánh ngất xỉu mang đi!

Cho dù là khoảng cách vài trăm mét, nhưng Cửu Vĩ Hồ vẫn có thể khiến đám người A Lương trúng chiêu.

- Được!

Trần Thư gật gật đầu, trên người nháy mắt xuất hiện không gian ấn ký.

Hắn thuấn di đi tới sau lưng A Lương, thân ở ảo cảnh đối phương không chút phát giác.

Trong tích tắc, Trần Thư trực tiếp móc ra súng phóng tên lửa bị phủi bụi đã lâu…

- Ta mẹ nó!

Ám Vương vốn dĩ đang bình tĩnh đột nhiên giật mình, quát lên:

- Ta bảo ngươi đánh ngất xỉu, không phải bảo ngươi đánh chết người!

- y… Ta biết rồi…

Trần Thư mở miệng nói:

- Trên người của ta không có cục gạch, tiện tay dùng thứ này cũng được!

- …

Ám Vương nhẹ nhàng thở ra, không tiếp tục để ý tới Trần Thư.

Ầm!

Trần Thư trực tiếp vung súng phóng tên lửa, nháy mắt đánh bay A Lương hơn mười mét, mà xa xa Tiểu Hoàng trực tiếp há to miệng rộng, hứng trọn lấy.

Không bao lâu, Trần Thư cũng làm y hết đồng thời đánh Vương Tuyệt cùng lão Tạ vào trong miệng Tiểu Hoàng.

Ba người cùng nhau té xỉu, khế ước linh cưỡng ép về tới ngự thú không gian.

Trần Thư ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, nói:

- Ám Vương, chúng ta chạy trước!

- Đến đây ngồi trên lưng khế ước linh của ta!

Liễu Phong cưỡi băng điểu nhích lại gần, hắn ta là Vương cấp, tốc độ đương nhiên Slime không thể sánh bằng.

- Được!

Trần Thư gật gật đầu, bây giờ không gian ấn ký của Thỏ Không Gian đã sắp tiêu hao hết, chỉ có thể tạm thời dùng khế ước linh lên đường.

- Các ngươi đến chỗ ta đi!

Diệp Vũ nhìn về phía mười hoàng kim Ngự Thú sư bên cạnh.

Trong lúc nhất thời, mọi người dưới sự dẫn dắt của hai Vương cấp, đi về phía xa.

- Trần Thư, rốt cuộc tại sao ngươi có thể sống sót được vậy?

Vẻ mặt Từ Tinh Tinh tràn đầy sợ hãi, nhìn về phía Cửu Vĩ Hồ điên cuồng.

Bởi vì hắn ở trong cấm vụ trúng huyễn cảnh, giờ phút này ngược lại không tiếp tục bị rơi vào, hiển nhiên là có khoảng cách thời gian, những người còn lại cũng giống như vậy.

Mà bởi vì đặc tính này, Trần Thư mới có thể an toàn trở về.

- Cái gì gọi là sống sót?

Trần Thư liếc qua, nói:

- Đó là một đại chiến thế lực ngang nhau…

Vừa dứt lời, phía trước xuất hiện âm thanh xoẹt xoẹt kịch liệt!

Chỉ thấy chín đuôi màu tím nháy mắt đâm xuyên qua màn bố của Ám Vương, xoắn nát thành cặn, lộ ra thân thể khổng lồ của nó.

Grào!

Cửu Vĩ Hồ thần trí điên cuồng, nhưng hai mắt cũng coi thường Ám Vương, vẫn trừng trừng nhìn kỹ Trần Thư.

- Mẹ nó! Dẹp đi! Đừng khoác lác nữa…

Trần Thư tâm thần chấn động, vội vã nhảy lên băng điểu của Liễu Phong rồi rời đi.

Li!

Chương 1587: Tro cốt của ngươi không thể để cho ngoại nhân ném đi!

Băng điểu hai cánh chấn động, đi về phía cửa ra vào của dị không gian cửa ra vào mà đi. Đúng lúc này, Phương Tư cưỡi Xích Viêm Long bay tới, liếc mắt nhìn thấy Trần Thư.

- Phương Tư tỷ?

Trần Thư phất phất tay, vội vã mang theo Phương Tư cùng nhau rời đi.

Một đoàn người rời đi, chỉ còn lại có Ám Vương cùng Cửu Vĩ Hồ giao chiến.

Grào!

Vừa thấy Trần Thư rời đi, hai mắt Cửu Vĩ Hồ đỏ tươi, thần trí càng thêm hỗn loạn.

Trong chốc lát, chín cái đuôi lớn của lay động, trên đó tràn ngập tử quang mị hoặc, bao phủ phạm vi mấy ngàn thước.

Hung thú ẩn nấp phía dưới đầm lầy thần trí gần như bị chôn vùi trong nháy mắt, hóa thành vô số thi thể không còn nguyên vẹn.

Mà Ám Vương Truyền Kỳ cấp cũng bị ảnh hưởng.

Hai con ngươi đen kịt có chút hoảng hốt, não hải trống rỗng.

Xuy ——

Trong chốc lát, một cái đuôi lớn tựa như vạch phá không gian, nháy mắt đâm xuyên qua thân thể Ám Vương.

Oanh!

Bên trên đuôi lớn tràn ngập năng lượng kinh khủng, thân thể Ám Vương bỗng nhiên nổ tung, hóa thành từng đám Ám Ảnh, rơi vào bên trong đầm lầy…

Grào!

Cửu Vĩ Hồ điên cuồng gào thét, lại lần nữa chân đạp đầm lầy, truy đuổi về phía Trần Thư.

Nhưng khi đi về phía trước vài trăm mét, trên người nó lại lần nữa xuất hiện điểm đen đen kịt, ám nguyên tố tựa như virus nhanh chóng khuếch tán, trải rộng toàn thân của nó.

Chốc lát, từng đạo Ám Ảnh Tỏa Liệm thô chắc gắt gao trói buộc Cửu Vĩ Hồ.

- Grào!

Cửu Vĩ Hồ không ngừng giãy dụa, hai mắt đỏ tươi cũng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một đám Ám Ảnh trôi nổi trong không trung, thân thể Ám Vương lại lần nữa ngưng kết thành hình.

- Đồ chơi này…

Ánh mắt Ám Vương ngưng trọng, nhìn Cửu Vĩ Hồ trước mặt.

Oanh!

Trong chốc lát, chín đuôi lớn của Cửu Vĩ Hồ điên cuồng đong đưa, giống như bởi vì sự dây dưa của Ám Vương mà khiến nó có chút không kiên nhẫn.

Năng lượng kinh khủng tràn lan, khí thế của nó trở nên càng đáng sợ!

Phanh phanh phanh ——

Ám Ảnh Tỏa Liệm trên người đứt thành từng khúc, mắt thấy sắp mất đi lực trói buộc.

Nhưng ngay lúc này, trên xích quỷ dị nứt toác xuất hiện hoả diễm đỏ thẫm, lại là một cỗ khí tức truyền kỳ tràn ra!

Hoả diễm đỏ thẫm vô cùng kinh khủng, gần như trong nháy mắt lao tới khiến đầm lầy ngàn mét bốc hơi, biến thành hố to hơn trăm mét.

Vù vù ——

Trong chớp mắt, hỏa diễm đốt lên toàn bộ xiềng xích.

Ám nguyên tố làm nhiên liệu, khiến hỏa nguyên tố trên uy năng thăng một bậc thang, nhiệt độ cao đáng sợ khiến không gian đều đang rung động.

- Grào!

Thân thể Cửu Vĩ Hồ bị hỏa diễm không ngừng thiêu đốt, làm cho nó đau nhức vô cùng kịch liệt, quay cuồng trên mặt đầm lầy.

Mà bên cạnh Ám Vương, một đoàn hỏa diễm đỏ thẫm như máu xuất hiện, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thần điểu!

Thần điểu thân dài ba mét, toàn thân đỏ thẫm, trên mình lông vũ giống như thiêu đốt hỏa diễm, mà xung quanh nó, không gian hơi vặn vẹo, hình như khó có thể chịu đựng được nhiệt độ khủng bố như thế.

Chính là truyền kỳ khế ước linh thứ hai của lão gia tử, Chu Tước!

- Tiểu Ám, chuyện gì đây? Sao con hàng này lại điên điên khùng khùng vậy?

Âm thanh của Chu Tước trong trẻo êm tai, nhưng có vẻ ngưng trọng.

Ám Vương lắc đầu, cũng không hiểu, suy đoán nói:

- Có thể là bị Trần Thư bức điên rồi…

- Trần Thư?

Thần sắc Chu Tước khẽ giật mình, nhưng không có thời gian hỏi.

Chỉ thấy phía dưới hỏa diễm ầm vang nổ tung.

Thân thể Cửu Vĩ Hồ tràn ngập tử quang chói mắt hỏa diễm thôn phệ toàn bộ thân thể.

Mà đôi mắt nó đỏ tươi, lần đầu tiên nhìn hai truyền kỳ khế ước linh trước mựt.

Trong nháy mắt, khí thế của nó lại lần nữa tăng lên, trong lúc nhất thời gần như đạt tới một độ cao mới.

Hai truyền kỳ khế ước linh có vẻ ngưng trọng, điều này đã vượt qua đại hung của cấm v.

Nhưng tin tức tốt duy nhất, là thần trí nó hỗn loạn, chỉ dựa vào bản năng mà chiến đấu.

Cái này làm cho Cửu Vĩ Hồ cho tới bây giờ không che giấu sát cơ, sở dĩ có thể bị 【 Bản năng chiến đấu 】 của Thỏ Không Gian dự phán nguy hiểm.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Trần Thư có thể kiên trì thời gian dài như vậy…

Trận đại chiến của ba sinh vật khủng bố lại sắp bắt đầu!

Toàn bộ hung thú trong 【 Vô tận đầm lầy 】 lần nữa bỏ chạy về khu vực biên giới, không dám lưu lại, đây cũng không phải trận chiến mà bọn chúng có thể tưởng tượng được.

Hàng vạn hung thú bay lướt qua chân trời, tựa như che khuất màn bố bầu trời, đồng thời rời xa hiện trường đại chiến.

Trong đó có một con bạch sắc Phong điểu không hiểu, nhìn phía lãnh chúa chủng quần bên cạnh.

- Thủ lĩnh, tại sao chúng ta phải chạy?

- Có đại địch tới!

- Đây không phải lãnh địa của chúng ta ư? Quân vương của chúng ta đâu?

- Ừ, chính là Đại điểu bỏ chạy nhanh nhất đấy…

- …

Toàn bộ đám hung thú rời đi, e rằng đại chiến sau đó, dị không gian không gọi là 【 Vô tận đầm lầy 】 nữa…

…

Đám người Trần Thư thuấn di cộng thêm phi hành, không ngừng hướng về phía lối ra của dị không gian.

Liễu Phong bên cạnh mở miệng hỏi:

- Trần Bì, không phải ngươi làm gì con Hồ ly kia rồi chứ?

- Cái gì gọi là làm cái gì? Ta nào có biến thái như vậy…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, vội vã phủ nhận.

Chương 1588: Tro cốt của ngươi không thể để cho ngoại nhân ném đi! (2)

– Vậy tại sao ánh mắt của nó giống như muốn ăn tươi nuốt sống ngươi vậy… - Ta cũng không biết!

Trần Thư mở hai tay ra, nói:

- Ta đút cho nó chút thuốc.

- Nhưng mà trước khi mớm thuốc, con hàng này vẫn đuổi theo ta, giống như ta nổ phần mộ tổ tiên nó vậy.

- …

Liễu Phong cũng yên lặng, không nghĩ ra lý do trong đó.

- May mắn là truy sát ta, nếu như nhằm vào các ngươi, đoán chừng là tro cốt cũng không còn…

Trần Thư lắc đầu, nhìn về phía mọi người.

Những người còn lại không có thần kỹ 【Không Gian Bí Lực】 cùng 【Bản năng chiến đấu】, chủ yếu là chạm vào tức tử.

Cho dù là Vương cấp cũng chưa chắc đã có thể kiên trì qua năm phút đồng hồ.

- Chính xác…

Những người còn lại đều gật đầu một cái, có đôi khi cùng Trần Thư xuất hành, chí ít có con hàng này hấp dẫn hỏa lực…

- Lão Liễu, Ám Vương có thể đánh thắng ư?

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Không phải ta nghi ngờ thực lực của lão gia tử, mấu chốt chỉ có Ám Vương xuất thủ, có phải có chút…

Theo hiểu biết của hắn, truyền kỳ Ngự Thú sư có sáu khế ước linh, một Ám Vương chỉ tương đương với một phần sáu chiến lực của lão gia tử, thật sự có thể đối phó với Cửu Vĩ Hồ cấp bậc Thú Hoàng ư.

- Lão gia tử có tính toán riêng của mình.

Liễu Phong ngắm nhìn chân trời, nói:

- Hơn nữa Long Uyên cũng là trọng điểm, lão gia tử không dám toàn lực trợ giúp.

Trần Thư gật đầu một cái, không tiếp tục quan tâm, hắn cũng không làm được gì.

Nhưng mà bị đút ba bình tử vong dược tề, sức chiến đấu của Cửu Vĩ Hồ sẽ bị ảnh hưởng?

Một đoàn người vội vàng rời đi, bọn hắn chỉ có thể cố gắng không trở thành gánh nặng.

Bởi vì là thuấn di cộng thêm phi hành, tốc độ của bọn hắn tương đối nhanh, một giờ đã gần như có thể nhìn thấy không gian thông đạo.

- Sắp đến rồi!

Mọi người thần sắc chấn động, trong mắt xuất hiện ánh sáng hi vọng.

Nơi này một giây đồng hồ cũng không thể tiếp tục chờ đợi được nữa.

Mà lúc này, Trấn Linh Quân cứ điểm cửa thông đạo đã sớm không có một ai, rõ ràng đã tiếp nhận thông báo khẩn cấp, toàn bộ lựa chọn rút lui.

Đang lúc bọn hắn đi tới bên ngoài thông đạo ngàn mét, một tiếng gào thét điên bỗng nhiên vang lên.

- Hả?

Mọi người thần sắc kịch biến, hiểu rõ điều này có ý vị gì.

Quả nhiên, Trần Thư quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy một Cửu Vĩ Hồ to lớn đạp không mà tới.

Thân thể của nó hiện đầy vết máu cùng cháy đen, đủ loại thương thế lít nha lít nhít, nhưng không ảnh hưởng đến khí thế của nó.

Quan trọng nhất là, hai mắt của nó đỏ tươi, gắt gao nhìn chằm chằm Trần Thư!

- Ta mẹ nó!

Trần Thư nháy mắt rùng mình một cái, sát ý của Cửu Vĩ Hồ giống như thật, khiến thân thể hắn ớn lạnh.

Hắn mở to hai mắt nhìn, nói:

- Như vậy mà cũng có thể đuổi theo sao? Ám Vương nghẻo rồi sao?

- Không có khả năng!

A Lương lập tức bác bỏ, nói:

- Ám Vương là nguyên tố thể, không thất bại đâu!

Lúc bọn hắn đang nói chuyện, Cửu Vĩ Hồ đã đi về phía trước mấy ngàn thước, đi tới phụ cận của mọi người.

- Trần Bì, ngươi dẫn người đi trước!

Vẻ mặt Liễu Phong nghiêm túc, triệu hoán ra năm khế ước linh của mình, gắt gao nhìn chằm chằm Cửu Vĩ Hồ trước mặt.

- Các ngươi đi trước đi! Nhanh! Không còn thời gian nữa!

Diệp Vũ cũng triệu hoán ra khế ước linh, ánh mắt vô cùng kiên quyết.

Bây giờ truyền kỳ khế ước linh không ở đây, Vương cấp hai người bọn họ nhất định phải đứng ra!

- Lão sư…

Trong mắt Từ Tinh Tinh có vẻ lo lắng.

Đây chính là hung thú đáng sợ vượt qua Vương cấp, giết vương cấp Ngự Thú sư không phải là chuyện khó khăn lắm.

- Mẹ nó bớt nói nhảm đi, đi mau!

Liễu Phong nhướng mày, nói:

- Các ngươi đi, ta cùng lão Diệp mới có thể rời đi.

- Dẹp đi, Vương cấp hai người các ngươi vô dụng, ta ở lại cho.

Ngay lúc này, Trần Thư đứng dậy, nói:

- Đồ chơi này rõ ràng là để mắt tới ta, các ngươi rời đi, hơn nữa ta có Thỏ Không Gian, nó không giết được ta đâu!

Nếu bàn về kiên trì thời gian, hắn chắc chắn có thể sống lâu hơn hai Vương cấp này.

Liễu Phong nhíu mày, nói:

- Trần Bì!

- Được rồi, mẹ nó bớt nói nhảm đi! Đi mau!

Trần Thư nhắc lại nguyên lời thoại của Liễu Phong, trực tiếp trả lại.

- …

Liễu Phong nhìn hắn thật lâu, thân là lão sư, hắn nên đứng ra.

Nhưng tình huống bây giờ, Trần Thư quả thật hữu dụng hơn.

- Đừng xảy ra chuyện gì! Phải bảo vệ tính mạng của mình, tro cốt của ngươi không thể để cho ngoại nhân ném đi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, sao nghe cứ lạ lạ ấy nhỉ, chưa gì đã nhắm vào tro cốt của hắn rồi đúng không…

Grào!

Lập tức Cửu Vĩ Hồ lại lần nữa tới gần, hắn không tiếp tục do dự nữa, nhìn mọi người phất phất tay.

Một giây sau, hắn mang theo Tiểu Hoàng cùng Thỏ Không Gian thuấn di rời đi.

Quả nhiên, hắn xoay một cái, Cửu Vĩ Hồ lập tức dời ánh mắt đi.

Trong mắt nó đám người Liễu Phong giống như sâu kiến, thật sự là không có lực hấp dẫn gì.

- A, đi thôi!

Liễu Phong cũng không phải là người lề mề chậm chạp mang theo những người còn lại đi đến cửa thông đạo.

- Nhất định phải kiên trì…

Trần Thư quay đầu nhìn Cửu Vĩ Hồ, trong mắt có vẻ ngưng trọng, lại lần nữa thuấn di mấy ngàn thước xa, bỏ qua Cửu Vĩ Hồ.

Chương 1589: Có một số việc, thật sự là số mệnh đã định

Hiện tại điều hắn lo lắng duy nhất,là chính mình lại lần nữa lâm vào trong huyễn cảnh. Đến lúc đó, chỉ có thể dựa vào 【Bản năng chiến đấu】 của Thỏ Không Gian nhưng hiện tại tinh thần lực của nó vẫn chưa khôi phục, không có khả năng kiên trì quá lâu.

- Ám Vương, mau lại đây đi…

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong lòng cũng tin tưởng truyền kỳ khế ước linh sẽ không dễ dàng ngã xuốngg.

Long Uyên không chỉ có một Thú Hoàng, lão gia tử vẫn có thể kiên trì mấy trăm năm như vậy.

Một hung thú thần chí không rõ, không có khả năng uy hiếp quá lớn tới truyền kỳ khế ước linh.

- Trở về nhất định phải tìm lão Trần lấy phần thưởng…

Trong lòng Trần Thư suy tính, hắn chủ động hấp dẫn Cửu Vĩ Hồ, chẳng những là vì Liễu Phong, hơn nữa còn là vì thành phố bên trên Lam Tinh.

Dựa vào lực phá hoại của đồ chơi này, hủy diệt một tòa thành thị phỏng chừng không có gì khó khăn cả…

Grào!

Lúc hắn đang suy nghĩ, bên tai lại truyền đến tiếng gào thét điên cuồng.

Nó lại đuổi theo tới!

Trần Thư tự lẩm bẩm:

- Móa nó, ta bị khóa chặt rồi ư?

Trên thực tế, bản thân hắn không trúng kỹ năng, nhưng Thỏ Không Gian hấp thu sức mạnh của hạch tâm Thiên Không di tích, mà trước đó Cửu Vĩ Hồ đã từng đại chiến với di tích chi linh, đương nhiên hạch tâm lực lượng trên đó có ấn ký của nó.

Cho dù hắn hiểu được tới, cũng không thể phá vỡ thế cục, trừ phi là thu Thỏ Không Gian về, nhưng không thuấn di, hắn chỉ có thể chờ chết.

Lúc hắn đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên xuất hiện tử quang chói lọi.

- Hả?

Trong lòng Trần Thư chấn động, đang muốn phóng thích kỹ năng rời đi, nhưng tử quang cũng xuất hiện xích hồng chi sắc.

Vù vù ——

Trong chốc lát, tử quang bị một cỗ hỏa diễm quỷ dị thiêu đốt, nháy mắt chôn vùi vào vô hình, giống như chưa từng tồn tại.

Cùng lúc đó, một đạo hắc ảnh cùng một đạo hỏa diễm xuất hiện hai bên Trần Thư.

Hai truyền kỳ khế ước linh lại lần nữa xuất hiện!

- Các ngươi?

Trần Thư ngơ ngác, sau đó ánh mắt nhìn về phía Chu Tước bên cạnh, trong mắt đã vẻ chấn kinh.

Đây là truyền kỳ khế ước linh thứ ba mà hắn nhìn thấy!

Grào!

Cửu Vĩ Hồ điên cuồng hơi hơi dừng bước, bản năng đã mất đi lý trí của nó có chút kiêng kị.

- Chờ một chút, ngươi chạy phía trước chúng ta truy kích phía sau nó…

Thần sắc Ám Vương lạnh nhạt, nháy mắt nghĩ ra một chiến thuật hoàn mỹ.

Mặc dù không biết rõ vì sao Cửu Vĩ Hồ lại có hận ý ngập trời với Trần Thư, nhưng rõ ràng là có thể lợi dụng.

- Ta thành mồi nhử sao?

Trần Thư ngơ ngác, thoáng chốc hiểu ra.

Hắn không chút do dự, lập tức mang theo Thỏ Không Gian, lần nữa thuấn di về phía trước hai ngàn mét.

Duy trì sát ý của Cửu Vĩ Hồ.

Hắn không thể rời đi quá xa, nhưng cũng không thể cách quá gần.

Một giây sau, Cửu Vĩ Hồ điều chuyển phương hướng, lách qua Ám Vương cùng Chu Tước, lao về phía Trần Thư.

Nhưng lúc nó sắp đến gần, đuôi lại lần nữa bị hỏa diễm tập kích.

Grào!

Cửu Vĩ Hồ nổi giận gào thét một tiếng, mang tất cả hận ý chuyển đến trên người Trần Thư, gắt gao nhìn hắn chằm chằm.

Trong lúc nhất thời, Trần Thư ở phía trước dẫn dụ, hai truyền kỳ lại ở phía sau mông Cửu Vĩ Hồ phóng thích kỹ năng.

- Ngươi đánh được cái rắm ấy! Đi ra đây xem!

Trần Thư quay đầu liếc qua, mỉm cười, ngay sau đó lại thuấn di rời đi.

Cửu Vĩ Hồ thực lực biến thái, thậm chí còn vượt qua Thú Hoàng.

Nhưng đáng tiếc thần trí mơ hồ, bằng không sức chiến đấu ít nhất phải tăng vọt gấp hai ba lần.

Kế hoạch của Ám Vương tiến hành vô cùng thuận lợi.

Thương thế trên người Cửu Vĩ Hồ không ngừng tăng thêm, cho dù sinh mệnh lực tràn đầy, nhưng lại hao hết trong chốc lát.

Toàn bộ 【 Vô tận đầm lầy 】 đều bị ảnh hưởng to lớn, vô số đầm lầy khô cạn, hóa thành rãnh sâu hoắm, địa hình bị thay

đổi trên diện rộng.

Thoáng chốc nửa ngày đã trôi qua.

Trần Thư đã mang theo Cửu Vĩ Hồ đi dạo một vòng 【 Vô tận đầm lầy 】 .

- Mạng này của ngươi cũng cứng rắn thật đấy…

Trần Thư nhìn Cửu Vĩ Hồ, chỉ thấy trên người của nó đã trải rộng thương thế, không biết máu chảy bao nhiêu.

Vốn dĩ chín cái đuôi thẳng tắp giờ chỉ còn lại có bốn cái, khí thế yếu đi không ít.

Nhưng duy nhất không giảm bớt là sát ý của nó đối với Trần Thư!

- Ngay cả nổ mộ tổ của ngươi cũng không đến mức hận ta như vậy chứ…

Trần Thư lắc đầu, trong lòng đã không còn cảm giác nguy cơ.

Trước khi lâm vào huyễn cảnh, hắn bị Ám Vương trực tiếp kéo ra, khiến trong lòng hắn không chút cố kỵ.

- Có thể đừng hận ta không, dù sao ta cũng không thương thiên hại lí…

Trần Thư sờ cằm, trong lòng yên lặng suy nghĩ:

- Là bởi vì Tiểu Tinh Linh? Hay là… Hệ thống?

Lúc hắn đang suy nghĩ, chân trời trước mắt đột nhiên xuất hiện một mảng lớn bóng đen.

- Hả? Hung thú quần?

Trần Thư ngơ ngác, ngay sau đó thần sắc đại hỉ, không nghĩ tới còn có thu hoạch ngoài ý muốn?

Chỉ thấy phía trước hung thú quần là một con đại điểu màu tím đen, xung quanh thân thể tràn ngập sương mù đỏ tươi, trên đó tràn ngập kịch độc hung thú bốn phía đều tránh xa nó.

Khí thế của nó đáng sợ, vượt xa hoàng kim lãnh chúa!

Chính là Hoàng Kim Quân Vương của 【 vô tận đầm lầy 】 , Huyết Độc Phượng Vương!

Chương 1590: Mẹ nó ta phải xuống đài rồi sao?

Nhưng uy áp cái thế của nó, giờ phút này lại hoảng sợ thành một đoàn, thậm chí thân thể cũng có chút run run… Có một số việc, thật sự là số mệnh đã định…

Li! Li! Li ~~~

Huyết Độc Phượng Vương tâm thần sợ hãi, vội vã kêu gào lên tiếng, thậm chí có chút phá âm…

Một giây sau, hàng vạn hung thú thay đổi phương hướng, lánh nạn bỏ chạy về phía xa.

Đúng lúc này, Cửu Vĩ Hồ cũng nhìn thấy hung thú trước mặt.

Hai tròng mắt của nó đỏ tươi như máu, đột nhiên ở giữa xuất hiện một vòng tử quang quỷ dị.

Một cỗ vô hình lĩnh vực nháy mắt bày ra, bao phủ phía trước vô số hung thú, lực lượng thần bí lưu chuyển.

Trong chốc lát, hai con ngươi của vô số hung thú cùng xuất hiện tử quang.

Bọn chúng nháy mắt quay đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Trần Thư, tràn ngập hận ý ngập trời.

- Đều bị khống chế rồi sao?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, tâm thần chấn động, không nghĩ tới đồ chơi này có thể không chế mấy vạn con hung thú trong chốc lát.

Hiển nhiên, kỹ năng tinh thần của nó có hiệu quả với hung thú.

Li!

Huyết Độc Phượng Vương thấy vậy thần sắc đại biến, không nghĩ tới thủ hạ của mình toàn bộ đều làm phản.

Hai tròng mắt của nó khẽ động, uy áp của quân vương huyết mạch bỗng nhiên đẩy ra, muốn cưỡng ép tranh đoạt lại quyền khống chế hung thú.

Nhưng trước mặt Cửu Vĩ Hồ huyết mạch, uy áp quân vương của nó không có bất kỳ tác dụng nào, giống như đại hung trước mắt mới thật sự là vương!

- Vẫn nên chuồn trước thì tốt hơn!

Chỉ thấy hàng vạn đạo hung thú kỹ năng đánh tới, phô thiên cái địa, uy thế vô cùng kinh người.

Mặc dù hầu hết đều là bạch ngân, nhưng nếu thật sự bị đánh trúng, chủ yếu là không thể giữ toàn thây.

Hắn thuấn di đi tới phía sau các hung thú, chuẩn bị để truyền kỳ khế ước linh xuất thủ.

Quả nhiên, đang lúc Cửu Vĩ Hồ mang theo hàng vạn hung thú muốn đuổi giết hắn, Ám Vương xuất thủ!

Chỉ thấy hai tròng mắt của nó khẽ động, ám nguyên tố khủng bố tuôn ra.

Một Ám Ảnh cự thủ vài trăm mét đánh về phía trước, mục tiêu nhắm thẳng vào Cửu Vĩ Hồ!

Mà Chu Tước cũng không nương tay, hai con ngươi xuất hiện hỏa diễm bốc cháy, nháy mắt thiêu đốt cự thủ.

Một cự thủ hỏa diễm cuồng bạo chụp về phía các hung thú!

Cự thủ còn chưa tới gần, đã có bạch ngân hung thú hóa thành tro tàn, không chịu nổi nhiệt độ cao đáng sợ như vậy.

Oanh!

Phần lưng của Cửu Vĩ Hồ cũng bị vỗ trúng, thân thể của nó trở nên cháy đen một mảnh.

Cơn đau nhức kịch liệt khiến nó càng phẫn nộ, nhưng vẫn mặc kệ hai đại truyền kỳ, gắt gao đuổi theo Trần Thư.

Mà hung thú bị nó khống chế bay bên cạnh, nháy mắt ngã xuống mấy ngàn con trong đó không thiếu lãnh chúa.

- Đáng tiếc.. .

Trần Thư nhìn hung thú vật liệu rơi xuống trong không trung, vô cùng đau lòng.

Nhưng bây giờ tình huống khẩn cấp, nếu hắn thật sự dám quay lại nhặt, thật sự là không xem Cửu Vĩ Hồ ra gì…

- Không được! Mạo hiểm lớn như vậy, nhất định phải giảnh được chút thu hoạch.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Huyết Độc Phượng Vương bên phải!

Thời khắc này nó không có tiểu đệ, giống như trở thành người ngoài cuộc, dĩ nhiên không chạy trốn trước.

Nhưng nó nhìn thấy ánh mắt của Trần Thư, nháy mắt tâm thần kịch chấn, phát giác được có điểm không ổn…

Huyết Độc Phượng Vương ngửa mặt lên trời kêu gào, uy áp quân vương lại lần nữa tản ra!

Nhưng một giây sau, nó trực tiếp quay người lánh nạn, không chút do dự.

- Muốn chạy?

Trần Thư mỉm cười, thuấn di đến trước mặt Huyết Độc Phượng Vương.

Hai con người Phượng Vương xuất hiện một vòng hào quang màu tím đen, trong miệng nháy mắt phun ra một mảnh sương độc.

Nhưng lại bị Trần Thư thuấn di né đi.

Vừa chậm trễ chút xíu, Cửu Vĩ Hồ đã mang theo các hung thú đuổi theo.

Nó trực tiếp không để mắt đến Huyết Độc Phượng Vương, một Hoàng Kim Quân Vương thôi mà.

Nhưng hai đại truyền kỳ lại không nghĩ như vậy, bọn chúng cũng hiểu rõ dự định của Trần Thư muốn tranh thủ kiếm chút thu nhập.

Đã gặp được Hoàng Kim Quân Vương, bọn chúng cũng không có lý do thả đi, đây chính làtài nguyên ngự thú tương đối khan hiếm.

Trong chốc lát, hai đại truyền kỳ lại lần nữa ra tay!

Mục tiêu chủ yếu vẫn là Cửu Vĩ Hồ, nhưng cũng ảnh hưởng đến Huyết Độc Phượng Vương.

Mặc dù chỉ là kỹ năng dư uy, cũng không phải Hoàng Kim Quân Vương có thể tiếp nhận.

Li!

Huyết Độc Phượng Vương thống khổ gào thét một tiếng, nó là độc thuộc tính, vừa bị Chu Tước hoàn mỹ kiềm chế.

Nó vội vã dời phương hướng, không muốn tham dự vào, về phần sống chết của mấy vạn tiểu đệ đã không còn liên quan đến nó nữa.

Nhưng nó vừa điều chuyển phương hướng, Trần Thư lại xuất hiện trước mặt nó.

- Ngao ngao!

Trong mắt Huyết Độc Phượng Vương tràn ngập hận ý, hiểu rõ dụng ý của Trần Thư.

Hiện tại Trần Thư là người dẫn đầu, chỉ cần hắn ở nơi nào, Cửu Vĩ Hồ đều sẽ đuổi tới, mà hai đại truyền kỳ cũng sẽ đuổi tới.

Chiến trường hoàn toàn do một mình Trần Thư khống chế.

Huyết Độc Phượng Vương không ngừng thay đổi phương hướng, nhưng đều vô ích, trong lúc nhất thời tâm thần nổi giận.

Chính mình lại bị một hoàng kim Ngự Thú sư bắt chẹt?

Nhưng mà chỉ mấy phút đồng hồ, nó đã bị thương nặng, thân thể đầy vết thương cháy đen.

- Li!

Huyết Độc Phượng Vương thần trí điên cuồng, không hề kém cạnh Cửu Vĩ Hồ.

Mẹ nó ta phải xuống đài rồi sao?

Chương 1591: Thực lực của Cửu Vĩ Hồ bành trướng

Nó có thể tiếp nhận chuyện bản thân bị vô số Ngự Thú sư vây giết, hoặc là cùng đại cường giả chiến một trận, cuối cùng bị đánh giết. Nhưng không thể tiếp nhận ngay cả cái chết của mình cũng chỉ là vai phụ…

Từ đầu đến cuối, mục tiêu chủ yếu của hai đại truyền kỳ là Cửu Vĩ Hồ, mẹ nó trọn vẹn hoàn toàn là tiện tay mang nó đi theo mà…

Vù vù ——

Trong chốc lát, trong miệng Chu Tước phun ra chín tiểu điểu hỏa diễm ngưng tụ, trong đó bảy con đánh về phía Cửu Vĩ Hồ, hai con khác xông về phía Huyết Độc Phượng Vương.

Hỏa diễm lan tràn, nháy mắt khiến hai đại hung thú bị hỏa diễm bao trùm.

Huyết Độc Phượng Vương bỗng nhiên cảm giác đau nhức kịch liệt, trong mắt nó tràn đầy tuyệt vọng, có thể phát giác được sinh mệnh lực của mình đang không ngừng biến mất…

Nó oán độc trừng mắt liếc Trần Thư, con hàng này mới tên đầu sỏ gây ra!

Vì trả thù, nó nuốt hết ba khối chân bảo trên người, không muốn cho Trần Thư một chút bảo vật nào.

Không bao lâu, tiếng gào thét oán độc vang lên, một bộ thi thể nám đen rơi xuống dưới!

Một Hoàng Kim Quân Vương rơi xuống tại đây!

Nó cùng tam đại sinh vật đẳng cấp chênh lệch quá lớn, hơn nữa thuộc tính của bản thân lại bị Chu Tước hoàn mỹ kiềm chế, lại thêm gậy quấy phân heo Trần Thư quả thực chết đến không oan…

- Thỏ, nhanh thu lấy!

Hai mắt Trần Thư sáng lên, rốt cục cũng có thu hoạch.

Cho dù không có chân bảo, nhưng quân vương huyết nhục cùng hạch tâm vật liệu cũng là đồ vật có giá trị liên thành.

Thỏ Không Gian thuấn di, thu thi thể vào trong không gian của mình.

Mà Cửu Vĩ Hồ bên cạnh cũng mấy vạn hung thú, đã tử thương.

Phạm vi công kích của Chu Tước to lớn, có thể nói là gần với Đại Tuyết Vương.

Sau đó, Trần Thư lại bắt đầu kế hoạch ban đầu, không gần không xa đi trước mặt Cửu Vĩ Hồ.

Thời gian nửa tiếng trôi qua.

Cái đuôi cuối cùng của Cửu Vĩ Hồ cũng rũ xuống, khí thế trên người bỗng nhiên sụt giảm, hình như lâm vào trạng thái hư nhược.

- Kết thúc?

Trần Thư hơi hơi dừng lại một chút, trong mắt đã có một điểm sợ hãi lẫn vui mừng.

Hoàng Kim Quân Vương đã cí giá trị liên thành, một đại hung trong truyền thuyết thì sao?

- Ta cũng là đại công thần, chia 90% cũng không quá phận…

Trần Thư âm thầm tính toán, khóe miệng cũng nhịn không được nhếch lên.

Đúng lúc này, Cửu Vĩ Hồ đạp lập không trung, hai con ngươi đỏ như máu xuất hiện một vòng thư thái.

Nhưng cho dù là thanh tỉnh lại, ánh mắt của nó vẫn tràn ngập hận ý ngập trời.

Chỉ là ánh mắt không dừng trên người Trần Thư quá lâu, mà là nhìn hai truyền kỳ khế ước linh phía sau lưng.

Bây giờ nó đã hiểu rõ, bản thân bị đối phương tính kế.

Hai con ngươi đỏ tươi của Cửu Vĩ Hồ khẽ động, một đạo tử quang bắn mạnh ra, nháy mắt dung nhập vào trong cơ thể Trần Thư.

- Hả? Truy tung kỹ năng ư?

Trần Thư ngơ ngác, lập tức hiểu ra.

Ngay sau đó, Cửu Vĩ Hồ quay người, coi thường Trần Thư, hai con ngươi gắt gao nhìn chằm chằm haitruyền kỳ khế ước linh.

Grào!

Nó ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, thân thể tràn ngập tử quang vô cùng xán lạn, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Một giây sau, một đạo hư ảnh Cửu Vĩ Hồ vô cùng kinh khủng sừng sững ở trong thiên địa, vô tận uy áp tản ra, thiên địa cũng vì đó mà biến sắc!

Thương thế của nó đang nhanh chóng khôi phục, khí thế uể oải dâng trào lên, chín cái đuôi lớn lại lần nữa ngẩng lên.

Cùng lúc đó, thân thể Cửu Vĩ Hồ dần dần nhiễm một tầng đỏ tươi, trông yêu dị mà thần bí.

Trong nháy mắt, nó khôi phục hình dạn như ban đầu, thực lực thậm chí so với lúc trước càng mạnh hơn!

- Quả nhiên không đơn giản như vậy…

Ám Vương tự lẩm bẩm, ánh mắt không có vẻ gì ngoài ý muốn.

Nếu không cần tốn nhiều sức mà diệt sát được một đại hung, đó mới là điều không bình thường.

Nhất là Cửu Vĩ Hồ trước mặt mặc dù thần trí mơ hồ, nhưng thực lực so với đại hung cấm vụ bình thường còn mạnh hơn!

- Trần Thư, ngươi rời đi trước đi!

Ám Vương lãnh đạm mở miệng, đã hiểu rõ chiến thuật trước đó không thích hợp.

Đối phương rõ ràng đã hiểu ra, không giết bọn chúng, không có khả năng thương tổn đến Trần Thư.

Trần Thư gật đầu một cái, trước mắt Cửu Vĩ Hồ vẫn hận hắn như vậy, nhưng đã không còn một mực truy đuổi nữa.

- Các ngươi cẩn thận!

Trần Thư mở miệng nói, mơ hồ cảm thấy khí thế của hai truyền kỳ đã bị Cửu Vĩ Hồ đè lại.

Dứt lời, hắn mang theo khế ước linh, rời khỏi nơi đây.

【 Vô tận đầm lầy 】 không phải là nơi hắn có thể đợi…

Grào!

Đúng lúc này, Cửu Vĩ Hồ lại là điên cuồng gào thét lên tiếng, có lẽ là khôi phục thực lực, nó dĩ nhiên lại lâm vào thần chí không rõ trạng thái.

Nhưng thời khắc này cũng không truy đuổi Trần Thư, mà là gắt gao nhìn chằm chằm hai truyền kỳ khế ước linh.

Lúc thanh tỉnh lại nó đã tự truyền đạt mệnh lệnh cho mình, bây giờ chỉ cần từng bước chấp hành là đủ.

Cho dù nó thanh tỉnh cũng không lựa chọn thoát thân, vẫn muốn chém giết Trần Thư, có thể thấy được hận ý sâu sắc đến nhường nào.

- Lại mất đi lý trí?

Ám Vương tự lẩm bẩm, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Trạng thái thanh tỉnh của Cửu Vĩ Hồ thật sự đáng sợ, chí ít yêu cầu bốn truyền kỳ khế ước linh tới trước.

Chương 1592: Thực lực của Cửu Vĩ Hồ bành trướng (2)

Nhưng bây giờ nó lâm vào tình trạng hỗn loạn, có nghĩa kỹ xảo chiến đấu cùng kinh nghiệm không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại bản năng chiến đấu, như vậy cũng dễ đối phó hơn nhiều. Ám Vương cùng Chu Tước liếc nhau một cái, ngay sau đó gật đầu.

Vô tận ám nguyên tố cùng hỏa nguyên tố tuôn trào ra, khiến cho toàn bộ dị không gian chấn động!

Bọn chúng quyết định không nương tay nữa, toàn lực chiến một trận!

Nếu Cửu Vĩ Hồ trước mắt giáng lâm xuống Lam Tinh, cho nó một chút thời gian là có thể phá hủy toàn bộ thế lực quốc gia, tuyệt không thể mặc kệ hắn rời đi.

Song phương đại chiến lại lần nữa mở ra…

…

- Móa nó, cái này không khỏi quá bất hợp lí rồi?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, vốn cho rằng có thể chia sẻ thành quả thắng lợi, kết quả chỉ với một kỹ năng đồ chơi này đã khỏi hẳn?

Hơn nửa ngày vây giết thoáng chốc trở nên vô dụng sao?

Hắn thở dài, đã có chút không hiểu loại sinh vật đẳng cấp này.

Một lúc lâu, Trần Thư đi tới lối vào 【Vô tận đầm lầy】.

Vốn dĩ lối ra vào không có một ai, cũng đã trải rộng đủ loại đẳng cấp hung thú.

Quân vương bọn chúng rơi đài cộng với uy áp khủng bố của ba sinh vật khiến cho bọn chúng theo bản năng muốn rời khỏi dị không gian.

Grào!

Các hung thú nháy mắt phát giác được khí tức của Trần Thư, hung lệ gào thét về phía hắn, trong mắt tràn đầy sát ý.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Không phải, các ngươi giả vờ cái nỗi gì chứ?

Vốn luôn bị Cửu Vĩ Hồ truy sát, dẫn đến tâm tình của hắn có chút không thông thuận, không nghĩ tới toàn bộ hung thú toàn bộ trước mặt đụng phải miệng đạn hạt nhân.

- Ngao ngao!

Trần Thư không chút do dự, triệu hoán khế ước linh ra.

- Tiểu Trần! Ngươi lại vứt ta vào phòng tối!

Tiểu Tinh Linh lập tức phát ra tiếng kháng nghị, trước đó vì tiết kiệm không gian ấn ký, nó bị cưỡng ép thu về.

- Dựa theo thứ một trăm lẻ tám điều quy định, tình huống đặc biệt ta có thể cưỡng ép thu ngươi lại!

Trần Thư giải thích một chút, ngay sau đó còn nói thêm:

- Đặc biệt còn tìm nguyên liệu nấu ăn cho ngươi, biểu hiện cho tốt đi!

Quả nhiên, Tiểu Tinh Linh vừa thấy hung thú dữ tợn phía trước nháy mắt hai mắt sáng lên, đã có vẻ hưng phấn.

- Tiểu Trần, ngươi phải tìm tên Đại Lực kia đến nấu ăn cho ta đấy!

- Được!

Trần Thư gật đầu đồng ý.

- Ngao ngao!

Husky nháy mắt thả ra kỹ năng 【 Phân thân 】 , ba Husky xuất hiện, trong mắt tràn ngập quang mang trí tuệ.

- Lên cho ta!

Tiểu Tinh Linh lấy xì gà ra, phun ra 【 Cuồng hóa nguyên tố 】 cùng 【 Chân bạo tẩu tăng thêm 】 .

Thực lực của Husky bành trướng, hai mắt xuất hiện quang mang đỏ thẫm, ba khỏa vẫn thạch khổng lồ bỗng nhiên hạ xuống.

Oanh!

Hàng trăm hung thú nháy mắt bị miểu sát, ngay cả tro cốt cũng không còn lại một mảnh.

- Cẩu ngốc! Khống chế uy lực đi!

Tiểu Tinh Linh lập tức dạy dỗ, nếu đánh xong, không phải cái gì cũng không còn ư?

Mà một bên khác, Thỏ Không Gian cũng đồng thời đạt được 【 Tốc độ giao phó 】 cùng 【 Không gian bổ trợ 】 .

Nhất là 【 Không gian bổ trợ 】 , khiến thực lực của nó trực tiếp tăng lên một bậc thang, cho dù là đối mặt với hoàng kim lãnh chúa đều có thể tuỳ tiện áp chế.

Phanh phanh phanh!

Thỏ Không Gian gánh khổng lồ cà rốt, 【 Bản năng chiến đấu 】 phối hợp với đủ loại kỹ năng thuấn di của bản thân, trong đám hung thú giống như tử thần đang thu gặt lấy từng đầu sinh mệnh.

Mà Tiểu Hoàng cũng biến thái, dựa vào hình thể to lớn chống đỡ phần lớn kỹ năng.

Lực phòng ngự của nó kinh người, cho dù là xuất hiện thương thế, dưới kỹ năng chữa trị của Tiểu Tinh Linh, nhanh chóng khép lại.

Trong lúc nhất thời, Trần Thư không ngừng nghiền ép hàng ngàn hung thú, cho dù là Hoàng Kim cấp vừa đối mặt cũng bị miểu sát.

Chưa đến một khắc đồng hồ, các hung thú đã tử thương hơn phân nửa,

Hung thú còn lại thấy vậy, trong lòng sinh ra sợ hãi, nhao nhao thoát khỏi không gian thông đạo.

- Thật là không đủ đánh…

Trần Thư nhếch miệng, để Thỏ Không Gian thu hồi chiến lợi phẩm, cất bước tiến vào không gian thông đạo.

Tầm mắt của hắn xoay chuyển, an toàn về tới Lam Tinh.

- Hả?

Thần sắc của hắn khẽ giật mình, chỉ thấy có mấy trăm con khế ước linh đang nhìn về phía hắn, tụ lực lấy kỹ năng của mỗi người.

- Là người nhà mình cả! Đừng động thủ!

Liễu Phong nhìn thấy Trần Thư an toàn trở về, lòng căng thẳng cuối cùng cũng buông xuống.

Trần Thư nhíu mày, cười nói:

- Liễu lão sư? Đây là tình huống gì thế? Ngươi không trở về kinh đô sao?

- Đây không phải phần lớn hung thú muốn cưỡng ép xâm lấn ư

Liễu Phong mở miệng giải thích:

- Phía trên để ta phụ trách giữ vững cửa vào, vừa vặn có thể đón các ngươi trở về.

- Đúng rồi, bên trong tình huống như thế nào rồi?

- Ta tiện thể làm thịt hết rồi.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Các vị, không cần cảnh giác như vậy, hung thú ở cửa thông đạo đã không còn nữa rồi.

Trong lúc nhất thời, Trấn Linh Quân cùng Ngự Long Vệ đều nhẹ nhàng thở ra.

Bọn hắn đã giết trên trăm con hung thú, có thể tưởng tượng ra tình hình hung thú bên trong, không nghĩ tới sẽ bị một mình Trần Thư giết sạch.

- Lưu đoàn trưởng, để các huynh đệ nghỉ ngơi một chút, sắp xếp vài người trông coi là được.

Chương 1593: Thông cáo thế giới đánh chết đại BOSS sao?

Liễu Phong xem như tổng chỉ huy tạm thời, hạ đạt chỉ lệnh mới. - Được!

Một nam tử gật đầu, bắt đầu bắt tay vào sắp xếp phòng thủ.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Trần Bì, đi theo ta, đám Phương Tư đều đang chờ ngươi.

Hai người rời xa cửa thông đạo, đi về phía tiểu trấn.

Mười phút đồng hồ sau.

Trong tửu điếm duy nhất trên tiểu trấn.

- Trần Thư, ngươi không sao chứ?

Phương Tư thần sắc kích động, khóe miệng nhịn không được giương lên.

- Phương Tư tỷ, ta đã nói rồi, không cần lo lắng.

Tạ Tố Nam nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Người tốt sống không lâu, tai họa lưu lại ngàn năm, hắn muốn xảy ra chuyện cũng không được.

Những người còn lại đều tán thành, nhưng trên mặt đều mang nụ cười, rõ ràng nhìn thấy Trần Thư có thể trở về, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

- Đúng rồi, Trần Bì, Cửu Vĩ Hồ sao rồi?

Liễu Phong mở miệng hỏi:

- Đã giải quyết ư?

- Chỉ là Cửu Vĩ Hồ…

Trần Thư ho khan một tiếng, con ngươi đảo một vòng, vừa chuẩn bị nói chuyện đãbị cắt ngang.

Liễu Phong thản nhiên nói:

- Ngươi còn khoác lác, ta đốt chết ngươi!

- …

Trần Thư nháy mắt thần tình trì trệ, có thể đừng trực tiếp như vậy được không…

- Được rồi…

Trần Thư thở dài, thành thành thật thật nói chuyện đã xảy ra.

Tạ Tố Nam hoảng sợ nói:

- Ngươi nhặt được một Hoàng Kim Quân Vương?

- Ngạc nhiên không!

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Cái này ta gọi là chiến thuật! Trí thông minh quá đẳng cấp, không còn cách nào.

- Nhân họa đắc phúc đúng không?

Ánh mắt tất cả mọi người thèm muốn, giá trị của một Hoàng Kim Quân Vương có mấy chục tỷ, đã là một con số trên trời rồi.

- Nói như vậy, con hồ ly vẫn chưa được giải quyết?

Liễu Phong cũng không có để ý đến Hoàng Kim Quân Vương, trọng điểm vẫn là đại hung cấm vụ kia.

- Chưa…

Trần Thư lắc đầu, mang theo ngưng trọng nói:

- Hơn nữa ta còn bị đánh dấu.

- Đừng lo lắng.

Liễu Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Nếu Ám Vương để ngươi rời đi, chứng minh bọn chúng sẽ không để Cửu Vĩ Hồ sống sót đi tới Lam Tinh.

Trần Thư gật đầu một cái, trong lòng miễn cưỡng nhẹ nhàng thở ra.

Lão gia tử xem như là đệ nhất cường giả, đối phó với một đại hung mất lý trí, tất nhiên là chắc chắn được rồi.

- Được rồi, sắp đến tết rồi.

Liễu Phong đứng dậy, nói:

- Các ngươi mau chóng trở về nhà đi, tiểu trấn này không cần các ngươi trấn giữ.

Mặc dù xuất hiện chuyện khó khăn trắc trở, nhưng trước mắt, hình như đều được giải quyết viên mãn rồi.

Từ Tinh Tinh mở miệng hỏi:

- Lão sư, thật không cần ư?

- Không bao lâu nữa ta cũng sẽ rời đi thôi.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Yên tâm đi, thế cục vẫn đang ổn định.

Mọi người gật đầu một cái, không có dự định ở lại lâu, huống chi cho dù là xảy ra chuyện, bọn hắn cũng có thể nhanh chóng chạy về.

…

Cửa tiểu trấn.

- Trần Thư, ngươi mang Phương Tư tỷ cùng lão Tạ đi về trước đi, ta tiễn lão Vương cùng A Lương.

Từ Tinh Tinh triệu hoán ra biến dị Lôi Điểu.

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngươi có phi hành quyền ư?

- Tất nhiên, ta cùng Liễu lão sư đã xin qua, tạm thời có thể bay.

Từ Tinh Tinh gật gật đầu, ngay sau đó cưỡi lên Lôi Điểu.

Mà Vương Tuyệt cùng A Lương cũng đi theo, hai người đều là người phương bắc, đương nhiên không có khả năng ở thành phố Nam Giang thị ăn tết.

- Đi thôi!

Ba người nhìn phía dưới phất phất tay, Lôi Điểu vội vã rời đi, chỉ để lại một đạo quỹ tích màu vàng chói mắt.

Vốn dĩ lôi đình màu xanh lam đã biến thành màu vàng, hơn nữa tràn ngập long uy!

- Con chim này…

Phương Tư ngắm nhìn biến dị Lôi Điểu, trong mắt tràn đầy cảm thán.

Cho dù nó không sử dụng kỹ năng, tốc độ cũng có thể so với hoàng kim nhất tinh, có thể nói là tiềm lực vô hạn.

- Sau này phải ôm chặt bắp đùi Tiểu Tinh.

Trần Thư cũng nhìn về phía thân ảnh của Lôi Điểu, nói:

- Vạn nhất xuất hiện đại nguy cơ gì, chúng ta trực tiếp đi lánh nạn.

- …

Phương Tư trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Chưa gì đã nghĩ đến chuyện chuồn đi rồi sao?

- Không chuồn thì biết làm thế nào?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Đánh không được thì bỏ chạy, là tín điều trong cuộc đời ta!

Dứt lời, hắn triệu hoán ra Tiểu Hoàng, gọi hai người đi lên.

Ba người rời khỏi Ma Đô, đi thẳng đến thành phố Nam Giang…

Lúc chạng vạng tối, Trần Thư đã đến tiểu khu an cư của thành phố Nam Giang.

- Phương Tư tỷ, lại sắp hết năm rồi…

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nhảy về phía trước một cái, rơi trên mặt đất, đồng thời thu hồi khế ước linh của mình.

- Đúng vậy.

Phương Tư cũng vững vàng rơi xuống đất, nói:

- Thời gian trôi qua thật nhanh…

Đang lúc hai người lúc cảm khái, thần sắc thoáng chốc giật mình, ngay sau đó tâm thần kịch chấn!

Grào!

Một tiếng kêu rên vô cùng tuyệt vọng xuất hiện, vang vọng bên tai hai người, giống như có một sinh linh khủng bố đi tới phần cuối của sinh mệnh.

Không chỉ bọn hắn, mỗi người bên trên Lam Tinh đều nghe được một tiếng kêu rên này.

Trong lúc nhất thời, toàn cầu đều ngây ngẩn cả người, không rõ xuất hiện biến cố gì.

Nhưng cũng có vài cường giả ngoại quốc hiểu rõ tình hình thần sắc kịch chấn, ánh mắt cùng nhau nhìn về phía đông xa xôi.

- Hả?

Trần Thư chỉ cảm thấy âm thanh vô cùng quen thuộc, ngay sau đó, thân thể của hắn xuất hiện một đạo tử quang, nháy mắt tan thành mây khói.

Chương 1594: Thời đại của các ngươi đã qua rồi…

Hiển nhiên, kỹ năng truy tung trên người đã mất đi hiệu lực. - Là Cửu Vĩ Hồ?

Hai con mắt của hắn co rụt lại, nhớ tới thanh âm của chủ nhân.

Đúng lúc này, trên không Hoa quốc một hư ảnh Cửu Vĩ Hồ to lớn xuất hiện, trong mắt tràn ngập oán độc cùng điên cuồng,

Ngay lúc mọi người đang hốt hoảng, một đạo nhân loại hư ảnh vĩ ngạn xuất hiện, người mặc trường bào, dáng dấp là một lão giả tinh thần quắc thước.

- Lão gia tử?

Trần Thư ngơ ngác, đồng dạng bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi.

Chỉ thấy hư ảnh của lão gia tử đưa tay phải ra, dễ như trở bàn tay bóp nát đầu Cửu Vĩ Hồ, khiến hắn hồn phi phách tán.

Một màn như thế, mỗi một góc trên Lam Tinh đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Giờ khắc này, cả thế gian chấn kinh!

- A cái này…

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, nói:

- Thông cáo thế giới đánh giết đại BOSS sao? Ta cũng muốn …

- …

Phương Tư quay đầu trông lại, năng lực phân tích của ngươi… Thật đặc biệt!

- Ta cũng là một trong những chủ lực chỉ là giấu nghề mà thôithôi!

Trần Thư nhìn một màn kinh hãi trên không, trong mắt tràn ngập thèm muốn.

Hắn chỉ cảm thấy trước đây bản thân mình còn kém hơn chút, việc này vẫn phải xem lão gia tử ra tay…

- Sẽ có cơ hội.

Phương Tư cũng vô cùng chấn động, đồng thời mở miệng an ủi:

- Cấm vụ đại hung không chỉ có một.

- Điều này cũng đúng…

Trần Thư gật đầu một cái, trong lòng nháy mắt vừa tìm được động lực mạnh lên.

Hắn vừa mới tốt nghiệp, muốn làm một đợt lớn, có gì sai chứ?

Ngoại trừ Lam Tinh, một màn trên không cũng xuất hiện trong mỗi một dị không gian, khiến hung thú giới hoàn toàn chấn động.

Grào!

Vô số hung thú nhìn thấy Cửu Vĩ Hồ, cùng nhau bi thương kêu một tiếng, giống như một khúc ca phúng điếu, tiễn đưa quân vương của bọn hắn.

Rõ ràng, huyết mạch của nó so với quân vương càng tôn quý hơn, dĩ nhiên khiến hung thú toàn thế giới cũng vì đó khóc lóc đau khổ.

Mà khi nhìn thấy lão gia tử dễ như trở bàn tay bóp nát Cửu Vĩ Hồ, đám hung thú tâm tình trở nên nổi giận.

Nhưng nghĩ đến thực lực của đối phương, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ và không cam lòng.

Nếu có thể chém giết đại hung thì chứng minh con người trước mắt thực lực sâu không lường được, không phải là thứ mà bọn chúng có thể trêu chọc được.

Trong lúc nhất thời, nhân loại bên trên Lam Tinh kinh hãi, hung thú giới vừa thương xót lại vừa giận.

Nhưng mà cũng có nơi ngoại lệ địa.

Trong Long Uyên.

Vô số hung thú theo bản năng gào thét, bởi vì Cửu Vĩ Hồ rơi đài mà bi thương.

Nhưng không bao lâu, tiếng gào thét khủng bố của Thú Hoàng xuất hiện, vang vọng trong toàn bộ Long Uyên thành, cưỡng ép đám hung thú dừng lại hành động của mình.

Bên trong Long Uyên, chỉ có bọn chúng mới là vương!

- Grào!

Một cự long màu đỏ tươi cuồn cuộn trong tầng mây đỏ sậm, lộ ra đầu lâu vô cùng dữ tợn.

Nó nhìn xuống đại địa mênh mông, gào thét một tiếng, uy áp của Thú Hoàng phun trào ra.

Trong lúc nhất thời, đám hung thú lộ ra thần phục chi ý, ngưng gào thét cùng khóc lóc đau khổ.

- Cấm vụ đại hung, thời đại của các ngươi đã qua rồi…

- Hiện tại, nên Long Uyên thu hoạch rồi!

Trong miệng của cự long huyết sắc phun long ngữ, ánh mắt hung lệ ngắm về phương xa, lẩm bẩm:

- Nhưng mà lão quỷ kia lại có thể chém giết Cửu Vĩ Hồ, xem ra kế hoạch vẫn phải thương nghị lại một phen…

Thân thể của nó khẽ động, biến mất ở trong tầng mây, biến mất không thấy gì nữa…

…

Một khắc đồng hồ trôi qua, dị tượng trên không trung Hoa quốc đã biến mất không thấy gì nữa.

Trong Long Uyên thành.

Một vị lão nhân chắp hai tay sau lưng, hai con ngươi thâm thúy, dường như đang suy tư điều gì.

Dị tượng không phải do người khác thao túng, mà là quy tắc từ xưa đến nay.

Nhưng bởi vì quá lâu không có đại hung hoặc là Thú Hoàng rơi đài, nhân loại đã sớm quên rồi.

- Trở về rồi?

Lão gia tử thần sắc khẽ động, chỉ thấy bên phải không trung xuất hiện một đám hỏa diễm cùng một đoàn Ám Ảnh.

Ám Vương cùng Chu Tước nháy mắt xuất hiện, nhưng khí thế của chúng nó cũng yếu đi không ít,

- Hả? Bị thương?

Lão gia tử nhìn về phía Chu Tước, chỉ thấy bụng của nó bị xuyên thủng, ba vết thương đáng sợ lưu lại hào quang màu tím, dường như đang không ngừng ăn mòn.

Nhưng đây chỉ là vết thương nhỏ, chủ yếu nhất là thương thế từ linh hồn khiến não hải nó vô cùng đau nhói, tựa như đao róc thịt.

Sở trường của Cửu Vĩ Hồ vốn là công kích tinh thần, muốn đánh giết, tất nhiên phải bỏ ra cái giá không nhỏ.

Chu Tước mở miệng nói:

- Đồ chơi kia có chút… Có chút thực lực, khiến… khiến ta và Ám Vương hao tổn chút sức lực…

- Xong rồi, cà lăm rồi, thương thế không nhẹ…

Lão gia tử lắc đầu, đồng thời xoay tay phải lại, xuất hiện một bình nhỏ chứa hai giọt huyết dịch thần bí.

Huyết dịch bắn ra, bị hai khế ước linh nuốt vào.

Thương thế của bọn nó không ngừng khép lại, khôi phục trạng thái ban đầu.

Nhưng chỉ là tạm thời, muốn khỏi hẳn, yêu cầu thời gian nhất định.

Lão gia tử tâm thần hơi động, thu hồi hai khế ước linh trở về trong ngự thú không gian.

- A…

Lão thở dài, ngồi xuống bậc thang trước cửa lầu, ngước nhìn bầu trời màu đỏ sậm.

- Dùng di tích làm mồi nhử, muốn dùng đại hung làm suy yếu thực lực của ta…

Lão gia tử ngắm nhìn chỗ sâu bên trong Long Uyên, lẩm bẩm:

- Kế hoạch của các ngươi không tệ…

Chương 1595: Thời đại của các ngươi đã qua rồi… (2)

Thoáng chốc lão đoán được chân tướng sự tình, hơn nữa kẻ sau màn tất nhiên là Long Uyên Thú Hoàng. Bọn chúng cùng đại hung vốn không phải một phe cánh, đương nhiên sẽ không để ý sống chết của lão.

Một chiêu này khu sói nuốt hổ không tính là cao minh, chỉ có thể nói thiên thời địa lợi quá tốt rồi.

Vừa đúng lúc có một Tinh Không di tích bị Cửu Vĩ Hồ để mắt tới, cho dù sớm biết là bẫy rập, bọn hắn chỉ sợ cũng bị mắc lừa, cuối cùng di tích thực tế quá trọng yếu.

- Thứ này bị điên rồi, bằng không chưa chắc sẽ tử chiến.

Hắn đã biết được tình hình của Cửu Vĩ Hồ, nếu thần trí thanh tỉnh, tất nhiên sẽ chạy trốn, nhưng cũng bởi vì đối phương thần trí mơ hồ khiến lão không cần hao phí sức mạnh quá lớn.

- Một bộ thi thể đại hung, cũng không tính là thua thiệt…

Lão gia tử nhếch miệng lên, hơn nữa bởi vì lão diệt sát, khiến cho vô số hung thú kiêng kị, không dám toàn diện tiến công Hoa quốc.

Hai con mắt của lão thâm thúy, suy tính thế cục hôm nay, lẩm bẩm:

- Vẫn là sớm chuẩn bị trước một chút.

…

Thành phố Nam Giang.

- Mạnh lên mới có thể dễ dàng che giấu thực lực.

Trần Thư tự lẩm bẩm, đã về đến nhà, trong đầu không ngừng tưởng tượng cảnh tượng oai hùng của mình.

- Nhi tử, thế nào? Giả vờ cái gì chứ?

Phụ thân Trần Bình thấy Trần Thư cử chỉ điên rồ, đã có chút quen thuộc, chỉ là thuận miệng hỏi.

- Không… Không có gì…

Trần Thư lắc đầu, ngay sau đó trở về gian phòng của mình.

- Phần thưởng của Thiên Không di tích, một bộ thi thể của Hoàng Kim Quân Vương, vài trăm hung thú vật liệu…

Hắn suy tính chuyến đi đến di tích lần này, mặc dù chỉ ngắn ngủi mấy ngày, nhưng thu hoạch cực lớn.

- Huyết Độc Phượng Vương hạch tâm vật liệu ta không dùng, đều là kỹ năng thuộc tính độc.

Tuy Husky là thuộc tính toàn bộ, nhưng thuộc tính băng hỏa vẫn là cường đại nhất, thứ yếu là sấm cùng gió.

Về phần độc, thường thường cũng không có gì lạ, thậm chí không bằng thuộc tính quang ám.

- Bán cho chính phủ, có thể đổi ít phần thưởng…

Trần Thư tự nói ngay sau đó sửa sang lấy phần thưởng của mình.

- Còn có đồ chơi này.

Trong tay của hắn có một khỏa hạt châu màu xanh lục, trong đó có ngự thú lực mênh mông.

Chính là Huyết Độc Phượng Vương Ngự Thú Chân Châu!

- Cha mẹ, ta bế quản một hồi, đừng gọi ta!

Trần Thư mở miệng nói, đồng thời triệu hoán Thỏ Không Gian, ngay sau đó nuốt Ngự Thú Chân Châu vào.

Ban đêm.

Trần Thư mở hai mắt, thể nội ngự thú lực tăng một đoạn dài, đại khái tương đương với hệ thống hai đại lượng ngự thú lực.

Đồng thời, độc tố kháng tính thân thể của hắn tăng lên không ít, phỏng chừng có thể cắn thuốc xổ của tội phạm.

- Hiệu quả không tệ…

Trần Thư sờ cằm, hai ba khỏa là có thể đột phá làm hoàng kim nhị tinh.

Đáng tiếc, đồ chơi này chính phủ không mua bán, thật sự là quá khan hiếm.

Trong lòng Trần Thư tính toán kế hoạch tấn thăng của mình, đồng thời rời khỏi phòng.

Phụ thân Trần Bình thấy hắn đi ra, mở miệng nói:

- Trần Bì, sắp sang năm mới rồi, mấy ngày nay đừng chạy loạn.

- Cái gì gọi là chạy loạn, nhi tử của cha bận giải cứu thế giới đây…

- Tiểu tử ngươi yên tâm ở nhà là đang giải cứu thế giới đấy…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, lời này có ý gì đây?

Những ngày tiếp theo cuộc sống yên bình, bách tính toàn quốc đều đang chuẩn bị ăn tết.

Năm nay không khí đặc biệt náo nhiệt, trên mặt của mỗi người đều mang nụ cười.

Nhất là trước đây không lâu chính phủ giải thích dị tượng ngày đó, hiểu rõ là lão gia tử đại phát thần uy, càng làm cho mọi người vô cùng phấn chấn.

Phục Tô lịch 986 năm, ngày mùng 3 tháng 2.

Trần Thư đang nằm trên sân thượng tiểu khu, ngắm thành phố Nam Giang thị trước mắt.

Mà ở phía sau hắn, mùi thịt tràn ngập.

Chỉ thấy Trương Đại Lực mặc trang phục của thực thần, vô cùng nghiêm túc nấu nướng thịt Hoàng Kim Quân Vương.

- Đại lực, vẫn là tay nghề của ngươi tốt…

Tiểu Tinh Linh đang ngồi trên bờ vai Đại Lực, bắt chéo hai chân, đồng thời cầm lấy một miếng chân thú hì hục hì hục hưởng dụng.

Bọn hắn một người phụ trách nấu, một người phụ trách ăn, vừa vặn phối hợp hoàn hảo.

- Tiến bộ Không gian của ta rất lớn…

Trương Đại Lực hết sức chuyên chú, thi triển trình độ cao nhất của mình.

Nấu nướng Hoàng Kim Quân Vương đối với trù nghệ của hắn tương đối liên quan, hơn nữa hắn ta cũng đang suy tư, muốn đi theo con đường mới, có lẽ có thể thông qua nguyên liệu quân vương để nấu ăn.

Nhưng thứ này đắt vô cùng, chưa từng có linh trù có thể xa xỉ như vậy, hơn nữa chính phủ cũng không có khả năng để bọn hắn tiêu xài như vậy.

Nhưng Trần Thư không giống như lúc trước, đi theo hắn, có thể nấu nướng đủ loại thịt quân vương.

Tiểu Tinh Linh mặt mũi tràn đầy vui vẻ, thỉnh thoảng móc ra xì gà rút một cái, nói:

- Ngươi nói xem có phải còn có một khả năng, ta làm khế ước linh của ngươi?

- ? ?

Trương Đại Lực liếc mắt nhìn hắn chỉ vì chút đồ ăn ngon mà trực tiếp bán đứng chính mình đúng không?

- Đến lúc đó, ngươi nấu, ta ăn, có phải là tổ hợp mạnh nhất địa cầu không?

Tiểu Tinh Linh hai mắt sáng lên, đã có thể tưởng tượng ra cảnh tượng sau này rồi.

- …

Khóe miệng Trương Đại Lực giật giật một cái, quay đầu nhìn lại, nói:

- Ta chỉ có một vấn đề!

Chương 1596: Thời đại của các ngươi đã qua rồi… (3)

– Cái gì? - Ai giết hung thú?

- …

Tiểu Tinh Linh thần tình trì trệ, có vẻ như bản thân không để ý đến chi tiết nhỏ này…

Đúng lúc này, bỗng nhiên nó cảm thấy bản thân bị một bàn tay túm chặt…

- Lại bắt đầu huyễn tưởng?

Trần Thư thản nhiên nói:

- Ngươi còn muốn chạy theo người khác đúng không?

- Buông ta ra…

Tiểu Tinh Linh vùng vẫy, cố gắng bày ra một bộ dạng hung ác, nói:

- Tiểu Trần, ta chỉ cho ngươi ba giây đồng hồ! Bằng không tự gánh lấy hậu quả!

- Ồ? Hậu quả gì?

Trần Thư nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười chế nhạo.

- …

Tiểu Tinh Linh nháy mắt khẽ giật mình, hình như bản thân vẫn chưa bắt chẹt được Trần Thư.

Con người đen bóng của nó loạn chuyển, ngay sau đó nắm chặt nắm đấm, hung hãn nói:

- Đừng ép ta… Lại cho ngươi ba giây!

- …

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, đang muốn mở miệng, điện thoại cũng vang lên.

- Tổng đốc Nam Thương?

Hắn ngơ ngác, ngay sau đó bắt mắt:

- Hả? Phương thúc? Có chuyện gì không?

- Buổi chiều trong tỉnh có một hội nghị rất quan trọng, yêu cầu ngươi tới tham gia một chút, có thời gian không?

- Ta tham gia?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, có chút ngơ ngác nói:

- Thật hay giả vậy?

Lâu lắm rồi hình như hắn chưa từng tham gia hội nghị nào…

Phương tổng đốc nói:

- Ngươi là Huyết sắc Ngự Long Vệ chuyên nghiệp, tất nhiên có tư cách tham gia!

- Không thành vấn đề.

Trần Thư gật gật đầu, đồng thời cúp điện thoại.

Hắn tự lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

Hôm nay là giao thừa, theo lý mà nói, trừ phi là sự kiện tương đối quan trọng nếu không không có khả năng tạm thời tổ chức hội nghị.

Lúc xế chiều.

Đại lầu chính phủ tỉnh Nam Thương, ở trong phòng họp tầng cao nhất.

- Tổng đốc, đã xảy ra chuyện gì sao?

Một người mặc chế phục Ngự Long Vệ hoàng kim Ngự Thú sư hỏi, trong mắt đã có vẻ lo lắng.

Phương tổng đốc thản nhiên nói:

- Chờ một chút tụ tập vào bên trong rồi nói, trước tìm vị trí ngồi xuống đi.

Đến tận đây, trong phòng họp đã có hơn ba mươi người, mười hai người đứng đầu đều là hoàng kim Ngự Thú sư, những người còn lại cũng là Bạch Ngân cấp nổi bật.

Mọi người ở đây, hoặc là bộ trưởng lớn của mỗi bộ phận của thành phố Nam Thương, hoặc là một đại biểu Ngự Long Vệ của thành phố nào đó.

Có thể nói, những người quản lý cao nhất của tỉnh Nam Thương đều đã tới đông đủ.

Phía dưới một tên hoàng kim Ngự Thú sư nói:

- Phương ca, có thể bắt đầu rồi?

- Đợi chút… Còn có một người chưa đến.

Phương Vệ nhìn thời gian, ánh mắt nhìn vị trí trước mặt.

Hắn ta tự lẩm bẩm:

- Tiểu tử này sẽ không cho ta leo cây đấy chứ?

Đúng lúc này, cửa phòng họp bị đẩy ra, mọi người cùng nhau nhìn qua.

Chỉ thấy một nam sinh mặc quân trang màu đen đứng ở cửa ra vào.

Thân hình của hắn thẳng tắp, mặt mỉm cười, trên cánh tay phải đeo huyết sắc băng tay tràn ngập uy nghiêm, làm người không tự chủ được rời xa.

- Trần Thư?

Mọi người thân thể chấn động, không nghĩ tới người tổng đốc chờ lại là tội phạm Nam Giang.

- Chào Tổng đốc, chào các vị…

Trần Thư thần sắc bình tĩnh, ung dung đi tới vị trí trước mắt.

Những người còn lại cũng mỉm cười đáp lại, mặc dù chỉ là một thanh niên hai mươi ba tuổi, nhưng thực lực của hắn cùng địa vị vượt qua người khác, có thể nói là nhân vật số hai tỉnh Nam Thương.

- Đượ rồi! Nếu người đã đến đong đủ, hôm nay hội nghị khẩn cấp chính thức bắt đầu!

Phương tổng đốc nhìn xuống phía dưới, vẻ mặt trở nên có chút ngưng trọng.

Mọi người dương như phát giác được điều gì, vẻ mặt yên lặng, nghiêm túc tham gia hội nghị lần này.

Phương tổng đốc mở miệng nói:

- Hội nghị lần này không đơn thuần là tỉnh Nam Thương các tỉnh toàn quốc đều đang tổ chức, hơn nữa còn do lão gia tử

đích thân thụ ý!

Mọi người gật đầu một cái, ý thức được sự tình quan trọng.

- Trước tiên thông báo cho các vị một tin tức bí mật trên quốc tế …

Phương Vệ ngồi xuống, thản nhiên nói:

- Ngày 31 tháng 1 ba giờ sáng, cảnh nội liên minh Tự Do đột nhiên xuất hiện lượng lớn hung thú đẳng cấp cao, khiến phần lớn nhân viên thương vong, thế cục nguy cơ, trong lúc nhất thời liên minh chính phủ đều liên tục bại lui.

- Thời điểm then chốt, xuất hiện ba truyền kỳ khế ước linh, bắt đầu trấn áp mỗi đại châu hung thú, vốn cho rằng thế cục rất nhanh có thể lắng lại…

Phương Vệ hơi hơi dừng lại một chút, nói tiếp:

- Nhưng 【 ác ma sào huyệt 】 của thế giới thứ hai nguy hiểm đột nhiên bạo động, còn có ba Thú Hoàng dẫn đầu, cuối cùng song phương đại chiến một trận, hung thú ào ào rút lui, nhưng có một truyền kỳ khế ước linh trọng thương, một con bị thương nhẹ.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, nhưng trong lòng thì không quá để ý.

Sắc mặt Phương Vệ ngưng trọng, mở miệng nói:

- Nhưng đây chỉ là khởi đầu…

- Ngày mùng 1 tháng 2 buổi sáng bảy giờ, một tên Vương cấp Ngự Thú sư của Bất Hủ vương quốc đột nhiên làm phản, đánh cắp vật liệu ngự thú sư trân quý của chính phủ cùng đủ loại văn kiện cơ mật, chính phủ dưới cơn nóng giận, đã xuất thủ một truyền kỳ khế ước linh truy sát.

- Nhưng ở hắc ám eo biển, bị một Thú Hoàng hoang dại mang theo mỗi Đại Quân vương hung thú phục kích, cuối cùng, truyền kỳ khế ước linh kia thân chịu trọng thương, trốn về nước…

Chương 1597: Mẹ nó ngươi cũng muốn ta chết đúng không?

– Cùng ngày, thể nội Tuyết quốc… Sau đó Phương Vệ thông báo từng tin tức kinh thiên mọi người phía dưới vẻ mặt nghiêm túc tột cùng.

Không đơn thuần là bốn nước lớn, các trung tiểu quốc gia còn lại cũng xuất hiện các nguy cơ có mức độ khác biệt.

Tất nhiên, chủ yếu nhất là truyền kỳ Ngự Thú sư khế ước linh đều bị thương.

Nếu như nói một quốc gia thế lực xảy ra chuyện, bọn hắn sẽ không quá để ý, nhưng bây giờ rõ ràng nguy cơ đã lan tràn tới toàn cầu.

Một nguy cơ to lớn đang bắt đầu lan tràn bao trùm Lam Tinh to lớn…

- Cửu Vĩ Hồ cũng là bẫy rập ư?

Trong lòng Trần Thư không khỏi nghĩ đến, mặc dù đã đánh chết, nhưng e rằng Ám Vương cùng Chu Tước cũng phải trả cái giá cực đắt.

Có người mở miệng hỏi:

- Phương tổng đốc, kẻ đứng sau không phải là hung thú sao? Khẩu vị của bọn nó lớn như vậy?

Đây rõ ràng là muốn tuyên chiến với toàn bộ nhân loại rồi!

- Là bọn chúng…

Phương Vệ thở dài, nói:

- Số lượng hung thú quá đáng sợ, chỉ là dị không gian của cảnh nội các nước khiến chúng ta ứng phó tương đối rắc rối, càng không nói đến dị không gian công cộng hải vực.

- Hơn nữa 【Long Uyên】 【ác ma sào huyệt】 【hắc ám tế đàn】 là Thú Hoàng tồn tại cực kỳ nguy hiểm trong dị không gian, vẫn luôn là sinh vật nhân loại cấm địa.

Mọi người vẻ mặt nghiêm túc tột cùng, đã tưởng tượng được thực lực của hung thú.

Gần ngàn năm tới, nhân loại vẫn luôn ở trong trạng thái phòng thủ, chưa từng nắm giữ thực lực của hung thú.

Ví dụ như nói trong Long Uyên, rốt cuộc tồn tại bao nhiêu con Thú Hoàng, e rằng lão gia tử cũng chưa chắc đã nắm rõ.

- Đồng thời, Thánh Ngự hội cắm rễ nhiều năm, lần này nguy cơ toàn cầu đều do bọn hắn dẫn đầu, đây cũng là một trong những nguyên nhân các nước xuất hiện nguy cơ.

Phương Vệ mở miệng giải thích, chỉ bàn về danh khí, Thánh Ngự hội kém xa tít tắp Cứu Thế giáo hội.

Chỉ vì bọn hắn đầu nhập hung thú, tính chất tương đối tồi tệ, mới bị xem như một trong tam đại tổ chức tội ác.

Nhưng bây giờ, Thánh Ngự hội ẩn nấp nhiều năm cuối cùng cũng lộ ra nanh vuốt dữ tợn, hơn nữa vừa ra tay đã sấm chớp đùng dùng, tạo thành thương vong to lớn cho nhân loại.

Trần Thư nhíu mày, mở miệng hỏi:

- Phương thúc, lão gia tử kia…

Bây giờ còn lại ba truyền kỳ Ngự Thú sư thực lực đều bị suy yếu.

Lão gia tử xem như là đệ nhất cường giả, e rằng cũng không ngoại lệ.

Hắn nghĩ tới bóng dáng Cửu Vĩ Hồ trên không mấy ngày trước, chém giết tất nhiên là không dễ dàng.

Vốn cho rằng Thiên Không di tích chỉ nhằm vào hắn, kết quả là đối phó lão gia tử.

- Điều này cũng không cần lo lắng.

Phương Vệ mỉm cười, thản nhiên nói:

- Lão gia tử thực lực sâu không lường được, không phải ba người bọn hắn có thể so sánh.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, chí ít Hoa quốc thế cục không phải quá tệ.

- Nhưng chúng ta cũng không thể xem thường!

Phương Vệ mở miệng nói:

- Bây giờ chỉ là vừa mới bắt đầu, hung thú tất nhiên sẽ có hành động tiếp theo.

Mặc dù mỗi đại truyền kỳ Ngự Thú sư thực lực giảm xuống, nhưng hung thú vẫn phải trả cái giá thật đất không thể tiếp tục quấy nhiễu.

- Năm nay ăn tếtchưa chắc sẽ yên bình như trong tưởng tượng, ta hi vọng các vị sẵn sàng trận địa đón quân địch, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chống lại hung thú.

Mọi người gật đầu một cái, hiểu rõ mục đích của hội nghị.

Nửa giờ sau, hội nghị lần này kết thúc.

Tất cả mọi người vẻ mặt ngưng trọng, chuẩn bị đứng dậy rời khỏi phòng họp.

- Đúng rồi, nội dung hội nghị lần này tuyệt đối bảo mật, để dân chúng ăn tết xong rồi tính tiếp…

Phương tổng đốc nhìn mọi người, ngữ khí chắc chắn, không muốn mọi người bị hoảng loạn.

- Trần Thư, đi theo ta một chút…

- Được.

Hai người tiến vào văn phòng cùng tầng của tổng đốc.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Phương thúc, ngươi muốn sắp xếp cho ta lộ tuyến chạy trốn chuyên biệt ư?

- ? ? ?

Khóe miệng Phương Vệ giật giật một cái, nói:

- Ngươi đang nghĩ gì thế? Còn mẹ nó chưa đánh đã muốn chạy đúng không?

- y… Ta cho rằng cấp trên muốn bảo vệ ta…

Trần Thư gãi gãi đầu, nói:

- Dù sao ta cũng là niềm hy vọng của toàn thôn.

- …

Phương Vệ thở dài, nói:

- Ta là muốn tiểu tử ngươi bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xuất chiến, tốt xấu gì ngươi cũng là đệ nhị cường giả của tỉnh Nam Thương, ít nhất cũng phải có chút tác dụng chứ?

- Được rồi! Chỉ cần ta đánh thắng được, nhất định sẽ xuất thủ!

Trần Thư gật gật đầu, ngay sau đó thu lại nụ cười, nghiêm túc nói:

- Phương thúc, trước đây đã xuất hiện loại nguy cơ này chưa?

- Chưa từng có…

Phương Vệ lắc đầu, nói:

- Lần này ngay cả Thánh Ngự hội ám kỳ cũng bị bại lộ, hung thú tới thật rồi!

- Ta vừa tốt nghiệp đã gặp được loại chuyện này…

Trần Thư thở dài, thực lực của hắn còn chưa đủ mạnh, không thể xoay chuyển thế cục.

- Nhưng mà ngươi cũng không cần phải có áp lực gì.

Trên mặt Phương Vệ đã có nụ cười nhẹ nhõm, nói:

- Chúng ta cũng đã chuẩn bị nhiều năm, sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy. Hơn nữa lão gia tử thực lực cường đại, lại đa mưu túc trí, tất nhiên là có kế hoạch ứng phó rồi.

- …

Chương 1598: Có hứng thú làm một vụ với ta không

Trần Thư gật đầu một cái, hung thú quả thực cường đại, nhưng nhân loại cũng không kém, bằng không song phương sẽ không dây dưa ngàn năm lâu như vậy. Hơn nữa hắn cũng cũng có lòng tin vững vàng với lão gia tử =.

…

Công cộng hải vực lớn nhất Lam Tinh.

Mặt biển vốn dĩ yên lặng đột nhiên dâng lên cơn sóng gió động trời, toàn bộ hải vực rung chuyển.

Mà lúc này, sóng lớn phá vỡ, một cự sa vài trăm mét dữ tợn chui ra, ánh mắt hung lệ mà lại tàn bạo.

Ầm ầm!

Trong cơ thể nó có nguyên tổ thủy khủng bố tuôn ra, dẫn đến hải vực mấy chục vạn mét sóng lớn dâng lên.

Một cỗ uy áp khủng bố tràn ngập phun ra, toàn bộ hung thú bốn biển đều lộ ra thần phục chi ý, không dám có bất kỳ động tác phản kháng nào, thậm chí ngay cả Hoàng Kim Quân Vương cũng không ngoại lệ.

Chính là cường giả đỉnh cao nhất công cộng hải vực, thương hải Sa Hoàng!

Cũng chính là nó, ở eo biển hắc ám vây giết Bất Hủ vương quốc truyền kỳ khế ước linh, là Thú Hoàng có thực lực có thể so với cấm vụ đại hung!

Grào!

Cự sa gào thét, giống như mệnh lệnh, truyền khắp công cộng hải vực.

Vô số hung thú lên tiếng đáp lại, đồng thời tiềm nhập dưới biển sâu, tương đối có kỷ luật bắt đầu tiến lên.

Theo mệnh lệnh của cự sa, đủ loại hung thú từ tổ biến thành từng quân đoàn, có thứ tự lao về phía mỗi quốc gia trên Lam Tinh.

Dã ngoại hung thú ẩn núp nhiều năm cũng lộ ra diện mục dữ tợn.

Đúng lúc này, một con bạch tuộc màu đen to lớn cuồn cuộn lao tới, có khí tức Hoàng Kim Quân Vương.

Nó dùng tinh thần ba động cung kính nói:

- Vương, tại sao không có tập kích Hoa quốc, chúng ta cách nơi đó không xa mà…

Ầm ầm!

Trong chốc lát, hai con ngươi của cự sa ngưng lại, vô số sóng biển trùng kích, thanh thế kinh thiên động địa, nháy mắt đánh bay Chương Ngư Vương bay xa mấy ngàn thước.

- Cái chết của Cửu Vĩ Yêu Hồ ngươi không thấy sao?

Ánh mắt Sa Hoàng ánh lạnh giá mà lại tàn bạo, giận dữ hét:

- Mẹ nó ngươi cũng muốn ta chết đúng không?

- Ngươi! Mang quần tộc đến hải vực Hoa Quốc, giám thị nhất cử nhất động của bọn họ!

Sa Hoàng gầm thét một tiếng, trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh mới cho Hoàng Kim Chương Ngư Vương.

Nếu ngươi muốn đánh thì ngươi đi lên đi…

- …

Chương Ngư Vương rũ đầu xuống, nó đánh được cái rắm ý…

Ầm!

Tâm thần Sa Hoàng khẽ động, trực tiếp bay đi, nó không muốn để ý tới tên ngu ngốc này.

Nó tiếp tục ra lệnh cho hung thú, sắp xếp cho chúng nó từng mục tiêu nhiệm vụ khác nhau.

Đồng thời, đám hung thú còn lại trên hải vực cũng tụ tập về phía này, chuẩn bị nghe theo mệnh lệnh của Sa Hoàng.

Đương nhiên, hung thú hải vực chẳng qua chỉ có tác dụng phụ trợ mà thôi.

Trừ bọn chúng, Dị Không Gian trong cảnh nội của các quốc gia lớn cũng đều xuất hiện biến cố, bao gồm cả những Dị Không Gian nguy hiểm nổi tiếng trên thế giới.

Theo hiệu lệnh của Quân Vương, vô số hung thú bắt đầu tụ tập lại, chuẩn bị tiến đánh vào cứ điểm của nhân loại.

Bọn chúng mới là chủ lực!

Trong lúc nhất thời, một trận càn quét toàn cầu đã lặng yên bắt đầu…

…

- Phương thúc, đồ chơi này đáng giá một triệu điểm tích lũy Hoa Hạ thôi sao?

Trần Thư móc ra tài liệu hạch tâm của Huyết Độc Phượng Vương, hắn bất mãn nhìn tài liệu trên tay mình.

- Không phải ngươi đang lừa ta đó chứ?

Theo hắn dự đoán thì tài liệu này ít nhất cũng là ba chục tỉ Hoa Hạ tệ.

Nhưng bây giờ một triệu tích phân chỉ tương đương với hơn hai trăm ức, hắn cảm giác mình có chút thua thiệt.

Phương Vệ bĩu môi, nói.

- Ai hố ngươi chứ, tài liệu của ngươi là thuộc tính độc, có quá ít người có thể dùng được nó.

- Nhưng dù sao nó cũng là Quân Vương vật liệu!

- Triệu điểm tích lũy Hoa Hạ đã là cái giá lớn nhất mà ta có thể đưa cho ngươi.

Phương Vệ thở dài, nói tiếp.

- Nếu cao hơn nữa, phía chính phủ kiểu gì cũng điều tra ta.

- Một triệu thì một triệu vậy…

Trần Thư lắc đầu, không mặc cả nữa, giao tài liệu ra.

- Hả?

Phương Vệ ngơ ngác, không nghĩ tới Trần Thư sẽ dứt khoát như vậy.

- Ngươi bán gấp như vậy sao? Đồ chơi này không phải là tang vật đó chứ ?

- …

Sắc mặt Trần Thư hơi cứng lại, nói.

- Làm sao có thể như thế được? Ta mất sức chín trâu hai hổ đại chiến với nó ba ngày ba đêm mới lấy được đấy!

- Được rồi được rồi…

Phương Vệ trực tiếp cắt ngang lời nói linh tinh của Trần Thư.

Ngươi mạnh thì mạnh thật, nhưng có thể mạnh đánh lại Hoàng Kim Quân Vương sao? Đây không phải là đang chém gió thì là gì?

- Mau đổi thành tích phân đi, ta muốn đi đổi tư nguyên.

Trần Thư mở miệng nói, ngạch số lớn thế này chỉ có thể nhờ tổng đốc Nam Thương đích thân đổi.

- Chờ ta một chút…

Phương Vệ cầm thẻ căn cước của Trần Thư rời khỏi.

- Được, nhanh đi.

Trần Thư gật đầu, ngồi uống trà một mình.

Trên thực tế, hắn cũng có chút lo lắng, dù sao đây cũng là thứ mà Ám Vương và Chu Tước giết được, hắn chỉ phụ trợ thôi.

Nhỡ đâu thật sự bị trả về thật…

Vì phòng ngừa xuất hiện loại chuyện xấu này, đương nhiên là đổi thành tài nguyên dùng hết rồi tính sau…

Trần Thư nghĩ thầm.

- Lão gia tử đã có chiến lợi phẩm là Cửu Vĩ Hồ nên cũng không thèm để mắt đến thứ này đâu.

Chương 1599: Có hứng thú làm một vụ với ta không (2)

Nửa giờ sau. - Bây giờ tiểu tử ngươi là đại phú hào, ngang ngửa với ta rồi.

Phương Vệ cười khẽ, trả lại thẻ căn cước cho Trần Thư, đồng thời nói.

- Có trân bảo, Ngự Thú Chân Châu gì đó, ngươi đều có thể bán cho phía chính phủ…

- Làm sao có thể có nhiều thế, mấy đồ đó ta cũng đang thiếu.

Trần Thư bĩu môi, nếu không phải thuộc tính độc quả thực vô dụng với mình, hắn cũng sẽ không bán đi.

- Ta đến cục tài nguyên đổi đây.

Nói xong, hắn chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Phương Vệ lại đưa tay ngăn cản, nói.

- Cục tài nguyên của tỉnh không có quyền hạn lớn như vậy, ngươi trực tiếp đổi chỗ ta là được.

Cùng lúc đó, hắn ta ấn lên đồng hồ trên tay, một màn ảnh giả tưởng hiện lên giữa không trung, phía trên ghi chép đủ loại tài nguyên của chính phủ.

Phương Vệ nói.

- Ngươi là có quyền hạn của Hạo Nguyệt Cấp, có thể đổi phần lớn tư nguyên trong này.

Trần Thư có ba tấm huy chương Tinh Thần, một tấm huy chương Hạo Nguyệt =, đã vượt qua phần lớn Vương Cấp, đương nhiên quyền hạn cũng tương đối cao.

- Chân bảo đi…

Trần Thư trực tiếp mở miệng nói, chỉ có chân bảo mới là phương thức tăng thực lực đơn giản nhất.

Sau đó, trên màn ảnh xuất hiện Hoàng Kim Chân Bảo, tổng cộng chỉ có năm khối, hơn nữa giá cả cực kỳ đắt.

- Lực lượng… Phong nguyên tố… Trí lực…

Hắn lẩm bẩm, mở miệng nói.

- Phương thúc, đây là toàn bộ tồn kho của chính phủ sao?

Phương Vệ gật đầu, nói.

- Hoàng Kim Chân Bảo cũng không phải là cải trắng, có thể được từng đã tốt lắm rồi, Bạch Ngân Chân Bảo có không ít, ngươi có muốn không?

- Thôi dẹp đi, đổi giúp ta một Hoàng Kim Chân Bảo hệ trí lực.

Trần Thư sờ cằm, ra quyết định.

Thuộc tính chủ lực của Tiểu Tinh Linh là trí lực, chân bảo này có thể hơi tăng lên tốc độ phản ứng của nó, nhưng tác dụng chủ yếu nhất vẫnlà đề cao hiệu quả của các kỹ năng.

Uy lực hiệu quả và cấp bậc của các kỹ năng có mối liên hệ chặt chẽ với thuộc tính của Khế Ước Linh.

- Cho ta xem dược tề cấp một đi.

Khi còn ở Hoa Hạ học phủ, hắn chưa đổi hết toàn bộ dược tề cấp một, nói không chừng phía chính phủ lại nghiên cứu ra dược tề mới.

- Dược tề cấp một bây giờ không còn tác dụng nhiều với ngươi.

Phương Vệ mở miệng nói, đồng thời chỉnh màn hình chuyển sang danh sách dược tề.

Số ID: dược tề 001, công hiệu: Có 30% xác suất làm Khế Ước Linh xuất hiện huyết mạch biến dị! Giá cả: Bốn vạn điểm tích lũy Hoa Hạ.

Số ID: dược tề 002, công hiệu: 25% xác suất ngẫu nhiên thăng cấp một kỹ năng! Giá cả: Hai mươi lăm ngàn vạn điểm tích lũy Hoa Hạ.

…

Số ID: dược tề 011, công hiệu: Khế Ước Linh tăng 5% khoảng cách thả kỹ năng! Giá cả: Hai chục ngàn điểm tích lũy Hoa Hạ. Chú ý: Mỗi Khế Ước Linh chỉ có thể sử dụng hai lần.

Số ID: dược tề 012, công hiệu: Khế Ước Linh tăng phúc toàn bộ thuộc tính, sau khi hết thời gian sẽ rơi vào trạng thái yếu ớt, đồng thời thuộc tính chủ sẽ vĩnh viễn bị hạ xuống, cẩn trọng khi dùng! Giá cả: Năm vạn điểm tích lũy Hoa Hạ.

Số ID: dược tề 013, công hiệu: Do Ngự Thú Chân Châu cô đọng mà thành, có thể trực tiếp tăng lên ngự thú lực. Giá cả: Ba vạn điểm tích lũy Hoa Hạ.

- Nhiều hơn học phủ ba loại dược tề…

Trần Thư lẩm bẩm, hắn nhớ danh sách dược tề ở Hoa Hạ học phủ chỉ có từ 1 đến 10.

Còn ba loại dược tề nhiều hơn kia, có thể là vì hắn có Hạo Nguyệt Cấp quyền hạn, cũng có thể là do mới được nghiên cứu ra.

- Dược tề 012?

Trần Thư khẽ giật mình, không kiềm được nhớ tới dược tề mà Tần Thiên sử dụng ở cuộc thi đấu thế giới, không phải là nó đó chứ?

- Còn làm giảm thuộc tính chủ nữa hả?

Hắn khẽ nhíu mày, không nghĩ tới cái giá phải trả sẽ lớn đến vậy.

- Muốn đổi cái gì?

Phương Vệ mở miệng nói.

- Những loại dược tề này khi ở học phủ đa phần ngươi đã dùng qua rồi chứ?

Trần Thư gật đầu, nhìn về phía màn ảnh, mở miệng nói.

- Bốn lọ dược tề 001, bốn lọ 002, một lọ 012, bảy lọ 013.

- Được!

Phương Vệ gật đầu, nói.

- Chân bảo là năm mươi lăm vạn điểm tích lũy, bốn loại dược tề tổng cộng là bốn mươi bốn vạn điểm tích lũy, đại khái ngày mai họ sẽ đưa tới.

- Lại hết tiền rồi…

Trần Thư lắc đầu, dược tề cấp một tăng lên không lớn, chủ yếu nhất còn phải dựa vào chân bảo, đáng tiếc đồ chơi này thật sự quá mắc.

Phương Vệ nói.

- Tiểu tử ngươi nên biết đủ đi, Vương Cấp Ngự Thú Sư cũng không dám lãng phí như ngươi vậy đâu…

- Đúng rồi, Phương thúc, ngoại trừ chân bảo, ta còn có thể có những biện pháp khác để tăng thực lực lên không?

Trần Thư mở miệng hỏi, dựa theo phán đoán của hắn, cho dù nuốt chân bảo đến hạn mức cao nhất, cũng chưa chắc có thể chiến được với Vương Cấp.

- Có…

Phương Vệ nhích lại gần, nhẹ giọng nói.

- Nếu như ngươi thật sự có thể tích lũy được lượng lớn điểm tích lũy Hoa Hạ, có thể đi tìm lão gia tử đổi bảo vật…

Trần Thư hơi ngẩn ra, hỏi lại.

- Lão gia tử?

- Ừ, đa phần các cường giả Vương Cấp Tam Tinh đều tìm lão gia tử…

Phương Vệ chà xát tay, nói.

- Bảo vật trên người lão gia tử nhiều không đếm xuể, bảo khố của chính phủ cũng chẳng là gì so với của lão gia tử đâu.

Chương 1600: Chúc mừng năm mới

Trần Thư gật đầu, một cường giả Truyền Kỳ sống hơn ngàn năm, tài sản tích lũy được thật đúng là không thể tưởng tượng nổi. Nhưng vào lúc này, hai mắt hắn bỗng lập lòe quang mang tham lam, khóe miệng lại nở một nụ cười đúng chuẩn tội phạm, mê hoặc nói:

- Phương thúc, ngươi có hứng thú làm một vụ lớn với ta không?

- ?

Phương Vệ lập tức chấn động, trợn mắt hô lên.

- Ngươi điên rồi à? Đây chính là Truyền Kỳ Ngự Thú Sư! Ngươi ăn gan hùm mật gấu đấy à!

- Cái gì?

Trần Thư không giải thích nói.

- Ta chỉ muốn nói, hai ta góp tài sản, biết đâu có thể đạt được tiêu chuẩn, đến lúc đó tìm lão gia tử đổi đồ tốt.

- Hả? Như vậy thôi sao?

Phương Vệ khẽ nhếch miệng, hình như là hắn ta nghĩ xấ rồi…

Trần Thư nhíu mày, trên mặt nở một nụ cười khó hiểu, nói.

- Phương thúc, ngươi đang nghĩ gì đấy? Không phải ngươi định cướp của lão gia tử đó chứ ?

- …

Phương Vệ vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Trần Thư thở dài, nói.

- Phương thúc, dù sao ngươi cũng là tổng đốc một tỉnh, làm sao ngươi có thể có suy nghĩ tà ác như vậy chứ?

- …

Khóe miệng Phương Vệ giật giật, nói.

- Không phải là do nụ cười tội phạm trên mặt ngươi sao?

- Đó là nụ cười tỏa nắng, có vấn đề gì sao?

- Nụ cười tỏa nắng cái rắm ý!

Phương Vệ rống lên, hắn ta thật sự bị Trần Thư làm thành đầu óc đen tối rồi, ngươi còn bày đặt nhử ta nữa hả?

- Phương thúc, chúng ta cần nhắc lại về tư tưởng giác ngộ…

Trần Thư vỗ vai hắn ta, sau đó lập tức thuấn di biến mất tại chỗ.

- Tiểu tử này…

Phương Vệ lắc đầu, sau đó lập tức hối lỗi.

- Ta lúc nào thì to gan như vậy? Nhất định là bị tiểu tử này làm cho gần mực thì đen rồi…

…

- Về rồi hả?

Nhìn Trần Thư trở về nhà, phụ thân Trần Bình nói.

- Đúng lúc đi lên sân thượng giúp Trương Đại Lực đi.

- Sân thượng?

- Tối nay ba nhà chúng ta cùng ăn cơm đêm giao thừa trên sân thượng, vừa hay thời tiết tốt, vị trí lại rộng rãi.

- Được.

Trần Thư gật đầu, chạy thẳng lên sân thượng.

Chỉ thấy Trương Đại Lực đang cực kỳ bận rộn, bây giờ hắn ta đã là Thực Thần, chuyện nấu cơm đương nhiên đều giao cho Đại Lực làm.

- Trần Bì, ngươi cuối cùng cũng tới, mau đi quản Khế Ước Linh của ngươi đi!

Trương Đại Lực chỉ tay về phía Tiểu Tinh Linh.

- Sao thế?

Trần Thư bắt lấy Tiểu Tinh Linh, bỏ vào trong túi.

- Ta nấu ăn cả một buổi chiều, kết quả một món ăn cũng không làm được, đều bị nó ăn hết rồi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói.

- Ngươi cứ để mặc cho nó ăn như vậy?

- Ta cũng không ngăn được nó, nó lại cho ta vài gậy lang nha bổng thì…

Trương Đại Lực thở dài bất đắc dĩ, đây quả thực là tội phạm Nam Giang phiên bản tinh linh mà…

- Tiểu Trần, buông ra ta!

Tiểu Tinh Linh giùng giằng, nổi giận đùng đùng nói.

- Không để cho ta ăn, chính là để cho ta chết!

- …

Trần Thư búng tay lên trán Tiểu Tinh Linh, nói.

- Ngươi tém tém lại đi, ngươi sắp ngang ngửa Phương Tư rồi!

- Ngang ngửa cái gì?

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, nhìn thấy Phương Tư khoác một áo khoác dài, phong thái oai hùng hiên ngang cất bước đi tới.

Trương Đại Lực cười chào.

- Phương Tư tỷ.

- Các ngươi đang nói về chuyện gì vậy? Cái gì ngang ngửa với ta vậy?

Phương Tư nhíu mày, trong mắt có nụ cười.

Trần Thư đang định mở miệng lảng sang chuyện khác, kết quả là bị một giọng nói cắt ngang.

- Ta biết!

Tiểu Tinh Linh nhân lúc Trần Thư không để ý, bay ra khỏi túi, ngồi lên bả vai Phương Tư.

Cảm giác mình tìm được núi dựa, nó vội vàng nói:

- Tiểu Phương, bọn họ nói ngươi giống ta, suốt ngày chỉ có biết ăn, cái gì cũng không biết làm!

- ?

Trần Thư lập tức giật mình, giết địch tám trăm tự tổn một ngàn đúng không?

Nhưng mà làm ơn đừng nói hùng hồn như thế được không?

- …

Phương Tư cũng không ngờ tới, lườm Trần Thư, hỏi.

- Thật vậy sao?

- Bịa đặt, nó bịa đặt đấy…

Trần Thư cười khan, nói.

- Ngươi mạnh hơn nó nhiều.

- Thôi dẹp đi.

Phương Tư lắc đầu, sau đó thấp giọng nói.

- Tổng đốc Nam Thương tìm ngươi họp sao?

- Hả? Họp xong rồi.

Trần Thư gật đầu, nói.

- Phương Tư tỷ, hình như ngươi không đi.

- Ta tham gia hội nghị ở Ma Đô.

Phương Tư là Ngự Long Vệ ở Ma Đô, nếu xuất hiện nguy cơ, nàng ta vẫn cần phải căn cứ vào tình huống mà trợ giúp.

- Tết năm nay, chúng ta phải cẩn thận một chút.

- Không sao, chỉ cần có ta ở đây, thành phố Nam Giang cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Trần Thư nhíu mày, nói với giọng tràn đầy tự tin.

Phương Tư nhíu mày, nói.

- Hả? Có lòng tin như vậy?

Trần Thư thản nhiên nói:

- Ta có Tinh Không di tích, đến lúc đó nếu như xuất hiện nguy cơ, ta chạy trốn đầu tiên!

- …

Phương Tư thở dài, nói.

- Ngày xưa ngươi không giống như vậy…

- Bây giờ khác rồi.

Trần Thư lắc đầu, nói.

- Điều quan trọng là phải bảo vệ tốt những người khác, đương nhiên là tiện thể giữ được mạng của ta…

- Điều này cũng đúng, sinh mạng của người thường vĩnh viễn là quan trọng nhất.

Phương Tư ngược lại cũng không phản bác, đây chính là lí do vì sao Ngự Long Vệ ra đời.

Nàng ta mở miệng hỏi.

- Đúng rồi, di tích của ngươi có thể chứa được bao nhiêu người?

Chương 1601: Thẩm Vô Song vô cùng hoảng sợ

Bây giờ hung thú có đại nguy cơ, mặc dù bọn chúng có thực lực cường đại, nhưng cũng phải chuẩn bị tốt đường lui. - Nhiều lắm, điều này ta chưa từng thử qua.

Trần Thư sờ cằm, nói.

- Nếu thật sự không được, để cho Tinh Linh đi ra ngoài, nó có thể sẽ chiếm rất nhiều chỗ.

- …

Phương Tư lập tức trầm mặc, mặc dù biết tên này không sẽ làm như vậy, nhưng nghe thôi cũng thấy quá bỉ ổi…

- Các ngươi đừng tán gẫu nữa, tới giúp ta một tay đi!

Trương Đại Lực nhìn sang, nói.

- Ta đường đường là Thực Thần mà đến cả trợ thủ cũng không có!

Tiểu Tinh Linh lập tức giơ tay nói.

- Ta tới làm!

- Ngươi dẹp ý nghĩ đó đi!

Trương Đại Lực bĩu môi, nói.

- Trần Thư, quản tốt con hàng này đi, nếu không buổi tối mọi người cũng không có cơm ăn đâu…

…

Đêm ba mươi.

Trên đường phố giăng đèn kết hoa, đám người đi lại nườm nượp, trên mặt mỗi người đều là nụ cười sung sướng.

Không khí tết năm mới tràn ngập từng góc phố, tất cả vẽ lên một bức tranh yên bình, hạnh phúc, dường như tất cả nguy cơ

đều bị gió cuốn đi.

Đám người Trần Thư ngồi quanh một bàn tròn lớn trên sân thượng, phía trên là đủ loại mỹ thực tản ra hương thơm nức mũi.

Chín người nhìn nhau, trên mặt không tự chủ được mỉm cười.

Một giây sau đó, chín người bưng ly rượu trong tay, cùng hô lên.

- Chúc mừng năm mới!

- Chúc mừng năm mới!

- Thời gian trôi qua thật nhanh…

Phụ thân Trần Bình lại uống thêm một ngụm rượu nhỏ, tràn đầy cảm khái nói:

- Lại một năm mới nữa, sao talại cảm thấy mới ăn tết không bao lâu đây chứ?

- Đúng đấy, ngày tháng trôi qua thật sự là ngày càng nhanh…

Trương Phong cũng than thở, nói:

- Lúc đầu, Trần Bì cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, kết quả trong chớp mắt đã trở thành cường giả đạt trình độ cao nhất trong nước rồi.

Hắn ta nhìn về phía Trần Thư, đã biết rõ đối phương là người đầu tiên dưới Vương Cấp, nhưng hắn ta vẫn là một Ngự Thú Sư Hắc Thiết.

- Ta sợ rằng nếu đánh nhau với Tiểu Trần e rằng sẽ không kiên trì nổi hai hiệp?

- Không, cha, nói linh tinh cái gì thế…

Trương Đại Lực nhìn phụ thân mình, dỗ dành nói:

- Sao cha có thể kiên trì nổi hai hiệp chứ?

- …

Trương Phong trong chốc lát lặng im, thật sự đang an ủi sao?

- Đại Lực, nói chuyện như thế nào đấy hả?!

Trần Thư nhíu mày, sau đó nở nụ cười, nói:

- Trần thúc, chú không cần phải tự coi thường mình, mặc dù chúng ta thực lực yếu, nhưng ít nhất phải có tự tin chứ.

- …

Trương Phong co rút khóe miệng, nói:

- Hai đứa các con đều im miệng hết cho ta!

Hắn ta trừng mắt nhìn Trương Đại Lực, thằng nhóc này học thói xấu nhất của Trần Thư mất rồi…

Những người còn lại thấy vậy, đều bật cười thành tiếng, họ đã quá quen thuộc với một màn này rồi.

Trương Phong cũng không để ý như thế, hắn ta đúng không hề có chút dáng vẻ của trưởng bối, trước đây thường xuyên ra mặt giúp ba người.

Có thể nói, Phương Tư và Trần Thư trở thành một ác bá, cũng có liên quan gián tiếp tới hắn ta…

Phụ thân Trần Bình đột nhiên mở miệng nói:

- Đúng rồi, nhi tử, buổi chiều, rốt cuộc con đã đi làm cái gì vậy?

- Không có gì cả, phía chính phủ tuyên dương con chút thôi.

Trần Thư lắc lắc đầu, không nói ra việc tổ chức hội nghị.

Quyết sách của Phương Vệ là chính xác, loại chuyện này không cần thiết phải nói với người bình thường, chỉ khiến cho mọi người hoảng loạn mà thôi.

- Nếu như mỗi một năm đều có thể như vậy thì tốt rồi…

Trương Phong vô cùng xúc động nói.

Một năm trước, dị không gian vô cùng yên ổn, thậm chí ngay cả lãnh chúa cũng rất ít xuất hiện, điều này khiến cho thu hoạch của Ngự Thú Sư phổ thông gia tăng ngoài dự tính, ngoài ra, tỉ lệ thương vong cũng giảm đi đáng kể.

- Trần thúc, sẽ càng ngày càng tốt thôi!

Phương Tư hơi hơi mỉm cười, tự tin nói.

- Đúng đấy, sau này phải dựa vào các con chống đỡ, sẽ càng ngày càng tốt…

Trương Phong gật gật đầu tán thành, trong lòng là sự tin tưởng không gì sánh được.

Không chỉ một mình hắn ta nghĩ như vậy, mà người bình thường trên dưới đất nước đều nghĩ như vậy cả.

Nhớ lại trước kia, quả thật trước giờ chưa có thời đại nào xuất hiện nhiều thiên tài như vậy.

Biểu hiện xuất sắc của đám người Trần Thư, Trương Đại Lực, Phương Tư, Tiểu Tinh đều khiến cho mọi người kiêu ngạo.

Điều này cũng khiến cho bọn họ chắc chắn rằng, tương lai sẽ ngày càng tốt hơn nữa…

Người dân cả nước đều trong không khí vui vẻ hòa thuận, thưởng thức một bữa cơm tất niên đoàn viên.

……

Sau bữa cơm tối, ba người Trần Thư rời khỏi nhà, đi đến trên đường phố người người qua lại.

- Này, Tiểu Vũ, ra đây chơi đi.

- Tiểu Tinh, nhanh lên, chỉ chờ ngươi thôi đó! Đêm hôm nay cho các ngươi hưởng thụ một phen!

- Thanh Hàn mau dẫn theo muội muội ngươi, ta đã chuẩn bị một tiết mục! Cái gì? Không phải ném đạn hạt nhân đâu, chỉ là thứ bình thường thôi!

Trần Thư gọi điện thoại cho đám bằng hữu chuẩn bị gọi mọi người ra hết để tụ tập .

Lực hiệu triệu của hắn đúng là lợi hại, không bao lâu thì đám bạn tốt thời cấp ba của hắn đã tụ họp đông đủ.

- Lâu lắm không gặp…

Hắn nhìn mọi người, trong mắt có vẻ hơi xúc động.

Hứa Tiểu Vũ, Vương Thanh Hàn, Hạ Băng,… thậm chí ngay cả giáo viên chủ nhiệm là Thẩm Vô Song cũng được gọi tới.

Chương 1602: Thẩm Vô Song vô cùng hoảng sợ (2)

Trong chớp mắt, hắn đã tốt nghiệp trung học bốn năm rưỡi rồi, mọi người cũng đã có những thay đổi long trời lở đất, không còn dáng vẻ học sinh non nớt nữa. Đương nhiên, những việc trải qua trong bốn năm đại học cũng đã khiến cho bọn họ lột xác không ít.

- Trần Bì, tiểu tử ngươi bây giờ đúng là vẻ vang quá…

Thẩm Vô Song nhìn Trần Bì tinh thần phấn chấn, khắp mắt đều là nụ cười tự hào.

Hắn ta vẫn là Ngự Thú Sư Hắc Thiết Cấp, nhưng đối phương giờ đây đã là Ngự Thú Sư Hoàn Kim đầu tiên rồi, thực lực của hai người có thể nói là cách nhau một trời một vực.

Nhưng hắn ta lại hoàn toàn không để ý, là lão sư, đương nhiên hy vọng Trần Thư ngày càng mạnh hơn.

- Vẫn ổn chứ, lão Thẩm.

Trần Thư hơi mỉm cười, nhìn thoáng quá Thẩm Vô Song.

Ngay sau đó lại quan sát mặt đất dưới chân, dường như đang suy xét cái gì đó.

- Sao vậy?

Thẩm Vô Song nhìn theo ánh mắt hắn, hổ khu nhất chấn(1), trong lòng đã tràn đầy sự cảnh giác.

Con hàng này không phải là muốn chôn ta ngay tại chỗ đấy chứ…

- Trần Bì, ta nhắc nhở ngươi một chút, tốt nhất là tém tém lại chút…

Thẩm Vô Song vội vàng nói, trong lòng đã có phần nào hối hận, đây đúng thật là dê vào miệng cọp(2) mà…

Nếu bị người khác chôn vùi vào Tết nguyên đán thì tới lúc đó tìm người nào nói lí lẽ đây?

Trần Thư nhướng nhướng mày, ánh mắt nhìn chằm chằm mặt đất dưới chân hắn ta, nói:

- Lão Thẩm, thầy nói cái gì đấy? Ta còn vẫn chưa làm gì đâu.

- Không phải ngươi muốn chôn vùi ta đấy chứ?

Thẩm Vô Song lặng lẽ kéo dài khoảng cách, cùng lúc đó nói ra suy nghĩ của Trần Thư, muốn tìm ai đó đến để chủ trì công đạo một chút.

- …

Trần Thư xòe hai bàn tay ra, nói:

- Lão Thẩm, ta tôn sư trọng đạo, cả nước đều biết đấy!

Lạch cạch!

Hắn vừa nói xong, một cái thuổng sắt đen thùi lùi không biết từ chỗ nào đã rơi xuống…

- !!!

Khóe mắt Thẩm Vô Song co rút, lại còn dám ngụy biện như thế?!

Trần Thư bình tĩnh giải thích, nói:

- Ách… Ta có thời gian sẽ làm công việc khảo cổ bán thời gian, cho nên mang theo cái thuổng sắt bên người, hợp lý chứ hả?

- …

Vẻ mặt của Thẩm Vô Song cứng ngắc, hợp lý cái con khỉ đấy!

Hắn ta hít một hơi thật sâu, bình phục cơn hoảng loạn trong lòng, nói:

- Trần Bì, trước tiên ta nhắc nhở ngươi một chút, tốt nhất cố gắng đừng làm như thế nữa, sẽ đụng phải thứ không may mắn đấy!

- Hả? Cái gì không may mắn?

Trần Thư nhướng mày, trong mắt có hơi không hiểu rõ, một tội phạm như hắn mà còn sợ thứ dơ bẩn sao?

- Ta đã điều tra qua rồi…

Vẻ mặt Thẩm Vô Song vô cùng nghiêm túc, chậm rãi nói:

- Hôm nay trên lịch đã viết… Kỵ thổ táng.

- ??

Khóe miệng Trần Thư co rút, vì thế mà ngươi nói không may mắn đó sao?

- Được rồi, Thẩm lão sư, ta nghe thầy là được, hôm này sẽ không làm gì cả.

Trần Thư nở nụ cười, cùng lúc đó cũng thu hồi thuổng sắt lại.

- Ừm?

Thẩm Vô Song thở phào nhẹ nhõm, không nghĩ tới tội phạm Trần lại tin tưởng cái này…

Nhưng chính vào lúc này, Trần Thư lại nhìn chằm chằm điện thoại, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Mười, chín, tám, bảy…

- ??

Vẻ mặt của Thẩm Vô Song hơi ngơ ngác, có phần không phản ứng lại kịp.

Nhưng tiếp theo đó, lại nhìn thấy Trần Thư ngẩng đầu lên, nhếch mép nở nụ cười nói:

- Lão sư, mười hai giờ rồi, ngày hôm nay đã qua rồi…

(1) Hổ khu nhất chấn: tiếng Trung Quốc là 虎躯一震 , ý chỉ sự giật mình, nhưng trên internet lại mang một nghĩa khác rằng "khi thân hổ bị chấn động, toàn thân toát ra bá vương khí" dùng để biểu thị nhân vật chính dùng kỹ năng chỉ mình họ có, tăng cao khí thế của mình, tiến hành uy áp tinh thần đối với người khác, khiến người đó phải hàng phục, hoặc làm cho nhân vật nữ chính bị rung động mà yêu mến. Xuất xứ từ Đại Đường song long truyện và Tầm Tần Ký (Theo BaikeBaidu). Cũng có thể hiểu là chấn động toàn thân.

(2) Dê vào miệng cọp (羊入虎口): có nghĩa tương đương câu "mỡ dâng miệng mèo".

- ?!

Thân hình của Thẩm Vô Song khẽ động, trong chớp mắt xoay người bỏ chạy, ngươi đợi cái này sao?

Nhưng còn chưa chạy được bao xa, đã bị một bàn tay đè xuống bả vai.

Sức mạnh của Trần Thư chỉ đứng sau Vương Cấp, một Hắc Thiết Cấp sao có thể phản kháng lại ?

- Lão sư chạy làm gì chứ?

Trần Thư bĩu bĩu môi, nói:

- Đâu phải thật sự muốn chôn lão sư đâu, hôm nay cho mọi người chiêm ngưỡng một tiết mục hoàn chỉnh.

- Tiết mục gì?

Thẩm Vô Song vô thức lại chảy xuống mồ hôi lạnh.

- Đi thôi, dẫn các ngươi đi đến một nơi!

Nói xong, hắn đã triệu hồi Slime, dẫn theo mọi người đi thẳng đến khu vực ngoại thành của thành phố Nam Giang.

Không bao lâu sau, một nhóm người đã đến khu vực ngoại thành phía Nam.

Mà bên dưới có không ít người, pháo hoa nổ đùng đùng,

Bầu trời đêm đen được pháo hoa rực rỡ đầy màu sắc chiếu sáng, nụ cười của mỗi người trở nên rạng rỡ hơn.

Nhưng sau khi Trần Thư đến, nụ cười của mọi người cứng ngắc lại.

Con hàng này sau nhiều năm xa cách, chẳng lẽ lại muốn đốt pháo hoa?

Chỉ cần là người dân của thành phố Nam Giang, thì không người nào quên được pháo hoa khổng lồ năm đó, trực tiếp nổ tung cả thành phố, thậm chí còn kinh động đến Trấn Linh Cục.

- Trần Bì, không phải ngươi lại muốn chứ?

Chương 1603: Cuộc sống không hợp thói thường của tội phạm

Hứa Tiểu Vũ nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng đã cảm thấy bất ổn. Lúc trước, đối phương chỉ là một học sinh cấp ba, mà thực lực vẫn còn là cấp cơ sở, mà đã dám đốt pháo hoa khổng lồ rồi.

Bây giờ, không những thực lực đã thay đổi thành Hoàng Kim Cấp, mà địa vị cũng khá cao, khắp thành phố Nam Giang có người nào có khả năng quản hắn sao…

- Đừng lo lắng, ta tự có chừng có mực…

Trần Thư an ủi nói, không mong muốn mọi người bị hù dọa mà chạy hết.

- …

Vừa nghe thấy lời này, mọi người càng thêm hoảng loạn.

Nhưng Thẩm Vô Song lại thở phào một hơi nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là chôn hắn ta tại chỗ, thì đốt pháo hoa cũng không sao cả.

Trần Thư dẫn đầu đi xuống, cùng lúc đó cũng triệu hồi ra Không Gian Thỏ.

Chỉ nhìn thấy một pháo hoa khổng lồ khoảng chừng hai mươi mét xuất hiện, khiến cho mọi người xung quanh đều câm lặng…

Ngươi thật sự là đến đốt pháo hoa sao?

Phương Tư vò vò đầu, nói:

- Trần Bì, ngươi thật sự muốn đến Trấn Linh Cục đón năm mới sao?

- Không sao đâu, đừng lo lắng.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hôm nay, ta đã đánh tiếng với bên Trấn Linh Cục rồi, bọn họ đều tương đối hài lòng mà.

- …

Khóe miệng mọi người co rút, dựa vào thực lực và địa vị của ngươi, người nào không đồng ý chứ?

- Thật mà, tin tưởng ta, pháo hoa lần này thanh lịch tao nhã hơn nhiều rồi.

Trần Thư mỉm cười, cùng lúc đó, nháy mắt với Tiểu Tinh Linh ra hiệu cho nó đốt pháo hoa khổng lồ trước mặt.

Vèo!

Một đạo ánh sáng màu xanh da trời rực rỡ bay lên cao trong chốc lát, sau khi lên đến độ cao nhất định thì nổ tung ầm ầm.

Đùng đùng đùng…

Pháo hoa trên cao chói mắt, nhưng lại dần dần chắp vá thành bốn chữ lớn:

Tội phạm Nam Giang!

- Hả?

Mọi người đều thở phào một hơi nhẹ nhõm, quả thực chỉ là pháo hoa bình thường.

Vèo…

Chỉ là một tiếng pháo hoa nổ, nhưng lại bay càng cao hơn, độ cao cũng nâng lên cao hơn một tầng, người ở vùng lân cận khu vực ngoại thành đều có thể thấy được rõ ràng.

Chỉ thấy pháo hóa hợp thành chữ lớn mới:

- Huyết Sắc Ngự Long Vệ.

- Hả? Còn là các chữ cái khác nhau sao?

Mọi người đều nhướng nhướng mày, vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này…

Vèo vèo vèo…

Một đạo rồi lại một đạo pháo hoa xuất hiện, độ cao cùng độ sáng của chúng cũng không gia tăng lên, khiến cho càng nhiều người thấy được rõ ràng.

May mà âm thanh của pháo hoa ngược lại không cao, sẽ không khiến cho người khác cảm thấy bản thân đang ở trong chiến trường.

- Quán quân thế giới.

- Đệ nhất thiên tài của Hoa Hạ học phủ.

Một từ rồi lại một từ xuất hiện, chiếu sáng khắp cả bầu trời, che đậy dấu vết của những pháo hoa khác.

- Con hàng này không phải là muốn thể hiện toàn bộ vinh dự của mình đấy chứ…

Trong mắt của Thẩm Vô Song có vẻ suy tư, đã hiểu được mục đích rêu rao của Trần Thư.

Vèo vèo vèo…

Từng đợt từng đợt pháo hoa lại nối tiếp được bắn ra, các danh hiệu hoặc là vinh dự khác nhau lần lượt xuất hiện, khiến cho mọi người đều có phần tò mò.

Nhưng mà phạm vi ảnh hưởng của pháo hoa cũng ngày càng lớn, dần dần lan ra đến non nửa thành phố Nam Giang.

- Là Trần Thư đang đốt pháo hoa!

- Tội phạm cavậy mà có nhiều vinh dự như vây? Xem ra ta vẫn hiểu biết quá ít rồi.

- Không hổ là tội phạm Nam Giang!

Mọi người lần lượt đến trên phố, nhìn pháo hoa ở nơi chân trời xa xôi, bàn tán sôi nổi.

- Tiểu tử này…

Diệp Thanh ngồi trên ban công nhà mình, khóe miệng hơi có ý cười.

Mà nhân viên chính phủ cũng đồng dạng lắc đầu cười, đã hiểu rõ tính cách rêu rao của con hàng này từ lâu.

Thời gian dần dần trôi qua.

Lúc bắt đầu, mọi người còn tràn đầy phấn khích, nhưng sau đó, vẻ mặt có hơi không được tự nhiên…

Dòng chữ pháo hoa hiện ra, cũng thay đổi có hơi không hợp thói thường, cái gì mà Công Trắc Dược Tề Sư, Thất hiệu chi Bá, Người hiểu rõ phân u-rê…

Mà độ sáng của pháo hoa tăng cao, quả thực giống như mặt trời chói chang loá mắt, không chỉ thành phố Nam Giang có thể nhìn thấy, mà các thành phố khác cũng có thể nhìn thấy được.

- Sao ta lại đột nhiên cảm thấy hơi hổ thẹn nhỉ…

- Đây thực sự là vinh dự sao? Sao mà ngay cả chuyên gia đạn hạt nhân cũng có chứ…

Khóe mắt người dân thành phố Nam Giang co rút, đã thẹn đến mức không xem nổi nữa rồi.

Cái này nào có phải là bộ sưu tập vinh dự chứ, đơn giản chính là một bộ lịch sử nhân sinh không hợp thói thường của tội phạm …

- Tiểu tử này, thật sự cái gì cũng có thể làm được…

Vương Càn của Trấn Linh Cục vò vò đầu, thật muốn ngăn chặn hành vi này của Trần Thư, nhưng vừa nghĩ đến thân phận của hắn, lại chỉ có thể nhẫn nhịn xuống mà thôi.

Cả một tỉnh e rằng chỉ có tổng đốc mới có thể quản được con hàng này…

Pháo hoa kéo dài không ngừng chiếu sáng cả bầu trời.

Vẻ mặt của mọi người cổ quái đến cực điểm, nhưng Trần Thư lại ra vẻ kiêu ngạo tự đắc.

Thiên tài, luôn trải qua những điều khác nhau…

Thời gian kéo dài đến sau nửa đêm, pháo hoa khổng lồ của Trần Thư cuối cùng cũng đã hạ màn.

Vẻ mặt của Thẩm Vô Song dại ra, lẩm bẩm tự nói với chính mình:

- Con hàng này đúng là không hợp thói thường từ đầu đến đuôi mà…

Chương 1604: Thế giới sắp đổi thay rồi…

Vô số người đều từ đó mà cảm nhận được cuộc sống Trần Thư đã trải qua, mặc dù chỉ là người bình thường, nhưng lại không giống với người thường. - Kết thúc rồi?

Đám người Phương Tư ngáp một cái, từ sớm đã muốn về nhà đi ngủ rồi.

Nhưng đáng tiếc dưới sự ép buộc cường thế của Trần Thư, bọn họ chỉ có thể xem đến hết, người nào cũng không muốn buổi sáng thức dậy ngửi thấy mùi phân u-rê cả…

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Vẫn chưa hết, còn có một tiết mục cuối cùng nữa!

Chỉ thấy Thỏ Không Gian lại lấy ra một cái pháo hoa cỡ lớn mới.

- Còn đến?

Đám người Phương Tư giật giật khóe miệng một cái, đã bị tra tấn đến đủ lắm rồi.

Trần Thư vội vàng nói:

- Lần này không chỉ có ta, các ngươi cũng phải lên trên!

- Thật hả?

Vẻ mặt mọi người đều kinh ngạc, trong mắt đều tràn ngập phấn khích.

- Tất nhiên rồi!

Trần Thư đích thân bước tới đốt lên pháo hoa mới xuất hiện.

Vù vù vù.

Chỉ thấy những tia sáng bay vút lên trời, khiến cả bầu trời rực rỡ đầy màu sắc, vẻ mặt của những người trong thành phố trông về phía xa đều chấn động một phen.

Có một cảnh khác xuất hiện phải không?

Ầm ầm.

Pháo hoa nổ tung, ấy thế mà lại tạo thành hình dáng của một con người.

- Ơ cái này…

Vẻ mặt mong đợi của đám người Phương Tư thoáng chốc đều đông cứng lại, hai mắt mở to, hoàn toàn không để ý đến cảnh tượng trước mắt.

Khung cảnh do pháo hoa tạo thành chính xác là sự xuất hiện của đám người Trần Thư, bao gồm A Lương, lão Vương, thậm chí còn có Tiểu Vũ, Hạ Băng,…

Giống như một bức chân dung gia đình được ghép từ pháo hoa!

Nói một cách hợp lý, đó là một màn khá là ấm áp.

Nhưng vấn đề duy nhất chính là …

Những người còn lại đều chỉ to bằng lòng bàn tay, chỉ có thân hình của Trần Thư là cao ít nhất mười mét, hình thành sự chênh lệch rõ ràng với những người còn lại.

Những người còn lại giống như là những con gà yếu ớt, nấp dưới chân Trần Thư mà rùng mình.

- Các huynh đệ, thấy thế nào?

Trần Thư nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý.

- Đồ tự luyến!

Đám người Phương Tư giật giật khóe miệng, đồng thanh nói, cùng lúc đó làm một động tác quốc tế với Trần Thư.

Trần Thư bĩu môi nói:

- Cái gì mà gọi là tự luyến, ta đây gọi là nói đúng sự thật!

- Xéo đi!

Mọi người cùng nhau nhào tới, một dáng dấp muốn để Trần Thư làm người.

Trần Thư hét lên một tiếng, ngay lập tức chạy về phía thành phố ở xa xa.

Một đoàn người đuổi theo, kèm theo đủ loại tiếng cười rồi dần dần biến mất ở vùng ngoại ô vắng vẻ.

Chỉ còn lại hình ảnh chân dung gia đình ở giữa bầu trời vẫn sáng ngời từ lâu…

…

Năm mới thật an lành, đâu đâu cũng thấy không khí tràn trề niềm vui.

Những nguy cơ mà chính phủ dự đoán đã không xuất hiện, hung thú vẫn như cũ không có hành động gì cả.

Trấn Linh Quân và Ngự Long Vệ cũng đã có một kỳ nghỉ năm mới thật nhẹ nhõm, điều này đối với họ mà nói chính là một cơ hội hiếm có.

Lịch Phục Sinh ngày 10 tháng 2 năm 986.

Năm hết Tết đến, mọi người dần trở lại vị trí của mình và bắt đầu bước vào nhịp sống lao động bận rộn.

Mà chính Trấn Linh Quân và Ngự Long Vệ cũng lần lượt trở về tổng bộ, thủ vững ở cương vị của mình.

Chỉ có Trần Thư là có thân phận đặc thù, tuy đã được vinh danh trên Tru Long Đài nhưng vẫn không thể thay đổi được gì, hắn chỉ là một nhân viên ngoài biên chế…

Có điều hắn vẫn cảm thấy thích thú, tận hưởng sự tự do, giữa trưa nằm ngáy khò khò như cũ.

Mặt trời ấm áp chiếu qua khung cửa sổ.

- Sao lại sáng như vậy…

Trần Thư dụi dụi con mắt, quay người tiếp tục ngủ thiếp đi.

Ngay lúc này, một bóng đen bao trùm tới, kèm theo đó là mùi của tội ác.

- Hả?

Trần Thư đang ngủ, nhưng cơ thể vẫn phản ứng theo bản năng, hắn nhanh chóng xoay người sang một bên.

Hắn tỉnh ngủ ngay lập tức, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiểu Tinh Linh đang cầm một túi phân Urea, có vẻ hơi thất vọng vì nó không có bộ bên trong .

- Ngươi đang làm cái quái gì thế hả?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không ngờ rằng Khế Ước Linh của mình sẽ đột nhiên tấn công.

Tiểu Tinh Linh nói một cách tự tin:

- Không phải ngươi ngại sáng quá hay sao? Ta che cho ngươi.

- Mẹ nó ngươi lấy cái này che cho ta?

Trần Thư trợn tròn mắt, may mà bản năng của thân thể tránh được đòn tấn công.

Nếu hắn thực sự bị cuốn vào mớ bòng bong này, tội phạm Nam Giang như hắn không phải trực tiếp bị đóng đinh trên cột sỉ nhục hay sao…

- Ta chỉ là muốn giúp ngươi…

Hai mắt Tiểu Tinh Linh trừng trừng, lộ vẻ ngây thơ có chút ủy khuất .

- Ấy…

Trần Thư lập tức nhận thấy giọng điệu của mình có hơi nặng nề.

Nhưng ánh mắt của hắn thoáng nhìn thấy hai con ngươi của Tiểu Tinh Linh lóe lên một tia ranh mãnh rồi biến mất, hắn cũng hiểu ra ngay lập tức.

Vãi chưởng! Đây là một kẻ ác bá đến từ Dị Thế Giới, thực sự tưởng là loại người tốt đẹp gì đó hả?

- Mẹ nó ngươi cố tình làm vậy đúng không?

Trần Thư trực tiếp cầm lấy túi phân Urea bên hông, đánh úp về phía Tiểu Tinh Linh.

- Cứu mạng với…

Tiểu Tinh Linh phe phẩy đôi cánh, ngay lập tức mở cửa rồi chạy vào phòng khách.

- Trần Bì, con làm gì vậy?

Chương 1605: Kế hoạch mới của chính phủ: Săn bắt Quân Vương

Phụ thân Trần Bình đang ngồi trên ghế sô pha xem TV, khi nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ của Tiểu Tinh Linh thì đỡ nó qua. Trần Thư nâng túi phân Urea lên, nói:

- Con chuẩn bị giáo dục cái thứ đồ chơi này một chút…

- Đừng nghịch nữa, xảy ra chuyện lớn rồi!

Phụ thân Trần Bình khẽ cau mày rồi chỉ vào chiếc TV trước mặt.

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, hỏi lại:

- Sao vậy?

Hắn ngồi xuống và xem nội dung trên TV ở trước mặt.

Chỉ thấy tin tức quốc tế đang được phát trên đó, vẻ mặt của người dẫn chương trình vô cùng trang trọng, thậm chí phông nền còn có màu đỏ chói.

- Ngày 8 tháng 2, bốn vùng biển lớn của Liên Minh Tự Do đã bị bao vây bởi vô số hung thú dã ngoại, trong đó có ít nhất năm Hoàng Kim Quân Vương đang dẫn đầu!

- Gần như cùng lúc đó, những hung thú ở Dị Không Gian trong nước cũng náo loạn, các Quân Vương dẫn đầu hung thú tấn công căn cứ điểm của quân đội.

- Vào ngày 9 tháng 2, vương quốc Bất Hủ cũng bị xâm chiếm bởi những hung thú. Sự phòng thủ của bờ biển phía nam đã bị phá vỡ bởi một con cá mập khổng lồ bị nghi ngờ là Thú Hoàng!

- Thâm Hải Cổ Vương Cung trong Dị Không Gian ở cấp tai nạn cũng cùng lúc bạo loạn, và Thú Hoàng trong đó đã dẫn đầu tấn công căn cứ điểmì của vương quốc.

- Ngày 9 tháng 2, ở Tuyết Quốc…

Cuộc bạo loạn của hung thú ở Lam Tinh đang được phát trên TV, các lực lượng quốc gia lớn đang lâm vào nguy cơ sinh tử, báo động cấp cao nhất đã vang lên.

Chỉ có bốn vùng biển lớn của Hoa Quốc là không bắt gặp hung thú hoang dã, cũng là nơi an toàn duy nhất trên Lam Tinh.

- Thế giới sắp đổi thay rồi…

Trần Thư tự lẩm bẩm một mình, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng, cảnh tượng mà con người ít muốn thấy nhất vẫn xuất hiện.

Số lượng và cấp độ của hung thú đã gây chấn động cho cả thế giới.

Nhưng điều gây sốc hơn nữa là, hành động của bọn đều ngay ngắn trật tự, điều đó cũng có nghĩa là các hung thú trên toàn thế giới đều đoàn kết với nhau.

Một cuộc khủng hoảng bao trùm toàn bộ Lam Tinh dần dần bắt đầu!

- Chỉ sợ là lần này không đơn giản…

Phụ thân Trần Bình trông có vẻ nghiêm nghị, ngay cả những người bình thường vẫn phát giác được tình thế cấp bách.

Một sự kiện lớn liên quan đến toàn cầu thì bất kỳ là ai cũng sẽ rất quan tâm đến.

Trên thực tế, những thay đổi ở các nước đã xuất hiện từ vài ngày trước, nhưng nó vẫn chưa được phát sóng ở trong nước vì để mọi người có thể yên tâm mà đón năm mới.

Nhưng bây giờ năm mới đã qua, nguy cơ chắc chắn không thể giấu được chi bằng cứ công khai trực tiếp với toàn quốc.

Trần Bình thở dài một hơi, nói:

- Con à, con nghĩ thế nào?

Trần Thư là Ngự Long Vệ, cũng thuộc về đỉnh cấp cường giả trong nước, đương nhiên là sẽ hiểu rõ tình hình bên trong hơn.

- Ngồi xem đã.

Trần Thư thản nhiên nói.

- …

Phụ thân Trần Bình quay đầu lại nhìn hắn, nói:

- Đã là lúc nào rồi, còn kéo tranh luận nữa?

- Không phải, cha à con cũng không rõ.

Trần Thư nhún vai, hắn chỉ có một mở hội cách đây một năm, tình huống còn lại thì không hay biết gì.

Sự kiện tin tức này cũng làm hắn chấn động một phen, không ngờ hành động của hung thú lại nhanh đến như vậy.

- Nhưng cũng đừng quá lo lắng.

Trần Thư tự tin nói:

- Mặc dù con không thể giải quyết được nguy cơ, nhưng bảo vệ gia đình chúng ta hay thậm chí là cả thành phố Nam Giang cũng không có vấn đề gì.

Phụ thân Trần Bình cau mày, mở miệng nói:

- Tên tiểu tử con lại chuẩn bị chạy trốn?

- Sao mà gọi là lại chứ…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói cứ như là mỗi ngày hắn đều chạy trối chết vậy.

- Hơn nữa nếu thật sự có nguy cơ, con cũng không thể chịu chết uổng phí được. Trong rừng không sợ không có củi đốt!

Ngay cả khi đó là ngày tận thế, hắn cũng không có chút ý nghĩ liều mạng nào.

Hắn có hệ thống thêm Tinh Không Di Tích, chờ tu luyện thật tốt, đến khi trở thành người mạnh nhất rồi thì sẽ xuống núi làm chúa cứu thế, cái này không tốt hơn sao?

Vẻ mặt phụ thân nghiêm nghị nói:

- Không phải là để con chịu chết, nhưng tiểu tử con cũng không thể chưa chi đã nghĩ đến chạy thoát thân…

- Biết rồi…

Trần Thư nhún vai nói:

- Tốt xấu gì con cũng ăn của chính phủ nhiều như vậy tài nguyên như vậy, hơn nữa trên người còn mang bốn khối huy chương vinh dự, tất nhiên sẽ ra sức, có điều ra sức và liều mạng cũng không phải một chuyện.

- Này thì còn tạm được.

Trần Bình gật gật đầu, lão cũng không muốn con trai mình xảy ra chuyện, nhưng không thể vừa xuất hiện nguy cơ là trực tiếp chạy trốn trước vậy được…

Ngay khi hai cha con đang trao đổi thì điện thoại của Trần Thư vang lên.

- A lô? Phương thúc, cái gì? Có nhiệm vụ?

- Ta đến ngay!

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, vội vàng cúp điện thoại.

- Con đi trước đây.

Hắn triệu hồi Thỏ Không Gian, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, hướng thẳng đến thành phố Nam Thương.

- Trần Đại Bình, lại nói lung tung cái gì đấy?

Mẫu thân từ trong bếp đi ra với vẻ mặt có chút tức giận, bất mãn nói:

- Nếu như thật sự có nguy cơ, thì nhiều người chống đỡ như vậy, ngươi để con trai đi làm cái gì? Nó vừa mới tốt nghiệp đại học.

Chương 1606: Kế hoạch mới của chính phủ: Săn bắt Quân Vương (2)

– Ý của ngươi là sao? Người ta đều đi, có nó không đi? Phụ thân Trần Bình bĩu môi nói tiếp:

- Hơn nữa năng lực cứu mạng của tiểu tử này mạnh như vậy, muốn xảy ra chuyện gì cũng khó.

Mẫu thân nói:

- Ta không quan tâm. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với con trai ta, ta sẽ không thể tha cho ngươi!

- …

Phụ thân lắc đầu, sau đó tiếp tục chuyên chú xem tin tức trên TV.

…

Toà nhà chính phủ thành phố Nam Thương.

- Phương thúc, chuyện gì xảy ra vậy?

Trần Thư thản nhiên đi đến văn phòng tổng đốc, đồng thời tự rót cho mình một tách trà.

Phương Vệ mở miệng nói:

- Ngươi cũng đã xem tin tức mới rồi chứ?

- Người đang nói đến nguy cơ của hung thú ở trên Lam Tinh?

Trần Thư gật đầu nói:

- Nhưng xem ra cũng không liên quan gì nhiều đến chúng ta.

- Những con hung ở vùng biển công cộng thực chất không đến gần Hoa Quốc, xác suất lớn là bởi vì lão gia tử chém giết Cửu Vĩ Hồ, đe dọa đến hung thú.

Phương Vệ gõ nhẹ ngón tay lên bàn, thản nhiên nói:

- Có điều hung thú Dị Không Gian trong nước cũng đã có xu thế hành động.

- Bọn nó cũng bạo động?

Trần Thư hơi giật mình, theo bản năng nghĩ đến Long Uyên nguy hiểm nhất.

Nếu là như vậy, bọn họ cũng không thể chỉ lo cho thân mình.

- Không phải bạo loạn…

Phương Vệ lắc đầu nói:

- Chỉ là có khuynh hướng tụ tập, vây giờ cũng không có hành động gì cụ thể.

- Theo như suy đoán, khả năng cao là có liên quan đến chúng ta, muốn ngăn cản chúng ta hỗ trợ các lực lượng quốc gia khác.

Khi nói đến việc bảo vệ chống lại hung thú, các lực lượng quốc gia trên thế giới đang ở trên một mặt trận thống nhất.

Trần Thư nhướng mày nói:

- Vậy thì liên quan gì nhiệm vụ?

- Đương nhiên là có!

Phương Vệ đứng dậy, đến bên cửa sổ rồi chậm rãi nói:

- Bây giờ chúng ta không có nguy cơ, nhưng đó chỉ là tạm thời. Nếu như thế lực còn lại của quốc gia bị phá vỡ thì tiếp theo sẽ đến lượt chúng ta.

Trần Thư nói:

- Lão gia tử kia có ý gì?

- Ra tay trước thì chiếm được lợi thế!

Trong mắt Phương Vệ có một tia sát khí, hắn ta nói:

- Săn bắt Quân Vương!

- Hả?

Thân thể Trần Thư chấn động, sau đó trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Phương Vệ giải thích nói:

- Mục đích chính là làm suy yếu thực lực của hung thú, đồng thời tích lũy tài nguyên cho ngự thú, cũng có thể có tác dụng răn đe, chuẩn bị cho các cuộc chiến sau này!

- Loại chuyện này cứ giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp như ta làm là được rồi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, một dáng vẻ nóng lòng muốn thử.

Nếu muốn nhanh chóng được điểm tích lũy Hoa Hạ thì Quân Vương đương nhiên là lựa chọn tốt nhất, đều bù đắp được vô số Lãnh Chúa.

- Bởi vì thực lực đặc thù của ngươi, chính phủ sắp xếp mục tiêu nhiệm vụ đều là Bạch Ngân Quân Vương, không có vấn đề gì chứ?

- Thực lực của Trần Thư là vô địch Hoàng Kim cấp nhưng cũng không so được bằng Ngự Thú Sư Vương Cấp, đây cũng làm cho hắn có thể đánh Bạch Ngân Quân Vương nhưng không thể trêu vào Hoàng Kim Quân Vương.

- Bạch Ngân Quân Vương? Không phải có chút xem thường ta đó chứ?

Trần Thư khẽ cau mày, trong mắt hiện lên tia bất mãn.

- Hả? Mẹ nó ngươi không phải là muốn đi săn Hoàng Kim Quân Vương chứ? Ngươi đơn đả độc đấu đều không được, còn tăng thêm hung thú nữa, ngươi đánh không nổi đâu!

- Không không không…

Trần Thư lắc đầu nói:

- Ý của ta là, thực ra ta càng muốn đánh Hắc Thiết Quân Vương…

- ???

Khóe miệng Phương Vệ co rút, nói:

- Ngươi đã cao hơn hai cấp lớn rồi, không biết xấu hổ sao?

- Không biết xấu hổ đấy, ta thích nhất là khoái cảm miểu sát…

Trần Thư xoa xoa tay, bây giờ có đủ tự tin, bộc phát toàn bộ sức mạnh của mình, trong vòng một phút có thể nhanh chóng hạ gục một đối thủ Hắc Thiết Quân Vương!

- Thôi dẹp đi, Hắc Thiết Quân Vương giao cho các nhân viên còn lại giải quyết, hơn nữa, khí thế Hoàng Kim của ngươi vừa xuất hiện ở dị không gian, thì Hắc Thiết Quân Vương đã chạy từ lâu rồi.

Phương Vệ lườm hắn một cái, hung thú cũng không phải là kẻ đần độn, biết rõ không đánh lại mà còn muốn cố gắng chống chọi sao?

- Ngươi chỉ cần chuyên tâm săn bắn Bạch Ngân Quân Vương, phía chính phủ đã chuyển tin tình báo cho ngươi vào trong hòm thư Ngự Thú Võng của ngươi rồi.

Phương Vệ mở miệng nhắc nhở nói:

- Trong đó chủ yếu là vị trí đại khái của Quân Vương, và các thiên phú kỹ năng,.. đương nhiên, có khả năng sẽ có biến hóa, bản thân cần phải tùy cơ ứng biến.

- Yên tâm, ta có kinh nghiệm về phương diện này.

Trần Thư gật gật đầu, hắn đã giết không chỉ mỗi một Quân Vương, chiến tích đúng là không có Ngự Thú Sư nào có thể so sánh được.

- Ngoài ra, một Bạch Ngân Quân Vương, phía chính phủ đã khen thưởng cho ngươi một trăm ngàn điểm tích lũy Hoa Hạ, đồng thời toàn bộ tài liệu của Quân Vương đều thuộc về ngươi.

Không chỉ khen thưởng Trần Thư, những người khác cũng được khen thưởng giống như vậy, cho dù thế nào thì nguồn tài nguyên cũng đều dùng để bồi dưỡng bọn họ, vừa vặn dùng hình thức khen thưởng để phân phát ra ngoài.

- Một trăm ngàn…

Trần Thư nhướng nhướng mày, giá trị tương đương với từ hai tỷ đến ba tỷ Hoa Hạ tệ.

Chương 1607: Hắc Thụ Vương, tội phạm ca của ngươi trở về rồi…

So sánh với lực chiến đấu của Bạch Ngân Quân Vương, có thể là khen thưởng không phải rất cao, nhưng chủ yếu là toàn bộ tài nguyên Quân Vương đều thuộc về chính mình, hơn nữa, phía chính phủ sẽ sẽ cung cấp các loại tình báo kỹ càng tỉ mỉ. - Không thành vấn đề.

Trần Thư gật đầu đồng ý, dường như hắn lại nghĩ đến cái gì đó, nói:

- Phương Thúc, không phải một mình ta hành động đấy chứ? Có thể có hiệu quả ngăn chặn sao?

Cho dù là dựa vào lực chiến đấu của hắn, thì săn bắn Bạch Ngân Quân Vương cũng không hề dễ dàng, không ngừng phải tiêu hao thời gian.

- Đương nhiên không phải!

Phương Vệ nở nụ cười mỉm, nhẹ giọng nói:

- Cường giả đỉnh cao của cả nước đều sẽ tham gia, không chỉ là Ngự Long Vệ, bao gồm giáo sư, hiệu trưởng của Hoa Hạ học phủ, thậm chí là Ngự Thú Đoàn đỉnh cao của dân gian.

- Hơn nữa, phần lớn cường giả của Long Uyên đều im lặng mà rút lui chuẩn bị xuống tay với Hoàng Kim Quân Vương còn lại của dị không gian.

- Long Uyên đều rút lui?!

Trần Thư trừng lớn hai mắt, nói:

- Không sợ bị đánh phá sao?!

Nếu như Long Uyên đã xảy ra chuyện, vậy thì Lam Tinh thật sự đã có nguy cơ lớn rồi.

- Đây đều là kế hoạch của lão gia tử, ngài ấy sẽ trấn thủ Long Uyên Thành.

Phương Vệ nhẹ giọng nói:

- Dựa vào phân tích của lão gia tử, bây giờ xuất hiện đại liên kết giữa hung thú, nhưng chỉ bởi vì lợi ích chung mà thôi, đặc biệt là các dị không gian lớn có Thú Hoàng.

Trần Thư suy tư gật gật đầu, ngay cả Thú Hoàng bên trong Long Uyên cũng không hòa hợp với nhau, càng không cần phải nói là Thú Hoàng của dị không gian khác.

Liên minh của bọn chúng xác thực là không quá bền vững.

- Lão gia tử nhận định hung thú Long Uyên không dám tiến hành tổng tiến công.

Phương Vệ chậm rãi nói:

- Không bằng nhân cơ hội này, trực tiếp ra sức tấn công các hung thú còn lại, làm suy yếu thực lực của bọn chúng! Chỉ cần Quân Vương vừa chết, thì năng lực tác chiến của cả một dị không gian sẽ giảm đi đáng kể.

- Như vậy sao?

Trần Thư suy tư nói:

- Sẽ không quá mạo hiểm chứ?

- Trên thực tế thì sẽ không có gì nguy hiểm cả.

Phương Vệ cười cười, nói:

- Có một Khế Yêu Linh tinh thần của Vương Cấp Tam Tinh sẽ phóng thích kỹ năng, xây dựng hiện tượng giả cường giả vẫn ở Long Uyên, hơn nữa, nếu như thật sự xuất hiện nguy hiểm, lão gia tử vẫn có thể xoay xở.

Bây giờ, Cửu Vĩ Hồ vừa chết, liên minh của Thú Hoàng lại không vững chắc, bọn chúng quả thực là không dám chủ động tiến công Long Uyên Thành.

Cho dù có thể xác định Khế Ước Linh của lão gia tử cũng đã chịu thương tích rồi.

Nhưng nếu như thật sự ép chúng, tất nhiên là có Thú Hoàng ngã xuống, không có hung thú nào muốn trở thành quỷ xui xẻo…

- Thế thì được.

Trần Thư gật gật đầu, hắn cũng không thể ngăn cản quyết định của lão gia tử, chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi.

Hắn nhướng nhướng mày, nói:

- Nói như thế, Phương thúc cũng cần phải ra tay rồi?

- Đương nhiên, đến lúc đó, ta và lão sư của ngươi, còn có cả hiệu trưởng Tần, cùng nhau đối phó một Quân Vương Hoàng Kim Nhất Tinh.

Phương Vệ ngược lại cũng không hề giấu giếm Trần Thư, đối phương cũng có tư cách biết các quyết sách của phía chính phủ.

Trần Thư hơi giật mình, nói:

- Ba người các ngươi liên thủ với nhau mới có khả năng đối phó?

- …

Khóe miệng Phương Vệ co rút. Một Vương Cấp như hắn sao lại cảm thấy có phần bị xem thường chứ…

- Ngươi cho rằng Hoàng Kim Vương Cấp là loại gà yếu hả?

Bọn họ không chỉ phải đối phó với Quân Vương, mà còn phải phụ trách xử lý hung thú bình thường vô cùng vô tận xung quanh, hơn nữa, cho dù ba người liên thủ với nhau, cũng không hẳn có thể bảo đảm trăm phần trăm thành công.

- Được rồi… Ta đi trước đây.

Trần Thư nhún nhún vai, dựa vào thực lực Vương Cấp của hắn, một mình săn bắn Ngân Bạch Quân Vương trái lại không có áp lực.

- Sự việc hôm nay, không cần phải nói với những người khác, đặc biệt là kế hoạch của lão gia tử, cấp bậc của bọn họ không đủ.

- Được.

Trần Thư vẫy vẫy tay, xoay người rời khỏi phòng làm việc.

- Tiểu tử này, thật sự là một quái thai…

Phương Vệ lắc lắc đầu, toàn thế giới sợ rằng chỉ có Trần Thư là thích hợp săn bắn Quân Vương nhất.

Bởi vì lực chiến đấu của hắn lớn mạnh, nhưng cấp bậc ngự thú trên thực tế chỉ có Hoàng Kim Nhất Tinh, sẽ không gợi ra sự cảnh giác của Quân Vương.

Nếu phái một Vương Cấp đi, Bạch Ngân Quân Vương ngay lập tức sẽ ẩn nấp, căn bản không có khả năng săn bắn thành công.

Phương Vệ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhìn xuống thành phố Nam Thương phồn hoa, tự độc thoại với chính mình:

- Nguy hiểm và cơ hội đều cùng nhau tồn tại, hy vọng có thể khiến cho mỗi một người đều xuất hiện sự lột xác.

…

- Phải làm một trận lớn rồi…

Trần Thư xoa xoa tay, lẩm bẩm tự nói:

- Ta nên gọi thêm lão Tạ! Có sự giúp đỡ của hắn ta, hiệu quả tìm kiếm càng cao!

- Còn phải gọi thêm Trương Đại Lực!

Tiểu Tinh Linh trong túi lập tức nói:

- Hắn ta không có mặt thì ta không ra tay!

- …

Trần Thư than thở một tiếng, nói:

- Ngươi đã bị thức ăn ngon mê hoặc rồi đấy.

- Có vấn đề sao?

Tiểu Tinh Linh bĩu bĩu môi, nói:

- Chẳng lẽ phải bị phân u-rê của ngươi mê hoặc sao?

- …

Chương 1608: Con hàng này không phải đang ám chỉ cái gì đấy chứ…

Trong lúc nói chuyện, trên thân thể của Trần Thư đã ngưng tụ mấy chục đạo ấn ký không gian, trong chớp mắt đã thuấn di, hắn thu Tiểu Tinh Linh lại, trở về trong thành phố Nam Giang. Ngay lập tức, hắn gọi điện thoại cho Tạ Tố Nam, nhưng lại không có người bắt máy.

- Chẳng lẽ đã đi đến dị không gian rồi?

Trần Thư chau mày, nghĩ đến tình báo phía chính phủ cho hắn, đoán chùng chính là người của Cục điều tra làm.

- Xem ra lão Tạ không có thời gian rồi.

Hắn lắc lắc đầu, đồng thời mở bưu kiện trên máy tính của mình ra, phía trên quả nhiên có tình báo Quân Vương do phía chính phủ truyền đến.

- Hả?!

Lực chú ý của Trần Thư trong chốc lát bị hấp dẫn bởi một tình báo của Quân Vương.

Chỉ nhìn một cây Hắc Sắc Thụ Mộc to lớn đứng sừng sững, hàng trăm nhánh cây khô héo đong đưa, phần trên thân cây có hai kẽ hở đen như mực, giống như một đôi mắt của một người, âm u mà lại đáng sợ.

- Hắc Thụ Vương?!

Nét mặt của Trần Thư hơi chấn động, trong chốc lát đã nhớ ra đối phương.

Đúng là Quân Vương hung thú của 【Hoạt Mộc Chiểu Trạch】!

Ký ức của hắn trong chốc lát trở lại bốn năm trước, hắn và đại học Ngự Thú Đoàn của Phương Tư cùng nhau mạo hiểm, đúng lúc gặp phải sự việc dị không gian dung hợp hiếm thấy.

Hắc Thụ Vương và Bạch Sư Tử của 【Liệt Dương Sơn Khưu】 chém giết lẫn nhau, bọn họ nhân cơ hội đó mà kiếm chút lợi ích.

- Lúc đầu, đám người Hoàng Kim lão Liễu ra tay, đều chỉ giết Bạch Sư, xem ra vẫn cần ta đến thu dọn Hắc Thụ…

Hắn sờ sờ cằm, trong mắt có sát ý.

Lúc đầu, con hàng lại dám truy đuổi hắn hơn nửa dị không gian.

Bây giờ bốn năm đã trôi qua, tội phạm vương trở lại rồi…

- Lôi Giao Vương… Kim Giáp Long Ngạc Vương…

Trần Thư nhắc tới tình báo bên trên, trong mắt đã có chút hứng thú.

Phía chính phủ khá coi trọng hắn, mục tiêu phía trên đều là Bạch Ngân Quân Vương đỉnh cấp, thực lực tuyệt đối không

thể khinh thường được.

- Bắt cứ một con nào cũng có thể chống lại Hoàng Kim Tam Tinh, cộng với đám tiểu đệ vô cùng vô tận, ta lại còn là ứng cử viên duy nhất…

Trần Thư lẩm bẩm một mình, Hoàng Kim Ngự Thú Sư quá yếu, Vương Cấp thì lại quá mạnh, nhiệm vụ này cũng chỉ có hắn là có thể hoàn thành được.

Đương nhiên, nếu như thật sự muốn thử sức, cũng có thể liên thủ với năm, sáu vị Ngự Thú Sư Hoàng Kim Tam Tinh.

Nhưng bởi vì khí thế của của bọn họ quá mạnh, cũng có thể khiến Quân Vương ẩn nấp đi.

Trần Thư tải tình báo phía trên xuống, lưu vào điện thoại, cùng lúc đó cũng đã thay vào quần áo của Ngự Long Vệ.

- Quần áo mới thiết kế cũng được đấy chứ…

Trần Thư đứng trước gương, chỉ thấy hắn mặc áo sơ-mi và quần dài màu đen, bên ngoài cũng khoác một chiếc áo gió thuần màu đen.

Giữa áo gió phía sau, lại là viết một chữ “Hãn” màu đỏ nền đen!

Quần áo mà Bộ cho hắn vốn dĩ là quân phục Ngự Long Vệ.

Nhưng Trần Thư lại cảm thấy có hơi không phù hợp với hắn, dứt khoát chủ động xin thay đổi.

Bản thân hắn là Huyết Sắc Ngự Long Vệ có một không hai, Bộ vậy mà lại đồng ý.

Chỉ là con hàng này ban đầu lại muốn in một chữ “Phỉ”, ngay lập tức bị Trần Thanh Hải cự tuyệt.

Trên quần áo của một Ngự Long Vệ có một chữ Phỉ, đây không phải là nói chuyện vớ vẩn à…

Cuối cùng, hai bên lôi kéo một hồi, đã in lên một chữ “Hãn” cho hắn…

Vóc người của hắn thẳng tắp, khóe môi treo lên một nụ cười ôn hòa, cùng lúc đó, tay phải đeo lên Băng tay huyết sắc, cả

người trong nháy mắt lộ vẻ nguy hiểm đến cực điểm, nhưng lại khiến cho người khác không kiềm chế được mà sinh ra cảm giác an toàn từ tận trái tim.

- Đáng tiếc là không thể mặc đồng phục bệnh nhân bên trong được…

Trần Thư lắc lắc đầu, dù cho hắn dựa vào lý lẽ để tranh luận như thế nào đi nữa, Trần Thanh Hải cũng không đồng ý cho hắn phối đồng phục bệnh nhân với đồng phục Ngự Long Vệ với nhau…

Nếu như phối hợp hai loại đồng phục này lại với nhau, chỉ sẽ nổi bật lên hai chữ:

Vô lý!

- Cha mẹ, con có thể phải ra ngoài một khoảng thời gian.

- Chú ý an toàn.

Phụ thân Trần Bình gật gật đầu, ngược lại không ngăn cản.

Mẫu thân hắn có hơi lo lắng, nói:

- Không phải vừa mới trở về à? Sao lại phải ra ngoài rồi?

- Chấp hành nhiệm vụ ạ.

Trần Thư nhún nhún vai, nói:

- Con sẽ dẫn theo Đại Lực đi cùng, không cần lo lắng.

Vừa nghe thấy lời này, phụ thân hắn trái lại thở phào một hơi.

Bất kể Trần Thư đối nhân xử thế như thế nào, nhưng đối với người thân, bạn bè thì khá là đủ tình nghĩa, từ những hành động vì để cứu Đại Lực lúc đó là có thể nhìn ra được.

Nếu đã dẫn theo Đại Lực, thì cũng có nghĩa là sẽ không có nguy hiểm gì.

Trần Thư tạm biệt cha mẹt, cùng lúc đó cũng gọi Trương Đại Lực đến, hai người cưỡi Tiểu Hoàng đi thẳng đến phía bắc.

- Đại Lực, mặc cái này bên trong.

Trần Thư lấy ra một bộ đồng phục bệnh nhân hoàn toàn mới, nhìn có vẻ bình thường không gì lạ, nhưng thật ra lại có huyền

cơ ở bên trong.

- Ta đã có rồi.

Trương Đại Lực để lộ ra đồng phục bệnh nhân bên trong áo sơ-mi.

Trần Thư giương lên khóe miệng, nói:

- Cái này là phiên bản mới, tính an toàn đã nâng cao lên một cấp bậc.

Chương 1609: Con hàng này không phải đang ám chỉ cái gì đấy chứ… (2)

– Các ngươi còn đang nghiên cứu và phát triển? Khóe miệng Trương Đại Lực co rút, thật sự có hơi khâm phục rồi.

- Đương nhiên, phần lớn lợi nhuận của công ty Tiểu Tinh lại đầu tư vào trong rồi.

Trần Thư nhún nhún vai, nếu như không phải vội vàng đầu tư vốn, hắn đã lấy được phần trăm từ lâu rồi.

Nhưng Tiểu Tinh cho rằng đây là một sự nghiệp vĩ đại, khăng khăng phải nghiên cứu và phát triển không ngừng, hơn nữa còn bắt đầu tưởng tượng đến việc đưa ra thị trường.

Đám người Trần Thư đương nhiên cũng là kiên trì theo.

- Có nó rồi, môi trường của dị không gian nguy hiểm cơ bản đều không có ảnh hưởng gì với ngươi cả.

- Được.

Trương Đại Lực gật gật đầu, nói:

- Mở thông đạo cho ta, ta đi vào trong miệng của Tiểu Hoàng thay.

- Cứ thay ở đây luôn đi, cũng không có ai có thể nhìn thấy được.

Trần Thư hơi hơi mỉm cười, bọn hắn đang ở độ cao trăm mét, quả thực tương đối khuất.

- Ta không giống với ngươi, giữa ban ngày ban mặt thật sự không thể làm được việc biến thái như vậy…

- Sao? Ngươi muốn làm buổi tối?

- …

Khóe mắt Trương Đại Lực giật giật, ngươi nói xong rồi phải không?

Trần Thư cười cười, cùng lúc đó khiến cho Không Gian Thỏ mở ra không gian thông đạo, dẫn Trương Đại Lực vào trong.

- Tất cả có hai mươi con Quân Vương…

Trần Thư sờ sờ cằm, hai mắt đã hiện ra ánh sáng rực rỡ của tội phạm.

Nếu theo tính toán của Bạch Ngân Chân Bảo, giá trị của một con Quân Vương đại khái nằm trong khoảng năm tỷ đến mười tỷ, hai mươi con đã có khoảng hơn trăm tỷ rồi.

- Lại thêm điểm tích lũy Hoa Hạ được khen thưởng, đã có thể đổi báu vật trong tay của lão gia tử rồi nhỉ…

Mấy khối Hoàng Kim Chân Bảo của phía chính phủ đối với việc thăng cấp của hắn không lớn, báu vật thực sự còn phải xem lão gia tử.

Trần Thư nhìn về phía xa xa trước mặt, lẩm bẩm nói:

- Nếu như không đủ, thì lại giết thêm thôi!

Trong nước cũng có một trăm linh bảy cái dị không gian nguy hiểm, Quân Vương không thiếu.

Thêm vào đó đại nguy cơ về hung thú hiện nay, dị không gian của nước ngoài và hải vực công cộng, căn bản không thể nào giết hết được.

Trong lúc Trần Thư đang suy tư, chân trời phương xa đột nhiên xuất hiện hai con chim lớn, một con màu xanh da trời, một con màu đỏ.

- Hả?

Trần Thư để ý đến khí thế của sinh vật phía trước, ngay lập tức đứng dậy, nhưng tiếp sau đó, khóe miệng nở một nụ cười.

Chính là Tần Thiên và Liễu Phong đang cưỡi Khế ước Linh bay đến.

- Hiệu trưởng, lão sư!

Trần Thư vẫy vẫy tay, không nghĩ tới sẽ trùng hợp như thế.

Hai người cũng đã nhìn thấy Trần Thư, trực tiếp cưỡi Khế Ước Linh lại gần.

Tần Thiên nhướng mày nói:

- Tiểu tử ngươi đã nhận nhiệm vụ rồi chứ?

- Ừm, hai người đi tìm Phương thúc sao?

Trần Thư cười rồi nói, hắn nhớ rằng ba người sẽ cùng nhau hành động.

- Lão Phương đã nói cho ngươi chuyện này rồi sao?

Liễu Phong nhảy vọt tiến đến, đi đến bên cạnh Trần Thư, đồng thời sờ Tiểu Hoàng trước mắt.

Trần Thư đầy tự tin nói:

- Đương nhiên, bất kể thế nào ta cũng là một một trong những trụ cột mà!

- Khoe mẽ…

Liễu Phong quan sát quần áo của Trần Thư một hồi, đặc biệt là nhìn thấy chữ "Hãn" đó, nụ cười càng thêm cổ quái.

Trần Thanh Hải đoán chừng là không ít lần đau đầu vì chuyện của Trần Thư…

Chính là vào lúc này, Trần Thư dường như nghĩ đến cái gì đó, hai mắt phát sáng nói:

- Đúng rồi, lão sư, người biết mục tiêu đầu tiên của ta là ai không?

Liễu Phong hỏi:

- Ồ? Ai?

- Hắc Thụ Vương!

- Quân Vương của 【 Hoạt Mộc Chiểu Trạch 】 ?

Vẻ mặt của Liễu Phong hơi ngớ ra, cũng nhớ ra.

Lúc đó hắn ta cố gắng đi săn, đáng tiếc là thất bại, chỉ giành lấy được hai khối chân bảo trên thân thể nó.

- Bây giờ, nó cuối cũng cũng rơi vào tay ta rồi!

Trần Thư nắm chặt tay phải, dáng vẻ nắm chắc trong tay rồi.

Tần Thiên lắc lắc đầu, cười rồi nói:

- Chúc mừng ngươi nhé, có thể báo thù rồi.

- Người ta thường nói, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây.

Trần Thư nhìn về phía trước, thản nhiên nói:

- Mặc kệ là ai, chỉ cần ỷ vào thực lực mà ức hiếp ta, không sớm thì muộn ta cũng phải lấy lại thể diện!

- …

Tần Thiên và Liễu Phong vốn dĩ không để ý, nhưng một giây sau nghĩ đến cái gì đó, ngay lập tức chấn động toàn thân.

Hai người đối mặt nhìn nhau một cái, cùng nhau nuốt một ngụm nước bọt.

Con hàng này không phải đang ám chỉ cái gì đấy chứ?

- Lão sư, hiệu trưởng, các ngươi thế nào?

Lông mày Trần Thư nhíu lại, nhìn vẻ mặt hai người có chút cổ quái, một mặt vô tội hỏi.

- Không….Không có gì…

Hai người lắc đầu, càng cảm thấy con hàng này vừa rồi là đang ám hiệu….

Đúng lúc này, Trương Đại Lục người mặc đồng phục bệnh nhân về tới trên đầu Tiểu Hoàng.

Đại Lực sửa sang lại đồng phục bệnh nhân trên người, cười nói:

- ..Chào hai vị đại lão.

Liễu Phong gật đầu đáp lại, tiếp đó nhìn về phía Trần Thư, hỏi:

- Ngươi đi săn quân vương còn mang theo Đại Lực?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Một bên giết một bên nấu, như thế mới có thể bảo đảm nguyên liệu nấu ăn tuyệt đối mới mẻ.

- Không phải, Hắc Thụ Vương ngươi cũng ăn?

Khóe miệng Liễu Phong giật một cái, đã có chút không thể hiểu, không biết còn tưởng rằng hiện tại mất mùa…

Chương 1610: Lại đến đầm lầy Hoạt Mộc

– Ăn, ai bảo nó chọc ta! Ta mỗi ngày đều hận không thể lột da nó! Trần Thư hung hãn nói:

- Đây vẫn chỉ là bắt đầu thôi, chờ ta trở thành Vương cấp, người trêu vào ta đều bị thành toàn từng người một!

- ….

Hai người liếc nhau một cái, trực tiếp cưỡi Khế Ước Linh rời đi….

- Không phải, hiệu trưởng, lão sư, các ngươi sao lại đi?

Trần Thư la lớn:

- Nghe một chút ba trăm sáu mươi mốt loại kế hoạch phục thù của ta đi!

- ….

Thân thể hai người lảo đảo một cái, kém chút nữa tê liệt ngã xuống ngay tại chỗ.

Còn mẹ nó ba trăm sáu mươi mốt loại! Cái người gian ác gì…

Con hàng này thuộc loại gây nên áp lực tâm lý cho người khác…

Trương Đại Lực mở miệng hỏi:

- Hai người bọn họ sao thế?

- Có thể là có việc gấp…

Khóe miệng Trần Thư có ý cười không rõ, tiếp đó cưỡi Tiểu Hoàng đi thẳng đến 【đầm lầy Hoạt Mộc】.

Mà Tần Thiên và Liễu Phong cũng quay người nhìn bóng lưng Trần Thư.

Ánh nắng buông xuống, kéo dài bóng dáng Trần Thư, phần lưng chữ Hãn càng không giống bình thường, khiến người ta ngây người một trận.

- Ta có cảm giác dị không gian sắp bị con hàng này quấy nhiễu đến long trời lở đất.

Tần Thiên lẩm bẩm, tiếp đó còn nói thêm:

- Lão Liễu, con hàng này sẽ không thật sự muốn trả thù chúng ta chứ…

- Làm sao có thể?

Liễu Phong kiên quyết phủ nhận, nhưng tiếp đó trên mặt lại có chút chần chờ.

Con hàng này là tội phạm Nam Giang ra bài không theo sáo lộ…

Hắn ta một mặt trượng nghĩa nói:

- Tần ca, không có chuyện gì, nếu quả như thật sự muốn tìm lại mặt mũi, đến lúc đó một mình ta gánh là được!

- Được!

Tần Thiên lời ít mà ý nhiều, cũng không chút do dự.

- …..

Liễu Phong thoáng cái liền giật mình, khóe mắt thẳng rút nói:

- Dựa theo sáo lộ bình thường, không phải ngươi nên nói là ngươi tới gánh sao? Tiếp đó chúng ta lôi kéo lẫn nhau một đợt, phơi bày một ít giao tình hai bên.

Tần Thiên nhún vai nói:

- Ta cảm thấy quá tầm thường, vẫn nên chân thật một chút mới tốt.

Liễu Phong:

- …..

….

Thời gian hai tiếng trôi qua.

Trần Thư đã đi tới thành phố xanh tồn tại ở đầm lầy Hoạt Mộc, bởi vì chỉ là một thành phố nhỏ, ngược lại không có chút phồn hoa nào.

Có điều lúc này ở cửa ra vào khu Hòa Mộc trấn ngoại ô thành phố đã vây đầy Ngự Thú sư.

Trên mặt mọi người đều có chút bất mãn, nói:

- Phía chính phủ dựa vào cái gì không cho chúng ta tiến vào dị không gian, ta mới giao xong vé vào cửa, tại sao lại bị đuổi?

- Đúng vậy, lại không có xuất hiện đại sự gì, vì sao đột nhiên phong cầm 【đầm lầy Hoạt Mộc】 ?

- Ta trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi, đều đang đợi ta giết hung thú kiếm tiền!

Một nam tử mặc quân trang cất bước đi ra, nói:

- Mọi người yên lặng chút…

- Cho dù tổn thất gì phía chính phủ cũng sẽ bồi thường, hiện tại chuyện ra có nguyên nhân, làm phiền mọi người lý giải một chút…

- Lý tỷ! Lý tỷ ta không được!

Có người la lớn:

- Ít nhất cũng phải cho một thời gian đóng cửa cụ thể chứ? Bằng không để chúng ta chờ vô ích à?

Nam tử khoát tay, nói:

- Chúng ta chỉ có thể nói sẽ nhanh thôi, tất cả cũng là vì bảo vệ an toàn mọi người.

Bây giờ đầm lầy Hoạt Mộc đã nhận được thông báo của Trấn Linh Quân, Trần Thư sắp sửa tới săn quân vương, để đảm bảo an toàn những người còn lại, chỉ có thể cưỡng ép đuổi đi một đợt.

Loại chiến đấu đẳng cấp này, không cần nói Hắc Thiết cấp, Bạch Ngân cũng có thể bị thuấn sát.

- Đến cùng là nguyên nhân gì, có thể cho một ý kiến hay không…

Có người vẫn là có chút không phục, vốn đều chuẩn bị nhiều ngày, kết quả vừa mới đi vào liễn bị cưỡng chế để rời đi..

- Ừm…

Nam tử đang muốn mở miệng, ánh mắt nhìn về phía xa, tựa hồ nhìn thấy cái gì, nói:

- Ý kiến tới!

Vẻ mặt mọi người khẽ giật mình, tiếp đó cùng nhau quay đầu nhìn lại..

Chỉ thấy một viên cầu màu vàng vô cùng to lớn trôi nổi trên bầu trời, chính giữa nhấc lên cuồng phong, hướng về phía trấn Hòa Mộc cực tốc mà tới.

Mà ở trên viên cầu đang có một nam tử mặc áo khoác màu đen đứng đó, nhếch miệng lên, nhìn xuống mọi người.

- Bà mẹ nó! Tội phạm Nam Giang!

Thân thể mọi người chấn động, cùng nhau kinh hô lên tiếng.

Tiếp đó hình như bọn họ nghĩ đến cái gì, nháy mắt đã không có một lời oán giận.

Bây giờ theo thực lực của Trần Thư, dị không gian cấp nguy hiểm đã không thích hợp hắn lịch luyện, mục đích tới đây e rằng chỉ có một cái:

Đi săn quân vương!

- Thì ra phía chính phủ là muốn tốt cho chúng ta.

Nháy mắt mọi người đã có chút áy náy, phong cách chiến đấu của con hàng này luôn luôn vô cùng vũ lực, nếu là không chú ý bị tác động đến, tướng chết chủ yếu cũng sẽ không quá đẹp đẽ.

Trần Thư phất tay với phía dưới, tiếp đó liền lướt qua mọi người, đi tới chỗ sâu trong tiểu trấn.

Cái bóng Tiểu Hoàng bao phủ mỗi người, bọn hắn mới rõ ràng cảm nhận được cái đồ chơi này to lớn…

- Trên áo khoác của hắn có phải viết một chữ hay không?

- Hình như là chữ Hãn….

Mọi người nuốt ngụm nước bọn, trong mắt tràn ngập thèm muốn.

Đồng phục độc nhất vô nhị của Ngự Long Vệ thêm băng tay đặc thù huyết sắc, quả thật là đẹp nhất trong nước.

Chương 1611: Hắn thật…Ta khóc chết….

Đúng lúc này, sâu trong tiểu trấn có một tên Ngự Long Vệ Bạch Ngân cưỡi Khế Ước Linh đi tới. - Tội phạm ca…

- Hả?

Trần Thư gật đầu, nhìn Ngự Thú Sư phía trước.

Nam tử cười nói:

- Vương đoàn trưởng đã chờ lâu, mời đi theo ta.

Dứt lời hai người liền đi thẳng đến không gian thông đạo của tiểu trấn.

- Chí ít không cần giao vé vào cửa, thật tốt…

Trần Thư lẩm bẩm một câu, tiếp đó mang theo Trương Đại Lực bước vào trong thông đạo.

- ….

Nam tử quay đầu nhìn lại, đã là người mạnh như vậy, còn để ý chút tiền vé vào cửa?

Tầm nhìn xoay một cái, Trần Thư đã đi tới bên trong 【đầm lầy Hoạt Mộc】.

- Hương vị mục nát quen thuộc..

Trần Thư động lỗ mũi một chút, dựa vào tố chất thân thể của hắn, đã có thể coi thường khí độc tràn ngập.

Hắn vừa mở mắt liền thấy phía trước đứng ba người, hiển nhiên là chờ đợi đã lâu.

- Vương thúc?

Trần Thư nhíu mày, thoáng cái liền nghĩ tới quân đoàn trưởng Vương Chấn Long ở nơi đây.

- Ngươi còn nhớ ta?

Vương Chấn Long sững sờ, trong mắt đã có chút ngoài ý muốn.

- Tất nhiên, Vương thúc.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, hồi tưởng đến những gì đã từng trải qua, nói:

- Lúc trước chúng ta bị Hắc Thụ Vương truy sát, chính một mình ngài ngăn lại toàn bộ hung thú dị không gian, cái dáng người hùng vĩ kia e rằng cả đời này ta đều không quên được.

Nói xong hắn hướng về phía hai người khác bên cạnh Vương Chấn Long nói:

- Các ngươi không biết lúc ấy, Vương thúc một bước cũng không lùi, phần tự tin và thong dong trong mắt kia, thật sự là tấm gương cho chúng ta.

- Đây chính là toàn bộ hung thú dị không gian! Hắn thật….Ta khóc chết…..

- ….

Khóe miệng Vương Chấn Long giật một cái, vội vàng nói:

- Được rồi, được rồi, chuyện cũ đừng nhắc lại…

Hắn ta sao cứ cảm thấy phương thức khen người của con hàng này có chút là lạ.

Hơn nữa lúc ấy hắn ta kỳ thật thật sự không biết, một đám Hắc Thiết tiểu bố vậy mà có thể làm cho toàn bộ dị không gian bạo động, còn tưởng rằng chỉ là một con lãnh chúa bạch ngân….

- Khụ khụ, được rồi, chúng ta thương nghị kế hoạch đi săn một chút….

Vương Chấn Long mời Trần Thư đi lên thang gác bên cạnh, thẳng đến cứ điểm trên tầng.

- Cái cứ điểm này xây dựng có chút ý tứ..

Trần Thư nhìn về phía hốc cây bên ngoài, đánh giá qua lại.

Toàn bộ cứ điểm đều lấy một cây đại thụ che trời làm chống đỡ, xây dựng từng điểm phòng thủ nhỏ..

- Lấy tài liệu ngay tại chỗ đi..

Vương Chấn Long cười cười, tiếp đó nhìn về phía Trương Đại Lực bên cạnh, nói:

- Vị này chính là thực thần? Ta vừa mới vào nhìn tội phạm, xin lỗi xin lỗi….

Nói xong hắn ta liền hữu hảo đưa tay phải ra, không xem Đại Lực như vãn bối mà đối đãi.

- Đoàn trưởng khách khí.

Trương Đại Lực vươn hai tay, một bộ dáng vô cùng khiêm tốn.

A? Tính cách rõ ràng không hề giống tội phạm…

Trong lòng Vương Chấn Long không khỏi nghĩ đến, đồng thời phát hiện Trương Đại Lực chỉ là người thường, vội vàng nói:

- Tiểu Lý, chuẩn bị một chút Giải Độc Đan cao cấp, trong đầm lầy có không ít khí độc.

- Đoàn trưởng, không cần không cần, ta có cái đồ chơi này….

Trương Đại Lực khoát tay áo, chỉ chỉ đồng phục bệnh nhân trên mình.

Trong đồng phục bệnh nhân có thiết bị đặc thù, có dù Đại Lực có tới gần khí độc cũng sẽ tự động bị tinh lọc.

- …..

Vương Chấn Long nao nao, tiếp đó liền hiểu, đám người này làm đồng phục bệnh nhân đã nổi tiếng toàn quốc, thậm chí là hướng đi thế giới.

Đáng tiếc hiện tại thế giới rối loạn, nói ra mậu dịch khó thực hiện, nếu không cái đồ chơi này còn thật sự có khả năng vang

dội toàn cầu…

Không bao lâu, mọi người đi tới một gian trong phòng họp

Vương Chấn Long ngồi xuống, hỏi:

- Tin tức của Hắc Thụ Vương chắc hẳn ngươi đã hiểu rõ ràng?

- Ừm, ta chỉ là muốn xác định vị trí một chút, các khác ta đều có thể tự mình dọn dẹp.

Trần Thư gật đầu, trong mắt tràn ngập tự tin.

Vương Chấn Long nhíu mày hỏi:

- Không cần ta xuất thủ?

- Vương thúc, mời đừng tăng độ khó cho ta.

- …

Khóe miệng Vương Chấn Long giật một cái, hắn ta đường đường là Ngự Thú Sư Hoàng Kim vậy mà thành vướng víu?

- Hơn nữa ngài và ta một chỗ, hai tên Hoàng Kim, có thể sẽ dọa Hắc Thụ Vương lùi lại….

Kế hoạch hung thú không phải cường công cứ điểm của Trấn Linh Quân, mà là kìm chân binh lực của bọn họ, phòng ngừa trợ thế lực quốc gia khác.

Quân vương bọn chúng đương nhiên không chuẩn bị tử đấu, phát giác được một chút nguy cơ đều có thể che giấu.

Đây cũng là một đại nạn đi săn quân vương!

- Được, đã như vậy lão cốt đầu ta đây sẽ bất động.

Vương Chấn Long gật đầu, cười nói:

- Đây là cứ điểm gần nhất mấy ngày nay xuất hiện khí tức của Hắc Thụ Vương.

Nói xong hắn ta lấy ra một bộ bản đồ trong đầm lầy, phía trên bỏ đi ba địa điểm, đều là đại khái ở vào hai bên cứ điểm vạn mét.

- Xem ra con hàng này có chút sợ chết….

Trần Thư sờ lên cằm, tăng thêm tình báo phía chính phủ cung cấp, nơi Hắc Thụ Vương thường xuyên xuất hiện tổng cộng có năm nơi.

Hắn chỉ có thể tiến về từng nơi để điều tra.

- Mặt khác, Vương thúc còn muốn bàn giao với ngươi một chút việc.

- Hả? Cái gì?

Chương 1612: Xin chào, đã lâu không gặp…

Trong mắt Vương Chấn Long đã có lo lắng, nói: - Đầu tiên, chúng ta tận lực không cần sử dụng đạn hạt nhân, thanh danh đồ chơi kia vang không tốt.

- …..

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, có ảnh hưởng gì không tốt?

- Vương thúc, yên tâm đi, đồ chơi kia dùng đạn hạt nhân tác dụng không lớn, chủ yếu vẫn là ta tự mình xuất thủ.

- Vậy là tốt rồi.

Vương Chấn Long nhẹ nhàng thở ra, nói tiếp:

- Còn nữa, chiến trường tận lực rời ra cứ điểm một chút.

- Đã rõ, phía chính phủ đã từng nói với ta.

- Vậy là tốt rồi!

Vương Chấn Long mỉm cười, nói:

- Vương thúc ủng hộ người trên tinh thần, chúc ngươi mã đáo thành công!

- Cái kia Vương thúc, chỉ là ủng hộ tinh thần..có hay không có một chút khác…

Trần Thư xoa xoa đôi bàn tay, ánh mắt đã có chút cổ quái.

- ….

Vương Chấn Long lui về sau, nói:

- Ta muốn ủng hộ thân thể, nhưng ngươi lại không cho ta đi cùng.

- ???

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, cái gì gọi là ủng hộ thân thể..

Hắn hít sâu một hơi, nói:

- Ta nói chính là về kinh tế, có một chút vật tư gì hay không….

- Ngài muốn ta đã giải quyết Hắc Thụ Vương, ngài chẳng phải có thể trực tiếp nghỉ dài hạn ư? Không chừng cũng có thể xin nghỉ hưu sớm.

- ….

Vương Chấn Long khẽ nhếch miệng, tiếp đó thở dài, nói:

- Tiểu Trần, Vương thúc của ngươi hiện tại ngoại trừ tuổi tác lớn hơn ngươi, huyết áp cao hơn ngươi, cái khác thật không bằng ngươi.

Hắn ta vỗ vỗ bả vai của Trần Thư, nói:

- Ngươi cũng có thể nói Ngụy Vương cấp, tìm một cái người yếu hơn so với ngươi giúp đỡ không hợp lý?

Trần Thư có lý chẳng sợ nó:

- Vấn đề là mạnh hơn ta ta không dám muốn.

- …..

Vương Chấn Long sững sờ, vậy mà cảm thấy có chút đạo lý.

Hắn ta nói:

- Vương thúc của ngươi ngoại trừ có chút đau đầu, hiện tại không có cái gì nữa, chính ngươi nhìn mà làm.

- …..

Trần Thư lắc đầu, chỉ có thể mang theo Đại Lực rời khỏi cứ điểm.

Vương Chấn Long nhìn bóng lưng hắn, ánh mắt nhìn kỹ chữ Hãn chói mắt kia, lẩm bẩm:

- Tiểu tử này, chiến lực không hợp thói thường, đối nhân xử thế cũng không hợp luôn…

Ầm ầm!

Husky phun ra năm đại hỏa cầu, lập tức miểu sát ba con Bạch Ngân Biến Dị Kịch Độc Hạt phía dưới.

- Đại Lực, nấu trước đi, làm nóng tay…

Trần Thư cười khẽ, để Thỏ Không Gian mang Kịch Độc Hạt theo.

Kịch Độc Hạt có chứa kịch độc, để nấu thành đồ ăn ngon đòi hỏi linh trù phải có trình độ cực cao, mà hiện giờ Trương Đại Lực chính là Thực Thần đương nhiệm, hiển nhiên đối với Đại Lực, chuyện này không thành vấn đề.

- Được.

Trương Đại Lực gật đầu, lôi ra đủ loại dụng cụ làm bếp, bắt đầu sơ chế Kịch Độc Hạt.

Tiểu Tinh Linh sáng mắt, nuốt nước miếng nói.

- Mỹ thực sắp tới rồi…

Không bao lâu sau, Trần Thư đã tới địa điểm Hắc Thụ Vương xuất hiện đầu tiên.

Khí thế Hoàng Kim Cấp tản ra khiến đám hung thú vội vàng tản đi, không dám chủ động tấn công.

Trong toàn bộ Dị Không Gian, chỉ có Quân Vương mới có tư cách trêu chọc Hoàng Kim Cấp.

- Không có sao?

Trần Thư nhíu mày, bởi vì không có Khế Ước Linh hệ điều tra, hắn chỉ có thể đi tuần tra từng nơi.

Mà Hắc Thụ Vương có hình thể khổng lồ, vừa nhìn là có thể nhìn thấy rồi.

Đúng lúc này bỗng nhiên có tiếng nổ ầm ầm vang lên, mặt đất vì vậy mà khẽ rung chuyển.

- Hả?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, một gốc đại thụ đang tiến gần về phía hắn.

Nó có hình thể khổng lồ, nửa phần dưới chia làm hai khúc như hai cẳng chân, nó di chuyển hai khúc gỗ đó để bước đi.

- Đây chính là Hắc Thụ Vương sao?

Trương Đại Lực cả kinh, trong mắt đã suy nghĩ xem nên chế biến như thế nào.

Nhưng mà, đồ chơi này có thể ăn được sao…

- Đương nhiên không thể.

Trần Thư lắc đầu, cười nói.

- Đây là Cự Nhân Thụ.

Hắn nhớ tới cảnh tượng mọi người bị con này giết lúc đầu.

Mặc dù là Bạch Ngân Cấp bình thường, nhưng chỉ cần giết một con thì sẽ gặp phải sự truy giết của toàn bộ Cự Nhân Thụ trong Dị Không Gian, có thể nói đây là ác mộng của vô số ngự thú sư.

- Đi thôi, chuyển sang địa điểm tiếp theo.

Trần Thư không để ý đến Cự Nhân Thụ, tới bao nhiêu giết bấy nhiêu, nhưng không cần thiết, hơn nữa làm vậy dễ dàng làm Hắc Thụ Vương cảnh giác hơn.

Nửa ngày trôi qua.

Trần Thư tìm một lượt năm nơi, nhưng không có chút thu hoạch nào.

- Đồ chơi kia không có ở đây sao?

Trần Thư lẩm bẩm một mình, ngược lại, hắn không những không cảm thấy thất vọng chút nào mà còn khá ung dung bình thản.

Trương Đại Lực mở miệng hỏi.

- Trần Bì, thế nào rồi?

Xem ra nếu muốn gặp được Hắc Thụ Vương trong hôm nay thì còn cần đợi thêm một khoảng thời gian nữa.

- Chờ là được rồi.

Trần Thư ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, yên lặng chờ đợi.

Dựa theo tình báo, Hắc Thụ Vương đại khái mỗi ngày đều hội triển lộ một chút khí tức, dùng để chấn nhiếp Trấn Linh Quân.

Thời gian dần dần trôi.

Hoàng hôn buông xuống.

Ánh chiều tà còn vương vấn, phủ lên mặt đầm lầy đen kịt một màn quang mang màu vàng nhạt.

- Mùi vị cũng không tệ…

Trần Thư đang ăn một Kịch Độc Hạt, không nghĩ tới phần đuôi lại mềm và giòn như vậy, hơn nữa món này còn tỏa ra hương thơm đặc trưng của Kịch Độc Hạt.

Trương Đại Lực cười hỏi.

- Còn tạm được chứ?

- Không hổ là huynh đệ của ta!

Chương 1613: Xin chào, đã lâu không gặp… (2)

Trần Thư cười toét miệng, dường như nghĩ tới điều gì đó, hắn nói. - Đại Lực, lúc nào rảnh rỗi ngươi viết giúp ta ít thực đơn của Hoàng Kim Khế Ước Linh với.

Hắn diệt Đỗ gia, đã là báo thù giúp đạo sư của Đại Lực, có thể khiến Đại Lực phối trí thực đơn miễn phí.

Nhưng nhìn trước mắt, tài năng của Đại Lực đã ngang ngửa đạo sư của mình, dĩ nhiên là để cho Đại Lực tới hỗ trợ càng yên tâm.

- Ta vẫn đang cân nhắc.

Trương Đại Lực cười nói.

- Thật ra bây giờ có hai lựa chọn để ngươi chọn.

- Lựa chọn gì cơ?

- Một là thực đơn cao cấp nhất thị trường hiện nay cần tài liệu Hoàng Kim Lãnh Chúa đủ loại thuộc tính làm nguyên liệu chính.

Trương Đại Lực nói tiếp.

- Ta có tự tin, thực đơn này sẽ không kém thực đơn mà Vương Cấp Linh Trù phối trí.

- Lựa chọn khác là gì?

Trần Thư hỏi.

- Là để Bạch Ngân Quân Vương Huyết Nhục làm nguyên liệu chính! Đây là một lĩnh vực mới trong giới linh trù, cho đến bây giờ vẫn chưa có ai thử làm như vậy bao giờ.

Trương Đại Lực hưng phấn nói.

- Nhưng mà, bởi vì đây là lĩnh vực mới nên sẽ phải mất một khoảng thời gian khá lâu để phối trí xong, hơn nữa trong lúc này, ta cần được cung cấp đủ loại Quân Vương Huyết Nhục để làm thí nghiệm…

- Điều này…

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có chút suy tư, nói.

- Nếu như có thể phối trí ra, hiệu quả của nó và thực đơn mạnh nhất hiện nay, cái nào mạnh hơn?

- Dựa vào sự khác nhau của vật liệu Quân Vương và tài nghệ của linh trù, thực đơn của ta có thể có hiệu quả cao hơn 50% đến 100%.

- Nhiều vậy sao?

Trần Thư hơi kinh hãi.

Trương Đại Lực mở miệng hỏi.

- Đương nhiên rồi, dù sao cũng là Quân Vương hiếm thấy, hơn nữa có thể có thêm hiệu quả đặc biệt.

Trần Thư nghe thấy tiếng tim mình đập bình bịch, vừa hay hắn đang định đi săn Bạch Ngân Quân Vương, đây quả là lựa chọn phù hợp.

- Được! Vậy thêm cả thực đơn của Quân Vương nữa!

- Vậy thì cứ giao cho ta!

Trương Đại Lực hơi ngẩn ra, đối với chuyện nghiên cứu vật liệu Quân Vương làm nguyên liệu nấu ăn, chưa ai có thể vượt qua được hắn ta cả.

Ngay khi Trần Thư đang suy tính, chân trời phía xa đột nhiên xuất hiện khí tức kinh thiên động địa.

- Hả? Tới rồi!

Mắt Trần Thư khẽ động, chuyển qua nhìn về phía chân trời.

- Hô hô!

Thỏ Không Gian thả Không Gian Bí Lực, thả ra mấy chục đạo Không Gian Ấn Ký, dán lên hai người và Khế Ước Linh.

Trong phút chốc, bọn họ đã biến mất tại chỗ và xuất hiện cách đó hai vạn thước.

Đó là nơi khí tức Quân Vương bạo phát!

Lúc nãy đi qua năm địa điểm chỉ để quen thuộc vị trí địa lý, sau này có thể thuấn di thuận tiện hơn.

Lúc này, khí tức của Hắc Thụ Vương bùng nổ ầm ầm, khiến vô số hung thú gầm thét, dùng để chấn nhiếp cứ điểm Trấn Linh Quân phía xa.

Đồng thời có vô số Bạch Ngân lãnh chúa dẫn theo hung thú, chủ động nhích lại gần cứ điểm, muốn tiến hành dò xét.

Nếu cứ điểm thật sự không có cường giả trấn thủ, hung thú sẽ trực tiếp ồ ạt tấn công tới.

Nhưng khi Hắc Thụ Vương đang gầm thét, nó bỗng giật mình khựng lại, nhìn lên trên trời.

Một quả cầu khổng lồ màu vàng đang lơ lửng trên không trung, trên đó có một bóng dáng quen thuộc đang nhìn xuống nó.

Trần Thư cười toét miệng, nói.

- Xin chào, đã lâukhông gặp…

Hắc Thụ Vương hơi mơ hồ, sau đó nhớ tới nhân loại kia từng nhục nhã mình, hai hốc cây đen sì như hai tròng mắt lộ vẻ cực kỳ giận dữ.

Đúng lúc này, một con Husky cũng xuất hiện, cặp mắt trí tuệ nhìn Hắc Thụ Vương.

- Gâu gâu!

Nó mỉm cười tà mị như đang khiêu khích đối thủ.

- Grào!

Khi nhìn thấy Trần Thư, Hắc Thụ Vương còn có thể khắc chế một chút.

Nhưng khi nhìn thấy Husky, nó lập tức không kìm nổi…

Ầm…

Thân thể Hắc Thụ Vương đứng lên khỏi đầm lầy, hàng trăm nhánh cây khô héo đung đưa.

Sát ý dần dần ngưng tụ…

Phía xa xa, các đại lãnh chúa đều vây tới, chúng há to cái miệng dữ tợn, ánh mắt trở nên hung ác, dường như chúng có thể sẵn sàng nhào tới ngay sau đó.

Lúc trước Husky nuốt Ngụy Trang Dược Tề khiến Hắc Thụ Vương cho rằng Husky là con cháu của mình, vẫn luôn liều mạng bảo vệ Husky.

Vậy mà ngay sau đó, Husky lại trực tiếp trộm lấy chân bảo của nó, nghênh ngang rời đi…

Chuyện này đã trở thành vết nhơ khó phai trong cuộc đời của Hắc Thụ Vương!

Trần Thư nhếch miệng, mang Đại Lực bay vào miệng của Tiểu Hoàng.

Bốn con Hoàng Kim Khế Ước Linh ung dung, kích động muốn thử.

Hai bên đều ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Trần Thư ngơ ngác, trước mắt bỗng xuất hiện tuyển hạng mới.

- Hả? Cuối cùng cũng xuất hiện tuyển hạng rồi sao?

Trần Thư nhíu mày, khóe miệng nở một nụ cười, tập trung nhìn tuyển hạng của hệ thống.

【 Tuyển hạng một: Tiêu diệt một con Quân Vương! Phần thưởng nhiệm vụ: Đại lượng ngự thú lực và Khế Ước Linh với kỹ năng ngẫu nhiên +1. 】

【 Tuyển hạng hai: Tiêu diệt năm con Quân Vương! Phần thưởng nhiệm vụ: Bốn con Khế Ước Linh với toàn thuộc tính +3%. 】

【 Tuyển hạng ba: Tiêu diệt mười con Quân Vương trở lên! Phần thưởng nhiệm vụ: toàn bộ thuộc tính của bốn con Khế Ước Linh +5%, trí khôn Tiểu Tinh Linh toàn kỹ năng +1, danh hiệu Khắc Tinh Lãnh Chúa thăng cấp thành Đồ Tể Quân Vương. 】

Chương 1614: Tiểu thần kỹ thanh trừng đám tạp ngư

【 Chú ý: thời gian thực hiện tuyển hạng là một tháng! Nếu chém chết nhiều hơn mười con Quân Vương, có thể kết toán phần thưởng trước thời hạn. 】 - Hả?

Trần Thư hơi ngẩn ra, trực tiếp nhắm đến phương án thứ ba, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Đây cũng không phải là một phần thưởng nhỏ.

Bất luận là toàn thuộc tính hay là toàn kỹ năng đều tăng lên khá nhiều.

Nhưng phần thưởng hắn xem trọng nhất là phần thưởng danh hiệu!

Bây giờ danh hiệu hắn đang đeo là Lãnh Chúa Khắc Tinh, khi đánh với lãnh chúa, sức sát thương tăng 10%.

Danh hiệu Đồ Tể Quân Vương vừa nghe đã biết là nhằm vào hung thú có huyết mạch Quân Vương, trong đó đương nhiên bao gồm cả Thú Hoàng, sau này, đây cũng là địch nhân chủ yếu của hắn.

- Danh hiệu này, ta nhất định phải lấy được!

Trần Thư ra quyết định, không nghĩ tới danh hiệu Thợ Săn Nguyệt Thỏ Lãnh Chúa lúc đầu sau khi thăng cấp hai lần lại có thể xuất hiện biến đổi về chất lớn như vậy.

Vèo vèo…

Lúc này, Hắc Thụ Vương đã tiến hành công kích!

Nhánh cây khô héo phá vỡ không khí, trong nháy mắt đã đâm về phía Slime chậm chạp.

Trần Thư phản ứng cực nhanh, trực tiếp để Tiểu Hoàng thả ra Cự Đại Hóa và Thụy Mộng Sát, lực phòng ngự lập tức tăng vọt.

Đồng thời, xì gà của Tiểu Tinh Linh phun ra một làn khói trắng, Phòng Ngự Gia Trì giúp Tiểu Hoàng.

Oành…

Nhánh cây khô héo tỏa ra hắc quang chói mắt, cũng có kỹ năng công kích kèm theo.

Nhưng trong nháy mắt khi vừa mới chạm vào nhau, trên thân Tiểu Hoàng bỗng vang lên tiếng leng keng chói tai, đương nhiên Tiểu Hoàng không bị chút thương tổn nào!

- ?

Hắc Thụ Vương cực kỳ kinh ngạc.

Một Bạch Ngân Quân Vương như nó mà còn không phá nổi phòng ngự của một Slime sao?

Một giây kế tiếp, một cỗ lực lượng quỷ dị xuất hiện lập tức khiến thân thể nó lùi mấy chục thước.

Tiểu Hoàng phát động Vô Giải Phản Kích, để lại vết thương nhỏ trên thân Hắc Thụ Vương.

- Grao!

Thấy vậy, Hắc Thụ Vương nổi giận, nó là người công kích trước, giờ lại bị thương trước sao?

Mặc dù phản kích của Tiểu Hoàng không tạo ra tổn thương cao, nhưng tính chất sỉ nhục cao đến mức quá đáng.

Khí thế Hắc Thụ Vương đột nhiên tăng vọt khí thế, quyết định không sử dụng công kích để thăm dò nữa, mà là ứng phó toàn lực.

Đồng thời, mấy chục đầu Bạch Ngân Tam Tinh Lãnh Chúa thành công vây quanh Trần Thư.

- Gâu gâu!

Husky chơi chuyển tròng mắt, triệu hoán hai phân thân đi ra, hỏa thuộc tính trong cơ thể điên cuồng trào ra, trong miệng xuất hiện hồng mang nóng bỏng, hiển nhiên chúng nó sắp thả ra Tử Vong Hỏa Trụ.

- Hô!

Thỏ Không Gian đứng cạnh vung tay lên, ba đạo Không Gian Ấn Ký xuất hiện trên thân ba con Husky.

Trong nháy mắt, bọn chúng đã biến mất không thấy, rồi xuất hiện gần vị trí của hung thú Lãnh Chúa.

Một con Bạch Ngân Tam Tinh Thiên Đằng Độc Thụ đang tập trung tinh thần phun ra sương mù màu đen, nó muốn làm giảm lực phòng ngự Khế Ước Linh của Trần Thư.

Nhưng một giây sau đó, một đôi mắt tràn đầy trí khôn xuất hiện trước mắt nó.

Hai bên cách nhau chưa đến một thước.

- ?

Thiên Đằng Độc Thụ ngơ ngẩn cả người, nó không hiểu vì sao mấy con chó này lại có thể thuấn di đến mấy trăm thước trong nháy mắt như vậy.

Một giây kế tiếp, đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng.

Tử Vong Hỏa Trụ phun ra, bạo lực miểu sát Thiên Đằng Độc Thụ, không để lại chút dấu vết nào.

Thực lực của Husky đã có thể miểu sát Hoàng Kim Nhất Tinh, càng đừng nói là Bạch Ngân Lãnh Chúa.

Năng lượng của Tử Vong Hỏa Trụ còn chưa hao hết lập tức chuyển hướng, đánh giết một con Kịch Độc Hạt Lãnh Chúa cách đó không xa.

Mà hai phân thân còn lại cũng giống như vậy.

Chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt, đã có khoảng mười con Bạch Ngân Lãnh Chúa chết đi.

- Grao!

Hắc Thụ Vương thấy vậy, hắc quang lập tức bao phủ toàn thân, nó đã nổi giận không thể kìm nổi.

Giết chết tiểu đệ của nó ngay trước mặt nó, đây không phải là đang vả mặt nó sao?

Nhưng đúng vào lúc này, một đạo công kích quỷ dị hạ xuống, trực tiếp đánh bay thân thể khổng lồ của nó ra xa trăm thước.

Đây mới thật sự là vả mặt!

- Hô hô…

Thỏ Không Gian nhếch miệng cười bỉ ổi, trên vai gánh một củ cà rốt khổng lồ.

Trong lúc vô tình, nó cũng đã đánh lên người Hắc Thụ Vương kỹ năng Không Gian Ấn Ký, có thể trăm phần trăm trúng mục tiêu.

Tiếp đó, nó tiến lại gần Hắc Thụ Vương, củ cà rốt trong tay điên cuồng quơ quơ phía trước.

Đoàng đoàng đoàng!

Trên người Hắc Thụ Vương vang lên từng tiếng bị đánh đập.

Cùng lúc đó, trên vũ khí tốt nhất của Thỏ Không Gian xuất hiện nhiều quang mang khác biệt, mỗi quang mang có một hiệu quả đặc biệt.

- Grao!

Hắc Thụ Vương dùng nhánh cây bất ngờ đánh tới, lấp kín toàn bộ đường lui của Thỏ Không Gian.

Nhưng Thỏ Không Gian chỉ dùng Thuấn Di ung dung tránh khỏi công kích, sau đó lại tiếp tục hành hung vô nhân đạo!

Trong lúc nhất thời, Hắc Thụ Vương không có chút lực hoàn thủ.

Nó đã không còn cuồng nộ, hiện giờ nó chỉ cảm thấy sợ hãi muốn rút lui.

Nó hiểu nhân loại trước mặt này rõ ràng nó không thể chống lại được.

Không bao lâu sau, mười mấy con Bạch Ngân Lãnh Chúa đều bị nổ tung, đây là thành quả của ba con Husky vất vả miểu sát.

Grao grao grao!

Nhưng tiếp theo, lại có vô số hung thú phổ thông nhích lại gần, ùn ùn kéo đến, rậm rạp chằng chịt.

- Hả?

Chương 1615: Tên tội phạm này thật sự quá cẩn thận…

Trần Thư nhíu mày, lập tức để Tiểu Hoàng thi triển Trùng Phong. Ầm ầm!

Kết hợp với cuồng phong kịch liệt, Tiểu Hoàng sử dụng thân hình khổng lồ rộng năm trăm thước xông về phía đám hung thú phổ thông.

Hung thú vừa chạm là rách, mỏng như giấy dán tường, đây quả thực là hàng duy đả kích.

Grao!

Hắc Thụ Vương lập tức đưa ra chỉ thị, để mấy vạn kế hung thú phổ thông thả ra đủ loại kỹ năng công kích.

Mặc dù hai bên chênh lệch to lớn, nhưng lượng đổi đủ sẽ đưa tới biến đổi về chất, vẫn có thể làm Slimebị thương.

Ầm ầm ầm!

Đúng như dự đoán, đủ loại kỹ năng ùn ùn kéo đến.

Dựa theo giải thích của trò chơi, cho dù là mỗi một kỹ năng chỉ có thể khấu trừ một chút máu, thì cũng không thể khinh thường.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng nhắm hai mắt, trên thân thể xuất hiện bốn năm lỗ hổng lớn, máu tươi không màu chảy ra từ đó.

Nhưng mà, đám hung thú còn chưa kịp hưng phấn.

Bọn chúng đột nhiên cứng lại, thân thể vỡ ra trong nháy mắt, rơi như mưa xuống đất, mất đi sinh mạng.

- Grao?

Hắc Thụ Vương tức giận vô cùng, mấy chục ngàn con hung thú đồng loạt bị đánh nổ khiến nó hoàn toàn giật mình.

Trong lúc nhất thời, đám hung thú phía xa cũng sợ hãi, thậm chí không đợi Quân Vương ra lệnh, bọn chúng đã muốn rút

lui.

Một màn này quả thực quá trùng kích thị giác!

- Đúng là một kỹ năng tốt để dọn dẹp tạp ngư…

Trần Thư nhếch miệng lên, hắn cố tình để Tiểu Hoàng mạnh mẽ dùng kỹ năng, nếu không với Thỏ Không Gian thì lập tức có thể tùy ý né tránh mọi công kích.

Hắc Thụ Vương có thể coi thường sát thương của Vô Giải Phản Khích nhưng hung thú bình thường thì không, bị giết chết trong giây lát.

- Bổn đại vương đến với ngươi!

Tiểu Tinh Linh vác theo Lang Nha Bổng, vung về phía Tiểu Hoàng.

Trong chốc lát, một đám mây màu xanh xuất hiện, hạt mưa rơi xuống tràn ngập khí tức sinh mệnh.

Bởi vì cơ thể nó quá to nên áng mây không ngừng di chuyển, chữa trị vết thương trên người Tiểu Hoàng.

Không bao lâu sau, Tiểu Hoàng đã khỏi hẳn, khôi phục về đỉnh phong.

Cảnh tượng trước mắt gần như khiến cho Hắc Thụ Vương và hung thú của nó đều tuyệt vọng.

Mẹ nó như này đánh kiểu gì?

- Tới lượt ngươi…

Trần Thư thấy hung thú không dám lên thì khiến cho ánh mắt của Khế Ước Linh đồng loạt nhìn về phía Hắc Thụ Vương.

Trong lúc nhất thời, cơ thể Hắc Thụ Vương run lên, bản năng muốn bỏ chạy nhưng vẫn luôn bị Thỏ Không Gian đuổi đánh.

Nó nổi giận gầm lên một tiếng, nháy cây khô héo đâm về phía Thỏ Không Gian ở trước mặt, tạm thời đánh lùi được.

Sau đó nó không hề do dự, cơ thể chậm chạp trốn vào trong đầm lầy, đã không còn suy nghĩ chiến đầu gì nữa.

Nhưng Trần Thư sẽ không buông tha cho nó.

- Gâu gâu!

Ba con Husky ngửa mặt lên trời gầm gừ, nguyên tố Hỏa trong cơ thể lại tuôn trào ra lần nữa.

Trì Tục Mãnh Công của bọn chúng đã chồng chất lên mức cao nhất, uy lực kỹ năng đã không bằng lúc trước.

Theo thực lực của Husky tăng mạnh như bây giờ, bây giờ Trì Tục Mãnh Công tăng cấp đã không còn được như trước đây

Chỉ có một nguyên nhân duy nhất là Husky bây giờ đã vượt qua giới hạn của tăng cấp kỹ năng này.

Nhưng mặc dù như vậy thì chỉ cần chồng lên thì vẫn có thể tăng 50% sát thương thuộc tính Hỏa, còn mức độ tăng kỹ năng thuộc tính còn lại thì lớn hơn.

Ầm!

Ba khỏa vẫn thạch vô cùng khổng lồ rơi xuống dưới, đánh về phía Đại Thụ Vương.

Tinh thần nó phát hỏa, đôi con ngươi đen kịt có hắc quang tràn ngập, lập tức phía trước ngưng tụ một lớp lá chắn phòng hộ màu đen.

Nhưng duy trì được khoảng mười giây đã bị ba khỏa vẫn thạch mạnh mẽ đánh nát.

Rầm rầm rầm!

Tiếng vang kịch liệt xuất hiện, Hắc Thụ Vương trong đầm lầy bỗng nhiên nổ tung, không chịu nổi nhiệt độ cao đáng sợ như vậy.

Trong khoảnh khắc, vô số sương mù màu tím đen bốc lên, che đi tầm mắt mọi người.

- Không có động tĩnh gì?

Trần Thư giật giật lông mày, khiến Husky không ngừng phóng thích ra kỹ năng.

Đủ loại kỹ năng nguyên tố điên cuồng đánh về đám sương mù phía trước, tạo thành quy mô vụ nổ rất lớn.

Nửa ngày sau, khí độc tím đen tiêu tán, lộ ra cảnh vật bên trong.

Chỉ thấy phía trước xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, mà đầm lầy ban đầu đã biến mất không thấy, bị nhiệt độ cao mạnh mẽ tiêu diệt.

Mà trong cái hố, thân thể Hắc Thụ Vương nằm yên bất động, giống như đã mất đi hơi thở.

Xa xa, vô số hung thú mang vẻ mặt bi thương, ngửa mặt lên trời gào thét theo bản năng, dường như là đang tiễn đưa Quân Vương của mình.

- Chết rồi?

Sắc mặt Trần Thư hơi giật mình, trong mắt có chút suy tư.

- Tăng cường lực lượng cho ta!

- Gâu gâu gâu!

Ba con Husky tru lên, đôi mắt có đủ loại ánh hào quang, lại liên tục ném ra các kỹ năng lần nữa.

Cuồng phong, lôi đình, băng thứ…

Thân thể Hắc Thụ Vương nổ tung, lại không có chút lực phòng ngự, như một tấm thi thể.

Thời gian dần trôi qua, Husky vẫn không dừng lại sự tàn bạo của nó.

Mà ba Khế Ước Linh còn lại thì đứng từ xa quan sát, không muốn lại gần Hắc Thụ Vương.

Năm phút trôi qua, thân thể Hắc Thụ Vương đã tan nát thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng Husky vẫn còn tiếp tục…

Ầm!

Lại có ba đạo Tử Vong Hỏa Trụ bắn mạnh đến, mang theo uy năng không gì bì kịp.

Chương 1616: Tên tội phạm này thật sự quá cẩn thận… (2)

Trong chốc lát, Hắc Thụ Vương vốn đang nằm yên bất động đột nhiên động đậy, lại có thể chống đỡ được cơ thể bị nghiền nát, quay cuồng bay về một hướng. - Zombie?

Trần Thư giật giật lông mày, trong mắt có hơi bất ngờ.

Thật ra hắn cũng không xác định được con hàng này rốt cuộc có chết hay không, chỉ đơn giản cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy mà thôi.

Hơn nữa, Đại Lực nói với hắn rằng, cái vỏ cây mà hắn làm nổ tung không thuộc về Quân Vương Huyết Nhục, nên tự nhiên Trần Thư cũng không kiêng kị gì.

Gừ gừ gừ!

Tinh thần Hắc Thụ Vương điên cuồng phẫn nộ, thậm chí muốn rút gân lột da Trần Thư.

- Ngươi có sở thích hành hạ thi thể đúng không?

Nó vốn đã sắp đặt mai phục tốt, thân rễ chôn trong phù sa dưới lòng đất, bốn phía tràn ngập khí độc làm tê dại thần kinh.

Chỉ cần có Khế Ước Linh tới gần thì nó chắc chắn sẽ tiêu diệt ngay!

Thậm chí vì để làm cho giống thật còn cố ý để cho những hung thú còn lại làm ra cảnh tượng nó ngã xuống.

Nhưng con hàng này thật sự quá cẩn thận…

Grao!

Hai con ngươi đen kịt của Hắc Thụ Vương hơi chuyển động, thân thể bị phá thành mảnh nhỏ đột nhiên nổ tung.

- Hả? Tự sát à?

Trần Thư ngẩn người, trong mắt có chút tò mò.

Nhưng Hắc Thụ Vương vốn đã biến mất, chỉ còn lại một gốc cây nhỏ màu đen cao chừng mười thước, bây giờ khí thế lại

tăng vọt lên một đoạn.

- Trần Bì, đó mới là thân thể của nó, đều là Quân Vương Huyết Nhục!

Ánh mắt Trương Đại Lực xảo quyệt, giống như đang đánh nguyên liệu nấu ăn vậy, còn đang tự hỏi nên nấu như thế nào.

- Chẳng trách…

Trần Thư nhướng mày, không ngờ Hắc Thụ Vương vẫn hơi khó nhằn.

Bản thân nó là Bạch Ngân Quân Vương đỉnh cấp, cộng thêm tiểu đệ hung thú trợ giúp, toàn bộ sức chiến đấu đã không thua kém gì Hoàng Kim Tam Tinh Ngự Thú Sư.

Vù vù vù…

Thân thể Hắc Thụ Vương chuyển động, khiến nhánh cây vặn vẹo đung đưa, đột nhiên tràn ra vô số khí thể màu đen.

Trong nháy mắt, khói đen mờ mịt bao phủ phạm vi vài trăm thước ở địa giới. Bên trong đầy kịch độc, cho dù là Hoàng Kim Khế Ước Linh cũng không thể tới gần được.

Thỏ Không Gian vội vã kéo giãn khoảng cách, về lại trên đầu Tiểu Hoàng.

Cùng lúc đó, ở phía xa có mấy chục con Bạch Ngân Lãnh Chúa đánh tới, không do dự xông vào trong hắc khí, bắt đầu kề vai chiến đấu với Hắc Thụ Vương.

- Có tác dụng gì đâu?

Trần Thư lắc đầu, để Husky ra tay lần nữa!

Rầm rầm rầm!

Một kỹ năng nguyên tố đánh vào trong đó, mơ hồ có thể nghe được tiếng kêu rên của hung thú.

Hắc khí chỉ có thể ngăn trở Khế Ước Linh cận chiến nhưng không ngăn được đủ loại kỹ năng của Husky.

Không ngừng có Lãnh Chúa bị giết chết trong giây lát, sát thương kỹ năng của Husky lại cao, phạm vi lại lớn, dư âm là thứ không phải bọn chúng có thể chịu được.

Đúng lúc này, Trần Thư chợt nhíu mày, mãi vẫn không phát hiện ra được động tĩnh của Hắc Thụ Vương, dường như hắn ý thức được điều gì đó.

Thỏ Không Gian bên cạnh mang vũ khí độc quyền, Thuấn Di biến mất không thấy…

Mà lúc này, Hắc Thụ Vương đã yên lặng không một tiếng động đi tới bên trong phù sa ở dưới, thân thể dung nhập vào trong đó vô cùng hoàn hảo.

Thân thể của nó dần chìm xuống, giống như chui vào trong lòng đất vậy.

Từ sau khi ý thức được sức chiến đấu của Trần Thư thì Hắc Thụ Vương không còn dục vọng chiến đấu nữa, một lòng chỉ muốn chạy trốn.

Mệnh lệnh bên trên, chỉ để cho nó dọa con người sợ, ngăn chặn bọn họ, không cần thiết phải liều mạng.

Vù vù vù.

Hắc Thụ Vương rời khỏi đó yên lặng không tiếng động, trong hắc khí chỉ còn lại mấy chục Lãnh Chúa hấp dẫn hỏa lực.

Nhưng khi nó nghĩ mình có thể chạy trốn một cách suôn sẻ thì đầu nó đột nhiên run lên, nguy hiểm bỗng nhiên ập đến!

Nó thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại thì đầm lầy phía trên đã có một lưỡi đao vô hình chém xuống.

Chính là 【 Không Gian Bí Lực 】 của Thỏ Không Gian!

Hàng chục đạo không gian ấn ký tạo thành lưỡi đao sắc bén dễ dàng phá vỡ đầm lầy, xông thẳng đến chỗ Hắc Thụ Vương.

Thân thể Hắc Thụ Vương tràn ngập hắc quang, lực phòng ngự của nó tăng vọt lên.

Ầm!

Không Gian Lợi Nhận cắt qua, nháy mắt biến mất không thấy gì giống như chẳng có chuyện gì diễn ra.

Nhưng chỉ một giây sau đó, đầu của Hắc Thụ Vương bị chặt đứt lìa, tách lìa phần cơ thể.

Một tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, thân thể Hắc Thụ Vương đau nhức, đồng thời cảm giác suy yếu ập đến.

Chỉ có một chiêu mà đã khiến nó bị trọng thương!

- Tội phạm ca đang ở trước mặt ngươi đấy, còn dám chạy à?

Trần Thư nhếch miệng, trong mắt ánh lên sự trào phúng, hắn vốn là chuyên gia chạy trốn, cho nên rất dễ dàng đoán được hướng chạy trốn của Hắc Thụ Vương.

- Grào grào!

Hắc Thụ Vương giận sôi máu, nhưng trong lòng cũng rất sợ hãi.

Từ đầu đến giờ, nó luôn cảm thấy bản thân không có lực phản kháng, vẫn luôn bị tên nhân loại trước mắt này bắt chẹt.

Hàng vạn con hung thú đứng xung quanh Hắc Thụ Vương.

Vẻ mặt của mỗi con đều hiện lên sự sợ hãi tột cùng, chỉ là bọn chúng bịhuyết mạch Quân Vương áp chế nếu không đã sớm chạy trối chết rồi.

Đương nhiên Hắc Thụ Vương cũng không trông chờ gì ở đám hung thú này, vì nó muốn khiến chiến trường trở nên hỗn loạn rồi thừa dịp đó mà chuồn đi.

Chương 1617: Tượng trưng cho sự biến thái của cường giả!

Vô số hung thú mang theo vẻ sợ sệt kiên nhẫn đứng bên cạnh Hắc Thụ Vương. Bởi vì đã có bài học trước đó cho nên bọn chúng sẽ không chủ động tấn công Slime, vì làm như thế chẳng khác nào đi vào chỗ chết.

Hắc Thụ Vương dẫn theo đàn hung thú rút lui từ từ, phía xa lại có càng nhiều hung thú áp sát đến, chuẩn bị dùng tính mạng để mở ra một con đường máu cho quân vương.

- Vô dụng thôi, Tiểu Hắc.

Trần Thư cười khẽ, tiếp tục ra mệnh lệnh.

Chỉ thấy Thỏ Không Gian xuất ra Lục Đạo Ấn Ký, trực tiếp Thuấn Di Trần Thư và Khế Ước Linh đến trên đầu của Hắc Thụ Vương.

Rầm!

Ba con Husky đồng loạt thả ra 【Lôi Đình Oanh Kích】, đánh thẳng về phía những con hung thú bình thường đang chắn trên đỉnh đầu của Hắc Thụ Vương.

Lôi đình màu xanh lam không ngừng loé lên, giống như là xiềng xích trói chặt hàng chục con hung thú.

Chỉ trong chớp mắt, những con hung thú bình thường kia bị mất đi khí tức sinh mệnh, ngã xuống, mà Hắc Thụ Vương bị lộ ra.

Thỏ Không Gian nhếch môi, hai con ngươi khẽ động, kỹ năng 【Không Gian Lao Tù】 được giải phóng, cưỡng ép bắt giam Hắc Thụ Vương.

Ầm ầm ầm!

Hắc Thụ Vương một phen khiếp vía, bốn phía xung quanh xuất hiện bình chướng vô hình bao vây nó tại chỗ.

Độ bền chắc của 【Không Gian Lao Tù】 rất tốt, thậm chí ngay cả là Hoàng Kim Quân Vương cũng có thể tạm thời bị bao vây.

Nhưng trong đó cũng có một cái dở, đó là bất kỳ sự tấn công nào cũng sẽ bị chặn lại, cho nên nó thật ra cũng là một kỹ năng bảo vệ.

Có điều, cái dở này ở trong mắt Thỏ Không Gian cũng chẳng đáng bận tâm.

Thỏ Không Gian giơ tay trái ra, một không gian thông đạo vô cùng rộng lớn chợt xuất hiện trước mắt nó, mà thông đạo này trực tiếp lao thẳng về phía Hắc Thụ Vương.

Cùng lúc nó mở truyền tống một chiều khiến Hắc Thụ Vương không tài nào đoán ra được.

- Gừ gừ!

Ba con Husky thi nhau gầm lên, tung hàng loạt kỹ năng nguyên tố vào thông đạo trước mặt.

Hắc Thụ Vương muốn né tránh nhưng 【Không Gian Lao Tù】 có không gian quá chật hẹp, nó chỉ có thể đứng im chịu trận.

Trong thoáng chốc, ánh mắt của nó lia đến một con hung thú đứng kế bên, ra lệnh.

Đám hung thú bình thường còn lại kiên nhẫn tới gần, muốn dùng tính mạng để ngăn cản kỹ năng của Husky.

Thế nhưng thân hình khổng lồ dài năm trăm mét của Tiểu Hoàng lại cản trở bọn chúng.

Nếu chỉ dựa vào thể lực thì chắc chắn bọn chúng không đấu được Slime, mà có đánh cũng không đánh lại được cho nên chỉ có thể gầm thét trong vô vọng.

- Gào gào gào!

Hắc Thụ Vương bị bắt giam giãy dụa kịch liệt, cơ thể của nó chảy ra rất nhiều hắc huyết.

Sinh mệnh lực của Quân Vương vô cùng khủng khiếp nhưng khi đối diện với lực công kích của Husky thì không mấy tác dụng.

Mới trải qua năm phút đồng hồ mà Hắc Thụ Vương đã dần trở nên kiệt quệ.

Thật sự là nó không chịu nổi nữa…

- Gầm!

Hắc Thụ Vương nhìn trừng trừng Trần Thư trong miệng Tiểu Hoàng, trong mắt loé lên vẻ oán độc và không cam lòng.

Nó nghĩ mãi không ra, chỉ mới qua một khoảng thời gian, thực lực của nó vẫn dậm chân tại chỗ mà của đối phương lại mạnh lên nhiều như vậy.

Mẹ nó, rốt cuộc là khác nhau ở đâu chứ?

- Tạm biệt nhé…

Trần Thư mỉm cười, vẫy tay với Hắc Thụ Vương.

Tiếp đó, ba con Husky tung ra 【Thiên Hoả Vẫn Thạch】 mạnh mẽ đánh về phía Hắc Thụ Vương đang hấp hối.

Ầm ầm ầm.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, mang theo cả một hơi khí tức sinh mệnh lực cuối cùng của Hắc Thụ Vương đi theo.

Những con hung thú còn lại bị giật mình choáng váng, sự bi thương hiện lên trong mắt chúng, nhưng ngay sau đó là nỗi sợ hãi bao trùm.

Bọn chúng không có thời gian để mà khóc lóc ỉ ôi, đã lập tức co giò bỏ chạy, chỉ hận phụ mẫu không sinh thêm mười tám cái chân cho bọn chúng.

Nhân loại trước mắt kia cơ bản không phải là loại mà bọn chúng có thể dây vào.

Trần Thư cũng không thèm để ý đến đám hung thú bình thường đó, đều chỉ là một lũ chết nhát, không đáng tiền.

Hơn nữa mất đi Quân Vương rồi, 【Hoạt Mộc Đầm Lầy】 chỉ là đồ bỏ đi, không có chút lực uy hiếp nào với nhân loại.

Hắn nhìn thi thể của Hắc Thụ Vương dưới đất, đưa mắt nhìn Thỏ Không Gian.

Tiếp đó chỉ thấy trong tay Thỏ Không Gian mang theo một cây đao mổ heo, Thuấn Di đến cạnh thi thể của Hắc Thụ Vương, chuẩn xác móc ra một lá cây màu đen.

Trên lá cây có khí tức của Quân Vương, đó chính là trái tim của nó!

- Có vẻ là chết thật rồi.

Trần Thư cho Thỏ Không Gian một ánh mắt, trực tiếp thu hồi thi thể của Hắc Thụ Vương.

- Không nghĩ tới lại có thể giết chết một cách đơn giản như vậy…

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong mắt toát lên ý cười nhẹ.

Cho dù thời gian chiến đấu khá dài, nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn tương đối nhàn nhã, chưa từng thấy xuất hiện nguy cơ

nào.

Đến lúc này, kế hoạch tấn công hung thú được mở ra, Quân Vương đầu tiên chết ở nơi này!

- Bạch Ngân Quân Vương Đỉnh Cấp cũng chỉ có thế này, tiếp theo có thể tốc chiến tốc thắng…

Ngay từ khi bắt đầu cuộc chiến, hắn luôn có chút dè chừng, dù sao cũng là Quân Vương trong truyền thuyết, hắn lo lắng chính mình sẽ bị lật kèo.

Nhưng đến lúc này, hắn đã có phán đoán nhất định.

Chương 1618: Sự sụp đổ liên tục của Quân Vương hung thú

– Đi thôi. Lúc này, Thỏ Không Gian cũng đã thu hồi xong vật liệu lãnh chúa.

Hắn mang theo Khế Ước Linh xoay người đi về phía cứ điểm.

Ánh chiều tà dần buông xuống, thi thể hung thú chồng chất như núi, chiến trường trông cực kỳ thảm khốc.

Rất nhiều hung thú nhận ra kẻ địch mạnh đã rời đi rồi, bọn chúng theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Trong phút chốc, vẻ mặt của bọn chúng trở nên tái nhợt, trong ánh mắt chỉ còn lại một chữ “Hãn” đỏ tươi.

Bọn chúng không rõ là có ý gì, những tất cả đều nhận thấy một điều, đó là…

Tượng trưng cho sự biến thái của cường giả!

- Nó chết rồi…

Đôi mắt Vương Chấn Long khẽ động, hắn ta ngước nhìn bầu trời, chấn động tự lẩm bẩm.

Hắn ta đang cưỡi một con Khế Ước Linh Hoàng Kim, lệnh cho Trấn Linh Quân sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Lỡ như Trần Thư đi săn thất bại, còn kéo theo hàng vạn con hung thú tới thì hắn ta cũng đã có sự chuẩn bị trước.

Rốt cuộc thì những chuyện kiểu như thế này không phải chỉ xảy ra lần đầu…

- Chết thật rồi á?

Phó đoàn trưởng bên cạnh không khỏi chấn động, đôi mắt toát lên vẻ sửng sốt.

Dựa vào khí tức của Hắc Thụ Vương phát ra, cho đến bây giờ mới trải qua chưa đầy một giờ đồng hồ, mà đã sụp đổ rồi sao?

- Thật đúng là tre già măng mọc…

Trong mắt của Vương Chấn Long lộ ra vẻ xúc động, Hoàng Kim Ngự Thú Sư thuộc thế hệ trước giống như hắn ta đây đúng là không theo kịp rồi…

Quả nhiên, rất nhanh đã có tin tức của Trấn Linh Quân truyền đến:

- Đoàn trưởng, toàn bộ hung thú bao vây xung quanh cứ điểm đều đã rút lui hết…

- Tốt!

Vương Chấn Long gật đầu nói:

- Bây giờ 【Hoạt Mộc Đầm Lầy】 không còn gì đáng lo ngại nữa, mọi người có thể tranh thủ nghỉ ngơi trong cứ điểm một lúc, chờ lệnh bên trên.

Không có Quân Vương dẫn đầu, cho lãnh chúa một trăm cái lá gan cũng không dám tấn công cứ điểm Trấn Linh Quân, càng không nói đến việc xâm phạm Lam Tinh.

Một tràng tiếng hoan hô vang lên, khuôn mặt ai nấy đều sáng bừng phấn khởi.

Từ lúc biết tin hung thú tấn công, lúc nào bọn họ cũng trong trạng thái căng thẳng thần kinh.

Lúc này rốt cuộc đã được thả lỏng một phen.

Không bao lâu sau, đã thấy Trần Thư cưỡi Slime thong dong đi vào bên trong cứ điểm.

- Tiểu Trần, con hàng kia chết thật rồi à?

Vương Chấn Long vội vàng bước lên hỏi, mặc dù trong lòng biết rõ đáp áp song vẫn không nhịn được muốn xác nhận lại.

Trần Thư bưng một bát canh màu đen, tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

- À…

Tâm trạng của hắn đang vui, lập tức uống ngay một hớp, lại không nhịn được lên tiếng tán thưởng, sau đó mới nói:

- Đương nhiên, Vương thúc có muốn nếm thử mùi vị của nó không?

- Mùi vị của nó á?

Vương Chấn Long thoáng giật mình, trong mắt loé lên vẻ khiếp sợ.

Con mẹ nó, đây là vừa giết chết xong đã nấu lên ngay rồi?

Không hổ là tội phạm Nam Giang…

Trần Thư đưa mắt nhìn Trấn Linh Quân xung quanh, vô cùng nhiệt tình mời:

- Mọi người không cần giữ ý, cứ tới nếm thử xem sao…

Trong giây lát, tất cả mọi người đều âm thầm nuốt nước bọt, hương thơm toả ra từ cái nồi bên cạnh Trần Thư khiến bọn hắn không nhịn nổi.

- Vậy mọi người thử một chút nhé?

Vương Chấn Long liếm môi, ngược lại cũng không khách sáo nữa.

Thực tế, tất cả mọi người ở đây bao gồm cả hắn ta nữa, cho tới tận bây giờ đều chưa từng được nếm thử hương vị huyết nhục của Quân Vương.

Trong phút chốc, mọi người cùng nhau đi đến trên đầu Tiểu Hoàng, may mắn là nó khá to lớn cho nên không có vẻ chen chúc chật trội.

- Mẹ nó! Không hổ là được nấu từ huyết nhục của Quân Vương, thơm thật đấy!

- A a a… Sinh thời ta lại có thể được nếm thử hương vị của Quân Vương.

- Tuyệt vời, dám uy hiếp cứ điểm của chúng ta này!

Trên gương mặt nhóm người Trấn Linh Quân đều lộ nụ cười sung sướng mãn nguyện, bọn hắn nhanh chóng giải quyết nồi canh.

- Không cần phải vội, cứ từ từ mà uống, còn có…

Ngược lại Trần Thư lại khá hào phóng, mặc dù bên cạnh là một nồi canh lớn, nhưng thật ra chỉ dùng một chút huyết nhục của Hắc Thụ Vương, có thể coi là chín trâu chỉ mất sợi lông mà thôi.

Đối với hắn mà nói thì Quân Vương chỉ có ba tác dụng.

Một là làm nguyên liệu nấu ăn, hai là nâng cao kỹ năng bản mệnh của Khế Ước Linh.

Nhưng quan trọng nhất, vẫn là dùng làm nguyên liệu nấu nướng tạo ra mỹ thực, thoả mãn nhu cầu cái bụng của bản thân.

Một giờ sau.

Hơn trăm Trấn Linh Quân thoả mãn nằm dài trong cứ điểm.

Năng lượng của Quân Vương rất dễ khiến bọn hắn có cảm giác đầy bụng.

Đây có lẽ là một ngày phấn khởi nhất từ khi bọn hắn đến trấn thủ ở cứ điểm này.

- Được rồi, các vị.

Trần Thư đứng lên, nói:

- Ta đang vội đến địa điểm tiếp theo, hẹn lần sau chúng ta lại tụ họp.

Mọi người đều thoáng giật mình choáng váng, giết Quân Vương mà sao cứ như là đi du lịch thế…

Vương Chấn Long khẽ hắng giọng một cái, mọi người vội lục tục đứng dậy, trên mặt tràn ngập sự kính trọng.

Mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng những cống hiến của Trần Thư đều không phải là kiểu có thể đánh đồng như những người khác.

- Đa tạ tội phạm ca!

Mọi người đồng thanh nói, cũng không vì vấn đề tuổi tác của hắn mà cảm thấy khó chịu.

- Gặp lại sau.

Trần Thư giơ tay, mang theo Trương Đại Lực rời khỏi 【Hoạt Mộc Đầm Lầy】.

Chương 1619: Đầu năm nay, ngay cả Quân Vương cũng phải cướp đoạt rồi sao?

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì hắn sẽ không tiếp tục đến Dị Không Gian này nữa. Mọi người nhìn theo bóng lưng rời đi của Trần Thư, trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ kỳ lạ.

Hung thú tấn công, sao cứ có cảm giác như tự chui đầu vào rọ vậy nhỉ…

…

- Trần Bì, mục tiêu tiếp theo của chúng ta là ai?

A Lương vừa nghiên cứu huyết nhục của Hắc Thụ Vương trong tay vừa thờ ơ hỏi.

- Kim Giáp Long Ngạc Vương của 【Phệ Nhân Ma Hà】!

Trần Thư sờ cằm, đáp.

- Đúng lúc nó thuộc hệ Phòng Ngự, không chừng có thể dùng làm nguyên liệu chính cho Slime.

- Được!

Trương Đại Lực hưng phấn gật đầu, chỉ cần nghĩ đến việc có thể nghiên cứu món ăn mới từ nguyên liệu Quân Vương là hắn ta đã cảm thấy trong lòng sục sôi.

Quả nhiên đi theo tội phạm là lựa chọn đúng đắn.

Trần Thư nhếch môi, lẩm bẩm:

- Cuộc đi săn bắt đầu…

…

Trừ hắn ra, các đại cường giả của Hoa Quốc cũng đang ào ào xuất thủ!

Hung thú bị đánh trực diện trở tay không kịp.

Dựa theo quy tắc trước đây thì bọn chúng phụ trách trấn nhiếp nhân loại, sẽ không có bất cứ nguy cơ nào.

Ai bảo nhân loại luôn trong tình trạng yếu kém chứ?

Trừ việc yên lặng bảo vệ ra thì gần như bọn hắn cũng không thể làm những chuyện khác.

Nhưng Long Uyên Thú Hoàng không nghĩ vậy, mặc dù nhân loại sẽ lựa chọn chủ động tấn công, hơn nữa còn trực tiếp ra đòn hiểm hóc, tất nhiên sẽ khiến hung thú trọng thương!

Nhất thời, Quân Vương của các Dị Không Gian bị trọng thương hoặc là chết.

Trong số đó, kẻ bị tử thương thảm khốc nhất lại là Hoàng Kim Quân Vương!

Bọn chúng vốn không dự đoán được là cường giả Long Uyên sẽ rút lui, ngoại trừ khiếp sợ, còn kiêu ngạo phóng thích kỹ năng về phía cứ điểm.

Cuối cùng trong cứ điểm của Dị Không Gian không có Vương cấp, chỉ có mấy tên Hoàng Kim cường giả trấn thủ.

Nếu thật sự đánh nhau thì Hoàng Kim Ngự Thú Sư vốn không phải là đối thủ của Hoàng Kim Quân Vương, chỉ có thể tạm thời kéo dài thời gian.

Điều này cũng khiến cho nhân loại trong Dị Không Gian cấp ác mộngrơi vào thế yếu.

Nhưng ai có thể ngờ được, trong chớp mắt đã xuất hiện hai ba cường giả Vương cấp Tam Tinh.

Bất kể là như thế nào thì Quân Vương cũng không thể chống lại được…

Thời gian nửa tháng loáng một cái đã trôi qua.

Mọi người trên Lam Tinh chỉ cảm thấy đã trôi qua nửa tháng ngắn ngủi bình thường, chẳng qua là ngày lãnh tiền lương đã gần hơn một chút.

Nhưng đối với cường giả mà nói, bọn họ lại hiểu rõ, chiến dịch động trời đã xuất hiện rồi!

Hoa Quốc có tổng cộng năm trăm bốn mươi hai dị không gian, trong đó có ba trăm bảy mươi bảy cấp phổ thông, một trăm linh bảy cấp nguy hiểm, ba mươi tám cấp ác mộng, mười chín cấp hủy diệt, có một cấp tai họa cao nhất.

So với bốn năm trước, đã tăng thêm bảy dị không gian cấp bậc khác nhau, điều này cũng có nghĩa là, số lượng Quân Vương trong nước ít nhất cũng có hơn năm trăm.

Nhưng bây giờ đã trải qua nửa tháng, số lượng Quân Vương bị rơi xuống đã đạt đến mười tám con, trong đó có bốn con Hắc Thiết Cấp, tám con Bạch Ngân, và sáu con Hoàng Kim Cấp.

Số lượng rơi xuống này, trên lịch sử gần ngàn năm, đều khá hiếm thấy.

Mà điều này cũng có nghĩa là, nhân loại đã bắt đầu toàn lực phản kích rồi!

Thực lực cá nhân của Quân Vương lớn mạnh chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất, là năng lực hiệu lệnh toàn bộ dị không gian của chúng.

Loại tồn tại này, có thể nói là chết một con, thì sẽ khiến cho áp lực của nhân loại giảm đi mấy phần.

Chẳng qua, cho dù Hoa Quốc giành được chiến thắng lớn, nhưng tình hình của các thế lực quốc gia còn lại không được lạc quan lắm.

Không ít phòng tuyến của các nước nhỏ đã bị cường thế công phá, trong chốc lát, người bình thường đã thương vong nặng

nề, cường giả chỉ có thể dẫn những người còn sót lại bắt đầu trốn đi nơi khác.

Chỉ có thế lực các quốc gia vừa và lớn là vẫn đang cứng rắn chống chọi như cũ, nhưng tình thế cũng gay gắt tới cực điểm.

Cùng với việc nước nhỏ bị công phá, hung thú dị không gian bên trong các nước đó cũng lần lượt xuất hiện trên Lam Tinh, làm cho áp lực của các thế lực quốc gia còn lại càng nhiều hơn.

Nếu tình hình vẫn cứ tiếp tục duy trì thêm, nhân loại thế nào cũng sẽ bị từng bước xâm chiếm dần dần, cuối cùng đi đến diệt vong…

……

Tận sâu bên trong Long Uyên.

Một đỉnh núi cao gần mười ngàn mét lặng lẽ, bên trên sinh trưởng đầy một loại cây màu đỏ sẫm, lộ vẻ kỳ dị mà lại thần bí.

Đây là Huyết Diệp Thụ, một loại vật liệu Vương Cấp, vô cùng quý báu, cho dù là bị hung thú nuốt chửng, cũng có thể gia tăng lực lượng của bản thân.

Nhưng bảo vật chi địa này, lại là nơi ít có hung thú dám đến gần.

Mà phần trên của đỉnh núi khổng lồ, vừa vặn có một con Huyết Sắc Cự Long thân hình to lớn đang quấn quanh ngọn núi, tỏa ra khí tức khủng bố của thú hoàng.

Đầu của Huyết Long đang đặt ở phía trên đỉnh ngọn núi.

Mà ở trước mặt nó, lại có ba Cự Long Đầu lam sắc trong suốt trôi nổi lơ lửng, giống như trạng thái linh hồn.

Một Cự Long Đầu chậm rãi nói:

- Cho đến bây giờ, cảnh nội Hoa Quốc đã có hai mươi tám vị Quân Vương rơi xuống, các ngươi cảm thấy như thế nào?

Chương 1620: Đầu năm nay, ngay cả Quân Vương cũng phải cướp đoạt rồi sao? (2)

Vẻ mặt của một Cự Long Đầu khác đầy tức giận, lớn giọng nói: - Nhân loại đúng là không thèm giữ thể diện cho chúng ta, diệt Long Uyên Thành đi!

- Nói đúng lắm!

Huyết Long gật đầu lia lịa, nói:

- Lôi Long, không bằng ngươi dẫn theo mọi người lại xông lên một lần nhé?

- …

Lôi Long trong chốc lát yên lặng, như thể vừa nói không phải là nó vậy.

Dẫn đầu tấn công thì có nghĩa là phải đối mặt với cường giả bậc nhất của nhân loại, nó không bị hố đâu…

- Không bằng, bốn chúng ta liên thủ, ta không tin lão quỷ đó có thể chống đỡ được!

Lại Lam sắc Long đầu mở miệng nói, mặc dù nó vẫn ở trạng thái trong suốt như cũ, nhưng lại cần ngưng tụ chân thân.

Nếu như Trần Thư ở đây, chắc chắn có thể nhận ra, con hàng này chính là Linh Hồn Long từng uống thuốc xổ của tội phạm…

Lúc đầu, nó biến thành Khương Thần, xâm nhập vào thế giới loài người, nhưng lại bị Trần Thư làm nhục một phen.

Cho đến bây giờ, nó cũng không quên được mối hận ngày hôm đó, thậm chí Trần Thư còn được nó liệt vào đại địch đầu tiên!

Lôi Long nén giận, mở miệng nói:

- Không cần… Chờ chiếm đoạt các thế lực còn lại xong, lại đến bao vây tấn công Hoa Quốc!

- Chẳng lẽ lại để mặc bọn chúng hành động như vậy!

Đôi mắt Huyết Long cứng lại, trừng mắt nhìn chằm chằm Lôi Long.

Lôi Long chậm rãi nói:

- Không còn cách nào khác, chờ Thú Hoang Đằng của khu vực cấm còn lại ra tay, xúi giục bọn chúng vây giết lão quỷ đó!

- Nếu không, Huyết Long Hoàng ngươi dẫn đầu tấn công đi? Ngươi gần Long Uyên Thành nhất mà.

Huyết Long Hoàng hờ hữngliếc nó một cái, dùng khẩu hình nói:

- Ta lên cái em gái ngươi ấy!

- Ngươi?!

Thần sắc Lôi Long giận dữ, thân thể mờ mờ ảo ảo có sấm chớp dày đặc đầy khủng bố vây quanh.

Đương nhiên, mặc dù đã kết hợp lại với nhau, nhưng đám thú hoàng vẫn không hợp nhau.

Dị không gian còn chưa giáng lâm đến trên Lam Tinh, các thú hoàng lớn của nội bộ Long Uyên thế mà lại là kẻ thù sống chết.

- Được rồi, cứ quyết định như vậy đi!

Lại một con thú hoàng nhẹ nhàng mở miệng nói:

- Bây giờ, các thế lực nhân loại còn lại đều bất ổn cả rồi, nhân lực chi viện của Hoa Quốc không lớn, các ngươi chấm dứt hành vi trấn áp đi.

- Hồn Long, ngươi hạ mệnh lệnh cho các Quân Vương còn lại đi, bảo bọn chúng tự bảo vệ bản thân là được rồi.

Bây giờ, Không gian cấm vụ đã dần dần mất đi tác dụng rồi, đối với hung thú Long Uyên mà nói, vừa là tin tức xấu, cũng là tin tức tốt.

Tin tức xấu là Cấm Vụ Đại Hung sẽ xuất hiện, và thú hoàng bây giờ đang tranh đoạt quyền lợi.

Mà tin tức tốt là hạn chế của cấm vụ cũng đang mất đi, cho dù không có sự trợ giúp của Thánh Ngự Hội, Long Uyên cũng có

thể liên lạc với Quân Vương của các Dị không gia lớn khác, chỉ là cần có một ít thời gian.

- Được!

Hồn Long gật gật đầu, ngay sau đó, hai mắt hơi động, chỉ thấy hư ảnh linh hồn của ba Cự Long Đầu trong chốc lát đã tan biến mất hẳn.

Đương nhiên, bốn đại thú hoàng giao lưu với nhau thông qua kỹ năng của bọn chúng.

Trên đỉnh núi khổng lồ, chỉ còn lại Huyết Long, ánh mắt của nó nhìn về phương hướng của Long Uyên Thành, hồi lâu cũng không nói một lời nào…

……

Một ngày sau.

Nguy hiểm cấp dị không gian 【 Lôi Đình Cự Phong 】 .

Trần Thư đang ngồi ở trên đầu Tiểu Hoàng, hai mắt khẽ nhắm lại, âm thầm chờ đợi tin tức Quân Vương xuất hiện.

Nhưng mà, thời gian dần dần trôi qua, hắn cũng không chờ được Quân Vương như ý muốn, mà nghe thấy âm thanh ầm ầm khắp nơi.

- Ồ? Rút lui rồi?

Vẻ mặt Trần Thư có phần kinh ngạc, trong mắt có hơi nghi ngờ, lẩm bẩm tự nói:

- Có người giết chết Quân Vương rồi?

Hắn hơi cau mày, lựa chọn dịch chuyển tức thời trở về cứ điểm của Trấn Linh Quân.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Lưu thúc, có người đến săn bắn Bạch Ngân Quân Vương à?

Bây giờ, số lượng Bạch Ngân Quân Vương rơi xuống đã đạt đến chín con, nhưng chỉ có bảy con là hắn giết.

Điều này cũng có nghĩa là, không chỉ có hắn đang săn bắn.

- Không có ai cả…

Vẻ mặt của đoàn trưởng Lưu sững sờ, nói:

- Chẳng lẽ Quân Vương bị người khác giết rồi?!

Bây giờ, đầu năm nay Quân Vương đều phải cướp đoạt rồi sao…

- Không biết nữa, có thể là như vậy.

Trần Thư lắc lắc đầu, hung thú rút lui, hoặc là Quân Vương rơi đài, hoặc là hung thú thay đổi kế hoạch.

Chẳng lẽ là có cao thủ dân gian lưu lại sao?

- Lưu thúc, ta trở về Lam Tinh trước đây.

Trần Thư lên tiếng chào hỏi, xoay người dẫn theo Đại Lực rời khỏi dị không gian.

Bây giờ, hung thú đã rút lui, cũng có nghĩa là sẽ không gặp được Quân Vương nữa, nếu như hắn tự mình đi tìm, thì chẳng khác nào là mò kim đáy bể.

- Các ngươi chú ý một chút, có khả năng Quân Vương vẫn còn ở đây.

Hắn nhắc nhở một câu, lo lắng Trấn Linh Quân sẽ lơ là cảnh giác, bị hung thú đột nhiên tấn công.

Đoàn trưởng Lưu gật gật đầu:

- Yên tâm.

……

Trên Lam Tinh.

Hắn vừa trở về đến trong thành trấn, thiết bị truyền tin đã nhận được tin tức truyền đến từ tổng bộ Ngự Long Vệ.

- Sao? Tất cả Quân Vương đều đã rút lui rồi?

Khóe miệng Trần Thư hơi co rút, dự cảm chẳng lành trong lòng đã được nghiệm chứng rồi.

Nếu như đã bị cao thủ dân gian giết, như vậy ngược lại không sao cả.

Chương 1621: Tình hình đã tương đối rõ ràng rồi…

Điều hắn lo lắng nhất chính là, hung thú đã trực tiếp bỏ đi. Muốn hoàn thành tuyển hạng vẫn còn thiếu ba con Quân Vương,

Nhưng mẹ nó thời điểm mấu chốt này lại hết rồi, không phải là nói chuyện vớ vẩn sao?

- Chết tiệt, kết thúc rồi sao…

Bây giờ, hắn còn thừa lại thời gian nửa tháng, muốn tìm được ba con Quân Vương, đã không phải là chuyện đơn giản nữa rồi.

- Sao thế, Trần Bì?

Trương Đại Lực đang nấu ăn, nghe thấy Trần Thư gào lên, quay đầu nhìn qua.

- Nguyên liệu nấu ăn của ngươi không còn nữa rồi.

Trần Thư than thở, trong lòng lại không ngừng nghĩ biện pháp.

Sắp lấy được phần thường lại đột ngột xảy ra chuyện này, không phải là muốn mạng của hắn sao…

Trương Đại Lực cau mày, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Ôi….

- Trân Thư quay đầu nhìn qua, đơn giản giải thích sự việc một chút.

- Không đúng, đám này tự tìm đường chết cũng không dễ chịu chút nào?

Trong mắt của Trương Đại Lực cũng hiện lên sự tức giận, thật không dễ gì mới có được chút tiến độ nghiên cứu, thế mà lại phải gián đoạn như vậy?

- Ừ, bọn chúng đã rút lui hết thì không còn cách nào rồi.

Trần Thư nhún vai, đối với hắn mà nói, chiến đấu không khó, nhưng tìm kiếm thì lại là một vấn đề khó lớn như thiên đại vậy.

- Thực ra… Ta có một cách…

Trương Đại Lực sờ sờ cằm, trong lòng đã có một ít ý tưởng.

- Ngươi có?!

Trong mắt của Trần Thư có hơi kinh ngạc, Đại Lực chẳng qua là người bình thường, có thể có cách gì?

- Ngươi quên rồi sao, ta là thực thần nhé…

Trương Đại Lực hơi hơi mỉm cười, nói:

- Nếu như ta đã có thể nấu ra được thức ăn khiến nhân loại và Khế Ước Linh yêu thích, thì đương nhiên cũng có thể nấu ra được thức ăn của hung thú.

- Thật hay giả đấy?!

Trần Thư trừng lớn hai mắt, trong chốc lát cảm thấy có phần xoay chuyển tình thế rồi.

- Ngươi muốn nguyên liệu nấu ăn gì? Huyết nhục Quân Vương bị giết trước đó, ngươi đều có thể sử dụng!

- Không cần.

Trương Đại Lực lắc lắc đầu, nói:

- Mặc dù huyết nhục Quân Vương đối với Quân Vương cũng có lực mê hoặc, nhưng lại không đủ.

- Vậy thì cần cái gì?

Trần Thư cau mày lại, nói:

- Sẽ không phải là dùng người chứ? Ta sẽ suy nghĩ cách thu thập tro cốt?

- …

Khóe miệng Trương Đại Lực co rút, lời ngươi có thể đừng âm hiểm như vậy chứ?

- Ta cần huyết nhục của Vương Cấp Khế Ước Linh!

- Sao?

Trần Thư có hơi giật mình, ngay sau đó gật gật đầu đồng ý.

Trước đó Khế Ước Linh của đại giáo chủ "Hưu" rơi xuống vẫn chưa nấu xong, mùi vị và dinh dưỡng thực sự không thể sánh với Quân Vương.

Trương Đại Lực nói:

- Ta cần thời gian để nấu nướng, tỷ lệ thành công không chắc chắn là một trăm phần trăm đâu.

- Không sao cả, ta tin tưởng ngươi!

Trần Thư vỗ vỗ bả vai Đại Lực, trong mắt có ý cười.

Thức ăn mà Đại Lực nấu ra, ngay cả Tiểu Tinh Linh ác bá cường hào dị giới cũng bị bắt làm tù binh rồi, đương nhiên là hiệu quả rất tốt.

- Đi thôi, đi đến dị không gian trước đã.

Hai người lại lần nữa trở về 【Lôi Đình Cự Phong】, Lôi Giao Vương bên trong cũng là mục tiêu mà hắn săn bắn.

Đoàn trưởng Trấn Linh Quân có hơi kinh ngạc, khó hiểu nói:

- Tiểu Trần, sao lại quay lại rồi?

- Quân Vương bên trong vẫn chưa chết.

Nói xong, hai người rời khỏi cứ điểm, cũng không giải thích gì cả.

Trần Thư hỏi:

- Nấu nướng ở đâu đây?

- Tốt nhất là đến gần Quân Vương một chút, hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn.

Đại Lực mở miệng nói, cho dù thực đơn của hắn ta có hấp dẫn thế nào đi nữa, nhưng cũng cần phải bảo đảm Quân Vương có thể ngửi được mùi vị mới được.

- Vị trí gần hơn một chút?

Trần Thư nhìn về hướng đỉnh núi khổng lồ trước mắt, khu vực đỉnh núi quanh quẩn lôi điện lờ mờ.

- Cứ điểm của Trấn Linh Quân ở vị trí chân núi, theo lý mà nói, là Quân Vương, thì khả năng ở đỉnh núi càng lớn.

Hắn sờ cằm, ngay sau đó nói:

- Đi, chúng ta đi đến chân núi!

- ??

Vẻ mặt của Trương Đại Lực có hơi kinh ngạc, bậc thầy phân tích cái gì đây?

- Nếu thật sự dễ đoán như vậy, đồ chơi này đã bị giết chết từ lâu rồi.

Trần Thư mở miệng giải thích một chút, hắn trực tiếp phân tích ngược một phen.

Nhưng cũng chỉ là suy đoán của hắn mà thôi, nếu sai thì chỉ có thể hướng đến gần trên núi.

Một tiếng sau, hai người đã đến chân núi.

- Cứ nấu nướng ở trên đầu Đại Hoàng đi, nhờ vào một ít gió, có thể tản đi xa một chút.

Trương Đại Lực gật gật đầu, lấy ra dụng cụ làm bếp cá nhân của bản thân, bắt đầu nấu nướng thực đơn mới với vẻ hết sức chăm chú.

Hắn ta đã nấu nướng không ít Quân Vương, đương nhiên cũng đã có nhận thức về kết cấu của chúng, nhưng cũng chỉ có xác xuất có thể hấp dẫn Quân Vương.

Thời gian không bao lâu, một nồi nước dùng hương thơm đậm đà xuất hiện, trên đó khói lượn lờ.

Nhưng so với thực đơn Quân Vương mà nói, thì vẫn kém một cấp bậc.

Trần Thư nhướng mày hỏi:

- Xong rồi?

- Đương nhiên vẫn chưa!

Trương Đại Lực hơi mỉm cười, ngày sau đó lấy ra một bình dược tề màu tím, nhỏ vào trong nồi hai giọt.

- Đây là cái gì thế? Một thực thần như ngươi vậy mà lại thêm chất phụ gia?!

- …

Khóe miệng Trương Đại Lực co rút, nói:

- Đây tinh hoa Quân Vương mà ta đang nghiên cứu!

Chương 1622: Đánh vỡ lệ thường đồ ăn mới

– Nó có thể khuếch tán mùi vị của thức ăn, đồng thời có lực hấp dẫn đặc biệt với Quân Vương. - Tốt vậy sao?

Trần Thư nhướng mày, thầm nói trong lòng:

- Dẫn dụ dược tề phiên bản suy yếu của hệ thống?

- Có thể cho ca một ít không?

- Ngươi cần thứ này làm gì?

Trương Đại Lực thoáng giật mình, nói:

- Thứ này phải kết hợp với thức ăn.

- Như vậy sao…

Trần Thư vừa nghe thấy lời này, không có ham muốn muốn có nữa, món ăn hắc ám của hắn vẫn là thôi đi…

Hai người không chút để ý tám chuyện vớ vẩn, mà bốn con Khế Ước Linh lại đang bày thế trận chờ quân địch, đợi Quân Vương đến.

Grào!

Giây phút đó, một con Lôi Đình Cự Tích không ngừng gầm gừ về phía Tiểu Hoàng đang bay trên không, trong mắt đầy vẻ khát vọng, chảy nước miếng thành một vũng lớn.

- Không đúng, ngươi là cái thứ gì đấy?

Khóe miệng Trần Thư co rút, vốn muốn giết nó ngay lập tức, nhưng vẫn kìm lại.

Lỡ như Quân Vương nhìn thấy một màn này, trực tiếp chạy trốn thì phải làm sao đây…

Thời gian hai tiếng trôi qua.

Không ngừng có lãnh chúa hung thú tụ tập đến, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Quân Vương,

- Đại Lực, canh của ngươi sắp hầm khô luôn rồi…

Trần Thư liếc hắn ta một cái, nói:

- Rốt cuộc tình hình thế nào rồi?

Trương Đại Lực nhìn canh hung thú bên cạnh, trầm ngâm, sau đó chậm rãi nói:

- Tình hình đã tương đối rõ ràng rồi…

- Là sao?

- Ta… Thất bại rồi.

- …..

Trần Thư quay đầu nhìn lại, ngươi thất bại mà còn bình tĩnh như thế?

- Khụ khụ….

Đại Lực ho khan một tiếng, nói:

- Thất bại là mẹ thành công, dù sao vẫn cần cho ta một chút thời gian.

- Ngươi suy nghĩ một chút, nếu thật sự nghiên cứu ra được, sau đó chẳng phải là muốn giết quân vương thì giết sao?

- Điều này cũng đúng.

Trần Thư sờ lên cằm, hoàn toàn chính xác được xưng tụng là sự kiện phát minh quan trọng.

Có điều cho dù là thành công, trả giá cũng có chút lớn, bên trên tìm đâu ra nhiều Khế Ước Linh Vương cấp như vậy…

- Không vội, chúng ta còn có thời gian.

Trần Thư thản nhiên nói, khoảng cách tuyển hạng kết thúc còn nửa tháng.

Trương Đại Lực gật gật đầu, tiếp đó đắm chìm trong nghiên cứu của mình.

- Vù vù!

Tiểu Hoàng đung đưa khắp nơi, hy vọng có thể tìm được, không chừng là hương vị nguyên liệu nấu ăn không tản ra, dẫn đến quân vương chưa từng xuất hiện.

Lúc này ngoại trừ Trần Thư vẫn cố chấp đi săn quân vương, cường giả còn lại đã rời khỏi dị không gian.

Một nguyên nhân là, quân vương đã rút lui.

Một nguyên nhân khác là Long Uyên thành đã bị đủ loại hung thú xâm lấn.

Cứ việc Long Uyên Thú Hoàng không muốn gặp mặt lão gia tử, nhưng vẫn để hung thú còn lại ra tay, muốn bức cường giả Vương cấp về, nếu không dị không gian còn lại có thể gặp nạn.

Lão gia tử cũng rõ ràng dự định của hung thú, triệu hồi cường giả ở Long Uyên thành trở về.

Nếu là thời gian quá dài, hung thú Long Uyên thật sự có khả năng đại quân xâm lấn, một khi hắn bị Thú Hoàng ngăn chặn, Lam Tinh có khả năng gặp nguy cơ.

Cũng vừa hay thừa dịp quãng thời gian này, các cường giả tiêu hóa thu hoạch của mình một chút.

Một kế hoạch săn giết quân vương to lớn cứ như vậy hạ màn….

Chỉ duy nhất Trần Thư vẫn đang đi săn, nhưng cho dù là nhân loại hay là hung thú đều muốn hắn không để ý đến…

Một người có thể tạo thành ảnh hưởng lớn bao nhiêu đây?

……

Thời gian mười ngày thoáng một cái đã trôi qua.

- Đại Lực, tình huống sao rồi?

Trần Thư lúc mới bắt đầu là chờ mong, đến bây giờ là mất mác, thậm chí là chuẩn bị thất bại xong rồi.

- Thật sự không được thì chúng ta không nên miễn cưỡng chính mình…

- Không nên gấp.

Trương Đại Lực ngẩng đầu nhìn hắn một chút, nói:

- Thất bại là mẹ thành công.

- …….

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Đạo lý ta đều hiểu, nhưng nhiều ngày như vậy rồi, chắc không phải mang thai chứ?

Thời gian mười ngày, Đại Lực nấu ra đủ loại món ăn, thậm chí ngay cả một Khế Ước Linh Vương Cấp cũng sắp hết sạch.

Trương Đại Lực hít sâu một hơi, thản nhiên nói:

- Hôm nay nhất định thành công! Ta dùng nhân cách đảm bảo!

Trần Thư vuốt đầu, nói:

- Lần thứ sáu, nhân cách của ngươi dùng không hết đúng không?

- Thật, tin ta!

Trương Đại Lực vỗ ngực, nói:

- Ta sắp thành công rồi!

Nói xong hắn ta lấy ra một quả tim nho nhỏ màu đỏ, đây cũng là phần tinh hoa nhất trên mình Khế Ước Linh Vương cấp.

Nếu thất bại nữa, trên cơ bản là có thể tuyên bố kết thúc.

Một giờ sau đó, lại là một nồi canh hương vị nồng đậm đã nấu xong.

- Thật là thơm..

Tiểu tinh linh nuốt ngụm nước bọt, nói:

- Từng hạt đều vất vả, các người có thể đừng lãng phí như vậy hay không?

Mỗi lần trơ mắt nhìn hai người hầm canh, lòng của nó cũng đổ máu theo.

- Người biết cái gì, đây là vì có thu hoạch lớn hơn!

Trần Thư nắm tiểu tinh linh, phòng ngừa con hàng này uống canh.

- Thành công cho ta!

Trương Đại Lực nhẹ giọng cầu nguyện một chút, nhỏ tinh hoa màu tím của quân vương vào.

Tiểu Hoàng giờ phút này vẫn phi hành vây quanh chân núi như cũ.

Cứ việc 【 Lôi Đình Cự Phong 】 chỉ có một ngọn núi, nhưng diện tích cũng vô cùng to lớn, không thể so với bất luận tiểu dị không gian đồng cấp nào.

Một cỗ hương vị mùi thịt nồng đậm tản ra.

Chương 1623: Danh hiệu cấp truyền thuyết: Quân Vương Đồ Phu

Hống! Gần như cũng ngay lúc đó, phía dưới liền xuất hiện năm con lãnh chúa.

Chỉ thấy lãnh cháu phía dưới mở lớn miệng, nước bọt không ngừng nhỏ xuống, giống như nghèo đói….

Ầm ầm!

Một con Lôi Ưng rốt cục không nhịn được, coi thường uy áp Khế Ước Linh Hoàng Kim, đánh thẳng tới hướng Slime, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm nồi canh thịt kia.

- Hả?

Trần Thư sững sờ, nhìn dáng dấp mất lý trí của nó, quả thật giống như trúng dược tề dẫn dụ hung thú.

- Chẳng lẽ thật sự có hiệu quả?

Trong lòng hắn không tự chủ được dâng lên suy đoán.

Ầm!

Thỏ Không Gian trực tiếp vung cà rốt khổng lồ trong tay ra, vừa đúng lại phát động hiệu quả cưỡng chế vỡ vụn.

Một con Lôi Ưng Hoàng Kim nháy mắt nổ tung tại không trung, tàn thi rơi xuống phía dưới.

Bây giờ tràng cảnh cũng để cho thân thể lãnh chúa còn lại chấn động, xuất hiện thư thái, nhưng hương vị từ canh thịt từng bước nồng đậm, bọn chúng lại có chút mất đi lý trí.

Trần Thư cũng không đại khai sát giới, yên lặng chờ đợi quân vương hiện thân.

Ngắn ngủi thời gian mười lăm phút, phía dưới đã xoay quanh mấy chục con lãnh chúa.

Cứ việc bên cạnh đã có thi thể lãnh chúa, nhưng vẫn không thể ngăn cản bọn chúng hướng về Slime trên không gào thét.

- Đều là lãnh chúa, vô dụng….

Trần Thư khẽ nhíu mày, giá trị lãnh chúa thật sự không lớn…

Hơn nữa mấu chốt là không thể giúp hắn hoàn thành hệ thống tuyển hạng.

- Muốn trực tiếp giết hay không, không chừng có thể bức quân vương ra?

Trần Thư sờ lên cằm, tiểu đệ của mình đều bị hố, làm đại ca muốn ra mặt một chút?

Đang lúc hắn suy nghĩ, trên không hình như truyền đến lôi âm xuy xuy rung động.

- Hả?

Trần Thư đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một đạo lôi quang khủng bố chớp mắt đã tới, lao đến hướng Slime.

Thỏ Không Gian vung tay trái lên, 【 Không Gian Lao Tù 】 bỗng nhiên xuất hiện, giam cầm lôi quang tại chỗ.

Ầm!

Lôi quang đánh tới không gian lao tù, nháy mắt liền bị cưỡng ép kết thúc cực tốc, lộ qua sinh vật bên trong lôi quang.

Chỉ thấy một con Lôi Giao ước chừng mười mét gầm thét, thân thể bị lôi đình bao phủ, khí thế đáng sợ đến cực điểm!

Cùng với sự xuất hiện của nó, toàn bộ hung thú ở 【Lôi Đình Cự Phong】 tựa như cũng bạo động, gom lại về nơi đây.

- Quân vương…. xuất hiện!

Vẻ mặt Trần Thư phấn khởi tột cùng, nhịn không được ngửa mặt lên trời gào thét nói:

- Ta mẹ nó cuối cùng cũng chờ được!

- Ta thành công! Trần Bì! Ta thành công!

Trương Đại Lực cũng vô cùng kích động, không nghĩ tới vậy mà mình thật sự làm được!

Cái này tuy không phải món ăn Truyền Kỳ cấp gì, nhưng là khai sáng lịch sử giới linh trù…

Mà hắn ta không biết chính là, một cái nghiên cứu này của minh, làm sau này giới linh trù mở ra chi nhánh mới:

Món ăn đặc biệt nhắm vào hung thú độc hệ…

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, nói:

- Không hổ là huynh đệ tốt của ta, ta đã nói rồi, ngươi nhất định có thể làm được!

Tiểu tinh linh ở một bên thản nhiên nói:

- Vấn đề là vừa rồi ngươi còn đang nghi ngờ…

- ……

Trần Thư trực tiếp nhét trở về trong túi, tiếp đó ánh mắt nhìn về phía Lôi Giao Vương bị vây, thích như thế nào.

- Thật sự là đồ chơi hay…..

Hắn tán thưởng một câu, sát ý trong mắt ngưng kết lại..

Hống hống hống!

Lôi Giao vương lộ ra nóng nảy, không chút nào ý thức đến nguy cơ của mình, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nồi canh thịt kia.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Cái con này kêu to cái gì đấy?

Tiểu tinh linh dùng sức chui ra túi, nói:

- Nó đang nói, giao canh thịt ra, có thể bỏ qua chuyện cũ, tha cho các ngươi.

- ???

Trần Thư cúi đầu nhìn lại, nói:

- Sao ngươi biết? Ngươi có thể hiểu ngôn ngữ hung thú?

- Không có.

Tiểu tinh linh thản nhiên nói:

- Trước đây ta cũng là dạng này, để bọn chúng ngoan ngoãn giao thân thể của mình ra, bản đại vương có thể bỏ qua chuyện cũ!

- ….

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, không hổ là dị giới ác bá, quá không theo lẽ thường….

Hắn búng búng đầu tiểu tinh linh, nói:

- Mau ra đây thêm buff!

Tiểu tinh linh hung hãn móc ra tuyết lớn cà và Lang Nha Bổng của mình, một thoáng liền phun ra đủ loại quang mang trắng lục.

Trong nháy mắt, sức chiến đấu ba Khế Ước Linh tăng vọt một đoạn.

Cùng lúc đó, hai con ngươi của Thỏ Không Gian hơi động, ném ra thông đạo không gian, liên tiếp đến bên trong 【Không Gian Lao Tù】.

Husky bên cạnh thả 【Phân Thân】 ra, đi tới cửa thông đạo, thể nội toàn bộ nguyên tố không ngừng bạo động.

Rầm rầm rầm!

Một giây sau, đủ loại kỹ năng nguyên tố oanh tạc ra, toàn bộ hướng về Lôi Giao Vương giáng xuống.

- Ngao ngao!

Chiến giáp lôi đình trên mình Lôi Giao Vương không bao lâu liền bị xé rách, thật sự là gánh không được nguyên tố kỹ năng cao như vậy.

Thân thể của nó xuất hiện vết thương, thống khổ kêu rên, nhưng dù vậy ánh mắt vẫn nhìn kỹ nồi canh thịt kia…

Có lẽ đây mới thật sự là ăn hàng…

Hống hống hống–

Mặc dù thèm ăn, nhưng Lôi Giao Vương cũng hiểu rõ thế cục nguy cơ, gọi các tiểu đệ tới..

Tiểu Hoàng một ngựa đi đầu ngăn ở phía trước nhất, bình tĩnh ăn đủ loại kỹ năng.

Trong lúc nhất thời, miệng vết thương của nó khép lại cực nhanh, mà đám hung thú thì thảm, bị 【Vô Giải Phản Kích】 trực tiếp giết chết.

Chương 1624: Danh hiệu cấp truyền thuyết: Quân Vương Đồ Phu (2)

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, bốn Khế Ước Linh liên thủ, tùy tiện liền có thể gây khó dễ một Bạch Ngân Quân Vương. Hắn hiện tại đã lộ ra vẻ ngựa quen đường cũ.

Mười phút đồng hồ trôi qua.

Kèm theo một âm thanh kêu rên, Lôi Giao Vương vẫn lạc nơi này….

- Còn thiếu hai con….

Trần Thư liếm môi một cái, trong mắt đã có chút hưng phấn.

Cuối cùng hắn lại nhìn thấy ánh rạng đông!

- Canh này của ta trâu không?

Trương Đại Lực giật giật lông mày, đồng thời đóng hỏa diễm phía dưới lại, cái đồ chơi này không thể lãng phí nữa.

- Trâu! Nhưng quá trâu!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, để Thỏ Không Gian thận trọng thu về.

Tiếp theo lại thu thi thể Lôi Giao Vương vào.

- Đi! Nên tìm mục tiêu kế tiếp!

Slime phi hành, trực tiếp trở về cứ điểm Trấn Linh Quân.

Một giờ sau đó.

- Tiểu Trần, trở về?

Đoàn trưởng Trấn Linh Quân nhẹ nhàng thở ra, thậm chí hắn ta còn cho là con hàng này xảy ra chuyện.

- Ừm, trở về.

Trần Thư cười gật đầu.

- Khoảng thời gian này ngươi làm cái gì?

Lưu đoàn trưởng mở miệng nhắc nhở:

- Chúng ta đã thu được tin tức, hung thú đều rút lui, e rằng giết không được quân vương.

- Ta chỉ là tùy tiện dạo chơi.

Trần Thư nhún vai, hắn bận làm nhiệm vụ hệ thống, không muốn lại tiếp tục dây dưa.

- Lưu thúc, ta đi trước.

Dứt lời, Trần Thư liền mang theo Trương Đại Lực rời khỏi 【Lôi Đình Cự Phong】.

Một nhóm Trấn Linh Quân đều mang mặt sùng bái nhìn Trần Thư, thật lâu không nói.

Vẻ mặt Lưu đoàn trưởng nghiêm lại, quát lên:

- Được rồi, đều hồi phục tinh thần! Cẩn thận hung thú lại tới!

Bây giờ hung thú đã rút lui, bên trong cứ điểm Trấn Linh Quân cũng không biết, quân vương bọn hắn kiêng kỵ đã không còn….

…..

Ba ngày sau đó, một chỗ nào đó trong dị không gian cấp nguy hiểm.

Một con Cự Mãng toàn thân vàng óng nghẹn ngào một tiếng, vô lực té ngã trên đất, mất đi khí tức sinh mệnh.

Mặt mũi vô số hung thú bốn phía tràn đầy bi thương, nhưng nguy cơ bức bách, lại chỉ có thể lập tức rút lui.

Có thể nói là vừa khóc vừa chạy…

- Thành công…

Trần Thư nhếch miệng, trên mặt nhịn không được tràn ngập hưng phấn.

Trong môt tháng, hắn thành công chém giết mười con quân vương!

Loại chiến tích này, bất kỳ Ngự Thú Sư nào cũng không nghĩ đến.

Đối với một ít ngự thú đoàn đỉnh tiêm mà nói, đi săn một con quân vương cũng đã là vinh dự cả đời.

Nhưng hắn cũng là một người đã làm thịt quân vương tới hai chữ số.

- Vù vù….

Thỏ Không Gian thong dong mà thuần thục thu thi thể quân vương vào.

Tiểu tinh linh một bên đã hưng phấn sắp choáng, đây đều là đồ ăn vô cùng mỹ vị!

Trương Đại Lực cũng thu hồi canh thịt Vương Cấp chế biến tỉ mỉ.

Đây là chế biến từ trái tim Khế Ước Linh Vương cấp mà thành, không thể tùy tiện lãng phí.

Trương Đại Lực nhìn Trần Thư bên cạnh, nói:

- Trần Bì, nên đi.

- Ha ha ha…

Nhưng mà không có bất kỳ trả lời nào, chỉ có một trận tiếng cười truyền đến.

- Không phải, lại mắc bệnh à?

Trương Đại Lực vuốt đầu, một bộ dáng vô cùng bất đắc dĩ.

Trần Thư cũng không để ý bên ngoài, tự mình chìm đắm trong âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

【 Hoàn thành tuyển hạng, thu được ban thưởng: Toàn bộ thuộc tính Khế Ước linh thêm 5% + toàn bộ kỹ năng của tiểu tinh linh trí tuệ thêm một + xưng hào khắc tinh lãnh chúa thăng cấp thành Quân Vương Đồ Phu. 】

【 Quân Vương Đồ Phu (xưng hào truyền thuyết): Hiệu quả một, ngươi và Khế Ước Linh thương tổn quân vương tăng thêm mười phần trăm! Hiệu quả hai, chủ động sử dựng hiệu quả điều tra, tự động đánh dấu khoảng cách quân vương gần ngươi nhất. Thời gian hồi: Mười lăm ngày tự nhiên. 】

- Wow! Bản đại vương lên!

Tiểu tinh linh phe phẩy cánh, đứng ở trên đầu Trần Thư, một bộ dáng cực kỳ hưng phấn.

Nó là Khế Ước Linh thu hoạch lớn nhất, chẳng những thuộc tính tăng thêm 5%, hơn nữa toàn bộ kỹ năng +1, tăng lên có thể nói là tương đối lớn.

- Sớm biết trở thành Khế Ước Linh nhân loại thư thái như vậy, ta đã không làm ác bá bản thổ.

Tiểu tinh linh ngửa đầu nhìn lên trời, trong lúc nhất thời cảm thấy quyết định của mình tương đối chính xác.

Nhưng nó không biết là, đây không phải Ngự Thú Sư nhân loại cường đại, mà là Trần Thư hack quá biến thái….

- Ngao ngao!

Ba con Khế Ước Linh khác cũng tương đối phấn khởi, thuộc tính cơ sở của bọn chúng vốn không hợp lẽ thường, tăng 5% đã không nhỏ.

- Thật sự là một cái xưng hào tốt…

Trọng điểm của Trần Thư vẫn là xưng hào truyền thuyết 【Quân Vương Đồ Phu】, khóe miệng nhịn không được giương lên, cười ha ha.

Cái hiệu quả thứ nhất, trực tiếp thêm 10% thương tổn, tác dụng không cần nói cũng biết.

Mà hiệu quả thứ hai cũng tương đối biến thái, tương đương với thiết bị truy tìm quân vương sử dụng lặp lại.

- Ta còn tưởng rằng cái đồ chơi này chỉ là gân gà đó….

Trần Thư cảm thán một câu, bởi vì hệ thống một mực cho đủ loại xưng hào chơi ác, khiến hắn theo bản năng tưởng rằng đồ vô dụng.

Nhưng không nghĩ tới trong đó vẫn có xưng hào tương đối cường đại.

- Có thể lại tăng cấp hay không đây?

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt có chút kỳ vọng.

Cho dù thế nào, cái danh xưng này đối với hắn hiện tại tác dụng cũng tương đối to lớn.

- Trần Bì, chúng ta còn giết hay không?

Chương 1625: Tần Thiên tự tin mù quáng

Trương Đại Lực một bên thở dài, đã không thể xem hiểu bệnh tình của Trần Thư. - …Giết, nhất định cần giết!

Trần Thư phản ứng lại, cười nói:

- Một con nhưng là vài tỷ Hoa Hạ tệ, không giết thì làm gì?

- Go!

Hai người cưỡi phương diện tốc độ Slime tăng thêm một đoạn, thẳng đến cứ điểm mà đi.

Trên đường đi, Trần Thư đều ngẩng đầu lên, hình như trên không có đồ vật gì đó.

Trương Đại Lực thở dài, nói:

- Ta nói này Trần Bì, ngươi có thể nhìn thẳng ta hay không?

- Ngươi không hiểu đâu, ta đang nhìn đồ vật.

Trần Thư nhìn qua đỉnh đầu của mình, lẩm bẩm:

- Cái xưng hào này không có đặc hiệu gì sao? Có phải bản thân ta nhìn không ra hay không?

Hắn suy nghĩ một chút, hỏi:

- Đại Lực, ngươi xem trên đầu ta có gì khác biệt không, ví dụ như là ánh sáng?

- Ánh sáng?

Vẻ mặt Trương Đại Lực cổ quái, bệnh tình thật sự nghiêm trọng rồi?

Hắn ta thở dài, nói:

- Ngươi nếu thật sự khát vọng, có thể tìm lão Tạ, hắn ta có thể giúp ngươi thực hiện.

- ….

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, nháy mắt liền hiểu rõ, bĩu môi nói:

- Ta mẹ nó nói là kim quang, nghĩ gì thế?

- Kim quang?

Trương Đại Lực đánh giá Trần Thư một chút, trong lòng đã yên lặng xem xét người cử chỉ điên rồ.

Một giờ sau đó.

Hai người rời khỏi cứ điểm Trấn Linh Quân.

Vừa về tới Lam Tinh, điện thoại của Trần Thư liền vang lên.

- Alo hiệu trưởng, có chuyện gì không?

- Hung thú cũng đã rút lui, ngươi cả ngày đang làm gì đấy?

- Giết hung thú.

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Các ngươi còn đang đi săn Hoàng Kim Quân Vương sao? Đại Lực nghiên cứu ra một biện pháp, có thể….

- Không có giết, chúng ta đã sớm rút lui.

Trần Thư còn chưa dứt lời đã bị Tần Thiên cắt đứt.

- Long Uyên lại bị hung thú vây quanh.

- Long Uyên?

Vẻ mặt Trần Thư giật mình, nói:

- Không gặp chuyện không may chứ?

- Không có, chỉ là bức cường giả chúng ta về.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, hỏi tiếp:

- Vậy ngươi gọi điện thoại cho ta là có nhiệm vụ muốn bàn giao?

- Nhìn một chút tiểu tử ngươi có xảy ra chuyện hay không, vạn nhất thi thể đã lạnh, chúng ta làm trưởng bối không phải quá mất chức sao?

- …..

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, có thể mong ta một điểm tốt hay không?

- Ta có lạnh hay không thì không biết, thi thể quân vương lạnh rất mau..

- Lại thế, có điều tiểu tử ngươi rất mạnh đó, nghe nói giết bảy tám con quân vương?

Tần Thiên cứ việc đã có dự đoán, nhưng vẫn không nhịn được vì đó mà kinh hãi.

Đây chính là quân vương trong truyền thuyết, không phải trâu ngựa gì…

Bây giờ lại bị giết như chó như mèo..

- Lúc nào mới đến đây?

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Hiệu trưởng, ta có thể tiếp tục chấp hành nhiệm vụ?

- Ngươi muốn giết cứ giết thôi, hiện tại tạm thời không có chuyện gì tìm ngươi.

Trần Thư lại không thể giúp Long Uyên một tay, mà hải vực bốn phía đại lục

cũng không có hung thú hoang dại vây công.

Trừ phí là con hàng này đi trợ giúp thế lực quốc gia khác, cuối cùng cũng là nhân loại.

Nhưng nghĩ đến thanh danh con hàng này trên quốc tế, cùng với tính cách ném loạn đạn hạt nhân, vẫn là dẹp đi…

Đến lúc đó, vạn nhất thế lực quốc gia còn lại cho rằng bọn họ đang bỏ đá xuống giếng….

- Hiệu trưởng, ta có một vấn đề muốn hỏi một chút….

Trần Thư hình như nghĩ đến cái gì, lộ ra chút cẩn thận.

- Cái gì? Cứ việc nói.

- Nếu như, ta nói là nếu như…

Trần Thư sờ lên cằm, chậm chậm nói:

- Ta giết quá nhiều Bạch Ngân Quân Vương, có thể gây nên chuyện không tốt gì hay không….

- Này làm sao sẽ….

Tần Thiên nhếch miệng, nói:

- Trong nước có gần trăm con quân vương, ngươi giết mấy con có thể có ảnh hưởng gì?

- Cứ việc giết! Mặc kệ xảy ra chuyện gì, hiệu trưởng ta một mình gánh chịu!

Trong lòng hắn ta không có chút nào để ý, cái này không phải tình huống trước.

Bây giờ hung thú đã rút lui, quân vương sớm đã không còn tung tích, chỉ là muốn tìm kiếm được cũng khó như lên trời.

Theo hắn ta xem ra, thời gian một năm Trần Thư giết hai con đã coi như là chiến tích không tệ.

- Được! Hiệu trưởng! Có những lời này của Ngài ta an tâm rồi!

Trần Thư gật đầu, hắn còn lo giết quá nhiều sẽ dẫn tới biến cố không biết….

- Ta bên này còn có chút việc, không nói nữa.

Tần Thiên cười cười, hình như làm hiện ra phân lượng của mình một chút, tự tin nói:

- To gan làm, mặc sức hiện ra thực lực của ngươi! Tuyệt đối không nên lo lắng, hiệu trưởng là hậu thuẫn vững chắc của ngươi!

- Cảm ơn hiệu trưởng, vậy em lập tức đi làm ngay!

Trần Thư cười khoái chí, đã có sự đảm bảo của Tần Thiên thì hắn không việc gì phải lăn tăn nữa.

Bây giờ điều cần quan tâm hơn cả đó là thời gian có hơi gấp gáp.

Long Uyên Thú Hoàng sẽ không để hắn săn giết Quân Vương Hung Thú, nhưng lúc này bọn chúng đang bận bao vây Long Uyên Thành, ngược lại không có thời gian để ý đến Trần Thư.

- Đại Lực, Canh Gà Độc Tâm Linh kia của ngươi còn có thể dùng được mấy lần?

- Món gì cơ? Canh Gà Độc Tâm Linh á?

- Rất hấp dẫn đối với Quân Vương.

Trần Thư nhìn hắn ta một cái rồi nói:

- Dùng trái tim của Khế Ước Linh Vương Cấp tạo ra đi, tất nhiên là làm ra Canh Gà Độc Tâm Linh rồi.

- …

Chương 1626: Trần Thư nghiện chém giết đến mức phát điên rồi

Khóe miệng của Trương Đại Lực khẽ giật, ngươi có thể gọi tên nó một cách bình thường được không? Hắn nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Đại khái còn có thể hấp dẫn được hai đến bốn tên Quân Vương …

Cứ cho là Canh Gà Độc có thể dẫn dụ được Quân Vương, nhưng dù sao thì Dị Không Gian cũng rất lớn, còn cần thêm một chút thời gian.

- Vẫn chưa đủ…

Trần Thư nhíu mày, định bụng gọi điện thoại cho Tần Thiên.

Nhưng chợt nghĩ ra đối phương đang bận nên đổi sang gọi cho Liễu Phong.

- Alô Liễu lão sư.

- Trần Thư, ngươi ở Dị Không Gian lâu như vậy, mà đến tận bây giờ mới có thời gian gọi điện thoại cho ta nhỉ?

- Còn không phải do ta có việc muốn nhờ ngài giúp đỡ hay sao…

Trần Thư cười nói sảng khoái, không chút che giấu.

- Ồ? Tên nhóc như ngươi cũng có việc không giải quyết được cơ à?

Sắc mặt của Liễu Phong thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, trong lòng chợt dâng lên sự cảnh giác.

Dựa vào năng lực của Trần Thư lúc này, chủ yếu là Vương Cấp có thể giải quyết được thì hắn lập tức giải quyết được nhanh gọn.

- À, bây giờ học sinh đang gặp phải vấn đề khó khăn.

Trần Thư thở dài, trong thoáng chốc giọng điệu đã có phần ngập ngừng:

- À… Cái kia… Ta…

- Có chuyện gì thì nói nhanh đi, ngập ngừng cái khỉ gì!

Liễu Phong cau mày, nói:

- Nếu như là chuyện mà ta có thể giúp, ta sẽ giúp ngươi.

Đổi lại hắn ta cũng không hứa hẹn lung tung, nhỡ đâu gặp chuyện mà bản thân không làm được thì chẳng phải là mất hết mặt mũi hay sao?

- Ngài nhất định có thể làm được!

Ngữ khí của Trần Thư chắc nịch, trong lòng không chút do dự, nói ra:

- Chuyện này, ngài có thể mang Khế Ước Linh Tâm của bản thân cho ta được không?

- ? ? ?

Cả người Liễu Phong chợt cảm thấy choáng váng, thậm chí còn tưởng bản thân nghe nhầm.

Đây là câu nói của người đang ở đầu bên kia à?

- Này, Liễu lão sư?

Trần Thư thấy bên kia im lặng thì vội vàng lên tiếng.

Nhưng mãi vẫn không thấy có hồi đáp.

Một lúc lâu sau, Liễu Phong mới hít sâu một hơi, hỏi lại:

- Ngươi tự cảm thấy đây là lời mà ngươi có thể nói ra được à?

- …

Khóe miệng Trần Thư khẽ giật một cái, đáp:

- Yêu cầu này có chỗ nào không ổn ạ?

- Ừ, không có, thật sự là không có.

Liễu Phong cười một cách kỳ lạ, thản nhiên nói tiếp:

- Được rồi, ngươi nói cho lão sư địa điểm, ta mang tới tận nơi cho ngươi.

- Thật ạ? Đơn giản như vậy sao?

Nghe vậy khiến cho Trần Thư ngây ngẩn cả người, vẫn hồn nhiên nói:

- Lão sư, ta cũng không cần nhiều lắm đâu, chỉ tầm bốn năm cái là được.

- …

Nét mặt của Liễu Phong trở nên cứng đờ, Khế Ước Linh của ta, mẹ nó tổng cộng chỉ có năm cái.

- Có điều giá cả không hề rẻ đâu, ngươi chấp nhận nổi không?

- Không thành vấn đề, bất kể là điểm tích lũy Hoa Hạ, hay là tiền hoặc là những tài nguyên ngự thú khác, ta đều có!

- Thật ra lão sư cũng không cần nhiều…

Liễu Phong mỉm cười, nói:

- Chỉ cần một vật.

- Là gì?

- Tro cốt của ngươi.

- …

Khóe miệng Trần Thư khẽ co giật một cái, quả nhiên sự việc không đơn giản như vậy.

Vẻ mặt của hắn nghiêm lại, cẩn thận nói ra:

- Nghiêm túc đấy, Lão Liễu, có cách nào lấy được thứ này hay không?

Không phải Liễu Phong hắn ta không muốn nói, mà cho dù hắn ta có đồng ý thì e rằng lão gia tử sẽ không bỏ qua cho Trần Thư…

- Ngươi cần cái này để làm gì? Đói bụng sao?

Liễu Phong nhướn mày, thật sự là không biết thứ này có tác dụng gì.

- Có tác dụng lớn.

Trần Thư không giải thích nhiều, chuẩn bị đến lúc đó cho mọi người sự bất ngờ thật lớn.

- Cái này à…

Trong mắt Liễu Phong thoáng nét suy ngẫm, nói ra:

- Trong kho của chúng ta không có thứ này, nhưng có khả năng ở nước ngoài sẽ có.

- Nước ngoài à? Bây giờ ở nước ngoài không phải là đang có chiến hỏa liên miên không buôn bán được hay sao?

Trần Thư sờ cằm, không nghĩ lại phiền phức như vậy.

- Càng ở trong giai đoạn hỗn loạn, người làm ăn lại càng nhiều…

Liễu Phong thong thả nói:

- Lợi nhuận kiếm được ở lúc này, thời kỳ hòa bình cũng không thể so sánh bằng.

- Vâng…

Trần Thư cảm thấy khá thuyết phục, sau đó lập tức hiểu ra:

- Ngài có mối đúng không?

- Đương nhiên là có, ta sẽ hỏi giúp ngươi.

Liễu Phong gật đầu xác nhận, dặn dò:

- Có điều giá cả sẽ khá đắt đấy, ngươi phải làm tốt công tác chuẩn bị.

- Được, giá cả không thành vấn đề.

Một cái trái tim là có thể giúp hắn đi săn được ít nhất năm, sáu con Bạch Ngân Quân Vương giá mấy chục tỷ, đó là cái giá trên trời.

Huống hồ Khế Ước Linh Tâm Vương Cấp không có nhiều tác dụng lắm, thậm chí còn không bằng huyết nhục của một con Bạch Ngân Quân Vương, vì vậy giá sẽ không quá đắt.

- Ngươi muốn có tinh hoa huyết nhục của Khế Ước Linh à?

Liễu Phong phán đoán:

- Có Khế Ước Linh không có tâm.

- Không có tâm?

- Tiểu tinh linh kia của ngươi chẳng phải là không tim không phổi ư.

- …

Trần Thư nhìn ác bá Dị Giới một cái, cảm thấy Liễu Phong nói cũng không sai.

- Đại Lực, ngươi cần tinh hoa của Khế Ước Linh đúng không?

Thấy Đại Lực gật đầu lia lịa, hắn mới cho Liễu Phong một đáp án chính xác.

- Được, nếu có thông tin gì ta sẽ liên hệ với ngươi.

Dứt lời, Liễu Phong liền cúp máy.

Chương 1627: Bạch Ngân Quân Vương bị người ta coi như heo để thịt

– Đi thôi, Đại Lực. Trần Thư đã nhắm đến mục tiêu là một Quân Vương!

…

Thời gian một tháng chậm rãi đi qua.

- Nguy cơ: Đất nước siêu sao thế lực tầm trung đầu tiên của thế giới bị hung thú tấn công, các đại cường giả trong nước mang theo những người dân còn sót lại ở khắp nơi đi lánh nạn…

- Tám giờ sáng ngày hôm nay, một lần nữa Truyền Kỳ Ngự Thú Sư của Liên Minh Tự Do đại chiến cùng với ba con Thú Hoàng, tình huống thương vong cụ thể như thế nào thì chưa biết…

- 70% hải vực của Lam Tinh đã bị hung thú chiếm đóng, khi mỗi đại Ngự Thú Sư khi ra ngoài cần chú ý!

Thông tin của Hoa Quốc đang được cập nhật liên tục, truyền hình trực tiếp về cuộc khủng hoảng đang diễn ra trên toàn cầu lúc này.

Dựa theo từng cái thế lực bị công phá, mọi người dần ý thức được tình hình nghiêm trọng của đám hung thú này.

Mà tin tức tốt duy nhất là các quốc gia vừa và lớn đã tạm thời ngăn chặn được.

Nhất là bốn nước lớn đã thể hiện thực lực, càng khiến cho nhân loại thêm yên tâm.

Nền tảng ngàn năm không thể giúp cho bọn hắn ổn định được cục diện mà thậm chí còn đã xuất hiện khuynh hướng phản động.

Có điều, đất nước mạnh thì có thể ngăn chặn, những thế lực còn lại vẫn đang ở trạng thái giằng co.

Lần lượt từng nơi bị tấn công, hung thú đang giải phóng ra càng nhiều chiến lực.

Đến khi đó, những quốc gia lớn cũng sẽ gặp phải rắc rối khá nghiêm trọng.

…

Trên đường phố ở Hoa Quốc, nhóm người không còn sự thoải mái như trước kia, ai nấy cũng thấy lòng nặng trĩu.

- Ài, sao cứ có cảm giác tận thế đang cận kề vậy nhỉ?

- Đừng quá lo lắng, lúc này hung thú đều không có động thái gì chứng tỏ chúng không dám động đến chúng ta.

- Đúng vậy, nếu đám hung thú thật sự dám tấn công chúng ta, đến lúc đó chúng ta đừng nói tới chủ nghĩa nhân đạo làm gì, cứ thả Tội phạm ca ra ngoài…

- Chuẩn, các ngươi nói thử xem có phải đám hung thú đều dè chừng hắn phải không?

- Tốt nhất vẫn không nên để bọn tội phạm ra ngoài, nếu như không sợ ném đạn hạt nhân thì chỉ sợ Lam Tinh chưa chắc đã bị hủy diệt bởi hung thú…

Mặc kệ trong lòng không thoải mái, nhưng đối với bọn hắn mà nói thì tình hình vẫn chưa đến nỗi quá tệ.

Ít nhất cũng không phải lo lắng vấn đề sinh tồn, riêng về điểm này đã mạnh hơn khối những quốc gia láng giềng.

Trong phút chốc, mọi người đều cảm thấy may mắn vì được sinh ra ở Hoa Quốc.

Trong lúc mọi người còn đang bàn tán về Trần Thư, con hàng này đang dần trở nên mất trí rồi…

- Cái thứ ba mươi tám…

Sắc mặt Trần Thư lạnh nhạt, lẩm bẩm.

Mà trước mặt hắn, một cây hoa ăn thịt người màu đen cao hơn trăm mét đang đổ ầm xuống đất, vết thương trải dài trên thân, sinh mệnh lực tràn trề đã sớm biến mất không thấy gì nữa.

- Vù vù

Thần sắc Thỏ Không Gian khẽ động, lập tức thu hồi nó vào túi không gian.

- Đi…

Lúc này, gương mặt Trần Thư không cảm xúc, cho thấy không có khó khăn quá lớn.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất để giết chết Quân Vương, cho nên gần như không có thời gian nghỉ.

Cũng may hắn có thân thể là Ngụy Vương Cấp Tố Chất, vì vậy có thể trụ được lâu dài, có điều là tinh thần lại khá mệt mỏi.

- Lõm bõm!

Tiểu Hoàng lắc cái mông, đi thẳng đến cứ điểm Trấn Linh Quân.

Trong miệng Tiểu Hoàng lúc này là Trương Đại Lực đang nằm ngáy khò khò trong túi ngủ.

Hắn ta chỉ là người bình thường, đương nhiên không có khả năng đi săn suốt ngày suốt đêm không biết mệt.

Mà ở một vị trí khác, tiểu tinh linh đang hì hục nâng một cái chân thú vô cùng to lớn.

Đúng lúc này, trên người tiểu tinh linh xuất hiện một vòng sáng, dường như có điểm khác biệt.

- Hửm?

Trần Thư sửng sốt, vội vàng mở bảng của nó ra, chỉ thấy Song Bản Mệnh Vũ Khí đã lại thăng cấp lần nữa, thẳng tới level 3.

【 Song Bản Mệnh Vũ Khí (có thể phát triển): Khi dùng Bản Mệnh Vũ Khí để giải phóng kỹ năng thì thời gian duy trì tăng thêm 50%, hiệu quả tăng thêm 10%. Khi tung ra các kỹ năng hồi máu thì sẽ có cơ hội giải phóng thêm lần nữa! 】 .

- Cấp 3…

Trần Thư nhìn qua mô tả kỹ năng mà trên mặt lộ vẻ hưng phấn.

Chẳng những thời gian duy trì và hiệu quả đều tăng, hơn nữa lại có thêm một thuộc tính đặc biệt, có cơ hội sử dụng kỹ năng hồi máu.

- Tử Vong Hồi Phục cũng có trong đó luôn sao?

Hắn sờ lên cằm, nếu thật sự có thể giải phóng kỹ năng thêm một lần, thì có thể làm một sinh vật khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

- Không chừng lại có tác dụng đối với Khế Ước Linh của lão gia tử.

Hắn tự lẩm bẩm, trước đó còn phải hỗ trợ một chút.

Nhưng bởi vì đẳng cấp hai bên chênh lệch quá lớn, cho dù là thần kỹ thì cũng không có quá nhiều tác dụng.

- Tăng thêm sức ăn, khéo lại tăng thêm được một cấp.

Trần Thư bóp nhẹ khuôn mặt tiểu tinh linh, trong mắt xuất hiện vẻ mong chờ.

Để tăng lên được cấp bốn thì phải dùng huyết nhục Hoàng Kim Quân Vương, nhưng lúc này số lượng Bạch Ngân Quân Vương có đầy đủ, cũng có thể giúp thăng cấp.

Về phần cấp thứ năm, hắn không hy vọng xa vời.

Thỏ Không Gian chuyên về vũ khí, đến hiện tại không tăng thêm cấp nào, bởi vì còn cần huyết nhục Thú Hoàng.

- Đại khái vẫn có thể dùng được một hai lần…

Chương 1628: Bạch Ngân Quân Vương bị người ta coi như heo để thịt (2)

Hắn nhìn nồi canh thịt bên cạnh, mắt lóe lên suy nghĩ. Trong một tháng qua, hắn đã sử dụng hết sáu cái tinh hoa Khế Ước Linh Vương Cấp, tất cả đều được mua từ trong tay của tiểu thương ở chợ đen.

Giá sáu cái là 10 tỷ, rẻ hơn so với dự kiến của Trần Thư.

Bây giờ khắp nơi ở Lam Tinh đều trở nên hỗn loạn, cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu… thi thể.

- Ta bỏ ra 10 tỷ, lãi được mấy trăm tỷ.

Trần Thư tự lẩm bẩm, vừa nghĩ đến số tiền này là tâm trạng đã trở nên phấn khích không thôi.

Mấy trăm tỷ đối với một quốc gia lớn thì không tính là gì, nhưng đối với cá nhân mà nói thì đây là một khối tài sản khổng lồ, Vương Cấp không mấy người có được nhiều như vậy.

- Nếu thuận lợi, có thể giúp sức chiến đấu của Khế Ước Linh tăng vọt.

Hắn huýt sáo, tâm trạng vui vẻ rời khỏi Dị Không Gian.

Bây giờ tình thế xoay chuyển, thực lực mới là sự đảm bảo quan trọng nhất, còn lại những cái khác đều không quan trọng.

Cùng lúc đó, ở sâu trong Long Uyên.

- Rút lui thôi, không cần làm tiêu hao lãng phí…

Tứ Đại Thú Hoàng tập hợp, tiếp tục bàn bạc chiến thuật.

- Tất cả cường giả thành Long Uyên đều đã trở lại, thực sự phải rút lui.

Mặc dù lúc này bọn chúng đang tấn công Long Uyên Thành, nhưng đồng thời cũng bị tổn thất không ít huynh đệ, mà bọn chúng là chìa khóa để giúp tranh bá sau này.

Một khi nhân loại bị diệt vong, thì chỉ còn lại hung thú ở giữa cuộc chiến.

Tứ Đại Thú Hoàng đi đến thống nhất chung, kích phát huyết mạch tự thân, ra lệnh cho hung thú ở tiền tuyến trở về.

- Hồn Long, thông báo cho những Quân Vương còn lại, không được tùy tiện tấn công, kiên nhẫn chờ cơ hội…

- Rõ!

Hồn Long ở trạng thái linh hồn gật đầu, bây giờ ở Long Uyên có một lượng lớn cường giả, điều này có nghĩa là lực lượng bảo vệ Dị Không Gian thiếu hụt.

Bọn chúng lo lắng Quân Vương thấy vậy sẽ chủ động phát động tấn công, nhưng chủ yếu là không được.

Hoa Quốc bị cho là nguy cơ lớn nhất đối với bọn chúng, đương nhiên là có lý do.

Nơi yên bình nhất trên thế giới đó là ở giữa Long Uyên và Hoa Quốc.

Song phương đều kiềm chế, mỗi lần đều chỉ tấn công thăm dò, chưa từng lộ ra con át chủ bài.

…

Bản thể của Hồn Long là một con Lam Long to lớn, nó nằm phủ phục trên nền đất, đôi con ngươi đỏ như máu nhìn ra xa.

Đúng lúc này, tinh thần của nó khẽ động, chỉ thấy phía trước xuất hiện vài trăm con Lam Long lớn chừng bằng bàn tay, có điều chỉ là ảo ảnh không phải hữu hình.

Đó đều là Hồn Lực của nó!

Mà Hồn Long là dựa vào kỹ năng này để liên lạc với các Đại Quân Vương ở Dị Không Gian.

Thân hình ảo ảnh Hồn Long chấn động, đi về bốn phương tám hướng.

Bấy giờ tác dụng Cấm Vụ dần mất đi, bọn chúng liền có thể xuyên qua, tiến đến các loại Dị Không Gian.

Hơn nữa do khí tức mỏng manh, Cấm Vụ sẽ không thể giết bọn chúng bằng cơn đau bụng được nữa.

Hai ngày sau.

Bản thể của Hồn Long đang tập trung điều khiển ảo ảnh, chuẩn bị liên lạc với Quân Vương ở mỗi Đại Dị Không Gian.

Một con ảo ảnh Lam Long xuyên qua Cấm Vụ, đi đến 【Lôi Đình Cự Phong】.

Vù vù.

Một luồng lực lượng linh hồn thần bí khuếch tán, trong chớp mắt đã lan tỏa đến tất cả các Dị Không Gian.

Nhưng mà tất nhiên là nó không nhận được một lời hồi đáp.

- Hửm?

Ảo ảnh Hồn Long cảm thấy khó hiểu, tiếp đó lại tản ra một luồng lực lượng linh hồn.

Nhưng vẫn không có hồi đáp.

- Xảy ra chuyện gì?

Hồn Long xúc động, đã đại khái đoán được vận mệnh của Quân Vương nơi đây.

Một là đã chết, hoặc là phản bội Long Uyên.

Nhưng cũng chỉ là một Bạch Ngân Quân Vương mà thôi, chắc chắn là không dám phản bội Long Uyên.

Ảo ảnh Hồn Long không quá bất ngờ, trực tiếp trở lại bản thể.

Bây giờ tình thế hỗn loạn, chết mất một Quân Vương vốn không phải chuyện quá kỳ lạ.

- Đồ vô dụng…

Bản thể Hồn Long khẽ hừ một tiếng, trong lòng cũng không mấy quan tâm.

Nhưng mấy giây sau, đôi con ngươi đỏ tươi chợt khựng lại, đã có vẻ kinh hãi.

- Lại chết thêm một tên nữa?

- Không đúng, ở Dị Không Gian này cũng đã chết sao?

Chưa đến một phút đồng hồ, Hồn Long nhận ra có đến tám cái Dị Không Gian không có hồi âm của Quân Vương.

- Làm sao lại như vậy được? Không có khả năng! Không thể!

Ban đầu, Hồn Long vẫn luôn bình tĩnh, đến lúc này là phẫn nộ, chưa bao giờ nó gặp phải tình huống như vậy.

- Tổng cộng bốn mươi hai cái Bạch Ngân Quân Vương…

Hai con ngươi Hồn Long cứng lại, đây không phải là một con số nhỏ.

Điều này chứng tỏ, gần một nửa Dị Không Gian Cấp Nguy Hiểm ở Hoa Quốc đã mất đi sự đe dọa, chuyện này sẽ thúc đẩy nhân loại giải phóng được nhiều sức chiến đấu.

Gầm!

Hồn Long gầm lên, thi triển kỹ năng linh hồn, Tứ Đại Thú Hoàng lại tổ chức hội nghị lần nữa.

Không để Tam Đại Thú Hoàng đặt câu hỏi, Hồn Long đã trực tiếp nói luôn:

- Bạch Ngân Quân Vương bị người ta coi như heo để giết thịt!

- Cái quái gì cơ?

Trong thoáng chốc mà tam đại Thú Hoàng đã bị lời nói này làm cho choáng váng.

Hồn Long Hoàng hít sâu một hơi, nhắc lại:

- Có bốn mươi hai Quân Vương bị người ta coi như là heo để làm thịt…

- Tận bốn mươi hai? Nói đùa kiểu gì thế! Không có khả năng!

Chương 1629: Quyết sách của tứ đại Thú Hoàng

Thân hình Huyết Long chấn động, toàn bộ cự phong đều rung lên. Lôi Long cũng bị một phen chấn động tâm thần, gầm lên:

- Lúc trước không phải đã thống kê rồi à, chỉ có chín tên Bạch Ngân Quân Vương bị giết thôi chứ?

- Ngoài những Dị Không Gian đã rút lui từ trước, chính xác là có chín tên.

Hồn Long khẳng định chắc chắn, lúc trước nó phụ trách liên lạc đã nắm rõ số lượng các Quân Vương.

- Ngươi đừng nói với ta là chỉ trong một tháng mà chết những ba mươi ba tên đấy?

Nét mặt Kim Long lạnh lẽo, nhưng sâu trong đôi mắt là lửa giận thấu trời.

Bất kể là Quân Vương nào thì cũng đều là lực lượng trung kiên, bây giờ lại chết đến mấy chục tên, có thể nói là một trận rung chuyển.

- Chú ý ngữ khí của ngươi!

Thần sắc Hồn Long lạnh lùng, nhìn thẳng vào Kim Long không một chút e dè.

- Ta không phải thủ hạ của ngươi!

- …

Đôi con ngươi của Kim Long cứng lại, cho dù đang ở trạng thái linh hồn nhưng khí thế vẫn vẹn nguyên đáng sợ như cũ.

Nó đưa mắt nhìn chằm chằm vào Hồn Long, cuối cùng vẫn không mở miệng nói thêm điều gì.

Trong phút chốc, tứ đại Thú Hoàng đều chìm trong im lặng, dường như ai nấy đều đang bận theo đuổi suy nghĩ riêng.

Nửa ngày, Kim Long là người đầu tiên phá vỡ sự im ắng, nói:

- Bất kể là kẻ nào, hung thủ nhất định phải chết!

Sắc mặt Huyết Long Hoàng cứng lại, hỏi:

- Giết thế nào? Chúng ta thì không thể rời khỏi Long Uyên, trừ khi là tấn công Long Uyên Thành!

- Trước mắt là không thực hiện được việc đó rồi.

Kim Long lắc đầu, nói:

- Hồn Long, dùng phân hồn của ngươi…

- Ta từ chối!

Hồn Long lạnh lùng đáp:

- Lần trước, khi ta xâm nhập vào thế giới của nhân loại, đã bị phá hủy một cái phân hồn!

Nó vừa nghĩ đến lần bị nhục nhã khi trước là lửa giận trong lòng lập tức bùng lên.

Kim Long nhìn Lôi Long và Huyết Long bên cạnh.

Dường như tam đại Thú Hoàng đã đạt được sự thống nhất, đồng thanh nói:

- Chúng ta đều xuất ra một cái vật liệu Hồn Hoàng Cấp!

- Ừm? Nếu như các ngươi đều muốn như vậy…

Hồn Long nhếch mép cười một tiếng:

- Thì ta đành phải đồng ý.

- Chuyện thứ hai, tấn công Long Uyên Thành!

Lại một lần nữa, sát khí lạnh như băng lướt qua trong mắt Kim Long.

- Không phải chúng ta vừa mới rút lui hay sao?

Huyết Long mở miệng hỏi, đi đi về về, sao cứ cảm thấy bọn chúng như những tên hề…

Kim Long lạnh lẽo đáp:

- Lần này dồn toàn lực để tấn công!

- Hả?

Lời này khiến tam đại Thú Hoàng phải sững sờ, trong mắt là sự kinh hãi và do dự.

Lúc trước điều động không ít tiểu đệ nhưng thật ra là để thăm dò cho đợt tấn công, ép buộc cường giả Hoa Quốc phải trở lại Long Uyên Thành mà thôi.

Lôi Long hỏi lại:

- Ngươi chắc chứ?

Bây giờ xét theo khía cạnh từ bên ngoài mà nói, lực lượng trung kiên của Long Uyên đương nhiên mạnh hơn hẳn so với Hoa Quốc.

Nhưng mấu chốt là ở Truyền Kỳ Cấp Thực Lực!

Bọn chúng nhất định phải ngăn chặn lão gia tử Hoa Quốc, nhưng nếu cần dồn ép thì tất nhiên có thể để một hai Thú Hoàng làm bia đỡ đạn.

- Không nhất định phải tấn công Long Uyên Thành, nhưng chắc chắn phải để bọn hắn trả một cái giá thật đắt!

Ánh mắt Kim Long hung ác, lẩm bẩm:

- Bốn mươi hai Quân Vương không thể để chết một cách vô ích!

- Không cần thiết đâu… Chỉ là Bạch Ngân Quân Vương mà thôi!

Trong mắt Lôi Long vẫn có nét do dự, tính cách của nó táo bạo nhất, nhưng thật ra lại là kẻ nhát gan nhất.

- Nếu chúng ta lại nhượng bộ tiếp, chưa chắc các Cấm Khu đã chịu tin phục.

Kim Long hờ hững nói, bây giờ trong giới hung thú đều tôn Long Uyên làm chủ, nếu cứ lần lữa nhượng bộ thì địa vị khó bảo toàn.

Cho đến lúc này, cả Long Uyên và Hoa Quốc đều chưa từng diễn ra một trận chiến sinh tử nào, nhưng ít nhất có thể biết bọn chúng có được thế lực tối cường của nhân loại.

Nếu cứ để Hoa Quốc chèn ép lấn tới, còn có mặt mũi nào?

Cấm Khu đầu tiên đã có xu hướng sụp đổ, các Cấm Khu còn lại lộ ra thần uy, điều này còn không phải là nói vớ vẩn hay sao…

Người ta là nhân loại thế lực tối cường, hung thú ở Long Uyên của ngươi cũng là thế lực tối cường, hơn nữa hung thú luôn hiếu chiến hơn nhân loại.

- Điều này…

Tam đại Thú Hoàng chìm trong suy tư, suy tính cái được và mất của việc toàn lực tấn công.

- Không cần thiết phải tử chiến.

Trong lòng Kim Long đã bùng lên ngọn lửa giận dữ, xem thường hung thú sợ chết hơn nhân loại phải không?

- Chúng ta chỉ cần cản trở lão quỷ kia, còn lại để hung thú tấn công tạo ra thương tổn cho lực lượng trung kiên của nhân loại.

- Được! Ta đồng ý!

Lôi Long gật đầu đồng ý, nhưng lại bổ sung thêm:

- Có điều phải nói trước, nếu lão quỷ kia liều mạng, ta sẽ không ở lại đâu.

- …

Đôi con ngươi của Kim Long trợn lên, thậm chí nó muốn lập tức xuất thủ tại chỗ.

Con mẹ nó, đây là còn chưa bắt đầu đánh đã hỏi vấn đề chạy trốn đấy à?

Sâu trong ánh mắt nó đã toát ra vẻ coi thường.

Nếu như không có việc rối loạn Cấm Vụ năm đó, con hàng này thuận tay đánh cắp được lực lượng của Lôi Thú Hoàng thì sao có thể thành công đột phá Hoàng Cấp chứ?

Một lúc sau, Kim Long cố kiềm cơn nóng giận xuống, nói:

- Đi thôi.

Nếu bộc phát lúc này, sẽ chỉ khiến liên minh vốn đã không bền chặt của tứ đại Thú Hoàng càng thêm đứt gãy.

Chương 1630: Là hắn! Là hắn! Chính là hắn!

– Ta cũng không có vấn đề gì. Huyết Long Hoàng gật đầu đáp ứng, thế lực của nó gần với Long Uyên Thành nhất, hai bên sớm đã kết thù.

- Ta cũng phải lên sao?

Trong mắt Hồn Long thoáng qua một tia do dự, nó cần phải phân chia phân hồn, nếu tác chiến bằng bản thể thì thực lực sẽ bị ảnh hưởng.

Nếu lão quỷ kia thật sự liều mạng thì kẻ gặp nạn đầu tiên chắc chắn là nó!

Kim Long lắc đầu, nói:

- Ngươi thì ở lại lãnh địa, điều động hai mươi con Vương Cấp Lãnh Chúa là được.

- Mặt khác, ngươi cần chia ra một phân hồn mạnh, ít nhất phải là Vương Cấp Nhị Tinh!

- Nhị Tinh? Thật sao?

Hồn Long thoáng giật mình, sau đó là có chút do dự.

Nếu thật sự bị diệt, thực lực bản thể của nó ít nhất sẽ bị hạ xuống hai cấp, e rằng đây là điều khó mà chấp nhận nhất đối với bất cứ một Thú Hoàng nào.

- Nhất định phải như vậy!

Kim Long thận trọng hỏi:

- Trong một tháng, con hàng kia đã giết chết ba mươi ba tên Quân Vương, điều đó có nghĩa là gì ngươi chắc hẳn phải biết rõ chứ?

Nếu đoán không nhầm thì xác suất lớn nhất đối phương là Ngự Thú Sư Vương Cấp Nhất Tinh.

- …

Hồn Long vẫn có chút lăn tăn, tính đa nghi của nó bắt đầu nổi lên, không phải tam đại Thú Hoàng âm mưu nhằm vào nó đấy chứ?

Giả vờ là tấn công nhân loại, nhưng thực tế lại đang tính kế nó phải không?

Một lát sau Hồn Long nhẹ nhàng nói.

- Ta muốn năm tài liệu Hoàng Cấp của hệ Hồn.

- Được.

Kim Long gật đầu, nói.

- Ta sẽ bỏ ra ba cái.

Trong tứ đại Thú Hoàng, nó có thời gian tồn tại lâu nhất, không chỉ có thực lực mạnh mà còn có nhiều gia tài nữa.

- Còn một vấn đề nữa.

Hồn Long nói.

- Những con bên trong Cấm Vụ thì phải làm sao? Phân hồn của Vương Cấp không thể qua được đâu.

Trước kia thì nó sẽ liên hệ với các Đại Quân Vương, những phân hồn triệu hồi được đều cực kỳ nhỏ bé, chỉ có thể dùng để truyền lời thôi.

Thế nhưng phân hồn của Vương Cấp thì khác rồi, khả năng cao là nó sẽ bị tấn công, thậm chí còn có thể bị nuốt mất.

- Chúng ta bắt tay với nhau phóng thích áp lực, bọn chúng không dám ra tay đâu.

Ánh mắt Kim Long trở nên thâm trầm, nó nhẹ nhàng nói.

- Đều là những kẻ bị đào thải của thời đại cũ thôi.

- …

Tam đại Thú Hoàng đều im lặng, đại ca ơi, hình như ngươi cũng là người của thời đại cũ mà nhỉ.

Kim Long lườm bọn họ một cái, nói.

- Bây giờ bắt đầu chấp hành luôn đi.

Hồn Long gật đầu rồi hủy kỹ năng đó đi, giải tán hội nghị Thú Hoàng.

…

Cùng lúc đó, Trần Thư, kẻ gây ra việc này đã về lại Lam Tinh rồi.

- Tổng cộng giết được bốn mươi con Bạch Ngân Quân Vương, phải giết không ngừng tay.

Hắn lẩm bẩm vậy, ngoài hai con Quân Vương chết vì người khác ra thì những con khác đều là do một mình hắn giết hết.

Chiến tích khủng bố này không chỉ chưa bao giờ có người đạt được mà chắc là sau này cũng chẳng có ai đạt được nữa.

- Đều được.

Trương Đại Lực gật đầu, nói.

- Máu thịt Quân Vương bây giờ đủ rồi, cho ta chút thời gian, ngoài Không Gian Thố ra thì ta có thể tạo ra thực đơn mạnh nhất cho tất cả.

Thuộc tính của Không Gian Thố hiếm có quá, bốn mươi con Bạch Ngân Quân Vương mà không có con nào là hệ Không Gian cả.

- Vậy thì nghỉ thôi?

Trần Thư lại thấy hơi tiếc cơ hội tốt lúc này. Một khi để bọn hung thú kịp phản ứng thì không dễ giết như bây giờ nữa đâu.

Khi đang suy nghĩ, một cô gái mặc đồng phục của hiệp hội Ngự Thú Sư chạy đến.

Mặt nàng đầy vẻ phấn khcihs, ánh mắt tràn ngập sự ngưỡng mộ, nói.

- Tội phạm ca, ở hiệp hội có bưu kiện của ngươi.

- Lại đến rồi sao?

Trần Thư có hơi kinh ngạc, hắn nhìn về phía Đại Lực, nói với vẻ bất lực.

- Xem ra chúng ta không nghỉ ngơi được rồi.

Quả nhiên, hai người họ đã nhận được bưu kiện được ký gửi ở hiệp hội, bên trong lại là tinh hoa máu thịt của Vương Cấp Khế Ước Linh.

- Lão Liễu, đừng gửi nữa, ta sắp bị vắt kiệt sức lực rồi.

Hắn truyền tin cho Liễu Phong, sau đó lại chuẩn bị suy nghĩ về Dị Không Gian tiếp theo.

Hai người họ về lại cái khách sạn trên thị trấn, đó là nơi nghỉ ngơi tạm thời.

Một ngày sau.

- Hình như Quân Vương loại gì cũng có đủ hết rồi.

Trần Thưu vuốt cằm, nói.

- Hay là thử săn Không Gian Quân Vương đi.

- Tùy ngươi, ta chỉ phụ trách nấu ăn thôi, việc đánh trận liên quan gì đến ta.

Trương Đại Lực nói rất thoải mái, hắn ta chỉ chuyên tâm vào việc ghi nhớ những ghi chép liên quan đến việc nấu ăn thôi.

- Vậy thì săn nó nhé, Không Gian Điệp Vương.

Trần Thư gật đầu, chỉ vào một con bươm bướm màu trắng đen trên màn hình.

Hai người họ không hề chậm trễ, chạy thẳng đến Sa Trấn của thành phố Tây Sơn luôn.

Trong thời gian chưa đến một ngày mà bọn họ đã đến được lối vào của Mê Thất Sa Mạc rồi.

- Tội phạm ca, đến đây đi du lịch à?

Một Trấn Linh Quân cười nói, trông vẻ mặt không có vẻ gì bất ngờ cả.

Trong khoảng thời gian này, Trần Thư đã chạy khắp mấy chục cái Dị Không Gian rồi. Về cơ bản là trong khoảng thời gian chưa đến một ngày.

Hắn khiến dân cư trong nước bắt đầu cảnh giác, thậm chí là có chuyên gia đoán rằng tên này đang chôn bom. Còn về việc này

là để đối phó với ai thì họ không biết.

Chương 1631: Ai là con mồi…

Thế nhưng sau khi điều tra thì khả năng này đã được loại ra. Mọi người chỉ có một suy đoán thôi. Có lẽ hắn chỉ đơn giản là bị đau dạ dày thôi.

- Ờm, đến ngắm phong cảnh.

Trần Thư mỉm cười, không giải thích gì thêm rồi đưa Tiểu Tinh vào tỏng Mê Thất Sa Mạc.

Cho dù bên trong phần lớn hung thú đều là thuộc tính Sa Thổ.

Nhưng theo tin nội bộ chính tức thì trong các Quân Vương, có một con là Hắc Bạch Hồ Điệp hệ Không Gian.

Hai người họ vừa rời khỏi cắn cứ điểm của Trấn Linh Quân thì đã bị một sinh vật nhắm vào rồi.

Trong trận gió cát, một con rồng nhỏ màu xanh đang nhìn bọn họ với cặp mắt màu đỏ máu. Đó chính là một phân hồn của Hồn Long.

Khi nó nhìn rõ Trần Thư thì nó run lên bần bật.

- Là hắn, là hắn, chính là hắn.

Con rồng nhỏ màu xanh đó nhìn muốn cháy cả mắt, sự nhục nhã trong ký ức nổi lên trong đầu nó, thậm chí còn khiến nó thấy khó thở.

- Bắt buộc phải giết được hắn.

Sát ý trong lòng nó tăng lên, thậm chí nó muốn ra tay ngay lập tức.

Thế nhưng bây giờ nó không có sức chiến đấu, chỉ có khả năng trinh thám thôi. Hơn nữa trước mắt kẻ thù mạnh như vậy khiến nó nguy hiểm.

Rất rõ ràng là không thể xem thường thực lực của đối phương được.

Nhưng mà không đánh được thì có thể xác định mục tiêu trước đã.

Một luồng sức mạnh của linh hồn tản ra, âm thầm nhập vào bên trong cơ thể của Trần Thư.

Phân hồn của Lam Long đè nén sát ý trong lòng xuống, để nó ẩn giấu trong gió, giám sát nhất cử nhất động của Trần Thư.

Cùng lúc đó, bổn thể của Hồn Long đang ở trong Long Uyên gầm lên, sát ý trong đôi mắt ấy lạnh lẽo cực kỳ.

Vào khoảnh khắc đó, nó quên mất luôn nhiệm vụ của mình rồi.

Nó phải giết kẻ địch mà nó luôn nhớ nhung ấy đã.

Thế nhưng điều nó không biết là, mục tiêu nhiệm vụ của nó và của kẻ thù của nó là chung một người.

- Grao.

Hồn Long gầm lên một tiếng, sức mạnh linh hồn mạnh mẽ vô cùng ấy lan ra, khiến hung thú xung quanh đều nằm rạp xuống đất, không dám nhìn thẳng.

Một lát sau, một con Lam Long trông giống y hệt bổn thể của Hồn Long xuất hiện. Cho dù chỉ khoảng ba mét thôi nhưng lại có sức mạnh linh hồn rất đáng sợ.

Nó khác với phân hồn dùng để trinh thám, nó có khả năng chiến đấu thực tế, cũng tương đương với một phân thân của nó.

- Ta đã xác định mục tiêu rồi, đến hộ tống phân thân của ta đi.

Hồn Long truyền tin tức cho tam đại Thú Hoàng. Nó cần sức mạnh của bọn chúng thì mới đi qua được Cấm Vụ.

- Hôm nay là ngày tốt…

Lúc này Trần Thư không phát giác được nguy cơ phủ xuống, vẫn cố chấp đi săn quân vương.

- Đại Lực, làm việc đi

Phía trước canh gà độc tâm linh đã hết sạch, chỉ có thể nấu nồi mới để hấp dẫn quân vương.

Đại Lực gật gật đầu, lấy ra huyết nhục tinh hoa của Vương cấp khế ước linh, bắt đầu chuyên tâm nấu nướng.

Trần Thư đã đi tới khu vực chính giữa 【Mê Thất sa mạc, bão cát bốn phía nổi lên, nếu không có thiết bị dụng cụ chuyên nghiệp, rất dễ dàng bị lạc.

Oanh!

Husky tùy ý phun ra một ngụm hỏa cầu, miểu sát một Cự tích thổ hoàng sát đang ẩn nấp trong bão cát.

- Sao ta lại cảm thấy tâm thần có chút bất định nhỉ?

Trần Thư sờ cằm, nhìn bão cát xung quanh một vòng, nhưng không phát giác được điểm khác thường.

Trương Đại Lực bên cạnh mở miệng nói:

- Ngươi cũng cảm thấy vậy sao?

- Hả? Ngươi cũng có?

Trần Thư ngơ ngác, trong mắt đã có vẻ kinh ngạc.

- Cảm giác tương tự lần trước lúc ta bị ám sát.

Trương Đại Lực mở miệng nó, trong mắt đã có chút bất an.

Hiện trường trao thưởng Cup thực thần, lúc ấy thực ra hắn ta đã cảnh giác, nhưng dựa vào phản ứng của hắn ta, căn bản không thể né tránh.

- Xem ra là thật sự có vấn đề rồi…

Trần Thư ngược lại không hề bất ngờ, giết nhiều quân vương như vậy, tất nhiên sẽ dẫn tới biến cố.

- Ngươi nói xem? Còn muốn đi săn nữa không?

- Ta suy nghĩ một chút…

Trần Thư khép hờ hai mắt, trông như đang trầm tư, nhưng thật ra là đang chờ đợi tuyển hạng của hệ thống…

Quả nhiên, tuyển hạng mà hắn tâm tâm niệm niệm đã xuất hiện!

【Một ngày sau, ngươi sẽ gặp phải mối nguy sinh tử, ngươi quyết định:】

【 Tuyển hạng một: Không nói hai lời, trực tiếpbỏ chạy! Phần thưởng hoàn thành: Ba gốc Vương cấp dược liệu 】

【 Tuyển hạng hai: Thân là tội phạm Nam Giang, quyết định solo kill cường địch! Phần thưởng hoàn thành: Bạo tẩu dược tề *2! Chú thích: Nguy hiểm cực lớn 】

【 Tuyển hạng ba: Tìm người hỗ trợ, cùng nhau vây giết cường địch! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng ngự thú lực + chữa trị dược tề *1 】

- Hả?

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy tư, đánh giá ba tuyển hạng.

Quả nhiên, hắn bị sinh vật nào đó theo dõi.

Nhưng một dị không gian cấp nguy hiểm, theo lý mà nói mạnh nhất chỉ là Bạch Ngân Quân Vương thôi mà?

Chẳng lẽ thật sự là Hắc bạch Hồ Điệp của 【 Mê Thất sa mạc 】 sao?

- Hệ thống biết thực lực của ta, nhưng vẫn nhắc nhở nguy hiểm cực lớn…

Đôi mắt hắn khẽ động, trực tiếp loại bỏ tuyển hạng thứ hai.

Hiện tại thực lực của hắn cường đại, tương lai bất khả hạn lượng, không có việc gì mà phải liều mạng cả? An ổn phát triển không hơn sao?

- Tuyển hạng thứ ba đáng tin, hơn nữa có thần kỳ dược tề mới.. .

Chương 1632: Ai là con mồi… (2)

Trần Thư suy tư một chút, chuẩn bị chấp hành tuyển hạng thứ ba. Dưới tình huống có thể vây đánh, đơn đấu làm gì? Không phải bị điên rồi sao?

Huống chi bây giờ khế ước linh của lão gia tử bị thương, chữa trị dược tề không chừng có thể phát huy được tác dụng…

- Một ngày sau, ta mới gặp phải nguy cơ, chứng minh hiện tại đã bị một thứ gì đó để mắt tới.

Trần Thư nhìn quanh bốn phía, trong lòng đã có suy đoán.

Một giờ sau.

Lam sắc tiểu Long đang ẩn nấp tại dưới đất không nhanh không chậm đi theo Trần Thư, sát ý trong lòng không chút che giấu.

Đúng lúc này, mục tiêu xa xa đột nhiên thuấn di không thấy đâu.

- Không gian kỹ năng ư?

Trong mắt Lam sắc tiểu Long đã có chút chấn kinh, đây chính là thuộc tính tương đối hiếm thấy.

Nhưng trong lòng nó cười lạnh, lập tức phát ra sóng chấn động, liên hệ với quân vương các nơi.

Vừa vặn, quân vương nơi đây là không gian hệ!

Cho dù là không đánh được Trần Thư, nhưng hạn chế không gian năng lực của đối phương, vẫn không có vấn đề gì.

- Ngay cả ông trời cũng đang giúp ta!

Sát ý trong lòng Hồn long bành trướng, đang tưởng tượng ra tướng chết của Trần Thư.

Đầu nó xoay một cái, trong tầm mắt có một thân thể tỏa ra lam quang.

Trần Thư đã trúng kỹ năng điều tra của nó chỉ cần không rời khỏi dị không gian, vẫn luôn có thể tìm được.

Đây cũng là lý do mà hệ thống chắc chắn, một ngày sau hắn sẽ gặp nguy cơ.

Một giây sau, Trần Thư lại thuấn di rời đi, đi tới một nơi khác.

- Muốn hại tội phạm ca của ngươi sao!

Trần Thư một thân một mình đợi ở trong miệng Tiểu Hoàng, trong lòng vẫn có cảm giác bất an.

Điều này cũng có nghĩa, hắn vẫn luôn bị khóa chặt.

Nhưng lúc này, Trương Đại Lực đã biến mất không thấy gì nữa, về tới Lam Tinh, chuẩn bị tìm viện binh tới.

Thời gian dần dần trôi qua.

Trần Thư vẫn chẳng có mục đích gì đi dạo xung quanh, giống như thực sự chỉ đi du lịch.

Ban đêm, nhiệt độ ở 【 Mê Thất sa mạc 】 chợt hạ xuống, thậm chí mặt đất nóng rực ban ngày đều bám sương trắng nhàn nhạt, đây cũng không phải là nơi mà người thường có thể tiếp nhận được.

Trần Thư lại là thuấn di một khoảng cách cực xa, đi tới một nơi khác.

Mười phút sau, Lam sắc tiểu Long mới theo sau.

Mà cách mấy vạn mét, một con Hắc bạch hồ điệp đang che giấu khí tức, đồng thời cũng đang theo dõi Trần Thư.

Nó đang đợi Thú Hoàng tới, chuẩn bị phối hợp với phân thân của nó để cùng nhau hành động.

Lúc này, Trần Thư không tiếp tục thuấn di nữa, để khế ước linh chờ tại chỗ, mà khóe miệng của hắn đã có một vòng ý cười khó hiểu.

…

Sáng ngày thứ hai, khu vực giáp ranh 【 Mê Thất sa mạc 】 .

Không gian cấm vụ lưu động, ngay sau đó có một con Lam sắc Tiểu Long dài ba mét bay ra.

Lập tức, bên cạnh một bạch ngân biến dị hung thú choáng váng, từ trước tới nay chưa từng gặp qua sinh linh nào có thể ra vào cấm vụ.

- Cuối cùng cũng tới rồi…

Lam long miệng nói tiếng người, trong mắt đã có một vòng lạnh giá.

Nó nhìn bạch ngân hung thú bên cạnh, hai con ngươi đỏ tươi giống như vòng xoáy chuyển động.

Nháy mắt, hung thú mất đi sinh mệnh khí tức, té ngã trên đất.

- Một nơi bên trong sa mạc..

Hồn long phân thân cưỡng ép cướp đoạt ký ức của hung thú, đối với nơi này đã đại khái hiểu rõ.

Đồng thời, nó tản ra linh hồn khí tức, tràn ngập toàn bộ dị không gian, liên lạc với quân vương nơi đây.

Hắc bạch hồ điệp hai cánh chấn động, vội vã đáp lại.

Hồn long tự lẩm bẩm:

- Trần Thư đáng giết ngàn đao, hôm nay, là ngày chết của ngươi!

Giờ phút này nó đã bị sát ý làm cho đầu óc choáng vángmãi mãi cũng không thể tưởng được:

Thợ săn cao cấp thường lấy thân phận con mồi mà xuất hiện…

- Sắp đến rồi sao?

Trần Thư một thân một mình chờ trong miệng Tiểu Hoàng, yên lặng đoán chừng thời gian.

- Chắc hẳn không phải là Thú Hoàng tới đâu nhỉ?

Trong mắt hắn có vẻ suy tư, nếu thực sự là Truyền Kỳ cấp tới, bọn hắn có khả năng toàn quân bị diệt.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, hắn đã lập tức bác bỏ suy đoán này.

Nếu Truyền Kỳ cấp thật sự có thể tiến về phía các dị không gian còn lại, cứ điểm của Hoa quốc chỉ e đã sớm bị phá rồi, mà Long Uyên thành cũng không còn ý nghĩa gì mà tồn tại nữa.

- Có thể uy hiếp tới ta, xác suất lớn là thực lực Vương cấp…

Trần Thư suy đoán, hiện tại quả thực không thể đánh lại Vương cấp.

Lúc hắn đang suy nghĩ.

- Vù vù ~~

Sắc mặt Thỏ Không Gian trở nên ngưng trọng, đi tới trên đầu Tiểu Hoàng, đánh giá tình huống xung quanh.

Trần Thư cũng vươn đầu ra, nhưng không phát hiện ra có gì khác lạ.

Thỏ Không Gian khoa tay múa chân, ra hiệu bọn hắn đã bị nhốt rồi.

- Không gian kỹ năng ư?

Trần Thư sờ cằm, nghĩ đến quân vương.

Lúc hắn cho rằng đại địch là không gian quân vương.

Một tiếng kêu gào khủng bố của Linh hồn xuất hiện, thậm chí không gian cũng hơi vặn vẹo.

Bản thân Trần Thư không bị ảnh hưởng gì, nhưng khế ước linh của hắn cũng đầu óc trống rỗng, giống như bị cưỡng ép khống chế.

Chỉ có Tiểu tinh linh là ngoại lệ!

Tiểu tinh linh vội vã quát:

- Đại Hoàng, Nhị Cẩu, Tiểu Thỏ!

Nhưng không có một tiếng đáp lại.

- Mẹ nó ai dám khi dễ tiểu đệ của ta?

Chương 1633: Ách… Ta nên tỏ ra sợ hãi ư?

Tiểu tinh linh móc ra vũ khí chuyên môn của minh, bộ dạng khí thế hung hăng. - Hả?

Trần Thư thần sắc khẽ biến, đôi mắt trừng trừng nhìn kỹ sinh linh xa xa vừa xuất hiện.

Chỉ thấy một lam sắc tiểu Long bay tới, hai con ngươi đỏ tươi trừng Trần Thư, tràn ngập sát ý kinh người.

Mà bên cạnh nó, một con Hồ điệp lớn chừng bàn tay đi theo, y hệ dáng vẻ của tiểu đệ.

Đây là không gian hệ quân vương của nơi này!

Trần Thư kinh hô một tiếng, nói:

- Mẹ nó! Là ngươi? ! Phun ra rồng!

- ! ! !

Hồn long gầm thét một tiếng, vừa nghe đến xưng hô này, nháy mắt có chút bùng nổ.

Hiện tại nó hận không thể chém người trước mắt thành muôn mảnh!

- Trần Thư, hôm nay, ngươi nhất định phải chết!

Hồn long miệng nói tiếng người, ngữ khí lạnh giá tột cùng.

- Không phải, chúng ta không có cừu hận, ngươi hận ta đến mức như vậy ư?

Trần Thư mỉm cười, hóa ra là người quen biết cũ…

- Không có cừu hận?

Hồn long mở to hai mắt nhìn, ngươi mẹ nó là thật không biết xấu hổ!

Nó hít sâu một hơi, nói:

- Ta không muốn nghe người chết nói nhảm!

Nó đã từng lĩnh giáo qua công phu miệng của Trần Thư, nếu như thật sự để cho hắn nói tiếp, nó có thể sẽ bị tức giận đến nổ chết.

Một giây sau, lại là một đạo Linh hồn khủng bố trùng kích, hướng thẳng về phía tiểu tinh linh.

Nhưng mà lực lượng của nó giống như đá chìm đáy biển, không chút tác dụng.

- Ngươi?

Thần sắc Hồn long cứng lại, nhìn về phía tiểu tinh linh, chỉ cảm thấy linh hồn của đối phương dường như sâu không lường được.

- Dị loại ư?

Nó tự lẩm bẩm, muốn khống chế lại, trừ phi bản thể trước mới có khả năng.

- Lại dám động thủ với ta!

Tiểu tinh linh thần sắc giận dữ, thấy ba tiểu đệ bị khống chế, trực tiếp thả kỹ năng về phía Trần Thư.

- Tiểu Trần, ngươi lên!

- Lên em gái ngươi!

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, bảo ta tay không vật lộn với hung thú, chê ta chết không đủ nhanh đúng không?

Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói, bản nhân Ngự Thú sư xông lên trước còn khế ước linh ở phía sau chỉ huy…

- Không có sức chiến đấu sao?

Trong mắt Hồn long đã có một vòng ý cười tà ác, đã nhìn thấu tiểu tinh linh chỉ là miệng cọp gan thỏ.

Chỉ có sức mạnh tinh thần mạnh mẽ, nhưng không có năng lực công kích.

- Đừng vùng vẫy nữa…

- Ta sẽ nuốt linh hồn của ngươi, hoá thành bộ dáng của ngươi!

Hồn long chậm rãi tới gần Trần Thư lạnh lùng nói:

- Đến lúc đó, người nhà của ngươi, bằng hữu của ngươi, ta sẽ không tha một ai! Ta sẽ từng bước thôn phệ linh hồn của bọn hắn, chậm rãi tra tấn bọn hắn, khà khà…

- A.

Trần Thư mặt không thay đổi gật đầu.

- ? ? ?

Hồn long thoáng chốc giật mình, A là có ý gì? !

- Ngươi không sợ hãi chút nào sao?

- Ơ… Ta nên tỏ ra sợ hãi ư?

Trần Thư gãi gãi đầu, ngay sau đó tỏ ra sợ hãi, nói:

- Oa oa! Thật đáng sợ!

- …

Khóe miệng Hồn long giật giật một cái, tại sao nó lại cảm thấy bị vũ nhục nhỉ…

Trần Thư thản nhiên nói:

- Cái kia, ngươi còn muốn thấy cái gì, ta đều có thể diễn.

- …

Trái tim Hồn long run rẩy, đầu óc có chút mụ mị, ngươi như vậy làm ta không có chút hào hứng nào cả…

Tại sao cảnh tưởng phục thù mà nó tưởng tượng ra với cục diện hiện tại lại hoàn toàn khác nhau chứ?

- Hồn Long Hoàng, có thể có bẫy đấy…

Hắc bạch hồ điệp bên cạnh vội vã nhắc nhở, nó cũng không nhận ra Trần Thư, đương nhiên sẽ không bị cừu hận làm cho đầu óc choáng váng, thấy dáng vẻ bình tĩnh của đối phương, trong lòng có chút bất an.

Hồn long ngơ ngác, ngay sau đó cảm thấy có chút đạo lý.

Nhưng lúc này, Trần Thư lại mở miệng…

- Phun ra rồng, có phải còn muốn ta làm ra vẻ hối hận?

Trần Thư tự lẩm bẩm, ngay sau đó vẻ mặt tự trách nói:

- Ta thật hối hận, sớm biết có kết quả như ngày hôm nay, ban đầu ta nên… Tăng cường độ! Thực ra điều mà ta muốn nhìn nhất là ngươi phun đến mất mạng…

- Mẹ nó! Chết đi!

Hồn long trực tiếp nói tục bùng nổ, lửa giận trong lòng nháy mắt bị thiêu đốt, gào thét nhào về phía Trần Thư.

Nó coi thường bốn khế ước linh bên cạnh đối phương, chuẩn bị cưỡng ép thôn phệ linh hồn của Trần Thư.

Nhưng lúc khoảng cách song phương chỉ có mấy chục mét.

Một đạo Lục sắc chi điều nháy mắt từ dưới đất bắn mạnh ra!

- Hả?

Hồn long tâm thần chấn động, mẹ nó thực sự trúng kế rồi? !

Vèo vèo ——

Chi điều mang theo sức mạnh đáng sợ, trực tiếp đâm xuyên đầu hồn long!

Hồn long bình phục lại nỗi khiếp sợ trong lòng, dáng dấp trở nên thong dong bình tĩnh, dù sao cũng là Thú Hoàng từng trải!

Nó tự lẩm bẩm:

- Chi điều này… tại sao ta lại cảm thấy có hơi quen quen nhỉ…

Hồn Long Hoàng không tiếp tục ngẫm nghĩ nữa, hai con ngươi xuất hiện một vòng hồng quang, lực lượng linh hồn tuôn ra thi triển công kích linh hồn về phía Chi điều.

Vèo ——

Chi điều run lên, nháy mắt giật lại thối lui, quay trở về dưới đất sa mạc.

Thương thế phần đầu của Hồn long mắt trần có thể thấy khép lại, bản thân không chịu chút thương thế.

Phân thân bây giờ, cũng không phải là phân thân trước đó có thể so sánh.

Nó đang muốn mở miệng khiêu khích, chỉ thấy bốn phía dâng lên vô tận biển lửa, thậm chí ngay cả không gian kết giới của Hắc bạch Hồ điệp cũng đang rung động, hình như có chút khó có thể chịu đựng.

Chương 1634: Hay là ngươi phun tượng trưng một chút đi?

Rầm rầm rầm! Lửa cháy ngập trời bao trùm xông tới, nhiệt độ khủng bố khiến không khí vặn vẹo.

Mà ở sâu trong biển lửa, một cột hỏa diễm hình dáng giống như cái cây xuất hiện, từ từ tiến đến gần nó.

Trên đại thụ, chính là tổng đoàn trưởng Vương Sách Vương giả của ngự thú đoàn!

- Trần Bì, đã lâu không gặp.

Vương Sách mỉm cười, không để ý đến hồn long trước mắt.

- Vương thúc…

Trần Thư có chút bất ngờ, không nghĩ tới sẽ mời được một vị cường giả dân gian.

Đối phương chính là thực lực Vương cấp nhị tinh, có thể được xưng là đệ nhất nhân dân gian.

Đúng lúc này, biển lửa cuồn cuộn, lại xuất hiện một thân ảnh.

Chỉ thấy Tần Thiên đang cưỡi một Hồng sắc đại điểu có tròng đồng, ánh mắt nhìn về phía hồn long đã có chút kinh ngạc, giống như đang chìm đắm trong hồi ức.

- Tại sao lại là con hàng này?

- Là các ngươi!

Trong nháy mắt, song phương đều nhận ra nhau.

- Grào!

Hồn long gào thét một tiếng, giống như quay trở về năm đó.

Trong đám người vây giết phân thân của nó, chính là do Tần Thiên cùng Vương Sách làm chủ lực.

Cảnh tượng kia lại tái hiện rồi đúng không?

Nhưng bây giờ, nó không còn là phun ra rồng chật vật năm đó nữa!

- Hình như ta nhớ ra rồi, là con Thú Hoàng kia?

Vẻ mặt Vương Sách nghiêm túc, trong mắt đã có một điểm kinh nghi bất định.

Tần Thiên trầm ngâm nói:

- Vẫn là phân thân, nhưng mà mạnh hơn rất nhiều, Vương cấp nhị tinh đó…

- Mặc kệ là ngươi, hay là cứu binh của ngươi, đều phải chết!

Hồn long gào thét một tiếng, hai con ngươi khẽ động, nháy mắt thi triển kỹ năng.

Chỉ thấy thân thể của nó tả hữu đung đưa, vậy mà trong lúc mơ hồ xuất hiện tàn ảnh.

Nhưng một giây sau, tàn ảnh tách rời ra.

Không bao lâu, tổng cộng mười tám con Lam Long giống nhau như đúc xuất hiện, đều là thân thể hư ảo, giống như không có thực thể.

Hồn long ánh mắt hung lệ, sức mạnh linh hồn khủng bố tràn ngập, quát lên:

- So số lượng với ta đúng không?

- Không phải, hình như ngươi thực sự có chút không phục nhỉ?

Vương Sách mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía ba phương hướng khác.

Chỉ thấy sâu trong biển lửa mơ hồ xuất hiện ba đạo thân ảnh, hơn nữa đều có khí thế Vương cấp.

Chính là Liễu Phong, Trần Thanh Hải, cùng Tổng đốc Nam Thương Phương Vệ!

Trong lúc nhất thời, hai mươi lăm con Vương cấp khế ước linh vây tới, khí thế ngập trời, tràn ngập sát khí lạnh như băng!

- ? ? ?

Thần sắc Hồn long ngưng trọng, trong mắt đã có một vòng kinh hãi, đội hình này không khỏi quá bất hợp lí rồi?

Mẹ nó ngươi mang theo năm Vương cấp tới hại ta sao?

Hồn long âm thanh trầm thấp, nói:

- Ngươi là con riêng của lão quỷ kia?

Mẹ nó năm Vương cấp bảo vệ một Hoàng Kim cấp, thực sự là quá hoang đường rồi?

- Không phải…

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Thực ra thân phận thực sự của ta là…

- Hả?

Lực chú ý của Hồn long bị hấp dẫn, nhịn không được nghiêng tai lắng nghe.

Những người còn lại cũng không khỏi tự chủ muốn nghe một chút, chẳng lẽ thật sự có thân phận đặc biệt gì sao?

Chỉ thấy ngữ khí Trần Thư trầm thấp, chậm chậm nói:

- Phụ thân… ngươi.

- ? ?

Thần sắc Hồn long khẽ giật mình, ngay sau đó vô cùng cuồng nộ.

Nhưng lúc nó đang muốn động tay, lại \ bị Trần Thư cắt đứt.

- Chờ một chút! Ta còn một câu cuối cùng muốn nói!

- Mẹ nó nói đi!

Hồn long đã bị phá phòng, trực tiếp chửi ầm lên, đồng thời lực lượng linh hồn biến thành một đại chùy có thể thấy được, bao chùy lao nhanh về phía hắn.

Li!

Trong chốc lát, trọng đồng hồng điểu dưới chân Tần Thiên kêu to một tiếng, đồng thời lực lượng tinh thần xông ra, tạo thành một đạo bình chướng, ngăn chặn đòn công kích của hồn long.

Nó có huyết mạch của Trọng Minh Điểu, sở trường đương nhiên là công kích tinh thần rồi.

Lúc này, Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói:

- Đừng gấp, những lời này thật sự rất quan trọng!

Hắn không đợi hồn long trả lời, trực tiếp móc ra một cái bình bột phấn màu đen, vội vàng nói:

- Cảnh tượng hiện tại giống hệt năm đó, nhưng thực ra vẫn còn một điểm khác biệt.

Hồn long khẽ giật mình, có chút chưa phản ứng kịp.

- Hiện tại ngươi không phun ra!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Bầu không khí đã đến mức này rồi, hay là ngươi phun tượng trưng một chút đi?

- Ngao ngao ngao!

Mười tám con hồn long hai con ngươi đỏ tươi, coi thường những người còn lại, xông thẳng đến chỗ Trần Thư, hiện đầy sát cơ.

- Bà mẹ nó, không cần vội vã như vậy chứ…

Trần Thư thần sắc biến đổi, cả người nháy mắt mang theo khế ước linh biến mất tại chỗ.

Không gian kết giới của Hắc bạch Hồ điệp đã bị Hỏa Diễm lĩnh vực của Vương Sách phá hoại, đương nhiên không làm khó được hắn.

Nhưng mà cho dù không phá hoại được, cũng không ngăn được thần kỹ Thỏ Không Gian, chẳng qua chỉ là có thêm một không gian ấn ký mà thôi.

- Các đại lão, các ngươi đánh, ta tới cổ vũ các ngươi!

Trần Thư ở bên ngoài biển lửa rống lên, tự giác rời khỏi hiện trường chiến đấu.

Thực lực của hắn hoàn toàn cường đại, nhưng chỉ là khi đối mặt với Hoàng Kim cấp, cùng Vương cấp quả thực không thể sánh bằng, huống chi là loại đại hỗn chiến này.

- Tiểu tử này…

Tần Thiên lắc đầu, ngược lại không quá để ý.

Có Trần Thư ở bên cạnh, bọn hắn ngược lại không thể xuất thủ, lo lắng sẽ tác động đến hắn.

Chương 1635: Ta biết ngươi rất gấp, nhưng trước tiên đừng gấp gáp

– Ta cùng lão Vương xem như chủ lực, các ngươi phụ trợ chiến đấu! Sắc mặt Tần Thiên bình thường, trực tiếp làm người dẫn đầu trận chiến lần này.

Hắn cùng Vương Sách đều là Vương cấp nhị tinh, ba người khác là Vương cấp nhất tinh, đương nhiên muốn lấy bọn hắn làm hạch tâm chiến đấu.

Liễu Phong gật đầu nói:

- Không thành vấn đề.

Trong lúc nhất thời, song phương đại chiến hết sức căng thẳng.

Ánh mắt Hồn Long Hoàng nhìn về phía hai mươi lăm con Vương cấp khế ước linh, trong lòng có ý nghĩ muốn rút lui.

Trận chiến đấu này, nó không đánh lại.

Huống chi trọng đồng hồng điểu của Tần Thiên cùng Thiên Hỏa Thụ của Vương Sách thực ra có chút khắc chế nó.

Đúng lúc này, một âm thanh khiêu khích truyền đến:

- Phế vật không phải muốn bỏ chạy đấy chứ?

- Nhanh cút về Long Uyên, đây cũng không phải là nơi ngươi có thể đến, muốn giết tội phạm ca của ngươi sao, đời này đoán chừng không còn hy vọng gì nữa rồi.

- Trở về rửa cổ sạch sẽ, chờ ca ca tự mình đến lấy!

- Grào!

Thần sắc Hồn Long Hoàng nổi giận, hận ý trong lòng sắp làm đầu óc nó hôn mê rồi.

Hiện tại Trần Thư quả thực giống như nhân vật phản diện mất não thích khiêu khích.

Nhưng nó cũng chỉ có thể thừa nhận, nó không thể ứng phó được.

Quả thực làm cho tâm thái của nó đủ khó nhịn…

Rầm rầm rầm!

Đúng lúc này, Tần Thiên liếc mắt, năm người nháy mắt toàn lực tiến công!

Hai mắt Trọng đồng hồng điểu xuất hiện một vòng kim quang, chỉ thấy trên đầu hồn long bị cưỡng chế phủ lên một ký hiệu đầu chim màu vàng .

Tần Thiên quát:

- Thân thể hiện tại của nó là thực thể, có thể trực tiếp đánh!

Vương Sách ngơ ngác, hắn ta nhớ đến lần trước vây công Tần Thiên vẫn chưa có kỹ năng này, lĩnh ngộ mới? Hay là phần thưởng của chính phủ?

Hắn ta không tiếp tục suy nghĩ quá nhiều, vội vã hiệu lệnh khế ước linh toàn lực tiến công.

Cuộc chiến đấu bạo phát trong nháy mắt, hồn Long Hoàng bị chế trụ, tình thế hoàn toàn nghiêng về một phía.

Sức chiến đấu của đám người Tần Thiên so với sự tưởng tượng của nó càng mạnh hơn!

- Mở thông đạo! Đi!

Hồn Long Hoàng nhìn Hắc bạch hồ điệp bên cạnh, trong mắt không còn chút do dự.

Cho dù là bị vũ nhục, nó cũng nhất định phải chạy, đây chính là bản nguyên lực lượng phân thành hai của nó, nếu bị hủy, quả thực là quá thua thiệt.

Hai cánh Hắc bạch Hồ điệp chấn động, nó không có năng lực thuấn di dẫn người đi, nhưng đồng thời có thể xây dựng một không gian thông đạo.

Không bao lâu, thông đạo tràn ngập quang mang đen trắng bất ngờ xuất hiện!

Grào!

Hồn Long Hoàng gầm thét một tiếng, lực lượng tinh thần khủng bố hóa thành một trường kiếm khổng lồ, chém ngang về phía trước, khiến toàn bộ Vương cấp khế ước linh nháy mắt thất thần!

- Đi!

Nó không chút do dự, quay người chuẩn bị bước vào không gian thông đạo.

Nhưng gần như cũng ngay lúc đó, tinh thần của nó chấn động, trong lòng phát giác được một chút nguy cơ.

Một đạo Không Gian Lợi Nhận vô hình chém tới, nhưng không phải nhằm vào nó, mà là không gian thông đạo trước mắt.

Không gian lực lượng va chạm, gần như trong nháy mắt lập tức phân cao thấp!

Oanh!

Toàn bộ không gian thông đạo ầm vang nghiền nát, ngay cả Hắc bạch Hồ điệp cũng bị thương.

- Chết tiệt!

Thần sắc Hồn Long Hoàng giận dữ, gần như trong nháy mắt đoán ra được tên đầu sỏ gây ra.

Một đạo âm thanh tiện tiện truyền đến:

- Ta biết ngươi hiện tại rất gấp, nhưng đừng nên gấp gáp…

- Grào!

Hồn Long Hoàng trước mắt choáng váng, thậm chí thiếu chút nữa bị chọc tức ngất đi.

Cùng lúc, hai mươi lăm con Vương cấp đã khôi phục lại, lại lần nữa bật hết hỏa lực về phía hồn Long Hoàng.

Mà Trần Thư vẫn đang ở ngoài biển lửa khiêu khích, ảnh hưởng tâm thái chiến đấu của hồn Long Hoàng.

Nửa giờ sau, đại chiến vẫn đang tiếp tục…

- Ngao ngao!

Husky của Trần Thư đã tham chiến, thần kỹ 【Hỏa Diễm lĩnh vực】 của Vương Sách đã được gia trì, lực chiến đấu của nó có thể uy hiếp đến Vương cấp, cũng đã xuất ra một phần lực.

Lúc này Khế ước linh của đám người Tần Thiên mặc dù thân thể không bị thương, nhưng tinh thần cũng đã có mức độ tổn hại nhất địnhh, hơn nữa trở nên vô cùng mệt mỏi.

Nhưng mà thương thế cuar hồn Long Hoàng càng nặng, vốn dĩ có mười tám hư ảnh, chỉ còn lại năm cái, hơn nữa đều vô cùng ảm đạm, bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Hai con ngươi đỏ tươi ảm đạm, tràn ngập oán hận nói:

- Ta nhớ các ngươi rồi!

Đồng thời, ánh mắt của nó nhìn về phía bên cạnh, giống như đang xuyên thấu Hỏa Diễm lĩnh vực, nhìn thấy vẻ mặt cười bỉ ổi của Trần Thư!

Đây tuyệt đối là người mà hiện tại nó muốn giết nhất thậm chí khiến nó đã có suy nghĩ cùng đồng quy vu tận…

Có thể thấy được con hàng này đã dồn Thú Hoàng đến mức nào…

Nhưng bây giờ, phân thân của nó đã kiệt lực, không làm gì được nữa.

Nó gào thét một tiếng, năm thân thể hợp làm một thể, toàn thân đều trở nên vô cùng óng ánh, thân thể hoàn toàn biến thành trạng thái hư vô.

Hồn Long Hoàng không chút do dự, quay người bước vào bên trong Hỏa Diễm lĩnh vực.

Lửa cháy ngập trời đối với nó không còn một chút tác dụng khống chế.

Mà kỹ năng của đám người Tần Thiên cũng đánh vào khoảng không, không hề tạo thành một chút thương tổn nào.

Hiển nhiên, bây giờ hồn Long Hoàng đã là một chủng loại ở trạng thái giống như vô địch.

Chương 1636: Lão sư không có yêu cầu nào khác, ta chỉ muốn sống…

– Hồn Long Hoàng, chờ ta một chút! Hai cánh Hắc bạch Hồ điệp run lên, vội vã theo sát.

Nhưng vừa bước vào, nó đã bị Hỏa Diễm lĩnh vực thiêu đốt đến toàn thân đau nhức kịch liệt, khí thế trở nên suy yếu không ít.

- Ta sẽ báo thù cho ngươi!

Hồn Long Hoàng nhìn nó một chút, không để ý tới nữa.

Chỉ là một Bạch Ngân Quân Vương mà thôi, so với phân thân này, quả thực là bé nhỏ không đáng kể.

Hắc bạch Hồ điệp nhìn nó một chút, đáy mắt tràn đầy oán hận, trong lòng nói:

- Mẹ nó ta đã chết rồi, có tác dụng cái rắm gì nữa!

Nó muốn phóng thích kỹ năng thuấn di, nhưng lại bị Hỏa Diễm lĩnh vực chặn lại.

Không bao lâu, hồn Long Hoàng rời khỏi Hỏa Diễm lĩnh vực, đi tới ngoại giới.

- Chó chết, rõ ràng là muốn chạy?

Trần Thư nhíu mày, đi tới bên ngoài cách hồn Long Hoàng trăm mét.

Hắn trực tiếp để Thỏ Không Gian thả ra 【 không gian lao tù 】 , bao vây hồn Long Hoàng.

Hai con mắt Hồn Long Hoàng đỏ tươi nhìn về phía hắn, vô cùng oán hận nói:

- Trần Thư, đời này không giết ngươi, bổn hoàng vĩnh viễn không bao giờ đột phá!

Dứt lời, nó thong dong rời khỏi 【 không gian lao tù 】 , không hề bị ngăn cản.

Trong chốc lát, thân thể của nó chia ra thành ba mươi phân thân, hướng về các hướng khác nhau rời đi.

Mà lúc này, Hỏa Diễm lĩnh vực tản ra, chỉ để lại thi thể của Hắc bạch Hồ điệp.

Mắc dù nó là Bạch Ngân Quân Vương, nhưng đối mặt với năm Vương cấp, kết quả đã không cần nhiều lời.

- Tách ra đuổi theo?

Trong mắt Tần Thiên đã có chút do dự, lo lắng lại là bẫy rập.

Vương Sách chắc chắn nói:

- Hiện tại nó đã là nỏ mạnh hết đà, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Dứt lời, năm người quả quyết ra quyết định.

Bây giờ là thời điểm then chết bản thể hồn Long Hoàng bị trọng thương, nếu có thể thành công, thoáng chốc có thể làm dịu áp lực của Long Uyên thành.

- Ta cũng giúp đỡ!

Ánh mắt Trần Thư khóa chặt một đạo thân thể của hồn Long Hoàng.

Tần Thiên mở miệng nói:

- Ngươi cẩn thận một chút, nếu như nó thật sự có sức phản kháng, chắc chắn sẽ nhắm vào ngươi trước tiên.

- Vậy ta không lên.

- ? ? ?

Năm người quay đầu nhìn lại, ngươi mẹ nó đừng bỉ ổi như vậy được không…

- Vừa rồi nó có thể cưỡng ép khống chế khế ước linh của ta, không thể lên được…

Trần Thư lắc đầu, trong lòng bình tĩnh lại.

Lỡ như hồn Long Hoàng còn có sức chiến đấu, vậy hắn có chút xong rồi.

Đến lúc đó chỉ có hắn cùng tiểu tinh linh duy trì được sự thanh tỉnh, cục diện thoáng chốc có chút khó xử….

- Ngươi đi cùng ta.

Liễu Phong mở miệng nói.

- Ta cũng cần người phối hợp với ta.

- Được!

Tần Thiên gật đầu, sau đó lôi vài cục gạch màu đen ra, nói.

- Cầm cái này đi, sản phẩm mới nhất của chính phủ, dù ở Dị Không Gian thì vẫn truyền được tín hiệu, nếu có tình huống

bất ngờ, cứ đánh nát là được.

Nhất thời, mỗi người nhận lấy một cục rồi cưỡi Khế Ước Linh đuổi theo, bọn họ không định bỏ qua cho Hồn Long Hoàng.

Lúc này, một con Hồn Long Hoàng đang điên cuồng chạy thục mạng.

Thân thể nó càng ngày càng ngưng thực, trông khác hẳn với hai mươi chín đạo phân thân còn lại.

- Ta sẽ trở lại! Thù này không báo, ta thề ta không phải là Long!

Ngược lại, bây giờ nó cũng không hốt hoảng lắm, chỉ cần có thể để Lực Lượng Hạch Tâm chạy thoát rồi trở về bản thể thì cũng không quá thua thiệt.

Còn những phân thân khác, nó cũng không để lại quá nhiều linh hồn lực lượng.

Bây giờ có tổng cộng là ba mươi phân thân, nó không tin đám người Trần Thư có thể tìm được thân thể chứa Lực Lượng Hạch Tâm.

Là Thú Hoàng, năng lực bảo vệ tính mạng đương nhiên không cần nói nhiều, nếu không bọn nó cũng không thể sống sót lâu như vậy.

…

Mười phút sau.

Trần Thư giết được thêm một phân thân của Hồn Long Hoàng, quả nhiên, đúng như dự đoán, nó không có chút sức chiến đấu nào.

Hắn thu toàn bộ sức mạnh của Thú Hoàng vào, đây là đồ tốt, nó có thể giúp Khế Ước Linh hệ tinh thần lực tiến hóa.

- Lão Liễu, đây là lần thứ hai ta giết được Thú Hoàng rồi.

Trần Thư có chút khoe khoang, chiến tích như này không phải ai cũng có thể sánh được.

Liễu Phong liếc hắn một cái, nói.

- Đều là phân thân thôi, ngươi khoác lác cái gì? Hơn nữa, có liên quan gì đến ngươi đâu…

- Ta làm mồi nhử đó, không có ta, các ngươi làm sao tìm được nó mà giết chứ?

- …

Liễu Phong lắc đầu, nói tiếp.

- Sao ngươi lại bị theo dõi rồi? Có phải ngươi lại gây ra chuyện gì quá đáng không?

- Thật sư không có.

Trần Thư nhún vai nói.

- Ta vẫn luôn tuân theo nguyên tắc: Kiên định làm người, thành thật làm việc.

- Mẹ nó đây là lời thoại của ngươi sao?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, hỏi tiếp.

- Không phải do ngươi giết quá nhiều hung thú đó chứ?

- Ta mới giết mấy chục con thôi, cũng không nhiều lắm.

Trần Thư gãi đầu nói.

- Ta nghĩ có khả năng con Thú Hoàng này vẫn luôn đi tìm ta.

- Hả? Chỉ có chút ấy sao?

Liễu Phong ngơ ngác, chuyện này cũng không phù hợp với tác phong tội phạm trước sau như một của hắn lắm.

- Đúng vậy, ta chỉ giết có từng ấy thôi.

Trần Thư thở dài, sau đó, Thỏ Không Gian búng tay một cái..

Rầm rầm rầm…

Chỉ thấy một đống lớn Bạch Ngân Chân Bảo rơi xuống, thậm chí chất thành một quả núi nhỏ…

- Cái gì thế?

Chương 1637: Lão sư không có yêu cầu nào khác, ta chỉ muốn sống… (2)

Liễu Phong vốn không thèm để ý, chỉ hời hợt liếc qua. Nhưng một giây sau đó…

- Má ơi! Đây là?

Hắn ta trợn to hai mắt, cả người run lên, thậm chí không đứng vững nổi, trực tiếp ngã xuống bằng điểu…

Phốc phốc!

- Lão sư, lão sư…

Trần Thư vội vàng hô lên, dù sao cũng là Vương Cấp, sao tố chất tâm lý lại kém như vậy?

Chốc lát sau, Liễu Phong ngồi lên lưng Băng Điểu, trên mặt vẫn còn vẻ kinh hãi, ánh mắt nhìn chằm chằm đống vật liệu hung thú bên kia.

- Tất cả đều là chân bảo sao?

Hắn ta cảm giác hơi hoa mắt chóng mặt, cho tới bây giờ hắn ta cũng chưa từng nhìn thấy nhiều chân bảo như vậy.

Trần Thư nhún vai nói.

- Đều là Bạch Ngân Chân Bảo thôi, không đáng giá, cũng chỉ có một tỷ thôi.

- Cũng chỉ?

Khóe mắt Liễu Phong co rútt, ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Thư, hỏi.

- Trong một tháng này, rốt cuộc ngươi đã làm gì?

- Không phải ta đã nói rồi sao? Ta chỉ giết mấy chục con hung thú mà thôi.

- …

Liễu Phong nuốt nước miếng, hỏi.

- Tất cả đều là Quân Vương Cấp sao?

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao?

- Chờ chút, bình tĩnh, ta chưa load kịp, cảm giác cpu sắp nổ đến nơi rồi…

Liễu Phong xoa đầu, hít thở sâu vài cái để mình bình tĩnh lại.

Lúc nãy nghe nói Trần Thư mới giết mấy chục con hụng thú, hắn ta còn có chút nghi ngờ, với tính cách của tên này thì làm gì có chuyện chỉ giết có từng đó.

Bây giờ hắn ta đã hiểu, hóa ra hung thú mà ngươi giết đều là Quân Vương!

- Chúng ta tạm thời không nói đến chuyện chiến đấu nữa.

Hắn ta hít sâu một hơi, nói:

- Dựa theo tốc độ của ngươi, đại khái là một ngày một con Quân Vương, nếu trừ đi thời gian đi đường, vậy chỉ cần nửa ngày là ngươi tìm được một con Quân Vương sao?

- Ừ… Có vấn đề gì sao?

Trần Thư nhíu mày, bộ dạng như thể đây là điều hiển nhiên.

- Vấn đề lớn đấy!

Liễu Phong trừng mắt, nói.

- Quân vương là hung thú mà ngươi muốn tìm là tìm được sao?

- Đương nhiên là ta có cách của ta rồi…

- Cách gì?

- Trương Đại Lực là Thực Thần đó…

Trần Thư cười toét miệng, sau đó giải thích cho Liễu Phong.

Hồi lâu sau, Liễu Phong dần dần bình tĩnh lại, nhưng vẻ khiếp sợ trong hai mắt vẫn bán đứng tâm tình lúc này của hắn ta.

Hai người một tổ, một người chịu trách nhiệm giết, một người chịu trách nhiệm dẫn dụ, hiệu suất chắc chắn cao đến không tưởng.

Ai cũng không nghĩ tới, hai người trẻ tuổi có thành tựu cao trong hai lĩnh vực kết hợp với nhau sẽ có hiệu quả này.

- Bảo sao ngươi cần tinh hoa của Vương Cấp Khế Ước Linh!

Liễu Phong bừng tỉnh hiểu ra, bây giờ hắn ta đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hắn ta vội vàng hỏi.

- Nó có tác dụng với Hoàng Kim Quân Vương không?

Nếu như có, vậy thì Canh Gà Độc Tâm Linh của Trương Đại Lực thực sự đã lập công lớn.

Nếu có thể giải quyết tất cả các Dị Không Gian lớn trừ Long Uyên ra thì cũng coi như làm dịu thế cục hiện nay.

- Ta chưa thử bao giờ…

Trần Thư lắc đầu nói.

- Nhưng mà dựa vào dự đoán của Trương Đại Lực thì khả năng cao là không, trừ khi gia tăng liều lượng hoặc là…

Hắn nói được một nửa thì dừng, không nói tiếp nữa.

- Nói mau, hoặc là gì vậy?

Liễu Phong vội vàng hỏi.

- Chỉ cần có thể làm được, phía chính phủ đều sẽ ủng hộ hết sức có thể, có phải cần vật liệu tương đối hiếm thấy không? Ta có thể tự mình đi lấy!

- Lão sư, ngươi chắc chắn chứ?

Trần Thư lộ vẻ quái dị, nói.

- Thật ra thì cách thứ hai, cơ bản có thể đảm bảo thành công 100%, thậm chí có thể dẫn cả Thú Hoàng ra được.

Liễu Phong vội vàng nói.

- Nói mau! Đừng lòng vòng!

- Vương Cấp Khế Ước Linh có thể làm mồi nhử dẫn dụ Bạch Ngân Quân Vương ra, muốn nhử Hoàng Kim Quân Vương thì…

Trần Thư cười toét miệng, nói.

- Đương nhiên là cần… Huyết Nhục tinh hoa của Truyền kỳ cấp rồi!

- ?

Liễu Phong chấn động, gương mặt cứng nhắc.

Ngay sau đó, hắn ta quay đầu nhìn về phía trước, miệng lẩm bẩm.

- Bây giờ chúng ta đang đuổi giết con Thú Hoàng kia, không thể phân tâm.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngươi chuyển chủ đề trơn tru thật…

Hắn vội vàng nói.

- Lão sư, chỉ cần ngươi có thể lấy được thì nhất định có thể hấp dẫn Hoàng Kim Quân Vương xuất hiện…

- Cút đi!

Liễu Phong lạnh nhạt nhìn hắn, ngươi đùa ta à?

Hắn ta chỉ là một Vương Cấp mà thôi, sao có thể lấy được thứ đồ này?

- Thật mà lão sư.

Trần Thư cười hì hì nói.

- Hay ngươi thử nói với lão gia tử xem sao, Ám Vương Chu Tước gì đó cũng được…

- Trần Bì…

Liễu Phong thở dài, nói với giọng cực kỳ nghiêm túc.

- Lão sư không yêu cầu gì khác, ta chỉ muốn sống…

- …

Trần Thư bĩu môi lẩm bẩm.

- Thế mà lúc nãy ngươi còn dám bảo đảm…

Đúng lúc này, trước mặt hai người lại xuất hiện một phân thân của Hồn Long Hoàng.

Băng Điểu dưới chân Liễu Phong hót vang, sương khí từ trong miệng phun ra đầy đất, mạnh mẽ đông cứng nó lại.

Bây giờ đúng là Hồn Long Hoàng đã không còn sức để đánh một trận nữa rồi.

- Vị trí tiếp theo?

Liễu Phong sờ cằm, hắn ta có thể đụng trúng hai con, hoàn toàn dựa vào may mắn.

- Chờ đã, để ta xem xem…

Trần Thư chầm chậm nói, đồng thời mở ra công năng tìm kiếm của danh hiệu Đồ Tể Quân Vương.

Chương 1638: Lòng thiên hạ có mười đấu

Chỉ thấy một đầu mũi tên màu đỏ xuất hiện trước mặt hắn, chỉ về phía sâu trong sa mạc. - Phía bên phải!

- Thật hay giả?

Liễu Phong nhíu mày, không nghĩ tới Trần Thư sẽ chắc chắn như vậy.

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, hắn ta cũng không nghi ngờ gì, chạy thẳng theo hướng mà Trần Thư chỉ.

Lúc này Hồn Long Hoàng vẫn chưa nhận ra thân thể của nó bị Lực Lượng Hạch Tâm đã bị Trần Thư đánh dấu…

…

Hai giờ sau, sâu trong sa mạc Mê Tung.

Một tiếng nổ lớn vang lên, khoảng cách mười ngàn thước xung quanh đây không có hung thú, hiển nhiên là đang có đánh nhau ở gần đây.

Sau tiếng nổ ầm ầm là một giọng nói chất chứa oán hận vang lên.

- Hai tên đáng giết ngàn đao này! Các ngươi đừng có ép ta!

Thân thể Hồn Long Hoàng ảm đạm, nhưng tròng mắt màu đỏ ẩn chứa lửa giận ngút trời sắp khiến nó tức đến nổ tung.

Nó không bao giờ nghĩ tới, hai người này lại có thể tìm được thân thể có chứa Lực Lượng Hạch Tâm của nó.

Mẹ nó xác suất là một trên ba mươi mà cũng có thể chọn trúng được sao?

- Lão Liễu, con này không giống hai con vừa nãy lắm…

Trần Thư sờ cằm, lập tức phát hiện chúng nó khác nhau.

- Hình như là vậy, chẳng lẽ chúng ta bắt được hàng thật?

Liễu Phong nhíu mày, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Mấu chốt nhất là, con này vẫn không có sức chiến đấu giống mấy con khác, nó chỉ có thể là bị động chịu đòn.

- Chẳng lẽ Đồ Tể Quân Vương trực tiếp chỉ đúng chân thân?

Trần Thư mơ hồ suy đoán, hắn vốn chỉ định phong tỏa tùy tiện một con phân thân.

Hai người nhàn nhã trao đổi với nhau, Khế Ước Linh của bọn họ vẫn không ngừng tay, xuống tay vô cùng hung ác, hơn nữa còn cực kỳ âm hiểm.

Hồn Long Hoàng chỉ có thể bị động tiếp nhận, thân thể nó càng ngày càng ảm đạm.

- Các ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao?

Hồn Long Hoàng đè xuống oán hận và lửa giận trong lòng, nhìn Liễu Phong nói.

- Nếu như ngươi có thể tha cho ta một mạng, ta có thể tặng ngươi một phần năm lực lượng linh hồn của ta, đồng thời chúng ta xóa bỏ mọi ân oán!

Nó chỉ nói lời này với Liễu Phong, còn Trần Thư, mối thù của nó và Trần Thư không thể hóa giải được nữa.

Bây giờ là thời khắc sống còn, nó chỉ có thể thử kế ly gián hai người, từ đó tìm được đường sống mà chạy thoát.

- Hả…

Liễu Phong sờ cằm, trong mắt có chút suy tính, đồng thời để Khế Ước Linh ngừng tấn công.

- Ngươi nói thật chứ? n oán giữa chúng ta đều xóa bỏ hết?

- Lời nói của bổn Hoàng vĩnh viễn có hiệu lực! Hơn nữa nếu nhân loại thật sự bị công phá, ngươi có thể gia nhập dưới trướng của ta!

Hai mắt Hồn Long Hoàng cháy lên hy vọng, nhưng nó còn chưa mất lý trí, vẫn tỉnh táo và cẩn thận.

- Nhưng ngươi cần phải ngăn hắn lại! Hơn nữa phải để ta rời đi trước!

Nó chỉ Trần Thư, mở miệng nói.

- Lực lượng bản nguyên của ta sẽ ở cách đây mười ngàn thước! Ngươi tự tới lấy là được.

- Ngươi không có tư cách ra điều kiện với ta!

Liễu Phong lạnh lùng nói.

- Ngươi đưa cho ta lực lượng linh hồn trước! Ta tự nhiên sẽ để ngươi rời đi.

- Chắc chắn không thể!

Hồn Long Hoàng lập tức nói, có kinh nghiệm xương máu lúc trước, bây giờ nó không bao giờ tin vào lời hứa của nhân loại.

- Kiên cường thật!

Liễu Phong cười khẽ, nói.

- Vậy ngươi mau đi chết đi, giết ngươi rồi, toàn bộ lực lượng linh hồn không phải cũng đều là của ta sao!

Nói xong, năm con Khế Ước Linh của hắn ta cùng lên, thả ra đủ loại kỹ năng, liên tục đánh về phía Hồn Long Hoàng.

- Không phải chứ, với trí thông minh của ngươi mà cũng đòi dùng kế ly gián sao?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có vẻ đùa cợt.

Nếu như Hồn Long Hoàng thật sự đồng ý, e là nó sẽ lập tức hiểu cái gì gọi là thế gian hiểm ác.

- Trần Thư!

Hồn Long Hoàng hô to, lửa giận ngút trời.

Trần Thư vẫn trông tiểu nhân như cũ, nói.

- Bây giờ ta có chút nghi ngờ, ngày đó ngươi phun ra, có phải ngươi cũng phun cả não ra ngoài không?

- !

Hồn Long Hoàng vừa nghe thấy vậy, lửa giận trong lòng lại tăng vọt thêm lần nữa, thậm chí cả linh hồn đều có chú rung lên, như thể sắp thăng thiên tại chỗ.

Miệng của tên này quá độc!

Nó nói với giọng lạnh hơn băng.

- Trần Thư… Ta nhớ ngươi rồi!

Dứt lời, thân thể nó xuất hiện lực lượng linh hồn khủng bố, sau đó bạo phát ra quang mang chói mắt.

- Muốn chạy sao?

Sắc mặt Liễu Phong khẽ động, vội vàng để Khế Ước Linh phóng kỹ năng ngăn lại.

Nhưng sau khi quang mang biến mất, Hồn Long Hoàng cũng biến mất không thấy, chỉ để lại một đoàn Lực Lượng Hạch Tâm khổng lồ ở đây.

- Trời ạ, thực sự để nó chạy thoát rồi sao?

Trần Thư chấn động, nói.

- Vậy mà nó còn nói muốn chơi liều một phen? Nó cố ý muốn bị ta làm nhục đúng không? Nó có thể chất thích bị tra tấn hả?

- …

Liễu Phong lắc đầu, nói.

- Nó phải trả giá đắt đấy.

Hắn ta chỉ linh hồn lực lượng nồng đậm trên mặt đất, ít nhất cũng phải gấp mười lần những con phân thân còn lại.

Trên thực tế, đúng là Hồn Long Hoàng sử dụng kim thiền thoát xác.

Nhưng cái xác đó chính là một nửa Lực Lượng Hạch Tâm của nó.

Nhưng mà dù có thế nào, ít nhất cũng giữ được một phần lực lượng.

- Không thua thiệt… Ta không thua thiệt…

Chương 1639: Đừng phát điên nữa được không…

Một hướng khác, một con Hồn Long Hoàng tự lẩm bẩm, nó để lại một nửa Lực Lượng Hạch Tâm chuyển dời lên thân thể kia. Thời khắc này, nó không ngừng an ủi mình, chỉ có thể cưỡng ép nói mình không thua thiệt…

…

Nửa ngày thoáng cái trôi qua.

- Chỉ tìm được hai con, đáng tiếc…

Đám người Tần Thiên đang ngồi trên lưng Khế Ước Linh nói chuyện với nhau.

Bởi vì mất đi tung tích của Hồn Long Hoàng nên bọn họ kết thúc cuộc truy giết, trở lại điểm hẹn ban đầu.

- Ta cũng vậy, đáng tiếc, nhưng vẫn xem như là có thu hoạch.

Vương Sách lắc đầu, trong tay xuất hiện hai luồng lực lượng linh lực bản nguyên.

Bốn người nói về thu hoạch của mình, tổng cộng bọn họ giết được sáu phân thân của Hồn Long Hoàng.

- Nhưng mà so với lực lượng linh hồn khổng lồ của nó thì đây cũng chỉ là muỗi mà thôi…

Tần Thiên khẽ nhíu mày, ý thức được Hồn Long Hoàng không tổn thất quá lớn, Lực Lượng Hạch Tâm vẫn tẩu thoát được.

Loại tồn tại này, để Vương Cấp đi săn vẫn có chút khó khăn.

- Vậy đã không tệ rồi.

Vương Sách cười cười, đây chính là vặt lông trên người Thú Hoàng đấy, nếu không phải là tình huống đặc biệt, bọn họ cũng không có cơ hội này.

- Sao đám lão Liễu vẫn chưa trở lại vậy, chẳng lẽ vẫn đang đánh nhau?

Trần Thanh Hải nhìn bão cát nổi trên sa mạc, trong mắt có chút lo âu.

Vương Sách nói với giọng chắc chắn.

- Yên tâm đi, Hồn Long Hoàng đã không còn sức chiến đấu nữa rồi.

- Nhỡ đâu bị ám hại thì sao?

Trần Thanh Hải vẫn có chút không yên tâm, bây giờ Trần Thư chính là nhân vật mấu chốt, trình độ quan trọng không thua gì Vương Cấp Tam Tinh.

- Bị ám hại?

Tần Thiên lắc đầu cười một tiếng, nói.

- Lão Trần, đây chính là Liễu Phong liên thủ với Trần Thư đấy…

Mọi người ngẩn ra, sau đó cười lên, đúng thế thật.

Nói sức chiến đấu của hai người này không bằng kẻ địch thì còn có thể hiểu được, ngươi nói bọn họ bị ám hại, vậy có khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

- Trong lòng thiên hạ tổng cộng có mười đấu thì hai người họ cộng lại cũng có mười một đấu rồi

- Còn một đấu lấy từ đâu thế…

- Lừa lão thiên gia chứ sao.

- …

- ……

Mọi người duy trì im lặng trong chốc lát, mặc dù có hơi khoa trương, nhưng có vẻ như cũng có đạo lý nhất định.

- Lời lão Tần nói cũng không sai.

Vương Sách cười cười, nói:

- Nếu so về trình độ âm hiểm, hai đứa bọn hắn có thể khiến cho Hồn Long Hoàng quỳ xuống gọi tổ tông…

Những người còn lại cũng gật đầu tán đồng, tính cách âm hiểm này không phải sống lâu là có thể dưỡng thành, chủ yếu vẫn là nhìn thiên phú.

Huống chi hung thú đã quen với việc sử dụng lực lượng vũ phu để nói chuyện.

Đang lúc bọn họ nói nói cười cười, ở phương xa đã xuất hiện bóng dáng băng điểu.

- Trở về rồi.

Tần Thiên hơi hơi mỉm cười, quả nhiên giống như lão dự đoán, không có chuyện gì xảy ra cả.

Vương Sách cười nói:

- Thu hoạch được gì rồi?

- Miễn cưỡng cũng tạm được, chỉ giết mười tám con thôi.

Trần Thư nhún nhún vai, đồng thời lấy ra một đoàn lớn linh hồn lực dồi dào.

- Ồ?!

Vẻ mặt mọi người đều hiện vẻ kinh ngạc, vốn dĩ còn cho rằng là giả, nhưng khi nhìn thấy lực lượng linh hồn đó, trong nháy mắt tin tưởng.

- Bớt khoe khoang đi!

Liễu Phong gõ đầu hắn một cái, nói:

- Chúng ta tóm được bản thể, có chút thu hoạch.

- Như vậyy sao?

Vẻ mặt mọi người bừng tỉnh, thảo nào lực lượng linh hồn trong tay, so với bốn người bọn hắn gộp lại còn nhiều hơn.

Ngay sau đó, Liễu Phong giải thích đơn giản với mọi người một chút.

Điều này khiến cho mọi người không nhịn được than thở vận khí của hai người tốt, nhưng thực ra tất cả những thứ này đều không phải ngẫu nhiên…

- Cái đó, mọi người giao chiến lợi phẩm cho ta, ta tập trung lại rồi phân chia ra…

Trần Thư xoa xoa tay, bộ dạng gian trá cười hì hì.

- Phân chia cái con khỉ!

Khóe miệng Tần Thiên co rút giao vào tay hắn, còn không phải là cho không sao?

Lão đứng dậy, nói:

-Khế Ước Linh tinh thần bị thương không? Ưu tiên sử dụng món đồ này.

Chiến đấu với Hồn Long Hoàng một trận, mặc dù thế cuộc nghiêng về một phía, nhưng thú hoàng dù thế nào cũng là thú hoàng, vẫn khiến cho bọn hắn bị thương chút ít.

Đặc biệt mức độ thương tổn về linh hồn, muốn lành lại cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Vừa nghe thấy lời này, Trần Thư ngược lại không mở miệng, chủ động giao lực lượng linh hồn trong tay ra.

Vốn dĩ năm người đến giúp đỡ hắn, kết quả ngay cả vết thương cũng không thể lành lại, quả thực là có hơi không có thiên lý rồi…

Trong lúc nhất thời, năm người cũng không khách khí, để cho Khế Ước Linh tinh thần ủ rũ nuốt xuống.

Quả nhiên, không bao lâu, bọn chúng trở nên tinh thần dồi dào, hồi phục lại trạng thái đỉnh cao.

- Được rồi, hiện tại có hai chiến lợi phẩm.

Trước mặt của Tần Thiên đang có một đoàn lớn lực lượng linh hồn còn chưa sử dụng hết, và thi thể của một con Quân Vương Hắc Bạch Hồ Điệp.

Lão liếc nhìn mọi người, nói:

- Phân chia như thế nào đây?

Vương Sách suy nghĩ một lúc, nói:

- Phân chia theo giá trị nhé, ai muốn thì trực tiếp ra giá.

- Ta muốn hết!

Trần Thư trực tiếp giơ tay, tài đại khí thô(1) nói.

(1) Tài đại khí thô: giàu có và hống hách, giàu có và uy nghiêm, giàu sang quyền quý.

Trải qua hơn một tháng điên cuồng săn bắn, bây giờ, cái gì hắn cũng thiếu, chỉ không thiếu tiền…

Chương 1640: Đừng phát điên nữa được không… (2)

– Ngươi có nhiều tiền như thế sao?! Tần Thiên nhướng mày, trong mắt có chút hoài nghi.

Con hàng này sẽ không phải lại muốn tay không bắt sói trắng(2) chứ…

(2) Tay không bắt sói trắng: lừa dối người khác mà không cần phải bỏ ra một thứ gì.

- Cho hắn đi, hắn thật sự có…

Liễu Phong than thở một tiếng, nhớ đến đống chân bảo chất đống thành núi đó, quả thực vượt dự kiến…

- Được! Giá trị cụ thể, chúng ta trở về trước rồi tính sau.

Tần Thiên gật gật đầu, trước tiên giao hai phần chiến lợi phẩm cho Trần Thư, ngược lại cũng không sợ con hàng này chạy trốn, dẫu sao có mặt ở đây cũng đều là Vương Cấp.

Đám người tâm tình vui vẻ mà rời khỏi 【 Mê Thất Sa Mạc 】
.

Thực ra đối với bọn họ mà nói, thu hoạch lớn nhất là làm cho Hồn Long Hoàng bị thương, trong vô hình đã làm giảm bớt áp lực cho Long Uyên.

……

Lúc này, khu vực sát biên giới của 【 Mê Thất Sa Mạc 】 .

- Trần Thư… Trần Thư… Trần Thư…

Hồn Long Hoàng vừa đi vừa lẩm bẩm, bộ dáng vô cùng điên cuồng…

Có thể thấy được hận thù cuộn cuộn ngất trời…

Lúc nó đến trước không gian sương vụ, thoáng chốc tỉnh táo lại.

- Đến rồi?

Lòng nó thở phào một hơi, nhìn cấm vụ hung hiểm, chỉ cảm thấy giống như đã trở về nhà.

Cuối cùng nó cũng sắp thoát khỏi bể khô rồi…

Hồn Long Hoàng không chút do dự, bước vào trong cấm vụ, trong chốc lát cảm thấy có cảm giác an toàn.

- Lần này lại thất bại rồi…

Hồn Long Hoàng lý trí phân tích, trong lòng chỉ hận bản thân không có phân tách ra sức lực càng mạnh hơn.

Thậm chí còn muốn bản thể xuất động, nhưng đáng tiếc có cấm vụ ngăn trở.

- Lần sau, chắc chắn phải để bản thể ra tay!

Nó âm thầm ra quyết định, luôn dùng phân thân như thế này, bản thân giống như Tống Bảo Đồng Tử…

Đây không phải là nhân vật phản diện nhược trí đơn thuần sao…

- Nhưng mà tình hình cũng không phải là quá tệ, ít nhất giữ lại được một phần lực lượng, cộng với Hồn hệ vật liệu mà ba thú

hoàng tặng…

Hồn Long Hoàng lẩm bẩm một mình, thực ra nó đã cạn kiệt tài nguyên rồi, nhưng cũng chỉ có thể an ủi bản thân như thế thôi.

Nhưng vào lúc này.

Thân thể của nó phát run, bản năng cảnh giác được nguy cơ sinh tử!

Vù…

Một bóng đen to lớn giống như thuấn di trong chốc lát cuốn theo Hồn Long Hoàng, cưỡng ép rời khỏi vị trí ban đầu.

- Thôn Thiên Cự Cáp, ngươi dám động đến ta?!

Hồn Long Hoàng nghiêm khắc gào lên một tiếng, trong mắt đã tràn đầy hoảng sợ, hoàn toàn không dự đoán được lọai tình huống này.

Lực lượng linh hồn khủng bố của nó cuồn cuộn phun ra, nhưng lại không chút tác dụng.

Chỉ thấy nơi cấm vụ mù mịt, một con Thanh Sắc Cáp Mô to lớn như một ngọn núi đang đứng sừng sững ở đó, dày đặc khí tức khủng bố kinh trời.

Lưỡi của nó nhanh chóng rút lại, mà Long Hồn Hoàng chính là bị con vật này bắt đi.

Cự Cáp chẹp chẹp miệng, không để ý Hồn Long Hoàng đang giãy giụa, bình tĩnh nuốt chửng nó vào.

- Chó nhà có tang…

Hai mắt Thanh Sắc Cự Giáp hơi mở, có một tia giễu cợt hiện lên.

Nếu như phân thân của Hồn Long Hoàng trở về với trạng thái toàn thịnh, nó sẽ vì kiêng dè tứ đại thú hoàng mà không dám ra tay.

Nhưng bây giờ, đối phương đang trọng thương chạy trốn, điều này cũng có nghĩa là gặp phải địch nhân.

Mà dám ra tay với thú hoàng, cũng có nghĩa là kẻ thù sinh tử của Long Uyên.

Vừa vặn từ trong trạng thái của Hồn Long Hoàng, cấm vụ đại hung đơn giản phân tích được thế cục bên ngoài.

Nếu đã như vậy, nó liền không cần thiết phải kiêng dè nữa, nó cũng không tin tứ đại thú hoàng dám xâm nhập vào cấm vụ để tìm nó gây phiền phức.

……

- Ngao ngao ngao…

Sâu trong Long Uyên, một con Lam Long to lớn bay qua bay lại, hai mắt màu đỏ tươi tràn đầy điên cuồng và bạo nộ, quả thật giống như bị Cửu Vĩ Hồ nhập vào…

Đả kích lần lượt kéo đến khiến cho tinh thần của nó đã sắp sụp đổ rồi.

Sự sỉ nhục của Trần Thư, sự bao vây tấn công của một đám giun dế, sự tập kích bất ngờ của Thôn Thiên Cự Cáp.

Bây giờ, thần chí của nó không rõ ràng, chỉ cảm thấy toàn thế giới đều đang đối địch với nó…

Ầm…

Lực lượng linh hồn khủng bố giống như thủy triều khổng lồ, khiến cho hung thú trong vòng hàng vạn mét đều nằm rạp xuống đất, linh hồn của bọn chúng giống như thuyền nhỏ trong sóng lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể trực tiếp vỡ vụn.

Mà ở phía xa xa, khuôn mặt hung thú cũng tràn đầy khiếp sợ, quả thực không rõ hoàng của bọn chúng lại làm sao rồi.

Lúc này bọn chúng chỉ muốn nói với Hồn Long Hoàng một câu:

Đừng nổi điên nữa có được không…

- Ngao ngao ngao…

Hồn Long Hoàng vẫn đang lăn lộn trên mặt đất, thần chí không rõ, trong miệng vẫn luôn thì thầm nói:

- Trần Thư đáng chết ngàn đao… Trần Thư…

Mặc dù đầu óc có hơi mơ hồ, nhưng nó vẫn có thể nhớ rõ, tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện là tội phạm nhân loại kia!

Thời gian nửa ngày trôi qua.

Vẻ mặt của vô số hung thú xung quanh đều vô cùng kinh hoảng, trong lòng ý thức được:

- Lần này, bệnh tình của Hoàng có vẻ như càng nghiêm trọng hơn rồi…

Ầm…

Giây phút đó, một đạo tinh thần khủng bố lấy Hồn Long Hoàng làm trung tâm mà tung ra đòn công kích, lan rộng ra xung quanh.

Chương 1641: Hiệu trưởng… của ta sẽ giúp ta gánh vác

Vô số hung thú lần lượt hộc máu, trong mắt bao phủ nỗi sợ hãi, thậm chí sâu trong lòng đã có hơi oán giận: Mẹ nó ngươi ở bên ngoài bị sỉ nhục lại đặc biệt trở về hành hạ chúng ta có phải không?

Hồn Long Hoang ngừng lăn lộn, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng xoa dịu phẫn nộ trong lòng.

Hai mắt màu đỏ tươi có hơi suy tư, cuối cùng quyết định trước tiên liên hệ với ba thú hoàng còn lại, rồi ra quyết định.

- Lão cáp mô đáng chết, không sớm thì muộn ta cũng nuốt chửng ngươi…

Hồn Hoàng Long lẩm bẩm một tiếng, rồi phóng thích kỹ năng, truyền thông điệp linh hồn tới ba đại thú hoàng.

……

Lúc này Trần Thư không hề hay biết Hồn Long Hoàng đã bị hắn làm cho tức điên rồi.

Trên thực tế, cho dù biết chuyện đó thì hắn cũng không quá để ý.

Hồn Long Hoàng lại không phải là người bị hại đầu tiên…

Đại giáo chủ Vũ người ta không phải vẫn đang sống tốt đó sao…

Giây phút này, đám người đã trở lại trên Lam Tinh, ngồi trên lưng Thiên Băng Phượng Vương của Phương Vệ.

- Đây là?!

Vẻ mặt đám người Tần Thiên hết sức giống nhau, ánh mắt dại ra, miệng mở thật lớn, một bộ dáng khiếp sợ hết sức sững sờ.

Ánh mắt của bọn hắn, thậm chí nhìn chòng chọc vào đóng bạch ngân chân bảo chất chồng thành ngọn núi nhỏ trước mắt…

- Không phải chứ, mỗi người đều là Vương cấp, sao lại giống như chưa từng nhìn thấy thế sự vậy?

Trần Thư lắc lắc đầu, nhịn không được than thở một hơi, nhưng trong mắt thực ra lại có ý cười đầy tự hào.

- Thật sự là ngươi kiếm được sao?!

Vương Sách nuột ngụm nước bọt, tay run rẩy, chỉ cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Hắn ta là tổng đoàn trưởng của Vương giả ngự thú, đương nhiên đã săn bắn vô số hung thú, nếu không thì cũng không thể phát triển Ngự thú đoàn đứng đầu cả nước

Nhưng cho dù là hắn ta, từ trước đến nay cũng chưa thấy qua số lượng chân bảo nhiều như vậy.

Mẹ nó chân bảo sắp trở thành rau cải trắng rồi sao?

Trần Thanh Hải hít sâu một hơi, mở miệng nói:

- Tóm lại ngươi đã giết được bao nhiêu con Quân Vương?

- Không nhiều, tất cả là bốn mươi con, cộng thêm một con hồ điệp, là bốn mươi mốt con.

Trần Thư nhún nhún vai, giọng nói khá hời hợt.

Thời gian hơn một tháng, tổng cộng có bốn mươi ba con Bạch Ngân Quân Vương rơi đài, nhưng trong đó đã có bốn mươi mốt con có liên quan tới hắn, thực sự là quá nghịch thiên rồi…

- Mẹ nó…

Bốn người thật sự không nói nên lời, đây đều là Quân Vương trong truyền thuyết đấy!

Ngự Thú Sư phổ thông đừng nói là săn bắn, cả đời cùng chưa từng nhìn thấy một lần, nhưng đối phương lại giống như chẻ dưa cắt rau.

- Được rồi, bình tĩnh chút đi, dù thế nào cũng là Cường giả một phương.

Liễu Phong nhìn thấy dáng vẻ trơ ra như phỗng của bốn người, trong lòng nhịn không được mà bật cười, tự hào nói:

- Học sinh ta dạy ra, đây không phải là bài tập cơ bản sao? Ta ít nhất phải chiếm một nửa công lao rồi.

- …

Bốn người quay đầu nhìn qua, đây là đang cướp công của tiểu tử đúng không?

- Bộ trưởng Trần, phần thưởng nhiệm vụ của bên phía chính phủ vẫn tính chứ?

Trần Thư xoa xoa tay, trong mắt có vẻ phấn khích.

Cuối cùng đã đến lúc thu hoạch rồi!

Một con Bạch Ngân Quân Vương có giá hai mươi ngàn tích phân Hoa Hạ, chỉ tính phần thưởng của phía chính phủ đã có bốn triệu một trăm ngàn, nếu đổi thành Hoa Hạ tệ, đại khái được khoảng trăm tỷ đấy!

Nếu như cộng thêm vật liệu Quân Vương, giá trị tổng thể có lẽ khoảng bốn trăm tỷ.

Đối với Vương Cấp Ngự Thú Sư, cũng là một khối tài sản khổng lồ rồi!

- Đương nhiên là tính rồi…

Trần Thanh Hải gật gật đầu, nói:

- Tuy nhiên, phân phát cụ thể như thế nào ta vẫn phải xin chỉ thị của Bộ trưởng Cố thì mới được.

Bốn triệu tích phân Hoa Hạ, không phải là chuyện hắn ta có thể quyết định được.

- Ngoài ra, mỗi một dị không gian đều phải báo cáo cho ta.

Trong mắt của Trần Thanh Hải có vẻ vui mừng, điều này có nghĩa là bốn mươi ba dị không gian đều có thể phân ra một lượng lớn nhân thủ rồi.

Trong vô hình đã làm thuyên giảm phần lớn áp lực phòng thủ của Trấn Linh Quân.

Tổng đốc Nam Thương xoa cằm, nói:

- Nhưng mà, săn bắn Quân Vương trắng trợn như thế này, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

- Có thể có chuyện gì chứ?

Liễu Phong nhún nhún vai, hoàn toàn không để ý nói:

- Nhân loại và hung thú căn bản vốn là kẻ thù sinh tử, giết càng nhiều càng tốt.

- Đương nhiên ta biết rõ.

Phương Vệ lườm hắn ta một cái, hắn là phần tử hiếu chiến nóng vội, đương nhiên sẽ không sợ hung thú gì.

- Ý của ta là, làm như thế, có ảnh hưởng gì đến cục diện của lão gia tử hay không.

- Ồ? Điều này…

Liễu Phong lâm vào suy tư, trái lại cũng có khả năng đấy.

- Được rồi, sợ cái gì chứ?!

Trần Thư đứng ra, tràn đầy khí phách nói:

- Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, hiệu trưởng… của ta sẽ giúp ta gánh vác.

- ???

Đám người vẻ mặt ngơ ngác, ngay sau đó nhìn về phía Tần Thiên bên cạnh.

- Mẹ nó! Nhìn ta làm gì chứ?!

Tần Thiên theo bản năng lùi một bước, trong mắt có vẻ hơi cảnh giác.

Trần Thư lặng lẽ nói:

- Hiệu trưởng, khi đó ngươi nói, nếu xảy ra chuyện thì trực tiếp tìm ngươi…

- Lão Tần, lợi hại!

Bốn người đều giơ ngón tay cái lên, ngay cả chuyện của Trần Thư mà cũng dám bảo đảm, cuộc sống đúng là thật sự quá tồi tệ rồi!

Chương 1642: Phân công rõ ràng như thế này, được chưa?

May mắn con hàng này nhằm vào hung thú, nếu như mà gây rắc rối trên Lam Tinh thì… - Cắt, không phải chỉ có mấy chục con Quân Vương hung thú thôi sao?

Tần Thiên bĩu môi, nói:

- Một hiệu trưởng như ta, chẳng lẽ lại gánh vác không nổi sao?

Đúng vào lúc này, điện thoại của hắn vang lên.

- A lô?

Vẻ mặt Tần Thiên vốn dĩ t bình tĩnh, nhưng ngay sau đó lại thay đổi, kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Tam đại thú hoàng của Long Uyên đều xuất thủ rồi?!

Không bao lâu, lão gác máy, sắc mặt lại trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Vương Sách vội vàng hỏi:

- Lão Tần, tình hình thế nào?

- Long Uyên lại có nguy hiểm rồi, hơn nữa hung thú là toàn lực tiến công, không chỉ có thú hoàng tham gia, mà hung thú cao cấp có ít nhất trăm ngàn con!

- …

Trong lúc nhất thời, lòng mọi người trở nên nặng trĩu, đồng thời, ánh mắt đều nhìn về phía Bạch Ngân chân bảo trên mặt đất, đã lờ mờ biết được nguyên nhân.

- Đi thôi, chúng ta có thể có việc phải làm rồi.

Tần Thiên than thở, cương vị của bọn hắn vốn dĩ là duy trì tốt trật tự của Lam Tinh.

Nhưng tình hình nguy cấp hiện nay, bọn hắn cũng chỉ có thể chạy tới Long Uyên Thành.

- Cái đó… Hiệu trưởng…

Trần Thư đứng bên cạnh vò đầu, nói:

- Chuyện này còn cần ngài đến gánh vác sao?

- …

Khóe miệng Tần Thiên co rút, ta chỉ là một Vương Cấp Nhị Tinh, có thể gánh vác cái rắm!

Vẻ mặt lão hiểu nói:

- Ta vác cái gì hả?

- …

Trần Thư mở to hai mắt, sau đó lặng lẽ lấy điện thoại ra, mở một đoạn ghi âm của Tần Thiên.

- Trong nước có gần một trăm Quân Vương, ngươi giết mấy tên thì có ảnh hưởng gì?

- Cứ thẳng tay mà chém giết! Nếu có chuyện gì thì đã có hiệu trưởng là ta đây gánh chịu!

- Có gan làm, thoải mái bộc lộ hết thực lực của ngươi ra! Không cần phải lo lắng gì, hiệu trưởng là hậu thuẫn vững chắc cho ngươi!

- …

Tần Thiên xạm mặt, ngươi nha, lại dám dở trò với ta có phải không?

Trần Thư chưa từng nghĩ đến hậu quả sẽ như thế này, điều động ba con Thú Hoàng, đây vốn không còn là chuyện nhỏ…

Tần Thiên ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Ngươi cùng ta đến Long Uyên Thành, giải thích với lão gia tử một câu, ta sợ không nói được.

Thật ra lão cũng rất sợ, lúc này Trần Thư đang là nhân vật quan trọng, ít ra cũng có thể nói giúp lão đôi câu…

Vốn cho rằng Trần Thư chỉ làm chút việc vặt.

Kết quả làm xong lại khiến cho cả Long Uyên chấn động.

Khi trước, lão gia tử đã không mong Trần Thư ở lại Long Uyên, vì lo lắng sẽ gây ra sự liên hợp của các đại Thú Hoàng.

Kết quả là con hàng này mặc dù không ở Long Uyên, nhưng vẫn gây nên sóng gió, thật đúng là ngược đời…

- Không sao, đừng quá lo lắng.

Ngược lại Vương Sách lại khá bình tĩnh, thong thả nói:

- Sớm muộn gì hung thú cũng sẽ tấn công, hiện tại hay ngày sau đều không khác nhau là mấy, rốt cuộc có thể sớm làm suy yếu thực lực của hung thú, không chừng lại còn hợp ý lão gia tử.

- Ừm… cũng có lý…

Liễu Phong ở bên cạnh gật đầu hưởng ứng:

- Dù sao cũng không phải chuyện gì xấu, trước sau gì rồi sẽ đến lúc…

- Hiệu trưởng, chúng ta nói chuyện một chút.

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Nếu như đúng ý của lão gia tử, chủ mưu kia là ta, nếu như phá hỏng kế hoạch của lão nhân gia thì chủ mưu sẽ là ngươi.

- Phân công rõ ràng như vậy được chứ?

- …

Nhóm người Liễu Phong đồng loạt quay đầu nhìn lại, vẻ mặt vô cùng kỳ lạ, ngươi đúng là vô liêm sỉ.

- Được cái rắm!

Tần Thiên thẳng thừng cho hắn một câu, nghĩ hay đấy, lợi lộc đều là phần ngươi hết đúng không?

- Mọi người có còn việc gì phải làm không?

Lão nhìn mọi người một lượt:

- Nếu như không còn thì cùng nhau đến Long Uyên.

- Đều rảnh rang cả.

Mọi người mỉm cười, cùng nhau đi tới trung bộ Long Giang.

Long Uyên Thành không cần bọn hắn, hung thú ở các Dị Không Gian khác đều run như cầy sấy rồi, tất nhiên sẽ không gây chuyện được nữa.

Về phần tổ chức tội phạm ở Lam Tinh, càng không cần phải nhắc đến, bây giờ hoàn toàn không xuất đầu lộ diện.

Nửa giờ sau, đoàn người đã đi sâu vào thông đạo không gian bên cạnh Hoa Giang.

Hơn nữa, Trần Thư còn trùng hợp gặp được một người quen.

- Lăng Trần?

Hắn nhìn thoáng qua đã thấy mái tóc đỏ của Lăng Trần.

- Hả? Trần Thư?

Lăng Trần giật mình, quay đầu lại lập tức nhìn thấy Trần Thư.

Sau đó, nét mặt hắn ta lộ vẻ bất ngờ, vội vàng kính cẩn nói:

- Hiệu trưởng, mọi người…

Hắn ta không nghĩ cùng lúc lại gặp nhiều nhân vật lớn đến vậy, trong lòng thầm suy đoán không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Lăng tiểu tử, đã lâu không gặp…

Tần Thiên mỉm cười, trong mắt ánh lên sự khen ngợi.

Trần Thư không bằng đối phương, người ta thế mà lại là thiên tài đệ nhất Hoa Hạ học phủ, phát ra đủ loại ánh sáng chói mắt.

Chỉ là bởi vì Trần Thư quá khác người, khiến cho Lăng Trần có vẻ bình thường không nổi bật, ít người để ý đến hắn ta.

Lúc này, Tần Thiên bất chợt cảm thấy ngạc nhiên, nói:

- Ồ? Ngươi đã là Hoàng Kim Tam Tinh rồi à?

- Do may mắn thôi ạ.

Lăng Trần cười nhẹ, lộ ra vẻ khiêm tốn, không còn dáng vẻ hống hách như năm đó.

Dễ nhận thấy, những năm này Lăng Trần đã được rèn luyện không ít, chẳng những thực lực tăng lên mà tính cách cũng nội liễm hơn.

Chương 1643: Phân công rõ ràng như thế này, được chưa? (2)

Nhưng đôi mắt tinh anh của hắn ta vẫn vẹn nguyên, giữ được tinh thần của một thiên tài, không bị hoàn cảnh tác động mà thay đổi. Lúc này, dường như hắn ta đang ở trạng thái tĩnh lặng, có lẽ chỉ chờ một thời cơ cất tiếng hót là khiến người ta phải choáng váng.

- Không tệ, không tệ.

Tần Thiên gật đầu, tán thưởng:

- Thế hệ này thật sự là thế hệ của thiên tài, nhìn lại chúng ta mà cảm thấy đã già rồi.

- Được rồi, xúc động gì hả.

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- Đúng lúc thuận đường, chúng ta cùng nhau đến gặp lão gia tử.

Hắn ta cũng không dạy Lăng Trần cho nên không thể nói là có quen biết.

Một nhóm người ồn ào bước vào thông đạo ở Long Uyên.

Đúng lúc này, Lăng Trần đi bên cạnh Trần Thư, ôn hòa nói:

- Học đệ, nghe nói bây giờ ngươi đã là Hoàng Kim Đệ Nhất, năm đó đúng là ta đã đánh giá thấp ngươi rồi.

- Lăng học trưởng quá khen, đều do thiên phú thôi mà.

- …

Lăng Trần thoáng sững sờ, sau đó lặng lẽ cười một tiếng.

Dường như hắn ta nghĩ ra điều gì đó:

- Nhớ lúc trước còn vì việc của Bạch Dương mà khiến cho ngươi và câu lạc bộ do ta sáng lập xảy ra mâu thuẫn.

- Học trưởng, việc này không liên quan đến ngươi, hơn nữa tất cả đều là chuyện cũ.

Trần Thư lắc đầu, ngược lại cũng không quá để tâm.

Hắn và Lăng Trần không chung chí hướng, cũng không có mâu thuẫn gay gắt gì, chỉ giới hạn ở việc hai bên quen biết nhau, vẫn luôn không có liên hệ mật thiết.

Có điều, chuyện này cũng là bình thường, giữa hai người có khoảng cách về tuổi tác.

Hơn nữa, một người là Ngự Long Vệ, một người là tội phạm mang theo băng tay Ngự Long Vệ…

- Vậy thì tốt, ta không hy vọng giữa chúng ta có khoảng cách.

Lăng Trần mỉm cười, nói:

- Lúc này tình thế hung hiểm, tương lai đều dựa vào nhóm chúng ta, sau này có thể chúng ta sẽ là đồng đội kề vai sát cánh chiến đấu, đến lúc đó, hy vọng ngươi ra tay giúp đỡ học trưởng.

- Điều đó là tất nhiên, chúng ta đều xuất phát từ Hoa Hạ học phủ.

Trần Thư hào sảng đáp lời, tiếp đó nhỏ giọng nói:

- Nhất định sẽ bớt cho ngươi hai mươi phần trăm phí bảo vệ!

- …

Khóe miệng Lăng Trần khẽ co giật, chung quy vẫn cảm thấy là suy nghĩ của bản thân và con hàng này không cùng một hệ quy chiếu…

Trong lúc hai người nói chuyện, nhóm người đã đi vào trong Long Uyên Thành.

Kiến trúc bốn phía xung quanh mang theo hơi hướng cổ xưa, vậy nên có loại cảm giác đi từ thế giới hiện đại đến thời đại hoang dã.

Thậm chí ở trong thành còn xuất hiện một lầu các tinh xảo.

Ngay lúc này, không ít người đã đứng bao quanh quảng trường rộng lớn ở phía trước lầu các, giống như đang chờ đợi cái gì đó.

- Trần tiểu tử!

Lúc này, một âm thanh trong trẻo dễ nghe truyền đến.

- Hả?

Trần Thư giật mình, chỉ thấy khuôn mặt tươi cười của Ngân Hồ đang nhìn hắn.

- Là ngươi à?

Trần Thư chợt nhớ ra, đó là Khế Ước Linh Vương Cấp Tam Tinh sở hữu lực lượng không gian.

Nếu vậy thì chủ nhân của nó chính là …

Ánh mắt Trần Thư đảo qua một tên nam tử đang đứng cạnh Ngân Hồ.

Nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi, ngũ quan sáng sủa, mang đến cho đối phương cảm giác là một quân tử khiêm tốn.

- Ninh ca.

Tần Thiên nhanh chóng cất tiếng chào hỏi, trong mắt toát lên sự kính trọng.

- Mọi người đều đến rồi à?

Ánh mắt của nam tử thâm trầm, nhìn lướt qua mọi người.

Nhưng chủ yếu vẫn là quan sát Trần Thư.

Có kiểu người, chỉ cần đứng yên tại chỗ cũng toát ra một loại ma lực…

Liễu Phong đứng cạnh bên vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở:

- Trần Bì, đây là Ninh lão hiệu trưởng ở học phủ.

- Lão hiệu trưởng?

Trần Thư thoáng sững sờ, tại sao không giống như hắn nghĩ nhỉ?

Hắn vốn cho rằng, lão hiệu trưởng trong truyền thuyết là một lão nhân tóc trắng xóa, không nghĩ đến lại trẻ như vậy.

- Ta nhìn có vẻ trẻ hơn so với tuổi thật…

Dường như Ninh Bất Phàm nhìn ra được khúc mắc của Trần Thư, dịu dàng cười, nói:

- Nếu bàn về tuổi tác, ta và Liễu Phong đạo sư là cùng niên đại…

Trần Thư không khỏi ngạc nhiên, sau đó khuôn mặt trịnh trọng nói:

- Xin chào lão hiệu trưởng.

- Ta đã sớm được nghe về thành tích của ngươi.

Khuôn mặt Ninh Bất Phàm tươi cười, càng nhìn Trần Thư càng thêm thưởng thức, nói:

- Không nghĩ là nhiều năm như vậy, học phủ của chúng ta cuối cùng đã bồi dưỡng ra được một thiên tài tuyệt thế.

- Ta cũng được nghe về đại danh của hiệu trưởng.

Trần Thư cười khẽ, không hề câu nệ, ngay cả với lão gia tử mà hắn còn không ngại, đương nhiên có thể thoải mái đối diện với lão hiệu trưởng Vương Cấp Tam Tinh.

Hai người đối đáp một hồi, có vẻ khá hòa hợp, không có nhiều khác biệt.

Nụ cười ôn hòa trên gương mặt Ninh Bất Phàm chưa từng mất đi.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn ta đã cảm thấy Trần Thư khá hợp với hắn ta.

Thực tế, khi hắn còn trẻ, luôn nóng lòng muốn thể hiện, nhiều lần đều phải để đích thân lão gia tử ra mặt xử lý cho hắn ta…

Ninh Bất Phàm vỗ bả vai Trần Thư, tự tin nói:

- Sau này có chuyện gì, cứ thẳng thắn nói ra tên của Ninh Bất Phàm ta, ta sẽ gánh giúp ngươi…

- …

Thân hình Tần Thiên chấn động, nét mặt thoáng chốc cứng đờ.

Hiệu trưởng, thật sự ngài không suy tính gì ư?

- Hiệu trưởng, ngài nói thật sao?

Chương 1644: Cuối cùng vẫn do bản thân hứng chịu tất cả

Cùng lúc đôi mắt của Trần Thư sáng rực lên, không nghĩ là tìm được chỗ dựa mới nhanh đến vậy. - Dĩ nhiên, có điều chỉ giới hạn ở nhân loại, còn đối với hung thú mà nói thì ngươi tốt nhất đừng nói tên ra, ta lo ngươi chạy không kịp.

Ninh Bất Phàm cười to, bổ sung:

- Danh tiếng của ta trong giới hung thú không được tốt lắm.

Trần Thư cúi đầu, do dự nói;

- Thật ra, hiện tại ta có chút chuyện…

- Hửm?

Ninh Bất Phàm đang tính hỏi lại, liền bắt gặp một lão nhân mặc trường sam xuất hiện ở chính giữa lầu các.

- Lão gia tử tới.

Trong phút chốc, nhóm người đứng xung quanh quảng trường đều trở nên tĩnh lặng, trong mắt ánh lên sự kính trọng.

Đây mới là trụ cột duy nhất ở Hoa Quốc, người xứng đáng được bọn hắn tôn kính.

Thần sắc lão gia tử khẽ động, bốn phía xung quanh lập tức xuất hiện lớp màn che màu đen, ngăn cách triệt để với ngoại giới.

- Chắc hẳn mọi người đều đã biết chuyện.

Lão gia tử ung dung chỉ người bên cạnh, nói:

- Lão Chu, ngươi thuật lại tình huống cụ thể đi.

Trong nhóm người lập tức có một lão nhân dáng người thẳng tắp bước ra.

Gương mặt hắn ta hằn lên nét thăng trầm, còn đôi mắt lại rất sắc bén, hiển nhiên cũng là dạng người quyết đoán.

- Hắn ta là tổng đoàn trưởng đương nhiệm của Trấn Linh Quân, Chu Uyên.

Ninh Bất Phàm đứng bên nhỏ giọng giải thích.

- Các vị, đám hung thú rút lui nay đang rục rịch quay trở lại, hơn nữa còn không giống kiểu tấn công thăm dò như lần trước, có vẻ lần này là thật.

Chu Uyên bước lên trước, hạ giọng nói:

- Dựa theo tin tình báo mà nhân viên điều tra được khi trước, đã có một lượng lớn hung thú tập trung ở cách đây chừng năm trăm dặm.

- Trong đó bao gồm Thiên Độc Long Quân Đoàn, Linh Long Ưng Quân Đoàn…

Nghe tin nhóm hung thú đáng sợ xuất hiện, nét mặt của mọi người dần trở nên nghiêm nghị.

Đó đều là những hung thú có chiến lực nòng cốt, lúc bình thường sẽ không xuất động.

Chưa đến mười phút, Chu Uyên đã tóm tắt xong nội dung, lập tức trở lại vị trí.

Lão gia tử đưa mắt nhìn mọi người, cất tiếng:

- Thật ra, hôm qua ta đã tiếp xúc với tam đại Thú Hoàng.

Lời nói của lão gia tử lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, chẳng lẽ đã sớm giao thủ rồi?

- Dĩ nhiên chỉ mới xuất thủ thăm dò đôi chút.

Lão gia tử thản nhiên nói:

- Theo như lời của một Thú Hoàng nói, là do chúng ta giết quá nhiều Quân Vương hung thú cho nên bọn chúng phát động

trận đại chiến này.

- …

Thoáng chốc, Trần Thư cúi đầu, thì ra thật sự là do hắn…

Có điều, trận đại chiến này chỉ là cái cớ, mọi người nghe một cái là hiểu ngay.

Lão gia tử cũng không nặng nề, tiếp tục:

- Hôm nay mời mọi người đến đây là bởi vì chủ yếu có không ít người đang tạm trú ở Long Uyên.

- Ta hi vọng các vị có thể nhanh chóng thích nghi với trận chiến ở Long Uyên, cuối cùng thì tất cả mọi người đều sẽ phải đối diện với nó.

Lời vừa thốt ra đã khiến trong thâm tâm Ngự Thú Sư mới đến tràn đầy xúc động và hưng phấn, lại có cả sự chủ quan.

- Trận đấu này mọi người không cần phải quá lo lắng, coi như là luyện binh đi.

Lão gia tử thong dong, nói:

- Còn về phần những chuyện khác, đã có ta!

Phút chốc, sự lo lắng bất an bên trong mọi người như tan đi, đám người gật đầu cảm thấy vô cùng yên tâm.

Chỉ cần có lão gia tử ở đây, hung thú Long Uyên đừng hòng được nước lấn tới!

Trong lòng Trần Thư cũng được thả lỏng, sự kính trọng đối với lão nhân đứng trước mặt này càng lớn hơn.

Mặc dù vóc dáng của lão không cao lớn, nhưng đối nhân xử thế rất khéo, thậm chí còn duy trì được cả ngàn năm…

- Trần Thư, ngươi đến đây một chút.

Đúng lúc này, tầm mắt của lão gia tử bỗng khóa chặt bóng dáng của Trần Thư.

- Hả?

Trần Thư sững sờ, tại sao lại đột ngột gọi tên hắn? Chẳng lẽ lại muốn đuổi ta khỏi Long Uyên sao?

Lão gia tử từ tốn hỏi:

- Hơn một tháng nay, ngươi đã làm những gì?

- …

Trong lòng Trần Thư chột dạ, có lẽ nào có người mật báo à?

Hắn gãi đầu, khó khăn đáp:

- À… lão gia tử, gần đây ta đang nghiên cứu cách hộ lý heo đực hậu sản…

- ? ? ?

Ánh mắt mọi người nhìn thẳng đến, người này dám nói láo trước mặt lão gia tử hay sao?

- Thật à?

Lão gia tử liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt có hơi kỳ lạ, sau đó tiếp tục nói:

- Thú Hoàng kia nói cho ta biết, là do một người tên là Trần Thư làm.

- …

Nét mặt Trần Thư nặng nề, không ngờ là kẻ địch lại tố cáo cơ đấy.

Thật ra, thông tin này là do Hồn Long Hoàng truyền đến, nó vốn không biết Trần Thư là đầu sỏ gây chuyện, chỉ muốn mượn cớ để vu khống hắn, mượn tay nhân loại tiêu diệt hắn.

Bất ngờ trùng hợp thay, chuyện này đúng là do Trần Thư làm…

- Rốt cuộc thì tiểu tử nhà ngươi đã giết bao nhiêu Quân Vương?

Trong ánh mắt của lão gia tử không xuất hiện chút oán trách nào, chuyện này không trở ngại đến kế hoạch của lão.

Có điều lão không ngờ đến là con hàng này mặc dù không ở Long Uyên, nhưng vẫn có thể gây ảnh hưởng đến trái tim của tứ đại Thú Hoàng…

Ánh mắt của mọi người đồng loạt đổ dồn vào hắn, vẻ mặt ai nấy đều tràn đầy sự tò mò, thì ra là do một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim gây nên.

Chương 1645: Ta có gây thù chuốc oán đến vậy sao?

Mặt khác cũng không có tâm trạng gì đặc biệt. Nếu chỉ có thế mà trách tội Trần Thư, chẳng khác gì nói bọn hắn sợ hung thú, chủ động đầu hàng hung thú, đây là một loại sỉ nhục đối với những anh hùng chân chính!

Chỉ cần không phá hỏng kế hoạch của lão gia tử thì tất nhiên bọn hắn chẳng bận tâm.

- Thật ra… cũng không nhiều…

Trần Thư e dè, đối diện với ánh mắt thâm thúy của lão gia tử, hắn thật sự không nắm bắt được thái độ của đối phương.

Sẽ không chôn sống ta ngay tại chỗ đấy chứ…

Hắn quay lại nhìn Ninh Bất Phàm và Tần Thiên, muốn nhận được sự cổ vũ từ bọn họ.

Nhưng đúng lúc ấy, hai người trực tiếp quay lưng lại với hắn, còn nhỏ giọng trao đổi với nhau:

- Quy định của học phủ bây giờ, còn phải thay đổi lại một chút.

- Đúng vậy, sau đó là dựa theo năng lực đến đâu dạy đến đó, ta nghĩ nên bổ sung thêm một nhóm cường giả dân gian, tăng thêm số lượng giáo viên.

- …

Khóe miệng Trần Thư co lại, cuối cùng vẫn phải để bản thân đứng mũi chịu xào…

- Hửm?

Lão gia tử nhìn theo tầm mắt của Trần Thư, cùng lúc nghe được nội dung cuộc đối thoại của Ninh Bất Phàm và Tần Thiên.

Hai ngươi có muốn nói nhảm thêm chút nữa không?

Thoáng cái lão đã hiểu ngay, có vẻ là một nhóm gây chuyện…

- Cái này… lão gia tử…

Trần Thư vò đầu, nghĩ muốn nói nhảm tiếp.

Song lại không biết nên nói gì cho phải.

Bất đắc dĩ, hắn đưa mắt nhìn Thỏ Không Gian, để cho nó ném đồ vật trong túi không gian ra.

Rầm rầm rầm.

Trong chốc lát, chỉ thấy mấy chục khối cơ thể khổng lồ rơi từ trên cao xuống, lần lượt rớt xuống Long Uyên Thành.

Trong lúc nhất thời, bụi mù tản ra khắp nơi, mọi người theo bản năng tránh xa.

Một luồng gió mát thổi đến, xua tan lớp bụi mù mịt, không biết là kỹ năng Khế Ước Linh của ai.

- A cái này…

Mọi người đứng xung quanh được phen trợn mắt há hốc miệng, trong mắt viết rõ sự ngạc nhiên và không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy bên cạnh Trần Thư là mấy chục cái xác thú to lớn chất chồng lên như một ngọn núi, có con vỡ đầu, có con toàn thân bị bỏng, lại có con thân thể chia năm xẻ bảy…

Cho dù không còn khí tức sinh mệnh nữa, vẫn toát lên sự uy nghiêm khủng khiếp từ Quân Vương.

Đó chính là bốn mươi mốt Quân Vương!

Gầm!

Trong lúc mơ màng, dường như mọi người đều nghe thấy một tràng âm thanh gào thét, tỏ rõ sự oán độc và không cam lòng.

- Uy lực của Quân Vương thật khủng khiếp…

Ninh Bất Phàm kinh ngạc, theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn ta đứng dưới mái nhà của lão gia tử, nhưng chưa từng giết nhiều Quân Vương đến thế.

Khóe miệng Ninh Bất Phàm khẽ giật, than thở:

- Hình như ta đã từng coi thường hắn…

Một lúc lâu, xung quanh vẫn lặng ngắt, không có ai chủ động lên tiếng.

- Tiểu tử ngươi…

Lão gia tử chăm chú quan sát Trần Thư, mặc dù có sự từng trải nhưng lão vẫn cảm thấy choáng váng.

Lão vốn còn cho rằng khi Thú Hoàng nói thế chỉ là tìm một cái cớ thuận tiện để gây chiến.

Nhưng xem ra, dường như là có nguyên nhân thật…

- Thu hồi vào đi…

Lão gia tử lắc đầu, cũng không hỏi xem Trần Thư giải quyết như thế nào.

Trần Thư lập tức để Thỏ Không Gian thu hồi vào, cũng chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn.

- Được rồi, mọi người đi đi, lão Chu, mấy người các ngươi sắp xếp một chút cho Ngự Thú Sư mới tới.

Lão gia tử khoát tay, đồng thời để Ám Vương thu hồi kết giới màu đen ở bốn phía.

- Rõ.

Mọi người gật đầu, dẫn theo người mới quay người rời khỏi nơi này.

Buổi hội nghị lần này chỉ có mấy chục người, chủ yếu là các cường giả đại đỉnh cấp và người mới từ Lam Tinh đến.

Còn về phần lực lượng trung kiên thường trú ở Long Uyên Thành thì không đến.

Không lâu sau, chỉ còn lại lão gia tử, Trần Thư và ba vị hiệu trưởng của Hoa Hạ học phủ.

- Tiểu Trần, ta thường đóng đô ở thành phương bắc, có việc thì trực tiếp gọi tên Ninh Bất Phàm ta.

Ninh Bất Phàm đến gần, trong mắt không giấu được sự tán thưởng.

- …

Trần Thư chỉ lặng lẽ nhìn hắn ta, không nói gì, nhưng cũng như vừa mới nói xong.

- Ẹ hèm…

Dường như Ninh Bất Phàm hiểu ý hắn, giải thích:

- Cái kia, ta không thể trêu vào Truyền Kỳ Cấp được đâu.

Bằng vào thực lực, hắn ta được coi là người mạnh nhất Vương Cấp, nhưng đối mặt với Truyền Kỳ Cấp thì chênh lệch quá nhiều…

Huống chi trong tiềm thức hắn ta có cảm giác sợ hãi đối với lão gia tử, trước đó không ít lần cũng đã bị giáo huấn.

- Ít sử dụng tên của hắn ta, nhất là đối với các Ngự Thú Sư thế hệ trước.

Lão gia tử lườm Ninh Bất Phàm một cái rồi nói:

- Trừ phi ngươi muốn chọc giận đối phương.

- Vì sao?

Trần Thư cảm thấy khó hiểu, lực chấn nhiếp của Vương Cấp Tam Tinh đã đủ rồi chứ?

- Ừm… để ta giúp ngươi hiểu rõ.

Lão gia tử nghĩ một lát, nói:

- Giống như kiểu lúc này A Lương đụng mặt Long Uyên Thú Hoàng, cũng báo tên của ngươi ra, ngươi cảm thấy kết quả sẽ như thế nào?

- …

Khóe miệng Trần Thư khẽ giật, chẳng lẽ hiệu trưởng của mình cũng đắc tội hết với tất cả các Ngự Thú Sư hay sao?

- Cái này… Hắn ta cũng là tội phạm à?

- Cũng không phải…

Lão gia tử mỉm cười, đáp:

- Chỉ là tiểu tử này cậy bản thân có Khế Ước Linh Không Gian, làm không ít chuyện bẩn thỉu…

- …

Chương 1646: Lão gia tử khôi phục đỉnh phong

Ninh Bất Phàm ho khan một tiếng, cắt ngang: - Lão gia tử, chúng ta đừng nhắc lại mấy chuyện cũ đó nữa.

- Được, vậy ngươi sắp xếp một chút cho hai người bọn họ.

Lão gia tử chỉ Tần Thiên và Liễu Phong, nói:

- Sau này có thể xuất hiện nguy cơ, khả năng hai người các ngươi còn phải thường xuyên đến đây, chuyện của học phủ giao lại cho người khác đi.

Sức chiến đấu của hai người khá mạnh, dùng để xử lý việc của Lam Tinh có hơi khuất tài.

- Vâng.

Ninh Bất Phàm gật đầu, cung kính mang theo hai người rời đi, đến thẳng thành phương bắc.

- Tiểu Tử, mới chưa được bao lâu, ngươi đã mang rắc rối đến cho ta rồi.

Lão gia tử nhìn hắn, trong mắt có vẻ khó hiểu.

Trước đây chỉ nghe nói về năng lực làm việc của Trần Thư, lão vốn không tin, nhưng bây giờ đã được tận mắt kiến thức trọng lượng của tội phạm Nam Giang.

Trần Thư vò tóc nói:

- Ta chỉ muốn cống hiến một chút…

- Cũng coi như tiểu tử ngươi có cống hiến.

Lão gia tử mỉm cười:

- Vừa đúng lúc, nhân cơ hội này làm suy yếu thực lực của Long Uyên, ta thấy bọn chúng không có khả năng tấn công.

Nhân loại Long Uyên Thành vốn lấy phòng thủ là chính, nếu như chủ động tấn công, một là chưa quen thuộc địa hình, hai là dễ bị tiêu diệt từng nhóm.

Thần sắc Trần Thư chấn động, đáp lời:

- Có cống hiến thật ạ? Vậy chuyện ban thưởng…

- ? ?

Vẻ mặt lão gia tử có hơi kỳ lạ, ngươi đúng thật là được voi đòi tiên.

- Ta còn chưa nói đến cái hại.

Lão nhìn về phía xa xăm, lẩm bẩm:

- Một trận chiến này, e rằng sẽ có không ít Ngự Thú Sư bị diệt.

- …

Trần Thư ngay lập tức im lặng.

- Được rồi, ngươi mau rời khỏi Long Uyên đi, để Thú Hoàng trông thấy thì không hay đâu.

- Lão gia tử, ta có thể tham chiến.

Trần Thư kiến nghị, sao bản thân có thể không biết xấu hổ chứ.

Thực lực Long Uyên mạnh mẽ, mà hung thú đều chia theo đẳng cấp, hắn không đánh lại Vương Cấp, chẳng lẽ không bắt nạt nổi Hoàng Kim Cấp hay sao?

- Thôi được rồi.

Lão gia tử nhìn hắn.

- Đừng tưởng Long Uyên làm thật, thật ra bọn chúng rất sợ chết, không dám tử chiến cùng chúng ta đâu, vẫn đang chờ đợi chiến lực của hung thú còn lại giải phóng ra ngoài.

- Nhưng nếu tiểu tử ngươi ở lại đây, ta sợ rằng sẽ là trận chiến tồn vong của giống loài!

- …

Trần Thư xòe hai bàn tay ra, ta có gây thù chuốc oán đến vậy sao?

Hắn bất đắc dĩ thở dài, quay người định rời đi, nhưng chợt nghĩ đến điều gì, bước chân thoáng khựng lại.

- Phải rồi, lão gia tử, có thứ này có lẽ cần thiết cho ngài.

Dứt lời, tay phải Trần Thư khẽ động, chớp mắt xuất hiện một bình dược tề, dung dịch màu xanh chảy xuôi trong đó, năng lượng dồi dào.

Đó là dược tề trị thương mà hệ thống ban thưởng cho hắn khi vây giết Hồn Long Hoàng lúc trước!

- Ồ?

Sự ngạc nhiên sửng sốt xuất hiện trên gương mặt lão gia tử, chỉ giây lát lão đã nhận ra, dược tề không phải do Thỏ Không Gian lấy ra mà dường như là năng lực không gian kèm theo của Trần Thư.

Trần Thư đưa bình dược tề trong tay cho đối phương, nói:

- Có lẽ sẽ có tác dụng đối với Khế Ước Linh của ngài chăng?

- Ta là Truyền Kỳ Cấp, cũng có nghĩa dược tề…

Lời vừa thốt ra đã lập tức im bặt, đôi mắt lão gia tử chấn kinh không chút dao động.

Lão nhìn bình dược tề vừa được mở ra trong tay, đồng thời cẩn thận cảm nhận nó.

- Không chừng sẽ có tác dụng nào đó?

Trần Thư suy đoán, thật ra hắn không dám chắc, dù sao Truyền Kỳ Cấp cũng khác hẳn Vương Cấp.

Lão gia tử nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu, sau đó gật đầu một cái.

Sau đó tinh thần của lão thoáng động, trong nháy mắt, bên cạnh đột ngột xuất hiện một luồng Ám Ảnh và Hỏa Diễm.

Thân thể của Ám Ảnh và Chu Tước ngưng kết mà thành, khí thế của Truyền Kỳ Cấp phút chốc được đẩy mạnh lên, nồng nặc cảm giác áp lực.

Nhưng nếu nhạy bén thì vẫn có thể phát hiện ra trạng thái của hai Khế Ước Linh có chút vấn đề.

Thương thế về mặt tinh thần mà Cửu Vĩ Hồ để lại vẫn mãi không khỏi.

Ánh mắt hai Khế Ước Linh khi nhìn đến dược tề trị thương, phát hiện được nó không tầm thường thì đều cảm thấy xúc động.

- Dược tề quý giá như vậy, ngươi chắc chắn muốn để lại cho ta à?

Trong mắt lão gia tử lộ vẻ suy tư, nói:

- Nói thật với ngươi, dược tề kiểu này, giá trị của nó là không thể đo đếm được.

- Dĩ nhiên rồi!

Trần Thư gật đầu đồng tình, đáp:

- Chỉ cần ngài còn ở đây, Hoa Quốc sẽ không có vấn đề gì.

Hắn không phải kẻ ngốc, đương nhiên thấy rõ tình thế.

Nếu Ngự Thú Sư Truyền Kỳ duy nhất gặp nạn, bọn hắn nhất định sẽ tan đàn xẻ nghé.

Tiếp đó, hắn lại cười hì hì mà bổ sung một câu:

- Tất nhiên, nếu như ngài có bảo vật nào không đáng tiền, ví dụ như thần kỹ chẳng hạn, thì có thể cho ta một chút.

- …

Khóe miệng lão gia tử co rút, ngươi nói thứ này là bảo vật không đáng tiền à?

- Cho ngươi hai món đồ chơi nhỏ.

Tay phải của lão giơ lên, hai khối tinh thạch trong suốt bay đến.

Trần Thư nhận lấy hai khối này, chỉ thấy không gian xung quanh tinh thạch dường như mơ hồ vặn vẹo.

- Rất cảm tạ lão gia tử.

Trần Thư nhếch miệng cười tươi, trong tay là hai khối Hoàng Kim chân bảo hệ không gian.

Chương 1647: Lão gia tử khôi phục đỉnh phong (2)

Theo giá thị trường ít nhất cũng phải 200 triệu, chưa kể lại là thuộc tính quý hiếm nữa thì giá trị còn hơn 200 triệu. Trong giây lát, đôi mắt của hắn như phát sáng, quả nhiên lão gia tử là một bảo khố di động!

Lúc này, Ám Vương và Chu Tước chia nhau mỗi người uống một nửa bình dược tề trị thương, một luồng lực lượng thần bí chảy xuôi vào trong, chữa lành thương thế từ linh hồn.

Không lâu sau, thần thái của hai Khế Ước Linh Truyền Kỳ trở nên sáng bừng, dường như trạng thái đã có bước chuyển mình mạnh mẽ.

- Đúng là đồ tốt.

Lão gia tử cong môi, có điều không hỏi Trần Thư lý do có được dược tề.

Mỗi người đều có bí mật của bản thân…

Lão chỉ cần biết, Trần Thư là tội phạm Nam Giang ở Hoa Quốc là được.

Trần Thư nhanh nhảu hỏi thăm:

- Khỏi hẳn chưa?

Bất kỳ một Khế Ước Linh Truyền Kỳ nào cũng đều có liên quan mật thiết đến vận mệnh của Lam Tinh.

Lão gia tử cười đáp:

- Còn một chút vết thương tinh thần, nhưng mà đã tốt hơn rất nhiều so với lúc trước rồi.

- Vẫn chưa khỏi hẳn ư?

Trần Thư nhíu mày, dường như hạ quyết tâm, lấy ra một vật thần bí trong suốt.

Thoáng chốc, một luồng lực lượng linh hồn khủng khiếp tỏa ra!

Đó là bản nguyên chi lực của Hồn Long Hoàng!

- Ồ? Đây là?

Lão gia tử giật mình, trong mắt ánh lên nét suy tư.

- Là lực lượng Hồn Long Hoàng sao?

Đôi con ngươi đen kịt của Ám Vương lóe lên sự ngạc nhiên, hỏi:

- Ngươi gặp được nó phải không?

- À… Nó là Hồn Long Hoàng à? Là phân thân của Lam Long kia.

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Nó muốn gây phiền phức cho ta, nhưng chỉ là một con Vương Cấp Nhị Tinh mà thôi, đã bị ta đập chết rồi.

- …

Lão gia tử không tin hắn ba hoa chích chòe, nhớ đến một đoàn người Tần Thiên vừa đến cùng hắn thì trong lòng đã có câu trả lời.

Có vẻ con hàng này đã ám toán Hồn Long Hoàng rồi…

Trần Thư cong môi, nói:

- Lão gia tử, cộng thêm cả nó vào là có thể khỏi hẳn chứ?

- Lúc này tiểu tử ngươi lại hào phóng thế cơ à?

Lão gia tử nhướn mày, dĩ nhiên đã có sự cảnh giác, không phải là cái bẫy đó chứ?

Trần Thư nhún vai, đáp:

- Lão gia tử, nghe ta nói, cảm ơn ngài, nhờ có ngài…

- Im miệng!

Thần sắc lão gia tử trầm xuống, không biết tại sao lão lại có cảm giác muốn một tay bóp chết con hàng này.

- Được rồi…

Trần Thư nhún vai, nghiêm túc nói:

- Chỉ là ta hy vọng Hoa Quốc không bị tấn công, ta là vì chính bản thân và người nhà mà suy tính.

Đôi mắt lão gia tử thâm trầm tiếp lời:

- Không cân nhắc đến người bình thường sao?

- À… cũng có nghĩ đến.

Trần Thư bày ra vẻ thản nhiên thừa nhận, nếu đủ lực thì hắn sẵn sàng tham gia.

Đúng lúc này.

Ám Vương và Chu Tước đã hấp thụ gần hết lực lượng bản nguyên của Hồn Long Hoàng trước mặt.

Vốn là trên đó còn sót lại chút áp lực, vậy mà ở trước mặt hai đại Khế Ước Linh Truyền Kỳ thì không có chút tác dụng nào.

Không lâu sau, tinh thần của hai Khế Ước Linh trở nên sung mãn, nội lực thâm hậu tản ra, khiến cho người ta phát run.

Rõ ràng, bọn chúng đã trở lại đỉnh phong!

- Tốt!

Lão gia tử không nhịn được cất tiếng khen, sau đó thoáng nét suy nghĩ:

- Xem trận đại chiến lần này, có lẽ nên để Thú Hoàng chảy chút máu…

Ban đầu lão chỉ định phòng thủ là chính, nhưng bây giờ hai Khế Ước Linh đã khỏe trở lại, vậy thì có thể làm đại sự.

- Lão gia tử, ngài đừng nói là ngài muốn giết một chút cho vui nhé?

Trần Thư trợn tròn hai mắt, trái tim không chịu nổi mà đập rộn ràng, phút chốc cảm thấy nhiệt huyết sục sôi mãnh liệt.

Giết Thú Hoàng, đây là một trận kinh thiên động địa!

- Không đâu, chỉ là muốn cho bọn chúng một chút giáo huấn mà thôi.

Lão gia tử cười lắc đầu, nói:

- Long Uyên không đơn giản như ngươi nghĩ vậy đâu.

- Vậy à…

Trần Thư gật đầu, như nghĩ đến điều gì, lại hỏi:

- Lão gia tử, ta có một vấn đề khó hiểu.

- Hửm? Là gì?

Tâm trạng lão gia tử đang rất tốt, không vội đuổi Trần Thư rời khỏi Long Uyên.

- Khế Ước Linh Truyền Kỳ và Thú Hoàng, bên nào mạnh hơn? Còn chuyện Cấm Vụ đại hung là sao?

Trần Thư có chút không hiểu tình hình trận chiến cho lắm.

- Lúc này, ngươi vẫn chỉ là Hoàng Kim Cấp…

Lão gia tử mỉm cười, vốn định từ chối trả lời, nhưng lại cảm thấy nên để cho con hàng này biết một chút cũng tốt.

- Thực ra trong đại chiến đẳng cấp này có quá nhiều yếu tố ảnh hưởng, thật sự rất khó nói.

- Đặc biệt là Cấm Vụ Đại Hung, bọn chúng có thực lực khác biệt, hơn nữa còn bị cấm chế nhiều năm, nhiều loại năng lực thiên phú cũng tương đối thần bí.

- Có điều Cửu Vĩ Hồ ngày ấy cũng thuộc về thượng cấp đại hung, nhưng tiếc là thần trí điên cuồng, sức chiến đấu trên diện rộng đã giảm xuống.

Lão gia tử suy tính, nói tiếp:

- Nếu phải so sánh, lấy ba vị gia hỏa ở nước ngoài làm tiêu chuẩn, Truyền Kỳ Khế Ước Linh yếu hơn so với Thú Hoàng cùng cấp, hai cái có thể áp chế được Thú Hoàng, nếu như

muốn giết chết, cần phải có ít nhất là năm con, hơn nữa cũng cần phải thiên thời địa lợi nhân hòa.

- Như vậy sao…

Trần Thư khẽ gật đầu, miễn cưỡng hiểu được đôi chút.

Chương 1648: Không đủ biến thái, giới hạn trí tưởng tượng của bọn họ…

Hơn nữa hắn nhận thấy rằng, lão gia tử lấy tam đại Truyền Kỳ Ngự Thú Sư còn lại làm tiêu chuẩn, điều này có nghĩa là thực lực của hắn không thể so sánh được với ba người kia? - Được rồi, nếu như thực lực của ngươi có thể đạt tới trình độ này, ngươi đương nhiên sẽ hiểu được rõ ràng.

Lão gia tử cười cười, nói:

- Nếu không có việc gì nữa, tiểu tử ngươi trở về Lam Tinh đợi trước đi, ta phải lập kế hoạch câu cá cho tốt.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ông lão người thật sự muốn câu sao…

- Ờ thì, còn một việc nữa!

Hắn nhanh chóng nói:

- Lúc trước chính phủ giao cho ta nhiệm vụ, một con Bạch Ngân Quân Vương là sẽ được mười vạn điểm tích lũy Hoa Hạ, giờ con tính không…

- Đương nhiên còn!

Lão gia tử gật đầu nói:

- Ngươi cứ việc tới chỗ chính phủ trao đổi, hơn nữa vật liệu Quân Vương, thì chính phủ sẽ thu mua dựa theo giá cao nhất.

- Vậy thì được.

Trần Thư cười gật đầu, chỉ cần lão gia tử lên tiếng, vậy thì không có bất ngờ.

- Còn nữa, ta có thể đổi bảo vật với người không? Đồ ở kho tàng của chính phủ thật sự là không thích hợp với ta…

- Hả?

Lão gia tử hơi giật mình, sau đó nở một nụ cười khó giải thích, nói:

- Đồ của ta không rẻ đâu, ngươi chắc chứ?

- Không sao cả, dù đắt đến đâu cũng được.

Trần Thư lại gật gật đầu, bây giờ hắn đã có bốn trăm tỷ, chỉ lo không có bảo vật.

Một người nổi tiếng đã từng nói, tiền thật ra không dùng đến, chỉ là một phương thức ở bên cạnh người…

- Được, nếu như ngươi muốn, có thể đến tìm ta!

Lão gia tử gật đầu nói:

- Mặt khác cũng phải nhắc nhở một chút, hai khối chân bảo vừa rồi ở chỗ ta có giá bán là sáu mươi tỷ một khối.

- ?

Thân thể Trần Thư run lên, tâm tình vốn bình tĩnh giờ lại trở nên hỗn độn.

Đùa gì vậy?

Dù sao nó cũng là Chân Bảo thuộc tính Không Gian, đắt một chút cũng là chuyện bình thường, nhưng cũng không thể quá đắt chứ!

- Đại lão, giá thị trường của Hoàng Kim Chân Bảo là… mười tỷ.

- Ta biết mà.

Lão gia tử gật gật đầu, thản nhiên nói:

- Ta không theo thị trường.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ôi đệt, mẹ nó đây không phải là một hắc điếm thanh khiết hả?

- Có câu gọi là, đầu cơ kiếm lợi.

Lão gia tử cười gật gật đầu, nói:

- Thị trường thế nào không liên quan gì đến ta. Nếu ngươi cảm thấy đắt thì có thể khiếu nại ta với các bộ phận liên quan.

- …

Vẻ mặt Trần Thư sững lại, bộ phận nào mà dám quản đến đến người?

Trên thực tế, e rằng toàn bộ Lam Tinh chỉ có lão gia tử mới có những bảo vật này, quả thật là có thể tự mình định giá.

- Được thôi…

Trần Thư cúi đầu, dù thế nào đi nữa, ít nhất quyền trao đổi đã được mở ra, có thể đổi bảo vật ở chỗ của lão gia tử.

- Lão gia tử, vậy ta đi trước đây.

Trần Thư không ngừng suy tính trong lòng, cùng lúc đó xoay người rời đi.

Lão gia tử nhắc nhở:

- Trên người không có mấy trăm tỷ, tốt nhất là đừng đến tìm ta.

- Ồ.

Trần Thư gật gật đầu, bóng lưng từng bước đi xa chỗ này.

- Tiểu tử này…

Đôi mắt thâm thúy của lão gia tử có vẻ suy tư, đây là Hoàng Kim Cấp đầu tiên tới tìm lão đổi bảo vật.

- Ôi, lại muốn bắt đầu bồi dưỡng một con Thôn Kim Thú rồi.

Mặc dù lão có rất nhiều bảo vật, nhưng qua nhiều năm, những cường giả hàng đầu của mỗi thời đại đều do lão đích thân bồi dưỡng, thực sự cũng đang dần tiêu hao.

Bây giờ lão ta chỉ có thể định giá cao hơn một chút, nếu không sớm muộn gì cũng phải chuộc lại.

Xét cho cùng, điểm tích lũy Hoa Hạ đối với lão mà nói thì không có ý nghĩa gì, và việc trao đổi chỉ là để bồi dưỡng thế hệ cường giả mới.

Ánh mắt của lão gia tử hiện lên vẻ mong đợi, tự nhủ rằng:

- Hi vọng tiểu tử nhà ngươi có thể quyết chí tiến thủ, phá vỡ gông cùm xiềng xích, thành tựu truyền kỳ…

…

Trên Lam Tinh.

- Ôi, đại chiến không liên quan gì đến ta, lại biến thành kẻ đầu đường xó chợ rồi…

Trần Thư lắc đầu, bây giờ không thể đi săn Bạch Ngân Quân Vương, hắn đã bị Thú Hoàng theo dõi.

Lần trước chỉ là phân thân của Thú Hoàng, vẫn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lần tiếp theo đây chỉ sợ là trọng quyền xuất kích

Mà đám người Tần Thiên lại không có ở đây, hắn không thể ứng phó được..

- Trước tiên tới chỗ chính phủ đổi điểm tích lũy đã.

Trần Thư cưỡi lên Slime đi thẳng đến Ngự Long Vệ tỉnh Nam Thương.

…

- Làm phiền cho ta giao nhiệm vụ.

Trần Thư tìm tới người phụ trách cao nhất, thuận lợi lấy được ban thưởng nhiệm vụ lúc trước của chính phủ.

- Ngạch số quá lớn, phải một lúc nữa mới đến sổ sách, chờ một chút.

Người phụ trách tiến hành xử lý với tràn đầy nụ cười, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Bốn mươi mốt Quân Vương, con hàng này đúng là hung ác quá!

- Không sao, ta sẽ đợi ở đại sảnh.

Trần Thư khẽ mỉm cười đi tới sảnh tầng một của ban ngành.

Cùng lúc đó, hắn bình tĩnh đặt điện thoại xuống bàn, bên cạnh là một chiếc loa khổng lồ.

- Hả?

Bộ trưởng Ngự Long Vệ của địa phương thoáng chốc như không biết, đây là muốn làm gì?

Nhưng ngay sau đó, hắn đã hiểu ra.

Chỉ nghe thấy một giọng nói lớn xuất hiện, vang vọng khắp hội trường:

- Ting! Tài khoản của ngài đã được chuyển điểm tích lũy Hoa Hạ: Bốn trăm mười vạn.

- …

Chương 1649: Tố chất thân thể có thể so với Vương Cấp

Các Ngự Long Vệ và Ngự Thú Sư chính phủ đang đi đến cùng nhau ngẩn nhìn, ánh mắt chấn động một phen. Ôi đệt, tự điền số?

- …

Khóe miệng bộ trưởng địa phương giật giật, ngươi đúng là đồ vênh váo…

Trần Thư hài lòng cất đi chiếc kèn đồng, thuấn di rời khỏi chỗ này, quay trở về nhà.

- Cha mẹ không có ở đây sao?

Trần Thư nao núng, sau đó trở về phòng, chuẩn bị tiêu hóa chiến lợi phẩm một chút.

Hắn chỉ đổi phần thưởng của chính phủ, nhưng không có bán vật liệu của Quân Vương, dù sao có một số thứ vẫn hữu dụng.

- Đột phá trước đã…

Mặt bàn phía trước Trần Thư trưng bốn mươi mốt viên Ngự Thú Chân Châu, tất cả đều ẩn chứa linh lực dồi dào.

Tất cả đều là Chân Châu của Quân Vương!

- Tiếc là Bạch Ngân Cấp, không biết có đủ hay không…

Trần Thư thở dài một hơi, nếu là Hoàng Kim Cấp, chắc chắn sẽ có thể khiến hắn đột phá thành Hoàng Kim Nhị Tinh.

- Nếu như không đủ, ta sẽ tìm lão gia tử để đổi. Ngay cả Lăng Trần cũng là Tam Tinh, ta phải đột phá càng sớm càng tốt.

Hắn lấy viên Chân Châu trước mặt một mạch nuốt xuống.

Tiếp theo đó hắn triệu hoán Thỏ Không Gian, để nó bảo vệ hắn nhắm hai mắt lại tu luyện.

Nếu những người còn lại nhìn thấy cảnh tượng này, hẳn là sẽ thương tiếc: Quá vô nhân tính…

Dùng Ngự Thú Chân Châu bình thường để tu luyện đã là một chuyện phá gia chi tử, thế nhưng không một ai có thể tưởng tượng được rằng, có người lại chọn dùng Quân Vương Chân Châu.

Không đủ biến thái, giới hạn trí tưởng tượng của bọn họ…

Một ngày trôi qua.

- Trần thúc, Trần Bì có ở nhà không?

Trương Đại Lực nhanh chóng biết tin tức bằng hữu của mình đã trở về.

Bởi vì lo lắng bị tác động do đại chiến, hắn ta đã thông báo cho đám người Tần Thiên, đồng thời ý thức ở nhà.

- Tiểu Trần đang tu luyện.

Không đợi Trần Bình mở miệng, Tiểu Tinh Linh đang cầm tương chân giò đã lên tiếng.

- Hắn? Tu luyện?

Trương Đại Lực nhíu đôi mày. Hai từ "tu luyện" với Trần Thư có liên quan sao?

- Ngươi chắc chắn?

- Ấy…

Tiểu Tinh Linh cũng có chút không rõ, dù sao nó cũng chưa từng tham gia tu luyện, chỉ cần ăn cơm thôi.

- Hình như… có thể… là như vậy…

- …

Trương Đại Lực lắc đầu, đi đến phòng ngủ của hắn ở phía trước.

- Ù ù ù.

Còn chưa đến gần, hắn ta nghe thấy tiếng ngáy như sấm…

Trong phút chốc, nét mặt hắn đầy vẻ kỳ quái, nhìn về Tiểu Tinh Linh trên vai.

Tiểu Tinh Linh nghiêm túc nói:

- Ầy … Đoán không chừng là cái loại công pháp đặc thù nào đó.

- …

Trương Đại Lực ngẩng đầu lập tức lên gõ cửa, nhưng lại trống không, như thể cánh cửa ở một không gian khác.

- Òm ọp.

Chỉ thấy một con thỏ béo xuất hiện với một chút tia cảnh giác hiện lên trong mắt nó.

Trước khi tu luyện Trần Thư đã dặn dò nó không được cho phép bất kỳ người nào tới gần, đề phòng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Cuối cùng đầu năm nay, luôn có vài lương dân muốn hãm hại tội phạm…

- Không cho ta gõ?

Trương Đại Lực sững sờ trong giây lát, sau đó cầm lấy chân giò từ tay Tiểu Tinh Linh, rắc chút gia vị bí chế lên.

Ngay lập tức hương thơm tràn ngập.

Một lúc sau, Trần Thư còn đang ngáy ngủ đi ra…

Tiểu Tinh Linh lẩm bẩm:

- Sao giống như lái một cái xác vậy…

- Món đồ gì mà thơm quá vậy?

Trần Thư theo bản năng nắm lấy chân giò, đầu óc lập tức trở nên tỉnh táo.

Khóe miệng Trương Đại Lực giật giật, quả nhiên là như vậy.

- Ngươi tu luyện xong chưa?

- Ừm, xong rồi.

Trần Thư gật gật đầu, trong lòng cảm thấy vui vẻ, cả người như được biến hóa hẳn.

- Ngươi có vẻ hơi khác?

Trương Đại Lực đánh giá Trần Thư từ trên xuống dưới, thử thăm dò nói:

- Không phải ngươi lại đột phá nữa đó chứ?

Mẹ nó mới mới đi qua không đến một năm, đã đột phá đến Hoàng Kim Nhị Tinh rồi?

Tuy chỉ là một người bình thường, nhưng hắn ta đối với đẳng cấp của Ngự Thú Sư cũng khá hiểu rõ.

Đối với Hoàng Kim Ngự Thú Sư bình thường mà nói, muốn đột phá lên một đẳng cấp nhỏ, chí ít cũng cần mấy năm thậm chí là mười năm trở lên. Nếu có thể dễ dàng như Trần Thư thì Hoa Quốc đã có hơn hàng chục Vương Cấp rồi.

- Không có.

Tuy nhiên Trần Thư chỉ lắc đầu, hắn đã đánh giá quá cao Chân Châu của Bạch Ngân Quân Vương.

Ở giữa Hoàng Kim với Bạch Ngân, quả thật là một trời một vực.

Trương Đại Lực sờ sờ cằm nói:

- Thật sao? Sao ta lại cảm thấy hình như ngươi đã biến chất?

- Chỉ là tố chất thân thể được cải thiện tốt hơn thôi.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, Quân Vương Chân Châu loại trừ gia tăng phần lớn Ngự Thú Lực bên ngoài, còn có thể tăng cao cường độ thân thể và kháng tính tương ứng.

Ví dụ, nếu Chân Châu thuộc tính Hoả, thì hắn có thể gia tăng về nhiệt độ cao năng lực chống cự.

Bốn mươi mốt viên Quân Vương Chân Châu đã bao hàm hết đủ loại thuộc tính, bây giờ tố chất thân thể của Trần Thư đã là không còn kẽ hở nào…

- Có thể so với Vương Cấp rồi chứ…

Trần Thư sờ sờ cằm, hai tay nắm chặt nắm đấm, chỉ cảm thấy sức mạnh như vô tận.

Tuy rằng đối với Ngự Thú Sư mà nói, thể lực tác dụng không lớn, dù sao cũng không thể đích thân ra trận được.

Nhưng là một tội phạm Nam Giang, thân thể cường tráng vẫn có thể giúp ích rất nhiều.

Chương 1650: Tố chất thân thể có thể so với Vương Cấp (2)

Trần Thư mở miệng nói: - Đại Lực, bây giờ ngươi có thời gian không?

- Có chứ, nếu không thì ta tới đây làm gì?

Nét mặt Trương Đại Lực tươi cười, hưng phấn nói:

- Ta đã chế tạo ra thực đơn Quân Vương rồi.

- Tốt.

Trần Thư cũng nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Vậy ta lấy Quân Vương Huyết Nhục giao cho ngươi hết.

- Mỗi cái cho ta mười cân là được, nhiều quá ta chứa không nổi.

- Không sao, ta sẽ kêu con thỏ mập đưa tới nhà ngươi luôn.

Trong lòng Trần Thư khá mong chờ thực đơn Quân Vương.

Bây giờ hắn cần tận dụng mọi cơ hội để trở nên mạnh hơn.

Thỏ Không Gian thuấn di biến mất cùng Trương Đại Lực, chỉ còn lại một mình Trần Thư với Tiểu Tinh Linh.

- Con à, ra ngoài chưa?

Phụ thân Trần Bình nhìn về phía Trần Thư, trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi, dù sao thì đã đi săn Quân Vương cả ngày lẫn đêm trong khoảng thời gian này.

- Vâng, cha, con nghỉ ngơi một lát đã, có hơi buồn ngủ.

Sau khi ăn xong đồ ăn trong tay, Trần Thư lại cảm thấy buồn ngủ.

Dù có đủ thể lực để đi săn trong thời gian dài, nhưng thực sự tinh thần của hắn đã khá kiệt quệ.

Bằng không cũng sẽ không ngủ gật giữa chừng khi mới tu luyện được một nửa…

…

Sáng ngày hôm sau.

Trần Thư nói một câu với phụ mẫu, sau đó rồi khỏi nhà, đi đến cơ quan giám định thành phố Nam Thương.

Vật liệu Quân Vương, loại trừ Chân Bảo và Chân Châu ra, còn có vật liệu Hạch Tâm có thể lĩnh hội được kỹ năng là quý giá nhất.

Đương nhiên hắn phải đưa ra lựa chọn, nhỡ đâu có một kỹ năng phù hợp với Khế Ước Linh của mình.

Thân phận của Trần Thư bây giờ cũng không thấp, cơ quan giám định đương nhiên sẽ ưu tiên phục vụ hắn, nhưng vì số lượng lớn vật liệu Hạch Tâm nên ít nhất cũng phải mất một tuần.

- Chờ chút…

Hắn trở về nhà và im lặng chờ đợi, chỉ cần hắn chọn được vật liệu Hạch Tâm thì có thể bán tất cả những vật liệu vô dụng khác.

- Còn lại rất nhiều điểm tích lũy Hoa Hạ. Phải tìm lão gia tử mua chút Hoàng Kim Chân Châu, đột phá đến Hoàng Kim Nhị Tinh mới được.

Trong lòng Trần Thư sắp xếp kế hoạch trở nên mạnh hơn, đồng thời cũng đang đợi kết quả đại chiến ở Long Uyên.

Cuối cùng liên quan đến vận mệnh Hoa quốc và thậm chí là toàn bộ Lam Tinh.

Nếu như Long Uyên bị đánh bại, thì ba đại quốc kia cũng không thể trụ được quá lâu.

Một tuần trôi qua trong nháy mắt.

- Đại chiến vẫn cứ tiếp tục…

Căn cứ vào thân phận của Trần Thư, ngược lại có thể nhận được tin tức trực tiếp.

Cuối cùng hung thú ở Long Uyên cũng toàn lực tiến công, trận đại chiến này ngược lại không kết thúc trong một vài ngày.

- Thánh Quang Giáp Trùng… Ám Ảnh Long Giao…

Trước mắt Trần Thư là mười lăm vật liệu Quân Vương, đều là do hắn lựa chọn cẩn thận rồi giữ lại.

Nhưng bởi vì mỗi vật liệu Quân Vương đều có xác suất lĩnh hội một trong ba đến bốn kỹ năng nên muốn lĩnh hội được kỹ năng yêu thích thì vẫn phải dựa vào may rủi.

- Nuốt vào hết cho ta.

Trần Thư triệu hoán bốn Khế Ước Linh, cho chúng nuốt chửng những vật liệu trước mặt.

- Tiểu Trần, ngươi có thể chỉnh một ít đồ ăn nấu chín không? Mấy cái đồ này ngươi đến ăn?

Mặt mũi Tiểu Tinh Linh tràn đầy ghét bỏ, nhìn qua mấy bộ phận đầy máu me, trực tiếp lựa chọn cự tuyệt.

- Grào grào!

Husky cũng giống như vậy, dùng chân trước che kín lỗ mũi, dáng vẻ đầy ghét bỏ.

Tiểu Tinh Linh khịt mũi, nói:

- Nhìn đi, mấy thứ này đến chó cũng không thèm ăn, ngươi rõ ràng để bổn đại vương ăn.

- ?

Đôi mắt Husky sáng suốt nhìn sang, điều này khá là khó nghe, nhưng nhất thời không biết nên phản bác lại như thế nào.

- Có thể học Tiểu Hoàng một chút hay không?

Trần Thư thở dài, chỉ thấy Tiểu Hoàng đã nuốt ba vật liệu trước mắt mình vào.

Hắn mang mười hai cái vật liệu còn lại nấu nướng đơn giản một phen.

Lại thêm một trận uy hiếp, xem như để Khế Ước Linh thành thành thật thật nuốt xuống.

Bây giờ bọn chúng đều là Khế Ước Linh Hoàng Kim, tiêu hóa vật liệu Bạch Ngân Quân Vương ngược lại đơn giản.

Trần Thư mở bảng của bốn Khế Ước Linh ra, khóe miệng dần giương lên, nhịn không được cười ha ha ra tiếng.

- Tiểu Trần, ngươi có thể đừng cười như vậy hay không?

Tiểu tinh linh ớn lạnh một trận, con hàng này nhìn chằm chằm bảng của bọn nó, còn cười đến biến thái như vậy, tổng cảm thấy có chút là lạ.

- Ta chỉ là hưng phấn phát ra từ nội tâm.

Trần Thư gõ đầu tiểu tinh linh một cái, trong mắt có ý cười không che dấu được.

Tiểu Hoàng có ba cái vật liệu, trong đó chỉ có một kỹ năng mới là 【 Thân Thể Khổng Lồ 】 .

【 Thân Thể Khổng Lồ Lv1: Kỹ năng bị động, có thể tăng hình thể lên 3%. 】

Mà hai cái vật liệu khác bởi vì kỹ năng bản thân của Tiểu Hoàng tương tự, tự động tiến hành dung hợp.

Trong đó phạm vi kỹ năng của 【 Chấn Nhiếp Gào Thét 】 tăng thêm đại khái 30%, đã có thể khống chế mục tiêu đoàn thể trong trăm mét.

Mà 【 Vô Giải Phản Kích 】 tăng lên hai cấp, tới Lv4.

Cái này kỳ thật cũng là một loại phương thức tăng cấp kỹ năng, chỉ là điều kiện quá mức hà khắc, đổi lấy tăng lên không bằng dùng để lĩnh ngộ kỹ năng mới.

Nhưng số lượng kỹ năng của Tiểu Hoàng đã không ít, cùng tham thì thâm, không bằng tăng kỹ năng đã có lên tới cực hạn.

Chương 1651: Lam Tinh dần thất thủ

Mà Husky lại khác biệt, lực chiến đấu của nó cùng số lượng kỹ năng móc nối. Chẳng những có thể nhanh chóng tích lũy 【 Trì Tục Mãnh Công 】 , hơn nữa mỗi đại nguyên tố kỹ năng có thể có tổ hợp khác biệt.

Tổng cộng mười lăm cái vật liệu, có mười cái đều là chuẩn bị cho Husky.

Trong đó kỹ năng mới là 【Hắc Ám Chi Mâu】, 【Thánh Quang Nổ Tung】, 【Cuồng Phong Thập Tự Trảm】, 【Địa Hỏa Phun Trào】, 【Băng Sương Giam Cầm】.

Bốn vật liệu khác thì là tăng đẳng cấp kỹ năng bản thân lên, 【Kịch Độc Mộc Phược】 tăng lên hai cấp, biến thành cấp sáu, 【Thiên Hỏa Vẫn Thạch】 tăng lên một cấp, trở thành Lv11.

Đáng nhắc tới chính là có một cái vật liệu khiến kỹ năng cơ sở 【Hỏa Cầu Oanh Kích】 của Husky biến chất, thay đổi thành 【Siêu Cấp Đại Hỏa Cầu】, đẳng cấp không có biến hóa, vẫn là Lv9.

Về phần tiểu tinh linh, chỉ có một cái kỹ năng mới là 【Đẳng Cấp Tăng Phúc Lv1: Có thể tăng bất kỳ kỹ năng nào của mục tiêu lên một cấp.】

Thỏ Không Gian thì cắn nuốt trung tâm vật liệu một con Hồ Điệp đen trắng, không có lĩnh ngộ kỹ năng mới, nhưng tăng cường kỹ năng 【Không Gian Giam Cầm】 của nó, tăng thời gian không chế lên.

Mà cái này là hiệu quả tăng lên của mười lăm vật liệu quân vương mang tới.

- Đại khái là năm mươi tỷ, sự tăng lên này không tệ….

Trần Thư sờ lên cằm, khóe miệng đã có một nụ cười.

Hiện tại hắn muốn tăng cấp, chi phí hao phí thật sự quá lớn, không thể so sánh với Bạch Ngân cấp ngày trước.

- Còn lại thì có thể bán cho chính phủ.

Trần Thư tự lẩm bẩm, loại vật liệu quân vương này trân quý, chắc hẳn phía chính phủ cũng cần, mà hắn cũng cầm tích lũy Hoa Hạ điểm.

Bởi vì liên quan đến danh số khá lớn, Trần Thư cưỡi Tiểu Hoàng thẳng đến kinh đô mà đi.

….

Hai ngày sau đó.

- Trương bộ trưởng, đều tốt chứ?

Trần Thư không chờ kịp mở miệng hỏi.

Cứ việc vật liệu quân vương có giá thị trường, nhưng giá trị cụ thể vẫn yêu cầu tính ở trước mặt.

Bởi vì Trần Thanh Hải đến Long Uyên tác chiến, Trương Thanh thay mặt quản lý ở tổng bộ.

Trương Thanh gật đầu một cái, cười nói:

- Tổng cộng 1050 vạn Hoa Hạ điểm tích lũy, đều là dựa theo giá cao nhất mà tính.

Phía trước lão gia tử đã buông lời, bọn họ đương nhiên là chấp hành nghiêm ngặt.

- Ừm..được!

Trần Thư gật đầu, so với dự liệu của hắn cũng không sai biệt lắm.

Trong đó giá trị chủ yếu phần lớn tới từ chân bảo bạch ngân, bởi vì không có tác dụng với Khế Ước Linh của hắn nên dứt khoát đưa toàn bộ cho phía chính phủ.

Trương Thanh hơi nhíu mày, nói:

- Tội phạm ca, có lẽ ngươi còn dư không ít huyết nhục quân vương đúng không? Không suy nghĩ đổi thành điểm tích lũy sao?

Đây chính là tài liệu chính chế tạo dược liệu đặc thù, đối với phía chính phủ mà nói thì vô cùng trân quý.

- Không được, còn lại hữu dụng với ta.

Trần Thư lắc đầu từ chối, hắn đương nhiên là phải ưu tiên thỏa mãn thực đơn Khế Ước Linh quân vương.

Hắn mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, Trương ca, tình huống Long Uyên thế nào?

Hai người đều gọi nhau là ca, ngược lại cũng không kỳ quái.

Trương Thanh là bởi vì tuổi tác, Trần Thư là bởi vì quá mức hung tàn….

- Căn cứ vào tin tức từ tiền tuyến truyền tới, hiện tại còn đang đại chiến, nhưng thế cục đã ổn định.

Trương Thanh cười nói:

- Nhưng có dược tề của ngươi lúc trước, khiến thực lực của Ngự Thú Sư Vương Cấp đều tăng lên.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Thư gật đầu, ít nhất hiện tại xem ra, chỉ bằng Long Uyên vẫn không công phá được phòng tuyến.

- Đúng rồi, tội phạm ca, phía chính phủ muốn tuyên dương chiến tích của ngươi một chút, không thành vấn đề chứ?

Trương Thanh nói:

- Gần đây muốn phấn chấn sĩ khí một chút.

- Không thành vấn đề!

Vẻ mặt Trần Thư vui mừng, nói:

- Điên cuồng tuyên truyền, khuếch đại một chút cũng không sao, ví dụ như nói, một mình ta chém bốn trăm con Bạch Ngân Quân Vương!

- …..

Khóe miệng Trương Thanh giật một cái, có dám thổi phồng thêm chút nữa không?

Hắn ta hít sâu một hơi, nói:

- Nhưng trong nước chúng ta, tổng cộng chỉ hơn một trăm cái dị không gian cấp nguy hiểm….

- Không đủ thì tìm chút Hắc Thiết Quân Vương để thay thế, cũng không sao cả.

- …..

Trương Thanh vuốt đầu, nói:

- Nếu không chúng ta trực tiếp tuyên truyền ngươi dẹp yên hung thú làm loạn?

- Cái này sao….Cũng không phải không được.

- ……

Vẻ mặt Trương Thanh cứng lại, ngươi thật sự dám nói.

- Chúng ta tiến hành tuyên truyền chi tiết….Không cần phải thổi phồng lên đâu, dấu vết việc này của ngươi đã đủ kinh người rồi.

- Cũng được.

Trần Thư gật đầu, mang theo một khoản tiền lớn, quay đầu rời khỏi tổng bộ của Ngự Long Vệ.

Tăng thêm nhiệm vụ ban thưởng bốn trăm mười vạn Hoa Hạ điểm tích lũy lúc trước, tổng cộng là 1460 vạn, đại khái tương đương với hơn ba nghìn triệu Hoa Hạ tệ.

- Ta đến tìm lão gia tử đổi đồ vật….

Trần Thư về tới thành phố Nam Giang, chờ đợi trận đấu Long Uyên kết thúc.

Thời gian nửa tháng dần trôi qua.

Trên truyền thông phát tin tức toàn cầu dần giảm, thế cục dường như đã vững vàng.

Nhưng mà thành viên phía chính phủ cũng hiểu rõ, thế lực phòng tuyến của mỗi quốc gia lớn vẫn luôn co vào, thậm chí có thế lực đã mất đi truyền tin với bên ngoài.

Chương 1652: Ca ca phải bắt đầu tạo đạn hạt nhân

Cái này đương nhiên làm cho số lượng tin tức nhiều lần giảm thiểu. Nhân loại vốn cư trú ở Lam Tinh, nay tùy ý đã có thể thấy được đủ loại hung thú.

Bây giờ chỉ còn lại thế lực nhân loại có thực lực mạnh mẽ đang cố thủ lấy lãnh thổ của mình, nhưng vẫn ở vào thế yếu.

Trong lúc bất tri bất giác, Lam Tinh dường như đã thay đổi chủ nhân…..

Trần Thư đang nhìn máy tính, đăng nhập vào tài khoản mạng Ngự Thú của mình.

Bằng vào quyền hạn bây giờ của hắn, phần lớn tin tức tình báo có thể ưu tiên xem.

Nguy cơ Lam Tinh trong lòng hắn có mấy, nhưng cho dù là có hệ thống, hắn cũng cần thời gian mới có thể mạnh lên.

- Lại thêm chút thời gian…..

Trần Thư tự mình lẩm bẩm, đúng lúc này, hắn nhận được tin tức về Long Uyên mà hắn bị chặn.

- Hả? Chiến đấu ở Long Uyên kết thúc?

Hắn nhướng lông mày, vội vàng xuất phát rời khỏi nhà.

Không đến thời gian nửa này, Trần Thư đã đi tới trong Long Uyên.

Lão nhân ở cửa thông đạo vẫn giống như điều khắc, không bởi vì lần đại chiến này mà có dao động gì.

Trần Thư mang theo kính ý hành lễ một cái, quay người liền đi thẳng đến Long Uyên Thành.

Lúc này bên trong Long Uyên Thành không có Ngự Thú Sư lui tới, trở nên vô cùng vắng lặng.

Bởi vì nguyên nhân đại chiến, Ngự Thú Sư đương nhiên đều ở thành lũy Tứ Phương, trấn thủ hung thú xâm lấn.

- Lão gia tử?

Hắn đi tới phía trước lầu các của lão gia tử, hướng về bên trong hô lớn một câu.

- Hả? Không có người sao?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt đã có một chút tham lam, lẩm bẩm:

- Muốn tìm kiếm hay không? Tiện thể giúp lão gia tử sửa sang khố phòng một chút? Dù sao ta luôn lấy việc giúp người làm

niềm vui.

Hắn đã có chút tâm động, nhưng nghĩ đến thực lực lão gia tử sâu không lường được, nháy mắt dừng lại loại ý nghĩ này.

Hơn nữa xem như khố phòng, vạn nhất có bẫy rập gì, trên cơ bản miểu sát hắn là không có vấn đề….

- Không được! Không được!

Trần Thư bác bỏ ý nghĩ này, quay đầu nhìn về tường thành phương Bắc.

- Đi tìm lão hiệu trưởng nhìn một chút…

Trần Thư hơi tự hỏi một chút, rời xa lầu các trước mắt.

Thời gian nửa tiếng, hắn cưỡi Tiểu Hoàng một đường băng băng, rốt cục tới gần tường thành cổ lão to lớn.

- Vậy mà lại xa như vậy?

Hắn đi tới dưới tường thành, cho dù là Tiểu Hoàng không biến hình ở trước mặt hắn cũng lộ ra vẻ tương đối nhỏ bé.

- Mùi máu tươi nặng thật…

Trần Thư ngóng nhìn lên tường thành đỏ sẫm trước mắt, đã có thể tưởng tượng được đại chiến kịch liệt.

- Trần tiểu tử!

Đúng lúc này, phía sau hắn truyền đến một thanh âm.

- Hả?

Trong lòng Trần Thư giật mình, bản thân vậy mà không có một chút phát giác.

Xoay người nhìn lại, chỉ thấy Ninh Bất Phàm nở nụ cười nhìn qua hắn, mà trên vai hắn ta có một con ngân hồ đang đứng.

Trần Thư liền vội vàng hỏi:

- Hiệu trưởng, tình huống như thế nào?

- Đã kết thúc.

Ninh Bất Phàm mỉm cười, nói:

- Đi theo ta!

Trong nháy mắt, lực lượng không gian di chuyển xuất hiện, cưỡng ép mang Trần Thư và Khế Ước Linh đi.

Lúc này Trần Thư đã đi tới trên không tường thành.

Mà bên cạnh hắn, loại trừ Ninh Bất Phàm, Liễu Phong và Tần Thiên cũng đang ở đây.

Ánh mắt của hai người sắc bén, tràn ngập sát ý lạnh như băng, vẫn chưa khôi phục lại từ trận đại chiến.

- Lão sư, hiệu trưởng.

Trong lòng Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, may mắn hai người không xảy ra chuyện.

- Tiểu tử ngươi tới rất mau đấy?

Liễu Phong nhướng lông mày, nhếch miệng lên, sát ý trong mắt dần tản ra.

Trần Thư cũng không mở miệng trả lời, vẻ mặt của hắn ngưng lại, liếc mắt nhìn về phía mặt đất bao la phía trước.

Chỉ thấy trên mặt đất đã trải lên một tầng huyết sắc ám trầm, phía trên có chân cụt tay đứt, hiển nhiên là chiến trường còn chưa quét dọn xong.

Mà bầu trời cũng hiện ra đỏ sẫm, tầng mây cuồn cuộn ở giữa, như có đại vật khủng bố ẩn nấp.

Nếu nhìn vào cực điểm phía xa, bầu trời huyết sắc và mặt đất giống như liền thành một đường, giống như mở ra một cái miệng máu khổng lồ, bao vây toàn bộ nhân loại ở nơi đây.

Đang lúc Trần Thư ngây người, một tiếng gào thét thê lương mà khủng bố vang vọng trong thiên địa.

- Hả? Trời…..Đổ máu?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy cuối chân trời đang có rất nhiều mưa máu rơi xuống.

- Nghĩ gì thế? Đó là Thú Hoàng!

Ngữ khí Ninh Bất Phàm bình thường, nhưng trong mắt tràn ngập kính nể và khát vọng.

Thời gian không bao lâu, chỉ thấy phía xa xuất hiện một thân ảnh hình tròn màu trắng.

Chính là Khế Ước Linh Truyền Kỳ cấp Đại Tuyết Vương!

Mà trên đầu Tuyết Vương, lão gia tử mặc trường sam màu đen, trên vai đang có một con mèo con màu vàng đang liếm láp chân mình.

Mặt mũi lão yên lặng như nước, không bởi vì Thú Hoàng trọng thương mà có gợn sóng gì.

Dường như khi nhìn lão, cái gọi là Thú Hoàng cũng chỉ là như vậy….

Mà bên cạnh lão gia tử là Ám Vương và Chu Tước sát ý lẫm liệt!

Trong chớp mắt, lão gia tử liền vượt qua mấy vạn mét, đi tới gần tường thành Cổ Lão.

- Huyết Long Hoàng trọng thương! Đại chiến kết thúc! Các vị có thể nghỉ ngơi một trận thật tốt!

Thanh âm lão gia tử không lớn, nhưng truyền khắp thành tường Tứ Phương, mỗi người đều có thể nghe rõ ràng.

- Lão gia tử uy vũ!

- Lão gia tử thật mạnh!

Chương 1653: Ca ca phải bắt đầu tạo đạn hạt nhân (2)

Trong lúc nhất thời, âm thanh mọi người hoan hô truyền khắp toàn bộ Long Uyên thành, trong mắt mỗi người đều có xúc động, nhộn nhịp ôm nhau, thậm chí có người lệ nóng doanh tròng. Đại chiến Long Uyên chỉ cần mở ra, mỗi người đều có khả năng ngã xuống, sống sót sau tai nạn đương nhiên có giá trị để bọn họ chúc mừng.

Nhưng chính vào lúc này, một tiếng reo hò không thích hợp vang lên:

- Tội phạm Nam Giang trâu bò! YYDS! Giữ vững Long Uyên thành của chúng ta!

- Tội phạm ca, lại mang mọi người một lần nữa!

- Long Uyên thành không có ngươi không được!

Trong nháy mắt, tường thành phương Bắc thoáng cái trở nên vô cùng an tĩnh, đồng loạt nhìn về phía Trần Thư.

Vừa mới không biết xấu hổ reo hò, đương nhiên là đến từ miệng một mình con hàng này.

Chủ yếu nhất là, mỗi một câu hắn hô đều dùng tiếng khác nhau, giống như người khác nhau đang reo hò.

- ……

Vẻ mặt ba người Ninh Bất Phàm cực kỳ cổ quái, ngươi có thể đừng thêm kịch cho bản thân được không…

Trận đại chiến này có quan hệ rắm gì với ngươi….

- y…..

Trần Thư cũng phát giác được không phí yên tĩnh, nhìn đám người xung quanh.

- Đừng thất thần, hô lên cho ta!

- ….

Tất cả mọi người lắc đầu, vẫn có chút không quen con hàng luôn thái quá này….

Ninh Bất Phàm đang muốn nói chút gì, bên tai liền truyền đến âm thanh:

- Tới lầu các họp một chút.

Vừa dứt lời, lão gia tử đã cưỡi Đại Tuyết Vương về tới lầu các trong thành.

Ninh Bất Phàm khẽ giật mình, tiếp đó liền gật đầu, nhanh chóng rời khỏi tường thành.

Ngoại trừ hắn ta, tổng bộ trưởng Ngự Long Vệ Cố Lan, tổng đoàn trưởng Trấn Linh Quân Chu Uyên, và một lão nhân áo đen, mỗi người trấn thủ tường thành đều rời đi.

- A? Sao đột nhiên đi rồi?

Trần Thư gãi gãi đầu, hắn không nghe được tiếng gì, đương nhiên là không rõ tình huống.

- Lão gia tử trở về, ta đến tìm lão đổi đồ vật.

Hắn bắt lấy trọng điểm, không tiếp tục reo hò tại chỗ, nhưng trong lòng âm thầm thề:

Dưới tình huống đảm bảo an toàn sinh mệnh, nhất định phải làm cho trên tường Long Uyên thành xuất hiện reo hò và ca ngợi liên quan tới hắn!

Loại chuyện náo động này không thể để cho một mình lão gia tử chiếm!

Trần Thư triệu hoán Thỏ Không Gian ra, thuấn di tới vị trí lầu các, nhưng bốn phía đã bị màn sân khấu màu đen che khuất.

- Lão gia tử có chuyện sao?

Hắn tự lẩm bẩm, không xông vào mà kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian nửa ngày trôi qua.

Lúc hắn đang nhàm chán chờ đợi, trước mặt vậy mà quỷ dị xuất hiện hệ thống tuyển hạng:

【 Tuyển hạng một: Từ chối nhiệm vụ của lão gia tử! Hoàn thành ban thưởng: Một phần chân bảo hoàng kim ngẫu nhiên. 】

【 Tuyển hạng hai: Tiếp nhận nhiệm vụ của lão gia tử, đồng thời độ hoàn thành là 50% trở lên! Hoàn thành ban thưởng: Đột phá làm Ngự Thú Sư Hoàng Kim hai sao. 】

【 Tuyển hạng ba: Tiếp nhận nhiệm vụ của lão gia tử, đồng thời hoàn thành hoàn hảo! Hoàn thành bảo thưởng: Mở ra đồ giám Dược Tề Thần Kỳ! Ngoài định mức mở khóa điều phối Dược Tề Bạo Tạc. 】

- !

Cả người Trần Thư lập tức nhảy cẫng lên, sắp không khống chế nổi tâm tình mừng như điên trong lòng mình.

Thậm chí cảm giác đại não cũng cảm thấy có chút ong ong.

So với phần thưởng tuyển hạng thứ ba, Ngự Thú Lực hay Hoàng Kim Chân Bảo gì đó đều như đồ bỏ đi…

Hai bên không phải cùng một cấp bậc!

Nhất là đối với một tên tội phạm mà nói, từ mình chế tạo Bạo Tạc Dược Tề có ý nghĩa rất lớn!

- Có thể tự mình tạo ra đạn hạt nhân, ca ca ta chắc chắn vô địch thiên hạ…

- Vô địch thiên hạ…

Một mình hắn đi qua đi lại trước lầu các, miệng liên tục lẩm bẩm, trông như người của trại thương điên.

Mười phút sau.

Tần Thiên và Liễu Phong đi lên lầu các, nhìn bộ dạng của Trần Thư.

Hai người liếc nhau, vẻ mặt quái dị đến cực điểm.

- Lão Liễu, con hàng này lại phát điên rồi à?

Tần Thiên hỏi.

- À…

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, nói.

- Thói quen tốt, thói quen tốt.

- Trần Thư! Phát thưởng!

Hắn ta hô lớn, hy vọng Trần Thư có thể dừng lại mấy hành vi điên khùng.

Nhưng mà, lần này vẫn thất bại .

Con hàng này coi như không nghe thấy, miệng lẩm bẩm một mình, ai không biết còn tưởng là hắn đang lên đồng…

Lúc này, Trần Thư đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người.

Tiếp theo, hắn ôm lấy tay phải của Liễu Phong, nói.

- Lão sư, sáu năm! Ta đợi tận sáu năm! Các ngươi biết sáu năm này ta trôi qua như thế nào không?

- Xong rồi… Hình như bệnh tình nặng hơn rồi.

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, mắt nhìn hành động điên rồ của tên này, hắn ta âm thầm tiếc hận.

Một thiên tài thời đại mới như thế này, thiên phú ngự thú phi phàm, lực chiến đấu cá nhân vô địch.

Đáng tiếc là… Thần kinh có vấn đề.

- Đạn hạt nhân! Vô số đạn hạt nhân!

Trần Thư không để ý Liễu Phong nói gì, hắn lẩm bẩm tiếp.

- Lão sư, ta sắp thành chúa cứu thế rồi!

- …

Liễu Phong và Tần Thiên liếc mắt nhìn nhau, có chút không dám đáp lời.

Con hàng này thần kinh có vấn đề thật rồi…

Ngươi chỉ là một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư, cứu thế cái rắm ý!

Đúng lúc này, tấm màn màu đen che chắn lầu các hạ xuống, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Cót két, cửa lầu các mở ra.

Một giọng nói tang thương truyền đến.

- Các ngươi vào đi.

Chương 1654: Trần Thư hành động không bình thường…

Tần Thiên và Liễu Phong chấn động, vội vàng kêu lên. - Lão gia tử, con hàng này phát bệnh rồi!

- Hả?

Lão gia tử lạnh nhạt ra lệnh cho Khế Ước Linh.

Vù vù…

Trên bầu trời, Đại Tuyết Vương nhẹ nhàng phun ra một đạo băng sương màu lam phủ lên cả người Trần Thư, chuẩn bị khiến hắn tỉnh táo chút.

Trong nháy mắt, băng sương lạnh ngưng kết thành băng cứng, trực tiếp làm Trần Thư đông lạnh.

- Sẽ không có việc gì chứ?

Liễu Phong chấn động, thật không ngờ nhanh như vậy đã biến thành tượng băng.

- Không có vấn đề lớn.

Thanh âm của lão gia tử lại vang lên.

- Đông lạnh mười phút, để hắn bình tĩnh lại.

Nhưng mà, vừa dứt lời, một tiếng ầm ầm vang lên.

- Đại Tuyết Vương, đông lạnh ta làm gì?

Trần Thư khẽ động thân thể, dễ dàng làm vỡ lớp băng ngoài cơ thể.

Mà nhìn vẻ mặt hắn, dường như không bị sao cả.

- Hả?

Lão gia tử ngẩn ra, nhìn Trần Thư ở ngoài lầu các, trong mắt có chút kinh ngạc.

Sau đó, Đại Tuyết Vương lại phun băng sương tiếp.

Nhưng bị Trần Thư trực tiếp bỏ qua, miệng còn hét lên.

- Đừng phóng thích kỹ năng nữa, vô dụng thôi.

- Tiểu tử này?

Lão gia tử nhướn mi, đương nhiên Đại Tuyết Vương không thể nào toàn lực phóng kỹ năng, bằng không sẽ miểu sát ngự thú sư trong nháy mắt.

Nhưng cường độ băng sương vừa rồi cũng đã đủ để đông đá một tên Vương Cấp Ngự Thú Sư.

Thân thể hắn… còn mạnh hơn Vương Cấp bình thường?

Trần Thư thản nhiên nhiên đi vào lầu các, đồng thời phủi đi vụn băng trên người.

- Tiểu tử ngươi thế nào rồi?

Ninh Bất Phàm cũng giật mình, hắn ta cũng thường xuyên bị Đại Tuyết Vương dạy dỗ, nhưng dường như con hàng này coi thường hiệu quả của hàn băng.

Lão gia tử nhìn chằm chằm Trần Thư nói.

- Hắn gặm không ít Quân Vương Chân Châu, thân thể có kháng tính với băng thuộc tính cao là chuyện bình thường.

- …

Khóe miệng Ninh Bất Phàm giật giật, nói.

- Không phải ngươi cắn hết mấy chục viên Bạch Ngân Chân Châu đó chứ…

- Hả… Không được sao?

Trần Thư gật đầu, lạnh nhạt nói.

- …

Ninh Bất Phàm vò đầu, nói.

- Ngươi là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, ngươi nuốt Bạch Ngân Quân Vương Chân Châu không phải lãng phí sao?

- Không thua thiệt là tốt rồi, ít nhất tố chất thân thể mạnh hơn.

Trần Thư không cảm thấy lãng phí chút nào, chẳng khác nào dùng năm trăm triệu để tăng thêm hiệu quả Bá Thể.

Huống chi sau này hắn phải thường xuyên sử dụng đạn hạt nhân n, tố chất thân thể mạnh lên mới có thể phát huy tốt…

- Được rồi, dù sao cũng là đồ của hắn.

Lão gia tử lắc đầu, trong lòng cũng cảm thấy có chút thái quá.

Vốn tưởng rằng tên này sẽ bán cho phía chính phủ, ai biết được hắn ăn hết luôn rồi…

- Tiểu Ninh, gọi người mà ngươi vừa mới nhắc vào đây một chút, lão Chu, ba người các ngươi về trường thành trước đi,

tiện thể phân chia chiến lợi phẩm sau đại chiến.

- Vâng!

Bốn người đứng dậy, cung kính gật đầu.

Tiếp theo, Ngân Hồ trên vai Ninh Bất Phàm đảo mắt, nháy mắt đã thuấn di bốn người rời khỏi đây.

- Ngồi đi.

Lão gia tử cười cười, thật ra khi nhìn thấy Trần Thư, lão cũng khó mà duy trì dáng vẻ thâm sâu khó lường.

Trần Thư quen thuộc ngồi xếp bằng trên mặt đất, trong lòng hiểu rõ.

Sắp có nhiệm vụ!

Mà lúc này, Tần Thiên và Liễu Phong cùng được mời tiến vào.

- Lão gia tử…

Trần Thư mở miệng trước, muốn hỏi một vài thông tin về nhiệm vụ.

Dù nhiệm vụ này khó khăn đến mức nào, hắn cũng phải hoàn thành tốt đẹp, phần thưởng thật sự quá quan trọng!

Bất luận là đối với hắn, hay đối với những người còn lại mà nói.

Nếu thất bại, đoán chừng sau này hắn không ngủ ngon…

- Cứ từ từ, đợi mọi người tới đông đủ rồi nói sau.

Lão gia tử khoát tay, bình tĩnh ngồi.

Không bao lâu, đám người Trần Thanh Hải đều tiến đến, tổng cộng có mười hai người.

Trần Thư nhìn thoáng qua, cảm thấy có chút quen thuộc, trên cơ bản đều là nhân vật quan trọng trong việc quản lý sự vụ ở Lam Tinh.

- Được rồi, ngồi xuống đi.

Lão gia tử khoát tay, trông khá hiền hoà, không chút kiêu ngạo.

Tất cả mọi người cung kính gật đầu ngồi xuống.

- Hiện giờ đại chiến đã sắp chấm dứt, Long Uyên có thể sẽ yên ổn một khoảng thời gian khá dài.

Theo dự đoán của lão, đại chiến tiếp theo, chỉ e là toàn bộ hung thú còn lại ở Long Uyên liên hợp tấn công .

Tất cả mọi người đều vui vẻ, thở phào nhẹ nhõm.

Đại chiến ở Long Uyên thật sự vô cùng đáng sợ, nếu có thể, bọn họ hy vọng vĩnh viễn không trải qua lần nữa.

- Các vị có thể trở về Lam Tinh xử lý sự vụ.

Lão gia tử bình tĩnh nhìn về phía mọi người, nói.

- Hiện tại tình hình tạm thời yên ổn, nhưng nguy cơ vẫn luôn tồn tại, chúng ta không thể ngồi chờ chết!

Tần Thiên nhẹ giọng nói.

- Vậy ý của lão gia tử là?

- Chủ động tiến công các Dị Không Gian còn lại!

Lão gia tử bình thản, nói.

- Các ngươi vạch ra các loại nhiệm vụ hung thú, đồng thời mở nhà kho chính phủ! Tất cả mọi người, mặc kệ là ngự thú sư phía chính phủ, hay là ngự thú sư dân gian, đều có thể tham gia!

Mọi người âm thầm kinh hãi, nháy mắt đã hiểu rõ.

- Nhớ kỹ! Đừng keo kiệt tài nguyên! Phần thưởng nhiệm vụ tăng gấp đôi cũng là điều bình thường!

Lão gia tử bình thản, nói tiếp.

- Chi tiết công việc, các ngươi tự quyết định, ta hy vọng trước khi đại chiến xảy ra, thực lực của ngự thú sư chúng ta có thể tăng lên một tầng mới!

Chương 1655: Ta có một thỉnh cầu nho nhỏ

– Vâng! Mọi người đều gật đầu, hiểu được ý của lão gia tử.

- Được rồi, rời đi hết đi.

Lão gia tử khoát tay, nói tiếp.

- Ngoài ra, trong Long Uyên còn dư bao nhiêu cao đẳng tài nguyên, ta sẽ phái người vận chuyển về Lam Tinh, chủ yếu là chuẩn bị cung cấp cho Hoàng Kim Ngự Thú Sư.

- Hả?

Hai mắt Trần Thư phát sáng, đây không phải chuẩn bị cho hắn sao?

Dường như hắn đã hiểu được nhiệm vụ của mình, chắc vẫn là phụ trách săn giết hung thú? Vừa lúc còn có năm sáu mươi con Bạch Ngân Quân Vương…

- Vâng!

Mọi người gật đầu, cung kính cúi chào lão gia tử, xoay người rời khỏi lầu các =.

- Trần Thanh Hải, Trần Thư, các ngươi chờ một chút.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, chẳng lẽ hắn đoán sai rồi, có nhiệm vụ đặc thù cho hắn?

Không bao lâu, trong lầu các chỉ còn lại ba người bọn họ.

Lão gia tử mỉm cười, nói.

- Thật ra còn có một việc quan trọng, cần hoàn thành sớm chút.

- Lão gia tử cứ việc nói!

Trần Thư vỗ ngực, nói.

- Mặc kệ là chuyện gì, lên núi đao xuống biển lửa, ta nhất định sẽ hoàn thành!

Lời này quả thực là lời trong lòng hắn, chuyện liên quan đến đạn hạt nhân của mình, dù là ai cũng không ngăn cản được hắn!

- Tiểu tử ngươi giác ngộ cao vậy?

Lão gia tử ngẩn ra, dùng ánh mắt đánh giá Trần Thư từ trên xuống dưới.

Hay là tên này phát bệnh xong, linh hồn cũng thăng hoa rồi?

- Chuyện là như vậy…

Lão gia tử thản nhiên nói.

- Nếu ngoại trừ chúng ta ra thì tình hình của các quốc gia còn lại tương đối ác liệt.

- Theo dự đoán trước đó của lão phu, cho dù là ba đại quốc, e rằng cũng không chống đỡ được quá một năm.

- Không phải chứ?

Hai người cả kinh, đương nhiên bọn họ hiểu Lam Tinh đang gặp nguy cơ gì, nhưng bọn họ không ngờ sẽ nguy cơ đến mức độ này.

Dù sao thì nhìn mặt ngoài, ba đại quốc vẫn chống lại được hung thú.

- Các ngươi chưa hiểu rõ thực lực của hung thú rồi.

Lão gia tử lắc đầu, hai mắt thâm thúy nhìn ngoài cửa sổ, nói.

- Trong vòng nửa năm, các thế lực cỡ trung của các đại quốc sẽ bị công phá, đến lúc đó hung thú sẽ toàn lực tiến công ba đại quốc! Số lượng hung thú mà bọn họ đối mặt sẽ tăng vọt lên gấp hai, gấp ba lần, bọn họ còn có có thể chống đỡ được bao lâu đây?

- …

Hai người yên lặng không nói gì, không nghi ngờ lời lão gia tử nói.

Mặc dù lão gia tử luôn ở Long Uyên không ra ngoài, nhưng trong lòng hiểu rõ chuyện thiên hạ hơn bất luận kẻ nào.

Nếu không thì một năm trước, ngay trên cuộc thi đấu ngự thú thế giới, bọn họ đã không lấy thần kỹ ra đổi lấy lượng lớn vật tư ngự thú cơ sở.

- Vậy ý lão gia tử là?

Trần Thư nhíu mày, nói.

- Không phải để chúng ta cứu các thế lực khác đó chứ…

Độ khó của nhiệm vụ này hình như có hơi cao…

Đây không phải tương đương với trấn áp hung thú làm loạn, cứu vớt thế giới sao…

Hắn đã có năng lực này, sao còn cần Thần Kỳ Dược Tề Đồ Giám làm gì?

- Đương nhiên không phải!

Lão gia tử lắc lắc đầu, nói.

- Nếu có thực lực này, ta đã làm lâu rồi.

- Hiện giờ hung thú đại loạn, Lam Tinh đã sắp rơi vào tay giặc, thứ chúng ta có thể làm, chính là bảo vệ cẩn thận lãnh thổ nước ta.

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không phải cứu vớt thế giới là được.

- Hiện giờ thế lực từng đại quốc đều gặp phải hung thú, phòng tuyến lần nữa thu hẹp lại, bất luận là kinh tế hay an ninh trật tự… đều có chụp sụp đổ.

Lão gia tử thở dài, nói tiếp.

- Có không ít người của nước ta còn ở các thế lực khác chưa trở về được.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, nháy mắt đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

- Bọn họ có ngự thú sư mạo hiểm đi nước ngoài, cũng có người bình thường đi du lịch, ngoài ra còn có nhân viên chính phủ thường trú ở nước ngoài, hoặc người chấp hành nhiệm vụ bí mật, hiện giờ e là bọn họ đã bị nhốt lại.

Lão gia tử bình thản, nói.

- Ta hy vọng các ngươi có thể đi một chuyến, đón bọn họ về nhà.

- Không thành vấn đề!

Trần Thư gật đầu đồng ý, hiện giờ hung thú hoành hành, mặc dù có khó khăn, nhưng ít ra vẫn nhẹ nhàng hơn giải cứu thế giới.

Hắn gãi đầu, nói.

- Nhưng mà, chỉ có ta và hai người Trần bộ trưởng sao? Có ít quá không?

- Đương nhiên không phải.

Lão gia tử cười lắc đầu, nói.

- Thanh Hải, thông báo với tổng đốc các tỉnh, để bọn họ cùng chấp hành nhiệm vụ này, đồng thời Long Uyên cũng sẽ điều động cường giả Vương Cấp Nhất Tinh.

- Vâng!

Trần Thanh Hải gật đầu, âm thầm dự đoán, điều động đại khái khoảng ba mươi Vương Cấp, đây đã tương đương với một thế lực khổng lồ.

- Mặt khác, có thể liên hệ với Hoàng Kim Ngự Thú Sư đỉnh cấp!

Lão gia tử mở miệng nói.

- Ngươi phụ trách xác định nhiệm vụ hộ tống lần này, thưởng hậu hĩnh một chút, tranh thủ để bọn họ có hi vọng đột phá đến Vương Cấp!

Chuyện này đối với bọn họ mà nói, vừa là mạo hiểm, vừa là kỳ ngộ!

Lão gia tử nói tiếp.

- Ngự thú sư dưới Hoàng Kim Tam Tinh, không cần tới góp vui, nguy hiểm quá lớn.

- Vâng!

Trần Thanh Hải gật đầu, nhớ kỹ toàn bộ lời lão gia tử nói.

- Được rồi, chi tiết công việc, các ngươi tự mình thương lượng với nhau đi.

Lão gia tử thản nhiên nói.

Chương 1656: Ngự Thú Lực của ngươi, đừng nói đều là cướp được nha

– Ta chỉ có một yêu cầu, nhanh chóng! Thời gian không còn nhiều đâu… Loại chuyện này càng kéo dài, độ khó của nhiệm vụ sẽ càng lớn.

Hung thú có nguy cơ bùng nổ quá cao, hiện tại bọn họ rốt cục có thể rút ra nhân thủ.

- Nếu như không có vấn đề gì nữa thì đi chấp hành đi.

Trần Thanh Hải cung kính gật đầu, xoay người định rời khỏi đây, Trần Thư đột nhiên mở miệng.

- Chuyện đó, lão gia tử, ta có một thỉnh cầu nho nhỏ.

- Hả? Cái gì?

Lão gia tử nhíu mày, thật ra lão khá xem trọng Trần Thư.

Sức chiến đấu của hắn cực kỳ kinh người, hơn nữa còn rất giảo hoạt, có không gian thần kỹ, hắn chắc chắn là người phù hợp với nhiệm vụ này.

- Cái kia, có thể đồng ý với ta…

Trần Thư gãi đầu, yên lặng sắp xếp lại ngôn ngữ, nói ra.

- Ta đã chấp hành toàn bộ nhiệm vụ, hơn nữa hoàn thành tương đối hoàn mỹ!

- ???

Lão gia tử thoáng chốc ngây ngẩn cả người, ý gì đây ?

- Nói chút coi, ngài cũng không thiệt mà…

Trong lòng Trần Thư tính toán, hắn muốn lấy được phần thưởng của hệ thống trước, có được Thần kỳ dược tề, nhiệm vụ này với hắn chẳng phải là quá dễ dàng sao ?

- ….

Khóe miệng lão gia tử giật giật, liếc mắt nhìn Trần Thanh Hải.

Trần Thanh Hải nháy mắt hiểu ý, cung kính rời khỏi phòng, trong lòng thầm nghĩ :

Chẳng lẽ lão gia tử muốn phối hợp với con hàng này sao…

- Tiểu tử, bệnh tình của ngươi rất nghiêm trọng phải không?

- Không, ta thật sự không có bệnh.

Trần Thư thở dài:

- Trên đời này làm gì có kẻ điên chứ, chỉ là phương thức đối xử của họ với thế giới này không giống nhau mà thôi…

Bởi vì hắn có hệ thống, cho nên hành động của hắn khiến người ta có chút không hiểu được.

Lão gia tử hơi nhướng mày, ánh mắt có chút kinh ngạc.

- Hả? Tiểu tử nhà ngươi có thể thốt ra những lời như vậy sao?

Trần Thư có chút đắc dĩ cầu xin:

- Lão gia tử, hay là ngài nói ta nghe xem một chút được không, nếu không ta sẽ từ chối nhiệm vụ này!

Lão gia tử trừng mắt nhìn hắn một cái, còn dám uy hiếp lão sao ?

Trần Thư cũng không chịu thua, trực tiếp ngồi trên mặt đất, dáng vẻ rất lưu manh.

- Tiểu tử ngươi…

Lão gia tử thở dài, hắng giọng, bất đắc dĩ nói :

- Trần Thư, nhiệm vụ lần này… hoàn thành khá tốt. Lần sau, lần sau… tiếp tục cố gắng.

Vẻ mặt Lão gia tử t bình thản, thực ra nội tâm lại cực kỳ dao động, hiện tại lão ta cảm thấy mình sắp phát điên rồi…

Sao tự dưng chuyện này lại bị Trần Thư dẫn dắt theo hướng hắn muốn cơ chứ…

- Làm sao vậy? Tuyển hạng chưa hoàn thành sao ?

Trần Thư lẩm bẩm, chẳng lẽ nào lại do lỗi bug ?

Tròng mắt hắn khẽ chuyển, trong lòng lại có chút suy nghĩ.

- À, lão gia tử, ta còn có một thỉnh cầu…

Vẻ mặt Lão gia tử ngưng trọng, hít một hơi sâu:

- Nói!

- Cái đó! Nếu nhiệm vụ đã hoàn thành, có phải ta cũng nên được ban thưởng chút gì đó hay không?

Ầm!

Trong phút chốc, Trần Thư trực tiếp bay ra ngoài, tốc độ cực nhanh, cả người đụng vỡ cửa chính, thoáng cái đã vụt qua nơi Trần Thanh Hải đang đứng bên ngoài.

- Mẹ kiếp? Siêu nhân phi hành sao?

Trần Thanh Hải hoảng hốt, bên cạnh có một bóng đen vụt qua.

Ầm ầm!

Chỉ thấy Trần Thư ngã xuống một tòa nhà lớn, lúc này mới dừng lại.

- Lão gia tử thật sự xuống tay rồi…

Hắn cắn răng chịu đựng, có cần phải ra tay tàn nhẫn như vậy hay không, nói thật, yêu cầu của hắn thật sự quá đáng sao…

Bên trong truyền đến một âm thanh thản nhiên.

- Sau này ngươi mà còn phát điên nữa thì thấy ngươi lần nào ta đánh lần đó!

Lão gia tử xoa đầu, thần sắc cổ quái.

Mẹ nó, không làm cái gì mà trực tiếp đòi thưởng có bình thường chút được không?

Nhiều năm như vậy, lão gia tử cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vãn bối kiêu ngạo như vậy.

- Con hàng này không sợ ta chút nào sao ?

Lão gia tử sờ cằm, chẳng lẽ khí thế cường đại của mình không còn tác dụng ?

Lúc này, Trần Thanh Hải tới gần Trần Thư :

- Trần Bì, tiểu tử ngươi đã chọc giận lão gia tửphải hay không ?

Trần Thư thở dài, có chút ủy khuất:

- Thật sự không có

Lỗi bug không thể hoàn thành nhiệm vụ, còn bị đánh cho một trận, biết tìm ai nói lý lẽ đây…

Hắn xoa nhẹ thắt lưng, sức lực của một đòn này so với trước còn lớn hơn.

Hừ, Lão gia tử quả nhiên xem tố chất thân thể của hắn thành Vương cấp mà đối đãi rồi…

- Đi thôi!

Trần Thanh Hải lắc đầu :

- Lúc trước hiệu trưởng Ninh chọc giận lão gia tử, bị đánh cho một trận, hiện tại hắn không dám chọc giận lão gia tử nữa, ngươi lại thay hắn chịu đòn rồi…

- Chẳng lẽ đây là truyền thống của học phủ các ngươi sao?

…

Khóe miệng Trần Thư co giật, mẹ nó truyền thống méo gì, chuyện bị đánh sao?

- Bộ trưởng, ngươi đi trước đi. Ta còn có chút việc muốn tìm lão gia tử…

-… Còn tìm ?

Trần Thanh Hải trợn tròn mắt, bị đánh đến nghiện rồi sao?

Còn dám nói không phải là truyền thống của học phủ các ngươi ?

Trần Thư lắc đầu, kiên định xoay người đi về phía nhà lớn.

- Ta nhất định phải đi!

Đùa gì chứ, hắn còn chưa đổi phần thưởng đâu, lsao có thể dễ dàng rời đi như vậy chứ?

Hơn nữa, làm nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, tất nhiên phải trở nên cường đại hơn rồi.

…

Chương 1657: Ngự Thú Sư Hoàng Kim nhị tinh

Trần Thanh Hải lắc đầu, thật sự là không theo kịp mạch não của Trần Thư. Trần Thanh Hải đi thẳng tới Lam Tinh, chuẩn bị thông báo cho tổng đốc các tỉnh.

…

- Không phải chứ, tiểu tử ngươi quay lại làm gì? Đừng phát bệnh nữa?

Lão gia tử nhíu mày, trong mắt có chút khó hiểu.

Trần Thư gãi gãi đầu, quyết định không quan tâm đến lỗi hệ thống nữa.

- Cái kia, lão gia tử, ta bệnh rồi.

- Ta muốn đổi phần thưởng để dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ hơn

- Ừ… được.

Lão gia tử gật gật đầu, nhìn ra trên người Trần Thư hơn mười triệu điểm tích lũy Hoa Hạ.

- Ngươi muốn gì?

- Trân châu của Hoàng Kim Vương Quân, ta muốn đột phá Hoàng kim nhị tinh.

Trần Thư nói trước:

- Nếu còn dư, ta còn muốn đổi thêm một ít hoàng kim chân bảo.

Một là tăng cười sức mạnh của hắn, hơn nữa còn có thể gia tăng sức mạnh thuộc tính chủ của khế ước linh. Chắc chắn là lựa chọn đơn giản trực tiếp nhất để trở nên cường đại.

- Ngươi dùng trân châu để đột phá sao?

Lão gia tử hơi ngẩn người, thực sự là xa xỉ.

Lão ta mở miệng nói:

- Cần bao nhiêu viên?

- Cái đó, ta chưa từng dùng Quân vương trân châu hoàng kim.

Trần Thư gãi đầu, nói:

- Ngài có thể giúp ta xem xem, ta còn cần bao nhiêu viên nữa mới có thể thăng cấp Hoàng Kim Nhị Tinh?

Lão gia tử gật gật đầu, tay phải đặt lên vai Trần Thư.

- Được.

ù ù—

Lòng bàn tay xuất hiện một vệt sáng xanh mờ nhạt, bắt đầu dò xét thể chất của Trần Thư.

Thời gian trôi qua, vẻ mặt lão gia tử có chút khiếp sợ.

- Hả?

Trong lòng Trần Thư sợ hãi, chẳng lẽ lại dò xét ra hệ thống?

Vẻ mặt lão gia tử có chút kỳ lạ, lẩm bẩm:

- Không đúng… Không đúng lắm…

- Lão gia tử, làm sao vậy ?

- Tình huống gì đây chứ ?

Lão gia tử nhíu mày, lẩm bẩm:

- Ngự thú lực trong cơ thể tuổi tử ngươi không bình thường lắm.

- Không giống như tự mình tu luyện, không phải tất cả là do ngươi cướp được đấy chứ…

- Ơ….không có …

Vẻ mặt Trần Thư ngơ ngác, hắn không ngờ rằng sự dị thường của Ngự Thú lục lại bị Lão Gia Tử nhìn thấy.

- Không phải cướp được sao?

Lão Gia Tử nhíu mày, nói:

- Ngoại trừ một số dựa vào Ngự Thú chân châu, phần lớn Ngự thú lực đều có chút kỳ quái.

- Tất nhiên không phải!

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Đây đều là ta ngày đêm vất vả tu luyện mới có được!

- Ngài có thể phủ nhận thiên phú của ta, nhưng không thể phủ nhận sự nỗ lực của ta!

- ?

Lão Gia Tử nhìn hắn chằm chằm, nhưng cũng không truy cứu nữa.

Theo lão ta thấy, quả thực không có cách nào cướp đoạt Ngự Thú Lực.

- Được thôi.

Lão gật đầu, lặng lẽ dò xét ngự thú lực trong cơ thể của Trần Thư.

- …

- Lại là một Khế Ước Linh..

Trần Thư nhìn tia sáng trong tay của Lão Gia Tử, trong lòng thầm nghĩ.

“Đây không phải là năng lực mà nhân loại có thể nắm bắt được.”

Một lúc sau, Lão Gia Tử buông tay ra nói:

- Khoảng bảy viên Hoàng Kim Quân Vương trân châu.

- Nhiều như vậy ư?

Trần Thư tỏ vẻ ngạc nhiên, theo ước tính của hắn thì chỉ cần hai đến ba viên trân châu là đủ rồi.

Dù sao thì hắn cũng nhận được phần lớn Ngự thú lực do hệ thống ban thưởng, cộng thêm một lượng lớn Bạch Ngân Quân

Vương trân châu, vậy mà còn cần bảy viên Hoàng Kim Quân Vương trân châu nữa sao?

Không phải Lão Gia Tử cố ý chào hàng bán bảo vật của lão cho mình đấy chứ?

- Ngươi nghĩ sao?

Lão Gia Tử liếc mắt một cái nói:

- Hoàng Kim cấp và Bạch Ngân cấp là hai khái niệm, nếu có thể dễ dàng phá bỏ như vậy thì nơi nơi đều là cường giả rồi.

- Hoàng Kim Quân Vương trân châu, ba trăm triệu Hoa Hạ một viên! Nếu người cần, ta lập tức giao cho ngươi.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, có cần phải đắt thế không?

- Cái đó… giá thị trường…

- Được rồi, không liên quan gì đến ta cả!

Khóe miệng Lão Gia Tử nhếch lên, tự tin nói:

- Ngoài ta ra, trên thế gian này ngươi không tìm được nơi nào, có thể bán cho ngươi bảy viên Hoàng Kim Quân Vương trân châu đâu.

Hoàng Kim Quân Vương, là chiến lực đỉnh cấp của Lam Tinh rồi, và cần ít nhất ba đến bốn Vương cấp mới có thể đi săn.

- …

Gương mặt của Trần Thư đầy đau đớn, cái giá mà hắn phải trả dường như lớn hơn những gì hắn dự đoán.

Nhưng vừa nghĩ đến thăng cấp đột phá, hắn chỉ có thể đồng ý.

Lão Gia Tử cười như một gian thương, nói:

- Còn cần gì nữa, cứ nói đi!

Lão ta biết rõ mỗi một phân tiền trong tài khoản của Trần Thư.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hoàng Kim Trân Bảo thuộc tính trí lực, hoả và phòng ngự.

Lão Gia Tử nhẹ giọng nói:

- Nguyên tố Hoả cùng chân bảo phòng ngự là hai trăm triệu, trí lực là ba trăm triệu.

- …

Trần Thư hít sâu một hơi, nói:

- Đổi!

Trong tài khoản của hắn ta tổng cộng có hơn một ngàn bốn trăm vạn tích phân Hoa Hạ, tương đương với khoảng ba nghìn triệu tiền Hoa Hạ, sau khi mua bảo vật vẫn còn có chín trăm triệu.

Hắn suy nghĩ một lúc và nói:

- Ta muốn có hai viên thuộc tính hỏa, một viên chân bảo phòng ngự, một chân trân bảo trí lực.

- Không vấn đề!

Lão Gia Tử gật đầu mỉm cười, vung tay phải ném ra bốn Hoàng Kim trân bảo và bảy viên Hoàng Kim Quân Vương trân châu .

- Đây là dành cho hàng chục vị quân vương.

Chương 1658: Ngự Thú Sư Hoàng Kim nhị tinh (2)

Trần Thư cẩn thận đón lấy nói: - Cái đó, Lão Gia Tử, ta cũng là khách hàng lớn, phải có ưu đãi chứ? Mua nhiều tặng nhiều?

- ? ? ?

Lão Gia Tử liếc hắn một, còn tưởng lão ta là cửa hàng sao?

- Ta có thể cho người một quyền! Cần không?

- …

Vẻ mặt Trần Thư kinh ngạc, thuấn di biến mất tại chỗ.

- Tiểu tử này…

Lão Gia Tử lẩm bẩm một mình:

- Tốc độ kiếm tiền không phải quá nhanh sao? Tại sao ta cảm thấy gia sản của ta sớm muộn gì cũng bị hắn ta dùng hết nhỉ…

Xoay người, mắt lão ta nhìn về phía chân trời:

- Có điều nhiệm vụ hộ tống này, độ khó quá lớn, vẫn là để Tiểu Ninh ra tay.

… …

Thành phố Nam Giang.

Trần Thư trở về nhà, cầm trên tay bảy viên Hoàng Kim Quân Vương trân châu.

- Vừa nhìn đã biết bị phong ấn rất lâu, chắc chắn không phải gần đây mới đi săn.

Hắn sờ cằm, trong lòng đoán, Lão Gia Tử thường phái các khế ước linh kiếm thêm tiền.

Dù sao thì đối mặt với truyền kỳ khế ước linh, Hoàng Kim Quân Vương chẳng là cái thá gì.

- Đây là lần đầu tiên ta tự đột phá?

Hắn nghĩ thầm trong lòng, đồng thời nuốt xuống toàn bộ trân châu trong tay.

Ầm!

Trong phút chốc, linh lực trong bảy viên Hoàng Kim Quân Vương trân châu nổ tung, lập tức phân bố khắp cơ thể của Trần Thư.

Nhưng sức mạnh thể chất của hắn biến thái dễ dàng hắn ta ngăn chặn đòn trùng kích của linh lực.

Biến nó thành sức mạnh Ngự thú lực của chính mình chỉ là vấn đề thời gian, sẽ không gặp chút nguy hiểm nào.

Đồng thời, khế ước linh của Trần Thư cũng nuốt chửng chân bảo của riêng mình, nâng cao thuộc tính của chính mình.

Cũng như Trần Thư âm thầm trở nên mạnh mẽ.

Toàn bộ ngự thú giới ở Hoa Quốc dấy lên sóng to gió lớn !

Từng nhiệm vụ săn bắt lần lượt được công bố, liên quan đến cấp độ khác nhau của từng dị không gian khác nhau.

Ngoại trừ Long Uyên, các Dị không gian đều là nơi thực hiện nhiệm vụ.

Các ngự thú sư rất phấn khích, hiểu rằng đã sẵn sàng để bắt đầu một cuộc phản công toàn diện.

Trước đó trong nhiệm vụ săn bắt Quân Vương chỉ có một lượng rất nhỏ cường giả mới có thể tham gia.

Nhưng bây giờ đã khác, điều này đã trực tiếp khiến các Ngự Thú Sư của Hoa Quốc phải hành động!

Đủ loại phần thường mà chính phủ cất giữ đều trở thành phần thưởng, phong phú hơn bình thường nhiều.

Đặc biệt đối với các Ngự Thú Sư dân gian, họ thực sự có thiên phú, nhưng tài nguyên quá hiếm, và đây cũng là cơ hội để họ tấn thăng.

Nhất thời, Ngự Thú Sư trên Lam Tinh rất háo hức muốn thử sức, tự tổ chức người thân và bạn bè, thành lập một đội nhóm, bắt đầu thực hiện các nhiệm vụ đi săn chính thức.

Nếu bình thường, giá trị của một con Bạch Ngân Lãnh chúa giao động từ 10 triệu đến 20 triệu, nhưng bây giờ thêm phần thưởng của nhiệm vụ, thu hoạchtăng gấp đôi, gấp ba, quả nhiên khiến người ta không màng đến bản thân.

Đồng thời để khuyến khích mọi người thực hiện nhiệm vụ đi săn, chính thức phát hành bảng xếp hạng đi săn của từng cấp độ Ngự Thú.

Và Trần Thư đã trở thành người đầu tiên trong danh sách vinh dự với thành tích đáng nể khi săn được bốn mươi mốt Bạch Ngân Quân Vương.

Nhất thời, cả nước náo động, không ngờ tội phạm Nam Giang bất giác lại làm được một chuyện khó tưởng tượng như vậy!

Ngoài ra, ngự thú đoàn của ba người A Lương cũng đi săn được bảy con hắc thiết quân vương, chiếm vị trí thứ nhất trên bảng xếp hạng bạch ngân Ngự Thú sư!

Mà Phương Tư, Vương Thắng, Cơ Phong là các thiên tài thời đại mới, đều có tên trên bảng xếp hạng cho thấy thực lực đáng sợ của bản thân.

Khiến vô số Ngự Thú sư hướng về chính là thời cơ tốt để dương danh lập vạn!

Ngoại trừ vinh dự cùng thanh danh, chính phủ cố ý thông báo, mỗi một đoàn thể hoặc cá nhân đạt vị trí trong top 100 trên bảng xếp hàng, sau khi nhiệm vụ đi săn kết thúc sẽ giành được phần thưởng cực lớn!

Trong đó bao gồm các vật liệu đẳng cấp tới từ Long Uyên!

Điều này cũng khiến cho cường giả thế hệ trước nhao nhao hành động, bắt đầu cạnh tranh với thiên tài thời đại mới.

Mỗi một chính sách ban thưởng của chính phú, đều dẫn đến một trận chiến đi săn hung thú lớn.

Mà điều này, cũng chính là điều mà lão gia tử muốn nhìn thấy.

Muốn chặn đánh hung thú, chỉ dựa vào cường giả tất nhiên là không được, cần có vô số người cùng hành động.

…

Ba ngày sau.

Hai mắt Trần Thư nhắm chặt đột nhiên mở ra, cả người dường như đã có biến chất.

- Thật thoải mái!

Hắn hoạt động thân thể một chút, tố chất thân thể cường mãnh lại tăng lên một tầng nữa, đây cũng là hiệu quả phụ thêm của Quân vương trân châu.

- Hoàng kim nhị tinh hai mươi ba tuổi…

Trần Thư cảm nhận được Ngự thú lực lưu động trong cơ thể, nháy mắt cảm thấy tương lai có hi vọng.

Ngoại trừ tố chất thân thể mạnh lên, sức chiến đấu của bốn khế ước linh cũng tăng vọt.

- Ngao ngao!

Husky nhích lại gần, trong mắt tràn ngập trí tuệ, không ngừng dùng đầu dụi vào người Trần Thư.

- Vận khí không tệ, vậy mà khiến ngươi tiến hóa một lần.

Trần Thư sờ đầu Husky, khóe miệng tràn đầy ý cười.

Tiền lực của Husky từ bậc S trực tiếp tiến hóa lên S+, đồng thời năm kỹ năng mới lĩnh ngộ thăng lên một cấp, sức chiến đấu tăng lên không nhỏ.

Chương 1659: Thực đơn quân vương của Đại Lực

Mà ba khế ước linh khác, đồng thời tăng thuộc tính cơ sở, cùng [công kích] [không gian bổ trợ] [phòng ngự gia trì] thăng lên một cấp. - Căn cứ vào sức chiến đấu hiện tại của ta, đánh năm Ngự thú sư hoàng kim đỉnh phong cũng không thành vấn đề…

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười, lẩm bẩm:

- Nếu lại để cho ta đi săn Bạch Ngân Quân Vương, quả thực thoải mái!

Hiện tại hắn cảm thấy, bản thân cách đỉnh cấp Ngự Thú sư càng ngày càng gần!

Đúng lúc này, thanh âm của phụ thân trong phòng khách truyền đến:

- Trần Bì! Kết thúc tu luyện rồi sao?

- Hả? Sao thế?

Trần Thư đứng dậy rời khỏi phòng, tùy ý nói:

- Cha, có chuyện gì sao?

Phụ thân nhìn hắn một cái, nói:

- Trước đó có người tới tìm con, nhưng bởi vì con đang tu luyện nên đã rời đi, bảo con sau khi tu luyện xong thì gọi điện cho Trần bộ trưởng.

- Được.

Trần Thư gật gật đầu, Trần Thanh Hải là người phụ trách chính của nhiệm vụ hộ tống, tất nhiên là liên quan tới việc này.

Mười phút sau.

- Cha mẹ, con phải rời khỏi nhà một thời gian.

Trần Thư mặc vào áo khoác tội phạm, chuẩn bị rời khỏi nhà.

Áo khoác trên người hắn có thiết kế giống với bộ đồ bệnh nhân tâm thần mới nhất, chẳng những có thể khống chế nhiệt độ, hơn nữa phòng lửa phòng băng phòng đạn hạt nhân…

- Lại có nhiệm vụ?

Phụ thân Trần Bình ngơ ngác, từ lúc ăn tết xong đến nay, Trần Thư đều bận bịu, điều này tương đối hiếm thấy.

- Vâng, thời gian cấp bách.

Trần Thư gật đầu, hai tháng bản thân không được nghỉ ngơi, nhưng bây giờ chuyện mạnh lên vẫn là quan trọng nhất.

- Chú ý an toàn.

Phụ thân gật gật đầu, nói:

- Cha sẽ nói với mẹ con cho.

- Được.

Trần Thư không tiếp tục chậm trễ, hắn không kịp chờ đợi muốn hoàn thành nhiệm vụ rồi, mở ra đồ giám thần kỳ dược tề.

Rời khỏi tiểu khu, hắn triệu hoán Tiểu Hoàng, đi thẳng đến kinh đô phương bắc.

Nhưng vừa xuất phát, lại nhận được điện thoại của Trương Đại Lực.

- Ừ? Đại lực?

Trần Thư ngơ ngác, nói:

- Cái gì? Thực đơn quân vương đã phối xong rồi ư?

Thần sắc chấn động, nháy mắt quay đầu.

Trong nhà Trương Đại Lực.

- Thực đơn của bốn khế ước linh phối xong rồi ư?

Trần Thư vội vàng hỏi, đây chính là một sự tấn thăng không nhỏ.

- Ngươi cho rằng là cải trắng sao?

Trương Đại Lực lắc đầu, nói:

- Ta chỉ nghiên cứu thực đơn của Slime, mặt khác ba Khế ước linh khác còn cần thời gian!

Nói xong, hắn ta lấy ra một tờ đơn, phía trên ghi chép cặn kẽ thực đơn quân vương, món chính đương nhiên là quân vương huyết nhục.

Ngoại trừ nguyên liệu nấu ăn, còn yêu cầu đủ loại nguyên liệu nấu ăn phối hợp, vô cùng phức tạp, quả thực giống như phối dược.

Chủ yếu nhất là, muốn có hiệu quả tương ứng, yêu cầu món ăn chất lượng cao.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Hình như ta không nấu được…

- Ừ, ta phải đích thân nấu nướng!

Trương Đại Lực gật đầu, nói:

- Hơn nữa có vài thứ cần ta mới được.

- Vậy thì thật trùng hợp ta phải rời khỏi đây một khoảng thời gian, ngươi đi cùng ta không?

Trần Thư nhíu mày nói, hắn vốn không muốn mang theo Trương Đại Lực, dù sao cũng là đi cứu người, không phải đi săn hung thú.

- Có thể.

Trương Đại Lực gật gật đầu, hiện tại hắn ta đã tốt nghiệp, quả thực không có chuyện gì phải làm cả?

Trần Thư xoa xoa bàn tay, nói:

- Hiệu quả cụ thể như thế nào, có thể tiết lộ một chút được không?

- Theo suy đoán của ta…

Trong mắt Trương Đại Lực đã có nụ cười tự hào, nói:

- Nếu liên tục dùng nửa năm, phòng ngự và hình thể sẽ tăng từ 20% đến 40%.

- Nhiều như vậy?

Sắc mặt Trần Thư kinh ngạc, nói:

- Ta phải nhắc nhở một chút, thuộc tính cơ sở của Tiểu Hoàng đã tương đối biến thái.

Hắn cho rằng Trương Đại Lực không biết, dù sao tỉ lệ phần trăm tăng lên, quả thật đều lấy thuộc tính cơ sở của khế ước linh làm tiêu chuẩn.

- Không cần biết biến thái đến cỡ nào, chỉ cần nó là hoàng kim khế ước linh, chí ít đều có thể gia tăng 20% thuộc tính chủ!

Trương Đại Lực vô cùng chắc chắn, nói tiếp:

- Tất nhiên, sau khi dùng nửa năm, thực đơn quân vương sẽ chẳng còn tác dụng gì nữa!

- Đủ rồi! 20% đã tương đối tốt rồi!

Trần Thư xoa xoa bàn tay, tăng lên so với dự đoán của hắn còn hơn nhiều, vốn cho rằng 10% đã không ổn lắm rồi.

- Ừm, ngoài ra sự tăng lên của thực đơn quân vương của ba Khế ước linh khác cũng tương đương vậy.

Trương Đại Lực nắm chặt song quyền, cười nói:

- Ta có dự cảm, nếu ta có thể phối trí được thức đơn Vương cấp quân vương có thể tiếp xúc đến cảnh giới linh trù truyền kỳ!

- Được! Đến lúc đó, chúng ta lại bắt đầu đi săn Hoàng Kim Quân Vương!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, cũng cực kỳ hưng phấn, Đại Lực mang tới sự thăng cấp quá lớn.

Hiện tại hắn cảm thấy, hai người là tổ hợp quá nghịch thiên!

Vốn cho rằng Đại Lực lại là người thường, không có tiếng tăm gì vượt qua một đời, không nghĩ tới trong lĩnh vực linh trù lĩnh lại nghịch thiên như vậy.

Hai người ngồi rên đầu Tiểu Hoàng, dọc đường đi thương nghị, thẳng đến kinh đô.

…

Lúc xế chiều, tổng bộ Ngự Long Vệ.

- Đại Lực, ngươi đợi ta ở bên ngoài một lát, ta họp đã.

- Được.

Trương Đại Lực gật gật đầu, sau đó đi dạo ngoài đại sảnh của Ngự Long Vệ.

Mà Trần Thư một đường đi thẳng đến tầng cao nhất, đi đến trong phòng họp 101.

Chương 1660: Huyễn tưởng và nhiễm hắc cảm thấy thoái mái

Còn chưa tới gần, Trần Thư đã nghe thấy tiếng bàn luận ầm ĩ. Hắn bình tĩnh ung dung mở cửa phòng họp.

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn lại, trước tiên nhận ra Trần Thư.

Dù sao thì đây cũng chính là nhân vật phong vân lúc báy giờ, có thể nói là đệ nhất nhân đương đại!

Mọi người liếc nhau một cái, hình như đạt được một nhận thức chúng nào đó.

Trong chốc lát, hơn hai mươi đạo Vương cấp khí thế liên hợp, nháy mắt đánh thẳng tới, nếu là người có tố chất tâm lý kém một chút, e rằng sẽ lập tức lộ vẻ sợ hãi.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, nhếch miệng lên, mặc dù chỉ là Hoàng kim nhị tinh, nhưng trực tiếp coi thường khí thế của mọi người.

Tố chất tâm lý của hắn nhất lưu, đừng nói đến Vương cấp, ngay cả Truyền Kỳ cũng không thể hù dọa được hắn.

- Không hổ danh là tội phạm Nam Giang…

Trong mắt mọi người có vẻ tán thưởng, chủ động thu hồi khí thế, không tiếp tục thăm dò vãn bối trước mắt nữa.

- Các vị đang khảo nghiệm ta sao?

Trần Thư nhíu lông mày, trong mắt có vẻ quỷ dị.

Trần Thanh Hải vội vã giải thích một chút:

- Tiểu Trần, bọn hắn chỉ là quá tò mò về ngươi thôi, dù sao cũng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy ngươi, không có ác ý.

- Bộ trưởng, ta đương nhiên biết.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Nhưng mà ta cũng muốn khảo nghiệm tố chất tâm lý của các vị một chút!

- ? ?

Mọi người thần sắc chấn động, bản năng đã có một chút cảnh giác.

Một giây sau, chỉ thấy Trần Thư móc ra một cái bình rất lớn, bên trong đầy dược tề màu xám…

- ! !

Vương cấp Ngự Thú sư mở to hai mắt nhìn, không phải là dược tề trong truyền thuyết chứ…

- Tiểu Trần, đừng làm loạn!

- Ngươi còn trẻ, tuyệt đối không nên đi trên con đường phạm tội!

Mọi người cùng khuyên ca, bọn hắn chỉ dùng khí thế thăm dò một thoáng, không nghĩ tới con hàng này sẽ trực tiếp móc đạn hạt nhân…

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, đột nhiên nện cụ bình trong tay xuống đất, chỉ nghe thấy một tiếng, ầm trên mặt đất dính đầy dược tề màu xám.

- Mẹ nó!

Mọi người thần sắc kịch chấn, thậm chí đã có chút bối rối.

Trần Thư sử dụng triệu hoán Bán tướng, bên cạnh vươn một cái đầu chó, một viên hỏa cầu, trực tiếp thiêu đốt nước thuốc dưới đất dịch!

- Chạy đi!

Con người mọi người co rút, trong nháy mắt triệu hoán ra khế ước linh của mình.

Gần như không đến một giây, đủ loại kỹ năng phòng ngự đều được sử dụng ra, đề phòng đạn hạt nhân nổ tung.

Dù sao cũng là Vương cấp Ngự Thú sư, ngay cả phản ứng này cũng đúng tiêu chuẩn.

Nhưng mà, thời gian dần dần trôi qua, cơn bạo tạc trong dự đoán vẫn chưa xuất hiện.

Xèo xèo xèo~

Chỉ thấy dược tề màu xám trên mặt đất xuất hiện một điểm ánh lửa, sau đó trực tiếp dập tắt.

- Tố chất tâm lý của các vị, hình như không được lắm…

Trần Thư nhíu lông mày, trong mắt đã có chút ý cười.

Dĩ nhiên không phải là đạn hạt nhân thật, chỉ là đồ chơi hắn bố trí dọa người mà thôi.

Đây chính là kinh đô, nếu hắn dám thiêu đốt, lão gia tử tất nhiên sẽ đích thân ra tay xử lý hắn sạch sẽ.

- Tiểu tử ngươi!

Khóe miệng Trần Thanh Hải giật một cái, thu lại kỹ năng phòng ngự trên người mình, ngay cả hắn ta cũng bị hù dọa hết rồi.

Suy cho cùng thì con hàng này chưa bao giờ đi theo kiểu thông thường cả…

- Phù~

Mọi người cùng nhau nhẹ nhàng thở ra, may mắn là giả.

Trần Thư thở dài, nói:

- Các vị tổng đốc, tố chất tâm lý của các người vẫn nên cố gắng load kịp.

- …-

Mọi người xạm mặt lại, lịch luyện cái rắm!

Ai mẹ nó dùng đạn hạt nhân tới khảo nghiệm tố chất tâm lý…

- Được rồi, nhanh ngồi đi!

Trần Thanh Hải lắc đầu, con hàng này vừa làm vừa dịch, quả thực đã dọa toàn bộ Vương cấp Ngự Thú sư sợ hãi.

Vốn muốn thăm dò tố chất tâm lý của Trần Thư một chút, kết quả lại bị con hàng này kiểm tra ngược lại…

Trần Thư nhún vai, lạnh nhạt ngồi xuống, không có một chút hạn chế.

Mặc dù thực lực của hắn không bằng Vương cấp, nhưng người ở chỗ này, cũng là không ai có thể giết hắn.

- Tiểu tử này thật… Người ngoan thoại lại nhiều…

Mọi người nhìn chằm chằm Trần Thư một chút, vẫn đang đào tạo một cấp bậc để đối xử.

- Chờ một chút, còn có mấy người chưa tới.

Trần Thanh Hải mỉm cười, nói:

- Các vị có thể tự do thảo luận một chút.

Mười phút đồng hồ sau đó, lại là mấy tên Vương cấp tới, hơn nữa trong đó còn có Trần Thư người quen.

- Lão Liễu?

- Tiểu tử ngươi, có thể hay không tôn sư trọng đạo một thoáng?

Liễu Phong khóe miệng giật một cái, ngồi xuống Trần Thư bên cạnh, trừ hắn bên ngoài, Nam Thương tổng đốc Phương Vệ đồng dạng tới!

Mà tại phía sau bọn họ một tên nam tử, cũng là hướng về Trần Thư cười cười ôn hòa.

- n?-

Trần Thư nao nao, cảm thấy đối phương khá quen, tỉ mỉ nghĩ lại nhận ra được:

- Vu tổng đốc.

- Không nghĩ tới ngươi còn nhớ đến ta?

Nam tử ngơ ngác hắn chính là trưởng bối của Vu Dịch, từng tại [Băng Hỏa sâm lâm] có liên quan đến Trần Thư.

Trong mắt của hắn đã có cảm khái, không nghĩ tới vãn bối của mình lại quá bình thường.

- Nhớ kỹ, tất nhiên nhớ đến.

Trần Thư cười cười, nói:

- Đúng rồi, Vu Dịch thế nào?

Chương 1661: Kế hoạch giải cứu

Hắn nghĩ tới lúc trước nhập học, chính mình về đội ngũ của Vu Dịch, không khỏi đã có chút hồi ức. Trong nháy mắt, đã qua nhanh năm năm…

- Lúc đang lịch luyện, chính mình thành lập một ngự thú đoàn, lần này cũng chuẩn bị nhận nhiệm vụ.

Vu tổng đốc cười cười, nói:

- Tiểu tử này vẫn luôn lấy ngươi làm mục tiêu, muốn liều mạng đuổi kịp.

- Tiền bối, chúng ta thực tế được không để hài tử thay mục tiêu đi.

Trần Thư thở dài, nói:

- Tiền bối Vu, huyễn tưởng và lý tưởng cảm thấy thoái mái….

- …

Tổng đốc Vu nhất thời không nói nên lời, ngươi đúng là cái gì cũng dám nói…

- Thôi được rồi, tiểu tử ngươi im miệng đi.

Liễu Phong trừng mắt nhìn Trần Thư,chẳng qua là có gì nói đó, con hàng này nói cũng không có sai, xem ra bây giờ không ai có thể theo kịp tốc độ trưởng thành của hắn rồi.

Liễu Phong cười giải thích:

- Vu ca, con hàng này giỡn chơi thôi.

- Thực ra hắn nói cũng không sai.

Tổng đốc Vu khẽ cười, cũng không để bụng.

- Tiền bối Vu, tiểu tử lỡ lời.

Trần Thư gãi gãi đầu, nói:

- Thực ra Vụ Dịch chỉ cần cố gắng thêm chút nữa thì có thể theo kịp rồi.

- Thôi bỏ đi…

Tổng đốc Bắc Nguyên lắc lắc đầu, lời ngươi nói, ta có thể tin được sao?

Lúc này, Tổng đốc Nam Thương bên cạnh nhìn về Liễu Phong, nói:

- Lão Liễu, sao Tần ca không đến?

- Hắn là tổng phụ trách nhiệm vụ săn bắn trong nước, không đi được.

Liễu Phong lạnh nhạt nói:

- Với lại, Vương cấp hành động lần này đều có thực lực Nhất tinh cả.

- Gì cơ?

Trần Thư nhìn quanh một lượt ba mươi mấy vị Vương cấp, quả nhiên không tìm ra nhị tinh, tất cả đều ngang tài ngang sức.

- Thôi được rồi, các vị.

Trần Thanh Hải gõ gõ bàn, ngắt lời mọi người.

- Nhiệm vụ giải cứu lần này, có lẽ mọi người đều nắm rõ rồi, giờ ta nói sơ qua kế hoạch cho mọi người hiểu.

Hắn ta ấn vào chiếc đồng hồ màu đen đeo bên tay phải của mình, lập tức xuất hiện một màn hình hư ảo khổng lồ, trên đó có những chấm ghi chú màu đỏ.

- Các vị, theo thông tin mà bọn ta điều tra được tổng cộng có ba điểm giải cứu lớn, và ba mươi tám điểm giải cứu nhỏ.

Trần Thanh Hải nói:

- Trong đó ba điểm giải cứu lớn là ba đại quốc, ba mươi tám điểm giải cứu nhỏ là thế lực vừa và nhỏ, trong mỗi điểm giải cứu đó đều có đồng bào của chúng ta.

- Mỗi điểm giải cứu nhỏ sẽ do một vị Vương cấp chỉ huy, một điểm giải cứu lớn sẽ do bốn vị Vương cấp phụ trách.

Tổng đốc Nam Thương hai tay chống cằm, hỏi:

- Lão Trần, việc phân bổ nhân lực như vậy có vấn đề gì không?

- Không vấn đề gì, trước khi sắp xếp như vậy bọn ta đã xem xét kỹ lưỡng cả rồi.

Trần Thanh Hải lắc lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Hiện tại các điểm giải cứu nhỏ căn bản đều là thế lực tầm trung, hung thú bao vây tấn công cũng không quá mạnh. Những điểm giải cứu lớn thì khác, có rất nhiều Hung thú Vương cấp, số lượng người cần giải cứu nhiều gấp mấy lần điểm giải cứu nhỏ, vì vậy ở điểm cứu lớn phải cần thêm nhân lực.

- Ngoài ra, vì khoảng cách địa lý xa quá nên nhiệm vụ lần này không yêu cầu phải đưa đồng bào về lại Hoa Quốc.

Tay phải hắn ta khẽ động, mọi người đã thấy trên màn hình ảo xuất hiện một hải vực vô danh.

- Theo như dự tính trong mấy ngày qua, chúng ta sẽ xây dựng một không gian thông đạo khổng lồ trên “Hoang Linh Hải

Vực” có thể trực tiếp đưa đồng bảo về thẳng Hoa Quốc.

- Có hai lý do để chúng ta đặt Điểm truyền tống ở “Hoang Linh Hải Vực”, một là linh khí bên trong mỏng manh, hơn nữa xung quanh cũng không có thế lực của các nước khác cho nên trong Hải vực cũng không có hung thú.

- Nguyên nhân thứ hai là khoảng cách giữa các điểm giải cứu với Điểm truyền tống rất gần, có thể đảm bảo hiệu quả hoàn thành nhiệm vụ ở mức cao nhất.

Vừa nghe thấy không gian thông đạo, mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, độ khó của nhiệm vụ phút chốc giảm đi rất nhiều.

Trần Thanh Hải nói:

- Đối với điểm giải cứu ở Tuyết Quốc, vì cách chúng ta không xa nên có thể trực tiếp truyền tống trở về, không cần tập kết ở điểm truyền tống.

- Ngoài ra, ngoại trừ ba mươi mốt vị đang ngồi ở đây, còn có hơn chín mươi vị Ngự Thú Sư Hoàng kim tam tinh tham gia giải cứu, đến lúc đó một vị Vương cấp sẽ cùng với hai ba vị hoàng kim tam cấp lập thành một nhóm nhỏ.

- Đây là danh sách và các điểm cần giải cứu mà chính phủ sắp xếp.

Nói xong, Trần Thanh Hải lấy ra một xấp tài liệu, đưa cho mỗi người một bản.

Ngoài Trần Thư ba mươi người còn lại đều là Vương cấp, nhưng sự xuất hiện của hắn ở đây không khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Thậm chí không ít người tin rằng, Trần Thư có khi còn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ hơn những vị Vương cấp khác.

- Còn có không ít Hoàng kim tam tinh sao?

Trần Thư nhướng mày, liếc nhìn tên mình trong danh sách, chỉ thấy chính phủ phân cho mình thêm hai Hoàng kim tam cấp.

Không những vậy, trong hai người đó có một người mà hắn quen.

- Lăng Trần?

Hắn thoáng giật mình, không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Về phần người kia, hắn chưa nghe nói qua bao giờ, thấy thông tin hiển thị là đến từ dân gian.

Mà điểm giải cứu mà nhóm hắn cần giải cứu lại là một trong ba điểm giải cứu lớn – Liên minh tự do.

Chương 1662: Kế hoạch giải cứu (2)

Liên minh tự do có thể nói là vô cùng hỗn loạn, rõ ràng là một điểm giải cứu có độ khó cao. Vì theo chế độ nguyên thuỷ, mỗi nhà nước có một chế độ chính trị độc lập, cũng giống như các nước chư hầu Hoa Quốc cổ đại.

Hiện nay hung thú xâm chiếm, tình thế hỗn loạn, vì tranh giành quyền lợi, không ít nhân tộc cũng tham gia hỗn chiến.

Nhưng cũng may Liên minh có nền móng lịch sử lâu đời, cường giả nhiều, nếu không đã bị đánh bại từ lâu rồi.

- Được rồi, nhiệm vụ cụ thể như thế nào, trong quá trình thực hiện mọi người có thể liên hệ với tổng bộ.

Trần Thanh Hải gõ gõ bàn, nói:

- Đúng rồi, ta cần nhắc nhở mọi người một vấn đề!

Vẻ mặt hắn ta nghiêm túc, nói:

- Nếu như gặp nguy cơ gì khó khăn không thể giải quyết, ví dụ như Hung thú Vương cấp tam tinh, hay thú hoàng xuất trận, thì không nên tự đâm đầu vào đường chết.

- Cách duy nhất là lập tức giải tán đội ngũ, phân tán lực lượng ra tứ phía tìm cách chạy thoát, sau đó tìm cơ hội tập hợp lại.

- Một khi các ngươi chết thì đồng nghĩa với người giải cứu cũng sẽ chết, vì vậy hi vọng các ngươi xem tình thế mà hành động.

Tất cả mọi người ai nấy đều gật đầu đồng tình, không ai trong số họ là người bảo thủ nên tất nhiên sẽ tối đa hoá tỷ lệ sống

sót.

Trong quá trình thực thi nhiệm vụ, có người phải hy sinh là không thể tránh khỏi…

Trần Thanh Hải, nói:

- Nếu không còn vấn đề gì nữa thì dựa theo danh sách mà chấp hành.

Mọi người ai nấy đều lắc đầu tỏ ý không còn vấn đề gì nữa.

- Nếu đã như vậy thì hội nghị giải tán, các vị có thể liên lạc với thành viên của tiểu đội mình trước.

Trần Thanh Hải đứng dậy, tuyên bố tan họp.

Mọi người lần lượt rời phòng họp, ai nấy đều mang nét mặt ngưng trọng, quả nhiên nhiệm vụ lần này khá quan trọng.

Qua một lúc sau, trong phòng họp chỉ còn lại đám người Trần Thư.

- Lão Liễu, Trần Bì, mục tiêu của chúng ta đều là Liên minh Tự do.

Tổng đốc Nam Thương nhướng nhướng mày, trong ánh mắt hiện lên chút vui mừng.

Ba người bọn họ xem như đã khá quen thuộc, ít nhất không phải lo lắng về vấn đề xích mích nội bộ.

- Chính phủ không phải tuỳ tiện sắp xếp như vậy đâu, chắc là họ cố ý sắp xếp những người đã quen biết nhau cùng hợp tác chấp hành nhiệm vụ.

Liễu Phong cười cười, nhưng cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

- Còn một người nữa đâu?

Trần Thư hỏi, theo như sự sắp xếp của Chính phủ, bốn Vương cấp sẽ đến điểm giải cứu lớn.

- Tất nhiên là ta rồi!

Trần Thanh Hải nhếch mép cười, mở tài liệu trong tay ra, mục tiêu quả nhiên là Liên minh Tự do.

Trần Thư cười, nói:

- Bốn người chúng ta là tổ hợp bất khả chiến bại, thế trận đều nằm trong lòng bàn tay của chúng ta.

- Đừng buông lỏng cảnh giác!

Liễu Phong mở miệng nói:

- Hơn nữa mặc dù chúng ta là một đại cứ điểm lớn, nhưng các địa điểm cứu hộ cụ thể lại khác nhau.

Lãnh thổ của Liên minh Tự do rất rộng lớn, có hàng chục bang, bốn người sẽ tạo thành một tổ. Đương nhiên hành động riêng biệt năm cao hiệu quả hoàn thành nhiệm vụ.

- Không thành vấn đề!

Trần Thư nhún vai nói:

- Lúc nào thì chúng ta xuất phát?

- Tám giờ sáng mai!

Bốn người bọn họ rời đi, thời gian đã quyết định.

Ngay khi Trần Thư rời khỏi phòng họp đã nhận được một cuộc gọi từ Lăng Trần.

- Trần Thư học đệ, thật không ngờ nhanh như vậy đã đến lượt ngươi bảo vệ ta !

Rõ ràng hắn ta đã nắm được thông tin chính thức và biết rằng hắn ta và Trần Thư ở cùng một nhóm.

- Chăm sóc lẫn nhau.

Trần Thư cười nói.

- Làm phiền tiền bối chuẩn bị một phen, đúng giờ tám giờ sáng mai xuất phát, tập trung ở cổng Hoa Hạ học phủ.

Dù sao hai người cũng chung một nhóm, cũng phải cải thiện mối quan hệ một chút.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thư lại gọi cho một thành viên khác trong nhóm và thông báo thời gian xuất phát.

- Ta hy vọng sẽ không quá khó khăn …

Trần Thư sờ cằm vừa đi vừa nghĩ: Hệ thống tuyển hạng phải được hoàn thành một cách viên mãn.

Nhưng mức độ thành công này đòi hỏi trình độ phải như thế nào?

Một người sống sót, hay là phải nghĩ cách cứu tất cả những cần cứu viện ?

Hắn không hy vọng một mình hắn thực hiện nhiệm vụ, nhưng vì mức độ hoàn thành, hắn không thể mở giám đồ thần kỳ dược tề.

- Ta chỉ có thể làm hết sức mình!

Trần Thư hạ quyết tâm, đối với vô số đạn hạt nhân, lần này hắn phải thực sự liều mạng.

Một lúc sau, hắn đến đại sảnh lầu một, vốn dĩ muốn chờ Đại Lực nhưng lúc này lại bị mười mấy tên thị vệ Ngự Long Vệ vây quanh.

- Hả?

Trần Thư hơi giật mình, theo bản năng nghĩ rằng đã có chuyện gì đó xảy r .

Chẳng lẽ Đại Lực cũng có tiền án? Bị bắt rồi?

Nhưng khi hắn đến gần mới phát hiện Ngự Long Vệ tràn đầy ý cười, dáng vẻ nịnh nọt.

- Mọi người, thực xin lỗi, ta thật sự không giúp mọi người chế tạo thực đơn!

Hắn ta xua tay, bất lực nói:

- Không phải vấn đề tiền bạc, ta thực sự không có thời gian rảnh, các người nên hỏi những linh trù khác.

- Hả?

Trần Thư hơi giật mình, nhưng hắn không ngờ rằng tất cả bọn họ đến để xin sự giúp đỡ, hầu hết đều là cường giả Hoàng Kim Tam tinh.

- Được rồi! Mọi người giải tán đi!

Chương 1663: Trừ khi ngươi thực sự có thể cho rất nhiều …

Trần Thư gạt đám người sang một bên nói: - Đại Lực bận rộn giúp tôi chuẩn bị công thức nấu ăn,, hiện tại không có thời gian.

Nghe xong lời này, mọi người đều gục đầu xuống, đành bất lực rời đi.

- Nhưng mọi người cũng đừng thất vọng!

Đôi mắt Trần Thư đảo quanh một vòng :

- Lúc nào rảnh có thể giúp các người chế tạo công thức nấu ăn. Đến lúc đó có thể gọi điện trực tiếp cho ta để hẹn gặp!

- Chi phí hẹn gặp là một trăm vạn, chi phí sản xuất cụ thể sẽ bàn bạc sau !

- ???

Trương Đại Lực quay đầu lại nhìn, sao lại có cảm giác như mình đang bị bán ấy nhỉ…

- Tội phạm ca, thật hay giả thế?

Mọi người lộ vẻ mừng rỡ, không nghĩ tới vẫn còn có cơ hội.

Hiện tại trong Linh trù giới, Trương Đại Lục đang tỏa sáng như mặt trời giữa trưa, thậm chí còn được săn đón hơn cả Vương cấp linh trù.

- Đương nhiên là thật!

Trần Thư cười nói:

- Tội phạm Nam Giang ta đã nói dối khi nào chưa?

Nghe vậy, mọi người gật đầu tin tưởng, không còn vướng bận, xoay người rời đi.

Thấy mọi người rời đi, Trương Đại Lực vỗ vai Trần Thư.

- Trần Bì ngươi đang làm cái quái gì vậy? Làm sao ta có thời gian để chế tạo thực đơn đây?

- Lỡ như sau này có thời gian, không phải là kiếm được tiền à?

Trần Thư khẽ nhíu mày nói :

- Đến lúc đó ta sẽ là người đại diện cho người chúng ta chia ba bảy.

- ???

Khóe miệng Trương Đại Lý giật giật nói:

- Ngươi dựa vào đâu mà dám lấy ba phần chứ?

Hắn ta phải bỏ ra tài nghệ mà ngươi chỉ nhận một cuộc điện thoại, dám kiếm nhiều như vậy ?

- Uh… là ta bảy phần …

- Chết tiệt!

Hai người vừa đi vừa cười nói, thẳng đường trở về khách sạn

…

Sáng hôm sau, tại cổng chính của Hoa Hạ học phủ.

- Lâu rồi ta chưa đến đây…

Lần trước Trần Thư cưỡi Tiểu Hoàng đến trường, đã là gần một năm sau khi tốt nghiệp.

- Ta thực sự vẫn muốn đi học thêm bốn năm nữa…

Hắn tự lẩm bẩm một mình, trong mắt hiện lên cảm xúc khi nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc thời đại học.

- Không! Ngươi đừng muốn!

Giọng nói của Liễu Phong từ sau lưng truyền đến, trong mắt mang theo ý cười.

-…

Trần Thư quay đầu lại nhìn nói:

- Tất cả mọi người đều hy vọng ngươi có thể trở lại trường học được không?

- Thôi bỏ đi, ngoại trừ thành viên câu lạc bộ urê của ngươi, còn ai mà hy vọng?

Liễu Phong lắc đầu nói:

- Nói mới nhớ, tiểu tử ngươi là đợt học sinh cuối cùng mà ta dẫn dắt.

- Hả? Lão Liễu, bây giờ ngươi không nhận học sinh nữa sao?

Tổng đốc Nam Thương Vệ tổng đốc cưỡi Thiên Băng Phượng Vương, cùng hai vị hoàng kim Ngự Thú sư nhảy xuống, đi đến bên cạnh.

- Nói thế nào đi chăng nữa, ta cũng là hiệu trưởng!

Liễu Phong đứng dậy ưỡn người, đồng thời gật đầu với hai vị hoàng kim ngự thú sư phía sau Phương Vệ.

Trần Thư âm thầm yên lặng nói thêm:

- Phó mà !

- Đó cũng là hiệu trưởng!

Liễu Phong trừng mắt liếc hắn một cái, tiểu tử nhà người đúng thật là người rất thích phá hoại.

- Đúng vậy, Trần Bì, phó hiệu trưởng thì cũng là hiệu trưởng, đừng lấy tôm mà không lo nhìn các món hải sản khác!

Ở đằng xa xa, Trần Thanh Hải điềm nhiên bình tĩnh đi tới, khóe miệng mang theo nụ cười trêu chọc.

- Ngươi có thể câm miệng rồi!

Khóe miệng Liễu Phong giật giật trong lòng thầm nghĩ:

Hắn còn nhỏ hơn Lão Tần, sớm muộn gì cũng có thể nhẫn nhịn đến khi hắn về hưu…

Mọi người chờ một lát, sáu Ngự Thú sư hoàng kim tam tinh lần lượt đi đến, ngược lại không có một ai đến muộn cả.

- Mọi người đều đã đến rồi, đi thôi!

Trần Thanh Hải nói ra:

- Lão Phương, chúng ta đều sẽ ngồi trong tinh thần khế ước linh của ngươi.

Mọi người gật đầu, thu hồi tinh thần khế ước linh, bọn họ không muốn công khai đối đầu với dã thú vùng nước công đầu, đương nhiên sẽ phải lấy yếu thấp làm chủ.

- Đại Lực cũng sẽ đi cùng chúng ta?

Liễu Phong nhíu mày, nhiệm vụ này không phải nói đùa, mang theo một người bình thường quả thực sẽ có chút lo ngại.

- Không sao, ta có thể đảm bảo an toàn của hắn .

Trần Thư nhẹ nhàng thản nhiên nói:

- Và hơn nữa ta thực sự cần sự giúp đỡ của Đại Lực để nấu cơm cho khế ước linh hợp đồng của ta.

- Nấu ăn?

Mọi người đều sửng sốt một chút, chỉ thấy Đại Lực đang ở chính giữa hết sức tập trung nấu nướng, một lúc lấy ra ba bốn vị vương gia huyết nhục .

- Khế ước linh của ngươi mỗi ngày đều ăn cái này?

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, trong mắt có chút không dám tin.

Trần Thư gật đầu nói:

- Đương nhiên, công thức nấu ăn của bọn chúng đều được làm ra từ bằng quân vương huyết máu thịt của các vị vua.

Vẻ mặt của mọi người đều ngưng trệ, trong lòng không khỏi kêu lên:

Thật là ngông cuồng!

Là cường giả trong quốc nội, các khế ước tinh linh của hắn đương nhiên tìm được ai đó đặc biệt để chế tạo ra những công thức đặc biệt, nhưng họ đều sử dụng chúa tể làm nguyên liệu chính.

Thịt và máu của các vị vua có thể dùng làm thức ăn hàng ngày được sao???

Nhưng trên thực tế, thứ đắt giá nhất không phải là máu của nhà vua, mà là quyền lực!

Thực Thần cũng không phải là thứ bạn có thể mời đến bằng tiền,

Trừ khi ngươi thực sự có thể cho rất nhiều …

Cùng lúc một nhóm người nói chuyện với nhau, tiến thẳng đến Đông Phương Hải Vực của Hoa Quốc.

Chương 1664: Nguy cơ đến từ Thánh Ngự Hội

– Đoán chừng chúng ta sẽ phải mất ba ngày để đến nơi, đảm bảo an toàn, không phải một đường thẳng tiến. Trần Thanh Hải mở miệng nói, đồng thời mở ra màn hình ảo hiển thị lộ trình di chuyển của cả nhóm.

Mọi người đều gật đầu một cái, không có ý kiến gì.

- Bộ trưởng, tại sao không cho chính phủ xây thêm một cái Không Gian Thông Đạo? Cái này đưa người đi là bao nhanh luôn đấy.

Trần Thư trực tiếp ném nguyên liệu đã nấu chín vào trong miệng Tiểu Hoàng, sau khi tiêu hóa xong, trong lúc mơ hồ lại trở nên lớn hơn một chút.

- Ngươi muốn ăn cái rắm gì?

Trần Thanh Hải liếc hắn một cái, nói:

- Nếu mà dễ dàng như vậy, thì sao lại phải điều động ba mươi tên Vương Cấp?

- Ấy…

Trần Thư nhún vai nói:

- Ta nghĩ là lão gia tử đang cố ý khảo nghiệm chúng ta đấy…

- Nếu như ta đoán không sai, người tạo dựng thông đạo chính là Ninh lão hiệu trưởng Ngân Hồ kia.

Phương Vệ ở một bên nói:

- Thực ra thông đạo xa như vậy, với thực lực của một Vương Cấp Tam Tinh thì dù chỉ một cái cũng không thể xây dựng

được, e là vẫn cần một chút thủ đoạn đặc biệt mới có thể làm được.

- Với thực lực của lão hiệu trưởng, quả thực là không thể nào làm được.

Liễu Phong gật đầu, cũng xem như là hiệu phó của học phủ, hắn ta cũng hiểu một chút về thực lực của Ninh Bất Phàm.

Hắn ta thở dài nói:

- Đáng tiếc là lão gia tử không có Khế Ước Linh Không Gian, bằng không thật sự có thể tạo ra mấy chục cái thông đạo, trực tiếp cứu người ra khỏi cứu điểm.

Trần Thư hiểu rõ gật đầu một cái, nhưng sau đó hắn lại có chút tò mò hỏi:

- Các ngươi có biết tin tức về Khế Ước Linh của lão gia tử không?

- Hả?

Trần Thanh Hải quay đầu nhìn hắn, thận trọng hỏi:

- Ngươi muốn làm gì?

- …

Trần Thư giật giật khóe miệng nói:

- Ta chỉ là tò mò muốn hỏi một chút, cảnh giác như vậy làm gì…

Làm như rằng hắn muốn đối phó với lão gia tử vậy. Hắn dù có ý nghĩ này, cũng không có thực lực này đâu…

- Bọn ta không biết nhiều đến vậy, chỉ có những cường giả sống ở Long Uyên mới có thể nhìn thấy qua lão gia tử ra tay.

Liễu Phong lắc đầu nói:

- Ta cũng chỉ biết Ám Vương Chu Tước với Đại Tuyết Vương, còn những thứ khác đều không biết.

- Ta có biết một chút…

Trần Thanh Hải nhấp nháy hạ giọng, trông vô cùng thần bí.

- Hả?

Tất cả mọi người tập trung lại, cảm thấy khá tò mò về sức chiến đấu của lão gia tử, dù sao thì lão ta cũng là đệ nhất cường giả của Lam Tinh.

- Ở trên vai lão gia tử có một mèo con màu vàng, một trong những năng lực chính là thao túng trọng lực…

Ánh mắt của Trần Thanh Hải tràn đầy khao khát, hắn ta nói:

- Lúc trước ta từng thấy qua, hàng vạn hung thú Vương Cấp trong nháy mắt đều bị đè bẹp thành thịt nát.

- Cảnh tượng đó, chậc chậc, đẫm máu đến không chịu được…

- …

Tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, trên mặt tràn đầy sùng bái.

- Trọng lực?

Trần Thư nhớ đến lần đầu tiên gặp lão gia tử, đã bị thao túng ngay, chỉ sợ đó là năng lực của mèo con kia.

- Còn gì nữa không?

Trần Thư vội vàng hỏi:

- Truyền Kỳ Cấp là có sáu Khế Ước Linh đúng chứ?

- Hai cái kia ta chưa từng thấy qua, e là chỉ có Ninh lão hiệu trưởng mới biết được thôi.

Trần Thanh Hải lắc đầu, ở trong mắt hắn ta, lão gia tử cũng vô cùng thần bí.

Hơn nữa, ngay cả khi họ biết về bốn Khế Ước Linh của lão gia tử, cũng không biết được sức chiến đấu của toàn bộ bọn chúng.

Ngay cả những Khế Ước Linh Vương Cấp cũng có một hoặc hai kỹ năng áp đáy hòm, nên át chủ bài của lão gia tử càng khó mà tưởng tượng hơn.

Cuối cùng có thể lấy ra Thần Kỹ xem như ban thưởng cho cuộc thi đấu thế giới, có nghĩa là bản thân lão gia tử cũng

không hề thiếu Thần Kỹ…

Cho đến ngày nay, thực sự chân chính của lão gia tử vẫn còn là một ẩn số…

…

Trong lúc mọi người đang bàn luận, thì đã đến khu vực giáp ranh thành phố Lam Hải.

Trên bờ biển, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của cảnh quân, mỗi người đều tập trung cao độ, luôn cảnh giác hung thú xâm lược hải vực.

Bây giờ tình thế nguy cấp, tuy không có hung thú xâm lấn, nhưng chính phủ vẫn chủ động thu nhỏ phòng tuyến.

Cuối cùng sức chiến đấu không đủ, nên tận hết khả năng bảo vệ tốt nhân loại trên lục địa.

Cả nhóm người không gặp bất kỳ trở ngại nào, chỉ cần có Thiên Băng Phượng Vương là đã xem như có giấy thông hành.

- Vùng phụ cận hải vực yên tĩnh đến như vậy sao?

Trần Thư nhìn xuống, vốn tưởng rằng đó là tình huống hung thú tụ tập.

Cuối cùng như trên TV đã đưa tin, bây giờ hải vực đã trở thành một quốc gia của hung thú, và nó không phải là thứ mà nhân loại có thể tiếp cận.

- Bọn chúng không có ý định công kích, đương nhiên sẽ không tới gần khiêu khích.

Trần Thanh Hải thản nhiên nói:

- Một khi vùng phụ cận xuất hiện hung thú, nghĩa là toàn lực công kích của chúng đã bắt đầu!

Một giờ sau, mọi người đã đến một hải vực xa lạ.

- Có hung thú.

Trần Thư nhíu lại đôi mày, chỉ thấy phía dưới đang có một đàn cá lớn màu đen, bọn chúng nhe ra răng nanh sắc bén, hai con ngươi càng có huyết quang tràn ngập, lộ ra vẻ hung tàn tột cùng.

Chương 1665: Sức hấp dẫn của nhân cách phát sáng?

– Không nên trêu chọc bọn chúng. Trần Thanh Hải lắc đầu, đoàn người trực tiếp lướt qua đàn hung thú phía dưới.

Mà khí tức Vương Cấp của Thiên Băng Phượng Vương cũng làm kinh động đến đàn hung thú phía dưới, khiến cho bọn chúng không dám tùy tiện xuất thủ.

Tình hình hiện tại đang khủng hoảng, nhưng thực ra trên không trung thỉnh thoảng vẫn có Ngự Thú Sư bay qua hải vực.

Nhưng nói chung, đại bộ phận quân ngũ cũng sẽ không để ý tới.

Cuối cùng biển cả Sa Hoàng ra lệnh cho bọn chúng, là công phá toàn bộ thế lực nhân loại.

Đối với những Ngự Thú Sư đang chạy trốn, tất nhiên không đáng để bọn chúng truy đuổi.

Một đoàn người tiến lên không có gây nên gợn sóng gì, dễ dàng đi sâu trong vùng biển.

Mà ngay sau khi bọn họ rời đi, vùng biển yên tĩnh đột nhiên dao động dữ dội.

Ào!

Trong nháy mắt nước biển đã bị đẩy ra, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, hung thú tứ phía xung quanh hình như phát giác được cái gì, vội vàng sợ hãi tránh đi.

Chỉ thấy một con sứa đáng sợ cao hàng trăm mét hiện lên, uy áp của Vương Cấp đột nhiên bị đẩy ra!

Mà ở phía trên con sứa, một người nam tử mặc áo khoác xám đang đứng.

Đôi mắt hắn ta u ám, tự mình lẩm bẩm:

- Trần Thư, tội phạm Nam Giang… Trong thời điểm rối ren bây giờ, ngươi còn dám ra mặt?

Khóe miệng người nam tử nhếch lên, hắn ta cầm lấy một con sứa khổng lồ rồi từ từ chìm xuống biển.

Mà những hung thú xung quanh không hề có ý định tấn công nào.

Phải biết rằng cho dù là Thiên Băng Phượng Vương, các hung thú cũng đều lộ ra sát khí trên mặt, không có gì sợ hãi.

Một người nam tử có thể trở nên đặc biệt như vậy, tất nhiên vì danh tính của hắn ta.

Chính là thành viên của Thánh Ngự Hội… cùng hung thú làm bạn!

Nửa ngày nháy mắt trôi qua.

- Số lượng hung thú quá nhiều …

Trần Thư ngồi trên lưng Thiên Băng Phượng Vương, nhìn xuống đại dương vô tận bên dưới.

Mặc dù chính phủ đã cố tình sắp xếp một con đường an toàn, nhưng khắp mọi nơi đều có thể nhìn thấy đủ loại Hung thú.

Chỉ là cấp độ của chúng hơi thấp.

Chưa nói đến Vương cấp hay Hoàng Kim hung thú khá hiếm.

- Bây giờ Hải Dương không cần nghĩ đến nữa, ngay khi đại chiến bắt đầu nó đã hoàn toàn bị thất thủ rồi.

Trần Thanh Hải có chút lo lắng, nói:

- Thế lực Hung thú ở Hải vực công cộng đáng sợ hơn chúng ta tưởng nhiều, theo như điều tra thì có ít nhất một con Thú Hoàng!

- Thú hoàng?

Trần Thư hơi giật mình, nhưng hắn không ngạc nhiên.

Những đòn tấn công của Hung thú trong hải vực công cộng có trật tự, rõ ràng có một thủ lĩnh đang đứng sau điều khiển mọi thứ.

Để có thể ra mệnh lệnh cho Hoàng Kim Quân Vương, chỉ có thể là Thú hoàng.

- Dù sao trước đây cũng từng là lãnh địa của con người …

Lăng Trần nhìn về phía xa rồi tự nói:

- Không ngờ bị chiếm đóng nhanh như vậy.

- Thưa Bộ trưởng, chúng ta thật sự có thể đảo ngược tình thế sao?

Bây giờ Hung thú đang rất mạnh, chúng liên tục phá hủy đất nước này đến nước khác, thậm chí là ba cường quốc nhân loại hàng đầu hiện tại cũng đang mất dần vị thế.

Trước mắt có vẻ như loài người thực sự có chút quá sức rồi.

- Đây không phải là điều chúng ta có thể xem xét nữa.

Trần Thanh Hải lắc đầu và nói:

- Tất cả chỉ có thể làm hết sức rồi nghe theo ý trời thôi.

- Sợ cái gì, chỉ cần còn ta và lão gia tử ở đây, hung thú không đánh vào được!

Trần Thư cười nhếch mép, ánh mắt lóe lên sự tự tin.

Ngay khi nghĩ đến Bạo Tẩu dược tề, Tử Vong dược tề, v.v. do chính mình làm ra,

Hắn ta cảm thấy mình có thể đứng lên lần nữa.

Nếu thực sự chọc tức hắn, chỉ cần trực tiếp ném một lượng lớn thuốc nổ ra, hung thú cũng không chịu đựng nổi.

- Không, ngươi không thể xếp mình ngang hàng với lão gia tử được…

Trần Thanh Hải nhếch miệng, không phải chỉ là tội phạm thông thường sao …

- Ta cũng có thể nắm giữ một nửa thế giới!

Trần Thư không cảm thấy xấu hổ chút nào nói:

- Chính phủ sắp xếp ta và ba người một nhóm chứng minh Hàm Kim Lượng của ta rồi?

- …

Trần Thanh Hải im lặng một lúc, có vẻ đúng là như vậy.

Coi thường Trần Thư, chẳng phải cũng giống như coi thường chính mình sao…

Lúc này, Lưu Phong liếc nhìn Trần Thư đầy tự tin, nói bằng giọng lạnh nhạt:

- Nhà ngươi đấu địa chỉ, xám chí(1) thiếu lá đơn không phải cũng là thẻ phế sao?

(1)Xám chí (三 带一就是三张同点牌 + 一 张单牌。例如：三张 3+ 单 4): Là 3 lá bài có chung 1 số + 1 lá bài duy nhất. Ví dụ 555 + Q

- ???

Khóe miệng Trần Thư co giật, im lặng ngay lập tức.

Những người còn lại đều bật cười. Họ không ngờ góc nhìn của Lưu Phong lại mới lạ đến vậy. Chẳng trách hắn ta có thể là thầy của tội phạm …

- Được rồi, Trần Thư, đưa huyết nhục Bạch sắc hồ điệp cho ta.
–

Trương Đại Lực đang tập trung nấu ăn, cất giọng an ủi hắn:

- Thẻ phế cũng là thẻ, đấu địa chủ không thể chơi được nếu không có ngươi.

- …

Trần Thư liếc nhìn hắn ta:

- Ngươi thật biết cách an ủi người khác nhỉ …

Cùng lúc đó, hắn ta vứt xác Hắc sắc Hồ điệp ra ngoài, hắn ta không huyết nhục mà ít kiểu này bán cho chính phủ.

Trần Thư đổi chủ đề và nói:

- Ngươi đang nghiên cứu công thức làm món thịt thỏ à?

Chương 1666: Sức hấp dẫn của nhân cách phát sáng? (2)

– Ừm, chẳng qua là hơi khó, cần thời gian để thực hiện. Trương Đại Lý không nhìn lên, tâm trí hoàn toàn đắm chìm trong đó.

Trần Thư không thèm nữa, nằm ngửa một mình nhìn trời xanh như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Nếu ta thực sự có thể lấy được Đồ Giám, Bạo Tẩu dược tề phối với Trì Dũ dược tề có lẽ có thể thay đổi được cục diện hiện tại …

Trong mắt hắn ta ánh lên suy tư, Thần Kỳ dược tề đối với Vương cấp Ngự Thú Sư đều có hiệu quả như nhau.

Nhưng điều đáng tiếc duy nhất là ngoại trừ Trì Dũ Dược tề, thì những loại dược tề khác hầu như không có tác dụng gì đối với sinh vật truyền kỳ cấp.

Phiên bản tăng cường của Tử Vong dược tề không hiệu quả lắm trong việc làm suy yếu Cửu Vĩ Hồ.

…

Một ngày nữa lại trôi qua.

Cả nhóm đã đi được nửa chặng đường và đến một vùng biển hoang vắng.

Một vị Hoàng Kim Tam tinh Ngự Thú Sư nói:

- Thưa Bộ trưởng, con đường mà ngài chọn thực sự rất an toàn …

Kể từ khi đi biển, họ chưa gặp phải một trận chiến nào, và cuộc hành trình diễn ra vô cùng suôn sẻ.

- Nhưng có vẻ như quá an toàn rồi …-

Trần Thanh Hải không có nét mặt vui mừng, vì theo như chính phủ dự đoán thì hành trình không có khả năng thuận lợi như thế này.

- Các ngươi có phát hiện ra không?

Lưu Phong ánh mắt cảnh giác, hắn nói:

- Trên đường đi, chúng ta thậm chí chưa từng gặp một vị hoàng kim, không giống nhau.

Một vị Hoàng Kim Ngự Thú Sư khác nói:

- Không phải là tốt khi không có thần thú cấp cao sao?

- Hoặc là chúng ta. Đó là thực sự may mắn, hoặc … có một cuộc khủng hoảng đang rình rập.

Phương Vệ ngồi xổm, nhìn xung quanh biển đen, tâm trí hắn ta đồng thời chuyển động.

Kẹt!

Cặp mắt Thiên Băng Phượng Vương Đôi hiện lên một màu xanh lam, và thuộc tính thủy đáng sợ tuôn ra.

Xùy xùy xùy——

Một năng lao không thể phá hủy xuất hiện, bao quanh mọi người, ngăn chặn mọi khủng hoảng có thể phát sinh bất cứ lúc nào.

Ba nhận thức cấp vua rất nhạy bén, và họ đã cảm nhận được rằng có điều gì đó không ổn.

- Đừng lo lắng quá.

Trần Thư đứng ở trước mặt mọi người nhẹ nhàng nói:

- Với đội hình của chúng ta, căn bản không có con hung thú nào dám đến quấy rầy!

Ầm ầm ầm!

Theo sau âm thanh đó là một con Rồng được nước biển ngưng tụ thành gầm lên, ngay lập tức lao thẳng vào Thiên Băng Phượng Vương!

Quạc!

Thần sắc Phượng Vương thay đổi, móng vuốt sắc nhọn xuất hiện xương giá, dưới chân Rồng nước bỗng chốc đóng băng!

- …

Mọi người đều nhìn Trần Thư.

Tiểu tử này đúng là miệng quạ đen, nói cái gì thì cái đó đến …

- Tiểu tử, ngươi có thể giả vờ mang chúng ta đi không …

Lưu Phong lắc đầu, đồng thời triệu hồi năm Khế Ước linh của mình ra,

Hung thú bên dưới đã phớt lờ khí thế Vương cấp của Thiên Băng Phượng Vương, điều này chứng tỏ rằng nó có đủ sức mạnh để đấu với Vương cấp Ngự Thú Sư.

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy nước biển bên dưới dâng trào, trong nháy mắt đã xuất hiện hàng trăm xoáy nước cực lớn, cảnh tượng thật kinh khủng.

Vùng biển hoang vắng vốn dĩ yên bình đã trải qua những thay đổi to lớn, hơi thở khủng bố của một sinh vật sống xuất hiện.

Quạc!

Từng con Hung thú xuất hiện từ trong vòng xoáy nước với cặp mắt hung ác, tràn ngập cảm giác chết chóc.

- Hừm ?

Vẻ mặt của mọi người đều nghiêm túc, nhận ra rằng đây không phải là một cuộc tấn công bình thường, mà chính là muốn giết chết họ.

Có vẻ như bọn họ đã bị theo dõi từ rất sớm …

Có hàng ngàn hung thú bên dưới, cấp thấp nhất cũng là Hoàng Kim Lãnh Chúa,

Và sáu người đứng chiến đấu, vương cấp Hung thú đứng đầu thậm chí còn là Vương cấp lãnh chúa!

Xét về sức mạnh chiến đấu cá nhân, Vương cấp lãnh chúa không hề yếu hơn Hoàng Kim Quân Vương và có thể so sánh với Vương cấp Ngự Thú Sư của loài người.

- Sẵn sàng chiến đấu!

Vẻ mặt của Trần Thanh Hải nghiêm trọng, vốn cho rằng đó là một con đường an toàn, kết quả vẫn bị bám theo.

Trong chốc lát, các Khế Ước Linh của mười hai người lần lượt được triệu tập.

- Trần Thư, tiểu tử ngươi làm gì chúng nó vậy?-

Lưu Phong đến bên cạnh Trần Thư, thấp giọng nói:

- Có làm gì đâu nhỉ …-

Trần Thư nhún nhún vai, nói:

- Bọn hung thú có thù không đội trời chung với loài người.

- Chúng ta có thể đánh bại bọn chúng(2) …

Lưu Phong liếc hắn một cái rồi nói:

- Vậy thì tại sao bọn chúng đều nhìn chằm chằm vào ngươi …

- … –

Trần Thư hơi giật mình, có vẻ tình hình là như thế này.

- Có lẽ là do nhân cách mê người phát sáng của ta chăng?

- Đừng nói nhảm nữa!

Liễu Phong lắc đầu, không hỏi nữa.

Vốn dĩ chỉ cho rằng hung thú trong nước tràn đầy hận ý với Trần Thư, cho nên phớt lờ vấn đề này, con hàng này không chỉ là tội phạm Nam Giang mà còn là tội phạm thế giới..

Grào grào.

Lúc này mặt biển xa xa dậy sóng, lộ ra những đầu thú dữ tợn, tất cả có uy lực kinh người.

Rõ ràng, vây giết bọn hắn không chỉ có lãnh chúa hung thú mà còn có thú triều khủng khiếp.

Đại chiến giữa hai bên hết sức căng thẳng!

- Đợi đã!

Liễu Phong đột nhiên hét lên, cưỡi một con Băng Điểu lao tới.

Cùng lúc đó, Phương Vệ và Trần Thanh Hải nhìn nhau, rồi đi đến bên cạnh Liễu Phong.

Chương 1667: Trần Thư loạn sát

Liễu Phong nhìn Kim sắc đại ngư trước mặt, cơ thể của nó dài hàng chục mét, đầu nó hình rồng, uy áp vô cùng đáng sợ. Hơn nữa khí thế của đại ngư so với năm vương cấp lãnh chúa còn lớn hơn, rõ ràng là lãnh chúa vương cấp nhị tinh, sức chiến đấu có thể được xem là mạnh nhất!

Cùng lúc đó, ba vương cấp Ngự thú sư đối đầu với sáu lãnh chúa vương cấp.

- Các ngươi muốn đối phó với Trần Thư, đúng không?

Liễu Phong vẻ mặt thản nhiên chỉ vào Trần Thư ở phía sau.

Ánh mắt kim sắc Long ngư thoáng sững sờ, sau đó gật đầu, yên lặng chờ đợi lời nói tiếp theo của Liễu Phong.

Liễu Phong nói:

- Nếu chúng ta thực sự giao chiến, ta không dám nói sẽ thắng, nhưng ít nhất các ngươi sẽ chết một nửa!

Kim sắc Long ngư mặt không biến sắc, nhưng nó dường như đã nhận ra điều gì đó, trong mắt hiện lên một tia trào phúng.

- Không bằng như vậy đi chúng ta chủ động giao Trần Thư ra, ngươi thả bọn ta đi, thả nào?

- Grào!

Kim sắc Long ngư liếc nhìn năm vương cấp lãnh chúa khác.

Sáu hung thú dẫn đầu truyền đạt thông tin, giống như chúng đang trao đổi điều gì đó.

Nhưng vào lúc này, kim sắc Long ngư giật mình, bất ngờ ngửi thấy mùi máu.

Ánh mắt của nó di chuyển theo hướng phát ra mùi máu, biểu hiện của nó lập tức trở nên vô cùng tức giận!

Đằng sau bọn chúng, nước biển đã bị nhuộm thành màu đỏ, và ít nhất một Kim sắc lãnh chúa đã biến mất.

Và trên biển, một con thỏ và ba con Husky đang dịch chuyển qua lại, chỉ cần chúng di chuyển, có thể miểu sát một con Kim sắc lãnh chúa!

Hung thú cường đại trước mặt bọn chúng, cũng chỉ như một tờ giấy thậm chí không có sức phản kháng.

Đặc biệt là ba con Husky, chỉ cần kỹ năng mạnh là có thể giết chết một con Hoàng kim lãnh chúa.

Đây là thủ lĩnh có huyết mạch cao quý chứ không phải mấy con cá bốc mùi hôi thối …

Nhưng trong mắt Trần Thư, nó dường như không khác gì những con cá bốc mùi hôi thối.

Vào lúc nó đang tức giận, một số kỹ năng vương cấp đáng sợ xuất hiện!

Đám người Liễu Phong cũng bắt đầu động thủ!

Chỉ trong tích tắc, Kim Sắc Long Ngư ý thức được mình đã bị lừa!

Ba vị Vương Cấp trước mắt dời sự chú ý của nó khiến cho Trần Thư nhân cơ hội giết chết lãnh chúa hug thú xung quanh nó!

Grào!

Kim Sắc Long Ngư nổi giận đùng đùng, lập tức cảm thấy bản thân thật ngu ngốc, còn thực sự cho rằng đám người Liễu Phong sợ hãi thực lực của mình.

Dù sao chinh chiến mấy tháng trời, nó cũng đã từng chứng kiến cảnh tượng Ngự thú sư nhân loại cầu xin tha thứ, điều này đã vô tình làm thay đổi khái niệm của nó.

Nó gầm lên một tiếng, thân hình dài mười mấy thước đột nhiên xuất hiện kim sắc, giống như được bao phủ bởi một lớp áo giáp kim sắc!

Ầm ầm ầm!

Các kỹ năng vương cấp bắn trên thân thể nó, đã bị suy yếu một nửa, không tạo thành thương tổn gì.

Nói chung, chỉ có năm Khế Ước Linh vương cấp hợp tác chiến đấu mới có thể chống lại một Lãnh chúa cùng cấp.

Chỉ có một kẻ biến thái như Trần Thư, một Khế Ước Linh có thể lập tức miểu sát một lãnh chúa cùng cấp.

Bùm bùm bùm!

Trong phút chốc, mười hai người toàn lực tấn công, Hung Thú Lãnh Chúa trước mặt ra đòn tấn công liều chết!

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng gầm lên một tiếng, trên người xuất hiện một không gian ấn ký, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Hắn tự hiểu rằng mình không thể đánh bại Vương Cấp Lãnh Chúa, nhưng rất dễ dàng miểu sát Hoàng kim Lãnh Chúa.

Trong một thời gian, hàng trăm Hoàng Kim Lãnh Chúa đã bị Trần Thư trấn áp. Chỉ vài phút sau cuộc chiến, cả vùng biển ngập trong mùi máu tươi, nước biển đen kịt bị nhuộm đỏ một mảnh.

Grào grào!

Kim Sắc Long Ngư gầm lên, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Năng lực của con hàng Trần Thư thật kinh khủng, sức chiến đấu của hắn không bằng vương cấp, nhưng hiệu quả tàn sát kẻ yếu có lẽ có thể so sánh với Vương Cấp Tam Tinh.

Một con Hải tinh tử sắc to lớn từ bỏ chiến đấu với Liễu Phong, mang theo tử quang quyến rũ, xông thẳng về phía Trần Thư.

Nhất định phải để Lãnh Chúa Vương cấp tới ngăn cản Trần Thư!

Nếu cứ tiếp tục đánh nhau như này, các tiểu đệ sẽ bị chết bất đắc kỳ tử ở đây …

Tuy nhiên, khi Hải Tinh vừa đến gần, đã bị mông của Tiểu Hoàng hất văng ra, trực tiếp thuấn di đến một nơi khác.

Ngay cả khi Vương cấp Lãnh Chúa tách ra, nó vẫn không thể ngăn chặn đòn giết hại của Trần Thư …

Những Hung Thú bình thường ở đằng xa nhìn thấy một màn này, trong lòng cũng có chút sợ hãi, mẹ nó đây không phải là tự nộp mạng sao?

Nhất thời vô số hung thú đứng nguyên tại chỗ, thậm chí có con còn có ý nghĩ bỏ trốn.

Grào!

Kim Sắc Long Ngư lộ vẻ tức giận, nhìn ba vị Vương cấp trước mặt, sát khí đằng đằng!

Chỉ cần trước tiên xử lý ba người Liễu Phong, sau đó tất cả sẽ truy kích Trần Thư, đương nhiên có thể được giải quyết.

Đôi mắt tràn ngập kim sắc óng ánh, khí tức đáng sợ bộc lộ ra, trong nháy mắt chỉ nhìn thấy trong thiên địa xuất hiện một hư ảnh Long Ngư cdài hàng trăm mét, rõ ràng nó đã trực tiếp hạ đòn sát thủ rồi!

Hư ảnh Long Ngư há to miệng, một bong bóng kim sắc được phun ra, trong nháy mắt Bạo Huyết Ma Chu của Liễu Phong bị bao vây.

- Không hay rồi!

Chương 1668: Hàm kim lượng của không gian bí lực

Vẻ mặt Liễu Phong biến sắc, hắn ta lập tức cảm nhận được nguy cơ cực lớn, hắn ta chưa từng nhìn thấy Long Ngư, đương nhiên sẽ không hiểu kỹ năng của nó. Vào lúc này, một không gian ấn ký lặng lẽ xuất hiện trên đầu của Bạo Huyết Ma Chu.

- Hả?

Hắn ta quay đầu nhìn về phía Trần Thư ở đằng xa, chỉ thấy đối phương đang nở nụ cười.

Ấn ký trên thân thể Bạo Huyết Ma Chu chỉ còn là một tia sáng yếu ớt, sắp bị thuấn di rời đi rồi!

Nhưng hư ảnh Long Ngư trên không rít gào, bong bóng kim sắc sáng rực lên bao vây lấy Bạch Huyết Ma Chu, mơ hồ

phong tỏa không gian, khiến cho việc thuấn di thất bại!

- Grào!

Trong mắt Kim Sắc Long Ngư tràn đầy sát khí, chỉ cần Bạo Huyết Ma Chu bị giết chết, căn bản có thể tiêu diệt Liễu Phong.

Suy cho cùng thì đây là Khế Ước Linh chính của hắn ta!

- Không phải, cái này gọi là gì?

Giọng nói của Trần Thư từ xa truyền đến, đồng thời nở một nụ cười giễu cợt.

Mười đạo ấn ký xuất hiện trên người Bạo Huyết Ma Chu, nó trực tiếp phá vỡ không gian phong tỏa.

Không có cái gì mà một không gian ấn ký không thể giải quyết, nếu có, vậy thì lập tức điều đến một trăm cái!

Thấy sát chiêu của mình thất bại, Kim Sắc Long Ngư vô cùng tức giận, bây giờ nó đã hiểu tại sao hận ý của người đó đối với Trần Thư lại lớn như vậy …

Thời gian cứ thế trôi qua, đại chiến vẫn tiêp tục.

Hiệu suất giết người của Trần Thư không hề giảm sút, Khế ước linh của hắn chẳng những bùng nổ sức chiến đấu, hơn nữa năng lực tác chiến có xu hướng ngày càng tăng lên.

Đồng thời, hắn không chỉ đã kiểm soát được chiến trường Hoàng kim cấp mà còn dành thời gian thả mười một người còn lại trong Không gian bí lực ra.

Có được sự trợ giúp của Thuấn di, tốc độ di chuyển khế ước linh của những người khác đều trở lên linh hoạt, ít nhất bọn họ đã là bất khả chiến bại.

Sáu Lãnh chúa Vương cấp gầm gừ tức giận nhưng cũng không thể làm gì được.

Thời gian chiến đấu kéo dài, bọn nó không những chẳng giải quyết được Vương cấp Khế ước linh mà còn khiến bản thân chịu không ít tổn thương.

Ngay cả khi có sự trợ giúp của Thỏ không gian cùng mười một người khác thì sức lực của nó vẫn dư dả, bởi lẽ khi nhận được Không gian gia thành của Tiểu tinh linh, thuộc tính chủ của của nó đã tăng lên rất nhiều.

Lúc này, Thỏ không gian tối đa có thể đánh ra ba trăm đạo không gian ấn kí, với năng lượng dự trữ nhiều như thế, còn không ngừng được tăng phúc khôi phục ít nhất nó có thể cầm cự đến một tiếng đồng hồ.

Hiệu quả đáng sợ mà Thần kĩ Không gian bí lực mang lại đã dần dần hiện ra, thậm chí nó còn khủng bố hơn cả Cự đại hóa và Phân thân.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy tiếng gầm rú hung hãn của Hung thú, hiện trường chiến đấu tưởng như nghiêng về phía chúng nó bất chợt thay đổi trong nháy mắt!

Vốn dĩ, nếu chính diện giao đấu cho dù là Vương Cấp Hung Thú hay Hoàng Kim cấp đều chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng, giờ đây chỉ vì một tên Trần Thư mà đã mạnh mẽ thay đổi cả thế cục.

Hắn không phải là Vương Cấp, nhưng vai trò của hắn đã qua Vương Cấp rồi.

- Grào!

Kim sắc Long Ngư điên cuồng bất lực nhưng cũng không biết phản kháng thế nào, nó tung đòn miểu sát nhưng vẫn không thể nào chống lại thần kỹ Không gian bí lực được.

- Dám tìm ta gây phiền phức, cút cho ta!

Trần Thư mỉm cười, trong lòng chợt nhận ra có kẻ nào đó đang muốn nhắm vào hắn.

Chỉ đáng tiếc, tình báo của đối phương quá chậm, không kịp nắm rõ thực lực chiến đấu của mình. Nếu không sao lại phái hai con Hung Thú Không Gian như thế này đến nộp mạng chứ!

Trần Thư chậm rãi thu hết thi thể của Lãnh chúa kia vào.

Nếu như hoàn thành được tuyển hạng lần này, hắn sẽ có thể mở khóa được giám đồ thần kỳ dược tề, chỉ là vẫn phải tìm một số nguyên liệu khác nữa. Hiệu quả của loại thuốc kia nghịch thiên như vậy, nguyên liệu chế tạo đương nhiên khá đắt đỏ, thế nên hắn muốn tích lũy sớm một chút.

Hai mươi phút nữa lại trôi qua!

Hàng nghìn con Hoàng Kim Lãnh Chúa đã biến mất không thấy, chỉ còn lại từng mảng máu đỏ tươi cùng chân cụt tay đứt trôi nổi trên mặt nước biển.

- Còn không đi!

Trần Thư nhướng mày nhìn sáu con Vương cấp Lãnh Chúa còn đang chiến đấu, trong mắt bọn chúng tràn đầy thù hận, vẫn cố chấp không chịu rút lui.

Có được sự giúp đỡ của Trần Thư nên đám người Liễu Phong giành được thắng lợi một cách dễ dàng, nhưng cả đám vẫn không hề xảy ra tình huống xung đột chém giết lẫn nhau.

Đúng lúc này, đằng xa vang lên một tiếng gầm kinh thiên động địa.

Chỉ thấy một con Hắc Sắc Hải Giao khí thế khủng bố nhô ra khỏi mặt biển, nhìn qua chỉ tính riêng phần thân trên của nó đã dài một trăm mét.

- Vương cấp tam tinh Lãnh Chúa ?

Đám người Liễu Phong biến sắc, chẳng trách mãi không chịu rời đi, thì ra đang chờ Viện binh.

Đột nhiên, từ những phương hướng còn lại đều vang lên tiếng gào thét tương tự.

Lại một con Vương Cấp Lãnh chúa nhô lên khỏi mặt nước, kèm theo đó là uy áp cường đại ập xuống khuấy động từng đợt sóng biển.

- Vãi, đừng bất bình thường như vậy được không?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn chỉ là một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư, thế trận lớn như vậy có phải là coi trọng hắn quá rồi không?

Chương 1669: Hàm kim lượng của không gian bí lực (2)

Trước mắt, chỉ nhìn khí thế kia thôi cũng có thể đoán được thực lực mấy con hung Thú hải vực kia mạnh đến mức nào. Trần Thư ngước mắt nhìn tám vị Hoàng Kim Ngự Thú Sư khác đang chuẩn bị dẫn người chạy trốn, quát :

- Tám người các ngươi mau thu Khế ước linh lại đi.

Tám người kia nghe thế không chút do dự thu hồi Khế Ước Linh của chính mình, trong nháy mắt đã không còn sức chiến đấu. Nhưng có sự bảo vệ của đám người Liễu Phong, bọn họ cũng không phải lo lắng quá nhiều.

- Ca ca đi đây!

Trần Thư nói xong còn vẫy tay với Kim Sắc Long Ngư, lại nói tiếp :

- Lần sau tới làm thịt ngươi nhé!

Vừa dứt câu, hàng trăm ấn kí không gian cũng xuất hiện, bao phủtất cả mọi người lẫn khế ước linh của họ.

- Grào!

Kim Sắc Long Ngư lửa giận ngút trời gầm lên, nhưng căn bản không thể làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn đám người Trần Thư thong dong rời đi.

Trong nháy mắt, mười hai người cùng Khế Ước Linh trực tiếp biến mất khỏi Chiến Trường.

Khoảnh khắc đó xảy ra trong chớp nhoáng khiến cho Hải Thú Vương Cấp Lãnh Chúa bơi ở phía xa xa vồ hụt tức giận gầm rú điên cuồng.

…..

Hải vực cách đó hai trăm dặm.

Đám người Trần Thư đột nhiên từ trên hư không xuất hiện.

- Vãi kỹ năng này thật trâu bò.

Một vị Hoàng Kim Ngự Thú Sư không nhịn được xúc động nói, ánh mắt tràn ngập sự hâm mộ.

Đây chính là Hàm kim lượng của Thần kĩ ư?

- Có ta ở đây, chuyện gì cũng dễ làm.

Trần Thư cười hì hì như chưa có chuyện gì xảy ra, ngữ khí hài hước nói.

Ban đầu, khi mới nhận được Thần kĩ này, hắn đã phát hiện ra đây là một kỹ năng khá toàn diện, tiềm lực phát triển của nó không chỉ dừng lại ở một cấp bậc.

- Nhưng mà hình như còn chưa rời đi thì phải?

Liễu Phong đứng bên cạnh nhẹ giọng nói.

- Hả?

Trần Thư nghi ngờ nhìn xuống nước biển phía dưới.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã lọt vào tầm mắt mười mấy con cá màu xanh biếc đang nhìn bọn họ chằm chằm, trong mắt tràn đầy sát khí.

Bùm!

Husky phun ra một đạo Cự hình Phong nhận, nháy mắt cắt đứt cơ thể một con Hải thú.

- Vô dụng thôi! Trong Hải vực, khắp nơi đều là Hung thú, chúng ta không có chỗ nào trốn đâu.

Liễu Phong lắc đầu bất đắc dĩ nói :

- Thực ra, cái mà ta để ý không phải là nguy cơ hiện tại…

Trần Thư nghe vậy cũng gật gù, sờ cằm suy tư :

- Ngộ nhỡ bọn chúng cứ đuổi theo chúng ta thì phải làm sao đây?

- Hửm?

Ánh mắt của mọi người khẽ giật mình, bỗng nhiên sắc mặt ai ai đều có chút kì quái.

Nhưng tất cả đều nhìn về phía Trần Thanh Hải, dường như cảm thấy khó hiểu….

Sau lưng con hàng này lúc nào cũng có vô số Hung thủ đuổi theo, thật sự là đến cứu chúng ta ư?

Khóe miệng Trần Thanh Hải giật giật, không chịu nổi mười mấy con mắt u oán, nói :

- Nhìn ta làm gì? Lão gia tử cũng đâu nghĩ sẽ xảy ra tình huống này.

- Trần Bì, rốt cuộc tiểu tử nhà ngươi đã làm gì?

Chẳng ai ngờ ngay cả hung thú ở hải vực Trần Thư cũng đắc tội! Hơn nữa có vẻ như huyết hải thâm thù …..

- Ta thực sự không biết…..

Nghĩ đến điều gì đó, Trần Thư bất chợt thốt lên :

- Chẳng lẽ là mệnh lệnh của Long Uyên Thú Hoàng?

Đúng là hắn có một mối thâm thù với Hồn Long Hoàng, nhưng Trần Thư hắn đâu có tiếp xúc gì với những Thú Hoàng khác đâu.

Trên thực tế, chỉ có Thánh Ngự Hội sợ hãi thiên phú đáng sợ của Trần Thư mới muốn diệt trừ hắn mà thôi…

Đôi khi, thiên phú của ngươi quá tốt, quá nghịch thiên cũng không phải một chuyện tốt đẹp gì !

- Hay là…

Lúc này, Liễu Phong đang suy tư chợt cất tiếng nói :

- Hay là Lão gia tử phái hắn vào để giúp chúng ta thu hút hỏa lực, làm một tấm khiên !

- …

Trong nháy mắt mọi người yên lặng không nói không rằng, nhưng trong lòng lại âm thầm đồng tình với suy nghĩ của Liễu Phong.

- Được rồi ! Trước tiên nghĩ cách thoát khỏi nơi này đã rồi hãy nói tiếp.

Trần Thanh Hải loại bỏ suy nghĩ lộn xộn trong đầu, tập trung tinh lực quan sát tình cảnh trước mắt, nói :

- Trần Bì, lĩnh vực thoát thân, ngươi là Truyền Kỳ Cấp rồi, có nghĩ ra cách gì không?

Nghe thấy Trần Thanh Hải hỏi Trần Bì, Trương Đại Lực đứng ở bên cạnh bĩu môi, khinh khỉnh nói :

- Trên Truyền Kỳ là tốt rồi!

-

Trần Thư lắc đầu, khi đang muốn trả lời, trước mặt đột nhiên xuất hiện một tuyển hạng mới.

【 Tuyển hạng 1: Cùng mọi người đến lãnh địa Của Liên Minh Tự Do! Phần thưởng hoàn thành: Lượng lớn ngự thú lực 】

【 Tuyển hạng 2: Kéo dài thời gian, gọi cứu viện đến! Phần thưởng hoàn thành: ngẫu nhiên một cây dược liệu vương cấp 】

【 Tuyển hạng 3: Một mình rời khỏi đội ngũ, đánh lạc hướng hung thú ! Đồng thời gửi đến cho họ mười bình! Phần thưởng hoàn thành: Hiệu quả bạo tạc dược tề cộng thêm 30%! Lưu ý: Mười bình bạo tạc dược tề đã được đặt trong không gian của hệ thống 】

- Hả?

Trần Thư nhìn thấy bạo tạc dược tề, vẻ mặt chấn động, trong nháy mắt cảm thấy choáng váng.

- Đạn hạt nhân tăng 30%!

Trong lòng Trần Thư mừng như điên, vốn dĩ hắn là một tên cuồng đạn hạt nhân. Hắn mà còn do dự nữa thì quả là không tôn trọng thuốc nổ rồi.

Về phần ngự thú lực cùng dược liệu, xin lỗi hắn thật sự không thông thạo.

Chương 1670: Hôm nay, nhất định phải cho nổ tung một trận thật sảng khoái

– Này! Tiểu tử ngươi lẩm bẩm gì vậy? Thời điểm quan trọng ngươi còn muốn phát bệnh à ? Liễu Phong nhìn Trần Thư :

- Rốt cuộc là ngươi có ý tưởng gì không?

Trần Thư làm ra bộ dáng vì nghĩa diệt thân:

- Tất nhiên là có! Ta giúp các ngươi dẫn hung thú ra, chỉ có như vậy các ngươi mới được an toàn.

- …

Vẻ mặt mọi người sửng sốt, trong mắt đầy vẻ không thể tin được.

Đây thật sự là tên tội phạm Nam Giang kia sao?

- Ngươi thật sự giúp bọn ta dẫn dụ chúng đi?

Trần Thanh Hải cảm thấy ngoài ý muốn, thật không ngờ tên này chỉ gặp lão gia tử hai lần, vậy mà tư tưởng đã được giác ngộ cao như vậy rồi ?

Trần Thư gật đầu nói:

- Tất nhiên! Mục tiêu của bọn chúng chính là ta, chỉ cần ta rời khỏi đội ngũ, các ngươi cơ bản đều sẽ an toàn.

Trong mắt mọi người có vẻ suy tư, hướng về phía ba gã vương cấp, muốn để cho bọn họ quyết định.

Trần Thanh Hải cùng Phương Vệ nhìn về phía Liễu Phong.

Hắn cùng Trần Thư có quan hệ tốt nhất, dù sao hai người họ cũng là sư đồ.

Một lúc sau, Liễu Phong liền gật đầu đồng ý :

- Được!

Trần Thư có thần kỹ trong tay, thật sự không cần phải lo cho sự an toàn của hắn.

Hiện giờ sức mạnh của Thỏ Không Gian tăng vọt, không cần phải là hung thú bình thường, ngay cả đại giáo chủ 'Không' cũng chưa chắc có thể làm khó Trần Thư.

Trần Thư hơi suy tư:

- Các ngươi nhớ giữ liên lạc, nếu gặp phải vấn đề lớn, trực tiếp thông báo cho ta. Nhưng ngộ nhỡ mục tiêu của bọn chúng thật sự không phải là ta, mà là các ngươi thì sao?

Một khi bị hung thú vây quanh, không có thần kỹ của hắn, đám người Liễu Phong cũng thật khó lòng mà trốn thoát.

Liễu Phong cười lắc đầu :

- Không cần lo lắng.

Trần Thư phất tay, cưỡi Tiểu Hoàng tiêu sái rời đi:

- Đi thôi!

Quả nhiên, hắn vừa rời khỏi nơi này, hung thú dưới biển nhao nhao đi sau.

- Hình như thật sự là an toàn rồi…

Mọi người nhìn nhau một cái, trong lúc nhất thời không biết cùng Trần Thư chấp hành nhiệm vụ, là may mắn hay là bất hạnh nữa…

Trần Thanh Hải thu hồi khế ước linh, đi tới trên lưng Thiên Băng Phượng Vương:

- Được rồi! Hiện tại đã không còn nguy hiểm, chúng ta cũng không nên trì hoãn thêm nữa !

Đoàn người chuyển hướng, đi về phía con đường dự kiến.

Về phần Trần Thư, dù cho hắn đi trên con đường nào, cũng thật sự không có gì khác nhau…

Phương Vệ cười hỏi:

- Ta nói này lão Liễu, ngươi thật sự yên tâm để Trần Thư một mình sao ?

Hắn vốn tưởng rằng Liễu Phong sẽ lên tiếng ngăn cản, dù sao trong hải vực có vô số hung thú, thậm chí có thú cấp hoàng tồn

tại.

Liễu Phong nhún nhún vai :

- Có gì mà không yên tâm. Năng lực của hắn các ngươi cũng không phải chưa từng thấy qua, chỉ nói riêng năng lực phòng vệ, tất cả chúng ta cộng lại cũng không phải là đối thủ của hắn.

- ….

Phương Vệ nháy mắt trầm mặc, lại không có cách nào phản bác.

Trần Thanh Hải nói, đồng thời mở thiết bị liên lạc ở tay phải ra :

- Nhưng mà cũng phải nhắc nhở hắn cẩn thận, nhỡ đâu hung thú bất chợt công kích, không chừng có lẽ hắn sẽ bị bắt lại.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng ầm lớn truyền đến, làm cho thân thể mọi người run lên. Sắc mặt biến đổi, đồng loạt nhìn về một hướng, trong nháy mắt liền trở nên cực kỳ cổ quái.

Chỉ thấy trên hải vực cách đó mấy vạn thước, một vầng ánh sáng chói mắt treo cao, bên trong ẩn chứa năng lượng khủng bố đến nỗi bọn họ đều có thể cảm giác được.

Vẻ mặt Trần Thanh Hải có chút ngưng trọng, nhìn về phía những người còn lại, hỏi:

- Sự lo lắng của ta có phải là có chút dư thừa rồi không…

- Không phải có chút thôi đâu…

Phương Vệ nuốt nước miếng, nói:

- Là quá dư thừa!

Một tên tội phạm cầm đạn hạt nhân, thật sự sẽ sợ chiến thuật thú hải sao?

Lăng Trần lẩm bẩm :

- Ta cảm thấy chúng ta ở đây, hình như còn hạn chế hắn phát huy năng lực đấy…

Bọn họ vừa rời đi có mấy phút mà hắn đã trực tiếp lấy đạn hạt nhân ra luôn rồi?

Mẹ nó đúng không nói đạo lý luôn…

- Hy vọng thi thể của đám hung thú này không sao…

Liễu Phong yên lặng làm động tác cầu nguyện, dường như đã có thể tưởng tượng được tình huống trên mặt biển rồi.

Đám người rời đi, thật sự không còn chút lo lắng nào nữa…

Hiện tại, nên sợ hãi, hẳn là đám hung thú kia.

……

- Ai yo!

Trần Thư nhếch miệng cười, trốn trong miệng Tiểu Hoàng.

Hắn quả thật là có chút ngứa tay ngứa chân, bắt đầu ném một quả đạn hạt nhân thử xem uy lực.

- Ầm ầm!

Lực phòng ngự của Tiểu Hoàng cũng thật biến thái, trực tiếp bay lượn trong trường năng lượng của đạn hạt nhân.

Mà hung thú dưới bạch ngân cũng không có chuyện gì, đáng tiếc là dưới biển, đại bộ phận đều là tiểu hung thú, trong nháy mắt đã bốc hơi.

Ở lĩnh vực này, sử dụng đạn hạt nhân vẫn là tốt nhất …

- Grào.

Kim sắc long ngư từ xa gầm gừ một tiếng đã thấy dị biến trên bầu trời hải vực, rất nhanh đã đến hiện trường, nhưng đã sớm không còn bóng dáng của Trần Thư nữanữa…

…..

- Hôm nay, nhất định phải cho nổ một trận thật sảng khoái.

Trần Thư nhếch miệng cười, tay ném một bình dược tềtề màu xám.

Hắn dựa vào kỹ năng thuấn di, lại đi tới một hải vực mới.

Nhưng ngoài ý muốn chính là đám hung thú phía dưới đi theo hắn nhao nhao né tránh, lại không dám tụ cùng một chỗ.

Chương 1671: Vô số trò đùa

Rõ ràng đám hung thú này có phương thức đặc thù gì đó, có thể truyền tin tức. Trần Thư nhíu mày, vì hoàn thành nhiệm vụ, hắn nhất định phải ném rara mười bình dược tề.

Nhưng nếu hiệu quả không tốt sẽ khiến lòng hắn có chút không thoải mái.

Nổ được chút ít hung thú như vậy, quả thực là đang sỉ nhục đạn hạt nhân mà!

Trần Thư nhìn về phía Trương Đại Lực bên cạnh, chỉ thấy đối phương vẫn đang chuyên tâm nghiên cứu công thức nấu ăn.

Ngoại trừ thiên phú nghịch thiên ra, yêu nghề cũng là nguyên nhân khiến cho Đại Lực có thể đạt được một vị trí đỉnh cao ở lĩnh vực này.

Tròng mắt hắn đảo qua, cười nói:

- Đại Lực, giúp ta nấu một món đi!

- Hả? Cái gì?

- Chính là loại thức ăn có thể thu hút quân vương, nhưng bây giờ ta lại muốn dùng nó để thu hút hung thú dưới bạch ngân!

Trần Thư cười hắc hắc, dường như đang nghĩ tới cảnh tượng tốt đẹp nào đó..

Trương Đại Lực gật đầu nói:

- Điều này đương nhiên không thành vấn đề ! So với làm thức ăn cho quân vương gì đó thì dễ hơn nhiều.

- Nói đi, ngươi muốn bao nhiêu ?

- Càng nhiều càng tốt ! Tốt nhất là có thể giúp ta chiếm được toàn bộ vùng hải vực này!

- Được!

Trương Đại Lực gật đầu, xoay người bảo Thỏ Không Gian lấy ra thức ăn mới.

Đối với hắn ta mà nói, khó khăn không phải là làm thế nào để kích động hung thú dưới bạch ngân, mà là làm sao để cho chúng không để ý đến mệnh lệnh đến chủng tộc quân vương của chúng.

Hung thú ở hải vực được phân cấp cụ thể, Thú Hoàng quản lý Hoàng Kim Quân Vương, mà Hoàng Kim Quân Vương lại quản lý Bạch Ngân Quân Vương.

Hung thú mà bọn họ muốn dẫn dụ, là do Hắc Thiết Quân Vương quản lý.

Trương Đại Lực lần nữa đắm chìm trong nấu ăn, mà Trần Thư cũng không sốt ruột, thong thả mà đi tới Liên Minh Tự Do, dù sao nhiệm vụ hệ thống cũng chưa làm xong.

Nửa ngày trôi qua.

Trên bầu trời hải vực, một vầng trăng sáng trên cao, ánh trăng trong vắt chiếu xuống, trải dài trên mặt biển yên tĩnh, tất cả đều mang một dáng vẻ bình yên.

Vẫn là tháng đó, nhưng đáng tiếc chủ nhân của Lam Tinh đã thay đổi.

Một quả cầu lớn màu vàng nổi trên mặt biển, và bên dưới nó, thỉnh thoảng có những con thú dữ ngoi lên, không có sự xuất hiện của đạn hạt nhân, làm cho đám hung thú lần nữa thả lỏng một chút cảnh giác.

- Được rồi !

Đúng lúc này, nét mặt Trương Đại Lực hưng phấn, nhìn về phía nước canh màu đen phía trước.

- Ngươi xác định thứ này có thể dẫn dụ nó tới sao?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, vừa nhìn đã thấy không có khẩu vị.

Hắn tới gần khẽ ngửi, nháy mắt lùi lại hai bước, một mùi hương giống như gỗ thối đập vào mặt.

Trương Đại Lực liếc hắn một cái :

- Ngươi thì biết cái gì, cũng không phải cho ngươi ăn! Khứu giác của hung thú và chúng ta khác nhau, ngươi cảm thấy khó ăn, hung thú thì lại khác!

Nói xong, hắn lấy ra một bình gia vị bí ẩn.

- Hiện tại làm luôn sao?

- Tất nhiên!

Trần Thư gật gật đầu, vừa vặn bây giờ là buổi tối, đạn hạt nhân của hắn càng có lực công kích trực tiếp.

Hai người thuấn di đi tới trên đầu Tiểu Hoàng.

Trương Đại Lực rót một ít gia vị đặc chế vào nước canh màu đen, hỏi:

- Ta nói trước một chút, hiệu quả có thể vượt ngoài dự liệu của ngươi, thật sự không sợ dẫn nhiều hung thú đến sao?!

Trần Thư nhếch miệng cười, vỗ ngực nói:

- Không có việc gì, tất cả đều có ta lo liệu! Yên tâm đi !

Trương Đại Lực gật gật đầu, trực tiếp đổ một bình gia vị vào.

Trong phút chốc, mùi vị vô hình của nước canh màu đen tràn ngập xung quanh, trong nháy mắt trải rộng khắp hải vực, hơn nữa hướng khuếch tán còn càng lúc càng xa.

Trong một vùng biển cách đó năm mươi hải lý.

Từng con đại ngư bạch sắc nổi trên mặt biển, đầu của chúng giống như đèn lồng, thân dài chừng nửa thước, càng khiến người ta chú ý chính là, đuôi của chúng vô cùng lớn, ít nhất phải hai thước, khiến cho thân thể chúng thoạt nhìn cực kỳ kỳ quái.

Nó chính là hung thú Hắc Thiết cấp : Cự vĩ bạch ngư!

Gầm !

Đúng lúc này, mặt biển gợn sóng, một con Cự vĩ bạch ngư khổng lồ dài mười mét, đuôi gần trăm mét. Mang theo khí thế của quân vương xuất hiện, làm vô số hung thú kinh hãi.

Quân vương của Dị không gian là chủng tộc hiếm có, thậm chí là sinh vật duy nhất giữa thiên địa.

Nhưng cũng có lãnh chúa của những loài bình thường, chúng biến đổi, thăng cấp lên quân vương, mà chủng tộc nó thống trị, đương nhiên cũng sẽ có biến đổi.

Cự vĩ bạch ngư khổng lồ trước mắt, chính là bá chủ của một dị không gian bình thường ở hải vực !

- Tìm một nhân loại, rồi báo vị trí cho ta…

Cự Vĩ Bạch Ngư Quân Vương truyền đạt tin, đồng thời dựa vào kỹ năng của bản thân, tạo nên một bức tranh, chỉ thấy một nam nhân đang nhìn về phía họ cười, rực rỡ như ánh mặt trời, không hề có tính công kích nào…

Cự vĩ bạch ngư khổng lồ nhao nhao phụ họa, không có bất kỳ nghi ngờ gì, xoay người chuẩn bị tản ra bốn phía:

Nhưng đúng lúc này, một mùi gỗ thối đặc biệt truyền đến.

Trong nháy mắt, hiện trường trực tiếp an tĩnh lại, giống nhưnhư như ấn nút tạm dừng.

Nhưng trong giây tiếp theo, vô số Cự vĩ bạch ngư khổng lồ đôi mắt đầy ác liệt, giống như trăm năm không được ăn, mực nước biển dường như dâng lên một chút.

Chương 1672: Hung Thú tội nghiệp, bị đùa giỡn trong lòng bàn tay

Chúng đồng loạt nhìn về một hướng, không để ý tới quân vương trước mắt. - Hả?

Quân vương Cự vĩ bạch ngư khổng lồ nuốt nước bọt, cảm giác thèm thuồng đến cực điểm, nhưng nó không mất đi lý trí. Nhìn thấy ánh mắt của các tiểu đệ, nó nhận ra không ổn, đang chuẩn bị ngăn cản một phen.

Bốp bốp!

Chỉ thấy Cự vĩ của mỗi con bạch ngư trong nháy mắt đánh vào mặt nó…

Vô số Cự vĩ bạch ngư khổng lồ lần lượt nhảy ra xa, giống như không nhìn thấy quân vương, phóng thẳng đến vùng biển xa xôi.

Mà lúc này đầu óc quân vương choáng váng.

Nó vậy mà bị đám tiểu đệ nhà mình đánh?

Trò đùa như vậy, đối với sự thương tổn của một bậc quân vương, thật sự là quá lớn…

- Grào!

Quân vương Cự vĩ bạch ngư khổng lồ rống giận một tiếng, hai mắt tràn đầyphẫn nộ, trong nháy mắt liền trở nên điên cuồng.

Đùng đùng đùng!

Uy áp đến từ huyết mạch ngày càng lớn, muốn mạnh mẽ cưỡng ép các tiểu đệ ở yên tại chỗ.

Hôm nay, bất kỳ tiểu đệ nào từng trêu chọc nó, đều không có quả ngọt để ăn!

Bốp bốp!

Nhưng mà, không có bất kỳ đáp lại, lại là vô số tiếng bốp ập tới, làm cho đầu óc nó trở nên ong ong.

Chỉ trong một thời gian ngắn, hàng chục ngàn Cự vĩ bạch ngư khổng lồ biến mất theo cùng một hướng.

Lúc này hải vực, chỉ còn lại quân vương Cự vĩ bạch ngư khổng lồ lẻ loi nổi trên mặt biển.

Nó dùng đuôi che đầu, bộ dáng như bị đối đãi thô bạo.

Thứ bị đánh không phải là khuôn mặt của nó, mà là phẩm giá của nó!

Ngoại trừ quần thể Cự vĩ bạch ngư khổng lồ ra thì hung thú dưới bạch ngân cũng đều phát điên rồi!

Mệnh lệnh của các quân vương đã mất tác dụng.

Ở trước mặt mỹ thực, quân vương gì đó, vẫn xem như không quen biết đi…

- Thêm một chút! Cho ca thêm một chút!

Trần Thư đang đứng trên đầu Tiểu Hoàng, trong mắt tràn ngập đầy hưng phấn:

Mà phía dưới hải vực, vô số hung thú trải dài, khó có thể miêu tả được, chỉ có thể nói là làm cho da đầu người ta tê dại!

Ầm ầm ầmầm!

Vô số hung thú kéo đến, hoàn toàn không để ý tới khí thế của Hoàng Kim Khế Ước Linh.

Ngay cả quân vương cũng không trấn áp được chúng, ngự thú sư lại càng không thể.

Nhưng quỷ dị chính là, một khi hung thú tới gần Tiểu Hoàng trong vòng hai mươi thước, sẽ tự động truyền tống ra xa mấy trăm thước.

Nhưng bọn chúng vẫn không để ý, trước sau như một, lặp đi lặp lại hành động đó.

Chính là nhờ hiệu ứng của không gian thông đạo bao quanh Tiểu Hoàng, không một hung thú nào có thể tới gần.

- Cũng khá ổn rồi đấyđấy…

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt có ý cười.

Trong tầm mắt của hắn, bất kỳ một vị trí nào trên mặt biển đều bị hung thú chiếm cứ, hoàn toàn chính là cảnh tượng trong mơ của hắn.

Gầm!

Đúng lúc này, một thanh âm gầm gừ đáng sợ vang lên, quanh quẩn khắp hải vực!

Trần Thư ngẩn ra, nhìn về phía trước,

Chỉ thấy dưới ánh trăng trong vắt, một con Kim Sắc long ngư khổng lồ nhảy lên, trong mắt toàn là sát khí.

Khí thế quân vương của nó xuất hiện, không ngừng ra lệnh cho đông đảo hung thú rút lui!

Tuy nhiên, đã quá muộn!

Trần Thư hướng nó phất tay, trực tiếp ném hai bình dược tềtề màu xám xuống phía dưới!

Ầm!

Hỏa cầu của Husky trong nháy mắt đốt cháy nó, ánh sáng màu trắng hiện lên!

Gầm!

Kim Sắc Long Ngư nổi giận, nhưng nó không có kỹ năng phòng ngự phạm vi lớn như vậy, nó chỉ có thể bảo hộ hung thú ở một mảnh hải vực này.

Lúc này nó chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Thư thong thả thuấn di mà rời đi…

Ầm ầm!

Trong phút chốc, một luồng ánh sáng màu trắng khổng lồ lơ lửng trên mặt biển, ánh trăng hoàn toàn không thể sánh ngang với nó.

Dưới vầng quang chói mắt, ẩn chứa một luồng năng lượng vô cùng đáng sợ!

Mặc dù sức mạnh của đạnđạn hạt nhân không lớn, nhưng trọng tâm của nó là phạm vi!

Ngoại trừ trong truyền thuyết ra thì trên cơ bản là không có kỹ năng nào có thể có phạm vi to lớn như vậy.

Sục ——

Tiếng sôi trào kịch liệt, một lượng lớn nước biển trong nháy mắt bốc hơi, chỉ còn lại hung thú bình thường trên mặt biển.

Ngay cả một tiếng kêu rên cũng không nghe thấy đã biến mất khỏikhỏi nơi này, không có một chút dấu vết.

Gầm!

Kim sắc long ngư gầm một tiếng, phóng ra một cột nước, hướng về phía đạn hạt nhân, dập tắt không ít luồng ánh sáng.

Nhưng lúc này đạn hạt nhân đã hoàn toàn được phóng thích ra, đã sớm giết chết vô số hung thú.

Quá muộn để ngăn chặn.

Dưới kỹ năng cường hãn của đông đảo hung thú, ánh nắng chói màu trắng kéo dài không đến mười phút đã kết thúc.

Nhưng đối với vũ khí hạt nhân, chỉ cần mất một giây để giải phóng!

Hung thú ở trước mặt, chỉ có hai kết cục, hoặc là sống sót, hoặc là bị giết trong giây lát!

Gầm!

Nhìn hải vực vắng lặng, Kim Sắc Long Ngư nổi giận, lại một lần nữa sắp mất đi lý trí.

Hung thú đáng thương, bị tội phạm Nam Giang đùa giỡn trong lòng bàn tay…

Không phải hung thú bị thương nghiêm trọng, mà là tôn nghiêm của cường giả bị chà đạp!

……

- Sảng khoái quá!

Lúc này, Trần Thư lại đi tới một vùng hải vựcvực khác.

Thưởng thức toàn bộ quá trình một chút, nhất thời cảm thấy thoải mái.

Đây mới là thần khí áp đảo chân chính!

Trần Thư vân vê bình dược tề màu xám trong tay, trong mắt tràn đầyđầy ý cười.

Mà giờ phút này, ở bên cạnh hắn, nồi nước canh màu đen kia lại lần nữa sôi trào, hương vị đặc thù tràn ngập khắp nơi…

Chương 1673: Hung Thú tội nghiệp, bị đùa giỡn trong lòng bàn tay (2)

– Lại dám đuổi giết ông đây, thật là không biết sống chết… Khóe miệng hắn nhếch lên, trong tay xuất hiện bảy bình dược tềtề màu xám!

Hải vực tối nay, nhất định không yên!

……

Sáng hôm sau.

Đám người Liễu Phong vẫn đang tiến về Liên Minh Tự Do.

Nhưng ánh mắt của mọi người vẫn hướng về phía sau, ánh mắt tràn ngập quái dị.

Đêm hôm qua, bọn họ không ai ngủ, tiếng đạn hạt nhân khủng bố vang vọng, thật sự là rợn người.

- Lão Liễu, đã điều tra bối cảnh nhà hắn chưa?

Vẻ mặt Trần Thanh Hải nghiêm túc, nhìn về phía Liễu Phong.

Liễu Phong hơi ngẩn ra :

- Ngươi có ý gì ?

- Ngươi có chắc chắn rằng họ chỉ là một gia đình bình thường không? Sẽ không có nhà máy chế tạo bom hạt nhân ở phía sau chứ?

- Ngươi đùađùa ta sao?

Liễu Phong quay đầu nhìn lại, nói:

- Thứ đó là do nhà máy kia chế tạo sao ?

- Vậy làm sao giải thích chuyện tối hôm qua?

- Sao ta biết được…

Liễu Phong xoa đầu, tên này ẩn nấp lâu như vậy, vốn tưởng rằng đạn hạt nhân đã dùng xong.

Kết quả hắn vẫn còn giấu đại chiêu như vậy…

Nhưng mà hắn quả thật không dám vứt lung tung, huống chi còn có lão gia tử nhìn chằm chằm hắn…

- Đây chính là tội phạm Nam Giang trong truyền thuyết sao…

Một đám Hoàng Kim Ngự Thú Sư thần sắc hoảng sợ, trong lòng thật sự kinh hãi.

Ai có thể nghĩ được, hắn lại có thể làm ra chuyện như vậy…

……

Bọn họ không có cảm xúc gì ngoại trừ chán nản.

Nhưng hung thú hải vực lại hoàn toàn tức giận.

Chỉ là trong một đêm, chúng ít nhất đã chết hơn mười vạn hung thú bình thường, tổn thất này có hơihơi lớn rồi.

Mặc dù hung thú bình thường không đáng giá, nhưng ít nhất cũng có thể làm bia đỡ đạn cho vũ khí khoa học kỹ thuật của con người.

Giờ phút này, vô duyên vô cớ ngã xuống, tất nhiên là khí huyết hao tổn.

Hung thú cường đại trên hải vực nổi giận gào thét, nhưng chỉ có thể phát tiết một chút cảm xúc trong lòng:

Mặc dù đã khóa dấu vết của Trần Thư, nhưng chúng vẫn là không còn cách nào.

Tên này vừa ném đạn hạt nhân dưới mí mắt của chúng,

Cảm giác bất lực này làm cho chúng có chút hoài nghi thú sinh,

Một hoàng kim ngự thú sư đùa bỡn hơn mười vị vương cấp, còn có thiên lý sao?

Vào lúc này, trong một hải vựcvực xa lạ.

Tiểu Hoàng vừa mới thuấn di xuất hiện, hung thú phía dưới trong nháy mắt rút lui, như vừa nhìn thấy sinh vật khủng bố nhất.

- Đạn hạt nhân không còn nữa. Ta thật sự khó chịuquá…

Trần Thư đang đứng trên đầu Tiểu Hoàng, trong mắt có vẻ đáng tiếc.

Đồng thời, hình ảnh những bình dược tề trong đầu hắn, càng thêm khắc sâu!

Nếu có thể có vô hạn đạn hạt nhân, một mình hắn có thể làm cho hải vựcvực này long trời lở đất!

- Không được! Ta vẫn phải chôn vùi đám hung thú này…

Tròng mắt Trần Thư chuyển động, trong đầu lại có ý tưởng mới.

Tâm trí hắn vừa động, chỉ thấy hai tròng mắt Thỏ không gian di chuyển, ném ra một cái bình khổng lồ chừng hai thước!

Trương Đại Lực quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt thân thể run lên, thậm chí có chút đứng không vững.

Bên trong bình đều là bột phấn màu đen, tràn ngập khí tức tà ác…

Chính là thuốc xổ thương hiệu Tội phạm!

- Chúng ta thử thêm một trận lớn nữa đi…

Trần Thư bật cười hắc hắc, nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve bình thuốc xổ.

Dường như cảm thấy không vừa ý, thậm chí dán cả mặt lên trên, như thể là coi nó là bảo vật quý hiếm vậy…

- Cái đó… Chúng ta có thể đừng biến thái như vậy không…

Khóe miệng Trương Đại Lực giật giật một cái, chỉ cảm trận ớn lạnh, nhịn không được lùi lại mấy bước.

- Đây chính là bảo bối chân chính chính đấy!

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Hôm nay, ta nhất định phải để cho hung thú phun một trận sảng khoái.

…

Trương Đại Lực xoa xoa đầu, nói:

- Ngươi đó hàng ngày rảnh rỗi ở nhà không có việc gì làm nên điều chế thuốc xổ đúng không?

Bình thuốc xổ trước mắt, theo dự đoán của hắn ta, ít nhất cũng phải một trăm cân, hơn nữa màu sắc đậm đặc, rõ ràng là tương đối tinh thuần.

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Dĩ nhiên không phải! Ta nào có nhàm chán như vậy?

- Ngươi là nhàm chán nhất đấyđấy!

Trương Đại Lực đảo mắt một cái, nói:

- Rốt cuộc đã dùng bao lâu rồi?

- Không biết nữa.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Ta bảo cửa tiệm chợ đen của đám người Vương Thiên Bá giúp ta điều chế.

Năm ngoái, hắn ta đã dành nửa năm chuyên tâm chế thuốc cho Vương Cấp, nghĩ lại thì cửa tiệm chợ đen cũng không kinh doanh cái gì, chi bằng để cho đám người Vương Thiên Bá giúp điều chế thuốc.

Đối phương đã đi theo Trần Thư lâu như vậy, vẫn đáng được tin tưởng.

Khoảng thời gian đó, toàn bộ các loại thuốc xổ ở thành phố Nam Giang cũng lâm vào tình trạng thiếu hàng, thậm chí còn phải mua ở những thành thị khác…

Có thể tưởng tượng, loại hàng hóa này kỳ quặc như thế nào…

- Thế nào? Có cần điều chỉnh lại một chút không?

Trần Thư nhướng mày, ánh mắt trở nên cực kỳ hưng phấn.

Thứ đồ chơi này không có lực sát thương gì, nhưng vẫn có cách để chôn vùi con người.

Trương Đại Lực mở lời hỏi:

- Không phải, ngươi không sợ nhiễm bẩn toàn bộ môi trường hải dương ư?

- Bây giờ đã là tình hình thế nào rồi, Lam Tinh có thể giữ được hay không cũng khó nói, còn lo lắng điều này làm gì?

Chương 1674: Thực thần Hắc ám Trương Đại Lực

Trần Thư bĩu môi nói: - Hơn nữa, bây giờ đại dương là đất nước của hung thú, yên tâm, cứ mạnh dạn mà làm! Chúng ta đây gọi là thống kích cừu địch!

- Cái này sao…

Trương Đại Lực suy tư một chút, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

- Tuy nhiên ta muốn điều chỉnh lại nguyên liệu một chút, khiến cho hung thú từng ăn qua món này, máu thịt của chính chúng cũng trở nên tương đối có sức hấp dẫn!

- Chỉ có như vậy, mới có thể làm cho thuốc xổ lây lan ra giống như ôn dịch vậy.

Con ngươi của Trương Đại Lực đảo một vòng, hiểu được mấu chốt kế hoạch của Trần Thư.

Nếu như không có hiệu quả này, món ăn mà hắn ta nấu nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến mấy ngàn con hung thú phun ra.

Tác dụng kỳ thực không lớn, ngay cả một vùng hải vực nhỏ cũng không thể bị ảnh hưởng.

- Được !

Trần Thư hưng phấn gật đầu một cái, đã tin vào khung cảnh đẹp như tranh vẽ kia rồi…

- Không đúng, hung thú cao cấp đều thích sạch sẽ, chiêu này của ta, lập tức có thể để cho toàn bộ hung thú rút lui!

Giải cứu Lam Tinh, dường như cũng không có gì khó khăn…

Hắn cười hắc hắc, càng cảm thấy kế hoạch của mình thật tuyệt diệu.

Hắn vừa đột phá làm Hắc Thiết cấp, có thể nhiễm bẩn toàn bộ thông dị không gian [Liệt Dương sơn khâu].

Bây giờ hắn đã có thực lực Ngụy Vương cấp, nhiễm bẩn toàn bộ hải vực cũng không quá đáng chứ ?

- Cứ đợi đấy cho ca ca…

Trần Thư nhìn về hung thú đang ẩn nấp phía xa, càn rỡ phát ra tiếng cười gian ác…

Mà một vùng khác trong hải vực, một con Kim Sắc Long Ngư mang theo số lượng lớn hung thú truy đuổi, thật ra thì nó cũng biết mình không bao vây được Trần Thư.

Nhưng nó đang đánh cược, nó không tin rằng có người có thể không ngừng thuấn di.

Chỉ cần kỹ năng thuấn di của Trần Thư bị ngăn chặn, há chẳng phải có thể tùy ý thao túng sao?

Nhưng đang lúc này, thân hình Long Ngư run lên, một cỗ lạnh lẽo từ linh hồn ập tới, khiến nó dừng lại trong nháy mắt.

- Lão đại? Sao thế?

Một con Vương Cấp hung thú mặt lộ vẻ không hiểu, nhìn về phía Long Ngư.

- Không có gì…

Ánh mắt của Kim Sắc Long Ngư nhìn về phía xa xăm, trong lòng nó lại có một dự cảm không lành…

Nhân loại kia, sẽ không giở thủ đoạn xấu xa nữa chứ…

…

Ba giờ sau.

- Thế nào rồi? Đại Lực?

Trần Thư lại mở lời hỏi, trong lòng đã là có chút không kiên nhẫn rồi.

Nếu quả thật có thể đánh lui hung thú, hắn tata sẽ lập tức tạo ra một kỷ lục lịch sử…

- Được rồi!

Trương Đại Lực đã thêm một loại huyết nhục của hung thú, chế biến thành nước canh.

- Thời gian có hạn, ta đã thực hiện một số cải tiến dựa trên nền tảng ban đầu.

Hắn ta mở miệng nói:

- Vẫn là chỉ nhằm vào Bạch Ngân hung thú trở xuống, ta gọi nồi canh trước mắt này là Phun xạ nguyên vi trùng, bất kỳ

hung thú nào nuốt phải nó, sẽ biến thành một đại ký sinh thể, huyết nhục của bọn chúng cũng có thể khơi dậy ham muốn nuốt chửng của các hung thú còn lại.

- Có thật không?

Sắc mặt Trần Thư mừng rỡ, nhưng tiếp theo nghĩ lại, nói:

- Nếu như bọn chúng điên cuồng giết hại lẫn nhau, vậy há chẳng phải là một nồi canh là có thể tiêu diệt toàn bộ hung thú bình thường sao?

- Làm gì đơn giản như vậy! Nghe ta nói hết đã!

Trương Đại Lực liếc hắn một cái, nói:

- Huyết nhục của ký sinh thể, sức hấp dẫn kém xa nguyên vi trùng, trên căn bản lan truyền hai đến ba đời thì sẽ không khiến cho hung thú mất đi lý trí, khi đó, bọn nó sẽ ưu tiên nghe lệnh của quân vương.

- Nhưng mà sự cám dỗ của huyết nhục ký sinh thể sẽ luôn ở đó, chẳng qua là các hung thú có thể khắc chế.

- Là như vậy sao?

Vẻ mặt Trần Thư suy nghĩ, nói:

- Bọn nó sẽ nghe mệnh lệnh của quân vương, vậy thì sẽ lan truyền không được bao nhiêu rồi?

Chỉ truyền được hai ba đời, có thể khiến cho số lượng hung thú bị hại vượt qua con số vạn cũng khó…

- Ngươi có ngốc không vậy?

Đại Lực liếc hắn một cái, nói:

- Đây mới thật sự là biến thái!

- Khi đó, huyết nhục ký sinh thể, giống như là thuốc phiện chuyển hóa thành mỹ thực, tốc độ lan truyền sẽ càng nhanh hơn, hơn nữa không dễ phát hiện! Hung thú cường đại vốn dĩ cũng sẽ không quan tâm!

- Hiểu rồi hiểu rồi!

Trần Thư bỗng nhiên tỉnh ngộ, ngay lập tức hiểu ra.

Thứ đồ chơi này vốn dĩ là không thể khống chế được!

Mặc dù sẽ không khiến cho đám hung thú giết hại lẫn nhau trên diện rộng, nhưng mà có thể truyền bá phun xạ hiệu quả!

- Đồ tốt! Đồ tốt!

Trần Thư càng nghĩ càng cảm thấy nghịch thiên, đặc biệt là nó chỉ hữu hiệu với hung thú cấp thấp, quả thật là càng dễ dàng truyền bá hơn.

- Ta nói này Đại Lực, sao ta cảm thấy thiên phú nghiên cứu loại hắc ám liệu lý của ngươi cao hơn nhiều nhiều so với thiên phú nghiên cứu thực đơn bình thường?

- Hửm?

Trương Đại Lực cũng giật mình, lại cảm thấy có mấy phần đạo lý.

- Ngươi không thực sự có cốt lõi thiên phú, đó là hắc ám liệu lý…

Trần Thư có chút phỏng đoán nói:

- Mà thực đơn Khế Ước Linh thái phẩm, thật ra thì chẳng qua là một phần nhỏ thiên phú của ngươi mà thôi.

- …

Trương Đại Lực chìm vào trong suy nghĩ chậm rãi nói:

- Ta cũng không biết, chỉ là cảm thấy, càng nghiên cứu thứ này càng thuận buồm xuôi gió…

Chương 1675: Phún Xạ đại quân sắp lên sóng

Hắn ta cũng có chút bối rối, bây giờ mình vẫn được xem như là linh trù sao? Người ta đều chuyên tâm phối trí thực đơn cho Khế Ước Linh của nhân loại, nâng cao thực lực.

Hắn ta thì hay rồi, đủ món ăn tất cả đều nhằm vào hung thú…

- Tốt lắm! Có lẽ đây mới là phương hướng của truyền kỳ linh trù!

Trần Thư vỗ vai hắn một cái, khích lệ nói:

- Bất cứ sự vật nào cũng không có định nghĩa duy nhất!

- Đến lúc đó ngươi chế tạo một hắc ám liệu lý vô địch, trực tiếp độc chết số lượng lớn Thú Hoàng, điều này không phải là oai phong hơn linh trù bình thường sao?

- Có lý đấy, có lý đấy.

Trương Đại Lực lập tức loại bỏ được sự hoang mang trong lòng, chỉ còn lại mỗi sự phấn khích thôi.

Ai bảo Linh Trù chỉ có thể là chức nghiệp phù trợ thôi chứ?

Nhỡ đâu hắn ta lại tạo được một con đường mới thật, thế thì sẽ thay đổi cấu tạo của cả thế giới này ngay đấy.

Trần Thư không hề biết một vài câu nói của mình thôi mà đã mở ra được cả một thế giới mới cho Đại Lực rồi.

Một Linh Trù Thiên Tài đang yên đang lành tự dưng lại chạy lệch hướng.

- Được rồi, đi về rồi suy nghĩ sau, hạ độc đi đã.

Trần Thư cứ cười hi hi rồi đưa tay phải lên, đặt một cái bình lớn chứa đầy thuốc xổ bên trong.

Hắn hỏi.

- Thứ này có hòa tan hoàn toàn được không?

- Ngươi muốn đổ hết đống thuốc xổ này vào à?

Đại Lực trợn tròn mắt lên, đúng là không sợ hung thú đau bụng đến chết mà.

- Đương nhiên là không rồi.

Trần Thư còn chẳng thèm nghĩ gì mà đã phủ nhận ngay.

- Phù.

Đại Lực thở phào một cái, hắn ta còn tưởng hắn biến thái đến mức đó thật chứ.

Thế nhưng ngay sau đó, hắn ta đã đứng đơ ra.

Bên cạnh Trần Thư còn có thêm hai cái bình lớn nữa, bên trong cũng chứa bột màu đen.

- !!!

Trương Đại Lực ngớ người, con mẹ nó ngươi muốn làm loạn đấy à.

- Đương nhiên là phải thêm hai bình nữa rồi.

Trần Thư cười hi hi, nói.

- Ta nói rồi, phải chơi hung thú một vố lớn mới được.

Đại Lực im lặng ngay lập tức, hắn ta sai rồi, vậy mà hắn ta lại còn ngây thơ mà cho rằng Trần Thư không biến thái đến vậy.

Trần Thư sờ ba cái bình màu đen lớn của mình, nói.

- Lần này, ta vốn chỉ muốn đi qua biển một cách yên ổn vậy mà bọn chúng cứ phải chọ ta.

- Cơn cuồng nộ của tội phạm, bọn chúng không chống đỡ nổi đâu.

- Cạch cạch.

Nói rồi, hắn đổi luôn lọ thuốc xổ đầu tiên vào trong nước canh màu đen.

Vốn dĩ đó đã là một món ăn đáng sợ rồi, bây giừo lại còn thêm một lượng lớn thuốc xổ vào nữa, nó có hơi khó để hình dung rồi…

Thứ này, chắc thần tiên cũng không dám động vào.

- Đổ vào hết được đấy, nước canh hòa tan được hết đấy.

Đại Lực âm thầm cầu nguyện cho hung thú. Thứ này, cơ thể của sinh vật nào cũng không chống đỡ nổi đâu mà.

Không lâu sau, ít nhất là phải đến hàng ngàn cân thuốc xổ Tội Phạm được đổ vào đó.

Nước canh màu đen đặc đến mức khó mà chấp nhận được rồi.

Nếu có thiết bị kiểm tra mức độ an toàn của thực phẩm ở đây thì sợ là nó sẽ nổ luôn mất.

Thứ này, không có dinh dưỡng, toàn là thuốc xổ thôi.

- Được rồi.

Trần Thư phủi tay, ánh mắt đầy nét tươi cười, mong chờ.

- Thêm được chưa?

Trương Đại Lực lấy thứ gia vị bí mật của mình ra, nó có thể tỏa mùi ra gấp hàng nghìn, vạn lần.

- Đợi một chút đã.

Trần Thư không vội, chắc là bây giờ lại có Vương Cấp Lãnh Chúa đang đuổi theo hắn.

Hắn cần tìm một vùng biển không có con hung thú mạnh nào cả, để thuốc xổ truyền qua khoảng hai, ba đời thì chắc lúc đó là không thể khống chế được nữa rồi.

Không Gian Thố lập tức tạo ra hàng trăm cái Không Gian Ấn Ký.

Bọn họ lại di chuyển đến khoảng cách cách đó mấy chục vạn dặm, đến một vùng biển xa lạ.

- Ồm ộp.

Khí thế Hoàng Kim Cấp của Tiểu Hoàng đã được tỏa ra thế nhưng lại không thu hút được con hung thú nào mạnh mẽ cả.

- Vùng biển này đi.

Khóe môi Trần Thư cong lên, nói.

- Bắt đầu từ bây giờ, ta sẽ đặt tên cho nó là Phún Xạ Chi Hải.

- ….

Đại Lực bắt đầu thấy cạn lời rồi, bây giờ hắn ta thấy người bạn thân thiết của mình đã dần trở nên biến thái rồi.

Hình như hắn ta nghĩ ra điều gì đó nên nói.

- Ta có một câu hỏi.

- Hả? Cái gì?

- Nhỡ đâu sau này chúng ta phản kích lại, lại chiếm được Lam Tinh.

Trương Đại Lực nói.

- Đến lúc đó, thế lực của các quốc gia nhìn thấy phân trong vùng biển này thì chúng ta phải giải thích thế nào?

- Ờm… chuyện này thì…

Trần Thư có hơi kinh ngạc, hắn nói tiếp.

- Đã là chiến tranh thì ta nghĩ chiến trường thảm khốc một chút cũng là chuyện bình thường thôi.

- ???

Khóe miệng Đại Lực giật giật, nói.

- Thi thể khắp nơi thì có thể nói là thảm khốc, nhưng đâu đâu cũng là phân thì thảm khốc cái khỉ gió gì?

Trần Thư gật đầu một cách trịnh trọng, nói.

- Thảm khốc chứ, rất thảm khốc ấy chứ. Đánh đến mức ra cả phân luôn, không đủ thảm à?

- …

Trương Đại Lực lại nín thở, hình như cũng khá đúng, nhưng hắn ta cũng thấy có gì đó sai sai…

- Được rồi, đừng phân vân việc này nữa.

Trần Thư nói.

- Bây giờ là súng đã lên nòng rồi, không thể không cho ra được.

Chương 1676: Phún Xạ đại quân sắp lên sóng (2)

– Hơn nữa, phân đều có thể phân giải được mà, tin vào khả năng tự làm sạch của Lam Tinh đi. - …

Trương Đại Lực nuốt nước bọt, cuối cùng thì cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, đổ gia vị bí mật của mình vào.

- Bùm.

Ngay lập tức, mùi của món ăn hắc ám đó tỏa ra.

Chưa đến một phút mà bên dưới đã có rất nhiều, đầy đủ các loại hung thú bình thường rồi.

- Những hung thú may mắn, là các ngươi rồi.

Trần Thư nhoẻn miệng cười, hắn đổ hết canh trong nồi vào biển mà không hề do dự.

Nhiệm vụ khẩn cấp bây giờ là phải lan truyền loại thuốc xổ này.

- Áu áu.

Ngay lập tức, hung thú bên dưới lập tức thi nhau vồ đến, thậm chí còn có chuyện đánh nhau để tranh giành.

Bây giờ chỉ có virus gốc của virus Phun Xạ thôi, đương nhiên là nó sẽ làm hung thú mất đi lý trí rồi.

Chỉ là chỉ trong chớp mắt mà cả vùng biển đã nhuốm một màu đỏ tươi.

Hung thú vẫn tiếp tục há thật rộng miệng của chúng ra, nuốt hết canh có màu hỗn tạp đó vào bụng.

Khoảng mười con đứng ở giữa trông cực kỳ hài lòng, cứ như cuộc đời làm hung thú của chúng vậy là viên mãn rồi vậy.

Cho dù thứ này có sức hút rất nghịch thiên nhưng thực ra nó chẳng có ích gì cả, cũng chẳng có gì hại cả.

Thế nhưng một giây sau đó thôi. Vô số con hung thú vồ đến, chia nhau ăn thịt tất cả những con hung thú vừa mới uống được canh.

Món đồ ăn hắc ám đó cứ như một loại năng lượng vật, không biến mất, chỉ di chuyển thôi.

Nhưng mà nhiều phút sau, hung thú ký sinh đã lên đến con số hàng ngàn.

Nhưng vì lưu truyền khoảng hai đến ba đời rồi nên sự lý trí trong ánh mắt của chúng đã dần xuất hiện.

Thé nhưng bọn chúng vẫn nhìn chằm chằm đám hung thú ấy, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Dù sao thì cho dù là săn bắt thì cũng phải cân nhắc đến sự khác biệt về thực lực giữa hai bên chứ.

Thế nhưng tình thế đó duy trì không lâu.

Một con hung thú biến dị Hắc Thiết Tam Tinh gầm lên một tiếng, cứ như đang truyền một thông báo gì đó đi vậy.

Một lát sau, hàng vạn con hung thú nhất trí với nhau. Chúng đồng thời phóng thích kỹ năng, ăn hết sạch hàng ngàn con hung thú ký sinh, chúng muốn nếm thử món ngon.

Cùng với sự lụi tàn của bọn chúng, lại có hàng vạn con hung thú hóa thành thể ký sinh mới.

Máu thịt của chúng lại trở thành một món ngon trong mắt những con hung thú còn lại.

Chỉ trong chớp mắt mà thuốc xổ hãng Tội Phạm cứ như một trận dịch bệnh vật, bắt đầu truyền đi.

- Uỳnh uỳnh uỳnh.

Hàng vạn con hung thú cắn xé nhau, khiến vùng biển nhuốm đó, trông mà khiến người ta phải kinh ngạc.

- Không ngăn được nữa rồi.

Khóe miệng Trần Thư cong lên, cười lẩm bẩm.

- Phún Xạ đại quân sắp lên sóng rồi.

Grào!

Đúng lúc này, một tiếng gào thét khủng khiếp vang lên!

Chỉ thấy một Hắc sắc Long hà cực lớn đuổi đến, nó nhìn về Trần Thư ở phía xa xa, trong mắt chứa đầy sát ý.

- Sớm muộn gì cũng làm thịt toàn bộ các ngươi!

Trần Thư lạnh lùng liếc nó một cái, hắn hôm nay có thể đánh được vương cấp hung thú bình thường, lãnh chúa thì không chọc nổi.

Vút —

Hư ảnh màu đen vút đi, lao thẳng về phía Trần Thư mà đánh tới!

Trần Thư cười nhẹ một cái, trực tiếp biến mất không thấy bóng dáng.

Hắc sắc Long hà chỉ có thể oán giận nhìn nơi Trần Thư vừa rời đi, nhưng không biết phải làm sao.

Grào grào grào!

Lúc này, cuộc săn bắn phía dưới vẫn còn đang được tiến hành.

Hắc sắc Long hà thần sắc ngưng trọng, nó rít lên một tiếng, âm thanh phân tán đến các hung thú bình thường bên dưới.

Vô số hung thú bình thường run lên, chúng đã khôi phục lại lý trí, đương nhiên theo bản năng sẽ sợ hãi Hắc sắc Long hà kia.

Giây tiếp theo, mấy vạn hung thú bình thường phun ra chất độc có trong người, rời đi khỏi hải vực này cực nhanh.

Lãnh chúa Hắc sắc Long hà muốn rời đi, nhưng đôi mắt khẽ động, trong mắt chứa đầy sự chán ghét.

Chỉ thấy nơi hung thú rời đi ở xa xa, đang vừa đi vừa phun độc sang hai bên.

- Ăn xong rồi? Đây là hệ tiêu hóa nghịch thiên gì vậy?!

Nó chạm chạm hai cái càng lớn, đi về hướng nơi Trần Thư rời đi, không để ý đến đám mãnh thú đang phun độc kia……

Nó của lúc này, vẫn không ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc……

……

- Trần Bì, giờ chúng ta làm gì đây?

Đại Lực hỏi, tâm trạng có chút hưng phấn.

Bây giờ hắn ta hưng phấn như lúc nhỏ chơi tạt phân vậy……

- Làm gì hả? Đương nhiên là chạy rồi!

Trần Thư vỗ vỗ tiểu Hoàng nói:

- Ngươi cũng không muốn bị phân bao quanh đúng không?

- Òm ọp .

Tiểu Hoàng tăng nhanh tốc độ, chạy thẳng về hướng liên minh Tự Do.

Hắn cũng không quan tâm con đường này có an toàn hay không, chỉ lựa chọn con đường ngắn nhất trở về!

Chỉ cần không đụng phải Thú Hoàng thì hắn sẽ chẳng gặp nguy hiểm gì cả.

- Hửm? Xảy ra chuyện gì?

Trần Thư cúi đầu đọc tin tức, khuôn mặt dần trở nên ngưng trọng và lo lắng.

Không có thần kỹ của hắn, đám người Liễu Phong chẳng khác nào gặp nguy hiểm cả, chỉ có thể dùng sức mạnh bản thân để phá vòng vây!

Đại Lực vội vàng hỏi:

- Thế nào?

- Đám Lão Liễu bị hung thú tập kích!

Trần Thư vẫn thoải mái nói tiếp:

- Nhưng đã được giải quyết rồi.

Chương 1677: Hải vực bắt đầu biến vị

Trương Đại Lực gật gật đầu, nhưng dường như lại nhớ ra điều gì, nói: - Đám hung thú này đều truy kích ngươi rồi, vậy mà còn dư ra một đám để tập kích đám người Liễu hiệu trưởng sao?

- Ai biết gì đâu.

Trần Thu nhún vai, nói:

- Cứ để bọn chúng điên cuồng một một chút đi, không được một ngày đâu, ta cũng ghê tởm chúng nó chết đi được!

Nghĩ đến sự kiện thuốc xổ kia, hắn lại nhịn không được mà bật cười.

……

Lúc này, ở nơi nào đó tại hải vực.

Một Hung thú ngư hắc sắc trong miệng lớnlớn đầy máu, vẻ mặt sung sướng bơi về phía trước.

Nó vừa săn được một hung thú Hắc Thiết Nhất Tinh, nó cảm thấy thứ thịt này siêu ngon, cả đời nó cũng chưa từng được ăn loại mỹ vị này.

Sau đó, trở thành món chính của nóó!

Ầm ầm —

Đúng lúc này, bụng của nó lại kêu lên, nghe như tiếng sét đánh……

- Hửm?

Hắc sắc đại ngư giật mình một cái, nó sống lâu như vậy, chỉ có lúc còn nhỏ nó mới phải phun ra thôi.

Bây giờ, nó lại nghĩ đến lúc còn nhỏ……

Hung thú vừa rồi có độc?

Ùng ục ục —

Nó không có thời gian để suy nghĩ nữa, dạ dày của nó đã bắt đầu đau quặn lên.

Hung thú có thể chất rất cường đại, nhưng phải thải nhiều như vậy cũng không phải chuyện đùa.

Lượng độc lớn như vậy, hung thú cấp thấp không chịu nổi đâu……

Nó tìm một bãi hải thảo, ọc ọc phun ra.

Mười phút sau.

Nó thong dong bình tĩnh rời đi, chỉ để lại một đống dơ bẩn ở chỗ hải thảo.

Mà đúng ngay lúc nào, một con Đại Ngư toàn thân trắng như tuyết nhàn nhã bơi qua.

- Hửm?

Ánh mắt Hắc sắc đại ngư thoáng chốc sáng lên, toàn thân như rơi vào bể tình.

Trên thế giới này, lại có sinh vật trắng xinh vậy ư?

Ầm —

Miệng Hắc sắc đại ngư khẽ mỡ, phun ra bong bóng nước trong suốt thẳng đến chỗ Bạch Ngư kia.

Bạch ngư quay đầu nhìn lại, đồng tử của nó biến đỏ, lại càng thêm phần hấp dẫn.

- Mỹ ngư, có thể làm quen chút không?

Hắc sắc đại ngư đong đưa đuôi cá, điên cuồng bơi về phía trước.

Bạch ngư nhìn chằm chằm thân Hắc sắc đại ngư, theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng……

- Nhìn ngươi rất ngon……

- ??

Hắc Ngư ngơ ngác, chẳng lẽ đây chính là lời tỏ tình trong truyền thuyết sao?

Nó sững sờ tại chỗ không biết phải làm sao…

Bạch Ngư tao nhã tiến lại gần, hai mắt hiện lên ánh sáng đỏ, phóng xuất ra một tia mị hoặc.

Trong nháy mắt, Hắc ngư đã hoàn toàn bị luân hãm……

Bạch ngư lại nuốt một ngụm nước miếng, nói:

- Ta có thể nếm thử ngươi một chút không?

Hắc ngư chỉ biết im lặng gật gật đầu, thật không ngờ đối phương lại đơn giản thô bạo như vậy……

Ngay sau đó, Bạch ngư nhẹ nhàng mở miệng ra.

Hắc ngư cũng đáp lại, cũng há miệng nhích lại gần.

Tất cả đều thật tốt đẹp……

Nhưng ngay lúc bọn họ chuẩn bị hôn môi, dáng vẻ tao nhã của Bạch Ngư đột nhiên biến mất, miệng của nó há to gấp mấy

lần, giống như một vực sâu đen thẳm vậy.

Răng rắc!

Trong chớp mắt, nó hung hăng cắn hết một nửa thân của Hắc ngưngư…

- Grào!

Hắc ngư cảm thấy đau đớn kịch liệt, theo bản năng giãy giụa, muốn thoát khỏi cái miệng khổng lồ của Bạch Ngư.

- Đừng sợ, rất nhanh thôi……

Hai mắt Bạch ngư phát ra ánh sáng đỏ, trong miệng răng rắc nhấm nuốt.

- Đừng mà!

Hắc ngư giãy giụa, đồng thời vội vàng đáp lại:

- Đừng mà!

Cá đen giãy giụa, đồng thời vội vàng nói:

- Ta mới phun ra, không sạch sẽ, ngươi phải đợi ta tẩy rửa đã chứ……

- ???

Bạch ngư cũng không thể tin được, kỹ năng mị hoặc của mình mạnh mẽ vậy sao?

Nhưng đây chỉ là một trong những nguyên nhân thôi, mà nguyên nhân khác, chính là Hắc ngư thật sự nhất kiến chung tình với Bạch ngư……

Răng rắc!

Bạch ngư không có thời gian để suy nghĩ, bởi vì sức hấp dẫn của huyết nhục quá lớn, nó chỉ biết nhanh gọn ăn hết Hắc ngư……

Từ đầu đến cuối, Hắc ngư cũng không phản kháng.

Chậc…… Đây chính là tình yêu!

Thật giống như trong các câu chuyện tình yêu, chỉ là bây giờ lại xuất hiện tại hải vực……

Một bữa ăn ngon lành chính thức mở ra!

Nhưng đi săn cá thểthể thật ra không gia tăng lượng ô nhiễm gì. Điểm chết người nhất chính là đám đi săn, một con hung thú thơm ngon sẽ trở thành thức ăn cho mười con, thậm chí cả trăm con hung thú khác, chỉ một chút cũng sẽ khiến chất độc lan tràn……

Mà hung thú cường đại quản lý bọn chúng chẳng chút để ý gì đến chuyện này.

Những hung thú cấp thấp ăn thịt lẫn nhau, chính là kiểu cá lớn nuốt cá bé, làm như vậy sẽ làm cho chủng tộc trở nên cường đại hơn.

Nhưng chúng nó lại không chú ý đến, hải vực hình như có chút biến vị rồi.

Một ngày sau đó.

Một con Kim Sắc Long Ngư lớn đang bơi trong biển, lãnh chúa vương cấp truy sát Trần Thư đã nhiều ngày.

Nhưng lúc nó đang tiến vào lãnh địa, đã từ bỏ hành động truy sát.

BaBa ngày truy sát đã làm nó ý thức được một chuyện nghịch thiên:

Con hàng này thực sự có thể thuấn di vô hạn! Hơn nữa còn dẫn người theo!

- Nếu có Hoàng Kim Quân Vương không gian hệ ở đây thì tốt rồi…

Trong lòng Kim Sắc Long Ngư thở dài, nhưng đáng tiếc hung thú thuộc tính đặc biệt này không thể có ở lãnh địa, chỉ thể xuất hiện tiền tuyến của chiến trường nhân loại.

Khi nó đang quay về lãnh địa, trong chốc lát vẻ mặt ngớ ra.

- Nước biển sao lại cùng một màu với ta?

Trong lòng nó phút chốc có cảm thấy không lành, chốc lát ẩn nấp thẳng vào trong chỗ biển sâu.

Chương 1678: Chuyện nổi tiếng: “Đại Tai Tiện”

Nhưng chỉ ba giây, Kim Sắc Long Ngư phút chốc văng lên… Oẹ ọe ọe—

Nó không ngừng nôn khan thậm chí có một loại ảo giác:

Ta thế mà bơi đến hố phân rồi?

Hồi lầu, Kim Sắc Long Ngư bình tĩnh lại, nhưng cũng không dám tiến vào trong biển nữa.

Hai mắt nó tức giận gầm gừ về phía trước một tiếng.

Một lát sau, gần một trăm con hung thú vương cấp mạnh mẽ đến gần, cùng lúc đang mượn giúp kỹ năng phi hành.

Vốn dĩ nước biển là nơi thuộc về bọn nó, lúc này gần như đã trở thành cấm địađịa…

- Tình huống gì đây?!

Kim Sắc Long Ngư hét lớn một tiếng, thấy rõ trạng thái tương đối nóng nảy.

Vốn bởi vì truy sát Trần Thư đã phải kìm nén một bụng tức rồi, kết quả về nhà thì thấy cảnh này?

Mặt đối mặt gần một trăm tiểu đệ, thực sự không biết nên giải thích như thế nào…

Cuối cùng, bọn nó chật chội gầm gừ một tiếng, hình như đang triệu hoán gì đó.

Một lúc sau, mặt biển đục ngầu hiện lên từng cái đầu lâu của hung thú.

Khi tức của bọn nó không mạnh, chỉ có Hắc Thiết Cấp thậm chí là cấp thấp nhất trong hung thú.

Mà lúc này, mỗi con hung thú cấp thấp thần sắc yếu ớt, bộ dạng như bị ép khô vậy.

- Hử?!

Kim Sắc Long Ngư nhìn đám hung thú bên dưới, vẻ mặt phút chốc tức giận

Ầm—

Từ trong miệng Long Ngư nôn ra một viên bong bóng màu vàng, rơi vào trong một vùng Hải Vực rồi nổ tung ra, mấy giây sau giết thẳng gần mười mấy con tiểu hung thú.

Đám gà yếu này vậy mà dám trước mặt nó chiếm đoạt lẫn nhau.

Thực sự không xem nó là lãnh chúa vương cấp rồi.

Sau đó, ánh mắt của nó nhìn về phía gần trăm tiểu đệ vương cấp, muốn bọn nó cho ta một lời giải thích hợp lý!

Trong mắt một con vương cấp tiểu đệ có chút bất lực, hướng về phía dưới đám hung thú gầm gừ một câu.

Một giây sau, thậm chí gần nghìn thân hình con hung thú cấp thấp lay động, vùi đầu vào bên dưới biển, mông cong lên trên…

??

Kim Sắc Long Ngư vẻ mặt ngớ ra, hơi lờ mờ.

Cái thứ biến thái gì đây?

Nhưng giây sau, vẻ mặt của nó cứng lại, rơi vào trong trầm mặc sâu lắng, chỉ cảm thấy thần kinh thị giác đều sắp nổ tung rồi…

Chỉ thấy gần nghìn con hung thú dùng lực nhẹ, vậy mà thậm chí Phun Xạ …

Với lại còn khá có cảm giác nhịp điệu…

- Grào!

Kim Sắc Long Ngư nổi giận, bây giờ nó hiểu rõ lãnh địa của mình sao lại bị ô nhiễm rồi!

- Giết hết toàn bộ rồi!

Lãnh chủ Long Ngư truyền đạt mệnh lệnh, trong mắt có chút sát ý.

Nhưng tiểu đệ vương cấp của nó trái lại không động thủ, vẫn ở nguyên chỗ cũ, hình như là có chuyện khó mở miệng.

Một tiểu đệ đứng đầu đứng ra, lại bất lực gầm gừ một tiếng.

Trong nháy mắt, dưới biển sóng cuộn, từng con hung thú lặn xuống mặt biển, số lượng đã không thể đo đếm!

???

Kim Sắc Long Ngư nhìn gần vạn hung thú bên dưới, mặt đều mang vẻ yếu đuối.

Trong lòng nó có một suy đoán đáng sợ.

Một tiểu đệ Cự Quy vương cấp tiến lên nói:

- Lão đại, hung thú dưới bạch ngân trong lãnh địa, căn bản đều có thể Phun được…

Ầm!

Kim Sắc Long Ngư vẫy đuôi, trực tiếp hất văng Cự Quy bay mấy mét.

Không biết còn tưởng là sở trường gì cơ…

- Grào!

Cự Quy vừa rơi vào trong biển, phút chốc giật mình nhảy lên, giốngg như chạm vào điện vậy….

Mặc dù phần lớn hung cao cấp đều không sạch sẽ, nhưng để chúng nó cả ngày ngâm trong phân, đây không phải thoáng chốc trở thành trò cười của thú giới à?

- Nhốt chúng nó vào trong lãnh địa, phun hết rồi nói!

Kim Sắc Long Ngư hít sâu một hơi, truyền đạt mệnh lệnh mới.

Trong lãnh địa của nó ít nhất có mười vạn hung thú cấp thấp không thể giết hết được, chỉ có thể để dùng chức năng tự làm sạch thôi.

- Lão đại…

Lại là con Ô Quy đó đến gần nói:

- Lãnh địa của chúng ta, không phải người bị hại duy nhất…

???

Kim Sắc Long Ngư trợn to mắt, dự cảm chẳng lành trong lòng phút chốc tăng lên…

Hồi lâu, thân hình của nó lung lay sắp đổ, nhận được một sự thật đáng sợ:

Toàn bộ Hải Vực lại đều bị ô nhiễm rồi…

- Nói cho ta biết nguyên nhân việc này!!

Vẻ mặt Long Ngư nổi giận, ngọn lửa trong lòng khiến đầu nó có chút hôn mê.

Tiểu đệ Cự Quy thu cơ thể về trong vỏ quỳ, chỉ lộ ra nửa cái đầu, cẩn thận nói ra kết quả điều tra của bọn nó.

Tâm trạng của Long Ngư dần dần trở nên cực kỳ khó coi.

Tình trạng còn tệ hơn cả nó dự tính.

Trong cả Hải Vực, hung thú Phun Xạ thực sự quá nhiều rồi đã chiếm trên 70% hung thú cấp thấp.

Với lại càng đáng sợ hơn là, huyết nhục của bọn nó đều trúng độc rồi, chỉ cần chiếm đoạt bọn nó, đồng thời sẽ mang theo loại mầm độc tính Phun Xạ này.

Muốn ngăn cản mầm độc tràn lan, trừ khi cấm các hung thú không săn bắn lẫn nhau.

Nhưng ngươi quản trời quản đất, không thể không để người khác không ăn cơm!

Huống hồ không ai biết loại mầm độc này bao giờ biến mất, nếu thời gian dài không săn bắn, các hung thú sẽ sớm chết đói thôi.

Nhất thời, không chỉ long ngư, các lãnh chúa đại vương và Hoàng Kim Quân Vương đều rất đau đầu.

Ai cũng không ngờ được sẽ xuất hiện chuyện không tuân theo chuẩn mực này.

Một con Hoàng Kim Quân Vương đề xuất cách giải quyết, muốn cưỡng ép đám hung thú trúng độc bỏ vào Dị Không Gian.

Nhưng như thế này, không phải ô nhiễm lãnh địa của chính bọn nó sao…

Trực tiếp bị bác bỏ rồi!

Chương 1679: Lăng Thần mất tích

Lại một con lãnh chúa vương cấp đưa ra đề nghị: Tóm lại đều phế rồi, không bằng để toàn bộ hung thú trúng độc cử ra ngoài, làm bia đỡ đạn của chiến trường tiền tuyến! Bọn nó chắc chắn đây là chiêu trò của nhân loại, đương nhiên muốn chuyển lại sự kinh tởm này cho loài người.

Hơn nữa đây là vũ khí hóa học trong truyền thuyết, không chừng hiệu quả tốt hơn thì sao?

Nhưng kiến nghị này rất nhanh lại bị bác bỏ.

Hung thú trúng độc sớm đã không có năng lực, tốc độ tiến hành thực sự quá chậm, so với bình thường quả thật là hai thái cực.

Đợi bọn nó đến được lục địa nhân loại, đoán chừng hải dương đều bị ô nhiễm khắp nơi rồi.

Trong khi hung thú cao cấp đang suy nghĩ lối giải quyết, hung thú vẫn tiếp tục phun xạ, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng….

Đồng thời bởi vì chuyện Phuun Xạ, tiến độ hung thú tấn công nhân loại đều bất giác chậm lại.

Nếu không quản nữa, sớm muộn hải dương cũng sẽ bị lấp thành đại lục…

Đến khi đó, đại bản doanh của chúng nó sẽ toàn là phân.

Bẩn thỉu, kinh tởm không chứ? Khó coi không chứ?

Trần Thư thực sự không ngờ rằng, suy nghĩ gian ác của mình lại tạo thành phiền phức lớn cho hung thú như vậy…

Mà vốn dĩ chuyện này, trên sử sách của hung thú, được gọi là:

“Đại Tai Tiện”

- Hôm nay là ngày đẹp để phun…

Trần Thư huýt sáo, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Thân là kẻ đầu sỏ gây ra "Đại Tiện Tai", hiện tại trong lòng hắn vô cùng hưng phấn, thậm chí không thua kém gì với việc ném được mấy chục quả đạn hạt nhân.

Dù gì nổ đạn hạt nhân cũng là phần thưởng của hệ thống, cảm giác thay thế cũng không quá mạnh mẽ.

Nhưng thuốc xổ hiệu Tội phạm là hắn tự mình phát minh ra, cảm giác thành tựu bỗng chốc như bùng nổ.

- Trần Bì, chúng ta làm như vậy, thật sự không sao chứ?

Trương Đại Lực nhìn Hải Vực phía dưới, đã mơ hồ ngửi thấy mùi hôi thối…

- Không cần lo lắng.

Trần Thư ung dung bình tĩnh nói:

- Hơn nữa, chỉ cần chúng ta không nói, ai biết được là do chúng ta làm?

Đúng lúc này, sắc mặt hắn biến đổi, đã có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của đại lục rộng lớn.

Hai người cuối cùng cũng thành công đến được địa giới của Liên Minh Tự Do.

- Tới rồi!

Trần Thư nhếch khóe miệng, đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cho dù là kẻ đầu sỏ gây tội, nhưng hắn luôn nhìn về phía hải dương vẩn đục, hắn cũng cảm thấy quá bẩn thỉu.

- Lão Liễu!

Đúng lúc này, thần sắc Trần Thư ngưng trọng, vừa khéo nhìn thấy đám người Liễu Phong ở một hướng khác.

Trong nháy mắt, hai người lại một lần nữa trở về trong nhóm người.

- Trần Bì? Không sao chứ?

Liễu Phong quan sát Trần Thư một lượt, xác định tên tiểu tử này không gặp chuyện nguy hiểm gì.

- Hiệu trưởng Liễu, chuyện ngài nên hỏi là, hung thú ở Hải Vực không sao chứ….

Trương Đại Lực ở bên cạnh lên tiếng, tên này đã khuấy đục cả một vùng Hải Vực này rồi.

- Ta đã biết, chúng nó có chuyện rồi.

Liễu Phong lắc lắc đầu, nói:

- Ngươi đó, đã ném tổng cộng bao nhiêu viên đạn hạt nhân vậy? Thật sự dùng đến chiêu này rồi à?

- À…chỉ 10 viên mà thôi, chủ yếu là muốn luyện tập một chút, lâu lắm không ném rồi.

Trần Thư gãi gãi đầu, không nói ra chuyện thuốc xổ.

Thủ đoạn này, chẳng những vấy bẩn hung thú mà nhân loại nghe thấy cũng cảm thấy bẩn thỉu.

- Đúng rồi, các người bị hung thú mai phục, rốt cuộc chuyện là thế nào?

Trần Thư nhanh chóng hỏi, đồng thời nhìn về phía đám người Liễu Phong.

Hắn khựng lại, bỗng nhiên nhận ra thiếu mất hai người, trong lòng ý thức được e là đã xảy ra chuyện rồi.

- Haizz…

Liễu Phong lắc lắc đầu, nói:

- Bọn ta bị gần mười vạn con hung thú bao vây.

- Nhiều vậy ư?

Trong lòng Trần Thư chấn động, hắn vốn tưởng rằng bản thân mình đã thu hút được 99% hỏa lực rồi.

Nhưng, thực lực của hung thú đáng sợ hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, vậy mà vẫn còn dư sức để bao vây tấn công người khác.

Có điều may mắn là, ngoài nhóm của bọn họ ra, những nhóm nhỏ khác đều không bị hung thú tấn công, thuận lợi đến đích.

- Không biết là đã có chuyện gì rồi…

Liễu Phong thở dài, nói:

- Bọn ta không sao, nhưng Chu Vệ bị một con quân vương hoàng kim đánh lén, bất ngờ rơi xuống rồi.

- …

Trần Thu trầm mặc không nói, trong lòng có chút xúc động, nhiệm vụ của bọn họ còn chưa bắt đầu, vậy mà đã có thương vong.

- Lăng Trần thì sao? Cũng không thấy ư?

Hắn hỏi, ngoài Chu Vệ ngã xuống vực, còn một người khác không thấy đâu nữa chính là Lăng Trần học trưởng của hắn!

- Hắn mất tích rồi…

Trần Thanh Hải đứng ra, nói:

- Số lượng của hung thú quá đáng sợ, chiến trường bị ép buộc chia cắt rồi, bọn ta cần phải dốc hết toàn bộ sức lực mới có thể phá được vòng vây, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được Lăng Trần.

Cho dù là mất tích, nhưng trong lòng mỗi người đều có một ý nghĩ.

Nếu như còn sống, không thể không đến tụ hợp lại với bọn họ.

Khả năng lớn nhất chính là hắn ta đã mất xác, ngay cả khế ước linh cũng sẽ bị hung thú cắn nuốt.

Trong mắt Trần Thanh Hải có vẻ u sầu, dù gì Lăng Trần cũng là một Ngự Lăng Vệ xuất chúng, tương lai ít nhất cũng là vương cấp, thậm chí còn có khả năng đột phá đến Vương cấp tam tinh.

Một lúc lâu sau, hắn cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của bản thân.

Chương 1680: Lăng Thần mất tích (2)

Bây giờ nhiệm vụ còn chưa bắt đầu, hắn thân là người phụ trách mọi chuyện, không có thời gian để đau buồn. - Được rồi! Chúng ta đi vào trong cảnh nội củacủa Liên Minh Tự Do thôi.

Nói xong, đoàn người đi thẳng về phía trước.

Hiện giờ đại chiến đã mở ra, biên giới của Liên Minh Tự Do đã sớm bị phá vỡ, đương nhiên cũng không cần xin phép gì hết.

- Bộ Trưởng, thiết bị thông tin của Lăng Trần thì sao? Không thể định vị được sao?

Trần Thư nhích lại gần, mở miệng dò hỏi.

Trần Thanh Hải lắc lắc đầu:

- Không còn nữa, không tìm thấy chút manh mối nào cả…

- Không cần quá lo lắng đâu.

Trần Thư cười nói:

- Ta cảm thấy hắn sẽ không dễ dàng chết đi như thế.

Đây không phải là đang an ủi, mà là trong lòng hắn nhận định như vậy.

Dựa vào năng lực chiến đấu của Lăng Trần, có thể không sánh bằng Vương cấp, nhưng chắc chắn là đỉnh cấp Hoàng kim cấp, ngoài ra sáu HHoàng kim đều không xảy ra chuyện gì, hắn tata sao có thể chết được?

Trần Thư nói:

- Có khi nào, hắn chủ động rời khỏi đội hay không?

- Không thể nào!

Phương Vệ ở bên cạnh lên tiếng:

- Thứ nhất, hắn không có lí do rời đội, thứ hai, nếu như hắn mang theo khế ước linh rời đi, chúng ta đều có thể nhận ra được, dù gì hung thú chắc chắn sẽ truy sát, động tĩnh không nhỏ.

- Nhưng lúc đó chúng ta đều không phát hiện ra điều gì, khí tức của khế ước linh cũng đột nhiên biến mất.

- Vậy sao?

Trần Thư nhíu mày, cũng không hiểu rõ lắm.

- Được rồi, đừng nhắc đến hắn ta nữa, làm nhiệm vụ quan trọng hơn!

Trần Thanh Hải ngắt ngang suy nghĩ của hai người, không dễ gì mới điều chỉnh lại được cảm xúc, làm hắn ta lại có chút phân tâm rồi.

Hừ!!

Lúc này, năm con lãnh chúa hoàng kim chặn ở phía trước, cảnh giác gầm gừ nhìn về phía bọn họ.

- Hoàng kim cấp sao? Tự tìm cái chết!

Thần sắc Phương Vệ lạnh lùng, đang định dùng Thiên Băng Phượng Vương để giết chúng.

Nhưng lại bị Trần Thư ngăn cản.

- Phương thúc, không nhất thiết phải động tay, mục đích của chúng ta không phải bọn chúng!

Trần Thư lắc lắc đầu, để Thỏ không gian mở ra không gian ấn kí, dẫn theo một nhóm người biến mất ngay tại chỗ.

Lần nữa xuất hiện, nhóm người đã đến nơi cách đó hơn hai nghìn mét, né tránh năm con Hoàng kim lãnh chúa kia.

Phương Vệ cau mày, nói:

- Ta chỉ cần một chiêu là có thể giải quyết.

- Quả thực là không cần thiết.

Liễu Phong nói:

- Nơi này đã bị hung thú chiếm giữ, nếu như bị bao vây, hoàn toàn lãng phí thời gian.

Phương Vệ hơi ngẩn người, xoa thái dương, trong lòng hắn ta theo bản năng cho rằng mảnh đất này thuộc về nhân loại, đương nhiên phải ưu tiên xử lý trước.

Nhưng bây giờ vùng biên giới của Liên minh Tự do sớm đã trở thành lãnh địa của hung thú.

Hai cánh Thiên Băng Phượng Hoàng vẫy đập, bay đi với tốc độ vô cùng nhanh, phần lớn hung thú cấp bậc đều không cao, chỉ có thể trợn mắt nhìn nó rời đi.

….

Nửa giờ sau.

Một đoàn người đã đến một trấn nhỏ hoang vu.

Đường trong trấn nhỏ có những vết máu khô đã két lại, rất nhiều kiến trúc đều chỉ còn lại cảnh đổ nát hoang tàn, cả trấn nhỏ đều trống vắng, không có chút sự sống nào.

Hiển nhiên, nơi này đã bị hung thú công phá.

Với những trấn nhỏ có quy mô như thế này, không có Ngự thú sư hùng mạnh và vũ khí công nghệ cao, vốn không thể ngăn chặn được sự công phá của hung thú.

Nhóm người đến đến một ngôi nhà ba tầng nhỏ, cũng coi như là ngôi nhà cao tầng hiếm hoi trong trấn nhỏ, coi như giữ lại được kiến trúc nguyên vẹn.

- Bởi vì xảy ra thương vong, cần đặc biệt tiến hành sắp xếp lại nhân lực.

Chỉ thấy phía trước màn hình xuất hiện một bức ảnh của Liên minh Tự do, bên trên có tổng cộng hai mươi mốt châu, đều được đánh dấu bằng chấm đỏ, đều là nơi bọn họ phải làm nhiệm vụ.

Còn những châu khác, không phải không có đồng bào của bọn họ, mà là bởi vì đã bị công phá rồi…

- Bộ trưởng, ta và Trương Đại Lực hành động cùng nhau là được.

Trần Thư nói:

- Sau vị hoàng kim đi cùng hai người.

- Ngươi chắc chắn không cần trợ giúp?

Liễu Phong cau mày, Đại Lực chỉ là người thường, vậy không phải đồng nghĩa với việc Trần Thư hành động một mình sao?

- Một mình ta càng tiện hơn.

Trần Thư cười cười, nói:

- Hơn nữa Đại Lực cũng không phải người thường, đồ ăn của hắn có hiệu quả vô cùng đặc biệt!

- …

Ba Vương cấp liếc mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu thảo luận.

Cuối cùng, ba người cũng đồng ý.

Một nguyên nhân là năng lực tự bảo vệ của Trần Thư rất mạnh, một người quả thực càng dễ dàng hành động hơn, trợ thủ sợ là sẽ trở thành người thừa.

Còn một nguyên nhân khác, đó là cho rằng Trần Thư có thể có bí mật không muốn để người khác biết.

- Nếu đã như vậy, vậy thì ta và Đại Lực cùng nhau hành độn.

Trần Thanh Hải gật đầu đồng ý, nói:

- Tổng cộng mười một châu, ngươi phụ trách ba châu, ba người chúng ta tự phân chia phụ trách sáu châu.

- Bộ trưởng, các ngươi có nhiều quá không?

Trần Thư nói:

- Bình thường hiệu suất làm việc của ta cũng cao hơn mọi người.

- Ngươi trước sau gì cũng chỉ là Hoàng kim cấp mà đã phụ trách ba châu rồi.

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- Nếu như hiệu suất của tiểu tử ngươi thật sự cao, làm xong nhiệm vụ rồi, lại đến giúp bọn ta đi!

- Cũng được.

Chương 1681: Nhiệm vụ hộ tống bắt đầu

Trần Thư gật đầu, dù gì giữa bọn họ cũng có thiết bị truyền thông tin tương trợ lẫn nhau, có thể liên lạc bất kì lúc nào. Trần Thanh Hải phân công nhiệm vụ và địa điểm cụ thể cho

từng người, đều là những châu thuộc cùng một khu vực, cố gắng bảo đảm hiệu suất của nhiệm vụ.

Đáng nhắc đến là, hắn ta còn đặc biệt để Liễu Phong tránh được nơi ở của gia tộc Knull.

Dù gì Liễu Phong cũng có mối thù không đội trời chung với bọn họ.

Bản thân Liễu Phong cũng không từ chối, hắn ta đương nhiên biết rõ trái phải, đứng trước gia tộc và quốc gia, thù hận cá nhân chỉ có thể gạt sang một bên.

- Thời gian không còn nhiều, hãy hành động ngay thôi!

Trần Thanh Hải nhìn mặt trời lặn trên bầu trời, chuẩn bị cho một đêm không ngủ.

- Được!

Mọi người gật đầu, lần lượt triệu tập các khế ước linh của bọn họ.

- Nếu có bất kỳ nguy hiểm nào, hãy lập tức thông báo cho nhau, đừng miễn cưỡng chống đỡ!

Vẻ mặt Trần Thanh Hải cực kỳ nghiêm túc, hắn ta nói:

- Hơn nữa nếu không phải tình huống đặc biệt, cố gắng đừng xung đột với Ngự thú sư liên minh!

Ánh mắt hắn ta nhìn về phía Trần Thư, rõ ràng là đặc biệt dành riêng cho hắn …

- Yên tâm đi, bộ trưởng!

Trần Thư trịnh trọng gật đầu, nhưng trong lòng hắn hiểu được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nếu như bình thường, hắn có thể không quan tâm đến điều này.

Dù gì, hắn chỉ tin một câu: ai chọc tức hắn, hắn sẽ cho nổ tung …

Nhưng bây giờ, bởi vì có đồng minh đi cùng, có một số chuyện cần phải cân nhắc.

- Nhưng trước khi bọn ta đến, chính phủ đã liên lạc với các quan chức của Liên minh Tự do. Họ không những không cản trở mà còn rất hợp tác.

Mặc dù việc đưa người đi sẽ gián tiếp làm suy yếu khả năng phòng thủ của các châu, nhưng chúng cũng sẽ thu hút rất nhiều hung thú.

Đối với Liên minh mà nói, sẽ giúp hàng thủ của bang bớt căng thẳng hơn rất nhiều.

- Vậy thì đành chúc chúng ta mã đáo thành công!

Mười người đập tay, cũng coi như là đang cổ vũ lẫn nhau.

- Hi vọng mọi chuyện đều thuận lợi!

Mọi người cưỡi lên khế ước linh của mình, hướng về phía mặt trời lặn phía cuối chân trời, và nói lời tạm biệt cuối cùng của họ.

Vì có tầm nhìn rộng và thị lực tuyệt vời, họ vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy biển cả vô tận.

Hoàng hôn và đại dương, cảnh đẹp như tranh vẽ.

Lúc này, hai mắt Liễu Phong nheo lại, hắn ta tự nhủ:

- Này, các ngươi có phát hiện, hoàng hôn hôm nay rạng rỡ đến nỗi cả vùng biển đều chuyển sang màu vàng luôn rồi.

- Không phải hoàng hôn!

Trần Thanh Hải sờ cằm nói:

- Sao ta lại cảm thấy, hình như là đại dương vốn dĩ có chút chuyển vàng nhỉ.

- Trần Thư, ngươi thấy sao?

- …

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trệ, nói:

- À … có lẽ là như vậy.

Vẻ mặt thẫn thờ, nhưng trong lòng rất rõ ràng.

Đó không phải là ánh sáng của mặt trời lặn, cũng không phải màu vàng của đại dương, mà là …

Hàm kim lượng trong thuốc sổ hiệu tội phạm!

- Được rồi, đã đến lúc chúng ta phải hành động! Những gì thay đổi trong đại dương không liên quan đến chúng ta.

Đề phòng mọi người nhìn thấy sự khác thường, trước tiên chỉ có thể lẻn đi.

Mọi người không chậm trễ hơn nữa, cưỡi lên khế ước linh và đi về các hướng khác nhau.

Hôm nay, nhiệm vụ mới coi như chính thức bắt đầu!

- Ước Nhĩ Lợi Châu, Uy Tư Châu …

Trần Thư tự lẩm bẩm một mình, nói về ba bang mà hắn chịu trách nhiệm.

- Vù ~~

Trương Đại Lực đang tập trung phát triển công thức nấu ăn, nét mặt bỗng nhiên giãn ra, khóe miệng nở một nụ cười.

Trần Thư vội vàng hỏi:

- Đại Lực, thực đơn không gian đã nghiên cứu xong chưa?

- Chưa, nhưng có một chút đột phá.

Trương Đại Lực cười toe toét và nói:

- Nhưng vẫn chưa đủ. Nó không có tác dụng như ta mong đợi.

- Nhân tiện, Trần Thư, ta muốn hỏi một câu.

- Gì?

- Ngươi tới đó rồi, làm sao để tập hợp đồng bào? Thổi kèn sao?

Có một sự khó hiểu trong mắt hắn ta, điều này sẽ mất bao nhiêu thời gian?

Một châu của Liên minh Tự do có quy mô tương đương với một trong các tỉnh của họ, và việc dựa vào họ để hô hào là không thể …

- Dĩ nhiên là không!

Trần Thư lắc đầu và nói:

Mỗi châu đều có một Ngự thứ hội của chính phủ chúng ta. Họ đã tập hợp đồng bào của mình lại với nhau và chỉ cần đến thời điểm là có thể đưa họ đi.

- Đơn giản vậy à?

Đại Lực hơi giật mình, nhưng điều này đã làm tăng hiệu quả của nhiệm vụ lên rất nhiều.

- Đây không phải là điểm khó khăn của nhiệm vụ…

Trần Thư lắc đầu nói:

- Điều quan trọng nhất là, chúng ta phải làm thế nào để đưa hàng ngàn đồng bào vượt qua ranh giới của hung thú, an toàn đi đến điểm truyền thống chính thức được bố trí.

Trong mắt hắn có sự trầm tư, thậm chí hắn không chắc chắn rằng mình có thể làm được.

Tuy nhiên, hung thú cấp độ này, tương đương với một Vương cấp ngự thú sư của nhân loại, cũng khá hiếm, muốn đụng phải nó cũng không dễ dàng gì.

Dù gì đi nữa, sở dĩ bọn họ bị vây giết ngay từ đầu hiển nhiên là bị tập kích, không phải là tai nạn.

Ngay khi Trần Thư đang suy nghĩ, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, hắn nhanh chóng nói:

- Đại Lực, ngươi có thể nấu đồ ăn khiến dã thú phát điên, ngươi có thể làm đồ ăn mà chúng ghét bỏ không?

- Hả?

Chương 1682: Tội phạm Nam Giang Trần Thư, đặc biệt tới đón đồng bào trở về nhà

Trương Đại Lực sửng sốt nói: - Ý của ngươi là? Ngươi sẽ không có bất kỳ kế hoạch biến thái nào, đúng không?

- Sao lại nói thế chứ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật nói:

- Đại Lực, hình như ngươi có hiểu lầm sâu sắc về ta rồi.

Trương Đại Lực khẽ liếc hắn một cái, không phải là hiểu lầm, trong ngươi không nhột sao?

- Nói thật xem, có cần điều chỉnh nữa không?

Trong mắt Trần Thư tràn đầy chờ mong.

Trong tình huống bình thường, bọn họ có thể không gặp phải Vương cấp hung thú, nhưng thần thú cấp thấp cũng không thể tránh được.

Một khi bị hung thú cấp thấp bao vây, nếu tất cả đều bị giết, chắc chắn sẽ gây ra chấn động hung thú, thậm chí có lẽ sẽ phái ra hung thú mạnh hơn.

Bằng cách này, sớm muộn gì cũng sẽ bị Vương cấp chú ý.

Nhưng nếu không giết chúng, chúng ta không thể rời đi một cách an toàn.

Khi đó sẽ là một tình thế tiến thoái lưỡng nan, trừ phi làm cho những hung thú cấp thấp kia không để ý đến chúng …

- Ta sẽ cố gắng hết sức.

Trương Đại Lực gật đầu, hiểu ý của Trần Thư.

- Ta tin ngươi!

Trần Thư cười nói:

- Ngươi đúng là thực thần hắc ám mà!

- Vù vù ~~~ –

Tiểu Hoàng phi hành trên không trung cực nhanh, cố gắng che giấu khí tức của mình.

Trần Thư và Đại Lực chờ trong miệng.

Một người chuyên tâm nghiên cứu thực đơn, một người chuyên tâm nghiên cứu đường rút lui…

Mà Thỏ Không Gian Thỏ ngồi xuống trên đầu Tiểu Hoàng, nếu gặp phải hung thú cường hoành, nó sẽ trực tiếp mượn [Không Gian Bí Lực], thuấn di rời đi, tránh lãng phí thời gian dây dưa.

Thoáng cái đã qua nửa ngày.

- Thực sự không dễ rút lui….

Trần Thư sờ cằm, theo bản năng thở dài.

Bây giờ hung thú hoành hành, chiếm cứ không ít lục địa cùng toàn bộ hải vực, muốn tìm được một lộ tuyến rút lui hoàn mỹ, căn bản là không thể nào.

Hắn hết sức chăm chú nhìn Đại Lực, trong mắt đã có chút ý cười.

Đại Lực nghiêm túc nghiên cứu thực đơn, hết sức chăm chú.

Nhưng nghiên cứu món ăn hắc ám nhằm vào hung thú, trong mắt dĩ nhiên là có quang mang, thậm chí còn có một tia sáng cuồng nhiệt.

- Không hổ danh là đồng đảng của tội phạm Nam Giang ta, quả nhiên không đi đường thường!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, đã bắt đầu tưởng tượng Đại Lực nghiên cứu ra rất nhiều nguyên liệu hắc ám.

Hắn không quấy rầy Đại Lực, mà chui ra khỏi miệng lớn của Tiểu Hoàng.

Vù vù vù ——

Cuồng phong gào thét, thậm chí đủ để đâm thủng làn da người thường.

Trần Thư hơi híp mắt, trực tiếp phớt lờ cuồng phong đánh tới, nhìn xuống đại địa mênh mông phía dưới.

- Hung thú nhiều thật đấy…

Tầm mắt của hắn kinh người, lờ mờ có thể nhìn thấy trên mặt đất vô số hung thú tập kích bất ngờ.

Tượng trưng cho kiến trúc văn minh nhân loại, dưới sự chà đạp của hung thú, ầm vang sụp đổ, mà dấu tích tồn tại của

nhân loại cũng không ngừng bị che giấu.

Tất cả dường như cũng biểu thị thời đại thay đổi.

Đúng lúc này.

Ánh mắt của hắn ngưng lại, nhìn đại địa phía xa xa.

Chỉ thấy kiến trúc phía dưới cao sừng sững, không chút thương tổn, hơn nữa bên trong không có chút dấu tích của hung thú, vẫn đang bị nhân loại khống chế.

Nhưng mà xung quanh, vẫn có vô số hung thú chiếm cứ vây quanh từng từng lớp lớp.

Nhưng hung thú cũng không tấn công, có thứ tự duy trì khoảng cách nhất định.

Mà phía trên đại địa, có vô số lôi đình bao phủ, trên không tầng mây giống như có một con Lôi Long đang cuồn cuộn, tản ra khí tức Vương cấp.

- Tới rồi sao?

Trần Thư tự lẩm bẩm, đã đến địa điểm mục tiêu đầu tiên của hắn rồi.

Tốc độ của Tiểu Hoàng kinh người, cộng thêm có [Không Gian Bí Lực] làm phụ trợ, tốc độ tiến lên của hắn thậm chí có thể sánh với Vương cấp.

- Tiểu Hoàng, hạ xuống!

Trần Thư xoa xoa làn da Tiểu Hoàng, không tùy tiện tiến vào Ước Nhĩ Lợi Châu trước mặt.

Trên không Lôi Long không phải hung thú, mà là khế ước linh nhân loại, sợ rằng Sinh vật thiên không sẽ tấn công xâm lấn tất cả.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng hai mắt ngốc manh, bắt đầu hướng rơi xuống phía dưới.

Grào grào——

Trên lục địa hung thú nháy mắt phát giác được, cuối cùng thực lượng của Slime bày ra trước mắt, cho dù không sử dụng kỹ năng, cũng đã gần ba mươi mét.

- Đụng qua đó đi!

Trần Thư lui vào trong miệng Tiểu Hoàng, không để cho Thỏ không gian sử dụng kỹ năng thuấn di.

Mặc dù chính phủ hai đại thế lực đã thương lượng tốt, nhưng chỉ có thể hiện thực lực của bản thân, mới có thể khiến cho hắn và Ức Nhĩ Lợi Châu có tư cách nói chuyện ngang hàng.

Nhưng mà cũng không thể giết quá nhiều hung thú, bằng không thời điểm rút lui, hắn tất nhiên sẽ bị vô số hung thú để mắt tới.

- Òm ọp —— òm ọp ——

Tiểu Hoàng nhắm hai mắt lại, mở ra [Cự đại hóa] [Thụy Mộng Sát] [Cường lực hộ thuẫn] [Bá thể], đồng thời tiểu tinh linh cũng cho nó gia trì lực phòng ngự.

Trong nháy mắt, hình thể Slime dài sáu trăm mét, hơn nữa lực phòng ngự đạt tới cực hạn!

Rầm rầm rầm ——

Chỉ là trong nháy mắt, có mấy chục con hung thú bị đụng bay, nội tạng vỡ tan, sinh mệnh khí tức biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng tốc độ của nó vẫn không bị ngăn cản, vẫn duy trì tốc độ cao đến đáng sợ!

- Grào grào!

Vô số hung thú thống khổ kêu thảm, hình thể song phương không cùng một cấp bậc.

Mà ở trong bộ chỉ huy phòng tuyến Đông Phương của Ức Nhĩ Lợi Châu.

Chương 1683: Tội phạm Nam Giang Trần Thư, đặc biệt tới đón đồng bào trở về nhà (2)

Một nam tử trung niên mặt chế phục của người canh giác, gương mặt suy tư nhìn màn hình. - Quy mô của hung thú càng lúc càng lớn…

Lông mày của hắn ta nhíu chặt, tự lẩm bẩm:

- Nhưng hiện tại dường như chúng nó không tiến công? Hơn nữa hung thú cao cấp cũng không thấy bóng dáng, là có mới kế hoạch tác chiến ư?

Hung thú cao đẳng không đơn thuần chỉ có thực lực cường hãn, hơn nữa trí thông minh không hề thua kém nhân loại mặc dù đã có thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng vẫn luôn tấn công có thứ tự, không hề hỗn loạn.

Đây cũng là một điểm tương đối đau đầu của nhân loại.

Nhưng mà hắn ta không biết, cao cấp hung thú, bây giờ đều bận rộn xử lý đại tiện hải dương…

- Báo cáo!

Đúng lúc này, thanh âm lo lắng truyền đến.

- Vào!-

Quan chỉ huy khôi phục bình tĩnh thần sắc, nhìn qua binh sĩ vô cùng gấp gáp, nói:

- Đừng gấp, từ từ nói.

- Trong đám hung thú phía trước có khế ước linh của nhân loại!

- Lại là kẻ chạy nạn ư?

Quan chỉ huy nhíu mày, nói:

- Trừ phi hắn có thể đi vào phòng tuyến ngàn mét bên trong, bằng không không cần để ý tới!

- Trưởng quan, hắn không giống như kẻ chạy nạn…

- Không phải?

Nam tử thần sắc khẽ giật mình, nói:

- Hung thú không đuổi giết hắn ư?

- Hắn… Hắn đang đuổi theo để đánh hung thú …

- ? ? ?

Quan chỉ huy thoáng chốc choáng váng, nói:

- Tình huống như thế nào? Là Vương cấp cường giả ư?

- Không rõ lắm, nhưng tương đối… Biến thái!

- Nhanh! Dẫn ta đi xem một chút!

Rất nhanh hai người đã đi tới phòng quan sát của chiến trường, có thể thấy rõ ràng toàn bộ tình huống tiền tuyến.

Lúc hắn ta nhìn thấy thế cục hiện lên trên màn hình, nháy mắt cảm thấy đầu óc ông ông.

Chỉ thấy trên đó, đang có vô số hung thú kêu rên, dáng vẻ vốn dĩ hung tàn lại trở nên tràn đầy sợ hãi.

Mà trong đàn thú, một viên đại cầu màu vàng điên cuồng nhấp nhô.

Bất luận là Hắc thiết hoặc là Bạch ngân, đều bị miểu sát, ngay cả một chút sức lực chống cự cũng không có.

Quan chỉ huy vội vàng nói:

- Là cường giả, mau phái người tiếp ứng!

Bây giờ Ước Nhĩ Lợi Châu vẫn luôn rơi vào thế yếu, đương nhiên tiếp nhận cường giả càng nhiều càng tốt.

- Rõ!

Binh sĩ vội vàng gật đầu, vội vàng rời khỏi phòng quan sát, nhưng vừa rời đi, hắn ta lại trực tiếp trở về.

- Trưởng quan…

- Hả? Còn không mau đi đi?

Quan chỉ huy mở miệng quát lớn, sao năng suất làm việc năng lại càng ngày càng không ổn thế này?

- Trưởng quan, hắn… Hắn đã đến…

- Hả?

Nam tử thần sắc giật mình, quay đầu nhìn về màn hình, phía trên quả nhiên không có viên cầu to lớn khủng bố kia.

Hắn ta đi tới bên ngoài phòng quan sát, nháy mắt giật mình.

Chỉ thấy một viên cầu màu vàng bất động , không ngừng có huyết dịch đỏ tươi theo thân thể của nó chảy xuống, cộng thêm mấy phần giết chóc cùng huyết tinh.

Mà trên đầu viên cầu, đang có một nam tử ánh mắt nợ nụ cười như ánh mặt trời nhìn xuống phía dưới.

Rào ——

Nam tử người mặc áo khoác màu đen, nhảy xuống, đi tới trước mặt quan chỉ huy.

Hắn vươn tay phải dính vết máu, khẽ cười nói:

- Tội phạm Nam Giang Trần Thư, đặc biệt tới đón đồng bào trở về nhà!

- Trần Thư!

Quan chỉ huy bên ngoài ngẩn người, dường như đang cân nhắc một chút.

Nhưng sau đó, mọi người vẻ mặt chấn động, bỗng chốc nghĩ tới tên yêu nghiệt người Hoa quốc trong Giải đấu vô địch Thế giới.

Cũng bởi vì đẳng cấp quá mức biến thái mà tiếng tăm của hắn cũng lan rộng khắp toàn cầu rồi.

Nhưng bây giờ mối nguy hung thú xâm chiếm trên diện rộng khiến sự chú ý của mọi người cũng dần chuyển hướng, không ai còn quan tâm đến điều đó nữa.

Suy cho cùng thì sự sống chết của mỗi một con người vẫn là quan trọng hơn cả.

Ngoại trừ việc Hoa Quốc vẫn giữ được tất cả sức chiến đấu của mình, thì đa phần thế lực quốc gia, trong ấn tượng của Trần Thư đã dần dần phai nhạt đi rất nhiều.

Nhưng khi nhìn đến quả bóng vàng khổng lồ trước mặt, bỗng nhiên khơi dậy kí ức của mọi người.

- Hở? Mọi người nhận ra ta sao?

Trần Thư thoáng chốc giật mình, hiện tại độ nổi tiếng của hắn đã giảm đi nhiều vậy sao?

- Ngươi thật sự là Trần Thư sao?

Quan chỉ huy vươn tay ra khẽ nắm lấy, trong mắt hiện lên vẻ đầy kinh ngạc.

Hắn ta bỗng nhiên nhớ đến truyền thuyết liên quan đến tên yêu nghiệt này.

Suy cho cùng, tài năng của con hàng này quá nghịch thiên, quan trọng nhất là hai loại vũ khí tối tân quan trọng nhất là túi phân urê và đạn hạt nhân đều nằm trong tay hắn.

- Không tin sao?

Trần Thư nhướng nhướng mày, chỉ thấy hai mắt Thỏ không gian ở trên vai khẽ động, ném ra một bình dược tề màu xám.

- Vãi!

Khoảnh khắc nhìn thấy bình dược tề ấy, các binh sĩ vây quanh ai nấy đều lùi về sau hơn mười mét, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác.

Xét theo nhiều phương diện, độ nguy hiểm của hắn nguy hiểm hơn hung thú rất nhiều.

- Tin, tin, chúng ta tin rồi!

Quan chỉ huy nhanh chóng gật đầu thể hiện đã tin, tất cả đều đang trong tư thế phòng thủ, một khi đạn hạt nhân nổ tung, trong phút chốc sẽ trở thành điểm đột phá của hung thú.

-Vậy thì được rồi.

Trần Thư gật gật đầu, thu lại đạn hạt nhân giả trong tay.

- Hiện tại thực lực của ngươi có phải rất mạnh không…?

Chương 1684: Đồng bào của ngài…. Ách……đồng bào

Sắc mặt quan chỉ huy vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, nghĩ đến bộ dạng Trần Thư tàn sát Tứ phương vừa rồi,. Với lại, quan trọng nhất là bây giờ chỉ cần nhìn ánh mắt Trần Thư thôi là hắn ta đều cảm thấy sự sống chết của mình đều nằm trong tay hắn.

Nếu như thực sự xảy ra xung đột, bản thân sẽ bị giết trong tích tắc.

- Cũng tàm tạm, đủ dùng.

Trần Thư khẽ cười, đối phương đã không hiểu thì hắn cũng không nhất thiết phải giải thích cặn kẽ.

- Jeno, ngươi dẫn Trần Thư tiên sinh tới Hiệp hội Ngự thú sư ở Hoa Quốc.

Quan chỉ huy nhìn về một tên binh sĩ ở xa xa, vẻ mặt có chút lạnh nhạt..

Lúc nãy Trần Thư thể hiện chiến lực của mình, quả thực khiến cho mọi người chứng kiến ai nấy đều kinh ngạc khiếp sợ.

- Rõ!

Jeno bước ra khỏi hàng ngũ, đã nhập ngũ nhiều năm nên tâm lý của hắn ta khá vững vàng, nhưng đứng trước tội phạm đẳng cấp thế giới vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Quan chỉ huy tươi cười nói:

- Trần Thư tiên sinh, đồng bào… Ách…đồng bào của ngài đều đang ở Hiệp hội Ngự thú sư đợi ngài rồi.

- ???

Trần Thư giật mình, ngươi thật sự lỡ lời rồi sao?

Hắn ta nhìn thẳng quân chỉ huy, nhưng cũng không nhiều lời thêm nữa, thực ra hình như cũng không có sai……

Trong lòng tên sĩ quan run nhẹ, nhưng cương quyết nói:

- Phiền ngài thu hồi quả cầu này lại được không? Bây giờ đang trong thời thế đặc thù, quản lý nội bộ có chút chặt chẽ, nghiêm khắc.

- Không vấn đề gì cả.

Trần Thư gật đầu, thu hòi Slime vào trong Ngự Thú không gian.

Hắn cũng không có ý nghĩ cùng đối đầu với Ước Nhĩ Lợi Châu, đơn giản chỉ là muốn hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Trần Thư và Trương Đại Lực cùng nhau bước vào trong phòng tuyến, bên cạnh còn có Thỏ không gian, nên nhất thời không thể thu hết toàn bộ Khế ước linh được.

Tên binh sĩ Jeno liếc nhìn hắn một cái nhưng không có nói gì.

Cả ba người cùng lúc bước vào trạm kiểm tra này đến trạm kiểm tra khác, nửa giờ đồng hồ sau mới chính thức bước vào Ước Nhĩ Lợi Châu.

….

Phòng tổng chỉ huy của Ước Nhĩ Lợi Châu, cả ba người đang ngồi vòng quanh như thể đang bàn luận cái gì đó,

Ba người bọn họ là người mạnh nhất trong châu, cả ba đều là Vương cấp Ngự thú sư, cũng nhờ có sự tồn tại của họ mà thành phố có thể kháng cự lâu như vậy.

Nhưng vì những thành phố còn lại đều bị đánh hạ nên cường giả đương nhiên sẽ xuất hiện.

Đây cũng là lý do vì sao Liên minh Tự do đang mất dần chỗ đứng nhưng lại dần có thể trụ vững, bởi vì cường giả ít khi bị đánh bại nên bản lĩnh bảo toàn sinh mệnh là hạng nhất.

- Hôm nay mời hai vị tới, là muốn thương lượng một chút về tình hình hung thú hiện nay như thế nào.

Một nam tử mặc đồng phục của người canh gác nghiêm trang nói.

Nếu như Trần Thư ở đây, nhất định sẽ nhận ra người này, chính là Dolly của Liên minh Tự do.

Khi giải vô địch Thế giới xảy ra biến cố, Trần Thư bị người của Thánh Ngự hội bày mưu tính kế, dẫn đến việc Tỷ Thí Đài bị trì hoãn mở không được.

Tuy nhiên, đám người Tần Thiên muốn cưỡng ép phá huỷ nó nhưng bị Dolly ngăn lại.

Tần Thiên lửa giận ngút trời, trực tiếp uống thuốc, lập tức giết chết Khế ước linh Vương cấp.

- Hung thú thì sao?

Một lão nhân khoác áo trường bào màu vàng khẽ mở mắt và hỏi với vẻ mặt tỉnh bơ.

Jone xuất thân trong Ám thiên sử gia tộc ở Yorkley, gia tộc đã trải qua hàng trăm năm lịch sử và có thể coi là thế lực đầu tiên trong vùng.

Nhưng là một tộc trưởng của gia tộc, hắn ta đương nhiên là kẻ mạnh nhất trong vùng.

Nhưng vì sự xuất hiện của người canh gác Dolly, Jones đã tự nguyện từ chức và tự nguyện giao lại quyền lực.

Dolly nói:

- Theo thông tin tình báo từ tiền tuyến, hung thú cấp cao hiện nay đã dần dần mất đi.

- Ò, là sao?

Jeno có vẻ giật mình, nói:

- Chẳng nhẽ chúng nó lại bắt đầu chuẩn bị cho kế hoạch gì nữa rồi?

Thế nhưng trong lòng hắn không hề thấy hoảng sợ chút nào cả, hắn đã lên kế hoạch chuẩn bị mọi thứ ổn thoả tẩu thoát cùng gia tộc rồi.

Hắn ta sẵn sàng giao lại quyền lực không phải là vì hắn công tâm gì cả, mà hắn cơ bản đã sớm nhìn ra tình thế.

Cái vị trí đó như một củ khoai nóng hổi, đã không có chuyện thì thôi, mà đã có chuyện rồi thì Ám thiên sử gia tộc phải ra mặt giải quyết.

Nhưng nếu Dolly là tổng chỉ huy, Jone sẽ có đủ tinh lực để thu xếp đường lui cho gia tộc.

Dolly lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ nữa, nhưng theo thông tin tình báo, dường như chúng nó đã trở về vùng hải vực rồi……

- Chẳng nhẽ chúng nó đã rút lui?!

Một tên Vương cấp khác thần sắc kinh ngạc, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn!

Đây ngược lại lại là một tin tức tốt!

- Làm sao có thể?

Jone khẽ liếc nhìn hắn ta, nói:

- Nếu như chúng thực sự rút lui, những con hung thú còn lại sẽ rút lui sao?

- Theo suy đoán của tôi, hoặc là hung thú cấp cao đang quay trở lại hải vực để giải quyết vấn đề gì đó, hoặc là chúng đang lên kế hoạch cho một âm mưu nào đó.

Trên thực tế, dù có mở mang đầu óc như thế nào, bọn họ cũng không bao giờ nghĩ đến:

Chúng nó quay trở về hải vực để đại tiểu tiện…

- Tộc trưởng Jones nói rất đúng.

Chương 1685: Trước đêm rời đi

Dolly gật đầu, hắn ta cũng suy nghĩ chỉ có thể xảy ra hai loại tình huống, dù sao thì hung thú cũng không thể làm ra chuyện nào xấu hơn nữa. - Vậy chúng ta nên làm gì?

Một vương cấp cường giả cau mày, nói:

- Không bằng chúng ta chủ động tiến công, mượn cơ hội này làm một vố lớn ?

- Không được!

Jones ngay lập tức lên tiếng bác bỏ đề nghị này, nói:

- Cũng không phải tất cả cao đẳng hung thú đều rời đi, nếu hiện tại chúng ta chủ động tiến công, một khi rập bẫy của bọn chúng thì phòng tuyến ở Ước Nhĩ Lợi Châu sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Nếu hắn ta thật sự chấp thuận ý kiến trên, một khi xảy ra chuyện, hắn ta cũng chỉ có thể mang theo gia tộc lập tức trốn chạy.

- Vậy theo ngươi chúng ta phải làm gì ?

- Yên lặng dưỡng sức, theo dõi tình hình!

Tộc trưởng Jones chậm rãi nói.

- Uhm..

Ngón tay Dolly gõ nhẹ mặt bàn. Đôi mắt suy tư, nói :

- Chúng ta nên nghe theo ý kiến của tộc trưởng Jones!

Hiện tại hắn ta đang là tổng chỉ huy, có thể nói là gánh chịu rất nhiều áp lực, sinh tử trọng đại của cả tòa thành đều đang nắm trong tay, hắn ta không thể ra quyết định nóng vội được.

- Nếu như hung thú thật sự có mưu đồ, muốn tập kích chúng ta bất ngờ. Mong rằng hai vị có thể tùy thời xuất chiến.

- Dolly trưởng quan yên tâm, tới lúc đó chúng ta sẽ ra tay.

Hai người không ai cự tuyệt, cùng nhau lên tiếng. Mặc kệ trong lòng đang che giấu suy nghĩ gì, dù sao hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất vẫn là giữ được thành trì này.

- Ngoài ra, gửi cho ta tất cả tin tức liên quan đến bộ chỉ huy phòng tuyến phương đông.

Dolly giống như nhớ tới cái gì, trong mắt nổi lên một tia hàn ý. Nói:

- Trần Thư của Hoa quốc đến đây đón người, tộc trưởng Jones phiền người phối hợp một chút. Ngự thú sư của bọn họ sẽ cư trú tại địa bàn của ngươi.

- Hả ?

Trong phút chốc, đôi mắt trầm tĩnh của Jones hiện lên một chút suy tư, nói :

- Trần Thư …. Là quán quân thế giới kia sao ?

Dolly gật đầu, không nói thêm lời nào, giống như hắn ta cũng không muốn nhắc đến người này.

Mất đi một khế ước linh, tính ra hai bên còn có thù hận.

- Dolly, ý của ngươi không phải là …

Hai mắt Dolly bỗng trở nên thâm thúy, nhìn giống như một con cáo già nở nụ cười khẽ.

- Không được kiếm chuyện với bọn họ.

Dolly lắc đầu, nói:

- Hiện giờ đang là thời khắc quan trọng, không nên gây chuyện phiền phức.

Tuy rằng hắn ta và Trần Thư có chút ân oán, nhưng hiện tại sự việc có liên quan sống chết của cả tòa thành thị, với tư cách là người đại diện quản lý nơi này, về cơ bản thì hắn ta vẫn còn chút bận tâm đến đại cục hiện tại.

- Vậy sao ?

Jones khẽ cười nhạt, trong mắt lóe lên một tia quỷ dị. Nói :

- Ta hiểu rồi.

Hắn ta chậm rãi đứng dậy, xoay người bước ra khỏi phòng chỉ huy.

- Lần này sao ngươi lại phái hắn tới …

Dolly lẩm bẩm trong miệng, trong lòng hắn ta thật sự không muốn trêu chọc Trần Thư. Là một người nắm giữ nhiều tình báo, hắn ta biết hiện tại gây chuyện với Trần Thư, không khác gì chuẩn bị đón nhận một trận tai họa.

———

- Trần Thư tiên sinh, đây là nơi ở của ngự thú sư Hoa Quốc !

Gã binh lính trên môi mang theo nụ cười, chỉ tay về tòa kiến trúc rộng lớn ở phía trước.

- Được rồi, đa tạ ngươi.

Dù cho ở bất cứ tòa thành thị nào trên thế giới này, thì kiến trúc xây dựng của hiệp hội ngự thú Hoa Quốc đều mang một phong cách riêng biệt.

- Đứng lại!

Đúng lúc này, phía trước bỗng vang lên thanh âm ngăn cảnản Trần Thư.

Một tên ngự thú sư mang theo khế ước linh màu bạc đi tới, trong mắt mang theo đề phòng.

- Ngươi, ngươi là …

Khuôn mắt nam tử kích động, hô lớn:

- Tội phạm ca ?

- Là ta.

Trần thư mỉm cười, nói:

- Chính phủ phái ta đến đây, để đón mọi người về nhà.

Nghe lời này, cơ thể nam tử khẽ run nhẹ, vội vàng chạy như điên về phía tòa kiến trúc. Vừa chạy vừa gọi lớn:

- Tội phạm ca đến rồi, chúng ta được về nhà rồi.

- Mọi người mau mau ra đây!

Một lúc sau, một nam tử cường tráng, trên người mặc một bộ y phục màu đen ngắn tay chạy ra.

Đằng sau hắn tata, thấp thoáng còn lại gần trăm người đang từ từ tiến tới.

Trên mặt nam tử toát lên vẻ nghiêm nghị, nhưng khi nhìn thấy Trần Thư, cả người thả lỏng đi rất nhiều.

- Tội phạm ca?

- Là ta, chào ngươi.

Trần Thư bước về phía trước, khuôn mặt tươi cười giơ lên tay phải.

Nam từ nhìn thấy vết máu trên tay Trần Thư, trong lòng giật mình, cũng hiểu rõ hiện tại muốn vượt qua hải dương, chắc chắn không phải là điều dễ dàng.

- Ta là Lưu Hán, hội trưởng ngự thú trường Ước nhĩ lợi châu!

Nam tử vội vàng đưa tay ra nắm lấy tay Trần Thư. Sau đó nhìn về phía Trương Đại Lực, hỏi:

- Vị này có phải là thực thần thế hệ mới không ?

Lúc trước khi Đại Lực đoạt giải quán quân thực thần, hung thú còn chưa xâm lấn, thanh danh của hắn ta cũng đã truyền khắp toàn cầu.

Trương Đại Lực gật đầu xác nhận.

Trần Thư mở miệng nói :

- Lưu ca, phiền ngươi giải thích một chút tình hình hiện tại của ngự thú sư, chúng ta tranh thủ giải quyết sớm rồi rời đi.

- Được!

Lưu Hán gật đầu nói:

- Trước tiên mời hai vị vào trong.

Chương 1686: Tội phạm nghiệp dư gặp tội phạm chuyên nghiệp

Đoàn người đi theo vào bên trong nơi ở của ngự thú sư, mọi người xung quanh mang theo vẻ mặt hưng phấn, có người còn mừng rỡ hoan hô. - Tốt rồi!

Lưu Hán vẫy vẫy tay ra hiệu, nói :

- Hiện giờ Tội phạm ca đã đến rồi, chúng ta cũng nhanh chóng rút lui, các vị quay về thu thập một ít đồ vật cần dùng, sau đó chờ đợi người đến thông báo rời đi.

Mọi người hoan hô một tiếng, trong lòng vô cùng hưng phấn, lập tức giải tán.

Hầu như mọi người đều ở các khách điếm xung quanh, mặc dù quy các toà nhà của ngự thú sư đều không nhỏ, nhưng cũng không thể nào chứa được quá nhiều người.

Lưu Hán mang theo hai người tiến về phòng cao nhất của tòa nhà.

- Mời hai vị ngồi!

Lưu Hán một tay ra hiệu mời ngồi, sau đó xoay người vô trong giống như đang tìm kiếm tư liệu.

Nửa giờ sau.

Trần Thư cầm tư liệu trong tay, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng.

- Lưu hội trưởng, tổng cộng có hơn năm ngàn người sao?

Nếu là dựa theo tính toán, tổng cộng có hai mươi mốt châu, tính ra phải có hơn mười mấy vạn người.

Đối với số lượng người lớn như vậy, nếu muốn vượt qua hải dương có vô vàn hung thú, đúng là khó hơn lên trời.

Dù cho có truyền tống trận tiếp ứng, thì việc này cũng cực kỳ khó khăn.

- Đúng vậy!

Lưu Hán gật đầu nói:

- Ngoài các đồng bào ở Ước nhĩ lợi châu, còn có rất nhiều người chạy nạn tự các thành trì bị công phá khác.

- Uhm, đi thôi!

Trần Thư cười nói:

- Ngươi đi thông báo cho mọi người chuẩn bị, sáng mai, chúng ta lên đường rời khỏi nơi đây.

Trên thực tế, theo hắn thấy người Hoa quốc ở Liên Minh Tự Do cũng không nhiều.

Bởi vì thế giới hiện, căn bản không tồn tại tình huống du học nhiều, tài nguyên của mỗi thế lực đều chỉ dành bồi dưỡng thiên tài của bản địa đó.

- Được, vậy làm phiền Tội phạm ca rồi.

Trong lòng Lưu Hán cũng vô cùng vui vẻ, nhưng dường như nghĩ đến điều gì đó, hắn ta nói:

- Nhưng mà chúng ta hiện tại đang ở địa bàn của gia tộc Ám Thiên Sứ, ta vẫn phải thông báo với bọn họ một chút.

- Được.

Trần Thư xoa đầu, nói:

- Lưu hội trưởng, tối nay chúng ta sẽ tạm thời ở lại đây.

Lưu Hán vội vàng gật đầu, đích thân sắp xếp chỗ nghỉ cho hai người….

Đêm khuya.

- Đại Lực, Hắc Ám Liệu lý chuẩn bị đến đâu rồi?

Trần Thư chờ mong nhìn Trương Đại Lực hỏi.

Đến lúc đó, có tới hơn mười vạn người muốn vượt biển, nếu không có thủ đoạn đặc thù đối phó với các loại Hải Thú thì bọn họ sẽ xảy ra nguy hiểm thậm chí toàn quân bị diệt.

- Chưa được, vẫn chưa tới lúc.

Trương Đại Lực lắc đầu, nói.

Bảo hắn ta nấu nướng thì không có gì khó, dù sao cũng là việc rất bình thường. Nhưng, việc điều chế Dược tề mà hung Thú cực ghét thì lại là một thử thách rất lớn.

- Ừ, không cần vội vã.

Mặc dù hơi lo lắng nhưng bản thân biết rõ mấy công việc đòi hỏi 'tay nghề cao' này không thể làm xong trong thời gian ngắn, nên Trần Thư chỉ có thể mỉm cười.

Sau đó, Trần Thư lại mở bản đồ ra nghiên cứu, cố gắng tìm tuyến đường an toàn nhất.

…

Sáng sớm hôm sau.

Trần Thư đang ôm chăn ngủ ngon thì nghe thấy những tiếng tranh luận ồn ào đến từ bên ngoài truyền đếnđến.

- Hử?

Hắn khẽ dụi mắt, ngáp dài ngáp ngắn, không tình nguyện nhổm dậy đánh răng rửa mặt..

Mà cùng lúc đó, Đại Lực ở bên cạnh vẫn đang bận rộn nghiên cứu các nguyên liệu "Hắc ám" dáng vẻ phờ phạc giống như cả đêm không ngủ.

Trần Thư nhướng mày nhìn Trương Đại Lực nói :

- Đại Lực, đừng nói cả đêm không ngủ nhé ?

- Vẫn ổn, thức đêm quen là sẽ không buồn ngủ đâu !

Trương Đại Lực mơ hồ lắc đầu, mải mê đắm chìm trong thí nghiệm khiến ánh mắt hắn ta hơi dại ra, làm cho Trần Thư liên tưởng đến những nhà Khoa Học điên rồ.

Trần Thư còn muốn hỏi xem bên ngoài xảy ra chuyện gì mà nhìn dáng vẻ của hắn ta chắc cũng chẳng hỏi được gì, nên quyết đoán quay đầu đẩy cửa ra khỏi phòng.

Trần Thư mặc một chiếc áo khoác màu đen, tư thái bình tĩnh đi xuống dưới đại sảnh của Hiệp hội.

Nhìn xung quanh mới thấy khắp nơi đều đã kín chỗ. Lúc này, vẻ mặt ai ai cũng tức giận, khí thế hung hãn vô hình lan toả, nhưng vì kiêng kỵ điều gì đó mà phải bắt buộc kiềm chế.

- ồ?

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, Trần Thư giật mình, tay vuốt nhẹ Thỏ Không Gian trên vai.

Chỉ thấy bóng dáng hắn loé một cái đã Thuấn Di đến vị trí trung tâm đám người đang tranh cãi.

Lưu Hán đang tranh luận với người khác bỗng giật mình, không ngờ lại có người thực lực cao như thế, thoắt ẩn thoắt hiện đã xuất hiện ở đây rồi.

Nhưng khi nhìn thấy là Trần Thư thì yên tâm, vẻ mặt "quả nhiên là như thế".

Trần Thư mỉm cười nhìn Lưu Hán, hỏi :

- Lưu ca, có chuyện gì thế?

Chưa đợi Lưu Hán lên tiếng, một nam nhân phía đối diện đã mỉa mai, khinh thường nói:

- Ngươi chính là tội phạm Nam Giang, người phụ trách đưa bọn họ về nước ?

Kẻ lên tiếng mặc áo tay dài màu trắng, trước ngực thêu hình Thiên sứ màu đen sẫm, dường như tượng trưng cho điều gì đó.

Trần Thư chỉ lạnh lùng liếc hắn tata, không thèm lên tiếng đáp lại.

- …

Nam nhân kia còn định lên tiếng mỉa mai, bỗng nhiên bị ánh mắt sắc lẹm của Trần Thư làm cho im lặng, khí huyết cả người đột ngột ngưng trệ, như đang đối mặt với uy áp của loài Hung thú Viễn Cổ nào đó.

Chương 1687: Tội phạm nghiệp dư gặp tội phạm chuyên nghiệp (2)

Cảm giác sinh tử vô lực bị người khác nắm chặt trong lòng bàn tay khiến hắn ta theo bản năng lùi về sau vài bước. Không thèm để ý phản ứng của tên kia, Trần Thư lại quay sang hỏi Lưu Hán :

- Lưu ca, có chuyện gì thế?

Nhìn thấy thực lực của Trần Thư mạnh mẽ như thế, Lưu Hán thở phào nhẹ nhõm, sau đó mới giải thích :

- Chuyện là như thế này….

Trần Thư khẽ vuốt cằm, rồi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Vì có quá nhiều người tị nạn mắc kẹt ở bang Ước Nhĩ Lợi Châu, dẫn đến tình trạng khách điếm cung không đủ cầu, giá thuê phòng lập tức tăng lên gấp hơn mấy chục lần so với ngày thường.

Việc tìm kiếm chỗ ở cho hơn năm ngàn người của Hoa Quốc đương nhiên trở thành một vấn đề khó khăn.

Người của Gia tộc Hắc Ám Thiên Sứ đã chủ động ra mặt giải quyết vấn đề này, còn cung cấp cả phòng của người trong tộc cho bọn họ.

Còn về tiền phòng thì bọn họ chỉ nói đến lúc rời đi phải trực tiếp thanh toán cho Gia tộc Hắc Ám Thiên Sứ.

- Nếu đã như vậy, thanh toán tiền phòng cho bọn họ luôn thôi.

Trần Thư không thèm để ý, nói :

- Không cần thiết vì chuyện nhỏ này mà xảy ra xung đột.

- Vẫn là Tội phạm ca hiểu biết lí lẽ.

Nam tử nghe thế vui mừng quay sang Lưu Hán, nói:

- Lưu Hội trưởng, phiền ngươi trả tiền cho chúng ta.

- …

Sắc mặt Lưu Hán khó coi, cúi đầu nhìn Trần Thư nói :

- Nhưng bọn họ đòi hai trăm ba mươi chín triệu.

- ??

Trần Thư ngớ người, vô thức thốt lên hỏi :

- Bao nhiêu cơ?

Lưu Hán thở dài nói :

- Hai trăm ba mươi chín triệu.

- Con bà nó!!

Trần Thư nhịn không được phun ra một câu chửi bậy.

Chỉ nghe, Lưu Hán sau đó lại nhẹ giọng bổ sung :

- Vừa hay tương đương với toàn bộ tài sản của hơn năm ngàn người chúng ta!

- ….

Trần Thư nghe thấy con số kia, nhịn không được cười lớn, nội tâm phun trào :Liên Minh cmn thật biết kiếm tiền, một phân tiền cũng không tha. Bây giờ thì hắn đã hiểu vì sao hai bên lại tranh chấp gay gắt đến như vậy rồi, thì ra là gặp phải thổ phỉ sao?

Dù sao thì Lưu Hán cũng không phải kẻ chuyên gây chuyện nên bị thiệt là điều đương nhiên.

Nam nhân kia lại nói :

- Tội phạm ca, nếu ngươi đã đến đây, thì hãy trả lại công bằng cho Gia tộc bọn ta?

Trần Thư nhìn hắn ta với ánh mắt kì lạ, cười ẩn ý nói :

- Hình như ngươi không biết ta thì phải?

Đây gọi là Tội phạm nghiệp dư gặp Tội phạm chuyên nghiệp ư? Đúng là ý trời mà!

- Đương nhiên có nghe nói rồi.

Kẻ kia có vẻ không để ý đến khí thế mạnh mẽ của Trần Thư, thờ ơ nói :

- Dù ngươi là ai cũng phải thuận theo quy tắc.

- Quy tắc?

Hai mắt Trần Thư khẽ híp lại, bề ngoài vẫn duy trì sự bình tĩnh. Đối phương kiêu ngạo như thế, xem ra đã chuẩn bị đầy đủ rồi mới đến.

Hắn ta còn cho rằng sẽ khá thuận lợi nhưng không ngờ lại xuất hiện biến cố.

- Đúng thế, quy tắc.

Nam tử Gia tộc Hắc Ám Thiên Sứ càng nói càng ngạo mạn:

- Các người ở trong địa bàn của Gia tộc Hắc Ám Thiên Sứ thì phải tuân theo quy tắc của chúng ta.

- Xin lỗi, bọn ta cũng có quy tắc của chính mình.

Trần Thư nhún vai, quay sang nói với Lưu Hán :

- Lưu ca, cứ dựa theo giá tiền phòng bình thường mà thanh toán cho bọn họ.

Nói xong lại quay sang đám đông, lớn tiếng nói :

- Các vị, mau thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

- Rời đi?

Người kia nghe thế cười lạnh :

- Trần Thư, ta biết thực lực ngươi cường đại, lại có Thần kĩ Không gian, Vương Cấp Ngự Thú Sư e rằng cũng không thể bắt được ngươi.

- Nhưng còn những người khác e rằng…..

- hử?

Trần Thư híp mắt nhìn hắn ta, sát khí không kìm được mà tuôn ra :

- Ngươi…

Thân thể nam tử Ám Thiên Sứ khẽ run lên, chỉ cảm thấy trái tim dường như bị một bàn tay vô hình nắm chặt, cảm giác hít thở không thông ập tới.

Áp lực mà Trần Thư mang đến thực sự rất lớn.

Lúc này, trong đại sảnh dường như xuất hiện tiếng gào thét của hung thú, tràn đầy sự không can tâm và thù hận.

Sắc mặt mọi người sững lại, mơ hồ nhìn thấy vô số hung thú xuất hiện xung quanh thân hình của Trần Thư, dù thân thể không còn toàn vẹn nhưng toàn bộ đều có uy áp của Quân vương.

Người trước mắt, rốt cuộc đã giết hung thú gì?

Không chỉ hắn ta, ngay cả những người khác trong đại sảnh cũng nhịn không được mà lùi bước, không dám tiến lại gần Trần Thư.

- Ngươi.. đang uy hiếp ta.

Đôi mắt Trần Thư sắc bén, thờ ơ tiến lên một bước.

- Ta….

Lúc này sắc mặt nam tử kia sợ hãi, thực sự không dám hiểu, tại sao người trước mắt sao lại đáng sợ như vậy.

Rõ ràng hắn ta cũng là Ngự thú sư Hoàng Kim Nhị Tinh.

Nhưng đứng trước mặt Trần Thư chỉ cảm thấy hai người không căn bản cùng đẳng cấp.

- Ta chỉ nghe theo mệnh lệnh của Jones mà thôi….

Dường như vì giảm bớt áp lực của bản thân mà hắn ta liên tục nói:

- Tộc trưởng vương cấp ngự thú sư!

- Jones?

Vẻ mặt Trần Thư tràn đầy sát khí, giống như giây tiếp theo sẽ lập tức tiến lên giẫm nát người đối diện, nhưng thực ra trong lòng hắn cực kì bình tĩnh.

Chương 1688: Mục đích thật sự của gia tộc Ám Thiên Sứ

Thiên phú của hắn thực sự đáng kinh ngạc, tương lai không thể đong đếm, chính phủ đều đang nỗ lực bảo vệ hắn. Hơn nữa thực lực của Trần Thư cực kỳ lớn mạnh, cộng với tính cách có thù tất báo của hắn, ngay cả Vương cấp cũng không dám chọc giận hắn.. Huống hồ Đế quốc hai bên đã đạt được một thống nhất, nhưng hiện tại một vương cấp ngự thú sự không biết sợ hãi lại đến cản trở hắn.

Hoặc là đối phương đơn thuần ngu ngốc, hoặc là có thực lực.

- Ta cũng chỉ là chấp hành mệnh lệnh mà thôi.

Nam tử gia tộc Ám Thiên Sứ nói, đồng thời cũng vì đề phòng Trần Thư hạ sát thủ mà hắn ta triệu hồi một con khế ước linh.

Chỉ thấy một sinh vật hình người mặc áo giáp đen, ước chừng cao ba thước, hai mắt màu đỏ tươi, dáng vẻ rất cường hãn.

- Gia tộc Ám Thiên Sứ…

Trần Thư chỉ lạnh nhạt liếc khế ước linh của đối phương một chút, cũng không để ý.

Bất kể là chủng loại gì, chỉ cần là hoàng kim cấp đều không đủ trình so với hắn.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hình như ta và gia tộc các ngươi không có thù hận gì mà nhỉ?

- Không có, chỉ là thu phí bình thường mà thôi…..

Nam tử nhún vai đồng thời đến gần khế ước linh để cảm thấy an toàn hơn một chút.

- Bình thường?

Trần Thư lạnh lùng, kìm chế sát ý của mình.

- Ngươi cảm thấy ta không có năng lực giết ngươi?

- Tất nhiên không phải…

Nam tử mở miệng nói:

- Trước đó Tội phạm có có thể lấy bạch ngân cấp đánh hoàng kim cấp, hiện tại đột phá hoàng kim cấp nghiền áp đồng cấp cũng không thành vấn đề.

Trần Thư trầm mặc không nói, chỉ lẳng lặng nhìn đối phương.

- Nhưng đây là quy tắc do tộc trưởng Jones lập ra!

Nam tử tuy sợ hãi chiến lực của Trần Thư, nhưng vẫn không thay đổi chủ ý ban đầu.

Tạm thời hai bên đang ở thế giằng co, toàn bộ đại sảnh rơi vào yên tĩnh.

- Trần Bì…

Đúng lúc này Trương Đại Lực dẫn theo một cái hắc oa đi xuống.

- Hả? Đại Lực!

Trần Thư thu liễm sát ý, quay đầu lại.

Chỉ thấy Đại Lực lắc đầu, đồng thời chỉ những người khác trong đại sảnh, ra hiệu bảo hắn không được kích động.

Trần Thư hiểu được, trong lòng dần lấy lại bình tĩnh.

Nhiệm vụ hộ tống liên quan đến đồ lục Thần kỳ dược tề, hơn nữa việc này cũng ảnh hưởng đến năm ngàn sinh mệnh thật sự không phải chuyện nhỏ.

Bởi vậy mới có khả năng ảnh hưởng đến toàn bộ nhiệm vụ hộ tống, mười vạn thậm chí là trăm vạn đồng bào trách nhiệm này quá lớn hắn không thể gánh vác được.

Trần Thư tươi cười, ung dung gật đầu, sát ý trong mắt đã hoàn toàn tiêu tan.

Trong mắt Trương Đại Lực có một chút ngạc nhiên, thật không ngờ Trần Thư có thể kìm chế được sát ý.

Nếu là quá khứ, Trần Thư thể nào cũng làm thịt người trước mặt sau đó sẽ đánh với ngươi đến độ long trời lở đất, thậm chí ném lựu đạn ngay tại chỗ, dù sao cũng là ở nước ngoài nên không cần cân nhắc quá nhiều.

Nhưng hiện tại, một người không kiêng kị gì ai đã có một chút thay đổi….

- Lưu ca, các ngươi nói xem nên làm thế nào?

Trần Thư nhìn về phía Lưu Hán, cũng muốn hỏi một chút ý kiến của người khác.

Tất cả mọi người đều thấy rõ kết cục, hiểu được bọn hắn bị gia tộc Ám Thiên Sứ chèn ép trở thành sự uy hiếp của Trần Thư.

Nhưng việc này liên quan đến mạng sống mỗi người, bọn họ cũng không thể xúc động.

Gia tộc Ám Thiên Sứ đã tồn tại ở đây nhiều năm, cường giả vô số, không phải là người mà bọn họ có thể chống lại.

- Chúng ta bàn bạc một chút…

Lưu Hán cùng với mấy người khác bàn bạc gì đó, bọn họ đều là những người tương đối có danh tiếng hơn nữa còn khả năng ra quyết định.

Sau một lúc lâu, Lưu Hán đi tới hít sâu một hơi chậm rãi nói:

- Chúng ta sẽ trả…

- Tốt lắm!

Nam tử nhếch mép cười lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh thong dong.

Hiện tại xem ra trong lòng Trần Thư vẫn còn kiêng kị không dám ra tay. Như vậy thì hắn ta sẽ không bị đe doạ tính mạng, có thể an tâm rồi.

Bên kia Trần Thư không nói gì vẻ mặt bình tĩnh lạ thường thậm chí cũng không có biểu hiện ra một chút sát ý, nhưng trong lòng hắn tự nhủ: Gia tộc Ám Thiên Sức các ngươi dọn phần mộ của mình đi là vừa, thời gian không còn nhiều nữa đâu…

Lưu Hán mở miệng nói:

- Chúng ta cần một chút thời gian để gom tiền.

Hiện giờ Liên minh Tự Do bị hung thú xâm chiếm liên minh tệ sớm đã bị huỷ, ngoại tệ mạnh hiển nhiên vẫn là tư liệu ngự thú.

Nửa giờ sau.

Lưu Hán ôm hai cái hòm to được đặc chế, bên trong đầy các loại tư liệu ngự thú cao cấp. Bởi vì có suy nghĩ muốn rút lui nên mọi người đến chỗ liên minh Chính Phủ từ sớm để đổi toàn bộ tài sản lấy tư liệu cao cấp để tiện mang theo.

Mà liên minh bởi vì chiến loạn cũng cần một lượng lớn tài nguyên nên tất nhiên là sẵn sàng trao đổi.

- Đây đều là đồ tốt cả…

Nam tử cúi người bắt đầu kiểm tra thùng tư liệu ngự thú.

Sau một lúc, hắn ta gật đầu nói:

- Đúng là trị giá hơn 200 triệu tư liệu!

- Chúng ta có thể rời đi rồi chứ?

Lưu Hán trong lòng như rỉ máu. Chỗ này chính là tâm huyết nhiều năm của mọi người, thật không ngờ thoáng chốc đã bị lấy sạch sẽ.

- Cái này….

Nam tử sờ cằm, trong mắt hiện lên chút không hiểu.

- Hả?

Chương 1689: Mọi chuyện đã có ta lo

Thấy dáng vẻ như vậy trong lòng mọi người đều trầm xuống, chẳng lẽ còn chuyện gì nữa sao? Nam tử chắp tay lại, nói:

- Vừa rồi là phí phóng, các vị còn phải đưa thêm phí bảo hộ nữa….

Lời nói vừa nói ra, trong nháy mắt mọi người đều tức giận không thôi.

- Có ý gì?!

- Vừa rồi ngươi bảo thu mỗi phí phòng bây giờ lại thêm phí bảo hộ?

- Ước nhĩ lợi châu các ngươi nói là được sao?

Sắc mặt mọi người tái mét, thật không ngờ rằng Gia tộc Ám Thiên Sứ lại có một mặt như thế.

Lưu Hán hít sâu một hơi bày ra khí thế của hoàng kim cấp, nói:

- Đây là toàn bộ tài sản của chúng ta, không còn gì nữa đâu mà đưa thêm một bảo hộ phí nữa! Gia tộc các ngươi là muốn ép chúng ta vào đường cùng sao?

- Các ngươi không có tiền nhưng vẫn có người có mà…

Nam Tử chỉ tay về phía Trần Thư, ý tứ rất rõ ràng.

Đây không chỉ muốn bóc lột người ta mà còn không định buông tha cho Trần Thư nữa…

Nam Tử nói:

- Phí bảo hộ thật ra cũng không nhiều một trăm tỷ mà thôi, ta tin thiên tài đệ nhất thế giới có thể lấy ra!

- Một trăm tỷ?

Lưu Hán mở to hai mắt, giận dữ nói:

- Các ngươi đã bức ép như vậy, phía liên minh không quản nữa sao?

- Xin lỗi nhưng ở đây, gia tộc Ám Thiên Sứ của chúng ta mới là người quyết định!

Nam Tử mở miệng nói:

- Tội phạm ca, ý ngươi như nào?

Trần Thư vẫn duy trì bình tĩnh như cũ, hắn đã nhìn ra đối phương căn bản là không sợ uy danh của hắn. Hắn liếm môi thản nhiên nói:

- Ta tới đón người không phải tới tặng tiền trên người không có nhiều như vậy.

Trên thực tế cũng chính xác là như vậy tư liệu của hắn đã sớm hết, đừng nói đến trăm tỷ, chục tỷ hắn cũng không có.

- Không có tiền cũng không vấn đề gì….

Nam tử hướng về phía Trần Thư nhẹ giọng nói:

- Tộc trưởng chúng ta nói rằng có thể dùng bí mật của ngài để trao đổi!

- Bí mật của ta?

- Đúng vậy! Bí mật làm sao ngươi mạnh lệnh như vậy được!

Đôi mắt Trần Thư khẽ híp lại, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, nhận ra đối phương tới vì mình!

Tuy nhiên, cướp bóc tài sản của những người còn lại cũng là một trong những mục đích của gia tộc Ám Thiên Sứ, chỉ là mục tiêu chính vẫn là Trần Thư!

- Nếu ngài đồng ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tới gặp tộc trưởng chúng ta!

Nam tử cười nhẹ nói:

- Tính mạng của hơn năm nghìn người nằm trong tay ngài!

Có một khoái cảm không thể giải thích được xuất hiện trong hắn ta, ngươi có thể thiên phú kinh người, sức chiến đấu cường hãn thì thế nào? Dù sao vẫn phải cúi đầu trước mặt ngài ấy.

Nam tử lệnh cho Khế Ước Linh mang theo chiếc hộp lớn, xoay người rời khỏi đại sảnh.

Một đám người nắm chặt tay nhau, lửa giận trong mắt đang cháy bừng bừng, nhưng chỉ có thể nhìn đối phương rời đi!

Nhưng lúc này.

- Đứng lại !

Trần Thư cười một cách kỳ lạ và nói:

- Ta không quen chủ động đi gặp người khác, tại sao ngươi không để cho tộc trưởng các ngươi tới tìm ta?

Bước chân nam tử dừng lại, sau đó quay người nói: “

- Ngài ấy không có thời gian.

- Không không không, hắn ta sẽ tới gặp ta!

Trần Thư lắc đầu, nhìn thẳng vào nam tử, chậm rãi nói:

- Chỉ cần giết ngươi, hắn ta không tới được sao?

- ??

Nam tử biến sắc, hắn ta lập tức lùi lại vài mét và đến bên cạnh Khế Ước Linh của mình.

Nhưng đồng thời, một lượng lớn máu đen chảy ra, làm ướt đẫm toàn thân, mùi hôi thối bốc ra từ lỗ mũi.

- Hả?

Vẻ mặt của nam tử đầy kinh ngạc theo bản năng ánh mắt của hắn ta liếc nhìn, nhưng vừa nhìn đã khiến tâm trí hắn lập tức

chấn động, đầu óc trở nên trống rỗng.

Nhìn thấy Khế Ước Linh của hắn ta mặc bộ áo giáp đen, dường như bị một lợi nhận vô hình xuyên qua, toàn bộ cơ thể bị cắt thành hai mảnh.

Khí tức sinh mệnh của nó đã sớm biến mất từ lâu.

- Ngươi?!

Nam tử run rẩy, hắn ta chưa bao giờ tưởng tượng ra cảnh tượng trước mặt.

Trần Thư không chỉ dám làm điều đó, mà còn giết chết Khế Ước Linh của hắn ta ngay tại chỗ!

Đây là Khế Ước Linh chính của hắn!

Trong tích tắc, hắn ta triệu hồi ba Khế Ước Linh khác, đồng thời bỏ chạy ra đằng xa.

Lúc này nam tử đã vô cùng hoảng loạn, những người trước mặt không tuân theo quy tắc chuẩn mực, không đoán trước được!

Lúc ngươi cho rằng hắn sẽ không động thủ thì hắn lại trực tiếp hạ sát chiêu, căn bản không có người ta cơ hội nào cả!

- Mẹ nó, ngươi không quan tâm đến tính mạng của hơn năm ngàn người kia sao?

Nam tử hoảng sợ hét lên, hy vọng có thể khiến Trần Thư cảm thấy sợ hãi.

- Ngươi không cần phải lo lắng về điều đó!

Trần Thư cười nhẹ, sát khí trong mắt hắn sáng rực lên.

- Vù…

Thỏ Không Gian hừ một tiếng, sau đó lấy ra một củ cà rốt khổng lồ, trực tiếp thuấn di đến trước mặt nam tử.

- Giết nó!

Nam tử gầm lên giận dữ, khiến cho ba Khế Ước Linh kia bước tới.

Một con Thanh Sắc Tê Ngưu vút lao tới tốc độ cực nhanh, trên sừng của nó phát ra ánh sáng, trông vô cùng sắc bén.

Thỏ Không Gian nở một nụ cười xấu xa, thuấn di lên phía trên Thanh Sắc Tê Ngưu.

Bùm!

Củ cà rốt trong tay nó đập mạnh xuống, gây ra hiệu ứng Cưỡng chế toái liệt.

Trong tích tắc, xương cốt của Tê Ngưu sụp xuống, bị tổn thương nặng nề.

Chương 1690: Mọi chuyện đã có ta lo (2)

Sau đó, Thỏ Không Gian lại thuấn di, lao về phía những Khế Ước Linh còn lại. Chỉ dựa vào chiến lực của mình, nó đã nghiền nát ba Khế Ước Linh cùng cấp, trận chiến kết thúc một cách chóng vánh.

- Nếu ngươi giết ta, tộc trưởng Jones sẽ không tha cho ngươi!

Nam tử sợ hãi và hét lên:

- Không chỉ có ngươi mà hơn năm ngàn người sẽ bị chôn cùng chỉ vì sự bốc đồng của ngươi!

-Không sai, vai trò của ngươi quá nhỏ, trước khi chết có thể bớt nói đi được không?

Tâm trí của Trần Thư lay động hắn triệu hoán Husky ra đòn tấn công chính.

Bùm!

Các nguyên tố khủng bố của Husky đang gia tăng, trong nháy mắt, hàng tá các kỹ năng mạnh được tung ra.

Hàng loạt các kỹ năng tấn công tuyệt vời được tung ra, ngay lập tức bao phủ ba Khế Ước Linh của nam tử, không chút trì hoãn, tức khắc Khế Ước Linh của hắn ta bị miểu sát.

Bùm —

Nảm tử mất đi sự chống đỡ và rơi từ trên không trung xuống, trông vô cùng xấu hổ.

Hắn ta không còn bình tĩnh nữa, trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi:

- Không … đừng giết ta …

- Đừng sợ, sẽ rất nhanh thôi!

Trần Thư cười nhẹ, lấy ra một túi phân ure màu đen.

- Ngươi ……

Trước khi nam tử kịp phản ứng lại, hắn ta đã bị chiếc túi bao trùm.

Bùm!

Trần Thư trực tiếp tung ra một cú đấm, dựa vào nguyên tố thể chất cường hãn của mình, cái túi đã bị bay cao lên trời.

Sau đó, hai mắt Husky khẽ động một quả cầu lửa được bắn ra.

Bùm!

Ngọn lửa cháy bùng lên, nam tử trên không trung cũng biến mất không còn thấy gì, thậm chí ngay cả một giọt máu cũng không còn sót lại.

Cảnh tượng tàn bạo như vậy khiến ai cũng phải choáng váng.

Trần Thư ra tay quá quyết đoán, thậm chí không mất đến hai phút, một con Hoàng Kim Nhị TinhTinh đã ngã xuống!

- Tội …tội phạm ca!

Lưu Hàn nuốt nước miếng, đây không phải là nghiền ép, quả thực chỉ là miểu sát!

- Mọi người trước tiên quay về thu dọn đồ đạc đi.

Trần Thư chỉ vào hai chiếc hộp lớn bên cạnh, đã sớm bị Thỏ Không Gian giật lấy từ trước.

Lưu Hàn hít sâu một hơi bình tĩnh lại, dù sao cũng có địa vị cao, cũng là Hoàng Kim Ngự Thú Sư.

Hắn ta nói:

- Tội phạm ca, cần chúng ta giúp gì không?

Thấy tất cả mọi người đều cao hứng, ánh mắt nhìn Trần Thư tràn đầy cuồng nhiệt.

- Các ngươi không trách ta hả?

Trần Thư nhướng mày, nghĩ rằng hành động kích động của mình sẽ khiến người khác phật lòng, dù sao thì cũng đang đùa giỡn với vận mệnh của bọn hắn.

- Tội phạm ca, ngươi đến đây vì chúng ta, sao có thể trách ngươi được chứ?

- Đúng vậy, bọn khốn đó không biết xấu hổ, vì chúng ta không còn thực lực, nếu không đã sớm ra tay rồi!

- Nếu như ta nói, không bằng chúng ta trực tiếp nhào về phía gia tộc Ám Thiên Sứ, đánh không được thì cũng nhất định phải cắn chúng một miếng!

- Ta đồng ý! Giết gia tộc Ám Thiên Sứ!

Ánh mắt mọi người đều tràn đầy vẻ tức giận, họ đã giao hết tài sản, nhưng gia tộc Ám Thiên Sứ vẫn hung hãn như vậy.

Một trăm tỷ bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến, có lẽ bọn họ đã bị dồn vào đường cùng rồi!

Trong trường hợp này, tốt hơn là nên chiến đấu trực tiếp!

- Được rồi! Các vị! Tạm thời quan lại chỗ ở ẩn nấp đi.

Trần Thư xua tay nói:

- Việc còn lại không cần phải lo lắng!

Hắn nhìn hàng trăm người xung quanh khẽ nói:

- Mọi chuyện đã có ta lo!

Nói xong xoay người trở lại trong đại sảnh.

Lưu Hàn nhìn bóng lưng của Trần Thư không khỏi có chút sững sờ, trong lúc thất thần, dường như nhìn thấy bóng dáng của lão gia tử…

Sau một lát, hắn ta lấy lại tinh thần, nhận ra người trước mặt không phải là lão gia tử.

Mà đó là Trần Thư…

- Trần Bì, có cần báo cho đám người hiệu trưởng không?

Trương Đại Lực nói, trong mắt hiện lên một chút lo lắng. Hắn ta biết rõ cấp bậc của Trần Thư là Nguy vương cấp chứ không phải vương cấp. Dù hắn ta có thể dễ dàng thoát ra nhưng còn năm ngàn người thì sao?

Gia tộc Ám Thiên Sứ cũng thấy rõ điểm này nên mới dám chèn ép Trần Thư.

- Không cần, như vậy sẽ làm chậm trễ nhiệm vụ của bọn họ.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Yên tâm, ta có thể xử lý được.

Hắn nhếch mép, trong tay xuất hiện một bình dược tề màu đỏ tươi, bên trong đỏ tươi như máu có cảm giác rất quỷ dị.

Đây là Dược tề bạo tẩu của hệ thống! Đã thế còn là phiên bản nâng cấp!

Sở dĩ hắn xuất thủ không kiêng nể gì bởi vì vừa rồi tuyển hạng của hệ thống đã xuất hiện:

[Tuyển hạng 1: nén giận, giao ra tất cả của bản thân. Phần thưởng hoàn thành: một lượng lớn ngự thú lực + một kỹ năng bất kỳ]

[Tuyển hạng 2: không nói gì, ban đêm lén dẫn người rời đi. Phần thưởng hoàn thành: thăng cấp ngự thú không gian]

[Tuyển hạng 3: hạ thủ ngay tại chỗ! Phần thưởng hoàn thành: Gia tăng Bạo tẩu dược tề *1+ Sắp xếp mở khóa Bạo tẩu dược tề! Chú thích: trước tiên cần mở đồ giảm thần kỳ dược tề]

Đúng là tuyển hạng của hệ thống có khác, làm cho hắn không chút do dự mà giết hết đám yếu nhớt kia.

Có sự gia tăng của Bạo tẩu dược tề phiên bản mạnh hơn, hắn còn có thể chống lại vương cấp tất nhiên sẽ không phải kiêng dè cái quái gì hết.

- Đúng là gặp thời…

Trần Thư thì thào nói, trong mắt hiện lên ý cười.

Chương 1691: Không phải hai người lấy nhầm kịch bản của nhau đấy chứ?

Nếu không có tuyển hạng của hệ thống, hắn cũng chỉ có hai cách giải quyết: Một là kéo dài thời gian, chờ đám người Liễu Phong đến giúp. Nhưng nếu như thời gian không kịp, hắn chỉ có thể áp dụng biện pháp thứ hai là tìm hai vương cấp Ước Nhĩ Lợi Châu rồi dùng toàn bộ tính mạng của bản thân uy hiếp làm cho bọn họ ngăn cản Gia tộc Ám Thiên Sứ.

Tuy hắn không bảo vệ được mọi người, nhưng hắn lại rất giỏi trong việc giết người. Hắn cũng không tin có người còn có thể tàn nhẫn hơn hắn!

Nhưng hiện tại đã có sự gia tăng của Bạo tẩu dược tề phiên bản mạnh hơn, hắn cũng không cần phải cực đoan như vậy.

- Lão già Jones kia lại dám đánh chủ ý trên người Tôi phạm ca ta sao…

Hai mắt Trần Thư híp lại, toả ra sát ý lạnh như băng.

…….

Buổi chiều.

Trần Thư đang nghỉ ngơi thì Lưu Hán gõ cửa đi vào.

Vẻ mặt hắn ngưng trọng, nói:

- Tội phạm ca, tộc trưởng gia tộc Ám Thiên Sứ đang đến đây….

- Chậm như vậy sao?

Trần Thư nhíu mày, thật không ngờ đối phương có thể bình tĩnh như vậy.

Hắn mở miệng nói:

- Lưu ca, ngươi rời đi trước đi, ta muốn nói chuyện riêng với hắn!

Lưu Hán lắc đầu nói:

- Ta cũng có thể đánh một trận!

Hắn ta cũng là hoàng kim cấp cho dù đánh không lại Jones nhưng vẫn có một chút tác dụng.

- Cũng được….

Trần Thư gật đầu, hắn có không gian nên có thể bảo vệ được Lưu Hán cùng Đại Lực. Những người còn lại ở thành trì đợi chỉ thị của Trần Thư.

Trong lòng Trần Thư cũng hiểu được gia tộc Ám Thiên Sứ sẽ không chủ động ra tay với người khác cho đến khi họ đạt được mục đích vậy nên chỉ cần đảm bảo chắc chắn bọn họ ở lại Ước Nhĩ Lợi Châu là được.

Một lát sau cánh cửa bị đẩy ra, một lão nhân mặc bộ trang phục màu vàng đi vào gương mặt tươi cười hiền lành nhưng đôi mắt vô cùng thâm thuý như đang tính toán cái gì.

- Vị này chính là tội phạm Nam Giang Trần Thư trong truyền thuyết đúng không?

Lão nhân nhìn phía Trần Thư, cười nói:

- Không hổ là thiên hạ đệ nhất thiên tài! Đúng là nghe danh không bằng gặp mặt!

- Ngươi chính là lão già Jones đúng không?

Trần Thư sờ sờ cằm, cười đáp lại nói:

- Bộ dạng thật ra cũng không khác con chó là mấy!

- …

Lão nhân đang tươi cười chớp mắt đông cứng lại.

Mới gặp đã chửi, không nể mặt chút nào sao?

- Ha ha…….

Hắn ta ngừng lại một chút, cười gượng nói:

- Lời nói của các hạ cũng sắc bén lắm…

- Ngươi hiểu lầm rồi, đối với người thì ta nói tiếng người nhưng đối với súc vật chó má này kia, lão già….

- Đủ rồi!

Jones xanh mặt, nháy mắt đạp nát cái ghế bên cạnh, trong mắt sát ý dày đặc.

Vốn dĩ hắn ta muốn bày tỏ một chút thành ý của mình, nhưng kết quả vừa mới gặp mặt đã bị phá hỏng. Còn dám chửi câu nào quá đáng hơn nữa hay không?

Hắn ta tốt xấu gì cũng đã gặp qua các đại nhân vật nổi tiếng khác, dù hai bên có thù oán gì chăng nữa cũng chỉ có thể khách khí nào có gặp qua loại tội phạm nào vừa gặp đã chửi người như này chứ?

Sự tu dưỡng của cường giả đâu? Một chút cũng không có hay sao?

- Nói như vậy, ngươi không muốn nói chuyện nữa?

Vẻ mặt Jones u ám không còn ngụy trang nữa, hắn ta sợ mình sẽ bị tức đến xuất huyết não……

- Đương nhiên là muốn nói chuyện rồi.

Trần Thư tươi cười làm như nãy giờ người chửi không phải là hắn.

Hắn ngồi trên một cái ghế, khiêm tốn nói:

- Lão già, mời ngồi!

- …

Trong lòng Jones giận dữ, nhưng nghĩ đến mục đích của mình hắn ta chỉ có thể áp chế.

Cái khác không nói, thiên phú phá vỡ lòng phòng ngự của người khác quả thật khá lợi hại….

- Hy vọng hội trưởng Lưu tạm rời đi một chút, ta muốn cùng Trần….. thằng nhãi con này trao đổi một chút!

Trong lòng hắn ta có chút tức giận, muốn nói lại nhưng vừa định nói thì thấy Trần Thư đứng phắt dậy, mặt lạnh nói:

- Đây là thái độ của ngươi khi tới đàm phán sao? Lại dám mắng ta?! Ngươi có thể cút đi rồi đấy!

- ? ? ?

Jones kìm chế, trong lòng đã tức muốn hộc máu.

Ngươi chửi ta như thế, ta chửi lại có một câu mà ngươi đã chịu không nổi?

- Muốn nói chuyện thì phải xem thái độ của ngươi!

Mặt Trần Thư lạnh băng, cố chấp vô cùng một chút cũng không nhường.

-

Jones kìm chế cơn tức trong lòng, nói:

- Là lão già này đã xúc động, mong Trần Thư tiên sinh đây không tức giận.

- Lúc này có thể nói chuyện rồi.

Trần Thư thay đổi nét mặt mang theo một chút ý cười.

Hắn biết đối phương rất muốn biết được bí mật mạnh lên của mình nên chỉ có thể tạm thời nén cơn giận, dù sao hắn cũng là hoàng kim ngự thú sư cũng khiến cho vương cấp có một chút kiêng kị.

Ngồi xuống nói chuyện tất nhiên sẽ không có ý muốn động thủ.

- Việc này…..

Lưu Hán bên cạnh cũng trợn mắt há mồm, hoàn toàn không thể đoán trước được màn này.

Nếu hắn ta nhớ không lầm thì Jones là vương cấp còn Trần Thư là hoàng kim cấp đúng không….

Không phải hai người lấy nhầm kịch bản của nhau đấy chứ?

- Lão già, có thể bắt đầu màn biểu diễn của ngươi rồi đấy!

Trần Thư bắt chéo hai chân, bộ dáng nhàn nhã thoải mái.

Còn Lưu Hán, đã rời khỏi phòng, cùng với Trương Đại Lực đứng bên ngoài chờ đợi.

- Bình tĩnh… Bình tĩnh…

Trong lòng Jones không ngừng lẩm nhẩm, cố gắng để tâm tình của mình bình tĩnh lại.

Chương 1692: Lão bất tử có trí thông minh nhưng không nhiều

Con hàng này vẫn luôn một tiếng lão già hai tiếng lão giã, tố chất thật sự là quá thấp… Ngươi đấy không phải xuất thân từ trường danh giá sao?

- Trần Thư tiên sinh…

Một lúc sau, Jones khôi phục bình tĩnh, nói:

- Ta tới đây, là muốn làm một vụ giao dịch với ngươi.

- Giao dịch?

Hai mắt Trần Thư híp lại, nói đùa:

- Hoàng Kim Ngự Thú Sư kia tử vong, ngươi không truy cứu?

- Người đó và gia tộc Ám Thiên Sứ bọn ta, không có quan hệ gì cả.

Jones vừa cười vừa giải thích:

- Đó hoàn toàn là hành vi của một mình hắn, mong rằng Trần Thư tiên sinh không truy cứu đến gia tộc, lần này, thực ra ta cũng phải nói lời xin lỗi.

- Không phải chứ, ngươi thật máu lạnh?

Trần Thư nhíu mày.

Nếu không có Vương Cấp nâng đỡ, trừ phi là đầu óc bị hỏng, bằng không một Hoàng Kim Cấp không có khả năng dám đến chọc giận hắn.

- Trần Thư tiên sinh, thật sự là hắn và gia tộc chúng ta không có quan hệ.

Jones thở dài, bộ dáng vô cùng chân thành.

Trên thực tế, hắn ta phái người kia đến, vốn làm muốn thăm dò thực lực của Trần Thư, bằng không cũng sẽ không nhiều

lần khiêu khích Trần Thư.

- Được rồi, một kẻ đã chết không có quan hệ gì với ta.

Trần Thư lười phải tán gẫu với lão bất tử này, nói:

- Có cái gì nói thẳng, thời gian của ta có hạn!

- Nếu đã như vậy, lão hủ nói thẳng.

Jones mỉm cười, nói:

- Thế cục hôm nay, chắc hẳn các hạ cũng nhìn thấy.

- Hung thú hoành hành, nhân loại nhiều lần bị đánh lui, hơn nữa không có một chút khả năng trở mình, ta tính toán, không tới ba năm, Lam Tinh chắc chắn sẽ bị hung thú chiếm lấy!

- Sau đó thì sao?

Trần Thư thản nhiên nói.

- Kỳ thực Lam Tinh bị phá hoại, đương nhiên không có nghĩa là nhân loại diệt vong…

Jones nở nụ cười, nói:

- Chỉ là diện tích của Lam Tinh lại không nhỏ, hơn nữa có đến hàng ngàn Dị Không Gian, Sinh Tồn Không Gian của cường giả nhân loại đương nhiên vẫn có.

- Lão hủ nhìn ra, nhân loại cường giả tất nhiên sẽ kết thành liên minh!

Lời nói của Jones tràn ngập ý mê hoặc nhân tâm, dã tâm bừng bừng nói:

- Không bằng bây giờ ta với ngươi liên thủ, bày mưu bố trận sớm, sau đó tất nhiên là có thể xây dựng trật tự mới!

- Khi đó, chúng ta chính là người cầm đầu mới của nhân loại! Ha ha ha!

- Được rồi, được rồi!

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Sao ngươi cười khó nghe vậy chứ?

- ???

Khóe miệng của Jones giật giật, con mẹ nó ngươi có phải bị bệnh không?

Hắn ta mang giấc mộng trong lòng nói ra hết, vốn cho rằng có thể có được đồng minh, nhưng ngươi lại chú ý đến vấn đề này?

- Có thể ngươi đang nôn nóng, nhưng trước tiên không nên gấp.

Ánh mắt của Trần Thư có suy tư, nói:

- Ngươi muốn hợp tác với ta?

- Đúng vậy!

Jones gật đầu nói.

- Không phải, ta là thiên tài đệ nhất thế giới, sở hữu vô số tài nguyên, thậm chí ngay cả truyền kỳ Ngự Thú sư đều tương đối coi trọng ta.

Trần Thư mang theo khinh bỉ nói:

- Ta hợp tác với ngươi, ta làm gì đây?

- Trù ngươi, trù ngươi chết nhanh hơn, trù ngươi có trí thông minh cảm động lòng người, trù ngươi cười khó nghe…

- Đủ rồi!

Mặt Jones trầm xuống, tay phải sắp bóp nát tay vịn của ghế dựa.

Mẹ nó ngươi mắng ta đến nghiện rồi đúng không?

Trong lòng hắn ta đã quyết định, chỉ cần có được bí mật của Trần Thư, nhất định phải xé nát miệng của hắn ra.

- Đủ cái rắm!

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Một câu thôi, hợp tác với ta, ngươi còn chưa xứng!

- Hừ!

Khuôn mặt Jones âm trầm như nước, nói:

- Ta là Vương Cấp, công thêm khống chế toàn bộ gia tộc Ám Thiên Sứ, thực lực của tiểu bối như ngươi có thể so sánh sao?

- Vậy ngươi nói kế hoạch bày bố cụ thể xem nào, ta muốn nghe thử.

Trần Thư thần sắc bình tĩnh, ngược lại có hơi hiếu kỳ với người có kế hoạch dã tâm bừng bừng trước mắt, không chừng có thể chỉ điểm cho hắn một chút.

Hiện tại là loạn thế, cũng khiến hắn thủ túc vô thố.

- Được!

Jones gật đầu, chậm chậm nói:

- Bây giờ Tự Do liên minh vô cùng hỗn loạn i, cường giả khắp nơi đều đang tranh đoạt quyền lợi, truyền kỳ Ngự Thú sư lại đang bận bịu chống lại sào huyệt của ác ma Thú Hoàng, không dứt ra được.

- Dựa vào thân phận của ta, dễ dàng có thể nhận được sự tín nhiệm của người cầm quyền của các đại châu, đến lúc đó, chúng ta có thể chính thức cướp sạch toàn bộ tài nguyên!

- Nuốt trọn tài nguyên của Tự Do liên minh, tất nhiên là có thể để cho chúng ta tiến thêm một bước!

- Đến lúc đó, Tuyết quốc, Bất Hủ vương quốc, thậm chí ngay cả Hoa quốc…

Jones cười haha không ngừng, giống như sắp thực hiện.

- Lão bất tử ngươi thật là tàn nhẫn nha?

Trần Thư nhăn mày, con hàng này chẳng những không có suy nghĩ trợ giúp Liên minh Tự Do, lại còn một lòng chỉ muốn cướp tài nguyên của đối phương.

- …

Vẻ mặt của Jones hơi ngưng lại, mẹ nó ngươi có thể đừng mắng ta nữa không?

Đúng lúc này, Trần Thư lại mở miệng nói:

- Thực ra ngươi nói cũng có chút hấp dẫn.

Hắn sờ cằm:

- Vậy ta phải trả cái giá như thế nào? Mỗi ngày mắng ngươi hai câu là được rồi?

- ???

Mặt mày Jones hơi vặn vẹo, mẹ nó ngươi thật sự có bệnh sao?

Mẹ nó thì ra ngươi tới để mắng ta đúng không?

Chương 1693: Ca ca hôm nay sẽ bạo sát ngươi

– Ta muốn bí mật của ngươi! Ánh mắt Jones nhìn thẳng, nhưng vẫn kiên trì nói:

- Ta đặc biệt điều tra ngươi, hiểu rõ toàn bộ nhân sinh ngươi đã trải qua!

- Ngươi có thiên phú ngự thú phổ thông, ngay từ đầu khế ước linh cũng không mạnh! Nhưng tốc độ phát triển của ngươi quá nhanh, căn bản là nhân loại không thể làm được!

- Hơn nữa Cực Đại Hóa Slime của ngươi, nguyên tố thú phân thân, căn bản là không có khả năng tự nhiên lĩnh ngộ, nguồn gốc quá đáng nghi!

- Mặt khác, ngươi còn có thể triệu hồi ra một cái cự nhân Vương Cấp đỉnh phong tinh thần, đây không phải là khế ước linh của ngươi…

Ánh mắt Jones sáng rực, gần như có thể khẳng định, trên người Trần Thư có bảo vật tuyệt thế nào đó.

Nếu hắn ta có thể đạt được, tất nhiên là có thể nâng cao một tầng, thậm chí có hy vọng đột phá truyền kỳ, trở thành cường giả tuyệt đỉnh!

Đúng lúc bây giờ thời đại rung chuyển, bất luận quốc gia nào thế lực đều khó có khả năng tới trừng phạt hắn.

Đối với hắn mà nói, quả thực là cơ hội ngàn năm có một!

- Hử? Ngươi biết tinh thần cự nhân, lại còn dám có ý đồ với ta?

Trần Thư nhíu nhíu lông mày, trong mắt đã có một chút kinh ngạc.

- Đương nhiên, tình cảnh ngươi đột phá Hoàng Kim, toàn cầu đều biết!

Jones mỉm cười, bình tĩnh nói:

- Nhưng với tính cách của ngươi, ngày đó rõ ràng không để cho nó ra tay giết người, chỉ sợ là có hạn chế gì đó đúng không?

- Phân tích không tồi…

Trần Thư sờ lên cằm, nói:

- Lão bất tử ngươi có chút thông minh, nhưng mà không nhiều lắm.

Dựa theo quy tắc dịch chuyển của sao trời, hắn không thể ở trong Di Tích giết người, nhưng ở ngoại giới thì lại không cần phải lo lắng gì vì chẳng có hạn chế nào cả.

Mà ngày đó hắn cũng không giết người, chủ yếu là vì sức mạnh Tinh Thần Cự Nhân thật sự rất đáng sợ, hắn vốn còn không thể khống chế được năng lượng hao phí.

Buổi sáng lúc gia tộc Ám Thiên Sứ muốn thu hơn hai mươi tỷ tiền phòng, hắn đã muốn ra tay, lại muốn mượn Tinh Thần Cự Nhân để nghiền áp.

Nhưng Ước Nhĩ Lợi Châu có ba Vương cấp, nếu như xảy ra đại chiến, không thể tưởng tượng năng lượng hao phí sẽ lớn đến cỡ nào.

Cuối cùng hắn cũng nhịn xuống.

Huống hồ nguy cơ bây giờ đối với toàn bộ nhiệm vụ hộ tống mà nói, cũng không đáng để chú ý đến.

Nguy cơ lớn nhất vẫn đến từ hung thú Hải Dương!

Hắn phải cung cấp đủ năng lượng cho Tinh Thần Cự Nhân, dùng lá bài tẩy này vào ngay thời điểm then chốt, nếu không

lỡ như có biến cố xảy ra, ai cũng không cứu nổi hắn.

Đến lúc đó, chẳng những không có vô số đạn hạt nhân, mà vô số người đều phải chết.

- …

Jones siết chặt tay, nhưng khi nghĩ đến mục đích của bản thân mình, hắn ta chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hắn ta sống nhiều năm như vậy, chưa từng bị người nào mắng đến thế này……

- Thật ra bí mật ta nói với ngươi cũng không có gì quan trọng, nhưng ngươi phải hứa, không thể nói với người khác! Nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Vẻ mặt của Trần Thư trở nên cực kỳ nghiêm túc, đến gần phía tai của Jones nói.

Trong lúc nhất thời cơ thể Jones cứng đồ, nhưng sau lại dựa sát lại. Trong lòng hắn ta vẫn cảnh giác như cũ.

- Bí mật của ta chính là…

Trần Thư dừng lại một chút, rồi lại nhẹ giọng nói ra:

- Ta là người cha thất lạc nhiều năm…… Của ngươi!

- ???

Jones ngẩn ra, giây tiếp theo liền nổi giận, cũng không muốn tiếp tục giả vờ gì nữa.

Nhưng ngay lúc này, chỉ thấy một bóng đen đánh tới, mang theo khí tức nồng nặc tội ác trên người.

Cơ thể hắn ta chấn động kịch liệt, vội vàng muốn né tránh nhưng đã không còn kịp nữa!

Tốc độ của Trần Thư thật sự quá nhanh!

Nuốt xong mười viên trân châu quân vương, tố chất thân thể của hắn đã có thể ngang với vương cấp!

Ào —

Túi phân trực tiếp chụp vào đầu của Jones, khiến hắn trở nên buồn ngủ, giống như bị phong ấn vậy!

Phù —

Thỏ không gian nháy mắt xuất hiện, trong tay cầm theo một củ cà rốt khổng lồ hung hăng chạy đến chỗ Jones mà đánh!

Nhưng ngay lúc chỉ còn cách hắn ta một cm, đột nhiên xuất hiện một cái khiêng màu đen ngăn ngản.

Trong nháy mắt, cửa lớn căn phòng vỡ tan, một thiên sứ thần sắc lạnh băng trong nháy mắt đến bên cạnh Jones.

- Mẹ nó! Muốn chết à!

Jones mạnh mẽ xé túi phân trên đầu, thành công giải trừ phong ấn

Hắn ta thật không ngờ, người ở trước mắt lại hung tàn như vậy, cứ vậy mà hạ sát chiêu với hắn ta.

Ta mẹ nó mới là Vương cấp đó biết không hả!

Trần Thư nhếch môi cười nói:

- Ta đã nói ra một bí mật đã chất chứa bất lâu nay, giờ ngươi đã hài lòng rồi chứ?

- ……

Jones trừng lớn hai mắt, vừa ý cái con khỉ!

- Ngươi không có thành ý, vậy đừng trách ta đấy!

Sắc mặt của hắn ta lạnh như băng, cơn tức giận xông thẳng lên đầu.

Thật không ngờ mình tự đến đây một chuyến, chẳng những không đạt được gì, lại tự dưng bị người ta sỉ nhục!

- Nhóc con chết bằm, ngươi không có cơ hội!

Hai mắt Jones híp lại, quay người mang theo khế ước linh rời đi, còn nói:

- Từ giờ trở đi, mỗi phút đồng hồ, ta sẽ giết một tên đồng bào của ngươi đến khi ngươi giao ra thứ mà ta muốn mới thôi!

- Ngươi còn muốn Thân Tử Giám Định thư sao?

Chương 1694: Ca ca hôm nay sẽ bạo sát ngươi (2)

Trần Thư khoanh tay trước ngực, thản nhiên nói: - Thứ đồ chơi đó lát nữa ta đi làm là được rồi, vậy là được rồi chứ?

- ……

Jones quay lại nhìn, lửa giận trong lòng làm cho hắn ta có hơi mơ màng không hiểu chuyện gì.

Mẹ nó sao ngươi không dám nói lời độc địa một chút nữa xem nào?

- Được rồi, không lộn xộn.

Trần Thư phẩy tay áo, nói:

- Thật ra đây là ân oán của hai chúng ta, không cần phải liên lụy đến những người khác phải không?

- Ngươi thật sự nghĩ ta bị ngu à?

Jones thản nhiên nói:

- Ngoại trừ việc giao bí mật của ngươi ra, ngươi không có lựa chọn nào khác đâu!

- Không không không!

Trần Thư cười lắc đầu, nói:

- Kỳ thật còn có một biện pháp!

- Hửm?

Bước chân của Jones ngưng lại một chút, trong mắt có hơi chút nghi hoặc.

- Thì chính là…… Giết chết ngươi!

Trần Thư bỗng đứng dậy, cười nói:

- Chỉ cần làm thịt ngươi, tất cả đều không còn là vấn đề nữa.

- Ha ha ha!

Jones giận đến cười thành tiếng, ánh mắt trở nên âm trầm, nói:

- Ngươi muốn ra tay với ta?!

Rầm rầm —

Trần Thư không nói lời nào nữa, chỉ thấy [Tử Vong Hỏa Trụ] phun ra, nhiệt độ cao kinh khủng.

- Hừ!

Hắc ám thiên sứ ở bên cạnh Jones bước lên phía trước, nguyên tố trên người tràn ra, dễ dàng đỡ được công kích của Husky.

Thần sắc của nó lạnh như băng,trong tay xuất hiện làn khói đen dần dần tích tụ lại thành trường thương.

Xuy xuy

Nó điên cuồng đâm thẳng về phía trước, từng đường thương màu đen cũng điên cuồng phóng theo!

Đôi mắt Thỏ Không Gian hơi động liền xuất hiện [Không Gian Bình Chướng], miễn cưỡng ngăn lại một đợt tấn công.

Trận chiến của hai bên chính thức bắt đầu!

Ầm ầm ầm —

Trong hội Ngự thú sư, xuất hiện từng đợt nổ vang lên, toàn bộ tòa nhà đều lung lay sắp đổ, khó có thể chịu nổi sức chiến đấu của cả hai người.

Chưa đến một phút đồng hồ, cùng với tiếng nổ vang lên, cả toàn nhà hoàn toàn sụp đổ, chỉ còn là phế tích.

Mà lúc này, Jones cưỡi một con Cốt Long cực lớn xuất hiện, bên cạnh còn có bốn khế ước linh vương cấp vô cùng khí thế.

Ánh mắt của hắn ta lạnh như băng, nhìn xuống đống phế tích bên dưới, sát ý tràn ngập trong mắt!

Ầm!

Trong phút chốc, một cục bông màu vàng bước ra,trên người không có chút tổn thương nào.

Mà ba người Trần Thư thì lại ở trong miệng của Tiểu Hoàng.

- Tội Phạm ca, các ngươi đánh nhau à?

Lưu Hán vội vàng hỏi, thật không ngờ Trần Thư lại đáng sợ như vậy, người ta là Vương cấp đó!

Lưu ca, ta mang người truyền tống rời đi trước nhé, ngươi phụ trách bảo hộ các đồng bào còn lại!

Trần Thư vội vàng nói:

- Về phần Lão Bĩ Đăng, giao cho ta là được rồi.

Lưu Hán ngẩn ra, rồi sau đó thành thật gật đầu.

Mặc dù Trần Thư và Dones có chút chênh lệch về cấp bậc, nhưng hắn ta vẫn tín nhiệm Trần Thư như cũ.

Giây tiếp theo, ấn ký xuất hiện, để Lưu Hán truyền tống rời đi.

- Trần tiểu quỷ, ta vốn không muốn ra tay, nhưng ngươi cứ muốn tìm đường chết!

Chỉ thấy hắc ám thiên sứ ở bên cạnh Jones giơ tay trái ra, vô số khí tức đen tối bay ra.

Chỉ trong giây lát, một kết giới màu đen vây quanh giữa hai người, ngăn cách với thế giới xung quanh.

- Ngươi muốn ngăn ta lại?

Trần Thu nhíu mày, ánh mắt có hơi đùa cợt.

- Đương nhiêu không phải!

Jones lắc lắc đầu, nói:

- Ngươi có không gian thần kỹ, ta không ngăn được ngươi.

- Ta chỉ không hy vọng có người ngoài quấy nhiễu chúng ta đánh nhautho6i.

- Sợ mình chết không đủ nhanh à?

Khóe miệng của Trần Thư nhếch lên, trong mắt chứa đầy sát ý.

Xem ra bây giờ Ước Nhĩ Lợi Châu có hai vương cấp khác, đấu với Jones không phải là đường tốt.

Nếu bây giờ hắn rút lui, để hai người khác tiến lên trước chặn Jones, tất nhiên là biện pháp thương vong thấp nhất.

Nhưng lại không phù hợp với tính cách của Trần Thư.

Nếu đã chọc phải hắn ta, tất nhiên sẽ phải trả giá!

Huống hồ mặc dù tạm thời ngăn chặn được Jones, nhưng chỉ trị được phần ngọn chứ không chặn được phần gốc, hắn ta vẫn sẽ đánh chủ ý lên người của Trần Thư.

- Ngươi chỉ là một Hoàng kim nhị tinh, mà dám đối đầu với vương cấp, ngươi mới chán sống đấy?

Trong mắt Jones tràn đầy sát ý, đồng thời trốn vào bên trong thân thể của Cốt Long, tránh bị Trần Thư đánh lén.

Trần Thư mỉm cười, quyết đoán mở ra Bạo Tẩu Tề Dược bản nâng cấp.

Ùng ục ùng ục!

Trong chớp mắt, bốn con khế ước linh của hắn đều mở to miệng.

- Vương cấp, thật sự mạnh vậy sao?

Hắn thì thầm: “Ca ca hôm nay sẽ bạo sát ngươi!

- Òm ọp!

- Ô ô ~

- Hức hức!

- Gào! Đại vương ta đây vô địch rồi! Các tiểu đệ, xong lên hết cho ta!

Chỉ thấy hai mắt bốn khế ước linh của Trần Thư phát ra ánh sáng đỏ, dáng vẻ hung bạo cực kỳ……

Dược hiệu của Bạo Tẩu Dược Tề bắt đầu phát huy tác dụng, khiến thuộc tính cơ sở của chúng nó dần dần thay đổi.

- Hửm? Phát điên à?

Jones ở phía trên cũng có hơi bất ngờ. Cả chủ nhân và đám khế ước linh đều không được bình thường, hợp nhau quá trời.

Nhưng hắn ta lúc này vẫn không cảm nhận được chút nguy hiểm nào, bình tĩnh nói:

- Tiểu tử, nói thật với ngươi, chỉ cần một con Hắc Ám Thiên Sứ này thì ngươi sẽ không thể nào làm đối thủ của ta được!

- Ha!

Hai tròng mắt của thiên sứ màu đen trở nên đen hoàn toàn, tay còn lại cũng xuất hiện trường giáo màu đen, phát ra khí thế không sao địch nổi!

Chương 1695: Bây giờ mới là thời gian cho bữa chính

Đúng là một khế ước linh cấp SSS hiếm thấy! - Ba trăm năm trước, tộc trưởng đầu tiên cũng vì nhờ vào một con Hắc Ám Thiên Sứ, chinh chính ở Dị Không Gian, thành lập gia tộc Ám Thiên Sứ!

Trong mắt Jones tràn ngập sát ý lạnh băng,nói:

- Mà hiện giờ, cấp bậc của ta tuy không bằng tổ tiên, nhưng việc trình độ nuôi dưỡng Hắc Ám Thiên Sứ đã đến cực hạn rồi!

- Phòng ngự của nó không có một kẽ hở nào, còn có kỹ năng sát phạt kinh khủng, tốc độ có thể so thuấn di, có thể nói đây là khế ước linh hoàn mỹ!

- Ngươi chỉ là một Hoàng Kim cấp, dựa vào cái gì dám đấu với ta?!

Hai mắt của Hắc Ám Thiên Sứ tối đen nhìn chằm chằm Trần Thư, đồng thời khí thế quanh thân cũng phối hợp theo, cùng nhau bùng nổ!

Jones chắp hai tay sau lưng, trong mắt tràn ngập sát ý, quát:

- Lão hủ chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi dựa vào cái gì mà đấu với ta?!

Rầm rầm!

Vừa dứt lời, năm đường [Tử Vong Hỏa Trụ] vô cùng khủng bố xuất hiện, trong nháy mắt bắn bay trang bị của Hắc Ám Thiên Sứ bay hơn ngàn thước……

- Ngao!

Hắc Ám Thiên Sứ rên lên một tiếng, khí thế trước đó giờ chẳng còn gì, nó không còn trang bị gì nữa……

- Ơ nó……

Jones trừng lớn hai mắt, đầu óc chỉ cảm thấy ong ong, thậm chí muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Mẹ nó sao ngươi trở mặt nhanh vậy?!

- Ngươi…… Ngươi mẹ nó……

Thần sắc Jones cứng ngắc, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì.

- Vừa rồi ngươi có trang bị à?

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Hơi giống diễn hài ha, nhưng cũng không biết nữa, nhưng ta còn muốn xem thử.

- ……

Ngực Jones hơi khó chịu, chỉ cảm thấy có một ngụm máu muốn phun ra, thứ này thật sự là quá kỳ lạ rồi.

- Nhưng lão già này, chúng ta nói chuyện chút đi, thực lực của ngươi có thể mạnh như cái miệng của ngươi không?

Trần Thư thấy vậy, vội vàng thừa thắng xông lên nói tiếp:

- Cái thứ đồ hư này, ngươi cũng dám thổi phồng nó lên à? Có biết xấu hổ không vậy?

- Hay ngươi gia nó cho Thực thần bạn hữu của ta đi, để nó dạy dỗ một chút, đến lúc đó trả lại cho ngươi sẽ thành một mâm thịtt kho thiên sứ thơm ngon tuyệt vời.

- Ngươi quá đáng rồi đó!!

Jones siết chặt hai tay, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, dường như hắn ta đã chịu đựng đến cực hạn……

Vù vù!

Ngay lúc này, thiên sứ lại bay vút trở về bên cạnh Jones.

Nó rõ ràng đang rất chật vật, nhưng lại không bị thương gì, dù sao sức mạnh cũng đạt vương cấp.

Cùng lúc đó, hai bóng đen xuất hiện bao trùm lấy hai tai của Jones.

Không thể chặn được miệng của Trần Thư, chỉ có thể che hai tai của chủ nhân lại mà thôi.

- Tiểu tử này, có hơi quỷ dị……

Jones thấy vậy, trong lòng cũng dần bình tĩnh, đồng thời nét mặt cũng dần thả lỏng hơn.

Trần Thư trước này này không thể xem thường được, uy lực của hỏa trụ vừa rồi tuyệt đối là sức mạnh vương cấp!

- Ngao ngao ngao!

Đúng lúc này, trên đầu của tiểu Hoàng xuất hiện năm con husky giống nhau như đúc, trong mắt thể hiện rõ sự thông mình lanh lợi.

- Mẹ nó, bốn phân thân……

Jones cau mày, vì để đối phó với Trần Thư mà hắn ta đã đọc rất nhiều tài liệu, tất nhiên bao gồm cả thần kỹ của khế ước linh.

Nhưng hiện giờ trên thế giới, cái gọi là [Phân thân] thần kỹ của khế ước linh, cũng chỉ phân thân được một cái thôi!

Tuy [Phân thân] thật sự mạnh mẽ, nhưng không đến mức là kỹ năng vô địch.

Nhưng hoàng kim cấp như Trần Thư, mà tạo ra được bốn phân thân thì lại quá đáng sợ rồi!

Jones thật sự không hiểu, liền quát lớn:

- Kỹ năng [Phân thân] của ngươi cấp bậc cao nhất là bao nhiêu?!

Dựa theo suy nghĩ của mọi người hiện giờ, muốn đề cao số lượng của phân thân, chỉ có thể tăng cấp bậc kỹ năng!

Trần Thư mỉm cười, thản nhiên nói:

- Bằng tuổi của lão già nhà ngươi đó!

Trần Thư vừa dứt lời, Jones liền nổi giận không thể nhịn được nữa.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, cái thứ này luôn sỉ nhục hắn ta, nhưng quan trọng chính là bản thân hắn ta không thể mở miệng bật lại được câu nào……

Nhưng đang lúc hắn ta đang ngây người, hai mắt của năm con husky xuất hiện màu sắ không giống nhau, thoạt nhìn như đang cố làm động tác ngầu quý phái!

Ánh mắt bọn chúng nhìn chằm chằm thiên sứ, khí tức khủng bố không ngừng phát ra vô cùng mạnh mẽ.

Trong lúc mơ hồ, xung quanh thân chúng đều tỏa ra màu sắc, đây chính là biểu hiện của nguyên tố thuộc tính đã đến cực hạn!

- ……

Thần sắc của hắc sắc thiên sứ cứng ngắc, nó vậy mà lại bị một con hoàng kim khế ước linh có khả năng đánh chết.

Cái cảm giác áp bách chết tiệt này!

Bạo Tẩu Tề Dược không đơn giản là tăng hai cấp sức chiến đấu cho Husky đâu. Kỹ năng phù trợ của tiểu tinh linh cũng xuất hiện thay đổi như vậy, một lần nữa còn khiến sức chiến đấu của Husky tăng vọt.

Hai lần chồng lên nhau như vậy, tuyệt tốt không phải chỉ đơn giản là tăng thêm một chút.

Rầm rầm rầm!

Cặp mắt của Husky lập lòe sáng, các loại nguyên tố kỹ năng phong nhận, băng cầu, hỏa cầu không ngừng đánh tới.

Mặc dù đều là những kỹ năng nhỏ, nhưng sức mạnh vẫn rất kinh người!

- Ha!

Con ngươi của hắc sắc thiên sứ vừa động, nguyên tố trong cơ thể cũng bắt đầu khởi động, trực tiếp dùng sát chiêu!

Kỹ năng của Husky trước mắt này đã khiến nó cảm nhận được nguy cơ phải chết rất lớn, không gì có thể cản nổi!

Chương 1696: Tổ hợp Khế Ước Linh bất khả chiến bại

Hiển nhiên, chỉ số thông minh của nó vẫn còn cao hơn chủ nhân của nó một ít…… Chỉ thấy cánh trên lưng Ám Thiên Sứ bắt đầu được thu vào trong cơ thể, đồng thời cơ thể cao hai mét trực tiếp tăng vọt thành mười mét!

Chỉ thấy một bộ chiến giáp màu đen xuất hiện, bao trùm lấy toàn thân, trên đó có rất nhiều loại phù văn cổ xưa.

Đồng thời, khuôn mặt nó trở nên dữ tợn, trên đầu mọc hai sừng, đôi con ngươi ẩn chứa tử quang, trong chớp mắt từ thiên sứ đã biến thành ác ma.

Đôi mắt màu tím của nó gắt gao nhìn chằm chằm mỗi một kỹ năng phong tới, như đang tập trung vào gì đó.

Vù vù —

Một phong nhận cực lớn xuất hiện, phóng thẳng đến nó!

Hai mắt Ám Thiên Sứ chợt lóe, torng tay là một trường thương như rồng, nháy mắt chạm vào nơi nào đó của phong nhận.

Rầm!

Trong phút chốc, năng lượng mạnh mẽ ẩn chứa bên trong phong nhận tán loạn, không còn bất kỳ uy hiếp gì nữa.

Rầm ầm ầm —

Sau đó, trường thương trong tay củ nó đâm cực nhanh, thậm chí chỉ có thể thấy được tàn ảnh.

Trong lúc nhất thời, các nguyên tố kỹ năng đều bị nó làm cho đâm hỏng, toàn bộ sức mạnh đều tiêu tan.

Nó lại có thể phòng ngự hoàn hảo mọi tấn công của Husky như vậy!

- Hửm? Có thể nhìn ra nhược điểm của kỹ năng sao?

Trần Thư thần sắc vừa động, nhìn vào trong mắt Ám Thiên Sứ liền biết được kỹ năng cường hãn đó.

Trong nháy mắt, Ám Thiên Sứ đã có thể đâm thủng mười kỹ năng nhỏ.

Từ đầu đến cuối, nó cũng không lùi một bước mà đứng yên tại chỗ bất động, làm người ta có cảm giác không thể chê vào đâu được!

- Vô dụng thôi, kỹ năng của ngươi đều chỉ để trang trí.

Jones thở ra một hơi, áp lực trong lòng cũng dần tiêu tán.

Ám Thiên Sứ cũng nhếch miệng, tử quang trong mắt sáng rực rỡ, dường như có thể nhìn thấu toàn bộ!

Ở trong mắt nó, tất cả kỹ năng của husky dù có đáng sợ thế nào, cũng không thể so với vương cấp.

- Ồ, thật sự có hơi khắc chế ta……

Trần Thư nghiêm túc gật đầu, rồi lại cười quỷ dị nói:

- Nhưng đây chỉ là món khai vị thôi, chỉ là chồng buff thôi mà!

- Bây giờ, mới là lúc cho bữa chính!

- Grào grào grào!

Năm con Husky kêu lên, không giữ một chút sức lực nào, kỹ năng tốc độ cực nhanh đã được bộc lộ hết ra.

Bùm bùm bùm…..

Một loạt các nguyên tố có uy lực cực mạnh được tung ra, đồng thời mỗi khi tung ra một kỹ năng sẽ sử dụng [Cẩu Ảnh Mê Tung] để .tự thay đổi vị trí

Trong chốc lát tất cả các kỹ năng bao phủ tứ phía, đồng thời chĩa về phía Ám Thiên Sứ.

Kỹ năng bay đầy trời phong tỏa mọi ngóc ngách, không còn lối nào để trốn thoát!

- ……

Thần sắc của Hắc Ám Thiên Sứ như bị ngưng trệ, nguy cơ sinh tử khiến cơ thể nó run lên bần bật.

Sức mạnh của mỗi kỹ năng xung quanh đều đáng kinh ngạc, hầu hết chúng đều là kỹ năng quân vương, kết cấu năng lượng bên trong cực kỳ phức tạp!

Đôi mắt phát ra ánh sáng màu tím, nó đang cố gắng dò tìm ra điểm yếu của kỹ năng, nhưng mới chỉ có ba kỹ năng, máu đen chảy ra từ mắt nó, có lẽ là bị quá tải rồi.

Nó gầm lên một tiếng, các nguyên tố Ám trong cơ thể tăng lên, một lớp vỏ bảo vệ hình bán cầu xuất hiện, tạm thời ngăn chặn các kỹ năng của Husky.

Bùm bùm bùm!

Sức mạnh của các kỹ năng tấn công thật đáng kinh ngạc, trong nháy mắt, các vết nứt đã xuất hiện trong các kỹ năng phòng ngự.

Với tình hình như này nó sẽ không tồn tại được lâu nữa.

- Thật là chó chết mà.

Tâm trí Jones bị hoảng loạn, hắn ta cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi trong lòng của Hắc Ám Thiên Sứ.

Grào!

Chỉ thấy Cốt Long ở dưới thân nó gầm lên một tiếng, hai Quỷ Hỏa màu xanh lá cây nhảy lên bên trong con ngươi, nó muốn tung ra các kỹ năng của mình và bảo vệ Hắc Ám Thiên Sứ.

- Hừ!

Hoàng Sắc Đại Viên Cầu nhắm nghiền đôi mắt lại, trong khi ngáy nó bị đánh một cách điên cuồng,

- Ngươi cũng muốn tham gia sao?

Vẻ mặt của Jones trở nên lạnh lùng, sẵn sàng giết chết con Slime này trước.

Trong lòng hắn ta vẫn không tin, mỗi một Khế Ước Linh đều có thể biến thái như vậy …

Bốn con Khế Ước Linh khác của Jones đang gầm thét, và nhiều kỹ năng khác nhau được tung ra ngay lập tức, có thể thấy là muốn giết họ trong vài giây!

Bùm bùm–-

Cự Hình Đại Hỏa Cầu bị đánh trúng, giống như một thiên thạch, có khả năng phá vỡ hàng phòng thủ mạnh mẽ.

Đây cũng là Quân Vương kỹ năng !

- Dọn dẹp trước rồi mới nói chuyện sau!

Jones mắt đằng đằng sát khí, trước kỹ năng này, căn bản là không có Nhục Thuẫn nào cả!

Nhưng ngay khi hắn ta nghĩ rằng Tiểu Hoàng sẽ bị đánh tan thành từng mảnh, vẻ mặt của hắn ta trở nên nghiêm lại.

Bốn Khế Ước Linh kia cũng đồng thời dừng lại, trông có vẻ vô cùng sững sờ.

Chỉ thấy một tiếng "òm ọp" của Tiểu Hoàng, thân hình mấy chục mét bỗng nhiên to lớn lên, vô cùng huyền ảo, thậm chí cơ thể còn đạt đến kích thước đáng sợ một nghìn mét!

Cảm giác áp bức tột cùng lan tỏa, đủ để khiến bất kỳ sinh vật nào cũng đều phải run sợ!

Nó thực sự quá to lớn!

Bùm bùm~~~

Cự Hình Hỏa Cầu lao tới, nhưng nó chỉ bắn ra một vài tia lửa, trông thật nực cười.

- A cái này…

Nhịp tim của Jones dường như bị chậm nửa nhịp, bộ não của hắn ta trở nên vô tri.

Chương 1697: Tổ hợp Khế Ước Linh bất khả chiến bại (2)

Một tòa nhà ba mươi tầng cũng chỉ cao khoảng một trăm mét, nhưng hiện tại chiều cao của Tiểu Hoàng đã cao tương đương với mười tòa nhà cao tầng xếp chồng lên nhau. Và quan trọng nhất, cái này có dạng hình cầu!

- Òm ọp, òm ọp!

Tiểu Hoàng đang ở trong trạng thái [Thụy Mộng Sát], và có vẻ như chưa thể thích nghi ngay với cơ thể to lớn của mình.

- Lao về phía trước!

Trần Thư đã trực tiếp ra lệnh, bây giờ việc điều khiển cơ thể của Tiểu Hoàng đã bị giảm đi rất nhiều, nhưng nó không bị ảnh hưởng gì.

Đạt được giới hạn cực đại, chỉ cần xuất chiêu là xong …

- Òm ọp!

Slime lần đầu tiên thêm [Bá Thể] cho chính mình, và lúc này được bao phủ bởi ánh sáng vàng, nó trông giống như một vị thần chiến tranh đến từ thế gian!

Cùng lúc đó [Cường Lực Hộ Thuẫn] cũng được tung ra, trên trán xuất hiện một Đại Tiện Ấn Ký khổng lồ!

Đây chỉ là một kỹ năng rẻ tiền, Trần Thư cũng đang cố gắng tiết kiệm sức lực trong thời điểm này…

Nhưng cấp độ của [Cường Lực Hộ Thuẫn] không hề thấp, cùng với thân hình to lớn của Tiểu Hoàng, nó bị treo lơ lửng trên không trung …

Bùm bùm –-

Husky Đại Viên Cầu lăn qua, khí thế vô cùng mạnh mẽ.

Không biết nữa, cũng có thể là một Thú Hoàng …

- Grào!

Cốt Long gầm gừ, quỷ hỏa trong con ngươi đập dữ dội, lộ ra vẻ kinh hãi tột độ.

Jones tiếp tục thôi miên, trong lòng tự cổ vũ tinh thần, đồng thời để cho bốn Khế Ước Linh xuất chiêu, cố gắng tìm cách phá vỡ con cọp giấy ở trước mặt.

Bùm bùm–

Bốn con Khế Ước Linh Vương cấp không còn được bảo toàn, các kỹ năng Vương cấp khác nhau được phóng thích ra, thậm chí là Hoàng Kim Cấp!

Dù sao hắn ta cũng là tộc trưởng của gia tộc Ám Thiên Sứ, tập hợp sức mạnh của tất cả gia tộc để tu luyện ra Khế Ước Linh, sức mạnh của hắn ta thậm chí còn vượt qua một Vương Cấp bình thường.

Dưới toàn lực của bốn Khế Ước Linh, Tiểu Hoàng quả nhiên đã bị thương, màu từ trong cơ thể chảy ra.

Suy cho cùng đó là một trận chiến bốn chọi một!

- May mắn thay đó không phải là bất khả chiến bại….

Jones thở phào nhẹ nhõm, tinh thần chiến đấu lại trỗi dậy mạnh mẽ trong tâm trí hắn, nhưng vào lúc này, trên không trung xuất hiện Vân Thái trực tiếp che đi một nửa Long Tráo hắc ám.

- Rào rào rào!

Mưa rơi, nhưng nó không có khả năng ăn mòn.

- Hử, kỹ năng gì đây?

Jones nghĩ rằng đó là một kỹ năng sát thương, nhưng bốn Khế Ước Linh vẫn còn nguyên vẹn,

Trong khi đang bối rối, hắn ta nhìn lên Đại Viên Cầu trước mặt, liền thấy vết thương trên người nó đã được khôi phục với tốc độ nhanh chóng mặt.

Trong nháy mắt, nó đã trở lại trạng thái Đỉnh Phong!

- Cái này…đánh như thế nào?

Jones hiểu ngay lập tức, thì ra là kỹ năng phục hồi sao?

Slime trước mặt kết hợp với kỹ năng hồi phục gần như bất khả chiến bại, nhìn chung là không có điểm yếu nào cả.

Một cảm giác bất lực trào dâng, trước đó hắn ta thậm chí còn ảo tưởng rằng bản thân đang đối mặt với Vương quốc đứng đầu của Vương Quốc Tam Tinh …

- Ngao ngao ngao!

Đúng lúc này, tiếng kêu rên thống khổ tiếng truyền đến.

Vẻ mặt Jones khẽ giật mình, sau đó thần sắc đại biến, trong mắt có vẻ chấn kinh.

Chỉ thấy xa xa Ám Thiên Sứ đã sớm bị phá vỡ phòng ngự, thậm chí chiến giáp màu đen trên người vỡ vụn, dòng máu màu đen vẩy xuống, trông vô cùng chật vật!

Mà phía sau nó, vẫn có kỹ năng liên tục truy kích!

Năm con Husky tuỳ tiện treo ngược Hắc ám thiên sứ lên đánh!

Rầm rầm rầm!

Thời khắc hắn ta đang ngây người Slime khổng lồ trực tiếp đụng bay một Vương cấp khế ước linh, khiến hắn ta thống khổ kêu rên lên tiếng, dáng vẻ như sắp tan ra thành từng mảnh.

Tiểu Hoàng không có kỹ năng công kích gì.

Nhưng hình thể ngàn mét, vốn là một đại sát khí!

Trong lúc nhất thời, chiến trường bị phân cách làm hai nơi, Husky hành hung Hắc ám thiên sứ, Tiểu Hoàng thì áp chế bốn con Vương cấp khế ước linh khác!

Hiệu quả của phiên bản gia cường Bạo tẩu dược tề so với hắn tưởng tượng càng mạnh hơn!

- Grào!

Hắc ám thiên sứ vẫn luôn bị hành hung, thương thế trên dần dần tăng thêm nhiều.

Nhưng ánh mắt của nó khôi phục sự bình tĩnh, trong mắt tử quang lập loè, gắt gao nhìn chằm chằm năm con Husky bên cạnh.

Nó đã thấy rõ thế cục, nhất định phải tìm biện pháp phá cục!

Bằng không, hôm nay nó chắc chắn sẽ thua!

Đúng lúc này, tử quang trong hai con người Hắc ám thiên sứ sáng hừng hực, nháy mắt bắt lấy cơ hội!

Ầm!

Chỉ thấy chiến giáp trên thân thể tàn tạ của nó mổ tung, biến thành một thể lưu hắc sắc tối màu.

Thể lưu tốc độ kinh người, giống như thuấn di, dĩ nhiên đã sớm dự đoán được địa điểm thuấn di của Husky mà quấn chặt lại!

- Hả?

Trần Thư ngớ người, Husky bị vây chính là bản thể!

- Kỹ năng này, có chút không đơn giản.

Hắn nhìn về phía đôi mắt tử quang của Ám Thiên Sứ, mơ hồ cảm thấy giống như một thần kỹ được ghi chép lại.

Cho dù là Vương cấp, có thần kỹ quả thực cũng không nhiều.

Hắn biết chỉ có tổng đoàn trưởng Vương Sách Vương giả Ngự Thú sư, nắm giữ một thần kỹ [Hỏa Diễm lĩnh vực].

Về phần những người còn lại, hắn không hiểu rõ lắm.

Vèo vèo ——

Đúng lúc này, hai trường thương màu đen trong tay Hắc ám thiên sứ bắn mạnh ra, trực tiếp nhắm ngay đầu.

Chương 1698: Thỏ, đóng cửa thả Husky

– Đáng tiếc chỉ là thần kỹ tính phụ trợ… Trần Thư lắc đầu, đôi mắt tử quang có thể nhìn thấu bản thể của Husky, cũng dự đoán được địa điểm thuấn di, tác dụng tương đối lớn.

Nhưng cũng đáng tiếc là, kỹ năng còn lại cũng không được.

Suỵt suỵt ——

Chỉ thấy hai mắt Thỏ Không Gian khẽ động, ba trăm đạo không gian ấn ký xuất hiện vây quanh trên bản thể màu đen của Husky.

Một thanh Không Gian Lợi Nhận khổng lồ ngưng kết xuất hiện, mạnh mẽ chém về phía thể lưu màu đen!

Vô hình lưỡi đao, trí mạng nhất!

Xoẹt ——

Chỉ thấy thể lưu bị cưỡng ép chém đứt, cũng đã không thể trói buộc nửa thân của Husky.

Husky tùy ý phun ra một phong nhận, [Cẩu Ảnh Mê Tung] phóng thích, tuỳ tiện tránh thoát kỹ năng công kích của Ám Thiên Sứ .

- Chết tiệt! Thất bại rồi!

Xa xa Jones nắm chặt nắm đấm, không nghĩ tới nghịch chuyển cơ hội cũng không còn nữa.

- Trước tiên giết chết điểu nhân này đi!

Trần Thư nhìn một hai chiến trường, cuối cùng ánh mắt khóa chặt Hắc ám thiên sứ.

Không hổ là khế ước linh chủ lực của Jones, thực lực quả thực kinh người, cho dù bị hành hung, nhưng vẫn không thương tổn đến sinh cơ.

Sinh mệnh lực và lực phòng ngự của nó có thể nói là đỉnh tiêm trong đồng cấp, đúng là hao phí đại tinh lực để bồi dưỡng.

- Đập nát nó!

Trần Thư sờ Thỏ Không Gian bên cạnh, trực tiếp ra lệnh cho nó.

- Vù vù!

Thỏ Không Gian đung đưa lỗ tai, đồng thời vừa sờ bờ mông, móc ra một củ cà rốt khổng lồ.

Một giây sau, thân thể của nó thuấn di không thấy đâu đã gia nhập vào bên trong chiến trường.

Thỏ Không Gian cùng Husky liên thủ, sức chiến đấu tổng hợp lại lần nữa tăng vọt!

Trong lúc nhất thời, Hắc ám thiên sứ liên tục thất bại, sinh mệnh khí tức giảm dần.

Ánh mắt nó sợ hãi, nhìn Jones, trực tiếp ném ánh mắt ra hiệu.

- Chỉ có thể rút lui ư…

Jones tự lẩm bẩm, trong mắt có vẻ không cam tâm.

Hắn ta đã đoán sai sức chiến đấu của Trần Thư, không nghĩ tới có thể treo ngược Vương cấp nhất tinh như hắn ta lên đánh tả tơi.

Ngươi chỉ là một Hoàng kim nhị tinh, điều này căn bản không hợp lẽ thường mà!

- Thôi…

Hắn ta thở dài, cuối cùng vẫn lựa chọn trước lùi một bước.

- A!

Đúng lúc này, hai mắt Hắc ám thiên sứ khẽ động, chỉ thấy trên không Hắc ám kết giới bắt đầu đã có xu thế tán loạn.

Rõ ràng, hắn ta không muốn che giấu động tĩnh của cuộc đại chiến, chuẩn bị dẫn dụ hai Vương cấp trong châu tới đây.

Cho dù song phương bất hòa, nhưng chắc hẳn cũng sẽ ngăn cản Trần Thư.

Cuối cùng nếu tổn thất một Vương cấp Ngự Thú sư, lực phòng ngự của Ước Nhĩ Lợi châu sẽ giảm xuống rất nhiều.

- Hả?

Sắc mặt Trần Thư bình thản, sát ý trong mắt vẫn không tản đi.

Tâm thần hắn khẽ động, chủ động triệu hoán Tiểu Hoàng trở về ngự thú không gian, hình thể lớn như vậy, thoáng chốc đã có thể hấp dẫn những người còn lại.

Không có sự ngăn trở của Tiểu Hoàng, hai chiến trường nháy mắt hợp nhất.

Hai cánh Ám Thiên Sứ khẽ động, giống như thuấn di, về tới bên cạnh Jones.

- Lần này, ta nhận thua!

Jones hít một hơi thật sâu, chỉ thấy năm khế ước linh bên cạnh khí tức hỗn loạn, mức độ thương thế khác nhau.

Mà ba khế ước linh của Trần Thư, vẫn duy trì trạng thái đỉnh phong, một chút vết thương cũng không có.

- Lão bất tử, không được nhận thua, ngươi phải cam chịu số phận!

Trần Thư nhếch miệng, trong mắt tràn đầy sát ý.

- Thế nào? Ngươi còn muốn giết ta?

Jones chỉ mặt đất phía dưới, nói:

- Nơi này là Ước Nhĩ Lợi châu!

- Sau đó thì sao?

Trần Thư nhún vai, ánh mắt giống như nhìn một tên hề.

- Hả?

Sắc mặt Jones khẽ giật mình, trong lòng có chút bất an, nói:

- Chỉ cần khế ước linh của ta phóng ra một kỹ năng, đám người Dolly có thể cảm ứng được!

- Ngươi cảm thấy bọn hắn nhìn thấy ngươi được sao?

Trần Thư thản nhiên nói, chỉ là trong mắt tràn đầy sự chế giễu.

Bởi vì hắn đã thu hồi Tiểu Hoàng, đương nhiên là phải đi tới trên mặt đất, đứng bên cạnh đống phế tích của hiệp hội Ngự Thú sư.

Mà Jones cùng năm khế ước linh đều đang ở trong không trung.

Theo lý mà nói, vị trí của hắn ta vô cùng nổi bật, nhưng không có một ai nhìn về hắn ta.

Giống như song phương không ở cùng một thế giới!

Thấy một màn này, nỗi bất an trong lòng Jones càng sâu, vội vã ra lệnh cho Hắc ám thiên sứ dùng trường thương trong tay bắn về phía chân trời.

Nhưng trong không trung ba trăm mét, bị một tầng bình chướng vô hình ngăn lại.

- Thật sự cho rằng ngươi có lĩnh vực kỹ năng hả?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Thỏ, đóng cửa thả Husky!

Đôi mắt Thỏ Không Gian khẽ động, thuộc tính không gian trong cơ thể phun trào, nhanh chóng gia cố [Không gian lao tù] phía trước!

Thực ra [Không gian lao tù] không phải là loại hình lĩnh vực, bởi vì phạm vi kỹ năng của nó không đủ lớn.

Nhưng đã có sự gia trì của Bạo tẩu dược tề, thuộc tính của Thỏ Không Gian tăng vọt gấp mấy lần, ở một mức độ nào đó, cũng khiến nó trở thành một tiểu kỹ năng lĩnh vực.

Rầm rầm rầm!

Sắc mặt Jones khó coi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trong mắt xuất hiện vẻ sợ hãi.

Cho dù hắn ta bị Trần Thư áp chế, nhưng chưa từng sợ hãi thực sự, bởi vì bất luận như thế nào, hắn ta đều có đường lui để bảo mệnh.

Chương 1699: Kiên trì một chút nữa, không thành vấn đề chứ?

Nhưng bây giờ không giống, hắn ta thật sự phải đối mặt với nguy cơ sinh tử! - Tiểu Bạch, Husky, lên cho bản đại vương!

Trong mắt Tiểu tinh linh vẫn có hồng quang, nhưng so với ba khế ước linh còn lại thì hoàn toàn khác biệt.

Nó có thể duy trì sự tỉnh táo, so với bình thường cũng không có gì khác biệt.

Chỉ thấy mấy đạo kỹ năng phụ trợ đã biến chất xuất hiện, dung nhập vào trong cơ thể hai khế ước linh, khiến cho chúng nó lần nữa buff.

Sức chiến đấu của Trần Thư tăng vọt, thực ra tác dụng của Tiểu tinh linh không hề nhỏ.

- Grào grào grào!

Năm con Husky kêu to một tiếng, dựa vào [Không Gian Bí Lực], tiến vào bên trong [Không gian lao tù].

Mà Thỏ Không Gian cõng củ cà rốt khổng lồ, thuấn di tiến vào bên trong.

Nhìn hai con ngươi đỏ tươi của khế ước linh, Jones thật sự sợ hãi rồi….

Đồng thời, năm Vương cấp khế ước linh của hắn ta cũng sợ hãi, thậm chí là lạnh run…

Ai dám tin, hai Hoàng kim khế ước linh, đang vây giết năm Vương cấp!

Rầm rầm rầm!

Một giây sau, Husky và Thỏ Không Gian lại lần nữa phóng thích sát chiêu, không giữ lại bất cứ cái gì.

Thời gian của Bạo tẩu dược tề có hạn, bọn chúng không thể chậm trễ nữa!

Hai bên đang ở trong không gian chật chội, lại lần nữa mở ra một vòng đại chiến mới!

Mà mục tiêu của Trần Thư, vẫn là Hắc ám thiên sứ!

Lực công kích của Ám Thiên Sứ cường hãn nhất, nếu mặc cho nó oanh kích [Không gian lao tù], thật sự có khả năng khiến cho Trần Thư tay trắng trở về.

- Mẹ nó!

Jones đang trốn ở trong cơ thể Cốt long, bên tai truyền đến tiếng nổ vang của đủ loại kỹ năng.

Nguy cơ tử vong tăng cao, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

- Trần Thư, ngươi thật sự muốn đuổi cùng giết tuyệt sao? !

- Bớt nói nhảm đi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Nếu như ta là ngươi thì đã nhân lúc này viết di ngôn rồi.

- ….

Jones nắm chặt hai tay, nhìn thấy Hắc ám thiên sứ không ngừng bị hành hung, nhưng hắn ta lại không thể thu hồi ngự

thú không gian.

Một khi không có Hắc ám thiên sứ chống cự tiến công, bốn khế ước linh còn lại sẽ không thể kiên trì được quá lâu…

Grào!

Bốn con khế ước linh khác của Jones không ngừng phóng thích kỹ năng, muốn đánh bại Thỏ Không Gian và Husky,

Nhưng chúng nó quá linh hoạt, vẫn luôn dùng thuấn di, quả thực giống như không cần thay đổi kỹ năng, căn bản không thể đánh trúng được.

- Mẹ nó đừng đánh chúng nó!

Jones quát lớn một tiếng, ra lệnh cho bốn khế ước linh tấn công ngược thành lũy của không gian bốn phía.

Chỉ có đánh vỡ nát, dẫn hai người Dolly tới, hắn ta mới có hi vọng bảo toàn tính mạng.

Không bao lâu sau, Ám Thiên Sứ cũng đã không chịu nổi!

Nó của lúc này, thân thể đầy tiên huyết, đủ vết thương kinh khủng có thể thấy rõ ràng, thậm chí ngay cả hai cánh đều bị phong nhận chặt đứt một đoạn.

Chỉ có nó mới hiểu rõ ràng, mấy phút đồng hồ trôi qua, nó đã chịu bao nhiêu đòn hiểm…

Thỏ Không Gian và Husky liên thủ, vật lý và nguyên tố hỗn hợp đánh đôi, không phải sinh linh bình thường có thể chống đỡ được…

- Lão hữu, kiên trì một chút nữa!

Jones vội vã quát:

- Sắp rồi! Phía trên đã có vết nứt!

Ám Thiên Sứ lắc lắc khóe mắt đẫm máu, gian nan ngẩng đầu nhìn một cái.

Sau khi chống đỡ hai ba kỹ năng nữa, rốt cục nó cũng nhìn thấy cái gọi là vết nứt, nháy mắt tinh thần sụp đổ.

Chỉ thấy trên hàng rào vô hình, một vết nứt nhỏ một hai cm, nếu như không phải thị lực của nó kinh người, còn không thấy rõ…

Muốn ta chết thì cứ nói thẳng đi…

Hắc thiên sứ nhìn chằm chằm Jones, bộ mặt mẹ nó ngươi đang đùa ta à.

- Kiên trì! Kiên trì thêm chút nữa!

Jones móc ra một bình dược tề, trong đó chứa dịch thuốc màu tím, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Hắn ta không do dự, ném cái bình đó về phía Ám Thiên Sứ!

- Hử?

Hai mắt Trần Thư khẽ động, nháy mắt để Thỏ Không Gian xuất thủ ngăn chặn!

Nhưng mà muộn một bước, chỉ thấy một đạo ấm ảnh đột nhiên xuất hiện, đập nát bình dược tề, dịch thuốc bên trong bị bóng đen mạnh mẽ hấp thu!

Khí thế của Ám Thiên Sứ dần dần tăng lên, vết thương trên người đang dầnkhôi phục, không hề yếu hơn kỹ năng khôi phục của Tiểu tinh linh.

Sâu trong lòng Jones cũng đang rỉ máu.

Hiệu quả của dược tề cường hãn, nhưng sẽ vĩnh viễn hạ thấp thuộc tính toàn bộ, thực tế cái giá quá lớn.

Jones quát:

- Kiên trì ba phút, chúng ta sẽ có thể thoát thân! !

- Lão bất tử, ngươi thật là chẳng ra gì!

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn ta, nói:

- Ngươi đang làm trò vô ích hả?

Trong lúc nhất thời, thần sắc Ám Thiên Sứ khẽ giật mình, dĩ nhiên cảm thấy Trần Thư nói có đạo lý.

Nhưng nó chỉ có thể lại lần nữa tiếp nhận thương tổn.

Cho dù trong lòng có chút không phục, nhưng bởi vì có khế ước linh, nó cũng không có khả năng phản kháng mệnh lệnh của Jones.

Mà Trần Thư, cũng không trông chờ chỉ một câu nói mà khiến khế ước linh làm phản, chỉ đơn thuần muốn khiến đối phương rối loạn…

Rầm rầm rầm!

Ba phút trôi qua rất nhanh.

Thành lũy trên không đã có không ít vết nứt, nhưng cách khoảng cách sụp đổ còn cách một đoạn…

Mà lúc này, Ám Thiên Sứ đã không chống đỡ nổi, cho dù cắn thuốc, nhưng vẫn bị Thỏ Không gian và Husky treo ngược lên đánh.

- Kiên trì thêm hai phút nữa đi!

…

Chương 1700: Đây là truyền thống của học phủ các ngươi ư?

Ánh mắt Ám Thiên Sứ u oán, trong lòng không ngừng tức giận mắng, mẹ nó còn muốn kiên trì?! Nó hít sâu một hơi, nội tạng vừa bị đánh ra ngoài lại nhét vào trong….

Hai phút trôi qua.

Ám Thiên Sứ không giành được sinh cơ, mà là một câu nói quen thuộc:

- Kiên trì thêm hai phút nữa!

- Kiên trì thêm một phút nữa!

- Lần này là thật, chỉ cần tranh thủ cho ta một phút!

Mười phút sau.

Hai cánh của Ám Thiên Sứ hoàn toàn rạn nứt, vị trí trái tim có một vết thương lớn, thậm chí ngay cả đầu cũng thiếu hụt gần một nửa.

Nhưng mặc dù là trọng thương như thế, nó vẫn không ngã xuống,

Không thể không nói, sinh mệnh lực thật là tiêu chuẩn…

Thời khắc này khuôn mặt Ám Thiên Sứ dữ tợn, nhìn chằm chằm Jones, trong mắt thậm chí có oán hận.

Lão tử thật sự tin ngươi!

Từ lúc mới bắt đầu ba phút, đến hiện tại đã qua hơn mười phút, ngươi thực sự không ra gì mà…

Ầm ầm!

Đúng lúc này, không gian bình chướng trên không vỡ vụn.

Bốn khế ước linh của Jones cuối cùng cũng không thể phá vỡ không gian lao tù.

- Vù vù ~~

Hắc Ám Thiên sứ hít thở trì trệ, hai mắt thậm chí đã có lệ quang.

Nó cuối cùng cũng nhìn thấy ánh rạng đông!

Nhưng mà, một câu của Jones, khiến nó lại lần nữa rơi vào địa ngục:

- Bọn Dolly chạy đến cần một khoảng thời gian, chúng ta kiên trì một chút nữa… Không thành vấn đề chứ?

Vèo —

Chỉ thấy trường thương trong tay Ám Thiên Sứ bắn mạnh tới, dĩ nhiên là nhắm ngay đầu Jones!

…..

Trần Thư trợn mắt, bị một màn trước mắt làm cho kinh ngạc…

- Đừng kích động!

Đôi mắt Jones co rút, tâm thần kịch chấn, chỉ có thể trơ mắt nhìn trường thương màu đen bắn mạnh tới.

Hắn ta chưa từng có nghĩ tới khế ước linh của mình vậy mà sẽ ra tay với hắn ta?!

Nhưng ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, trường thương màu đen chuyển hóa thánh hắc ám thể lưu, quay về trong tay Ám Thiên Sứ.

Hiển nhiên, nó chỉ đang phát tiết một chút bất mãn trong lòng mà thôi…

- Đừng kích động…

Jones vội vàng nói:

- Ta sẽ để cho bốn khế ước linh khác tới đây cố gắng kéo dài thời gian.

Hắn ta vội vã thay đổi sách lược, nếu lại để cho Ám Thiên Sứ kiên trì, đúng thật là hơi quá đáng…

Rầm rầm rầm!

Cốt long gào thét một tiếng, xương cốt trên mình như bạch ngọc, hung hãn ngăn chặn phía trước nhất!

Mà Jones thì núp trên lưng một khế ước linh khác.

Hắn ta thở dài, thực ra không phải hắn ta cố tình nghiền ép Ám Thiên Sứ.

Mà là bởi vì thực lực của bốn con khế ước linh khác và Ám Thiên Sứ chênh lệch quá lớn.

Hắn ta luôn luôn kiên trì một quan điểm, chia đều, không bằng toàn lực bồi dưỡng được một khế ước linh tương đối biến thái …

Thực ra có không ít Ngự Thú sư đi theo con đường này, bởi vì khế ước linh chủ lực tiềm lực cực lớn, muốn để nó xuất hiện biến chất.

- Hôm nay ai tới cũng không dễ chạy thoát đu…

Trần Thư lắc đầu, trong mắt hiện lên sát ý nồng đậm..

Hắn đã sớm nhìn ra, ngoại trừ Ám Thiên Sứ, bốn con Vương cấp khế ước linh không đáng nhắc tới.

Lúc này, bởi vì [Không gian lao tù] bị phá, hai người giao chiến đã bị ngoại giới trông thấy.

Bởi vì phụ cận là lãnh địa của Ám Thiên Sứ.

Ngay lập tức tộc nhân của hắn ta nhộn nhịp vây quanh.

Khi thấy tộc trưởng thân chịu trọng thương, thần sắc mọi người giận dữ, cùng triệu hồi ra khế ước linh.

- Tội phạm chết tiệt! Dám làm thương tổn Tộc trưởng ta!

- Ngươi đang làm gì?! Nơi này là Ước nhĩ lợi châu, còn có vương pháp hay không? !

- Người Hoa quốc tự tìm cái chết, ngươi sẽ vì hành vi của mình mà phải trả giá thật lớn!

Mười mấy tên Ngự Thú sư thần sắc kinh nộ, mang theo khế ước linh của mình công kích lao tới.

Thậm chí có người bên cạnh Trần Thư không có khế ước linh, trực tiếp thả ra kỹ năng với hắn.

Trần Thư chỉ lạnh nhạt nhìn bọn hắn một chút, thuấn di đến một chỗ khác.

Đúng lúc này, một con Husky phân thân hai con ngươi hồng quang, nháy mắt thả ra [Địa hỏa phún xạ].

Ầm ầm!

Mặt đất nứt ra, trong đó nháy mắt đã có cột lửa nóng rực, một i hoàng kim khế ước linh phía trước bị miểu sát.

Cộng thêm Ngự Thú sư trên lưng nó cũng bị miểu sát!

Một hoàng kim Ngự Thú sư nháy mắt bị giết!

? ? ?

Động tác của mọi người trì trệ, trong mắt tràn đầy sợ hãi, nháy mắt cùng nhau thụt lùi mấy chục mét.

Bọn hắn thoáng chốc tỉnh táo lại, đối phương đã có thể treo tộc trưởng bọn hắn lên đánh, đánh bọn hắn không phải giống như đang chơi đùa sao…

- Mẹ nó! Nhanh tới giúp ta ngăn chặn!

Jones quát lên một tiếng lớn, không nghĩ tới độ trung thành tộc nhân thấp như vậy…

Mấy chục người động tác trì trệ, cứ thế mà dâng bản thân lên bọn họ cũng không phải kẻ ngốc.

- Tộc trưởng, chịu đựng một chút! Chúng ta gọi người tới giúp ngươi!

- Kiên trì ba phút!

Mọi người cùng nói, mỗi người đều móc điện thoại dường như đang thông báo với chính phủ.

……

Ngực Jones khó chịu, kiên trì em gái ngươi!

Hắn ta đã cảm nhận được tâm trạng của Ám Thiên Sứ rồi.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Kêu to lên, kêu to lên, ngươi để bọn hắn gọi rách cổ họng cũng vô dụng!

- Grào grào

Năm con Husky gào một tiếng, năm đạo [Tử Vong Hỏa Trụ] lại lần nữa phun ra.

Cốt long còn chưa kịp phản ứng lại, nháy mắt thân thể vỡ tan, khí tức sinh mệnh đột nhiên hạ xuống, bộ dáng sắp nổ chết…

Chương 1701: Đây là truyền thống của học phủ các ngươi ư? (2)

– Mẹ nó! Khuôn mặt Jones trắng bệch, thậm chí ngay cả hít thở cũng có chút đình trệ lại.

Thực lực của đối phương đã khiến hắn ta có chút tuyệt vọng.

- Giòn như thế sao?

Trần Thư nhíu mày, so sánh cốt long với Ám Thiên Sứ, căn bản cũng không có khả năng so sánh.

Những người còn lại thấy vậy, hai mắt trừng lớn, lại yên lặng kéo dài khoảng cách ngàn mét.

Một chiêu đã đánh Vương cấp khế ước linh trọng thương? Nói đùa cái gì thế? !

…

Trước đây không lâu, phòng chỉ huy của Ước Nhĩ Lợi Châu.

Dolly và một Vương cấp khác, đang bàn bạc chính sách phòng ngự.

Nhưng thân thể hai người gần như đồng thời chấn động, cùng nhau nhìn phía xa xa.

- Khí tức Vương cấp? ! Ngươi phát giác được ư?

- Là Jones!

- Không phải là có hung thú xâm lấn chứ? Đi, đi nhìn một chút!

Hai người nháy mắt triệu hoán\ khế ước linh, đi thẳng đến lãnh địa gia tộc Ám Thiên Sứ.

- Theo lý mà nói, không thể nào…

Dolly tự lẩm bẩm, trong mắt có chút nghi ngờ.

Bây giờ đại bộ phận cao đẳng hung thú đều rút lui, không có khả năng rút ra lực lượng tới xâm lấn trong châu.

Lúc hắn ta đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ đến tới Trần Thư!

- Không thể nào…

Lông mày của hắn ta khóa chặt,nỗi bất an trong lòng trở nên rõ ràng.

Tính cách Trần Thư ngang ngược, mà Jones kia hình như lại có chút tâm tư, song phương rất có khả năng xuất hiện va chạm.

Nhưng rất nhanh hắn ta đã bác bỏ ý nghĩ này.

Dù sao Trần Thư chỉ là Hoàng Kim cấp, còn thật có thể lật trời được sao?

Không bao lâu sau.

Dưới tốc độ nhanh nhất của Vương cấp khế ước linh, hai người đã mơ hồ nhìn thấy địa điểm chiến đấu.

- Hả?

Thần sắc Dolly kịch chấn, nhìn một viên đại cầu màu vàng xa xôi, cả người nháy mắt bị choáng váng.

Chỉ thấy bên trên viên cầu, lại có hai Vương cấp khế ước linh nằm, trong cơ thể không có một chút kí tức sinh mệnh, rõ ràng là hai cỗ thi thể lạnh băng!

Con ngươi của hắn ta co rút vào, vội vã quát lên:

- Dừng tay!

Nhưng đúng lúc này, năm đạo [Cuồng Phong Thập Tự Trảm] xuất hiện, mang theo sát khí lạnh giá tột cùng!

Thân thể đang phi hành của Ám Thiên Sứ đột nhiên trì trệ, thân thể nháy mắt xuất hiện tầm mười đạo vết máu chi chít.

Một giây sau, quang mang trong mắt nó ảm đạm, sinh mệnh khí tức nháy mắt bị rút ra.

Ầm!

Toàn bộ thân hình bỗng nhiên bị cắt đứt, máu tươi màu đen giống như nước mưa chảy xuống.

Một màn thảm liệt như vậy, khiến cho vô số người vây xem đều giật mình!

Ám Thiên Sứ chẳng những là khế ước linh mạnh mẽ nhất của Jones, cũng là người mạnh nhất của toàn bộ Ước Nhĩ Lợi Châu!

Nhưng lúc này, vậy mà lại mất mạng đơn giản như vậy

- Thứ này…

Dolly vừa chạy tới vẻ mặt ngưng trọng, trong mắt tràn đầy kinh hãi, thật sự là không dự liệu được một màn này.

Lạch cạch!

Phần vụn thi thể của Ám Thiên Sứ rơi xuống, vừa vặn rơi xuống trên mình Slime.

Miệng Trần Thư nở nụ cười, hướng về Dolly gật đầu ra hiệu một cái.

- …..

Dolly hít thở nặng nề, Ám Thiên Sứ bị giết, khơi gợi lên hồi ức trước kia của hắn ta.

Lúc trước Tần Thiên cũng cắn thuốc, Lục sắc chi điều biến thái kia, cưỡng ép xé nát một khế ước linh của hắn ta.

Nhưng Trần Thư hiện tại, so với Tần Thiên càng tàn bạo hơn, chém giết hoàn toàn ba Vương cấp khế ước linh!

Mẹ nó cái này là truyền thống Hoa Hạ học phủ các ngươi ư…

- Cứu ta!

Khắp người Jones bê bết máu, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, dáng vẻ gian xảo trước kia không còn nữa.

Hắn ta thậm chí không dám nhìn thẳng Trần Thư, chiến lực của tên này thật sự quá biến thái.

- Dừng tay!

Dolly nhướng mày, triệu hồi ra bốn con Khế Ước Linh của mình.

Một Vương Cấp khác cũng triệu hồi ra bốn con Khế Ước Linh, còn về một con Khế Ước Linh chủ lực khác của hắn ta, chính là Lôi Long trên không.

Tám con Vương Cấp Khế Ước Linh xuất hiện, khí thế bỗng nhiên bùng nổ, đồng loạt khóa chặt hai con Khế Ước Linh của Trần Thư.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt những người vây xem kinh hãi, ý thức được có thể sẽ có một trận đại chiến xảy ra, rối rít tránh xa chiến trường.

Trần Thư không mở miệng, lặng lẽ cho Husky cùng Thỏ Không Gian ăn một ngụm Bạo Tẩu Dược Tề.

- Trần Thư, cho ta một lời giải thích!

Dolly lạnh lùng nói, trong mắt lộ ra sát ý.

Hắn ta vốn dĩ đã kiềm chế đủ rồi, không so đo chuyện của Tần Thiên năm đó, thậm chí còn chủ động phối hợp, để cho hắn đi đón người Hoa quốc.

Nhưng bây giờ lại xảy ra một chuyện như vậy.

Bây giờ Ước Nhĩ Lợi Châu đã mất một Vương Cấp Ngự Thú Sư, lực lượng phòng ngự trong nháy mắt đã giảm xuống đáng kể, đã là hiểm họa sắp xảy ra rồi.

- Dolly cảnh quan, tên này vô pháp vô thiên, vốn dĩ không phải là tới đón người, mà là ngấp nghé tài sản của gia tộc Ám Thiên Sứ ta.

Jones xoa xoa vết máu, vội vàng nói:

- Ta có ý tốt phái người phối hợp với bọn hắn, kết quả tên này đã giết chết một hoàng kim cường giả của gia tộc, còn tuyên bố sẽ khiến cho ta phải chuẩn bị một trăm tỉ phí bảo hộ!

- Thậm chí còn muốn khiến cho gia tộc Ám Thiên Sứ ta thần phục, làm thuộc hạ của hắn, vì hắn cướp đoạt tài nguyên của Liên Minh Chính Phủ!

- ???

Trần Thư nhíu mày, ngươi đó, thật sự có thể nói lung tung như vậy sao?

- Chuyện là như vậy sao?

Chương 1702: Quy tắc thứ sáu của tội phạm

Dolly nhướng mày một cái, nhìn thẳng Trần Thư ở phía xa. - Một người dám nói, một người dám tin, hai người các ngươi dùng chung một bộ óc à?

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, trong mắt có vẻ giễu cợt.

- …

Dolly trong nháy mắt yên lặng, hắn ta cũng cảm thấy chuyện đó quá vớ vẩn,

Nhưng chủ yếu là hắn ta nghĩ tới con người của Trần Thư, chuyện có vớ vẩn hơn nữa, hắn cũng có thể làm được…

- Ta với ngươi nói chuyện đàng hoàng đi.

Trần Thư không vội động thủ, nói:

- Lão Bidden là người đầu tiên bỏ tù ta, ép bọn ta giao nộp hai mươi tỷ tiền phí, tiếp đó lại ngấp nghé bí mật của ta, cho là trên người ta có bảo vật tuyệt thế gì đó.

- Nếu hắn đã không thức thời như vậy, ta chỉ đành giáo huấn hắn một chút thôi.

Giọng điệu Trần Thư hời hợt, nhưng lại khiến cho trong lòng ba người Dolly ớn lạnh,

Ngươi đó, làm thịt ba con Vương Cấp Khế Ước Linh, đây là gọi một chút giáo huấn à?

Hơn nữa quan trọng nhất là, tên này dường như không coi Vương Cấp ra gì cả, giống như là đang làm thịt một con gà vậy.

Dolly sinh lòng kiêng kỵ, hoàn toàn không thể nhìn thấu đáy lòng của Trần Thư.

- Có chút hơi quá đáng rồi!

Một Vương Cấp khác hít sâu một hơi, nói:

- Ngươi khác gì phế hắn đi.

Ba con Khế Ước Linh đã chết, trong đó lại có Ám Thiên Sứ mạnh nhất, sức chiến đấu của Jones quả thật đã giảm mạnh.

- Khiêu khích ta thì chẳng khác nào đùa với lửa?

Trần Thư cười nhạt, nói:

- Bất kỳ kẻ nào cản trở ta làm nhiệm vụ, đều sẽ phải trả một cái giá thật đắt!

Đây chính là chuyện liên quan đến Thần Kỳ Đồ Giám, nếu như ngăn cản, không phải là muốn mạng của hắn sao?

- Chuyện hôm nay, đến đây thôi, hai người các vị có ý kiến gì không?

Ánh mắt của Trần Thư nhìn thẳng Dolly, Thỏ Không Gian và Husky bên cạnh cặp mắt đỏ như máu, tràn ngập chiến ý điên cuồng.

Trong lòng cả hai cảm thấy ớn lạnh, duy trì yên lặng,

Nếu như lại bắt đầu đại chiến, bọn hắn không có gì chắc chắn.

- Dolly trưởng quan, các ngươi phải làm chủ cho ta đó!

Jones mở miệng nói:

- Khế Ước Linh của hắn chẳng qua là vừa mới cắn thuốc, một khi dược vật hết tác dụng, sẽ không còn sức chiến đấu nữa!

- Im miệng!

Dolly nhướng mày một cái, ngươi đó, nói thì nhẹ nhàng lắm,

Nhưng trước khi dược tề hết tác dụng, chỉ có trời mới biết bọn hắn sẽ tổn thất bao nhiêu Khế Ước Linh,

Hơn nữa cho dù đánh bại được Trần Thư, thì bọn hắn cũng không dám ra tay giết chết, nếu không thì không ít cường giả Hoa quốc đều sẽ tìm đến bọn hắn liều mạng, thậm chí sẽ kinh động đến Truyền Kỳ Cấp.

Giờ đây trên Lam Tinh, chỉ có Hoa quốc duy trì thịnh vượng chiến lực, thậm chí vì đi săn Quân Vương, thực lực đã tăng lên một tầng, không phải thứ mà bọn hắn có thể chọc vào.

- Dolly!

Jones thấy hai người làm thinh, chỉ biết đầy uy hiếp nói:

- Nếu như hôm nay hắn không bị đưa ra công lý, gia tộc Ám Thiên Sứ sẽ không can dự vào công sự của Ước Nhĩ Lợi Châu nữa.

- Ngươi đang uy hiếp ta sao?

Dolly vẻ mặt lạnh lùng, nói:

- Ngươi đang chống lại mệnh lệnh của Chính Phủ sao?

- Chống lại đó thì sao?

Trong ánh mắt của Jones chứa đầy hận ý ngập trời, hắn ta nói:

- Ta đã chẳng còn gì nữa rồi! Ba con Khế Ước Linh đã chết rồi, sao còn không trực tiếp giết chết ta luôn đi?!

Lời hắn vừa dứt, một tiếng ầm kinh hoàng bỗng nhiên truyền tới!

Chỉ thấy năm viên [Thiên Hỏa Vẫn Thạch] xuất hiện, mà ở phía sau nó, là một loạt nguyên tố kỹ năng uy lực đáng sợ.

Các loại kỹ năng vượt qua Không Gian Thông Đạo, mang theo sát cơ giáng xuống mà đến!

- Con mẹ nó! Làm thật à?!

Đồng tử Jones co lại, trong lòng tràn ngập sợ hãi,

Cảnh tượng này, thậm chí ngay cả hai người Dolly cũng không ngờ tới,

Vốn dĩ Trần Thư đã dừng tay, vậy mà lại ra tay lần nữa!

Ầm ầm ầm!

Các loại kỹ năng đánh tới, bao phủ Dolly cùng với hai con Khế Ước Linh còn lại của hắn ta!

Sức mạnh nguyên tố kinh khủng tràn ngập, khiến cho thần sắc của hai người Dolly thay đổi rất nhiều, theo bản năng lựa chọn cách xa.

Những người phía dưới rối rít ngẩng đầu lên, nhìn màn pháo hoa hoành tráng này với những biểu cảm khác nhau …

Có người trong lòng bi thương, có người trong lòng vui sướng, thậm chí là vui mừng kêu thành tiếng,

Hiển nhiên, danh tiếng của gia tộc tương đối Ám Thiên Sứ xấu, nhưng trước đây chỉ bởi vì cường quyền mà không ai dám lên tiếng.

- Xong rồi…

Dolly mặt mũi trắng nhợt, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi,

Nếu như một chuỗi kỹ năng oanh kích về phía hắn, chí ít hắn cũng sẽ chết như một con Khế Ước Linh.

Hồi lâu, nguyên tố kỹ năng sáng lạng chói lọi tiêu tán,

Mọi người rối rít nhìn về phía bầu trời, Jones, người ở trung tâm vụ nổ, sớm đã biến mất không thấy,

Chỉ thấy hai con Vương Cấp Khế Ước Linh rơi xuống dưới, thân thể của bọn chúng bị xé nát, sinh mạng khí tức sớm đã tiêu tán.

Một con Thỏ Không Gian vác theo cà rốt lại xuất hiện lần nữa, nhặt nó lên.

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, cuối cùng cũng đã giải quyết xong màn so kèo này.

Quy tắc thứ sáu của tội phạm : Người dám phạm ta, nhổ cỏ tận gốc! Nếu như tái phạm, thẳng oanh mộ tổ!

Trần Thư đã chém giết ba khế ước linh của Jones, song phương kết tử thù.

Chương 1703: Cầu xin ngươi đừng tới nữa

Mặc dù Jones không thể tạo thành uy hiếp với hắn, nhưng dù sao cũng là một tai hoạ ngầm, vẫn nên chém giết mới có thể an tâm được. Nếu không có sát tâm, hắn cũng sẽ không cho hai khế ước linh ăn liên tục một Bạo tẩu dược tề.

Về phần trò chuyện trước đó, chẳng qua là vì kéo dài thời gian, chờ đợi đại kỹ năng của Husky khôi phục mà thôi.

- Trần Thư!

Dolly thần sắc giận dữ, nhìn thấy Jones chết đi, phẫn nộ đã lấn át sự kiêng kị của hắn ta.

- Ngươi không phải nói đến đây coi như thôi rồi sao?

- Đúng vậy, nhưng mà bản thân hắn ta đã nói, không bằng trực tiếp giết hắn sao.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ta luôn là người thích giúp đỡ người khác, vừa vặn có thể đưa khế ước linh cho ta nấu canh.

- Nấu canh?

Khóe miệng Dolly giật giật một cái, cái này mẹ nó là mục đích ngươi giết hắn sao?

- Hai người các ngươi có nguyện vọng gì? Ta có thể giúp một tay thực hiện.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Đúng lúc nguyên liệu nấu canh của ta vẫn đang thiếu.

Hạch tâm huyết nhục của Vương cấp khế ước linh có thể dùng để dẫn dụ Bạch Ngân Quân Vương, đối với hắn mà nói, tuyệt đối là đồ tốt.

- …

Hai người theo bản năng lui hai bước, không còn dám tới gần trước mắt tên điên này nữa.

- Xem ra các ngươi không còn nguyện vọng gì nữa…

Trần Thư lắc đầu, mang theo khế ước linh quay người rời đi.

Nhưng hình như nghĩ đến cái gì, hắn dừng bước, nói:

- Làm phiền Dolly tiền bối một việc!

- Hả?

- Có thể tuyên bố toàn bộ sự việc của gia tộc Ám Thiên Sứ cho toàn bộ liên minh một chút được không?

Trần Thư quay đầu cười một tiếng, nói:

- Ta không hy vọng nhiệm vụ hộ tống của ta, chẳng những phải giải quyết hung thú, còn phải đề phòng Ngự Thú sư nhân loại!

- …

Khóe miệng Dolly giật giật một cái, trên thực tế, không cần bọn hắn tuyên bố, toàn bộ liên minh đã sớm vỡ tổ.

Bây giờ mặc dù là loạn thế, nhưng mỗi châu vẫn đang duy trì truyền tin.

Đúng lúc này, thần sắc Trần Thư khẽ động, mang theo khế ước linh nháy mắt biến mất tại chỗ…

- Chúng ta nên làm thế nào?

Vương cấp Ngự Thú sư kia mở miệng hỏi, trong mắt có kinh nghi bất định.

- Hả?

Dolly lắc đầu, nói:

- Thôi, cứ như vậy đi.

- Vừa rồi ta thấy, đồng tử khế ước linh của hắn đã có xu thế thanh tỉnh, hiệu quả của dược tề e rằng sắp kết thúc rồi.

- Sau đó thì sao?

Trong mắt Dolly có vẻ bất đắc dĩ, nói:

- Ngươi bắt được hắn sao?

- …

Người kia nháy mắt im lặng, không tiếp tục mở miệng nữa.

Cho dù không có dược tề gia trì, Trần Thư dựa vào thực lực bản thân cũng có thể thong dong thoát thân, huống chi còn có một Tinh Thần cự nhân Vương cấp đỉnh phong.

- Một khi để hắn nhớ được, không chỉ Ước Nhĩ Lợi chậu mà toàn bộ liên minh đều phải gặp nạn…

Dolly thở dài, chỉ có thể lựa chọn nhượng bộ.

Dựa vào các thủ đoạn biến thái của Trần Thư, cộng thêm tính cách không giống ai của hắn, mức độ nguy hiểm không hề thua kém Thú Hoàng!

- Lão Quỷ Jones này, mẹ nó đúng là mỡ heo làm tâm trí mê muội!

Nam tử thầm mắng một tiếng, thật không nghĩ tới con hàng này dám trêu chọc Trần Thư.

- Rất có dã tâm…

Dolly lắc đầu, trong lòng hiểu rõ ý nghĩ của Jones.

Bây giờ toàn thế giới đều biết Trần Thư vô cùng biến thái, nhưng không ai dám nghiên cứu bí mật của hắn.

Chỉ có thể nói loạn thế đã đến, khiến Jones có chút gấp gáp…

…

Bên trong một toàn nhà nào đó, Lưu Hán ở trong hiệp hội Ngự Thú sư quan sát về phía xa, trong mắt có vẻ lo lắng.

Ngay lúc này, một thanh âm nhàn nhạt vang lên phía sau lưng hắn ta.

- Lưu ca, triệu tập đồng bào, hai ngày sau, chúng ta rời khỏi Ước Nhĩ Lợi châu!

Lưu Hán quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy Trần Thư thần sắc ung dung đứng đấy.

Mà bên cạnh hắn, có một con Thỏ mập tinh thần uể oải, trong miệng không ngừng phun bọt mép, dáng vẻ như sắp nổ chết.

- Tội phạm ca, khế ước linh của ngươi…

Thần sắc của hắn chấn động, nhìn về phía Thỏ Không Gian, không phải là sắp tiêu đời rồi chứ…

- Không sao, không vấn đề gì đâu, không cần lo lắng.

- …

Lưu Hán mở to hai mắt nhìn, như thế còn chưa đủ lớn? Lòng ngươi thật lớn…

Trần Thư không nhiều lời, xách Tiểu tinh linh trong túi ra.

- Tiểu Trần, ngươi làm gì đấy, ta thật sự rất mệt…

Đầu Tiểu tinh linh rủ xuống, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không ngẩng lên được, hiện tại nó cảm thấy, bản thân giống như bị ép khô vậy.

- Ta làm cái rằm gì ngươi, tự ngươi cắn thuốc mà…

Trần Thư búng búng đầu Tiểu tinh linh, ra lệnh phóng thích kỹ năng.

Tiểu tinh linh lấy lại tinh thần, đầu tiên là phóng thích [Đẳng cấp tăng phúc], nháy mắt khiến cấp bậc của [Tử vong khôi phục] tăng thêm một, tăng tới cấp ba.

Tiếp theo, nó móc ra Lang Nha Bổng của mình, một đạo lục quang vô cùng chói mắt xuất hiện, dung nhập vào trong thể nội của Thỏ Không Gian.

Nhưng vào lúc này, quang mang của Lang Nha Bổng loá mắt, lại xuất hiện một đạo lục quang.

- Hả? Đặc hiệu phát động?

Trần Thư ngớ người, bây giờ bản mệnh vũ khí của Tiểu tinh linh là Lv3, thời gian phóng thích kỹ năng chữa trị, có tỷ lệ ngoài định mức phóng thích một lần.

Hai đạo [Tử vong khôi phục] dung nhập vào trong cơ thể Thỏ Không Gian.

- Vù vù…

Chương 1704: Cầu xin ngươi đừng tới nữa (2)

Thỏ Không Gian vốn dĩ tinh thần uể oải chấn động, giống như điên cuồng khôi phục lại sức sống. Mặc dù thần kỹ chữa trị, nhưng đối với trạng thái hư nhược, vẫn có hiệu quả.

- Quả nhiên…

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, đã có Thỏ Không Gian, chí ít cũng không cần lo lắng vấn đề bảo mệnh.

- Một bình Bạo tẩu dược tề, đổi một Vương cấp Ngự Thú sư, còn chế được một bình Bạo tẩu dược tề, đợt này lời lớn…

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong mắt có ý cười.

Chỉ cần mở ra đồ giám của Thần kỳ dược tề, là hắn có thể phối trí Bạo tẩu dược tề, đây chính là vật tư tương đối quan trọng.

Mỗi Ngự Thú sư cao cấp có thể chuẩn bị một hai bình, sức chiến đấu tuyệt đối tăng vọt!

Ngoài ra Jones mất mạng còn có một tác dụng khác!

Đó chính là giết gà dọa khỉ!

Video hắn diệt sát Vương cấp, e rằng đã truyền khắp toàn bộ Liên minh Tự Do, thậm chí là mỗi thế lực của các quốc gia còn lại.

Bất luận là hắn, hay là những người còn lại trong nhiệm vụ hộ tống, đều sẽ trở nên thuận lợi hơn không ít.

Bây giờ đang là loạn thế, không ít người đều có tiểu tâm tư, muốn thừa cơ doạ dẫm Hoa quốc một đợt.

Nhưng đã có Jones xem như tiền lệ, tin tưởng rằng mỗi chính phủ đều sẽ toàn lực phối hợp.

Về phần có hạng người cứng đầy hay không thì không cần lo lắng, không ai ngu xuẩn đến mức không quan tâm đến sinh tử gia viên của mình.

Nếu ngươi dám ngăn cản, tội phạm dám ném đạn hạt nhân…

…

Hai ngày sau.

- Các vị, lên đường cẩn thận!

Một tên Hoàng Kim cấp Ngự Thú sư tiễn đám người Trần Thư đến phòng tuyến phương bắc.

- Đây là trưởng quan cố ý giao cho ta, theo thứ tự là năm mươi điều tra khí hung thú, một trăm viên cường lực pháo sáng, hai trăm viên đạn dẫn dụ, cùng một ngàn viện địa lôi bạo phá đặc chế! Toàn bộ đều đặc biệt nhằm vào hung thú.

- Ừ, được.

Trần Thư gật đầu, bảo đám người Lưu Hán lấy vật tư của liên minh.

Đã có chuyện của Jones, bọn hắn chẳng những không giao nạp tiền phòng c*t chó gì đó mà chính phủ liên minh thậm chí còn giúp đỡ.

Chỉ có một cái yêu cầu: Xin Trần Thư đừng tới nữa…

- Các huynh đệ, chúng ta đi thôi!

Trần Thư làm một thủ thế, mang theo hơn năm ngàn người rời khỏi Ước Nhĩ Lợi châu.

Mà ở phía xa, Dolly cũng nhẹ nhàng thở ra, lẩm bẩm:

- Cuối cùng cũng đã đi…

Một tên Vương cấp khác hỏi:

- Ước Nhĩ Lợi châu còn phải trông coi nữa không?

- Có! Ta sẽ xin cấp trên, tranh thủ điều một Vương cấp tới!

Trong mắt Dolly nhẽ nhõm, dù sao Jones chết thực sự cũng không phải là một chuyện xấu.

Hắn ta đã dựa vào thực lực của chính phủ, sắp xếp cho toàn bộ gia tộc Ám Thiên Sứ vào bên trong thủ vệ quân, tăng cường rất nhiều lực lượng thủ vệ.

Hơn nữa bây giờ không còn Jones, vô hình trung thiếu đi một quả bom tàng hình.

Dolly lẩm bẩm:

- Kỳ thực còn phải đa tạ bọn hắn..

- Hả? Vì cái gì?

- Ta cảm thấy cao đẳng hung thú rút lui, có thể có liên quan đến Hoa quốc, thậm chí là do tên tội phạm này làm!

- Không thể nào? Hắn có thực lực này sao? Có thể bức lui nhiều cao đẳng hung thú như vậy?

- Hoa quốc muốn tiếp đón đồng bào trở về, đương nhiên đã sớm trải đường, vốn dĩ bọn hắn có động cơ!

Dolly tỉ mỉ phân tích nói:

- Về phần thực lực, ta cảm thấy hắn thật sự có thể làm được…

Nếu Trần Thư có mặt ở đây, chắc chắn sẽ lên tiếng kinh hô, con hàng này nói đúng quá.

Nhưng mà hắn thực sự không nghĩ tới có thể bức lui cao đẳng hung thú.

Chỉ là vô tình bức lui được đám hung thú ghê tởm đó mà thôi….

Phòng tuyến Ước Nhĩ Lợi Châu phương Bắc.

- Òm ọp! Òm ọp!

Slime khổng lồ quay cuồng trong đám hung thú, miểu sát từng con hung thú.

Cứ việc Khế Ước Linh còn lại bị Trần Thư che giấu một chút hào quang, nhưng nó vẫn là Chiến Thần đại tiện kia!

- Ngao ngao!

Husky không ngừng kêu to, đủ loại kỹ năng nguyên tố phóng ra, uy lực lớn đến kinh người.

Bởi vì hiệu quả [Tử Vong Khôi Phục] của tiểu tinh linh, bốn con Khế Ước Linh rất nhanh giải trừ trạng thái hư nhược của Dược Tề Bạo Tẩu.

Ngoại trừ hắn, còn hơn năm ngàn người cũng triệu hoán Khế Ước Linh của mình ra.

Đa số bọn họ đều là Ngự Thú Sư, chỉ có một phần nhỏ là người thường, cũng là một cỗ chiến lực không nhỏ.

Mọi người toàn lực chiến đấu, đều muốn xông ra khỏi vòng vây của hung thú.

Bọn họ muốn rời khỏi, vấn đề nan giải thứ nhất đương nhiên chính là hung thú bốn phía Ước Nhĩ Lợi Châu.

Hống hống hống!

Cứ việc chiến lực đoàn người Trần Thư không yếu, nhưng hung thú có thể vây quanh Ước Nhĩ Lợi Châu, chỉ bằng vào việc này có thể thấy số lượng khủng bố của chúng nó.

Lúc chiến đấu bạo phát, càng nhiều hung thú vây tới, giống như một biển hung thú, quả thật là giết không hết!

Trừ đó ra, đám binh sĩ Ước Nhĩ Lợi Châu cũng đi từ xa tới hiệp trợ, cũng cung cấp trợ giúp không nhỏ.

- Tội phạm ca, tiếp tục như vậy chúng ta sẽ bị mài chết.

Lưu Hán cưỡi một Khế Ước Linh phi hành nhích lại gần, trong mắt có vẻ lo lắng.

- Vấn đề không lớn.

Vẻ mặt Trần Thư ung dung, giống như đang suy tư gì đó.

Lại hai mươi phút đi qua, bốn phía đã lít nha lít nhít, toàn bộ hung thú phương

Bắc tất cả đều tới vây giết, trong đó không thiếu đủ loại hung thú cao đẳng.

- Không sai biệt lắm….

Chương 1705: Năm mơ cũng bị đạn hạt nhân oanh tạc….

Trần Thư tự lẩm bẩm, nói: - Chờ một lát người rời đi trước, ta cản phía sau!

Nói xong chỉ thấy Thỏ Không Gian đang hăng hái chiến đấu đẫm máu thuấn di một cái, về tới bên cạnh Trần Thư.

Lực lượng không gian trong cơ thể nó tuôn trào ra, nháy mắt tạo dựng một không gian thông đạo vô hình!

Bây giờ Thỏ Không Gian đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Co dù không có Dược Tề Bạo Tẩu gia trì, không gian thông đạo của nó cũng có thể thuấn di hơn vạn mét, hơn nữa quy mô cũng tương đối lớn, giống như một cánh cửa không gian!

- Ngươi mang người đi trước!

Trần Thư nhìn về phía Lưu Hán bên cạnh, chỉ chỉ không gian thông đạo phía trước.

Vẻ mặt Lưu Hán chấn động, vội vã kêu gọi mọi người, dẫn đầu bước vào không gian thông đạo.

Hắn ta trực tiếp thuấn di cách hơn vạn mét, đi tới một đường bỏ hoang bên cạnh.

Ngay sau đó, những người còn lại nối đuôi nhau mà vào, đều mượn thông đạo rời xa vòng vây hung thú.

Thấy mọi người thoát đi, thần sắc đám hung thú nổi giận, một lòng muốn giữ mọi người lại.

- Hống!

Một con Hoàng Kim lãnh chúa gào thét một tiếng, lệnh cho bộ tộc của mình không sợ chết tiến lên công kích.

Nhưng một giây sau, ánh mắt của nó ngừng lại, một cột lửa khủng bố phun tới, biến thân thể nó thành tro tàn.

- Các người đều rời đi trước đi!

Trần Thư hô lớn, đồng thời để Husky dùng [Phân Thân].

Ba con Husky mỗi con trong coi một bên của không gian thông đạo, miểu sát đủ loại lãnh chúa cao đẳng từ xa.

Mà Slime thì bằng vào thân thể cao lớn, vẫn luôn xoay quanh bốn phía thông đạo, cho dù hung thú gì tính toán đến gần nháy mắt đều bị nghiền ép.

Về phần Thỏ Không Gian thì mượn [Không Gian Bí Lực], cứu Ngự Thú Sư bị vây giết ra.

Tiểu tinh linh thì gia trì chiến lực của bọn chúng và phụ trách trị liệu.

Trong lúc nhất thời, bốn Khế Ước Linh làm việc tương ứng, dưới sự thao túng của Trần Thư, phối hợp không chê vào đâu được.

Hống hống hống!

Vô số hung thú nổi giận, nhưng vẫn không thể tới gần, bị một mình Trần Thư ngăn cản gắt gao.

Chỉ cần không có đại hung thú lãnh chúa cấp bậc Vương cấp.

Hắn chính là vô địch!

Thời gian không bao lâu, hơn năm ngàn người đều vượt qua không gian thông đạo, đi tới khu vực an toàn vạn mét bên ngoài.

Đây cũng là nguyên nhân Trần Thư mở ra đại chiến trước, dẫn tất cả hung thú tới, vậy mới thuận tiện chạy trốn.

- Tạm biệt nhé!

Trần Thư phất phất tay, mang theo Khế Ước Linh chui vào không gian thông đạo, biến mất tại chỗ

Thấy thế hung thú đều tiến lên, nhưng vồ hụt, không gian thông đạo đã đóng lại.

- Đều không sao chứ?

Trần Thư nhìn bốn phía một vòng, nơi này hơn mấy chục con hung thú quanh quẩn đã sớm bị Lưu Hán giải quyết.

Lưu Hán nói:

- Đều không sao, có điều có một số người bị thương.

Bởi vì có Trần Thư hấp dẫn hỏa lực, ngược lại chưa từng xuất hiện tình huống tử trận.

- Rời đi trước đã, hung thú có thể sẽ đuổi tới!

Trần Thư nhìn phía xa, nói:

- Ta yêu cầu trước cứu đồng bào hai châu khác ra, sẽ thu xếp các ngươi ở Đạt Nhĩ Châu.

Dựa theo kế hoạch an bài của Trần Thanh Hải, là cần người nhận tới gần hải vực Đạt Nhĩ Châu, cuối cùng sẽ cùng nhau tiến về điểm truyền tống.

- Được!

Lưu Hán gật đầu, hoàn toàn tín nhiệm quyết định của Trần Thư.

Mặc dù hắn chỉ là một người trẻ tuổi đầu hai mươi, nhưng luận về mức độ âm hiểm, đa số lão hồ ly cũng không sánh bằng…

Hơn năm ngàn người lại lần nữa mang theo Khế Ước Linh, trùng trùng điệp điệp xuất phát…..

….

Khắc Nạp Nhĩ Châu, một kiến trúc vàng son lộng lẫy.

- Tiểu tử đáng chết này, thật sự để cho hắn trưởng thành….

Một nam tử trung niên hay tay chắp sau lưng, nhìn về phía tin tức liên minh chính phủ ban bố, chính là chuyện liên quan tới Jones.

Mà ở sau cùng, phía chính phủ yêu cầu mỗi châu toàn lực phối hợp với Hoa quốc, không được có bất kỳ chậm trễ gì.

- Thật sự muốn giết ngươi trước!

Nam tử tự lẩm bẩm, trong mắt tràn ngập sát ý, trong lòng hắn ta kỳ thật đã có sợ hãi.

- Buck, không được xúc động, việc cấp bách là quật khởi giáo hội!

Bên cạnh nam tử, một người áo đen vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Về phần tiểu tử này, có rất nhiều cơ hội thu thập!

Nam tử trung niên chính là tộc trưởng Buck gia tộc Khắc Nạp, cũng là tử địch của Liễu Phong.

Lần trước Trần Thư mượn di tích Tinh Không, đánh lén hắn ta một cái, đáng tiếc là để hắn ta còn sống.

- Thật sự có…..

Buck tự lẩm bẩm, mới bao lâu mà đối phương đã có thể giết chém giết Vương cấp!

- Tất nhiên…

Người áo đen mỉm cười gật đầu, nói:

- Nhưng bây giờ, Liên Minh Tự Do mới là mục tiêu của chúng ta!

- Ta hiểu rõ.

Buck đè ép sát ý xuống, nói:

- Giáo hội cần ta làm cái gì?

- Bây giờ Liên Minh đã hết hy vọng, giáo hội chúng ta muốn làm là muốt mất nó, mượn tài nguyên của nó để tại hiện thế giới cổ quốc!

Trong mắt người áo đen có ý điên cuồng, nói:

- Bây giờ loạn thế, đúng là cơ hội cổ quốc chúng ta!

- Ta có thể đạt được cái gì?

Trong lòng Buck không có hưng phấn, mà là mở miệng yêu cầu chỗ tốt.

- Yên tâm, Cổ quốc sẽ không bạc đãi bất luận công thần nào!

Nam tử nhếch miệng lên, nói:

- Chỗ tốt là không thể thiếu ngươi.

Chương 1706: Cảm ơn ngươi, Chương Ngư Vương

Tiếp đó hắn ta dựa vào gần Buck, thấp giọng nói hai câu. Hai người liếc nhau, đều cùng cười to lên.

Chốc lát, trong lòng Buck vẫn có chút không cam lòng, nói:

- Nhưng chúng ta dễ dàng để Hoa quốc trở về như vậy?

- Tất nhiên sẽ không!

Người áo đen lắc đầu nói:

- Chúng ta đã an bài rồi, cần Hoa quốc đến hấp dẫn hỏa lực của hung thú!

- Vậy là tốt rồi, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở một chút.

Vẻ mặt Buck nghiêm túc nói:

- Một khí có thể rút tay ra ngoài, giáo hội nhất định phải toàn lực vây giết Trần Thư!

- Thật sự có đáng sợ như vậy sao….

Vẻ mặt người áo đen nghiêm túc, một Ngự Thú Sư Vương cấp uy tín lâu năm vậy mà lại bị một tên Hoàng Kim dọa cho phát sợ.

- Nói ra không sợ đại giáo chủ chê cười.

Buck thở dài, nói:

- Ta nằm mơ cũng bị đạn hạt nhân oanh tạc….

- …..

Khóe mắt người áo đen thẳng rút, đến mức nghiêm trọng như vậy ư?

Hắn ta ngược lại cũng không chế giễu, mà nói:

- Buck tộc trưởng yên tâm, giáo hội chỉ cần có thừa lực, tất nhiên sẽ không tha cho Trần Thư!

Tiếp đó hai người thương nghị chuyện xâm lấn liên minh.

…..

Hải vực Vô Tận.

Hải vực vốn là màu đen đã biến thành màu vàng, vừa nhìn liền tràn ngập hàm kim lượng tội phạm…

Mà trên hải vực, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hung thú vừa đi vừa phun…

Toàn bộ hung thú ở hải vực, họa phong dần có ức chút đi chệch..

Trần Thư và Đại Lực phối hợp hoàn mỹ, trực tiếp làm cho cả hải vực đều bị luân hãm.

Một cái là thuốc xổ có thể làm cho hung thú đều phun ra, một cái là món ăn truyền bá giống như ôn dịch.

Cả hai gộp lại, uy lực đã có thể so với Dược Tề Thần Kỳ của hệ thống.

Cứ việc hung thú cao đẳng trên lục địa đều trở về, nhưng vẫn chậm chạp không giải quyết chuyện này…

Mà ở một vị trí trung tâm vùng biển nào đó, nước biển nơi đây không biến thành màu vàng, lộ ra vẻ tương đối đặc biệt.

Lúc này, trên mặt biển.

Trên trăm con hung thú khủng bố trôi nổi ở không trung, không muốn nhiễm nửa phần nước biển…

Bọn chúng tản ra khí tức đáng sợ, đều thuộc về hung thú lãnh chúa bá chủ cấp bậc Vương cấp!

Nhưng giờ phút này, mỗi một con bá chủ cũng duy trì yên tĩnh, trong mắt có vẻ sợ hãi, giống như là đang đợi cái gì.

Đúng lúc này, nước biển phía dưới cuồn cuộn.

Một con Cự Sa vô cùng kinh khủng trồi lên mặt biển.

Cặp mắt của nó lạnh giá mà khát máu, mỗi một con hung thú lúc nó đứng vững thân thể run lên, không dám nhìn thẳng nó.

Đúng là người mạnh nhất hải vực công cộng: Thương hải Sa Hoàng!

- Ai mẹ nó có thể giải thích cho bổn hoàng một chút…

Ánh mắt Sa Hoàng lạnh giá, nói:

- Vì sao thú hải biến thành biển phân? Các ngươi mẹ nó mỗi ngày phụ trách ăn ỉa à?

- …..

Rất nhiều bá chủ đều duy trì yên lặng, không dám có bất kỳ đáp lời.

Một con bạch tuộc khổng lồ màu đen vù vù nói:

- Vương, cũng không hoàn toàn là biển phân, không phải lãnh địa của ngài sạch sẽ sao?

Ầm!

Trong chốc lát, một đạo nước biển ngưng kết thành cự sa va chạm vào, nháy mắt bắn bạch tuộc lên tới vòm trời.

- Cái kia mẹ nó là bởi vì kỹ năng của lão tử!

Vẻ mặt Sa Hoàng giận dữ, thể nội thuộc tính Thủy khủng bố tuôn ra, từng cột nước hình cá mập xông ra.

Rầm rầm rầm!

Bạch tuộc to lớn không ngừng bị đụng chạm, trong miệng vẫn luôn thổ huyết, một bộ dạng vô cùng thê thảm.

- Ngươi mẹ nó nói nhiều quá! Rõ ràng là ngươi?

Vẻ mặt Sa Hoàng lạnh giá, quát:

- Lần trước để bổn hoàng tiến công Hoa quốc, cũng là hai cánh tay này của ngươi?

Nói xong, Sa Hoàng càng nghĩ càng giận, không ngừng bạo nện bạch tuộc trên không.

Bá chủ hung thú còn lại nhộn nhịp kéo dài khoảng cách, trong lòng yên lặng lẩm bẩm:

Cảm ơn ngươi, Chương Ngư Vương!

Như không phải có nó tới để Sa Hoàng phát tiết lửa giận, e rằng mọi người đều phải gặp nặng…

Nửa ngày, Sa Hoàng tựa hồ là đánh tới mệt, đánh Chương Ngư Vương ra bên ngoài vạn mét liền không để ý tới nữa.

- Hiện tại, có ai đến giải thích cho ta một chút hay không.

Trong mắt Sa Hoàng vẫn có hỏa khí.

Cảm giác vừa ngủ dậy, kết quả nhìn thấy chính mình ngủ trong đại tiện, mặc cho ai e rằng cũng không có cách nào bảo trì bình tĩnh.

Rất nhiều hung thú bá chủ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cùng nhau nhìn về phía một con Kim Sắc Long Ngư!

- !!

Thân thể Long Ngư chấn động, theo bản năng thụt lùi mấy mét.

- Ngươi trốn cái rắm!

Vẻ mặt Sa Hoàng hơi động, nước biển cuồn cuộn, hóa thành một đạo thao thiên cự lãng, đụng vào Long Ngư..

- Một năm một mười nói hết ra! Nếu là có nửa điểm che giấu, bổn hoàng liền để ngươi ngâm dưới đáy biển một tháng! Vừa vặn nước biển và ngươi cùng màu, có cảm giác hài hòa.

- ….

Thân thể Kim Sắc Long Ngư run lên, có cần ác như vậy hay không…

Nó rủ xuống đầu, nói tất cả tình huống lúc trước truy sát Trần Thư ra.

Mặc dù nó không xác định đầu sỏ gây ra có phải Trần Thư hay không, nhưng chỉ có thể là đẩy sự tình lên trên người hắn.

Nửa ngày, Sa Hoàng tựa hồ là đang suy tư gì đó.

Kim Sắc Long Ngư đang muốn thở phào, kết quả tâm thần chấn động,

Ầm!

Sa Hoàng vẫy đuôi một cái, nháy mắt đánh bay Long Ngư ra vài trăm mét, rơi vào trong đám hung thú.

Chương 1707: Cảm ơn ngươi, Chương Ngư Vương (2)

– Ngu ngốc, nghe một tên tay sai Long Uyên? Sa Hoàng gầm thét một tiếng, nói:

- Loại việc này còn mẹ nó không tới báo cáo cho ta?

- Lão đại, Long Uyên không phải liên minh hung thú chúng ta sao…..

Toàn bộ đầu Kim Sắc Long Ngư đều sưng lên lên, còn không dám dùng kỹ năng khôi phục, chỉ có thể thành thành thật thật nói.

- Cái kia mẹ nó là mặt ngoài, ngươi có thể suy nghĩ một chút hay không?

Thần sắc Sa Hoàng lạnh lẽo, bây giờ đối phó nhân loại, bọn chúng như thể chân tay, tương đối đoàn kết.

Mà một khi nhân loại bị tiêu diệt, chính là hung thú chém giết lẫn nhau, khắp nơi đương nhiên đều là có tiểu tâm tư của mình.

- Thôi.

Trong mắt Sa Hoàng đã có một chút thở dài, nhóm thủ hạ này đều không có trí thông minh, nó cũng không muốn cưỡng cầu.

- Toàn bộ các ngươi hành động, phối hợp với toàn bộ hung thú Bạch Ngân trở lên, dùng kỹ năng tới tinh lọc hải vực!

- Nhân loại trên lục địa kia?

- Trước ngừng nghỉ một chút, vừa vặn để cấm khu còn lại ra thêm chút sức!

Rất nhiều hung thú bá chủ cùng nhau gật đầu, tiếp đó liền chuẩn bị đi trở về tinh lọc lãnh địa của mình.

Nhưng ngay lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên:

- Quê nhà đều bị xâm lấn, đường đường là Thú Hoàng, vậy mà không có một chút tâm tư trả thù?

- !!

Hơn trăm con hung thú cùng nhau khẽ giật mình, tiếp đó trong mắt hiện lên sát ý.

Bởi vì bọn chúng nghe được âm thanh nhân loại!

Mà vẻ mặt Sa Hoàng hơi động, một đạo thủy lao vô cùng to lớn xuất hiện, bao phủ mấy vạn mét.

- Cút ra đây!

Sa Hoàng miệng nói tiếng người, nháy mắt liền khóa chặt một vị trí nào đó!

Ầm ầm!

Mấy chục cột nước thô chắc phóng lên tận trời, mang theo sát ý ngập trời, thẳng đến trên không mà đi.

- Sa Hoàng hà tất táo bạo như vậy?

Đột nhiên, không gian phía trước Sa Hoàng đột nhiên vặn vẹo, một người mặc hắc bào bình tĩnh ung dung xuất hiện.

- Thuộc tính không gian?

Vẻ mặt Sa Hoàng khẽ giật mình, nhìn về phía nhân loại phía trước, chẳng trách dám một thân một mình tới gặp nó.

Ánh mắt của nó lạnh giá, nói:

- Ngươi cho rằng ta không giết được ngươi?

- Nếu là thật sự đánh nhau, một trăm tên như ta cũng không phải đối thủ của Sa Hoàng, nhưng luận về năng lực bảo mệnh, tại hạ vẫn là có mấy phần tự tin…

Người áo đen cười nhạt một tiếng, ngược lại nói:

- Nhưng Sa Hoàng không nên hiểu lầm, ta không có ác ý, chỉ là tới cáo tri một tin tức mà thôi.

- Tin tức gì?

Ngữ khí Sa Hoàng lạnh giá, nhưng cũng xác thực không nắm chắc có thể chém giết Khế Ước Linh không gian Vương cấp.

- Liên quan tới tin tức kẻ thù của các ngươi…..

Khoảng không quỷ dị cười một tiếng, một năm một mười nói ra kế hoạch của Hoa quốc.

Nửa ngày, khoảng không ném ra một tấm bản đồ, nói:

- Vị trí truyền tống, tại hạ đã cáo tri, về phần trả thù như thế nào thì không liên quan gì đến ta…

Vẻ mặt Sa Hoàng hơi động, từ nước biển ngưng tụ xuất hiện cự thủ, vững vàng bắt lấy bản đồ.

Thấy vậy, khoảng không nhếch miệng lên, hơi âm dương quái khí nói:

- Ta suy nghĩ một vấn đề, xem như bá chủ duy nhất của hải dương, ngài sẽ không dám ra tay chứ?

Rầm rầm rầm!

Lời còn chưa dứt, một đạo thao thiên cự lãng nháy mắt đánh về phía khoảng không, mang theo năng lượng kinh khủng.

Cho dù là Vương cấp bị đánh trúng, cũng miểu sát ngay tại chỗ!

Tựa hồ là phòng ngừa hắn thoát thân, Sa Hoàng lại lần nữa ra tay, chỉ thấy mấy vạn mét bên trong đều dâng lên sóng lớn khủng bố.

Nhưng không có một chút thu hoạch,

Hiển nhiên, khoảng không đã sớm rời khỏi nơi đây.

- Chạy ngược lại rất nhanh…

Sa Hoàng ngược lại không có bất ngờ, chỉ là vì biểu hiện ra một chút uy nghiêm của Thú Hoàng.

- Điểm truyền tống của Hoa quốc….

Sa Hoàng mở bản đồ ra, chỉ thấy phía trên vẽ một chỗ hải vực hoang vu, làm bá chủ như nó, đương nhiên là hiểu địa điểm trước.

- Dám giết mấy trăm ngàn con dân bình thường của ta, bổn hoàng cũng giết chút kẻ yếu các ngươi là được…..

Trong mắt Sa Hoàng dần xuất hiện sát ý, trong lòng đã đưa ra quyết định.

Nó không muốn chọc giận Hoa quốc, bởi vậy không ngắm mục tiêu vào đám Vương cấp kia.

Nhưng mối thù đại tiện, không thể không báo!

Nó đương nhiên là khóa chặt đám Ngự Thú sư phổ thông kia, theo nó nhìn tới, chắc hẳn vấn đề không lớn…

Thời gian một tháng thoáng một cái đã qua.

Bởi vì sự kiện [đại tiện], sự kiện hung thú xâm lấn Lam Tinh tạm thời ngưng lại.

Nhưng nhân loại vẫn kinh hồn táng đảm, không có một chút buông lỏng, bởi vì hung thú dị không gian vẫn không ngừng đánh vào phòng tuyến.

Có điều khả năng là bởi vì trong hung thú đều có tiểu tâm tư, hung thú dị không gian cũng không toàn lực tiến công.

Mượn cơ hội này, nhân loại miễn cưỡng thở một hơi.

Liên Minh Tự Do, Tây Cách Tư Châu.

- Nhanh như vậy đã đến?

Trần Thư nhìn thành phố phía trước, thuấn di một cái liền vượt ngang các hung thú, đi tới phòng tuyến Tây Cách Tư Châu phương Bắc.

Về phần người hắn tiếp lúc trước đã hoàn toàn đưa đến Đạt Nhĩ châu.

- Tội phạm ca? Ngài đã tới?

Trần Thư cơ hồ là vừa mới đến đã có một nam tử mặc quân trang liên minh cao cấp đợi ở phía trước.

- Ừm.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Ngươi vẫn luôn chờ ta?

- Tất nhiên, chúng ta đã sớm nhận được tin tức…

Chương 1708: Không cần hoài nghi, hắn chính là hung thủ

Nam tử mỉm cười, nói: - Người ngài muốn tiếp, cũng sớm đã chờ.

Tiếp đó nam tử chỉ về phía sau, chỉ thấy mấy ngàn người vây ở một chỗ, trùng trùng điệp điệp đi tới.

- Cái khác, để bảo hộ an toàn của các vị, chúng ta cố ý đưa một chút vật tư quân dụng.

Nam tử lại cho người bên cạnh một ánh mắt.

Không bao lâu, liền có mười cái rương quân dụng dời lên, chứa đủ loại vũ khí hiện đại nhằm vào hung thú.

Cứ việc tác dụng không lớn, nhưng đối với người thường, ngược lại là một thủ đoạn phòng thân không tệ.

Nam tử lại là cười nói:

- Tội phạm ca, còn có yêu cầu gì cứ việc nói, chúng ta sẽ tận lực thỏa mãn.

- Chu đáo như vậy?

Trần Thư nhướng lông mày, nói:

- Người huynh đệ, ngươi đường này đi có chút rộng….

- …….

Vẻ mặt nam tử trì trệ, thầm nghĩ trong lòng: Không phải ta đi rộng, đường này hoàn toàn là ngươi giết rộng đó…

- Ta cũng không có thời gian, liền không làm trễ nải nữa.

Trần Thư cho đồng bào phía trước bào một ánh mắt, nói:

- Các huynh đệ, đi theo ta!

Thần sắc mọi người kích động, nhộn nhịp triệu hoán khế ước linh của mình ra, vọt thẳng về các hung thú phía trước.

Trần Thư lại là dùng biện pháp cũ, mượn không gian thông đạo thuận lợi vượt ngang phòng tuyến hung thú.

- Người trong liên minh không làm khó các ngươi chứ?

Trần Thư nhìn về phía hội trưởng hiệp hội Ngự Thú sư bản xứ, cũng là một tên Ngự Thú sư Hoàng Kim.

- Không có, hoàn toàn không có!

Hai mắt hội trưởng có hào quang sùng bái, nói:

- Có ngài ở đây, cho bọn hắn một trăm cái lá gan cũng không dám.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Thư gật gật đầu, đồng thời mở ra một màn hình giả lập, phía trên ghi chú từng địa điểm.

Thời gian một tháng, hắn đã tiếp nhận đồng bào năm châu, năng suất nhiệm vụ còn cao hơn so với ba người Liễu Phong.

Chủ yếu là bởi vì hắn có kỹ năng không gian, thật sự tiết kiệm nhiều thời gian đi đường.

- Còn thừa lại một châu, nhiệm vụ coi như là hoàn thành…

Trần Thư tự lẩm bẩm, nói:

- Tự Do châu….

Tự Do châu là đại châu hạng nhất, thế lực cường đại nhất, Ngự Thú sư Truyền Kỳ duy nhất đồn trú ở đây, thủ vệ dị không gian [Ác Ma Sào Huyệt].

Trần Thư mở miệng nói ra:

- Chúng ta đi một chuyến nữa, tiếp nhận đồng bào liền trở về Đạt Nhĩ châu, có thể bắt đầu vượt ngang hải dương.

- Được!

Mọi người nhộn nhịp gật đầu, có một loại bản năng tín nhiệm với Trần Thư.

Mặc dù phương thức làm việc của hắn có chút tội phạm hóa, cuối cùng giết một tên Ngự Thú sư Vương cáp xem như uy hiếp, những người còn lại chỉ có thực lực này, đều không dám làm ra loại hành vi này.

Nhưng không thể không nói, có lúc, nắm đấm mới là đạo lí quyết định.

…..

Ba ngày sau đó, Tự Do châu.

Là đại lực thứ nhất của Liên Minh, chỉ Ngự Thú Sư Vương cấp đã có hơn hai chữ số, lực lượng phòng thủ tuyệt đối là mạnh nhất liên minh trên đại lục.

Hơn nữa bởi vì có thành phố đã bị công phá, không ít cường giả đều lựa chọn trở về Tự Do châu, lại lần nữa tăng cường thực lực của nó.

Tự Do châu cũng là một thành phố duy nhất không bị hung thú vây quanh.

- Cuối cùng đã tới…..

Trần Thư ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, nhìn đại địa mênh mông phía dưới, vậy mà một con hung thú đều không nhìn thấy.

Hắn làm ra một cái thủ thế hạ xuống, mọi người cùng nhau về tới trên mặt đất.

Bây giờ chính là thời kỳ đặc thù, mỗi thành phố lớn đối với sinh vật không trung đều bố trí biện pháp đả kích tương ứng.

- Chẳng những không có hung thú, ngay cả một người thủ vệ đều không có?

Ánh mắt Trần Thư đã có chút kinh ngạc, thậm chí trong lúc nhất thời tưởng rằng về tới niên đại hòa bình.

- Tội phạm ca, ngươi có chỗ không biết, Tự Do châu sẽ không bố trí phòng tuyến gì, nhưng thường cách một đoạn thời gian đều sẽ tiêu diệt toàn bộ hung thú trong mười vạn mét.

Hội trưởng bên cạnh bu lại, giải thích một chút.

- Là như thế à?

Trần Thư sờ lên cằm, bố trí phòng tuyến đúng thật là có chút lãng phí binh lực, chỉ cần bảo vệ tốt biên cảnh Tự Do châu là đủ.

Đúng lúc này, một cỗ mùi máu tươi vô cùng nồng truyền đến, khiến không ít người vẻ mặt khó chịu.

- Hả?

Sắc mặt Trần Thư như thường, dù sao chính hắn là một tên đao phủ, đương nhiên sẽ không để ý cái gì.

Chỉ thấy đất đai phía trước vậy mà biến thành màu đỏ sậm, tùy ý có thể thấy được tứ chi đứt gãy, tràn ngập quỷ dị và chẳng lành.

- Đây chính là phòng tuyến huyết tinh cua Tự Do châu sao?

Trần Thư tự lẩm bẩm, e rằng hung thú xâm lấn trước thì muốn bắt Tự Do châu này lại.

Dù sao cũng là thành phố trung tâm của Liên Minh Tự Do, chỉ cần công phá, đại quốc trên Lam Tinh liền sẽ bị tan rã.

Nhưng hiển nhiên, hung thú thất bại, hơn nữa trả giá tương đối nặng nề.

- Được, đi!

Hắn làm một cái thủ thế, dẫn đầu mang nhóm người đi về phía trước.

Thời gian không bao lâu, hắn đã có thể nhìn thấy đường nét một toà thành thị to lớn.

Đúng lúc này, ánh mắt của hắn ngưng lại, chỉ thấy phía trước bên ngoài ngàn mét, đang có một nam tử mặc chế phục thủ vọng giả đứng đó.

- Trần Thư tiên sinh?

Nam tử cũng nhìn sang, tiếp đó triệu hoán một con cự thú màu đen, một đường chạy hết tốc lực tới.

- Vương cấp?

Chương 1709: Ta sợ đạn hạt nhân sẽ hiểu lầm

Trong mắt Trần Thư đã có một chút ngạc nhiên, hắn không nghĩ tới Tự Do châu sẽ nể tình như vậy. Hắn có chút không xác định nói:

- Ngươi là đang chờ ta?

- Tất nhiên!

Nam tử gật đầu, cười nói:

- Đồng bào của ngươi đều đang chờ ngươi, hơn nữa Tự Do châu chúng ta tặng cho lượng lớn vật tư quân dụng. Nếu như còn cần cái gì có thể trực tiếp nói ra!

- Ừm….Đa tạ

Trần Thư gật đầu, vốn cho rằng đại châu đứng đầu sẽ không nể mặt hắn.

Dù sao đối phương có rất nhiều cường giả, hơn nữa có Ngự Thú sư Truyền Kỳ tọa trấn, thật ra là không cần thiết sợ hắn.

- Có điều có một việc….

Trong mắt nam tử đã có chút ý cười, giống như là thẹn thùng.

- Có lời nói có thể nói thẳng.

Trần Thư ngược lại không có bất ngờ, trong lòng đã dự liệu được một chút.

- Là như vậy, tổng nghị trưởng liên minh chúng ta muốn gặp ngươi một chút.

- Tổng nghị trưởng?

- Cũng là người mạnh nhất Liên Minh Tự Do chúng ta!

- Ngự Thú sư Truyền Kỳ?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, nói:

- Hắn gặp ta làm cái gì?

Trong lúc nhất thời, tâm tư của hắn lưu chuyển, không phải là muốn giết ta chứ?

- Cái này thì ta không biết.

Nam tử mở miệng nói:

- Tâm tư lão nhân gia người, không phải là việc chúng ta có thể đoán được.

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có vẻ suy tư.

Thật ra hắn không muốn đưa bản thân vào tình trạng nguy hiểm, cuối cùng đối mặt với truyền kỳ, hắn thật sự không có chút tự tin bảo mệnh nào.

Cho tới bây giờ, kỳ thực hắn không hiểu rõ một chút nào đối với sức chiến đầu của Truyền Kỳ.

Nhưng cho dù hắn cự tuyệt, kỳ thực cũng vô dụng, nhân gia có thể tự mình tìm tới cửa.

- Có thể!

Trần Thư gật gật đầu, đáp ứng.

Vẻ mặt nam tử vui vẻ, nhưng tiếp đó thần tình trở nên có chút cổ quái.

Chỉ thấy Trần Thư móc ra điện thoại, nghiêm trang nói:

- Hiệu trưởng, ta phải đi gặp Ngự Thú Sư Truyền Kỳ của Liên Minh Tự Do, nếu như ta xuất hiện bất ngờ gì, phiền toái lão gia tử xuất thủ!

- Không cần hoài nghi, hắn chính là hung thủ!

- ……

Khóe miệng nam tử giật một cái, có dám thái quá hơn chút nữa hay không..

- Được, chúng ta vào thành.

Trần Thư nhún vai, đã không có gì lo lắng.

Nếu hắn xảy ra chuyện, chủ yếu toàn bộ liên minh đều chơi xong, hiện tại cường giả Hoa quốc đang lo không có việc làm.

- Ừm….được…

Nam tử gật đầu, đối phương cố tình ở ngay trước mặt hắn ta nói như vậy, đây là đang uy hiếp trắng trợn.

Có điều vừa nghĩ tới vị lão nhân kia của Hoa quốc, thân thể hắn ta run lên, đã có một chút liên tưởng không tốt….

- Các huynh đệ, đi!

Trần Thư phất phất tay, mang người đi thẳng đến Tự Do châu.

Gần như là mới vừa vào trong thành phố, liền có một âm thanh ngay ngắn vang dội truyền đến:

- Hoan nghênh tội phạm ca!

Chỉ thấy bốn phía bu đầy người, thậm chí là kéo biểu ngữ, một bộ dáng vô cùng nhiệt tình.

Hiển nhiên, đây là Tự Do châu đặc biệt tổ chức.

Ánh mắt của hắn vượt qua đám người, chỉ thấy phía trước đang có hơn vạn người Hoa quốc, nét mặt của bọn họ xúc động, trong mắt thậm chí đã có mấy phần lệ quang.

Bây giờ đang giữa loạn thế, tăng thêm việc tha hương nơi đất khách quê người, mọi người nằm mơ đều hy vọng có thể về nước.

Cuối cùng, người đón bọn họ về nhà đã tới.

Nam tử của Liên Minh ở một bên nói:

- Trần Thư tiên sinh, đã cho sắp xếp nơi ở xong cho các người….

Nửa giờ sau đó.

Mọi người đi tới một chỗ trong trang viên to lớn, hiển nhiên, Liên Minh cũng dùng quy cách cao nhất tới chiêu đãi đám người bọn hắn.

- Các huynh đệ, các ngươi nghỉ ngơi trước một chút, buổi chiều ta có chút việc.

Trần Thư hướng về phía vạn người nói:

- Chờ ta trở lại, chúng ta liền rời đi!

- Tội phạm ca, ngài làm chuyện của mình trước đi, không cần phải để ý đến chúng ta.

Mọi người nhộn nhịp gật đầu nói, đã chờ đợi lâu như vậy, cũng không thiếu thêm chút.

- Đi thôi.

Trần Thư nhìn về phía nam tử Liên Minh bên cạnh.

Hai người triệu hoán khế ước linh của mình ra, thẳng đến một chỗ nào đó trong Tự Do châu mà đi.

- Phồn hoa thật…

Trần Thư nhìn xuống thành thị phía dưới, trong mắt đã có chút kinh ngạc.

Cho dù là thời kỳ đặc thù, nhưng Tự Do châu vẫn vô cùng phồn vinh, không có xuất hiện tình huống tan vỡ trật tự chút nào, nghiễm nhiên là một quốc.

- Nếu là ở thời kỳ hòa bình, kinh tế của Tự Do châu đều đứng đầu toàn cầu.

Mặt mũi nam tử tràn đầy kiêu ngạo nói, nhưng nghĩ đến tình cảnh bây giờ, ánh sáng trong mắt có mấy phần ảm đạm.

Bây giờ thế cục Liên Minh không thể lạc quan, đã ở vào thế rìa ở vách núi.

- Ừm…..

Trần Thư gật đầu một cái, không khỏi đến nghĩ đến tình huống tương lai của Hoa quốc.

Hung thú gây áp lực thực sự quá lớn!

Đây vẫn là dưới tình huống cấm vụ đại hung không có xuất thế, chỉ là hung thú dị không gian, cũng đã bức nhân loại đến liên tục bại lui.

Giữa hai người không có giao lưu gì với nhau, giữ im lặng đi về phía trước.

Ba giờ sau.

Hai người vượt qua mấy chục vạn mét, đi tới một toà thành thị đặc thù.

Diện tích Tự Do châu rộng lớn, thậm chí còn lớn hơn so với tỉnh Nam Thương, đương nhiên là đã bao hàm không ít tiểu thành thị.

Chương 1710: Ta sợ đạn hạt nhân sẽ hiểu lầm (2)

Chỉ thấy lôi kiến trúc thành thị phía trước hoàn toàn khác biệt, đều là lấy màu đen thâm thúy làm chủ, hình như tăng thêm mấy phần ý tử vong. Nhưng chính là một toà thành thị kỳ lạ như vậy, khắp nơi trong đó toàn cường giả.

Gần như là mới bước vào thành thị, Trần Thư liền thấy hai tên Ngự Thú sư Vương cấp kết bạn mà đi.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Nơi này chính là Hắc Ám thành nổi tiếng thế giới?

- Không sai.

Nam tử gật đầu, cười nói:

- Cũng là lối vào dị không gian [Ác Ma Sào Huyệt] thứ hai trên thế giới.

- Chẳng trách.

Trần Thư đánh giá qua lại cả tòa thành thị, trong mắt đã có mấy phần hiếu kỳ.

Đây chính là gần với dị không gian [Long Uyên]!

Không bao lâu, hai người tới một chỗ tháp cao màu đen phía trước.

Vẻ mặt nam tử tràn ngập tôn kính, nói:

- Trần Thư tiên sinh, tổng nghị trưởng chờ ngươi ngay ở trên.

Trần Thư nhìn về phía đỉnh tháp cao, thân thể nháy mắt biến mất tại chỗ, đi vào trong hắc tháp.

Hắn sửa sang lại nỗi lòng một chút, thong dong đẩy cửa lớn màu đen ở phía trước ra.

Chỉ thấy một lão nhân dáng người khôi ngô ở giữa chăm chú nhìn hắn, trong mắt đã có mấy phần vui mừng.

- Tiểu Trần à, mời ngồi.

Lão nhân mỉm cười, chỉ chỉ cái ghế ở bên.

Trần Thư ngược lại không có gì câu nệ, bình tĩnh ngồi xuống vị trí, đồng thời ánh mắt vẫn luôn quan sát lão nhân.

Lão nhân tóc trắng phơ, khuôn mặt tang thương, đã đầy nếp nhăn, cặp mắt của lão cũng cực kỳ sáng ngời, giống như ẩn chứa ánh sáng.

Nhưng mặc dù là như thế, Trần Thư vẫn có thể thấy rõ ràng, ánh mắt lão nhân hiện đầy sự mỏi mệt khó nén.

Hiển nhiên, nguy cơ của hung thú đã khiến cho Ngự Thú sư Truyền Kỳ này có chút một cây chẳng chống vững nhà.

Lông này Trần Thư nhíu lại, nói:

- Không biết ta nên gọi tiền bối là gì?

- Tiểu tử ngươi cũng không sợ ta, thì trực tiếp gọi ta lão Kiều đi.

Lão nhân cười cười, đồng thời rót cho Trần Thư một chén trà.

- Ngươi là tiền bối, xưng hô thế này không ổn a….

Mặt Trần Thư mang một chút do dự, nói tiếp:

- Ta liền trực tiếp gọi ngươi Kiều ca.

- ???

Vẻ mặt lão nhân khẽ giật mình, trong lúc nhất thời ngược lại có chút bị choáng váng.

Ngươi xưng hô thế này thoả đáng sao?

Lão vuốt vuốt đầu, hơi yên lặng một chút, mặc cho ai mới thấy Trần Thư, đều sẽ có chút ngổn ngang…

Nửa ngày, lão nhân ngồi nghiêm chỉnh, nói:

- Kỳ thực lão phu để ngươi tới, chủ yếu là có chuyện muốn tìm ngươi hỗ trợ.

- Không phải, ngài một Ngự Thú sư Truyền Kỳ tìm một Hoàng Kim như ta hỗ trợ?

Tâm tình Trần Thư chấn động, trong lòng đã quyết định cự tuyệt.

Nói đùa cái gì?

Đang lúc người huynh đệ không gì làm không được?

- A…..

Lão nhân thở dài, nói:

- Ngươi và Kiều Na là bằng hữu?

- Hả? Kiều Na?

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, nghĩ đến nữ sinh có tướng mạo tuyệt mỹ kia, đồng thời cũng là đệ nhất thiên tài của Liên Minh Tự Do.

Hai người trên thi đấu thế giới đích thật là từng có giao phong.

Hắn sờ lên cằm, nói:

- Có phải bằng hữu hay không…..Cái này còn phải xem tình huống.

Trên thực tế, quan hệ giữa Trần Thư và Kiều Na xác thực không sâu, hai người chỉ là gặp qua vài lần mà thôi.

- ????

Lão nhân lại lần nữa khẽ giật mình, ngươi hữu nghị tự thích ứng đúng không?

- Sau lần thi đấu thế giới đó, tiểu Kiều Na kỳ thực thường xuyên nhắc tới ngươi, lão phu nhìn nàng dường như thật thích ngươi…

- Lão Kiều, cái này thì không cần nói.

Trần Thư vội vã khoát tay áo, nói:

- Vị trí trong lòng ta đã bị chiếm.

- Ngươi có người thích?

Trong mắt lão nhân có một chút tiếc nuối, trêu ghẹo nói:

- Kỳ thực ngươi thật có thể suy tính một chút, thiên phú của nàng tuyệt thế, sẽ trợ giúp rất lớn cho ngươi.

- ???

Trần Thư liền vội vàng đứng lên, thâm tình tột cùng nói:

- Lão Kiều, đừng nói nữa, ta sợ đạn hạt nhân sẽ hiểu lầm!

- Hạch gì?

Thần sắc lão nhân sững sờ, chỉ cảm thấy đầu óc của mình hình như có chút không phản ứng kịp.

- Đạn hạt nhân….

Trong mắt Trần Thư có vẻ say đắm, nói:

- Ta thừa nhận Kiều Na là có chút tư sắc, nhưng cùng nó so ra, đều không phải một đẳng cấp!

- ????

Đầu óc lão nhân ong ong, gần như là nói theo bản năng:

- Đầu năm nay còn có người họ Hạch?

- Hả?

Nghe xong lời này, Trần Thư ngược lại ngây ngẩn cả người, vẻ mặt trở nên cực kỳ cổ quái.

Ngươi bao nhiêu năm không xuống núi rồi?

Lão nhân thấy dáng vẻ Trần Thư say đắm như vậy, nhịn không được thở dài nói:

- Nữ hài gọi là đạn hạt nhân kia, nhất định rất hạnh phúc?

- ……

Thân thể Trần Thư chấn động, mở to hai mắt nhìn.

Bà mẹ nó, ngươi mẹ nó so với ta còn nghịch thiên hơn?

- Chờ một chút, chờ một chút….

Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Nó không phải người!

- Hả? Không phải người?

Vẻ mặt lão nhân nháy mắt cổ quái, nhìn Trần Thư như là đang nhìn biến thái.

- Ta nói chính là, đạn hạt nhân!

Trần Thư vội vàng nói, đồng thời lại dùng tiếng nói của mình phụ trợ thiết bị phiên dịch ra nhiều quốc ngữ.

Lão nhân xạm mặt lại, hóa ra ngươi nói cái này?

- Tiểu tử ngươi đang chọc cười ta à?

Lão vuốt vuốt đầu, đồng thời trong lòng có một chút cảm khái:

Hình như bản thân không theo kịp thời đại, hiện tại người trẻ tuổi chơi đều biến thái như vậy à?

- Thật.

Chương 1711: Sự vụ bận rộn, cáo từ

Trần Thư nhún vai, nói: - Trong lòng ta không còn hình dáng khác.

- …..

Lão nhân lắc đầu, nói:

- Lão phu cũng không giành với ngươi.

- Kiều Na xảy ra chuyện!

- A.

- ???

Khóe miệng lão nhân giật một cái, nói:

- Tiểu tử ngươi có thể để ý một chút hay không?

- Không phải, lão Kiều, ngươi có chuyện gì, nói thẳng đi.

Trần Thư sờ lên cằm, trực tiếp thừa nhận nói:

- Ta và Kiều Na, thật sự không phải quá quen.

- Phải không?

Lão nhân quan sát một chút, lão đối với chuyện của hai người ngược lại thật sự không biết.

Chỉ là thấy Kiều Na vẫn luôn tâm tâm niệm niệm Trần Thư, bản năng cho là hai người là đã trải qua cái gì…

- Thôi.

Lão nhân thở dài, trong mắt đã có một tia sầu bi, nói:

- Hai tháng trước, Kiều Na đi đến [Ác Ma Sào Huyệt] lịch luyện, nàng chỉ là Ngự Thú sư Hoàng Kim, đến loại dị không gian đẳng cấp này vẫn là quá cố hết sức.

- Dũng cảm như vậy sao?

Trần Thư nhướng lông mày, ngay cả hắn cũng không có tiến về Long Uyên lịch luyện.

- A…..

Lão nhân lại thở dài, nói:

- Tin tức ngươi cũng nhìn qua, ban đầu đại chiến mở ra, ba con Thú Hoàng vây giết ta, dẫn đến một khế ước linh của ta trọng thương.

- Kiều Na chữa trị cho khế ước linh của ta, một mình đi đến chỗ sâu trong Ác Ma Sào Huyệt, muốn ăn cắp một gốc dược liệu truyền kỳ, nhưng bất hạnh bị một con Thú Hoàng bắt sống…

- ……

Trần Thư im lặng không nói nên lời, đây không phải tự chui đầu vào sao?

- A, trời cao đố kỵ anh tài….

Hắn lắc đầu, mở miệng nói:

- Lão Kiều, ngươi cũng bớt đau buồn đi.

- Nén cái rắm, còn chưa có chết đâu!

Lão nhân nói:

- Trong nội bộ có gian tế, thông báo thân phận Kiều Na cho Thú Hoàng.

- Sau đó thì sao?

Trần Thư truy vấn.

Lúc trước liên minh một kích liền tan nát, là bởi vì nội bộ quan phương thành viên Thánh Ngự hội quá nhiều.

- Hiện tại, nó yêu cầu ta một thân một mình tiến về chỗ sâu trong sào huyệt, bằng không Kiều Na sẽ không còn.

- Cái này còn phải nghĩ sao? Bẫy rập rõ ràng như vậy.

Trần Thư nói thẳng không kiêng kỵ:

- Ngươi đi đoán chừng cũng không cứu được người.

- Lý trí mà nói, đích thật là không sai.

Lão nhân nghiêm túc gật đầu, chuyển đề tài:

- Nếu như ngươi chưa từng xuất hiện, có lẽ ta sẽ không đi.

- ???

Trần Thư nao nao, nói:

- Chẳng lẽ là ta cho ngươi dũng khí?

- Dĩ nhiên không phải!

Lão nhân trừng mắt liếc hắn một cái, tư duy của ngươi có thể bình thường một chút hay không?

- Ta muốn là …. Để ngươi đi cùng với ta!

- Sự vụ bận rộn, cáo từ!

Dứt lời, trên mình Trần Thư nháy mắt xuất hiện một đạo ấn ký không gian, đã chuẩn bị thuấn di rời đi.

- Có chỗ tốt cực lớn!

- Hả?

Ấn ký trên mình Trần Thư nháy mắt biến mất, ẩn xuống.

Hắn im lặng không lời, một bộ dáng yên tĩnh nhìn xem ngươi biểu diễn.

Dù sao nghe một chút cũng không thua thiệt…..

- ……

Lão nhân nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu, trên tình báo ghi lại quả nhiên không sai chút nào.

- Đầu tiên, ngươi có thể đạt được toàn bộ hữu nghị Liên Minh!

- Cái kia, phiền nói chính sự.

- Khụ khụ….

Lão nhân nháy mắt liền bị bị sặc, chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

- Chỗ tốt thứ nhất, một kỹ năng Hoàn Kim Quân Vương!

- A.

- Thuộc tính không gian!

Lão nhân coi trọng nhấn mạnh một chút:

- Mà lại là một loại lĩnh vực!

- Hả? Nói tiếp!

Trong lòng Trần Thư đã có mấy phần hưng phấn, nhưng vẻ ngoài không động.

- Tiểu tử ngươi đủ tham….

Lão nhân nhìn hắn một chút, nói:

- Chỗ tốt thứ hai, một viên Huyết Mạch Châu!

- Hả, nói tiếp….

- Nói rắm!

Lão nhân trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Chỉ là hai cái này đã giá trị liên thành!

- ……

Trần Thư sờ lên cằm, đích thật là có chút tâm động.

Chỗ tốt thứ nhất nếu như chỉ là kỹ năng Hoàng Kim Quân Vương phổ thông, kỳ thực giá trị bình thường, nhưng trọng điểm nó là thuộc tính không gian, mà lại là loại lĩnh vực!

Trần Thư hiện tại thiếu cái này, e rằng đối phương bỏ công sức ra khá nhiều.

Về phần Huyết Mạch Châu, thì càng không cần phải nói.

Trần Thư cũng chính bởi vì cái đồ chơi này, kết tử thù với Thánh Ngự hội.

Chẳng những có thể để giải mở gông xiềng huyết mạch khế ước linh, hơn nữa xác suất lớn có thể tiến hóa huyết mạch một lần.

Cái đồ chơi này là sản phẩm di tích cao đẳng, cũng là thuộc về loại chí bảo có thể gặp không thể cầu.

- Có điều nói thật.

Trần Thư hai tay mở ra, nói:

- Ta chỉ là một Ngự Thú sư Hoàng Kim, ngươi để ta đối phó hung thú Vương cấp, ta miễn cưỡng có thể làm được, nhưng Thú Hoàng….

Hắn lắc đầu, cứ việc đối phương cho chỗ tốt không cách nào cự tuyệt, nhưng độ khó khăn đích thật là có chút quá cao.

- Không để ngươi đánh với Thú Hoàng.

Lão nhân mở miệng nói:

- Ta tới phụ trách chiến đấu, nhưng hi vọng ngươi có thể thừa cơ cứu Kiều Na!

- Tất nhiên, nhiệm vụ thứ nhất của ngươi là bảo đảm sinh mệnh của mình an toàn, ta cũng không hy vọng lão quỷ kia vượt biển tới giết ta….

- Ừm… Ta ngẫm lại…

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy tư, nghĩ đến kế hoạch khả thi.

Lão nhân thấy vậy, lại bổ thêm một kích, nói:

- Cho dù là thất bại, thần kỹ quân vương cũng thuộc về ngươi!

- Cái này sao….

Chương 1712: Người này không phải cũng là một truyền kỳ chứ

Tim Trần Thư đập thình thịch, nhưng không một lời đáp ứng, mà là mở miệng nói: - Đại khái cần bao nhiêu thời gian? Ta không thể làm trễ nải nhiệm vụ hộ tống.

Hiện tại ba người Liễu Phong còn đang tiếp đồng bào, hắn ngược lại cũng còn có thời gian tới kiếm chút thu nhập thêm.

- Khoảng chừng mười ngày.

Lão nhân mở miệng nói:

- Nếu như vượt qua thời gian này, xác suất thất bại rất lớn.

- Làm hay không làm, đều bằng nguyện vọng của ngươi, coi như là cự tuyệt, lão phu cũng sẽ không ngăn cản ngươi rời

khỏi Tự Do châu.

- Ta đang ngẫm nghĩ….

Trần Thư sờ lên cằm.

Đúng vào lúc này, vẻ mặt của hắn chấn động, trước mắt lại xuất hiện tuyển hạng lâu không thấy.

[Tuyển hạng một: Đồng ý ứng cứu Kiều Na ra! Phần thưởng hoàn thành: một gói quà phiên bản nhỏ tăng cường Thần Kỳ Dược Tề! Bổ sung khen thưởng: Đại Lượng Ngự Thú Lực + thêm một kỹ năng ngẫu nhiên]

[Tuyển hạng hai: Trực tiếp từ chối! Phần thưởng hoàn thành: Bốn Khế Ước Linh tăng toàn bộ thuộc tính 2%]

[Tuyển hạng ba: Liên hệ đám người Phong Liễu, cùng nhau hành động! Phần thưởng hoàn thành: Ngự thú Không Gian thăng cấp]

- ……

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy tư, cuối cùng vẫn nghiêng về cái dưới

Dù sao phần thưởng quả thực khiến người ta khó mà từ chối.

Về phần tuyển hạng thứ ba, đám người Liễu Phong đều chỉ là Vương cấp, đối mặt với Thú Hoàng tác dụng thực ra không lớn.

- Được! Ta đồng ý!

Trần Thư gật đầu nói:

- Ta sẽ cố gắng hết sức.

Vừa dứt lời, hệ thống không gian của hắn đã có thêm mấy bình phiên bản tăng cường Thần Kỳ Dược Tề.

- Có câu này của ngươi, ta rất an tâm.

Vẻ mặt lão già thoải mái, trong lòng thở phào.

- Yên tâm, phần thưởng ta đồng ý cho ngươi sẽ không thiếu một cái!

- Khen thưởng chỉ là thứ yếu.

Trần Thư lắc đầu, kiên định nói:

- Quan trọng là ta với Kiều Na vốn là bằng hữu, ta không thể thấy chết không cứu!

- ???

Khóe mắt lão già có rút, ngươi có thể đừng giả tạo như vậy được không?

Làm như người vừa nói câu "Cáo từ" không phải là mình vậy…

- Lão Kiều, khi nào hành động?

- Tối nay!

- Được, quân vương kỹ đó …

Lão già giẫm trên nền nhà, lập tức có một Ám cách bị mở ra, bên trong đặt một chiếc hộp màu vàng.

- Lão phu nói được làm được!

Lão ta đưa hộp đồ cho Trần Thư, trong đó đang có một trái tim trôi lơ lửng.

- Sảng khoái đấy!

Trần Thư gật đầu một cái, cười nói:

- Lão Kiều, ngươi tin tưởng ta như vậy sao? Xem ra ưu điểm giữ đúng lời hứa của ta đã truyền khắp toàn cầu rồi.

- …

Lão già chỉ thản nhiên nhìn hắn một chút, ngươi đúng là không biết xấu hổ nhỉ..

Nếu không phải ngươi có hơn vạn đồng bào ở Châu Tự Do, lão ta thật sự không dám đưa kỹ năng ra trước, dựa vào tính cách của con hàng này, khả năng chạy trốn khỏi Quyển bảo quá lớn rồi…

- Lão Kiều, buổi tối ta lại đến Hắc Ám thành tìm ngươi.

Trần Thư cẩn thận nhận lấy chiếc hợp, quay người biến mất bên trong Hắc tháp.

Lão già nhìn bóng dáng biến mất của Trần Thư, tự lẩm bẩm:

- Có lẽ có chút hy vọng…

Mặc dù lão ta bỏ ra cái giá cực lớn, nhưng thật ra không nắm chắc chút nào.

Nếu Trần Thư là vương cấp, ngược lại còn có xác suất cứu được Kiều Na, nhưng là Hoàng Kim Cấp, thật sự kém quá nhiều rồi.

Vì vậy tìm tới Trần Thư, thật sự là bởi vì liên minh không có người.

Một Vương Cấp Không Gian Ngự Thú Sư duy nhất, lấy công kích làm chủ, có thể giết người, nhưng cứu người thì không ổn.

- Đáng tiếc, nếu có thể mời được lão quỷ kia thì tốt rồi…

Lão già lẩm bẩm, nếu cường giả mạnh nhất của Lam Tinh ra tay, xác suất lớn có thể cứu được Kiều Na ra mà vẫn dễ dàng thoát thân được.

Nhưng bây giờ Hoa Quốc gặp phải áp lực của Long Uyên, đối phương căn bản không thể vượt biển chi viện, trừ phi ngay cả nhà cũng không cần nữa…

- Ầy…

Hắn ta thở dài thật sâu, mà có một loại cảm giác bất lực.

……

Trong Hắc Ám thành.

- Phong cách kiến trúc này thật kỳ lạ…

Trần Thư đi đến đường cái, nhìn kiến trúc bốn phía màu đen đặc, giống như đang đi đến địa bàn ác ma nào đó.

Nhưng trên thực tế, kiến trúc nơi đây dùng vật liệu chính đến từ [Sào huyệt Ác Ma], chủ yếu là đề phòng không khí trong đó ô nhiễm đến Lam Tinh.

Thông đạo Long Uyên của Hoa Quốc, cũng thi công một tầng hầm riêng biệt.

- Cứu Kiều Na từ trong tay Thú Hoàng…

Trần Thư tự lẩm bẩm:

- Đây không phải là nói hươu nói vượn hả?

Hắn ta chỉ có thể cố gắng hết sức, nếu thật sự nguy hiểm đến tính mạng, đương nhiên phải quả quyết chuồn đi.

Dù sao thì lão Kiều cũng không hy vọng hắn xảy ra chuyện, bằng không dẫn đến toàn bộ liên minh cũng sẽ xảy ra chuyện.

Không bao lâu, Trần Thư đi đến Ngự Thú Đạo Trường của Hắc Ám thành, thuê một Tu Luyện Thất đặc biệt.

- Kỹ năng Không Gian lĩnh vực …

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong mắt đã có một chút kỳ vọng.

Thỏ Không Gian chẹp chẹp môi, nuốt trọn Vật liệu Hạch Tâm.

Bởi vì là vật liệu Quân Vương \u, chỉ cần vận khí không phải vô cùng vô cùng kém thì đều có thể lĩnh hội được kỹ năng, chỉ là khả năng sẽ lĩnh hội được một trong mấy loại kỹ năng.

Nhưng lão Kiều đã nắm chắc như vậy thì căn bản là Không Gian lĩnh vực kỹ.

Trần Thư mở thông tin diện bản của Thỏ Không Gian ra, bên trên quả nhiên xuất hiện một kỹ năng mới.

Chương 1713: Người này không phải cũng là một truyền kỳ chứ (2)

[Tiểu Không Gian chi vực: Dựa vào sức mạnh của bản thân, phong cấm không gian bốn phía, Không Gian Bình Chướng chống cự được đòn công kích cùng cấp! Chú ý: Một khi Ngự Thú Sư rời đi, sức mạnh phong cấm cũng sẽ tiêu tán!] - Đơn giản như vậy ư…

Trần Thư nhíu mày, bắt đầu xem.

Nửa giờ sau, ánh mắt của hắn bình thản, đã hiểu rõ kỹ năng này.

Dựa vào thuộc tính của Thỏ Không Gian hiện tại đại khái có thể bao phủ xung quanh khu vực ba ngàn mét, có thể vây chặt bất cứ Hoàng Kim Ngư Thú Sư cao cấp nào, nhưng nếu mục tiêu là Vương cấp thì không kiên trì được bao lâu.

Đồng thời, ngoại giới không thể thấy được nội bộ tình hình, trong mắt người khác, chỉ có thể nhìn thấy một chiếc lồng trong suốt.

Mà tác dụng chủ yếu của lĩnh vực kỹ năng thật ra là che giấu uy thế của kỹ năng.

Nếu lúc ấy đối phó với Jones, có kỹ năng này, xác suất lớn là sẽ không thu hút sự chú ý của hai người Dolly.

- Đáng tiếc không bằng Hỏa Diễm lĩnh vực của lão Vương…

Trần Thư tự lẩm bẩm, nghĩ đến Thần Kỹ [Hỏa Diễm lĩnh vực] của Vương Sách.

Chẳng những có thể che giấu uy thế của kỹ năng, hơn nữa có thể tăng cường thực lực của Thiên Hỏa Thụ trên diện rộng.

- Thuộc tính không gian của Thỏ tăng một chút, có lẽ có thể làm kỹ năng có biến chất..

Hắn tự lẩm bẩm, trái lại cũng không có vẻ thất vọng gì, đối với hắn mà nói, tác dụng của kỹ năng này cực lớn.

Bây giờ hắn đã có thể động thủ trong thành trì mà không kinh động đến quá nhiều người….

Chiều tối.

Trần Thư một mình đi trên đường, đang chuẩn bị đi tìm lão Kiều.

Nhưng ánh mắt của hắn thoáng nhìn, thân thể đột nhiên giật mình, chỉ thấy bên đường có một tiệm mì!

Tất nhiên điều khiến hắn kinh ngạc không phải tiệm mì, mà là bảng hiệu của nó dùng Hoa ngữ viết:

Tiệm mì Ngưu Bức !

- Thật hay giả vậy?

Trần Thư nhíu mày, nghĩ đến ở trong Đấu Linh Trường Kinh Đô có một tiệm mì.

Lúc trước dựa vào danh tiếng của hắn, một tiệm mì hoàn toàn nổi danh, ở trong nước không thịnh vượng được, thậm chí ngay cả tên cũng là do hắn cho.

- Tiệm mì cũng có thể quốc tế hóa nhỉ?

Hắn nhíu mày, cất bước đi vào, lão bản bên trong cũng không phải người Hoa Quốc mà là người của liên minh.

- Lão bản, cho một phần mì thịt bò.

Trần Thư tìm chỗ ngồi xuống, đồng thời nói:

- Ngươi là người liên minh mà lại dùng Hoa ngữ đặt tên sao?

- Lão bản trước của cửa tiệm này là người Hoa Quốc, nhưng hình như nghe nói có người muốn mời hắn ta về, rồi thuận tiện chuyển nhượng cửa tiệm cho ta.

Lão bản thở dài nói:

- Đáng tiếc kinh tế bây giờ đều đình trệ, cũng không biết ta lúc này ta tiếp nhận có thể làm ăn được không nữa.

- Tất nhiên sẽ không, cố gắng lên.

Trần Thư mỉm cười, trong lòng đã hiểu rõ, e rằng cũng là tiệm mì trong nước đó.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của hắn có chút giật mình.

……

Không chỉ là hắn đang trưởng thành, người khác thực ra cũng vẫn đang tiến về phía trước…

Mười phút sau.

Lúc hắn đang ăn mỳ, một lão già ung dung đi vào.

- Lão Kiều?

Trần Thư hơi ngớ người, không nghĩ đối phương vậy mà đã tìm tới cửa.

- Tiểu tử ngươi cũng thảnh thơi quá nhỉ?

Lão già lắc đầu, trạng thái của ngươi tốt quá nhỉ, vậy mà không sợ chút nào?

- Hội….hội trưởng?!

Lão bản trong tiệm mì vừa đi ra ngoài, liếc mắt nhìn thấy lão già, phút chốc trố mắt đứng nhìn, cả người đều run rẩy.

Đây chính là cường giả mạnh nhất liên minh !

Lão Kiều vẫy tay ra hiệu đối phương đừng làm ầm lên.

- Giống như tiểu tử này.

- Được… được!

Lão bản tiệm mì vội vàng gật đầu, đồng thời nhìn chằm chằm Trần Thư, trong lòng nổi đầy giông bão.

Người này rốt cuộc có lai lịch gì, không phải cũng là một truyền kỳ chứ…

Nửa tiếng sao.

- Đi thôi, tiểu tử!

Lão Kiều lau miệng, nhìn về phía Trần Thư đang ăn uống ngon lành.

- Chờ chút nữa…

Trần Thư uống một hơi hết sạch nước canh trong bát, nói:

- Ta vẫn chưa ăn no.

- Chưa ăn no cái rắm!

Lão Kiều trợn mắt nhìn hắn nói:

- Ngươi đã ăn mười bát rồi! Đây đúng là thức ăn cho hung thú!

- Ta đây không phải là vì có thân hình cao lớn sao…

Trần Thư lẩm bẩm, nhưng cũng chỉ có thể bất lực đứng dậy.

- Nếu còn không đi thì đến Kiều Na cũng chẳng còn!

Lão Kiều vỗ bàn,trực tiếp nhắc nhở Trần Thư rời khỏi tiệm mì.

Cả hai ra đường lớn, đi thẳng đến lối vào của [Sào huyệt Ác Ma]

- Lão Kiều, giỏi lắm! Vậy mà có thể dễ dàng ăn quỵt như vậy…

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, trong mắt chút ngưỡng mộ.

- Ăn quỵt cái rắm!

Lão Kiều liếc hắn một cái, nói:

- Ngươi nghĩ rằng ai cũng giống ngươi à? Sẽ có người trả tiền cho lão bản sau.

Khi cả hai đang nói chuyện đã đi đến Cự đại Hắc Tháp trong thành.

- Lối vào ở đây?

Trần Thư liếc nhìn xung quanh, nói:

- Tốt xấu gì cũng là Dị Không Gian thứ hai, sao lại vắng vẻ như vậy chứ?

- Tất cả đều ở bên trong Dị Không Gian.

Cả hai bước thẳng vào tòa Hắc Tháp, rồi lại bước qua những bậc thềm ngoằn ngoèo, đến nơi mà mặt đất phủ đầy sương trắng.

- Đây chính là lối vào sao?

Trần Thư nhìn không gian thông đạo trước mắt, trong mắt hiện lên một chút vẻ háo hức.

Không chỉ là một tên tội phạm thích gây chuyện mà hắn thực sự khá thích thú với các loại hình Dị Không Gian khác nhau.

Chương 1714: Vẫn nên để ta mang về siêu độ đi

– Đi thôi! Lão Kiều dẫn theo Trần Thư đi vào không gian thông đạo phía trước.

Vừa chuyển tầm nhìn, Trần Thư đã đến [Dao Huyệt Ác Ma] trong truyền thuyết!

- Ồ? Thông đạo xảy ra vấn đề rồi?

Trần Thư khẽ giật mình, chỉ thấy hai người đã ở dưới một tầng hầm, hơn nữa phong cách giống y hệt lúc trước.

- Đã đến nơi rồi…

Lão nhân dẫn theo hắn, lại đi qua những bậc thềm quanh co rồi lên đến mặt đất.

- Đây không phải chính là Hắc Ám thành sao?

Trần Thư trợn tròn mắt nhìn những tòa nhà xung quanh, chúng vậy mà lại hoàn toàn giống nhau.

- Chỉ là hai tòa thành giống nhau về độ cao thôi mà, chúng ta đã ở [Sào huyệt Ác Ma] rồi.

Lão Kiều giải thích, đồng thời vẫy vẫy tay phải, chỉ thấy chân trời xuất hiện một ánh sáng sấm sét, trong nháy mắt đã phóng tới trên không phía trên hai người bọn họ.

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư thoáng giật mình, lúc này mới có thể thấy rõ được hình dáng của Lôi Quang, vậy mà lại là một con báo, nhưng lại có baba cái đuôi với hình sấm sét kéo dài ở cuối đuôi!

Đó là Lôi Thú trong truyền thuyết mà trước đó Trần Thư đã thấy!

- Là ngươi?

Lôi thú hơi giật mình nhưng cũng đã nhận ra Trần Thư.

- Xin chào…

Trần Thư cười toe toét, không chút hoảng sợ.

- Hắc Ám thành không bị đánh phá chứ?

Lão Kiều sờ đầu lôi thú hỏi.

Lôi Thú lắc lắc đầu báo hiệu rằng mọi thứ an toàn.

Trần Thư nhướn mày hỏi:

- Lão Kiều, ngươi không ở Hắc Ám thành mà lại để cho Truyền Kỳ Khế Ước Linh bán mạng à?

- Đây không phải là vì tìm ngươi sao?

Lão Kiều liếc hắn, nói:

- Hơn nữa Truyền Kỳ Khế Ước Linh đã không còn do con người khống chế nữa rồi, trừ khi trí thông minh của nó không cao?

- ? ? ?

Trần Thư thoáng giật mình, ngươi đang ám chỉ điều gì sao?

- Được rồi.

Để tránh cho Trần Thư phản ứng lại, Lão Kiều tiếp tục nói:

- Hành động ngay bây giờ, ta sẽ dẫn bốn con Khế Ước Linh đi, ngoài hai con mạnh nhất ở lại bảo vệ Hắc Ám thành.

- Ngươi chắc chứ?

Trần Thư sờ sờ cằm, tình hình hiện tại rất nguy cấp, nếu sức mạnh của Lão Kiều bị phân tách, e là sẽ xảy ra chuyện lớn.

Bất luận là Hắc Ám thành bị công phá hay là Lão Kiều bị mất mạng, đó đều là một đòn giáng mạnh vào Liên minh Tự Do.

- Chỉ có thể như vậy.

Lão Kiều thở dài nói:

- Kiều Na không chỉ là hậu bối của ta mà còn là hy vọng của liên minh, nhất định phải cứu!

- Được thôi, nghe theo ngươi.

Trần Thư gật đầu nói, hắn chỉ có nhiệm vụ nhận tiền làm việc, còn về chuyện khác không liên quan đến hắn.

Cho dù Hắc Ám thành bị công phá, đám người Trương Đại Lực cũng có thời gian để trốn thoát.

Dù sao thì Châu Tự Do cũng quá lớn, hung thú cũng không thể dễ dàng ăn nhanh như vậy.

Hai người cưỡi Lôi Thú, lặng lẽ rời khỏi Hắc Ám thành đi thẳng vào sâu trong Sào Huyệt Ác Ma.

- Tiểu Lôi, hóa ra ngươi không phải là mạnh nhất à?

Trần Thư chạm vào thân Lôi Thú, giọng điệu có chút trêu tức.

- Ngươi có thể câm miệng lại không?

Lôi Thú liếc hắn, trong mắt có chút bất mãn, ngươi chế giễu truyền kì Hoàng Kim Ngự Thú Sư, ngươi đừng khác thường như vậy chứ?

- Nóng tính thật đấy…

Trần Thư lẩm bẩm một mình, sau đó ngừng nói.

Truyền Kỳ Lôi Thú di chuyển tới, giống như một tiếng sấm sét, toàn cảnh xung quanh lướt qua, thậm chí có chút dấu hiệu mờ mịt.

Tất cả những điều này là do tốc độ di chuyển của nó quá nhanh!

Trần Thư thầm sợ hãi, nếu như Thỏ Không Gian không sử dụng [Không Gian Bí Lực] mà chỉ dựa vào khả năng Thuấn Di thiên phú của bản thân nó thì tất nhiên sẽ không thể thoát khỏi Lôi Thú.

- Đây chính là Sào Huyệt Ác Ma sao?

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía xa xa, chỉ thấy màn đêm dày đặc bao phủ khắp nơi, dường như bị một lớp sương mù màu đen bao phủ.

Mà xa xa luôn có thể nghe thấy tiếng gầm thét dữ dội, khiến bầu không khí trong sào huyệt càng trở nên khủng khiếp.

- Hử?

Vẻ mặt Trần Thư cảnh giác nhìn về phía bên phải, vậy mà hắn lại có cảm giác bị theo dõi, dường như trong bóng đêm sâu thẳm có một sự tồn tại vô hình nào đó đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Ầm!

Đôi mắt phát sáng của Lôi Thú khẽ chuyển động, một quả cầu sấm nhỏ nổ ra, ánh sáng vô cùng chói mắt xé tan màn đêm!

Một tiếng gào thét thảm thiết vang lên, sau đó không còn sinh khí.

- Hử?

Trần Thư hơi ngơ ngác, nhờ vào điện quang mới có thể nhìn rõ tình huống trước mắt, chỉ thấy một thứ sinh vật cao mười mét, trên lưng có hai cái cánh, đầu có hai chiếc sừng và đồng tử màu tím lộ ra.

Vào lúc này, nó đứng sừng sững như một tác phẩm điêu khắc, nó đã mất đi hơi thở sinh mệnh từ lâu, có một vết thương cháy khét nơi tim.

- Một con Ác Ma Vương Cấp biến dị.

Lão Kiều giải thích với Trần Thư, sau đó lại nhìn thấy cái miệng khổng lồ của Lôi Thú đang há ra, cố gắng nuốt chửng ác ma.

Nhưng nó hoàn toàn trống rỗng, thây ma biến mất trong tích tắc.

- Grừ….

Ánh mắt Lôi Thú có chút khó hiểu quay đầu lại, nhìn về phía thỏ mập.

- Suy cho cùng, bọn chúng cũng là sinh vật hình người, ta cảm thấy tốt hơn là không nên ăn nữa, điều đó sẽ gây tổn hại cho thiên địa.

Trần Thư tỏ vẻ phúc hậu nhanh chóng giải thích:

- Hay là mang nó về, ta có một bằng hữu chuyên siêu độ sinh linh.

Chương 1715: Mua…một bài giáo huấn

– …. Lão Kiều thần sắc sửng sốt. Hắn, mẹ nó đến cả chuyện này cũng nghĩ ra…

Ánh mắt quái dị nhìn hắn, nói:

- Nếu như ta đoán không nhầm, bằng hữu của ngươi là Trương Đại Lực?

- Hả…

Trần Thư cười khan vài tiếng, nói:

- Sao biết, mà hắn ta cũng chỉ là một tên đầu bếp, biết gì mà siêu độ.

- Được rồi, tùy ngươi.

Hắn ta lắc đầu, trong lòng không chút để ý, dù sao chỉ là một con vương cấp biến dị hung thú.

Hai đuôi Lôi thú khẽ vung vẫy, đang định chuẩn bị ăn tiệc, nhưng nhìn thấy Trần Thư lấy đi, nó cũng không thèm để ý.

Sau đó hai người tiếp tục đi sâu vào trong sào huyệt.

Chỉ cần không gặp phải Thú Hoàn thì không còn một con hung thú nào có thể cản bước bọn họ.

- Lại tới một con một con vương cấp biến dị hung thú, thật tốt …

Trần Thư khẽ nhếch môi, không nghĩ tới chuyến này lợi nhuận lại tăng thêm.

- Ồ?

Khuôn mặt hắn khẽ giật mình. Theo bản năng, ngước nhìn lên trời.

Phía trên, không biết từ lúc nào xuất hiện một vầng trăng tản ra ánh sáng màu tím, đang dần xua tán màn đêm.

- Ban đêm …

Lão Kiều nhìn lên, thần sắc bình ổn, có lẽ nhìn mãi cũng đã thành quen rồi.

- Bây giờ là ban đêm ?

Trần Thư ngơ ngác, mở miệng hỏi:

- Mẹ nó, buổi tối thì có trăng, ban ngày không chút ánh sáng hả ?

- Dị không gian, chuyện gì chẳng thể xảy ra…

Khuôn mặt Lão Kiều bỗng trở nên nghiêm trọng, nói:

- Tệ nhất chính là, tử nguyệt sẽ tăng lên sức mạnh của toàn bộ hung thú trong hắc ám không gian.

- Phạm vi tăng phúc lớn như vậy sao?

Trần Thư nhìn về phía tử nguyệt trên trời, phát giác được toàn bộ dị không gian đang thay đổi.

- Đi.

Hai người nhanh chóng tiến thẳng về khu vực trung tâm.

Khi lướt qua một ngọn núi nhỏ, thoáng nhìn xuống dưới hai người nhìn thấy vô số sinh vật đang nằm lộn xộn.

Ước tính lên tới hàng vạn sinh vật kỳ lạ mang hình dáng con người đang dần tụ tập về đây, chỉ khác là trên đầu có hai cặp sừng, tròng mắt màu tím, từ thân chúng phát tán ra từng luồng khí thế mạnh mẽ.

Mười con ác ma hung thú đứng đầu, bất ngờ đều là Vương cấp lãnh chúa!

- Bọn chúng là?

Trong lòng Trần Thư giật mình, không ngờ tới sẽ gặp được đại quân ác ma.

- Không cần phải để ý, ngươi cứ chuẩn bị tiếp tục tiến công Hắc Ám thành.

Lão Kiều lắc đầu, không chút bận tâm, nói:

- Hơn nữa đây cũng chỉ là một nhánh nhỏ, thường thì trong một đội quân ác ma có tầm bốn đến năm nhánh như thế này.

- …

Từ xa Trần Thư nhìn cả đám ác ma, trong lòng cũng dần suy đoán được thực lực của hắc ám không gian.

Nghĩ đến Hắc ám thành chắc chắn cũng không đơn giản, cho đến nay nơi này đều có thể sừng sững không ngã, thậm chí còn có thể thừa sức tiêu diệt được toàn bộ hung thú xung quanh Tự Do châu.

- Cái đó, Kiều ca …

Trong mắt Trần Thư suy tính. Vờ hỏi thăm dò, nói:

- Hiện tại ta có thể trực tiếp rời đi không? Hay là nhiệm vụ của ta thất bại? Huyết mạch châu ta không lấy cũng được.

- ???

Hai mắt lão Kiều quay lại nhìn Trần Thư, như muốn nói, mẹ nó chắc hắn đang giỡn.

- Vậy ta mua hoàng kim quân vương kỹ để làm gì?

- Mua…một bài giáo huấn.

- ….

Lão Kiều không đáp, chỉ là cặp mắt nhìn chăm chú Trần Thư.

Phía dưới, hai mắt Lôi thú bỗng nhiên xuất hiện từng tia lôi điện, hình dáng giống như chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng xuất thủ.

- Đừng kích động …

Trần Thư vội vã xua xua hai tay, nói:

- Thử một lần, chúng ta đi thử một lần, sau đó bàn tiếp.

- Như vậy còn tạm được.

Hai người cưỡi lôi thú, trực tiếp bay qua vô số hung thú đang tụ tập bên dưới.

Chớp mắt đã qua một ngày.

Hoàn cảnh xung quanh cũng không thay đổi nhiều, chỉ khác là tần suất gặp phải hung thú đẳng cấp cao nhiều hơn.

- Hình như chúng ta càng ngày càng đi xuống dưới?

Nhìn qua mênh mông bình nguyên, phạm vi như không có điểm cuối, hắn cảm thấy đường đi càng ngày càng lõm xuống dưới.

- Đúng vậy.

Lão Kiều gật đầu một cái, nói:

- Địa hình của Sào huyệt ác ma giống như một vực sâu, chỉ là do quá rộng lớn, cho nên khiến hắn phán đoán sai lầm là đang

ở trên bình nguyên.ư

- Thì ra là vậy …

Trần Thư gật đầu một cái, trong mắt thoáng chút kinh ngạc.

Đúng lúc này, bên kia lôi thú lần nữa ra tay, chỉ một chiêu đã tiêu diệt một con ác ma vương cấp lãnh chúa.

Không Gian Thỏ lập tức xuất hiện, thu thi thể vào trong không gian của mình.

Chủ nhân đã có mệnh lệnh, lôi thú nhìn qua cũng không tranh giành, dù sao cũng chỉ là một món ăn vặt.

Đến ngay cả huyết mạch châu nó còn bỏ qua được, huống hồ gì là thi thể một con hung thú.

- Kiều ca, tôi sẽ siêu độ cho bọn chúng thật tốt…

Trong lòng Trần Thư vui vẻ, ai nhặt được đồ tốt mà không vui chứ?

Lão Kiều liếc nhìn hắn, nói:

- Ta cảm thấy càng sớm cứu được Kiều Na, chính là siêu độ tốt nhất cho bọn chúng.

- …

Khuôn mặt Trần Thư cứng lại, hai chuyện này có liên quan tới nhau sao…

Ngay tại lúc này, nét mặt lão Kiều bỗng thay đổi, nói:

- Nó sắp tới!

Trần Thư lập tức trở nên nghiêm túc, hai mắt nhìn kỹ xung quanh, trong mắt tràn ngập cảnh giác.

Thú Hoàng! Đây là kẻ đứng đầu trên chuỗi thực vật!

Hơn nữa đầu óc nó không bị điên loạn như Cửu Vĩ Hồ, loại sinh vật này, trí thông minh không hề thua kém con người.

Chương 1716: Mua…một bài giáo huấn (2)

– Ta có nên tạm thời ẩn nấp nơi khác. Trần Thư vừa nghĩ, hai tay cũng vừa chuẩn bị móc ra tàng hình dược tề phiên bản tăng cường.

Lão Kiều vừa muốn trả lời, lập tức thần sắc biến đổi ngưng trọng, nói:

- Bọn chúng tới rồi…

Ngay lúc này, từ phía xa một con sinh vật hình người chậm rãi tới gần.

Nó thân cao hai mét, làn da trắng nõn như ngọc, nhìn qua giống hệt con người, chỉ là trên đầu nhô ra hai chiếc sừng, con ngươi cũng mang màu tím đậm nguyên thủy, sau lưng mọc ra một đôi cánh màu đỏ rực.

- Tới rồi sao?

Ác ma miệng nói tiếng người, trên tay còn xách theo một cô gái đang bất tỉnh.

Nhìn qua hình dáng, lại là Kiều Na của Tự Do liên minh!

- Có thể giao nàng ta cho ta không?

Thần tình trở nên trầm trọng, lão Kiều nhanh chóng triệu hoán ra ba con khế ước linh.

Một con cự sư to lớn, phát ra từng luồng ánh sáng màu vàng óng, làm người khác không dám nhìn thẳng.

Một con truyền kỳ khế ước linh khác, thạch cự nhân khổng lồ cao hơn mấy chục mét, từng khối nham thạch trên người nhô lên nhìn tựa cơ bắp, tràn ngập cảm giác áp bách, chỉ có điều trong hai mắt nhìn qua đang rất mệt mỏi, giống như đang bị trọng thương sau một cuộc chiến.

Trong ba con khế ước linh, đáng sợ nhất có lẽ là một con khoác trên mình bộ khải giáp màu vàng, sau lưng ba cặp cánh thiên sứ đung đưa theo gió.

Nó cùng với khế ước linh cấp SSS của Kiều Na đều thuộc một bộ tộc, chỉ có điều một con thuộc ấu niên kỳ, một con đã trưởng thành.

- Lão quỷ, xem ra người rất coi trọng nàng ta…

Thú Hoàng cười khẩy, vừa nói cánh tay vừa giữ Kiều Na ném mạnh ra xa.

Hai mắt nó tử quang chập chờn dao động, ngay lập tức, một vết sáng tím xuất hiện lao nhắn về phía Kiều Na.

Khế ước linh hình thiên sứ của lão Kiều khuôn mặt khẽ động, trên tay phải nhanh chóng xuất hiện một cây trường cung màu vàng.

Một cây mũi tên màu vàng lập tức hiện ra, bóng tối gần ngàn mét xung quanh lập tức bị ánh sáng vàng óng xua tan, mang theo sức mạnh vô tận, bay thẳng về phía tử quang.

Cũng ngay tại lúc công kích hai bên sắp đụng độ trong nháy mắt.

Trần Thư ra tay.

- Vù, vù ~

Thỏ Không gian thần sắc nghiêm túc, lập tức xuất hiện một đạo không gian ấn ký, xuất hiện trên người Kiều Na lúc này đang hôn mê.

Đang muốn truyền tống nàng ta rời đi, bỗng xuất hiện một cỗ lực lượng quấy nhiễu phá hủy.

Thần kỹ không gian bí lực vậy mà bị phá giải!.

Không chút chần chờ, Thỏ không gian liên tục ném ra hơn trăm cái không gian ấn ký.

Cuối cùng, cường đại lực lượng truyền tống bạo phát, cưỡng ép mang Kiều Na dịch chuyển đến bên cạnh Trần Thư.

- Vẫn còn thở ….

Trần Thư mở miệng khẽ nói, trong mắt lo lắng giảm bớt.

Nếu thật sự cứu được mà chỉ là một thi thể, xác suất lớn cũng không lấy được Huyết mạch châu.

- Rất tốt!

Lão Kiều gật đầu, nói:

- Ngươi mau dẫn nàng ta đi trước, việc còn lại để ta.

- Đi dễ vậy sao?

Một đạo thanh âm lạnh lùng, truyền tới.

Bỗng nhiên đầy trời tử quang biến mất, xung quanh đen tối giống như Sào huyệt ác ma, tử nguyệt không hiện ra.

Trần Thư vội ngẩng đầu, cặp mắt nhanh chóng biến đổi.

Trên bầu trời không biết từ lúc nào xuất hiện một Biên bức cực kỳ khổng lồ.

Nó thật sự quá lớn, hai cánh như một bức màn phủ kín không trung, cặp mắt màu tím phát ra sát ý, lạnh lùng đang nhìn về phía hai người bên dưới.

Lại thêm một con Thú Hoàng xuất hiện !

Thiên sứ màu vàng hét lớn, trong tay trường cung bị kéo thành hình bán nguyệt, một đợt kỹ năng mới hiện ra.

Chỉ thấy hàng ngàn hàng vạn mũi tên màu vàng nhanh chóng bay nhanh về phía khổng lồ cự bức !.

Rầm, rầm, rầm!

Cùng lúc đó, một tiếng gào thét từ phía lôi thú phát ra, bên trên ba chiếc đuôi lôi quang cuồn cuộn bao phủ, lôi nguyên tố trong cơ thể mãnh liệt dâng trào.

Một đạo lôi đình kết giới xuất hiện, tốc độ cực nhanh khuếch tán ra xung quanh.

Trong chớp mắt va chạm với kết giới màu đen của cự bức, âm thầm vang vọng kịch liệt tứ phía, toàn bộ dị thế giới giống như đang run rẩy.

- Đi mau.

Vẻ mặt Lão Kiều vô cùng nghiêm trọng, vội vã hét lớn:

Nhưng khi ánh mắt lão khẽ liếc qua chỗ Trần Thư, hắn ta đã sớm biến mất từ lúc nào không biết.

- Má nó, quá khủng khiếp…

Phía xa mấy vạn mét, Trần Thư đã sớm mang theo Kiều Na rời xa chiến trường.

Trước khi hai bên kết giới kịp va chạm, hắn ta đã mượn nhờ lực lượng của không gian bí lực rời xa nơi đây, căn bản là không cần lão Kiều nhắc nhở!.

- Rầm rầm rầm!

Trần Thư quay đầu nhìn lại, ngay lập tức cả người trở nên chấn động.

Chỉ thấy lôi điện chằng chịt bắn phá mặt đất, toàn bộ Dị không gian dường như cũng đang rung chuyển theo, một cảnh tượng đáng sợ hủy diệt thế giới.

Trong phút chốc, một con Biên Bức to lớn xuất hiện, miễn cưỡng dùng đôi cánh bao lấy toàn bộ sấm sét, vang lên âm thanh rầm rầm.

Lúc này, đầu của nó hơi lệch, ánh mắt u ám nhìn về phía Trần Thư đang ở cách đó mấy vạn mét.

- Dẹp đi! Mẹ nó còn dám lớn hơn nữa không nào?

Thân thể Trần Thư chấn động, Biên bức trước mặt này rõ ràng đã lớn hơn trước gấp mấy chục lần, Tiểu Hoàng cũng chả là gì với nó. Hắn không hề do dự, một lần nữa sử dụng thuấn di tức thời kéo dài khoảng cách. May mắn thay, mục tiêu của thú Hoàng là Lão Kiều. Trần Thư chỉ mới Hoàng Kim cấp. Trước mặt bọn chúng hắn chỉ như con kiến hôi mà thôi.

Chương 1717: Ngươi làm sao có thể tràn đầy năng lượng tích cực?

– Hoàng Kim cấp so với Vương cấp kém hơn rất nhiều… Trần Thư tự lẩm bẩm, nếu là chiến trường Vương cấp thì hắn còn có thể tham gia một chút. Nhưng trận chiến Truyền Kỳ cấp có quá nhiều thứ không thể dự liệu trước được, thậm chí dư âm sau trận đấu cũng có thể giết chết hắn.

- Không được, nhiệm vụ của hắn đã xong, sống chết của lão Kiều là tùy thuộc vào ông ta.

Trần Thư lắc đầu, nhanh chóng mang theo Kiều Na rời đi nơi này. Nếu bị Hoàng thú để mắt tới, thần kỹ [Không Gian Bí Lực] cũng chưa chắc bảo vệ được tính mạng hắn, rồi dễ dàng bị khắc chế. Đang lúc hắn chuẩn bị dịch chuyển ngàn mét, thân thể đột nhiên run lên. sắc mặt hắn trầm trọng nhìn về phía trước.

"Rầm rầm rầm!"

Chỉ thấy xuất hiện thân ảnh khổng lồ ngàn mét trên vùng đất màu đen phia xa, cũng là hung thú hệ ác ma. Đầu nó có hai sừng, trong mắt hiện ra ánh tím. Tuy không có cánh nhưng điều ngạc nhiên nhất là nó mọc ra ba đầu sáu tay!

Chỉ trong nháy mắt, ác ma to lớn đã vượt qua hàng nghìn mét, tiến thẳng đến chiến trường Truyền Kỳ phía trước.

- Chết tiệt, lại là ba con Hoàng thú, Lão Kiều tự cầu nhiều phúc đi…

Trần Thư lắc đầu, trong lòng âm thầm cầu nguyện. Dựa theo mấy lão già trước phổ cập thì bốn khế ước linh Truyền Kỳ cấp của lão Kiều đã hơi rơi vào thế hạ phong khi đối mặt với ba con Hoàng thú. Cùng với việc người khổng lồ đá bên kia bị thương nặng, e rằng tình hình không tốt lắm.

- Anh chạy trước thì tốt hơn.

Khi Trần Thư chuẩn bị dịch chuyển để rời đi, cơ thể Kiều Na run lên.

- Ngô…

Chỉ thấy Kiều Na từ từ mở mắt ra, trong đáy mắt nàng ta lóe lên một tia sáng màu tím.

- Ngươi tỉnh rồi à?

Trần Thư hơi ngẩn người, đặt Kiều Na xuống.

- Ta… Ta nóng quá…

Đôi mắt của Kiều Na mơ hồ, đầy quyến rũ, như thể một ngọn lửa đang bùng cháy. Đồng thời ý thức của nàng rất hỗn loạn, hai tay kéo quần áo theo bản năng.

- n?

Trần Thư nhìn Kiều Na kì quái bên cạnh với sắc mặt kỳ lạ. Hắn có thể nhìn thấy được quần áo của nàng bị xé rách, thấy rõ làn da trắng như tuyết, cùng với khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta không khỏi xao động.

- Nóng quá …

Dường như Kiều Na đã rơi vào trạng thái kỳ lạ nào đó, thậm chí nhào về phía Trần Thư, khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn nói:

- Đề nghị của ta là đừng ở nơi này nổi điên…

Nhưng Kiều Na hoàn toàn phớt lờ lời nói của Trần Thư, dùng hai tay cố gắng xé rách chiếc áo khoác màu đen của hắn. Đồng thời, nàng ta ghé sát tai hắn, phun ra một hơi thở nóng hổi rồi nói mê sảng:

- Tôi muốn……

- n?

Trần Thư đang muốn đánh ngất nàng, nhưng vẻ mặt của hắn đột nhiên trở nên kỳ quái. Hắn cười toe toét nói:

- Không nên gấp gáp, ta sẽ đưa ngay cho ngươi.

Khi nghe điều này, Kiều Na dường như trở nên phấn khích hơn, hành động của nàng ta còn càn rỡ hơn lúc nãy, trên vẻ mặt mê loạn nở ra nụ cười quỷ dị. Nhưng nàng ta còn đắm chìm trong biểu diễn nên không để ý điều đó.

Trong tay Trần Thư đã có một túi phân u-rê màu đen.

- Cho ngươi một cái lớn này!

Trần Thư hành động chỉ trong nháy mắt, không cho người khác kịp phản ứng, hắn đập mạnh cái túi vào đầu Kiều Na!

- Chết đi

Trần Thư hét lên, tay phải nắm chặt rồi vung quyền ra, trực tiếp nổ tung Kiều Na lên trời.

- Ngao ngao!

Hầu như ba con Husky đều đồng thời xuất hiện, trong miệng cùng nhau phun ra [Tử Vong Hỏa Trụ]. Kiều Na trên bầu trời chưa kịp thoát khỏi túi u-rê đã phải ăn đòn nghiêm trọng bởi ba kỹ năng mạnh mẽ đáng sợ!

Một tiếng gào thét oán đọc truyền tới, chỉ thấy Kiều Na trong ngọn lửa bắt đầu có sự biến hóa. Tròng mắt của nó hiện ra màu tím lấp lánh, đôi cánh mọc trên lưng và một cái đuôi màu đen xuất hiện.

Nó là Mị Ma cấp cao trong [Ác Ma Sào Huyệt]! Nhưng tiếc là, giờ phút này với tư cách là lãnh chúa Vương cấp, hơi thở của nó đang không ngừng suy yếu. Vẻ mặt Succubus phẫn uất, gắt gao trợn mắt nhìn về phía Trần Thư, dùng tiếng người nói:

- Tại sao ngươi…

Nhưng không có bất kỳ câu trả lời nào, chỉ có càng nhiều kỹ năng nguyên tố oanh tới, khiến nó không thể chống cự. Rầm rầm rầm! Khóe miệng Trần Thư nhếch lên, quang minh lẫm liệt nói:

- Mỗi ngày đều khó chịu, ngươi làm sao có thể tràn đầy năng lượng tích cực?

Biểu cảm của Mị Ma méo mó, đây có phải là lý do tại sao hắn lại giết ta một cách dã man như vậy không?

- Bái bai nha…

Chỉ thấy ba viên thiên thạch hỏa diễm khổng lồ có một không hai rơi xuống, kết liễu cuộc đời của Mị Ma ngay lập tức!

- Lại dám tới mị hoặc ta.

Trần Thư bĩu môi và ra lệnh cho Không Gian Thỏ thu thi thể Mị Ma vào. Nếu Mị Ma là Vương cấp lãnh chúa thì hắn thực sự không đánh lại. Đáng tiếc khi đối phương chuyển sang dạng người, thực lực sẽ trực tiếp giảm xuống một khoảng lớn. Hắn không đánh lại Vương cấp, nhưng Hoàng Kim cấp thì chỉ là chuyện cỏn con.

Trần Thư không ngờ đánh bại một Vương cấp lãnh chúa dễ dàng như vậy, thảo nào Thú Hoàng sẽ khinh xuất mà thả Kiều Na, hóa ra là có bẫy. Lý do khiến Thú Hoàng không để ý Trần

Thư là vì nó tin rằng Vương cấp lãnh chúa Mị Ma có thể dễ dàng giết chết Trần Thư trong vài giây.

Chương 1718: Ta thực sự là một người tốt… hắc hắc…

Còn về vì sao Trần Thư có thể nhìn ra Kiều Na là Mị Ma ngụy trang, đương nhiên là hắn dựa vào các lựa chọn vừa xuất hiện của hệ thống. Nhưng cho dù không có hệ thống, khả năng cao hắn sẽ không trúng chiêu. [Lựa chọn 1: Bỏ qua Mị Ma và rời đi một mình! Phần thưởng khi hoàn thành: rất nhiều lực ngự thú]

[Phương án 2: Là một tội phạm, chém giết là điều hiển nhiên! Phần thưởng hoàn thành: Nhận được bản đồ lãnh thổ của Dơi Hoàng! Lưu ý: vị trí hiện tại của Kiều Na]

[Lựa chọn 3: Hãy buông thả đi, đi theo Mị Ma. Phần thưởng hoàn thành: Ngươi sẽ bị biến thành một cái xác khô]

Ngay khi nhìn thấy các lựa chọn, hắn đã có quyết định rồi, tất nhiên, hắn sẽ tuân theo trái tim của mình và chọn… phương án thứ hai! Hắn thậm chí còn không cứu được Kiều Na thật ra, càng không thể mang Mỵ Ma về rồi đi tìm lão Kiều để trao đổi Huyết Mạch Châu.

Vào lúc này, một bản đồ đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn, trên đó có đánh dấu hai nơi, một cái là bao phân, còn lại là một con dơi to lớn. Rõ ràng một cái là vị trí của chính mình, hai là lãnh địa của Dơi Hoàng!

“Không chỉ đổi được Huyết Mạch Châu, mà còn có báu vật tích trữ của Thú Hoàng”

Trần Thư liếm môi, đồng thời xoa hai tay, lẩm bẩm:

- Hắn thích nhất là tới thăm nhà các bạn bè thân thích.

Trong nháy mắt, Trần Thư biến mất, đi về hướng ngược lại Hắc Ám Thành.

Để tránh bị phát hiện, hắn không chỉ lách qua chiến trường Truyền Kỳ mà còn cố tình nuốt Tàng hình dược tề phiên bản

nâng cao.

Trần Thư tàng hình, cưỡi Tiểu Hoàng và lặng lẽ đi đến nơi sâu nhất của [Sào huyệt Ác Ma].

Một lúc sau, Trần Thư đã đến một khung cảnh vô cùng xa lạ.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, dường như là một nơi chết chóc không một bóng người, bị bao phủ bởi màn sương đen dày đặc, ngay cả tử nguyệt quang mang cũng không thể chiếu vào, khiến nơi đây trở nên u ám và đáng sợ.

- Tối thật.

Hai mắt Trần Thư hơi híp lại, cho dù là nhãn lực của hắn, cũng khó có thể xuyên thấu hắc vụ này.

Từng sợi khói đen tràn ngập lui tới, nhưng đều bị áo khoác màu đen của Trần Thư chặn lại.

Nếu người bình thường không có cách nào xử trí, chỉ e sẽ lập tức bị hắc vụ gặm nhấm thành một vũng mãu.

- Sắp rồi…

Bản đồ lại xuất hiện trong đầu hắn, trên đó cho thấy hắn cách lãnh thổ của Thú Hoàng không xa.

Một lúc sau, vẻ mặt của Trần Thư thay đổi, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng ngáy nhẹ.

Không chút do dự, hắn lại uống thêm một ngụm Tàng hình dược tề.

Lại đi về phía trước ngàn mét nữa, một thung lũng to lớn hiện ra trước mặt hắn, âm thanh phát ra từ dưới thung lũng.

Trần Thư cẩn thận tiến lại gần, cúi đầu nhìn xuống, vẻ mặt lập tức chấn động, còn có một tia kinh hãi.

Chỉ thấy vô số cây đại thụ đen mọc trong hẻm núi, không có một chiếc lá nào trên đó, chỉ có những cành trơ trọi, hình dáng quái dị, vặn vẹo. Giống như những lệ quỷ giương nanh vuốt. Và trên cành cây, có vô số Biên bức treo ngược, dày đặc, lít nha lít nhít, số lượng nhiều không đếm xuể, và hầu hết chúng đều toát ra khí tức Vương cấp!

Chỉ nhìn thôi cũng khiến da đầu người ta tê dại!

Và đây là lãnh địa của ác ma Biên hoàng, đồng thời cũng là một trong những khu vực cấm trong [Sào huyệt Ác Ma]!

- Chết tiệt, nếu chuyện này bị phát hiện..

Trần Thư liếm môi, trong mắt hiện lên cảm giác kích thích.

Có Thỏ Không Gian và truyền tống dược tề, hắn không có gì phải e ngại cả.

Một dấu ấn không gian bao phủ hắn và Thỏ Không Gian, cả hai ngay lập tức đến đáy thung lũng.

- Mẹ nó thực sự giống như một Biên bức sơn lâm.

Trần Thư nhìn những hắc thụ xung quanh, lắc đầu đi thẳng vào chỗ sâu.

Đi được vài trăm mét, hắn đến được trung tâm khu rừng, chỉ thấy trên mặt đất có một cửa hang lớn, giống như hố trời vậy, bên trong nó đang tỏa ra một ánh sáng màu xanh lá mờ nhạt, tràn đầy khí tức nguy hiểm.

- Đến rồi!

Có một tia tham lam hiện lên trong mắt hắn, nhưng không hề mất đi lý trí, hắn quan sát hoàn cảnh xung quanh, hắn và Thỏ Không Gian lần nữa nuốt một ngụm tàng hình dược tề.

- Ca tới đây…

Vừa bước chân vào cửa hang, cơ thể hắn chợt giật nảy mình, tâm trí chấn động dữ dội.

Hai con Tử Sắc Biên Bức đáng sợ bám vào vách hang, đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Trần Thư!

- Con mẹ nó!

Hắn nuốt nước bọt, may mắn hắn không bị mất tri giác.

Bây giờ hắn đang trong trạng thái tàng hình, đó là lý do mà các hung thú không thể nhìn thấy hắn.

Quả nhiên, ngay cả những con Biên Bức giỏi định vị bằng tiếng vang cũng phớt lờ Trần Thư, nhìn chằm chằm vào cửa

hang chỉ là theo thói quen.

- Hung thú tam tinh Vương cấp giữ cửa, thật là hoang phí…

Trần Thư thầm nói trong lòng, trực tiếp vượt qua hai con Biên bức to lớn, tiến thẳng vào sâu trong sơn động.

Hang lớn không hướng thẳng xuống dưới mà có một góc nghiêng nhất định.

Xung quanh vách động toát ra ánh sáng xanh mờ ảo, chiếu sáng toàn bộ hang động khổng lồ, tuy rằng ánh sáng ảm đạm nhưng cũng đủ để Trần Thư nhìn rõ khung cảnh xung quanh.

Hắn cẩn thận từng li từng tí suốt quãng đường, nhưng không được bao xa thì lại phải dừng bước.

Chỉ thấy trước mặt có một màn sương màu xanh lục, bởi vì độc tính quá mạnh, thậm chí khiến không khí xuy xuy vang dội, rít lên như nước sôi.

Chương 1719: Ta thực sự là một người tốt… hắc hắc… (2)

– Mẹ nó. Vẻ mặt Trần Thư cảnh giác, thầm nói:

- Tên khốn nào đặt nguy hiểm ngay trước mặt nhà mình thế chứ?

Hắn chạm Thỏ Không Gian bên cạnh ra lệnh trong lòng.

Con ngươi Thỏ Không Gian khẽ động, thi triển thiên phú [Không Gian Nhảy Vọt], nhưng màn sương xanh trước mặt đột nhiên rung chuyển, khiến không gian trở nên hỗn loạn.

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn người, không ngờ Thỏ Không Gian thuấn di thất bại.

Màn sương mù trước mặt không chỉ cản đường mà còn phong cấm các kỹ năng không gian.

Tất nhiên, đây cũng là bởi vì cấp bậc của Thỏ Không Gian quá thấp, nếu là Vương cấp, có thể sẽ không phong cấm.

- Muốn ngăn cản ca sao?

Trần Thư tâm niệm vừa động, tình huống cụ thể lãnh địa của Bức Hoàng lại hiện lên trong đầu hắn.

Phạm vi của khí độc trước mặt hắn là khoảng 100 mét, chỉ cần nhảy qua là được. Hắn trực tiếp lấy ra một bình dược tề kim sắc, là phiên bản nâng cao của truyền tống dược tề.

Trần Thư và Thỏ Không Gian mỗi người nhấp một ngụm, sau đó hàng chục ấn ký không gian xuất hiện trên cơ thể họ.

Dưới sự chồng chất của hai người, sức mạnh không gian tăng vọt trong chốc lát, cưỡng chế xé rách một lối đi, rồi lẳng lặng biến mất tại chỗ.

- Kho báu, ta tới đây!

Ngay khi Trần Thư đến nơi sâu nhất của hang động, hắn đã nhìn thấy một cụm Ma cô Thất Thải mọc trên vách hang.

- Thất Thải Thiên Độc Cô!

Vẻ mặt hắn kinh ngạc, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, đây là nguyên liệu chính để luyện chế ra dược liệu hệ độc Vương cấp. Thỏ Không Gian thuấn di tức thời, cưỡng ép hái dược liệu xuống rồi cho vào không gian trữ vật.

Tuy sẽ mất đi một ít dược tính nhưng không ảnh hưởng đến toàn cục, nếu hái theo cách thông thường sẽ rất lâu. Trong trường hợp Bức Hoàng trở lại, cuộc đời Trần Thư coi như kết thúc…

Và khi Trần Thư vào sâu hơn, hắn lập tức choáng váng trước kho báu trên vách hang, xung quanh được bao phủ bởi nhiều loại dược liệu và khoáng thạch, tất cả đều chứa đầy kịch độc, thậm chí là khảm một khối chân bảo của hệ độc thú Hoàng!

- Thực Hồn Tinh Thạch… Vẫn Mệnh Hoa…của ta, đều là của ta…

Trần Thư liếm môi, cả người run lên, giống như bị bệnh.

Điều này còn thú vị hơn nhiều so với khi hắn nhìn thấy Mị Ma.

Sâu trong hang động khổng lồ, những làn sương mù xanh ngắt như xiềng xích, quấn lấy một con người, khiến hắn khó có thể thoát ra.

Là Kiều Na đang bị bắt sống!

Nửa giờ sau, thân thể mỏng manh của Kiều Na run lên, đôi mắt nhắm nghiền khẽ nhúc nhích, nàng ta miễn cưỡng khôi phục một chút ý thức, nhưng vẫn trong trạng thái mê mang.

Ta là ai? Ta đang ở đâu? Ta phải làm gì?

Trong một khoảnh khắc, vẻ mặt của nàng ta chấn động, ngay lập tức nhớ ra hoàn cảnh của mình!

- Không được, lão tổ tông đang gặp nguy hiểm!

Cơ thể Kiều Na run lên, nghĩ rằng đang bị nhốt trong hang ổ của thú Hoàng làm mồi nhử.

Nàng vùng vẫy một lúc, nhưng động tác của nàng ta đột ngột dừng lại.

- ???

Nàng mở to mắt, một bóng lưng quen thuộc hiện ra trước mắt.

Quần áo của đối phương có chữ "Hãn" thật to liên tục kích thích thần kinh thị giác của nàng!

Kiều Na nhắm mắt lắc đầu, theo bản năng nghĩ rằng mình đã bị nhiễm chất độc thần kinh dẫn đến ảo giác.

Nhưng khi mở mắt ra lần nữa, hình bóng trước mặt nàng vẫn ở đó. Còn người bên kia thì không ngừng tìm kiếm các kho báu khác nhau trên vách hang, động tác uyển chuyển, nhịp nhàng, thoạt nhìn như không phải lần đầu làm chuyện này.

Trong khi tìm kiếm, đối phương liên tục nói:

- Đường đường là thú Hoàng lại vứt rác bừa bãi trong nhà, cũng không để ý tới vệ sinh cá nhân. Là do ta mắc bệnh sạch sẽ hay sao nhỉ! Hôm nay nhất định phải dọn sạch cho ngươi!

- Ta quả thật là một nam tử tốt… hắc hắc…

- Giọng nói này … quen quá…

Vẻ mặt của Kiều Na hoàn toàn sững sờ, dường như trong đầu có tia điện xẹt qua, nàng lập tức thanh tỉnh lại.

Nàng nuốt nước bọt, trong lòng kích động, ngập ngừng nói:

- Trần … Trần Thư?

Một giây sau, nam tử đang dọn dẹp nhìn lại, cười toe toét với nàng và nói:

- Ngươi tỉnh rồi à?

- Ngươi… thật sự là ngươi?!

Kiều Na mở to hai mắt, ngờ vực nói:

- Đây là sào huyệt của Thú Hoàng!

- Đúng vậy.

Trần Thư nhún vai nói:

- Có vấn đề gì à?

- …

Kiều Na cố gắng vùng vẫy, nhưng bị lớp sương mù màu xanh bao phủ không thể di chuyển.

- Ngươi chờ một chút.

Trần Thư mở miệng nói, sau đó xoay người lại bắt đầu sự nghiệp càn quét của mình!

Trong lãnh địa của ác ma Biên Hoàng có quá nhiều tư liệu, mà phần lớn hắn đều không biết, trong sách giáo khoa cũng không có ghi chép lại.

Dù sao cũng là bảo vật của Thú Hoàng, trên thế giới cũng mấy ai nhìn thấy được, hiển nhiên không thể phổ cập cho Ngự Thú Sư thông thường.

- Lão Kiều, kiên trì chút nữa! Để ta vơ vét hết đống này đã!

Trần Thư tự lẩm bẩm, Thỏ Không Gian cũng hành động thuần thục như vậy, đủ loại dược liệu và khoáng thạch đều bị cưỡng chế lấy đi.

Sau một thời gian, hang động khổng lồ đã trở thành một đống hỗn độn, nhìn thoáng qua có thể thấy nó đã bị bọn cướp ghé thăm.

- Chắc là hết rồi.

Trần Thư nhìn xung quanh, trong mắt có chút tự hào, lẩm bẩm:

- Thầy giáo có dạy, phải cướp sạch sẽ không để lại thứ gì.

- ???

Vẻ mặt của Kiều Na ngưng trệ, sững sờ nhìn Trần Thư.

Chương 1720: Ngươi nói xem nên cứu hay không cứu đây?

Hắn vẫn là một tên tội phạm giống ngày trước, không chút thay đổi nào. - Được rồi!

Trần Thư phủi tay, đến trước mặt Kiều Na và nói:

- Ngươi có vấn đề gì không? Ta đặc biệt tới đây để cứu ngươi!

- Đặc biệt?

Thần sắc Kiều Na quái dị, hắn làm sao có thể nói lời này ra khỏi miệng.

Nếu không phải nàng lên tiếng, con hàng này cũng chả thèm nhìn nàng một chút.

- y…

Trần Thư cười khan một tiếng, sau đó nói:

- Có đặc biệt hay không cũng không quan trọng? Quan trọng là có cứu được ngươi hay không?

- …

Kiều Na lắc đầu nói:

- Là lão tổ tông nhờ ngươi xuất thủ phải không.

Trong thâm tâm nàng ta biết rằng liên minh đã trả một cái giá không hề nhỏ để mời Trần Thư giúp đỡ.

Phí xuất hiện của con hàng này cao hơn rất nhiều so với các Vương cấp bình thường!

- Quan trọng nhất là ta thích giúp đỡ người khác thôi.

Trần Thư khẽ cười nói:

- Ta cứu ngươi ra trước!

Nói xong, trên cơ thể Kiều Na xuất hiện một ấn ký không gian, đang định thuấn di thì sương mù xung quanh nàng ta rung chuyển.

Rõ ràng là thuấn di lại không thành công!

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, trực tiếp yêu cầu Thỏ Không gian gia tăng cường độ, đồng thời lấy ra một lọ truyền tống dược tề phiên bản cường hóa.

- Vù vù…

Thỏ Không Gian Thỏ tung ra kỹ năng của mình mà chỉ vào Kiều Na.

Trần Thư hơi giật mình, chỉ thấy sương mù màu xanh lá đang lan tràn khắp người Kiều Na, thậm chí có một ít độc khí đã xâm nhập vào.

- Chúng ta không thể miễn cưỡng rời đi sao?

Hắn tự lẩm bẩm, nếu lại tung ra kỹ năng, e rằng sương mù sẽ xâm nhập vào cơ thể ngay lập tức, dù là thần tiên cũng khó cứu nổi Kiều Na.

- Oái…

Kiều Na cau mày, vẻ mặt đầy đau khổ vội vàng nói:

- Sương mù trên người ta … có đầu nguồn, ta đã từng thấy ngay trong hang động.

Gần như vừa nói xong, nàng ta trực tiếp ngủ thiếp đi.

- Đầu nguồn?

Vẻ mặt của Trần Thư giật mình, hắn nhanh chóng nhìn quanh và tìm kiếm toàn bộ hang động, nhưng không phát hiện ra điều gì khả nghi.

- Không thể nào, ta tự mình ra tay, làm sao có thứ gì có thể ẩn dấu được?

Trong mắt hắn ta hiện lên một tia suy ngẫm rồi hắn hạ mệnh lệnh cho Thỏ Không Gian.

Ngay lập tức, hàng trăm dấu ấn không gian xuất hiện ở nhiều vị trí khác nhau trên vách hang, nhưng chúng không biến thành Không Gian Lợi Nhận để ngăn không cho hai lãnh chúa Biến bức ở cửa hang chú ý.

- Lại tới!

Trần Thư lại để cho Thỏ Không Gian ném ra hàng trăm dấu ấn. Nhưng một trong những dấu ấn không xuất hiện trên vách hang, mà lơ lửng giữa không trung.

- Tìm thấy rồi!

Biểu cảm của hắn thay đổi, ngay lập tức điều khiển dấu ấn thành Không Gian Lợi Nhận.

- Ầm!

Một âm thanh lanh lảnh xuất hiện, chỉ thấy không gian bị bóp méo, sau đó một tinh thạch màu trắng xuất hiện rơi xuống.

- Quả nhiên…

Trần Thư nhặt tinh thạch trên mặt đất lên, bên trong nó, một giọt chất lỏng màu xanh lục đang được phong ấn.

- Rõ ràng là dùng Không Linh Thạch làm vật chứa.

- Không gian có thể bị ăn mòn? Cái gì mà nghịch thiên vậy?

Hắn tự lẩm bẩm, biết rằng đây có lẽ là đầu nguồn mà Kiều Na nới tới.

- Vù vù.

Vào lúc này, chất lỏng màu xanh lục phát ra hào quang sáng chói, màn sương xanh trên người Kiều Na khẽ run lên, hiển nhiên nó đã bị cưỡng ép thu nạp vào Không Linh Thạch.

Đồng thời, toàn bộ khí độc trong hang động khổng lồ cũng bị hút vào, không ngừng hòa vào chất lỏng màu xanh lục. Tình cảnh trở nên khả quan hơn.

Theo khí độc truyền vào, độc tính của chất lỏng màu xanh lá cây tăng vọt, Phần bên trong của Không Linh Thạch liên tục bị bóp méo và đang bị ăn mòn nhanh chóng, nhanh chóng bị lấp đầy bởi các vết nứt.

Lý do tại sao Bức Hoàng đặt khí độc khắp nơi trong nhà của mình là để làm suy yếu chất lỏng màu xanh lá cây, cũng như lưu trữ nó bằng Không Linh Thạch. Một lúc sau, toàn bộ sương mù độc hại trong hang lớn đã tan biến.

- Quá nghịch thiên.

Trần Thư tự lẩm bẩm, nhưng nét mặt của hắn hơi thay đổi ngay lập tức, một âm thanh rít lên lờ mờ trong tai hắn.

Hai con Biên Bức Vương cấp tam tinh ở cửa hang có lẽ đã nhận ra rồi!

Trần Thư vội vàng nói:

- Thỏ, ngươi thu hồi nó không?

- …

Thỏ Không Gian nhìn Không Gian Thạch rách nát với ánh mắt như ngươi đang đùa ta đấy à.

Thứ này có thể ăn mòn cả không gian, nó không thể chịu đựng được, thậm chí có thể phá hủy tất cả đồ vật trong không gian của nó.

- Cứ như vậy mà bỏ cuộc sao?

Trong mắt hắn hiện lên vẻ không cam lòng, nhận ra thứ này cũng là bảo vật, có khả năng là Truyền Kỳ cấp.

Để một tội phạm buông tha bảo vật trong tay chả nào đang đòi mạng hắn cả.

Rầm rầm rầm!

Cửa hang truyền đến tiếng hét ầm vang, và con tử sắc Biên Bức đang gần trong gang tấc!

Bộ não của Trần Thư phải chạy cực nhanh, CPU sắp bốc cháy rồi.

Nhưng trong phút chốc, thần sắc hắn chấn động, trong đầu lóe lên ý tưởng, hắn lấy một chai thủy tinh trông khá bình thường ra.

Hắn nhét Không Linh Thạch vào trong chai, nhưng vì thể tích quá lớn nên nó bị kẹt ở miệng chai.

- Đập nát cái này đi!

Thỏ Không Gian quyết đoán ném ra mười đạo Không Gian Ấn Ký, Không Gian Ấn Ký hóa thành lưỡi dao sắc bén, trong nháy mắt chém vỡ Không Linh Thạch!

Chương 1721: Có người thay lão Kiều an ủi

Giọt chất lỏng màu xanh kia vừa hay rơi vào trong chai thủy tinh. Vốn tưởng rằng chiếc bình này sẽ lập tức bị ăn mòn hết, nhưng đợi một lúc vẫn không có chuyện gì.

Giọt chất lỏng màu xanh yên lặng nằm trong trong bình, không có bất kỳ động tĩnh gì, như thể nó đã hoàn toàn mất đi toàn bộ độc tính.

- Quả nhiên…

Trần Thư nhếch miệng cười, thầm nghĩ bản thân quả là thông minh.

Chai thủy tinh này đương nhiên không phải đồ tầm thường, nó từng đựng Thần kỳ dược tề.

Mặc dù cái chai này dễ vỡ, trông y như những chai thủy tinh bình thường khác, nhưng nếu đã là sản phẩm của hệ thống thì có lẽ cũng sẽ có tính đặc thù.

Quả nhiên, độc tính nghịch thiên như lục dịch cũng bị thu thập.

Grào!

Đúng lúc này, một tiếng gầm điên cuồng truyền đến, kèm theo là âm thanh ầm ầm vang động.

Hai con Tử sắc Biên Bức cự đại lộ ra hai con ngươi màu đỏ tươi, tử quang bao phủ toàn thân, trong chớp mắt đã lại gần nơi bọn họ đứng.

Khi chứng kiến cảnh tượng bừa bộn xung quanh, chúng lập tức nổi giận điên cuồng.

Chỗ ở của Thú Hoàng mà cũng bị trộm đến thăm sao?

- Đừng kích động…

Trần Thư vội vàng khoát tay, nói.

- Là Bức Hoàng để cho ta tới hỗ trợ quét tước vệ sinh!

- ?

Hai con Tử sắc Biên Bức sửng sốt, nhất thời ngơ ngác đứng đó.

Nhưng giây tiếp theo, chúng nó lập tức phản ứng được, trong mắt tràn đầy sát ý lạnh như băng.

Hai con Tử sắc Biên Bức cực đại hú lên một tiếng quái dị, lập tức phóng rara công kích, hận không thể ăn tươi nuốt sống Trần Thư.

Nếu không cho Thú Hoàng một câu trả lời vừa lòng, có khả năng chúng nó sẽ sống mái đến cùng với bọn họ…

- Binh tĩnh, bình tĩnh…

Trần Thư thản nhiên, đột nhiên nhấc Kiều Na bên cạnh lên.

Tiếp theo, mấy đạo Không Gian Ấn Ký xuất hiện, trùm lên hai người một thỏ.

Trong phút chốc, bọn họ đã cùng nhau biến mất tại chỗ, nháy mắt rời khỏi lãnh địa của Bức Hoàng.

Ầm!

Hai con Tử sắc Biên Bức vồ hụt, cuối cùng đánh vào vách động.

Trong mắt cả hai con đều tràn đầy lửa giận, tiếp theo chúng nhìn vào trong hang lớn trống rỗng này, trong lòng có chút lạnh lẽo.

Chuyện này.. Hình như có chút nghiêm trọng…

- Chít!

Hai con Tử sắc Biên Bức cùng nhau rống lên, sóng âm truyền ra toàn bộ lãnh địa.

Trong phút chốc, vô số Biên Bức đều mở mắt, tỉnh lại từ trạng thái ngủ say.

Toàn bộ Biên Bức trong rừng cây lập tức chấn động!

Chúng nó cùng nhau xuất động, nổi giận hét lên, bắt đầu tìm kiếm đầu sỏ.

Mà lúc này, Trần Thư sớm đã đi đến bên cạnh hạp cốc.

Hắn liếc mắt nhìn lãnh địa của Bức Hoàng phía xa xa, thì thào lẩm bẩm.

- Hung thú, đúng là quá nóng nảy…

Giây tiếp theo, hắn lại dẫn theo Kiều Na, trực tiếp thuấn ddi ra ngoài mấy nghìn mét, rời xa đàn Biên Bức đang nổi giận kia.

…

Cùng lúc đó, chiến trường Truyền Kỳ vẫn đang diễn ra.

Song phương đã dùng toàn lực tác chiến, phạm vi mấy vạn thước xung quanh không có một con hung thú nào.

Đừng nói là tham chiến, các sinh vật thậm chí còn không có tư cách theo dõi trận chiến này.

Ba con Thú Hoàng cùng ra tay, lão Kiều cũng chiến đấu quên mình, bốn con Truyền Kỳ Khế Ước Linh đều tổn thương chồng chất.

Chiến giáp trên người Kim Sắc Thiên Sứ đã nhuốm đầy máu, trường cung trong tay lại căng lên lần nữa.

Vù vù vù…

Ba mũi tên với lực bộc phát kinh người bắn ra ngoài, mạnh mẽ bức lui ba con Thú Hoàng.

Mượn cơ hội này, lão Kiều mang theo khế ước linh lùi lại mấy chục ngàn mét.

Hiện giờ Kiều Na đã được cứu ra, đương nhiên hắn ta sẽ vừa đánh vừa lui, chỉ cần có thể kiên trì đến khi hai khế ước linh còn lại đi tới, thì hắn tata có thể thoát được.

Nhưng ba con Thú Hoàng cũng biết vậy, cũng sẽ không để lão Kiều dễ dàng rời khỏi như vậy, nếu không kế hoạch sẽ thất bại trong gang tấc.

Ác ma Bức Hoàng lần nữa dang rộng hai cánh, điên cuồng hấp thu Tử Nguyệt Khí Tức, vết thương trên người đều khép lại.

Nhưng khi đang định phóng thích kỹ năng, nó đột nhiên biến sắc.

- Hí!

Bức Hoàng lập tức quay đầu lại, nhìn lãnh địa của mình.

Bản Nguyên Độc Dịch mà nó hao phí mấy trăm năm mới luyện chế ra, giờ lại bị trộm đi?

- Bức Hoàng, sao vậy?

Cự Ma Thần Ba Đầu Sáu Tay ngẩn ra, nhìn Đại Biên Bức bên cạnh, trong mắt có chút khó hiểu.

- Lãnh địa của ta… Hình như có trộm…

Hai mắt Bức Hoàng đầy vẻ khiếp sợ, trong lòng tràn ngập nổi giận và sát ý.

Ngay cả chí bảo được giấu kín nhất cũng bị trộm đi, những thiên tài địa bảo khác không cần nghĩ cũng biết.

Giờ thì vui rồi, đang đi đánh nhau thì nhà bị trộm viếng thăm, nó đi đâu tìm công đạo đây?

Nó chợt quay đầu lại, oán độc nhìn lão Kiều phía xa xa, nó quát lên.

- Lão già kia, là ngươi sắp xếp người cướp sạch lãnh địa của Bổn Hoàng đúng không?

- Cướp sạch? Ngươi nghĩ rằng nhân loại chúng ta giống đám hung thú các ngươi sao…

Lão Kiều khinh bỉ nhìn qua, nhưng vừa mới nói xong, hắn tata chợt khựng lại, bỗng nhiên nghĩ đến Trần Thư.

Từ ‘cướp sạch’ và ‘tội phạm Nam Giang’ có độ liên tưởng quá cao…

Giây tiếp theo, hắn tata lập tức mang theo khế ước linh thoát khỏi đây.

- Đáng chết!

Ác ma Bức Hoàng nổi giận, lập tức đuổi theo.

Hiện giờ lãnh địa đã bị trộm, nó có quay về cũng không còn ý nghĩa gì, chỉ có thể giết chết tên Truyền Kỳ ngự thú sư trước mặt này!

Chương 1722: Có người thay lão Kiều an ủi (2)

Chỉ cần có thể công phá liên minh Tự Do, tất cả đều đáng giá! Mặt khác hai Thú Hoàng khác vui vẻ, chỉ cần Bức Hoàng ra tay mạnh mẽ, chúng nó có thể thoải mái một chút.

Trong phút chốc, ba con Thú Hoàng vây quanh lão Kiều lần nữa, hơn nữa lần tiến công này còn mạnh hơn vừa rồi!

- Má nó! Tên tiểu tử hỗn đản này!

Lão Kiều giật giật khóe mắt, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Trong lúc nhất thời, hắn tata có chút nghi ngờ quyết định của mình, có phải Trần Thư đặc biệt đến để hành hắn ta không.

- Lão tử cũng liều mạng!

Lão Kiều hét to một tiếng, lấy ra một cái bình nhỏ màu đen, trong bình là một giọt máu!

- Lão quỷ, hy vọng bảo vật của ngươi không phải hàng chất lượng kém…

Hắn tata âm thầm cầu nguyện, nếu lại có vấn đề thì hắn ta cũng xong đời luôn…

Theo lý mà nói, ít nhiều thì cường giả mạnh nhất Lam Tinh vẫn phải có chút danh dự.

Nhưng có ví dụ của Trần Thư, giờ hắn tata đã có chút nghi ngờ nhân tính…

Giây tiếp theo, hắn ta mở bình ra, cho Kim Sắc Thiên Sứ uống!

Chỉ trong nháy mắt, thân hình thiên sứ chấn động, chẳng những thương thế trên người nó lập tức khỏi hẳn, khí thế cũng tăng vọt một mảng lớn.

- Uống!

Một màn kim quang bao phủ quanh thân Thiên sứ, tựa như mặt trời giáng lâm!

Nó lại kéo căng trường cung lần thứ hai, một mũi tên hừng hực đến cực hạn mạnh mẽ bắn ra.

- Gâu!

Gần như cùng lúc, trên đỉnh đầu Bức Hoàng phun ra vô số máu đen.

Nó thống khổ, trên đầu xuất hiện miệng vết thương dữ tợn, bên trong đều là kim quang, không ngừng làm thương thế của nó nặng hơn.

- May mà là hàng xịn…

Lão Kiều nhẹ nhàng thở ra, lại tiếp tục vừa đánh vừa lui, cưỡng ép ổn định thế cục.

Nhưng một khi khí thế trên người thiên sứ biến mất, mà hắn ta vẫn phải đối mặt với đại nguy cơ, đến lúc đó thì nghĩ biện pháp khác.

…

Giờ phút này, Trần Thư tươi cười kiểm kê thu hoạch của mình.

Nào có cái gì dễ dàng, chỉ có người thay lão Kiều an ủi…

Hắn hưng phấn đến cực điểm, lẩm bẩm.

- Nhiều, nhiều tiền quáquá… Của ta… Đều là của ta…

Mặc dùdù toàn bộ đều là chí bảo độc thuộc tính, không có tác dụng lớn với hắn lắm, nhưng có thể tìm lão gia tử đổi thành tài nguyên…

- Cuộc đời này nếu có cơ hội, ta nhất định phải lấy hết bảo khố của lão gia tử mới được!

Trần Thư cười hắc hắc, hắn bắt đầu ảo tưởng cuộc sống tươi đẹp sau này.

Đúng lúc này, Kiều Na đang mê man bỗng run rẩy lông mi, chậm rãi mở mắt, lẩm bẩm nói.

- Chúng ta rời khỏi đó rồi sao?

- Đương nhiên!

Trần Thư nhìn Kiều Na, cười nói:

- Cảnh tượng kia, tiếc là ngươi không nhìn thấy, hơn vạn hung thú đều vui vẻ đưa tiễn ta…

- …

Kiều Na cổ quái nhìn, tưởng tượng ra cảnh chiêng trống vang trời, thú sơn thú biển…

Dường như nghĩ đến điều gì đó, nàng ta hơi lo lắng hỏi.

- Lão tổ tông đâu? Không xảy ra chuyện gì đó chứ?

Bức Hoàng không ở trong lãnh địa của mình, tất nhiên là bị người giữ lại, nàng ta lập tức nhận ra đây là kế hoạch điệu hổ ly sơn của hai người.

Nhưng trên thực tế, tất cả đều chỉ là hành vi cá nhân của Trần Thư mà thôi…

- À… Lão Kiều đó à…

Trần Thư gãi gãi đầu, có chút không xác định nói.

- Lão ấy hẳn là có thể kiên trì được…

- ?

Kiều Na nao nao, tựa hồ nhận ra có chút không ổn.

- Được rồi, không có vấn đề gì.

Trần Thư mở miệng nói.

- Hơn nữa, cứu ngươi đi ra cũng là ý của lão Kiều.

Vô luận như thế nào, hắn vẫn sẽ cứu người ra.

Còn quá trình thì không quan trọng …

Kiều Na bình tĩnh lại, nghĩ đến thực lực của lão tổ tông, trong lòng thoáng yên ổn chút.

- Vù vù…

Slime phi hành cực nhanh, xuyên qua Ác Ma Sào Huyệt nguy hiểm.

Ở một bên, Thỏ Không Gian tập trung cao độ, tùy thời chuẩn bị phóng thích Không Gian Bí Lực thuấn di.

Trong phút chốc, phía trước lại xuất hiện một đám Ác Ma Cự Tích loài bò sát, đôi mắt chúng nó tràn ngập tử quang, hai cánh sau lưng, tản ra khí thế khủng bố!

Ác Ma Cự Tích trầm thấp rít gào, phun ra một chùm tử quang!

Rầm rầm rầm!

Giây tiếp theo, Slime lập tức thuấn di biến mất không thấy, dễ dàng tránh được công kích.

Ở vị trí cách đó ngoài ngàn mét.

- Không ngờ còn có cả ác ma khác cũng đưa tới cửa?

Trần Thư ngồi trong miệng của Tiểu Hoàng, trong mắt có vẻ tự hỏi.

Hắn đã nhận ra được tình thế càng thêm nghiêm trọng.

Đang lúc hắn tự hỏi, Thỏ Không Gian lại ném ra Không Gian Ấn Ký, tránh thoát một đám ác ma mới.

Non nửa thời gian nhoáng lên một cái mà qua.

Trần Thư dần dần ngưng trọng đến cực điểm, hơn nữa Thỏ Không Gian chỉ còn hơn mười đạo Không Gian Ấn Ký.

Một khi đã không có Không Gian Bí Lực, hắn cũng chỉ có thể dựa vào Truyền Tống Dược Tề của hệ thống.

- Không phải là cướp sạch một cái lãnh địa Thú Hoàng thôi sao? Sao cả dị không gian đều bạo động rồi…

Hắn thì thào, trong mắt có ý tự hỏi.

Hiện giờ hắn đang tiến về Hắc Ám Thành, số lần gặp được hung thú cũng tăng lên, mà đa phần là hung thú Vương Cấp cao đẳng.

Nếu hắn không đoán sai, số lượng hung thú xung quanh Hắc Ám Thành bây giờ đã đạt đến con số khó có thể tưởng tượng được…

Trên thực tế, hiện giờ không chỉ tiểu đệ của Ác Ma Bức Hoàng ra tay, vì an ủi tâm tình của nó, hai con Thú Hoàng khác cũng phái tiểu đệ của mình đi ra.

Chương 1723: Lại đến nhà thăm hỏi bạn bè một vòng

– Nếu các ngươi đã chờ ta trên con đường trở về Hắc Ám Thành… Đôi mắt Trần Thư lại phát ra quang mang tội phạm thêm lần nữa, lẩm bẩm.

- Vậy ta đây…

- Ngươi định làm cái gì?

Kiều Na chấn động, mơ hồ nhận ra có gì đó sai sai.

- Lại đến nhà thăm hỏi bạn bè một vòng!

Trần Thư nhếch miệng cười, hỏi.

- Ngươi có biết lãnh địa của những Thú Hoàng còn lại ở đâu không?

- Lại cướp?

Kiều Na mở to mắt nhìn, thật không ngờ tên này lại phát rồ như thế, tên này thực sự không sợ chết sao?

- Đương nhiên! Cơ hội tốt như vậy!

Trần Thư gật đầu như thật, hắn nói.

- Hiện tại toàn bộ hung thú đều rời khỏi lãnh địa của mình, lúc này mà không cướp thì còn đợi đến khi nào nữa?

- …

Kiều Na ngẫm lại, thấy suy luận này hình như cũng không có vấn đề gì.

Nhưng mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng lắm…

Khi gặp phải tình huống như thế này, người bình thường không phải đang lo lắng tìm cách thoát khốn hay sao…

- Được rồi, mau mau nói vị trí lãnh địa của những Thú Hoàng còn lại đi!

Trần Thư đã âm thầm ra quyết định.

Một là Thú Hoàng bị người kéo chân, hai là toàn bộ hung thú đều bạo động, rời khỏi lãnh địa của mình, cơ hội này tương đương khó gặp.

Thật ra hiện giờ hắn cũng không cần rời khỏi đây vội…

- Ta… Ta không biết…

Kiều Na thừa nhận thành thật.

- Ta chỉ tìm được lãnh địa của con Bức Hoàng kia thôi.

- …

Trần Thư cũng không ngoài ý muốn lắm, lão Kiều có thể biết những địa điểm này, nhưng bây giờ bọn họ không liên hệ được với lão ấy.

- Nếu vậy thì đi cướp của Vương Cấp Lãnh Chúa vậy!

Hắn đưa ra quyết định, lập tức mang theo khế ước linh đi vào một sơn động bí ẩn, yên lặng chờ đợi.

Hiện giờ tất cả hung thú đều tiến dần về phía Hắc Ám Thành, nếu hắn lập tức quay đầu, hành tung của bọn họ sẽ bị phát hiện, nên cần chờ đợi một chút.

Trong sơn động.

- Trần Thư…

Kiều Na nhìn Trần Thư, định khuyên chút.

Nhỡ đâu đến lúc đó bị hung thú vây quanh, bọn họ sẽ về gặp ông bà hết…

- Đừng nói nữa.

Trần Thư lắc đầu, hắn đang lo không có tài liệu phối trí Thần Kỳ Dược Tề, kết quả bảo vật lập tức đưa tới tận cửa.

- Cơ hội tốt như vậy mà ta còn bỏ lỡ, về sau làm sao ta còn có thể sống yên ổn trong giới tội phạm?

- …

Kiều Na thần tình trì trệ, chỉ có thể là yên lặng thở dài, không phải ngươi nói ngươi tới đây để cứu ta sao…

- Mà ngươi cũng không cần quá lo lắng, ta tính cả rồi.

Trần Thư bình tĩnh, hắn vẫn còn lá bài tẩy bảo mệnh chưa lật.

Một khi xuất hiện tình huống khẩn cấp, cùng lắm thì hắn trực tiếp uống Truyền Tống Dược Tề của hệ thống, mang Kiều Na thuấn di trở lại Hắc Ám Thành.

Lại gần nửa ngày trôi qua.

Hắc Ám Thành, trong phòng tác chiến 001.

- Mấy đàn hung thú này điên hết rồi sao?

Một vị Vương Cấp ngự thú sư ngưng trọng đến cực điểm, trong mắt có vài phần bất an và kinh hãi.

Một người khác nói.

- Có thể là đã xảy ra biến cố gì đó…

Phía trước năm người là một màn hình giả lập, trên màn hình là bản đồ về Hắc Ám Thành.

Mà xung quanh Hắc Ám Thành đã bị một đường tròn màu đỏ vây quanh.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện đây căn bản không phải đường màu đỏ, mà là vô số điểm đỏ tạo thành, mỗi một điểm đỏ yếu nhất cũng là hung thú Vương Cấp!

Mà thái quá nhất là, vị trí phía Bắc đang có một điểm đỏ cực kỳ lớn, cách biệt một trời một vực với các điểm đỏ khác.

Con Thú Hoàng thứ tư trong Ác Ma Sào Huyệt đã xuất hiện!

Mặc dù nó không giúp đỡ những con khác vây sát lão Kiều, nhưng vẫn hiện thân một chút, chấn nhiếp hai Truyền Kỳ Khế Ước Linh trong Hắc Ám Thành ra tay.

Một là phòng ngừa bọn chúng đồ sát hung thú ngoài thành, hai là phòng ngừa bọn chúng ra khỏi thành tiếp ứng lão Kiều.

- Đừng lo lắng quá.

Một người vẫn duy trì bình tĩnh, nói.

- Có hai đầu Khế Ước Linh của Tổng Nghị Trưởng ở trong thành, bọn chúng không dám đánh vào đây.

- Các ngươi có chú ý tới không, còn có một điểm…

Nam tử ấn mở hình ảnh cụ thể, trên hình là các hung thú Vương Cấp xung quanh đây, bọn chúng đều lưng về phía Hắc Ám Thành.

Điều này cũng có nghĩa là kẻ địch của chúng nó đến từ vị trí sâu trong Ác Ma Sào Huyệt!

Có người dự đoán.

- Hay là hung thú nội loạn?

Bọn họ cũng không biết kế hoạch của lão Kiều, đương nhiên là không đoán được tình hình hiện giờ.

Nghĩ nát óc, bọn họ cũng không ngờ đến.

Hung thú làm tất cả những chuyện này chỉ vì bắt lấy một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư…

Chương 1724: Hiện tại chúng ta không phải là đang ở lãnh địa sao?

– Đi rồi! Trần Thư nhìn lên không trung, Tử Nguyệt sớm đã biến mất không còn dấu vết.

Hắn cưỡi Cự hình Slime đi thẳng đến chỗ sâu nhất của [Sào huyệt Ác Ma]. Quả nhiên cả sào huyệt trống trơn không còn bóng người.

Mặc dù gặp hung thú nhưng cũng chỉ là hoàng kim cấp nên nháy mắt đã bị Slime giết chết.

- Ta đúng là tiểu thiên tài trong giới tội phạm…

Trần Thư liếm môi, trong lòng trở nên phấn khởi.

Hai giờ sau…

- Mẹ kiếp! Lãnh địa của vương cấp lãnh chúa vậy mà có nhiều tư liệu như vậy! Quá là xa xỉ!

Trần Thư phủi tay nhìn về đống hỗn độn trong hang động, bốn phía lưu lại vết tích của thi thể ác ma đặc biệt tất cả đều là hoàng kim cấp. Hiện tại, đa số vương cấp hung thú đều đã xuất động chỉ để lại một đám già yếu.

Trần Thư trở thành 'chiến thần Viện dưỡng lão', là do bản thân hắn tự buff…

- Đi thôi!

Trần Thư ngồi trên con Slime, thong dong rời đi.

[Sào huyệt Ác Ma] linh khí nồng đậm, bên trong không biết có bao nhiêu thiên tài địa bảo nhưng có thể sánh bằng với không gian thì chắc phải nhiều lắm.

Đương nhiên không phải lúc nào cũng thuận lợi như vậy, có một con Vương cấp hung thú trông nhà.

Nếu bình thường trong tình huống này Trần Thư làm hết sức, có nguy hiểm thì hắn sẽ rút lui…

Mặc dù hành tung của Trần Thư đã bị bại lộ, nhưng bởi vì hung thú cấp cao ở quá xa, biết tin trở lại cũng cần có thời gian…

Hắn tiếp tục cướp sạch trong khi lão Kiều vẫn đang chiến đấu…

Một lúc lâu.

Trên chiến trường.

- Mẹ kiếp, người dơi chết tiệt này điên rồi sao?

Lão Kiều quát lên một tiếng, nét mặt có chút mệt mỏi. Đại chiến hồi lâu, mặc dù có sức chịu đựng của truyền kỳ khế ước linh nhưng vẫn không chịu nổi.

- Bảo vật của Bổn hoàng đều bị lão già ngươi lấy sạch rồi, chỉ có thể dùng mạng của ngươi để bù lại thôi!

Khí tức của Ác ma Bức Hoàng trở nên rối loạn, cũng bị thương không nhẹ nhưng vẫn không chịu buông tha. Sự phẫn

nộ trong lòng nó đang dâng cao, càng nghĩ càng tức…

Vừa nghĩ đến Bản nguyên độc dịch đó mà tim nó như rỉ máu. Độc dịch đó tiêu tốn rất nhiều nguyên liệu hơn nữa còn dùng nọc độc của bản thân nó làm chất dẫn mới có thể luyện chế thành. Chỉ cần có thể uống thực lực của nó sẽ tăng cao, có thể ở sống yên ổn ở thế giới hỗn loạn này.

Nhưng hiện tại nghĩ đến độc dịch không còn, trong lòng thật sự tức giận…

Lão Kiều lắc đầu cũng không muốn nói chuyện, ba con thú hoàng này vốn dĩ mạng đã tận, bảo vật bị lấy đi chỉ là yếu tố phụ mà thôi.

Hai bên lại tiếp tục đánh nhau.

Sức chiến đấu của Thiên Sứ là mạnh nhất, chủ lực tuyệt đối, chống lại tam đại thú hoàng.

Nhưng hiện tại, khí tức của nó đang có chiều hướng giảm xuống.

Rõ ràng tác dụng của huyết dịch hắn uống lúc trước sắp biến mất rồi.

- Cũng tương đối rồi…

Trong lòng lão Kiều bình tĩnh, nhẹ nhàng thở ra nói:

- Ta đến nhà rồi, các ngươi còn muốn đuổi theo?

Hắn ta đã thoáng nhìn thấy Hắc Ám thành, vừa hay có một luồng khí tức khủng bố từ trong thành truyền ra!

Cuối cùng thì cũng không bõ công hắn ta kiên trì…

Bốn con khế ước linh bị thương lại mất một món chí bảo nhưng ít ra vẫn có kết quả tốt, có thể dẫn Kiều Na trở về cấp cứu rồi…

- A!

Ác ma Bức Hoàng hét lên một tiếng, sát ý trong mắt nồng đậm nói:

- Lão già kia, hôm nay ngươi phải chết, ai cũng không thể cứu ngươi!

- Ngươi chắc chưa?

Lão Kiều nhíu mày, vươn tay phải ra chỉ về phía xa.

Bức Hoàng giật mình quay đầu lại chỉ thấy hai đồng đội của mình đã cách xa vài trăm thước.

…

Trong lòng Bức Hoàng chấn động, không có một chút tình nghĩa gì thế?

- Bức Hoàng, có thể rút lui rồi.

Cự Ma thần Ba Đầu Sáu Tay ong ong nói:

- Không cần phải… liều mạng.

Hiện tại mục đích của chúng cũng đã đạt được, bốn con khế ước linh của lão Kiều đều bị thương nên phần lớn sức chiến đấu đã giảm xuống.

[Sào huyệt Ác ma] đã đến lúc mở một cuộc xâm chiếm lớn!

Trong lòng Bức Hoàng tức giận cộng thêm không cam lòng nhưng chỉ có thể như vậy.

Hiện tại nếu bọn chúng toàn lực tấn công thì có thể chém giết đối phương nhưng chính bản thân chúng cũng phải trả giá đắt, ít nhất thì đã có hai thú hoàng ngã xuống.

Đây cũng chính là nguyên nhân hung thú lựa chọn từng bước xâm chiếm, mà không mở ra trận đại chiến sinh tử.

- Lão già kia, lần này ta tha cho ngươi lần sau ta sẽ đến lấy mạng ngươi!

Bức Hoàng lạnh lùng nói một câu, đôi cánh mở ra, xoay người định rời đi.

Lão Kiều thấy vậy, ngay lập tức nói lại:

- Con dơi nhỏ, tốt nhất tích trữ bảo vật đi, gia gia ngươi sẽ đến lấy tiếp!

Đã về đến nhà rồi, ta đường đường là truyền kỳ còn có thể bị con dơi nhỏ nhà ngươi doạ sao?

- Hừ!

Ánh mắt Bức Hoàng lạnh lùng áp chế cơn tức giận, chỉ liếc hắn ta một cái rồi biến mất không thấy.

- Cũng coi như kết thúc rồi…

Lão Kiều thở dài, sờ sờ bốn con khế ước linh, ánh mắt hiện lên chút đau lòng.

- Vất vả rồi, lão hỏa kê…

Bốn con khế ước linh thân thiết dựa vào lão, lắc lắc đầu.

Đối với truyền kỳ cấp mà nói, đã không cần phải lo về độ phục tùng của khế ước linh nữa rồi. Chủ nhân và khế ước linh đã cùng nhau trải qua nhiều lần sinh tử, trở thành một sự tồn tại không thể thiếu. Hắn ta cưỡi lôi thú, nháy mắt trở về Hắc Ám thành.

Chương 1725: Thêm một tên bị Trần Thư chọc điên rồi!

… - Trần Thư chưa trở về?!

Vừa về tới Hắc Ám thành, lão Kiều đã nghe thấy một tin tức chấn động…

Hắn ta có hơi đau đầu, nghi ngờ nói:

- Mẹ nó không phải ta cản phía sau rồi sao? Sao lại chưa quay về?

Hai truyền kỳ khế ước linh trấn thủ trong thành lắc đầu, xác nhận không có người trở lại Hắc Ám thành.

- Hơn nữa Hắc Ám thành còn bị hung thú bao vây?

Lão Kiều nhíu mày tự hỏi.

Bởi vì truyền kỳ chiến trường nên không có hung thú nào xuất hiện trong vòng mấy vạn thước, hắn ta trở về nhưng cũng không biết tình hình ngoài thành.

- Không phải bảo ta đi giết lần nữa chứ…

Vẻ mặt hắn ta ngưng trọng, đây không phải là vô nghĩa hay sao…

Hiện tại hắn ta có chút hối hận khi tìm Trần Thư hỗ trợ, năng lực thì mạnh đấy nhưng vấn đề là không bài bản…

Không những hung thú bị lừa mà hắn ta cũng không biết được hành động tiếp theo của Trần Thư là gì.

- Hả?

Đúng lúc này, lão Kiều nhận ra vô số hung thú ở ngoài thành thế mà lại lui!

- Có phải tên tiểu tử kia làm không?

Hắn ta tự hỏi, hình như đã biết được cái gì.

Rõ ràng, Trần Thư vẫn còn ở lãnh thổ hung thú để lấy thông tin đã truyền đến tai của thú hoàng.

Tứ đại thú hoàng mang theo đám tiểu đệ sắp sửa đến để thanh toán!

Bây giờ hận ý của ác ma Bức Hoàng đối với Trần Thư đã lớn hơn lão Kiều…

Nửa ngày trôi qua.

Đàn hung thú bên ngoài Hắc Ám thành đã rút hết không còn thấy bóng dáng.

Mà ở bên trong [Sào huyệt Ác Ma].

-Yo~~

Trần Thư ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, trên mặt mang dáng vẻ tươi cười của tội phạm.

Thời gian chưa đến một ngày, hắn đã cảm thấy như tìm được ý nghĩa nhân sinh…

- Trần Thư, chúng ta đi thôi?

Trong lòng Kiều Na đầy bất an, cái này đúng là muốn mạng của nàng ta mà…

- Không cần vội!

Trần Thư trấn an Kiều Na, nói:

- Thật ra là lão Kiều bảo ta làm như vậy.

- Lão tổ tông? Ngươi chắc chứ?

Kiều Na ngẩn ra, có chút nghi ngờ.

- Đương nhiên!

Trần Thư mỉm cười nói:

- Lúc ấy hắn còn dặn dò ta, bảo ta nhanh chóng dẫn ngươi trở về lãnh địa.

- Sau đó thì sao?

- Không phải hiện tại chúng ta đang ở lãnh địa rồi sao?

…

Kiều Na ngưng thở trợn trừng mắt nói:

- Có khả năng ý lão tổ tông chính là gọi chúng ta quay về lãnh địa nhân loại!

– Hả…vậy sao?

Trần Thư nhướng mày, dường như thực sự không chắc chắn, nói:

– Ngươi nói xem?

Kiều Na trợn mắt lườm Trần Thư. Hắn thế mà đưa nàng ta đến hang ổ của đám Hung thú.

Chẳng lẽ, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất?

– Được rồi, đừng quá để ý tiểu tiết.

Trần Thư xua tay nói:

– Thực ra, cũng gần như vậy.

– …

Kiều Na nghẹn họng, im lặng trong giây lát, không theo kịp được suy nghĩ của Trần Thư.

– Bây giờ chúng ta trở về cũng vẫn kịp mà.

Vừa nói xong, Trần Thư lập tức lấy ra Thuấn Di Dược tề của Hệ thống.

Theo dự tính của hắn, bây giờ e rằng Đại quân Hung thú cũng sắp tới rồi.

Lúc đang chuẩn bị sử dụng, ánh mắt hắn đột nhiên nhìn thấy một hẻm núi lớn, có cảm giác quen thuộc lạ thường.

– Ồ, chúng ta đi loanh quanh mấy vòng rồi sao vẫn quay về Lãnh địa của Bức Vương thế?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt hiện rõ sự kinh ngạc.

Trước kia, hắn quá mê mẩn việc cướp bóc, chưa từng đề ý đến phương hướng, chỉ cần Bảo vật tới tay là được.

– Sao vậy? Đừng nói ngươi muốn thăm lại chỗ cũ nhé?

Kiều Na có vẻ kinh ngạc, vội nói:

– Nơi đó thực sự chả có gì cả. Ta cảm thấy không nên lãng phí thời gian nữa.

– Ngộ nhỡ có Bảo vật thì sao?

Trần Thư cười nghiêm túc nói:

– Ta chỉ lấy một ít vật liệu của nó, mối thù trước kia bọn chúng phái cả một đoàn Hung thú Dị không gian tới gây phiền phức cho ta, bây giờ vừa hay có thể báo thù rồi.

– …

Vẻ mặt Kiều Na đông cứng, logic Tội phạm gì đây?

Nàng ta xoa đầu, lúc này chợt cảm thấy hơi đồng tình với đám Hung thú kia, so ra mới thấy con hàng này còn tàn bạo hơn bọn chúng rất nhiều.

– Đi!

Trần Thư cưỡi Slime lao vào lãnh địa của Bức Vương.

Nửa tiếng sau.

Trần Thư đang tàng hình vỗ vỗ tay, vẻ mặt tươi cười rời khỏi Lãnh địa của Bức Vương.

Mặc dù vật liệu của Bức Vương đã bị cướp đoạt, nhưng vẫn còn một số vật liệu được bảo vệ trong lãnh địa bởi những Hung thú khác.

– Ngươi… đây là loại Dược tề gì? Sao còn có thể Tàng hình vậy?

Kiều Na dang hai tay không thể tin nổi, chỉ cảm thấy ý nghĩ nguyên bản bỗng chốc sụp đổ.

Lãnh địa của Bức Vương có ba con Vương Cấp Lãnh chúa, vậy mà không hề cảm nhận được dấu vết của hai người bọn họ. Trần Thư dễ dàng dọn sạch không ít vật liệu của Bức Vương.

– Không phải vô cớ mà Tội phạm Nam Giang Ta có thể tung hoành Giang hồ trong nhiều năm đâu.

Trần Thư chỉ cười toe toét, không hề giải thích gì thêm.

Bây giờ hắn đã trở thành một cường giả ở Lam Tinh, nên không hề lo lắng việc sẽ bại lộ sách Dược tề thần kỳ.

– Có thể bán một ít cho Liên minh của chúng ta không?

Kiều Na vội vã nói, khuôn mặt tràn đầy hy vọng.

Bây giờ đang là thời buổi chiến tranh loạn lạc, có được loại Dược tề như thế này cực kỳ hữu ích.

– Ngươi nghĩ Dược tề này như rau cải bán ngoài chợ à?

Trần Thư không hề nghĩ ngợi mà lắc đầu từ chối.

Chương 1726: Thêm một tên bị Trần Thư chọc điên rồi! (2)

Ngay cả khi hắn mở ra được sách Dược Tề Thần kì thì cũng không thể chế tạo vô thời hạn. Chi phí là một vấn đề quan trọng. Hơn nữa, hắn cần phải ưu tiên cho bản thân, tiếp theo mới đến các Đại cường giả của Hoa Quốc. Về cơ bản thì không còn dư quá nhiều để cung cấp cho những thế lực khác nữa.

– Cũng đúng… loại Dược tề này chỉ có thực lực Truyền kỳ cấp mới có thể sở hữu.

Kiều Na gật gù đồng ý, theo bản năng cho rằng Dược Tề này do Hoa Quốc ban cho những Cường giả mạnh nhất.

– Được rồi, chúng ta chuẩn bị rời đi thôi.

Trần Thư liếc nhìn khu rừng đen khô dưới hẻm núi rồi triệu hồi Husky.

– Còn phải đốt lửa, nếu không sẽ không giống Tội phạm ca ta đến thăm.

– Grào!

Ba con Husky đồng thời kêu lên, thuộc tính Hoả từ trong cơ thể bọn chúng trào ra.

Gần như cùng một lúc ba con Vương Cấp lãnh chúa cuối cùng cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm, nhưng cũng không kịp nữa rồi.

Tử Vong Hoả Trụ , Thiên hỏa Vẫn Thạch, Địa Hỏa Phun Trào và các kĩ năng thuộc tính hỏa khác phun ra.

Trong phút chốc, cả khu rừng Biên Bức phía dưới lập tức cháy rụi.

Những Hung thú Biên bức đang phòng ngự ở dưới bắt đầu náo loạn, một số lao đi muốn tìm kẻ phóng hỏa, một số lại muốn dập lửa.

Trong số đó, một con Vương cấp lãnh chúa ngẩng đầu lên, chuẩn xác tìm được vị trí của Trần Thư, nhanh như cắt gào thét bay đến.

– Tạm biệt nhé.

Trần Thư vẫy tay với Hung thú ở phía xa, rồi uống hết Thuấn Di Dược Tề.

Đồng thời, thu hồi Khế ước Linh, lại đưa tay nắm lấy vai Kiều Na.

Hai người biến mất trong nháy mắt.

Grào!!

Vương cấp Lãnh chúa phẫn nộ gầm lớn, sát khí trong mắt hung bạo, nhưng chỉ có thể vô lực tức giận.

Cho dù nó có tung ra tất cả các kĩ năng thì cũng không tìm được chút dấu vết của Trần Thư.

Đúng lúc này, ngọn lửa bên dưới lại trở lên cuồng bạo.

Nó phun ra Độc khí, nhưng căn bản không thể dập tắt, chỉ làm ngọn lửa cháy mạnh hơn không có chút tác dụng thực tế nào.

Hắc Thụ bên dưới vốn là loài thực vật dễ cháy, lại thêm Nguyên Tố Hỏa vô cùng khủng bố của Husky, trừ phi có một con Vương cấp lãnh chúa thuộc tính Thủy, may ra mới dập tắt được ngọn lửa này.

Hơn nữa là bản thân hung thú Bức Biên mang thuộc tính độc, bọn chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn biển lửa phía trước…

Lúc này, cách đó mấy nghìn mét.

Ác Ma Bức Hoàng đang dẫn các Tiểu Đệ bày ra một cái lưới tìm kiếm khổng lồ bao phủ tận sâu sào huyệt Ác Ma.

Để lấy lại kho báu đã mất của nó, toàn bộ Sào huyệt Ác Ma đều được điều động. Trận thế có thể nói là cực lớn.

Đúng lúc này, một con Tử sắc Biên bức to lớn đang bay cao trên bầu trời hạ xuống, nhanh chóng đi tới bên cạnh Bức Vương:

– Hoàng… hình như phát hỏa rồi!

–???

Bức Vương âm trầm nhìn nó:

– Nói ngu ngốc cái gì? Bây giờ ta đang rất tức giận, nhưng sẽ không phát hoả.

– Không…không phải…

Tử Sắc Biên Bức dơ cánh bên phải chỉ về phía chân trời, nói:

– Nhà của chúng ta hình như…không còn nữa rồi…

– Cái gì?

Ác Ma Bức vương ngạc nhiên nhìn theo, dưới sự trợ giúp của ánh sáng Tử Nguyệt nó nhìn thấy một lượng lớn khói dày đặc bốc lên nửa bầu trời.

Grào!

Bức Vương phẫn nộ điên cuồng, lập tức tát bay Tử Sắc Đại Biên Bức, đồng thời một mình bay về lãnh địa của nó.

Không mất nhiều thời gian, bóng dáng của Bức Vương đã xuất hiện ở phía trên hẻm núi.

Vù!

Chỉ thấy, nó dang cánh che kín cả bầu trời, nhẹ nhàng chuyển động, từng luồng gió dữ dội xuất hiện thổi tắt cả biển lửa trong nháy mắt.

Nhưng nhìn lãnh địa cháy rụi, lộn xộn như bãi chiến trường, Bức Vương tức giận, gầm lớn.

Nó chỉ mới ra ngoài một chuyến mà bây giờ trở về "nhà" đã không còn, làm sao mà không phát điên chứ!

Thế này chẳng phải là nợ máu sao.

– Tên trộm cướp chết tiệt đáng chém ngàn đao.

Hai cánh Bức Hoàng cự đại giang ra, nó bay qua bay lại trên không lãnh địa của nó, đồng thời phát ra sóng ám kinh khủng, quanh quẩn trong toàn bộ Dị không gian, dáng vẻ vô cùng phẫn nộ.

Rõ ràng, lại có thêm một tên bị Trần Thư chọc điên rồi!!

Hắc Ám Thành.

– không được, ta phải quay lại một chuyến.

Lão Kiều ngồi trên lưng Lôi Thú, không nhịn được thở dài.

Lão còn tưởng sẽ cứu được Kiều Na, không ngờ lại chọc thêm một thứ phiền toái…Quan trọng là không thể không cứu Trần Thư…

Liên minh Tự do đang gặp phải tình cảnh nguy hiểm, nếu Hoa Quốc lại cố tình tấn công, bọn họ chắc chắn sẽ không thể chống chọi được.

Tay Lão Kiều vỗ nhẹ lên Lôi Thú, miệng lẩm bẩm:

– Con hàng này thật không đáng tin mà!

Khi Lão đang chuẩn bị rời đi, sau lưng vang lên giọng nói cười cợt:

– Lão Kiều, ngươi thế mà nói xấu sau lưng ta.

– Hử?

Lão Kiều nghi ngờ quay người lại, nhìn rõ người phía sau, ánh mắt bỗng hiện lên sự khó tin.

Phía sau đúng là Trần Thư và Kiều Na sau khi dùng Thuấn di Dược Tề, xuất hiện ở đây.

Trần Thư, bên cạnh hắn là Kiều Na không chút thương tổn.

– Ngươi…ngươi quay về rồi?

– Tất nhiên rồi.

Trần Thư gật đầu, nói:

– Tội phạm Nam Giang ta nói được làm được. Khi nào ngươi mới giao Huyết Mạch Châu cho ta đâyđây?

– Ngươi…!

Trong mắt Lão Kiều tràn đầy vui mừng, kích động đến nỗi không giữ được sự bình tĩnh vốn có.

Cái cảm giác từ địa ngục lên thiên đường như thế này thật quá ảo diệu!

– Đây.

Lão Kiều không chút do dự búng tay phải một cái, trong tay Trần Thư xuất hiện một hạt Huyết sắc Châu.

Chương 1727: Đây là lời nói mà người bình thường có thể nói ra sao

– Sảng khoái đấy. Trần Thư mỉm cười nhìn Lão Kiều, nói:

– Sau này có chuyện gì, cứ đến tìm ta.

Hắn nhìn Huyết Mạch Châu trong tay, quả thực là giống với viên ban đầu trong tay Thánh Ngự Hội.

– Ngươi…rốt cuộc đã làm gì?

Lão Kiều không nhịn được hỏi.

– Tứ Đại Thú Hoàng đều đang tìm bắt người !

– Tất nhiên là…

Trần Thư còn đang đinh đáp lại, nhưng nghĩ đến bản thân muốn giữ gìn hình tượng chính phái:

– Ngươi nói xem ta đã làm gì? Đương nhiên là đi cứu Kiều Na rồi!

– Hử? Lúc đầu không phải đã bảo cứu rồi sao?

Trong mắt Lão Kiều hiện lên sự nghi ngờ, ngươi đang nói lảm nhảm cái gì?

– Lão Kiều, ngươi còn dám nói!

Ngay khi nhắc đến chuyện này, Trần Thư không nhịn được than thở:

– Thứ đồ chơi kia là một con Vương Cấp Ác Ma, may mà Tội phạm Ca đạo hạnh cao thâm vừa nhìn đã biết nnó không phải người!

– Hả? Ác Ma?

Lão Kiều hơi giật mình, có chút ngạc nhiên.

Lúc đầu, sự chú ý của Lão đổ dồn vào Thú Vương, không hề nhìn thấy sự bất thường của ‘Kiều Na’.

– Sau khi ta giết chết Ác quỷ muốn lập tức rời khỏi, dù sao Sào huyệt Ác ma kiakia quá nguy hiểm.

Trần Thư cực kỳ nghiêm túc nói:

– Nhưng vừa nghĩ đến bản thân đã hứa với ngươi, phải dốc hết sức lực, ta đành quay trở lại.

– Cuối cùng mới tìm thấy Kiều Na ở trong lãnh địa của Ác Ma Bức Vương.

– Thật sao?

Lão Kiều nhìn dáng vẻ một lòng giữ chữ tín của Trần Thư, trong lòng nổi lên sự nghi ngờ.

Nhưng Kiều Na đứng bên cạnh lại gật đầu:

– Lão tổ tông, Trần Thư đúng là tìm được con ở Lãnh địa của Bức Vương.

Đến lúc này, Lão Kiều mới gật đầu tin tưởng.

– Lão Kiều, ngươi thật không hiểu tình hình mà…

Trần Thư thở dài và nói:

– Vào thời điểm đó, ít nhất có tới hàng trăm Vương Cấp Lãnh Chúa bao vây, ta còn muốn bảo vệ Kiều Na, ta làm sao có thể bỏ rơi nàng ta trong tình cảnh then chốt này không?

– Ta nghĩ đến lời hứa hẹn của chính mình, trong đầu chỉ có một ý niệm, nhất định phải cứu được Kiều Na. Cho dù ta chết cũng không thành vấn đề…

Sắc mặt Lão Kiều lạnh nhạt, chỉ lặng thinh nhìn Trần Thư nói:

– Mấy chuyện này chúng ta có thể bỏ qua không? Trực tiếp nói trọng điểm đi.

– Ừ…à thì, liệu có bổ sung thêm khoản tiền bồi thường hay thứ gì khác không?

Trần Thư cười khan, rồi nói tiếp:

– Ta không phải là vì bản thân, chủ yếu là do trải qua Đại chiến sinh tử, Khế ước Linh của ta bị trọng thương quá nặng, cần phải có một số Phí Y Dược.

– …

Lão Kiều lắc đầu rồi ném ra một hạt Kim Sắc Châu, bên trong ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ.

– Quả nhiên là Thế lực lớn, không hổ là Truyền Kỳ !

Vẻ mặt buồn bã của Trần Thư lập tức biến mất, vui đến nỗi không tìm thấy phương hướng.

Cho dù chỉ là Lực lượng hình Hoàng Kim chân bảo bình thường nhất, nhưng ít nhất đó cũng là Bảo vật chân chính,

đáng giá vài tỷ…

– Chỉ là phần thưởng thêm cho ngươi thôi.

Lão Kiều cũng rất vui mừng, thực ra ban đầu hắn tata không có quá nhiều hy vọng sẽ cứu được Kiều Na.

Còn về phần Hoàng Kim Chân Bảo, nếu so với Huyết Mạch Châu thì là chuyện nhỏ không đáng nói.

– Nhưng mà Tiểu tử ngươi đã có đủ tiền hay chưa?

Lão Kiều nhướng mày nói:

– Lãnh địa của Bức Vương chắc đã bị ngươi dọn sạch rồi!

– Đâu có…chỉ lấy được một ít đồ thôi mà.

Trần Thư mỉm cười, đồng thời trong mắt hiện lên sự cảnh giác.

Lão Kiều sẽ không nổi lên ác tâm đấy chứchứ?

– Có hứng thú làm một vụ buôn bán không?

Nhìn dáng vẻ của Trần Thư, Lão Kiều không nhịn được bật cười, nói:

– Vật liệu Truyền Kỳ hoàn toàn vô dụng với ngươi, không bằng bán cho tta? Giá cả tùy ngươi chọn!

– Thật sự không có Vật liệu Truyền Kỳ gì cả.

Trần Thư thành thật nói:

– Đều là những vật liệu bình thường .

– Vật liệu bình thường?

Vẻ mặt Lão Kiều sững lại, nói:

– Nếu đã là vật liệu bình thường, sao con vật kia lại phẫn nộ như vậy.

– Tiểu Tử ngươi thật biết cách tăng áp lực cho ta mà…

Dứt lời, hắn ta miêu tả ngắn gọn Trận chiến lúc đó, cho dù chỉ là được nghe kể nhưng hắn có thể cảm nhận được sự khủng bố của chiến trường.

Một lúc sau, trong mắt Trần Thư hiện lên sự áy náy, nói:

– Lão Kiều ta thật sự không nghĩ tới sẽ khiến ngươi gặp nguy hiểm…

– Bỏ đi.

Lão Kiều lắc đầu, ngược lại không hề để ý, dù sao Tam Đại Thú Hoàng đều muốn dồn Lão vào đường chết, không hẳn chỉ là liên quan đến Trần Thư.

Nhưng trong lòng Lão lại cảm thấy hơi kỳ lạ, con hàng này mà cũng có lương tâm?

– Bây giờ, ngươi là chỗ dựa của Liên Minh, tuyệt đối không được xảy ra chuyện.

Sắc mặt Trần Thư tràn đầy nghiêm túc, sau đó dáng vẻ thương tiếc nói:

– Không được, cứ nghĩ đến việc ngươi không biết bảo vệ chính mình, ta lại khó chịu! Phạt ngươi phải đưa cho ta thêm hai Hoàng Kim Chân Bảo!

–???

Lão Kiều bỗng giật mình, thậm chí còn cho rằng bản thân xuất hiện ảo giác.

Đây là lời nói mà người bình thường có thể nói ra sao?

Trần Thư nghe vậy, vội vàng giải thích:

– Ta không phải là vì bảo bối, chủ yếu là muốn giáo huấn ngươi, sau này nhớ phải biết bảo vệ chính mình!

– Cút !

Lão Kiều cuối cùng cũng không nhịn được nữa, thì ra đợi ở đây là muốn nói với hắn ta mấy cái này?

Rầm!!

Trong khoảnh khắc, Truyền Kỳ Lôi Thú lao tới, định đá Trần Thư, nhưng giây tiếp theo, bóng dáng Trần Thư đã biến mất khỏi chỗ ban đầu, quyết đoán rời khỏi Sào huyệt Ác Ma.

Chương 1728: Có những chuyện, đúng là định mệnh

Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, hơn nữa còn thu được một khoản lớn, hắn đã kiếm được rất nhiều tiền. – Lão Quỷ kia thật sự nhịn được mà không đánh tên Tiểu tử này sao…

Lão Kiều lẩm bẩm một mình, vừa nghĩ đến Trần Thư là cảm thấy hơi đau đầu.

– Cái này, Lão Tổ Tông…

Kiều Na trầm mặc ở bên cạnh thận trọng nói:

– Ta cảm thấy việc ưu tiên hàng đầu bây giờ, là phái người tới chi viện cho Hắc Ám Thành, chống lại Ác Ma Bức Vương.

Lão Kiều hơi giật mình, nói:

– Hả? Không phải bây giờ hung thú đều đã rút đi rồi hay sao?

Kiều Na thở dài, sau đó kể lại hành động của Trần Thư trong hai ngày qua…

– Hắn dám cướp đoạt đồ của Vương Cấp Lãnh Chúa!

Lão Kiều trợn tròn hai mặt, khó có thể tin được,

Con hàng này không phải đang cướp đoạt, thì cũng đang ăn cướp trên đường?

Tin vui duy nhất chính là, bởi vì thời gian có hạn hắn chỉ gây tổn thất một bộ phận nhỏ Vương Cấp Lãnh Địa, nhưng tin xấu là những Lãnh Chúa bị cướp đoạt đều là Tiểu Đệ của Ác Ma Bức Vương…

Nếu như không đoán sai, Bức Vương bây giờ đang tức hộc máu, phẫn nộ muốn giết người, muốn tấn công vào Hắc Ám Thành…

– Vậy tại sao vừa nãy ngươi không nói?

Kiều Na cúi đầu, lí nhí đáp:

– Ta sợ ngài làm khó hắn…

– …

Vẻ mặt Lão Kiều chợt sững lại, sao hắn ta cảm thấy bản thân có chút thừa thãi nhỉ…

- …

Khóe miệng Trần Thưu giật giật, sao nghe kỳ lạ thế nhỉ? Đặt trước xương cốt của hắn đấy à.

- Grao.

Thấy Cửu Vĩ Hồ lại đến gần, hắn cũng không do dự nữa mà huơ tay với mọi người.

Ngay sau đó, hắn đưa theo Tiểu Hoàng và Không Gian Thố di chuyển khỏi chỗ đó.

Quả nhiên, khi hắn đổi hướng một cái, Cửu Vĩ Hồ lập tức thay đổi hướng nhìn.

Liễu Phong và những người khác chỉ như những con kiến trong mắt nó thôi, không có sức hút gì cả.

- Haiz, đi thôi.

Liễu Phong cũng không phải người lề mề, hắn ta lập tức đưa những người khác đi đến lối ra.

- Bắt buộc phải kiên trì được đấy.

Trần Thư quay đầu lại nhìn Cửu Vỹ Hồ một cái, ánh mắt đầy vẻ nghiêm trọng, di chuyển tức thời đến nơi cách đó ngàn mét, cắt đuôi Cửu Vỹ Hồ.

Bây giờ điều duy nhất mà hắn lo lắng là mình có lại bị rơi vào trong Huyễn Cảnh nữa không.

Đến khi đó, lại chỉ đành nhờ Chiến Đấu Bản Năng của Không Gian Thố thôi, nhưng bây giờ tinh thần lực của nó vẫn chưa khôi phục, không thể kiên trì quá lâu được.

- Ám Vương à mau xuất hiện đi.

Trần Thư lẩm bẩm, thắn cũng tin là Truyền Kỳ Khế Ước Linh sẽ không dễ mất mạng như vậy đâu.

Ở Long Uyên, không chỉ là Thú Hoàng, cho dù là một ông già bình thường cũng sống được cả trăm năm.

Một con hung thú không được tỉnh táo không thể nào có sức sát thương quá lớn với Truyền Kỳ Khế Ước Linh được.

- Lúc về bắt buộc phải tìm lão Trần để xin chút giải thưởng.

Trần Thư nghĩ như vậy trong đầu. Hắn chủ động dẫn con Cửu Vỹ Hồ đến, không chỉ vì Liễu Phong mà còn vì các thành phố trên Lam Tinh nữa.

Với sức phá hoại của cái thứ này, hủy hoại cả một thành phố chắc không phải chuyện gì quá khó.

- Grao.

Khi hắn đang suy nghĩ thì có tiếng gào thét điên cuồng vang lên bên tai.

Nó lại đuổi đến rồi!

Trần Thư lẩm bẩm.

- Mẹ nó chứ, ta bị nhắm vào rồi sao?

Thực ra hắn không có kỹ năng, nhưng Không Gian Thố đã hấp thụ Lực Lượng Hạch Tâm của Thiên Không Di Vật.

Còn trước kia Cửu Vỹ Hồ và Di Tích Chi Linh từng chiến đấu một lần, đương nhiên là Lực Lượng Hạch Tâm sẽ có ấn ký của nó.

Cho dù hắn đã hiểu rồi thì cũng không phá vỡ được tình thế này. Trừ khi phải thu hồi Không Gian Thố. Thế nhưng nếu không có Thuấn Di thì hắn cũng chỉ có thể đợi chết thôi.

Khi hắn đang suy nghĩ, tự dưng có một tia sáng màu tím lấp lánh ở trước mắt.

- Hửm?

Trần Thư thấy bất ngờ, khi đang muốn phóng thích kỹ năng để rời đi nhưng ánh sáng màu tím đó lại chuyển sang màu đỏ.

- Đùng.

Ngay lập tức, ánh sáng màu tím bị một ngọn lửa kỳ dị đốt cháy, lập tức biến mất, cứ như chưa bao giờ tồn tại vậy.

Cùng lúc đó, một bóng người màu đen và một ánh lửa xuất hiện ở hai bên ủa Trần Thư.

Hai con Truyền Kỳ Khế Ước Linh lại xuất hiện.

- Các ngươi?

Trần Thư hơi kinh ngạc, sau đó, hắn nhìn về phía Chu Tước ở bên cạnh, mắt đầy vẻ ngỡ ngàng.

Đây là con Truyền Kỳ Khế Ước Linh thứ ba mà hắn nhìn thấy rồi!

- Grao.

Cửu Vỹ Hồ điên cuồng dừng bước chân của nó lại, nó đã mất đi lý trí, không hề có chút sợ hãi.

- Đợi đã, ngươi chạy ở phía trước đi, bọn ta đuổi theo nó ở phía sau.

Sắc mặt của Ám Vương trông rất lạnh lùng, tự dưng hắn ta lại nghĩ là một chiến thuật hoàn hảo như vậy.

Tuy không biết tại sao Cửu Vỹ Hồ lại hận Trần Thư đến mức đó nhưng rõ ràng là có thể lợi dụng điều này.

- Ta thành mồi câu rồi sao?

Trần Thư khá bất ngờ nhưng hắn hiểu ngay lập tức.

Hắn không hề do dự, lập tức đưa theo Không Gian Thố dịch chuyển tức thời về phía trước khoảng hai nghìn mét.

Để có thể giữ được sát ý của Cửu Vỹ Hồ.

Hắn không thể cách xa quá, nhưng cũng không thể cách nó quá gần.

Ngay sau đó, Cửu Vỹ Hồ chuyển hướng, tránh Ám Vương và Chu Tước ra, đi thẳng về phía Trần Thư.

Nhưng khi nó sắp đến gần, cái đuôi nó lại bị tấn công bởi ngọn lửa.

- Grao.

Chương 1729: Con mẹ nó thế này mà đã hết rồi á

Cửu Vỹ Hồ gầm lên đầy giận giữ, nhưng sự thù hằn của nó chuyển hết sang cho Trần Thư, nó nhìn chằm chằm vào hắn. Ngay lập tức, Trần Thư đi đến hía trước để dụ, hai con Truyền Kỳ thì đứng ném kỹ năng đằng sau Cửu Vỹ Hồ.

- Ngươi biết đánh thì có ích gì đâu chứ, ra ngoài đời là phải dựa vào trí thông minh.

Trần Thư quay đầu lại nhìn môi cái, mỉm cười rồi Thuấn Di để rời đi.

Thực lực của Cửu Vỹ Hồ rất mạnh, thậm chí còn hơn cả Hoàng Thú bình thường.

Thế nhưng tiếc là nó không được tỉnh táo, nếu không thì sức chiến đấu của nó ít nhất cũng phải tăng hai, ba lần.

Kế hoạch của Ám Vương đang được tiến hành một cách vô cùng thuận lợi.

Vết thương trên người Cửu Vỹ Hồ ngày càng trở nên nghiêm tọng, cho dù là sinh mệnh lực của nó rất dồi dào thì cũng sẽ có lúc bị tiêu hao hết thôi.

Cả Đầm Lầy Vô Tận đều bị ảnh hưởng rất lớn, có vô số đầm lầy bị cạn, hóa thành những chỗ lõm sâu hoắm, địa hình thay đổi rất nhiều.

Thời gian nửa ngày trôi qua rất nhanh.

Trần Thư đã dắt Cửu Vỹ Hồ đi dạo cả một vòng xung quanh Đầm Lầy Vô Tận rồi.

- Mạng nó cứng thật đấy.

Trần Thư nhìn Cửu Vỹ Hồ một cái, trên người nó toàn là vết thương, không biết đã chảy bao nhiêu máu.

Chín chiếc đuôi khổng lồ thẳng tắp ấy giờ chỉ còn lại bốn chiếc thôi, khí thế cũng yếu đi rất nhiều.

Thế nhưng thứ duy nhất không hạ xuống là sát ý của nó dành cho Trần Thư.

- Cho dù ta có làm nổ mộ của ngươi thì cũng không cần hận ta đến mức này đâu.

Trần Thư lắc đầu, trong lòng hắn đầy sự bất an.

Lúc trước hắn đã rơi vào Huyễn Cảnh một lần rồi nhưng được Ám Vương kéo ra, chuyện này làm hắn không lo lắng nữa.

- Liệu có phải là nó không hận ra không, dù sao thì ta cũng đâu có làm chuyện gì tày trời đâu.

Trần Thưu vuốt cằm, suy nghĩ một chút rồi nghĩ ra.

- Là vì Tiểu Tinh Linh sao? Hoặc là vì… hệ thống?

Khi hắn đang suy nghĩ thì bầu trời phía trước tự dưng đen cả một mảng.

- Hửm? Đám hung thú?

Trần Thư hơi kinh ngạc, sau đó, vẻ mặt hắn mừng rỡ, không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn?

Con chim lớn màu tím đen đứng đầu trong đám hung thú, quanh người nó có một màn sương màu đỏ tươi, trong đó là những chất kịch độc, hung thú xung quanh đều tránh xa nó ra.

Khí thế của nó rất đáng sợ, vượt xa Hoàng Kim Lãnh Chúa.

Nó chính là Hoàng Kim Quân Vương của Đầm Lầy Vô Tận, Huyết Độc Phượng Vương.

Nhưng nó vốn oai phong lẫm liệt như vậy mà giờ lại hoang mang thế này, thậm chí người nó còn run lên.

Có một vài chuyện, đúng là định mệnh đã an bài mà…

- Xì xì xì.

Trạng thái tinh thần của Huyết Độc Phượng Vương rất không ổn định, nó vội vàng hét lên, thậm chí còn hơi vỡ giọng.

Ngay sau đó, hàng ngàn con Phi Hành Hung Thú chuyển hướng, liều mạng bay về phía xa để giữ mạng.

Đúng lúc này, Cửu Vỹ Hồ cũng nhìn thấy con hung thú ở phía trước.

Đôi mắt nó đỏ như máu rồi đột nhiên có ánh sám màu tím kỳ dị xuất hiện.

Một lĩnh vực vô hình được mở ra, bao trùm lên vô số những con Phi Hành Hung Thú ở phía trước, sức mạnh thần bí đó dịch chuyển.

Ngay lập tức, vô số con hung thú đều có ánh sáng màu tím đó ở trong mắt.

Bọn chúng lập tức quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Trần Thư, đầy sự thù hằn.

- Bị khống chế hết rồi à?

Trần Thư trợn tròn mắt lên, hắn rất kinh ngạc, không ngờ cái thứ này lại có thể khống chế hàng ngàn con hung thú trong tích tắc như vậy.

Rõ ràng là Tinh Thần Kỹ Năng của nó có tác dụng thần kỳ.

- Xì.

Huyết Độc Phượng Vương thấy vậy mặt biến sắc, nó không ngờ thuộc hạ của mình lại phản bội mình hết thế này.

Mắt nó khẽ chớp, sự uy nghiêm của Quân Vương Huyết Mạch tỏa ra ngay lập tức, muốn giành lại quyền khống chế hung thú.

Nhưng trước Cửu Vỹ Hồ Huyết Mạch, sự uy nghiêm của Quân Vương của nó không hề có tác dụng gì cả, cứ như con hung thú ở trước mặt này mới là vị vua đích thực vậy.

- Chuồn trước thì hơn.

Hàng vạn kỹ năng hung thú ập đến, bao phủ khắp cả đất trời, uy thế cũng khiến người ta thấy đáng gờm.

Cho dù phần lớn đều là Bạch Ngân nhưng nếu thực sự bị đánh trúng thì về cơ bản đều là không toàn thây nổi.

Hắn dịch chuyển tức thời ra đằng sau đám hung thú, định để Truyền Kỳ Khế Ước Linh ra tay.

Quả nhiên, khi Cửu Vỹ Hồ dẫn theo hàng vạn con hung thú đuổi theo hắn, Ám Vương đã ra tay.

Mắt nó khẽ chớp, Ám Vương Tố đáng sợ tuôn ra ngoài.

Một Ám Ảnh Cự Thủ cao hàng trăm mét đập về phía trước, nhắm thẳng vào Cửu Vỹ Hồ.

Chu Tước cũng không hề nương tay, ánh lửa bập bùng hiện lên trong mắt nó, đốt cháy Cự Thủ.

Hỏa Diễm Cự Thủ đập thẳng vào bầy thú.

Cự Thủ còn chưa lại gần thì Bạch Ngân Hung Thú đã hóa thành tro bụi rồi, nó không chịu được nhiệt độ cao đến mức đáng sợ này.

- Uỳnh.

Phần lưng của Cửu Vỹ Hồ cũng bị đập trúng, cơ thể nó biến thành màu đen.

Cơn đau khủng khiếp khiến nó trở nên phẫn nộ hơn nhưng nó vẫn mặc kệ hai con Truyền Kỳ mà đuổi theo Trần Thư.

Hàng ngàn con Phi Hành Hung Thú ở gần nó đột nhiên rơi xuống lả tả, trong đó có không ít các Lãnh Chúa.

- Đáng tiếc.

Trần Thư nhìn tài liệu Hung Thú rơi từ trên cao xuống mà lòng đầy xót xa.

Chương 1730: Con mẹ nó thế này mà đã hết rồi á (2)

Nhưng bây giờ là tình huống khẩn cấp, nếu hắn dám quay về nhặt thật thì đúng là không coi Cửu Vỹ Hồ ra gì cả. - Không được, mạo hiểm đến mức này thì bắt buộc phải có chút thành quả.

Ánh mắt hắn hướng về phía Huyết Độc Phượng Vương ở bên phải.

Lúc này, nó đã không còn mấy tên tiểu đệ nữa nên cứ như một người ngoài cuộc vậy, thế nhưng nó lại không chạy đi ngay lập tức.

Nhưng nó nhìn thấy ánh mắt của Trần Thư, nó giật cả mình vì nhận ra có gì đó không ổn.

Huyết Độc Phượng Vương ngửa đầu lên thét lớn, uy nghiêm của Quân Vương lại được tỏa ra.

Thế nhưng ngay sau đó, nó đã xoay người trốn đi luôn, không có chút do dự nào.

- Muốn chạy sao?

Trần Thư mỉm cười, di chuyển tức thời ra phía trước Huyết Độc Phượng Vương.

Có tia sáng màu tím tỏa ra từ mắt Huyết Độc Phượng Vương, một làn khói tỏa ra từ miệng nó.

Nhưng lại bị Trần Thư dịch chuyển tức thời để tránh đi.

Chỉ một lúc vậy thôi mà Cửu Vỹ Hồ đã mang cả một đám hung thú đuổi đến rồi.

Nó coi Huyết Độc Phượng Vương như vô hình luôn, một Hoàng Kim Quân Vương thôi mà.

Nhưng hai con Truyền Kỳ thì không nghĩ vậy, bọn chúng cũng hiểu ý định của Trần Thư là muốn kiếm chác thêm.

Đã gặp Hoàng Kim Quân Vương rồi thì bọn chúng cũng không có lý do để bỏ qua, đó là tài nguyên Ngự Thú khá hiếm đấy.

Ngay lập tức, hai con Truyền Kỳ lại ra tay.

Mục đích chủ yếu vãn là Cửu Vỹ Hồ nhưng lại liên quan đến cả Huyết Độc Phượng Vương nữa.

Cho dù chỉ là sức ảnh hưởng dư lại của kỹ năng thôi nhưng cũng không phải là thứ mà một Hoàng Kim Quân Vương có thể chịu được.

- Xì.

Huyết Độc Phượng Vương gào lên một tiếng đầy đu khổ, thuộc tính Độc của nó đã bị Chu Tước khắc lại hoàn toàn.

Nó vội vàng chuyển hướng, không muốn tham gia vào chuyện này, cứ như hàng vạn tên tiểu đệ đều chẳng hề liên quan đến nó vậy.

Nó xoay sang phía khác, Trần Thư lại xuất hiện ngay trước mặt nó.

- Grao grao.

Mắt Huyết Độc Phượng Vương đầy sự thù hận, nó hiểu dụng ý của Trần Thư.

Trần Thư bây giờ là kẻ dẫn đầu, chỉ cần hắn đến chỗ nào là Cửu Vỹ Hồ sẽ đuổi theo đến đó, hai con Truyền Kỳ cũng sẽ đuổi theo.

Cả khu chiến trường đều do Trần Thư khống chế cả.

Huyết Độc Phượng Vương liên tục đổi hướng nhưng không chỉ không có ý nghĩa gì mà còn khiến nó tháy rất bực bội nữa.

Nó mà lại bị một Hoàng Kim Ngự Thú Sư khống chế sao?

Chỉ một vài phút sau, nó đã bị trọng thương, cả người đâu đâu cũng là những vết thương cháy đen.

- Xì.

Huyết Độc Phượng Vương đã trở nên điên cuồng rồi, nó có ý định liều mạng với Cửu Vỹ Hồ luôn rồi.

Con mẹ nó thế là hết rồi sao?

Nó có thể chấp nhận việc mình bị vô số những Ngự Thú Sư bao vây đánh giết, hoặc là chiến đấu một trận với cường giả rồi bị giết.

Nhưng nó không thể chấp nhận việc đến khi chết mình vẫn chỉ là một người vai phụ.

Từ đầu đến cuối, mục tiêu chính của hai con Truyền Kỳ đều là Cửu Vỹ Hồ, con mẹ nó đây hoàn toàn chỉ là tiện nên tấn công nó luôn thôi.

- Đùng.

Ngay lập tức, Chu Tước phun ra chín con chim Hỏa Diễm Ngưng Tụ, trong đó có bảy con đâm về phía Cửu Vỹ Hồ, hai con còn lại đánh về phía Huyết Độc Phượng Vương.

Lửa lan ra, lập tức khiến hai con hung thú bị lửa bao trùm.

Huyết Độc Phượng Vương thấy đau đớn ngay, ánh mắt nó đầy vẻ tuyệt vọng. Nó có thể cảm nhận được rất rõ rằng sinh mệnh lực của mình đang dần biến mất.

Nó trợn mắt lên nhìn Trần Thư một cái đầy cay độc, tên này chính là kẻ đầu xỏ.

Để báo thù, nó nuốt hết ba cục Chân Bảo trên người mình, không muốn để lại cho Trần Thư một chút bảo vật nào cả.

Một lát sau, cùng với một tiếng hét đầy oán hận, một cỗ thi thể cháy đen đã rơi xuống.

Một con Hoàng Kim Quân Vương đã mất mạng.

Đẳng cấp giữa nó và ba sinh vật kia khác nhau quá nhiều, hơn nữa thuộc tính của nó đã bị Chu Tước khắc lại một cách cực kỳ hoàn hảo. Cộng thêm có Trần Thư phá đám nữa, thực ra chết thì cũng không oan.

Ở trên Hải Vực.

Hơn một trăm ngàn người hùng dũng tiến về phía trước, tất cả đều có tâm thế cảnh giác, đề phòng nguy hiểm có thể phát sinh bất cứ lúc nào.

Ở chính giữa một Hoàng Sắc Viên Cầu dài hơn năm trăm mét đang bị treo lơ lửng.

Đại Lực đang ngồi giữa Viên Cầu, xung quanh có đủ loại dụng cụ nấu ăn, một lòng một dạ chuyên tâm nấu nướng.

Một mùi hương đặc biệt tỏa ra.

Bất kỳ Hung thú nào cũng sẽ biến sắc khi ngửi thấy nó, theo bản năng tránh xa mọi người, căn bản không có ý nghĩ công kích.

- Vẫn rất an toàn …

Trần Thanh Hải vừa đi vừa lẩm bẩm một mình.

Hắn ta vốn tưởng vừa nấu cơm vừa gấp rút lên đường, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không có vấn đề gì lớn, kết quả trên không có chút nguy hiểm nào, thậm chí bọn họ còn không chạm chán một trận chiến nào.

- Tiểu tử này đúng là một hạt giống tốt…

Phương Vệ cảm khái, không bao giờ nghĩ rằng thành phố Nam Giang nhỏ

bé lại có Ngọa Long phượng hoàng xuất hiện …

Ở phía sau đội ngũ, Trần Thư và Liễu Phong cũng đang nói chuyện.

- Đây không phải là một đầu bếp phía sau hậu trường sao?

Liễu Phong nhìn thấy sự phấn khích của Đại Lực thì không khỏi thở dài.

Chương 1731: Lão Liễu, ngươi tính toán ghê đấy

Hắn ta dường như nghĩ đến điều gì đó nói: - Trần Bì, ngươi có thể để Đại Lực xử lý Niệu Tố Đại Xã của ngươi, có như vậy thì ngươi có thể bắt được thêm Hung Thú.

- Hả?

Trần Thư hơi giật mình, sau đó bĩu môi nói:

- Thôi bỏ đi để ta và Hung Thú đánh giáp lá cà vậy?

- Phải rồi, Lão Liễu, ngươi có thể giúp ta định giá giá trị đồ vật được không?

Sau đó, hắn ta để Thỏ không gian ném ra nhiều loại độc hệ vật liệu khác nhau trong [Sào huyệt Ác Ma].

- Cái gì đây?

Liễu Phong quay đầu lại nhìn, lập tức sững sờ tại chỗ.

- Chết tiệt, không phải ngươi cướp sạch bảo khố của chính phủ Liên minh tự do đấy chứ?

- Nghĩ gì vậy? Ta là loại người đó sao?

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn ta một cái, khẽ nói:

- Ta chỉ quét sạch hang ổ của Thú Hoàng mà thôi.

- …

Khóe mắt Liễu Phong giật giật, hiện tại hắn ta đã hiểu tại sao [Sào huyệt Ác Ma] lại xảy ra bạo động lớn như vậy.

Ánh mắt của hắn ta cực kỳ kỳ quái, tên này chỉ là một Hoàng Kim Ngự Thú Sư, hắn thực sự có thể khiến cho không gian đất trời đảo lộn.

Không thể không nói đây cũng là một loại bản lĩnh…

-Lão Liễu, mau đến giúp ta đánh giá xem, nghĩ cái gì vậy?

- Ta đang nghĩ… Lão gia tử đúng là có tầm nhìn xa, kiên trì không cho ngươi tiến vào Long Uyên .

- …

Trần Thư giang hai tay ra, tuy rằng có chút không phục, nhưng có vẻ không tìm được lý do để phản bác …

- Được rồi, để ta giúp ngươi một tay…

Liễu Phong đi tới, nhìn lướt qua các loại độc dược thượng phẩm xung quanh, hắn ta nuốt nước miếng.

Thậm chí trong đôi mắt còn có sự tham lam.

Không phải phẩm giá của hắn ta xấu mà là những vật này có giá trị đáng kinh ngạc.

Một lúc lâu sau, hắn ta hít một hơi thật sâu giả vờ nói như thường:

- Không tồi, tổng giá trị khoảng 10 tỷ, nếu ngươi muốn bán thì ta có thể trả cho ngươi 15 tỷ!

???

Thần sắc của Trần Thư có chút giật mình, hắn chỉ lặng lẽ nhìn Liễu Phong mà không nói lời nào.

- Sao thế?

Liễu Phong nhướng mày nói:

- Ta trả giá hữu nghị đấy, nếu không thì thật sự không đáng giá bao nhiêu đâu…

Trần Thư nhẹ giọng nói:

- Lão Liễu, những gì ngươi tính toán, ta nghĩ có lẽ lão gia tử ở Long Uyên đã nghe thấy.

…

Liễu Phong choáng váng, hắn ta nói:

- Giá cả không vừa lòng, chúng ta có thể đàm phán lại.

- Thế thì dẹp đi !

Trần Thư bĩu môi nói:

- Đại ca, ta mới là tội phạm, ngươi có thể coi trọng nghề nghiệp của ta không chút được không?

…

Liễu Phong thở dài, thành thật nói:

- Theo hiểu biết của ta, giá trị có lẽ vào khoảng 200 tỷ.

- Sao ít vậy?

Trần Thư hơi giật mình, chuyện này không bằng những gì hắn thu được khi săn Bạch Ngân Quân Vương lần trước.

- Đừng lo lắng.

Liễu Phong lắc đầu nói:

- Những gì ta nói chỉ là giá trị tư liệu mà ta biết, trong đó có một số thứ ta hoàn toàn không biết, giá trị rất có thể sẽ cao.

- Là vậy sao?

Trần Thư gật đầu nói:

- Quên đi, trong đó có tư liệu truyền kỳ, ngươi chỉ là vương cấp, quả thực làm khó ngươi rồi.

-???

Ánh mắt Liễu Phong hơi kỳ lạ, ngươi không phải là Hoàng Kim sao?

Tại sao hắn ta cảm thấy khẩu khí này còn lớn hơn lão gia tử nhỉ…

- Có chi phí phối trí Thần Kỳ Dược Tề rồi …

Trần Thư tự lẩm bẩm số tiền bất chính này không nhằm mục đích thăng cấp bản thân, mà là để chuẩn bị một số lượng lớn Thần Kỳ Dược Tề để bảo mệnh.

…

Chớp mắt đã bảy ngày trôi qua.

Mọi người tiến về phía trước, sắp đến điểm truyền tống trong kế hoạch.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đại Lực đã nấu xong một nghìn miếng đậu phụ thối, đội hình đã được sắp xếp ổn định, đảm bảo an toàn cho mọi người.

Nhưng hắn ta không dừng lại, mà tiếp tục cải tiến, đồng thời tranh thủ trở thành một nhân thủ.

Tuy nhiên, món đậu phụ thối này không phải là vô địch, trước mắt họ đã phát hiện ra hai khuyết điểm.

Một là nó có hiệu quả đặc biệt tốt đối với những hung thú từ Bạch Kim trở xuống.

Nhưng đối với những hung thú cao cấp hơn, hiệu quả vẫn chưa đủ.

Thứ hai là thời hạn sử dụng của nó, thời gian trôi qua tác dụng sẽ giảm dần, theo tính toán thì nó chỉ có thể dùng được trong mười lăm ngày.

Nhưng dù vậy, đây cũng là một món ăn sẽ được ghi vào sử sách!

- Sắp đến rồi sao?

Trần Thư ngồi trên đầu con Băng Điểu, chán nản nhìn về hướng xa.

Trong bảy ngày, chỉ có hai trận chiến, đều do Trần Thanh Hải ở tiền phương tự giải quyết.

Những người còn lại chỉ lặng lẽ rời đi, ngoài ra thì không có việc gì khác.

Thêm vào đó, cảnh vật ở Hải Vực không thay đổi, đương nhiên khiến người ta cảm thấy nhàm chán.

- Sắp rồi.

Hai mắt Liễu Phong khẽ nheo lại, không ngừng so sánh tọa độ trên thiết bị.

Giọng điệu của hắn ta có chút khó hiểu, nói:

- Theo lý mà nói thì có thể nhìn thấy rồi chứ nhỉ…

- Vù vù..

Vào lúc này, Thỏ Không Gian đang ngủ ôm củ cà rốt cự hình trên tay, thần sắc khẽ động, nháy mắt xuất hiện bên cạnh Trần Thư.

- Chuyện gì vậy?

Trần Thư chạm vào tai thỏ mập.

Vù Vù.

Con thỏ hướng về phía trước, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác, không gian lực dồi dào trong cơ thể phun ra.

Chương 1732: Các ngươi sao phải làm mức này chứ?

Khoảng chục không gian ấn ký lập tức xuất hiện cách xa hàng nghìn mét, nhưng chúng không biến mất, mà lơ lửng giữa không trung, như thể được gắn vào một lớp pha lê trong suốt. - Hả?

Trần Thư sững sờ, chỉ thấy không gian ấn ký phía trước hóa thành Không Gian Lợi Nhuận sắc bén, chém về phía trước!

- Dừng tay đồ con thỏ mập này!

Một giọng nói lanh lảnh vang lên, không gian lực đột nhiên xuất hiện, buộc phải thuấn di không Gian Lợi Nhuận đến một nơi khác.

Ngay lập tức, không gian hàng trăm mét phía trước bị bóp méo.

Một con Hồ ly ngân sắc thanh nhã bước ra, nhìn chằm chằm con thỏ có chút bất ngờ.

Đó chính là lão hiệu trưởng của Khế Ước Linh: Không gian Ngân Hồ!

- Các vị, mời vào..

Không đợi mọi người lên tiếng, đuôi của Ngân Hồ khẽ động, mở một đạo Không gian thông đạo, trong đó có không gian liên tiếp vô danh.

Bên trong không gian truyền đến âm thanh thảo luận náo nhiệt.

Trần Thanh Hải và Phương Vệ nắm chặt nắm đấm nhìn về phía Ngân Hồ sau đó dẫn đội tiến vào trong không gian thông đạo.

Rõ ràng đích đã ở phía trước!

Hơn một trăm ngàn người nối đuôi nhau lũ lượt đi vào bên trong không gian thông đạo.

Tuy nhiên, Ngân Hồ lập tức thuấn di, đến phía sau đội ngũ dùng đuôi vỗ nhẹ vào Thỏ không gian nói:

- Sao ngươi lại trở nên mạnh mẽ nhanh như vậy được?

Nó nhớ lần trước nhìn thấy Thỏ Không gian, trông có vẻ yếu ớt, nhưng bây giờ sức mạnh của nó có lẽ đã vượt xa Ngân Hồ rất nhiều.

Vù vù .

Thỏ Không Gian chống nạnh, ra hiệu với Trần Thư đang đứng bên cạnh mình, ánh mắt hiện rõ vẻ tự hào.

Đương nhiên, tất cả đều bởi vì Trần Thư!

-Trần Tiểu Tử, ngươi thật lợi hại!

Ngân Hồ nhìn Trần Thư có chút buồn bã nói:

- Tiếc là chủ nhân của ta không tốt, thật lãng phí với tài năng của ta.

- …

Trần Thư không ngờ rằng Ngân Hồ này cũng nói xấu sau lưng Ninh Bất Phàm.

Hắn nhướng mày, giọng điệu như dỗ dành một đứa trẻ:

- Hay là ngươi đi theo ta đi, đảm bảo ngươi sẽ sớm tấn thăng lên Truyền kỳ!

- Thôi dẹp đi! Ngươi lừa ai đấy?

Ngân Hồ liếc hắn một cái, nói:

- Ngươi mạnh lên cũng không liên quan gì tới ta, ta làm sao có thể lên được cấp truyền kỳ cơ chứ.

Trần Thư lắc lắc đầu, ngược lại cũng không thật sự muốn lừa gạt Ngân Hồ, chuyển chủ đề nói:

- Đúng rồi, lão hiệu trưởng đến chưa vậy?

- Hắn đang trên đường tới, đoán chừng cũng sắp đến rồi.

Ngân Hồ sờ sờ đuôi của mình, nói:

- Hơn nữa, có ta ở đây, làm sao có thể gặp nguy hiểm cơ chứ.

- Ngươi chắc chứ?

Trần Thư nhìn về hướng đại hải tối tăm sâu thẳm, trong lòng lại dâng lên một chút bất an.

- Không gian ngươi xây dựng an toàn chứ?

- Đương nhiên!

Ngân Hồ gật đầu lẩm bẩm, nói:

- Dưới cấp truyền kỳ, không ai có thể phá vỡ.

- Vậy truyền kỳ cấp thì sao?

- …

Ngân Hồ trầm mặc trong chốc lát, giữa cấp Vương tam tinh và Truyền kỳ cấp dường như lạch trời vậy, hoàn toàn không thể vượt qua được.

- Tên tiểu tử nhà ngươi có thể đừng hỏi những câu hỏi như này được không?

Ngân Hồ chống nạnh, nói:

- Cả một hải vực công cộng chỉ có một Thú Hoàng, sao có thể đụng mặt được chứ?

- Lỡ như..

Trần Thư đang muốn mở miệng thì bị Liễu Phong bên cạnh cắt ngang:

- Đi thôi, hai người không cảm thấy trên mặt biển rất thối sao?

Lúc hai người đang nói chuyện, đội ngũ đã lần lượt tiến vào trong không gian, ẩn nấp.

- Cũng phải.

Ngân Hồ nhìn xuống hải vực màu vàng phía dưới, thở dài, nói:

- Sau này kể cả chúng ta có thắng, Lam Tinh cũng không thể nào ở được nữa! Cũng không biết là ai làm, đúng là tên khốn mất trí!

- …

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trệ, vậy mà không dám phản bác:

- Là một người qua đường, ta muốn nói một câu công bằng…

Hắn ho một tiếng, vẫn muốn gỡ gạc lại cho mình một chút, nói:

- Ta cảm thấy hắn vì chống cự hung thú, người có thể làm ra việc vĩ đại như vậy, nhất định là đại nhân vật nổi danh.

-??

Ngân Hồ nhìnchằm chằm Trần Thư, vô cùng chắc chắn nói:

- Là ngươi làm!

- …

Trần Thư vội vã xua tay, nói:

- Ngươi đùa gì thế…

- Là ngươi làm!

Ngân Hồ lặp lại y như cũ, chỉ là ngữ khí càng trở chắc chắn hơn.

- …

Khoé miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Vì sao?

- Vì từ trước đến nay ngươi chưa từng khen người khác.

Trong mắt Ngân Hồ loé lên một tia sáng suốt, nói:

- Ngươi là một tên cuồng tự luyến, sẽ chỉ khen bản thân mình thôi.

- Ngươi đừng có mà suy diễn vớ vẩn!

Trần Thư quả quyết phủ định, nói:

- Ta ngày nào cũng khen người khác, chỉ là ngươi không nghe thấy thôi.

Ngân Hồ hỏi:

- Khen gì cơ?

- …

Trần Thu trầm mặc trong chốc lát, hồi lâu mới nói:

- Thường khen bọn Đại Lực…có năng lực kết bạn tốt, có một huynh đệ cường đại như ta.

- Tên cuồng tự luyến!

Ngân Hồ từng chữ từng chữ nói:

- Hải vực chính là do ngươi làm ô nhiễm!

Trần Thư vội vàng nói:

- Khế ước linh như ngươi thì hiểu gì chứ! Đây gọi là cuộc chiến khí độc của tội phạm.

Trong lúc tranh luận, hai người đã thuận theo thông đạo tiến vào trong không gian.

Chỉ thấy trong đấy mấy trăm ngàn người ngồi trên khế ước linh, tụ tập lại bàn luận chuyện gì đó, vô cùng huyên náo.

Thực ra bọn họ vẫn đang ở trên Lam Tinh, không gian của Ngân Hồ giống như một tấm lá chắn vô hình, có thể tránh bị sinh vật bên ngoài phát hiện ra.

Chương 1733: Các ngươi sao phải làm mức này chứ? (2)

Lúc Trần Thư xuất hiện, ánh mắt từ bốn phương tám hướng tập trung lại nhìn về phía hắn, bởi vì mọi người đều sống ở nước ngoài, mặc dù đã nghe qua thanh danh của tội phạm Nam Giang nhưng vẫn chưa có cơ hội tận mắt nhìn thấy. - Đây chính là quán quân thế giới sao? Sao ta cảm thấy có chút giống tội phạm vậy, không chắc lắm, phải xem xét lại…

- Ta cũng đồng ý, thậm chí ta cảm thấy bất cứ lúc nào hắn cũng có thể ném đạn hạt nhân ra.

- Không hổ là quán quân thế giới, có vài phần giống phong thái của ta năm đó.

- Vị đại lão kia, chúng ta đang khen, có thể đừng tự khoe khoang mình được không…

Mọi người nghị luận ầm ĩ, nhưng trong mắt đều tràn đầy tôn sùng, dáng vẻ bị Trần Thư thuyết phục.

Nhiệm vụ hộ tống có thể thuận lợi như thế, đương nhiên không thể không có công của Trần Thư.

- Haizzzz…

Liễu Phong nhìn Trần Thư được mọi người vây quanh, nhịn không được thở dài một hơi:

- Mẹ nó ta là một giáo sư, lại có thể không bằng một tên tội phạm, quả thật ngoài dự liệu.

- Sao thế, Lão Liễu, ngươi ghen tỵ sao?

- Ta ghen tỵ cái gì?

Liễu Phong bĩu môi, nói:

- Chỉ là cảm khái một chút, nói thế nào đi nữa, hắn cũng là học sinh của ta.

- Trần Bì, phát một ít đậu phụ thối đi.

Đại Lực cưỡi Slime, chen vào đám người, chỉ vào đống đậu phụ thối xếp thành ngọn núi nhỏ bên cạnh, nói:

- Hả?

Mọi người đều tỏ ra không hiểu, bọn họ cũng không thiếu thức ăn, không cần thiết phải ở chỗ này phát đồ ăn chứ?

Trần Thư giải thích một đơn giản tác dụng của đậu phụ thối.

Trong chốc lát, vẻ mặt mọi người chấn động, hai mắt phát sáng, không ngờ lại có thứ tốt như vậy.

Trần Thanh Hải lập tức phái người đi phân phát đậu phụ thối.

Mặc dù không thể phát cho mỗi người một cái, nhưng một trăm người hợp thành một đội, có thể dùng chung một miếng đậu phụ thối.

- Bộ trưởng, hiện tại còn bao nhiêu người chưa đến?

- Nhanh thôi, vẫn còn năm tiểu đội nữa chưa dẫn đội về.

Trần Thanh Hải không cần kiểm tra số người, chỉ cần biết số lượng của ngư thú sư vương cấp là được rồi.

- Vậy thì tốt… vẫn phải nhanh trở về Hoa quốc.

…

Năm ngày trôi qua rất nhanh, năm Vương cấp ngự thú sư lần lượt quay trở về đại đội ngũ, mang theo mấy vạn đồng bào.

- Cuối cùng cũng có thể rời đi rồi!

Vẻ mặt mọi người nhộn nhạo một phen, trong mắt có một tia vui sướng khó mà dằn xuống được, thân thể không ngừng run rẩy.

Lúc hòa bình, họ có thể thường xuyên về nước, nhưng bây giờ hung thú đại loạn, họ đã rất lâu chưa về nước, trong lòng đương nhiên rất nhớ mong.

- Các vị! Truyền tống thông đạo sắp mở rồi, tập hợp theo thứ tự!

Trần Thanh Hải đứng trước biển người, nhờ có sự giúp đỡ của thiết bị đặc biệt, lời nói của hắn ta có thể truyền đến tại mọi người một cách rõ ràng.

Chốc lát, toàn không gian trở nên yên tĩnh, mọi người tự động sắp xếp thành các đội, từng hàng ngay ngắn hiện ra.

Mà ngay lúc này, đôi mắt Ngân Hồ khẽ động, lần thứ hai mở ra không gian thông đạo.

Vèo—

Một bóng trắng xông nhanh vào, tốc độ nhanh đến mức không tưởng, trong nháy mắt đến trước mặt đám người.

- Hả?

Tâm tình của Trần Thư chấn động, bản năng nổi lên sự cảnh giác, đây không phải là tốc độ mà vương cấp bình thường có thể đạt được.

Nhưng giây tiếp theo, hắn thả lỏng một hơi, chỉ thấy một nam tử mặc áo sơ mi, đang đứng trên đầu một con cá kiếm tiến vào.

Chính là hiệu trưởng của Hoa Hạ học phủ: Ninh Bất Phàm!

- Hiệu trưởng…

Trên mặt Trần Thư tràn đầy ý cười tiến lên phía trước, vừa muốn tiến lên chào hỏi, kết quả bị Ninh Bất Phàm làm cho ngậm miệng lại.

Ninh Bất Phàm hùng hùng hổ hổ:

- Mẹ nó! Đứa nào lại làm cho cả hải vực ô nhiễm thế! Hại lão tử đây mất rất nhiều thời gian.

- …

Trần Thư đầu đầy hắc tuyến, có chút không kìm được.

Không phải chỉ là đổ chút thuốc xổ thôi sao, các ngươi sao phải làm mức này chứ?

- Lão Ninh, ngươi cũng cảm thấy con hàng này hơi giống chó đúng không?

Ngân Hồ nhảy lên vai Ninh Bất Phàm hơi đồng cảm nói:

- Có điều cho ta hỏi một chút, Tiểu Bạch sao ngươi tới đây được? Chắc không phải là…!

- …

Bạch sắc Kiếm Ngư bên dưới trừng mắt nhìn nó một cái đồng thời bày ra thân thể sạch sẽ của mình.

- Muốn gì?

Ninh Bất Phàm xoa đầu Ngân Hồ, nói:

- Đương nhiên là bay qua rồi! Nếu đúng bơi qua ta đã sớm tới rồi.

Hắn ta nhìn lớp nước biển vàng óng ánh, toàn thân lạnh lẽo nói:

- Đừng để ta biết kẻ nào đầu sỏ gây nên bằng không thì ngay cả tro cốt của cũng không còn!

Vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Trần Thư…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, theo bản năng lùi lại hai bước.

Trong mắt Ngân Hồ hiện lên chút gian xảo, nói:

- Lão Ninh, ngươi thật sự muốn làm vậy sao?

Đám người Liễu Phong nhìn về phía Trần Thư có chút cổ quái, giống như là muốn xem trò hay.

- Đủ rồi! Thực sự đủ rồi!

Vẻ mặt Trần Thư hung ác, trong nháy mắt đi đến trước mặt Ninh Bất Phàm. Không chịu được áp lực như vậy, trong mắt hắn đầy vẻ khó chịu, nói:

- Các ngươi cần phải như vậy à? Không phải chỉ là ô nhiễm biển một chút thôi sao? Làm như tội ác tày trời vậy?

Chương 1734: Đại Lực, đứng ra đây!

– Nếu không phải có sự việc như này, nhiệm vụ hộ tống của chúng ta sao có thể dễ dàng như vậy? Các ngươi có biết rằng hành động này cứu được bao nhiêu sinh mệnh không?! - Hành động của các ngươi thật sự khiến ta rất thất vọng…

- Trần Bì…bình tĩnh chút…

Phương Vệ thấy Trần Thư kích động như vậy vội vàng khuyên can nói.

Chủ yếu là hắn ta lo lắng con hàng này mất khống chế, có thể ném đạn hạt nhân…

- Bình tĩnh? Ngươi bảo ta sao có thể bình tĩnh?!

Trần Thư quát lớn, nói:

- Việc gì cũng có tốt xấu, các ngươi không thể chỉ nhìn kỹ mặt xấu được?

- Hiệu trưởng, nếu ngươi cho rằng đó là bất công thì ta cũng không thể nói gì hơn.

Hắn hít sâu một hơi, làm bộ không còn thiết tha gì nữa, nói:

- Đại Lực, ra đây, đã làm sai thì phải có dũng khí gánh vác hậu quả! Ta không thể bao che cho ngươi được!

-???

Trong phút chốc, Đại Lực bên trong đám người đầu óc có chút mơ hồ…

Ta chỉ là xem diễn kịch mà thôi, sao giờ lại thành diễn viên rồi?

Gần như là cùng một lúc, mọi ánh mắt đều dồn về phía Đại Lực.

- …

Phúc chốc Đại Lực cảm thấy áp lực bội lần, nói:

- Trần Bì, sao ngươi có thể…

- Tốt lắm, rất dũng cảm! Đừng nói nữa!

Trần Thư vội vàng xua tay, nói:

- Hắn là huynh đệ của ta nên ta cũng cần phải có trách nhiệm cùng bọn họ gánh vác hậu quả.

- Hiệu trưởng, nếu thật sự phải lấy tro cốt của hắn thì hãy để ta làm đi! Đây cũng như là trừng phạt tinh thần của ta!

-???

Khóe miệng Đại Lực giật giật, nhào tới chỗ Trần Thư bóp cổ hắn.

- Ngươi đừng chó như vậy nữa! Bán đứng đồng đội thành quên ấy nhỉ!

- Đại Lực, nếu ngươi tức giận thì đánh ta cho hả giận đi…

Trần Thư trợn mắt, làm bộ như khó thở.

- Đủ rồi!

Ninh Bất Phàm xoa xoa đầu, nhìn hai kẻ dở hơi trước mặt mà cảm thấy có hơi đau đầu.

Vừa nghe thấy lời này, hai người lúc này mới thôi.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Trần Thư có chút kỳ lạ, người sáng suốt có thể nhìn là

việc lần này tội phạm Nam Giang mới là chủ mưu…

- Nếu Đại Lực làm vậy thì đừng trách ta không nể mặt lưu tình!

Ninh Bất Phàm ho khan một tiếng, nói:

- Đại Lực có công chống lại mãnh thú, đối với nhiệm vụ hộ tống đã có công lớn, chút nữa ta sẽ báo cáo lại từng việc với lão gia tử!

-???

Trần Thư giật mình, trong mắt có chút mơ hồ.

- Hiệu trưởng, không phải ngươi vừa mới nói sẽ hoá tro cốt sao?

- Đúng là như vậy.

Ninh Bất Phàm còn nói:

- Nhưng những lời ngươi vừa nói đã làm thay đổi suy nghĩ của ta, đúng là ta không thể chỉ nhìn đến một mặt xấu kia.

- Nhưng mà ưu khuyết điểm khác nhau không thể đánh đồng.

Ánh mắt hắn thâm thuý nhìn về phía Đại Lực, tiếp theo chuyển ngữ khí nói:

-Về phần sai thì Trần Bì gánh vác đi!

-??

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngươ đang đùa ta à?

- Không phải ngươi vừa nói muốn cùng Đại Lực gánh vác sao?

- Không phải, hắn gánh công lao, ta vác sai lầm?

Trần Thư trợn mắt, nói:

- Hiệu trưởng, ngươi là đang đùa ta đúng không?!

- Nếu chuyện đã đến nước này thì ta sẽ nói thật, thực ra ta mới là chủ mưu!

Ninh Bất Phàm nhướn mi hỏi:

- Thật sao?

- Đuong nhiên, tội phạm hạ thuốc xổ, ai dùng người nấy biết!

- …

Ninh Bất Phàm lắc đầu, nói:

- Được rồi, cả hai người đều có công lao trở về đi, lát nữa nói sau!

Về phần ném cho cốt hắn ta cũng chỉ nói vậy mà thôi…

- Hiệu trưởng…

Đại Lực chỉ xuống đại tiện hải phía dưới, nói:

- Nếu như về sau thắng thật, nước biển không còn khôi phục lại thì chúng ta cũng nên cho các thế lực khác một câu trả lời chứ?

- Trả lời cái gì?

Ninh Bất Phàm thản nhiên nói:

- Cứu Thế hội làm chuyện này, chúng ta không liên quan.

- …

Mọi người không nói gì, cái này là gắp lửa bỏ tay người nhỉ…

- Được rồi, đi về rồi nói sau, mấy việc đó chỉ là việc nhỏ hơn nữa những thế lực còn lại không chừng còn cảm ơn chúng ta đấy, khiến bọn hắn tiết kiệm được chút thời gian.

Ninh Bất Phàm khoát tay áo đồng thời nhìn Ngân Hồ gật đầu.

Ánh mắt Ngân Hồ đáp lại đi tới dẫn đầu đoàn người, hai mắt nó khép hờ không gian xung quanh bắt đầu có biến dạng, bởii vì không gian của bản thân nó quá to lớn.

Ninh Bất Phàm mở miệng nói:

- Các kỹ năng phụ trợ của vương cấp khế ước linh ở đây, đều đưa nó!

Cùng lúc mười mấy tên vương cấp đều gật đầu đưa cho Ngân Hồ đủ mọi loại buff. Nhưng mà bởi vì thực lực của họ so với Ninh Bất Phàm chênh lệch quá lớn nên tác dụng chỉ có chút ít.

Trần Thư cũng triệu hồi ra Tiểu tinh linh, lấy xì gà, thả ra một hai cái kỹ năng.

Không gian bốn phía của Ngân Hồ càng trở nên biến dạng, giống như nó đã hoà làm một với không gian này.

- Vẫn kém nhiều lắm…

Ninh Bất Phàm thở dài, trong tay xuất hiện một cái bình nhỏ, lấy từ bên trong một giọt cổ lão huyết dịch.

Đích thị là bảo vật của lão gia tử!

Dựa vào thực lực của Ngân Hồ thì có thể tự tuyền tống quay về Hoa quốc.

Nhưng nếu muốn xây dựng ra một Truyền Tống trận cực xa thêm với hơn mười vạn người thì nó không thể làm được. Nên chỉ có thể dùng trợ lực bên ngoài!

- Biểu hiện rất tốt…

Ninh Bất Phàm có chút đau lòng, đổ huyết dịch trong bình ra chớp mắt dung nhập đã gia nhập vào bên trong cơ thể của Ngân Hồ.

Chương 1735: Đánh nhau ở thương hải

Vù vù vù —— Phút chốc, lực lượng không gian của Ngân Hồ tăng cao, không gian xung quanh cách vài trăm thước không ngừng biến dạng.

Hai mắt nó chợt mở ra, bên trong tràn ngập ngân quang sáng chói. Giây tiếp theo, lực lượng không gian khủng bố xuất hiện dần dần hình thành một cánh cửa không gian khổng lồ!

Mà ở phía bên kia chính là Hoa quốc xa xôi.

Mọi người ngưng thở, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong, không dám có bất kỳ tiếng động nào sợ làm Ngân Hồ bị gián đoạn.

Lúc này, mọi người ở phía dưới hải vực yên lặng đến lạ thường, gió nhẹ lướt qua nổi lên nhiều gợn sóng. Nhưng ngay tại mọi người không nhìn thấy ở phía sâu bên trong hải vực thì hiện giờ cũng trong suốt đến cực điểm, so với màu vàng nước biển ở phía trên phân biệt rõ ràng giống như hai thế giới.

Ở bên trong nước biển trong veo kia, có một con Sa Ngư khổng lồ đang nằm.

Ánh mắt nó không có chút dao động giống như một pho tượng điêu khắc.

Đúng là bá chủ duy nhất của hải vực, thương hải Sa Hoàng!

Không ai ngờ tới, ở phía dưới bọn họ lại ẩn giấu một sinh vật truyền kỳ khủng bố như vậy…

Mặc dù Ninh Bất Phàm đến nhưng cũng không phát hiện ra.

Hắn ta ở Long Uyên tác chiến nhiều năm nên tất nhiên kinh nghiệm vô cùng phong phú, đã sớm có kỹ năng dò xét nhưng lại nhìn không ra kỹ năng ngụy trang của Sa Hoàng.

Chỉ trừ khi vào trong nước biển thì mới có thể nhìn ra được thân hình Sa Hoàng!

Nhưng hiện tại hải vực đã bị nhuộm vàng, trừ khi thực sự biến thái chứ không ai dám xuống biển hết…

Bởi vì vậy nên mọi người xem nhẹ nguy hiểm ở phía dưới.

Đâu có ai lục hố rác để tìm kẻ địch đâu…

Đúng lúc này, hai mắt của Sa Hoàng hơi động giống như có thể nhìn xuyên qua nước biển và Dị không gian của Ngân Hồ mà nhìn trực tiếp về phía hơn mười vạn người.

Mắt nó tràn đầy sự giễu cợt cùng với sát khí lạnh như băng…

Nửa tháng trước, mặc dù có rất nhiều hung thú làm sạch nước biển nhưng chỉ giải quyết phần ngọn mà không thể làm sạch hoàn toàn.

Việc này làm cho Sa Hoàng càng thêm tức giận…

Vù vù vù—

Ngân Hồ đang hết sức chăm chú dồn toàn lực để tạo một chiếc cổng không gian to lớn, lực lượng không gian trong cơ thể tuôn ra thậm chí có cả những đợt thanh âm không gian quỷ dị.

- Thỏ, lúc nào ngươi mới có thể mạnh như vậy nhỉ?

Trần Thư sờ con thỏ mập bên cạnh, trong mắt hiện lên một chút chờ mong.

Mang theo mấy chục vạn người vượt qua ngàn dặm, sức mạnh này phải dùng từ vĩ lực mới có thể hình dung được.

- Vù vù…

Thỏ bên lắc hai cái tai, đồng thời chỉ cái bình trong tay Ninh Bất Phàm.

Nó cảm thấy nếu bản thân cũng được dùng thuốc thì cũng có thể trở nên mạnh như vậy…

Hai giờ sau.

Quang mang trong mắt Ngân Hồ dần dần ảm đạm, lộ ra sự suy yếu mệt mỏi.

Thậm chí ngay cả Dị không gian của nó cũng sắp lung lay sắp đổ không thể duy trì được nữa.

Lực lượng của nó sắp bị rút sạch rồi!

Mà phía trước Ngân hồ, cổng không gian sừng sững to lớn, kết nối trực tiếp với Hoa quốc xa xôi.

- Thành công rồi sao?

Trong lòng Ninh Bất Phàm nhẹ nhõm, nói:

- Các vị, con đường này có thể duy trì khoảng một ngày đủ để chúng ta trở lại Hoa quốc!

- Mọi người lần lượt đi lên, không phải tranh nhau!

Các đại vương cấp ngự thú sư ở hai bên đội ngũ để phòng những người không tuân thủ phép tắc khiến hiện trường bị hỗn loạn.

Mọi người tự giác xếp thành đội, trong mắt che được sự hưng phấn nhưng lại không nhịn được mà hoan hô thành tiếng.

Ninh Bất Phàm nhìn về phía đám người, nói:

- Trần Thư, ngươi đi trước đi!

- Không cần đâu hiệu trưởng, để cho mọi người đi trước đi…

Trần Thư lắc đầu nói:

- Nếu không, đây giống như ngài đang lạm dụng quyền của mình vậy.

- Nghĩ gì vậy?

Ninh Bất Phàm lắc đầu, nói:

- Ta cho ngươi đi trước để xem con đường này có gì, nếu như xảy ra chuyện ngươi có Thỏ không gian cũng có thể bảo vệ bản thân.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, cảm thán bản thân suy nghĩ hơi nhiều…

Hắn đi lên phía trước mọi người nhìn thông đạo khổng lồ, trong mắt không chút do dự mang theo khế ước linh rời khỏi đây…

Những người còn lại tập trung tinh thần nhìn, trong lòng thầm cầu nguyện nhất định phải thuận lợi…

- Hiệu trưởng, phiền ngươi bảo vệ Đại Lực…

Trần Thư mở miệng nói, thông đạo chỉ có một chiều hắn không có khả nặng quay lại.

- Đi đi.

Ninh Bất Phàm gật đầu, nói:

- Ta sẽ tự mình mang hắn trở về.

Có những lời này, Trần Thư nhẹ nhàng thở ra quyết đoán từng bước đi tới phía trước.

Nhưng ngay tại lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Rầm!

Chỉ thấy mặt biển ban đầu yên lặng đột nhiên cuồn cuộn giống như cả hải vực đang sôi trào.

Có thể thấy nước biển rộng lớn như có sinh mệnh, giao hoà lẫn nhau vào cùng một chỗ, vậy mà lại hình thành một con Sa Hoàng dài vạn thước!

Mà ở trên trán Cự Sa, Thương Hải sa Hoàng lạnh như băng nổi lơ lửng!

Chỉ thấy Cự Sa vẫy cái đuôi bay lên trời, ởxung quanh bốn phía của nó có lượng lớn nước biển dựng lên bao phủ cả bầu trời!

Ầm!

Trong nháy mắt, không gian của Ngân Hồ đã bị phá vỡ, căn bàn là không thể ngăn cản dù chỉ một chút.

Ở phía dưới miệng lớn của Cự Sa, hơn mười vạn người trực tiếp bị lộ diện!

- Truyền kỳ sinh vật?!

Chương 1736: Đánh nhau ở thương hải (2)

Ninh Bất Phàm thần sắc đại biến, trong phút chốc triệu hồi ra ba con khế ước linh! Một cự nhân cao trăm mét ở trên không trung, mặc áo giáp bạc, trên người toả ra khí thế cường đại!

Tâm thần nó vừa động, một đạo bức tường biển phòng ngự xuất hiện giống như bức tường thành màu bạc to lớn chắc ở phía trước đám người.

Cự Sa rống lên một tiếng, nguyên tố thủy khủng bố đánh thẳng tới.

Rầm rầm oanh!

Tường thành màu bạc bị sức mạnh to lớn đẩy lui trên trăm mét, nhưng cũng có đủ thời gian cho mọi người lui lại. Cự sa dưới sự thao túng của Sa Hoàng giống như tự có ý thức không nhìn đến người ở phía trên mà quay đầu nhìn cánh cửa không gian.

- Grào!!

Miệng khổng lồ mở ra, thế mà lại nuốt cả thông đạo!

- Con súc sinh chết tiệt!

Ninh Bất Phàm giận dữ lệnh khế ước linh dốc toàn lực.

Rầm rầm rầm!

Các loại kỹ năng có uy lực khủng bố đánh ra nhưng không thể làm cự sa lui nửa bước. Mặc dù Ninh Bất Phàm được xưng là truyền kỳ chỉ sau đệ nhất nhân nhưng cùng truyền kỳ vẫn là có cách biệt một trời…

- Mùi vị không tồi…

Sa Hoàng chẹp miệng như tước đi hy vọng chạy thoát của mọi người, trong lòng nó có một chút sảng khoái.

- Ngươi là người mạnh nhất ở đây đúng chứ?

Ánh mắt Sa Hoàng lạnh lùng, nhìn Ninh Bất Phàm ở phía trước, lẩm bẩm:

- Không phải truyền kỳ nhưng thực lực cũng không tệ, có tư cách nói chuyện với bổn toạ.

- …

Thần sắc Ninh Bất Phàm lạnh giá, trầm mặc.

Hai bên vốn là tử địch không đội trời chung, không có gì để đàm phán.

- Đừng lo lắng, ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt các ngươi.

Sa Hoàng bình thản, nói:

- Chẳng qua lãnh địa của ta đã bị các ngươi làm ô nhiễm thành như này, bị các

ngươi giết hơn mười vạn đàn em của ta, các ngươi cũng nên trả giá một chút chứ?

- Ngươi muốn gì?

- Đơn giản!

Sa hoàng tiếp tục nói:

- Dưới vương cấp toàn bộ ở lại, vương cấp ở lại một nửa!

- Còn ngươi có thể rời đi, thực tế bổn hoàng cũng không nắm chắc có thể giữ ngươi lại hay không.

Trong lòng Ninh Bất Phàm không ngừng suy nghĩ đến các khả năng có thể chạy thoát.

Hiện tại lão gia tử bị giữ chân, không có ai trợ giúp, hơn nữa thời gian cũng không còn kịp.

- Mặt khác!

Ngữ khí Sa Hoàng trở nên lạnh băng đến cực điểm, quát:

- Người tên Trần Thư, chắc chắn phải chết! Nếu các ngươi giao hắn ra đây, vương cấp có thể đi.

Nó mặc dù mạnh tay, nhưng không muốn mạo phạm Hoa quốc.

- Quả nhiên mục tiêu là ta…

Vẻ mặt Trần thư khẽ động, nhìn Sa Hoàng khí thế ngút trời mà không có chút bối rối, trong tay xuất hiện một bình thuốc lạ.

Bên trong lọ thuốc lại không phải cái gì thần kỳ dược tề, mà là một giọt chất lỏng màu xanh biếc…

- Ca ca hôm nay nhất định phải làm cho ngươi…Ách…Độc!

Giữa lúc nọc độc xuất hiện trong tay Trần Thư, các tuyển hạng của hệ thống đột nhiên xuất hiện trước mắt.

[Tuyển hạng 1: chạy trốn, bảo toàn tính mạng quan trọng hơn! Phần thưởng hoàn thành: lượng lớn ngự thú lực]

[Tuyển hạng 2: lừa Sa Hoàng, không đánh mà thắng! Phần thưởng hoàn thành: không gian ngự thú thăng cấp]

[Tuyển hạng 3: sử dụng căn nguyên nọc độc của Bức Hoàng, dạy dỗ Sa Hoàng một chút! Phần thưởng hoàn thành: Tiểu tinh linh trí tuệ lĩnh ngộ 'kỹ năng Lãnh Khước']

- Hả?

Trần Thư có hơi dao động khi nhìn đến tuyển hạng thứ 2.

Dù sao cũng là đánh với truyền kỳ sinh vật, tốt nhất vẫn có thể không đánh thì sẽ không đánh…

Huống chi một giọt căn nguyên nọc độc này là truyền kỳ tài nguyên vô cùng quý hiếm, hắn cũng không muốn lãng phí.

Về phần tuyển hạng số một Trần Thư không chút do dự mà bác bỏ. Nếu như chạy trốn hắn chỉ có thể phiêu bạt giang hồ…

Trần Thư đi tới trước mặt Sa Hoàng, nói:

- Đơn giản là người qua đường…

Rầm!

Phút chốc, một đạo thuỷ kích khủng bố bắn ra ngay cả không gian đều bị xuyên thủng, nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

- Mẹ kiếp!

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, may là đã sớm có dự đoán thuấn di biến mất.

- Mẹ nó ngươi có phải bị điên rồi hay không?

Tinh thần hắn chưa ổn định, thật không ngờ đồ chơi này lại không nói đạo lý như vậy.

- Ngươi không phải là thứ tốt đẹp gì.

Ánh mắt Sa Hoàng lạnh giá, khi lần đầu tiên nhìn Trần Thư đã cảm thấy vô cùng khó chịu giống như kẻ thù truyền kiếp của mình.

…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ta đã làm gì đâu?

- Ngươi hiểu lầm rồi, thực ra ta không phải người xấu…

Rầm rầm rầm—

Sa Hoàng không nói gì, xung quanh nó nước biển ở bốn phương tám hướng đang cuồn cuộn tuỳ thời có thể ra tay lần hai.

…

Nét mặt Trần Thư trì trệ, đừng nói lừa dối ngay cả mở miệng để nói cũng không được…

- Dừng tay!

Ninh Bất Phàm chắn trước người Trần Thư, nói:

- Mỗi người ở đây, ta đều mang đi!

- Ngươi đủ thực lực để mang sao?

Trong mắt Sa Hoàng hiện lên vẻ trào phúng, nói:

- Ngươi đã làm cho ta mất hết kiên nhẫn, bây giờ một nửa vương cấp cũng phải chết!

- Vậy ngươi thử xem!

Vẻ mặt Ninh Bất Phàm trầm trọng triệu hồi khế ước linh, trong tay xuất hiện giọt máu lần thứ hai.

- Ngươi nghĩ chỉ cần ngăn ta lại là được sao?

Sa Hoàng nhìn thấy giọt máu kia, theo bản năng sinh ra chút kiêng kị.

Grào!!

Nó ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng như là truyền tin gì đó.

Giây tiếp theo, mọi người chỉ thấy xung quanh nước biển đang cuồn cuộn lên.

Chương 1737: Đánh lừa

Hàng loạt mãnh thú từ dưới biển đi lên che lấp mặt trời, tựa như một bóng ma hết sức to lớn bao trùm, số lượng nhiều đến mức không thể đếm được. Hơn mười vạn người ở trước mặt mãnh thú vậy mà lại vô cùng nhỏ yếu không đáng để ý tới.

- Cánh cửa không gian của các ngươi đã mất, lấy gì để nói điều kiện với ta?

Sa Hoàng lạnh lùng cười, ngay từ đầu mục tiêu của nó chính là cánh cửa không gian để chặn đường lui của đám người kia.

Nhìn bốn phía xung quanh đều là cuồng bạo mãnh thú, trong lòng mọi người theo bản năng sinh ra sợ hãi.

Thực lực hai bên căn bản là không thể so sánh!

- Cục diện bây giờ lại lớn như vậy sao?

Trần Thư nhíu mày, rất rõ ràng đối phương muốn đẩy hắn vào chỗ chết.

Nếu hắn đứng ra thì hắn sẽ chết, nếu những người kia cố ý giữ hắn lại vậy tiêu diệt toàn bộ.

Đúng lúc hắn chuẩn bị sử dụng độc, thiết bị thông tin trên người có tin nhắn.

Ninh Bất Phàm: [ngươi hoà lẫn vào trong đám người chạy, ta và các vương cấp còn lại sẽ toàn lực che dấu, tiểu tử ngươi không thể xảy ra chuyện]

- Hả?

Hắn nhìn về phía Ninh Bất Phàm chỉ thấy đối phương hơi quay đầu lại cười ôn hoà với hắn.

Trong lòng Trần Thư ấm áp, lắc lắc đầu đi từng bước về phía trước.

Hắn nhìn Sa Hoàng phía trước, nói:

- Ngươi không phải muốn tìm Trần Thư sao?

Ninh Bất Phàm đặt tay lên vai hắn, ngăn hắn nói tiếp.

Trần Thư không để ý, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Sa Hoàng.

- Sao? Tiểu tử ngươi muốn nói gì?

Ngữ khí Sa Hoàng lạnh băng, nhưng không có vội vàng động thủ như trước.

- Ta có thể nói cho ngươi nhưng ngươi phải đáp ứng với ta một điều kiện!

Trần Thư nói chuyện đồng thời cưỡi lên slime, chậm rãi tới gần Sa Hoàng.

Sa Hoàng lạnh lùng nói:

- Lưu lại cho ngươi một cái mạng là được chứ gì? Bổn hoàng cho phép!

- Vậy thì cám ơn Sa Hoàng!

Trần Thư mỉm cười, khoảng cách của hai bên càng ngày càng gần!

Nhưng vào lúc này, một tiếng gầm gừ xa xa truyền tới tai của Sa Hoàng:

- Hoàng, hắn chính là Trần Thư!

- Cái gì?!

Vẻ mặt Trần Thư biến đổi, bản năng nhìn về nơi phát ra âm thanh. Chỉ thấy một con Kim Sắc Long Ngư trên mặt biển, trong mắt tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm

Trần Thư!

- Mẹ kiếp!

Trần Thư thầm mắng một tiếng, nháy mắt biến mất tại chỗ tránh được một đạo thuỷ trụ.

Vốn là hắn muốn nhân cơ hội đánh lén Sa Hoàng, kết quả lại bị Long Ngư phá hỏng.

- Đợi đã!

Trần Thư vội vàng nói, nhưng thuỷ trụ ở phía trước không ngừng đánh đến làm cho hắn không có thời gian mà nói.

- Vậy mà dám lừa bổn hoàng, đáng chết…

Sát ý trong mắt Sa Hoàng càng đậm, không ngừng phóng ra kỹ năng muốn cho hắn chết ở chỗ này.

Trần Thư chỉ có thể mượn thần kỹ của không gian để kéo dài thời gian, rốt cục thì mới có cơ hội để nói:

- Ngươi xong rồi! Đại nạn lâm đầu mà còn hồn nhiên không biết!

Sa Hoàng yên lặng, hắn hét to nói:

- Ngươi bị Long Uyên Thú Hoàng lừa gạt!

- Hả?

Sa Hoàng ngẩn ra, trong mặt có chút dao động tạm dừng công kích. Nó thật ra vẫn chưa hạ sát chiêu là để bắt sống Trần Thư, dù sao trên người hắn cũng có chút bí mật. Nhưng còn chưa móc ra bí mật của hắn lại không ngờ có thu hoạch ngoài ý muốn?

…

Ninh Bất Phàm bên kia cũng có chút giật mình, bây giờ lại nói vớ vẩn vô nghĩa?

Hắn thấy bộ dáng Sa Hoàng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu phát huy thiên phú tội phạm của hắn, nói:

- Hiện tại Lam Tinh an toàn nhất chính là Hoa quốc hơn nữa còn dư sức tới cứu người, Sa Hoàng không thấy kỳ lạ sao?

Sa Hoàng thản nhiên nói:

- Đó là bổn hoàng chưa tiến công thôi!

- Sai rồi, ngài nghĩ ngài là ai?

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Nói không dễ nghe thì là thế lực của hải vực bây giờ ở trước mặt đại quốc căn bản là không đáng nhắc đến!

Rầm!

Mặt Sa Hoàng đầy sát khí, thuỷ nguyên tố ở bốn phía lần thứ hai cuồng bạo!

- Ta nói có sai sao?

Trần Thư cười nói:

- Hay là Sa Hoàng ngài cho rằng ngài có thể so sánh với truyền kỳ ngự thú sư chúng ta?

Sa Hoàng nghĩ đến cửu vĩ hồ đã ngã xuống kia, nhanh chóng trầm mặc.

Nó không đánh Hoa quốc không phải là vì kiêng kị thực lực của đối phương sao?

- Nói thật với ngươi vậy, nguyên nhân Hoa quốc không lâm vào khủng hoảng chính là…

Trần Thư nghiêm túc, đồng thời nắm chặt cái bình trong tay nói từng chữ một:

- Hoa quốc đã sớm liên hợp với Long Uyên rồi!

- Hử? !

Trong nháy mắt, đầu óc của Sa Hoàng giống như nổ tung vậy, ánh mắt lộ ra một vẻ khiếp sợ,

Vào lúc nó đang phân tâm, Trần Thư đã ra tay!

Vù vù vù — —

Cặp mắt của Thỏ Không Gian chuyển động, hàng trăm đạo Không Gian Ấn Ký xuất hiện, bắt đầu xuất hiện ở trên đầu Cự Sa vạn mét ở trước mắt nó,

Xùy ——

Không Gian Lợi Nhận khủng bố xuất hiện, miễn cưỡng rạch ra một lỗ hổng nho nhỏ,

Sa Hoàng núp ở trong Cự Sa vạn mét, muốn ném căn nguyên độc khí ra, nhất định phải công phá kỹ năng của đối phương trước,

Nếu không thì Trần Thư cũng không cần phí hết tâm tư đánh úp rồi…

Gần như cùng lúc đó, Thỏ Không Gian trong nháy mắt đã xây dựng được Không Gian Thông Đạo, liên tiếp đến mặt trước của bản thể Sa Hoàng.

- Đi nào

Trần Thư ném căn nguyên độc khí trong bình ra, nhờ vào Thông Đạo, di chuyển đến trước mặt Sa Hoàng!

Chương 1738: Bây giờ ta mới là cả thế giới trong mắt của Sa Hoàng

Hết thảy đều xảy ra ở trong Điện Quang Hỏa Thạch, cho dù là Vương Cấp Ngự Thú Sư cũng không kịp phản ứng, Nhưng truyền kỳ sinh vật đến cuối cùng vẫn là truyền kỳ sinh vật!

Sa Hoàng vẫn còn hơi sững sờ, nhưng dường như đã kích phát thiên phú, tự động hình thành một đạo thủy mạc, trực tiếp chặn Không Gian Thông Đạo lại!

- Mẹ nó, thế này cũng được sao? !

Trần Thư trợn to hai mắt, hoàn toàn không dự đoán được cảnh này,

Quả nhiên, truyền kỳ sinh vật không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán, bất cứ thủ đoạn ở trước mặt bọn nó đều có vẻ hơi

nực cười.

- Để ta giúp ngươi!

Nhưng vào lúc này, tiếng của Ninh Bất Phàm vang lên bên tai,

Chỉ thấy một con Ngân Hồ đột nhiên xuất hiện, hai mắt có hồng quang, khí thế tựa như là đã khôi phục đến tột đỉnh,

Hiển nhiên, lại là cắn thuốc rồi!

Một đạo Thứ Nguyên Trảm to lớn vô cùng hiện ra, dường như trong nháy mắt đã di chuyển đến màn nước bên trên,

Xùy ——

Uy lực kinh khủng của Thứ Nguyên Trảm, còn lâu mới có thể so sánh được với Không Gian Lợi Nhận của Trần Thư,

Dẫu sao thì cấp bậc của Thỏ Không Gian và Ngân Hồ cũng chênh lệch quá lớn.

- Gầm!

Con ngươi của Sa Hoàng co lại, đã hồi phục lại tinh thần,

Nhưng chỉ có thể ngơ ngẩn nhìn màn nước trước mắt xuất hiện một vết nứt to lớn,

Mà ở trong vết nứt, một giọt chất lỏng màu xanh lục trào ra, khiến cho nó không kịp ứng đối.

Một tiếng "Bốp", lục dịch rơi trên đầu của nó, văng tứ tán,

Giây tiếp theo, lục dịch biến mất không thấy, hình như là đã hoà vào trong cơ thể của Sa Hoàng rồi vậy,

- Hử?

Vẻ mặt của Sa Hoàng ngẩn ra, dường như là có chút không hiểu đây là thứ gì,

Nhưng trong phút chốc, vẻ mặt của nó đau đớn, gầm thét lên theo bản năng, kinh khởi vạn trượng sóng lớn, thanh thế cực kỳ kinh người!

- Gầm gầm gầm!

Tiếng gào thét của Sa Hoàng vô cùng đau đớn, đồng thời thân thể biến thành màu xanh lục, lộ ra tương đối… phi chủ lưu!

- Con mẹ nó! Đây là cái thứ gì?!

Vẻ mặt Ninh Bất Phàm chấn động, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi,

Hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến , sẽ có thuốc độc có thể có tác dụng với truyền kỳ sinh vật!

Ầm ầm ầm!

Vào lúc này, phương viên mấy mấy vạn thước trong hải vực trong phút chốc cuồng bạo, dâng lên các trận sóng lớn ngàn thước, như muốn nhấn chìm cả bầu trời,

Mùi hôi thối ập đến, cho dù là nhân loại hay là hung thú, tất cả đều biến sắc khi ngửi thấy,

Nếu còn không chạy, là muốn thân bại danh liệt rồi!

- Đi!

Phản ứng của Ninh Bất Phàm khá nhanh, ngay lập tức bảo Ngân Hồ thi triển một kết giới không gian khổng lồ, bao phủ lấy mấy chục vạn người,

Một nhóm người đã thi triển hết tất cả bản lĩnh của mình, bỏ chạy về cùng một hướng,

Giờ đây Truyền Tống Điểm đã bị phá hư, muốn trở về nhà, chỉ có thể dựa vào bản thân thôi!

- Vãi, thối quá đi!

Sắc mặt của Trần Thư cũng thay đổi, không đoán được sẽ xuất hiện chuyện như vậy,

Vô hình trung của hắn thì ra là vậy, còn thi triển cả một tổ hợp kỹ năng?

Các loại hung thú xung quanh cũng đang chạy thục mạng, mặc dù hung thú cấp thấp không thèm để ý, nhưng hung thú cao cấp lại rất sợ!

Bọn chúng không có thời gian ra lệnh, theo bản năng lựa chọn kéo xa khoảng cách trước rồi tính sau!

Cũng không ai muốn tắm một chút Hoàng Kim Hải Thủy…

- Mối nguy đã qua chưa?

Ánh mắt của mọi người đều có một chút sững sờ, vốn tưởng rằng là tuyệt cảnh, không ngờ tới tình thế xoay chuyển lại nhanh như vậy.

- Ngươi đó rốt cuộc đã dùng thứ gì vậy?

Ninh Bất Phàm đi đến bên cạnh Trần Thư, trong mắt có vẻ ngạc nhiên,

Theo lẽ thường mà nói, Truyền Kỳ đã là một cấp độ mới, chỉ có cường giả cùng cấp bậc mới có thể đối kháng, ngay cả hắn còn lâu mới có thể làm được.

Truyền Kỳ Chi Hạ, đều là giun dế!

Nhưng giờ đây, Trần Thư đã phá vỡ lẽ thường này, thật sự không thể nào tin được…

- Một chút trò vui nhỏ…

Trần Thư lắc đầu một cái, ngoài mặt vân đạm phong khinh, nhưng trong lòng thì lại đau nhói, đây chính là tài nguyên truyền kỳ hiếm có!

Hơn nữa có thể được Bức Hoàng cất giữ cẩn thận như vậy, hẳn là bảo vật quý giá nhất!

- Hiệu trưởng, an toàn rồi chứ…

Trần Thư quay đầu nhìn làn nước biển cuồng bạo, trong mắt có vẻ lo âu.

- Tạm thời mà nói…

Lời của Ninh Bất Phàm còn chưa nói hết, một tiếng gầm kinh khủng vang lên từ bên dưới,

Thần sắc mọi người kịch biến, chỉ thấy Sa Hoàng toàn thân xanh biếc lao thẳng vào, kèm theo những cơn sóng lớn ngất trời, thanh thế kinh người!

Ầm!

Chỉ trong nháy mắt, kết giới không gian của Ngân Hồ đã bị đánh vỡ!

- Trần Thư… Trần Thư…

Vẻ mặt của Sa Hoàng đầy đau đớn, rõ ràng là đang tự mình áp chế kịch độc,

Ánh mắt của nó đầy sát ý, lạnh lùng chất vấn:

- Độc của… Bức Hoàng… Tại sao ngươi… lại có?!

- Ta sớm đã nói rồi, ngươi đã bị phản bội rồi.

Trần Thư nhún vai một cái, nói:

- Quên không nói, đồng minh của Hoa quốc ngoại trừ [Long Uyên] ra, còn có [Ác Ma Sào Huyệt], tất đều đã bàn bạc xong hết rồi, đến lúc đó lãnh địa của chúng ta là Lam Tinh, lãnh địa của bọn nó là các nơi dị không gian.

- Còn về phần ngươi…

Ánh mắt của hắn lộ ra vẻ thương hại, nói:

- Chỉ là một vật hy sinh mà thôi.

- …

Chương 1739: Tiểu tử kia cũng sợ rồi sao…

Khóe miệng của Ninh Bất Phàm giật một cái, tên này chỉ cần dăm ba câu là có thể bịa ra một âm mưu kinh thiên, Mấu chốt là, con mẹ nó giống như chuyện thật vậy…

- Gầm!

Sa Hoàng giận dữ gầm thét một tiếng, nói:

- Giết chết ngươi trước, bổn hoàng sẽ đi hỏi bọn nó sau!

Ầm ầm!

Trong phút chốc, vô số nước biển cuồn cuộn lên, ngưng tụ thành một đạo thủy lao to lớn, bao vây mấy chục vạn người tại chỗ!

Vẻ mặt mọi người đều suy sụp, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, tâm trạng của họ lại lần nữa rơi xuống đáy vực…

- Hiệu trưởng…

Trần Thư đảo mắt nhìn mọi người xung quanh một vòng, một lần nữa đưa ra quyết định, nói:

- Để ta đánh lạc hướng nó!

Giờ đây hắn ở lại nơi này cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, những người còn lại chỉ sẽ hy sinh vô ích, không có một chút giá trị,

Nhưng nếu như hắn rời đi, những người còn lại có thể còn có hy vọng sống sót.

- Đùa gì thế?!

Ninh Bất Phàm nhướng mày một cái, nghiêm nghị quát lên:

- Ngươi điên rồi à? Tuyệt đối không thể được!

Nếu như Trần Thư chết, sẽ là một đả kích vô cùng lớn đối với cả Hoa quốc.

Giờ đây ngoại trừ lão gia tử không thể gục ngã ra, người quan trọng nhất chính là Trần Thư, chính là hy vọng vùng dậy trong tương lai.

Trần Thư lại nói:

- Ta chắc chắn!

Nếu như Sa Hoàng ở trạng thái tột đỉnh, dù sao hắn cũng không tự tin gì, chênh lệch đẳng cấp giữa hai bên là quá nhiều,

Nhưng hiện tại sức mạnh của Sa Hoàng đã giảm xuống đáng kể, đã tạo cơ hội cho hắn, huống hồ hắn còn có Tàng Hình Dược Tề bảo vệ tính mạng.

- Chắc chắn cái rắm! Ngươi đi vào đám đông trước, sau đó thừa dịp hỗn loạn rồi rời đi!

Ninh Bất Phàm tự tin nói:

- Dù gì ta cũng là đệ nhất nhân Truyền Kỳ Chi Hạ, ta sẽ đánh lạc hướng nó!

- Ngươi đánh lạc hướng nó? Thôi bỏ đi!

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Bây giờ ta mới là cả thế giới trong mắt của Sa Hoàng…

- …

Ninh Bất Phàm nao nao, tự dưng nghe xong lại cảm thấy thật khó chịu…

- Trần Bì…

Liễu Phong đứng dậy, muốn khuyên can một chút.

Hắn ta cảm thấy, dù cho kẻ nào hy sinh đi nữa thì Trần Thư nhất định không được!

- Lão sư, người quên bọn ta đến như thế nào rồi sao?

Trần Thư cười nói:

- Lúc trước khi ta dắt con Long Ngư kia cũng khá thoải mái, bây giờ chỉ đổi một con hung thú khác để cưỡi thôi mà.

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật, mẹ nó cái này giống nhau à?

Thật không xem sinh vật truyền kỳ làm người luôn phải không?

- Được rồi, không có thời gian để chậm trễ nữa đâu!

Trần Thư lắc lắc đầu, nói:

- Hiệu trưởng, ngươi bảo vệ Đại Lực cho tốt nhé!

Dứt lời, hắn liền thuấn di cả vạn mét xa khỏi nhóm người, đồng thời cùng thu lại ba con khế ước linh,chỉ để lại Không Gian Thố.

Đối mặt với Sa Hoàng, hắn chỉ có thể chạy chứ không thể đánh được…

Ánh mắt Sa Hoàng lạnh như băng, nhìn Trần Thư ở phía xa, dường như đang cân nhắc đến gì đó.

Nó rít gào một tiếng, chỉ thấy thủy lao bỗng nhiên sôi trào, bốn phương tám hướng bỗng xuất hiện những băng tiễn sắc bén

phóng thẳng về phía nhóm người.

Thần sắc Ninh Bất Phàm bỗng biến đổi, vội vàng để khế ước linh xuất thủ, trong nháy mắt phóng ra hai kỹ năng phòng ngự chắn ngay trước mặt nhóm người.

Rầm rầm rầm!

Chỉnh trong nháy mắt, kỹ năng của Ninh Bất Phàm đã có khả năng vỡ nát, những người khác thấy vậy, cũng dùng kỹ năng phòng ngự để tự bảo vệ chính mình.

Mà Sa Hoàng chỉ lạnh lùng liếc một cái, cũng không thèm để ý đến nhóm người Ninh Bất Phàm mà lại mở miệng to đầy máu, tiến đến gần Trần Thư.

- Hửm?!

Trần Thư chấn động, chỉ cảm thấy không gian xung quanh như ngưng động, khó có thể nhúc nhích.

Đôi mắt của Không Gian Thố hơi động, trức tiếp ném ra mười ấn ký không gian, mang nó và chủ nhân cùng biến mất.

Muốn từ trong tay của Sa Hoàng bỏ trốn, không phải chỉ cần một ấn ký thì có thể làm được.

- Nhân loại tiểu quỷ kia, ngươi phải chết!

Ngữ khí Sa Hoàng lạnh như băng, nhìn Trần Thư ở phía xa xa, đồng thời cũng liếc đám Ninh Bất Phàm một cái.

- Các ngươi cũng không thể rời khỏi đây đâu!

Chỉ thấy mấy vạn thước bên ngoài hải vực, vô số hung thú kéo đến,trong đó có gần trăm con Vương cấp lãnh chúa!

Còn các cấp bậc hung thú khác, nhiều không đếm nổi!

Có thể thấy, Sa Hoàng đã nổi giận thì sẽ không tha cho bất kỳ ai!

- Tên súc sinh này…

Vẻ mặt Ninh Bất Phàm ngưng trọng, trong lòng lại không ngừng suy tính.

Giờ phút này kỹ năng của Sa Hoàng đã kết thúc, nhưng vẫn có vài người bị thủy tiễn của nó bắn trúng, còn đang nằm ở đây.

Muốn cả người lành lặng thoát khỏi trận chiến này dường như là không thể, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra thương vong.

Dù đã sớm đoán được chuyện này, nhưng trong lòng mọi người vẫn dâng lên lửa giận!

Thần sắc Ninh Bất Phàm lạnh như băng, nhìn về đám hung thú ở xa xa đang lao tới, nói với mười mấy ngự thú sư vương cấp:

- Chờ lát nữa các ngươi dẫn người tách ra chạy! Không được ham chiến! Ta sẽ thu hút cừu hận của một đám lớn hung thú vương cấp trước!

Hải vực bây giờ là lãnh địa của hung thú, nếu đánh quá lâu, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ bị chết hết.

- Lão hiệu trưởng…

Chương 1740: Tiểu tử kia cũng sợ rồi sao… (2)

Liễu Phong muốn nói gì đó, nhưng bị Ninh Bất Phàm ngắt lời:
- Bây giờ ngay cả tiểu tử kia cũng đứng ra rồi, Ninh Bất Phàm ta lại không có chút hữu dụng gì hay sao?

Hắn ta nhìn mọi người, lớn tiếng nói:

- Bây giờ Hoa Quốc đã phái viện binh rồi, chỉ cần cầm cự thêm chút thời gian, mọi người đều sẽ có khả năng sống sót!

Lời này vừa nói ra, trong mắt mọi người như có thêm hy vọng.

Trương Đại Lực cũng vội nói:

- Đại lão, để mọi người mang theo chao đậu phụ của ta, có thể bảo vệ được tính mạng!

- Hả?

Ninh Bất Phàm nao nao, lúc nào rồi mà còn mang theo cái này?

Trần Thanh Hải cũng chấn động, vội vàng chỉ huy mọi người chia ra.

Trải qua thời gian dài nấu nước, cho dù không thể chia cho mỗi người một miếng, nhưng ít ra bình quân khoảng mười người cũng có nắm được trong tay một khối.

Trần Thanh hài lòng nói:

- Đợi lát nữa lúc rút lui, tận lực đi theo những người có khối đậu phụ trong tay!

Mọi người đều gật gật đầu, tự chia thành các tiểu đội, mọi người đều hiểu rõ được nguy cơ sắp ập đến.

Rầm rầm rầm!

Đúng lúc này, khế ước linh của Ninh Bất Phàm rốt cuộc cũng bị thủy lao của Sa Hoàng đánh vỡ.

Đang lúc muốn rút lui, lại có hơn mười kỹ năng khủng khiếp làm rung chuyển trời đất đánh up tới.

Gào!

Hơn mười con vương cấp lãnh chúa đã đến gần, trên mặt sát ý lạnh như băng, hiển nhiên đều nghe theo mệnh lệnh của Sa Hoàng.

Những đại vương cấp ngự thú sư tự chọn cho mình vị trí, bảo hộ tất cả mọi người.

- Sa Hoàng cũng đi rồi, còn một đám cáo mượn oai hùm này thôi sao?

Ninh Bất Phàm cười lạnh một tiếng, bốn con khế ước linh xuất thủ, thừa dịp bọn chúng chưa chuẩn bị mà đánh trọng thương một con vương cấp lãnh chúa!

Những con lãnh chúa còn lại chấn động, nhưng không bởi vì sợ hãi mà rút lui, chúng trực tiếp phân tám vương cấp nhị tinh lãnh chúa bao vây lại. Mặc dù đánh không lại Ninh Bất Pàm, nhưng quấn lấy cũng không có vấn đề gì.

Mặt khác, ba mươi ngự thú sư vương cấp kia đều bị các vương cấp lãnh chúa quấn lấy.

Dù vậy vẫn còn thừa vương cấp lãnh chúa đến hơn bốn mươi con,đều theo dõi hơn mười vạn người bình thường.

Mà ở nơi xa xa kia, vô số hung thú đang cùng nhau tiến đến.

Mỗi người đều cảm nhận được sự tuyệt vọng vô cùng sâu sắc, đây căn bản là một trận chiến đấu không thể trì hoãn…

Dù cho có chiến lược cao cấp hay cơ sở chiến lược, hai bên cũng không cùng cấp bậc để so sánh.

Ninh Bất Phàm hít một hơi sâu, quyết đoán mở ra bình huyết tề duy nhất!

Ngân Hồ lần thứ hai cắn thuốc, là dược tề cho chính nhân loại chế tạo nên, cuối cùng nó xây một không gian thông đạo, đã nuốt quá nhiều huyết tề, nếu còn nuốt nữa, cơ thể sẽ hỏng mất.

- Hai giọt cổ huyết, cái giá phải trả cũng thật lớn…

Ninh Bất Phàm hít một hơi, lấy huyết tề đút cho cự nhân mặc áo giáp bạc.

Trong phút chốc, khí thế của cự nhân tăng vọt, trực tiếp đến đỉnh điểm vương cấp!

Nó rít gào một tiếng, trong miệng phun ra mười viên đạn nguyên khí siêu lớn, toàn bộ đều phóng thẳng đến chỗ tám con vương cấp lãnh chúa!

Trong lúc nhất thời, thần sắc lãnh chúa khẽ biến, vọi vàng phóng thích kỹ năng phòng ngự.

Nhưng cự nhân đã hạ công kích, phòng ngự của chúng nó chẳng khác gì tờ giấy mỏng, cả đám đều bị thương.

- Gào!

Tám con lãnh chúa rít gào, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ:

- Mẹ nó chặn cái rắm ấy!

Trong lúc nhất thời, các lãnh chúa chỉ có thể dồn càng nhiều chiếc lực để ngăn cản công kích của cự nhân kẽo bản thân phải bỏ mình ở đây.

Mà Ninh Bất Phàm chỉ dựa vào sức mạnh của một người, đã có thể giữa chân mười con vương cấp lãnh chúa!

Như thế đã đủ cho hơn mười vạn người gặp khó khăn rồi.

Ninh Bất Phàm liếc mắt nhìn mọi người, nói:

- Đợi lát nữa các ngươi tự tìm cơ hội, toàn bộ chia ra chạy trốn đi, không cần phải quan tâm đến bọn ta!

Âm thanh của hắn ta truyền đến tai của từng người.

Tinh thần mọi người chấn động, trong mắt tràn ngập vẻ cảm động.

- Ninh hiệu trưởng…

Nhìn Ninh Bất Phàm đang liều mạng ở bên kia, rồi lại nhìn Trần Thư đang một mình dụ dỗ Sa Hoàng rời đi, trong lòng mọi người bi phẫn không thôi, chỉ hận bản thân mình thật sự quá yếu.

- Được rồi, bọn ta cũng có cách để trốn thoát mà, các ngươi phải dùng hết sức lực của mình đấy.

Trần Thanh Hải thấy trong mắt mọi người như có chiến ý, vội vàng khuyên can nói:

- Các ngươi chết rồi, tất cả sự cố gắng của bọn họ sẽ là uổng phí hết!

Mà thời điểm mọi người đang ở đây chiến đấu với vô số hung thú.

Xa xa không ngừng truyền đến thanh âm kỹ năng vô cùng khủng bố, cùng với tiếng rít gào giận dữ!

Hiển nhiên, Sa Hoàng đã thật sự giận dữ!

- Hoàng Kim cấp mà muốn đấu với sinh vật truyền kỳ, vậy bây giờ tiểu tử ngươi đã biết sợ rồi ha…

Ninh Bất Phàm nhìn Trần Thư ở phía xa, thở dài một hơi.

Đồng thời, hắn ta cũng kéo Trương Đại Lực đến bên cạnh, trong lòng hạ quyết tâm, có liều mạng cũng phải an toàn trở về.

Mà giờ khắc này,

- Ngươi tên cá mập này, bỏ thứ đồ chơi gì vào vậy hả?

Trần Thư bĩu môi, gào lên:

- Chỉ bằng ngươi mà muốn giết Tội Phạm gia gia của ngươi sao?

Nói xong, hắn lại thuấn di ra xa hai mươi ngàn thước.

Chương 1741: Đại Tiện Hải, sôi trào đi

Những người còn lại, chỉ có thể dựa vào ý trời mà thôi, hắn cũng dụ Sa Hoàng đi cũng đã cố gắng hết sức rồi… Gào!

Sa Hoàng nhìn Hoàng Kim hải vực ở phía dưới, trong mắt chứa đầy sự chán ghét, sau đó lại phóng ra một kỹ năng.

Chỉ thấy giữa không trung đột nhiên xuất hiện một lượng lớn nước biển, lan ra cả ngàn thước, bao trùm lấy bốn phía xung

quanh Sa Hoàng.

Nó giống như hải vực thứ hai vậy, tốc độ của bản thân tăng vọt cực nhanh, phóng thẳng đến chỗ Trần Thư!

Mà ngay khi nó di chuyển, nước biển được tạo ra cũng di chuyển theo, như vậy, cho dù là ở trong không trung, Sa Hoàng vẫn có thể phát huy được toàn bộ sức mạnh!

- Mẹ n1!

Thần sắc Trần Thư khẽ biến, nhưng vào đúng lúc này, trong đầu hắn lại vang lên âm thanh của hệ thống:

[Kiểm tra chỉ số của ký chủ có nguy cơ đến tính mạng, ngẫu nhiên được tặng ba bình Thần Kỳ Dược Tề!

[Kiểm tra chỉ số sức mạnh của kẻ địch quá mức cường đại, tạm thời mở ra đặc quyền đổi Thần Kỳ Dược Tề, có thể sử dụng vật tư đổi được bất kỳ Thần Kỳ Dược Tề nào! Chú ý: Do thuộc tính chuyển hóa sẽ có tiêu hao, giá cả trao đổi hơi cao, ký chủ nên đổi cẩn thân.

- Hửm?

Trần Thư nao nao, thật không ngờ lại có được gợi ý như thế này nữa.

Cùng lúc đó, trong túi đeo lưng của hắn lại có thêm một bình Truyền Tống Dược Tề và hai bình Bạo Tạc Dược Tề.

- Có thể đổi trước không?

Trần Thư nhíu mày, lại tiếp tục thuấn di ra xa vạn thước để tránh né truy kích của Sa Hoàng.

Cùng lúc đó, hắn quyết đoán ném ra một viên Bạo Tạc Dược Tề!

Nếu chỉ để chạy trốn thôi mà không thể phản kích, thật sự không phù hợp với tính cách của hắn…

Giờ phút này, Sa Hoàng lần nữa áp sát cực nhanh, nhưng phía trước lại xuất hiện ánh sáng trắng cực kỳ chói mắt.

Thần sắc của nó khẽ biến, cho dù có là đạn hạt nhân cũng không thể làm tổn thương đến nó. Nhưng vấn đề là, ở phía

dưới bây giờ là Đại Tiện Hải!

Sa Hoàng trong nháy mắt đã thay đổi phương hướng, tránh để bản thận bị nhiễm bẩn, đồng thời lại lần nữa truy sát.

Nét mặt của nó trở nên vô cùng lạnh lùng, chỉ trong một thoáng đã có thể phát giác được bên trong ánh sáng trắng chói mắt kia chính là vô số thứ cấp hung thú đang rơi xuống.

Sát ý trong lòng nó dâng lên, nhận ra con mồi của mình đã bắt đầu phản kích.

- Sao có thể cảm giác cái hố rác này được…

Trần Thư cười ha ha, trong lòng nháy mắt tràn ngập hưng phấn.

Chỉ cần có đạn hạt nhân trong tay, vậy hắn chính là vô địch rồi!

Mà ở phía xa, mọi người đang chém giết đám hung thú cũng nao nao, nhìn về phía ánh sáng trắng ở phía xa xa kia.

- Hắn đã… bắt đầu biểu diễn rồi sao…

Liễu Phong nhếch khóe miệng, như đã đoán được từ trước.

Đồng thời, hắn ta cũng thở phào nhẹ nhõm, như vậy có nghĩa là, Trần Thư vẫn còn thừa sức lực!

Ninh Bát Phàm cũng thả lỏng một chút, còn có sức để phản công, như vậy nghĩa là tình huống bên chỗ Trần Thư cũng không vấn đề gì.

Hắn ha nhìn về phía mấy trăm ngàn người, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định, Trần Thư đã bắt đầu ra sức rồi, hắn ta là truyền kỳ đệ nhất nhân, không thể để thua kém như thế được.

…

- À há!

Giờ phút này, Trần Thư hết sức hưng phấn, lại ném ra thêm một bình Bạo Tạc Dược Tề.

Trước đó hắn đã xem qua hệ thống, hiệu quả của Bạo Tạc Dược Tề là tăng 30%, biên độ của uy lực và phạm vi đều được tăng lên rất nhiều.

Sa Hoàng vừa đến gần, lại gặp phải ánh sáng trắng chói mắt kia.

Nhìn vô số hung thú rơi xuống, nó giận dữ đến cực điểm, đây chẳng phải đã hung hăng chà đạp tôn nghiêm của Thú Hoàng!

Nhưng ngay khi nó muốn ra tay, Trần Thư lại dùng [Không Gian Bí Lực] để biến mất không thấy đâu nữa.

- Tên tiểu quý đáng bị ngàn đao đâm chết!

Sa Hoàng rít gào một tiếng, giờ nó đã hiểu một chút cảm thụ của Long Ngư rồi.

Nó b6ng4 nhiên dừng lại, trong mắt tràn ngập sát ý, đồng thời nguyên tố trong cơ thể cũng tuôn trào ra.

Trong phút chốc, chỉ thấy màu xanh biếc quanh thân Sa Hoàng đã bị mạnh mẽ chế trụ!

Màu xanh biếc kia dần dần phai đi, khôi phục lại sức mạnh đỉnh phong của Sa Hoàng.

Nhưng vẻ mặt của nó lại rất thống khổ, hiển nhiên chỉ là tạm thời!

Gào!

Hai mắt nó tràn ngập ánh sáng xanh, Vô Tận hải vực như được hiệu triệu, đều nhộn nhịp đáp lại!

Ngàn thước bên ngoài,

Trần Thư đặc biệt thoải mái, trong lòng còn đang cân nhắc xem có nên đổi chút dược tề hay không.

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy trong phạm vi hai mươi ngàn thước trong hải vực ở chỗ hắn, một thủy lao cực lớn dựng thẳng đến!

Trần Thư một lần nữa bị nhốt vào trong!

Thần sắc của hắn ngưng trọng, nhìn thủy lao đang thu nhỏ lại cực nhanh, vội vàng ném ra kỹ năng Không Gian Thố.

Mấy chục không gian ấn ký xuất hiện trên người hắn, nhưng thủy nguyên tố ở bốn phía cũng vô cùng hung hăng, mạnh mẽ nhiễu loạn không gian.

[Không Gian Bí Lực] đều vô cùng thuận lợi, thế nhưng lại mất hiệu lực!

- Mẹ nó!

Trần Thư nhíu mày, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Bây giờ Sa Hoàng đã trúng Bức Hoàng Bản Nguyên Độc, nhưng không ngờ vẫn đáng sợ như cũ!

Truyền kỳ sinh vật quả nhiên không thể dùng vương cấp để so sánh được…

- Nhưng muốn giữ lại anh đây, vẫn còn kém một chút.

Chương 1742: Định luật bảo toàn nụ cười

Trần Thư cũng không bối rối nữa, nhìn về phía Không Gian Thố, lệnh này kết nối với với tinh thần di tích của Hoa Quốc ở nơi xa! Ào!

Sức mạnh tinh thần vô tân phủ xuống, trong nháy mắt ngưng tụ thành vô số tinh thần cự nhân, khí thế cực kỳ đáng sợ!

Rầm rầm rầm!

Trong tay cự nhân cầm tinh quang bản đao giết heo, hướng về phía thủy lao điên cuồng đánh tới!

Mỗi một kích đều tiêu hao một số lượng rất lớn sức mạnh tinh taha6n2.

- Anh ơi, anh ruột ta ơi, dùng ít thôi mà!

Đầu tinh linh trong di tích đều mơ màng, lại một lần nữa bắt đầu sám hối vì đã chọn Trần Thư làm người truyền thừa di tích…

Thời gian không đến mười giây, cũng không biết có bao nhiêu điểm tinh thầy bị tiêu hao rồi!

Lúc đầu khi Trần Thư thông quan di tích, cũng chỉ có khoảng mấy chục điểm tinh thần thôi đã cảm thấy vô cùng trân quý rồi!

Tinh linh kêu gào thảm thiết:

- Cái này có thể bồi dưỡng được biết bao thiên tài…

Nhưng trả giá lớn như vậy cũng thu hoạch được không ít, ở phía dưới đại giới kia, thủy lao của Sa Hoàng đã bị chém thành từng mảnh nhỏ rồi.

Trần Thư thấy thế, lại lần nữa dùng [Không Gian Bí Lực] để biến mất.

- Gào!

Rốt cục Sa Hoàng cũng gào lớn, trong mắt tràn ngập sự phẫn nộ cực điểm, nó đã cảm nhận được hơi thở của Trần Thư đã biến mất.

Bản thân phải mạnh mẽ áp chế chất độc, vậy mà lại để con mồi chạy thoát sao?

Giờ phút này, Trần Thư cũng có chút tức giận.

Vừa nãy hao phí bao nhiêu tinh thần lực, hắn cũng thật sự rất đau lòng.

- Không cho con cá mập ngươi chút bài học, ngươi sẽ nghĩ Tội Phạm ca ca dễ chọc vào sao?

Thần sắc của hắn trở nên hung ác, bỏ vào trong không gian của hệ thống một lượng lớn độc hệ vật liệu, toàn bộ đổi thành Bạo Tạc Dược Tề.

Tỷ lệ đổi khác là đắt đỏ.

Nhưng giờ phút này không quan tâm được nhiều như vậy, cứ nổ trước rồi tính tiếp…

Hắn khẽ quát một tiếng:

- Đại Tiện Hải, sôi trào đi!

- Tiểu tử, ta xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!

Thân thể Sa Hoàng lại lần nữa khôi phục một màu xanh lục bích, thực lực của nó đã yếu đi một cách đáng kể.

Nó không miễn cưỡng áp chế Trần Thư nữa, dù sao bây giờ kỹ năng cũng cạn kiệt dần rồi, tạm thời khôi phục chiến lực đỉnh phong cũng không bắt được Trần Thư.

Mặc dù thế cục tương đối nan giải, nhưng Sa Hoàng quyết không bỏ qua cho hắn.

Nó không tin một Hoàng Kim Ngự Thú Sư sẽ thoát khỏi tay Sa Hoàng này!

Nếu đổi lại là Kim Sắc Long Ngư hẳn sẽ thầm than trời Sa Hoàng tuổi trẻ chưa trải qua những mưu hiểm của thế gian.

Trước đây không lâu nó cũng không tin…

- Grào!

Tốc độ của Sa Hoàng nhanh như chớp, thậm chí kéo theo dư ảnh màu xanh, không hề kém hơn thuấn di.

Trần Thư có phối trí Truyền Tống Dược Tề sử dụng nhưng cũng không xuất hiện tình huống ấn ký của Không Gian Bí Lực cạn kiệt.

Ầm.

Lúc Sa Hoàng lần nữa tiến về phía trước vạn mét, trước mắt lại xuất hiện bạch sắc quang mang.

Nó nổi giận gầm lên một tiếng, chỉ có thể phóng thích một kỹ năng làm suy yếu uy lực của đạn hạt nhân, sau đó thay đổi phương hướng né tránh ngăn cho bản thân bị Đại Tiện tai làm bẩn.

Uy lực của đạn hạt nhân dù không quá lớn nhưng phạm vi lại vô cùng rộng, chỉ có thể dùng đại chiêu thức mới có thể khống chế được đạn hạt nhân. Nhưng không có đại chiêu, nó giải quyết Trần Thư đúng là một bài toán khó.

Trong tình huống hiện giờ thì tiêu diệt Trần Thư mới là ưu tiên hàng đầu!

Về phần hung thú phổ thông, chết một ít thì chết một ít vậy…

- Hải Vực lớn như vậy, ngươi có nổ được mấy viên?

Ánh mắt Sa Hoàng lạnh như băng, nó không hề để tâm đến lời nói của Trần Thư.

Đối với Vô Tận Hải Vực của Lam Tinh mà nói thì đạn hạt nhân chẳng qua lớn hơn bọt biển một chút mà thôi.

Rõ ràng lúc này Sa Hoàng không nhận ra sự việc đang chuyển biến dần nghiêm trọng.

Rầm rầm rầm!

Đang lúc nó truy sát Trần Thư, trước mắt lại xuất hiện bạch sắc quang mang.

- Grào grào!

Vô số hung thú phổ thông trong nháy mắt bị chôn vùi không một dấu tích.

- Ngươi đáng chết!

Sa Hoàng nghiến răng nghiến lợi, hận ý sôi trào trong đáy mắt, cộng thêm việc toàn thân đau nhức, Sa Hoàng rất nhanh đã mất đi lý trí.

Đã rất lâu rồi nó chưa hận qua một ai sâu sắc như vậy.

Dựa theo định luật lưu giữ nụ cười: nụ cười sẽ không biến mất, chỉ là di dời đi mà thôi.

Trần Thư phá lên cười:

- Thật quá đã!

Khuôn mặt Trần Thư tràn ngập vui sướng đến thân hình cũng run lên, hắn nghĩ "Nhân sinh có chút viên mãn rồi" có lẽ chính là nói cảm giác của hắn bây gi. Niềm vui của một tội phạm, thật ra đơn giản vô cùng…

- Đây là mị lực của Vô Hạn Đạn Hạt Nhân sao?

Trần Thư thì thầm, lại ném thêm ba bình Bạo Tạc Dược Tề.

Ầm ầm ầm!

Nước biển cuồn cuộn cùng mùi hôi thối bốc lên đầy trời, vô số Hung Thú theo đó mà chết như rạ.

- Này thì đuổi theo ta này!

Trần Thư liếc nhìn bạch quang truyền đến từ đằng sau, tiếp theo cười điên cuồng rồi dịch chuyển đi xa hơn mười nghìn mét.

Thế giới này vậy mà còn tồn tại một kẻ điên cuồng vô pháp như vậy…

Trong lúc này Hung Thú thô bạo mơ hồ rơi vào thế yếu.

Chương 1743: Định luật bảo toàn nụ cười (2)

Một tiếng sau, tiếng nổ mạnh trên biển vẫn vang liên tục không ngừng, một lượng lớn nước biển bốc hơi lên, trên không lại thoang thoảng một mùi tanh tưởi hôi thối. Tựa như một đại thảm họa tàn khốc vừa xảy ra. Mà bạch sắc quang mang chói mắt cũng thay thế bằng quang mang ban đầu, không ngừng nuốt lất từng con Hung Thú.

Đại Tai Tiện tiếp nối Công Cộng Hải Vực lại lần nữa xuất hiện một sự kiện lớn.

Cao Đẳng Hung Thú bình thường chỉ cần tức giận thôi là đám Hung Thú đã sợ đến mất mật, rất lo sợ mục tiêu tiếp theo là mình…

Trong nhất thời, vô số Hung Thú phổ thông lại trở thành rùa rụt cổ, mỗi con mỗi hướng bỏ chạy nhanh chóng tránh xa Trần Thư.

- Mẹ nó!

Sa Hoàng tạm thời khôi phục lại chút lý trí, trong mắt hiếm hoi xuất hiện tia kinh ngạc.

Tên này rốt cuộc có thân phận gì mà lại có nhiều đạn hạt nhân như vậy…

- Cho ngươi đuổi theo ta này…

Trần Thư nhếch khóe miệng, cả người hắn bây giờ thỏa mãn đến cực độ.

Hắn vừa mở được đồ giám Thần Kỳ Dược Tề, từ nay có thể tha hồ hưởng thụ Vô Hạn Đạn Hạt Nhân kì diệu mọi lúc mọi nơi, nghĩ như vậy đầu óc hắn vô cùng phấn khởi.

- Thật muốn cho nổ thêm mấy phát nữa.

Trong lòng Trần Thư mãi vẫn chưa thể lắng xuống sự hưng phấn, hai bình Dược Tề do hệ thống tặng thật sự khiến hắn phát nghiện.

- Nhưng sao lại cảm thấy giống như một chiêu trò cũ của hệ thống vậy, trước miễn sau tính phí.

Hắn tự lẩm bẩm, nhưng vừa nghĩ tới yêu cầu hao phí nguyên liệu quý hiếm thì Trần Thư tỉnh táo trở lại.

Mỗi cú nổ đều là Hoa Hạ Tệ!

- Thôi còn nhiều cơ hội, không cần vội vã…

Trần Thư quyết định thu tay lại. Trong một giờ đồng hồ mà hắn đã ném hơn ba mươi bình Bạo Tạc Dược Tề, làm hao phí không ít tiền.

Một giây sau, trên người Trần Thư xuất hiện mấy chục Không Gian Ấn Ký, Trần Thư nhanh chóng dịch chuyển đi xa hàng trăm nghìn mét để thoát khỏi phạm vi cảm ứng của Sa Hoàng.

Nhưng hắn lại không muốn bỏ cuộc như vậy, Sa Hoàng cũng không cam lòng buông tha.

Nếu nó để Trần Thư cứ ung dung thoát thân như vậy thì cả Hung Thú giới sẽ cười nát mặt hắn mất.

Rào rào.

Lúc này Trần Thư đang ngồi nghỉ ngơi trên bệ đá ngầm.

Phía trước bọt nước biển phốc phốc sủi bọt, tựa như đang sôi trào. Tích tắc, dòng nước phun trào mạnh mẽ hóa thành một hình thù lớn chừng bàn tay của một tiểu Sa Ngư, ánh mắt rét lạnh nhìn chằm chằm hắn!

Trần Thư thoáng giật mình, lệnh Không Gian Thỏ một gậy đánh vỡ hình thù kì dị đó.

Nhưng xa xa lại dâng lên nhiều Sa Hoàng bộ dáng tương tự, đều lạnh lùng nhìn hắn như vậy!

- Không chạy thoát được sao?

Trần Thư cau mày, không nghĩ tới dịch chuyển đi xa như vậy rồi mà vẫn cứ không thể thoát khỏi việc trở thành mục tiêu của

Sa Hoàng.

Trong mắt hắn hơi suy tư, hắn nghĩ không biết có nên uống Truyền Tống Dược Tề để di chuyển về Hoa quốc hay không.

Nhưng đúng lúc này, Trần Thư khẽ giật mình vì trước mắt hắn xuất hiện một đoàn người.

Mười mấy tên Ngự Thú Sư tập hợp lại một chỗ, ánh mắt sợ hãi, thỉnh thoảng nhìn về phía sau, dường như sau lưng có thứ gì đó rất kinh khủng.

- Hửm? Vậy mà lại có thể gặp được Ngự Thú Sư ở đây?

Trần Thư nhíu nhíu lông mày, hắn tùy ý dịch chuyển tiến lên phía trước, giờ nghĩ lại cảm thấy không có gì là lạ.

Gào!

Nước biển cuồn cuộn sắc vàng, nghìn Đại Ngự với bộ răng sắc nhọn như dao trồi lên khỏi mặt biển.

Mà dẫn đầu đàn cá ấy, chính là Bạch Ngân Lãnh Chúa!

Đám Hung Thú đằng sau cùng nhau há miệng lớn ngưng tụ hơn nghìn khối băng cầu.

Chứng kiến một màn khủng khiếp như vậy khiến gương mặt ai nấy đều tuyệt vọng.

Người mạnh nhất trong số bọn họ là Bạch Ngân Ngự Thú Sư cũng không thể đỡ được dù chỉ một đòn chí mạng!

Ầm ầm ầm

Băng cầu nháy mắt phun ra khiến nhiệt độ bốn phía giảm xuống, toàn thân mọi người ai ai cũng rùng mình. Rùng mình vì lạnh giá, cũng vì khiếp sợ.

Trong ánh mắt tuyệt vọng, đoàn Ngự Thú Sư đã chuẩn bị liều mình một phen!

Dù thế nào cũng phải tuẫn táng chung với một hai con Hung Thú!

Chỉ là nhiệt độ bất ngờ tăng vọt, thậm chí khiến băng cầu cũng cũng có xu hướng tan chảy.

Đám Hung Thú giật thót vì tình huống có chút bất thường.

Trong chớp mắt, uy lực của hỏa trụ bắn mạnh đến phía trước, đánh vào bên trong đàn thú.

Tiếng kêu thê thảm từng đợt nổi lên, bị cột lửa oanh tạc như vậy cả Bạch Ngân Lãnh Chúa cũng không kịp đỡ.

Chỉ không bao lâu, nghìn con hung thú đều chết đến không còn con nào!

Mọi người gương mặt rạng rỡ nhìn nhau, phía sau có ba con Husky đang phấn khích.

- Tội phạm ca?

Ai ai cũng kinh hỉ, thầm nghĩ đây chính là "tuyệt cảnh gặp sinh cơ".

Trần Thư dịch chuyển một cái đi tới chỗ đám người, hỏi:

- Các người không có phân urê đậu phụ sao? Rồi những người khác đâu?

- Những Ngự Thú sư mang theo đậu phụ đã bị giết.

Bạch Ngân Ngự Thú sư mạnh nhất trong đám người thở dài, giải thích:

- Đại binh sĩ chúng tôi cũng…

- Không cần dài dòng! Nói mau!

Trần Thư nhíu mày có chút gấp gáp, bản thân hắn đây còn đang bị Sa Hoàng truy sát, sao có thể tốn nhiều thời gian ở đây.

- Bởi vì hung thú quá nhiều, để gia tăng tỉ lệ sống sót mà Ninh giáo trưởng đã chia mọi người ra để thoát thân.

Chương 1744: Hàm kim lượng của một trăm viên đạn hạt nhân

– Chúng ta chỉ có gần một nghìn binh sĩ, nhưng không ngờ gặp cảnh bị Hoàng Kim Lãnh Chúa chặn giết, lực lượng đã thương vong hơn phân nửa, những người còn ở đây là nhờ

may mắn mà thoát chết. Nhìn những gương mặt chán nản tuyệt vọng của mọi người, Trần Thư nhíu mày.

Hắn là người đánh lạc hướng Sa Hoàng, xem ra tình hình vẫn còn rất thảm khốc.

Bây giờ ở đại bản doanh của hải vực đại, một đám Hắc thiết bạch ngân Ngự Thú sư muốn thoát đi, quả thật là có chút nằm mơ giữa ban ngày.

Hiệu quả của đậu phụ phân urê nghịch thiên, nhưng đối với cao đẳng hung thú lại không có tác dụng lớn, tuy nhiên vẫn xuất hiện thương vong.

- Hiểu rõ tình huống của các đội ngũ còn lại không?

Trần Thư tự lẩm bẩm, vẻ mặt trở nên vô cùng ngưng trọng.

- Điều này chúng ta này cũng không rõ ràng, nhưng đoán chừng cũng không được lạc quan cho lắm đâu…

Trong mắt nam tử có vẻ tuyệt vọng, nói:

- Thời gian một tiếng, chúng ta bị hung thú tập kích mười lần, số lượng của bọn chúng quá đáng sợ!

- Tại sao có thể như vậy chứ…

Trần Thư chau mày, không dự liệu được tình huống sẽ gay go như này.

Vừa qua một giờ mà đã ngỏm không ít người.

Đợi bọn hắn trở lại Hoa quốc, e rằng đồng bào đã mười không còn một, điều này cũng có nghĩa nhiệm vụ hộ tống của Trần Thư thất bại.

Mà tất cả những biến cố này, đều là đến từ hung thú biết được vị trí của điểm truyền tống!

- Tính sai rồi…

Trong mắt Trần Thư có vẻ không cam tâm.

Nhiệm vụ hộ liên quan đến sinh tử của mấy trăm ngàn sinh người ý nghĩa chiến lược của thần kỳ dược tề.

Bất luận là hắn hay là chính phủ, đều có chút không chịu nổi…

- Không được, tuyệt đối không được!

Trần Thư bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt trở nên vô cùng kiên định.

Bất luận là ai, đều không thể ngăn cản hắn mở đồ giám của thần kỳ dược tề!

- Các ngươi nhanh chóng rời đi đi, Sa Hoàng vẫn đang đuổi theo ta!

Trần Thư vội vàng nói, dẫn theo Husky cùng Thỏ Không Gian rời khỏi nơi đây.

Mọi người nghe xong lời này, sắc mặt sững sờ, nháy mắt không dám dừng lại nữa.

Nếu bị Sa Hoàng bắt được, bọn hắn còn không đủ để nó nhét kẽ răng đâu…

- Nếu đã không dẫn dụ được Sa Hoàng vậy thì dẫn dụ thêm một ít nữa!

Trong mắt Trần Thư đã có vẻ điên cuồng, vì thần kỳ dược tề mà trở nên điên rồ.

Thần sắc hắn hung ác, mang toàn bộ độc hệ vật liệu trên người mình vào trong không gian hệ thống, chuẩn bị hối đoái Bạo tạc dược tề.

Đồng thời, hắn mở thiết bị truyền tin, liên hệ với Ninh Bất Phàm.

- Trần Thư… Ngươi… Không sao chứ?

Ngữ khí Ninh Bất Phàm gấp rút, trông có vẻ mệt mỏi.

Hơn nữa bên chỗ hắn không ngừng truyền đến đủ loại âm thanh thú gào, trông vô cùng hỗn loạn.

Rõ ràng, Ninh Bất Phàm đã dẫn dụ được lượng lớn Vương cấp lãnh chúa, khiến cho mọi người tranh thủ được cơ hội sống sót.

Trần Thư vội vàng nói:

- Ta vẫn ổn, Sa Hoàng kia chẳng khác nòa tên hề, không đuổi kịp ta, tình huống của những người còn lại có phải không tốt lắm không?

Ầm ầm!

Mấy tiếng nổ vang của truyền đến, Ninh Bất Phàm cuối cùng trả lời lại:

- A… Là… Có chút, người ta có thể liên hệ… Càng ngày càng ít!

Từ đợt chia cách lần trước, Ninh Bất Phàm nằm trong đám cường giả được cung cấp thiết bị đặc thù, có thể lập tức liên hệ khẩn cấp.

Nhưng bây giờ rất nhiều người không liên lạc được, rõ ràng là gặp phải bất trắc rồi…

Vẻ mặt Trần Thư điên cuồng, nói:

- Ngươi dẫn toàn bộ những người còn lại rời xa trung tâm vùng biển!

- Hả? Rời xa trung tâm?

Trong lòng Ninh Bất Phàm cảm thấy không ổn, nói:

- Tiểu tử ngươi đừng kích động, tính mạng của ngươi mới là đáng giá nhất!

- Hiệu trưởng…

Giọng nói của Trần Thư vô cùng kiên định nói:

- Ta không có đạn hạt nhân có khác gì cái xác không hồn đâu chứ? Ta nhất định phải liều mạng một lần, đây là tinh thần nghề nghiệp của tội phạm!

- …

Khóe miệng Ninh Bất Phàm giật giật một cái, mẹ nó sao nghe cứ là lạ ấy nhỉ…

Hắn ta đang muốn khuyên can một chút, kết quả đối phương cũng đã ngắt thiết bị.

- Một trăm tám mươi hai bình Bạo tạc dược tề…

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong mắt có vẻ đau lòng, đây chính là dùng mấy trăm tỷ tài nguyên mới đổi lấy được đấy.

Vốn nghĩ dùng khoản tài nguyên này đổi lấy nguyên vật liệu thần kỳ dược tề, nhưng bây giờ nếu không dùng, đồ giám cũng không thể mở, còn phân phối cái rắm gì chứ…

Ầm ầm!

Đúng lúc này, xung quanh Trần Thư dâng lên một đạo thủy lao, trói chặt!

Rõ ràng, Sa Hoàng đã đuổi theo tới!

Trần Thư không chút do dự, lại lần nữa triệu hoán tinh thần cự nhân, hao phí đại lượng tinh thần điểm, cưỡng ép phá vỡ một đường vết rách, có thể chạy thoát.

Bây giờ là thời điểm then chốt của nhiệm vụ, hắn đã có thể không tiếc cái giá nào!

Lại một tiếng trôi qua.

Trần Thư lại lần nữa thuấn di mấy chục vạn mét, đi tới vị trí trung tâm nhất của hải vực.

Vừa thấy Trần Thư xuất hiện, đủ loại hung thú như gặp đại địch, liều mạng rời xa đối phương, chỉ hận phụ mẫu sinh ít tám chân.

Hiện tại hình tượng của Trần Thư trong đầu hung thú, chẳng khác nào một kho đạn hạt nhân biết đi!

- Chạy… chạy thôi!

Trần Thư nhìn xuống đám hung thú phía dưới, trong mắt tràn ngập vẻ điên cuồng.

Chương 1745: Truyền kỳ sinh vật đấu với đồ chơi

Cùng lúc đó, trên vai của hắn gánh một bình dược tề, trong đó đều là dược tề màu xám đang chảy xuôi, ẩn chứa năng lượng kinh khủng. - Một trăm bình, tròn một trăm bình chẵn!

Trần Thư cười hắc hắc không ngừng, giống như đã có thể nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng tiếp theo rồi!

Bây giờ hắn muốn dẫn dụ càng nhiều hung thú, làm dịu nguy cơ của những người còn lại, chỉ có thể để bản thân gia tăng sự uy hiếp đối với hung thú!

- Sa Hoàng, ngươi tới không kịp rồi!

Trần Thư cố ý thuấn di mấy chục vạn mét, khoảng cách này đối với truyền kỳ sinh vật đều cần một chút thời gian mới có thể tới.

Hắn lẩm bẩm:

- Hôm nay, ca ca không nổ tung các ngươi thì cũng phải kéo theo cả đám!

Nói xong, Trần Thư trực tiếp ném túi đạn hạt nhân trên vai quăng xuống.

Phía dưới toàn bộ hung thú trồi lên trên mặt biển ngây ngẩn cả người.

Bây giờ bọn chúng đã hiểu rõ dược tề màu xám chính là đạn hạt nhân, nhưng dựa theo tin tức đồng bạn truyền đến, không phải chỉ ném một bình thôi sao?

Hiện tại trực tiếp ném một rương sao?

- Ngao ngao!

Trong mắt Husky tràn đầy hưng phấn, đồng thời cũng hiểu rõ bản thân đang tạo nên một sự nghiệp vĩ đại…

Rầm!

Hai tròng mắt của nó xuất hiện một vòng hồng quang, một đạo Tử Vong Hỏa Trụ phun ra, nháy mắt đánh trúng vào đang hạt nhân đang rơi xuống.

- Bái bai nha!

Trần Thư không triệu hoán Slime, bản thân cũng không ngừng hạ xuống, nhưng sắc mặt hắn ung dung, uống một ngụm lớn truyền tống dược tề.

Thỏ Không Gian cùng Husky đều dán chặt lấy hắn, lại truyền tống đến bên ngoài mấy chục vạn mét…

Mà lúc này.

Một trăm bình Bạo tạc dược tề bị cột lửa thiêu đốt, phần lớn dược tề màu xám dung nhập vào trong hỏa diễm, nháy mắt đạt tới điểm bạo tạc…

Hung thú phía xa cũng giật mình, chỉ cảm thấy thời gian dường như ngưng trọng…

- Ngao ngao ngao ngao ——

Một giây sau, thần sắc bọn chúng kịch chấn, chạy như điên về phía xa, trong lòng tràn đầy sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Thậm chí không ít hung thú cũng bắt đầu điên cuồng mắng Sa Hoàng:

Ngươi đang yên đang lành trêu chọc đạn hạt nhân cuồng ma này làm gì!

Mà lúc này, hung thú trong mấy vạn mét thậm chí mấy chục vạn mét, vẫn đang khoan thai tự đắc, không có bất kỳ sự cảnh giác nào.

Bọn chúng không biết là, bạch sắc quang mang đại biểu tử vong sắp tới gần…

Trước đây không lâu.

Ào ào ào!

Ao hồ nổi lơ lửng trong không trung đang nhanh chóng di động tới, trong đó bọt nước cuồn cuộn, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy một thân thể màu lục.

Sa Hoàng ánh mắt lạnh giá vẫn đang kiên trì không ngừng đuổi giết.

- Ta chán ghét không gian sinh vật!

Nó gầm thét một tiếng, vừa nghĩ tới Đại giáo chủ Không, Ninh Bất Phàm, cùng Trần Thư trước mắt, lửa giận trong lòng nó không ngừng tăng vọt.

Cho dù là Thú Hoàng, ngoại trừ cường giả cùng cấp bậc thì bất cứ sinh vật nào cũng chỉ là sâu kiến mà thôi.

Nhưng dựa vào không gian thuộc tính, lại có ba con sâu kiến trực tiếp cưỡi lên mặt nó.

Nhất là Trần Thư trước mắt, không xem nó ra gì…

Lúc nó đuổi kịp sắc mặt đột nhiên trì trệ, dường như phát giác được cái gì, nháy mắt nhìn phía trung tâm hải vực.

Nơi đó… Có năng lượng khá kinh khủng đang tụ tập!

- Không thể nào…

Nó nghĩ đến bạch sắc quang mang trước mắt, nhưng năng lượng trước mắt rõ ràng mạnh gấp trăm lần!

- Đùa gì chứ?

Lòng Sa Hoàng không ngừng chìm xuống, trong mắt xuất hiện một tia thất kinh!

Nó là Thú Hoàng, đã quá lâu không có trạng thái sợ hãi này, còn lại do một Hoàng kim Ngự Thú sư mang tới.

Grào!

Trong chốc lát, Sa Hoàng gào thét vang vọng trên không của hải vực vô biên âm thanh gấp rút mà chói tai.

Vô số hung thú ngơ ngác, sau đó ào ào bắt đầu chạy trốn.

Đây là tín hiệu đại đào vong!

Nhưng mấy trăm năm qua, hải vực Lam Tinh chưa từng vang lên.

Đây chính là đại bản doanh bọn chúng, hơn nữa bây giờ lại là thời đại của hung thú sao lại phát sinh đại nguy cơ chứ?

Rầm rầm rầm!

Một nhóm Hắc sắc đại ô quy phi nhanh trên mặt biển màu vàng, phát ra tiếng vang như máy cày.

Có thể thấy được đã bắt đầu liều mạng chạy trốn!

Thời khắc này bọn chúng phớt lờ nước biển tanh rình, chỉ có một cái ý niệm:

Mẹ nó nhanh chạy thôi!

Nhưng mà, cuối cùng thì tai nạn vẫn nhanh hơn bọn chúng một bước…

Bạch ngân nhất tinh lãnh chúa dẫn đầu thần sắc khẽ giật mình, chỉ cảm thấy trước mắt mình xuất hiện bạch quang chói mắt.

Thân thể nó căng cứng, đã phát giác được nguy cơ tử vong.

Grào!

Nó quay đầu nhìn một cái, nháy mắt tim đập loạn nửa nhịp, toàn bộ thân hình dừng lại.

Chỉ thấy một vòng bạch sắc quang mang vô cùng to lớn từ từ bay lên, giống như nối liền mặt biển và thương khung, tràn ngập mộng ảo mỹ cảm, làm cho người ta cảm thấy không chân thật lắm!

- Xong rồi…

Hắc sắc Cự Quy thân thể run lên, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, trái tim giống như bị siết chặt trong tay Tử Thần khiến nó khó mà hít thở!

Cự Quy còn lại cũng quay đầu lại, nhìn thấy một màn khó quên nhất trong sinh mệnh của bọn chúng!

Ầm!

Quang mang chói mắt, hơn nữa đang lấy một tốc độ khó có thể tưởng tượng được lan tràn ra…

Bởi vì tốc độ quá nhanh chóng, dẫn đến không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra, trong thiên địa vô cùng yên tĩnh dường như chỉ còn lại bạch quang trước mắt!

Chương 1746: Truyền kỳ sinh vật đấu với đồ chơi (2)

Trong chốc lát, bạch quang đã lan tràn ra ngoài, bao trùm mấy trăm con Hắc sắc Cự Quy. Bọn chúng không kịp lên tiếng kêu thảm, lặng yên không tiếng động biến mất không thấy gì nữa, giống như bị người ta cưỡng ép xóa đi.

Cho dù là Bạch ngân lãnh chúa, cũng không thể nào chống đối.

Uy lực của Đạn hạt nhân dược tề nhằm vào Bạch ngân trở xuống, nhưng lượng biến đủ để gây nên biến chất!

Dưới trận tai họa này, chỉ có Hoàng kim mới có thể bình yên vô sự, đây cũng là nguyên nhân khiến Sa Hoàng kinh hoảng như thế.

Bây giờ trong thời loạn thế, Hắc Thiết chỉ là pháo hôi, nhưng Bạch ngân cũng là quân chủ lực của hung thú.

Nếu xuất hiện lượng lớn thương vong, bất kỳ thế lực nào cũng không thể chịu đựng nổi…

Rầm rầm rầm!

Bạch quang thoáng chốc vút qua, cho tới giờ khắc này mới có tiếng nổ đùng khủng bố vang vọng.

Nước biển vô tận bị bốc hơi thành mây mù, thậm chí dẫn đến bên trong hải vực mấy vạn mét một cái hố sụp đổ xuống.

Nhưng cũng tiếc, bởi vì bạch quang bao phủ, không ai có thể nhìn thấy một màn kỳ cảnh này!

Mà càng làm cho người ta sợ hãi chính là, đây chỉ bắt đầu mà thôi…

Bạch sắc quang mạnh nhanh chóng dâng lên, quang mang lan tràn đến hải vực lớn hơn.

Vô số sinh linh bị cưỡng ép xóa đi, không có một chút sức mạnh chống lại, lúc này sinh mệnh đã trở nên vô cùng yếu ớt.

Đạn hạt nhân lan tràn tốc độ quá nhanh, cho dù là Hoàng kim hung thú cũng khó mà chạy thoát dược, chỉ có thể dựa vào kỹ năng phòng ngự ráng chống đỡ.

Đúng lúc này.

Mặt biển phí đông cuồn cuộn, phần lớn Hoàng kim hải thủy lan tràn dâng lên, hóa thành một Cự Sa khủng bố mấy vạn mét!

- Tiểu quỷ đáng giết ngàn đao!

Sa Hoàng vẻ mặt ngưng trọng, lại lần nữa cưỡng ép áp chế độc tố trên mình, khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, hơn nữa phóng xuất ra kỹ năng thiên phú của bản thân

Bây giờ là thời khắc mấu chốt, nó đã không thể giữ lại được nữa.

Nếu thực sự để cho Bạch sắc quang mang này lan tràn ra, tạo thành thương vong quá lớn, đối với hải vực mà nói đã là thương cân động cốt.

Ầm!

Từ nước biển ngưng tụ Cự Sa mở cái miệng to ra, vô cùng cường thế lao về phía Bạch sắc quang mang mà thôn phệ.

Một màn trước mắt cực kỳ tráng quan, khiến sinh linh bốn phía vô cùng chấn động, ào ào nhìn sang.

Đây là một cuộc đọ sức của truyền kỳ sinh vật!

Rầm rầm rầm!

Ban ngày tiến lại gần Thủy Sa, trong nháy mắt đã đụng vào nhau.

Gần như là vừa mới tiếp xúc, Bạch sắc quang mạng ảm đạm xuống,

Dù sao cũng là đại chiến của truyền kỳ sinh vật, cường độ vẫn còn đó.

Trong lúc nhất thời, trong mắt hung thú xa xa tràn đầy vui mừng, nghĩ đến thực lực của Sa Hoàng, trong lòng đã có tính toán.

Nhưng mà, bọn chúng không vui vẻ dược quá lâu thì vẻ mặt đã đông cứng lại.

Uy lực của bạch sắc quang không giống như Thủy Ngư, nhưng vấn đề là, nó đủ lớn !

Chỉ là trong chớp mắt, bạch sắc quang mang lại lần nữa lại khuếch tán ra, đã không phải là Thủy sa có thể nuốt một cái bình.

Sa Hoàng có thể làm, chỉ là phần lớn uy lực làm suy yếu bộ phận đạn hạt nhân mà thôi.

Bạch sắc quang mang vẫn đang lan tràn.

Đám hung thú không khỏi kính ngưỡng bọn chúng hoàng, lần nữa lại bắt đầu hành trình lánh nạn.

- Grào!

Sa Hoàng thần tình ngưng trọng, đã dự liệu được một màn này.

Chỗ đáng sợ của Đạn hạt nhân không ở chỗ uy lực của nó, mà là bởi vì phạm vi nghịch thiên của nó!

- Chí ít có thể suy yếu ba phần uy lực…

Sa Hoàng đã tận lực, nó còn có kỹ năng còn lại, nhưng phạm vi đều không đủ lớn, đối mặt với bạch sắc quang mang trước mắt, chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi.

Mà giờ khắc này, trên đá ngầm cách mười vạn mét.

Trần Thư mặc áo khoác đen đang đứng ở trên đó, trong mắt có sự phấn khởi cùng vẻ điên cuồng,

Vốn dĩ hắn muốn chạy trốn, nhưng nghĩ đến nếu không thể tận mắt trông thấy hiện trường, điều này chỉ sợ cũng trở thành sự tiếc nuối cả đời của hắn, tự nhiên lại vòng ngược trở về.

Có thể cũng là bệnh chung của tội phạm…

- Không hổ là truyền kỳ, cái này cũng có thể ngăn trở…

Trần Thư ngắm nhìn bạch sắc quang mang phía chân trời, vẫn là cổ vũ cho Sa Hoàng mà.

Nhưng một giây sau, trong tay của hắn lại có thêm một bọc… Đạn hạt nhân!

- Thêm lượng không thêm giá! Đạn hạt nhân tới đây!

Trần Thư mỉm cười, Thỏ Không Gian bên cạnh nháy mắt phóng ra tầm mười đạo Không gian ấn ký, bao trùm bên trên lớp đạn hạt nhân.

Một giây sau, năm mươi bình bạo tạc dược tề trực tiếp bị truyền tống đến hiện trường tai họa…

Rầm rầm rầm!

Chỉ trong nháy mắt, Bạch sắc quang mang lại lần nữa khuếch tán, cưỡng ép nổ tung cự khẩu của thủy sa!

- Hả?

Sa Hoàng thần sắc sững sờ, vô cùng tức giận.

Mẹ nó con hàng này lại ném đạn hạt nhân?

Vốn dĩ nó còn đắc chí vì lãnh địa to lớn của mình, nhưng sao bây giờ lại cảm thấy toàn bộ lãnh địa này là sân khấu của Trần Thư nhỉ?

Trong mắt Sa Hoàng có cảm giác vô lực, chỉ có thể chết lặng truyền thâu nguyên tố thủy.

Nhưng vẫn không thể thay đổi cục diện!

Bạch sắc quang mang trong miệng Thủy sa vọt ra, nháy mắt lan rộng ra bốn phía.

Grào!

Nó gào thét một tiếng, nháy mắt va chạm vào bạch sắc quang mang, hóa thành vô tận nước biển, đổ vào bên trên đạn hạt nhân.

Chương 1747: Trời đã sáng…

Đây đã là tất cả những gì nó có thể làm được! Bạch sắc quang mang ảm đạm một chút, nhưng uy năng vẫn rất khủng bố, không hề suy yếu.

Một trăm năm mươi bình đạn hạt nhân dược tề, liều lượng kinh người này, cho dù là truyền kỳ cũng không thể ngăn cản được.

Rầm rầm rầm!

Uy năng của Đạn hạt nhân hoàn toàn phóng thích ra, Bạch sắc quang mang ở trung tâm vùng biển vô cùng to lớn, nghiễm nhiên hóa thành mặt trời thứ hai trên thế giới!

Vô số hung thú kêu thảm, gào thét.

Nhưng nơi quang mang lan đến, tất cả âm thanh đều im bặt dừng lại, chỉ có yên tĩnh như chết…

Giờ khắc này.

Bất luận là hung thú hay là nhân loại đang lánh nạn, đều sững sờ tại chỗ, không rõ là đang xuất hiện kịch biến gì.

- Mẹ nó…

Liễu Phong mở miệng, thần tình ngưng trọng, không có lời nào có thể diễn tả được..

Hắn ta đã từng nhìn thấy vô số cảnh tượng không hợp thói thường của Trần Thư, nhưng đều không chấn động như Bạch sắc quang mang trước mắt mang tới.

Điều này không khỏi quá khoa trương rồi!

Mà hơn ngàn Ngự Thú sư sau lưng hắn ta, cũng trố mắt ngoác mồm, kinh ngạc im lặng, trong đầu đã khắc ghi kỹ cảnh tượng này.

Bọn hắn nhìn thấy tình huống cụ thể, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được lượng thương vong của hung thú…

- Mẹ nó rốt cuộc đã ném bao nhiêu đạn hạt nhân vậy…

Có người nuốt ngụm nước bọt, đầu óc đều ông ông.

Khoảng cách giữa bọn hắn với hải vực xa xôi tột cùng, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng ban ngày, có thể thấy được phạm vi hắn tác động to lớn thế nào.

Lại một người lắc đầu, nói:

- Không rõ, nhưng ta muốn hỏi là, có phải hắn đang phụ trách quản lý kho đạn hạt nhân không…

- Đừng nghĩ nhiều, ta cảm thấy kho đạn hạt nhân cũng không nhiều như vậy đâu.

- …

Một đám người thảo luận điều không theo thói thường này, nhưng dưới tình huống này, tất cả cũng lộ vẻ ra hợp tình hợp lý.

Đúng lúc này, có người đi tới bên cạnh Liễu Phong, hỏi:

- Liễu hiệu trưởng, cái kia, hắn là học sinh của ngài sao?

- Học sinh gì?

Liễu Phong liếc qua, trong mắt đã có một vẻ không hiểu.

- …

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, phủi sạch quan hệ trước đúng không…

- Được rồi, chúng ta nên đi thôi…

Liễu Phong liếc nhìn mặt trời, có ý riêng nói:

- Trời đã sáng rồi…

Trong lòng hắn ta đã có chút rung động, không dự liệu được Trần Thư sẽ hành động như vậy.

Mọi người nghe xong lời này, thần sắc khẽ giật mình, sau đó trong mắt tràn đầy cảm động, không khỏi nổi lòng tôn kính!

Bọn hắn chăm chú nhìn bạch sắc quang mang, giống như nhìn thấy một tên tội phạm đứng dưới nâng nó lên, chiếu sáng nhà con đường về nhà của mỗi người.

Không hợp thói thường thì không hợp thói thường, nhưng trong lòng mọi người hiểu rõ, mục đích của Trần Thư là muốn để cho bọn hắn có thể thuận lợi trở về.

Tất nhiên, có thể còn có một nguyên nhân nhỏ, là để thỏa mãn sự biến thái của hắn…

- Tiểu tử ngươi cũng không thể xảy ra chuyện…

Liễu Phong thở dài, trong mắt đã có sự kiêu ngạo, lại có vẻ lo lắng.

Ngoài ra, đám người Phương Vệ cũng nhìn thấy một màn kinh hoàng ở trung tâm vùng biển.

Chỉ là trong nháy mắt, bọn hắn đã hiểu rõ đạn hạt nhân là do tội phạm oanh tạc, sau đó dẫn người nhanh chóng rời đi…

- Tiểu tử này, rõ ràng còn lóa mắt hơn ta nữa…

Ninh Bất Phàm tự lẩm bẩm, trong mắt đã có mấy phần chấn kinh.

Thừa dịp Vương cấp lãnh chúa ngây người, hắn trực tiếp xuất thủ đánh lén một đợt, sau đó dẫn theo Đại Lực thong dong rời đi.

- Tiểu tử này càng ngày càng không chút kiêng kỵ, trước kia còn ném một viên một viên một, hiện tại trực tiếp ném tất.

Ninh Bất Phàm lắc đầu, nhiều năm như vậy đay là lần đầu tiên nhìn thấy một người không hợp thói thường như vậy.

Đại Lực bên cạnh nhẹ giọng nói:

- Đại lão kia, có phải còn có một loại khả năng, trước đây không ném như vậy, là bởi vì lượng đạn hạt nhân dự trữ không đủ…

- …

Khóe miệng Ninh Bất Phàm giật giật một cái, trong lúc nhất thời dĩ nhiên không cách nào phản bác.

Dựa vào tính cách của Trần Thư, nếu để cho hắn một ngàn viên, một vạn viên hắn cũng dám ném…

- Nhưng mà chí ít có thể giải vây được…

Trong lòng Ninh Bất Phàm hiểu rõ mục đích của Trần Thư.

Nhưng hắn làm như vậy sẽ trực tiếp trở thành mục tiêu săn giết đầu tiên của Sa Hoàng!

Đa số hung thú đều muốn vây quét Trần Thư, sự an toàn của những người còn lại được bảo vệ, hy vọng sinh tồn gia tăng càng lớn.

…

Không đơn thuần chỉ là hung thú và nhân loại hải vực, thế lực quốc gia trên đại lục cũng dựa vào khoa học kỹ thuật thiết bị, quan sát đo đạc bạch sắc quang mang trên biển.

Cũng thông qua mạch lưới truyền thông truyền bá đến toàn quốc.

Giờ khắc này, toàn cầu đều chấn động!

- Điên rồi, thật sự điên rồi…

- Nếu như ta nhớ không lầm, đây là vũ khí tiêu biểu của Tội phạm Nam Giang?

- Hung thú Hải vực chọc ai không chọc, cứ hết lần này tới lần khác muốn động vào tội phạm, thật sự cho rằng hắn dễ ức hiếp như đồng loại sao…

Trong lúc nhất thời, vô số người thần sắc phấn khởi, vì hắn mà gào thét thành tiếng.

Mấy tháng qua, nhân loại liên tục bại lui, mặc dù cũng không ít lần đại phản kích, nhưng tính công kích hoàn toàn không kích thích thị giác bằng đạn hạt nhân.

Chương 1748: Có đồ bẩn, không đánh được

Cho dù không đích thân tới hiện trường, nhưng bọn hắn cũng có thể nghe tháy tiếng kêu gào thảm thiết của hung thú… Người cầm quyền của Liên Minh Tự Do thở phào nhẹ nhõm.

May mắn bọn hắn không đắc tội Trần Thư, bằng không Bạch sắc quang mang có thể sẽ bao phủ nơi khác rồi…

Mà giờ khắc này, toàn bộ Hoa quốc cũng vô cùng chấn động.

Bất kỳ kẻ nào chỉ cần nhìn một chút ánh sáng mặt trời đã có thể nghĩ ngay đến tên tội phạm đó!

Mặc dù bọn hắn không biết hành động hộ tống, cũng không biết mục đích của Trần Thư là gì.

Nhưng chỉ biết một việc là con hàng này đang nổ tung đám hung thú!

Trong lúc nhất thời, trên không toàn quốc vang lên âm thanh hoan hộ nhiệt liệt.

Mà dáng vẻ của tội phạm trong lòng mọi người cũng thay đổi thành một viên đạn hạt nhân to lớn…

Vùng trời Long Giang.

Một lão nhân áo bào màu tro đang ngắm nhìn hải vực, cho dù không có thiết bị khoa học kỹ thuật, nhưng hắn ta vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy thấy bạch sắc quang mang.

- Tiểu tử này…

Lão gia tử tự lẩm bẩm, vẻ mặt không chút chấn động đã vẻ kinh ngạc.

Ngay cả hắn ta cũng không nghĩ tới Trần Thư sẽ điên cuồng như vậy, vậy mà phát động một trận lớn như vậy…

- Lão gia tử… Điều này có phải là quá bất bình thường rồi không?

Tổng bộ trưởng Cố Lan của Ngự Long Vệ bên cạnh đang Kỳ lân kim sắc, trong mắt cũng vô cùng chấn kinh.

- Nếu địch nhân không phải là người, chúng ta cũng không cần thiết tuân thủ nguyên tắc nhân đạo…

Lão gia tử mỉm cười, sau đó lẩm bẩm:

- Hôm nay không phải trung thu, nhưng tiểu tử này có thể khiến cho mấy trăm ngàn gia đình đoàn tụ…

Trên biển Bạch sắc quang mang là ác mộng cùng cực của hung thú, nhưng số lượng mười vạn người xua tán đi sự mù mịt của tử vong, chiếu sáng đường về nhà.

- …

Cố Lan yên lặng gật đầu một cái, cũng hiểu rõ lần này Trần Thư lập được công lớn.

- Hắn… Có thể còn sống trở về không?

- Vấn đề này hỏi sai rồi…

Đôi mắt Lão gia tử thâm thúy, thản nhiên nói:

- Ngươi nên hỏi, hắn sẽ mang bao nhiêu hung thú trở về…

Bây giờ cừu hận giữa hung thú hải vực và Trần Thư, đã là không đội trời chung, tất nhiên sẽ truy sát đến cùng!

Lão gia tử hai mắt nhắm lại, lẩm bẩm:

- Tiểu Sa Ngư, ngươi dám đến ư?

- Dường như động tĩnh có hơi lớn…

Trần Thư vội vã thuấn di rời đi, cho dù cách nhau mười vạn mét nhưng vẫn có thể phát giác được Bạch sắc quang mang nóng rực.

Hắn có tố chất thân thể của Vương cấp, có thể thấy được uy lực của đạn hạt nhân này tương đối kinh khủng.

Rầm rầm rầm ——

Bạch sắc quang mang nhanh chóng lao tới, trong chớp mắt lan tràn ra mấy vạn mét.

Trần Thư không kịp thưởng thức kiệt tác của mình, vội vã uống xong một miệng lớn truyền tống dược tề, truyền tống đến địa điểm cách xa mấy chục vạn mét, ngay sau đó, hắn lại triệu hoán ra Slime kim sắc, sau đó không ngừng rời xa…

Nếu hắn đoán không sai, bạch sắc quang mang chí ít sẽ tác động đến trăm vạn mét, nếu rơi xuống trên lục địa, đủ để phá hủy thế lực của một tiểu quốc gia.

Một tiếng trôi qua.

Trần Thư ngồi trên lưng Slime, lại phối hợp với Thỏ Không Gian thuấn di, cùng truyền tống dược tề, bình yên vô sự thoát ly khỏi phạm vi của bạch sắc quang mang.

- Sắp kết thúc rồi sao…

Trần Thư nhìn phía chân trời, chỉ thấy mặt trời oanh động toàn cầu kia đã mờ đi

Rõ ràng, năng lượng sắp hao hết rồi…

Chỉ một tiếng, nhưng hung thú thương vong đã không thể lường được.

Trần Thư chỉ biết một việc: Hiện tại Sa Hoàng tương đối sốt ruột rồi…

- Hả?

Trần Thư hì mũi, trong không khí không tràn ngập mùi thuốc súng, mà là một mùi hương tanh rình!

Đó là mùi đến từ Đại tiện hải!

Trăm viên đạn hạt nhân chẳng những diệt sát nhiều vô số hung thú, cũng bốc hơi lượng nước biển lớn.

Điều này giáp tiếp khiến cho không khí toàn cầu có chuyển biến xấu…

Ban đầu mới chỉ nhiễm bẩn hải vực, đến hiện tại nhiễm bẩn toàn cầu, Trần Thư chỉ dùng không đến một tháng…

- Điều này có lẽ ảnh hưởng không lớn nhỉ…

Trần Thư sờ cằm, lẩm bẩm:

- Hiện tại cũng đã là tận thế, dựa theo tình tiết của phim khoa học viễn tưởng, không khí xấu một chút cũng là hợp tình hợp lý…

Hắn tìm cho mình một lý do thích hợp, sau đó không quá để ý tới nữa.

So với không khí nhiễm bẩn, còn có một việc mà hắn cần suy nghĩ…

- Hiện tại, nguy cơ thực sự sắp tới rồi…

Trần Thư nhìn phía chân trời, trong lòng suy tính gì đó.

Bây giờ Sa Hoàng đã rất nhếch nhạt, chắc chắn sẽ sử dụng hết tất cả sức lực để đuổi theo giết hắn.

Hơn nữa Trần Thư cũng không thể trốn về Hoa quốc, bằng không đồng bào còn lại sẽ gặp nạn.

Trần Thư thở dài, lẩm bẩm:

- Làm nhiệm vụ hộ tống này, ca đúng là phải liều cái mạng già này mà!

Nhưng nghĩ đến đồ giám thần kỳ dược tề hắn cảm thấy tất cả đều không lỗ!

- Còn hơn ba mươi bình đạn hạt nhân, phải cân nhắc lượng dùng mới được…

Đang lúc hắn đang đứng ở trên hoang đảo suy nghĩ, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vỗ tay.

- Hiện tại có chút hoài nghi, rốt cuộc ta có phải là nhân vật phản diện không đây?

Chỉ thấy một tên nam tử mặc áo bào đen đứng đấy, trên gương mặt thanh tú nở nụ cười chế nhạo

- Hả?

Chương 1749: Có đồ bẩn, không đánh được (2)

Trần Thư đột nhiên quay đầu, nhìn về phía tiểu thú màu đen trên vai nam tử nói: - Đại giáo chủ Không? Ngươi đúng là bám dai như đỉa nhỉ.

- Không có cách nào, hiện tại sự uy hiếp của ngươi quá lớn…

Không nhún vai, nói:

- Thực ra ta cũng không muốn tìm ngươi, nhưng thực tế Giáo hoàng cho ta quá nhiều…

Trần Thư cười lạnh:

- Ngay cả Sa Hoàng cũng không giết được ta, chỉ dựa vào con nhược kê như ngươi sao?

- …

Khóe miệng Không giật giật một cái, ngươi là một Hoàng kim lại khinh bỉ Vương cấp Ngự Thú sư?

- Vậy cộng thêm chúng ta, đủ không?

Đúng lúc này, lại một thanh âm truyền đến.

Chỉ thấy bên cạnh Không không gian vặn vẹo, sau đó ba người mặc hắc bào người đi tới.

Một người trong đó mang vẻ mặt oán hận, dáng vẻ như mộ tổ bị nổ, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

- Ơ? Đây không phải là Vũ ư? Đã lâu không gặp, trình độ này?

Sắc mặt Trần Thư sững sờ, trong mắt tràn đầy nụ cười trào phúng.

Đối phương chính là cừu nhân cũ của hắn, cũng là đại giáo chủ thứ nhất Trần Thư gặp phải!

- Trần Thư! Hôm nay ta muốn ăn tươi nuốt sống dằn vặt ngươi đến chết!

Vũ sắc mặt vặn vẹo, tinh thần đã có chút không bình thường…

- Nếu miệng của ngươi cũng cứng rắn như thực lực thì sẽ không có ngày hôm nay…

Trần Thư lắc đầu, sau đó nhìn về phía Không, nói:

- Ta nói, Cứu Thế giáo hội các ngươi thiếu người như vậy sao? Già yếu tàn tật gì cũng phái đi hả? Cố ý tặng đầu người?

- …

Khóe miệng Không giật giật một cái, trên thực tế bọn hắn không hy vọng Vũ đi theo tới.

Nhưng vấn đề là con hàng này la hét muốn báo thù, hơn nữa còn lấy cái chết cưỡng ép…

Giáo hội nghĩ dù sao cũng chết, không bằng đi thử một lần…

- Nói thật, không bằng các ngươi theo ta đi!

Trần Thư không gấp gáp xuất thủ hay chạy trốn, mà bắt đầu nói chuyện tào lao.

Đồng thời, tay phải của hắn dấu sau lưng, trong lúc lơ đãng mở ra Tàng hình dược tề, trong đó dược dịch chảy ra, sau đó quỷ dị biến mất…

Không bật cười một tiếng, nói:

- Cùng ngươi?

Trần Thư nhíu mày nói:

- Thế nào? Ta không xứng làm thủ lĩnh tội phạm ư?

- …

Mọi người ngơ ngác, nhìn về phía bạch sắc quang mang còn sót lại nơi phía chân trời, trong lúc nhất thời không có cách nào phản bác.

Lúc sau, một tên đại giáo chủ lắc đầu, đồng thời triệu hoán ra năm Khế ước linh của mình, nói:

- Muốn xúi giục chúng ta, ngươi nghĩ quá nhiều rồi…

- Ít nói nhảm với hắn đi, tiểu tử này vô cùng âm hiểm, đừng để hắn mở miệng nữa!

Vũ quát lên một tiếng lớn, một lòng chỉ muốn báo thù!

Dưới chân hắn ta Bạch sắc Cự long gầm thét một tiếng, gió lốc to lớn quét sạch lan ra, tràn ngập uy thế kinh người!

Nhưng mà, một giây sau, một tiếng nổ vang khủng bố vang lên, giống như có cự vật gì đó đang hoạt động.

Vũ thần sắc kinh hãi, theo bản năng phát giác được nguy cơ tử vong.

Hắn ta lập tức để Khế ước linh phóng thích một kỹ năng phòng ngự, nhưng vẫn

vô dụng!

Ầm!

Chỉ nghe một âm thanh trùng kích xuất hiện, vòng bảo vệ màu trắng trên ngừơi Vũ đột nhiên vỡ tan, không hề có một chút tác dụng ngăn cản gì cả.

- Cứu ta…

Vũ thần sắc kinh hãi, mặc dù không nhìn thấy cái gì, nhưng chỉ cảm thấy khí tức tử vong đã phủ xuống!

Những người còn lại bởi vì không nhìn thấy địch nhân, trong lúc nhất thời đều chưa kịp phản ứng lại.

Ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên thê vang lên, huyết dịch bắn tung toé bốn phía, thân thể Vũ đang sống sờ sờ bị đè ép thành cặn bã!

- Mẹ nó!

Ba đại giáo chủ thần sắc kịch biến, trong mắt đã hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Một Vương cấp lại bị miểu sát rồi?

Mặc dù thực lực của Vũ kém xa tít tắp những người còn lại, nhưng vẫn thuộc phạm trù Vương cấp, vậy mà chỉ trong chốc lát đã tử vong rồi?

- Móa nó, có đồ bẩn, không đánh được!

Không thần sắc kinh nghi bất định, nháy mắt mở rkhông gian thông đạo, biến mất tại chỗ.

Chỉ để lại hai Vương cấp đại giáo chủ tại chỗ, mắt lớn trừng mắt nhỏ, trong ánh mắt tràn đầy sự mờ mịt cùng bất lực.

Bọn hắn không nghĩ tới thực lực của Trần Thư lại quỷ dị như vậy, cũng không nghĩ đến Không sẽ chạy quả quyết như vậy.

Trong lúc nhất thời, bọn hắn thậm chí cho rằng Không là nội gian, đặc biệt dẫn bọn hắn tới cho Trần Thư giết…

Một tên đại giáo chủ hít sâu một hơi, nói:

- Cái kia, chúng ta muốn nói với ngươi vấn đề vừa rồi? Thực ra cùng ngươi cũng không phải không được…

-??

Trần Thư nhíu lông mày, nói:

- Thật hay giả đấy? Các ngươi nguyện ý thần phục?

Tiếng nói của hắn vừa dứt, lại một âm thanh cuồng bạo vang lên, giống như có một cự thủ quyền đập tới!

Hai tên đại giáo chủ thần sắc đại biến, vội vã núp ở tỏng thể nội Khế ước linh, bảo vệ tốt bản thân.

Ầm ầm!

Trong chốc lát, mười Vương cấp Khế ước linh cùng bị đánh bay, không chút sức lực chống lại.

Mà ở tiền phương của bọn hắn, một Tinh thân cự nhân dài ngàn mét đang giữa sừng sững trên hoang đảo, toàn thân tinh quang lập lòe, nhưng có một lực lượng quỷ dị bám vào, cưỡng ép che đậy dấu vết của nó.

Điều này dĩ nhiên chính là phiên ban gia cường Tàng hình dược tề của hệ thống!

Thần kỳ dược tề chẳng những có thể dùng cho sinh vật, ngay cả loại tồn tại đặc thù như Tinh thần cự nhân cũng có thể sử dụng.

Chương 1750: A Không, ngươi thực sự tới rồi sao?

Lúc trước Trần Thư cũng dựa vào Bạo tẩu dược tề khiến cho Tinh thần cự nhân có thể độc chiến với hai cấm vụ đại hung! - Mẹ nó! Chạy thôi!

Hai đại giáo chủ thần sắc bối rối, trong lòng thầm mắng quyết sách của Giáo hoàng có khuyết điểm.

Trước mắt tội phạm, bọn hắn có thể đối phó được sao?

- Chạy thôi, chạy thôi!

Trần Thư cười hắc hắc cười, đi tới trên vai Tinh thần cự nhân, nói:

- Sa Hoàng truy sát ta thì thôi đi, mấy tiểu lâu la các ngươi cũng muốn giẫm một chân vào, thật sự không xem tội phạm ca ta là người đúng không?

Ầm!

Trong chốc lát, Tinh thần cự nhân lại đánh ra đại quyền, trực tiếp đánh cho hai Vương cấp kêu oang oang.

- Thoải mái quá…

Trần Thư cười hắc hắc, vẫn luôn bị Sa Hoàng truy sát khiến hắn đã rất tức giận!

Hiện tại, cuối cùng cũng tìm được hai bao cát gánh cục tức này!

Mà càng quan trọng hơn là, hắn muốn cho Cứu Thế giáo hội một bài học xương máu, bằng không mấy ngày kế tiếp sẽ có nguy cơ.

Trên người hai đại giáo chủ đang chảy máu, mà Tinh linh đang ở trong di tích lòng cũng đang chảy máu…

Trong lòng Tinh linh chỉ có một ý niệm:

- Xong, di tích sắp bị phá hủy rồi.

Năm phút sai.

Nội tâm của hai đại giáo chủ tràn đầy tuyệt vọng, đã lâm vào trong tuyệt cảnh.

Tinh thần cự nhân Vương cấp đỉnh phong cũng không phải là nhân vật bọn hắn có thể chống đỡ được!

Trong mắt Vương cấp nhị tinh giáo chủ đã có một quyết định, quát lên:

- Ngũ đệ, ngươi kiên trì một chút, ta trở về giáo hội tìm viện binh!

-???

Người được gọi là Ngũ đệ giáo chủ thần sắc kinh hoàng.

Mẹ nó nơi này cách giáo tổng bộ của giáo hội tận mười vạn tám ngàn dặm, tìm cứu binh cái rắm gì?

Không đợi đối phương trả lời, Vương cấp nhị tinh giáo chủ đã cưỡi Khế ước linh, quả quyết lựa chọn bán đứng đồng đội!

- Mẹ nó!

Giáo chủ bị vứt bỏ thấy một màn như vậy, nháy mắt ân cần thăm thân thiết nói…

- Lại giết được một Vương cấp nhất tinh, không thua thiệt…

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, không để ý đến người chạy trốn kia, mà bắt đầu toàn lực oanh sát giáo chủ trước mắt.

- Lão tử hận!

Đại giáo chủ quát một tiếng lớn, liên tiếp bị phản bội, khiến lòng hắn ta như tro nguội.

Cộng thêm hai Khế ước linh của hắn ta mất mạng, mà ba Khế ước linh khác bị thương tổn ít nhiều.

Lực chiến đấu của hắn ta đã rơi xuống đến đáy vực!

Ầm!

Lại là một trọng quyền đánh tới, lại lần nữa oanh sát một Khế ước linh của hắn ta.

Trong mắt đại giáo chủ tràn đầy sợ hãi, vội vàng nói:

- Đừng giết ta, toàn bộ Cứu Thế giáo hội sẽ toàn lực truy sát ngươi!

- Lời nói vô bổ như này có thể nói ít một chút được không? Làm ta cảm thấy giết ngươi cũng không có cảm giác thành tựu.

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, có thể thấy được con hàng này thần chí đã mờ mịt.

Grào!

Song quyền của Tinh thần cự nhân lại lần nữa ngưng tụ tinh quang, chuẩn bị hoàn toàn oanh sát đối phương!

Nhưng ngay lúc này, toàn bộ bốn phía hoang đảo nước biển cuồn cuộn dâng lên, hóa thành một đạo thủy lao khổng lồ bao trùm toàn bộ hòn đảo.

- Nhanh như vậy đã tới rồi sao?

Trần Thư phát giác được sức mạnh của Sa Hoàng, quay đầu nhìn một cái.

Thần sắc hắn khẽ giật mình, chỉ thấy trên mặt biển xuất hiện một đường nét di chuyển, giống như chia cắt thiên địa vậy.

Nhưng nếu nhìn kỹ, căn bản cũng không phải là đường nét gì, mà là vô số hung thú gom lại một chỗ!

Mà dẫn đầu là một con Cự Sa màu lục gầm thét, hai mắt đỏ tươi, tràn đầy sát ý lạnh như băng!

- Chạy trước đi…

Trần Thư nhìn đại giáo chủ trước mặt, sau đó không để ý tới nữa, ngược lại ra lệnh cho Tinh thần cự nhân đánh về phía thủy lao trên không.

Mất đi ba Khế ước linh, Vương cấp Ngự Thú sư đã là phế vật…

Rầm rầm rầm!

Không bao lâu, thủy lao liền đánh ra một đường vết rách.

Trần Thư thuấn di thoát khỏi sự truy sát của Sa Hoàng, đại đào vong của hắn lại sắp bắt đầu…

- Grào!

Trong nháy mắt, Sa Hoàng đi tới trên hoang đảo, nhìn nơi Trần Thư vừa ở lại.

- …

Đại giáo chủ vừa nếm thử trận oanh kích thủy lao, ngước nhìn quái vật khổng lồ trên không.

Đây không phải là tồn tại hắn ta có thể chống đỡ!

Sa Hoàng chỉ liếc qua, nháy mắt khiến hắn ta như rớt vào hầm băng, thậm chí ngay cả hít thở cũng không thông.

Hắn ta run run mở miệng:

- Ta…

Ầm!

Sa Hoàng ngoác cái miệng rộng, nháy mắt nuốt hai Vương cấp Khế ước linh còn lại của hắn ta vào.

- Mùi vị không tệ..

Nó bẹp miệng một cái, tâm trạng miễn cưỡng tốt hơn một chút.

Một cột nước lao xuống, đến thẳng chỗ của đại giáo chủ, chuẩn bị diệt sát hết thảy!

Nhưng ngay lúc này, không gian vặn vẹo, cưỡng ép mang hắn ra khỏi nơi đây.

- Hả?

Sa Hoàng thần sắc cứng lại, trong mắt lại lần nữa nổi giận!

Lại là không gian Khế ước linh xuất thủ!

- Một ngày nào đó, bổn hoàng muốn giết toàn bộ không gian sinh vật trên đời!

Nó quát lên một tiếng lớn, mang theo phần lớn đội ngũ, lại lần nữa hướng về vị trí truy sát Trần Thư mà rời đi.

Vô số Vương cấp hung thú gầm thét, mỗi người phân tán ra một nơi, chuẩn bị bao vây tấn công Trần Thư!

Bởi vì Trần Thư oanh tạc, toàn bộ hải vực Lam Tinh đều bạo động!

Đồng thời, ngay cả thế lực cao đẳng hung thú công sát nhân loại cũng rút lui trở về.

Chương 1751: Có khả năng, chúng ta chỉ đang nháo chơi thôi?

Trong mắt Sa Hoàng, Trần Thư mới là đại sự lớn nhất! Một mặt là báo mối hận trong lòng, mặt khác, thủ đoạn của Trần Thư nghịch thiên cũng khiến cho trong lòng Sa Hoàng có sự cảnh giác.

Mẹ nó đây chỉ là một Hoàng kim Ngự Thú sư mà đã có thể quấy nhiễu hải vực long trời lở đất.

Nếu thật sự để hắn tấn thăng làm Vương cấp thậm chí là truyền kỳ, ngay cả dị không gian của Lam Tinh cũng bị hắn nổ tung?

Sau khi hung thú rời đi, một dị không gian ẩn nấp xuất hiện trên không.

- Ngươi còn biết trở về?

Đại giáo chủ thần sắc nổi giận, nhìn Không ở phía trước, trong mắt đã có vẻ oán hận.

Như không phải ban đầu đối phương quay đầu bỏ chạy, sao hắn ta lại rơi xuống tình trạng hiện tại chứ?

- Chúng ta là đồng bạn sớm tối có nhau mà!

Không vỗ vỗ bờ vai hắn ta, nói:

- Ta không thể tận mắt nhìn ngươi bị giết.

Đại giáo chủ cúi đầu, cười thảm, nói:

- Khế ước linh của lão tử đã chết hết, sống sót cũng không có ý nghĩa gì …

Không an ủi:

- Đừng mất nhuệ khí, nếu như thăng cấp truyền kỳ, ngươi còn có thể thức tỉnh một Khế ước linh!

-?

Khóe miệng Đại giáo chủ giật giật một cái, mẹ nó ngươi còn có thể nói đùa hả?

Hắn ta kinh ngạc nhìn mặt biển màu vàng, thở dài nói:

- Không, ta đã là phế nhân, giết ta đi…

- Không thành vấn đề!

Không nghiêm túc gật đầu một cái, nháy mắt một đạo Không Gian Lợi Nhận cắt đứt cổ họng của đối phương.

- …

Đại giáo chủ thoáng chốc ngây ngẩn cả người, theo bản năng dùng tay che cổ họng, tròng mắt đã có vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Ta… Mẹ nó… Đùa… Đùa thôi mà…

Hắn ta chỉ đang phàn nàn tâm tình trong lòng, kết quả ngươi làm thật?

Chỉ trong nháy mắt, sinh cơ của hắn mất đi, hóa thành một bộ thi thể lạnh băng…

Đại giáo chủ Không thần tình quỷ dị, thận trong thu thập toàn bộ huyết dịch của đối phương, nói:

- Ta cũng không có thời gian càn quấy với ngươi! Thế giới đảo lộn, ta cũng phải tự mình chuẩn bị thật tốt…

Bảy ngày trôi qua.

Toàn bộ trên không hải vực đều tràn ngập khí thể màu vàng nhàn nhạt, thậm chí có mấy phần ý vị tiên cảnh.

Nhưng nếu thật sự bước vào hải vực, thoáng chốc sẽ bị kéo về hiện thực.

Toàn bộ bên trên hải vực vô cùng hôi thối…

Một trăm năm mươi bình Bạo tạc dược tề, phóng ra nhiệt độ cao trực tiếp khiến cho lượng lượng nước biển lớn bốc hơi, mùi kỳ quái ảnh hưởng đến toàn bộ hải vực…

- Thật đúng là nghiệt súc, vẫn đang đuổi theo ta đúng không?

Trần Thư đứng ở một chỗ trên đá ngầm, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại.

Hai mắt hắn thâm đen, thần tình tiều tụy, cả người đều lộ vẻ vô cùng mỏi mệt.

Thời gian bảy ngày, ngay cả một khắc hắn cũng không nghỉ ngơi, hơn nữa thần kinh vẫn luôn căng thẳng.

Đừung nói đến Vương cấp, đoán chừng ngay cả truyền kỳ cũng chưa chắc đã có thể chống đỡ được.

- Ngươi đúng là đại sa bỉ, tội phạm ca nhớ kỹ rồi. .

Trần Thư yên lặng viết tên Sa Hoàng lên cuốn sách nhỏ của mình, còn viết thêm hai chữ phải chết!

Hắn nhìn chân trời, lẩm bẩm:

- Lão gia không xuất thủ? Mẹ nó ta thực sự sắp thành đèn hết dầu rồi!

Thời gian bảy ngày, Thần kỳ dược tề trên người hắn đã xài hết, hơn nữa lại hao phí không ít độc hệ vật liệu đổi Tàng hình cùng truyền tống dược tề, bây giờ, trên người hắn chỉ còn lại hai truyền kỳ độc vật liệu thôi.

Ngoài ra, Sức mạnh tinh thần di tích đã không thể dùng, phải dùng tới vận chuyển di tích, bằng không chắc chắn sẽ sụp đổ.

- Nhưng mà làm thịt được nhiều tiểu hung thú như vậy cũng không thua thiệt…

Khóe môi hắn giương lên, cho dù tinh thần mỏi mệt, nhưng trên người vẫn có khí chất tội phạm.

Mà giờ khắc này, ở một nào đó phía xa chân trời.

Một con Sa Ngư lục sắc đang phiêu phù giữa không trung, khí tức sắp uể oải suy sụp.

Càng kỳ quái hơn là, khóe miệng của nó không ngừng chảy ra chất lỏng màu xanh lá, dáng vẻ như sắp nổ chết…

Nhưng cho dù như vậy, trong mắt Sa Ngư vẫn có sát ý, có thể thấy được hận ý sâu sắc của nó.

Quãng thời gian này nó cũng không dễ chịu.

Nếu là Sa Hoàng thời kỳ đỉnh phong, đừng nói bảy ngày cho dù liên tục tác chiến bảy mươi ngày cũng sẽ không mỏi mệt.

Nhưng độc dịch của Bức Hoàng quá mức đáng sợ, không ngừng từng bước xâm chiếm lấy sinh mệnh khí tức của nó, ảnh hưởng to lớn.

Mà nó lại không có thời gian khử độc, chỉ có thể dựa vào thực lực cường hãn của mình để cứng rắn chống đỡ.

Mấy ngày kế tiếp, độc dịch đều sắp bị nó tiêu hóa rồi…\

- Gia súc, sao có thể kiên trì lâu như vậy…

Ánh mắt Sa Hoàng đã có một điểm kinh ngạc, thực tế nghĩ mãi mà không rõ tại sao Trần Thư lại làm được như vậy.

Đồng thời, trong lòng nó lại có một chút kiêng kị.

Nhưng nó đã không có đường lui!

Grào!

Giờ phút này, lại có mấy chục Vương cấp bao vây giết chết Trần Thư!

Nhưng ánh mắt của bọn nó chết lặng, chỉ làm cho có lệ, trong lòng đã sớm dự liệu được kết quả.

Quả nhiên, thân thể Trần Thư nháy mắt biến mất tại chỗ, tuỳ tiện thoát khỏi bọn chúng.

Thời gian bảy ngày này bất luận bọn chúng sử dụng chiêu thức gì, kết quả đều giống nhau.

Không gian thần kỹ lại phối hợp thêm Quải bỉ dược tề, hiệu quả thật sự quá mức nghịch thiên, ngay cả truyền kỳ cũng không thể tóm được hắn.

Chương 1752: Có khả năng, chúng ta chỉ đang nháo chơi thôi? (2)

Trừ phi Sa Hoàng có thể đối mặt với Trần Thư, nó còn có thể chắc chắn giữ chân hắn lại được. Nhưng quãng thời gian này, cả hai chưa từng đánh qua.

- Mệt quá, mẹ nó ta sắp bị rút khô rồi…

Trần Thư ngáp một cái, chỉ cảm thấy mắt nổi đom đóm, đầu óc có chút choáng váng.

Đúng lúc này, thiết bị truyền tin trong tay hắn cuối cùng cũng vang lên.

Âm thanh của Ninh Bất Phàm vang lên:

- Trần Bì, đa phần đồng bào đều thuận lợi trở về rồi, có cần hay không ta tới tiếp ứng cho ngươi không?

Năm ngày trước, Ninh Bất Phàm nghĩ tới Trần Thư, tới bảo đảm sự an toàn của hắn.

Cuối cùng có Vương cấp không gian Khế ước linh, hắn ta vẫn có niềm tin bảo mệnh trước truyền kỳ sinh vật.

Nhưng lúc ấy thực lực Trần Thư nghịch thiên, hơn nữa nghĩ đến phải bảo đảm những người còn lại mau chóng trở về, đây mới thật sự là đại sự.

- Đều trở về hết rồi ư?

Trong mắt Trần Thư đã có vẻ thư thái, thản nhiên nói:

- Vậy ta cũng không trêu đùa tiểu Sa Ngư này nữa.

- Hả? Thật sự không cần ta tiếp ứng?

Ninh Bất Phàm nhíu mày , ngay cả hắn ta cũng không ngờ tới Trần Thư kiên trì được lâu như vậy.

- Tất nhiên!

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Chỉ là truyền kỳ, dễ dàng có thể bắt chẹt được… Ta mẹ nó. .

Lời nói còn chưa dứt, một tiếng kinh hô truyền đến, tiếp theo chính là tiếng nổ vang của đủ loại kỹ năng.

Sắc mặt Ninh Bất Phàm giật mình, vội vã truy hỏi:

- Trần Thư? Trần Thư!

Một lúc lâu, Trần Thư mới chậm rãi nói:

- Cái kia, lão Ninh, có phải ngươi muốn thể hiện mình một chút không…

- Không, ta không muốn.

-?

Nháy mắt Trần Thư yên lặng, sau đó sâu xa nói:

- Tới tiếp ứng ta một chút đi…

- …

Khóe miệng Ninh Bất Phàm giật giật một cái, sau đó ngắt truyền tin.

- Móa nó, thiếu chút nữa toi mạng rồi…

Trần Thư vỗ vỗ ngực, lúc hắn đang giả vờ giả vịt, dưới mặt biển lại có Vương cấp hung thú đánh lén.

- Hải vực hung thú, Thánh Ngự hội, Cứu Thế giáo hội…

Trần Thư tự lẩm bẩm, không nghĩ tới bị nhiều người chặn giết như vậy mà bản thân vẫn có thể bình yên vô sự…

Nửa ngày sau.

Ninh Bất Phàm mang theo Ngân Hồ tìm tới chỗ Trần Thư đang lánh nạn.

Hắn ta vừa thấy dáng vẻ của Trần Thư, nháy mắt kinh hô một tiếng:

- Mẹ nó! Ngươi bị ép khô?

- …

Trần Thư sâu kín nhìn hắn ta một cái, ngươi thử xem thời gian lánh nạn dài bao lâu?

- Nhưng mà ngươi xác định có thể dẫn ta an toàn rời đi?

Trong mắt hắn đã có một chút nghi vấn, nhìn về phía Ngân Hồ trên đầu vai đối phương, khí tức suy yếu, dáng vẻ cố gắng chống đỡ.

- Miễn cưỡng có thể đi, chúng ta thay nhau xuất lực!

Ninh Bất Phàm đắng chát cười một tiếng.

Ngân Hồ nuốt cổ huyết, sau đó đập một bình Tiềm lực dược tề, bản thân vô cùng suy yếu.

Nhưng vì đón người lại mạnh mẽ sử dụng kỹ năng, đương nhiên cũng là dáng vẻ bị ép khô.

Một người một Hồ liếc nhau, lại có một loại cảm giác thiên nhai trầm luân…

- Grào!

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng gào thét khủng bố, ẩn chứa khí tức truyền kỳ.

- Nhanh như vậy đã tới rồi sao?

Sắc mặt Ninh Bất Phàm giật mình, Ngân Hồ nháy mắt phóng thích kỹ năng, mang theo hai người rời khỏi nơi đây.

- Grào!

Trong mắt Sa Hoàng đã có vẻ bất đắc dĩ, vốn dĩ không bắt được Trần Thư, hiện tại lại tới thêm một tên Ninh Bất Phàm.

Nó đã không có cơ hội!

Sa Hoàng không ngừng suy tính, muốn tìm một biện pháp nào đó…

Thời gian một ngày trôi qua.

Hai không gian Khế ước linh tốc độ vô cùng nhanh, đã đi tới đường biên giới của Hoa quốc.

- Cuối cùng đã tới…

Trần Thư nhìn qua đại lục xa xa, trong lòng thả lỏng một hơi, thậm chí thân thể run lên, thiếu chút nữa ngã xuống.

Thần kinh căng cứng thời gian dài buông lỏng xuống, cả người hắn nháy mắt mệt mỏi như bị thủy triều bao phủ.

Đúng lúc này, xa xa là sóng lớn ngập trời.

Sau đó một con Sa Ngư cực lớn chớp nhoáng lao tới, xa xa nhìn hai người.

- Ta đến nhà rồi, ngươi xác định muốn theo ta sao?

Tâm thần Trần Thư chấn động, nhìn thẳng Sa Hoàng, trong mắt đã có một chút trêu tức.

- …

Sa Hoàng lướt qua hai người, nhìn về phía xa xôi, hình như phát giác được khí tức ám nguyên tố khủng bố đang lưu động.

Trong mắt của nó đã có một vòng kiêng kị, trạng thái của mình không tốt, nếu cùng truyền kỳ khai chiến, tất nhiên là gặp phải nhiều thua thiệt.

Một lúc sau, nó cố gắng nở một nụ cười, nhưng cộng với dáng vẻ hung ác trông tương đối quái dị.

Nó ong ong nói:

- Hay còn có một khả năng… Mấy ngày nay chúng ta chỉ đang nháo chơi thôi…

-??

Trần Thư ngơ ngác, thoáng chốc có chút lờ mờ, không nghĩ tới Sa Hoàng sẽ nói ra những lời này.

Hắn nhíu mày nói:

- Sao thế? Hình như ngươi thực sự có chút sợ hãi rồi đúng không?

- Ta biết, các ngươi và Long Uyên hợp tác giả…

Sa Hoàng khẳng định nói, mấy ngày nay truy sát, nó cũng dần dần nghĩ thông suốt một số việc.

- Ồ?

Trần Thư không tiếp tục mở miệng, mà ra hiệu cho đối phương nói tiếp.

- Nợ máu của các ngươi với Long Uyên không thể cởi bỏ được \, căn bản không có khả năng hợp tác.

Sa Hoàng ong ong nói:

- Nhưng ta và Hoa quốc lại không có thù hận, từ đầu đến cuối, ta cũng không có tiến đánh các ngươi…

- Chúng ta có thể hợp tác!

Chương 1753: Ranh giới cuối cùng của con hàng này quá thấp…

Nó nói lời kinh người, trực tiếp ném ra một cân đạn nặng ký. Trong lòng Ninh Bất Phàm nổi lên tia trào phúng, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên nói:

- Nói như vậy, ngươi muốn phản bội chủng tộc của mình?

- Cái gì gọi là phản bội?

Sa Hoàng cũng rất sáng suốt, nói:

- Kẻ địch của nhân loại là hung thú, hợp tác với các ngươi thì không thể gọi hung thú?

- Có chút thú vị…

Ninh Bất Phàm cười nhạt một tiếng, nói:

- Nhưng các ngươi cũng nên lấy ra chút thành ý chứ nhỉ?

Sa Hoàng ánh mắt kiên quyết, nói:

- Ta có thể lập huyết thệ, vĩnh viễn không bao giờ tiến công Hoa quốc, thế nào?

- Có thể, nhưng mà vẫn chưa đủ!

Trần Thư nháy mắt tiếp lời, nói:

- Ngươi truy sát tội phạm ca lâu như vậy, không có chút phí tổn thất tinh thần nào sao?

- Ngươi muốn cái gì?

- Mười truyền kỳ vật liệu!

- Grào!

Sa Hoàng nháy mắt quay đầu, không chút phản ứng…

Ngươi đúng là thật dám nghĩ mà…

- Không được, rẻ chút đi, năm cái!

Trần Thư xông lên, nói:

- Minh hữu có thể có được sự cường đại của chúng ta, không thua thiệt đâu?

Sa Hoàng quay người, lạnh lùng nói:

- Vậy ngươi giết mấy trăm vạn hung thú của ta, phần nợ này tính như thế nào đây?

- Cái kia thì chúng ta xoá bỏ toàn bộ đi!

-???

Sa Hoàng thân thể khổng lồ run lên, lần đầu tiên nó thấy người vô sỉ như vậy…

- Ngươi không có thành ý, vậy thì thôi đi!

Sa Hoàng thu hồi ý nghĩ vừa rồi, xoay người rời khỏi nơi đây, không tiếp tục tiến thêm một bước nữa.

Nó đã nhìn thấy sát ý sâu trong mắt Trần Thư.

Thực ra nó cũng không có ý nghĩ kết minh, chỉ là kế hoãn binh, muốn Trần Thư trước tiên đi trả thù hung thú còn lại.

- Không phải chứ, chúng ta có thể bàn lại mà.

Trần Thư vội vã gọi, muốn tranh thủ một chút không nghĩ tới đối phương lại không kiên định như vậy.

- Đi rồi…

Ninh Bất Phàm lắc đầu, nghiêm mặt nói:

- Trần Bì, không phải tộc ta trong lòng ắt suy nghĩ khác, nhân loại cùng hung thú đã là tử địch, không có khả năng kết minh!

Trần Thư gật đầu nói:

- Ta biết.

- …

Ninh Bất Phàm khẽ nhếch miệng, nói:

- Vậy ngươi còn nhiệt tình như thế?

- Không phải ta muốn kiếm chút lợi ích sao?

Trần Thư nhíu mày, chững chạc đàng hoàng nói:

- Hơn nữa, ai quy định không thể giết minh hữu chứ?

- …

Khóe miệng Ninh Bất Phàm giật giật một cái, bản thân đúng là xem thường Trần Thư, ranh giới cuối cùng của con hàng này cũng quá thấp rồi…

- Đáng tiếc…

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Vốn dĩ định kết minh ngụy trang, trước tiên lừa gạt Sa Hoàng một chút!

Hắn biết Sa Hoàng cũng giả vờ có ý kết minh mà thôi.

Nhưng hắn có lòng tin, bản thân nhất định có thể ra tay nhanh hơn!

- Được, trước về nước rồi nói sau.

Ninh Bất Phàm cười cười, kết minh hữu với con hàng này đoán chừng bị bán đi cũng còn phải đếm ngược tiền…

Không bao lâu, hai người lần nữa bước lên lục địa.

Trên đường bờ biển Đông Phương Hải, đã tụ họp hơn triệu người, lít nha lít nhít, khuôn mặt tràn đầy hy vọng.

Bọn hắn đều là người nhà của đồng bào sắp trở về, đã chờ đợi ở đây từ sớm.

Không ít người nhìn thấy thân nhân trở về, nhịn không được lệ nóng doanh tròng, gắt gao ôm nhau tại chỗ.

- Tội phạm trở về!

Đúng lúc này, một thanh âm kinh ngạc vang vọng trên không của đám người.

Sắc mặt mọi người sửng sốt, sau đó đồng loạt nhìn phía hải vực trước mặt.

Chỉ thấy một thanh niên mặc áo khoác màu đen, mặt mũi vô cùng tiều tụy đi về phía bọn hắn, thậm chí thân thể còn đang run rẩy, bộ dạng như sắp ngã xuống.

- Tội phạm ca!

Có người reo hò một tiếng, trong mắt đã có mấy phần lệ quang, không khỏi dâng lên lòng tôn kính, giống như đang chiêm ngưỡng anh hùng trở về!

Sự tích Trần Thư dựa vào sức một mình ngăn chặn toàn bộ hải vực, đã bị được chính phủ ruyền khắp toàn quốc!

Bây giờ thời thế loạn lạc, cần có anh hùng đứng ra, chí ít có thể dẹp an định nhân tâm!

Mặc dù hình tượng của Trần Thư không xứng với anh hùng, nhưng chính phủ

cũng chỉ có thể ngoảnh mặt làm ngơ…

- Tội phạm Nam Giang!

- Tội phạm Nam Giang!

Nhất thời, toàn bộ trên khôg bờ biển quanh quẩn tiếng reo hò như lôi đình, vang tận mây xanh!

Trong mắt mỗi người tràn đầy kính ý, giống như tín đồ triều thánh, ngước nhìn Trần Thư trên bầu trời!

Trần Thư và Ninh Bất Phàm nhìn một vị lão nhân trên không trung.

Lão gia tử mỉm cười, nhìn hai người gật đầu một cái, không tiếp tục mở miệng nữa.

- Khụ khụ…

Trần Thư thấy vậy, quay đầu nhìn về đám người, hắn giơ tay phải run rẩy tlên, nhưng vẫn không nhịn được mà ho khan, bộ dáng như gần đất xa trời…

- Không phải… Ngươi sao thế?

Ninh Bất Phàm bên cạnh vội vã đỡ Trần Thư, không phải vừa rồi ngươi vẫn rất ổn ư?

Hiện tại sao lại bày ra bộ dạng như sắp bị nổ chết vậy…

- Hiệu trưởng, ta… Không sao…

Trần Thư hít một hơi thật sâu, thậm chí khiến người ta cảm thấy có chút bất ổn…

Hắn yên lặng mở thiết bị có công năng khuếch đại âm thanh, khàn khàn nói:

- Chỉ cần các đồng bào có thể an toàn trở về, sinh tử của ta thực ra đã không còn quan trọng nữa…

- …

Khóe môi Ninh Bất Phàm giật giật một cái, bây giờ hắn ta lại có xúc động muốn hành hung Trần Thư…

Chương 1754: Mỗi ngày đều nhảy disco trên mũi đao?

Trong nháy mắt, đám người phía dưới cũng doanh tròng lệ quang, lần đầu tiên cảm thấy thân hình Trần Thư vĩ đại như vậy! - Nếu như cho ta một cơ hội nữa, ta cũng sẽ lựa chọn như vậy!

Nét mặt Trần Thư suy yếu, nhưng ngữ khí lại tràn đầy kiên định, sau đó lại thở dài, nói:

- Nhưng tiếc là, lần này trở về có không ít thương vong…

- Tội phạm ca, ngươi đã cố gắng hết sức rồi!

- Đúng vậy, không có ngươi, chúng ta chỉ sợ toàn quân đã bị tiêu diệt!

Phía dưới đám người cùng an ủi, đừng nói đến Hoàng kim Ngự Thú sư, truyền kỳ cũng chưa chắc đã có thể làm được như hắn?

- Cảm ơn sự cảm thông của mọi người…

Trong mắt Trần Thư có vẻ vui mừng, ngược lại đi tới bên cạnh lão gia tử.

Còn chưa tới gần, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra, dưới ánh nhìn vô cùng lo lắng của đám người!

- …

Khóe môi Lão gia tử giật giật một cái, tiểu tử ngươi đóng kịch có thể thật chút được không?

- Cái đó, lão gia tử…

Trần Thư đi tới trước mặt lão nhâ, nói:

- Một ngàn tỷ điểm tích lũy Hoa Hạ của ta lúc nào thì kết toán, thương thế của ta quá nặng rồi…

- Làm trò gì vậy?

- Chính là… Ngài đáp ứng rồi… Phần thưởng cho nhiệm vụ của ta…

Khuôn mặt Trần Thư vô cùng tiều tụy, nhưng trong mắt cũng có vẻ kỳ vọng.

Đồng thời, hắn liếc nhìn biển người phía dưới, thận trọng nói:

- Nhiều người ở đây như vậy, ngài sẽ không nuốt lời chứ…

- Ngươi tính làm loạn đúng không?

Lão gia tử cười nhạt một tiếng, hiểu rõ con hàng này muốn ăn không nói có.

Dù sao theo lẽ thường mà nói, nhiều người có mặt ở đây như vậy, nếu không cho hắn chút lợi ích nào, e rằng sẽ làm người ta thất vọng đau khổ.

Nhưng lão gia tử căn bản không mắc bẫy này, thản nhiên nói:

- Nếu ngươi còn nhắc lại câu này, vậy thì ta sẽ hành hung ngươi ngay tại chỗ đấy!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, có cần phải trực tiếp như vậy không? Thực lực mạnh nên muốn làm gì thì làm đúng không?

- Lão gia tử, ta thật sự cần tài nguyên, rất nhiều rất nhiều tài nguyên…

Trong lòng hắn đánh giá những người người sống sót, theo lý mà nói có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, mở ra đồ giám.

Đến lúc đó, phối trí vật liệu đương nhiên là càng nhiều càng tốt…

Một trăm năm mươi viên đạn hạt nhân có hiệu quả chấn động như vậy, nếu như gấp mười lần thậm chí gấp trăm lần thì sao đây?

- Ngươi thiếu tiền như vậy ư?

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Hiện tại ngươi tốt nhất là tiến hành tuần tự, đừng để thực lực tăng lên quá nhanh.

- Nhưng mà lần này ngươi làm không tệ lắm, có thể cho chút phần thưởng…

Dứt lời, tay phải hắn vung lên, ám nguyên tố phun trào, một cái bình cổ xuất hiện, trong đó chứa một giọt máu!

- Đây là…

Tâm thần Trần Thư chấn động, mơ hồ cảm thấy đây là đồ tốt!

Thần kỹ [Không Gian Bí Lực] chính là đến từ một giọt máu, tuyệt đối là thuộc về chí bảo!

Lão gia tử thản nhiên nói:

- Cho Khế ước linh dùng, có thể tăng lên 10% ——20% toàn bộ thuộc tính, hơn nữa xác suất lớn tăng thêm một ít kỹ năng, xác xuất nhỏ sẽ xuất hiện huyết mạch tiến hóa!

-??

Thân thể Trần Thư chấn động, trong mắt nháy mắt khuôn mặt trở nên vô cùng tham lam, nhanh như chớp thu bình vào.

- Con hàng này gan lớn thật…

Cách đó không xa, ánh mắt Liễu Phong đều dán trên người Trần Thư.

Khi thấy hắn trở về, bọn hắn đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, trong lòng tràn đầy vui sướng.

- Tiểu tử ngươi…

Lão gia tử lắc đầu, sau đó nghiêm mặt nói:

- Nói thật, rốt cuộc sao ngươi làm được vậy? Tiểu Ninh cũng chưa chắc đã có thể kéo Sa Hoàng xuống nước được.

- A… Thế nhưng ta bỏ ra cái giá tương đối lớn đấy.

Trần Thư thở dài, chỉ chỉ đôi mắt thâm quầng của mình, nói:

- Ngài xem trạng thái thân thể ta là biết này.

Tất cả Thần kỳ dược tề trên người đều tiêu xài hết rồi, cộng thêm lượng độc hệ vật liệu, cùng độc dịch nguyên bản của Bức Hoàng…

Quan trọng nhất là, sức mạnh Tinh Không di tích không thể lại dùng nữa, chốc nữa sẽ ít đi một con át chủ bài bảo mệnh.

Lão gia tử gật đầu một cái, trong mắt có vẻ tán thưởng, nói:

- Nhưng mà điều khiến lão phu vui mừng nhất là, hiện tại tiểu tử ngươi giác ngộ nhanh thật đấy, vậy mà thực sự dám đứng ra!

Lúc ấy lão không hứa hẹn phần thưởng gì nhưng Trần Thư vẫn đứng ra, ngoài dự liệu của mọi người.

- Ừ… Cũng tốt…

Trần Thư gãi gãi đầu, ngược lại không nhiều lời.

Thực ra hắn không chỉ đơn thuần là cứu người, cũng là vì mở khóa đồ giám thần kỳ.

Quan trọng nhất là, mặc dù trả giá lớn, nhưng thực ra không nguy hiểm đến tính mạng, bất cứ lúc nào cũng có thể lựa chọn trở về đại lục, đây cũng nguyên nhân hắn có thể đứng ra…

- Ngươi trở về trước đi…

Lão gia tử vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Nghỉ ngơi thật tốt, chuyện còn lại cũng không cần ngươi quản.

- Không cần… Ta vẫn đang chờ…

Trần Thư lắc đầu, mặc dù tâm thần mệt nhọc, nhưng chỉ có tận mắt nhìn thấy đồ giám mở ra, hắn mới có thể yên tâm nghỉ ngơi.

- …

Lão gia tử liếc mắt nhìn hắn, không tiếp tục mở miệng nói chuyện nữa.

Trần Thư hình như nghĩ đến cái gì, hỏi:

- Đúng rồi, lão gia tử, tại sao ngài không ra biển giúp đỡ?

Cho dù chỉ là một Khế ước linh, e rằng cũng có thể treo lên đánh Sa Hoàng một trận.

Chương 1755: Mỗi ngày đều nhảy disco trên mũi đao? (2)

– Hiện Long Uyên đang như hổ rình mồi, thực tế ta không dám rút thân ra. Lão gia tử thở dài, nói:

- Tiểu Sa Ngư kia đã sắp đến biên giới rồi, ta cũng không thèm để ý đến nó.

- Như vậy sao…

Trần Thư gật đầu một cái, ngược lại không thấy có gì bất ngờ.

Lão gia tử là người mạnh nhất, đương nhiên muốn phải cẩn thận, một khi Long Uyên thành bị phá, hậu quả khó mà lường trước được.

Nói một cách khác, lão không thể đánh cược, cũng không đánh cược nổi…

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, xa xa lại có một người trở về.

- Hả?

Thần sắc Trần Thư khẽ giật mình, vẻ mang kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt!

Đối phương chính là Lăng Trần đã từng mất tích!

Là người của Ngự Long Vệ, Trần Thanh Hải đương nhiên là người đầu tiên tiến lên trước nghênh đón.

Trong mắt hắn ta có vẻ kinh ngạc, nói:

- Lăng Trần, ngươi còn sống?

- Bộ trưởng…

Vẻ mặt Lăng Trần chật vật, giải thích nói:

- Ngày ấy ta rơi vào trong biển, trùng hợp rơi vào một chỗ trong dị không gian, may mắn giữ được một mạng, nhưng lúc đó có Vương cấp hung thú canh giữ ở không gian khẩu, ta chỉ có thể chờ đợi cơ hội.

- Mãi đến cách đây không lâu, hình như xuất hiện biến cố, toàn bộ Vương cấp hung thú đều rời khỏi dị không gian, ta mới có cơ hội ra ngoài…

- Xin bộ trưởng trách phạt!

Trong mắt của hắn ta có phần tự trách, Nhiệm vụ hộ tống mình không góp chút sức nào, trông giống như đào binh vậy.

- Như vậy sao?

Trần Thanh Hải nhắm chặt hai mắt, Vương cấp uy áp tản ra, thản nhiên nói:

- Ngươi chưa từng tới Lam Tinh?

Ánh mắt của hắn ta sắc bén, đánh giá Lăng Trần, dường như muốn nhìn thấy sự khác thường trên người hắn ta.

Lăng Trần lắc đầu, nói:

- Không, xuất hiện đại sự gì ư? Ta thấy nước biển và không khí đều có chút ố vàng…

- Xảy ra một tình huống nhỏ, vấn đề không lớn!

Trần Thanh Hải mỉm cười, thu hồi ánh mắt vừa rồi, nói:

- Điều này cũng chẳng thể trách ngươi, nghỉ ngơi thật tốt đi.

Nhiệm vụ hộ tống tương đối thuận lợi, nhưng bởi vì điểm truyền tống bị lộ, dẫn đến biến cố liên tiếp xảy ra!

Trước đó hắn ta có chút hoài nghi Lăng Trần, nhưng nghĩ đến điểm truyền tống chỉ có Vương cấp Ngự Thú sư mới biết được, Lăng Trần muốn làm nội gian cũng không có điều kiện này, hoài nghi trong lòng cũng biến mất.

Thời gian dần trôi qua.

Càng nhiều đồng bào trở về đến bờ biển, một bước vào cảnh nội, thậm chí nhịn không được mà chảy nước mặt, tràn ngập niềm vui sướng sống sót sau tai nạn.

- Vẫn là trải nghiệm quá ít rồi…

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Không thể bình tĩnh một chút như ta sao?

Ninh Bất Phàm bên cạnh nói:

- Ngươi cho rằng ai cũng giống như ngươi, mỗi ngày đều nhảy disco trên mũi dao sao?

- …

Trần Thư nháy mắt im lặng, nói linh tinh gì đó…

Lại một ngày trôi qua, giờ phút này trên mặt biển cũng không có người nào xuất hiện nữa.

Rõ ràng, hầu hết mọi người đều đã trở về, về phần chưa trở về, kết quả không cần nói cũng biết.

- Còn có ai không?

Trần Thư ngáp một cái, cả người mí mắt cũng không mở nổi nhưng vẫn kiên trì ngắm nhìn hải vực.

- Giải tán đi!

Lão gia tử lắc đầu, nói với Vương cấp Ngự Thú sư bên cạnh:

- Các ngươi sắp xếp một ít cường giả, tìm kiếm phụ cận hải vực một lúc!

Mọi người gật đầu, bắt đầu thứ tự sơ tán đám người, chuẩn bị trở về trong thành thị.

Đúng lúc này.

Nét mặt của Trần Thư khẽ giật mình, trong đầu đã có âm thanh chờ mong đã lâu.

- Hoàn thành hệ thống tuyển hạng, thần kỳ dược tề đồ giám mở ra! Mở khoá phối trí bạo tạc dược tề!

Hắn mở to hai mắt nhìn, não hải gần như sắp nổ tung.

Một giây sau, Trần Thư càn rỡ điên cuồng cười một tiếng, cả người nháy mắt nhảy cẫng lên, trong mắt hiện lên vẻ vô cùng hưng phấn.

-??

Những người còn lại ngơ ngác, quay đầu nhìn lại.

Con hàng này lại mắc bệnh sao?

- Ta muốn bay lên, ta thật sự muốn bay lên…

Trần Thư tự lẩm bẩm, cả người giống như điên rồ, lẩm bẩm.

- Các vị, hiện tại đứng dậy cho ta!

Ầm!

Liễu Phong trực tiếp cho búng trán hắn, quát:

- Ngươi có thể trở về rồi nổi điên hay không?

- …

Trần Thư quay đầu nhìn lại, nói:

- Tiểu Liễu, đứng đúng vị trí của ngươi đi!

-??

Liễu Phong ngơ ngács, thật sự mắc bệnh rồi sao?

Hắn ta ôn hòa cười một tiếng, đồng thời bóp bóp đốt ngón tay của mình, chuẩn bị tẩn cho Trần Thư một trận khơi thông gân cốt.

- Tiểu Ninh, tiểu Trần, Tiểu Phương, hộ giá!

Thần sắc Trần Thư giật mình, vội vã chào hỏi đám người Ninh Bất Phàm.

- …

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, ngươi bị bệnh nặng thật đấy.

Nhưng ngay lúc này, Trần Thư hình như thấy mọi người thờ ơ, ánh mắt nhìn về phía lão gia tử, nói:

- Tiểu lão gia tử…

Trong chốc lát, hiện trường yên tĩnh một mảnh, giống như điêu khắc, ngây ngẩn ngay tại chỗ.

Bọn hắn thấy nhiều người tự tìm chỗ chết rồi, nhưng chưa từng gặp người nào tự tìm cái chết như vậy…

Ầm!

Nháy mắt, Trần Thư trực tiếp bị một quyền của lão gia tử đánh bay…

- Đánh! Đánh bốc khói đầy đầu đi!

Lão gia tử thản nhiên nói, sau đó cả người bị một tia Ám Ảnh cuốn lấy, biến mất tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, mỗi đại vương cấp gương mặt nở nụ cười quỷ dị xông tới.

Ầm ầm ầm!

Trong lúc nhất thời, thanh âm thanh thúy dễ nghe vang vọng.

Chương 1756: Khố phòng của chính phủ ở đâu?

Đám người trông lại, mặc dù biết không phải thật sự ra tay độc ác, nhưng lại cảm thấy trông ghê người… Vốn Trần Thư làanh hùng, bọn hắn muốn tiến lên trước khuyên can, nhưng con hàng này thật sự là tự tìm đường chết…

- Không phải! Có thể tôn trọng đạn hạt nhân vương một chút không!

- Ta thật muốn bay lên mà! Các ngươi đang vùi mầm tai hoạ xuống đấy!

- Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây…

- Đừng đánh nữa, đầu óc ta có chút choáng, thật sự không được nữa…

Một lúc sau mọi người đánh đến hăng say, thoáng chốc phát giác được điểm không thích hợp:

Trần Thư không có lên tiếng được nữa…

Bọn hắn cùng dừng tay, trong mắt đã có một chút lo lắng, không đánh chết hắn chứ…

Nhưng sau khi hiện trường an tĩnh lại, bọn hắn chỉ nghe thấy tiếng ngáy khò khò.

Chỉ thấy Trần Thư đang nhắm nghiền hai mắt, nằm ngáy o o, đồng thời khóe miệng để lại nụ cười, trong miệng lẩm bẩm lấy:

- Đạn hạt nhân, ta muốn rất nhiều rất nhiều đạn hạt nhân…

- …

Nét mặt của mọi người ngưng trệ, không nghĩ tới lúc này mà Trần Thư cũng có thể ngủ.

Thật sự coi bọn hắn đang mát xa đúng không…

- Tiểu tử này…

Ninh Bất Phàm lắc đầu, nói:

- Tiểu Liễu, ngươi đưa hắn trở về đi.

Liễu Phong gật đầu một cái, vác Trần Thư rời khỏi nơi đây.

…

Thời gian hai ngày thoáng chốc trôi qua.

- Đạn hạt nhân… Đạn hạt nhân…

Trần Thư đang nhắm hai mắt, trong miệng lẩm bẩm nói, cả người vẫn đang ngủ say.

Hắn thật sự quá mệt mỏi rồi…

- Tiểu tử này…

Liễu Phong mở cửa đi đến, trong mắt đã có vẻ kiêu ngạo, lại có mấy phần đau lòng.

- Trần Thư, mau đứng lên!

Hắn ta đẩy bả vai Trần Thư một cái, thử đánh thức hắn, kết quả lại không một chút phản ứng.

- Xem ra còn phải dùng đòn sát thủ…

Liễu Phong ngồi xổm xuống, dựa vào bên cạnh Trần Thư nói khẽ:

- Nhanh tỉnh lại, trường học phát đạn hạt nhân!

- Hả?

Trần Thư vốn đang ngủ say đột nhiên giật mình, nháy mắt mở mắt ra, trong miệng lẩm bẩm:

- Bao nhiêu viên…

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật một cái, ngươi đúng là không hợp thói thường…

- Ừm…

Trần Thư dụi dụi con mắt, thấy rõ Liễu Phong, thoáng chốc ý thức là âm mưu, bất mãn nói:

- Lão sư, ngươi làm gì vậy? Ta đang mơ thấy mình hành hung tiểu Sa Ngư trong biển đây…

- Mấy giờ rồi? Mau đứng lên uống thuốc ngủ!

Liễu Phong mặt mang ý cười, nghĩ đến lúc trước con hàng này hơn nửa đêm gọi hắn ta dậy uống thuốc ngủ…

-???

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, nhưng đầu óc cũng dần dần thanh tỉnh lại.

- Ngài đang chơi ta đấy à?

- Chơi cái gì mà chơi, tiểu tử ngươi ngủ hai ngày, ăn chút gì đi.

Liễu Phong lắc đầu, nếu cứ ngủ như vậy, không chừng thật sự có thể ngủ đến chết đấy…

- Ò ~

Trần Thư lẩm bẩm một tiếng, lấy lại tinh thần, đồng thời quan sát bốn phía, nói:

- Đây là đâu?

- Văn phòng của ta.

Liễu Phong mở miệng giải thích:

- Ngươi trở về nhà lại không có ai chăm sóc ngươi, ta lo lắng cừu gia của ngươi sẽ tìm tới cửa.

Mặc dù trong nước tương đối an toàn, nhưng Liễu Phong cũng lo lắng vạn nhất xảy ra chuyện gì…

Bình thường Trần Thư có tâm cảnh giác, nhưng ngủ say thì chưa chắc.

- Như vậy sao…

Trần Thư dụi dụi con mắt, đồng thời mở cửa sổ bên cạnh, muốn hít thở không khí mới mẻ một chút.

Kết quả một mùi thúi nhàn nhạt đánh tới, khiến hắn nháy mắt thần sắc chấn động.

- Bà mẹ nó, chuyện gì thế này?

- Ngươi nói xem?

Liễu Phong nhíu mày, nói:

- Mùi trên biển đã bắt đầu lan tới đây rồi…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, không thật sự ảnh hưởng đến môi trường toàn cầu chứ?

Hắn gãi gãi đầu, nói:

- Cái kia, ta sẽ không chịu trách nhiệm gì đâu…

- Không đâu!

Liễu Phong cười lấy nói:

- Nhưng hình như Trấn Linh Quân cùng Ngự Long Vệ gần đây đang đi họp, có lẽ phải áp dụng hành động gì đó.

- Nhưng mà ngươi cũng đừng sợ, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

- …

Vẻ mặt Trần Thư trì trệ, sau đó kiên cường nói:

- Ta sợ sao? Tội phạm Nam Giang ta cây ngay không sợ chết đứng?

-??

Khuôn mặt Liễu Phong cổ quái, ngươi xác định không nói ngược chứ?

Trần Thư nhún vai, không tiếp tục để ý tới Liễu Phong, mà mở ra đồ giám thần kỳ dược tề của mình trong đầu.

Chỉ thấy phía trên là một bình dược tề màu xám, chính là đạn hạt nhân mà hắn tâm tâm niệm niệm!

Ngoài ra, còn có một bình dược tề màu đỏ cũng có ánh sáng nhạt, chính là đã mở khoá bạo tẩu dược tề.

Mà dược tề còn lại đều là ám sắc, rõ ràng hắn không mở khoá, không thể tiến hành phối trí.

Hấp dẫn Trần Thư hơn chính là, ngoại trừ dược tề hắn đã biết, ngoài ra còn có dược tề mới nữa.

- Còn có đồ mới sao?

Hắn nhíu mày, ngược lại đã có vẻ ngoài ý muốn, không nghĩ tới hệ thống lại thoáng như vậy.

- Đây đều là vật tư chiến lược…

Trần Thư tự lẩm bẩm, chờ mong mình mở khóa toàn bộ.

Hắn cười hắc hắc, không tiếp tục huyễn tưởng nữa, mà ngược lại nhìn về phía Bạo tạc dược tề quan trọng nhất.

Phối trí vật liệu: Một ngàn bản vật liệu cấp thấp thuộc tính hỏa + một phần vật liệu Hoàng kim cấp thuộc tính hỏa + mười thuốc dẫn điểm (hệ thống phân giải đủ loại vật liệu có thể lấy được.)

- Hả?

Trần Thư thần sắc khẽ giật mình, trong mắt có vẻ suy tư.

Chương 1757: Hiệu trưởng, ngươi xem ta là hạng người nào?

Ngoại trừ nguyên vật liệu cố định, còn cần thuốc dẫn điểm, thực ra cũng tương đương với phối trí phí, có thể dùng đủ loại vật liệu mà chuyển hóa. - Một bình mà có nhiều như vậy sao?

Hắn tự lẩm bẩm, ngược lại nhìn về phía Liễu Phong, nghiêm trang hỏi:

- Lão sư, khố phòng của chính phủ ở đâu thế?

- Ở học phủ…

Liễu Phong theo bản năng thốt ra, nhưng nháy mắt dừng lại.

Trong mắt của hắn ta có vẻ không thể tưởng tượng nổi, Trần Thư hai mắt sáng lên, quát:

- Ngươi muốn làm gì?

- y… Chỉ đơn thuần là muốn ngắm cảnh thôi mà…

- Ngắm cảnh?

Giọng Liễu Phong vang lên, nói:

- Tiểu tử ngươi có phải nghẹn đến ngu người rồi không?

- Không có.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Trong lòng ta vẫn luôn mong mỏi, nhưng chưa từng tận mắt tham quan, có chút tiếc nuối.

- Dẹp đi!

Liễu Phong liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Người mà cũng có lòng mong mỏi ư?

- Nghe lão sư khuyên một lời, chúng ta đi theo chính đạo, được hay không?

- Ta chỉ hỏi một chút thôi mà…

Trần Thư thở dài, trong lòng đã bình tĩnh lại, nói:

- Lão sư, ngươi có biết nơi nào có thể lấy được lượng lớn cơ sở tài nguyên không?

Đối với hắn mà nói, Hoàng kim vật liệu thực sự rất tốt, vấn đề chính là cơ sở tài nguyên!

Liễu Phong ngơ ngác, hỏi:

- Ngươi muốn cái này làm gì? Bồi dưỡng thế lực tội phạm của ngươi sao?

- Không có, dành cho ta dùng.

- Ngươi dùng?

Trong mắt Liễu Phong đã có mấy phần nghi vấn cùng khó hiểu, nói:

- Những vật kia không gia tăng thực lực của ngươi.

- Ta thực sự có việc gấp cần dùng…

Trần Thư nhíu mày, chân thành nói:

- Ta muốn dùng nó tìm thấy ý nghĩa của sinh mệnh!

-???

Liễu Phong khẽ nhếch miệng, nói:

- Nói tiếng người!

Trần Thư liếc qua bốn phía, sau đó hạ giọng nói:

- Nó có… liên quan đến Đạn hạt nhân!

- !

Liễu Phong thần sắc chấn động, nháy mắt đã có chút hứng thú, nói:

- Cơ sở vật liệu có thể phối trí!

- Tất nhiên.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Chỉ cần một vạn phần vật liệu cấp thấp thuộc tính hóa là có thể chế tạo ra một viên đạn hạt nhân!

- Một vạn phần?

Liễu Phong mở to hai mắt nhìn, nói:

- Quá lãng phí!

- Lão sư, đây chính là đạn hạt nhân đấy!

Trần Thư mở miệng nói:

- Ngươi suy nghĩ một chút giá trị của nó, ta cảm thấy rất có giá trị.

- …

Liễu Phong rơi vào trầm mặc, nghĩ đến bạch sắc quan mang dâng lên trên biển quả thật có chút động tâm.

Đối phó cao cấp hung thú tác dụng không lớn, nhưng miểu sát thú dữ cấp thấp lại quá ổn!

- Ta có thể cùng chính phủ hợp tác một phen!

Trần Thư nhíu mày, trong mắt đã có điểm suy tư.

Đúng lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên:

- Hợp tác cái gì?

Chỉ thấy Tần Thiên đột nhiên xuất hiện bên cạnh hai người, khóe miệng mang theo nụ cười thản nhiên.

- Mẹ nó! Hiệu trưởng, ngươi đi ra từ chỗ nào đấy?

Trong lòng hai người chấn động, dĩ nhiên không phát giác được một chút khí tức.

- Ban công đi.

Tần Thiên nhún vai, nói:

- Hiện tại ta cảm thấy, người đứng đắn đều không đi cửa chính.

- …

Hai người kinh ngạc im lặng, không nghĩ tới Tần Thiên lại dưỡng thành thói quen này.

- Tiểu tử ngươi mới vừa nói hợp tác cái gì?

Tần Thiên nhíu mày, trong mắt đã có tia hứng thú.

Liễu Phong thấp giọng giải thích với hắn một phen.

Nghe thấy mấy chữ Đạn hạt nhân hai, Tần Thiên cũng thần sắc chấn động, trong mắt đã hướng về phía đó.

Rõ ràng, tư thế ném loạn đạn hạt nhân của Trần Thư đã in sâu vào đầu của mỗi người.

Tần Thiên cau mày, nói:

- Không hạn chế số lượng ư?

Trần Thư chắc chắn nói:

- Không có, chỉ cần có vật liệu, ta có thể phối trí được nhưng yêu cầu một chút thời gian!

Người trên mình không thể có quá nhiều cơ sở tài nguyên.

Nhưng chính phủ cũng không thiếu, hoàn toàn có thể cung ứng cho Trần Thư phối trí.

- Chỉ cần một vạn năm ngàn phần vật liệu cấp thấp, ba phần Hoàng kim vật liệu, cộng thêm một trăm triệu tài nguyên tiền Hoa Hạ, ta có thể cung cấp cho chính phủ một bình!

- Vừa rồi không phải là một vạn phần ư?

- Ta miễn phí phối trí sao?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ta cũng muốn nhận lượng.

- …

Tần Thiên sờ cằm, lẩm bẩm:

- Hiệu quả dược tề kia quả thật không tệ…

Ánh mắt của hắn ta độc đáo, bây giờ chính vào thời loạn thế, đồ vật này là vật tư chiến lược, thậm chí có thể làm đòn sát thủ, trong nháy mắt hủy diệt vô số phổ thông hung thú.

- Nhưng quá mắc…

Hắn lắc đầu, suy tính giá đạn hạt nhân.

Trần Thư mở miệng nói:

- Vật hiếm thì quý, đây chính là đạn hạt nhân duy nhất toàn cầu có thể sử dụng!

Khoa kỹ vũ khí đạn hạt nhân của mỗi quốc gia thế lực đều có, nhưng không dám thả xuống, bức xạ hạt nhân sẽ không ảnh hưởng hung thú, sẽ chỉ khiêns nhân loại gieo gió gặt bão.

- Một vạn năm ngàn phần…

Tần Thiên hai mắt nhắm lại, dường như đang ý thức được cái gì, hỏi:

- Ta muốn hỏi một chút, tiểu tử ngươi đã ăn bao nhiêu tiền hoa hồng?

- …

Trần Thư nháy mắt mở to hai mắt nhìn, sau đó đấm ngực dậm chân mà nói:

- Hiệu trưởng, ngươi coi ta là loại người nào?

Tần Thiên thản nhiên nói:

- Tội phạm Nam Giang.

- …

Trần Thư thở dài, nói:

- Vẫn là ngài thông minh, nói thật đi, thựa ra chỉ cần tám ngàn phần là có thể phối trí một bình!

- Thật?

Chương 1758: Ta không phải là người, nhưng ngươi chính là chó đấy

Tần Thiên thần sắc cổ quái, vẫn không quá tin tưởng. - Thiên chân vạn xác.

Trần Thư gật đầu, thành khẩn nói:

- Đây là cực hạn đấy!

- Ta trở về cùng người ở trên đó thương lượng một chút.

Tần Thiên gật đầu một cái, đã tâm động, nhưng hắn chỉ là một trường học hiệu trưởng, cũng không có quyết định gì quyền.

- Vậy thì cám ơn hiệu trưởng!

Trần Thư cười một tếng, đã có chút huyễn tưởng cuộc sống tốt đẹp sau này.

Tần Thiên mở miệng nói:

- Đúng rồi, hai ngày sau đó, Long Uyên thành sẽ tổ chức một hội nghị, là liên quan tới nhiệm vụ hộ tống lần này, ngươi cũng tham gia một chút đi.

- Ừm, không thành vấn đề!

Trần Thư mở miệng đáp ứng, đồng thời trong lòng còn nghĩ đến muốn đi tìm lão gia tử đòi chút ban thưởng.

Tần Thiên nhìn một hai người, không tiếp tục mở miệng, quay người rời khỏi nơi đây.

- Lão sư, ta cũng muốn trở về.

Trần Thư duỗi cái lưng mệt mỏi, nhìn phía bầu trời ngoài cửa sổ, đã có chút muốn về thành phố Nam Giang.

Địa phương còn lại, vẫn không có cảm giác đại bản doanh…

- Hả?

Liễu Phong gật đầu, không ngăn cản, nhưng hình như nghĩ đến cái gì, nghiêm túc nói:

- Lần này, ta thay mấy trăm ngàn đồng bào, cảm ơn ngươi.

- Thực ra ta cũng có mục đích của mình.

Trần Thư khoát tay áo, thuấn di biến mất tại chỗ…

Thành phố Nam Giang, an cư tiểu khu.

- Mẹ nó rốt cục cũng trở về rồi…

Trần Thư đi tới cửa nhà, trong lòng dâng lên mấy phần hưng phấn.

Đang lúc hắn duỗi tay ra thời điểm, thần sắc của hắn chấn động, gần như theo bản năng, thân thể hướng về bên phải, tránh thoát tập kích từ sau lưng !

- Đánh lén?

Lông mày của hắn vểnh lên, đột nhiên quay người, tay phải thành quyền, đánh về người đứng phía sau!

Phản ứng của đối phương tương đối nhanh chóng, quả quyết kéo dài khoảng cách, không cho Trần Thư cơ hội phản kích.

Chỉ thấy một nữ sinh nữ sinh đang cầm lấy túi phân, trong mắt tràn ngập vẻ vui thích.

- Ta nói Phương Tư tỷ, có muốn tới đây lấy bộ không?

Nét mặt của Trần Thư khẽ giật mình, nhịn không được lắc đầu cười một tiếng.

Phương Tư nhếch miệng lên, nói:

- Xem ra lão huynh đệ của ta không phải ngụy trang thành hung thú nữa rồi.

- Hiện tại nhìn ra chưa?

- Nhìn ra rồi! Cái này theo bản năng = toàn cầu chỉ một mình ngươi có!

Phương Tư thu hồi túi phân, thở dài:

- Ngươi quả thực không giống luật nhân quả luật kỹ năng.

- Miễn cưỡng xem như thế đi. .

Trần Thư cười hắc hắc, trong mắt hiện lên niềm vui trùng phùng.

Đúng lúc này, cửa phòng Trần Thư bị mở ra.

Âm thanh hai người đùa giỡn cũng kinh động đến phụ mẫu trong phòng khách.

- Nhi tử! Con về rồi à.

Sắc mặt phụ thân nét mặt của Trần Bình xúc động, trong mắt tràn ngập vui mừng, đồng thời trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mẫu thân bên cạnh tiến lên ôm Trần Thư vào lòng, trong mắt đã có mấy phần lệ quang.

Những người còn lại đều vô cùng kính ngưỡng Trần Thư còn xem hắn như anh hùng.

Nhưng trong lòng mẫu thân hắn chỉ có sự lo lắng, chỉ hy vọng nhi tử có thể bình an, như vậy cũng đã đủ rồi.

Thậm chí ngay cả trong lòng phụ thân Trần Bình cũng có mấy phần dao động, mặc dù ngoài miệng hi vọng nhi tử có thể gánh chịu trách nhiệm, nhưng khi nguy hiểm ập xuống, trong lòng hắn ta cũng thắt chặt lại.

- Mẹ… Ổn rồi… Phương Tư tỷ nhìn xem …

Trong lòng Trần Thư cũng cảm động, nhưng vừa nhìn thấy Phương Tư bên cạnh, vẫn muốn duy trì một chút khí thế của tội phạm.

- Tiểu Phương Tư cũng ở đây à, vào trong đã.

Lúc này phụ mẫu mới nhìn thấy Phương Tư bên cạnh, vội vã mời đối phương đi vào trong nhà.

Mẫu thân buông Trần Thư ra, sửa sang y phục cho hắn nói:

- Khoảng thời gian này, Phương Tư tỷ rất lo lắng cho con, thậm chí nhiều lần ra biển tìm con, muốn đón con trở về.

- A di…

Phương Tư bên cạnh cắt ngang, tính cách hào sảng của nàng khiến nàng ta cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Thần sắc Trần Thư sững sờ, không nghĩ tới Phương Tư sẽ ra biển, đi sâu trong đại bản doanh của hung thú tìm kiếm hắn, hoàn toàn là cửu tử nhất sinh!

- Phương Tư tỷ… Thực ra ngươi không nhất thiết phải làm như vậy đâu!

Trần Thư thở dài, nhìn Phương Tư trước mặt.

Phương Tư hơi sững sờ, kiên định nói:

- Ta cảm thấy cần là được rồi!

- Không phải, ý của ta là…

Trần Thư gãi gãi đầu, nói:

- Nếu lúc về lại bị ngã thì ta còn phải nghĩ cách cứu ngươi…

-???

Vẻ mặt Phương Tư ngơ ngác, lườm hắn một cái, trực tiếp ngồi xuống trên ghế sô pha.

- Phương Tư tỷ, sao thế?

Trần Thư bu lại, nói:

- Chúng ta làm việc phải tự lượng sức mình, không đúng sao?

- Ta… Ta muốn đánh ngươi!

Phương Tư mím môi, cắn răng nói.

Vốn cho rằng sẽ khiến Trần Thư cảm động khóc ròng ròng, nhưng nàng ta nhìn lầm tội phạm Nam Giang rồi . .

- Tỷ, sau này nên lý trí một chút…

Trần Thư vẫn lải nhải không ngớt, muốn thông não cho Phương Tư.

Trên thực tế, trong lòng hắn vô cùng cảm động, nhưng hắn cũng không hy vọng người bên cạnh mạo hiểm nữa.

Nhất người không đủ thực lực, nghe theo lý trí thì chỉ phản tác dụng mà thôi.

Lúc chạng vạng tối.

Sau khi đầu óc bị Trần Thư tẩy não, Phương Tư đã bị tác động động, trở về nhà lĩnh hội đạo lý…

Thực ra Phương Tư luôn là người tương đối lý trí, không phải tiểu nữ sinh, sẽ không làm ra hành động gì xúc động.

Chương 1759: Ta không phải là người, nhưng ngươi chính là chó đấy (2)

Nhưng nếu là chuyện liên quan đến Trần Thư cùng Trương Đại Lực, nàng ta vẫn muốn đứng ra, có thể là bởi vì từ nhỏ đã đã thành thói quen … - Sắp xếp lại thu hoạch…

Trần Thư về tới trong gian phòng, bắt đầu tổng kết nhiệm vụ hộ tống lần này.

Quan trọng nhất là phần thưởng, dĩ nhiên chính là đồ giám thần kỳ dược tề.

Mặc dù chiến lực thực tế không được tăng lên, nhưng tiềm lực quá lớn, cho dù hắn đến Truyền kỳ rồi cũng vẫn có sự trợ giúp.

Tiếp đó là phần thướng tới từ hai truyền kỳ Ngự Thú sư.

Một cái Huyết Mạch Châu lão Kiều cho, một cái là một giọt huyết dịch lão gia tử ban thưởng.

Về phần [Tiểu không gian chi vực] lão Kiều cho đã bị Thỏ Không Gian nuốt mất.

Ngoài ra còn có phần thưởng từ hệ thống.

Ngoài trừ phần lớn ngự thú lực cùng kỹ năng thêm một, còn có Bạo tạc dược tề hiệu quả thêm 30%, cùng phối trí mở khoá Bạo tẩu dược tề.

Mà quan trọng nhất, thật ra là hắn hạ độc Sa Hoàng, phần thưởng hệ thống cho Tiểu Tinh Linh là Kỹ năng làm lạnh !

[Kỹ năng làm lạnh: Khiến toàn bộ thời gian kỹ năng làm lạnh của Khế ước linh cùng cấp giảm 15%]

Miêu tả kỹ năng tương đối đơn giản, nhưng tác dụng cũng không nhỏ.

Chí ít đối với Husky mà nói, là một sự tăng lên tương đối lớn.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là, hiệu quả của nó là một trị số cố định, không có kỹ năng đẳng cấp thuyết giáo, cũng sẽ không ảnh hưởng đến thuộc tính của Tiểu Tinh Linh.

- Hiện tại có thể tạo ra vô hạn phân thân…

Trần Thư tự lẩm bẩm, bản thân kỹ năng làm lạnh của Husky đã không lâu, lại thêm Tiểu Tinh Linh phụ trợ, có thể để cho thời gian duy trì [Phân thân] cùng thời gian làm lạnh giống nhau.

Điều này cũng có nghĩa, Husky có thể duy trì chiến lực đỉnh phong bất cứ lúc nào, trừ phi phân thân bị giết sớm.

- Còn có hai chí bảo…

Trần Thư nhìn về phía Huyết Mạch Châu cùng lão huyết trong bình, trong mắt có vẻ suy tư.

Hiện tại hắn có bốn Khế ước linh, cần phải cân nhắc xem cho Khế ước linh nào sử dụng.

Đầu tiên là loại trừ Slime…

Bởi vì nó từng nuốt Huyết Mạch Châu, hơn nữa bình xét cấp tiềm lực của nó là cấp S+, thuộc tính cơ sở thực ra cũng không thấp.

Hắn phải chia đều mới được!

- Husky cùng Thỏ Không Gian đều là cấp S, bọn chúng dùng là tốt nhất…

Trong mắt Trần Thư có vẻ suy nghĩ, nhưng lại lo lắng Tiểu Tinh Linh sẽ buồn bực.

Nếu là Khế ước linh còn lại chắc chắn sẽ thành thật nghe theo lời chủ nhân.

Nhưng Tiểu Tinh Linh là ác bá dị giới, lỡ như trong lòng khó chịu, chuyện nghịch thiên như buff thêm cho nghịch nhân cũng có thể làm được. ..

- Cho nó chút phần thưởng an ủi vậy!

Con ngươi của Trần Thư xoay một cái, trong lòng có một ý nghĩ.

Lúc ban đêm.

Trên mặt bàn trước mặt Trần Thư, có ba khay sắt úp ngược.

Tâm thần hắn khẽ động, triệu hoán ra Husky, Thỏ Không Gian cùng Tiểu Tinh Linh.

- Tiểu Trần, ngươi làm gì thế? Vậy mà cưỡng ép bản đại vương thu về đi!

Tiểu Tinh Linh chống nạnh, chất vấn Trần Thư.

Lúc ấy Trần Thư lâm vào ngủ say, mất đi ý thức, Khế ước linh đương nhiên là về trong Dị không gian.

- Tình huống đặc biệt…

Trần Thư cười cười, nói:

- Hành động lần này, các ngươi cũng khổ cực, đây là đặc biệt cho ban thưởng cho các ngươi!

- Ba khay sắt, các ngươi tự chọn một cái!

- Ta chọn trước!

Tiểu Tinh Linh nháy mắt hai mắt sáng lên, đi tới trước mặt ba chiếc khay sắt.

Nó móc xì gà, bẹp hai cái, đồng thời lỗ mũi khẽ động, trong mắt đã có một vẻ giảo hoạt.

- Ta muốn cái này!

Nó liếm môi một cái, thậm chí có nước miếng cũng chảy xuống, nói:

- Tiểu Trần, ngươi vẫn quá non, giấu giếm được cái mũi của ta ư?

Trần Thư mặt không biểu tình, nói:

- Hai người các ngươi thì sao?

Thỏ Không Gian tùy ý ngồi xuống trên một cái khay sắt, ra hiệu mình đã chọn xong.

- Ngao ngao!

Husky băng băng đi tới, trực tiếp bắt đầu gặm lên khay sắt kia, dáng vẻ cực kỳ hưng phấn, nghiêm túc nhận phần thưởng…

- …

Trần Thư đỡ trán, đúng là Husky thuần chủng…

Hắn thở dài, nói:

- Được rồi, có thể mở ra!

Ầm!

Tiểu Tinh Linh trực tiếp móc ra Lang Nha Bổng, đánh bay khay sắt, trong đó chính là một chén canh nóng thơm ngào ngạt!

- Của bản đại vương đấy!

Tiểu Tinh Linh hì hì cười một tiếng, chôn đầu trong bát canh, nhanh chóng uống xong.

- Nấc ~~

Nó vỗ vỗ bụng, nói:

- Trương Đại Lực nấu à? Vẫn là nguyên liệu nấu ăn Vương cấp, thật là quá sung sướng!

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt của nó thoáng nhìn, nụ cười thoáng chốc ngưng trọng!

Chỉ thấy Thỏ Không Gian mở bình ra, trong đó có khí tức cổ huyết tản ra, khiến linh hồn Tiểu Tinh Linh hưng phấn.

Mà cùng lúc đó, Husky cũng mở bình ra, lộ ra Huyết Mạch Châu bên trong, đối với Khế ước linh, có lực hấp dẫn trí mạng!

Phòng ngừa bị Tiểu Tinh Linh phát giác được, Trần Thư cố ý dùng Huyết Mạch Châu của hệ thống ngụy thống…

-???

Tiểu Tinh Linh nhìn qua hai phần thưởng kinh người cuar Khế ước linh, đầu óc thoáng chốc choáng váng.

Nó rõ ràng chỉ có một chén canh? !

Ánh mắt của nó trừng trừng nhìn kỹ Trần Thư, muốn một câu giải thích hợp lý!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Lão đại, ngươi chọn mà!

- . .

Tiểu Tinh Linh mở to hai mắt nhìn, nói:

- Tiểu Trần, ta không phải là người, nhưng ngươi chính là chó đấy!

Chương 1760: Trần Bì, ngươi sẽ không… Thời gian không còn nhiều nữa hả

– Lời này là có ý gì? Mẹ nó ta còn cố ý để ngươi chọn trước mà. Trần Thư bẹo Tiểu Tinh Linh một cái, an ủi nói:

- Lần sau có đồ tốt, nhất định cho ngươi trước!

- Dẹp đi!

Tiểu Tinh Linh lườm hắn một cái, nói:

- Dù sao thì bản đại vương cũng không dùng những thứ này.

Nó bắt chéo hai chân, ngồi xuống trên bả vai Trần Thư.

Mặc dù ngoài mặt tỏ vẻ không thèm để ý, nhưng khi thấy hai Khế ước linh nuốt vào bảo vật, vẫn có chút thèm muốn.

- Dám lừa gạt bản đại vương… Buổi tối đừng ngủ như chết đấy…

Tiểu Tinh Linh rủ xuống đầu, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, trong mắt đã có chút bất mãn.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, đường đường tội phạm Nam Giang, lại bị chính Khế ước linh của mình uy hiếp…

Hắn lắc đầu, đồng thời thu hồi Thỏ Không Gian cùng Husky vào trong ngự thú không gian.

Dù sao cũng là đỉnh cấp bảo vật, cả hai tiêu hóa vẫn cần một chút thời gian mới được.

- Đồ giám mở ra rồi, tiếp theo là phối dược…

Trần Thư suy tính chính kế hoạch kế theo của mình.

Bây giờ cấp bậc Ngự thú của hắn tạm thời không thể tăng lên, muốn tăng thực lực, cũng chỉ có thể dựa vào thần kỳ dược tề.

Một bình thần kỳ dược tề có thể vô dụng, nhưng nếu trên trăm bình thậm chí hơn ngàn bình thì sẽ có biến chất.

Nếu hiện tại có lượng lớn tử vong dược tề, trực tiếp có thể tìm truyền kỳ sinh vật đơn đấu một phen.

- Sự hợp tác của chính phủ cũng chỉ là một mặt, còn phải tìm vài cách khác nữa…

Trần Thư tự lẩm bẩm, hiện tại trong đầu đều đang nghĩ cách kiếm tiền.

Ngoại trừ hai truyền kỳ độc hệ vật liệu trên người, hắn đã là người không có đồng nào.

Ban đêm.

Trần Thư vẫn lật qua lật lại không ngủ được.

Một mặt là bởi vì hai ngày trước ngủ quá lâu, mặt khác…

Tiểu Tinh Linh đang gánh Lang Nha Bổng, ánh mắt yên lặng nhìn hắn, không nói một lời…

- Dẹp đi…

Trần Thư lắc đầu, đứng dậy mở máy tính, quyết định trước tiên tìm hiểu tình hình trong nước.

- Trong nước không xảy ra chuyện gì chứ…

Hắn đăng nhập tài khoản ngự thú võng của mình, bởi vì thân phận là Ngự Long Vệ, quyền hạn của hắn và Tần Thiên cùng một đẳng cấp, có thể hiểu được phần lớn tài liệu cơ mật.

Một giờ sau.

Trần Thư dụi dụi con mắt, làm dịu cơn mệt nhọc đồng thời cũng bắt đầu suy tư.

Mặc dù hắn xuất ngoại tới bây giờ mới hai tháng, nhưng trong nước đã có biến hóa long trời lở đất.

Bởi vì chính ph ban bố các nhiệm vụ đại săn bắn, dẫn đến hung thú bên trong mỗi đại Dị không gian xuất hiện thảm trọng thương vong.

Đủ loại hung thú biến dị, lãnh chúa đều biến thành mục tiêu săn bắn.

Ngự Thú sư thu hoạch to lớn, cộng thêm phần thưởng của chính phủ phong phú, làm cho mỗi đại Ngự Thú sư đều tích lũy được không ít ngự thú tài nguyên.

Trong lúc nhất thời, trong nước tiến hóa như thủy triều dâng trào, trung bình ngự thú đẳng cấp đều tăng lên.

Không chỉ như thế, thực lực của mỗi đại Dị không gian bị suy yếu, đại chiến sau này hạ thấp nguy hiểm.

- Xong rồi…

Trần Thư tự lẩm bẩm, nhưng trong lòng thì đã có một dự cảm không tốt.

- Dược tề hợp tác của dường như phải ngâm nước nóng rồi…

Bây giờ trong nước vui vẻ phồn vinh, mọi người đã bước vào thời đại ngự thú mới.

Nhưng chính phủ cũng là tiêu hao lượng lớn tài nguyên.

Theo phán đoán của Trần Thư, e rằng hiện tại chính phủ cũng không giàu có gì, tích lũy nhiều năm qua đều tiêu xài hết sạch rồi.

Đây quả thật là một loại tiêu hao tài nguyên!

Nhưng mà bây giờ là loạn thế, quyết sách này đương nhiên là không có bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng đối với Trần Thư mà nói, kế hoạch hợp tác dược tề của hắn e rằng sắp thất bại.

- Khố phòng của chính phủ đoán chừng cũng không có cơ sở tư nguyên…

Trần Thư nhắm mắt lại, nhịn không được thở dài.

Vẻn vẹn gần hai tháng, chính phủ hao phí cơ sở tài nguyên gần vạn ức.

- Vẫn phải dựa vào chính mình!

Hắn lắc đầu, đóng máy tính, quay lại giường, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Lúc này, ánh mắt của hắn thoáng nhìn, chỉ thấy Tiểu Tinh Linh vẫn đang yên lặng nhìn hắn…

- Không phải… Ta là chủ nhân của ngươi đấy…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, chỉ cảm thấy đến có chút hãi đến luống cuống.

- Ai bảo ngươi lừa gạt ta!

Tiểu Tinh Linh hừ một tiếng, giương Lang Nha Bổng trong tay, dáng vẻ của sơn đại vương.

- Không phải là do tài nguyên không đủ ư…

Trần Thư lắc đầu, trong lúc nhất thời cảm thấy Khế ước linh quá thông minh cũng không phải chuyện gì tốt.

Nếu như đều là Husky, cho một cái bồn sắt đoán chừng có thể hưng phấn mười ngày nửa tháng…

- Ngươi đi theo Đại Lực sống nửa tháng, để hắn mỗi ngày đều nấu ăn ngon cho ngươi, vậy được rồi chứ?

- Thật sao?

Vẻ mặt vốn dĩ u oán của Tiểu Tinh Linh chấn động, nháy mắt trở nên hưng phấn.

- Tất nhiên! Ta đã nuốt lời bao giờ chưa?

Trần Thư mỉm cười, quả nhiên mỹ thực mới là sự uy hiếp của Tiểu Tinh Linh .

- Nhưng mà nói thật…

Hắn nhíu mày, bắt Tiểu Tinh Ling tới, nói:

- Ngươi có cách gì kiếm tiền không?

- Kiếm tiền? Cái gì?

Trong mắt Tiểu Tinh Linh hiện lên vẻ nghi hoặc, dường như nghe không hiểu.

- Ừm… làm đồ ăn!

Trần Thư suy tư một chút, thông tục dễ hiểu giải thích.

- Cướp!

Chương 1761: Có ngươi, là phúc phận của ta…

Vẻ mặt Tiểu Tinh Linh khinh bỉ nhìn hắn, nói: - Thực lực ngươi bây giờ không yếu, không phải muốn cướp cái gì thì cướp cái đấy được sao? Ta cảm thấy lão đầu kia bảo vật nhiều!

-???

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, cách của ngươi là muốn đưa tiễn ta đúng không?

- Thôi bỏ đi, vẫn nên dựa vào mình thôi!

Trần Thư ngáp một cái, chậm chậm chìm vào giấc ngủ…

- Ngươi gia hỏa này…

Tiểu Tinh Linh nhìn Trần Thư, lầm bầm hai câu.

Bởi vì Trần Thư là ngủ không sau, hơn nữa duy trì ý thức của bản thân, ngược lại không ép nó thu về ngự thú không gian.

Nó móc ra xì gà, phun khói trắng trên mặt Trần Thư, trong lòng thoáng chốc hiểu ra.

- Ăn cơm rồi ngủ, đúng là Tinh linh sinh mỹ diệu…

Nó thu hồi vũ khí chuyên môn, nằm bên cạnh Trần Thư bên cạnh, đắp chăn mền cho mềm rồi nặng nề ngủ thiếp đi…

…

Rạng sáng ngày hôm sau.

Trần Thư đi đến trong nhà Đại Lực, giao Tiểu Tinh Linh cho hắn ta.

- Đại lực, tạm thời chăm sóc nó giúp ta.

Hai cánh Tiểu Tinh Linh khẽ động, đi tới trên bờ vai Đại Lực, trong mắt tràn đầy vẻ thèm thuồng ăn uống.

- …

Sắc mặt Đại Lực trì trệ, thậm chí cảm thấy con hàng này muốn nuốt tươi hắn…

- Sao lại đột nhiên muốn ta chăm sóc nó?

Đại Lực ngơ ngác, sau đó hình như nghĩ đến cái gì, nói:

- Trần Bì, ngươi sẽ không… Thời gian không còn nhiều, đang bàn giao hậu sự?

-???

Trần Thư xạm mặt lại, ngươi muốn ăn đánh sao?

Hắn lườm Đại Lực một cái, nói:

- Con hàng này ầm ĩ muốn ăn mỹ thực, đương nhiên là cần nhờ ngươi.

- Như vậy sao…

Đại Lực vỗ vỗ ngực, thở dài:

- Hại ta mừng hụt.

- …

Trần Thư khẽ nhếch miệng, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Hắn thở dài, nói:

- Đại Lực, ta một thân chính khí sao lại kết giao với một người xấu như ngươi chứ!

Đại Lực không nói gì thêm, chỉ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn kỹ hắn, giống như muốn nói lại thôi.

- Được rồi …

Trần Thư bị nhìn chằm chằm có chút không dễ chịu, nói:

- Đúng rồi, ngươi có thể giúp đỡ chăm sóc Tiểu Hoàng một chút được không?

Hắn sử dụng bán tướng triệu hoán, mở ra ngự thú không gian của Slime.

Nháy mắt, trước mặt Đại Lực xuất hiện một đôi ngốc manh mắt to, giống như hai đèn lớn lồng, đã có thể tưởng tượng đến hình thể của nó.

- Dẹp đi …

Trương Đại Lực nói:

- Có nơi nào chứa nổi nó chứ?

Cho dù không sử dụng cự đại hóa, Tiểu Hoàng cũng gần ba mươi mét, tương đương với một tòa nhà nhỏ mười tầng.

- …

Trần Thư mở miệng nói:

- Vậy quân vương thực đơn của nó…

Bởi vì trên biển truy kích, dẫn đến Tiểu Hoàng không phục dụng đến thực đơn nấu nướng của Đại Lực, tốc độ nâng cao hình thể thoáng chốc chậm lại.

- Ừm…

Đại Lực suy tư một chút, nói:

- Ta và ngươi cùng đợi đi, vừa vặn không gian thực đơn sắp nghiên cứu ra, ta cũng có thể giúp ngươi nấu nướng.

- Cũng được.

Trần Thư gật đầu, chỉ cần không phải đối mặt với truyền kỳ sinh vật, hắn vẫn có thể bảo đảm sự an toàn cho Đại Lực.

Đại Lực mở miệng nói:

- Tiếp theo không có việc gì làm à?

- Tạm thời không có chuyện gì làm, xem cấp trên có giaonhiệm vụ không.

Đúng lúc này, bụng Trần Thư ùng ục, rõ ràng hơi đói bụng.

Đại Lực ân cần hỏi han:

- Ngươi chưa ăn cơm sáng?

- Ừm.

Trần Thư gật đầu, đồng thời dùng đói khát ánh mắt nhìn phía Đại Lực, đã là trần trụi ám chỉ.

- Vậy thì nhanh về nhà, ăn xong rồi nói.

-??

Trần Thư ngơ ngác, sau đó tự nhiên nói:

- Ở nhà ngươi ăn cũng giống nhau cả mà.

Dứt lời, hắn trực tiếp bước vào trong nhà Đại Lực, liếc mắt thấy trên bàn đang bày các món ăn ngon.

Đúng lúc này, cha Đại Lực Trương Phong đi tới phòng ăn, nhiệt tình nói:

- Trần Bì, tiểu tử ngươi trở về rồi hả? Khiến chúng ta rất lo lắng đấy! Đúng rồi, ăn cơm chưa? Ta lấy cho ngươi một phần bát đũa.

- Không cần, Trương thúc.

Trần Thư xấu hổ lắc đầu, sau đó nghiêm túc nói:

- Ta tự lấy là được rồi.

Dứt lời, hắn quen thuộc cầm lấy bát đũa ngồi xuống trên bàn.

- ..

Trương Phong ngơ ngác, sau đó không thèm để ý, đã tương đối quen thuộc với tính tình của Trần Thư.

Hình như nghĩ đến cái gì, nháy mắt thay đổi thần thái sáng láng, hỏi:

- Trần Bì, nói cho ta nghe một chút kinh nghiệm của ngươi, Thú Hoàng hải vực có phải khá mạnh không?

Trần Thư một mình, hủy hoại toàn bộ hải vực, bao gồm một truyền kỳ sinh vật, chuyện này đã truyền khắp toàn quốc.

- Không phải khá mạnh!

Trần Thư lắc đầu nói:

- Mà là tương đối mãnh! Sa ngư thân dài ngàn mét, hung thần ác sát, chỉ đứng ở nơi đó, bốn phía sẽ nhấc lên vạn trượng sóng lớn, khí thế quả thực khủng bố tột cùng!

- Nhưng lúc ấy ta có thể sợ sao? Cầm lấy túi phân, xách theo đao mổ heo, trực tiếp giết!

- Ta cùng Sa Ngư cách nhau trăm mét, khí thế đụng chạm, Vương cấp hung thú cũng phải lạnh run…

- Cảnh tượng chúng ta chiến đấu, ngươi không nhìn thấy đâu, quả thực giết đến máu chảy thành sông, nhật nguyệt vô quang!

- …

Trương Đại Lực yên lặng nhìn Trần Thư, lại nhìn cha mình liên tục gật đầu, cuối cùng hắn ta lựa chọn yên lặng…

Nửa tiếng.

Trương Đại Lực vốn giữ vẻ mặt không để ý lại trở nên vô cùng phấn khởi, liên tục truy hỏi Trần Thư.

Mặc dù biết con hàng này đang nói bừa, nhưng thật sự là quá có lực hút, như đang nghe kể chuyện.

Chương 1762: Có ngươi, là phúc phận của ta… (2)

– Cuối cùng, chúng ta đại chiến bảy ngày bảy đêm, ngàn vạn thi thể hung thú chồng chất thành núi, nước biển bị nhiễm đến đỏ tươi một mảnh, tuyệt đối có thể nói nhân gian luyện ngục! - Ta thấy không thể tiếp tục kéo dài được nữa, trực tiếp dùng một chiêu thái dương nổ lớn! Ngay cả các ngươi cũng nhìn thấy liệt nhật màu trắng ngày đó, vậy mới có thể cường thế bức lui toàn bộ hung thú…

- …

Cha Đại Lực cảm thấy vô cùng đặc sắc, bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn.

- Được rồi, hôm nay nói đến đây thôi.

Trần Thư liếm môi một cái, miệng đắng lưỡi khô.

- Lần sau nói cho các ngươi i, ta cùng tam đại Thú hoàng ở [Sào huyệt Ác ma].

Hai người liên tục gật đầu, chỉ là nghe tên thôi đã thấy tương đối có lực hấp dẫn…

- Đúng rồi, Đại Lực, đám người A Lương đâu? Ta không liên lạc được với bọn hắn.

- Ta nghe ngóng được, hình như vẫn đang trong Dị không gian đi săn.

Đại Lực mở miệng nói:

- Hiện tại bọn hắn đang đứng đầu bảng đội nhóm bạch ngân đấy!

- Mạnh như vậy?

Trần Thư nhíu mày, ngược lại nghĩ đến chính phủ lập bảng xếp hạng, cũng là vì khích lệ mỗi đại Ngự Thú sư.

- Ta cũng nghe nói, hiện tại bọn hắn rất lợi hại, phối hợp cũng tốt, vẫn luôn đang đi săn.

Trong mắt Đại Lực có chút tiếc nuối, đáng tiếc chính mình chỉ là người thường, không thể rong ruổi chiến trường.

Nhưng nghĩ đến hắc ám liệu lý của mình, trong lòng cảm thấy được an ủi.

Đồng thời quyết định, hắn nhất định phải tiếp tục đi theo con đường này!

- Không hổ người ta đào tạo!

Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Ta phải cho gửi tin nhắn cho họ, để bọn hắn vừa ra là sẽ tới tìm ta.

Bây giờ đã hơn một năm rồi.

Tinh Không di tích có thể lại lần nữa mở cửa ải, bồi dưỡng Ngự Thú sư nhân loại, loại trừ danh ngạch trước đó đáp ứng

phân cho Tuyết quốc ta, danh ngạch còn lại đương nhiên vẫn là muốn cho đám người A Lương.

- Di tích đại khái còn có thể bồi dưỡng Ngự Thú sư mười năm…

Trần Thư đối với tình huống của Tinh Không di tích cũng khá hiểu, đồng thời thở dài:

- Đáng tiếc không thể lại mượn sức mạnh của nó tới tác chiến.

Bây giờ tinh thần điểm còn lại, chỉ có thể dùng để duy trì vận chuyển cơ vận của di cùng bồi dưỡng Ngự Thú sư, không thể triệu hoán Tinh thần cự nhân.

Dưới sự trợ giúp của Trần Thư, di tích mấy trăm năm chỉ có thể duy trì mười năm tuổi thọ còn lại.

Hiện tại mỗi ngày Tinh linh đều đang chờ trong di tích, qua lại lẩm bẩm một câu:

Có ngươi, là phúc phận của ta…

Ngày hôm sau, Long Uyên thành.

- Lại tới rồi…

Trần Thư đi tới trong tầng hầm ngầm của Long Uyên, trong lòng ngược lại không có áp lực.

Hắn đã quấy nhiễu [Sào huyệt Ác ma] đến long trời lở đất, đối với [Long Uyên] đương nhiên cũng không sợ hãi gì cả.

- Tới rồi?

Lão nhân trông coi thông đạo Long Uyên mở hai mắt đục ngầu nhìn về Trần Thư có chút tán thưởng.

Không liên quan tới thực lực của hắn, mà là bởi vì hắn dựa vào sức một mình, cứu mấy trăm ngàn đồng bào.

- Tiền bối…

Trần Thư mỉm cười, trong mắt đã có một điểm kính ý.

Mặc dù đối phương không có một chút khí tức, nhưng hắn lại có thể phát giác được, đây tuyệt đối là một cường giả!

Lão nhân quan sát Trần Thư, thản nhiên nói:

- Làm không tệ.

- Cảm ơn tiền bối khen ngợi.

Thân thể Trần Thư chấn động, sau đó xoa xoa đôi bàn tay, nói:

- Cái kia… Có phần thưởng ư?

-???

Lão nhân thoáng chốc ngây ngẩn cả người, đừng trực tiếp như vậy chứ?

Trong mắt tiểu tử ngươi chỉ có tiền thôi à?

Hắn ta yên lặng, đã ý thức được Trần Thư là một nhân vật hó chơi, quả quyết nhắm mắt lại không phản ứng gì.

Trần Thư lại hỏi tới vài câu, nhưng đều không được trả lời.

Trong mắt của hắn có quang mang của tội phạm dường như muốn lột bới lão nhân, không chừng treo bảo vật trên người…

Nhưng nghĩ tới thực lực của đối phương, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, hai tay trống không rời khỏi tầng hầm.

- Tiểu tử này…

Trong lòng Lão nhân nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi cảm thấy chính mình sắp bị cướp.

Hắn ta nhìn bóng lưng rời đi của Trần Thư, lẩm bẩm:

- Xem ra phải sớm nghỉ hưu rồi…

Long Uyên thành, trung tâm quảng trường 。

Hơn trăm người ngồi vây chung một chỗ, đang bàn luận về chuyện gì đó.

Mà Trần Thư cũng ở trong đó, ngồi cùng Đại Lực, chờ hội nghị bắt đầu.

Người tham gia hội nghị, lần này ngoại trừ thành viên nhiệm vụ hộ tống, còn bao gồm đám người Tần Thiên, Vương Sách cường giả Vương cấp nhị tinh.

- Thiếu mười ba Hoàng kim Ngự Thú sư…

Trần Thư nhìn xung quanh, đại khái đoán chừng được số người thương vong.

Dù sao lúc đó hải vực gặp nguy cơ cực cao, Vương cấp còn có năng lực bảo vệ tính mạng, nhưng Hoàng kim Ngự Thú sư gặp phải Vương cấp lãnh chúa, chính là cửu tử nhất sinh.

- Đáng tiếc, đều là mầm non của Vương cấp…

Hắn lắc đầu, đã có chút cảm khái.

Người hi sinh người đều là Hoàng kim tam tinh, cách Vương cấp chỉ có một bước, đều là nhân vật nổi tiếng trong nước, nhưng vẫn không một tiếng động mà mất mạng.

Đúng lúc này.

Thân ảnh Lão gia tử dậm chân đi tới, trong nháy mắt đi tới trung tâm đám người.

Trong chốc lát, hơn trăm người cùng im lặng, quảng trường thoáng chốc trở nên yên tĩnh.

- Các vị vất vả rồi.

Sắc mặt lão gia tử trang trọng, nhìn về phía mỗi người, sau đó chậm rãi khom lưng cúi đầu.

Chương 1763: Các ngươi đừng dính dáng tới

Nháy mắt, mọi người cùng đứng dậy, đều lui xuống một bước, cũng không gánh vác được một lạy này… Trần Thanh Hải bên cạnh giơ tay một cái, tiện tay kéo Trần Bì và Đại Lực đứng lên.

- Lão gia tử, ngài làm gì thế?

- Đúng vậy, ở trước mặt ngài chúng ta đều là vãn bối trong vãn bối, không chịu nổi đâu.

Mọi người cùng nói, trong mắt có sợ hãi cùng kính sợ.

Tất cả những thứ này không liên quan tới thực lực của lão gia tử, mà là bởi vì công lao vĩ đại ngàn năm qua của lão! Nhân

vật như thế quả thực là tín ngưỡng của mỗi người.

- Haizzz, lần này thương vong không nhỏ.

Lão gia tử đứng thẳng người, nói:

- Phán đoán của lão phu sai lầm rồi.

Lão không nghĩ tới Trần Thư ra biển đã bị Thánh Ngự hội để mắt tới, dưới tình huống phản kích mà dẫn đến hải vực bạo động, mà điểm truyền tống lại liên tục bị bại lộ, dĩ nhiên dẫn động Sa Hoàng xuất thủ.

Tất nhiên, vấn đề quan trọng nhất, chính là ở điểm truyền tống bị bại lộ.

- Các vị, ngồi trước đi.

Lão gia tử thấy mọi người câu nệ, ngồi xuống trước, mọi người thấy vậy mới cùng trở về vị trí cũ.

Vù vù ——

Bốn phía màn trời màu đen lần nữa phủ xuống, phòng ngừa nội dung của hội nghị sẽ bị bại lộ.

- Nhiệm vụ hộ tống lần này, các vị làm vô cùng tốt.

Khuôn mặt Lão gia tử nở nụ cười tán thưởng, nói:

- Nhất là Trần Thư, bất luận là giết tối tộc trưởng Thiên Sứ tộc để uy hiếp, hay là ngăn cơn sóng dữ trong hải vực, đều tạo ra cống hiến tương đối lớn!

Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Trần Thư, tràn đầy vẻ tán thành, hiểu rõ hắn mới là nhân vật mấu chốt của nhiệm vụ hộ tống, bằng không thương vong sẽ khó có thể tưởng tượng.

Trần Thư chấn động, chẳng lẽ là còn có khen thưởng thêm ư?

- Nhưng cũng đáng tiếc…

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Điểm truyền tống bị lộ, dẫn đến toàn bộ nhiệm vụ xuất hiện sai lầm.

Trần Thư nhíu mày, mở miệng nói:

- Lão gia tử, có phải có người làm nội gian? Cho hung thú truyền tin tức!

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người cùng đánh giá bốn phía, trong mắt dường như đã có chút hoài nghi.

Nhưng trong chốc lát.

Ánh mắt của mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Trần Thư…

- Mẹ nó, ánh mắt của các ngươi là sao đây?

Thân thể Trần Thư hơi hơi ngửa ra sau, mẹ nó không phải vừa khen ta là công thần ư…

- Được rồi.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Khả năng là Sa Hoàng tự phát giác được, nó là chủ nhân hải vực, có thể giám sát toàn bộ tình huống của hải vực! Cũng có thể là thế lực tội ác còn lại phát giác được, thông báo cho Sa Hoàng.

Ánh mắt của lão nhìn phía mọi người, chủ yếu đều đảm nhiệm tổng đốc nhiều năm, công hiến tương đối lớn cho chính phủ, sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Mọi người gật đầu, cùng thu hồi ánh mắt.

Bọn hắn cũng không phải nghi ngờ Trần Thư, chỉ là tin tưởng đồng đội sớm chiều ở chung của mình hơn…

- Nhiệm vụ hộ tống lần này, các vị đều có đại công lao, trở về có thể đến cục tài nguyên của chính phủ nhận phần thưởng của mình.

Lão gia tử mở miệng nói:

- Hy vọng có thể nhìn thấy các vị đột phá đến Vương cấp!

Mọi người thần sắc chấn động, trong mắt trở nên cực kỳ hưng phấn, bọn hắn liều chết chấp hành nhiệm vụ, không phải là vì đạt được thời cơ đột phá Vương cấp ư?

- Nhiệm vụ hộ tống đã kết thúc, sau này đừng nhắc đến nữa.

Lão gia tử thản nhiên nói:

- Trước tiên các vị có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian, tiếp đó, mục tiêu của chúng ta là Dị không gian cấp ác mộng cùng cấp hủy diệt!

Mọi người thần sắc chấn động, nhất thời có cảm giác chiến loạn tứ phía đang nổi lên.

- Tiểu Tần, ngươi tới đây nói cho các vị nghe một chút đi.

Lão gia tử nhìn phía Tần Thiên phía dưới, cho một ánh mắt ra hiệu, sau đó quay người rời khỏi đây.

Tần Thiên thấy vậy, gật đầu một cái, đi tới giữa đám người.

Hắn ta hắng giọng một cái, nói:

- Các vị, qua hai tháng thực hiện đại hành động săn bắn, sự uy hiếp của Dị không gian phổ thông và nguy hiểm đã nhỏ hơn không ít, nhưng nguy hiểm ở Dị không gian cao giai vẫn còn đó.

- Trong đó hung thú đẳng cấp cao, quan trọng nhất là còn có Hoàng kim Quân Vương, Ngự Thú sư bình thường không thể đối phó được.

- Lão gia tử đã sắp xếp xong, đồng thời công bố nhiệm vụ săn bắn tương ứng, sẽ có nhiều phần thường, chỉ cần các vị có ý tưởng, đều có thể thử một phen.

- Điều này cũng để tích lũy tài nguyên, cũng cung cấp một hoàn cảnh sinh tồn tốt cho vô số người…

Sau đó Tần Thiên lại nói chi tiết về hành động săn bắn.

Nửa giờ sau, tất cả mọi người đều xắn tay áo lên, dáng vẻ rất kích động.

Nhất là Hoàng kim tam tinh Ngự Thú sư, trong lòng đã có ý động.

Nếu bọn hắn có thể đột phá Vương cấp, vừa vặn có thể kiếm được tài nguyên, cũng có thể tu luyện kỹ xảo chiến đấu.

Nếu không đột phá, cũng có thể dựa vào sự tích lũy này, chuẩn bị cho lần đột phá tiếp theo.

Tần Thiên thấy dáng vẻ mọi người nhiệt tâm, gật đầu một cái, nói:

- Hành động săn bắn cơ bản chỉ có chút này, nếu như các vị có bất kỳ nghi vấn nào, cũng có thể tới hỏi ta.

Vừa dứt lời, Trần Thư đứng lên, nói:

- Hiệu trưởng…

- Được rồi, nếu các vị đã không có vấn đề gì thì chúng ta tan họp.

-???

Chương 1764: Tội phạm bị lão gia tử nắm thóp

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, thật sự trực tiếp coi thường ta đúng không? Hắn cũng không để ý đến lời nói của Tần Thiên, lớn tiếng nói:

- Hiệu trưởng, có thể công bố phần thưởng sớm hơn một chút không, để chúng ta có thể hành động tốt hơn!

- Mọi người quả nhiên là không có vấn đề gì.

Tần Thiên gật đầu, nói:

- Khoảng cách tuyên bố nhiệm vụ còn dài, các vị trở về nghỉ ngơi trước đi.

Hắn ta lạnh nhạt lườm Trần Thư một chút, con hàng này quả nhiên là không nói nói được lời gì hay ho…

Cái gì gọi là công bố sớm? Ta ngại không vạch trần ngươi thôi, ngươi cứ ở đó mà nhảm nhí đi?

Những người còn lại sắc mặt cổ quái, mỉm cười nhìn Trần Thư, quay người rời khỏi trung tâm quảng trường, đi thẳng đến Lam Tinh.

Không bao lâu, quảng trường chỉ còn lại có Tần Thiên, Liễu Phong cùng Trần Thư.

- Không phải chứ, hiệu trưởng, ý kiến của ta thật sự không thể suy nghĩ một chút ư?

- Tiểu tử ngươi im miệng đi!

Tần Thiên lườm hắn một cái, nói:

- Liên quan tới kế hoạch đạn hạt nhân của ngươi, lão gia tử muốn đích thân thương lượng với ngươi một chút.

- Vừa hay, ta cũng có chút việc tìm hắn.

Trần Thư gật gật đầu, trực tiếp đi theo Tần Thiên.

Liễu Phong bên cạnh ngơ ngác, hỏi:

- Ngươi tìm lão gia tử có thể có chuyện gì?

Tần Thiên cũng hiếu kỳ nhìn sang.

Trần Thư khoát tay áo, lạnh nhạt nói:

- Chuyện của cường giả đỉnh cấp Lam Tinh, các ngươi đừng dính dáng tới.

-???

Hai người nhìn lại, đã bắt đầu mà hằm hè.

Hiện tại con hàng này mới là Hoàng kim cấp mà đã chướng mắt Vương cấp, nếu thật sự để cho hắn trở thành Truyền Kỳ cấp, chẳng khác nào trực tiếp lật trời cả?

Không bao lâu, ba người đã đi tới phía trước lầu các.

Trần Thư đang muốn mở miệng, một đạo lực hút truyền đến, cưỡng ép ba người đến trong lầu các.

- Tiểu tử, làm không tệ, có phong phạm của ta măm đó.

Lão gia tử mỉm cười, cho Trần Thư một chén trà.

Trần Thư cúi đầu, nói lầm bầm:

- Năm đó ngài cũng là đệ nhất thiên tài thế giới? Hai mươi ba tuổi đã là Hoàng kim nhị tinh Ngự Thú sư ư? Cũng vậy…

Con hàng này tự tặng cho mình mười mấy cái biệt danh, quan trọng nhất là không hề có tí khuyết điểm nào…

- …

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Không phải.

- Vậy ngài còn nói có phong phạm của ngài…

- Nhưng ta là cường giả mạnh nhất Lam Tinh!

- …

Trần Thư nháy mắt á khẩu không trả lời được, rơi vào trầm mặc.

- Được rồi, đừng tán phét nửa.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Tiểu tử ngươi có thể tự phối trí đạn hạt nhân sao?

- Tất nhiên, đây chỉ là kỹ xảo cơ bản của tội phạm mà thôi.

-??

Tần Thiên cùng Liễu Phong xạm mặt, tội phạm nào sẽ xứng với đạn hạt nhân đây?

Lão gia tử ho khan một tiếng, nói:

- Đứng đắn một chút, rốt cuộc cần bao nhiêu vật liệu?

Trần Thư ngơ ngác kiên định nói:

- Ta không phải đã nói rõ ngọn ngành với hiệu trưởng rồi sao? Tám ngàn vật liệu cơ sở thuộc tính hỏa, một phần vật liệu Hoàng kim thuộc tính hỏa, cộng thêm một trăm triệu Hoa Hạ tiền phí phối trí.

- Đó là nói với tiểu Tần!

Lão gia tử hai mắt thâm thúy, thản nhiên nói:

- Hiện tại là nói rõ ngọn ngành với ta!

Mặc dù thời gian tiếp xúc với Trần Thư không dài, nhưng lão có một dự cảm, con hàng này ăn khá nhiều tiền hoa hồng!

- …

Trần Thư nháy mắt rơi vào trầm mặc, nhìn sắc mặt lão gia tử, lại có cảm giác áp bách.

- Được rồi, gừng càng già càng cay, ta nói thật với ngài…

Trần Thư thua trận, thở dài nói:

- Thật ra là sáu ngàn phần.

- Hả?

Lão gia tử thần sắc bình thường, nhìn Tần Thiên bên cạnh, chỉ Trần Thư nói:

- Hắn còn ăn tiền hoa hồng đấy… Tiểu Tần, hiện tại phong cách của Hoa Hạ học phủ ngươi là như thế này sao?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, thật sự muốn ăn sạch ta sao?

Lão gia tử nhắm hai mắt lại, thản nhiên nói:

- Nếu như lão phu đoán không sai, thực ra chỉ cần một ngàn phần?

- !

Trần Thư tâm thần chấn động, không nghĩ tới lại bị đối phương đoán trúng?

Nhưng hắn mặt ngoài cũng bất động thanh sắc, lắc đầu phủ nhận, cho dù đối mặt với truyền kỳ cũng không lộ ra điểm sơ hở nào.

Lão gia tử nhếch miệng lên, nói:

- Mặc dù ta không biết phối trí, nhưng mà từ năng lượng bạo phát trong đó mà suy đoán, một ngàn bản cơ sở vật liệu là vừa đủ! Muốn giấu diếm ta, tiểu tử ngươi vẫn kém một chút.

- …

Trần Thư nháy mắt trầm mặc, không nghĩ tới cái này cũng có thể đoán ra được…

- Chính phủ có thể n định mức thêm 10% phí vật liệu.

Trong mắt Lão gia tử có ý cười.

Thực ra lão chưa từng thử nghiệm đạn hạt nhân, đưng nhiên không có khả năng suy tính ra năng lượng, huống chi phải căn cứ vào hiệu quả mà suy tính, quả thực là nói mơ giữa ban ngày.

Tất cả những thứ này, chỉ là lừa gạt Trần Thư mà thôi…

Nhìn Trần Thư không phản bác, trong lòng lão có chút hưng phấn.

Bắt chẹt tội phạm so với hành hung đại hung càng khiến người ta có cảm giác thành công hơn?

- 10%, quá ít…

Trần Thư quả quyết lắc đầu.

Mười bình dược tề hắn có thể đạt được một bình, căn bản không thể lấp đầy khẩu vị của tội phạm.

- Phải xem tổng số lượng thế nào nữa.

Chương 1765: Tội phạm bị lão gia tử nắm thóp (2)

Lão gia tử mở miệng nói: - Chính phủ có thể cùng ngươi hợp tác phối trí một ngàn bình, như vậy ngươi có thể miễn phí đạt được một trăm bình, còn chưa đủ?

- Chỉ một ngàn bình?

Trần Thư nói lầm bầm, rõ ràng khác với những gì hắn dự liệu.

- Chỉ?

Lão gia tử thần tình trì trệ, nói:

- Mẹ nó là một trăm vạn phần vật liệu cơ sở thuộc tính hỏa đấy!

Lúc trước hắn dựa vào cuộc thi đấu thế giới, chủ động xuất thần kỹ năng [Không Gian Bí Lực], quả thực giành được không ít cơ sở tài nguyên.

Nhưng hai tháng hành động săn bắn gần đây, mỗi đại Ngự Thú sư đều được ban thưởng không ít.

Sau đó còn tiêu hao ở các phương diện khác, không có khả năng dùng toàn bộ cơ sở tài nguyên để phối trí đạn hạt nhân.

Cũng không thể khiến người ta ngừng tu luyện, cầm lấy một vạn bình đạn hạt nhân dược tề là có thể ra tiền tuyến…

- Một trăm bình quả thực không đủ…

Trần Thư lẩm bẩm lấy, nói:

- Lão gia tử, có thể hay nhiều hơn nữa một chút nữa không.

Trên hải vực một lần hắn ném đi một trăm năm mươi bình, hiện tại đối với một trăm bình đã cảm thấy chướng mắt.

- Một ngàn bình là cực hạn!

Lão gia tử lắc đầu, lão cũng không thật lòng trông chờ đạn hạt nhân nghịch chuyển chiến cuộc, chỉ có thể dùng làm vũ khí đặc thù, đánh hung thú trở tay không kịp.

- Cũng được…

Trần Thư gật gật đầu, ít nhất cũng có một trăm bình đạn hạt nhân dược tề.

- Cái kia, lão gia tử, chính phủ đề ra bảng vàng săn bắn, ta vẫn lấy bốn mươi hai chỉ Bạch Ngân Quân Vương chiếm giữ đầu bảng… Còn có ta hoành thành Nhiệm vụ hộ tống tận tâm tận lực, ngăn cơn sóng dữ…

Trần Thư gãi gãi đầu, nói:

- Chuyện phần thưởng thì sao?

Lão gia tử thản nhiên nói:

- Há, bảng vàng kia chỉ là danh hiệu vinh dự, không có vật chất ban thưởng, Nhiệm vụ hộ tống không phải ngoài định mức cho ngươi một giọt cổ huyết rồi ư?

- …

Trần Thư chưa từ bỏ ý định hỏi:

- Ngay cả một chút cũng không có ư? Hiện tại ta đang rất thiếu thốn!

- Ngươi có lúc nào không thiếu hả?

Lão gia tử liếc mắt nhìn hắn, nói: –

Giọt kia cổ huyết đã có giá trị liên thành, còn lại tài nguyên không cần, nhất là cơ sở tài nguyên!

Hoa quốc nhân khẩu rất nhiều, số lượng Ngự Thú sư cấp thấp tương ứng cũng đứng ở vị trí đầu tiên của Lam Tinh, hao phí cơ sở tài nguyên đã là một con số trên trời, không có khả năng lấy thưởng thêm cho Trần Thư.

Lão thấy gương mặt Trần Thư tràn đầy tiếc nuối, thở dài, nói:

- Tiểu Trần, không phải không cho ngươi, tham gia Nhiệm vụ hộ tống hơn trăm người, chính phủ cần phần thưởng ban thưởng, mà nhiệm vụ đón đồng bào nàym, chính phủ cũng muốn bồi thường chút an ủi, tài nguyên quả thật là hàng bán chạy.

- Ta hiểu rồi.

Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Nhưng ta không muốn cơ sở tư nguyên, tài nguyên cao cấp kia…

Vèo!

Trong chốc lát, thân thể lão gia tử biến mất không thấy gì nữa, trực tiếp quả quyết chạy trốn…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, thoáng chốc sững sờ tại chỗ.

Hắn nhìn thang gác bên cạnh, thông qua thượng tầng của tòa nhà, nháy mắt đã có tâm tư.

Nhưng lúc này, Tần Thiên nhẹ giọng nói:

- Hữu nghị nhắc nhở một chút, không có sự cho phép của lão gia tử ta, tuyệt đối không đừng lầu…

- Vì sao?

- Ninh lão hiệu trưởng trước đây từng đi bar rồi.

- Kết quả thì sao?

- Nghe nói uất ức hai tháng, linh hồn dường như đã bị huỷ hoại.

Trần Thư im lặng không trả lời, đã mơ hồ nghĩ đến dáng vẻ thảm thương của Ninh Bất Phàm.

Hắn rụt rụt bước chân, thu hồi ý nghĩ trong lòng.

Ninh Bất Phàm là Vương cấp đỉnh phong, hơn nữa trình độ chạy trốn của Ngân hồ cũng là nhất lưu, nếu có thể tóm lấy tra tấn, rõ ràng trên lầu các có chút không đơn giản.

- Ta không cho phép ngươi tuỳ tiện mang chó đến, trở về đi.

Tần Thiên lắc đầu, nói:

- Đúng rồi, người của Tuyết quốc đến, đặc biệt tìm ngươi!

- Tìm ta?

Trần Thư ngơ ngác nói:

- Ta không có thù hận với Tuyết quốc…

- Bọn hắn muốn vào Tinh Không di tích!

Khóe miệng Tần Thiên giật giật một cái, không ngờ khắp thế giới đều là địch nhân của ngươi?

- Ừm…

Trần Thư gật gật đầu, lúc trước đi cứu Đại Lực, truyền kỳ Ngự Thú sư của Tuyết quốc ra tay, quả thực là muốn giành một phần danh ngạch.

- Không thành vấn đề, để bọn hắn trực tiếp tới thành phố Nam Giang tìm ta là được rồi.

- Ừm, mặt khác, ngươi là người chưởng khống di tích, bọn hắn muốn ngươi chiếu cố nhiều hơn một chút.

- Chiếu cố?

Trần Thư ngơ ngác, sau đó nhếch miệng lên, cười hắc hắc thành tiếng.

- Tiểu tử ngươi muốn làm gì?

Nét mặt Tần Thiên trì trệ, mơ hồ phát giác được một chút không ổn.

- Không có gì.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Hiệu trưởng, không có việc gì, ta sẽ chiếu cố bọn hắn thật tốt!

- …

Tần Thiên vội vàng nói:

- Tiểu tử ngươi đừng làm loạn, người ta chưa từng hại ngươi đâu.

- Hiệu trưởng, ngươi coi ta là loại người gì?

Trần Thư thu nụ cười, nói:

- Ta quả thực là chuẩn bị chiếu cố bọn hắn!

- …

Tần Thiên và Liễu Phong liếc nhau một cái, trong mắt có vẻ bất an.

Bây giờ đang thời loạn thế, nhân loại không giúp đỡ nhau thì cũng thôi đi, nếu lại nội đấu, vậy thực sự không còn gì nữa đâu.

- Chiếu cố thật mà.

Chương 1766: Cách kiếm tiền của Trần Thư

Trần Thư thở dài, nghiêm túc nói: - Chỉ là… Giá cả sẽ khác đấy…

- …

Hai người nháy mắt hiểu rõ dự định của Trần Thư, muốn kiếm một khoản sao…

- Ta chỉ cho bọn hắn danh ngạch, để bọn hắn có thể bình thường vượt ải, cũng sẽ không quấy nhiễu gì.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Nhưng nếu muốn dễ dàng vượt qua thì đương nhiên phải có chút phí thủ tục.

Thực ra nói trắng ra, là dùng tiền tới mua tinh thần lực, chắc hẳn Tuyết quốc bên kia cũng sẽ vui vẻ đáp ứng.

- …

Hai người lắc đầu, ngược lại không khuyên can, cũng biết một việc:

Con hàng này đã nghèo đến điên rồi…

- Đạn hạt nhân, đạn hạt nhân của ta, đều là của ta… Hắc hắc…

Trần Thư lẩm bẩm, quay người rời khỏi Long Uyên thành.

…

- Đại Lực, đi!

Trần Thư tìm thấy Đại Lực bên bờ Long Giang, chỉ thấy đối phương đang trêu đùa Tiểu Tinh Linh.

- Xảy ra chuyện gì? Sao trông ngươi hưng phấn như vậy?

Đại Lực nhíu mày, cười hỏi.

Đồng thời nấu đồ ăn ngon ném cho Slime, khiến hình thể của nó lại lớn thêm tí.

- Thiên không sắp vàng thêm rồi!

Trần Thư huýt sáo, vừa nghĩ tới tài nguyên sắp tới tay, tâm tình nháy mắt vô cùng vui vẻ.

Trương Đại Lực ngơ ngác, hỏi:

- Thế nào? Ngươi muốn tham gia hành động săn bắn của chính phủ?

- Tham gia cái kia làm cái gì?

Trần Thư lắc đầu, hiện tại chiến lực của hắn đã vượt qua chỉ tiêu của Hoàng kim, Vương cấp thì chưa đến, chỉ có thể giết ít Hoàng kim lãnh chúa.

Đối với người khác mà nói, có lẽ tương đối đáng tiền, nhưng hắn cũng không để ý.

Người đã hình thành thói quen ném đạn hạt nhân làm sao còn thích đất pháo chứ?

Tìm kiếm tài nguyên đương nhiên cũng muốn đi đường tắt…

- Vậy ngươi muốn làm gì?

Đại Lực ngơ ngác, nói:

- Nếu không chúng ta tiếp tục săn bắn Bạch Ngân Quân Vương, trong nước còn có mấy chục con.

- Thôi đi, đoán chừng Long Uyên Hồn Long Hoàng mỗi ngày đều đang nhìn chằm chằm ta.

Trần Thư lắc đầu cự tuyệt, nói:

- Ta tự có cách riêng.

Vừa nói chuyện hai người vừa cưỡi lên Slime, đi đến đại bản doanh của thành phố Nam Giang.

Lúc xế chiều.

Hai người về tới tiểu khu quen thuộc.

- Ta trở về nấu nướng…

Đại Lực phất phất tay, mang theo Tiểu Tinh Linh trở về nhà mình.

- Thật là chuyên nghiệp, ổn hơn ta đấy…

Trần Thư lắc đầu cảm khái một câu, đồng thời quay người trở về nhà mình.

- Hiệu trưởng, nguyên vật liệu của một ngàn bình đạn hạt nhân, lúc nào chính phủ đưa tới?

- Đại khái là hai ngày, đến lúc đó trực tiếp đưa đến trong nhà của ngươi?

- Được.

Trần Thư gật đầu, sau đó lại nhắc nhở:

- Mặt khác, còn có ta 10% phí vất vả!

- Đã biết.

Tần Thiên vội vàng cúp điện thoại, rõ ràng là còn có chuyện phải bận rộn.

- Được không một trăm bình đạn hạt nhân… Không đủ…

Trần Thư nằm trên giường, không ngừng suy tính.

Mặc dù mở được đồ giám, nhưng muốn hóa thân thành tộ phạm đạn hạt nhân, còn cần chút tài chính khởi động…

- Ta phải dùng dùng đầu óc kiếm tiền.

Ngay lúc này, hai mắt Trần Thư sáng lên, trong đầu đột nhiên đã có một kim điểm tử!

- Vậy mà ta không hề nghĩ tới cái này, thất sách quá!

Trần Thư lắc đầu, nháy mắt biến mất trong nhà.

Một giây sau, Trần Thư đã đi tới một nơi trên đường phố phồn hoa, chỉ thấy người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Chính là chợ đen thất tinh nhai của thành phố Nam Giang!

- Lạ lẫm mà quen thuộc …

Trần Thư đã có chút cảm khái, lại có một loại cảm giác cảnh còn người mất.

Bây giờ thành phố Nam Giang bởi vì Trần Thư mà vẫn luôn đang nhanh chóng phát triển, thậm chí gần như có thể cùng tỉnh lị thành phố Nam Thương rồi.

Đương nhiên, chợ đen đường đi bộ, cũng được mở rộng nhiều lần, so với năm đó phồn vinh gấp mấy lần.

Lúc Trần Thư đang đứng tại chỗ, đã có vô số người nhìn về phía hắn, trong mắt có kính ngưỡng, nhưng không tới gần làm phiền Trần Thư.

Điều này đương nhiên không phải bởi vì tố chất nhân dân thành phố Nam Giang cao.

Mà là tội phạm tố chất thấp, không chừng tâm trạng xấu sẽ ném đạn hạt nhân…

- Ca ca bán hàng…

Trần Thư huýt sáo, tiến vào trong chợ đen.

Bởi vì danh tiếng của hắn quá lớn, làm cho cửa hàng Đại Lực dược tề của hắn hoàn toàn xứng đáng là trung tâm thương nghiệp!

- Mặt tiền cửa hàng thông thoáng hơn không ít…

Trần Thư nhìn về phía cửa hàng Đại Lực dược tề, cảm khái một đôi lời.

- Tội phạm ca!

Đúng lúc này, trong cửa hàng một tên tráng hán phất tay đi về phía Trần Thư, trông vô cùng nhiệt tình.

Chính là Vương Thiên Bá đang nghiên cứu phát minh huyết tương!

Trần Thư mỉm cười, đi tới trong cửa hàng, nói:

- Thiên Bá ca, gần đây cửa hàng vẫn ổn chứ?

- Tội phạm ca yên tâm, có ta ở đây, cửa hàng sẽ không xuất hiện bất kỳ tình huống lỗ vốn nào đâu.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Có phải có một khả năng, cửa hàng chúng ta vẫn luôn không kinh doanh…

Cửa hàng dược tề cửa hàng vẫn đang giúp hắn thu mua những đồ vật cổ quái kỳ lạ muốn tìm kiếm chút vận may.

Nhưng bởi vì gần đây tài chính Trần Thư thiếu thốn, cũng đã dừng hạng mục kinh doanh duy nhất.

- Đúng… hả?

Vương Thiên Bá ngơ ngác, nói:

- Chẳng trách ta cảm thấy không có chút nguy cơ phá sản sao.

- …

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta có một hạng mục tương đối ổn định, chuẩn bị phát triển đi.

Chương 1767: Ngươi sa lưới mới có thể nghênh đón thịnh thế

– Hạng mục gì? Trong chốc lát, các nhân viên vây quanh.

- Bí mật…

Mặt Trần Thư mang vẻ thần bí, nói:

- Đến tối, ta sẽ vạch trần bí mật!

- Trước tiên các ngươi đi lan truyền cho ta, đến 7 giờ tối tội phạm sẽ có một dự án lớn, ai cũng có thể hợp tác với ta!

- Được.

Vương Thiên Bá gật đầu đáp ứng,

Bây giờ Trần Thư đã là như mặt trời ban trưa, sức ảnh hưởng ở thành thị còn bình thường nhưng ở Giang Nam lại là nhất hô vạn ứng!

- Ta phải viết vài lời tuyên truyền…

Trần Thư liếm môi một cái, hai mắt rạng rỡ, giống như đã nhìn thấy vô số tài nguyên rơi vào trong túi tiền của hắn.

…

Bảy giờ.

Tinh thần Trần Thư phấn chấn, sắp xếp đám người Vương Thiên Bá tuyên truyền.

- Không phải, ca…

Nét mặt của Vương Thiên Bá cổ quái, nói:

- Chúng ta thật sự phải nói như thế á?

Trần Thư gật đầu nói:

- Tất nhiên, nhanh lên, đây chính là hạng mục Lam Hải, chưa từng có ai làm cả!

- …

Vương Thiên Bá hít một hơi thật sâu, càng thêm kiên định.

Một giây sau, hắn ta nhanh chân rời khỏi cửa hàng, đi tới cửa tiệm.

Mà cửa tiệm xung quanh đã có đầy người đứng đó, thậm chí không ít người cầm thiết bị, muốn livestream.

- Các vị…

Vương Thiên Bá ngược lại cũng không luống cuống, đi tới phía trước, nói:

- Hôm nay, chính là một thời khắc quan trọng, tội phạm chúng ta quyết định trả thù… à… báo đáp xã hội!

- …

Trong cửa tiệmkhóe miệng Trần Thư giật giật một cái, ngươi có chắc là không phải đang ám chỉ ta?

Vương Thiên Bá nói tiếp:

- Bây giờ, mời mọi người xem một đoạn video ngắn!

Một giây sau, một màn hình hư ảo to lớn hiện trên không trung, không ít người trong chợ đen có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ầm!

Hình ảnh vừa chiếu lên, một tiếng gầm rú cực lớn vang lên, khiến người ta kinh ngạc.

Sau đó, chỉ thấy trên màn hình quang mang hừng hực, mặt trời màu trắng đang từ từ bay lên…

Mà một giây sau, ống kính kéo xa, chỉ thấy mặt trời chói chang đang ở trên mặt biển mà nước biển ở bên dưới đang bị cưỡng ép bốc hơi tạo thành một vực sâu vô cùng đáng sợ!

Ở phía xa, vô số hung thú đang chảy nước mắt và chảy nước miếng, chạy trốn chật vật tột cùng.

Không bao lâu, hình ảnh lại thay đổi, mặt trời chói chang màu trắng xuất hiện ở trung tâm một rừng rậm, uy lực vô cùng kinh khủng, giết vô số hung thú trong vòng một giây.

Thời gian kế tiếp, đạn hạt nhân xuất hiện ở mỗi cảnh, đều có hiệu quả vô cùng tàn khốc, thực sự là vũ khí vô địch thế giới!

Video ngắn mười phút đồng hồ kết thúc, mọi người cũng rơi vào trầm mặc, hồi lâu không thể bình tĩnh lại.

- Khụ khụ…

Vương Thiên Bá nhìn đám người đờ đẫn, tương đối vừa ý với cái hiệu quả này.

Mặt hắn ta mang vẻ kích động, dõng dạc nói:

- Các vị, ngươi muốn tạo nên thành danh? Ngươi muốn xóa sạch hung thú? Ngươi muốn oanh động thế giới? !

…

Đám người yên lặng không nói nên lời, nhưng trong lòng nhảy dựng lên, chẳng lẽ…

- Chắc hẳn có người thông minh đã đoán được cửa hàng hạng mục hợp tác của tiệm chúng ta sắp đưa ra!

Vương Thiên Bá nhếch mép cười một tiếng, chậm rãi nói:

- Trứ danh tội phạm học giả Trần Thư đã nói, không có chuyện gì mà một viên đạn hạt nhân không thể giải quyết, nếu có, vậy thì lấy một vạn viên!

- . .

Khóe mắt của đám người giật giật, đây là lời nói của con người nói à … nhưng nó có vẻ có lý.

- Trước đây, đạn hạt nhân có lẽ chỉ là vũ khí dành riêng cho tội phạm Nam Giang!

Vương Thiên Bá cầm lấy kèn, lớn tiếng nói:

- Nhưng từ nay về sau bắt đầu từ giờ phút này, nó sẽ không còn là của riêng ai, mà sẽ trở thành vũ khí bí mật tạo phúc quần chúng!

- Hôm nay, để chúc mừng… ừm…

Hắn ta nhìn bản thảo trong tay, có chút hoài nghi mình, nhưng nghĩ tới đây là do Trần Thư viết, chỉ có thể là kiên trì nói ra:

- Để chúc mừng Tiểu Hắc, có đứa con thứ ba, cửa hàng Đại Lực Dược Tề của chúng ta, cố ý đưa ra hạng mục chế tạo đạn hạt nhân!

- Chỉ cần ngươi chịu trả giá 1,999 phần vật liệu thuộc tính hỏa cơ sở, tăng thêm một phần vật liệu hoàng kim, lại thêm tiền phí một trăm triệu Hoa Hạ giờ công, sẽ có ngay một bình đạn hạt nhân dược tề nổi danh thế giới!

- Các vị, các ngươi còn đang chờ cái gì, không phải 9999, không phải 5,999, các ngươi không nghe sai, chỉ cần 1,999!

- Năm trăm người mua đầu tiên, nhận thêm chữ ký của tội phạm! Một trăm người mua đầu tiên, sẽ được thêm một túi phân ure nguyên bản của tội phạm! Tâm động không bằng hành động, các vị, bắt đầu nào!

- . .

Đám người rơi vào trầm mặc, trong lúc nhất thời còn cho là mình quay về thời kì hoàng kim bán hàng truyền hình trực tiếp…

Vương Thiên Bá thấy mọi người không tích cực, lại lần nữa quát:

- Các vị, đừng chờ đợi gì nữa! Nhanh nào!

Một giây sau, đám người nhộn nhịp phản ứng lại, khuôn mặt mang cuồng nhiệt xông vào cửa hàng Đại Lực Dược Tề, tựa như zombie xổng chuồng…

Bỏ qua những vật liệu đắt tiền, đây chính là đạn hạt nhân trong truyền thuyết!

Không cần nói tới dùng để bảo vệ tính mạng, cho dù là cất giữ cũng không lỗ … .

Bọn hắn không có khả năng mua nổi, nhưng có thể chiếm một cái danh ngạch trước, đến lúc đó sẽ có đại thế lực tìm đến bọn hắn, không chừng còn có thể kiếm lời…

- Đừng gấp, đừng gấp, xếp hàng nào!

Chương 1768: Ai nói không có chứng chỉ đạn hạt nhân?

Vương Thiên Bá vội vàng nói: - Hôm nay có thể giao tiền đặt cọc trước cho chúng ta, ký hợp đồng, đạn hạt nhân sẽ dần dần gửi cho các ngươi.

- Ta thực sự là một thiên tài kinh doanh nhỏ bình thường…

Trần Thư cười hì hì, nhìn đám người cuồng nhiệt, trong lòng có một điểm tự đắc.

Dù chính phủ không có tài nguyên chế tạo nhưng mà mỗi Ngự Thú Sư đều có tiền nha!

Huống chi toàn cầu chỉ hắn có thể làm, cái này chẳng phải là độc quyền ư?

- Thiên Bá ca, ngươi ghi danh trước cho ta, ngày mai ta sang đây xem tờ đơn.

Trần Thư cười nói, mọi người lên tiếng chào hỏi, để mọi người tin tưởng tính chân thực của tin tức.

Một giây sau, hắn rời khỏi chợ đen, đi tới chỗ lối ra.

Nhìn đám người tre già măng mọc, Trần Thư cảm khái:

- Người người đều có đạn hạt nhân để ném, đây mới là thịnh thế !

Bộp!

Một giây sau, một tay đáp lên trên vai của hắn, thản nhiên nói:

- Ngươi sa lưới rồi mới nghênh đón được thịnh thế!

- Hả?

Nét mặt của Trần Thư trì trệ, xoay người nhìn lại, chỉ thấy tổng đốc tỉnh Nam Thương Phương Vệ nhìn hắn.

Hắn gãi gãi đầu, nói:

- y… Phương thúc… Đã lâu không gặp…

- Không phải ta muốn tới gặp ngươi!

Phương Vệ thở dài, nói:

- Là cấp trên bảo ta tới mang ngươi đi!

…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Dẫn ta đi? Ta không làm gì sai mà?

- Không làm sai?

Phương Vệ cao giọng nói:

- Mẹ nó bán đạn hạt nhân, còn không có vấn đề gì? !

- Hành động của tiểu tử ngươi, so với thương nhân buôn bán súng ống đạn dược trên quốc tế khác nhau ở chỗ nào? !

- Đương nhiên là có!

Trần Thư nghĩa chính nghiêm từ, nói:

- Bọn hắn không bán đạn hạt nhân!

-??

Phương Vệ giật mình, không ngờ ngươi bán đạn hạt nhân mà còn kiêu ngạo như thế?

- Bớt nói linh tinh!

Ánh mắt của hắn ta nghiêm túc, nói:

- Đồ chơi này chính phủ không cho phép bán!

- Lão gia tử cũng không nói với ta…

Trần Thư hơi ngẩn ra, nói:

- Chính phủ chỉ phân phối một ngàn bình, còn không cho phép ta tìm người khác hợp tác?

- Hợp tác cái rắm! Cái đồ chơi này người thường có thể kinh doanh à?

Phương Vệ vuốt vuốt đầu, chẳng những là hắn ta, bất luận kẻ nào cũng không ngờ tới, con hàng này sẽ có cách kiếm tiền như vậy.

Nhìn khắp toàn cầu, cũng chỉ có hắn dám bán đạn hạt nhân…

- Phương thúc, không có người kinh doanh mảng này, là bởi vì bọn hắn không biết chế tạo.

Trần Thư dựa vào lý lẽ biện luận nói:

- Ta đây đang sáng lập lĩnh vực mới, một khi phát triển, GPS bình quân đầu người sẽ đi lên ngay lập tức không phải sao?

- …

Khóe miệng Phương Vệ giật giật, nói:

- Mẹ nó cái đó là GDP…

- Không sai biệt lắm, đều cùng một ý nghĩa.

- …

Mặt Phương Vệ sạm lại, sau đó xua tay nói:

- Ta không ở đây để nói chuyện này với ngươi.

Như thế nào hắn ta lại cảm thấy bản thân đang bị Trần Thư dắt mũi…

- Bây giờ, ta với thân phận tổng đốc Nam Thương, ta cấm các hành vi thái quá của ngươi!

- Ta bán thuốc lại không phạm pháp…

Trần Thư mở miệng nói:

- Hơn nữa ta có thể nộp mức thuế ngoài định mức, lĩnh vực này thật sự có tiềm lực mà!

- Ngươi im miệng đi!

Phương Vệ trừng mắt hắn một cái, nói:

- Bây giờ chỉ có mình ngươi có đạn hạt nhân, đến lúc toàn dân có đạn hạt nhân, chính phủ còn quản lý cái rắm!

Hắn ta thậm chí đã tưởng tượng đến tràng cảnh sau này,

Ở ngoài cổng chợ hai bà thím vì chút chuyện nhỏ mà cãi nhau ầm ĩ lên, kết quả mỗi người ném một khỏa đạn hạt nhân.

Toàn bộ thành thị trực tiếp thăng thiên, cảnh đó có dị không? Có khó coi không?

Trần Thư thấp giọng nói:

- Không đến mức đó…

- Trong lòng ngươi thật sự không tính đến!

Phương Vệ trừng mắt hắn một cái, nói:

- Trấn Linh Quân cấm chỉ Ngự Thú sư ở trong đô thị triệu hoán khế ước linh, cái này không phải là vì duy trì trật tự ư?

- Đến lúc đó ngươi phổ cập đạn hạt nhân, người người sẽ không triệu hoán khế ước linh, xách theo đạn hạt nhân dạo phố, còn quản cái rắm!

- …

- Được, ta không muốn nói nhảm với tiểu tử ngươi, mau dừng hành động tội phạm lại!

Phương Vệ mở miệng nói:

- Tổng bộ trưởng Cố Lan và lão hiệu trưởng Ninh Bất Phàm cũng đã ra lệnh!

- …

Trần Thư cúi đầu, tâm đã lạnh một nửa,

Bản kế hoạch thương nghiệp của hắn vừa mới quy hoạch tốt, lập tức bị gạt bỏ?

- Hoàn cảnh bây giờ vô cùng đặc thù, biện pháp kiếm tiền có rất nhiều mà.

Phương Vệ vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi:

- Với năng lực của ngươi, chút chuyện nhỏ này có là gì, không cần thiết phải mạo hiểm.

- Những biện pháp kia tiền về quá chậm…

Trần Thư thở dài, nói:

- Phương thúc, ta thật sự thiếu tiền.

- Là vì chế tạo đạn hạt nhân?

Phương Vệ nhíu mày, nói:

- Nói thật, đạn hạt nhân kia của ngươi hiệu quả thị giác quả thật không tồi nhưng mà vẫn không phải là chính đạo! Chỉ có

tăng năng lực của bản thân mới là vương đạo.

- Không đơn thuần là đạn hạt nhân.

Trần Thư lắc đầu, còn là vì chế tạo Thần Kỳ Dược Tề cũng cần lượng lớn tài nguyên, hắn phải tìm cho một con đường kiếm tài nguyên.

Không có Thần Kỳ Dược Tề phụ trợ, hắn ở trước mặt Vương cấp thậm chí sinh vật Truyền Kỳ căn bản là chơi không nổi.

- Được, không cần biết ngươi nói như nào, bên trên đã truyền tử mệnh xuống!

Chương 1769: Ai nói không có chứng chỉ đạn hạt nhân? (2)

Nét mặt của Phương Vệ nghiêm túc, nói: - Ngoại trừ thành viên của chính phủ, trong nước chỉ cho phép một mình ngươi có đạn hạt nhân, những người còn lại không có tư cách này!

Thực ra chính phủ muốn Trần Thư không thể dùng, nhưng con hàng này là người chế tác, thật sự không quản được…

- Hả? Chỉ có mình ta có thể sử dụng?

Trần Thư khẽ giật mình, sau đó hưng phấn nói:

- Cái đó, chính phủ có thể tiện tay phát cho ta một cái chứng chỉ đạn hạt nhân không?

-???

Đầu óc Phương Vệ mơ màng, lại có cảm giác bản thân bị dắt mũi…

- Chứng chỉ…

Thần sắc của hắn ta cổ quái, nói:

- Ngàn năm qua, chúng ta đều chưa từng nghe thấy, phát kiểu gì?

- Đó là bởi vì chính phủ chưa có gặp ta, nếu gặp ta sớm hơn thì đã sớm có.

- …

Phương Vệ lắc đầu, trong mắt có chút do dự,

Hắn ta vẫn cảm thấy chuyện này nên báo cáo lên phía trên, có chút không ổn.. .

- Nếu không phát cho ta, sao những người còn lại có thể biết bọn họ không có tư cách giữ?

Trần Thư nói nghiêm túc:

- Đến lúc đó thế lực khắp nơi đều tới cầu mua, ta lại mềm lòng, không đành lòng từ chối…

- …

Phương Vệ do dự gật đầu một cái, nói:

- Ta trở về báo lên phía trên.

- Vậy thì cám ơn Phương thúc…

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, cứ cho là kế hoạch buôn bán thất bại, nhưng ít ra có một chút thưởng an ủi, thực hiện giấc mơ của hắn lúc trước…

Trở về hắn sẽ khoe với Lão Lưu, ai nói không có chứng chỉ đạn hạt nhân?

Hai người nói chuyện với nhau một lúc, Phương Vệ vội vàng trở về.

- Buôn bán đạn hạt nhân là không khả thi…

Trần Thư đứng ở trên phố, gọi điện cho Vương Thiên Bá.

- Ca, hủy bỏ? !

- Ừ, chính phủ không cho chúng ta bán.

Trần Thư thở dài, nói:

- Không có cách nào, người có năng lực quá mạnh đều sẽ phải chịu hạn chế.

- …

Vương Thiên Bá mở miệng nói:

- Hợp đồng đã ký, tiền đặt cọc cũng đã nhận, làm thế có ảnh hưởng đến uy tín của chúng ta không…

- Không sao, uy tín của chúng ta cũng không cao.

- …

Vương Thiên Bá thở phào nhẹ nhõm ngay lập tức, nói có lý.

Là cửa hàng của tội phạm mở, thỉnh thoảng vi ước cũng là chuyện bình thường…

- Mặt khác, chính phủ sẽ giải thích.

Trần Thư mở miệng nói:

- Đây là nhân tố không thể đối kháng ở trong hợp đồng!

- Được, ta sẽ nói với mỗi đại thương nhân một tiếng.

Vương Thiên Bá gật đầu, ngược lại không lo lắng gì nữa.

- Đúng rồi, Thiên Bá ca, tiết lộ cho bọn hắn một tin tức, tương lai ta sẽ bán biến thái dược tề, nói thí dụ như bạo tẩu, phi hành, tàng hình, thuấn di các loại.

- Hả?

Thân thể Vương Thiên Bá chấn động, nói:

- Tội phạm ca, ngài đang nói giỡn?

- Dĩ nhiên không phải, cứ như vậy nói với bọn hắn, tương lai có rất nhiều cơ hội hợp tác!

Trần Thư mỉm cười, đạn hạt nhân không bán được, nhưng dược tề chắc hẳn chính phủ sẽ không quản chế.

Hành động thương nghiệp lần này thất bại cũng coi như là mở đường cho cửa hàng dược tề trong tương lai.

- Được, được!

Vương Thiên Bá vội vàng gật đầu, có một loại dự cảm, nhân sinh của mình sắp bay lên!

Có thể đại diện cho những dược tề biến thái này, danh tính của mình sẽ nổi lên trong giây lát …

Hắn cúp điện thoại, trong mắt có vẻ cảm khái.

Năm đó khi gặp được Trần Thư, hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ lang thang, kết quả bây giờ lại trở thành bá chủ một phương của chợ…

- Thật là quý nhân…

Công tác nhân viên mặt nở nụ cười, ánh mắt có vẻ tôn kính, nói:

- Tội phạm ca, đây là vật liệu bên trên gửi tới, cần ngài đích thân ký nhận!

- Ừm, tốt, cảm ơn nhiều.

Trần Thư gật đầu, đang chuẩn bị tới lấy vật liệu đạn hạt nhân của Chính Phủ, cùng lúc có thể để cho mình chơi không một trăm bình đạn hạt nhân.

Hai người vừa đi vừa nói, đi đến trước một kho hàng lớn,

- Chính là ở bên trong đó.

Công tác nhân viên mở cửa kho hàng ra, chỉ thấy vật liệu Ngự Thú xếp chồng lên ngay ngắn bên trong, tất cả đều có khí tức nóng bỏng tỏa ra, làm cả kho hàng giống như một cái lò lửa.

- Giá cả này có thể vượt qua trăm tỉ rồi…

Trần Thư bước vào bên trong kho hàng, ánh mắt tỏ ra vẻ phấn khích nhẹ,

Thật ra thì giá cả vẫn chỉ là thứ yếu, mấu chốt là mức độ quý hiếm,

Giờ đây đang trong thời thế loạn lạc, tầm quan trọng của vật liệu cơ sở hiển nhiên không cần nói cũng biết, các thế lực lớn đều được thận trọng phân phối,

Mà Hoàng Kim vật phẩm lại càng quý hiếm hơn, có điều may là chỉ cần một phần, mức độ quý hiếm vẫn không bằng một ngàn phần vật liệu cơ bản.

- Thỏ, gói mang đi!

Hắn triệu hồi Thỏ Không Gian ra, bản thân rời khỏi kho hàng, đi tới bên cạnh công tác nhân viên,

- Ta đến ký tên.

Hắn vẫn tin tưởng lão gia tử, không cần cẩn thận kiểm tra gì cả, chỉ cầm lấy danh sách bắt đầu ký tên.

Trong chốc lát,

Gương mặt Thỏ Không Gian cười đầy mãn nguyện, rời khỏi kho hàng,

- Tốt lắm.

Trần Thư đưa danh sách văn kiện cho đối phương, nói:

- Đã ký xong rồi, ta có thể đi được chưa?

- Đương nhiên được.

Nói xong, Trần Thư thuấn di một cái biến mất ngay tại chỗ, trở về nhà.

- Thật là ngưỡng mộ mà…

Công tác nhân viên tự lẩm bẩm, tự nghĩ nếu như mình cũng có thể thuấn di, thì quá tuyệt rồi.

Chương 1770: Chuyện này quá dễ dàng

Hắn ta lắc đầu một cái, chấm dứt thời gian ảo tưởng, đi tới trước cửa kho hàng, Ngay khi đang muốn đóng cửa hắn ta bỗng nhiên đứng hình, theo bản năng kêu lên thành tiếng:

- Con mẹ nó? !

Chỉ thấy bên trong kho hàng trống rỗng, một ít đồ cũng không còn, điều này cũng bình thường, dẫu sao toàn bộ kho hàng đều là vật liệu của Trần Thư,

Nhưng vấn đề là, mặt đất kho hàng còn lại một mảnh trơ trụi, ngay cả sàn nhà cũng bị lột sạch…

Nhìn kho hàng sạch bóng, mà trong lòng công tác nhân viên ngổn ngang vô cùng ,

Đây chính là tinh thần nghề nghiệp của tội phạm Nam Giang sao…

…

- Một ngàn phần , một ngàn phần…

Trần Thư lẩm bẩm, trong lòng cũng không có một con số, cụ thể cần thời gian bao lâu.

Hắn trở về phòng, lấy ra một ngàn phần vật liệu thuộc tính hoả, đều là cấp cơ sở.

Sau năm năm trôi qua, hắn cũng không ngờ rằng, bản thân cũng có một ngày dùng tới Cơ Sở Dược Tề…

- Bắt đầu điều chế!

Hắn hít sâu một hơi, đi đến trước bàn, đồng thời trong đầu nhấn mở hệ thống điều chế dược tề

[Vui lòng đưa các vật liệu cần thiết để điều chế Bạo Tạc Dược Tề vào hệ thống không gian…]

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn ra, vẫn là nằm ngoài dự liệu của hắn.

- Không cần ta tự mình điều chế?

Tinh thần của hắn chấn động, bỏ một ngàn phần vật liệu cơ sở, một phần Hoàng Kim vật phẩm vào hệ thống không gian,

[Xin bỏ bất cứ vật liệu vào, để thu được Dược Dẫn Điểm…]

Hắn không do dự, ném vật liệu của Chính Phủ vào, phần lớn đều là cấp Bạch Ngân, các loại thuộc tính đều có, thứ này không quá khan hiếm.

Không bao lâu, mười cái Dược Dẫn Điểm cũng đã được thu thập xong,

- Thật sự phải dùng trăm triệu…

Hắn ước tính đại khái giá trị của vật liệu, khoảng mười triệu thì chẳng khác nào một dược dẫn điểm.

- Nói như vậy, một quả đạn hạt nhân khoảng ba đến bốn trăm triệu?

Hắn dùng giá thị trường tính toán đơn giản một chút, đương nhiên, giờ đây thời thế loạn lạc, giá cả vật liệu không ổn định, chỉ có thể dùng để tham khảo.

- Có điều dù có tính toán thế nào đi chăng nữa, đều rẻ hơn so với dùng nguyên liệu độc dược để đổi lần trước.

Trong lòng hắn có chút đau xót, lúc ấy có ít nhất mấy trăm tỉ loại vật liệu độc dược, kết quả chỉ đổi được một ít bom hạt nhân.

- Lỗ rồi…

Hắn thở dài, một hồi lâu không thể yên ổn lại, nhưng nếu như quay lại thời điểm ấy, hắn vẫn sẽ lựa chọn không chút do dự, dẫu sao cũng có liên quan đến việc khai mở Đồ Giám.

Một lát sau, âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu hắn:

[Điều chế thành công, dược tề đã được tự động đưa vào hệ thống không gian! Thục luyện độ+0. 1%…]

- Hả?

Trần Thư hơi ngẩn ra, không ngờ rằng chưa đến mười phút là đã có thể điều chế được một bình, nhanh hơn hắn tưởng tượng,

Quan trọng hơn là, không cần hắn đích thân điều chế, vậy thì có nghĩa là một ngày hai mươi bốn giờ sẽ sản xuất liên tục.

- Hơn nữa còn có độ thuần thục, hẳn là còn có tác dụng khác?

Hắn ảo tưởng trong chốc lát, nhưng trong ánh mắt đã có chút chờ mong.

Vì Đồ Phương Tiện, Trần Thư dứt khoát bỏ một ngàn một trăm phần vật liệu dược tề của Chính Phủ vào trong hệ thống không gian, mở chế độ tự động quản lý.

Hắn cười lẩm bẩm:

- Cái này chẳng phải mạnh hơn con lừa trong đội sản xuất sao?

- Đúng lúc này, điện thoại của Trần Thư reo lên.

- Alo? Là ta! Andre, các ngươi tới chưa? !

Lông mày của hắn cau lại, trong nháy mắt có chút phấn kích, chính là người của Tuyết quốc đến tham gia Tinh Không Di Tích lần trước.

Mười phút sau, ” Đã lâu không gặp” tiệm cà phê,

- Andre, gần đây thế nào rồi?

Trần Thư khẽ mỉm cười, đối diện có một người đàn ông vóc dáng cường tráng đang ngồi, trên mặt dường như mang theo ý cười.

Hai người đã gặp nhau trong giải vô địch thế giới, lại cùng nhau mạo hiểm sau Tinh Không Di Tích, vẫn là có mấy phần giao tình.

- Hừm, đừng nhắc nữa, lãnh địa của Tuyết quốc lại bị xâm lấn, số lượng hung thú quá đáng sợ.

Đôi mày của Andre có chút ưu sầu, nói:

- Nhưng mà may là có ngươi, khiến cho hung thú tạm thời ngừng tấn công.

Bởi vì sự kiện [Đại Tai Tiện], bây giờ hung thú cấp cao của hải vực cao đều đang còn chuyên tâm dọn dẹp gia viên…

- Tiện tay làm thôi.

Trần Thư nhún vai một cái, nói:

- Có điều không đạt được tác dụng cơ bản.

Hắn chỉ là kéo dài thời gian, không thể nào đảo ngược tình thế.

- Đúng vậy, nguy cơ lại sắp tới nữa rồi.

Andre cười nói:

- Ta đây không phải nhân lúc còn có chút thời gian, đặc biệt chạy đến đây để tham gia Di Tích sao.

Giờ đây mùi hôi thối trong không khí trở nên cực kỳ mỏng manh, điều này cũng có nghĩa là phân trên hải vực đang dần được dọn sạch,

Theo dự đoán của chuyên gia , có thể khoảng một hai tháng gần đây, hung thú lại bắt đầu tấn công toàn diện.

Andre hỏi:

- Bây giờ, có thể tham gia chứ Tinh Không Di Tích rồi chứ?

- Tất nhiên rồi!

Trần Thư gật đầu, giờ đây thời gian một năm sớm đã qua đi, dĩ nhiên bất lúc nào cũng có thể mở cửa ải.

- Có điều có thể phải chờ thêm hai ngày nữa, bằng hữu của ta cũng cùng tham gia, có thể chờ được chứ?

- Dĩ nhiên.

Chương 1771: Mùi hương vừa lạ vừa quen

Andre gật đầu, tiếp theo vẻ mặt trở nên có chút cẩn trọng, dè dặt nói: - Thật ra thì ta tới hôm nay tìm ngươi, là có chuyện muốn nhờ ngươi…

- Hả? Cái gì?

Trần Thư tỏ vẻ không hiểu, nhưng trong lòng lại giống như gương sáng vậy.

- Chuyện này, ngươi là người điều khiển Di Tích, cửa ải có thể cho một ít nước chứ…

Nếu như dựa theo độ khó trước đây, ngự thú sư thông thường ngay cả mười điểm tinh thần lực cũng không đạt được,

Nhưng nếu như có Trần Thư âm thầm trợ giúp, thu hoạch ít nhất có thể tăng gấp bội.

- Chuyện này sao…

Trần Thư nhíu mày một cái, có chút khó xử nói:

- Thật ra thì chuyện này, thật sự không dễ làm lắm.

- Không giấu gì ngươi, lần trước ra biển đối đầu với Truyền Kỳ Sinh Vật, ta hao tổn số lượng lớn Di Tích lực, dẫn đến hiện tại Di Tích Tinh Linh có chút ý kiến với ta…

Andre vội vàng nói:

- Bọn ta có thể đưa tiền cho ngươi!

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư hơi ngưng trệ, tiếp theo giọng điệu thay đổi, mặt tươi cười nói:

- Vậy thì chuyện này quá dễ dàng rồi!

- …

Khoé miệng Andre khẽ nhếch, đây chính là tốc độ lật mặt của tội phạm sao…

Hắn ta dò xét nói:

- Di Tích Tinh Linh liệu sẽ có ý kiến gì không…

- Tinh Linh gì chứ?

-???

Trần Thư ho khan một tiếng, tự tin nói:

- Ta mới là người thừa kế của Tinh Không Di Tích, tất cả đều ta do định đoạt.

- …

Andre im lặng một lúc ,

Trong giới tội phạm, quả nhiên tiền mới là giấy thông hành duy nhất.

Hắn ta mở miệng nói:

- Chuyện này, ta không biết chính xác là ngươi cần gì?

- Thật ra với quan hệ của chúng ta, nói chuyện tiền bạc thì có chút hơi khiếm nhã…

Ánh mắt Trần Thư hiện lên một tia xúc động, không đợi đối phương mở miệng, hắn đã nói trước:

- Nhưng nếu như không đưa, chắc chắn cũng không phải là tính cách của ngươi!

- …

Khoé miệng Andre giật một cái, ngươi đã nói hết rồi, vậy thì ta còn nói gì nữa đây?

Trần Thư hơi có vẻ suy tính nói:

- Ta nhớ là các ngươi có tổng cộng mười hai cái danh ngạch đúng không?

Lúc tiếp quản Tinh Không Di Tích, Vương Cấp Ngự Thú Sư của Tuyết quốc, nhóm người An Đông, đều sẽ không vứt bỏ Trần Thư, mà một mực cùng Liễu Phong canh giữ ở lối vào Di Tích,

Lúc ấy Trần Thư cũng hứa hẹn, hàng năm đều sẽ cho An Đông hai cái danh ngạch miễn phí,

Lại thêm sự giúp đỡ của Truyền Kỳ Ngự Thú Sư của Tuyết quốc trước đó, năm nay có tổng cộng mười cái hai danh ngạch rồi.

- Hai cái danh ngạch miễn phí này của các ngươi, cũng không cần phải trả tiền rồi.

Trần Thư cười nói:

- Chúng ta dù sao cũng đã trải qua sinh tử rồi, ta cũng không thể thu tiền của ngươi.

- Thật sao?

Andre rợn to hai mắt, không ngờ rằng tội phạm lại thay đổi nhanh như vậy?

- Nhưng mà mười cái danh ngạch kia, thật ra là giao dịch của ta với Truyền Kỳ Ngự Thú Sư của các ngươi, không liên quan đến tình nghĩa cá nhân, vậy thì mười cái kia ta chắc chắn phải thu.

- Không thành vấn đề!

Andre liền vội vàng gật đầu, nói:

- Cần điều kiện gì, ngươi cứ trực tiếp nói, ta sẽ quay về nói với bọn họ.

- Ừ…

Trần Thư dùng tay chống cằm, chậm rãi nói:

- Cần điều kiện gì, ngươi cứ trực tiếp nói, ta sẽ quay về nói với bọn họ.

- Ừ…

Trần Thư dùng tay chống càm, chậm rãi nói:

- Một người cần mười lăm ngàn phần vật liệu thuộc tính hoả cấp thấp, thêm mười lăm phần vật liệu thuộc tính hoả hoàng kim, cùng với vật liệu giá trị mười lăm tỉ Hoa Hạ tệ!

- Hả? Nhiều vật liệu thuộc tính hoả như vậy?

Andre hơi ngẩn ra, nói:

- Bây giờ giá cả vật liệu cơ bản đã tăng gấp mấy lần, Hoàng Kim vật phẩm cũng không phải cải trắng…

- Chuyện này cũng không cần nhiều lời nữa rồi.

Trần Thư khẽ mỉm cười, nói:

- Tội phạm ta trước giờ chỉ nói một giá một.

- Nếu như bọn họ không đồng ý, vậy cứ theo quy trình bình thường của Di Tích mà làm, ta cũng sẽ cố ý làm khó bọn họ.

- Được!

Andre gật đầu một cái, dù sao cũng không phải hắn ta bỏ tiền ra.

Hắn ta cười nói:

- Lần này, làm phiền ngươi rồi.

- Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Trần Thư xoa xoa tay, nói:

- Có điều thật ra ta có một việc muốn nhờ ngươi giúp đỡ.

- Hả? Việc gì?

Andre hơi ngẩn ra, mơ hồ cảm thấy đây mới là mục đích chính của Trần Thư…

- Chuyện đó… Tuyết quốc các ngươi cấm đạn hạt nhân sao?

Hai mắt Trần Thư loé lên, vẫn không từ bỏ kế hoạch buôn bán trong lòng.

- Này… Chính sách mới mà bọn ta vừa đưa ra, không cho phép đạn hạt nhân của ngươi lưu thông trong nước…

- Vừa đưa ra?

- Khoảng vài ngày trước đi, hình như là vì lãnh đạo Chính Phủ của các ngươi đã liên lạc với bọn ta…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, chính là không muốn để cho hắn buôn bán chứ gì…

Mặc dù đạn hạt nhân của Trần Thư không có phóng xạ, nguy hại với Lam Tinh cũng không quá lớn, nhưng cũng không thể chịu nổi số lượng quá nhiều.

Nếu như thật sự bán cho toàn thế giới, không mất nhiều thời gian, LamTinh có thể trực tiếp bị nổ tung…

- Chuyện đó, Trần Thư, ta đi trước đây.

Andre đứng dậy, mở miệng an ủi:

- Chúng ta cứ thành thành thật thật làm tội phạm, đừng nghĩ đến việc làm tay buôn đạn hạt nhân nữa.

Vừa nghĩ cảnh tượng đạn hạt nhân bay đầy trời sau này, hắn ta thoáng rùng mình…

- Hừm …

Chương 1772: Mùi hương vừa lạ vừa quen (2)

Trần Thư lắc đầu, không nói thêm gì nữa. Khoé miệng hắn nhếch lên, nói:

- Có điều vừa có thể vơ vét một trăm năm mươi bình đạn hạt nhân, không tệ…

Lại cộng thêm phí thủ tục của Chính Phủ, là có hai trăm năm mươi bình rồi, chỉ cần hắn ném tiết kiệm một chút, có thể dùng một khoảng thời gian rất lâu.

…

Hai ngày sau,

Trần Thư đã nhận được câu trả lời chính xác, mặc dù giá cả hơi cao, nhưng mười người vẫn đồng ý,

Có thể từ cả Tuyết quốc trở hết tài năng, lấy được danh ngạch của Tinh Không Di Tích, hiển nhiên mười người đều xuất thân từ các thế lực lớn, chút tiền vẫn có thể chi ra.

- Có chút tiền rồi…

Trần Thư tự lẩm bẩm, lại nhìn về phía lọ Giải Toả Dược Tề thứ hai trên Đồ Giám: Bạo Tẩu Dược Tề!

Vật liệu điều chế: Năm loại vật liệu cơ bản không cùng thuộc tính mỗi loại bốn ngàn phần + Cuồng Loạn Tinh Diệp *3+ một trăm Dược Dẫn Điểm.

- Đắt quá đi…

Trần Thư tự lẩm bẩm:

- Hai chục ngàn phần vật liệu cơ bản, lấy ở đâu ra nhiều như vậy chứ…

Hắn xoa xoa đầu, bỗng chốc cảm thấy mình quá nghèo rồi.

Trong điều chế vật liệu, thật ra khó nhất chính là Cuồng Loạn Tinh Diệp, bởi vì nó là Vương Cấp Vật Liệu, hơn nữa còn là dược liệu đắt tiền nhất!

Bạo Tẩu Dược Tề chỉ là Hoàng Kim vật phẩm, có thể là khoáng thạch hoặc là phần thưởng của Di Tích, thậm chí có thể là một ít vật liệu đặc biệt trên người hung thú, cũng có thể dùng để chế thuốc,

Không cần đặc biệt dùng dược liệu, giá thành đương nhiên sẽ giảm xuống không ít,

Nhưng Bạo Tẩu Dược Tề, đã chỉ định là Vương Cấp Dược Liệu Cuồng Loạn Tinh Diệp!

- Thứ này ít nhất cũng phải vài tỉ…

Hắn tự lẩm bẩm:

- Hơn nữa muốn mua số lượng lớn vốn dĩ là không thực tế.

Nếu như quy đổi ra, giá thành của Bạo Tẩu Dược Tề gấp mấy chục lần Bạo Tạc Dược Tề rồi, có điều loại dược tề nghịch thiên liều mạng này, giá thành đắt một chút cũng là điều dễ hiểu.

-Xem ra chỉ có thể phân phối cho một số ít người thôi, muốn phân phối rộng rãi là không thể nào rồi.

Hắn lắc đầu một cái, nói:

- Để sau này rồi tính, còn có rất nhiều cơ hội.

Chờ hắn thăng lên đến Vương Cấp, lại phối hợp bạo đả đồng giai thực lực, vẫn có thể nhẹ nhàng lấy được số lượng lớn Ngự Thú Vật Liệu ở Dị Không Gian .

Vào lúc này, cửa phòng của hắn có tiếng gõ,

Giọng nói hơi khàn khàn của phụ thân Trần Bình vang lên, nói:

- Con trai, ra ăn cơm đi.

- Dạ?

Trần Thư hơi ngẩn ra, đang muốn đáp lời, nhưng trong nháy mắt đã phản ứng.

Hắn nhíu mày, thuấn di một cái đã đi ra ngoài phòng ngủ,

Chỉ thấy có ba người đang lén lén lút lút đứng ở cửa ra vào, trong mắt có nụ cười khó hiểu,

Chính là ba người A Lương, Tiểu Tinh cùng với Vương Tuyệt!

- Muốn chơi ta à?

Khoé miệng của hắn nhếch lên, yên lặng móc ra ba túi phân urea, trong mắt hiện lên hào quang của tội phạm.

Mà giờ khắc này, ba người kia vẫn không nhận ra:

Ác ma đang ở sau lưng!

Từ Tinh Tinh mở miệng nói:

- A Lương, sao hắn không trả lời thế? âm mưu của ngươi không phải đã bị bại lộ rồi chứ?

Vương Tuyệt ở một bên cũng do dự nói:

- Hay là thôi đi, ta bỗng nhiên cảm thấy có chút sợ hãi rồi, trong lòng cũng có chút lạnh lẻo.

A Lương nhướng mày một cái, nói:

- Sợ cái gì? Ngay cả Quân Vương chúng ta cũng không sợ, còn sợ Trần Bì?

Vương Tuyệt thấp giọng nói:

- Ta cảm thấy, cả hai không thể so sánh được…

- …

A Lương bỉu môi, hướng về phía cửa phòng ngủ nói:

- Con trai, con có ở bên trong không?

Vừa dứt lời, ba người đều đã dán sát cửa, nhưng lại không hề nghe thấy bất kỳ tiếng trả lời nào.

Giờ phút này, mũi của Vương Tuyển khẽ khịt, nói:

- Hả? Sao ta lại ngửi thấy một mùi vừa quen vừa lạ nhỉ?

- Hình như tacũng vậy…

Từ Tinh Tinh gật đầu, trong lòng tự hỏi.

Nhưng giây tiếp theo, như chợt nhớ ra cái gì, thân hình ba người đồng loạt chấn động!

Nhưng đã không kịp!

- Chết đi cho ta!

Trần Thư nhếch mép cười, hai tay nhanh như chớp không cho ba người chút thời gian phản ứng.

Trong nháy mắt, trên đầu cả ba người đều xuất hiện ba màu túi phân urê quấn lại!

- Trần Bì…

Ba người ngửi thấy khí tức của tội ác, đầu óc có chút mơ màng vội giãy ra.

- Lá gan của ba ngươi cũng lớn thật nhỉ?

Hai tay Trần Thư vừa động đã phong ấn ba người kia lần nữa, đồng thời nói:

- Thế nào, giết được chút hung thú đã thấy bản thân giỏi rồi?! Các ngươi ung dung như vậy còn tội phạm ca ta đây thì xách túi phân?

- Không phải vậy, Phỉ ca, sai…

Từ Tinh Tinh vội vàng nói:

- Đều là A Lương nói, chúng ta chỉ là tòng phạm thôi…

- Tiểu Tinh! Chúng ta là đồng đội cùng sinh cùng tử, ngươi dám phản bội! Chuyện này…

Vương Tuyệt ngữ khí nghiêm túc, nhưng tiếp theo lại chuyển đề tài:

- Vẫn là để cho ta nói đi.

- Đúng là A Lương đã xúi giục, tất cả chuyện này không liên quan gì đến chúng ta cả.

- …

Phút chốc trong lòng A Lương lạnh đi, thật ra đùa giỡn Trần Thư chỉ là phụ hắn ta chỉ muốn thử tinh thần đoàn kết với đồng đội một lần thôi mà.

Nhưng túi phân trước mắt, tình đoàn kết ngày xưa tựa như giấc mộng đã không còn không tồn tại…

- Cả ba đều nói thật cho ta.

Trần thư bĩu môi, nói:

- Nếu nói sai sẽ phải trả giá!

- …

Chương 1773: Tiểu tinh linh nổi loạn

Trong lòng ba người nặng trĩu, muốn vùng vẫy lần nữa nhưng Bạch ngân cấp như bọn họ sao có thể đấu với vương cấp Trần Thư? Nửa giờ sau.

Ba người xụi lơ ở trên ghế sô-pha, khuôn mặt tái nhợt, thậm chí phải lấy ra bình dưỡng khí hít lấy hít để.

- Đây có phải là cảm giác thăng thiên không?

Trần Thư nhíu mày, cố ý dùng túi phân để ba người khó chịu.

- …

Ánh mắt ba người u oán, cảm giác như thấy cả linh hồn đang bay lên…

Đúng lúc này ngoài phòng truyền đến tiếng Trương Đại lực.

- Trần Bì, mở cửa, ta tới để đưa đồ ăn cho Tiểu Hoàng.

- Đến đây.

Trần Thư đứng dậy, mở cửa phòng thấy Đại Lực và Phương Tư đang đứng ở cửa.

- Nghe nói bọn A Lương tới rồi?

Hai người vào phòng đồng thời mở miệng hỏi.

Tất nhiên bọn họ cũng đã lấy được tin tức, vậy mới đến tập hợp ở nhà Trần Thư.

- Ba người đó ở đâu rồi?

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, chỉ ba người đang thở dốc trên ghế sô-pha.

-Hả?

Phương Tư cùng Đại Lực giật mình, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Đại Lực mở miệng hỏi, nói:

- Ba người các ngươi vùa nãy vẫn trả lời điện thoại bình thường mà? Sao giờ đã phát bệnh rồi?

- Không có gì…

A Lương hít sâu một hơi, nói:

- Vừa rồi chúng ta chỉ là…vận động nhiều một chút.

-???

Ánh mắt Phương Tư và Đại Lực đồng loạt nhìn về phía Trần Thư, ánh mắt trở nên khó hiểu.

- …

Vẻ mặt Trần Thư trì trệ, gợi ra quá khứ làm cho A Lương run cầm cập.

- Ngươi lại nói năng linh tính đúng không?

Hắn nhìn Phương Tư nói:

- Bọn họ chỉ là bị trúng độc phân ure thôi, không có vấn đề gì cả.

- Phân ure?

Trong nháy mắt hai người hiểu ra…

Bị tội phạm dạy dỗ đây mà…

- Được rồi, nếu tất cả mọi người đã ở đây thì chúng ta có thể đi tới tinh không di tích!

Trần Thư cười nói:

- Mười hai người bên Tuyết quốc đã sớm đến rồi.

- Đi!

Vừa nghe lời này, ba người A Lương như cá chép nhảy đứng thẳng người, phút chốc khôi phục như lúc ban đầu.

- Buổi chiều xuất phát!

Hắn mở miệng nói:

- Ta sẽ gọi đám người Andre.

Mấy người gật đầu đồng ý, trong lòng tràn ngập chờ mong đối với di tích. Còn đối với ngự thú sư không có hệ thống thì di tích giống như chỉ có trong thần thoại.

Đại Lực thận trọng nói:

- Hình như chúng ta đã quên một người thì phải…

- Ừ? Ai vậy?

Tất cả mọi người hơi khẽ giật mình, nhất thời không có phản ứng.

- Thực lực các ngươi đều tăng lên rồi, lão Tạ đâu?

- …

Nét mặt Trần Thư trì trệ, đúng là đã quên hắn thật, ai bảo hắn ta không có một chút sức chiến đấu nào đâu…

- Buổi chiều ta có gọi hắn, chắc hắn sẽ có thời gian thôi.

Dứt lời hắn liên hệ với lão Tạ, trừ lần đó ra phía chính phủ còn phái thêm ba thiên tài đến để tham gia.

Buổi chiều, ở Thanh Nguyên trấn.

- Các vị, đi thôi.

Trần Thư cưỡi Slime, đứng hai bên còn lại là hai mươi mốt người thẳng tiến [Thanh Nguyên sâm lâm].

Trừ hai mươi người tham gia di tích, một người khác đến góp vui là Đại Lực.

Ngự thú sư trong trấn Thanh Nguyên đều ngẩng đầu lên. Bọn họ vừa thấy Slime, vẻ mặt chấn động trong mắt tràn ngập sự sùng bái cùng với hâm mộ.

Có lẽ bởi vì do Trần Thư nên khiến cho nhận thức của mọi người đối với Slime có biến đổi, nhận định nó là một khế ước linh có tiềm lực. Nhưng mấy năm trôi qua, trừ Trần Thư thì không có bất kỳ ai có thể bồi dưỡng Slime.

Nhất thời, người ta càng thêm nhận định quả cầu lớn màu vàng này căn bản không phải là Slime mà là một giống loài mới: Đại Tiện Chiến Thần!

- Khế ước linh này có vẻ hơi thái quá…

Andre sờ làn da Tiểu Hoàng, mềm mại đến cực điểm.

Nhưng hắn ta có cảm giác chỉ đứng ở chỗ này để hắn đánh cũng không thể làm đối phương bị thương…

Trần Thư mỉm cười nói:

- Vẫn tốt…

Vù vù—

Tiểu Hoàng triển khai toàn bộ tốc độ, không bao lâu đã tới bên trong [Thanh Nguyên sâm lâm].

- Tới rồi!

Trần Thư nhảy xuống, nhìn khoảng trống phía trước.

Tâm thần hắn vừa động chỉ thấy không gian biến dạng, một thông đạo hiện ra bên trong tinh quang rạng rỡ.

Vẻ mặt mọi người chấn động, tròng mắt tràn ngập chờ mong cùng hưng phấn.

Nhưng vào lúc này, cửa thông đạo tự nhiên đóng lại…

- Hả?

Trần Thư lẩm bẩm:

- Tinh linh này có vẻ không chào đón ta nhỉ?

Hắn nhíu mày, lại mượn dùng quyền hạn mở ra thông đạo di tích. Nhưng giây tiếp theo lại bị đóng tiếp…

Nhìn thông đạo cứ đóng lại mở, tất cả mọi người mơ hồ. Đây chắc không phải là cùng di tích trở mặt chứ?

- Không phải đang là trò ngang ngược đấy chứ?

Trần Thư thở dài, yên lặng lấy thuốc nổ trong không gian hệ thống. Chốc lát, cứ một bình lại một bình thuốc lăn trên mặt đất thậm chí tạo thành một cái núi nhỏ…

- Cái này…

Đồng tử mọi người co rút, theo bản năng triệu hồi khế ước linh kéo dài khoảng cách.

Mẹ nó đạn hạt nhân xếp thành núi?!

Trần Thư hai tay ôm ngực, trong tay lấy ra viên đá lấy lửa ném qua ném lại giống như đang đợi cái gì.

Quả nhiên không lâu sau đó, phía trước tự động xuất hiện không gian thông đạo, thậm chí có tinh quang tràn ra tạo thành một cái cầu thang…

- Tội phạm ca ngươi không biết phân rõ phải trái sao?

Hắn lắc đầu, nhặt lại toàn bộ đạn hạt nhân rồi đứng lên đồng thời dùng tay ra hiệu mọi người rồi đi vào bên trong di tích.

Chương 1774: Hình như ta bị người ta bán đi rồi…

… Những người còn lại thấy vậy thì nuốt nước miếng, đúng thật là điển hình của kiểu người lấy lý phục người…

Bên trong Tinh Không di tích.

Tinh linh vẫn không nhúc nhích, cho dù không có hai mắt nhưng vẫn làm cho người ta biết được trong lòng nó đang oán hận…

- Cái đó, tội phạm ca, tài nguyên của chúng ta…

Lúc này, mười người đến từ Tuyết quốc trong mắt có chút sợ hãi nói:

- Vì nguyên nhân thời gian nên có thể cần hai ngày mới đưa đến được.

- Không có việc gì.

Trần Thư khoát tay áo, cười nói:

- Ta tin các ngươi sẽ không nuốt lời.

Thật ra hắn không phải là tin tưởng đối phương, mà là hắn tin vào… đạn hạt nhân của mình.

Bây giờ thực lực của bản thân Trần Thư rất mạnh, hơn nữa còn có các loại thần kỳ dược tề trợ giúp lại thêm với tính cách Tội phạm thì dù có là Vương cấp Ngự

Thú Sư có thế lực lớn cũng không dám trêu chọc hắn.

- Cảm ơn Tội phạm ca…

Vẻ mặt mười người vui vẻ, chỉ sợ Trần Thư mất hứng đuổi bọn họ đi ra ngoài.

- Được rồi, cửa ải sắp mở ra, các ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi!

Nét mặt hai mươi người chấn động, tất cả gật đầu, trong mắt có chứa sự kỳ vọng.

Trần Thư mỉm cười:

- Đừng gấp, chỉ cần đưa tiền thì ta sẽ chiếu cố.

…

Một bên, Tinh linh giữ im lặng nhưng trong lòng có cảm giác: "Mình giống như bị người ta bán đi…"

Vù vù vù—-

Tinh hải óng ánh, giữa không trung có ngôi sao rủ xuống đưa hai mươi người vào bên trong cửa ải của mình.

Trần Thư và Đại Lực đi đến trung tâm di tích, yên lặng điều khiển các cửa ải.

Vì lúc trước Tinh Thần Vương lập ra quy định Trần Thư không được xen vào nội bộ cửa ải nhưng có thể cho mỗi người đi vào cửa ải mình am hiểu. Loại việc này hắn cũng không phải là lần đầu tiên làm đương nhiên là quen việc.

Trung tâm di tích, Đại Lực chăm chú nấu nướng, còn lại Trần Thư và Tinh Linh ở chung một chỗ.

Ánh mắt Tinh Linh oán hận, hận chính mình chưa trải đời nhiều thế nào mà lại chọn Trần Thư ngay từ cái nhìn đầu tiên…

Nhưng mà hối hận thì hối hận, nó vẫn lựa chọn cố gắng, tội phạm có chút thay đổi rồi.

Tinh Linh thấp giọng nói:

- Lực lượng di tích không nhiều lắm…

- Ừ, cái này ta biết.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Cho nên ta không chủ động triệu hoán cự nhân.

…

Tinh Linh trầm mặc một chút, đây là ngươi chủ động ư? Chứ không phải là triệu hoán không được sao?

- Một khi lực lượng tinh thần hao hết, di tích sẽ sụp đổ…

- Ừ, yên tâm ta sẽ có chừng mực!

…

Trong lòng Tinh Linh co rút nói:

- Vậy mà ngươi còn thả nước lớn ở trong cửa ải bọn họ…

Nếu như làm vậy thì chỉ sợ di tích sẽ không thể duy trì nổi mười năm.

- Tiểu tinh linh à…

Trần Thư ngược lại nhìn sang, dùng giọng nghiêm túc nói:

- Mục đích quan trọng nhất của di tích là gì?

- Bồi dưỡng ra thiên tài ngự thú sư.

- Vậy ta đang làm cái gì?

- …

Tinh Linh ngẩn ra, nhất thời không nói được lời nào, hình như cũng hơi có lý…

- Nhưng… ngươi còn thu tiền trà nước, ngươi đây là… kiếm lời túi tiền riêng!

- Ngươi học ở đâu từ này?

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Vì cái gì mà ta phải thu tiền trà nước?

- Vì bản thân.

- Chính xác!

Trần Thư cũng không phản bác, cười nói:

- Ta là vì bồi dưỡng bản thân, ta cũng là thiên tài ngự thú sư mà, đây không phải là mục đích của di tích sao?

- …

Đầu óc Tinh linh hoàn toàn mơ hồ, trong lúc mơ hồ cảm thấy không đúng nhưng lại không thể phản bác.

- Ta biết…

Trần Thư sâu xa nói:

- Ngươi muốn tìm ra cách có thể tiếp tục phát triển, không hy vọng di tích sụp đổ.

- Đúng vậy!

Tinh linh vội gật đầu, rốt cục cũng tìm được ý nghĩ của mình.

- Nhưng bây giờ là thời buổi loạn lạc…

Trần Thư thở dài, nói:

- Nếu không mau chóng tăng thực lực, chỉ sợ nhân loại sẽ bị hủy bởi thế hệ này, di tích của các ngươi tồn tại còn có ý nghĩa sao?

- …

Tinh linh lần nữa á khẩu không nói được gì, ý nghĩ trong lòng không ngừng lung lay.

Sau nửa ngày, nó thử thăm dò hỏi:

- Nhân loại nhiều như vậy, chắc không có khả năng bị diệt sạch toàn bộ đâu.

- Đây cũng là nói thật, nhất là cường giả ngự thú sư dù gì cũng có thể tự bảo vệ bản thân mình.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Nhưng thời điểm hiện tại, hung thú trở thành chúa tể, nhân loại biến thành con chuột, cho dù có mượn được lực lượng di tích bọn họ có thể lật ngược tình thế sao?

- …

- Một khi đã như vậy, không bằng thừa dịp thế cục vẫn tốt mượn dùng hết những gì có thể dùng của lực lượng liều một phen!

Ánh mắt Trần Thư kiên định, nói:

- Cái này không bằng ngươi kéo dài hơi tàn cho tốt?

- …

Tinh Linh trầm mặc không nói, thật không ngờ Trần Thư có thể nhìn thấu hơn nữa lại có thể có tâm huyết như vậy?

- Nhưng nhỡ đâu đánh không lại… di tích không còn, hy vọng cũng mất…

- Đánh không lại thì bỏ chạy thôi.

Trần Thư thốt ra, nói:

- Ngươi không cần phải lo, ta đã hoạch định con đường tốt phía trước rồi, đảm bảo không có vấn đề gì.

-???

Trong lòng Tinh linh phút chốc trì trệ, hắn đã nghĩ rằng Trần Thư phải tử chiến đến cùng không ngờ đã sớm nghĩ chạy trốn?

- Hy sinh di tích có lợi ích gì…

- Có thể gia tăng xác suất sống sót của chúng ta mà!

Chương 1775: Hiện tại chính là thời điểm để kiếm tiền

Trần Thư mỉm cười, thản nhiên nói: - Di tích chỉ là công cụ dùng để tăng thực lực, nó không phải là hy vọng mà hy vọng chính là nhân loại!

- Hao hết tâm tư để bảo vệ công cụ mà hy sinh người sử dụng công cụ, đây không phải đơn thuần là hai cánh tay sao?

- Ta…

Tinh linh muốn nói gì đó nhưng nhất thời không thể phản bác. Giãi bày trong lời nói đã thay đổi suy nghĩ của nó…

Tinh Thần Vương chủ nhân di tích cũng muốn di tích tiếp tục phát triển, có thể nuôi dưỡng thế hệ thiên tài này đến thế hệ thiên tài khác. Nhưng Trần Thư thì khác, lại không để cho hậu nhân chút hy vọng nào…

- Tiểu tinh linh này, thế cục hiện tại không giống với lúc trước.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Bây giờ là nghìn năm qua hung thú chính là nguy cơ lớn nhất, bảo toàn di tích đã không còn ý nghĩa!

- Nhưng ngươi không cần quá lo lắng, ta sẽ không lấy hết lực lượng di tích còn lại đâu!

- …

Trần Thư nhưng thật ra không quá tuyệt tình, nói:

- Nhưng đến điểm mấu chốt phía trước, lực lượng còn lại lấy đến cho ta!

- …

Tinh linh trầm mặc, trong lòng đã công nhận lời nói của Trần Thư.

Đối mặt với những lời nói tấn công từ Trần Thư, nó cảm thấy ý nghĩ của mình căn bản không trụ nổi, trực tiếp bị hạ gục triệt để…

- Ta nghĩ những lời của ta đã chạm đến linh hồn của ngươi rồi, hãy suy nghĩ một chút đi.

Khóe miệng Trần Thư giơ lên, thầm nghĩ trong lòng: "Tiểu tử, còn không hạ được ngươi sao?"

Mấy ngày sau.

Trần Thư đang ngồi ở phía dưới tinh hải, trong đầu xuất hiện giọng nói [Bạo tạc dược tề độ thuần thục đã đạt 100%, có thể mở ra cuốn sách tăng cường bạo tạc dược tề]

- Hả?

Trần Thư giật mình, trong mắt xuất hiện sợ hãi lẫn vui mừng.

Trong vòng năm ngày, hắn đã chế ra một ngàn bình bạo tạc dược tề, thuận lợi làm xong nhiệm vụ bên Chính phủ giao cho.

- Mở miễn phí phiên bản tăng cường?

Trần Thư nhíu mày, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng thời điểm khi hắn mở cuốn sách ra, nét mặt cứng lại.

[Mở ra tăng cường bạo tạc dược tề cuốn sách, cần một vạn thuốc dẫn]

-??

Khóe miệng Trần Thư giật giật, mẹ nó mở ra còn muốn tiền? Nghèo đến điên rồi đúng không?

Một vạn thuốc dẫn đại khái tương đương với một tỷ tài nguyên, đây cũng không phải là con số nhỏ.

- Hệ thống đang xảy ra tình huống gì đây?

Hắn thì thào tự nói, các loại thưởng trước kia đều là đồ miễn phí sao bây giờ lại bắt đầu muốn nạp tiền?

Chẳng lẽ là miễn phí để chiêu mộ cho game online sao?

- Dẹp đi, có tiền lại mở sau.

Trần Thư vẫn duy trì lý trí, chưa xúc động mà mở ra. Thực tế, toàn bộ tài sản của hắn gộp lại cũng không được nhiều như vậy…

Hiện tại hắn đã hiểu, thần kỳ dược tề chính là một con thú nuốt vàng!

- Thật sự muốn ép ta đi trên con đường sai trái mà…

Tròng mắt hắn chuyển động, trong lòng lại có kế hoạch kiếm tiền khác nhưng đáng tiếc lại xung đột với quy định Ngự Thú pháp của chính phủ.

- Thôi, vẫn là nên nghĩ biện pháp khác.

Hắn đóng lại sách dược tề, đồng thời lệnh hệ thống tiếp tục phối trí. Nhiệm vụ phía Chính phủ đã hoàn thành, tiếp theo là phối trí dược tề của hắn.

- Thỏ nhanh tỉnh lại đi.

Hắn dùng bán tướng triệu hoán, mở ngự thú không gian ra bên trong chứa đầy Không Gian lực, nhưng không có một chút động tĩnh.

Nhưng mà hắn đã có thể làm cho Thỏ xuất ra không gian ấn ký, hiển nhiên cổ huyết đã hấp thu sắp xong.

Thời gian một tuần trôi qua, cửa ải thí luyện của hai mươi người đã đến hồi kết.

Trần Thư cũng không nuốt lời đều vì bọn họ mà sắp xếp các cửa ải phù hợp nhất, cố gắng có nhiều hơn một chút tinh thần lực.

Nửa ngày sau, cửa ải cuối cùng đóng cửa.

Hai mươi người trở về đi tới phía trên tinh hải, trong mắt chứa đầy vẻ hưng phấn trò chuyện qua lại với nhau.

Bọn họ cũng không nghĩ đến tham gia di tích lại có thể đơn giản đến vậy…

Dù cho di tích là vì bồi dưỡng ra nhân loại thiên tài mà xuất hiện, tính mạng không bị nguy hiểm nhưng mỗi một lần thí luyện là khá khó khăn, muốn đạt được sự đánh giá hoàn mỹ là không có khả năng. Dù sao cũng không phải ai cũng như Trần Thư biến thái như vậy…

- Tốt, tốt.

Trần Thư rời khỏi trung tâm, mang theo Đại Lực đến phía trên của tinh hải.

Hắn lắc đầu, nói:

- Không phải chỉ là một cái di tích sao? Bình tĩnh một chút, dù sao cũng là nhân loại thiên tài.

- Thật đúng là bật hack mà…

Andre sợ hãi than, hắn ta đã tham gia Tinh Không di tích một lần tất nhiên biết nó khó khăn như nào.

Lão Tạ bĩu môi, nói:

- Ngươi nghĩ ai cũng giống ngươi, ngày nào cũng mở sao?

Tất cả mọi người gật đầu, bọn họ là thiên tài nhưng chưa từng trải qua cảm giác này nên tất nhiên là khá thích!

Trần Thư mở miệng nói:

- Tốt, Tinh linh, thanh toán cho bọn hắnbchút đi.

Vừa dứt lời, những ánh sáng tinh không từ chân trời đáp xuống hóa thành các cột sáng chói mắt bao quanh hai mươi người.

Nháy mắt, tinh thần lực tích lũy của bản thân hóa thành từng đạo lực lượng cụ thể dung nhập vào bên trong khế ước linh của mỗi người.

Tinh thần lực là thuộc tính vạn năng có thể chuyển hóa qua loại thuộc tính khác, đầy cũng là lý do Tinh Không di tích thích hợp với ngự thú sư.

Nửa giờ sau.

Trong mắt mọi người đều khó có thể kiềm chế kích động mà hướng tới Trần Thư để cảm tạ.

Chương 1776: Hiện tại chính là thời điểm để kiếm tiền (2)

– Chỉ là giao dịch mà thôi, mọi người không cần quá để ý. Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Lão An, nếu các ngươi không còn chuyện gì thì rời đi trước đi.

- Được.

Andre gật đầu, mang theo mười một người Tuyết quốc rời đi. Mục đích của bọn họ đã đạt được, tự nhiên là bề bộn nhiều việc về nước để ngăn cản mãnh thú xâm lấn.

- Cái kia, Trần ca, chúng ta sẽ đưa tài nguyên tới.

Vương Thắng gãi gãi đầu, trong mắt có chút ngượng ngùng. Loại trừ người Tuyết quốc bên ngoài, tám người trong nước thực ra không có giao nộp cái gì để thêm vào mức phí tổn đã định.

Đám người Phương Tư thì không cần phải nói, họ có quan hệ tốt với Trần Thư. Nhưng ba người Vương Thắng với Trần Thư chỉ là quen biết mà thôi ngay cả bằng hữu cũng không phải, tất nhiên là không thể nhận ơn huệ lớn như vậy.

- Khách khí rồi, nói không cần thì chính là không cần!

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Đám người bọn họ ta không quen tất nhiên là phải thu phí, nhưng chúng ta đã tham gia trận đấu quan hệ có thể bình thường sao?

Vốn là ba người Vương thắng muốn đưa phí tổn nhưng bị Trần Thư ngăn cản. Nhất thời bọn họ không thể biết mục đích của Trần Thư thực ra là gì.

- Trần ca này, cần cái gì thì trực tiếp nói ra đi.

Trong lòng Vương Thắng vẫn có chút lo sợ.

Nam Giang tội phạm có thể không cần trả giá mà giúp người sao?

- Thực ra thì cũng không có việc gì thật nhưng ngươi đã nói như vậy thì ta miễng cưỡng nói một cái vậy.

- …

Vương Thắng có vẻ mặt kỳ lạ nhưng trong lòng thì nhẹ nhàng thở ra, ít nhất cũng lộ ra đuôi cáo rồi.

- Vương Thắng à, quan hệ của chúng ta cũng không tệ, phụ thân của ngươi Vương Sách thúc giúp ta cũng không ít.

Trần Thư ho khan một tiếng, kéo lại gần quan hệ một chút.

- Ta liền gọi ngươi là lão Vương đi.

- …

Khóe miệng Vương Thắng giật giật, sao mà nghe là lạ.

- Cơ Phong, quan hệ chúng ta cũng không tệ, lần đầu tiên gặp ngươi là ở băng nguyên phương bắc chúng ta còn thi tốc độ với nhau.

Hắn nhìn phía Cơ Phong, nói:

- Ta không khách khí nữa, gọi ngươi là lão…

- Dừng! Dừng!

Cơ Phong giật mình, nói:

- Ngươi gọi ta tiểu Phong cũng được, không cần phải kêu họ của ta.

- …

Trần Thư gật đầu, nói:

- Lão Vương, tiểu Phong, thật ra gần đây ta muốn bán một đám hàng hóa…

Hai người, một người đến từ Vương giả ngự thú đoàn đại biểu cho thế lực cao nhất ở trong nước, Cơ Phong thì đến từ ngự thú thế gia đại biểu cho thế lực gia tộc thần bí, có thể nói là có địa vị cao nhất cả nước trong thế hệ trẻ.

- Một đám hàng hóa?

Vẻ mặt hai người chấn động, đồng thanh nói:

- Nhưng chính phủ đã cấm bán đạn hạt nhân, chúng ta không thể can thiệp vào.

- Không phải cái đó.

Trần Thư lắc đầu, cười nói:

- Ta có một loại Jinkela dược tề, có thể cho thực lực của khế ước linh tăng vọt mấy lần hơn nữa tác dụng phụ không nhiều, không bị giảm thuộc tính vốn có của khế ước linh, cái này có được không?

Hiện giờ hắn đã rất thiếu tiền, chỉ có thể tạm thời dùng bạo tẩu dược tề bán trước một đợt.

Vừa dứt lời, vẻ mặt Trần Thư ngẩn ra, trong đầu hiện lên thanh âm của hệ thống:

[Ký chủ bán thần kỳ dược tề, xét nguyên nhân về tính cách, thần kỳ dược tề sẽ

tự động xuất hiện các hiệu quả đặc thù: thời gian phối trí, gia tăng thêm một chút thuốc dẫn, tạo ra khoảng cách nhất định bên trong, có thể khiến dược tề trong tay người khác mất đi hiệu lực]

- Hả?

Hai mắt Trần Thư mở to, nháy mắt tim bang bang nhảy dựng lên.

Đã vậy còn nhân tính hóa?

Cứ cho là có thêm vào phí tổn, nhưng đây lại là một tin tức khá tốt làm hắn có thể yên tâm đi bán dược tề mà không có hậu quả xấu.

Nhưng ở giây tiếp theo, Trần Thư đã bắt được trọng điểm: “Cái gì mà xét thấy nguyên nhân tính cách, để ngươi nhìn thấu rồi đúng không…”

Lúc này, hai người Cơ Phong và Vương Thắng cắt ngang suy nghĩ của hắn, hoảng sợ nói:

- Có phải thuốc kỳ quái của ngươi trước kia không?

Nháy mắt bọn họ liền có chút ấn tượng, hình như Trần Thư từng uống qua.

- Đúng rồi!

Trần Thư gật đầu, nói:

- Với sức chiến đấu của bạch ngân hai người các ngươi, chỉ cần uống một lọ là có thể chống lại hoàng kim ngự thú sư, thậm chí là đánh bại!

Hắn nhớ bản thân từng nhờ vào bạo tẩu dược tề, trực tiếp giết được hoàng kim giáo chủ của Cứu Thế giáo hội.

- Này…

Trong lòng hai người lay động, đây chính là vật tốt bảo mệnh mà.

- Chúng ta cần thương lượng với trong nhà một chút…

- Không thành vấn đề, mặt khác giúp ta tuyên truyền với các thế lực khác một chút, chính là nước ngoài, ta có thể để ưu đãi một chút cho các ngươi.

Hắn mỉm cười, nói ra mục đích thật sự của mình. Ban đầu hắn định mượn hai nhà để tuyên truyền trong nước nhưng hiện tại nếu như thần kỳ dược tề có hiệu quả đặc biệt hắn cũng có thể chào hàng toàn cầu.

Thế lực hai nhà rất lớn nên chắc chắn sẽ có liên hệ với cường đại thế lực bên ngoài.

Bố cục thương nghiệp của hắn đã mở ra, mà tổn thất chỉ là một chút di tích tinh thần mà thôi…

Sau đó Trần Thư về nước, vẫn luôn thử nghiệm rốt cục tìm được một con đường khả thi.

Khóe miệng hắn giương lên, thầm nghĩ trong lòng:

“Tiếp theo là lúc cầm túi phân kiếm tiền!”

Chương 1777: Nếu muốn mở tiệc thì ta sẽ làm đầu bếp

– Chuyện này đành phải làm phiền các vị rồi. Một nhóm người đặt chân đến cứ điểm trấn Linh Quân của Thanh Nguyên Sâm Lâm. Trần Thư nắm chặt nắm tay, ánh mắt lộ rõ ý cười đầy tham lam, trong lòng có sự kích động khó mà kiềm chế.

- Không có gì, bọn ta sẽ chuyển lời cho.

Vương Thắng xua tay nói:

- Lần này vẫn phải cảm ơn Tinh Thần Di Tích của ngươi.

- Đều là huynh đệ cả, chuyện nhỏ như này không cần nhắc nữa.

Đoàn người kề vai sát cánh, rời khỏi cứ điểm cùng với ý cười thô tục.

Xung quanh trấn Linh Quân hướng theo phía đoàn người rời khỏi, nói:

- Sao ta cứ có cảm giác bọn họ giống như vừa thoả thuận xong một giao dịch bẩn thỉu nào thế nhỉ?

- Giao dịch hay không thì không biết nhưng chắc chắn khá là bẩn thỉu đấy.

…

Ở. Lam Tinh.

- Vương huynh, Cơ huynh, Lưu huynh, chuyện này đành nhờ vào mọi người rồi!

Trần Thư cười nhẹ, chuẩn bị từ biệt ba người họ.

Trừ Vương Thắng và Cơ Phong, lai lịch của người còn lại cũng không hề nhỏ. Gia đình là tập đoàn quốc tế, chuyên làm về dữ liệu của Ngự Thú.

Ba người nói:

- Trần huynh, một khi có tin tức thì người nhà chúng tôi sẽ liên lạc ngay.

Nói xong ba người lập tức quay người rời khỏi nơi này, không hề dừng bước.

Tạ Tố Nam ở một bên nói:

- Trần Thư, ngươi thật sự muốn làm việc này sao? Ta cảm giác có chút không thoả đáng.

- Có gì không ổn cơ?

Trần Thư hơi bĩu môi.

- Chẳng phải kiếm tiền sao, không có gì mất mặt cả.

- Ý của ta là…

Tạ Tố Nam xoa xoa tay:

- Có thể cho ta làm với không?

…

Trần Thư liếc hắn, đây là lí do ngươi cảm thấy không thoả đáng sao?

Hắn nói:

- Lão Tạ à, không phải đại ca không muốn dẫn ngươi theo, ngươi cái gì cũng không biết, hợp tác cái gì đây?

- Ai nói ta không biết gì…

Tạ Tố Nam ngây ra, suy nghĩ nửa ngày rồi nói:

- Ngươi điều chế thuốc, nguyên vật liệu không phải cần tới thịt lợn sao? Ta có thể giúp ngươi giết lợn!

Khoé miệng hắn giật giật.

- Mẹ nó chứ ta điều chế thuốc nghịch thiên, không phải thực phẩm thịt!

- Ta…

Tạ Tố Nam định nói gì đó, vừa tranh thủ một chút liền bị Phương Tư cắt ngang.

- Được rồi.

Phương Tư rất chân thành hỏi:

- Trần Bì, thuốc của huynh thật sự không có tác dụng phụ gì sao?

Đầu lông mày của nàng khẽ nhíu lại, cái người này sẽ chủ động điều chế dược liệu tốt cho người khác sao?

Loại thuốc nghịch thiên này tất nhiên sẽ dành cho nhóm người mạnh nhất trong nước. Nếu thuốc này ảnh hưởng đến lực chiến của bọn họ, hậu quả có thể rất nghiêm trọng.

- Thật sự không có.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Ta điều chế thuốc chỉ đơn thuần là vì thiếu tiền mà thôi.

- Thế thì tốt.

Phương Tư gật đầu nói tiếp:

- Ta cảm thấy tốt nhất là không nên tiêu thụ ở nước ngoài.

- Không được. Trong nước thì không đủ.

Trần Thư lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt.

Bạo Tẩu Dược Tề không giống Bạo Tạc Dược Tề. Cần có dược liệu Vương Cấp được chỉ định. Trong nước vốn dĩ không có nhiều, không thể để hắn thu mua số lượng lớn.

- Nếu như thực lực của các quốc gia còn lại vẫn ổn, nhưng nhỡ đâu rơi vào tay Cứu Thế Giáo Hội thì sao? Chỉ sợ việc đầu tiên bọn họ làm là đối phó với ngươi!

Trong mắt Phương Tư đầy vẻ đắn đo. Đây không phải nối giáo cho giặc sao?

- Không cần lo lắng.

Trần Thư khẽ cười:

- Thuốc của ta làm sao có thể hữu dụng với ta chứ?

…

Mọi người nhìn thấy nụ cười thâm trầm của Trần Thư, một thoáng hiểu ra…

- Được rồi, đều trở về đi.

Sắc mặt của Trần Thư khẽ thay đổi, hắn gọi Tiểu Hoàng tới rồi cùng mọi người rời khỏi Thanh Nguyên Tiểu Trấn.

- Lần này chúng ta thu hoạch cũng không tồi nhỉ?

Trần Thư nhướn mày, trong mắt hiện rõ ý cười.

Mặc dù hắn ta vì mọi người bật đèn xanh nhưng tự nhiên rồi cũng có chút cảm tình.

Phương Tư đợi đến người có phần thưởng cao nhất, tiếp theo mới là đám người Andre và Vương Thắng.

- Khá lắm!

A Lương tinh thần đầy phấn khởi, trong mắt vẫn tràn đầy vẻ tự tin như xưa.

Mặc dù một đường đều bị Trần Thư áp chế nhưng tâm trạng của hắn dường như chẳng bị ảnh hưởng, vẫn kiên trì đi con đường của mình.

Vương Tuyệt đứng cạnh khẽ lắc đầu nói:

- Đáng tiếc, lần sau chưa chắc có thể đến nữa.

Đến nay, thực lực của bọn họ là Bạch Ngân Tam Tinh. Một khi có tiến bộ, cấp Hoàng Kim sẽ không thể có thêm giải thưởng di tích nữa.

- Đây không phải là chuyện tốt sao?

Phương Tư cười nói:

- Thế đạo loạn như vậy, chúng ta trở nên mạnh hơn chút, cũng xem là một cú đánh tốt để hạ gục Hung Thú.

Mọi người gật đầu, đối với sự theo đuổi thực lực trong lòng cũng xem như là đã có lời giải.

Các Hung Thú vô cùng khủng bố đến nay đều vì xâm chiếm mà đến. Bọn họ nghĩ rằng bản thân đã đủ mạnh nhưng tại trận loạn thế này, đến một chút bọt sóng cũng không trào lên được.

Tình huống ức chế này tự nhiên làm mỗi người đều nhịn một cục tức, muốn bay thẳng lên trời.

- Thật ra mọi người không cần quá vội.

Khoé miêng Trần Thư khẽ nhếch rồi nói:

- Nghĩ kỹ mà xem, tiến bộ chậm một chút cũng không sao.

A Lương gật đầu đồng ý:

- Trần Bì nói không sai, vẫn là nên đi từng bước từng bước một.

- À… Ý của ta là…

Trần Thư mở lời:

- Nếu như thật sự xảy ra chuyện, mọi người vẫn có thể đến ăn tiệc…

Chương 1778: Thỏ Không Gian tiến hóa Huyết Mạch

… Mọi người đồng loạt nhìn qua, thì ra là bọn họ hiểu sai ý rồi sao?

- Được rồi. Ngươi đấy à, không nên tuỳ tiện trêu đùa nữa! Chúng ta đều phải tiếp tục sống tốt, chống đỡ đến khi kết thúc loạn thế!

Đại Lực hướng về phía mọi người, ánh mắt tràn đầy vẻ khích lệ.

Không đợi người khác lên tiếng, hắn nhỏ giọng thì thào:

- Nếu như thật sự phải mở tiệc, ta muốn làm đầu bếp…

???

Mọi người cùng bày ra thủ ngữ quốc tế, đồng lòng nói:

- Hai người các ngươi mau cút ngay!!!

Cả đám người cười cười nói nói, hướng thẳng về Giang Nam mà đi.

Qua vài phút sau.

A Lương nói:

- Trần Bì, cái đó…việc ngươi muốn thu mua Jinkela có cần ta nói với Lão gia một tiếng không?

Hắn là người thân của Lão gia tử, quả thật có thể trao đổi một chút.

- Tạm thời chưa cần đâu.

Trần Thư lắc đầu nói;

- Ta tự có tính toán.

A Lương hỏi:

- Tại sao? Lão gia tử mới là đối tác làm ăn lớn nhất, các thế lực khác không thể nào để ngươi phối một vài bình đâu.

- Lão gia tử cho cái giá không cao lắm…

Trần Thư nói thẳng:

- Ta phải khiến các thế lực khác làm mẫu mới được.

…

Mọi người khẽ thở nhẹ, tiếp đó đã hiểu ra mục đích của Trần Thư. Lần này là muốn Lão gia tử đưa ra cái giá cao hơn đây mà.

Bọn họ muốn khuyên ngăn Trần Thư nhưng rồi lại thôi. Dẫu sao Lão gia tử điều chế thuốc cũng không phải vì bản thân mình mà là vì để bảo vệ thành Long Uyên tốt hơn.

Nhưng thân là phe cánh của Trần Thư, bọn họ đều ăn ý mà rơi vào trầm mặc, không hề nhiều lời.

- Được rồi, ta tự có tính toán riêng.

Trần Thư nhìn bộ dạng của đám người đó, cũng không mở lời giải thích điều gì.

- Ta về nhà rồi. A Lương, ngươi và Vương Tuyệt nên như nào đây?

Ngoại trừ hai người bọn họ , các vị khác đều là người Giang Nam, tất nhiên là ai về nhà nấy.

- Cái gì cơ, ngươi về nhà rồi?

A Lương nhếch mép:

- Là chúng ta đến nhà rồi!

Vừa dứt lời hắn liền tiến lên dẫn đầu, đi đến ban công nhà Trần Thư.

…

Khoé miệng Trần Thư giật nhẹ, nhìn sang A Lương và Trần Thư, một chút bộ dạng khách sáo cũng không hề có, cảm giác như bị tu hú chiếm tổ rồi…

- Ta đưa lão Tạ trở về trước.

Tiểu Tinh triệu hoán Lôi Điểu, lên tiếng chào hỏi Trần Thư, một ngựa nhanh chóng đi, chỉ để lại một đạo kim quang còn sót lại.

- Con chim này, càng lúc càng nhanh rồi…

Trần Thư nhắm hai mắt lại, trong mắt có vẻ giật mình, nhanh chóng đuổi kịp Slime.

Mà Lôi Điểu bây giờ, chỉ là một Khế Ước Linh bạch ngân tam tinh.

Sức mạnh của Ứng Long quả thực khiến nó có sự biến chất.

- Đương nhiên rồi!

A Lương bên cạnh nói:

- Chúng ta có thể tiêu sái như vậy, công lao của Tiểu Tinh là lớn nhất.

Bởi vì Lôi Điểu, ba người không cần lo lắng cho vấn đề an toàn của mình, có thể đi sã càn rỡ như vậy, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu bọn hắn có thể đạt được đi hạng nhân bảng xếp hạng đi săn.

Trần Thư cười nói:

- Hai ngươi rảnh rỗi lắm đúng không?

- Ngươi có ý gì?

A Lương trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Ba người chúng ta đều có tác dụng riêng của mình, ta là chủ lực phụ trách chiến đấu, lão Vương quả thật có chút rảnh rỗi…

-??

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật một cái, theo bản năng phản bác:

- Nếu không có ta… ta

Hắn ta lầm bầm một lúc lâu, lại có chút á khẩu không trả lời được.

Trần Thư cổ vũ nói:

- Lão Vương, nói tiếp đi.

- Không có ta…

Nét mặt của Vương Tuyệt trì trệ, nhưng trong đầu có một ý niệm xuất hiện, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

- Không có ta… Hai người các ngươi có thể tạo thành Ngự thú đoàn sao?

- …

Mọi người nháy mắt yên lặng, dĩ nhiên cảm thấy có chút đạo lý.

- Hiện tại đã biết tầm quan trọng của ta rồi chứ?

Vương Tuyệt nhìn sắc mặt mọi người, vừa ý gật đầu một cái.

Khóe miệng A khóe miệng giật một cái, nói:

- Không phải, ngươi chỉ là góp nhặt thêm cho đủ số lượng thôi, sao lại tự tin như vậy

- Ngươi không cần phải để ý đến, chỉ cần nói có hữu dụng hay không thôi.

- …

Mọi người nhìn Trần Thư, đã không có cách nào phản bác lời của Vương Tuyệt.

Một đoàn người đi tới phòng khách nhà Trần Thư, tự do ngồi trên ghế sô pha.

Lão Vương mở miệng nói:

- Trần Bì, cha mẹ đâu?

-??

Trần Thư xạm mặt lại, nói:

- Lão Vương, người ta tu luyện ngự thú lực, mẹ nó ngươi tu luyện da mặt đúng không?

Mọi người tán đồng gật đầu một cái, điều này sắp đuổi kịp Trần Thư rồi…

Vương Tuyệt cười hắc hắc, nói:

- Không phải là tỏ vẻ thân thiết hơn chút sao…

- …

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Có thể là ra ngoài rồi.

Đúng lúc này, Đại Lực và Phương Tư đứng dậy, nói:

- Trần Bì, chúng ta về trước đây.

- Ừm.

Hai người rời đi, chỉ còn lại ba người Trần Thư ba người mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Trần Thư mở miệng nói:

- Hai ngươi… Lúc nào đi?

- Đi? Đi gì chứ?

Hai người không hiểu hỏi.

- …

Trần Thư xoa xoa đầu, nói:

- Nhà ta chỉ có hai gian phòng, các ngươi chỉ có thể chen cùng một chỗ với ta thôi.

- Vậy thì không có cách nào.

Hai người liếc nhau một cái, nói:

- Thực tế không được, nếu không ngươi ra khách sạn ở đi?

Vèo!

Thân thể Trần Thư khẽ động, hai tay trực tiếp bóp cổ hai người.

Chương 1779: Thỏ Không Gian tiến hóa Huyết Mạch (2)

Hắn vừa đánh vừa nói: - Hiện tại hai người các ngươi thật sự không biết xấu hổ mà!

- …

Khuôn mặt hai người đỏ lên, hít thở không thuận, chật vật nói:

- Đánh chết chúng ta, chúng ta cũng không ra ngoài.

Ban đêm.

Hai người hấp hối nằm trong phòng của Trần Thư, dáng vẻ như sắp chết bất đắc kỳ tử…

- Không phải chứ, ngươi hung ác thật đấy?

Bọn hắn không nghĩ tới, Trần Thư thực sự nói đánh là đánh…

- Hai ngươi tự mình nói, để ta đánh chết các ngươi đi mà…

Trần Thư nhún vai, hai tay kê sau đầu, hài lòng nằm trên giường của mình, xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Hai người A Lương ngủ ở một bên khác của chiếc giường, đánh giá gian phòng của Trần Thư.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Hai ngươi nhìn cái gì đấy? Lén lút thậm thụt.

- Có chút mới lạ…

A Lương nhìn phía ngoài cửa sổ, nói:

- Đây chính là hoàn cảnh sinh trưởng của tội phạm ư? Tâm lý phạm tội của ngươi dường như không phải sau này mới tạo

thành, mà là bẩm sinh ư?

- Muốn chết cứ việc nói thẳng!

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn, nói:

- A Lương, hiện tại ngươi hơi phiêu đấy nhỉ?

- Là một thiên tài sắp tấn thăng lên hoàng kim Ngự Thú sư thiên tài, ta tung bay một chút cũng không được ư?

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác kinh ngạc nói:

- Ngươi sắp đột phá?

Bây giờ ngay c ả Phương Tư cũng không thể đột phá, A Lương lại muốn cái sau vượt cái trước?

- Sắp rồi, còn thiếu một chút nữa!

A Lương nhếch mép cười, có chút tự đắc nói:

- Ta thế sắp đuổi kịp ngươi rồi, ngươi thoát không nổi ta đâu!

- A Lương à…

Trần Thư thở dài, nói:

- Khoảng cách mà ngươi nghĩ, chỉ là ngươi nghị, thực ra giữa đó cách nhau cả một… Hệ ngân hà đấy.

- …

Khóe miệng A Lương giật giật một cái, có cần phải khoa trương như vậy không?

Hắn ta trùm chăn qua đầu, ồm ồm nói:

- Dù sao sớm muộn gì cũng có một ngày có thể đuổi kịp!

- …

Trần Thư lắc đầu, cũng nhắm hai mắt lại chuẩn bị nghỉ ngơi.

Nhưng lúc này, hắn hình như nghĩ đến cái gì, nói:

- Nhắc nhở hai ngươi một chút, ta có phòng ngự bản năng, nửa đêm đừng tới gần ta, ta thích nhất là nằm mơ đánh người đấy!

- …

Hai người nháy mắt kéo dài khoảng cách với Trần Thư, tội phạm bản Tào Tháo đúng không…

…

Nửa đêm.

Lúc ba người đang nằm ngáy o o, một không gian quỷ dị dao động xuất hiện.

Tiếp theo, một con Thỏ mập mạp nháy mắt xuất hiện.

Hhai mắt nó nhắm nghiền, không gian bốn phía cũng đang không ngừng vặn vẹo, huyết mạch trong cơ thể hình như xuất hiện biến chất.

Rõ ràng, cổ huyết của lão gia tử khiến nó may mắn phát động huyết mạch tiến hóa!

Grào!

Một đạo long ngâm xuất hiện, vang vọng cả phòng.

Thân thể Thỏ Không Gian xuất hiện một đạo hư ảnh Ứng Long kim sắc, khí thế siêu phàm, mang theo long uy không thể chống lại!

Mặc dù lúc trước Ứng Long chỉ cho Thỏ Không Gian một phần sức mạnh nhỏ, dù sao cũng là biến dị Lôi Điểu còn sót lại, dựa vào sự dẫn dắt của cổ huyết, lại để khiến sức mạnh Ứng Long trong thể nội hoàn mỹ dung nhập vào bên trong huyết mạch của Thỏ Không Gian .

Giờ phút này, trán của nó mơ hồ xuất hiện một đạo Kim Long ấn ký, làm người ta không dám nhìn thẳng.

- Vù…

Động tĩnh tiến hóa của Thỏ Không Gian đánh thức A Lương cùng Vương Tuyệt đang ngủ.

Hai người dụi dụi mắt, theo bản năng cảnh giác.

Ánh mắt bọn hắn thoáng nhìn, lần đầu tiên nhìn thấy Trần Thư vẫn đang nằm ngáy o ô.

Hai người liếc nhau, có chút bất đắc dĩ, thầm nghĩ: “Đây chính là bản năng phòng ngự của tội phạm ư?”

Tiếp theo, chú ý của bọn hắn không còn tập trung trên người Trần Thư nữa, ngược lại nhìn phía Thỏ Không Gian trong không trung!

- Hả?

Thần sắc A Lương chấn động, kinh hãi nói:

- Mẹ nó, huyết mạch tiến hóa?

- Không thể nào?

Vương Tuyệt thần sắc chấn động, nói:

- Chẳng lẽ con hàng này sắp đột phá Vương cấp?

- Không phải.

A Lương nháy mắt bác bỏ, nói:

- Là khế ước linh của nó tự mình tiến hóa!

- …

Hai người thoáng chốc trầm mặc.

Nhìn Thỏ Không Gian đang cố gắng tiến hóa, lại nhìn Trần Thư đang nằm ngáy o o, tâm trạng trong lòng có chút khó hiểu…

Ngươi ấy cái gì cũng mặc kệ, khế ước linh của mình đang mạnh lên đấy?

Hai người lại nghĩ đến mình thiên tân vạn khổ bồi dưỡng khế ước linh, kết quả còn kém xa Trần Thư…

Trong lúc nhất thời, tâm trạng hai người thật vất vả mới được củng cố lần nữa lại vỡ nát…

Vù vù vù vù.

Khí thế trên người của Thỏ Không Gian càng thêm đáng sợ, cùng với đó là tiếng long ngâm tràn đầy uy lực.

Cả căn phòng tràn ngập ánh sáng, vô cùng chói mắt!

- Ờ…

Trần Thư đang say giấc bỗng nhíu mày, dường như cảm nhận được điều gì đó, từ từ mở mắt.

Thoáng chốc hắn hơi chấn động, chỉ thấy A Lương và Vương Tuyệt không nói lời nào, cứ thế trừng mắt nhìn hắn.

- Má nó, hai ngươi làm sao thế?!

Hắn bật dậy như cá chép, lập tức đứng dậy kéo dài khoảng cách.

A Lương chỉ vào Thỏ Không Gian, mặt không biểu tình hỏi:

- Ngươi xem chuyện gì đây? Có thể giải thích một chút không?

- Hả?

Ánh mắt hắn nhìn về phía Thỏ Không Gian khí chất siêu phàm, hời hợt nói:

- Huyết mạch tiến hóa mà thôi, có cần phải kinh ngạc đến thế không?

- Chỉ thế mà thôi?

Hai người nheo mắt lại, trong lòng căm phẫn.

Chương 1780: Thành công của huynh đệ càng khiến người ta thêm sốt ruột

A Lương hít sâu một hơi dài, nghiến răng nghiến lợi nói: - Ngươi thật sự rất đáng chết…

- Hiện tại ta không muốn tu luyện chút nào.

Vương Tuyệt than một câu:

- Mẹ nó chứ điều này so với giết ta thì còn khó chịu hơn.

Bản thân thất bại đã rất đau lòng nhưng huynh đệ thành công thì càng khiến người ta thêm sốt ruột…

- Không phải chứ, trong lòng hai người có thể đừng bi quan thế không?

Trần Thư xoay đầu nói:

- Theo ta học nhiều vào, phải mỉm cười đối mặt với mọi chuyện.

- Ngươi là người bật hack, đương nhiên là vui vẻ rồi!

Nét mặt hai người ngây ra, đạo lý trong lòng đã vỡ ra.

- Được rồi, ta mà được coi là bật hack sao?

Trần Thư giải thích một chút:

- Là Lão gia tử cho ta một bảo vật mới khiến Thỏ tiến hoá. Bây giờ đã bình tĩnh được chưa?

- Càng… không bình tĩnh nổi.

A Lương hơi ngơ ngác, không thể ngờ rằng thế mà lại là phần thưởng của Lão gia tử.

Trần Thư nhướn mày:

- Lão gia tử chưa từng cho ngươi à? Chính là một giọt máu nhỏ, nếu ngươi có dư ra có thể bán lại giá cao cho ta.

- Bỏ đi, chưa từng nghe qua.

- Ngươi chưa nghe qua sao?

- Ta… Hình như nghe qua rồi?

- Cũng đúng, cấp bậc của người không đủ, loại bảo vật này cho người có cấp bậc đứng đầu dùng thôi.

…

A Lương thoáng chốc ngây người, quyết định khi về sẽ hỏi Lão gia tử cho một phần.

- Đúng rồi A Lương, ta nghe nói, nơi Lão gia tử sống là lầu gác hai tầng đó, lúc về ngươi có thể xem xem.

Trần Thư dường như nhớ ra điều gì đó, bỗng nhiên cố ý cho một chút gợi ý.

-???

Sắc mặt A Lương hơi cổ quái, hỏi:

- Ngươi đấy, có phải cố ý muốn hại ta không? Nơi đó là nơi con người có thể vào sao?

- …

Trần Thư nhướn mày, vốn dĩ chỉ tiện mồm nói ra nhưng hiện tại nghĩ rằng A Lương có thể biết gì đấy.

- Ngươi biết bên trên có gì sao?

- Biết chứ. Khế Ước Linh của Lão gia tử đấy, chỉ có điều nó có khuynh hướng bạo lực.

- …

Trần Thư gật đầu, hiểu rằng bản thân không nên đến nơi đó.

Phù.

Ngay lúc này đây, Thỏ Không Gian bỗng nhiên mở hai mắt, ánh sáng vàng ở khắp nơi. Chốc lát đã biến mất không thấy hình dạng.

Con thỏ đã đến cạnh Trần Thư, trong mắt đầy vẻ thân thiện.

- Để ta xem chút nào.

Hắn vuốt đầu con thỏ, dù món hàng này có hơi "low" một chút nhưng tính cách lại tổng hợp từ trên người bốn con Khế Ước Linh, quả thực là điểm tốt nhất.

Tên gọi: Không Gian Long Thỏ

Tính cách: hoạt bát, hiếu chiến

Thuộc tính: loại Không Gian

Chủng tộc: loại Yêu Thú

Thiên phú: Không Gian Quyến Cố Giả, Không Gian Khiêu Dực, Vũ Khí Thiên Phú (có thể tiến hoá), bản năng chiến đấu (rồng).

Kỹ năng: Một Kích Phủ Đầu, Giam Cầm Không Gian, Định Vị Không Gian, Không Gian Lao Tù, Không Gian Bí Lực, Không Gian Nhỏ Chi Vực, Không Gian Tê Liệt (rồng).

Kỹ năng chuyên môn: Không Gian Đánh Đấu.

Cấp bậc đánh giá tiềm năng: SS

- Hả?

Thoáng chốc, ánh mắt của hắn bị thu hút.

Vốn dĩ là cấp S nhưng hiện tại thoáng chốc đã thành SS, lập tức nhảy hai cấp. Đây có thể xem như xác suất tương đối nhỏ rồi.

- Trừ khi vì bản thân nó có Ứng Long Lực lượng trong cơ thể?

Lúc nãy Trần Thư cũng nghe được tiếng long ngâm, trong lúc mơ hồ cũng đoán được tác dụng của cổ huyết và Ứng Long mới khiến Thỏ Không Gian xuất hiện biến dị.

Tiếp theo, hắn nhìn sang kỹ năng ới của Thỏ Không Gian:

Không gian Tê Liệt (rồng): kỹ năng bị động! Có long huyết cao quý, mỗi một kích đều kèm theo hiệu quả làm tê liệt không gian, đối với kẻ địch sẽ tạo thành vết thương khó lành.

…

Trần Thư xoa xoa cằm, không nghĩ tới rằng lại là một kỹ năng chiến đấu khá mạnh.

Vốn dĩ khả năng định vị của Thỏ Không Gian là thiên về phụ trợ. Dẫu sao cũng có thần kỹ (Không Gian Bí Lực). Nhưng hiện tại có hai kỹ năng của rồng, khiến năng lượng chiến đấu của nó tăng lên rất nhiều. Cộng thêm năng lực bảo mệnh của hệ Không Gian, lực chiến đấu dần dần có thể so với Husky rồi.

- Ứng Long…

Khi hắn nhìn thấy kỹ năng này thì hiểu rằng sự tiến hoá của Thỏ Không Gian nhất định có liên quan tới Ứng Long lực lượng trong cơ thể.

Đây mới chỉ là một giọt của huyết mạch chân long thuần khiết!

- Cổ huyết có thể nâng cao ít nhất 10% thuốc tính Không Gian, cộng thêm hai cấp của tiến hoá huyết mạch…

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong mắt có vài tia suy tư.

Hắn lệnh cho Thỏ Không Gian hiện ấn ký của Không Gian, chốc lát phát giác được rằng ấn ký có đến hơn tám trăm cái!

Điều này cũng chứng tỏ rằng thuộc tính Không Gian cũng gia tăng sức mạnh rồi!

Đối với Thỏ Không Gian mà nói, thuộc tính Không Gian đại diện cho năng lực chiến đấu của nó.

- Con hàng này sắp thăng thiên luôn rồi…

Trần Thư nhếch mép, xem ra là đã đánh giá thấp năng lực chiến đấu của Thỏ Không Gian rồi.

Có lẽ nó không thể so với Vương cấp nhưng chí ít đánh nhau với mười con Khế Ước Linh cùng một lúc thì không vấn đề gì.

- Sao rồi?

Hai người A Lương ổn định lại tâm trạng, ánh mắt hướng về Thỏ Không Gian.

- Chỉ là nâng cao lên một chút thôi.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Năng lực chiến đấu cũng chỉ có thể tăng cao khoảng 2 30%.

- Cũng chỉ?!

Chương 1781: Hắn hoàn toàn trùng khớp với tất cả những tưởng tượng của ta về tội phạm

… Khóe miệng hai người giật giật. Tâm trạng vừa hồi phục lúc nãy lại bắt đầu nứt ra…

- Được rồi, tiểu Lương, tiểu Vương à…

Trần Thư vỗ vai hai người họ, trịnh trọng nói:

- Đừng chỉ nhìn thấy một phương diện của ta mạnh mẽ. Lúc ta nỗ lực thì các ngươi có thấy không?

- …

Hai người ngơ ra, theo bản năng lắc đầu, tiếp theo đó hiểu ra:

- Ngươi nỗ lực cái rắm ấy!

Trần Thư lắc đầu chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên cảm nhận được điều gì đó, mở Không Gian Ngự Thú ra.

- Ngao ngao…

Một con Husky lập tức nhào đến. Thỏ Không Gian có thể dựa vào năng lượng của bản thân mà rời đi nhưng nó chỉ có thể nhờ Trần Thư thả ra mới được.

Vừa mới xuất hiện, Husky đã lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, không ngừng dùng chân cào vào giường, rõ ràng là rất vui vẻ.

- Ngươi đấy, vừa ra ngoài mà đã muốn phá nhà hả?

Trần Thư chặn họng Husky, ngăn chặn hành vi của nó.

Nếu như mặc nó phát huy thì có lẽ đêm nay khó mà ngủ nổi…

- Ngao ngao..

Husky dù bị chặn họng nhưng vẫn gật gù đắc ý. Hai mắt đắc ý nhìn Trần Thư, bộ dạng không phục.

- Ngươi đúng là con chó ngốc.

Ngược lại Trần Thư cũng không thèm để ý, đồng thời mở ra diện bảng của Husky.

- Hừm, cũng bình thường không có gì đặc biệt cả.

Hắn khẽ liếc nhìn, sự chờ mong trong mắt đã mất sạch, ngoại trừ tiềm lực tăng lên cấp SS, cộng thêm một số kỹ năng được nâng cấp, còn lại không có chút nổi bật nào.

- Ngươi có thể học hỏi Thỏ nhiều hơn không?

Hắn lắc đầu, nhưng cũng không thất vọng. Thỏ có thể thăng cấp nhiều là nhờ cổ huyết, hơn nữa còn hấp thụ lực lượng Ứng Long còn sót lại.

- Nhưng ít nhất cũng đã giải trừ được Huyết mạch gông xiềng, sau này có thể thuận lợi thăng cấp đến SSS cấp. Hắn lẩm bẩm rồi thu hồi Husky và Thỏ Không Gian vào không gian ngự thú.

- Được rồi, ngủ thôi.

Tâm trạng vui vẻ ngủ thiếp đi. Nhưng đúng lúc này, A Lương và Vương Tuyệt giống như hai cái xác biết đi, xách đệm chăn rời khỏi phòng.

- Hai người đang làm gì vậy?

- Bọn ta không muốn ngủ cùng phòng với gia súc.

Vẻ mặt hai người u sầu, không quay đầu nhìn lại mà đi tới ghế sofa trong phòng khách. Mặc dù sự biến hóa của Husky không lớn nhưng sự dao động của huyết mạch tiến hóa bọn họ có thể nhìn ra. Chỉ trong một thời gian ngắn, hai người hoàn toàn hoài nghi nhân sinh.

Ánh trăng vằng vặc chiếu vào, soi rõ tấm lưng hèn mọn của bọn họ, trông có hơi ưu thương.

- …

Trần Thư lắc đầu lẩm bẩm:

- Chút đả kích ấy mà cũng không chịu nổi? Đúng là không đủ kiên cường.

Sáng sớm hôm sau.

- A Lương, tiểu Vương, hai người nhanh như vậy đã đi rồi sao?

Ánh mắt cha Trần có chút khó hiểu, giữ hai người lại nói:

- Sao không ở lại thêm mấy ngày nữa?

- Không không.

Cả hai đồng thanh lắc đầu nói:

- Bệnh tình của bọn ta chuyển biến xấu đi nên muốn về nhà để điều trị

- …

Cha Trần hơi ngẩn người nhìn hai người, trông họ không giống như người bị bệnh đúng mà

-Lão ba, sao vậy?

Lúc này Trần Thư ủ rũ đi tới phòng khách, nhìn thoáng qua đã thấy hai người A Lương đã thu thập chỉnh tề đứng đó.

- Con bắt nạt đồng học phải không? Còn để người ta ngủ trên ghế sofa!

- Không phải đâu thúc thúc, bọn ta tự nguyện đấy…

A Lương vội xua tay nói:

- Thúc thúc cứ để bọn ta đi, bọn ta chủ yếu tổn thương về mặt tinh thần thôi.

- Tổn thương tinh thần?

Cha Trần hơi ngẩn người nói:

- Có muốn chữa trị không? Gia đình Tiểu Tinh có cổ phần ở Bệnh viện Tâm thần thành phố Nam Giang

-???

Hai người cười khan một tiếng, v muốn bọn họ vào đó hả?

- Không cần, không cần, trong nhà có bác sĩ tư nhân rồi.

Vừa dứt lời, cả hai xoay người chạy trối chết, không chút suy nghĩ ở lại. Đêm qua hai người trằn trọc, cả đêm ngủ không ngon giấc. Nếu phải ở cùng Trần Thư mấy ngày nữa, sợ rằng bị đả kích không gượng dậy nổi.

- Hai người này trong rất bình thường mà nhỉ…

Cha Trần lắc đầu, không hiểu thanh niên bây giờ. Trần Thư ở bên cạnh nói:

- Cha, bây giờ mọi người đều như vậy. Nhìn thì bình thường, nhưng thật ra bên trong rất biến thái!

Cha Trần quay đầu lại nhìn Trần Thư, sau đó nghiêm túc gật đầu nói:

- Có đạo lý.

- Con là trường hợp đặc biệt nhất!

Nháy mắt, Trần Thư hiểu ra nên muốn giải thích, nhưng Trần Bình đã quay đầu trở về phòng. Đã một tháng trôi qua, ngày tháng bình lặng trở lại, nhưng chỉ ở nước mà thôi.

Đại Tiện Hải dần dần được thanh lọc. Những con hung thú ở hải vực đã bắt đầu một cuộc chiến xâm lược mới, còn điên cuồng và khốc liệt hơn trước. Ngoài ra, các không gian lớn khác cũng bắt đầu toàn lực tấn công.

Chỉ trong giai đoạn đầu của trận chiến, đã có một thế lực quốc gia cỡ trung bị công phá. Đám Ngự Thú sư chết cũng có, bỏ trốn cũng có, số phận của người thường còn thê thảm hơn, chỉ có thể biến thành bữa ăn ngon lành của hung thú. Trong chốc lát xương máu của cả nước đổ thành sông, trăm họ lầm than.

Người dân trong nước theo bản năng mà nảy sinh oán hận, đó là niềm tiếc thương cho đồng bào của mình. Nhưng cho dù như vậy, bọn họ cũng bất lực, chỉ có thể khẩn trương tu luyện, trở nên mạnh mẽ hơn.

- Những súc sinh này càng ngày càng kiêu ngạo.

Chương 1782: Hắn hoàn toàn trùng khớp với tất cả những tưởng tượng của ta về tội phạm (2)

Trần Thư ngồi trên ghế sofa, nhìn đám hung thú tàn bạo, trong lòng rất muốn ném đạn hạt nhân. Mặc dù hắn có chút tham sống sợ chết, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh con người bị thảm sát, nội tâm hắn vẫn có sự oán hận, hai điều này không hề xung đột nhau. Hắn tự lẩm bẩm:

- Chỉ cần thực lực của ta đủ ta sẽ trực tiếp cho các ngươi vào nồi nấu.

Đúng lúc này, điện thoại di động bên cạnh vang lên.

- Hả? Vương Sách thúc?

Hắn hơi ngẩn người, trong lòng có chút vui mừng, cuối cùng Vương giả ngự thú đoàn cũng liên hệ với hắn. Muốn bắt đầu điều chế Bạc tẩu dược tề sao?

- Tiểu Trần, có thời gian tới kinh đô một chuyến không?

-

Năm phút sau, Trần Thư đứng dậy, trong mắt có ý cười. Không chỉ có Vương giả ngự thú đoàn mà mười ngự thú đoàn hàng đầu trong nước, bốn gia tộc ngự thú lớn, và thậm chí các

doanh nghiệp lớn đều đã tập hợp lại với nhau. Rõ ràng, tất cả họ đều nhận được tin tức về bạo tẩu dược tề.

Nhưng thay vì liên lạc với Trần Thư ngay lập tức, họ đã thảo luận với nhau, cuối cùng mới liên lạc với hắn.

- Cuộc làm ăn lớn tới rồi…

Trần Thư duỗi cái eo mệt mỏi, triệu hồi Thỏ Không Gian.

- Tiếc là Tiểu Hoàng không có ở đây… Chỉ có thể nhờ vào ngươi.

Hắn sờ vào lỗ tai của Thỏ Không Gian, ngay lập tức hàng trăm đạo Không gian ấn ký xuất hiện, tầng tầng lớp lớp, mang theo một không gian lực lượng đáng sợ. Giây tiếp theo, một người và một thỏ trực tiếp biến mất trong nhà, lên đường đi đến kinh đô phồn hoa.

- Quả nhiên thuận tiện hơn rất nhiều.

Khóe miệng hắn nhếch lên, thực lực của Thỏ Không Gian tăng vọt, số lượng ấn lý của Không Gian Bí Lực cũng tăng vọt, khoảng cách thuấn di của dấu ấn cũng càng ngày càng xa.

- Cũng không biết Đại Lực như thế nào rồi?

Nửa tháng trước, Đại Lực nhận được lời mời của chính phủ, muốn hắn ta nấu thật nhiều [Niệu Tố Đậu Hủ] để chuẩn bị cho nhu cầu chiến tranh. Trong nhiệm vụ hộ tống lần trước, có thể nói công lao của Trần Thư là lớn nhất. Rồi tiếp theo mới đến Ninh Bất Phàm và Trương Đại Lực.

Người trước bằng thực lực mạnh mẽ, cứu vô số người, mà người sau có [Niệu Tố Đậu Hủ] đã làm tăng đáng kể tỷ lệ sống sót của đồng bào. Vì điều này, chính phủ cũng đã thưởng cho Đại Lực rất hậu hĩnh, tất cả đều liên quan đến linh trù.

Lúc này, đối mặt với yêu cầu của chính phủ, Đại Lực cũng không keo kiệt, lựa chọn công bố công thức, đồng thời đến Hiệp hội linh trù trong nước, dạy cho những linh trù còn lại. Về phần Tiểu Hoàng, nó đi với Đại Lực, một là làm vệ sĩ, hai là yêu cầu Đại Lực nấu đồ ăn cho nó.

Lúc xế chiều.

- Chính là chỗ này?

Trần Thư đến một tòa nhà văn phòng sang trọng, đó là căn cứ của Vương giả ngự thú đoàn. Ngay khi hắn bước vào, một người chuyên đón tiếp đã nhận ra Trần Thư và đưa hắn đến phòng họp trên tầng cao nhất.

- Trần Thư tiên sinh, mời vào.

Nam tử khẽ cười mở cửa phòng họp cho hắn. Bên trong, hơn hai mươi người mặc trang phục chỉnh tề đã ngồi sẵn, lúc này ánh mắt của họ đều đồng loạt quay sang.

- Khụ khụ.

Trần Thư không chút luống cuống nào, bình tĩnh bước vào. Khi đi ngang qua vịt trí gần như, hắn đột ngột dừng lại, nhìn mọi người bên dưới cười nói:

- Mọi người, đã chuẩn bị đủ tiền chưa?

- …

Ngay lập tức cả phòng họp im lặng, thậm chí có ảo giác như thể bọn họ bị bắt cóc. Một người phía dưới, sắc mặt kì lạ lẩm bẩm:

- Hắn hoàn toàn trùng khớp với tất cả những tưởng tượng của ta về tội phạm.

Đúng lúc này, Vương Sách bước vào phòng họp, tất nhiên đã nghe thấy lời của Trần Thư, ánh mắt của hắn ta trì trệ, nói:

- Không phải chứ, ta vừa vào đã thấy tiểu tử ngươi đang phạm tội?

- …

Trần Thư quay đầu lại nhìn hắn ta, xấu hổ nói:

- Vương thúc, đây là hợp tác nghiêm túc

- Hình như ngươi tới đây không phải vì hợp tác.

Vương Sách lắc đầu nói:

- Được rồi, ngồi xuống trước, làm ăn sao có thể lỗ mãng như ngươi được?

- Chả phải là một tay giao tiền, một tay giao hàng ư.

Trần Thư lẩm bẩm trở lại vị trí của mình.

- Vừa rồi Tiểu Trần đùa với mọi người thôi, các vị không để ý chứ?

Vương Sách ngồi trên cùng, dù sao cũng trên địa bàn của hắn, tất nhiên lphải có khí thế của chủ nhà.

- Dĩ nhiên là không phiền rồi, Trần Thư tiên sinh tuổi trẻ tài cao, cư xử khác với người thường một chút là điều hợp lý.

Mọi người phía dưới phụ họa nở nụ cười, nhưng trong lòng lại có chút nghi ngờ. Nếu thương lượng hợp tác được, e rằng con hàng này sẽ trực tiếp giở thói cướp bóc. Thấy vậy, Vương Sách mỉm cười gật đầu, sau đó hắng giọng nói:

- Vậy thì không nhiều lời nữa, chúng ta bắt đầu hội nghỉ hợp tác hôm nay.

Nghe xong mọi người ngồi ngay ngắn lại, đây không phải là mục đích của chuyến đi này sao?

- Tiểu Trần, ngươi giới thiệu sơ qua dược tề của mình đi.

Vương Sách giao quyền chủ động cho Trần Thư, hắn ta cũng muốn thúc đẩy cuộc hợp tác này, dù sao đối phương đã giúp đỡ nhi tử Vương Thắng của hắn ta rất nhiều.

- Thực ra tác dụng của dược tề khá đơn giản!

Trần Thư ho nhẹ một tiếng nói:

- Phía chính phủ có một loại thuốc tương tự, ta nghĩ mọi người đều biết, nhưng theo hiểu biết của ta, tác dụng thuốc của chính phủ không mạnh, hơn nữa còn có tác dụng phụ khá nghiêm trọng!

Chương 1783: Bắt đầu dao động

Lúc trước vì cứu hắn, Tần Thiên đã nuốt dược tề của chính phủ, mặc dù giết chết một khế ước linh cùng cấp ngay tại chỗ, nhưng thuộc tính của khế ước linh cũng giảm đi vĩnh viễn. - Nhưng dược tề của ta thì khác!

Trong mắt Trần Thư hiện lên vẻ tự tin, nói:

- Không chỉ có hiệu quả mạnh mẽ, mà tác dụng phụ sau khi dùng cũng chỉ yếu hơn trước một chút, ngươi có thể khôi phục sau khi nuốt một bình dược tề sinh mệnh, còn lại không có tác dụng phụ gì!

Một người giơ tay hỏi:

- Cái đó… Ách… Trần Thư tiên sinh, ngài có thể nói về tác dụng cụ thể được không?

- Cái này tùy vào thực lực của bản thân!

Trần Thư sờ cằm, có chút suy nghĩ nói:

- Dưới cấp Hoàng Kim có lẽ có thể tăng gấp mười lần tác dụng của kỹ năng!

Ngay khi những lời này được nói ra, vẻ mặt của mọi người đều là kinh ngạc, có người không khỏi đứng lên. Gấp mười lần? Đùa gì vậy?

- Đừng ngạc nhiên thế chứ.

Trần Thư khẽ cười một tiếng, nói:

- Nếu ta đã dám gọi nó là siêu cấp Jinkela, đương nhiên là nó có hiệu quả tuyệt vời!

- Đối với Ngự Thú sư cấp Hoàng Kim trở lên, ít nhất có thể lập tức trở thành người đứng đầu cùng cấp!

- Ví dụ như, Vương Sách thúc chỉ cần nuốt Thiên Hỏa Thụ, thực lực của hắn ta có thể trực tiếp leo lên đỉnh Vương cấp. Đánh nhau với lão hiệu trưởng thì không có vấn đề gì, nhưng lão gia tử thì dừng nghĩ tới. Nó không cùng đẳng cấp.

- …

Khóe miệng Vương Sách giật giật, đừng nói tới lão gia tử, Ninh lão hiệu trưởng hắn cũng không dám làm gì.

- Hiệu quả chỉ như vậy thôi, ngày ra không có gì khác nữa.

Trần Thư cười nhẹ, sau đó nói:

- Hơn nữa dược tề có thể nuốt nhiều lần, không nhất thiết phải uống hết một lần.

Có người hỏi:

- Trần tiên sinh, thời hạn dùng thuốc cụ thể là bao lâu?

- Vấn đề này…

Trần Thư lắc đầu nói:

- Cũng tùy thực lực của mỗi người, nhưng có một điều chắc chắn, chống đỡ ít nhất một trận đấu thì không thành vấn đề.

Hắn cũng không thể có câu trả lời cụ thể, bởi vì sức mạnh của hắn liên tục thay đổi, dẫn đến thời gian của dược tề cũng thay đổi theo, không có con số cố định nào cả. Tất cả mọi người gật đầu, trong mắt vẫn có một tia cuồng nhiệt. Loại dược tề nghịch thiên này chắc chắn phải dùng trong cuộc chiến sinh tử, không thua kém gì cái mạng thứ hai của Ngự Thú sư.

- Nhân tiện, ta còn một chuyện muốn hỏi.

Một nam tử khoảng ba mươi tuổi tuổi giơ tay lên, suy ngẫm nói:

- Vì nó có thể được chia thành nhiều lần dùng, nếu sau mỗi lần dùng lại thêm một ít nước vào, không phải là tương đương với một lọ thuốc vô hạn sao?

-???

Những lời này vừa nói ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều quét qua, còn BUG này thì sao?

- Chuyện đó … nó không giống thức uống khi mình uống còn bé đâu.

Khóe môi Trần Thư giật giật nói:

- Hơn nữa, nếu thêm nước vào dược tề, nó sẽ càng ngày càng yếu. Làm sao có thể uống vô hạn được.

- Còn nữa, ta nhắc nhở mọi người tốt nhất không nên cho thêm bất kỳ chất gì. Sự cân bằng trong thành phần dược tề rất mong manh, nếu thêm nước có thể sẽ phá hủy dược liệu bên trong!

Trần Thư không có ý tưởng thông minh như vậy, đương nhiên hắn cũng không biết việc thêm nước có thể làm cho thuốc tái sử dụng hay không, nhưng xác xuất làm được không lớn lắm.

Hắn khoanh tay trước bàn hỏi:

- Được rồi, các vị còn muốn hỏi gì nữa không?

Tất cả mọi người đều lắc đầu, đại khái đã hiểu được tác dụng của dược liệu rồi. Thấy vậy, Vương Sách gật đầu và nói:

- Vì không ai còn nghi vấn gì nữa, chúng ta hãy bắt đầu chủ đề tiếp theo, giá cả!

Vừa dứt lời, Trần Thư lên tiếng trước.

- Vì ta là người bán, tất nhiên ta sẽ ra giá!

Trần Thư khẽ cười nói:

- Đối với mỗi bình, phí xử lý của ta là hai tấm Cuồng Loạn Tinh Diệp và một vạn phần nguyên liệu cấp thấp!

- Chuyện này…

Ngay khi những lời này nói ra, tất cả mọi người đều là do dự, dường như muốn nói lại thôi. Nhưng sợ tính tình của Trần Thư, mọi người không dám từ chối ngay tại chỗ.

Trước khi cuộc họp bắt đầu, Trần Thư đã thông báo về thành phần của dược tề, mọi người đương nhiên hiểu được tầm quan trọng của thành phần chính Cuồng Loạn Tinh Diệp.

- Cái gì? Có vấn đề gì sao?

Trần Thư khẽ nhíu mày nói:

Theo giá cả thì khoảng chừng 10 tỷ, không quá đắt?

- Tiểu Trần…

Vương Sách ho nhẹ và nói:

- Hiện tại thế giới đang hỗn loạn, giá trị của các loại vật liệu ngự thú tăng lên rất nhiều.

Trần Thư cau mày nói:

- Không được, thứ này căn bản không phải là cơ sở tài nguyên.

- Bây giờ phần còn lại của đất nước đã bị hung thú tấn công, không có Ngự Thú sư nào dám đi săn ở các không gian khác. Giá vật liệu tất nhiên phải tăng lên, cái gì hiếm thì càng đắt.

Vương Sách giải thích một chút, sau đó nói:

- Thật ra giá cả không quan trọng, mấu chốt là độ quý hiếm của Cuồng Loạn Tinh Diệp.

- Hả? Độ quý hiếm?

Vẻ mặt Trần Thư giật mình, có chút bối rối.

- Tiểu Trần, chúng ta cũng không che giấu.

Vương Sách là người đầu tiên nói:

- Vương giả ngự thú đoàn và gia tộc Long tuy là giàu có nhất, nhưng dốc hết thực lực của cả đoàn, cũng chỉ có thể kiếm ra bảy mảnh Cuồng Loạn Tinh Diệp, chỉ có thể tạo ra hai bình.

Chương 1784: Đủ để tiễn các ngươi về với tổ tiên

– Ít như vậy. Trần Thư hơi giật mình, cũng có chút kinh ngạc.

Vương giả ngự thú đoàn là ngự thú đoàn đứng nhất toàn quốc, các chi đoàn trải rộng cả nước, kiếm lời chủ yếu từ ngự thú, thực lực hùng mạnh tột cùng, có thể nói là đồ sộ trong đồ sộ. Nhưng ngay cả như vậy, họ chỉ có thể điều chế ra hai bình?

- Đúng vậy, tội phạm ca…

Một nam tử bên dưới nói:

- Tập đoàn ngự linh của chúng ta và một tập đoàn khác chắp vá lắm chỉ được ba mảnh, không thể trả phí xử lý của ngươi.

- Là vậy sao…

Lông mày Trần Thư hơi nhăn lại, hắn không ngờ nguyên liệu Vương cấp lại quý giá như vậy. Hắn đảo mắt thử thăm dò:

- Vậy thì, nếu thật sự không được, các ngươi trực tiếp đưa ta tài liệu, ngược lại ta đưa cho các vị chi phí tổn thất.

- …

Nam tử kia sững sờ, chuyện này nghĩa là sao?

- Như các ngươi mong muốn, theo cách này, ta có phí xử lý, mà các ngươi lại thu được một lượng lớn tài nguyên, chẳng phải là đôi bên cùng có lợi sao?

- …

Lập tức mọi người sững người, toàn bộ phòng họp im lặng, dường như có điều gì đó không đúng.

- Chờ một chút.

Vương Sách cũng hơi bối rối, suy nghĩ trước sau, suy tính vấn đề. Một lúc sau, thần sắc hắn ta kì quái và nói:

- Nhưng có một vấn đ.ề

- Cái gì?

- Mục đích của chúng ta tới đây là vì dược tề, vậy dược tề thì tính sao?!

“Ách”

Trần Thư hơi sững sờ, hắn đột nhiên nhận ra, nói:

- Các ngươi tới đây để phân phối dược tề?

- Nói nhảm!

Mọi người đồng thanh nói, bọn ta cho ngươi tài liệu, ngươi cho bọn ta tiền, đây cũng giống như là đang bán nguyên liệu cho ngươi thôi.

- …

Ánh mắt của mọi người rất cổ quái, họ luôn cảm thấy con hàng này đang cố đánh lừa họ. Vào lúc này, Vương Sách thử thăm dò nói:

- Nếu không, chúng ta hãy trả bằng tiền tệ Hoa Hạ? Hoặc điểm tích lũy? Đều được hết.

- Không còn cách nào khác ư?

Trần Thư khẽ cau mày, trong lòng hắn cũng muốn Bạo tẩu dược tề, đây chính là vật bảo mệnh tốt.

- Còn những thương gia chợ đen nước ngoài thì sao?

Lúc trước hắn có được hạch tâm khế ước linh Vương cấp, là nhờ Liễu Phong mua sắm ở nước ngoài.

- Chuyện này … Tạm thời cũng không được.

Vương Sách bất đắc dĩ nói:

- Bọn hắn đã tìm kiếm rất nhiều mảnh Cuồng Loạn Tinh Diệp, thu mua ở nước ngoài nửa tháng nay, bây giờ mà cũng chả được gì.

- Ừm…

Trần Thư sờ cằm nói:

- Nguyên liệu của các ngươi tổng cộng có thể bào chế được bao nhiêu bình, nói cho ta một con số cụ thể.

- Tổng cộng mười tám bình.

Vương Sách mở miệng nói, bây giờ mọi người đã tính qua rồi.

- Để ta suy nghĩ xem.

Trần Thư sờ cằm, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta có thể cho các vị mười bốn chai, bốn chai còn lại là phí xử lý của ta!

Có người không đồng ý nói:

- Chuyện này… Không phải sao quá đắt rồi sao?

Tất cả đều muốn lấy một bình, dẫu sao trong nước đã không còn Cuồng Loạn Tinh Diệp, chẳng phải việc này giống như không xuất bản dược tề nữa hay sao?

- Không được, đây là ranh giới cuối cùng rồi.

Trần Thư lắc đầu, nói như chém đinh chặt sắt. Mọi người im lặng một lúc, trong lòng không ngừng suy nghĩ, nếu bốn bình đưa cho Trần Thư, có nghĩa là có thế lực nào đó không lấy được.

- Quá cao rồi…

Vương Sách ở bên cạnh nói:

- Trên đời này chỉ có Trần Thư mới có thể điều chế được. Không có hắn, Cường Loạn Tinh Diệp chỉ là đồ vô giá trị mà thôi.

Ngay khi những lời này nói ra, vẻ mặt của mọi người đều là kinh ngạc, trong lòng chợt bừng tỉnh. Nếu không có Trần Thư, Cường Loạn Tinh Diệp chỉ là dược liệu Vương cấp, giá trị cũng không lớn lắm.

- Việc phân phối cụ thể dược tề, ai bỏ ra dược liệu và ai phải trả thêm tiền là việc của các người.

Trần Thư đứng dậy nói:

- Cho ta một câu trả lời là được, nếu không được thì dẹp đi.

Vừa dứt lời, hắn sải bước rời đi, không hề lo lắng việc hợp tác sẽ thất bại.

- Đoàn trưởng Vương, có thể nói hắn thương lượng một chút nữa không?

- Đúng vậy, một mình Trần Thư lấy bốn chai, có phải hơi quá không, hơn nữa hắn cũng chỉ mới Hoàng Kim cấp.

- Được rồi! Đừng nói nữa!

Vương Sách vỗ bàn nói:

- Mọi chuyện đã như thế này rồi, chúng ta chỉ có thể để một tập đoàn thế lực rút lui. Và tất nhiên, chúng tôi sẽ bồi thường tương xứng.

- Mặt khác, đừng nghĩ Trần Thư là Hoàng Kim cấp bình thường! Hiện tại liều lượng bom hạt nhân trên người hắn đủ khiến các ngươi đi gặp tổ tông

- …

Khóe miệng mọi người giật giật, nghĩ đến bạch sắc quang mang trên biển kia, lập tức rùng mình. Khi mọi người đang thảo luận về việc phân phối cụ thể, Trần Thư đã ra tới đường

cái. Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy bộ trưởng Ngự Long Vệ Trần Thanh Hải, ở lối vào của con phố!

- Bộ trưởng, sao ngài lại ở đây?

- Thỏa thuận thế nào rồi?

Mặt Trần Thanh Hải mang ý cười, ánh mắt liếc nhìn đại sảnh của Vương giả ngự thú đoàn, hiển nhiên hắn ta đã nhận được tin tức rồi.

- Diễn biến tốt, khá suôn sẻ!

Trần Thư nhướng mày, trong lòng đã biết rõ ý đồ của đối phương. Trần Thanh Hải nói:

- Bây giờ, ngươi có thể nói chuyện với ta không?

- Ngươi đại diện cho…

- Hừm?

Trần Thanh Hải hơi sửng sốt, cười nói:

- Lão gia tử phái ta tới đây.

Chương 1785: Kỳ nghỉ của Trần Thư

– Vậy thì lại càng dễ nói chuyện. Trần Thư cười nhếch mép, điều này có nghĩa là Trần Thanh Hải đến để đại biểu cho phía chính phủ.

Sau nửa giờ, hai người đến phòng họp của trụ sở Ngự Long Vệ.

- Bộ trưởng, chúng ta đi thẳng vào vấn đề luôn đi

Trần Thư bắt chéo hai chân và nói:

- Ngươi có thể bào chế bao nhiêu bình?

Trần Thanh Hải cũng không phải dân làm ăn, hắn nói thẳng:

- Ba mươi tám bình!

- Nhiều vậy sao?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, vậy là có khoảng trăm mảnh Cuồng Loạn Tinh Diệp. Vừa rồi, Vương Sách và những người khác đại diện cho các thế lực hàng đầu trong nước, nếu bọn họ hợp tác với nhau, chắc chắn rất đáng sợ. Theo dự tính của hắn, chỉnh phủ chỉ có thể bào chế khoảng hai ngươi bình thôi.

- Chẳng lẽ là lão gia tử đưa ra nguyên liệu?

Hắn nghĩ đến biến số duy nhất, chính là lão gia tử Long Uyên, rốt cuộc không ai biết lão ta có bao nhiêu tài nguyên.

- Không phải.

Trần Thanh Hải lắc đầu nói:

Để thu thập Cuồng Loạn Tinh Diệp, lão hiệu trưởng Ninh đã dẫn đầu đội và tìm kiếm trong một không gian ngoài hành tinh cấp độ hủy diệt.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn không ngờ lại là nguyên nhân này. Khi các thế lực lớn đang đàm phán giao dịch, thì phía chính phủ đã đi trước một bước thu thập Cuồng Loạn Tinh Diệp. Trần Thanh Hải thở dài nói:

- Đáng tiếc, trong nước chỉ có một không gian này sản sinh ra Cuồng Loạn Tinh Diệp.

Trần Thụ đột nhiên nói:

- Còn có ở nước ngoài?

- Chắc chắn là có.

Trần Thanh Hải suy nghĩ một chút cũng không có giấu diếm, dù sao với quyền hạn của Trần Thư, hắn cũng có thể tự mình tìm hiểu.

- Dị không gian cấp độ hủy diệt [Hỗn Loạn Hạp Cốc], trong đó sản sinh ra nhiều Cuồng Loạn Tinh Diệp, nhưng hiện tại lại bị hung thú cố thủ, nguy hiểm quá lớn.

- Ừm.

Trần Thư âm thầm viết ra không gian khác biệt này, nếu có cơ hội nhất định phải tới đó.

- Đừng bốc đồng, tiểu tử.

Trần Thanh Hải vội vàng nói:

- Nếu không có đủ sự tự tin, đừng nên tham gia vào.

- Bộ trưởng, năng lực bảo mệnh của ta không ai sánh được.

Trần Thư cười nhẹ nói:

- Trở lại vấn đề đi.

- Lão gia tử chuẩn bị dược tề để bảo vệ thành Long Uyên. điều này ta vẫn hiểu được.

Thần sắc Trần Thanh Hải giật mình, cười nói:

- Hả? Lão gia tử thật sự không nhìn lầm ngươi, cho nên chuyện này làm phiền ngươi rồi.

- Không phải… Ta chỉ nói rẻ hơn một chút, không có nói không tính thù lao.

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Ta có rất nhiều kẻ thù, cần dược tề để bảo mệnh. Ta tin tưởng lão gia tử có thể lý giải được.

- …

Trần Thanh Hải khựng lại, nhìn về phía Trần Thư, cảm giác của hắn ta sẽ sai sao?

- Ra giá đi, ta muốn tám bình dược tề làm phí thủ tục!

- Được!

Ngay lúc này, một âm thanh nhàn nhạt vang lên.

Chỉ thấy vị trí bên cạnh hai người vốn không có ai, bây giờ lại xuất hiện một làn khói, sau đó lại dần dần tụ lại thành hình.

Đúng là Ám Vương!

- Ám Vương…

Trần Thanh Hải vội vàng đứng dậy, trong mắt tràn ngập sự tôn kính.

- Một trăm mười bốn mảnh Cuồng Loạn Tinh Diệp!

Tay phải của Ám Vương vung lên, một mảng đen tuôn ào ào trong không trung, đó chính là hơn một trăm mảnh Cuồng Loạn Tinh Diệp.

- Vật liệu còn lại, sẽ trực tiếp mang đến nhà của ngươi.

Nó nhìn Trần Thư một chút, đối phương ra giá như vậy, cũng trong phạm vi chấp nhận của lão gia tử, ba mươi bình đủ cho sức chiến đấu của Long Uyên Thành cường giả tăng thêm một bậc.

- Cảm ơn Ám Vương.

Trần Thư cũng đứng dậy, trong mắt tràn ngập kính ý, cất toàn bộ Cuồng Loạn Tinh Diệp vào.

Ám Vương thản nhiên nói:

- Nhanh một chút.

Trần Thư mỉm cười, trả lời một cách chắc nịch:

- Không thành vấn đề, ta chỉ cần một chút thời gian là được rồi.

Nói xong, Ám Vương gật gật đầu, cơ thể hóa thành làn khói đen, biến mất trong tổng bộ Ngự Long Vệ.

- Thêm bao nhiêu đây nữa là ta có hai mươi bình rồi…

Trần Thư tự nói thầm với bản thân, nháy mắt cảm thấy sức mạnh bảo vệ bản thân đã được nâng lên một bậc, ít nhất cũng có thể chống lại được vương cấp.

Trần Thanh Hải nhíu mày, nói:

- Tiểu tử ngươi chỉ có một mình sao lại phải cần nhiều như vậy?

- Đây là vật bảo mệnh, đương nhiên phải càng nhiều càng tốt rồi.

Trần Thư nhếch miệng cười, không giải thích gì nữa.

Chỉ thấy trên người hắn đột nhiên hơn cả trăm không gian ấn ký, trực tiếp trở về thành phố Nam Giang.

- Tiểu tử này…

Trần Thanh Hải lắc đầu, nhưng cũng không nói gì.

Cuối cùng cả nước cũng biết Trần Thư có thể điều chế, hắn ta cần một chút dược tề để bảo mệnh cũng là chuyện thường tình, hắn ta cũng không muốn yêu cầu Trần Thư phải chủ động giao dược tề ra…

…

Thời gian năm ngày thoáng cái đã đến.

Trần Thư vẫn ở trong nhà điều chế dược tề, thật ra Thần Kỳ Dược Tệ là hệ thống làm ra, bản thân hắn thì làm chuyện khác.

Nhưng vì để những người khác nghĩ điều chế dược tề không hề đơn giản, Trần Thư cũng chỉ có thể giả vờ điều chế…

- Nhanh thật…

Một buổi sáng nào đó, trên mặt bàn trước mặt hắn đã có mấy chục bình Bạo Tạc Dược Tề, trong đó là dược dịch màu đỏ, sức mạnh cường hãn tựa như dòng suối chảy vô cùng khủng khiếp.

- Đúng là vật bảo mệnh tốt…

Chương 1786: Kỳ nghỉ của Trần Thư (2)

Hắn thì thào, cất toàn bộ dược tề vào trong không gian hệ thống, đồng thời thông báo với chính phủ và đoàn người vương giả ngự thứ. Tổng cộng chưa đến trăm bình, hắn chỉ dùng một ngày đã có thể điều chế xong.

- Giờ lại không có việc gì làm…

Trần Thư nằm trên giường, vô cùng thỏa mãn, đồng thời cũng tự hỏi việc tiếp theo phải làm… Ặc… Kế hoạch mạnh lên.

Hiện giờ hắn cũng đã tiến thêm một bước, có ba phương thức:

Một là tìm lão gia tử để đổi bảo vật, nhưng tài nguyên cần có rất nhiều, hở chút là cả mấy trăm tỷ, ngay cả hắn cũng cảm thấy không được.

Hai là điều chế Thần Kỳ Dược Tề, nhưng bây giờ chỉ có thể điều chế đạn hạt nhân và Bạo Tạc Dược Tề thôi, nhưng hậu bối sẽ không có nguyên liệu, cũng chỉ có thể điều chế đạn hạt nhân, nhưng trên người hắn giờ cũng không có dư tiền, không thể mua nổi nguyên liệu làm đạn hạt nhân.

- Khó khăn thật đấy…

Trần Thư tự lẩm bẩm, đang lúc hắn đang suy nghĩ, trước mắt lại hiện lên bảng thứ hạng:

[Thế đạo hỗn loạn, hung thú hoành hành, tự động mở ra bảng cấp hạng săn hung thú:

[Cấp thứ nhất: Săn một con hoàng kim lãnh chúa, mười con bạch ngân lãnh chúa, một trăm con hắc thiết lãnh chúa! Nhiệm vụ hoàn thành thưởng: trung lượng ngự thú lực + túi quà nhỏ Thần Kỳ Dược Tề.]

[Cấp thứ hai: Săn năm con hoàng kim lãnh chúa, năm mươi con bạch ngân lãnh chúa, năm ngàn con bạch ngân hung thú! Nhiệm vụ hoàn thành thưởng: Đại lượng ngự thú lực + Cuồng Loạn Tinh Diệp x30 + Không Gian Long Thố thuộc tính +30%]

[Cấp thứ ba: Săn mười con hoàng kim lãnh thú, một trăm con bạch ngân lãnh thú, năm mươi ngàn con bạch ngân hung thú! Hoàn thành nhiệm vụ thưởng: Đại lượng ngự thú lực + Mở Tử Vong Dược Tề điều chế +Mười kỹ năng ngẫu nhiên cho khế ước linh +1]

- Hửm?

Trần Thư trở nên vui vẻ, không ngờ đang lúc buồn ngủ lại còn được tặng gối đầu.

- Hệ thống thật thấu hiểu cho tình cảnh của ta…

Đôi mắt hắn chuyển động, trong lòng tự hỏi.

Với kinh nghiệm nhiều năn của hắn, có thể kết luận được rằng: Hệ thống cũng có một chút trí năng, nhưng chắc chắn là không nhiều lắm…

- Chỉ là một đám hung thú yếu ớt, đáng để ta ra tay sao?

Trần Thư sờ sờ cằm, bây giờ nếu hắn đánh nhau với hoàng kim lãnh chúa cũng chỉ tốn một chút thời gian, bây giờ có giao cho hắn đi săn vương cấp cũng chẳng có vấn đề gì.

- Tử Vong Dược Tề…

Hắn liếm liếm môi, trong lòng dậy lên chút kỳ vọng.

Mỗi một thần kỳ dược tề được mở ra, đều là những lá bài tẩy của hắn.

Năm ngày sau, trên sân thượng.

Giờ đã vào cuối thu, khí hậu dần chuyển lạnh, nhưng không khí trên sân thượng giờ khắc này vô cùng hừng hực.

Chỉ thấy mấy người ngồi thành một vòng tròn nấu lẩu thơm phưng phức.

- Trần Thư, đang yên đang lành bảo bọn ta lên đây làm gì?

A Lương rút ra một đôi đũa, đồng thời nhìn về phía Trần Thư đầy khó hiểu.

- Đây là vì để trân quý thời gian gặp nhau mà không phải sao?

- Ừm, đại khái là hai ngày sau sẽ đi.

A Lương nhún vai, nói:

- Hiện giờ chính phủ đang có kế hoạch trợ cấp, đương nhiên chúng ta phải nắm chắt tất cả thời gian để mạnh lên.

Phương Tư cũng nói:

- Ta cũng sắp đi, Ngự Long Về lại có sắp xếp mới.

Tạ Tố Nam cũng phải có việc cần phải xử lý, ngài mai phải rời khỏi thành phố Nam Giang.

- Có thể, tất cả mọi người đều có tâm vươn lên giống ta!

Trần Thư gật đầu, thuận tiện còn khen bản thân một chút, sau đó lại nói tiếp:

- À thì, ta muốn hỏi, có dị không gian nào có số lượng lớn bạch ngân hung thú phổ thông không?

Điểm khó nhất của bảng thứ hạng trong hệ thống là ở chỗ, không ở chỗ lãnh chúa hung thú, mà có ba mươi ngàn con hung thú phổ thông.

Bởi vì là bạch ngân cấp, đạn hạt nhân của hắn có tác dụng không lớn, trừ phi là tăng liều lượng, nhưng phạm vi quá lớn, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến Ngự Thú Sư còn lại.

- Hửm? Ngươi muốn làm gì?

Vương Tuyệt chọn một miếng thịt bò, tinh thần vô cùng hưởng thụ vui vẻ.

- Đương nhiên là săn hung thú!

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Bây giờ ta không có việc gì để làm, có thể bắt đầu du lịch nghỉ ngơi rồi.

- Nghỉ ngơi?

Mọi người đều ngẩn ra, không ngờ có một người lấy việc giết hung thú làm niềm vui như vậy.

- Này, ta muốn trở về điều tra một chút.

A Lương gật gật đầu, nói:

- Ngày mai ta sẽ cho ngươi danh sách các dị không gian, ngươi muốn giết bao nhiêu con?

- Nam mươi ngàn con!

-???

Mọi người đều chấn động, vẻ mặt kiểu kh6ng thể tin được tên này lại dám nói như vậy…

Tạ Tố Nam gãi gãi đầu, nói:

- Ngươi chắc chắn bản thân có thể làm như vậy sao?

- Đủ rồi.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Chỉ cần có thể tìm được chúng nó là được.

Dựa vào phạm vi công kích của Husky, diệt hung thú phổ thông và cắt cây cắt cỏ cũng chẳng có gì khác nhau.

- …

Mọi người đều lắc đầu, bọn họ đã nhìn rõ sức mạnh của Trần Thư, sức mạnh của một người như hắn có khi còn mạnh ngang với cả ngự thú đoàn.

- Chúng ta uống đã nào!

Trần Thư cũng không nói nhiều về chủ đề hung thú nữa mà lại nâng ly rượu.

Mọi người cũng giơ ly rượu, vẻ mặt tràn đầy ý cười vui vẻ sảng khoái.

- Đáng tiếc Tiểu Vũ nàng ta không có ở đây, không thì chúng ta đã đông đủ rồi.

Chương 1787: Một thế hệ tội phạm mới ở Nam Giang

Trần Thư lắc lắc đầu, trong mắt có chút tiếc nuối. Từ Tinh Tinh lại hỏi:

- Bọn họ không ở thành phố Nam Giang sao?

- Không.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Nàng ta và Hạ Băng, Vương Thanh Hàn đều ở trong ngự thú đoàn, hình như thường xuyên phải ở lại dị không gian.

Tất cả mọi người đều gật đầu.

Cho dù thiên phú của các nàng hơi kém một chút, những vẫn luôn cố gắng mà tiến lên.

Nâng ly cạn chén, qua ba lần rượu.

Tất cả mọi người đều nằm dài trên sân thượng, nói cười vui vẻ, dưới ánh trăng sáng tỏ, trong lòng họ lại tràn ngập yên tổn.

Từ Tinh Tinh lẩm bẩm:

- Nếu như thời gian ngừng lại vào giờ phút này thì thật tốt.

- Khó mà làm được!

Trần Thư liếc hắn một cái, cười nói:

- Vậy ca ca mãi mãi không đột phá lên truyền kỳ được rồi không phải sao?

- Trần Bì, nói thật, lý tưởng nhân sinh của ngươi là gì vậy?

A Lương đan hai tay ra sau đầu, cười hỏi.

- Ừm…

Trần Thư suy nghĩ một chút, chậm rãi nói:

- Sống sót trở thành Truyền Kỳ cấp tội phạm.

- …

Mọi người nhất thời im lặng, cái tên này vẫn chẳng thay đổi chút này cả…

- Đúng rồi, ta có thứ này muốn cho các ngươi!

Trần Thư đột nhiên đứng dậy, mặt đầy tươi cười nhìn lướt qua tất cả mọi người.

- Cái gì?

Mọi người đều ngẩn ra, dường như có chút khó hiểu.

Ngay lúc này, chỉ thấy trước mặt bọn họ xuất hiện năm bình dịch dược tề màu đỏ!

- Hả?

Mọi người đều giật mình, thân phận của bọn họ đều không bình thương, đương nhiên liếc mắt một cái đã nhận ra đây là Bạo Tạc Dược Tề.

- Đừng nói ca ca đây không chiếu cố các ngươi đấy nhé!

Trần Thư nhếch miệng cười nói:

- Đây là Jinkela mà ta điều chế cho chính phủ và các thế lực thế lực lớn khác đó!

- Cho bọn ta sao?

Trên mặt A Lương tràn ngập vẻ khó tin, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bình dược tề trước mặt, bỗng hiểu ra hàm ý thật sự.

- Tưởng tượng gì thế?

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Không phải cho! Là bán!

- À thì… Bọn ta không mua nổi đâu…

Vương Tuyệt gãi gãi đầu, trong lòng cũng hiểu được giá trị của bình dược tề này ít nhất cũng phải mười tỷ đồng, không phải số mà đám bạch ngân bọn hắn có thể trả được.

Trần Thư nhếch miệng cười:

- Cho vay, đã hiểu chưa?

- …

Mọi người bỗng trở nên vô cùng cảnh giác, hình như cảm nhận được âm mưu gì đó nhỉ?

Trần Thư nhún vai, thản nhiên nói:

- Bây giờ các ngươi không cần trả một đồng nào cả, nhưng nếu các ngươi xảy ra chuyện gì, tất cả tài sản đều sẽ thuộc về ta!

- …

Mọi người nao nao, nháy mắt trong lòng cảm thấy hơi khác thường.

Cái này có khác nào là tặng không cho bọn họ rồi sao?

- Mỗi người cầm một bình đi, tới thời điểm then chốt hẳn sử dụng, bảo vệ mạng chó của các ngươi!

Trần Thư nhìn mọi người, nghiêm túc nói:

- Những lời này nghe có hơi ích kỷ, nhưng ta vẫn muốn nói, bây giờ là thời kỳ đại loạn, chắc chắn sẽ có người hy sinh, nhưng ta không hy vọng đó là các ngươi!

- …

Mọi người đều trầm mặc, nhưng trong mắt lại vô cùng vui vẻ.

Bây giờ bọn họ đã hiểu được vì sao Trần Thư sẽ lấy giá vô cùng cao từ phía chính phủ và các thế lực lớn như vậy, nếu không làm như vậy, thứ mang tính chiến lược thế này trước sau gì cũng sẽ rơi vào trong tay những kẻ đó.

- Lấy xong rồi!

Trần Thư nằm trên mặt đất, nhìn vầng trăng sáng trên cao, nói:

- Tài sản của các ngươi đều sẽ là tiền mua dược tề đó, nhưng ta không hy vọng các ngươi sẽ trả, đây có thể coi là cơ hội duy nhất ta cho các ngươi, hãy biết quý trọng.

Mọi người hít một hơi sâu, không nói gì thêm nữa mà chỉ lặng lẽ cất Bạo Tẩu Dược Tề đi.

Tổ A Lương có ba ngươi,thêm cả Tạ Tố Nam và Phương Tư, vừa hay có năm bình dược tề, còn Đại Lực chỉ là người thường nên không cần dùng chi cho lãng phí.

Trần Thư không hiểu nhìn mọi người.

Cứ cho là thực lực của hắn cường đại đi chăng nữa, năng lực bảo mệnh cũng nghịch thiên, nhưng không có nghĩa là có thể bảo vệ được tính mạng của mọi người.

- Trận hung thú loạn tượng này, không dễ gì mà chấm dứt ha.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Nhớ kỹ này, đánh không lại thì bỏ chạy, cùng lắm thì chống thay cho mình! Sống sót, chính là hy vọng!

- …

Vẻ mặt mọi người vô cùng kỳ quái, ai cũng biết Trần Thư có quan điểm như thế mà đến giờ vẫn chẳng hề thay đổi.

Điều kiện tiên quyết là phải bảo vệ được mạng sống của chính mình, hắn có thể làm chúa cứu thế, nhưng nếu liên quan đến mạng sống của bản thân, hắn cũng chỉ có thể chạy trước làm gương…

Cho dù đó là sự thật, nhưng thật ra trong suy nghĩ của cả trăm ngàn người, không phân biệt được là đúng hay sai.

Thấy không khí có hơi trầm xuống. Vương Tuyệt cười nói:

- Sao giờ nghiêm túc quá vậy, mọi việc đều đã có Lam Tinh đệ nhất cường giả lão gia tử ở đây mà,chúng ta phải tin tưởng không được nghi ngờ chứ!

- Điều này cũng đúng.

Trần Thư nhoẻn miệng cười, nói:

- Có lẽ do ta nghĩ mọi việc nghiêm trọng quá, lão gia tử tất nhiên sẽ có đối sách của hắn rồi.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều thả lỏng không ít.

Bọn họ bắt đầu suy nghĩ về cuộc sống tương lai sau khi kết thúc loạn hung thú, cuộc sống đó sẽ giống như với lúc sau khi thi xong đại học, tuổi trẻ hừng hực.

Chương 1788: Muốn để ngài cùng thiên nhiên tiếp xúc thân mật

… Sáng sớm hôm sau,

Trần Thư mơ mơ màng màng thức dậy từ trên giường, liếc mắt nhìn thấy Không Gian Thố ở bên cạnh đang nhàm chán nhảy nhót.

- Ừm…

Hắn gãi gãi đầu, dần dần tỉnh táo trở lại.

Còn những người khác, sáng sớm đã rời khỏi thành phố Nam Giang rồi, bắt đầu đi trên con đường trưởng thành của chính mình…

Trần Thư lại lấy ra hai bình Bạo Tẩu Dược Tề, lẩm bẩm:

- Cũng phải cho lão Tần và lão Liễu một bình…

Dựa theo sức mạnh của hai người bọn họ, ba mươi bình dược tề của chính phủ kia có khả năng sẽ không được phân cho bọn họ, nếu không có dược tề, khả năng bảo mệnh của bọn họ sẽ chẳng có.

Hắn lắc lắc đầu, cứ có cảm giác mình là viện trưởng nhà trẻ nhỉ…

- Còn có Phương thúc thúc và Trần bộ trưởng cũng giúp mình rất nhiều, lần nào xuất ngoại gặp nguy hiểm bọn họ cũng sẽ đến cứu mình…

Trong đầu Trần Thư lại bắt đầu nhớ đến những người cần dược tề, tự nói:

- Diệp Thanh, Thẩm Vô Song tạm thời chưa cần, bọn họ sắp về hưu rồi, cũng sẽ không ra tiền tuyến… Bên Tiểu Vũ chắc sẽ cần…

- Phải để lại cho bản thân hai bình… Cái này không thể thay đổi.

Trần Thư tính toán một chút, cuối cùng quyết định cho Phương Vệ và Trần Thanh Hải mỗi người một bình.

Về phần nhóm ba người Tiểu Vũ, dùng một bình là được rồi, dù sao khả năng gặp nguy hiểm cũng không cao.

- Dược tề đã chia xong rồi, có thể bắt đầu kỳ nghỉ rồi…

Trần Thư lấy ra một cái thắt lưng, bắt đầu đợi A Lương để xin hắn danh sách dị không gian thích hợp để đi săn.

Đối với hung thú mà nói, nó chẳng khách gì là danh sách tử vong cả…

Hắn vừa vào phòng khách, liền thấy người cha Trần Bình đang phấn khích xem TV.

- Cha, gì thế? Lại nghe được tin tức gì à?

- Người kế thừa của tiểu tử con lên TV rồi.

- Người kế thừa? Là sao?

Trần Thư nao nao? Nhìn về phía TV, nhất thời liền trợn tròn hai mắt.

- Chúng ta phải chúc mừng rồi, thế hệ tội phạm mới của thành phố Nam Giang xuất hiện rồi…

Chỉ thấy trên màn hình TV, một nữ sinh khoảng mười lăm mười sáu tuổi đang đứng giữa sân khấu.

Dung mạo của nàng tinh tế, nụ cười tươi tắn, nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự nguy hiểm.

Mà điều càng làm người khác chú ý chính là , tay phải của nàng nắm nắm một túi phân, hình ảnh có vẻ tương đối hài hòa…

- Chết tiệt! Thanh Tuyết?

Trần Thư nao nao, chỉ nhìn thoáng sơ đã nhận ra người kế thừa do chính mình bồi dưỡng.

- Nàng làm gì vậy? Sao lại lên TV?

- Chuyện nhỏ thôi mà.

Cha Trần Bình liếc mắt nhìn hắn, bình thản nói:

- Chỉ lôi cho toàn bộ ngự thú sinh ở tất cả các trường cao đẳng của thành phố Nam Giang ra đánh một lần thôi à!

- …

Trần Thư vừa nghe, nhất thời trong mắt tràn đầy ý cười.

Đây đúng là con đường mà hắn muốn đi…

- Tiểu tử ngươi còn cười!

Cha Trần Bình liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Người ta rõ ràng là một cô gái ngoan ngoãn, nếu như thật sự giống con, tương lai chẳng phải sẽ bị hủy hết hay sao?

- …

Trần Thư nghiêm trang nói:

- Cha, cha nói gì vậy, cha thấy giờ con chẳng phải là thế giới đệ nhất thiên tài sao?

Trần Bình nao nao, nhưng cũng chẳng thể nào phản bác, lại nhắc nhở Trần Thư:

- Tiểu tử con dạy ngự thú thôi là được rồi, những thứ khác chúng ta đừng dạy nữa được không.

- Không được đâu!

Trần Thư khẳng định:

- Phải đồng bộ chứ ạ, nếu đã học kiến thức ngự thú của con, vậy chỉ có thể làm tội phạm thôi.

- …

Cha Trần Bình lắc đầu, đang muốn nói gì đó, nhưng nháy mắt Trần Thư đã không thấy đâu.

Lão cười mắng một câu:

- Tên tiểu tử này…

…

Nam Giang Nhị Trung.

Trần Thư nháy mắt đã xuất hiện ở phía trước Ngự Thú quán của nội bộ trường học.

Hắn liếc mắc liền nhận ra, hình ảnh trong TV chính là Ngự Thú quán của trường cũ.

Chỉ thấy phía trước vô cùng đông người, ít nhất cũng phải mấy trăm, nhưng đều ở bên ngoài Ngự Thú quán .

Nếu là bên trong, người tất nhiên sẽ đông hơn, mà đa số người đến đây đều vì muốn xem Vương Thanh Tuyết mà đến.

Bây giờ bởi vì nàng chiến thắng nên mọi người đều tràn ngập kích động và hưng phấn.

Đại tội phạm bọn họ không thấy được, nhưng chứng kiến sự trưởng thành của tiểu tội phạm, cũng là một trải nghiệm rất mới lạ…

- Nha đầu này nhân khí cũng cao gớm nhỉ?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có chút kinh ngạc, ngay cả hắn năm đó cũng không hừng hực như vậy.

- Anh bạn, ăn nói cẩn thận vào, đây chính là thế hệ tội phạm mới của Nam Giang đó!

Một gã đàn ông ở phía trước thấp giọng nhắc nhở.

Trần Thư nhướng mày, nói:

- Như vậy mà cũng sợ sao?

- Tất nhiên rồi. Ngươi không biết đại diện toàn cầu cho thành phố Giang Nam là gì sao!

- Đại diện cái gì?

- Đại diện cho…

Người đàn ông quay đầu, đến gần Trần Thư một chút, lại hạ giọng.

Nhưng ngay lúc hắn ta muốn mở miệng thì nhìn rõ được gương mặt của Trần Thư, cả người liền ngây ra như phỗng.

Trần Thư tò mò hỏi:

- Người anh em, ngươi cũng không biết là đại diện cho cái gì sao?

- Đại diện cho… Yêu hòa bình…

-???

Trần Thư nao nao, trong mắt hiện lên chút ý cười, tốc độ phản ứng cũng nhanh thật đấy…

- Tội Phạm ca, sao ngài lại đến đây?

Người đàn ông đầy vẻ sùng bái, lần đầu tiên hắn ta được nhìn thấy Trần Thư ở khoảng cách gần như vậy.

Chương 1789: Muốn để ngài cùng thiên nhiên tiếp xúc thân mật (2)

Nhưng sau khi hắn ta tỉnh táo lại, thì lại muốn kéo giãn khoảng cách, dù sao cũng không ai muốn ăn túi phân. - Haiz!

Trần Thư ôm hắn ta lại, nói:

- Đừng gấp gáp vậy mà, ta đâu có đáng sợ đâu phải không nào?

Người đàn ông lắc đầu lại gật đầu, nhất thời tay chân trở nên cứng ngắc.

- Ta chỉ đang đợi người thôi, im lặng một chút là được rồi.

Trần Thư thả đối phương ra, mắt nhìn về phía Ngự Thú quán, yên lặng chờ đợi.

Nửa giờ sau,

Chỉ thấy Vương Thanh Tuyết nghênh tiếp đám người, đi ra ngoài Ngự Thú quán, nhưng đứng bên cạnh nàng chính là Thẩm Vô Song và Nhị Trung hiệu trưởng.

Hiệu trưởng bụng phệ cười nói:

- Lão Thẩm à, huấn luyện tiếp theo của Thanh Tuyết, phải nhờ ngài hao tâm tổn trí rồi.

- Đương nhiên rồi! Những người khác đến bồi dưỡng ta cũng không an tâm.

Thẩm Vô Song nâng mắt kính, mấy năm qua, mặt của hắn không có thay đổi gì quá lớn, nhưng lại thể lực lại xuất hiện một chút biến chất, đã được thăng làm bạch ngân ngự thú sư!

Bởi vì dạy dỗ hai người là Trần Thư và Phương Tư, lão Thẩm cũng thu được không ít tài nguyên, đương nhiên bản thân cũng tiến thêm một bước.

Dựa vào thực lực của hắn ta, kỳ thực dạy ở trường trung học cũng có chút phí phạm nhân tài, nhưng Thẩm Vô Song cũng muốn ở Nhị Trung để dưỡng lão rồi nên giờ cũng vui lắm.

- Theo kế hoạch cuối năm của ta, sẽ để Thanh Tuyết vào dị không gian nguy hiểm cấp để tập luyện một phen.

Thẩm Vô Song vười nói:

- Các ngươi cảm thấy thế nào?

- Có thể.

Vương Thanh Tuyết bình thản gật đầu, trong lòng cũng không có chút gợn sóng.

Nhưng đúng lúc này, nàng bỗng trở nên sửng sốt, cả người đứng yên tại chỗ, hai tay bưng kín miệng, trong mắt đầy vẻ không thể tin được.

- Hửm?

Thẩm Vô Song và hiệu trưởng đều nao nao, nhìn theo hướng mà Vương Thanh Tuyết đang nhìn, rồi bỗng sững sờ ngay tại chỗ.

Không chỉ ba người bọn họ, những người vây xem đều nhìn nhìn về phía người thanh niên ở phía xa xa kia.

Giờ phút này, mọi thứ đều trở nên trầm lặng.

Trần Thư thấy vậy, nháy mắt ném ra mấy ấn ký không gian, mang Vương Thanh Tuyết theo rời đi.

Trong văn phòng hiệu trưởng.

Thẩm Vô Song chấn kinh, nhưng lập tức đã phản ứng lại ngay.

Hắn ta cười nói:

- Trần Bì, tiểu tử ngươi về trường tham quan hả?

- Thầy ơi, lời này là sao vậy ạ?

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Tôn sư trọng đạo là phẩm chất tốt đẹp của ta đó!

- Nói hay lắm! Nhưng tiểu tử ngươi có thể đừng ngồi ở vị trí hiệu trưởng được không?

- …

Chỉ thấy Trần Thư đang bắt chéo chân, nhàn nhã ngồi trên ghế của hiệu truo7g3.

- Hiệu trưởng, ngài ngồi, ngồi ạ!

Hiệu trưởng bụng phệ sợ hãi, không dám ngồi xuống, nói tiếp:

- Nói vậy là Trần Thư đến muốn ôn lại chuyện cũ sau, các ngươi nói chuyện đi, ta sẽ không quấy rầy đâu.

Dứt lời, hắn ta liền chủ động rời khỏi văn phòng…

- Hiệu trưởng vẫn giống như trước ha…

Trần Thư lại ngồi xuống, nói:

- Đúng là người biết cách đối nhân xử thế.

- …

Thẩm Vô Song lắc đầu, cũng ngồi xuống nói:

- Tiểu tử ngươi về trường muốn làm gì hả?

Trần Thư đang muốn mở miệng, lại bị đối phương chặn họng:

- Nói cho rõ nhé, tài nguyên giáo dục của trường đều chuẩn bị cho Thanh Tuyết, nếu ngươi không phải là con người, vậy thì cứ mang đi đi.

- …

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Thầy ơi, ý thầy là sao ạ, ta là học sinh vinh dự của trường ta đó, đâu phải tội phạm gì đâu chứ!

- Có phải hay không, trong lòng ngươi hiểu rõ…

- //////

Trần Thư không tiếp tục giải thích nữa, trên thực tế, hắn cũng chướng mắt đống tài nguyên này.

- Ta thấy Thanh Tuyết ở trên TV, nên đặc biệt muốn thăm nàng.

Vừa nghe lời này, trong mắt Vương Thanh Tuyết như tỏa ra hào quang, vui vẻ nhìn về phía Trần Thư.

Thẩm Vô Song vừa nghe lời này, thử thăm dò hỏi:

- Ngươi sẽ không muốn làm thầy của nó đấy chứ?

- Có nghĩ tới chuyện đó!

Trần Thư nghiêm túc gật đầu nói:

- Ngày nào ta cũng nằm mơ muốn để ngài và đại thiên nhiên tiếp xúc thân mật một phen.

- …

Thẩm Vô Song chấn động, lập tức kéo giãn khoảng cách.

Suy nghĩ của hắn ta không ngừng lưu chuyển, thậm chí còn tự hỏi lát nữa nên hét “Cứu mạng” hay là “Nát cổ họng” nữa.

- À đúng rồi, vừa lúc ta muốn đến dị không gian một chuyến, mang nàng theo một chút không có vấn đề gì chứ?

Thẩm Vô Song nhíu mày, nói:

- Không, ta vừa ra kế hoạch luyện tập xong rồi.

- Thì bỏ cái đó đi, lão Thẩm à, kế hoạch của ngươi không phải đến nguy hiểm cấp dị không gian à?

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Kế hoạch của ta không phải cao hơn của ngươi sao?

- …

Thẩm Vô Song vuốt đầu, vẫn không từ bỏ ý định của mình:

- Thanh Tuyết, ngươi muốn đi dị không gian với ai?

Vương Thanh Tuyết vừa nghe câu này, liền không do dự bước về phía Trần Thư, nói:

- À thì, Thầy Thẩm, ngài là một người thầy tốt…

- Dừng lại đi! Dừng lại!

Thẩm Vô Song vội vã cắt lời đối phương, nói:

- Lời này của ngươi làm ta nhớ đến cảm giác giống giấc mơ năm đó…

Vương Thanh Tuyết cười nói:

- Bởi vì lúc ngài lúc còn trẻ cũng là một người thầy tốt.

- Thanh Tuyết, ngươi sai rồi, hắn ta đang nhớ đến lúc còn trẻ bị người ta phát thẻ người tốt đó.

- Tiểu tử ngươi hiểu hết phải không hả?!

Chương 1790: Lòng người dần trở nên lạnh giá

Thẩm Vô Song trừng mắt nhìn hắn một cái, nói tiếp: - Đúng rồi, ngươi đến dị không gian làm gì? Chuyện này quá nguy hiểm, tốt nhất đừng dẫn Thanh Tuyết theo.

- Không sao đâu, chỉ đi tế mấy chục ngàn tiểu hung thú thôi mà, giết vui thôi.

- Mấy chục ngàn?!

Thẩm Vô Song lại chấn động, nói:

- Thằng nhóc ngươi muốn đi thanh trừng hung thú luôn à? Giết nhiêu đó thì trong bao lâu chứ?

- Rất nhanh thôi.

Trần Thư nhếch miệng cười nói:

- Mấy chục con hung thú không thua kém sức mạnh của ngài bao nhiêu, có thể tốn bao nhiêu thời gian chứ?

- …

Thẩm Vô Song ngã ngửa ra sau, hai tay ôm ngực, cảm thấy như vừa chịu cả ngàn bạo kích…

Tính công kích đã cao, khả năng vũ nhục người khác cũng cao không kém…

Trần Thư khó hiểu hỏi:

- Thầy ơi, thầy sao vậy?

- Cút đi!

Thẩm Vô Song chỉ về phía cửa văn phòng, không muốn nhìn mặt Trần Thư nữa…

- Lửa giận của ngài vẫn như xưa ha…

Trần Thư nhún vai, cùng Vương Thanh Tuyết rời khỏi phòng hiệu trưởng.

Thẩm Vô Song không ngừng hít sâu, dường như lại nhớ ra gì đó, nói:

- Không được làm hư Thanh Tuyết!

- Biết rồi!

…

Mười phút sau.

- Thanh Tuyết à, chúng ta là tội phạm, vẫn phải chú ý đến hạng mục công việc một chút, hôm nay ta sẽ nói một chút…

- Đầu tiên, ngươi không được quá lạnh lùng, phải cố gắng giống ca ca, tươi sáng thiện lương một chút, như vậy mới làm giảm tính cảnh giác của kẻ địch, dễ đánh lén…

- …

Trần Thư đứng ở sân thượng tiểu khu, vui vẻ giáo huấn những nguyên tắc cho Vương Thanh Tuyết.

Còn về những lời nói của Thẩm Vô Song, Trần Thư đã quên từ lâu rồi…

…

Chạng vạng cùng ngày.

Ba người Trần Thư, Trương Đại Lực và Vương Thanh Tuyết cùng nhau xuất phát, đi thẳng đến các dị không gian trong nước, bắt đầu hành trình thanh trừng của họ!

Mấy tháng đã trôi qua.

Mà Lam Tinh cũng nghênh đón Phục Tô lịch năm 987…

Phía chính phủ không những không thu lại hành động săn bắn, mà còn tăng giải thưởng săn bắn.

Vô số ngự thú sư đều trường kỳ đi săn bên trong dị không gian, kinh nghiệm chiến đấu không những phát triển thêm, mà còn có thể dựa vào tài nguyên của chính phủ, sức mạnh thực sự của bản thân không ngừng đột phá.

Tiến hóa trong nước vẫn tiếp tục như con sóng lớn, tổng thể sức mạnh đã phát triển lên một bậc, khắc phục các mặt khác của ba đại quốc.

Thế nhưng, tình huống bên ngoài lại không được lạc quan cho lắm.

Hung thú đã tiến công càng lúc càng gần, không ít các quốc gia có thế lực cỡ trung đều thua trận.

Người bình thường thương vong vô số, mọi người lo lắng vô cùng, nhưng cũng bất lực, vì đây chính là loạn thế!

Mà những ngự thú sư có sức mạnh cường đại còn lại đều trở thành tán nhân, ẩn nấp ở những dị không gian hoặc ở những nơi hẻo lánh trong Lam Tinh, cầu có được cơ hội để sống.

Cũng không ít người muốn tìm sự che chở từ các đại quốc, nhưng rãnh trời là hải dương đã là đại bản doanh của hung thú,

không phải bọn họ cứ muốn là có thể vượt qua được.

Cũng có quốc gia phụ cận dựa vào thế lực của Hoa Quốc, nhưng lo lắng có người của Cứu Thế giáo hội hoặc là Thánh Ngự hội, phía chính phủ không tiến vào đại lục, mà là đem đảo không người ở phụ cận làm nơi sinh tồn của bọn họ.

Một khi chiến tranh xuất hiện, bọn họ tất nhiên sẽ sẽ phải đối đầu với hung thú đầu tiên, nhưng so với việc bỏ mạng ở thiên nhai, thì đây là một lựa chọn tương đối tốt hơn.

Ngoại trừ việc có rất nhiều thương vong, Bất Hủ vương quốc và Tuyết quốc liên tục thua trận, thu lại phòng tuyến, nhưng may mà vẫn ổn định được thế cuộc.

Mà Tự Do liên minh lại không có vận khí tốt như vậy.

Bởi vì bọn họ chính là đối tượng trọng điểm mà hung thú muốn nhắm đến, bây giờ chỉ còn lại duy nhất thủ đô châu Tự Do, diệt vong chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đây đối với những người còn lại mà nói, là một đả kích vô cùng nặng nề.

Trong lúc nhất thời, hung thú loạn thế, sinh linh đồ thán, Lam Tinh lâm vào tình trạng vô cùng hỗn loạn.

Đây cũng là lý do tại sao chính phủ lại tăng tưởng tài nguyên như vậy, hy vọng trước khi đại chiến đến, có thể tăng sức mạnh của mọi người một cách tốt nhất.

Dù sao lão gia tử cũng không thể bảo vệ cho tất cả mọi người, nên phải gia tăng sức mạnh của bản thân mới có thể được sống.

Phục Tô lịch ngày 8 tháng 2 năm 987.

Hôm nay, toàn cầu có một trận tuyết lớn, khí hậu trở nên vô cùng ác liệt, đây là bởi vì các dị không gian bị giải phóng, làm cho môi trường ở Lam Tinh bị hủy hoại.

Thời tiết rét lạnh, nhưng lòng người còn lạnh hơn!

Nơi cực bắc có vô số hung thú xuất hiện, gia nhập với hải dương đại bản doanh các hung thú ở Lam Tinh, đồng thời phát động tấn công vào Liên Minh Tự Do!

Mà điều khiến người ta tuyệt vọng chính là, bởi vì các loại ảnh hưởng của kỹ năng, khiến hệ thống thông tin liên lạc của liên minh bị phá hư, trong nháy mắt đã rơi vào trạng thái mất liên lạc.

Đa số con người ở Lam Tinh đều rơi vào bóng tối, tuyệt vọng, không còn chút sự sống nào…

Còn ở trong Hoa Quốc, khí thế lại ngất trời, mọi người đều liều mạng tập luyện để mạnh hơn, với hy vọng khả năng của mình trong loạn thế sẽ giành lại được sự sống.

Giờ phút này, tại không gian thông đạo ở Ám Nguyệt trấn

- Trở về rồi…

Chương 1791: Kế hoạch chạy trốn của Trần Thư

Một thanh niên mặc áo khoác màu đen, lần nữa trở về Lam Tinh. Mà bên cạnh hắn, là một người con trai tuổi xấp xỉ hắn và một cô gái nhìn như còn là học sinh.

Những người khác đều nhìn với ánh mắt kính ngưỡng, không tự chủ mà tự giác nhường đường.

Đó chính là Trần Thư vừa trở về tự dị không gian!

Động tác của hắn bình tĩnh, khiến ngưỡi thợ săn cảm thấy an toàn không ít, các hung thú cường đại có chạy trối chết, không rãnh quan tâm đến những người còn lại.

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Thanh Tuyết, theo ta mấy tháng, đã hiểu được gì chưa?

Vương Thanh Tuyết suy tư một chút, mở miệng nói:

- Hung thú vốn cũng không có gì đáng sợ, còn ăn rất ngon.

Nàng vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người trợn to nhìn về phía nàng, nhịn không được lại nuốt một ngụm nước miếng.

- Ặc… Trừ việc phải ăn ở bên ngoài, chúng ta còn phải có cảm nghĩ gì à?

- Ừm…

Vương Thanh Tuyết chuyển mắt, lại nói:

- Thầy Thẩm là một con gà yếu ớt.

- Năng lực lĩnh hội này…

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng sau đó vỗ vỗ bả vai Vương Thanh Tuyết, nói:

- Tương đối tốt!

- …

Vương Thanh Tuyết cười một tiếng, không ngờ sẽ được Trần Thư khen, Trương Đại Lực bên cạnh bĩu môi, nói:

- Ta nói này Trần Thư, đức tính tôn sư trọng đạo này của ngươi sẽ không truyền lại chứ?

- Tội phạm không có đức tính này không phải là học sinh ngoan!

Trần Thư liếc hắn một cái, tiếp tục cười nói:

- Thanh Tuyết, ngoài chuyện này ra, còn có thu hoạch nào không?

Sau đó, Vương Thanh Tuyết tiếp tục kể về kĩ năng chiến đấu mà nàng tự mình học được và tập tính của các hung thú Đại Xa, đặc điểm tác chiến, rõ ràng là đã chăm chỉ học một hồi.

- Không tồi.

Trần Thư không tiếc lời khen ngợi, nói:

- Hung thú không đáng sợ, chỉ là mấy con gia súc mà thôi.

Vương Thanh Tuyết gật đầu, thu hoạch lớn nhất là nỗi sợ hãi đối với hung thú của nàng ta đã tan thành mây khói, bất cứ ai nhìn thấy mấy vạn con hung thú bị tàn sát giống như giết con sâu con kiến, trong lòng sẽ trở nên lãnh đạm.

- Chúng ta về đến nhà rồi!

Ba người không sử dụng thuấn di, mà ngồi Slime thong dong trở về.

- Trần Bì, tuyết hôm nay lớn quá…

Trương Đại Lực nhìn bốn phía tuyết lớn đầy trời, trong mắt có một chút nghi ngờ không giải thích được.

- Đúng là hơi lớn.

Trần Thư sờ sờ cằm, nói:

- Chỗ này là phương nam, theo lý mà nói sẽ không xảy ra chuyện này.

- Không phải là xảy ra biến cố gì chứ?

- Chắc là không đâu, nếu có thì chính phủ đã sớm thông báo cho nhân vật quan trọng như ta rồi.

- …

Ba người phi hành trong không trung, mặc dù nhiệt độ giảm rất nhanh, nhưng bọn họ khoác đồng phục bệnh nhân nên không cảm nhận được gì.

Hai tiếng sau, ba người về đến thành phố Nam Giang.

- Thanh Tuyết, nhớ phải nỗ lực tu luyện, không được buông lỏng, mục tiêu của ngươi không chỉ là một thành phố Nam Giang cỏn con dâu.

Trần Thư xoa đầu Vương Thanh Tuyết, trong mắt hiện lên một chút kỳ vọng

- Đươc, ta sẽ cố gắng học tập Trần Thư ca ca!

- Được, chỉ cần ngươi đủ thực lực, ca ca sẽ đích thân tăng danh hiệu tội phạm Nam Giang cho ngươi..

Vừa nghe thấy lời này, vẻ mặt Vương Thanh Tuyết chấn động, dường như nhận được sự khích lệ to lớn, không ngừng gật gật đầu.

Trần Thư lại nói thêm một câu:

- Ngoài ra, nhớ cho Khế Ước Linh ăn thức ăn đúng giờ, hết rồi thì tìm Đại Lực mà lấy.

Tính ra trong vòng hơn một tháng, Trương Đại Lực cũng thuận tiện tạo cho Vương Thanh Tuyết một thực đơn mới.

Vương Thanh Tuyết gật đầu, sau đó hạ xuống trước cửa nhà của mình, đồng thời hướng nhìn hai người vẫy vẫy tay.

- Vẫn còn cần phải trưởng thành…

Trần Thư lắc đầu, cùng Đại Lực đi thẳng đến tiểu khu.

Trương Đại Lực mở miệng nói:

- Trần Bì, ngươi có cảm thấy bầu không khí trong nước có chút khác thường không?

- Sắp sang năm mới rồi, có chút không khí không phải là điều bình thường sao?

- Không phải, trên phố có rất ít người, hơn nữa đều rất gấp gáp, làm ta cũng có chút căng thẳng.

- Đều đi vào Dị không gian kiếm vật tư rồi.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ngươi không nhận ra trong các Dị không gian náo nhiệt hơn nhiều sao?

Mặc dù hắn rất mong chờ vào Dị không gian, nhưng hắn cũng ý thức được, thế cục trở nên căng thẳng hơn rồi.

Hai người nói chuyện phiếm một lúc đã về đến nhà của mỗi người.

- Cha mẹ, con về rồi.

Trần Thư mở cửa thì nhìn thấy phụ thân đang xem tivi ở phòng khách, sắc mặt rất nghiêm túc.

- Nhi tử? Về rồi à? Mau ra đây xem tin tức mới!

-Vâng? Sao thế? Trong làng phát đạn hạt nhân sao?

-??

Phụ thân liếc hắn một cái, nói:

- Bớt nói linh tinh, là chính sự!

Trần Thư nhìn về phía tivi, một dòng tiêu đề nổi bật trên đó hấp dẫn Trần Thư.

“80% hung thú của Lam Tinh đã tập hợp thành Liên minh tự do, liên minh sẽ trải qua cuộc chiến sống còn.”

Mặc dù Liên minh tự do đã biến mất, nhưng các thế lực còn lại có thể biết động tĩnh của hung thú, tính ra đại khái tình hình của Liên minh tự do.

Sự thật là, hung thú cũng không có ý định che giấu, muốn cố ý đả kích sĩ khí của loài người.

- Hả? Nhanh vậy sao?

Sắc mặt Trần Thư chấn động, lẩm bẩm nói:

- Các quốc gia lớn chống đỡ không nổi sao?

Chương 1792: Kế hoạch chạy trốn của Trần Thư (2)

Trần Thư nhớ tới ngự thú sư cấp truyền kì Lão Kiều, lần trước vì cứu Kiều Na, khế ước linh của hắn ta bị thương không ít, bây giờ chỉ e là không thể chống đỡ được. - Chao ôi, thế đạo loạn rồi…

Trần Bình thở dài, nói:

- Hung thú xâm lược chưa đến một năm, nhân loại đã sắp không chống cự được rồi.

- …

Trần Thư tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào tin tức, trong lòng chợt có cảm giác bức bách.

- Nhi tử, con xem thế nào?

- Dùng mắt xem.

-?

Phụ thân trực tiếp nổi trận lôi đình, nói:

- Đã đến lúc nào rồi, con còn ở đây nói đùa!

- Không phải, cha, con cũng hết cách.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Con cũng chỉ là một kẻ yếu, bên trên có rất nhiều Vương cấp, còn có Truyền kỳ cấp nữa, đây là việc mà bọn họ cần suy nghĩ.

- …

Phụ thân lắc lắc đầu, nói

- Không ngờ lại nhanh như vậy…

- Không còn cách nào, thực lực của hung thú quá mạnh.

Trần Thư cũng không không biết làm sao, đây còn là trong tình hình hung thú không đoàn kết, hơn nữa Cấm Vụ Đại Hung còn chưa xuất thế.

Nếu như toàn bộ hung thú liên kết lại, e rằng nhân loại một chút sức chống chọi cũng không có.

Lão gia tử rất mạnh, có thể ung dung đánh lâu dài với một con thú hoàng.

Nhưng mười con, hai mươi con, thậm chí một trăm con thì sao?

Ngay lúc đó, bản tin nhanh phát trên tivi kết thúc, tiếp theo là công bố một tin tức khiến người ta vô cùng lo sợ:

Trong phạm vi toàn cầu, đến nay chỉ còn lại thực lực của mười hai quốc gia, trong đó có 4 quốc gia lớn, 8 quốc gia cỡ trung!

Mà thế lực còn lại của họ, hoặc là bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn lại đống hoang tàn, hoặc là chỉ còn sót lại ngự thú sư, dựa vào địa hình hiểm trở để chống đỡ, không ngừng chiến đấu với hung thú, trật tự của cả lãnh thổ bị phá vỡ, rơi vào trạng thái hỗn loạn.

Mà đối với tình hình này, hung thú cũng lười để ý, rút lui phần lớn lực lượng, tấn công thế lực khác của nhân loại.

- Chỉ còn lại ít thế lực nhân lọai sao?

Vẻ mặt của phụ thân Trần Bình nghiêm trọng, thậm chí là có chút hỗn loạn.

- Không cần quá lo lắng.

Trần Thư cũng lo lắng trong lòng, nhưng vẫn an ủi:

- Đây đã là thế lực mạnh nhất của nhân loại rồi, hung thú cũng không dễ dàng công phá như vậy.

Lời hắn nói quả thực không sai, nếu không có chút thủ đoạn, những thế lực này cũng không thể tồn tại đến bây giờ.

Nhưng vẫn có một vấn đề trí mạng khiến họ không thể trốn tránh, bọn họ nhiều nhất chỉ có thể bảo vệ lãnh thổ của mình, không thể bắt đầu phản kích.

- Đáng tiếc là, nhân loại chúng ta không thể đoàn kết với nhau.

Phụ thân lắc đầu, nói:

- Nếu tiếp tục như thế này, chúng ta sẽ lần lượt bị đánh bại.

- Không có cách nào, ai bảo hải vực toàn là hung thú chứ.

Thời đại hoà bình, nhân loại luôn không có biện pháp đối với dị không gian ở hải vực công cộng. Biện pháp duy nhất chính là, cứ cách một đoạn thời gian, ngự thú sư cấp truyền kì sẽ mở một cuộc vây bắt, nhưng mỗi khi đến lúc này, hung thú sẽ vào dị không gian, thương vong gây được thật ra không lớn.

Cứ thế ngày qua ngày, số lượng hung thú ở hải vực công cộng đã nhiều đến mức khó mà tưởng tượng, một khi bắt đầu đại chiến, khiến cho các thế lực lớn của nhân loại bị chia cắt.

Đúng lúc đó, mẫu thân từ phòng ăn bưng một bát canh nóng hổi, nói:

- Hai cha con nói chuyện gì đấy, mau vào ăn cơm thôi!

Phụ thân than thở nói:

- Thế cuộc gay gắt, ta không có khẩu vị ăn cơm.

- Mẹ, con có khẩu vị, để con ăn cho.

- …

Trong lúc ăn ngấu nghiến, trong lòng Trần Thư cũng đang suy nghĩ, trước hết có cần phải đưa phải đưa cha mẹ đến Tinh Không Di Tích không.

Nói đến nơi an toàn nhất, đương nhiên là Tinh Không Di Tích, không chỉ kín đáo, trong không gian còn rất rộng, chỉ cần có

vật tư đầy đủ, hoàn toàn có thể trở thành chỗ sinh tồn trong tương lai.

Đối với Trần Thư mà nói, đây chính là tác dụng quan trọng nhất của Di Tích, đơn giản chỉ là một nơi lánh nạn.

Nhưng hắn lại cảm thấy hiện tại chạy trốn, phải chăng chút không hợp lẽ thường…

Trần Thư không chút để ý hỏi:

– Cha, mẹ, ngày kia là Giao thừa rồi nhỉ?

– Ừ, nhưng mà có thể năm nay sẽ không náo nhiệt lắm.

Cha Trần gật đầu rồi nói:

– Phương Tư Tỷ của con không có ở đây, cha mẹ của Đại Lực cũng không còn ở thành Phố Nam Giang nữa.

– Đều đi đến Dị Không Gian sao?

Trần Thư gật đầu, trong lòng bỗng có chút dự cảm.

Trên thực tế, không chỉ bọn hắn mà cả nước đều gặp tình cảnh này, tất cả Ngự Thú Sư đều bận rộn đi săn bắt, nhất là ở nước ngoài, bọn họ càng không có tâm trạng đón Tết.

– Ôi chao…năm ngoái có lẽ chính là ngày Tết náo nhiệt cuối cùng của chúng ta…

Trong lòng Trần Thư cũng cảm thấy như thế, nên không còn tâm tư chơi đùa.

– Tiểu tử ngươi sẽ không ra ngoài lúc đón Tết chứ?

– Chắc là không…

Trần Thư xoay người trở về phòng của chính mình, đồng thời mở ra sách Dược Tề Thần Kỳ của hệ thống.

“Vật liệu phối trí: Bất kì vật liệu Độc dược Vương Cấp nào x 1 (hoặc các vật liệu cấp cao hơn) + 3000 điểm vật liệu độc dược cơ bản + 100 điểm dược liệu”

Và đây là công thức Tử Vong Dược Tề vừa mở!

– Một phần Vật liệu Vương Cấp…

Chương 1793: Lão gia tử không cùng một loại người với ngươi

Trần Thư sờ cằm nghĩ, nói đắt thì không đắt lắm, nhưng cũng không hề rẻ, dù sao chỉ 100 điểm Dược dẫn tương đương với một tỷ. – Có thể miểu sát Sinh vật Hoàng Kim, có một chút tác dụng phụ với Sinh Vật Vương Cấp…

Dựa theo kinh nghiệm trước đó, trong lòng Trần Thư đã có hiểu biết đại khái về Tử Vong Dược Tề.

– Tạm thời chưa cần phối trí thứ này, trở về hỏi Lão gia tử, xem lão có hứng thú làm một mẻ lớn không?

Dựa vào lực chiến đấu của lão, lập tức có thể giết chết Sinh vật Hoàng Kim, không cần sử dụng Dược Tề.

Thời gian hai ngày trôi qua trong nháy mắt, Hoa Quốc cũng thuận lợi bước sang một năm mới.

Chỉ là năm nay toàn quốc đều rất yên tĩnh, không khí đón Tết đã nhạt đi rất nhiều, ngay cả chính phủ cũng không tổ chức hoạt động gì.

– Năm nay đón Tết chỉ có hai người chúng ta…

Trần Thư và Đại Lực ngồi trên sân thượng, trong lòng có chút xúc động.

Trương Đại Lực cười nói:

– Mọi người sớm muộn gì cũng sẽ trở về, ngươi không cần lo lắng.

– Cũng đúng.

Trần Thư gật đầu, chỉ cần nguy cơ Hung Thú được giải quyết, trong tương lai mọi người có thể đoàn tụ bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Thư chợt đổ chuông.

– Alo? Bộ Trưởng?

– Trần Bì, phía trên có một nhiệm vụ, có nhận không?

– Nhiệm vụ á, đợi đã, vừa mới qua năm mới, ta phải nghỉ ngơi, có thời gian sẽ đến.

– Vậy ta giao nhiệm vụ cho người khác, đúng rồi, phần thưởng là do Lão gia tử đưa ra, dường như dùng để Thăng Cấp Thần Kỹ.

– Bộ Trưởng, Trần Thư Ngự Long Vệ lúc nào cũng sẵn sàng bán mạng.

–…

Chưa đến một lúc, cả hai đã gác máy.

– Trần Bì, sao thế?

– Bộ Trưởng bảo ta đến Kinh Đô một chuyến, có nhiệm vụ gấp, ta phải rời đi rồi!

– Tích cực như vậy?

Trương Đại Lực nhướng mày, nói:

– Ta đoán phần thưởng cho nhiệm vụ này không hề nhỏ?

– Ngươi nói cái gì vậy!

Trần Thư nghiêm nghị nói:

– Vì nhân dân, vì tổ Quốc là phẩm chất vốn có của Tội phạm.

– …

Trương Đại Lực đen mặt, ngươi tự nói cho mình nghe sao…

– Ngươi đi cùng ta không?

– Tất nhiên là cùng đi rồi!

Đại Lực gật đầu nói:

– Vì nhân dân, vì đất nước, là phẩm chất vốn có của Thực Thần!

–…

Năm phút sau, tại Tổng Bộ Ngự Long Vệ.

Cốc, cốc!

– Bộ Trưởng, mở cửa, ta đến rồi!

– Hả

Trần Thanh Hải đang xem tài liệu vẻ mặt ngạc nhiên, đứng dậy mở cửa.

– Mẹ nó, nhanh như vậy, tốc độ ánh sáng hả?

– Nếu ta đến muộn một giây, sẽ có người gặp nạn, tất nhiên ta phải đến với tốc độ nhanh nhất!

– …

Trần Thanh Hải lắc đầu, nói:

– Hai người ngồi xuống đi.

- Nhiệm vụ lần này là do lão gia tử giao cho, không thuộc Ngự Long Vệ chúng ta, ta chỉ truyền đạt giúp thôi.

– Là như thế này, Lão gia tử muốn ngươi phối trí Jinkela, sáu tháng này còn đặc biệt nhờ Hắc thương ngoại quốc thu mua một ít Cuồng Loạn Tinh Diệp.

– Nhưng không may, các Thương nhân bị cướp ở Cực Tuyết Hải Vực!

– Cái gì? Bị cướp?

Trần Thư sửng sốt, trong mặt xuất hiện sự ngạc nhiên.

Hiện nay thế đạo hỗn loạn, kẻ dám làm ăn xuyên quốc gia chắc hẳn không phải người hiền lành, ít nhất việc vượt qua Hải Vực đã không phải là chuyện người bình thường có thể làm được.

–Ừ, có Vương Cấp Ngự Thú Sư đích thân hộ tống, kết quả vẫn bị cướp mất!

Trần Thanh Hải thở dài rồi nói:

– Lô hàng Cuồng Loạn Tinh Diệp này khá quan trọng, Lão gia tử hi vọng ngươi có thể xuất thủ đ kiểm tra, tốt nhất là có thể mang trở về.

Trần Thư nhướng mày, hỏi:

–Vậy thì, chúng ta trả cho Thương nhân Hắc đạo bao nhiêu tiền?

– Lão gia tử có thói quen trả tiền trước ư?

–…

Trần Thư ngẩn người trong giây lát, cái thói quen này sao giống hắn vậy…

– Thực ra chúng ta cũng không tổn thất gì, Lão gia tử chỉ đơn thuần muốn ta dựa vào may mắn thôi?

– Dù sao cũng hơi tổn thất, không có vật liệu, không thể phối trí Jinkela.

– Được rồi, ta đã hiểu.

Trần Thư gật đầu, trong mắt lộ ra sự nguy hiểm, nói:

– Dám động thủ trên đầu của Tội Phạm ca ta, thật là không có thiên lý mà!

– …

Trần Thanh Hải lắc đầu, nhắc nhở:

– Cẩn thận một chút, bên trong chắc chắn có kẻ thực lực Vương Cấp tham dự.

– Vương Cấp nho nhỏ, không thành vấn đề, biết đâu thực lực đối phương giống với Bộ trưởng, đều chỉ là Nhất tinh.

–…

Trần Thanh Hải bỗng nhiên cảm thấy một tim mình vừa bị đâm một đao, ở đây sỉ nhục người khác phải không?

– Đúng rồi, vậy phần thưởng…

Trần Thư xoa hai tay vào nhau, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

– Làm xong lão gia tử sẽ đưa.

Trần Thanh Hải giải thích:

– Lão nhân gia bảo là Bảo vật dùng để Thăng cấp Thần kỹ, nói rằng dù sao ngươi chắc chắn sẽ động tâm.

– Ta tin tưởng lời nói của Lão gia tử.

Trần Thư mỉm cười, đồng thời dựa gần vào Trần Thanh Hải, nhẹ giọng hỏi:

– Ta có một chuyện muốn hỏi ngươi.

– Hả? Chuyện gì?

– Thì là, sẽ không phải Lão gia tử phái người đi cướp đoạt Hắc thương đâu nhỉ…

–???

Trần Thanh Hải chợt sửng sốt, suy nghĩ của ngươi có thể đừng linh tinh như vậy được không?

– Ngươi coi Lão gia tử là loại người gì?

– Ừ thì…Ta chỉ đoán mò thôi mà, nếu như ta không muốn trả tiền, ta sẽ cảm thấy dùng biện pháp này là tốt nhất.

– …

Trần Thanh Hải đen mặt, nói:

– Lão gia tử và tiểu tử ngươi không phải cùng một loại người! Ngoài ra, nếu thật sự là Lão gia tử làm. Vậy còn bảo ngươi đi làm gì?

– Diễn kịch thì diễn cho tròn vai chứ sao…

–…

Chương 1794: Bây giờ, chó cũng có thể khế ước với chó sao?

Trần Thanh Hải vò đầu, không thèm nói chuyện với hắn nửa, mà chỉ dùng tay về phía cửa văn phòng. – Được rồi, ta đi.

Trần Thư nhún vai dẫn Đại Lực định rời khỏi.

– Đợi đã…

Trần Thanh Hải giống như nghĩ đến chuyện gì, ánh mắt lại nhìn về phía Trần Thư, nghiêm túc nói:

– Cảm ơn Jinkela của ngươi nhé.

Một ngày sau.

Trần Thư cùng với Đại Lực âm thầm đến Vùng Cực Bắc của Hoa Quốc, chuẩn bị xuất phát đi điều tra một phen.

– Trần Bì, chuyện này có thể tra được sao?

Đại Lực xoa đầu, nói:

– Người ta trộm xong sẽ lập tức bỏ chạy, sao có thể còn ở lại hiện trường.

– Tất nhiên ta biết.

Trần Thư chỉ cười mà không giải thích, từ lâu đã đoán trước được kết quả rồi.

– Vậy sao Nngươi vẫn cứ tiếp tục tích cực như thế?

– Ai nói phải tìm được lô hàng đó chứ!

Trần Thư nhún vai, nói:

– Chúng ta chạy tới đây một chuyến thôi, chẳng khác nào đi mất công, như vậy cũng được sao?

–…

Trương Đại Lực giật mình trong giây lát, nhưng ngược lại cảm thấy hơi có đạo lý.

– Đi thôi!

Lo lắng sẽ gây sự chú ý, Trần Thư không triệu hồi Slime, mà trước tiên dẫn Đại Lực Thuấn Di đến bên trong Hải Vực.

Thấy xung quanh không có ai, Trần Thư mới triệu hồi Slime, rồi đi thẳng đến khu vực Cực Tuyết Hải Vực.

– Tiểu Sa Hoàng kia sẽ không tìm tới tận cửa chứ?

Trong mắt Trần Thư lộ ra vẻ suy tư, lần này hắn âm thầm làm việc, không cần thiết phải gióng trống khua chiêng.

Đúng lúc này, Đại Lực vui mừng nói:

– Thành công rồi!

Chỉ nhìn thấy Đại Lực đang sử dụng thiết bị tinh vi phối hợp thêm kinh nghiệm bản thân, để ước tính tác dụng của món ăn trước mặt.

– Cái gì vậy?

– Đã chế tạo thành công Thực đơn Quân Vương của Thỏ rồi.

Nghe thế, Trần Thư cũng vui mừng khôn xiết, đây là một bước tiến không nhỏ, chu kỳ nuôi nấng chỉ mất nửa năm.

Bây giờ, thời gian nuôi nấng của Slime đã kết thúc, hình thể cơ bản của chính nó đã tăng lên rất nhiều, nếu như Cự Đại Hoá tăng lên lv 10, hình thể sẽ trực tiếp đạt đến hơn 700 mét, ngay cả trong sinh vật Quân Vương, cũng đã thuộc về dạng khổng lồ.

Vù, vù!

Lúc này, Thỏ Không Gian Thuấn Di một cái, đã xuất hiện bên cạnh Đại Lực, trong nháy mắt nuốt hết những đồ ăn trước mặt.

Khí thế mơ hồ trên người nó đã có điểm thay đổi, đặc tính lâu dài của thuộc tính không gian cũng tăng lên một chút.

Trần Thư khẽ vuốt Thỏ Không gian, trong mắt lộ rõ vẻ hài lòng, hỏi:

– Quân Vương Huyết nhục Không gian Hệ còn đủ không?

– Đủ, ngay từ đầu đã dự trữ rồi mà.

Trương Đại Lực gật đầu rồi nói:

– Tiếp theo, sẽ là Thực đơn của Tiểu Tinh Linh …

Còn lại Husky, bởi vì dính đến nhiều loại thuộc tính nguyên tố, nên Thực Đơn của nó cũng phức tạp nhất, vì thế mới để đến cuối cùng mới nghiên cứu.

Bên cạnh, Tiểu Tinh Linh khoanh tay ôm ngực, lạnh nhạt nói:

– Ta nói trước, hiệu quả như thế nào không quan trọng, nhưng nhất định phải ngon một chút, nếu không Bản Đại Vương sẽ không ăn!

–…

Một tay Trần Thư tóm lấy Tiểu Tinh Linh, vội nói:

– Hiệu quả tốt là được, những thứ khác không quan trọng.

– Tiểu Trần!

Tiểu Tinh Linh cố gắng vùng vẫy, nhưng không thể thoát khỏi móng vuốt của Trần Thư, chỉ có thể để mặc hắn nhào nặn.

– Yên tĩnh chút đi, còn không phải muốn tốt cho ngươi sao, có hiểu không?

Trần Thư mỉm cười rồi nói:

– Ngộ nhỡ sau này ngươi trở về Dị Thế Đại lục, không có chút thực lực, sao có thể làm Sơn Đại Vương?

– Bản Đại Vương có nhiều Tiểu Đệ như thế, còn cần đích thân xuất thủ hay sao?

Trần Thư bĩu môi, nói:

– Với thực lực hiện tại của ngươi, nếu như trở về, các Tiểu Đệ của ngươi còn nhận ra ngươi ư?

Một câu của hn như đánh thức người trong mơ, Tiểu Tinh Linh bỗng nhiên yên lặng, nói một cách không chắc chắn:

– Sẽ không đâu, tục ngữ nói: “Một ngày làm Lão đại, cả đời làm Lão đại …”

– Mấy lời này mà ngươi cũng tin sao?

Trần Thư khẽ liếc Nó, nói:

– Ta cảm thấy, các Tiểu đệ của ngươi chắc hẳn đều muốn "nếm thử" mùi vị của ngươi thì có…

– …

Tiểu Tinh Linh rùng mình, cảm giác nhập tâm quá mạnh, nó cảm thấy giống như mình đang bị nướng chín…

Vào thời kì đỉnh cao, nó sở hữu năng lực phụ trợ nghịch thiên, đã thu hút một số lượng lớn Dị thú cường đại, nhưng thực lực bây giờ không mạnh như trước, nên không còn giá trị quá lớn với những Dị Thú khác nữa.

Tiểu Tinh Linh khịt mũi, nói:

– Đều tại Ngươi, cứ nhất định muốn Khế ước ta!

– …

Khoé miệng Trần Thư giật giật, nói:

– Hình như ban đầu là ngươi nói chúng ta là đồng loại, nên mới đặc biệt muốn làm khế ước linh của ta.

– …

Tiểu Tinh Linh thoáng chốc im lặng.

– Bây giờ, đấm Tiểu Đệ của ngươi từ lâu đã không nhận ngươi rồi, hơn nữa ngươi yếu như vậy, bất kì sinh vật nào cũng có thể hành hung ngươi.

Ánh mắt Trần Thư ngập tràn ý cười, dẫn dắt từng bước nói:

– Cũng chỉ có ta mới thu nhận ngươi, còn đặc biệt cho ngươi đủ loại Tài Nguyên thăng cấp, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời ta, có hiểu không?

– …

Tiểu Tinh Linh hơi giật mình, rồi chống hai tay lên hông, quát lớn:

– Tiểu Trần, Ngươi đang CPU Ta !

–…

Trần Thư đột nhiên sửng sốt, kinh ngạc nói:

– Mấy từ lóng này, ngươi cũng biết ư?

– Ngươi nghĩ rằng Bản Đại Vương không biết lên mạng?

Tiểu Tinh Linh hừ lạnh, nói:

– Đại đầu bếp, hương vị của Thực đơn là quan trọng nhất, hiệu quả bình thường cũng được. Các Tiểu Đệ không nhận ra ta, cùng lắm Bản Đại Vương không trở về nữa!

– …

Chương 1795: Bây giờ, chó cũng có thể khế ước với chó sao? (2)

Trần Thư xoa đầu, nhất thời đúng là không thu thập được nhóc con này. Trương Đại Lực đứng bên cạnh không nhin được bật cười thành tiếng, không ngờ tới Trần Thư cũng có lúc thất bại.

Thời gian một ngày nháy mắt trôi qua.

Trần Thư kiên trì âm thầm làm việc, thậm trí ngay cả Hung Thú cũng không trêu trọc, thuận lợi tới điểm đến chuyến đi này.

– Đây là Cực Tuyết Hải Vực sao?

Hắn ngắm nhìn Hải Vực ở phía trước, khắp nơi tuyết phủ đầy trời.

Điều đáng kinh ngạc chính là nước dưới Hải Vực đều là màu trắng đục, để lộ ra cực hạn băng hàn.

Vẻ mặt Đại Lực lộ ra vẻ suy tư, nói:

– Theo tin báo của chính phủ, một là bọn cướp có Hung Thú giúp đỡ, hai là bọn chúng mang theo lô hàng trốn vào Dị không gian…

– Không cần "nghĩ", xác suất cao là người của Thánh Ngự Hội!

Trần Thư chắc nịch khẳng định, ánh mắt hắn nhìn xuống Hải Vực.

– Người của Thánh Ngự Hội và Hung thú là đồng bọn, với ưu thế tự nhiên này ngược lại khiến bọn họ trở thành Hải Tặc thời Loạn Thế.

– Đây hẳn là đối thủ một mất một còn của ngươi, ngươi có biết căn cứ của bọn hắn ở đâu không?

– Nếu ta biết thì đã cho bọn chúng nổ tung trời từ lâu rồi.

Gương mặt Trần Thư xuất hiện sự tàn nhẫn, tiếp tục nói:

– Nhưng mà dựa theo sự phân tích của ta, khả năng bọn chúng có Cứ điểm ở Dị Không Gian.

– Dị Không Gian?

– Đúng vậy, Dị Không Gian bên dưới Hải Vực!

Ánh mắt hắn giống như nhìn xuyên qua mặt biển, nhìn tới Không Gian Thông đạo dưới đáy Hải Vực.

– Vậy chúng ta?

– Mỗi người tìm một chỗ, dựa vào may mắn đi.

Không có sự nhắc nhở của hệ thống, hắn không thể tìm được chính xác nơi ẩn náu của Thánh Ngự Hội.

Hai người đi thẳng đến hiện trường cướp bóc lúc đó, chưa đến một ngày đã đi tới Trung tâm Cực Tuyết Hải Vực.

Òm ọp!

Tiểu Hoàng nhìn làn nước trắng xóa phía dưới, trong đôi mắt ngốc manh hiện ra vẻ hơi ghét bỏ.

Bây giờ nước biển đã khôi phục như cũ, nhưng vẫn để lại ký ức không mấy đẹp đẽ cho nó.

Trần Thư cũng giật mình, không ngờ Tiểu Hoàng lại không nghe lời.

– Tiểu Hoàng, đi xuống kiểm tra, nước biển bây giờ đều đã sạch sẽ rồi, hơn nữa, ngươi là Chiến Thần Đại Tiện, đây là hẳn là sân nhà của ngươi.

– …

Ánh mắt ngốc manh của Tiểu Hoàng nhìn trở lại, dù nó lớn lên giống Đại Tiện, nhưng chưa chắc nó đã thích thứ này…

– Không phải, nước biển bây giờ thực sự rất sạch.

Vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc khuyên bảo, như để tăng thêm sức thuyết phục, hắn còn triệu hồi ra Husky Ngự thú Không gian.

Vù vù vù!

Husky kêu lên đầy phấn khích, cả người lao xuống nước biển, bắt đầu thoải mái tắm rửa, như được trở về quê hương của nó vậy.

– …

Thấy vậy, Tiểu Hoàng cũng vượt qua bóng đen tâm lý của bản thân, lao xuống biển, tạo ra không ít sóng nước.

Đại Lực lắc đầu, lẩm bẩm một mình:

– Bây giờ, chó cũng có thể khế ước với chó sao?

(CPU: tẩy não, kiểm soát (theo baidu))

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, ngươi có ý gì…

Nhưng hắn cũng không thèm so đo, lấy ra kính tiềm vọng vươn qua miệng Tiểu Hoàng để quan sát tình hình hải vực.

Nhiệt độ phía dưới Băng Tuyết hải vực thật sự đáng sợ, ngay cả hung thú cũng hiếm thấy, rõ ràng là không thích môi trường hoàn cảnh nơi đây.

Tiểu Hoàng trái lại không chút sợ hãi, bản thân nó có [Băng ngự] nên xem thường các loại hàn ý, áp lực của nước biển đối với nó không có chút tác dụng nào.

Không bao lâu, hai người không biết đã đi xuống được bao nhiêu mét.

Bốn phía đã không còn bất kỳ con hung thú nào, hơn nữa cả hải vực u ám tột cùng không có chút ánh sáng giống như vực sâu.

- Hả?

Lông mày Trần Thư nhíu lại, chỉ thấy phía trước xuất hiện màn sương trắng kỳ dị tràn ngập bên trong hải vực.

Tiểu Hoàng không chút do dự nhảy vào bên trong bạch vụ thuận lợi tìm được dị không gian thứ nhất. Mà đây cũng chính là dị không gian lúc Thánh Ngự hội trốn vào!

Hai người tới một địa phương mới, bốn phía vẫn có gió tuyết đầy trời thỉnh thoảng nghe được âm thanh thú gào vang vọng.

- Hở?

Trần Thư thuấn di một cái, đi tới mặt đất trong mắt có vẻ suy tư.

- Hình như không phải…

Hắn nhìn bốn phía, lẩm bẩm:

- Ngay cả một chút dấu vết của nhân loại cũng không có.

Đại Lực nắm chặt y phục bệnh nhân trên người, nói:

- Dấu vết lúc đó có lẽ đã bị gió tuyết che lấp rồi, đương nhiên sẽ không nhìn thấy.

- Ý ta là không khí.

Trần Thư nhìn phía chân trời, nói:

- Nếu như có nhân loại sinh sống ở đây thì Dị không gian sẽ có chút điểm

khác biệt.

Nhưng để đề phòng bất trắc, hai người vẫn ở lại bên trong Dị không gian này để thăm dò hai ngày, cuối cùng đành phải rời đi.

Thời gian nửa tháng thoáng chốc trôi qua, hai người Trần Thư đã tới vùng lân cận của bảy tám Dị không gian nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

- Òm ọp!

Hiện tại Tiểu Hoàng đang trong biển sâu đầy sương giá tiến về phía trước, lại tìm được một không gian thông đạo.

- Không tìm thấy thì trở về thôi.

Trần Thư lẩm bẩm tự nói, không muốn lãng phí thêm thời gian nữa.

Bởi vì bị thiếu manh mối nên bọn họ đơn thuần chỉ dựa vào vận khí mà thôi. Nhưng đúng lúc Trần Thư muốn bỏ cuộc, hắn khẽ giật mình, đột nhiên ánh mắt nhìn hai phía bên trái phải.

- Vù vù!

Chương 1796: Tự tìm đường chết

Không Gian Thỏ nghe theo mệnh lệnh phút chốc ném ra hai đạo Không Gian Lợi Nhận. Hai bên trái phải của không gian thông đạo có hai con Đại Ngư vô tình bơi qua. Bọn chúng không có thời gian phản ứng bị chém làm hai đoạn, chết ngay tại chỗ! - Hả? Trần Thư, ngươi làm gì vậy?

Trương Đại Lực giật mình, Trần Thư đã nhiều ngày chưa ra tay rồi.

Trần Thư không mở miệng, lệnh cho Không Gian Thỏ mang thi thể hai con Đại Ngư trở về.

- Bọn chúng… không giống hung thú.

Đại Lực ngồi xổm xuống, hắn ta có thể thấy được sinh vật này được máu thịt nuôi dưỡng.

- Chỉ là sinh vật bình thường ở biển sâu thôi.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Nhưng vừa nãy, chúng nó rõ ràng đang theo dõi chúng ta!

- Ngươi chắc chứ?

- Tất nhiên, dùng sinh vật bình thường để làm lính trinh sát đúng là một hành động thông minh, nhưng trực giác tội phạm của ta nào có phải để trưng bày?

Trần Thư nhíu mày, nhếch miệng cười nói.

Nếu là những ngự thú sư khác chỉ sợ sẽ theo bản năng mà xem nhẹ, dù sao cũng chỉ là một sinh vật lớn bình thường không có

chút tính uy hiếp nào.

Không ai hứng thú với một con kiến cả.

Nhưng Trần Thư thì khác, nhìn cái đã nhận ra sự khác thường.

Ánh mắt hắn nhìn không gian thông đạo phía trước đã mơ hồ cảm thấy Dị không gian này có vấn đề!

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng lắc mông, hai mắt vẫn ngây thơ đến cực điểm.

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, vội vàng nói:

- Đừng òm ọp nưa, nước lại vào miệng của ngươi bây giờ…

Rầm!

Đầu Tiểu Hoàng đâm vào trong không gian thông đạo, đi vào bên trong Dị không gian!

- Tới rồi!

Trần Thư vỗ vỗ nước biển trên người, trong mắt hiện lên sự cảnh giác. Thánh Ngự hội thế mà có Vương cấp Ngự Thú sư!

- Òm ọp!

Trên người Tiểu Hoàng có quang mang hiện lên các loại kỹ năng phòng ngự, trực tiếp đập thẳng vào mắt!

Grào!

Chỉ thấy xa xa xuất hiện năm con Băng lang cường tráng đang dùng đôi mắt tĩnh mịch nhìn Tiểu Hoàng, vẻ mặt có chút kinh ngạc. Dù sao thứ kia lớn như vậy bọn chúng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bọn chúng không xông lên bao vây, vẻ mặt quỷ dị mà chậm rãi lui về sâu bên trong không gian.

- Có vấn đề! Có vấn đề lớn rồi!

Trần Thư đi lên đầu Tiểu Hoàng, nhìn một cái đã phát hiện ra hung thú có điểm bất thường. Hung thú nhìn thấy bọn họ trước tiên không phải tấn công hay chạy trốn mà là suy nghĩ!

Trần Thư lẩm bẩm nói:

- Xem ra chúng nó trở về báo tin.

Nhưng hắn cũng không sốt ruột, mặc kệ Băng Lang rời đi, bản thân thì đánh giá Dị không gian ở trước mặt. Chỉ thấy bọn họ đang ở phía trên băng nguyên mênh mông không có ngọn núi hay khe sâu, chỉ có băng địa trơn nhẵn như ngọc.

- Dị không gian này…

Trong mắt Trần Thư có một chút sửng sốt. Hắn nhìn mặt băng dưới chân, phía trên có ảnh phản chiếu của hắn, nhìn ra xa cả vùng như một tấm kính!

Đại Lực mở miệng hỏi:

- Chúng ta không đuổi theo sao?

- Không cần, để bọn chúng chạy trước một lúc đi.

Trần Thư sờ Không Gian Thỏ bên cạnh, còn có cái gì có thể chạy khỏi không gian kỹ năng sao?

- Vừa rồi cấp bậc của thủ lĩnh Băng Lang là hoàng kim nhất tinh, còn lại chỉ là bạch ngân tam tinh, đây đại khái là một Dị không gian cấp ác mộng.

Trần Thư sờ cằm, phân tích nói:

- Đây cũng có nghĩa là cường giả mạnh nhất trong này là Hoàng Kim Quân Vương!

Thánh Ngự hội và hung thú cùng một phe, hắn phải đối mặt với kẻ thù tất nhiên phải bao gồm cả quân vương nơi này.

- Không nhất định phải đối mặt với nó.

Đại Lực cắt ngang suy nghĩ của hắn, nói:

- Hiện tại quân vương ở mỗi đại Dị không gian đã bị điều đi rồi.

- Ừ? Điều này cũng đúng.

Dị không gian trước mặt đúng là có chút hoang vắng, không giống với tình hình bên trong đó, rõ ràng hung thú cường đại đã bị Sa Hoàng dẫn đi gần hết rồi.

Trần Thư lẩm bẩm:

- Đuổi theo thôi.

Đồng thời vì tính bảo mật nên hắn thu hồi Tiểu Hoàng.

Hai người thuấn di đuổi kịp Băng Lang vừa nãy. Chúng nó vẫn đang nhanh chóng chạy thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng sói tru giống như truyền tin tức.

Ba giờ sau…

Sâu bên trong Dị không gian, năm con Băng Lang đi tới một chỗ trên bình nguyên, bốn phía vẫn mênh mông như cũ không có sự tồn tại của con người.

Lúc này, thủ lĩnh Băng Lang quay đầu lại nhìn một cái, tiếp theo dùng móng vuốt vỗ mặt băng dưới chân.

Nó mở ra miệng lớn, liên tục phát ra tiếng sói tru. Không bao lâu phía trước mặt băng đột nhiên vỡ ra giống như một tấm gương vỡ nát lộ ra một không gian sâu không thấy đáy bên trong.

Một nam tử mặc áo khoác màu đen đi lên trên mặt đất, hắn ta lạnh lùng nhìn về phía xa, hướng tới một chỗ không có bóng người nói:

- Dám xâm phạm vào đây? Bằng hữu, có thể xuất hiện nhận lấy cái chết rồi!

Vừa dứt lời, một chai dược tề ở đâu ném mạnh tới.

Bang!

Bình dược tề rơi trên mặt đất, vừa hay rơi ở phía trước mặt nam tử kia, dược tề màu xám chảy trên mặt đất…

- Hả?

Hắn ta cúi xuống, lấy tay sờ nước thuốc màu xám đưa lên mũi ngửi một chút.

Một màn này khiến cho Trần Thư choáng váng, hắn ta không sợ ư…

- Thứ gì đây?

Hắn ta nhíu mày như đang phân tích thành phần của dược tề.

Chương 1797: Giao bảo vật ra, tha mạng chó của các ngươi!

Ngoại trừ thân phận bên ngoài là Ngự Thú sư thì hắn ta cũng là một Dược Tề sư có lai lịch rất cao. Nhìn thấy loại dược tề kỳ lạ này nên muốn phân tích một chút, đây đã trở thành thói quen nghề nghiệp của hắn ta. Đúng lúc này vẻ mặt hắn ta khẽ động, xa xa thấy một hoả cầu đánh úp lại. Hắn ta cười lạnh, phút chốc triệu hồi ra bốn con khế ước linh của mình, tất cả đều có thực lực là Hoàng Kim đỉnh phong!

Grào!

Một con Băng Viên gầm một tiếng, trong miệng phun ra một đạo sương khí màu lam đi thẳng đến hoả cầu.

Khi cả hai sắp tiếp xúc thì hoả cầu đột nhiên biến mất không thấy!

- Hả?

Vẻ mặt hắn ta ngẩn ra, chỉ thấy hoả cầul ại xuất hiện ở phía trên dược tề châm lửa. Theo bản năng hăn ta lùi hai bước rời xa chỗ dược tề kia, nhưng phút chốc vẻ mặt hắn ta ngưng lại trong mắt phản chiếu ánh sáng chói mắt.

Rầm rầm!

Nháy mắt một luồng quang mang bạch sắc xuất hiện cắn nuốt về phía hắn ta. Trong lòng hắn ta chấn động, nhưng là một Hoàng Kim đỉnh Ngự Thú sư phản ứng của hắn ta cũng không phải dạng vừa, chốc lát tạo ra một bức tường băng.

Lúc hắn ta thở phào nhẹ nhõm thì trên tay xuất hiện một vòng bạch quang nháy mắt đã nuốt cả ngón tay. Bởi vì độ nóng quá đáng sợ nên hắn ta cũng không cảm nhận được chút đau đớn nào.

- ! !

Vẻ mặt hắn tađại biến, hắn ta không để mắt đến vấn đề trí mạng kia, đồng thời ngón tay hắn ta lại dính vào nước dược tề!

Rầm!

Phút chốc, quang mang lan toả ra bao trùm thân hình nam tử! Giờ phút này, trong nháy mắt hắn ta hoá thành quang mang!

- Đây là kết quả của việc coi thường đạn hạt nhân!

Trần Thư lắc đầu, trong lòng không biết được đối phương sẽ tìm đường chết như vậy.

Bạch quanng đang khuếch tán ra thì bị bốn con Hoàng kim khế ước linh liên thủ phóng thích kỹ năng cưỡng chế diệt trừ. Bọn chúng cách đạn hạt nhân tương đối gần nên có thể tiêu diệt sớm.

Trần Thư định ra tay thì ngây người.

- Hả?! Các ngươi không chết?!

Hắn nhìn bốn con khế ước linh mà có chút chấn kinh. Theo lý mà nói khi chủ nhân ngã xuống thì khế ước linh cũng sẽ chết nhưng cảnh tượng hiện tại làm cho hắn sững sờ.

- Hay là người kia chưa chết?

Trần Thư quan sát bốn phía, nhưng rõ ràng vừa rồi chính mắt hắn nhìn thấy người đó hoá thành quang mang.

Grào!

Lúc này, thủ lĩnh Băng Lang gầm một tiếng trong mắt hiện đầy sát ý.

Rầm rầm rầm!

Bốn phương tám hướng ở trên băng nguyên mênh mông xuất hiện hàng loạt hung thú, lấy Trần Thư làm trung tâm mà vây quanh.

Là hoàng kim mãnh thú nó đã biết mình bị theo dõi nhưng vẫn không thay đổi tuyến đường mà trên đường liên tục truyền tin, chuẩn bị vây giết người xâm nhập!

- Còn nhiều vậy sao?

Trần Thư không có thời gian tự hỏi, triệu hồi Tiểu Hoàng đồng thời cùng với Đại Lực trốn trong miệng của nó.

Rầm!

Bốn con Hoàng kim khế ước linh gầm lên một tiếng, dẫn đầu hướng về phía Trần Thư bất ngờ đánh úp đến!

Trong phút chốc, một cột hỏa trụ khủng bố trong nháy mắt đã nuốt hết chúng. Kỹ năng phòng ngự của chúng gần như không chút tác dụng.

Bốn con Hoàng kim đỉnh khế ước linh nháy mắt bị giết thậm chí ngay cả thi thể cũng bị độ nóng cực lớn làm bốc hơi.

- !!

Một màn trước mắt làm cho vô số hung thú ngây ngẩn, bên trong đầu vang lên tiếng ong ong. Thực lực mạnh nhất trong số chúng cũng là hoàng kim tam tinh, thế mà một đòn cũng không ngăn nổi? Người tới rốt cục là vì gì thế?

Ầm!

[Tử Vong Hoả Trụ] vẫn tàn sát bừa bãi, chớp mắt miểu sát Băng Lang phía trước.

- Ngao ngao ngao!

Hai mắt Husky hưng phấn, lực lượng nguyên tố trong cơ thể bạo động giống như đang nhìn con mồi mà nhìn mãnh thú ở bốn phía.

Nó am hiểu nhất chính là quần ẩu!

Nhất thời, mấy vạn con hung thú đều sợ hãi!

Chúng nó trao đổi ánh mắt với nhau, rất có ăn ý mà lựa chọn rút lui coi như chưa xảy ra chuyện gì…

- …

Trần Thư lắc đầu nhưng cũng không có để ý.

Mục đích của hắn là Thánh Ngự hội!

Husky nhảy một cái đi đến chỗ nam tử vừa mới xuất hiện. Trong miệng nó xuất hiện ánh lửa, mấy cái hoả cầu thật lớn phun ra hướng về phía dưới mặt băng.

Phút chốc, bằng tốc độ mắt thường có thể thấy lớp băng cứng đang tan rã rất nhanh lộ ra một cái động sâu không thấy đáy.

- Đây chính là hang ổ của Thánh Ngự hội?

Trần Thư liếc mắt nhìn một cái mang theo Khế ước linh nhanh chóng đi xuống.

Được khoảng trăm mét, bọn họ mới đáp xuống mặt đất, một cổng băng đứng sừng sững trước mặt, dấu tích rất rõ ràng.

- Ca ca đến đây!

Trần Thư nhếch miệng cười, Husky lại lần nữa phóng ra kỹ năng thuộc tính hoả làm cho cổng băng bị phá lộ ra con đường bên trong.

Vù vù vù!

Nháy mắt hàng loạt băng tiễn bắn tới, bên trên có hàn quang lưu chuyển, sắc bén cực độ!

Hai mắt Tiểu Hoàng ngốc manh, đứng yên tại chỗ dễ dàng đỡ lấy toàn bộ băng tiễn.

- Ngao!

Hiện giờ ở sâu bên trong thông đạo truyền ra một tiếng kêu đau đớn. Rất rõ ràng, đã bị [vô giải phản kích] băng tiễn do Tiểu Hoàng phóng ra làm bị thương rồi.

- Rầm rầm rầm!

Tốc độ của Tiểu Hoàng cực nhanh đi tới sâu bên trong thông đạo, chỉ thấy có một bóng người đang hoảng hốt chạy trốn. Hắn ta quay đầu lại nhìn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trước nay hắn ta chưa từng nhìn thấy quả cầu lớn như vậygần như chật ních cả thông đạo.

Chương 1798: Con đường của tội phạm thời loạn thế

– Chờ một chút… Nam tử mở miệng, muốn kéo dài chút thời gian nhưng nghênh đón hắn ta chỉ có một lưỡi dao gió phóng tới cực nhanh, trong nháy mắt đã giết chết hắn.

Tiểu Hoàng nghiền ép mà qua, lại lần nữa đi sâu vào tận bên trong.

Không bao lâu, Trần Thư đã đến phía cuối thông đạo, thoáng chốc sáng tỏ.

- Hửm? Xậy dựng cũng không tệ.

Trần Thư đi tới phía trên vách đá nhỏ chỉ thấy phía dưới có một kiến trúc dùng băng xây dựng, giống như một thôn trang nhỏ. Thế nhưng làm cho hắn có cảm giác như một thế ngoại đào nguyên.

Nhưng ngay lúc này, lại có mấy đạo kỹ năng thuộc tính băng đánh úp.

Bang bang!

Tiểu Hoàng vẫn có thể dễ dàng đỡ được, nó có [Băng ngự] nên ngay cả đòn công kích của Vương cấp cũng có thể chống đỡ được.

Phút chốc, phía trên thôn trang xuất hiện mười tên Ngự thú sư, Hoàng kim hay Bbch ngân cũng có, tất cả triệu hồi ra khế ước linh của mình để chuẩn bị chiến đấu.

Trần Thư đi lên trên đầu Tiểu Hoàng, ngông cuồng cười, nói:

- Giao bảo vật ra đây, ta có thể tha cho mạng chó của các ngươi!

- …

Vẻ mặt mười người khẽ giật mình, bọn họ tưởng là người chính phủ phái tới, kết quả lại cùng nghề đen ăn đen?

- Không nói sao? Tốt, các ngươi đã hết cơ hội.

Trần Thư lười nói lại hạ lệnh cho Husky khai hoả toàn bộ hoả lực!

Husky chớp mắt chia thành ba, lực lượng nguyên tố trong cơ thể tuôn ra, nhiệt độ tăng nhanh làm cho lớp băng bốn phía như bị tan ra. Đồng thời Tiểu tinh linh cũng phóng ra các kỹ năng làm cho thực lực Husky như tiến lên một bước!

- Giết!

Mười người kia cũng không sợ hãi cùng với khế ước linh liều chết hướng đến Trần Thư, trong mắt đã có ý định hy sinh!

Mười phút sau.

Toàn bộ thôn trang dưới đất đã tràn ngập mùi máu tươi gay mũi, những khối kiến trúc băng tinh khiết cũng đã bị nhiễm đỏ một mảng.

Trần Thư cưỡi Slime, đi đến chỗ sâu nhất của thôn trang.

- Trực giác của ta cho thấy nơi này có khí tức tài phú!

Mũi hắn khẽ động, cùng Thỏ không gian đi vào trong phòng băng phía trước. Ở bên trong phòng băng có một nam tử thân hình gầy yếu đang ẩn náu, đầu vai hắn ta có một một con Bạch sắc Lão Thử, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể dò xét ra vị trí của Trần Thư.

Khi hắn ta nhìn thấy Trần Thư mang theo khế ước linh đi vào với ánh mắt cảnh giác, trong lòng hắn ta đã có ý định buông bỏ.

Những tưởng rằng Trần Thư sẽ sơ ý, hắn ta có thể nhân cơ hội mà ra tay nhưng đối phương căn bản không cho hắn ta có chút cơ hội nào. Hắn ta xoay người chuẩn bị theo thông đạo bí mật mà rời đi.

Nhưng đúng lúc này, ở phía trước xuất hiện con thỏ mập kỳ lạ vẻ mặt cười đầy khốn nạn nhìn hắn.

- Hở?

Hắn ta giật mình nhưng phản ứng không kịp, phút chốc đã bị một củ cà rốt giết chết. Còn Bạch sắc Lão Thử kia ánh mắt sợ hãi, trên người biến ra một không gian dao động muốn cưỡng ép thuấn di rời đi.

Thỏ Không Gian khẽ động, một đạo [Không gian giam cầm] vung ra làm cho con Lão Thử kia bị nhốt tại chỗ.

- Chi chi chi!

Bạch Thử vẻ mặt hoảng loạn muốn giãy dụa nhưng không thể cử động chỉ có thể để mặc người xâu xé.

Thỏ Không Gian vung cà rốt trong tay, dùng toàn lực đánh Bạch Thử. Phút chốc một cỗ không gian lực lượng xé rách đánh tới làm cho thân hình nó bỗng nhiên bị nứt ra tựa như bị

vô số lưỡi đao cắt qua, khí tức sinh mệnh trên người bị tiêu tan.

Thỏ Không Gian rung đùi đắc ý, đang định bước trở về nhưng giống như đã nhận ra cái gì vẻ mặt nó khẽ động đột nhiên ném ra mấy đạo Không Gian Lợi Nhận sắc bén ra giữa không trung.

Ha ha—-

Một cỗ lực chém ra làm cho không gian bị phá vỡ, lộ ra đủ loại vật liệu bên

trong.

Đây là không gian tích trữ của Bạch Thử!

Kể cả nó là Hoàng kim nhất tinh nhưng so với không gian lực lượng của Thỏ Không Gian quá chênh lệch nên tất nhiên không gian tích trữ không thể che giấu.

- Làm rất tốt!

Trần Thư đi vào bên trong, hai mắt sáng lên nhìn bên trong không gian trước mặt chứa các loại bảo vật. Ngoài ra, cả căn phòng băng cũng chồng chất các loại ngự thú tài nguyên, dược liệu, khoáng thạch, hung thú vật liệu cái gì cũng có, nhưng đẳng cấp lại không cao.

Hiển nhiên những thứ Bạch Thử muốn mang đi tất cả đều là cao đẳng tài nguyên nhưng lại bị Thỏ Không Gian ngăn lại.

- Không ngờ lại nhiều như vậy, tất cả đều là của ta.

Trần Thư nhếch mép cười, để Thỏ Không Gian mang tất cả tài nguyên của phòng băng mang đi.

Không đến mười phút sau, tất cả tài sản của phòng băng đều bị vét sạch, vừa nhìn đã biết nó đã bị tội phạm dọn đi.

Để phòng ngừa bảo vật bị lọt, Trần Thư lại tìm cả căn cứ. Quả nhiên hắn lại tìm thấy hai phòng băng chứa tài nguyên nhưng tất cả đều là tài liệu dưới hoàng kim, thuộc loại tài nguyên trung cấp.

Trần Thư ngồi trên nóc nhà dính máu, kiểm kê lại tài nguyên đồng thời muốn xem xem phía chính phủ có mất hàng hoá kia hay không.

Nửa giờ sau.

- Đại khái có khoảng 50 tỷ Hoa Hạ tệ tài nguyên, chẳng trách sao lại có Hoàng Kim Ngự Thú Sư canh giữ…

Khoé miệng Trần Thư giương lên, lẩm bẩm nói. Hắn không ngờ bản thân có thu hoạch ngoài ý muốn như này, nhưng đáng tiếc nhất là không tìm thấy Cuồng Loạn Tinh Diệp bị cướp.

Chương 1799: Con đường của tội phạm thời loạn thế

Đại Lực bên cạnh nói: - Hình như chúng ta đã tìm nhầm mục tiêu rồi thì phải?

- Không nhầm đâu.

Trần Thư quay đầu nhìn lại, giơ gốc cây dược liệu trong tay, ý nghĩa đã rõ ràng.

- …

Đại Lực gãi gãi đầu, nói:

- Nhưng chúng ta không phải đến để điều tra vụ cướp hay sao?

- Đại Lực, không cần phải cứng nhắc như vậy đâu.

Trần Thư cười, nói:

- Chúng ta vì sao phải làm nhiệm vụ?

- Tài nguyên?

- Ta vừa mới chiếm được cái gì?

- …

Đại Lực ngẩn ra, suy luận hình như không có gì sai…

- Một cái căn cứ vậy mà có nhiều tiền như vậy…

Trần Thư ném cây dược liệu trong tay cho Thỏ Không Gian, miệng lẩm bẩm nói:

- Ta đã tìm thấy con đường làm giàu mới.

- …

Vẻ mặt Đại Lực trì trệ, trong lòng có một dự cảm không lành.

- Chắc ngươi không phải là muốn…

Trần Thư không trả lời, hai mắt sáng rực, trong lòng không ngừng suy tính.

Sau một lúc lâu, hắn đứng dậy đi tới trên đầu Tiểu Hoàng, nói:

- Chúng ta rời đi trước đã, nếu không có thể hung thú sẽ đến đây.

Nói xong, con ngươi của ba con Husky hiện ra ánh lửa, phút chốc hộc ra ba khối cầu cực lớn [Thiên Hoả Vẫn Thạch].

Rầm rầm rầm!

Nhiệt độ nóng rực toả ra bốn phía, làm cho phòng băng bên dưới tan ra thậm chí băng cứng phía trên đang có chiều hướng lung lay sắp sụp đổ.

Lập tức căn cứ đã trở thành phế tích.

Thỏ Không Gian phóng ra mấy đạo không gian ấn ký, hai người cùng với bốn con khế ước linh thuấn di một cái lên trên mặt đất.

Rầm!

Chỉ nghe thấy dưới đất truyền đến từng tiếng rầm sụp đổ, căn cứ Thánh Ngự hội đã hoàn toàn bị phá bỏ.

- Vậy mà lại không có hung thú?

Hắn nhìn băng nguyên bốn phía không một bóng người nhưng thật ra cũng không quá bất ngờ. Rõ ràng thấy được Dị không gian chủ lực đã bị Sa Hoàng điều động đi rồi.

Không bao lâu, hai người rời khỏi Dị không gian về dưới biển sâu của Lam Tinh.

Đại Lực mở miệng hỏi, nói:

- Hiện tại chúng ta ăn nói sao đây? Còn điều tra không?

- Đi về lĩnh thưởng trước rồi nói sau.

- …

Đại Lực ngẩn ra, không ngờ lại trực tiếp như vậy.

- Lão gia tử có thể cho ngươi?

- Không nhầm thì ta đã điều tra gần một tháng.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Hơn nữa chúng ta đã tìm được một căn cứ vậy nên ở lân cận sẽ không có căn cứ nào khác nữa.

- Hàng hoá kia của chính phủ, xác suất lớn là đã được chở đi, chẳng lẽ ta phải tìm tổng bộ Thánh Ngự hội à?

- Nhiệm vụ đã có kết quả, ta không quay về lĩnh thưởng thì làm gì?

- …

Đại Lực không kìm lòng được gật gật đầu, lời nói của Trần Thư cũng không có gì sai.

- Đại Lực, hôm nay có thu hoạch, bữa trưa sẽ có nhiều thịt hơn!

Trần Thư cười hắc hắc, tâm tình có vẻ không tệ.

Không chỉ chiếm được 3 tỷ tài nguyên hơn nữa lại còn có mục tiêu mới.

Hắn nhíu mày hỏi:

- Đại Lực, có muốn cùng ta ra nước ngoài một chuyến không?

- Hả?

Đại Lực kinh ngạc, nói:

- Làm cái gì?

- Kiếm tài nguyên chứ gì!

Trần Thư liếm môi, nói:

- Hiện tại thế đạo đã loạn, muốn tích tài nguyên thì thủ đoạn phải ngang tàng chút!

Đại Lực lắc đầu nói:

- Vấn đề là căn cứ của Thánh Ngự hội cũng không dễ tìm mà?

Hôm nay bọn hắn có vận khí tốt, tìm được một căn cứ nhưng hải vực có rất nhiều Dị không gian muốn tìm được một căn cứ chắc chắn là khó như lên trời.

- Không phải, vận mệnh của chúng ta có thể mở ra một chút hay sao?

Trần Thư lấy ra bản đồ thế giới, nói:

- Thánh Ngự hội chỉ là một trong các mục tiêu của chúng ta mà thôi!

- Hả? Có ý gì?

- Hiện tại Lam Tinh đã lần nữa lật bài, các loại ngự thú tài nguyên chỉ e đều có

ở khắp mọi nơi.

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Hung thú cướp, Thánh Ngự hội sẽ cướp, Cứu Thế giáo hội không chừng cũng cướp vậy vì tại sao ta không thể cướp?

- …

Vẻ mặt Đại Lực ngưng lại, nói tiếp:

- Vấn đề là, bọn họ là phản diện mà…

Nghe xong những lời này, Trần Thư rơi vào trầm tư, dường như cảm động trước lời nói của Đại Lực.

Một lúc lâu sau, mặt mũi hắn tràn đầy sốt sắng hỏi:

- Cái này thì tính là vấn đề sao?

-?

Đại Lực sững sờ một lúc rồi nói:

- Bây giờ tình thế quốc tế hỗn loạn, nhưng chúng ta cũng đến bảo đảm tốt hình tượng đấy…

- Người có thực lực mới là đại gia!

Trần Thư nhếch miệng nói:

- Bây giờ chỉ cần ta thăng cấp đến truyền kỳ, vậy thì ta chính là hình tượng anh hùng!

- …

Đại Lực im lặng một lúc, không tìm ra điều gì để bác bỏ.

Trần Thư vỗ vỗ bờ vai của hắn ta nói:

- Yên tâm đi, ta có chừng mực mà.

- Ngươi?

Đại Lực lắc đầu nói:

- Có chừng mực cái rắm ấy.

- Không phải, thực sự có…

Trần Thư nhún vai nói:

- Ta chủ yếu là nhắm vào hung thú với hai tổ chức tội phạm.

- Thật không?

Trong ánh mắt Đại Lực có đôi chút nghi ngờ, nói:

- Tốt nhất là chúng ta không nên cướp của nhân loại có thế lực quốc gia.

-?

Trần Thư hơi sửng sốt, sau đó vẻ mặt đầy kỳ quái nói:

- Ngươi cho rằng ta điên rồi sao?

- Ta tưởng rằng ngươi muốn ra tay với bọn họ…

- Ta mà dám làm như vậy, lão gia tử chắc sẽ cầm dao đuổi theo ta mười tám con phố!

Chương 1800: Ta, tội phạm Nam Giang, thu tiền

Trần Thư giật giật khóe miệng nói: - Hơn nữa, dưới sự tấn công của hung thú mà bọn chúng có thể tồn tại được lâu như vậy, thì có bao nhiêu hiền lành chứ? Một điều nữa là bọn chúng bị công phá, tiếp theo sẽ nhắm vào Hoa Quốc, ta đây không phải tự chui đầu vào rọ ư…

- Vậy thì tốt.

Đại Lực gật gật đầu, hắn ta còn thực sự cho rằng Trần Thư bị mất trí…

- Đi! Trước tiên về nước một chuyến!

Trần Thư vung tay lên, thì đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh vàng từ trên trời rơi xuống.

Bây giờ bất chấp nguy cơ ở khắp mọi nơi, thì tài phú cũng ở khắp mọi nơi, nếu không sẽ không có nhiều hắc thương liều mạng như vậy.

Một ngày sau, hai người một lần nữa trở lại Kinh Đô của Hoa Quốc.

- Không tìm thấy sao?

Trần Thanh Hải khẽ nhíu mày, vốn cho rằng Trần Thư sẽ có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, dù sao con hàng này cũng chưa từng khiến ai thất vọng.

- Vậy thì có thể phần thưởng của ngươi không quá nhiều.

- Có ý gì? Không phải đều có thưởng sao?

- Một là mang về Cuồng Loạn Tinh Diệp, hai là trắng tay, mức độ hoàn thành nhiệm vụ khác nhau, sao có thể chỉ có một phần thưởng?

- …

Trần Thư trừng mắt nói:

- Vậy lúc đó ngươi cũng đâu có xách..

- Có điều là không cần gấp gáp.

Trần Thanh Hải nói:

- Ta đoán ít nhất sẽ có bảo vật nâng cấp Thần Kỹ, nhưng chắc là không có ngoài định mức ban thưởng.

- Có cái bảo vật đó là được rồi.

Trần Thư nhún vai nói:

- Ta đi tìm lão gia tử.

Nói xong, hắn mang theo đại lực thuấn di rời đi, hùng hùng hổ hổ hướng đến Long Uyên.

Mười phút sau.

Thành phố Long Uyên.

Trần Thư hét lớn một tiếng:

- Lão gia tử, ta, tội phạm Nam Giang, thu tiền!

Ầm!

Trần Thư mới xông vào lầu các thì bay ra với tốc độ tương tự, nặng nề rơi bên trên bức tường cao, thậm chí bởi vì lực độ quá lớn nên mặt tường bị lõm thành một hình người…

- …

Những người xung quanh lần lượt tránh xa, không muốn dính dáng gì đến con hàng muốn tìm đường chết này.

- Khụ khụ…

Trần Húc ôm ngực lẩm bẩm:

- Phải tàn nhẫn như vậy sao…

Hắn sửa sang lại quần áo, một lần nữa tiến vào lầu các.

- Lão gia tử, ta sai rồi.

Nhìn về phía lão nhân trước mặt, Trần Thư cúi đầu, giống như đã bắt đầu hối lỗi.

- Bây giờ đã biết rồi?

Lão nhân liếc hắn một cái, nói:

- Sai ở đâu?

Trần Thư lẩm bẩm:

- Ta nên mặc một thân áo giáp đi vào…

-?

Vẻ mặt của lão gia tử ngưng trọng, có hơi muốn cho Trần Thư thêm một cú đá nữa…

Trong mắt lão ta có một chút bất đắc dĩ, sau đó lấy ra một khối Thạch Đầu kỳ dị.

- Cầm lấy đồ, rồi rời đi!

Trần Thư tiếp được món đồ, trong mắt có chút hưng phấn, nói:

- Cái đồ chơi này dùng như thế nào?

- Cho Khế Ước Linh nuốt là được, bản thân nó có Thần Kỹ sẽ thăng thêm một cấp, nếu như không chỉ có một Thần Kỹ, thì sẽ ngẫu nhiên thăng thêm một cái.

- Đơn giản như vậy.

Trần Thư lẩm bẩm, cẩn thận cất Thạch Đầu đi.

Sau đó, dường như hắn nghĩ ra điều gì rồi nói:

- Lão gia tử, cái thứ đồ chơi này có khả năng sẽ kéo dài ra không? Đến lúc đó nếu như dùng lại lần nữa, có phải sẽ lại có thể thăng cấp hay không?

-?

Lão gia tử mặt hắc tuyến nói:

- Ngươi có thể đừng có BUG một cách biến thái như vậy hay không?

- …

Trần Thư thở dài nói:

- Hết cách rồi, chỉ là một Thạch Đầu, Khế Ước Linh của ta không đủ phân chia, ta không thể chịu cảnh góa bụa mà bất công…

Dứt lời, hắn nhìn chằm chằm vào lão gia tử bằng ánh mắt đầy hy vọng, đã bắt đầu rõ ràng rồi.

- Bớt lại đi!

Lão gia tử nhẹ giọng nói:

- Nếu như ngươi có thể mang Cuồng Loạn Tinh Diệp kia về, ta có thể cho ngươi thêm một khối khác, nhưng tiểu tử ngươi không thu hoạch được gì, có một khối thần thạch cũng không tệ rồi.

- Hơn nữa, đừng nghĩ đến cái BUG biến thái của ngươi nữa, thần thạch một khi nhập thể thì sẽ lập tức bị tiêu hóa.

- …

Trần Thư cúi đầu, thử thăm dò nói:

- Vậy ta có thể cho người ghi sổ…

- Xéo đi!

Lão gia tử chỉ vào cánh cửa lầu các, ý tứ đã khá rõ ràng.

- Ôi…

Trần Thư lắc đầu, vừa định rời đi, lại bị chặn lại.

Trong mắt hắn hiện lên tia hy vọng, chẳng lẽ là lão gia tử lại thêm chút phần thưởng sao?

Chỉ thấy trong mắt lão gia tử có chút nghi ngờ, nhìn Trần Thư đánh giá rồi nói:

- Tiểu tử ngươi không phải là tìm tới đám hàng kia, rồi cố tình giấu đi chứ?

- …

Trần Thư sửng sốt một chút, sau đó kích động nói:

- Lão gia tử, người có thể nghi ngờ nhân phẩm của ta, nhưng không thể nghi ngờ thực lực của ta!

- Hả?

- Ấy… đều là chung một ý!

Trần Thư đau lòng nhức óc nói:

- Ta vì tìm đám hàng kia, tìm tòi gần một tháng, hơn nữa là trải qua nhiều phen nguy cơ sinh tử, kết quả đổi lại là sự nghi ngờ của người?

- …

Lão gia tử liếc nhìn hắn một cái, nói:

- Được rồi được rồi, không cần phải diễn nữa, cho bản thân thêm kịch tính, ta chỉ là thuận miệng hỏi một câu mà thôi.

Nếu là những người khác, e rằng bọn họ thật sự sẽ bị Trần Thư lừa gạt, nhưng lão ta có thể liếc mắt một cái là nhận ra.

Chương 1801: Nam Thanh Quốc, mở cướp

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trệ, sau đó nói: - Có thể bù đắp một chút không, xoa dịu trái tim vừa bị tổn thương của ta.

Vèo!

Trong phút chốc, thân ảnh của lão gia tử biến mất, lão ta trực tiếp bày tỏ suy nghĩ của mình bằng những hành động thiết thực.

- …

Trần Thư liếc nhìn tầng hai của lầu các, trong mắt có chút động, nhưng cuối cùng lại bất đắc dĩ rời đi.

Lam Tinh, Kinh Đô.

- Đây chính là thứ có thể thăng cấp Thần Kỹ…

Hắn sờ sờ khối Thạch Đầu màu tím trong tay, chỉ cảm thấy có chút ấm áp, nguyên liệu cụ thể hoàn toàn không thể phân tích được.

- Cho ai dùng đây?

Trần Thư lẩm bẩm, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Đầu tiên là loại trừ Tiểu Tinh Linh, Tử Vong Hồi Phục của nó có thể mang lại cho sinh vật cái mạng thứ hai, nhưng không sử dụng thường xuyên, cuối cùng hắn ổn đến một phát, sẽ ít khi đặt chính mình vào tình cảnh nguy hiểm.

- Cho con thỏ thì có hơi lãng phí…

Bởi vì Thỏ Không Gian có thiên phú Không Gian Quyến Cố Giả, không có kỹ năng đẳng cấp mà nói, nếu là ăn vào, xác suất lớn sẽ chuyển hóa làm không gian thuộc tính.

- Tiểu Hoàng hay là Husky…

Bây giờ cự đại hoá của Tiểu Hoàng là Lv10, có thể tăng vọt gấp 20 lần kích thước, mà kỹ năng Phân Thân của Husky đã trở thành Lv8 sau lần huyết mạch tiến hóa cuối cùng.

- Sẽ có một Phân Thân thứ ba?

Trần Thư liếm môi, đây là chỗ tăng lên lớn nhất.

Nếu có ba Phân Thân, dưới hỏa lực toàn diện của Husky, thực lực sẽ đạt đến Vương Cấp.

Nhưng một lần trước xuất hiện cái thứ hai phân thân là Lv6, Trần Thư suy đoán thời điểm Lv11, kỹ năng mới có thể xuất hiện biến chất.

- Nếu là tăng thêm Đẳng Cấp Tăng Phúc cho Tiểu Tinh Linh, thì nhiều nhất là Lv10.

Trong lòng Trần Thư có chút rối rắm, nếu như giao cho Tiểu Hoàng thì thật sự là tăng lên, nhưng đối với Husky, chỉ có thể nói là tương lai đầy hứa hẹn…

Cuối cùng, hắn đã chọn bồi dưỡng Husky.

Muốn vượt cấp khiêu chiến cùng Vương Cấp, Husky là chủ lực không thể thiếu, hình thể Tiểu Hoàng lớn một chút thì tác dụng cũng không lớn…

Ba ngày sau đó.

Trần Thư đi tới một trấn nhỏ trong phòng tuyến phương Bắc phòng, yên lặng chờ đợi Đại Lực đến.

- Lại có thể trở về nơi năm đó…

Trong mắt của hắn có một chút cảm khái, lẩm bẩm.

Lúc trước ở phòng tuyến phương Bắc gặp được công kích của hung thú, vì ma luyện mỗi đại thiên tài, quan phương cố ý để bọn họ tới tham gia phòng thủ.

Mà Trần Thư vừa tới cái trấn nhỏ này liền trùng hợp gặp được Tạ Tố Nam đang bị người truy sát, đồng thời cũng là trên đường trước khi đến phòng tuyến, gặp được đám người Cơ Phong đang đua tốc độ…

Đang lúc hắn đánh giá tiểu trấn, Đại Lực cưỡi một con Thanh Điểu bay tới.

- Trần Bì! Đến giúp ta.

Đại Lực hạ xuống dưới, chỉ chỉ đủ loại bao túi trên lưng chim.

Trần Thư nhíu mày nói:

- Nhiều đồ như vậy?

Thỏ Không Gian đồng thời xuất hiện, phóng ra một kỹ năng thu toàn bộ bao túi vào không gian chuyên biệt của mình.

Bây giờ thuộc tính không gian của nó tương đối cao, ngược lại không lo lắng sẽ có vấn đề bị đầy, mà đây cũng là một trong lực lượng loạn thế tội phạm Trần

Thư muốn làm…

- Tất nhiên, chuyến này của chúng ta không biết rõ phải mất bao lâu, ta mang nhiều nguyên liệu nấu ăn một chút, trên đường nghiên cứu chút món ăn mới.

Đại Lực nhếch miệng lên, nói:

- Nếu như gặp phải những thế lực nhân loại còn lại, chúng ta còn có thể dùng vật tư đổi chút đặc sản của bọn họ.

Bây giờ thế đạo hỗn loạn, tiền tệ chỉ có thể sử dụng ở nước nhà, ở trên quốc tế đã sớm về lại nguyên thủy lấy vật đổi vật.

- Được rồi, ngươi trở về đi.

Đại Lực vỗ vỗ sau lưng Thanh Điểu, ra hiệu nó có thể rời đi.

Trần Thư hỏi:

- Khế Ước Linh của bằng hữu ngươi?

- Không phải, ta thuê đó.

- Thuê?

Trong mắt Trần Thư đã có một chút kinh ngạc, đầu năm nay còn có thể thuê khế ước linh?

- Phi Hành cục phía chính phủ, ngươi không biết sao?

Đại Lực giải thích một chút, hỏi tiếp:

- Ngươi không phải Ngự Long Vệ à? Không thông báo cho ngươi?

- …

Trần Thư nháy mắt yên lặng, băng tay của hắn nhìn dọa người vậy thôi, kỳ thực chỉ là nhân viên ngoài biên chế trên danh nghĩa mà thôi..

- Phi Hành cục là có ý gì?

- Cuối năm ngoái quan phương xây dựng một bộ ngành, chỉ cần thông qua xét duyệt của bọn họ, khế ước linh của ngươi sẽ có giấy phép tổ chức.

Đại Lực giải thích:

- Bây giờ hiện đại hoá phương tiện giao thông đã bắt đầu giảm thiểu, quan phương bắt đầu dùng khế ước linh tới đưa đón hành khách, năng suất càng cao, có điều giá cả khá đắt đỏ, không trở thành chủ lưu.

- …

Trần Thư không nghĩ tới quan phương sẽ cho ra một bước này, đối với người thường mà nói, không thể nghi ngờ là một biến hóa cực lớn.

- Bởi vì đại chiến à?

Hắn thoáng cái liền nghĩ đến nguyên nhân mấu chốt.

Nếu đại chiến mở ra, bởi vì đủ loại kỹ năng sẽ khiến tín hiệu đường truyền mất đi hiệu lực, dẫn đến thiết bị khoa học kỹ thuật mất đi tác dụng, vì phòng ngừa giao thông tê liệt, quan phương sớm đưa ra cách đối phó.

- Xem ra chuyện Liên Minh Tự Do mất liên lạc đã cho các nước một cảnh cáo.

Trần Thư hiểu rõ, tiếp đó nhíu mày nói:

- Nếu như ta dùng thỏ tới chuyển người, có phải có rất nhiều tiền hay không?

Chương 1802: Nam Thanh Quốc, mở cướp (2)

Còn có cái gì an toàn hơn, nhanh chóng hơn so với thuấn di? Đại Lực suy tư một chút, nghiêm túc nói:

- Ta cảm thấy… Lão gia tử sẽ đánh chết ngươi!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Vì sao? Lão quản thiên quản địa quản không khí sao?

- Thần kỹ không gian của ngươi tương đương với lão gia tử cho, nếu là để lão biết, ngươi dùng tới làm cái này…

- Được rồi, đừng nói nữa.

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, não đã bổ ra cảnh tượng đó…

- Chúng ta chuẩn bị xuất phát!

Nói xong, hắn mang theo Đại Lực, thuấn di một cái liền đi tới hải vực trong phương Bắc

- Hả?

Hắn đánh giá bốn phía, thần sắc hơi động một chút, nháy mắt khiến Husky xuất thủ.

Ầm!

Một khối vẫn thạch khổng lồ rơi xuống phía dưới, rơi vào trong nước biển.

Lượng nước lớn văng lên, bao trùm cả ngàn mét, đồng thời kèm theo tiếng chói tai.

Một lúc lâu sau, hỏa diễm trên thiên thiên mới tiêu tán hết, động tĩnh cũng nhỏ xuống..

Mà lúc này, trên mặt biển đã nổi lơ lửng mấy thân thể hung thú tàn phế, đồng thời bốc lên hương vị mê người.

- Lại có giám thị?

Trần Thư sờ lên cằm, vừa rồi hắn phát giác được ánh mắt ác ý, rõ ràng khác biệt với hung thú phổ thông.

Hắn lẩm bẩm nói:

- Chẳng lẽ là đoạt cứ điểm kia, để cho Thánh Ngự Hội có chút gấp?

Lập tức, hắn liền không quá để ý, lại thuấn di một cái, đi tới chỗ sâu hơn trong hải vực.

Nếu là bàn về sức chiến đấu, khả năng hắn thậm chí cũng không bằng Vương cấp phổ thông, nhưng luận về năng lực bảo mệnh, cho dù là cá mập hoàng đô cũng không làm gì được hắn.

Chỉ là Thánh Ngự Hội hắn cũng không có một chút biện pháp nào.

Mắt thấy bốn phía không có hung thú kỳ quái, hắn triệu hoán Tiểu Hoàng ra, bắt

đầu tiến về bán cầu kia của Lam Tinh.

Đại Lực mở miệng hỏi:

- Mục tiêu thứ nhất của chúng ta là gì?

- Ừm…Ta còn chưa nghĩ xong…

Trần Thư nhún vai, đồng thời mở một cái màn hình giả lập ra, phía trên chính là bản đồ thế giới, hơn nữa vẫn luôn đổi mới theo thời gian thực.

Phía trên chỉ có mười hai thế lực quốc gia là màu xanh lam, biểu thị vẫn là trạng thái sinh tồn.

Mà còn lại trên trăm quốc gia lãnh địa, đều là dùng màu đỏ bắt mắt đánh dấu, mang ý nghĩa bọn hắn đã hủy diệt, biến thành nơi phế tích.

Trừ đó ra, phía trên cũng đánh dấu nơi nguy hiểm hung thú tụ tập.

Trong đó độ nguy hiểm cao nhất là vị trí của Liên Minh Tự Do, bọn hắn ngay lúc này đang chống đỡ tuyệt đại đa số bộ

phận hung thú tiến công.

- Liên Minh Tự Do như thế nào?

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Đại Lực mở miệng:

- Lúc này đi, ngươi chuẩn bị trợ giúp, hay là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đây?

- y…

Trần Thư suy tư một chút, nói nghiêm túc:

- Trợ giúp ăn cướp…

-???

Mắt thấy vẻ mặt Đại Lực mơ hồ, Trần Thư giải thích:

- Thì cũng chỉ là ăn cướp…

- Dẹp đi… Ta cảm thấy phải cẩn thận một chút.

Đại Lực lắc đầu, nghiêm túc phân tích nói:

- Thứ nhất, bây giờ hung thú đã mở ra tiến công lớn với Liên Minh Tự Do, cá mập hoàng vô cùng có khả năng cũng ở đó, ngươi tốt nhất là không nên tới gần, tất nhiên, nếu như ngươi muốn dựa vào sức một mình, dẫn toàn bộ hung thú ra, cứu vãn Liên Minh Tự Do, vậy ta không phản đối.

- Thứ hai, hiện tại chính là thời kỳ nhạy cảm, nếu là ngươi ăn cướp, lại truyền đến tai thế lực nhân loại còn sót lại, có chút phá hoại hài hòa của nội bộ nhân loại, dù sao thân phận của ngươi không tầm thường.

- Có chút đạo lý…

Trần Thư sờ lên cằm, nói:

- Có điều ta nói ăn cướp, chủ yếu là muốn cướp tài nguyên di lạc ở mấy châu còn lại của liên minh, sẽ ra tay với Tự Do Châu.

- Vậy cũng hết sức không nên.

Đại Lực lắc đầu nói:

- Huống chi, nơi đó nguy hiểm quá lớn, không cần thiết mạo hiểm.

- Vậy ngươi cảm thấy đi chỗ nào đáng tin?

- Nơi này!

Đại Lực chỉ hướng một cái tiểu quốc gia thế lực, trong mắt đã có một chút hưng phấn.

- Hả? Đây không phải Nam Thanh Quốc cử hành cup thực thần à?

Vẻ mặt của hắn khẽ giật mình, nói:

- Ngươi muốn đi ôn lại hiện trường tranh tài một chút?

- Dĩ nhiên không phải!

Đại Lực liếm môi một cái, nói:

- Bởi vì nguyên nhân cup thực thần, tổng bộ hiệp hội linh trù thế giới di chuyển đi, ta cảm thấy chúng ta có thể cứu người linh trù sống sót, hơn nữa không chừng có thể tìm ra một ít thực đơn linh trù đỉnh cấp đánh rơi.

Hắn ta mặc dù đã là thực thần, nhưng so sánh với thực đơn lãnh chúa còn lại, có thể cho hắn không ít dẫn dắt.

- Như vậy à…

Trần Thư nao nao, tiếp đó liền nói:

- Được! Không có vấn đề!

- Hả? Dứt khoát như vậy?

Ngược lại Đại Lực đã có một chút kinh ngạc, vốn cho rằng Trần Thư sẽ phủ quyết, dù sao hắn có suy tính của mình.

- Tăng trình độ của ngươi lên là tăng thực lực của ta lên!

Trần Thư cười ha hả, nói:

- Hơn nữa những tên linh trù kia đều giàu chảy mỡ, tài nguyên vật liệu trong

phế tích Nam Thanh Quốc phế tích đoán chừng sẽ không thiếu…

- …

- Xuất phát! Nam Thanh Quốc! Mở cướp!

Hắn vỗ vỗ đầu Tiểu Hoàng, triển khai toàn bộ tốc độ, thẳng đến chỗ cần đến mà đi!

- Yahhh!

Chương 1803: Đây chính là cổ vũ tới từ hệ thống sao?

Trần Thư giang hai tay ra, nghênh đón gió biển gào thét, tâm tình thoải mái tột cùng, lại có cảm giác "trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi". Một ngày sau.

Chỗ sâu trong hải vực, một viên cầu màu vàng lớn phiêu phù ở trên không, như là một cái khinh khí cầu, vượt qua hải dương cực nhanh.

- Trần Bì, ngươi nói thử xem hiện tại tình huống ở Nam Thanh Quốc như thế nào?

- Còn có thể là tình huống gì? Đã là chỗ vui chơi của hung thú.

Vẻ mặt Trần Thư bình thường, nói:

- Hơn nữa sức chiến đấu của linh trù đều bình thường, thương vong sẽ rất thảm trọng.

- A…

Đại Lực thở dài, cùng là linh trù, trong lòng chung quy sẽ có chút bi thương.

Đúng lúc này, Tiểu Hoàng đột nhiên hạ xuống, lặng yên không tiếng động rơi vào phía dưới đại dương.

Vẻ mặt Trần Thư hơi động, nhìn khoảng không phía trên mặt biển, chỉ thấy xa xa xuất hiện cả đàn cả lũ hung thú.

- Hả? Phía trước lại là một nhóm hung thú?

Hắn theo bản năng chuẩn bị dùng thuấn di né tránh, không muốn nảy sinh thị phi, dù sao hắn là vì tài phú mà ra biển.

Nhưng khi ánh mắt của hắn nhìn về phía các hung thú trên không, hai mắt nháy mắt tỏa sáng.

Chỉ thấy cách vài trăm mét có hung thú bong bóng khổng lồ phiêu phù ở trên không, trong đó dĩ nhiên là tràn đầy đủ loại dược liệu khoáng thạch.

- Vận khí tốt như vậy? Dĩ nhiên gặp được đội ngũ hung thú vận chuyển?

Thế lực nhân loại liên tiếp bị công phá, hung thú đương nhiên thu được lượng lớn tài nguyên, chở về bên trong biển sâu.

Hai mắt Trần Thư sáng lên, trong mắt đã có một chút tham lam, đã chuẩn bị một chuyến luyện tay một chút trước khi lên bờ.

Các hung thú cấp bậc trung bình là Hoàng Kim nhất tinh, hơn nữa khí thế bất phàm, hiển nhiên đều là người nổi bật đồng cấp, dù sao chuyến này cũng là người hộ tống.

Mà làm người khác chú ý nhất là ba con Giao Long, toàn thân bọn chúng hiện ra màu tím, ánh mắt cảnh giác đánh giá bốn phía, tản ra khí tức Vương cấp!

Chính là ba con hung thú biến dị Vương cấp nhất tinh!

Nếu là luận thực lực, cho dù là Ngự Thú sư Vương cấp cũng khó mà cướp được tài nguyên từ trong tay bọn nó.

- Trộm một đợt trước!

Trần Thư liếm môi một cái, chuẩn bị dùng trí trước một chút!

Mà đang lúc hắn muốn động tay, trước mắt vậy mà lại xuất hiện hệ thống tuyển hạng:

[Tuyển hạng một: Thu hoạch tài nguyên giá trị một điểm vạn dược! Hoàn thành ban thưởng: Ngẫu nhiên mở ra một cái phối trí dược tề thần kỳ + đại lượng ngự thú lực + toàn bộ thuộc tính bốn con Khế Ước Linh thêm 1%.]

[Tuyển hạng hai: Thu hoạch tài nguyên giá trị mười vạn điểm dược dẫn! Hoàn thành ban thưởng: Ngẫu nhiên mở ra hai phối trí dược tề thần kỳ + lượng lớn ngự thú lực + toàn bộ thuộc tính của bốn con Khế Ước Linh thêm 5%.]

[Tuyển hạng ba: Thu hoạch tài nguyên giá trị một trăm vạn điểm dược dẫn! Hoàn thành ban thưởng: Ngẫu nhiên mở ra ba phối trí dược tề thần kì + kí chủ tấn thăng làm Hoàng Kim tam tinh + toàn bộ thuộc tính của bốn Khế Ước Linh thêm 10%+ sách kỹ năng Lôi Ngự.]

[Chú thích: Bản tuyển hạng trong vòng một năm, nếu là đạt thành tuyển hạng thứ ba, kết toán sớm…]

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, hai mắt bị hệ thống tuyển hạng hấp dẫn lực chú ý.

Hắn hơi quét mắt một lần, trọng điểm nhìn phía ban thưởng, cả người đều trở nên có chút phấn khởi.

Đây chính là cổ vũ tới từ hệ thống à?

- Còn phải phát động hệ thống tuyển hạng, ta cũng phải hành động mới được.

Hắn sờ lên cằm, nếu mình không có hành động ra biển, hệ thống chắc hẳn cũng sẽ không phát động tuyển hạng tương quan.

- Một trăm vạn điểm dược dẫn…

Hắn tự lẩm bẩm:

- Đại khái tương đương với mười vạn triệu tài nguyên ngự thú, hệ thống thật sự có lòng tin với ta…

Đối với bất luận Vương cấp nào mà nói, đây đều là một khoản lớn khó có thể tưởng tượng, chỉ có bốn đại quốc mới có lòng tin cầm ra được.

Mà đối với cá nhân mà nói, cũng chỉ có tứ đại Ngự Thú sư Truyền Kỳ khả năng sẽ có nhiều tài nguyên như vậy.

Lông mày của hắn nhíu một cái, nói:

- Ta mẹ nó bao lâu mới lấy được…

Có điều hệ thống ban thưởng cũng là khá hậu hĩnh, ba dược tề thần kỳ, tăng thêm một cái ban thưởng tiểu đẳng cấp, lại thêm

ngụy Thần cấp [Lôi Ngự], cùng 10% toàn bộ thuộc tính, đều là đại khen thưởng nghịch thiên.

- Mặc kệ, cướp một khoản trước rồi nói!

Trần Thư lắc đầu, ánh mắt nhìn hung thú phía xa xa.

Giờ phút này, ba con Giao Long màu tím tựa hồ là phát giác được khác thường, ánh mắt liên tiếp nhìn phía dưới mặt biển.

- Lên!

Hai con ngươi Thỏ Không Gian hơi động, thuấn di một cái tới các hung thú trên không.

Mục tiêu của nó tương đối rõ ràng, chính là ba cái bong bóng khổng lồ cất giữ tài nguyên!

Xoẹt!

Trong chốc lát, Không Gian Lợi Nhận xuất hiện, cưỡng ép cắt bong bóng ra, chuẩn bị thu nội bộ tài nguyên vào không gian chuyên biệt của mình.

Nhưng ba con Giao Long gần như là phản ứng lại trước tiên.

Bọn chúng ngoác cái miệng rộng ra, kèm theo tiếng gầm khủng bố.

Một đạo lực hút vô hình xuất hiện, chia nhau thu ba cái bong bóng vào bụng chính mình, để phòng bị Thỏ Không Gian thu lấy.

Cứ việc đây chỉ là tạm thời, nhưng chỉ cần đã giải quyết địch nhân, thì có thể phun bong bóng ra lại lần nữa.

Chương 1804: Lần đầu tiên đến Nam Thanh Quốc!

Hống! Trong chốc lát, mấy trăm con hung thú Hoàng Kim gào thét lên tiếng, ánh mắt cực kỳ hung tàn nhìn về phía Thỏ Không Gian.

Rầm rầm rầm!

Không có bất kỳ nói nhảm, bọn chúng trực tiếp phun ra đủ loại kỹ năng sát phạt, phô thiên cái địa bao phủ Thỏ Không Gian.

Thỏ Không Gian thuấn di một cái xuống phía dưới, lại lần nữa về tới bên cạnh Trần Thư.

- Thất bại?

Trần Thư chớp chớp lông mày, ngược lại không có vẻ gì ngoài ý muốn.

Nếu là cướp đồ vật hung thú dễ như vậy, e rằng những tên thương nhân loạn thế kia đã sớm đổi nghề làm hải tặc.

Hắn lẩm bẩm nói:

- Nhóm này hàng vẫn phải lấy.

Nếu là không có hệ thống tuyển hạng, e rằng hắn sẽ lựa chọn buông tha, nhưng bây giờ không thể bỏ qua bất luận cơ hội cướp đoạt tài nguyên nào.

Trần Thư lấy ra Dược Tề Bạo Tẩu màu đỏ, đút cho Thỏ Không Gian ước chừng một phần ba.

Trong nháy mắt.

Hai con ngươi Thỏ Không Gian xuất hiện một vòng quang mang đỏ tươi, bản thân thuộc tính không gian nháy mắt tăng vọt gấp mấy lần!

- Hống ~

Nó gầm nhẹ một tiếng, hai con ngươi trong lúc mơ hồ xuất hiện một đạo hư ảnh Ứng Long, tràn ngập khí thế khủng bố viễn cổ.

Ba cái Giao Long đang gào thét nghe động tĩnh im bặt mà dừng, huyết mạch áp chế khiến khí tức bọn chúng nháy mắt trì trệ, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Đi đi! Thỏ mập!

Hai con ngươi tiểu tinh linh hơi động, ném ra các loại kỹ năng phụ trợ [Không Gian Bổ Trợ] [Đẳng Cấp Tăng Phúc] [Thực Lực Bạo Tăng], khiến chiến lực của nó lại lần nữa kéo lên một đoạn.

Thỏ Không Gian thuấn di một cái đi tới một trên đầu một con Giao Long màu tím, cà rốt trong tay cuồng bạo nổ ra!

Ầm!

Cứ việc không phát động đặc hiệu vũ khí chuyên môn, nhưng Thỏ Không Gian Thỏ [Không Gian Xé Rách], mỗi một kích đều kèm theo năng lực xé rách cường đại.

Trong lúc mơ hồ, phảng phất có một cái cự trảo Ứng Long hư ảo, hướng về phía trước mạnh mẽ vung xuống!

- Ngao!

Giao Long màu tím thậm chí chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy đầu óc giống như bị xé rách, máu tươi phun ra như không cần tiền.

Rầm rầm rầm!

Tốc độ công kích của bản thân Thỏ Không Gian tương đối nhanh, như là quỷ súc, thậm chí là kéo cà rốt khổng lồ ra khỏi tàn ảnh

Có điều mấy giây, nó đã đánh ra hơn trăm đạo công kích!

Chỉ có thể nói một chút, nhanh!

Grào

Đầu của Tử Sắc Giao Long bị nưta ra, thậm chí còn để lộ đủ loại dây thần kinh bên trong, nó không hề có chút sức phản kháng nào.

Cuối cùng những Hung Thú còn lại đã phản ứng.

Rầm rầm rầm!

Tất cả các loại kỹ năng đều bị tấn công cuồng bạo, ngay cả những Vương Cấp sinh vật phòng ngự cũng không dám chống lại.

Thỏ Không Gian liên tục thuấn di, dễ dàng tránh được các kỹ năng nổ tung. Đồng thời, do tác dụng Tông Sư Cấp của Không Gian Dược Tề (mỗi lần phóng thích ra một Bước Nhảy Không Gian, nó sẽ thêm một lớp áo giáp không gian cho bản thân,

giảm thời gian bị khống chế, có thể chồng lên nhau), làm cho nó đầy tính bền bỉ, mang biến tướng các kỹ năng Bá Thể.

Nhất thời, Thỏ Không Gian giống như một vị thần chiến tranh bất khả chiến bại, bản thân không hề bị thương.

Một lúc sau, đầu của Tử Sắc Giao Long bị đánh nứt ra, khí tức sinh mệnh lập tức biến mất.

Một quả bong bóng khổng lồ xuất hiện từ cơ thể của nó, chứa đầy các loại tài nguyên khác nhau.

Thấy vậy, Thỏ Không Gian thu nó vào trong không gian thuộc tính của mình, trong khi những Hung Thú còn lại chỉ có thể đứng nhìn, không dám ngăn cản.

- Grào!

Hai con Tử Sắc Giao Long kia gầm lên, lập tức tản ra các hướng khác nhau, đồng thời báo cho đám Hung Thú trong biển tới hỗ trợ.

Thỏ Không Gian nghiêng đầu nhìn hai con Tử Sắc Giao Long.

Tay trái của nó giang rộng ra, sức mạnh không gian trào ra, [Không Gian lao tù] nhốt một con Giao Long trong đó.

Đồng thời, kỹ năng thức tính [Không Gian Đánh Dấu] được ném lên người một con Giao Long khác.

Nó đứng yên, chỉ theo hướng một củ cà rốt khổng lồ về phía chỗ trống, bất ngờ âm thanh rầm rầm truyền đến,

Cùng lúc đó, thân hình của Giao Long đang chạy ở đằng xa ngã quỵ ngay lập tức, trong miệng không nhịn được mà kêu lên một tiếng.

Trong mắt Giao Long hiện rõ vẻ sợ hãi, nó chưa bao giờ phải đối mặt với một kẻ thù kỳ lạ như vậy trước đây.

Grào!

Đứng trước nguy cơ tử vong, Giao Long chỉ có thể tung ra những kỹ năng mạnh nhất của mình.

Miệng nó phun ra Tử Sắc Băng Mâu, dường như đang khóa chặt Thỏ Không Gian, khiến nó không thể tránh được.

Grào!

Thỏ Không Gian có [Bản năng chiến đấu (Rồng)], ngay lập tức nhận ra đây là một kỹ năng khóa chặt hiếm thấy.

Nó giang rộng trái ra, trên Băng Mâu hiện lên mấy chục Ấn Ký không gian, lập tức hóa thành một Không Gian Lợi Nhuận đáng sợ.

Xùy!

Lực cắt không gian sắc bén buộc phải tách Băng Mâu ra, biến nó thành những mảnh vụn băng rơi xuống biển.

Nhìn thấy cảnh này, thần sắc của Tử Sắc Giao Long mất hết hy vọng.

Dù sao cũng chỉ là hộ tống đơn giản, mà dám cướp đi đại bản doanh của Hung Thú, không phải là tự tìm cái chết sao?

Nhưng ai biết được, thực sự sẽ gặp một kẻ khó chơi như vậy …

Năm phút sau,.

Ba con Giao Long Vương cấp cùng với hàng trăm con Hung Thú Hoàng Kim rơi xuống, tất cả đều bị rách đầu, dáng vẻ khá thê thảm.

Chương 1805: Lần đầu tiên đến Nam Thanh Quốc! (2)

– Giải quyết xong rồi! Trần Thư đã khéo léo lấy ra Ngự Thú Trân Châu từ ba con Giao Long, nhưng Đại Lực đã cắt một phần huyết nhục có giá trị nhất.

Cả hai lại lên đường, để lại hiện trường khắp nơi toàn mùi máu tanh…

…

Một giờ sau.

Một phần ba số Bạo Tẩu Dược Tề đã được đổi lấy hơn 20 tỷ tài nguyên … một đợt lời lớn …

Trần Thư ước lượng sơ bộ, khóe miệng nở nụ cười nhẹ.

Điều làm hắn phấn khích hơn nữa là bên trong thực sự có ba chiếc Cuồng Loạn Tinh Hiệp, có thể trang bị cho một lọ Bạo Tẩu Dược Tề.

- Làm việc không tệ.

Trần Thư lệnh cho Tiểu Tinh Linh cho Thỏ Không Gian tăng thêm một [Tử Vong Hồi Phục], đồng thời nuốt một lượng lớn thuốc năng lượng Dược Tề, nhanh chóng làm giảm trạng thái yếu ớt của nó.

Vào thời điểm này, Liên minh Tự do của Sa Hoàng ở gần đó cũng nhận được tin tức:

- Có người đã cướp bóc trong lãnh địa của nó?

Điều khiến nó phẫn nộ hơn nữa là lần trước tên cướp chính là Trần Thư!

Sa Hoàng theo bản năng muốn đem quân quay lại để giết, nhưng khi nghĩ đến tình cảnh ngày trước, hắn đã cố gắng kìm nén lại,

Thực sự không chắc rằng hắn ta có thể giết được Trần Thư trừ khi hắn ta gọi một người phụ trợ có thể khắc chế dịch chuyển tức thời của đối thủ.

Và nhiệm vụ chính của nó lúc này là công phá phòng tuyến của Liên minh Tự do và tạo bước đột phá cho cuộc đại chiến.

Cuối cùng, Sa Hoàng chỉ có thể kiên trì tác chiến ở tiền tuyến …

…

Năm ngày sau.

Trần Thư cuối cùng đã đến gần Hải Ngạn của Nam Thanh Quốc, có thể lờ mờ nhìn thấy đường nét của đại lục.

Với tốc độ của Trần Thư, hắn ta có thể đã đến đích từ lâu.

Nhưng vụ cướp lần trước khiến hắn có chút động lòng, liên tục lênh đênh trên biển mấy ngày liền, đáng tiếc là không thu được gì thêm.

Trong biển cả mênh mông, xác suất gặp được Hung Thú vận chuyển tài nguyên thực sự quá mong manh.

- Nam Thanh Quốc…

Trần Thư hai người cưỡi Tiểu Hoàng trong nháy mắt đã đến bờ Hải Ngạn.

Và đây cũng là nơi mà Phù Ninh cường giả Vương Cấp của Nam Thanh Quốc đã tiếp đón hai người họ.

- Đáng tiếc…

Trần Thư liếc nhìn Kim Sắc Minh Nguyệt phía dưới, sớm đã không còn một bóng người, nhưng có thể nhìn thấy Hung Thú lảng vảng khắp nơi, nghiễm nhiên được xem như là lãnh thổ mới.

Tuy nhiên cấp bậc của bọn chúng không cao, đối mặt với Tiểu Hoàng trên không trung, đều nằm rạp trên mặt đất, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi,

- Grào!

Husky thản nhiên giết hơn mười con Hung Thú trong vài giây,\mất hứng lại lãng phí thời gian.

Trần Thư lẩm bẩm:

- Tiền bối của Phù Ninh còn sống sao?

- Hắn ta là một Ngự Thú Sư Vương Cấp, hắn ta khó có khả năng rơi xuống.

Trương Đại Lực làm một động tác cầu nguyện,

Khi hai người lần đầu tiên đến Nam Thanh Quốc, đối phương đã chăm sóc cho họ rất nhiều, đương nhiên họ không muốn đối phương rơi xuống.

Sau một lúc, cả hai băng qua tuyến Hải Ngạn, đường nét của những đống đổ nát của thành phố hiện ra lờ mờ.

Để tránh thu hút sự chú ý, Trần Thư cất Tiểu Hoàng đi, mang theo ba Khế Ước Linh khác, bước vào thành phố.

Hai người đứng trên phố, ánh mắt hơi bấn loạn một lúc.

Những ngôi nhà sụp đổ, đường phố dính đầy vết máu đen, đâu đâu cũng thấy mùi hôi thối của Huyết Nhục, sớm đã không có một chút hơi thở của sự sinh tồn của con người …

Trần Thư lắc đầu nói:

- Đoán chừng cũng không có bảo vật gì, hãy đi đến thủ đô của Nam Thanh Quốc.

Chưa kể đến thời loạn thế, ngay cả trong thời bình, khả năng cao là một thành phố nhỏ như vậy sẽ không giàu có.

Ngay khi cả hai chuẩn bị rời đi,

Thần sắc của Trần Thư thay đổi, hắn ta nhìn thấy một viên đạn xuyên qua không khí đang lao tới với tốc độ cao từ sau não mình!

Nhưng khi còn cách phía sau đầu hắn ta khoảng một cen-ti mét, một lực vô hình xuất hiện ép đạn ngưng trệ trong không trung.

Và cảnh tượng này đã bị trông thấy bởi một nhân vật cách đó một trăm mét,

Thần sắc của hắn ta có sự thay đổi lớn, hắn ta mang theo một cây giáo dài, quay người bỏ chạy về phía xa.

- Địch thủ của ta?

Trần Thư hơi giật mình, sau đó xoay người nhẹ, cầm viên đạn trong tay.

Trong mắt hắn đượm vẻ suy tư, dĩ nhiên là dùng đạn tiến công, khả năng cao là người thường.

Mà điều khiến hắn bất ngờ là đối phương che giấu sát khí tốt, tuy không bằng sát thủ của Tổ chức Ám Dạ nhưng lại mạnh hơn người thường rất nhiều.

Lúc này, nam tử đã bỏ chạy xa hàng trăm mét và lẩn trốn trong đống đổ nát của một tòa nhà bị sập.

Vù vù.

Nam tử thở hổn hển và cởi bỏ chiếc áo choàng đen đã sờn, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Hắn không ngờ thực lực của đối phương lại đáng sợ như vậy, lại có thể nhận ra, hoàn toàn khác với những mục tiêu săn giết trước đây của hắn.

- Tới đây kẻ khó chơi… Rút lui…

Nam tử vào sâu bên trong tòa nhà và đá đi một tấm thép trên mặt đất để lộ ra một địa đạo tối om.

Vừa định chạy trốn, bên trên đống đổ nát của tòa nhà đột nhiên bị một Hỏa Trụ quét sạch, hắn trực tiếp lộ ra dưới ánh mặt trời.

Thần sắc của nam tử hoảng hốt, cả người choáng váng.

Và cách vị trí trước mặt hắn ta hàng chục mét.

Hai thanh niên mang theo một con Husky và một con thỏ đang từ từ tiến đến …

Chương 1806: Bổn tội phạm đến thị sát công việc

Một người trong số họ đang cầm một con dao đồ tể sáng loáng, trong khi người kia mang theo một chiếc nồi gang lớn. Cảnh tượng này khiến hắn ta toát mồ hôi lạnh, lập tức trong lòng nghĩ đến cảnh tượng không mấy tốt đẹp …

- Ta… thật sự không ngon đâu.

Người đàn ông vội vàng lùi ra đằng sau, vấp một cái rồi ngã ra đất luôn.

Nhìn bộ dạng hằm hằm kia của hai người kia, hắn ta cảm thấy mình như con heo sắp bị thịt vậy.

Thời buổi này, bộ tộc ăn thịt người xuất hiện rồi sao?

- Ăn ngươi làm cái gì?

Trần Thư bước đến, bình tĩnh nói.

- Ngươi là ai thế, ta quen ngươi không?

- …

Người đàn ông đó sợ hãi lắc đầu, nói.

- Ta… ta nhất thời hồ đồ… đại ca à… ta sai thật rồi.

- Nhất thời hồ đồ?

Ánh mắt Trần Thư hết sức bình tĩnh, chiếc dao giết heo trong tay hắn ném qua, nhắm thẳng vào đầu đối phương.

Mấy sợi lông tơ của người đàn ông dựng hết cả lên, dao giết heo cắm chắc chắn vào bức tường đá phía sau hắn ta, thân dao rung lên liên tục.

- …

Người đàn ông nuốt nước bọt, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi rồi lập tức quỳ xuống đánh bụp một cái.

- Đại ca, ta thực sự không còn cách nào khác cả, ta trên có già…

- Dừng lại.

Trần Thư cau mày, nói.

- Rốt cuộc thì ngươi là ai thế? Nếu ngoan ngoãn thành thực nói ra thì ta có thể tha mạng cho ngươi.

Người đàn ông cúi đầu xuống, bắt đầu nói lai lịch của mình.

Một lát sau, ánh mắt Trần Thư có chút suy tư, hắn đánh giá người đàn ông đó.

Đối phương là một Thập Hoang Giả, chủ yếu phụ trách thu thập vật tư rơi vãi ở khắp nơi. Họ có thể đổi thức ăn, thời gian ở và nhiều thứ khác với người quản lý doanh địa.

Tình thế thời nay hỗn loạn, chế độ của loài người đang sụp đổ, đương nhiên là các doanh địa cứ mọc lên liên tục, họ muốn giành được một vùng đất để sinh sống. Mục đích chính của hung thú là để công phá thế lực quốc gia, với những doanh địa bé xíu thế này, họ cũng chẳng có hứng thú để tiêu diệt.

Trần Thư lạnh lùng nói:

- Đây là lý do ngươi tấn công ta à?

Cho dù mục đích của Thập Hoang Giả là thu thập vật tư ở khắp nơi, nhưng theo thời gia, muốn thu thập được những vật tư vô chủ đã trở nên khó lắm rồi, đương nhiên là chỉ có thể ra tay với các sát thủ đồng loại rồi.

- Ngươi muốn cái này sao?

Trần Thư chỉ vào cái tay nải lớn mà Đại Lực cầm bên tay phải, trong đó có rất nhiều loại thức ăn cao cấp để tiện cho hắn có thể nấu ăn bất cứ lúc nào.

Cho dù chỉ là thức ăn thôi nhưng giá trị của nó cũng không hề bèo, cho dù là ở thời bình thì nó cũng là vật quý hiếm chứ đừng nói đến thời loạn như hiện nay.

- …

Người đàn ông lắc đầu theo bản năng, nước mắt nước mũi đầm đìa, nói.

- Ta chỉ là nhất thời bị ma xui quỷ khiến thôi,… nếu thực sự không thu thập được vật tư nữa, người nhà của tôi, sẽ bị ép đến khu doanh địa, ta cũng không còn cách nào khác cả.

Trần Thư ngắt lời đối phương, hỏi.

- Doanh địa An lâm của mấy người ở chỗ nào vậy?

- Trung tâm thành phố của thành phố Ly Sơn.

Người đàn ông nói, không hề do dự.

- Nếu đại ca muốn đi thì ta có thể dẫn đường, ta rất quen với bên trong đó.

- Không cần đâu.

Trần Thư lắc đầu, cúi người xuống nói.

- Ta hỏi một chút, ngươi chỉ là người bình thường thì làm sao để khống chế sát ý của mình được.

Nếu như là Ngự Thú Sư cấp thấp không chủ quan thì còn có thể bị đối phương giết thật.

Người đàn ông cúi đầu, giải thích.

- Doanh địa sẽ dạy các kỹ năng liên quan, những Thập Hoang Giả như bọn ta về cơ bản là đều có năng lực này.

- Các ngươi có năng khiếu vậy sao?

Trần Thư nhướng mày, đây không phải một chuyện đơn giản đâu, chỉ có rất ít nhân tài làm được điều này thôi. Nếu không thì sát thủ của tổ chức Ám Dạ sớm đã cuỗm cả địa cầu rồi.

Người đàn ông lắc đầu nói.

- Người không có năng khiếu đó, mất mạng từ lâu rồi.

- …

Lúc này Trần Thư mới hiểu, hắn lẩm bẩm.

- Doanh địa An Lâm, khá thú vị đấy.

Hắn đưa theo Khế Ước Linh, quay người lại rời khỏi nơi đó.

- Ta sống được.

Người đàn ông thấy vậy, đầu óc ngơ ra, không ngờ mình còn có thể sống được.

Ánh mắt hắn ta nhìn về phía Trần Thư ở nơi xa, ánh mắt có nét quỷ dị, hắn ta đang nghĩ có muốn về báo tin không.

Đúng lúc này, bên tai hắn ta có tiếng gió thổi phù phù, cứ như không khí đã bị rạch ra vậy.

- Xì.

Một đạo Cự Hình Phong Nhẫn đi qua, đầu của người đàn ông đó bị chặt đứt, máu tươi phun ra, hóa thành một cỗ thi thể không đầu.

Vào khoảnh khắc mà hắn ta ra tay thì kết cục đã được định sẵn rồi.

- Chúng ta có đi doanh địa An Lâm đó không?

Đại Lực quay đầu lại nhìn về nơi xa, khi hắn ta nhìn thấy Husky tạo ra kỹ năng, hắn ta đã ý thức được rồi.

Hắn ta lắc đầu, không ngờ mới lên bờ đã gặp phải một tên chán sống.

- Đương nhiên là phải đi rồi.

Trần Thư liếm môi, nói.

- Vậy mà họ lại nhân lúc thời thế hỗn loạn để nhặt đồ như vậy, ta không nhịn được.

- …

Đại Lực nhìn hắn một cái rồi không nói gì nữa.

Mười phút sau, hai người bọn Trần Thư đến doanh địa An Lâm ở thành phố Ly Sơn.

Chương 1807: Thứ này không cần lau…

Khác với thành phố nhỏ ở biên giới ban nãy, thành phố Ly Sơn đã là thành phố lớn số một số hai ở Nam Thanh Quốc rồi. Vào thời bình, kinh tế ở đây cực kỳ phồn vinh. Nhưng tiếc là bây giờ mọi thứ đều tan biến hết rồi, chỉ còn lại khung cảnh tang thương ở khắp nơi thôi.

- Đến chưa?

Trần Thư nhìn về phía thành phố Ly Sơn ở nơi xa, hắn vẫn thấy các loại hung thú hoành hành, điều này cũng có nghĩa là doanh địa An Lâm chỉ chiếm một phần nhỏ của thành phố thôi.

Dù sao thì nếu tiếp quản cả thành phố, chắc chắn sẽ khiến hung thú tấn công rất mạnh mẽ.

Thời đại bây giờ, phải sống tạm bợ trong một góc thì mới sống được lâu.

Hắn nhìn con hung thú ở phía xa, sử dụng Thuấn Di để cùng Đại Lực đến con đường thương mại ở thành phố Ly Sơn.

Khắp nơi vẫn là những bức tường đổ nát,nhưng vẫn không nhìn thấy hung thú, hơn nữa còn có không ít dấu vết của việc loài người đã từng đến đây lục lọi.

- Ở ngay phía trước rồi sao?

Đúng lúc này, Trần Thư nghe thấy tiếng ồn ào của loài người.

Hai người họ rời khỏi con đường thương mại, quay sang đi đến con đường vắng vẻ ở bên cạnh.

Lối ra vào của con đường đó có giăng một lưới sắt lớn dài tầm mười mét, trên đó, ánh điện ở khắp nơi, xung quanh có rất nhiều con Khế Ước Linh, lúc nào cũng cảnh giác tình hình bên ngoài.

- Chiếm cả con đường sao? Đủ để cho không ít người sinh sống đấy.

Trần Thư vuốt cằm, Thuấn Di đến cửa doanh địa, cũng là lối ra vào của con đường đó.

- Ai thế?

- Grao!

Trần Thư đột nhiên xuất hiện, khiến tất cả mọi người bên trong doanh địa đều phải kinh ngạc, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác.

Trần Thư nhìn khoảng mười Ngự Thú Sư ở phía trước, ra hiệu bằng ánh mắt cho Husky.

Ngay lập tức, mắt nó phát ra ánh lửa, thuộc tính Nguyên Tố đáng sợ phát ra liên tục, khiến Khế Ước Linh xung quanh lập tức ngã rạp xuống đất, ánh mắt đầy nét sợ hãi.

Cả doanh địa lập tức bị chấn động, không ngờ sẽ có một cường giả đến.

Cho dù không nói về khả năng chiến đấu của đáng sợ của Trần Thư, chỉ đẳng cấp Hoàng Kim Nhị Tinh của hắn thôi đã đủ để hoành hành khắp một phương rồi.

- Gọi thủ lĩnh của các ngươi ra đây.

Trần Thư nhìn về phía trước, nói.

- Tội phạm Nam Giang đích thân đến thị sát công việc của các ngươi đây.

- …

Mọi người nhất thời im lặng, năm nay còn có người đi thị sát công việc sao?

Nhưng một giây sau, có người chấn động, hiểu ý của “tội phạm Nam Giang”.

- Ngươi… Ngươi là Trần Thư? !

Một tên Ngự Thú Sư hiện lên vẻ kinh ngạc trong mắt, hắn gắt gao nhìn chằm chằm Trần Thư như muốn xác nhận.

Danh khí của Trần Thư vốn dĩ truyền khắp toàn cầu, nhưng vì thế giới đại loạn, mọi người chỉ muốn sống thật lâu, đã sớm quên mất thời đại hòa bình khi ấy.

Trần Thư hai tay ôm ngực, thản nhiên nói:

- Thế nào? Không nhận ra ta?

Ngay lúc này một con Hắc Sắc Đại Hùng lao như bay đến, khiến cả mặt đất như rung chuyển, uy thế vô cùng đáng sợ.

Mà trên lưng Hắc Sắc Đại Hùng là nam tử trung niên mặc áo khoác màu đen.

Trên khuôn mặt hắn ta là những ấn ký đặc biệt được vẽ bằng thuốc màu đỏ, trong mắt tràn đầy sự hung bạo nóng nẩy, là một Ngự Thú Sư đến từ Hắc Châu!

- Ồ? Hoàng Kim cấp?

Trần Thư khẽ giật mình, trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc, không ngờ thủ lĩnh địa doanh này lại là một Hoàng Kim Ngự Thú Sư?

Sắc mặt thủ lĩnh doanh địa có chút đề phòng nhìn Khế Ước Linh bên cạnh Trần Thư, nói:

- Ngươi là tội phạm Nam Giang Trần Thư?

- Nhận ra ta là tốt rồi.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Sao? Không chào đón ta?

Hắn ta chỉ nơi cửa sắt đóng chặt, trong mắt có nụ cười khó hiểu:

- Tất nhiên không phải!

Nam tử kia cười nhạt, gọi người mở cửa sắt để Trần Thư đi vào.

Hắn ta mở miệng thử thăm dò nói:

- Ta nhớ các hạ không phải người Hoa quốc? Là bị vây ở nơi đây, hay là?

- Hiện tại đang trong kỳ nghỉ, ta tới du lịch, có vấn đề gì à?

- …

Nếu như là thời bình, tất nhiên không có vấn đề.

Nhưng bây giờ là thế sự gì? Thực sự có người nhàn nhã đến vậy sao, vượt qua trăm nghìn dặm tới đây nghỉ phép?

- Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi?

Trần Thư chớp chớp lông mày, khóe miệng nhếch lên một nụ gian manh đích thực của tội phạm.

Trong nháy mắt, mọi người xung quanh có chút chấn động, trong lòng xuất hiện điềm báo không tốt…

- …

Thủ lĩnh doanh địa suy tư một chút, đành mời Trần Thư đi tới.

- Công việc hoạt động trong doanh địa các người không tệ…

Trần Thư hai tay chắp sau lưng, đánh giá hai bên đường, ngược lại sắp xếp ngay ngắn trật tự, đồng thời cứ cách một đoạn sẽ có Khế Ước Linh canh gác, phòng thủ cũng tương đối tốt.

- …

Thủ lĩnh doanh địa nháy mắt yên lặng, ngươi mẹ nó thật sự đang thị sát công việc à?

- Doanh địa các ngươi có bao nhiêu nhân khẩu? Ngự Thú Sư tỉ lệ là bao nhiêu? Bao nhiêu Thập Hoang Giả?

- …

Trong mắt nam tử hiện lên tia giận dữ, ngoại nhân hỏi thăm việc này chính là đang muốn khiêu khích.

Hắn ta hít một hơi thật sâu, cố nén cơn giận nói:

- Loại chuyện này, ta không cần phải báo cáo cho ngươi…

- Không cần thiết?

Trần Thư nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn ta, nói:

- Có tin ta thả một viên đạn hạt nhân cho tất cả các ngươi về chầu trời không?

- …

Chương 1808: Thứ này không cần lau… (2)

Cả người nam tử trì trệ, ngươi mẹ nó trực tiếp khiêu chiến như vậy? Nhưng nghĩ đến tên tuổi của Trần Thư cũng chỉ đành nén giận.

Thời kỳ hòa bình, con hàng này cũng dám ném loạn đạn hạt nhân, bây giờ càng không ai có thể ngăn được hắn…

Thủ lĩnh nhắm hai mắt lại, bình thản nói:

- Ngự Thú Sư hơn ba trăm người, Thập Hoang Giả bốn ngàn người và hơn năm trăm người khác…

- Không tệ, cũng được xem là một đại doanh…

Trần Thư gật đầu, trong mắt đã có chút kinh ngạc.

Tên nam tử trước đó bị hắn giết đã từng nói, về cơ bản Thập Hoang Giả căn bản đều có khả năng thu liễm sát ý, nếu thật sự là như thế, bốn nghìn năm trăm Thập Hoang Giả sẽ có sức chiến đấu không hề yếu kém.

Hắn mở miệng hỏi:

- Người già trẻ em thì sao?

- …

Thủ lĩnh doanh địa lại rơi vào trầm mặc, không tiếp tục mở miệng giải đáp.

- Sao vậy?

Trần Thư quay đầu nhìn hắn, nói:

- Vòng vo cái gì? Mau nói!

Thủ lĩnh lắc đầu nói:

- Không có…

- Không có? Sao lại như vậy? !

Trần Thư khó hiểu, đã xuất hiện một điểm kinh ngạc.

Thủ lĩnh bình thản nói:

- Doanh địa không thu nhận người vô dụng vì bảo đảm hiệu quả tối đa trong việc thu thập tài nguyên.

- Hiểu rồi…

Trần Thư gật đầu một cái, không ngờ người trong doanh địa này đều dùng thủ đoạn giết người cướp của để làm việc?

- Nếu ngài nguyện ý gia nhập, chúng ta có thể cùng quản lý doanh địa này.

Thủ lĩnh liếm môi một cái, mang theo dụ hoặc mà nói:

- Lợi nhuận thu được mỗi tháng cũng không phải là con số nhỏ.

- Ta tới quản lý?

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn, ngươi cũng thật can đảm khi xem tội phạm ca cũng tiểu nhân giống các ngươi?

Lúc này hai người đã đi tới vị trí trung tâm doanh địa, là một tòa nhà cao mười tầng đang đứng sừng sững.

- Các phương diện khác ở doanh địa các ngươi quản lý cũng không tệ…

Trần Thư hai tay chắp sau lưng, nói:

- Ta sẽ báo với phía trên rằng doanh địa các ngươi quả thật là một doanh địa tốt.

- …

Thủ lĩnh nháy mắt giật mình, ngươi điên rồi sao?

Trần Thư cũng nhắm mắt làm ngơ, hình như nghĩ đến cái gì, ngược lại nói:

- Đúng rồi, khố phòng của các ngươi ở đâu?

-???

Thủ lĩnh cùng người bên cạnh đều giật mình, đầu óc rối mù, mẹ nó điều này khác gì trực tiếp hỏi mật khẩu tài khoản ngân hàng của người ta chứ?

Người thời nay đều nói năng lỗ mãng như vậy sao?

Trần Thư thấy mọi người thờ ơ làm thinh, quát lớn:

- Đứng ngây ngốc ra đấy làm gì? Mau dẫn ta đi!

Trong mắt thủ lĩnh doanh địa đã có vẻ khó chịu, nói:

- Ngươi muốn làm gì?

- Ngươi nói xem?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ta đánh giá doanh địa các ngươi là một doanh địa tốt, chẳng lẽ không được trả chút chi phí nào sao?

- …

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, không ngờ bọn hắn lại gặp phải chuyện này.

Thủ lĩnh nắm chặt song quyền, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn bao nhiêu?

Mặc dù bọn hắn được xưng là doanh địa nhân loại nhưng thực ra là một tổ chức cướp bóc, mà bây giờ lại có người cướp trên đầu bọn hắn, còn có thiên lý ư?

Trần Thư nhìn thẳng phía trước cả đám, bình thản nói:

- Toàn bộ!

- Khinh người quá đáng!

- Mẹ nó, thật sự cho rằng bây giờ cũng giống như trước đây sao?

- Tiểu tử, ngươi mẹ nó quá phách lối rồi?

Trong nháy mắt, sắc mặt mọi người giận dữ, trong mắt có sát ý. Đồng thời, mỗi Đại Khế Ước Linh đều dồn dập nhích lại gần nhau, vây quanh Trần Thư và Trương Đại Lực, tư thế giống như một giây sau sẽ đồng loạt động thủ.

- Dừng tay!

Thủ lĩnh doanh địa khoát tay áo, kiềm chế hành động của mọi người.

Ánh mắt của hắn ta lạnh giá, đồng thời yên lặng kéo dài khoảng cách với Trần Thư, nói:

- Nói như vậy, không được thương lượng sao?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ta không có thói quen này.

Thủ lĩnh thở sâu, chậm rãi nói:

- Doanh Địa An Lâm không phải chỉ có một mình ta, phía trên có Vương cấp Ngự Thú Sư, ngươi thật sự vẫn muốn làm như thế?

- Hửm? Phía trên còn có người? Lại là Vương Cấp?

Sắc mặt Trần Thư khẽ động, quả thực có chút kinh ngạc, Hoàng kim Ngự Thú Sư làm cái nghề này còn có thể hiểu được, nhưng ngay cả Vương cấp cũng làm, có phải có chút quá bất hợp lí hay không?

- Không sai!

Thủ lĩnh thấy sắc mặt của Trần Thư như vậy, cho là trong lòng hắn có chút kiêng kị, nói:

- Doanh địa bọn ta trải rộng khắp Bắc Linh Thất Quốc, thủ lĩnh cao nhất là một Vương cấp Ngự Thú Sư thực lực cường hãn! Ta nghĩ các hạ cũng không muốn cùng Vương cấp kết thù đâu?

- …

Trần Thư sờ cằm, dường như đang so sánh thiệt hại, nói:

- Là Vương cấp thì ta sẽ nể mặt mũi, như vậy đi, ta chỉ cần 99% tài nguyên của khố phòng là được rồi?

- Ngươi? !

Sắc mặt thủ lĩnh giận dữ, vốn cho rằng con hàng này sẽ lui bước, nhưng không nghĩ tới hắn trực tiếp coi thường Vương cấp.

- Trần Bì, chúng ta không phải là có chút quá đáng rồi sao…

Đại Lực nhích lại gần, nói:

- Chúng ta làm như vậy, có khác gì thả phân lên đầu Vương Cấp?

- Ừm…

Trần Thư suy tư một chút, nói:

- Thứ này không cần lau…

- Khinh người quá đáng!

Mọi người nghe xong lời này, nháy mắt tức giận dâng lên trong lòng, có chút mất lý trí.

- Im lặng!

Thủ lĩnh doanh địa hét to một tiếng, Hắc Sắc Đại Hùng bên cạnh theo đó gào thét, bất ngờ vì mọi thứ sắp vượt khỏi tầm kiểm soát.

Chương 1809: Ngươi có thể lên đường rồi

Trong mắt hắn ta có tia nổi giận, nhưng vẫn chưa đánh mất lý trí. Dám ở địa bàn bọn hắn phách lối như vậy, hoặc là vô cùng ngu ngốc, hoặc là vô cùng lợi hại.

Hắn ta Trần Thư trước mắt là thiên tài đệ nhất thế giới…

- Tài nguyên khố phòng ta có thể đưa cho ngươi, nhưng ta cần chút thời gian để sắp xếp.

Thủ lĩnh doanh địa hít một hơi thật sâu, nói:

- Trong vòng một ngày, toàn bộ tài nguyên của doanh địa đều đưa cho ngươi!

Tâm tư thâm trầm, hắn muốn lập tức thông báo cho Vương Cấp cường giả, nhưng muốn chờ Vương Cấp đến cũng cần thời gian, đành phải tạm thời kìm chân Trần Thư.

- Một ngày sao…

Trần Thư nhếch miệng lên, nói:

- Mấy thứ này không phải cất giữ ở khố phòng sao? Ngươi dẫn ta đi là được rồi.

- …

Thủ lĩnh doanh địa rơi vào trầm mặc, trong lúc nhất thời cũng không viện ra lý do để từ chối.

Ngay lúc cả bầu không khí như cứng lại, Trần Thư đột nhiên cười nói:

- Nhưng nếu ngươi đã nói như vậy, ta sẽ cho thời gian một ngày!

- Khụ…

Thủ lĩnh doanh địa trong lòng nhẹ nhõm, thần kinh căng cứng giờ cũng nới lỏng, trong lúc bất tri bất giác, trán của hắn ta đã tuôn ra không ít mồ hôi lạnh…

Đúng lúc hắn ta đang buông lỏng, trong nháy mắt, một trận tiếng gió vù vù xông đến.

Nét mặt hắn ta khẽ giật mình, thần sắc đại biến, theo bản năng lùi lại.

Cự Hình Phong Nhận nháy mắt thuấn di chém tới, cuồng bạo chém về phía đầu của thủ lĩnh doanh trại.

- Ngươi?!

Ánh mắt của hắn ta tràn đầy kinh ngạc, không ngờ con hàng này xuất chiêu mà không để lộ bất cứ dấu hiệu nào.

Nhưng Cự Hùng cũng ngay lập tức phản ứng lại, duỗi tay gấu đỡ cho chủ nhân.

Nhưng nó đã quên mất sức chiến đấu của Husky.

Xoẹt!

Phong Nhận sắc bén một đường chém đến, phòng ngự vững chắc của Cự Hùng giống như một tờ giấy, dễ dàng bị Phong Nhận chém đứt, máu tươi bắn tung tóe một vũng.

- Ngao!

Cự Hùng bị chém trúng mắt, nhịn không được kêu rên một tiếng thảm thiết, nhanh chóng thu lại Cự Trảo.

- Mẹ nó! Ngươi dám đánh lén!

Sắc mặt thủ lĩnh doanh địa nổi điên, hắn ta đã nhượng bộ một lần, nhưng đối phương cứ được nước làm tới, vốn dĩ không muốn chừa đường sống cho người khác.

- Ta quang minh chính đại xuất kích!

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Muốn được đánh giá là doanh địa ưu tú, ta không thể kiểm tra thực lực của các ngươi sao?

- Khai chiến! Giết hết cho ta!

Thủ lĩnh doanh địa nhanh chóng ngồi lên lưng Cự Hùng, đồng thời triệu hoán ra ba con Khế Ước Linh khác của mình.

Chỉ trong nháy mắt mấy trăm con Khế Ước Linh trong doanh địa ào ào như bạo động, chuẩn bị vây giết Trần Thư.

Trần Thư cười nói:

- Không phải chứ, ngươi thật sự cho rằng mình có tư cách cùng ta khai chiến hả?

Sức mạnh nguyên tố bên trong Husky dâng lên một cách mãnh liệt, trong chớp mắt nó xuất ra mười mấy kỹ năng.

Rầm rầm rầm!

Tiếng nổ vang vang vọng, kỹ năng đã bao trùm thủ lĩnh doanh địa cùng bốn con Hoàng Kim Khế Ước Linh của hắn ta.

Khi kỹ năng quang minh đã mờ dần đi, đã không còn thấy bóng dáng của hắn ta và Khế Ước Linh đâu nữa, giống như bốc hơi khỏi thế gian này vậy.

Trong lòng mọi người chấn động, sợ hãi đến tột cùng.

Thủ lĩnh bọn họ không có kỹ năng thuấn di, kết quả chỉ có một khả năng: Bị trực tiếp miểu sát!

- Hiện tại, mang ta đi khố phòng, có vấn đề gì không?

Trần Thư mỉm cười, nhìn mọi người bốn phía.

Mà trong đám người, một tên thủ lĩnh trung thành mắt thấy tình huống không ổn, vội vã hô lớn:

- Hắn giết thủ lĩnh! Phải báo thù cho thủ lĩnh!

Vừa dứt lời, nhanh chóng khơi dậy phẫn hận trong lòng mọi người, sát ý lại ngập tràn trong mắt.

Kỳ thực không phải bọn hắn trung thành, nhưng nếu như trở thành phản đồ, một khi bị đại thủ lĩnh tra ra được, kết quả chắc chắn rất thê thảm…

- Sao?

Trần Thư chớp chớp lông mày, không nghĩ tới đám người này sẽ phản kháng.

- Nếu các ngươi đã chính trực như vậy thì ta ltiễn các ngươi đi nhanh hơn chút.

Lời nói nhẹ nhàng bâng quơ vang lên âm, như một trận gió lạnh, sát ý trong lòng bọn hắn nguôi đi không ít!

Nhưng bây giờ, đã muộn rồi.

Ầm ầm!

Ba con Husky kêu to, đủ loại kỹ năng oanh sát tung ra, đều thô bạo miểu sát!

Chỉ trong hai phút đồng hồ, bốn phía đã nằm la liệt thi thể, cảnh tượng thê thảm và đẫm máu.

Mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không khí, ngay cả Đại Lực cũng không chịu được mà nhíu mày.

- Cứ nhất định phải khiến ta động thủ…

Trần Thư lắc đầu, nhìn người duy nhất còn sống sót đang co ro trong góc.

- Ta…

Nam nhân không chịu nổi lùi một bước, sự sợ hãi tràn ngập trong mắt hắn ta, cả người không ngừng run rẩy.

Trần Thư mỉm cười nói:

- Bây giờ, ngươi có thể dẫn ta đến khố phòng không?

Nam nhân gật đầu lia lịa, hai tay run run, chỉ về phía một dãy nhà trước mặt.

Mười phút đồng hồ sau..

Toàn bộ tài nguyên của doanh địa đã trống rỗng, tất cả đều bị mang đi, không sót lại dù chỉ là một cọng lông.

- Nói cho ta biết vị trí của những doanh địa còn lại!

Trần Thư vỗ vỗ bả vai của nam nhân, lòng tham hiện rõ mồn một trong mắt hắn.

- Ngươi…

Thân thể nam nhân run lên, nhận ra được mục đích của Trần Thư…

Con hàng này không phải là muốn cướp toàn bộ chứ?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Có vấn đề?

- Không… Không có…

Chương 1810: Là nhân sĩ chuyên nghiệp làm

Nam nhân bối rối lắc đầu, dồn dập nói: - Ta chỉ biết sơ sơ là ở thành thị thôi, vị trí cụ thể ta không rõ.

Nói xong, hắn ta kể vị trí của những doanh địa khác cho Trần Thư nghe.

Mà bây giờ Trần Thư mới hiểu được, phạm vi săn thú của Doanh Địa An Lâm nằm ở khu vực phía nam của Nam Thanh Quốc, còn đại doanh thì ở khu vực phía bắc, hai doanh địa thu giữ toàn bộ tài nguyên của Nam Thanh Quốc.

Mà mục tiêu chủ yếu của bọn hắn, là lãnh địa của những người còn sống sót!

Vậy ra thế đạo đã thay đổi, nếu đi săn hung thú, bọn chúng sẽ bị cháy thành tro bụi.

Ngược lại nếu ra tay với nhân loại, chẳng những không gặp nguy hiểm, mà những Cao Đẳng Hung Thú cũng sẽ ngầm cho phép sự hiện hữu của bọn hắn.

Mà toàn bộ bên trong của Bắc Linh Thất Quốc, tổng cộng có mười bốn đại doanh hoạt động, thủ lĩnh đều là Hoàng Kim Ngự Thú Sư.

Đại thủ lĩnh đứng đầu của các đại doanh này, chính là Vương Cấp Ngự Thú Sư thần bí kia.

- Loạn thế chưa đến một năm, nhanh như vậy đã xây dựng được một đế chế không tồi…

Trần Thư sờ cằm, ánh mắt ngắm nhìn khu vực phương Bắc Nam Thanh Quốc, trong mắt khẽ động.

Nam tử bên cạnh thận trọng nói:

- Đại… Đại lão, ta có thể đi rồi chứ…

- Tất nhiên! Ngươi có thể lên đường rồi.

Vừa dứt lời, một lưỡi kiếm lướt qua, lập tức giết chết nam tử ngay tại chỗ.

- Đại Lực, đi thôi!

Hai người im lặng liếc nhìn toàn bộ doanh địa, xoay người rời khỏi nơi này.

Đại Lực nhìn về phía hảo hữu bên cạnh, nói:

- Trần Bì…có phải quá tàn nhẫn không…

Hắn ta không phải là người thiếu quyết đoán, nhưng sở thích của Đại Lực chỉ là nấu nướng, lần đầu tiên nhìn thấy cái chết của một người tự nhiên có chút không đành lòng.

- Đại Lực, nếu ta không giết họ, sẽ có nhiều người gặp nạn hơn.

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Bản chất của Doanh Địa này khá rõ ràng rồi, chẳng phải là tàn dư của tổ chức Tội Ác sao?

- Ngay cả một Thập Hoang Giả cũng dám ra tay với ta, trên tay của đám Ngự Thú Sư đó đã dính bao nhiêu máu tươi?

- Toàn bộ Nam Thanh Quốc đã biến thành một tử địa, ta nghi ngờ rằng doanh địa này cũng không thoát khỏi liên quan!

Hung Thú chỉ là thế lực quốc gia chịu trách nhiệm tiêu diệt nhân loại, không thể đảm bảo sẽ giết chết tất cả mọi người, dù sao thì việc này cũng thật sự lãng phí thời gian.

Nhưng bây giờ, cái gọi là doanh địa này lại bắt lấy cơ hội vươn lên!

…

Đại Lực vẫn im lặng, nhất thời không tìm được điều gì để phản bác lại.

Một lúc lâu sau, hắn ta mở miệng nói:

- Nhưng một số người chỉ là Hắc Thiết Ngự Thú Sư, có thể bọn họ không hề tạo thành ác nghiệt gì?

- Đây không phải là chuyện ta cần bận tâm.

Trần Thư nhún vai nói:

- Vả lại ta cũng phải suy nghĩ cho bản thân, nếu ta không nhổ cỏ nhổ tận gốc, thì tai họa sau này sẽ khôn lường.

Trên thực tế, trước đây đối thủ của hắn đa số đều là đại thiên tài, đôi bên quan hệ cạnh tranh với nhau, hắn không cần phải xuống tay giết người, nhưng đám người này thì khác.

Mặt khác còn có một điểm quan trọng hơn…

Trần Thư cười khà khà, nói:

- Không xử lý bọn hắn, thì lấy đâu ra tài nguyên?

Dù sao thì hắn cũng không che giấu lòng tham của bản thân, suy cho cùng đây là một trong những lý do chính khiến hắn ra tay với doanh trại.

…

Đại Lực liếc nhìn hắn, tội phạm Nam Giang chỉ đùa thật thôi…

- Được rồi, Đại Lực!

Trần Thư vỗ vai đối phương, nói:

- Không phải chúng ta đã buông tha cho những Thập Hoang Giả kia sao? Cũng coi như đại phát thiện tâm.

Đại Lực liếc nhìn hắn, nói:

- Chẳng lẽ không phải bởi vì ngươi không tìm thấy bọn họ sao…

Những Thập Hoang Giả đều là những người bình thường, sức chiến đấu yếu ớt, nhưng họ cũng có một ưu điểm, đó là rất dễ ẩn nấp.

Tìm thấy tất cả sẽ mất rất nhiều thời gian.

- y…ai nói

Trần Thư nghiêm túc phản bác:

- Còn một lý do bọn họ không thể vượt qua Hải Dương, không tạo thành uy hiếp với ta!

Khả năng ám sát của Thập Hoang Giả rất tốt, nhưng đối mặt với Hung Thú, họ không có khả năng phản kháng, không thể vượt biển để báo thù Trần Thư.

…

Đại Lực lắc đầu, nhưng cũng không phản bác nữa, dù sao hắn ta cũng ủng hộ Trần Thư.

Một giờ sau.

Hai người lên ngựa tiếp tục đến lãnh địa phía Bắc của Nam Thanh quốc.

- Nếu chúng ta làm như vậy, vị Vương Cấp kia có thể sẽ tìm đến cửa.

- Chuyện này chỉ cần một bình Bạo Tẩu Dược Tề mà thôi.

Trần Thư không hề sợ hãi Vương Cấp, nói tiếp:

- Nếu hắn không tìm tới ta, ta cũng sẽ đi tìm hắn!

- Ồ, ngươi biết hắn sao?

Đại Lực hơi giật mình, hai người bọn họ không phải có ân oán từ lâu chứ…

- Có một phỏng đoán sơ bộ, chỉ khi nhìn thấy người thật mới có thể xác định được.

Dựa vào nhiều yếu tố khác nhau, Trần Thư có thể đoán được Vương Cấp cường giả thần bí đó.

Và thân phận của đối phương thực sự là một trong những lý do khiến Trần Thư hủy diệt doanh địa …

…

- Đây chính là doanh địa phía Bắc ư…

Trần Thư cưỡi Tiểu Hoàng, đi tới một lối đi trên không trung, phía dưới được bao quanh bởi một tấm lưới sắt khổng lồ, xung quanh có nhiều Khế Ước Linh khác nhau.

Và thân thể to lớn của Tiểu Hoàng cũng khiến toàn bộ doanh địa chấn động.

Chương 1811: Là nhân sĩ chuyên nghiệp làm (2)

Những ai có ấn tượng về Trần Thư lập tức run rẩy, chiến lực của đối phương nghịch thiên, nhưng điều khiến bọn hắn sợ hãi hơn là: Con này này đen ăn đen (*) đến quá thông thạo rồi…
(*) Đen ăn đen (黑吃黑 : hēi chī hēi): chỉ hành động không đúng luật như dùng vũ lực, ép buộc, các biện pháp cưỡng bức để đàn áp người kia.

Trần Thư nhìn xuống, hắng giọng một cái, sử dụng phù hiệu của Ngự Long Vệ để khuếch đại giọng nói của mình:

- Người bên dưới nghe đây, tội phạm Nam Giang đích thân tới thị sát công việc, chủ động mở khố phòng, tiếp nhận kiểm tra!

- Mở khố phòng, tiếp nhận kiểm tra…

…

Đám người ở dưới doanh địa sững sờ.

Thời loạn như vậy, vẫn đến thị sát công việc?

Hơn nữa nhà ai thị sát công việc lại tới khố phòng trước đây?

- Grào!

Một con Sư tử kim sắc, hai cánh sau lưng bay lên không trung, trên đó có một con Hoàng kim Ngự Thú Sư.

Mà nhìn ngũ quan trên khuôn mặt, rõ ràng là một tên đến từ Liên Minh Tự do.

- Trần Thư, ngươi đến làm gì?

Vẻ mặt hắn ta cảnh giác, trong lòng đã có chút dự cảm không lành.

Tin tức về việc doanh địa An Lâm bị hủy diệt vẫn chưa truyền đến phương Bắc, dù sao thì việc liên lạc trong thời loạn đã mất đi hiệu lực, mà người may mắn còn sống sót lại đa số là những Thập Hoang Giả, không thể có khả năng đến phương Bắc mật báo nhanh như vậy được.

Trần Thư thờ ơ nói:

- Bên trên phái ta đi khảo sát công việc, ngươi điếc sao?

…

Nam tử trong lòng giận dữ nhưng cũng không để lộ ra ngoài mà chỉ cười nói:

Tội phạm Nam Giang đến đây, chúng ta đương nhiên hoan nghênh, ngài là người có thâm niên trong ngành, nếu có ý kiến đóng góp cứ nêu ra!

- Ừm…

Trần Thư gật đầu một cái, nhất là câu “thâm niên trong ngành” khiến hắn tương đối hưởng thụ.

Cuối cùng cũng có người thừa nhận hắn ta là một tội phạm chuyên nghiệp.

…

- Ngươi không tệ, tương lai sẽ xán lạn!

Hắn nhìn về phía nam tử cười nói:

- Không giống thủ lĩnh doanh địa An Lâm doanh, cứ một mực muốn tìm chỗ chết!

- !!

Thần sắc nam tử hơi thay đổi, ngay lập tức hắn ta nghe ra thông điệp từ lời nói của Trần Thư:

Doanh địa An Lâm mất rồi!

Trong phút chốc, Tử Vong Hỏa Trụ khủng bố phun ra ngoài, không khí xung quanh biến dạng.

Ngươi?!

Hắn ta hét lên dữ dội, để cho Khế Ước Linh của mình đứng chắn ở phía trước.

Đồng thời, không chút do dự, hắn ta cưỡi con sư tử Kim Sắc chạy trốn về phía xa, tình nguyện bỏ lại tài nguyên ở doanh địa.

Nếu là kẻ phản bội, có thể sẽ bị đại thủ lĩnh thanh toán, nhưng nếu như không chạy ngay bây giờ, sẽ chết chắc…

Trần Thư nhướng mày nói:

- Thông minh vậy? Vậy ta càng không để cho ngươi đi.

Vù vù!

Trong nháy mắt, Thỏ Không Gian thuấn di đến trước mặt nam tử, đồng thời chạm vào mông hắn ta, lấy ra một củ cà rốt khổng lồ, nở nụ cười xấu xa nhìn đối phương.

Rầm rầm rầm!

Lúc này, có người nhìn thấy xung quanh Trần Thư không có Khế Ước Linh bảo hộ, lập tức tung ra kỹ năng, muốn trực tiếp tự mình giải quyết Ngự Thú Sư.

Tuy nhiên, nháy mắt hắn thuấn di trở lại miệng của Tiểu Hoàng.

Grào grào!

Husky kêu lên một tiếng, nhìn xuống doanh địa bên dưới và bắt đầu thanh tràng …

Chưa đầy năm phút, doanh địa đã đầy xác chết, tất cả tài nguyên trong đó đã bị vơ vét sạch.

Đồng thời, Trần Thư không dừng lại, đi thẳng đến doanh địa tiếp theo …

Ba ngày sau.

Trần Thư lục soát hai doanh địa một lần nữa.

Nhiều doanh địa đã mất liên lạc, cuối cùng những doanh địa còn lại cũng biết được điều đó.

…

Tàn tích của doanh địa An Lâm.

Nơi đây đã trở thành một nơi chết chóc, không có một sinh vật nào tồn tại.

Các Ngự Thú Sư về cơ bản đã bị Trần Thư chém giết, và những Thập Hoang Giả cũng trốn thoát chạy ra ngoài.

Những kẻ đào tẩu nghiễm nhiên trở thành kẻ phản bội, không dám ở trong doanh địa nữa, e sợ bị đại thủ lĩnh thanh toán.

Đúng lúc này cổng của doanh địa bị gió thổi mở ra.

Một tên mang mặt nạ màu đen bước vào doanh địa.

Nhìn mọi thứ trước mắt, ánh mắt lạnh lùng có chút sát khí, rồi tiến sâu vào trong doanh địa.

Mười phút sau.

Hắn ta đi xung quanh doanh địa một vòng, thần sắc của hắn ta càng trở nên lạnh lùng.

- Không còn một chút dấu tích, là nhân sĩ chuyên nghiệp làm…

Nam tử nhìn về phía chân trời và lạnh lùng nói:

- Là Cứu Thế Giáo Hội … hay là Thánh Ngự Hội?

- Cuồng Loạn Tinh Diệp, Thần Hỏa Hoa, Nguyệt Ảnh Trần Thổ…

Trần Thư đang ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, mặt tràn đầy hưng phấn kiểm tra vật tư mình tịch thu được.

Hắn tự lẩm bẩm:

- Tổng cộng gần sáu mươi triệu vật tư…Trong đó còn có lượng lớn tài nguyên cơ bản…

Bởi vì doanh địa trước đó vừa giao nộp tài nguyên cho đại thủ lĩnh, bằng không còn nhiều hơn nữa.

- Làm việc này còn nhanh hơn nhiệm vụ nữa?

Trần Thư nhếch miệng, nghĩ đến còn có mười nơi đóng quân chờ lấy hắn đi thị sát công việc, trong lòng không khỏi có chút xúc động…

Đại Lực bên cạnh nói:

- Trần Bì, có phải chúng ta đang tự kéo thêm kẻ thù không?

- Vấn đề không lớn.

Trần Thư nhún vai nói:

- Đợi kẻ thù tìm tới, ta đã mạnh lên rồi, vừa hay có thể cướp một vài thứ từ trong tay bọn họ.

- …

Chương 1812: Con đường trở nên mạnh mẽ đẫm máu

Đại Lực phút chốc trầm mặc, con đường trở nên mạnh mẽ của con hàng này có phải quá đẫm máu rồi không… - Có thể bố trí hơn ba mươi bình đạn hạt nhân và hơn mười bình Tử Vong Dược Tề…

Trần Thư để các loại tài nguyên tịch thu ném vào hệ thống không gian, bắt đầu sản xuất không ngừng Thần Kỳ Dược Tề.

Khi hai người đang nói chuyện thì đến một doanh địa của thành phố khác.

Dù biết đại khái vị trí nhưng Trần Thư không hiểu rõ Bắc Linh Thất Quốc, vẫn cần thời gian tìm kiếm doanh địa.

Một tiếng sau.

- Tìm thấy rồi.

Hắn cưỡi Tiểu Hoàng, từ xa xa nhìn thấy lướt sắt lớn bên ngoài doanh địa.

Khi hắn đến gần, trên doanh địa, đã có một nữ nhân đợi trên không.

Đôi mắt nàng ta sắc bén, giống báo săn vậy, bốn khế ước linh xung quanh đều tỏa ra khí tức Hoàng Kim Đỉnh Phong!

Đồng thời, một tên bạch ngân Ngự Thú Sư lặng lẽ rời doanh trại, bắt đầu truyền tin tức ra ngoài.

Đến nay thông tin của Bắc Linh Thất Quốc sớm đã tê liệt, chỉ có thể nhờ người truyền tin tức đi.

- Tin tức tất nhiên không sai, có người đang tiêu diệt toàn bộ các doanh trại…

Ánh mắt nữ nhân ngưng lại, lẩm bẩm:

- Ít nhất phải kiên trì thật lâu, chống đỡ đến khi thủ lĩnh đến…

Chớp mắt, một viên cầu màu vàng đã đến gần.

- Hử? Ngươi?!

Vẻ mặt nữ nhân giật mình, mơ hồ cảm thấy Trần Thư khá quen thuộc, nhưng nhất thời không nghĩ ra.

- Tội Phạm ca mà ngươi cũng không nhận ra sao?

Trần Thư nhíu mày nói:

- Ta tới thị sát công việc mau trả tiền!

-???

Khóe miệng nữ nhân co rút lại, ngươi quá thẳng thắn rồi?

- Chúng ta với ngươi không thù không oán?

Nàng ta mở miệng nói cũng hy vọng mượn cớ này kéo dài thời gian.

Danh tiếng của tội phạm Nam Giang vang dội, nàng ta không muốn nhanh chóng khai chiến.

- Ta không nói có thù oán.

Trần Thư nhíu mày bình tĩnh nói:

- Ta chỉ đơn thuần cướp sạch thôi!

- …

Nữ nhân hơi bất ngờ, lời này ngươi cũng có thể nói ra?

Hồi lâu, nàng ta hít sâu một hơi mở miệng nói:

- Tài nguyên doanh địa đã bị chuyển đi, không còn gì cả.

- Hả? Chuyển rồi!

Vẻ mặt Trần Thư dao động nói:

- Ngươi dọa ai vậy? Nhiều tài nguyên như vậy sao có thể chuyển nhanh thế? Dẫn ta đến khố phòng trước!

- …

Nữ nhân giữ bĩnh tĩnh, nàng ta quyết định nổ một quả, muốn mượn cớ này khiến Trần Thư rời đi.

Không có sự giúp đỡ của Không Gian Khế Ước Linh, trong một hai ngày chuyển trên trăm triệu tài nguyên trên cơ bản là

điều không thể.

- Ngươi khiến ta mất hết kiên nhẫn rồi.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Tạm biệt!

Dứt lời, Husky bên cạnh hắn kêu lên hai tiếng, dùng đôi mắt tràn đầy trí tuệ nhìn chăm chú đối phương!

- Hừ! Ngươi thật sự cho rằng bản thân là Hoàng Kim cấp vô địch à

Nữ nhân mang vẻ mặt Hàn Sương, quát lên:

- Ngươi muốn chiến thì ta chiến luôn!

- Các huynh đệ, hôm nay chúng ta sẽ chính tay kết thúc sự truyền kỳ của hắn!

Đồng thời, bên dưới nơi đóng quên xuất hiện hơn trăm Ngự Thú Sư, đều mang theo sát ý đầy trời.

Bọn họ cùng nhau gầm thét:

- Chiến!!!

Ba phút sau, nơi đóng quân nhiệt huyết sôi trào trở thành nơi tĩnh mịch…

Còn sót lại ba Ngự Thú Sư mặt mang theo sự sợ hãi, bọn họ từng tưởng tượng vô số loại khả năng, nhưng không ngờ sẽ kết thúc thế này.

Hoàng Kinh Bạch Ngân Ngự Thú Sư trong tay hắn như gà rừng chó sành, không chút sức chống chọi, quả thực giống như đang giết lợn vậy…

- Các ngươi còn chiến đấu à?

Trần Thư hai tay ôm ngực, khôi hài nhìn những người may mắn còn sống phía trước

- …

Ba người khóe môi giật một cái, còn chiến cái tắm…

Trần Thư điềm đạm nói:

- Dẫn ta đến khố phòng tài nguyên!

Một khắc sau.

Trần Thư tự nhiên rời khỏi doanh trại, còn lại một mảnh đất trống vắng…

Một lúc lâu sau.

Một nam tử đeo mặt nạ màu đen vào trong doanh trại.

Khi hắn ta thấy cảnh tượng trước mắt, sát ý lạnh lẽo phút chốc dày đặc, hình như không khí cũng trở nên xơ xác tiêu điều.

- Rốt cuộc là ai?!

Ánh mắt nam tử lạnh lẽo, vẫn nhìn bốn phía, trong lòng đã quyết định phải giết hắn!

Hắn ta không vội tiến về doanh trại phía trước mà mở bản đồ, bên trên có vị trí cụ thể của từng nơi đóng quân.

- Lại mất một doanh trại nữa rồi…

Hắn ta đánh dấu X màu đỏ của những doanh trại, suy nghĩ tự lẩm bẩm:

- Tuyến đường của đối phương khá thẳng đều chọn doanh địa gần nhất, phải chọn đường bằng để qua…

Có nghĩa là đối phương không thích lãng phí thời gian, chú trọng hiệu suất, hơn nữa lộ ra một thông tin khá quan trọng:

Đối phương rất tự tin, tự tin đến mức coi thường cấp độ Vương cấp này của hắn ta!

- Ta muốn xem thử rốt cuộc là ai mà ngạo mạn vậy!

Mặt nam tử lộ sát ý, không thể để cơ nghiệp mà bản thân xây dựng rơi vào tay người khác.

Với lại điều quan trọng là năng lượng khắp nơi còn sót lại trên xác chết, rõ chưa đạt tới Vương cấp, cũng có nghĩa Hoàng Kim Ngự Thú Sư đang ra tay!

Nam tử lẩm bẩm nói:

- Doanh trại tiếp theo ta chờ ngươi!

Trong chốc lát trên người hắn ta bao trùm một bộ giáp chiến bóng tối, nháy mắt hóa thành tàn ảnh biến mất.

…

Một ngày sau, lãnh địa phương nam của Bắc Hàn Quốc

Vù vù vù—

Gió lạnh thôi bay, tuyết lớn đầy trời.

- Thời tiết quá khắc nghiệt rồi?

Trần Thư nhìn bầu trời đầy tuyết, không có ý dừng lại, dường như muốn chôn vùi cả vùng đất vậy.

Chương 1813: Ai lại từ chối một cái máy rút tiền chứ

Nhiệt độ sớm đã thấp tới dưới gần trăm độ, môi trường này căn bản không phải là thích hợp để loài người cư trú. Đại Lực giải thích nói:

- Trong Bắc Hàn Quốc có một không gian cấp hủy diệt dị [Cực Hàn Băng Cốc], hung thú bên trong đoán chừng đã ra ngoài hết rồi…

- Cấp hủy diệt sao?

Trong mắt Trần Thư có chút kiêng kỵ.

Dựa vào phân cấp của dị không gian, cấp hủy diệp đứng sau cấp tai họa.

Trong đó cường giả mạnh nhất không phải là Thú Hoàng, nhưng có được huyết mạch Hoàng Kim Quân Vương, thực lực chắc tương đương với Vương cấp đỉnh phong của nhân loại, bây giờ hắn không thể trêu chọc được.

- Không liên quan tới chúng ta…

Trần Thư nhún vai, hắn không có ý muốn trêu chọc Hoàng Kim Quân Vương.

Dù cắn thuốc, hắn cũng không thể chống lại đối phương, dù sao thì sự chênh lệch giữa song phương cũng quá lớn.

Ba tiếng sau.

- Đám tuyết này thật khó xử lý…

Ngữ khí của hắn hơi khó chịu, đã không quen với địa hình cộng thêm tuyết lớn ngăn trở đã làm lỡ không ít thời gian.

Nhưng may mà, cuối cùng hắn vẫn tìm được vị trí doanh địa!

- Khụ khụ…

Hắn cưỡi Tiểu Hoàng, đến vùng trời của doanh địa mở miệng nói:

- Tội phạm Nam Giang đến thị sát công việc, mong thủ lĩnh ra tiếp đón!

Giọng nói của hắn truyền xa khắp doanh trại, không ít người đều đến chỗ đất trống, nhìn quả cầu lớn màu vàng trên không.

Mà lúc này, một nam tử khôi ngô mặc thú ý đi tới không trung.

- Trần Thư?

- Nhận ra ta thì tốt, quy tắc cũ để ta tham quan khố phòng của các ngươi!

- …

Thần sắc nam tử ngẩn ra, liếc nhìn Trần Thư một cách sâu sắc.

Sau đó, hắn nở một nụ cười quỷ dị, nói:

- Nếu là bình thường, đương nhiên ta sẽ hoan nghênh các hạ đến thăm, nhưng bây giờ, ta không làm chủ được.

- Hửm? Ngươi không phải thủ lĩnh sao?

Trần Thư hơi sững sờ, nói:

- Các xó chỗ các ngươi chẳng lẽ còn hai hoàng kim cấp.

- Đương nhiên không phải!

Ngay lúc này, một âm thanh lạnh lùng truyền đến,

Chỉ thấy một Hoàng Kim Ngự Thú Sư xuất hiện, đi đến phía sau Trần Thư!

Mà cùng lúc đó, một nhóm ngự thú sư bay ở phía dưới doanh địa, đều mang theo khế ước linh hoàng cấp của mình.

Không bao lâu sau.

Hoàng Kim Ngự Thú Sư vây xung quanh Trần Thư, khí thế cường đại, ánh mắt tràn ngập sát khí!

- Tổng cộng chín người… Thế trận nhỏ vậy…

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, nhìn quanh bốn phía, trong mắt không chút bối rối, ngược lại còn cười nói:

- Nhưng mấy người các ngươi không đáng là gì, kêu lão vương cấp kia ra đây đi!

- Ngươi?!

Trong nháy mặt, chín người họ đều vô cùng tức giận,,

Bọn họ đều là những người nổi bật nhất trong hoàng kim cấp, nếu liên thủ cùng nhau tấn công, có thể còn uy hiếp được vương cấp!

Nhưng đáng tiếc, kỹ năng của Trần Thư quỷ dị, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Trần Thư.

- Không hỗ là thế giới đệ nhất thiên tài…

Đang lúc này, cửa của một căn nhà gỗ phía dưới doanh địa đột nhiên bị đẩy ra.

Một nam tử mặc trường bào màu đen bước ra, hắn ta mang một chiếc mặt nạ màu đen ma quỷ, không hiểu sao lại khiến cho người ta phải sợ hãi.

- Chỉ mới qua vài ngày, ngươi đã đoạt được của ta không ít tài nguyên nhỉ, cũng phải trả lại đi chứ?

Trên người nam tử được bảo vệ bởi bóng đen chiến giáp, cả người bay lên hướng về phía Trần Thư.

- Băng dán? Không mang theo, lần sau bù cho ngươi ha.

- Hả?

Nam tử hơi sửng sốt, nhưng lại phản ứng lại ngay.

Hắn cười một tiếng, lại nói:

- Ký thật cũng không cần trả lại cho ta, chúng ta có thể hợp tác!

- Ồ? Hợp tác?

Trần Trân nghe vậy thì có chút hứng thú.

- Đúng v6ạy!

Trong mắt nam tử hiện lên một tia sát ý, sau đó lại cười nói:

- Chúng ta cùng nhau quản lý doanh địa, lợi nhuận chia năm năm, cùng nhau lớn mạnh, phát triển thật huy hoàng, thế nào?

- Ta phải làm gì?

- Nếu doanh địa gặp nguy hiệm, ngươi ra tay giúp đỡ là được rồi, còn những thứ khác, giao cho ta là được!

- Vậy thôi à…

Trần Thư sờ sờ cằm, nói:

- Hình như ta không có lý do gì để cự tuyệt.

- Ngươi và ta liên thủ, sớm muộn gì cũng sẽ có chỗ đứng trong thời loạn thế!

Nam tử thần sắc phấn khởi, nói:

- Chỉ cần số lượng lớn tài nguyên, thì thăng cấp lên truyền kỳ cấp cũng là chuyện sớm muộn.

- Có thể thì có thể…

Trần Thư mỉm cười, bình tĩnh nói:

- Nhưng mà, ngươi không muốn báo thù ư?

- Chỉ là mấy doanh địa mà thôi, ta chịu được!

- Ý ta không phải là doanh đạ…

Trần Thư nhíu mày, thản nhiên nói:

- Mà là… Tổ chức Ám Dạ!

Trong phút chốc, không khí xung quanh dường như ngưng tụ lại, sát ý trong mắt cũng không giấu nỗi, cuộn cuộn như thủy triều.

- Ngươi… Sao ngươi lại nhận ra ta?

- Không phải quá đơn giản rồi sao?

Trần Thư nhún vai, nóiL

- Người có kỷ xảo ám sát như vậy, e rằng chỉ có tổ chức Ám Dạ mới có thể làm được nhỉ?

- Lúc trước ta có chỉnh đốn lại đám tổng bộ các ngươi một chút, toàn bộ ám tổ đều bị ta tiêu diệt, nhưng nhân vật mấu chốt lại không có ở hiện trường…

Hắn liếc mắt về phía nam tử, nói:

- Vậy đó là thủ lĩnh của Ám Dạ rồi, Dạ Vương!

- Đúng là rất dễ đoán…

Hai mắt nam tử híp lại, triệu hoán ra bốn con khế ước linh, trong mắt tràn ngập sát ý.

Chương 1814: Ai lại từ chối một cái máy rút tiền chứ (2)

Hai bên đều là thù hận phải đánh chết mới thôi, không gì có thể hóa giải được. Đồng thời, chiến giáp trên người hắn ta giống như được sống lại, trong giây lát đã ngưng tụ thành một cái đầu màu đen bên vai phải của hắn ta.

- Gào!

Đầu người rống to một tiếng, trong miệng hun ra một lượng lớn ám nguyên tố, phong ấn lại mọi thứ xung quanh.

Trong mắt Trần Thư hiện lên một chút kinh ngạc, nói:

- Đây là khế ước linh chiêu bài của ngươi sao, Dạ Quỷ đó hả?

- Có thể chết trong tay nó, cũng thật xứng đáng cho thân phận thế giới đệ nhất thiên tài của ta.

Dạ Vương lạnh lùng cười nói:

- Ta vốn không muốn báo thù gì cả, nhưng tiểu tử ngươi dám tìm đến cửa!

- Không còn cách nào…

Trần Thư thở dài, thành thật nghiêm túc nói:

- Ai có thể cự tuyệt một cái máy rút tiền chứ?

- …

Dạ Vương giận dữ, Dạ Quỷ bấm trên người hắn ta trong nháy mắt ẩn mình vào trong đêm đen, không thấy đâu nữa.

- Các ngươi không cần ra tay, cứ ở đây xem rồi học tập cho tốt ha!

Hắn ta nhìn chín Hoàng Kim Ngự Thú Sư còn lại, trên mặt thể hiện rất rõ phong phạm của một cường giả!

Sở dĩ hắn ta kêu thủ hạ đến, không phải để vây giết Trần Thư, mà cũng vì muốn thể hiện sức mạnh của bản thân, ổn định tâm tính của bọn họ.

Dù sao cũng có mấy doanh địa bị đánh vào, khó tránh khiến lòng người có những suy nghĩ khác thường.

Chín người kia gật đầu , rời khỏi chiến trường của cả hai, yên lặng nhìn cuộc chiến!

- Ngươi thật tự tin!

Trần Thư nhíu mày, quyết đoán lấy ra hai bình Bạo Tẩu Dược Tề, cho mỗi khế ước linh của mình nửa bình.

Hai người đều có đại thù sinh tử, hơn nữa sở trường của Dạ Vương là ám sát, nếu không phải là chém giết, trong lòng hắn ta khó tránh khỏi có chút bất an.

- Dược tề thật tốt…

Tiểu tinh linh uống nửa bình dược tề, lỗ chân lông toàn thân đều như khai triển, dường như có thể đạt được trạng thái cao nhất.

Giây tiếp theo, nó lấy Lang Nha Bổng của nó và xì gà, ném cho ba khế ước linh khác các loại kỹ năng phù trợ!

- Gào gào!

Đôi mắt Husky đỏ au, nháy mắt liền hiện ra bốn phân thân, sứ mạnh nguyên tố khủng khiếp tràn ngập khắp trời đất, khiến tinh thần những người còn lại đều chấn kinh.

Đôi mắt của Không Gian Thố cũng đỏ lên, ẩn trong đối mắt có chứa một con ứng long đừng sừng sững, đang ngửa mặt lên trời gào thét, long uy đáng sợ tảnra, khiến các sinh vật long hệ đều phải phủ phục trên mặt đất.

Về phần Tiểu Hoàng, thân thể nó to lớn cũng phải cả ngàn mét, thậm chí nếu so với các Tinh Thần cự nhân thì cảm giác còn áp bách hơn nhiều!

Kết giới của Dạ Quỷ tạo ra hết sức mạnh mẽ, lại hơi khó để chứa được thân hình to lớn này!

Trong lúc nhất thời, sức chiến đấu của Trần Thư nháy mắt tăng lên đến tỉnh, không hề yếu hơn vương cấp!

Thần sắc Dạ Vương kịch biến, ở trước mặt chín người kia quát lớn:

- Các ngươi thất thần gì nữa hả?! Chuẩn bị ra tay!

- …

Trần Thư cũng hơi sửng sờ, tốc độ trở mặt của ngươi cũng nhanh quá rồi…

Trên mặt chín người còn lại cũng đầy dấu chấm hỏi, không phải ngươi muốn bọn ta xem rồi học hỏi sao…

Nhưng bọn họ cũng không đứng ngây ra tại chỗ mà nghe lời triệu hồi khế ước linh, một lần nữa vây xung quanh Trần Thư.

- Một đám nhiêu đây thì có ích gì?

Trần Thư liếc mắt nhìn từng người, cũng không thèm để ý.

Trạng thái bình thường của hắn cũng đã có thể giết được Hoàng Kim Cấp, nói gì lúc sau khi uống thuốc…

Nhưng vào lúc này, Dạ Vương không ra tay gì mà chín người này lại ra tay trước.

Chỉ thấy trong mắt mỗi một con khế lước linh của bọn họ phát ra ánh sáng, mỗi con đều phóng ra một kỹ năng.

- Hửm?

Trần Thư tránh vào trong miệng Tiểu Hoàng, khẽ giật mình, chỉ thấy trên người của Tiểu Hoàng trong nháy mắt xuất hiện

đủ loại ấn ký.

Thân hình nó khổng lồ, tựa như một ngọn núi lớn, hơn nữa còn bị vây trong kết giới của Dạ Quỷ, khiến nó không thể trốn được công kích của các kỹ năng này.

- Tất cả đều là kỹ năng khống chế sao?

Chân mày Trần Thư nhíu lại, nhận ra Tiểu Hoàng đang bị giam cầm tại chỗ, cho dù đầu tiên có thả "Bá Thể", thì cũng hoàn toàn miễn dịch.

- Coi thường kỹ năng bá thể sao?

Hắn liếc mắt nhìn chín người kia, không còn khinh thường như trước nữa.

- Ta khó chịu với cái đầu to này từ lâu rồi!

Dạ Vương cười lạnh, rồi bắt đầu ra tay!

Nó hóa thành một tia sáng, nháy mắt đã xuất hiện trên trán của Tiểu Hoàng, biến thành một ấn ký cực kỳ quỷ dị!

Dạ Vương quát to một tiếng:

- Phòng ngự vật lý và tính kháng nguyên tố của nó đều đã mất hiệu lực, mau ra tay đi!

Ngay lập tức, tất cả đại khế ước linh đều cùng nhau phóng ra kỹ năng mạnh nhất của mình, không dám chậm trễ.

Nếu có thể giết được một con khế ước linh của Trần Thư trước, khả năng chiến thắng của bọn họ thật sự sẽ rất lớn!

- Gào gào!

Husky và Không Gian Thố cũng không rãnh rỗi, trước tiên thì giết chết bốn con Hoàng Kim Khế Ước Linh,nhưng không có cách nào găn trở những con khế ước linh còn lại.

Rầm rầm rầm!

Đủ loại nguyên tố kỹ năng đều phát nổ, trong nháy mắt xé toang phòng ngự của Tiểu Hoàng, máu bắn ra tung tóe, bộ dáng của Tiểu Hoàng thê thảm cực kỳ.

- Thần kỹ?

Chương 1815: Hôm nay, không phải ngươi chết thì là ta sống

Ánh mắt Trần Thư trở nên lạnh lùng, nhìn về phía ấn ký mà Dạ Vương đã biến thành, trong lòng có chút ngưng trọng. Có thể mạnh mẽ phá vỡ toàn bộ phòng ngự của Tiểu Hoàng, hiển nhiên đó không phải kỹ năng bình thường.

Trong nháy mắt, Tiểu Hoàng đã bị trọng thương, hơi thở bắt đầu thoi thóp.

Hai mắt nó bắt đầu dại ra, dường như không thể tin bản thân mạnh như vậy lại đánh không lại?

- Đừng hòng làm hại tiểu đệ của ta!

Tiểu tinh linh gánh Lang Nha Bổng, phóng kỹ năng trị liệu về phía Tiểu Hoàng.

Ào ào —

Một trận mưa to màu xanh lá tầm rã xuất hiện, nước mưa rơi xuống trên người Tiểu Hoàng để khiến miệng vết thương của nó khép lại.

Khóe miệng Dạ Vương nhếch lên, cười nhạo nói:

- Thật vô dụng, ngươi nghĩ rằng thần kỹ "Vạn linh nguyền rũa" của ta chỉ làm giảm phòng ngự của ngươi?

Quả nhiên, trận mưa to kia không hề có tác dụng gì, dường như mọi thứ đều đã mất hết hiệu lực.

- Hửm?

Trần Thư nhíu mày, nảy ra suy nghĩ muốn rút lui.

Hiệu quả thần kỹ của đối phương vượt qua khỏi đánh giá của hắn, hiển nhiên đây là một debuff thần kỹ hiếm thấy!

Nhưng vào lúc này, một tiếng mắng to truyền đến:

- Cái đồ rác rưởi nhà ngươi mới vô dụng!

Tiểu tinh linh hai tay chống nạnh, tựa hồ đã bị những lời kia làm cho tức giận.

Ánh sáng màu ngọc bao lấy xung quanh nó, nháy mắt lại xuất hiện biến hóa.

Không bao lâu sau, một tinh linh chỉ lớn bằng một bàn tay lại biến thành một tinh linh cao gầy dung mạo tuyệt mỹ.

Nhưng thứ duy nhất không thay đổi chính là, trên mặt nó có nụ cười của sơn đại vương như cũ!

-??

Trần Thư kinh sợ, ngay cả hắn cũng không biết tiểu tinh linh lại có năng lực tiềm tàng như thế.

Hắn lập tức mở ra linh bảng của tiểu tinh linh, chỉ thấy trong đó có thêm năm kỹ năng thiên phú, nhưng đều viết là???, không có miêu tả cụ thể nào.

- Đại tiện tiểu đệ, chịu đựng một chút!

Lang Nha Bổng trong tay tiểu tinh linh cũng trở nên lớn hơn, nhìn rất không phù hợp, nhưng nó lại có năng lượng sinh mệnh nồng đậm.

Ào ào ào —

Chỉ thấy ánh sáng xanh xung quanh Tiểu Hoàng bắt đầu mạnh mẽ điều trị cho vết thương, thậm chí cả thần kỹ của dạ quỷ cũng không thể áp chế được nó.

- Cái gì vậy?!

Dạ Vương khẽ nhếch miệng, đôi mắt sau mặt nạ hiện rõ vẻ kinh ngạc.

Theo như hắn ta dự đoán,đối phương chỉ có hệ thần kỹ trị liệu, có thể miễn cưỡng trị liệu, nhưng hiệu quả cũng không lớn, chỉ có thể như muối bỏ biển mà thôi.

Nhưng màn này đã triệt để phá vỡ kế hoạch của hắn ta…

Dạ Vương cũng là loại người quyết đoán, quát lớn:

- Giết hết cho ta! Ta không tin nó có thể chữa khỏi được!

Chín ngời kia chỉ có thể tiếp tục, để khế ước linh một lần nữa ra tay.

Mà giờ phút này, Husky và Không Gian Thố đã muốn giết đến điên rồi, mười con Hoàng Kim Khế Ước Linh đều đồng loạt ngã xuống.

Nếu không phải khế ước linh của Dạ Vương cản trở, đám chín người bọn họ e rằng đã bị tàn sát hết rồi.

- Bản đại vương năm đó có thể cứu được cả mấy trăm ngàn tiểu huynh đệ, nói gì đến một ca đơn giản thế này!

Lang Nha Bổng trong tay tiểu tinh linh liên tiếp vung ra, đủ loại kỹ năng chui vào trong cơ thể của Tiểu Hoàng.

Đồng thời nàng hít sâu một hơi, phun ra một làn khói trắng, toàn bộ đều chui vào trong cơ thể của Husky và Không Gian Thố, giúp hiệu suất chém giết của bọn nó tăng lên.

Trong lúc nhất thời, trên cơ thể to lớn của Tiểu Hoàng, những vết thương khổng lồ của nó đều khép lại với tốc độ nhanh chóng, hình ảnh thế này quỷ dị cực kỳ!

- Mẹ nó đây thật sự là khế ước linh hoàng kim sao?!

Thần sắc Dạ Vương ngưng trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trí tuệ tinh linh dang hùng hùng hổ hổ, trong đầu lại có chút mơ màng.

Mấy phút đồng hồ trôi qua.

Mùi máu tươi gay mũi tràn ngập khắp nơi, đám Hoàng Kim Khế Ước Linh chết hết phân nửa.

Đám người Dạ Vương vẻ mặt vô cùng khó coi,nhất là chín Hoàng Kim Ngự Thú Sư kia, bọn họ đã có suy nghĩ muốn rút lui rồi.

- Tiểu đệ, bắt đầu phản kích!

Lang Nha Bổng trong tay tiểu tinh linh vung ra, xuất ra thần kỹ “Tử vong khôi phục”, lập tức đã khiến Tiểu Hoàng khôi phục lại trạng thái tốt nhất.

Mà giờ phút này, thần kỹ của Dạ Quỷ đã kết thúc, rời khỏi cơ thể của Tiểu Hoàng, một lần nữa trở về bên cạnh Dạ Vương.

Mọi người đều trở nên vô cùng tuyệt vọng.

Không ngờ bọn họ đánh đấm cả buổi trời, tất cả đều quay về thời điểm bắt đầu?

- Đại thủ lĩnh…

Hoàng Kim Ngự Thú Sư nhìn về phía Dạ Vương, muốn hỏi phải tiếp tục hay nên rút lui…

Dạ Vương khoát tay áo, nói:

- Vấn đề không lớn…

- …

Chín người bọn họ đều giật mình, nhìn đám khế ước linh chết thảm như vậy, trong lòng thật sự chỉ muốn lôi Dạ Vương ra ân cần thăm hỏi…

- Khế ước linh của hắn đã suy yếu rồi…

- Dạ Vương chỉ về phía tiểu tinh linh, chỉ thấy nó lại trở về hình dáng tí hon, hơn nữa khuôn mặt còn tái nhợt suy yếu.

Bởi vì bạo phát tiềm lực, khiến Bạo Tẩu Dược Tề của tiểu tinh linh đã kết thúc.

- Tất cả đều giao cho ta!

Trần Thư thu hồi tiểu tinh linh vào trong túi, gương mặt đầy sát ý nhìn về phía đám Dạ Vương

- Gào gào!

Đám Husky trong nháy mặt xuất ra các loại kỹ năng, lần nữa tàn sát một con Hoàng Kim Khế Ước Linh.

Chương 1816: Ngươi có từng nghe đến… Đạn hạt nhân chưa?

Những người còn lại theo bản năng kéo giãn khoảng cách, rút lui về phía sau Dạ Vương, thật sự đã muốn chạy trước rồi. Có người còn nói nhỏ:

- Đại thủ lĩnh, ta cảm thấy vấn đề bây giờ có hơi lớn…

- …

Dạ Vương lẩm bẩm:

- Phần thưởng ẩn tàng của di tích, đừng khiến ta thất vọng!

Đây mới là lá bài tẩy của hắn!

Một khi đã dùn, cho dù là cường giả đỉnh vương cấp cũng chưa chắc có thể bắt được hắn!

Dạ Vương lạnh lùng nói

- Hôm nay, không phải ngươi chết thì là ta sống!

- Gào!

Khế ước linh Dạ Quỷ biến thành một cái đầu, nuốt hết lá cây vào, dung nhập với cơ thể của chính mình.

Trong phút chốc, một tiếng nổ vô cùng khủng khiếp xảy ra, ám nguyên tố từ bốn phía sôi trào đến cực hạn, thậm chí mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Ầm ầm!

Ám nguyên tốt trong trời đất như sóng lớn, mà Dạ Quỷ cũng hóa thân thành một con quái vậy khổng lồ cả trăm mét, có cảm giác như nó đang đứng ở ngay trước mắt mọi người.

- Hửm?

Trần Thư nhíu mày, chỉ thấy hắc ám kết giới của Dạ Quỷ hơi biến chất, thậm chí có thể ngăn chặn không gian kỹ năng.

- Hôm nay, sẽ cho ngươi chôn cùng với tổ chức của ta!

Hai mắt của Ám Vương lạnh như băng, hận ý trong mắt vô cùng mãnh liệt.

Nếu tổ chức Ám Dạ còn ở đây, tất nhiên là có thể đứng vững trong thời loạn thế, dù sao nghiệp vụ của bọn họ là rất lớn.

Nhưng giờ tổ chức đã không còn, mục đích hàng đầu của hắn ta đã tuột dốc không phanh.

Vốn tưởng có thể ngóc đầu trở lại, một lần nữa xây dựng thế lực, kết quả lại là phải chịu thê thảm thế này, hắn ta thật sự không thể tiếp nhận nỗi…

- Thích cắn thuốc phải không?

Sắc mặt Trần Thư cực kỳ bình tĩnh, hắn nhìn về phía Dạ Quỷ cực lớn kia, cảm nhận được cảm giác áp bách mà Dạ Quỷ truyền đến.

- Đại quỷ, tới giờ uống thuốc rồi!

Tay phải của hắn vung lên, một lọ dược tề màu đen được ném ra ngoài…

Đúng trong khoảng thời gian này, hệ thống đã điều chế xong Tử Vong Dược Tề!

Thần sắc Dạ Quỷ ngẩn ra, vừa thấy Tử Vong Dược Tề, đầu óc dường như hơi mờ mịt, theo bản năng mở miệng, thế là nuốt xuống toàn bộ dược tề.

Cho dù thế Tử Vong Dược Tề ảnh hưởng tới vương cấp sinh vật không lớn.

Nhưng cũng không chịu nổi số lượng lớn như vậy đâu!

- Ngươi đang làm gì vậy?!

Thần sắc Dạ Vương khẽ biến, vội vàng lệnh Dạ Quỷ ngừng nuốt dược tề, nhưng khế ước linh ngày xưa nghe lời biết bao, bây giờ lại giống như không còn chịu khống chế nữa.

- Ngươi mẹ nó phản nghịch rồi phải không?

Dạ Quỷ cũng không thèm nghe mệnh lệnh của chủ nhân mà nhìn về phía Trần Thư một cách vô cùng tham lam, thậm chí còn vươn đầu lưỡi đen của mình ra, như muốn xin thêm nữa.

- Còn chưa đủ sao?

Trần Thư hơi nhíu mày, lại ném thêm bảy tám bình Tử Vong Dược Tề.

Không bao lâu sau, Dạ Quỷ đã uống tổng cộng gần hai mươi bình Tử Vong Dược Tề, số thuốc này không chỉ nói đến Dạ Quỷ, ngay cả vương cấp đỉnh khế ước linh cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Quả nhiên.

Dạ Quỷ đột ngột hạ thân mình, nó rống lên một tiếng đầy thê lương, như thể đang vô cùng đau đớn.

Hơi thở của nó lúc cao lúc thấp, lâm vào trạng thái hỗn loạn.

Trừ bỏ nguyên nhân là do Tử Vong Dược Tề, còn nguyên nhân khác là vì nó đã nuốt rất nhiều lá cây màu đen.

Dù cho lá cây có thể tăng cao khả năng chiến đấu cho Dạ Quỷ trên diện rộng, nhưng thật ra cũng có tác dụng phụ, đó là nhiều ngày sau nó sẽ lâm vào trạng thái cực kỳ hư nhược.

Mà Tử Vong Dược Tề, chỉ đẩy nhanh tác dụng phụ đó xuất hiện mà thôi…

- Không thể nào…

Dạ Vương thấy trạng thái của khế ước linh, trong lòng có dự cảm không ổn.

Sau một lúc lâu, Dạ Quỷ gào thét một tiếng, thân hình cả trăm mét của nó đột nhiên tiêu tán, hóa thành một đống bùn nhão màu đen, bộ dáng run căm cặp, bộ dáng như sắp chết đến nơi…

- A này…

Đám người Dạ Vương ngây ngẩn cả người, vừa rồi không phải thần uy cái thế lắm sao?

Có người chỉ về phía Trần Thư, quát:

- Ngươi mẹ nó làm cái gì vậy hả?

- Cho nó chút thuốc cảm mạo thôi mà…

Trần Thư nhún nhún vai, nói:

- Ai mà biết nó lại yếu ớt như vậy.

- …

Mọi người trừng mắt nhìn Trần Thư, thuốc cảm mạo của nhà ngươi mà có thể quăng cho Vương Cấp Khế Ước Linh hả?

- Xem thuốc!

Trần Thư lại vung tay phải, bộ dáng như muốn đầu độc tiếp.

Thần sắc mọi người cả kinh, vội vàng triệu hồi khế ước linh của chính mình, thận chí còn có người thu hồi cả ngự thú không gian.

Nhưng mà, Husky và Không Gian Thố đã nắm lấy cơ hội, phóng thẳng đến Hoàng Kim Khế Ước Linh!

- Rút lui!

Dạ Vương thần sắc lạnh lùng, quyết đoán thu hồi Dạ Quỷ đang nằm xụi lơ trên mặt đất, bắt đầu thực hiện kế hoạch trốn thoát.

Cùng lúc đó, hắc ám kết giới từ bốn phía đều tiêu tán.

Đoàn người một lần nữa xuất hiện ở doanh địa trong tầm mắt của nhân loại.

Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy tên đầu sỏ chết đi, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến mấy ngàn Thập Hoang Giả ở đây ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy đại thủ lĩnh dẫn đầu, các thủ lĩnh khác đều hốt hoảng chạy trốn, mà trên mặt đất là thi thể của gần hai mươi con Hoàng Kim Khế Ước Linh…

Chương 1817: Ngươi có từng nghe đến… Đạn hạt nhân chưa? (2)

Giớ phút này, Trần Thư xuất hiện ở trên đầu Tiểu Hoàng, gào to: - Với cái thực lực này, mà dám bao vây tiêu diệt tội phạm ca của ngươi sao?

- …

Mấy nghìn người ở doanh địa đầu đầy hắc tuyến, chỉ cảm thấy đầu mình ong ong cả lên.

Cảnh tượng này so với tưởng tượng của bọn họ thật cách xa nhau quá…

Nhưng một giây sau, mọi người đều hiểu được, nháy mắt liền rời khỏi doanh địa mà không chút do dự nào.

Mà Trần Thư cũng không nhìn đến đám Thập Hoang Giả kia, mà đi thẳng đến các thủ lĩnh.

Không qua bao lâu, chín đại hoàng kim ngự thú sư đều ngã xuống, trong mắt tràn ngập vẻ không cam lòng và oán hận.

Vốn tưởng có thể mượn vụ loạn thế này mở nổi dậy, nhưng sự thống trị của bọn họ lại thất bại nhanh như vậy.

Mà đám Thập Hoang Giả đứng ở phía xa sau khi nhìn thấy màn này, đều sợ hãi, bán mạng mà chạy trốn khỏi nơi này.

Trong loạn thế, mạng người chỉ là chuyện vặt, cường giả cũng không ngoại lệ…

- Lão già kia, ngươi chạy được đi đâu?

Trần Thư mang theo Tiểu Hoàng, thuấn di một cái đã chắn ở trước mặt Dạ Vương.

Thần sắc của Dạ Vương vô cùng khó coi, vẻ bối rối cũng khó giấu được.

Nếu Dạ Vương vẫn giữ nguyên sức chiến đấu như cũ, hắn ta tuyệt đối có thể trốn thoát, nhưng bây giờ, hắn ta đang lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng tối tăm.

- Trần Thư, việc gì cũng phải chừa một đường lui…

Rầm rầm rầm!

Hắn ta còn chưa nói xong, đã bị nguyên tố kỹ năng của Husky đánh gãy.

Mà Không Gian Thố cũng ra tay lần nữa, với sức chiến đấu cường đại của mình đánh lại hai Vương Cấp Khế Ước Linh.

Đã không còn Dạ Quỷ khế ước linh làm chủ lực, khả năng của hắn ta đã giảm đi một nửa, không còn sức phản kháng nào khi đối mặt với Trần Thư.

Mấy phút đồng hồ sau.

Bôn con Vương Cấp Khế Ước Linh bộc phát ra toàn bộ sức mạnh, nhưng vẫn không thoát khỏi kết cục phải ngã xuống, thậm chí còn suy yếu hơn cả Dạ Quỷ đều bị kéo ra giết chết.

- Tiêu rồi…

Gương mặt của Dạ Vương tái nhợt, mặt nạ bị đánh nát từ lâu, lô ra gương mặt tang thương.

Hắn ta giậm chân tiến về phía Trần Thư, đã biết kết cục của mình là như thế nào, trong lòng lại có chút bình tĩnh.

- Có thể trả lời cho ta một thắc mắc duy nhất được không?

- Hửm?

- Lúc trước ngươi, rốt cuộc tìm được cứ điểm tổ chức của ta như thế nào vậy?!

Tổ chức Ám Dạ có thể trụ vững qua nhiều năm như vậy, chính là vì vị trí của tổng bộ vô cùng bí ẩn, chưa từng bị bại lộ, ai có thể nghĩ đến một sinh viên chỉ vừa mới tốt nghiệp lại có thể dễ dàng tìm ra như vậy?

- Muốn biết thật sao?

Trần Thư nhíu mày, thản nhiên nói:

- Giao toàn bộ tài nguyên của ngươi ra đây!

Dạ Vương hít sâu một hơi, nói:

- Chỉ cần đá án của ngươi khiến ta hài lòng, ta sẽ giao ra!

- Được, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết!

Trần Thư mỉm cười, nói khẽ:

- Ngày ấy, trước mắt ta có một cái mũi tên, trực tiếp chỉ hướng trụ sở của các ngươi!

-???

Dạ vương giật mình, ngươi giỡn mặt với ta đấy à?

- Ngươi thật sự nghĩ ta là kẻ ngốc sao?

- …

Trần Thư khoanh tay, thật sự nói thật mà cũng chẳng ai tin.

- Ngươi gửi địa điểm chứa tài nguyên cho ta đi, ta có thể cho ngươi thống khoái một chút!

- Ngươi thấy cái đáp án đó của ngươi, có giá trị bằng toàn bộ tài sản của ta sao?

- Ngươi muốn bội ước à?

Trần Thư híp mắt lại, nói:

- Không nên ép ta phải sử dụng thủ đoạn!

- Ha ha ha…

Dạ Vương cười lớn, trong mắt hiện lên chút đùa cợt, nói:

- Ta mẹ nó là thủ lĩnh của tổ chức tội ác, có thể sợ thủ đoạn của một tên đầu vàng như ngươi sao?

Trần Thư nhếch khóe miệng, nói:

- Ngươi có từng nghe đến… Đạn hạt nhân chưa?

-???

Dạ Vương có chút ngây người, nhưng trong lòng lại ẩn ẩn bất an.

- Biết vật phẩm thành danh của tội phạm ca ngươi là gì không?

Trần Thư lấy ra một lọ dược tề màu xá, thản nhiên nói:

- Nó thật ra cũng có thể tiêm vào trong đó.

- …

Hai mắt Dạ Vương trợn lớn, vẻ mặt có chút bối rối

- Đạn hạt nhân dược dịch có thể dung nhập với máu của ngươi ở bên trong, đồng thời điểm cháy của nó cũng cực kỳ thấp, nếu ngươi ở trong hoàn cạnh có nhiệt độ hơi cao một chút, sẽ xuất hiện chuyện gì?

- …

Dạ Vương nuốt nước miếng, điều đó có nghĩa là hắn ta lúc nào cũng có thể trở thành pháo hoa…

Chết có thể không sợ, nhưng chết đột ngột như thế thì có thể khiến người ta cảm thấy áp bách và sợ hãi…

Nhất là chết theo kiểu tàn khốc như thế này…

Trần Thư vung tay lên, nháy mắt có hơn mười bình dược tề màu xám, bình thản nói:

- Ta chuẩn bị đem toàn bộ máu của ngươi thay thành đạn hạt nhân dược dịch…

- …

Mười phút sau, Trần Thư có được đáp án mà mình muốn, mà Dạ Vương cũng trở thành một cỗ thi thể, trên mặt còn có một nụ cười giải thoát.

Trước khi chết, hắn ta chỉ có một di ngôn: Van cầu ngươi làm người…

- Vậy mà lại ở trong "Cực Hàn Băng Cốc", lão già này thật biết giấu đồ…

Trần Thư lẩm bẩm nói, trên mặt thì hiện ra vẻ mặt vô cùng tham lam.

Mười bốn doanh địa cũng giàu có như vậy, thì càng khỏi phải nói đến sự giàu có của Dạ Vương, tài nguyên ít nhất cũng phải hơn cả tỷ.

Chương 1818: Bảng xếp hạng thành tựu nghịch thiên

Mà đang lúc chuẩn bị xoay người, trong đầu hắn lại xuất hiện âm thanh của hệ thống: [Tổ chức Ám Dạ đã bị tiêu diệt, mở ra hạng thành tựu:]

[Hạng một: Tiêu diệt một tổ chức cực ác (Đã hoàn thành)! Phần thưởng được nhận: lượng lớn ngự thú lực + kỹ năng Phong Ngự]

[Hạng hai: Tiêu diệt hai tổ chức cực ác! Phần thưởng đạt được: Cấp bậc kỹ năng nào đó tăng lên mãn cấp!

[Hạng ba: Tiêu diệt ba tổ chức cực ác! Phần thưởng đạt được: Huyết mạch ban thưởng nào đó!

[Chú ý: Ba hạng này thực hiện không có hạn chế thời gian, kí chủ muốn tự động chọn hay kết toán]

- …

Trần Thư giật mình, lâm vào suy tư.

Hắn đã mở ra thành tựu hạng một rồi, nhưng không ngờ lại có thể nghịch thiên như vậy.

Chỉ tiêu diệt một tổ chức, mà có thể được ngụy thần kỹ "Phong Ngự", đủ cho lực phòng ngự của Tiểu Hoàng tăng thêm một bậc.

Mà phần thưởng cho hạng hai càng đáng sợ hơn, lại cho một cấp kỹ năng nào đó được mãn cấp luôn.

Trần Thư lẩm bẩm nói:

- Kỹ năng cũng có mãn cấp sao?

Cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghe đến chuyện này, dù sao trong nhận thức của mọi người, cấp bậc kỹ năng luôn phải tăng tên.

Trong lịch sử chưa có bất kỳ Ngự Thú Sư nào có thể được mãn cấp.

Dù sao thì đối với ngự thú sư cường giả mà nói, kỹ năng trên mười cấp cũng có mà có được.

- Hệ thống xuất hiện ngày càng ít, nhưng phần thưởng thì càng lúc càng lớn, là căn cứ sức mạnh của mình để thay đổi sao?

Trong lúc nhất thời, Trần Thư càng có lòng tin với tương lai của mình, chỉ cần hắn có thể cầu, sức mạnh không phải cũng sẽ vững vàng tăng lên hay sao?

Hắn lắc lắc đầu, không thể ảo tưởng thế được, mà phải cất bước tiến vào trong doanh địa.

Việc cấp bách bây giờ chính là lấy hết tài nguyên trong doanh địa về đã rồi lại tính tiếp.

Về phần bảng thành tựu mới xuất hiện này, dù sao cũng không có thời gian hạn chết, hắn cũng không cần phải kết toán vội.

Nếu dựa theo lẽ thường, phần thưởng của hạng ba chắc chắn là tốt nhất.

Hệ thống cho dù hay nói linh tinh, nhưng cũng sẽ không lừa hắn, ngược lại còn rất đáng tin cậy…

Một khắc sau đó, Trần Thư mang theo hơn mười tỷ tài nguyên, rời khỏi doanh địa đang bị gió tuyết bao trùm trước mắt.

- Trần Bì, giờ chúng ta đi đâu đây?

Đại Lực vẫn luôn trốn ở trong miệng Tiểu Hoàng, cũng thấy được màn chiến đấu kia của Trần Thư, đương nhiên cũng sẽ biết được vị trí mà Dạ Vương cất tài nguyên.

Trần Thư mở miệng nói:

- Tài nguyên của Dạ Vương không vội lấy đâu, trước cứ lấy hết ở trong doanh địa đã!

Bây giờ nhân loại thông tin đều bị cấm, hắn cũng không lo lắng những doanh địa còn lại có nhận được tin tức không, trừ phi có người còn nhanh hơn hắn…

Nửa tháng trôi qua…

Bởi vì thủ lĩnh của các đại doanh địa đã bị giết, làm cho các doanh địa khác không có một chút sức lực chống đỡ.

Vì thế nên Trần Thư đã cướp sạch toàn bộ tài nguyên của Bắc Linh Thất quốc, đạt được hơn trăm tỷ ngự thú tài nguyên.

Trong đó có đủ các loại tài nguyên cơ sở, có thể làm cho hệ thống không ngừng sản xuất ra thần kỳ dược tề.

Mà cùng lúc đó, danh tiếng của Trần Thư cũng vang xa khắp Bắc Linh Thất quốc.

Mỗi một Thập Hoang Giả chỉ cần nghe đến bốn chữ "Công tác thị sát", cả người đều sẽ run rẩy theo bản năng…

Bắc Hàn Quốc,

Một quả cầu lớn màu vàng đang trôi qua, trời tuyết lớn tràn ngập, nhưng thân hình nó vẫn vô cùng sạch sẽ, giống như có một vách tường chắn vô hình, ngăn cách bông tuyết đến quấy nhiễu nó.

- Cực Hạn Băng Cốc…

Trần Thư liếm liếm môi, tình thế bắt buộc phải đi lấy bảo vật của Dạ Vương.

Đừng nói là ở cấp hủy diệt dị không gian, ngay cả cấp tai nạn dị không gian của Thú Hoàng, hắn cũng phải đến một chuyến.

- Bắc Linh Thất quốc hình như đã an tĩnh lại…

Trần Thư đưa mắt nhìn không gian yên tĩnh khắp nơi, hơi tự hỏi.

Đại Lực bĩu môi, nói:

- Vô nghĩa, ngươi thanh trừng hết cả rồi, còn có ai được chữ chứ?

Vốn Bắc Linh Thất quốc vô cùng hỗn loạn, nhưng bây giờ bởi vì Trần Thư, ngay cả hung thú cũng an tĩnh không ít.

Dù sao thì hung thú có giá trị, cũng sẽ trốn không thoát sự truy sát của Trần Thư.

Tên này hình như có chút giống Quỷ Kiếm Sầu rồi…

Nửa tiếng sau.

Hai người đã đến dưới chân núi tuyết cao ngàn trượng ở Bắc Hàn Quốc.

Dựa vào tin tức mà bọn họ tra được, cửa vào Băng Hàn Băng Cốc ở ngay phía trên đỉnh núi!

- Núi này thật tráng lệ…

Đại Lực ngắm nhìn núi tuyệt, trong lòng nhất thời có cảm giác mình thật nhỏ bé.

- Lớn ư?

Trần Thư nhếch miệng,trong mắt có chút cảm xúc không thể miêu tả được.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng nháy mắt thả ra [Cự Đại Hóa], thân hình đột nhiên biến lớn, đồng thời nhảy thẳng giữa không trung.

Không được bao lâu, nó đã đứng ngang với đỉnh núi, nhìn qua sẽ có cảm tưởng như có hai đỉnh núi vậy.

- Cũng không lớn lắm…

Trần Thư nhíu mày, nó cũng chỉ là núi tuyết bình thường thôi.

- …

Đại Lực sờ sờ Tiểu Hoàng,nói:

- Nói thật, sau này không còn hỗn loạn nữa, ngươi có thể làm địa điểm du lịch trong nước đó, tên thì ta cũng đã nghĩ ra rồi, tên là núi Đại Tiện!

- Dẹp đi.

Trần Thư liếc hắn ta một cái, đồng thời mang theo khế ước linh nhảy vào không gian thông đạo của ngọn núi.

Chương 1819: Nơi cất giữ kho báu của Dạ Vương

Vù vù — Vừa vào trong, bên tai đã truyền đến tiếng gió cực lớn, cái lạnh đến thấu xương ập đến, làm người ta không khỏi chấn động.

- Hửm?

Trần Thư nhìn về phía không gian trắng xóa kia, thần sắc có chút ngưng trọng.

Nhiệt độ nơi này con người thật sự không thể chịu nổi, mà môi trường càng tệ thì nguy hiểm càng lớn, dù sao cũng chỉ có hung thú cường đại mới có thể sống nổi ở trong này.

- Mẹ nó! Lạnh quá…

Hay tay Đại Lực ôm chặt cả người, cơ thể không nhịn được mà run lẩy bẩy, thật sự không thể chịu nổi cái lạnh trong này.

Trần Thư vội vàng nói:

- Đừng hoảng hốt, mở bệnh phục đến công suất lớn nhất đi.

- Ta mở từ lâu rồi…

Đại Lực liếc nhìn hắn một cái, hàm răng không ngừng run cầm cặp, thật sự là không thể chịu nổi.

- Bệnh phục mà cũng chắn không được sao?

Trần Thư mở to hai mắt, đây chính là sản phẩm mà Tiểu Tinh đắc ý nhất đó, lần đầu sử dụng mà hiệu quả lại không như ý.

- Vậy lấy thêm một cái nữa đi!

Không Gian Thố nháy mắt ném ra thêm một bệnh phục.

Đại Lực vội vàng mặc vào, đồng thời mở công tắc giữ ấm ở mức cao nhất, lúc này mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Hắn ta nằm ở trong miệng Tiểu Hoàng, nhìn ở bên ngoài toàn là băng tuyết, nói:

- Nhiệt độ ở đây thật muốn giết người!

- Ngươi cần phải rèn luyện thêm đi, Đại Lực.

Trần Thư vỗ vỗ ngực của chính mình, ra vẻ bộ dáng vô cùng cường tráng.

- …

Đại Lực liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ngươi có luyện tập cái quần nhé, không phải chỉ dựa vào sức mạnh của ngự thú sư thôi sao?

- Vậy cũng là do ta cực khổ tu luyện mới được ấy chứ!

- Ngươi không có liêm sỉ gì cả!

Đang lúc hai người đang nói chuyện phiếm với nhau, trong túi của Trần Thư lại động đậy, chỉ thấy tiểu tinh linh đang yếu ớt chui ra.

- Tiểu Trần, ngươi muốn làm đông chết bản Đại Vương à!

Thân hình tiểu tinh linh run nhè nhẹ, khuôn mặt dần trở nên trắng bệch.

- …

Trần Thư nhếch nhếch khóe miệng, nói:

- Hoàng Kim Khế Ước Linh như ngươi mà cũng không chịu được sao?

- Ngươi tưởng bản Đại Vương đại phát thần uy thì không phải trả giá sao?

Tiểu tinh linh liếc hắn một cái, nói:

- Bây giờ ta không còn sức lực nữa… Nhanh cho ta chút sinh hỏa.

Cùng lúc đó, nó liếc mắt về phía Không Gian Thố, lệnh phải tạo ra chút củi lửa.

Thỏ nao nao, suy nghĩ một chút rồi lại quyết đoán lấy ra hơn mười bình Bạo Tạc Dược Tề…

- …

Tiểu tinh linh sửng sốt, trong mắt nó hiện lên chút bối rối, nói:

- Thỏ béo, ngươi mẹ nó muốn làm gì?!

- Ồ ~~~

Không Gian Thố nhún vai, ý bảo trên người mình không có củi lửa gì hết.

- Tới chỗ của ta này.

Đại Lực mở bệnh phục trên người mình ra, để tiểu tinh linh sưởi ấm cùng hắn ta.

Thấy vậy, hai cánh của tiểu tinh linh run run, liền trốn vào bên trong túi của bệnh phục, còn không ngừng lầm bầm:

- Chỗ này thật thoải mái.

- Tiểu Trần, lúc nào được ngươi cho ta bộ này với, rất thời thượng, ta rất thích!

- Sau khi về ta sai người làm cho ngươi.

Trần Thư đến bên cạnh tiểu tinh linh, hỏi:

- Sức mạnh của ngươi đến khi nào thì mới khôi phục lại được?

Cho dù Tiểu tinh linh không có sức chiến đấu, nhưng cũng không thể xem như không tồn tại được vì có thể khiến năng lực của ba khế ước linh kia bùng nổ.

- Xem tình huống đã, phải cho ta thứ gì dinh dưỡng để ta khỏe chứ.

Tiểu tinh linh tựa đầu vào miệng túi, lấy lại chút tinh thần nói:

- Bản Đại Vương ngày đó biểu hiện tốt chứ?

Trần Thư thản nhiên nói:

- Miễn cưỡng thì cũng được.

Trên thực tế, nếu không phải nhờ tiểu tinh linh đột nhiên bùng nổ, hắn thật sự không có cách nào để đối phó với thần kỹ của Dạ Quỷ cả.

Cho dù cuối cùng có thể đánh thắng đối phương, Tiểu Hoàng cũng không bị trọng thương mà chết, nhưng hắn cũng không dám liều lĩnh thế này nữa.

Sau đó, dường như Trần Thư lại nhớ đến chuyện gì, thẩm vấn nó:

- Tên nhóc nhà ngươi sao cứ luôn che giấu sức mạnh của mình vậy?

- Bản Đại Vương giấu giếm gì nào?

Tiểu tinh linh bĩu môi nói:

- Là do bình dược tề kia kích phát một chút sức mạnh của ta năm đó thôi.

- Ta nói này tiểu Trần, ngươi có thể cố gắng hơn một chút không vậy? Lâu quá trời rồi, ta vẫn còn ở cấp bậc này, ngươi có được không vậy?

- …

Trần Thư đầu đầy hắc tuyến, nói:

- Mẹ nó ta mà không được, thì Lam Tinh đó cũng chẳng được gì…

…

- Òm ọp…

Một ngày sau,

Tiểu Hoàng vẫn trong gió tuyết như cũ, nhiệt độ có ác liệt đến đâu cũng không thể ảnh hưởng đến nó.

Dù sao cũng có [Băng Ngự], ngay cả vương cấp kỹ năng cũng không thể đả thương đến nó, huống chi là thời tiết.

- Dựa vào cách nói của Dạ Vương, bên cạnh có núi tuyết có hai trụ băng thật lớn, vậy thì phải tìm đến bao giờ đây?

Trần Thư từ trong miệng của Tiểu Hoàng lấy kính viễn vọng ra, quan sát tình huống ở bốn phía.

- Lão già kia chắc không lừa ta đấy chứ?

Trong đầu hắn chợt nảy ra một ý tưởng, nhưng vẫn quyết định nhìn một chút, dù sao cũng không mệt.

[Cực Hàn Băng Cốc] mặc dù là một sơn cốc, nhưng diện tích lại vô cùng lớn, nếu là Hoàng Kim Ngự Thú Sư bình thường chắc phải cần đến mười mày mới đi hết.

Ba ngày sau.

Trần Thư vẫn tìm kiếm như cũ.

Chương 1820: Nơi cất giữ kho báu của Dạ Vương (2)

Mà giờ phút này, ngay lối vào [Cực Hàn Băng Cốc] cũng xuất hiện thân ảnh của một Ngự Thú Sư! - Thời tiết quỷ gì thế này, thật không muốn đến chút nào.

Một nam nhân mặc áo lông vỗ vỗ tuyết trên vai mình, đồng thời triệu hoán bốn con khế ước linh.

- Dựa vào lời nói của Phù ca, vương cấp lão quỷ kia đã chết rồi, mà di sản của hắn ta thì ở trong này.

Nam nhân thở dài, nói:

- Nhưng nơi này lớn như vậy, ta phải tìm đến khi nào đây…

Hắn ta lắc lắc đầu, nằm dài trên lưng của một con khế ước linh, đi vào sâu bên trong dị không gian.

…

- Lão già kia, tốt nhất đừng có gạt ta!

Trần Thư vẫn đang ra sức tìm kiếm, đồng thời hùng hùng hổ hổ nói:

- Nếu thật sự gạt ta, phần một tổ tiên nhà ngươi chắc không giữ nổi đâu!

- …

Đại Lực liếc nhìn hắn một cái, lẩm bẩm:

- Vẫn là học tử ưu tú ở đại học Linh Trù của ta có tố chất…

Thế nhưng, giây tiếp theo, hắn ta liền trừng mắt quát:

- Mẹ nó! Em gái mày, ngậm miệng!

Chỉ thấy hắn ta vươn tay phải ra, tiểu tinh linh từ trong nồi xách ra.

- Tên nhóc nhà ngươi ăn cũng đã ăn rồi, có thể đừng gặm nồi hay không hả!

- Ta đói…

Tiểu tinh linh khoanh tay, trong mắt vẫn còn hơi chút suy yếu.

Bởi vì nấu nướng lâu dài, nên nồi thiết của Đại Lực cũng có thành phần dinh dưỡng vươn trên đó…

- …

Đại Lực nhu nhu huyệt thái dương, đang muốn để Trần Bì quản lý khế ước linh của mình một chút.

Nhưng ai ngờ, lúc này toàn thân Trần Thư lại chấn động, nháy mắt hô lớn:

- Mẹ nó, rốt cuộc cũng tìm được rồi!

Chỉ thấy ở phía trước cách Tiểu Hoàng chỉ vài trăm thước, có một ngọn núi tuyết nguy nga sừng ngửng, mà ở hai bên nó là hai cái trụ băng lớn, giống như thiên khung vậy.

- Quả nhiên là lão quỷ đó nói đúng…

Trần Thư liếm liếm môi, lẩm bẩm:

- Mộ phần tổ tiên nhà ngươi được giữ rồi.

Đồng thời, Tiểu Hoàng cũng chuyển hướng, tăng nhanh tốc độ, đi thẳng đến ngọn núi tuyết.

Núi tuyết cũng không quá cao, chắc khoảng hai ngàn mét, cũng giống như miệng núi tuyết trước đó.

Không bao lâu sau, Trần Thư đã đến trên đỉnh núi.

- Động thứ ba, thứ năm, thứ tám…

Trần Thư nhớ lại lời của Dạ Vương, đồng thời cũng sinh lòng cảnhgiác.

Cứ cho rằng Dạ Vương vì bất đắc dĩ nên mới nói ra địa điểm, ai biết được trong lòng hắn ta có quỷ hay không chứ.

Tiểu Hoàng biến lớn khoảng hơn ba ươi mét, phóng thẳng lên không trung.

Tiến độ này so với Trần Thư tưởng tượng có thể nói là vô cùng thuận lợi, chỉ tốn khoảng phân nửa thời gian mà hắn đã trở thành người đầu tiên tìm được sơn động mà Dạ Vương nói.

Bởi vì cửa động nhỏ,Tiểu Hoàng không thể đi vào, mà hắn cũng sợ sơn động bị sập làm vật liệu rơi đầy đất sẽ không dễ lấy.

Trần Thư đảo nhẹ tròng mắt, nói:

- Husky, dùng phân thân của ngươi vào trước đi!

- Gào gào!

Một phân thân của Husky quỳ xuống, quyết 9oán nhảy vào trong sơn động.

Nhưng không giống như dự liệu của Trần Thư, trong đó thật sự không có nguy hiểm, chỉ có một đống vật liệu chất chồng như núi.

- Xem ra là an toàn rồi…

Trần Thư sờ bốn phía trong sơn động, phía trên vẫn có ám nguyên tố sắp tiêu tán, có thể thấy được ban đầu có Dạ quỷ lưu lại kỹ năng.

Chỉ là Dạ Vương vẫn lạc, đương nhiên Khế ước linh kỹ năng cũng mất đi tác dụng.

- Chí ít đều là Hoàng Kim cấp vật liệu? Lão già này thật sự có thể vơ vét của cải!

Hai mắt Trần Thư sáng lên, lại lần nữa cho thấy sự chuyên nghiệp của tội phạm dày công rèn luyện hàng ngày.

Không đến ba phút.

Toàn bộ sơn động đều bị càn quét sạch sẽ, thậm chí ngay cả mặt đất cũng bị hắn đào ba thước…

- Làm công việc của mình vẫn là thoải mái nhất…

Trần Thư nhếch miệng, đồng thời thu tài nguyên đầu nhập vào hệ thống không gian, tiếp tục sinh sản thần kỳ dược tề.

Nửa ngày sau.

Trần Thư tổng cộng vơ vét bảy sơn động, cất giữ đủ loại đẳng cấp tài nguyên, giá trị ít nhất ba ngàn ức Hoa Hạ tệ.

- E rằng không chỉ có doanh địa vơ vét, còn bao gồm Dạ Vương mang ra từ trong tổ chức Ám Dạ Tổ nữa.

Hắn âm thầm phân tích, nhưng mà nguồn gốc tài phú chẳng liên quan gì đến hắn cả.

Đã vào túi của hắn, vậy thì là của hắn tất.

- Hôm nay lão bách tính rất vui vẻ…

Trần Thư ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, huýt sáo.

Mà vào thời khắc này, ánh mắt của hắn ngưng lại, nhìn phía phía trước lại có một sơn động, bên tỏng truyền đến lam quang trong suốt, trông vô cùng thần bí!

- Hả? Không hề giống sơn động trước đó?

Lông mày của hắn nhếch lên, đi tới trước sơn động, chỉ thấy chỗ cửa động lại có một đạo bích chướng màu xanh lam, tràn ngập hàn ý.

- Muốn ngăn lại ta, vẫn hơi kém một chút.

Thỏ không gian ném ra mấy đạo không gian ấn ký, mang theo hai người cùng Khế ước linh khác tiến vào trong sơn động.

Trần Thư vẫn luôn thận trọng hướng về phía trước, rất nhanh đã đi tới điểm cuối cùng, bên trong có một hố sâu to lớn, trên đó bày đủ loại vật liệu!

- Nhiều cao đẳng vật liệu thuộc tính thủy như vậy sao?

Hắn mở to hai mắt nhìn, đôi mắt đã có vẻ chấn kinh, trong đó thậm chí có không ít là vật liệu đỉnh cấp trong Vương cấp,

việc trên đời khó gặp.

- Ngay cả những cái này mà Dạ Vương cũng có thể thu thập được sao? Xem thường lão già này rồi!

Chương 1821: Nếu như ta nói tất cả chỉ là hiểu nhầm…

Hắn liếm môi một cái, không chút do dự, quả quyết bảo Thỏ không gian đóng gói lại. - Đóng gói! Đóng gói hết cho ta!

- Wuhu ~~ tội phạm Nam Giang ta cuối cùng cũng sắp phát đạt rồi!

Sau khi đào sâu sơn động ba thước Trần Thư tiêu sái ung dung rời đi, đi thẳng đến nơi cần đến.

Nhưng hắn rời đi không lâu, toàn bộ sơn động khẽ rung một phen, nhưng Trần Thư cũng không nhìn thấy một màn quỷ dị này…

Lại gần nửa ngày trôi qua.

Trần Thư đi tới sơn động cất giữ vật liệu thuộc tính thủy thứ ba.

Đang lúc hắn vô cùng phấn khởi, cả người thoáng chốc thần sắc đọng lại, đôi mắt đã có vẻ không thể tin.

Chỉ thấy trong tài liệu trước mặt, đang có một gốc bạch sắc Tuyết liên sừng sững đứng đó, mà thân rễ nó hiện ra màu đỏ tươi, trên đó có đủ loại năng lượng kinh khủng tràn lan.

- Mẹ nó! Truyền kỳ vật liệu?

Trần Thư trợn to mắt, trong lúc mơ hồ ý thức được có chút không thích hợp.

- Đây thật sự là thứ mà Dạ Vương có thể thu thập được?

Lông mày của hắn nhíu một cái, trong lòng có chút ngưng trọng.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, trước mắt bảo vật vẫn không thể bỏ qua, dù sao thì cũng không phù hợp với tính cách của hắn.

Cho không lại không muốn, đại nghịch bất đạo!

Ngay cả lãnh địa của Thú Hoàng hắn cũng càn quét qua, càng không cần nói tới kho bấu của một Vương cấp Ngự thú sư.

Thỏ không gian ném ra một không gian kỹ năng, cất toàn bộ vật liệu trước mắt vào trong túi.

Nhưng lúc này, cũng chỉ lưu lại gốc truyền kỳ vật liệu kia.

- Vù vù ~

Thỏ không gian thần sắc khẽ giật mình, chỉ cảm thấy trên đó có một cỗ lực kéo khó hiểu, khiến nó không thể thu hồi.

- Có vấn đề?

Trần Thư chớp chớp lông mày, nhìn hố to màu đen phía dưới.

Khiến người ta bất ngờ chính là, chỉ thấy đất đai màu đen phía dưới đột nhiên nứt ra, trong đó vươn một đầu huyết nhục màu đỏ, tựa như lưỡi lớn, quấn quanh truyền kỳ vật liệu.

- Còn có người dám cướp đồ vật của ta?

Trần Thư nhíu mày, trực tiếp ném cho Thỏ không gian một ánh mắt ra hiệu.

Hai con ngươi Thỏ không gian khẽ động, ném ra mấy đạo không gian ấn ký, hóa thành một đạo Không Gian Lợi Nhận sắc bén.

Mặc dù không chém đứt huyết nhục, nhưng đối phương cũng bị đau, theo bản năng rụt trở về.

Đồng thời, một tiếng thét quỷ dị vang lên, dường như đang cảnh cáo!

- Hả? Có hung thú?

Trần Thư nhìn hố to phía dưới, nhưng không sốt ruột rút lui.

Đối phương khí thế không mạnh, thậm chí là hơi yếu, cũng chỉ là hoàng kim, hắn đương nhiên không có lý do rời đi.

- Cướp đồ vật của ta, còn dám làm loạn với ta?

Trần Thư đương nhiên cũng không vừa mắt đối phương, ra chỉ thị cho Husky.

- Ngao ngao!

Trong chốc lát, thể nội Husky cuồng bạo nguyên tố phun trào, nháy mắt liên tiếp ném ra kỹ năng, mạnh mẽ oanh sát phía dưới.

Lưỡi lớn nháy mắt dâng trào ra máu tươi, vội vã co lại dưới mặt đất màu đen.

Husky cũng không nói đạo lý, lại ném ra đủ loại kỹ năng.

Rất nhanh, phía dưới truyền đến mùi máu tươi gay mũi, đồng thời cũng không còn động tĩnh, hình như đã ngủm.

- Đồ của tội phạm ca ngươi mà ngươi có thể động đến sao?

Khóe miệng Trần Thư nở nụ cười, đích thân rút ra truyền kỳ vật liệu, ngửi một chút, chỉ cảm thấy đến tâm thần thanh thản.

Mà lúc hắn đang quay người định rời đi, toàn bộ sơn động đất rung núi.

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang khủng bố xuất hiện, giống như xuất hiện đại địa chấn, làm người ta khó mà đứng vững.

Sắc mặt Trần Thư khẽ biến, cũng tương đối quả quyết, thuấn di đi tới bên ngoài ngàn mét.

Giờ phút này, hắn đã rời khỏi núi tuyết, cưỡi Tiểu Hoàng đi tới giữa không trung.

Mà khiến bất ngờ chính là, chấn động không phải đại địa, mà là núi tuyết trước mắt!

Rầm rầm rầm ——

Vô số tuyết đọng cùng núi đá theo đỉnh núi trượt xuống, thanh thế to lớn vô cùng!

Mà cùng lúc đó, một luồng khí tức kinh khủng dần dần tỉnh lại, thậm chí khiến bầu trời gió tuyết đều dừng lại.

- …

Trần Thư nuốt ngụm nước bọt, trong lúc mơ hồ ý thức được cái gì.

Chỉ thấy đỉnh núi chậm chậm lên cao, tựa như một viễn cổ sinh vật đứng thẳng lên.

Ầm ầm!

Đỉnh núi lắc lư, tuyết đọng bắn tung toé tứ phương, rơi trên mặt đất.

Tiếp theo, hai sơn động đối diện Trần Thư, trong đó thâm thúy tột cùng, làm người ta không thể nhìn rõ tình huống cụ thể.

Mà trong chốc lát, trong sơn động xuất hiện hào quang sáng chói, tựa như mặt trời chói chang màu xanh lam, thậm chí đang không ngừng chuyển động.

- Hả? Hả?

Vẻ mặt Trần Thư kinh ngạc, sau đó giật mình.

Trước mắt căn bản cũng không phải sơn động màu xanh lam, mà là một đôi mắt khủng bố đang gắt gao trừng Trần Thư, trong đó có vẻ tức giận.

Cuối cùng, động tĩnh khủng bố dần lắng xuống.

Núi tuyết biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một sinh vật nhân sinh dài ba ngàn mét!

Thân thể của nó vẫn là bị tuyết đọng bao trùm, nhưng lộ ra không ít lớp vảy màu xanh lam, trên đó có cực hạn băng tuyết chi lực!

Mà bụng của nó, vốn dĩ đứng sừng sững trong sơn động nhưng đa phần đã sụp đổ xuống rồi.

Nhưng cũng có một số sơn động màu đen nhỏ tồn tại ở đó, trong đó có lưỡi lớn màu đỏ duỗi ra, đều là giác hút của nó, trông quái dị mà lại khủng bố!

Mà giờ khắc này, một sinh vật không biết tên đang yên lặng nhìn Trần Thư.

Chương 1822: Thì ra ngài là Thị sát cuồng ma trong truyền thuyết

Nó vươn hai tay, nháy mắt nắm hai trụ băng khổng lồ bên cạnh, khí thế trên người lại lần nữa tăng lên không ít! Vù vù ——

Sát ý lạnh như băng tràn ngập, khiến cho gió tuyết trong thiên địa đứng lại trong không trung, tựa như ấm phím tạm dừng.

- Cái đó…

Trần Thư nuốt ngụm nước bọt, mở miệng nói:

- Nếu như ta nói, tất cả chỉ là hiểu lầm…

Sinh vật vô danh kia hình như có thể nghe hiểu lời hắn nói, đôi mắt to lớn di động, nhìn gốc truyền kỳ vật liệu trong tay Trần Thư…

- y…

Sắc mặt Trần Thư trì trệ, lẩm bẩm:

- Đây là thứ gì vậy? Sao lại chạy lên tay ta thế này?

Nói xong, hắn quả quyết thu hồi vật liệu vào trong thể nội của Thỏ không gian.

Hình như đã chọc giận đối phương, vậy thì không cần thiết trả lại.

- Grào!

Sinh vật vô danh gào thét một tiếng, băng tuyết chi lực khủng bố bất ngờ cuốn tới!

- Ca ca chạy trước đây!

Trần Thư quát lên một tiếng lớn, thuấn di mang theo Khế ước linh cùng Đại Lực rời khỏi chỗ đó.

- Dạ Vương chó chết, đến chết cũng muốn đâm ta một đao, chẳng trách dứt khoát giao di sản của mình như vậy…

Trong miệng Trần Thư hùng hùng hổ hổ, nhưng cũng không quá bối rối.

Truyền kỳ sinh vật cũng không bắt được hắn, huống chi trước mắt là một sinh vật vô danh!

Nếu hắn đoán không sai, đối phương là Hoàng Kim Quân Vương của [Cực Hàn Sơn cốc]!

Hơn nữa không giống với quân vương bình thường, đối phương có huyết mạch đặc thù, làm cho sức chiến đấu của nó không yếu hơn đám người Ninh Bất Phàm, tuyệt đối là sự tồn tại đỉnh cấp nhất dưới truyền kỳ!

Grào!

Tiếng nổi giận gào thét vang vọng trong thiên địa, cự thú bước hai chân ra, nhắm về phía Trần Thư mà truy kích, đã khóa chặt vị trí của hắn.

Nó vốn không muốn thức tỉnh, nhưng tên trước mắt này quá đáng ghét.

Chẳng những trắng trợn cướp đoạt thức ăn của nó, còn đánh bị thương một cái miệng của nó, dẫn đến hiện tại khoang miệng cũng hơi bị loét…

Từ khi ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên nó bị người cưỡi trên đầu…

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ dị không gian đều đang chấn động, phần lớn hung thú cường đại ào ào rời khỏi lãnh địa, bắt đầu truy sát vào người xâm nhập…

- Muốn theo đuổi ta, kiếp sau nhé!

Trần Thư lườm phía sau một chút, thuấn di đi tới mấy vạn mét bên ngoài.

Chỉ cần không phong cấm Không gian kỹ năng, vậy thì hắn là vô địch!

Lúc Trần Thư đang chuẩn bị hành động trở lại vị trí không gian thông đạo, phía dưới đột nhiên truyền đến một tiếng kêu của nhân loại.

- Tội phạm ca?

- Hả?

Trần Thư nhìn xuống phía dưới, tìm kiếm mục tiêu.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo lông đang phất tay nhìn về phía hắn, sắc mặt vô cùng kích động.

Nháy mắt đi tới trước mặt đối phương, đồng thời quan sát.

- Ngươi là?-

Hắn nhìn đối phương, trong lúc mơ hồ cảm thấy khá quen, nhưng không nhớ nổi cụ thể là ai.

Nam tử vội vàng nói:

- Ta là phụ tá bên cạnh Phù Ninh tiền bối, lúc trước các ngươi tới tham gia cup thực thần, chúng ta đã gặp qua!

- Phù Ninh tiền bối?

Trần Thư còn chưa mở miệng, Đại Lực đã vượt lên trước một bước, nói:

- Hắn còn sống không?

- Tất nhiên còn sống sót, hắn mang theo những người Nam Thanh Quốc còn sống sót trốn vào trong trụ sở bí mật, tạm thời ẩn nấp.

Nam tử mở miệng cười nói:

- Ta thật sự không nghĩ tới, lại gặp các ngươi ở chỗ này.

Trần Thư thấy hai người muốn tiếp tục giao lưu, vội vàng nói:

- Rời đi trước đã, tình huống bây giờ có chút nguy hiểm.

- Nguy hiểm?

Nam tử ngơ ngác, nói tiếp:

- Hiện tại là mùa lạnh, đa số hung thú ở [Cực Hàn Băng Cốc] đều đang say giấc nồng, các ngươi không cần lo lắng, không có gì…

Hắn ta còn chưa nói xong, cả người thoáng chốc ngây ngẩn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Chỉ thấy xa xa, một thân thể mấy ngàn thước khổng lồ dậm chân mà tới, mỗi một bước đều khiến đại địa chấn chiến, khí thế khủng bố tột cùng!

- A cái này…

Nam tử nuốt ngụm nước bọt, đầu óc trống rỗng, cả người ngây dại.

Bốn Khế ước linh của hắn ta lạnh run, căn bản không có chút dũng khí đấu lại.

Mặc dù song phương đều là Hoàng kim sinh vật, nhưng là một cái trên trời một cái dưới đất, không có bất kỳ khả năng so sánh.

- Đừng chống cự!

Trần Thư lắc đầu, ném ra không gian ấn ký, mang theo đối phương cùng nhau thuấn di rời đi.

Trong nháy mắt, ba người đã đi tới cửa không gian thông đạo.

- Đi!

Tầm nhìn thoáng qua, bọn hắn thuận lợi về tơi bên trên Lam Tinh.

Trong lòng nam tử nhẹ nhàng thở ra, đồng thời xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nói:

- Tội phạm ca, cái kia… Cái kia là gì?

- Một tiểu hung thú mà thôi.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ta chỉ là mượn một chút tài nguyên của nó, dọc đường bắt đầu truy sát ta, chỉ có thể nói cách cục có hơi ít.

- Tiểu hung thú? Mượn tài nguyên

Nam nhân thần sắc sững sờ, nhưng nháy mắt hiểu lời Trần Thư nói.

Nhân loại cùng hung thú có cái rắm mà mượn tài nguyên rõ ràng là trắng trợn cướp đoạt mà…

Hắn ta nuốt ngụm nước bọt, vội vàng nói:

- Tội phạm ca, ta đối với ngài kính ngưỡng, quả thực là như nước sông cuồn cuộn, liên miên bất tuyệt…

- Được!

Trần Thư cắt ngang lời của đối phương, nói:

- Chúng ta vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, đi trước đã!

- Còn có nguy hiểm?

Nam tử thân thể chấn động, vội vã ngồi lên Slime của Trần Thư.

Chương 1823: Quan trọng là muốn điều chỉnh lại trật tự một chút

Ba người lại lần nữa bỏ chạy, quả quyết lựa chọn rời khỏi Bắc Hàn Quốc rồi nói… Mà khi bọn hắn rời đi chưa đến mười phút đồng hồ, một Sinh vật vô danh khủng bố theo trong không gian thông đạo chui ra.

Grào!

Nó nhìn xung quanh bốn phía, hai con mắt màu xanh lam tràn ngập sát ý.

Một tiếng gào thét kinh thiên vang vọng trong thiên địa, toàn bộ Bắc Hàn Quốc đều có thể nghe thấy, vô số nhân loại sống sót lạnh run, không rõ xuất hiện dị biến gì.

Ầm!

Cự thú chỉ do dự một chút, sau đó bước hai chân ra lao về hướng Trần Thư rời đi.

Lại không bao lâu, nó đi tới biên cảnh của Bắc Hàn Quốc, nhiệt độ của địa giới trước mặt cao lên không ít.

Trong mắt Hoàng Kim Quân Vương đã có chút do dự, dĩ nhiên dừng lại.

Mặc dù nó chìm vào trong giấc ngủ, nhưng đối với thế cục hôm nay cũng khá hiểu.

Lúc trước Bắc Hàn Quốc bị công phá, thủ hạ của Thương hải Sa hoàng thủ đi tới [Cực Hàn Băng Cốc], muốn để nó gia nhập.

Chỉ là bây giờ phân chia thế lực không rõ ràng, nó không dám tùy tiện gia nhập bất kỳ bên nào, mà vẫn lựa chọn ổn thỏa trung lập.

Nhưng bây giờ, nếu rời khỏi Bắc Hàn Quốc thì có nghĩa sẽ bước vào cảnh nội của Sa Hoàng, chỉ sợ sẽ có chút phiền toái.

Cuối cùng, nó chỉ ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, bất đắc dĩ lựa chọn trở về lãnh địa…

…

Sườn núi nhỏ ở điền dã nào đó.

Ba người Trần Thư không ngừng trao đổi, trao đổi lấy tin tức của mỗi người.

Mà giờ khắc này, nam tử kinh hô một tiếng, nói:

- Tội phạm ca, thì ra ngài là thị sát cuồng ma trong truyền thuyết?

-???

Cả người Trần Thư thoáng chốc giật nảy mình…

- Sao nghe biến thái vậy nhỉ…

Trần Thư xạm mặt lại, nói:

- Ngoại trừ tội phạm Nam Giang ra, ta không có một danh xưng bình thường nào ư?

- Mọi người đều lan truyền như vậy …

Nam tử gãi gãi đầu, nói:

- Chúng ta còn tưởng rằng là mãnh nhân gì đó, kết quả vẫn là ngài.

Bây giờ Bắc Linh thất quốc đã tận thế gần nửa năm rồi, sớm đã có người quên đi niên đại hòa bình, đương nhiên không phải tất cả mọi người đều có thể nhận ra tội phạm Nam Giang.

Mà con hàng này gần đầy thường xuyên thị sát công việc, đương nhiên bị xem như Thị sát cuồng ma…

Giờ phút này, Trần Thư đột nhiên nghĩ đến một kết quả không tốt, vội vàng nói:

- Doanh địa ta quét dọn không phải là người của các ngươi chứ?

- Dĩ nhiên không phải!

Nam tử nháy mắt bác bỏ, mang theo hận ý nói:

- Trên thực tế, chúng ta cùng bọn hắn cũng là tử thù, nhưng bởi vì thực lực, chỉ có thể là tạm thời tránh mũi nhọn.

- Ồ? Ta nhớ các ngươi có hai Vương cấp?

Trần Thư chớp chớp lông mày, hắn vừa tới Nam Thanh Quốc, thế nhưng hai Vương cấp đã đích thân đến tiếp đón hắn.

- A… Đã mất một tên rồi.

Nam tử thở dài, gương mặt mất mát nói:

- Lúc trước, Bắc Linh thất quốc chúng ta liên thủ chống lại hung thú, thực tế thế cục không phải quá tồi tệ, chí ít bảo trụ lãnh thổ là không có vấn đề.

- Nhưng đột nhiên xuất hiện một tên Vương cấp Ngự thú sư, tuyên bố là theo quốc gia khác lánh nạn mà tới, muốn gia nhập Bắc Linh thất quốc, cùng chống cự hung thú.

- Phù Ninh tiền bối đương nhiên vui vẻ đáp ứng, dù sao cũng là một Vương cấp gia nhập, có ý nghĩa trọng đại.

- Nhưng lúc chúng ta cùng hung thú xuất hiện đại chiến, súc sinh kia lâm trận phản chiến, tấn công Tạp tiền bối!

Trong mắt của nam tử vẫn có hận ý ngập trời, nói:

- Lúc ấy nội bộ chúng ta trở nên hỗn loạn, đại chiến cũng bởi vậy mà thất bại, gần tám mươi phần trăm Ngự thú sư chiến tử, phòng tuyến của Bắc Linh thất quốc sụp đổ.

- Người kia trước tiên cướp đoạt phần lớn tài nguyên, sau đó bỏ trốn mất dạng, không còn hiện thế, mãi đến khi trật tự sụp đổ, hắn ta mới xuất hiện xây dựng mười bốn doanh địa muốn nắm trọn tài nguyên của toàn bộ thất quốc nắm trong tay. .

Hai người Trần Thư duy trì yên lặng, đã có thể tưởng tượng đến sự thê thảm của trận chiến kia.

- Bắc Linh thất quốc thực lực hao tổn hơn phân nửa, Phù Ninh bộ trưởng chỉ có thể mang theo những người còn sót lại, ẩn nấp trong Dị không gian, không dám bước vào Lam Tinh một bước.

- Không nghĩ tới nhanh như vậy, chúng ta đã trở thành con mồi…

Trong mắt nam tử đã có nụ cười khổ, đối với loạn thế đã có một cảm giác bất lực.

- Rồi cũng sẽ khá hơn thôi.

Trần Thư vỗ vỗ bờ vai của hắn ta, nói:

- Có thể dẫn ta đi gặp Phù Ninh tiền bối không?

- Không thành vấn đề!

Nam tử gần như không chút do dự.

- Ừ? Tín nhiệm ta như vậy sao?

Trần Thư ngơ ngác, ngược lại không nghĩ tới đối phương sẽ dứt khoát như vậy, dù sao cũng là sự sinh tồn của Bắc Linh thất quốc, tất nhiên sẽ không dễ dàng bại lộ vị trí.

Hơn nữa quan trọng nhất là, hiện tại hắn vừa cướp sạch mười bốn doanh địa, hình như không phải người tốt lành gì…

- Phù Ninh bộ trưởng nói, ngài là người nhà, hơn nữa thực ra hắn cũng có chút chuyện muốn ngờ ngài giúp đỡ chút.

- Như vậy sao? Vậy thì dẫn đường đi!

Ba người cưỡi Tiểu Hoàng, một đường đi về phía nam, thẳng đến chỗ cần đến mà đi.

Hai ngày sau đó.

Phần lớn lãnh thổ của Bắc Linh thất quốc đều tiếp giáp nhau, nhưng cũng có một số khu vực nhỏ bị đại dương ngăn cách.

Chương 1824: Quan trọng là muốn điều chỉnh lại trật tự một chút (2)

Mà ở vị trí trung bộ của Nam Thanh Quốc và Lam linh quốc có một con biển nhỏ, gọi là Linh Thanh Hải Giáp, là ranh giới hai nước. Giờ phút này, ba người Trần Thư một đường phi hành, đi tới eo biển.

Mà ở sâu trong hải dương, đang có một Dị không gian phổ thông, bởi vì vị trí vắng vẻ, bất luận là nhân loại hay là hung thú, cũng không quá quan tâm.

Ba người lặng yên không tiếng động đi tới cửa thông đạo, thuận lợi tiến vào trong đó.

- Ở nơi này ư?

Trần Thư liếc mắt nhìn về bãi cỏ xanh xanh trước mặt, khí hậu hợp lòng người, quả thật là một địa điểm thích hợp cư trú.

Nam tử gật đầu nói:

- Chúng ta cố gắng không muốn kinh động tới hung thú.

Trần Thư ngơ ngác, cũng hiểu rõ, nếu Dị không gian vị thanht rừng, tất nhiên sẽ làm cho hung thú phát giác được dị thường.

Hắn thu hồi Tiểu Hoàng, lợi dụng Thỏ không gian thuấn di.

Không bao lâu, ba người đã đi tới chỗ sâu bên trong Dị không gian.

Chỉ thấy phía trước đang có hai tòa Thanh Sơn lồng lộng sừng sững, mà giữa đỉnh núi đương nhiên tạo thành một sơn cốc to lớn.

Ba người rơi xuống mặt đất, một đường đi về phía trước.

Bốn phía đại thụ cao vót trải rộng, ngược lại làm sơn cốc có thêm một tầng bình chướng thiên nhiên bảo vệ.

Đúng lúc này.

Thần sắc Trần Thư khẽ động, trong mắt đã có một vòng cảnh giác.

Nam tử vội vã giải thích nói:

- Đây là kết giới điều tra mà Ngự thú sư bày ra, có thể phát giác được sinh vật xâm lấn, tiện bề chúng ta lánh nạn.

Trần Thư gật đầu một cái, trong lòng không khỏi có một chút cảm khái:

Nhân loại phải sống cẩn thận từng li từng tí như vậy ư…

Ba người lại lần nữa trải qua không ít điều tra kết giới, rốt cục nhìn thấy điểm sinh tồn trước mặt.

Chỉ thấy đủ loại nhà gỗ mộc mạc đứng sừng sững, có tốp năm tốp ba nhân loại đang canh tác, thậm chí là nuôi dưỡng gia cầm, giống như thế ngoại đào nguyên, lại có cảm giác yên tĩnh đã lâu không thấy.

Mà trong đám người có một nam tử thần sắc bình tĩnh, nhưng đôi mắt cũng không vơi đi ưu sầu.

Khi thấy hai người Trần Thư tới, trong mắt của hắn ta không có vẻ kinh ngạc, rõ ràng đã nhận được tin tức.

- Phù Ninh tiền bối!

Trần Thư cùng Đại Lực tiến lên trước, trong mắt vẫn có một vòng tôn kính.

Khuôn mặt Phù Ninh hiếm khi nở nụ cười, giống như áp lực trong lòng áp lực thoáng chốc phóng thích ra ngoài hết.

Mặc dù hắn ta đã trung niên, nhưng tóc hoa râm, thậm chí ngay cả thân thể cũng có chút còng dường như đã sắp không chống đỡ nổi quốc gia này rồi.

Là người mạnh nhất quốc gia, tiếp nhận áp lực chắc chắn lớn nhất.

- Trần Thư, quả nhiên là tiểu tử ngươi!

Phù Ninh mỉm cười, sau đó trong mắt đã có một vòng kinh ngạc, nói:

- Thực lực của ngươi trở nên mạnh hơn rồi!

Mặc dù Trần Thư chỉ là Hoàng kim nhị tinh, nhưng hắn ta lại có thể phát giác được một loại nguy cơ từ đáy lòng.

Nếu hai người sinh tử đại chiến, hắn ta có thể khẳng định, chính mình lại là người ngã xuống trước!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Đáng tiếc cũng không làm được gì.

- Ha ha, ngươi còn trẻ, có rất nhiều cơ hội!

Phù Ninh vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Đi theo ta, chúng ta cũng coi là lão hữu gặp mặt, hôm nay phải tụ tập một bữa!

Mà tiếp đón hai người Trần Thư tới đây nam tử cũng lặng yên rời đi, không tham gia bữa tiệc gặp mặt của ba người.

- Nói thật, ta nghe nói mười bốn doanh địa của Bắc Linh thất quốc đều bị càn quét, ta đã nghĩ đến ngươi trước tiên.

Trong mắt Phù Ninh có nụ cười vui vẻ, nói:

- Lão già kia đâu?

- Cạc cạc!

Trần Thư đồng thời nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Khế ước linh của hắn bị Đại Lực nấu chín rồi.

- Hai ngươi một người giết, một người nấu, đúng là sự phối hợp tuyệt vời!

Phù Ninh cảm khái nói, sau đó lại chớp chớp lông mày, nói:

- Tiểu tử ngươi đợt này kiếm lời no nê nhỉ?

- Vẫn ổn, chủ yếu là muốn chỉnh đốn trật tự Bắc Linh thất quốc các ngươi thôi!

Ba người cười cười nói nói, đi tới chỗ sâu trong sơn cốc, có một mộc chế lầu các sừng sững.

Đồng thời, Trần Thư cũng quan sát được, ngoại trừ toàn bộ sơn cốc, hai bên Thanh Sơn hình như cũng bị móc rỗng, bên trong có người của Bắc Linh thất quốc sinh sống.

Ba người đi tới trong lầu các.

- Chờ một lát, để ta gọi người mang đồ ăn lên.

- Không cần, để Đại Lực làm đi, trên người hắn còn nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Trần Thư lắc đầu, hắn không rõ nhân khẩu đang sinh tồn, nhưng đồ ăn chắc chắn là vật tư khan hiếm.

Phù Ninh do dự một chút, cũng không từ chối.

Mặc dù trong Dị không gian có thể đi săn, nhưng bọn hắn cũng không dám quá lộ liễu, e sợ bị hung thú ngoại giới phát giác được cái gì.

Hai giờ sau.

Ba người nâng ly cạn chén, vui vẻ hưởng dụng xong bữa cơm trưa phong phú.

- Thật là dễ chịu…

Phù Ninh nằm ngửa, trong mắt đã có một điểm thỏa mãn, cảm khái nói:

- Ở cùng hai người khiến ta có một cảm giác trở lại niên đại hòa bình.

Đại Lực nhíu mày nói:

- Tiền bối, ngươi xác định không phải thời đại đạn hạt nhân ư?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, thời đại của ta đúng không?

- Ừm… Có chút…

Phù Ninh nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Hai người các ngươi không giống những người khác.

- Có gì mà không giống?

Chương 1825: Nếu ngài đã khách khí vậy thì ta không khách khí nữa

– Trên người các ngươi không mang theo cỗ tuyệt vọng kia… Ánh mắt Phù Ninh kinh ngạc, dường như đang tự nói:

- Mỗi người nơi đâu đều cố gắng sống tiếp, nhưng trong mắt của bọn hắn cũng không có ánh sáng hi vọng.

- Bọn hắn đã cam chịu số mệnh…

- …

Hai người duy trì yên lặng, trong lúc nhất thời á khẩu không trả lời được.

Nửa ngày, Trần Thư chuyển chủ đề, nói:

- Đúng rồi, Phù bộ trưởng, dường như ngài có việc muốn ta giúp đỡ ư? Chẳng lẽ ngài đã sớm biết trước ta sẽ đến Nam Thanh Quốc?

- Dĩ nhiên không phải.

Phù Ninh lắc đầu, nói:

- Ta chỉ cho rằng, chuyện này trừ ngươi ra, e rằng không ai có thể làm được.

Trần Thư ngậm miệng không nói, ra hiệu hắn ta tiếp tục nói.

- Bởi vì rút lui quá vội vàng, Bắc Linh thất quốc có một nhóm vật tư dự trữ khẩn cấp chưa lấy được.

Phù Ninh thở dài, nói:

- Ta vốn muốn tự mình đi lấy, nhưng vị trí phụ cận có một Vương cấp lãnh chúa chiếm cứ…

- Nếu đánh nhau, ta ngược lại không sợ, nhưng cũng không giết được đối phương, hơn nữa dư âm chiến đấu e rằng sẽ hủy đi đám vật tư kia…

- Ngươi muốn ta giúp đỡ thu hồi?

Trần Thư hơi hơi nhíu mày, nháy mắt hiểu ý của đối phương.

Phù Ninh gật đầu nói:

- Nếu có thể thành công, đám vật tư kia, ngươi có thể lấy một nửa!

- Một nửa?

Trong mắt Trần Thư đã có một điểm kinh ngạc, hắn từng nghĩ đối phương sẽ cho chút tiền trà nước, nhưng không nghĩ tới sẽ cho nhiều như vậy…

- Phù Ninh bộ trưởng, có phải ngươi còn có chuyện khác cần ta giúp đỡ không?

Trong mắt của hắn lại có chút cảnh giác.

- …

Phù Ninh yên lặng cười một tiếng, nói:

- Không phải, còn có thứ gì mà tội phạm Nam Giang ngươi không dám cầm ư?

- Dám cầm! Có cái gì không dám cầm chứ!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Nếu ngài đã khách khí như vậy, vậy thì ta không khách khí!

- …

Phù Ninh cười cười, nói:

- Thực ra ta còn có một việc…

- Chuyện gì? Nhưng ta không nhất định sẽ đáp ứng.

- Nếu như… Sau đó Bắc Linh thất quốc gặp phải nguy cơ vong quốc, hi vọng ngươi có thể xuất thủ cứu giúp!

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, không nghĩ tới lại là chuyện này.

- Tất nhiên, ta sẽ nghĩ biện pháp thông báo cho ngươi, mà ngươi phải sống sót thì ta mới qua đây được.

Phù Ninh mở miệng nói, thực ra hắn ta cũng chỉ là muốn một bảo hiểm, trong lòng sẽ yên tâm hơn một chút.

Tội phạm Nam Giang tham thì tham, nhưng uy tín nghề nghiệp, hắn ta cũng vẫn tin tưởng.

- Điều này sao…

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Được! Ta đồng ý!

- Nhưng mà ta phải nhắc trước, dưới tình huống không nguy hiểm sinh mạng ta mới tới.

- Điều này là đương nhiên.

Hai người ăn nhịp với nhau, xem như đã có một ước định.

Nửa giờ sau.

Trần Thư lại hỏi thăm tin tức một phen, trong đó đa số đều liên quan tới hung thú hải vực.

Đối với hắn mà nói khả năng không quá quan trọng, nhưng sau này Hoa quốc chỉ e sẽ phải đối mặt, có thể báo cho chính phủ sớm chuẩn bị sẵn sàng.

- Phù Ninh bộ trưởng, hiện tại ta sẽ xuất phát ngay.

Trần Thư đứng dậy, đã không có ý định lưu lại.

- Gấp gáp như vậy, không nghỉ ngơi một chút?

- Không cần, thời gian của ta khẩn cấp!

Trần Thư sờ Thỏ không gian, chuẩn bị mang theo Đại Lực thuấn di rời đi.

Nhưng chính lúc này, Phù Ninh vội vàng nói:

- Nếu không Đại Lực ở lại đây đi?

- Hả?

Đại Lực ngơ ngác, ánh mắt có chút không hiểu.

- Không phải trước đây ngươi muốn biết di chỉ của linh trù hiệp hội ư?

Phù Ninh mở miệng giải thích:

- Nhưng chúng ta đã tìm kiếm qua, nơi đó không có lưu lại cái gì, nếu như ngươi muốn tiến thêm một bước, có lẽ có người có thể giúp ngươi.

- Ai?

- Quỷ tài linh trù, Tân Thanh!

- Tân Thanh?

Sắc mặt Đại Lực chấn động, nhịn không được lên tiếng kinh hô:

- Hắn ở chỗ này?

- Ai vậy?

Trần Thư hiếu kỳ nói:

- Chẳng lẽ so đại lão linh trù hiệp hội còn trâu bò hơn sao?

- Hắn cũng là Vương cấp linh trù, nhưng mà là một vị linh trù khá đặc thù.

Đại Lực mở miệng giải thích:

- Hắn ta đã từng tự tạo thực đơn, từng chiếm được danh xưng thực thần, nhưng bởi vì trường kỳ không thể tiến hơn một bước, bắt đầu mở lối đi riêng, muốn lấy Khế ước linh làm thức ăn, thì con đường đi không hề giống nhau.

- Nhưng Ngự thú sư địa vị cao thượng, đương nhiên không cho phép vì nhân loại mà Khế ước linh dùng để chiến đấu lại được bưng lên bàn ăn…

Nói tới đây, sắc mặt Phù Ninh cổ quái, nhìn hai người Trần Thư.

- Hai ngươi cũng ăn không ít nhỉ?

- y… Nếm thử hương vị một chút…

- Đúng vậy, ăn chơi…

- …

Khóe mắt Phù Ninh giật một cái, hai ngươi đang nói lời của con người sao…

- Lúc trước Tân Thanh bị mỗi một đại linh trù công kích, cuối cùng rút lui khỏi linh trù giới, không nghĩ tới vẫn luôn ẩn cư ở nơi này.

Đại Lực vội vã chuyển chủ đề, dù sao hiện tại hắn ta cũng coi như là một dị đoan.

Phù Ninh gật đầu một cái, nói:

- Chúng ta cũng là sau khi rút lui mới phát hiện hắn vẫn luôn ẩn cư bên trong, nghiên cứu thực đơn đặc thù, bởi vì thế đạo hỗn loạn, chúng ta mời hắn gia nhập sinh tồn.

Đại Lực vội vàng nói:

- Ta có thể gặp hắn một lần ư?

- Tất nhiên, ta muốn ngươi lưu lại, cùng hắn giao lưu một phen.

Chương 1826: Sinh vật tới từ [Tử Vong Tế Đàn]

Phù Ninh cười nói: - Tư duy của hai ngươi đều rất đặc biệt, không chừng có thể va chạm ra tia lửa.

- Nếu đã như vậy, ta tạm thời lưu lại.

Đại lực nhìn về phía Trần Thư, nói:

- Trần Bì, ngươi mang tài nguyên về rồi đến đón ta nhé.

- Ừm…

Trần Thư hơi hơi suy tư một chút, nói:

- Được, không thành vấn đề!

Ngược lại hắn cũng không lo lắng sự an toàn sinh mệnh của Đại Lực, dù sao Phù Ninh cũng không có lý do hại hắn.

Huống chi Phù Ninh hiểu rõ, nếu Đại Lực xảy ra chuyện, toàn bộ những người sinh tồn ở đây đều phải trả giá thật lớn…

- Vậy ta đi trước đây!

Trần Thư đứng dậy, mang theo Thỏ không gian rời khỏi lầu các.

- May là hắn tới…

Phù Ninh nhìn chữ Hãn bắt mắt trên lưng Trần Thư, tràn ngập lòng tin với hắn.

Không bao lâu, Trần Thư lặng yên không tiếng động rời khỏi đây, đi đến địa điểm mà Phù Ninh báo cho hắn.

Mà Trần Thư không nhìn thấy ở giáp ranh lãnh địa Bắc Linh thất quốc, bất tri bất giác đã bị một cỗ tử khí nhàn nhạt bao phủ, đồng thời đang ăn mòn về phía lục địa…

Mà càng về phía xa xôi đằng kia, trong lúc mơ hồ có vô biên bát ngát quân đoàn hung thú đang bao vây tấn công mà tới, thiên khung dường như cũng bị khí tức vong linh ăn mòn, có một cỗ hắc khí nhàn nhạt quanh quẩn…

Nơi đó, là hướng của Hắc châu!

…

Nửa ngày.

Trần Thư đi tới nơi gần nhất Bắc Linh thất quốc.

- Lại thêm một đống vật liệu vào tay…

Hắn huýt sáo, vẻ mặt vui vẻ, dù sao cũng là vật tư dự trữ của một quốc gia thế lực, cũng không phải một con số nhỏ.

- Theo tiến độ này, hệ thống tuyển hạng cũng không khó…

Hắn sờ cằm, chỉ cần thu thập được tài nguyên giá trị mười vạn ức, là hắn có thể trực tiếp đột phá đến Hoàng kim tam tinh, khi đó có thể áo gấm về quê.

- Lúc trở về, toàn thân ta mang theo đạn hạt nhân, hay là treo Tử vong dược tề đây?

Trần Thư nhịn không được bắt đầu huyễn tưởng, thậm chí bắt đầu cười hắc hắc.

Một lúc sau, hắn cưỡi Tiểu Hoàng, đi tới một chỗ dưới chân cự phong.

- Thiên Khung sơn, chính là chỗ này…

Trần Thư lẩm bẩm nói, trong mắt đã có một nụ cười.

Điểm vật tư của Thất quốc ở mặt khác của đỉnh núi =.

Không bao lâu, Trần Thư leo lên đỉnh núi, nhìn sương mù phía dưới, lẩm bẩm nói:

- Ca ca tới lấy tư nguyên đây! Tiểu Vương cấp chỉ có thể nhận chịu chết!

Đồng thời, trong tay của hắn có thêm một bình Bạo tẩu dược tề, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị để Khế ước linh dùng.

Hắn không có ý định len lén lẻn vào, mà chuẩn bị quang minh chính đại chém chết Vương cấp lãnh chúa kia, dù sao vật liệu trên người đối phương cũng có giá trị không nhỏ.

Dựa vào thực lực của hắn, dưới tình huống bật hết hỏa lực, không cần quá nhiều thời gian, hơn nữa sẽ không tác động đến tài nguyên phía dưới Nam Thanh Quốc.

Vù vù vù ——

Hắn cưỡi Tiểu Hoàng nhanh chóng hạ xuống, xuyên qua sương mù, thấy rõ cảnh tượng dưới ngọn núi.

- Hả?

Thần sắc của hắn khẽ giật mình, cả người có chút ngẩn ngơ.

Chỉ thấy phía dưới có ba Vương cấp lãnh chúa tụ cùng một chỗ, đang thảo luận gì đó.

Mà xung quanh bọn chúng, có đủ loại đẳng cấp hung thú, trông đằng đằng sát khí, giống như sắp xuất chinh.

Thấy Trần Thư tới gần, ánh mắt của bọn nó cũng đồng loạt trông lại.

Song phương nhìn nhau, trong lúc nhất thời cục diện dường như đã có chút lúng túng…

- Grào!

Ba Vương cấp lãnh chúa gầm nhẹ, hai mắt bốc lên quang mang hung tàn, hình như một giây sau sẽ động thủ!

Mà quan trọng nhất là, trong đó có một Vương cấp lãnh chúa là Kim sắc Long Ngư!

Trần Thư liếm môi một cái, nói:

- Tiểu Long ngư kia… Mở tiệc mà không gọi ta hả?

- Grào!

Hai mắt Kim sắc Long Ngư bị cừu hận bao phủ, không nghĩ tới sẽ lại lần nữa gặp phải tên nhân loại đáng chết ngàn đao này!

Trong chốc lát, một đạo sóng biển khủng bố đột nhiên xuất hiện, nhào về phía Trần Thư!

- Ca chuồn trước đây!

Trần Thư nháy mắt cưỡi Tiểu Hoàng, kéo dài khoảng cách, không có ý định chiến đấu.

Nếu là một Vương cấp lãnh chúa, hắn còn chắc chắn thoải mái giải quyết, nhưng nếu như ba con, cho dù có thể đánh thắng, cũng sẽ hủy đi vật tư của Bắc Linh thất quốc, huống chi còn có nhiều tiểu đệ đi theo như vậy.

- Grào!

Trong lúc nhất thời, ba Vương cấp lãnh chúa bay lên trời, hàng vạn con hung thú cường đại theo sát phía sau, bắt đầu triển khai truy sát Trần Thư.

- Mẹ nó! Phù Ninh bẫy ta đúng không? Không phải chỉ là một con lãnh chúa ư?

Trần Thư xoa xoa đầu, không nghĩ tới sẽ gặp phải biến cố này.

Theo lý mà nói, Bắc Linh thất quốc đã bị phá hủy, Sa Hoàng sẽ không giữ lại quá nhiều chiến lực ở chỗ này, tình huống trước mắt rõ ràng có chút gì đó là lạ.

Nhưng hắn cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, mà chuẩn bị dẫn dụ toàn bộ hung thú ra ngoài rồi nói.

Điểm vật tư của thất quốc vẫn luôn ở đây, có nghĩa là hung thú thực ra cũng không phát giác ra, chỉ là trùng hợp tập kết ở chỗ này mà thôi.

Thời gian dần trôi qua.

Song phương một đuổi một chạy, rất nhanh đã đi tới biên cảnh thất quốc phương bắc, gần như có thể thấy được đại hải mênh mông.

- Tạm ổn rồi…

Trần Thư tính toán khoảng cách, hiện tại nếu thuấn di trở về, là có thể đóng gói vật tư mang đi.

Chương 1827: Trần Thư âm thầm gây chuyện

Nhưng lúc hắn đang muốn rời đi, vẻ mặt đột nhiên khẽ giật mình, nhìn về phía hải vực phương bắc. Chỉ thấy mặt biển xa xa dường nhi bị hắc ám che lấp, đen nghịt một mảnh, tràn ngập cảm giác áp bách khiếp người!

Mà trên mặt biển, có vô số hung thú vượt biển mà tới, hung thú cầm đầu tràn đầy khí tức tử vong đáng sợ, giống như sinh vật trở về từ địa ngục!

- Hai mặt giáp công?

Trần Thư chau mày, trong lúc nhất thời cảm thấy mình hình như lâm vào mai phục.

Nhưng Phù Ninh không có lý gì hại hắn cả!

Lúc Trần Thư đang chuẩn bị thuấn di rời đi thì gặp phải hung thú đang đuổi giết, thần sắc biến đổi, trong mắt tràn ngập vẻ cảnh giác!

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư sững sờ, dường như ý thức được điều gì.

Song phương không phải minh hữu?

Hắn không tiếp tục kẹp ở giữa song phương nữa, mà thuấn di rơi trên mặt tuyết, che giấu khí tức của mình.

Quả nhiên, Kim sắc Long Ngư thủ lĩnh các hung thú không rời đi, mà gương mặt tràn đầy chiến ý ngắm nhìn mặt biển!

Ước chừng khoảng một tiếng.

Hung thú trên mặt biển hung thú chính thức bước lên lục địa!

Grào!

Một con Bạch sắc Cốt long thân dài vài trăm mét mang theo đa số đội ngũ của mình nhanh chóng đi tới, trong mắt quỷ hỏa lấp lóe, gắt gao nhìn chằm chằm hung thú trước mặt!

Ầm!

Kim sắc Long Ngư cũng không cam lòng yếu thế, một đạo sóng biển to lớn cuồn cuộn xung quanh thân thể của nó lộ ra khí thế kinh người!

Song phương không ngừng gào thét, dường như đang trao đổi cái gì.

- Nhóm hung thú này?

Trần Thư sờ cằm, mang theo tia suy tư lẩm bẩm:

- Sinh vật tới từ [Tử Vong Tế Đàn] ư?

Lam Tinh có ba Dị không gian lớn nhất, theo thứ tự là [Long Uyên] của Hoa quốc, [Sào huyệt ác ma] của Tự Do Liên Minh cùng [Tử Vong Tế Đàn] củaHắc Châu.

Mà sinh vật trong đó, chia nhau đại biểu cho Long tộc, Ác ma tộc cùng Vong linh tộc!

Trước mắt khí thế của các hung thú khủng bố, hơn nữa đại bộ phận đều là Vong linh tộc, đương nhiên khiến Trần Thư liên tưởng đến [Sào huyệt ác ma].

- Song phương vậy mà không phải cùng một bọn?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt đã có một tia bất ngờ, lẩm bẩm nói:

- Hiện tại thế cục đúng là càng ngày càng loạn…

Lúc Trần Thư đang bí mật quan sát, trước mắt đột nhiên xuất hiện tuyển hạng mới:

[Tuyển hạng một: Lặng yên rời đi, không kinh động đến song phương. Phần thưởng hoàn thành: Một gốc Vương cấp dược liệu]

[Tuyển hạng hai: Cường thế xuất thủ, chém chết toàn bộ song phương nơi này! Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng ngự thú lực + Khế ước linh tùy ý kỹ năng +3]

[Tuyển hạng ba: Nghĩ cách châm ngòi thổi gió, ly gián song phương, khiến bọn hắn đại chiến! Phần thưởng hoàn thành: Hiệu quả Tử vong dược tề thêm 30%]

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, đánh giá ba tuyển hạng.

Phần thưởng tuyển hạng thứ nhất không ổn lắm, đương nhiên là PASS.

Tuyển hạng thứ hai…

- Tổng cộng có sáu Vương cấp lãnh chúa… Cộng thêm vô số tiểu đệ, muốn tiêu diệt toàn bộ…

Trần Thư yên lặng tính toán độ khó, cuối cùng cũng lựa chọn buông tha.

Mà phần thưởng thứ ba là tăng lên hiệu quả của tử vong dược tề, cũng là phần thưởng không tệ.

Lúc hắn đang suy nghĩ.

Thủ lĩnh song phương đang không ngừng trao đổi, nhưng Cốt Long tới từ Hắc Châu rõ ràng là có chút không kiên nhẫn.

Chỉ đơn thuần nhìn sức chiến đấu của song phương, [Tử Vong Tế Đàn] càng chiếm ưu thế.

Nhưng mà đây chỉ là một phần hung thú tới từ Hắc châu, hung thú còn lại đang theo hướng khác xâm lấn Bắc Linh thất quốc.

- Lập tức rút lui, bằng không sẽ phải chết chết!

Hai con ngươi Cốt long quỷ hỏa lấp lóe, dùng ngôn ngữ giữa hung thú mà trao đổi, đồng thời mơ hồ bắn ra một chút sát ý.

- Lam Tinh là lãnh địa của Sa Hoàng chúng ta, các ngươi muốn vi phạm ư?

Kim sắc Long Ngư trầm thấp gầm thét:

- Đừng tưởng rằng chủ lực của chúng ta đang tấn công nhân loại, Tế đàn các ngươi có thể không chút kiêng kỵ như vậy!

- Hiện tại bắt đầu, hắc sắc đại lục cùng phụ cận hải vực, đều không còn thuộc về các ngươi nữa!

Cốt Long hai cánh phe phẩy, quát lên:

- Lặp lại lần nữa! Cút đi!

- Ngươi?

Trong mắt Kim sắc Long ngư đã có sự tức giận, thậm chí là muốn lập tức xuất thủ.

Nhưng nghĩ đến nơi đây là sân chính của đối phương, nó cũng cưỡng ép đè xuống cơn tức giận.

Nếu bức Thú Hoàng Tế đàn xuất thủ, e rằng bọn chúng đều không đi được.

Long ngư nhìn hai Vương cấp lãnh chúa khác, muốn hỏi thăm ý kiến của bọn nó.

Thế lực hung thú tụ tập ở Thiên Khung sơn, đang bàn bạc chống cự hung thú [Tử Vong Tế Đàn] như thế nào.

Nhưng bởi vì Trần Thư cắt ngang, bọn chúng không thể nào có kết quả xử lý cụ thể.

- Grào!

Mặt khác hai Vương cấp lãnh chúa khác thấp giọng gào thét, trong mắt cũng à có chút do dự và kiêng kị.

Đúng lúc này, thiên khung Đông Phương bất tri bất giác nhiễm một tầng khí tức màu đen, mà ở chân trời, đồng thời phần lớn hung thú nhanh chóng lao tới!

Viện quân của [Tử Vong Tế Đàn] đã tới!

Thấy một màn này, Kim sắc Long ngư cùng hai Vương cấp khác con ngươi co rút, trong lòng lập tức đã có ý nghĩ rút lui.

Mà Cốt long cũng vẻ mặt vui vẻ, lạnh lùng nói:

- Cút đi! Nếu không vĩnh viện ở lại đây đi.

- …

Kim sắc Long ngư nhìn kỹ đối phương, cuối cùng lựa chọn tạm thời tránh mũi nhọn!

Chương 1828: Trần Thư âm thầm gây chuyện (2)

Muốn đoạt lại lãnh địa, chỉ có chờ Sa hoàng rút tay ra ngoài, mới có tư cách chống lại. Nhưng ngay lúc này, đột nhiên xảy

ra dị biến!

Cốt long vốn đang mang theo vẻ đắc ý, nhưng trong mắt quỷ hỏa trì trệ, chỉ thấy bên cạnh một Hoàng kim hung thú thân thể bỗng nhiên chia năm xẻ bảy!

Cốt cặn bắn vỡ vụn bắn tung tóe, dẫn đến hung thú gần đó ào ào lui ra, trong mắt vẻ có kinh ngạc.

Tình huống thế nào đây?

Đang yên đang lành, đột nhiên chết bất đắc kỳ tử?

- …

Kim sắc Long ngư cũng khẽ giật mình, nhưng một giây sau phát giác được có chút không ổn.

Quả nhiên, Cốt long ngửa mặt lên trời gào thét, sát ý lạnh như băng bắn ra, nháy mắt khóa chặt Kim sắc Long ngư!

Bây giờ phụ cận không có sinh vật nào nửa, có thể miểu sát Hoàng kim hung thú, chỉ có sinh vật Vương cấp mới có thể làm được!

- Không phải chúng ta…

Kim sắc Long ngư thụt lùi một bước, thấy sát ý trong mắt đối phương, trong lòng có chút luống cuống.

Nhưng tiếng nó vừa dứt, lại một Hoàng kim hung thú nháy mắt chết bất đắc kỳ tử…

- Ức hiếp người quá đáng!

Hai cánh Cốt long chấn động, thân thể bỗng nhiên tràn ngập khí tức tử vong hoả diễm màu xanh lá, khí thế vô cùng kinh người!

Cùng lúc đó, rất nhiều tiểu đệ mặt chứa sát ý.

Dường như một giây sau sẽ nổi giận xuất thủ!

- Thật sự không phải chúng ta…

Kim sắc Long Ngư lại lần nữa thụt lùi mấy chục mét, đồng thời trong đầu của nó linh quang lóe lên, quát lên:

- Là tên nhân loại kia ra tay!

Vừa nghĩ tới tính cách đối phương âm hiểm, nó gần như có thể chắc chắn!

Nhưng mà, hung thú bên phía [Tử Vong Tế Đàn] căn bản cũng không nhìn thấy nhân loại nào.

- Ngươi thực sự xem vong linh tộc chúng ta ngu ngốc sao?

Cốt long nổi giận quát:

- Hiện tại là thế đạo gì, nhân loại còn dám ngoi đầu lên?

Nếu như là ngày trước, nó có thể còn tin tưởng chút, nhưng bây giờ nhân loại đã sớm biến thành chuột chạy qua đường, sao dám quấy phá?

- Tiểu tử kia cực kỳ thâm hiểm!

Long ngư vội vã giải thích nói:

- Mặc dù hắn chỉ là Hoàng Kim cấp, nhưng ngay cả Sa Hoàng cũng không có cách nào tóm được hắn.

- Grào!

Cốt long gào thét một tiếng, một quỷ hỏa nháy mắt phun ra, đồng thời hai cánh chấn động, va chạm lao về phía Long ngư!

Nó nghe thấy lời giải thích của đối phương cảm thấy trí thông minh của nó đang bị xỉ nhục…

Truyền kỳ không thể bắt chẹt Hoàng Kim cấp? Chuyện cười quốc tế gì thế?

Rầm rầm rầm!

Hung thú còn lại sắc mặt nổi giận, không chút lưu thủ, tung một kích về phía Long ngư!

- Tiểu tử chết bằm!

Ánh mắt Kim sắc Long Ngư vô cùng uất ức, không nghĩ tới lại bị Trần Thư hố…

Nó vội vã khiến thủ hạ đừng hiếu chiến, mà nghĩ cách trước tiên rút lui.

Nhưng điều không ổn chính là, viện quân [Tử Vong Tế Đàn] đã đến gần, có xu hướng bao vây tấn công giết chết Cốt Long!

Trong lúc nhất thời, Long ngư thấy mình khó thoát thân, chỉ có thể liều mạng phòng ngự, tìm kiếm cơ hội.

Mà Trần Thư tên đầu sỏ gây ra chuyện này, đã sớm bỏ trốn mất dạng…

Phần thưởng giành được: Hiệu quả Tử vong dược tề +30%

Trần Thư nhếch miệng lên, tâm trạng vô cùng tốt, không nghĩ tới sẽ gặp được loại chuyện này.

- Đánh đi! Đánh đi! Tốt nhất là đồng quy vu tận!

Không bao lâu, Trần Thư về tới Thiên Khung sơn, đi tới vị trí tập kết vật tư của Bắc Linh thất quốc.

Vừa vặn hiện tại có thời gian, hắn quyết định lấy vật tư rồi nói.

Dựa theo tin tức của Phù Ninh, hắn thuận lợi tìm được cửa sắt lớn dưới đất.

Mà trước cửa, bố trí một tầng kỹ năng kết giới, phía trên có khí tức của Vương cấp đỉnh phong, rõ ràng là Bắc Linh quốc từng trả giá lớn, mời người bố trí.

Đây cũng lý do tại sao hung thú không phát hiện được vật liệu.

Trần Thư mở cửa sắt, phía trước là một đạo thông đạo hắc ám vô cùng thâm thúy, liên tục đi đến địa giới vô danh.

Hắn liếm môi một cái, đi thẳng về phía trước, không bao lâu đã đi tới điểm cuối cùng.

- Đây chính là kho báu của Bắc Linh thất quốc ư?

Hai mắt Trần Thư sáng lên, phía trước chính là một đại điện, bốn phía trưng bày đủ loại rương hòm to lớn, trong đó tràn đầy vật tư đẳng cấp khác nhau.

- Ít nhất là 500 tỷ vật tư!

Trần Thư chỉ liếc qua đã đoán được đại khái giá trị…

- Vù vù vù~~

Hai mắt Thỏ không gian hiện lên quang mang, không ngừng đóng gói mỗi cái mang đi, trông tương đối thành thục.

Nửa giờ sau.

Toàn bộ đại điện trở nên trống rỗng.

- Sạch sẽ rồi!

Trần Thư phủi tay, tương đối vừa ý nghề nghiệp của mình.

Hắn sờ đầu Thỏ không gian, quay người thuấn di rời khỏi nơi đây.

Không bao lâu.

Trần Thư về tới phụ cận chiến trường biên cảnh phương bắc, xem xem có thể thu được chút lợi ích nào không.

Giờ phút này, trận đại chiến giữa Kim sắc Long Ngư và Cốt Longvẫn đang kéo dài.

Nhưng phe cánh Long ngư rõ ràng lâm vào thế yếu, liên tục bại lui, hao tổn không ít Hoàng kim hung thú.

Thời gian dần dần trôi qua, mùi máu tươi trên chiến trường trở nên càng nồng đậm!

- Ngươi thật sự không nể mặt mũi sao?

Long ngư thần sắc lạnh giá, phun ra một bong bóng màu vàng, cường thế bức lui Cốt Longtrước mặt.

- …

Cốt Longtạm hoãn thế công, trong mắt đã có một điểm suy tư.

Mặc dù [Tử Vong Tế Đàn] muốn chiếm cứ lãnh địa của Thương hải Sa Hoàng, nhưng cũng không hy vọng gây náo loạn quá lớn.

Chương 1829: Tổ tiên của ta vậy mà khủng bố như vậy sao?

Mà ngay lúc này, một Hỏa diễm Cự quy Hoàng Kim cấp bị hai hung thú đồng cấp vây công, vết thương chồng chất, gặp phải nguy cơ sinh tử. Khuôn mặt lộ vẻ tuyệt vọng, trong miệng phun ra một đại hỏa cầu, bạo phát một kích sinh tử!

Làm người ta bất ngờ chính là, hai Hoàng kim hung thú trước mắt đột nhiên bị hỏa diễm đốt cháy gần như không còn, tan

thành mây khói ngay tại chỗ!

Hơn nữa thế tấn công của Cự quy không hề biến mất, mà hóa thành một đạo cột hỏa, công kích đám hung thú trước mặt!

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, bất kỳ hung thú hung thú nào chạm phải cột hỏa đều vẫn lạc, thậm chí ngay cả Noàng kim lãnh chúa cùng Vương cấp hung thú phổ thông cũng không phải là ngoại lệ!

Chỉ trong chớp mắt, có mấy chục con hung thú cường đại vẫn lạc!

- Hả?

Thủ lĩnh song phương thoáng chốc giật mình.

Đôi mắt Cốt Longvốn dĩ yên lặng đột nhiên tràn đầy lửa giận.

Ánh mắt của nó nhìn về phía Kim sắc Long ngư, gầm thét lên:

- Xem ra ngươi không muốn dừng tay?

- …

Kim sắc Long Ngư xạm mặt lại, mẹ nó ta có làm gì đâu…

Ánh mắt của nó nhìn về phía hỏa diễm Cự quy bên cạnh, đã có một vòng tức giận.

Vốn dĩ nó có thể lập tức rút lui, ngươi mẹ nó phát bệnh đúng không?

- Lão đại, hình như ta thức tỉnh huyết mạch?

Trong mắt Cự quy có vẻ kinh hỉ, ngay cả nó cũng không nghĩ tới một kỹ năng của mình lại có hiệu quả mạnh như vậy.

- Ngươi nhất định muốn thức tỉnh lúc này ư?

Long ngư hít một hơi thật sâu, chỉ có thể hạ giọng giải thích với Cốt long.

- Thức tỉnh huyết mạch?

Cốt Longkhẽ giật mình, nhìn về phía Cự quy kia, nói:

- Nếu đã như vậy, giao nó cho ta, các ngươi có thể lăn!

- Grào!

Cự quy trầm thấp gầm thét, trong lòng có chút bất an.

Ánh mắt Long ngư lạnh giá, một làn sóng biển lao ra nháy mắt chụp về phía Cự quy.

Sau đó, nó mang theo tiểu đệ còn sót lại, quay người rời khỏi nơi đây.

- Tiểu Ngư tử, tuyệt tình thật?

Chiến trường xa xa Trần Thư nhìn thấy một màn này, khóe miệng đã có một vòng ý cười:

- Tội phạm ca sao có thể để người được như ý chứ?

Dứt lời, hắn móc ra một bình Bạo tẩu dược tề, đút cho Husky bên cạnh

một miệng lớn.

Cặp mắt của nó đỏ tươi, lực lượng nguyên tố khủng bố phun ra ngoài, nhưng bị [không gian lao tù] hoàn mỹ che lại.

Giờ phút này

- Ngao ngao!

Trong mắt Cự quy có vẻ bi phẫn, nhìn chằm chằm Vong linh hung thú, không ngồi chờ chết!

Ầm ầm!

Nó ngoác miệng rộng ra phun ra mấy viên hỏa cầu khổng lồ, đánh về phía Cốt long!

- Grào!

Cốt Longthần tình miệt thị, đang muốn dập tắt trong nháy mắt, tâm thần đột nhiên chấn động, trong mắt quỷ hỏa lập tức lấp lóe, dáng vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy đại hỏa cầu trước mặt đột nhiên biến hóa, biến thành năm viên Vẫn Thạch khủng bố, trên đó thiêu đốt hỏa diễm sáng rực!

Giờ khắc này, không chỉ hung thú phổ thông, ngay cả Vương cấp lãnh chúa mạnh nhất cũng có vẻ sợ hãi.

Bọn chúng thậm chí phát giác được nguy cơ tử vong!

Hai cánh Cốt Longgiương ra, không dám ở lại thêm nữa, quả quyết rời khỏi hiện trường…

Nhưng Vương cấp lãnh chúa có thể chạy, hung thú còn lại gặp tai họa.

Rầm rầm rầm! !

Năm vẫn thạch bỗng nhiên nổ tung trong đám hung thú, vô số mảnh nhỏ hỏa diễm bắn mạnh ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt, có trên trăm con hung thú bị miểu sát ngay tại chỗ, bất luận phòng ngự gì cũng chỉ là thùng rỗng kêu to.

Một giây này, toàn bộ hung thú đều ngơ ngẩn…

- Mẹ nó… Đùa cái gì vậy?

Hai mắt Cốt Longtrừng lớn, quát lên:

- Mẹ nó ngươi thức tỉnh huyết mạch nghịch thiên gì đấy?

Xa xa, Kim sắc Long Ngư cũng kinh hô:

- Mẹ nó! Bất thường quá vậy?

Một giây sau, nó thay đổi quyết định trước đó, quát lên:

- Muốn ta buông tha cho huynh đệ ngươi sao, người nằm mơ à!

Trong chốc lát, một đoàn hung thú lại quay lại chém giết, dáng vẻ tình thâm nghĩa trọng…

Nếu như là hung thú phổ thông, vứt bỏ cũng không sao cả, nhưng Cự quy trước mắt thực lực đã có thể so với Vương cấp lãnh chúa.

Hơn nữa quan trọng nhất là, bản thân nó chỉ là Hoàng Kim cấp, điều này cũng có ý nghĩa tiềm lực của nó vô hạn.

Nếu là thật sự bị xem như vật hi sinh, Sa Hoàng chắc chắn sẽ nuốt chửng Long ngư…

- Grào!

Cốt Longthần sắc giận dữ, sát ý trong lòng dâng lên, vốn muốn lùi một bước làm cho đối phương rời đi.

Nhưng hiện tại xem ra, là đối phương chủ động muốn chết!

Trong lúc nhất thời, song phương lại lần nữa mở ra đại chiến, hơn nữa so với trước đó càng quyết liệt!

Cho dù Cự quy dị biến, nhưng Cốt Longchung vẫn duy trì ưu thế, không ngừng áp chế đối phương.

Nhưng ngay lúc này, biến cố lần nữa xảy ra!

Một Hoàng kim Lôi giao gào thét một tiếng, vậy mà phun ra một đạo lôi đình khủng bố, miểu sát mấy Hoàng kim lãnh chúa, lại lần nữa chấn kinh toàn trường!

- Lão đại! Huyết mạch của ta dường như cũng thức tỉnh?

Vừa dứt lời, lại là một hung thú thuộc tính Phong thân thể chấn động, phóng xuất ra một đạo phong bạo khổng lồ khủng bố!

Trong lúc nhất thời, dường như mở ra một màn thịnh yến thức tỉnh!

- Ta thức tỉnh rồi!

- Sức mạnh thật mạnh, đây chính là huyết mạch trong thân thể chúng ta ư?

- Tổ tiên của ta vậy mà lại khủng bố như vậy?

Trong lúc nhất thời, tầm mười con hung thú bạo phát ra sức mạnh vượt qua đẳng cấp của bọn chúng.

Chương 1830: Toàn trường ngơ ngác

Vốn dĩ chiến lực của song phương có khoảng cách rõ ràng, nhưng Cốt Long lại lâm vào thế yếu. Một màn trước mắt, thật sự là quá quỷ dị…

- Mẹ nó, chuyện gì thế này?

Thần sắc Cốt Long kinh ngạc, không nghĩ tới thực lực của đối phương sẽ mạnh như vậy.

- Cả đám đều giả heo ăn thịt hổ đúng không?

Nó ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, chỉ thấy trên bầu trời dần dần xuất hiện một đầu lâu tràn ngập khí tức tử vong!

Một chi Xuyên Vân Tiễn, thiên quân vạn mã tương ngộ!

Tình huống quỷ dị như vậy, đã không phải là chuyện bọn chúng có thể giải quyết.

- Sao lại cảm thấy có vấn đề nhỉ?

Kim sắc Long Ngư cũng không hưng phấn, mà trong lúc mơ hồ phát giác được có gì đó không thích hợp.

Một hung thú huyết mạch thức tỉnh còn có thể giải thích, liên tiếp thức tỉnh, có phải có chút quá bất hợp lí không…

- Lão đại! Thực lực của chúng ta tăng vọt, không cần sợ chúng nó đâu!

- Đúng vậy, dẫn các huynh đệ xông lên tấn công thôi..

- …

Trong mắt Kim sắc Long Ngư có suy nghĩ, còn chưa kịp làm quyết định.

Nhưng hai Vương cấp lãnh chúa khác đã mang theo đám hung thú tiến lên công kích…

Rầm rầm rầm!

Nhất thời, song phương đại chiến vô cùng quyết liệt, chiêu nào cũng hung ác, mỗi một giây đều có hung thú vẫn lạc!

- Hả?

Ngay lúc này, Kim sắc Long Ngư thần sắc chấn động, nháy mắt phát giác được điểm không thích hợp.

Chỉ thấy một hung thú thuộc tính thủy, vậy mà phun ra một đạo lôi đình, uy thế kinh người…

Mà con mãnh thú kia cũng mang vẻ mặt kinh ngạc, thoáng chốc mất tự tin…

Chẳng lẽ tổ tông của mình là thuộc tính Lôi?

- Mau dừng tay!

Kim sắc Long Ngư trừng mắt, từ lúc nào mà ngay cả huyết mạch thức tỉnh cũng có thể thay đổi vậy?

Nó gầm thét một tiếng, muốn để hung thú phe mình tạm hoãn thế tấn công một chút.

Nhưng song phương đã đánh nhau quyết liệt, mắt đỏ lên, sao có thể tuỳ tiện dừng lại?

Mà phía xa xa chiến trường.

Bên cạnh Trần Thư Husky miệng sắp phun đến bốc khói rồi…

- Ta đúng là tiểu thiên tài…

Hắn cười hắc hắc, nhìn chiến trường trước mặt, bộ dáng xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn.

Trần Thư dựa vào sức một mình, tiêu diệt cả đám hung thú…

Thời gian dần trôi qua.

[Không gian lao tù] của Thỏ không gian đã mất hiệu lực, nhưng vẫn không có ai chú ý tới chỗ hắn.

Giờ phút này trong lòng song phương chỉ có một ý niệm: Giết! Giết! Giết!

Đúng lúc này.

Hai phương hướng khác, có đại lượng Vong linh hung thú cứu viện lao tới.

Rõ ràng bọn chúng đều nhìn thấy tín hiệu cầu viện của Cốt Long!

- Grào!-

Thấy quân chi viện của đối phương tới trước, phía Kim sắc Long Ngư cuối cùng cũng tạm hoãn thế công, kéo dài khoảng cách.

- Chuyện gì thế này?

Một hình người u linh không có thực thể bay tới, ánh mắt nhìn về phía Cốt Long.

Theo lý mà nói, dựa vào Cốt Long dẫn dắt chiến lực, không phải vững vàng tóm được ư?

- Cẩn thận một chút, bọn hắn có tầm mười con hung thú đều thức tỉnh huyết mạch, thực lực thậm chí có thể so Vương cấp lãnh chúa!

- Tầm mười con?

U linh thoáng chốc giật mình, mẹ nó đám này này đều bộc phát huyết mạch hả?

Đúng lúc này, Kim sắc Long Ngư còn chưa mở miệng, một hỏa diễm Cự quy đã cất bước đi ra.

- Hoặc lùi! Hoặc là chết!

Hoàng Kim cấp khí thế cuồng bạo, nhìn thẳng Vương cấp lãnh chúa trước mặt, trong mắt thậm chí mang theo một chút miệt thị…

Bởi vì thuộc tính hỏa của Husky là mạnh nhất, đương nhiên làm cho Cự quy biểu hiện ra chiến lực tương đối biến thái.

Hiện tại nó cũng chỉ có thể dùng một từ để hình dung:

Bành trướng!

Tương đối bành trướng!

Đừng nói đến Vương cấp lãnh chúa, e rằng ngay cả truyền kỳ sinh vật nó cũng dám đụng một chút…

- Hả?

Hiai con ngươi U linh khẽđộng, đã có một điểm không hiểu.

Một Sinh vật Hoàng kim nhất tinh cũng có thể cuồng ngạo như vậy hả?

- Cẩn thận một chút, huyết mạch của nó cường đại nhất…

Trong mắt Cốt Long tràn đầy kiêng kị, nói:

- Ta bị nó làm bị thương đấy…

Dứt lời, nó chỉ chỉ vào băng liệt cánh của mình.

Thần sắc U linh không thay đổi, không có bất kỳ động tác gì, dường như cũng bị dọa sợ.

Nhưng một giây sau, đột nhiên xảy ra dị biến.

Miệng nó mở lớn ra, giống như thâm uyên sâu không thấy đáy, trong đó truyền đến một kêu gào sắc bén khủng bố!

Ầm!

Sóng âm khủng bố của U Linh cuốn tới, làm đầu người ta mơ màng, thậm chí ngay cả linh hồn cũng rung chuyển.

Mà mục tiêu chủ yếu của hỏa diễm Cự quy, cũng không chút sợ hãi, trong miệng lại lần nữa phun ra một hỏa cầu!

Nhưng mà, sóng âm đánh tới, gần như nháy mắt dập tắt hỏa diễm!

Ngay sau đó, con ngươi Cự quy tan rã, linh hồn bị cưỡng ép chôn vùi, hóa thành một cỗ thi thể.

- Hả?

Một màn này, U linh giật nảy mình, nó chỉ muốn thăm dò thực lực của đối phương một chút, nhưng không nghĩ tới thoáng chốc lại miểu sát.

- Nó có kỹ năng [Phân thân] hiếm có ư?

U linh thần tình ngưng trọng, nói:

- Bản thể ở đâu? Quả nhiên không phải Hoàng kim hung thú bình thường!

- y…

Đầu óc Cốt Long cũng choáng váng, nhưng vẫn nhắc nhở:

- Cái kia… Là bản thể của nó.

-???

Bộ dạng của U linh như ngươi đang chọc ta sao, nói:

- Nó có thể làm ngươi bị thương?

- …

Cốt Long cũng khá hoang mang, chẳng lẽ thực lực của U linh tăng vọt?

- Quả nhiên có vấn đề…

Chương 1831: Đại lễ đạn hạt nhân

Sắc mặt Kim sắc Long Ngư khó coi, trong lòng đã bị bất an bao phủ. Vừa rồi bọn chúng còn có khả năng đàm phán hoà bình, nhưng bây giờ…

Nó nhìn mặt đất vong linh hung thú chồng chất thành núi, đã dự cảm được kết cục…

- Lão đại! Đừng sợ! Có chúng ta!

- Cũng dám giết Cự quy! Không những ta không đồng ý, huyết mạch vĩ đại chảy trong cơ thể ta cũng không đồng ý!

- Tiên tổ, chúng ta lần nữa xông lên đi!

Hung thú vừa thức tỉnh cùng cất bước đi ra, trong mắt tràn ngập vô địch!

Cho dù viện quân của đối phương tới trước, bọn chúng cũng chắc chắn có thể đánh tan!

Bởi vì đây là sức mạnh của huyết mạch!

Về phần Cự quy vừa rồi, chỉ là một điều bất ngờ mà thôi…

- …

Kim sắc Long Ngư xạm mặt lại, nhịn không được thở dài, các ngươi đều có trí thông minh như vậy sao?

Hiện tại nó có chút hoài nghi, hung thú có thể thực sự đánh bại nhân loại…

Mà giờ khắc này.

Kẻ đầu têu Trần Thư đã lặng yên rời đi…

Hắn hiểu được, không cần mình tiến hành châm ngòi ly dán nữa, song phương đã đến mức không chết không thôi rồi.

- Xong chuyện phủi áo rời đi, không lưu lại chiến công danh tự…

Trần Thư sửa sang áo khoác màu đen trên người mình, vô cùng tiêu sái mà rời đi…

- Grào!

Giờ phút này, Trần Thư đã lên đường trở về, cho dù cách nhau hơn vạn mét, nhưng hắn vẫn có thể nghe được tiếng gào thét thê thảm của Kim sắc Long Ngư.

Tiểu tinh linh chui ra, nói:

- Tiểu Trần, nó đang cảm tạ ngươi.

- Hả? Cảm ơn ta?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Cách xa như vậy ngươi cũng có thể nghe rõ?

- Nghe ngữ khí là biết rồi.

Tiểu tinh linh ngồi xuống trên bả vai Trần Thư, nói:

- Trước đây lúc ta nấu ăn, trước khi chết bọn chúng cũng kêu như vậy.

- …

Trần Thư ngơ ngác, sau đó rất nghi hoặc mà gật đầu nói:

- Nếu đúng như ngươi nói thì quả thực là chúng đang cảm tạ ta.

Cả hai nhìn nhau cười một tiếng, nháy mắt đã có một cảm giác nhìn thấy đồng loại của Tội phạm…

Rất nhanh, dưới sự trợ giúp của thuấn di, Trần Thư về tới khu phụ cận của eo biển.

-Hả?

Thần sắc của hắn sững sờ, rơi trên mặt đất, chỉ thấy thổ nhưỡng dưới chân đã có một vòng tĩnh mịch.

- Bị khí tức tử vong ăn mòn?

Hắn ngồi trên đầu Tiểu Hoàng phi hành thượng thiên, nhìn xuống toàn bộ eo biển, chỉ thấy đại dương trên đó mơ hồ đã có hắc ám.

- Hung thú [Tử Vong Tế Đàn] xâm lấn sao?

Hắn tự lẩm bẩm, trong lòng nháy mắt xuất hiện một vòng bất an.

Không phải đám người Phù Ninh xảy ra chuyện chứ?

Theo lý mà nói, Tế đàn hung thú xâm lấn vừa bắt đầu, không có khả năng nảnh hưởng đến điểm sinh tồn của đám người Phù Ninh nhhanh như vậy.

Trừ phi… Đối phương đến có mục đích!

Trần Thư không tiếp tục do dự, thuấn di đi tới không gian thông đạo sâu trong đại dương.

- Grào!

Gần như mới xuất hiện thông đạo trong sương trắng đã liên tiếp vang tiếng gào thét thê thảm.

Chỉ thấy mấy chục đạo lục quang yếu ớt phiêu phù trong sương trắng, làm người ta sợ hãi tột cùng!

Mặc dù Trần Thư không nhìn thấu sương trắng, nhưng có thể biết được phụ cận đều là hung thú.

- Giết hết.

Thần sắc hắn lạnh nhạt, triệu hoán ra Husky.

Ầm!

Trong chốc lát, ánh lửa tràn ngập, đẩy ra sương trắng nồng đậm, mơ hồ có thể thấy được từng khô lâu diện mục dữ tợn đổ

xuống, không chống được một kích.

Một khô lâu to lớn thân dài mười mét, thuận tay nắm một thanh trường thương cùng tấm thuẫn, trong hai con ngươi màu xanh lá quỷ hỏa có vẻ sợ hãi.

Nhưng một giây sau, một đạo [Cự Hình Phong Nhận] cắt tới, cưỡng ép chém đứt đầu lâu của nó.

Hai mắt quỷ hỏa của Đại khô lâu ảm đạm, sau đó nháy mắt dập tắt, bản thân cũng hóa thành xương vỡ lạnh giá.

Mặc dù Trần Thư không liên quan gì đến việc đánh Vong linh hung thú nhưng vẫn đoán chính xác ra nhược điểm trí mạng của bọn chúng.

- Quả nhiên xảy ra chuyện…

Trần Thư đi tới phía trước thi thể đại khô lâu, bên trong đầu lâu tàn tạ kia móc ra một viên hạt châu màu xanh lục, chính là Ngự Thú Chân Châu của nó!

- Tiểu Hoàng, húc về phía trước!

Thần sắc của hắn cảnh giác, gọi Khế ước linh của mình ra.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng lanh lợi, đang gia trì mỗi một kỹ năng, Tiểu tinh linh bên cạnh cũng xuất chiêu, khiến lực phòng ngự của hắn ta đạt tới đỉnh phong.

Trần Thư cùng Khế ước linh khác, đều đã trốn vào trong miệng Tiểu Hoàng sau đó bước vào trong thông đạo.

Tầm mắt xoay một cái.

Gần như mới xuất hiện trong Dị không gian, Tiểu Hoàng đã gặp phải đủ loại công kích.

Nhưng dựa vào phòng ngự có thể nói là vô địch, nó tuỳ tiện chặn lại tất cả.

Trần Thư thừa cơ nhìn về bốn phía, chỉ thấy tứ phương trải rộng đủ loại vong linh hung thú, khí tức tử vong phả vào mặt, làm người ta cảm thấy khó chịu.

Mà trong đó, làm người khác chú ý nhất là một bóng mờ cự nhân cường đại, thân thể của nó thon dài tột cùng, như thân trúc mấy chục mét, nhưng không có đầu, trên mình tản ra khí tức vong linh kinh người!

- Vương cấp nhị tinh lãnh chúa?

Trần Thư nhíu mày, không nghĩ tới chỉ cửa vào mà có một sinh vật cưỡng hãn đứng như vậy!

Grào!

Thân thể bóng mờ cự nhân vặn vẹo, phần bụng truyền đến tiếng kỳ quá làm người ta rùng mình.

Nhưng một giây sau, năm viên Thiên Hỏa Vẫn Thạch nháy mắt bị đánh bay hơn trăm mét, cảm giác áp bách vừa rồi thoáng chốc biến mất…

Chương 1832: Đại lễ đạn hạt nhân (2)

– Giả vờ cái gì chứ? Trần Thư nhếch miệng, bên cạnh con ngươi của năm Husky đều chuyển hồng, không ngừng gật gù đắc ý, thể nội nguyên tố cuồng bạo tột cùng.

May mắn có [tử vong khôi phục] của Tiểu tinh linh, tác dụng phụ Bạo tẩu dược tề của Husky vừa rồi đã biến mất không thấy gì nữa.

Đúng lúc này, phía dưới mặt đất Tiểu Hoàng, trong lúc bất tri bất giác xuất hiện một vòng bóng mờ to lớn.

Vù vù ——

Bóng mờ cuộn lên tất, tạo thành một cái lưới lớn, bao trùm lấy Tiểu Hoàng!

Rầm rầm rầm!

Năm Husky trực tiếp thả ra [Tử Vong Hỏa Trụ], lại lần nữa ám chế âm ảnh sinh vật áp.

Nhưng cuối cùng, khí thế của nó vẫn cuồng bạo như vậy, không hề cắt giảm.

- Sinh mệnh lực cũng mạnh đấy?

Trần Thư nhíu mày, trừ phi là có thể tìm được nhược điểm của đối phương nếu không không tránh khỏi được trận chiến lâu dài.

- Trước tiên cứu Đại Lực quan trọng hơn!

Hai con ngươi Thỏ không gian khẽ động, để Trần Thư cùng Khế ước linh khác gia trì đủ loại không gian ấn ký.

Một giây sau.

Đám người Trần Thư biến mất tại chỗ, nháy mắt đi tới phụ cận điểm sinh tồn của Bắc Linh quốc.

Giờ phút này, toàn bộ sơn cốc đều bị bóng tối bao phủ, mà hai bên cự phong đã ầm vang sụp đổ, điểm sinh tồn trở thành phế tích, trong lúc mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nhân loại gầm thét.

Mà bốn phương tám hướng, đã có hung thú bao vây che khuất bầu trời, trong thiên địa tràn ngập khí tức xơ xác!

- Mẹ nó! Trộm nhà đúng không? !

Trần Thư nhìn phía cảnh tượng trước mắt, vừa nghĩ tới Đại Lực còn ở bên trong, nháy mắt trở nên giận dữ!

Hắn không chút do dự nào, cho Thỏ không gian đút nửa bình Bạo tẩu dược tề.

Trong nháy mắt, không gian lực lượng trong cơ thể nó tăng vọt, Tiểu tinh linh cũng vì hắn mà gia trì kỹ năng, khiến thuộc tính của hắn lại lần nữa tăng lên!

- Vù vù ~

Thần sắc của Thỏ không gian chấn động, trực tiếp hóa thân thành thỏ chiến thần!

Tâm thần nó khẽ động, không gian lực lượng trong cơ thể tuôn ra như thuỷ triều, trong nháy mắt hóa thành một kết giới phạm vi to lớn, bao phủ phương viên hơn vạn mét!

Chính là lĩnh vực kỹ năng [Tiểu Không Gian Chi Vực] mà Lão Kiều tặng!

-??

Trong lúc nhất thời, hàng vạn con Vong linh hung thú đều giật mình, trong mắt tràn đầy ngơ ngác.

Trần Thư không cho chúng nó thời gian ứng phó, trong tay nháy mắt móc ra một bình Bạo tạc dược tề, đại khái khẽ đếm được trên trăm bình.

- Phóng lên cho gia!

Trần Thư mỉm cười, khiến Thỏ không gian thả ra không gian thông đạo, truyền tống toàn bộ đạn hạt nhân đến vị trí chính giữa của đám hung thú.

Husky hé miệng, một hỏa cầu phun ra, nháy mắt thiêu đốt trên trăm bình đạn hạt nhân!

Mục đích của [Tiểu Không Gian Chi Vực không phải là vây khốn hung thú, mà là muốn mạnh mẽ áp súc uy lực của đạn hạt nhân!

Trên trăm bình đạn hạt nhân trong phạm vi nhỏ không ngừng chồng chất, Hoàng kim hung thú cũng có chút không chống đỡ được…

Trong chốc lát, một vòng bạch sắc quang mang óng ánh tột cùng xuất hiện!

Vô số Vong linh hung thú thân thể chấn động, bọn chúng xưng là Vong linh tộc, nhưng vẫn là sinh mệnh, không phải tử vật không có ý thức đương nhiên cũng sẽ sợ hãi.

Ánh mắt của bọn nó sợ hãi, giống như thực sự đánh hơi được khí tức tử vong!

Giờ phút này, bên ngoài điểm sinh mấy ngàn thước.

Phù Ninh toàn thân dính máu, bên cạnh cũng chỉ còn lại ba Khế ước linh, trong mắt tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Ở bên cạnh hắn ta, Đại Lực đang thở hổn hển mang theo một hắc bào lão nhân không rõ sống chết.

Mà xa xa, đang có mấy vong linh hung thú đang truy đuổi tới.

Trong đó đáng sợ nhất là một sinh vật Huyết sắc Đầu Bồng.

Trong tay một nó cầm một pháp trượng khô lâu, dưới áo choàng chỉ lộ ra một đôi mắt màu đỏ, trên mình tràn ngập khí tức kinh khủng!

Lại là một Vương cấp nhị tinh lãnh chúa sinh vật!

Song phương một đuổi một chạy, dĩ nhiên không phát giác được đại lễ đạn hạt nhân của Trần Thư…

- Phù Ninh tiền bối, chúng ta có thể chạy thoát không?

Ánh mắt của hắn ta khó coi, không nghĩ tới bản thân phối trí Niệu Tố Đậu Hủ, vậy mà mất hiệu lực trước Vong linh tộc.

- Ta sẽ dẫn ngươi rời đi!

Trong mắt Phù Ninh có vẻ kiên quyết, nói:

- Chờ một chút ta tới ngăn chặn nó, đồng thời sẽ phái một Khế ước linh mang ngươi đi lánh nạn, nếu Khế ước linh tử vong, ngươi lập tức tìm địa phương trốn đi, xác suất khí tức người thường bị phát giác không lớn lắm.

- Phù tiền bối…

Đại Lực vội vàng nói, nhưng trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Thời gian dần trôi qua, song phương truy đuổi hơn vạn mét.

- Các ngươi trốn không thoát đâu!

Một tiếng cười quái dị đột nhiên truyền đến, chỉ thấy Sinh vật Huyết sắc Đấu Bồngthuấn di đi tới, cách bọn hắn không xa.

Pháp trượng trong tay nó vung vẩy, chỉ thấy trên mặt đất nháy mắt xuất hiện một đạo bạch cốt tường, ngăn lại đường đi của bọn hắn!

- Súc sinh chết tiệt!

Phù Ninh quát lên một tiếng, chỉ có thể bất đắc dĩ quay người nghênh địch.

Giờ phút này, thần sắc của hắn ta khẽ giật mình, chỉ thấy điểm sinh tồn điểm có hàng vạn con vong linh hung thú vậy mà biến mất không thấy gì nữa…

- Muốn lừa ta?

Sinh vật Huyết sắc Đấu Bồngbật cười một tiếng, không bị nét mặt của Phù Ninh ảnh hưởng.

Chương 1833: Vong linh Pháp sư bị đánh nổ tung

Đại Lực quay người, cũng nhìn thấy vẻ khác thường, chỉ hướng phía sau, nói: - Tiểu đệ của ngươi dường như toi hết rồi…

Trong lòng hắn ta tràn đầy hưng phấn, trong lúc mơ hồ nghĩ đến Trần Thư đã trở về.

- Hả?

Trong lòng Vương cấp lãnh chúa khẽ giật mình, vươn tay phải khô gầy, đưa xuống dưới áo choàng của mình.

Xoẹt!

Một con ngươi màu đỏ ngòm bị nó móc ra, sau đó nắm trong tay, mượn cái này nhìn phía sau một cái.

- …

Khóe mắt Đại Lực co giật một cái, mẹ nó ngươi điên hả…

- Cái gì?

Sinh vật Huyết sắc Đấu Bồngngơ ngác, đồng thời phat giác được đa số đội ngũ đều đã biến mất.

Nhưng nó không bối rối, mà cẩn thận cảm nhận, vẫn có thể phát giác được khí tức của bọn nó, điều này cũng có nghĩa là bọn nó chưa tử vong!

- Lĩnh vực kỹ năng che giấu ư?

Suy nghĩ của nó nhạy bén, thoáng chốc tìm được lời giải thích chính xác, cười nhạo nói:

- Tuy ta không biết là ai giở trò quỷ, nhưng một lĩnh vực kỹ năng mà thôi, thật sự cho rằng có thể ngăn cản được vong linh đại quân của ta?

Tiếng nói của nó vừa dứt, bầu trời xa xăm đột nhiên bị xé rách, như tấm kính, lộ ra tình huống bên trong.

- Ta nói rồi mà.

Vương cấp lãnh chúa cười khằng khặc quái dị, chỉ liếc qua, xoay người nhìn về phía Phù Ninh, nói:

- Hiện tại, không ai có thể cứu được các ngươi!

- Cái kia, ngươi có thể đừng cao hứng sớm như vậy không. .

Phù Ninh liếm môi một cái, chỉ hướng bầu trời xa xăm.

- Hả?

Vương cấp lãnh chúa lại dùng đôi mắt trong tay nhìn về phía sau, nháy mắt trợn to mắt, tâm thần kịch chấn!

Chỉ thấy trên bầu trời, phần lớn thi thể chân cụt tay đứt như mưa rơi hạ xuống, vậy mà không tìm thấy được một thi thể nào hoàn chỉnh…

- Sao lại như vậy?

Vương cấp lãnh chúa thần tình kinh ngạc, đại não không kịp phản ứng, căn bản không phân tích được tình huống trước mắt.

Ầm!

Đúng lúc này, liên tiếp hỏa diễm, băng sương, phong nhận các loại đánh tới!

Vương cấp lãnh chúa ngơ ngác, nhưng chủ yếu bản năng phòng ngự vẫn phải có.

Rầm rầm rầm!

Phía trước đột nhiên xuất hiện một tầng bạch cốt tường thật dày!

Nhưng mà, kỹ năng phòng ngự mà nó luôn kiêu ngạo nháy mắt xuất hiện vết nứt, có chút không thể chống đỡ được đòn công kích kinh khủng như thế.

Đang lúc nó nhẹ lay động pháp trượng, lại lần nữa phóng thích kỹ năng, bên phải xuất hiện một củ cà rốt khổng lồ ầm ầm đánh về phía nó!

- Hả?

Sinh vật Huyết sắc Đấu Bồng hơi kinh hãi, thuấn di đi tới bên ngoài trăm mét, tuỳ tiện tránh đòn công kích.

Nhưng nó chưa kịp thở phào, cà rốt lại như hình với bóng theo tới!

Ầm!

Vương cấp lãnh chúa bị cưỡng ép đập bay, mạnh mẽ rơi trên mặt đất, lộ ra vẻ vô cùng chật vật.

Mà cái này còn chưa kết thúc, một con Thỏ mập lại lần nữa theo sau, trong miệng khổng lồ cà rốt nhanh chóng rơi xuống, như nện ở Địa Thử.

Ầm ầm ầm!

Âm thanh bạo nện không ngừng vang lên, Vương cấp lãnh chúa cùng Vong linh hung thú thoáng chốc ngây ngẩn cả người.

Chuyện gì xảy ra thế này? Lão đại bị hành hung?

- Các ngươi không sao chứ?

Trần Thư đi tới bên cạnh hai người Phù Ninh nhìn thấy Đại Lực bình yên vô sự, trong lòng thoáng chốc nhẹ nhàng thở ra.

- Ta không sao, nhưng đám người ở điểm sinh tồn…

Đại Lực mở miệng nói, nhìn phía xa xa như là phế tích của điểm sinh tồn.

- A…

Trần Thư thở dài, biết mình không đủ sức xoay chuyển đất trời, bất đắc dĩ nói:

- Trước tiên giải quyết bọn chúng đã rồi nói.

- Cái gì?

Đang lúc giờ phút này, xa xa bên trong hố đất truyền đến tiếng gào thét tràn đầy oán hận.

Nó muốn giãy dụa, nhưng bị Thỏ không gian khắc chế gắt gao, tiếp tục kiêu ngạo thuấn di cũng không có tác dụng.

- Hả? Nhân loại?

Trần Thư thần sắc hơi động, trong mắt đã có vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Dĩ nhiên không phải.

Phù Ninh lắc đầu, nói:

- Là vong linh đại pháp sư tới từ [Tử Vong Tế Đàn]! Cũng là ác mộng trong miệng đám người ở Hắc châu!

- Ác mộng?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Yếu như vậy sao?

- Tiểu tử chết tiệt đừng quá phách lối!

Giờ phút này, Vong Linh Pháp Sư rít lên trực tiếp thả ra sát chiêu của mình!

Rầm rầm rầm!

Từng bạch cốt to lớn đột nhiên xuất hiện, nháy mắt tổ hợp đến cùng một chỗ.

Một Khô lâu khổng lồ thân cao trăm mét ngang trời xuất hiện, mà ở trong đầu của nó bộ, Vong Linh Pháp Sư đang núp bên trong.

Xoẹt!

Hai con ngươi khô lâu khổng lồ đã có một vòng quỷ hỏa màu xanh lá, giống như thanh tỉnh lại.

- Ta bóp nát tất cả các ngươi… A…

Vong Linh Pháp Sư còn chưa nói xong lời cay độc đã thê thảm bị đánh mặt…

Ngữ khí của nó hoảng sợ, quát:

- Mẹ nó ngay cả nơi này mà ngươi cũng có thể theo vào?

- Vù vù ~

Thỏ không gian gánh cà rốt, không ngừng oanh kích đối phương, lực lượng xé rách không gian khiến hắn bị thương

không nhẹ.

Ầm!

Đang lúc này, khô lâu khổng lồ đầu nứt ra, một thân ảnh huyết sắc chật vật bay ra.

Mà một con Thỏ mập gánh cà rốt truy kích đuổi theo, hiện ra một cục diện nghiền ép chiến đấu!

Vong linh đại pháp sư kỹ năng quỷ dị, năng lực bảo mệnh của bản thân cũng là khá cường đại.

Nhưng đối mặt với không gian chiến sĩ này, giống như thoáng chốc gặp phải thiên địch, ngay cả một chút sức chống cự cũng không có.

- Ngươi thật đáng chết !

Chương 1834: Tác dụng của Bạo tạc dược tề phiên bản gia cường

Vong linh đại pháp sư đôi mắt tràn đầy oán độc, vốn muốn tỏ ra uy phong một chút nhưng lại bị hành động cực kỳ tàn ác này hành hung… Ầm ầm ầm!

Khóe môi Thỏ không gian nở một nụ cười bỉ ổi, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái.

- Ngươi chờ đó cho ta!

Vong linh đại pháp sư vươn tay phải khô gầy ra, nói:

- Ta sẽ trở lại!

Trong chốc lát, trên người nó xuất hiện một vòng quang mang quỷ dị, sau đó dần dần ảm đảm.

Ầm!

Cà rốt của Thỏ không gian lại là đánh tới, nhưng đánh hụt.

Chỉ thấy sinh vật Huyết sắc Đẩu Bồng mềm nhũn rơi xuống phía dưới, nội bộ đã sớm không có bất cứ sinh vật nào.

- Muốn chạy?

Trần Thư nhíu mày, trong lòng không có vẻ gì ngoài ý muốn.

Giờ phút này, bên ngoài vài trăm mét, mặt đất đột nhiên run lên, tiếp đó một cái đầu khô gầy màu xanh lá chui ra.

- Muốn giết bản pháp sư? Kiếp sau đi!

Nó cười quái dị một tiếng, nhưng đang muốn chui ra ngoài, sắc mặt thoáng chốc đọng lại.

Chỉ thấy xung quanh nó, có năm con Husky vây quanh, ánh mắt tràn đầy hồng quang trừng nó.

Một cỗ dự cảm bất thường nháy mắt truyền đến!

Năm Husky tà mị cười một tiếng, sau đó kỹ năng trong miệng đột nhiên nổ tung ra!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Tiêng nổ vang làm da đầu người ta tê dại xuất hiện.

Kết quả của Vong linh đại pháp sư đã có thể đoán trước…

- Nổ hết đi!

Trần Thư đi tới trong hố lớn Husky phun ra, nhặt lên một viên hạt châu màu xanh lục cùng một chùm sáng màu đỏ.

- Cái này… chết rồi sao?

Ánh mắt Phù Ninh có vẻ kinh ngạc, ngay cả hắn ta cũng không đánh lại vong linh đại pháp sư, không nghĩ tới lại bị Trần Thư tuỳ tiện giải quyết.

- Đương nhiên!

Trần Thư mang theo Khế ước linh đi tới, nói:

- Nó chỉ mạnh hơn ngài một chút thôi.

- …

Khóe miệng Phù Ninh giật giật một cái, nhưng sau đó lại thanh tỉnh lại, không có thời gian nói linh tinh với Trần Thư.

- Trước tiên đi cứu người khác đã!

- Được.

Trần Thư thuấn di, mang theo bọn hắn về tới phụ cận điểm sinh tồn.

Giờ phút này, đã chỉ còn lại rải rác Vong linh sinh vật, dường như phát giác được vong linh đại pháp sư vẫn lạc, toàn bộ hung thú đều sợ hãi, lao về phía xa chạy trốn.

Phù Ninh mang theo Khế ước linh, bắt đầu cứu những người còn sống sót.

Mà Trần Thư cũng ra lệnh cho Husky cùng Thỏ không gian bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

- Trần Bì, có thể giúp đỡ cứu hắn không?

Giờ phút này, Đại Lực Lực đặt hắc bào lão nhân trên người mình xuống, trong mắt đã có một vòng lo lắng.

- Hắn chính là linh trù quỷ tài, Tân Thanh?

Trần Thư ngơ ngác, thoáng chốc đoán được thân phận của đối phương.

Hắn ngồi xổm người xuống, bắt đầu tra xét lấy thân thể của lão nhân.

Nhưng không bao lâu, hắn thở dài, trong mắt có bất đắc dĩ, nói:

- Không cứu được.

- Không phải Tiểu tinh linh có thể khởi tử hồi sinh ư?

- Tiền đề của cải tử hồi sinh là phải có một lời đảm bảo mới được…

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Tình huống hiện tại, thần tiên khó cứu…

Mặc dù không muốn để cho Đại Lực thất vọng, nhưng Trần Thư cũng chỉ có thể nói ra tình hình thực tế tới.

- Như vậy sao…

Đại Lực cúi đầu, trong mắt đã có một vòng tiếc hận.

Hai người nhận thức được thời gian ngắn ngủi, nhưng lại giống như nhiều năm không thấy lão hữu, tương đối hòa hợp,

nhất là đối với lý niệm linh trù, vậy mà đều giống nhau.

Trong lúc nhất thời, hai người hận gặp nhau quá muộn.

Nhưng cũng đáng tiếc chính là, hai linh trù giới dị loại vừa quen biết, kết quả là xuất hiện bất ngờ…

- Thôi, lão cực nhọc số mệnh không tốt …

Đại Lực thở dài nói, cũng nhận rõ hiện thực, không tiếp tục quá cố chấp.

Thoáng cái thời gian nửa ngày trôi qua.

Phù Ninh mang theo những người còn sót cất bước đi tới, ước chừng chỉ còn lại có trên vạn người, có thể nói là thương vong thảm trọng.

Bọn hắn nhìn phế tích trước mặt, lâm vào trầm mặc.

Giờ phút này, vô số người hướng về đống phế tích trước mặt tưởng niệm, trong mắt có bi ai thật sâu.

Trần Thư cũng không nói một lời, không có quấy rầy cảnh tượng trước mắt.

Nửa ngày, Phù Ninh đi tới bên cạnh Trần Thư, nhìn lão nhân trên mặt đất, nói:

- Đại sư vất vả rồi

- …

Trần Thư lắc đầu, ra hiệu chính mình không thể cứu.

Hắn mặt mang không hiểu hỏi:

- Phù Ninh bộ trưởng, điểm sinh tồn của các chị sao lại bị tế đàn sinh vật để mắt tới? Theo lý mà nói, không bại lộ mà?

- A…

Phù Ninh lắc đầu, nói:

- [Tử Vong Tế Đàn] dã tâm bừng bừng, muốn xâm chiếm Bắc Linh thất quốc, đương nhiên sẽ không thả xem như nguyên chủ nhân chúng ta.

- Ngoài ra, e rằng thế lực Sa Hoàng cũng bị nhằm vào đi?

- …

Trần Thư gật đầu một cái, cho dù không có hắn châm ngòi, đám người Kim sắc Long Ngư cũng sẽ bị đuổi ra ngoài.

- Bọn chúng có thể tìm thấy vị trí của các ngươi trong điểm sinh tồn?

- Hung thú trong truyền thuyết của Tế đàn có thể không đàm phán được với Vong linh, chỉ sợ vị trí của chúng ta cũng là do nó tìm được…

Phù Ninh thở dài, trong mắt có hận ý ngập trời cùng sự bất đắc dĩ.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Vậy tiếp theo đây các ngươi tính làm gì.

- Chỉ có thể rời khỏi Bắc Linh thất quốc trước, nơi đây không ở được.

Chương 1835: Tác dụng của Bạo tạc dược tề phiên bản gia cường (2)

Phù Ninh nhìn phía xa xa, lẩm bẩm nói: - Nhưng lãnh địa còn lại chính địa giới của Sa Hoàng, sớm muộn gì cũng sẽ bị tìm tới…

Trong lúc nhất thời, nhân loại hình như đã trở nên liên tục gặp khó khăn.

Nếu không gian có nhân loại rải rác sinh tồn, đại thế lực tụ tập e rằng bất cứ lúc nào cũng sẽ gặp tai hoạ ngập đầu.

- …

Trần Thư duy trì yên lặng, một lúc lâu, mới mở miệng nói:

- Ta có thể giúp các ngươi.

- Hả?

Phù Ninh ngơ ngác, trong mắt đã có vẻ kinh ngạc.

- Rời khỏi nơi đây đã rồi nói.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Mặc dù không phải tuyệt đối an toàn, nhưng ít ra xác suất lớn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Phù Ninh gật đầu, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Trần Thư.

Thời gian dần trôi qua.

Đám người Phù Ninh không rời đi, mà bắn đạn tín hiệu, chờ đợi những người sống sót còn lại trở về.

Trần Thư thuận tiện đi đến không gian thông đạo, chỉ thấy âm ảnh sinh vật kia đã biến mất không thấy gì nữa.

Rõ ràng, vong linh đại pháp sư vẫn lạc khiến trong lòng bọn chúng e dè, lựa chọn tạm thời rút lui.

Một ngày sau đó.

- Chúng ta chuẩn bị rời đi!

Phù Ninh nhìn đồng bào còn sống sót lại, thở dài nói:

- Người chết không thể phục sinh, chúng ta có thể làm, chỉ có sống sót thật tốt. bằng không, sự hi sinh của bọn hắn không có bất kỳ ý nghĩa gì…

Hắn ta muốn kích thích dục vọng sinh tồn của bọn họ, không muốn bọn họ quá mức chán chường.

Một giờ sau.

Một đoàn người rời khỏi Dị không gian nơi đây.

Có thể bởi vì Vong linh đại pháp sư vẫn lạc, cũng có khả năng bởi vì Kim sắc Long Ngư, ngoại giới không nhìn thấy tế đàn hung thú gì.

Một đoàn người cũng vô cùng thuận lợi rời khỏi Bắc Linh thất quốc.

Mặc dù không nguyện ý rời khỏi cố thổ, nhưng mọi người cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

Nửa ngày sau.

Một đoàn người đi tới một Dị không gian phụ cận dưới hải vực.

Bởi vì là cấp phổ thông, hung thú bên trong ngay cả làm pháo hôi cũng không đủ tư cách, trong thế lực khổng lồ của Sa Hoàng thế ngược lại không có chút nổi bật nnaof.

- Trần Thư, Sa Hoàng sớm muộn gì cũng sẽ tìm được nơi đây?

Trong mắt Phù Ninh đã có một vòng lo lắng, bởi vì tiến công [Tử Vong Tế Đàn] đã có bóng mờ.

- Không cần lo lắng!

Trần Thư nhìn Dị không gian khí hậu hợp lòng người, thản nhiên nói:

- Ta sẽ đóng thông đạo của Dị không gian lại!

- Đóng lại?

Phù Ninh ngơ ngác, trong mắt đã có một vẻ không hiểu.

Trần Thư cười không nói gì, ngược lại lấy ra một bình dược tề màu xám, nhưng năm lượng bên trong càng thêm cường đại!

Chính là Bạo tác dược tề phiên bản gia cường!

Ngoại trừ khả năng bạo tạc kinh khủng, nó còn có một tác dụng đặc biệt, có thể khiến không gian hỗn loạn, từ đó phá hoại thông đạo của Dị không gian.

Nhưng mà chỉ có thể thích hợp với Dị không gian cấp thấp, hơn nữa nếu có sinh vật cao đẳng không gian xuất thủ, có thể cưỡng ép mở thông đạo.

Trước đó Trần Thư đã từng dùng mấy lần, ví dụ như đóng cửa ra vào Băng Hỏa sâm lâm của Anh Hoa quốc…

Bạo tạc dược tề phiên bản tăng cường ngoại trừ dùng để chiến đấu, thật ra còn có thể dùng để bảo vệ.

Chỉ cần đóng lại lối vào thông đạo, nhân loại ở bên trong có sẽ an toàn hơn nhiều.

Dù sao sinh vật Cao Đẳng Không Gian cũng chỉ là con số nhỏ, không rảnh rỗi đến mức đau cả trứng đi tìm Dị Không Gian cấp thấp hơn.

Hơn nữa Dị Không Gian trong Hải Vực nhiều vô số kể, một Không Gian Phổ Thông tương đối không đáng chú ý, Sa

Hoàng sẽ không nhận ra.

- Thật sự có thể sao?

Trong mắt Phù Ninh hiện lên sự kích động, mặc dù cảm giác không tưởng tượng nổi nhưng hắn ta cũng biết với năng lực của Trần Thư thì việc này hoàn toàn có thể.

- Trước tiên cứ tính vậy đã.

Trần Thư mở miệng giải thích:

- Một khi nổ tung lối vào thông đạo, các ngươi sẽ bị nhốt lại ở đây, nếu bị quấy nhiễu hay xâm lược, sẽ không còn đường sống.

- Hơn nữa sớm muộn gì ta cũng sẽ về nước, đến lúc đó chiến loạn nổi lên bốn phía, ta cũng không thể chạy đến đây cứu các ngươi.

- …

Phù Ninh suy nghĩ, thật ra còn một hậu quả nghiêm trọng hơn.

Nếu như Trần Thư xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, ngoại giới không có ai biết vị trí của bọn hắn, sợ rằng sẽ mãi mãi bị nhốt ở đây, cho đến khi thế nhân hoàn toàn quên lãng…

- Ngươi suy xét đi…

Trần Thư nhìn về phía Phù Ninh, không gấp gáp để bọn hắn tự quyết định.

Đại Lực đụng đụng bả vai của Trần Thư, nói:

- Trần Thư giúp ta một chuyện.

Không bao lâu sau, hai người đi đến một tiểu sơn cốc yêu tĩnh, cỏ mọc én bay, là một nơi an lành.

Đại Lực nhẹ nhàng đặt Tân Thanh trên lưng xuống mặt đất, nói:

- Ta muốn mai táng Lão Tân Cấp thật đàng hoàng…

- Ừm, không vấn đề.

Trần Thư gật đầu, lệnh Không Gian Thỏ mang ra một củ cà rốt khổng lồ, không bao lâu đào ra một hố đất to.

Lần đầu tiên đào hố, cũng tương đối thành thục…

Giờ phút này, lúc Đại Lực chuẩn bị đặt Tân Thanh vào hố đất, lại bị Trần Thư ngăn cản.

- Trực tiếp chôn như vậy thì quá qua loa?

Trần Thư ra hiệu cho thỏ, một cái quan tài gỗ lim "ầm" một tiếng rơi trên mặt đất.

- …

Chương 1836: Ngươi… Mẹ nó đúng là nhanh như chớp

Đai Lực giật mình, nói: - Ngươi lại mang theo quan tài ở trong người?

Nhưng nghĩ đến thân phận là tội phạm Nam Giang, hắn cũng không nghĩ nhiều nữa…

- Lão tân cấp, tạm biệt.

Đại Lực nâng lão nhân lên, chuẩn bị đặt trong quan tài.

Nhưng vào lúc này, một quyền sổ tay ghi chép trong người lão nhân rơi ra từ trong ngực.

- Hửm?

Hai người quay đầu nhìn, chỉ thấy ở giữa quyển sổ viết "Sổ ghi chếp của Dị Đoan Linh Trù", gió nhẹ nhàng thổi qua, bên trong ghi đủ loại công thức phức tạp.

Đại Lực hơi dừng lại, sau đó phớt lờ quyển sổ trên mặt đất, chỉ chăm chú an táng cho Tân Thanh thật cẩn thận.

Mười phút đồng hồ sau.

Hai người ngồi trên sơn cốc, xa xa gió nhẹ lướt qua, cảm thấy tương đối mát mẻ.

Đại Lực cúi đầu, cầm quyển sổ trong tay, lật qua lật lại, bên trong ghi chép đủ thứ công thức cổ quái kỳ lạ với công dụng khác nhau.

Ngoại trừ các công thức làm tăng thuộc tính cho các Khế Ước Linh thì còn có những công thức làm gia tăng ảnh hưởng tiêu cực cho đối thủ, có thể làm suy yếu năng lực của Hung Thú.

Nói là một bản công thức nấu ăn, không bằng nói là một bản bách khoa toàn thư công thức hắc ám…

- Chủ yếu đều lấy Khế Ước Linh làm món chính…

Đại Lực lẩm bẩm nói, con đường Tân Thanh đi còn quỷ dị hơn hắn.

Nhưng cũng phải nói, tà vẫn quy tà, tác dụng của quyển sổ này vẫn không thể bỏ qua.

Quyển sổ này có thể giúp Đại Lực biết được nhiều công thức hay ho, lấy lý tưởng của lão nhân, cũng có thể cho Đại Lực nhiều cảm hứng và gợi ý.

Hắn yên lặng không nói lời nào, cất kỹ quyển sổ, quay về phía mộ phần bái một cái.

- Lão tân cấp, con đường của ngươi, ta sẽ thay ngươi đi hết!

- …

Hai người về đến vị trí mà đám người Phù Ninh chọn để sinh sống.

- Quyết định kỹ chưa?

Trần Thư nhíu mày, nhìn mọi người phía trước, chỉ thấy vẻ mặt của bọn hắn bình thản, miễn cưỡng điều chỉnh tâm trạng.

Phù Ninh gật đầu:

- Trần Thư, làm phiền ngươi.

- Chuyện nhỏ.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Nơi đây sơn thanh thủy tú, là một nơi thích hợp để sinh sống.

- Chỉ là trước khi đóng cửa thông đạo lại, có một việc cần phải làm.

- Việc gì?

- Tìm Quân Vương của nơi này!

Dứt lời, hắn mở ra đồ tế "Quân Vương".

Ngoài việc tăng 10% thương tổn tới sinh vật Quân Vương, còn có tác dụng khóa chặt Quân Vương gần với họ nhất!

Một giây sau, một lĩnh vực vô hình bị đẩy ra, lấy Trần Thư làm trung tâm lan nhanh ra xung quanh!

Trần Thư nhìn về phía sâu bên trong Dị Không Gian, hẳn là Quân Vương đã bị nhốt ở đây!

- Ta đi một chút sẽ trở lại!

Trần Thư sờ đầu Không Gian Thỏ, thoáng chốc thuấn di rồi biến đi mất.

Nhìn Trần Thư hùng hùng hổ hổ, Phù Ninh lắc đầu, thầm nghĩ tính tình hắn thật nôn nóng.

Ánh mắt của hắn ta nhìn về phía những người còn sống sót nói:

- Các vị, tạm thời không cần địa điểm sinh tồn, trước tiên hỗ trợ tìm Quân Vương nơi này đã!

Đại Lực bên cạnh nói:

- Phù Ninh thủ lĩnh, không cần đâu, một mình Trần Thư đi là được.

Hắn ta khá có lòng tin với Trần Thư, nếu không Trần Thư đã không kêu hắn ta nấu Canh Gà Độc Tâm Linh để dẫn dụ Quân Vương ra ngoài, có nghĩa hắn đã tìm ra cách nhanh hơn.

- Đại Lực, không dễ dàng như vậy đâu.

Phù Ninh cười cười, giải thích nói:

- Ta tin tưởng Trần Thư, nhưng muốn tìm được Quân Vương lại là một vấn đề rất khó!

Đối với cường giả mà nói, đi săn đẳng cấp thấp Quân Vương không khó, nhưng mấu chốt ở chỗ làm sao có thể tìm tới chỗ bọn chúng…

- Các vị, chuẩn bị một chút, chúng ta xuất phát…

Phù Ninh còn chưa nói xong, ngay lập tức truyền đến một tiếng ầm ầm, mặt đất rung chuyển một phen.

-???

Mọi người ai nấy đều giật mình, đồng loạt nhìn đi qua, lập tức trợn mắt hốc mồm, cả người đều kinh sợ.

Chỉ thấy cách đó không xa, trên đồng cỏ, một Đại Bạch Tàm Trùng nằm không nhúc nhích, đầu của nó bị một thứ vũ khí sắc bén chặt đứt, máu tươi không ngừng phun ra ngoài.

Mặc dù đã không còn khí tức sinh mệnh, nhưng vẫn tỏa ra một loại uy nghiêm của bậc Quân Vương.

- Ngươi…

Mọi người xung quanh kinh ngạc nuốt ngụm nước bọt, đầu óc vù vù mơ màng.

Bọn hắn chưa từng gặp qua người nào có thể làm việc năng suất như vậy.

Phù Ninh nhìn phía Tàm Trùng, nói:

- Ngươi… Mẹ nó đúng là nhanh như chớp!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Quân Vương nơi đây không ra ngoài chinh chiến, có nghĩa là Sa Hoàng không coi trọng bọn chúng, các ngươi có thể yên tâm.

- Đa tạ.

Phù Ninh gật đầu, trong mắt tràn đầy sự cảm kích.

- Vật tư của các ngươi!

Trần Thư khoát tay áo, lệnh cho Không Gian Thỏ ném ra một đống tài nguyên ngự thú.

Dựa theo phân chia lúc trước, điểm vật tư ở Bắc Linh Thất Quốc, Trần Thư lấy một nửa, một nửa đưa cho đám người Phù Ninh.

Mọi người tỏ vẻ cảm kích, tội phạm Nam Giang đôi khi vô lý, nhưng về uy tín thì hoàn toàn có thể tin tưởng được…

- Các ngươi không nên tới gần vị trí của Không Gian Thông Đạo, đề phòng bị đạn hạt nhân tác động đến đến.

Trần Thư móc Dược Tề ra, nói:

- Chúng ta đi trước…

- Chờ một chút… Ta cũng không có cái gì tốt tặng cho các ngươi.

Phù Ninh thở dài, nói:

- Đại Lực, cuốn công thức này, có khả năng ngươi sẽ cần dùng đến.

Chương 1837: Tiểu Long Ngư, hai ngày không gặp, sao ra nông nỗi này?

Thực lực Trần Thư quá lớn, Phù Ninh cũng không có thứ gì quý giá có thể giúp ích cho Trần Thư, chỉ có thể tặng cho hắn Linh Trù của mình. - Bên trong là công sức nghiên cứu cả đời của ta, hơn nữa cũng là thành quả của lão sư ta, hôm nay tặng cho ngươi!

- Đa tạ Phù Ninh tiền bối.

Cúi đầu thật mạnh, thận trọng nhận lấy.

Thân phận không chỉ là một Vương cấp Ngự Thú Sư, Phù Ninh còn là một đại Vương cấp có tiếng trong giới Linh Trù, nghiên cứu của hắn chắc chắn có tác dụng rất lớn.

- Vậy chúng ta không tiễn nữa.

Phù Ninh nhìn hai người thật lâu, mở miệng nói:

- Ta đại diện Bắc Linh Thất Quốc, đa tạ hai vị!

Dứt lời, hắn ta khom lưng bái hai người một lạy, mấy vạn người sau lưng hắn ta cũng đồng loạt nghiêm chỉnh cúi đầu.

- Có duyên gặp lại sau.

Hai người Trần Thư cũng vẫy vẫy tay, thuấn di đến cửa Không Gian Thông Đạo.

- Ừm…

Hắn ta cầm Bạo Tạc Dược Tề phiên bản tăng cường trên tay, hơi suy tư một chút, quyết định đánh sập Dị Không Gian.

Dẫu sao xuyên đến Lam Tinh, Hung Thú cũng sẽ nhận ra.

- Tạm biệt..

Để bảo đảm không có sơ hở nào, Trần Thư ném ra hai bình Đạn Hạt Nhân Dược Tề phiên bản tăng cường.

Một giây sau, hắn và Đại Lực rời khỏi thông đạo, trở về Lam Tinh.

- Vù vù ~

Đồng thời, Không Gian Thỏ ném ra Không Gian Lao Tù, ngăn lại chặn sống xung kích bên trên thông đạo truyền đến.

Rầm rầm rầm ——

Trong chốc lát.

Không Gian Thông Đạo trước mặt sụp đổ, biến mất không thấy gì nữa, giống như chưa từng tồn tại…

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, các ngươi sẽ có thể sống sót…

Trần Thư nhìn về phía trước một cái rồi cùng với Đại Lực thuấn di rời khỏi nơi này.

…

Hai người ngồi trên đầu Hoàng Sắc Đại Viên Cầu, thưởng thức đại dương xanh thẳm.

Trần Thư chớp chớp lông mày:

- Nước ở biển này tinh lọc nhanh thật.

- Đoán chừng đám hung thú kia đã phải nỗ lực rất nhiều.

Đại Lực cười cười, sau đó ý thức được cái gì, nói:

- Không phải lại muốn tới lần nữa chứ?

- Điều này sao…

Trần Thư sờ cằm, suy tính có nên tiếp tục tiếp tục khiến người ta căm ghét Sa Hoàng không…

Đánh thì đánh, nhưng chỉ có thể phá hủy được tinh thần đối thủ thôi…

Mà ngay lúc này, vẻ mặt của Trần Thư có chút giật mình, phía xa xa trên mặt biển nổi lên một vùng nước đỏ thẫm.

Màu đỏ loan ra, càng ngày càng nồng đậm, mùi máu tươi xộc lên phảng phất.

- Phía dưới có chuyện gì?

Trần Thư khó hiểu, nhìn về phía đại dương.

Giờ phút này, dưới biển sâu.

Một con Long Ngư đang bơi với tốc độ vô cùng nhanh, thần sắc của nó suy yếu, trên mình vảy màu vàng cũng mọc đầy vết máu, nhìn là biết vừa bị đánh trọng thương.

- Ta không thể chết, ta muốn báo thù…

Ánh mắt Long Ngư kiên định, trong đầu hiện lên một hình ảnh nam tử…

Vừa nghĩ tới đối phương cười bỉ ổi, trong lòng nó liền tràn ngập tức giận, cũng bởi vì nguyên nhân này, nó mới liều lĩnh trốn thoát.

Nó có thể chết, nhưng nhất định phải chết sau người đó!

Đang lúc Long Ngư tinh thần bi phẫn, ánh mắt của nó trì trệ, dường như cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy trước mắt không xa, một thanh niên mặc áo màu đen đứng cùng một con thỏ.

Người đứng chính giữa thì nhìn nó mặt đầy ý cười, thậm chí hữu hảo vẫy vẫy tay.

Nó thật sự cho rằng hình ảnh nam tử đã xuất hiện!

- Ta xuất hiện ảo giác ư…

Trong lòng Long Ngư nói:

- Đám kia vong linh Hung Thú kia hạ thủ thật hung ác! Đánh ta trọng thương đến mức độ này.

Nó phớt lờ ảo ảnh phía trước cứ thế lao thẳng đến.

Nhưng lúc này, chỉ thấy phía trước đột nhiên xuất hiện một khối Hoàng Sắc Đại Viên Cầu, đồng thời xuất hiện ba con Husky thông minh đến kinh ngạc.

- Hửm? Có thể tưởng tượng ra được cả Khế Ước Linh?

Long Ngư hơi giật thót, nhưng không ý thức được nguy hiểm, tiếp tục xông lên phía trước.

Ngay lập tức, ba cột Hỏa Trụ khủng bố bay đến, nháy mắt khiến một vùng nước biển bốc hơi nhanh chóng, nhiệt độ xung quanh tăng vọt!

! ! !

Long Ngư bị chấn động, đầu óc đang hỗn loạn một thoáng tỉnh táo trở lại!

- Không phải ảo giác?!

- Chào.

Trần Thư vẫy tay, trong mắt hàm ý nụ cười khó hiểu.

Hắn không nghĩ tới sẽ trùng hợp như vậy, ở đây gặp được Long Ngư đang trọng thương.

Chẳng lẽ đây chính là duyên phận ông trời sắp đặt ư?

Gầm!

Long Ngư tinh thần nổi giận, vết thương trên người nứt toạc, nhưng nó không quan tâm, chỉ chăm chăm muốn truy sát kẻ địch trước mắt.

Trần Thư mỉm cười, không có một chút lay động, hắn như đang nhìn một tên hề sắp sửa diễn xuất…

Quả nhiên, một giây sau, Long Ngư đột nhiên quay người rời đi, không có gan ở lại chịu trận, vừa rồi chỉ là muốn dọa Trần Thư một cái mà thôi…

Tình trạng hiện tại của nó tương đối kém, cho dù là thiên cừu đại hận, thì cũng phải bảo toàn tính mạng trước đã rồi tính.

Nhưng ba cột Hỏa Trụ của Husky đã mượn Không Gian Thông Đạo phóng đến, nháy mắt phủ xuống trên người Long Ngư.

Ầm ầm!

Trên người nó vết thương nứt ra càng nhiều, căn bản không có sức lực chống lại, rơi vào tình cảnh bị Hoàng Kim Khế Ước Linh hành hung.

- A? Tiểu Long Ngư, hai ngày không gặp, sao ra nông nỗi này?

Trần Thư chớp chớp lông mày, trong mắt thật sự kinh ngạc.

Chương 1838: Vậy ngươi nói đi mềm hay không mềm?

Ngay cả Bạo Tạc Dược Tề vẫn chưa tung ra, nhưng Husky đã có thể hành hung Long Ngư, không phải bởi vì thực lực đã mạnh lên, mà do thương thế quá nặng. Bây giờ, thuộc tính của Long Ngư đã xuống mức đáy vực, có thể nói tình trạng hiện giờ của nó đã trở thành Vương Cấp yếu nhất trong lịch sử…

- Gầm!

Long Ngư uất ức, định chạy đi lánh nạn.

Nhưng lại bị một kết giới vô hình ngăn lại.

Trong mắt của nó tràn ngập tuyệt vọng, cho dù có vặn vẹo đập vào như thế nào, đều không đánh nát được Tiểu Không Gian Chi Vực của Không Gian Thỏ.

Mà giờ khắc này trong một phạm vi, uy lực của thuộc tính Hỏa của Husky lại lần nữa tăng lên!

Nhìn về phía trước kỹ năng nguyên tố phô thiên cái địa, trong long Long Ngư nhận ra, huyết mạch tiến hóa trước đây chỉ là một trò cười.

Trong lúc nhất thời, nó vô cùng uất ức, cảm thấy chính nó đang bị loài người chơi đùa trong bàn tay…

- Thật ra ta thực sự không nỡ giết ngươi.

Trần Thư đi tới từ xa xa, nhìn Long Ngư đang vô cùng chật vật nói:

- Như vậy đi, ngươi làm nội ứng cho ta, mai phục tại bên cạnh Sa Hoàng để truyền tin tức đến cho ta biết, thế nào?

- ?

Long Ngư phân vân, rồi liên tiếp gật đầu, trong lòng đã xuất hiện tia hy vọng sống sót.

Còn việc làm nội ứng gì đó, đối với nó chỉ là nói nhăng nói cuội.

Nó bây giờ chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Trước tiên nên thể hiện thành ý của mình, bỏ phòng ngự với ta, không được chống cự!

Long Ngư trong mắt có chút do dự, nếu nó làm theo chẳng khác nào như dê đợi làm thịt.

- Ngươi không có tư cách bàn điều kiện với ta!

Trần Thư thản nhiên nói:

- Cho dù ngươi không bỏ phòng ngự với ta, ta vẫn có thể giải quyết ngươi gọn gàng.

…

Long Ngư hiểu được đạo lí này, trong tình cảnh tơi tả đành buông phòng ngự.

Rất tốt! Đúng là rất có thành ý!

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Ta cũng muốn thể hiện một ít thành ý của ta, như vậy mới công bằng, đúng không?

Đang lúc trong lòng Long Ngư có một tia hy vọng sống, trước mắt xuất hiện liên tiếp các kỹ năng phóng tới!

Thần sắc của nó kinh hãi, nhưng kỹ năng đang trong lúc hồi chiêu, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó ầm ầm đánh về phía mình.

Rầm rầm rầm!

Âm thanh các kỹ năng oanh tạc vang vọng cả bầu trời, nửa ngày sau mới dần dần yên tĩnh.

Mà giờ khắc này, Long Ngư như một mớ hỗn độn trong vũng máu, nằm sấp trên mặt đất, dư quang trong mắt dần ảm đạm.

Nó đã đến thời khắc hấp hối.

- …

Long Ngư không còn oán hận, chỉ còn lại một vực sâu nghi hoặc và không hiểu.

Là đối phương đã nói, dù nó buông phòng ngự hay không, kết quả đều giống nhau, vậy tại sao phải uổng công vô ích?

- Ngươi chắc đang cảm thấy rất khó hiểu phải không, cảm thấy lời của ta mới nói vừa rồi thật sự vô nghĩa.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Ta làm như vậy, chỉ là đơn thuần là… căm ghét ngươi thôi, có vấn đề ư?

- …

Hai mắt Long Ngư trừng lớn, lửa giận trong lòng lại nổi lên, thậm chí trong mắt nó còn xuất hiện “hồi quang phản chiếu”.

- Được rồi, đừng vùng vẫy nữa.

Trần Thư liếm môi một cái, nói:

- Đại lực, chuẩn bị dầu muối tương dấm, ta sẽ đích thân làm lão hữu siêu độ!

- …

Long Ngư phun ra một ngụm máu lớn, nhìn con người trước mắt, giống như đang nhìn thấy một ác ma.

Nó tưởng rằng chỉ có Hung Thú mới không có nhân tính, thì ra một số con người cũng không có…

Nửa giờ sau.

- Không hổ là lão bằng hữu của chúng ta, thịt ngon thật!

Hai người ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, chính giữa là một bàn nướng bốc khói nghi ngút, phía trên là những miếng thịt cá tươi ngon…

- …

Khóe miệng Đại Lực giật một cái, nói:

- Chúng ta ăn thì ăn, ngươi có thể đừng nói chuyện một cách biến thái như vậy hay không?

- Vậy ngươi nói đi mềm hay không mềm?

- Mềm!

- …

Một ngày sau.

- Mười lăm bình Đạn Hạt Nhân tăng cường, một trăm năm mươi tám Tiểu Đạn Hạt Nhân, ba mươi hai bình Tử Vong Dược Tề…

Trần Thư ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, đang kiểm tra lại số lượng dược tề của chính mình, hệ thống thì vẫn không ngừng sắp xếp.

Bây giờ hắn đã trở thành tay buôn bán vũ khí lớn nhất toàn cầu!

Những kẻ buôn bán vũ khí khác, trong kho hắn không có gì ngoài Đạn Hạt Nhân…

Giờ phút này.

Đại Lực chuyên chú nghiên cứu quyển sổ trong tay, bộ dáng rất nghiêm túc, không ngừng suy xét suy tính của chính mình.

Nửa ngày, hắn vặn vẹo cái cổ một chút, thuận miệng hỏi:

- Trần Thư, chúng ta bây giờ đi đâu ăn cướp?

- Sao là ăn cướp?

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói:

- Cái này gọi là đi thu thập tài nguyên có một chút thô lỗ thôi!

- Ta nghĩ kỹ rồi, Bắc Linh Thất Quốc cách Hắc Châu gần nhất, chúng ta tới nơi đó ăn cướp… À… Thu thập tài nguyên!

- …

Đại lực đen mặt, không thèm để ý lời Trần Thư nữa, tự mình xem xét các ghi chú.

Lại trôi qua nửa ngày.

Hai người mới thong thả đi đến Hắc Châu đại lục.

- Mẹ nó, kiêu ngạo gì chứ?

Trần Thư bỗng nhiên đứng dậy, nhìn về phía xa xa, trong mắt đã có một tia kinh hãi.

Chỉ thấy bầu trời ở Hắc Châu đại lục đã biến thành một màu u ám, phả vào mặt là khí tức tử vong, làm tinh thần con người sợ hãi, khắp nơi trong đại lục, một luồng khí đen không ngừng phả xuống, mười phần quỷ dị!

Chương 1839: Vậy ngươi nói đi mềm hay không mềm? (2)

Nhưng càng khiếp sợ nhất chính là… Ở trên không, hai bóng ma to lớn đứng sừng sững, giống như chống cả đất trời.

Một trong hai là một hình người mặc chiến giáp màu đen, hai con ngươi đỏ tươi, tay phải cầm một cái trường thương màu đen, tay trái thì nâng một cái Bạch Cốt Thuẫn Bài.

Mà bóng ma dưới người hắn…

Là một hắc mã khí thế khủng bố, cũng là đôi mắt đỏ tươi, thỉnh thoảng truyền ra rít gào trầm trầm!

Hai bóng ma tỏa ra một khí tức tử vong đủ làm cho vạn vật sinh linh ở đây ngạt thở, không dám đến gần Hắc Châu đại lục.

Chính là hai Thú Hoàng đến từ Tử Vong Tế Đàn.

Bọn hắn cũng là Thú Hoàng duy nhất trong tế đàn, mặc dù số lượng cường giả mạnh nhất không nhiều bằng [Long Uyên] và [Sào huyệt Ác Ma], nhưng bất kỳ Sinh Vật Truyền Kỳ cùng cấp nào cũng đều phải kiêng dè bọn chúng.

Kỵ sĩ và hắc mã cùng nhau trưởng thành, cùng nhau đột phá đến Sinh Vật Truyền Kỳ, độ ăn ý không cần phải nói, sức chiến đấu càng khó mà tưởng tượng.

Đại lục hiện giờ, bị hai Thú Hoàng đến từ Tử Vong Tế Đàn này trấn giữ, chỉ huy quân đoàn Tử Vong xâm chiếm tứ phương!

Đối với Thú Hoàng mà nói, tranh đoạt lãnh địa Lam Tinh chỉ có hai mục đích.

Thứ nhất là muốn thu thập tài nguyên được loài người tích lũy trong nhiều năm qua, trang bị cho thế lực của mình.

Mục đích thứ hai, chính là muốn thu phục các Dị Không Gian ở khắp nơi!

Dị Không Gian chẳng những có thể cung cấp liên tục các binh chủng, hơn nữa tài nguyên bên trong cũng phong phú tột cùng.

Có thể nói, mỗi cái Dị Không Gian đều là điểm chiến lược mà các Thú Hoàng muốn chiếm giữ nhất, đặc biệt các cấp bậc cao.

Hai Thú Hoàng nguyên nhân xuất thế lúc trước cũng là muốn thu phục các Dị Không Gian bên trong Hắc Châu.

Nhưng cuối cùng loạn thế không xuất hiện, hai đại Thú Hoàng không thể rời khỏi Tử Vong Tế Đàn, hông có cơ hội thực hiện âm mưu này, bọn chúng lại không có khả năng như Long Uyên Hồn Long Hoàng, có thể vượt qua Không Gian Cấm Vụ xuyên qua các Dị Không Gian khác nhau.

Thời gian trôi qua, Tử Vong Tế Đàn đã nắm trọn Hắc Châu đại lục, thậm chí bắt đầu âm mưu xâm chiếm lãnh địa của Sa Hoàng, ví như Bắc Linh Thất Quốc…

- Hắc Châu đại lục sao thất thủ nhanh như vậy…

Trần Thư nhìn phía trước, nói:

- Trên thời sự không đưa tin.

Hắn vốn cho rằng Liên Minh Tự Do sẽ là thế lực đầu tiên sụp đổ, vậy mà Hắc Châu đã bị chiếm đóng nhanh hơn một bước…

- Có thể là Hắc Châu đại lục vốn là một nơi hỗn loạn…

Đại lực quay đầu nhìn về hắn, nói:

- Từng bộ lạc nằm rải rác, cho đến tận bây giờ cũng không có một thế lực hay lực lượng chính thống nào.

…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, trong lòng không khỏi đến nghĩ đến một câu nói:

- Ta vốn là đống đổ nát và không còn gì để sụp đổ nữa…

Bây giờ, vì sự rút lui của những bộ lạc mạnh nhất ở đại lục, sinh vật ở Tử Vong Tế Đàn mượn việc này trốn thoát, đến lãnh địa Lam Tinh.

- thận một chút…

Trần Thư thu hồi Khế Ước Linh còn lại, chỉ cần Không Gian Thỏ hắn đã đặt chân đến đại lục.

- Chúng ta có bị phát hiện không?

Đại lực nhìn phía bốn phí, đâu đâu cũng lờ mờ những luồng khí đen, khiến người ta hít thở không thông, cả người có chút khó chịu, các Phổ Thông Sinh Linh đều sẽ bị áp chế bằng khí tức tử vong.

Trần Thư chắc chắn nói:

- Không cần lo lắng, Sinh Vật Truyền Kỳ không có khả năng quan sát toàn bộ đại lục…

Cho dù là có thể, đó cũng là đại kỹ năng, chỉ có thể dùng trong phạm vi thời gian nhất định, không thể một mực duy trì.

- Móa nó, thật lớn…

Đại lực nhìn về phía kỵ sĩ đang cưỡi hắc mã ở xa xa, trong lòng khó tránh sợ hãi.

- Sao vậy, ngươi mắc chứng sợ hãi vật to lớn?

Trần Thư hơi ngạc nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy Đại Lực phản ứng như thế.

Gật mạnh đầu một cái, nói:

- Có chút.

Không trách hắn sẽ sợ, mà là bóng ma trước mắt thật sự là quá lớn!

Bọn hắn bây giờ chỉ đứng ở phần rìa của đại lục, mà bóng ma bên trên lại ở trên bầu trời trong trung tâm lục địa, nhưng nhìn vào vẫn thấy vô cùng to lớn, có thể biết nó có kích thước khủng bố thế nào.

Trần Thư vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Dần dần sẽ học được cách thích ứng, ta hồi trước cũng có triệu chứng giống như ngươi.

- Ngươi cũng bị sợ hãi vật to lớn?

Đại Lực nghi vấn, mở miệng hỏi:

- Nhưng sao ta thấy trên mặt ngươi chỉ có sự hưng phấn…

- Mài cái này ta không sợ, trong mắt ta nó còn chưa đủ to!

- Vậy ngươi sợ cái gì?

Trần Thư lên cằm, nói nghiêm túc:

- Quá ngu ngốc.

-??

Đại Lực trầm mặc, nói tiếp:

- Bệnh tình của ngươi hình như có chút nặng…

- Đúng vậy.

- Đúng cái rắm! Làm gì có chứng sợ hãi nào như vậy?

Đại Lực làm ra động tác khinh bỉ, nhưng nhờ Trần Thư pha trò như vậy mà nỗi sợ hãi trong lòng hắn ta tiêu tán không ít.

Hai người thận trọng đi trong Hắc Châu đại lục, không nóng lòng tới gần trung tâm đại lục, quyết định xem xét tình huống trước rồi tính.

Nửa giờ sau.

Hai người tới trung tâm đại lục, trải rộng khắp nơi đây là đầm lầy và rừng rậm, có đủ loại rắn rết kiến chuột, cho dù là lúc thời bình, nơi này cũng không phải là một nơi thích hợp để sinh sống.

Chương 1840: Tình hình ở Hắc Châu

Tin tốt duy nhất chính là, bởi vì khắp nơi đều tràn ngập khí tức tử vong, khiến nhiệt độ không khí trở nên lạnh lẽo âm u không ít, không còn nóng bức như lúc trước khi bước vào đại lục. - Không có ai sao?

Trần Thư lẩm bẩm nói, thậm chí có chút hoài nghi toàn bộ đại lục đều đã biến thành tử địa.

Cho đến nay, các phương đều không có chú ý đến Hắc Châu đại lục, thậm chí cũng không biết nơi đây đã bị chiếm đóng từ lúc nào.

Mà hung thú ở Tử Vong Tế Đàn cũng là tương đối cẩn thận, không quá phách lối, chỉ từ từ trưởng thành.

- Nếu như ngươi muốn biết có người hay không, ta có thể giúp một tay.

Đại Lực giơ quyển sổ tay màu đen lên, ở giữa trang bên trong ghi lại một công thức đặc thù:

Cực Linh Chưng Nhục: Có thể hấp dẫn Khế Ước Linh nhân loại trong trăm nghìn mét. Nguyên liệu chính: Huyết nhục Khế Ước Linh Hoàng Kim cấp trở lên, Ngụy Linh Hoa…

- Cái này…

Trần Thư nhíu lông mày, không nghĩ tới còn có công thức dành cho nhân loại.

- Sẽ không thu hút đến hung thú?

- Sẽ không!

Đại Lực lắc đầu, nói:

- Có tác dụng với Khế Ước Linh, sinh vật còn lại đều không ngửi thấy được.

- Được! Có thể thử!

Thỏ Không Gian móc ra một khối huyết nhục Hoàng Kim Khế Ước Linh và một ít dược liệu.

Trần Thư vơ vét sạch mười bốn doanh địa ở Bắc Linh Thất Quốc, thu hoạch không ít thi thể của các Khế Ước Linh.

- Trần Bì, chuẩn bị ít tiền.

Đại Lực cười cười, nói:

- Chúng ta trở lại chợ đen mua một ít huyết nhục Vương Cấp Khế Ước Linh, một số công thức của lão Tân Cấp thật sự rất hiệu quả.

- Được.

Trần Thư gật đầu một cái, nói:

- Hình như ngươi không phản đối nhỉ, đây chính là dùng Khế Ước Linh làm nguyên liệu đấy.

- Sao phải phản đối.

Đại Lực nhún vai, tùy ý nói:

- Hành trình của ta chính là cực hạn của Linh Trù, những việc khác đều không quan trọng.

Ý nói quan điểm của hắn ta rất thoáng, chỉ cần đạt được mục đích thì mọi thứ đều có thể.

Còn những cái khác, ai quan tâm chứ?

- Đều không quan trọng ư?

Trần Thư tự lẩm bẩm, khóe miệng đã có một vòng cười khổ, hỏi:

- Vậy ta thì sao?

-???

Đại Lực khẽ giật mình, nhưng nhưng nhanh chóng khôi phục sự nghiêm chỉnh, có chút thâm tình nói:

- Ngoại trừ ngươi!

- …

Hai người rùng mình một cái…

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ngươi đừng có biến thái như vậy?

- Là do ngươi biến thái trước!

Đại Lực nói năng khí phách đáp:

- Cái này gọi là lấy độc trị độc!

Dứt lời, hắn ta không thèm phản ứng lại Trần Bì nữa, bắt đầu chuyên tâm nấu nướng Cực Linh Chưng Nhục.

Thứ này tuy có sức hấp dẫn, nhưng hiệu quả không cao, chỉ dùng để dẫn dụ mục tiêu.

Không bao lâu.

Đại Lực bưng đồ ăn lên, mặc dù là lần đầu tiên, nhưng phong độ đẳng cấp vẫn còn đó, đương nhiên rất nhanh đã có thể thông hiểu đạo lí trong đó.

- Tới đây!

Đại Lực liếm môi một cái, thêm một ít nguyên liệu bí mật, để mùi vị tản ra.

Thời gian từng phút trôi qua.

Hai người đi về phía trước, nhưng vẫn không gặp được bất cứ người nào, thật sự giống như đi tới chốn không người.

- Đều bị giết hết rồi sao?

Trần Thư nhíu mày, trong lòng đã có mấy phần dự cảm.

Bây giờ hắn có chút hiểu ra, vì sao không có Vương Cấp Ngự Thú Sư nào nhận nhiệm vụ hộ tống người ở Hắc Châu, chỉ sợ toàn quân bọn họ đều đã bị tiêu diệt.

Cảm nhận được sự yên tĩnh chết chóc phía trước, trong lòng hai người không khỏi phẫn nộ.

Đúng lúc này, bụi cỏ màu đen bên cạnh hai người Trần Thư đột nhiên hơi động, ngay sau đó một bóng đen phi ra, nhanh như một mũi tên.

Nhưng một giây sau, bị Cấm Cố Chi Lực xuất hiện khống chế ngay tại chỗ.

- Hửm?

Trần Thư hơi giật mình, liếc mắt nhìn về bóng đen phía trước, là một con người!

- Không đúng, không phải con người?

Hắn lập tức bác bỏ ý nghĩ này, trong mắt kinh ngạc.

Bị trói lại ở trên không làm thân ảnh phía trước trở nên nóng nảy, thân thể cường tráng, trong tay nắm chặt một cây giáo màu đen, ăn mặc giống như người Hắc Châu bản địa.

Nhưng không bình thường chính là hai con mắt của hắn tất cả đều là tròng trắng, không có con ngươi, trông vô cùng quỷ dị.

- Trên người không có khí tức của con người…

Hắn lẩm bẩm nói:

- Hơn nữa đôi mắt hỗn loạn, vô hồn, giống như một con rối.

Ngay sau đó, trong lòng hắn hiện lên một ý nghĩ, lệnh Thỏ Không Gian thả ra Không Gian Bí Lực.

Không Gian Ấn Ký lập tức xuất hiện trên người đối phương, hóa thành lưỡi đao chém thành hai đoạn!

- Quả nhiên không phải người…

Trần Thư nhìn tàn thi trước mắt, trong lòng kết luận.

Không Gian Lợi Nhận không thể xuất thủ với con người, lại có thể chặt đứt sinh vật trước mắt, chắc chắn đối phương đã biến thành sự tồn tại giống như Hung Thú.

- Kỹ năng của thứ này sao?

Hắn nhìn về phía Hư Ảnh kỵ sĩ cực đại trên bầu trời, e rằng toàn bộ người trong Hắc Châu hoặc là trốn thoát được hoặc đã bị biến thành khôi lỗi, giống như một xác sống, chỉ nhận lệnh của Thú Hoàng.

- Năng lực thật quỷ dị, cần phải cẩn thận hơn một chút…

Trong lòng Trần Thư cẩn thận, có cảm giác như sờ vào mông hổ.

Năng lực đối phương thật sự quỷ dị, nhưng chỉ cần không liên quan đến Không Gian, Trần Thư sẽ không sợ hãi, chung quy vẫn còn Không Gian Bí Lực bảo toàn tính mạng.

Chương 1841: Hình như gặp được người trong nghề?

Lúc hai người tiến về phía trước được hơn mười mét, tàn thi từ sau lưng đột nhiên bay ra một tia hắc khí. Hắc khí bồng bềnh bay đến, nhưng không có một chút khí tức, không tiếng động tới gần đầu Trần Thư.

- Hửm?

Bản năng Trần Thư trỗi dậy, ý thức được nguy hiểm, tóc gáy dựng lên, trong chốc lát thuấn di rời đi.

Hắn đi thêm trăm mét, liếc mắt trông về phía hắc khí, trong mắt đã có chút thảng thốt.

Rầm!

Husky phun ra một Hỏa Cầu, thiêu rụi tàn thi không còn lại gì.

- Nham hiểm thật!

Trần Thư lẩm bẩm nói:

- Thân là Thú Hoàng, thủ đoạn lại thâm hiểm như vậy?

Hắn không ngờ trong xác sống vẫn còn có sát ý có thể giết người, nhưng may mắn là bản năng tội phạm của hắn cũng không phải để chơi.

- Có cơ hội ta sẽ đánh ngươi trận!

Trần Thư quay đầu, nhưng một giây sau tinh thần lại trì trệ.

Ở trên không, hư ảnh to lớn kia vừa quay đầu, hai con mắt màu đỏ ngòm nhìn xuống chính giữa hai người Trần Thư, giống như đang nhìn một con kiến, tràn ngập uy nghiêm không thể tả bằng lời.

- Nhìn thấy ta?!

Trong lòng Trần Thư giật mình, nhanh chóng cùng với Đại Lực thuấn di rời đi, đi tới bên ngoài Hắc Châu.

- A?

Từ trung tâm đại lục, trong miệng kỵ sĩ màu đen cao chừng mười thước phát một giọng nói kinh ngạc pha chút khinh bỉ.

- Vậy mà đã chạy rồi?

Nó nói bằng ngôn ngữ loài người, lẩm bẩm nói:

- Con chuột nhỏ cảnh giác vậy sao?

Thật ra nó muốn tung ra kỹ năng giết chết đối phương, nhưng đối phương phản ứng quá nhanh, chắc hẳn cấp bậc không hề thấp…

Kỵ sĩ vừa quay đầu, hư ảnh khủng bố trên không cũng quay đầu theo, động tác giống y như đúc.

Thân thể của nó không nhúc nhích, tựa như một bức tượng điêu khắc, không hề để tâm đến việc Trần Thư đột nhập vào.

Ở Hắc Châu thường xuyên sẽ có những con kiến thường xuyên tranh thủ đến kiếm chát, nhưng cuối cùng cũng chỉ có một kết cục đó là trở thành những con rối tử thi của nó.

Giờ phút này.

- Có chút khó giải quyết?

Trần Thư ngồi ngồi trên một tảng đá ngầm, trong mắt có vẻ suy tư.

Mặc dù Tế Đàn Thú Hoàng không thể trực tiếp dò xét toàn bộ đại lục, nhưng hoàn toàn có thể dùng con rối tử thi để kiểm tra người đột nhập, có nghĩa là khắp nơi trên đại lục này đều là tai mắt của nó.

- Con rối tử thi sau khi bị chém đứt thì Tế Đàn Thú Hoàng mới nhìn thấy chúng ta.

Đại Lực bên cạnh gấp cuốn ghi chú trong tay, bộ dáng đang bày mưu tính kế nói:

- Chỉ cần chúng ta không giết các con rối, là được thôi?

- Hửm? Đơn giản như vậy sao?

Trần Thư phân vân, mơ hồ nói:

- Nếu đã vậy chúng ta đành thử một chút?

Nửa giờ sau.

Trên không Hắc Châu đại lục, con ngươi hai mắt của kỵ sĩ hư ảnh khẽ động, trường thường màu đen trong tay đột ngột bắn mạnh một phát.

Rầm!

Theo sau là những tiếng ầm ầm kịch liệt, mặt đất cũng rung động một phen.

- Mẹ nó, ghê gớm thật!

Trong miệng Trần Thư hùng hùng hổ hổ, lại lần nữa trốn về Hải Vực…

Rõ ràng suy đoán của bọn hắn đã sai lầm.

- Trần Bì, hay là bỏ đi.

Đại Lực đứng bên cạnh khuyên can nói:

- Con hàng này quả thực hung ác!

- Không được, trở về tay không không phải thói quen của ta!

Trần Thư lắc đầu, nhìn bảo vật khắp núi sông mà không lấy được, quả thực là đòi mạng hắn mà?

Quan trọng hơn là hắn đã đưa ra được một kết luận, công kích của Tế Đàn Thú Hoàng không thể hạn chế thần kỹ của Thỏ Không Gian, có nghĩa là sinh mạng được bảo đảm.

Hai ngày sau đó.

Hắc Châu đại lục không ngừng vang vọng tiếng ầm ầm kịch liệt, như một trận đại địa chấn đang diễn ra, hung thú nơi này đều run sợ.

- Mẹ nó điên rồi hả?

Tế Đàn hung thú ở vùng trung tâm đại lục khí thế cuồng bạo, mặc dù không nhìn ra dung mạo của hắn, nhưng đập vào mắt là hai con ngươi đỏ ngầu cũng đủ dọa người.

Một lần khiêu khích còn có thể nhẫn nhịn, nhưng mẹ nó liên tiếp đánh tới, có phải quá đáng hay không?

Quan trọng là nó không có cách nào bắt được con chuột nhắt này.

Mặc dù Tế Đàn Thú Hoàng có thể công kích bất cứ nơi nào trên đại lục, nhưng từ đầu đến cuối đều không phải tự mình thân chinh, như vậy căn bản không thể bắt giữ Trần Thư.

- Có kết luận rồi…

Trần Thư ngồi trên đá ngầm, nói:

- Nó là chỉ có thể dựa vào khí tức để nhận biết chúng ta, điều này hình như không hợp lý lắm.

Mặc dù hắn có thể tùy ý ra vào Hắc Châu, nhưng vừa tiến vào đã liên tục bị kỹ năng công kích, thậm chí trốn bên trong Dị Không Gian cũng bị tìm thấy, căn bản không có thời gian vơ vét tài nguyên.

Trong lúc mơ hồ, hai bên đều tiến thoái lưỡng nan.

- Khí tức ư?

Đại Lực bên cạnh nói:

- Có lẽ ta cũng có thể giúp che giấu.

- Hửm? Có thể?

Trần Thư mở miệng nói:

- Đây cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Trên thực đơn của Lão Tân cấp có một món ăn tương đối hiệu quả, nếu cải thiện một chút không chừng có thể được đấy.

- Được! Không vội đâu.

Trần Thư vui vẻ, không nghĩ tới có thể xoay chuyển tình thế, nói:

- Vừa vặn làm cho đối phương tn rằng chúng ta đã rút lui rồi.

Bảy ngày thoáng chốc trôi qua.

Tế đàn Thú Hoàng dần dần lấy lại sự tĩnh lặng, cho rằng đối phương có lẽ đã rời đi rồi.

Dù sao bọn chúng cứng rắn như vậy, đối phương cũng không giành được tí lợi ích nào, chỉ là đám người ghê tởm mà thôi…

Chương 1842: Hình như gặp được người trong nghề? (2)

Một ngày này. Biên giới phía nam Hắc Châu.

Hai người Trần Thư bôi nước canh đặc biệt lên người, ngay lập tức khí tức thay đổi, tràn ngập tử vong chi khí.

- Thật sự có hiệu quả!

Vẻ mặt Trần Thư vui vẻ, trong lòng hiện lên sự hưng phấn.

- Tất nhiên, đường đường là Thực thần há có thể đùa giỡn?

Đại lực nhíu mày, nói:

- Chúng ta hẳn sẽ không bị phát hiện ra đâu nhỉ…

Dứt lời, hai người đi tới chỗ con rối tử thi, đối phương không hề xem bọn họ là mục tiêu công kích.

Cũng dễ hiểu, vì đối phương không có ý thức và thị giác, chỉ dựa vào khí tức để phân biệt, nên cho rằng Trần Thư hai người là đồng loại.

Mà con rối tử thi không nhận ra sự bất thường, tế đàn Thú Hoàng đương nhiên cũng sẽ không nhận ra.

- Cuối cùng cũng có thể thăm dò Hắc Châu đại lục…

Trần Thư liếm môi một cái, dường như nhìn thấy vàng từ trên trời rơi xuống.

Nửa ngày sau.

Hai người ung dung đi xuyên qua đám con rối tử thi, thỉnh thoảng quan sát tình huống xung quanh.

- Trần Bì, lâu lâu mới có chút thu hoạch, năng suất hơi thấp rồi đó…

Đại Lực cau mày nói:

- Không phải chúng ta đang đi nhặt rác đấy chứ?

Trong Hắc Châu đại lục, toàn bộ tài nguyên đều đã bị Tế Đàn Thú Hoàng lấy đi, hai người chỉ có thể tìm tài nguyên ở những điểm nhỏ lẻ rải rác, thực tế so với dự đoán hoàn toàn khác nhau.

- …

Trần Thư dừng bước, nói:

- Thật sự không ổn.

Hắn đã quen việc thu thập tài nguyên số lượng lớn, từ lúc nào lại trở thành "nhặt mót ve chai" thế này?

- Có thể nghĩ cách khác không?

Đại Lực mở miệng nói:

- Đây không phải nghề cũ của ngươi ư?

- …

Trần Thư gãi đầu, đưa mắt nhìn về phía hư ảnh trên không.

Hắn có thể khẳng định, bên trong Tử Vong Tế Đàn có vô số tài nguyên, nhưng vấn đề là hai Thú Hoàng đang canh giữ ở cửa thông đạo, hắn còn chưa tự tin để xông vào.

Đang lúc mãi suy nghĩ, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy lá cờ cũ nát ở phía xa xa.

- A? Là bộ lạc ở Hắc Châu?

Thần sắc hắn chấn động, trong mắt có chút hưng phấn.

Mặc dù chưa từng đến Hắc Châu nhưng hắn cũng có thể hiểu được thông tục cơ bản ở đây.

Dựa theo quy tắc ở Hắc Châu, chỉ có bộ lạc thực lực cường đại mới có thể cắm cờ. Đây rõ ràng là một bộ lạc có thực lực cường đại.

Rõ ràng, hai người đã đi tới di tích của một bộ lạc lớn.

- Đi! Bên trong có khả năng có đồ tốt!

Trần Thư liếm môi một cái, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Hai người hai ngựa chậm rãi đi về phía bộ lạc, bên trong đương nhiên không còn một ai, chỉ có những con rối tử thi đi qua đi lại.

Nhưng điều thất vọng chính là, vẫn không thu hoạch được gì.

Đừng nói đến khố phòng của bộ lạc, thậm chí cả mặt đất cũng bị đào bới lên ba mét, vừa nhìn đã biết là tội phạm làm.

Trần Thư nhíu mày, mắng:

- Không phải chứ, Thú Hoàng cũng phát điên rồi ư?

Đại Lực bên cạnh thâm sâu hỏi:

- Tại sao ngươi lại nói “cũng”?

- …

Sắc mặt Trần Thư trì trệ, sau đó thở dài.

Hình như gặp được người trong nghề thì phải?

- Xem ra toàn bộ tài nguyên ở Hắc Châu đều đã bị vơ vét!

Đại Lực lắc đầu, chẳng trách Tử Vong Tế Đàn bắt đầu khuếch trương thế lực ra bên ngoài Hắc Châu đại lục.

- Xem ra chỉ có thể đến Tế Đàn thôi!

Trần Thư thở dài, trong lòng đã có quyết định.

Mà đúng lúc này, trong lòng Trần Thư chấn động, vội vã cùng với Đại Lực núp sau bụi cỏ.

Ầm ầm!

Những âm thanh chấn động vang lên từng hồi, trùng trùng điệp điệp xuất hiện những bóng người.

Hơn một trăm con rối tử thi trong tay mang những cái rương màu đen đi qua.

Mà trước hộp là một tượng quái vật, đứng yên không động đậy, nhưng con ngươi màu đỏ lại không ngừng chuyển động, xem xét tình huống xung quanh.

- Hửm?

Trần Thư hơi kinh hãi, nhưng sau đó trong lòng lại vui vẻ, hắn cảm thấy đã đến lúc đổi vận rồi…

- Vật liệt Hắc Ám hệ, vật liệu Độc Tố hệ, vật liệu Vong Linh hệ… tất cả đều là Bạch Ngân cấp!

Mũi Trần Thư khẽ động, trước tiên phải nhìn thấu xem xem trong những rương lớn màu đen này chứa thứ gì.

- …

Đại Lực quay đầu nhìn lại, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thiên phú tội phạm của ngươi lại tiến hóa đúng không?

Trước đây còn cần dùng mắt để nhìn, hiện tại cũng không cần đến mắt nữa?

Hắn mở miệng hỏi:

- Chúng ta nên làm gì đây?

- Cướp chứ sao… Không đúng… Thu thập tài nguyên thôi!

Trần Thư sờ Thỏ Không Gian bên cạnh.

Trên người của nó cũng bôi nước canh Đại Lực nấu, che giấu khí tức sinh mệnh, sẽ không bị con rối tử thi phát hiện ra.

Thỏ Không Gian nhận được mệnh lệnh, dùng Không Gian Bí Lực đi vào bên trong rương.

Chiếc rương nặng lên không ít, nhưng con rối tử thi không cảm nhận được, dĩ nhiên sẽ không nhận ra có điểm khác thường.

- Vù vù ~

Không Gian Thỏ ngửi ngửi vật liệu bên cạnh, nhanh chóng đóng gói toàn bộ mang đi.

Cứ như thế, rương thứ hai, rương thứ ba, thứ tư…

Chỉ ngắn ngủi trong mấy phút đồng hồ, tầm mười cái rương đều đã bị lấy đi, một chút vật liệu cũng không còn sót lại.

Mà những con rối tử thi vẫn đều đặn tiến về phía trước, cho dù chiếc rương có nặng hơn thế nào thì bước chân của chúng vẫn không thay đổi.

- Tạm biệt nhé!

Trần Thư nhìn về phía con rối tử thi, hiện lên ý cười

- Đại Lực, ta đã tìm ra biện pháp năng suất hơn rồi

Chương 1843: Thật là một thứ đồ khiến bổn hoàng mê muội

Một giờ sau. Hai người đi đến một con đường lớn, đây cũng là một trong những thông đạo chủ yếu dùng để vận chuyển ở thời bình, đi qua toàn bộ Hắc Châu và khu vực trung tâm.

- Chúng ta tới đây làm gì?

Đại Lực mở miệng hỏi:

- Không bằng đứng đợi ở con đường lúc nãy.

- Con đường kia quá nhỏ!

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Suy nghĩ hợp lý một chút được không? Ngươi có thấy tên tội phạm khét tiếng nào đi cướp đường núi không?

- …

Không cần chờ lâu, bọn hắn đã nhìn thấy một quân đoàn vận chuyển, hơn nữa quy mô hơn nghìn người.

Bọn chúng mang theo mấy chục cái rương đầy đủ loại vật liệu, vận chuyển về Tử Vong Tế Đàn.

Muốn khống chế toàn bộ thế lực, bước đầu tiên là phải khống chế tài nguyên!

Tài nguyên của Hắc Châu đại lục đều đã chuyển đến bên trong tế đàn, nhưng tài nguyên ở các Dị Không Gian khác của Hắc Châu thì vẫn chưa được chuyển đến, dẫu sao thì vẫn còn xa xôi lắm.

Trong nháy mắt, toàn bộ tài nguyên ngay trước mắt các binh sĩ đều đã bị trộm đi.

Dẫn đầu là Vương Cấp hung thú, cầm trên tay mấy chục cái hòm rỗng, bộ dáng vui vẻ đi đến trung tâm đại lục để lãnh thưởng…

Thời gian từng khắc trôi qua.

Kế hoạch đánh tráo của Trần Thư vô cùng thuận lợi.

Cho dù là Thú Hoàng cũng sẽ không ngờ đến có ai đó có thể mô phỏng khí tức tử vong của nó khiến tai mắt khắp đại lục của nó bị vô hiệu hóa.

Nửa tháng sau.

- Quá đã…

Hai người Trần Thư nằm trong một hang động nhỏ ở cuối con đường lớn, trong lòng thỏa mãn tột cùng.

Hắn đã sắp xếp lại trăm bình Tử Vong Dược Tề, hệ thống trực tiếp mở khoá Tử Vong Dược Tề phiên bản tăng cường.

Mà điều làm hắn bất ngờ chính là Tử Vong Dược Tề phiên bản tăng cường không còn là vật liệu Độc Tố hệ, mà là hỗn hợp của Hắc Ám hệ và Vong Linh hệ, cả hai đều là đặc sản của Hắc Châu.

- Tha hồ mà chế tạo đạn hạt nhân nhé, bắt đầu nghiên cứu vũ khí hóa học được rồi…

Trần Thư liếm môi một cái, tinh thần vô cùng hăng hái.

Tử Vong Dược Tề chỉ có chút tác dụng đối với Vương cấp, phải dùng một lượng thật lớn mới có thể biến đổi, nhưng phiên

bản tăng cường này có hiệu quả hơn rất nhiều, cho dù là Vương cấp cũng chưa chắc đã có thể đỡ được.

Mà giờ khắc này.

Ở trung tâm Hắc Châu.

Tế đàn Thú Hoàng vẫn không nhúc nhích, tựa như bức tượng điêu khắc, đến khi thấy từng cái rương màu đen được đưa vào bên trong tế đàn, con ngươi đỏ như máu của nó có chút dao động.

Con hàng này cướp sạch toàn bộ bộ lạc rồi mà còn muốn đào sâu ba thước, rõ ràng là một kẻ tham lam.

Một người đội mũ che màu đỏ ngòm thân thể gầy yếu xuất hiện, dùng thanh âm khàn khàn nói bằng thú ngữ:

- Hoàng, tài nguyên của năm mươi hai Dị Không Gian cấp bốn đều đã mang đến, mời ngài xem!

Kỵ sĩ gật đầu một cái, từng bước bước vào bên trong Tử Vong Tế Đàn.

Mà một Thú Hoàng khác đang canh giữ ở cửa thông đạo, ánh mắt thăm dò cẩn thận.

Nửa ngày.

Kỵ sĩ một đường bay đến, vào trong Tử Vong Tế Đàn, phía trước đã trưng bày hơn ngàn cái rương màu đen.

- Ừm…

Kỵ sĩ đầu hơi động, như đã ngửi thấy hương vị của bảo vật.

Hắn cho Vong Linh Đại Pháp Sư một ánh mắt ra hiệu.

Đối phương lập tức gật đầu một cái, pháp trượng trong tay vung vẩy, tựa như là một sức mạnh vô hình, từng cái rương theo thứ tự mở ra.

Một giây sau, Vong Linh Đại Pháp Sư trố mắt há hốc mồm, ngay cả áo choàng khoác trên người cũng bởi vì thân thể kinh ngạc mà rơi xuống, để lộ khuôn mặt khô khốc gầy mòn.

- Chuyện gì thế này?

Nó mở to hai mắt, bộ dáng vô cùng chấn động.

Nó đưa mắt nhìn về phía kỵ sĩ Thú Hoàng, trong lòng theo bản năng hiện ra tia sợ hãi.

Hình như là… xong đời rồi.

Kỵ sĩ Thú Hoàng nhắm hai con mắt màu đỏ ngòm, giọng nói tràn ngập sự tham lam:

- Ta đã đánh hơi được mùi hương thơm ngát của bảo vật, đúng là vật nhỏ khiến bổn hoàng mê muội…

- …

Vong Linh Đại Pháp Sư từng nhìn thấy Thú Hoàng nổi điên, trong lòng có dự cảm vô cùng bất an.

- Việc này… Hoàng…

- Đừng quấy rầy bổn hoàng hưởng thụ khí tức của bảo vật…

Kỵ sĩ càng lúc càng chìm đắm, dùng giọng nói pha lẫn chút tham lam lẩm bẩm nói:

- Ta muốn thu thập hết tất cả bảo vật trong thiên hạ . . Ta muốn Tiểu Sa Hoàng, ta muốn Tiểu Ác Ma, đám Long Tử kia ta cũng muốn…

- …

Đại pháp sư bên cạnh thật sự không dám cắt ngang tưởng tượng của Thú Hoàng, trong lòng sợ hãi không dám nói.

Chết sớm siêu sinh sớm, đành liều thôi!

- Hoàng…

Đại pháp sư cố gắng nói thật nhỏ nhẹ và rõ ràng:

- Bảo vật của ngài xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn…

- Hửm? Không phải đều ở trong này ư?

Kỵ sĩ vẫn không mở mắt, không để ý đến giọng nói của đối phương có chút bất thường.

- Rương đúng là ở đây…

Giọng Đại pháp sư không khỏi run rẩy, nói:

- Nhưng tài nguyên bên trong… không còn nữa.

-??

Kỵ sĩ giật thót, thoáng chốc đầu óc mới thanh tỉnh trở lại.

Vẻ mặt nó khó hiểu, hai con ngươi đỏ như máu mở ra, liếc mắt trông về chỗ hơn nghìn cái rương màu đen.

Không như trong tưởng tượng rực rỡ muôn màu với đủ loại tài nguyên, mà lại là cùng một màu trống rỗng…

Cả người giật mình, thậm chí đầu óc có chút trống rỗng mơ hồ.

Chương 1844: Ta cảm thấy như vậy tương đối dí dỏm

Không khí như ngưng đọng, bốn phía không một tiếng động nào. Ầm ——

Uy áp Hoàng Giả vô hình ép đến khiến hung thú ở xa xa kinh hãi tột độ, nằm rạp trên mặt đất, không dám động đậy.

Mà Vong Linh Đại Pháp Sư đứng gần Thú Hoàng nhất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thân thể khô khốc hao gầy không nhịn được run lên bần bật.

Một lúc sau.

Không khí đã lạnh giá đến thời điểm cực hạn, kỵ sĩ bỗng nhiên mở miệng.

- Một chút tài nguyên cũng không còn! Vì sao lúc nãy ngươi nói có thể là không thấy?

Nó cố ý nhấn mạnh hai chữ “có thể”.

Trong lòng hi vọng đây chỉ là một trò đùa, cho dù khả năng cực nhỏ, nhưng nếu?

- . .

Vong Linh Đại Pháp Sư không ngờ Thú Hoàng sẽ hỏi một vấn đề như vậy.

Nó suy tư chốc lát, run rẩy nói:

- Ta cảm thấy dùng "có thể" sẽ dí dỏm hơn chút, có thể hòa hoãn bầu không khí một chút…

Rầm!

Trong chốc lát, một đạo trường mâu màu đen đột nhiên xuất hiện, nháy mắt đâm vào đối phương thân thể, ghim trên mặt đất.

- Hoàng…

Máu tươi chảy ngang, nhưng Vong Linh Đại Pháp Sư cũng không dám có bất kỳ phản kháng nào, chỉ có thể là yên lặng chịu đựng.

- Mẹ nó dí dỏm cái rắm! Có phải ngươi cảm thấy bản thân rất hài hước đúng không?

Kỵ sĩ giận quá hóa cười, đỏ tươi hai con ngươi nhìn đối phương, lạnh lùng nói:

- Ngươi là người phụ trách vận chuyển, vì sao lại xảy ra việc này?!

- Vương quốc của ta có người xâm nhập vào ư? Hay là trợ thủ đắc lực bên cạnh ta ngấp nghé bảo vật của ta!

Trong nháy mắt, uy áp Hoàng giả kỵ sĩ lan tràn, như núi lớn nặng nề đè ép lên người đối phương.

- Hoàng… Không phải ta…

Vong Linh Đại Pháp Sư cố nén cơn đau nhức kịch liệt, quỳ lạy dưới đất, nói:

- Dù có gan to tày trời ta cũng không dám làm việc này!

- …

Kỵ sĩ nhìn chằm chằm kẻ này, cũng biết rõ rằng đối phương sẽ không ngu xuẩn như vậy.

Cho dù muốn kiếm chút lợi lộc riêng, thì cũng không cần phải làm đến mức này, vì nếu làm thì xác định chỉ có con đường chết.

- Ta cho ngươi thời gian, tra cho ta!

Kỵ sĩ lạnh lùng nói:

- Nội trong ba ngày, tìm kẻ đã gây ra chuyện này!

- Dạ vâng…

Vong Linh Đại Pháp Sư không dám có bất kỳ ý kiến gì, chỉ có thể tuân mệnh.

Suy cho cùng, phải sống thêm ba ngày nữa rồi tính…

Sắc mặt Kỵ sĩ giận dữ, khí tức kinh khủng chuyển động trong không khí, đập vỡ toàn bộ những chiếc rương màu đen thành bột.

Nó nhìn Vong Linh Đại Pháp Sư một lát rồi quay người rời khỏi Tử Vong Tế Đàn.

- Tên trộm chết tiệt, đừng để ta tra được!

Vong Linh Đại Pháp Sư cởi bỏ áo choàng, lộ ra khuôn mặt xấu xí khô khốc, trong mắt tràn ngập oán hận.

…

Trong lúc này trong một hang động ở Hắc Châu.

Hai người Trần Thư vẫn đang chờ đợi cơ hội, không có ý định rời đi.

Ai có thể chống lại sức hấp dẫn của việc kiếm tiền đây?

- Gần đây tình hình thế nào nào, sao không thấy đội quân vận chuyển bảo vật?

Trần Thư sờ cằm, trong lòng có suy đoán.

E rằng bây giờ Tế đàn Thú Hoàng đã biết được chuyện này.

Rốt cuộc Thú Hoàng sẽ sớm phát hiện ra tài nguyên trong hàng nghìn hòm đã bị trộm đi.

Nhưng Trần Thư không có ý định dừng lại, phải chuẩn bị để kiếm được nhiều hơn.

- Đổi chỗ khác đi!

Trần Thư ra quyết định, cùng Đại Lực yên lặng không một tiếng động đi đến một con đường khác, cũng đi qua trung tâm đại lục.

Một ngày sau.

Vẫn không có thu hoạch gì.

Hắn tưởng rằng đối phương sẽ không vận chuyển bảo vật nữa thì xa xa truyền tới từng bước từng bước chân chậm rãi ngay ngắn.

- Đến rồi!

Hắn mang theo Thỏ Không Gian, đứng từ xa quan sát.

Quả nhiên phía trước có hơn nghìn con rối tử thi trong tay mang theo những chiếc rương màu đên đi về phía trung tâm đại lục.

- Không đúng lắm…

Trần Thư hơi hoang mang, không nhận ra được khí tức của bảo vật, hoặc là trong rương không có thứ gì, hoặc là loại tài nguyên khác.

Mà dẫn đầu là một sinh vật hình người mặt xanh nanh vàng, thân thể cường tráng

Hai tròng mắt của nó hung dữ, thỉnh thoảng nhìn quanh, tỏa ra một sự uy nghiêm của Hoàng Kim Lãnh Chúa.

Thời khắc này trong lòng nó không còn sợ hãi, thậm chí có chút chờ mong tên đầu sỏ sẽ lộ diện.

Mặc dù chỉ dựa vào nó thì chưa chắc đã có thể giải quyết, nhưng trong rương đen cũng có một Vương cấp lãnh chúa đang đợi Trần Thư xuất hiện.

Trong lúc đó, bên trên đường lớn khác ở Hắc Châu đại lục cũng xuất hiện một đội ngũ quỷ dị như vậy, chính là vì dẫn dụ Trần Thư mắc câu.

- Ván cược này cũng lớn thật đấy.

Trần Thư sừng sững bất động, lẩm bẩm:

- Muốn dẫn dụ ta xuất thủ mà chả có chút mị hoặc nào cả, đây mà gọi là dụ cá cắn câu hả?

Hắn và Đại Lực quay về hang động ẩn nấp.

Theo lý mà nói, hiện tại nên lo lắng chính là đám hung thú này, hắn vốn dĩ có rất nhiều thời gian chơi đùa với bọn chúng.

Quả nhiên, ngay ngày hôm sau, hung thú đã thay đổi chiến lược.

Chỉ thấy ngày hôm đó lại đội ngũ lần lượt đi qua, bên trong tràn đầy tài nguyên, chỉ có trong đó một hai cái rương có hung thú cường đại, chờ đợi Trần Thư xuất hiện.

Nhưng mà, đến chạng vạng tối.

Vong Linh Đại Pháp Sư cho rằng kế hoạch của nó lại thất bại.

Nó mở mấy chục rương màu đen ra, toàn bộ tài nguyên đã bị trộm đi hết…

Chương 1845: Ngươi là tội phạm, không phải đạo tặc.

– Có thể phân biệt được sao? Vong linh Đại Pháp Sư giật mình, có chút không thể giải thích được.

Đối phương có thể tìm chính xác rương nào có tài nguyên?

Mặt nó âm trầm, ngồi trên đống phế tích. Kỳ hạn ba ngày Thú Hoàng cho sắp kết thúc nó cảm thấy sợ hãi, giết nó trút giận, loại việc này Thú Hoàng không phải không làm được.

Đúng lúc này nó đột nhiên nghĩ ra một kế hoạch.

Ngày thứ ba, đội ngũ hộ tống vẫn như cũ khiêng cái rương màu đen che đi tài nguyên, thậm chí có không ít vật tư cao cấp.

Trần Thư mỉm cười, lẩm bẩm nói:

- Hôm qua ta đã lấy không ít, hôm nay còn dám đến…

Cùng lúc đó, trong lòng Vong Linh Đại Pháp sư chờ mong, tự nói: “Con chuột nhỏ, ngươi thể nào cũng mắc bẫy…”

Thật ra hai bên đều đã hiểu được mục đích của đối phương, tình hình trước mắt giống như mèo dùng phô mai để hấp dẫn con chuột, bốn phía đều có bẫy, con chuột có thể thuận lợi đi ra sau khi ăn được phô mai hay không thì phải xem nó có đủ năng lực hay không…

Nhưng khác ở chỗ con chuột này có năng lực giết mèo…

Hiện tại, Trần Thư sờ Thỏ Không Gian quyết đoán ra lệnh cho nó. Con Thỏ nháy mắt đi vào trong thùng màu đen ở cuối cùng, nó dùng kỹ năng thuần thục thu toàn bộ tài nguyên cất vào trong không gian.

Nhưng giây tiếp theo, nó giật mình khi thấy bên trong thùng có Thực Thi quỷ cấp thấp đang nằm ở đáy.

Cả hai nhìn nhau một cái, thời gian như ngừng lại!

Grào!

Hai mắt Thực Thi quỷ hiện lên vẻ sợ hãi muốn gào thét để nhắc chi viện bên ngoài. Nhưng giây tiếp theo thân hình nó đã bị chặt đứt chấm dứt sinh mệnh.

- Cắt—

Không Gian Thỏ phủi tay, sự khinh bỉ hiện lên trong mắt, thế mà lại dùng một tiểu mãnh thú để ám sát nó. Nhưng chính lúc này, trong lòng nó giật mình theo bản năng thuấn di đi tới vị trí khác.

Rầm!

Chỉ thấy bên trong rương của Không Gian Thỏ bị một đạo sóng xung kích màu đen đánh nát chia năm xẻ bảy.

- Grào!

Trong rương màu đen chỉ thấy một con U Linh mặc áo choàng màu đen trong tay cầm liêm đao rất to đi ra. Ánh mắt nó lạnh băng, tung kỹ năng khoá chặt vào Thỏ Không Gian.

Cuối cùng cũng đợi được tên đầu sỏ hiện hình!

Thực Thi quỷ trong rương không phải bởi vì ngăn chặn đối phương cũng không phải là truyền tin mà chỉ cần sinh mệnh

khí tức của nó mất đi thì có nghĩa là đã có chuyện xảy ra!

Cho dù Thỏ Không Gian có giết nó hay không cũng không ảnh hưởng đến mục đích cuối cùng của hung thú!

Vèo!

U linh giống như tử thần đi đến trước mặt đối phương, tràn ra khí thế cường đại như đến để tuyên bố án tử cho đối phương!

Giây sau, năm cột hỏa trụ khủng bố đánh úp lại chớp mắt u linh bị đánh bay. Ngay sau đó, các kỹ năng liên tiếp đánh tới làm cho đối phương bị áp chế!

Trần Thư cũng không để yên, lệnh cho Thỏ Không Gian cướp đoạt.

- Ngươi là tội phạm Nam Giang chứ không phải là đạo tặc Nam Giang! Cho ngươi mặt mũi, ngươi lại còn mai phục ta?

Nếu bị phát hiện ra, hắn cũng không có gì phải sợ mà sẽ trực tiếp ngả bài…

Ô——

U linh màu đen rít lên tiếng oán hận nhưng không còn sức để phản kháng.

Husky có được Bạo tẩu dược tề thực lực đã tăng vọt nhưng kỹ năng thuộc tính hỏa của nó lại bị kiềm chế nên mới xuất hiện tình huống hiện tại.

Nhưng điều đáng nói chính là, vĩ ngạn hư ảnh ở trung tâm đại lục đột nhiên xoay người khoá chặt vị trí của Trần Thư!

Rầm rầm!

Ngọn giáo màu đen tràn ngập bầu trời bắn đến, uy lực của nó rất kinh khủng. Mặc dù cách nhau rất xa nhưng công kích của tế đàn Thú Hoang vẫn có độ sát thương của Vương Cấp.

Nhưng đòn công kích đến quá chậm, Thỏ Không Gian đã cướp sạch tài nguyên không còn một món, thong thả rời khỏi hiện trường…

Grào!

U linh màu đen bị đánh thở phào, nhưng nhìn thấy trên bầu trời vô số ngọn giáo màu đen thì giật mình vội vàng chạy trối chết.

Về phần hung thú và con rối tử thi thì thực sự thảm, bị giết ngay tại chỗ!

Cách xa như vậy vẫn có thể tấn công địch nhân không thể không nói Thú Hoàng rất có thực lực…

- Đây không phải là cho không sao?

Trần Thư ẩn nấp, kiểm kê lại thu hoạch trong tay tâm tình vui vẻ không ít.

Nhưng lúc này có người không tài nào vui nổi…

Rầm rầm rầm!

Vong Linh Đại Pháp Sư không ngừng phát ra những tiếng kêu thảm, chỉ thấy thân hình khô gầy kia bị Thú Hoàng siết trong tay quật qua lại, mỗi lần đều bị quật mạnh lên mặt đất, khung cảnh rất bạo lực.

- Lại tốn thất nhiều tài nguyên đến như vậy, đây là thứ mà ngươi bàn giao cho ta đây sao?

Con ngươi kỵ sĩ đỏ tươi, hắc mã phía dưới cũng nổi giận đến tột cùng.

- Hoàng…

Vong Linh Đại Pháp Sư kêu thảm, đứt quãng nói:

- Ta không phải… đã tìm… hắn đến sao?

- Ý ngươi là đang trách ta không có năng lực giữ đối phương lại?

Nhất thời, hắc mã Thú Hoàng cũng gia nhập vào cuộc hành hung làm cho Vong Linh Đại Sư gấp đôi sự ‘vui vẻ’…

Vong Linh Đại Sư không dám nói gì nữa, yên lặng chịu đựng. Đồng thời trong lòng nó cũng nhẹ thở ra, ít nhất tính mạng nó cũng không bị nguy hiểm, nếu Thú Hoàng muốn thật sự giết nó thì cũng là chuyện thường.

Một giờ sau, hai Thú Hoàng miễn cưỡng hết giận, trong lòng đã bình tĩnh xuống.

- Thật sự là con chuột khiến bổn Hoàng ghê tởm!

Chương 1846: Bốn người các ngươi lấy hai phần, có phải hơi nhiều không?

Kỵ sĩ nhìn ra xa, nhất thời không tìm ra cách nào nhắm vào đối phương. Nghĩ đến đây, trong lòng nó có một chút uất ức, lại 'Bang Bang' hai quyền vào đại sư trên mặt đất…

- Tìm cho bổn Hoàng cách khác, nếu như tìm không thấy thì mỗi ngày phải ăn năm trận đánh!

- …

Vong Linh Đại Pháp Sư dập đầu trên mặt đất, trong mắt dường như có chút tuyệt vọng, cái này so với số lần ăn cơm còn nhiều hơn…

Nó là pháp sư chứ không phải chiến sĩ da dày thịt béo…

…

Thời gian chầm chậm trôi qua.

Thân phận của Trần Thư đã bị bại lộ, không còn có thể ngụy trang vậy thì bắt đầu ăn cướp trắng trợn…

Đội ngũ hộ tống Vương cấp lĩnh chủ căn bản không thể ngăn cản hắn, hơn nữa vì hắn có thể giấu đi khí tức tử vong trên người nên làm cho hai Thú Hoàng không thể nhận ra hắn.

Điều này đã làm cho hắn có thời gian để có thể mang toàn bộ tài nguyên trong rương màu đen rời đi.

Tạm thời, bá chủ thế lực Hắc Châu không thể khống chế Trần Thư…

Nửa tháng sau.

Tế đàn Thú Hoàng cuối cùng cũng nghĩ ra cách: Đó chính là mặc kệ, không làm gì cả…

Chỉ cần ta không thu thập tài nguyên thì ngươi không thể làm gì được ta…

Tạm thời, toàn bộ Hắc Châu đại lục không có đội ngũ hộ tống tài nguyên. Tế đàn Thú Hoang lại phái không ít mãnh thú đi để chuẩn bị cho bành trướng lãnh địa Vong Linh quốc!

- Đúng là có thủ đoạn mà…

Trần Thư lẩm bẩm nói, thật không ngờ Thú Hoàng có thể làm như vậy…

Vốn dĩ hắn định cướp sạch các không gian khác trước, nhưng hung thú bên trong đã nhận được mệnh lệnh không cần tích trữ tài nguyên chỉ cần khôi phục lại trạng thái bình thường.Nếu Trần Thư muốn cướp sạch cũng chỉ có thể chạy khắp nơi năng suất quá thấp, ở thời điểm này không bằng hắn đi trước Dị không gian trong nước còn có thể an toàn hơn một chút.

- Hiện tại nơi duy nhất có thể cướp, chính là [Tử Vong Tế Đàn].

Trần Thư gãi đầu, trong lúc nhất thời lâm vào thế bí, dù sao cũng có hai Thú Hoàng canh giữ hắn cũng không thể thuận lợi tiến vào bên trong.

Hơn nữa nếu phải đối mặt với Thú Hoàng, hắn cũng cần phải suy nghĩ nhiều một chút.

Trần Thư liếm môi, lẩm bẩm:

- Đầu tiên kiểm lại tài nguyên đã…

Giây tiếp theo ở phía trước xuất hiện trên trăm bình Tử Vong dược tề, trong đó hơn hai mươi bình là phiên bản tăng cường có thể so với kho hình nhân độc dược.

Mà những dược tề này đều thu hoạch được từ lúc ở Hắc Châu.

Tất nhiên ngoại trừ phối trí dược tề thì hắn còn có mấy tỷ tài nguyên nữa, chỉ là không động đến mà thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn từ tay tế đàn Thú hoàng chiếm được trên mười mấy tỷ ngự thú tài nguyên…

Đối với người khác mà nói thì đây đã là một con số trên trời!

Nhưng đối với cả Hắc Châu mà nói đây chỉ là chín trâu mất sợ lông, dù nó có cằn cỗi như thế nào thì đó cũng là một đại lục!

- Muốn rút lui sao?

Trần Thư cùng với Đại Lực ngồi trên một gốc đại thụ. Hắn nhìn lên bầu trời vĩ ngạn hư ảnh, trong mắt ánh lên vẻ tự hỏi còn Đại Lực thì đang chăm chú xem cuốn sổ ghi chép màu đen chìm đắm vào thế giới của mình.

- Ngươi không cam lòng à?

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh lùng đột nhiên vang lên tựa như xuất hiện từ trên không trung.

- !

Trần Thư hơi động, chớp mắt biến mất tại chỗ đi ra ngoài vài trăm mét.

- Tính cảnh giác không tệ…

Giờ phút này, một lão già mặc áo khoác màu đen đang đứng ở phía xa, khuôn mặt hắn ta tang thương nhưng lại có một khí chất hung ác nham hiểm làm cho kẻ khác sinh ra cảnh giác. Bên cạnh hắn ta có một coi hHuyết sắc u linh, hồng quang từ bọn họ từng đợt lại từng đợt toả ra bốn phía, che dấu hơi thở tử vong của mình.

- Ngươi là ai?

Trần Thư mặt không đổi sắc đồng thời đã để Thỏ Không Gian hết sức tập trung tuỳ thời có thể chạy trốn.

Đối phương cho hắn cảm giác sâu không lường được, thậm chí có thể so với Ninh Bất Phàm, chắc chắn là cường giả trong Vương cấp!

- Ta là ai không quan trọng…

Lão nhân mỉm cười, nói:

- Quan trọng là, chúng ta có thể hợp tác…

- Hợp tác?

Trần Thư bĩu môi nói:

- Ngay cả thân phận của mình ngươi cũng không dám nói, ta với ngươi làm cái quái gì?

- Có liên quan sao?

- Muốn hợp tác thì phải có một chút thành ý!

Trần Thư hắng giọng một cái, thản nhiên nói:

- Tại hạ là một trong những đại chủ giáo của Cứu Thế Giáo Hội, danh hiệu 'Vũ'.

-???

Lão nhân thóang chống giật mình, sau đó yên lặng lấy ra một tấm hình, trên tấm hình chính là Vũ người đã vẫn lạc!

- Ngươi xác định đây là ngươi?

- …

Trần Thư khẽ giật mình, tiếp theo thản nhiên gật đầu, nói:

- Lúc đó ta khá gầy, ngươi trông cũng đã già huống chi hiện tại kỹ thuật đã tương đối phát triển, ảnh so với người thật sẽ có chút khác nhau cái này rất hợp lý mà?

- …

Lão nhân vuốt đầu, đã hơi có một chút mơ hồ. Một bên là người trung niên, một bên là thanh niên thì làm sao có thể là cùng một người? Nghịch sinh trưởng đúng không?

Hắn ta không ngờ rằng ngay cả những lời nói vô lý này Trần Thư cũng có thể nói ra được…

- Có thể đừng nói linh tinh nữa được không?

Lão nhân lắc đầu, nói:

- Ta đã biết ngươi là tội phạm Nam Giang, Trần Thư!

Chương 1847 - Bốn người các ngươi lấy hai phần, có phải hơi nhiều không? (2)

- Ta cũng nên nói thật thôi, ta đến từ bộ lạc Hắc Linh!

- Hửm? Hắc Linh bộ lạc?

Trần Thư hơi giật mình, giây sau nghĩ ngay tới, nói:

- Chính là bộ lạc phụ trách trấn thủ [Tử Vong Tế Đàn]?

Cho dù thế lực bên trên Hắc Châu không liên kết với thế giới bên ngoài, nhưng những đại bộ lạc vẫn nổi tiếng trên thế giới. Trong đó bộ lạc Hắc Linh là thế lực rất mạnh ở Hắc Châu đồng thời cũng bảo vệ cho [Tử Vong Tế Đàn], tất nhiên là sẽ được quan tâm từ khắp nơi.

- Trấn thủ?

Lão nhân cười tự giễu, nói:

- Ta chính là người mạnh nhất của bộ lạc, ngươi nghĩ chúng ta có thể thực sự bảo vệ cho [Tử Vong Tế Đàn] sao?

- Hả?

Trần Thư giật mình, sau đó rất nhanh gật đầu, đối phương là Vương cấp ở trước mặt truyền kỳ sinh vật thì ngay cả cái rắm cũng không bằng.

Hắn khó hiểu, hỏi:

- Tại sao trước kia Hắc Châu không xảy ra chuyện?

- Đó là bởi vì tử vong Thiên kỵ sĩ sợ chết!

Lão nhân hướng về phía bầu trời vĩ ngạn hư ảnh, nói:

- Ta chỉ là Vương cấp, nhưng đã cùng nó vài lần giao đấu đối phương không những tham tài mà còn sợ chết.

- Thời đại hoà bình nếu như nó dám thò đầu ra thì sẽ bị tứ đại truyền kỳ liên thủ hành hung vậy nên cam tâm tình nguyện trốn trong tế đàn.

- …

Trần Thư trầm mặc không nói, tham tài nhưng sợ chết, tính cách này sao lại có một chút quen thuộc?

- Chỉ khi loạn thế đến nó mới quyết định xuất hiện hơn nữa lại hết sức cẩn thận!

Lão nhân cười cười nói:

- Mà bộ lạc chúng ta cũng không liều chết chống lại, tất nhiên là phải bỏ chạy trước tiên.

- Ngươi cũng rất quyết đoán đấy?

Trần Thư nhíu mày, đột nhiên cảm thấy được một chút phong cách của bản thân.

- Được rồi, không nhiều lời nữa, chúng ta hãy nói về chuyện hợp tác đi?

Lão nhân không nói chuyện tào lao tiếp nữa, chuyển vào chủ đề chính nói:

- Ngươi muốn bảo vật bên trong [Tử Vong Tế Đàn] đúng chứ?

- Ừ?

Trần Thư không nói gì mà im lặng đợi nói tiếp.

Lão nhân dùng lời nói dụ hoặc nói:

- Chúng ta có thể hợp tác đi vào bên trong, lúc đó không phải là phát tài sao?

- Ngươi tự đi không phải có thể một mình hưởng sao?

Trần Thư mỉm cười, tim đã đập thình thịch nhưng vẫn duy trì tỉnh táo. Nhất là khi đối phương có gương mặt hung ác nham hiểm, không có dương quang của hắn thì xem xét cũng chẳng phải loại tốt lành gì.

- Ta cần kỹ năng thuấn di của ngươi!

Lão nhân thẳng thắn nói:

- Ngoài ra ta còn dẫn theo ba người khác.

- Năm người chúng ta liên thủ thì tử vong Thiên kỵ sĩ cùng với vong linh chiến mã của hắn cũng không có cách nào bắt chúng ta!

- Còn ba người?

Vẻ mặt Trần Thư khẽ động, không ngờ lại còn là đoàn thể gây án?

- Bảo vật chia như nào?

Hắn mở miệng nói ra vấn đề mấu chốt. Vừa nói lời này ra, lão nhân vẻ mặt vui vẻ đây cũng chính là mục đích hợp tác với Trần Thư.

- Bên ta có bốn người, chia 2:8 thấy thế nào?

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, lâm vào trầm tư.

Như vậy hài lòng không?

Không ngoài suy nghĩ của lão nhân, độ tham lam của đối phương đã nổi danh toàn bộ thế giới.

Thời điểm hắn chuẩn bị mở miệng lại bị lời nói của Trần Thư cắt ngang suy nghĩ.

- Các ngươi có bốn người mà lấy hai phần, có phải hơi nhiều hay không…

-???

Lão nhân bộ lạc Hắc Linh giật mình, nhất thời không biết phản ứng như nào. Nhưng sắc mặt hắn ta trở nên kỳ lạ, hắn ta chưa từng nghe thấy lời nào hoang đường như vậy.

Khóe miệng hắn ta giật giật, nói:

- Bốn người chúng ta? Được chia hai phần? Lại còn thấy nhiều?!

Ngươi đang nói tiếng người sao?

- Thế nào?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Thế nào?

- Ok, ta có thể lui bước! Ta chịu thiệt chút, các ngươi có thể chia hai phần!

-???

Lão giả liếm môi một cái, nói:

- Ý của ta nói là, ngươi lấy hai phần! Ngươi có phải lấy ta ra làm trò cười hay không?

Bốn người bọn họ là Vương cấp mà được chia hai phần, ngươi là một Hoàng Kim cấp được ăn tám phần? Có thiên lý sao?

- Ta hai phần?!

Trần Thư trợn tròn hai mắt, giống như không thể tưởng tượng nổi, nói:

- Ngươi không có thành ý?

- …

Ánh mắt lão thật sâu nhìn Trần Thư một cái, chưa từng gặp qua người nào vô lý đến như vậy.

Hắn ta hít sâu một hơi, nghĩ tới mấu chốt là kỹ năng thuấn di của đối phương chỉ có thể nhịn xuống ác độc trong lòng.

Sau nửa ngày, hắn ta mở miệng nói:

- Ta có thể cho ngươi hơn một chút, ngươi ba phần!

Không đợi Trần Thư nói, hắn nói tiếp:

- Đây đã là quá mức rồi, nếu ngươi không đồng ý vậy thì từ bỏ!

- Ba phần à…

Trần Thư sờ cằm, thật ra hắn cũng không nghĩ tới bản thân mình có thể được tám phần, đúng thật là hơi vô lý. Về phần nguyên nhân vì sao nói như vậy thì chỉ là phương tiện để cò kè mặc cả mà thôi, hiện tại ba phần thật ra cũng đã đạt được như mong muốn của hắn.

- Ừ…

Vẻ mặt hắn vừa động, nói tiếp:

- Có thể, nhưng ta có một điều kiện!

- Cái gì?

Lão nhân cau mày, kiên nhẫn hầu như đã bị bay hết.

- Ta cần có quyền ưu tiên lựa chọn!

Trần Thư kiên định nói, chủ yếu hắn muốn có được vật liệu chế tạo tử vong dược tề, còn lại các tài nguyên khác không có

tác dụng.

- Được!

Chương 1848 - Hắn không phải người tốt? Ta cũng không có ý làm người

Hắn tự hỏi một chút, gật đầu đáp ứng.

- Vậy mong chúng ta thuận lợi hợp tác!

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Tìm ta để làm đồng đội ngươi đã làm ra một quyết định khác chính xác đấy!

- Những lời này ta cũng định nói với ngươi!

Lão giả cười, nói:

- Ta cần ba người đến tiếp ứng, lúc này ngày mai tập hợp tại địa điểm này, như thế nào?

- Không thành vấn đề!

Trần Thư gật đầu, thuấn di mang theo Đại Lực rời khỏi.

- Đúng là một kỹ năng tốt…

Trong mắt lão giả có một chút hâm mộ.

Không gian hệ thống vốn đã là rất thưa thớt mà không gian đẳng cấp cao thì như lông phượng sừng lân, muốn tìm một người để hợp tác thật sự là quá khó khăn.

Đứng lặng ở tại chỗ một lát, lão giả cùng với huyết sắc u linh bên cạnh lặng yên không tiếng động mà rời đi…

…

Hai người Trần Thư bỏ căn cứ ban đầu, tìm một hang động mới dưới đất. Vì để cẩn thận, mỗi ngày bọn họ lại đổi mới địa điểm nếu không đã sớm bị tế đàn tìm tới.

- Trần Bì, ngươi thật sự muốn cùng hắn hợp tác sao?

Trong mắt Đại Lực mang theo chút lo lắng, mở miệng nói:

- Ta cảm thấy hắn không phải là một ngươi tốt.

- Có gì đâu.

Trần Thư thích thú nằm trên mặt đất, trong miệng ngậm một cây cỏ, nói:

- Hắn không phải người tốt? Ta cũng không có ý định làm người!

- …

Khóe mắt Đại Lực giật giật, nói:

- Ngươi không phải muốn…

- Để xem tình huống cụ thể đã.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Hiện tại chưa từng gặp qua bọn hắn, huống chi một phân tiền cũng chưa thấy, nói mấy cái này quá sớm.

- Cũng đúng.

Đại Lực gật dầu, nói:

- Nhưng bốn người bọn hắn đều là Vương cấp, hơn nữa chắc chắn đã quen biết trước đó.

- Vấn đề này không lớn.

Trần Thư bĩu môi nói:

- Ta đánh không lại, chạy trốn thì không có vấn đề.

Truyền Kỳ cấp còn không giữ hắn lại được nữa là, Vương cấp lại càng đừng nói tới. Chỉ cần hắn có thể bảo vệ mạng sống đừng nhiều lời nữa.

- Ngươi đã có tính toán thì ta cũng không phải nhiều lời.

Đại Lực lựa chọn tin tưởng một lần thêm một lần, dù sao thì đây cũng là bằng hưu từ nhỏ đến lớn của hắn.

Dứt lời, hắn ta lấy ra sổ ghi chép màu đen, bắt đầu suy xét thực đơn lần nữa.

- Tử vong tế đàn…

Trần Thư hai mắt khép hờ, trong lòng có một chút chờ mong. Lần đầu tiên hắn gặp nguy hiểm là ở [Long Uyên], lần thứ hai

ở [Sào Huyệt Ác Ma], bây giờ cuối cùng cũng có lần thứ ba [tử vong tế đàn] để nhìn một chút.

- Đáng tiếc, Sào Huyệt Ác Ma chỉ cướp sạch lãnh địa của Bức Hoàng…

Trong lòng Trần Thư không khoit cảm khái, lẩm bẩm:

- Hy vọng có thể để ta có một thu hoạch không tồi…

Tưởng tượng đến tài nguyên trải rộng bên trong, trong lòng hắn đã thấy nhộn nhạo kèm theo ảo tưởng đẹp đẽ hắn dần dần đi vào trong mộng.

…

Ngày hôm sau, Trần Thư đã cùng Đại Lực chờ ở nơi đã hẹn trước. Hắn tựa vào một cái cây bên cạnh bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần còn Đại Lực bên cạnh thì chìm đắm vào trong thế giới của mình. Bộ dạng hai người không giống như là đang ở nơi quốc gia mãnh thú nguy hiểm mà giống như là đang ở trong nhà của mình vậy.

Nguyên nhân làm cho bọn họ có thể thong dong như vậy là vì bên cạnh họ có Thỏ Không Gian. Có [bản năng chiến đấu] của nó thì cho dù có bị đánh lén bởi sinh vật nào cũng có thể mang theo người thuấn di rời đi.

Đúng vào lúc này ở phía xa truyền đến tiếng ‘soàn soạt’, có bốn người mặc trang phục khác nhau đi đến vừa đi vừa nói nhỏ với nhau giống như đang bàn bạc cái gì.

- Hửm?

Trần Thư cũng nghe thấy tiếng động, nhìn phía trước.

- Ồ? Tội phạm Nam Giang cũng đúng giờ vậy sao?

Lão giả cầm đầu giật mình, hắn ta tưởng rằng đối phương sẽ tới muộn hơn một chút.

- Tất nhiên, sự chuyên nghiệp của ta được rèn luyện hàng ngày mà!

Trần Thư phủi bùn đất trên người, mặt khác ánh mắt đánh giá ba người còn lại theo thứ tự là hai nam một nữ. Trong đó gã

nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi, trên người mặc bộ hưu nhàn ngắn tay, trên vai là một con tiểu hồ ly có màu mắt hồng. Tên khác là người trung niên, vẻ mặt bình tĩnh, người khác không thể nhìn ra nông sâu, trên đầu có một con Tử sắc lão Thứ đang ngủ say.

Nữ nhân duy nhất cũng khoảng ba mươi tư tuổi, vóc dáng sung mãn, một cái nhăn mày một nụ cười đều toát lên vẻ thành thục vậy mà bên cạnh lại không có khế ước linh.

Nhưng Trần Thư quan tâm nhất chính là thực lực ba người, tất cả đều là Vương cấp!

Hơn nữa lại cho hắn cảm giác không phải vừa ên Vương cấp, sợ rằng đã đạt tới Vương cấp nhị tinh rồi, được ca tụng là cường giả đỉnh phong của Lam Tinh.

- Lão Hắc, đây là người hợp tác mà ngươi tìm?

Nam tử sờ hồ ly trên vai, ánh mắt nhìn Trần Thư có chút nghi ngờ.

- Đừng xem thường hắn!

Lão giả bộ lạc Hắc Linh vội vàng khoát tay, nói:

- Có thể được gọi là thiên hạ đệ nhất thiên tài há lại có thể là người bình thường?

- Ngươi cũng đã nói hắn chỉ là thiên tài không phải cường giả!

Nam tử lắc đầu nhìn thẳng Trần Thư, nói:

- Chỉ là một Hoàng Kim cấp dựa vào cái gì có thể lấy ba phần chiến lợi phẩm!

Chương 1849 - Đây có thật là sinh viên vừa tốt nghiệp không…

Nếu như bình thường hắn có thể không động tới Trần Thư, dù sao nếu đã nổi tiếng thế giới cũng không phải dạng hiền lành gì. Nhưng hiện tại liên quan tới lợi ích cá nhân, tất nhiên hắn phải đứng ra bảo vệ!

- Dựa vào cái gì?

Trần Thư nhíu mày, đi tới gần nam tử, nhếch mép cười nói:

- Chỉ dựa vào cái này!

Vừa dứt lời, Trần Thư lập tức triệu hoán ra Slime.

- Hửm?

Nam tử thảng thốt, vốn cho rằng đối phương sẽ đột nhiên động thủ, thậm chí chuẩn bị biện pháp phòng ngự.

Nhưng Trần Thư vẫn yên lặng không động đậy, mặt mang ý cười nhìn bọn hắn.

Một giây sau, gương mặt Lão Hắc khẽ biến, quát lên:

- Đừng kích động!

Quả nhiên, trong chốc lát thời gian, con rối tử thi ở bốn phía ào ào nhìn quanh.

Sinh lực của Tiểu Hoàng quá mạnh mẽ, vượt qua các Khế Ước Lính cùng cấp, đương nhiên sẽ không hợp với khí tức tử vong ở xung quanh.

Nó giống như một mặt trời chói lóa ở giữa màn đêm u tịch, lập tức thu hút sự chú ý của Thú Hoàng.

Dường như còn sợ đối phương chưa nhìn thấy, Tiểu Hoàng biến hóa trở nên to khổng lồ đến vài trăm mét.

Gào!

Trên bầu trời tầm vóc khổng lồ của bóng ma Thú Hoàng nhìn sang, phát động tiến công trực diện.

Mọi người bốn phía vẻ mặt đại biến, không ngờ tình huống này sẽ xảy ra.

- Ngươi cảm thấy ta không đủ bản lĩnh, vậy ta cũng muốn thử xem chút thực lực của ngươi!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, đồng thời nói:

- Các ngươi đừng phản kháng!

Cùng lúc đó, trên người ba người khác cũng xuất hiện Không Gian Ấn Ký.

Bọn hắn đều thuấn di đi mất, chỉ để lại nam tử trong mớ hỗn độn.

- Mẹ nó! Mẹ nó ngươi bị điên hả?

Nam tử nổi giận hùng hùng hổ hổ, không ngờ Trần Thư sẽ thật sự hành động như vậy.

Rầm rầm rầm ——

Trên khung trời, một viên cầu màu đen giống như thiên thạch băng qua…

Hắn mặc dù đang bận mắng người, nhưng phản ứng cũng không hề chậm chạp, lập tức cùng Khế Ước Linh quả quyết rời đi, chỉ là, đáng tiếc không kịp.

Rầm!

Một tiếng nổ dữ dằn vang dội, mặt đất chấn động một phen.

Vừa lấy ra Hắc Sắc Viên Cầu lập tức có một đại lượng khí tức tử vong tràn ngập, bắt đầu công kích nơi sinh vật nơi đây, tuyệt đối không phải một kẻ tài mọn có thể làm được.

Tế Đàn Thú Hoàng thật sự chán ghét tên chuột nhắt như Trần Thư.

Tiếc là, không thể mảy may gây tổn thương đến hắn.

Nửa ngày, Trần Thư cùng ba người khác chậm rãi từ từ về tới vị trí cũ.

Mà nam tử dù có mượn Khế Ước Linh ngăn cản sự công phá của Thú Hoàng, nhưng vẫn có chút chật vật.

- Vậy bây giờ, ngươi thấy ta đủ tư cách chưa?

Trần Thư nhíu mày, đi tới chỗ nam tử, chế nhạo nói.

- …

Trong mắt của nam tử có sát ý, triệu hoán ra năm Khế Ước Linh chuẩn bị động thủ.

- Đủ rồi!

Lão giả đứng dậy, quát lớn một tiếng, nói:

- Nếu không muốn hợp tác để tìm bảo vật, vậy ngươi mau rời đi!

- …

Nam tử nghe xong lời này, hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng đè nén cơn giận.

Hắn thu hồi Khế Ước Linh, yên lặng.

- Được rồi, những người còn lại có ý kiến gì không?

Hai người khác vội vàng lắc đầu, nói đùa cái gì, ai dám chọc vào nam tử lợi hại này…

- Như vậy mới đúng, ta đã cất công tìm hắn, có nghĩa là hắn cũng là một người có ích!

Lão Hắc cười cười, mở miệng nói ra:

- Mặc dù các ngươi vừa biết nhau, nhưng hợp tác với nhau cũng phải một thời gian, ta không hy vọng xảy ra bất cứ mâu thuẫn gì.

- Tội phạm Nam Giang.

Trần Thư mặt mang một nụ cười ấm áp tự giới thiệu, tựa như khi nãy không phải là hắn.

Nữ nhân kia cười yếu ớt, hiền lành nói:

- Thập Tam.

-??

Trần Thư thoáng chốc giật mình, có chút cổ quái nói:

- Ta có thể mạo muội hỏi một chút, ngươi làm nghề gì?

- Hả?

Nữ nhân hơi giật mình, yên lặng cười một tiếng, mở miệng nói:

- Ta đến từ một tổ chức bí ẩn, biệt hiệu là Thập Tam!

- Thập Tam?

Trần Thư nhìn qua nhìn lại quan sát đối phương, cấp bậc ít nhất cũng là Vương cấp Nhị Tinh, có nghĩa là còn mười hai

khác mạnh hơn cả nàng?

Nhưng cũng có khả năng chỉ là bịa ra mà thôi, vì để cho những người còn lại sinh lòng kiêng kỵ.

Ở Lam Tinh, loại trừ thế lực chính thức mà mọi người biết thì trong ám địa vẫn còn ba tổ chức Hắc Ám vô cùng đáng gờm.

- Có thể gọi ta là Lão Kim.

Nam tử trung niên vươn tay ra, Lão Thứ trên đầu hắn ta cũng mở mắt ra, hiếu kỳ nhìn Trần Thư.

Trần Thư gật đầu, hơi hơi siết chặt nắm tay.

Còn nam tử có xung đột với Trần Thư lúc nãy, trầm mặc bình tĩnh nói:

- Dương Bất Nhân.

- Hửm? Người Hoa quốc?

Trần Thư hơi giật mình ngạc nhiên, quan sát nam tử một chút.

Nam tử liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói:

- Ta không thể mượn danh tự của Hoa quốc ư?

- Ài, thì ra không phải, thái độ gì đấy?

Trần Thư chỉ chỉ hư ảnh Thú Hoàng ở trên không, nói:

- Có phải muốn cùng nó tâm sự phải không?

- …

Nam tử nghẹn uất, ngươi mẹ nó dám dùng nó đe dọa ta?

- Thôi được rồi!

Lão Hắc ra mặt hòa giải, mở miệng nói:

- Không phải hơn thua khẩu khí, bảo vật mới quan trọng!

Dứt lời, ánh mắt rơi về phía Đại Lực, nói:

- Ngươi chắc chắn muốn đưa hắn theo?

Bọn hắn đều nhận ra Đại Lực chỉ là một người thường, nếu đi cùng, khả năng sẽ gây ra nhiều phiền phức.

Chương 1850 - Các ngươi không tin ta?

- Tất nhiên! Ta có thể bảo vệ hắn.

Trần Thư nhún vai, có Bản Năng Chiến Đấu của Thỏ Không Gian bảo vệ Đại Lực là chuyện dễ dàng.

Lão Hắc gật đầu một cái, cũng không lên tiếng nữa, mọi người chuẩn bị xuất phát.

Giờ phút này, Trần Thư đột nhiên nói:

- Chờ một chút.

Một giây sau, Thỏ Không Gian Thỏ lại thuấn di, móc từ dưới đất lên mấy viên Dược Tề màu xám, hết thảy có mười tám bình…

-??

Lão Hắc ngơ ngác, nhưng ngay lập tức hiểu ra, gương mặt khó hiểu quái dị tột cùng.

Nam tử cũng nhận ra loại Dược Tề này, quát lên:

- Ngươi mẹ nó chôn Đạn Hạt Nhân tùy tiện như vậy?

- Sao gọi là tùy tiện?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ta phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

- …

Trong mắt bốn người đều có một chút kiêng kị, thật sự là sinh viên vừa tốt nghiệp ư…

Trần Thư cười lấy nói:

- Được rồi, chúng ta lên đường đi!

Hai ngày sau.

Một đoàn người lặng yên không tiếng động tới gần trung tâm đại lục, cũng là cửa thông đạo của Tử Vong Tế Đàn.

- Cẩn thận một chút…

Thần kinh Lão Hắc căng cứng, đồng thời Huyết sắc u linh bên cạnh phóng thích huyết quang, bao trùm đám người bọn họ, che giấu khí tức .

Giờ phút này, Trần Thư mới tận mắt thấy Tử Vong Tế Đàn Thú Hoàng.

Chỉ thấy một cái người khoác chiến giáp kỵ sĩ như là điêu khắc, đứng lặng trên đất bằng.

Mặc dù không có bất kỳ khí thế nào tỏa ra, nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy hoảng sợ, dường như linh hồn cũng đang run rẩy.

Tử vong Thiên kỵ sĩ tính cách sợ chết lại tham tài, nhưng là truyền kỳ thực sự, đừng cảm thấy nó không có tính uy hiếp.

Mà bên cạnh hắn, một Không Gian thông đạo trôi nổi trong không trung, sương trắng lấp đầy.

Lão giả đến từ bộ lạc Hắc Linh nói:

- Lão Kim, thăm dò một chút xem gần đây còn sinh vật nào không!

Nam tử kia gật đầu, trên đầu hắn ta một con Khế Ước Linh Tử Sắc Lão Thử mở hai con ngươi, một lực lượng đặc thù tràn ra.

Có kỹ năng của Huyết Sắc U Linh, hẳn sẽ không làm Thú Hoàng ở xa trở nên cảnh giác.

Trong mắt Trần Thư đã có tia kinh dị, thảo nào dám nêu chủ kiến đánh vào Thú Hoàng, cũng thật sự là có chút tài năng.

Nửa ngày, người đàn ông mới lắc đầu.

- Sâu bên trong khoảng năm nghìn mét, chỉ có hai Thú Hoàng!

- Đượ !

Lão Hắc gật gật đầu, nói:

- Bất Nhân, đợi lát nữa phải dựa vào ngươi rồi.

Nam tử có xung đột với Trần Thư, đột nhiên sờ sờ con hồ ly trên vai.

- Tội phạm, một lát nữa Bất Nhân sẽ phóng thích kỹ năng để hai con Thú Hoàng thoáng chốc ngây người, cần kỹ năng thuấn di của ngươi dẫn tất cả chúng ta vào trong thông đạo!

Lão Hắc nói tiếp kế hoạch của mình:

- Mặt khác, kỹ năng của các ngươi dao động, ta sẽ che giấu toàn bộ, tuyệt đối sẽ không khiến Thú Hoàng nhận ra!

- Đơn giản như vậy thôi saosao?

Trần Thư nhíu mày, c

ó chút kinh ngạc.

- Các mắt xích càng nhiều, sai lầm sẽ càng lớn!

Lão Hắc mở miệng giải thích:

- Dù sao cũng là Truyền Kỳ Sinh Vật, nếu không cẩn thận một chút sẽ bị nó nhận ra, bởi vậy nên kế hoạch không thể quá phức tạp.

Trần Thư gật đầu một cái, cũng cảm thấy có lý.

Không bao lâu, đoàn người đi đến nấp sau tảng đá cách Thú Hoàng hai nghìn mét.

Lão Hắc mở miệng hỏi:

- Khoảng cách này không có vấn đề chứ?

- KKhông thành vấn đề.

Trần Thư mỉm cười, cho dù là hơn vạn mét cũng có thể thuấn didi được.

- Được rồirồi! Bất nhân, ngươi cũng không có vấn đề gì chứchứ?

- Được rồirồi!

Nam tử hồ ly trên vai, đây là Khế Ước Linh giới hạn khoảng cách.

- Hừ ~

Con ngươi hồ ly màu hồng phấn hơi động đậy, phóng ra một lực lượng quỷ dị, nhưng may mắn còn có Huyết Sắc U Linh

che giấu khí tức.

Qua một lúc, một luồng khí đỏ như máu dung nhập vào không khí bên trong, không tiếng động đi tới gần hai Thú Hoàng.

Nam tử trán tiết đầy mồ hôi, hết sức chăm chú điều khiển kỹ năng, không dám hao tổn nhiều sức lực.

Mà tiểu hồ ly bắt đầu suy yếu, khí tức trở nên hỗn loạn.

- Kỹ năng Đỉnh cấp Hoàng Kim Quân Vương? Hay là Thần kỹ?

Trần Thư lẩm bẩm nói, mơ hồ đoán được điều gì đó.

Vương cấp và Truyền Kỳ cấp là hai khái niệm, muốn ảnh hưởng đến hắn, tuyệt đối không phải kỹ năng đơn giản.

Đúng lúc này, nam tử khẽ quát một tiếng:

- Động thủ!

Hai con ngươi của Thỏ Không Gian chuyển động, nháy mắt tạo ra một Không Gian Ấn Ký.

Đoàn người cùng với Khế Ước Linh của bọn họ thuấnn didi vào bên trong, đi vào được một nửa lối vào của Không Gian Ấn Ký.

Một giây sau, sáu người cùng nhau tiến vào trong thông đạo, mà Huyết Sắc U Linh ở phía sau cũng đồng thời phóng thích kỹ năng, che đậy kín khí tức của bọn hắn.

Một chuỗi kỹ năng liên tiếp phóng ra như vậy, giốnggiống như thở ra hít vào thôi.

Giờ phút này, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ không hề phát hiện ra, vẫn đứng sừng sững im lặng.

Thoắt cái, đámđám người đã vào bên trong Tử Vong Tế Đàn trong truyền thuyết.

- Hửm?

Trần Thư chấn động, chỉ thấy khắp nơi trên mặt đất đều là hắc sắcsắc, từng đầu hung thú tái nhợtnhợt, đồng loạt nhìn về phía bọn họ.

Bị phát hiện rồi?!

Hắn ttheo bản năng muốn chạy trốn lại bị Lão Hắc ngăn cản:

- Đừng gấp, bọn chúng không nhìn thấy chúng ta!

Lão Hắc chỉ những hung thú xung quanh.

Hắn ta cũng không ngờ con hàng này lập tức muốn bỏ trốn, quả nhiên không đáng tin…

Chương 1851 - Các ngươi không tin ta? (2)

- Thật sao?

Trần Thư hơi kinh hãi, quả nhiên đầu hung thú khắp nơi không hề có chút động tĩnh nào, giống như không nhìn thấy gì.

Ánh mắt của hắn hơi động, nhìn về phía nữ nhân tên Thập Tam, chỉ thấy bên cạnh nàng, chẳng biết từ lúc nào có nhiều thêm một con tiểu Tích Dịch, màu sắc trên thân không ngừng thay đổi, thần kỳ vô cùng.

- Kỹ năng tàng hình ư? Tàng hình cho cả đội?

Trần Thư chớp nhíu mày, trong lòng đã hiểu được kỹ năng của đối phương, thảo nào lúc mới gặp, không thấy người này mang theo Khế Ước Linh nào.

Không hổ là những Vương cấp nổi bật nhất, không ai đơn giản.

Lão Hắc mở miệng nói:

- Kỹ năng tàng hình của Thập Tam không thể duy trì quá lâu, chúng ta thuấn di rời đi thôi!

Trần Thư gật đầu, ThỏThỏ Không Gian lại phóng một kỹ năng, bọn hắn lập tức biến mất khỏi nơi này, đi tới một chốn không người.

Những người còn lại ánh mắt có chút khác thường.

Kỹ năng thuấn di của Trần Thư dùng liên tục mà không cần chờ hồi phục, hơn nữa còn đưa theo cả một nhóm người, cũng

khiến cho bọn họ khá kinh ngạc.

- Sao thuận lợi như vậy…

Trong mắt Lão Kim đã trở nên hưng phấn, nơi này chính là bảo vật thế gian.

- Bây giờ, chúng ta đã xong bước khó khăn nhất rồirồi!

Lão Hắc mở miệng nói ra:

- Chỉ cần không dẫn động đại chiến, hai Thú Hoàng sẽ không có bất kyg sự cảnh giác nào.

Huống hồ nơi này là Dị Không Gian, bản thể Thú Hoàng lại ở Lam Tinh, hai còn cách một Không Gian Thứ Nguyên, dù có mạnh tới đâu thì cũng xảy ra hạn chế.

Trần Thư đánh giá cảnh tượng chung quanh, trong mắt có vẻ tò mò.

Bầu trời trôi nổi một luồng khí nhợt nhạt, dường như từng U Linh trôi nổi, tràn ngập khí tức quỷ dị.

Xung quanh bọn hắn, chỉ cần tùy ý liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấy những loài thực vật hình thù quái dị, đa số đều là màu đỏ tươi, dường như bị máu tươi xâm nhiễm.

Còn đại địa phía xa xa, hiện ra khung cảnh màu đỏ mang lại cảm giác bất an khủng bố, có lúc còn nhìn thấy con không có đầu, không có tay nằm trên mặt đất.

- Đây chính là Tử Vong Tế Đàn ư?

Trần Thư lẩm bẩm nói:

- Nhưng sao ta không nhìn thấy tế đàn nào.

- Đương nhiên là có tế đàn.

Lão Hắc cười cười, mở miệng nói ra:

- Mỗi một tòa tế đàn đều tương đương với một lãnh địa của vong linh lãnh chúa, không phải dễ dàng tìm thấy như vậy.

Tế đàn là lãnh địa?

Trần Thư nhíu mày, bộ dáng vô cùng hiếu kỳ.

Mà giờ khắc này, Lão Kim thần sắc hơi động, nói:

- Có hàng!

Trên đầu hắn Tử Kim Sắc Thử mở ra hai con ngươi, cái đuôi chỉ về phía xa xa trên mặt đất.

Một đoàn người ngạc nhiên giật mình, nhanh chóng đào một cái hố to mấy thước, nhìn dưới đáy thấy một loại quả màu đỏ sẫm mọc ở dưới.

Lão Hắc một chút liền nhận ra được, nói:

- Tài nguyên Vong Linh hệ Hoàng Kim cấp, không tệ.

- Dựa theo quy định trước đây mà chia.

Trần Thư một người một ngựa đi đầu, đi tới cái hố, nói:

- Các ngươi không có Không Gian Khế Ước Linh, ta tạm thời giữ giúp các ngươi.

- Không cần!

Bốn người đồng thanh, mỗi người móc ra một hạt châu không màu trong suốt, giống như thủy tinh hình cầu.

Mặc dù không có kỹ năng Không Gian, nhưng Ngự Thú Sư đẳng cấp cao cũng có cáchcách lưu giữ tài nguyên, chính là dùng Không Gian Dung Khí!

Không gian đồ chứa có thể giúp thu thập vật phẩm, độ lớn nhỏ của Không Gian dựa vào thực lực của người chế tác ra nó, là một Thần Khí Trữ Vật.

Nhưng nó cũng có nhược điểm, đó là chỉ có thể thu giữ đồ vật, không thể ném ra, bằng không Không Gian Dung Khí sẽ vỡ vụn, toàn bộ vật phẩm sẽ rơi lả tả xuống đất, có nghĩa là Không Gian này chỉ dùng được một lần.

Với lại nó vô cùng hiếm hoi và đắt đỏ, chỉ có Đẳng cấp Cường Giả mới có khả năng mua và sử dụng.

- Các ngươi có ý gì?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Không tin ta?

Bốn người quay lại, chăm chú nhìn hắn, không ai nói gì, tức là ngầm thừa nhận…

- Được rồi, ta đã hiểu…

Trần Thư gật đầu một cái, tự mình thu thập một phần tài nguyên.

Đoàn người cùng nhau quét sạch tài nguyên nơi này.

- Cẩn thận một chút!

Đang lúc này, thần sắc Lão Kim khẽ động, nói:

- Phía trước có hai Hung Thú, tốc độ rất nhanh! Cấp bậc là Hoàng Kim Nhị Tinh…

Mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía lão Hắc.

- Đừng kinh động bọn chúng, chúng ta rời đi trước!

Lão Hắc thấp giọng, đồng thời ném ánh mắt nhìn phía Trần Thư.

Thuấn di một cái, một đoàn người đi tới mấy ngàn thước bên ngoài, tránh mặt hung thú.

Trần Thư cũng giữ trọn vẹn chức trách của mình, tiền đã thu rồi, tất nhiên phải làm cho xong.

- Chúng ta tiếp tục xuất phát!

Lão Hắc nhìn phía xa xa, mở miệng nói:

- Lão Kim, việc tìm kiếm tài nguyên sẽ giao cho ngươi!

Nam tử trung niên gật đầu một cái, Tử Kim Sắc Lão Thử trên đầu vẫn đang ngủ say, mọi lúc đều dốc sức tìm kiếm phạm vi của tài nguyên và các sinh vật.

Mà việc này cũng là kỹ năng chủ yếu của nó!

- Lão huynh, Khế Ước Linh của ngươi không tệ…

Trần Thư đi đến bên cạnh Lão Kim, nhìn về phía Lão Thử của hắn, ánh mắt khẽ động.

Trùng Điệp của Lão Tạ chỉ có thể tìm kiếm dấu tích sinh mệnh, không thể dùng để tìm bảo vật, cũng bởi vì Ngự Thú

của hắn cấp bậc quá thấp.

- Tất nhiên!

Chương 1852 - Nếu như gấp gáp như vậy, ngươi có thể… Đi nhà xí

Nam tử trung niên cười cười, nói:

- Ta có thể lăn lộn đến mức này, cũng may nhờ có nó.

Chẳng những là tầm bảo lợi khí, hơn nữa còn có thể tránh khỏi phần lớn nguy cơ, đích thật công năng đủ đầy.

- Cái kia, ta có một vấn đề mạo muội hỏi…

Trần Thư liếm môi một cái, không chờ đối phương nói chuyện, tự mình nói:

- Khế ước linh này có bán không?

-???

Nam tử trung niên quay đầu nhìn, gương mặt cổ quái, ngươi bán Khế Ước Linh?

- Giá cả có thể thương lượng.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Một nghìn vạn trở xuống, đều có thể!

- …

Lão Kim yên lặng không nói lời nào, cũng không phản ứng.

Ngươi có thể chấp nhận nhưng mẹ nó ta thật sự không thể!

Trần Thư vội vàng hỏi:

- Động lòng rồi?

- Chít chít chít…

Tử Sắc Lão Thử trên đầu Lão Kim xì xì miệng, cảm thấy bản thân đang bị lăng nhục.

- Được rồi, tội phạm, đừng chậm trễ thời gian Lão Kim tìm kiếm vật liệu.

Lão Hắc đứng bên cạnh sắp nghe không lọt tai nữa rồi, vội vã khuyên can.

- A…

Trần Thư lắc đầu, đành thôi, mặc dù có thiên phú tội phạm, có thể đi tìm bảo vật, nhưng so sánh với kỹ năng chuyên nghiệp của Khế Ước Linh vẫn chênh lệch.

- Nếu ta có một con như này thì tốt rồi…

Hắn cảm thấy mình có năng lực chiến đấu, năng lực bảo mệnh, bây giờ còn thiếu năng lực tầm bảo nữa thôi.

- Đại Lực, ngươi có thể nấu ra một loại món ăn có khả năng tìm bảo vật không?

-??

Đại Lực đang chăm chú nghiên cứu công thức, bị câu hỏi của Trần Thư làm cho giật mình.

- Ngươi điên vừa vừa thôi!

Hắn lườm Trần Thư một chút, nói:

- Đồ ăn ngươi nấu có thể chạy loạn khắp nơi để tìm kho báu cho ngươi hả?

- y…

Trần Thư gãi gãi đầu, nói:

- Ngươi không phải là thực thần ư? Biến thứ từ vô dụng thành có ích, đó không phải sở trường của ngươi ư?

- Thôi đi! Ta mà tài giỏi như vậy, sớm thăng làm thần tiên rồi.

Đang lúc hai người đang nói linh tinh, Tiểu Tinh Linh trong túi Đại Lực đột nhiên bay ra.

- Tiểu Trần, ngươi có thể tìm một người chuyên tìm kiếm kho báu mà, tìm một đầu bếp có lợi ích gì?

- Chuyên tìm báu vật?

Trần Thư ngơ ngác, mặt mang chất vấn nói:

- Ngươi đang nói ngươi?!

- Tất nhiên!

Tiểu Tinh Linh hai tay ôm ngực, tự hào nói:

- Nhớ năm đó, khi ta tung hoành ở Dị Giới Đại Lục, dõi theo Thiên Địa Vạn Dặm, có báu vật gì mà ta chưa từng nhìn thấy?

- Ngươi có kỹ năng tìm kiếm bảo vật?

Trần Thư qua quan sát Tiểu Tinh Linh một lát, đây là một Khế Ước Linh phụ trợ, hình như thật sự có khả năng này.

- Ngươi nâng thực lực của mình lên, không phải có thể mở khóa kỹ năng của ta sao?

Tiểu Tinh Linh thở dài, nói:

- Đã lâu như vậy rồi mà ngươi còn chưa trở thành Vương cấp, ta thật sự rất lo lắng!

- Nếu thực sự gấp gáp như vậy…

Ánh mắt Trần Thư yếu ớt, nhìn ánh mắt mong đợi của Tiểu Tinh Linh, nói:

- Ngươi có thể đi nhà xí.

- …

Sắc mặt Tiểu Tinh Linh trì trệ, á khẩu không trả lời được.

Trần Thư thở dài, nói:

- Nhìn những người khác mà xem, tốc độ phát triển kỹ năng của ta là nhanh nhất rồi, thật là có mắt không tròng!

Nhưng nói tới nói lui, trong lòng Trần Thư cũng có chút chờ mong.

Mặc dù sức chiến đấu của Tiểu Tinh Linh yếu, nhưng năng lực phụ trợ lại rất mạnh, có lẽ kỹ năng tìm kiếm của nó cũng sẽ không kém.

…

Một ngày sau đó.

Một đoàn người ở bên trong Tử Vong Tế Đàn tìm được không ít tài nguyên, đa số đều là Hoàng Kim cấp, thu hoạch tương

đối khá.

- Chưa đủ . .

Trần Thư có chút không hài lòng, còn không bằng lúc hắn đi trộm đồ ở Hắc Châu.

- Lão Hắc, ngươi có thể tìm tới chỗ mà Thú Hoàng tàn trữ tài nguyên không?

Toàn bộ Hắc Châu đại lục đều vận chuyển tài nguyên về tế đàn, nơi Thú Hoàng cất giấu tài nguyên mới là nơi Trần Thư muốn đến.

- Cái này chỉ đành dựa vào may mắn…

Lão Hắc cười khổ một tiếng, nói:

- Ta chỉ là Vương cấp, trước đây vốn dĩ không dám tiến về tế đàn…

Trần Thư thở dài, xem ra cơ hội có chút mong manh.

Đang lúc này, Lão Kim thần sắc chấn động, hưng phấn nói:

- Trước mắt có khí tức của Vương cấp lãnh chúa! Còn có không ít tài nguyên Vương cấp!

Nghe xong lời này tất cả mọi người đều phấn khởi, cuối cùng cũng tìm được một kho tài nguyên ra hồn rồi?

Bọn hắn lặng yên không tiếng động tới gần, từ xa đã nhìn thấy một tế đàn đơn sơ.

Xung quanh tế đàn có Bạch Cốt đứng canh gác, bên trong có một cái bệ đá cổ màu đen, phía trên loang lỗ vết máu đỏ sẫm, giống hệt như một tế đàn.

- Đây chính là tế đàn ư?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Lão Hắc, chỗ này có phải do bộ lạc của ngươi xây dựng nên?

Bên trong bệ đá có dấu tích được tạo nên, không giống như tự nhiên tạo thành.

- Dĩ nhiên không phải, bọn ta đâu có điên? Xây dựng nơi ở cho Hung Thú?

Lão Hắc lắc đầu giải thích nói:

- Tế đàn này tồn tại từ xưa nay, có thể có sự tồn tại của cổ nhân nhân loại…

- Vẫn luôn tồn tại ư?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có chút suy nghĩ.

Sau đó hắn hình như nghĩ đến cái gì, rồi nói:

- Nhưng sao ta không nhìn thấy hung thú đâu?

- Ở dưới đất.

Lão Hắc chỉ hướng chính giữa tế đàn, nói:

- Chỗ đó, là lối vào lãnh địa!

Chương 1853 - Chỉ có mò cá có được tiền, mới là cách ta kiếm lời

- Lão Kim, có thể tra xem là Hung thú cấp mấy không?

- Một con Vương cấp nhị tinh Lãnh Chúa, năm con hung thú Vương cấp biến dị và gần một nghìn con Hoàng Kim cấp!

- Là một thế lực không nhỏ…

Lão Hắc gật đầu một cái, nói:

- Các vị, chờ chút ta sẽ đảm nhận vị trí chủ lực, cần mọi người trợ giúp một tay.

Dựa theo ước định, kế hoạch chiến đấu do hắn ta đảm nhiệm, bởi vì hắn ta là Vương cấp tam tinh!

Nói xong, hắn ta mở miệng gọi:

- Thập tam, hỗ trợ ẩn nấp!

Nữ nhân sờ một chỗ trống trên vai, một con Tích Dịch quỷ dị xuất hiện, biến ra kỹ năng giúp mọi người ẩn thân kỹ càng.

Kỹ năng che giấu khí tức của Huyết Sắc U Linh tiếp tục phóng thích, cho dù là Vương cấp Lãnh Chúa cũng sẽ không thể nhận ra được tung tích của bọn hắn.

Một đoàn người lặng yên không một tiếng động đi tới bên cạnh tế đàn.

- Hửm? Linh khí hội tụ?

Trần Thư hơi thảng thốt nhìn về một vị trí khác biệt của tế đàn.

- Đây cũng là nguyên nhân mà đám hung thú muốn chiếm lấy tế đàn.

Lão Hắc mở miệng giải thích một câu, sau đó giống như một con ngựa lao thẳng về phía trước, nhảy vào bên trong tế đàn.

Mọi người ào ào nhảy theo, xuống chừng trăm mét mới chạm mặt đất bên dưới.

- Dưới đất có hang động lớn như vậy?

Trần Thư nhìn phía trước, không nghĩ tới dưới tế đàn còn có hang động khác, quan trọng hơn nữa chính là nơi đây nồng độ linh khí cao hơn, có thể nói là gấp hai lần bên ngoài.

- Im lặng…

Lão Hắc ra dấu, nhìn về phía Hung thú.

Có hai Vương cấp biến dị Hung thú canh giữ ở cửa động.

Bọn chúng là hung thú nhân hình, thân thể cao lớn, đồng thời sinh ra một khỏa long đầu, trán có hai sừng màu đen g, có khí tức tử vong quỷ dị lan tràn ra!

Chính là Vương cấp hung thú, hắc ám Địa Long!

- Lên đi!

Lão Hắc sờ sờ Huyết Sắc U Linh bên cạnh, trong mắt có sát ý tràn ngập.

- Hừ hừ ~

Thân thể Huyết Sắc U Linh khẽ động, phân thành hai thể, nhưng so với kỹ năng phân thân thì có chút khác biệt, U Linh miễn cưỡng ép thân thể của mình phân ra.

Hai U Linh lặng yên không tiếng động tới gần hắc ám Địa Long, hình như bởi vì khoảng cách quá gần, Địa Long nhận ra được điểm bất thường.

Nhưng một giây sau, U Linh rít lên một tiếng, đột nhiên bao phủ đầu Địa Long.

Vèo vèo vèo.

Âm hưởng làm da đầu tê đại, Địa Long không kêu rên được.

Hai con Địa Long không đầu trùng điệp rơi xuống, sinh mệnh khí tức đã tiêu tán biến mất.

- …

Trần Thư nhìn về phía lão Hắc, trong mắt ánh lên tia dò xét, không hổ là cường giả Vương cấp tam tinh Đỉnh cao.

Những người còn lại đều hiện lên những vẻ mặt khác nhau, không ngờ lão Hắc có sức chiến đấu đáng sợ như vậy.

- Đi thôi.

Sắc mặt Lão Hắc bình thường, nhặt lên hai Địa Long Ngự Thú Chân Châu.

Mọi người một đường đi về phía trước, hướng đi ngoằn ngoèo quanh co, ít nhất là đã đi mấy ngàn thước.

Ngạc nhiên là, bọn hắn không hề gặp được một hung thú nào.

Lão Kim mở miệng nhắc nhở:

- Tất cả đều đang ở bên trong!

- Cẩn thận một chút.

Lão Hắc thần sắc cảnh giác, nói:

- Chúng ta có thể đã bị Lãnh Chúa phát hiện.

Đang lúc đoàn người tiến về phía trước.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện tràn ngập khí tức tử vong, làm người trong lòng kịch liệt sợ hãi, theo bản năng muốn chạy đi.

Ánh sáng nhạt chiếu lên, để mọi người thấy rõ ràng cảnh tượng phía trước.

Trên trăm nghìn con Địa Long Hắc Ám đều tụ tập ở một chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía trước, mà trong miệng của bọn nó, ngưng tụ từng khối Hắc Sắc Viên Cầu!

Rầm rầm rầm!

Một giây sau, trên một trăm Tử Vong Sóng Xung Kích vọt tới phía trước làm sinh vật trong tế đàn đều phát run.

- Tội phạm!

Lão Hắc thần sắc khẽ biến, các kỹ năng phối hợp đánh tới, cho dù là Vương cấp như hắn ta cũng khó mà cầm cự được.

Trần Thư gật đầu một cái, ra hiệu cho Thỏ Không Gian.

Một không gian thông đạo xuất hiện, xuất hiện trước mắt mọi người.

Sức mạnh của Không Gian hấp thu toàn bộ Sóng Xung Kích, chuyển dời đến nơi khác.

Trong mắt đám Hắc ám Địa Long hiện lên tia kinh ngạc khó hiểu.

Ánh mắt của bọn nó trở nên bối rối, những sóng xung kích mất khống chế hướng về phía bọn nó mà đánh, giống như gặp phải một cuộc tấn công không xác định từ phía sau.

Mượn sức mạnh Không Gian, Trần Thư chẳng những ngăn được công kích, còn bắn ngược lại đối phương.

Đám hung thú bay tới, bốn người khác đã sớm có chuẩn bị, cùng nhau thả ra kỹ năng.

Trong lúc nhất thời, không ít Địa Long rên lên tiếng, gần như nhanh chóng bị giết chết.

Thực lực của hai bên quá chênh lệch, hoàn toàn là đơn phương nghiền ép!

Ngạc nhiên là chiến đấu kịch liệt như vậy mà hang động dưới đất không bị sập, hình như có một loại lực lượng vô hình đang duy trì.

Đang lúc này, sâu bên trong hang động truyền đến một tiếng gào thét đáng sợ.

Tiếp theo, Hắc ám Địa Long khổng lồ bay đến nhanh như chớp, sau lưng là mấy trăm con Hoàng Kim cấp Địa Long.

- Lãnh chúa? Giao cho ta!

Trong chốc lát, Huyết Sắc U Linh của Lão Hắc rít lên một tiếng, nháy mắt đánh về phía Địa Long lãnh chúa!

Mà ba người còn lại cũng l không nương tay, triệu hoán ra các Khế Ước Linh còn lại, truy sát những con Địa Long còn lại.

Chương 1854 - Không bằng chúng ta kết bái huynh đệ?

Trong chốc lát.

Thi thể của Hắc ám Địa Long đã chồng chất thành núi, trong huyệt động tràn ngập mùi máu tươi, làm người ta nhìn mà phát sợ.

- Lợi hại quá!

Trần Thư đứng một bên xem chiến đấu, cổ vũ mọi người.

- Này, ngươi có thể giúp mọi người một tay hay không?

Dương Bất Nhân nhíu mày, chưa từng nhìn thấy kẻ nào lười ngang ngược như vậy…

- Ta là một Hoàng Kim cấp, tuy có lòng nhưng bất lực!

Trần Thư nhún vai, nói:

- Mặt khác, nếu ta động thủ, phải lao động để đổi lại thù lao, chỉ có vẩy nước mò cá có được tiền mới là phong cách kiếm tiền của ta!

- …

Mọi người cùng nhau giật mình, cảm thấy có chút đạo lý.

- Được rồi!

Lão Hắc lắc đầu, nói:

- Nhiệm vụ của tội phạm chỉ là bảo vệ mạng sống của chúng ta, không phải chiến đấu.

Hắn ta từng nhìn thấy Trần Thư xuất thủ cướp sạch tài nguyên của Thú Hoàng, nhưng rõ ràng là nhờ dùng Dược Tề, chiến

lực của Trần Thư cũng chỉ là Hoàng Kim cấp, khả năng trợ giúp chiến đấu thực ra cũng không lớn.

Những người còn lại cũng không nói nữa, có thể bảo vệ tính mạng của bọn hắn, đã có tác dụng lớn rồi.

Trong chốc lát.

Bọn hắn đi sâu vào trong hang động, tìm tới nơi giấu bảo vật của Địa Long.

Có thể có huyết mạch của rồng, bọn hắn đều là cá mè một lứa, tham lam tột cùng, đều có đam mê với bảo vật.

- Thật nhiều tài nguyên Vương cấp…

Mọi người thần sắc chấn động, phía trước đủ loại tài nguyên chồng chất thành núi, làm thị giác thỏa mãn tột độ.

Không đến nửa giờ, đã phân chia xong tài nguyên.

Lúc rời đi.

Trần Thư thần sắc khẽ giật mình, thi thể Hắc Ám Địa Long vẫn ở chỗ cũ, nhưng huyết nhục của chúng nó đã trở nên ngả màu, giống như bị mất chất dinh dưỡng.

- Là do tế đàn.

Lão Hắc cũng không kinh ngạc, mở miệng giải thích:

- Tế đàn cần hấp thụ Linh lực, cần phải có động lực, mà thi thể là huyết nhục tinh hoa, chính là động lực của nó!

- …

Trần Thư nhìn hang động trước mắt, trong mắt có suy nghĩ.

Bởi vì tính đặc thù của nó, vạn vật sinh linh đều muốn chiếm lấy, sẽ không ngừng đến đây chém giết, mà thi thể còn sót lại lại có thể nạp linh lực cho nó, tiếp tục dụ hoặc sinh linh.

Hắn mơ hồ cảm thấy cái gọi là tế đàn, giống như một sinh vật có sự sống, vẫn luôn săn bắt đủ loại hung thú.

Trần Thư không quá bận tâm, dù sao thì những không gian khác nhau sẽ có những đặc điểm khác nhau.

Đoàn người rời khỏi hang động, tiếp tục cuộc hành trình thu thập tài nguyên.

Thời gian một tháng thoáng chốc đã qua.

Năm người phối hợp càng ngày càng ăn ý, cho dù là đại hung thú Vương cấp tam tinh cũng không thoát được sự truy sát của bọn hắn.

Trong thời gian ngắn như vậy, mỗi người đều kiếm được vô số tài nguyên, quả thực gần như chỉ há miệng chờ sung rụng.

Mà mối quan hệ của mọi người trong đoàn cũng đã thay đổi, không còn cảnh giác và lạ lẫm, mà trở nên tương đối hòa hợp.

Tất nhiên, đây chỉ là mặt ngoài, trong lòng nghĩ như thế nào đương nhiên không ai biết ai.

- Thoải mái quá…

Trần Thư hai tay tựa ở sau đầu, trong miệng ngậm một nhánh cỏ màu đen, nói:

- Đáng tiếc, chúng ta còn chưa tìm được nơi tàng trữ bảo vật của Thú Hoàng.

- Sớm muộn gì cũng sẽ tìm được.

Lão Hắc ngược lại không gấp gáp, nói:

- Chúng ta còn nhiều thời gian.

Mặc dù đã có không ít hung thú bị bọn hắn săn giết, nhưng vẫn không làm kinh động đến Thú Hoàng, các trận chiến sau bọn họ đều diệt sạch gọn gàng, không mảy may có hung thú nào báo cáo được với Thú Hoàng.

Giờ phút này, Lão Hắc dường như nghĩ đến cái gì, mở miệng nói:

- Các vị, ta có hai vấn đề luôn giấu ở trong lòng, không biết có nên nói hay không?

- Hắc ca, có lời gì cứ nói thẳng đi.

Dương Bất Nhân mở miệng nói ra, bộ dáng nghiêm chỉnh thuận theo giống như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Khoảng thời gian này, Lão Hắc đã được xem là chủ lực của nhóm, lực chiến đấu mạnh mẽ đã là chinh phục mỗi người!

- Được!

Lão Hắc hắng giọng một cái, nói:

- Thực ra ta cảm thấy, khoảng thời gian này thu hoạch lớn nhất không phải tài nguyên, mà là có thể quen biết mọi người!

- Nói thật, ta đã từng thành lập ngự thú đoàn, nhưng gặp phải đồng đội không hề ăn ý, trở thành gánh nặng của ta!

- Nhưng các ngươi không giống vậy, ta cảm thấy năm người chúng ta hợp tác vô cùng ăn ý!

- …

Trần Thư ở bên cạnh hai tay ôm ngực, bất động nhìn đối phương, thực sự rất muốn xem ở bên trong hồ lô có loại Dược gì.

Lão Kim mở miệng nói:

- Hắc ca, có lời gì cứ việc nói thẳng!

- Được rồi! Thực ra ta có một đề nghị!

Lão Hắc mở miệng nói ra:

- Không bằng chúng ta kết bái huynh đệ, thế nào?

- Ta hi vọng, hợp tác lần này, chỉ có bắt đầu, mà không có kết thúc!

Nghe xong lời này, trong mắt mọi người đều đã động tâm, có thể cùng một cường đại Ngự Thú Sư tạo mối quan hệ, đương nhiên là chuyện tốt.

- Ta đồng ý…

Lúc này, Thập Tam mở miệng nói:

- Bây giờ là loạn thế, muốn sống sót chỉ dựa vào một người không thể được, nhưng nếu như chúng ta liên thủ, Thú Hoàng đều chưa hẳn có thể làm gì được chúng ta.

- Thập tam tỷ nói không sai, ta cũng tán thành!

- Đồng ý!

Trong lúc nhất thời, ba người đều gật đầu đáp ứng, đồng thời ném ánh mắt nhìn về phía Trần Thư.

- …

Chương 1855 - Lãnh địa của Tử Vong Thiên Kỵ sĩ

Trần Thư mặt mang ý cười, mở miệng nói:

- Chuyện tốt, ta đương nhiên cũng đồng ý!

Trong lòng hắn không ngừng suy tính, chẳng lẽ Lão Hắc đang có ý đồ gì?

Qua một thời gian tiếp xúc, hắn đã ý thức được, bốn người đều không phải hạng người lương thiện gì, không có khả năng bởi vì một phi vụ hợp tác đã có giao tình.

Nhưng hiện tại xem ra, hắn chưa tìm ra điểm bất lợi, đương nhiên cũng đáp ứng.

Về phần Đại Lực là người thường, sẽ không tham dự.

Không bao lâu, năm người cử hành một nghi thức kết nghĩa đơn giản.

Lão Hắc cười nói:

- Tuổi của ta lớn nhất, là đại ca, không vấn đề gì chứ?

- Tất nhiên!

Mọi người gật đầu, Trần Thư cũng hùa theo.

Trong lúc nhất thời, quan hệ của mọi người hình như thân thiết hơn một chút.

Nhưng Trần Thư vẫn duy trì cảnh giác.

Mặc dù ngoài miệng nói nhiệt tình, nhưng nếu như đối phương đòi chia thu hoạch cao hơn ban đầu thì…

Thật xin lỗi, ta không quen…

- Các vị, là đại ca, ta nói trước nhé.

Lão Hắc mỉm cười, nói:

- Phân chia thu hoạch lần này sẽ không sửa đổi, hơn nữa sau này hành động củ chúng ta, cũng sẽ phân chia rõ ràng, giữa huynh đệ với nhau cũng cần lợi ích để duy trì, đạo lý này ta hiểu!

Những người còn lại gật đầu, nhẹ nhàng thở ra, xem ra chỉ là kết nghĩa đơn thuần.

- Lão Kim tuổi tác đứng thứ hai, là nhị ca…

Không bao lâu, mọi người đã phân chia xong bối phận, mà Trần Thư là người nhỏ nhất.

Mọi người nở nụ cười, xưng thứ tự:

- Đại ca nhị ca…

- Nhị đệ tam muội…

- Tam tỷ nhị ca…

- Đại đệ ngũ ca…

Trải qua kết bái đơn giản, quan hệ của đám người này trở nên hài hoà hơn.

- Tội phạm lão đệ, Hoa quốc các ngươi phát triển tốt thật đấy, ngươi không cần phải chạy trốn đâu?

Nữ nhân có biệt hiệu thập tam đi tới bên cạnh Trần Thư, không chút để ý hỏi.

- Chạy trốn sao?

Trần Thư ngơ ngác, nói:

- Ta là anh hùng trong nước, ta trốn làm gì?

- Ơ…

Thập tam cũng sững sờ, nói:

- Vậy ngươi xuất ngoại tới Hắc Châu là muốn…

- Vơ vét tài nguyên chứ sao.

Trần Thư mở miệng giải thích:

- Cường giả trong nước quá nhiều, tài nguyên không đủ để phân chia.

- Như vậy sao…

Thập tam dường như nghĩ đến cái gì, thở dài, nói:

- Cố mà trân quý đi, thật sự hâm mộ ngươi còn có nhà có thể trở về.

- Thập tam tỷ, cố hương của ngươi…

- A… đã sớm không còn nữa rồi . .

Thập tam ngắm nhìn chân trời, lẩm bẩm nói:

- Quê hương của ta là thế lực nhân loại đầu tiên ở Lam Tinh bị hung thú công phá…

- Nén bi thương nén bi thương.

Trần Thư an ủi hai câu, nói:

- Miễn còn sống là còn có hi vọng.

Thập tam gật đầu một cái, sau đó trong mắt đã có vẻ chờ mong, nói:

- Ta… Có thể gia nhập Hoa quốc các ngươi không?

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, ngược lại có chút bất ngờ, dù sao đối phương cũng là Vương cấp nhị tinh, được xưng là chiến lực mũi nhọn.

Hắn không trả lời, nói:

- Điều này ta không làm chủ được.

- Vậy ngươi có thể giúp đỡ viết một phong thư tiến cử, hoặc cho một tín vật của ngươi không.

Thập tam nở nụ cười xinh đẹp, nói:

- Dựa vào uy vọng của ngươi, chắc chắn là hữu dụng

- Điều này sao…

Trần Thư sờ cằm, nói tiếp:

- Ta cũng không có tín vật gì, như vậy đi, đến lúc đó ngươi cùng ta trở về Hoa quốc, ta tiến cử ngươi với lão gia tử.

- …

Sâu trong đôi mắt Thập tam hiện lên sự thất vọng, nhưng sau đó cũng không nói gì thêm.

Đám người lại tiếp tục hành trình cướp bóc của bọn hắn.

Ba ngày thoáng chốc trôi qua.

Bọn hắn đã đi tới sâu bên trong [Tử Vong Tế Đàn].

Năm người quen thuộc nhau, thậm chí còn tiết lộ lai lịch của mỗi người, đương nhiên là thật hay giả còn phải chờ khảo chứng.

Nhưng mà mặt ngoài, bọn hắn đã là một ngự thú đoàn đoàn kết hữu ái.

Giờ phút này.

Thần sắc Lão Kim đột nhiên chấn động, trong mắt đã có một vẻ kinh dị.

Chỉ thấy thân thể Tử kim sắc Lão Thứ trên đầu hắn ta run rẩy, trong mắt sự hưng phấn cực hạn, chỉ về phía đỉnh núi xa xa.

Trong mắt Lão Kim tràn ngập vui mừng, ngữ khí gấp rút nói:

- Phía trước có truyền kỳ vật liệu!

Trong lúc nhất thời, những người còn lại cũng thần sắc chấn động, trở nên vô cùng kích động.

Khiến bọn hắn hưng phấn, không phải là truyền kỳ vật liệu, mà là nơi cất giữ truyền kỳ vật liệu, xác suất lớn là Thú Hoàng lãnh địa!

Bọn hắn cuối cùng cũng tới được địa điểm mà bọn hắn muốn đến nhất!

- Lãnh địa của Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ ư?

Lão Hắc lẩm bẩm nói:

- Các vị các huynh đệ, chúng ta có thu hoạch lớn rồi!

Những người còn lại cũng nuốt ngụm nước bọt, hai mắt tràn đầy vẻ tham lam, giống như con sói đói.

Đây chính là lãnh địa của truyền kỳ sinh vật!

Bảo vật bên trong thậm chí có thể khiến bọn hắn có thể bóp chết ngự thú đẳng cấp cao hơn!

- Cẩn thận một chút!

Thập tam cũng không mất đi lý trí, tỉnh táo nói:

- Có thể sẽ có phục kích.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người bình tĩnh lại.

Cho dù không có truyền kỳ sinh vật, xác suất lớn cũng có Vương cấp hung thú đang canh gác.

- Chúng ta không cần thuấn di, dần dần tới gần là được rồi.

Lão Hắc giống như đại ca ánh mắt trầm tĩnh, đồng thời nói:

- Các vị tuyệt đối không được rời khỏi phạm vi khế ước linh của ta!

Chương 1856 - Lãnh địa của Tử Vong Thiên Kỵ sĩ (2)

Trong lúc nhất thời, Huyết sắc u linh tràn ngập hồng quang, bao quanh mỗi người.

Bốn phía tràn ngập khí tức tử vong, một khi khí tức của bọn hắn bị lộ, sẽ gặp nguy hiểm, xác suất lớn sẽ khiến hung thú cảnh giác.

Cho dù không thuấn di, tốc độ tiến lên của mọi người cũng tương đối nhanh, rất nhanh đã đi tới đỉnh núi trước mặt.

Mà giờ khắc này.

Tử kim sắc Lão Thứ kêu “Chi chi”, ánh mắt sáng rực, nhìn phía về phía tế đàn to lớn!

Chỉ thấy vô số Cự cốt cắm ngược trên mặt đất, trên đó có vết máu đỏ sậm, không ngừng toát ra khí tức tử vong, mà ở trên

không, tràn ngập sương mù màu đen, dường như đang có sinh linh khủng bố nào đó đang ẩn nấp, làm lông tơ người ta dựng đứng!

Rất nhanh mọi người tâm thần chấn động, phát giác được bản chất của sương mù màu đen, dường như đang ngưng tụ linh khí chân thật nào đó!

Là tế đàn của Thú Hoàng, nó đương nhiên hưởng dụng tế đàn đẳng cấp cao!

- Là Thú Hoàng lãnh địa!

Hai con ngươi Lão Hắc sáng lên, vẻ mặt tham lam, thậm chí ngay cả thân thể cũng hơi run rẩy.

Những người còn lại cũng giống như vậy, đối mặt với tài nguyên to lớn sắp tới tay, đã có người không thể khắc chế được…

- Sắp tới rồi sao?

Trần Thư tự lẩm bẩm, nội tâm cũng tràn đầy vẻ chờ mong.

Nếu là bình thường, bên trong Thú Hoàng lãnh địa sẽ có đủ loại tài liệu trân quý, khiến người ta vô cùng ước ao.

Mà bây giờ, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ vận chuyển toàn bộ tài nguyên của Hắc Châu qua đây, tài phú trong lãnh địa đã có chút khó có thể tưởng tượng.

Vạn ức? Mười vạn ức? Thậm chí nhiều hơn? !

Lão Hắc nuốt ngụm nước bọt, nói:

- Nhị đệ, thăm dò sinh vật phụ cận một chút…

Lão Kim gật đầu, truyền đạt mệnh lệnh cho khế ước linh trên đầu.

- Chi chi…

Tử kim sắc Lão Thứ nháy mắt tràn đầy kim quang, hai con ngươi như ánh mặt trời, bắt đầu thăm dò toàn bộ tình huống của tế đàn.

Mà Huyết sắc u linh bên cạnh lão Hắc cũng xuất thủ, hoàn toàn che đậy khí tức.

Mười phút đồng hồ sau.

Kỹ năng mới của Tử kim sắc Lão Thứ cuối cùng cũng kết thúc, kim quang trong hai tròng mắt nó ảm đạm, tràn ngập vẻ mệt mỏi.

Lão Kim chắc chắn nói:

- An toàn, không tìm được bất kỳ dấu tích nào của hung thú!

- Không có?

Tất cả mọi người khẽ giật mình, trong lòng dâng lên một chút cảnh giác.

Theo lý mà nói, tài phú kếch xù như vậy, tất nhiên sẽ có cường giả thủ vệ.

- Điều này cũng bình thường thôi.

Lão Hắc đứng bên cạnh thấy dáng vẻ của mọi người như thế, cười giải thích nói:

- Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ tham tài sợ chết, hơn nữa tính cách đa nghi, nó không có khả năng để hung thú còn lại tới bảo vệ tài bảo của nó.

- Vậy thì cũng quá qua loa rồi, không sợ hung thú còn lại vụng trộm tiến vào sao?

- Có thể nó tự bố trí thủ đoạn riêng của mình không nhỉ?

Lão Hắc nghĩ ngợi nói:

- Đợi lát nữa chắc cần phải để cho Ngũ đệ ra tay rồi.

Trần Thư gật đầu nói:

- Không thành vấn đề, phần lớn phòng ngự ở trước mặt ta đều vô dụng.

Cấp ưu tiên của [Không Gian Bí Lực] tương đối cao, không gian cấm vụ cũng không thể ngăn được hắn, đây cũng là lý do vì sao lão Hắc dùng số tiền lớn mời hắn.

Thời gian dần dần trôi qua, mọi người đi tới bên cạnh tế đàn to lớn.

Chỉ thấy bốn phía tràn ngập khí tức tử vong khiến cho tâm thần người ta không yên, theo bản năng không dám bước một bước về phía trước nữa.

- Đại Lực, không sao chứ?

Trần Thư nhìn về phía Đại Lực bên cạnh, đối phương chỉ là người bình thường, cho dù có đồng phục bệnh nhân, cũng không chịu nổi hoàn cảnh tồi tệ như vậy.

- Có thể chịu nổi.

Trạng thái của Đại Lực cũng không kém, thấp giọng nói:

- Thực đơn của Lão tân sẽ giúp đỡ.

- Vậy là tốt rồi.

Trong lòng Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, nếu Đại Lực không chống đỡ được, chỉ có thể lui ra ngoài trước rồi nói sau.

Giờ phút này, lão Hắc một ngựa đi đầu, đi tới trước hai Cự cốt.

Bên cạnh Huyết sắc u linh khẽ động, giống như vật vô hình, lặng yên không tiếng động tiến về phía trước, muốn theo khe hở chính giữa của Cự cốt mà xuyên qua.

Nhưng một giây sau, thân thể của nó bỗng nhiên ngừng lại, khó mà tiến thêm ra một bước, dường như bị ngăn cản.

- Quả nhiên có thủ đoạn phòng ngự!

Trong lòng Lão Hắc không hề kinh ngạc, mà lần nữa ra lệnh cho khế ước linh lại lần.

Huyết sắc u linh rít lên một tiếng, nháy mắt hóa thành hư thể, tựa như sương mù đỏ ngòm, bao trùm bên trên ẩn hình bích chướng trước mặt.

Xì xì ——

Âm thanh nhai nuốt kinh dị vang lên, Huyết sắc u linh đang nỗ lực phá hoại kỹ năng của Thú Hoàng.

Nhưng mà, chỉ một phút sau, Huyết sắc u linh rút lui trở về.

Lão Hắc lắc đầu, nói:

- Phía trên cường độ cực cao, ta không chắc có thể phá vỡ, hơn nữa động tĩnh rất lớn, sợ rằng sẽ hấp dẫn hung thú phương xa đến đây.

Nói xong, ánh mắt hắn ta nhìn về phía Trần Thư, ra hiệu hắn tới ra tay.

- Ta thử xem.

Thỏ Không Gian nện bước đi tới, tràn đầy tự tin, nháy mắt ném ra một đạo không gian ấn ký.

Ấn ký hơi hơi sáng lên, nhưng không thuấn di rời đi.

- Có không gian cách trở ư?

Hai con ngươi Trần Thư khẽ động, ra lệnh cho thỏ.

Chương 1857 - Hôm nay là ngày tốt để kiếm tiền

Trong chốc lát, trên trăm đạo không gian ấn ký trôi nổi, lít nha lít nhít bao trùm trên mình Thỏ Không Gian.

Nhìn số lượng khổng lồ như thế, trong lòng tất cả mọi người giật mình, không khỏi có chút thèm muốn.

Loại kỹ năng đỉnh tiêm này, Vương cấp tam tinh Ngự Thú Sư chưa chắc đã có, kết quả lại bị một hoàng kim Ngự Thú Sư nắm giữ.

Vào thời khắc này, thân thể Thỏ Không Gian khẽ động, đột nhiên biến mất tại chỗ.

Một giây sau, nó lần nữa xuất hiện, về tới bên cạnh Trần Thư.

Trần Thư cười nói:

- Có thể đi vào rồi!

Trong lúc nhất thời, thần sắc mọi người thần sắc, không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy.

- Ngũ đệ, chẳng trách ngươi có thể giành được ba phần, quả thực còn mạnh hơn ta nhiều?

Dương Bất Nhân cười nói, trong mắt đã có mấy phần kính nể.

- Về phương diện này ta cũng khá ổn.

Trần Thư cười cười, nói tiếp:

- Số lượng không gian ấn ký của ta không đủ, không thể một lần truyền tống đi vào, yêu cầu lần lượt.

Nếu như chỉ truyền tống bản thân Ngự Thú Sư, ngược lại có thể, nhưng nếu như cộng thêm cả khế ước linh thì không đủ, trừ phi đập thêm bạo tẩu dược tề.

Hiện tại cũng không phải là đại chiến gì, hắn không cần thiết phải cắn thuốc.

- Hả?

Trong lúc nhất thời, mọi người nhìn hai bên, thoáng chốc trầm mặc.

Lão Hắc mở miệng nói:

- Như vậy đi, ta cùng Kim nhị đệ, Bất Nhân đi vào trước, thập tam cùng tội phạm vào sau, thế nào?

- Ta không có vấn đề gì.

Trần Thư gật đầu nói, hắn phụ trách truyền tống, tất nhiên muốn ở lại cuối cùng, dù sao hắn cũng không dám rời Thỏ Không Gian quá xa.

- Được!

Không bao lâu, mọi người đạt thành nhất trí, không bởi vì sự sắp xếp này mà xuất hiện ngăn cách.

Cùng lúc đó, Huyết sắc u linh của Lão Hắc một phân thành hai, trong đó một con đi tới bên cạnh Trần Thư.

Hắn ta mở miệng giải thích:

- Khế ước linh của ta sẽ hỗ trợ che giấu khí tức của các ngươi.

Trần Thư không ý kiến, chỉ liếc qua U linh, cũng không để ý.

- Vù vù ~

Giờ phút này, hai con ngươi Thỏ Không Gian khẽ động, mấy trăm đạo không gian ấn ký lao ra, truyền tống ba người lão Hắc truyền tống đến bên trên tế đàn.

Thỏ ngồi tại chỗ, chờ đợi kỹ năng hồi chiêu.

Thập tam đi tới, vẻ mặt khó hiểu, nói khẽ:

- Tội phạm, ngươi không sợ bọn họ vào trước chúng ta một bước lấy hết bảo vật đi sao?

- Nếu như đã kết nghĩa, ta đương nhiên tin tưởng đại ca vô điều kiện!

- …

Thập tam nhìn chằm chằm Trần Thư một chút, nhất thời nhìn có chút không nhìn ra con hàng này nói thật hay giả nữa…

- Tội phạm ta không có ưu điểm gì khác, chỉ là rất nghĩa khí thôi!

Trần Thư vỗ vỗ ngực, đại khí nói.

- …

Thập tam không tiếp tục mở miệng nữa, mà yên lặng ngồi cạnh chờ đợi.

Hai giờ sau.

Trần Thư mang theo Thập tam cùng Đại Lực cùng truyền tống đến bên trong tế đàn, thuận lợi đi tới Thú Hoàng lãnh địa.

- Các ngươi tới rồi.

Đám người Lão Hắc vẫn luôn đứng đó chờ, không hề có dấu hiểu từng rời đi.

- Có thể xuất phát rồi!

Nhìn tế đàn trống trải trước mắt, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt cuồng nhiệt.

Trần Thư cũng vô cùng xúc động, có lẽ là bởi vì Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ cường đại, nơi này có thể còn kích thích hơn lãnh địa Ác ma Bức Hoàng mà hắn cướp bóc lần trước…

Trong tế đàn, khắp nơi đều hiện đầy khí vụ màu đen thâm thúy, đây thực chất là sự kết hợp của Hóa linh khí và Khí tức tử vong, mặc dù không gì nguy hiểm, nhưng ngăn lại ngăn chặn tầm mắt của bọn họ.

Cho dù là Vương cấp cũng không thể nhìn thấu, chỉ có thể dựa vào Tử Kim sắc Lão Thứ của Lão Kim phân biệt phương hướng.

Đoàn người đi được một lúc thì dừng bước, vẻ mặt tham lam nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trước trên mặt đất trống trưng bày gần ngàn rương đen đang mở, trong đó tràn đầy đủ loại đẳng cấp tài nguyên, nhưng mà cũng có một phần là rương rỗng.

Rõ ràng, đây là tài nguyên trước đó dùng để dẫn dụ Trần Thư, bởi vì kế hoạch thất bại, chỉ có thể ném tài nguyên tới nơi đây.

- Thật sự đến đúng chỗ rồi!

Thần sắc Lão Hắc chấn động, hắc hắc cười không ngừng, nói:

- Các vị, hành động thôi!

Trong lúc nhất thời, đoàn người cùng tiến lên, dựa theo tỉ lệ chia chác, vơ vét tài nguyên trước mắt.

- Hôm nay đúng là ngày tốt để kiếm tiền…

Trần Thư huýt sáo, cũng vui không ngậm được miệng.

Theo dự đoán của hắn, đây chỉ là một phần nhỏ trong tài phú của Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ mà thôi.

Trong chốc lát, mỗi người đều vui vẻ ra mặt, mới vào đã giành được trên trăm ức tài nguyên, có thể nói là khởi đầu tốt đẹp.

- Truyền kỳ vật liệu ở phía trước!

Lão Kim chỉ hướng sâu trong hắc vụ, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Mọi người nghe xong lời này, lại lần nữa không kịp chờ đợi xuất phát, đi thẳng đến vị trí chính giữa của tế đàn.

Một giờ sau.

Bọn hắn đi tới chỗ cần đến, chỉ thấy phía trước trưng bày một tế đàn to lớn, mà xung quanh có mấy pho tượng điêu khắc màu đen.

Bốn pho tượng điêu khắc dáng dấp khác nhau, có bức như rồng như hổ, cũng có Đại Bàng giương cánh, cũng có Ác ma hung thú tướng mạo dữ tợn.

- Cẩn thận chút, đây mới là cửa vào của lãnh địa Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ!

Chương 1858 - Thần kỹ… mất hiệu lực

Mọi người nhìn tế đàn tàn tạ, dính đầy vết máu đen, chính giữa xuất hiện một cái hố lớn, thông đến một địa điểm không xác định.

Lão Hắc vẫn dẫn đường, bước từng bước tiến vào cửa động.

Những người còn lại không chút do dự, lần lượt đi theo.

Vù vù vù.

Tiếng gió hung dữ bên tai, chấn động màng nhĩ, may mà tố chất thể lực của họ kinh người, mặc kệ tiếng gió.

Đại Lực bên cạnh dùng đồng phục bệnh nhân tâm thần quấn lấy đầu mình, ngăn cản cơn cuồng phong.

Thời gian trôi qua.

Bọn hắn vẫn đang rơi xuống, dường như không có điểm kết thúc, thậm chí còn khiến người ta hoài nghi liệu có rơi ra khỏi đầu kia của Lam Tinh hay không…

Ầm!

Cuối cùng, Lão Hắc mang theo Khế Ước Linh hạ xuống đầu tiên và ngăn cản xu thế hạ xuống.

Những người còn lại cũng lần lượt rơi xuống.

Ánh mắt của họ lập tức hướng về hang động ngầm trước mặt.

Cũng giống như hang động mà bọn hắn đã cướp sạch toàn bộ của cải trước đây, nhưng bao la hơn nhiều, xung quanh rải rác

nhiều vật thể phát sáng .

- Vương Cấp vật liệu?!

Trần Thư hơi giật mình nhìn một phiến đá xanh bên cạnh.

- Con hàng này xa xỉ như vậy sao?

Một giây tiếp theo, hắn moi nó ra và cẩn thận cất đi.

Thấy vậy, những người còn lại mặt tràn đầy hưng phấn, nhìn bốn phía trên vách động khảm nạm đủ loại vật liệu.

- Cẩn thận một chút!

Lão Hắc nhắc nhở:

- Có thể sẽ có nguy hiểm mà không hay biết!

Những người còn lại đều gật đầu một cái, nhưng không dừng động tác.

Dù điên cuồng vơ vét nhưng trong lòng họ luôn đề cao cảnh giác, gặp bất cứ nguy cơ nào cũng có thể phản ứng kịp.

Thời gian trôi qua.

Đoàn người tiến sâu vào trong hang động, dọn sạch các vách động gần đó, có thể nói là không tìm thấy dù chỉ là một cọng lông.

Một giờ sau.

Bốn phía vách động lại không có tài nguyên, mà tầm nhìn của họ đột nhiên trở nên sáng tỏ thông suốt, mà đi tới vị trí một cái đại sảnh tương tự.

Trong đại sảnh không có bảo vật, nhìn có vẻ hoàn toàn trống không, nhưng phía trước xuất hiện sáu thông đạo, thông hướng không biết dẫn đến chỗ nào.

- Vật liệu truyền kỳ thì ở một thông đạo!

Lão Kim liếm môi một cái, cả người run lên vì xúc động.

- Được rồi, vơ vét cái đầu tiên trước!

Lão Hắc gật đầu, mang theo một đoàn người, đi thẳng về phía trước.

- Sáu thông đạo…

Con người Trần Thư đảo một vòng, muốn phái một Khế Ước Linh đi tới những thông đạo khác tìm kiếm trước.

Nhưng những người còn lại cũng không phải kẻ ngốc, giờ phút này bọn họ đều cảnh giác, mơ hồ cảnh giác lẫn nhau, cũng không cho bất kỳ kẻ nào cơ hội.

Mọi người bước vào cái thông đạo đầu tiên, đi thẳng vào vực sâu.

Vào lúc này, Dương Bất Nhân hình như đã nghĩ ra điều gì đó, vừa cười vừa nói:

- Tam tỷ, phía trước có thể có nguy hiểm, cho bọn ta thêm một kỹ năng tàng hình đi.

- Hả?

Thập Tam hơi giật mình, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu, sau đó mỉm cười, ban kỹ năng cho mọi người.

Khi họ nhìn thấy con Tích dịch bên cạnh nàng, những người còn lại trông nhẹ nhõm, hiển nhiên tăng kỹ năng là giả, chủ yếu là đề phòng nàng thừa dịp phái Khế Ước Linh đến.

Trong chốc lát.

Bọn hắn đi đến cuối thông đạo, tầm nhìn đột nhiên trở nên sáng tỏ thông suốt, đi tới một vị trí rộng rãi.

Tuy nhiên, khác với sảnh trước, nơi này không còn trống nữa mà có năm chiếc hộp nhỏ tinh xảo, được đặt trên bệ đá.

Chiếc hộp mở ra, bọn hắn lập tức nhìn thấy bảo vật trên đó.

- Năm vật liệu truyền kỳ?!

Thần sắc của tất cả mọi người đều là kinh ngạc, hai mắt giống như sói đói, lục quang lờ mờ xuất hiện.

Dương Bất Nhân thử thăm dò nói:

- Mỗi người một phần?

Dựa theo tỉ lệ.

Lão Hắc liếc nhìn Trần Thư nói:

- Đây là những gì đã thỏa thuận ngay từ đầu.

Vừa nghe lời này, ánh mắt của Dương Bất Nhân có chút khác lạ, nhưng không mở miệng phản bác.

Cuối cùng Trần Thư cầm hai vật liệu truyền kỳ, về phần giá cả chênh lệch hắn dùng phần tài nguyên còn lại bù vào, là để cho hắn có quyền ưu tiên lựa chọn đây?

Nhưng vật liệu truyền kỳ căn bản không có giá thị trường, lại không có lượng tài nguyên nào có thể bù đắp cho nó.

Trần Thư phớt lờ sự kỳ lạ của mọi người và cất đi hai vật liệu truyền kỳ với vẻ mặt hạnh phúc.

Nhất thời, bầu không khí của đám đông dường như trở nên có chút kỳ quái.

Đôi mắt của Dương Bất Nhân nhìn về phía Trần Thư, sự kính phục và cảm tình ban đầu đã không còn nữa, nhưng lại có một ý tứ không thể giải thích được.

Quan hệ kết nghĩa của mọi người dường như có một chút rạn nứt …

- Được rồi, nếu như ta đoán không sai, năm thông đạo kia đều có tài nguyên dồi dào!

Thấy vậy, Lão Hắc nhanh chóng nói:

- Đây chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Nghe xong lời nói này, Dương Bất Nhân thu hồi dáng vẻ vừa rồi nói thêm:

- Đại ca nói không sai!

Thời gian dần dà trôi qua.

Mọi người lần lượt đi đến các thông đạo còn lại, quả nhiên là chất đầy đủ các loại tài nguyên, hơn nữa sớm đã được phân thành các loại .

Thông đạo đầu tiên là tư liệu truyền kỳ, cái thứ hai thì là Vương Cấp…

Hai ngày trôi qua.

Mọi người đều đã vét sạch lãnh địa của Thú Hoàng, có thể nói là vô cùng chuyên nghiệp …

Cả đoàn người quay trở lại đại sảnh lãnh địa, đang thảo luận điều gì đó với nhau.

Chương 1859 - Con mẹ nó kịch bản đều loạn hết rồi

- Nếu loại trừ các vật liệu truyền kỳ, sơ bộ khoảng ba nghìn tỷ tài nguyên…

Trần Thư ngồi trên bệ đá, chống cằm nói:

- Con số này không đúng lắm?

Mặc dù đây là thiên văn số tự, nhưng hai Thú Hoàng đã làm chủ toàn bộ [Tử Vong Tế Đàn] thậm chí toàn bộ Hắc Châu.

Sự giàu có mà bọn chúng sở hữu không thể so sánh được với Bức Hoàng trong [Sào huyệt Ác Ma].

- Chẳng lẽ con ngựa kia cũng có lãnh địa?

Lão Kim ở một bên vẻ mặt trầm ngâm nói:

- Chúng ta chỉ mới tìm được một lãnh địa trong số đó.

- Cũng có khả năng!

Lão Hắc gật đầu nói:

- Tóm lại lãnh địa này đã hết tài nguyên rồi.

- Tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?

Thập Tam liếm môi một cái rồi nói:

- Tìm một cái lãnh địa khác của Thú Hoàng…

Rời khỏi [Tử Vong Tế Đàn] trước!

Lão Hắc lắc đầu nói:

- Nếu để Thú Hoàng phát hiện ra chúng ta không thể rời đi được.

Dựa theo tính cách của Tử Vong Thiên Kỵ bọn hắn gặp phải đại nguy cơ!

- Đi không?

Trong mắt Dương Bất Nhân hiện lên một chút bất mãn, hắn ta nói:

- Đại ca, chúng ta không dễ gì mới đi vào đây được một chuyến, nếu như đợi đến lần sau, chúng ta có thể sẽ không có cơ hội tốt như vậy nữa!

- Bất Nhân tính mạng là quan trọng nhất!

Lão Hắc khẽ nhíu mày nói:

- Trong lòng ta thực sự bất an, sự việc thực tế tiến triển quá thuận lợi.

Dương Bất Nhân nghe xong lời này chỉ có thể cúi đầu nói:

- Được thôi…

Đoàn người đạt được sự đồng lòng lần lượt đứng dậy, quyết định ra rời đi trước rồi nói.

Vù vù.

ánh mắt Thỏ Không Gian khẽ động, Ấn Ký không gian lập tức xuất hiện, chuẩn bị mang người dời đi trước.

Nhưng một giây sau, thần sắc của hắn thay đổi, hắn nói trong sự kinh ngạc:

- Thần kỹ…mất hiệu lực?!

- Mất hiệu lực rồi?!

Vẻ mặt của mọi người đều cả kinh, rối rít quay đầu lại nhìn, đồng thời trong lòng đột nhiên chùng xuống,

Chẳng lẽ thật sự xảy ra biến cố ứ?

- Có vấn đề!

Trần Thư khẽ nhíu mày, trên người Thỏ đã có hơn trăm đạo ấn Không Gian Ấn Ký, nhưng lại không hề thuận lợi rời đi.

- Đừng hoảng loạn!

Ánh mắt của lão Hắc trầm tĩnh, nói:

- Lão Kim đã từng xác nhận rồi, ở đây không có sinh vật, có thể là tính đặc thù của tế đàn nơi đây!

Nghe được lời này, trong lòng của mọi người nới lỏng được một chút,

Dù sao cũng là lãnh địa của Thú Hoàng, có tính đặc thù một chút cũng bình thường thôi, huống chi tế đàn này vốn dĩ đã có chút không giống bình thường.

- Chúng ta cẩn thận một chút, đi bộ khỏi đây là được rồi!

Lão Hắc nhìn xung quanh, nói:

- Lão Kim, năng lực điều tra và năng lực bảo mệnh của ngươi mạnh nhất, tiến lên phía trước, ta ở giữa có thể phối hợp trước sau, Thập Tam chặn phía sau!

Vốn dĩ, theo lý mà nói, thực lực của lão Hắc mạnh nhất, nên đứng ở phía trước,

Nhưng lão Kim cũng không phản đối, mang theo Tử Kim Sắc Lão Thử đi lên phía trước,

Trần Thư và Dương Bất Nhân đương nhiên cũng không có ý kiến, chí ít bọn hắn ở vị trí chính giữa, xuất hiện mối nguy cũng có thời gian ứng phó.

Mọi người không phản đối, trong nháy mắt đã lập xong đội hình ngay ngắn, mà Đại Lực đương nhiên là ở bên cạnh Trần Thư.

Vào thời khắc này, vẻ mặt của bọn họ lại biến đổi,

Chỉ thấy sương mù màu đen dày đặc đột nhiên bốc lên khắp tứ phía,bên trong dường như có sinh linh đang bí mật dò xét vậy, càng tăng thêm cảm giác bất an cho bọn họ.

- Cẩn thận một chút, có vấn đề!

Trần Thư đi đến bên cạnh Đại Lực, đồng thời trong tay đã lấy Bạo Tẩu Dược Tề ra,

Trạng thái bình thường của Thỏ Không Gian không thể rời đi, nhưng đã cắn thuốc thì lại khác rồi, hơn ngàn đạo Không Gian

Ấn Ký có thể phá vỡ phần lớn giam cầm.

Còn về những người còn lại… Thật không quen…

- Đừng nương tay, nếu không người xảy ra chuyện có thể chính bản thân mình!

Lão Hắc nhắc nhở một câu, tiếp theo triệu hoán ra ba con Vương Cấp Khế Ước Linh, bảo vệ hai bên của đội ngũ,

Bên cạnh Thập Tam vẫn không có Khế Ước Linh, nhưng thần sắc nàng ta vẫn điềm tĩnh, hiển nhiên là đã có chuẩn bị.

Đoàn người bắt đầu tiến về phía trước một cách thận trọng,

Dương Bất Nhân ở vị trí thứ tư, nét mặt hắn ta có chút sợ hãi, nhìn quanh nhìn quẩn,

Mặc dù thực lực là Vương Cấp Nhị Tinh, nhưng vừa nghĩ đến sự đáng sợ của Truyền Kỳ Sinh Vật, vẫn cứ bất an, có lẽ là tố chất tâm lý yếu một chút.

- Lại là Thú Hoàng sao…

Hai tròng mắt Trần Thư nhìn về sương mù đen kịt dày đặc bốn phía, trên đó tràn đầy khí tức tử vong, khiến người ta tâm thần bất định.

Đang lúc bọn hắn đi lên mấy trăm mét đột nhiên xuất hiện kinh biến!

Gầm!

Trong sương mù truyền đến một tiếng gầm thét kinh khủng, vang vọng khắp lãnh địa,

Thân thể mọi người chấn động, không ngờ rằng thực sự lại có sinh vật!

- Đừng hoảng hốt!

Vẻ mặt của lão Hắc trở nên ngưng trọng, mở miệng hỏi:

- Lão Kim, tình huống gì thế này?

- Ta không có phát hiện ra khí tức của sinh vật…

Lão Kim nuốt nước miếng một cái, nói:

- Cho dù là Vương Cấp Tam Tinh đều không thể trốn khỏi được điều tra của Tiểu Thử, trừ phi là…

Lời của hắn chưa nói hết , nhưng những người còn lại đều đã hiểu hết,

Hình như bọn họ đã trúng mai phục rồi…

- Đại ca, xảy ra chuyện sao?

Chương 1860 - Con mẹ nó kịch bản đều loạn hết rồi (2)

Dương Bất Nhân nhìn về lão Hắc ở phía trước, trong mắt tràn đầy bất an và sợ hãi.

- Nếu quả thật là Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ, thì đã sớm ra tay rồi, không thể nào chờ đến bây giờ!

Lão Hắc tĩnh táo phân tích nói:

- Tập trung tinh thần, chú ý sương dày bốn phía, không được buông lỏng nửa phần!

Trong nhất thời, mọi người rối rít triệu hoán ra Khế Ước Linh của mình, xếp dọc hai bên đội ngũ, đề phòng tấn công từ trong sương dày.

- Không đúng…

Trần Thư khẽ nhíu mày, suy tư điều gì đó,

Hắn không triệu hoán các Khế Ước Linh còn lại, chỉ cần có Thỏ Không Gian là được rồi, các Khế Ước Linh còn lại đối mặt với Truyền Kỳ, đều có vẻ hơi cồng kềnh.

Lúc này, sương dày khắp bốn phía không có động tĩnh nữa, dường như tiếng gầm thét khi nãy chỉ là ảo giác vậy.

Mọi người lại thận trọng đi về phía trước ba trăm mét,

Nhưng vào lúc này, sương dày đặc lại phun trào lần nữa, một tiếng gầm thét kinh thiên vang lên, dường như có sinh vật sắp lao ra.

Thân thể Dương Bất Nhân đột nhiên chấn động, giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi, theo bản năng để cho Khế Ước Linh hai bên tung ra kỹ năng, phòng bị tấn công trong sương dày.

Giây tiếp theo, dị biến đột nhiên xuất hiện,

Nhưng không phải đến từ hai bên sương dày đặc, mà là thành viên trong đội của bọn họ!

Chỉ thấy Thập Tam đứng cuối cùng đội ngũ thần sắc lạnh lẽo,

Bên cạnh nàng ta đột nhiên xuất hiện một cái đuôi thằn lằn màu đen, bắn mạnh về phía thân thể Dương Bất Nhân!

Không có biến động của kỹ năng, chỉ là một đòn tấn công thể xác thông thường mà thôi, nhưng vẫn không phải thứ mà thân thể loài người có thể chống lại.

Mà càng khiến cho người ta kinh ngạc là,

Dường như cùng lúc đó, Trần Thư cũng đã ra tay!

Thỏ Không Gian cầm trong tay một củ cà rốt khổng lồ, mạnh mẽ đánh tới phía trước đầu lão Kim, cũng là vì để che giấu, chỉ là đòn tấn công thể xác thông thường thôi.

Bịch bịch!

Hai tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, đều tràn đầy khiếp sợ và oán hận, hoàn toàn không đoán trước được tình cảnh này.

Đầu của Dương Bất Nhân bị cái đuôi con thằn lằn xuyên qua, máu tươi chảy xuống ròng ròng, bộ dạng trông rất đáng sợ,

Nhưng hắn ta không chết ngay lập tức ,

Vương Cấp Sinh Mệnh Lực, để cho hắn miễn cưỡng kéo dài hơi thở, có điều cái đuôi thằn lằn động một cái, là có thể đánh vỡ đầu của hắn ta, không có một cơ hội sống sót.

Nếu như lúc bình thường, đòn đánh lén vừa rồi đương nhiên hắn có thể phản ứng kịp,

Nhưng mới vừa rồi trong nháy mắt, hắn và Khế Ước Linh đều bị sinh vật không xác định trong màn sương mù đen kịt thu sự

chú ý, hoàn toàn không ngờ tới Thập Tam lại đột nhiên tấn công.

- Tại… Tại sao…

Hai tròng mắt của Dương Bất Nhân đầy sợ hãi, có thể cảm giác được sinh mệnh lực của mình đang không ngừng biến mất,

- Tại sao?

Giờ phút này, Thập Tam lướt qua Dương Bất Nhân, ánh mắt nhìn về Trần Thư phía trước,

Không chỉ là nàng ta, lão Hắc cũng nhìn về phía Trần Thư, hành động của tên này mới thật là bất ngờ, không có ai đoán được…

Vào lúc này, đầu của lão Kim vỡ vụn, đã biến thành một cái xác không đầu, Khế Ước Linh bên cạnh đã chết từ lúc nào,

- Thế nào?

Trần Thư ra lệnh cho Thỏ Không Gian thu thi thể của Khế Ước Linh về, đồng thời toét miệng cười một tiếng, nói:

- Không phải chúng ta đã sớm thương lượng xong rồi sao?

- …

Xoẹt!

Đuôi con thằn lằn trong đầu Dương Bất Nhân vẫy một cái, giết chết hắn ta trong nháy mắt!

Giây tiếp, Khế Ước Linh của hắn ta cũng chết theo, cũng bị Trần Thư cưỡng ép thu về,

Vẻ mặt của lão Hắc và Thập Tam hơi tức giận, nhưng tiếp theo bình tĩnh trở lại,

- Ngươi đã nhìn ra rồi à?

Lông mày lão Hắc khẽ nhíu, ánh mắt khó hiểu hiểu, thật sự nhìn không thấu Trần Thư,

Trên thực tế, hắn ta và Thập Tam cùng với lão Kim đã sớm quen biết, cùng nhau thực hiện không ít vụ giết người cướp

của.

Mà con mồi lần này, chính là Trần Thư và Dương Bất Nhân !

Đương nhiên nhiên, tài nguyên của [Tử Vong Tế Đàn] cũng là thứ đồ mà bọn hắn phải lấy được.

Vốn dĩ dựa theo kế hoạch, dùng sinh vật không xác định trong sương mù để thu hút sự chú ý của hai người,

Tiếp đó, Thập Tam tấn công giết chết Dương Bất Nhân, còn lão Hắc thì nhanh chóng giết chết Trần Thư,

Cho dù là Vương Cấp cũng có nỗi sợ hãi không rõ với Sinh Vật Truyền Kỳ, không thể nào giữ bình tĩnh,

Dương Bất Nhân chính một ví dụ vô cùng chính xác, kế hoạch của bọn hắn có thể nói là không có gì sơ suất.

Còn về việc kết nghĩa lúc trước, cũng là vì để cho hai người buông lỏng cảnh giác một chút.

Nhưng khiến cho người ta không ngờ tới là, tên Trần Thư này không lật bài ngửa theo thông lệ, lại trực tiếp động thủ giết chết lão Kim…

Con mẹ nó kịch bản đều loạn hết rồi…

Đồng thời, bởi vì Trần Thư tấn công bất ngờ, khiến cho lão Hắc không có cơ hội tập sát đối phương lần nữa,

Điều này cũng dẫn đến, trong mắt Dương Bất Nhân, dường như Trần Thư mới là cùng một bọn với bọn hắn, thậm chí ngay cả lão Kim cũng cho là mình bị phản bội.

- Nhìn ra được cái gì?

Trần Thư khẽ mỉm cười, nói:

- Ta cũng đã sớm nói, muốn mua Lão Thử của hắn ta, nhưng hắn ta không chịu bán, ta chỉ đành hạ độc thủ thôi.

- …

Chương 1861 - Tế Đàn Thú Hoàng không hợp lẽ thường

Vẻ mặt của hai người ngẩn ra, con mẹ nó cái này cũng coi là lý do sao? !

Có điều trên thực tế, thật ra là trước mắt Trần Thư đã xuất hiện chọn lựa…

- Ngươi có bị bệnh hay không vậy?

Vẻ lão của Hắc âm trầm,

Vốn tưởng rằng kế hoạch diễn ra khá thuận lợi, nhưng kết quả lại xảy ra chuyện rắc rối như vậy, năng lực điều tra của lão Kim khá là quan trọng.

- Vậy các ngươi thì sao? Giết chết Dương Bất Nhân vì để báo thù cho ta à?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Tên này mới vừa gặp mặt đã khiêu khích ta, thật ra ta cũng không tính toán làm gì, nhưng tính khí của các ngươi quá nóng nảy rồi?

- Báo thù cho ngươi?

Tâm trí hai người sững sờ, đều bị những lời quanh co khó tin quanh của Trần Thư làm cho choáng váng.

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Được rồi, bây giờ tất cả mọi người đều vui vẻ rồi, chúng ta đi thôi.

- Đi? Ngươi cho rằng ngươi còn có thể đi?

Lão Hắc liếm môi, nói:

- Thu hoạch trên người ngươi, cộng thêm tài nguyên của ngươi, có thể miễn cưỡng bồi thường mạng của lão Kim.

Hắn đã điều tra qua thân phận của Trần Thư, có thể nói là nhân vật quan trọng của Hoa quốc, người như vậy trên người không thể nào không có bảo vật.

- Các ngươi vẫn còn muốn giết ta?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Thật sự cho rằng tội phạm ca của ngươi dễ chơi sao?

- Ngươi cảm thấy, tại sao bọn ta phải tay vào lúc này sao?

Lão Hắc cười lạnh một tiếng, trong ánh mắt tràn đầy tàn khốc, nói:

- Truyền Kỳ Lãnh Địa, ngươi trốn không thoát đâu!

Nói xong, ánh mắt Huyết Sắc U Linh bên cạnh hắn ta động một cái, hủy bỏ kỹ năng che giấu khí tức,

Trong phút chốc, sinh mệnh khí tức trên người bọn hắn xuất hiện, không ăn khớp với nơi này.

Vù vù vù ——

Một lượng lớn sương mù đen kịt lại bốc lên bốn phía lần nữa, dường như là tự động mở ra cơ chế phòng ngự vậy, khắp cả tế đàn đều có Cầm Cố Chi Lực.

- Bây giờ, ngươi còn có thể chạy sao?

Lão Hắc khẽ mỉm cười, trong lòng đã có dự tính nói:

- Nơi đây nhằm vào, chính là Không Gian Thuấn Di, có thể nói là nơi tốt nhất để chôn thây ngươi đó!

Đương nhiên, sương mù lúc đầu, cũng là do lão Hắc lẳng lặng gây ra.

- Ngươi từng đến nơi đây?

Hai tròng mắt của Trần Thư chuyển động, đối phương đã rõ thủ đoạn Thú Hoàng để lại như vậy, ắt hẳn là đã từng đến nơi đây.

Lão Hắc không nói gì nói:

- Đương nhiên, dẫu sao bộ lạc Hắc Linh bọn ta cũng đã tồn tại mấy trăm năm, làm sao lại không hiểu chút gì về [Tử Vong Tế Đàn] chứ?

- Ta thật không nỡ giết một thiên tài như vậy.

Thập Tam bên cạnh vẫy vẫy tay, chỉ thấy trong sương dày xuất hiện hai đạo lục sắc u quang.

Một con sói khổng lồ với hai con mắt màu xanh lục bước ra, đi đến bên cạnh nàng ta, dáng vẻ vô cùng thân mật.

Rõ ràng, tiếng gầm thét vừa rồi, chẳng qua là Khế Ước Linh ngụy trang mà thôi.

- Nếu đã không nỡ, chi bằng chúng ta hợp tác, như thế nào?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Ngươi và ta liên thủ, giết chết lão già này, hắn có nhiều tiền hơn ta đó.

Thập Tam hơi ngẩn ra, tiếp đó cười khanh khách, nói:

- Đề nghị hay lắm, có điều tỷ tỷ ta là người giữ chữ tín nhất!

- Tỷ tỷ?

Trần Thư lắc lắc đầu, nói:

- Những gì ta nói vừa rồi là nói với lão Hắc, lão già kia là nói ngươi! Ngươi có thể tự mình biết lấy một chút được không?

- Con mẹ nhà ngươi…

Vẻ mặt của Thập Tam trở nên lạnh lẽo, trong lòng lập tức tràn đầy lửa giận, tên này quả thực rất biết cách phá vỡ phòng ngự…

- Xem ra ngươi thật sự cho là ta ức hiếp!

Giây tiếp theo, bên cạnh Thập Tam đột nhiên xuất hiện bốn con Khế Ước Linh, khí thế tăng vọt, bức xé ngụy trang phía trước.

- Vương Cấp Tam Tinh?!

Đồng tử Trần Thư co lại, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc,

Bây giờ cường giả cấp cao đã lạn đến phố lớn sao?

- Hừ! Đây là tập hợp Toàn Quốc Chi Lực, mới khiến cho ta đột phá!

Vẻ mặt của Thập Tam lạnh lùng, nói: - Để ta nói thật với ngươi, quê hương của ta không phải là bị hung thú đánh phá, mà là bị ta cướp sạch tài nguyên của cả nước trong vòng một đêm, tiếp đó tẩu thoát, chuyện này mới gián tiếp dẫn đến hủy diệt!

- Không phải chứ, ngươi vẫn còn rất tự hào à?

Trần Thư nhíu mày, cười nói:

- Cái lão già không có nhân tính kia!

- …

Vẻ mặt của Thập Tam lại sững sờ, sự tức giận trong ánh mắt còn không kiềm nén được nữa, thù độc nói:

- Ngươi sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu, ta sẽ từ từ hành hạ ngươi!

Trong phút chốc, mười ba con Vương Cấp Tam Tinh Khế Ước Linh xuất hiện, bao vây lấy Trần Thư.

Mà sương dày đặc ở khắp bốn phía, càng cầm giữ Không Gian Chi Lực của hắn.

Trong nhất thời, Trần Thư dường như rơi vào trong bế tắc…

Nhưng ngay lúc hai người kia sắp động thủ, một âm thanh kỳ dị bỗng nhiên từ vang lên từ trong sương mù,

- Đúng là một màn kịch hay…

- !!

Trong phút chốc, vẻ mặt của lão Hắc và Thập Tam thay đổi đáng kể, đặc biệt là người phía trước, mặt mũi lại càng tái nhợt, dường như đã nghĩ đến chuyện gì đó chẳng lành.

- Còn có người?

Vẻ mặt Trần Thư thay đổi, nhìn về phía xa nhất trong màn sương dày đặc,

Chương 1862 - Ngươi thật sự tham tài…

Nhưng vào lúc này, sương dày bốn phía lại bốc lên, tựa như thần tử đang nghênh đón Quân Vương, lần lượt tản ra, nhường đường cho hắn ta.

Mà ở con đường cuối, một thân thể cường tráng bước tới,

Trong phút chốc, trên mặt tất cả mọi người đều tràn vẻ khó tin,

Chỉ thấy một sinh vật cao mười thước đang sải bước đến, người nó khoác mà chiến giáp màu đen, cặp mắt đỏ rực nhìn thẳng phía trước, mặc dù không có bất kỳ phong thái uy nghiêm gì, nhưng lại có một loại cảm giác áp bức khó tả!

Hoá ra là Thú Hoàng của [Tử Vong Tế Đàn], Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ!

- Loài giun dế, lần trước để cho ngươi may mắn trốn, ngươi còn dám đến tìm đường chết?

Thiên Kỵ Sĩ nhìn về phía lão Hắc với ánh mắt giễu cợt,

- Ngươi… Ngươi sớm đã nhìn thấu hành tung của bọn ta?

Đồng Tử của lão Hắc co lại, thậm chí trong mắt có một chút tuyệt vọng.

- Không không không…

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ lắc đầu, nói với giọng điệu tán dương:

- Trên thực tế, cả ta cũng không ngờ rằng, các ngươi có thể coi thường giả thân của ta lén lút đi vào.

Vừa nghe đến hai chữ "Giả thân", vẻ mặt của lão Hắc và những người khác ngẩn ra, trong nháy mắt lập tức hiểu rõ ra,

- Thông Đạo Môn của ngươi … Là giả?

- Tất nhiên!

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ cười lạnh một tiếng, nói:

- Loài giun dế, ngươi chắc hiểu tính cách của ta! Của cải nhiều như vậy, ta làm sao dám không canh phòng chứ?

- Nhưng con hung thú còn lại ta cũng không thể tin, ta chỉ đành tự mình ngày đêm canh giữ thôi.

- Kết quả, lại chờ được đến lúc thu hoạch bất ngờ.

- Còn về tài nguyên các ngươi mới vừa thu thập được, đều là do ta cố ý để lại mà thôi.

- …

Tất cả mọi người để đều tròn xoe mắt, không có ai ngờ tới điều này…

Con mẹ nhà ngươi, đường đường là Thú Hoàng, mỗi ngày không làm chính sự, cứ đi trông nom của cải của mình sống qua ngày?

- Ta cho là không có cách nào bắt được ngươi, kết quả tiểu tử ngươi lại chủ

động đưa tới cửa.

Ánh mắt Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ di chuyển, nhìn Trần Thư ở phía xa, trong mắt lộ ra sát ý!

Thậm chí giờ khắc này, hận ý của nó đối với Trần Thư đã vượt qua lão Hắc.

Nhiều năm như vậy, chỉ có nó cướp sạch phần người khác, có lúc nào bản thân nhận một phần khuất nhục như thế này…

- …

Trần Thư trầm mặc không nói, yên lặng kéo dài khoảng cách, thối lui đến hậu phương.

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ lại không để ý, trong lòng cho rằng đã vững vàng nắm trong tay.

Ánh mắt của nó nhìn về phía lão Hắc và Thập Tam.

Hai tên Ngự Thú Sư Vương cấp tam tinh, được xưng tụng là con kiến cường tráng.

- Lão Hắc, xem ra hôm nay, chúng ta phải chiến một trận!

Thập Tam khôi phục bình tĩnh, trong mắt chiến ý ngập trời!

Một bên lão Hắc liếm môi một cái, nói:

- Chém giết truyền kỳ, khiến ta có chút hưng phấn.

- Hai ngươi đang nói vớ vẩn gì thế?

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ khẽ giật mình, nhưng trong lòng có một chút cảnh giác.

Đồng thời tạo cho bản thân một cái kỹ năng phòng ngự, có thể nói là ổn định đến một đám.

- Ngươi cho rằng lần trước ta chạy là bởi vì đánh không lại ngươi?

Lão Hắc cười lạnh, mang theo sát ý nói:

- Hôm nay, chúng ta vừa phân cao thấp, vừa quyết sinh tử!

Rống!

Trong chốc lát, khế ước linh của hai người cùng gào thét, ở trong tế đàn nhấc lên một hồi cuồng phong, khí thế vô cùng kinh khủng!

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ nhìn qua hai người, muốn xem một chút đến cùng là đối phương có át chủ bài gì.

Nhưng mà, một giây sau.

Ánh mắt của nó sững sờ, chỉ thấy hai người vậy mà trong nháy mắt quay đầu chạy, có thể nói là ăn ý đến cực điểm.

Cho dù nơi đây phong cấm không gian thuấn di, nhưng vẫn có thể xông ra, bất quá tốc độ cũng giảm mạnh.

- Thập Tam, ngươi cản một chút, ta ra ngoài gọi viện binh!

- Cản em gái ngươi!

Thập Tam lớn tiếng quát, nói:

- Bộ lạc các ngươi có ai có thể đánh? Vẫn là để ta đi tìm cứu binh thì hơn!

- Ngươi mẹ nó càng nói linh tinh, quốc gia của mình cũng không còn, ngươi tìm ở đâu?

- …

Hai người cùng nhau chạy nhanh về phía trước, e sợ chậm một giây.

Giờ phút này, vẻ mặt Thập Tam hung ác, Cự Lang bên cạnh gào thét một tiếng, vậy mà ra tay với lão Hắc.

Nàng không cần chạy nhanh hơn so với quân vương, chỉ cần chạy nhanh hơn lão Hắc là được rồi.

- Mẹ nó!

Vẻ mặt lão Hắc cũng giận dữ, không nghĩ tới đối phương tàn nhẫn như vậy.

Chỉ chậm trễ một chút như vậy, hắn đã rơi ở phía sau một đoạn, muốn ra tay ngăn cản cũng không có cơ hội.

- Ngươi ngăn nó lại, ta sẽ an ủi ngươi trên trời có linh thiêng!

Thập Tam cũng không quay đầu lại, ca người tiến vào trạng thái tàng hình, xông về phía trước.

Nhưng ngay lúc này, hắc vụ phun trào, một đạo trường thương màu đen bắn mạnh tới, cắt qua không gian, tựa như một mũi tên ánh sáng, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Xoẹt!

Thập Tam bên trong tàng hình đột nhiên lộ ra thân hình, đầu thằn lằn dưới chân tàng hình bị xuyên qua, sinh mệnh khí tức trên mình nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt hóa thành một cỗ thi thể.

- Không!

Thập Tam muốn rách cả mí mắt, không nghĩ tới thực lực sinh vật Truyền Kỳ sẽ khủng bố như thế.

Khế Ước Linh dựa vào chủ lực của mình để sinh tồn, vậy mà dễ dàng vẫn lạc như thế?

Chương 1863 - Ngươi thật sự tham tài… (2)

- Hôm nay ai cũng không chạy được!

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ vung tay phải lên, vững vàng nắm lấy trường thương màu đen bay tới.

Hai con ngươi của nó đỏ như máu nhìn mọi người, sát ý ngập trời!

- Liều!

Trong mắt Thập Tam tràn ngập oán hận, ngay sau đó bốn con Khế Ước Linh khác cùng nhau gào thét, mỗi người phóng xuất ra công kích mạnh nhất, đánh về Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ ở phía trước.

- Chó cùng rứt giậu…

Vẻ mặt Thiên Kỵ Sĩ lạnh nhạt, trước người xuất hiện một đạo vách chắn màu đen, tùy tiện cản công kích của đối phương lại.

Một giây sau, trường thương màu đen trong tay nó lại ném ra lần nữa!

Kèm theo hai tiếng tru thê thảm, hai con Khế Ước Linh của Thập Tam nháy mắt mất mạng, bản thân kỹ năng phòng ngự là thùng rỗng kêu to.

Trong nháy mắt, ba con Khế Ước Linh Vương Cấp tam tinh vẫn lạc ở nơi này!

Truyền Kỳ mang tới cảm giác áp bách quá lớn!

- Ngươi cũng trốn không thoát!

Tử vương Thiên Kỵ Sĩ nhìn lão Hắc một đường băng băng, tay trái hơi nắm hướng về phía trước.

Vù vù…

Trong chốc lát, một đạo hắc vụ ngưng kết thành cự thủ xuất hiện, nắm toàn bộ năm con Khế Ước Linh của lão Hắc trong tay.

Nó hơi hơi dùng sức, kéo toàn bộ của hắn ta lại.

- Lần trước để ngươi chạy trốn khỏi Cổ Bảo, còn nữa không?

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ nhìn xuống lão Hắc, trong mắt có vẻ trêu tức.

Trong mắt lão Hắc tràn ngập tuyệt vọng, tiếp đó hình như nghĩ đến cái gì đó, cầu xin:

- Hoàng, tha cho ta, bộ lạc Hắc Linh bản vệ tế đàn mấy trăm năm, không có công lao cũng có khổ lao…

Ầm!

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ vung một quyền ra, một chiêu trực tiếp giết chết lão Hắc.

- Thủ hộ? Ngươi thật sự dám nói?

Nó cười lạnh một tiếng, tiếp đó đưa ánh mắt nhìn về phía Thập Tam, như là đang nhìn một cỗ thi thể.

- Ta chết cũng sẽ không để ngươi tốt hơn!

Khuôn mặt Thập Tam lộ ra vẻ tuyệt vọng, như một người điên mất lý trí, hướng về phía trước gào thét.

Ngay sau đó, hai con Khế Ước Linh khác của nàng gào thét, hình như cũng biết trước tử vong của mình, bạo phát ra lực lượng vượt xa bình thường!

Nhưng mà một giây sau, hai con Khế Ước Linh đột nhiên quay đầu, ánh mắt gắt gao trừng lấy Trần Thư, hung hãn phát động công kích!

- Bà mẹ nó, ngươi mẹ nó có bệnh à?

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, hóa ra là nói không cho ta tốt hơn? Chuyện chọn quả hồng mềm đúng không?

Lúc hắn đang muốn tránh thoát, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ cũng xuất thủ, chủ động làm Trần Thư đỡ được công kích.

- Hả?

Trong mắt Trần Thư có nguy hoặc, chẳng lẽ con hàng này bị khí thế vương bá của ta chinh phục?

- Con mồi của ta ngươi cũng xứng giết?

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ cười lạnh một tiếng, lại lần nữa thả ra kỹ năng, triệt để giết chết Thập Tam ở nơi này.

- …

Khóe mặt Trần Thư giật một cái, không ngờ bản thân suy nghĩ nhiều như thế…

Hắn nhìn một cái thi thể trên đất, trong mắt đã có một tia chấn động.

Hai Ngự Thú Sư Vương cấp tam tinh, cường giả đỉnh cấp ở Lam Tinh, đến đây vẫn lạc!

- Ngươi rất mạnh..

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ, trong mắt có kiêng kị.

Hắn không phải là chưa từng thấy qua Truyền Kỳ, nhưng Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ tuyệt đối là thuộc về hàng ngũ khá cường đại, có điều bởi vì tính cách của nó cẩn thận, dẫn đến thanh danh có hơi nhỏ một chút.

- Bị một con kiến hôi như ngươi khích lệ, ta lại có chút tự đắc…

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ mỉm cười, nói:

- Hiện tại ngươi có thể chọn kiểu chết!

Vừa dứt lời, bên cạnh truyền đến âm thanh huyên náo.

Chỉ thấy Thỏ Không Gian đã sớm lặng yên đi tới bên cạnh thi thể lão Hắc và Thập Tam, trên người bọn họ vậy mà có hơn vạn triệu tài nguyên!

- Hả?

Vẻ mặt Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ hơi động, một đạo trường thương màu đen xuyên qua tới.

Thân thể Thỏ Không Gian run lên, bản năng chiến đầu để nó đưa ra phản ứng chính xác nhất, nháy mắt trên mình xuất hiện mấy trăm đạo ấn ký, hiểm lại càng hiểm tránh thoát công kích của đối phương.

Cánh tay Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ vung lên, lấy tất cả hạt châu không gian trên thi thể hai người.

Nó bóp bóp hạt châu trong tay, hít hà hương vị, một bộ dáng tương đối hưng phấn.

Tiếp đó nó nhìn về phía Trần Thư, giống như nhìn thấy người đồng đạo, nói:

- Đều mẹ nó lúc nào rồi, còn băn khoản cái này, ngươi thật sự là ham tài…

- Ngươi không phải cũng thế sao?

Trần Thư nhướng mày, hắn cũng chưa thấy Thú Hoàng ái tài như vậy.

Làm sinh vật Truyền Kỳ, có thực lực mạnh như vậy, không nghĩ tới tranh bá thế giới, mỗi ngày đều ở nhà trông coi tài bảo của mình, đây không phải là có bệnh à…

- Đáng tiếc…

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ thở dài, nói:

- Ngươi chạm đến vảy ngược của ta, nếu không không chừng ta sẽ nương tay..

Ánh mắt của nó lạnh lẽo, trường thương nháy mắt chỉ hướng Trần Thư.

- Giao tài nguyên cướp bóc lúc trước ra, ta có thể cho ngươi toàn thây…

- Chẳng trách chậm chạp không động thủ…

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Ngay cả con cá mập kia cũng không ngăn được ta, ngươi có thể chứ?

- Cá mập?

Tử Vong Thiên Kỵ sĩ nao nao, tiếp đó hiểu rõ là chỉ Sa Hoàng, nó mỉm cười, nói:

- Ngươi thử một chút thì biết! Mặc khác nơi ày cũng không chỉ có lực lượng phong cấm của ta!

- Ô…

Chương 1864 - Nhà của ngươi lập tức sẽ không còn…

Trong chốc lát, hai con ngươi Thỏ Không Gian có hồng quang, thể nội không gian lực lượng tăng vọt, đã uống xong một bình dược tề bạo tẩu.

Vẻ mặt của nó hơi động, mấy trăm đạo ấn ký không gian xuất hiện trên mình

Trần Thư, không gian lập tức có dao động kịch liệt.

Nhưng một giây sau, hắc vụ bốn phía phun trào, giam cấm không gian.

Mà càng làm cho người ta giật mình là, toàn bộ hang động dưới đất giống như đang rung động, tràn ngập một cỗ lực lượng đáng sợ không biết!

Tế đàn nơi đây phảng phất như sống lại, vậy mà cũng áp chế thần kỹ của thỏ!

- Đừng ngọ nguậy, ngoan ngoãn ở lại đây đi…

Hai con ngươi Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ hơi động.

Nó thấy Trần Thư không nguyện ý chủ động giao bảo vật ra, cũng không do dự nữa, lộ ra sát ý!

Vèo!

Trong chốc lát, một đạo trường thương màu đen bắn mạnh tới, thẳng đến đầu Thỏ Không Gian.

Nó muốn triệt để chặt đứt hi vọng của Trần Thư!

Thỏ Không Gian hình như cũng phát giác được nguy cơ, nháy mắt gia trì cho chính mình mấy trăm đạo không gian ấn ký, cưỡng ép cắt ra trường thương khóa chặt!

- A? Nhiều ấn ký như vậy?

Đôi mắt Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ có một tia kinh ngạc, dù sao Khế Ước Linh Vương Cấp tam tinh cũng không chạy khỏi kỹ năng của nó.

Thuộc tính không gian đích thật là có chỗ độc đáo của nó.

- Dừng ở đây rồi!

Nó vung tay phải lên, trường thương trước người ngáy mắt run lên, tiếp đó chia ra làm chín, đều tản ra sát cơ đáng sợ!

- Ta có chết hay không không nhất định, nhưng nhà của ngươi lập tức sẽ không còn…

Trần Thư khẽ nói một tiếng, trong mắt có quả quyết.

Tay phải của hắn vung lên, nháy mắt một vũng dược dịch màu xám phun ra ngoài, giống như dòng sông.

- Hả?

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ khẽ giật mình, đây là muốn khiến ta chết đuối à?

Nó lắc đầu, bản năng cho là Trần Thư có cử chỉ điên rồ, thời điểm đang muốn tru sát, trước mắt xuất hiện một vòng hồng quang!

Chỉ thấy một viên hỏa thạch nho nhỏ xuất hiện, bỏ vào bên trong dược dịch màu xám phun trào.

Trong chốc lát, tựa như là thiên lôi câu địa hỏa, toàn bộ năng lượng không gian nháy mắt cuồng bạo đến cực hạn.

- !

Hai con ngươi Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ co rụt lại, trong nháy mắt đã có kinh hãi, hoàn toàn không dự liệu được tình huống này.

- Bái bai nha!

Trần Thư mỉm cười, hướng về phía Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ hữu nghị phất phất tay.

Một giây sau, lượng lớn dược tề bị triệt để dẫn bạo, hơn nữa còn là dược tề không gian phiên bản gia cường!

Một viên ngọc sáng như ánh mặt trời xuất hiện ở huyệt động dưới đất, quang mang bắn ra bốn phía, kèm theo năng lượng kinh khủng nổ tung.

Mà quan trọng hơn chính là, cổ đặc biệt này nhằm vào lực lượng không gian theo đó mà xuất hiện.

Chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, toàn bộ phong cấm của tế đàn bị xé nát, không còn một chút giam cầm chi lực.

Thỏ Không Gian chỉ là ném ra ba cái ấn ký, thoải mái mang Trần Thư và Đại Lực rời khỏi.

- Mẹ nó!

Hai con ngươi Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ đỏ tươi, nhưng không áp chế bạo tạc trước tiên mà là hạ đánh dấu truy tung cho Trần Thư trước..

Ngay sau đó, vẻ mặt nó hơi động, thuộc tính tử vong trong cơ thể lan tràn ra, như một cái miệng khổng lồ, cưỡng ép giam cầm đạn hạt nhân lại.

Cứ việc thực lực của nó cường đại, có thể coi thường uy lực đạn hạt nhân.

Nhưng muốn phong cấm, trừ phi là dùng lực lượng khong gian cường đại hơn.

Tác dụng chủ yếu của Dược Tề Không Gian phiên bản gia cường vốn là phá cấm, về phần bạo tạc chỉ là kèm theo mà thôi…

Một giây sau, năng lượng đạn hạt nhân xông phá kỹ năng của nó, tràn lan ra toàn bộ hang động dưới đất.

- Mẹ nó!

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ thấy vậy, quay người không để ý tới, bắt đầu đóng gói thu thập bảo vật của mình đi…

Nhà có thể không cần nhưng tài bảo thì không được!

Mà giờ khắc này, Trần Thư đã thuận lợi đi tới tế đàn bên ngoài…

Bởi vì nguyên nhân đạn hạt nhân phiên bản gia cường, toàn bộ tế đàn cũng không có một chút phong cấm chi lực.

- Đáng tiếc, không lấy được bảo vật của lão Hắc và Thập Tam tới tay…

Hắc lắc đầu, nhưng nghĩ tới mình thu hoạch được Dương Bất Nhân và lão Kim tới tay, tâm tình ngược lại tốt hơn nhiều.

- Đợt này không thua thiệt…

Hắn nhìn tế đàn một cái, vẫn có thể cảm nhận được năng lượng khủng bố truyền đến từ dưới đất, tiếp đó không do dự nữa, quay người rời khỏi nơi đây.

Mà ngay lúc hắn rời đi không bao lâu, mặt đất tế đàn bị xé rách, vết nứt ở giữa lộ ra quang mang màu trắng chói mắt.

Rầm rầm rầm..

Từng tiếng nổ khủng bố vang vọng, vô số hung thú như lâm vào đại địch, vẻ mặt không hiểu nhìn tế đàn Thú Hoàng.

Nhưng bởi vì mệnh lệnh Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ, bọn chúng không dám tới gần một bước, chỉ có thể chờ tại chỗ.

Ầm!

Giờ phút này, đại địa triệt để xé rách, không che được quang mang của đạn hạt nhân!

Trong lúc nhất thời, vạn trượng quang mang từ từ bay lên, chiếu sáng toàn bộ Tử Vong Tế Đàn, khí tức tử vong bốn phía nhanh chóng bị xua tán, phảng phất thiên địa đều thay đổi.

Vô số hung thú không rõ ràng cho lắm, chỉ có thể kinh ngạc nhìn xa xa.

Trong lòng của bọn hắn không hẹn mà dâng lên một cái ý nghĩ: Nhà Thú Hoàng…hình như là bị trộm!

Chương 1865 - Lão đại, cứu ta

Quang mang kéo dài bất diệt, đã hóa thành một mặt trời, cho dù kỹ năng gì cũng không thể che lấp, chỉ có thể chờ đợi năng lượng tự động tiêu tan.

Không gian bốn phía run rẩy, giống như toàn bộ Tử Vong Tế Đàn đều bị xé rách, rơi vào bên trong hư không loạn lưu.

Nhưng dù sao Lam Tinh cũng là dị không gian nguy hiểm thứ ba, cuối cùng vẫn vững vàng chịu đựng.

Nửa giờ sau đó.

Quang mang dần ảm đạm, vậy mới cuối cùng tiêu tán không còn, toàn bộ dị tượng triệt để kết thúc.

Vô số hung thú bay về phía không trung, nhìn nơi phát sinh sự cố, chỉ thấy một cái hố to lớn xuất hiện, giống như vẫn thạch rơi xuống.

Gió nhẹ thổi, xoang mũi bọn chúng nháy mắt ngửi thấy mùi đạn hạt nhân.

Về phần tế đàn lúc đầu đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, một chút dấu tích cũng không lưu lại.

Từ xưa đến nay, tế đàn đều không bị phá diệt, nhưng Trần Thư thành công làm được.

Hơn nữa vừa đến đã làm lớn như vậy, tế đàn đẳng cấp cao nhất cũng bị hủy diệt…

Vào thời khắc này, trong hố sâu đột nhiên bay ra một đạo lưu quang màu đen.

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ lạnh lùng nhìn hung thú bốn phía, hóa thành một thứ ánh sáng kỳ lạ, bay thẳng đến chỗ Trần Thư ở phía xa xa.

- Hoàng cũng ở đây?

Các hung thú nhất thời bị chấn động, vội vã nằm rạp trên mặt đất, không dám nhìn thẳng vào đối phương.

Cho dù bọn chúng thật ra cũng không biết, bản thể Thú Hoàng đang ở trong nhà, bên ngoài chỉ là giả thân mà thôi.

Vốn dĩ ngoại giới có khí tức truyền kỳ, là bởi vì Vong Linh Chiến Mã là thật…

- Chẳng lẽ là Hoàng cho nổ nơi ở của chính mình, chúc mừng đã chinh phục Hắc Châu?

Trong lòng hung thú nổi lên một suy nghĩ không theo lẽ thường, thực tế bọn chúng cũng không thể tưởng tượng nổi các khả năng còn lại.

Có Thú Hoàng tọa trấn, ai dám ở ngay trước mặt nổ quê nhà của nó chứ?

Giờ phút này, Thú Hoàng cũng bất chất ý nghĩ của hung thú còn lại , hai mắt đỏ tươi nhìn thẳng Trần Thư trước mặt.

- Quả nhiên là một mối họa lớn!

Thần sắc của nó lạnh giá, bản thân hóa thành một đạo lưu quang màu đen, giống như thuấn di, tốc độ cũng nhanh đến mức cực hạn.

Mà giờ khắc này, Trần Thư đã sớm đi tới vị trí cửa thông đạo.

Bởi vì lúc trước hao phí không ít Không Gian Ấn Ký, hắn cũng không muốn để Thỏ Không Gian dịch chuyển đến lối ra, bên ngoài có thể vẫn còn một Thú Hoàng.

Hắn nhìn lối ra phía trước, giống như một cái miệng lớn.

Một bên khác tuyệt đối có đại nguy cơ!

- Mặc kệ, nổ thêm một đợt!

Trần Thư liếm môi một cái, lại móc ra tầm mười bình Dược Tề phiên bản tăng cường, lập tức ném vào đầu bên kia.

Lúc này ở trung tâm Hắc Châu.

Vong Linh Chiến Mã hai mắt đỏ như máu, gắt gao nhìn chằm chằm cửa thông đạo, mà ở bốn phía thông đạo, lửa đen đã lan rộng khắp nơi, dù không có nhiệt độ tỏa ra, nhưng tràn ngập khí tức tử vong.

Nó nhận được tin tức, từ sớm ở đây chặn lại lấy Trần Thư.

Vài bình Dược Tề màu xám ném tới trong không gian thông đạo.

Vong Linh Chiến Mã chưa kịp phản ứng, đã bị Hỏa Trụ đánh tới, Dược Tề lập tức phát nổ!

Trong chốc lát, lại là tia ánh sáng chói mắt màu trắng xuất hiện…

Mà lúc này Trần Thư cũng đốt lên năm bình, tiêu tốn không ít tiền.

Để thuận lợi lánh nạn, hắn lúc này cũng không thể tiết kiệm được.

Hai viên đạn hạt nhân phiên bản tăng cường đồng thời bị dẫn bạo, một sức mạnh xé rách không gian xuất hiện, làm cho cả thông đạo rung chuyển.

- Vù vù…

Nhân lúc không gian đang rung chuyển, hai con ngươi của Không Gian Thỏ bên cạnh Trần Thư hơi động, tiếp tục ném ra mấy trăm đạo Không Gian Ấn Ký.

Ngay sau đó hai người Trần Thư và Khế Ước Linh biến mất, theo Tử Vong Tế Đàn dịch chuyển đến vị trí nào đó của Hắc Châu.

- Ra ngoài rồi…

Trần Thư nhìn khung cảnh quen thuộc ở Hắc Châu, nhẹ nhàng thở ra.

Đồng thời, hắn quay người nhìn phía vạn mét bên ngoài mặt trời chói chang màu trắng, lẩm bẩm:

- Muốn vây ca ca, đợi kiếp sau đi!

Nhìn thấy ánh sáng chói mắt màu trắng bên trong, đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng màu đen!

Chính là bản thể của Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ!

- Nhanh như vậy sao?!

Con ngươi Trần Thư co rụt lại, lại dịch chuyển đi mất.

- Ngươi trốn không thoát đâu!

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ gương mặt lạnh giá, thân thể hơi động đậy rồi cưỡi lên Vong Linh Chiến Mã!

Trong chốc lát, cả hai giống như đang dung hợp vào nhau, khí thế tăng vọt một!

Kỵ sĩ và chiến mã liên thủ, mới là trạng thái mạnh nhất!

Vong Linh Chiến Mã một tiếng hí vang, thân thể hóa thành luồng ánh sáng màu đen, chớp mắt đã bước ra xa vạn mét.

- Đã mấy trăm năm rồi…

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ lẩm bẩm tự giễu:

- Ngươi và ta lại lần nữa liên thủ, chỉ để đối phó với một con kiến hôi…

Cả hai biến thành lưu quang xẹt qua chân trời, như là một khỏa hàng thế lưu tinh, mà bọn họ, sương mù màu đen giống như thuỷ triều cứ thế dâng trào, bao trùm hơn phân nửa bầu trời!

Khí thế cực kỳ kinh người!

Động tĩnh to lớn kinh động đến toàn bộ sinh vật ở Hắc Châu.

Vô số hung thú đều không rõ ràng vì sao Thú Hoàng nổi giận như vậy…

- Nhanh như vậy?!

Trần Thư đang thuấn di quay đầu nhìn lại, trong lòng cảm thấy nặng nề, trong mắt đã có vài tia kinh hãi.

Chương 1866 - Ta đúng là không chuyện ác nào không làm mà…

Hắn đã từng đối mặt với Sa Hoàng, nhưng tốc độ nó cũng không phải cường hạng nên lực uy hiếp cũng không lớn như lần này.

Vong Linh Chiến Mã lại hoàn toàn khác biệt, tốc độ ở mức Truyền Kỳ Sinh Vật, cho dù không có thuộc tính không gian, thế gian này cũng ít thứ gì có thể nhanh hơn nó.

- Chạy mau chạy mau!

Trần Thư lại cho Không Gian Thỏ ăn một bình Bạo Tẩu Dược Tề, e sợ chỉ cần chậm một chút là có thể bị đối phương đuổi kịp.

Hoàng Kim Lượng của thần kỹ Không Gian Bí Lực cũng tràn đầy, vẫn luôn không để cho Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ rút ngắn khoảng cách.

Có thể khiến Hoàng Kim Ngự Thú Sư và Truyền Kỳ Sinh Vật quần nhau lâu như vậy, e rằng trên đời này cũng chỉ có một thứ kỹ năng!

Lúc trước lão gia tử phát mình ra loại thần kỹ này, có lẽ đã nghĩ đến hoàn cảnh này của Trần Thư…

Thời gian dần dần trôi qua.

Hai bên một đuổi một chạy, rời khỏi Hắc Châu bằng cho đến khi đến lãnh địa của Bắc Linh Thất Quốc.

- Không phải chứ, còn đuổi theo sao?

Trần Thư chau mày, nhìn sau lưng sương mù màu đen dày đặc cả khung trời, chứng tỏ đối phương không hề từ bỏ.

- Kiến hôi, ngươi nhất định phải chết!

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ âm thanh lạnh giá vang vọng cả chân trời, đến nỗi vô số sinh vật nghe thấy đều phát run.

Nó vốn chỉ dùng một giọng điệu khiêm nhường khi hành xử, nhưng bây giờ vì truy sát Trần Thư, chỉ đành lên cao giọng mà hét!

Muốn -giết tội phạm ca, ngài có bản lĩnh sao?

Thần sắc của hắn hung ác, ném ra thêm vài bình Bạo Tạc Dược Tề tăng cường, mượn cái này ngăn cản đối phương.

Quả nhiên, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ cưỡng ép xông vào mặc kệ ánh sáng chói mắt phía trước, mặc dù không có một điểm thương tổn, nhưng tốc độ cũng miễn cưỡng chậm một nhịp.

- Ca ca có rất nhiều thuốc!

Trong lòng hắn cũng hơi hơi buông lỏng, chỉ cần có thể ngăn cản một chút, là đã tăng cơ hội tẩu thoát.

Trần Thư trong lúc bất tri bất giác đã đi đến tận Bắc Hàn Quốc gió tuyết đầy trời.

Là lần đầu đi thẳng đến nơi đây, trên tay phải của hắn rơi xuống một mảnh hoa tuyết, sau đó toàn bộ gió tuyết trên trời dưới đất đều hướng về hắn mà tấp vào.

- Hửm?

Trần Thư thảng thốt, cảm giác lại bị một loại sinh vật khóa chặt.

- Móa nó, đúng là họa vô đơn chí!

Hắn lập tức nghĩ đến Cực Hàn Băng Cốc có Băng Tuyết Cự Nhân!

Quả nhiên.

Ánh mắt của hắn xuyên qua gió tuyết, nhìn thấy một thứ cao hơn hai ngàn mét sinh vật đang đi tới, giống như một ngọn núi, mỗi bước đi đều khiến mặt đất run nhè nhẹ.

Nhìn tình hình trước sau, Trần Thư nhanh trí lập tức hô lớn:

- Lão đại, cứu ta! Có chó chết muốn giết ta!

-???

Băng Tuyết Cự Nhân nhất thời bị giật mình, lời thoại trong phim nào vậy?

Nhưng một giây sau, con ngươi to lớn của nó co rụt lại, nhìn phía về phía chân trời bị bao phủ một loại khí tức tử vong khủng bố!

Đó là… Truyền Kỳ Sinh Vật?!

Grào!

Nó sợ hãi rống lên một tiếng, quay người bỏ chạy về hướng lãnh địa của mình, trong lòng sợ đến teo người.

Vốn dĩ muốn tự tay giết chết kẻ địch, ai ngờ đụng phải một gốc cổ thụ như vậy.

Con hàng này mẹ nó quả thực là sao chổi đáng chết!

Trần Thư thấy vậy, ánh mắt khẽ động, cố tình thuấn di đến chỗ kẻ đang tháo chạy ở ngay phía trước.

Hắn nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Lão đại, đừng sợ, ngươi chỉ cần há mồm là có thể nuốt trôi nó!

- Grào grào grào!

Băng Tuyết Cự Nhân liên tục tru lên, mặc dù không phải ngôn ngữ loài người, nhưng vẫn có thể khiến người ta nghe ra là đang chửi cả họ nhà Trần Thư…

Trần Thư coi thường nói tiếp:

- Lão đại, không phải ngươi đã nói sao, chúng ta không gây chuyện thì không có gì phải sợ!

- Grào…

- Đừng giấu thực lực, giết nó đi!

- Grào…

Không bao lâu, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ đã đuổi kịp, đi tới gần mấy ngàn thước.

- Chỗ dựa của ngươi đây sao?

Trong mắt Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ hiện lên vẻ đùa cợt, tay phải nắm một nắm, trường thương màu đen lại lần nữa xuất hiện!

- …

Băng Tuyết Cự Nhân cả người trì trệ, trái tim cảm giác đã bị người ta nắm thóp, cảm giác thời điểm Diêm Vương đến thăm hỏi ngày một gần hơn.

Nó chỉ đành dừng việc tháo chạy, quay người nhìn về phía Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ.

- Grào grào ——

Nó nóng lòng giải thích một phen, muốn rũ sạch quan hệ giữa mình và Trần Thư, hi vọng người kia có thể tha chết cho mình.

Một Thú Hoàng đã có thể gây khó dễ cho nó, đừng nói đến hiện tại có hai Thú Hoàng!

Mà đúng vào lúc này, giọng nói trêu tức của Trần Thư lại vọng đến:

- Lão đại, có phải ngươi muốn để nó buông lỏng cảnh giác không, thừa cơ đánh lén? Không cần phải phiền toái như vậy đâu, nó không đánh lại ngươi đâu!

- Grào!!!

Băng Tuyết Cự Nhân hướng ánh mắt về phía Trần Thư gào thét, ngươi mẹ nó có thể im miệng không!

Giờ phút này, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ đã không còn để ý đến quan hệ của hai người là gì nữa, hừ lạnh một tiếng, cường thế xuất thủ!

Vèo!

Một trường thương màu đen bỗng nhiên biến to lên trăm mét, trên đó tràn ngập khí tức tử vong, dường như muốn xẹt qua mảnh không gian này!

Thân thể Băng Tuyết Cự Nhân run lên, không dám nương tay, Băng tuyết lực lượng trong cơ thể nó bắt đầu tuôn ra.

Mấy chục tầng tường băng ngưng tụ tuôi ra, nhưng chỉ ngăn chặn được trong chốc lát đã bị nổ tung.

Chương 1867 - Ta đúng là không chuyện ác nào không làm mà… (2)

- Grào!

Hai mắt Cự Nhân run lên, nhìn trường thương đang đánh tới, không thể chống trả nào.

Trong nhát mắt, trường thương bay xuyên qua đầu của nó, sức mạnh quá lớn khiến cơ thể của nó bị lôi ngược theo hướng cây thương, cuối cùng đóng trên mặt đất!

- Grào Grào!

Thân thể Băng Tuyết Cự Nhânnằm rạp trên mặt đất, máu tươi chảy xuống nhuộm đỏ mặt đất.

Nó nhìn bóng lưng phía xa xa của Trần Thư, trong mắt tràn ngập oán hận và tuyệt vọng.

Ngươi đáng chết!

Giờ phút này, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ nhìn Băng Tuyết Cự Nhân, Vong Linh Chiến Mã ở dưới chân hí vang một tiếng, trong miệng phun ra phần lớn hỏa diễm màu đen, giống như thiên hỏa hàng thế!

- Grào!

Băng Tuyết Cự Nhân biết mình sắp đến thời khắc sinh tử, nhìn Thú Hoàng không còn sợ hãi.

Nó đành liều chết một phen!

Cứ thế vô số gió tuyết bồng bềnh lao tới, bao trùm trên người nó, tạo thành một chiến giáp bằng băng tuyết vô cùng kiên cố!

Đồng thời, tay phải to lớn của nó vươn ra, cưỡng ép lấy trường thương trong đầu rút ra!

- Hửm? Cũng có chút thực lực…

Ánh mắt Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ khẽ giật mình, lẩm bẩm:

- Chẳng trách dám từ chối thần phục ta. .

Tay phải của nó vung lên, nắm lấy trường thương màu đen, sát ý trong mắt tràn ngập!

Nó không hề trúng kế của Trần Thư, đương nhiên hiểu rõ cả hai không có quan hệ gì, nhưng bởi vì Băng Tuyết Cự Nhân không thần phục nó nên nó sớm muộn gì cũng xuất thủ, bây giờ chỉ là tiện tay mà thôi.

Cho nên hai bên triển khai đại chiến!

Hai Thú Hoàng và một Hoàng Kim Quân Vương, kết quả thực ra cũng không có gì bất ngờ…

- Tiểu tráng sĩ của ta, cố lên…

Trần Thư quay đầu nhìn một cái, yên lặng thực hiện một động tác cầu nguyện, đồng thời, ánh mắt của hắn nhìn tuyển hạng xuất hiện trước mặt:

[Nhìn thấy đồng đội đánh lén, ngươi quyết định:]

[Tuyển hạng một: Giữ im lặng, mặc cho lão Hắc giết mình. Phần thưởng hoàn thành: Giành được danh xưng "Bạch Cấp sứ giả", Hiệu quả: Trí thông minh-250]

[Tuyển hạng hai: Mở miệng khuyên bảo, mượn việc này cứu vãn sự biến chất linh hồn của đối phương. Phần thưởng hoàn thành: Đẳng cấp của một thần kỹ ngẫu nhiên tăng 1]

[Tuyển hạng ba: Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, giết một trong hai! Đồng thời rút lui, thoát khỏi nguy hiểm! Phần thưởng hoàn thành: Lực phòng ngự Slime thêm 10%]

Trần Thư không chút do dự, lập tức chọn tuyển hạng thứ ba.

Bây giờ lực phòng ngự của Tiểu Hoàng cũng đã tương đối đáng sợ, nhưng thêm 10% quả thực cũng là một cường độ lớn.

Hắn còn mừng thầm, phần thưởng này chẳng khác nào tặng không cả.

Nhưng hắn đột nhiên hiểu được, điểm khó khăn nhất chính là toàn thân rút lui …

Đang lúc Trần Thư vừa chạy vừa suy nghĩ, chân trời quanh quẩn vọng lên tiếng kêu rên tuyệt vọng, sau đó đã không có

tiếng động nào nữa.

Mà lúc này, ở Bắc Hàn Quốc gió tuyết bỗng nhiên ngừng lại, nhiệt độ toàn bộ quốc gia đã tăng lên.

Có thể chắc chắn, Băng Tuyết Cự Nhân lành ít dữ nhiều…

- Ha, chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến ngươi, nhưng chính ngươi lao ra tìm đường chết…

Trần Thư quay đầu nhìn một cái, khóe miệng cười một tiếng, lẩm bẩm:

- Ta đúng là không chuyện ác nào không làm mà…

Thời gian nửa tiếng trôi qua.

Trần Thư đã đi xa khỏi Bắc Linh Thất Quốc, nhưng vẫn không thoát khỏi sự truy sát của hai Tế Đàn Thú Hoàng.

Rõ ràng đối phương không hề có ý nghĩ bỏ qua cho hắn.

Trên mặt biển, cả hai thân ảnh không ngừng dịch chuyển, nhanh đến nỗi cho dù là Vương cấp cũng khó mà nhìn rõ, rất nhanh đến chân trời.

- Thần giữ của, đây chính là lãnh địa của Sa Hoàng, ngươi thực sự muốn truy sát đến cùng?

Vong Linh Chiến Mã liếc nhìn Thiên Kỵ Sĩ, mở miệng nhắc nhở một câu.

- Tiểu Mã, ngươi không hiểu!

Thiên Kỵ Sĩ hai con ngươi thâm trầm, chậm chậm nói:

- Hắn chỉ là một Hoàng Kim cấp, lại có thể cùng chúng ta quần nhau lâu như vậy, cho nổ cả nhà của chúng ta, nếu thật sự để cho hắn phát triển năng lực như vậy, bảo vật của chúng ta sẽ vô cùng nguy hiểm!

- …

Vong Linh Mã nhìn một cái, ngươi thật đúng là một tên coi bảo vật như mạng.

- Nếu không phái đám thủ hạ xuất động, bản thể của chúng ta rời đi rồi, chỉ e tế đàn sẽ gặp nguy hiểm!

- Không được!

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ lắc đầu, nói:

- Đã xem phim cẩu huyết của nhân loại chưa? Nếu ta phái thủ hạ truy sát, chính là cho hắn thêm kinh nghiệm chiến đấu, giúp hắn tăng năng lực, bản thể chúng ta xuất động, mới là lựa chọn chính xác nhất!

- …

Vong Linh Chiến Mã không tiếp tục mở miệng nói nữa, cũng không mấy bất ngờ, cuối cùng lão hữu này không những yêu bảo vật như mạng mà còn sợ chết nữa…

- Về phần Sa Hoàng kia…

Thiên Kỵ Sĩ lắc đầu, nói:

- Nó bây giờ đang tấn công đại lục của nhân loại, tạm thời không có hơi sức quản nơi này.

Hai Thú Hoàng bay trên không trên mặt biển, uy lực đáng sợ tỏa ra, vô số hung thú theo bản năng sợ hãi lặn sâu xuống đáy biển.

Hai bên lại tiếp tục cuộc rượt đuổi một mất một còn.

- Mẹ nó! Tiểu tử này có thể thuấn di vô hạn sao?

Tam thái Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ dần dần chuyển biến, nói:

- Tiểu Mã, ngươi sẽ buông tha cho hắn?

- Buông tha cái rắm!

Vong Linh Chiến Mã trừng nó một chút, nói:

- Ta mẹ nó đã dùng hết tốc lực đuổi đến phía trước, tiểu tử này thật có chút kỳ lạ.

- Ta không tin! Truy sát đến cùng!

Chương 1868 - Đại đại ca, cứu ta…

Ánh mắt Thiên Kỵ Sĩ hiện lên sự kiên quyết dữ dội, sát ý ngoan độc hiện lên.

Thật ra, trước đây Long Ngư và Sa Hoàng cũng có ý nghĩ kiên quyết giống Thiên Kỵ Sĩ bây giờ, nhưng cuối cùng vẫn bị thực tại tát cho một cú đau đớn…

Thời gian dần trôi qua.

Tốc độ hai bên có thể nói là "Không phải bình thường", Lam Tinh bát ngát nhưng vẫn có chút hạn chế đối với khả năng của bọn họ.

- Vẫn còn đuổi theo?

Trần Thư liếc qua, lại đút cho Thỏ một bình Bạo Tẩu Dược Tề.

Nếu là lúc trước hắn thật sự không dám lãng phí.

Nhưng bây giờ, hận không thể có nhiều Dược Tề hơn nữa!

- Vù vù ~~

Trong mắt Thỏ Không Gian có vẻ kháng cự, tác dụng của Bạo Tẩu Dược Tề chồng chất, hiện tại nó cảm thấy, một khi dược hiệu biến mất, bản thân nó có thể sẽ hoàn toàn hư thoát…

Mấy chục Không Gian Ấn Ký xuất hiện khiến bọn hắn biến mất, đi tới một nơi khác của Hải Vực.

Tốc độ Vong Linh Chiến Mã có thể không nhanh bằng hắn, nhưng sức bền cũng gọi là ghê gớm, đuổi theo lâu như vậy cũng không thể hiện chút mệt mỏi nào.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến bọn chúng cảm thấy có thể dây dưa với Trần Thư đến chết.

Cuối cùng dù Hoàng Kim Khế Ước Linh dù trâu bò đến mấy, vẫn không thể sánh bằng Truyền Kỳ Sinh Vật.

- Vẫn bị vây lại…

Trần Thư nhìn phía sau một cái, trong mắt có suy nghĩ, lẩm bẩm nói:

- Hay trở về Hoa quốc?

Nếu muốn hoàn toàn thoát khỏi sự truy sát, về nước chắc chắn liện pháp ổn thỏa nhất, hắn không tin đối phương dám đuổi giết đến biên giới.

Mà lúc hắn đang mải suy nghĩ, đột nhiên khẽ giật mình, nhìn về phía xa nhất.

Phía chân trời, sóng biển ngập trời, dường như có một con đại hung khủng bố cuồn cuộn trong biển cả, thanh thế kinh người!

Đồng thời, thủy nguyên tố xung quanh trở nên cuồn cuộn, mơ hồ hình thành nguyên tố Triều tịch, chân trời dường như bị một tầng thủy sắc che lấp mất.

- Hửm?

Hắn liếm môi một cái, dường như cảm thấy cảm giác quen thuộc.

Sinh linh bên trong Sóng biển dường như đang dần dần khóa chặt Trần Thư, theo đó khí thế cuồng bạo xông thẳng đến.

Grào!

Thoáng chốc Cự Sa thoát khỏi mặt biển, hai mắt tràn ngập sát ý lạnh như băng.

- Mẹ nó, Tiểu sa bỉ?

Hắn ngạc nhiên hô lên một tiếng, không ngờ sẽ trùng hợp như vậy.

Thực tế Trần Thư đã chọn hướng tẩu thoát về phía Tự Do Liên Minh, nên mới đụng phải Sa Hoàng đang dẫn quân trở về.

Mà giờ khắc này, phía sau của hắn cũng truyền đến sát ý lạnh như băng.

- Cục diện gì đây?

Trần Thư thảng thốt, quyết định lặp lại trò cũ, vội vã la lớn:

- Đại đại ca, cứu ta! Có chó chết truy sát ta, còn muốn làm thịt đại ca!

Rầm!

Chỉ trong chốc lát, một đạo thủy trụ thông thiên vọt khỏi mặt biển, tràn đầy sát cơ!

- Mẹ nó! Quả quyết như vậy sao?

Khóe mắt Trần Thư giật giật một cái, không ngờ sát tâm của Sa Hoàng nặng như vậy.

Hắn thuấn di một cái, khó khăn lắm mới tránh khỏi đòn công kích của đối phương, né sang một bên.

Sa Hoàng đang muốn xuất thủ, ánh mắt đột nhiên nhìn phía chân trời, lập tức hành động cũng cẩn thận hơn.

Phía trước chân trời tràn ngập khí tức tử vong, giống như thuỷ triều mãnh liệt lao tới, trong lúc mơ hồ dường như ngang hàng ngang vế với sức mạnh Thủy nguyên tố của Sa Hoàng..

- Là Thần Giữ Của kia à?

Trong mắt Sa Hoàng có chút kinh dị, con hàng này sẽ chủ động rời khỏi phạm vi Hắc Châu?

Trong nháy mắt, hai Tế Đàn Thú Hoàng phóng tới phía trước hơn ngàn mét, phớt lờ Trần Thư, ánh mắt chuyển sang nhìn thẳng Sa Hoàng!

- Đại đại ca, nó muốn giết ta!

Trần Thư vội vàng nói, nhưng nghênh đón hắn một cột Thủy Hỏa.

- Đại đại ca, chúng ta không thể hành động theo cảm tính, ta thừa nhận lần trước thả phân ở trên đầu ngươi là lỗi của ta…

- Grào!

Hai con ngươi Sa Hoàng hơi động, nháy mắt nghĩ đến lần trước bị Trần Thư nhục mạ, truy sát trả đũa gần nửa tháng cũng không thành công, quả thực là treo nó lên cột mà mặc sức lăng nhục.

- Các ngươi… Cùng một bọn?

Trong mắt Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ có suy tư, theo bản năng cho rằng một con kiến như Trần Thư có khả năng hành động như vậy là do Sa Hoàng chỉ huy.

- Hai ngươi có lẽ có rất có tiếng nói chung, cứ thong thả trò chuyện!

Khóe miệng Trần Thư cười một tiếng, lập tức biến mất, ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách…

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ không truy kích nữa, ánh mắt nhìn về phía Sa Hoàng.

Cả hai lâm vào giằng co, không khí trong một lúc trở nên yên tĩnh hơn.

Mặc dù Trần Thư là cừu nhân của bọn nó, nhưng dẫu sao cũng chỉ là một con kiến nhỏ đáng ghét thôi, không nguy hiểm đến tính mạng của bọn nó, nhưng sinh vật cùng cấp với nhau thì khác.

- Vong Linh Quân Vương, các ngươi đã vượt biên giới…

Sa Hoàng về tới trên mặt biển, cơn sóng gió động trời xung quanh rào rào, như muốn bao phủ cả khung trời, tựa như toàn bộ Vô Tận Hải Vực đều chuẩn bị bạo phát.

Cho dù đối mặt với hai Thú Hoàng, Sa Hoàng cũng không chút sợ hãi.

Vô Tận Hải Vực chỉ có một Thú Hoàng, nhưng có thể sánh được mỗi đại cấm khu, nguyên nhân chính là ở thực lực khủng bố của nó!

- Ta vượt biên giới?

Hai con ngươi Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ đỏ tươi, dưới hông Vong Linh Chiến Mã tê tê rung động, giống như sắp bạo phát tính tình hung dữ.

Chương 1869 - Loại bệnh này, ta lười trị

Nhưng một giây sau, Thiên Kỵ Sĩ nở một nụ cười điềm đạm, tràn ngập áy náy nói:

- Sa ca nói sớm là được rồi, thật sự là tiểu tử kia rất đáng hận, trong lúc nhất thời ta có chút mất trí.

- Ta lập tức rời đi, rời đi ngay…

Dứt lời, hai Tế Đàn Thú Hoàng vèo lại một tiếng, một đường rời đi, không một chút do dự.

- …

Sa Hoàng cũng không bất ngờ, nó cũng hiểu rõ một chút tính cách của hai con hàng này.

- Mẹ nó con hàng này cũng có thể lột xác thành Thú Hoàng, lẽ đời bây giờ thật vô lý…

Nó cảm khái một câu, ánh mắt lại nhìn về phía Trần Thư, lẩm bẩm:

- Mẹ nó ngươi lại tới lãnh địa của ta, thật sự cho rằng đây là nhà ngươi đúng không?

Vốn định lệnh cho toàn bộ hung thú ở Hải Vực truy sát, nhưng nghĩ đến lần trước, trong lòng có chút bất đắc dĩ, thật là không có cách nào bắt được Trần Thư.

- Thôi, vẫn là để mọi người đưa tài nguyên đi giấu kỹ mới là nhiệm vụ thiết yếu…

…

Giờ phút này, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ cũng một đường trở về, nói đi là đi.

- Này Thần giữ của, ngươi mẹ nó có thể hay không đừng sợ chết như vậy? Hai người chúng ta cùng nhau xông lên, không thành vấn đề?

- Ngươi thì biết cái gì? ! Cái này gọi là mưu lược!

Thiên Kỵ Sĩ bộ dáng có lý lẽ nên chẳng e sợ nói:

- Tiểu Sa Hoàng này có thể chiếm lấy địa bàn lớn như vậy, hơn nữa còn chiếm cứ lượng tài nguyên không hề nhỏ, có thể không có chút năng lực sao?

- Lại nói, cấm khu còn lại đều không thể xuất thế, viễn cổ đại hung cũng ẩn nấp không ra ngoài, chúng ta sao có thể tuỳ tiện thể hiện thực lực?

- Chỉ kiên trì đến cuối cùng chúng ta chính là người thắng!

- …

Vong Linh Chiến Mã lắc đầu, vẫn cảm thấy con hàng này sợ chết, nhưng nói cũng có chút đạo lý.

Thế cục hôm nay thực ra vẫn chưa rõ ràng, mạo muội xuất đầu lộ diện sẽ có đại họa lập tức phủ xuống…

- Đúng rồi, nhà ta không còn, trở về chỗ ngươi ngủ đi.

Thiên Kỵ Sĩ cười nói, đồng thời trong lòng đã tính toán:

Đến địa bàn Tiểu Mã hắn chỉ là khách, vơ vét ít tài nguyên tu luyện cũng hợp tình hợp lý ấy nhỉ?

- Ngươi mẹ nó thật lạc quan?

Chiến mã lườm nó một chút, nói:

- Đây chính là Thiên Cấp Tế Đàn, như vậy mà không đau lòng hả?

- Mất thì mất thôi, hơn nữa ta đã sớm cảm thấy nó không phải đồ tốt.

Thiên Kỵ Sĩ cười haha:

- Chỉ cần vẫn còn bảo vật, tất cả vấn đề đều không lớn…

- …

Cả hai một người một ngựa rời khỏi lãnh địa Sa Hoàng…

…

Giờ phút này, Trần Thư đã đi tới một chỗ xa lạ ở Hải Vực.

Đồng thời hắn không còn cảm giác bị vây bắt, hẳn là Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ đã buông tha.

- Con hàng này đúng là sợ thật rồi? Chỉ biết chọn hồng mềm mà bóp đúng không?

Trần Thư sờ cằm, ngay cả một chút sự dao động của cuộc đại chiến nó cũng phát giác được, chắc chắn hai bên đã hòa bình mà tách ra.

Đại Lực bên cạnh nhìn hắn một chút, nói:

- Ngươi không cảm thấy, con hàng kia chính là tội phạm Nam Giang phiên bản hung thú ư?

- …

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Dẹp đi, phong thái của ta nó có thể so được sao? Vụng về bắt chước thôi…

Dứt lời, hắn lập tức im miệng, triệu hoán Tiểu Hoàng, chậm rãi từ từ hướng về phía trước mà đi.

Trải qua một phen bị đào sát, rốt cục có thể thư giãn một tí.

- Đầu tiên kiểm tra lại một chút thu hoạch…

Trần Thư nghĩ đến đây, mặt mũi tràn đầy hưng phấn trở lại, cả người lẫn linh hồn đều thoải mái lên.

- Cướp bóc tài nguyên Hắc Châu, cộng thêm thu hoạch ở Tử Vong Tế Đàn…

Trần Thư hai mắt nhắm lại, ý thức liên tiếp đến Thỏ Không Gian.

Hắn cùng Khế Ước Linh chiến đấu lâu như vậy, độ tin tưởng lẫn nhau cũng đã tăng lên, độ phục tùng không cần phải nói, có thể nói là đến mực tâm linh tương thông.

- Nhiều như vậy sao?

Hắn điều khiển Thỏ, có thể nhìn thấy được tài nguyên bên trong Không Gian Trữ Vật.

Nửa ngày trôi qua, Trần Thư hi hi ha ha cười thành tiếng như người điên, làm người ta sợ hãi tột cùng…

- Không phải, Trương Đại Lực, ngươi không cần quan tâm đến hắn đâu?

Tiểu Tinh Linh thần sắc cổ quá, ngay cả Tiểu ác bá Dị giới là nó cũng bị dọa nữa là?

Dưới địa giới loại sinh vật gì cũng đều có, chỉ là không có loại người bệnh này…

- Quản cái rắm?

Đại Lực chuyên chú lật xem quyển sổ màu đen, tùy ý nói:

- Loại bệnh này, ta lười chữa trị.

- …

Tiểu Tinh Linh thở dài, chỉ có thể che lỗ tai của mình lại, đồng thời rút về túi của Đại Lực.

Giờ phút này, Trần Thư hoàn toàn phớt lờ cuộc trò chuyện của hai người, tự mình nói:

- Thật nhiều thật là nhiều tiền… Đều của ta… Của mình ta… hahaha.

Ngoại trừ phần lớn Thần kỳ dược tề của hệ thống thì còn có gần vạn ức đủ loại tài nguyên khác, có thể nói là một con số thiên văn luôn.

Cuối cùng hắn ở Hắc Châu cướp bóc được mấy trăm tỷ, ở Tử Vong Tế Đàn tăng thêm ba phần thu hoạch, vượt qua vạn ức, nhưng muốn hòa trộn Dược Tề cũng sẽ tiêu hao không ít.

- Chẳng trách lão Hắc dứt khoát cho ta ba phần, căn bản không muốn cho ta sống sót rời đi…

Trần Thư nhíu mày, sau đó trước mặt xuất hiện sáu Không Gian Hạt Châu.

Chính là tài nguyên của Lão Kim và Dương Bất Nhân!

Chương 1870 - Không sao cả, ta sẽ xuất thủ

Hắn vừa mới kiểm tra, chỉ là thu hoạch cá nhân mà thôi.

- Móa nó, Dương Bất Nhân lại có năm Không Gian Hạt Châu, hóa ra giàu như vậy!

Trần Thư sờ cằm, bị đám người lão Hắc để mắt tới, quả nhiên là một con dê béo.

Hắn không do dự, lại mở ra sáu Không Gian Hạt Châu.

Trong nháy mắt, hạt châu vỡ tan, bọn chúng chỉ là đồ chứa dùng một lần, chỉ có thể phun ra một lần vật phẩm.

Rầm rầm rầm ——

Trong nháy mắt, một lượng lớn tài nguyên như sông lớn vỡ đê, toàn bộ chồng chất trên đầu Tiểu Hoàng.

Vì phòng ngừa tài nguyên rơi xuống biển, Tiểu Hoàng cố ý thả ra Cự Đại Hóa.

- Vù vù ~

Hai con ngươi Không Gian Thỏ hơi động, không ngừng thu nhập tài nguyên phía trước vào không gian nội bộ.

May mắn bản thân nó có thuộc tính không gian biến thái, làm cho Không Gian Dự Trữ khả năng chứa tương đối lớn, có thể tuỳ tiện thu vào.

- Sảng khoái quá đi…

Thân thể Trần Thư t run rẩy, nhìn tài nguyên trước mắt chồng chất thành núi, hưng phấn quá độ, quả thật khiến người ta lo lắng có thể hay không tùy thời mà đánh người vô cớ…

- Không đúng, ngươi có cần đến nỗi như vậy hay không…

Đại Lực nhìn một cái, thở dài nói:

- Ta sai rồi, bệnh tình của ngươi so với Tế Đàn Thú Hoàng kia nghiêm trọng hơn nhiều.

- …

Trần Thư vẫn đắm chìm trong sự sung sướng của mình, trong đầu tính toán vận chuyển, không ngừng kiểm tra lại tài nguyên.

Hắn đã biết được cảm giác đếm tiền đến bong gân…

Mười phút đồng hồ sau đó.

- Đậu xanh rau muống, lại hơn một vạn ức tài nguyên…

Trần Thư liếm môi một cái, lẩm bẩm:

- Dương Bất Nhân thật quá giàu rồi, hơn nữa đa số đều là tài nguyên cơ sở!

Trong lòng hắn âm thầm suy đoán, e rằng đối phương là cướp sạch khố phòng của thế lực ở quốc gia nào đó, bằng không chỉ dựa vào bản thân cá nhân, căn bản không có khả năng lấy nhiều tài nguyên như vậy.

Cho đến ngày nay, hắn thu hoạch đã hơn ba vạn ức, có thể nói đã hoàn thành hệ thống tuyển hạng được một phần ba.

Cứ tưởng là mười vạn ức là một mục tiêu xa xôi, nhưng hiện tại xem ra, đối với thiên phú tội phạm của hắn mà nói, cũng không quá xa…

- Đây là thu nhập, đây là chi tiêu…

Trần Thư lại là bắt đầu tính toán:

- Chủ yếu là bảy mươi hai bình Bạo Tạc Dược Tề tăng cường… Tiêu tốn khoảng 2000 ức…

Để phá nát tế đàn của Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ, hắn đã ném ra một lượng Đạn Hạt Nhân tăng cường không hề nhỏ.

Mặc dù khá tốn tiền, nhưng đáng giá, chẳng những có thể bảo vệ được tính mệnh, còn cướp được một lượng tài nguyên lớn.

- Đáng tiếc duy nhất, không lấy được tài nguyên của Lão Hắc và Thập Tam…

Hắn thở dài, nhưng không cảm thấy mất mác cái gì, cuối cùng thu hoạch nhiều hơn dự tính.

- Vật liệu vong linh hệ nhiều như vậy, vừa hay có thể dùng để phối hợp Tử Vong Dược Tề tăng cường . .

Hắn sờ cằm, lại lần nữa đem đại lượng tài nguyên nhập vào hệ thống không gian, liên tục sản xuất dược tề.

- Thu hoạch dồi dào!

Trần Thư phủi tay, lẩm bẩm:

- Sào Huyệt Ác Ma hay Tử Vong Tế Đàn đều không tránh được mưu trí của ta, bây giờ chỉ còn Long Uyên, ta cảm thấy cuộc đời tội phạm của ta sắp viên mãn.

- …

Đại Lực nhìn hắn một cái, không nói nên lời…

Mục tiêu sống của ngươi sao đi ngược lại thói thường như vậy?

- Thật thoải mái!

Trần Thư nằm ngửa trên đầu Tiểu Hoàng, ngắm nhìn chân trời, tâm tình vui vẻ tột cùng.

Mặc dù thế gian hỗn loạn, nhưng hắn dường như đã sống thật thoải mái, lại có một cảm giác không quan tâm…

…

Một giờ sau đó.

Hai người cùng Khế Ước Linh thưởng thức các món ngon, đồng thời bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

- Trần Bì, ngươi có tính toán gì?

Trần Thư không do dự, nói thẳng:

- Đương nhiên là tiếp tục kiếm tài nguyên!

- …

Đại Lực vuốt vuốt đầu, nghĩ đến lai lịch vốn dĩ của Trần Thư, nhịn không được nói:

- Chúng ta có thể hay không đừng nhắc đến từ “kiếm” được không? Ta nghe được có chút khó chịu…

- Sao vậy?

Trần Thư có lý chẳng sợ nói:

- Ta làm việc, làm tốt được trả thù lao, không được gọi kiếm tiền ư?

- Lao động? Được rồi…

Đại lực không tiếp tục phản bác, đối với ngươi ăn cướp cũng là lao động đúng không?

- Để ta ngẫm lại xem nên tìm nơi nào đi kiếm tài nguyên đây…

Hắn mở bản đồ thế giới ra, bắt đầu suy tính mục tiêu may mắn tiếp theo.

Mà đúng lúc này.

Thần sắc của hắn khẽ giật mình, nhìn phía xa xa, trong lòng hơi kinh hãi.

Chỉ thấy chân trời xuất hiện đường nét của một lục địa, liếc nhìn lại không nhìn thấy biên giới, hẳn không phải là đảo, mà là một toà đại lục!

- Hửm?

Trần Thư ngơ ngác, vội vã nhìn tọa độ của mình, đã tới gần Tự Do Liên Minh đại lục.

- Là dẫn tới đây ư?

Hắn tự lẩm bẩm, nghĩ đến sự hỗn loạn trên đại lục, bản năng muốn tránh đi, nơi này Truyền Kỳ chém giết lẫn nhau, không phải nơi tốt để "kiếm sống"!

Nhưng một giây sau, hắn nghĩ tới Sa Hoàng vừa mới trở về, lại thay đổi quyết định.

Sa Hoàng trở về, có nghĩa là đại loạn đã kết thúc?

Nếu như hắn không đoán sai, hiện tại Tự Do Liên Minh e rằng đã bị xâm chiếm…

Sa Hoàng toàn lực xuất kích, có sự phối hợp của Ác Ma Sào Huyệt, không có khả năng không công mà lui.

- Tự Do Liên Minh…

Chương 1871 - Gặp lại Buck

Trong mắt của hắn có vẻ suy tư, lẩm bẩm nói:

- Vẫn phải đến thăm dò một chút.

Tất nhiên, hắn không phải đến cứu người, chỉ là đơn thuần thăm dò xem có kiếm chát được miếng nào hay không thôi…

Đến Truyền Kỳ Ngự Thú Sư cũng không thể chống đỡ, hắn tự biết rõ năng lực của mình…

…

Trần Thư thu hồi Tiểu Hoàng, chỉ đi cùng Không Gian Thỏ và tiểu tinh linh, lặng yên không một tiếng động tới gần Tự Do Liên Minh đại lục.

- Hửm?

Ánh mắt của hắn khẽ giật mình, nhìn Hải Vực phía trước.

Trước mắt là một đại dương bị màu đỏ nhạt xâm nhiễm, mùi máu tươi kéo dài không tiêu tán làm người ta gay mũi.

Mà trên mặt biển, nổi lơ lửng những thi thể: loài người, Khế Ước Linh, hung thú,.. chồng chất như núi, làm người ta tê cả da đầu, tựa như luyện ngục nhân gian.

- Sụp đổ rồi ư…

Trần Thư tự lẩm bẩm, đây chính là một quốc gia thế lực một ngàn năm, trong niềm tin của mọi người nơi này vốn dĩ không thể sụp đổ.

Nhưng loạn thế xảy ra, cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị hủy diệt…

- À?

Trần Thư nhìn trước mắt, nhịn không được thở dài, mặc dù không cùng một phe, nhưng khi thấy nhiều con người hy sinh như vậy, trong lòng vẫn có chút lay động.

- Đi thôi!

Hắn không ở đây quá lâu, dịch chuyển một cái tiến đến chỗ tòa nhà hoang tàn trên đại lục.

- Đây là…

Hắn nhìn dưới đất, thấy một lạch trời giống như khe rãnh, phía trên là năng lượng đang lay động, không giống như tự nhiên mà thành, giống như bị một thanh kiếm sắc bén nào đó chém đứt.

- Có chút quen thuộc…

Hắn nhìn phía dưới khe rãnh, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, nghĩ đến Khế Ước Linh chủ lực của Lão Kiều:

Kim sắc Thiên Sứ.

- Đây chính là năng lượng truyền kỳ ư?

TRong mắt Đại Lực tràn ngập chấn động, loại tồn tại này đã vượt qua cực hạn của nhân loại, giống như thần linh trong dân gian con người hay kể.

Hắn ta dường như nghĩ đến cái gì, có chút lo lắng nói:

- Trần Thư, nếu là Hoa quốc của chúng ta cũng xảy ra Truyền Kỳ đại chiến, đại lục có thể chống đỡ được không? Hay sẽ chìm mất luôn?

- …

Trần Thư suy tư một chút, sau đó bình tĩnh nói:

- Không sao cả, lúc đó ta sẽ xuất thủ!

- Có thể đừng giả tạo như vậy không?

Đại Lực liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ngươi xuất thủ dẫn cả đám người chạy trốn cùng đúng không?

- …

Trần Thư nhún vai, nói:

- Vậy ngươi nói ngươi sẽ không ra tay?

Đại Lực thở dài một tiếng, lười phản ứng lại Trần Thư.

Hai người đi trên mặt đất, thuấn di đi sâu vào đại lục Tự Do Liên Minh.

Cùng nhau đi tới, xung quanh khung cảnh tiêu điều, loại trừ số ít dạo chơi hung thú, không nhìn thấy bất cứ một nhân loại nào, có thể thấy được đại chiến tàn khốc thảm liệt đến mức nào.

Một giờ sau.

Hai người tới một thành thị phồn hoa, cũng là Ước Nhĩ Lợi Châuâu lúc trước Trần Thư tới.

Ở chỗ này, Trần Thư chém giết tộc trưởng của gia tộc Ám Thiên Sứ, chấn nhiếp thế lực còn lại, khiến cho nhiệm vụ hộ tống Hoa quốc trở nên thuận lợi.

- Ước Nhĩ lợi châu… Không còn nữa ưư…

Hắn nhìn thành thị phồn hoa trước mắt, phòng tuyến kiên cố đã sớm biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó chỉ có thi cốt đầy đất, tường đổ rạp khắp nơi.

Toàn bộ thành thị, thoang thoảng một mùi mụt máu thịt thối rữa.

- Đi thôi, đi dạo một chút, biết đâu nhặt được bảo vật…

Trần Thư không hề bất ngờ, đã dự liệu trước được khung cảnh tàn khốc này.

Thuấn di một cái, hai người đã vào bên trong thành phố.

- Có chút tài nguyên nào không?

Trần Thư nhìn phế tích xung quanh, không ngừng tìm kiếm bảo vật, nhưng không có nổi một thứ đáng giá.

Hắn không gấp gáp rời đi, quyết định đào xới toàn bộ thành thị, biết đâu có thể tìm thấy khố phòng của chính phủ Liên Minh?

Thời gian dần dần trôi qua.

Hắn lục tìm lãnh địa của gia tộc Ám Thiên Sứ, tòa nhà của chính phủ Liên Linh…

Nhưng không ngoại lệ, đều chỉ còn lại phế tích và thi cốt.

- Sạch sẽ như vậy sao?

Trần Thư nhíu mày, định lục trong thùng rác tìm bảo vật, sau đó hắn đành thôi vì có chút biết mình hơi thái quá.

Trong chốc lát.

Hai người tới vùng ngoại thành, chuẩn bị rời khỏi Ước Nhĩ Lợi Châu, tiến về những địa phương còn lại tìm kiếm một phen.

Nhưng đúng lúc này, Thỏ Không Gian kêu lên một tiếng, chỉ về phía xa xa nơi chân trời.

- Hửm?

Thần sắc Trần Thư khẽ giật mình, chẳng lẽ có chuyện gì?

Hắn mang theo Khế Ước Linh, lặng yên không tiếng động tới gần nơi đó, lập tức trong tầm mắt xuất hiện một người.

Chỉ thấy một Đại Thanh Xà im lặng bò trên mặt đất, đứng trên đầu là một nam tử trung niên, đang chỉ huy những người phía

dưới.

Xung quanh hắn tata, có trên hàng trăm Ngự Thú Sư, đều đã triệu hoán ra Khế Ước Linh, từ trong huyệt động dưới đất vận chuyển từng rương vật tư.

Mỗi người đều mặc áo đen, trong mắt có vẻ phấn khích.

- Cẩn thận một chút, đây đều là tài nguyên trọng yếu của giáo hội!

Nam tử trung niên thần sắc bình tĩnh, không ngừng cảnh giác tình hình chung quanh, nhưng không nhận ra rằng mình đã bị người khác để mắt tới…

Giờ phút này.

Trần Thư hơi giật mình, không nhìn về phía vật tư mà trừng trừng nhìn kỹ người trung niên kia.

Thanh Xà dưới chân tản ra khí thế của Vương cấp.

Nhưng quan trọng là, Trần Thư quen biết hắn!

- Buck của gia tộc Knull…

Chương 1872 - Gặp lại Buck (2)

Trần Thư liếm môi một cái, sâu trong đôi mắt hiện lên sát ý, nhưng rất nhanh đã nén xuống.

Đối phương là tử địch của Liễu Phong, không có cơ hội để diệt trừ.

Hắn không nghĩ tới, ở trên đại lục Liên Minh đổ nát này gặp được đối phương,

- Đám người này vận chuyển vật tư của chính phủ Liên Minhinh ư?

Trần Thư nhất thời có chút không hiểu rõrõ tình hình, nhưng không chút do dự ra một quyết định:

Cướp đã rồi nói!

- Vương cấp nhị tinh… Mạnh hơn trước chút…

Trong mắt của hắn có vẻ suy tư, móc ra một cuốn sổ.

Chỉ bằng một mình hắn, muốn gây sự Vương cấp là không thực tế, nhưng hắn có một lượng lớn Gia Trì Dược Tề, mọi việc sẽ trở nên đơn giản.

Giờ phút này, Buck nhìn một rương vật liệu Vương cấp mới được đưa ra, trong mắt không khỏi có chút hứng thú.

- Đại quốc sẽ nhanh chóng trở nên giàu có…

Buck liếm môi một cái, lẩm bẩm:

- Chỉ cần lấy hết tài nguyên của Liên Minh, giáo hội sẽ có thể lập quốc, ở Lam Tinh mà vùng dậy…

Mà đang lúc hắn ta đang tưởng tượng viển vông về tương lai của giáo hội thì trên đỉnh đầu mơ hồ truyền đến khí tức nóng bỏng.

Hắn tata thẳng thốt, ngẩng đầu nhìn một cái, lập tức bị hù dọa đến tâm thần run lên.

Vù vù vù vù ——

Chỉ thấy năm khối hỏa diễm vẫn tắt rơi xuống, xông phá thiên khung, uy thế vô cùng kinh người!

- Có địch tập kích?!

Con ngươi của hắn tataco rụt lại, nháy mắt co lại núp phía dưới lân phiến của Thanh xà, đồng thời triệu hoán ra Khế Ước Linh còn lại.

Một vòng phòng ngự màu trắng xuất hiện, cưỡng ép ngăn lại vẫn thạch ở trên không, bảo vệ tài nguyên phía dưới.

- Là ai?!

Buck quát lạnh một tiếng, nhưng trong lòng đã có cảnh giác, không nghĩ tới trên Liên Minh đại lục còn có nhóm cường giả nào khác.

Mà giờ khắc này, một khối Hoàng Sắc Đại Viên Cầu bay tới, phía trên là một thanh niên đang đứng với nụ cười nham hiểm!

- Trần Thư?

Buck con ngươi co rụt, nhận ra cừu địch mà chính mình tâm tâm niệm niệm!

- Lão già trí nhớ thật tốt…

Trần Thư nhún vai, nói:

- Não heo của ngươi còn có thể nhớ kỹ đại danh của ta, hiếm thấy thật!

- …

Khóe miệng Buck giật giật một cái, ngươi mẹ nó xông lên chỉ để chửi rủa người khác đúng không?

- Sao? Tên tiểu quỷ chủ động muốn chết?

Ngữ khí của hắn tata đùa cợt, nhưng ánh mắt vẫn luôn quan sát bốn phía, sợ có thể có mai phục.

Dựa vào tính cách Trần Thư, không nắm chắc phần thắng thì hắn sẽ không công kích.

- Đừng tìm nữa, chỉ có một mình tội phạm ca của ngươi thôi.

Trần Thư mỉm cười, mở miệng nói:

- Dám trộm tài nguyên của ta, các ngươi đúng là tự tìm đường chết!

- Của ngươi?

Buck khẽ giật mình, cái này mẹ nó không phải tài nguyên dự trữ của chính phủ Liên Minh saosao?

- Ta thấy được, thì là của ta!

Trần Thư cười một tiếng, nói:

- Lão già ngươi mau giao đồ ra, rồi tự sát, ta có thể suy nghĩ bỏ qua mộ tổ của ngươi!

- Tự tìm cái chết!

Buck cũng không do dự nữa, lập tức dốc toàn lực tiến công.

Nhưng trong lòng của hắn tata vẫn có cảnh giác, một khi xuất hiện biến cố, chạy trước thì tốt hơn.

Thủ đoạn của Trần Thư hắn ta đã từng chứng kiến.

- Hôm nay, lão già ngươi mới không còn đường sống!

Trần Thư lại lần nữa móc ra Bạo Tẩu Dược Tề, cho mỗi Khế Ước Linh đập một bình.

Trong chốc lát, hai con ngươi của bốn Khế Ước Linh bốc lên hồng quang, sức chiến đấu cứ thế tăng vọt.

- Òm ọp ~

Thân thể Tiểu Hoàng đột nhiên bành trướng, to lên ngàn mét, như một ngọn núi lớn bồng bềnh trên không trung.

Trên người nó được thêm rất phụ trợ kỹ năng, lực phòng ngự lên tới đỉnh cao, miễn cưỡng đỡ được tiến công đợt thứ nhất của Buck.

Tiếp theo, từng trận lục quang tràn lan, khiến vết thương Tiểu Hoàng trong nháy mắt khôi phục lại, không lưu lại một vết sẹo nào.

Đây chính là thế công của Vương cấp!

- Mẹ nó! Thịt gì vậy?

Thần sắc Buck chấn động, không dự trước được màn này.

Tốc độ của Trần Thư tiến triển quá nhanh…

- Vù vù ~

Bên tai hắn truyền đến tiếng xé gió, ánh mắt thoáng nhìn xéo qua, thấy một củ cà rốt thô to…

Rầm!

Thanh Xà lập tức bị đánh bay, trong miệng truyền ra tiếng kêu, trong lòng tràn ngập nổi giận.

Rầm rầm rầm!

Thỏ Không Gian cũng không dừng tay, ném ra kỹ năng chuyên môn Không Gian Ấn Ký.

Trong lúc nhất thời, cà rốt hướng về chỗ trống phía trước vung vẩy, nhưng mỗi một kích đều nhắm thẳng vào người của Thanh Xà.

Công kích mạnh mẽ như vậy khiến Buck thảng thốt, sau đó mới phản ứng lại.

Xì!

Thanh Xà ngoác ra cái miệng rộng, đại lượng khí độc phun ra ngoài, không khí bị ăn mòn đến chấn độngđộng.

Thỏ thuấn di thoải mái tránh thoát, đồng thời cà rốt trong tay không ngừng công kích mà tới!

Ầm ầm ầm.

Thỏ uống thuốc rồi dễ dàng khống chế Vương cấp nhị tinh Thanh Xà.

Buck thấy vậy giật mình, quả quyết móc ra một viên đạn tín hiệu màu đỏ, hướng về trên không phóng ra!

- Hửm?

Trần Thư phản ứng tương đối nhanh, lệnh cho Thỏ Không Gian chặn lại.

Một không gian thông đạo xuất hiện, thu đạn tín hiệu của Buck.

Nhưng vào lúc cả hai đang nhìn nhau, đạn tín hiệu ở trên cũng xuất hiện lực lượng Không Gian, lướt qua Không Gian ngăn chặn Thỏ Không Gian.

- Vù vù ~

Hai mắt Thỏ Không gian khẽ động, lại lần nữa ném ra Tiểu Không Gian Chi Vực, chặn lại đạn tín hiệu.

Chương 1873 - Khế Ước Linh của ngươi không bị đè bẹp nhép như vậy

Rầm!

Một giây sau, đạn tín hiệu nổ tung, hào quang chói sáng lóe lên giữa không trung, phía trên có một loại sức mạnh đặc thù, phớt lờ Thỏ Không Gian.

- Hửm? Vậy cũng được sao?

Trần Thư giật mình, trong mắt có chút ngạc nhiên.

Giây tiếp theo hắn nghĩ đến đại giáo chủ của Cứu Thế Giáo Hội, năng lực khống chế không gian của đối phương đã đạt đến trình độ thượng thừa.

- Ngươi chờ chết đi!

Buck nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Những đại giáo chủ còn lại sẽ lập tức đến đây, ngươi chạy không thoát đâu!

Giờ phút này, Buck không che giấu thân phận của mình nữa, những người còn lại ở phía dưới cũng là thành viên của giáo hội.

- Chỉ cần làm thịt ngươi sớm một chút là được rồi, không phải sao?

Trần Thư không bối rối, lẩm bẩm:

- Vốn không muốn lãng phí Dược Tề, nhưng đành phải quăng thêm tiền vậy.

Tay phải hắn vung lên ném ra tầm mười bình Tử Vong Dược Tề phiên bản tăng cường.

- Hửm?

Buck cảm thấy không ổn, vội vã lệnh Khế Ước Linh phóng thích kỹ năng phá hủy.

Nhưng bất ngờ chính là, Khế Ước Linh dường như bị mất khống chế, hai con ngươi điên cuồng bị Dược tề cắn nuốt.

Trong nháy mắt, mỗi Khế Ước Linh đều được chia ba bốn bình Dược Tề, trong mắt thỏa mãn.

- Cái gì vậy?!

Trong lòng Buck bất an, vội vã chú ý tình hình của Khế Ước Linh.

Một giây sau, Dược Tề có hiệu lực, năm con Khế Ước Linh hiện lên vẻ đau đớn, nằm cuộn qua cuộn lại.

Tử Vong Dược Tề phiên bản tăng cường, đối với Vương cấp sinh vật cũng có tác dụng lớnlớn, huống chi hắn dùng một lượng lớn như thế…

Trong lúc nhất thời, sức chiến chiến đấu của Khế Ước Linh của Buck hạ xuống, kém xa trạng thái đỉnh cao lúc trước.

- Òm ọp!

Trong mắt Tiểu Hoàng có tia hồng quang, nhìn về phía trước gầm thét một tiếng, hiệu quả của tiếng gào thét chấn động, nhất thời khiến hắn ta choáng váng.

Một giây sau, nó lần nữa nhảy lên, bờ mông hất lên, ngồi xuống trên một Khế Ước Linh khác!

Rầm!

Đại địa hung hăng chấn động, khó có thể chịu đựng thể trọng khủng bố như vậy…

- Grào grrào!

Dưới mông Tiểu Hoàng truyền đến kêu rên thê thảm.

Đồng thời, năm con Husky cũng lập tức xuất thủ, mãnh liệt đánh về phía Khế Ước Linh dưới mông Tiểu Hoàng, toàn bộ kỹ năng đều phóng xuống!

Rầm rầm rầm!

Cảnh tượng trước mắt đầy máu tanh và vũ lực, làm người tata tê cả da đầu, có thể dự liệu được kết quả thê thảm của nó.

Tiểu Hoàng lại lần nữa nhảy lên, trên mặt đất chỉ còn lại một mớ máu thịt be bét, thân thể tàn phế, không còn một chút khí khí tức sinh mệnh.

- Khế Ước Linh của ta chết rồi…

Hai con người của Buck khẽ giật mình, không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy…

Tử vong Dược Tề khiến toàn bộ thuộc tính của Khế Ước Linh đều hạ xuống, bao gồm cả lực sinh mệnh và lực phòng ngự, có thể có được ba phần chiến lực bình thường cũng tạm ổn rồi.

- Đừng quá thương tâm, cũng không phải ngươi chết!

Trần Thư thấy vậy, vẻ mặt bi thương an ủi:

- Khế Ước Linh của ngươi không bị đè bẹp nhép như vậy.

-???

Buck nháy mắt sụp đổ, quá độc ác rồi?

Trong lòng hắn tức giận, quả quyết quyết định:

Chuồn rồi tính tiếp.

Về phần những người còn lại và tài nguyên dưới đất, đều không quan trọng bằng mạng sống của hắn tata…

- Ngươi không chạy thoát được đâu!

Trần Thư mỉm cười, lệnh Thỏ Không Gian ném ra Không Gian Lao Tù, vây khốn người phía dưới, sau đó mang theo Khế Ước Linh bay thẳng về phía trước truy sát.

Tâm nguyện cả đời của Lão Liễu chính là báo đại thù, nhưng bởi vì thời cơ duyên cớ chưa đến, vẫn chưa thể đạt được.

Bây giờ thế đạo hỗn loạn, thật vất vả mới gặp được Buck, Trần Thư không bao giờ để hắn ta sống mà thoát thân!

Hơn nữa giả sử Buck bị những người còn lại giết, chỉ sợ Liễu Phong sẽ không chấp nhận được…

Ầm ầm!

Husky không ngừng phun ra đủ loại kỹ năng nguyên tố, oanh kích Khế Ước Linh còn lại của Buck.

Có Thỏ Không Gian tiếp sức, không ai có thể ngăn được Trần Thư, cũng không có người có thể thoát khỏi sự truy sát của Trần Thư…

Trận chiến truy kích của song phương không ngừng được kéo dài.

Hiệu quả của Tử vong dược tề không hề có dấu hiệu mất đi, thậm chí còn trở nên kinh khủng hơn, khiến cho lực chiến đấu Khế Ước Linh của Buck lần nữa hạ xuống.

- Ngươi mẹ nó dù sao cũng là thiên tài đệ nhất, dùng thuốc để đánh thắng ta, ngươi không thấy xấu hổ ư?

Trong lòng Buck dâng lên tia tuyệt vọng, muốn khích tướng Trần Thư một chút, dù sao cũng là người trẻ tuổi, không chừng sẽ dễ bị lừa…

Nhưng mà, hắn ta đã nghĩ sai rồi…

- Xấu hổ thì xấu hổ!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Ngươi càng nói như vậy, ta càng có hứng thú giết ngươi!

- Đường đường là một Vương cấp, lại bị một Hoàng Kim Ngự Thú Sư đánh chết bằng thuốc, ngẫm lại, thích đến tê cả người!

- Đời này không phải sống vô dụng rồi ư?

- …

Khuôn mặt Buck đỏ lên, phun ra một ngụm máu, trong mắt tràn ngập oán độc và hận ý.

Con hàng này công kích tinh thần người khác thật sự quá ác…

Mà lúc này, Husky của Trần Thư đã hồi xong đại chiêu thức, lại phối hợp với lực khống chế của Thỏ Không Gian, đánh chết một Khế Ước Linh của Buck.

Thấy tình cảnh này, khuôn mặt Buck tràn đầy tuyệt vọng, biết mình đã lâm vào tử địa.

Đối phương nói không sai, chỉ cần sớm làm thịt hắn ta là được rồi…

- Ta chết rồi, kết cục của ngươi cũng sẽ không khá hơn đâu!

Chương 1874 - Trần Thư không giống người

Buck oán độc nguyền rủa:

- Cứu Thế Giáo Hội đang mạnh dần lên, chẳng mấy chốc ngươi sẽ phải đi theo ta!

- Cũng chẳng liên quan gì đến ngươi cả.

Trần Thư không để ý cười cười, liên tiếp tung kỹ năng oanh sát Khế Ước Linh của đối phương.

Chẳng bao lâu.

Buck chỉ còn lẻ loi một mình, bên cạnh không còn Khế Ước Linh nào.

Đôi mắt hắn ta tuyệt vọng, vốn cho rằng bản bản thân lên như diều gặp gió, kết quả lại đụng phải biến cố.

Bất ngờ và ngày mai, không ai biết được cái nào sẽ tới trước cả…

Hắn ta nhắm hai mắt lại, không chút phản kháng, yên lặng chờ đợi cái chết đến gần.

Nhưng mãi vẫn chẳng thấy đòn cuối cùng.

Trong lòng hắn tata bất ngờ, chẳng lẽ tình hình thay đổi rồi?

Nhưng lúc hắn mở mắt, bị Trần Thư làm ngây ngẩn cả người.

Trần Thư đứng ngay phía trước hắn, trên tay cầm một thiết bị quay phim, đồng thời mở miệng nói:

- Lão Liễu, ngươi thấy chưa? Đây chính là kẻ thù của ngươi, lão già Buck!

- Hiện tại chúng ta đang ở bên trong Tự Do Liên Minh, con hàng này bị ta bắt, còn tưởng rằng sẽ có một trận ác chiến, kết quả căn bản không phải là đối thủ của ta!

- Lão già Buck, nhìn vào ống kính đi, ngươi chắc chắn sẽ chết, có lời gì trăn trối không?

- …

Buck mở to hai mắt, đầu óc trống rỗng.

Ngươi mẹ nó có phải vũ nhục người khác quá đáng quá không!

- Nhanh lên, đừng dài dòng!

Trần Thư nâng thiết bị quay phim cao lên ngang mặt của đối phương, nói:

- Tốt nhất là tỏ vẻvẻ thống khổ hối hận, như vậy mới mang lại cảm giác.

- Phụt.

Buck tức đến thổ huyết, hắn ta đường đường là tộc trưởng gia tộc Knull, ngang dọc tung hoành một đời, cuối cùng phải chết một cách nhục nhã như vậy?

- Đúng, chính là vẻ mặt này! Ngươi thật chuyên nghiệp!

Trần Thư nắm chắc quả đấm, nói:

- Nhanh, thống khổ thêm chút nữa!

- Phụt.

Mặc dù Buck không nghe lời Trần Thư, nhưng uất ức trong lòng vẫn không thể nén được, lại lần nữa phun ra máu.

Năm phút đồng hồ sau.

Gương mặt Buck tràn ngập uất ức, hai mắt trừng lớn, chết không nhắm mắt…

- Đoạn phim này không tệ, quay về mở cho lão Liễu xem…

Trần Thư nhếch miệng lên, về khả năng tra tấn người khác, Trần Thư tự nhận mình không có đối thủ.

Trong chốc lát.

Trần Thư lại lần nữa quay lại hiện trường trước đó.

Không gian giam cầm vẫn đang tồn tại, Trần Thư âm thầm tính toán, phía dưới là trên trăm tên Ngự Thú Sư, nhưng cao nhất trong đám bọn hắn cũng chỉ là Bạch Ngân cấp, căn bản không có khả năng kháng cự!

- Được rồi, đừng phản kháng!

Trần Thư lệnh Thỏ Không Gian xuất chiêu, bắt đầu một màn giết chóc thảm khốc!

Chốc lát, trên mặt đất đầy rẫy xác chết, chỉ còn lại hai Ngự Thú Sư còn sống, không phải vì thực lực bọn hắn mạnh, mà là Trần Thư muốn bọn chúng đưa ít thông tin cho hắn.

- Vù vù ~

Sắc mặt Thỏ Không Gian tràn đầy hứng thú, không ngừng thu thậpthập tài nguyên, hắn xuống thật sâu dưới hang động, mang hết tài nguyên đi.

Dựa theo dự đoán của Trần Thư, có ít nhất là trăm tỷ tài nguyên!

- Nên rời đi rồi!

Trần Thư không ở lại đây lâu, cũng lo lắng sẽ gặp phải quân chi viện của Cứu Thế Giáo Hội, mặc dù đối phương sẽ không bắt được hắn, nhưng cũng không cần phải lãng phí Dược Tề.

Hơn nữa Buck nói giáo hội đã vùng dậy, khiến hắn không thể không cảnh giác.

Nửa giờ sau.

Trần Thư đưa theo hai con tin, đi tới một thôn trang hoang vắng.

Khóe miệng của hắn xuất hiện một nụ cười ấm áp, khiến người ta cảm thấy có thể tin tưởng hắn.

Nhưng thân thể hai người đột nhiên run lên, trong ánh mắt hiện lên vẻ sợ hãi, con hàng này là đao phủ lấy đầu không ghê tay, giết người không chút do dự.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Hiện tại, ta muốn lấy một chút tin tức, các ngươi có thể nói hoặc không!

Một người cố gắng lấy dũng khí, vẻ mặt oán hận, lộ ra sự phản kháng rõ ràng.

- Dũng sĩ! Tại hạ khâm phục!

Trần Thư cười cười, không chút bất ngờ, nếu thật sự có dũng khí, đã sớm tự sát…

Hắn lệnh Thỏ Không Gian móc ra một bình chứa bột màu đen.

Chính là thuốc xổ!

- Ta sẽ khiến ngươi chết tâm phục khẩu phục!

Hắn nhếch mép cười một tiếng, kéo hai người tới bên trong một ngóc ngách.

- Hu hu ~~

Dũng sĩ vừa rồi thoáng chốc sợ hãi, mơ hồ ý thức được có chuyện không ổn…

- A a ——

Trong chốc lát, trong xó xỉnh truyền đến kêu rên thê thảm, càng ngày càng lớn…

- …

Đại Lực nhìn một cái, nhịn không được liếc mắt Trần Thư, con hàng này càng ngày càng không giống người…

Nửa giờ sau đó.

Trần Thư kéo người sống trở về.

Khuôn mặt đối phương tái nhợt, thân thể run rẩy, thần trí không còn rõ ràng, hắn lần đầu tiên nhìn thấy có người sống phun ra mà chết…

Trần Thư ôn hòa nói:

- Hiện tại, có thể nói chưa?

Người kia liên tục gật đầu, chỉ sợ chậm một nhịp, tiếp lấy hắn ta còn nói thêm:

- Có thể cho ta chết một cách quang vinh hơn không?

- Không thành vấn đề!

Trần Thư gật đầu một cái, mở miệng nói:

- Hiện tại, nói cho ta biết tình hình ở Liên Minh, mặt khác, vì sao Cứu Thế Giáo Hội các ngươi lại xuất hiện ở đây?

Một giờ sau.

Thỏ Không Gian vung cà rốt lên, khiến cho đối phương vui vẻ.

Trần Thư tùy ý dựa vào đống đổ nát bên cạnh, trong mắt đầy vẻ suy tư:

- Liên Minh Tự Do quả nhiên không còn nữa…

Chương 1875 - Một làn sóng lớn của "Cuồng Loạn Tinh Diệp" đang đến…

Bởi vì sợ hãi, đối phương cũng không có bất kỳ ý định giấu diếm nào, nói tất cả những gì mình biết ra.

Một tháng trước, Liên Minh Tự Do đã mở ra cuộc chiến sinh tử với hung thú.

Vô số Ngự Thú Sư chiến đấu đến đẫm máu, liều chết chống cự, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh bại, nhân loại thương vong nghiêm trọng, toàn bộ Châu Tự Do dưới sự chà đạp của hung thú, tất cả đều trở thành đống đổ nát.

Mà những sinh vật truyền kỳ cũng đang chém giết.

Lão Kiều một mình chống lại tam đại Thú Hoàng của [Sào Huyệt ác ma], cùng với Thương Hải Sa Hoàng thực lực khủng bố, kết cục cuối cùng cũng không ai biết được.

Nhưng Châu Tự Do bị tàn phá, cũng đã có thể mơ hồ đoán được kết cục rồi.

Đương nhiên, là một cường quốc, tất nhiên sẽ lưu lại đời sau cho mình, nhưng chỉ có thể kéo dài một chút tàn hơi, càng không dám xuất đầu lộ diện…

Nhưng điều khiến Trần Thư bất ngờ nhất chính là:

Các bang còn lại của Liên Minh Tự Do sở dĩ nhanh chóng sụp đổ như vậy, ngoại trừ áp lực của hung thú ra, thì quan trọng hơn chính là Cứu Thế Giáo Hội ra tay!

Bọn họ mạo danh thành người tị nạn từ các thế lực còn lại, hơn nữa trong liên minh có người tiếp ứng, ví dụ như gia tộc Knull, dẫn đến Cứu Thế Giáo Hội rất nhanh đã thâm nhập vào Liên Minh.

Ngay khi Liên Minh đại chiến với hung thú, giáo hội nháy mắt phản kích.

Hơn nữa mục đích của giáo hội không phải là để đoạt kho báu, mà là giết người!

Hung thú cũng không có tính toán từ trước, đương nhiên là phối hợp với giáo hội giết người của liên minh trước rồi tính sau.

Trong lúc nhất thời, cường giả trên dưới liên minh đều bị tàn sát, khiến cho các châu lớn đều bị phá, thực lực liên minh giảm mạnh, hiển nhiên trở thành cường quốc đầu tiên bị công phá.

Mà nhiệm vụ bây giờ của Buck chính là dẫn người mang tài nguyên liên minh ở các bang lớn trở về.

Lúc ấy thế cục hỗn loạn, cường giả của giáo hội lừa gạt để qua mắt hung thú, đem không ít tài nguyên giấu đi, chính là chờ đợi thời cơ mang nó về giáo hội.

- Cứu Thế Giáo Hội …

Hai mắt Trần Thư tràn đầy vẻvẻ tự hỏi, thật không ngờ đối phương lại có thể gây ra động thái lớn như vậy.

Liên minh sụp đổ, ít nhất một nửa là vì giáo hội, quả thật là không ai biết trước được.

Hiện giờ thời thế hỗn loạn, giáo hội cùng Thánh Ngự Hội dường như ngay tức khắc hoạt động, dần bước từ trong bóng tối ra ngoài.

Mà các thế lực lớn hiện tại khó có thể tự bảo vệ bản thân, càng không có khả năng trừng phạt bọn họ.

Điều đáng mừng duy nhất chính là Trần Thư đã tiêu diệt hoàn toàn tổ chức Ám Dạ, nếu không trên Lam Tinh sẽ xuất hiện thêm một khối u ác tính.

Dựa theo nguyên tắc của Ám Dạ, chỉ sợ hung thú cũng có thể làm khách hàng của bọn họ, đến lúc đó nhân loại sẽ càng khó khăn hơn.

- Nói gì đi!

Đại Lực liếc Trần Thư một cái, nói:

- Liên Minh hiện tại, chỉ sợ đã là địa bàn của Cứu Thế Giáo Hội và hung thú rồi.

Trần Thư nhìn về phía xa xa, vẫn không thay đổi ý định ban đầu:

- Mặc kệ, trước tiên cứ vớt vát lại được một khoản trước đã rồi tính sau !

Cứu Thế Giáo Hội cùng hắn vốn có mối thù sinh tử, hôm nay lại là thời cơ tốt, đây chắc chắn là thời điểm thích hợp…

…

Vào lúc này, thi thể của Buck rơi xuống.

Hai người mặc áo choàng đen đứng chung một chỗ, một nam một nữ, nét mặt lạnh lùng.

Nam nhân cúi xuống xem xét cơ thể của Buck, lẩm bẩm, kiểm tra tỉ mỉ lần nữa, trong mắt lại càng thêm kỳ dị.

- Không đúng…

Nữ nhân nhíu mày:

- Làm sao vậy?

- Có gì không đúng sao? Ta thấy trên người hắn không có thương thế gì, chẳng lẽ là nội thương? Hay trúng độc mà chết?

Nam nhân lắc đầu, có phần không chắc chắn:

- Đều không phải…

- Hình như hắn là bị… tức chết…

Nữ nhân hơi ngẩn ra, vẻ mặt như nói nam nhân đang trêu chọc mình:

- Vương huynh, đây là Vương cấp!

Nam nhân thở dài, nói:

- Trước khi Buck chết, dường như đã phải chịu tra tấn tinh thần…

Nữ nhân liếc nhìn Buck:

- Tra tấn…Người đó có thù oán gì với hắn sao?

Đối với họ, Buck chết như thế nào không quan trọng, quan trọng là ai đã giết hắn ta!

Nam nhân đứng dậy, nói:

- Nhưng ngươi cảm thấy loại người nào có thể trong thời gian ngắn như vậy, giết chết Vương Cấp Nhị Tinh?

Trong lúc nhất thời, trong lòng bọn họ đều là sợ hãi.

Đây chính là cường giả Vương Cấp Nhị Tinh, không phải là thứ bắp cải ngoài chợ đâu …

- Là truyền kỳ sao?

Trong mắt nữ nhân có một chút sợ hãi, đây cũng không phải là sự tồn tại mà bọn họ có thể trêu chọc được đâu.

- Không thể nào!

Nam nhân lập tức phủ quyết, bình tĩnh phân tích:

- Cường giả truyền kỳ của liên minh đã không dám hiện thân, nhân vật truyền kỳ của ba cường quốc khác lại càng không thể.

- Về phần hung thú mà nói. Sa Hoàng đã rút lui, Ác Ma Bức Hoàng đang quét sạch Châu Tự Do, cũng không có thời gian để ra tay.

Trong mắt nữ nhân có một chút phiền não:

- Vậy thì thật kỳ lạ, vô duyên vô cớ sao có thể chết được chứ? Hơn nữa hiện tại, còn có thế lực nào dám ra tay với giáo hội sao?

Nam nhân liếm môi:

- Khả năng là cường giả Vương Cấp Tam Tinh! Giáo hội phải cẩn thận hơn rồi!

- Chúng ta cũng chỉ có thể ngồi chờ chết?

Chương 1876 - Vương Cấp Tam Tinh tập kích bất ngờ

- Ngoại trừ chém chết Buck, hắn còn cướp bóc tài nguyên của Ước Nhĩ Lợi Châu, ta cảm thấy xác suất lớn của hắn còn có thể ra tay lần nữa, chúng ta ngồi đợi một chút là được rồi!

- Ngươi chắc chứ?

- Có thể thử xem sao!

- Được!

Hai người lập tức đưa ra quyết định, rất nhanh liền rời khỏi nơi này.

…

Nửa ngày sau.

Trần Thư đi trên lục địa Liên Minh Tự Do, một lần nữa đi tới một thành phố gần nhất.

- Lại bị hung thú cướp đoạt…

Hắn nhìn đống đổ nát hỗn loạn, có thể nói là một chút tài nguyên cũng không còn.

Nhưng ngạc nhiên chính là, Sa Hoàng không phái hung thú đến xâm chiếm dị không gian trong liên minh, dù sao đây cũng là điểm tài nguyên chiến lược để có thể xác định một thế lực có thật sự cường đại hay không.

Nhưng khi nghĩ đến sự tồn tại của [Sào Huyệt ác ma].

Hắn nghĩ cũng có thể Sa Hoàng cùng Ác Ma cấm khu đã thỏa thuận gì đó, phân phối tốt chiến lợi phẩm thích hợp rồi.

Trần Thư chỉ dừng lại trong thành phố một lát, đi thẳng đến vùng ngoại ô xung quanh.

Quả nhiên, từ xa nhìn thấy một đám ngự thú sư đang vận chuyển tài nguyên,

- Hừ!

Trần Thư ẩn núp cách đó mấy ngàn thước, nhìn cảnh tượng này.

Chỉ thấy đối phương đã chuyển lượng lớn tài nguyên chuyển lên mặt đất, đang tiến hành phân loại, không có vẻ gì là sốt ruột, dường như là đang chờ đợi điều gì đó.

Mà lúc này, chỉ thấy một con Hắc Lang mang ra hai cái rương lớn từ hang động dưới lòng đất, bên trong lại chứa từng phiến

lá cây, bên trên ngập tràn ánh sáng.

Tròng mắt Trần Thư co rụt lại, kinh hãi mà hét lên:

- Cuồng Loạn Tinh Diệp !

Hắn thật không ngờ lại có thể nhìn thấy nhiều Tinh Diệp như vậy, đây đều là nguyên liệu để điều chế dược tề.

- Chẳng lẽ nơi này chính là?

Hắn mở thiết bị của mình ra, chỉ thấy Dị không gian cấp Hủy Diệt [Hỗn Loạn Hạp Cốc] cách đó không xa.

Lúc trước hắn từng hỏi Trần Thanh Hải, địa điểm sản xuất Cuồng Loạn Tinh Diệp chủ yếu chính là [Hỗn Loạn Hạp Cốc].

- Chẳng trách lại có nhiều như vậy…

Hắn liếm môi, hạ quyết tâm muốn ra tay.

- Có chút không thích hợp…

Trần Thư không bị lòng tham che mờ mắt, hắn mơ hồ có cảm thấy nguy hiểm đang rình rập.

Người ở xa cố ý phơi bày toàn bộ tài nguyên ra ngoài, không chút che giấu, càng giống như đang dụ rắn ra khỏi hang…

- Chỉ có một Hoàng Kim Tam Tinh, sao có thể kiêu ngạo như vậy sao?

Trần Thư lẩm bẩm nói, nhìn về phía một lão già trong đám người, đối phương đang chỉ huy, bộ dáng bình tĩnh.

Mà thực lực của lão ta quả thực không bằng Buck lúc trước, Trần Thư không cần uống thuốc cũng có thể giết chết hắn.

- Giết! Và cướp mọi thứ!

Trần Thư hạ quyết tâm, lấy Thần kỳ dược tề ra, chuẩn bị uống lần nữa.

Nhưng ngay lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra.

Một luồng ánh sáng đột nhiên đánh tới, tựa như thuấn di, trực tiếp trói chặt Thỏ Không Gian.

Bản năng chiến đấu của Thỏ Không Gian nhận ra không ổn, trong nháy mắt kéo dài khoảng cách.

Nhưng luồng ánh sáng kia như hình với bóng, vẫn lao về phía nó với tốc độ cực nhanh.

- Tập trung kỹ năng!

Sắc mặt Trần Thư biến đổi, không kịp phản ứng.

Nhưng Thỏ dường như nhận thấy được nguy hiểm, tự đưa ra quyết định, ném ra hàng loạt Không gian dấu ấn.

Giấy tiếp theo, Trần Thư cùng Đại Lực biến mất, trực tiếp bay ra xa mấy chục ngàn mét.

Ngay khi hắn vừa rời đi.

Một bàn tay to biến thành bùn đất hung hăng đánh tới, nhưng lại đánh vào một khoảng không trống rỗng.

- Quả nhiên là tội phạm Nam Giang.

Cách đó không xa mặt đất bắt đầu đất nứt ra, trong vết nứt đi ra hai người mặc áo choàng đen, một nam một nữ, chính là hai người lúc trước kiểm tra thi thể của Buck!

Bọn họ cưỡi khế ước linh, đi tới nơi Trần Thư biến mất.

Khuôn mặt của nam tử xấu xí, nói:

- Hắn ta có thể giết chết Buck sao?

Là tội phạm truy nã hàng đầu của giáo hội, bọn họ tự nhiên nhận ra.

- Nhưng hắn chỉ là Hoàng kim cấp…

Nữ tử lẩm bẩm, trong mắt có vẻ khó tưởng tượng nổi, Hoàng Kim Nhị Tinh giết Vương Cấp Nhị Tinh, phim khoa học viễn tưởng cũng không dám quay như vậy đâu đúng không?

- Có thể là có viện quân. Cũng có thể là do nguyên nhân khác, thủ đoạn của hắn quả thật rất quỷ dị.

Ánh mắt nam tử trầm tĩnh, quyết đoán nói:

- Nếu tạm thời không đối phó được hắn thì không nhất thiết phải làm đến cùng.

Nhưng dựa theo tốc độ trưởng thành của hắn, thật sự…

Vẻ mặt nữ nhân kia ngưng trọng, nói:

- Hoàng kim có thể giết Vương Cấp, cho dù hắn dùng thủ đoạn đặc biệt gì, thì quả thật cũng rất đáng sợ, ta cảm thấy hiện tại nếu không giết chết hắn thì sau này giáo hội có thể sẽ không xử lý được hắn đâu.

- Nhưng hiện tại ta cũng không xử lý được hắn.

Nam tử liếc nhìn hắn một cái, nói:

- Tốc độ phản ứng của con thỏ đó quá nhanh, có thể là do thiên phú ta cũng không có cách nào.

- Vương huynh, không thể nào, ngươi chính là cường giả Vương Cấp Tam Tinh!

- Không làm được!

Nam tử lắc đầu, nói:

- Trừ phi là… có người giúp đỡ, thêm một tia hy vọng.

- …

Nghĩ đến đây, trong mắt nữ nhân có một tia hận ý, nói:

- Tên phản đồ kia giết một đại giáo chủ, cướp đoạt không ít tài nguyên của giáo hội!

- Được rồi, đừng nhắc tới hắn nữa!

Nam tử lắc đầu, nói:

- Sớm muộn gì cũng sẽ bắt được hắn trở về.

Chương 1877 - Vương Cấp Tam Tinh tập kích bất ngờ (2)

- Hiện tại việc cấp bách là mang tài nguyên của Liên Minh về, chúng ta cần khoản tài nguyên này!

- Thật sự mặc kệ Trần Thư sao?

- Thời thế loạn lạc, hung thú chủ yếu nhắm đến Hỏa Quốc, hắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn, có lẽ không cần chúng ta ra tay, hung thú cũng có thể giết chết hắn.

Nam tử chỉ có thể nghĩ như vậy, dùng cách này tự an ủi bản thân.

Thật sự không phải hắn ta không coi trọng Trần Thư, mà là giáo hội thật sự không giết được hắn…

Lúc trước chuyện Sa Hoàng đuổi giết Trần Thư, giáo hội cũng nhận được tin tức.

Nhưng kết quả là !

Cả hải vực đều không xử lý được Trần Thư, Cứu Thế Giáo Hội cũng không còn cách nào khác…

- Cũng đúng…

Nữ nhân gật gật đầu, chỉ có thể trông cậy vào hung thú.

- Gọi người của đội ngũ tới đây, mặt khác thông báo cho Viêm để hắn đến điểm hẹn.

Dựa theo kế hoạch của giáo hội, ba cường giả Vương Cấp Nhị Tinh lần lượt dẫn dắt đội ngũ vận chuyển tài nguyên.

Vương Cấp Tam Tinh làm tổng chỉ huy, canh giữ ở điểm hẹn.

Nhưng bây giờ xảy ra biến cố là Trần Thư, hắn ta cũng tương đối quyết đoán, lựa chọn tập hợp hai đội còn lại với nhau, tránh khả năng từng người một bị đánh bại.

- Hiệu suất có phải quá thấp hay không…

Nữ nhân nhíu mày, nói:

- Hung thú [Sào Huyệt Ác Ma], có thể sẽ xâm chiếm tới đây, đến lúc đó chúng ta chưa chắc có cơ hội để vận chuyển tài nguyên.

- Mặc kệ!

Nam tử gật đầu, nói:

- Nếu chia ra hành động, chỉ sợ chỉ là may giá y cho Trần Thư, huống chi nhỡ đâu ngươi cùng Viêm xảy ra chuyện, đó mới là

tổn thất mà giáo hội không thể chấp nhận được.

Dựa theo hiểu biết của giáo hội đối với Trần Thư, con hàng này tương đối tham lam, hơn nữa còn to gan lớn mật, không có khả năng dễ dàng buông tha cho đống tài nguyên này.

- Được!

Nữ nhân nghĩ đến cái chết của Buck, rùng mình một cái, cho rằng Vương huynh nói quả thật có lý.

…

Giờ phút này, Trần Thư mang theo vẻ nghi ngờ, nhìn về phía chân trời, lẩm bẩm:

- Ngự Thú Sư Vương cấp Tam Tinh sao? Đùa ta đấy à!

Khoảnh khắc trước khi chạy trốn, hắn đã nhận ra kỹ năng dao động từ dưới lòng đất, khí tức phía dưới truyền đến so với Khế Ước Linh của Buck còn mạnh hơn nhiều.

Hắn vốn tưởng rằng những người còn lại trong giáo hội nhiều lắm cũng chỉ là thực lực Vương Cấp Nhị Tinh, nhưng không ngờ lại là loại cường giả đứng đầu như vậy.

Trách không được Buck lúc đấy lại tự tin như vậy, cho rằng chỉ cần viện quân đến đây là có thể bắt được hắn.

- Cứu Thế Giáo Hội còn có người có thực lực mạnh như vậy?

Hắn nhíu mày, dựa theo phán đoán của hắn, Vương Cấp ở giáo hội sẽ không vượt quá mười người, về phần Vương Cấp Tam Tinh, chỉ sợ chỉ có Giáo Hoàng mới đạt đến đẳng cấp này.

Mà người vừa ra tay, xác suất lớn sẽ không phải là Giáo Hoàng, dù sao người đứng đầu cũng sẽ không tự mình đi làm …

- Cứu Thế Giáo Hội đã nổi dậy…

Trong đầu Trần Thư lóe lên, nghĩ đến những lời trăn trối cuối cùng của Buck.

Cứu Thế Giáo Hội xuất hiện sự biến hóa gì rồi sao?

Trong mắt hắn có chút suy tư, nhưng hắn cũng không nghĩ ra cách nào để có thể nhanh chóng đột phá tới Vương Cấp Tam

Tinh.

- Vù vù.

Lúc này, Thỏ Không Gian dụi dụi vào người Trần Thư, trên trán xuất hiện một tia ánh sáng.

- Cái gì? Kỹ năng bị phong ấn?

Ánh mắt hắn ngẩn ra, thật không ngờ kỹ năng vừa rồi có thể theo hắn tới đây, quả thật không lạ gì khi nó được sử dụng làm kỹ năng tiên phong.

Cũng may đối phương trong thời gian ngắn không kịp chạy tới, bọn họ mới có thể không có mệnh hệ gì.

- May mà Thỏ Không Gian phản ứng nhanh… Nếu không sẽ thực sự khó khăn.

Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, thật không ngờ đối phương sắp đặt loại mai phục này, quả thật là coi trọng hắn rồi.

- Một lượng lớn Cuồng loạn tinh diệp…

Trần Thư có chút do dự, nếu là tài nguyên khác, hắn nhất định sẽ trực tiếp từ bỏ, không nhất thiết phải đối nghịch với Vương cấp Tam Tinh.

Nhưng theo dự đoán của hắn, trong tay đối phương ít nhất cũng phải có mấy trăm lá Tinh diệp, có thể chế tạo hơn trăm bình Bạo Tẩu Dược Tề, đây chính là tài nguyên không thể bỏ qua!

- Có thể đánh không…

Trần Thư liếm môi.

Vương Cấp Tam Tinh so với Nhị Tinh khoảng cách rất lớn, nếu thật sự đánh nhau, ít nhất phải ném ra mấy chục bình Tử Vong Dược tề phiên bản tăng cường, thật sự quá đắt, hắn cũng có chút không chịu nổi.

Chủ yếu là còn chưa chắc có thể đánh được, hơn nữa hắn còn phải dè chừng các cường giả vương cấp còn lại của giáo hội.

Có quá nhiều bất trắc…

Nếu hắn thất bại, chắc chắn hắn sẽ mất máu…

- Không thể đối đầu trực tiếp được, nên nghĩ thêm chút sách lược!

Trong mắt Trần Thư đầy suy tư, nhìn về một hướng khác, tự nhủ:

- Hay là điệu hổ ly sơn…

Sau nửa giờ.

Trần Thư thuấn di đến một thành phố khác, đi thẳng đến vùng ngoại ô, cố tìm một đội ngũ khác của giáo hội.

Chỉ cần hắn tấn công đội ngũ này, dẫn dự cường giả Tam Tinh kia tới, hắn lại thuấn di một khoảng ra xa, sau đó trở lại vị trí vừa rồi, là có thể cướp đoạt Cuồng Loạn Tinh Diệp…

Nhưng khi hắn tới nơi này, một bóng người cũng không thấy, chỉ có ở ngoại ô phía bắc tìm được một cái động dưới lòng đất, mà tài nguyên bên trong sớm đã được vận chuyển hết ra ngoài.

Chương 1878 - Dùng tiền của ngươi để mua tài nguyên?

- Tới trễ rồi?

Trần Thư hơi ngẩn người, không dừng lại mà đi tới địa điểm tiếp theo.

…

Một ngày sau.

Trần Thư đã đi qua hơn mười châu của Liên Minh, thậm chí không tiếc để Thỏ cắn Bạo tẩu dược tề để có thể di chuyển nhanh hơn.

Đáng tiếc, kế hoạch không diễn ra suôn sẻ như mong đợi.

Ở các châu lớn, một là tài nguyên đã được chuyển đi hết, hai là người của giáo hội vẫn chưa đến.

Nếu không tìm được những người còn lại của giáo hội, kế hoạch của hắn đương nhiên cũng không thể thực hiện được.

Hơn nữa hắn cũng không thấy tài nguyên mà giáo hội cất giấu, trừ phi là đào toàn bộ đất gần thành thị, điều này thật quá lãng phí thời gian.

- Thận trọng như vậy sao?

Trần Thư đã mơ hồ đoán được, chỉ sợ là đội ngũ vận chuyển đã hợp thành một đội, do Vương Cấp Tam Tinh dẫn đầu.

Biện pháp duy nhất hiện tại chính là trực tiếp cướp.

- Thật sự… Có chút không dễ làm…

Trần Thư lắc đầu, hắn cũng không ngờ, Hoàng Kim cấp của mình lại có thể khiến cho giáo hội thận trọng như vậy.

- Trần Thư, làm sao bây giờ? Đánh luôn không?

Đại Lực mở miệng hỏi, hắn ta cũng hiểu được tầm quan trọng của Cuồng Loạn Tinh Diệp kia.

- Để ta nghĩ đã…

Tròng mắt Trần Thư chuyển động, đột nhiên lóe lên:

- Ta còn có một cách khác!

- Cái gì?

- Làm một giao dịch với người của giáo hội là được rồi!

- Giao dịch gì?

Đại Lực hơi ngẩn ra, nói:

- Ngươi có từng thấy kẻ thù đi giao dịch với nhau bao giờ chưa?

Trần Thư thản nhiên:

- Không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích mới là vĩnh viễn!

- Muốn mua được một lượng lớn Cuồng Loạn Tinh Diệp kia, người của giáo hội nhất định sẽ ra giá cao? Ngươi bỏ tiền sao?

- Dùng tiền của ta tất nhiên là không được!

Trần Thư mỉm cười, ánh mắt quái dị nhìn về phía Đại Lực.

- …

Đại Lực theo bản năng lùi lại hai bước:

- Ta cũng không có tiền, thứ giá trị nhất của ta chính là cái nồi sắt lớn kia…

- Ta lấy tiền của ngươi làm gì!

Trần Thư cười lắc đầu:

- Đương nhiên là phải dùng tiền của giáo hội rồi!

- Chờ một chút…

- Sử dụng tiền của chúng, để mua tài nguyên của chúng sao?

- Có vấn đề gì sao?

…

Đại Lực trầm tư, cái này không phải vẫn là cướp sao?!

…

Hai ngày sau.

Đội ngũ của Cứu Thế Giáo Hội đã đi tới một châu khác, dựa theo ký hiệu ban đầu, thuận lợi tìm được tài nguyên ẩn giấu.

- Khởi động đi!

Vương Cấp Tam Tinh - Tinh đại giáo chủ chỉ huy mọi người, vẻ mặt bình tĩnh, chú ý tình hình bốn phía.

Mà ở bên cạnh hắn ta, cũng là hai đại giáo chủ mặc áo đen.

Trong đó một người là nữ nhân kia, người còn lại là một nam tử ước chừng ba mươi tuổi, chính là Viêm đại giáo chủ!

Hai người đều là Vương Cấp Nhị Tinh, hơn nữa tuổi không tính là lớn, thiên phú quả thật có chút đáng sợ.

- Vương huynh, chúng ta có phải quá cảnh giác hay không? Quá nhiều người tụ tập lại với nhau, hiệu quả thật sự rất thấp!

Viêm trong mắt có chút không kiên nhẫn, mở miệng nói:

- Ba Vương Cấp làm việc này, không phải là có chút chuyện bé xé ra to sao?

- Ngươi thì biết cái gì! Buck đã chết, ngươi còn không biết mức độ nghiêm trọng sao?

Tinh nhíu mày, nói:

- Hơn nữa một lượng tài nguyên giá trị lớn như vậy, trong đó có không ít nguyên liệu Vương cấp, chính là thứ mà chúng ta cần!

Nữ nhân bên cạnh vội vàng phụ họa:

- Vương huynh nói quả thật có lý, tài nguyên của chúng ta bị tên phản đồ 'Không' kia trộm đi không ít, một lượng nguyên liệu này nhất định phải mang về.

Viêm vẫn có chút khó hiểu:

- Vậy cũng không cần sợ hãi một tiểu quỷ Hoàng Kim cấp như vậy chứ…

- Ha…

Tinh thở dài, nói:

- Ngươi đã lâu không xuất hiện, không hiểu gì về tội phạm Nam Giang rồi!

Đúng lúc này, một âm thanh nhàn nhạt truyền đến:

- Vị công tử này! Không sao, để ta cho hắn hiểu rõ rốt cuộc tội phạm Nam Giang là cái dạng gì!

Vừa nghe lời này, người trong giáo hội trong nháy mắt sắc mặt biến đổi, ánh mắt vô định, đánh giá xung quanh.

Lúc này, ánh mắt Tinh đại giáo chủ trầm tĩnh, nhìn về phía xa, yên lặng triệu hoán ra năm Vương cấp khế ước linh.

Một giây sau, Trần Thư thuấn di xuất hiện, cách tam đại giáo chủ mấy thước.

- Trần Thư!

Vừa nhìn thấy kẻ thù truyền kiếp của giáo hội xuất hiện, sắc mặt hai vị vương cấp nhị tinh lập tức biến đổi.

Grào!

Khế ước linh của hai người bọn họ gầm lên một tiếng, cơ thể tràn ngập các loại kỹ năng rực rỡ, lập tức có thể tiến hành một cuộc tấn công lôi đỉnh.

- Chờ chút!

Tinh đại giáo chủ xua tay, nhắc nhở hai người tạm thời không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Ngay cả hắn ta cũng không chắc có thể giữ chân được Trần Thư, chứ đừng nói đến hai người bọn họ.

Hắn ta híp mắt lại, nói:

- Trần Thư, ngươi muốn làm cái gì? Ngươi thực sự nghĩ rằng giáo hội của ta không ai có thể cản được ngươi sao?

- Được rồi, không cần phải nói những thứ này, ngươi không cản được ta.

Trần Thư hai tay ôm ngực, bộ dáng đã nắm chắc đối phương.

Mặc dù khế ước linh của đối phương có thể phong ấn kỹ năng, nhưng Thỏ Không Gian có [Bản năng chiến đấu (Long)], căn bản không cần đến sự chỉ đạo của hắn cũng có thể một bước mang theo hắn thuấn di rời đi.

- Các ngươi không cần phải lo lắng…

Chương 1879 - Mối làm ăn này, ngươi có làm hay không?

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Ta chỉ muốn đến nói chuyện làm ăn.

- Làm ăn?

Tất cả mọi người đều giật mình, yên lặng chờ đợi những lời tiếp theo của hắn.

- Ta coi trọng tài nguyên của các ngươi!

Trần Thư không giấu diếm, chỉ về phía dưới hai cái rương, bên trong tràn đầy Cuồng Loạn Tinh Diệp.

- Ngươi muốn nó?

Ánh mắt Tinh đại giáo chủ ngẩn ra, tiếp theo mỉm cười, nói:

- Đây chính là một lượng dược liệu vương cấp, cũng là thứ đắt nhất, ngươi xác định muốn mua sao?

- Đương nhiên!

Trần Thư gật gật đầu, bộ dáng ta có tiền, nói:

- Công tử, ngươi cứ trực tiếp ra giá là được!

- Sảng khoái đấy!

Trong mắt Tinh đại giáo chủ có chút tán thưởng, nói:

- Trong rương tổng cộng một trăm năm mươi phiến Cuồng Loạn Tinh Diệp…

- Chờ đã! Chỉ có hơn một trăm phiến thôi sao!

Trần Thư nhíu mày, điều này có chút khác với dự đoán của hắn.

- Chỉ?

Khóe mắt 'Tinh' co giật, đây là dược liệu vương cấp hiếm có, cũng không phải là bắp cải.

[Hỗn Loạn Hạp Cốc] ở gần đây, nhưng hàng năm sản xuất Cuồng Loạn Tinh Diệp có hạn, Liên Minh Tự Do có thể có nhiều dự trữ như vậy, đã là tương đối tốt rồi.

- Lừa ta à!

Trần Thư lại bĩu môi, nói:

- Hai cái rương lớn như vậy, chỉ chứa chút nguyên liệu như vậy thôi sao?

Dựa theo dự tính của hắn, ít nhất là có bốn năm trăm phiến Cuồng Loạn Tinh Diệp, còn hơn một trăm phiến thì có vẻ hơi ít.

- A…

Tinh đưa mắt ra hiệu, chỉ thấy người bên cạnh gỡ lớp trên của Tinh diệp, phía dưới lại chỉ chứa vật liệu cơ bản…

…

Trần Thư nháy mắt giật mình, nói:

- Không phải chứ, các ngươi bày đặt giả vờ làm người giàu có làm gì chứ?

- An ủi tinh thần, nhìn thoải mái là được…

Tinh đại giáo chủ tươi cười, nhưng trong lòng lại âm thầm chửi bới, còn không phải lúc trước vì dẫn dụ ngươi mắc bẫy sao…

Đáng tiếc, mồi nhử thì đã làm xong, mà lại không thể giữ chân được hắn.

- Chỉ có một trăm năm mươi phiến, dựa theo giá một phiến ba tỷ, thế nào?

Tinh đại giáo chủ mở miệng nói:

Tổng cộng bốn trăm năm mươi tỷ, đương nhiên bọn ta không thu tiền, chỉ cần tài nguyên tương đương !

Mặc dù hai bên là kẻ thù, nhưng hiện tại không ai làm gì được đối phương, hắn cũng vui vẻ làm một khoản giao dịch này.

Dù sao Cuồng Loạn Tinh Diệp kia đối với bọn họ cũng không quá hữu dụng, chi bằng dùng nó để đổi tài nguyên cần thiết.

- Được! Không đắt chút nào!

Trần Thư gật đầu đồng ý.

Mắt hắn tham lam, nhìn về phía tài nguyên còn lại, nhóm hàng này ít nhất cũng hơn nghìn tỷ, quả nhiên là Liên Minh Tự Do, không phải nơi mà vùng hẻo lánh như Hắc Châu có thể so sánh.

Đáng tiếc là, Thỏ không gian của hắn thu nạp vật tư còn cần có thời gian nhất định, hơn nữa cũng không thể bị gián đoạn, hắn muốn dùng vũ lực mang hàng đi trừ phi hắn có thể xử lý toàn bộ người của giáo hội.

Tinh đại giáo chủ mở miệng nói:

- Ngươi dùng tài nguyên cơ bản, hay là dùng tài nguyên cao cấp…

- Cả hai đi!

Trần Thư nở nụ cười kỳ quái, chỉ về phía xa:

- Ta dùng vật tư của Bối Kỳ Châu đổi với các ngươi, thế nào?

- Được.

Mọi người thoáng chốc giật mình, trong lúc nhất thời không có phản ứng:

- Bối Kỳ Châu cũng là một chốn phồn hoa, dựa theo dự đoán của ta, ít nhất cũng có mấy trăm thậm chí là hàng ngàn tỷ tài nguyên, các ngươi không lỗ, phải không?

Theo thành phố các nhau của Liên Minh Tự Do, vật tư mà giáo hội cất giấu cũng sẽ khác nhau, ví dụ có hàng ngàn tỷ tài nguyên, mà vật tư Buck lúc trước vận chuyển đã hơn một trăm tỷ.

Tất nhiên, cũng có thể vì tình huống khẩn cấp mà giáo hội không có cơ hội để cất giấu quá nhiều tài nguyên.

…

Lúc này, Tinh đại giáo chủ đã hiểu ra, trên mặt hiện lên tia sát khí lạnh lẽo.

Đó không phải là tiền của giáo hội bọn họ sao?

Hắn ta lạnh lùng nói:

- Ngươi tìm được nhóm vật tư kia ở đâu?

Tài nguyên bọn họ cất giữ chẳng những được cất giấu mà còn có các biện pháp ẩn giấu do Giáo hoàng sắp đặt. Không cần phải nói đến Hoàng kim cấp, ngay cả vương cấp cũng không tìm thấy được, nếu không nhất định sẽ bị Sa Hoàng loại bỏ.

Nhưng thủ đoạn của Trần Thư quỷ dị, hắn ta cũng có chút không xác định.

- Không có…

Trần Thư nhún vai, thoải mái thừa nhận.

Tinh nhíu mày, không kiên nhẫn nói:

- Vậy ngươi còn dùng cái này làm giao dịch!

- Ta không thể tìm thấy nó, nhưng ta có thể phá hủy nó nha!

Trần Thư mỉm cười.

- !

Hai mắt Tinh híp lại, sát khí trong mắt rốt cuộc không kiềm chế được nữa.

Tên này thật sự quá thô lỗ !

Vốn tưởng rằng hắn thật sự muốn tới giao dịch, kết quả lại thành ra như vậy, đây không phải là chà đạp tôn nghiêm của giáo hội sao…

- Các ngươi thấy sao?

Trần Thư mỉm cười, mở miệng nói:

- Ngoại trừ Bối Kỳ Châu, còn có các châu khác cũng có tài nguyên của các ngươi, cộng lại cũng không phải là một con số nhỏ, các ngươi xác định tất cả đều không cần sao.

…

Vừa nghe lời này mọi người bình tĩnh trở lại, đây chính là tài nguyên mấy nghìn tỷ, giáo hội nhất định phải đem nó cầm chắc trong tay.

Đại giáo chủ Viêm nghiêm mặt mang theo sát ý lạnh như băng:

- Tiểu tử, vậy ngươi có thể thử xem! Chỉ cần ngươi dám, giáo hội nhất định sẽ…

- Được rồi được rồi, giáo hội các ngươi muốn làm cái gì không liên quan đến ta.

Chương 1880 - Còn không mau lên tiếng cảm ơn thổ phỉ ca!

Trần Thư trực tiếp cắt đứt lời nói của đối phương, đồng thời ánh mắt nhìn về phía đại giáo chủ Tinh, nói:

- Ngươi là chủ sự, ngươi quyết định, mối làm ăn này, làm hay không làm?

Cái này quả thật không phải công khai mà cướp, mà còn mang tính chất vũ nhục tương đối lớn…

Sử dụng tiền của họ để mua tài nguyên của họ, lại còn ép buộc mua bán, thật quá đáng…

- …

Ngực đại giáo chủ phập phồng, mạnh mẽ áp chế cơn tức giận của mình.

Một cường giả Vương Cấp Tam Tinh lại bị một Hoàng Kim Ngự Thú Sư áp bức như vậy.

- Được rồi, ta biết ngươi đang vội…

Trần Thư thấy vậy, vội vàng nói:

- Dù sao những tài nguyên kia các ngươi cũng là lấy cắp từ trong tay Liên Minh đúng không? Có gì đâu mà không nỡ? Nghĩ như vậy, có phải là thoải mái hơn rồi hay không?

- Đó cũng là do bọn ta đã lên kế hoạch cẩn thận.

Tinh đại giáo chủ vẫn mang khuôn mặt lạnh băng, nói:

- Ngươi đừng có mà quá đáng?

- Quá đáng? Vậy thì ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là quá đáng !

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Chờ ta một lát…

Vừa dứt lời, Trần Thư mang theo Đại Lực, cùng Thỏ Không Gian biến mất tại chỗ.

- Vương huynh…

Hai đại giáo chủ khác đang muốn mở miệng, nhưng một giây sau Trần Thư lại xuất hiện, quả thực giống như quỷ vậy.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Xem pháo hoa đi!

Những người còn lại khó hiểu, nhưng trong nháy mắt bị ánh sáng màu trắng ở phương bắc hấp dẫn.

Chỉ thấy hướng Bối Kỳ Châu, lại bốc lên từng tia ánh sáng trắng chói mắt, xua tan sắc trời ảm đạm, cả Liên Minh tựa như

bị chiếu sáng.

Đối với những người còn lại mà nói, có thể chỉ là kỳ quan, họ sẽ không quá coi trọng, dù sao thời thế loạn lạc, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng mọi người trong Cứu Thế Giáo Hội thần sắc biến đổi, ánh mắt họ có bất định, tất nhiên đã cảm nhận được nguồn năng lượng khủng bố từ trong luồng ánh sáng chói chang.

- Ngươi…

Ánh mắt của Tinh đại giáo chủ tràn ngập khiếp sợ.

Dựa theo dự đoán của hắn ta, chỉ sợ toàn bộ Bắc Kỳ Châu đều bị nổ tung, đương nhiên cũng bao gồm cả tài nguyên mà giáo hội đã đánh cắp.

Hắn ta thật không ngờ, Trần Thư lại thật sự dám hủy diệt cả thành phố…

Trần Thư nhún nhún vai, vẻ mặt không thèm để ý nói:

- Thổ phỉ ca ngươi thời bình còn dám làm như vậy, hiện tại loạn thế, làm cái này không phải là quá hợp lý sao?

…

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người của Cứu Thế Giáo Hội nét mặt đều mang theo kiêng kỵ, lần nữa chứng kiến thủ đoạn của tên hàng này.

Nổ tung cả thành phố, e là cũng tốn kém khá nhiều.

Đây không phải là hành vi gây tổn hại đến người khác sao?

- Đây chỉ là Bối Kỳ châu mà thôi.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Nếu các ngươi không đưa Cuồng Loạn Tinh Diệp cho ta, ta sẽ khiến toàn bộ các châu đều nổ tung!

- Dù sao hiện tại Liên Minh Tự Do cũng rơi vào tay giặc, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành lãnh địa của hung thú, ta không ngại để nó loạn càng thêm loạn.

…

Đại Lực ở một bên có chút khiếp sợ, thật không ngờ Trần Thư lại làm ra chuyện lớn như vậy.

Trước khi tới Liên Minh đại lục, hắn còn tưởng rằng Trần Thư có thể cứu giúp nhân loại, kết quả tên này trực tiếp muốn nổ tung cả đại lục…

- Ngươi quả thật tàn nhẫn!

Trong mắt đại giáo chủ Tinh tràn ngập kiêng kỵ, hắn ta chỉ đành chấp nhận nhượng bộ.

Tên này căn bản là một kẻ điên, tình nguyện lãng phí bom hạt nhân của mình, cũng không muốn để cho giáo hội vận chuyển vật tư về.

- Cuồng Loạn Tinh Diệp, cho ngươi!

- Vương huynh…

Hai đại giáo chủ ở bên cạnh cùng mở miệng, trong mắt tràn ngập không cam lòng:

- Câm miệng!

Đại giáo chủ Tinh quát lớn, mặc dù có chút nhục nhã, nhưng vì bảo vệ số tài nguyên còn lại, hắn ta chỉ có thể lựa chọn lui bước.

- Vẫn là ngươi hiểu chuyện !

Trần Thư hài lòng gật gật đầu, nói:

- Hai vãn bối các ngươi, có thể học tập người ta một chút hay không?

…

Hai người trầm mặc, đại giáo chủ Viêm móng tay cắm vào trong thịt, hận không thể ra tay ngay lập tức.

Nhưng hắn ta biết, một khi cùng tên điên này náo loạn, hắn thật sự sẽ cho nổ các châu còn lại, đến lúc đó thua thiệt chính là giáo hội.

Đúng lúc này, một người ôm lấy rương chứa Cuồng Loạn Tinh Diệp đến.

- Đồ của ngươi!

- Không tồi không tồi…

Trần Thư kiểm kê một chút, ra lệnh cho Thỏ Không Gian thu thập chúng.

Thấy khế ước linh phóng thích kỹ năng của đối phương, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn, thậm chí cũng không dám phát ra một chút âm thanh, sợ sẽ cắt đứt kỹ năng của đối phương…

Trong chốc lát, hai cái rương bị Thỏ Không Gian thu lại, một trăm năm mươi phiến Cuồng Loạn Tinh Diệp đã đến sổ sách!

Một giao dịch bất thường này, thật sự đã hoàn thành…

- Đủ sảng khoái!

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Lần sau còn có làm ăn, ta sẽ tới tìm các ngươi!

- Cút!

Tinh đại giáo chủ mặc dù trong lòng giận dữ , nhưng bề ngoài cũng không dám có bất kỳ ý kiến nào, chỉ sợ tên này lại coi trọng thứ khác…

- Hợp tác vui vẻ!

Hắn ta gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này, người trong thành phủ, giờ phút này cũng không còn giữ được vẻ bình tĩnh…

Trần Thư mỉm cười, đang muốn mang theo Đại Lực rời đi, bất chợt dừng bước.

Chương 1881 - Lại thêm một sản phẩm kinh điển của Đại Lực: Mù tạt biến thái

Trong lúc nhất thời, trong lòng mọi người trong giáo hội trầm xuống,sợ lại có biến cố gì đó.

Hắn cười hì hì nói:

- Còn một chuyện nữa…

- …

Những người còn lại khuôn mặt khó coi, nếu ánh mắt có thể giết người, hiện tại Trần Thư chỉ sợ đã bị ngàn đao giết chết …

- Vừa rồi tên này mắng ta, phiền ngươi nói xin lỗi!

Hắn chỉ về phía đại giáo chủ Viêm, trong mắt toàn là trêu chọc.

- Ngươi!

Thần sắc đại giáo chủ Viêm tức giận, thật không ngờ Trần Thư lại được một tấc tiến thêm một thước như vậy.

Trần Thư hai tay ôm ngực, thản nhiên nói:

- Nếu không xin lỗi, vậy ta lại muốn cùng các ngươi làm ăn.

- …

Tất cả mọi người khuôn mặt khó coi, làm ăn cái rắm, không phải là ngươi lại muốn cướp sao?

Đại giáo chủ Tinh ánh mắt lạnh lùng, mở miệng nói:

- Viêm, xin lỗi!

- Vương huynh…

- Xin lỗi!

Nhìn khuôn mặt nghiêm khắc của Vương huynh, Viêm chỉ có thể cố nén tức giận, mở miệng nói:

- Xin lỗi…

- Vậy mới đúng, tuổi trẻ nông nổi ta có thể hiểu, ca ca sẽ tha thứ cho ngươi ha.

Trần Thư nhìn bộ dáng nghẹn uất của đối phương, trong mắt lộ ra ý cười.

Tinh đại giáo chủ vội vàng nói:

- Còn không mau lên tiếng cảm ơn thổ phỉ ca!

- Đa… đa tạ, Thổ phỉ ca…

Vẻ mặt Viêm cứng đờ.

Đại giáo chủ Tinh phối hợp cười, nói:

- Còn chuyện gì nữa không?

- Hết rồi!

Trần Thư lắc đầu, đồng thời duỗi tay nói:

- Đại ca! Hợp tác vui vẻ !

- Hợp tác vui vẻ!

Mặc dù trong lòng có sát ý, nhưng đại giáo chủ Tinh cũng chỉ có thể cố nặn ra nụ cười, đồng thời cùng hắn bắt tay một chút.

- Các vị! Cáo từ!

Trần Thư phất tay, thuấn di mang theo Đại Lực rời khỏi.

Nhìn Trần Thư biến mất, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như vừa thoát được một kiếp nạn…

Nếu như tên này còn muốn ở lại làm ăn gì đó, bọn họ sợ là ngay cả quần lót cũng chẳng còn …

- Vương huynh, chúng ta…

Vẻ mặt Viêm nghẹn khuất, tràn ngập không cam lòng cùng khuất nhục.

- Câm miệng !

Tinh lạnh lùng nhìn hắn:

- Ngươi có thể làm được cái gì? Hắn điếc không sợ súng, chúng ta còn mấy nghìn tỷ vật tư chẳng lẽ cũng không cần sao?

Bọn họ không có năng lực bắt giữ Trần Thư, nếu từ chối giao dịch với hắn, kết quả cuối cùng chỉ có một.

Mấy nghìn tỷ vật tư toàn bộ sẽ bị hủy, đôi bên đều bất lợi, nhưng vấn đề là, đây vốn là vật tư của bọn họ …

Nhưng thứ mà Trần Thư mất chỉ là một chút đạn hạt nhân mà thôi.

Hắn có thể điên, nhưng bọn họ thì không thể, đây chính là nguyên nhân giáo hội chỉ có thể chấp nhận để Trần Thư áp

bức…

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều lâm vào trạng thái hoài nghi.

Rốt cuộc thì ai mới là kẻ phản diện của Lam Tinh vậy…

Thời thế thay đổi rồi có phải không…

- Được rồi, lấy lại tinh thần cho ta!

Đại giáo chủ Tinh thu lại cảm xúc, cười nói:

- Các ngươi làm việc chăm chỉ, trở lại giáo hội, tất cả đều sẽ được thưởng lớn!

Mọi người vừa nghe lời này, trong lòng hưng phấn, cảm giác uất nghẹn vừa rồi cũng biến mất.

Hơn một ngàn khế ước linh càng làm càng hăng, đóng các loại tài nguyên lại, khiêng trên lưng.

Hiện tại các loại phương thức vận tải hiện đại đều đã bị loại bỏ, nhưng khế ước linh hoàn toàn có thể đảm đương những chuyện này.

Lúc này, đại giáo chủ Tinh nhìn về phía Viêm đang ủy khuất, vỗ bả vai hắn, nói:

- Không cần cảm thấy nghẹn uất, ngay cả sinh vật truyền kỳ cũng bại trong tay hắn, ngươi chỉ là vương cấp thì có là gì!

…

Ánh mắt Viêm ngẩn ra, ngươi đây là đang an ủi ta sao…

- Tại sao hắn lại…

Viêm suy nghĩ hết nửa ngày, cuối cùng nói:

- Biến thái như vậy…

- Bí mật chưa được giải đáp.

Tinh thở dài, nói:

- Hiện tại hắn chỉ là hoàng kim cấp, còn dám ngông cuồng như vậy, một khi đột phá đến cấp vương, chỉ e là toàn bộ truyền kỳ đều bị hắn sỉ nhục.

…

Trong mắt Viêm có một loại cảm giác vô lực.

- Nếu như ngươi có thể thăng cấp lên truyền kỳ thì hãy tìm hắn gây rối, nếu không, tạm thời đừng trêu chọc đến hắn!

- Giáo hoàng cũng không đánh lại hắn sao…

- Không phải không đánh lại mà là không bắt được, con thỏ kia quá mức ghê tởm!

Tinh lắc đầu, nói:

- Hơn nữa hắn còn có đạn hạt nhân, nếu như hắn thật sự đánh tới tổng bộ, hậu quả ngươi tự hiểu!

…

Vừa nghĩ đến tổng bộ có thể bị hắn làm cho tan nát, Viêm không khỏi rùng mình một cái…

- Hiện tại, ngươi biết cái gì gọi là tội phạm Nam Giang chưa?

- Hiểu rồi!

Viêm Liên liên tục gật đầu, trong lòng đầy kiêng kỵ, trách không được hắn trở thành kẻ thù hàng đầu của giáo hội.

…

Lúc này, tại Bối Kỳ Châu…

- Hình như liều lượng hơi lớn…

Trần Thư nhìn xuống cảnh tượng thê thảm bên dưới, trong lúc nhất thời gãi gãi đầu:

- Hình như?

Khóe mắt Đại Lực giật giật, cảm thấy cả Bối Kỳ Châu đều có thể sụp đổ, các vùng ngoại ô xung quanh sớm đã biến mất, thay vào đó là một cái hố lớn.

May mắn chính là, nó vốn dĩ đã là một đống đổ nát…

Đại Lực mở miệng hỏi:

- Ngươi chôn bao nhiêu viên đạn hạt nhân?

- Không nhiều lắm…

Trần Thư vội vàng lắc đầu nói:

- Khoảng mấy chục bình…

Đại Lực trong nháy mắt trầm mặc:

- Ngươi có phải làm hơi quá rồi không…

Chương 1882 - Lại thêm một sản phẩm kinh điển của Đại Lực: Mù tạt biến thái (2)

Trần Thư mở miệng giải thích:

- Lần trước ném khá nhiều bom hạt nhân phiên bản tăng cường, hiện tại ta cảm thấy đạn hạt nhân bình thường thật sự không đáng giá, mấy trăm triệu một bình mà thôi.

…

Khóe miệng Đại Lực giật giật, nói:

- Ngươi đã bị sự hào nhoáng của trần gian che mờ mắt rồi !

- Được rồi được rồi…

Trần Thư vội vàng cắt ngang nói:

- Lần sau ta nhất định sẽ khống chế liều lượng!

- Tốt nhất là đừng có lần sau.

Đại Lực mở miệng:

- Hiện tại tài nguyên vô cùng quý giá, dùng một phần thiếu một phần, ngươi cho nổ tung toàn bộ, quá lãng phí.

- Được rồi, ta cũng không còn cách nào.

Trần Thư nhún nhún vai, ngược lại nói:

- Đúng rồi, mù tạt mà ngươi chế biến, rốt cuộc có ích hay không?

- Thử mới biết được.

Đại Lực sờ sờ con Lão thử màu xám bên cạnh.

Thân thể nó dài nửa mét, xấu xí, mũi rất dài, bộ dạng tương đối quái dị.

Đây là Hắc thiết hung thú của Liên Minh: Khôi Linh Thử!

Lực công kích và lực phòng ngự không mạnh nhưng khứu giác tương đối nhạy bén, đây cũng là thiên phú duy nhất của nó.

Trước đó Trần Thư và Đại giáo chủ Tinh bắt tay không phải là thể hiện tình hữu hảo, cũng không phải vì sỉ nhục đối phương… Được rồi… cũng có ý như thế…

Nhưng quan trọng nhất là, vì lưu lại Mù tạt phun tề mà Đại Lực nấu trong tay của đối phương.

Đây là một sản phẩm tuyệt vời của Đại Lực sau phân ure và đậu hũ thối!

Mặc dù gọi là mù tạt nhưng đối với nhân loại mà nói, lại không sắc không mùi, Vương Cấp cũng không thể phát giác ra được.

Nhưng đối với chủng tộc đặc biệt, cách nhau vạn dặm cũng có thể ngửi thấy mùi này, ví dụ như:

Khôi Linh Thử!

Mục tiêu của Trần Thư không chỉ là Cuồng Loạn Tinh Diệp, ngoài ra lượng tài nguyên nghìn tỷ kia hắn cũng muốn một phần!

Chỉ là hiện tại thời cơ chưa đến, hắn muốn đợi sau khi Giáo hội thu thập tài nguyên xong mới tìm cơ hội lấy đi.

Mà trước đó phải khóa chặt dấu tích của đối phương!

- Chít chít chít…

Lúc này, hai mắt Khôi Linh Thử đỏ tương, nhìn chằm chằm vị trí của Cứu thế giáo hội.

Khứu giác của nó kinh người, cộng thêm sự biến tại của mù tạt mà Đại Lực chế tạo ra, có thể thần không biết quỷ không hay định vị vị trí của đối phương!

- Nhưng mà cho ta thời gian quá ngắn, hiện tại mù tạt biến thái đang có một điểm thiếu sót chí mạng!

Đại Lực thở dài một hơi, nói:

- Chính là không thể dính nước, nếu không rất nhanh mùi hương sẽ bay mất…

- Trên đất bằng, hắn không thể nào chạm vào nước được, vấn đề không lớn.

- Ngươi chắc chứ?

Đại Lực lườm hắn một cái, nói:

- Người ta không phải tắm rửa đi vệ sinh sao?

- Đi vệ sinh phải rửa tay hả

-???

Vài ngày trôi qua.

Hai người Trần Thư chậm rãi đi theo đám người Cứu Thế Giáo Hội.

Ngày thứ ba, mù tạt phun tề trên tay đại giáo chủ Tinh quả nhiên biến mất.

- Mẹ kiếp, ngươi thật sự rửa tay à!

Trần Thư nhíu mày, hơi không lường trước được.

Cùng lúc này, Đại Lực cũng kinh hãi mà hô ra tiếng:

- Chết tiệt! Ngày thứ ba? Tên này có bị táo bón hả?

- …

Trần Thư liếc hắn một cái, nói:

- Tiến độ sao rồi? Có mù tạt nào không sợ nước không?

- Còn đang nghiên cứu…

Đại Lực lắc đầu, nói:

- Còn cần thêm một khoảng thời gian nữa mới được.

- Đại Lực, ngươi làm được không?

- Ngươi thật sự cho rằng món mới dễ nghiên cứu ra như vậy sao, coi ta là thần rồi chắc!

- Thực thần không phải là thần sao?

- Ha… Điều này cũng có chút đạo lý…

Đại Lực hơi ngẩn ra, gật đầu đồng ý, nói tiếp:

- Nhưng mà khen thế nào cũng vô dụng, ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng thì mới xong được.

- Được…

Trần Thư gật đầu nói:

- Chúng ta còn nhiều thời gian.

Đại Lực mở miệng hỏi:

- Ngươi không sợ trong khoảng thời gian này sẽ mất dấu sao?

- Để lại cho họ một chút ký hiệu không phải là được rồi sao?

Trần Thư nhếch miệng cười, trong chớp mắt, bọn họ lại đi tới trước mặt giáo hội.

Nhất thời, tất cả mọi người đều có dự cảm không tốt !

- H , gần đây ta lại nghiên cứu được một vài thứ…

Tất cả mọi người trong giáo hội đều trợn mắt mà nhìn, ngươi cũng đừng có mà quá đáng?!

- Trần Thư, đủ rồi!

Nữ nhân mở miệng quát:

- Lần này cho dù thế nào, cũng không có thêm giao dịch gì nữa!

- À!

Trần Thư gật gật đầu, dáng vẻ bình tĩnh.

Nửa tiếng sau.

Hắn lại dùng tài nguyên của một châu “mua” tới năm mươi tỷ vật tư, đồng thời cùng đại giáo chủ Tinh bắt tay một chút, thong thả mà rời đi…

Một đám người sắc mặt ảm đạm, nhưng không dám có bất kỳ lời nào.

Năm mươi tỷ đối với bọn họ mà nói, kỳ thật cũng không phải là một con số lớn.

Nhưng loại vũ nhục này, thật sự khiến cho bọn họ chịu không nổi…

- Vương huynh!

- Đại giáo chủ!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía đại giáo chủ Tinh, dáng vẻ kiên quyết thà chết chứ không chịu nhục.

Tinh nhìn ánh mắt mọi người, hít sâu một hơi, mặt mang theo ý lạnh nói:

- Nếu có lần sau, ta sẽ tự mình ra tay!

Cảm nhận được quyết tâm của lão đại, phiền muộn trong lòng mọi người đều tan biến không ít, thậm chí còn có chút mừng thầm.

Cho đến khi…

Hai ngày sau.

- Cảm ơn! Đại ca!

Trần Thư lại khiêng hai rương vật tư lớn, thong thả mà rời đi.

- Không cần cảm ơn.

Chương 1883 - Thói quen đôi khi thật đáng sợ

Đại giáo chủ Tinh nụ cười cứng ngắc, sát ý trong lòng sắp làm cho choáng váng cả đầu óc, nhưng nét mặt của hắn ta vẫn phải mang theo ý cười.

- …

Khuôn mặt mọi người uất nghẹn, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn đại giáo chủ, đã có chút không tín nhiệm.

- Ngây ngẩn ra đó làm cái gì!

Ánh mắt Tinh lạnh lùng nói:

- Nếu không phải vì giáo hội, lão tử ta còn cần phải chịu nhục nhã như vậy sao!

Giữa hàng nghìn và hàng chục tỷ tài nguyên, hắn ta vẫn có thể phân biệt được.

Nếu Trần Thư muốn chia một chén canh, vậy cứ cho hắn là được…

Nếu có thể khiêu chiến, mỗi người đều là truyền kỳ, còn sợ một tiểu hoàng kim như hắn sao?

Tinh quát lớn một tiếng, nói:

- Trước tiên mang tài nguyên về trước rồi nói sau!

Mười ngày trôi qua.

Trần Thư lại đến thăm vài lần, mọi người của giáo hội từ lúc bắt đầu nghẹn uất cùng oán hận đã biến thành thong dong cùng thản nhiên, hiển nhiên là đã thành thói quen rồi…

Thói quen, đôi khi thực sự là một điều khủng khiếp …

Đúng lúc này.

- Trần Thư, ta nghiên cứu ra rồi!

Đại Lực hét lên một tiếng, đồng thời lắc lắc Phun tề trong bình, ánh mắt tràn đầy hưng phấn:

- Mù tạt biến thái không sợ nước?

Trần Thư cũng vui vẻ, đây chính là một bước đột phá lớn nha!

Đại Lực vẻ mặt kiêu ngạo nói:

- Chẳng những không sợ nước, hơn nữa khoảng cách Khôi Linh Thử có thể ngửi được cũng được tăng lên đáng kể!

- Ngươi thật đúng là tiểu thần kỳ dược tề khố nhỏ bé của ta!

Trần Thư liếm liếm môi, thật không ngờ Đại Lực lại mạnh mẽ như vậy.

- Tiểu thần kỳ dược tề khố? Còn có cái lớn nữa sao?

Đại Lực thoáng chốc nhận ra hàm ý trong lời nói của Trần Thư.

- Ha

Trần Thư hơi ngẩn ra, nói tiếp:

- Nói nhỏ chút.

- Cút!

Đại Lực cười mắng một câu, nói:

- Nói thật, ta cảm thấy hiện tại bọn họ đã không còn ý muốn phản kháng, nếu không ngươi trực tiếp lấy toàn bộ tài nguyên của đối phương lại đây đi?

- Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ngươi thật sự cho rằng bọn họ sợ ta sao, hiện tại mỗi lần ta chỉ lấy của bọn họ mấy chục tỷ, tổng cộng cũng không có bao nhiêu, nếu ta dám đụng đến đám tài nguyên nghìn tỷ, đám người kia nhất định sẽ cùng ta sống chết một phen.

- Cũng có lý.

- Được rồi, phun cho bọn họ thêm lần nữa, chúng ta có thể nghỉ ngơi một lát.

Trần Thư phun trên tay mình một ít mù tạt biến thái, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Nửa tiếng sau.

Khóe miệng hắn mang theo ý cười, lại thuận lợi mang đi mấy chục tỷ tài nguyên, đương nhiên mục đích chủ yếu là vì để phun mù tạt.

- Bây giờ chúng ta đi đâu đây?

Sau khi kiểm tra hiệu quả, hắn cũng tương đối hài lòng với tác phẩm mới của mình.

- Nghỉ ngơi hai ngày, khoảng thời gian này thật sự quá mệt mỏi.

Trần Thư duỗi thắt lưng, trong mắt có chút mệt mỏi.

- Thật mệt nha!

Đại Lực ngẩn ra, nói:

- Mệt! Ngươi không làm thì mệt cái gì?

- Làm ăn không mệt sao?

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Ta phải cùng bọn họ đấu trí đấu dũng, chỉ cần không cẩn thận một chút, giao dịch sẽ bất thành.

- …

Đại Lực lắc đầu, không nói gì nữa.

Dù sao hắn cũng đang tự nghiên cứu, Trần Thư làm cái gì cũng không ảnh hưởng đến hắn, chỉ cần không khiến toàn bộ Lam Tinh nổ tung là được…

Hai ngày sau.

Tại một ngôi làng nào được bao quanh bởi sự yên tĩnh, không có bất kỳ sinh linh nào.

Bên trong đầy đống đổ nát.

Mà ở phía dưới đổ nát, hai người đang thoải mái nghỉ ngơi.

Bởi vì bốn phía không có bất kỳ sự nguy hiểm nào cho nên tinh thần của Trần Thư khá thoải mái, cũng không đến mức quá căng thẳng.

- Đại Lực, ngươi thật sự là giỏi mấy vụ này?

Trần Thư sờ Khôi Linh Thử bên cạnh, hai mắt nhìn chằm chằm Cứu Thế Giáo Hội ở đằng xa.

- Đương nhiên!

Đại Lực mỉm cười, trong mắt đầy vẻ kiêu ngạo.

- Dựa theo hiệu suất của đám người này, chỉ sợ còn phải mất một hai tháng.

Trần Thư sờ sờ cằm, trong đầu lóe lên suy đoán.

Thỏ Không Gian có kỹ năng thuấn di, nếu đồng thời dưới sự hỗ trợ của nước thuốc, không đến một ngày có thể đi khắp Liên Minh Tự Do.

Nhưng những người còn lại thì khác, ngự thú sư hỗ trợ vận chuyển tài nguyên của giáo hội, cũng chỉ là đẳng cấp của Hắc Thiết Bạch Ngân, vừa phải chạy đi chạy lại phải bốc dỡ tài nguyên, thời gian cũng không phải là ngắn.

- Chúng ta ở đây sao?

Đại Lực liếc mắt nhìn đống đổ nát, nói:

- Ta cũng không có hứng thú ở lại đây một hai tháng đâu.

- Đương nhiên là không.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta chuẩn bị…

Đúng lúc này, Thỏ Không Gian bên cạnh hắn thuấn di, đi tới phía trên đống đổ nát.

Chỉ thấy đang có một con bò sát lắc lắc đầu, thỉnh thoảng vươn lưỡi khổng lồ màu đỏ sậm, tựa như cảm nhận được khí tức của con người.

Mà đúng lúc này, trong lòng nó cảm nhận có chút không ổn, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Một lưỡi kiếm vô hình xuất hiện, trong nháy mắt xẹt qua cổ nó, sinh mệnh của nó trong nháy mắt biến mất.

- Có hung thú tới rồi?

Trần Thư và Đại Lực đi đến bên ngoài đống đổ nát.

- Hình như là Hồng Sắc Cự Tích…

Trong đầu hắn có một chút ấn tượng, tiếp theo nhìn về phía chân trời, lẩm bẩm nói:

- [Ác Ma sào huyệt] của Châu Tự Do đã xuất thế chưa?

Chương 1884 - Đến Châu Tự Do

Vị trí của hắn cách Châu Tự Do một khoảng xa, nhưng lại gặp phải ác ma hệ hung thú rải rác.

Điều này cũng có nghĩa là Châu Tự Do chỉ sợ đã bị hung thú chiếm đoạt, thậm chí khuếch đại thế lực của chúng ra bốn phía.

- Đi thôi! Chúng ta đến Châu Tự Do xem sao!

Trong mắt Trần Thư có chút tham lam, hắn đã hơi nhớ kho báu của Ác Ma Bức Hoàng rồi.

- Ngươi chắc chứ?

- Bây giờ chắc chắn đằng kia đều là những sinh vật truyền kỳ!

- Chính là sinh vật truyền kỳ!

Trần Thư liếm liếm môi, nói:

- Bảo vật bình thường ta nhìn còn chướng mắt ấy chứ!

- …

Đại Lực nhún vai, không nói gì nữa.

…

Một giờ sau.

Trần Thư không một tiếng động đi tới vùng lân cận của Châu Tự Do.

- Quả nhiên là có thay đổi!

Hắn nhìn thành thị phồn hoa, không một bóng người, chỉ còn lại các loại ác ma hung thú bò đầy tường thành, như đang tuyên bố chủ nhân nơi này đã đổi!

- Đi thôi!

Trần Thư thuấn di một cái, đi tới phòng tuyến phía nam của lúc trước của Châu Tự Do Châu.

Vừa mới đến đã có một hung thú biến dị màu trắng hướng về phía hắn mà gầm lên, đôi mắt khát máu, như là nhìn thấy thức ăn.

Những hung thú còn lại bên cạnh vẻ mặt hung ác, rất nhanh đã vây quanh Trần Thư.

Nhưng một giây sau, Thỏ Không Gian khiêng cà rốt, giết hung thú mạnh nhất trong chớp mắt !

Tức thì, những hung thú còn lại đều kiêng kỵ, theo bản năng lui về phía sau, chúng nào dám trêu chọc một cường giả như vậy chứ.

Trần Thư cũng không để ý, mang theo khế ước linh, thong thả đi tới trên tường thành, nhìn xuống cả tòa thành thị.

Chỉ thấy trong Châu Tự Do nơi nơi đều là đống đổ nát, thi thể bị tàn phá khắp nơi, quả thật là địa ngục chốn trần gian.

Lông mày hắn nhíu lại, ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí, bên tai cũng truyền đến tiếng gầm gừ hung dữ.

Mà càng làm cho người ta giật mình chính là, toàn bộ bầu trời Tự Do Châu đã phủ đầy sương mù đen, phảng phất như bị màn đêm cắn nuốt, đây chính là cảnh tượng [Sào huyệt ác ma]!

Hiển nhiên, Châu Tự Do đã bị xâm chiếm toàn diện rồi!

- Không phải là Tử Nguyệt chứ…

Trần Thư nhìn lên bầu trời, xác định không nhìn thấy tia sáng gì, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tử Nguyệt [Sào huyệt ác ma] có thể tăng cường toàn bộ sức mạnh của hung thú, có thể nói là đặc điểm của dị không gian, hiện tại may mắn là, Tử Nguyệt vẫn chưa chạm đến Lam Tinh.

Nhưng cũng có khả năng, hiện tại là ban ngày, còn chưa chính thức vào ban đêm…

Đang lúc Trần Thư quan sát bốn phía, xa lại truyền đến tiếng chiến đấu ác liệt, mơ hồ có âm thanh của con người.

Nét mặt hắn thay đổi, nhìn về phía hẻm nhỏ đằng xa, thuấn di đi tới đống đổ nát bên cạnh.

Chỉ thấy phía dưới, đang có một nam tử cưỡi một hoàng kim khế ước linh, cùng một đám hung thú chém giết.

Trong hẻm máu tươi khắp nơi, vô số hung thú ngã xuống , trong đó còn có hai hoàng kim khế ước linh đã chết.

Nét mặt nam tử bình tĩnh, tình hình hiện tại cũng không thể làm hắn ta dao động.

Hắn ta đã dự liệu được cái chết của mình, không có bất kỳ sợ hãi nào, vẫn ra sức chiến đấu, một lòng muốn giết thêm hung thú.

Mà đang lúc này, Hoàng Kim Lãnh Chúa cầm đầu dường như nhận ra chút hơi thở bất thường, nhìn về phía đống đổ nát đằng sau!

Chỉ thấy trên đỉnh đống đổ nát, đang có hai gã nhân loại đang nhìn xuống bọn chúng, giống như đang xem kịch.

- Grào!

Hoàng Kim Lãnh chúa cảnh giác, liên tục triệu hoán những hung thú còn lại vây quanh đống đổ nát, tất cả đều vô cùng kiêng kỵ .

Mà ngự thú sư chiến đấu phía dưới cũng ngây ngẩn cả người.

Bây giờ thiên hạ đại loạn, thật không ngờ hai người phía trên lại sạch sẽ như vậy, không hợp với cảnh tượng hiện tại chút nào.

- Hừ!

Hắn ta lau vết máu khóe mắt, Trần Thư mơ hồ cảm thấy có một chút quen thuộc, dường như là đã gặp ở đâu đó rồi.

Mà ngay lúc này, bên cạnh đối phương xuất hiện một con Husky.

Một giây sau, lửa nóng tràn ngập, thậm chí ngay cả sương mù màu đen trên bầu trời cũng được xua tan không ít.

Ầm ầm!

Đang lúc đám hung thú mắt đầy cảnh giác, một cột lửa khổng lồ phun ra, giống như một con rồng đang phun ra hơi thở.

Thân thể hung thú run lên, một giây sau hóa thành tro bụi, ngay cả một chút chống cự cũng không có.

Trong lúc nhất thời, thú hai đầu chuyển động, bắt đầu tiêu diệt hung thú phía dưới…

Cho dù có là hoàng kim hung thú cũng không chịu nổi được đòn đánh này, hóa thành tro bụi, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn.

Cảnh tượng thảm sát như vậy khiến cho trái tim của mọi con thú chấn động.

Chúng nó không phải chưa từng thấy qua cái chết, nhưng miểu sát biến thái như vậy thật sự là có chút hiếm thấy…

- Nam… Tội phạm Nam Giang?

Giờ phút này, nam tử nhìn con quái thú hai đầu kìa, trong nháy mắt nhớ ra đệ nhất thiên tài!

Grào!

Hoàng Kim Lãnh chúa trong bầy thú vẻ mặt hốt hoảng, quyết đoán vứt bỏ đồng đội, chạy trốn theo hướng khác.

Nhưng nghênh đón nó, lại là một cây cà rốt cực kỳ tráng lệ!

Ầm ầm!

Một mình đem đầu nó đập nát hơn phân nửa.

Cơn đau dữ dội ập đến, nó theo bản năng kêu rên ra tiếng, nhưng một giây sau đột nhiên dừng lại, toàn bộ đầu đều bị xé rách ra, không còn chút khí tức sinh mệnh nào nữa.

Chương 1885 - Vậy không phải ta có thể muốn làm gì thì làm sao?

Những hung thú còn lại thấy vậy, sớm đã không còn ý chí chiến đấu, bỏ chạy khắp nơi.

Husky lại phun ra mấy kỹ năng, thảm sát bạch ngân hoàng kim thú, phần hung thú yếu hơn, nó cũng không thèm để ý tới.

Trong vòng chưa đầy ba phút, con hẻm đã trở nên trống rỗng, chỉ còn lại tro tàn khắp nơi.

- Ngươi là Trần Thư?

Nam tử vẻ mặt cảm động, nhìn về phía thanh niên phía trước mặc áo gió màu đen, nhất thời trong mắt có chút khó hiểu.

Đối phương không phải là người Hoa quốc sao?

- Ngươi biết ta?

Trần Thư nhíu mày, không nghĩ tới mình ở loạn thế cũng khá là nổi tiếng.

- Đương nhiên, Husky bình thường chỉ biết phá nhà, Husky của ngươi có thể phá Lam Tinh, rất dễ phân biệt.

Nam tử lắc đầu cười, ngược lại không có vẻ gì là lo lắng.

- Nếu đã biết danh tính của ta, vậy thì đơn giản rồi!

Trần Thư hai tay ôm ngực, nói:

- Ta cứu mạng ngươi, có phải nên báo đáp ta chút chi phí gì đó hay không?

- Chi phí?

Nam tử cười chua xót, hai tay mở ra, nói:

- Ngươi cảm thấy trên người ta có cái gì đáng giá, cứ việc lấy đi.

- …

Trần Thư đánh giá đối phương một chút, nói:

- Không có tiền thì dùng thứ khác trả!

- Hả? Cái gì?

- Rời khỏi nơi này trước đã!

…

Nửa tiếng sau.

Trần Thư mang theo nam tử, đi đến một đống đổ nát, xung quanh cũng không có hung thú cường đại gì, miễn cưỡng xem như là một nơi an toàn.

- Ngươi là người canh gác của Liên Minh đúng không?

Trần Thư nhìn về phía quần áo cũ nát của nam tử, nhưng vẫn có thể nhận ra thân phận của đối phương.

- Người canh gác…

Nam tử vừa nghe lời này, đứng thẳng, kiêu ngạo gật đầu.

Người canh gác tương đương với Ngự Long Vệ của Hoa quốc, là nhân viên chính thức phụ trách quản lý trật tự, cũng là thủ hộ giả trong lòng công dân Liên Minh.

Trần Thư mở miệng nói:

- Nếu ngươi không có tiền, dùng tình báo để trả nợ cho ta, ngươi thấy thế nào?

Vừa nghe lời này, nam tử thở dài một tiếng, nói:

- Nói thật, dù ngươi có cứu ta hay không, ta cũng sẽ chết…

- Ngươi bị trúng độc à? Hay là bị thương chỗ khác?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nói:

- Chỉ cần ngươi còn một chút hơi thở, ta đều có thể cứu ngươi từ tay Diêm Vương trở về!

- Ta không bị thương…

Nam tử từ trong túi lấy ra một điếu thuốc nhăn nhúm, sau khi châm lên hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói:

- Là nhiệm vụ liên minh giao phó! Vai trò của ta, là hy sinh bản thân mình, kéo dài thời gian!

- Cái gì?

Trần Thư thoáng chốc giật mình, nói:

- Kéo dài thời gian?

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, dù gì Kiều tổng nghị trưởng cũng đánh giá cao ngươi.

Nam tử tựa vào một bức tường vỡ, có chút ưu thương nói:

- Châu Tự Do bị công phá, Liên Minh Tự Do cũng hoàn toàn trở thành kẻ thua cuộc, nhưng liên minh của chúng ta không thể bị diệt sạch như vậy!

Tổng nghị trưởng đã sớm đoán trước, tụ tập một nhóm người cốt cán, để cho bọn họ ẩn nấp ở điểm sinh tồn, chờ đợi thời cơ gây dựng lại liên minh, nhưng không ngờ Châu Tự Do sụp đổ quá nhanh, khiến cho bọn họ không kịp rút lui.

- Vì để tranh thủ thời gian, bọn ta chỉ có thể dùng tính mạng kéo dài!

Vẻ mặt nam tử bình tĩnh, sớm đã tiếp nhận hiện thực này.

- Là vậy sao…

Trần Thư lẩm bẩm, nói:

- Bảo sao Châu Tự Do có thể kiên trì lâu như vậy, ta còn tưởng rằng [Sào huyệt ác ma] đang bận cướp đoạt tài nguyên của Châu Tự Do.

- Hiện tại ở Châu Tự Do, người như ngươi còn nhiều không?

- Có thể còn rất nhiều…

Nam tử thở dài, nói:

- Hiện tại tín hiệu bị gián đoạn, chúng ta đã sớm không có cách nào liên lạc, chỉ có thể dựa vào vận may thôi.

- Nhưng nửa tháng gần đây, số người ta gặp càng ngày càng ít…

- …

Trần Thư nhìn đối phương, trong mắt vẫn có chút khâm phục, thật sự không muốn để cho hắn chủ động chịu chết.

- Lão Kiều đâu?

Hắn mở miệng hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng,

- Lão Kiều?

Nam tử hơi ngẩn ra, tiếp theo hiểu ra, nhịn không được cười khàn khàn.

- Kiều tổng nghị trưởng cũng đang cùng ta chấp hành nhiệm vụ tương tự!

- Hả? Hắn ta cũng giúp kéo dài thời gian?

- Đương nhiên!

Nam tử gật gật đầu, nói:

- Lão nhân gia hắn mà không ra tay thì ai có thể ngăn cản được Truyền Kỳ Thú Hoàng?

Trần Thư đột nhiên nhận ra, tiếp theo hỏi:

- Bọn họ bây giờ không phải là đại chiến ở [Sào huyệt ác ma] chứ?

Nam tử gật đầu, trong mắt có một chút lo lắng nói:

- Tổng nghị trưởng đã ở bên trong hơn một tháng, không ai biết tình huống cụ thể như thế nào.

Nếu lão Kiều chết trận, chỗ dựa tinh thần trong lòng vô số người đều sẽ sụp đổ.

- Truyền Kỳ Ngự Thú Sư không dễ xảy ra chuyện như vậy đâu.

Trần Thư nói:

- Ngay cả một thú hoàng truyền kỳ cũng không chết, lão Kiều có thể xảy ra chuyện gì được chứ?

Truyền kỳ ngự thú sư chắc chắn có thể đánh hai đến ba thú hoàng, nếu liều mạng tất nhiên có thể mang đi ít nhất một con Thú Hoàng.

Tiếp theo, Trần Thư lại hỏi một loạt câu hỏi, tất cả đều được giải đáp.

Cộng với thông tin mà hắn có được từ lúc thẩm vấn các thành viên của giáo hội, hắn đã đại khái nắm được tình hình của liên minh.

Nửa tiếng sau.

Trần Thư và nam tử tách ra, mỗi người đi theo một hướng khác nhau.

Chương 1886 - Tạm biệt Ác Ma Bức Hoàng

Đối phương muốn chấp hành nhiệm vụ, Trần Thư cũng không có hứng thú giúp đỡ hắn.

- Cả Châu Tự Do đều không có sinh vật truyền kỳ…

Trần Thư liếm liếm môi, cười xấu xa nói:

- Vậy không phải ta có thể muốn làm gì thì làm rồi sao?

- Muốn làm gì thì làm?

Đại Lực nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía xa, hỏi:

- Ngươi chắc không?

- Ừ?

Trần Thư hơi ngẩn ra, theo ánh mắt của hắn nhìn về phía chân trời.

Chỉ thấy xa xa chợt xuất hiện một cột sáng màu đen ngút trời, sương mù trên trời bị xua tan.

Cùng lúc đó, một áp lực khủng bố giống như thủy triều mãnh liệt, chiếm hơn phân nửa Châu Tự Do.

Sinh linh trong châu đồng loạt run sợ, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Mà ác ma hệ hung thú quỳ trên mặt đất, tựa như đang bái lạy, trông có vẻ hèn mọn không gì sánh được.

- Thú Hoàng?!

Khuôn mặt Trần Thư cũng biến đổi, thật không ngờ vừa định muốn làm gì thì làm thì đã bị đánh vào mặt rồi…

Ngay lúc này, một tiếng gào thét quái dị vang lên quanh quẩn trên bầu trời .

Ngay sau đó, một đôi cánh che khuất bầu trời xuất hiện, làm cho Châu Tự Do lâm vào trong bóng tối càng thêm nồng đậm.

Trần Thư vừa nhìn thấy đôi cánh trên bầu trời, trong nháy mắt liền nhận ra.

Đó là người quen cũ của hắn: Ác ma bức hoàng!

- Trần Thư, nó không phải là đến trả thù chứ…

Ánh mắt Đại Lực kỳ lạ, hai người vừa mới tới Châu Tự Do trùng hợp nhìn thấy một màn này, rất khó không làm cho người ta liên tưởng.

- Không thể nào chứ…

Ánh mắt Trần Thư ngẩn ra, sau đó phủ định ý nghĩ của Đại Lực:

- Lúc trước nó cũng không có lưu lại ấn ký gì trên người ta.

- Vậy ngươi có đi gặp nó không?

- Điên chắc?

Trần Thư lắc đầu, suy nghĩ nói:

- Con hàng này đến Lam Tinh? Có nghĩa là lão Kiều đã thua rồi sao?

Dựa theo tình báo của nam tử lúc trước, lão Kiều cũng đang chấp hành nhiệm vụ, đó chính là ngăn cản sinh vật truyền kỳ [Sào Huyệt ác ma].

Nhưng hiện tại Bức Hoàng xuất thế, nói cách khác kế hoạch trì hoãn liên minh đã thất bại?

- Không phải là thật sự đã chết chứ?

Hắn lẩm bẩm, tiếp theo đưa ra quyết định, nói:

- Chúng ta đến [Sào huyệt Ác ma] một chuyến!

- Ngươi điên rồi sao?

Đại Lực nhướng mày, nói:

- Hiện tại bên trong cũng không phải là chỗ tốt đâu!

- Hiểm nguy sinh phú quý!

Trần Thư liếm liếm môi, nói:

- Mặc kệ lão Kiều có việc gì hay không, chỉ sợ bên trong đó đều loạn rồi, lúc này mới là lúc thuận lợi để kiếm tiền!

- …

Đại Lực nhìn hắn, vừa nghĩ đến tên này vừa mới cướp tài nguyên từ trong tay Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ, cũng không có phản đối nữa.

Tên này thật sự là cướp sinh vật truyền kỳ đến nghiện rồi…

Hai người thuấn di, lặng yên không một tiếng động đến gần Hắc Ám Thành của Châu Tự Do, nơi đó cũng là cửa thông đạo của [Sào huyệt Ác ma].

Dọc theo đường đi, bọn họ cũng nhìn thấy toàn bộ Châu tự do.

Khắp nơi đều là chém giết, ngự thú sư của liên minh vẫn kiên trì chiến đấu, lần lượt giết hết hung thú cường đại.

Mà hung thú bình thường thì tìm kiếm bảo vật trong Tự Do Châu, nhưng mà không có thu hoạch lớn gì.

Phần lớn tài nguyên của Châu Tự Do đều bị đám người cốt cán của Liên minh Tự Do mang đi, hơn nữa còn bị thế lực của Sa Hoàng cướp đi, hóa thành đống hỗn độn khắp nơi.

- Thật sự nghèo nàn!

Trần Thư đi tới, cũng không thấy một bảo vật đáng giá nào.

Trong lúc nhất thời, ý định đi tới [Sào huyệt ác ma] của hắn càng thêm kiên định!

Một giờ sau.

Hắn cùng Đại Lực đi tới vùng lân cận Hắc Ám Thành, đang muốn bước vào, lại bị Thỏ Không Gian ngăn cản.

Hô hô ~

Con thỏ chỉ vào cánh dơi che khuất trên bầu trời, lắc đầu ra hiệu cho họ không nên đến gần.

- Sẽ bị phát hiện sao?

Trần Thư lẩm bẩm nói, thỏ có thiên phú của ứng long, cảm giác nhạy bén, có thể nhận ra bất kỳ nguy hiểm nào.

Hắn dừng chân tại chỗ, trong lòng có một chút kiêng kỵ, hiển nhiên đối mặt với Thú Hoàng cũng không thoải mái như vẻ bề ngoài.

Chơi thì chơi, náo loạn thì náo loạn, chứ đừng đùa giỡn với truyền kỳ!

- Phải nghĩ biện pháp dẫn dụ nó đi…

Trần Thư mang theo vẻ tự hỏi, nếu cứ đi vào công khai như vậy, hắn vẫn còn có một chút kiêu ngạo…

- Đại Lực, ngươi có biện pháp gì hay không?

Đại Lực lắc đầu, nói:

- Liên quan đến chuyện truyền kỳ, đừng trông cậy vào ta, trừ phi ta có thể trở thành đầu bếp truyền kỳ.

Trình độ hắn ta là đỉnh cấp, nghiên cứu ra các món ăn khác nhau, nhưng cũng không có cái nào có thể ảnh hưởng đến truyền kỳ.

Trên thực tế, vương cấp cùng truyền kỳ đã có bước nhảy vọt cấp độ sinh mệnh, chỉ có truyền kỳ mới có thể đối phó truyền kỳ!

- Ta tự nghĩ cách vậy…

Trần Thư lắc đầu, bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Mà ngay ngày thứ ba, cục diện xuất hiện chuyển biến!

Chỉ thấy trong Hắc Ám thành đột nhiên truyền đến tiếng rít quái dị, ngay sau đó mấy vạn bóng đen phóng lên trời.

Nếu nhìn kỹ, chính là một con Biên Bức hung thú bộ dáng hung tợn, ít nhất là thực lực biến dị Bạch ngân!

Hiển nhiên, tiểu đệ ưu tú của Dơi Hoàng đã tới rồi!

Rítttt !

Dơi Hoàng đang đứng trên không giương cánh, hạ mệnh lệnh mới!

Giây tiếp theo, hàng vạn con dơi phóng về bốn phương tám hướng, bắt đầu lấy Hắc Ám Thành làm trung tâm, xâm lấn

toàn bộ Châu Tự Do!

Chương 1887 - Kiếp sau chúng ta lại ôn chuyện

Chỉ riêng Biên Bức hung thú vương cấp cũng có đến hai con số, một nhóm chiến lực gia nhập như vậy, chỉ sợ thời gian Châu Tự Do rơi vào tay giặc sẽ không lâu.

- Cơ hội đến rồi!

Trần Thư liếm liếm môi, trong mắt có một chút hưng phấn,

- Cơ hội gì?

- Cơ hội dẫn dụ Bức hoàng!

Ánh mắt của hắn nhìn về phía một Tử Sắc Bức Hoàng Lãnh chúa vương cấp, trong mắt có một tia sát ý!

Một giây sau, hai người thuấn di rời đi, biến mất ở vùng lân cận Hắc Ám Thành.

Mà giờ phút này, Dơi Hoàng nằm trong thành nhìn về phía xa xa, lẩm bẩm:

- Tại sao ở đây lại có mùi hương khiến ta ghê tởm vậy?

Nó trầm tư không giải thích được, trong lòng dĩ nhiên có một chút lo sợ bất an.

Nhưng nó không nghĩ đến Trần Thư, dù sao đối phương chỉ là một Hoàng kim ngự thú sư, hơn nữa càng không phải người của liên minh.

Lúc này, Trần Thư vẫn bám theo Vương cấp lãnh chúa kia, không bị bất cứ sinh vật nào phát hiện được.

Kỹ năng lần theo dấu vết của hắn tương đối chuyên nghiệp, huống chi còn có dự cảnh khí như Thỏ Không Gian.

Thời gian dần trôi qua.

Vương cấp lãnh chúa kia mang theo trên trăm nghìn tiểu đệ, đi thẳng đến Châu Tự Do.

Dựa theo mệnh lệnh của Hoàng, từ trong ra ngoài, bắt đầu quét sạch toàn bộ Châu Tự Do.

Một ngày sau.

Nó mang theo tiểu đệ, đi tới bên ngoài phạm vi của Châu Tự Do, nhìn thành thị phía dưới, dĩ nhiên đã xem đây là lãnh địa của mình.

Mà lúc này, thần sắc của nó khẽ giật mình, nhìn vào đến một nơi ở phía dưới.

Thấy một tên Hoàng kim Ngự Thú Sư đang đánh nhau với hai lãnh chúa đồng cấp, chiến lực của đối phương kinh người, không hề rơi vào thế bất lợi.

Thấy một màn như vậy, ánh mắt Tử Sắc biên bức của Vương cấp lãnh chúa hiện lên sát ý, nháy mắt phóng ra kỹ năng!

Từng đợt sóng âm khuếch tán, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, khiến chiến trường phía dưới im bặt.

Hai lãnh chúa hung thú thần sắc vui vẻ, nhận ra đối phương là tướng đắc lực của Bức Hoàng.

Mà khuôn mặt thủ vọng giả của Tự Do Liên Minh đại biến, nhận ra khí tức của Vương cấp lãnh chúa.

Thực lực của hai bên chênh lệch quá to lớn, không phải mỗi người đều có thể vừa có cảnh giới cao vừa có sức chiến đấu.

Trong lúc nhất thời, hắn như lâm vào đường cùng!

- Chít!

Tử Sắc Biên Bức sải cánh, như nhìn thấy con mồi của mình, khí thức Vương cấp trên người Vương cấp tăng vọt!

Trước kia chiến trường mà Sào huyệt Ác Ma chờ đợi chủ yếu là truyền kỳ.

Cho dù nó là Vương cấp lãnh chúa, cũng không có tư cách nhúng tay, chỉ có thể lạnh run, khiến trong lòng nó phiền muộn một lúc lâu.

Nhưng bây giờ, nó rốt cục cũng vào được Lam Tinh rồi

.

Đối mặt với Truyền Kỳ nó đành khúm núm, nhưng đối mặt với Hoàng kim nó sẽ phải xuất trọng quyền!

Vù vù vù——

Hai cánh Tử Sắc Biên Bức chấn động, đi tới gần chiến trường, chỉ cần một đợt Sóng âm Trùng Kích lập tức đánh trọng thương một Hoàng kim Khế Ước Linh.

Thấy Vương cấp thực lực khủng bố, hung thú còn lại đều ngửa mặt lên trời gào thét, như đang cung nghênh Vương của bọn chúng giá đáo…

Mà giờ khắc này, tên hoàng kim Ngự Thú Sư kia trong lòng cảm thấy ngưng đọng, cảm giác áp bách trong lòng dâng trào.

Tử Sắc Biên Bức xòe hai cánh, bắt đầu ở xoay lượn trên không đối phương, như đang trêu đùa con mồi dẫn dụ nó đến vực sâu tuyệt vọng.

Hung thú Biên bức khác đều không nhúng tay vào, mà yên tĩnh nhìn thủ lĩnh biểu diễn…

Nhưng một giây sau, chỉ thấy hai cánh của Tử Sắc Biên Bức nháy mắt bắn ra một lượng lớn huyết dịch, trong miệng truyền đến kêu rên

-???

Hung thú còn lại ngơ ngác, nhưng sau đó càng thêm cuồng nhiệt gào thét.

Đây chính là cách Vương cấp giả vờ khoe mẽ sao?

Hoàng kim Ngự Thú Sư phía dưới cũng cảm thấy có chút mộng mị, hắn ở gần đó, có thể thấy rõ đối phương bị thương tổn.

Đúng là tự mình hại mình, muốn áp đảo tâm lý phòng ngự của ta ư?

Hí!

Giờ phút này, Tử Sắc Biên Bức Vương cũng đột ngột dừng lại, ánh mắt kinh nghi bất định, nhìn bốn phía.

Nhưng một giây sau, một Lợi nhận vô hình chém tới, hai cánh nó nứt ra, bắn ra huyết dịch.

Ai dám đánh lén ta?!

Đau nhức kịch liệt khiến nó nổi giận, nhưng căn bản không thể nhìn thấy là ai ra tay.

Xoẹt xoẹt xoẹt ——

Mấy trăm Lợi nhận cùng chém tới, một bên cánh nó rạn nứt, như diều đứt dây cứ thế rơi xuống dưới đất.

Rầm!

Nhìn Vương cấp lãnh chúa phía trước rơi xuống, các hung thú đều có chút ngây ngẩn cả người.

Cách khoe mẽ nay, có quá mức rồi không…

Nhưng vì không khiến lão đại phải lúng túng, bọn chúng cũng hô ứng truyền ra tiếng gào thét.

Hí!

Tử Sắc Biên Bức Vương lại truyền tới một âm thanh nổi giận, cắt ngang tiếng gào của hung thú.

Hai tròng mắt của nó đỏ tươi, mạnh mẽ trừng bọn chúng.

Các ngươi ước gì ta chết bất đắc kỳ tử đúng không…

Nhìn bộ dáng của lãnh chúa, hung thú còn lại cũng nhận ra có điều gì đó không thích hợp, im bặt, đồng thời cảnh giác nhìn bốn phía.

Mà Hoàng kim Ngự Thú Sư ở giữa chiến trường cũng giật mình.

Chẳng lẽ xuất hiện biến cố gì rồi sao?

Hắn ta vốn tưởng những chuyện này là do Vương cấp lãnh chúa ra vẻ…

Vào thời khắc này, hư không trước mặt Tử Sắc Biên Bức Vương đột nhiên xuất hiện năm sáu bình dược tề.

Hai tròng mắt của nó đỏ lên, như mất đi lý trí, hùng hổ uống cạn sạch sáu bình dược tề.

Chương 1888 - Trở lại chốn cũ, quả là một chuyện tốt đẹp…

Nhưng một giây sau, nó tỉnh táo lại, muốn xuất toàn bộ dược tề trong người ra ngoài, nhưng không còn kịp nữa rồi…

Rầm!

Tử Sắc Biên Bức Vương cự đại đầu óc quay cuồng, trong lòng chỉ có một thanh âm:

Đau! Quá đau!

Nó chỉ là một Vương cấp nhất tinh lãnh chúa, có tài đức gì mà có thể nuốt sáu bình Tử Vong Dược Tề phiên bản gia cường chứ…

Nhận ra được nguy cơ tử vong, nó gần như không chút do dự, truyền ra một tiếng rên rỉ gào thét, nhanh chóng truyền đến tai Bức Hoàng ở Hắc Ám Thành.

Trong chốc lát, bầu trời to lớn chấn động, kèm theo một tiếng gào thét của Thú Hoàng, tràn ngập vẻ giận dữ!

Tiểu đệ Vương cấp của nó vừa xuất thủ đã gặp nguy cơ sinh tử?!

- Tạm ổn rồi…

Trần Thư mang theo Thỏ, thản nhiên đi ra từ trong đống phế tích.

Tử Sắc Biên Bức Vương vừa liếc qua, hai mắt đã mất đi lý trí, nó đã bị cừu hận che mắt.

Rõ ràng, nó nhận ra Trần Thư!

- Hửm? Kích động như vậy?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Thì ra là lão bằng hữu, kiếp sau chúng ta lại ôn chuyện!

Trong chốc lát, Husky và thỏ bên cạnh hắn cắn thuốc rồi cùng động thủ.

Rầm rầm rầm!

Đủ loại đại kỹ năng uy lực chấn động thiên địa phóng tới, đã lâm vào trạng thái hư nhược cực độ, Biên Bức Vương lập tức bị oanh sát!

Hắn nhìn mấy trăm con hung thú bốn phía, không hề nương tay!

Hiện trường xác chết khắp nơi, không còn một con hung thú nào sống sót.

- Đi thôi!

Trần Thư thu hồi thi thể có giá trị, ánh mắt nhìn về phía chân trời nhanh chóng đi đến chỗ Bức Hoàng.

Thần sắc của hắn khẽ động, dịch chuyển một cái rồi biến mất tại chỗ, động tác tự nhiên, vô cùng tiêu sái…

Mà giờ khắc này, tên Hoàng kim Ngự Thú Sư kia đã tương đối kinh ngạc, trong đầu chỉ còn lại bóng lưng có chưa "Hãn" kia…

Bên trong Hắc Ám Thành.

- Ca ca tới rồi!

Trần Thư đi tới thông đạo, Bức Hoàng đã biến mất không thấy gì nữa, rõ ràng đã đi đến nơi cần chi viện.

Dù sao cũng giết chết một Vương cấp lãnh chúa, đây không phải là tát thẳng mặt nó sao. .

Huống chi Bức Hoàng cũng không có nghĩa vụ trông coi thông đạo, sở dĩ lù lù không động, chính là để thuận tiện trợ giúp mỗi vị trí.

Nhưng bất luận như thế nào nó cũng không ngờ tới, tên đầu sỏ gây ra đã thuấn di đi tới bên trong Hắc Ám Thành.

Trần Thư nhìn thông đạo cự đại trước mắt phiêu phù trong không trung, trong mắt có chút quen thuộc mà lạ lẫm.

Hắn nhớ thông đạo trước đó ở dưới một toà hắc tháp, nhưng bây giờ Hắc tháp đã sớm biến mất, thông đạo đương nhiên cũng hoàn toàn lộ trước mắt thế nhân.

Trần Thư không chút do dự, một bước vào bên trong Sào huyệt Ác Ma.

- Hửm?

Ánh mắt của hắn cảnh giác, nhưng may mắn là không gặp bất kỳ nguy cơ gì.

Thời khắc này Trần Thư đang đứng ở một mảnh đồng hoang, bốn phía không thấy dấu tích của loài người từng sống ở đây.

- Hắc Ám Thành không còn nữa sao?

Ánh mắt của hắn giật mình, nhìn bốn phía, Hắc Ám Thành đã sớm biến mất không còn gì nữa, như chưa từng tồn tại.

Tự Do Liên Minh bị công phá, Hắc Ám Thành trấn thủ Sào Huyệt Ác Ma Sào Huyệt đương nhiên cũng không thể thoát khỏi.

Nhìn bốn phía trống rỗng, trong lòng Trần Thư có chút cảm khái.

Long Uyên Thành cũng sẽ có kết cục như vậy ư…

Trong chốc lát, hắn lại lắc đầu, không để ý những việc này nữa.

Việc cấp bách bây giờ là phải kiếm tiền!

Trần Thư nhìn bầu trời màu đen sương mù dày đặc, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, không nhìn thấy tử nguyệt, có nghĩa thực lực hung thú sẽ không bị cường hóa trên diện rộng.

Đêm về khuya, tội phạm cướp sạch thiên!

Nửa giờ sau.

Trần Thư đã đi sâu vào trong sào huyệt, mặc dù chỉ ghé qua một lần, nhưng hắn đã nhớ kỹ đường, giống như vô cùng quen thuộc.

Hắn có thể không nhớ được đường về nhà, nhưng chắc chắn sẽ nhớ đường gây án…

- Trước tiên cho quét sạch lãnh địa Bức Hoàng đã!

Trần Thư liếm môi, trong mắt hiện lên vẻ tham lam.

Đã gần một năm trôi qua, Bức Hoàng hẳn là có chút tích góp nhỉ…

- Chuyên chọn người quen hạ thủ đúng không…

Khóe miệng Đại lực giật giật một cái, nói:

- Ngươi không thể đổi nơi khác mà nhổ lông cừu sao? Thật sự muốn nhổ trọc mới chịu hả?

- Không còn cách nào, ta quá quen lãnh địa Bức Hoàng rồi!

Trần Thư nhún vai, một đường đi sâu vào trong.

Mà đúng lúc này.

Thân thể hắn chấn động, nhìn chân trời phía xa xa, trong mắt có chút kinh hãi.

Chỉ thấy sương mù dày đặc trên bầu trời bắt đầu tản ra, lộ ra một quang mang kim sắc.

Một Hoàng Kim Thiên Sứ cự đại tay cầm một thanh kiếm chánh án, khí tức của nó bất ổn, toàn thân đều là dính đầy thú huyết của Truyền Kỳ, mặc dù khuôn mặt tái nhợt, nhưng vẫn có khí thế trùng thiên khủng bố tản ra!

A!

Đôi mắt nó lạnh lùng, đột nhiên dừng bước, mạnh mẽ đánh một đạo kiếm khi kinh người về phía sương mù dày đặc sau lưng mình!

Kiếm khí hơn vạn mét khủng bố chém đứt màn sương mù dày đặc, dường như cũng chém đi toàn bộ thiên địa mờ ảo.

Kim quang chói mắt tràn ngập, chiếu sáng toàn bộ Sào huyệt Ác Ma.

Hung thú bốn phía lạnh run, thậm chí không dám nhìn thẳng kim quang trên trời.

Mà vào thời khắc này, ở sâu bên trong lớp sương mù dày đặc, truyền đến từng đợt tiếng gào thét khủng bố, dường như là một Viễn Cổ Cự Hung!

Chương 1889 - Trở lại chốn cũ, quả là một chuyện tốt đẹp… (2)

Ngay sau đó, một hung trảo tử sắc mạnh mẽ chụp xuống, cường thế đánh nát kiếm khí kim sắc!

Nhưng trên cự trảo của nó cũng bắn ra máu tươi.

Thiên Sứ kim sắc thấy một màn như vậy, không tiếp tục ở lại, miễn cưỡng chống đỡ thân thể trọng thương, chạy lánh nạn.

Sương mù màu đen dày đặc đẩy ra, thay vào đó là một tia quang mang tử sắc, nhưng trừ thứ đó ra, cũng không thể nhìn thấy bất kỳ thân thể nào, thậm chí cự trảo tử sắc chụp ra khi nãy dường như cũng chỉ là ảo giác.

Bởi vì tử quang xung quanh, bầu trời trải rộng sương mù màu trắng, không gian dường như cũng vặn vẹo!

Mà Trần Thư đang ở bên ngoài mấy vạn mét, thần sắc chấn động, nhận ra đây là Không Gian Cấm Vụ!

- Viễn Cổ Đại Hung ư?

Tâm trạng Trần Thư kinh hãi, không nghĩ tới sẽ gặp được một sinh linh khủng bố như vậy!

Nhìn tử quang xa xa, trong lòng hắn lại có chút cảm giác quen thuộc, nhưng nhất thời nhớ không ra từng nhìn thấy qua khi nào.

Ánh mắt của hắn thoáng nhìn qua, thấy xa xa đang có một Hoàng kim hung thú nằm rạp trên mặt đất.

Khi thân thể nó bị tử quang chiếu rọi tới, dường như khí thế nháy mắt tăng vọt =, trong mắt cũng có vẻ hung lệ.

- Hửm?

Thần sắc Trần Thư khẽ giật mình, trong đầu linh quang lóe lên, nháy mắt hiểu được nguồn gốc tử quang!

Hắn nhìn phía bầu trời mờ mịt, nghĩ đến vòng tử nguyệt vào ban đêm ở Sào huyệt Ác Ma…

- Không phải là mặt trăng kia chứ…

Hắn nuốt ngụm nước bọt, trong mắt tràn ngập cảm giác chấn động, vốn cho rằng chỉ là thiên tượng của Dị Không Gian nơi này, kết quả lại là một viễn cổ đại hung!

- Lão Kiều chọc phải con hàng này, chẳng trách lại bại trận . .

Trong mắt hắn có vẻ suy tư, theo lý mà nói, viễn cổ đại hung và Thú Hoàng hiện tại không phải cùng một phe, trừ phi là có một bên khuất phục.

Nhưng truyền kỳ sinh vật, ai cũng muốn xưng vương xưng bá, không có khả năng tuỳ tiện bị thuần phục.

Huống chi, bây giờ tử nguyệt hình như không hoàn toàn xuất thế, càng không có khả năng chấn nhiếp Thú Hoàng còn lại!

Chỉ có một khả năng, lão Kiều trúng bẫy, dưới sự sắp xếp của Thú Hoàng, hắn ta chọc giận viễn cổ đại hung…

Mặc dù Trần Thư chỉ thấy một màn chiến đấu, nhưng đã gợi ra toàn bộ sự kiện rồi phân tích.

Trên thực tế cũng chỉ có thể như vậy.

Khế ước linh chủ lực của Lão Kiều bị áp chế lại, sức chiến đấu hạ xuống ba phần, khó mà đánh bại Thú Hoàng còn lại.

Điều này cũng khiến cho Ác Ma Bức Hoàng có thể thoát thân, xuất hiện trong Lam Tinh, bắt đầu tiêu diệt toàn bộ sức mạnh còn sót lại ở Tự Do Liên Minh.

Mà nhiệm vụ chủ yếu của nó, là truy sát liên minh giết chết nhân vật hạch tâm là Kiều Na.

Tự Do Liên Minh và Sào huyệt Ác Ma giao chiến nhiều năm, hai bên không chết không thôi, hung thú không có thể để liên minh lưu lại hỏa chủng.

- Lão Kiều à, ngươi đành tự cầu phúc đi…

Trần Thư thấy một màn như vậy, định ra tay, quả quyết lựa chọn trước tiên chuồn là thượng sách!

- Chạy sao?

Đại lực nhíu mày, nói:

- Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ nói “không sao cả, ta sẽ xuất thủ” chứ…

- Xuất thủ… Cái rắm!

Trần Thư cùng Đại Lực, thuấn di rồi biến mất, rời xa chiến trường khủng bố vừa nãy, không hy vọng làm thiêu thân dẫn lửa.

- Con hàng kia cũng không phải là Truyền Kỳ Sinh Vật bình thường, chí ít cũng là cấp bậc Cửu Vĩ Hồ, không thể trêu vào…

Trần Thư lắc đầu, nghĩ đến nguy cơ ngày đó, trong lòng tràn đầy kiêng kị.

Nếu không phải lúc trước Cửu Vĩ Hồ thần trí hỗn loạn, hắn thực sự không chắc có thể quần nhau lâu như vậy.

Hai người một đường đi sâu vào sào huyệt, quá trình đi tương đối thuận lợi.

Sào huyệt Ác Ma lớn như vậy, muốn gặp được truyền kỳ đại chiến, vẫn cần một chút may mắn.

Một ngày sau.

Trần Thư lại lần nữa đi tới Biên Bức Sâm Lâm quen thuộc, cảm khái nói:

- Trở lại chốn cũ, quả là một chuyện tốt đẹp…

- Ta cảm thấy… Biên bức hoàng kia sẽ không nghĩ như vậy đâu…

Đại Lực liếc mắt nhìn hắn, trong lòng yên lặng cầu nguyện cho hắn.

Bị Trần Thư ghi nhớ từng ngóc ngách của lãnh địa, hoàn toàn không phải là một chuyện tốt…

Hai người thuấn di một cái, quang minh chính đại bước vào lãnh địa trước mắt.

Gần như vừa xuất hiện, đã bị một con Hung thú Biên Bức phát hiện được.

Thân thể nó run lên, nhận ra cừu nhân cũ ngay trước mắt.

Xem ra bây giờ Trần Thư đã trở thành tội phạm bị toàn bộ Sào huyệt Ác Ma truy nã.

Rầm!

Một hỏa cầu đánh tới, nháy mắt oanh sát hung thú!

Bây giờ Bức Hoàng không ở đây, Trần Thư không cần ẩn thân.

- Khôi phục thật mau…

Trần Thư nhìn Biên Bức Sâm Lâm trước mắt, hắn nhớ đến lần trước hắn tới đây càn quét đã đốt trụi toàn bộ hang ổ của bọn chúng.

Kết quả không đến một năm, những quái dị hắc thụ này lại phục hồi như cũ.

Mà vào thời khắc này, sâu trong Biên Bức Sâm Lâm, ngày càng nhiều hung thú phát hiện ra được khí tức xa lạ.

Hí hí hí ——

Vô số tiếng hí sắc bén vang vọng, toàn bộ Biên Bức Sâm Lâm giống như nổi lên bạo động.

Ngay sau đó, chỉ thấy một lượng lớn Hắc Biên Bức bay lên trời, tựa như một màn trời màu đen, bao trùm về phía Trần Thư, tràn ngập cảm giác áp bách.

Ánh mắt Trần Thư bình tĩnh, sờ Thỏ Không Gian bên cạnh.

Chương 1890 - Lãnh địa Bức Hoàng bị tàn phá

Thuấn di một cái, hắn tránh xa Biên Bức Hung Thú, an toàn đi vào trong huyệt động của Sào huyệt Ác Ma.

- Thật sự có bảo vật? Không hổ là Thú Hoàng!

Trần Thư nhìn bốn phía, bày đầy đủ loại vật liệu độc hệ, rực rỡ muôn màu, làm tâm người động không thôi.

Chỉ là so với lần đầu tiên tới, số lượng cùng chất lượng đều kém một bậc.

Lúc hắn đang vơ vét, vị trí cửa động truyền đến hai tiếng hí giận dữ, tràn ngập sát ý lạnh như băng!

- Hửm? Cái hai con giữ cửa?

Trần Thư nhíu mày, nghĩ đến hai Tử Sắc Biên Bức Vương cấp tam tinh.

- Vù vù ~

Thần sắc Không Gian Thỏ khẽ động, nháy mắt ném ra một Không Gian Thông Đạo, ngăn lại phía trước.

Mà hai người một đường đi sâu vào bên trong, bắt đầu dọn dẹp lãnh địa của Bức Hoàng …

Giờ phút này, hai Biên Bức Vương cấp thoáng chốc đã bị không gian thông đạo cuốn lấy.

Bọn chúng chỉ cần xông lên, sẽ bị cưỡng ép truyền tống ra bên ngoài huyệt động, trừ phi lật tung trọn hang động mới bắt được Trần Thư.

Nhưng dù sao cũng là lãnh địa của Thú Hoàng, trong lòng bọn chúng đã có chút lo lắng.

Vạn nhất chẳng những không ngăn cản được Trần Thư, còn phá hủy lãnh địa, chắc chắn không có nước trái cây ngon để uống đâu…

Mà lúc bọn chúng đang do dự, Trần Thư đã bắt đầu vơ vét một cách trắng trợn.

Cuối cùng, bọn chúng đợi đến khi thông đạo biến mất, lập tức cuồng bạo vọt vào.

Tâm trạng nổi giận, trên đường đi vào, bảo vật Thú Hoàng trưng bày đều đã bị vét sạch sẽ, một cọng lông cũng không còn.

Thủ đoạn của tội phạm ngày càng chuyên nghiệp…

Khi chúng nó đi tới sâu vào trong hang động, mới nhìn thấy tên đầu sỏ gây ra!

- Tới rồi?

Trần Thư mỉm cười, lên tiếng chào hỏi.

Một giây sau, thuấn di một cái, hắn quả quyết bỏ lại bảo vật trên đất, lại biến mất trước tầm mắt của hai đại Biên Bức.

Nhờ có thuấn di đối phương căn bản không có khả năng bắt hắn.

Mà Trần Thư cũng bắt lấy Không Đáng, không ngừng thu lại đủ loại vật liệu, dáng dấp vô cùng thành thạo.

Nếu thật sự chém giết, hắn đánh không lại hai hung thú Vương cấp tam tinh, nhưng ở trước mặt bọn chúng đoạt bảo, quá đơn giản…

Hai phút đồng hồ sau.

Hai Biên Bức Tam tinh cũng ý thức được vấn đề, nháy mắt phát ra tiếng hí.

Trong lúc nhất thời, bên ngoài hang động vô số Biên bức ào ào nghe lệnh, tràn vào bên trong lãnh địa Bức Hoàng.

Vốn cho rằng lực lượng đủ rồi, sẽ có thể ngăn cản Trần Thư ăn cắp bảo vật.

Nhưng chúng nó cũng đã quên sức chiến đấu của những con Biên bức còn lại.

Chỉ cần là hung thú Vương cấp trở xuống, sẽ bị kỹ năng bạo tẩu của Husky đánh tan.

Ngoại trừ cho hắn gia tăng thu nhập ngoài định mức thì sẽ không còn tác dụng khác…

Mười phút đồng hồ sau.

- Hơi ít rồi…

Trần Thư đã vơ vét xong, đi ra ngoài huyệt động, trong mắt có chút không hài lòng.

Cái này so với Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ ở Hắc Châu căn bản một chút cũng không bằng.

- Vẫn là bên kia tốt hơn…

Trần Thư lắc đầu, nhìn hang động to lớn sau lưng, trong đó đã chật ních đủ loại Biên bức, loạn cả một đàn.

- Nơi này, thật sự không tới!

Hắn tự lẩm bẩm, sau đó hai mắt Husky bốc lên hồng quang nhận được mệnh lệnh.

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, đủ loại kỹ năng phô thiên cái địa phun ra, bao trùm toàn bộ Biên Bức Sâm Lâm.

Nếu đã tới, đương nhiên phải để lại một chút ấn tượng tốt cho Bức Hoàng xem…

Hí hí hí!

Trong huyệt động đám Biên Bức ào ạt bay ra, vô lực ngăn cản một màn thảm khốc đang diễn ra.

Trần Thư mang theo khế ước linh không ngừng thuấn di, mỗi nơi đi đến, hỏa diễm trùng thiên, sương mù tràn ngập, đã thiêu sát kiếp lướt biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn . .

Nửa giờ sau.

Vô số con Biên bức ngửa mặt lên trời gào thét, nhưng căn bản không ngăn cản được, chỉ có thể trơ mắt nhìn lãnh địa của mình bị phá hủy.

Mà giờ khắc này, hai Cự Biên Bức Vương cấp tam tinh cũng tâm thần run rẩy.

Bọn chúng được giữ lại để trông giữ lãnh địa, nhưng kết quả như vậy.

Nếu có chuyện gì xảy ra, Bức Hoàng sẽ để bọn chúng tẫn mệnh…

- Hai chúng ta… Ai đi thông báo cho Hoàng…

Hai con Đại Biên Bức nhìn về phía đống phế tích trước mặt, trong lòng càng nghĩ càng sợ.

Không thể nghi ngờ, con nào đi thông báo, tất nhiên sẽ phải chịu cơn giận ngập trời của Bức Hoàng.

- Ngươi đi đi, ngươi đi theo Hoàng thời gian lâu nhất, hơn nữa thực lực cũng mạnh hơn so với ta…

- Hay là ngươi đi đi, ngươi trẻ tuổi, thân thể tốt, sức chịu đựng tốt.

- …

Giờ phút này.

Trần Thư đã sắp rời khỏi lãnh địa của Ác Ma Bức Hoàng, bắt đầu tìm lãnh địa của những hung thú khác.

Lần trước, hắn đã cướp sạch không ít lãnh địa hung thú.

Lần này không nhất thiết phải đến, dù sao tốc độ lãnh chúa tích lũy tài nguyên khá chậm, chỉ sợ hiện tại còn chưa kịp khôi phục nguyên khí.

- Lại là hơn một trăm tỷ tài liệu độc hệ tiến sổ…

Trần Thư thì thào một mình, tinh thần lại phấn chấn lên, mặc dù không có tiền bằng thần giữ của kỵ sĩ, nhưng dù sao Bức Hoàng cũng là sinh vật Truyền Kỳ.

- Tìm sinh vật Truyền Kỳ vẫn lãi hơn.

Trần Thư nhìn về phía chân trời, trong mắt có chút suy tư.

Bất chợt, trong đầu hắn bỗng lóe lên ý nghĩ, hắn lẩm bẩm.

- Tử Nguyệt đang truy sát Khế Ước Linh của lão Kiều, vậy đồng nghĩa với việc nó không ở lãnh địa…

Chương 1891 - Tử Nguyệt đại hung

- Mà nó là Cấm Vụ Đại Hung, hình như chỗ đó không có cái gọi là lãnh địa.

Trần Thư sờ sờ cằm, trong lúc nhất thời có chút do dự.

- Kệ đi, đến nhìn kỹ rồi tính sau!

Hắn quyết định bắt đầu từ việc suy luận vị trí lãnh địa của Tử Nguyệt.

- Tử Nguyệt sẽ chỉ xuất hiện trên bầu trời Ác Ma Sào Huyệt vào ban đêm, nhưng bầu trời không thể nào là lãnh địa của nó, khả năng ở trên mặt đất vẫn cao hơn…

Trong nháy mắt, Trần Thư mang Khế Ước Linh đi thẳng về hướng Tây.

Mấy vị trí Tử Nguyệt từng xuất hiện đều ở phía Tây. Điều này cũng có nghĩa là khoảng thời gian còn lại, Tử Nguyệt đều hoạt động ở phía Tây của Dị Không Gian.

…

Thời gian dần trôi.

Mục tiêu cần đến của Trần Thư là vị trí của Tử Nguyệt, nhưng hắn không sốt ruột lắm, hung thú hắn gặp được trên đường đều không trốn khỏi bàn tay của hắn, bọn chúng đều bị cướp sạch.

Thịt muỗi cũng là thịt.

Cần kiệm tiết kiệm là một trong những đức tính tốt mà một tội phạm cần có… .

Trong lúc nhất thời.

Tin tức tội phạm Nam Giang quay lại Ác Ma Sào Huyệt nhanh chóng truyền khắp Dị Không Gian..

Nhưng bây giờ thế cục hỗn loạn, các Đại Thú Hoàng đang vội vàng truy sát lão Kiều, còn những Vương Cấp khác đều không chế trụ nổi Trần Thư, chỉ có thể mặc cho hắn ung dung ngoài vòng pháp luật…

Ba ngày sau.

Trần Thư mới đến vị trí phía Tây Dị Không Gian, dù vậy, hắn còn chưa đi đến biên giới Dị Không Gian, Ác Ma Sào Huyệt lớn hơn hắn tưởng tượng.

- Hả?

Giờ phút này, Trần Thư hơi ngưng mắt, cảnh giác nhìn.

Hắn vừa nhìn đã thấy nơi này không tầm thường!

Xung quanh yên tĩnh đến cực điểm, không có cả tiếng thú rống, cảm giác như đi tới chỗ không người.

Sương mù màu đen cũng biến mất không thấy, chỉ còn tử quang lưu chuyển, lộ ra quỷ dị vô cùng!

Mà quan trọng là tử quang chẳng những che đậy tầm nhìn của Trần Thư, thậm chí ngay cả cảm giác của Khế Ước Linh cũng bị che giấu.

- Khả năng cao đây là lãnh địa của Tử Nguyệt…

Trần Thư liếm môi, âm thầm nâng cao cảnh giác, đồng thời có chút nghi ngờ.

Tử quang có thể cường hóa năng lực hung thú, nhưng bây giờ ở đây không thấy nổi một con hung thú, đúng là ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ có nguy hiểm gì đó?

Hắn bước từng bước về phía trước, Thỏ Không Gian cũng tập trung cao độ, một khi gặp được nguy cơ, nó sẽ lập tức Thuấn Di rời đi.

Đúng lúc này, hắn chuyển mắt, nhìn thấy phía trước xuất hiện một đống dược liệu Hoàng Kim Cấp, chúng bình yên lớn lên, không có dấu vết bị phá hư.

- Quả nhiên là có đồ tốt…

Hắn không chút do dự ngắt hết xuống, trong lòng đề cao cảnh giác.

Nhưng bốn phía vẫn im lặng đến cực điểm, không có một chút biến cố xuất hiện.

- Thuận lợi vậy sao?

Hắn nhíu mày, nhưng tiếp theo trong lòng cũng không nghĩ nhiều.

Tử Nguyệt đã rời khỏi, đám hung thú đương nhiên không dám tới gần lãnh địa của nó, dù sao cũng là Viễn Cổ Đại Hung.

Tiến về phía trước, Trần Thư thấy càng nhiều thiên tài địa bảo sinh trưởng la liệt trên mặt đất như cỏ dại.

- Không nghĩ đến đống thảo dược này lại còn có thể lớn tốt thế?

Trần Thư nhíu mày, tài liệu nhìn thấy dọc đường đều bị thu hết vào.

Đây không phải là mục đích hắn tới đây sao?

Thời gian một ngày dần trôi qua.

Trần Thư đi sâu vào bên trong, tử quang xung quanh chói mắt như đi đền một không gian khác.

Mà hắn cả người hắn cũng trở nên càng thêm phấn khởi, tài nguyên thu thập được đã đến mấy ngàn triệu, đều là tài liệu Hoàng Kim và Vương Cấp.

Đúng lúc này.

Hắn thần sắc hơi động, dừng bước, hai mắt cảnh giác nhìn.

Chỉ thấy tử quang phía trước hình thành một màn sáng khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

- Phía trước là cái gì?

Trần Thư thì thào, trong mắt có vẻ thận trọng.

Nhưng đến giờ còn chưa xuất hiện nguy cơ gì, để hắn lui lại là không thể nào.

Hai người mang theo Thỏ Không Gian, cẩn thận đích bước vào màn sáng, không gặp chút cản trở nào.

- Hả?

Trần Thư chuyển mắt, lập tức động dung, hắn kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy phía trước có đủ loại thi cốt chồng chất thành núi, đều là thi thể hung thú, hơn nữa dựa vào độ sáng của thi cốt, bọn chúng lúc còn sống chắc chắn cấp bậc không hề thấp, ít nhất cũng là Hoàng Kim Cấp!

- Đều là đồ ăn sao?

Hắn chuyển mắt, nghĩ tới một loại khả năng.

Máu thịt trên đó không phải bị phân hủy tự nhiên, mà giống như bị cắn nuốt.

Nhưng giây tiếp theo, Trần Thư không để ý thi cốt, mà nhìn phía trên nó!

Một đóa hoa màu trắng sinh trưởng phía trên đống thi cốt, đóa hoa này trông khá bình thường.

Nhưng Trần Thư lại chấn động, trong mắt tràn ngập vẻ tham lam.

Lại là một gốc dược liệu Truyền Kỳ Cấp!

Hắn không chút do dự, lập tức tiến lên ngắt lấy, sau đó cẩn thận thu vào.

- Đi tới trung tâm rồi sao?

Trần Thư lẩm bẩm, quét mắt nhìn thấy không ít tài liệu Vương Cấp.

Trong lúc nhất thời, hắn mừng rỡ, bắt đầu cướp đoạt bốn phía!

Hắn thật không ngờ Tử Nguyệt thật sự có lãnh địa, lại còn có nhiều dược liệu cao đẳng sinh trưởng đến vậy.

Nửa giờ sau.

Trần Thư thu hoạch tràn đầy, so về tài phú, Ác Ma Bức Hoàng không thể sánh nổi Tử Nguyệt đại hung.

- Nhiều bảo vật như vậy, nhưng lại không có con hung thú nào dám đến kiểm tiện nghi sao?

Trần Thư lắc đầu, thầm nghĩ mình thật may mắn…

Khi hắn chuẩn bị cướp đoạt tiếp, mặt đất bỗng chấn động!

Chương 1892 - Dường như vừa chọc phải tổ ong vò vẽ…

Một giây sau, tử quang xung quanh chợt bộc phát quang huy sáng chói như sắp sống dậy.

- Hả? Trở lại rồi?

Trần Thư tâm thần chấn động, nhìn về phía xa xa, nhưng tầm nhìn căn bản không vượt qua được tử quang, trong lòng tràn ngập rung động, giống như bị một ngọn núi khổng lồ vô hình ngăn chặn.

Giờ phút này, ở ngoài lãnh địa.

Sương mù trắng tràn ngập, tựa như một con cự thú đang giương nanh múa vuốt, thỉnh thoảng bên trong sương trắng lóe lên từng đạo tử quang.

Dường như đã nhận ra sinh vật trong lãnh địa, Viễn Cổ Đại Hung lập tức ngửa mặt lên trời rít gào, thả ra uy áp vô cùng vô tận đến!

- Ca ca rút trước…

Trần Thư giật mình trong lòng, không dám chần chờ, lập tức mang Thỏ Không Gian rời đi.

Nhưng giờ phút này, tử quang xung quanh hắn bỗng dội lại, sương mù trắng dần thâm nhập dần vào tử quang.

Chỉ trong nháy mắt, tử quang xung quanh đã biến mất, chỉ còn lại có sương trắng quỷ dị gắt gao phong tỏa Dị Không Gian!

- Không Gian Cấm Vụ?

Trần Thư âm thầm chấn động, không nghĩ đến sẽ có một màn này.

Từ khi hắn bước vào khu vực tử quang, thì hắn cũng đã tiến vào Không Gian Cấm Vụ!

- Thảo nào hung thú không đến đây nhặt nhạnh chỗ tốt…

Trần Thư hơi chuyển mắt, đối với sinh vật bình thường mà nói, Cấm Vụ chính là vùng cấm sinh mệnh!

Khó trách, lúc hắn bước vào đây, hắn cứ cảm thấy có gì đó quái lạ.

Rầm rầm rầm!

Đúng lúc này, mặt đất rung động, dường như có một con quái vật khổng lồ đang tới gần Trần Thư.

- Cấm Vụ sắp không giữ được nó sao…

Trần Thư quan sát Cấm Vụ quanh mình, hiển nhiên đều đã bị Tử Nguyệt Đại Hung thao túng.

Điều này cũng ý nghĩa, đối phương đã cách lúc xuất thế không xa.

- Ca ca vẫn chuồn trước thì tốt hơn!

Hắn bình tĩnh nhìn, nháy mắt cho Thỏ Không Gian ăn một bình Bạo Tẩu Dược Tề, giúp nó tăng cường sức chiến đấu trên diện rộng.

Đồng thời, hắn lấy tầm mười bình tăng cường bản đạn hạt nhân, quyết đoán đem châm lửa.

Hiện giờ là tình thế nguy hiểm, không phải lúc tiết kiệm tài nguyên.

Trong phút chốc, bạch quang chói mắt tựa mặt trời ban trưa phủ đầy không gian, mạnh mẽ xua tan Không Gian Cấm Vụ.

Chồng chất mười bình tăng cường bản đạn hạt nhân lập tức xé rách lực lượng phong tỏa Cấm Vụ!

Cùng lúc đó, Thỏ Không Gian phóng xuất ra hơn trăm đạo Không Gian Ấn Ký, bao trùm lên người bọn họ.

Tăng cường bản đạn hạt nhân xứng với Không Gian Bí Lực cũng là lí do khiến đám người Trần Thư dám xông xáo mà không kiêng kỵ gì.

Tử Vong Tế Đàn không thể lưu lại hắn, Không Gian Cấm Vụ cũng không làm được!

Quả nhiên.

Không gian chỗ Trần Thư và Đại Lực vặn vẹo trong nháy mắt, một cỗ lực lượng không thể ngăn cản tràn ngập.

Nhưng vào thời khắc này.

Phía trước hai người xuất hiện đại lượng Không Gian Cấm Vụ, dường như trong đó phong ấn một con quái vật lớn.

Ở độ cao hai ngàn mét, có hai đoàn tử quang chói mắt đang lơ lửng.

Đó chính là hai tròng mắt của nó!

Grao!

Viễn cổ Đại Hung vốn đang nổi giận, khi vừa nhìn thấy Trần Thư, nó lập tức điên cuồng!

Một đạo cự trảo khủng bố phá tan Cấm Vụ, hung hăng đập xuống đám người Trần Thư.

Nhưng Thỏ Không Gian đã khởi động kỹ năng Thuấn Di, chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã biến mất tại chỗ, ra khỏi Không Gian Cấm Vụ.

- Đi ra rồi?

Trần Thư thở dài nhẹ nhõm, mặc dù hắn rất nắm chắc, nhưng chỉ khi thực sự làm được, hắn mới thấy nhẹ người.

Nhỡ không ra được, bị nhốt cùng một con Viễn Cổ Đại Hung cũng không phải chuyện sung sướng gì…

Khi hắn đang cảm thấy may mắn, phía sau bỗng vang lên tiếng gào thét khủng bố.

Phía xa xa, Không Gian Cấm Vụ ngập trời đánh tới, hai con ngươi màu tím khóa chặt Trần Thư, sát ý trong đó làm tê dại cả da đầu!

- Ta dựa vào!

Trần Thư tâm thần chấn động, lập tức biến mất tại chỗ.

Giờ khắc này, hắn lờ mờ cảm giác mình vừa chọc phải tổ ong vò vẽ…

Viễn cổ Đại Hung rít gào điên cuồng như mất lý trí, đuổi theo Trần Thư không bỏ.

Uy áp khủng bố tràn ra, hung thú xung quanh đều lạnh run, không rõ con Đại Hung này đang điên vì cái gì…

- Không phải là cầm ít đồ của ngươi thôi sao? Nhất thiết phải như vậy sao?

Trần Thư tê cả da đầu, không dám dừng lại một giây, e sợ bị nó bắt được.

Hai bên một đuổi một chạy, nháy mắt đã vượt qua mấy vạn mét.

- Mẹ nó, ngươi ngoan!

Trần Thư liếm môi, chuẩn bị để Thỏ Không Gian trực tiếp làm một cái Đại Thuấn Di, rời khỏi Ác Ma Sào Huyệt rồi tính sau.

Thỏ Không Gian hơi chuyển mắt, lực lượng không gian trào ra trong nháy mắt.

Nhưng gần như cùng lúc, vài sợi tử quang từ trên trời phóng xuống, bọc lấy Thỏ Không Gian.

- Hả?

Trần Thư đại biến thần sắc, ngẩng đầu nhìn lên, một vòng Tử Nguyệt đang treo trên vòm trời cao, tử quang chiếu sáng toàn bộ Ác Ma Sào Huyệt!

Nhưng hiện tại căn bản chưa vào đêm!

Trong lúc nhất thời, không chỉ mỗi hắn, ngay cả những hung thú khác, thậm chí là Thú Hoàng đều là tâm thần kịch chấn.

Con Đại Hung điên cuồng kia chuẩn bị ném đại chiêu sao?

- Tính tình căng thẳng vậy sao?

Giờ phút này, một con thú hoàng mình dài hai mét, sau lưng là đôi cánh huyết sắc, nó ngẩng đầu lên nhìn trời.

Nó không ngờ tới, chỉ hơi dẫn dắt một chút, kết quả Tử Nguyệt Đại Hung lại tức giận mãnh liệt như vậy?

Chương 1893 - Bây giờ hung thú cũng đoàn kết như vậy sao

Nhìn đạo lôi quang phía trước, nó cười lạnh nói.

- Lão già kia, xem ra con Thiên Sứ kia của ngươi gặp phải tai ương rồi?

- …

Trong lôi quang, đúng là Truyền Kỳ Lôi Thú, giờ phút này nó đang cõng lão Kiều chạy tới lối vào Không Gian Thông Đạo.

Giờ phút này, nó cũng có chút lo lắng trong lòng, lực lượng Tử Nguyệt trên không trung quá mạnh mẽ, mặc dù đã cách xa hơn mười ngàn dặm, nó vẫn cảm nhận được uy áp của đối phương.

Nhưng vô luận là lão Kiều hay đám thú hoàng còn lại đều không nghĩ đến.

Kẻ mà đối phương đang truy sát chỉ là Hoàng Kim Cấp Trần Thư…

Lam Tinh, Châu Tự Do.

Ác Ma Bức Hoàng mở rộng đôi cánh che khuất bầu trời khiến cho cả Châu Tự Do cảm thấy áp bách.

Lúc này, trong miệng nó đang nhai nuốt một Vương cấp khế ước linh, máu tươi đỏ thẫm không ngừng chảy ra.

Có sự bảo vệ của nó trong Châu Tự Do thủ vọng giả liên tiếp rơi xuống, trở thành chỗ vui chơi của hung thú

Mà Bức Hoàng cũng đưa người ra, bắt đầu tìm kiếm nhân vật mồi lửa lánh nạn của Tự Do Liên Minh

Nhưng nó đi mấy ngày cũng không tìm kiếm được mục tiêu, tìm thấy một Vương cấp Ngự Thú Sư, đối phương tất nhiên không thoát khỏi sự đuổi giết của nó,

Lúc này, Bức Hoàng về tới bên trong Hắc Ám Thành, chuẩn bị chờ Thú Hoàng còn lại ra rồi tính

- Hử?

Khi nó nhìn về phía dưới, vẻ mặt giật mình, chỉ thấy hai con Tử sắc Biên Bức đang yên lặng chờ đợi.

Trong lòng của nó bỗng nhiên có cảm giác không lành.

- Hoàng…

Hai con Biên bức Vương cấp tam linh run lên, bộ dạng muốn nói lại thôi.

- Không phải khiến các ngươi bảo vệ lãnh địa à?

Ánh mắt Bức Hoàng lạnh lùng, hai mắt khát máu đánh giá hai thủ hạ, hình như giây sau sẽ cắn thành xác khô.

- …

Cơ thể hai con Vương cấp lãnh chúa chấn động, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Bọn chúng nhìn nhau, dũng cảm run rẩy nói:

- Lãnh địa của chúng ta… đã không còn nữa rồi…

Ầm!

Hai cánh Bức Hoàng khẽ động, phút chốc hất hai con vương cấp lãnh chúa bay xa ngàn mét, rơi mạnh xuống phế tích.

Hai con Tử Sắc Biên bức cũng không dám oán giận gì, bay ra phế tích nằm rạp trên mặt đất

- Tại sao là lại?!

Khiến Bức Hoàng nổi giận, không phải lãnh địa xảy ra chuyện, mà chữ "lại" khiến nó nghĩ đến tên tội phạm kia…

- Là ai làm? Liên minh của lão già kia?!

- Đúng vậy…Là người trước kia…

- Hắn lại cướp của chúng ta…

Nghe xong lời này, hai con ngươi Bức Hoàng đỏ lên, hình như phút chốc điên lên

Lại tới à?!

Nó không chút do dự nào, bỗng xông vào đường trong Không Gian, đồng thời truyền một tiếng thét nổi giận, triệu hồi toàn bộ thủ hạ trở về!

Rầm rầm rầm!

Vô số con Biến bức tràn vào bên trong [Sào huyệt ác ma], không tiếp tục để ý chuyện bên Lam Tinh.

Lúc này, đối với Bức Hoàng mà nói, chuyện quan trọng nhất là chém tên tội phạm kia thành trăm mảnh…

- Mau chạy đi!

Bên trong [Sào huyệt ác ma], Trần Thư đang không ngừng thuấn di, đi về phía thông đạo.

Mà ở phía xa sau hắn, Cấm Vụ Đại Hung đang theo đuổi giết, làm bộ không chết không ngừng

Tử Nguyệt của bầu trời đã biến mất không thấy, nhưng trên người thỏ vương vấn chút tử quang, hiệu quả của đủ loại kỹ năng đều bị suy yếu trên diện rộng, hơn nữa vị trí của hắn cũng luôn bị nhắm vào.

- Mẹ nó xa vậy cũng có thể khống chế được…

Khuôn mặt Trần Thư khó coi, không đoán được điều này.

Vốn nghĩ thuấn di trở về Lam Tinh rồi nói, nhưng bây giờ thần kỹ của thỏ bị suy yếu không làm được gì.

Hai người mang theo thỏ, chỉ có thể thuấn di khoảng cách nhỏ

Nhưng khoảng cách của song phương luôn không ngừng rút ngắn, nếu tiếp tục như thế sớm muộn cũng sẽ đuổi kịp.

- Hơi khó khăn…

Trần Thư nhíu mày, không ngừng suy nghĩ.

Nếu thật sự đuổi kịp, chỉ thể dùng Thần Kỳ Dược Tề kéo dài thời gian.

Nhưng thực lực của đối phương mạnh mẽ, muốn suy yếu cần lượng dược tề tất nhiên sẽ rất lớn…

- Sao có cảm giác sắp phát tài rồi nhỉ?

Trần Thư lắc đầu không suy nghĩ nhiều được vậy.

Thời gian dần trôi qua.

Song phương vẫn tiếp tục truy đuổi.

Nhất thời, toàn bộ [Sào huyệt ác ma] đều đồng loạt bạo động.

Đủ loại đẳng cấp hung thú ào ào xuất chiêu, phóng thích ra kỹ năng để ngăn chặn Trần Thư.

Cho dù không làm hắn bị thương, cũng phải tạo cho hắn thêm phiền phức, không thì làm hắn kinh tởm cũng được…

Bọn chúng không phải thủ hạ của Tử nguyệt đại hung, mà là tự nguyện xuất thủ

Có thể thấy được con hàng này đã là chọc tức nhiều người…

- Cáo mượn oai hùm đúng không?

Trần thư vuốt tóc, trong lòng cũng có chút tức giận, nhưng không có được thời gian phản kích.

- Con hàng này hơi quá đáng rồi!

Hắn nhìn Cấm Vụ Đại Hung sau lưng, trong lòng đã có chút nghi ngờ.

Theo lý mà nói, một chút tiền của thôi mà, không cần tức giận vậy chứ…

Đến Hắc Châu thần giữ của đều không giống bình thường, không biết còn tưởng nổ tung phần mộ tổ tiên của con hàng này ấy chứ…

- Trần Bì, có phải ngươi trêu chọc nó trước không?

Đại Lực cũng cảm thấy chút kỳ lạ, đặc biệt đối phương gào thét điên cuồng, bày một tư thế không chết không ngừng

- Không có…

Trần Thư nghĩ đến kinh nghiệm lần trước, bản thân có vẻ chỉ trêu chọc Ác Ma Bức Hoàng thôi…

Thời gian hắn suy nghĩ, một làn sương mù đen phả vào mặt, phút chốc phong kín toàn bộ đường lui của Trần Thư!

- Hử?

Chương 1894 - Kiều ca trượng nghĩa

Hắn không do dự chút nào, theo bản năng ném ra một bình đạn hạt nhân phiên bản tăng cường.

Ầm ầm!

Mặt trời chói chang màu trắng xé nát giam cầm chi lực, thỏ thuấn di một cái, dẫn hai người ra bên ngoài hắc vụ.

Lúc này, vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình,

Chỉ thấy bầu trời đang có một con đại Biên Bức nhìn xuống nó, trong mắt toàn là sát ý hóa thành bản chất, hận không thể đem rút gân lột da…

- Ừm… xin chào!

Nét mặt của Trần Thư trì trệ, hai con ngươi dao động, quát lên:

- Đại ca, cứu ta…

Vù!

Ác Ma Bức Hoàng hai cánh rung động, muốn cắn nuốt hướng về Trần Thư, trong mắt sát ý đầy trời!

Một giây sau, Trần Thư biến mất tại chỗ, tránh sự tấn công của Bức Hoàng,

Một tiếng gào thét quái dị, ánh mắt Bức Hoàng gắt gao nhìn chằm chằm vào Trần Thư, bắt đầu không ngừng truy kích!

Qua một lát.

Ác Ma Bức Hoàng gặp được tử nguyệt đại hung.

Nhưng chúng nó không dây dưa gì, thậm chí nói chuyện cũng không có, chỉ tiếp tục truy kích Trần Thư…

Kế hoạch nhỏ trước đó của Trần Thư, căn bản không chút tác dụng gì.

- Chết rồi chết rồi…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, lẩm bẩm:

- Bây giờ hung thú cũng đoàn kết như vậy sao…

Hai con Thú Hoàng liên thủ, áp lực của Trần Thư phút chốc tăng nhanh.

Hắn chỉ thể lấy đạn hạt nhân phiên bản tăng cường để tranh thủ nhiều thời gian hơn.

Một ngày trôi qua.

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ [Sào huyệt ác ma] thường bộc phát ra quang mang kịch chấn, hỗn loạn thành một vòng.

Đạn hạt nhân phiên bản tăng cường dù không hề tạo thành thương tổn nào đối với Thú Hoàng, nhưng năng lực không gian xé rách, vẫn có thể tạm hoãn tốc độ của bọn nó.

- Vẫn đang đuổi theo, vẫn đang đuổi theo…

Nét mặt của Trần Thư nghiêm trọng, có vẻ đánh giá thấp quyết tâm của hai con Thú Hoàng

Đã một ngày trôi qua, hắn lôi ra mấy chục bình đạn hạt nhân phiên bản gia cường mới kéo dài được đến bây giờ.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy không ổn chính là, phong ấn trên thân thỏ không chỉ không được giải trừ, hơn nữa càng tăng thêm một bậc, năng lượng không gian áp chế thậm chí ít hơn một nửa

May mắn có dược tề duy trì, mới có thể miễn cưỡng thi triển [Không Gian Bí Lực].

Nhưng cứ tiếp tục kéo dài, e rằng thỏ sớm muộn cũng sẽ bị áp chế đến Bạch Ngân cấp, đến lúc đó rất nguy hiểm.

Khi Trần Thư đang mạng suy nghĩ con đường sống

Ánh mắt của hắn đột nhiên dừng lại, chân trời xuất hiện một dải lôi quang rạng rỡ, tốc độ nhanh hướng về phía hắn.

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình, chốc lát nhìn thấy rõ lôi quang.

Chính là lôi thú truyền kỳ của lão Kiều!

Trên lưng lôi thú, lão Kiều cùng quay đầu nhìn, nhìn thấy Trần Thư đang chạy trốn!

Hai người đối mặt, vậy mà có cảm giác của người thiên nhai lưu lạc…

Sau đó hai người gặp mặt…

- Tiểu tử ngươi?

Lão Kiều nhíu mày, dù thất bại, nhưng trạng thái tinh thần của bản thân vẫn tốt

- Xin chào đã lâu không gặp…

Trần Thư thuấn di, dẫn theo Đại Lực tới bên cạnh lão Kiều.

Con ngươi của hắn chuyển động, trong lòng có chút suy nghĩ, nói:

- Lão Kiều, ngươi đang làm gì vậy?

- Ờm… Ngắm trăng… Còn ngươi?

- Ngắm trăng?

Vẻ mặt Trần Thư giật mình, nhìn toàn thân đều là máu của lôi thú, rồi nhìn sương mù màu đen dày đặc phủ đầy bầu trời, ngươi đang trêu đùa ta sao.

- Đừng để ý chi tiết…

Lão Kiều vẫy tay bình tĩnh nói:

- Tiểu tử ngươi thì sao? Không phải lại chạy trốn à?

- Sao có thể?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ta đang …Ngắm… Ngắm mặt trời.

-??

Lão Kiều liếc nhìn hắn, nói:

- Nói thật đi có phải gây chuyện, đang bị hung thú truy sát không?

- Được thôi… Ta gặp chút chuyện.

Trần Thư biết thời gian gấp gáp, không thể chậm trễ, nhanh chóng nói:

- Tạm thời có chút phiền phức, Kiều ca có thể giúp chút không?

- Tiểu tử ngươi…

Lão Kiều lắc đầu, nói:

- Được thôi, ngươi chạy đi, ta sẽ giúp ngươi xử lý sạch truy binh.

Trong suy nghĩ của hắn ta, Trần Thư bị hai con Vương cấp tam tinh truy sát, hắn ta cũng đang bị Thú Hoàng truy sát, nhưng xử lý loại Tiểu Hung thú này khá dễ dàng.

- Kiều ca trượng nghĩa!

Vẻ mặt Trần Thư vui mừng, vội vàng nói:

- Nếu ta có thể thoát khỏi truy sát, nợ ngươi một ân tình!

Nói xong, hắn dẫn theo Không Gian Thỏ, lần nữa thuấn di rời đi…

- n tình?

Lão Kiều hơi dao động, lẩm bẩm:

- Thôi, lão phu sẽ giúp ngươi một lần!

Vẻ mặt hắn ta hơi động, triệu hoán một cự sư kim sắc, toàn thân nó đều là máu, khí tức yếu ớt, hẳn là bị trọng thương,

Nhưng để đối phó với đám Vương cấp hung thú thì không có vấn đề gì.

Nhưng lúc này.

Hai tiếng gào thét nổi giận tột cùng truyền đến, uy thế khủng bố của Thú Hoàng như thuỷ triều cuốn tới!

- Hử?

Vẻ mặt Lão Kiều phút chốc thay đổi không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy một con Biên bức bay lên che khuất bầu trời, bốn phía sương độc tràn ngập, cái đó chạm đến hoa cỏ cây cối lập tức chết héo.

Mà bên cạnh nó, một vầng trăng tử sắc trôi nổi dường như bên trong phong ấn một con quái vật khổng lồ.

- Mẹ nó! Hai con Thú Hoàng?! Còn có tử nguyệt?!

Sắc mặt lão Kiều kinh động, hoàn toàn không đoán được một màn này.

Hắn ta vốn tưởng tử nguyệt đang truy sát khế ước linh mạnh nhất của bản thân, kết quả hóa ra là đuổi theo Trần Thư?!

Gầm!

Hai con Thú Hoàng khí thế cuồng bạo, cùng nhận ra kẻ thù phía trước.

Chương 1895 - Lão Kiều, ta nợ ngươi một phần nhân tình…

Nhưng chúng nó không dừng lại, trực tiếp lướt qua lão Kiều phóng thẳng đến chỗ Trần Thư.

Rõ ràng có mối thù có thể báo thù sau, nhưng có mối thù phải lập tức chấm dứt, không thì buổi tối ngủ không ngon mất…

Vù vù ——

Chớp mắt, hai con Thú Hoàng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lão Kiều ngẩn ngơ cùng với hai khế ước linh của hắn ta.

- Cái đó… Chúng ta ra tay cứu giúp chứ?

Lôi thú dưới người lão Kiều nhìn chủ nhân, tốt bụng nhắc nhở một câu.

- Cứu… Cái rắm!

Lão Kiều muốn giúp Trần Thư một tay, nhưng không ngờ kẻ địch lại là hai con Thú Hoàng.

Hơn nữa không có Thiên Sứ bên người, tử nguyệt đại hung không phải sự tồn tại mà hắn ta có thể đối phó được.

Nói xong, lão Kiều quả quyết cưỡi lôi thú rời đi, đồng thời ánh mắt nhìn phía sau, trong lúc mơ hồ nhận thấy một con Thú Hoàng đang truy sát bản thân.

Vốn hắn ta tưởng rằng hoàn cảnh đã tồi tệ, nhưng so với Trần Thư hình như có thể tiếp nhận được…

Nhất thời hắn ta vậy mà không hiểu, rốt cuộc ai là truyền kỳ…

…

- Mẹ nó! Lão Kiều lừa ta?!

Lúc này, Trần Thư đã phát giác ra Bức Hoàng và Tử nguyệt vẫn đang truy đuổi phía sau, rõ ràng không bị ngăn cản/

- Ta cảm thấy không cần phải bất ngờ đâu…

Đại Lực liếc mắt nhìn hắn nói:

- Người ta cho rằng một đám tiểu hung thú, kết quả là một đống lớn…

Mặc dù hắn ta chỉ là người thường, nhưng cũng có thể phát giác được sự kinh khủng của hai con hung thú này.

Nếu lão Kiều thật sự giúp đỡ ngăn cản, chắc tướng chết sẽ nhìn không đẹp lắm…

- Không thể trông cậy được…

Trần Thư lắc đầu, mở hệ thống không gian của bản thân, bên trong trưng bày ngăn ngắn đủ loại thần kỳ dược tề.

Ánh mắt hắn ta nhìn về phía một bình hắc sắc dược tề, ít nhất có mười mấy bình, với lại hệ thống đang sản xuất không ngừng

Chính là tử vong dược tề phiên bản tăng cường!

Nếu không có đường lui, hắn ném đồ chơi này ra, có thể suy yếu thực lực hai con Thú Hoàng.

Lúc này, ánh mắt của hắn dừng lại, chỉ thấy phía trước xuất một đạo kim quang!

- Hử?!

Trong phút chốc, Trần Thư gặp Kim Quang, đó là Thiên Sứ Kim sắc đã từng trải qua đại chiến!

Ánh mắt Thiên Sứ nóng rực nhìn Trần Thư, trong lòng hơi ngạc nhiên, nhưng không nghĩ nhiều, cọ thẳng vào bả vai.

Nhưng một giây sau, vẻ mặt nó biến đổi, chỉ thấy khí thế cuồng bạo Ác Ma Bức Hoàng và tử nguyệt đánh tới.

Nếu có một con nó có thể sẽ vật lộn một chút, nhưng hai con Thú Hoàng cộng thêm trạng thái bây giờ của nó, chắc không thể chống lại.

Trong chốc lát, Thiên Sứ kim sắc hai cánh rung động thay đổi phương hướng, chuẩn bị bắt đầu trốn chạy!

Một lúc sau vẻ mặt của nó mơ hồ dừng lại, kinh ngạc nhìn hai con Thú Hoàng ngày càng đến gần…

Nhất thời Thiên Sứ kim sắc ngẩn người, mục tiêu của hai con Thú Hoàng không phải nó à?

Nó lắc đầu, quả thực không hiểu thế đạo bây giờ, nhưng cũng không chút do dự, nhanh chóng đi về phía chủ nhân . .

Trong chốc lát thời gian, Thiên Sứ kim sắc cùng lão Kiều lại lần nữa tụ hợp.

- Vù~

Lão Kiều quan sát tình trạng vết thương của khế ước linh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

- Ngươi còn muốn đuổi theo sao?

Lúc này, lão Kiều dẫn ba con truyền kỳ khế ước linh đến, nhìn Thú Hoàng đang truy sát bản thân!

Thú Hoàng mọc ra đôi cánh huyết sắc nhìn Thiên Sứ, trong mắt có chút không hiểu.

Nó không gặp Bức Hoàng và tử nguyệt đại hung, tất nhiên không rõ mục tiêu truy sát của bọn chúng lại là Trần Thư…

Nhìn Thiên Sứ kim sắc toàn thân lui về, trong lòng nó không ngừng dự đoán sức chiến đấu của đối phương, vẫn lựa chọn âm thầm nhượng bộ.

Thấy vậy trong mặt truyền kỳ lôi thú cuồng bạo chi sắc, nhưng vẫn kiềm chế lại, không xuất thủ.

Nó đung đưa đuôi hỏi:

- Chủ nhân, chúng ta làm gì đây? Còn phải tiếp tục kéo dài à?

Dù thất bại thì lão Kiều không nghĩ sẽ rời khỏi [Sào huyệt ác ma], không thì nhất định phải để Thú Hoàng còn lại cùng nhau xuất thế.

Đây cũng là lý do vì sao phương hướng của hắn ta và Trần Thư trái ngược nhau.

- Để ta nghĩ đã…

Lão Kiều nhìn phía Trần Thư đã cảm nhận được chiến lực của Thiên Sứ kim sắc nói:

- Đi cứu tiểu tử kia!

- Hử?

Truyền kỳ lôi thú bỗng giật mình:

- Lão đại, tử nguyệt kia không đụng vào được đâu!

- Ta biết!

Ánh mắt Lão Kiều kiên định:

- Nhưng thực lực tiểu tử đó rấtc mạnh khiến hắn nợ một ân tình thì sẽ có lợi với liên minh!

- …

Truyền kỳ lôi thú trầm mặc một lát nói tiếp:

- Hắn chỉ là Hoàng Kim cấp có thể giúp được gì…

Cho dù Trần Thư có thể trưởng thành nhưng đó cũng là chuyện sau này, nếu dám chọc tử nguyệt đại hung thì hiện tại sẽ có chuyện.

- n tình chỉ là một mặt thôi…

Lão Kiều lắc đầu nói:

- Lùi một vạn bước mà nói, ta cũng không phải vì một mình liên minh, hắn thật sự một trong những hi vọng của toàn bộ nhân loại.

Lôi thú hơi ngớ ra, không nhiều lời dẫn chủ nhân bắt đầu điên cuồng chạy về phía Trần Thư.

Gần nửa ngày, bọn hắn đặc biệt đi đến cận đạo, cuối cùng nhìn thấy Ác Ma Bức Hoàng đang truy sát.

Vèo vèo!

Hai mắt truyền kỳ lôi thú khẽ động, trong miệng bỗng phun ra một viên lôi cầu tử sác, mạnh mẽ tấn công Bức Hoàng.

Sự chú ý của Bức Hoàng tập trung trên người Trần Thư, dĩ nhiên không tránh được.

Chương 1896 - Lão Kiều, ta nợ ngươi một phần nhân tình… (2)

Nó hung ác gào thét một tiếng, ánh mắt nhìn lão Kiều.

- Lão già, ngươi muốn chết à?

Rầm rầm rầm!

Đáp lại nó, chỉ có từng viên lôi cầu nối tiếp, dẫn theo uy thế không gì sánh nổi.

Trong lòng Ác Ma Bức Hoàng nổi giận, phút chốc cùng truyền kỳ lôi thú khởi động chém giết.

Còn lúc này, ánh mắt của nó hơi động, chỉ thấy một bên khác, đôi cánh Thiên Sứ kim sắc rung động, vậy mà lướt qua nó, thẳng tiến đi trước tới chỗ tử nguyệt đại hung.

- Ngươi muốn cứu tiểu tử kia?!

Tiếng gào thét quái dị của Bức Hoàng:

- Tự mình tìm đường chết!

Dứt lời nó hướng lên trời gào thét, từng dải sóng âm vô hình truyền khắp dị không gian, bắt đầu thông báo cho Thú Hoàng còn lại tập hợp.

Một khi đại Thú Hoàng liên thủ cùng với chủ lực là tử nguyệt đại hung thì bọn chúng chưa chắc đã không có cơ hội chém giết lão Kiều!

Lão Kiều hiểu rõ, nhưng quyết không nhượng bộ, mà kiên trì muốn ngăn Ác Ma Bức Hoàng và tử nguyệt đại hung!

Một lát sau, Thiên Sứ kim sắc đuổi được tử nguyệt.

Hai con sinh linh sớm đã bắt tay với nhau, lúc này khởi động đại chiến lần nữa.

Dù Tử nguyệt có sát ý mãnh liệt đối với Trần Thư nhưng không thể lờ đi sự công kích của Thiên Sứ, chỉ thể dừng truy kích.

Ở phía xa, Trần Thư cũng phát giác được khí tức đại chiến đằng sau.

- Lão Kiều thật sự xuất thủ?!

Trong mắt hắn hơi kinh ngạc, không đoán được tình huống này.

- Hình như là…

Vẻ mặt Đại Lực hơi khó tin, nhưng chịu giúp Trần Thư, cả dị không gian cũng chỉ có một hắn ta thôi.

Hắn ta nhếch mày:

- Có phải hai ngươi làm giao dịch riêng chứ?

- Có cái rắm!

Trần Thư lắc đầu nói:

- Quả thật có chút không đúng . .

Lần xuất hiện cùng lúc duy nhất của hai người là lần trước cứu Kiều Na ra, nhưng lần đó đối phương đã trả thù lao, bọn họ đã thanh toán xong rồi.

- Các ngươi nói gì thế? Quay lại chi viện hả?

- Không phải!

Trần Thư lắc đầu nói:

- Ta trở về sẽ thành gánh nặng, vẫn là rời đi rồi nói, lão Kiều cũng có thể sớm thoát thân.

Đầu óc của hắn tỉnh táo, không đưa ra quyết định sai lầm.

Dù sao lão Kiều vì cứu hắn mới ra tay kéo dài thời gian .

Nếu hắn trở về không phải là chuyện ngu ngốc sao…

Tình tiết khuôn sáo cũ của phim truyền hình, không cần phải diễn…

Trần Thư đối mặt với truyền kỳ, tác dụng duy nhất là ném chút dược tề, nhưng tử vong dược tề có tác dụng quá nhỏ đối với sinh vật truyền kỳ.

Rất nhanh dưới sự trợ giúp lão Kiều, hắn cùng hai con Thú Hoàng kéo dài khoảng cách.

Nửa ngày sau Phong ấn Thỏ Không Gian đặt trên người Tử nguyệt bỗng được giải trừ, năng lực khôi phục lên đến đỉnh cao

Thuấn di một cái, hai người đi tới thông đạo không gian, thuận lợi về tới Lam Tinh.

- Phù ~

Trần Thư nhẹ nhõm thở lẩm bẩm:

- Cuối cùng cũng ra được rồi.

Vốn là một hành động càn quét đơn giản, kết quả gặp được tử nguyệt đại hung.

Hắn ta quay đầu nhìn thông đạo không gian, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Lão Kiều, ta nợ ngươi một phần nhân tình…

- Đi thôi!

Trần Thư nhìn Châu Tự Do, quả quyết lựa chọn rời xa, không có ý định trêu chọc Thú Hoàng nữa. Rất nhanh, hai người tới một thôn trang hẻo lảnh trong cảnh nội của liên minh, chuẩn bị nghỉ ngơi lấy lại sức, Đại Lực vỗ vỗ ngực, hỏi:

- Không quậy tiếp nữa sao?

- Không, tiếp tục nữa là tự tìm đường chết đấy.

Trần Thư lắc đầu, hai Thú Hoàng truy sát áp lực quá lớn, nếu không có lão Kiều ngăn chặn, hắn không thể dễ dàng thoát thân như thế.

- An ổn làm Cứu Thế Giáo Hội, nguy hiểm thấp, lợi nhuận cao.

- …

Dứt lời, Thỏ Không Gian thuấn di, từ trên đống phế tích bắt được một con Khôi Linh Thử, Cứu Thế Giáo Hội vẫn đang thu thập tài nguyên bị vùi xuống lúc trước, hình như không có chút phát giác tiểu tâm tư của Trần Thư.

Trên thực tế, cho dù có phát giác, bọn hắn cũng không có khả năng dừng hành động, nếu không nhân cơ hội này di chuyển tài nguyên, sau này hung thú ở khắp mọi nơi, sẽ không có dễ dàng như vậy.

- Từ từ đợi thôi…

Trần Thư nằm trên đồng cỏ, hiếm khi tu luyện.

Dù sao cũng là Ngự Thú Sư, nếu không tu luyện một thoáng, hình như có chút bất thường…

Hai đồng hồ sau, Trần Thư kết thúc tu luyện, bắt đầu kiểm kê tài nguyên…

Đã có lượng lớn tài nguyên rót vào, hệ thống không gian bắt đầu liên tục không ngừng sản xuất tử vong dược tề. Nửa tháng thoáng chốc đã trôi qua.

Mặc dù Trần Thư bình an vượt qua, nhưng toàn bộ liên minh cũng đã có biến đổi lớn.

Ngày thứ ba hắn thoát đi, tam đại Thú Hoàng của Sào huyệt ác ma mang theo vô số hung thú đi tới Lam Tinh.

Hàng ngàn vạn hung thú xông tới, giống như thủy triều, bắt đầu lấy châu Tự Do làm trung tâm, lan tràn về phía mỗi thành thị.

Mà điều này cũng có ý nghĩa Tự Do Liên Minh hoàn toàn sụp đổ, rơi vào trong sự thống trị của hung thú. Tam đại Thú Hoàng liên thủ, mỗi người tự phân chia lãnh địa Tự Do Liên Minh, xâm chiếm diện tích hải vực không nhỏ, cuối cùng xây dựng thực lực to lớn của riêng mình trên Lam Tinh!

Chương 1897 - Bọ ngựa bắt ve sầu, tội phạm đứng đằng sau

Mà thế lực của Sa Hoàng cũng không chút động tĩnh, rõ ràng bọn chúng đã sớm có thoả thuận, phân chia lãnh địa Lam Tinh. Ngự Thú Sư của Tự Do Liên Minh vẫn tiếp tục vẫn lạc, khó mà đào thoát khỏi sự quét ngang của hung thú, thậm chí không có một người nào sống sót cả. Cứu Thế Giáo Hội cũng cẩn thận từng li từng tí, mặc dù lúc trước đánh lén Tự Do Liên Minh, nhưng bọn hắn cũng không xây dựng quan hệ hợp tác gì với hung thú cả. Hung thú đột nhiên xuất thế, bọn hắn chỉ có thể vứt bỏ một ít tài nguyên, lựa chọn trở về trước. Một ngày này, Trần Thư cùng Đại Lực không đợi ở thôn trang, mà vẫn luôn theo dõi Cứu Thế Giáo Hội:

- Vậy mà áp sát vào đường bờ biển…

Khôi Linh Thử trong tay Diệp Phàm kêu chi chi, nhìn đám người giáo hội phía xa xa bị đánh dấu, nếu hắn không đoán sai, Cứu Thế Giáo Hội chỉ e là đang muốn quay về. Giờ phút này, bờ biển phụ cận phương bắc.

Một Ngự Thú Sư mặc hắc bào đang cưỡi một Hắc sắc cự thú, bốn phía thi thể hung thú khắp nơi, đã bị tiêu diệt toàn bộ không còn gì nữa.

Hai con mắt của hắn ta lạnh lùng, yên lặng chờ đợi cái gì, lúc giờ phút này, thần sắc của hắn ta khẽ động, trên khuôn mặt yên lặng nở nụ cười.

Chỉ thấy xa xa xuất hiện một đội ngũ có trên trăm Ngự Thú Sư, hơn ngàn chỉ khế ước linh vác từng rương được đổ đầy tài nguyên, trùng trùng điệp điệp đi về phía đường bờ biển.

Mà trước đội ngũ, đại chủ giáo Tinh khuôn mặt cảnh giác, thỉnh thoảng ra lệnh cho khế ước linh quét dọn hung thú bốn phía, thực lực Vương cấp tam tinh lộ rõ, tất cả hung thú nháy mắt bị miểu sát.

Cộng thêm bọn hắn vẫn luôn ẩn mình, ngược lại không gây sự chú ý đến Thú Hoàng, an toàn đi tới phụ cận đường bờ biển.

- Tới rồi?

Người mặc hắc bào cưỡi cự thú, đi tới gần đội ngũ, hỏi:

- Tinh, không xảy ra chuyện gì chứ?

- Vẫn ổn…

Khuôn mặt Tinh sững sờ, nghĩ đến Trần Thư chà đạp tôn nghiêm của bọn hắn, khuôn mặt thoáng chốc có chút khó coi.

- Hả? Xảy ra chuyện rồi sao?

Người mặc hắc bào thấy vậy, nhíu mày, nói:

- Chẳng lẽ gặp phải Thú Hoàng?

- Không…

Tinh lắc đầu, nói:

- Còn không bằng gặp phải Thú Hoàng đây.

- Trở về rồi nói.

Hắn ta khoát tay áo, cắt ngang lời truy hỏi của đối phương, chuyện cũ không nên nhắc lại.

- Được!

Nam tử gật đầu, cũng không tiếp tục hỏi thăm, mà nhìn rất nhiều tài nguyên trên lưng khế ước linh, nói:

- Thu thập đủ chưa?

- Còn có hai châu chưa lấy được, nơi đó cách lãnh địa tam đại Thú Hoàng quá gần.

Tinh nhìn về phía xa xa, nói:

- Đi về trước rồi nói sau, tự do đại lục đã loạn rồi!

Nam tử gật đầu một cái, nói tiếp:

- Đi theo ta, giáo hội đã mở ra một lộ tuyến an toàn trên biển rồi!

Dứt lời, một đoàn người trùng trùng điệp điệp hướng về phía hải vực.

Mà giờ khắc này, bên ngoài vạn mét, Trần Thư đang ẩn nấp một chỗ trong đống phế tích, yên lặng nhìn bóng lưng giáo hội rời đi. Đại Lực mở miệng nói:

- Không xuất thủ ư?

Đây chỉ e là cơ hội tốt nhất rồi, một khi đến bên trên hải vực, tương đối dễ dàng mất phương hướng, hơn nữa khả năng sẽ có biến cố khác.

- Ta nghĩ..

Trần Thư liếm môi một cái, trong mắt đã có một chút kiêng kị, goại trừ đại chủ giáo Tinh, một người tới tiếp ứng cũng là Vương cấp tam tinh, hai người liên thủ, hắn có thể chạy trốn, nhưng nếu muốn thừa cơ cướp đoạt tài nguyên thì có chút khó khăn.

Mà lúc này, thần sắc của hắn khẽ giật mình, ánh mắt nhìn phía một phương hướng khác.

Chỉ thấy chân trời đen nghịt một mảnh, vô số hung thú cuốn tới, trong miệng phát ra gào thét, mà trước mặt đám hung thú có mấy tên Ngự Thú Sư. Rõ ràng, bọn hắn cố ý dẫn dụ tất cả hung thú tới, mà mục tiêu của bọn hắn cũng tương đối rõ ràng:

Đó chính là Cứu Thế Giáo Hội!

- Cơ hội tới rồi sao?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt đã có một chút kinh ngạc.

Xem ra để mắt tới Cứu Thế Giáo Hội, không phải chỉ có một mình hắn…

Giờ phút này, hắn không gấp gáp động thủ, mà yên lặng quan sát cuộc chiến, nghĩ đến cảnh tượng Bọ ngựa bắt ve sầu, tội phạm đứng đằng sau.

- Hửm?

Người của Cứu Thế Giáo Hội cũng phát giác được dị biến, ánh mắt cùng nhìn về phía hung thú.

Đại chủ giáo Tinh cùng hai Vương cấp giáo chủ khác tâm thần chấn động, theo bản năng có chút bối rối.

Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy không phải là Trần Thư xuất thủ, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

- Chán sống rồi sao?

Một tên Ngự Thú Sư Vương cấp tam tinh khác ánh mắt lạnh lẽo, nháy mắt triệu hoán ra năm khế ước linh của mình.

Grào!

Hắc sắc cự thú dưới chân gào thét một tiếng, hắc sắc sóng âm khủng bổ lan tràn ra, gây ra một trận cuồng phong!

Nhưng bốn người cũng không chút bối rối, ném ra kỹ năng, liên thủ ngăn chặn đòn công kích của đối phương!

Bốn người bọn họ tới từ các thế lực quốc gia khác nhau, là loạn thế mới tụ tập lại một chỗ, tương tự như đám người lão Hắc trước đó.

Mà đã dám thừa cơ hội này tới ăn cướp Cứu Thế Giáo Hội, tất nhiên là có lực lượng của riêng mình rồi!

Bốn người đều là Vương cấp nhất tinh thực lực.

Hơn nữa bốn người phối hợp không chê vào đâu được.

Bọn hắn ném ra kỹ năng, cưỡng ép xông phá trận hình của giáo hội, tuỳ tiện lẫn vào trong đám người.

- Chết!

Chương 1898 - Hai vị tính toán không tệ…

Hai cường giả Vương cấp tam tinh quát lên một tiếng lớn, mỗi người khóa chặt một người, chuẩn bị toàn lực tiến công.

Nhưng vào thời khắc này, hung thú xa xa đã phủ xuống.

Phần lớn hung thú đều chỉ là Bạch Ngân cấp, không có tác dụng gì, nhưng làm người ta kiêng kỵ nhất, là hỗn tạp Vương cấp hung thú trong đó!

Bọn chúng vốn theo đuổi giết cừu địch, nhưng khi phát giác được lượng lớn tài nguyên sau lưng giáo hội nháy mắt sinh lòng tham lam, ngược lại mở đại chiến tấn công giáo hội!

Trong lúc nhất thời, hung thú, loạn thế giặc cướp, Cứu Thế Giáo Hội chiến thành một đoàn, thế cục nháy mắt trở nên vô cùng hỗn loạn.

Hai Vương cấp tam tinh Ngự Thú Sư đương nhiên cường giả mạnh nhất ở đây, thậm chí có thể chém giết Vương cấp sinh linh.

Nhưng bọn hắn yêu cầu bảo vệ tốt tài nguyên, trong lúc nhất thời cũng bị kiềm chế, không có tác dụng mang tính chất quyết định.

Rầm rầm rầm!

Đủ loại kỹ năng không ngừng oanh kích, cục diện tương đối quyết liệt.

Nhưng mà tam phương đại chiến, khổ cũng là đám hung thú phổ thông cùng thành viên cấp thấp của giáo hội.

Thực lực của bọn hắn không mạnh, một khi bị kỹ năng của Vương cấp tác động đến, sẽ vẫn lạc ngay tại chỗ, hóa thành tro tàn.

Nhưng mà dưới sự khống chế của giáo hội, tài nguyên phía sau cách chiến trường chỉ có một đoạn, còn hai thế lực khác cũng tương đối ăn ý, không hy vọng phá hoại tài nguyên.

Lúc cục diện đang hỗn loạn.

Trần Thư lặng yên không tiếng động tới gần đám người, ánh mắt nhìn chằm chằm vô số tài nguyên kia.

Hắn vốn muốn tự mình gây ra hỗn loạn, kết quả có người thay hắn, ngược lại giảm bớt giúp hắn không ít chuyện…

- Ca ca tới đây…

Lúc Trần Thư liếm môi một cái, thuấn di tiến lại gần bạch ngân khế ước linh phía cuối cùng.

Trên lưng nó đang đặt ba cái rương lớn, trong đó tản ra khí tức tài nguyên cao đẳng …

Giờ phút này, lực chú ý của mọi người đều đặt trên chiến trường trước mắt, không chú ý tới phía sau xuất hiện một tội phạm như vậy…

- Vù vù ~

Thỏ Không Gian lặng yên không tiếng động xuất hiện, đang muốn thu lấy tài nguyên, nháy mắt bị một đạo kỹ năng cắt đứt.

- Hửm?

Trần Thư nhíu mày, nháy mắt nhìn về phía một phương hướng khác.

Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc hắc bào nhìn sang, trên mình bị một cỗ vô hình kết giới bao phủ, dẫn đến không ai phát giác được khí tức của hắn.

- Tiểu quỷ, ngay cả thành quả của Vương gia ngươi cũng dám trộm?

Trong mắt nam tử có sát ý, quát lên:

- Hiện tại, cút cho ta!

Rõ ràng bốn người trước mắt chỉ phụ trách hấp dẫn hỏa lực, mà hắn ta mới là nhân vật xuất thủ tới lấy tài nguyên!

- Ngươi là cái thá gì chứ?

Trần Thư nhếch miệng, cười nhạo nói:

- Ngay cả tội phạm ca ngươi cũng không nhận ra, còn dám lăn lộn?

- Tội phạm ca?

Nam nhân trung niên ngơ ngác, đánh giá Trần Thư, dường như đã có một chút ấn tượng.

- Trần Thư?!

Trong mắt của hắn ta có chút kinh nghi bất định, cuối cùng ở thời đại loạn thế lại có thể nhìn thấy Trần Thư, quả thực là có chút không thể tưởng tượng nổi.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- May mà ngươi còn có chút nhãn lực, hiện tại ta có thể ăn cắp thành quả thắng lợi của ngươi chưa?

- Tiểu quỷ, thật sự tự xem mình là nhân vật lớn hả?

Nam tử nhếch miệng, nói:

- Hòa bình niên đại, ta sẽ còn sợ thế lực sau lưng ngươi ư, nhưng bây giờ…

Trần Thư thản nhiên nói:

- Nếu ngươi không lăn, ta sẽ hô lên tiếng, để cho người của Cứu Thế Giáo Hội đều tới phân xử!

- …

Nam tử nháy mắt giật mình, đây chính là sức mạnh của ngươi?

Giờ phút này, hai người đều không bị người ta phát giác được, nếu một khi bị Cứu Thế Giáo Hội chú ý tới, chỉ sợ kế hoạch ăn cắp của hắn sẽ thất bại.

- Cùng lắm thì hai ta cùng tay trắng!

Trần Thư nhún vai, một bộ chân trần không sợ mang giày.

- Ngươi mẹ nó… Thật có bản lĩnh!

Khóe mắt nam nhân Trung niên có rút, trong lúc nhất thời cũng không dám trêu chọc Trần Thư.

Chốc lát, hắn ta ra quyết định, nói:

- Ngươi lấy của ngươi, ta lấy của ta!

- Không thành vấn đề!

Trần Thư bình tĩnh tự nhiên tới gần, vươn tay ra, nói:

- Hợp tác vui vẻ!

-?

Ánh mắt nam nhân trung niên lấp lóe, nhìn Trần Thư trong khoảng cách gần như thế, trong lòng theo bản năng muốn xuất thủ.

Nhưng hắn ta nhìn thỏ của đối phương ở bên cạnh, vẫn nhịn được sự xúc động.

Hắn ta vươn tay ra, bắt tay, sau đó nói:

- Tiểu tử ngươi đừng giở trò xấu đấy!

- Tất nhiên sẽ không!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, dáng vẻ trông tương đối hiền lành.

Về phần đối phương, trên mình đã có mù tạt biến thái, sau khi chuyện này kết thúc, Trần Thư cướp lại tài nguyên của đối phương là được rồi…

- Vậy là tốt nhất!

Nam tử trung niên khẽ hừ một tiếng, không tiếp tục mở miệng nữa.

Mà lúc hai người đạt được hiệp nghị, một thanh âm quỷ dị đột nhiên vang lên:

- A, hai vị tính toán hay đấy…

- …

Trần Thư cùng nam tử trung niên gần như đồng thời thần sắc biến đổi, trong lòng phát giác được có điều không ổn!

Vèo ——

Thỏ phản ứng nhanh chóng, thuấn di mang theo Trần Thư cưỡng ép rời đi.

Nhưng nam nhân trung niên cũng chậm nửa nhịp.

Hơn nữa hắn ta cũng không có kỹ năng thuấn di gì, chỉ có thể gia tăng mấy đạo kỹ năng phòng ngự của mình.

Chương 1899 - Dẫn Thú Hoàng tới…

Lúc hắn ta đang chuẩn bị rút lui thì bị ngăn cản.

Chỉ thấy chung quanh hắn ta, vậy mà dâng lên từng trận kim quang chói mắt khiến người ta khó mà nhìn thẳng.

Một đạo Kim sắc lao tù nháy mắt xuất hiện, bao vây nam tử.

Rầm rầm rầm!

Khế ước linh của hắn ta ném ra đủ loại kỹ năng, nhưng không thể lay động lao tù nửa phần.

- Là ai?

Khuôn mặt nam tử đại biến, không nghĩ tới cường độ đạo lao tù này lại cao như vậy, thậm chí vượt qua cả Vương cấp tam tinh!

- Các ngươi trộm tài nguyên của Diêm Đảo ta còn chưa đủ, còn dám đụng tới đồ của ta nữa sao?

Đúng lúc này, xa xa xuất hiện một lão nhân mặt kim sắc đại bào, tóc lão ta trắng xoá, cầm trong tay quyền trượng, tản ra uy nghiêm to lớn!

Trong chớp mắt, lão nhân đi tới trước mặt nam tử bị vây, nói:

- Vương Hàn, ngươi hơi tham lam rồi đấy!

- Ngươi?

Nam tử trung niên thần sắc đại biến, gắt gao nhìn chằm chằm lão nhân, dường như nhớ ra cái gì đó.

- Chết đi!

Lão nhân phất phất tay, chỉ thấy Kim sắc lao tù bên cạnh nam tử nháy mắt trở nên hừng hực, giống như một vòng mặt trời màu vàng.

Rầm rầm rầm!

Năng lượng cực hạn khủng bố xao động, trong đó truyền đến trận nổ mạnh làm da đầu người ta tê dại.

Nam tử trước tiên triệu hoán ra khế ước linh, không dám lưu lại cái gì nữa.

Hắn chỉ là Vương cấp nhất tinh, nhưng năng lực bảo mệnh cường đại, bằng không cũng không được xem là nhân vật mấu chốt tới trộm tài nguyên.

Nhưng mà, không bao lâu nghe đến trong lồng giam truyền đến tiếng kêu gào của khế ước linh.

Lão nhân khuôn mặt yên lặng, nhưng hai con ngươi cũng có sát ý tàn nhẫn giết chóc.

Một lúc sao, quang mang Kim sắc lao tù ảm đạm, lộ ra nam tử trong đó.

Chỉ thấy mặt mũi của hắn ta tái nhợt, giống như mất trí, trong miệng không ngừng tự lẩm bẩm.

Mà bên cạnh hắn ta, lại có tàn thi của năm khế ước linh, đều đã chết bất đắc kỳ tử, không có một chút khí tức sinh mệnh nào.

- Ngươi?

Hai con ngươi nam tử sợ hãi, hét lên:

- Ngươi dám làm đến mức đấy sao?

Mặc dù hắn ta chỉ có thực lực Vương cấp nhất tinh, nhưng cho dù là Ngự thú sư Vương cấp tam tinh cũng không có khả năng nghiền ép hắn ta như vậy.

Lão nhân mỉm cười, không trả lời lời cả, một vệt kim quang bắn mạnh tới, nháy mắt xuyên quan thân thể nam tử.

Một Ngự Thú Sư Vương cấp vẫn lạc!

Giờ phút này, hai con ngươi lão nhân thâm thúy, nhìn về một phương hướng khác, dường như vượt qua vạn mét.

Trần Thư đang quan sát thân thể chấn động, theo bản năng lại lần nữa thuấn di rời đi, tránh thoát ánh mắt của lão nhân.

- Chạy nhanh thật…

Trong mắt Lão nhân có vẻ bất đắc dĩ, nói:

- Chẳng trách có thể trở thành đại địch sinh tử của giáo hội ta!

Lão ta biết cho dù bản thân có tự mình xuất thủ, cũng không giữ được Trần Thư, dứt khoát mặc kệ đối phương rời đi.

- Đúng là thế đạo hỗn loạn, người nào cũng dám tới tham ô tài nguyên của giáo hội ta…

Ánh mắt Lão nhân nhìn về phía chiến trường hỗn loạn trước mặt, đôi mắt lạnh lùng đã có sát ý ngập trời!

Ầm!

Trong chốc lát, quyền trượng trong tay lão ta mạnh mẽ rơi xuống, điểm tới trên đại địa.

Một đạo nổ mạnh khủng bố vang vọng chân trời, toàn bộ chiến trường dường như bị đè xuống tạm dừng phím.

Bất luận là giáo hội, hoặc hung thú, hoặc bốn người trước đó, đều ngừng thế công, ánh mắt cùng nhau nhìn về phía lão nhân.

- Giáo hoàng đại nhân!

- Giáo hoàng đại nhân!

Giờ phút này, mọi người trong giáo hội vây tới, trong mắt có vẻ kích động.

Bọn hắn không nghĩ tới, lại là người mạnh nhất của giáo hội tự mình đến tiếp ứng, trong lúc nhất thời hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra.

Mà bốn người khác, thần sắc đại biến, nhất là sau khi nhìn thấy thi thể nam tử trung niên, trong lòng run rẩy.

Một giây sau, bốn người nháy mắt ra quyết định, bắt đầu rút lui.

Quyền trượng trong tay lão nhân bỗng nhiên bay ra, hóa thành một đầu Kim sắc Đại Long, lao thẳng về vị trí của một người trong đó.

Trong chớp mắt, người kia bị đuổi kịp, cho dù để khế ước linh liên tiếp xuất thủ, nhưng song phương chênh lệch quá lớn, rất nhanh đã biến thành một cỗ thi thể.

Ba người khác thấy vậy, càng điên cuồng lẩn trốn, chỉ sợ chậm trễ.

Mà giờ khắc này, hai giáo chủ Vương cấp tam tinh đồng loạt ra tay, mỗi người khóa chặt một người, cản lại.

Trong chốc lát.

Bốn người vẫn lạc, không người nào có thể chạy thoát.

Một màn máu tanh như thế khiến đám hung thú sợ hãi tột cùng, không muốn mạng bỏ chạy về phía xa xa.

Lão nhân chỉ nhìn một cái, không để ý tới hung thú.

Bốn người không có người đứng sau, lão ta có thể không chút cố kỵ mà xuất thủ, nhưng sau lưng Vương cấp hung thú chủ yếu đều có Thú Hoàng che chở.

- Giáo hoàng… Ngài đột phá?!

Đại chủ giáo Viêm ánh mắt chấn kinh, có thể dễ dàng xử lý bốn người như thế, đây cũng không phải là chuyện mà đồng cấp có thể làm được.

Những người còn lại vẻ mặng cuồng nhiệt nhìn sang, dường như đang mong mỏi cái gì.

Bây giờ là loạn thế truyền kỳ mới là một thế lực chân chính!

- …

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của mọi người khuôn mặt lão nhân yên lặng, lắc đầu, nói:

- Không thể dễ dàng như thế, ta vẫn là Vương cấp, chỉ là có chút khác biệt với các ngươi thôi…

- Như vậy sao…

Chương 1900 - Đúng rồi! Đừng nghi ngờ nữa, là ta đây!

Mọi người khẽ giật mình, trong lòng giống như bị hắt một chậu nước lạnh, hoáng chốc bình tĩnh lại.

- Nhưng mà cho ta thời gian, sẽ có cơ hội!

Giáo hoàng mỉm cười, ngược lại nói:

- Tiểu Viêm, Tiểu Quỳ, hồn phách khế ước linh trên mặt đất sắp biến mất rồi, các ngươi hấp thu trước rồi nói.

- Nếu Giáo hội có thể có thêm mấy Vương cấp tam tinh, đồng dạng có thể đặt chân ở loạn thế!

Hai giáo chủ Vương cấp nghe xong lời này, nháy mắt thần sắc phấn khởi, cùng thu Vương cấp khế ước linh trên mặt đất vào.

Những người còn lại thấy vậy, vẻ mặt hâm mộ.

- Được rồi, rời khỏi Tự Do Liên Minh đã, nơi đây không an toàn!

Giáo hoàng khoát tay áo, vẻ mặt kiêng kỵ nhìn về phía chỗ sâu trong liên minh dường như có thể phát giác được khí tức Thú Hoàng.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người gật đầu, vội vã mang theo lượng lớn vật tư, quả quyết lên đường trở về.

Giờ phút này, Trần Thư ở mấy vạn mét bên ngoài, yên lặng nhìn mọi người rời đi.

- Lão già này lại mạnh như vậy?

Trần Thư sờ cằm, không nghĩ tới thực lực của giáo hoàng sẽ khủng bố như vậy.

Mặc dù không đột phá truyền kỳ, nhưng đã vượt qua Vương cấp tam tinh, bằng không cũng không có khả năng chém giết

Vương cấp nhanh như vậy.

Đại lực mở miệng hỏi:

- Trần Bì, chúng ta còn làm nữa không?

- Làm! Nhất định phải làm!

Trần Thư liếm môi một cái, nói:

- Ngay cả Truyền kỳ ta cũng không sợ hãi, huống chi là một ngụy truyền kỳ?

- Nhưng vấn đề là, ngươi không đánh được…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, đau lòng quá.

- Cũng không nhất thiết phải động thủ!

Đôi mắt hắn đảo quanh một cái, nói:

- Ta chỉ cần khiến thế cục loạn lên, rồi đục nước béo cò là được rồi.

- Loạn thế nào? Ngươi không thấy lão đầu kia xuất thủ hả, thoáng chốc đã khống chế được cục diện rồi.

- Vậy chúng ta phải hung ác tí thôi!

Trần Thư cười hắc hắc, nói:

- Vương cấp ngươi có thể đánh văng, vậy thì dẫn Thú Hoàng tới…

- Ngươi xác định muốn trêu chọc Thú Hoàng?

Trong mắt Đại Lực có chút lo lắng, dù sao đại đào vong nửa tháng trước vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

- Chỉ Tử nguyệt đại hung không có thì vấn đề không lớn.

Thần sắc Trần Thư bình tĩnh, có không gian thần kỹ thông thường thì Thú Hoàng không thể bắt được hắn.

- Được thôi.

Đại Lực gật đầu, cũng không phản đối.

- Chúng ta tìm Bức Hoàng là được rồi!

Trần Thư nhíu mày, dường như nghĩ đến cái gì, trên mặt tràn ngập ý cười.

Cứu Thế Giáo Hội và Ác Ma Bức Hoàng đều là địch nhân của hắn, cả hai treo lên đến đương nhiên là một chuyện tương đối tốt đẹp.

- Ngươi bắt được một con hung thú…

Đại Lực vuốt vuốt đầu, yên lặng cầu nguyện cho hắn.

- Tính cách của ngươi quả là không kiên định chút nào.

- …

Thuấn di một khoảng cách lớn, một giây sau hai người đi tới Tự Do Liên Minh Hi Nhĩ Châu!

- Vù ——

- Ngươi "vù vù" cái gì thế?

- y… Kỹ năng lồng tiếng cho thỏ…

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía xa xa chân trời, trong lúc mơ hồ có thể nhìn thấy một hư ảnh Biên Bức vô cùng to lớn.

…

Trong Hi Nhĩ Châu.

Kiến trúc nhân loại trước đó đã hóa thành phế tích, bốn phía tùy ý có thể thấy được từng hung thú thô bạo, cũng không tìm thấy dấu vết của nhân loại.

Mà càng kỳ dị chính là, trong thành thị mọc đầy từng, dáng dấp vặn vẹo, như là giương nanh múa vuốt lệ quỷ, tràn ngập quỷ dị cùng chẳng lành.

Phía trên Hắc thụ, từng con Biên bức hung thú nhắm hai mắt treo ngược, lít nha lít nhít, khiến người ta tâm thần kinh hãi.

Bây giờ thông đạo [Sào huyệt ác ma]đã mở ra, đã hoàn toàn kết nối với Lam Tinh rồi, khí tức hắc ám trong đó tự nhiên lao qua.

Mà cây cối bên trong Biên Bức Sâm Lâm nhanh chóng sinh trưởng trên Lam Tinh, hơn nữa tình hình sinh trưởng không hề

kém so với trước đó.

Giờ phút này, Ác Ma Bức Hoàng đi tới trên không Biên Bức Sâm Lâm.

Nó đã khôi phục sự bình tĩnh, nhìn phía hai con Tử sắc biên bức bên cạnh, dùng thú ngữ nói:

- Hai ngươi phụ trách di chuyển toàn bộ đồ vật trong sào huyệt tới, bây giờ nơi này chính là lãnh địa mới của chúng ta!

- Hoàng, nơi đây khí hậu hoàn cảnh tốt hơn không?

- Không bao lâu, toàn bộ lục địa này sẽ giống như [Sào huyệt ác ma] thôi, thậm chí còn tốt hơn.

Bức Hoàng nhìn xuống lãnh địa phía dưới, trong lòng có chút vừa ý, nói:

- Cũ thì không đi mới thì không tới, lãnh địa nơi đây, các ngươi trông coi kỹ cho ta!

- Được!

Hai đại Biên bức vội vàng nói, trong lòng cũng có chút vui sướng.

Bọn chúng rốt cục cũng có nhà mới rồi…

- Theo ta dò xét một phen!

Bức Hoàng hai cánh chấn động, che khuất bầu trời, trên khuôn mặt có vẻ hưng phấn.

Trong lúc nhất thời, ba hung thú biên bức phi hành trên bầu trời thành phố, thỉnh thoảng truyền ra tiếng thét quái dị giống như đang tuyên cáo chủ quyền.

Trong chốc lát.

Bọn chúng cũng đã dạo toàn bộ thành thị một lần, trong lòng càng vừa ý.

- Chỉ cần mở mỗi một đại dị không gian ra, đây chính là hoàn cảnh thích hợp nhất cho chúng ta sinh trưởng, đúng là một nơi tốt!

Bức Hoàng lưu lại trên không trung, đã bắt đầu huyễn tưởng cuộc sống sau này.

Nếu là hoàn cảnh vốn có ở Lam Tinh hoàn cảnh, linh khí mỏng manh, căn bản không thích hợp cho hung thú cư trú.

Chương 1901 - Đúng rồi! Đừng nghi ngờ nữa, là ta đây! (2)

Nhưng nếu để trong dị không gian khí tức lan tràn, dưới sự hỗn hợp, linh khí ở Lam Tinh sẽ nồng đậm hơn khi ở [Sào huyệt ác ma].

Đáng tiếc khi đó, nhân loại e rằng chỉ là chuột chạy qua đường, ở dị không gian tham sống sợ chết…

Đúng lúc này, hai Tử sắc Biên Bức liếc nhau một cái, dường như có tiểu tâm tư gì.

Bọn chúng cùng nhau tiến lên, tới gần Bức Hoàng, nịnh nọt nói:

- Hoàng, để ăn mừng Bức tộc chúng ta di chuyển lãnh địa, hai ta cố ý chuẩn bị một nghi thức nho nhỏ…

- Nghi thức?

Bức Hoàng ngơ ngác, thản nhiên nói:

- Hai ngươi có thời gian thì tu luyn thật tốt, ít làm những thứ hoa hoè hoa sói như vậy đi!

- Đúng đúng ~~

Hai con Biên bức liên tục xưng phải, bộ dạng khiêm tốn tiếp nhận dạy bảo.

- Được rồi, hôm nay là ngày tháng tốt, bổn hoàng muốn xem xem các ngươi chuẩn bị nghi thức chúc mừng gì.

Bức Hoàng tâm tình vui vẻ, cũng không cự tuyệt hảo ý của thủ hạ.

Hai đại Biên bức liếc nhau, sau đó nhìn bầu thời hét một tiếng thật lớn, truyền ra một đạo sóng âm quái dị.

Mà giờ khắc này, đám Biên Bức vẫn luôn chờ đợi trong thành thị cũng nhận lấy mệnh lệnh, đốt lửa lên.

Ầm ầm!

Trong lúc nhất thời, bầu trời u ám đột nhiên bị chiếu sáng.

Pháo hoa chói mắt bay lên không, tản ra đủ loại quang mang, vô cùng chói lọi!

Một đại Biên bức giải thích nói:

- Hoàng, đây là pháo hoa, là đồ chơi mà nhân loại thường xuyên sử dụng lúc nào ăn mừng chúng sẽ sử dụng…

- Dùng nhân đồ chơi của nhân loại tới chúc mừng hung thú tộc chúng ta vùng dậy, không tệ không tệ…

Bức Hoàng nhìn quang mang chói lọi , trong lòng có ý cười, nói:

- Các ngươi biểu hiện không tệ, trở về có thể lĩnh một ít độc hệ vật liệu!

- Đa tạ Thú Hoàng…

Hai đại Biên bức nháy mắt phấn khởi, liên tục bái tạ.

Giờ phút này, toàn bộ hung thú trong thành thị đều nhìn thấy pháo hoa trên không, đồng thời trong miệng truyền ra đủ loại gào thét, biểu đạt tâm tình của bọn nó.

Thời gian dần trôi qua, pháo hoa trở nên ảm đạm, giống như sắp kết thúc.

Nhưng trong chốc lát.

Trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một đạo quang mang bạch sắc hừng hực, sau đó bay lên không, chiếu sáng toàn bộ thành thị, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

- Sáng chói quá…

Bức Hoàng hơi kinh hãi, sau đó cười nói:

- Nhân loại nghiên cứu thứ này, bọn hắn dám nhìn ư? Không phải là nghiên cứu cho hung thú chúng ta đấy chứ?

Nhưng hai thủ hạ của hắn ta thần tình ngưng kết, không mở miệng đáp lại, giống như đang choáng váng.

- Hửm?

Bức Hoàng ngơ ngác quát lên:

- Chuyện này là sao?

- …

Hai đại Biên Bức hoảng sợ, do dự nói:

- Hoàng… Cái này… Không phải chúng ta chuẩn bị…

- Không phải các ngươi?!

Thú Hoàng thần tình sững sờ, sau đó nháy mắt tâm thần kịch chấn, nhìn phía xa xa chân trời.

Chỉ thấy quang mang hừng hực, biến thành một mặt trời chói chang, trong đó dĩ nhiên tràn ngập năng lượng kinh khủng!

- Không phải là…

Thân thể Bức Hoàng run lên, trong đầu đã có một ý nghĩ không tốt.

- Đúng rồi! Đừng nghi ngờ nữa, là ta đây!

Mà đúng lúc này, xa xa truyền đến một âm thanh bình tĩnh.

Chỉ thấy một thanh niên mặc áo khoác màu đen mang theo Thỏ, gương mặt nở nụ cười ấm áp, xa xa nhìn nó.

- ! !

Bức Hoàng vừa thấy được khuôn mặt này, lửa giận trong lòng nháy mắt tăng vọt, xông thẳng đại não, đã mất đi lý trí.

Rầm rầm rầm!

Sương độc thấu trời cuốn tới, thậm chí hóa thành một đạo tử sắc phong bạo!

Nhưng mà, thanh niên kia thuấn di biến mất tại chỗ, đi tới một chỗ khác, vẫn lẳng lặng nhìn nó.

Mặc dù cũng không nói gì, nhưng ý vị khiêu khích quả thực quá nặng rồi.

- Grào!

Tâm trạng Bức Hoàng càng nổi giận, đang muốn lần nữa động thủ, nhưng thanh niên cũng chỉ chỉ về phía xa xa, dường như đang nhắc nhở nó.

Giờ phút này, Bức Hoàng tập trung nhìn vào, phía trước mặt trời chói chang đã biến mất không thấy gì nữa.

Mà trên đường phố cây cối màu đen cũng hóa thành cặn bã, chỉ để lại một đống phế tích, cùng một hố sâu trông ghê người…

Lãnh địa nó vừa xây dựng… Lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn…

- Cái kia, ta giải thích một chút!

Trần Thư thấy Bức Hoàng thần trí có chút điên cuồng, vội vàng nói:

- Thựa ra ta… cố ý đấy.

-??

Bức Hoàng ngửa mặt lên trời gào thét, nháy mắt to ra nghìn mét, hai cánh che khuất bầu trời, nhanh chóng lao về phía Trần Thư!

- Chuồn mau chuồn mau…

Trần Thư thuấn di, đi tới bên ngoài vạn mét, hơn nữa cố tình không thoát khỏi khóa chặt của Bức Hoàng.

Vù vù vù…

Thân thể Bức Hoàng khổng lồ phi hành, lao thẳng đến chỗ của Trần Thư.

Trong lòng nó chỉ có một ý niệm, đó chính là chém nhân loại trước mắt thành muôn mảnh!

- Đại Lực, ta ra tay hơi mạnh rồi phải không?

Trần Thư gãi gãi đầu, hình như đây đã là lần thứ ba hắn phá hoại lãnh địa của Bức Hoàng rồi…

- Có chút.

Đại Lực gật đầu, sau đó cười hắc hắc, nói:

- Nhưng mà ta đề nghị… Tăng cường độ!

- …

Hai người một đường nói cười, đi thẳng đến đường bờ biển phương bắc.

Tin tưởng xảy ra chuyện như vậy, cho dù hiện tại Trần Thư chạy về Hoa quốc, con hàng này cũng dám vọt thẳng đi vào.

Grào!

Bức Hoàng theo đuổi không bỏ, trên mình phát tán sát ý lạnh lão tột cùng, khiến vô số hung thú đều lạnh run.

- Ngươi thật đáng chết!

Chương 1902 - Các ngươi từ từ trò chuyện, ta chuồn trước

Bức Hoàng miệng nói tiếng người, nói:

- Đời này không giết ngươi, bổn hoàng vĩnh thế không thể đột phá!

Lần này, nó thật sự giận đến điên cuồng rồi!

Trong chốc lát.

Trần Thư đã đi tới đường bờ biển phương bắc, một đầu vọt vào trong vùng biển.

Mà phía sau Bức Hoàng không chút do dự, trực tiếp xông tới.

Mặc dù nơi đây không phải là lãnh địa của nó, nhưng lúc này ai dám ngăn cản nó, đó chính là cừu địch sinh tử của nó!

- Bám dai thật…

Trần Thư liếc qua, bắt đầu ở trong hải vực tìm kiếm tung tích của Cứu Thế Giáo Hội.

Trong chốc lát hắn tìm được đầu mối thông qua khế ước linh, dù sao cũng hơn ngàn khế ước linh, không thể nào ẩn nấp quá hoàn mỹ.

Giờ phút này, giáo hoàn vạn mét bên ngoài tâm thần khẽ động, dĩ nhiên mơ hồ cảm thấy có chút bất an.

- Giáo hoàng, sao thế?

Đại chủ giáo Tinh bên cạnh mở miệng hỏi, trong mắt đã có vẻ không hiểu.

- Nhanh chóng tăng tốc tiến về phía trước, có chút không ổn!

Giáo hoàng thỉnh thoảng quay đầu nhìn một cái, nỗi bất an trong lòng trở nên càng thêm mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người không tiếp tục giữa lại kỹ năng, bắt đầu nhanh chóng tiến vào hải vực.

Những người còn lại nhìn thấy giáo hoàng ngưng trọng như thế, trong lòng cũng có chút lo sợ bất an.

Không phải lại xảy ra chuyện lớn gì nữa chứ?

Không bao lâu, trong lòng giáo hoàng có cảm giác, bỗng nhiên quay đầu.

Ánh mắt của lão ta xuyên thủng sóng biển, thoáng chốc khóa chặt một bóng người cực nhỏ bé!

Mặc dù khoảng cách xa xôi, nhưng hắn vẫn nhận ra đối phương!

- Là tiểu tử kia!

Con ngươi Giáo hoàng co rụt lại, cuối cùng cũng nhìn thấy ngọn nguồn bất an trong lòng.

- Tội phạm Nam Giang?

Đại chủ giáo Tinh thần sắc chấn động, sau đó mặt mang sát ý mà nói:

- Hắn còn dám theo tới? Nếu không chúng ta…

- Không cần để ý! Chạy mau!

Giáo hoàng cũng tương đối quả quyết, nói:

- Chắc chắn có vấn đề!

Một nhân vật nan giải như vậy sao lại chủ động chịu chết đây?

Rầm rầm rầm!

Trong lúc nhất thời, mọi người như cắn thuốc, bắt đầu liều mạng tiến về phía trước, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi Trần Thư.

Nhưng một giây sau, Trần Thư sau lưng biến mất không thấy gì nữa.

Đôi mắt Giáo hoàng co rụt lại, đột nhiên nhìn phía trước.

Quả nhiên, Trần Thư đã đi tới trước mặt đội ngũ, khuôn mặt mang ý cười chế nhạo.

- Mọi người đều là lão bằng hữu, các ngươi chạy nhanh như vậy làm gì?

- Trần Thư, ngươi đúng là tự tìm cái chết!

Đại chủ giáo Tinh đứng dậy, trong mắt sát ý lạnh giá, năm khế ước linh bên cạnh rục rịch.

- Hai ta dù sao cũng là đồng bạn hợp tác, thái độ của ngươi là sao?

Trần Thư nhíu mày, nhưng giây tiếp theo, thần sắc hắn khẽ giật mình, đột nhiên nhìn về một phía khác của đội ngũ.

Chỉ thấy bên cạnh đại chủ giáo Viêm bên cạnh đang có một con Hồng sắc tiểu Hầu.

Thần sắc của nó phấn khởi, vậy mà đang gặm nuốt một thi thể Vương cấp khế ước linh, trên mình dần dần dâng lên một cỗ lực lượng cường đại.

- Hửm?

Hai con ngươi hắn khẽ động, trong mắt đã có vẻ ngạc nhiên.

- Ngươi mẹ nó hỗn trướng!

Mà lúc này, giáo hoàng quát lên một tiếng lớn, cắt ngang suy nghĩ của Trần Thư.

- Không phải chứ, có thể có chút tố chất không? Lão già hùng hổ!

-??

Sắc mặt Giáo hoàng chuyển lạnh, nói:

- Là ngươi dẫn Thú Hoàng tới?

Nghe xong lời này, tất cả mọi người thần sắc đại biến, đã có một vòng kinh hoảng.

Trần Thư nhún vai, không sao cả nói:

- Ta suy nghĩ, muốn để các ngươi giao lưu với nhau một chút.

- …

Sắc mặt mọi người khó coi, giao lưu em gái ngươi!

- Giáo hoàng, chúng ta phải làm sao đây…

- Các ngươi rút lui trước, ta tới thương lượng với nó một chút, tranh thủ chút thời gian!

Giáo hoàng hít sâu một hơi, quyền trượng trong tay rạng rỡ phát quang, nháy mắt hóa thành một Kim Long cực lớn, đi thẳng đến chân trời.

- Chúng ta rút lui trước!

Đại chủ giáo Tinh thấy vậy, nhận lấy chỉ huy đại quyền, nói:

- Các vị không cần lo lắng, tin tưởng giáo hoàng!

Về phần Trần Thư, bọn hắn căn bản không có phản ứng, mặc dù không bắt được đối phương, nhưng Trần Thư cũng không làm gì được hai Ngự Thú Sư Vương cấp tam tinh bọn họ.

Nhưng bọn hắn vừa khởi hành, xa xa nháy mắt truyền đến một đạo kim quang chói mắt.

Chỉ thấy một đạo Kim Long thân thể vỡ tan bay tới, sắc mặt giáo hoàng tái nhợt đứng ở phía trê.

Hắn nhìn mọi người, nói:

- Thương lượng thất bại…

- …

Khóe mắt mọi người co rút, có thể đừng năng suất như vậy không…

Lại nghĩ tới vừa rồi đại chủ giáo nói chuyện, tin tưởng giáo hoàng…

Sẽ thất bại?

Có lẽ giáo hoàng cũng cảm thấy có chút lúng túng, ngược lại nói:

- Không phải bảo các ngươi bỏ đi ư? Sao các ngươi vẫn còn ở đây?!

- Giáo hoàng… Ngài vừa đi chưa đến một phút đồng hồ…

- …

Lời này vừa nói ra, giáo hoàng nháy mắt lúng túng hơn…

Không phải lão ta thương lượng thất bại, mà là căn bản không có cơ hội thương lượng, mẹ nó, Thú Hoàng trước mắt điên cuồng rồi…

Giờ phút này, một thanh âm nhiệt huyết truyền đến:

- Giáo hoàng, chúng ta trực tiếp liều chết với nó đi! Cho dù toàn quân giáo hội bị diệt, cũng chẳng sao cả!

- Hả?

Mọi người ngơ ngác, không nghĩ tới còn có thành viên nhiệt huyết như vậy?

Lão ta quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy Trần Thư đã lăn lộn đến trong đội ngũ, gương mặt dõng dạc.

- …

Chương 1903 - Trần Thư… Đúng là một tên ác nhân

Mọi người kinh ngạc im lặng, chẳng trách dám nói như thế, giáo hội toàn quân bị diệt cũng chẳng liên quan gì đến ngươi cả…

- Trần Thư, thực ra chúng ta có thể trở thành minh hữu…

Giáo hoàng hít một hơi thật sâu, muốn khuyên bảo Trần Thư một chút, làm cho đối phương dẫn Thú Hoàng đi.

Nhưng giờ phút này.

Một tiếng gào thét sắc bén xuất hiện, khiến người ta tâm thần tán loạn.

Trên không xuất hiện một đôi cánh khổng lồ, bóng mờ bao phủ mỗi người, nháy mắt trong lòng cảm giác nặng nề.

- Tiểu quỷ đáng giết ngàn đao, con hàng này phía sau ngươi là cường giả ư?

Bức Hoàng sát ý trùng thiên, ánh mắt trừng trừng nhìn kỹ tối cường giáo hoàng.

- Sau lưng?

Giáo hoàng mở to hai mắt nhìn, vội vã giải thích nói:

- Ta không biết hắn…

- Không biết?

Bức Hoàng lạnh lùng nói:

- Giả vờ giả vịt, vừa rồi còn nói cái gì mà minh hữu đấy!

- Không phải… Nghe ta giải thích một chút…

Ầm ầm!

Bức Hoàng căn bản cũng không cho lão ta cơ hội, trực tiếp khai đại chiến!

Chỉ thấy Sương độc thấu trời phiêu nhiên xuất hiện, rất nhanh đã bao phủ toàn bộ đội ngũ, rõ ràng Bức Hoàng không có ý định thả bất kỳ người nào.

Trần Thư thấy vậy, nháy mắt đập cho thỏ một bình Bạo tẩu dược tề, nói:

- Cái kia, các ngươi đứng vững, ta phải đi tìm cứu binh…

Nói xong, hắn thuấn di, cưỡng ép tránh thoát lĩnh vực kỹ năng của Bức Hoàng.

- Hả?

Ánh mắt Bức Hoàng khóa chặt Trần Thư, đang muốn lần nữa truy kích.

Nhưng thần sắc nó khẽ giật mình, Trần Thư vậy mà thoát khỏi khóa chặt của nó, chí ít cũng hơn mấy vạn mét!

Giờ phút này, Trần Thư biến mất khỏi hiện trường.

Bức Hoàng cùng người của Cứu Thế Giáo Hội mắt lớn trừng mắt nhỏ, cục diện thoáng chốc bế tắc…

- …

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, không ai nói chuyện, đều đang đợi cái gì đó.

Bức Hoàng nhìn xuống phía dưới, ánh mắt lướt qua một vòng, nhìn lượng tài nguyên trong đội ngũ, tham lam nói:

- Các ngươi… Lấy đồ của ta?

-??

Trong lòng Giáo hoàng cảm thấy nặng nề, quả nhiên không trốn thoát được…

Lão ta lấy lại bình tĩnh, cho dù là đối mặt với Thú Hoàng, cũng không quá sợ hãi.

- Bức Hoàng, không cần thiết phải nói những thứ này.

Giáo hoàng nhìn đối phương, nói:

- Mấy thứ này chia cho ngươi hai phần, ngươi để chúng ta an toàn rời đi.

- Hai phần?

Bức Hoàng cười lạnh, vô cùng cường thế nói:

- Đồ vật giữ lại, các ngươi có thể lăn!

Mặc dù không có bắt được tên Trần Thư đáng giết ngàn đao kia, nhưng ít ra cũng có thu hoạch bất ngờ, vừa hay có thể bù đắp tổn thấy cho lãnh địa của nó.

- Ngươi đừng quá đáng!

Giáo hoàng chân đạp Kim sắc Cự Long , nháy mắt thoát khỏi lĩnh vực kỹ năng của đối phương, nhìn thẳng Bức Hoàng, nói:

- Ta chỉ không hy vọng xảy ra thương vong mà thôi, cho nên không có nghĩa là ta sợ ngươi!

- Ngươi có thân phận gì chứ? Dám nói chuyện với bổn hoàng nói như vậy?

Bức Hoàng hung lệ cười một tiếng, hai cánh chấn động, nháy mắt có lượng lớn sương độc tử sắc quét ra, bao trùm xung quanh giáo hoàng.

- Cho cơ hội thì không muốn, vậy thì toàn bộ chết đi hết cho ta!

Trong lòng nó vốn có trùng thiên nộ hoả, giờ phút này không còn chút do dự, nháy mắt mở ra đại chiến.

Giáo hoàng thần sắc giận dữ, cũng không tiếp tục lưu thủ, triệu hoán ra bốn khế ước linh khác, nháy mắt đánh ra đủ loại đại kỹ năng.

Rầm rầm rầm!

Bắt đầu trận chiến, song phương không hề lưu thủ, đều mang theo sát ý ngập trời.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, giáo hoàng rơi vào thế hạ phong, nhưng mà chỉ là thế yếu, chưa từng xuất hiện tan vỡ.

Đây đã là một chuyện làm người ta khiếp sợ rồi, Vương cấp tam tinh nhưng căn bản cũng không làm được đến mức này.

- Khá thú vị chẳng trách dám cùng ta bàn điều kiện.

Ánh mắt Bức Hoàng lạnh giá, nói:

- Nhưng truyền kỳ cảnh giới, không phải là thứ mà ngươi có thể tưởng tượng được!

Trong chốc lát, Bức Hoàng ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, hai con ngươi xuất hiện một vòng Tử quang óng ánh.

Vù vù vù!

Tiếng vang động kịch liệt xuất hiện, chỉ thấy bốn phía sương độc tử sắc đột nhiên hóa thành từng tiểu Biên Bức chừng bàn tay.

Hàng vạn tiểu Biên Bức mở răng nanh, lao về phía Kim sắc Cự Long trước người giáo hoàng mà gặm nuốt, trong nháy mắt phá trừ phòng ngự của đối phương.

- Mạnh như vậy…

Vẻ mặt giáo hoàng nghiêm túc, vội vã để Lục sắc thụ miêu bên phóng thích kỹ năng, không ngừng khôi phục thương thế của Kim Long thương thế.

Đồng thời, lão ta mở miệng quát:

- Các ngươi rút lui trước đi! Không cần quan tâm đến ta!

Mọi người còn lại của giáo hội thấy vậy, hiểu rõ mình ở lại cũng chỉ gây thêm phiền toái, không chút do dự rút lui rời đi.

- Muốn chạy ư?

Hai con ngươi Bức Hoàng khẽ động, đang muốn truy kích, lại bị một đạo kim sắc quang trụ cưỡng ép ngăn chặn lại.

- Hôm nay, lão phu phải mở mang kiến thức một chút phân lượng của truyền kỳ thế nào!

Giáo hoàng thần tình ngưng trọng, trong tay nắm lấy một thanh trường đao sắc bén, mạnh mẽ rạch một đường trong lòng bàn tay mình.

Máu tươi bắn tung tóe, giống như bị một loại lực lượng vô hình nào đó khống chế, toàn bộ chui vào trong thân thể Kim sắc Cự Long.

Grào!

Hai con ngươi Cự long hừng hực, trên mình tràn ngập khí tức truyền kỳ nháy mắt sương độc xung quanh Biên Bức chấn vỡ.

- Hả?

Chương 1904 - Trần Thư… Đúng là một tên ác nhân (2)

Sắc mặt Ác Ma Bức Hoàng đã có vẻ cẩn thận, không dám lơ là nữa.

Mà đang lúc song phương đại chiến.

Chân trời xa xa xuất hiện một bóng đen to lớn.

Nếu nhìn kỹ, bóng đen kia dĩ nhiên là từ vô số con Biên Bức tạo thành, khí thế cường đại, lượng Hoàng Kim cấp cũng không ít.

Thủ hạ của Bức Hoàng cuối cùng cũng tới rồi!

- Xem ra người của ngươi chạy không thoát rồi!

Ánh mắt Bức Hoàng lạnh nhạt, đồng thời trong miệng phát ra một tiếng gào thét hung ác.

Hung thú chạy tới đều điều chuyển phương hướng, bắt đầu truy sát thành viên của Cứu Thế Giáo Hội vừa mới rời đi.

Mà giáo hoàng mặc dù đã có lòng ngăn cản, nhưng bất lực, chỉ có thể tạm thời cản lại Bức Hoàng, đã là tất cả những gì lão ta có thể làm được rồi.

…

Giờ phút này, một đoàn người của Cứu Thế Giáo Hội đang đi sâu vào trong hải vực.

Một mặt là muốn mau chóng trở lại giáo hội, mặt khác cũng hi vọng Bức Hoàng có thể kiêng kị thế lực của Sa Hoàng tự mình rút lui.

- Trần Thư… Đúng là một ác nhân!

Trong mắt đại chủ giáo Tinh có vẻ tức giận, thật sự không nghĩ tới con hàng này có thể làm ra loại chuyện như vậy sự tình, vậy mà dẫn Thú Hoàng tới.

- …

Những người còn lại thấy vậy, cùng quăng tới ánh mắt quái dị.

Thật giống như hai chúng ta mới là … Ác nhân .. .

Nhưng mà nghĩ lại, bọn hắn đều tán đồng gật đầu một cái, con hàng này quả thực còn ác hơn bọn hắn nhiều…

- Tạp toái, nếu có cơ hội, ta sẽ đích thân giết hắn!

Đại chủ giáo Viêm bốc lửa, quát lạnh nói:

- Thật sự xem mình là vô địch sao?

Mà khi mọi người ở đây nói lời hăm dọa, xa xa truyền đến từng âm thanh ồn ào.

Bọn hắn ngơ ngác, nháy mắt quay đầu nhìn một cái, sau đó khuôn mặt đại biến, thấy rõ xa xa có hàng vạn con Biên Bức cực đại lao tới!

- Không hay rồi!

Đại chủ giáo Tinh con ngươi co vào, quát lên:

- Toàn thể tiến vào trạng thái chiến đấu!

Trong lúc nhất thời, đội ngũ chỉ có thể bị ép dừng lại.

Mỗi một đại khế ước linh đều xuất hiện, ngăn trước mặt đội ngũ, chuẩn bị ra sức đánh đám Biên bức hung thú trước mặt.

Trong nháy mắt, song phương đã tiếp xúc, không có bất kỳ lời nói nào, trực tiếp triển khai đại chiến!

Rầm rầm rầm!

Biên bức hung thú đẳng cấp khá cao, hơn nữa số lượng chiếm ưu.

Nhưng giáo hội có hai cường giả đỉnh cấp Vương cấp tam tinh cũng không rơi vào thế bất lợi.

Trong lúc nhất thời, song phương dường như lâm vào trạng thái giằng co, người này cũng không thể làm gì được người kia.

Vào thời khắc này, Trần Thư cũng lặng yên không tiếng động đi tới trong đội ngũ.

Hắn vốn muốn thừa cơ ăn cắp tài nguyên, kết quả đã bị người ta phát giác ra.

Mọi người vẫn luôn đề phòng Trần Thư, dù sao con hàng này tính toán quá ghê gớm, người nào cũng lòng dạ biết rõ.

- Các ngươi mang tài nguyên cho hung thú, không bằng cho ta.

Trần Thư không ngừng dựa vào kỹ năng thuấn di tránh né, đồng thời mở miệng khuyên can người của giáo hội.

- Ngươi mẹ nó còn biết xấu hổ không?

Đại chủ giáo Viêm quát lên một tiếng lớn, nói:

- Hôm nay, cho dù phá hủy hết tài nguyêncũng không có khả năng cho ngươi!

Nói tới nói lui, nhưng hắn ta cũng không động thủ, dù sao ai cũng không hy vọng tài nguyên bị hủy diệt.

Bất luận là Bức Hoàng haylà giáo hội, hay là Trần Thư, đều muốn bảo vệ phần tài nguyên này.

Giờ phút này, Bức Hoàng cũng phát giác được khí tức của Trần Thư, trực tiếp bỏ qua giáo hoàng, đi thẳng về phía xa.

Mặc dù tài nguyên của giáo hoàng mê người, nhưng giết chết tai họa Trần Thư này mới là quan trọng nhất.

- Muốn đi sao?

Giáo hoàng lại lầm tưởng Bức Hoàng muốn đuổi lên trước mặt đội ngũ, đi cướp đoạt tài nguyên, lão ta vội vã xuất thủ ngăn cản đối phương.

Nhất thời.

Song phương vừa đi vừa đánh, từng bước hướng về phía Cứu Thế Giáo Hội.

Rất nhanh.

Bức Hoàng đã đi tới một chỗ khác trên chiến trường, từ xa khóa chặt bóng dáng của Trần Thư.

Nó nháy mắt bỏ qua giáo hoàng, hung hăng xuất thủ với Trần Thư, muốn đánh chết sinh tử đại địch trong lòng mình!

Trần Thư đã phá hủy lãnh địa của nó rất nhiều lần, chẳng khác nào nổ mộ tổ của nó cả…

Giờ phút này, giáo hoàng thấy thành viên giáo hội bị cuốn lấy, trong lòng giận dữ, bắt đầu nhân cơ hội này xuất thủ với đám Biên bức hung thú còn lại.

Mà Trần Thư thuấn di né tránh đòn công kích, đồng thời đập cho bốn khế ước linh mỗi con một bình Bạo tẩu dược tề.

Sức chiến đấu khế ước linh của hắn nháy mắt tăng vọt, bắt đầu tùy ý phóng thích kỹ năng!

Rầm rầm rầm!

Trong lúc nhất thời.

Cục diện trở nên vô cùng hỗn loạn, tam phương đánh lung tung.

Mặc dù cường giả đỉnh cao chưa từng xuất hiện tình huống tử trận, nhưng Vương cấp trở xuống cũng gặp vận rủi lớn, chỉ cần bị kỹ năng tác động đến, nháy mắt sẽ vẫn lạc.

Thời gian dần trôi qua.

Tam phương vẫn đang trong thế giằng co, không có bất kỳ một phương nào đạt được ưu thế áp đảo.

Bức Hoàng là truyền kỳ sinh vật chân chính, thực lực hoàn toàn xứng đáng tối cường.

Nhưng giờ phút này lại cố chấp giằng co với Trần Thư dẫn đến hung thú vẫn không thể nào giành được thắng lợi.

Cuối cùng.

Một Vương cấp Biên bức tử trận, Bức Hoàng mới thanh tỉnh lại.

Hai con ngươi đỏ tươi nhìn về phía giáo hoàng, thay đổi mục tiêu của mình.

Chương 1905 - Lần sau gặp lại… Sẽ nổ tung nhà ngươi

Trước mắt nó thực sự không có cách nào tóm được Trần Thư rồi…

Mặc dù không báo được đại thù trong nhưng ít nhất nó phải kiếm được chút tài nguyên, cũng coi như phần thưởng an ủi.

Huống chi nếu còn tiếp tục dây dưa, hai Thú Hoàng và Sa Hoàng hải vực khác chưa chắc đã không phát giác được, đến lúc đó nó chẳng có chút lợi ích nào.

Rầm rầm rầm!

Bức Hoàng toàn lực tiến công, vẫn luôn đè ép giáo hoàng đánh, khiến năm khế ước linh của lão ta bị thương tổn, nhưng muốn đánh chết thì còn khá lâu nữa.

Không thể lãng phí thời gian nữa!

Nó ngửa mặt lên trời hí một tiếng, truyền đạt mệnh lệnh mới cho cho đàn em!

- Cướp cho ta!

Trong lúc nhất thời, mấy ngàn Biên bức hung thú điều chuyển phương hướng, lao thẳng về phía đống rương đựng tài nguyên trong đội ngũ.

- Mẹ nó!

Giáo hoàng tâm thần giận dữ, nhịn không được chửi ầm lên, nhưng lão ta bị vuống víu cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Phản ứng của lão ta tương đối nhanh, quát lên:

- Đừng để ý tới hung thú, tự mình cướp đoạt tài nguyên, phân tán rời đi, tập hợp ở cứ điểm số ba!

Hơn trăm người của giáo hội nhao nhao gật đầu, bắt đầu thi hành mệnh lệnh.

Trần Thư thấy vậy, cũng chuyển mục tiêu sang phía tài nguyên, mang theo khế ước linh vọt tới.

Ầm ầm!

Lần này, tam phương không chút cố kỵ, cho dù hủy diệt tài nguyên cũng không sao cả, chỉ cần không để đối thủ lấy đi là được.

Chỉ thấy một hoàng kim Biên bức mở mieejgn lớn, lợi trảo cào nát một cái rương chứa tài nguyên, cưỡng ép mấy đi tầm tầm mười gốc hoàng kim vật liệu.

Nhưng nó vừa bay khỏi mấy mét đã bị một kỹ năng oanh sát giết chết, tài nguyên trong tay rơi xuống, lại bị đám hung thú còn lại cùng thành viên giáo hội tiếp được.

Tiểu Hoàng của Trần Thư mạnh mẽ đâm tới, trong miệng không ngừng nuốt vào từng rương tài nguyên rương, Tiểu Tinh Linh chờ trong miệng của nó, không ngừng gia trì kỹ năng trị liệu, bảo đảm sự an toàn của nó.

Thỏ Không Gian nắm lấy cơ hội, tận lực thu thập tài nguyên thu nhập vào trong không gian thuộc tính của mình.

Về phần Husky, không chú ý tới tài nguyên, dù sao thì nó không tồn trữ kỹ năng, hơn nữa hình thể cũng không đủ lớn.

Tác dụng của nó, chủ yếu là đánh chết từng sinh ling mang theo tài nguyên, để thỏ cùng Tiểu Hoàng có thể thừa cơ thu lấy.

Giờ phút này, phần lớn tài nguyên bay múa đầy trời, cục diện trở nên vô cùng hỗn loạn.

Một trận đại chiến gồm hoàng kim, Vương cấp, thậm chí truyền kỳ mở ra, cuốn lấy toàn bộ sinh linh phụ cận vào.

Điều duy nhất đáng được ăn mừng là Giáo hoàng cùng Bức Hoàng vẫn luôn bị kiềm chế, không hy vọng kỹ năng tác động đến đến sinh vật còn lại.

Nếu không e rằng lúc này hiện trường chỉ còn lại có hai người bọn chúng cùng Trần Thư.

Thời gian dần trôi qua.

Rất nhanh mấy vạn ức tài nguyên to lớn bị tam phương phân chia không còn gì nữa, đều có thu hoạch.

Đúng lúc này.

Xa xa chân trời truyền đến hai đạo khí tức kinh khủng, chính là hai đại Thú Hoàng khác của Tự Do Liên Minh!

Thấy vậy, tam phương đang chém giết nhau đến đỏ mắt đều dừng lại, cục diện nháy mắt yên tĩnh.

- Rút lui!

Giáo hoàng trong lòng nổi giận, nhưng không đánh mất lý trí.

Nếu còn ở lại nữa, sợ rằng sẽ thật sự xảy ra chuyện.

Mọi người gật đầu, mang theo khế ước linh liền đi sâu vào trong hải vực.

Ác Ma Bức Hoàng cũng không ngăn cản, nhìn hai Thú Hoàng phía xa xa, trong lòng đã có ý nghĩ rút lui.

Cuối cùng, nó nhìn chằm chằm Trần Thư, miệng nói tiếng người, hung tợn nói:

- Lần sau gặp lại…

- Sẽ nổ nhà ngươi tiếp!

Nó còn chưa nói xong đã bị Trần Thư trực tiếp tiếp lời…

Grào!

Bức Hoàng lại lần nữa phá phòng, nhưng Trần Thư cũng đã mang theo lượng lớn tài nguyên, thuấn di biến mất không thấy gì nữa.

Nó chỉ có thể gào khan một tiếng, mang theo thủ hạ trở về Tự do đại lục.

Mà ngay lúc này, hai đại Thú Hoàng của liên minh đã tiến đến đây.

Một thú hoàng sau lưng mọc lên hai cánh huyết sắc khuôn mặt giống như nhân loại mỉm cười, nói:

- Bức Hoàng, đã xảy ra chuyện gì? Ngươi trông có vẻ khá gấp gáp?

- Xéo đi!

Bức Hoàng chỉ lạnh lùng lườm nó một chút, ngược lại không muốn phản ứng lại.

Mà một Thú Hoàng khác ba đầu sáu tay, thân thể cường tráng to lớn cũng ngăn cản đường đi của Bức Hoàng, bình thản nói:

- Bức Hoàng, dù sao chúng ta cũng là liên minh, đạo lý "kiến giả hữu phần*" này ngươi không hiểu sao?

* 见者有份 : Kiến giả hữu phần: người tìm thấy cũng có phần

Tam đại Thú Hoàng lúc trước bao vây tấn công lão Kiều, nhìn như minh hữu, nhưng bởi vì lúc đó có cùng chung địch nhân.

Bây giờ Liên Minh Tự Dođã sụp đổ, quan hệ của bọn nó đương nhiên cũng trở nên vi diệu hơn…

Từ đầu đến cuối, đồng cấp hung thú thực ra hiếm khi có liên minh chân chính, cường giả sinh tồn mới là pháp tắc của bọn chúng, chỉ là bây giờ có cùng đại địch nhân loại này mà thôi.

Một khi nhân loại biến mất, hung thú sẽ trở lại niên đại dã man nguyên thủy nhất…

- Kiến giả hữu phần?

Đôi mắt đỏ tươi của Bức Hoàng nhìn về phía hai đại Thú Hoàng, lạnh lùng nói:

- Các ngươi muốn chia một phần tài nguyên, trừ phi bước qua thi thể của ta!

Trong chốc lát, lời của nó khiến hai đại Thú Hoàng thần sắc khẽ biến, không nghĩ tới đối phương sẽ điên cuồng như vậy.

Chương 1906 - Chết rồi mà cũng bị ngươi ghét bỏ. .

Giờ phút này Bức Hoàng đang rất nổi giận, hận không thể cùng hai đại Thú Hoàng đại chiến phát tiết một chút, đương nhiên không chút sợ hãi.

Hai đại Thú Hoàng vẻ mặt kiêng kị, cuối cùng lựa chọn nhượng bộ, không cùng nó cứng đối cứng.

Con hàng này xem ra đã bị kích thích đến điên rồi…

Bức Hoàng mang theo thủ hạ, như cá diếc sang sông, nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Hai đại Thú Hoàng nhìn bóng lưng rời đi của bọn chúng, liếc nhau một cái, nói:

- Con hàng này bị cái gì kích thích thế?

- Có thể là do bóng ma tuổi thơ bạo phát…

Hai Thú Hoàng lắc đầu, cũng không ở lại nữa, mang theo tiểu đệ trở về đại lục.

Hải vực dần yên tĩnh lại, tất cả dấu tích đều bị sóng biển bao trùm, giống như chưa có gì xảy ra…

Mà ngay lúc này.

Phía dưới đại dương xuất hiện khẽ dao động.

Chỉ thấy một con Tiểu Thủy Mẫu trong suốt trồi lên, trên đầu hai xúc tu giống như con mắt, nhìn tình huống chung quanh.

Sau khi xác nhận không có nguy hiểm gì, nó lại chìm xuống, sau đó lại nổi lên, nhưng trên đầu lại có một nữ sinh đang

ngồi.

Nữ sinh ước chừng hai mươi mấy tuổi, nhưng khuôn mặt kiên nghị, trên người mặc y phục của thủ vọng giả của Liên minh.

- Phù…

Nàng ta thở phào một hơi, nói:

- Cuối cùng cũng kết thúc rồi, trước cửa nhà mà cũng có thể xuất hiện đại chiến, đúng là vận khí quá kém.

- Nhưng mà Hoàng sắc đại viên cầu vừa rồi, sao ta cảm thấy quen mắt thế nhỉ?

Đôi mắt nàng ta lưu chuyển, trong đầu tìm kiếm tin tức tương quan.

Lúc này, bên cạnh nàng lại xuất hiện một tên nam tử thủ vọng giả của Liên minh.

- Kia là tội phạm!

- Tội phạm?

Nữ sinh hơi sững sờ, sau đó thần sắc chấn động, nháy mắt nhớ ra.

- Là Trần Thư?

- Là hắn.

Nam tử gật đầu một cái, mở miệng nói:

- Trừ hắn ra còn ai có thể gây ra đại chiến sinh vật truyền kỳ nữa chứ?

Hắn ta không khỏi cảm khái một câu:

Con hàng này phong thái vẫn như xưa…

- Vừa rồi ngươi khóa chặt vị trí của hắn ư? Tổng nghị trưởng muốn tìm hắn.

- Không…

Nữ sinh lắc đầu, nói:

- Lúc ấy quá hỗn loạn, ta không dám thò đầu ra, hơn nữa khóa chặt hắn, ta cảm thấy lại so với khóa chặt truyền kỳ còn nguy

hiểm hơn…

- Vậy thì khó tìm rồi.

Nam tử nhíu mày, đối phương hành tung bất định, truyền kỳ sinh vật cũng không tìm thấy, huống chi là bọn hắn.

Mà ngay lúc này, mặt biển xuất hiện dao động, chỉ thấy một tuyệt mỹ nữ sinh hắc sắc đi tới trên mặt biển.

Chính là Kiều Na của Tự Do Liên Minh!

Bây giờ Kiều Na vẫn xinh đẹp động lòng người nhưa vậy, nhưng khuôn mặt cũng đã có mấy phần khó nén chán chường, rõ ràng liên minh luân hãm, ảnh hưởng rất lớn tới nàng ta.

- Tìm hắn rất dễ!

Nhưng mà lúc này ngữ khí của Kiều Na ẩn hàm xúc động, vội vàng nói:

- Theo tính cách của hắn, hiện tại chắc chắn hắn đang ở một địa điểm rất rộng rãi… Đếm tiền.

- Đếm tiền?

Hai người ngơ ngác, không nghĩ tới chuyện này.

Hai con ngươi Kiều Na mang ý cười, chắc chắn nói:

- Hắn đoạt được lượng lớn tài nguyên như vậy, chắc chắn sẽ đi đếm tiền trước!

- . .

Hai người gật gật đầu, điều này cũng là phù hợp với tính cách của tội phạm…

- Phái mười chi điều tra tiểu đội, lấy nơi đây làm trung tâm, tìm kiếm phụ cận hải vực!

Kiều Na lập tức ra lệnh, vừa nghĩ tới có thể nhìn thấy Trần Thư, tâm không hề lay động đã có mấy phần gợn sóng.

- Được!

Hai người cung kính, cho dù là nam tử Vương cấp cũng thế, không dám có bất kỳ sự lạnh lùng nào.

- Trần Thư…

Kiều Na một thân một mình ở lại trên mặt biển, đôi mắt thâm thúy, không biết rõ đang nghĩ cái gì.

- Loạn thế đang đến gần, ngươi lại là hy vọng của Hoa quốc, chắc hẳn áp lực cũng rất lớn …

…

- Phát tài rồi! Phát tài rồi! Ca ca sắp phát tài rồi!

Giờ phút này, ở một nào đó trên hoang đảo.

Trần Thư thoải mái nằm trên bãi biển, trên mình bày đầy đủ loại dược liệu, khoáng thạch, hơn nữa đẳng cấp đều là Vương cấp!

Chỉ vừa liếc qua, giá trị vật liệu trên người hắn đã hơn trăm tỷ!

Đừng nói đến người bình thường, ngay cả Vương cấp Ngự Thú Sư cũng không chưa từng nhìn thấy cục diện này…

- Quá sung sướng rồi…

Trên mắt Trần Thư đặt hai mảnh Cuồng Loạn Tinh Diệp, ngăn lại ánh mặt trời chói mắt.

Đồng thời, cả người hắn không ngừng hít sâu, thậm chí là có chút run rẩy, đang tham lam ngửi khí tức tài phú này…

- Đại Lực, ngươi chắc chắn không lại đây chứ? Là huynh đệ tốt, có thể cho ngươi thoải mái một chút!

- …

Khóe miệng Đại Lực giật giật một cái, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Nói thật, ngươi cùng tên gia hỏa ở Hắc Châu kia kết làm huynh đệ khác giới, hai người mỗi ngày đều ngồi trong nhà trong coi của cải.

- Tên kia đúng là chẳng có lý tưởng gì cả!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Bảo vệ của của cải của của mình thì có gì thú vị chứ, ta chỉ thích bảo vệ của cải của người khác thôi.

- …

Đại Lực xoa đầu, nói:

- Bảo vệ xong là thành của ngươi luôn đúng không?

- Hắc hắc ~~

Trần Thư từ chối cho ý kiến, nhếch mép cười nói:

- Hơn một vạn ức tài nguyên vào sổ, ta quả thực quá mạnh rồi…

Mặc dù một mình Trần Thư thế đơn lực bạc, nhưng động tác thu thập tài nguyên của Tiểu Hoàng cùng thỏ không hề chậm chạp.

Chương 1907 - Tội phạm đệ nhất thế giới?

Hơn nữa Bức Hoàng cùng giáo hoàng đều không nhắm vào hắn, khiến cho hắn có không gian phát huy tương đối lớn.

Nhưng mà hắn chỉ chiếm được không đến một phần ba, thế lực của Bức Hoàng lớn nhất, chỉ e là cướp đoạt được nhiều của cải nhất.

Về phần Cứu Thế Giáo Hội, có thể thu hoạch tương đương Trần Thư.

Nhưng đây vốn là tài nguyên mà bọn hắn tỉ mỉ trù tính mới lấy được, kết quả hiện tại trực tiếp bị phân chia, có thể nói là quá xui xẻo…

- Nói thật, tiểu Biên bức cùng tiểu giáo hội quả thực là phúc tinh của ta…

Trần Thư nhắm hai mắt lại, cảm nhận được vật liệu lạnh băng trên người mình, tâm trạng vui vẻ nói:

- Nếu sau này thực sự chém chết chúng nó, ta sẽ lập cho chúng nó một tấm bia: Bằng hữu của Tội phạm!

- …

Đại Lực thở dài, nói:

- Nghiệp chướng quá mà, chết cũng bị ngươi ghét bỏ…

Ánh mặt trời ấm áp.

Hai người Trần Thư hài lòng nằm trên hoang đảo.

Một người nghiên cứu thực đơn, một người hưởng thụ khí tức của cải…

Thời gian dần trôi qua.

Hai người không tiếp tục mở miệng, hưởng thụ thời gian yên tĩnh khó có được.

- Trần Thư, chúng ta sẽ tiếp tục đi đâu để kiếm tài nguyên đây!

Đại Lực nhấn mạnh chữ "kiếm", trong mắt có vẻ cổ quái.

- Điều này sao…

Trần Thư sờ cằm, gương mặt suy tư trầm ngâm nói:

- Tạm thời chưa nghĩ tới, có thể là đi xem thế lực còn lại một chút.

Bây giờ xem ra, Tự do đại lục không có cơ hội kiếm được tài nguyên rồi.

Trừ phi là đi thẳng đến lãnh địa của sinh vật truyền kỳ sinh vật trắng trợn cướp đoạt, điều này hình như quá phách lối rồi…

- Còn thiếu hơn ba vạn ức…

Trần Thư liếm môi một cái, trong lòng tính toán tiến độ tuyển hạng của hệ thống.

Chỉ với Hắc Châu đã giúp hắn kiếm được hơn ba vạn ức rồi, Tử nguyệt đại hung cùng lãnh địa Bức Hoàng kiếm cho hắn hơn một vạn ức, cộng thêm Cứu Thế Giáo Hội thu hoạch cùng đủ loại tiểu thu nhập thượng vàng hạ cám, chung quy thu hoạch đã có hơn sáu vạn ức!

Mà thời gian tiêu hao chẳng qua chỉ ngắn ngủi hơn ba tháng.

Tốc độ tìm kiếm tài nguyên, cho dù là tội phạm giới, cũng là nhân tài kiệt xuất!

Đáng tiếc hiện tại là giữa thời loạn thế, nếu không Trần Thư có thể xin kỷ lục thế giới…

Nhưng mà xin kỷ lục ở niên đại hòa bình cũng không thể quá kỳ dị, đến lúc đó phong cho hắn một danh xưng tội phạm đệ nhất thế giới thì sao?

Mà lúc bọn hắn đang nói chuyện tào lao.

Bên cạnh Trần Thư Thỏ Không Gian bỗng nhiên khẽ động, nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

- Hả?

Hai người ngơ ngác, thần sắc thoáng chốc cảnh giác.

Chẳng lẽ là có địch tập kích?

Một giây sau, thỏ lần nữa xuất hiện, mà bên cạnh đã có thêm một Ngự Thú Sư.

- Người của Tự Do Liên Minh?

Ánh mắt nam tử nhìn về phía Trần Thư, nhận ra y phục thủ vọng giả trên người đối phương.

- Vù vù ~

Thỏ chỉ chỉ hoang đảo giáp ranh, ra hiệu mình từ nơi nào bắt được hắn ta.

- Tội… Tội phạm ca…

Nam tử thoáng chốc đã nhận ra Trần Thư, sau đó nhìn thấy khắp người hắn đều là Vương cấp vật liệu, khuôn mặt tràn đầy cổ quái.

Con hàng này quả thực không chút thay đổi…

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn ta có một chút cảm khái, như vậy có thể trở thành đệ nhất thiên tài thế giới ư…

- Ngươi đang tìm ta ư?

Trần Thư xốc Cuồng Loạn Tinh Diệp lên dùng làm mắt kính, nhìn đối phương từ trên xuống dưới.

- Cái kia, là nghị trưởng chúng ta tìm ngài có việc…

- Nghị trưởng? Lão Kiều?

Trần Thư nhíu mày, trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Liên Minh Tự Do xuất hiện nguy cơ?

- Là Kiều Na nghị trưởng…

Nam tử cúi đầu, trong mắt đã có vẻ tôn kính.

- Kiều Na?

Trần Thư ngơ ngác, sau đó nói:

- Được rồi, ta đi cùng ngươi một chuyến!

Hắn nghĩ tới trước đó lão Kiều đã giúp hắn thoát khỏi truy binh, bản thân nợ người ta một phần nhân tình, đương nhiên phải tìm cơ hội trả.

- Cái kia, tội phạm ca, ngươi không thu lại vật liệu trên người mình ư?

- Thu thì sao ta có thể khoe khoang được đây?

- …

Trong lòng nam tử chửi bậy một câu "mẹ nó", sau đó không nhiều lời nữa.

Ba người một đường tiến lên, rất nhanh đi tới địa điểm ẩn náu của Liên Minh Tự Do.

- Hả? Nơi này có chút quen thuộc…

Trần Thư ngắm nhìn bốn phía, dường như đã có chút ấn tượng, nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra được.

Nam tử nhìn hắn một cái, nói:

- Đại ca… Ngươi vừa ở nơi này cướp nhiều tài nguyên đó đó…

- …

Thần sắc Trần Thư khẽ giật mình, nói:

- Ài, cũng thật là! Trùng hợp như vậy sao?

Hắn chỉ muốn thế cục đảo loạn, kết quả đúng lúc ở phía trên địa điểm ẩn náu của liên minh…

- Nếu không phải vì cuộc hỗn chiến này, chúng ta cũng không thể tìm thấy ngài ở khu vực phụ cận.

Nam tử cười cười, nhưng trong lòng có chút nỗi khiếp sợ.

Nếu thật sự bị hung thú phát giác được, bọn hắn e rằng sẽ xuất hiện đại nguy cơ…

Xì xì xì ——

Ba người một đường chìm xuống, đi thẳng đến sâu trong hải vực.

Không bao lâu.

Chỉ thấy bốn phía đã trải rộng sương trắng, mà trong đó đang có một không gian thông đạo.

- Các ngươi không bố trí gì sao? Không sợ hung thú xông tới ư?

Trần Thư nhíu mày, ngược lại đã có một chút bất ngờ.

- Cảm giác của Truyền kỳ nhận nhạy bén vậy sao. .

Chương 1908 - Tội phạm đệ nhất thế giới? (2)

Nam tử thở dài, giải thích nói:

- Nếu bố trí kết giới, ngược lại sẽ khiến người ta hoài nghi.

- Vậy chẳng phải các ngươi dựa vào vận may để sống sót ư?

- …

Nam tử ngơ ngác, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng vẫn gật đầu một cái.

- Nơi đây là chỗ giáp ranh của lãnh địa Sa Hoàng và ác ma hung thú, trong lòng song phương đều có kiêng kị, không có khả năng sẽ không chút kiêng kỵ mà điều tra.

- Điều này ngược lại cũng có đạo lý.

Con ngươi Trần Thư đảo một vòng, nói tiếp:

- Nhưng các ngươi đã từng nghĩ tới một vấn đề chưa?

- Cái gì?

- Nếu như [Sào huyệt ác ma] và Sa Hoàng xuất hiện chiến tranh, nơi đây thoáng chốc sẽ biến thành chiến trường, các ngươi chẳng phải sẽ không có chỗ che thân ư?

- …

Nam tử thoáng chốc giật mình, do dự nói:

- Có thể tổng nghị trưởng có suy nghĩ của riêng ngài ấy.

Hai người đang nói chuyện, đã tiến vào trong dị không gian.

Nhìn cảnh vật chim hót hoa nở trước mắt, tâm tình Trần Thư cũng thư thái không ít.

- Nơi này cũng không tệ.

Hắn đánh giá bốn phía, cảm ứng được hung thú đẳng cấp thỉnh thoảng có đi qua, nháy mắt đánh giá đây là một dị không gian cấp nguy hiểm.

Nam tử mở miệng giải thích:

- Nơi đây rõ ràng không có Bạch Ngân Quân Vương, hơn nữa cũng không có tài nguyên gì thừa thãi cả, là một chỗ đất nghèo, đã rất lâu rồi Sa Hoàng không chú ý tới nơi này.

- Rõ ràng?

Trần Thư ngơ ngác, sau đó hiểu rõ xác suất lớn là chết trận.

Mà đúng lúc này, không gian thông đạo sau lưng ba người khẽ run lên, một cỗ kết giới vvoo hình bao phủ, sắp xuất hiện thông đạo phong kín.

- Nơi đây chỉ cho vào không cho phép ra.

Nam tử mang theo hai người, một đường đi thẳng đến chỗ sâu bên trong dị không gian, cho dù nửa đường gặp được hung thú, cũng không có gì phải cố kỵ.

Rất nhanh.

Bọn hắn đã đi tới chỗ sâu nhất trong dị không gian, bên trong xây dựng một cứ điểm nhân loại to lớn.

Liên Minh Tự Do dù sao cũng là một trong các đại quốc, cho dù bị huỷ diệt, nhưng lực lượng còn sót lại cũng không thể coi thường.

Đúng lúc này, bên ngoài cứ điểm, Kiều Na đã đợi rất lâu rồi.

Lúc nàng ta nhìn thấy Trần Thư, trong đôi mắt hiện lên sự vui vẻ.

- Trần Bì!

Kiều Na vẫy tay với ba người, ra hiệu bọn hắn ở chỗ này.

- Xin chào.

Trần Thư gật đầu một cái, ngược lại không có tâm tình gì khác, dù sao hắn cũng không thân với Kiều Na.

- Nghị trưởng, ta đi trước.

Nam tử chắp tay nhìn Kiều Na, quay người rời đi.

- Ngươi mặc gì trên người thế?

Kiều Na chỉ chỉ đủ loại Ngự thú vật liệu trên người Trần Thư, nhất thời có chút ngơ ngác.

- Không có gì, đặc biệt tìm người thiết kế đấy.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Nghe nói trông có vẻ phú quý, ngươi cảm thấy thế nào?

- …

Khóe mắt Kiều Na giật giật một cái, nghĩ đến tính cách Trần Thư kỳ quái, thoáng chốc cảm thấy bình thường trở lại.

- Đây chính là cứ điểm của chúng ta, cũng là hỏa chủng duy nhất của liên minh…

Nàng mang theo Trần Thư tiến vào bên trong cứ điểm, trong đó chẳng những có cường đại Ngự Thú Sư, cũng có các nhân vật đứng đầu các ngành các nghề.

Bất luận là ai, trong lòng đều có cùng một mục tiêu, đó chính là trùng kiến liên minh!

- Sao lại mặc y phục của thủ vọng giả thế?

Trần Thư nhìn phía hai người bên đường phố, gật đầu mỉm cười ra hiệu.

- Lão tổ tông đã căn dặn, bảo chúng ta phải một lòng đoàn kết.

Kiều Na nhìn về phía cuối con đường, chậm rãi nói:

- Bây giờ không có người nào là thủ vọng giả các, hoặc là người nào cũng là thủ vọng giả cả.

Không bao lâu, ba người đi tới trung tâm cứ điểm, chỉ thấy phía trước có một toà Hắc tháp to lớn.

- Hả? Giống Hắc Ám Thành?

Trần Thư nhìn về phía trước, hiểu rõ lão Kiều e là đã quen với chỗ ở trước đó rồi.

- Lão tổ tông đang ở bên trong, ta dẫn ngươi vào

Không bao lâu, ba người tiến vào đỉnh hắc tháp đỉnh.

Chỉ thấy lão Kiều đang chắp hai tay sau lưng, nhìn xuống toàn bộ cứ điểm, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

- Tội phạm tới rồi?

Lão Kiều quay người, nở nụ cười nhìn ba người, nói tiếp:

- Bên trong cứ điểm có không ít thực đơn Vương cấp, đều là công thức lưu truyền, Trương thực thần có hứng thú không?

- Có! Chắc chắn có rồi!

Vừa nghe đến thực đơn, hai mắt Trương Đại Lực sáng lên, quả thực giống như tội phạm nhìn thấy tài bảo.

- Tiểu Na, ngươi dẫn hắn đi xem một chút đi.

Kiều Na gật đầu, nhìn Trần Thư một chút, mang theo Trương Đại Lực rời khỏi hắc tháp.

- Tội phạm, tiểu tử ngươi đúng là không nhàn rỗi chút nào nhỉ?

Lão Kiều mỉm cười, nói:

- Nghe nói ngươi lại hành hạ đám Biên Bức kia hả?

- Chơi đùa với nó chút thôi, còn nổ tung nhà nó nữa.

Thần sắc Trần Thư bình tĩnh, đi tới bên cạnh lão Kiều đồng thời quan sát toàn bộ cứ điểm.

- …

Khóe mắt Lão Kiều giật giật một cái, chơi đùa chút? Còn mà thôi nữa chứ?

- Lần này thu hoạch không tệ nhỉ?

- Cũng ổn.

Trần Thư sửa sang tài nguyên Vương cấp trên người mình, thản nhiên nói:

- Cũng khá ấm no.

- …

Lão Kiều lắc đầu, nói:

- Ta ngưỡng mộ ngươi thật đấy, sao ngươi có thể tiêu sái như vậy chứ.

- Nếu không ngươi gia nhập tổ chức của ta đi.

Chương 1909 - Loạn thế đại võ đài, chỉ có một mình ta

Trần Thư xoa xoa đôi bàn tay, nói:

- Sau đó cướp được tài phú, ngươi có thể lấy ba phần! Đây chính là lần đầu tiên ta chủ động đưa ra con số lớn như vậy đấy!

- …

Lão Kiều quay đầu liếc mắt nhìn hắn, ngươi quả là có can đảm nói…

- Được rồi, đừng nói chuyện tào lao nữa, ta và liên minh có sự ràng buộc lẫn nhau không thể tách rời.

Trần Thư gật đầu một cái, tứ đại truyền kỳ trên Lam Tinh đều là như vậy.

Vốn dĩ có thể tung hoành thiên hạ, chỉ khi nào đã có thứ muốn bảo vệ đương nhiên cũng sẽ có chỗ sơ hở..

- Thực ra ta tìm ngươi tới, là muốn để ngươi hỗ trợ trị liệu khế ước linh của ta một chút.

Lão Kiều bất đắc dĩ thở dài, nói:

- Hiện tại lão giao hỏa Tuyết quốc không thể xoay xở tới đây được, thương thế khế ước linh ta vẫn chưa thể điều trị được.

- Không thành vấn đề.

Trần Thư quả quyết đồng ý, nói:

- Chuyện ở [Sào huyệt ác ma], vẫn may có ngài.

- Vậy xin đa tạ rồi.

Lão Kiều cười cười, thầm nghĩ lúc trước quyết định của bản thân quả nhiên không sai.

Dứt lời, hai người đi tới một chỗ đất trống.

Lão Kiều triệu hoán ra khế ước linh trong không gian ngự thú, trong đó thương tổn nặng nhất là Kim sắc Thiên Sứ, dù sao cũng đã đại chiến với Tử Sắc đại hung thú quá lâu.

- Tiểu tinh linh, trông chờ vào ngươi rồi.

Trần Thư cũng không giấu dốt, thậm chí cho Tinh linh uống một ngụm Bạo tẩu dược tề.

Trong nháy mắt, các hạng thuộc tính của nó tăng lên trên diện rộng, kỹ năng cũng xuất hiện biến chất!

Đủ loại kỹ năng trị liệu phóng ra, nhưng tác dụng rất ít ỏi, chủ yếu không có tác dụng gì.

Song phương có khoảng cách lớn, dù sao Tiểu tinh linh cũng không thể vượt qua lạch trời truyền kỳ.

- Là sinh vật cao cấp sao…

Tiểu tinh linh nhìn Kim sắc Thiên Sứ, vụng trộm nuốt ngụm nước bọt, trong lòng yên lặng nói bổ sung: Hương vị chắc chắn không tệ đâu…

Cho dù là ác bá Dị giới, nó cũng không có cơ hội nhấm nháp tư vị của truyền kỳ…

Tiểu tinh linh thu hồi phán đoán, ném ra thần kỹ [Tử vong khôi phục].

Rào ——

Một cỗ sinh mệnh lực lượng có thể nói khủng bố xuất hiện, nháy mắt dung nhập vào trong thể nội của Thiên Sứ, thương thế trên người nó nhanh chóng được khép lại.

Quả nhiên, muốn ảnh hưởng đến truyền kỳ, chỉ có thần kỹ mới có thể làm được!

Trần Thư đánh giá một tý, nói:

- Dựa vào tiến độ này, e rằng yêu cầu thời gian một tháng.

- Không thành vấn đề.

Trên mặt Lão Kiều nở nụ cười đã lâu không thấy, nói:

- Khoảng thời gian này làm phiền ngươi, rồi ta cho người sắp xếp chỗ ở tốt nhất cho ngươi.

Chỉ có khôi phục chiến lực đỉnh phong, trong lòng hắn ta mới có sức lực bảo vệ Tự Do Liên Minh.

- Không cần khách khí như vậy đâu.

Trần Thư cười cười, nói:

- Ta không quan trọng tới chuyện ăn mặc đâu, chỗ ở cách khố phòng các ngươi gần một chút là được.

-???

Lão Kiều thoáng chốc giật mình, nháy mắt lộ ra trạng thái lôi thú.

- Ngươi đi bảo vệ khố phòng.

- Được, lão đại!

- …

Trần Thư nhìn lôi thú truyền kỳ lôi thú, có thể đừng trịnh trọng như vậy không…

- Ta đùa thôi mà.

- Thực ra tiểu tử ngươi đang nhắc nhở ta.

- …

Trần Thư lắc đầu, không nghĩ tới đối phương lại không tín nhiệm nhân phẩm của hắn như vậy!

Lão Kiều nhìn một vật liệu Vương cấp trên người hắn, cười nói:

- Loạn thế ngược lại khiến cho tiểu tử ngươi như cá gặp nước…

- Tất nhiên, loạn thế đại võ đài, chỉ có một mình ta!

Trần Thư phất phất tay, quay người rời khỏi Hắc tháp, chuẩn bị ăn chút gì đó rồi lại nói.

Lão Kiều nhìn bóng lưng của hắn, gần như có thể khẳng định, bây giờ toàn thế giới sống thoải mái nhất là Trần Thư…

Thời gian dần trôi qua.

Trần Thư ngược lại thật sự tạm thời ở lại cứ điểm liên minh, vừa vặn có thể sửa sang một chút tài nguyên, tiện thể thư giãn tâm tình một tí.

Bởi vì lão Kiều, người trong liên minh đối với hắn cũng tương đối nhiệt tình, bất kỳ yêu cầu gì đều được thỏa mãn.

Ngoại trừ… Dính đến phương diện tiền tài.

Mà nhiệm vụ duy nhất của Trần Thư chính là để Tiểu tinh linh ném ra [Tử vong khôi phục], mau chóng khôi phục chiến lực cho lão Kiều.

Về phần Đại Lực, mỗi ngày đang tra duyệt thực đơn của liên minh.

Là một đại quốc, linh trù nghiệp cũng tương đối phồn hoa, ngược lại có không ít đỉnh cấp thực đơn.

Nếu ở niên đại hòa bình đây là thứ tuyệt đối cơ mật, nhưng chính vào loạn thế, mọi người cũng không xem nặng những thứ này.

Ngoại trừ mỗi ngày vui chơi giải trí bên ngoài, Trần Thư cũng biết được không ít tin tức từ trong miệng lão Kiều.

Trong đó quan trọng nhất chính là phân bố chiến lực của[Sào huyệt ác ma], dù sao sau này Hoa quốc cũng phải đối mặt với bọn chúng.

Ngoại trừ trừ bây giờ có tam đại Thú Hoàng xuất thế, bên trong [Sào huyệt ác ma] còn có một Tử nguyệt đại hung, cùng một Thú Hoàng không thích tranh đấu.

Tổng cộng năm sinh vật truyền kỳ, đây cũng là nguyên nhân khiến [Sào huyệt ác ma] có thể trở thành Dị không gian nguyên hiểm thứ hai thế giới!

Thời gian thoáng chốc trôi qua.

- Thực ra nói đến[Sào huyệt ác ma], cũng không phải quá nguy hiểm, sao với [Long Uyên] các ngươi còn kém xa.

Lão Kiều cùng Trần Thư ngồi trên đỉnh Hắc tháp, nhìn xuống toàn bộ cứ điểm, câu được câu không nói chuyện tào lao lấy.

Chương 1910 - Lai lịch thực sự của Cứu Thế Giáo Hội

- Thần trí Tử nguyệt đại có chút vấn đề, lúc thì thanh tỉnh lúc thì hỗn loạn, nếu như không trêu chọc nó, không có chuyện gì lớn cả.

Lão Kiều lý trí phân tích:

- Mà một Thú Hoàng khác, không thích tranh đấu, một lòng nghĩ ẩn cư, không đến thời điểm then chốt sẽ không ra ngoài.

Trần Thư hỏi:

- Liên Minh Tự Do kia còn bị công phá nữa không?

- Đầu sỏ gây ra là Cứu Thế Giáo Hội cùng Sa Hoàng!

Lão Kiều thở dài, nói:

- Lúc ấy liên minh hai mặt thụ địch, Cứu Thế Giáo Hội lại làm loạn trong liên minh, thật sự là quá gian nan.

Hắn nghĩ tới một đoạn thời gian kỉa, bản thân căn bản không đủ sức xoay chuyển đất trời, chỉ có thể hết sức trì hoãn liên minh thời gian hủy diệt.

- Đúng rồi, lão Kiều, Cứu Thế Giáo Hội hình như có chút vấn đề.

Trần Thư dường như nghĩ đến cái gì, mở miệng nói:

- Ngày đó không phải ta đưa tới một cục diện đại hỗn chiến ư? Ta nhìn thấy một tên khế ước linh của đại giáo chủ vậy mà gặm nuốt khế ước linh của Vương cấp…

Không bao lâu, Trần Thư lần nữa miêu tả cục diện ngày đó.

Mặc dù ngay lúc đó mục đích chủ yếu của hắn là cướp đoạt tài nguyên, nhưng vẫn đặt chuyện này ở trong lòng.

- Ngươi nói Hầu tư kia gặm nuốt, khí tức của nó không ngừng mạnh lên?

Lão Kiều chau mày, mở miệng nói:

- Không phải chứ… Không có khả năng …

- Chuyện này là thật đấy.

Ánh mắt Trần Thư chắc chắn, mở miệng nói:

- Hơn nữa giáo hoàng giáo hội đã là nửa truyền kỳ, lúc ấy thậm chí có hai cường giả Vương cấp tam tinh đỉnh cấp, dựa theo phân tích của ta, giáo hội không có khả năng mạnh như vậy?

- Hai Vương cấp tam tinh… Ngày đó bọn hắn đã từng điên cuồng săn giết Ngự Thú Sư cao cấp của liên minh…

Lão Kiều bất ngờ đứng dậy, nhìn về phía chân trời, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ thật sự là bọn hắn?

- Cái gì mà bọn hắn?

Thần sắc Trần Thư khẽ động, ý thức được lão Kiều có thể biết được cái gì.

- Một Đỉnh tiêm thế lực đã từng phù dung sớm nở tối tàn…

Khuôn mặt Lão Kiều ngưng trọng, mở miệng nói:

- Hiện tại mọi người đã sớm quên đi, có thể chỉ có bốn lão già chúng ta còn nhớ thôi.

Trần Thư không mở miệng, mà yên lặng lắng nghe, ý thức được bản thân có thể sắp biết được lai lịch của Cứu Thế Giáo Hội.

- Hơn 800 năm trước…

Đôi mắt Lão Kiều đã có chút hồi ức, nói:

- Lúc ấy linh khí khôi phục hơn một trăm năm, nhưng thời cuộc vẫn đang rung chuyển, hung thú thường xuyên đột phá phòng tuyến, tàn phá xung quanh thành thị của nhân loại, nhất là mỗi tiểu thế lực bên trong đó.

- Mà thời điểm nhân loại cùng hung thú đại chiến, một đám Ngự Thú sư không biết lai lịch tập kích nhân loại ruột thịt.

- Bọn hắn không vì tài phú, mục tiêu chỉ có một, đó chính là Ngự Thú Sư khế ước linh!

- Không lâu sau đó, bọn hắn lấy một tên truyền kỳ cường giả đứng đầu, thành lập một quốc gia thế lực mới, tự phong là Thiên Mệnh Cổ Quốc !

- Thiên Mệnh Cổ Quốc?

Trần Thư ngơ ngá , đây chính là tiền thân của Cứu Thế Giáo Hội ư…

- Nhưng bọn hắn lấy chuyên săn giết nhân loại làm mục tiêu, đương nhiên khiến cho các thế lực khắp nơi vây quét!

- Khi đó, nhân loại không những nội loạn, đồng thời yêu cầu đại chiến với hung thú, thế cục có thể nói là vô cùng hỗn loạn.

Lão Kiều nhớ lại năm đó, chậm chậm nói:

- Nhưng theo đại chiến, chúng ta cũng từng bước lâm vào thế yếu, mà người của Thiên Mệnh Cổ Quốc càng ngày càng mạnh, thậm chí có thể lấy sức một mình chống lại bốn đại quốc chúng ta!

- Mà không lâu sau đó, bí mật kinh thiên của bọn hắn cuối cùng cũng lộ ra!

Giờ phút này gương mặt Lão Kiều vẫn mang vẻ chấn động mở miệng nói:

- Khế ước linh của bọn hắn vậy mà có thể thôn phệ khế ước linh của những người còn lại, từ đó thu hoạch sự tiến hóa nhanh chóng! Chẳng những khiến cho thực lực của khế ước linh tiến giai, hơn nữa có thể phản hồi ngược nhân loại, khiến cho đẳng cấp ngự thú sư của mình nhanh chóng tăng cao.

- Cái này, mới là nguyên nhân căn bản vùng dậy của Thiên Mệnh Cổ Quốc!

- !

Trần Thư tâm thần chấn động, trong mắt đồng dạng đã có một vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Mẹ nó đã không phải là tà giáo ư?

Nhất thời, Trần Thư có thể nói là… Tim đập thình thịch…

- Loại năng lực này thật sự đáng chết!

Hắn liếm môi một cái, quát lên:

- Hơn nữa mẹ nó ta vậy mà không có?

-???

Khóe miệng Lão Kiều giật giật một cái, trong lòng thậm chí đã có vẻ vui mừng: May mắn con hàng này không có năng lực này…

Nếu không toàn bộ thế giới không đều lộn xộn mất?

- Lúc ấy, Thiên Mệnh Cổ Quốc là đệ nhất thế lực của Lam Tinh, bốn đại quốc chúng ta không thể làm gì được!

Lão Kiều thở dài, nói:

- Thiên Mệnh Cổ Quốc đã thành khối u ác tính của nhân loại, đối với chúng ta mà nói, tính chất uy hiếp của bọn hắn so với hung thú còn lớn hơn!

- Nhưng tlão hiên muốn hắn diệt vong, trước tiên phải để hắn điên cuồng như vậy đã!

- Bọn hắn không chút kiêng kỵ đi săn nhân loại ruột thịt, cuối cùng lão gia tử tự mình xuất thủ!

- Lão gia tử?

Trần Thư ngơ ngác, trong lúc nhất thời mơ hồ đã có suy đoán.

- Lúc ấy hắn ra một quyết định, trực tiếp từ bỏ trấn áp Long Uyên, một mình xông vào trong Thiên Mệnh Cổ Quốc!

Chương 1911 - Quà tặng của Lão Kiều

- Người của Cổ quốc truyền kỳ đương nhiên cũng mở ra đại chiến sinh tử!

- Chúng ta vốn muốn tới đó trợ giúp, nhưng hắn ta quả quyết cự tuyệt, bảo chúng ta bảo vệ tốt dị không gian của mỗi người để tránh cho cục diện Lam Tinh luân hãm.

- Trận chiến kia, không người nào tận mắt nhìn thấy, nhưng toàn cầu đều có thể nhìn thấy một cục diện kỳ dị, trời giáng huyết vũ! Mỗi người đều thấy tận mắt, khế ước linh của cổ quốc lão Quỷ vậy mà liên tiếp vẫn lạc!-

- Cuối cùng, Lão gia tử Hoa Quốc các người giành được thắng lợi!

- Ngự Thú Sư của Cổ quốc truyền kỳ vẫn lạc, những người còn lại đương nhiên cũng không có sức mạnh chống lại, lúc ấy mỗi đại thế lực ở Lam Tinh khơi dậy cuộc vây quét lớn, trước nay chưa từng thấy, cho nên Thiên Mệnh Cổ Quốc hoàn toàn diệt vong.

- Vốn cho rằng đối phương đã vẫn diệt, nhưng không nghĩ tới, bây giờ Cứu Thế Giáo Hội lại là dư nghiệt của cổ quốc…

Lão Kiều thở dài, nhưng trong lòng tâm tình không dao động lắm.

Cho dù đã biết chuyện này, hắn ta cũng bất lực, dù sao liên minh của mình cũng sắp bị hủy diệt rồi.

- Lão gia tử trực tiếp giết một truyền kỳ? Mạnh như vậy sao?

Trần Thư chú ý tới sức chiến đấu của Lão gia tử.

- Cũng không phải không trả giá.

Lão Kiều lắc đầu, nói:

- Lúc ấy khế ước linh của hắn chủ yếu đều bị thương tổn, hơn nữa quan trọng nhất là, Long Uyên thất thủ!

- Thất thủ?

- Một năm kia, Chu Long Đài của các ngươi mở ra điểm tướng lần đầu tiên!

Lão Kiều mặt mang hồi ức, chậm chậm nói:

- Chẳng những cường giả Hoa quốc tham dự chống lại Long Uyên, mỗi đại quốc gia thế lực cũng phái ra viện quân, dù sao cũng là vì tiêu diệt Thiên Mệnh Cổ Quốc, mới dẫn đến Long Uyên không giữ được.

- Cũng bởi vì trận chiến kia, hắn nắm chắc vị trí cường giả đệ nhất Lam Tinh!

- Lão gia tử quả thực có chút tài năng …

Theo hồi ức của lão Kiều trước mắt Trần Thư cũng xuất hiện hình ảnh đại chiến năm đó.

- Nếu không chúng ta kiêng kị hắn như vậy làm gì chứ…

Lão Kiều nhún vai, có thể chém giết Thiên Mệnh Cổ Quốc truyền kỳ, đương nhiên cũng giết ba người truyền kỳ bọn hắn.

- Cuối cùng, chúng ta hợp lực các phương, miễn cưỡng trấn áp bạo loạn ở Long Uyên…

- Kiều lão ca, Long Uyên thật sự đáng sợ như vậy sao?

Trần Thư sờ cằm, nhân vật cường đại như lão gia tử cũng bị Long Uyên quấn thân, không dám rời đi nửa bước.

Theo lý mà nói, hắn có thể chém giết truyền kỳ Ngự Thú Sư, giết một hai Thú Hoàng cũng rất đơn giản.

Nếu là Trần Thư, đã sớm đánh lén rồi, đánh tan từng thú hoàng trong Long Uyên.

- Điều này ta không biết.

Lão Kiều lắc đầu, hắn ta bận trấn áp [Sào huyệt ác ma], chắc chắn không có thời gian tiến về [Long Uyên].

- Nếu hoàn toàn xứng đáng là Dị không gian nguy hiểm nhất, tất nhiên là có nguyên nhân

Hắn ta mở miệng nói ra:

- Bằng không, lão quỷ kia đã sớm dẹp yên Long Uyên rồi.

- Xem ra còn phải dựa vào ta.

Trần Thư cười hắc hắc, nói:

- Chuyện Lão gia tử không làm được cứ để tội phạm Nam Giang ta!

- Tiểu tử ngươi tự tin vậy sao.

Lão Kiều không giội nước lạnh, trước mắt nhìn thấy Trần Thư quả thực nghịch thiên, tiêu diệt toàn bộ Long Uyên cũng không phải không có khả năng.

- Cứu Thế Giáo Hội miễn cưỡng là một đại sự, ngươi quay lại thông báo cho người của Hoa quốc chú ý một chút là được rồi.

Nếu ở niên đại hòa bình, e rằng chuyện này sẽ là nỗi khiếp sợ toàn cầu.

Nhưng bây giờ, quốc gia thế lực của nhân loại cũng chỉ còn lại mười mấy, nguy có trước mắt hung thú, Cứu Thế Giáo Hội chỉ có thể tiểu đả tiểu nháo, không phải làm người khác chú ý tới sao.

Điều này cũng là nguyên nhân vì sao giáo hội dám xuất thế.

- Được.

Trần Thư gật đầu, nhưng hỏi tiếp:

- Bọn hắn sẽ không nhanh chóng bồi dưỡng một nhóm truyền kỳ đấy chứ?

Nếu thật sự là như vậy, Cứu Thế Giáo Hội chỉ e vẫn là mối nguy đầu tiên.

- Không có khả năng.

Lão Kiều lắc đầu, nói:

- Đỉnh Phá Thiên có thể là Vương cấp tam tinh, về phần truyền kỳ, vậy cần phải dựa vào bản thân, loại này ngoại lực không có ích lợi gì.

- Lúc trước truyền kỳ Ngự Thú Sư của Thiên Mệnh Cổ Quốc, không phải bởi vì hắn thôn phệ khế ước linh mới đột phá, mà là bởi vì bản thân hắn là truyền kỳ!

- Như vậy sao…

Trong lòng Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, cũng không quá để ý, Vương cấp tam tinh đối với hắn mà nói tính nguy hiểm không phải quá lớn.

Đúng lúc này.

Tiểu tinh linh lại lần nữa ném ra [Tử vong khôi phục], sức mạnh cường đại khôi phục lực lượng dung nhập vào trong thân thể Kim sắc Thiên Sứ.

Trong chớp mắt, vết thương trên người nó cuối cùng cũng khép lại.

Trên người Kim sắc Thiên Sứ tràn ngập kim quang chói mắt, khí tức cũng theo đó trèo lên tới đỉnh phong!

- Khỏi hẳn?

Trần Thư vội vàng hỏi, trong mắt đã có một vòng kinh dị.

Mặc dù hắn đã từng giết không ít truyền kỳ sinh vật, hơn nữa đều thong dong thoát đi, nhưng không thể không nói, khí thế truyền kỳ uy áp hoàn toàn chính xác không phải Vương cấp có thể sánh được.

Bây giờ chỉ nhìn thẳng Kim sắc Thiên Sứ, hắn sẽ có một loại cảm giác hoảng sợ.

- Đã có thể.

Lão Kiều cười gật đầu, nói:

- Thể nội bản nguyên thương thế, chỉ có thể để thời gian từ từ khép lại.

- Còn có tổn thương?

Chương 1912 - Quà tặng của Lão Kiều (2)

- Truyền kỳ lúc chiến đấu, không đơn giản như vậy, nhưng mà tử nguyệt đại hung cũng không chịu nổi.

Lão Kiều mặt mang nụ cười, nói:

- Khoảng thời gian này, đa tạ ngươi.

- Coi như trả lại ngươi nhân tình.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Nếu khế ước linh của ngươi cũng tạm ổn rồi, ta cũng yên tâm rời đi.

- Gấp gáp như vậy sao?

- Không có cách nào, một phút đồng hồ của ta cũng mất mấy trăm vạn rồi.

Trần Thư thở dài, hình như cũng có chút điểm bất đắc dĩ.

- …

Lão Kiều đang muốn mở miệng, nhưng nghĩ đến tốc độ ăn cướp của đối phương hình như quả thật không chút khoa trương.

- Nếu đã như vậy ta cũng không giữ ngươi ở lại nữa.

Nếu liên minh thực sự có can đảm giữ Trần Thư ở lại lâu dài, đoán chừng lão quỷ Hoa quốc sẽ xách đao giết tới mất…

- Đúng rồi, ta có thể giúp các ngươi nổ tung Không gian thông đạo, cần không?

Trần Thư quyết định lại giúp một chút, nói tác dụng của đạn hạt nhân gia cường.

- Hủy diệt thông đạo?

Vẻ mặt Lão Kiều suy tư, sau đó hình như nghĩ đến cái gì, lắc đầu từ chối.

- Không cần, hại lớn hơn lợi.

- Được rồi.

Trần Thư cũng không cưỡng cầu, nếu lão Kiều đã nói như thế, tất nhiên là có suy tính riêng của mình, hắn đương nhiên cũng không kiên trì.

- Vậy hôm nay ta và Đại Lực sẽ rời đi.

Dứt lời, hắn xoay người đi về phía dưới Hắc tháp.

Lão Kiều nhìn bóng lưng Trần Thư, đột nhiên nói:

- Trần Bì, nếu loạn thế thật sự có thể kết thúc, lão Kiều ta sẽ kết bái huynh đệ với ngươi.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, sau đó quay đầu cười một tiếng, nói:

- Vậy ta sẽ đợi, Kiều lão đệ!

- …

Lão Kiều thần sắc sững sờ, cười lắc đầu, đang muốn nói gì, chỉ thấy Trần Thư đã thuấn di rời đi.

Vẻ mặt hắn trầm tư, trong đầu đang suy tính lời đề nghị vừa rồi của Trần Thư.

Nếu thật sự hủy diệt thông đạo, mặc dù hắn có thể dựa vào lực lượng tạo ra một lỗ hổng trong không gian, nhưng dao động sẽ tương đối lớn, thu hút sự chú ý của Thú Hoàng.

Nhưng nếu không rời đi, hắn chẳng khác nào bị phong kín, chẳng những liên minh không chiếm được tin tức của ngoại giới, hơn nữa nhân loại cũng thiếu đi một chiến lực truyền kỳ, e rằng cục diện sẽ ngày càng nguy hiểm hơn.

Sau khi so sánh thiệt hơn, hắn ta vẫn không có ý định thay đổi chủ ý, lựa chọn không tiếp thu đề nghị của Trần Thư.

…

Ban đêm.

Giờ phút này, mặt biển yên lặng xuất hiện từng trận dao động.

Sau đó một viên cầu màu vàng chui ra, xem hình thể, còn tưởng là một viễn cổ hung thú, nhưng dáng dấp nó cũng tương

đối ngốc manh, không chút uy hiếp.

Phía tên Viên cầu có bốn người đang đứng đó.

- Lão Kiều, hẹn gặp lại!

Trần Thư mỉm cười, nhìn về phía lão Kiều và Kiều Na bên cạnh.

- Được!

Lão Kiều gật đầu một cái, không nói gì nữa.

Mà Kiều Na bên cạnh cũng có chút không nỡ, nhưng hiểu rõ bản thân không giữ Trần Thư ở lại được, chỉ có thể phụ họa gật đầu.

- Đúng rồi, Trần Bì.

Lão Kiều dường như nghĩ đến cái gì, khuôn mặt do dự, trong tay xuất hiện một hộp nhỏ màu đen.

Trong mắt hắn có chút rầu rỉ, nhưng cuối cùng hạ quyết tâm, nói:

- Cái này, cho ngươi!

- Ừ? Cái gì?

Trần Thư lấy hộp nhỏ màu đen, trong mắt đã có chút nghi ngờ, nói:

- Không phải là để đựng tro cốt ta chứ?

- …

Vẻ mặt Lão Kiều trì trệ, không nghĩ tới tư duy của Trần Thư kỳ quái như vậy, ta mà tăng hủ đựng tro cốt sao?

- Ngươi mở ra xem một chút là biết ngay mà.

Trần Thư liếm môi một cái, trong lúc nhất thời có chút tim đập rộn lên, ý thức được có thể không phải là đồ vật đơn giản.

Mở hộp ra, chỉ thấy trong đó có một viên hạu giống nho nhỏ màu xanh lá.

Hạt giống không có chút khí tức nào tràn ra, dường như chỉ là phàm vật bình thường, thậm chí ngay cả Ngự thú vật liệu cấp

cơ sở cũng không bằng.

- Đây là?

Trần Thư ngơ ngác, cho dù kho vật liệu tri thức căn bản của hắn quá lớn, nhưng hoàn toàn không thể nhận ra.

Hắn có thể khẳng định, đây tuyệt đối không phải là vật liệu trên Lam Tinh đã từng được ghi chép!

Lão Kiều nhún vai, nói:

- Ta cũng không biết.

- …

Khóe mắt Trần Thư giật giật một cái, ngươi đùa ta đấy à?

Có lẽ nhìn ra được nét mặt của Trần Thư, lão Kiều cười giải thích nói:

- Nhưng ta có dự cảm, tác dụng của nó không tầm thường, ngươi có thểtrở về hỏi lão đầu kia, hắn có thể biết cái gì đó.

- Được thôi.

Trần Thư có chút thất vọng, nhưng vẫn thận trọng thu vào.

Dù sao cũng là cho không, ai có thể từ chối được chứ?

- Được rồi, ta đi đây.

Hai người Trần Thư ngồi trên Tiểu Hoàng, đi thẳng đến chỗ sâu trong hải vực rõ ràng không chuẩn bị trở về Tự do đại lục.

Kiều Na và lão Kiều vẫy tay, nở nụ cười nhìn bọn hắn rời đi.

Chỉ thấy dưới ánh trăng sáng tỏ, bóng lưng của hai người càng đi càng xa, từng bước dung nhập vào trong bóng đêm…

Nhưng vào thời khắc này.

Thần sắc Lão Kiều khẽ giật mình, đã có một chút nghi hoặc, chỉ thấy trong bóng đêm thâm thúy vậy mà xuất hiện một vòng tử quang nhàn nhạt.

- Hả?

Hắn ta nhanh chóng phản ứng lại, nháy mắt nhìn về phía bầu trời.

Không biết rõ từ khi nào, mặt trăng lại biến thành tử sắc thâm thúy, trông vừa quỷ dị vừa ly kỳ.

Chương 1913 - Kinh biến

Nhưng một giây sau, thần sắc của hắn ta chấn động, nhìn về một phương hướng khác.

Chỉ thấy đang có một mặt trăng treo cao, rõ ràng không có chút biến hóa nào!

- Mặt trăng vẫn còn, vậy vừa rồi chính là…

Con ngươi của hắn ta co rút, xoay chuyển ánh mắt, lại nhìn về phía tử nguyệt vừa rồi, chỉ thấy nó trôi nổi trên không của đại lục liên minh!

- Đi ra rồi?

Ánh mắt Lão lạnh lẽo, nhưng sau đó thần sắc đại biến, không còn dáng vẻ bình tĩnh nữa.

Chỉ thấy tử nguyệt treo cao vậy mà lại phóng xuống một tia tử quang.

Vừa vặn khóa chặt thân thể lão Kiều!

Tử quang như đèn chiếu khiến cho lão Kiều không chỗ che thân, toàn bộ hung thú tự do trên đại lục đều có thể nhìn thấy vị trí của hắn ta!

- Không hay rồi!

Lão Kiều khẽ quát một tiếng, nháy mắt triệu hoán ra truyền kỳ lôi thú, mang theo Kiều Na rời xa nơi đây.

Nhưng tử nguyệt phóng xuống quang mang cũng không chút thay đổi, vẫn chiếu xạ ở vị trí cũ.

Một màn này, khiến trong lòng lão Kiều dâng lên dự cảm bất thường.

Xảy ra đại sự rồi!

- Kiều Na, mau trở về thông báo với đồng bào, chuẩn bị rút lui bất cứ lúc naoaf!

Kiều Na cũng ý thức được chuyện này không đơn giản, vội vã triệu hoán ra Kim sắc Thiên Sứ, cùng nhau quay về dị không gian.

Mà ngay lúc này, chân trời đột nhiên xuất hiện một đạo Biên Bức khủng bố!

- Quả nhiên…

Lòng Lão Kiều không ngừng chìm xuống, hắn ta vạn lần không ngờ, tử nguyệt đại hung lại có thể khóa chặt vị trí của hắn ta!

Trong chốc lát.

Tam đại Thú Hoàng trên đại lục lần lượt xuất hiện, tạo thành vòng vây tam giác vây quanh lão Kiều.

- Lão Quỷ, khá bất ngờ nhỉ?

Thú Hoàng sau lưng mọc lên hai cánh huyết sắc mỉm cười, nói:

- Hiện tại, hình như ngươi chạy không thoát đâu!

Mặt khác hai Thú Hoàng cũng liếc nhau một cái, trong mắt mang theo sát ý ngút trời, chậm chậm tới gần hơn mười mét.

Thú Hoàng ba đầu sáu tay cười nhẹ một tiếng, nói:

- Dạ hoàng, ngươi đúng là có chủ kiến nhỉ, vậy mà biết Tử Nguyệt có tác dụng này.

- Mấy trăm năm trước ta vô tình biết được.

Hai cánh huyết sắc của Dạ hoàng khẽ động, nháy mắt đi tới trước mặt lão Kiều, đùa cợt nói:

- Lão Quỷ, khế ước linh của ngươi đã bị tử nguyệt làm trọng thương, thể nội đã sớm lưu lại dấu tích, buồn cười ngươi vẫn không biết.

- Các ngươi thực sự cho rằng có thể giữ ta lại sao?

Ánh mắt Lão Kiều lạnh nhạt, không chút bối rối.

- Tất nhiên không giữ được ngươi.

Bức Hoàng lạnh lùng lắc đầu, nhìn về phía đại dương nói:

- Nhưng ngươi ở chỗ này, chắc hẳn cứ điểm của liên minh cũng ở gần đây?

- Ngươi có thể chạy nhưng những người còn lại thì sao đây?

Ầm ầm!

Nghe xong lời này, thần sắc lão Kiều giận dữ, truyền kỳ lôi thú bên cạnh nháy mắt dâng trào ra một mảng lôi đình!

hai cánh Bức Hoàng khẽ động, vây kín lôi đình, không chịu chút thương tổn nào.

- Các ngươi thực sự muốn đuổi tận giết tuyệt?

Lúc này Lão Kiều xác định không còn đường lui nữa, một khi hắn ta rời đi, Hỏa chủng duy nhất của liên minh cũng sẽ bị diệt tuyệt…

- Song phương chúng ta, còn có khả năng hoà giải ư?

Bức Hoàng lạnh lùng nói:

- Khế ước linh của ngươi thương thế vẫn chưa khôi phục? Ngươi bây giờ, thực lực có thể còn lại mấy thành đây?

Mà đúng lúc này, một tiếng chế nhạo từ đằng xa truyền đến.

- Tiểu Biên bức, không có tội phạm ca của ngươi ở đây thì ngươi kiêu ngạo gì hả?

Trong chốc lát, ba Thú Hoàng xoay chuyển ánh mắt.

Chỉ thấy xa xa trên mặt biển, một đại viên cầu màu vàng nổi lơ lửng, mà ở phía trên, đang có một thanh niên đang khiêu khích nhìn bọn chúng.

- Là ngươi?

Bức Hoàng hai mắt nháy mắt trở nên đỏ như máu, nộ hoả dâng trào, khiến nó gần như mất lý trí!

Lúc Bức Hoàng chuẩn bị động thủ cũbg bị hai đại Thú Hoàng cản lại.

- Mẹ nó ngươi điên rồi sao?

Dạ hoàng quát lên một tiếng lớn, nói:

- Hiện tại mục tiêu của chúng ta, không phải là tiểu quỷ kia, mà là Liên Minh Tự Do!

- Bức Hoàng, ngươi không bắt được hắn, đừng trúng kế điệu hổ ly sơn.

Một Thú Hoàng khác cũng khuyên can nói.

Ba người bọn hắn liên thủ có lòng tin tất thắng, nhưng nếu Bức Hoàng bị dẫn ra, cục diện khó mà nói.

Bức Hoàng nghe xong lời này, cưỡng ép mình bình tĩnh lại.

Bây giờ là cơ hội tuyệt hảo để Liên Minh Tự Docơ hội tuyệt hảo, một khi để đối phương thoát ra ngoài, lần tiếp theo muốn tìm được, cũng không phải dễ dàng như vậy.

- Hả, còn phải học cách nhẫn nhịn sao?

Trần Thư hai tay ôm ngực, thản nhiên nói:

- Hiện tại thông báo cho ngươi một chút, tiểu Biên Bức, nhà của ngươi lại muốn mất rồi!

Trong tay của hắn xuất hiện một bình dược tề màu xám, ý vị khiêu khích đã tương đối rõ ràng.

- Đừng kích động.

- Bình tĩnh!

Hai đại Thú Hoàng hét to thậm chí thân thể có kỹ năng hào quang, chuẩn bị cưỡng ép ngăn cản Bức Hoàng.

Đồng thời, trong lòng bọn chúng cũng điễn cuồn chửi bậy:

Con hàng này đúng là chỉ biết làm hỏng chuyện tốt…

Thú hoàng tính tình hung bạo, nhưng không có nghĩa là nó không có đầu óc, Bức Hoàng một lần nữa chịu đựng.

- Hãy trân trọng cơ hội cuối cùng của ngươi đi.

Bức Hoàng lạnh lùng nhìn Trần Thư, sau đó nhìn về phía lão Kiều!

Trần Thư bề ngoài tỏ ra bình tĩnh, nhưng bên trong âm thầm thở dài.

Chương 1914 - Thời khắc sinh tử của Liên Minh Tự Do

Hắn muốn hỗ trợ dẫn dụ một con Thú Hoàng đi, nhưng hiện tại xem ra, đối phương cũng không phải đồ ngốc, sẽ không bị hắn lừa.

- Trần Bì, giúp ta một việc!

Lúc này, lão Kiều đột nhiên mở miệng, trong mắt mang theo một tia khẩn cầu.

Rầm rầm rầm!

Nhưng trong phút chốc, tam đại Thú Hoàng không cho bọn họ thời gian trao đổi, nháy mắt phát động sấm sét công kích, dường như nhất định phải giết chết bọn hắn!

Sắc mặt Lão Kiều thay đổi, triệu hoán ra năm khế ước linh khác,

Ánh sáng trên người Kim Sắc Thiên Sứ tỏa ra, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng, phía trên mơ hồ có âm thanh của rồng, không gian dường như đều bị xé rách.

A!

Trong phút chốc, hỏa lực của Kim Sắc Thiên Sứ được khai hỏa toàn bộ , dưới sự phối hợp của khế ước linh còn lại, mạnh mẽ đánh về phía tam đại Thú Hoàng!

Nhân cơ hội này, lão Kiều nhìn về phía Trần Thư, nhanh chóng nói:

- Giúp ta bảo vệ Kiều Na!

…

Trần Thư hơi sửng sốt, nhưng sau đó cũng gật gật đầu đồng ý.

Một giây sau, Trần Thư thuấn di, biến mất tại chỗ, trở lại cứ điểm của liên minh.

- Tất cả các ngươi đừng hòng chạy thoát!

Dạ Hoàng dường như cảm nhận được sự dao động của không gian, ngay lập tức tập trung khóa chặt một dị không gian ở sâu trong hải vực.

Ngay tức thì, một đạo kết giới màu đen chợt mở ra, phong tỏa toàn bộ thông đạo.

Hiển nhiên, mục đích của tam đại thú hoàng, không chỉ là lão Kiều, mà còn là tất cả những người sống sót trong liên minh!

Lão Kiều thấy vậy, khuôn mặt âm trầm, chậm rãi nói:

- Thật sự không còn đường lui sao?

Tam đại Thú Hoàng không mở miệng, chỉ điên cuồng công kích, không có đáp án cũng chính là đã đưa ra đáp án.

Lão Kiều hít một hơi sâu, trong mắt có chút kiên định:

Nếu đối phương không cho đường lui, vậy hắn cũng không cần phải cho đường lui nữa.

Trong nháy mắt, hắn ta triển khai toàn bộ sáu khế ước linh, trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu!

Ngoại trừ Kim Sắc Cự Sư, Thạch Cự Nhân mấy chục mét, Truyền Kỳ Lôi Thú, và Kim Sắc Thiên Sứ ra.

Hai khế ước linh còn lại, một là con mãng xà khổng lồ khắp người bao bọc bởi ngọn lửa, và một con khế ước linh hình người giống U Linh.

Hỏa Diễm Cự Mãng khí thế dũng mãnh, thậm chí không thua kém Kim Sắc Thiên Sứ chút nào!

Khế ước linh hình người, lại thiên về phụ trợ, áp dụng các kỹ năng tăng cường cho năm khế ước linh khác, nâng cao năng lực chiến đấu của bọn chúng, mà khả năng tăng cường của nó đối với thuộc tính lửa thậm chí càng đáng sợ hơn.

Có thể thấy được hai khế ước linh dường như là một sự kết hợp.

Lúc trước Lão Kiều rời khỏi cứ điểm Hắc Ám thành, đã đem hai khế ước linh này giữ lại trong thành, thậm chí còn tuyên bố chúng là khế ước linh mạnh nhất của mình.

Nhưng bởi vì Kim Sắc Thiên Sứ có vũ khí riêng, hơn nữa thuộc tính toàn diện thích hợp chiến đấu, mà Hỏa Diễm Cự Mãng lại thiên về phòng thủ, đều có ưu điểm riêng.

Lúc này, đối mặt với Lão Kiều đang dốc toàn lực chiến đấu, tam đại Thú Hoàng sắc mặt ngưng trọng, không dám có bất kỳ nương tay nào.

Đại chiến huyền thoại ngay lập tức nổ ra!

Hung thú trong vòng mấy chục nghìn mét xung quanh đều khiếp sợ, cho dù có là vương cấp thì cũng không ngoại lệ, mang theo đồng loại bỏ chạy về phía xa.

Trong lúc nhất thời, xung quanh hải vực không còn một con hung thú nào nữa, tránh được trận đại chiến này.

…

Giờ phút này, Trần Thư đi vào bên trong cứ điểm,

Kiều Na đã truyền đạt tin tức cho mọi người, thông báo cho bọn họ tình thế nguy cấp.

Nhất thời, mọi người đều hoảng sợ đến cực điểm, tựa hồ như sắp xảy ra đạn nạn tới nơi.

Tam đại Thú Hoàng chặn cửa, ngoại trừ chờ chết ra, bọn họ không còn bất kỳ biện pháp nào nữa.

Hiện giờ hy vọng duy nhất, chính là lão Kiều có thể đánh lui tam đại Thú Hoàng, để cho bọn họ có thể chạy trốn một lần nữa.

Trong lúc nhất thời, người trong cứ điểm hoang mang lo sợ, đứng ngồi không yên, cũng may bọn họ đều là tinh anh của liên minh, hơn nữa trải qua lần chạy trốn trước đó, nên không có làm ra hành động quá khích nào.

- Kiều Na!

Trần Thư đi đến cạnh đối phương, nói:

- Lão Kiều bảo ta dẫn ngươi đi.

Hiện giờ tình hình nguy cấp, với năng lực của Trần Thư, không thể dẫn theo toàn bộ người trong cứ điểm được.

Hắn thở dài, vào thời khắc sinh tử, Lão Kiều vẫn lựa chọn ích kỷ, để Trần Thư chịu trách nhiệm cứu mạng Kiều Na.

- Ta là nghị trưởng, ta không thể rời đi!

Ánh mắt Kiều Na kiên định, đứng trên hắc tháp, nhìn xuống mọi người phía dưới, lẩm bẩm nói:

- Nếu ta chạy trốn, liên minh sẽ thật sự tan rã…

…

Trần Thư không nói chuyện, cùng Kiều Na yên lặng chờ đợi.

Một khi lão Kiều thất bại, hung thú xâm lấn tiến vào, hắn sẽ lựa chọn dùng vũ lực đánh ngất Kiều Na, dẫn nàng rời khỏi.

Về phần những người còn lại, cũng không liên quan đến hắn.

Thời điểm này, thời gian trôi qua,

Ngoại trừ Trần Thư và Đại Lực, mọi người đều đang chờ đợi sự phán xét của số phận,

Sống hay chết, tất cả phụ thuộc vào kết quả của cuộc chiến này.

Giờ phút này,

Toàn bộ mặt biển sụp đổ, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ cách xa hàng chục ngàn mét,

Mà bên trong vòng xoáy, các sinh vật truyền kỳ đang tham gia cuộc chiến sinh tử,

Chương 1915 - Cuộc chiến giữa chín sinh vật truyền kỳ

Hai bên không có bất kỳ ý muốn thăm dò nào, tất cả đều là chiêu thức trí mạng, nhất định phải một sống hai chết!

Giờ phút này, thân hình Bức Hoàng biến thành mấy ngàn mét, hai cánh giương ra, khiến nó càng cao thêm ngàn mét, trên người tản ra hơi thở đáng sợ!

Vẻ mặt của nó nghiêm trọng, quát:

- Lão quỷ, khế ước linh của ngươi bị thương sao?!

- Khiến các ngươi thất vọng rồi?

Lão Kiều lạnh lùng cười, nói:

- Dựa vào ba người các ngươi mà cũng muốn giết ta?

- Hừ!

Thú Hoàng khổng lồ ba đầu sáu tay gầm một tiếng dữ dội, trong miệng phun ra một tia sét đen xì sáng sợ , mạnh mẽ đẩy lui Truyền Kỳ Lôi Thú trước mặt.

- Ngươi có thể hồi phục vết thương ban đầu sao?

Sức chiến đấu của lão Kiều thật sự nằm ngoài dự liệu của chúng, thật không ngờ hắn ta có thể khôi phục lại trình độ này trong vòng chỉ hơn một tháng.

Nhưng hiện tên đã lên dây, bất kể là tam đại Thú Hoàng hay là lão Kiều, đều đã không còn đường lui nữa!

n oán ngàn năm, cuối cùng hôm nay cũng có hồi kết !

Lão Kiều trầm mặc, mặc dù dốc toàn lực chỉ huy, nhưng hắn vẫn rơi vào thế yếu.

Đối phương nói không sai, Trần Thư khôi phục thương thế bên ngoài cho khế ước linh , nhưng vết thương lúc đầu do Tử Nguyệt gây ra vẫn làm giảm đi sức chiến đấu của hắn.

Tin tức tốt duy nhất chính là Tử Nguyệt Đại Hung trên bầu trời không ra tay, nếu không lão Kiều bây giờ chỉ sợ đã thất bại.

Hơn nữa khác với trước kia chính là, lúc trước hắn ta có thể mượn khế ước linh chiến đấu, sẽ không có nguy cơ sinh tử gì.

Nhưng hiện tại, hắn ta một bước cũng không thể rời đi, nhất định phải canh giữ phía trước thông đạo, chỉ có thể tử chiến!

Sau trận chiến, hắn ta nhìn quanh chiến trường,

Mặc dù ở độ cao hàng chục nghìn mét, hơn nữa còn có bóng đêm bao trùm, nhưng hắn vẫn nhận ra.

Giờ phút này, bốn phía chiến trường đã bị bao vây bởi các loại hung thú cao cấp, rậm rạp chằng chịt, toàn bộ đều là thuộc hạ của tam đại thú hoàng!

Cho dù lão Kiều có thể ngăn cản tam đại thú hoàng, giành được cơ hội, nhưng những hung thú còn lại cũng sẽ đồng loạt xông lên, nuốt chửng toàn bộ người của liên minh như những con sói đói !

Hiện giờ, Liên Minh Tự Do ngàn cân treo sợi tóc, đang phải trải qua thời khắc nguy cơ nhất trong ngàn năm qua!

Lão Kiều thắng, bọn họ còn có thể qua loa phát triển, lưu lại một tia hy vọng.

Lão Kiều bại, ngọn lửa liên minh dập tắt, trong tương lai trên sử sách của Lam Tinh, sẽ không còn Liên Minh Tự Do nữa!

- Ngươi có thể đánh không…

Lúc này, Trần Thư dẫn theo Kiều Na đến gần chiến trường.

Đại Lực không chắc chắn nói:

- Có thể.

Kiều Na im lặng không nói, hai tay nắm chặt, thấp thỏm nhìn vào cuộc chiến trước mặt.

Cộc…cộc…

Mà đúng lúc này, mặt biển đột nhiên xuất hiện gợn sóng.

Bầu trời đêm trong vắt vô tình bị mây đen bao phủ, những giọt mưa tí tách rơi xuống, phá vỡ sự bình yên của vùng biển.

- Trời mưa…

Trần Thư nhìn lên bầu trời, trong lòng mơ hồ linh cảm sắp có chuyện lớn xảy ra.

Trong nháy mắt, tiếng sấm vang lên, mưa như trút nước, dường như đánh trống khua chiêng cho trận đại chiến này.

Không chỉ gần Liên minh Tự do, phần còn lại của thế giới cũng có một trận mưa lớn dữ dội.

Rầm rầm rầm ——

Sấm sét nổi lên, tựa như vị thần đang rống giận, mưa vô tận rơi xuống, dường như muốn nhấn chìm toàn bộ Lam Tinh.

Hoa Quốc,

Một ông lão mặc áo dài đứng trên sông Long Giang rộng lớn,

- Sắp xảy ra chuyện…

Ánh mắt của lão tựa hồ xuyên thủng màn mưa, nhìn về phía Liên Minh Tự Do xa ngàn dặm, hồi lâu không nói nên lời.

Cuối cùng thở dài, nói:

- Vừa là kết thúc, vừa là khởi đầu. Thời đại của chúng ta kết thúc rồi sao…

Trên bầu trời của Tuyết Quốc và Bất Hủ vương quốc,

Hai đại truyền kỳ cùng đứng trong mưa lớn, ánh mắt nhìn về Liên Minh Tự Do, đều ý thức được đại chiến sắp bắt đầu.

Nhưng bọn họ không thể làm gì, chỉ có thể im lặng chờ đợi kết cục…

Mà những người còn lại trên Lam Tinh, không biết chuyện gì đang xảy ra, trong lòng lo sợ bất an, như có tảng đá đè lên ngực, làm cho họ gần như nghẹt thở.

…

Tại thời điểm này, vùng biển gần Liên minh Tự do,

Mưa lớn trút xuống, nhưng ngay lập tức bốc hơi hóa thành sương mù trắng xóa.

Hống!

Một con mãng xà khổng lồ ngàn mét đứng thẳng trên mặt biển, trên người bốc lên ngọn lửa hừng hực, mà ở trán của nó, có một thân ảnh giống U Linh.

Hai khế ước linh truyền kỳ kết hợp, trong nháy mắt sức chiến đấu đã tăng lên tới cực đỉnh!

Thân hình mãng xà nhanh như sấm sét, bay thẳng lên bầu trời, trong nháy mắt đã quấn lấy Bức Hoàng đáng sợ phía trên.

Hống !

Bức Hoàng hú lên một tiếng quái dị, sương độc giống như chất lỏng tuôn ra, hóa thành những con dơi nhỏ, cắn xé thân thể mãng xà.

Hai khế ước linh truyền kỳ liên thủ, triển khai cuộc chiến sinh tử ở trên trời cùng Bức Hoàng!

Mà trên mặt biển, thú hoàng cao ngàn mét, ba đầu sáu tay, toàn thân có sấm sét đen bao phủ.

Nó giẫm lên hải vực, như ở mặt đất bằng phẳng, hung hăng lao tới, nước biển hai bên đều bị sấm sét cắt ra, uy lực kinh người!

Mà ở phía trước, Truyền Kỳ Lôi Thú cũng không chịu yếu thế, thân hình của nó dường như hóa thành sấm sét, nhắm về phía trước mà xông tới!

Chương 1916 - Cuộc chiến giữa chín sinh vật truyền kỳ (2)

Bên cạnh nó, con mắt trên cái đầu dài mấy chục mét của Thạch Cự Nhân tỏa ra ánh sáng nóng rực, thân thể đột nhiên hóa thành một luồng ánh sáng xám bao phủ lên người lôi thú.

Trong phút chốc, lôi thú dường như mặc vào một bộ chiến giáp màu tro, khí thế đạt tới cực hạn!

Chớp mắt chỉ thấy hai sinh vật truyền kỳ mang thuộc tính sấm va chạm vào nhau!

Rầm rầm rầm!

Sấm chớp bốn phía, cuộc va chạm khủng khiếp làm cho hải vực vô tận run rẩy, sóng lớn cao ngàn mét cuồn cuộn dâng lên, khí thế kinh người!

Ngay khi hai bên đang chém giết,

Phía dưới hải vực đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng,

Chỉ thấy sâu trong hải vực, Kim Sắc Thiên Sứ đang cầm trường kiếm, chém về phía trước!

Nước biển bị buộc phải cắt ra, hóa thành một vết nứt dài hàng ngàn mét.

Mà ở sâu trong vết nứt, Dạ Hoàng sau lưng mọc ra hai cánh màu máu vẻ mặt hung tợn, bóng tối phía trước chuyển động, ngăn cản công kích của Kim Sắc Thiên Sứ.

Nó gầm lên một tiếng lớn, thuộc tính ám trong cơ thể trào ra dữ dội, trong nháy mắt liền hóa thành từng bóng đen khổng lồ cao hàng ngàn mét!

Hơn mười bóng đen khổng lồ sừng sững dưới biển, trong tay cầm đủ các thể loại vũ khí.

Trong đó một bóng đen cực lớn, dường như đang gầm thét, giẫm mạnh chân hướng về Kim Sắc Thiên Sứ mà lao tới!

Gần như ngay tức khắc, một đạo móng vuốt màu vàng đáng sợ tấn công, chặt đứt thân thể thành hai nửa!

Phía bên kia, một con Kim Sắc Cự Sư dài trăm mét hai mắt nóng rực, khí thế cuồng bạo nhìn chằm chằm dạ hoàng!

Bóng đen bị chặt đứt nhúc nhích, nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu, giống như một cơ thể bất tử.

Hống!

Mười đạo bóng đen gầm thét tấn công về phía Kim Sắc Cự Sư.

Mà Dạ Hoàng một mình tìm tới Kim Sắc Thiên Sứ, thân thể hóa thành trạng thái bóng đen, bắt đầu cuộc chiến sinh tử!

Dạ Hoàng thực lực mạnh nhất, nhưng nó cũng đang đối mặt với hai khế ước linh có sức mạnh sát phạt nhất, trong lúc nhất thời không dám có bất kỳ lơ là nào.

Ngay lập tức cuộc chiến của hai bên nổ ra, nước biển phía dưới không ngừng bị tiêu diệt, ngưng tụ thành một vòng xoáy lớn.

Rầm rầm rầm!

Nước biển xung quanh không ngừng đổ vào, mưa lớn trên trời cũng đang liều mạng trút xuống, khí thế kinh người khiến cho người ta tinh thần chấn động!

Đây là sân khấu của chín sinh vật huyền thoại!

- Thật mạnh…

Trần Thư nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Mặc dù Thỏ có kỹ năng bảo vệ tính mạng, nhưng nó chỉ có thể chiến đấu từ khoảng cách xa mấy ngàn mét chứ không dám tùy tiện tới gần.

Nếu thật sự bị ảnh hưởng, không bất ngờ là khế ước linh của hắn sẽ bị giết ngay lập tức.

Cuộc chiến vẫn tiếp tục,

Chín sinh vật truyền kỳ từ hải vực đánh đến bầu trời, kinh động toàn bộ cường giả của các cường quốc.

Thương Hải Sa Hoàng ở sâu trong hải vực, yên lặng chờ đợi kết quả đại chiến.

Mặc dù hai bên chiến đấu trên lãnh địa của nó, nhưng nó không có ý định ngăn cản.

Lúc này mà tham chiến, không phải là tự rước lấy phiền phức sao…

Mà ở Hắc Châu, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ cùng vong linh chiến mã cùng nhìn về phía liên minh, như đang xem kịch vui.

Thiên Kỵ Sĩ lắc đầu, lẩm bẩm:

- Vì sao nhất định phải đánh, chúng ta ở nhà trông coi cho tốt bảo bối của mình, không tốt sao…

…

Vong linh chiến mã lườm một cái, nói:

- Không đánh nhau, lấy đâu ra bảo vật?

- Từ từ thu thập.

Thiên Kỵ Sĩ tự tin nói:

- Ngươi nhìn ta đi, chưa từng đánh nhau, hiện tại không phải có rất nhiều bảo vật sao? Ta thực sự chính là một thiên tài huyền thoại nha.

…

Thời gian từng chút qua đi, màn đêm kết thúc, ban ngày lại đến,

Nhưng cuộc chiến vẫn tiếp tục như cũ,

Sinh vật Truyền Kỳ có sinh mạng có thể nói là khủng khiếp, nên đại chiến sinh tử sẽ không kết thúc nhanh như vậy.

Giờ phút này, hầu hết nước biển đã bị chôn vùi, mặt biển tựa hồ cũng hạ xuống khoảng chừng vài chục mét,

Mà nước biển màu đen vốn đã bị bao trùm bởi huyết sắc nhàn nhạt, bên trong mấy chục mét nước biển đều đã bị nhiễm đỏ, nhưng nó không phải mùi máu tươi, mà là một mùi thơi hết sức kỳ quái!

Đây là Truyền Kỳ Chi Huyết!

Hung thú bên cạnh trở nên cuồng nhiệt, cúi đầu liếm láp nước biển, như thể huyết dịch trước mắt là trân bảo hiếm thấy vậy.

- Thố, các ngươi không có hứng thú sao?

Trần Thư cũng nhìn thấy một màn này, sờ khế ước linh của mình mà hỏi.

Thố nhìn nước biển phía dưới, kiêu ngạo lắc đầu, bất vi sở động.

Mà hai khế ước linh còn lại của Trần Thư cũng như vậy, nhìn xuống cảnh tượng hỗn loạn ở phía dưới.

Chỉ có Đại Lực dùng bình lấy một chút để nghiên cứu xem có thể làm gì lúc nấu ăn không.

Lúc này, chín con truyền kỳ sinh vậy đều đã bị thương, nhưng chúng nó chiến đấu lại càng kịch liệt hơn.

Vốn dĩ chiến trường được phân thành ba nơi, bây giờ hai nơi đã hợp lại làm một, trở thành đại hỗn chiến!

- Dạ Hoàng, nói thế nào nhỉ?

Trên người Bức Hoàng đầy những vết chém nhìn cực kỳ đáng sợ, nhưng đều bị nó dùng sương độc chế trụ lại,

Nét mặt của ba con Thú Hoàng ngưng trọng, sức chiến đấu của lão Kiều vẫn còn mạnh hơn so với bọn nó,

Cho dù chúng nó đã chiếm được ưu thế không nhỏ, nhưng nếu muốn kết thúc trận chiến, e rằng bản thân phải trả giá một chút.

Chương 1917 - Một bước hắn ta cũng không thể lùi

- Đây là cơ hội duy nhất, không lùi được nữa đâu!

Ánh mắt của Dạ Hoàng tràn đầy sát ý, nhìn về phía sáu con Truyền Kỳ khế ước linh cường đại ở phía trước,

- Dùng kế hoạch thứ hai!

Giây sau đó, ba con Thú Hoàng nhìn xung quanh bốn phía rồi cùng nhau rống lớn.

Trong phút chốc, đám hung thú ở chiến trường bên cạnh đều nhận được mệnh lệnh của Hoàng, dứt khoát chạy về chiến trường trung tâm!

Vẻ mặt của lão Kiều giờ phút này ngưng trọng, trong mắt có chút khó hiểu,

Nhưng giây tiếp theo, thần sắc hắn ta giận dữ, đôi mắt tràn ngập sát ý,

Chỉ thấy ba con Thú Hoàng lại quay đầu chìm vào trong nước biển, đi thẳng đến không gian thông đạo phía dưới!

Hiển nhiên, chúng nó muốn xuống tay với những người còn lại bên trong cứ điểm!

Lão Kiều mang theo sáu con khế ước linh, nháy mắt xông về phía trước, chặn trước ở cửa thông đạo ở Liễu Không Gian trước một bước.

- Ngươi có thể thủ trong bao lâu?

Đôi mắt Dạ Hoàng như mực, hai tay đồng thời tạo giang rộng ra hai bên, ám nguyên tố bắt đầu phun trào khủng khiếp,

Rầm rầm rầm —

Trong phút chốc, chỉ thấy bóng đen hai cánh tay khổng lồ xuất hiện, mạnh mẽ tách cả ngàn mét nước biển, lộ ra một không gian thông đạo bên dưới!

Giây tiếp theo, tam đại Thú Hoàng đồng loạt ra tay, mạnh mẽ đánh về phía sáu con khế ước linh của lão Kiều,

Lão Kiều giờ phút này không dám rời khỏi thông đạo nửa bước, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ công kích của đối phương,

Mà lúc này, chỉ thấy ở phía trên xuất hiện một đại quân hung thú vô cùng đông đảo!

Đó chính là thủ hạ của Tam Đại Thú Hoàng, tất cả đều tập trung về đây, ít nhất cũng có khoảng hơn trăm ngàn hung thú!

Sức mạnh của những con hung thú này vô cùng cường đại, ít nhất cũng là cấp bậc hoàng kim, trong mắt của chúng nó giờ phút này chỉ có lão Kiều đang đứng ở dưới, ánh mắt tràn đầy sát khí lạnh băng!

Một cỗ khí thế ngập trời dần dần ngưng tụ, các loại nguyên tố từ bốn phía dường như trở nên điên cuồng.

- Không ổn rồi… Lão Kiều bị vây lại rồi…

Lúc này, sắc mặt Trần Thư khẽ biến, nháy mắt hiểu được kế hoạch của hung thú.

- Là sao?

Đại Khí cảm thấy khó hiểu, nói:

- Tác dụng của các hung thú còn lại không lớn mà?

Ngay lúc đó, thần sắc của hơn trăm ngàn hung thú hơi động, chúng nó bắt đầu cùng tụ lực kỹ năng hoàn chỉnh nhất,

Mà mục tiêu của chúng nó, chính là lão Kiều ở phía dưới!

Cho dù sinh mạng các Truyền Kỳ cấp có thể quá độ, cho dù các Vương cấp đều sẽ bị bọn chúng miểu sát, nhưng lượng biến vẫn có thể dẫn đến biến chất như cũ,

Hơn trăm ngàn con Hoàng Kim hung thú liên thủ công kích, Truyền Kỳ cũng không dám xem nhẹ!

- …

Giờ phút này, gương mặt lão Kiều ngưng trọng, đồng thời hắn ta cũng ý thức được mục đích của đối phương,

Nếu hắn ta lựa chọn né tránh công kích ở trên không, Tam Đại Thú Hoàng tất nhiên sẽ chặn công kích, nhân cơ hội tiến vào không gian thông đạo, bắt đầu đồ sát những người sống sót của Liên Minh.

Một bước hắn ta cũng không thể lùi!

Gào!

Thạch cự nhân cao mấy chục mét lần nữa biến hóa cao hơn cả ngàn mét, bao trụ lại toàn bộ không gian thông đạo!

Cùng lúc đó,

Những u linh trợ giúp khế ước linh bắt đầu tách ra từng mảng lớn, nhập vào một thể với thạch cự nhân để tăng thêm năng lực phòng ngự cho nó.

Trong phút chốc, hơn trăm ngàn kỹ năng công kích khủng khiếp trút thẳng từ trên xuống!

Chỉ thấy trong không trung tựa như có một vô số ánh sáng trút xuống như thác nước, vô số các kỹ năng công kích như hợp lại thành một, cường độ năng lượng lớn có thể nói như thiên uy!

Một cảnh tượng lộng lẫy như hế, lại tràn ngập nguy hiểm trí mạng!

Hai tay Kiều Na siết chặt, trái tim dường như đập nhanh hơn bình thường, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn chứ không làm gì được.

Trần Thư cũng nuốt một ngụm nước miếng,

Cường độ công kích thế này, cho dù là Truyền Kỳ e rằng cũng không chặn nổi.

Mà giờ phút này, ba con Thú Hoàng còn lại vừa tiếp tục tấn công, đồng thời cũng hết sức chăm chú quan sát,

Nếu như đối phương thật sự để sáu con khế ước linh né tránh, chúng nó tất nhiên sẽ ngay lập tức tiến công.

Cho dù mục tiêu quan trọng nhất vẫn là lão Kiều, nhưng trước hết diệt sạch những người còn sống của Liên Minh, đánh tan tâm tính của đối phương thì cũng được rồi.

Ầm ầm ầm!

Trong chớp mắt, năng lượng như thác đổ rơi xuống, oanh kịch thật mạnh vào thạch cự nhân đã biến lớn kia!

Tiếng oanh kích khủng bố kia vẫn còn quẩn quanh,

Những sinh linh gần đó đều bị đinh tai nhức óc, trong thiên địa chỉ còn lại những âm thanh oanh kích này.

Ánh sáng chói mắt chiếu ra từ bốn phía, ánh sáng mặt trời buổi sáng sớm trở nên ảm đạm hẳn, rõ ràng là ban ngày nhưng lại chẳng khác nào là đêm tối,

Chỉ va chạm một chút nhưng không gian đã xuất hiện vết nứt, nó đã không thể chịu nổi cường độ khủng khiếp thế này nữa,

Ngay sau đó bên ngoài nước biển cả ngàn mét bị bốc hơi, phảng phất chỉ còn lại một khoảng đất trống không, bất luận sinh vật nào ở đó đều bị hủy diệt không còn lại gì.

Thời gian từng chút trôi qua,

Năng lượng như thác nước kia vẫn rơi xuống như cũ, cường độ vẫn không có gì thay đổi, cũng không xảy ra biến hóa gì.

Kiều Na cơ hồ siết trầy hết cả tay, cảnh tượng trước mắt này khiến nàng ta thật sự hít thở không thông.

Chương 1918 - Thanh Sơn của ta đều ở sau lưng

- Haiz…

Trần Thư yên lặng không nói gì nhưng không khỏi vì lão Kiều mà thở dài một hơi.

Nếu là bình thường, dưới Truyền Kỳ đều là giun dế, loại cường độ công kích này căn bản không là gì với hắn ta,

Nhưng bây giờ hắn ta đang phải bảo vệ người ở phía dưới, căn bản không lui được!

Cuối cùng,

Năng lượng khủng khiếp như "thác nước" kia cũng giảm dần, cuối cùng cũng hết và kết thúc bằng một kích vô cùng khủng khiếp,

Mà ở phía dưới, bức tường màu xám kiên cố không thể phá vỡ cuối cùng cũng xuất hiện một cái khe, hơn nữa bên trong khe còn xuất hiện dòng máu đỏ tươi…

Một con Truyền Kỳ khế ước linh… Bị thương rồi.

Lão Kiều sờ sờ tường thành bị phá, vẻ mặt đau lòng không thôi,

- Không hổ là phòng ngự của thần thạch cự nhân!

Dạ Hoàng cười lạnh nói:

- Nhưng ngươi chỉ có thể chịu đựng được bao nhiêu lần nữa chứ?

Giờ phút này, trăm ngàn hung thú ở trên không đã lùi ra, chờ đợi cho lần tiếp theo,

Trong mắt lão Kiều tràn ngập quyết đoán, lập tức phái ra Hỏa Diễm Cự Mãng,

Gào!

Cự mãng phóng lên cao, bức đàn hung thú kia phải rút lui, khí thế như muốn oanh sát toàn bộ!

Nếu lại làm lần nữa, hắn ta tất nhiên sẽ không chịu được.

Nhưng Tam Đại Thú Hoàng cũng đồng loạt ra tay, không cho cự mãng cơ hội, cưỡng ép nó quay trở lại.

Lão Kiều vốn đang ở thế yếu, tất nhiên không thể thay đổi vị trí của chiến trường,

Mà theo đại chiến, căn nguyên ẩn giấu trên người khế ước linh nếu bị thương sẽ bị dẫn động, tình trạng của bản thân sẽ từ từ giảm xuống, bị Tam Đại Thú Hoàng từng bước áp chế.

Nhưng chúng nó cũng không nóng lòng muốn liều mạng, mà chờ đợi hồi chiêu kỹ năng của thủ hạ,

Dù có muốn hủy diệt Tự Do Liên Minh, nhưng chúng nó cũng không muốn bản thân bị thương vong, đây chính là lựa chọn ổn thỏa nhất.

Thời gian chậm rãi trôi qua,

Kỹ năng của hơn trăm ngàn con Hoàng Kim hung thú lần nữa kết thúc hồi chiêu, lại đến chiến trường trên không của Truyền Kỳ.

Lại là chiêu thức cũ!

Năng lượng trút xuống như thác đổ, trút thẳng xuống Truyền Kỳ khế ước linh!

Nhưng lần này, lão Kiều không ngồi chờ chết mà lựa chọn chủ động xuất kích!

Trong tay Hoàng Kim Thiên Sứ cầm trường kiếm trong tay, hào quang trên mình rực rỡ, xuất một kiếm mạnh mẽ chém thẳng lên phía trên!

Ầm!

Một kích này, "thác nước" đã bị chặt đứt, xuất hiện xu thế bị chia cắt,

Nhưng chỉ trong chớp mắt, lại có vô số kỹ năng bù đắp vào, bao trùm lại kiếm khí màu vàng óng, giữa hai bên liền xuất hiện va chạm năng lượng!

Một Hoàng Kim kỹ năng không lay động được công kích của Truyền Kỳ, nhưng một trăm cái, một ngàn cái thậm chí là trăm ngàn cái thì sẽ thế nào?

Số lượng hung thú chỉ có hơn trăm ngàn, nhưng là sinh vật cấp bậc Hoàng Kim, không thể nào chỉ có kỹ năng như thế,

Năng lượng như thác nước trước mắt này, ít nhất cũng phải được hơn trăm triệu kỹ năng tạo thành, đã có thể uy hiếp đến Truyền Kỳ!

Chỉ trong nháy mắt, Hoàng Kim kiếm khí của Thiên Sứ đã bị mạnh mẽ chôn vùi, căn bản không thể căn trở được nổi một kích!

Rầm rầm!

Giờ phút này, "năng lượng" thác nước trút xuống, ầm ầm rơi xuống trên người của thạch cự nhân.

Nhưng không giống với lần trước, chỉ thấy khe nứt trên bức tường mà thạch cự nhân biến ảo thành trong nháy mắt trào ra dòng máu tươi như sông, chói mắt đến cực điểm!

Cùng lúc đó,

Tam Đại Thú Hoàng không xem kịch nữa, mà không ngừng phóng ra kỹ năng cường đại, không cho phép lão Kiều rảnh tay xử lý năng lượng "thác nước" trên không kia.

Điều này cũng có nghĩa là sáu con khế ước linh của lão Kiều, nất định phải chặn được năng lượng công kích của trăm ngàn con Hoàng Thú và Tam Đại Thú Hoàng!

- Lão tổ tông…

Kiều Na lo lắng đến cực điểm, đôi mắt đã ngân ngấn nước, nhưng nàng ta bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Rầm rầm rầm —

Theo tiếng rầm rầm liên tục không ngừng, máu trên tường thành cũng trào ra càng nhiều thêm, đặc biệt ghê người!

Mà "năng lượng" thác nước kia giống như vô tân vậy, cứ mãi không chấm dứt,

Cuối cùng, lại một vòng kỹ năng chấm dứt,

Giờ phút này, toàn thân thần thạch cự nhân đã đầy máu tươi, hơi thở cũng giảm xuống không ít,

Gương mặt lão Kiều ngưng trọng đến cực điểm, nhưng cho dù thế nào cũng không có cách để phá vỡ thế cục,

Rầm rầm rầm!

Tam Đại Thu Hoàng không cho hắn ta một chút thời gian để nghỉ ngơi, lần thứ hai triển khai thế công cuồng bạo, như thể

muốn mài chết hắn ta ở ngay tại chỗ này!

Thời gian dần dần trôi qua,

Năng lượng thác đổ một lần nữa lại đến…

- Trần Bì, có thể cứu lão tổ tông được không…

Hai mắt Kiều Na ngập nước, trong mắt đầy sự bất lực, sớm biết thế này lúc đầu đã không thèm thế giới thiên tài hăng hái kia.

- Haiz…

Trần Thư lắc đầu, người cần cứu không phải lão Kiều, mà là những người còn sống của Liên Minh ở dị không gian kia,

Dựa vào năng lực của hắn, không thể di chuyển nhiều người như vậy.

Nhưng hắn cũng không thể ngồi yên chờ chết mà sẽ tay tay, hắn bay thẳng đến đàn hung thú ở thiên không kia,

Hiện giờ hơn trăm triệu Hoàng Kim hung thú đang liên thủ tấn công, đã ảnh hưởng đến nhân tố trọng yếu của cuộc chiến,

Hắn muốn thử ngăn cản,

Nhưng dường như khi hắn vừa mới đến gần, có khoảng mười con Vương Cấp lãnh chúa đã để mắt đến hắn, không ngừng tiến hành truy sát,

Chương 1919 - Thanh Sơn của ta đều ở sau lưng (2)

Mục đích của bọn chúng không phải là giết Trần Thư, mà là ngăn cản hắn hành động,

Trong lúc nhất thời, khế ước linh của Trần Thư khó có thể phát huy được tác dụng gì lớn, chỉ có thể bất đắc dĩ rời khỏi chiến trường.

Hơn mười con Vương Cấp lãnh chúa trải ra bốn phía, cảnh giác nhìn chằm chằm Trần Thư,

Mà giờ phút này, hơn trăm ngàn con hung thú lần nữa ngưng kết, đồng loạt phun ra kỹ năng, lại một thác nước năng lượng nữa được hình thành,

- Vù vù

Hai con ngươi của Không Gian Thố, bày ra một không gian thông đạo, muốn cưỡng ép di chuyển những công kích khủng bố này,

Nhưng chỉ trong chớp mắt, thông đạo đã ầm ầm vỡ tan, căn bản không thể tiếp nhận được loại cường độ năng lương như thế này được.

Cho dù không gian thông đạo là một kỹ năng vừa công vừa thủ, nhưng cũng có sơ hở, không có khả năng dời đi công kích quá mạnh mẽ.

- Haiz…

Trần Thư bất đắc dĩ thở dài, sức mạnh của hắn không ảnh hưởng được đến chiến cuộc trước mắt,

Nói thật, tình huống như bây giờ, ngoại trừ Truyền Kỳ, những sinh linh khác đều bé nhỏ đến cực điểm,

Trừ phi hắn có thể triệu hồi ra hơn trăm ngàn Hoàng Kim hung thú đến…

Giờ phút này, lại một đợt năng lượng thác đổ trút xuống phía dưới!

Lão Kiều không thể để thần thạch cự nhân chống lại được nữa, chỉ thấy Hoàng Kim Thiên Sứ đi đến nơi cao nhất, trường kiếm trong tay không ngừng vẩy ra,

Nhưng nó chỉ có thể làm suy yếu cường độ năng lượng thác đổ, nhưng không thể chôn vùi được nó,

Cùng lúc đó, bởi vì sự né tránh của nó, công kích của Dạ Hoàng cũng đã đánh thẳng lên người, chiến giáp trên người nháy mắt xuất hiện một vết rách,

Hoặc là chống lại công kích của Tam Đại Thú Hoàng, hoặc là chống lại công kích của năng lượng thác đổ,

Lão Kiều không có lựa chọn thứ ba.

Chiến thuật của Tam Đại Thú Hoàng rất đơn giản, nhưng cũng vô cùng hữu hiệu,

Vốn lão Kiều đang ở trong hoàn cảnh không tốt còn bị thương, hơi thở sáu con Truyền Kỳ khế ước linh không ngừng giảm xuống,

Thời gian lại từng chút trôi qua,

Khi màn đêm lần nữa buông xuống, đại chiến mà cả thế gian đều đang chú ý đến vẫn tiếp diễn như cũ,

Lúc này, tinh thần của lão Kiều dường như chết lặng, như muốn tiếp nhận kết cục này,

Toàn thân sáu con khế ước linh bên cạnh hắn ta đều chằn chịt vết thương, khí thế suy bại, sức chiến đấu không còn đủ năm phần, chủ yếu chỉ hoạt động theo bản năng.

Cuộc chiến này, từng bước biến thành chó cùng rứt giậu…

- Lão Kiều, từ bỏ đi.

Giờ phút này, Trần Thư thở dài, mở miệng nói:

- Chúng ta liên thủ, bảo trụ vài trăm người cũng không thành vấn đề.

Lão Kiều dường như nghe được lời nói của hắn, bình tĩnh lắc đầu.

- Cần gì phải vậy chứ, lưu được núi xanh không lo không có củi đốt.

Trần Thư thì thào tự nói, trong mắt có chút khó hiểu,

Hắn có thể hiểu được lão Kiều quyết tâm chiến đấu vì Liên Minh,

Nhưng chủ yếu là,

Bây giờ lão Kiều lưu lại, kết quả vẫn không có gì thay đổi,

Hắn thấy, thời điểm biết rõ mình không thể làm được, cứ quyết đoán buông bỏ mới là hành động thông minh…

Giờ phút này, lão Kiều quay đầu nhìn Trần Thư, cười lớn nói:

- Trần lão đệ, Thanh Sơn của ngươi chính là bản thân ngươi, nhưng Thanh Sơn của ta ở ngay sau lưng, không lui được nữa rồi.

- Lão tông chủ…

Kiều Na lấy tay che miệng, đôi mắt ngấn nước, trong lòng tràn ngập bi thương,

Nàng ta đã dự liệu được chuyện gì đó…

Giờ phút này, nàng ta và Trần Thư liếc nhau một cái, đồng thời thở dài,

Bọn họ đều hiểu được, lão Kiều hôm nay đi không được…

- Lão Quỷ, ngươi sắp phải chết rồi!

Trong mắt Tam Đại Thú Hoàng lộ vẻ kích động, chỉ cần có thể giết chết, Tự Do Liên Minh sẽ lại bị uy hiếp,

Hơn nữa nếu có thể lấy một hai thi thể của Truyền Kỳ, đây chính là đại bổ vật chân chính, là thiên tài địa bạo siêu cấp!

Nhưng hưng phấn thì hưng phấn, chúng nó cũng không thể thả lỏng cảnh giác, một chút cơ hội cũng sẽ không cho đối phương.

Rầm rầm rầm!

Cuộc chiến lại lần nữa tiếp diễn, sinh mệnh lực của sáu con kế ước linh của lão kiều lại không ngừng bị tiêu hao,

Cuộc chiến trên biển vẫn diễn ra kịch liệt như cũ,

Trạng thái của khế ước linh liên tục trượt dốc, vết thương trên người không ngừng tăng lên, nước biển bị nhiễm máu đỏ tươi một mảnh,

Từ xa nhìn lại, trong vòng khoảng ngàn mét, đã hóa thành vũng máu.

- Lão tổ tông!

Giờ phút này, thần sắc Kiều Na trở nên hung ác, dứt khoát triệu hồi khế ước linh, đang lúc muốn xông lên phía trước,

Ầm!

Trần Thư đánh ra một quyền khiến nàng ta ngất đi, vứt lại con thỏ trên người, tránh cho nàng ta có hành vi kích động gì đó.

Lão Kiều tựa hồ cũng phát hiện ra, ánh mắt mang theo cảm kích liếc nhìn Trần Thư một cái.

Đại chiến song phương còn đang tiếp tục,

Cho dù thương thế khế ước linh của lão Kiều vẫn tăng lên, nhưng vẫn cuồng bạo phản kích như cũ, ý muốn cắn một ngụm huyết thịt của địch nhân.

Đối mặt với sự phản công kịch liệt của hắn ta, Tam Đại Thú Hoàng cũng không dễ chịu, xuất hiện đủ loại thương tổn.

- Haiz…

Trần Thư lại thở dài, đồng thời, nét mặt của hắn lại hiện lên chút khác thường, ánh mắt nhìn về phía trên không.

Giờ phút này, bầu trời vẫn mưa lớn như cũ, ánh trăng đã bị mây đen che khuất từ lâu,

Nhưng chỉ nhìn thấy khoảng không đại lục của Liên Minh Tự Do, vòng tử nguyệt vẫn treo cao như cũ, có vẻ quỷ dị đến cực điểm!

Chương 1920 - Màn cảm ơn long trọng nhất

Tử nguyệt giống như con ngươi, cứ nhìn chăm chú vào trận chiến ở phía dưới này, tựa hồ như khán giả đang xem kịch vui.

- Nó dường như sống lại?

Ánh mắt Trần Thư nao nao, rõ ràng đã nhận ra ác ý đến từ tử nguyệt.

Nhưng bởi vì đại chiến Truyền Kỳ phía dưới, tử nguyệt không đích thân hạ tràng, mà chỉ ở đó bất động, yên lặng chờ đợi gì đó.

Giờ phút này, bên trong tử nguyệt, cấm vụ đại hung đã khôi phục thần trí, đang nhìn xuống đại chiến thế giới,

Ánh mắt nó như trêu tức, thì thào tự nói:

- Nhân loại, mau khai mở sát chiêu của ngươi… Bản Hoàng đã không thể chờ đợi…

Sau đó, ánh mắt của nó là xoay một cái, nhìn về phía Tam Đại Thú Hoàng, trong mắt mang theo ý trêu tức càng sâu, cười nói:

- Hoàng Giả của tân sinh đại mà lại ngu xuẩn đến mức này, một cái kỹ xảo nhỏ bé của chúng nó mà phải liều mạng như vậy, thật là trẻ con, không biết nhân loại Truyền Kỳ…

- Giết đi! Giết đi!

Bên trong tử nguyệt, ánh mắt nó lộ vẻ chờ mong, nhưng là kẻ đứng sau chỉ huy tất cả những chuyện này.

Thời gian từng chút qua đi,

Bóng đêm dày đặc thật lâu vẫn không tiêu tan, dĩ nhiên đã đến thời điểm hắc ám nhất của đêm tối,

Nhưng nó cũng có nghĩa là, bình minh sắp đến rồi…

- Hết mưa rồi…

Trần Thư vươn tay phải, giật mình gian nan ngẩng đầu, ẩn ẩn hiểu ra cuộc chiến này phải kết thúc rồi.

Thời khắc này, ánh mắt lão Kiều nặng nề, hai tay vuốt ve vết thương chồng chất của mỗi khế ước linh, như là đang đối xử với con mình vậy,

Chúng nó đã mệt bở hơi tai, nhưng vẫn như cũ chắn ở phía trước lão Kiều,

Dường như ý thức được gì đó, trong mắt chúng nó lại xuất hiện một chút không nỡ, đều vô cùng thân thiết cọ cọ lão Kiều.

- Ngàn năm… Nên kết thúc rồi…

Lão Kiều thì thào, nói:

- Nhưng trước mắt, chúng ta cần có một lời chào cảm ơn trạng trọng nhất chứ nhỉ…

- Lão Quỷ, sắp chết đến nơi còn giả thần giả quỷ!

Bức Hoàng hét to một tiếng, trong mắt tràn ngập vẻ đùa cợt,

Nhưng nói tới nói lui, thân hình nó cũng không tự chủ được mà rút lui hơn trăm mét, torng lòng tựa hồ đã nhận ra có gì đó không ổn,

Hai Thú Hoàng khác cũng như thế, kéo một khoảng cách thật xa,

Gào!

Trăm ngàn con Hoàng Kim hung thú ở trên không cũng không có đường lui, chỉ có thể bị bắt nhận lệnh của Hoàng, đi đến trước nhất.

- Liên Minh đã nhường cho các ngươi, nhưng các ngươi lại muốn đuổi cùng giết tuyệt.

Ánh mắt lão Kiều nhìn về phía Tam Đại Thú Hoàng, bình tĩnh nói:

- Nếu ta đã không có cơ hội, vậy đám các ngươi cũng không có!

Gào!

Giờ phút này, các nhân hình khế ước linh của u linh bao quanh thân thể lão Kiều, tràn đầy tiếc nuối và không nỡ,

- Đi đi… Đến đó trước chờ ta…

Lão Kiều mỉm cười, lần nữa sờ sờ đỉnh đầu các khế ước linh một chút,

Giây tiếp theo, sinh mệnh lực của nó tiêu tán, xen vào thực thể và thân thể hư vô đều theo đó mà sụp đổ, hóa thành từng hạt bạch quang,

Ánh sáng hừng hực, nháy mắt phá vỡ bóng đêm đen tối, thậm chí khiến người ta có cảm giác bình minh đang đến.

- Ha!

Hoàng Kim Thiên Sứ quát lên một tiếng, trường kiếm trong tay bỗng hóa thành một trường cung màu vàng!

Vù vù vù vù!

Khế ước linh biến thành bạch quang dung nhập vào trường cung, nháy mắt liền giao linh hồn cho hắn ta, hóa thành một cấm kỵ thần khí vô cùng khủng khiếp!

- Thật mạnh…

Đồng tử Trần Thư co rụt lại, đôi mắt đau đớn đến cực điểm, căn bản là không thể nhìn thẳng vào ánh sáng màu vàng của trường cung!

Một con Truyền Kỳ khế ước linh hiến tế than mình mà sinh ra vũ khí, sức mạnh khủng khiếp như thế khó có thể tưởng tượng ra được!

Cùng lúc đó,

Thần sắc của Tam Đại Thú Hoàng đều đại biến, trường cung trong tay Thiên Sứ khiến chúng nó cảm nhận đượng sinh mệnh của mình đang gặp nguy hiểm,

Chúng nó căn bản chưa từng đại chiến sinh tử với Truyền Kỳ Ngự Thú Sư, căn bản không thể nghĩ đến, đối phương đến lúc này rồi, mà còn có thể có sát chiêu nghịch chuyển thế cục như vậy!

- Gào —

Giờ phút này, Hỏa Diễm Cự Mãng đi tới bên cạnh lão Kiều, dùng đuôi của nó thân mật cọ lấy hắn ta, hai mắt dĩ nhiên đã ngấn nước.

- Tiểu Hỏa, chờ ta… Ta sẽ theo ngay thôi…

Lão Kiều sờ sờ đầu ta, trong mắt tràn đầy vẻ sủng nịch.

Giây tiếp theo, thân hình của cự mãng chợt sụp đổ, hơi thở sinh mệnh tiêu tán không thấy đâu, chỉ để lại một ngọn lửa không thể nhìn thẳng!

- Lại một con Truyền Kỳ không có…

Xa xa, Trần Thu nuốt một ngụm nước miếng, trong mắt không che được vẻ kinh hãi, không ngờ lão Kiều lại trở nên điên cuồng đến như vậy.

Ngọn lửa xuy xuy thiêu đốt, sau đó giống như có linh tính, lập tức biến hóa thành một ngọn tên lửa!

Vút —

Tên lửa giống như biết thuấn di, xuất hiện ở ngay trường cung, một lực uy áp khủng khiếp đột nhiên được đẩy ra!

Trên không mấy trăm ngàn con Hoàng Kim hung thú cứng ngắt tại chỗ, muốn động cũng không thể động, giống như cá nằm trên thớt, chỉ có thể được người ta mổ xẻ.

Mà Tam Đại Thú Hoàng càng thêm kinh hãi, cảm giác sợ chết giống như thủy triều không ngừng chiếm lấy bọn nó,

Chúng nó giờ phút này, không còn quan tâm đến gì nữa, chỉ muốn bỏ chạy về lãnh địa của mình mà thôi,

Nhưng trường cung tràn ngập uy áp, cũng ảnh hưởng rất lớn đến bọn chúng,

Chương 1921 - Nhất tiễn chi uy

Tuy không đến mức bất động tại chỗ, nhưng tốc độ của chúng bị giảm xuống rất nhiều lần, nhưng là sa vào vũng bùn vậy.

Anh mắt lão Kiều nhìn Dạ Hoàng, vẫn bình tĩnh đến cực điểm, nhưng lại khiến tinh thần người ta run rẩy không thôi.

- Một tiễn, giết!

Ầm!

Nhất thời đôi mặt kim sắc Thiên Sứ hừng hực, ánh sáng chói mắt chiếu khắp người, khí thế lên tới đỉnh cao, thậm chí gần như vượt qua truyền kỳ!

Nhưng cái giá phải trả rất lớn, sinh mệnh lực của nó đang nhanh chóng thiêu đốt…

Một khi ánh sáng trên người mờ nhạt có ý nghĩa là nó cũng vẫn lạc…

Nếu bản thân không bốc cháy, kim sắc Thiên Sứ không thể kéo thay thần khí cấm kỵ trong tay xuống được!

Lúc đó trường cung bị Thiên Sứ cưỡng ép kéo thành trăng tròn, một luồng sát ý ngập trời khiến thiên địa dường như đều ngưng trọng lại..

- Xong rồi…

Đồng tử Dạ Hoàng có rụt lại, trong lòng lập tức biết trước cái chết của mình!

Một tiễn này nó không chống đỡ được!

Vù!

Gần như trong phút chốc, mũi tên hỏa diễm biến mất không thấy đâu giống như trốn vào hư không.

Trong lòng Dạ Hoàng nghẹt thở, nhắm hai mắt lại.

Nhưng thời gian trôi qua, nó không phát giác được sự khác thường nào hơn nữa cảm giác vẫn còn đó.

- Ta còn sống sao?

Lúc nó không hiểu gì thiên khung đột nhiên truyền đến một tiếng la hét khiến người ta sợ hãi, dường như đối phương đang trải qua nỗi đau khổ lớn nhất thế gian.

- Hử?!

Tam đại Thú Hoàng cùng ngẩng đầu, nhìn phía Tử Nguyệt… trên bầu trời!

Chỉ thấy lúc này Tử Nguyệt đã bị hỏa diễm bao trùm, xuất hiện trong đống đổ nát.

Ngay lập tức Tử Nguyệt từ thiên khung rơi xuống phía dưới, kèm theo từng trận tiếng gào thét khiến người ta run sợ.

- Lão Quỷ! Ngươi đáng chết!!

Tử Nguyệt đại hung gào thét, lượng lớn sinh mệnh lực bị cưỡng chế phóng ra, đau khổ khiến nó đánh mất lý trí.

Cho dù là nó hay tam đại Thú Hoàng đều không nghĩ tới, mũi tên thứ nhất của lão Kiều sẽ nhắm vào Tử Nguyệt đại hung trên không!

Lão Kiều coi thường Tử Nguyệt, nhìn Trần Thư ở phía xa, giọng nói như chuông đồng:

- Trần lão đệ, chiêu này lén học của ngươi đó, thấy sao?

Trần Thư giật mình, yên lặng cười một tiếng, đáp lại nói:

- Đã có mấy phần phong thái của ta rồi!

- Ha ha!

Lão Kiều cười to một tiếng, trên mặt rất sảng khoái.

Ầm!

Lúc ày, Tử Nguyệt rơi vào đại lục của Liên Minh Tự Do, nhưng đại hung không lựa chọn trả thù, mà là trốn chạy, không thấy bóng dáng.

- Không hổ là đại hung cổ xưa…

Ánh mắt lão Kiều thâm sâu, âm thầm thở dài, biết được đối phương chỉ trọng thương, không vẫn lạc.

Muốn truy sát đối phương, trừ phi phải bắn ra mũi tên thứ hai!

- Thôi, không chết cũng phải lột một lớp da.

Lão Kiều lắc đầu, không lựa chọn chém giết Tử Nguyệt đại hung, bởi vì tử địhc của hắn ta còn quan trọng hơn!

Lúc này, ánh mắt của hắn ta nhìn tam đại Thú Hoàng, bình tĩnh nói:

- Đến lượt các ngươi lên đường!

- …

Tam đại Thú Hoàng kích động vùng vẫy, trong mắt thậm chí xuất hiện một chút cầu xin.

Bọn chúng cao cao tại thượng, chia nhau thống trị thiên hạ, là sự tồn tại cao nhất trong chuỗi thức ăn, nhưng đối mặt với tử vong cũng sẽ sợ hãi…

- Grào!

Lúc này, cự sư vàng rực gầm thét một tiếng, không nỡ dùng đầu cọ vào cánh tay lão Kiều, như một con mèo ngoan ngoãn vậy..

- Nhiều năm như vậy, vất vả rồi…

Lão Kiều sờ lên đầu Cự sư, khuôn mặt hiền lành.

Một giây sau, hai con ngươi của Cự sư hừng hực, thân thể đột nhiên sụp đổ, hóa thành một tia kim quang chói mắt, không do dự dâng hiến bản thân.

Một cán mũi tên màu vàng óng ánh xuất hiện, hợp nhất với dây cung!

Cơ hội giết lần nữa xuất hiện, thiên địa gian hình như đều ngưng trọng lại.

- Phòng ngự của ngươi mạnh nhất, một tiễn này tặng ngươi!

Ánh mắt lão Kiều nhìn âm lôi thú hoàng ba đầu sáu tay, giọng nói bình tĩnh giống như đang giết lợn giết chó vậy.

- Đừngg…

Con ngươi âm lôi thú hoàng co rụt lại, nhìn thẳng mũi tên màu vàng, linh hồn dường như cũng muốn bị lôi ra.

Ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ mạnh, trên trán âm lôi thú hoàng đột nhiên bị trường tiễn xuyên thủng, phòng ngự trên người lôi

đình như tấm giấy, không chút tác dụng.

- Cứu… Cứu ta?!

Vẻ mặt âm lôi thú hoàng đau khổ, trường tiễn trên trán kêu rên còn trên người tên bốc lên từng trận kim quang, hóa thành một sư tử nhỏ, xông vào trong cơ thể nó, tùy ý hủy diệt sinh mệnh của nó.

Trong mắt của nó tràn ngập căm hận và sợ hãi, nhưng rất bất lực và chỉ có thể trơ mắt chờ đợi cái chết.

Trong nháy mắt, sinh mệnh của một con Thú Hoàng đã bị hủy diệt tận cùng, hóa thành một cái xác.

Ầm ——

Chỉ thấy một đạo hắc sắc lôi đình xuất hiện, hủy diệt thi thể của nó, không để lại chút dấu tích.

Cho dù chết nó cũng không muốn thân xác biến thành tài nguyên cho những kẻ còn lại, đây là danh dự của truyền kỳ !

Lão Kiều cũng không quan tâm, chỉ cần có thể chém giết đối phương là được.

Lúc này, Thạch Cự Nhân cả người toàn là máu đi đến bên cạnh lão Kiều, nó nửa quỳ, trong mắt tràn đầy vẻ không nỡ.

- Vất vả rồi…

Lão Kiều khẽ vuốt vết thương trên người thạch cự nhân, hơi đau lòng nói:

- Cảm ơn ngươi mấy năm nay đã thay ta gánh vác tổn thương.

Grào!

Thạch cự nhân nhắm hai mắt lại, thân thể sụp đổ, hóa thành một cây trường tiễn màu xám, giống như được chế tạo từ thạch đầu vậy.

Chương 1922 - Truyền kỳ một đời kết thúc tại đây

Phút chốc cơ hội giết lại xuất hiện!

Hai con Thú Hoàng còn lại dường như bị dọa sợ mất mật, miệng không ngừng gào thét.

Lúc này, bọn nó đã sớm hối hận, nếu không đuổi tận giết tận, có lẽ bọn chúng sẽ không sao.

Dạ Hoàng cũng ý thức được, bản thân trúng mưu kế của tử nguyệt đại hung!

Vốn cho rằng đây là cơ hội lớn một lần hành động tiêu diệt đại địch, kết quả lại khiến bản thân bước lên con đường hủy diệt…

Ngữ khí Lão Kiều bình thản nói:

- Kỹ năng bảo mệnh của ngươi nhiều nhất, một tiễn này tặng cho ngươi!

- Á!

Hai con ngươi Thiên Sứ kim sắc hừng hực, sinh mệnh lực vẫn kịch liệt thiêu đốt.

Giờ phút đó nó lại lần nữa kéo trường cung ra, trên dây trường tiễn màu xám bắn mạnh ra!

- Ta không thể chết! Ta không thể chết!

Hai cánh huyết sắc của Dạ Hoàng phe phẩy, hai con ngươi đen như mực, đang muốn phóng thích kỹ năng bảo mệnh.

Nhưng giờ phút đó, thân thể nó vốn trực tiếp hóa thành Ám ảnh lại bị hóa thạch, toàn bộ kỹ năng trên người đều mất hiệu lực, bản thân trừ ý thức thì không còn kỹ năng nào nữa!

Sau khi hóa thạch nó đã lâm vào sự khống chế tuyệt đối, chỉ có thể trơ mắt nhìn thạch tiễn lao đến!

Ầm!

Một âm thanh kịch liệt vang vọng, thạch tiễn xuyên thủng đầu, nhanh chóng tước đi sinh mệnh của nó!

Trong nháy mắt, Dạ Hoàng hóa thành một pho thạch tượng, khí tức sinh mệnh trên người đã biến mất.

Ầm!

Lúc này, thân thể của nó xuất hiện vết nứt, sau đó là âm thanh vỡ đó, hóa thành bụi, biến mất trên thế gian…

Lại một con Thú Hoàng tung hoành thiên hạ vẫn lạc!

Lúc này, thân thể Bức Hoàng run rẩy, trơ mắt nhìn hai con đồng cấp bị cường giả chém giết, nó phải chịu sự tra tấn tinh thần lớn nhất.

- Đừng giết ta… Ta với người đó giao tình tốt!

Bức Hoàng hét lớn dường như lý trí bị nỗi sợ hãi chiếm lấy, chỉ muốn sống sót.

- Hử?

Lão Kiều giật mình, nhìn Trần Thư ở phía xa.

- Giao tình tốt?

Trần Thư cũng ngớ cả người, ngươi dám nói thật à?

- Lão Kiều, động thủ đi…

- Đừng mà sau này ta mỗi ngày sẽ để ngươi nổ nhà ta, xin ngươi hay tha cho ta…

- …

Vẻ mặt Trần Thư khẽ giật mình ngươi thần kinh bất thường rồi sao?

- Thú Hoàng cũng biết sợ à…

Lúc này, lão Kiều không chút do dự, kim sắc Thiên Sứ và trường cung trong tay nó quang mang đã mờ nhạt đi, không thể chậm trễ nữa.

Grào!

Truyền kỳ lôi thú đi tới bên cạnh lão Kiều, cọ cọ vào đầu của hắn, nói gì đó bên tai hắn ta.

Trong mắt Lão Kiều suy tư say đó gật gật đầu.

- Tiểu tử…

Ánh mắt truyền kỳ lôi thú trái lại nhìn phía Trần Thư nói:

- Vừa gặp mặt đã dám coi thường ta, cho ngươi một bài học!

Ngay sau đó, một viên lôi cầu xuất hiện, bỗng đánh úp về phía Trần Thư.

- Mẹ nó!

Cơ thể Trần Thư kinh động chưa kịp có phản ứng gì.

Mà Thỏ Không Gian bên cạnh cũng không hề bị lay động, cứ làm như không thấy…

Rầm rầm rầm!

Cơ thể Trần Thư co quắp, cả người giống như bị điện giật tê người…

Bỗng nhiên lôi điện biến mất, đầu tóc hắn đã dựng thẳng, trên mặt cũng có dấu tích bị điện giật.

- Có cần phải thù dai thế không…

Trần Thư khôi phục rồi lẩm bẩm:

- Nhưng hình như vẫn khá thoải mái nhỉ…

Hắn hoạt động cơ thể một lát, vậy mà có cảm giác thoải mái…

Sau đó lôi đình trào ra từ người hắn, phút chốc không tràn vào trong cơ thể của Husk.

- Hú hú!

Husky bị lôi đình đánh trúng, thân thể cũng nằm rạp xuống, nhưng lôi nguyên tố trong người cũng không ngừng tăng vọt…

- Tặng cho ta ư…

Trần Thư cũng cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc lôi thú nhìn phía trước.

Grào!

Lôi thú thấp giọng gào thét một tiếng, cơ thể đột nhiên sụp đổ, sinh mệnh lực tiêu tán, hóa thành một đạo lôi đình chói mắt.

Một mũi tên lôi đình rạng rỡ phát sáng xuất hiện, khiến cả thiên địa đều rung động cơ hội giết chết lại tái hiện lần nữa!

- Ta không thể chết…

Trong mắt Bức Hoàng tràn đầy khát vọng sinh sống, cơ thể cao lớn đột nhiên phân liệt ra hóa thành vô số tiểu Biên bức.

Nhưng chúng vẫn bị ép ở chỗ cũ, không động đậy được.

Ánh mắt Lão Kiều bình thản nói:

- Nên lên đường thôi!

Kím sắc Thiên Sứ lần nữa kéo trường cung ra, mũi tên lôi đình phá vỡ không gian!

Vù!

Chỉ thấy mũi tên bỗng xuyên một con tiểu Biên bức, nháy mắt miểu sát nó!

Sau đó, trên đó lôi đình tràn ngập, bắn trúng một con Tiểu Biên Bức khác, nháy mắt bị miểu sát!

Rầm rầm rầm ——

Lôi đình nhanh chóng bắn ra, tựa như phác hoạ một bức tinh đồ chói mắt.

Mỗi một con Biên Bức đều bị giết chết ngay tại chỗ.

Không bao lâu.

Sinh mệnh khí tức của Bức Hoàng không ngừng hạ xuống, cuối cùng lần nữa hóa thành một cơ thể cao lớn.

Nhưng nó của lúc này hai mắt rã rời, như hấp hối.

Lôi đình ầm ầm, tiêu diệt cơ hội sống!

Còn lúc này, lôi đình vẫn không biến mất, tràn ra bốn phía, tựa như lôi thú đang gầm thét, nhưng cuối cùng vẫn tiêu hao lực lượng biến mất trên thế gian.

Ầm!

Cơ thể to lớn của Bức Hoàng tàn tạ rơi trên mặt biển, đã một cái xác rồi.

Đúng lúc này, trời tờ mờ sáng rồi, tia sáng hi vọng lại lần nữa chiếu xuống đại địa…

- Kết thúc rồi sao…

Lão Kiều yên lặng có một chút bi thương hỏi.

Năm con truyền kỳ khế ước linh nhiều năm làm bạn với hắn ta vẫn lạc, còn duy nhất Kim sắc Thiên Sứ cũng đi tới điểm cuối cùng của sinh mệnh.

Chương 1923 - Cảnh tượng chấn động toàn cầu

Cơ thể của nó đã không còn kim sắc quang mang nữa, hai con ngươi mờ nhạt không có chút quang mang, cơ thể cũng lung lay sắp đổ.

Ngay lúc này.

Kim sắc Thiên Sứ ngẩng đầu nhìn một cái, nhìn trên không có hơn mấy trăm ngàn con hung thú.

Nó không chút do dự, cầm lấy trường cung, bên trên có quang mang hừng hực lóe lên một cái rồi biến mất.

Grào grào grào!

Vẻ mặt vô số hung thú sợ hãi, tan tác như chim muông, không dám ở lại chỗ cũ một giây nào.

Thiên Sứ trường cung trong tay biến mất, nó đã không sức mạnh bắn ra một tiễn nữa, nhưng hung thú thấy tận mắt ba vị Hoàng giả thất thủ, sớm đã là chim sợ cành cong.

- Trần lão đệ, cái xác này tặng ngươi!

Ánh mắt lão Kiều nhìn Trần Thư nói:

- Giúp ta cứu những người còn lại thuấn di đến một nơi an toàn.

Lúc này, Trần Thư giật mình nói:

- Ta có thể dẫn ngươi cùng thuấn di.

- Không cần.

Lão Kiều lắc đầu nói:

- Tính mạng của ta sớm đã liên kết với khế ước linh…

Lúc này, Kim sắc Thiên Sứ nhìn lão Kiều, tràn đầy vẻ không nỡ lưu luyến.

Nhưng sinh mệnh lực của nó đã tiêu hao hết rồi, cơ thể cũng hóa thành chút quang mang, tiêu tán ở chỗ đây…

Lão Kiều duỗi tay, đang định bắt lấy một tia quang mang, nhưng nó lại xuyên qua khẽ tay hắn ta…

- A…

Ngay lúc này, khuôn mặt lão Kiều trở nên khốn khổ, dường như đã trải qua ngàn năm, nhưng ánh mắt của hắn ta vẫn rất bình thản, giống như có sự giải thoát vậy.

Hắn ta nhìn Trần Thư, cười khổ nói:

- Vốn cho rằng loạn thế kết thúc, có thể kết nghĩa với ngươi, chắc phải chờ kiếp sau rồi…

- Kiều lão ca…

Trần Thư nhìn lão Kiều không biết nói gì.

Ánh mắt lão Kiều nhìn Kiều Na đang hôn mê bên cạnh, trong mắt tràn ngập nuông chiều.

Cuối cùng hắn nhìn không gian thông đạo phía dưới, đó chính là Liên Minh Tự Do mà hắn bảo vệ nhiều năm qua…

Khi đó một luồng gió mát thổi qua.

Cơ thể của hắn tan tành, hóa thành chút quang mang, bắt đầu không ngừng tung lên.

Cuối cùng quang mang lẫn vào thiên khung, dường như hóa thành một tinh thần chói mắt bảo vệ chúng sinh…

- Lão hữu, lên đường bình an…

Trần Thư tự lẩm bẩm trong lòng nặng nề khó tả.

Truyền kỳ một đời kết thúc tại đây !

- …

Trần Thư nhìn về phía bầu trời, kinh ngạc không nói nên lời, trong mắt đã sự bất đắc dĩ cùng thương tiếc.

Trong loạn thế, truyền kỳ cũng sẽ vẫn lạc ư?

Lúc hai người đang ngây người, Kiều Na bên cạnh đang hồn mê dường như dự cảm được cái gì, gương mặt bình tĩnh lại có vẻ thống khổ.

- Ừm…

Lông mày của nàng nhíu chặt, sau đó cưỡng ép mở mắt ra, trước tiên triệu hoán ra khế ước linh, đồng thời hốt hoảng tìm kiếm cái gì.

Rất nhanh, nàng trở nên kích động, mãi cũng không nhìn thấy tổ tiên trước giờ vẫn luôn bảo vệ mình.

- Trần Thư. .

Ánh mắt Kiều Na nhìn về phía Trần Thư bên cạnh, dường như muốn có được một đáp án, nhưng lại sợ hãi biết được chân tướng, trong mắt tràn ngập bất lực cùng mê mang.

- A…

Khóe môi Trần Thư khẽ động, nhưng cũng không nói gì, chỉ duy trì sự yên lặng.

Đại Lực bên cạnh cũng nhìn qua đó, hắn cũng không thích thông báo tin dữ…

Mà giờ phút này, sắc trời đột biến!

Chẳng biết từ lúc nào, thiên khung nhiễm một tầng huyết sắc tinh hồng, lộ ra quỷ dị mà ly kỳ.

Cộc cộc ——

Giờ phút này, thiên khung vốn đang trời quang mây tạnh đọt nhiên có mưa nhỏ.

Nhưng không giống với trước đó, trận mưa hôm nay… là huyết sắc!

Thần sắc Trần Thư khẽ giật mình, nghĩ đến lịch sử hồi ức trước kia lão Kiều cho hắn:

Thời kỳ Thiên Mệnh Cổ Quốc, trời giáng huyết vũ, cổ quốc truyền kỳ khế ước linh liên tiếp vẫn lạc…

- Đây là dị tượng truyền kỳ vẫn lạc ư…

Trần Thư nhìn về phía trên không, trong mắt lại lần nữa trở nên nặng nề.

Trong không khí không có mùi tanh gay mũi, giống như nước mưa bình thường, nhưng khiến lòng người áp lực, giống như bịt kín một tầng mù mịt không thể tiêu tan…

- Ô…

Giờ phút này, Thiên Sứ bên cạnh Kiều Na đột nhiên có tâm trạng của nhân loại.

Chỉ thấy mặt nó tràn đầy bi thương, nhìn huyết vũ trên bầu trời, thật lâu cũng không nói gì, chỉ đứng ở nơi đó.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, chỉ thấy khế ước linh của mình cũng trong lòng nặng nề, chỉ là tâm trạng không năng nề như Kim sắc Thiên Sứ.

- Lão tổ…

Trong lòng Kiều Na chấn động, khế ước linh truyền đến sự bi thương gần như nhiễm lấy nàng trong chốc lát, trong nháy mắt đã hiểu rõ chân tướng.

Mà giờ khắc này, trong dị không gian phía dưới.

Những người may mắn còn sống sót của Liên minh đột nhiên yên tĩnh trở lại, chỉ thấy trên không bọn họ cũng hạ xuống huyết vũ.

- Tổng nghị trưởng…

Có người mặt rơi lệ quang, trong lòng tràn ngập bất an cùng sợ hãi, giống như đã đánh mất cái gì.

Ngay sau đó, từng khế ước linh theo bản năng chui ra khỏi ngự thú không gian, đi tới bên cạnh chủ nhân.

Nhất thời, hàng vạn khế ước linh xuất hiện, đều nhìn phía bầu trời huyết vũ, trong mắt tràn ngập bi thương cùng xót xa.

Trong nháy mắt, từng trận khóc thảm vang vọng trên không, dường như hòa nhập với huyết vũ, kéo dài không tiêu tan.

Lão Kiều là người thủ hộ ngàn năm của Liên Minh Tự Do.

Hắn vẫn lạc, bất luận là nhân loại hoặc khế ước linh, trong lòng cảm thấy vô cùng bi thương.

Trần Thư tự lẩm bẩm:

- Mưa này, rơi xuống vì liên minh, cũng là vì nhân loại…

Chương 1924 - Cảnh tượng chấn động toàn cầu (2)

Giờ phút này.

Bên trên Hoa quốc.

Lão gia tử mặc trường bào thở dài, nhìn bầu trời huyết vũ, đã biết trước đến cái gì.

- Sáu khế ước linh… Toàn bộ vẫn lạc…

Ánh mắt Lão gia tử nặng nề, nhìn về phía bầu trời, dường như xuyên thủng tầng mây, nhìn thấy một tinh thần chói mắt, nói:

- Kiều lão đầu, đi mạnh khỏe…

Cùng lúc đó, trên không Tuyết quốc.

Một vị lão nhân nhìn bầu trời huyết vũ, lẩm bẩm:

- Lão Quỷ ngươi, khi còn sống chỉ thích cùng ta tranh đấu, bây giờ lại đi sớm hơn ta…

Trong miệng hắn ta hùng hùng hổ hổ, nhưng lấy ra mọt chén rượu, lắc chén rượu dâng trước mặt.

Rượu cùng huyết vũ hỗn hợp, trong nháy mắt tiêu tán không thấy, rơi vào bên trong lòng đất…

- Một chén rượu này, coi như mời ngươi…

Mà lúc này, bên trên không Bất Hủ vương quốc, tên truyền kỳ kia vẻ mặt nặng nề, đứng trong huyết vũ không nói một lời.

Nhân loại mỗi quốc gia thế lực đều có tranh đấu lẫn nhau, tứ đại truyền kỳ Ngự Thú Sư cũng chưa chắc đã hòa thuận.

Nhưng bất luận như thế nào, bọn hắn đều là người thủ hộ của nhân loại, đại loạn xuất hiện, đương nhiên sẽ đứng cùng một trận chiến tuyến.

Ba truyền kỳ vẻ mặt nặng nề, tưởng niệm truyền kỳ liên minh vẫn lạc.

Nhưng mà những nhân loại còn lại vẻ mặt không hiểu, theo bản năng cho rằng trời giáng huyết vũ là dấu hiệu không may.

Khoảng cách huyết vũ lần trước, đã là hơn tám trăm năm trước, chỉ có truyền kỳ mới tận mắt chứng kiến, những người còn lại thậm chí còn chưa từng nghe thấy.

Nhưng thời điểm nhân loại toàn cầu đang nghi hoặc.

Tinh thần của bọn hắn đột nhiên chấn động, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Grào!

Một tiếng kêu rên tuyệt vọng vang lên, vang vọng toàn thế giới, giống như có một sinh linh khủng bố sắp vẫn lạc.

Trong lúc nhất thời, nhân loại toàn cầu thần sắc chấn động, trong lúc mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc.

Một giây sau..

Bầu trời lại lần nữa xuất hiện dị biến, chỉ thấy một hư ảnh vô cùng to lớn xuất hiện.

Nó sinh ra ba đầu sáu tay, toàn thân tràn đầy lôi đình hắc sắc đáng sợ, ánh mắt tràn ngập oán độc cùng không cam lòng.

Gần như đồng thời, lại có một đạo hư ảnh khủng bố xuất hiện.

Sau lưng nó mọc lên hai cánh huyết sắc, bốn phía có bóng đêm thâm thúy bao phủ, khiến toàn cầu đều bịt kín một tầng áp lực.

Hai đạo thân ảnh ánh mắt tràn đầy oán độc cùng sự không cam lòng, cùng nhau nhìn về phía trước, dường như nhìn thấy gì, một giây sau, một đạo hư ảnh vĩ ngạn của nhân loại xuất hiện, bộ dáng của hắn ta tang thương, tóc trắng phơ, nhưng hai mắt sáng rực dường như có thể mang cho người ta hi vọng.

Lão nhân cười một tiếng, trong tay xuất hiện một cây trường cung.

Chỉ thấy hai hư ảnh hung thú khủng bố lộ vẻ hoảng sợ, muốn thoát đi, nhưng bị giam cầm tại chỗ, không động đậy được.

Lão nhân không chút do dự, nháy mắt kéo trường cung thành trăng tròn, một mũi tên óng ánh bỗng nhiên bắn mạnh ra!

Vút ——

Mũi tên vạch phá không gian, truyền ra từng trận long ngâm, vang vọng toàn cầu thậm chí cả dị không gian!

Bất luận là hung thú hay là nhân loại, đều đang chăm chú một màn này, đều biết trước chuyện gì đang xảy ra…

Trong chốc lát, mũi tên nháy mắt phủ xuống, xuyên qua đầu của hư ảnh ba đầu sáu tay.

Nó kêu rên, gầm thét, nhưng vô lực thay đổi tất cả những thứ này, chỉ có thể chờ đợi tử vong giáng xuống…

Không bao lâu.

Hư ảnh Thú Hoàng tán loạn không còn gì, chỉ để lại một tiếng kêu rên tuyệt vọng kéo dài không tiêu tan..

Giờ phút này, một hư ảnh khủng bố hư khác càng thêm kinh hoảng, nhưng vẫn không thoát ra được.

Lão nhân lại lần nữa cười lớn một tiếng, giương cung cài tên!

Lại một đạo mũi tên khủng bố bắn mạnh ra, nháy mắt cướp đoạt sinh mệnh của bóng mờ kia . .

Nhân loại ngây ngẩn cả người, dáng vẻ lão nhân bá đạo khắc trong đầu mỗi người, chấn động khó nói lên lời!

Chỉ hai mũi tên, cũng có thể tuỳ tiện trấn sát hai Thú Hoàng!

Trong huyết vũ, hư ảnh lão nhân nhìn xuống phía dưới, ánh mắt như rơi xuống toàn bộ nhân loại.

Trong lúc nhất thời.

Mọi người thần sắc bình tĩnh, đối với hung thú sợ hãi không còn sót lại chút gì, trong lòng thậm chí dâng lên hi vọng.

Trong chốc lát.

Hư ảnh Lão nhân dần ảm đạm, cuối cùng hòa quyện với huyết vũ tiêu tán ở thế gian, không chút dấu tích…

Nhân loại đã thấy cảnh tượng Thú Hoàng vẫn lạc đương nhiên vô cùng quen thuộc.

Trong lúc nhất thời, hơn mười quốc gia thế lực khác còn sót lại bạo phát âm thanh gào thét rung trời.

Hai Thú Hoàng vẫn lạc, không thể nghi ngờ là tin chiến thắng lớn nhất từ trước đến nay.

Nhưng mọi người không biết là, đó là dùng sinh mệnh của một truyền kỳ Ngự Thú Sư đổi lấy…

…

- Lão tổ tông…

Kiều Na tay phải che miệng, nước mắt không cầm được chảy xuống, cũng không che giấu được nỗi bi thươngg trong lòng.

Trần Thư bên cạnh im lặng, cũng không biết nên dỗ dành như thế nào.

- Ta cảm thấy ngươi cũng không nên quá buồn rầu.

Lúc này, Đại Lực không đành lòng, mở miệng an ủi:

- Mặc dù hắn hi sinh, nhưng hắn lại bảo vệ được Liên Minh Tự Do, ta nghĩ hắn không còn gì phải tiếc nuối nữa đâu.

Kiều Na ngơ nggasc, nhắm hai mắt lại.

Lão tổ tông thật sự không còn gì tiếc nuối nữa ý…

Chương 1925 - Bức Hoàng tìm được đường sống trong chỗ chết

Đại Lực tiếp tục mở miệng nói:

- Hơn nữa hai Thú Hoàng đều bị giết, các ngươi cũng có thể có hoàn cảnh sống tương đối an toàn, sớm muộn gì cũng sẽ hồi phục Liên Minh Tự Do.

Ngữ khí Trần Thư bên cạnh vội vã rèn sắt khi còn nóng nói:

- Đúng vậy, Kiều Na, hiện tại hai Thú Hoàng đã… Hả? ! Hai con!

Trong chốc lát, tiếng nói của hắn im bặt dừng lại, con ngươi co rụt lại, dường như ý thức được cái gì…

Hắn đột nhiên nhìn xuống phía dưới mặt biển, chỉ thấy thi thể Bức Hoàng đã biến mất không thấy gì nữa, không thấy bóng dáng!

- Không hay rồi!

Trần Thư tâm thần đại chấn, trong mắt hiện vẻ đầy kinh hãi.

Một giây sau, chỉ thấy chân trời xa xa xuất hiện thân ảnh lít nha lít nhít.

Chỉ thấy mấy trăm ngàn con hung thú lại lần nữa tụ tập, thần tình hung lệ, tràn ngập sát ý lạnh như băng!

Ầm!

Cùng lúc đó, phía dưới đột nhiên xuất hiện một cơn sóng lớn vạn mét, đánh về phía ba người.

Nhưng Thỏ Không Gian thần sắc khẽ động, sớm dẫn theo bọn hắn thuấn di rời đi, đi tới một vị trí khác.

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng, phía trước sóng lớn rơi xuống, lộ ra một thân thể cao lớn!

Chỉ thấy một con Biên Bức toàn thân đầy vết thương lạnh lùng nhìn chăm chú bọn hắn, trong miệng phát ra tiếng cường điên cuồng giống như đang đùa cợt.

Giờ phút này, Kiều Na cũng không nhịn được mà bi thương, ánh mắt trừng trừng nhìn kỹ Bức Hoàng Khởi tử hoàn sinh!

- Ngươi không chết?

Trần Thư chau mày, trong mắt thậm chí đã có một vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Trước đó rõ ràng hắn đã phát giác được Bức Hoàng không có khí tức sinh mệnh nữa rồi, không thể nào đã chết mà phục sinh được.

- Bổn hoàng dễ dàng chết như vậy sao?

Trong mắt Bức Hoàng tràn đầy sự tùy tiện, nói:

- Thiên phú của ta sao lại dễ dàng tách rời như vậy được? Vẫn luôn được lưu lại trong linh hồn, đợi đến thời điểm then chốt cứu ta một mạng!

- Nhưng mà cũng phải đa tạ ngươi!

- Đa tạ ta?

Trần Thư hơi sững sờ, trong mắt đã có vẻ không hiểu.

- Nếu không phải con lôi thú kia phân chia lực lượng cho ngươi, ta thực sự không thể thoát khỏi một kiếp này!

Bức Hoàng mở hai cánh che khuất bầu trời, kêu gào:

- Hiện tại, bổn hoàng còn sống, để ta hoàn thành ước nguyện của hai Thú Hoàng hoàn toàn hủy diệt Liên Minh Tự Do các ngươi!

- Bởi vì ta ư…

Thần sắc Trần Thư ngơ ngẩn, nghĩ đến lúc trước diệt sát lôi đình của Bức Hoàng.

Lúc trước lôi đình quả thực không tiêu tán, mà bắn ra đến địa phương nào đó, nhưng lực lượng hao hết, cuối cùng không thể hoàn toàn tru sát.

- Tiểu tử, nhớ cho kĩ, Liên Minh Tự Do bởi vì ngươi mới bị hủy diệt!

Hai con ngươi Bức Hoàng âm tàn, ngữ khí tràn đầy đùa cợt, không giết được Trần Thư cũng phải hành hạ hắn một phen.

Một giây sau, mấy trăm ngàn con hung thú đã đi tới ngàn mét bên ngoài.

Bọn chúng vô cùng kinh hãi, thực lực không bị tổn thương, đều vây quanh phía dưới không gian thông đạo.

Bây giờ không có truyền kỳ, lại không ai có thể ngăn cản bước tiến công của Bức Hoàng!

Hai cánh Bức Hoàng chấn động, rít lên:

- Tiểu tử, nhìn kỹ, bổn hàng làm sao thôn phệ từng người từng người trong liên minh!

Nhưng tiếng nói vừa dứt, thân thể đột nhiên run lên, lôi đình trong thể nội đột nhiên nổ vang.

Phần lớn máu tươi dạt dào chảy xuống, thân thể của nó lại lần nữa có thêm không ít vết thương, khí tức đã hạ xuống đến cực hạn.

- Lão quỷ chết tiệt, lực lượng vẫn chưa tiêu tán…

Nó thống khổ gầm thét, thoáng chốc trở nên càng suy yếu.

Bức Hoàng oán độc trừng mắt liếc Trần Thư, không tiếp tục để ý tới đối phương, hạ xuống, đi thẳng đến không gian thông đạo.

Ba người Trần Thư đang muốn ngăn cản, nhưng đối phương chỉ phun ra một mảng sương độc lớn, phong bế thông đạo phía dưới.

Một giây sau, nó rời khỏi đại dương, đồng thời phân phó hung thú còn lại:

- Thông đạo hiện tại có thể vào, không thể ra! Các ngươi hủy diệt Liên Minh Tự Do cho ta, một tên cũng không để lại!

Dứt lời, nó mở hai cánh, nhanh chóng rời khỏi hiện trường, thậm chí không dám dừng lại một giây.

Grào grào grào!

Lúc này, mấy trăm ngàn con hung thú vây tới, khí thế khủng bố, sát ý ngập trời!

Trong đó phần lớn là thủ hạ của hai Thú Hoàng kia, nhưng bây giờ hoàng của bọn chúng đã vẫn lạc, đương nhiên phải phục thù của bọn hắn.

Huống chi bây giờ chỉ còn lại có Bức Hoàng, bọn chúng chỉ sợ cũng bị hắn hợp nhất, đương nhiên muốn nghe mệnh lệnh lão đại mới…

- Cút hết đi!

Tâm trạng Kiều Na kích động, mang theo khế ước linh, vô cùng đau xót, đang muốn xông lên phía trước, nhưng bị ngăn cản.

- Đừng kích động!

Trần Thư kéo đối phương lại, lắc đầu, nói:

- Trước tiên quay về không gian thông đạo rồi nói!

Trong chốc lát, ba người biến mất tại chỗ, về trong dị không gian.

Giờ phút này, vô số người đang tụ tập ở cửa thông đạo, vẫn đắm chìm trong bi thương.

Khi thấy Kiều Na xuất hiện, tất cả mọi người xông tới, muốn hỏi thăm tình hình của tổng nghị trưởng.

Nhìn thấy tâm trạng mọi người kích động, Trần Thư vội vàng nói:

- Các vị đừng kích động, hiện tại Thú Hoàng không chết, mọi người vẫn chưa thoát khỏi nguy cơ.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người thần sắc chấn động, mọi người lại cảm thấy thấp thỏm lo âu.

Nhưng cũng có người vô cùng chính trực, muốn xông ra thông đạo, cùng hung thú quyết nhất tử chiến!

Chương 1926 - Hôm nay mổ Hoàng, tế lão hữu

- Trần Thư, chúng ta nên làm gì…

Lúc này Kiều Na đã lấy lại tinh thần, nhìn Trần Thư.

Tiên tổ đã vẫn lạc, hắn ta ký thác nguyện vọng của mình trên người Trần Thư, cuối cùng trong lòng nàng, đối phương không gì là không làm được.

- Ta nghĩ đã…

Trần Thư chau mày, ánh mắt nhìn về Không ggian thông đạo, bên kia đã truyền đến tiếng gầm.

Hắn vội vàng nói:

- Các vị ư triệu hồi ư khế ước linh, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có hung thú tiến công xâm lấn!

Nghe xong mệnh lệnh của hắn, mọi người không kháng cự, bắt đầu canh giữ ở vị trí cửa thông đạo.

Nhưng đây chỉ là kế tạm thời.

Mấy trăm ngàn Hoàng kim hung thú, dựa vào thực lực đội hình hiện tại của bọn hắn căn bản là không thể nào chém giết toàn bộ.

Hơn nữa cho dù có thể đẩy lùi, bên ngoài thông đạo còn có Bức Hoàng thiết lập kết giới, khiến bọn hắn không thể rời đi.

Một khi Bức Hoàng trở về, toàn bộ vận mệnh con người đã có thể tưởng tượng được…

Trừ phi hắn có thể thuấn di toàn bộ mọi người ở đây đi, nhưng cho dù Thỏ cắn thuốc, cũng chỉ có thể di chuyển hơn nghìn người, cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi.

- Ta nghĩ đã… nghĩ đã…

Trần Thư chau mày, suy tính đối sách

Đang lúc này, trước mắt của hắn cuối cùng cũng xuất hiện tuyển hạng mới của hệ thống:

[Tuyển hạng một: Quả quyết rời đi, không để ý tới việc này! Phần thưởng hoàn thành: Khế ước linh ngẫu nhiên kỹ năng +3]

[Tuyển hạng hai: Giữ vững không gian thông đạo, mãi đến khi hung thú rời đi hoặc là xuất hiện thời cơ chuyển mình! Phần thưởng hoàn thành: Cơ hội tiến hóa huyết mạch một lần]

[Tuyển hạng ba: Chém chết trọng thương Ác Ma Bức Hoàng, đã đánh dấu vị trí! Phần thưởng hoàn thành: Cự đại hóa Phân thân Tử vong khôi phục thêm một + Thuộc tính không gian của Thỏ Không Gian Thỏ thêm 3%! Chú thích: Lượng lớn Tử vong dược tề phiên bản gia cường có lẽ có ích, tất nhiên, chỉ là có lẽ…]

- Hả?

Ánh mắt Trần Thư ngưng lại, nhìn phía tuyển hạng vừa xuất hiện của hệ thống, trong mắt đã có vẻ suy tư.

Ngoại trừ tuyển hạng thứ nhất hai tuyển hạng khác đều không có khả năng hoàn thành, quả thực khó như lên trời.

Yêu cầu thứ hai là đợi hung thú rời đi hoặc là xuất hiện cơ hội chuyển mình, xác suất không lớn.

Về phần tuyển hạng thứ ba, thì càng không cần nói.

Hiện tại Bức Hoàng toàn thân trọng thương, thực lực e rằng chưa được một nửa.

Nhưng dù vậy, nó vẫn là sinh linh truyền kỳ!

Nếu có thực lực tựa như Cứu thế giáo hoàng cũng có thể làm được, nhưng hoàng kim nhị tinh Trần Thư làm việc này, thật sự có chút quá khó khăn.

- Biện pháp duy nhất, là dùng dược tề phiên bản gia cường…

Trần Thư nhìn phía lượng lớn dược tề của hệ thống không gian, lâm vào suy tư.

Hệ thống đã cho nhắc nhở, nhưng chỉ là có lẽ.

Chuyện này có nghĩa là sinh vật truyền kỳ không nằm trong dự đoán của hệ thống.

Trong Thần kỳ dược tề của hắn dược tề, loại trừ dược tề chữa trị trân quý, dược tề còn lại có tác dụng vô cùng ít ỏi với truyền kỳ, bằng không trước đó hắn đã ném dược tề giúp đỡ lão Kiều rồi.

Nhưng mà theo lý mà nói, lượng biến có thể gây nên biến chất, tham khảo trước đó năng lượng Bộc bố của mấy trăm ngàn hung thú là có thể biết được.

Nhưng lượng này, cần bao nhiêu, không a có thể biết được…

Nếu thất bại, toàn bộ thuốc của hắn đều đổ xuống sông xuống biển hết.

Một bình Tử vong dược tề phiên bản gia cường có thành phẩm đắt đỏ, chí ít là trên trăm ức, hắn có thể ném bao nhiêu bình

đây…

Đây là trận đánh cược!

- Chạy hay là giết…

Trần Thư vốn định suy tính lợi ích, nhưng trong đầu theo bản năng xuất hiện cảnh tượng trước đó lão Kiều vẫn lạc.

Hắn thở dài, lý trí nói cho hắn biết, hiện tại trực tiếp rút lui là lựa chọn tốt nhất, không có hao tổn gì.

Nhưng nghĩ tới lão Kiều vẫn lạc, cùng quà tặng trước đó đối phương tặng cho hắn.

Lý trí của hắn vẫn chịu thua…

- Chuyện của Bức Hoàng, nguyên nhân bắt nguồn từ ta, nhất định cần cần có một kết quả…

Trần Thư nhìn về phía đám người chung quanh, trong mắt đã có vẻ kiên định.

Bất luận như thế nào, hắn đều muốn thử nghiệm một phen!

Giờ phút này, Trần Thư mở miệng nói:

- Kiều Na, ngươi mang người rút lui trước đi, ta ở trong dị không gian quần nhau với đám hung thú!

Nếu hắn không ở đây, những người còn lại không có khả năng giữ vững không gian thông đạo.

Muốn sống, cũng chỉ có thể kéo dài thời gian!

- Rút lui?

Sắc mặt Kiều Na khó hiểu.

- Các ngươi đã lựa chọn nơi đây làm nơi sinh tồn, chắc chắn có biện pháp phòng ngự nhỉ.

Trần Thư tỉnh táo nói:

- Hơn nữa các ngươi quen thuộc địa hình, kìm chân hung thú, không có vấn đề chứ?

- Có thể, nhưng mà…

- Chuyện còn lại không cần phải để ý đến, các ngươi chỉ cần cố gắng sống sót là được rồi!

Trần Thư cắt ngang đối phương, mắt lộ ra vẻ kiên định nói:

- Đợi ta trở lại, tất cả nguy cơ sẽ biến mất!

- Ngươi muốn…

Kiều Na dường như đoán được cái gì, theo bản năng lắc đầu, trong mắt có ý khuyên can.

- Ngươi đi đi, đừng vì chúng ta mà…

- Không liên quan gì đến các ngươi cả.

Trần Thư nhìn về phía ớc mọi người, trong lòng không có một chút gợn sóng, nói:

- Nếu như không phải trước khi Lôi thú chết tặng cho ta lực lượng, tất cả những chuyện này cũng sẽ không xuất hiện, ta nhất định phải thử một chút!

Chương 1927 - Tử Nguyệt đại hung đang nổi điên

Giờ khắc này, hắn có chút tin tưởng về luật nhân quả…

Đồng thời, lão Kiều vẫn lạc, cũng khiến trong lòng hắn có sự hận ý cần bộc phát.

- Lão Kiều không giết chết được Thú Hoàng vậy thì Tội phạm Nam Giang ta đích thân đến xử tử nó!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, quay người mang theo Đại Lực cùng khế ước linh đã đi xa.

Lúc này, hắn ngửa đầu cười một tiếng, cao giọng quát lên:

- Hôm nay mổ hoàng, tế lão hữu!

Mọi người nghe xong lời này, nháy mắt trở nên vô cùng an tĩnh.

Đều kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn.

Áo khoác màu đen bên trên có chữ Hãn đỏ tươi, in dấu thật sâu khắc ở trong đầu của bọn họ…

- Chạy về phía đại lục của Liên Minh Tự Do ư?

Trần Thư cùng Đại Lực đi tới ngoại giới, tránh mấy trăm ngàn con hung thú bên ngoài thông đạo.

Trong mắt của hắn xuất hiện một đạo mũi tên của hệ thống, nhắm thẳng về phía Tự do đại lục, chính là phương vị của Bức Hoàng!

- Trần Thư, ngươi thật sự muốn làm như thế?

Đại Lực bên cạnh tâm thần chấn động, vẫn chưa khôi phục lại sự bình tĩnh.

Đây chính là truyền kỳ, ngươi chiến đấu với đại đẳng cấp, có phải là không được bình thường lắm không.

- Nhất định phải thử xem thế nào!

Ánh mắt Trần Thư kiên định, sau đó mở ra hệ thống không gian của mình, lẩm bẩm:

- Số lượng Dược tề vẫn thiếu một chút, thêm chút nữa!

Hắn mang toàn bộ vong linh hệ cùng hắc ám hệ vật liệu bỏ vào, thậm chí bao gồm của truyền kỳ vật liệu hắn cướp đoạt được, đều cho vào, chắc chắn phải nâng tỷ lệ chiến thắng lên mức cao nhất!

Hai người thuấn di một cái, lại lần nữa bước lên đại lục của Liên Minh Tự Do.

Lúc này, trên đại lục trống rỗng, chẳng những không có tung tích của nhân loại, thậm chí ngay cả hung thú cũng khó mà nhìn thấy, giống như là một mảnh tử địa.

Hai Thú Hoàng vẫn lạc đã khiến thú dữ cấp thấp sợ vỡ mật, ào ào về trong dị không gian của mình, không dám thò đầu ra nữa.

- Hả? Hắc Ám Thành?

Trần Thư liếc mắt trông về mũi tên bên trong.

Hệ thống cũng không chỉ hướng lãnh địa mới của Bức Hoàng lãnh, mà là khóa chặt vị trí của Châu Tự Do.

Hắn ý thức được, Bức Hoàng có khả năng trở về [Sào huyệt ác ma rồi]…

Tthuấn di xuống phía dưới, Trần Thư cùng Đại Lực đi tới trong Hắc Ám Thành.

Nơi đây cũng là một mảnh hoang vu, không thấy bóng dáng một con hung thú nào…

- Hả?

Ánh mắt Trần Thư khẽ giật mình, nhìn phía dưới.

Chỉ thấy trên mặt đất có từng điểm Tử sắc huyết dịch, đang xèo xèo, tràn ngập tính ăn mòn.

- Máu Bức Hoàng lưu lại ư?

Trần Thư nhìn về phía trước, chỉ thấy vết máu một đường kéo dài đến vùng trời Hắc Ám Thành không gian thông đạo.

- Thương thế của nó không nhẹ nhỉ…

Trong mắt Trần Thư đã có vẻ vui mừng, nếu bình thường, cho dù là Thú Hoàng, cũng sẽ không chật vật như vậy.

Chỉ có một khả năng, bây giờ Bức Hoàng đã không có khí lực tới dọn dẹp dấu tích nữa rồi…

Rất nhanh, Trần Thư đi tới Không gian thông đạo.

Ánh mắt của hắn ngưng lại, chỉ thấy một phương hướng khác, lại có lượng lớn hỏa diễm tràn ngập, chỉ là không có sương mù tản ra.

Càng quỷ dị hơn là, Hỏa diễm trôi nổi trong không trung, không tiếp xúc với bất kỳ vật thể gì, cứ như vậy mà tự nhiên thiêu đốt…

- Dấu vết Tử nguyệt lưu lại ư…

Trần Thư nghĩ đến lão Kiều bắn ra mũi tên thứ nhất, chính là hỏa diễm cự mãng dùng sinh mệnh ngưng kết.

- Hai Truyền kỳ trọng thương…

Ánh mắt hắn khẽ động, không do dự bước vào trong Không gian thông đạo.

Tầm nhìn xoay chuyển, Trần Thư lại lần nữa đi tới [Sào huyệt ác ma].

Giờ phút này, không khí [Sào huyệt ác ma] dường như cũng có chút khác biệt.

Trần Thư nhìn quanh bốn phía, cửa thông đạo không thấy bất kỳ hung thú nào, vô cùng yên tĩnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn một cái, chỉ thấy giờ phút này chính là buổi tối ở [Sào huyệt ác ma], trên không treo một vòng tử nguyệt, nhưng bốn phía mơ hồ có hỏa diễm tràn ngập.

- Chuyên nghiệp như vậy sao?

Thần sắc Trần Thư khẽ động, trong mắt đã có vẻ kinh ngạc.

Hắn vốn cho rằng hiện tại Tử nguyệt đại hung đã sớm tìm chỗ trốn đi, kết quả là còn ở trong Minh Nguyệt ở [Sào huyệt ác ma]…

- Thăm dò chút?

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía tử nguyệt trên không, muốn thử thực lực của tử nguyệt một lần.

Bằng không, lỡ như vào thời điểm hắn và Bức Hoàng đại chiến, tử nguyệt đánh lén, vậy thì sẽ phá vỡ kế hoạch của hắn.

Hiện tại vừa vặn có thể ước lượng mức độ trọng thương của truyền kỳ, cũng có thể để hắn có tham khảo một chút.

Trần Thư không chút do dự, triệu hoán ra Tiểu Hoàng, đi thẳng đến thiên khung!

- Òm ọp ——

Tiểu Hoàng nhắm hai mắt lại, cuồng phong kịch liệt phóng lên tận trời, rất nhanh đã xuyên phá Hắc sắc sương vụ trên không.

Tử nguyệt không phải là Minh Nguyệt thực sự, độ cao tự nhiên cũng sẽ không quá bất thường.

Rất nhanh, Trần Thư đi tới gần Tử nguyệt.

- Lớn như vậy sao…

Trần Thư nhìn tử nguyệt phía xa xa, trong mắt đã có một chút kinh ngạc.

Thân thể Tiểu Hoàng to lớn, nhưng trước Tử Nguyệt cũng chỉ là tiểu vu gặp đại vu.

Ánh mắt của hắn bình tĩnh, không gấp gáp động thủ, mà là tỉ mỉ quan sát.

Chỉ nghe thấy nội bộ Tử nguyệt truyền đến từng tiếng kêu rên, chẳng những tràn ngập thống khổ, càng rất điên cuồng nữa.

- Chẳng lẽ lại đang nổi điên hả?

Chương 1928 - Tử Nguyệt đại hung đang nổi điên (2)

Trần Thư sờ cằm, khó trách vào thời khắc bước ngoặt như này đối phương còn đang nhiệt tâm đi làm…

- Thử lực chiến đấu của ngươi một chút…

Hắn móc ra một bình bạo tẩu dược tề, đút cho Husky gần nửa bình.

Trong nháy mắt, hai mắt Husky chuyển hồng, khí thế nháy mắt tăng trên diện rộng tăng lên, trực tiếp tăng tới cấp độ Vương cấp!

Husky gầm nhẹ một tiếng, nháy mắt triệu hoán ra bốn phân thân, khí thế đáng sợ.

Ngao ngao ngao!

Hai con ngươi của bọn chúng bốc lên hồng quang, trong miệng tràn ngập nhiệt độ cao hừng hực, Hỏa nguyên tố thoáng chốc trở nên nóng bức.

Giờ phút này, tử nguyệt vẫn không phát giác ra, kêu thảm thiết.

Rầm rầm rầm!

Năm đạo [Tử Vong Hỏa Trụ] khủng bổ tuôn trào ra, lại dựa vào thông đạo của Thỏ Không Gian, cùng nhau đánh về tử nguyệt to lớn trước mặt!

Hỏa trụ xuyên qua không gian cấm vụ bên ngoài, trực tiếp đánh về phía đại hung bản thể!

Nhưng mà, tử nguyệt không có bất kỳ rung động, dễ như trở bàn tay liền cản lại, …

Nội bộ đại hung kêu thảm, coi thường đòn công kích của Husky…

- Mẹ nó…

Trần Thư nhíu mày, không nghĩ tới có thể chống đỡ được, trong lòng có chút kinh ngạc.

Ngao ngao ngao ——

Con ngươi của năm con Husky không ngừng bốc lên quang mang, đủ loại nguyên tố cùng nhau bạo động, trong lúc mơ hồ tạo thành nguyên tố triều tịch, thanh thế to lớn!

Nhưng mà, mặc cho Husky thi triển đủ loại kỹ năng, đều không thể gây nên chú ý với tử nguyệt đại hung, chẳng khác gì đang gãi ngứa cả…

- Hình như không đánh lại được…

Trần Thư vuốt vuốt đầu, hắn không nghĩ tới phòng ngự của truyền kỳ sinh vật lại cao đến mức độ này.

Theo lý mà nói, Husky của hắn có [Nguyên tố bạo sát] [Nguyên tố phá phòng] vân vân, kỹ năng phớt lờ kháng tính, có thể vượt cấp chiến đấu.

Bây giờ đủ loại kỹ năng cùng thiên phú của Husky đối mặt với truyền kỳ dường như mất đi tác dụng, hoặc bị suy yếu trên diện rộng.

- Chẳng khác nào đứng đấy để ta giết, mà cũng không giết được…

Trần Thư thở dài, đồng thời trong tay có thêm một bình hắc sắc dược tề!

Chính là Tử vong dược tề phiên bản gia cường!

- Xem xem có hiệu quả không…

Hắn không chút do dự ném dược tề cho thỏ.

Thỏ trực tiếp thuấn di, ném dược tề về phía Tử nguyệt đại hung!

Cuối cùng, đại hung đã có động tĩnh, trong tiếng kêu rên xen lẫn một chút khát vọng, nháy mắt nuốt tử vong dược tề.

Trong chốc lát, đại hung phát ra một tiếng kêu rên càng thống khổ hơn, dường như bị tử vong dược tề ảnh hưởng tới.

Nhưng tiếp theo, không có chuyện gì xuất hiện nữa…

Đại hung vẫn đang kêu thảm, nhưng mà không phải bởi vì dược tề, mà là hỏa diễm lão Kiều lưu lại đang thiêu đốt nó.

Về phần tử vong dược tề của Trần Thư, tác dụng dường như không lớn lắm…

- Khí tức cũng không có sự thay đổi, uy lực của một bình dược tề đây sao?

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, trong mắt đã có chút bất ngờ.

Bầy luận là Vương cấp sinh linh, nuốt vào một bình dược tề, sức chiến đấu sẽ bị suy yếu.

- Mặc kệ, tốt xấu gì cũng có chút tác dụng, trước tìm tiên Bức Hoàng rồi hẵng nói, Tử nguyệt này tương đối uy mãnh!

Lúc này, Trần Thư nhíu mày, dùng Thuấn Di rời khỏi đây…

Hắn đi theo mũi tên của hệ thống, nhanh chóng lại gần Bức Hoàng.

Vốn tưởng rằng nó sẽ ở trong Biên Bức Sâm Lâm, dù sao từ trước tới giờ, đó vẫn là lãnh địa của nó.

Nhưng trước mặt Trần Thư lại là một ngọn núi màu đen.

Ngọn núi từ trên xuống dưới đều đen tuyền một màu. Bên trên là đủ loại đá núi hình thù kỳ quái, đỉnh núi bị lôi đình bao quanh không tiêu tan.

- Hả? Đây là lãnh địa của một con Thú Hoàng khác sao?

Trần Thư sờ cằm, nghĩ tới con Thú Hoàng ba đầu sáu tay.

Giờ phút này, Bức Hoàng đang ở trên đỉnh núi, không ngừng đào vào sâu trong núi như đang tìm kiếm cái gì đó.

- Không có một bảo vật nào khắc chế được lôi đình sao…

Bức Hoàng rống giận, lôi đình đánh bôm bốp vào thân thể, không ngừng tiêu hao sinh mệnh lực của nó.

Mặc dù chết đi sống lại, nhưng bây giờ nó cũng không được tốt lắm, nếu không cũng sẽ không bỏ chạy tại chỗ…

Bây giờ nó đang ở trong trạng thái yếu nhất từ trước đến nay.

Bức Hoàng đang tìm bảo vật, dường như phát giác được gì đó, nó đột nhiên nhìn về phía xa.

Một Hoàng Sắc Đại Viên Cầu xuất hiện trên bầu trời, nhàn nhã tự đắc lại gần đây.

Mà trên Đại Viên Cầu, một nhân loại đang chế nhạo nhìn nó.

- Ồ, Bức Hoàng, mới một lát không thấy mà ngươi đã rác vậy rồi sao?

Nhìn huyết dịch phủ kín đỉnh núi, Trần Thư nhận ra Bức Hoàng đang trong trạng thái cực kì kém.

- Grao!

Bức Hoàng ánh mắt lạnh như băng, nói.

- Tiểu tử, ngươi đến đây là để chịu chết sao?

Nó không ngờ đối phương cũng dám chủ động tìm tới cửa.

- Dù sao chúng ta cũng quen biết nhau lâu rồi, cần gì nói những lời này làm thương cảm tình ra.

Trần Thư nhếch miệng cười, nói.

- Ta biết trạng thái thân thể của ngươi có chút kém, nên mới vội tới đây đưa ngươi chút thuốc.

- Đưa thuốc?

Bức Hoàng nao nao, sau đó phun ra từng làn khói độc, quát ầm lên.

- Ngươi tự giữ lấy mà dùng!

Nó thập phần không tin, dựa vào tính cách của Trần Thư, khả năng cao là hắn lại ra phá chiêu gì rồi…

- Đề nghị của ta là không cần vội…

Trần Thư vừa Thuấn Di né tránh Bức Hoàng công kích vừa hô lớn.

Chương 1929 - Thời gian tra tấn, bắt đầu

- Đến đây, Đại Bức, đến giờ uống thuốc rồi!

Nói xong, hắn xoay tay phải ba trăm sáu mươi độ, dùng lực ném ra một bình tăng cường bản Tử Vong Dược Tề!

Bức Hoàng định phá nát, nhưng thân thể lại rất thành thật, nó gần như không thể khống chế mình mà nuốt dược tề vào bụng.

Không thể không nói, Tử Vong Dược Tề rất có sức hấp dẫn với hung thú, dù là Truyền Kỳ Cấp cũng không có thể cưỡng lại được.

Thấy nó đã nuốt vào, Trần Thư lập tức vui vẻ, nhưng không hề dừng lại động tác trên tay.

Một bình dược tề không có tác dụng lớn lắm.

Nếu chất lượng không được, thì để số lượng chồng chất lên!

Trần Thư liên tục quay tay, dùng tốc độ như lúc nãy ném ra, thậm chí còn sinh ra tàn ảnh, có thể thấy tốc độ này nhanh đến mức nào.

Từng bình dược tề liên tục bị hắn ném mạnh ra, tàn ảnh tạo hẳn thành một đường dây.

Bức Hoàng tâm thần kịch chấn, cố gắng kiềm chế bản năng trong lòng, nhưng căn bản là kiềm chế không được, chỉ có thể liên tục nuốt từng bình dược tề vào bụng.

- Grao!

mắt nó đau nhức, thân hình lăn lộn giãy dụa, như đang cắn thuốc…

Trong lúc nhất thời, Trần Thư như đang huấn luyện sủng vật, hình ảnh có thể nói là tương đối hài hòa…

Lúc này, Trần Thư nhếch miệng cười nói.

- Đại Bức, ngoan ngoãn uống thuốc cho ta, ta chỉ muốn tốt cho ngươi thôi!

- Ô ô…

Bức Hoàng lộ vẻ uất ức, thậm chí có chút sợ hãi.

Tử Vong Dược Tề nháy mắt bị cơ thể hấp thu, khiến sức khỏe nhanh chóng xấu đi, thương thế có xu thế vỡ ra

Grao!

Rốt cuộc, khi Trần Thư ném được hơn trăm bình Tử Vong Dược Tề, Bức Hoàng quyết đoán quyết định!

Nó chuyển mắt, sương độc nháy mắt tràn ra, nhưng giây tiếp theo lại bị nó hấp thu vào trong thân thể.

Kịch độc khủng bố xâm nhập vào não hải, nháy mắt đã giúp nó khôi phục thần trí, cưỡng ép thoát khỏi Tử Vong Dược Tề dụ hoặc.

- Cái đồ đáng giết ngàn đao, ngươi cứ chờ đó cho Bổn Hoàng!

Bức Hoàng dang rộng hai cánh, chịu đựng đau nhức, nhanh chóng thoát khỏi đây, không dám dừng lại lâu.

- Muốn chạy sao?

Trần Thư thì thào, đuổi theo lần nữa.

Con này nuốt của hắn hơn trăm bình dược tề, giá trị vạn triệu, chuyện này không có kết quả không được…

Thỏ Không Gian uống một bình Bạo Tẩu Dược Tề, mang Trần Thư Thuấn Di đuổi theo Bức Hoàng đang trọng thương.

Quan trọng là.

Bây giờ Trần Thư có hệ thống chỉ đường, nó căn bản không thể cắt đuôi hắn.

- Xem ra ngươi còn chưa khỏi hẳn, ca ca tăng lượng liều thuốc giúp ngươi vậy!

Trần Thư tay phải lại quay ba trăm sáu mươi độ, ném một bình tăng mạnh bản Tử Vong Dược Tề ra.

- Grao!

Bức Hoàng thống khổ, muốn giãy dụa tránh thoát, nhưng nó căn bản không làm được, chỉ có thể thành thành thật thật nuốt dược tề vào.

- Thứ này rốt cuộc là cái gì?

Bây giờ nó đã xuất hiện dấu hiệu của tinh thần không ổn định.

Vừa gặp mặt đã bị cưỡng chế nuốt hơn trăm bình dược tề, chỉ sợ dù là ai cũng không tiếp thụ được…

- Đây là thuốc chữa thương cho ngươi! Thuốc đắng dã tật, Đại Bức, chúng ta kiên trì chút!

Trần Thư vẫn dẫn dắt từng bước, tay không hề dừng lại, quay mạnh ra gió, rất có khí thế!

- Má!

Bức Hoàng rốt cục cũng không nhịn được mà chửi ầm lên, phần bụng đau nhức, hơn nữa thương tổn trên thân cũng bị vỡ ra.

Nó đã bắt đầu thần chí mơ hồ…

- Ăn đi! Mau ăn cho ca ca nào! Đây đều là đồ tốt giá trị liên thành đấy!

Trần Thư cười hắc hắc không ngừng, động tác trong tay vẫn không ngừng, trông như bác sĩ biến thái…

Đại Lực ở bên cũng không nhịn nổi rùng mình.

Người cần được trị liệu không phải Bức Hoàng, tên này trông còn giống có bệnh nặng hơn…

Thời gian dần trôi.

Bức Hoàng cố nén đau nhức, bay vào sâu trong dị không gian.

Đồng thời miệng nó liên tục sùi bọt mép, trông như sắp chết bất đắc kỳ tử đến nơi rồi.

Còn Trần Thư thì đuổi theo không bỏ, vẫn mớm thuốc cho Bức Hoàng.

Cảnh này làm cho các hung thú khác đều giật mình, hơn nữa lời Trần Thư nói càng làm cho chúng nó khó hiểu…

Chuyện gì đang xảy ra vậy, Thú Hoàng đang ở bị một nhân loại đuổi theo mớm thuốc?

Truyền Kỳ Cấp đại chiến mới vừa chấm dứt, nhân loại và hung thú đã chung sống hài hòa vậy rồi sao?

Chúng nó vốn là có chút nghi ngờ, dù sao Bức Hoàng còn đang sùi bọt mép, nhưng nhân loại phía sau lại giải thích đây là 'bài độc'…

Hơn nữa Bức Hoàng không hề kháng cự dược tề, đám hung thú cũng choáng váng không hiểu…

- Uống! Ca ca có táng gia bại sản cũng phải mua thuốc cho ngươi uống!

- Ta % ￥ #%%…

Bức Hoàng đỏ mắt, thần chí mơ hồ tức giận mắng, thuộc về phá đại phòng(属于是破了大防)…

Nó vốn định chủ động ra tay với Trần Thư, nhưng đối phương căn bản không đánh với nó, chỉ dùng Thuấn Di kéo dài.

Lúc này, Bức Hoàng thần trí tương đương hỗn loạn, căn bản là không ngờ Trần Thư lại tiểu nhân như vậy…

Nó nghĩ, đối phương hoặc là quyết một trận tử chiến với nó, hoặc là tự động rời khỏi.

Nhưng mẹ nó, tên này vẫn liên tục ném dược tề, còn luôn mồm ghê tởm nó.

Tên nghĩ ra được thủ đoạn tra tấn này còn là người sao?

Không cần nói Bức Hoàng vốn đã hung tàn, dù là thánh nhân, chỉ sợ cũng bị chỉnh cho thành điên…

- Thử hiệu quả xem…

Trần Thư nhìn Bức Hoàng trước mặt chật vật không chịu nổi, đút cho Husky một bình Bạo tẩu dược tề.

Chương 1930 - Không thể ngừng thuốc

Rầm rầm rầm!

Husky khí thế đáng sợ, nguyên tố kỹ năng ầm vang tung ra, lốp bốp đánh vào trên người Bức Hoàng.

Trải qua tăng phúc của truyền kỳ lôi thú, thuộc tính lôi của Husky tăng vọt, trong lúc mơ hồ có thể sánh ngang thuộc tính hỏa, khiến lực chiến đấu của nó lại lần nữa tăng lên không ít.

Nhưng đủ loại kỹ năng oanh kích ra, cũng không tạo thành thương tổn nào có tác dụng với Bức Hoàng cả.

Thân thể nó hiện lên sương độc thoáng chốc hấp thu toàn bộ kỹ năng hầu như không còn.

- Thị thật rồi hả!

Trần Thư nhíu mày, không nghĩ tới đối phương khó chơi như thế, nó đã nuốt trên trăm bình tử vong dược tề rồi.

- Cho thêm liều lượng!

Hắn không hề từ bỏ, tay phải không ngừng vung ra tử vong dược tề, dẫn đến Bức Hoàng lại lần nữa hùng hùng hổ hổ.

Thời gian dần qua, song phương vẫn đang đuổi theo.

Một tên hoàng kim nhị tinh đuổi theo truyền kỳ mớm thuốc, một màn kinh thế hãi tục này đã truyền khắp toàn bộ dị không gian…

Nhưng loại trừ truyền kỳ, không có bất kỳ sinh vật có thể ngăn cản Trần Thư.

Duy nhất có thể cứu Bức Hoàng, chỉ có tử nguyệt đại hung trên thương khung cùng một Thú Hoàng đang ở trạng thái đỉnh phong.

Nhưng bản thân Tử nguyệt đã khó đảm bảo, đương nhiên sẽ không xuất thủ.

Về phần Thú Hoàng khác, cũng không xuất thủ, không biết đang có dự định gì.

Một lúc lâu sau.

Bức Hoàng hai mắt điên cuồng, lượng dược tề trong cơ thể đã khó có thể tưởng tượng, chỉ cảm thấy cho phần bụng của nó bị căng kín…

- Bình thứ hai trăm…

Tay phải Trần Thư hất lên, lại là ném ra một bình tử vong dược tề, đồng thời trong lòng yên lặng tính toán.

Lúc này, Tử vong dược tề phiên bản gia cường trong hệ thống của hắn đã tiêu xài hết rồi.

Nét mặt của Bức Hoàng thống khổ, thương thế bên trong cơ thể lại lần nữa băng liệt, sinh mệnh khí tức một lần hạ xuống, thậm chí khiến người ta cho rằng đây là một thi thể…

Hiển nhiên, Bức Hoàng đã có chút không chịu nổi…

Nó quay đầu nhìn một cái, điên cuồng gào thét:

- Mẹ nó, ngươi làm cái quái gì thế?

- …

Trần Thư cũng không có trả lời, mà cho ba khế ước linh khác mỗi con đút một bình bạo tẩu dược tề.

Trong lúc nhất thời, lực chiến đấu của hắn đạt tới đỉnh phong.

Hiện tại, hắn đích thân xuất thủ, kết thúc sinh mệnh của Bức Hoàng!

Trạng thái của đối phương vô cùng kém, tuyệt đối thời cơ xuất thủ tốt nhất!

Rầm rầm rầm!

Kỹ năng đầy trời đánh tới, đánh trên thân thể Bức Hoàng.

Thân thể của nó chấn động, mặc dù thần trí hỗn loạn, nhưng theo bản năng ném ra kỹ năng phòng ngự.

Tử sắc độc vụ thấu trời xuất hiện, huyễn hóa thành một miệng lớn, hấp thu toàn bộ thế công của Trần Thư hầu như không còn

gì nữa.

Trần Thư cũng không bất ngờ, vẫn liên tục phóng kỹ năng.

Hắn cũng không tin truyền kỳ không cực hạn!

Đồng thời, hệ thống không gian của hắn vẫn đang không ngừng sản xuất Tử vong dược tề phiên bản gia cường.

Tóm lại một câu: Không thể ngừng thuốc!

Trần Thư bật hết hỏa lực, dược tề tăng thêm khế ước linh của hắn oanh kích, không ngừng làm hao mòn sinh mệnh lực của Bức Hoàng!

Lại hai ngày trôi qua.

Lúc này thân thể Bức Hoàng vỡ tan, đủ loại thương thế trải rộng, khí tức suy sụp đến cực hạn, đã gần đất xa trời.

Nó vốn chỉ là nổi giận, nhưng theo thời gian trôi qua, trong lòng đã hiện đầy sợ hãi!

Thời gian tiêu hao dài như vậy, cho dù là truyền kỳ cũng không chống đỡ nổi…

Nếu ở trạng thái toàn thịnh, nó đương nhiên sẽ không để ý đến thủ đoạn củamột hoàng kim nhân loại.

Nhưng bây giờ trạng thái của nó thực tế quá kém.

Ba trăm bình quỷ dị dược tề, điên cuồng từng bước xâm chiếm lấy sinh mệnh lực của nó.

Mà chủ yếu hơn chính là, lôi đình kỹ năng của Husky dẫn động thương thế trên người nó…

Mặc dù lão Kiều không một tiễn trấn sát, nhưng trên người Bức Hoàng cũng lưu lại lôi thú lực lượng, mà trên người Husky lại có lôi thú bản nguyên lực lượng, đương nhiên sẽ dẫn động.

Dược tề thêm lôi thú lực lượng, rốt cục để truyền kỳ sinh vật trước mắt sắp đi đến phần cuối của sinh mệnh…

Về phần lực công kích còn lại của khế ước linh của Trần Thư thực ra tác dụng không lớn, dù sao hì bọn hắn kém hai đại đẳng cấp…

- Grào!

Bức Hoàng đột nhiên ngưng phi hành.

Tốc độ của nó bây giờ quá chậm, thậm chí không khác gì Vương cấp tam tinh cả.

Phải biết, thời kỳ toàn thịnh của nó tốc độ truyền kỳ Trung là người nổi bật, có thể nghĩ mà biết nó hiện tại trạng thái…

- Đáng giết ngàn đao… Ô…

Nét mặt của Bức Hoàng yên lặng, ngữ khí cũng tràn ngập oán độc, nhưng lời nói của nó vẫn chưa nói xong, lại uống xong một bình dược tề…

- Đủ rồi! Ngươi mẹ nó có không dừng một chút?

Nó hét to lấy, tức giận trong lòng dâng lên, lại lần nữa để trên đầu vết thương băng liệt.

Trong lúc nhất thời, Bức Hoàng vừa nói chuyện, bên kia phún huyết…

- Không muốn từ bỏ!

Trần Thư một mặt chân thành nói:

- Ngươi còn có thể cứu, chịu đựng, còn có khỏi hẳn hi vọng!

- Mẹ nó!

Bức Hoàng dùng lời nói của nhân loại tức giận mắng, ngươi mẹ nó có thể làm người không?

Trên đầu nó máu tươi phun lớn, xa xa nhìn tới, như là một suối phun huyết sắc…

Trong mắt Trần Thư mang cười tận tình nói:

- Ta biết ngươi rất thống khổ, nhưng thuốc đắng dã tật, ca ca hết thảy cũng là vì tốt cho ngươi, kiên trì uống thuốc a!

Chương 1931 - Dị tượng bất thường chấn động thế giới

- Grào!

Bức Hoàng mở ra miệng to như chậu máu, hướng về Trần Thư lao xuống muốn nuốt chửng cừu địch trước mắt.

Nhưng Trần Thư cũng mỉm cười, thân thể nháy mắt đi tới vài trăm mét bên ngoài.

Đồng thời, Husky phun ra [Lôi đình oanh kích], lại lần nữa dẫn động thương thế trên người Bức Hoàng, dẫn đến nó một trận rú thảm.

- Đại bức, đừng vội vã như vậy!

Trần Thư thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

- Yên lặng uống thuốc không tốt sao?

Phốc!

Trong miệng Bức Hoàng thốt ra một miệng lớn huyết dịch, đầu óc chỉ cảm thấy đến ông ông, thậm chí đều có chút mất đi ý thức…

- Sẽ không tức giận đến hôn mê đấy chứ?

Trần Thư ngơ ngác, có chút bất ngờ nói:

- Một truyền kỳ, sức chịu đựng nhỏ như vậy ư?

Bức Hoàng rơi xuống mặt đất, trợn trắng mắt, chỉ cảm thấy sao vàng vây quanh trước mắt…

- Ai quản ngươi có ngất không, ăn thuốc cho ta!

Trần Thư để bảo đảm không có sơ hở nào, lại ném ra một bình tử vong dược tề.

Hiện tại, hắn đã hao phí mấy vạn ức tài nguyên, không có đường quay về!

Bức Hoàng nhìn thấy dược tề ném tới, cho dù sắp hôn mê, nhưng bản năng vẫn nó nuốt vào…

- Grào!

Bức Hoàng nằm trên mặt đất, thân thể cao lớn không có một chút sinh mệnh khí tức, giống như vật chết…

Đôi mắt của nó tràn ngập oán độc, nhẹ giọng nói ra:

- Nhân loại đáng chết, bổn hoàng vĩnh thế nguyền rủa ngươi…

Ầm!

Còn chưa nói xong, lại một đạo lôi đình đánh tới, lốp bốp, khiến ý thức nó lại lần nữa mơ hồ…

Rõ ràng một sinh vật truyền kỳ thực sự đã đi tới sinh mệnh cuối cùng…

- Đại Bức, đừng chết!

Trần Thư vội vã hô:

- Ngươi còn chưa uống thuốc xong, đợt trị liệu còn chưa kết thúc mà!

Phốc!

Trong miệng Bức Hoàng không ngừng thổ huyết, quả thực giống như vô cùng vô tận trông rất bất thường…

Đại Lực bên cạnh đồng tình nói:

- Trông buồn nôn quá…

- Chẳng phải là máu ư? Có gì mà buồn nôn chứ?

- Ta nói ngươi đấy!

- …

Khóe mắt Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Nhưng ta thực sự muốn tốt cho nó mà.

Phốc —— ——

Động tĩnh Bức Hoàng thổ huyết càng ngày càng lớn…

Bức Hoàng trừng đôi mắt tràn ngập oán, đồng thời trong miệng không ngừng phun máu tươi, không còn chút uy thế của truyền kỳ…

Thời gian dần dần trôi qua.

Động tĩnh của nó dần dần nhỏ hơn, trong miệng lại không hề có máu tươi phun ra nữa.

Nhưng hai mắt vẫn gắt gao trừng lên, chăm chú nhìn Trần Thư trước mắt…

- Nó… Dường như không còn thở nữa…

Đại Llực nhìn sang, có chút không xác định nói.

- Thật sao?

Trần Thư ngơ ngác, đồng thời vung ra một bình dược tề, rơi xuống bên miệng Bức Hoàng, nhưng đối phương cũng không chút động tĩnh.

- y… Dường như thật sự chết rồi?

Trần Thư có chút ngơ ngác, hắn làm thịt một truyền kỳ rồi sao?

Vốn cho rằng lại là một đại chiến tuyệt thế, nhưng hình như không giống như hắn tưởng tượng…

Đại Lực quay đầu trông lại, có chút không xác định nói:

- Trần Bì, ngươi nói đồ chơi này, là bị hạ độc chết, hay là bị điện giật chết, hay là bị ngươi chọc tức chết?

- …

Trần Thư nhún vai, nói:

- Chết như thế nào thì không biết, nhưng chết tương đối uất ức!

Hắn nhìn đối phương trừng hai con ngươi lớn, điển hình cho kiểu chết không nhắm mắt…

- Đại biên bức này tạo nghiệt gì vậy mà gặp phải ngươi…

Đại Lực lắc đầu, đã có thể tưởng tượng được tâm trạng của Bức Hoàng.

Nó là truyền kỳ lại phải kết thúc trong cuộc đại chiến kinh thế, ngược lại cũng tốt, bị một nhân loại hoàng kim làm tức chết…

Nếu chuyện này truyền đi, không phải bị toàn thế giới chế nhạo sao?

- Lời này có ý gì?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Gặp gỡ ta là phúc khí nó tốt!

Đang lúc này, Thỏ bên cạnh toàn thân lông dựng lên, trong miệng cũng xì xì kêu lấy, tư thái báo nguy.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác , sau đó thần sắc đại biến.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn phía trên không, chỉ thấy xa không thể chạm tới Tử nguyệt đã giáng lâm xuống, hiện lên khí thế kinh khủng.

Đồng thời, một phương hướng khác cũng truyền đến một khí thế truyền kỳ!

- Hai truyền kỳ?

Trần Thư chau mày, chẳng lẽ là tìm hắn trả thù?

Lúc Bức Hoàng chưa chết thì không đến, lúc này tới giả vờ giả vịt đúng không?

Nhưng một giây sau, thần sắc của hắn chấn động, nhìn thi thể Bức Hoàng phía dưới chân, nháy mắt giật mình.

Thi thể Bức Hoàng được giữ lại rất hoàn mỹ?

Hiện tại hắn đã biết rõ vì sao hai truyền kỳ lại vội vã như vậy…

Nhưng Trần Thư không suy nghĩ quá nhiều, trực tiếp để thỏ thu thi thể Bức Hoàng về.

Giờ phút này, trên không tử quang đã phủ xuống, không gian cấm vụ tràn ngập sắp giam cầm Trần Thư.

- Vù vù ~

Hai con ngươi Thỏ hơi động, ném ra trên trăm đạo Không gian ấn ký, trực tiếp mang hai người rời khỏi nơi đây.

Grào!

Tử nguyệt đại hung vồ hụt, phát ra một đạo tiếng gào thét hung ác.

Giờ phút này, thương thế của nó vẫn chưa khép lại, nhưng trước tiên tới nơi này có thể thấy được thi thể của Bức Hoàng hấp dẫn nó như thế nào.

Nó nhìn một phương hướng khác, phát giác được khí tức truyền kỳ, không lưu lại rời đi nơi đây.

…

- Muốn như vậy ư?

Trần Thư vỗ vỗ ngực, không nghĩ tới hai truyền kỳ sẽ đến nhanh như vậy.

Lúc này, hắn mang theo khế ước linh, một đường về tới Lam Tinh, dù sao đám người Kiều Na vẫn đang bị vây khốn.

- Hả?

Chương 1932 - Dị tượng bất thường chấn động thế giới (2)

Lúc Trần Thư đang dùng thuấn di đi đường, trong thiên địa đột nhiên quanh quẩn một tiếng kêu gào điên cuồng…

Hắn ngơ ngác, sau đó trong lúc mơ hồ đoán được cái gì.

Quả nhiên, một đạo hư ảnh Biên bức khủng bố đột nhiên xuất hiện, hai cánh của nó che khuất bầu trời, tràn ngập uy thế kinh người!

Lúc này, toàn cầu lại lần nữa chấn kinh!

Bọn hắn đã nhìn thấy cảnh tưởng Thú Hoàng hai lần vẫn lạc, trước mắt đương nhiên không xa lạ gì.

Nhưng quen thuộc thì quen thuộc, trong lòng mỗi người vẫn tràn ngập chờ mong cùng xúc động, ngước nhìn hư ảnh trên không.

- Lại có Thú Hoàng vẫn lạc? Truyền kỳ nào xuất thủ?

Ram đại truyền kỳ của nhân loại thần sắc khẽ giật mình, trong mắt đã có một điểm không hiểu.

Mặc dù bọn hắn không biết [Sào huyệt ác ma], nhưng vẫn nhận ra Bức Hoàng.

Mà bây giờ lão Kiều đã vẫn lạc, truyền kỳ còn lại lại nhất định phải canh giữ ở quốc gia của mình, không thể phân thân.

Chẳng lẽ là cường giả ẩn tàng của nhân loại? Hoặc là trận nội đấu của hung thú?

Lúc này, đám hung thú của mỗi đại dị không gian cũng sinh lòng bi thương.

Liên tiếp có Thú Hoàng vẫn lạc, trong lúc mơ hồ đã khiến đám hung thú có chút rối loạn.

Vào thời khắc toàn cầu đang chú ý.

Một đạo hư ảnh nhân loại vĩ ngạn chậm rãi xuất hiện…

Hoa quốc, Long Giang.

- Thật sự là cường giả nhân loại?

Lão gia tử chắp hai tay sau lưng, trong mắt đã có một vòng kinh ngạc, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là có nhân vật nào mà lão phu không biết?

Nhưng một giây sau, thân thể của lão run lên, thiếu chút nữa ngã vào Long Giang…

Chỉ thấy hư ảnh vĩ ngạn tràn ngập, nhưng người mặc một bộ áo khoác, hơn nữa phần lưng còn có một chữ Hãn chói mắt…

- Đậu xanh rau muống!

Lão gia tử bật ngửa, trong mắt tràn ngập chấn kinh, đầu óc nháy mắt mơ màng…

Không đơn thuần là lão, toàn cầu giờ phút này đều lâm vào trạng thái mơ hồ.

- Ta mẹ nó, là tiểu tử Trần Bì?

Tần Thiên cùng Liễu Phong đang đứng sóng vai, đôi mắt đờ đẫn nhìn hư ảnh trên không, chỉ cảm thấy thế giới quan của bản thân đều bị đánh vỡ…

Tần Thiên nuốt ngụm nước bọt, không ngừng cào đầu, nói:

- Lão Liễu, có phải ta nhìn lầm không? Tiểu tử này không phải mẹ nó Hoàng Kim cấp ư?

Liễu Phong liếc mắt nhìn lão, thản nhiên nói:

- Trừ hắn, ai sẽ mặc đồ rêu rao như vậy chứ?

- …

Tần Thiên nắm lấy tóc mình, cử chỉ điên rồ lẩm bẩm:

- Nhưng hắn vừa tốt nghiệp hai ba năm ư?

- Ta nào biết được…

Liễu Phong cũng tâm thần kinh hãi, nhưng mặt ngoài cũng bình tĩnh nói:

- Học sinh của ta, cái tuổi này giết một truyền kỳ, không hợp lý ư?

- Không phải, ngươi còn giả vờ cái quái gì ở đây chứ

Khóe mắt Tần Thiên co rút, nói:

- Thế nào, tuổi này ta cũng từng giết Thú Hoàng?

- …

Liễu Phong thoáng chốc trầm mặc lại…

Đừng nói đến Thú Hoàng, khi đó hắn ta ngay chả lãnh chúa bình thường cũng không đánh thắng được…

Lúc này, toàn cầu đều lâm vào trạng thái yên tĩnh.

Đầu đường thành phố Nam Giang của Hoa quốc, giờ phút này biển người cuồn cuộn, nhưng dường như bị ấn nút tạm dừng đều ngẩng đầu nhìn bầu trời, gương mắt ngơ ngác…

Là quê hương của tội phạm.

Mọi người đương nhiên nhận ra đó là sự kiêu ngạo của thành phố Nam Giang.

Nhưng mà khi bọn hắn đang ngơ ngác thì phát ra tiếng hoan hô điếc tai nhức óc!

Bọn hắn sẽ không quản Trần Thư giết như thế nào, cũng sẽ không suy nghĩ chuyện này rốt cuộc có gì không hợp thói thường.

Bọn hắn chỉ biết một việc:

Đó chính là tội phạm Nam Giang lại sáng tạo kỳ tích!

Trên thực tế, trong lòng bọn hắn, Trần Thư vẫn luôn là một đại danh từ không hợp thói thường, đừng nói đến một Thú Hoàng, ngay cả làm nổ Lam Tinh, bọn hắn e rằng cũng sẽ không có gì chất vấn…

Trong lòng nhân dân thành phố Nam Giang chỉ có một câu: Trước tin tưởng, giờ càng tin tưởng!

- Tội phạm vô địch!

- Tội phạm vô địch!

Tiếng reo hò vang tận mây xanh, toàn bộ thành thị chỉ còn lại thanh âm này.

Rất nhanh, tiếng reo hò như bệnh dịch, lan tràn đến toàn bộ Hoa quốc, sau đó thế lực của các quốc gia còn lại truyền ra âm thanh hoan hô!

Trong lúc nhất thời, danh hào của tội phạm Nam Giang vang vọng toàn cầu!

Một giây này, trên mặt của mỗi một người đều có nụ cười vui vẻ, trong mắt tràn ngập hi vọng!

So với việc lão Kiều chém giết Thú Hoàng, hành động của Trần Thư không thể nghi ngờ càng khiến cho người người phấn chấn!

Bởi vì hắn còn trẻ!

Điều này có nghĩa là nhân loại chẳng những có cường giả thế hệ trước chống đỡ, thế hệ trẻ tuổi cũng đang nhanh chóng vùng dậy, hơn nữa đã sừng sững ở trên đỉnh thế giới!

Ngay lúc này.

Bức Hoàng Trên không vừa nhìn thấy thân ảnh Trần Thư, thần tình điên cuồng, giống như một bệnh nhân tâm thần, hướng về chân trời lánh nạn mà đi…

Một màn này, lại lần nữa chấn kinh thế giới!

Trong lòng mọi người cùng có một nghi vấn: Thú hoàng rốt cuộc đã trải qua điều gì…

Nhưng một giây sau, Trần Thư đã đưa ra đáp án!

Hư ảnh vĩ ngạn vậy mà bắt đầu cực tốc vung tay phải, sau đó ném ra một bình dược tề.

Bức Hoàng đang lánh nạn theo bản năng nhảy lên một cái, nuốt dược tề vào, quả thực gióng như sủng vật tiếp đĩa ném qua.

Grào!

Bức Hoàng càng điên cuồng, nhưng vẫn không ngừng nuốt lấy dược tề.

Trong lòng mọi người có một ý nghĩ:

Thực sự không thể ngừng thuốc!

Chương 1933 - Chẳng lẽ là tinh thần kỹ năng

Rất nhanh, nuốt vô số dược tề Bức Hoàng không còn chạy trốn, mà là phủ phục trên không trung, yên lặng chờ đợi vận mệnh thẩm phán.

Mà lúc này, Trần Thư hóa thành hư ảnh không ngừng há miệng, như đang lẩm bẩm một loại thần chú nào đó, nhưng mọi người không nghe được âm thanh gì.

Rất nhanh, dưới đòn công kích đặc thù của Trần Thư.

Bức Hoàng vẻ mặt thống khổ cùng oán độc, thân thể cao lớn dưới chú ngữ của Trần Thư ầm vang vỡ tan, tan biến ở thế gian…

Mà vẻ mặt của Trần Thư cũng không tận hứng.

Nhưng hắn hình như phát giác được bản thân cũng sắp biến mất, cho toàn bộ nhân loại một nụ cười tội phạm như ánh mặt trời.

Sau đó hắn xoay người đưa lưng về phía toàn thế giới, đồng thời giơ tay phải lên, vươn ngón cái, chỉ về phía chữ Hãn trên lưng mình.

Cuối cùng, trong ánh mắt của mọi người chậm chậm biến mất không thấy gì nữa…

Mặc dù hư ảnh biến mất, nhưng chữ Hãn chói mắt cũng khắc ở trong đầu mỗi người, vô số hung thú đều nhớ kỹ chữ này…

Trên không dị tượng đã biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng thế giới hoàn toàn yên tĩnh, thật lâu không hề có một chút thanh âm.

Mà dị không gian cũng vô cùng yên tĩnh, đám hung thú đã ngừng khóc lóc đau khổ, thần tình tương đối mơ màng.

Mẹ nó cứ thế kết thúc sao? !

Đây chính là toàn bộ quá trình chiến đấu ư?

Trên thế giới mỗi một sinh linh đều ngây ngẩn cả người, bọn hắn đều đang suy đoán Trần Thư dùng chiêu thức gì diệt sát Bức Hoàng,

Chẳng lẽ là ngôn xuất pháp tùy trong truyền thuyết?

Lúc này, các sinh linh trên thế giới này xem không hiểu, nhưng vô cùng chấn kinh…

Nhưng rất nhanh.

Âm thanh hoan hô của nhân loại đánh vỡ không gian yên tĩnh, lại lần nữa vang vọng toàn cầu!

Bất luận như thế nào, kết quả vẫn là thời đại mới tội phạm chém giết một Thú Hoàng!

Về phần cái khác, cũng không phải là bọn hắn yêu cầu suy tính, hiện tại phải lo lắng là hung thú mới đúng…

…

- Thông cao thế giới nhanh như vậy đã kết thúc rồi sao?

Trần Thư nhếch miệng, chỉ cảm thấy vẫn chưa hết hứng, vốn định đang định càn rỡ thêm chút nữa…

- Dường như ta có thể khống chế hư ảnh của ta…

Trong mắt hắn có vẻ suy nghĩ, đáng tiếc bởi vì là lần đầu tiên thông cáo trên thế giới, không có kinh nghiệm gì.

Hắn lắc đầu tự nói:

- Lần sau lại thử một chút.

- Lần sau?

Khóe miệng Đại Lực giật giật một cái, đang muốn nói gì đó.

Nhưng nghĩ đến Trần Thư hiện tại chỉ là Hoàng Kim cấp, đã làm thịt một Thú Hoàng, sau này cơ hội hình như thật sự còn có rất nhiều…

- Đi thôi, trước tiên giúp dám Kiều Na đuổi hung thú đã.

Hai người thuấn di, thẳng đến dị không gian mà những người liên minh sống sót ở…

…

Hoa quốc, trong Long Uyên Thành.

Các đại cường giả đều tề tụ phía trước lầu các, lại lần nữa tổ chức hội nghị khẩn cấp.

Lão gia tử đi tới trước mặt đám người mặc dù khuôn mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt cũng không giấu được vui mừng.

Rõ ràng, Trần Thư vùng dậy đối với bất luận kẻ nào đều là một sự khích lệ tinh thần to lớn!

Lão gia tử ho một tiếng, nói:

- Dị tượng trước mặt, các vị chắc hẳn đều đã thấy?

Mọi người liên tục gật đầu, trong mắt vẫn tràn ngập chấn kinh.

- Tiểu Tần, ngươi mau chóng thông báo cho Trần Thư, về sớm một chút, hiện tại e rằng đã cừu địch số một của hung thú giới rồi.

Hoàng Kim cấp Trần Thư đã có thể giết Thú Hoàng.

Nếu thật sự để cho hắn trưởng thành, hung thú hung lại còn có đường sống ư?

Tần Thiên gật đầu nói:

- Lão gia tử, đã hiểu!

- Nếu bắt buộc, tiểu Ninh tự mình đi tiếp đón Trần Thư.

Ánh mắt của lão gia tử nhìn phía Ninh Bất Phàm.

Ninh Bất Phàm lẩm bẩm:

- Không phải chứu, đại lão, năng lực bảo mệnh của hắn còn mạnh hơn ta…

Nhưng nhìn thấy ánh mắt của lão gia tử, hắn nháy mắt ngậm miệng không nói, vội vã đáp ứng.

- Nhưng mà hiện tại ta có chút không hiểu, Bức Hoàng rốt cuộc vẫn lạc như nào?-

Lão gia tử vẫn nhìn mọi người, nói:

- Ta thấy hắn không ngừng mở miệng, chẳng lẽ là khế ước linh thi triển thần kỹ tinh thần gì? Nhưng khế ước linh của hắn có vẻ như không có lỹ năng tương tự.

Mọi người ngơ ngác, nói ra ý tưởng của họ.

Có người suy đoán có thể là khế ước linh của đối phương tự động lĩnh ngộ, cũng có thể là Trần Thư ra ngoài thu hoạch, cũng có người suy đoán là truyền kỳ Ngự Thú Sư của Liên Minh Tự Do tặng cho.

Lúc mọi người đang thảo luận.

Liễu Phong nuốt ngụm nước bọt, yên lặng nhấc tay nói:

- Cái kia, không phải là một loại khả năng, chiêu thức kia cũng không phải tinh thần kỹ năng gì, mà là tiểu tử này vẫn luôn dùng lời nói nhục mạ Bức Hoàng…

- ? ? ?

Mọi người thần sắc sững sờ, đồng loạt nhìn phía Liễu Phong, ánh mắt cực kỳ cổ quái.

- Không đến mức đó chứ?

- Đúng vậy, đường đường là Thú Hoàng, làm sao lại bị chọc tức chết?

- Lão Liễu ý tưởng này của người có hơi bất hợp lí…

Mọi người cười lấy lắc đầu, theo bản năng bác bỏ ý nghĩ của Liễu Phong.

Nhưng bọn hắn nghị luận đến một nửa, cũng dần dừng lại, trong lòng dĩ nhiên kỳ quái đã có chút tin tưởng.

Nếu như người khác, loại chuyện này không thể nghi ngờ là nói mơ giữa ban ngày.

Nhưng trọng điểm là, người trong cuộc là Trần Thư…

Ninh Bất Phàm quay đầu, bán tín bán nghi nói:

- Lão gia tử, ngươi thấy thế nào?

Chương 1934 - Thiên kỵ sĩ cây ngay không sợ chết đứng

- Cái này…

Vẻ mặt Lão gia tử suy tư, nói:

- Tố chất Trần Thư không cao mọi người biết đến, nhưng muốn bức tử một Thú Hoàng sống sờ sờ quả thật có chút không hợp thói thường, xác suất lớn là có những yếu tố khác…

Lão bình tĩnh phân tích một chút, chỉ nói có thể có những nhân tố khác, nhưng không có bác bỏ ý nghĩ của Liễu Phong.

Điều này cũng chứng minh, lão gia tử gián tiếp thừa nhận.

Có lẽ bản thân Trần Thư thực sự khiến cho Bức Hoàng thương tổn tinh thần…

- Ta cũng cảm thấy có yếu tố này.

Tần Thiên sờ lên cằm, người ở chỗ này, lão và Liễu Phong đều hiểu rõ Trần Thư nhất.

- Tiểu tử này có thể chọc tức điên ngươi, cho dù Thú Hoàng có trí lực phỏng chừng cũng trốn không thoát một kiếp này.

Mọi người một hồi phân tích, nhưng tình huống cụ thể, chỉ có chờ Trần Thư trở về sau đó mới có thể hiểu rõ ràng…

…

Ngay lúc nhân loại mỗi người phân tích.

Mỗi đại cấm khu Thú Hoàng cũng tổ chức hội nghị, phân tích quá trình chiến đấu ly kỳ.

- Hắn có thể giết Bức Hoàng?

Trung tâm vùng biển, ánh mắt Sa Hoàng có chút không hiểu, nhìn về phía tự do đại lục xa xôi.

Một tên Vương cấp lãnh chúa thận trọng nói:

- Hoàng, ta cảm thấy tiểu tử này có thể dùng ám chiêu, hắn mới Hoàng Kim cấp , không có khả năng đối phó được Hoàng giả!

- Cái ám chiêu gì có thể hữu dụng với Thú Hoàng đây?

Sa Hoàng nhàn nhạt lườm nó một chút, tỉnh táo nói:

- Xác suất lớn Bức Hoàng bị liên minh truyền kỳ làm cho bị thương nặng, bị tiểu tử kia chiếm được tiện nghi!

- Chỉ là một hoàng kim, có thể nhặt được tiện nghi của truyền kỳ? Ly kỳ, ly kỳ…

Trong mắt Sa Hoàng tràn ngập kiêng kị, lần trước nó vận dụng toàn bộ lực lượng của hải vực, truy sát Trần Thư trọn vẹn nửa tháng, vânx không thu hoạch được gì.

Điều này cũng có ý nghĩa Hoàng giả còn lại chủ yếu cũng không có cách nào bắt được Trần Thư.

Hoàng kim có thể chơi đùa trước mặt truyền kỳ vốn là một chuyện không thể nào tưởng tượng được.

Hiện tại lại xuất hiện chuyện chém giết truyền kỳ, đối phương càng ngày càng ra bài không theo lẽ thường…

- Không thể để cho tiểu tử này lại trưởng thành…

Ánh mắt Sa Hoàng yên lặng, nhưng trong lòng đã có một vòng sợ hãi.

Hoàng Kim cấp bất thường như vậy, ngay cả Vương cấp thậm chí là truyền kỳ, ai còn dám chọc hắn?

Đến lúc kia, không phải đối phương sẽ chém giết đến nghiện sao?

Vẻ mặt Sa Hoàng suy tư lẩm bẩm:

- Đáng tiếc ba ác ma Thú Hoàng, ta không nghĩ tới lại dám cùng nhân loại truyền kỳ liều mạng như vậy.

Trong lòng nó thở dài, ba Thú Hoàng vẫn lạc, hung thú giới e rằng cần có đại động.

Tuổi tác nó tồn tại đã là cổ lão, xen vào cấm vụ đại hung cùng Hoàng giả thời đại mới đương nhiên hiểu rõ nhân loại truyền kỳ đáng sợ, đây cũng là vì sao hắn công phá Liên Minh Tự Do Liên Minh, mang theo thủ hạ quả quyết rời đi…

Nhưng không nghĩ tới, ba Hoàng giả thời đại mới sẽ như vậy mà vẫn lạc . .

- Ta đến liên hệ cấm khu còn lại, bàn bạc một chút…

Trong lòng Sa Hoàng tự nói, trong lòng tự nói, bỗng nhiên chìm vào đáy biển, đồng thời khiến các đại lĩnh chủ giải tán.

Ngoại trừ Sa Hoàng, Bất Hủ vương quốc cùng Tuyết quốc Thú cũng nảy sinh lòng kiêng kỵ, liệt Trần Thư liệt vào đại địch số một dưới truyền kỳ!

Về phần Tử Vong Tế Đàn của Hắc Châu…

- Tiểu tử này khá quái dị, tuyệt không thể chọc… Đáng tiếc tài bảo của ta…

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ thở dài, đồng thời phân phó thủ hạ phía trước, nói:

- Nếu Thú Hoàng của các cầm khu còn lại tới tìm ta hợp tác, thương nghị kế hoạch đối phó tiểu tử kia, trực tiếp cự tuyệt cho ta, nói ta phải bế tử quan, không rảnh làm những thứ này.

- …

Vong Linh Chiến Mã lườm nó một chút, nói:

- Không phải chúng ta quá nhát gan rồi không …

Nó không nghĩ tới, đối phương mạnh hơn cũng chỉ là một Hoàng Kim cấp mà thôi, lại sợ như thế?

- Cái này gọi là chiến thuật tính tránh né mũi nhọn!

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ chững chạc đàng hoàng nói:

- Hiện tại để các cấm khu còn lại đảm đương, lại nói còn có những lão già sắp xuất thế, dù sao cũng không tới phiên hai ta lên!

- Tốt nhất song phương đánh nhau đến đồng quy vu tận, bổn hoàng trực tiếp bá khí xuất thế, khi đó tài bảo toàn thế giới đều là của ta! Ha ha ha…

- …

Vong Linh Chiến Mã thở dài, đây không phải phán đoán ngông cuồng…

- Bình thường chúng ta tránh mũi nhọn của các Thú Hoàng khác thì cũng thôi đi, hiện tại ngươi xác định ngay cả một hoàng kim cũng muốn tránh?

- Tránh! Tất nhiên phải tránh!

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ có lý chẳng sợ nói:

- Quyết định như vậy đi, Thú Hoàng còn lại sẽ không để ý, chúng ta vốn không có cảm giác tồn tại gì.

- …

Trong tế đàn Vương cấp lãnh chúa đều im lặng không nói nên lời, nhưng trong lòng thì không có gì kinh ngạc, dù sao cũng đã quen thuộc rồi…

- Vấn đề là, [Tử Vong Tế Đàn] thanh danh kém cỏi, cấm khu còn lại đều sẽ xem chúng ta như quả hồng mềm, một khi nhân loại diệt vong, mỗi đại Thú Hoàng e rằng đều sẽ tới gặm phải chúng ta một miếng.

Hiện tại có nhân loại xem như đại địch, hung thú không có khả năng nội đấu, đương nhiên cũng sẽ không thèm đếm xỉa đến [Tử Vong Tế Đàn].

Chương 1935 - Mắt của ngươi… đổ mồ hôi rồi…

Tuy nhiên một khi nhân loại không còn tồn tại, vậy coi như là lúc thanh toán rành mạch…

- Thanh danh đáng là gì? Chúng ta đã không hạ xuống không gian, nhân loại xem chúng ta ra gì…

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ tương đối lý trí, có lý có cứ nói:

- Về phần thanh toán sau đó thì càng không cần lo lắng, cho dù bọn chúng có thể hủy diệt nhân loại, chính mình cũng sẽ nhận trọng thương, ai dám đến chọc chúng ta?

- …

Vong Linh Chiến Mã im lặng im lặng, nửa ngày mới lên tiếng:

- Ngươi có lòng tin vói đối nhân loại như vậy sao?

- Vốn là không có, nhưng bây giờ đã có.

Thiên kỵ sĩ ngắm nhìn chân trời xa xa, nói nhỏ:

- Hiện tại có Đông Phương lão quỷ kia chống đỡ, sau đó lại có tiểu tử kia chống đỡ, nhân loại trông không chịu nổi một kích, nhưng không thể dễ dàng hủy diệt như thế…

- …

Vong Linh Chiến Mã trầm mặc, tuy ngoài miệng tương đối khinh thường, nhưng đối phương cũng nói gì nghe nấy.

[Tử Vong Tế Đàn] vẫn luôn lấy thiên kỵ sĩ làm chủ tâm cốt.

Tư tưởng của đối phương là sợ hãi rụt rè, nhưng [Tử Vong Tế Đàn] cũng đã bình yên vượt qua ngàn năm, hơn nữa vẫn luôn nghỉ ngơi dưỡng sức, vững vàng tăng thực lực lên…

Có thể nói là đại biểu cho thế lực “m thầm phát đại tài”…

Lúc này, phụ cận hải vực Tự Do Liên Minh.

- Đám hung thú bắt đầu rút lui rồi…

Kiều Na chính giữa mang theo một đội người, ẩn giấu ở bên trong một tòa sơn cốc, khi nhìn thấy dị tượng trên bầu trời, đám hung thú cũng biết rằng Bức Hoàng đã ngã xuống, nháy mắt lập tức trở nên hoảng sợ.

Hàng trăm ngàn hung thú vốn đang tấn công một cách có trật tự bỗng trở nên hỗn loạn.

Vương Cấp Lãnh Chúa cầm đầu cũng không có năng lực ngăn cản, căn bản không cách nào khống chế những Hoàng Kim Hung Thú này.

Trong lúc nhất thời, có hung thú quả quyết rời khỏi Dị Không Gian, có hung thú bắt đầu cướp bóc tài nguyên của Liên Minh Tự Do, nhưng cũng có hung thú tiếp tục đuổi giết Liên Minh Tự Do.

Trong phút chốc, hàng trăm ngàn hung thú tự mình chiến đấu, toàn bộ Dị Không Gian rơi vào hỗn loạn.

- Nghị trưởng, bây giờ chúng ta nên làm cái gì?

Một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư thận trọng hỏi.

- Đợi!

Vẻ mặt Kiều Na kiên định, nói:

- Hắn nhất định sẽ trở về!

Khi nàng ta nhìn thấy Bức Hoàng bỏ mình, nàng ta đã hiểu rõ, đối phương lại sáng tạo ra một kỳ tích!

Lấy Hoàng Kim chém ngược Truyền Kỳ!

Tội phạm Nam Giang hình như thật sự không có gì là không làm được…

Nàng vừa dứt lời, trên bầu trời xa xa mơ hồ xuất hiện một thân dơi khổng lồ, biểu cảm của những người sống sót trong Dị Không Gian thay đổi ngay lập tức, và trong nháy mắt họ nhận ra là Bức Hoàng.

Nhưng giây tiếp theo, sự hoảng sợ trên mặt họ đột nhiên biến mất, chuyển thành vui mừng phấn khởi.

Đôi mắt của những con dơi trên bầu trời nhắm chặt, chúng không còn hơi thở của sự sống, như thể chúng đã bị biến thành một xác chết!

Trong lúc nhất thời, hung thú run lên, biết hung thủ đã trở về!

Những con hung thú vốn bị mắc kẹt trong Dị Không Gian đã cực kỳ ngay ngắn và bắt đầu di chuyển về phía lối ra, không dám ở lại nữa.

Lúc này, Trần Thư đang cưỡi trên Slime dài nghìn mét, và Bức Hoàng dài nghìn mét được cắm trên người Tiểu Hoàng như một lá cờ, cảnh tượng này cực kỳ có tác động trực quan!

Những hung thú đều thay đổi biểu cảm mạnh mẽ, chúng theo bản năng muốn tránh né, nhưng chúng bị các kỹ năng nguyên tố khác nhau giết trong nháy mắt!

Rầm rầm rầm rầm!

Lúc này, hai mắt Husky đỏ bừng, năm cái phân thân trực tiếp tách ra, sáu Husky hoàn toàn mở ra, uy lực tương đối kinh người!

Trong lúc nhất thời, Trần Thư giống như sát thần, cưỡng ép phóng ra một đạo vết máu!

Những hung thú gặp phải hắn khi nhìn thấy xác chết của Bức Hoàng, chúng đã sợ hãi đến phát điên, sức chiến đấu của chúng thậm chí không còn bằng năm phần như bình thường, tất cả những gì chúng muốn làm là chạy trốn.

Cho dù là Vương Cấp Tam Tinh cũng không dám cùng Trần Thư khiêu chiến, chỉ muốn nhanh chóng rời đi nơi này…

Rất nhanh sau đó, vô số hung thú trong Dị Không Gian như chim muông bay tán loạn, tất cả đều hoảng sợ rời đi.

Ngay cả Bức Hoàng cũng bị chém đầu, bọn chúng tự nhiên không có dũng khí ở lại lâu!

Một ngày sau.

Dị Không Gian hoàn toàn yên lặng, không còn dã thú cuồng nộ, chỉ còn lại liên minh những người sống sót lần lượt xuất hiện, tụ tập cùng một chỗ.

- Trần Thư!

Lúc này, Kiều Na vẫy tay với Trần Thư, đôi mắt nàng ta sáng lên đầy sự ngưỡng mộ.

Trên thực tế, không chỉ có nàng ta mà những người sống sót còn lại đều nhìn Trần Thư bằng sự kính trọng, như thể họ đang nhìn lên một huyền thoại…

- Bức Hoàng đã chết, bây giờ nguy cơ đã kết thúc.

Trần Thư khẽ cười nói:

- Nhưng vẫn phải đề phòng, chúng ta rời nơi này trước đã.

Kiều Na gật đầu, nhìn những người xung quanh và nói:

- Mọi người cầm pháo hiệu, kêu gọi những đồng bào, những người còn lại mang mỗi vật tư tài nguyên rời khỏi!

Bây giờ lão Kiều đã ngã xuống, Kiều Na là nhân vật cốt lõi duy nhất trong liên minh!

Mọi người gật đầu, bắt đầu thi hành mệnh lệnh của Kiều Na…

Vào ban đêm, Trần Thư và Kiều Na ngồi trên một mảnh cỏ, phía sau họ hoá thành điểm sinh tồn của liên minh đã bị hủy hoại.

Chương 1936 - Người trong giang hồ, thân bất do kỷ…

Lúc này, rất nhiều người đang thu thập tài nguyên còn sót lại bên trong, Đại Lực cũng đang tìm kiếm công thức nấu ăn…

- Trần Thư, cảm ơn ngươi…

Kiều Na quay đầu nhìn về phía thiếu niên bên cạnh, trong mắt hiện lên vẻ cảm kích.

- Ta chỉ làm những gì mà ta phải làm thôi.

Trần Thư lắc đầu, lão Kiều đối xử với hắn rất tốt, huống chi Bức Hoàng sống sót cũng là do hắn, chuyện này nhất định phải giải quyết.

Kiều Na vẫn im lặng, chỉ nhìn chằm chằm vào bầu trời đầy sao, bầu không khí đột nhiên lạnh đi.

Một lúc sau, nàng ta mới chậm rãi mở miệng nói:

- Nếu ta mạnh như ngươi thì tốt rồi… Có lẽ tổ tiên của ta sẽ không chết, liên minh cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này…

Mặc dù Trần Thư đã giết chết Bức Hoàng, nhưng liên minh vẫn bị thương vong nặng nề trong khoảng thời gian này.

Dù sao cũng là mấy trăm ngàn Hoàng Kim hung thú đánh thẳng tới, song phương chiến lực căn bản là không cùng cấp độ.

- Ta cũng không có thay đổi gì cả.

Trần Thư thở dài nói:

- Ta không thể cứu được lão Kiều, ta cũng không thể vãn hồi được thương vong của các ngươi.

- Nhưng nếu không có ngươi, toàn bộ quân đội của chúng ta có thể bị xóa sổ…

Ngữ khí của Kiều Na có chút uể oải, nói ra:

- Ta cho rằng ta là một người có thể thay đổi hết thảy thiên tài, cứu vãn liên minh, thậm chí kết thúc cả thời đại khó khăn!

- Nhưng sự thật là… ta không thể làm gì được… cái gì cũng không cứu vãn được…

Nàng ta cúi đầu, dùng tay nghịch nghịch cỏ trên mặt đất, như thể cả người không còn sức lực.

- …

Trần Thư trong phút chốc im lặng không biết nên nói gì.

- Bây giờ ta cảm thấy như đang gặp ác mộng vậy.

Kiều Na mím môi, nói:

- Liên minh hủy diệt, lão tổ ngã xuống, người một đại quốc cũng chỉ còn kéo lại một chút hơi tàn… không còn nữa… mọi thứ đều không còn…

Giọng điệu của nàng ta lập tức nghẹn ngào, kèm theo tiếng nức nở…

- …

Trần Thư sửng sốt một hồi, nhịn hồi lâu nói:

- À thì, mắt của ngươi… đổ mồ hôi rồi…

- …

Nghe xong lời này, Kiều Na ngay lập tức bắt đầu khóc lớn, nước mắt không cầm được chảy xuống, không còn dáng vẻ phấn chấn ngày trước.

Trần Thư gãi gãi đầu nói:

- Kỳ thực chỉ cần còn sống còn có hy vọng…

Hắn nằm trên bãi cỏ, ngửa mặt nhìn tinh không mênh mông, nói tiếp:

- Lão sư của ta đã từng nói với ta, Ngự Thú Sư thủ hộ chúng ta sẽ không chết đi, bọn hắn sẽ hóa thành những tinh thần trên trời, có lẽ Lão Kiều hiện tại cũng đang nhìn ngươi…

- Tinh Thần?

Tiếng khóc của Kiều Na dừng lại, nhìn một Tinh Không lẩm bẩm:

- Tiên tổ thật sự vẫn còn sống không?

- Dĩ nhiên, hắn là một Truyền Kỳ, làm sao có thể dễ dàng chết đi như vậy?

Trần Thư gật đầu, cười nói:

- Ta cảm thấy tất cả những điều này có lẽ chỉ là khảo nghiệm của Lão Kiều, muốn thử một chút nếu như hắn không ở, ngươi có thể chống đại kỳ không?

- Ta thực sự có thể không?

Kiều Na nhắm hai mắt lại, giọng nói có chút không xác định.

Trần Thư nhếch mép cười nói:

- Tất nhiên, dù thế nào ngươi cũng là đệ nhị thiên tài thế giới, có thể nói là người có hy vọng vượt qua ta nhất, có cái gì không làm được?

Nghe xong lời này, Kiều Na cười trong nước mắt, lườm hắn một cái, nhưng trong lòng nhận được khích lệ lớn lao.

Trần Thư mở miệng nói:

- Sau này ngươi có dự định gì? Cùng ta trở về…

- Không cần.

Kiều Na cắt ngang lời nói của Trần Thư, lau nước mắt trên mặt, kiên định nói:

- Đường đi xa xôi, hơn nữa mọi người chưa hẳn muốn rời xa quê hương, ta cảm thấy ta có thể mang theo mọi người sống sót!

- Ta có thể!

Nàng lặp lại lời nói của mình, như thể khẳng định chính mình.

Trần Thư tán đồng gật đầu một cái, bây giờ lưu lại Liên Minh đại lục kỳ thực là một lựa chọn tốt, Tam đại Thú Hoàng sụp đổ, Tử Nguyệt Đại Hung lại thường xuyên phát điên, cộng thêm thân bị trọng thương, kỳ thực đã không có uy hiếp gì.

Về phần Thú Hoàng khác không tham chiến, bởi vì thù hận liên minh không quá lớn, xác xuất lớn sẽ chọn yên ổn phát triển, sẽ không tốn kém tinh lực và thời gian tới tìm kiếm đám người Kiều Na.

Rốt cuộc ở trong mắt Thú Hoàng, không có lão Kiều, điều này chỉ là sâu kiến mà thôi, không đe dọa được địa vị của Thú Hoàng.

Lão Kiều mặc dù vẫn lạc, nhưng thực sự tìm thấy một chút hy vọng sống cho liên minh…

Có lẽ cho dù là không đại chiến ngày đó, lão Kiều sớm muộn cũng đi tới bước này…

- Trần Thư, cảm ơn ngươi!

Kiều Na đứng dậy, cúi đầu khom người nhìn Trần Thư bái một cái, quay người hướng về phía điểm sinh tồn hóa thành phế tích mà đi.

- …

Trần Thư nhìn bóng lưng gầy yếu của nàng, rất lâu không nói, Kiều Na hình như thật sự không giống với lúc trước.

- …

Sáng sớm hôm sau.

Toàn bộ người sống sót của liên minh tụ tập đến cửa thông đạo của Dị Không Gian,

- Chỉ có ngần ấy người ư?

Trần Thư nhìn đoàn người phía trước, trong lòng yên lặng thở dài, nhìn thoáng qua, người sống sót của liên minh dĩ nhiên chỉ còn lại có hai ba vạn người, rõ ràng thương vong trong quãng thời gian này không nhỏ…

Có điều so sánh với toàn quân bị diệt, đây đã là điều vô cùng may mắn trong bất hạnh rồi…

Chương 1937 - Người trong giang hồ, thân bất do kỷ… (2)

Kiều Na nhìn thật kỹ Dị Không Gian, cuối cùng cũng không quay đầu lại rời đi nơi này…

Những người còn lại lần lượt đi theo bước chân của Kiều Na, nối đuôi nhau rời đi, rời khỏi Dị Không Gian vốn dĩ xem như điểm sinh tồn.

Trong chốc lát, mọi người cưỡi Khế Ước Linh, đứng trên mặt biển.

Trần Thư nhìn Kiều Na nói:

- Các ngươi chuẩn bị đến Dị Không Gian nào? Ta có thể tiễn một đoạn đường.

- Không cần.

Kiều Na lắc đầu nói:

- Ta đã có dự định, sẽ không xảy ra chuyện.

- Cũng được.

Trần Thư gật đầu một cái, ngược lại không quá lo lắng,

Bây giờ Hung Thú phụ cận liên minh sớm đã loạn cả một đoàn, có lẽ cũng là không có thời gian đến quản đám người Kiều Na.

- Gặp lại sau!

Kiều Na phất phất tay hướng về phía hai người Trần Thư, mang theo đội ngũ cách xa trùng trùng điệp điệp…

- Tạm biệt.

Trần Thư tự lẩm bẩm, nhìn Kiều Na phía trước đám người, trong lúc mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Lão Kiều, có lẽ nàng sẽ thực sự trưởng thành…

- Đại Lực, đi thôi, chúng ta về nhà!

Diệp Phàm ngược lại không có quá nhiều cảm xúc gì, quay đầu mang theo Đại Lực rời đi.

Đại Lực gãi gãi đầu, mở miệng nói:

- Về nhà? Vậy ngươi đi Tự Do Đại lục làm gì?

- Tam Đại Thú Hoàng đều chết rồi, chúng ta phải đến lãnh địa của bọn nó một chuyến, không chừng có thể tìm được một ít đồ tốt.

- Vậy cái này có liên quan gì đến việc về nhà?

- Lãnh địa của Hung Thú, ta muốn lấy cái gì thì lấy cái đó, chẳng phải là nhà của ta sao?

- …

Hai người Thuấn Di một khoảng cách cực xa, thẳng đến [Sào huyệt Ác Ma] mà đi.

…

- Tuyển hạng của Bức Hoàng đã hoàn thành rồi, Thần Kỹ đều tăng thêm một cấp, không tệ…

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong mắt có sự vui mừng.

Bây giờ phân thân của Husky đạt tới Lv10, cộng thêm Tiểu Tinh Linh [Đẳng Cấp Tăng Phúc], Husky trạng thái bình thường đã có thể phân ra ba phân thân, nếu cắn thuốc sẽ có thể phân ra năm phần, sức chiến đấu tăng lên không nhỏ.

Về ba Khế Ước Linh khác, cũng có sự tăng lên.

Nhưng điều này thực ra là phần thưởng nhỏ, trọng điểm là hệ thống để hắn thu thập tuyển hạng mười vạn triệu tài nguyên.

[Tuyển hạng ba: thu hoạch tài nguyên giá trị một trăm vạn dược dẫn điểm! Phần thưởng hoàn thành: ngẫu nhiên mở ra ba phối trí Thần Kỳ Dược Tề+ kí chủ tấn thăng Hoàng Kim Tam Tinh+ toàn bộ thuộc tính của bốn Khế ước linh tăng thêm 10%+sách kỹ năng Lôi Ngự]

[Tuyển hạng đã hoàn thành… nhưng tự chủ tuyển hạng kết toán…]

Ban thưởng này tuyệt đối tương đối đỉnh cấp, đồng thời cũng là nguyên nhân chính Trần Thư lựa chọn xuất ngoại cướp sạch.

Vốn thiếu hơn ba vạn triệu tài nguyên, nhưng Trần Thư vừa lấy được thi thể của Bức Hoàng, trực tiếp để tuyển hạng hoàn thành.

Một bộ thi thể Thú Hoàng, giá trị đã khó thể tưởng tượng…

- Nếu không phải vì hoàn thành tuyển hạng, ta cũng sẽ không làm trái lương tâm cướp sạch.

Trần Thư thở dài nói:

- Ôi, người trong giang hồ, thân bất do kỷ…

- ???

Đại Lực quay đầu lại, mặc dù nghe nhưng không hiểu Tuyển hạng là cái gì, nhưng toàn thể ý nghĩa vẫn hiểu.

Thần sắc của hắn kỳ cục, nói:

- Thời điểm ta nhìn ngươi cướp, rất hào hứng mà…

Trần Thư nhún vai, thở dài:

- bvKhông có cách nào, người trưởng thành đều như vậy, thích dùng nụ cười tới ngụy trang.

- Thôi bỏ đi!

Đại Lực nhếch miệng, lười phản biện.

Không bao lâu sau.

Hai người đến một tòa thành thị trên đại lục.

- Hả, sao loạn như vậy?

Trần Thư nhìn về phía xa, thành thị trước mắt chính là lãnh địa mới của Dạ Hoàng, bây giờ Tam Đại Thú Hoàng ngã xuống, đám Hung Thú lại không có một chút e ngại, bắt đầu cướp bóc khắp nơi, giành giật tài nguyên Thú Hoàng còn sót lại.

- Tài nguyên không còn nữa ư?

Trần Thư Thuấn Di một cái, lặng yên đi tới bên trong lãnh địa của Dạ Hoàng, giờ phút này, trên đống hoang tàn, đang có ba Vương Cấp Lãnh Chúa đang chém giết lẫn nhau, các chiêu đều tương đối chí mạng.

Mà ở bên cạnh bọn chúng, hai gốc Vương Cấp dược liệu đang tản ra, thấm vào hương vị ruột gan, rõ ràng đây chính là nguyên nhân Vương Cấp Lãnh Chúa chém giết!

- Các ngươi từ từ đánh đi…

Ánh mắt Trần Thư khẽ động, Thuấn Di một cái đi đến bên cạnh, nắm trong tay.

- Grào!

Trong nháy mắt, Tam Đại Vương Cấp Lãnh Chúa lần lượt đã phát giác, cùng nhau quay đầu nhìn lại, bọn chúng tận lực kéo xa chiến trường, không muốn hủy dược liệu, mà Hung Thú sợ hãi Hung Uy của bọn chúng, tự nhiên cũng không dám tới gần.

Kết quả là không ngờ tới sẽ bị một người nhân loại trộm đi.

- Tạm biệt!

Trần Thư phất phất tay, trong nháy mắt liền biến mất trước mặt Tam Đại Vương Cấp Lãnh Chúa.

Nhất thời, Hung Thú Lãnh Chúa gào thét cuồng nộ.

Bởi vì lửa giận nội tâm không thể phát tiết, bọn chúng lại đánh nhau…

Nhưng Trần Thư là tên đầu sỏ gây ra, sau đó bắt đầu du đãng ở toàn bộ lãnh địa, đặc biệt khóa chặt cao đẳng dược liệu.

Nhưng tiếc là, hiệu xuất của loại hành động này thực tế quá thấp, nửa ngày sau, Trần Thư ung dung rời khỏi lãnh địa.

Nhưng trên mặt cũng không có gì vui sướng.

Mặc dù hắn cũng nhận được hàng chục tỷ tài nguyên, nhưng so sánh với hàng nghìn tỷ tài nguyên trước đây, thật sự là có chút ít không đáng kể.

- Muỗi nhỏ cũng là thịt, lại chạy hai lần…

Chương 1938 - Lên đường về nhà

Suy nghĩ độ trân quý của tài liệu Vương Cấp, Trần Thư vẫn đến lãnh địa mới của của hai Thú Hoàng khác.

Hai ngày sau.

Trần Thư đạt được hơn hai mươi gốc Vương Cấp vật liệu, cũng là một món thu hoạch không thể bỏ qua, dù sao cơ hội này không phải bất cứ lúc nào đều có.

- Có muốn đến [Sào huyệt Ác Ma] xem không?

Trần Thư sờ cằm, nhìn về phía Hắc Ám Thành phía xa xa, bên trên Lam Tinh chỉ là lãnh địa mới của Tam Đại Thú Hoàng, không có khả năng cất giữ quá nhiều tài nguyên, phần chính chỉ sợ vẫn ở bên trong Dị Không Gian.

Mà lúc hắn chuẩn bị lên đường, không gian thông đạo bên trong Hắc Ám Thành đột nhiên rung chuyển lên, ngay sau đó, từng con Hung Thú được huấn luyện nghiêm chỉnh lần lượt tuôn ra, hơn nữa chí ít đều là đẳng cấp Hoàng Kim!

- Hả? Nhóm Hung Thú này dường như chưa từng gặp qua…

Thần sắc Trần Thư khẽ giật mình, nhìn Hung Thú phía trước, trong đó đại bộ phận đều là Cự Tích mắt đỏ bò lổm ngổm, một giây sau, một luồng khí tức kinh khủng lan tràn, khiến cho con người trong nháy mắt tâm thần run lên, chỉ thấy một Hắc Sắc Long Dịch vài trăm mét chậm rãi đi ra, hai con mắt đỏ ngòm gần như trước tiên khóa chặt vị trí của Trần Thư!

- Thú Hoàng!

Thần sắc của Trần Thư khẽ giật mình, ngược lại không có quá nhiều bất ngờ, bây giờ thế cục hỗn loạn, con Thú Hoàng thứ tư nếu lại không ra tay chỉnh đốn, đó mới là gặp quỷ, cuối cùng tranh hay không tranh cũng giống nhau, nhưng bây giờ nếu không đứng ra [Sào huyệt Ác Ma] có thể chỉ còn trên danh nghĩa.

Ánh mắt của Long Tích hung lệ, nhưng chỉ là dùng ánh mắt uy hiếp nhìn đăm đăm Trần Thư, không có xu thế động thủ, hy

vọng đối phương có thể chủ động rút lui.

Phía trước vì cướp đoạt thi thể của Bức Hoàng, nó đã thử xuất thủ, nhưng kể cả bóng dáng của đối phương đều không nhìn thấy, đương nhiên hiểu rõ chính mình không bắt được Trần Thư.

Hiện tại nó chỉ muốn thống nhất Liên Minh đại lục, không muốn mầm họa còn lại tái sinh.

Trần Thư liếm môi một cái, cùng Thú Hoàng đằng xa mặt đối mặt, cuối cùng nhếch mép cười một tiếng, phất phất tay biến mất rời đi.

Mặc dù Thú Hoàng thứ tư xuất hiện tại Lam Tinh, trật tự chứng minh [Sào huyệt Ác Ma] đã xây dựng, bảo vật của Tam Đại Thú Hoàng xác xuất lớn cũng bị thu lại.

Mặc dù Trần Thư có năng lực đoạt đồ ăn nơi miệng cọp, nhưng cũng muốn chú trọng thiên thời địa lợi nhân hòa, hiện tại khẳng định là làm không được.

- Nhân loại khó chơi…

Long Tích tự lẩm bẩm, không thèm để ý tới Trần Thư, mà phát ra tiếng gào thét rung trời!

Trong chốc lát, sự uy áp khuếch tán của Thú Hoàng lan ra, ngay lập ngăn chặn sự rối loạn của Châu Tự Do.

Cùng lúc đó, thủ hạ của nó bắt đầu nhộn nhịp xuất phát, tiến về chỉnh đốn các thành thị còn lại, xây dựng trật tự mới!

Tam Đại Thú Hoàng đã chết, [Sào huyệt Ác Ma] tự nhiên có tân vương!

- Kiều Na hẳn là không nguy hiểm…

Lúc này Trần Thư đi tới một thôn trang hoang vu, trong miệng tự lẩm bẩm.

Bây giờ Long Tích bận chỉnh đốn thành thị còn lại, cùng với mỗi đại Dị Không Gian trên đại lục, chủ yếu không có thời gian đến quản đám người Kiều Na.

- Tiếp theo làm thế nào?

Đại Lực khép thực đơn mới trong tay, mở miệng hỏi.

Trần Thư mặt mang suy nghĩ, đứng lặng tại chỗ thật lâu, hồi lâu mới mở miệng nói:

- Trở về thôi…

- Trở về lãnh địa Hung Thú nào?

- ???

Trần Thư lườm hắn một cái, nói:

- Ta nói là trở về nhà! Trở về Hoa Quốc, trở về đại bản doanh thành phố Nam Giang!

- Không cướp?

Trong mắt Đại Lực có một chút kinh ngạc, theo hắn thấy, bao nhiêu bảo vật đều không lấp đầy khẩu vị của tội phạm, đối phương vậy mà có thể chủ động rời đi?

- Tạm thời không cướp, trở về tiêu hóa một chút tài nguyên.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Bây giờ thực lực còn chưa đủ nhìn, cướp một tiểu truyền kỳ cũng phải chú ý cẩn thận cẩn trọng, phải chịu uất ức rồi!

- …

Khóe mắt Đại Lực giật giật một cái, nói:

- Ta cảm thấy… Truyền kỳ bị ngươi cướp mới đau lòng nhất!

Hai người cười cười nói nói, thuấn di đi tới đại lục phụ cận hải vực.

- Òm ọp!Òm ọp!

Tiểu Hoàng thân thể tròn vo hơi động, tốc độ nháy mắt tăng vọt, lên đường về nhà…

- Nghỉ ngơi một chút đi.

Trần Thư trìu mến chạm vào Thỏ Không Gian, thậm chí là lẹp bẹp một cái, trong mắt có tán dương.

Mấy ngày nay cướp sạch nhất định thỏ mệt nhất, chẳng những phải thường xuyên cảnh giác nguy cơ, hơn nữa còn phụ trách

chiến đấu, bỏ chạy…

Đồng thời nó cắn Bạo Tẩu Dược Tề cũng nhiều nhất, mặc dù các tác dụng phụ đều bị [Tử Vong Hồi Phục] của Tiểu Tinh Linh tiêu trừ, nhưng trên tinh thần vẫn tương đối mệt mỏi.

Thỏ gật đầu một cái, tựa vào bên cạnh Trần Thư bắt đầu nghỉ ngơi.

- Hành trình cướp bóc đã kết thúc…

Trần Thư hướng về phía Liên Minh đại lục phía xa xa, trong lòng có một chút cảm khái.

Mặc dù chặng đường đi này chỉ dùng không đến thời gian ba tháng, nhưng thu hoạch của Trần Thư cũng không nhỏ, sự việc trải qua cũng không ít.

Sự sụp đổ của Bắc Linh Thất quốc, sự hủy diệt của tổ chức Ám Dạ, Tử Vong Tế Đàn của Hắc Châu, cùng với đại chiến Liên Minh truyền kỳ.

Bất luận là bất cứ chuyện gì, e rằng đối với những người còn lại trải nghiệm có giá trị ghi khắc cả đời.

Chương 1939 - Ngẫu nhiên gặp Phương Tư

Nhưng đối với Trần Thư mà nói, tất cả đều chỉ là một phần nhỏ nhân sinh truyền kỳ của hắn.

– Trần Bì, ngươi nói xem chúng ta nửa đường có bị đánh lén không?

Đại Lực nhướn mày , nói :

– Thi thể Bức Vương thế nhưng là đồ tốt giá trị liên thành.

– Không cần lo lắng, bây giờ trừ vị là mấy người Truyền Kỳ liên thủ, nếu không huynh đệ ta tới đi như thường!

Trần Thư nhún vai, vẻ mặt không quan tâm, bây giờ Vô tận hải vực chỉ có Sa Hoàng một vị Thú Hoàng, những Thú Hoàng còn lại đều bận rộn, đương nhiên không thể nào xuất hiện.

Trên thực tế, Sa Hoàng duy nhất Hải Vực không có hứng thú gì với hắn, suy cho cùng lần truy sát trước đã nửa tháng đều không có tác dụng.

– Có đạo lý.

Đại Lực gật đầu, sau đó lại nghĩ đến cái gì, vẻ mặt cười lấy lòng nói :

– Đúng rồi, nói đến nguyên liệu nấu ăn……

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn ta, trực tiếp ngắt lời nói :

– Chúng ta nói đến nguyên liệu nấu ăn từ lúc nào?

Ngươi nha dẫn sang chủ đề khác có thể đừng có cứng ngắt như vậy không?

– y……..

Thần tình của Đại Lực cứng đờ, sau đó bình thản nói :

– Bây giờ không phải nói đến rồi sao?

– Cái đó, huyết nhục của Bức Vương cũng không có tác dụng lớn với ngươi, không bằng để ta nghiên cứu một chút?

Sắc mặt hắn ta tràn đầy kích động, thậm chí thân thể đều hơi run rẩy, Thú Hoàng huyết nhục, tuyệt đối được xưng tụng là nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp nhất trong lịch sử!

Nhân loại có thể vẫn luôn không có xuất hiện Truyền Kỳ Linh Trù, nguyên nhân rất lớn là bị nguyên liệu nấu ăn làm hạn chế lại.

Nếu như có Thú Hoàng Huyết Nhục để nghiên cứu, không hẳn không có cơ hội bước đến bước cuối cùng!

– Không có vấn đề!

Trần Thư một lời lập tức đồng ý, Đại Lực có thể đi cùng xuất ngoại cướp sạch, không có công lao cũng có khổ lao, trên thực tế, hắn cho rằng, Truyền Kỳ Huyết Nhục chỉ có trên người Đại Lực, mới có thể phát huy được giá trị nên có của nó.

– Chẳng qua cũng phải nói trước, thứ đồ chơi này chủ yếu là độc thuộc tính, nguyên liệu thức ăn được phối trí ra, xác suất lớn có tác dụng không lớn với Khế Ước Linh của ngươi.

Đại Lực trước một bước nói rõ mọi chuyện, cho dù là Thực Thần, hắn ta cũng không thể cưỡng ép thay đổi thuộc tính của huyết nhục.

– Đương nhiên, ta cũng không trông chờ cái gì.

Trần Thư nhún vai , nói :

– Nhưng mà huyết nhục phải sau khi về nước mới cho ngươi, trước tiên để lão gia tử xử lý chút một chút.

Hắn bây giờ đều chưa xử lý Thi Thể Bức Hoàng, thậm chí ngay cả Vật Liệu Hạch Tâm và Ngự Thú Chân Châu cũng không vội vã tìm kiếm, dù sao Truyền Kỳ Hung Thú và phổ thông hung thú không giống nhau, vạn nhất không cẩn thận phá hủy nó, tâm tình của hắn có thể phát nổ……

– Không có vấn đề!

Đại Lực nhếch mép cười một tiếng, trong lòng đã tràn đầy chờ mong.

Lúc này, Trần Thư trầm mặc nhìn về phía chân trời, khuôn mặt mang vẻ suy tư.

– Trần Bì, ngươi đang nghĩ cái gì thế?

– Ta đang suy nghĩ một vấn đề……

Trần Thư tay nâng trán, nói :

– Lão Kiều lấy sinh mệnh làm đại giá, tương đương với giết ba con Thú Hoàng, ngươi cảm thấy thực lực như thế nào?

– Mạnh, tương đối mạnh !

Đại Lực mở miệng, trong mắt có một chút kính nể.

Kinh thế đại chiến ngày đó, tuyệt đối là chấn động cả Lam Tinh và toàn bộ Dị Không Gian!

– Vậy ngươi nói xem, Truyền Kỳ Ngự Thú Sư của Thiên Mệnh Cổ Quốc chết như thế nào?

Trần Thư nhướng mày, nói :

– Lão gia tử cũng có thể giết chết đối phương, hơn nữa không cần trả một cái đại giá, cái thực lực quá mạnh rồi!

Ban đầu khi Lão Kiều hồi ức, có chút kiêng kỵ với Truyền Kỳ của Thiên Mệnh Cổ Quốc, e rằng thực lực của hai người không kém bao nhiêu, nhưng dù sao cũng là một tuyệt thế cường giả như thế, lại trực tiếp bị lão gia tử giết chết, quả thực là có chút bất hợp lý.

– Ta đâu có biết.

Đại Lực nhún vai, nói :

– Nhưng mà lão gia tử càng mạnh càng tốt, chúng ta cũng an toàn không ít.

– Điều này cũng đúng.

Trần Thư chỉ là trong lòng đột nhiên hơi tò mò, cũng không phải muốn nhận được một cái đáp án.

Vấn đề này, e rằng chỉ có bản thân lão gia tử mới biết rõ…….

…..

Năm ngày sau.

Hai người chậm rãi từ từ đi tới chỗ sâu của Hải Vực, bởi vì không có những sự vụ còn lại, Trần Thư ngược lại cũng không vội vàng, tạm thời để bản thân nghỉ ngơi.

– Quả nhiên không có truy binh.

Đại Lực nhìn xuống bên dưới Hải Vực, chỉ nhìn thấy một con Hoàng Kim Hung Thú vừa mới lộ đầu, trong chớp mắt đã chìm xuống đáy Vực, bỏ trốn mất dạng…..

Đừng nói truy sát, cao đẳng hung thú của Hải Vực cứ nhìn thấy Trần Thư đã chạy……..

Rõ ràng, Sa Hoàng đã sớm đưa ra mệnh lệnh….

– Tiểu Sa Ngư còn biết tính toán…….

Trần Thư nhướng mày, trong mắt có một chút ý cười.

Mà khi hai người đang nói chuyện tào lao, nháy mắt đã xuất hiện dị biến kinh thiên!

Grào!

Chỉ nghe thấy một đạo long ngâm khủng bố vang vọng thiên khung, thậm chí cả Hải Vực giống như đều nghe được, dường như có một con tuyệt thế sinh linh xuất thế!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ hung thú của Vô Tận Hải Vực ào ào nhìn sang, trong mắt có không hiểu và kinh hãi.

– Hử?

Thần sắc Trần Thư khẽ biến, chỉ cảm thấy đinh tai nhức óc, đầu đều có chút mộng.

Long ngâm dù có khủng bố, nhưng lại không có chút tính tổn thương, coi như Đại Lực người bình thường cũng không bị ảnh hưởng đến.

Chương 1940 - Ngẫu nhiên gặp Phương Tư (2)

– Tình huống gì đây?

Ánh mắt hắn khẽ giật mình, theo bản năng cho rằng là có Cấm Vụ Đại Hung xuất thế, dù sao loại uy thế này, có thể là hung thú thông thường cũng sở hữu.

– Đi đến nhìn xem.

Trần Thư nhìn về phía chân trời, có thể phát giác được Long ngâm ở phía trước.

– Đại ca, ngươi chắc chứ?

Đại Lực bắt lại Trần Thư, trong mắt có sự cẩn thận, ngươi thật biết chơi đó!

– Đương nhiên, sắp về đến nhà, lại kiếm một bút cũng không kém.

Trần Thư nhún vai, nói :

– Yên tâm đi, Cấm Vụ Đại Hung cũng không thể bắt được ta!

Nói xong, bờ mông của Tiểu Hoàng hất lên, nháy mắt vọt với trước, thẳng đến xa xa mà đến.

Thời gian chưa tới một lúc, hắn sẽ đến điểm gây ra!

– Hử?

Thần sắc Trần Thư giật mình, nháy mắt đã sững sờ.

Chỉ nhìn thấy chỗ xa xuất hiện mấy con Vương Cấp Lãnh Chúa và vài nghìn con Hoàng Kim Hung Thú, đều là mang vẻ mặt tham lam nhìn về phía trước, khiến hắn ngạc nhiên không phải hung thú, mà là một con Hắc Long to lớn, xác thực mà nói, cũng không phải Hắc Long, mà là nữ hài đứng trên long đầu!

Đối phương không phải ai khác, rõ ràng chính là Phương Tư tư thế hiên ngang!

Phương Tư đang bỏ chạy cũng bị làm cho ngây ngốc, nhìn về phía hoàng sắc đại viên cầu quen thuộc, nàng cũng không cần hướng lên nhìn, đã có thể phán đoán được là Trần Thư đến, dù sao loại Khế Ước Linh kỳ hoa này, toàn cầu là phần độc nhất…….

Và cùng lúc đó, những hung thú còn lại đồng thời đã nhìn thấy Trần Thư, một giây sau, bọn nó đều không làm ra cái suy nghĩ gì, trực tiếp một cái tiêu sái quay người, quả quyết chìm vào đáy biển, biến mất không thấy……

Một loạt động tác tự nhiên hoàn chỉnh, dường như đã diễn luyện vô số lần…….

Cho dù bọn nó trong lòng có tham lam, nhưng đối phương chính là tồn tại chém giết Thú Hoàng!

Cho dù Bức Vương là cái trạng thái gì, cho dù là sắp chết, cũng không phải Vương Cấp Tam Tinh có thể chiếm tiện nghi, điều này đã chứng minh thực lực của Trần Thư……

– Phương sư tỷ, sao ngươi ở đây? !

Tiểu Hoàng vọt tới trước, đi tới phía trước, Trần Thư cũng mặt mang ý cười.

Hắn bây giờ có chút hiểu được cảm giác “tha hương ngộ cố tri”……

– Nhiệm vụ phía trên sắp xếp.

Phương Tư đồng thời cũng cười nhẹ nhàng, nói :

– Ta cũng không ngờ vậy mà có thể gặp được ngươi!

Một giây sau, thần sắc của nàng khẽ biến, giống như là nghĩ đến cái gì, vội nói :

– Chạy mau, có hung thú truy sát ta!

– Không phải, chạy cái gì chứ…….

Một tay Trần Thư ngăn lại Phương Tư, chỉ về phía sau nói :

– Tốt xấu cũng là người Nam Giang thị, không đến mức hoảng sợ như vậy đi?

– Hả?

Phương Tư quay người nhìn một cái, một thoáng đã khiến bị làm cho ngây ngẩn, chỉ thấy mấy nghìn hung thú thô bạo vừa nãy, vậy mà đã biến mất vô tung vô ảnh……

– A? Hung thú đều không thấy rồi?

Phương Tư mở to hai mắt nhìn, trong nhất thời có chút không kịp xoay chuyển.

– Ta đến rồi, bọn nó còn không chạy ư.

Trần Thư nhún vai, trong mắt có một chút ý cười.

Cho dù hắn bây giờ hao hết toàn lực, chỉ có thể miễn cưỡng đánh Vương Cấp Nhị Tinh Lãnh Chúa, nhưng Hung Thú Vương Cấp Tam Tinh bây giờ nhìn thấy hắn đều sợ đến không làm gì được.

– Làm màu!

Phương Tư trợn mắt nhìn hắn một cái, nói :

– Trong một đám đó có thể có Vương Cấp Lãnh Chúa!

– Lãnh Chúa tính là cái gì, bản tội phạm ngay cả Thú Hoàng cũng đã giết một con !

– Thú Hoàng?

Thần sắc Phương Tư hơi giật mình, nhếch miệng nói :

– Chém gió có thể đừng có không hợp thói thường như vậy?

– ? ?

Lần này ngược lại đến Trần Thư choáng váng, nói :

– Tỷ, ngươi chưa nhìn thấy thông báo của thế giới sao?

– Thông báo cái gì?

Phương Tư vẻ mặt không hiểu, một bộ trạng thái chết lặng.

– Chính là lần trước, lão gia tử giết Cửu Vĩ Hồ, hư ảnh xuất hiện trên thiên không.

Trần Thư nhìn nàng, mở miệng nói :

– Ta cũng tới thông báo, một chữ "Phạm" đẹp trai như vậy, ngươi thế mà không nhìn thấy ư?

Phương Tư xòe hai tay, lắc đầu.

– Thật hay giả vậy? Theo lý mà nói, Dị Không Gian và Lam Tinh đều có thể nhìn thấy.

Vẻ mặt Trần Thư suy tư, nói :

– Tỷ, vài ngày trước ngươi ở địa phương nào?

– Di tích.

Trong mắt Phương Tư ẩn chứa nghi hoặc, nhìn thấy Trần Thu không giống như đùa cợt, vội nói :

– Ngươi thật sự đã giết Thú….Thú Hoàng? !

Nhắc đến Thú Hoàng, giọng nói của nàng đều hơi run rẩy, đây chính là Truyền Kỳ Sinh Vật thuộc về Thế Giới Chi Đỉnh!

Trần Thư lạnh nhạt nói :

– Cứ tùy tiện giết chơi thôi mà.

Dứt lời, Thỏ Không Gian lấy ra Thi Thể Bức Hoàng to lớn, sừng sững đứng trên đầu của Tiểu Hoàng.

– Ta kháo!

Phương Tư trợn to hai mắt , ngước nhìn Thi Thể Bức Hoàng, một ánh mắt cũng không nhìn tới đầu, có thể thấy được sự khổng lồ của hắn ta.

Cho dù đã là một cỗ thi thể, nhưng vẫn như nguyên lưu lại uy áp Hoàng giả, làm tâm thần người theo bản năng run lên.

– Thật sự là Thú Hoàng? !

Nàng mặc dù chưa từng nhìn thấy thật, nhưng Vương Cấp Sinh Vật tuyệt đối không thể nào có loại khí thế và hình thể này.

– Bây giờ đã tin chưa?

Trần Thư nhún vai, thản nhiên nói.

– Con hàng này dám chủ động chọc ta, ta vừa hay lại có thời gian, thuận tay lập tức làm thịt.

Hắn tận lực biểu hiện bình tĩnh, giống như Truyền Kỳ Sinh Vật trong mắt hắn không đáng một đồng.

– Ngươi thật sự có thể làm màu đó…….

Chương 1941 - y….có thuyết pháp gì sao?

Phương Tư xạm mặt lại, nói :

– Chẳng phải chỉ là giết một con Truyền Kỳ thôi sao! !

Ngữ khí của nàng nặng thêm, rõ ràng là nội tâm một chút cũng không yên lặng.

Cho dù Trần Thư luôn làm những chuyện không hợp thói thường, nhưng nàng vẫn có chút không thể tiếp thu nổi.

Đây chính là vượt qua hai cái đại đẳng cấp!

Hơn nữa sự chênh lệch giữa Vương Cấp và Truyền Kỳ, giống như là cự nhân và sâu kiến, hai bên một chút có thể so sánh cũng không có, nhưng cho dù trong tình huống này, Trần Thư cũng vẫn nghịch thiên chém giết một con Truyền Kỳ!

– Được rồi, không nói ta nữa.

Trần Thư lắc đầu, nói :

– Tỷ, sao ngươi lại ở bên trong Hải Vực, hay là bị hung thú truy sát?

– Cũng? !

Phương Tư thoáng chốc bắt được trọng điểm, trợn mắt nhìn Trần Thư, nói :

– Phía trên sắp xếp ta đến nơi này, tham gia một cái Di tích!

– Di tích? !

Trong nháy mắt thân thể Trần Thư chấn động, trong mắt theo bản năng xuất hiện tham lam, hắn thế nhưng rất lâu rồi đều không tiến vào di tích đoạt bảo.

– Không cần nghĩ. đã đóng lại rồi.

Phương Tư lắc đầu rồi cười, nói :

– Hơn nữa là một cái Long Tộc Di Tích, có liên quan gì với ngươi à?

– Sao lại không liên quan? !

Trần Thư bĩu môi, đồng thời vuốt nhẹ lên bên cạnh Thỏ Không Gian.

Grào!

Trong nháy mắt, hai con ngươi của Thỏ Không Gian xuất hiện một vòng kim quang, đồng thời gào thét một tiếng, một đạo Long ngâm khí thế bàng bạc vang vọng trên thiên khung!

– Ồ~

Thân ảnh Hắc Long phủ phục dưới chân Phương Tư, trong mắt có sợ hãi và thần phục, rõ ràng là hơi không chống lại được loại uy áp này.

– Hử? !

Phương Tư mở to mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Thỏ Không Gian, nói :

– Thỏ này……

Trần Thư cười nói :

– Đã hấp thu Huyết Mạch Ứng Long.

– Không phải chứ, ta nhớ không phải chỉ hấp thu một chút thôi sao? Thế nào sẽ có loại uy thế này?

Thần sắc Phương Tư sững sờ, Thiên Không Di Tích nàng đồng dạng đã từng trải qua, đương nhiên biết rõ chuyện về Ứng Long.

– Lại mượn trợ Huyết Mạch Ứng long tiến hóa một lần.

Trần Thư giải thích, sau đó cười nói :

– Bây giờ, ta có thể tham gia di tích rồi nhỉ?

Phương Tư lắc đầu, nói :

– Cần toàn bộ Khế Ước Linh của Ngự Thú Sư đều là Long tộc, ngươi chắc chắn bản thân đáp ứng điều kiện này sao?

– Òm ọp ~

– Ngao ngao ngao……

– Khặc khặc……

Tiếng nói của nàng vừa dứt, ba con Khế Ước linh khác của Trần Thư lập tức toàn bộ gầm thét, bọn chúng cố gắng bắt chước Long ngâm, nhưng đáng tiếc quá mức trừu tượng…….

– Không phải, ngươi đây gọi là cái gì? !

Một tay Trần Thư nắm tiểu Tinh Linh ở trong túi áo ra, bắn một cái binh vào cái ót của nó, Tiểu Tinh Linh từ bỏ giãy giụa, đồng thời nói :

– Ta cảm thấy như thế này khá là có khí thế……..

– ……

Trần Thư lại nhét Tiểu Tinh Linh vào trong túi áo, nói :

– Chúng ta trước tiên về nước đã, ngươi có muốn về nước không?

Phương Tư gật đầu, nói :

– Đương nhiên, chuyện của ta đã làm xong rồi.

Dứt lời, nàng lập tức thu lại Khế Ước Linh và thu hồi Ngự Thú Không Gian của chính mình, ngồi lên trên đầu Tiểu Hoàng.

– Òm ọp~

Tiểu Hoàng rời đi như tên bắn, đi thẳng đến Hoa Quốc…….

……

Một khỏa hoàng sắc Đại Viên Cầu đang phi hành trên mặt nước, trên đầu nó chính giữa bốc lên từng trận hương vị sương mù, ba người ngồi vây quanh một chỗ, tập trung tinh thần nướng thịt hung thú, hương vị tản ra, thậm chí ngay cả không ít hung thú đều bị hấp dẫn đến đây, nhưng đáng tiếc chỉ dám nhìn từ xa…….

– Tỷ, ngươi đột phá Hoàng Kim Ngự Thú Sư?

Trần Thư giờ phút này cầm lấy một cái mảnh cá mực to lớn, nói :

– Con Hắc Long vừa nãy, là Khế Ước Linh thứ tư của ngươi sao?

Hắn lúc ấy còn chưa kịp phản ứng, suy cho cùng Hoàng Kim trong mắt hắn đã không đáng nhắc đến.

– Vận khí tốt, nhận được ban thưởng của di tích.

Phương Tư vốn có cảm giác thành tựu, nhưng cứ nghĩ đến Trần Thư đều có thể giết chết Thú Hoàng, sự vui sướng trong lòng nàng thoáng chốc phai nhạt đi không ít.

So sánh sự tích với con hàng này, nàng cảm thấy bản thân đột phá Hoàng Kim, đã là nhỏ bé không đáng kể.

– Chúc mừng tỷ.

Trần Thư mỉm cười rồi gật đầu, ngược lại phát ra vui sướng từ nội tâm, dù sao hôm nay thế giới loạn lạc, thực lực bản thân mới là thứ đáng tin nhất. Hoàng Kim Ngự Thú Sư mặc dù là đỉnh tiêm cường giả, nhưng cũng là một phần lực lượng không thể coi thường.

Phương Tư thở dài một hơi, có chút tò mò nói :

– Thực ra mà nói, lấy thực lực hai chúng ta làm một phép so sánh, ngươi cảm thấy có thuyết pháp gì?

– y…….có thuyết pháp gì sao?

– ? ?

Phương Tư trợn mắt nhìn hắn một cái, giống như hơi hờn dỗi nói :

– Không được, cần phải có một cái thuyết pháp!

– ……

Trần Thư phút chốc ngây ngẩn cả người, không phải là không hiểu rõ đáp án, mà là hắn đang suy nghĩ làm thế nào uyển chuyển một chút……..

Hồi lâu, trong ánh mắt mong chờ của Phương Tư, hắn mở miệng nói :

– Cái đó……kẻ tám lạng người nửa cân đi.

– Thật hay giả vậy?

– Đương nhiên là thật.

Trần Thư cười nói :

– Nhưng mà ta là nửa cân Hoàng Kim, tỷ là tám lạng thanh đồng…..không đúng! Sắt vụn….cũng không đúng! Ni lông……càng không đúng…..

– Dừng dừng dừng!

Khóe mắt Phương Tư co giật, vội vàng cắt ngang lời nói của Trần Thư , ngươi mẹ nó đang vũ nhục người khác phải không?

– Sao thế?

Chương 1942 - A~~~ thoải mái…

Trần Thư vẻ mặt không hiểu nói nói :

– Ta muốn cố gắng dùng từ ngữ chuẩn xác một chút.

– Dẹp đi nhé.

Phương Tư bĩu môi, cúi đầu bắt đầu ăn như gió cuốn, một bộ không muốn để ý đến Trần Thư.

Nàng quay sang nhìn Đại Lực, lẩm bẩm : “ Ta bây giờ hơi ngưỡng mộ Đại Lực….”

Đại Lực chỉ là người thường, Trần Thư cho dù có nghịch thiên như thế nào, cũng không liên quan với hắn ta, cuối cùng cả hai đều không có chỗ so sánh.

– Tỷ, cũng đừng quá chán nản.

Trần Thư cười rồi an ủi :

– Thể nội con Hắc Long kia của ngươi vẫn còn lực lượng chưa hấp thu mà?

– Hả? Ngươi cảm nhận được sao?

Trong mắt Phương Tư hơi chấn kinh, không ngờ ánh mắt của Trần Thư gian xảo như vậy, vừa liếc mắt đã nhìn ra.

– Đương nhiên, ta là người trong nghề.

Trần Thư cười cười, hắn cũng chưa có quên đạo long ngâm vừa rồi làm chấn động Vô Tận Hải Vực kia, tuyệt đối không phải Khế Ước Linh bình thường có thể phát ra.

– Nếu như có thể hấp thu toàn bộ, thực lực của ngươi ít nhất cũng là tám hai lạng sắt vụn.

– Cút đi!

Phương Tư cười mắng một tiếng, đã có chút không kiềm chế được, nhiều lần lặp lại vũ nhục phải không?

Trần Thư cười toe toét, trong lòng ngược lại hiểu rõ, nếu như thật sự hấp thu toàn bộ, thực lực của đối phương sẽ có sự tăng vọt.

Chẳng qua lúc đó, hắn đã sớm bay đi rồi……

Trần Thư tùy ý nói :

– Là cái di tích gì thế, ban thưởng nghịch thiên như vậy?

– Lão gia tử nói cho ta biết.

Phương Tư thấp giọng, nói :

– Tục truyền là một trong những di tích cao đẳng nhất, nhưng mà thực lực của ta không đủ, không thể lấy được toàn bộ ban thưởng.

– Di tích cao đẳng nhất? !

Trần Thư hơi giật, trong nháy mắt có chút hưng phấn, nhưng đáng tiếc là, hắn không có tư cách tiến vào.

Chẳng qua nếu đã là "một trong số", thì có nghĩa là có di tích đồng cấp khác…..

– Lão gia tử có không ít bí mật nhỉ….

Hắn sờ cằm, xem ra lúc trở về phải cố gắng khai thác một chút rồi….

……

Thời gian dần dần trôi qua.

Hai người trò chuyện với nhau về các trải nghiệm của chính mình, cho dù thực lực đã có sự đề thăng, nhưng tình nghĩa của bọn họ vẫn chưa bao giờ thay đổi.

Phương Tư mở miệng nói :

– Trần Bì, sau này ngươi có dự định gì?

– Nghỉ ngơi một khoảng thời gian rồi nói sau, dành thời gian tiêu hóa tài nguyên.

Trần Thư ngước nhìn trời xanh, nói :

– Những ngày làm tội phạm quả thực quá mệt mỏi.

– ……

Phương Tư lắc đầu, đang muốn mở miệng, nhưng ánh mắt ngưng lại, nhìn lên chân trời, nói :

– Chúng ta sắp đến rồi!

Ngữ khí của nàng có chút kinh hỉ, trong tầm mắt đã xuất hiện hình dáng của Đại Lục.

Trần Thư đứng dậy, động dạng là nhìn thấy Hoa Quốc Đại Lục, trong lòng không khỏi có chút hưng phấn.

Rất nhanh, hai người một đường tiến lên, đi đến đường bờ biển phụ cận.

– Trần Thư?

Biên cảnh quân phụ trách thủ vệ liếc mắt đã nhận ra Trần Thư, suy cho cùng loại Khế Ước Linh Slime này quá có độ nhận biết.

– Chào các vị.

Trần Thư phất tay với mọi người, trong mắt có chút ý cười.

– Ngươi thật sự đã giết một con Thú Hoàng sao ? !

Đoàn trưởng Biên cảnh quân đoàn nhìn hắn, trên mặt vẫn tràn đầy vẻ chấn kinh, cho dù đã xác nhận rồi, nhưng vẫn hy vọng nghe thấy câu trả lời của người đương sự.

– Giết chơi chơi.

Trần Thư nhếch mép cười, đồng thời bảo Thỏ lấy ra Thi Thể Bức Hoàng,

Trong lúc nhất thời, biên cảnh quân ào ào vây quanh, trong mắt tràn đầy kinh thán.

Đây chính là Truyền Kỳ Sinh Vật!

Đừng nói giết, hầu hết đại bộ phận Ngự Thú Sư thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn thấy, đương nhiên là theo bản năng thấy tò mò.

– Ta đi trước đây.

Trần Thư đón nhận ánh mắt của mọi người, cưỡi Tiểu Hoàng tiến vào bên trong thành phố.

– Thế mà cũng không có một người đến đón tiếp?

Hắn nhìn khắp xung quanh, trong nhất thời có chút thất vọng, đây không phải ngay cả cơ hội làm màu cũng không có sao?

Phương Tư mở miệng nói :

– Chúng ta bây giờ trở về thành phố Nam Giang?

– Không vội không vội.

Trần Thư lắc đầu, dựng thi thể Bức Hoàng lên trên đầu Tiểu Hoàng, thân hình khổng lồ mấy nghìn mét của Bức Hoàng tựa như một ngọn núi lớn, chỉ cần thị lực không có vấn đề, bất kỳ kẻ nào cũng dễ dàng nhìn thấy một màn kinh hãi này.

– Trước tiên đi lắc lư……

Trần Thư nhếch mép cười, dẫn Tiểu Hoàng bắt đầu phi hành trên không Thành phố của Nhân loại, vì để cho càng nhiều người nhìn thấy, hắn thậm chí cố ý hạ thấp độ cao……..

Trong lúc nhất thời, thi thể Bức Hoàng giống như cánh buồm, đang lắc lư đón gió, cho dù đã chết, nhưng vẫn như cũ tràn đầy uy áp của Hoàng giả…..

Bức Hoàng nếu như còn sống, sợ rằng sẽ bị tức đến hộc máu, thi thể của bản thân vậy mà bị dùng làm công cụ làm màu cho Trần Thư…..

Trong lúc nhất thời, nhân loại trong thành phố ào ào ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy kinh hãi!

Mặc dù bọn họ đã từng nhìn thấy Hư Ảnh Bức Hoàng, nhưng suy cho cùng không có chấn động như thấy vật thật !

Giờ khắc này, xuất hiện vô số tiếng sợ hãi thán phục, trong tay lấy ra các loại điện thoại camera…, ghi chép lại một màn khó có thể quên đi này.

– Đây chính là Truyền Kỳ Sinh Vật trong truyền thuyết sao? Có dám phóng to một chút không? !

– Thật khủng bố mà! Đây là thứ con người có thể giết sao? !

– Thứ đồ chơi này nếu như đứng dậy để ta đánh, một trăm năm mới có cơ hội đánh chết đi?

Chương 1943 - Chẳng lẽ làm màu có thể mạnh lên?

– Đừng có nói khoác, một nghìn năm cũng không được….

Nhân loại bên dưới bàn tán xôn xao, ngước nhìn thi thể Bức Hoàng, chỉ nhìn thấy phía trên tràn đầy vết thương chằng chịt, toàn thân đều bị máu tươi bê bết đọng lại, thậm chí cho tới bây giờ, thể nội đều có lôi đình khủng bố đang nổ đùng đoàng….

Chẳng biết lúc nào, bên dưới lại truyền đến tiếng hoan hô “ tội phạm Nam Giang”, trong lúc nhất thời, tiếng hoan hô lại lần

nữa lan tràn ra, nghênh đón anh hùng của bọn họ trở về!

Cả thành phố đều sôi trào!

– A~~~ thoải mái …..

Trần Thư giang hai tay ra, nhắm hai mắt lại, nháy mắt tâm tình lập tức vui vẻ…..

– …….

Phương Tư liếc hắn, không khỏi phải lắc đầu, nhưng mà cũng đã quen rồi.

Rất nhanh, Trần Thư đã đi đến một thành phố khác, tiếng hoan hô đương nhiên lại vang lên, mọi người ào ào ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt tràn đầy kính nể và chấn động !

Truyền Kỳ Sinh Vật, lần đầu tiên bị xem như hàng triển lãm, xuất hiện trong mắt thế nhân!

Thời gian dần dần trôi qua.

Trần Thư ở mỗi một thành phố đều đi dạo một vòng, có thể nói là rầm rộ đến cực hạn……

Vẻ mặt của mọi người đều kích động, lên tiếng hô lớn "tội phạm Nam Giang" , giải phóng ra sự phấn khởi trong lòng!

Hôm nay, là cuồng hoan của nhân loại!

– Tiểu tử này……

Ngay lúc này, Hoa Hạ học phủ.

Tần Thiên và Liễu Phong nhìn thi thể Bức Hoàng ở trên không, trong mắt đồng dạng có chút chấn kinh, hai người đều là Vương Cấp Ngự Thú Sư, nhưng động dạng không hiểu biết nhiều về Truyền Kỳ Sinh Vật, đừng nói chiến đấu, ngay cả gặp cũng đều chưa từng gặp.

– Nhưng mà có tư cách để rầm rộ…..

Liễu Phong lắc đầu, nói :

– Ta nếu như giết một con Thú Hoàng, vậy ta việc gì cũng không làm, ngày ngày đều đi khắp nơi khoe khoang.

– Cần thiết sao? Có thể có chút tiền đồ hay không?

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, đã có chút xem thường, sau đó nói :

– Nếu như là ta, ta sẽ khắc vào trên bia mộ của ta!

– ? ?

Liễu Phong nhếch miệng , nói :

– Ngươi còn không hợp thói thường hơn ta đấy!

Lúc này, Trần Thư nhìn thấy hai người, lập tức chào hỏi, sau đó lại rời khỏi vùng trời của Học phủ, bắt đầu tiến thẳng về những nơi còn lại để làm màu.

Phương Tư mở miệng nói :

– Lão sư của ngươi ngay bên dưới, không đi thăm sao?

– Ta bây giờ đang bận mà.

Trần Thư lắc đầu, nói :

– Hơn nữa là một đỉnh cấp cường giả giết chết Thú Hoàng, ta và tiểu Liễu tiểu Tần cũng không có ngôn ngữ chung a.

– ? ?

Phương Tư quay đầu lại nhìn, ngươi đó thật là bành trướng mà…

Giờ phút này, theo sự làm màu của Trần Thư, toàn quốc đều đã nhấc lên một tràng đại phong bạo!

Vô số người bàn tán ầm ĩ, thậm chí có truyền thông bắt đầu tranh nhau đưa tin, ghi chép hành tung của Trần Thư……

Toàn quốc trên dưới đều đang nhìn mà làm màu của Trần Thư, trong lòng tràn đầy kính nể với anh hùng!

Cho dù Trần Thư không phải mạnh nhất, nhưng lại là người thực tế nhất a!

Nhưng mà theo thời gian tiến hành, sự nhiệt tình của mọi người đều dần dần phai nhạt, bởi vì thời gian làm màu của hắn quá dài rồi……

Năm ngày sau….

– Vẫn còn bay sao?

Có người ngáp xong nói, nhìn hoàng sắc đại viên cầu trên không, trong lòng đã tương đối yên tĩnh, con hàng này đã lượn quanh cả nước không dưới mười vòng rồi……

Lúc bắt đầu, mọi người còn hoan hô reo hò, suy cho cùng đây là sự kiện lớn một cột mốc quan trọng!

Nhưng vấn đề là, ngươi mẹ nó không thể cứ luôn luôn làm màu như này…..

Một lần hai lần còn có thể tiếp thu, sau bảy tám lần, mọi người đều đã mất hết hứng thú…..

Giờ phút này, toàn quốc trên dưới đã khôi phục yên tĩnh, đã có chút lười biếng để ý đến hắn, chỉ có ngẫu nhiên mới lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh hoặc là hộ một hai tiếng.

– Trần Thư, ngươi có phải bị điên không?

Phương Tư ngáp một cái, dùng hai vòng mắt đen nói :

– Đã năm ngày rồi, làm màu không ngủ không nghỉ, ngươi không chán sao?

– Không chán.

Trần Thư vẫn như cũ tinh thần phấn chấn, nói :

– Đây chính là Thú Hoàng! Chưa làm màu đủ, trong lòng ta khó chịu a!

– ……

Phương Tư lắc đầu, nói :

– Ngươi cứ từ từ làm nhé, ta muốn trở về thành phố Nam Giang.

– Ấy, tỷ, không được đâu.

Trần Thư vội vàng ngăn cản, nói :

– Còn có một cái tiết mục nữa.

– Tiết mục gì?

Phương Tư vẻ mặt không hiểu, nhưng sau đó sắc mặt lập tức ngưng lại, chỉ thấy trên người Trần Thư nháy mắt xuất hiện sương trắng do thiên địa linh khí ngưng kết mà thành, dường như bắt đầu dấy lên….

– Ngươi? !

Nàng trợn tròn hai con ngươi, cả người đều đứng chết trân tại chỗ, đây là đang đột phá?

Trần Thư chắp hai tay ra sau lưng, mặc cho trên người sương trắng vây quanh, trực tiếp chọn kết toán hệ thống ban thưởng.

Trong lúc nhất thời, thể nội đột nhiên xuất hiện đại lượng Ngự Thú Lực!

Bình cảnh của hắn bắt đầu buông lỏng, tiến đến đẳng cấp Hoàng Kim Tam Tinh…..

Giờ phút này, một vị nam tử ở bên dưới thành phố trong lúc lơ đãng ngẩng đầu lên nhìn, sau đó ngay lập tức há hốc miệng, trong mắt có sự kinh ngạc.

– Huynh đệ, ngươi nhìn gì thế? Hắn đã bay năm ngày rồi, chẳng còn gì đáng xem rồi.

– Không phải, hắn….hắn cháy lên rồi….

– Hả?

Một người khác sững sờ, cũng ngẩng đầu, thoáng chốc đã nhìn thấy Trần Thư đang bị thiên địa linh khí bao quanh….

Cùng lúc đó, hình ảnh trên ti vi đồng dạng khiến cho không ít người xem đều bị sững sờ, đây là cái tình huống gì? !

Chương 1944 - Đột phá: Hoàng Kim Tam Tinh

Nhưng cũng có cường giả nháy mắt đã hiểu được chân tường Diệp Thư bắt đầu bốc cháy, nhất là đám người Liễu Phong, dù sao đây cũng đã không phải lần đầu tiên……

– Ta kháo!

Tần Thiên trợn tròn mắt, kinh thán nói :

– Tiểu tử này lại đột phá rồi? ! Đây là Hoàng Kim Tam Tinh rồi nhỉ?

– Chuyện bé xé ra to!

Liễu Phong nhếch miệng, ánh mắt bình tĩnh nói :

– Hắn đột phá Hoàng Kim đều đã trôi qua một năm, một năm một cái tiểu đẳng cấp, có vấn đề sao?

Cho dù là nói như thế, nhưng ngữ khí của hắn ta cũng có chút run rẩy, rõ ràng tâm tình tương đối không bình tĩnh.

Khóe miệng Tần Thiên giật giật, nói :

– Ngươi xác định không có vấn đề ?

– Đối với người bình thường mà nói, chính là mười năm mới đột phá một tiểu đẳng cấp, nhưng hắn là học sinh của ta!

Liễu Phong thở dài, sau đó vô tình dò hỏi :

– Đúng rồi, Tần ca, ngươi ban đầu đột phá Hoàng Kim Tam Tinh, dùng bao lâu?

– Mười năm……

– …….

Khi hai người đang nói chuyện, những cường giả còn lại ở trong nước đều vô cùng chấn kinh.

Giờ phút này, trên Long Giang, lão gia tử đã rời khỏi Long Uyên Thành, nhìn lên chân trời, khóa chặt vị trí của Trần Thư.

– Không khoa học a….

Lão gia tử lẩm bẩm một mình, trong lòng có một suy nghĩ không hợp thói thường.

– Chẳng lẽ con hàng này có kim thủ chỉ gì, làm màu mà có thể biến mạnh?

Suy cho cùng Trần Thư liên tiếp làm màu năm ngày rồi, chỉ cần người bình thường đều sợ rằng cũng sẽ không hợp thói thưởng như thế.

Nhưng nếu như vì để đột phá đẳng cấp, vậy tất cả đều có lời giải thích hợp lý…

Nhưng mà lão lại không ngờ, việc làm màu của Trần Thư một chút cũng không liên quan đến việc đột phá đẳng cấp.

Hắn chỉ đơn thuần không bình thường mà thôi…..

Giờ phút này, phương thức đột phá khó tin của Trần Thư, đã lan truyền khắp cả nước!

Mặc dù không ít người cũng sớm đã biết qua,

Nhưng loại hành vi không đoan chính này, xem bao nhiêu lần cũng sẽ không chán…

- Ngự Thú Sư thật có thể đột phá như thế này ư?

- Hắn làm một loại đột phá rất mới…

- Hiện tại ta vô cùng nghi ngờ, liệu hắn có phải sớm đã là truyền kỳ đẳng cấp, mỗi lần thăng cấp chỉ là che giấu mọi người!

- Ai lại điên như vậy chứ ?

- Rất nhiều cao nhân tiền bối đều như vậy…

Đầu đường cuối ngõ đều đang bàn tán xôn xao, giàu trí tưởng tượng , bắt đầu phỏng đoán thân phận thật sự của Trần Thư…

Mà lúc này, Trần Thư với tư cách là người trong cuộc, nhưng vẻ mặt vẫn tràn đầy bình tĩnh, xuyên qua màn sương trắng nhìn phía Phương Tư, nói:

- Tỷ, tỷ làm sao thế? Thất thần gì thế?

- ??

Phương Tư ngây ngẩn cả người, ngón tay chỉ vào Trần Thư, nói:

- Ngươi vẫn còn có thể nói chuyện? !

- …

Khoé miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Ta đâu phải câm điếc…

- Không phải, ta nói là lúc ngươi đột phá có thể hao tổn sức lực?!

- Chuyện này có gì không thể chứ?

Trần Thư nhún vai, chỉ cảm thấy bên trong cơ thể luôn có thiên địa linh khí truyền vào, trừ chuyện đó ra thì không có một chút cảm giác.

…

Phương Tư hoàn toàn im lặng, ánh mắt cực kỳ phức tạp,

Ngươi thật sự vẫn là người sao?

- Hai người các ngươi sao vậy?

Ngay lúc này, ở bên cạnh hai người, Đại Lực từ một chỗ lõm thò đầu ra,

Dù sao cũng đã năm ngày năm đêm, người bình thường như Đại Lực đã sớm đi ngủ rồi.

- Hả? Trần Thư, ngươi lại phát hỏa rồi? !

Đại Lực giật mình, nhìn về phía Trần Thư đang bị sương trắng bao phủ,

Có điều hắn ta cũng không có gì ngạc nhiên, hắn đương nhiên không biết rõ chuyện này có ý nghĩa gì với Ngự Thú Sư…

- Hơi đói bụng rồi, các ngươi muốn ăn cái gì?

- Gì cũng được.

Trần Thư ngáp một cái, ngồi xếp bằng xuống, không xem chuyện đột phá ra gì cả.

Nửa ngày,

Nhìn Trần Thư ăn ngon lành, Phương Tư xoa đầu, chỉ cảm thấy kiến thức lý luận lúc trước của mình về Ngự Thú đã trở nên vô nghĩa rồi…

- Đại lực, trình độ của ngươi có tiến bộ rồi đấy!

Trần Thư từ trong thâm tâm khích lệ nói, trong ánh mắt có khen ngợi.

- Chuyện đó là đương nhiên, vẫn may nhờ có thực đơn của Tự Do Liên Minh.

Tự Do Liên Minh mặc dù bị đánh phá, nhưng cất giữ đủ loại thực đơn Vương Cấp đã dẫn dắt cho Đại Lực không ít,

Linh trù không giống như là ngự thú, yêu cầu tu luyện cái gì, biện pháp

thăng cấp nhanh nhất chính là nhìn nhiều nhiều học…

Tất nhiên, muốn không ngừng tăng cấp, chủ yếu nhất vẫn là thiên phú!

Lúc bọn hắn nói chuyện tào phiếm,

Trần Thư đột nhiên phát ra một tiếng "A " rên rỉ… ~~

- Sao thế? Phát bệnh sao?!

Đại Lực và Phương Tư quay lại nhìn, theo bản năng thụt lùi lại hai bước.

Trần Thư nhếch mép cười nói:

- Không có gì, đột phá rồi.

Đại lực mở miệng nói:

- Sao mà ta cảm thấy giống như là giải quyết vấn đề táo bón vậy ấy nhỉ?

- Đồng ý!

Phương Tư gật đầu.

- Đột phá còn có thể đơn giản hơn giải quyết táo bón nhiều.

Trần Thư nhún vai, không để ý nói.

Giờ phút này, thân thể tràn đầy thiên địa linh khí của hắn đột nhiên bị hấp thu vào trong cơ thể, hồi phục lại bình thường…

Mà ngự thú đẳng cấp lúc này của Trần Thư đã đạt đến Hoàng Kim Tam Tinh!

Mặc dù không gọi được là cường giả đỉnh cao, nhưng đã có thể xưng là chúa tể một phương!

Mà quan trọng nhất là, hắn còn quá trẻ!

Chương 1945 - Đột phá: Hoàng Kim Tam Tinh (2)

Cùng lúc đó, khí thế của bốn con Khế Ước Linh của Trần Thư cũng biến hóa, nhìn bên ngoài có thể thấy chúng đã trở nên mạnh lên không ít.

Thân thể của Tiểu Hoàng "Ầm"một tiếng, bỗng chốc biến lớn lên không ít, trong nháy mắt đã đạt đến phạm vi bốn mươi mét,

Nếu như lại phối hợp với [Cự Đại Hóa] Lv11, sẽ có kích thước gần chín trăm mét!

Tất nhiên, nếu như lại cắn một chút Bạo Tẩu Dược Tề, vậy thì hình thể sẽ có chút khó có tưởng tượng rồi!

Mà lúc này, Husky,Thỏ Không Gian và Tiểu Tinh Linh cũng đã có một chút thay đổi về thể chất, lần lượt hét lớn một tiếng, phóng thích sự hưng phấn trong lòng.

- Tiểu Trần, cuối cùng ngươi cũng đã đột phá rồi! Không uổng công sự bồi dưỡng của ta với ngươi!

Lúc này, Tiểu Tinh Linh cười khà khà, miệng hút xì gà, lại thêm khí chất cường hào của nó, thoạt nhìn không phải là người dễ đối phó…

- Sự bồi dưỡng của ngươi?

Trần Thư khẽ nhếch mép, ngươi là thực sự dám nói!

- Ngoại trừ làm nghịch tử, ngươi còn có tác dụng gì?

Hắn xách Tiểu Tinh Linh lên, có điều trong mắt có một tia kinh ngạc nói:

- Huyết mạch của ngươi tiến hóa rồi?!

Bây giờ tiểu tinh linh chỉ có kích thước bằng một lòng bàn tay, tương đối nhỏ, có điều khuôn mặt đã lớn hơn một chút,

Nếu để cho hắn so sánh, thì chính là tương đương với từ mẫu giáo lên tiểu học…

- Huyết mạch tiến hóa?

Tiểu Tinh Linh khẽ giật mình, sau đó nói:

- Kinh ngạc à, chỉ là khôi phục lại một chút thực lực năm đó của bổn đại vương mà thôi!

- Một chút?

Ánh mắt Trần Thư có chút hứng thú, nói:

- Thực lực bây giờ của ngươi chênh lệch bao nhiêu so với năm đó?

Tiểu Tinh Linh hút một hơi xì gà thật sâu, nói:

- Có lẽ là khoảng 1%…

- ???

Thân thể Trần Thư chấn động, sau theo bản năng chất vấn,

Thứ này ngay cả mặt tính cách cũng có thể thay đổi, đương nhiên lời nói cũng không thể coi là thật…

Hắn cũng không hỏi nữa, mà mở bảng điều khiển của bốn con Khế Ước Linh ra, quả nhiên xếp hạng tiềm lực của Tiểu Tinh Tinh đã đạt đến SS!

Bây giờ, ngoại trừ Tiểu Hoàng vẫn là S+ ra, tiềm lực của ba con Khế Ước Linh còn lại đều là SS,

Husky và Thỏ Không Gian một con nhờ vào Huyết Mạch Châu của lão Kiều, con còn lại nuốt Đặc Thù Cổ Huyết mà lão gia tử cho.

- Này, ta đã không còn là thiếu niên tầm thường lúc trước kia nữa rồi…

Trần Thư nhìn xếp hạng tiềm lực của bốn con Khế Ước Linh, không khỏi có một chút cảm khái,

Khế Ước Linh có tầm thường đến mấy, dưới sự bồi dưỡng của hệ thống, đều đã tiến hóa đến một đẳng cấp nghịch thiên.

Đương nhiên, hệ thống chỉ là phụ trợ, chủ yếu nhất vẫn là sự nỗ lực kiên trì của hắn!

- Nếu như Khế Ước Linh đều có thể tiến hóa đến SSS, thì đó mới thực sự là hoàn hảo.

Trong lòng Trần Thư đã có chút chờ mong,

SS và SSS nhìn có vẻ cách biệt không lớn, nhưng lại có sự khác biệt về chất, từ Thiên Sứ của Kiều Na năm đó có thể che lấp mọi mặt là có thể nhìn ra được.

- Trần Bì, tăng cấp như thế nào?

Lúc này, Phương Tư cắt ngang suy nghĩ của Trần Thư, mở miệng dò hỏi.

- Hừm… Vẫn ổn, cũng có thể đánh bại chút ít Tiểu Truyền Kỳ.

…

Phương Tư im lặng không nói, ngươi là bốc phét!

Trần Thư khẽ mỉm cười, không nói nữa, mà tiếp tục xem bảng tin tức của bốn con Khế Ước Linh.

Mặc dù Huyết Mạch của ba con Khế Ước Linh còn lại không tiến hóa, nhưng đẳng cấp kỹ năng cũng đã tăng lên không ít.

Ánh mắt của Trần Thư nhìn bảng kỹ năng chằm chằm, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn.

Slime:

Thiên phú: [Mê ngủ] [Giáp dày] [Kháng tính] [Kim giáp] [Nguyên tố thích ứng] [Băng Ngự] [Hoả Ngự] [Lôi Ngự]

Kỹ năng: [Công kích Lv27] [Bạo Lực Tọa Sát Lv10] [Vô Giải Phản Kích Lv6] [Chấn Nhiếp Gào Thét Lv8] [Bá Thể Lv5] [Cuồng Phong Phi Hành Lv9] [Cự Đại Hóa Lv] [Cường Lực Hộ Thuẫn Lv10]

Kỹ năng độc quyền: [Vô Địch Áp Áp Áp] [Thụy Mộng Sát]

Husky:

Thiên phú: [Nguyên Tố Tinh Thông] [Cực Tốc Lãnh Khước] [Nguyên Tố Phá Phòng]

Kỹ năng: [Siêu Cấp Đại Hỏa Cầu Lv10] [Trì Tục Mãnh Công Lv3] [Băng Cầu Phún Xạ Lv4] [Phong Nhận Lv4] [Lạc Lôi Lv3] [Phân Thân Lv10] [Tử Vong Hỏa Trụ Lv15] [Cự Hình Phong Nhận Lv6] [Kịch Độc Mộc Phược Lv5] [Cuồng Sa Phi Thạch Lv3] [Thiên Hỏa Vẫn Thạch Lv10] [

Chân Thương Băng Thích Lv5] [Nguyên Tố Bạo Sát Lv1] [Hắc Ám Thúc Phược Lv3] [Đại Phong Bạo Lv3] [Lôi Đình Oanh Kích Lv3] [Hắc Ám Chi Mâu Lv2] [Thánh Quang Tạc Liệt Lv3] [Cuồng Phong Thập Tự Trảm Lv3] [Địa Hỏa Phún Phát Lv3] [Băng Sương Giam Cầm Lv3]

Kỹ năng độc quyền: [Cẩu Ảnh Mê Tung]

Thỏ Không Gian:

Thiên phú: [Không Gian Quyến Cố Giả] [Bước nhảy không gian] [Thiên Phú Vũ Khí] [Bản năng chiến đấu]

Kỹ năng: [Đánh phủ đầu] [Không Gian Giam Cầm] [Không Gian Định Vị] [Không Gian Bình Chướng] [Không Gian Tù Lung: Chế tạo ra một cái lồng giam không gian, có thể giam giữ mục tiêu Khế Ước Linh, cũng có thể dùng để bảo vệ bản thân] [Không Gian Bí Lực] [không Gian Ti Lực] [Tiểu Không Gian Chi Vực]

Chương 1946 - Nếu như tên tiểu tử nhà ngươi nhất định phải phô trương…

Kỹ năng độc quyền: Không Gian Tiêu Ký

Tiểu Tinh Linh:

Thiên phú: [Trị Liệu Chi Tâm] [Linh Bức] [Song Bản Mệnh Vũ Khí Lv3]

Cấp độ kỹ năng: [Chữa trị Lv3] [Trì Vũ Chi Vũ Lv3] [Lực Lượng Chấn Phúc Lv2] [Tốc Độ Phú Dư Lv3] [Cuồng Hóa Nguyên Tố Lv3] [Chân Bạo Tẩu Tăng Ích Lv3] [Không Gian Gia Thành Lv3] [phòng Ngự Gia Trì Lv4] [Tử Vong Khôi Phục Lv3] [Đẳng Cấp Tăng Phúc Lv1] [Kỹ năng Lãnh Khước] [Dị thường tiêu trừ Lv1: Có thể giải trừ trạng thái tiêu cực của mục được chỉ định.]

Kỹ năng độc quyền: Vô Cự Dịch Phóng (phóng thích kỹ năng không hạn chế khoảng cách)

Mà đây, chính là bảng tin tức Khế Ước Linh bây giờ của Trần Thư, bất kể thuộc tính kỹ năng, phẩm chất hay là đẳng cấp,

đều có thể nói tương đối dị thường, không phải một Hoàng Kim Tam Tinh Ngự Thú Sư có thể có được!

- Nếu như có thể đột phá đến Vương Cấp…

Trần Thư liếm môi một cái, ánh mắt tràn ngập mong chờ,

Đạt đến đẳng cấp hiện tại của hắn, Ngự Thú Lực cần mỗi một lần đột phá đều cần lượng lớn, hơn nữa còn có sự hạn chế của Bình Cảnh, thậm chí có thể giam cầm Ngự Thú Sư cả đời,

Nhưng mỗi một lần đột phá, sự cải tiến mang lại cũng tương đối lớn,

Ngày trước lúc Trần Thư là Cơ Sở Ngự Thú Sư, mỗi lần đột phá chỉ sẽ thăng cấp một kỹ năng, nếu là vận khí không tốt, ngay cả một kỹ năng cũng không có thay đổi,

Nhưng đạt đến Hoàng Kim Cấp hiện giờ, mỗi một lần thăng cấp, đều sẽ khiến cho Khế Ước Linh có nhiều kỹ năng thăng cấp.

Đây chính là khác biệt mà đẳng cấp mang đến;

Nếu như hắn có thể đột phá đến Vương Cấp, thế nào cũng có thể lại biến hóa về chất một lần nữa.

- Ta của bây giờ, có thể không cần dựa vào Dược Tề cũng có thể đánh bại được Vương Cấp rồi…

Ánh mắt Trần Thư tràn đầy tự tin,

Thuộc tính cơ bản của bốn con Khế Ước Linh đã tăng lên, kỹ năng đẳng cấp cũng tăng lên, lại thêm hệ thống thưởng '10% toàn bộ thuộc tính' …

- Có điều vẫn còn có thứ chưa được tiêu hóa…

Hắn nghĩ đến thi thể của Bức Hoàng, trong lòng lại khẽ nhói, nếu như có thể lợi dụng một cách hoàn mỹ, nhất định sẽ lại biến chất!

Ngoài ra, hiện tại trên người hắn chỉ có dược liệu giá trị hơn một nghìn tỷ và Thần Kỳ Dược Tề giá trị hai nghìn tỷ,

Về hơn ba nghìn tỷ khác, đều bị hắn chế tạo thành một loại Tử Vong Dược Tề, tất cả đút cho Bức Hoàng,

Trận chiến kia, chỉ riêng chi phí là đã hơn ba nghìn tỷ, có vẻ như không kiếm lời được bao nhiêu,

Nhưng giá trị thi thể của Thú Hoàng giá trị vốn dĩ là không thể dùng tiền tài để đo lường được!

- Tiếp theo, là tìm Lão Gia Tử đổi chút bảo vật, tiện thể xử lý thi thể của Bức Hoàng một chút…

Trần Thư sờ lên cằm, sau đó cưỡi Tiểu Hoàng đi thẳng đến thành phố Nam Giang.

Phương Tư quay đầu lại nhìn, nói:

- Không phô trương chứ?

- Không đâu, chờ hai ngày nữa đột phá Vương cấp lại đến.

…

Rất nhanh, ba người đã về đến nhà ở thành phố Nam Giang,

Đại Lực và Phương Tư lần lượt từ biệt, đương nhiên là có chút nhớ người nhà rồi.

- Cha mẹ!

Trần Thư cũng đã về đến nhà, chỉ thấy cha mẹ đã đợi từ lâu.

Vừa thấy con trai trở về nhà, ánh mắt của mẹ tràn đầy xúc động,

- Con trai, con không sao chứ?

Bà quan sát Trần Thư, trong mắt có vẻ lo lắng, nói:

- Khoảng thời gian này, con đã đi đâu vậy? Điện thoại cũng liên lạc không được.

- Vừa lúc con không có việc gì làm, đến nước ngoài du lịch một vòng.

Trần Thư cười nói, không đề cập đến mục đích ra nước ngoài của mình.

Lúc này, cha Trần Bình giả bộ bình tĩnh, chê trách nói ‘

- Cha nói con trai này, bây giờ con có chút tự cao tự đại rồi, có đôi khi làm người vẫn nên khiêm tốn một chút, con có thể học

hỏi cha con một chút có được không?

Mẹ lườm lão một cái, nói:

- Lão Trần, vấn đề là ông cũng không khiêm tốn nổi

…

Cha bỗng chốc im lặng, nửa ngày mới phản bác:

- Ai nói? Tôi ở nhà trẻ đạt được giải khuyến khích gấp giấy, rêu rao ra lúc nào?

- Ông nói hay thật!

Mẹ bĩu môi , nói:

- Người bị loại bỏ, không phải cũng đều có giải thưởng an ủi hay sao?

Cha lại im lặng, sau đó ôm lấy bả vai của Trần Thư, nói:

- Tóm lại, con trai, chúng ta vẫn phải nên khiêm tốn!

- Nếu như tiểu tử con nhất định muốn phô trương…

- Thì thế nào?

- Nhất định phải đưa ta theo!

…

Trần Thư xạm mặt lại, chân tướng đã phơi bày rồi đúng không…

- Hai cha con từ từ nói chuyện nhé, tôi đi làm cơm cho con trai đây.

Mẹ vội vàng lấy đủ loại thịt trong tủ lạnh ra, đi thẳng đến phòng bếp.

Cha Trần Bình đưa Trần Thư đi đến bên ghế sô pha,

Mặt lão nghi hoặc, nói:

- Con trai, nói thật, cái hình chiếu kia con làm thế nào mà làm được? Chi phí không rẻ đâu nhỉ?

- Hình chiếu? Là thế nào?

Trần Thư bỗng chốc giật mình,

- Chính là ngày đó, con dơi lớn trên bầu trời…

- Cha, đó không phải là hình chiếu…

Khoé miệng Trần Thư giật một cái, thật sự cho là đặt cái này quay phim đây…

- Không phải toàn bộ hình chiếu ư? Đó là cái gì? Chẳng lẽ là công nghệ cao của nước ngoài?

- Ừm… chính là một thứ cực kỳ thần kỳ, thứ rất thần kỳ.

Chương 1947 - Thứ ta tập trung vào đã là một thứ xa xỉ

- Có gì khác biệt giữa những gì con vừa nói và chưa nói không?

…

Trần Thư im lặng, chuyện này hắn cũng không biết giải thích như thế nào,

Cuối cùng, hai tay hắn dang ra, nói:

- Cha, vẫn là cha có khả năng nhìn thấu, liếc mắt là có thể nhìn ra là toàn bộ hình chiếu!

– Cho dù tiểu tử ngươi hai lần này, còn có thể lừa được ta?

Trần Bình phụ thân nhẹ nhàng ho một tiếng, trong mắt có vài phần tự tin.

Trần Thư đổi chủ đề, nói :

– Cha, bây giờ tình trong nước như thế nào rồi?

Cho dù cha mẹ chỉ là cư dân bình thường, nhưng mà một khi có biến cố gì, cuộc sống của người bình thường đồng dạng cũng sẽ xuất hiện thay đổi.

– Cũng xem như là ổn định đi.

Trần Bình phụ thân mở miệng nói :

– Nhưng mà bây giờ không còn đưa tin tin tức quốc tế, nhưng có thể tình huống ngoài nước không tốt đi?

– Dạ….cũng tạm….

Trần Thư cười cười, nói :

– Bây giờ vẫn còn an toàn.

Hắn không nói đến sự hủy diệt của Liên Minh Tự Do, dù sao là một trong bốn đại quốc, nói ra chỉ sẽ khiến nhân tâm nhân tính khủng hoảng, quan phương có thể cũng suy nghĩ đến yếu tố này, mới không thông báo tin tức quốc tế.

Hai cha con nói chuyện, Trần Thư luôn không lộ ra tình thế nghiêm trong bây giờ, nếu như dẫn đến tin đồn, sợ rằng toàn quốc trên dưới đều sẽ trở nên hoảng loạn.

Lúc ban đêm.

Người một nhà trong bầu không khí vui vẻ hòa thuận, hưởng thụ một bữa tối…..

Trần Thư đắm chìm ở trong đó, lộ ra đặc biệt trân quý, nhất là sau khi nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc của loạn thế.

Hắn vốn dĩ không có coi loạn thế ra gì, suy cho cùng chính mình có hack, hơn nữa thực lực cũng biến thái, cho dù là Lam Tinh hủy diệt hắn phỏng chừng đều có thể sống sót, nhưng khi sau khi tận mắt nhìn thấy Lão Kiều vẫn lạc, hắn hơi hiểu được cái gì là loạn thế……..

Nước mất nhà tan, bên trong loạn thế, cho dù là hắn, sợ rằng cũng không thể chỉ lo thân mình…

….

Trong thời gian một tuần sau, Trần Thư đều thành thành thật thật ở trong nhà, bầu bạn với cha mẹ, thỉnh thoảng ra ngoài hội họp với Phương Tư Đại Lực, còn về đám người A Lương, vẫn như cũ không ở trong nước, xem chừng còn đang đi săn hung thú….

Thông qua vài ngày quan sát, Trần Thư cũng hiểu được, cuộc sống buồn tẻ trước sau như một của người bình thường.

Nhưng mà các loại Ngự Thú Sư cũng là trường kỳ không ở trong thành phố, việc ăn ở cơ bản đều ở bên trong Dị Không Gian, chính là vì muốn tích lũy càng nhiều tài nguyên….

Một ngày này, Trần Thư ực một cái ăn húp cạn bát cháo, nói :

– Cha mẹ, hai ngày này con có chút việc phải ra ngoài một chuyến.

Mẫu thân nhìn sang, lo lắng nói :

– Sẽ không phải lại xuất ngoại chứ?

Trần Thư mở miệng nói :

– Không ạ, con đi tìm lão gia tử, xử lý chút chuyện.

– Như vậy đi, con đi nhé.

Phụ mẫu hai người nhẹ nhàng thở ra, sự lo lắng trong mắt tiêu tán hết.

Để ổn định tâm mọi người, lão gia tử cũng xuất hiện trong tầm mắt của quần chúng, quan phương càng tuyên truyền công lao vĩ đại của lão ra ngoài, danh xưng đệ nhất cường giả của Lam Tinh, giống như định tâm châm, khiến sự sợ hãi trong lòng mọi người tiêu tan.

– Nhìn thấy lão gia tử, tiểu tử ngươi cũng phải tôn trọng một chút.

Phụ thân Trần Bình mở miệng nhắc nhở, trong mắt tràn đầy kính trọng.

Bỏ qua thực lực của lão gia tử, chỉ có thành tựu vĩ đại bảo vệ Hoa Hạ nghìn năm, đã có thể mọi người kính nể từ tận đáy lòng.

– Lão ba, yên tâm đi.

Trần Thư khoát tay, nói :

– Lão gia tử thường xuyên khen ta tôn sư trọng đạo.

– Thật hay giả thế?

Phụ thân quăng tới ánh mắt chất vấn, rõ ràng là có chút hiểu rõ bản tính của Trần Thư……

Trần Thư gật đầu nói :

– Đương nhiên là thật.

Dứt lời, hắn lập tức đứng dậy ra khỏi nhà, dẫn theo Đại Lực, một cái thuấn di tới lối vào thông đạo Long Uyên.

Hắn xe chạy đường quen, đi thẳng đến Long Uyên Thành…

– Xin chào, đại lão.

Trần Thư tâm tình vui vẻ, còn lên tiếng chào hỏi vị lão nhân ở bên cạnh thông đạo này.

– Tiểu tử, làm không tệ…

Lão nhân mở ra đôi mắt đục ngầu, trong mắt có chút tán thưởng nhìn Trần Thư.

Rõ ràng, lão cũng biết đối phương đã giết chết Bức Hoàng, đây đúng là đại sự chấn động toàn cầu!

– Thường thôi thường thôi….

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, đồng thời đánh giá lão nhân trước mắt, trong lòng không khỏi có chút kinh dị.

Hắn bây giờ đã là Hoàng Kim Tam Tinh, thực lực đã có sự đề thăng không nhỏ, còn có thể cảm nhận được cảm giác uy hiếp lão nhân mang lại.

Lão nhân trước mắt, ít nhất cũng là đỉnh cấp cường giả cùng một cấp bậc với Ninh Bất Phàm!

Lão nhân cười một hồi, nói :

– Được rồi, vào đi, lão gia tử đang chờ ngươi….

Trần Thư khẽ vuốt Thỏ bên cạnh, một cái thuấn di đã đến lầu các của lão gia tử.

Lão nhân nhìn vị trí Diệp Phàm biến mất, một mình lẩm bẩm :

– Hoàng Kim giết Truyền Kỳ, có dám nghịch thiên một chút không?

– Nếu như thật sự để tiểu tử này trưởng thành đến Truyền Kỳ, tận thế của hung thú chẳng phải sẽ đến sao….nhưng mà còn phải tranh thủ dẫn dắt một hồi, nếu không sẽ không chỉ là tận thế của hung thú….

….

Lúc này, Trần Thư đã đến trước lầu các.

– Tiến vào đi.

Trong lầu các truyền đến một giọng nói bình thản, đồng thời cửa lầu cắc "kẽo kẹt" một cái , tự động mở ra.

Chương 1948 - Thần kỹ độc thuộc tính?

Trần Thư bình tĩnh ung dung tên vào bên trong nơi này, chỉ thấy lão gia tử đang ngồi ở đại sảnh uống trà…

Hắn cười hi hi , vô cùng tôn kính nói :

– Lão gia tử, tiểu Trần ta đến rồi.

Dù sao cũng có chuyện cầu người, hơn nữa còn phải truy vấn tin tức di tích cao đẳng, quan trọng là, đối phương đã giết Truyền Kỳ Ngự Thú Sư của Thiên Mệnh Cổ Quốc, thực lực quá sâu không lường được!

Đây là ngữ khí của tiểu tử ngươi sao?

Lão gia tử nao nao, lắc đầu nói :

– Nhưng mà lần này , làm không tệ.

Hai mắt thâm thúy của lão tràn đầy tán thưởng, một con Thú Hoàng vẫn lạc, ảnh hưởng quá lớn đối với chiến cục.

– Cũng tạm, cũng tạm…

Trần Thư khiêm tốn nói :

– Ta đến nơi này, là muốn làm phiền lão gia tử một lúc.

Dứt lời, Thỏ Không Gian bên cạnh hắn nháy mắt đã đi ra ngoài lầu các, lấy ra thi thể Bức Hoàng.

Dứt lời, tất cả Ngự Thú Sư của Long Uyên Thành nhộn nhịp nhìn thân hình khổng lồ vài nghìn mét trong thành phố.

Đây chính là thi thể của Truyền Kỳ!

– Hử? Không bóc ra dấu tích, là muốn bảo ta hỗ trợ ư?

Lão gia từ đi ra bên ngoài lầu các, đánh giá thi thể Bức Hoàng, sau đó khóe miệng của lão xuất hiện một vẻ tươi cười, nói :

– Tiểu Trần à, nói thật, thứ đồ chơi này đẳng cấp quá cao, ngươi dùng nó có chút không phù hợp, ta có thể giúp ngươi chuyển đổi thành tài nguyên cùng giá trị, lựa chọn như thế nào, ngươi cứ quyết định là được.

– Không cần đâu, lão gia tử.

Trần Thư lắc đầu, nói :

– Thứ tội phạm Nam Giang ta tập trung vào đã là một thứ xa xỉ.

– ……

Thần sắc lão gia tử khẽ giật mình, bỗng nhiên bị câu trả lời của Trần Thư làm cho sững sờ.

– Cũng tạm đi, nhưng mà Bức Hoàng chủ yếu là Độc thuộc tính, ngươi xác định phù hợp với khế ước linh của ngươi?

– y…

Trần Thư suy tư một hồi, nhìn Khế ước linh của bản thân.

Hình như có chút….không thích hợp….

Lão gia tử lắc đầu, tự mình lẩm bẩm :

– Trước tiên xem xem là kỹ năng gì đã, không chừng là một cái Thần kỹ.

– Được….Hả? Thần Kỹ? !

Trần Thư theo bản năng gật đầu, nhưng sau đó thân thể chấn động, trong mắt có sự kinh hãi.

– Ngươi không biết?

Lão gia tử quay đầu lại nhìn, ngược lại có vài phần không hiểu.

– Ta không biết a.

Trần Thư trợn to mắt, nói :

– Thần kĩ do Thú Hoàng sản sinh ra sao?

– Không phải ư?

Lão gia tử nhún vai, nói :

– Thần kỹ thật ra chính là Quân Vương Kỹ đỉnh cấp nhất, đương nhiên đến từ Quân Vương mạnh nhất, cũng chính là thể nội của Thú Hoàng.

– Vậy cái Không Gian Bí Lực của ta kia…….

Lão gia tử bình thản nói :

– Đến từ một đầu đại hung hệ không gian.

– ……

Trong lòng Trần Thư giật mình, rốt cuộc biết được nguồn gốc của Thần kỹ.

Trong lúc nhất thời, hứng thú của hắn với Thú Hoàng nháy mắt tăng vọt…..

– Nhưng mà là Truyền Kỳ Sinh Vật, đồng dạng sẽ không lưu lại thi thể của chính mình, tiểu tử ngươi vận khí đủ may mắn a.

Cùng lúc lão gia tử nói chuyện, lại vẫy tay về phía xa xa, một đạo bóng đen chạy dọc theo vị trí cấp tốc mà tới, trong nháy mắt đền gần với hai người, hóa thành một cái sinh vật hình người.

Chính là Truyền Kỳ Khế Ước Linh Ám Vương!

Vẻ mặt nó lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy Trần Thư, vẫn gật đầu ra hiệu một thoáng.

Trần Thư liếc nhìn Ám Vương, chỉ cảm thấy đối phương vẫn như cũ giống như đại hải sâu không lường được, căn bản không thể dự đoán được thực lực cụ thể.

Lúc này, thần thể Ám Vương lắc một cái, đột nhiên hóa thành một cái Ám Ảnh Trường Đao, lão gia tử một tay giữ chặt hắn, đồng thời bay lên, đến vị trí phần bụng của Bức Hoàng, bắt đầu thận trọng xử lý thi thể.

Trần Thư cưỡi Tiểu Hoàng, đi theo sau lưng lão, đồng thời nói :

– Ta cũng không biết tình huống như thế nào, lúc đó nó trực tiếp chết rồi.

Hắn kỳ thật không có nghĩ đến chuyện này, dù sao thi thể hai con Thú Hoàng trước đều bị biến mất.

– Có phải tiểu tử ngươi đã làm gì?

Lão gia tử vừa xử lý thi thể. vừa nói :

– Ta thấy thiên địa dị tượng. tiểu tử miệng ngươi cứ bô lô ba la không ngừng, là kỹ năng khế ước linh của ngươi sao…hay là?

– y …..

Trần Thư nhớ lại tình cảnh chiến đấu lúc trước, sau đó nói :

– Lúc đó, ta đang gửi lời hỏi thăm chân thành nhất cho Đại Bức….

– ? ? ?

Lão gia tử quay đầu lại nhìn, nháy mắt hiểu được, Liễu Phong đoán quả nhiên không sai….

Trần Thư mở miệng nói :

– Nó sẽ không phải bị ta làm điên lên, quên hủy diệt thi thể của mình đi?

– Cái này sao….có thể đi….

Lão gia tử cũng có chút không chắc chắn, lão gặp nhiều hiểu rộng, cũng chưa từng trải qua loại chuyện này a…..

– Sau này nếu có dịp sẽ giết Thú Hoàng, ngươi đi cùng ta….

– Thật sao?

Thân thể Trần Thư chấn động, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp!

– Lão gia tử yên tâm, đến lúc đó, ta nhất định tận tâm tận lực hỏi thăm hung thú!

– …….

Lão gia tử gật đầu, chẳng qua sao luôn cảm thấy lời nói nghe được có chỗ kì quái…

Nhưng mà trên thực tế, yếu tố quan trọng nhất không phải tra tấn tinh thần của Trần Thư, mà là đến từ tăng cường bản Tử

Vong Dược Tề của hệ thống….

– Đúng rồi, lão gia tử, ngài cũng không có cách nào lưu lại Thi Thể Thú Hoàng sao?

Trong mắt Trần Thư có chút đáng tiếc, hỏi :

– Con Cửu Vĩ Hồ kia sẽ không….

– Coi như đã lấy được bộ phận chiến lợi phẩm.

Lão gia tử thản nhiên nói, cho dù là lão cũng không có cách nào lưu lại Thi Thể Thú Hoàng hoàn chỉnh.

Chương 1949 - Thần kỹ độc thuộc tính? (2)

– Đáng tiếc….

Trần Thư lắc đầu, sớm biết vậy ban đầu hắn đã tra tấn Cửu Vĩ Hồ một phen, không chừng có thể lưu lại thi thể….

Phốc!

Ngay trong lúc này, hai con ngươi của lão gia tử hơi động, Ám Ảnh Trường Đao trong tay đâm ra, chỉ thấy thân thể Bức Hoàng bị xé ra, sau đó đại lượng Tử Sắc huyết dịch phun ra ngoài, nhưng mùi huyết tinh lại không hề gay mũi, mà tràn ngập một cỗ hương thơm nhàn nhạt.

– Meo~

Lúc này, trên vai lão gia tử xuất hiện một con hoàng sắc tiểu miêu.

Một đạo Trọng Lực Lĩnh Vực xuất hiện, Tử Huyết không ngừng hội tụ bắn tung tóe ra, trong nháy mắt, Tử Huyết trên không đã giống như một vũng nước hồ lưu động, mùi thơm tràn ngập thậm vào ruột gan.

Mà lúc này, thân thể khủng bố mấy nghìn mét của Bức Hoàng chớp mắt đã khô quắt không ít.

– Lão gia tử, đây là….

Trần Thư nhìn Tử huyết, trong mắt có phần tò mò, hắn không có nghĩ tới xử lý thi thể Thú Hoàng phiền phức như thế, may mắn bản thân hắn không mạo muội động thủ.

– Vật liệu Hạch tâm.

Lão gia tử bình thản nói, đồng thời tiểu miêu bên cạnh lại lần nữa xuất thủ.

Hai tròng mắt của nó tràn ngập hoàng quang óng ánh, uy năng của Trọng Lực lĩnh Vực trước mắt lại tăng vọt vô số lần.

Vù vù vù vù —-

Tử Huyết trước mắt không ngừng bị cưỡng ép áp súc, trong nháy mắt chỉ còn lại một đoàn nhỏ.

Ngay tại lúc này, một tiếng gầm gừ oán độc xuất hiện.

Chỉ thấy hư ảnh một con tiểu biên bức xuất hiện, gắt gao trừng mắt nhìn Trần Thư, tràn đầy không cam lòng và oán hận.

– Meo ~

Hoàng sắc tiểu Miêu không đếm xỉa tới kêu một tiếng, Trọng Lực nháy mắt tăng vọt vô số lần, trực tiếp nghiền nát tiểu biên bức, lần nữa trở về bên trong Tử Huyết.

Không còn sự ngăn cản, áp súc tử huyết trở nên vô cùng thuận lợi, thời gian không lâu, đã chỉ còn lại lớn nhỏ cỡ nắm tay, lúc này cho dù như thế nào, hình thái của nó cũng không có thay đổi.

Tay phải lão gia tử làm một chiêu, chỉ thấy phía chân trời phía xa xuất hiện một đạo thanh minh, Chu Tước toàn thân tắm hỏa diễm, trong nháy mắt đã đi tới phụ cận, nhận được mệnh lệnh của lão gia tử, trong miệng nó phun ra hỏa diễm hồng sắc.

Xì xì xì —-

Tử huyết lớn bằng quả đấm không ngừng xì xì rung động, lại lần nữa bắt đầu thu nhỏ.

Thời gian gần nửa ngày dần dần trôi qua.

Chu Tước đột nhiên ngừng đốt cháy, thu hồi hỏa diễm trong miệng, Trần Thư cũng lập tức nhìn thấy phía trước, chỉ thấy

chính giữa trong không trung lơ lửng một giọt Tử sắc huyết dịch, tràn ngập một cỗ lực lượng khủng bố không biết tên.

– Đây chính là vật liệu hạch tâm của Thú Hoàng? !

Hắn trừng mắt nhìn tử huyết, trong mắt có chút vẻ kích động.

Lão gia tử gật đầu, một tay lấy tới huyết dịch, bắt đầu cẩn thận quan sát, hồi lâu, lão có chút ý cười, nói :

– Vận khí không tệ, là một cái Thần kỹ….

– Thật sao?

Cả người Trần Thư chấn động, trong mắt tràn đầy tham lam, hận không thể ngay tại chỗ lập tức nuốt vào.

Lão gia tử mở miệng nói :

– Nhưng mà là Độc thuộc tính, ngươi xác định muốn dùng?

– Ừm…

Trần Thư bỗng chốc bình tĩnh lại, trong mắt có vẻ suy tư, sau đó nói :

– Lão gia tử, cái đó, ngài có thần kỹ thuộc tính khác hay không, chúng ta có thể trao đổi…….

– Thần kỹ?

Lão gia tử lắc đầu , nói :

– Trên người ta không có cái phù hợp ngươi.

– Không có ư?

Trần Thư hơi sững sờ, nhưng mà lão gia tử nói như thế, có nghĩa là trên người lão có thần kỹ, chỉ là không phù hợp với Trần Thư.

Hắn mở miệng nói :

– Ta có thể thay ngươi đổi sang tài nguyên khác, Quân Vương Kỹ, bảo vật Thăng Cấp Thần Kỹ, hoặc là Ngự Thú Trân châu,..đều được.

– Tài nguyên khác….

Trần Thư lẩm bẩm, sau đó quả quyết lắc đầu, nói :

– Ta vẫn muốn giọt huyết dịch này a.

Độc thuộc tính cũng là thuộc về nguyên tố, Husky là khế ước linh toàn nguyên tố, kỳ thật đồng thời có thể sử dụng được, chỉ là khả năng không có Lôi Hỏa thuộc tính tốt như vậy.

– Cũng được, xác suất lớn là một kỹ năng công kích, khế ước linh của ngươi có thể sử dụng.

Lão gia tử gật đầu, cẩn thận dè đặt bỏ tử huyết vào bên trong một cái bình, sau đó lập tức đưa cho Trần Thư.

Trần Thư cẩn thận dè đặt thu lấy tử huyết, lẩm bẩm nói :

– Lại là một cái thần kỹ , ca ca sắp vô địch rồi….

– Kỹ năng thật ra không có quan trọng như vậy….

Lão gia tử lắc đầu, rồi nói :

– Tiểu tử, đừng truy cầu Thần kỹ, thật ra sử dụng tốt mỗi một tiểu kỹ năng, hiệu quả sẽ không kém hơn Thần kỹ.

– Cảm ơn lời dạy bảo của lão gia tử.

Trần Thư khiêm tốn gật đầu, sau đó nói tiếp :

– Nhưng mà, nếu như mỗi một cái tiểu kỹ năng của ta đều là Thần kỹ, lại sử dụng tốt chúng nó, chẳng phải là càng mạnh hơn sao?

– ….

Lão gia tử hơi giật mình, ngươi cũng thật dám nghĩ a.

Lão lắc đầu, bất đắc dĩ nói :

– Được rồi, thần kỹ cũng rất quan trọng.

Lão chỉ là không hy vọng Trần Thư không quá mức bành trướng, nhưng kỳ thật, Thần kỹ là kỹ năng duy nhất có thể có tác dụng với Truyền Kỳ, từ đó mà có thể nhìn ra, sự chênh lệch giữa nó và kỹ năng thông thường.

– Cái đó, lão gia tử, ngự thú trân châu thì sao….

Trần Thư nhìn về phía thi thể Bức Hoàng, trong mắt lại có chút mong đợi, Thú Hoàng Trân châu, sẽ không khiến hắn trực tiếp đột phá đến Vương Cấp chứ…..

Chương 1950 - Ngươi có nơi nào đề cử hay không?

Lão gia tử không hiểu hỏi :

– Trân Châu? Trân châu cái gì?

– ? ? ?

Trần Thư ngược lại ngây ngẩn cả người, nói :

– Chính là cái Ngự thú sư thêm ngự thú lực, lãnh chúa hung thú đều có, thú hoàng càng không thể không có đó?

– Thật sự không có….

Lão gia tử lắc đầu, đi đến thân thể co quắp của Bức Hoàng, Ám Ảnh Trường đạo trong tay lại đâm ra.

– Lực lượng của Thú Hoàng quá dồi dào, thân thể nhân loại không thể thừa nhận được.

Lão mở miệng giải thích :

– Nhưng mà cho dù không có trân châu, nhưng lại có một thứ đồ tốt khác!

Nói xong, trường đao trong tay lão vung vẩy, xé ra huyết nhục, trong nháy mắt lập tức có một hạt tử sắc trâu lăn ra.

– Hử? Đây là?

– Thú Hoàng tinh hoa!

Lão gia tử cười cười rồi nói :

– Nhưng mà không phải cho người nuốt, mà là cho khế ước linh!

– Cho khế ước linh?

Trong mắt Trần Thư có chút thất vọng, vốn muốn nuốt Ngự Thú Trân Châu đột phá Vương Cấp, cho dù là không thể, ít nhất cũng có thể tăng lên một đoạn dài tiến độ.

Lão gia tử nhìn hắn một cái, nói :

– Tiểu tử ngươi thật không biết đủ, tác dụng của nó chỉ có hai cái, một là tăng lên thuộc tính, cái còn lại chính là loại bỏ huyết mạch gông xiềng của Khế ước linh, để khi bọn chúng đột phá đến cấp SSS, sẽ không có tình huống thất bại.

– Tương đương với Huyết Mạch châu.

– Không sai biệt lắm.

Nghe đến đây, trong lòng Trần Thư mới có chút phấn chấn, khế ước linh của hắn bây giờ đã càng ngày càng gần khoảng cách cấp SSS, một khi đột phá đến Vương Cấp, lại thêm hệ thống ban thưởng cơ hội tiến hóa một chút huyết mạch, đương nhiên có thể đột phá đến cấp SSS.

– Ngoại trừ Thần Kỹ và tinh hoa, tác dụng một thân huyết nhục này cũng tương đối lớn.

Lão gia tử chỉ vào huyết nhục bên dưới, nói :

– Có thể khiến bản mệnh vũ khí của khế ước linh đề thăng đến cấp thứ năm rồi.

– Nhưng nếu như ngươi có dư thừa, có thể bán ra cho quan phương, sẽ cho ngươi một cái giá hài lòng.

– Không cần, Đại Lực phải dùng để nghiên cứu.

Trần Thư lắc đầu, từ chối đề nghị của lão gia tử.

– Đương nhiên, bản mệnh vũ khí của Thỏ và tiểu Tinh linh, vẫn phải tăng cấp…

Lão gia tử nghe xong, nhìn Trương Đại Lực bên dưới, mỉm cười rồi gật đầu, sự sáng tạo của tiểu tử này không kém hơn Trần Thư, chẳng qua vẫn thật sự có thể làm ra một số đồ tốt….

– Được rồi, còn lại đều không có gì nữa, thu lại thi thể Bức Hoàng đi.

Lão khẽ vuốt lên thân hình của Bức Hoàng, giống như phát giác được Lôi đình

phun trào trong thể nội, không nhịn được thở dài.

– Bức Hoàng bị lão Kiều làm trọng thương phải không? Kể cho lão đầu tử một trận đó đi.

Trần Thư gật đầu, thu lại huyết nhục Bức Hoàng, đồng thời miêu tả lại đại chiến một ngày đó.

Lão Kiều một tiễn giết chết uy thế vô địch của một con Thú Hoàng, cho dù là đến bây giờ, hắn vẫn thật lâu không thể quên được…..

Lão gia tử yên lặng không nói, kiên nhẫn nghe lời kể của Trần Thư, khi nghe đến thời điểm Lão Kiều hiến tế từng cái Khế ước linh, nội tâm bình thản của lão đã có mấy phần gợn sóng.

– Xem ra hắn ta sớm đã có tử chí…..

Lão gia tử nhìn về phía chân trời, buông lỏng Ám Ảnh Trường Đao trong tay ra, Ám Vương yên lặng không nói, hóa thành một đoàn hắc ảnh biến mất tại chỗ.

– Đúng rồi, lão gia tử.

Trần Thư nghĩ đến gì đó, trong tay đột nhiên nhiều hơn một cái hộp, nói :

– Đây là thứ lão Kiều trước khi chia tay tặng cho ta, là cái ngự thú bảo vật gì thế?

Chỉ thấy một cái hạt giống nằm trong chính giữa hộp, trông có vẻ bình thường không có gì kỳ lạ, một chút cũng không có chỗ nào đặc sắc.

– Hử?

Thần sắc lão gia tử động dung, nhìn chăm chú hát giống trong hộp, lẩm bẩm nói :

– Lão Kiều ngay cả thứ này đều tặng cho ngươi?

– Đây là thứ đồ chơi gì?

Trần Thư liếm môi, nói :

– Lão Kiều cũng không nói với ta, lão nhân gia ngày có biết không?

Lão gia tử cầm hạt giống lên trong tay, rơi vào trầm tư, hồi lâu mới chậm rãi nói :

– Là một thứ…vật rất quan trọng.

– …….

Khóe miệng Trần Thư giật giật, chúng ta đều nói tới mức này rồi, còn muốn nói lảm nhảm văn học gì chứ…

– Tiểu tử ngươi đây là ánh mắt gì?

Lão gia tử liếc mắt nhìn hắn, nói :

– Là một kiện bảo vật đến từ nghìn năm trước, hiệu quả cụ thể ta cũng không rõ, giữ cẩn thận đi.

– Nghìn năm trước?

Hai con ngươi Trần Thư hơi động, đây chính là Linh Khí Phúc Tô trước kia, vậy mà cũng có bảo vật ư?

Đang lúc hắn muốn dò hỏi một phen, lão gia tử lại khoát tay , nói :

– Nếu đã không còn chuyện gì, thì về đi, tiểu tử ngươi ở trong Long Uyên, ta không có cảm giác an toàn gì cả.

– ……

Khóe miệng Trần Thư giật giật, vội vàng nói :

– Có chuyện, đương nhiên có chuyện!

– Trên người ta có chút tài nguyên, muốn ở chỗ ngài trao đổi thành những đồ khác.

– Điều này….đương nhiên không vấn đề.

Vừa nghe được lời này, trên mặt của lão gia tử lại có chút ý cười.

– Muốn trao đổi cái gì? Đồ ở chỗ ta hàng đẹp giá rẻ…..

Vừa nghe đến hai chữ giá rẻ, Trần Thư không khỏi đảo mắt trắng dã, toàn cầu chỉ sợ chỉ có chỗ ngươi đắt nhất.

– Cái này không vội, ta trước tiên nghĩ muốn làm một cái sinh ý với ngài !

Trần Thư nhếch miệng cười, nói :

– Nếu như có một loại Dược tề, có thể khiến bất kỳ người nào sở hữu năng lực Thuấn Di, ngài sẽ đưa ra cái giá bao nhiêu để

mua?

– Hả? !

Chương 1951 - Ta còn không đột phá, người sắp phế rồi….

Thần sắc lão gia tử sững sờ, sau đó trong mắt lập tức có một sự kinh hãi, lão cũng không tin Trần Thư sẽ không vô duyên vô cớ nếu ra cái nếu như, chỉ có một loại khả năng : Con hàng này có thể chế tạo loại dược tề nghịch thiên này!

– Thuấn Di Cự Li, mỗi bình Dược tề có thể sử dụng bao nhiêu, bất kỳ người có ngự thú đẳng cấp nào đều có thể sử dụng sao?

Lão gia tử liên tiếp dò hỏi, nghĩ muốn biết hiệu quả cụ thể của Dược tề như thế nào.

Trần Thư đã từng dùng truyền thuyết dược tề, đương nhiên đã từng giải đáp, đồng thời cũng nói ra vật liệu phối trí của nó.

Khi nghe tới người bình thường đều có thể sử dụng, trong mắt lão gia tử có chút chấn kinh, điều duy nhất đáng tiếc là, thân là một truyền kỳ hắn không thể sử dụng, nhưng đã tương đương với nghịch thiên chi vật.

Chẳng qua ngoại trừ điều này ra, nó còn có một cái khuyết điểm to lớn, đó chính là giá quá đắt!

– Đương nhiên yêu cầu cần nhiều dược tề trân quý……

Lão gia tử lẩm bẩm nói :

– Chẳng lẽ ngươi cũng muốn xuất ngoại cướp sạch một phen? Ngươi có nơi nào đề cử hay không?

– ? ? ?

Cả người Trần Thư đều ngây ngẩn, không nghĩ tới lão gia tử thế mà cũng nghĩ đến việc cướp bóc?

– Ta cảm thấy a…..

Hắn suy tư một hồi, nói :

– Ác ma sào huyệt bây giờ thực lực nội bộ không đủ, có thể làm một chút, con Tử Nguyệt Đại Hung kia cũng trọng thương, nó không chừng có thể cho ta….Ách…đưa ra cho chúng ta một cái Thần kỹ.

– Ngoài ra Tử Vong Tế Đàn cũng không tệ, ta thậm chí có một loại dự cảm, nó là bây giờ là thế lực giàu có nhất!

Lúc này, Hắc Châu Tử Vong Thiên Kỵ sĩ ở phía xa rùng mình một cái….

– Tiểu tử ngươi thật sự dám nói đấy?

Lão gia tử liếc mắt nhìn hắn, nói :

– Tất cả đều là hung thú cấm khu trên Lam Tinh.

– Ách….đó không phải do thực lực lão nhân gia ngài vang dội cổ kim ư…..

Trần Thư xoa hai bàn tay, nói :

– Ngay cả ta đều cướp ở cấm khu, lão nhân gia ngài cũng không thể tệ hơn ta chứ….

– Bớt chém gió đi!

Lão gia tử lắc đầu, nói :

– Ta cũng chỉ nói vậy mà thôi, ngược lại muốn xuất ngoại, đáng tiếc dứt không ra được.

– Bây giờ không phải rất hòa bình sao?

– Một khi ta rời khỏi, Long Uyên chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, trừ phi có người có thể giúp ta bảo vệ một hồi…..

Dứt lời, ánh mắt của lão nhìn Trần Thư, trong mắt có vài phần mong chờ.

– Lão gia tử, đừng có nói đùa…..

Trần Thư thụt lùi mấy bước, nói :

– Cả tính mạng của ta cũng không bảo vệ nổi……

– Được rồi, tiểu tử ngươi chạy trốn thì có thể, bảo vệ Long Uyên coi như bỏ đi.

Lão gia tử lắc đầu, nói :

– Bây giờ bảo vật trên người ta cộng thêm khố phòng của quan phương, vẫn có thể phối trí một ít cái Truyền Tống Dược Tề của ngươi.

– Tạm thời phối trí trước rồi nói sau đi.

– Vậy thì phí nhân công…..

– Ngươi muốn làm gì?

– Ta xem xét một chút….

Trần Thư nhếch miệng cười, nói :

– Ta trước tiên có thể hỗ trợ phối trí.

– Cũng được.

Lão gia tử gật đầu, nói :

– Ngoài ra, thứ ngươi đối phó Bức Hoàng, cũng là một loại Đặc Thù Dược Tề đi?

– Ừm.

Trần Thư gật đầu, nói :

– Chẳng qua thành phẩm thứ đồ chơi này hơi cao, hơn nữa thật ra tác dụng không quá lý tưởng với Truyền Kỳ.

Hắn nhưng đã ném ra Dược tề giá trị hơn ba nghìn tỷ, nhưng cuối cùng vẫn phải mượn nhờ Lôi Đình Chi Lực của Lão Kiều để lại, cuối cùng mới đánh chết được Bức Hoàng đã trọng thương.

Nếu như đối phó với Truyền Kỳ toàn thịnh, dù ném ra nhiều Tử Vong Dược Tề cũng đều là tác dụng không quá lớn.

– Ta cũng không trông chờ có tác dụng với Truyền Kỳ, chủ yếu là đối phó Hoàng Kim cấp và Vương cấp.

Lão gia tử mở miệng nói :

– Ngươi quay về viết một phần cho ta tác dụng của Dược tề và nguyên vật liệu, có thời gian để quan phương phối trí một chút, phí thủ tục sẽ không thiếu ngươi.

– Không có vấn đề!

Thần sắc Trần Thư vui vẻ, gật đầu rồi đồng ý.

Truyền Tống Dược Tề là thứ hắn mới mở khóa, lần trước tuyển hạng thu thập mười nghìn tỷ tài nguyên, ngoại trừ đột phá đến Hoàng Kim Tam Tinh, thiên phú "Lôi Ngự", toàn bộ thuộc tính của khế ước linh 10%, còn có một cái là ba lợi Thần Kỳ Dược Tề mở khóa ngẫu nhiên.

Đáng tiếc là, ngoại trừ Truyền Tống Dược Tề ra, hai loại khác đều là Nhiên Thiêu Dược Tề Tề và Phi Hành Dược Tề, hai loại Dược tề này đề thăng không lớn với cao đẳng Ngự Thú Sư, chỉ có cấp thấp Ngự Thú Sư có thể dùng một chút, nhưng bọn họ lại không có năng lực mua, cái định vị này có chút lúng túng.

Trần Thư chỉ có thể trước tiên phối trí Truyền Tống Dược Tề rồi mới nói, hai loại dược tề còn lại sau này hãy bàn đi.

– Đúng rồi, gần đây quan phương chuẩn bị mở một cái Trại huấn luyện, chủ yếu là vì tập trung tài nguyên, bồi dưỡng một lứa thiên tài của thời đại mới.

Lão gia tử tựa như nghĩ đến gì đó, nói :

– Tiểu tử ngươi có thời gian không?

– Ta cũng muốn tham gia?

Trần Thư hơi sững sờ, thực lực của hắn bây giờ đã có thể so với Vương Cấp, tham gia cái này không phải đơn thuần bắt nạt người sao?

– Đương nhiên không phải để ngươi làm học viên…..

Lão gia tử lắc đầu, nói :

– Để ngươi làm huấn luyện viên, có thời gian không?

– Việc này sao….

Chương 1952 - Ta còn không đột phá, người sắp phế rồi…. (2)

Trần Thư gãi đầu, nói :

– Nói đến thứ thời gian này, nó thật ra là khá trừu tượng, không dễ biểu đạt cụ thể….

Lão gia tử đen mặt, vừa liếc mắt đã nhìn thấu Trần Thư, bình thản nói :

– Huấn luyện viên cũng sẽ có ban thưởng!

– Có thời gian!

– ……..

Trần Thư quay đầu rồi cười, lập tức đã đồng ý .

Hắn bây giờ vừa vặn sẽ rảnh rỗi một khoảng thời gian, chỉ cần có tiền, làm gì đều có thể……

– Đúng rồi, lão gia tử, còn có một chuyện, về Cứu Thế Giáo Hội.

Trần Thư bởi vì suy nghĩ chuyện Thần kỹ mà hưng phấn, cuối cùng suýt chút quên mất cái chuyện này.

Lão gia tử nói :

– Hả? Sao thế?

Sau đó, Trần Thư lập tức kể lại từ đầu đến cuối chuyện Cứu Thế Giáo Hội một phen.

– Khế ước linh có thể thôn phệ nhân loại? Quả thật là Thiên Mệnh Cổ Quốc.

Ngữ khí của Lão gia tử khẳng định, chính tay lão tiêu diệt Truyền Kỳ Cổ Quốc, đối với loại u ác tính như thế lực này của nhân loại đương nhiên hiểu rõ nhất.

– Hơn tám trăm năm rồi, vẫn thật sự để bọn hắn gây rắc rối?

– Lão gia tử, chúng ta nói như thế nào đây?

Trần Thư xoa hai bàn tay, thử thăm dò nói :

– Hay là ngài tự mình ra tay, giết sạch bọn chúng, ép hỏi bí pháp tiến hóa khế ước linh thôn phệ của bọn chúng, rồi lại truyền thụ bí pháp cho mọi người.

– ? ? ?

Lão gia tử liếc mắt nhìn hắn, nói :

– Cái bàn tính này của tiểu tử ngươi cũng quá vang rồi?

Trần Thư lộ vẻ tức giận nói :

– Đây không phải loạn thế tiến đến, chúng ta là nghĩ cách làm lớn làm mạnh, tương lai mới có thể có đất đặt chân a.

– Bớt chém gió đi!

Lão gia tử lườm hắn một cái, nói :

– Phương thức tiến hóa của Cứu Thế Giáo Hội đáng sợ hơn hung thú quá nhiều, lão phu không thể mặc kệ việc truyền bá nó.

Hung thú chỉ dựa vào lực lượng công phá phòng ngự của nhân loại, nhưng loại bí pháp này lại có thể khiến nhân loại tự giết lẫn nhau, từ trên căn bản làm tan rã một chủng tộc.

– y….ta cũng chỉ là nói qua mà thôi….

Trần Thư thấy sắc mặt của lão gia tử nghiêm túc, chỉ có thể triệt để bỏ đi ý niệm ở đáy lòng, dù sao hắn có hack, loại phương thức tiến hóa này chỉ có thể là dệt hoa trên gấm thôi…..

– Ngoài ra, đây cũng không phải bí pháp, mà là đến từ lực lượng huyết mạch của chúng ta, người khác khó mà phục chế được.

Lão gia tử vì đề phòng Trần Thư cử chỉ điên rồ, mở miệng giải thích một câu.

Trần Thư gật đầu nói :

– Hiểu rồi! Hiểu rồi !

– Cái này còn là tạm được.

Lão gia tử thản nhiên nói :

– Chuyện này tạm thời không cần quan tâm, cường giả mạnh nhất Cổ Quốc đều là nửa bước Truyền Kỳ, uy hiếp quá nhỏ, vẫn là hung thú quan trọng hơn một chút.

– Được.

Trần Thư gật đầu, sau đó nói tiếp :

– Đúng rồi, vẫn còn có một chuyện!

– …..

Lão gia tử khẽ nhíu mày, chuyện của tiểu tử ngươi thật là nhiều a?

– Cái đó, Phương Tư tỷ khoảng thời gian trước đã tiến vào một cái cao đẳng di tích…..

– Được rồi, không cần nói, ta có thể biết cái di tích này, là vì nó đã có dấu hiệu xuất thế, không phải vì ta đã sớm biết trước vị trí của nó.

– …….

Trần Thư gật đầu, trong lòng hơi thất vọng, sau đó hỏi :

– Lão gia tử, vậy có cách gì có thể sớm chút đột phá Vương Cấp?

Hắn bây giờ cần một sự thay đổi về chất, một khí đột phá đến Vương Cấp, vậy sẽ có vốn liếng chân chính chống lại loạn thế.

Lão gia tử tận tình khuyên bảo, nói :

– Cái chuyện đẳng cấp này, không phải một lần là xong….

– Lão gia tử, giúp ta đi.

Trần Thư thở ngắn than dài, nói :

– Ta đã độ phá Hoàng Kim Tam Tinh nhiều ngày rồi, vẫn chậm chạp không sờ tới cánh cửa Vương Cấp, lại tiếp tục như vậy, người đều phế rồi.

- ??

Ánh mắt Lão gia tử kỳ quái nhìn chằm chằm hắn, nói:

- Tiểu tử ngươi nói vài câu tiếng người được không?

Mẹ nó tên này mới qua được mấy ngày đã sắp vượt qua một đại cảnh giới luôn rồi, ngươi đang không coi mình là ngươi hay đang không coi những Ngự Thú Sư còn lại là người đây hả…

- …

Vẻ mặt Trần Thư đầy sự nghiêm túc, nói:

- Thật mà…

- Thôi, trở về đi.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Giờ ngươi mới đột phá Hoàng Kim Tam Tinh, đừng táo bạo quá mức, mặt khác, nếu như không nói được tiếng người, ta sẽ đánh ngươi.

- …

Khoé miệng Trần Thư giật giật một cái, có cần trực tiếp như vậy không…

Trong lòng hắn bất đắc dĩ, ôm quyền, chỉ đành quay người rời khỏi Long Uyên.

- Tiểu tử thúi này…

Lão gia tử lắc đầu, đây cũng là lần đầu tiên lão gặp một người không hợp với lẽ thường như thế.

…

Trần Thư và Đại Lực đi tới Long Giang, cũng không cần trở về thành phố Nam Giang gấp.

- Đại Lực, ta muốn lên Kinh Đô một chuyến, có cần đưa ngươi về nhà không?

- Không cần, vừa lúc ta cũng muốn đến Kinh Đô một chuyến.

- Ngươi đến Kinh Đô?

- Ừm, thăm hỏi đạo sư với học tỷ của ta một chút…

- Học tỷ của ngươi học tỷ của ngươi…

Trần Thư dùng giọng điệu kỳ quái lặp lại câu này, đồng thời đưa qua một ánh mắt xem thường.

Đại Lực trừng hắn một cái:

- Ngươi đây là trần trụi đố kỵ.

- …

Tiếp đó Trần Thư nhếch môi, thuấn di một cái đã cùng Đại Lực tới Kinh Đô.

Bây giờ thuộc tính của Thỏ Không Gian lại được tăng vọt thêm lần nữa, dù không dùng Bạo Tẩu Dược Tề, số lượng của Không Gian Ấn Ký đã lên hơn một ngàn, có thể nói là càn lộ thần kỹ.

Chương 1953 - Cường giả đứng thứ ba nhân loại?

- Ta đi trước.

Đại Lực phất phất tay, nhanh chân bước vào đại học Linh Trù Kinh Đô.

Trần Thư lắc đầu, thuấn di một cái lại tới Hoa Hạ học phủ.

Học phủ vẫn y như trước.

Chỉ là học viên đã đổi hết từ nhóm này sang nhóm khác.

Trần Thư sải bước trên con đường nhỏ trong học phủ, một đường thẳng tiến đến toà nhà văn phòng của Phong Liễu.

Trên đường không ít học sinh nhìn thấy Trần Thư, đều có vẻ mặt giật mình, nhưng đến khi bọn họ phản ứng lại thì Trần Thư đã đi xa…

Là thiên tài số một thế giới, hơn nữa cách đây không lâu còn giết một Thú Hoàng, kinh động toàn cầu, độ nổi tiếng của hắn ai cũng mường tượng ra được…

Trong lúc nhất thời, khắp nơi trong học phủ nhanh chóng lan truyền tin tức Trần Thư trở về trường…

- Là nơi này nhỉ…

Trần Thư ngẩng đầu nhìn toà nhà ba tầng nhỏ nhắn trước mắt, không khỏi có chút nhớ đến chuyện khi xưa.

Lần đầu tiên mọi người liên hoan là ngay tại sân thượng của toà nhà nhỏ này, kết quả nào ngờ đây lại là địa điểm làm việc của Liễu Phong…

Cũng chính lần ấy, Trần Thư bị ép đồng ý với Liễu Phong tham gia trận thi đấu Ngự Thú toàn thế giới, cuối cùng một đường trưởng thành, vang danh toàn cầu!

- Lão Liễu! Lão Liễu có ở đây không?

Trần Thư gằn giọng hô, trên mặt mang nụ cười.

Trong lúc nhất thời, học sinh đi ngang qua sôi nổi trông sang, trong mắt không khỏi chứa một chút hiếu kỳ…

Suy cho cùng trong học phủ này, Liễu Phong giữ chức vụ phó hiệu trưởng, hơn nữa đối nhân xử thế khắc nghiệt, tính tình dễ nổi nóng, còn có lực chấn nhiếp hơn cả Tần Thiên, thế mà lại có người dám xưng hô với hắn ta như thế?

Nhưng sau khi nhận ra Trần Thư, các học sinh đều đã hiểu.

Nếu là tội phạm Giang Nam, mọi chuyện đều không thèm giữ quy tắc này thì…

- Nhanh cút vào đây!

Liễu Phong cất bước xuất hiện, trừng mắt với Trần Thư, ngươi có thể tôn sư trọng đạo một tí được không vậy?

Trần Thư thấy vậy mới hấp tấp đi vào toà nhà làm việc nhỏ.

- Ồ? Lão Tần, ngươi cũng ở đây hả?

Hắn nhìn Tần Thiên ở phía trong văn phòng, không khỏi hơi kinh ngạc.

- …

Tần Thiên lắc đầu cười một tiếng, không hề để ý đến cách gọi của Tần Thư, ai bảo con hàng này vừa giết một Thú Hoàng kia chứ…

Nếu thật sự so đo, hai người họ thật sự không nắm chắc có đối phó được Trần Thư hay không nữa…

- Hai bọn ta đang bàn bạc chút chuyện, trùng hợp ngươi cũng tới.

Tần Thiên mở miệng nói ra:

- Chuyện ở trại huấn luyện, lão gia tử đã nói với ngươi chưa?

- Có nói một chút.

Trần Thư gật đầu, làm như quen thuộc ngồi xuống ghế sô pha, nói:

- Lão gia tử thuê ta đến làm giáo viên, còn nói mỗi tháng cho ta tài nguyên trăm tỷ coi như tiền lương…

- Đợi một chút! Đợi một chút!

Ánh mắt hai người Tần Thiên cổ quái, ngươi nói linh tinh đến nỗi hạ bút thành văn luôn rồi đúng không?

- Sao vậy?

Trần Thư khó hiểu hỏi.

- Trăm tỷ? Ngươi muốn ăn rắm hả?

Tần Thiên trừng mắt với hắn một cái, nói:

- Ngươi vẫn nên tìm chỗ nào mát mẻ mà ở nguyên đó đi.

- …

Khoé miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Không phải chứ, ta là cường giả đứng thứ ba nhân loại, giá tiền này bộ không cao hả?

- Thứ ba? Lại là cái bảng xếp hạng của nhà ngươi à?

- Ta có tận mấy căn cứ ủng hộ!

Trần Thư có lý chẳng sợ, nói:

- Hiện giờ toàn bộ nhân loại, mạnh nhất đương nhiên là lão gia tử, tiếp đó là lão Kiều Liên minh Tự Do Truyền Kỳ, tiếp đó nữa là ta.

- Không phải chứ, ngươi chỉ là Hoàng Kim mà dám so đo cùng cấp với hai Truyền Kỳ?

- Toàn thể nhân loại hiện nay, chỉ có bọn ta là người giết được sinh vật đẳng cấp như Thú Hoàng, ta không phải kẻ mạnh thứ ba, chẳng lẽ là các ngươi?

- …

Hai người Tần Thiên lập tức nín thinh, hình như cũng có đạo lý…

Liễu Phong mặt mang nghi vấn hỏi:

- Ngươi giết nó bằng thực lực của chính mình?

- y… đúng vậy.

- Ta thấy lúc ấy đất trời nổi dị tượng, tiểu tử ngươi tiêu tốn mấy trăm bình dược tề vậy? Khoa kỹ và lối sống của ngươi quá không hợp lẽ thường rồi.

- …

Trần Thư nói một cách đương nhiên:

- Dược tề do ta tự điều chế, ta dùng dược tề còn không phải đang dùng chính thực lực của ta hay sao?

- …

Hai người lại lần nữa im lặng, có thể điều phối được dược tề có tác dụng với Truyền Kỳ, hoàn toàn chính xác cũng là một loại năng lực.

- Trần Bì à, số dược tề đó…

Liễu Phong xoa xoa đôi bàn tay, nói:

- Có thể cho lão sư đây cả một ngàn tám trăm bình được không?

- ?

Trần Thư lạnh nhạt nhìn hắn ta một cái, nói:

- Lão sư, ngươi thật là dám nghĩ dám nói…

- Được rồi, không tán dóc nữa.

Liễu Phong lắc đầu, hiểu loại thuốc này có giá trị liên thành, hắn ta lảng sang chuyện khác:

- Vừa hay gần đây sắp mở một hội nghị trại huấn luyện, ngươi cũng tới một chuyến đi.

- Ừ.

Trần Thư gật đầu.

- Buổi tối ăn một bữa cơm, sẵn tiện nói cho bọn ta nghe kinh nghiệm của ngươi một xí.

Ánh mắt Liễu Phong chứa chút chờ mong, hiển nhiên đang muốn biết rõ toàn bộ quá trình.

Suy cho cùng Hoàng Kim giết Truyền Kỳ, thật sự là quá nghịch thiên!

…

Đương khi nội bộ Hoa quốc an tĩnh thì tình hình toàn cầu lại xuất hiện biến hoá.

Hung thú hiện giờ đã hủy diệt một đại quốc đầu tiên của nhân loại.

Chương 1954 - Sức hấp dẫn của ký túc xá 333

Theo lý mà nói bọn chúng nên thế như chẻ tre, tiếp tục tấn công các thế lực còn lại của nhân loại.

Nhưng điều khiến người ta ngoài ý muốn lại là, thế tiến công của hung thú đột nhiên chậm xuống.

Mặc dù hung thú vẫn bao vây toàn bộ thế lực của nhân loại ngoại trừ Hoa quốc.

Nhưng số lượng hung thú cao đẳng cũng giảm đi không ít.

Mà điều mấu chốt lại là, Thương Hải Sa Hoàng xuất đầu lộ diện, chưa từng xuất hiện trên Lam Tinh.

Thú Hoàng trong dị không gian cũng giống vậy, hình như trong phút chốc đã mất tăm mất tích.

Nhưng nhân loại cũng không dám khinh thường, vẫn canh phòng nghiêm ngặt.

Chẳng qua trong lòng mọi người cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, chí ít hiện giờ áp lực gặp phải tấn công đã nhỏ đi, có thể nghỉ ngơi một tí để lấy lại sức.

…

Phòng họp hiệu trưởng của Hoa Hạ học phủ.

Bên trong đã có bảy tám người ngồi, trừ Trần Thư ra thì ai cũng có thực lực Vương Cấp.

Trong đó có thành viên của chính phủ, cũng có cường giả của Ngự Thú Gia Tộc và Dân Gian Ngự Thú Đoàn, đang đảm nhận vị trí thành viên giáo viên của trại huấn luyện.

Có thể coi Trần Thư chỉ mới Hoàng Kim Tam Tinh là một dị loại, chẳng qua mọi người cũng không phản bác, thậm chí liên tục thể hiện sự kính trọng!

- Tốt, mọi người đều đã tới đông đủ, vậy ta sẽ nói đơn giản qua một tí.

Liễu Phong đứng lên, nói:

- Đầu tiên, ta đại diện cho chính phủ cảm ơn các vị đã bằng lòng đảm nhận vai trò giáo quan, bồi dưỡng ra những thiên tài thế hệ trẻ tuổi.

- Trước tiên ta sẽ nói ra sự việc mọi người muốn biết, liên quan tới việc ban thưởng cho giáo quan.

Trong lúc nhất thời ánh mắt của mọi người đều nhìn sang.

- Sau khi trại huấn luyện kết thúc, chính phủ sẽ căn cứ vào biểu hiện của các vị giáo quan, đưa ra mức ban thưởng từ năm mươi đến hai trăm tỷ tài nguyên!

Nghe xong lời này, không ít người gậy đầu một cái, dù đối với Vương Cấp thì đây cũng là một khoản tài nguyên tương đối khả quan.

Trần Thư cũng không dao động gì, đến cả tài nguyên mười vạn tỷ hắn còn cướp được, tất nhiên sẽ không quá để ý với mười tỷ này.

Nhưng nguyên nhân khiến hắn sẵn lòng làm giáo quan là những người quen như Phương Tư hay A Lương vậy mà đều là học viên của trại huấn luyện.

Điều này khiến Trần Thư cảm thấy hứng thú…

Vừa nghĩ đến chuyện bản thân xuất hiện trước mọi người với tư cách là giáo quan, hắn có chút mong chờ…

- Các vị, trên đây là những thành viên của trại huấn luyện, tổng cộng một trăm người, mọi người có thể xem qua.

Liễu Phong mỉm cười nói:

- Nếu có bất cứ dị nghị gì đều có thể nói ra.

Chính phủ giao công việc thành lập trại huấn luyện cho Tần Thiên và Liễu Phong, tất nhiên sẽ để hai người toàn quyền phụ trách mọi công việc.

- Hiệu trưởng Liễu, thành viên trại huấn luyện được sàng lọc dựa trên tiêu chuẩn nào vậy?

Một Ngự Thú Sư Vương Cấp hỏi.

Hắn có một vãn bối cũng là Bạch Ngân Cấp, vả lại thiên phú không tồi, nhưng lại không trúng tuyển nên khá là nghi hoặc.

- Bảng xếp hạng đi săn của chính phủ là nhân tố tham khảo lớn nhất!

Liễu Phong cười giải thích:

- Trừ điều đó ra, các loại tuổi tác, thiên phú, tiềm lực của Khế Ước Linh bình xét cấp bậc vân vân đều là tiêu chuẩn để tham khảo, có điều chiếm phần trăm không lớn.

Trước khi Trần Thư chưa vùng dậy, bình xét cấp bậc tiềm lực của Khế Ước Linh thực tế lại là chỉ tiêu quan trọng nhất để so sánh một thiên tài.

Nhưng con hàng này quá không hợp lẽ thường, trực tiếp phá vỡ sự thường thức của mọi người, dẫn đến địa vị của việc tiềm lực của khế ước linh bình xét cấp bậc cao giảm xuống không ít, mọi người càng lúc càng coi trọng những mặt khác như kinh nghiệm chiến đấu hơn.

Tên Ngự Thú Sư đó nghe Liễu Phong nói xong, đang định mở miệng lại bị cắt ngang.

- Lão Vương, điểm tích lũy đi săn của vãn bối nhà ngươi nhiều quá, một Bạch Ngân Ngự Thú Sư dĩ nhiên phải được hai

Hoàng Kim Ngự Thú Sư một mực dẫn dắt.

- …

Lão Vương im lặng không nói, cũng không có dị nghị gì nữa.

Tất cả mọi người yên lặng nhìn danh sách, trên đó đa số Ngự Thú Sư đều là gương mặt thân quen, có thể nói đều nằm trong top đầu bảng xếp hạng đi săn ở trường.

- Mỗi thế lực đều có…

Trần Thư nhìn thành viên bên trên, cảm thấy có mấy phần quyền uy.

Thành viên trên đó có người tốt nghiệp trường học tiếng tăm, cũng có người nằm trong tứ đại ngự thú gia tộc, ngự thú đoàn trước top 10, công ty tập đoàn lớn trong nước, càng có những tác nhân đến từ dân gian, đều vì hành động đi săn mà vùng dậy.

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Liễu lão gia, bọn ta xem như giáo quan, có bao nhiêu danh ngạch nội bộ vậy?

- Trò gì thế?

- Trò mèo gì?

Liễu Phong nhìn một cái, nói:

- Danh ngạch nội bộ nào?

- Là những người không cần khảo hạch, cứ thế tiến vào trại huấn luyện luôn ấy.

Trần Thư bày ra dáng vẻ đương nhiên, thấy Liễu Phong có chút không hiểu nên dứt khoát nói ra:

- Là tấm màn đen mà mọi người hay nói ấy.

- ???

Khoé mắt Liễu Phong co rút lại, ngươi mẹ nó có phải bị bệnh rồi không?

- Không!

Hắn ta quả quyết nói:

- Việc sàng lọc thành viên trại huấn luyện phải được lão gia tử đích thân xem qua.

- …

Trong mắt Trần Thư chưa một chút thất vọng.

Chương 1955 - Sức hấp dẫn của ký túc xá 333 (2)

Đối với trại huấn luyện, chính phủ không hề keo kiệt, nhóm tài nguyên đầu tiên được phân phát đã có giá trị nghìn tỷ rồi, nếu sau này biểu hiện ưu dị thì tất nhiên sẽ được đầu tư nhiều hơn nữa.

- Tiểu tử, tư tưởng một ngày của ngươi có thể nghiêm chỉnh một chút được không?

Liễu Phong trừng mắt với hắn một cái, nói:

- Hiện giờ ta cảm thấy nếu để ngươi làm giáo quan thì có khả năng dạy hư học sinh.

- …

Khoé miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Chẳng phải ta chỉ ngứa miệng hỏi một tí thôi sao…

Vốn dĩ hắn định nhét một vài người vào trong để được phân thêm một phần tài nguyên nữa, hắn cũng có thể đi theo kiếm một chén canh…

Liễu Phong mở miệng nói:

- Tốt, nếu không còn dị nghị gì nữa, cứ dựa theo những người bên trong danh sách mà làm.

Mọi người gật đầu một cái, không ý kiến gì.

- Trại huấn luyện bắt đầu vào bảy ngày sau, các vị có thể chuẩn bị lại lần nữa.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Chúng ta tạm thời lập ra kỳ hạn là hai tháng, trong đó chia làm hai nội dung huấn luyện, một là lý thuyết, một là thực chiến…

Nói xong, hắn ta bắt đầu giảng giải sự sắp xếp của các hạng mục trong trại huấn luyện, liên tục tiến hành sửa đổi.

Trần Thư cũng ngồi một bên nghỉ ngơi, hoàn toàn không có ý kiến gì.

Mãi cho đến hai tiếng sau, cuộc họp rốt cuộc mới kết thúc.

- Các vị, bảy ngày sau tập hợp tại dị không gian ác mộng [Thiên Hoả Sa Mạc]!

Liễu Phong cười nói:

- Các vị đều có thể về chuẩn bị một phen.

Mọi người gật đầu, lục đục rời khỏi phòng họp, cuối cùng chỉ còn lại mỗi Tân Thiên, Liễu Phong và Trần Thư.

- Trần Bì, ngươi cảm thấy doanh trại huấn luyện này an bài như thế nào?

Tần Thiên mở miệng hỏi, muốn xem thử suy nghĩ của Trần Thư.

- Cũng tạm được.

Trần Thư gật đầu, không tỏ ý kiến.

Dù sao hắn chỉ đang giả bộ trước mặt bằng hữu, thuận tiện kiếm thêm chút đỉnh mà thôi…

Liễu Phong nói:

- Được, tạm thời không còn việc gì nữa, ngươi cũng chuẩn bị một chút đi.

- Ờm, ta không trở về Nam Giang vội, có thể sắp xếp cho ta một chỗ ở không?

- Chỗ ở?

Hai người ngơ ngác:

- Chỉ việc thuấn di một cái thôi, tại sao không chịu về Nam Giang chứ?

- Ta đây muốn ở lại trường một khoảng thời gian ngắn, nhớ lại một chút chuyện xưa, không được à?

- …

Nghe xong câu này, chớp mắt hai người nổi lên chút cảnh giác.

Để một quả bom hẹn giờ thế này ở lại học phủ, cũng không phải một việc để người khác lơ là.

Liễu Phong suy tư một lúc, nói tiếp:

- Ừm… Vậy ngươi vào ký túc xá trước đây của ngươi mà ở.

- Ký túc xá của ta? Không có người ở?

Trần Thư hơi kinh hãi, chẳng lẽ một tên tội phạm Giang Nam như ta không có một chút sức hút nào hết ư?

- Trường học không mở.

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- Năm thứ nhất ngươi rời đi, lúc ấy bèn có mười mấy tên cứng đầu xuất hiện, ai cũng muốn vào ở phòng ký túc của ngươi.

- Kết quả trong ngày đó, tầng một bạo phát loạn chiến…

- …

Trần Thư khẽ giật mình, nói:

- Vương đại gia quản lý ký túc xá mặc kệ?

- Lão Vương?

Liễu Phong nhếch miệng, nói:

- Con hàng đó bận liên hệ với bên quan tài và xe rồng mai táng.

- …

Khoé miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó trường học đích thân ra mặt, niêm phong phòng ký túc của ngươi, không mở ra cho học sinh nữa, vì thế phong ba mới dừng lại.

Liễu Phong thở dài, nói:

- Ngươi nói xem, bây giờ là thời buổi nào rồi, không sùng bái anh hùng mà lại sùng bái một tên tội phạm như ngươi…

- …

Trần Thư nhún vai, trong mắt ngược lại có một tí vui mừng.

Nhìn thấy dù sau khi hắn đã rời trường nhưng truyền thuyết vẫn được lưu truyền giữa đám học sinh…

Trần Thư cười khà khà nói:

- Vậy thì khoảng thời gian này ta sẽ vào ở phòng ký túc 333 lúc đầu.

Dứt lời, hắn thuấn di một cái đã vào bên trong phòng ký túc.

- Đừng gây chuyện…

Liễu Phong định lên tiếng nhắc nhở, nhưng đã muộn một bước.

- Được rồi, đừng có lo.

Tần Thiên lắc đầu nói:

- Tiểu tử này đã đạt ngưỡng thực lực đó rồi, còn có thể xảy ra chuyện gì với một đám học sinh kia chứ?

- Nói cũng đúng.

Liễu Phong cũng khẽ thở phào.

…

Lúc này, Trần Thư lặng yên không tiếng động về tới phòng ký túc 333.

- Thế mà còn có thể trở lại đây…

Trần Thư nhìn hoàn cảnh quen thuộc, không khỏi ngây người.

Phòng ký túc trông vẫn giống y hệt như ban đầu, nhưng các loại đồ dùng đồ trang trí đều đã được đổi mới.

Suy cho cùng lúc ban đầu, chúng đều đã bị Trần Thư dọn sạch lúc vừa tốt nghiệp xong…

- Không tệ, không tệ…

Trần Thư nằm trên ghế sô pha, lòng cảm thấy bình an vô cùng.

Một lúc lâu sau, hắn triệu hoán ra Husky, đồng thời lấy ra chất dịch từ giọt máu của Bức Hoàng.

- Thần kỹ thuộc tính độc là cái gì đây…

Trong mắt hắn loé lên chút chờ mong, lẩm bẩm:

- Tiểu Nhị à, ngươi sắp có hai thần kỹ rồi đấy!

- Ngao ngao ~~

Husky gật gù đắc ý, hoàn toàn không nghe được Trần Thư đang nói gì.

- …

Trần Thư túm chặt đầu của nó, nói:

- Nuốt xuống mau.

Husky ngửi mùi tử huyết trong bình, thoáng chốc trừng lớn hai mắt đầy trí tuệ, trở nên cực kỳ hưng phấn.

Nó một ngụm nuốt hết tử huyết vào, sau đó nhắm hai mắt lại, ngã uỵch xuống…

Chương 1956 - Bức Độc Ấn Ký

- Ơ đờ mờ.

Trần Thư thầm giật mình, vội vàng tiến lên xem xét tình huống.

Husky là Khế Ước Linh chủ lực của hắn, dù liên tiếp xảy ra chuyện thì nó vẫn không hề hấn gì!

May mắn là Husky chỉ bị bất tỉnh, khí tức sinh mệnh vẫn còn, đồng thời toàn thân tràn ngập vầng sáng nhàn nhạt màu tím, hiển nhiên đã bắt đầu lĩnh ngộ thần kỹ…

Thời gian dần trôi qua.

Husky vẫn cứ nhắm nghiền hai mắt, thỉnh thoảng run rẩy một chút, ánh sáng tím trên thân dần dần dày đặc.

Mặc dù đang trong trạng thái ngủ mê nhưng vẫn có thể nhìn ra phong thái trí tuệ của nó…

Trần Thư ngồi một bên yên lặng chờ đợi.

Tốc độ thức tỉnh của Husky còn nhanh hơn tưởng tượng của hắn, suy cho cùng [Không Gian Bí Lực] lần trước dùng không ít thời gian mới lĩnh ngộ được.

Từ điều này, có thể nhìn ra thực lực của Trần Thư đã chênh lệch rất nhiều so với năm đó.

- Ngao ngao ~ ~

Hai mắt của Husky chợt loé lên một vầng sáng màu tím lộng lẫy rồi biến mất, sau đó lại bị ánh sáng trí tuệ chiếm trọn, khôi phục thành trạng thái lúc đầu.

Trần Thư xoa đầu con chó, đồng thời mở giao diện tin tức ra, trên đó quả nhiên xuất hiện thêm một thần kỹ.

[Bức Độc Ấn Ký LV1: Kỹ năng bị động, nếu trúng bất kỳ kỹ năng nào lên mục tiêu cũng sẽ được tăng thêm một lớp Bức Độc Ấn Ký, khi đạt tới một trăm lớp, Bức độc hoàn toàn bùng

nổ, tạo thành sát thương tuyệt đối bất chấp mọi thứ. Sát thương có liên quan tới thuộc tính của độc.]

- Hửm?

Trần Thư nhìn dòng mô tả của kỹ năng, cả người lâm vào suy tư.

Thông tin của kỹ năng đơn giản hơn những gì hắn nghĩ nhiều, hơn nữa không có bất kỳ tính chất công năng nào, là một thần kỹ gây sát thương đơn thuần!

- Sát thương tuyệt đối…

Ánh mắt Trần Thư nhìn vào phần mấu chốt của kỹ năng.

Nếu không có thông tin này, chỉ sợ [Bức Độc Ấn Ký] cũng chỉ là một kỹ năng gây sát thương thông thường, nhiều nhất chỉ là Quân Vương Kỹ.

Nhưng sát thương tuyệt đối lại khiến tính chất của nó thay đổi.

- Phòng ngự, kháng tính, miễn giảm sát thương, miễn dịch vân vân đều có thể bất chấp luôn ư…

Trong mắt Trần Thư loé lên chút hưng phấn.

Kỹ năng bất chấp phòng ngự và kháng tính hắn đã từng gặp không ít, một số kỹ năng lĩnh chủ đặc thù đều làm được, nhưng mấu chốt là bất chấp cả miễn giảm sát thương.

Nói chung, nếu chênh lệch về cấp bậc giữa hai bên quá lớn, sinh vật có đẳng cấp cao đều sẽ tự mang khả năng miễn giảm sát thương, đây là sự áp chế về cảnh giới.

Đây cũng là chỗ khó đầu tiên khi chiến đấu với cảnh giới cao hơn.

Nhưng kỹ năng này lại bất chấp mọi thứ, đồng nghĩa sự miễn giảm sát thương của đối phương mất đi tác dụng, có thể phá tan sự áp chế về cấp bậc.

Nếu như có thể, thậm chí Trần Thư có thể dựa vào thực lực Hoàng Kim giết ngược lại Truyền Kỳ!

Đương nhiên, tiền đề là đối phương phải đứng im để hắn đánh…

Vả lại sinh mệnh lực của đối phương khủng bố, còn thuộc tính độc của Husky lại không quá mạnh.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, không ngủ không nghỉ oanh kích một hai năm thì vẫn có hy vọng…

Nhưng nếu dùng để đối phó với sinh vật Vương Cấp, tác dụng của kỹ năng này sẽ được phô hiển ra ngay!

- Để khi nào thử mới được…

Trần Thư khẽ liếm khoé môi, trong mắt chứa vài phần chờ mong.

Cứ việc [Bức Độc Ấn Ký] có thuộc tính độc, nhưng độ tương xứng với Husky cũng khá cao.

Bởi vì nó còn một thần kỹ khác: [Phân Thân]!

Đối với những Khế Ước Linh khác, muốn tạo đủ một trăm lớp Bức Độc phải cần thời gian rất dài, một hồi chiến đấu có thể gây ra một lần đã không dễ dàng gì rồi.

Nhưng Husky lại có thể nhanh chóng chồng lên.

Nếu lại lĩnh ngộ kỹ năng nguyên tố nhiều thêm một chút nữa, chỉ sợ chỉ cần một đợt oanh kích là Husky có thể khiến Bức Độc bùng nổ.

-. Một trăm lớp mới kích hoạt được, sát thương tuyệt đối không yếu…

Trần Thư liếm môi, đã có dự cảm trong lòng.

- Vẫn còn một Thú Hoàng Tinh Hoa…

Trần Thư lấy ra một bảo vật quan trọng, ánh mắt mang vẻ tự hỏi.

Theo như lời nói của lão gia tử, tác dụng của Thú Hoàng Tinh Hoa có hai cái, một cái là tăng mạnh toàn bộ thuộc tính, một cái là giải trừ huyết mạch gông xiềng.

Vì đề phòng lãng phí, đầu tiên Trần Thư loại trừ Tiểu Hoàng và Husky, dù sao hai chúng nó đều từng nuốt Huyết Mạch Châu, đã không còn gông xiềng hạn chế.

Hắn sờ cằm, thầm nghĩ bụng:

- Giờ cho Thỏ hay là Tiểu Tinh Linh ác bá đây…

Sau một hồi lâu, hắn quyết định đưa Tinh Hoa cho Tiểu Tinh Linh, đồng thời nói:

- Tiểu Tinh Linh, đừng nói Tội phạm ca không quan tâm đến ngươi, chiến đấu vì vinh quang cho ta!

- Xem như ngươi hiểu chuyện!

Tiểu Tinh Linh lẩm bẩm một câu, đồng thời há miệng nuốt Thú Hoàng Tinh Hoa xuống.

Grào!

Lúc này, dường như có một tiếng rít thê lương của Biên bức truyền tới, kinh động nhân tâm!

- Thành thật chút đi nhóc!

Tiểu Tinh Linh hừ một tiếng, lực lượng tinh thần tràn ngập trong cơ thể, dứt khoát lau đi Bức Hoàng Ấn Ký.

Thực lực của nó không phải mạnh nhất, nhưng lực lượng tinh thần lại không hề thua kém Vương Cấp sinh vật, tất nhiên có thể đối phó mớ lực lượng không quan trọng còn sót lại của Bức Hoàng.

- Có chút thoải mái…

Chương 1957 - Bức Độc Ấn Ký (2)

Nó bắt đầu tiêu hoá Thú Hoàng Tinh Hoa, cả người dường như bị ánh sáng ấm áp bao bọc, ngay cả linh hồn cũng mang theo vô tận thích thú.

Dù có là ác bá của dị giới cũng chưa từng hưởng thụ hương vị của Truyền Kỳ sinh vật.

Thời gian dần dần trôi qua.

Khí thế trên người Tiểu Tinh Linh có sự thay đổi, thuộc tính trí lực của bản thân tăng lên đại khái 15%.

Đồng thời toàn bộ cơ thể của nó cũng đang biến hoá, đã thuận lợi giải trừ huyết mạch gông xiềng, có hy vọng đạt tới tiềm lực

bình xét cấp bậc cấp SSS.

- Còn có thể…

Trần Thư mặt mang ý cười, lòng có vẻ phấn khởi.

Thú Hoàng Tinh Hoa và Huyết Mạch Châu đều giải trừ được huyết mạch gông xiềng, nhưng cũng có điểm khác nhau, một cái là gia tăng thuộc tính, một cái là tiến hoá huyết mạch một lần, đều tăng thêm hiệu quả khá lớn.

- Bây giờ chỉ còn dư một chiến lợi phẩm cuối cùng.

Trần Thư sờ cằm, bảo Thỏ lấy Bức Hoàng Huyết Nhục ra.

Quân Vương Huyết Nhục trừ dùng để nấu nướng và chế tác dược tề đặc thù ra thì còn một tác dụng khác không thể bỏ qua, đó chính là thăng cấp Bản Mệnh Vũ Khí của Khế Ước Linh!

Cấp bậc vũ khí của Thỏ Không Gian là Lv4, nếu muốn tiến thêm một bước thì chỉ có cách nuốt Thú Hoàng Huyết Nhục.

Mà Tiểu Tinh Linh là Lv3, có thể nuốt Hoàng Kim Quân Vương để tiến hoá, chẳng qua vì có tận hai vuc khí nên số lượng cần dùng không ít, mãi vẫn chưa thăng cấp được.

Hiện giờ Thú Hoàng Huyết Nhục đã đủ, Trần Thư cũng không hề tiết kiệm, trực tiếp cho hai con Khế Ước Linh ăn tuỳ ý.

- Hô hô ~

- Thơm quá ~~

Hai con Khế Ước Linh bắt đầu ăn uống thoả thích, ánh mắt tràn ngập kích động.

Mặc dù Thú Hoàng Huyết Nhục không được nấu nướng nhưng vẫn mang hương vị ngọt thanh, hoàn toàn khác vớ mùi máu thịt, có thể nói là mỹ thực của thiên nhiên.

Một thời gian trôi qua.

Hai con Khế Ước Linh nuốt hết một số lượng lớn Thú Hoàng Huyết Nhục, nhưng chậm chạp không hề xuất hiện tiến hoá.

- …

Trần Thư nuốt một ngụm nước miếng, lẩm bẩm;

- Chẳng lẽ vẫn chưa đủ…

Đây chính là một thân hình được xưng là Thú Hoàng hoàn chỉnh đó!

Tốc độ ăn uống của Hai Khế Ước Linh khá mau, trông rất phàm ăn.

Chẳng qua sức ăn của Thỏ Không Gian thua xa Tiểu Tinh Linh.

Tốc độ ăn của Tiểu Tinh Linh quá nhanh, vừa nhìn là biết kẻ lành nghề, biết làm sao để ăn được nhanh…

Ác bá dị giới tự có vốn kiến thức của riêng mình…

Tuy không nằm trong phương diện chiến đấu, nhưng tóm lại cũng là một năng lực…

Suy cho cùng, Vũ Khí Bản Mệnh của Tiểu Tinh Linh xuất hiện sự thay đổi trước, từ Lv3 nhảy thẳng lên Lv5, do đó có thể thấy được tốc độ ăn của nó…

Mà lúc này, Thú Hoàng Huyết Nhục chỉ còn chưa tới một phần năm.

Hắn thấy Thỏ Không Gian vẫn chưa có dấu hiệu đột phá, chỉ đành tạm thời bảo nó dừng lại.

Trần Thư vuốt ve Thỏ, nói:

- Nếu ăn xong thì tiến hoá được à?

Thỏ Không Gian liếm môi, dáng vẻ vẫn chưa đã thèm, nhưng khi nghe chủ nhân hỏi chuyện nó cũng thành thật lắc đầu.

Số lượng nó ăn thậm chỉ còn chẳng bằng một nửa Tiểu Tinh Linh, muốn Vũ Khí Bản Mệnh tiến hoá đến cấp cao nhất, chỉ đống này không thể nào đủ được, trừ phi lại có thêm một con Thú Hoàng Huyết Nhục.

- Thôi kệ đi, lần sau có Thú Hoàng lại cho ngươi ăn.

Trần Thư lắc đầu bất đắc dĩ, dù sao Thỏ cũng không tiến hoá được, không bằng để lại cho Đại Lực làm nghiên cứu.

Mặc dù Thỏ Không Gian không muốn nhưng vẫn thành thật gật đầu, đồng thời nó yên lặng nhìn Tiểu Tinh Linh.

- Hả?

Ánh mắt Trần Thư nhìn thoáng qua, ngay lập tức túm Tiểu Tinh Linh trong tay.

- Ngươi đó nha, tiến hoá xong rồi mà vẫn cố ăn?

- Tiểu Trần, mau thả ta ra! Ta cảm thấy ta vẫn tiến hoá thêm được chút nữa!

Tiểu Tinh Linh giãy giụa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thú Hoàng Huyết Nhục, đồng thời há to miệng, nước miếng chảy xuống sánh ngang với thác nước…

- Còn tiến hóa cái rắm, đều cao cấp nhất ròi.

Trần Thư bóp bóp Tiểu Tinh Linh, đồng thời mệnh lệnh cho thỏ mang huyết nhục còn sót lại thu vào.

- Vậy mà cắm nuốt nhiều như vậy…

Trong mắt của hắn có vẻ nhức nhối, may sao gắng sức cho Đại Lực lưu lại một ít, cũng đủ hắn nấu nướng.

Đáng tiếc duy nhất chính là hắn vốn là nghĩ lưu lại một ít đồ ăn cho chính mình…

- Thực lực quan trọng nhất, thực lực quan trọng nhất…

Hắn an ủi bản thân một câu, chỉ cần thực lực thăng cấp lên, thi thể Thú Hoàng chắc chắn sẽ có…

- Nếu sau khi ca ca quật khởi, trực tiếp mở một cửa hàng thịt Thú Hoàng…

Hắn mặc sức tưởng tượng tương lai tốt đẹp, đồng thời mở ra diện bản của Tiểu Tinh Linh, hắn nhắm mắt lại lẩm bẩm:

- Nếu không vừa ý, ta sẽ nấu ngươi.

Trần Thư bóp khuôn mặt của Tiểu Tinh Linh, nhìn vào vũ khí bản mệnh của nó.

[Song Bản Mệnh Vũ Khí lv5:1 sử dụng Bản Mệnh Vũ Khí phóng thích kỹ năng, kỹ năng thời gian duy trì ngoài định mức thêm 200%, hiệu quả thêm 100%! 2. Mỗi lần phóng thích Trì Dũ hệ kỹ năng, đều mang ngoài định mức phóng thích một lần! 3. Bất kỳ kỹ năng phụ trợ của thần kỹ tự động thay đổi

làm quần thể kỹ năng, phạm vi và thuộc tính của bản thân có quan hệ]

- !

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, trong nháy mắt thân thể của tội phạm chấn động, trong lòng cuộn sóng.

Chương 1958 - Hiện tại, ai dám cùng tội phạm khiêu chiến

- Bản Mệnh Vũ Khí này…

Hắn nuốt ngụm nước bọt, trong mắt có không thể tưởng tượng nổi, hình như so với tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn.

Mặc dù chỉ có ba điểm cường hóa, nhưng mỗi cái đều tương đối nghịch thiên, trên diện rộng tăng cường năng lực phụ trợ của Tiểu Tinh Linh.

- Đáng tiếc, nếu có thêm hai điểm cường hóa thì tốt…

Hắn lắc đầu, không khỏi có chút đáng tiếc, bản mệnh vũ khí của Không Gian Thỏ là mỗi lần thăng một cấp sẽ ngoài định mức xuất hiện một điểm, vũ khí của Tiểu Tinh Linh cũng là có chút khác biệt.

Có điều bất luận như thế nào, cường độ của kỹ năng này đã không thể so với các thần kỹ yếu thông thường!

Trên thực tế, bất kỳ cái nào cũng có thể trưởng thành thiên phú đạt đến đỉnh cấp, đều mới có thể so với thần kỹ!

Có điều khuyết điểm chính là, thăng cấp tiêu hao huyết nhục của quân vương quá đắt đỏ, nhất là huyết nhục của Thú Hoàng, đã không thể dùng tiền tài tới so sánh, chỉ có truyền kỳ Ngự Thú Sư mới có khả năng có được.

Về phần Trần Thư, quả thật là lượm được một cái tiện nghi…

- Năng lực của Tiểu Tinh Linh tăng cường rất nhiều, Husky lại lĩnh hội một thần kỹ, ta thấy hiện tại ai dám cùng tội phạm ca khiêu chiến!

Trần Thư nhếch mép cười một cái, trong ngay lập tức bành trướng vô cùng, thậm chí đều muốn chạm vào Thú Hoàng hấp hối một chút…

…

Thời gian ngày thoáng một cái đã trôi qua.

Trần Thư cả ngày chờ trong ký túc xá vui tươi hớn hở, trầm mê ở "Makka Pakka", có chút khó tự kiềm chế…

Vào ngày này, đang lúc Trần Thư nằm trên ghế sô pha hưởng thụ cuộc sống, trên ban công đột nhiên xuất hiện hai đạo nhân ảnh.

- Không phải chứ, lão Liễu lão Tần, thói quen của các ngươi có thể sửa đổi hay không?

Ánh mắt của Trần Thư thoáng nhìn, không nhịn được nữa nói:

- Chỉ thích ra ban công phải không?

- Ban công dễ dàng hơn.

Tần Thiên nhún vai, đồng thời nhìn về phía vô tuyến truyền hình đang phát nói:

- Không phải để tiểu tử ngươi chuẩn bị trại huấn luyện một chút ư?

- Đang chuẩn bị à.

Trần Thư chỉ chỉ trên vô tuyến nói:

- Cá nhân ta cho rằng nhìn thứ này có thể khai phá trí lực, tăng thêm kinh nghiệm chiến đấu của mọi người.

- …

Khóe mắt của Liễu Phong giật giật, quát lên:

- Tiểu tử ngươi nếu còn ở trại huấn luyện phát đồ chơi này, ta liền …

Hắn vốn nghĩ đến giáo huấn Trần Thư một chút, nhưng thấy ánh mắt kích động của đối phương, nháy mắt mang lời nói kìm lại…

- Lão sư, ngươi sẽ thế nào?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, trong mắt có vẻ hưng phấn, hiện tại sức lực của hắn tăng lên đáng kể, chỉ muốn thử xem có thể cùng Vương cấp chiến đấu một phen không dựa vào dược tề hay không?

Liễu Phong trực giác tương đối nhạy bén, thấy được tiểu tử này muốn tôn sư trọng đạo…

Hắn hít một hơi thật sâu, nói:

- Ta sẽ… nói cho lão gia tử!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, ngươi thắng rồi…

- Được rồi, nói linh tinh ít thôi.

Tần Thiên là Vương cấp nhị tinh, vẫn là có mấy phần tự tin, nghiêm túc nói:

-Trần Bì, việc bồi dưỡng trại huấn luyện thiên tài, tiểu tử ngươi dù sao cầm tiền, có thể để ý một chút hay không?

- Yên tâm đi, hiệu trưởng.

Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Không phải là dạy một nhóm Bạch Ngân Ngự Thú Sư, vẩy vẩy nước.

- Ta đã cầm tiền, đương nhiên sẽ gắng sức, tội phạm Nam Giang ta nói là chỉ có uy tín!

- …

Hai người gật đầu một cái, trong lòng ngược lại lại không lo lắng, không thể không nois con hàng này về mặt tiền bạc, vẫn giữ lời hứa…

Trần Thư thoải mái nằm xuống, hài lòng nói:

- Hai người các ngươi đến tìm ta, đặc biệt chỉ để nói chuyện này thôi sao?

- Ừ, nếu không thì sao?

Liễu Phong gật đầu một cái, kỳ thực mục đích thực sự là xem xem Trần Thư có gây rối hay không…

Để một tội phạm như vậy ở trong ký túc xá học sinh, thực sự là khiến người ta không có cảm giác an toàn.

Trần Thư mang theo ánh mắt hoài nghi nhìn hai người một cái, sau đó xoa xoa đôi bàn tay, nói với một nụ cười bỉ ổi:

- Cái kia, Liễu lão sư, gần đây ngươi có rảnh không…

- Thế nào?

Liễu Phong lùi về phía sau một bước, trong mắt có một chút cảnh giác.

Vừa nhìn thấy nụ cười này của Trần Thư, nội tâm của hắn sẽ có một loại dự cảm không tốt.

- Cái kia, gần đây ta vừa có tăng thêm một chút, muốn tìm Vương Cấp Ngự Thú Sư trau dồi một chút…

Lời của hắn thậm chí còn chưa nói xong, chỉ thấy Liễu Phong trong nháy mắt vọt tới phía trước, trực tiếp nhảy xuống lầu ba, bóng dáng mất hút.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, mẹ khỉ cái này đừng thuấn di nhanh vậy?

Hắn thở dài, ánh mắt chỉ có thể nhìn về phía Tần Thiên ở một bên, nhưng thậm chí không mở miệng, đối phương cũng 'vù' một tiếng, biến mất tại chỗ…

- …

Trần Thư xoa xoa đầu, dù sao cũng là hai Vương Cấp Ngự Thú Sư, có cần phải sợ hãi như vậy không…

Lúc này, Tần Thiên và Liễu Phong đi ở trên đường nhỏ ở vườn trường, thỉnh thoảng quay đầu nhìn một chút, chỉ sợ Trần Thư đuổi theo.

- Lão Liễu, ngươi sợ như vậy làm gì?

- Tần ca, ngươi không phải cũng như vậy sao?

Hai người nhìn nhau, trong mắt có một chút bất đắc dĩ, nếu bọn họ có nắm chắc tất thắng, tất nhiên là sẽ cùng Trần Thư tỷ

thí một phen, để hắn hiểu cái gì là hàm kim lượng của Vương Cấp Ngự Thú Sư!

Chương 1959 - Ta có thi thể của Thú Hoàng

Nhưng giờ phút này, hai người từ trên mình Trần Thư đều nhận ra có một chút nguy cơ, cộng thêm chiến tích kinh người của đối phương, bọn hắn thực sự không có ham muốn tỉ thí…

Nếu thắng còn tốt, thậm chí có thể duy trì hình tượng cao lớn của bọn hắn, có điều một khi thua, cuộc sống sau này trải qua không dễ dàng, e rằng thời khắc đều bị chế giễu.

Tôn sư trọng đạo của con hàng này mọi người đều biết…

Ngày hôm sau.

Trần Thư vốn định ở ký túc xá tiếp tục sa đọa, mãi đến khi trại huấn luyện mở ra, nhưng Đại Lực lại tìm tới hắn, muốn trở về thành phố Nam Giang bế quan nấu nướng.

Bất đắc dĩ Trần Thư chỉ có thể rời khỏi ký túc xá, thậm chí mỗi đồ đạc trong đó, suy nghĩ đến về sau không chừng sẽ còn trở về, hắn vẫn hạ thủ lưu tình…

- Đại Lực, mấy ngày này trôi qua như thế nào?

Trần Thư chớp chớp lông mày, nhìn về phía Đại Lực tinh thần phơi phới.

- Hắc hắc~~~

Đại Lực không trả lời, chỉ đứng ở đó cười hung hăng.

- …

Trần Thư trợn mắt khinh thường, đã không muốn biết câu trả lời của đối phương.

Hai người thuấn di một cái khoảng cách cực xa, trực tiếp đi vào bên trong tiểu khu của thành phố Nam Giang.

Người xung quanh đều giật nảy mình, nhưng khi nhìn thấy là Trần Thư, cũng bình tĩnh trở lại, cuối cùng con hàng này xuất

quỷ nhập thần là chuyện thường xuyên xảy ra.

- Huyết nhục của Bức Hoàng khi nào cho đây?

Trần Thư nói với hàng xóm láng giềng gật đầu một cái, nhìn Đại Lực nói:

- Nói trước, huyết nhục còn lại không chưa đến một phần năm.

- Mẹ nói! Ngươi ăn nhanh như vậy?!

Đại Lực mở to hai mắt nhìn, trong mắt có vẻ nhức nhối, đây chính là huyết nhục của Thú Hoàng, dĩ nhiên không cho hắn nấu ăn…

-Ta ăn cái rắm à!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Lượng lớn như vậy, nhưng ta một miếng cũng không dám ăn, đưa hết cho Khế Ước Linh rồi.

- Như vậy sao…

Đại Lực sờ cằm, nói:

- Một phần năm cũng đủ để ta nghiên cứu.

Trần Thư vỗ vỗ vai hắn, cổ vũ nói:

- Thêm chút sức lực, nấu một hắc ám vật liệu, tốt nhất là có thể hạ độc chết truyền kỳ.

- …

Đại Lực liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Một thi thể Thú Hoàng khiếm khuyết, muốn hạ độc chết một Thú Hoàng trạng thái vô cùng cường thịnh? Ngươi cho rằng ta tình nguyện sao?

- Nếu không phải làm như thế nào có thể thể hiện tài nấu nướng cao siêu của ngươi đây?

- Dẹp đi, ta đã cố gắng hết sức.

Đại Lực nhún vai nói:

- Có điều ngươi tốt nhất đừng quá ôm quá nhiều kỳ vọng.

Đồ chơi này đối với hắn mà nói là một lĩnh vực xa lạ, hoàn toàn là "dò đá qua sông", xác xuất thành quả không cao…

- Không có việc gì, cái này không đủ, lần sau lại làm cho ngươi một cái là được rồi.

Trần Thư gật đầu, ngược lại không khiến cho Đại Lực có áp lực nào, sau đó hắn có vẻ nghĩ ra cái gì đó, nói:

- Đúng rồi, gần đây ta muốn tham gia trại huấn luyện, ngươi muốn cùng ta đi không?

- Không cần, ta muốn ở nhà nghiên cứu quân vương huyết nhục là được rồi.

Đại Lực lắc đầu khước từ.

- Cũng được.

Môi trường của trại huấn luyện tồi tệ, hơn nữa đủ loại huấn luyện, thực sự không phải là nơi làm nghiên cứu.

Trần Thư lại hỏi:

- Thỏ Không Gian sẽ cùng đi với ta, Bức Hoàng huyết nhục hiện tại ta đưa cho ngươi?

- Ném vào bên trong linh trù của thành phố Nam Giang đi.

- Ừm, thành phố của chúng ta có hiệp hội này ư?

Bây giờ thế giới trật tự sụp đổ, hiệp hội Linh Trù thế giới đã sớm giải tán, thậm chí ngay cả tổng bộ đều bị hủy, có điều nội bộ Hoa Quốc hòa bình, vẫn còn có hiệp hội Linh Trù, chỉ là tọa lạc ở nhiều thành phố phồn hoa khác nhau.

- Tất nhiên có.

Đại Lực gật đầu nói:

- Đặc biệt hiện tại ta thường ở thành phố Nam Giang, đặc biệt làm cho ta một cái.

- Vị trí ở chỗ nào?

- Gần chợ đen.

Vừa dứt lời, hai người thuấn di đến một nhà vệ sinh công cộng ở trong chợ đen…

- Tại sao lại là ở trong nhà vệ sinh…

- Điểm sinh sản.

Hai người bình tĩnh rời khỏi nhà vệ sinh công cộng, một lát thì gây ra sự chú ý của đám người, xét cho cùng cũng là hai nhân vật nổi danh thế giới cấp, đặc biệt là Trần Thư con hàng này vừa mới diệt một Thú Hoàng, danh tiếng thế nhưng nhất thời chẳng có hai.

Ngay lúc đám người đang huyên náo, Trần Thư lại thuấn di một cái, biến mất ngay trước mắt mọi người, đi tới cửa vào của hiệp hội Linh Trù.

- Nơi này ư, trang trí rất xa hoa…

Trần Thư liếc nhìn tòa nhà lớn trước mặt, trong mắt có chút kinh ngạc.

-Tất nhiên, tốt xấu gì ta cũng là Thực Thần.

Đại Lực sửa sang lại quần áo một chút, nhanh chân bước vào hiệp hội.

Hồi lâu, Trần Thư một mình rời khỏi hiệp hội, toàn bộ huyết nhục của Bức Hoàng đều đặt trong khố phòng.

Là hiệp hội Linh Trù, khố phòng đương nhiên được coi là thiết bị lưu trữ nguyên liệu nấu ăn.

Về phần Đại Lực thì đã bắt đầu bế quan nghiên cứu…

- Tiểu Trần, ngươi đặt thức ăn ngon như vậy ở nơi này? Không sợ bị người khác trộm sao?

Tiểu Tinh Linh ngồi trên bả vai của Trần Thư, nói:

- Ta có một chỗ, tuyệt đối an toàn!

- Cái gì?

- Nơi này.

Nó chỉ chỉ vào bụng mình, đồng thời liếm môi một cái, lại bắt đầu chảy nước miếng…

- Dẹp đi.

Trần Thư lắc đầu, về vấn đề an toàn của Bức Hoàng huyết nhục, hắn ngược lại không thể nào lo lắng.

Chương 1960 - Ta có thi thể của Thú Hoàng (2)

Thứ nhất là ngoại trừ hai người bọn họ ra, không có người nào biết nội bộ hiệp hội có Thú Hoàng huyết nhục, đồng thời để đảm bảo vấn đề an toàn của Đại Lực, phó hội trưởng của hiệp hội là Hoàng Kim Ngự Thú Sư chính thức, có thể ứng phó hầu hết mọi chuyện, về phần Vương Cấp để lấy trộm một ít thịt thì mang cả vận mệnh, đây không phải là hoàn toàn có bệnh sao…

Dù sao Thú Hoàng huyết nhục hiếm có hiếm, nhưng tác dụng thực ra không phải quá lớn, trừ phi là thần kỹ hoặc là tinh hoa của Thú Hoàng, khả năng sẽ khiến mọi người chó cùng rứt giậu.

- Ta cũng trở về rồi.

Trần Thư duỗi tấm lưng mệt mỏi, thời điểm đang muốn thuấn di, tuy nhiên điện thoại vang lên.

- Hả? A Lương?

Hắn hơi giật mình, nghe điện thoại, còn chưa mở miệng đã nghe thấy giọng nói xúc động của A Lương:

-Trần Bì, ngươi thật đáng chết, vậy mà giết chết một con Thú Hoàng? Chúng ta thật khó chịu a!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, đừng thực tế như vậy chứ…

- Ngươi ở đâu? Ba chúng ta đã ra tới rồi.

- Nhanh như vậy? Giảm hình phạt?

- ??

A Lương mở to hai mắt nhìn, nói:

- Giảm hình phạt cái rắm! Bọn ta = theo Dị Không Gian đi ra!

- Như vậy à.

Trần Thư cười cười, nghĩ đến bộ ba A Lương, cũng có chút hưng phấn, nói:

- Thành phố Nam Giang, mau tới! Mời các ngươi ăn một bữa thịnh soạn!

…

Ban đêm, Trần Thư một mình ngồi ở quán ven đường, đã gọi đầy đủ loại thức ăn…

Ánh đèn lờ mờ, hắn lại cúi đầu, ngược lại không có người nhận ra hắn tới, lúc này, ánh mắt Trần Thư hơi động, nhìn về phía xa xa, chỉ thấy có ba người gánh bao lớn bao nhỏ, loạn lạc mệt mỏi đã đến nơi đây, lúc này thanh niên cầm đầu hình như là lơ là một cái, không cẩn thận mang tiết lộ gói hàng, trực tiếp rơi ra mấy Hoàng Kim cấp dược liệu…

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người liên tiếp nhìn lại, không nghĩ ba người này lại giàu có như vậy!

Thanh niên cầm đầu ngồi xổm người xuống nhặt, nhưng càng nhiều dược liệu vô tình rơi ra…

- Mẹ nó!

Người đi đường đi ngang qua lần lượt thân thể chấn động, trong mắt có sự kinh ngạc và tham lam giấu kín.

Nhưng khi thấy dáng dấp của ba người, tâm trạng của mọi người chấn động, ngay lập tức thu lại sự tham lam.

Ngự Thú đoàn do A Lương xây dựng đã thanh danh đại chấn, không những sở trường đi săn đủ loại Hung Thú, thỉnh thoảng còn sẽ tới một đợt câu cá chấp hành pháp lệnh…

Ban đầu thực sự có một vài người mắc lừa, nhưng bây giờ mọi người sớm kính nhi viễn chi…

Lúc này, A Lương chậm rãi thu thập xong dược liệu, mang theo Tiểu Tinh Lão Vương, đi tới bên cạnh Trần Thư, A Lương phàn nàn nói:

- A, Lão Vương, con chim này của ngươi hiện tại ở trong không gian nhỏ như vậy sao? Nếu để bọn ta tự mình mang đi thì những tài nguyên này thực sự quá nặng nề rồi.

- ?

Trần Thư lườm A Lương một cái, nhìn thấu ý đồ của đối phương, bình tĩnh nói:

- Ta có thi thể của Thú Hoàng.

- ……..

Sắc mặt A Lương ngưng trọng, nói tiếp:

- Bạch Ngân Quân Vương chúng ta săn kia khi nào thì được bán ra? Giá thị trường hiện tại cũng không tệ mà?

- Ta có thi thể của Thú Hoàng.

- ……..

Thân thể A Lương run lên, sau đó cố lấy lại bình tĩnh nói:

- Đúng rồi, một đống dược liệu hoàng kim kia cũng phải đi hỏi chút giá phía chính phủ.

- Ta có thi thể của Thú Hoàng.

- Mẹ nó ngươi có phải bị bệnh hay không? !

Rốt cục thì A Lương cũng đã chịu không nổi, nói:

- Chỉ có câu này đúng không?

- Không phải, ta thực sự có thi thể của Thú Hoàng……. .

Trần Thư nhún vai, bất đắc dĩ nói:

- Với cả vận khí cũng không tồi, trung tâm tài liệu là một thần kỹ.

- Đủ rồi!

Mặt A Lương xạm lại, vốn định khoe ra chút thu hoạch để tìm lại chút tự tin. .

Kết quả là Trần Thư chỉ đơn giản nói ra một câu đã phá tan bầu không khí…. .

Tiểu Tinh và lão Vương một bên đều lắc đầu, may mắn là bọn họ không có tham gia vào nếu không sẽ không phải là đơn thuần chịu tội sao……

Hai người đã biết rõ hiện thực nhưng A Lương tốt xấu gì cũng là hậu nhân của đệ nhất cường giả Lam Tinh, tất nhiên là trong lòng có kiêu ngạo vẫn muốn tranh thủ để vượt qua Trần Thư.

Nhưng đáng tiếc hiện thực và giấc mơ càng ngày càng xa vời……. .

- A Lương, chúng ta không cần thiết phải làm những thứ này.

Lão Vương khuyên can nói, đây không phải là đơn thuần tự rước lấy nhục sao. .

- ……..

A Lương yên lặng ngồi xuống, trong miệng than thở nói:

- Đợi ta lên Vương cấp nhất định sẽ lấy lại danh dự.

- Cái kia, hữu nghị nhắc nhở một chút, Truyền Kỳ sinh vật đánh với Vương cấp cũng giống như là con người bóp chết một con kiến…….

Trần Thư yên lặng nói.

- … .

Lần thứ hai A Lương trầm mặc, ngươi được lắm…. .

- Được rồi, A Lương ngươi cũng không tệ mà, hiện tại là Hoàng Kim cấp đã cùng với cấp của ta rồi.

Ánh mắt gian xảo của Trần Thư đã nhìn ra cấp bậc của A Lương, dù sao lúc trước A Lương đã có lòng tin rằng sẽ thăng cấp lên Hoàng Kim cấp sớm hơn Phương Tư một bước, hiện tại trở thành Hoàng Kim Ngự Thú Sư thật ra cũng không làm cho người ta kinh ngạc.

Về phần lão Vương và Tiểu Tinh, toàn bộ đều là thực lực Bạch Ngân tam tinh, muốn đột phá vẫn còn khoảng cách.

Chương 1961 - Có khả năng ta sẽ tham gia….

- Cũng đúng.

Trong lòng A Lương cũng có chút vui mừng, cho dù thực tế thực lực chênh lệch giữa hai người khá lớn nhưng ít ra mặt ngoài là Ngự Thú Sư cùng cấp……. .

Trần Thư cười, nhìn ba người nói:

- Lão Tạ không ở cùng với các ngươi sao?

Mặc dù lão Tạ là bộ điều tra bên phía chính phủ, nhưng khi có rảnh rỗi sẽ tụ tập với ba người A Lương tranh thủ kiếm thêm thu nhập.

- Không có đâu, gần đây bộ trinh sát có việc nên hắn không thể phân thân đến đây.

Tiểu Tinh lắc đầu, tiếp theo mặt mang chút tò mò nói:

- Trần Bì, nói một chút về lúc truyền kỳ đại chiến, ngươi làm thế nào để giết được Thú Hoàng?

Lời này vừa nói ra, hai người khác cũng cùng lúc nhìn sang.

Cho dù mọi người đều biết Trần Thư chiếm được chút tiện nghi nhưng vẫn đủ để chấn động toàn cầu, dù sao tiện nghi này cường giả Vương cấp ba sao đỉnh cấp cũng không có năng lực để chiếm.

- Nói tới đại chiến kia……

Trần Thư ho khan một tiếng, bắt đầu miêu tả về tình hình ngay lúc đó, đương nhiên có "hơi" phóng đại một chút……..

Sau một lúc lâu,

Ba người mang vẻ mặt khiếp sợ, trong lòng thật lâu cũng không thể bình tĩnh. Cho dù đối phương có thêm mắm dặm muối nhưng vẫn làm cho người ta tâm sinh rung động, nhất là cảnh tượng liên minh Truyền Kỳ đại chiến tam đại Thú Hoàng.

- Đó là Thú Hoàng đấy……

A Lương mang vẻ mặt ngưỡng mộ, là hậu nhân của lão gia tử cho nên hắn tự nhiên sẽ hiểu Truyền Kỳ sinh vật là khái niệm thế nào.

- Gần đây các ngươi thế nào? Ta thấy có sự thay đổi rất lớn.

Trần Thư nhíu mày, có thể nhận ra được cả ba người đều có biến đổi, chỉ là không như hắn không hợp lẽ thường mà thôi……. .

Dù sao thì tổ hợp ba ngươi cũng khá hoàn mỹ, sức chiến đấu của A Lương không phải tầm thường, Lôi Điểu của Tiểu Tinh lại có huyết mạch Ứng Long, năng lực để bảo mệnh trực tiếp là có thừa.

Hơn nữa lúc trước khi mà A Lương khoác lác còn nhắc tới Bạch Ngân Quân Vương, có lẽ cũng là một sự việc có thật.

- Còn tạm.

Ba người vừa nghe thấy lời này đều tinh thần phấn chấn, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói tới những gì bọn họ trải qua…. .

Năng lực bọn họ xuất chúng hơn nữa trong lòng muốn đuổi kịp Trần Thư, cho nên tự nhiên cũng là những kẻ tài cao mà gan cũng lớn, những chuyện mà ba người trải qua tuy là không được bằng truyền kỳ nhưng cũng đã nằm ngoài dục đoán của mọi người.

Nhất thời cả bốn người nói chuyện tràn đầy phấn khởi, thỉnh thoáng cất tiếng cười to giống như trở lại năm xưa…….

Bất kể thế nào quan hệ của bọn họ vẫn như cũ không có thay đổi, thậm chí bởi vì có khoảng thời gian xa nhau mà càng thêm sâu đậm, khó có thể chia cắt lẫn nhau.

Tuy A Lương một lòng muốn đổi kịp bước chân của Trần Thư nhưng như vậy tuyệt không ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ.

Người bên cạnh nhìn lại đây, liếc mắt một cái liền nhận ra là đám người Trần Thư, nhưng không có tiến lên để nói chuyện với nhau chỉ là từ xa nhìn qua một cái.

Ngự Thú đoàn của ba người A Lương mạnh thì mạnh nhưng thanh danh không được tốt cho lắm……

Về phía Trần Thư lại càng không phải nói, tội phạm Nam Giang cũng không phải chỉ là một danh hiệu……..

Bốn người trái lại cũng không ngại người ngoài, tự mình nói chuyện với nhau.

- Ta nói Trần Bì này, sao ngươi lại gọi một đống thức ăn chay thế?

A Lương nhìn bàn nướng, ăn nửa ngày hắn cũng không tìm thấy một món mặn. .

……

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Đây không phải là nghĩ lành mạnh một chút sao……. .

- Dẹp đi.

A Lương lắc đầu, lại gọi một đống món mặn, nói tiếp:

- Đúng rồi, Đại Lực đâu, ta muốn nếm thử một chút mỹ thực do hắn nấu.

- Hắn đang bận nghiên cứu thịt của Thú Hoàng.

- Nghiên cứu? Chắc không phải là muốn làm thành đồ ăn chứ?

Vừa nghe lời này, ba người đều liếm môi còn có một chút hứng thú.

Đầu bếp cao cấp nhất cùng với nguyên liệu nấu cao cấp nhất, có nghĩa thế nào không cần nói cũng biết……. .

- Nghĩ cái gì đấy? Chủ yếu là nấu đồ ăn cho khế ước linh hoặc là dùng để đầu độc hung thú hắc ám.

Trần Thư nuốt nước miếng, thực ra hắn cũng muốn nếm thử mùi vị ra sao……

- Ài, nói thật, ngươi vậy mà dám mang theo một người bình thường xuất ngoại cướp sạch, ngươi cũng được lắm.

A Lương mở miệng nói, trong mắt có chút bội phục, đây là một người kẻ mang một người dám đi cùng mà…….

- Này đã là gì, chỉ là thao tác cơ bản thôi.

Trần Thư nhún vai, hắn có [Không Gian Bí Lực] thần kỹ, bảo vệ một người bình thường chỉ là chuyện nhỏ.

Hắn mở miệng hỏi, nói:

- Gần đây các ngươi có việc gì hay không, mấy ngày nay chúng ta có thể tụ họp một chút.

- Gần đây?

A Lương nói:

- Có cái trại huấn luyện bên chính phủ tổ chức phải tham gia……. .

Sau đó hắn mang vẻ mặt tiếc nuối nói:

- Trần Bì, đáng tiếc ngươi không được tham gia trại huấn luyện này, nghe nói có thưởng khá hậu hĩnh.

Bọn họ đã xem qua danh sách thành viên, phía trên không có xuất hiện tên của

Trần Thư việc này cũng có nghĩa là hắn với trại huấn luyện đã bỏ lỡ cơ hội.

- Đáng tiếc?

Trần Thư ngơ ngác, nhìn bộ dạng ba người, mở miệng nói:

- Có thể có khả năng ta sẽ tham gia……. .

- Tham gia?

Vương Tuyệt sửng sốt, nói:

- Ngươi lại định đi cửa sau sao? Có nội tình trong đó sao?

- ……

Chương 1962 - Buồn của A Lương

Trần Thư thở dài, nói:

- Là lão gia tử đích thân mời, để ta đảm nhiệm làm giáo quan, nói là phải giáo dục thật tốt cho giới trẻ bây giờ.

- ……..

Ba người há miệng, trong mắt có sự kinh ngạc.

- Giáo quan? Ngươi? !

Đầu óc bọn họ quay cuồng, nhất thời không thể tin được.

- Có vấn đề gì sao?

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Với thực lực của ta và lý lịch, không phải là thừa sức để làm một giáo quan sao?

- Giáo quan cũng là lão sư trong trại huấn luyện, người là một tội phạm lại làm lão sư?

A Lương vuốt vuốt đầu, nói:

- Lão gia tử đúng là hồ đồ rồi…. ….

- Cái này gọi là anh minh!

Trần Thư nhún vai, cười khà khà nói:

- Cứ yên tâm đi, ta sẽ dạy dỗ các ngươi thật tốt!

- ……

Ba người ngửa người ra sau, theo bản năng cách xa một đoạn. Vốn là có một chút kỳ vọng với trại huấn luyện nhưng hiện tại sự nhiệt tình giống như đã bị tạt gáo nước lạnh…….

- Ta vậy mà có thể làm lão sư……. .

Trần Thư liếm môi, lẩm bẩm:

- Nhân sinh của ta đã gần như hoàn chỉnh.

- ……..

Ba người cùng im lặng, nghĩ đến tội phạm làm lão sư của bọn hắn cảm thấy được có một loại cảm giác kỳ lạ.

Rượu quá ba tuần.

Bất đắc dĩ ba người phải tiếp nhận sự thật, đồng thời trong lòng cũng nảy ra một ý tưởng mới.

Lão Vương nhích lại gần ôm vai Trần Thư, nịnh nọt nói:

- Cái đó, tội phạm ca……

- …… .

Trần Thư nhíu mày, trong lòng có một chút cảnh giác.

Lão Vương cười khà khà, nói:

- Nếu ngươi đã là giáo quan thì khẳng định là phụ trách phân chia tài nguyên đúng không?

Vừa nghe lời này, hai người khác cũng có phản ứng, ánh mắt ngay lập tức trở nên nóng bỏng. Đúng là không hợp thói thường nhưng tội phạm làm giáo quan của bọn hắn, dường như cũng có chỗ tốt.

- Hẳn là vậy.

Hai mắt Trần Thư cũng sáng lên, đè thấp giọng nói:

- Đến lúc đó, ta sẽ cố gắng phân chia toàn bộ tài nguyên cho các ngươi, các ngươi lại cho… ta vài triệu tiền hoa hồng… chẳng phải chúng ta được lời cả đôi bên sao?

- Hoàn toàn chính xác!

Ba người đồng loạt gật đầu, trong lòng trở nên kích động, cái này còn kiếm tiền nhanh hơn là săn bắn.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Chia 2:8, thế nào?

Ba người sững sờ, nháy mắt hiểu được, đồng loạt nói:

- Ngươi có phải là tham quá rồi không?

Nếu là người khác có thể nghĩ rằng Trần Thư chỉ cần hai phần, nhưng bọn hắn đã rất quan thuộc với người này……. .

Trần Thư nhíu mày, thản nhiên nói:

- Ta là giáo quan cũng là nhân vật mấu chốt trong lần hành động này, được tám phần cũng không quá đáng chứ?

- Không quá đáng, hay là chín một đi?

Thời khắc này, bên tai bốn người xuất hiện một thanh âm lạnh nhạt.

- Hả? !

Thân hình bốn người chấn động, trong mắt có chút khiếp sợ. Vậy mà bọn họ đều không nhận thấy được có người đến gần…….

Mà lúc này, sắc mặt A Lương trắng bệch, chớp mắt đứng dậy định chạy trốn. Nhưng một ánh sáng màu đen xuất hiện, giam cầm tại chỗ……. .

Lúc này, đám người Trần Thư quay đầu lại nhìn, vừa lúc thấy một gương mặt lạnh lùng.

- Ám Vương? !

Thân hình Trần Thư chấn động, trong mắt có chút kinh ngạc,

- Mấy người các ngươi thật thú vị……. .

Ám Vương nhìn qua mọi người một lượt, khoé miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

- Ám Vương, ngồi, ngồi đi……

Trần Thư không có sợ hãi, vẫn duy trì bình tĩnh như cũ nói tiếp:

- Ngươi cũng muốn được chia một phần sao?

- ? ?

Ba người A Lương xạm mặt lại, ngươi đúng là thật sự dám nói…….

- Chia cho ta một phần?

Ám Vương có chút giật mình, mẹ nó ta nói mát ngươi nghe không hiểu sao?

Trần Thư cũng không để ý, cho đến nay hắn đều tin tưởng một đạo lý: Có tiền có thể sai khiến ma quỷ……

Hắn cười khà khà, nói:

- Nếu chúng ta hợp tác một chút chắc chắn là cục diện sẽ có lợi cho cả hai, có hứng thú không?

- Không phải…….

Ánh mắt Ám Vương quái dị, nói:

- Phần lớn tài nguyên của trại huấn luyện đều là chủ nhân lấy ra, ta và các ngươi chia chác cái gì?

Đối với hắn mà nói, này giống như mang tài nguyên của chính mình đưa ra ngoài, lại cùng với đám người này phân chia tài nguyên, đây không phải đơn thuần là bị bệnh thần kinh sao?

- Ách…….

Trần Thư sững sờ, nhất thời không nghĩ đến suy luận này…….
.

Hắn thản nhiên nói:

- Cái kia thực ra cũng không phải là không thể……. .

Ám Vương liếc mắt nhìn hắn, nói tiếp:

- Được rồi, ta không phải tới đây để nói cái này với ngươi.

- Vậy ngươi tới làm gì?

- Phối dược tề.

Dứt lời, hắn ta vung tay phải lên, chỉ thấy phía trước xuất hiện một ấn ký màu đen sau đó từ bên trong trào ra đủ loại tài nguyên cao cấp.

Dù hắn không có Không Gian hệ nhưng vẫn có cách để cất giữ tài nguyên.

Không bao lâu, tài nguyên cao cấp phía trước đã chồng chất như núi.

- Trên đường lớn lại mãnh liệt như vậy sao?

Trần Thư vội vàng nhìn bốn phía, kết quả nhìn thấy toàn bộ đều được kết giới hắc ám bao phủ, đám người không ai phát hiện.

Ám Vương thản nhiên nói:

- Ngươi cần phải phối thuốc theo danh sách này, phía chính phủ đã gửi vào điện thoại của ngươi, phối xong thì ta lại đến lấy hàng.

- Chớ có hỏi nhiều!

Trần Thư vội gật đầu, lệnh cho Không Gian Thỏ mang toàn bộ tài nguyên thu vào.

Ám Vương mở miệng nói:

- Mặt khác, phí thủ tục ngươi muốn cái gì? Nghĩ kỹ chưa?

Chương 1963 - Buồn của A Lương (2)

- Hmm……

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Quân Vương kỹ năng! Ta muốn mười lăm Hoàng Kim Quân Vương kỹ năng! Hơn nữa toàn bộ phải là hệ nguyên tố công kích!

- ……

Ám Vương sững sờ, gật đầu nói:

- Có thể! Nhưng ta phải trở về hỏi một chút, nếu như đủ mới có thể cho ngươi câu trả lời.

Nếu như dùng giá thị trường thì đại khái là hai ba tỷ, nhưng Quân Vương kỹ năng quá mức hiếm có chưa chắc đã có số lượng nhiều như vậy.

- Được, có lẽ lão gia tử sẽ đưa ra được.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Nếu như không đủ vậy thì đổi thành giá của dược liệu.

Hắn cũng là lui một bước, không nhất định phải lấy được mười lăm cái Quân Vương kỹ năng.

- Được.

Ám Vương gật đầu, sau đó hoá thành bóng tối biến mất tại chỗ.

Nhưng phút chốc động tác của hắn ngừng lại, nhìn về phía A Lương, trong mắt có một mạt ý cười thản nhiên.

Hắn ta vươn tay phải, một bóng mờ màu đen cuốn lấy đối phương, nói:

- Ta cảm thấy chủ nhân muốn nghe một chút kế hoạch phân chia của ngươi đấy……. .

Dứt lời, A Lương bị cưỡng ép mang đi……. .

Nhìn một màn này, ba người Trần Thư đồng loạt đứng dậy lui về sau mấy mét, Ám Vương thản nhiên nhìn bọn hắn một cái cuối cùng biết mất, đồng thời huỷ bỏ hắc ám kết giới.

Ba người trở lại phố xá sầm uất, dù vẻ mặt bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn sợ hãi.

A Lương đã trực tiếp bị mang đi?

- A-men…….

Ba người đồng loạt cầu nguyện cho A Lương một chút, chỉ hy vọng hắn có thể hoàn hảo không có tổn hao gì trở về……. ..

Nhất thời bọn họ thấy may mắn vì bản thân không phải hậu nhân của lão gia tử, A Lương làm trò trước mặt Ám Vương, muốn làm chuyện phân chia tài nguyên, khẳng định là sẽ bị lão gia tử giáo huấn một chút.

Lão Vương nuốt nước miếng, nói:

- Trần Thư, vừa rồi chúng ta có phải là nên ngăn cản một chút không?

- Ngăn một chút?

Trần Thư thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ám Vương ra tay, có thể không đến một giây giết các ngươi, ngăn cái rắm!

- ……..

Hai người sững sờ, lại gật gật đầu, nói ra đúng là có chút đạo lý……. .

- Được rồi, A Lương đi rồi nên không liên quan.

Trần Thư bình tĩnh ngồi xuống, nói:

- Chúng ta tiếp tục nói chuyện phân chia.

- ? ? ?

Vẻ mặt hai người cứng đờ, nói tiếp:

- Không đến một giây có thể giết chúng ta, còn nói cái gì?

- Sợ cái gì?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ta còn có thể chạy.

Hắn không có khả năng đánh thắng được Ám Vương, nhưng chạy trối chết vẫn làm được.

- …… .

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, giống như ra cái ám hiệu. Chốc lát, hai người cưỡi lên Lôi Điểu, trong giây lát đã biến mất ở phía chân trời, toàn bộ động tác nước chảy mây trôi, vừa nhìn đã biết thân kinh bách chiến……

- Có cần phải nhanh như vậy không?

Trần Thư ngây ngẩn cả người nhìn phía chân trời vẫn còn vệt kim quang, có một chút kinh ngạc.

Con chim này…….nhanh quá!

- Thôi, ta cũng phải trở về chế thuốc.

Trần Thư lắc đầu, nhìn trên bàn vẫn còn các loại đồ nướng, lẩm bẩm:

- A Lương, hôm nay ta thanh toán sổ sách xem như là tế lễ ngươi.

……. .

Thoáng cái thời gian đã trôi qua, rất nhanh sẽ tới ngày mở trại huấn luyện. Khoảng thời gian này Trần Thư vẫn luôn ở nhà chế thuốc, thỉnh thoảng sẽ tụ tập với Tiểu Tinh và lão Vương một chút, nhưng thật ra cũng không có gây ra chuyện phiền phức gì.

Sáng sớm.

Ba người Trần Thư tụ tập tại cửa tiểu khu, Tiểu Tinh mở miệng hỏi, nói:

- Trần Thư, chúng ta đi thôi?

- Đợi một người.

Trần Thư khoát tay áo, giống như đã nhận ra cái gì quay người nhìn, nói:

- Đến đây!

Chỉ thấy Phương Tư đang chạy chậm với tư thế hiên ngang oai hùng, tới bên cạnh ba người. Có thể thấy Phương Tư cũng tham gia trại huấn luyện.

- Phương Tư tỷ.

Hai người Tiểu Tinh chấn động, nhìn về phía Phương Tư nhận ra được hơi thở của đối phương thậm chí còn mạnh hơn so với A Lương.

- A? Sao lại là hai người?

Phương Tư sững sờ nàng nhớ rõ ràng đối phương là tổ ba người,

Tiểu Tinh thở dài nói:

- Đừng nói nữa, có người sắp không thể nói chuyện nữa rồi……. .

- ……..

Vẻ mặt Phương Tư ngẩn ra, lời này có ý gì?

- Không thể? Chẳng lẽ là mất tích? Nhưng mà các ngươi không cần lo lắng, khả năng có thể chỉ là chết bất đắc kỳ tử thôi.

- ?

Hai người Tiểu Tinh nhìn qua Phương Tư, ngài cũng thật là biết nói chuyện…. .

Nhưng khi nghĩ đến đối phương cùng lớn lên với Diệp Phàm, ngược lại trong lòng thấy bình thường, dù sao cũng là vật họp theo loài.

- Thật ra cũng không tới mức chết bất đắc kỳ tử.

Trần Thư một bên giải thích nói:

- Chỉ là tiểu tử này ngày nào cũng luôn nghĩ cách muốn đi đường tắt, dám đánh chủ ý lên tài nguyên của trại huấn luyện, lúc đó ta cũng không khuyên nổi, ài…

…. .thật bất lực.

- Ngươi khuyên?

Ánh mắt Phương Tư cổ quái, bây giờ đã hiểu vì sao A Lương bị mang đi……

Trần Thư lắc đầu cười, nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi, đoán chừng A Lương vẫn có thể tham gia được trại huấn luyện.

Nhất thời cả bốn người sững sờ tại chỗ, như chờ đợi cái gì……

Không khí dần trở nên yên lặng.

- Các ngươi còn đợi cái gì?

Trần Thư nhìn ba người, đánh vỡ bầu không khí trầm mặc.

Miệng lão Vương khẽ nhếch, nói:

- Đại ca, ngươi còn đợi cái gì? Thuấn di đi chứ!

Chương 1964 - Ánh mắt gì đó?

- Hôm nay không thuấn di, chúng ta ngồi Lôi Điểu của Tiểu Tinh đi!

- ?

Ba người mang vẻ mặt khó hiểu, Lôi Điểu có nhanh mấy thì cũng chậm hơn thuấn di mà, đây không phải là đơn thuần chịu tội sao?

- Bình thường thuấn di đã quen, hôm nay muốn trải nghiệm một chút cảm giác phi hành.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Thời gian vẫn kịp, không phải lo.

- Đi máy bay lâu nên muốn trải nghiệm cảm giác đi bộ đúng không?

Tiểu Tinh lắc đầu, đồng thời triệu hồi biến dị Lôi Điểu ra.

Hiện tại kim quang trên người Lôi Điểu lại càng thêm óng ánh, huyết mạch Ứng Long trên cơ thể dần dần kích phát,

mạnh hơn rất nhiều so với lúc trước.

Bốn người đi lên trên lưng Lôi Điểu, trong giây lát bay lên trời cao, đi thẳng đến [Thiên Hỏa Sa Mạc].

……

Nửa giờ sau.

Bốn người bay trên trời, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy các loại khế ước linh.

Hiện giờ chính sách bên phía chính phủ đã thay đổi, những phương tiện giao thông hiện đại gần như đã bị khế ước linh thay thế, chỉ cần đăng ký tư cách của khế ước linh là có thể bay trên trời hoặc chạy dưới đấy.

Một con Thiết Huyết điểu Hắc Thiết cấp đang bay trên trời, có tầm mười hành khách ở trên lưng đang tới kinh đô.

Đang lúc nhóm hành khách trò chuyện thì một đạo kim quang đột nhiên lướt qua bên cạnh làm cho người ta theo bản năng mà giật mình.

Nhóm hành khách chấn động tưởng là gặp nguy hiểm gì, dù sao giao thông ngự thú là ngành mới phát hành, không phải quá an toàn.

- Các vị không cần phải hoang mang.

Ngự Thú Sư cầm đầu trấn an Thiết Huyết điểu một chút, sau đó thán phục nói:

- Vừa rồi là Bạch Ngân khế ước linh nhanh nhất trên thế giới, cũng là được xếp vị trí thứ năm trong phi hành bảng.

- Con Lôi Điểu biến thái kia? !

Toàn bộ nhóm hành khách chấn động, xuất hiện kinh ngạc trong mắt vội vàng nhìn về phía chân trời, hơn nữa chỉ có thể nhìn thấy một vệt kim quang.

Nhóm ba người A Lương đã có thanh danh đại chấn, coi như chỉ tính đến Lôi Điểu thì đoàn đội tự nhiên cũng nổi tiếng.

Dân gian đặc biệt tạo ra các loại bảng đơn, trong đó bao gồm cả phi hành bảng, chủ yếu lấy tốc độ phi hành để xếp hạng.

Trong đó Lôi Điểu của Tiểu Tinh chỉ sau các Hoàng Kim khế ước linh, được sếp ở vị trí thứ năm!

Trên bảng đơn về cơ bản đều là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, chỉ có Tiểu Tinh lạc loài là một Bạch Ngân.

Hơn nữa có người tiên đoán rằng nếu làm cho Lôi Điểu biến dị tiến hóa hết thì thậm chí có thể so sánh với khế ước linh hệ không gian.

Lâu dần tên của nó cũng không phải là Lôi Điểu biến dị mà là Lôi Điểu biến thái.

…….

- Tiểu Tinh, khế ước linh này của ngươi khá nổi tiếng.

Trần Thư sờ Lôi Điểu, cũng đã nhận ra ánh mắt của Ngự Thú Sư.

- Vẫn tạm.

Tiểu Tinh khiêm tốn, nhưng trong mắt cũng có một chút vẻ tự đắc. Ai có thể nghĩ đến hắn sẽ ở trên con đường lúc trước một đường đi tới……. .. .

Vì để giữ lại nguyên bản mà hiện giờ Lôi Điểu không có lĩnh ngộ một cái kỹ năng hệ công kích, tất cả đều chỉ dùng để chạy trốn…….

Nếu như vua không trung Ứng Long vẫn còn sống, biết được huyết mạch của bản thân bị một sinh vật kỳ hoa như vậy kế thừa thì không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Rất nhanh bốn người đã tới địa khu tây bắc bộ, tới nơi cần đến:

[Thiên Hỏa Sa Mạc]

Lúc này ở cứ điểm Trấn Linh Quân đã có gần trăm người tập trung lại, yên lặng chờ đợi cái gì đó. Hiển nhiên bốn người Trần Thư là đám người đến cuối cùng……

- Nóng như vậy?

Trần Thư híp mắt, nhìn lên không trung, chỉ thấy trên không bị che kín bởi những đám mây màu đỏ hơn nữa vậy mà lại không

có mặt trời, hơn hết là nhiệt độ không khí nơi này cao đến đáng sợ.

Nếu như là người thường đến đây chỉ sợ chưa đến hai phút sẽ bởi vì nhiệt độ cực nóng mà dẫn đến cái chết.

- Phương Tư, Từ Tinh Tinh, Vương Tuyệt về đơn vị!

Liễu Phong nhìn bốn người, bình tĩnh nói.

Ba người vừa nghe lời này thân thể lập tức chấn động, thành thật tiến vào bên trong đội ngũ.

Trần Thư huýt sáo, đứng lại nhìn các học viên quy củ trong lòng cũng có một chút thoải mái.

Liễu Phong bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, sau đó mở miệng nói:

- Được rồi, nếu mọi người đã đến đông đủ thì chúng ta hãy bắt đầu đi.

Phút chốc một trăm học viên thân hình thẳng tắp, ánh mắt cũng đồng loạt nhìn về phía Trần Thư, tất nhiên là tràn ngập vẻ xốn xáng.

- …… .

Trần Thư theo bản năng lùi bước, trong mắt có cảnh giác cùng khó hiểu.

Ánh mắt gì đấy?

- Anh bạn, chuyện gì vậy?

Trần Thư nhìn Vương cấp Ngự Thú Sư bên cạnh, nói:

- Nam tử nhìn ta như vậy thì cũng bình thường thôi sao mà ngay cả nữ nhân cũng nhìn ta như vậy?

- ? ? ?

- Ngươi đang nói ngược à……

Vương cấp Ngự Thú Sư giật mình, tránh ra xa Trần Thư, trong mắt có chút cảnh giác.

- Không có.

Trần Thư nhún vai, giải thích nói:

- Mỗi nam tử đều có một giấc mơ phạm tội, ta như vậy không phải là bình thường à?

Đúng lúc này, Liễu Phong mờ miệng lần nữa nói:

- Đầu tiên xin tự giới thiệu với mọi người, tại hạ Hoa Hạ là phó hiệu trưởng học phủ, cũng là một trong các giáo quan trong trại huấn luyện!

Vừa dứt lời, mọi người đồng thanh nói:

- Chào Liễu lão sư!

Chương 1965 - Bởi vì đã bị dầm mưa, cho nên……. .

Liễu Phong gật đầu hài lòng, ánh mắt nhìn về phía các huấn luyện viên khác, mọi người đều đồng loạt tiến lên giới thiệu thân phận bản thân.

Là một Vương cấp Ngự Thú Sư hoặc là một cường giả đáng sợ một phương hoặc là tổng đốc quản lý một tỉnh, tất cả đều là những người có thân phận hiển hách.

Nhóm học viên đương nhiên mà mang vẻ mặt kính trọng, nghĩ đến việc cường giả có cấp bậc như vậy đến để dạy cho bọn họ, trong lòng có tràn ngập chờ mong đối với trại huấn luyện.

Giáo quan có tổng cộng mười người, số lượng so với lúc trước nhiều hơn một chút, khả năng là được bổ sung thêm.

Rất nhanh Trần Thư cũng tiến lên, nhìn những ánh mắt nóng bỏng của nhóm học viên, chậm rì rì nói:

- Chào các học viên, tại hạ là thiên tài đệ nhất thế giới, đệ nhất Hoàng Kim Ngự

Thú Sư, cường giả thứ ba thế giới, tuyệt thế thiên tài của Hoa Hạ học phủ……

Hắn nói trong một khắc không dừng, mang toàn bộ các loại xưng hô của mình nói trong một lần, ban đầu mọi người còn nôn nóng cùng với kích động nhưng dần dần trở nên có chút kỳ quái……. .

Mười phút sau.

Trần Thư vẫn chưa dừng nói:

- Nhà vệ sinh công cộng Dược Tề Sư, tiểu thiên tài của nhà trẻ phía bắc thành phố Nam Giang, biệt động hố phân của tiểu khu……

- Đủ rồi!

Rốt cục Liễu Phong đã nhịn không nổi, mở miệng quát:

- Mẹ nó, Ngươi……

Hắn đang muốn quát lớn một trận nhưng nghĩ đến thực lực của Trần Thư lại hít một hơi thật sâu, gượng cười nói:

- Có thể ngắn gọn một chút được hay không!

- Ách……

Trần Thư nhún vai, nói:

- Tội phạm Nam Giang Trần Thư.

Nhóm học viên cũng nhẹ nhàng thở ra, nếu để cho người này nói tiếp phỏng chừng hôm nay sẽ không có thời gian huấn luyện.

- Chào Trần lão sư!

- A~~~

Trần Thư vừa nghe lời này thì làm ra một vẻ mặt khá thoải mái……

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến sinh thời bản thân có thể làm lão sư……. .

- ……..

Vẻ mặt mọi người kỳ lạ, người này có phải có bệnh hay không?

- Ngươi lại làm sao?

Liễu Phong vuốt đầu, cũng có chút không hiểu tình huống của Trần Thư,

- Không có việc gì, không có việc gì…….

Trần Thư khoát tay áo, nói tiếp:

- Các vị có thể gọi ta như vậy lần nữa hay không?

- ? ?

Tất cả mọi người cũng không rõ vì sao nhưng nghĩ đến đối phương có thân phận là huấn luyện viên, cũng chỉ có thể hô:

- Chào Trần lão sư.

- A~ ~ ~

- …… .

Liễu Phong trực tiếp dùng tay túm lấy Trần Thư quay lại, cưỡng ép kết thúc màn giới thiệu của hắn. Đây không phải là đơn thuần có bệnh sao…….

Sắc mặt Liễu Phong nghiêm lại, nói:

- Được rồi, hiện tại ta tuyên bố, thiên tài doanh trại tập huấn chính thức mở ra!

- Bây giờ mời các nhóm học viên mở đồng hồ trên tay phải các ngươi ra, bản đồ đã được chép lại vào bên trong, phía trên đã đánh dấu địa điểm tập huấn của các ngươi!

- Ngay mai trước chính ngọ, tới mục tiêu!

- Năm người đứng đầu, đi chia mỗi chỗ hai trăm triệu tài nguyên!

- Mặt khác, cấm hạ thủ với người cùng đội! Trại tập huấn của chúng ta là bồi dưỡng cường giả không phải là bồi dưỡng tội phạm!

- Bởi vì nguyên nhân là Trần Thư cho nên hiện tại phía chính phủ đặt ra quy định càng thêm cẩn thận……. .

Lúc này, nhóm học viên vừa nghe đến ‘hai trăm triệu’ thần sắc đều chấn động, trong mắt hiện lên kích động.

Ngay sau đó, chớp mắt hơn trăm người triệu hồi ra khế ước linh, hoặc là hành động một mình hoặc là kết bạn rồi đi, nháy mắt đã rời khỏi cứ điểm Trấn Linh Quân.

Cứ điểm dù có thể làm địa điểm huấn luyện nhưng bốn phía sớm đã không có mãnh thú cao cấp, không đạt được hiệu quả rèn luyện.

Lúc này, còn lại mười giáo quan đứng yên không động lẳng lặng nhìn phương hướng mọi người rời đi.

Một giáo quan mở miệng nói:

- Có phải có chút khó quá rồi hay không…. . đó chính là vị trí sâu nhất trong [Thiên Hỏa Sa Mạc] đó.

- Vốn bọn họ cũng không phải là khách du lịch.

Liễu Phong bình tĩnh nói:

- Mặt khác, doanh trại tập huấn cho phép có người tử vong.

Vừa nghe lời này trong lòng tất cả mọi người đều chấn động, yên lặng nhìn nhóm học viên rời đi, chỉ có thể hy vọng không có ai xảy ra chuyện.

- Ta đồng ý.

- Trần Thư cũng gật đầu, nói:

- Nếu không trải qua một chút nguy hiểm mà được nhiều tài nguyên như vậy, ta nhìn có chút khó chịu.

- ……

Chín vị giáo quan khác nhìn hắn một cái, kinh ngạc không nói gì. Bởi vì bị dầm mưa rồi cho nên mới muốn hắt nước sôi lên người khác đúng không……

- Chúng ta cũng đi thôi!

Liễu Phong vẫn có một chút lo lắng, mở miệng nói:

- Đi theo từ đằng xa là được, hết sức đề cao khả năng sinh tồn, ta cũng không hy vọng vừa tới mà toàn quân đã bị diệt.

Các giáo quan triệu hồi ra khế ước linh, đi tới hướng mà các học viên đi.

……

- Trần lão sư tới để hộ giá các ngươi…….

Trần Thư ở đằng xa đi theo sau mười người, là tội phạm Nam Giang, năng lực điều tra và phản điều tra tự nhiên là có thừa, không có làm cho nhóm học viên phát hiện dù chỉ một chút.

Thời gian trôi dần.

Hắn ngáp một cái, tình huống này so với hắn tưởng tượng thì càng thoải mái hơn. Từ đầu đến cuối, mười người nhiều nhất cũng chỉ gặp một đám mãnh thú Bạch Ngân, mà mạnh nhất cũng chỉ là một con Bạch Ngân lĩnh chủ, trực tiếp bị giết ngay tại chỗ.

Chương 1966 - Ta kết giao bằng hữu quan trọng nhất chính là nhân phẩm

Có thể được tuyển vào doanh trại tập huấn chí ít cũng là người nổi bật trong đám đồng cấp, thậm chí có thể chiến đấu vượt cấp.

- Không được, tiếp tục như vậy chẳng phải là một chút khó khăn cũng không có hay sao?

Trần Thư tự hỏi, sờ sờ đầu Không Gian Thỏ.

- Vù vù~

Con thỏ vội gật đầu đồng thời khóe miệng hiện lên nhàn nhạt nụ cười bỉ ổi, chớp mắt biến mất tại chỗ.

Lúc này, mười học viên ở phía trước đồng loạt rùng mình một cái.

- Bà mẹ nó, vừa rồi là tình huống gì?

- Thời tiết Thiên Hỏa Sa Mạc này không thể nào lại lạnh được.

- Trong lòng ta có một dự cảm không lành, các ngươi thì sao?

- ……

Mười người bay với tốc độ cao, giống như liên thông với nhau trong lòng đều là có cảm giác không ổn.

Không bao lâu sau, chỉ thấy ở phía sau truyền tới tiếng gầm gừ……

Mọi người chấn động, đồng loạt quay đầu lại nhìn, thần sắc chớp mắt đại biến, chỉ thấy có một đám lớn mãnh thú đang chạy nhanh tới. Mặt mãnh thú lĩnh chủ cầm đầu mang vẻ mặt khuất nhục, lại dùng một cái móng vuốt che kín mông, trong mắt tràn ngạp nổi giận cùng oán hận. Hiển nhiên nó đã trải qua một chút chuyện không tốt……

Mà giờ phút này nó đã mất dấu hơi thở của con thỏ, rốt cuộc không có cách nào khóa lại. Đàn mãnh thú hơi dừng lại, nhưng tiếp theo đã mang mục tiêu tập trung lên trên mười người học viên phía trước.

Nó có thể khẳng định con thỏ bỉ ổi kia là khế ước linh của con người, nếu đã không tìm thấy vậy thì chỉ có thể phát tiết cơn giận lên những người khác!

- Con mẹ nó, mãnh thú Hoàng Kim biến dị, đây là tình huống gì vậy? !

Khuôn mặt mọi người tái nhợt, nhìn ánh mắt cuồng bạo của đám mãnh thú không dám lại chậm trễ nữa.

Nhất thời tốc độ của mọi người lại nhanh hơn nữa, chỉ hận khế ước linh không thể sinh thêm hai cái chân…….

- Ừ, lúc này mới kích thích……

Trần Thư liếm môi, trong mắt hiện một mạt ý cười.

Chỉ có chạy đi thì thật sự rất nhàm chán, đương nhiên là phải tìm chút niềm vui.

……. .

- Nhưng chỉ cho các ngươi thêm nguyên liệu có chút không công bằng…. .

Ánh mắt Trần Thư nhìn qua những học viên ở hướng khác, lại lần nữa hạ lệnh cho Không Gian Thỏ. Bởi vì mọi người đã nhất trí phương hướng cho nên khoảng cách mọi người với nhau không xa lắm, đương nhiên là rất nhanh đã bị hắn ‘chú tâm chăm sóc’……

Đủ loại hung thú đồng loạt xuất hiện bắt đầu đuổi giết thành viên của doanh trại tập huấn. Thường thường vẫn có các trận

đấu nhỏ, chớp mắt độ khó đã tăng lên rất nhiều…….

Những giáo quan còn lại đều gặp được con thỏ kia tất nhiên hiểu được hành vi này là do Trần Thư cố ý, nhất thời bọn họ cũng không biết có nên ngăn cản hay không……

Liễu Phong cưỡi Băng điểu rất nhanh đã tìm thấy Trần Thư.

Khóe miệng hắn co lại, nói:

- Trần Bì, mẹ nó đây là hộ tống của ngươi sao? !

- Lão sư, chúng ta không phải là đang bồi dưỡng cường giả sao?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Đương nhiên là phải áp dụng chút thủ đoạn đặc thù.

- Càn quấy! Cái này cũng không thể trực tiếp dẫn ra hung thú Hoàng Kim biến dị, ngươi tưởng mỗi người đều biến thái giống ngươi sao?

- Ngươi không gây áp lực cho bọn họ thì sao có thể nhìn ra tiềm lực của bọn họ?

Trần Thư khoanh tay trước ngực, bộ dạng thong dong bình tĩnh.

- Được rồi, lão sư, ngài không cần phải xen vào, đây mới giống như là doanh trại tập huấn này.

Ánh mắt hắn bình thản, nếu như kế hoạch chia tài nguyên của mình bị Ám Vương phá hỏng vậy thì chỉ có thể tìm chút niềm vui……

Trong mắt Liễu Phong có chút do dự, nhưng lại thấy cách làm của Trần Thư không có vấn đề nên đành phải nhìn xem tình hình trước mắt.

Thời gian dần trôi qua,

Có hung thú đuổi giết, tốc độ nhóm học viên quả nhiên tăng lên không chỉ một bậc, miễn cưỡng giữ được mạng.

Đồng thời dưới áp lực bức bách, trăm người dần tụ tập lại với nhau, cùng nhau trải qua một hồi đuổi giết. Các giáo quan ở đằng xa cũng quy tụ lại một chỗ vẻ mặt đều mang sự hài lòng.

Dù tình huống vạn phần nguy cấp nhưng trăm người học viên thế nhưng không có ra tay với đồng đội mà là lựa chọn hỗ trợ lẫn nhau.

Dưới thời loạn, phẩm đức đoàn kết tốt đẹp cũng quan trọng không kém.

- Trần Bì, điểm này, các học viên có thể mạnh hơn ngươi đấy.

Nét mặt Liễu Phong mang chút ý cười, đối với một trăm học viên trước mắt có chút tán thưởng.

- Cái gì mà mạnh hơn ta?

Trần Thư bĩu môi nói:

- Nếu ta thì có thể để cho hung thú đuổi giết như vậy? Vừa bắt đầu sớm đã ném đạn hạt nhân rồi!

- ……..

Liễu Phong xoa xoa đầu, vẫn duy trì trầm mặc.

Thời gian dần trôi.

Tình hình ngày càng trở nên nguy cấp, phần lớn nhóm học viên đều là Bạch Ngân cấp, cho dù lấy ra con át chủ bài nhưng muốn so với hung thú Hoàng Kim biến dị thì vẫn có chút không có khả năng.

Hơn nữa sự chịu đựng của khế ước linh cũng có hạn, một khi kỹ năng kết thúc thì tốc độ lần sau sẽ chậm lại.

Mắt thấy tình hình lúc này nguy cấp, các giáo quan có chút không nhịn nổi muốn ra tay giúp đỡ.

- Không cần phải gấp.

Liễu Phong cũng bình tĩnh xuống, ngăn cản các giáo quan ra tay.

- Lão Liễu, ngươi thật sự không sợ có người chết à?

Chương 1967 - Ta kết giao bằng hữu quan trọng nhất chính là nhân phẩm (2)

Một tên Vương cấp mở miệng, trong mắt có chút lo lắng, các học viên phía trước bất luận là thiên phú hay bối cảnh đều không phải người bình thường.

- Sợ cái gì?

Liễu Phong bình tĩnh nói:

- Nếu như thực sự xảy ra chuyện thì tất cả trách nhiệm. . đều giao cho tội phạm là được.

- ? ? ?

Khóe miệng Trần Thư giật giật, hắn còn tưởng Liễu Phong sẽ nói là hắn sẽ một mình chịu trách nhiệm……

Liễu Phong cười nhìn hắn một cái, động viên nói:

- Ngươi sẽ bảo vệ được thôi.

- Ừ? Điều này cũng đúng…….

Trần Thư gật đầu, trên mặt có chút tươi cười.

Đúng lúc này trong đám học viên phía trước có người chủ động đứng dậy!

Chỉ thấy một con Lôi Điểu màu vàng dang rộng hai cánh bay lên phía trên đàn hung thú, ánh mắt nó bình tĩnh, nếu như dùng tốc độ nhanh nhất nó có thể dễ dàng bỏ lại hung thú phía sau nhưng vì những người còn lại cho nên Lôi Điểu vẫn ở trong đám người.

Lúc này mắt thấy hung thú đuổi theo không dứt, ánh mắt Lôi Điểu nhìn về phía hung thú Hoàng Kim biến dị, hai tròng mắt nó kim quang chớp động giống như là sẽ phóng thích kỹ năng đáng sợ nào đó, dẫn tới nhóm hung thú đều cảnh giác cao độ.

Cho dù nó là Bạch Ngân cấp nhưng huyết mạch trong cơ thể cao quý, hung thú tự nhiên không dám khinh thường nó.

Phút chốc, Lôi Điểu hé miệng ra nháy mắt phun ra một…. . vũng nước miếng lớn.

Ba!

Hung thú cầm đầu không có phản ứng lại, chậm rãi lau sạch cái đầu……

Một màn này làm cho những hung thú còn lại đều giật mình, vốn tưởng rằng nó là đại kỹ năng gì, kết quả lại là chiêu này?

Mặc dù sát thương không lớn nhưng tính vũ nhục lại quá mạnh!

- A phì phì phì phì ~

Lúc này Lôi Điểu lại mở miệng ra giống như súng máy, không ít hung thú đều bị nó làm 'lễ rửa tội' một phen!

Nước miếng của con chim này giống như vô tận, không biết còn tưởng rằng đây là khế ước linh có thuộc tính hệ thủy…….

Không thể không nói, đây có thể nói là năng lực thiên phú của Lôi Điểu…….

Một màn như vậy làm cho đám hung thú không kiềm được, trong lòng lửa giận ngập trời, ánh mắt đồng loạt nhìn vào Lôi Điểu. Lúc này Lôi Điểu quay lưng lại bắt đầu lắc mông khiêu khích……

Thực lực của nó đã sớm biến chất, nhưng tính cách một chút cũng không có thay đổi, có thể nói là không quên sơ tâm…….

Grào!

Nhất thời nhóm hung thú đều bắt đầu đuổi giết Lôi Điểu, trong mắt tràn ngập sát khí. Là một hung thú Hoàng Kim lại bị một sinh vật Bạch Ngân làm nhục như vậy, là ai cũng không thể nhẫn nhịn được huống chi là hung thú trời sinh tính tàn bạo……

Cũng may đám hung thú cũng không có hoàn toàn đánh mất lý trí, chỉ có một bộ phận đuổi giết nó nhưng đây cũng đã giảm áp lực rất nhiều cho nhóm học viên.

Lôi Điểu kêu một tiếng, tốc độ tăng vọt quay qua hướng khác chạy trối chết.

Nếu nó không thay đổi phương hướng mà tiếp tục đi tới địa điểm tập huấn thì chỉ khiến cho đám hung thú đi tới đám người ở phía trước, tác dụng tất nhiên sẽ không lớn thậm chí sẽ làm những học viên còn lại hai mặt bị công kích.

- Tiểu Tinh làm không tồi……. .

Liễu Phong có chút tán dương, nói:

- Thế nhưng lại chủ động đứng ra để giảm bớt nguy cơ.

- Đương nhiên rồi, cũng không nhìn xem đó là huynh đệ của ai.

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Con người ta kết giao bằng hữu quan trọng nhất chính là nhân phẩm.

- ? ? ?

Liễu Phong quay đầu lại, ánh mắt kỳ quái đến cùng cực,

- Nhân phẩm hơi tốt một chút là không thể làm bằng hữu với ngươi đúng không?

- Ách…….

Trần Thư nhìn hắn, nói;

- Có ý gì? Tội phạm Nam Giang ta quan trọng nhất chính là tố chất!

- Ngươi đừng nói nữa.

Liễu Phong xoa xoa đầu, nói:

- Đầu óc ta đều đã bị tê rần.

- ……

Những người còn lại hiểu ý cười, rốt cục đã tận mắt chứng kiến hắn ta nói những lời vô nghĩa…….

Lúc này, phía trước lại xuất hiện thêm biến cố khác. Dù Tiểu Tinh có dẫn đi được một phần hung thú nhưng áp lực lên nhóm học viên vẫn tương đối lớn, thậm chí đã có Bạch Ngân khế ước linh bị trọng thương, chỉ có thể bất đắc dĩ mà thu lại vào không gian.

- Chíp chíp~~

Đang lúc này thì trên không trung xuất hiện một con Tuyết Đoàn bạch sắc gần mười mét, thân hình tràn ngập khí tức băng

hàn, nhiệt độ bốn phía bị giảm xuống không ít.

- Hả? Đại Tuyết Vương? !

Một giáo quan trước đây đi qua Long Uyên chấn động, trong mắt hiện lên kinh ngạc, có người lắc đầu giải thích nỏi:

- Đây là khế ước linh của hậu nhân lão gia tử.

Lúc này thân hình Tuyết Đoàn được bao phủ bởi ánh sáng màu lam, bốn phía nổi lên trận tuyết lớn, trực tiếp bao phủ lấy khu vực……

- Phạm vi này……

Tròng mắt các giáo quan vừa động, trong mắt đều là sự kinh ngạc.

Đây cũng không phải là khế ước linh Hoàng Kim một sao có thể làm được!

- Thiên phú của nó có thể tiến hoá.

Trần Thư bên cạnh giải thích nói, trong mắt cũng có một chút kinh ngạc. Nếu hắn đoán không sai, thiên phú của Tuyết Đoàn chỉ sợ đã tiến hoá ít nhất là đến cấp thứ tư, thậm chí có thể đã đạt đến cấp thứ năm.

Thiên phú tiến hoá cũng giống như bản mệnh vũ khí, muốn tăng lên tới cấp thứ năm cấp cao nhất trừ khi cắn nuốt huyết nhục của sinh vật cấp bậc Thú Hoàng!

- Lão gia tử giúp sao?

Trần Thư sờ cằm, trong lòng đoán nói.

Chương 1968 - Tăng thêm độ khó

Dù sao cũng là vãn bối của lão gia tử, hơn nữa bản thân cũng có thiên phú kiệt xuất, có thể được bồi dưỡng như vậy thật ra cũng hợp lý.

- Haizzz, thật hâm mộ mà, ta chỉ có thể tự thân vận động…….

Trần Thư lắc đầu, lẩm bẩm:

- Hay là lần sau nhận lão gia tử là đại ca? Như vậy thì có thể có tài nguyên miễn phí lại còn có thể làm trưởng bối A Lương…….

- ? ? ?

Liễu Phong bên cạnh quay đầu nghe được hắn nói thầm, quay đầu nhìn lại,

- Ngươi đang nghĩ cái rắm gì vậy?

Nếu như Trần Thư thật sự thành công vậy thì chẳng phải là tất cả mọi người trong nước đều làm vãn bối Trần Thư sao?

- Sao?

Trần Thư cũng bình tĩnh nói:

- Sớm hay muộn gì ta cũng sẽ là truyền kỳ, nhận lão gia tử làm đại ca có gì không bình thường sao?

- ……

Liễu Phong xoa xoa đầu, khuyên nhủ nói:

- Tốt nhất là không nên xúc động, tính tình lão gia tử nóng nảy nếu ngươi dám nói như vậy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Thật ra hắn cũng không biết tính cách của lão gia tử nhưng vì không để làm vãn bối của Trần Thư cho nên chỉ có thể là đe doạ trước.

- Hậu quả? Có thể có hậu quả gì?

Trần Thư hồn nhiên không thèm để ý, nói:

- Ta cảm thấy tính tình lão gia tử so với Bức Hoàng kia tốt hơn nhiều.

- ……

Chớp mắt Liễu Phong trầm mặc, ngươi lại mang lão gia tử so sánh với bức hoàng?

- Hậu quả thật sự rất nghiêm trọng! Ngươi tin ta đi!

- Vậy ngươi nói xem sẽ có hậu quả gì?

- ……..

Liễu Phong lại lần nữa bị chặn họng, nhưng trong phút chốc linh quang chợt lóe, nói:

- Ngươi quên Đại Tuyết Vương rồi sao? Trước đây khi còn bé A Lương đi tiểu đã bị nó làm đông lại!

- ! !

Thân thể Trần Thư run lên, hắn cũng nhớ đến chuyện này.

Nghĩ đến trường hợp cái kia bị đông lại, hắn giật mình một cái, quả thật đủ tra tấn người……

Đang lúc hai người đang nói chuyện phiếm, đại chiến phía trước đã muốn bùng nổ!

Phạm vi kỹ năng của Tuyết Đoàn rất lớn, hơn nữa uy lực rất khủng bố, mãnh thú dưới Hoàng Kim đều bị cưỡng ép đông lại, đông cứng tại chỗ. Chỉ có mãnh thú Hoàng Kim cấp mới có thể chống lại nhưng tốc độ di chuyển trên diện rộng bị giảm xuống, sức chiến đấu cũng bị suy yếu không ít.

Grào!

Giờ phút này, một con Hắc Long to lớn xuất hiện, hướng tới mãnh thú gầm lên một tiếng. Sau đó trên người nó tràn ngập một tầng bạch quang lấp lánh, lực phòng ngự phóng đại xuống dưới, Hắc Long trực tiếp sát nhập vào trong đàn mãnh thú. Từng tiếng kêu rên thê thảm xuất hiện, những mãnh thú dưới Hoàng Kim đều bị chết, mà Hoàng Kim mãnh thú biến dị cũng bị áp chế mạnh mẽ.

Hai người A Lương và Phương Tư ra tay, chớp mắt ngăn chặn được đàn mãnh thú, xoay trở tình thế.

Những người còn lại thấy vậy cũng ngây ngẩn cả người, thật không ngờ cũng có học viên có thực lực đáng sợ như vậy!

- Quên mất còn có hai người này……

Trần Thư sờ cằm, lẩm bẩm:

- Còn phải tăng thêm chút khó khăn.

Dứt lời hắn hạ lệnh cho Không Gian Thỏ.

Con thỏ khiêng cà rốt to lớn, trong mắt tràn ngập hung phấn, chớp mắt dịch chuyển biến mất tại chỗ.

- Trần Bì, tên tiểu tử ngươi đừng làm quá mức.

Liễu Phong vội vàng nói, trong mắt hắn hiện lên lo lắng. Ở trong mắt những người khác, hắn là Thiết Huyết lão sư, đã quen cho các học viên các loại rèn luyện, nhưng so sánh với Trần Thư thì có thể nói hắn vẫn còn khá ôn hoà.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Không sao, ta sẽ biết chừng mực.

- ……..

Liễu Phong im lặng không nói gì, nếu như ngươi có chừng mực thì đã không làm ra những thao tác không hợp thói thường như vậy…….

Hiệu suất của con thỏ rất nhanh, không đến nửa giờ đã mang theo mãnh thú trở lại……. .

Mà lúc này.

Dưới sự kết hợp của A Lương và Phương Tư đã mạnh mẽ đuổi mãnh thú đi, giải trừ nguy cơ của mọi người. Nhất thời mọi người lại lần nữa lên đường, đi thẳng đến địa điểm tập huấn. Nhưng ngay lúc bọn họ vừa mới cố sức nhích người thì bốn phía lại truyền đến những tiếng rít gào khủng bố, làm người sợ hãi vô cùng.

- Hả?

Ánh mắt mọi người ngừng lại, nhín tới phương hướng phát ra tiếng gầm thét, thần sắc nháy mắt đại biến!

- Con mẹ nó!

Có người kinh hô, nhìn mãnh thú xa xa mà ngây người. Chỉ thấy có ba con Hoàng Kim lĩnh chủ đột kích, hơn nữa còn dẫn theo gần ngàn con tiểu đệ có thực lực cường đại……. .

Gần ba nghìn con mãnh thú bao vây mà đến, cấp độ nguy hiểm tăng gấp mấy lần so với đợt trước!

- Nói đùa gì vậy? !

Khoé miệng tất cả mọi người đều giật giật, nhìn chân trời xa xa nói:

- Trại tập huấn là có ý muốn chỉnh chết chúng ta sao?

Ba con Hoàng Kim lĩnh chúa cầm đầu đều che lấy bờ mông, hơn nữa mặt mang khuất nhục cùng nổi giận rõ ràng là có người dụ tới.

Nhóm học viên đã biết đây là do huấn luyện viên sắp xếp, nhưng ai có thể nghĩ đến nó thái quá như vậy……. .

- Để ta ngăn lại một con!

- Con còn lại giao cho ta!

Phương Tư và A Lương lại lần nữa đứng dậy đồng thời triệu hồi ra ba con khế ước linh khác!

Đối mặt với Hoàng Kim lĩnh chủ, hai người bọn họ không dám khinh địch.

- Con cuối cùng để ta đi!

Lúc này một tên thanh niên khôi ngô mặc áo chẽn đứng dậy, trong mắt có sự tự tin.

Chương 1969 - Ta là người rất thích bảo vệ hậu bối

Chớp mắt bốn con khế ước linh vây quanh hắn, hiển nhiên cũng là một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư!

Nhóm học viên gặp khế ước linh của ba người có khí thế cường đại, đều nhẹ nhàng thở ra. Nhưng bọn họ cũng không có nhân cơ hội trốn mà là triệu hồi ra khế ước linh của mình, chuẩn bị một trận đại chiến.

Mãnh thú Hoàng Kim bọn họ không đối phó được, Bạch Ngân tiểu đệ vẫn có thể đánh một trận.

- Chiêm Chiếp!

Trong phút chốc, nguyên tố băng tuyết trên người Tuyết Đoàn tuôn trào ra, lần nữa bao trùm lấy phạm vi mấy ngàn mét.

Một trận đại chiến nháy mắt bùng nổ!

Các loại ánh sáng kỹ năng bay tán loạn, thỉnh thoảng có mãnh thú bị trọng thương thậm chí là ngã xuống. Mà khế ước linh của học viên nếu như bị thương để tránh bỏ mình, làm một Ngự Thú Sư bọn họ tự nhiên là hiểu được tầm quan trọng của khế ước linh.

Lúc này, tram tên thiên tài đồng loạt ra tay, hỗn chiến cùng với gần ba ngàn con mãnh thú. Thế lực hai bên ngang nhau, nhưng nhất thời lại thấy vô cùng lo lắng.

- Còn có thể…….

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư mặc áo chẽn, chiến lực của tên đó cũng rất kinh người, mạnh mẽ bám trụ với một con Hoàng Kim lĩnh chủ, cho dù bị ngăn chặn nhưng nhất thời sẽ không thua.

- Nhưng các ngươi cũng không thể nhàn hạ……

Ánh mắt hắn nhìn mấy người trong đám người, khoé miệng nở nụ cười nhàn nhạt. Dựa vào danh sách học viên, Hoàng Kim Ngự Thú Sư có tổng cộng bảy người, hiện tại còn bốn người khác đang ở trong đám người đục nước béo cò.

Hắn sờ sờ Không Gian Thỏ, nói:

- Tăng thêm chút độ khó đi!

Không bao lâu, Không Gian Thỏ lại trở về lần nữa vẻ mặt càng thêm hưng phấn, đồng thời mũi nhọn của cà rốt cũng dính đầy máu tươi…… .

Grào!

Phút chốc, một tiếng rít gào khủng bố hơn xuất hiện!

Lần này con thỏ chỉ tìm được một con hung thú nhưng đã làm cho nhóm học viên và đám giáo quan đều biến sắc. Một con Hoả Điểu gần trăm mét bay đến, hai cánh vẫy làm cho vô số ngọn lửa rơi xuống, bao phủ trên người là một khi tức khủng bố!

Vậy mà lại là một con lãnh chúa hung thú Hoàng Kim tam tinh!

- Ngươi điên rồi à!

Thần sắc Liễu Phong biến đổi, hoàn toàn không ngờ Trần Thư lại quá trớn như vậy. Mạnh nhất trong đám học viên trước mắt cũng chỉ là Hoàng Kim nhất tinh, ngươi cũng thật tốt, trực tiếp cho lên một con lãnh chúa Hoàng Kim tam tinh…

Ánh mắt của những giáo quan còn lại trở nên vô cùng kỳ quái, bọn họ đã gặp qua không ít Bồ Tát sống nhưng người gian ác như này vẫn là lần đầu nhìn thấy…….

- Không phải sợ.

Trần Thư vẫn là một bộ dáng thản nhiên như cũ, nói:

- Như vậy mới có thể nhìn ra tiềm lực của bọn họ.

Hắn có thần kỹ [Tử Vong Hồi Phục] chỉ cần là còn một chút khí tức sinh mệnh hắn cũng có thể cưỡng ép kéo trở về.

Về tình huống trong chớp mắt bị giết thật ra không thể xuất hiện, dù sao cũng là Hoàng Kim Ngự Thú Sư nhất tinh, trừ khi là học viên cấp Hoàng Kim chạy trốn khiến cho Bạch Ngân Ngự Thú Sư đương đầu nhưng nếu tình huống này xuất hiện hắn sẽ ra tay giết hung thú, cho nên cũng không có nguy cơ.

- …… .

Bọn người Liễu Phong kinh ngạc nhìn Trần Thư không nói gì, nhất thời cảm thấy lão gia tử cho hắn làm giáo quan giống như là một quyết định sai lầm…. .

Chín giáo quan lặng lẽ cầu nguyện cho nhóm học viên….

Lúc này toàn bộ nhóm học viên đã chửi ầm lên, tâm thần kinh hoảng đến tột cùng, cái này con mẹ nó sao lại tăng cường độ lên thế?

- Trần Bì, ngươi đây là bị điên rồi!

Phương Tư xoa đầu, ánh mắt nhìn phía chân trời xa xa, cho dù không nhìn thấy gương mặt của Trần Thư nhưng nàng tựa như có thể nghe được tiếng cười bỉ ổi của tên kia…….

- Phương Tư tỷ, chúng ta phải làm sao đây? Chạy trốn?

A Lương nhích lại gần, cũng là vẻ mặt im lặng, đã khá rõ ràng Trần Thư chính là người khởi xướng.

- Không thể chạy!

Phương Tư lắc đầu, nói:

- Nếu như chúng ta chạy thì những người còn lại chống đỡ không được.

- Vấn đề là chúng ta cũng không chống đỡ được mà……

A Lương thở dài, nói:

- Mặc dù chúng ta đã đuổi hung thú đi nhưng thời gian còn lại chỉ sợ không đủ đến tới địa điểm mục tiêu.

- Vậy thì vừa đánh vừa lui!

Chớp mắt Phương Tư đã ra quyết định chính xác nhất, nhìn phía đám người nói:

- Các ngươi còn muốn trốn đến lúc nào?

Ánh mắt nàng bình thản nhưng lại có một loại uy nghiêm không thể nghi ngờ khiến cho kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Hiện tại Phương Tư đã được gọi là Ngự Long Vệ cao cấp, ở địa vị cao tự nhiên khí chất của nàng cũng có thay đổi.

Vừa nghe lời này bốn Hoàng Kim Ngự Thú Sư trong đám người đều bất đắc dĩ phải đứng dậy. Tuổi của bọn hắn chủ yếu là ba mươi tuổi, lớn hơn không ít so với Phương Tư nhưng trong mắt cũng có kính trọng không có bất kỳ khinh thường nào.

Tên tuổi của Phương Tư trong Ngự Long Vệ vang danh cả nước, chỉ là không có nổi tiếng như Trần Thư mà thôi.

Nàng mở miệng hỏi, nói:

- Các ngươi hãy hỗ trợ chặn lại lĩnh chủ Hoàng Kim tam tinh hay là Hoàng Kim nhất tinh?

Bốn người liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó nhất trí nói:

- Con Hoả Điểu kia hãy giao cho chúng ta đi!

Chương 1970 - Ta là người rất thích bảo vệ hậu bối (2)

Dứt lời, mười sáu con khế ước linh Hoàng Kim nháy mắt xuất hiện, mơ hồ hình thành thế vây kín, ngăn cản Hoả Điểu đang bay tới.

Phương Tư mở miệng nói:

- Các vị, không phải ở đây lâu, vừa đánh vừa lùi nếu không thì thời gian đi sẽ không kịp!

Những người còn lại vừa nghe lời này đều gật đầu, bắt đầu hướng tới địa điểm tập huấn mà đi.

Trong chốc lát, đại chiến lại lần nữa mở ra giữa hai bên. Nhưng mục đích của nhóm học viên không phải là đuổi hung thú đi mà là thẳng tiến tới địa điểm mục tiêu. Phần lớn học viên đều đã đoán được Trần Thư muốn làm gì, đồng thời trong lòng cũng khá rõ ràng, cho dù là đuổi đám hung thú này đi thì đám hung thú tiếp theo rất nhanh sẽ tới nơi, thậm chí độ khó còn cao hơn nữa.

Nếu đánh tiếp như vậy căn bản là vô nghĩa.

Muốn chấm dứt chiến đấu chỉ có thể đi tới địa điểm tập huấn!

- Cũng có chút thông minh đấy…….

Trần Thư sờ cằm, lẩm bẩm:

- Xem ra Phương Tư tỷ ở lâu dài cho nên đã bị ta ảnh hưởng.

- …… .

Liễu Phong làm ra vẻ mặt táo bón, chưa từng gặp qua tên tội phạm tự kỷ như vậy…. .

- Nhưng khó khăn này có phải là có chút quá thấp rồi hay không.

Trần Thư lúc này tự nói làm cho những huấn luyện viên còn lại đông cứng.

Quá thấp? !

Con mẹ nó một sao đánh với lĩnh chủ ba sao đã là rất nghịch thiên rồi, ngươi đúng là không coi học viên là người mà……

- Liễu lão sư, có tin tức của Quân Vương [Thiên Hoả Sa Mạc] không?

- ? ? ?

Liễu Phong ngửa người ra sau, trong mắt có một chút hoảng sợ.

- Tiểu tử ngươi không được làm xằng bậy! đây cũng không phải là nói đùa.

- Không phải chỉ là một con Hoàng Kim Quân Vương sao?

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, nói:

- Khó khăn cũng không lớn lắm.

- Cút đi!

Khoé miệng Liễu Phong giật giật, nói:

- Nếu như ngươi lại làm vậy lần nữa thì ta chỉ có thể bẩm báo với lão gia tử.

Những huấn luyện viên còn lại gật đầu, quả quyết thể hiện lập trường của mình!

Ngươi làm cho một đám trẻ tuổi Hoàng Kim với Bạch Ngân đi chém giết Quân Vương, cái này không phải là đơn thuần có bệnh sao?

Một trăm người liên thủ có thể lột một mảnh vẩy của Quân Vương là coi như thành công đúng không?

- Còn nữa ta muốn nhắc nhở một chút, Hoàng Kim Quân Vương một khi đi ra thì toàn bộ dị không gian sẽ bị bạo động, chúng ta liên thủ cũng không thể xử lý được.

Hai ba Vương cấp liên thủ có thể áp chế được Hoàng Kim Quân Vương nhưng với số lượng hàng trăm ngàn hung thú cũng không phải là có thể xử lý dễ dàng, nhất là còn phải bảo vệ học viên.

- Đi đi.

Ánh mắt Trần Thư có chút thất vọng, gật đầu giải thích nói:

- Thật ra ta cũng chỉ nói vui một chút thôi, con người ta thích nhất chính là bảo vệ hậu bối.

- ……

Mọi người trợn tròn mắt nhưng trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần người này không làm loạn thì tất cả đều dễ nói chuyện…. .

Thời gian dần trôi qua.

Nhóm học viên vừa đánh vừa lui, đã dần dần đến địa điểm tập huấn, mà lửa giận của hung thú cũng dần biến mất, nó hiểu được không bắt được những con người trước mặt cho nên cũng lựa chọn lui lại.

Phút chốc áp lực của học viên cũng dần buông xuống nhưng không dám có một chút lơ là, đề phòng tuỳ thời có đợt hung thú đánh úp lần nữa.

Rất nhanh đã đến sáng sớm ngày hôm sau, trải qua chiến đấu một ngày một đêm nhóm học viên đã mang một bộ mặt mỏi mệt, nhưng không dám dừng lại bước chân, tiếp tục đi tới địa điểm tập huấn.

Trần Thư nghĩ muốn tăng thêm chút khó khăn cũng đã bị những huấn luyện viên còn lại ngăn cản. Hiện giờ tinh thần nhóm học viên đã vô cùng mỏi mệt nếu như lại xuất hiện một đợt nữa chỉ sợ sẽ xuất hiện tình huống bỏ mình.

- Rốt cục cũng tới…….

Phương Tư nhìn ngọn núi to lớn ở phía xa, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Vẻ mặt những người còn lại cũng chấn động, cùng hướng tới vị trí cần đến là ngọn núi lớn ở phía xa kia. Ngọn núi này có mấy ngàn thước, nguy nga hùng vĩ, nhưng nhiệt độ cũng không cao giống như đã được thuộc tính hệ thuỷ xử lý qua.

Rất nhanh mọi người đi tới chân núi, trước chính ngọ hoàn thành nhiệm vụ mà Liễu Phong tuyên bố.

Grào!

Lúc này con Hoả Điểu Hoàng Kim ba sao kia vẫn chưa có ý định buông tha, tỏ ra khá có kiên nhẫn, nhưng lúc nó định lần nữa tấn công thì có một con Tri thù cự đại màu đen đột nhiên xuất hiện, nhảy một cái lên trên đầu Hoả Điểu, khiến cho nó phát ra tiếng thét kinh hoảng.

Vút vút—-

Chân tri thù giống như một vũ khí sắc bén nhất thế gian không ngừng làm tiêu hao hơi thở sinh mệnh của Hoả Điểu, trong chớp mắt đã biến nó thành một khối thi thể. Mắt thấy một màn này nhóm học viên đều biến sắc, trong mắt có sự cảnh giác.

- Làm tốt lắm.

Lúc này, Liễu Phong cưỡi Băng Điểu xuất hiện ánh mắt nhìn mọi người có chút tán dương.

Thần sắc Thi Thù vừa động thu hồi lại kịch độc trong cơ thể Hoả Điểu sau đó đi tới bên cạnh Liễu Phong, làm bộ dáng vô cùng thân thiết.

- Một con Hoả Điểu này coi như là làm thức ăn cho các ngươi.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Đầu tiên hãy nghỉ ngơi một chút, sau đó ta sẽ công bố năm học viên đứng đầu học viện.

Chương 1971 - Mới bắt đầu đã chọn độ khó địa ngục?

Một tên Hoàng Kim Ngự Thú Sư đứng dậy, không để ý thứ bậc trái lại hỏi:

- Liễu lão sư, khi nào thì mở hạng mục khiêu chiến thứ hai?

- Các ngươi hãy khôi phục đến trạng thái tốt nhất rồi nói sau.

Khoé miệng Liễu Phong hiện ra một nụ cười khó hiểu, nói:

- Trần Bì, hạng mục khiêu chiến thứ hai ngươi phải vất vả một chút rồi.

- Ta?

Trần Thư khó hiểu, chẳng lẽ là thấy hạng mục thách đấu đầu tiên biểu hiện quá tốt nên quyết định để cho ta đảm nhận vị trí giáo quan chính?

Liễu Phong lại cười nói:

- Hạng mục thách đấu thứ hai ta đã công bố thật ra rất đơn giản, ai có thể kiên trì hai phút trong tay giáo quan sẽ được hai tỷ tài nguyên!

- …… .

Khoé miệng Trần Thư giật giật, hiện tại hắn giống như đã hiểu được vì sao lúc đầu ánh mắt của đám đệ tử nhìn hắn nóng bỏng như vậy.

Hắn mở miệng thấp giọng nói:

- Chắc không phải là tất cả đều khiêu chiến với ta đúng không?

- Ngươi là Hoàng Kim ngươi nói thử xem?

Liễu Phong nói.

- ……

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Không phải, ta vừa mới giết một con Thú Hoàng, như vậy không có độ uy hiếp sao?

Thực tế tất cả mọi người đều biết Trần Thư giết được Thú Hoàng là do tận dụng sơ hở chứ không phải là dựa vào thực lực của bản thân, cho dù là khủng bố nhưng dường như không cần phải quá cảnh giác.

Ở trong lòng bọn họ chênh lệch giữa Vương cấp và Hoàng Kim mới là không thể che lấp, cái này đã thành một loại chân lý.

Mà ấn tượng của Trần Thư trong lòng bọn họ vẫn chỉ là người mạnh nhất trong Hoàng Kim, cho dù thực lực có khủng bố nhưng cuối cùng cũng không phải Vương cấp.

Nhóm đệ tử đương nhiên sẽ liệt hắn vào danh sách đối tượng khiêu chiến!

Hơn nữa quan trọng nhất chính là trong nội dung khiêu chiến không cần bọn họ phải đánh Trần Thư mà chỉ cần có thể kiên trì trong hai phút. Dựa vào tin tức mà bọn họ biết được thì khế ước linh của Trần Thư chỉ có Husky là hệ công kích, còn ba con khế ước linh khác thiên về phòng ngự và hỗ trợ.

Từ những phân tích trên thì Trần Thư không thể nghi ngờ chính là mục tiêu tốt nhất!

Suy nghĩ của bọn họ thật ra cũng không sai chỉ là tầm mắt của bản thân bị giới hạn cho nên khó có thể đoán ra được thực lực thật sự của Trần Thư.

Lúc này nhóm đệ tử xoa tay, ánh mắt nóng bỏng, bộ dạng vạn phần chờ mong.

- Ai…….

Trần Thư bất đắc dĩ thở dài, học viên trước mắt mới bắt đầu đã lựa chọn độ khó địa ngục rồi……

Hắn nhìn các giáo quan xung quanh một chút đều thấy mang theo vẻ mặt kỳ quái. Bọn họ cũng không phải là những hậu bối Bạch Ngân hay Hoàng Kim, là một cường giả uy tín lâu năm đều có thể cảm thấy được nguy hiểm trên người Trần Thư, biết được người này có thực lực đáng sợ tuyệt đối không kém một Vương cấp.

- Đi thôi, tiến vào bên trong núi.

Khóe miệng Liễu Phong mang theo ý cười khó hiểu, dẫn đầu bước vào bên trong ngọn núi to lớn trước mắt, chỉ thấy trên vách núi đá cao mấy chục mét có một cái cửa hang rất lớn, hơn nữa là càng đi vào bên trong càng rộng.

Không bao lâu sau bọn họ đã đến bên trong ngọn núi. Cả ngọn núi lớn sớm đã bị đào rỗng, không thấy có chút nào áp lực và khô nóng ngược lại tràn ngập hơi thở mát mẻ.

Các học viên đều mang vẻ mặt kỳ lạ đánh giá bốn phía một lượt, thật không ngờ lại là một chốn động tiên.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Tạm thời địa điểm tập huấn của chúng ta chính là nơi này.

- Trước tiên hãy xử lý thi thể lãnh chúa Liệt Hoả Thiên Điểu đi.

Những người còn lại đều gật đầu, bắt đầu xử lý lãnh chúa Hoàng Kim tam tinh trước mắt. Rất nhanh trong động đã ngập tràn mùi thịt, bắt đầu hưởng dụng bữa tiệc mỹ thực này.

Dù cơ thể của lãnh chúa tam tinh trước mắt không quá to nhưng nguyên nhân vì cấp bậc cho nên năng lượng bên trong dư thừa, đủ để cung cấp cho hơn trăm người ăn, thậm chí còn có thể mang phần máu thịt để nuôi khế ước linh.

Lúc này mười giáo quan ngồi xuống cùng nhau, một tên Vương cấp Ngự Thú Sư nói:

- Lão Liễu, nói thật hạng mục thách đấu thứ hai này của ngươi có phải là cố ý muốn chỉnh lý tâm tính của đệ tử đúng không?

- Không phải sao?

Lão Liễu mỉm cười thấp giọng, nói:

- Hai tỷ tài nguyên ngươi nghĩ có thể tuỳ tiện đưa ra ngoài?

- Vậy ngươi đề xuất trận khiêu chiến này?

- Là để cho bọn họ hiểu được, nhân ngoại hữu nhân – thiên ngoại hữu thiên.

Liễu Phong tươi cười, nói:

- Có không ít người là những người tâm cao khí ngạo, nhất là những người đến từ gia tộc ngự thú, quanh năm được bồi dưỡng bên trong gia tộc, không biết tình hình bên ngoài.

- Nếu không thể bọn họ có một chút uy hiếp, e rằng sẽ không tốt cho huấn luyện sau này.

Người còn lại nghe thấy lời này đều lắc đầu cười cười, thật không ngờ Liễu Phong vậy mà có quyết định như vậy.

- Nói như vậy ta đây không phải là thành tay chân sao?

Một bên Trần Thư đang đưa đầu vào bên trong chân chim vừa nghe thấy lời này liền ngẩng đầu lên lau cái miệng dính mỡ, nói:

- Không được, phải có một chút tiền nếu không ta sẽ chủ động đổ nước.

- ? ? ?

Liễu Phong nhìn lại, nói:

- Ngươi làm giáo quan đã cho ngươi tiền rồi!

Ngươi lại muốn thu phí lần nữa?

Chương 1972 - Mới bắt đầu đã chọn độ khó địa ngục? (2)

- Các ngươi đều được nhìn trò hay, mà ta lại phải đánh toàn bộ đệ tử, cái này ai có thể bằng lòng?

- Đó cũng là chức trách huấn luyện viên của ngươi!

Liễu Phong trừng mắt nhìn hắn một cái nhưng lại lo lắng Trần Thư thật sự có thể làm mấy chuyện phiền phức, nói:

- Sau khoá thực chiến, ngươi có thể ưu tiên chọn đệ tử được không?

- Cái này sao, cũng được.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Ngoài ra, ta không cẩn thận đánh chết đệ tử thì sẽ không phải phụ trách đúng không?

- …… .

Liễu Phong nhìn lại, nói:

- Vậy thì mang ngươi cho lão gia tử xử lý!

- Không cần……. .

Trần Thư lấy tay sờ sờ cái mũi, nói:

- Ai cũng đều có sai lầm mà? Ta với bọn họ lại chênh lệch lớn như vậy.

- Vậy thì dẹp đi!

Liễu Phong liếc măt snhinf hắn, nói:

- Kỹ năng khống chế của ngươi so với những cường giả đứng đầu như Ninh hiệu trưởng kia không thấp hơn, không thể có sai lầm đánh chết người, trừ khi ngươi cố ý.

- Ngươi nói nếu có tình huống này thì sẽ không giao ta cho lão gia tử xử lý?

- …… . .

Trần Thư nhún vai nói:

- Ta cũng chỉ đùa một chút thôi, khuấy động không khí một chút.

- ……..

Liễu Phong lắc đầu, sao lại cảm thấy người này mới là độ khó lớn nhất trong trại huấn luyện……

Trước kia làm học viên khiến cho hắn phải đau đầu, hiện tại làm đồng nghiệp vẫn không có chút thay đổi nào.

…….

Thời gian trôi qua.

Nhóm học viên rất nhanh đã ăn xong mỹ thực, trong mắt hiện lên vẻ thoả mãn. Đây cũng chỉ có trong trại tập huấn, nếu như ở bên ngoài muốn ăn thịt lãnh chủ Hoàng Kim tam tinh, giá cả một chút cũng không rẻ.

- Được rồi, mọi người.

Liễu Phong vỗ tay, đi tới trước mọi người, nói:

- Năm người đứng đầu vòng thứ nhất là Phương Tư, A Lương, Từ Tinh Tinh, Long Vũ, Vương Dịch Trần.

Một học viên có chút thắc mắc, hắn giải thích nói:

- Sắp xếp thứ hạng không phải là ai tới địa điểm mục tiêu trước mà là căn cứ vào sự biểu hiện trên đường đi.

Mọi người nghe lời này, giật mình nhìn về phía năm người trong đám người.

Trong đó Phương Tư, A Lương không cần phải nói nhiều, có thể nói là tương đối sáng chói, Từ Tinh Tinh lợi dụng Lôi Điểu

dẫn được một phần lớn hung thú đi khỏi cũng thêm được không ít điểm. Về phần Long Vũ và tên nam tử khôi ngô mặc áo chẽn kia cũng đã biểu hiện xuất sắc.

Chỉ có Vương Dịch Trần vẫn còn có nhiều tranh luận, nguyên nhân là vì hắn chỉ là một Bạch Ngân tam tinh Ngự Thú Sư.

Quả nhiên một nữ nhân tóc dài đứng dậy, khó hiểu nói:

- Liễu lão sư, biển hiện của Vương Dịch Trần ta cảm thấy chưa đủ để xếp vào năm người dẫn đầu?

Nãng cũng là một Hoàng Kim Ngự Thú Sư, hơn nữa đã cũng với ba người khác chặn lãnh chúa Hoàng Kim tam tinh, tự nhận là có cống hiến không nhỏ.

- Lão sư, ta cũng thấy có chút không hợp lý.

- Đúng vậy, Vương Dịch Trần chỉ là một Bạch Ngân Ngự Thú Sư……. .

Ba Hoàng Kim Ngự Thú Sư khác đứng dậy, nói lên ý kiến của mình. Nếu là một Hoàng Kim Ngự Thú Sư khác được thứ hạng này thì bọn họ không có gì không phục nhưng một Bạch Ngân thật sự là không đủ tư cách, thậm chí là làm cho người ta nghĩ rằng sẽ có nội tình.

- Bốn các ngươi tuy là liên thủ ngăn cản Liệt Hoả Thiên Điểu nhưng cả quá trình không có biểu hiện gì nổi trội.

Liễu Phong giải thích nói:

- Ngược lại Vương Dịch Trần bằng vào thực lực của bản thân đã cùng với hai đồng cấp lãnh chúa chiến đấu, thể hiện ra kỹ xảo chiến đấu kiệt xuất, xứng đáng nằm trong năm người tốt nhất.

Nữ nhân kia than thở nói:

- Nhưng hắn chỉ là Bạch Ngân cấp……. .

Liễu Phong bình tĩnh nhìn nàng một cái, nói:

- Nếu như căn cứ vào cấp bậc Ngự Thú Sư đến để ghi danh, bảy Hoàng Kim Ngự Thú Sư các ngươi trực tiếp chia sẻ tài nguyên, như thế nào?

- …… .

Vừa nghe lời này, vẻ mặt của bốn người trở nên trì trệ kinh ngạc không nói gì.

- Cấp bậc ngự thú là một lợi thế nhỏ của các ngươi nhưng không phải là nhân tố chủ yếu để xem xét mà sắp xếp thứ bậc.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Nếu không thì chín mươi ba học viên Bạch Ngân khác chẳng phải đã bỏ chạy?

Nghe thấy lời này toàn bộ học viên đều gật đầu đồng ý, rõ ràng là tán thành cách sắp xếp của trại tập huấn. Nếu thật sự là dựa vào thứ tự đệ sắp xếp thì bọn họ chỉ sợ ngay cả canh cũng không được uống.

- Được rồi, đây là thứ tự mà chúng ta đã cùng nhau thảo luận, nói ra chỉ để thông báo tới các ngươi chứ không phải là để thương lượng cùng với các ngươi!

Ngữ khí của Liễu Phong uy nghiêm, trực tiếp đưa ra quyết định.

Nhưng ngay sau đó hắn lại mở miệng, nói:

- Nhưng toàn bộ các ngươi đã có biểu hiện không tồi, ít nhất là không xuất hiện tình huống không đoàn kết cho nên mỗi người sẽ được thưởng cho một triệu tài nguyên.

Vừa nghe câu này nét mặt mọi người đều hiện lên vui vẻ, cũng may là có chút thưởng để an ủi.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Mặt khác hãy triệu hồi ra những khế ước linh đã bị thương của các ngươi.

Dứt lời, nhóm học viên đều gật đầu.

Rầm rầm rầm———

Chớp mắt hơn một trăm con khế ước linh theo thứ tự xuất hiện, trên người đều có những thương thế khác nhau.

- Trần Bì.

Ánh mắt Liễu Phong ra hiệu.

- Lần sau ngươi có gọi tiểu Trần cũng vô ích, phải gọi ta là Đại Vương!

Chương 1973 - Lão Tạ, ngươi ngồi xuống cho ta

Tiểu Tinh Linh bay ra, nhìn khế ước linh phía trước mở miệng, nói:

- Trước tiên ta nói qua một chút, tiếp nhận kỹ năng của ta thì phải thành tiểu đệ của ta nếu không ta sẽ ăn các ngươi!

- ……..

Nhiều khế ước linh thần sắc hơi động nhìn tiểu tinh linh, không khỏi có vài phần ý cười. Hiển nhiên lời nói của một tiểu tinh linh như vậy không có chút nào uy lực.

Nhưng cũng có vài khế ước linh che dấu sợ hãi trong mắt thậm chí là liên tục rút lui. Rõ ràng có khế ước linh đã nhận ra đây là ác bá dị giới……

- Trần Bì…….

Liễu Phong xoa xoa đầu, ngươi có thể quản khế ước linh của ngươi hay không…….

- Được rồi, mau triển khai kỹ năng.

Trần Thư ra lệnh cho tiểu tinh linh.

Phút chốc chỉ thấy trên không xuất hiện một đám mây màu xanh biếc, nháy mắt cơn mưa lớn đổ xuống, cơn mưa hung mãnh hơn nữa lộ ra màu xanh biếc ẩn chứa khí tức sinh mệnh ở bên trong.

Có song bản mệnh vũ khí cao nhất, năng lực phụ trợ của tiểu tinh linh trực tiếp lên một bậc tương đương với có thêm một thần kỹ.

Khế ước linh phía dưới bày ra vẻ mặt thích ý, thậm chí là rên rỉ thành tiếng, đồng thời bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ hồi phục của miệng vết thương trên người.

Chỉ với một phần năng lực hồi phục này đã không kém gì với khế ước linh hỗ trợ Vương cấp.

- Thật mạnh……..

Trong lòng nhóm học viên sợ hãi than, nếu có một khế ước linh như vậy thì cơ bản chính là thuộc loại đánh không chết.

Nhưng đồng thời trong lòng bọn họ cũng có một chút mừng thầm, đây cũng có ý nghĩa rằng tiểu tinh linh e là không có một chút năng lực công kích, có lợi cho khiêu chiến ngày mai.

Rất nhanh những thương thế khác nhau trên người hơn một trăm con đã được hồi phục. Nhóm học viên vui mừng, đồng loạt đứng dậy cung kính hướng tới Trần Thư chắp tay, nói:

- Cảm ơn Trần lão sư.

- A~ ~ ~

- …… .

Nháy mắt mọi người không nói gì đã có chút không dám xưng hô như vậy nữa.

Liễu Phong nhìn bộ dạng Trần Thư phát bệnh, không nhịn được lắc đầu nói:

- Được rồi, mọi người tự mình tìm một chỗ ở, hôm nay sẽ không tốt chức huấn luyện.

Dù thương thế có hồi phục nhưng tinh thần lực Ngự Thú Sư và khế ước linh cũng đã tiêu hao, cần phải có thời gian hồi phục.

Nghe được lời này nhóm học viên đều gật đầu, ánh mắt nhìn bốn phía vách núi, chỉ thấy phía trên có các lỗ nhỏ nằm rải rác, có thể đủ để cho con người nghỉ ngơi hơn nữa bên chính phủ sớm đã chuẩn bị các đồ dùng hàng ngay ở bên trong.

Rất nhanh mọi người đã tìm được nơi cho mình, đồng thời ra lệnh cho khế ước linh của mình canh giữ ở cửa động để báo rằng nơi này đã có người. Về phần mười giáo quan, lựa chọn những cửa động ở vị trí khác nhau để bí mật bảo vệ đệ tử.

Nếu như có tình huống nguy cấp cũng có thể nhanh chóng mang theo người rời đi.

Chạng vạng tối.

- Thoải mái quá…….

Trần Thư nằm trên tấm nệm xốp, đeo kính râm, trong tay cầm một quyển tạp chí, một bộ dáng nghỉ pháp nhàn nhã.

Thực tế thì cái gọi là trại huấn luyện đối với hắn mà nói chính xác là một ngày nghỉ ngơi không có bất kỳ nguy cơ gì.

Vẻ mặt hắn thích ý đọc cuốn tạp chí trên tay, tâm tình vô cùng thả lỏng. nhưng hệ thống của hắn lại rất bận rộn, giống như người máy không ngừng chế thần kỳ dược tề,

Lúc này bên ngoài cửa động truyền đến động tĩnh. Chỉ thấy đám người A Lương kết bạn tới, đi vào trong cửa động rất nhanh đã nhìn thấy bộ dạng Trần Thư đang nghỉ phép.

Phương Tư đánh giá bốn phía một chút, nói:

- Trần Thư, ngươi không cho Tiểu Hoàng canh giữ bên ngoài không sợ có người đi vào à?

- Phương Tư tỷ, ngươi suy nghĩ nhiều rồi.

Trần Thư chưa kịp mở miệng thì Tiểu Tinh nhanh nhảu nói:

- Ngoại trừ chúng ta cũng không ai có việc gì để tìm hắn đâu.

Không cần khế ước linh, danh hiệu Nam Giang tội phạm này tự có tính uy hiếp.

- Cái này cũng đúng.

Phương Tư gật đầu, nói:

- Nhưng ngươi vậy mà quá nhàn nhã!

Trần Thư tháo kính râm xuống, mở miệng nói:

- Tỷ, ta đã làm tội phạm nửa người đời rồi không thể hưởng thụ một chút được sao?

- ……

Đám A Lương không nói gì, lời này nghe sao lại thấy hơi lạ.

- Đúng lúc các ngươi tới đây ta cũng có việc muốn nói một chút.

Trần Thư ngồi ngay ngắn, cười nói:

- Ngày mai các ngươi có huấn luyện khiêu chiến với giáo quan, chúng ta có thể…

- Dừng!

Vẻ mặt A Lương chính nghĩa, nói:

- Đây không phải là gian lận sao? Là năm thanh niên tốt của thời đại mới, loại chuyện này không có quan hệ với chúng ta.

- ? ? ?

Mọi người quay đầu nhìn A Lương, trong mắt có sự khó hiểu cùng với nghi hoặc.

Con mẹ nó sao cùng với A Lương hai ngày trước chênh lệch quá vậy?

- A Lương, lão gia tử rốt cục đã làm gì với ngươi……. .

Vẻ mặt Trần Thư kỳ quái, vậy mà lại trực tiếp sửa cả bản tính?

- Không làm gì cả, chỉ là tư tưởng của ta đã thăng hoa.

Vẻ mặt A Lương bình tĩnh nói:

- Lúc trước đã bị ngươi ảnh hưởng quá nhiều, may mắn là lão gia tử đã kéo ta ra khỏi vực sâu sa đoạ.

- …… .

Khoé miệng Trần Thư giật giật, vực sâu sa đoạ chắc không phải nói ta đâu……

- Ta chỉ muốn nói ngày mai các ngươi đều có thể khiêu chiến ta, vừa lúc có thể kiểm tra thực lực của các ngươi.

Chương 1974 - Muốn làm giao dịch bẩn thỉu với chúng ta?

Hắn nhún vai, nói:

- Cũng chưa có nói đến việc gian lận.

- Vậy cũng dẹp đi, ngay mai ta sẽ chuẩn bị xem diễn.

Tiểu Tinh cười hắc hắc, dù biến dị Lôi Điểu của nàng có tốc độ rất nhanh nên theo lý thuyết chính là thích hợp nhất tham gia khiêu chiến lần này, nhưng dù có nhanh hơn nữa thì còn có thể so với tốc độ của Không Gian Thỏ sao?

- Ta cũng vậy.

Những người còn lại cũng gật đầu, đều lựa chọn làm người đứng xem.

Hiển nhiên mọi người đều nhìn ra được đây căn bản là không thể khiêu chiến.

Nhưng lúc này Tạ Tố Nam sờ lên râu quai nón của hắn, trong mắt hơi động giống như là có chút kích động.

- Lão Tạ, ngươi ngồi xuống cho ta!

Thân hình Trần Thư chấn động, nghĩ đến cái gì, nói:

- Nếu như ngươi lên sân thì ta chỉ có thể giết Trùng Điệp của ngươi trước tiên!

Hiển nhiên hắn nghĩ đến tất sát kỹ 'Ái Quang Mang' của người này!

Cho dù đã phát triển thực lực đến ngày hôm nay nhưng Trần Thư vẫn còn sợ hãi trong lòng……. .

Trên thực tế, không chỉ có mình hắn, chỉ sợ truyền kỹ Ngự Thú Sư cũng có vài phần kiêng dè…….

- Ta cũng không có nói là sẽ tham gia.

Tạ Tố nhún vai, nói:

- Hơn nữa ta lại không chống đỡ nổi hai phút thì đi lên làm gì?

- Nhỡ đâu ngươi chỉ đơn thuần có ác tâm với ta thì sao?

Trần Thư nói.

- ……..

Khoé miệng Tạ Tố giật giật, nói:

- Ta không bị bệnh.

- Không có sao?

- Ta đã không còn là ta năm đó nữa…….

Lão Tạ thở dài, ngạo nghễ nói:

- Ta đường đường là một phó bộ trưởng bộ trinh sát……. .

- ?

Mọi người nhìn lại, trong mắt có vẻ ngạc nhiên, Lão Tạ ho khan một tiếng, nói tiếp:

- … . Là một ứng cử viên sao lại có thể làm chuyện này? !

- Cắt……. .

Mọi người lắc đầu, còn tưởng lão Tạ thăng chức thật.

- Giọng điệu gì đó? !

Lão Tạ bĩu môi, nói:

- Phía trên đã nói chỉ cần ta có thể đột phá đến Hoàng Kim cấp là có thể trực tiếp đảm nhiệm chức phó bộ trưởng!

Bộ trinh sát khác với Ngự Long Vệ, chỉ có một trụ sở chính, phó bộ trưởng cũng không phải là một chức nhỏ.

- Vậy thì đợi đến lúc ngươi đột phá rồi nói.

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn, hiện giờ lão Tạ là Bạch Ngân tam tinh, nhìn thì như chỉ còn cách một bước nhưng thật ra là lúc nào thì không có con số chính xác.

Nhưng tuổi của bọn họ đều là hai mươi lăm, có được cấp bậc này đã là kỳ tài ngút trời.

- Vừa lúc các ngươi tới đây thì cho các ngươi xem một chút đồ vật này.

Trần Thư ngồi xuống, đồng thời đưa cho mỗi người một danh sách, ở trên viết đủ loại kỹ năng lĩnh chủ.

- Hả?

Năm người ngẩn ra, trong phút chốc không rõ ý định của đối phương. Tiểu Tinh lùi từng bước ra phía sau, có chút không xác định nói:

- Thu phí bảo hộ? Còn chỉ định cả kỹ năng?

Vừa nghe lời này, những người còn lại mặt cũng mang cảnh giác, yên lặng kéo ra chút khoảng cách.

- …… .

Miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Thật là không coi huynh đệ làm người sao?

- Phía trên là tài nguyên của ta, các ngươi nhìn xem có…. .cần cái gì thì nói với ta.

Trên người hắn hiện tại còn hơn trăm triệu tài nguyên, trong đó có dược liệu, khoáng thạch, Ngự Thú Chân Châu cùng với các loại kỹ năng. Trong đó kỹ năng lãnh chúa đối với hắn mà nói đã không còn tác dụng gì nhiều nhưng đám Phương Tư đoán chừng có thể sử dụng được nó, dù sao cũng đều là Hoàng Kim cấp.

- Hào phóng như vậy?

Trong mắt đám người A Lương có sự khó tin, trong lòng vẫn có cảnh giác như cũ. Lão Tạ lùi hai bước, nói:

- Trần Bì, ngươi sẽ không phải là muốn tiến hành một cái giao dịch dơ bẩn nào đó cùng với chúng ta chứ?

- ? ? ?

Khoé miệng Trần Thư giật giật, nhìn vẻ mặt năm người, sao hắn lại cảm thấy không có lấy một người bình thường.

- Nếu ngươi thật sự muốn như thế……. .

Lão Tạ làm bộ dáng thà chết chứ không chịu khuất phục, kiên quyết nói:

- Vậy thì phải thêm tiền!

- Cút đi!

Trần Thư đã muốn một cước đá con hàng này ra ngoài.

- Hiện tại ca ca thăng chức rất nhanh cho nên chiếu cố các ngươi một chút thì có vấn đề gì sao?

Chút tài nguyên đó đối với hắn mà nói chỉ là đầu thừa đuôi thẹo mà thôi, để lại trên người không bằng lấy ra để tăng thêm

một chút thực lực cho nhóm lão hữu.

- Không có, hoàn toàn không có!

Vương Tuyệt đứng dậy đầu tiên, quyết tuyệt nói:

- Tội phạm ca, ngươi muốn cái gì ta cũng nguyện ý! Chỉ cần có thể cho ta ba kỹ năng này.

- …… .

Trần Thư xoa cái trán, đã có chút không thể kiềm chế được.

- Mẹ nó, ngươi nói những lời ghê tởm này, ta đánh chết ngươi!

Dứt lời, ở một bên thần sắc con thỏ vừa động ném ra ba cái tài liệu chủ yếu của lĩnh chủ.

- Có thể lĩnh ngộ được hay không thì phải xem xem vận khí của ngươi.

Lãnh chúa kỹ năng khác với Quân Vương kỹ năng, xác suất thành công chỉ có một phần năm.

- Cảm ơn tội phạm ca!

Vương Tuyệt mừng rỡ, như lấy được chí bảo mang tất cả tài liệu thu vào.

Vừa thấy một màn này đám A Lương cũng không khách khí, bắt đầu nghiêm túc nhìn vào danh sách tìm kỹ năng thích hợp với bản thân.

Rất nhanh mọi người đã chọn ra từng cái, bàn tay to vung lên, con thỏ mang những tài liệu mọi người đã chọn ném ra. Hắn smim cười, mở miệng nói:

- Bắt đầu lĩnh ngộ đi.

Chương 1975 - Muốn làm giao dịch bẩn thỉu với chúng ta? (2)

Đám A Lương gật đầu, triệu hồi ra khế ước linh bắt đầu lĩnh ngộ trung tâm tài liệu.

Cho dù tỷ lệ thất bại khá cao nhưng trung bình mỗi người lĩnh ngộ được ba bốn kỹ năng, thực lực tăng trưởng đến được trình độ nhất định.

- Tội phạm ca…….

Vào lúc này, Vương Tuyệt lại gần cười hì hì, nói:

- Nói thật đi, lần trước ngài xuất ngoại rốt cuộc đã thu hoạch được bao nhiêu…

Tất cả mọi người đều biết Trần Thư giết được một con Thú Hoàng, về những thu hoạch còn lại thì vẫn chưa biết.

Nhưng với tính cách của hắn, vậy mà lại chủ động tặng bảo vật thì khẳng định thu hoạch không nhỏ!

- Không có nhiều.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Hơn nữa Thú Hoàng cũng chỉ có giá trị hơn trăm tỷ tài nguyên mà thôi, có điều hiện tại tiêu sài cũng không sai biệt lắm.

- Một…. trăm… tỷ? !

Nháy mắt đầu óc năm người đã bị choáng váng, con số trên trời này ngay cả nói ra bọn họ cũng có chút run lên.

Tạ Tố Nam mở to hai mắt, nói:

- Ngươi… khẳng định đơn vị là tỷ sao? !

- Ngươi thấy sao?

Trần Thư liếc hắn một cái, hỏi ngược lại.

- … .

Mọi người nuốt nước miếng, trong mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ, nhưng vào lúc này trong đầu A Lương linh quang chợt lóe, nói:

- Trần Bì, Liên Minh Tự Do sẽ không phải bị ngươi lừa đi? !

Vừa nghe câu này, thân hình mọi người chấn động chớp mắt còn có vẻ giật mình. Nếu là loại thế lực quốc gia thì khố phòng có hơn trăm tỷ tài nguyên cũng là hợp tình hợp lý.

- ? ? ?

Trần Thư quay đầu nhìn lại, làm bộ dáng ngươi đang đùa ta à.

- Đại ca, con mẹ nó ta còn chưa có xuất ngoại, Liên Minh Tự Do cũng đã không còn.

- Thì ra là ngươi đã dời khố phòng của Liên Minh đi! Trực tiếp đánh cắp thành quả thắng lợi hung thú.

- ……

Trần Thư lắc đầu, giải thích nói:

- Có một phần là của Liên Minh Tự Do, nhưng phần lớn tài nguyên còn lại là đến từ [Sào huyệt Ác Ma] và [Tử Vong Tế Đàn].

- Ngươi cướp lãnh địa Thú Hoàng? !

Thần sắc đám A Lương hơi động, mặt lộ vẻ kinh hãi.

- Không phải sao? Còn nơi nào có thể có nhiều tài nguyên như vậy?

- ……..

Nhất thời cả năm người trầm mặc không nói gì, nháy mặt nhận ra sự chênh lệch. Bọn họ vẫn còn đi săn Bạch Ngân Hoàng Kim lĩnh chủ mà con hàng này đã bắt đầu cùng với sinh vật Thú Hoàng dây dưa không rõ……. .

- Cái kia, tội phạm ca, lần sau chúng ta xuất ngoại tới đâu?

A Lương lại gần, tay chà sát, trong mắt có vẻ lấy lòng.

Người còn lại thấy vậy cũng vây quanh lại, hỏi thời gian cho hành động tiếp theo.

- Cái này thì, xem tình hình đã.

Trần Thư thích ý, nói:

- Vẫn là cho Thú Hoàng có thời gian thu thập tài nguyên đi, chúng ta không thể làm chuyện mổ gà lấy trứng được.

- …… .

Mọi người lại trầm mặc lần nữa, hiện giờ toàn bộ thế giới đều ở trong móng vuốt của mãnh thú mà tìm kiếm sinh cơ, ngươi lại trực tiếp cho Thú Hoàng thành heo nuôi?

Đây là một bức tranh sao…….

Hai tay Trần Thư gối sau đầu, nhàn nhã nói:

- Nhưng hiện tại ta đánh truyền kỳ, nắm chắc không nhiều cho nên ẫn còn phải tăng thực lực lên.

- Đúng rồi, A Lương.

- Hả?

- Ngươi tìm cơ hội lấy một chút bảo vật của lão gia tử để cho ta tăng thực lực, lần sau xuất ngoại ta nhất định sẽ mang theo ngươi!

- Dẹp đi!

A Lương nháy mắt xoay người rời khỏi nơi này.

Hắn mới thoát khỏi ma trảo của lão gia tử tới đây, vẫn còn muốn sống lâu thêm hai năm nữa……. .

- Phương Tư tỷ, tổng bộ Ngự Long Vệ chúng ta khẳng định cũng có không ít đồ tốt đúng không?

- Ta chạy trước…

- Không phải, chạy cái gì chứ?

Trần Thư vội vã muốn giữ lại, đáng tiếc đối phương thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

- Lão Tạ, các ngươi điều tra bộ….

Hắn cũng chưa nói xong, lão Tạ đã cưỡi một đầu đại bạch trư bay lên trời, quả quyết rời khỏi nơi này….

- Tiểu Tinh, lão Vương….

- Tội phạm ca, hai ta không có bối cảnh.

Hai người cũng không chạy trốn, thoải mái đứng tại chỗ, trong lúc nhất thời dĩ nhiên là đã có chút vui mừng.

- Không bối cảnh vừa lúc!

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Các ngươi tìm cơ hội tiến vào thập đại ngự thú đoàn dân gian, loại thế lực đẳng cấp này khẳng định cũng có đồ tốt gì đó giấu dưới đáy hòm.

- Cáo từ….

Hai người cưỡi Khế Ước Linh, cùng lúc biến mất trong mắt Trần Thư:

- ….

Trần Thư lắc đầu, cũng không để ý, lẩm bẩm:

- Chắc hẳn mười vạn triệu tài nguyên của ta đã chạm sâu tới linh hồn của bọn hắn….

…….

Sáng sớm hôm sau.

Trần Thư ngáp, đi tới bên ngoài núi lớn.

Lúc này, một trăm học viên đã sớm chờ đợi, vừa thấy Trần Thư xuất hiện, đều mang vẻ mặt nôn nóng.

- …….

Trần Thư lắc đầu, thật sự không đành lòng đánh vỡ huyễn tưởng đẹp đẽ của bọn họ…..

Liễu Phong thấy một màn vậy, mang theo nụ cười khó hiểu, đi tới phía trước nhất, nói:

- Chắc hẳn các vị chờ đợi đã lâu, khiêu chiến hạng thứ hai chính thức mở ra!

- Ai báo danh xuất chiến trước?

Vừa dứt lời, đám người lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi, cứ việc trong lòng nóng bỏng, nhưng đến giờ phút này ngược lại đã có một chút do dự.

Trong chốc lát, một tên Bạch Ngân tam tinh đứng dậy!

Hơn nữa còn là người quen biết cũ của Trần Thư!

Hắn nhướng lông mày, lẩm bẩm:

- Cơ Phong?

Chương 1976 - Khoảng cách không thể vượt qua

Chính là thiếu niên tự kỷ lúc trước kia, từng có giao tình với Trần Thư, lần trước còn tham gia di tích Tinh Không.

Nhưng cũng tiếc chính là, đối phương vẫn không thể đột phá, giống như là kẹt một bước ở thăng cấp Hoàng Kim, có thể thấy được khó khăn kia.

Trong thế hệ trẻ tuổi cũng chỉ chỉ có A Lương và Phương Tư đi tới Hoàng Kim cấp, về phần năm Ngự Thú Sư Hoàng Kim khác, tuổi tác cũng có chút lớn.

Tất nhiên, Trần Thư là ngoại lệ không thể tính trong đó….

- Trần Thư, ngươi trưởng thành quá nhanh…..

Cơ Phong thở dài, sâu trong đáy mắt đã có một điểm chênh lệch.

Thời gian không đến một năm, hắn ta vẫn là Bạch Ngân đỉnh phong, tiến triển không lớn, nhưng đối phương cũng đã có đột phá mới, cái này mẹ nó khác bật hack chỗ nào?

- Ngươi thật sự muốn khiêu chiến ta?

Trần Thư nhíu mày, vốn cho rằng người quen hiểu hắn, xác suất lớn chỉ sẽ xem trò vui.

- Đương nhiên, ta muốn xem thử khoảng cách chênh lệch.

Ánh mắt Cơ Phong khôi phục bình tĩnh, nói:

- Nếu như ta thật sự thất bại, vậy Cơ Phong ta hoàn toàn tán thành ngươi!

- ….

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, thiếu niên tự kỷ lúc trước đã biến thành thanh niên tự kỷ à….

- Đã như vậy, vậy thì bắt đầu.

Trần Thư mỉm cười, bước về phía trước một bước..

Những người còn lại nhộn nhịp tản ra, chừa lại một khoảng sân đủ lớn để hai người tiến hành chiến đấu..

Vẻ mặt Cơ Phong bình tĩnh, triệu hoán ra ba Khế Ước Linh của mình, khí thế cường đại, thậm chí mơ hồ là Bạch Ngân cấp siêu việt.

Hiển nhiên hắn ta chỉ cách đột phá một bước!

Cơ Phong nhắm hai mắt lại, mặt lộ ra vẻ kiên nghị, thản nhiên nói:

- Trận quyết đấu số mệnh này ta đã chờ quá lâu!

Vừa dứt lời, thần sắc Husky đang dùng chân bào hơi động, ba khối đại hỏi cầu nháy mắt phun ra.

Ầm ầm!

Tốc độ hỏa cầu quá nhanh, gần như là không cho người khác không gian né tránh..

Ba Khế Ước Linh của Cơ Phong đang muốn phóng kỹ năng, nháy mắt bị ba hỏa cầu đánh trúng, mất đi năng lực chiến đấu.

- …..

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, mỗi người đều yên lặng.

Đây chính là quyết đấu số mệnh à? Mẹ nó chỉ dùng không đến một giây?

Có người ngữ khí không xác định nói:

- Bắt đầu sao?

- Đã kết thúc.

- ….

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nóng bỏng trong mắt thoáng cái lạnh xuống.

Bọn hắn đương nhiên biết Cơ Phong tới từ gia tộc ngự thú, dù sao cũng là thiên tài kiệt xuất một thời đại.

Nhưng hiện tại xem ra, đối phương giống như chỉ là một người qua đường Giáp mà thôi….

Thật ra không phải thực lực Cơ Phong yếu, mà là Trần Thư quá mức biến thái.

Loại người quanh năm dây dưa cùng Vương cấp thậm chí sinh vật Truyền Kỳ này, đối phó với Ngự Thú Sư Bạch Ngân tương đương với dùng đạn hạt nhân cho nổ tổ kiến….

- ……

Cơ Phong nhìn ba Khế Ước Linh của mình, yên lặng không nói, giống như bị đả kích rất sâu.

Một lúc lâu sâu hắn ta mới hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nói:

- Loại sức chiến đấu này, Cơ Phong ta hôm nay thật sự tán thành ngươi!

- …..

Trần Thư vuốt đầu, dù da mặt của hắn dày cũng chợt cảm thấy có chút lúng túng.

Cơ Phong thu hồi Khế Uớc Linh, quay người rời khỏi sân bãi, về tới trong đám người.

Lúc này, Liễu Phong đi tới phía trước, lại lần nữa cất cao giọng nói:

- Người xuất chiến tiếp theo là ai?

Trong lúc nhất thời, đám người yên lặng, không học viên nào đứng ra.

Hiện tại bọn hắn chỉ cảm thấy Trần Thư sâu không lường được, căn bản là không thấy rõ được thực lực của hắn.

- Nếu là không có người xuất chiến, vậy coi như kết thúc.

Liễu Phong mỉm cười, dùng giọng nói mê hoặc:

- Đây chính là hai ngàn triệu tài nguyên!

Nghe xong lời này, thân thể tất cả mọi người chấn động, lại lần nữa đã có ý động.

Dù sao không có thương vong, tương đương với mua bán không vốn, lỡ như thành công thì sao?

Lúc này lại là một tên Ngự Thú Sư Bạch Ngân đứng dậy, hơn nữa cũng là người quen của Trần Thư!

Chính là Thạch Tử Minh tới từ ngự thú đoàn Thiên Long!

Thạch Tử Minh và Trần Thư trên hội đấu giá Thiên Khải ở kinh đô có một chút va chạm, có điều phụ thân đối phương tự mình đến nhận lỗi, hai bên ngược lại cũng không có ân oán gì.

Bây giờ trong mắt Thạch Tử Minh đã không còn kiệt ngạo, mà là tràn ngập trầm ổn, hiển nhiên những năm này thay đổi rất nhiều.

- Trần Thư, ta cũng muốn nhìn một chút chênh lệch với ngươi.

Ánh mắt của hắn ta yên lặng, triệu hoán ra khế ước linh của mình.

Kỳ thực hắn ta vẫn luôn quan tâm động thái của đối phương, có thể nói là từng bước một nhìn xem Trần Thư đi lên….

Vừa dứt lời, lại là ba khỏa hỏa cầu xuất hiện.

Ầm ầm!

Kết quả không bất ngờ, khế ước linh của Thạch Tử Minh cũng bị đào thải, mất đi sức chiến đấu ngay tại chỗ.

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Người tiếp theo!

- Ta tới!

Lại có người đứng dậy, cũng là Ngự Thú Sư Bạch Ngân.

- Ngao ngao ~~

Husky ngáp một cái, lại là ba khỏa hỏa cầu phun ra, ngay tại chỗ đào thải đối phương.

- Ta tới!

- Kế tiếp đến ta!

- Vậy ta là người kế tiếp, ta cũng muốn biết một chút thực lực của tội phạm!

- ….

Thời gian dần qua, càng ngày càng nhiều học viên ra sân khiêu chiến, nhưng kết quả không một chút biến hóa, thậm chí ngay cả quá trình cũng là giống như đúc.

Vốn là hiện trường khí thế ngất trời dần yên tĩnh trở lại.

Chương 1977 - Đánh vào thân hắn nhưng tâm ta đau

Chỉ thời gian mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, Trần Thư đã đào thải mấy chục người.

Từ đầu đến cuối, đều chỉ có Husky ra tay, ba cái khế ước linh còn lại căn bản cũng không phóng thích bất luận kỹ năng nào.

Càng kỳ quái hơn chính là, Husky đều là nhả hỏa cầu, ngay cả cái kỹ năng thứ hai cũng không dùng qua.

Thực lực của hai bên chênh lệch quá xa, căn bản cũng không phải một cái cấp độ.

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt các học viên phức tạp, trong lòng tràn ngập cảm giác thất bại

Thanh niên phía trước mặt mang nụ cười ôn hòa, nhưng là một toà núi lớn nằm ngang thiên địa, không thể leo lên!

Bọn hắn có thể làm, hình như chỉ còn lại ngửa mặt trông….

- Có phải có chút ác hay không…

Liễu Phong nhìn vẻ mặmt các học viên, trong lúc nhất thời cảm thấy tự mình làm dường như có chút quá mức.

Vốn muốn sửa lại tâm lý tự phụ của các học viên..

Kết quả hiện tại ngược lại tốt, đạo tâm cả đám đều sụp đổ….

- Sớm biết vậy ta tự mình lên….

Liễu Phong sờ lên cằm, suy tính có nên để phía chính phủ an bài một đại sư tâm lý hay không, điều chỉnh tâm thái của các học viên….

Đúng vào lúc này, một đạo âm thanh kiên quyết vang lên.

- Tiếp một trận, ta tới!

Trong lúc nhất thời, mọi người nhộn nhịp nhìn tới, trong ánh mắt hủ bại đã có một chút chờ mong.

Chính là Ngự Thú Sư Hoàng Kim, Long Vũ!

Chỉ thấy người Long Vũ mặc áo chẽn màu đen cất bước lên trước, trong ánh mắt có tự tin, đồng thời triệu hoán ra bốn khế ước linh của hắn ta!

- Hống!

Đứng đầu là một con Long Ngạc màu đen nằm rạp trên mặt đất, lân giáp trên mình hiện ra quang mang kim loại thâm thúy, khí thế trên người nhảy lên tới đỉnh phong!

- Ta Thiên Giáp Ngạc Long, kỹ năng thiên phú có thể miễn giảm nguyên tố hệ thương tổn trên diện rộng!

- Một trận chiến này, ta chắc chắn!

Ánh mắt Long Vũ bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Husky, không có một chút sợ hãi.

Hắn ta biết bản thân không có khả năng đánh bại Trần Thư, nhưng dưới thuộc tính kiềm chế, kéo dài hai phút đồng hồ chắc là có thể làm được.

- Bắt đầu đi.

Trần Thư vẫn không hề bị lay động, đồng thời hạ mệnh lệnh cho Husky.

- Ngao!

Vẫn là hỏa cầu phun ra, tốc độ vô cùng nhanh, nháy mắt phủ xuống đến trước mặt của đối phương!

Thiên Giáp Ngạc Long trước tiên phóng ra một bước, cái đuôi to mạnh mẽ hất lên, xuất hiện tiếng nổ đùng đoàng.

Nó dĩ nhiên là muốn lấy sức một mình chặn lại hỏa cầu phía trước mắt!

Rầm rầm rầm!

Cái đuôi lớn của Ngạc Long và hỏa cầu nháy mắt tiếp xúc, bạo phát ra tiếng nổ vang.

Trong chốc lát, chỉ thấy lân giáp trên thân thể Ngạc Long tràn ngập tĩnh mịch ám quang, đối với năng lực giảm miễn nguyên tố kỹ năng tăng vọt!

- Nguyên tố kỹ năng ở trước mặt của nó….

Long Vũ mặt mỉm cười, nhưng mà một giây sau thanh âm của hắn ta im bặt, trong mắt tràn ngập kinh hãi..

Ầm!

Chỉ thấy lân giáp Thiên Giáp Ngạc Long vậy mà nháy mắt vỡ nát, máu tươi chảy ngang, cuộn tròn làm một đoàn ngay tại chỗ, lạnh run.

- Tại sao lại như vậy?

Con ngươi Long Vũ co vào, không thể tin được nhìn một màn này.

Một giây sau, chỉ thấy Husky phun ra mấy đạo băng cầu, trực tiếp khiến bốn cái khế ước linh của hắn ta mất đi sức chiến đấu.

- Như vậy là thua….

Mọi người ở đây tự lẩm bẩm, đầu óc có một chút mông lung.

Hai người đều là Hoàng Kim cấp, cứ việc ở giữa kém hai tiểu đẳng cấp, nhưng khoảng cách không khỏi cũng quá lớn.

- Kế tiếp.

Trần Thư lắc đầu, cũng không có một chút bất ngờ.

Ngạc Long của đối phương đúng thật là rất kiếm chế nguyên tố kỹ năng, nhưng hai bên căn bản cũng không phải là một đẳng cấp, cái gọi là hiệu quả kiềm chế càng giống như là một chuyện cười.

- …..

Long Vũ hít một hơi thật sâu, mặt mang thất bại không tự nguyện về lại trong đám người.

- Long ca, nghĩ thoáng một chút!

Một tên nam sinh bên cạnh Long Vũ an ủi:

- Chí ít ngươi bức ra kỹ năng thứ hai của Husky…

- ….

Long Vũ nháy mắt yên lặng, đây quả thật là đang an ủi hắn ta sao….

Mục tiêu của mình vốn là kiên trì hai phút đồng hồ, hoàn thành khiêu chiến, thậm chí còn huyễn tưởng qua phản kích Trần Thư một hai chiêu, chấn kinh bốn phía!

Kết quả… Bức kỹ năng thứ hai của đối phương ra là thành công rồi sao…..

Sau khi Long Vũ thua, các học viên lại lần nữa trở nên yên tĩnh, thật lâu không có người đứng ra

Ngay cả Long Vũ alf Hoàng Kim cấp cũng chỉ giữ vững được hai giây.

Bọn hắn đi lên ý nghĩa dường như không lớn…..

Có người đưa ánh mắt nhìn về phía Phương Tư và A Lương, hai người có thể nói là tối cường năm nay, cũng là học viên có hi vọng thông qua khiêu chiến nhất.

Nhưng mà, đối với ánh mắt của mọi người, hai người trực tiếp coi thường, trong lòng yên lặng chửi bậy.

Nói đùa cái gì đấy?

Đây không phải đi lên để mất mặt sao….

Nửa ngày, bốn phía vẫn hoàn toàn yên tĩnh, không có học viên lên trước khiêu chiến.

Xổ số chí ít còn có một chút cơ hội bên trong, nhưng khiêu chiến trước mắt này đã không có khả năng thành công.

- Vậy cái trận khiêu chiến này kết thúc.

Liễu Phong ngược lại không có vẻ ngoài ý muốn.

Hắn ta nhìn mọi người mang vẻ mặt thất bại, an ủi nói:

- Các vị học viên, kỳ thực các ngươi cũng không cần quá để ý, Trần Thư con hàng này không thể đối đãi như người bình thường.

- ….

Chương 1978 - Đánh vào thân hắn nhưng tâm ta đau (2)

Trần Thư quay đầu nhìn lại, nói cái này hại ta đúng không?

Ngay lúc này, một tên học viên giơ tay lên, ra hiệu có lời muốn nói.

- Vị học viên này, mời nói.

- Lão sư, chúng ta muốn hỏi một chút.

Học viên mặt mang vẻ không hiểu, nói:

- Trần lão sư nếu như cùng Ngự Thú Sư Vương cấp đối chiến, mấy giờ sẽ xong?

Lời này vừa nói ra, những người còn lại đều mang vẻ mặt tò mò, ánh mắt nhìn về phía giáo quan còn lại.

Hiển nhiên, muốn đạt được đáp án của vấn đề này, trực tiếp để Trần Thư và giáo quan còn lại đối chiến một trận là được.

Bọn hắn cũng muốn nhìn một chút, Trần Thư trước mắt có phải là vô địch thật hay không….

Trong lúc nhất thời, chín tên giáo quan vẻ mặt trì trệ, tiếp đó đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đã có một chút do dự.

Trên thực tế, theo biểu hiện vừa rồi của Trần Thư, bọn hắn cũng không nhìn thấu thực lực của đối phương.

- Các học viên muốn nhìn, vậy chúng ta thử một lần?

Trần Thư nở nụ cười, trong lúc nhất thời đã có điểm ý động.

Hắn quét mắt nhìn chín tên giáo quan một chút, đồng thời gọi hết khế ước linh của mình ra…

Trần Thư liếm môi một cái, rất có chiến ý nói:

- Các ngươi, ai lên?

- Chúng ta….

Liễu Phong đang muốn mở miệng, chỉ nghe bên cạnh truyền đến tiếng bước chân chỉnh tề.

Ánh sáng bên cạnh hắn ta sáng bừng lên, nháy mặt xạm mặt lại.

Chỉ thấy tám người khác cùng nhau lui về sau một bước, để Liễu Phong một thoáng trổ hết tài năng, lộ ra khác biệt.

Ý tứ của bọn hắn đã rất rõ ràng…

Trần Thư là học sinh của hắn ta, trận chiến này tất nhiên chỉ có thể để Liễu Phong lên.

Nhìn ánh mắt mong chờ của những người còn lại, Liễu Phong trong lúc nhất thời có chút tiến thối lưỡng nan…..

Trần Thư chớp chớp lông mày, lẩm bẩm:

- Liễu lão sư, vậy chúng ta bắt đầu?

Vừa dứt lời, hai con ngươi Tiểu Hoàng hơi động, thân thể đột nhiên bành trướng, nháy mắt lớn gần chín trăm mét, tựa như một ngọn núi lớn!

- Òm ọp! Òm ọp!

Hai mắt Tiểu Hoàng ngốc manh, nhìn xuống Liễu Phong ở phía dưới, chờ đợi khế ước linh của hắn ta xuất hiện.

- Thật sự là quá lớn…

Ánh mắt các học viên sợ hãi thán phục, ngẩng đầu nhìn quái vật khổng lồ trước mắt, chỉ cảm thấy khế ước linh của mình quả thực tựa như là một chuyện cười…

Có người mở miệng nói:

- Ai nói chỉ có con Husky kia có sức chiến đấu?

- Cái này mẹ nó không phải hố người à…

Ánh mắt mọi người kinh hãi, đồng thời trong lòng vui mừng:

May mắn Trần Thư không để cho đại viên cầu trước mắt tham chiến, bằng không khiêu chiến hôm nay, không có chút thương vong không có khả năng kết thúc….

- Liễu lão sư, tới phiên ngươi.

Trần Thư nhìn về phía Liễu Phong, một bộ dáng kích động.

Lời này vừa nói ra, học viên còn lại đều nhìn về phía Liễu Phong, trong lòng vô cùng chờ mong một trận chiến này!

Thật sự sẽ có người lấy đẳng cấp Hoàng Kim hành hung Vương cấp ư…..

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là Trần Thư không cắn Jinkela…..

Từ công dụng của dược tề Thần Kỳ, mọi người cũng hiểu rõ nguyên nhân Trần Thư ngày trước hành hung Vương cấp.

Nhưng hôm nay chỉ là một tỷ thí, đương nhiên không có khả năng cắn thuốc, chỉ có thể dựa vào thực lực bản thân mà chiến.

Nhìn ánh mắt mong chờ của mọi người, Liễu Phong nhếch miệng, nói:

- Hắn là học sinh đích thân Liễu Phong ta bồi dưỡng, đánh vào thân hắn nhưng tâm ta đau!

- …..

- Các vị chuẩn bị một chút, bắt đầu tập huấn!

- …..

Nghe xong lời này, mọi người chợt cảm thấy mất hứng, trong lúc nhất thời nhịn không được phàn nàn lên tiếng.

Vốn định nhìn một chút thực lực chân chính của Trần Thư, kết quả hiện tại xem ra, tựa như là ngâm nước nóng…..

Hiệu trưởng Liễu Phong vậy mà sợ?

Trong lòng mọi người trong lúc mơ hồ đã có một đáp án, nếu không phải không có phần thắng, e rằng Liễu Phong cũng sẽ không cự tuyệt.

- Trước tiên nói một chút, ta không phải sợ.

Liễu Phong thấy ánh mắt mọi người quái dị, ho khan một tiếng, nói:

- Ta thật sự là luyến tiếc, không đành lòng.

- ….

Khóe mắt Trần Thư đứng bên cạnh co rút.

Trước đây thời điểm hỏa táng ta, không nhìn ra một chút lão ngài không đành lòng…

- Được rồi, bỏ qua chuyện này đi.

Liễu Phong có chút lúng túng, nói sang chuyện khác:

- Giai đoạn thứ nhất tập huấn doanh trại là lý luận khóa trình, chủ yếu từ giáo quan chúng ta thay phiên lên lớp.

- Mỗi ngày đều sẽ có kiểm tra nho, học viên đứng hàng đầu đều có ban thưởng, hai mươi ngày sau đó tiến hành khảo thí cuối cùng, sẽ có tài nguyên trăm tỷ trở lên cấp cho!

Nghe xong lời này, thân thể mọi người chấn động.

Chỉ cần có thể nhận được tài nguyên, làm cái gì cũng được…

Huống chi chỉ là nghe bài mà thôi, đối với những học bá này mà nói là chuyện đơn giản nhất.

- Hôm nay ta chính là thầy giảng chính.

Liễu Phong đi tới trước đám người, nói:

- Chủ yếu sẽ tổng kết kinh nghiệm chiến đấu, ngự thú tu luyện, bồi dưỡng khế ước linh của bản thân mà dạy…

Các học viên ngồi nghiêm chỉnh, bắt đầu nghiêm túc học tập.

Ngự Thú Sư Vương cấp đích thân giảng bài, loại tình huống này cũng không thấy nhiều, không chừng một câu có thể khai sáng bọn họ ở Bạch Ngân cấp.

Trần Thư nhìn mọi người, duỗi cái lưng mệt mỏi, tiếp đó thuấn di một cái, đi tới vị trí đỉnh núi.

- Trong sa mạc lại có một ngọn núi như vậy….

Chương 1979 - Thần kỹ tăng hai cấp

Hắn tựa trên một ngọn núi đá, nhìn thấu trời cát vàng trước mắt, một bộ dáng khoan thai tự đắc.

- Cũng không biết hương vị quân vương [Thiên Hỏa Sa Mạc] thế nào?

Trần Thư liếm môi một cái, trong lúc nhất thời lại có chút thèm ăn.

- Nếu không làm một con?

Xưng hào [Quân Vương Đồ Phu] của hắn cách mỗi mười lăm ngày là có thể truy tung một sinh vật quân vương gần nhất.

Có điều suy nghĩ đến khả năng sẽ ảnh hưởng doanh trại tập huấn, hắn vẫn cưỡng ép nhịn được.

Hắn lẩm bẩm:

- Thời điểm rời khỏi làm một chút, có điều không cắn thuốc có thể đánh thắng không….

Hoàng Kim Quân Vương và Vương cấp Ngự Thú Sư tương đương, thậm chí còn mạnh hơn một chút, hơn nữa còn có vô số tiểu đệ.

Nếu đánh nhau, hắn thật sự không đoán trước được kết quả.

Ngay tại lúc này, một đạo thanh âm lạnh nhạt vang lên:

- Hiện tại là thời kì đặc thù, đừng làm loạn, tất cả lấy doanh trại tập huấn làm chủ.

- Hả?

Trần Thư khẽ giật mình, chỉ thấy phía trước trên mặt đất xuất hiện một bóng đen, tiếp đó chậm chậm hóa thành một sinh vật hình người.

- Ám Vương? Ngươi không phải là hạ đánh dấu trên người ta chứ…

Hắn mặt mang dị sắc, nghĩ đến đối phương dù sao vẫn có thể khóa chặt vị trí của hắn, trong lúc nhất thời đã có chút suy đoán.

- Không.

Ám Vương lắc đầu, lời ít mà ý nhiều nói:

- Đây là tiền công ngươi muốn!

Dứt lời, tay phải của nó hơi động, chỉ thấy từng vật liệu hạch tâm xuất hiện, rơi xuống đất.

- Tổng cộng mười cái nguyên tố kỹ năng công kích, trong đó hai cái vật liệu có đặc thù huyết mạch Hoàng Kim Quân Vương!

- Chỉ mười cái?

Hai mắt Trần Thư đã có chút thất vọng, nhưng cũng không có vẻ ngoài ý muốn.

Dù sao cái đồ chơi này vốn vô cùng thưa thớt, hơn nữa hắn còn chỉ định muốn nguyên tố hệ công kích, cho dù là lão gia tử cũng không kiếm ra.

- Về phần giá chênh lệch, chủ nhân để ta giao cái này cho ngươi!

Nói xong, Ám Vương liền đưa lên hai hòn đá màu tím ấm áp, trên đó hình như tràn ngập lực lượng thần bí.

Chính là bảo vật có thể thăng cấp thần kỹ!

- Hai cái?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, trong mắt đã có một chút không thể tin.

- Năm kỹ năng quân vương có thể không so được với hai cái này, lão gia tử có phải còn có yêu cầu khác hay không?

Hắn ngược lại tương đối lý trí, kỹ năng Hoàng Kim Quân Vương đối với người khác mà nói, khả năng vô cùng trân quý.

Nhưng hắn thấy căn bản là không so được với loại đẳng cấp chí bảo này!

Ánh mắt Ám Vương yên lặng, nói:

- Lão gia tử muốn mua dược tề Bạo Tẩu trong tay ngươi.

- Hả? Lão gia tử làm sao biết?

- Chủ yếu sản xuất Cuồng Loạn Tinh Diệp [Hỗn Loạn hạp cốc] là nằm ở Tự Do Liên Minh, mà ngươi trước đây không lâu mới từ liên minh đại lục trở về, căn cứ vào tính cách của ngươi, sẽ không tay không mà về?

- ….

Trần Thư kinh ngạc im lặng, ngược lại để lão gia tử nhìn rõ.

Thật sự là hắn từ trong tay Cứu Thế Giáo Hội lấy được hơn một trăm mảnh Cuồng Loạn Tinh Diệp, lại thêm thu nhập rải rác khác, hiện tại trên mình còn có mấy chục bình dược tề Bạo Tẩu.

- Ta ngẫm lại….

Trần Thư suy tư một chút, nói:

- Bốn mươi bình dược tề Bạo Tẩu, đổi hai viên đá này.

- Có thể.

Ám Vương gật đầu một cái, đối phương ra giá ngược lại nằm trong dự đoán của hắn.

Lúc sau, Ám Vương thu hồi dược tề Bạo Tẩu, qua trong giây lát liền biến mất không thấy gì nữa…..

- Không thua thiệt không thua thiệt….

Trần Thư hắc hắc cười không ngừng, hiện tại có thể đồ vật để hắn có thể tăng cấp không nhiều lắm..

- Có thể để cho thần kỹ thăng hai cấp…

Hắn bóp hòn đá màu tím trong tay, trong mắt có vẻ suy tư.

- [Phân Thân], [Cự Đại Hóa], [Không Gian Bí Lực], [Tử Vong Khôi Phục], [Bức Độc Ấn Ký],…

Trần Thư bây giờ có năm cái thần kỹ, cho dù loại hình khác biệt, nhưng không thể nghi ngờ hiệu quả đều tương đối nghịch thiên.

Hắn đầu tiên là loại bỏ [Không Gian Bí Lực], cái đồ chơi này không có đẳng cấp, đút cho thỏ chỉ có thể gia tăng thuộc tính không gian.

- [Phân Thân] mới đã có biến chất, tăng lên cấp hai cũng không thể phân ra phân thân thứ tư, không được….

Trần Thư nhắm hai mắt lại, yên tĩnh suy tư.

Cuối cùng, hắn nhìn phía Husky lĩnh ngộ thần kỹ năng mới [Bức Độc Ấn Ký]!

- Cái đồ chơi này, nếu tăng lên, tác dụng không nhỏ….

Hắn liếm môi một cái, không tiếp tục do dự, đút hai hòn đá màu tím cho Husky.

- Ngao ngao ~~~

Husky mặt mang tử quang, ánh mắt cũng nhìn phía Trần Thư, tựa hồ là đang hỏi thăm.

- Để ta lựa chọn thăng cấp sao…..

Trần Thư yên lặng thở dài, hạ mệnh lệnh cho Husky, chí bảo năng lượng tuôn hướng [Bức Độc Ấn Ký].

Hắn để Husky dùng, kỳ thực còn có một tâm tư nhỏ.

Vạn nhất có thể một lần thăng cấp hai cái thần kỹ thì sao….

Hiển nhiên hành vi BUG của hắn đã thất bại.

Trong chốc lát.

Trần Thư đưa ánh mắt nhìn về phía bảng Husky, kỹ năng mới quả nhiên xuất hiện biến hóa:

[Bức Độc Ấn Ký Lv3: Kỹ năng bị động, đối với trúng mục tiêu bất luận kỹ năng nào, đều làm hắn tăng thêm một tầng bức độc ấn ký, lúc đạt tới thời gian tầng mười tám, bức độc tự

động bạo phát, tạo thành coi thường tất cả thương tổn. Thương tổn và thuộc tính độc có quan hệ.]

- Tầng số thiếu à?

Chương 1980 - Ta là tội phạm nghiêm chỉnh, OK?

Trần Thư sờ lên cằm, đây cũng là gián tiếp rút ngắn thời gian hồi chiêu thần kỹ, chung quy là tăng lên không nhỏ, chỉ là không có biến chất mà thôi.

- Mỗi một cấp liền giảm xuống tầng mười ấn ký yêu cầu? Nếu như lên tới cấp mười thì sao? Mỗi lần phóng thích một cái kỹ năng thì có thể bạo phát một lần bức độc?

Hắn nhắm hai mắt lại, trực tiếp là mở thời gian huyễn tưởng ra…

- Tiểu Trần, ngươi đừng cười có được không?

Tiểu tinh linh chui ra ngoài, vừa nghe thấy tiếng cười của tên này đã khiến người ta rùng mình.

- ……

Trần Thư bình tỉnh trở lại, búng búng gáy của nó, sau đó nhìn về phía mười tài liệu Quân Vương trên mặt đất.

- Husky, mau nuốt hết đi.

Hắn xin lão gia tử những kỳ năng Quân Vương này, mục đích là để tăng cường thực lực cho Husky, có thể thêm "Bức Độc Ấn Ký",

Cho dù là kỹ năng cấp một, nhưng bởi vì đây là Hoàng Kim Quân Vương Kỹ, thương tổn cũng sẽ không thấp, không đến mức gây trở ngại.

- Gào gào ~~

Husky liếm liếm môi rồi lại ăn tiếp, một mạch ăn hết Quân Vương tài liệu.

Mỗi một tài liệu đều khoảng mấy trăm triệu, nhưng có tiền cũng chưa chắc có thể mua được, chúng có thể xem như là hàng xa xỉ.

- Haiz……

Tiểu tinh linh hâm mộ nhìn, trong lòng thầm nghĩ:

“Có phải chỉ số thông minh càng thấp thì càng được tiểu Trần xem trọng không?

Cho dù là Quân Vương kỹ ở trước mắt, hay là chí bảo thăng cấp thần kỹ, đều là những món hàng vô giá, cuối cùng Husky đều nuốt hết, đương nhiên sẽ khiến tiểu tinh linh có suy nghĩ như vậy.

- Đáng tiếc, bản Đại Vương thông minh tuyệt thế…… Khuyết điểm này không thay đổi được……

- Gào gào!

Lúc này, Husky đã nuốt xong hết, trên người lại có thêm mười Quân Vương kỹ, hơn nữ còn nguyên tố hệ công kích, thực lực đương nhiên là tăng vọt không ít.

- Thật muốn tìm một Vương Cấp đánh một trận……

Trần Thư sờ sờ cằm, trong mắt tràn ngập vẻ phấn khởi.

Husky bây giờ nếu đã toàn lực khai hỏa, sinh vật Vương Cấp có thể chịu nổi sao?

Đang lúc này, Liễu Phong ở xa xa mới xuất hiện, vừa nghe được tiếng của Trần Thu, chân không kiềm được mà khựng lại……

Hắn chuẩn bị rời đi theo bản năng, cuối cùng vẫn bị Trần Thư gọi lại.

- Thầy!

- ……

Mắt Liễu Phong giật giật, sau đó cố gắng giả bộ lạnh nhạt nói:

- Ngày mai ngươi chuẩn bị một chút, đến giảng đường làm chủ giảng.

- Ta? Được.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Ngài giảng xong rồi ạ?

- Buổi trưa nghỉ ngơi, chiều lại giảng tiếp.

Liễu Phong nói:

- Ta đến gọi ngươi đi ăn cơm.

- Chuyện này không vội.

Trần Thư thay đổi trạng thái như bình thường, đương nhiên cũng không tha thiết với việc ăn cơm.

Trong nháy mắt, trong lòng Liễu Phong có dự cảm không tốt.

Trần Thư phấn khởi nói:

- À thì, thầy ơi, không thì hôm nay chúng ta lén tỉ thí chút nha?

- ……

Tim Liễu Phong chợt đập mạnh một cái, ánh mắt nhìn về phía Husky ở bên cạnh Trần Thư,

Cảm giác uy hiếp mà tên này mang đến càng mạnh thêm rồi!

Hắn ta nghiêm túc nói:

- Bây giờ tất cả việc tập huấn trong quân doanh mới quan trọng, đây cũng chính là lời mà chính miệng lão gia tử nói.

- ……

Trần Thư thở dài, trong mắt có chút bất đắc dĩ.

- Lần sau! Nhất định là lần sau!

Liễu Phong vỗ vỗ vai hắn, nhếch miệng nói:

- Luôn có cơ hội mà, nhưng hai ta chỉ có thể lén quyết đấu, hơn nữa kết quả không thể được truyền ra ngoài!

- …..

Khóe miệng Trần Thư giật giật, thế này là đã thành thật thừa nhận bản thân đánh không lại rồi à……

- Thật ra ta cũng từng nghĩ, tiểu tử ngươi sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua ta, nhưng không ngờ lại nhanh đến như vậy……

Liễu Phong nhìn về phía chân trời, trong lòng lặng lẽ thở dài.

Hắn ta tốn hết nửa đời mới đạt được thành tựu, lại bị một người mới hai ba năm thôi đã bắt kịp, thật không khỏi cảm khái cuộc đời này.

Hắn ta lại cười nói:

- Nhưng tiểu tử ngươi trở nên mạnh như vậy là chuyện tốt, ít nhất có cơ hội giúp ta báo thù.

- Báo thù?

Trần Thư nao nao, thần sắc thay đổi, nói:

- Thầy Liễu, cái này tặng ngươi.

Dứt lời, hắn ném ra một cái camera trang bị.

- Hả?

Liễu Phong sửng sốt, trong mắt có chút khó hiểu.

- Bản thân ta tự quay lại đó, sau khi ngươi xem xong, tuyệt đối sẽ vô cùng hưng phấn, có khi còn không ngủ được nữa cơ!

- Hưng phấn? Ngủ không được?

Liễu Phong khẽ nhếch miệng, thần sắc cổ quái cực điểm, quát:

- Trần Bì, Ngươi thật sa đọa!

- ???

Trần Thư ngây ra một lúc, lại nói tiếp:

- Lão Liễu, khả năng tưởng tượng của ngươi không cần phong phú như vậy đâu! Ta là tội phạm nghiêm chỉnh, OK?

- ……

Liễu Phong cẩn thận suy nghĩ mới nhận ra mình có thể đã hiểu lầm.

Hắn ta bấm mở truyền hình, lập tức xuất hiện hình ảnh người mà hắn ta quen biết:

Tộc trưởng Buck của gia tộc Khắc Nạp Nhĩ!

- Hả?!

Hắn ta ngẩn ra, nhìn bộ dạng chật vật và sợ hãi của Buck, dường như nhận ra là chuyện gì, hắn ta lại lần nữa hết sức chuyên chú quan sát.

Một lúc lâu sau,

Liễu Phong xem xong video, nhìn thấy tận mắt bộ dạng kẻ thù của mình chết thảm……

Thi thể của Buck bị vứt bỏ ở nơi hoang dã có rất nhiều mãnh thú, kết cục thế nào thì ai cũng biết……

- Trần Thư……

Vẻ mặt Liễu Phong trở nên phức tạp, nghiêm túc nói:

- Cảm ơn ngươi.

- Không cần phải làm vậy đâu, sấu hổ lắm……

Chương 1981 - Chính phủ bỏ hết cả tiền của

- Hai chữ đó đọc là “Xấu Hổ”……

- Cũng xêm xêm mà.

- ……

Trần Thư nhìn về phía chân trời, gương mặt bình tĩnh nói:

- Chuyện Nam Giang Tội Phạm ta đã hứa, đương nhiên phải làm được rồi!

- Nếu không một một chút uy tín, ta dựa vào đâu để sống yên trong giới tội phạm chứ?

- ……

Liễu Phong im lặng không nói gì, cất camera thật kỹ.

Tuy vẻ mặt hắn ta bình thản, nhưng trong lòng đúng là vô cùng thoải mái, gông xiềng trói buộc hắn ta nhiều năm qua giờ đã không còn nữa rồi.

- Vậy gia tộc Khắc Nạp Nhĩ……

- Đã không còn nữa.

- Chuyện ngươi làm, ta có thể yên tâm rồi.

Liễu Phong gật đầu, nhìn về phía chân trời, dường như có thể nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng hiền lành, lẩm bẩm:

- Thầy ơi, mối thù của ngài đã được báo rồi……

Trần Thư không nói gì, yên lặng đứng chờ ở một bên.

Một lúc lâu sau, Liễu Phong mới sắp xếp lại mớ suy nghĩ hỗn loạn của mình, nói:

- Sau khi tập huấn chấm dứt, chúng ta xem lúc nào được thì tỉ thí đi.

- Hả?

- Được, xuống núi đi.

Hai người thuấn di một cái đã rời khỏi đỉnh núi, tiến vào trong thung lũng.

Lúc này, các học viên đều đang đốt lò nấu nướng, đồ ăn đương nhiên là hung thú ở gần đây, Bạch Ngân và Hoàng Kim đều có, có thể nói là thịt rừng tương đối tươi mới.

Mùi thịt nồng đậm tràn ngập, làm người ta đói bụng không thôi,

- Sao ta cứ cảm thấy mình giống như đang đi chơi xuân vậy……

Trần Thư nhíu mày, cất bước đi về hướng mọi người đang tu tập.

Nhóm đệ tử đang hưng phấn thảo luận, nhưng ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía Trần Thư,

Hiện giờ, người này ở trong lòng bọn họ, là một đại danh vô địch rồi.

Lão Tạ đang dùng đao mổ heo để xử lý thịt, cũng mở miệng nói:

- Trần Vì, vừa tới giờ cơm là ngươi tới liền hả? Kịp lúc quá ha?

- Đây là thái độ lúc ngươi nói chuyện với thầy hả?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Làm cơm cho đàng hoàng vào!

- ……

Khóe miệng Tạ Tố Nam giật giật, thật sự xem bản thân là thầy à……

Nhưng vừa nghĩ đến việc Trần Thư hoàn toàn nắm trong tay quyền phân phối tài nguyên, nháy mắt hắn liền tươi cười vui vẻ, nịnh nọt nói:

- Thầy Trần buổi trưa muốn ăn cái gì?

- Tùy tiền lấy một chút thịt Quân Vương là được rồi, thầy Trần của ngươi không kén ăn.

- ?

Lão Tạ cố kìm chế nét mặt, nói:

- Ta là một nhân viên trinh sát thì làm gì có thịt Quân Vương chứ? Rõ ràng là ngươi muốn nấu ta.

- ……

Trần Thư lắc lắc đầu, đồng thời ném ra một khối thịt, nói:

- Buổi trưa các ngươi ăn thế này á hả? Nấu cái này đi.

Mọi người ngửi được mùi hương thơm ngát từ thịt thì thần sắc chấn động, ngửi một chút thì biết đây là thịt Quân Vương.

Thời gian giữa trưa,

Đám người Trần Thư ở trước ánh mắt ngưỡng mộ của đám học viên hưởng thụ mỹ thực của miếng thịt Quân Vương nướng này.

……

Chương trình tập huấn buổi chiều không có gì thay đổi, lão Liễu vẫn giảng về các loại lý luận như cũ,

Mà sau khi kết thúc buổi học chiều sẽ tiến hành kiểm tra, đồng thời sẽ dựa vào biểu hiện ưu dị của học sinh mà tặng thưởng.

Trong lúc nhất thời, tinh thần mọi người trở nên phấn khởi, đây là cuộc sống mỗi ngày đều được nhìn thấy tài nguyên, có thể nói là ước mơ tha thiết của vô số Ngự Thú Sư.

- Buổi tối hoạt động tự do.

Liễu Phong nói:

- Ngoài ra, bên trong cự sơn đều sẽ mở trang bị tụ linh, linh khí thiên địa ở gần đây sẽ tăng lên gấp mười lần, ta hy vọng các vị sẽ quý trọng thật tốt.

Toàn thể mọi người chấn động, trong mắt không nén được vẻ hưng phấn,

Đây có khác gì là phúc lợi được che giấu đâu!

Dù nói là hoạt động tự do, nhưng thật ra ý của Liễu Phong tương đối rõ ràng, hy vọng mọi người có thể nhanh chóng nắm bắt thời gian để tu luyện.

Quả nhiên, chạng vạng sáu giờ, cả cự sơm nổ vang một tiếng, linh khí thiên địa ở bên trong bắt đầu tăng vọt!

Trong nháy mắt, mây mù ở bên trong bắt đầu nhẹ nhàng lượn lờ, một khi hít vào sẽ khiến tinh thần người ta thanh thản, ngự thú lực trong cơ thể tháy mắt trở nên được đẩy mạnh.

Hiển nhiên, linh khí đã nồng đậm đến mức này.

- Phía chính phủ thật sự nỡ sao……

Bản thân Trần Thư đang ở trong sơn động, ánh mắt lộ một chút kinh ngạc.

phí dụng trang bị của tụ linh trang bị cũng không quá cao, nhưng cũng phải khiêng từ Lam Tinh đến, hao phí lớn nhất là cần phải có Ngự Thú Châu xem như nguyên liệu!

Vì làm tập huấn cho những thiên tài bọn họ được mạnh lên, phía chính phủ cũng bỏ tiền ra không ít, ngày nào cũng sẽ đốt một viên Quân Vương Trân châu và một lượng lớn Ngự Thú Chân Châu cao cấp.

Trong lúc nhất thời, bên trong cự trong im lặng đến cực điểm,

Mỗi người đều đang liều mạng tu luyện, cơ hội ở trước mắt thật sự không dễ có, thậm chí ngay cả giáo quan cũng không ngoại lệ.

Tất nhiên, ngoại trừ…… Trần Thư.

- Tiểu Trần, sao ngươi không tu luyện? Hoàn cảnh thế này còn tốt hơn nhiều so với quê hương của bản đại vương luôn đó.

Tiểu tinh linh hít sâu, cả người trở nên vô cùng thoải mái.

- Ặc……

Trần Thư vô cùng thoải mái xem tạp chí, không chút đẻ ý nói:

- Thiên phú của ta quá mạnh mẽ, ta sợ bản thân vừa tu luyện, toàn bộ linh khí thiên địa đều bị hút hết, cơ hội thế này, vẫn nên để cho những người trẻ sẽ tốt hơn.

- ???

Chương 1982 - Chính phủ bỏ hết cả tiền của (2)

Tiểu tinh linh nghi ngờ, nhưng thật ra cũng không để ý thật giả.

- Đúng rồi.

Một tay Trần Thư bắt lại nói:

- Tinh linh gia, cây anh đào ở quê ngươi nở hoa rồi, chừng nào thì ngươi về xem?

- ??

Tiểu tinh linh khẽ nhếch miệng, sao lại nghe có hơi là lạ.

Nó mở miệng nói:

- Bây giờ ta không thể quay về.

- Có biện pháp gì hay không?

Trần Thư thật sự cũng có một ý tưởng đột phá, trong mắt lại có chút mong chờ,

Nếu có thể liên lạc với dị giới đại lục, chẳng phải cũng có thế lực có thể kiềm chế lại hung thú rồi sao?

- Ngươi hỏi ta?

Tiểu tinh linh bĩu môi, nói:

- Loại chuyện này, nên hỏi nhân loại các ngươi đi.

- Vậy ngươi trước đây có gặp phải, hay có sinh vật nào từng bị lập khế ước với nhân loại có thể trở về đại lục không?

- Không có.

- ……

Trần Thư lắc lắc đầu, trong lòng cũng không ôm hy vọng gì.

- Nhưng nếu ngươi tu luyện đến cực hạn, bản đại vương không chừng có thể trực tiếp đánh vỡ hư không, phi thăng thành tiên, khi đó thì có thể trở về quê rồi.

- ……

Trần Thư lắc lắc đầu, với cấp bậc kia của ta, còn cần các ngươi đến kiềm chế mãnh thú sao? Không trực tiếp giết loạn được à?

- Buồn ngủ rồi, ngủ thôi.

Hắn ngáp một cái, ngã đầu liền ngủ.

Cho dù không tu luyện, nhưng vào lúc khí tức bên trong linh khí nồng đậm như vậy, thật khiến tinh thần của người ta cảm thấy bình an.

……

Một đêm dần trôi qua,

Bảy giờ sáng, tụ linh trang bị đóng lại, nhóm các học viên đều thoát khỏi trạng thái tu luyện.

Học viên yếu nhất cũng được Bạch Ngân cấp, mặc dù là tu luyện cả đêm, dựa vào tố chất cơ thể của bọn họ cũng có thể trụ được, huống hồ chính phủ có nước thuốc chuyên để giảm bớt mệt nhọc.

Nhóm các học viên ngâm mình trong nước thuốc, rời khỏi phòng tu luyện của mình, chuẩn bị cho buổi học ngày thứ hai.

Thần thái của Trần Thư cũng vô cùng sáng láng, có thể nói từ lúc sinh ra đến giờ đây là giấc ngủ ngon nhất.

- linh khí thiên địa có thể giúp ngủ ngon cơ à?

Trần Thư nhíu mày, tự hỏi sau này có nên bắt chước hoàn cảnh như hiện tại một chú hay không.

Nếu có người biết được ý tưởng của hắn, e rằng sẽ giận đến mức chửi ầm lên,

Đây chính là cơ hội tu luyện ngàn năm có một, tên này lại dùng để đi ngủ, còn muốn sau này cũng làm y như vậy……

Đang lúc Trần Thư rời khỏi phòng nghỉ,

Một học viên đang đứng ở trước cửa động, dường như đang yên lặng đợi hắn.

- Hả? Cơ Phong?

Trần Thư nao nao, đang muốn nói chuyện thì thần sắc của hắn hơi động, nói:

- Ngươi đột phá?

Hắn bước qua đánh giá đối phương một chút, nhận ra được rất rõ ràng bên trong cơ thể có Ngự Thú lực Hoàng Kim cấp truyền đến.

- May mắn đột phá được!

Cơ Phong bình tĩnh nói, nhưng trong mắt lại lộ vẻ vài phần tự tin.

- Sao nào? Lại muốn đến công nhận ta à?

Trần Thư nhíu mày, khóe miệng lại mang theo ý cười.

Đối với tên thanh niên bị bệnh trung nhị trước mắt này Trần Thư có vài phần hảo cảm, dù sao mọi người đều hơi điên cả mà……

Cơ Phong lắc đầu nói:

- Ngươi muốn có được sự công nhận cuối cùng của ta thì phải dùng cả đời, không cần phải chứng thực lần nữa.

- ……

Trần Thư vuốt vuốt đầu, tên này hình như bệnh nặng thêm rồi……

- Vậy ngươi đến chỗ ta làm gì?

- Ta muốn……

Cơ Phong lộ vẻ chờ mong, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ:

- Có được sự công nhận của ngươi.

- ???

Trần Thư nhếch miệng nói:

- Ngươi thật nhàm chán!

Dứt lời, hắn liền lướt qua Cơ Phong, đi thẳng ra ngoài núi.

- Không phải, ngươi nói một câu đi.

Cơ Phong bổ nhào qua, ôm lấy hai chân Trần Thư nói:

- Ngươi nói ngươi công nhận ta đi, ta van ngươi!

- ……

Trần Thư cố nhịn, quay đầu nói:

- Thăng Hoàng Kim cấp rồi thì đầu óc bị ngu luôn hả?

- Ngươi công nhận một chút là được rồi mà không phải sao?

- ……

Trần Thư bất đắc dĩ nói:

- Được, ta công nhận ngươi, đi được rồi chứ?

- Có thể làm nghiêm túc một chút không, khí thế một chút, giống ta vậy nè.

- Giống thể loại trung nhị như ngươi á?

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn ta, trực tiếp thuấn di, biến mất ngay tại chỗ.

- ……

Cơ Phong từ từ đứng dậy, lẩm bẩm:

- Hoàng Kim cấp của ta, vẫn chưa thể được ngươi công nhận sao? Xem ra ta phải thành Vương cấp!

……

Thời điểm tập hợp doanh trại tập huấn,

Liễu Phong cũng tuyên bố với mọi người chuyện Cơ Phong đã đột phá thành Hoàng Kim cấp,

Ngoài ra, cũng có không ít người đột phá được đẳng cấp nhỏ của Bạch Ngân, cũng là một tiến bộ vượt bậc,

Trong lúc nhất thời, mọi người đều vô cùng kích động, trong lòng tràn ngập động lực!

Mặc dù đa số các học viên đều không có thay đổi gì, nhưng Ngự Thú lực trong cơ thể tăng lên không ít, bù đắp được một tháng khổ cực ở ngoại giới.

Nhất là bởi vì có duyên cớ của Quân Vương Trân Châu, khiến bình cảnh của bọn họ có chút buông lỏng, nếu kéo dài đến khi tập huấn kết thúc, bọn họ sợ rằng không còn cơ hội đột phá cảnh giới nữa.

Tập huấn doanh bây giờ là thời cơ để đột phá, bọn họ phải biết nắm bắt!

Trần Thư lẩm bẩm nói:

- Xem ra lần này thật sự có thể khiến các ngươi lột xác……

Ánh mắt hắn nhìn về phía đám người, có thể thấy được Ngự Thú lực bên trong cơ thể bọn họ đã tăng lên rất nhiều, dần tiến đến Hoàng Kim cấp……

Chương 1983 - Khóa học lý luận kết thúc

- Đúng rồi, các vị, hãy yên lặng một chút.

Liễu Phong khoát tay, nói:

- Chỉ cần mỗi người các ngươi cố gắng hết sức, ta dám cam đoan, sau hai tháng tập huấn doanh các ngươi đều có thể biến đổi!

Mọi người đồng loạt gật đầu, trong mắt toát lên vẻ kích động mãnh liệt mãi vẫn chưa tiêu tán.

Liễu Phong liếc mắt nhìn Trần Thư, nói:

- Trần Bì, hôm nay ngươi là chủ giảng, nên ngươi lên bục đi.

Trần Thư lạnh nhạt, đi đến trước mặt mọi người,

Mọi người mang vẻ mong chờ, hết sức chăm chú, không muốn bỏ qua thời khắc này,

Trải qua trận khiêu chiến ngày hôm qua, trong lòng mọi người đều vô cùng sùng kính Trần Thư, đây là lực uy hiếp mà sức mạnh mang lại.

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Hôm nay, ta truyền thụ một chút kiến thức, chủ yếu là đặc thù của hung thú và một ít kỹ xảo phối hợp kỹ năng.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu giảng bài……

Bởi vì những gì hắn trải qua quá mức phong phú, nên khả năng truyền thụ lại tất nhiên là vô cùng dễ dàng.

Trong đó, cái gọi là hung thú đặc thù chủ yếu là lãnh chúa cao cấp tương đương với Quân Vương hung thú vô cùng hiếm thấy, cho dù chủ loại Quân Vương không giống nhau, nhưng Trần Thư có thể tổng kết sau những lần đã trải qua, đó là bọn chúng vẫn có một số điểm giống nhau nhất định.

Mọi người nghe hết sức chăm chú, yên lặng ghi nhớ mỗi một câu của Trần Thư,

Tuy bây giờ chưa tiếp xúc đến cấp bậc này, nhưng sau này tất nhiên sẽ có cơ hội sử dụng đến.

Có lẽ vào thời điểm mấu chốt, bọn họ có thể ứng dụng để bảo vệ mạng sống.

Ngoại những hiểu biết về hung thú, Trần Thư còn truyền thụ những kỷ năng phối hợp khiến người ta hiểu ra, giống như lần

nữa mở ra cánh cửa hướng đến thế giới mới.

Khế ước linh của Trần Thư có rất nhiều thuộc tính, hơn nữa số lượng kỹ năng cũng không ít, lại có được năm thần kỹ, điều này cũng khiến cho Trần Thư có thể hiểu được về kỹ năng phối hợp không hề yếu hơn so với đỉnh cấp Vương cấp.

Chín giáo quan ở một bên cũng hết sức chăm chú, sợ bỏ lỡ điều gì, nghiễm nhiên là một bộ dáng khiêm tốn thỉnh giáo.

Đương nhiên, những gì Trần Thư giảng bọn họ cũng có thể hiểu hết.

Nhất thời, chín người bọn họ nhìn nhau, trong lòng đều cảm nhận được:

Long Giang sóng sau đè sóng trước……

- Hắn thật sự đã vượt qua ta rất xa……

Liễu Phong thầm nghĩ, trong mắt tràn ngập vui mừng, nhưng cũng có chút mất mác,

Hắn ta sau này, không thể bảo về cho Trần Thư nữa……

Một ngày dần trôi qua,

Sự sùng kính trong mắt đám học sinh càng trở nên nồng đậm, một đám đều như hóa thành người hâm mộ cuồng nhiệt vậy,

Bây giờ bọn họ đã hiểu, cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Cái gọi là thiên phú và nỗ lực của bọn họ ở trước mặt Trần Thư, cũng chỉ giống như những đứa trẻ ngây thơ trong nhà, thật sự không có gì đáng nhắc đến.

Trong lòng nhóm học viên trở nên thay đổi, vẻ thiên tài ngạo khí trên người dường như biến mất không còn nữa, trở nên vô cùng khiêm tốn hiếu học.

- Được rồi, các vị, hôm nay chúng ta học đến đây thôi.

Trần Thư hắng giọng một chút, nhìn mọi người, trong lòng cũng có chút cảm giác thành tựu.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều cảm thấy mất mác, bộ dáng như chưa được thỏa mãn.

- Có muốn để Trần Bì giảng thêm hai ngày……

Liễu Phong sờ sờ cằm, chuẩn bị thay đổi kế hoạch một chút.

Rất nhanh, đã đến sáu giờ, thời gian mọi người tu luyện,

linh khí thiên địa trong núi lần nữa tăng vọt, nhóm học viên thu hồi cảm xúc, vội vội vàng vàng nhập luyện.

……

Những ngày tập huấn trôi qua vô cùng đơn giản, mỗi ngày đều nghe giảng và tu luyện,

Thời gian tự do duy nhất chính là ở ra ngoài đi săn cho ba bữa cơm,

Mặc dù nhìn thì thấy nhàm chán, nhưng ai cũng thích vô cùng thích thú, bọn họ mỗi ngày một tiến bộ, cho dù là Ngự Thú lực hay là hiểu biết về Ngự Thú.

Trần Thư thì tương đối nhàn nhã, mỗi ngày chỉ xem tạp chí, ngủ, rồi chơi game, bản thân triệt để thả lỏng……

Thời gian trôi qua, chương trình học lý luận chuẩn bị kết thúc……

Mặc dù chỉ ngắn ngủi hai mươi ngày, nhưng mọi người đều nhận ra sự biến đổi vô cùng lớn.

Đến ngày thứ ba, Tiểu Tinh thành công đột phá thành Bạch Ngân Tam Tinh, trở thành Ngự Thú Sư thứ hai sau Cơ Phong……

Ngày thứ ba, Vương Thắng Vương Giả Ngự Thú Đoàn thành công đột phá……

Ngày thứ tám, Khương Vũ đến từ Ngự Thú gia tộc thành công đột phá……

Ngày thứ mười một, Hướng Dao của tập đoàn Hướng thị nuốt một viên Quân Vương Chân Châu trong nhà mang đến, thành công đột phá Hoàng Kim cấp!

Lúc trước nàng ta là thiên tài từng thi đấu với Trần Thư trong cuộc thi toàn quốc, còn tuyên bố muốn thu mua cửa hàng niệu

tố cả nước…… Lần đó cũng khiến Trần Thư cảm nhận được áp lực của đồng tiền……

Ngày thứ mười ba, Bạch Tín của Ngự Thú gia tộc đột phá, được Hoàng Kim cấp……

Ngày thứ mười sáu, đồng đảng của Trần Thư Vương Tuyệt thành công đột phá……

Ngoài hoàng kim Ngự Thú Sư ra, những người khác cũng có những tiến bộ rất lớn,

Cho đến hôm nay, trong hàng trăm học viên, người yếu nhất của được Bạch Ngân Tam Tinh, hơn nữa về mặt kỹ xảo chiến đấu cũng đã được nâng lên.

- Thật xa xỉ, vậy mà lại dùng hai mươi viên Quân Vương Chân Châu, trong đó còn có Hoàng Kim cấp……

Chương 1984 - Khóa học lý luận kết thúc (2)

Trần Thư lắc đầu cảm thán, hắn từ chỗ Liễu Phong biết được, tụ linh trang bị mỗi ngày đốt một viên Quân Vương Chân Châu.

- Xem ra lão gia tử cũng lấy từ trong nhà đến đây.

Dựa vào hiểu biết của Trần Thư, khố phòng của chính phủ căn bản không có nhiều Quân Vương Chân Châu như vậy.

- Các vị, hôm nay là ngày chúng ta kết thúc chương trình học lý luận.

Liễu Phong nhìn thần thái sáng láng của mọi người, có thể nhận ra mọi người đều đã biến đổi!

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn ta cũng vô cùng vui mừng.

- Dựa vào những việc ta đã nói lúc trước, hôm nay sẽ tiến hành tổng kiểm tra, mà tổng giá trị giải thưởng chính là tài nguyên năm trăm tỷ!

Nháy mắt, mọi người đều trở nên chấn động, nếu chia ra, mỗi người sẽ có được tài nguyên năm tỷ.

Đối với Trần Thư mà nói đây chỉ là một con số nhỏ, nhưng đối với những Bạch Kim Ngự Thú Sư mà nói, đây tuyệt đối là một con số khủng khiếp!

- Kiểm tra không cần chiến đấu, toàn bộ đều là nội dung thi viết.

Liễu Phong nói:

- Nội dung trong đó đều là những gì mười giáo quan chúng tôi đã truyền thụ, đề cập đến kỹ xảo chiến đấu, đặc điểm của mãnh thú, tổng hợp kỹ năng, bồi dưỡng khế ước linh, yếu điểm trong tu luyện vâng vâng……

- Ta hy vọng các ngươi toàn lực ứng phó, các ngươi không phải đang làm bài, mà là đang giành tài nguyên cho bản thân mình!

Nói xong, mọi người đồng loạt ngồi xếp bằng trên mặt đất, đồng thời mở ra đồng hồ tập huấn doanh, trước mắt liền xuất hiện một màn hình giả lập, mọi người bắt đầu tập trung lam bài……

Về phần mười giáo quan, họ chia ra thành bốn phía, cảnh cáo mọi người đừng nên có suy nghĩ gian lận.

- Đây là cảm giác làm giám khảo đó ư……

Hai tay Trần Thu ôm ngực, thần sắc nhàn nhã, đi qua đi lại giữa mọi người……

Chỉ cần hắn đến gần, nhóm học viên đều sẽ nghiêm mặt, không tự chủ mà cảm nhận được cảm giác bị áp bách.

- À thì, thầy Trần……

Một nữ sinh giơ tay lên, hơi sợ hãi nói:

- Ngươi có thể đừng cứ đứng ở cạnh ta không……

- Hả? Chắc ngươi không định làm bừa đấy chứ? Nên cố ý kêu ta tránh ra?

- Không phải……

Nữ sinh vội vàng phủ nhận, nói:

- Vấn đề là, ngài ở đứng ở cạnh ta nửa giờ rồi……

- ……

Trần Thư ho nhẹ một tiếng, yên lặng đi về phía trước.

Thời gian kiểm tra là một ngày,

Bởi vì nội dung được nhắc đến quá nhiều, mọi người đều hết sức chăm chú, sợ không thể hoàn thành bài thi trong thời gian đã định.

Chạng vạng sáu giờ,

Khi Liễu Phong hô ngưng lại, cả trăm học viên đều bất đắc dĩ dừng làm bài.

- Hai ngày sau, bọn ta chấm điểm xong sẽ công bố điểm số.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Trong khoảng thời gian này các ngươi cũng vất vả rồi, hai ngày này cứ nghỉ ngơi đi, điều chỉnh trạng thái của mình cho tốt.

Mọi người gật gật đầu, cũng không phải vì nghỉ ngơi mà thấy hạnh phúc như trước,

Bây giờ ai cũng muốn trầm mê vào tu luyện, khó mà tự kiềm chế……

Lúc này, Liễu Phong nhìn chín giáo quan còn lại, nói:

- Đến lúc đó, mỗi người tự phụ trách một phần, nhanh chóng chấm điểm cho xong.

- Được!

Các giáo quan gật gật đầu.

Rất nhanh, mười người trở về phòng tu luyện của mình, bắt đầu sửa chấm bài cho các học viên hết sức chuyên chú.

- Hả?

Trần Thư nhìn câu hỏi thứ nhất trên màn hình giả lập, dĩ nhiên đã giấu đi tên của người làm……

- Xem ra thật sự không làm nổi Hắc Mạc rồi……

Hắn lắc đầu, cũng không suy nghĩ gì nữa, bắt đầu nghiêm túc chấm.

Hai ngày trôi qua rất nhanh,

Các học viên từ sáng sớm đã đứng xếp hàng chỉnh tề, chờ điểm số sắp được công bố.

Liễu Phong nhìn đám người ở trước mặt, cười nói:

- Các vị, điểm của các ngươi ở giai đoạn đầu tiên đã có rồi, mọi người đều làm tương đối tốt!

- Nhưng cho dù thế nào, thứ tự cũng rất khác biệt, bây giờ mời mọi người tự xem.

Dứt lời, ở phía trước hắn xuất hiện một màn hình giả lập rất lớn, trên đó xuất hiện danh sách của mọi người.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều chăm chú nhìn, nháy mắt vẻ mặt bắt đầu khác nhau, có hưng phấn, có sa sút……

- Hả?

Trước đó Trần Thư cũng không biết danh sách này, lúc này cũng vô cùng hiếu kỳ muốn xem thử.

[Hạng nhất: Phương Tư]

[Hạng hai: Vương Thắng]

[Hạng ba: Hướng Dao]

[Hạng tư: Thạch Tử Minh]

[……]

Mọi người ai cũng kinh ngạc, trong danh sách mười học viên đầu tiên, Bạch Ngân cấp đã chiếm hết sáu người, có thể thấy đợt thi đầu tiên này không liên quan đến cấp bậc Ngự Thú Sư lắm.

- Hửm?

Trần Thư nhíu mày, chỉ thấy thấy trong đồng đảng của hắn, chỉ có Phương Tư và Vương Tuyệt nằm trong nhóm mười người đầu.

Mấy người khác đều nằm trong nhóm đứng đầu, chỉ có thể nói là vô cùng quy củ,

Trong đó Tạ Tố Nam là kỳ lạ nhất, xếp ở hạng tám mươi tám……

Nhưng nghĩ đến tên này đến cả chữ "Tội" trong tội phạm cũng không biết viết, lại cảm thấy chuyện này vô cùng hợp lý.

Liễu Phong lạnh nhạt nói:

- Hạng nhất được bốn mươi tỷ, hạng hai là……

Nghe thấy hắn ta tuyên bố như vậy, trong mắt mọi người đều tràn đầy hâm mộ,

Mười học viên đứng đầu, đều được nhật hơn hai trăm tỷ, gần ba trăm tỷ còn lại thì sẽ chia cho chín mươi mười.

Ban đầu chế độ phần thưởng vốn không phải như vậy, nhưng bởi vì mỗi người ai cũng có thành tích và ưu tú của riêng mình, Liễu Phong tất nhiên sẽ sửa đổi quy tắc.

Chương 1985 - Chúng ta không bồi dưỡng cuồng ma tìm đường chết……

- Danh sách tặng tưởng cũng dựa theo điểm số trong tập huấn doanh, các ngươi muốn đổi ban thưởng gì, có thể tự quyêt định.

Liễu Phong nhìn mọi người, nói:

Bây giờ chương trình học lý luận đã chấm dứt, trước khi bắt đầu chương trình học thực chiến, các ngươi sẽ có ba ngày trống

- Trong ba ngày này, buổi sáng Trần Thư sẽ tiếp tục lên lớp.

Lời này vừa nói ra, mọi người bỗng chấn động, nhìn về phía Trần Thư, ánh mắt ngập tràn chờ mong, cũng có không ít người liên tục gật đầu.

Hiển nhiên, chương trình học của Trần Thư khiến bọn họ được lợi không ít,

Quan trọng nhất là xua tan đi tâm lý sợ hãi trong lòng bọn họ, vốn bọn họ cho rằng lãnh chúa cao cấp và Quân Vương là vô địch rồi, thật ra vẫn có thể bị giết chết.

- Thời gian buổi chiều, các ngươi có thể đến đặt câu hỏi, câu hỏi về phương diện nào cũng được, mười giáo quan bọn ta sẽ cùng nhau giải đáp.

- Còn về thời gian buổi tối.

Liễu Phong trầm ngâm một chút, chậm rãi nói:

- Tụ linh trang bị sẽ lại mở ra, hơn nữa sức mạnh so với trước đó còn mạnh hơn!

Trong phút chốc, mọi người lại chấn động, trở nên hưng phấn đến cực điểm.

- Đây cũng là thời gian tu luyện cuối cùng của các ngươi!

Liễu Phong tiếp tục nói:

- Ta đề nghị, các ngươi có thể lấy điểm số trong trại huấn luyện đổi thành Ngự Thú Châu Tử.

Ngự Thú Châu có chứa linh khí thiên địa nồng hơn nhiều, sẽ giúp đẳng cấp ngự thú của các học viên lần nữa được tăng lên.

Lúc này, đa số mọi người nghe đến lời đề nghị của Liễu Phong đều quyết định sẽ đổi Ngự Thú Châu, nhưng cũng có những học viên nhà giàu không thiếu Ngự Thú Châu, ví dụ như phú nhị đại Hướng Dao……

Cùng ngày, đa số các học viên đều tiêu hết toàn bộ điểm số ở tập huấn doanh,

Trần Thư đi một chút đến Lam Tinh, lấy ra một lượng lớn Ngự Thú Châu Tử từ trong khố phòng của chính phủ,

Ai bảo tốc độ của hắn nhanh nhất làm gì chứ……

Thời gian ba ngày trôi qua……

Đây là giai đoạn thăng cấp cuối cùng, quả nhiên lần nữa có khoảng bốn người đột phá, đạt được đẳng cấp Hoàng Kim Ngự Thú Sư, trở thành cường giả chấn động tam giới!

Phải biết rằng, tuổi của bọn họ đều chưa đến ba mươi, ở bất kỳ thời đại nào, bọn họ đều được gọi là thiên tài!

Nhưng ngoài là thiên tài ra, quan trọng nhất chính là, tài nguyên hao phí cũng rất nhiều!

Nếu vào lúc bình thường, căn bản không thể lấy ra hai mươi viên Quân Vương Chân Châu để bồi dưỡng người trẻ, đây chính là vật rất quý, không thể dùng tiền mà đo lường được.

Điều khiến các học viên cảm thán là, loạn thế đối với họ mà nói, là nguy cơ nhưng cũng là kỳ ngộ……

Hôm sau, các học viên đều tập hợp,

- Các vị, chương trình học lý luận của các ngươi, và tu luyện ngự thú tạm thời kết thúc.

Liễu Phong ho nhẹ một tiếng, nói:

- Nhưng lý luận chung quy vẫn là lý luận, chúng ta không thể dùng miệng để giải quyết kẻ địch.

Lời này vừa nói ra, có đệ tử đưa mắt nhìn về phía Trần Thư……

dù sao thì ngày đó, hình ảnh hắn tra tấn Bức Hoàng đã truyền khắp toàn cầu,

Có người cho rằng dùng kỹ năng tinh thần gì đó, cũng có người cho rằng tên này miệng lưỡi trơn tru khiến Bức Hoàng không ngừng bị phá vỡ, cuối cùng hộc máu bỏ mình……

- Ặc……

Liễu Phong nháy mắt cũng phản ứng được chuyện này, nói:

- Đó là chuyện mà một số ít nhân tài mới có thể làm được, các ngươi là thanh niên tiến bộ thời đại mới đừng mơ tưởng, dù sao tố chất chẳng ra sao.

- ???

Trần Thư ở phía dưới vô tội nhìn qua,

Đây là ám chỉ gì vậy, ám chi Nam Giang tội phạm ta tố chất thấp hả?

- Được rồi, lạc đề quá rồi.

Liễu Phong khoát tay, nói:

- Tóm lại, lý luận chỉ là một việc, quan trọng vẫn là thực chiến!

- Nhất là khi bây giờ đang ở thoài loạn thế, ta muốn các vị có thể hiểu được mục đích mà chính phủ bồi dưỡng các ngươi.

Thần sắc mọi người nghiêm túc, gật đầu một cái.

Tất cả những gì có được đều cần phải trả giá, không thể nào có chuyện vô duyên vô cớ cho bọn họ tài nguyên cả ngàn tỷ như vậy.

- Khóa học thực chiến rất đơn giản.

Liễu Phong nói:

- Cả tập huấn doanh chia ra làm mười đội, mỗi đội mười người, một giáo quan sẽ quản lý một đội.

- Hạng mục thức chiến cụ thể, các vị giáo quan sẽ dựa vào năng lực của các ngươi để đưa ra.

Hắn ta nói tiếp:

- Đồng thời, mỗi một lần chiến đấu, giáo quan sẽ thu hình lại hết, khi kết thúc chương trình học, mười giáo quan bọn ta sẽ đưa ra điểm số.

Nghe xong lời này, thần sắc mọi người chấn động, trong mắt tràn ngập vẻ chờ mong, một bộ dáng như muốn ma quyền sát chưởng.

Trải qua một tháng điên cuồng tu luyện, thực lực của bọn họ đều đã tăng lên, đang muốn thử một trận đại chiến nhẹ nhàng tình cảm!

- Chuyện phân tổ, bọn ta cần thương nghị một chút, các ngươi tạm thời nghỉ ngơi đi.

Liễu Phong lại nói:

- Ngoài ra, cho dù là giáo quan nào chịu trách nhiệm dẫn đội của các ngươi cũng không hề khác nhau, bọn ta sẽ không làm

gì cả, vào thời điểm mấu chốt mới ra tay bảo vệ mạng sống cho các ngươi mà thôi.

Sau đó, mười giáo quan lập tức rời khỏi nơi này, đi vào trong đỉnh núi lớn.

- Các vị, về việc phân tổ, ta muốn nói một chút.

Chương 1986 - Bắt đầu đã vương tạc?

Liễu Phong hắng giọng, nói:

- Chương trình học thực chiến, khó khăn càng lớn càng tốt! Ít nhất với thực lực của hung thú, so với đám học viên rõ ràng là mạnh hơn nhiều, nhưng chúng ta đang bồi dưỡng thiên tài, không phải ngườ tài trí bình thường!

Mọi người gật đầu, đều hiểu được chuyện này.

- À, Trần Bì, ngươi không cần gật đầu đâu, độ khó mà ngươi thiếp lập ra càng thâp càng tốt!

- ??

Trần Thư tỏ vẻ khó hiểu, nói:

- Tại sao? Không phải nói đang bồi dưỡng thiên tài hả?

- Đúng vậy, là bồi dưỡng thiên tài, chứ không phải bồi dưỡng cuồng ma tìm đừng chết!

Liễu Phong bĩu môi, nói:

- Độ khó mà tiểu tử ngươi thiết lấp, tất cả đều dựa vào năng lực của ngươi, ngươi thật sự tưởng rằng ai cũng biến thái như ngươi à?

- ……

Trần Thư cạn lời, sau đó lại phẫn nộ nói:

- Ngươi đã nói như vậy, vậy ta sẽ không dẫn theo bọn họ đi làm phiền đến Thú Hoàng nữa.

- ??

Liễu Phong quay đầu nhìn, gương mặt sa sầm quát:

- Ngươi bị điên đúng không hả? Ngươi để một đám Hoàng Kim Bạch Kim đi tìm Thú Hoàng? Ngươi muốn nó được ăn thêm thức ăn hay gì?

- Đây không phải vì ta muốn dẫn học viên lãnh hội một chút phong cảnh mới khác sao……

Trần Thư liếm liếm môi, nói:

- Hơn nữa có thể bồi dưỡng vận mệnh của bọn họ một chút.

- Dẹp đi!

Liễu Phong liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Đến lúc đó toàn quân bị diệt, ai tới đó nhặt xác cho các ngươi?

- Chắc ngươi sẽ không nhớ thương đống tài sản của các học viên đâu ha?

- Thầy à, chú ý giới hạn đi! Ta làm gì biến thái như vậy……

Trần Thư nhếch miệng, bộ dáng vô cùng oan uổng.

- Dẹp đi, tiểu tử ngươi có gì mà không làm được?

Liễu Phong nhếch miệng, lại nói tiếp:

- Không nói nữa, chúng ta thảo luận việc phân đội cho học viên trước đã.

- Không tham khảo suy nghĩ của các học viên một chút sao?

- Phân tổ thôi, không cần phiền phức như vậy, hơn nữa ai đảm nhiệm giáo quan thì có gì khác nhau đâu.

Liễu Phong lắc lắc đầu, nói tiếp:

- Trần Bì, lúc đó đã hứa với ngươi được quyền tự chọn, ngươi chọn đi.

- Vậy chắc chắn là nhóm ba người A Lương rồi, thêm cả lão Tạ và Phương Tư.

Trần Thư không thèm suy nghĩ nói:

- Còn năm người khác, sẽ là Hoàng Kim Ngự Thú Sư.

- ?

Liễu Phong liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Mười học viên, ngươi cứ vậy mà chọn hết chín người luôn?

- Ặc…… Không được sao?

- Đương nhiên…… Không thành vấn đề.

Liễu Phong hơi suy nghĩ một chút, nói tiếp:

- Nhưng ngươi phải đảm bảo với ta bọn họ sẽ được an toàn!

Tất cả người trong tập huấn doanh trại đều là thiên tài, mà ở tuổi này đã đột phá Hoàng Kim Cấp, đương nhiên sẽ là thiên tài trong thiên tài, nhất định không thể có bất kỳ thất thoát nào, huống chi chỉ là ở trong buổi tập huấn.

Trong mắt Trần Thư hiện vẻ kinh ngạc, thật không ngờ Liễu Phong lại đáp ứng thật.

- Yên tâm đi, nói về năng lực bảo mệnh, lão gia tử chưa chắc đã mạnh bằng ta.

- Vậy ta tin tưởng ngươi.

Liễu Phong gật gật đầu, người dám giỡn mặt với Thú Hoàng, năng lực bảo mệnh tuyệt đối chuẩn.

- Năm người còn lại ngươi quyết định đi.

- Ừm……

Trần Thư nhìn danh sách, chậm rãi nói:

- Chọn Cơ Phong, Vương Thắng, Hướng Dao, Long Vũ, Vương Dịch Trần đi.

- Ngươi cũng biết chọn ghê á.

Liễu Phong nhíu mày, ngoại trừ Vương Dịch Trần, bốn người còn lại đều là người có lai lịch lớn, đến từ Ngự Thú gia tôc, Đỉnh Cấp Ngự Thú đoàn và tập đoàn khổng lồ quốc tế.

Nếu thêm cả đám người Phương Tư vào, những học viên mà Trần Thư dẫn dắt chính là toàn bộ thế lực của đại diện trong nước rồi.

Hắn ta lại nói:

- Nhóm người này không được có sơ xuất, nếu không sẽ có chút phiền toái.

- Biết rồi.

Trần Thư lắc lắc đầu, xoay người rời khỏi nơi này, chuẩn bị thông báo cho mười người kia một chút.

- Tên nhóc này……

Liễu Phong lầm bầm, nhưng không nói thêm lời nào nữa.

Lúc này, mắt thấy Trần Thư đã rời đi, một giáo quan nhẹ giọng nói:

- Lão Liễu, cho hắn nắm giữ đến chín Hoàng Kim Ngự Thú Sư, hình như có chút không hợp lý……

- Thật sự rất hợp lý đó.

Liễu Phong cười nói:

- Thực lực của hắn chắc hẳn là mạnh nhất trong số các giáo quan, hơn nữa còn có không gian thần kỹ, bảo vệ nhóm người thật sự không có vấn đề gì.

- Hơn nữa dựa vào thực lực gần đây của những học viên, Trần Thư cũng sẽ sắp xếp được chương trình học tương ứng với thực lực của mỗi người.

- Có lý.

Mọi người gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

- Những người còn lại, chúng ta chia tiếp ha?

Chín người bắt đầu thảo luận, phân chia những học viên còn lại thật hợp lý……

……

- Cơ Phong, Vương Thắng, Hướng Dao……

Trần Thư đi xuống chân núi, gọi mười học viên mà chính mình sẽ dẫn dắt.

Đám người Phương Tư cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng đám người Cơ Phong chấn động, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Những đệ tử còn lại thì hâm mộ nhìn về nhóm bọn họ.

- Hôm nay nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai bản tội…… Ặc…… Thầy Trần, sẽ bắt đầu dẫn các ngươi tham gia chương trình học thực chiến.

Trần Thư nhìn mười người, trong mắt lộ vẻ vừa lòng.

Ngoại trừ Long Vũ và Vương Dịch Trần, những người còn lại xem như đều là người quen cũ của hắn.

- Vâng!

Đám người Cơ Phong hưng phấn gật đầu, đã bắt đầu mong chờ không thôi……

Rất nhanh, đám người Liễu Phong cũng bước xuống chân núi, tuyên bố những đệ tử mà bản thân sẽ dẫn dắt,

Chương 1987 - Bắt đầu đã vương tạc? (2)

Đến lúc này, tập huấn doanh trại đã được chia làm mười đội nhỏ, chuẩn bị bắt đầu chương trình học thực chiến……

……

Sáng sớm hôm sau,

Đang lúc Trần Thư vừa tỉnh lại, cả núi đã lặng lẽ vắng ngắt, chỉ có đám người Phương Tu đang tụ tập ở một chỗ, hưởng thụ bữa sáng.

- Aiz, những người khác đâu rồi?

Trần Thư ngáp một cái, mang vẻ buồn ngủ bước đến.

- Thầy Trần, bọn họ đã đi cả rồi.

Vương Dịch Trần đứng lên trước, vẻ mặt sùng bái, sau đó hình như nhận ra điều gì, hắn ta lại ngạc nhiên nói:

- Thầy à, tối qua thầy ngủ thật sao?

- Hả?

Trần Thư nghe mà ngây ngẩn cả người, nói:

- Buổi tối không ngủ, chẳng lẽ ta phải ngủ sáng à?

- linh khí thiên địa nồng đậm như vậy mà cũng ngủ được sao?

Cho dù tối hôm qua không mở tụ linh trang bị, nhưng linh khí thiên địa vẫn còn lưu lại có thể hỗ trợ tu luyện, đương nhiên các học viên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

- A?

Trần Thư lại ngẩn ra, khó hiểu nói:

- Chính vì linh khí thiên địa nồng đậm nên ta mới ngủ đó chứ.

- Được rồi, Dịch Trần.

A Lương ở bên cạnh nói:

- Tên này chưa bao giờ tu luyện, ngươi có đút linh khí thiên địa vào trong miệng hắn, hắn cũng lười nuốt.

- ……

Khóe miệng mọi người giật giật, vẻ mặt có chút sợ hãi.

Còn có người có thể lười đến mức này luôn sao?

Nhưng sau đó, tinh thần bọn họ bỗng chấn động, người lười như vậy mà có thể đánh lại bọn họ……

- Tiểu Lương, chú ý ngữ khí của ngươi! Ngươi nói ai là tên này?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Có cần ta dạy ngươi thế nào là tôn sư trọng đạo không?

- ……

Khóe miệng A Lương giật giạt, ngươi không thấy từ này rất hợp khi dùng với ngươi sao……

- Được rồi, ta cũng không so đo chút chuyện này.

Trần Thư liếc mắt nhìn mọi người, thành thật nói:

- Trước tiên ta nói một chút, chương trình học thực chiến do ta thiết lập có thể sẽ hơi khó một chút, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tính mạng, đương nhiên, ta sẽ tận lực bảo vệ các ngươi.

- Nhưng các ngươi cũng đừng trách ta, Liễu giáo quan cố ý dặn dò ta, bảo ta làm khó một chút, dù sao các ngươi đều là

những người nổi bật trong tập huấn doanh.

Mọi người gật gật đầu, không hề hoài nghi những lời của Trần Thư là thật hay giả……

Trần Thư nhìn bốn phía một chút, sau đó hạ giọng hỏi:

- Học viên trong tập huấn doanh đều đi hết rồi phải không?

Mọi người nao nao, chỉ cảm thấy ngữ khí của hắn như muốn làm chuyện gì đó không tốt……

Vương Dịch Trần gật đầu nói:

- Thầy Trần, bọn họ đi hết rồi, ngay cả tụ linh trang bị ở trong núi cũng được mang đi rồi.

- Vậy thì tốt!

Trần Thư hắng giọng nói:

- Chương trình học thực chiến của chúng ta lập tức bắt đầu! Các ngươi đã chuẩn bị tốt hết chưa?

Vừa nghe lời này, mọi người đều chấn động, sau đó gật đầu thật mạnh, gương mặt đầy vẻ kích động.

Thấy mọi người đều tràn ngập tự tin, Trần Thư cười cười, đồng thời tự phong cho mình danh hiệu thứ hai [Quân Vương Đồ Phu].

Trong phút chốc, truy tung công năng tự động nháy mắt xuất hiện,

Quân Vương của [Thiên Hỏa Sa Mặc] trực tiếp bị khóa!

Trần Thư đưa mắt nhìn về phía xa xa, nói:

- Con đường đi săn, bắt đầu!

Nói xong liền di thuấn, đưa mọi người ra bên ngoài cự sơn,

Trần Thư cưỡi lên người Tiểu Hoàng đang nằm ngáy o o, bay về phía trước,

Những học viên còn lại thấy thế, cũng triệu hồi khế ước linh của riêng mình, đi theo phía sau hắn.

Trần Thư cũng không gấp, nếu không đã trực tiếp dùng thuấn di, hắn tận lực trì hoãn tốc độ, để các học viên có thể đuổi theo được.

Mặc dù là như thế, vẫn có người bị tụt lại phía sau……

- Hộc hộc……

Đại Bạch Trư đang cố gắng bay lên trời bằng đôi cách rất to, đáng tiếc nó chỉ là Bạch Ngân cấp, thật sự không kịp đuổi theo đội ở phía trước

- Đại Bạch, nhanh hơn nữa đi!

Lão Tạ lấy ra một cái cần câu, trên đó bọc một cái túi lớn, đặt ở trước mặt Đại Bạch Trư.

- Hự!!

Đại Bạch Trư thấy vậy, thần sắc chấn động, nước dãi trong miệng chảy ra ròng ròng, tốc độ cũng nhanh lên vài phần,

Nhưng đáng tiếc, khoảng cách của hắn ta và các học viên càng lúc càng xa, cuối cùng vẫn bị rớt lại……

- Thôi rồi, chắc sẽ không bị vứt bỏ đấy chứ……

Khóe miệng lão Tạ giật giật, người ở phía trước dường như không chú ý đến việc nhóm bọn họ bị thiếu mất một người,

Đang lúc hắn ta đang tự hỏi không biết có nên phóng ánh sáng để mọi người chú ý đến hay không,

Đại Bạch Trư đột nhiên khựng lại, tốc độ có hơi chậm một chút.

- Hả?

Lão Tạ nao nao, xoay người nhìn,

Chỉ thấy Trần Thư đã ngồi ở phía sua hắn, bất đắc dĩ nói:

- Ta nói này lão Tạ, ngươi thế này có hơi cản trở đó.

- ……

Tạ Tố Nam sâu kín nói:

- Đại ca, mẹ nó ta chỉ là Bạch Ngân cấp.

- Đúng vậy, cho nên mới nói ngươi cản trở.

Trần Thư gật đầu nói:

- Ở đây tu luyện hai mươi ngày rồi, ngươi không có dấu hiệu đột phá hay sao?

Đến bây giờ, trong số các đồng đảng của Trần Thư, chỉ có Tạ Tố Nam vẫn chỉ là Bạch Ngân Tam Tinh như cũ.

- Ta có thể so với những người khác sao……

Ánh mắt lão Tạ trở nên u oán, cũng có chút bất đắc dĩ nói:

- Ta chỉ là người thường mà thôi.

- ……

Trần Thư lắc đầu, thuấn di một cái đã mang theo lão Tạ ngồi trên đầu Tiểu Hoàng.

Chương 1988 - Tất cả, cứ giao cho tại hạ

So với những người còn lại, lão Tạ đúng là một Ngự Thú Sư bình thường, điểm kiệt xuất duy nhất, chính là có được khả năng trinh sát khế ước linh rất mạnh mẽ,

Trừ cái đó ra, thiên phú, gia cảnh này nọ của hắn ta đều rất bình thường, dù sao lúc trước có thể thi vào trường đại học trọng điểm cũng là do Trần Thư giúp đỡ.

Về phần đám A Lương, bọn họ đều dễ dàng thi vào Hoa Hạ học phủ, hơn nữa còn là một trong những người nổi bật ở đó, đương nhiên sẽ có khoảng cách chênh lệch với lão Tạ.

- Nhưng ta đã tích lũy được rất nhiều tài nguyên rồi, nếu có thể tấn chức làm Phó Bộ Trưởng, có cơ hội sẽ xin được một viên Quân Vương Châu Châu của chính phủ.

Lão Tạ vẫn còn rất tự tin, cho dù không có thiên phúc, những hắn ta vẫn cố gắng như trước.

Trần Thư đang muốn mở miệng, đột nhiên hệ thống tuyển hạng đã lâu không xuất hiện lại hiện ngay trước mắt:

[Tuyển hạng một: Tặng cho Tạ Tố Nam một viên Quân Vương Chân Châu, trợ giúp đột phá đến Hoàng Kim cấp. Phần thưởng hoàn thành: số lượng lớn ngự thú lực]

[Tuyển hạng hai: xin chính chủ một gian phòng tu luyện đỉnh cấp, giúp Tạ Tố Nam đột phá. Phần thưởng hoàn thành: Một cây Vương cấp Dược Liệu]

[Tuyển hạng ba: Bỏ mặc. Phần thưởng hoàn thành: kỹ năng "Cường Lực Hộ Thuẫn] +1]

- Hửm? Rốt cuộc cũng đến à?

Trần Thư nao nao, trong mắt hiện lên chút kinh ngạc,

Khoảng thời gian nghỉ ngơi này, hệ thống tuyển hạng căn bản chưa từng xuất hiện, có thể thấy hệ thống không hy vọng hắn đánh nát……

Chuyện bây giờ phải làm, có vẻ là tuyển hạng lại bắt đầu phát động.

- Để ta giúp ngươi nhé lão Tạ?

Trần Thư sờ sờ cằm, nhìn về phía [Thiên Hỏa Sa Mạc],

Hắn đang chuẩn bị luyện tay một chút, nếu có thể lấy được một viên Hoàn Kim Quân Vương Chân Châu, vậy hy vọng lão Tạ có thể thành công đột phá.

Nếu bản thân hắn dùng, tác dụng thật sự không lớn, dù sao bây giờ đã là Hoàng Kim Tam Tinh Vương Cấp, cần ngự thú lực rất nhiều, một viên Quân Vương Chân Châu thật sự quá nhỏ bé.

Đúng lúc này, Vương Dịch Trần ở bên cạnh nhích lại gần, không hiểu hỏi:

- Thầy Trần, có phải chúng ta đã đi nhầm hướng rồi không?

Những người còn lại khẽ giật mình, cũng phản ứng lại,

Phương hướng của bọn họ không phải rời khỏi [Thiên Hỏa Sa Mạc], mà là tiến vào sâu bên trong đó……

Hoàn cảnh nơi đây ác liệt, hơn nữa số lượng mãnh thú tương đối thưa thớt, kỳ thật không thích hợp cho việc thí luyện, nếu

không các giáo quan cũng sẽ không rời khỏi nơi này.

- Không đi sai.

Trần Thư liếc mắt nhìn Vương Dịch Trần, nói:

- Trận chiến đầu tiên của chúng ta hôm nay, chính là ở [Thiên Hỏa Sa Mạc], hơn nữa mục tiêu khá hung tàn, các ngươi nên chuẩn bị cho tốt!

- Không thành vấn đề!

Đám người Vương Dịch Trần gật đầu, cũng không có gì lo lắng nữa.

Nhưng đám người Phương Tư đã rất hiểu về Trần Thư, nhìn hắn tươi cười như vậy, trong lòng có chút dự cảm xấu……

Thứ Trần Thư nói là hung tàn, chắc không phải là……

Đám người Phương Tư nhìn nhau, không nhịn được nuốt nước miếng, thật muốn gọi điện thoại về báo nguy……

……

Thời gian dần trôi qua,

Đoàn người đi về phía sâu nhất của [Thiên Hỏa Sa Mạc].

Nhiệt độ bốn phía trở nên vô cùng lớn, đồng thời bão cát quay cuồng đã biến thành màu đó, như là đang thiêu đốt vụn sắt, cho dù tố chất cơ thể của Ngự Thú Sư có tốt cũng có hơi không chịu nổi.

Mọi người phóng ra kỹ năng phòng ngự, bao lấy cơ thể của mình.

- Tiểu Vương, ngươi cũng tốt nghiệp ở Hoa Hạ học phủ hả?

Trần Thư nhìn Vương Dịch Trần đang ở bên cạnh, trong mắt có chút nhu hòa.

Cũng giống như lão Tạ, Vương Dịch Trần cũng xuất thân trong một gia đình bình thường, bằng chính sự cố gắng của mình mà từng bước đi trên con đường Ngự Thú Sư.

Tuổi của hắn ta so với mọi người ở đây còn nhỏ hơn một chút, có thể nói là ngoài Trần Thư ra, đây là Hoàng Kim Ngự Thú

Sư trẻ nhất ở trong nước.

- Thầy Trần, Thật ra ta…… Cũng là Niệu Tố Xã.

Vương Dịch Trần nói, gương mặt có chút kiêu ngạo.

- Hả? Niệu Tố Xã?

Trần Thư ngây ra, sau đó bật cười, nghĩ đến đây chính là xã đoàn do mình thành lập.

Nhưng hắn không có ấn tượng gì với Vương Dịch Trần, nghĩ lại đúng là lúc trước hắn không quá chú ý đến tân sinh.

- Cố gắng lên, ta xem trọng ngươi đó.

Trần Thư vỗ vỗ vai đối phương, nhếch miệng cười.

Vương Dịch Trần chấn động, cả người dường như nhận được một khích lệ vô cùng to lớn, nói:

- Thầy Trần, ta sẽ cố hết sức để đuổi theo ngươi!

- Vậy thì cần cô gắng lắm đấy, rất nhiều người muốn đuổi kịp ta, nhưng đều không có ngoại lệ, bọn họ bây giờ chỉ có thể ở xa xa nhìn ta thôi.

Trần Thư mỉm cười, ánh mắt vô tình cố ý liếc về phía đám A Lương.

- ……

Đám A Lương vô cùng kiềm chế, ngươi cứ trực tiếp gọi tên bọn ta luôn cho rồi đi……

Trần Thư vừa nói chuyện phiếm với Vương Dịch Trần, vừa xâm nhập vào dị không gian, dần dần tiếp cận đến lãnh địa của Quân Vương.

- Sau nửa đêm,

Sắc trời của [Thiên Hỏa Sa Mạc] ảm đạm, bốn phía là bão cát quay cuồng màu đỏ, bao trùm phía trên đại địa, nhưng vẫn tràn ngập ah1 sáng rực rỡ.

Ban đêm gió nhẹ thổi phất qua, bão cát cũng động theo, đại địa giống như hải tinh màu đỏ đang lưu động, cảm giác như một loại mộng cảnh xinh đẹp.

Chương 1989 - Trần đại gia, cứu ta

Mọi người vô cùng ngạc nhiên, hoàn toàn đắm chìm vào cảnh đẹp trước mắt.

Nhưng lúc này, Trần Thư lại rất không hợp thời nói:

- Chư vị, chuẩn bị cho tốt, mục tiêu thực chiến đầu tiên của các ngươi sắp xuất hiện rồi! Bởi vì độ khó có hơi cao, nên các ngươi phải chiến đấu theo đồng đội.

- Tội phạm ca, không cần đâu!

Cơ Phong lạnh nhạt nói, cưỡi trên đầu phượng điểu màu xanh, nói:

- Tất cả, cứ giao cho tại hạ!

- Có dũng khí!

Trần Thư có chút kinh ngạc, sau đó cười nói:

- Bạn học Cơ Phong, nếu ngươi có thể kiên trì trong mười phút, ta sẽ chính thức công nhận ngươi!

- Kiên trì trong mười phút? Tội phạm ca, ngươi xem thường ta quá!

Vừa nghe thấy lời này, Cơ Phong bỗng trở nên nghiêm túc, đồng hồi triệu hồi ba con khế ước linh khác của mình!

Chắc chắn, hắn ta phải dùng toàn lực trong trận chiến này!

Đám người Phương Tư ở bên cạnh muốn nói gì đó, nhưng Cơ Phong đã nhảy lên đầu ngựa, tách khỏi đám người,

Mọi người nhìn nhau, nhịn không được mà vỗ trán,

Thời này còn có người vội đi tìm chết thế à?

- Trước tiên chúng ta rút lui một chút!

Trần Thư mỉm cười rồi thuấn di, mọi người đều rời khỏi nơi này.

Mà trong lúc này, Cơ Phong vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề……

- Ngay ở trước mặt sao? Ta đã cảm giác được một chút khí tức!

Hắn ta liếm môi một cái, trong gie6y lát đã vượt được khoảng vài trăm mét,

Phía trên mặt đất vẫn bao trùm bão cát màu đỏ như cũ, thoạt nhìn không có chút dị thường,

- Gào!

Trong chốc lát, phượng điểu màu xanh của Cơ Phong kêu lên một tiếng, thuộc tính gió cuồng bạo chợt quét lấy!

Một cơn gió lốc khủng khiếp xuất hiện, trong nháy mắt huy động vô số hạt cát, uy thế khá là đáng sợ!

Mặc dù chỉ mới là Hoàng Kim, nhưng sức chiến đấu của Cơ Phong tuyệt đối không thua kém bất kỳ cường giả Hoàng Kim lâu năm nào, đây chính là khả năng của thiên tài!

Rầm rầm rầm!

Cơn lốc cuồng bạo đến cực điểm, giống như một hung thú nào đó đang ngửa đầu gào thét, ý đồ muốn xé rách đại địa phía trước!

- Hửm? Còn không ra?!

Cơ Phong bay lên, quát:

- Côn trùng kinh tởm, không dám cùng ta chiến đấu một trận sao?!

Vừa dứt lời, một tiếng sấm nổ rung động không thôi, khiến tinh thần người ta chấn động!

- Ầm — Ầm —

Những hạt cát ở phía dưới như có sự sống, bắt đầu chấn động có tiết tấu, đồng thời nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía,

Trong lúc nhất thời, cả [Thiên Hỏa Sa Mạc] dường như đều bạo động!

- Hửm?!

Cơ Phong chấn động, trong lòng không khỏi trầm xuống, cảm thấy có chút bất an,

Lãnh chúa hung thú bây giờ có thể mạnh đến mức này sao?

Hắn ta nuốt nước bọt, không tiếp tục giả vờ nữa, xoay người nhìn về phía sau, muốn tìm kiếm một chút cảm giác an toàn từ Trần Thư……

Nhưng mà, trong tầm nhìn của hắn ta, không có một bóng người!

Bóng dáng của đám người Trần Thư đã không thấy từ lâu……

Hắn ta lạnh cả sống lưng, trong lòng bỗng nhiên sợ hãi, dường như đã đặt mình vào một bộ phim kinh dị……

- Đây là khảo nghiệm dành cho ta sao?

Hắn ta hít một hơi sâu, tính tình trung nhị của hắn ta khiến hắn ta mạnh mẽ xua đi sợ hãi, trong lòng không ngừng ám chỉ bản thân:

Ta là Cơ Thiên Đế của vạn cổ!

Không thể sợ, không thể sợ…… Ít nhất bây giờ không thể sợ……

Gào!

Nhưng vào lúc này, biển cát phía dưới đột nhiên cuồn cuộng lên, giống như ngọn sóng lớn cao trăm ngàn mét, hướng thẳng về phía chân trời!

Mà ở dưới cái, một xúc tu màu đỏ rất khủng bố cuồng bạo đánh úp đến, thẳng thắng ngang đầu Cơ Phong!

- Mẹ ơi!

Quác!

phượng điểu màu xanh cũng vô cùng sợ hãi, bởi vì kỹ năng phong hệ bản thân gia trì được, nên tốc độ tăng vọt đến đỉnh phong,

Mặc dù không thể sánh bằng với biến dị lôi điểu, nhưng cũng là hai chủng loại cùng cấp tồn tại có một không hai.

Trong phút chốc, phượng điểu hóa thành ánh sáng xanh, bay trối chết về phía chân trời……

Gào!

Lúc này, một tiếng rít gào vô cùng khủng bố bao quanh, khiến đại địa chấn động không thôi,

Ngay sau đó, biển cát ở phía dưới cuồn cuộn, sinh vật không biết là gì ở dưới mặt đất tiến thẳng về phía Cơ Phong với tốc độ cực nhanh!

- Mẹ nó! Tuyệt đối đây là Quân Vương!

Giờ phút này tâm tình Cơ Phong như nổ tung, thật sự chưa từng nghĩ đến,

Ngươi mẹ nó dám dẫn một đám học viên Hoàng Kim Bạch Ngân đi đánh Hoàng Kim Quân Vương?!

Hai bên kém nhau hẳn một cấp bậc lớn, yêu nghiệt nghịch thiên như thế sao mà làm được……

Lúc này, dư quang của hắn ta thoáng nhìn, sau đó đồng tử co rút, Quân Vương hung thú kia sắp đuổi kịp rôi!

Ầm!

Lại một xúc tu màu đỏ khổng lồ đánh đến, bên trên bị hỏa diễm nóng rực thiêu đốt, không gian dường như bị vặn vẹo.

Phượng điểu màu xanh kinh hãi, mạnh mẽ xoay chuyển, may mắn tránh được một trận công kích,

Nhưng giây tiếp theo, cánh của nó run lên,

Chỉ thấy ở phía dưới lần nữa bắn ra bảy tám xúc tu thật khủng bố lên!

- Hu hu hu ~~

Phượng điểu màu xanh rùng mình, nó đã sử dụng toàn bộ sức mạnh, không ngừng bay đi lượn lại, giống như tinh linh một mình ở trong mưa,

Cảnh trước mắt hình như trở nên rất đẹp,

Nhưng nếu nó bị lệch, phượng điểu màu xanh sẽ chết bất đắc kỳ tử……

- Đại ca, cứu ta với! Ta thật sự chống đỡ không được!

Chương 1990 - Thật sự không xem bọn họ là người……

Cơ Phong lúc này đã phải thu hồi ba con khế ước linh khác của mình, đồng thời gắt gao nằm trên lưng phượng điểu,

- Ta không bao giờ…… Cậy mạnh nữa! Trần đại gia, cứu ta với!

Nhưng mà, vẫn không có ai đáp lại như cũ, chỉ có một mình Cơ Phong nghênh đón với thế tiến công ào ạt như mưa này.

Trong lòng hắn ta sinh ra một tia tuyệt vọng, nhưng không thể chờ chết ở chỗ này được, cả người hắn ta hết sức chăm chú, dường như lâm vào trạng thái kỳ dị nào đó.

Cho dù sẽ chết bất đắc kỳ tử, hắn ta vẫn muốn vùng vẫy một chút……

Cơ Phong bắt đầu toàn lực điều khiển phượng điểu màu xanh, hoàn mỹ tránh khỏi một đợt tấn công!

Vẻ mặt hắn ta cực kỳ bình tĩnh, đại não vận chuyển nhanh chóng, không ngừng dự đoán hướng tấn công của Quân Vương!

Thời gian trôi qua, mồ hôi trên trán hắn ta chảy ròng ròng, nhưng càng lúc càng trở nên thong dong,

Phượng điểu màu xanh như hòa làm một với hắn ta, như đôi cánh thiên sứ, không có một chút cảm giác trúc trắc,

Cùng lúc đó, độ phục tùng của phượng điểu cũng từ từ được nâng lên, cuối cùng kéo căng, hai bên đạt được trình độ hòa hợp mới.

Gào!

Lúc này, Quân Vương ở phía dưới dường như có chút không kiên nhẫn, nó từ bỏ tấn công bình thường mà phóng kỹ năng!

Rầm rầm rầm!

Những hạt cát phía dưới trong giây lát cháy rực lên, xua tan đi bậu trời đen u tối, chiếu sáng cả ngàn mét.

Biển lửa không ngừng gào thét, khiến Cơ Phong không có không gian để né tránh.

Đang lúc hắn ta hết sức tuyệt vọng, một bóng người truyền đến một không gian chi lực vô cùng quỷ dị, thuấn di một cái đã dễ dàng né tránh được biển lửa ở bên dưới.

Giây tiếp theo, Cơ Phong bay ra ngoài ngàn mét,

- Tội phạm, ngươi…… Thật sự biến thái!

Cơ Phong kinh hãi tột độ, một bộ dáng sống sót sau tai nạn.

- Đáng tiếc, ngươi chỉ kiên trì được có ba phút……

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Muốn ta công nhận, ngươi còn kém xa lắm, tiểu Cơ.

- ……

Cơ Phong giật giật khóe miệng, trong mắt có chút thất vọng, nhưng sau đó lại quát lên:

- Ngươi vậy mà dẫn chúng ta đi đánh Hoàng Kim Quân Vương?!

- Ta đã nói lâu rồi mà, sẽ có chút khó khăn.

Trần Thư nhún vai nói:

- Lời nói của tội phạm ca của ngươi, ngươi một câu cũng không nghe……

- Mẹ nó ai mà nghĩ đến chứ?!

Cơ Phong trừng mắt, sau đó nói:

- Ta muốn báo nguy, nhất định phải báo nguy!

- Ta chính là Ngự Long Vệ, có chuyện gì cứ nói với ta.

Trần Thư chỉ chỉ băng tay màu máu ở tay phải, gương mặt mang theo nụ cười khó hiểu.

- ……

Cơ Phong nhất thời giật mình, hắn ta quên mất tên này khốn nạn……

- Được rồi, đây không phải là vì rèn luyện ngươi sao?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ta nhìn ngươi và khế ước linh của mình rất hòa hợp, có phải đã trực tiếp tăng lên một bậc rồi không.

Hắn ta và khế ước linh của mình tăng độ hòa hợp,

Mặc dù một ít khế ước linh có chút bướng bỉnh, nhưng không có bất kỳ kháng cự nào với với mệnh lệnh của hắn ta, nhất là trong những lúc quan trọng.

Cái này tất nhiên nhờ vào lúc trước Trần Thư tự tìm đường chết mà có được……

Cho dù là hai người xa lạ, chỉ cần cùng đã trải qua sinh tử, quan hệ giữa hai người với nhau sẽ tương đối than, huống chi là cùng mình và khế ước linh tâm linh tương thông.

- Hả? Hình như là đúng thật……

Cơ Phong nao nao, mình và khế ước linh phượng điểu có độ hòa hợp thật sự tăng lên.

Trong lúc mọi người nói chuyện với nhau, một cơn song nhiệt đánh tới, khiến người ta chấn động.

- Lại tới.

Trần Thư vẫn bình tĩnh, nhìn phía các học viên, nói:

- Bây giờ bắt đầu, các ngươi cùng nhau xuất kích, liên thủ đối kháng với con hung thú này.

- ……

Thần sắc của chín người chấn động, sau đó mọi người liếc nhìn nhau một cái không chút do dự triệu hoán ra toàn bộ khế ước linh.

Mặc dù trong lòng bọn họ có sợ hãi, nhưng hung phấn vẫn nhiều hơn!

Đây là Hoàng Kim Quân Vương, thực lực thậm chí còn siêu việt hơn những Ngự Thú Sư bình thường được xưng là cường giả hang đầu

Mặc dù bọn họ có thân phận cao quý, cũng không bỏ qua cơ hội luyện tập tuyệt vời này.

Rầm rầm rầm!

Lúc này, màu đỏ bão cát giống như sóng biển đánh đến, nhiệt độ cao khiến cho người hít thở không thông.

A Lương thấy vậy, trước tiên lệnh Tuyết Đoàn ra tay!

Băng tuyết không ngừng rơi xuống, bao trùm lên phía trên bão cát, muốn khiến nó phải đông lại,

Nhưng sức mạnh của hai bên chênh lệch quá lớn,

Băng tuyết thậm chí còn chưa đến gần bão cát, đã bị cưỡng ép tan ra lập tức biến mất.

- Ta tới giúp ngươi!

Phương Tư quát lên một tiếng lớn, hai cánh của Băng Sương Cự Long ở bên cạnh chấn động, trong miệng phun ra một lượng lớn sương khí.

Đồng thời, những người còn lại liên tiếp ra tay,

Cuối cùng là đem cuồn cuộn bão cát trấn áp, khiến cho bình tĩnh lại,

Nhưng đây chỉ là Quân Vương một cái kỹ năng mà thôi……

Lúc này, ngoài ngàn mét, đại địa chấn động, tiếp lấy mười hai cây xúc tu to lớn trong lúc đó xuất hiện, gắt gao bám vào trên mặt đất,

Một cái cực kỳ kinh khủng bạch tuộc đầu người chậm rãi dâng lên,

Trán của nó sinh ra bốn mắt, trong đó ẩn chứa sát khí ngập trời!

Ầm!

Trong chốc lát, toàn thân Quân Vương dâng lên hỏa diễm, không gian bốn phía không ngừng vặn vẹo, một cỗ sức mạnh uy thế đẩy ra, làm người ta không khỏi run rẩy!

Chương 1991 - Thật sự không xem bọn họ là người…… (2)

Lúc này, ánh mắt của hỏa diễm bạch tuộc vương lướt qua đám người A Lương, nhìn chằm chằm Trần Thư,

Trên cơ thể của con người trước mắt này, nó cảm giác được nguy hiểm như có như không!

Đây là trực giác của Quân Vương!

Gào!

Nó ngửa mặt lên trời gào thét, nhờ vào huyết mạch Quân Vương, truyền mệnh lệnh vào trong đầu của lãnh chúa.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ [Thiên hỏa sa mạc] đều bạo động!

Vô số lãnh chúa cường hãn mang theo tộc đàn của mình đến trợ giúp, chủ yếu là muốn thủ hộ Quân Vương của bọn chúng!

Một khi toàn bộ hung thú tụ tập lại, cho dù là sinh vật đồng cấp cũng sẽ không là đối thủ của nó.

Đây chính là một trong những điểm khó khi đi săn Quân Vương!

- Những thứ khác giao cho ta, các ngươi ứng phó với con bạch tuộc là được rồi.

Trần Thư thần sắc bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút kinh ngạc,

Hắn không ngờ Quân Vương trước mắt sẽ cẩn thận như vậy, chỉ vì chút uy hiếp này đã triệu hoán toàn bộ tiểu đệ đến đây,

Nhưng nghĩ đến việc Quân Vương sợ chết, hắn lại là cũng cảm thấy hợp tình hợp lý.

Lúc này, khi nghe được âm thanh trầm ổn của Trần Thư, đám người không khỏi trong lòng buông lỏng, tràn đầy cảm giác an

toàn.

Gào!

Hỏa Diễm Quân Vương có chút ngang ngược và nóng nảy, làm Hoàng Kim Quân Vương, trí thông minh của nó không hề kém hơn nhân loại,đương nhiên liếc mắt một cái đã nhìn thấu được ý đồ của đám người này,

Lại là muốn để nó tới làm đá mài đao?

Ánh mắt của nó quét qua mười người kia, sau đó mười hai cái xúc tu đồng loạt xuất động, ngọn lửa đẩy ra,che kín sát ý lạnh băng!

Đám người Phương Tư khẽ biến sắc, thấy đối phương công kích đến đây, trong nháy mắt bọn họ mang theo khế ước linh cùng nhau tránh đi, không dám đón đỡ,

- Mẹ nó!

Lúc này, thần sắc lão của Tạ đại biến, đã là có chút muốn mắng người,

Hắn so với Hoàng Kim Quân Vương cách nhau hai cấp lớn, căn bản là tránh không thoát công kích của đối phương!

Nhưng ngay tại thời điểm then chốt, một con biến dị Lôi Điểu bay bay đến, một phát bắt được hắn, tránh được công kích của xúc tu!

- Tiểu Tinh, cảm ơn……

Lão Tạ nhẹ nhàng thở ra, nhìn Từ Tinh Tinh ở một bên.

- Không có việc gì.

Tiểu Tinh lắc đầu, ánh mắt vẫn ngưng trọng như cũ.

Bây giờ hắn đột phá đến Hoàng Kim cấp, Ứng Long Huyết Mạch của Biến Dị Lôi Điểu lần nữa kích phát, tốc độ sẽ hết sức khủng bố,

Nhưng kể cả như thế, khi Hỏa Diễm Quân Vương tấn công, Biến Dị Lôi Điểu vẫn là cực kỳ nguy hiểm,

Về phần những người còn lại càng không cần phải nói,

Trong lúc nhất thời, mười người không ngừng chạy trốn, không có một chút lực phản kích, hơn nữa chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ xuất hiện thương vong.

- Vẫn là quá khó sao……

Trần Thư ở xa xa sờ sờ cằm, lẩm bẩm.

Trước mắt đại bạch tuộc không có đặc thù huyết mạch, kém xa so với người khổng lồ tuyết mà Trần thư gặp ở Bắc Linh Thất Quốc, thực lực cũng tương đương với Vương cấp nhất tinh đến nhị tinh,

Chín người này cũng vừa đột phá Hoàng Kim nhất tinh, thực lực hai bên kém xa nhau cấp nhỏ và thêm một cấp lớn, thật sự không cùng một đẳng cấp.

- Vốn còn muốn kích phát một chút tiềm lực cho các ngươi……

Trần Thư lắc đầu, chuẩn bị tự mình ra tay rồi.

Nhưng vào lúc này,

Cuộc chiến trước mắt có chút nghịch chuyển,

Chỉ thấy Phương Tư ra chiêu trước tiên, phóng ra thần kỹ hệ phòng ngự của bạch sắc tiểu phi long,

Vòng bảo hộ màu trắng buông xuống, mấy chục con khế ước linh trên sân đều được bảo hộ,

Làm thần kỹ, đỡ một hai công kích của Hỏa Diễm Quân Vương thì không có vấn đề, chí ít vì đề cao tỉ lệ sai số của đám người này, sẽ không bị một kích trí mạng nữa.

Lúc này A Lương quát to:

- Các vị, toàn lực ra tay đi! Ưu tiên phóng kỹ năng khống chế vào nó!

Mọi người nghe xong thì gật đầu, một chút cũng không giữ lại,

Chỉ thấy đủ loại kỹ năng khống thế từ từ phóng xuống, đánh gãy tấn công của Hỏa Diễm Quân Vương,

Vốn là hai bên chênh lệch quá lớn, hiệu quả khống chế sẽ cực kỳ bé nhỏ, nhưng người ở đây cũng là thiên tài đỉnh cấp, kỹ

năng phẩm cấp khá cao, chứ không phải là Ngự Thú Sư bình thường.

Nhất là Thiên Hỏa Thụ của Vương Thắng, thần kỹ [Hỏa Diễm Lĩnh Vực] của nó tăng cường thuộc tính hỏa của mọi người, đồng thời suy yếu uy thế của Hỏa Diễm Quân Vương.

Trong lúc nhất thời, Hỏa Diễm Quân Vương bị tạm thời chế trụ, mười hai xúc tu cũng dần dần thả xuống.

Mọi người thấy vậy, nhao nhao bắt đầu toàn lực tiến công,

Công kích liên tục phóng về phía đầu của Hỏa Diễm Quân Vương, muốn đánh cho trọng thương!

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, đủ loại kỹ năng bùng đổ được phóng đến, uy thế vô cùng đáng sợ, cho dù là Hoàng Kim lãnh chúa đều sẽ bị miểu sát trong nháy mắt,

Nhưng mà, khi ánh sáng của kỹ năng tản ra, đám người bỗng trợn mắt hốc mồm, trong mắt tràn ngập kinh hãi.

Chỉ thấy đầu của Hỏa Diễm Bạch Tuộc Vương vậy mà không có một chút thương tích, dễ dàng liền chống đỡ công kích của bọn họ.

- Mạnh như vậy sao?!

Trong lòng mọi người trầm xuống, ánh mắt u oán thỉnh thoảng nhìn về phía Trần Thư,

Bọn hắn đã nhìn ra, tên này căn bản không xem bọn họ là người……

Cái này chương trình học thực chiến có phải quá biến thái rồi hay không……

- Lại cố gắng thêm một chút nữa, lập tức có thể phá hàng phòng ngự của nó!

Chương 1992 - Một con Husky bằng một quân đoàn?

Lúc này, Trần Thư thấy mọi người không có ý chí chiến đấu, vội vã cổ vũ.

- Ngươi xác định là nó phá phòng?

Ánh mắt mọi người u oán, bọn hắn sợ rằng quân vương trước mắt sẽ phá phòng trước…

Lúc này, mọi người đã không kịp do dự, trước mắt Hỏa Diễm Quân Vương dường như bị nổi giận, lấy ra thực lực chân chính của mình ra đánh!

Rầm rầm rầm!

Mười hai hỏa diễm xúc tu vung vẫy, trong miệng phun ra đại lượng hỏa diễm, cưỡng ép xua tán đi [Hỏa Diễm lĩnh vực] của Vương Thắng.

Thấy một màn như vậy, mọi người thần sắc giật mình, vội vã kéo dài khoảng cách, lại bắt đầu điên cuồng tránh né.

Nhưng thế công của Hỏa Diễm Quân Vương từng bước ép sát, tình cảnh mọi người tràn đầy nguy hiểm!

Mà lúc này, lão Tạ xuất thủ!

Chỉ thấy trên bờ vai hồ điệp thanh sắc hai cánh chấn động, một cỗ quang mang nồng đậm tột cùng phủ xuống, rơi xuống trên đầu Hỏa Diễm Quân Vương.

- …

Sắc mặt mọi người cổ quái.

Mặc dù mọi người đều biết kỹ năng của lão Tạ không hợp thói thường, nhưng tận mắt nhìn thấy cũng không khỏi chấn động…

Grào!

Hỏa Diễm Quân Vương ngửa đầu nhìn một cái, trong mắt xuất hiện lửa giận!

Là sinh vật có trí khôn, nó theo bản năng xuất hiện lưat giận, bốn con mắt hung ác gắt gao nhìn chằm chằm lão Tạ!

Rầm rầm rầm!

Trong chốc lát, toàn bộ thế công của nó di chuyển, trực tiếp lao thẳng về phía Lôi Điểu trên lưng Tạ Tố Nam!

- Tiểu Tinh, nhờ vào ngươi!

Thân thể Lão Tạ phát lạnh, nhưng không có để khế ước linh thu lại quang mang.

- Không thành vấn đề!

Tiểu Tinh gật đầu một cái, đồng thời truyền đạt mệnh lệnh cho khế ước linh.

Chỉ thấy hai con ngươi của biến dị Lôi Điểu kim quang óng ánh, trong lúc mơ hồ có long ngâm vang vọng, tốc độ tăng vọt đạt tới đỉnh phong!

Trong chốc lát, Lôi Điểu hóa thành một đạo lưu quang màu vàng, thong dong tránh né thế công của Hỏa Diễm Quân Vương!

Đẳng cấp song phương tương đối lớn!

Cho dù Trần Thư vừa đạt tới Hoàng kim cũng chưa hẳn có thể làm được một bước này, rõ ràng Lôi Điểu Ứng Long huyết mạch càng nồng nặc.

- Động thủ!

Thấy vậy một màn, mặt tám người khác liếc nhau một cái, khiến khế ước linh xuất thủ công kích!

Rầm rầm rầm!

Kỹ năng thấu trời oanh kích rơi xuống, thẳng đến đầu của Hỏa Diễm Quân Vương!

Quân vương chỉ nhàn nhạt liếc qua, thân thể bao trùm hỏa diễm nháy mắt khuếch tán, bao trùm bên cạnh mấy chục mét, tạo thành một đạo bình chướng phòng ngự tự nhiên!

Bất kỳ kỹ năng nào vừa tiến vào biển lửa cũng bị cưỡng ép đốt cháy hầu như không còn, không đả thương được quân vương.

- Mẹ nó đánh rắm hả.

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, trên trăm kỹ năng khôngn chút tác dụng khiến bọn hắn không khỏi cảm thấy bị

thất bại.

- HÌnh như có chút nghịch thiên…

Trần Thư sờ cằm, vẻ mặt suy tư.

Ngay lúc này, bên tai hắn truyền đến một tiếng gầm.

Chỉ thấy Cự Lang hai con ngươi mang theo hỏa diễm, từ phía chân trời chạy nhanh tới, khí thế hung lệ!

- Nhanh như vậy đã tới chi viện rồi sao?

Trần Thư nhíu mày, nhìn một Cự Lang hoàng kim lãnh chúa cầm đầu!

Husky mở hai mắt ra, tâm thần hơi động.

Chỉ thấy trên không xuất hiện một khỏa hỏa diễm vẫn thạch gần trăm mét!

Vẫn thạch rơi xuống phía dưới, nháy mắt diệt sát hoàng kim lãnh chúa trước mặt, tiếp lấy lượng lớn mảnh nhỏ bắn tung tóe ra, nhanh chóng đồ sát hỏa lang còn lại.

Trong nháy mắt, mấy trăm con hỏa lang bị diệt.

- Xem ra ta phải động thủ rồi.

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía Hỏa Diễm Quân Vương xa xa.

Nếu là toàn bộ lãnh chúa của [Thiên Hỏa Sa Mạc] tụ tập mà tới, cho dù là hắn cũng cảm thấy phiền toái, hơn nữa không hẳn có thể bảo đảm những người còn lại an toàn.

Lúc này, Hỏa Diễm Quân Vương vẫn coi thường những người còn lại, không ngừng đuổi theo biến dị Lôi Điểu.

Kim quang trên người Lôi Điểu có chút ảm đạm, đồng thời độ linh hoạt cũng hạ xuống không ít, rõ ràng không có khả năng duy trì trạng thái này.

Grào!

Bạch tuộc to lớn ánh mắt thô bạo, nhìn mỗi người xung quanh, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Trần Thư xa xa.

Trong mắt của nó hiện đầy sát ý, tự nhiên hiểu ra người này mới là tên cầm đầu.

- Ngươi thu cái gì?

Trần Thư chớp chớp lông mày, đồng thời chỉ chỉ bầu trời.

Hỏa Diễm Quân Vương ngơ ngác, nhưng sau đó tâm thần hơi động, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn một cái.

Trong chốc lát, con ngươi co vào, tầm mắt đã bị một bờ mông màu vàng tương đối lớn chiếm hết!

Nó đang muốn thu về mười hai xúc tu phòng ngự, nhưng đã không kịp.

Ầm!

Đại địa bỗng nhiên rung động, như là đại địa chấn làm người tê cả da đầu.

- Ngao ngao ngao ~~

Hỏa Diễm Quân Vương kêu to, tràn ngập oán độcnổi giận

Mẹ nó vừa xuất thủ đã xuất chiêu này rồi?

Đối với nó mà nói, tổn thương trên thân thể ngược lại thứ yếu, chủ yếu nhất là tôn nghiêm chà đạp.

Nếu thủ hạ chạy tới, liếc mắt thấy quân vương trong lòng mình bị một cái mông lớn đè, hình tượng thoáng chốc xong đời rồi…

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng hai mắt nhắm nghiền, thần tình vui vẻ, vậy mà bắt đầu không ngừng vặn vẹo bờ mông.

- Ngao ngao ~~

Hỏa Diễm Quân Vương chỉ cảm thấy đến đầu óc đều sắp bị mài nhỏ, nháy mắt mở ra phản kích!

Rầm rầm rầm!

Mười hai xúc tu tràn ngập hỏa diễm bắn mạnh mà tới, trong nháy mắt quấn chặt Tiểu Hoàng.

Chương 1993 - Một con Husky bằng một quân đoàn? (2)

Đồng thời, trên xúc tu hỏa diễm không ngừng đốt cháy Tiểu Hoàng, muốn miểu sát!

- Vù vù ~~~ -

Nhưng mà, thân ở trong lửa nóng hừng hực Tiểu Hoàng cũng thần sắc nhàn nhã, thậm chí là ngáy to, trực tiếp coi thường đòn tiến công của đối phương.

- ? ? ?

Hỏa Diễm Quân Vương thoáng chốc choáng váng.

Ánh mắt của nó càng nổi giận, sau đó mười hai xúc tu phun ra lượng lớn dịch nhờn.

Rầm rầm rầm ——

Hỏa diễm thiêu đốt dịch nhờn, uy thế lại lần nữa tăng lên một bậc thang, cho dù là sinh vật Vương cấp nhị tinh cũng không dám đón đỡ.

Nhưng mà, ngay cả một cọng tóc Tiểu Hoàng cũng không bị tổn hao gì, càng giải trừ [Thụy Mộng Sát], đôi mắt to ngốc manh nhìn quanh.

Cả hai ánh mắt nhìn nhau, một tên ngốc manh, một tên ngơ ngác…

- Tại sao?

Hỏa Diễm Quân Vương bị choáng váng, công kích của nó vô hiệu?

[lửa ngự] của Tiểu Hoàng có thể miễn dịch 99% thương tổn của thuộc tính hỏa, đừng nói đến Hoàng Kim Quân Vương trước mắt, cho dù là sinh vật Vương cấp tam tinh cũng chưa hẳn đã thương tổn được nó.

- Rầm rầm rầm!

Ngay lúc này, liên tiếp nguyên tố kỹ năng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp khiến đầu Chương Ngư Vương tạo thành một cái động lớn, chảy ra lượng máu tươi lớn.

- Ngao!

Hỏa Diễm Quân Vương nổi giận hống một tiếng, ánh mắt hướng lên trên.

Chỉ thấy trên đầu Tiểu Hoàng chẳng biết lúc nào, nhiều hơn bốn đại Husky thông minh.

Husky trừng trừng nhìn kỹ hắn, nguyên tố trong cơ thể phun trào, không ngừng phóng thích ra từng kỹ năng, dường như không hề dừng.

Ầm!

Hỏa Diễm Quân Vương nháy mắt phun ra hỏa diễm ngập tràn, muốn giải quyết đi bốn vật nhỏ tra tấn con người ta.

Nhưng mà, trên mình bốn Husky đột nhiên có thêm một đạo không gian ấn ký, nháy mắt đi tới sau lưng Chương Ngư Vương.

Rầm rầm rầm!

Kỹ năng của bọn chúng vẫn không đình chỉ, kéo dài không ngừng oanh kích đối phương.

Nhưng mà Chương Ngư Vương lực phòng ngự cùng sinh mệnh lực có thể nói khủng bố, trong lúc nhất thời ngược lại chưa từng xuất hiện thương thế trí mệnh.

Ánh mắt của nó trở nên càng nổi giận, một xúc tu nhanh chóng như lôi điện, vung về phía bốn con Husky.

Nhưng mà, lại là bốn đạo không gian ấn ký, để Husky tuỳ tiện tránh thoát thế công.

Bởi vì lực công kích của Chương Ngư Vương khủng bố, hơn nữa thân thể xung quanh tràn ngập hỏa diễm, Trần Thư ngược lại không để cho Husky sử dụng [Cẩu Ảnh Mê Tung] tới tránh né kỹ năng,

Dù sao cũng là ngẫu nhiên thuấn di, vạn nhất chạy đến gần Chương Ngư Vương, sẽ bị thương nặng.

Hiện tại lực công kích của Husky khủng bố, có thể vượt qua đại đẳng cấp chiến đấu, nhưng lực phòng ngự yếu kém, có thể nói là vừa đụng đã nát, đương nhiên phải cẩn thận.

Nhưng mà bây giờ Thỏ Không Gian có thể phóng thích hơn ngàn đạo không gian ấn ký, cộng thêm phóng thích qua ấn ký lại không ngừng hồi chiêu khôi phục, đủ để bảo đảm Husky có thể một mực thuấn di tác chiến.

Rầm rầm rầm!

Bốn Husky đại phát thần uy, hóa thân thành kỹ năng Gatling, căn bản không cần lưu lại, trong miệng thốt ra kỹ năng khủng bố khác nhau.

Xa xa Đám người A Lương cùng nhau nuốt ngụm nước bọt, trong mắt tràn ngập kinh hãi cùng chấn động.

Một kỹ năng tùy ý trong miệng Husky đều đủ để hủy diệt bọn hắn mấy chục lần…

- Đây chính là thực lực của tội phạm ư…

Vương Thắng liếm môi một cái, trong mắt thần tình tràn ngập hiu quạnh.

Hắn thậm chí có chút hoài nghi, phụ thân của mình có thể đánh được tội phạm hiện tại…

Cùng lúc đó, xa xa hung thú chạy đến trợ giúp cũng ngây ngẩn cả người, không dám tới gần chiến trường trước mặt.

Trước mắt Husky thật sự là quá có lực trùng kích thị giác.

Cự mộc, lôi đình, hỏa diễm, băng sương, nham thạch, sương độc các loại đủ loại quang mang hừng hực kỹ năng không ngừng phun ra, dường như vô cùng vô tận.

Bây giờ, kỹ năng của bản thân Husky đã đạt tới mấy chục cái, cộng thêm thiên phú của bản thân, cùng tiểu tinh linh phụ trợ, để cho thời gian hồi kỹ năng của nó trở nên vô cùng nhanh chóng, trong lúc mơ hồ tạo thành một kỹ năng tuần hoàn hoàn chỉnh.

Một hỏa lực của Husky đã có thể so một ngự thú quân đoàn!

- Con chó này nghịch thiên quá. .

Vương Dịch Trần sợ hãi than nói, trong mắt sùng kính gần như muốn tràn ra.

Thực lực của Trần Thư đã đánh vỡ tư duy cố định của mười người.

Hoàng kim Ngự Thú Sư, thật có thể mạnh đến mức này ư…

- Nhưng mà Hoàng Kim Quân Vương cũng không đơn giản .

Lúc này, A Lương hít thở sâu một thoáng, nói:

- Chỉ như vậy một hồi, đã bị đủ loại đòn hiểm, kết quả vẫnnhảy nhót tưng bừng, sinh mệnh lực này cũng không phải quá mạnh.

- …

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, ngươi xác định ngươi là đang khen quân vương?

- Grào!

Quả nhiên, lúc này Hỏa Diễm Quân Vương khí thế không giảm, thậm chí trở nên càng cuồng bạo.

Thân thể nó không ngừng tràn ngập máu tươi, nhưng một giây sau đã bị hỏa diễm đốt cháy hầu như không còn, ngược lại trở lại trong cơ thể của nó, từ đó khôi phục bộ phận sinh mệnh lực.

Chính là thiên phú [sinh mệnh lửa thể] của quân vương trước mắt!

Cho dù là bị nhiều kỹ năng công kích, nó vẫn là duy trì sinh mệnh lực tràn đầy, cho dù là sinh vật đỉnh cấp sinh tồn mấy trăm năm đương nhiên là có sự cường đại của nó chỗ.

- Grào!

Chương Ngư Vương nhìn bốn Husky phía xa xa, trong mắt thậm chí đã có một điểm chế giễu.

Chương 1994 - Hàm kim lượng của [Bức độc ấn ký]

Ngươi không giết chết được ta!

- Ngao ngao ngao ——

Husky không có bất kỳ tâm tình chập chờn, chỉ tràn ngập trí tuệ nhìn chăm chú đồng thời trong miệng không ngừng phóng thích ra kỹ năng.

- Nhanh…

Trần Thư liếm môi một cái, trong mắt đã có vẻ chờ mong.

Chương Ngư Vương không chú ý tới, trên người mình đã lưu lại mấy chục đạo ấn ký màu xanh lá.

Nếu nhìn kỹ, có thể mơ hồ nhìn ra dáng dấp biên bức…

Thời khắc vẻ mặt Chương Ngư Vương tràn đầy vẻ đùa cợt, bốn đôi mắt đột nhiên trừng lớn, một giây sau khàn cả giọng kêu rên lên tiếng.

Chỉ thấy đầu lâu của nó nháy mắt phun ra đại lượng dòng máu màu xanh lục, quả thực giống như suối phun cỡ lớn.

Vèo vèo vèo ——

Chỉ thấy một trăm tiểu biên bức hư hóa xuất hiện, không ngừng gặm nuốt lấy Chương Ngư Vương, khiến hắn không thể chữa trị trọng thương.

- Đây là?

Mọi người thần sắc giật mình, chỉ nghe thấy Chương Ngư Vương kêu rên cảm thấy đến tê cả da đầu.

Rõ ràng, kỹ năng trước mắt này tuyệt đối không đơn giản!

Grào!

Thân thể Chương Ngư Vương không ngừng phun trào hỏa diễm, tính toán xua tán Biên bức hư hóa bốn phía, nhưng không có một chút tác dụng.

Cuối cùng, năng lượng hao hết Biên bức tự động tiêu tán không còn.

Nhưng lúc này khí thế Hỏa Diễm Quân Vương rõ ràng hạ xuống một đoạn, sinh mệnh lực bị cưỡng chế rút ra, cho dù là thiên phú [sinh mệnh lửa thể] cũng mất đi tác dụng.

Thương tổn của một [Bức độc ấn ký], so với tam mươi nguyên tố kỹ năng trước đó của Husky còn cao hơn.

Đây chính là hàm kim lượng của thương tổn thần kỹ ư . .

- Được đấy, dũng mãnh quá!

Trần Thư liếm môi một cái, trong mắt tràn ngập vui mừng.

Biên bức vừa hư hóa vẫn là có một trăm cái, chứng minh điều kiện của [bức độc ấn ký] phát động hạ xuống, nhưng thương tổn không có bất kỳ biến hóa nào.

- Ô ~~

Lúc này, Hỏa Diễm Quân Vương trong mắt có suy yếu, vết thương trên đầu vẫn có máu tươi màu xanh lá chảy xuôi.

Rầm rầm rầm!

Nhưng một giây sau, Husky lại xuất thủ, chuẩn bị bắt đầu chồng chất lần tiếp [bức độc ấn ký]!

- Grào!

Chương Ngư Vương nhìn bốn phía, chỉ thấy đã tụ tập lít nha lít nhít hung thú.

Nhưng chúng nó cũng sợ hãi, không dám tới gần.

Nhìn thấy một màn này, quân vương nháy mắt nổi giận, ngửa mặt lên trời gào thét, mượn huyết mạch áp chế, cưỡng ép để toàn bộ hung thú xông lên.

- Các ngươi đánh với đám hung thú còn lại, sống sót coi như thành công đồ chơi này giao cho ta!

Trần Thư nhìn phía đám người A Lương, nói:

- Thỏ cùng tiểu tinh linh sẽ hiệp trợ các ngươi!

Những người còn lại thấy vậy, đều gật đầu, quả quyết xông thẳng về phía hung thú xung quanh!

Mặc dù số lượng đối phương đã không thể dự đoán, nhưng ít ra bọn hắn có thể giết chết được, dù sao cũng tốt hơn chống lại Hoàng Kim Quân Vương này.

Trong lúc nhất thời, song phương đại chiến lại lần nữa mở ra!

Vô số hung thú đều lướt qua đám người A Lương, lao thẳng đến vị trí của Trần Thư, dáng dấp phải bảo vệ quân vương.

Husky đang điên cuồng tấn công thân thể hơi động, tránh thoát hai kỹ năng của hoàng kim lãnh chúa.

Nhưng một giây sau, lại là càng nhiều kỹ năng oanh kích xông tới.

Bất đắc dĩ Husky chỉ có thể về trong miệng Tiểu Hoàng, tạm thời tránh mũi nhọn.

Khế ước linh tiến công, lấy lực phòng ngự của nó, lực công kích của hoàng kim biến dị hung thú chưa hẳn đã chống đỡ được…

- Grào!

Hoàng Kim Quân Vương vừa thấy Husky trốn đi, nhẹ nhàng thở ra, e sợ ấn ký trên người lại lần nữa bạo phát.

Lúc này, dưới hiệu lệnh của nó, lít nha lít nhít hung thú cùng nhau tiến công.

Kỹ năng thấu trời vung vẩy, hỏa lực tương đối hung mãnh, không cho Husky lưu lại một điểm thu phát không gian.

Lúc này Thỏ Không Gian ở trong đám hung thú bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị trợ giúp chiến trường hai bên, chẳng những muốn bảo vệ Husky, càng phải bảo vệ tốt đám người A Lương.

Nó thậm chí không móc ra bản mệnh vũ khí, cam tâm tình nguyện làm nhân vật phụ trợ.

Rất nhanh, nó phát giác được quẫn cảnh của Trần Thư, chuẩn bị xây dựng không gian thông đạo, để Husky có thể tiếp tục

tiến công.

Nhưng bị Trần Thư ngăn lại.

Không gian thông đạo có thể để kỹ năng của Husky phủ xuống đến trên mình Hoàng Kim Quân Vương, nhưng ý nghĩa không lớn, một khi Chương Ngư Vương di chuyển vị trí, không gian thông đạo cũng lãng phí.

Trừ phi là có thể vây khốn Chương Ngư Vương.

Nhưng thực lực của hai bên khoảng cách quá lớn, [Không gian lao tù] của thỏ lại vây khốn không được thời gian quá dài.

- Ngươi đặc biệt bảo vệ tốt cho đám người A Lương đi.

Trần Thư truyền đạt mệnh lệnh của Thỏ Không Gian, thần sắc lạnh nhạt suy tư.

Ngày trước hắn đều cắn thuốc tác chiến, đương nhiên muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng bây giờ hắn cũng không cần quá gấp.

- Xem hỏa lực của ngươi có thể có bao nhiêu hung ác.

Trần Thư để Slime bay lên trời, cố tình bạo lộ trong tầm mắt của hung thú, thuận tiện cho bọn chúng tiến công.

Bởi vì thân thể của nó to lớn, đủ loại kỹ năng đương nhiên đều không thể tránh khỏi, một giây đồng hồ đều bị mấy chục kỹ năng oanh kích.

Nhưng mà bởi vì đại bộ phận đều là thuộc tính hỏa, Slime chỉ bị thương nhẹ, cũng không trí mạng.

Grào!

Hỏa Diễm Quân Vương thấy vậy, trong mắt cũng tràn ngập hưng phấn, xem ngươi có thể kiên trì bao lâu…

Chương 1995 - Mẹ đó, không đánh lại được

Vừa rồi nó bị Husky oanh kích, bây giờ nhân vật chuyển đổi, đương nhiên khiến nó sinh lòng thống khoái.

Nhưng rất nhanh, bên tai vang lên từng âm thanh kêu rên khiến nó thoáng chốc giật mình.

Hỏa Diễm Quân Vương nhìn bốn phía, chỉ thấy mấy trăm con bạch ngân hung thú nháy mắt chết bất đắc kỳ tử, mất đi khí tức sinh mệnh.

- Hả?

Vẻ mặt nó không hiểu, nhưng rất nhanh có càng nhiều hung thú vẫn lạc…

- Mau dừng lại!

Cuối cùng, nó phát giác được ngọn nguồn quỷ dị, nhìn đại viên cầu phía trên không.

Tên này vậy mà có thể bắn ngược kỹ năng công kích?

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng hai mắt ngốc manh, đòn công kích của đám hung thú đều chống đỡ được.

Đồng thời [vô giải phản kích] kéo dài phát động, đối với cao cấp hung thú khả năng thương tổn không cao, nhưng hung thú Bạch Ngân cấp phổ thông cũng không chịu nổi.

Nó có thể chịu thương tổn, nhưng đối phương ném chính là mệnh…

Các hung thú không ngừng xuất hiện thương vong, qua giây lát có hơn ngàn hung thú vẫn lạc, năng suất chém giết này so với Husky còn nhanh hơn.

Nhưng mà khuyết điểm duy nhất, là yêu cầu hung thú chủ động tiến công Tiểu Hoàng, bằng không kỹ năng bắn ngược không có cách nào phát động.

Đám hung thú nghe thấy mệnh lệnh của quân vương, vội vã dừng lại kỹ năng, vây quanh Tiểu Hoàng, nhưng không còn dám động thủ.

- Các ngươi không đánh, vậy ta đánh.

Trần Thư không hiểu cười một tiếng.

Ngay lúc này, Tiểu Hoàng đột nhiên há hốc miệng ra, trong đó nháy mắt bắn mạnh ra liên tiếp nguyên tố kỹ năng, trực tiếp đánh về phía Hỏa Diễm Quân Vương trước mặt!

- Ngao!

Quân vương thần tình nổi giận, lại lần nữa để bọn thủ hạ xuất thủ tiến công.

Nhưng Tiểu Hoàng cũng sớm ngậm miệng lại, lại là một mình gánh chịu hàng trăm hàng ngàn kỹ năng.

Trong chốc lát, đại lượng thú dữ cấp thấp vẫn lạc, chết bất đắc kỳ tử trong đàn thú…

Thấy một màn như vậy, đám hung thú lại chỉ có thể cưỡng ép dừng lại, không còn dám có tiến công.

Một giây sau, Tiểu Hoàng lại há miệng ra, trong đó bốn Husky lại lần nữa điên cuồng ném kỹ năng, khiến cho Hỏa Diễm Quân Vương bị thương.

- Grào!

Quân Vương hai mắt đỏ tươi, nhìn đại viên cầu phía trên không, tràn ngập hận ý.

Hung thú còn lại nếu không tiến công thì chính là chịu đòn, nếu tiến công, thì đám hung thú không ngừng vẫn lạc.

Mặc dù chiến thuật của Trần Thư đơn giản, nhưng tương đối hữu hiệu.

Đúng lúc này, thân thể quân vương đột nhiên run lên, trên mình lại xuất hiện mấy chục đạo vết thương, không ngừng phun trào ra máu tươi màu xanh lá.

Hư Hóa Biên Bức lại lần nữa xuất hiện, điên cuồng gặm nuốt lấy huyết nhục của nó, tạo thành thương thế khó mà chữa trị.

Mặc cho lực phòng ngự của nó cùng kháng tính nghịch thiên như thế nào, đều không thể ngăn cản.

Thân thể cao lớn, thần tình trở nên vô cùng oán độc, đau nhức kịch liệt gần như khiến nó đánh mất lý trí!

Trong chốc lát, hung thú còn lại nghe theo mệnh lệnh của quân vương, chỉ có thể không quan tâm sinh mệnh xuất thủ!

Ầm ầm!

Kỹ năng thấu trời oanh kích tới, số lượng đã khó mà dự đoán, toàn bộ sắc trời đều bị khuếch đại.

Trên thân thể Tiểu Hoàng xuất hiện lít nha lít nhít vết thương,

Cho dù là lực phòng ngự của nó kinh người, nhưng lượng biến vẫn có thể gây nên biến chất, rất nhiều kỹ năng xé nát phòng ngự của nó.

Mặc dù Tiểu Hoàng đang chảy máu, nhưng vẫn im lặng không lên tiếng.

Trí lực nó không cao, cảm quan cũng trì độn, được xưng tụng một khiên thịt trời sinh.

Nó yên lặng, nhưng hung thú bốn phía lại đang kêu rên không ngừng, dáng dấp vô cùng thê thảm.

Trong lúc nhất thời, khiến người ta không thể phân rõ rốt cuộc là ai đang bị đánh…

[Vô giải phản kích] đánh tới, cuồng bạo xé rách thân thể hung thú.

Từng hung thú đổ xuống, dần dần chồng chất thành núi, cực kỳ thảm thiết.

Cặp mắt của bọn nó sợ hãi, nhưng bị quân vương huyết mạch áp chế, vẫn không có bất luận dấu hiệu dừng tay gì!

- Grào!

Hỏa Diễm Quân Vương miệng lớn thở hổn hển, theo [bức độc ấn ký] xé rách dần dần khôi phục lại, nhưng sinh mệnh lực cũng lần nữa hạ xuống không ít.

Lúc này ánh mắt nó oán độc, một lòng chỉ muốn nuốt chửng Trần Thư, kéo dài để các tiểu đệ tiến công.

Cho dù dùng mệnh tới lấp, nó cũng muốn để nhân loại trước mắt trả giá thật lớn!

Rầm rầm rầm!

Vô số hung thú chỉ có thể đạp lên thi thể trước mặt, không ngừng vây quét đại viên cầu trước mặt, dáng vẻ vô cùng điên cuồng.

Đây chính là chỗ khó chơi của quân vương hung thú!

Mặc dù tốc độ hung thú vẫn lạc tương đối nhanh, nhưng số lượng quá mức khủng bố, dáng vẻ vô cùng vô tận, hơn nữa xa xa y nguyên có trợ giúp của hung thú.

Thời gian dần trôi qua.

Vết thương trên người Tiểu Hoàng lít nha lít nhít, trải rộng thân hình khổng lồ gần ngàn mét, lượng lớn vô sắc huyết dịch rơi xuống phía dưới, như là hạ cơn mưa lớn.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng nhíu mày, nó cũng có cực hạn, không có khả năng tiếp tục chống đỡ.

Mặc dù Tiểu Hoàng trọng thương, nhưng hung thú mới thảm thiết nhất.

Kéo dài thời gian như vậy, hung thú vẫn lạc đạt tới mấy vạn, thi thể đã chồng chất thành núi, máu chảy thành sông!

- Xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!

Hai con ngươi Hỏa diễm Chương Ngư Vương đỏ tươi, mặt nở nụ cười thô bạo.

Mượn toàn bộ lực lượng của [Thiên Hỏa Sa Mạc], hắn tất nhiên có thể mài chết khế ước linh trước mắt!

Chương 1996 - Mẹ đó, không đánh lại được (2)

Một khi không có khiên thịt này, khế ước linh còn lại của đối phương không thể chống đỡ được đòn tiến công của nó.

Lúc này, nó đã phái hung thú phong bế dị không gian, chuẩn bị truy sát đến chết!

Nhưng ngay lúc nó đang huyễn tưởng.

Bầu trời đột nhiên xuất hiện một vòng hào quang màu xanh lục.

Nó theo bản năng giật mình, nhưng không phải quang mang vừa rồi, mà là hạt mưa róc rách tích tích!

Mưa lớn màu xanh lá trút xuống, bao trùm toàn bộ thân hình đại viên cầu, tràn ngập năng lượng sinh mệnh.

- Hả?

Hỏa Diễm Quân Vương ngơ ngác, sau đó thần sắc đại biến, ngơ ngác nhìn một màn này trước mắt.

Chỉ thấy theo nước mưa đổ vào, vết thương trên người đại viên cầu lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khép lại, giống như thần tích.

Mà ngay lúc này, [tử vong khôi phục hóa thành quang mang màu xanh lá đánh tới, dung nhập vào trong thân thể Tiểu Hoàng.

Trong lúc nhất thời, nó vốn đã suy yếu sinh mệnh lực, lại lần nữa trở nên tràn đầy tột cùng!

- A cái này…

Quân vương cùng quân đoàn hung thú mấy trăm ngàn con ngây ngẩn cả người, một màn trước mắt phá vỡ tưởng tượng của bọn nó.

Cái này mẹ nó đánh thế nào đây? !

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng thần tình đắc ý, không ngừng vặn vẹo bờ mông, bắt đầu điên cuồng quay cuồng, nghiền ép từng hung thú.

Dựa vào [hỏa ngự] của nó cùng tiểu tinh linh có thể nói năng lực khôi phục nghịch thiên, cho dù là toàn bộ hung thú của [Thiên Hỏa Sa Mạc] tiến lên trước, khó có thể tạo thành uy hiếp tính mạng Tiểu Hoàng.

- Ngao ngao ngao ——

Đám hung thú kêu thảm, trong mắt sợ hãi hóa thành thực chất, thân thể run rẩy, chỉ có thể nhìn từng đồng loại bị ép làm thịt

nát.

Nhân loại trước mắt, so với Ngự Thú Sư chúng nó ngày trước gặp phải mạnh hơn nhiều lắm, cho dù là Vương cấp cũng không nghịch thiên như vậy…

- Grào!

Ánh mắt Hỏa Diễm Quân Vương sợ hãi.

Một trận chiến này quả thực đả kích, căn bản không có cách nào đánh trả!

Nếu nó còn kiên trì, e rằng chỉ có một kết quả:

Toàn quân [Thiên Hỏa Sa Mạc] bị diệt!

Lúc này, quân vương cũng từ nổi giận mà bình tĩnh lại, ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, ra lệnh cho hung thú chạy trối chết.

Đồng thời, thân thể nó chấn động, nháy mắt trốn vào dưới đất, hướng về xa xa lánh nạn đi.

Rầm rầm rầm ——

Vô số hung thú giống như thuỷ triều thối lui, không còn dám lưu lại một giây, nhân loại trước mắt quả thực là ác ma, tới thu hoạch tính mạng bọn chúng…

Ngay lúc dục huyết phấn chiến Đám người A Lương phát giác được áp lực chợt hạ xuống, không khỏi ngây ngẩn cả người.

- Hả? Chuyện gì thế này?

Mười người thần sắc khẽ giật mình, nhìn phía bốn phía, nháy mắt thần sắc chấn động, vẻ mặt kinh hãi.

Chỉ thấy thi thể hung thú gầnTrần Thư đã chồng chất thành núi, nhìn không thấy cuối, tràn ngập khí tức thảm liệt.

Bọn hắn vẫn luôn đắm chìm trong trận chiến đấu của mình, không nghĩ tới con hàng này lại hung hãn như vậy?

- Các ngươi ở tại chỗ chờ ta, quét dọn một chút chiến trường, ta lập tức quay lại.

Trần Thư chào hỏi một tiếng, mang theo khế ước linh thẳng đến Hỏa Diễm Quân Vương truy sát.

Thịt mỡ sắp tới tay há có thể tuỳ tiện thả đi?

Tất cả mọi người lưu lại tại chỗ nuốt ngụm nước bọt, nhìn vô số thi thể hung thú không khỏi đến đầu óc choáng váng,

- Cái này… Mẹ nó giết bao nhiêu?

- Chí ít mấy vạn, thậm chí nhiều hơn!

A Lương hít thở sâu một thoáng, nói:

- Cái này mẹ nó là bật hack hả?

Song phương khai chiến không đến nửa giờ, ngươi giết đến hàng vạn hung thú, điều này tương đương với một giây giết tầm mười con?

- Đây cũng không phải là thực lực của Hoàng Kim cấp.

Vương Thắng thở dài, sau đó cười khổ một tiếng, nói:

- Thu thập chiến trường đi.

rước mặt Trần Thư, bọn hắn đã biến thành tạp công, chỉ có thể làm công việc phụ trợ…

- Nói đi nói lại, đây không phải là khóa thực chiến của chúng ta ư?

Lúc này, lão Tạ gãi gãi đầu, nói:

- Giáo quan bỏ lại bọn ta chạy, cái này tìm ai nói rõ lí lẽ đây?

- …

Mọi người nhún vai, ánh mắt trầm tĩnh, hoàn toàn không có vẻ ngoài ý muốn.

Tội phạm Nam Giang tội phạm làm giáo quan, làm ra chuyện gì thực ra cũng không có gì lạ…

Dù sao thì nào có giao quan nào ngay từ đầu đã dẫn ra một con Hoàng Kim Quân Vương đây?

- Thành thật dọn dẹp chiến trường thôi.

Vương Tuyệt lắc đầu, nói:

- Nếu không chúng ta có thể tố cáo hắn?

Bây giờ thực lực cùng địa vị của Trần Thư đã không thể so sánh nổi, toàn quốc chỉ sợ cũng lão gia tử có thể trị hắn một chút…

Lúc này, Trần Thư dựa vào thuấn di kỹ năng, nhanh chóng đuổi kịp Hỏa Diễm Quân Vương đang chạy trốn trước mặt.

- Trực tiếp nổ tung cho ta!

Hắn nhìn đại địa bạo động phía dưới, không lựa chọn đi sâu, cho dù lấy được ưu thế, hắn vẫn vô cùng cảnh giác.

- Ngao ngao ngao!

Trong mắt bốn Husky mang theo hồng quang, cùng nhau phun ra bốn cột hỏa trụ vô cùng thô chắc, cưỡng ép xuyên thủng hạt cát màu đỏ phía dưới…

Chỉ nghe thấy một âm thanh kêu rên sau đó trên mặt đất có ít máu tươi.

Hiển nhiên, quân vương bị đánh trúng!

- Ngươi trốn không thoát đâu.

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, trong mắt vẫn đang tập trung đuổi theo tung tích của quân vương.

Phía dưới hỏa diễm Chương Ngư Vương cũng là phát giác được điểm không ổn, vội vã triệu hoán tiểu đệ.

Chương 1997 - Có di ngôn không, nói ra xem nào!

Hung thú xung quanh đang bỏ chạy bốn phía bị huyết mạch áp chế, chỉ có thể đàng hoàng trốn vào dưới sa mạc, dùng thân thể máu thịt để quân vương ngăn trở thế công trí mạng.

Đáng tiếc, uy lực kỹ năng của Husky quá mức khủng bố, một kỹ năng cần trên trăm chỉ hung thú tới ngăn cản, loại biện pháp này chỉ có thể trì hoãn quân vương tử vong mà thôi.

Hơn nữa quan trọng là, hung thú còn lại gia nhập, ngược lại liên lụy tốc độ của quân vương, dẫn đến Trần Thư càng có thể tuỳ tiện đuổi kịp.

Mấy canh giờ thoáng cái đã qua.

Nắng sớm quang mang màu vàng chiếu xạ đại địa.

Chỉ thấy trong sa mạc không giới hạn, dĩ nhiên xuất hiện một dây dài huyết sắc…

Một Sa Mạc Hạt con non chui ra, hít hà vết máu trên đất, tham lam liếm láp.

Đây là hương vị của quân vương!

Bọ cạp con non nhìn tơ máu phía trước, trong mắt trở nên cực kỳ hưng phấn, nhận định là cơ duyên của mình tới…

Mà huyết tuyến nơi cuối cùng mấy chục vạn mét, từng tiếng khủng bố vang vọng, kèm theo tiếng kêu rên thê lương.

- Đủ thịt rồi!

Trần Thư liếm môi một cái, nhìn phía dưới mặt đất, trong mắt đã có một điểm kinh hãi.

Husky liên tục phun ra một đêm cao giai kỹ năng, hơn nữa còn có thần kỹ [Bức Hoàng ấn ký], nhưng phía dưới quân vương vẫn chống đỡ được.

Nhưng mà chủ yếu là bởi vì có hung thú còn lại xem như lá chắn, vì nó chống đỡ không ít công kích.

Một đêm, chí ít vẫn lạc mấy vạn hung thú.

Lúc này, hung thú phụ cận đều đã tử trận, chỉ còn lại có lẻ loi hiu quạnh quân vương.

Rầm rầm rầm ——

Đang lúc Husky chuẩn bị lại lần nữa tiến công, phía dưới đột nhiên xuất hiện mười hai xúc tu tràn ngập hỏa diễm.

Nhưng Trần Thư cũng rất bình tĩnh, đã sớm có dự liệu, trực tiếp để khế ước linh thuấn di đến trong miệng Tiểu Hoàng.

Xúc tu điên cuồng tiến công Slime, nhưng bị tuỳ tiện cản lại, ngay cả phòng ngự cũng không phá được.

Hiển nhiên, Hoàng Kim Quân Vương trước mắt đã tương đối suy yếu.

- Đừng vùng vẫy nữa.

Lúc này, Trần Thư thuấn di đến trên đầu Tiểu Hoàng, nhìn xuống phía dưới, nói:

- Nếu như ngươi thúc thủ chịu trói, ta có thể không giết ngươi!

Nghe xong lời này, Hoàng Kim Quân Vương thần sắc chấn động, chậm chậm chui dưới đất ra.

Lúc này đầu lâu của nó đã máu tươi chảy đầm đìa, trông dữ tợn khủng bố, hơn nữa trên đó hỏa diễm đã biến mất không thấy gì nữa, thiên phú [sinh mệnh lửa thể] rõ ràng mất đi hiệu lực.

Lúc này, trong mắt của nó đã có vẻ cầu xin, đã nhận tội, không đánh lại được, chạy không thoát được, nó không có đường lui…

- Thật thức thời.

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Như vậy đi, chỉ cần ngươi giao ra hạch tâm vật liệu cùng Ngự Thú Chân Châu, ta bỏ qua ngươi.

- ? ? ?

Hoàng Kim Quân Vương thoáng chốc ngây ngẩn cả người, chưa từng nghe qua chuyện nào hoang đường như vậy cả.

Như vậy cũng tốt so để một nhân loại giao ra toàn bộ bộ phận, ngươi xác định đây là cho người đường sống?

Grào!

Tinh thần của nó giận dữ, hiểu rõ mình bị chơi xỏ.

Đang muốn thu về dưới đất, nó đột nhiên bị đau nhức kịch liệt, thân thể lại lần nữa điên cuồng giãy giụa.

Chỉ thấy mười hai xúc tu vũ động xúc tu nháy mắt chặt đứt sáu cái!

- Vù vù ~~ -

Thỏ Không Gian nhếch miệng cười một tiếng, chính là thần kỹ [Không Gian Bí Lực] của nó, ngoại trừ năng lực truyền tống, thần kỹ thương tổn cũng không thể khinh thường.

Lúc này, thỏ móc ra cà rốt, bắt đầu tiến công.

- Ngao ngao ngao ——

Husky thấy vậy, tiếp tục ra sức tiến công, miệng phỏng chừng đều muốn nhả cả da…

Hỏa Diễm Quân Vương giãy dụa lấy, đầu muốn tiến vào đại địa, lại bị Thỏ Không Gian cho cuốn lấy.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Từng đạo lực lượng xé rách không gian xuất hiện, để đầu lâu của nó không ngừng phun trào ra máu tươi, sinh mệnh khí trở nên cực kỳ suy yếu.

Trong chốc lát.

[Bức độc ấn ký] lại lần nữa phát động!

Hỏa Diễm Quân Vương càng kịch liệt giãy dụa lấy, nhưng không có một chút tác dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem bản thân bước lên con đường tử vong…

Nửa ngày, nó thở hồng hộc, còn sót lại một con mắt gắt gao trừng Trần Thư, trong mắt tràn ngập oán độc cùng không cam lòng.

Nó nghĩ chính mình có thể sẽ chết trong sự vây quét của Vương cấp Ngự Thú Sư vây có thể sẽ chết trong tay Thú Hoàng, cũng có thể sẽ chết bởi truyền kỳ nhân loại…

Nhưng chưa từng dự liệu được, một hoàng kim Ngự Thú Sư cũng có thể đơn độc chém giết nó…

Tình huống nghịch thiên không hợp thói thường này, thật sự so với giết nó còn khó chịu hơn…

- Có di ngôn không? Báo trước đi.

Lúc này, Trần Thư cưỡi Tiểu Hoàng, đi tới trước mặt Hoàng Kim Quân Vương,

- Grào…

Quân vương rít gào trầm trầm, nhưng mới lên tiếng, miệng đã bị nhét vào đủ loại kỹ năng…

Rầm rầm rầm ——

Năng lượng kinh khủng nổ tung, khiến thần trí nó mơ hồ, trong lòng biết chính mình đã đi tới thời khắc hấp hối.

Chỉ thấy người phía trước loại lẩm bẩm lấy:

- Thôi, ta nghe cũng không hiểu.

Tiếp theo, hai mắt nó tối đen, không còn ý thức…

Một hung thú quân vương sinh tồn mấy trăm năm, đến đây vẫn lạc!

Mà cái này, cũng là lần đầu tiên Trần Thư không dựa vào thần kỳ dược tề, chém giết Hoàng Kim Quân Vương!

- Mở Champagne nha…

Trần Thư liếm môi một cái, để Tiểu Hoàng gánh thi thể Hỏa Diễm Quân Vương trước mắt trên người.

Chương 1998 - Người trẻ tuổi, hoài bão phải lớn, hiểu chưa

Thần sắc của hắn nhàn nhã, bắt đầu hướng về vị trí Đám người A Lương mà đi.

- Nhiều hung thú như vậy, có chút lãng phí…

Hắn nhìn vô số hung thú phía dưới, trong mắt đã có một điểm đáng tiếc.

Là một tội phạm, cần kiệm lo việc nhà là nhất định, nhưng mà hiện tại hắn lại không có thời gian tới thu thập chiến trường.

- Để Trấn Linh Quân tới đi…

Trần Thư sờ cằm, chạm đến băng tay của mình, truyền tống tin tức tới cứ điểm của Trấn Linh Quân.

…

Lúc này, Đám người A Lương vẫn đang cực khổ quét dọn chiến trường.

Số lượng hung thú vẫn lạc so với bọn hắn tưởng tượng còn nhiều hơn, hơn nữa còn yêu cầu phân chia ra biến dị hung thú cùng lãnh chúa hung thú, càng gia tăng lượng công việc của bọn họ.

- Sao ta cảm thấy như là đang làm cu-li ấy nhỉ?

A Lương xoa xoa mồ hôi trán, nhịn không được mở miệng phàn nàn nói.

Nhiệt độ không khí [Thiên Hỏa Sa Mạc] vốn tồi tệ, lại thêm lượng công việc lớn như vậy đây không phải là bị nghiền ép ư…

Trong lúc nhất thời, bọn hắn cảm thấy chính mình như bị trường học lắc lư vào xưởng thực tập sinh…

- Chí ít có thu hoạch.

Lão Tạ cũng thần sắc phấn khởi, nói:

- Lại là một hạch tâm vật liệu của bạch ngân lãnh chúa, thoải mái, quá sung sướng.

- Thu hoạch?

Vương Tuyệt nhếch miệng, nói:

- Lão Tạ, ngươi sẽ không cho là nhặt được là của ngươi chứ?

- Hả?

Vương Thắng bên cạnh thoáng chốc ngây ngẩn cả người, nháy mắt có chút không xác định nói:

- Người kia sẽ không có nhân tính như vậy ư?

Nhưng tiếp theo, hắn ngậm miệng không nói, vấn đề này đáp án đã rõ ràng rồi…

- …

Long Vũ thoáng chốc đã hết kích động, nói:

- Vậy chúng ta đang làm không công?

- Cũng không đến mức như vậy.

Cơ Phong mỉm cười, nói:

- Có thể hắn sẽ cho chúng ta ít phí vất vả.

- …

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người thở dài, đang yên đang lành lại có khóa thực chiến?

Chỉ có Vương Dịch Trần lúc này vẫn đang gắng sức quét dọn chiến trường, tâm thái ngược lại không bị ảnh hưởng.

Ngay lúc này.

Phương xa xuất hiện một đạo bóng đen to lớn, mọi người thần sắc khẽ giật mình, sau đó thân thể chấn động.

Chỉ thấy một khỏa đại viên cầu màu vàng trôi nổi mà tới, như là một đại sơn di chuyển.

Mà trên đó, đang có một đại bạch tuộc màu đỏ mất đi khí tức sinh mệnh máu tươi theo đại viên cầu cuồn cuộn chảy xuống, làm người ta tâm thần chấn động.

- Thật sự giết chết rồi?

- Lại là một ngày đầy kinh hỉ…

Mọi người nuốt ngụm nước bọt, mặc dù đã đoán được kết quả, nhưng đích thân nhìn thấy một thi thể Hoàng Kim Quân Vương vẫn khiến bọn hắn cảm thấy tâm thần chấn động!

Đây chính là Hoàng Kim Quân Vương!

Nếu là thực lực đơn thuần Vương cấp lãnh chúa căn bản không phải đối thủ.

Nếu cộng thêm vô số tiểu đệ hung thú, đỉnh cấp cường giả Vương cấp tam tinh đều chưa hẳn có thể chém giết nó.

- Mãnh!

Vương Dịch Trần giơ ngón tay cái lên, đôi mắt tràn ngập vẻ sùng kính, trong lòng đối với thực lực cảnh giới của Trần Thư càng hâm mộ.

- Tốt, chuẩn bị rút lui.

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ta đã thông báo với Trấn Linh Quân, để người của chính phủ tới dọn dẹp chiến trường.

- Không cần nữa?

Đám người A Lương ngược lại thoáng chốc ngây ngẩn cả người.

Bọn hắn không nghĩ tới, tội phạm coi tiền như mạng sẽ quả quyết buông tha như vậy?

- Trọng điểm của chúng ta là khóa thực chiến trình, đừng bị lợi ích cực nhỏ trước mắt che mắt.

Trần Thư ngữ trọng tâm trường nói:

- Người trẻ tuổi, hoài bão phải lớn, hiểu chưa?

- …

Mọi người khóe miệng giật một cái, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, thậm chí có chút hoài nghi người trước mắt có phải là tội phạm hay không.

Trần Thư cười cười, nói:

- Không cần lo lắng, chính phủ chỉ sẽ lấy đi một phần nhỏ xem như phí vất vả, phần chính vẫn là của chúng ta, đến lúc đó để các ngươi tới phân .

- Đều cho chúng ta?

Mọi người kinh ngạc, không khỏi quan sát Trần Thư.

Ngươi hào phóng quá không?

- Là học viên của ta, đương nhiên phải có được chỗ tốt chứ?

Trần Thư nhếch mép cười một tiếng, nói:

- Nói trước, quân vương vật liệu thuộc về ta, vật liệu còn lại cho các ngươi.

- Thật hay giả?

Nhất thời, mọi người trở nên vô cùng phấn khởi, không nghĩ tới sẽ có đĩa bánh trên trời giáng xuống.

Trần Thư nhìn dáng vẻ mọi người, cười không nói, con ngươi cũng không ngừng chuyển động, rõ ràng bản thân có tiểu tâm tư.

Tội phạm ca ca làm giáo quan của các ngươi, sao lại đi săn hung thú dưới quân vương chứ?

Chỉ có thể nói, còn quá trẻ…

- Đi.

Hắn chào hỏi một tiếng, mang theo mọi người đi về phía cửa thông đạo.

Rất nhanh, bọn hắn rời khỏi [Thiên Hỏa Sa Mạc], lại lần nữa về tới Lam Tinh.

Có người không kịp chờ đợi hỏi:

- Tội phạm ca, trạm tiếp theo của chúng ta là nơi nào thế?

- Các ngươi có ý kiến gì không?

Trần Thư nhíu lông mày, nói:

- Bất kỳ dị không gian nào cũng có thể, thậm chí Long Uyên đều được.

- …

Mọi người thần sắc hoảng sợ, cùng nhau rùng mình một cái, cự tuyệt.

Để một nhóm hoàng kim bạch ngân cho Thú Hoàng thêm đồ ăn đúng không?

Vương Thắng hít một hơi thật sâu, nói:

- Chúng ta chỉ có một yêu cầu, đừng để chúng ta trải qua cuộc chiến đại đẳng cấp!

Tất cả mọi người đều là thiên tài tâm cao khí ngạo, nhưng vượt qua đại đẳng cấp thật sự là quá mức không hợp thói thường…

Chương 1999 - Tiêu Tinh, ngươi thực sự có thể hút máu được đấy…

- Cái này sao… Cũng được.

Trần Thư gật đầu một cái, ngược lại đáp ứng.

- Hoàng Kim Quân Vương phía trước, chủ yếu là muốn để các ngươi nhanh chóng thích ứng cảnh giới hoàng kim Ngự Thú Sư, dù sao tư duy của các ngươi vẫn còn lưu lại ở Bạch Ngân cấp.

Gương mặt nở nụ cười, mở miệng nói:

- Cuộc chiến nho nhỏ có thu hoạch lớn như vậy, không thơm ư?

- …

Nghe xong lời này, mọi người đưa mắt nhìn nhau, ngươi quản cuộc chiến nho nhỏ này làm gì?

A Lương ho nhẹ một tiếng, nói:

- Chúng ta vẫn là hi vọng… Tiến lên dần dần.

Những người còn lại đều gật đầu, biểu thị tán thành.

- Các vị yên tâm, khóa thực chiến trình sau này sẽ không biến thái như vậy.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Nhưng mà trước đó, chúng ta trước tiên đi tìm một người.

Nói xong, mấy chục không gian ấn ký xuất hiện, bao trùm trên người mọi người.

Sau đó chớp mắt, thân thể của bọn hắn biến mất tại chỗ, đi tới đầu đường thành phố Nam Giang.

- Thành phố Nam Giang?

Tiểu Tinh trước tiên nhận ra được hoàn cảnh quen thuộc, nói:

- Ngươi đến bên này làm gì?

- Các ngươi chờ ta một láy ta tìm Đại Lực có chút việc.

Nói xong, Trần Thư bước vào trong đại lầu hiệp hội linh trù, những người còn lại lưu tại chỗ.

- Đây chính là quê nhà của tội phạm thành phố Nam Giang ư?

Hướng Dao vẻ mặt tò mò, đánh giá bốn phía.

Mặc dù nàng đã sớm nghe qua đại danh của thành thị này, nhưng vẫn luôn không có cơ hội tới tham quan một phen.

- Không phải nói khí hậu nuôi dưỡng tâm hồn sao?

Lúc này, Long Vũ nhìn đường phố phồn hoa, không hiểu nói:

- Hoàn cảnh hòa bình như vậy, có thể xuất hiện tội phạm hung tàn như thế sao?

- Đúng vậy, ta còn tưởng rằng nơi này là mưa bom bão đạn, gió tanh mưa máu.

Hướng Dao gật đầu đồng ý nói.

- …

Tiểu Tinh nhìn bọn hắn một chút, nói:

- Đây cũng không phải là nơi chiến loạn gì, lại nói, Trần Bì là ví dụ tốt, ta cùng Phương Tư tỷ đều là người ôn tồn lễ độ.

- Có đạo lý.

Hai người ngơ ngác sau đó gật đầu một cái.

Tính cách tội phạm tính là trời sinh, hoàn cảnh là không thay đổi được hắn…

Lúc mọi người đang chờ tội phạm.

Tiểu Tinh lần nữa lên tiếng nói:

- Vừa vặn không có việc gì, nếu không ta mang các ngươi đi công ty ta sáng lập một chút?

- Thuận tiện tặng cho các người mỗi người một lễ vật!

- Hả?

Đám người Vương Thắng thần sắc hơi động, trong mắt đã có chút hưng phấn.

Cho không lễ vật, ai có thể cự tuyệt đây?

Mười phút đồng hồ sau.

Một đoàn người đi tới một nơi khác ở thành thị.

- Đây chính là công ty của ngươi?

Sự nhiệt tình của đám người Vương Thắng thoáng chốc nguội xuống, nói:

- Ngươi xác định không đi sai?

Hắn chỉ chỉ đại lầu trước mặt, phía trên chỉ thấy một dòng chữ chính giữa:

Bệnh viện tâm thần thành phố Nam Giang.

- Không sai.

Tiểu Tinh bình tĩnh, nói:

- Thoạt nhìn là bệnh viện, thực ra bên trong còn có công xưởng làm đồng phục bệnh nhân, các ngươi chưa từng nghe thấy nhãn hiệu đồng phục bệnh nhân ư?

- y…

Mọi người ngơ ngác sau đó phản ứng lại.

Đám người Tiểu Tinh sáng lập nhãn hiệu đồng phục bệnh nhân đã nổi tiếng toàn quốc, bọn hắn đương nhiên có nghe thấy, chỉ là ngay từ đầu bị tên của bệnh viện tâm thần dọa sợ…

- Ngươi không phải muốn đưa chúng ta đồng phục bệnh nhân ư…

- Tất nhiên!

Vẻ mặt Tiểu Tinh kiêu ngạo nói:

- Vừa vặn đồng phục bệnh nhân mới nhất của công ty vừa nghiên cứu ra, đây cũng là đặc sản của thành phố Nam Giang.

- …

Một đoàn người bước vào trong công xưởng sản xuất đồng phục bệnh nhân trong truyền thuyết, đã được chứng kiến công ty độc nhất vô nhị toàn cầu này.

- Không phải chứ, sao ta cảm thấy quỷ dị như thế nào ấy…

Vương Thắng gãi gãi đầu, đầu óc có chút ông ông.

Chỉ thấy trong nhà xưởng, nhân viên lui tới đều mặc đồng phục bệnh nhân, có người vẻ mặt nở nụ cười điên cuồng, có người đột nhiên gào khóc, càng có người đi tới đi tới bắt đầu khoa tay múa chân…

Tiểu Tinh nhìn mọi người, nói:

- Công ty văn hóa, hiểu, đã hiểu…

- Ngươi chắc chắn chứ?

Hướng Dao nuốt ngụm nước bọt, cho dù nàng là hoàng kim Ngự Thú Sư, trong lòng cũng đã có chút sợ hãi.

- Đây là diễn xuất sao?

- y…

Tiểu Tinh gãi gãi đầu, thấp giọng nói:

- Thực ra… bọn hắn là bệnh nhân.

- ! ! !

Ánh mắt của mọi người chấn động, đồng loạt nhìn về phía Tiểu Tinh.

Ngươi đang nói đùa gì đấy !

Đừng nói đến đám người Vương Thắng, ngay cả A Lương lão Tạ cũng vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù bọn hắn là đồng đảng đều có cổ phần trong công ty.

Nhưng đủ loại công việc trong công ty đều do Tiểu Tinh một tay xử lý, bọn hắn căn bản không biết công việc cụ thể là gì.

Tuyệt đối không ngờ rằng, con hàng này thật sự để bệnh nhân tới làm nhân viên?

- Không có gì phải sợ, thế giới quan của bọn chúng thực ra có chút khác biệt với chúng ta thôi.

Tiểu Tinh gật gật đầu với đám nhân viên lui tới sau đó cười nói:

- Có lẽ, trong mắt bọn họ, chúng ta mới là đám không bình thường.

- …

Mọi người ngơ ngác, nháy mắt rời xa Tiểu Tinh, sao cảm thấy con hàng này cũng có chút không bình thường.

- Các ngươi sợ ta làm gì?

Tiểu Tinh xạm mặt lại, nói:

- Ta là bình thường đấy nhé.

- Ai biết được…

Mọi người lẩm bẩm một câu, lại lần nữa kéo dài khoảng cách…

Chương 2000 - Tiêu Tinh, ngươi thực sự có thể hút máu được đấy… (2)

- Không phải, ta bình thường thật mà.

Khóe miệng Tiểu Tinh giật giật một cái, việc này còn không rõ hả?

Hắn lắc đầu, lười giải thích, tiếp tục đi sâu vào trong công xưởng.

Những người còn lại liếc nhau một cái, cũng lấy dũng khí đi theo.

Từ từ, bọn hắn phát hiện các nhân viên hành động quái dị, nhưng không đả thương người khác, lòng cũng nới lỏng.

- Thực ra để bọn hắn làm nhân viên, một mặt là bởi vì công việc tập thể có lợi cho việc khôi phục bệnh tình của bọn hắn, còn có thể để bọn hắn thực hiện giá trị của bản thân, cũng coi là một việc thiện.

Tiểu Tinh ở phía trước nói:

- Mặt khác, bọn hắn làm ra đồng phục bệnh nhân, đều là có thể nói tinh phẩm, điểm ấy người thường có thể không làm được.

Thanh niên tự kỷ Cơ Phong lẩm bẩm lấy:

- Bệnh lâu thành lương y đúng không?

- …

Rất nhanh, Tiểu Tinh mang mọi người đi tới phòng làm việc của hắn, trong đó không có một ai, nhưng trên bàn cũng cò tầm mười bộ đồng phục bệnh nhân tinh xảo.

- Đây chính là sản phẩm mới nhất của công ty.

Vẻ mặt Tiểu Tinh mang ý cười, nói:

- Đồng phục bệnh nhân này được mệnh danh là phiên bản Pura 3.0!

- …

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, bản cao cấp cũng có luôn đúng không…

- Thử xem thế nào.

Tiểu Tinh mặt mang ý cười, nói:

- Nó không khác gì các bản khác đâu, chỉ thích hợp cho Ngự Thú Sư mặc!

- Hả? Có ý gì?

- Trừ công năng phòng lửa chống nước phòng đạn hạt nhân, còn tăng thêm phi hành trong thời gian ngắn, gia tốc di chuyển.

- …

Mọi người ngơ ngác, sao lại nghe như mở hack ấy nhỉ…

- Tất nhiên, đây cũng không phải là điều chủ yếu!

Tiểu Tinh liếm môi một cái, nói:

- Tác dụng chủ yếu nhất, chính là có thể tự động ngưng kết ra một hộ thuẫn, ngăn cản kỹ năng công kích của các sinh vật

còn lại!

- Như vậy sao…

Mọi người gật đầu một cái, ngược lại không có vẻ gì ngoài ý muốn.

Trang bị khoa học kỹ thuật bên trong, không phải không có vật tương tự, chỉ là bởi vì tác dụng đối với cao giai Ngự Thú Sư không lớn, cộng thêm phí tổn đắt đỏ, vẫn luôn không phổ cập.

- Các ngươi đừng coi thường nó!

Tiểu Tinh liếm môi một cái, mở miệng nói:

- Nó là lấy ngự thú lực làm năng lượng nguồn gốc, nói cách khác, đẳng cấp ngự thú của ngươi càng cao, cường độ hộ thuẫn càng cao!

- Hả?

Thần sắc mọi người đột nhiên chấn động, trong mắt đã có vẻ kinh ngạc.

Tiểu Tinh ho nhẹ một tiếng, sau đó nói:

- Tất nhiên, bởi vì kỹ thuật không thành thục, năng lượng chuyển hóa tiêu hao tương đối đáng sợ, hoàng kim Ngự Thú Sư ngưng kết hộ thuẫn cũng chỉ có thể ngăn trở một kích của hung thú bạch ngân nhất tinh…

- …

Mọi người ngược lại không cảm thấy thất vọng, không chừng vào lúc mấu chốt có thể bảo vệ tính mệnh.

Nhưng quan trọng nhất là, điều này dĩ nhiên là lấy ngự thú lực làm năng lượng cội nguồn, có thể nói là khai sáng khơi dòng khoa học kỹ thuật.

Nhưng mà một trang phục công ty có thể có kỹ thuật này sao?

- Thực ra loại kỹ thuật này chính phủ đã sớm nghiên cứu phát minh ra, chỉ là bởi vì chuyển hóa tiêu hao quá lớn, vẫn không được coi trọng.

Tiểu Tinh giải thích một chút, sau đó tràn đầy tự tin nói:

- Nhưng mà ta ngược lại cảm thấy, nếu tiếp tục nghiên cứu phát minh, hạng mục này tuyệt đối tương đối có triển vọng!

- Chẳng lẽ đây chính là hạng mục đầu tư mà trước đó ngươi nói cùng chúng ta ?

A Lương chớp chớp lông mày, hai năm qua bọn hắn thế nhưng chưa giành được chút hoa hồng nào cũng mặc cho Tiểu Tinh sáng tạo, kết quả không nghĩ tới tại làm ra vật này.

Hắn mở miệng nói:

- Không phải ngươi ném lợi nhuận vào đây hết rồi chứ?

- Sao có thể?

Tiểu Tinh vội vã phủ nhận, sau đó ngượng ngùng nói:

- Ngoại trừ lợi nhuận, cá nhân ta còn đầu tư thêm hơn trăm tỷ…

- …

Khóe miệng mọi người giật giật một cái, ngươi được lắm…

Nếu chính phủ cũng không coi trọng, chứng minh cái giá và thu hoạch cũng không được tỉ lệ, nhưng không nghĩ tới Tiểu Tinh lại cố chấp như vậy…

Lão Vương bên cạnh mở miệng nói:

- Làm sao ngươi có nhiều tiền thế?

- Mỗi lần đi săn ta đều cống hiến cho công ty…

- …

A Lương cũng không kềm được, nhưng nói tiếp:

- Không thích hợp, nhiều như vậy sao?

- y… Ta còn thường xuyên tiểu Lôi đơn độc hành động, ăn cắp tài nguyên hung thú bảo vệ …

- Kiếm lời thu nhập thêm đúng không? Ta nói sao tiểu lôi thường xuyên không ở đó.

A Lương gật đầu một cái, nhưng lại nói tiếp:

- Cũng không đúng, ngươi không có tài nguyên, vậy sao đẳng cấp ngự thú của ngươi có thể tiến bộ nhanh như vậy?

- …

Tiểu Tinh gãi gãi đầu, hạ giọng nói:

- Tiểu Lôi thân chim có Ứng Long huyết mạch, thực ra vẫn luôn mạnh lên, ta với tư cách là chủ nhân đạt được hiệu ứng ngược, ngự thú lực cũng luôn gia tăng.

- …

Mọi người đồng loạt trầm mặc…

Từ xưa đến nay, đều là Ngự Thú Sư cố gắng kiếm lấy tài nguyên, để bồi dưỡng khế ước linh của mình.

Bọn hắn lần đầu tiên nghe nói, khế ước linh cố gắng kiếm tiền, cung cấp cho chủ nhân tiêu xài, đồng thời còn muốn phụ trách tăng cao đẳng cấp ngự thú của chủ nhân…

Ngươi đúng là có thể hút máu…

- Các ngươi nhìn ta như thế làm gì ?

Tiểu Tinh thấy vẻ mặt mọi người cổ quái, nói:

- Tiểu Lôi cũng khá ủng hộ ta đấy.

Chương 2001 - Đồng phục bệnh nhân tâm thần mạnh nhất

- Ngươi xác định nó ủng hộ ngươi ?

Khóe miệng đám người giật giật một cái, kinh ngạc nhìn Từ Tinh Tinh, bộ dáng chất vấn.

A Lương mở miệng nói:

- Nó không biết nói chuyện, sao ngươi được?

- Mỗi ngày đều nhổ nước miếng về phía ta, không phải là đang ủng hộ ta sao?

- …

Đám người lại lần nữa rơi vào trầm mặc, không khí thoáng chốc yên tĩnh lại.

Một lúc sau, A Lương thở dài, nói:

- Thực sự không được, chúng ta giao Lôi Điểu cho Tội phạm ca đi, ta cảm thấy nó đi theo Trần Thư sẽ thoải mái hơn chút đấy..

- ???

Tiểu Tinh trừng mắt liếc, nói:

- Chẳng khác nào muốn mạng ta cả!

- Nhưng mà chỉ cần ta tạo ra đồ bệnh nhân tâm thần mạnh nhất trên, nhất định cố gắng bù đắp cho Tiểu Lôi !

Trong mắt hắn có một sợi quang mang, tràn đầy thành kính cùng kỳ vọng…

- …

Đám người lắc đầu, đã không biết nói gì…

Bộ dáng này, còn dám nói mình không có bệnh?

Đúng lúc này, một thanh âm đột ngột vang lên.

- Bù đắp gì?

- Hả?

Ánh mắt mọi người thoáng nhìn qua, không nghĩ tới Trần Thư lại đột nhiên tới.

- Sao ngươi tìm được nơi này?

- Dù sao ta cũng là cổ đông lớn nhất công ty, đương nhiên là phải qua đây rồi.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Trước kia ta còn ngủ lại ở bệnh viện đấy.

- …

Đám người lại yên lặng kéo dài khoảng cách, tên này cũng bệnh nặng…

Lúc này, A Lương vội vàng nói:

- Trần Thư, ngươi nhanh khuyên nhủ Tiểu Tinh đi, con hàng này điên rồi.

Nói xong, hắn lặp lại lời của Tiểu Tinh lần nữa, hi vọng Tội phạm ca có thể mang theo hắn cải tà quy chính, lần nữa làm người…

Là bệnh cấp tính chạy phải chữa khắp nơi…

Một lúc sau Trần Thư không thèm để ý nói:

- Có ý gì ? Kiên trì lý tưởng sao, Tiểu Tinh, ta chọi đầu ngươi giờ!

- ??

Đám người đồng loạt nhìn sang, quả nhiên, con hàng này cũng có chút vấn đề…

- Đây không phải là đổ tiền xuống sông xuống biển sao ?

A Lương lắc đầu, nói

- Có tài nguyên như vậy, tăng lên thực lực của mình với Khế Ước Linh của mình, không thơm sao?

- Thực ra cũng không quá lãng phí.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ngự Thú lực của hắn do Lôi Điểu phản hồi, tiến độ không chậm hơn các ngươi, về phần bồi dưỡng Khế Ước linh, Lôi Điểu chỉ cần nuốt tốc độ hình kỹ năng, với lại có huyết mạch thiên phú, cũng không cần quá nhiều tài nguyên trút xuống.

Một câu, Tiểu Tinh có tiền nhàn rỗi…

- Cái kia dùng để bồi dưỡng những Khế Ước linh khác cũng tốt.

Vương Tuyệt lắc đầu, khá tiếc nuối, đây chính là tài nguyên hơn trăm tỷ tư nguyên !

Trần Thư không thèm để ý nói:

- Tiểu Tinh cũng không cần chiến đấu, có Lôi Điểu là đủ rồi.

- …

Đám người ngơ ngác sau đó cảm thấy có chút đạo lý.

Con hàng này quả thật chưa từng chiến đấu, chỉ phụ trách chạy trốn…

Bồ Tát sống trong Ngự Thú giới đúng không…

- Tiểu Tinh, ngươi chắc không?/

Trần Thư quay đầu trông lại, cười nói:

- Chắc chắn có người hoặc chuyện nào để ngươi cảm thấy hạng mục này có thể có đột phá lớn!

- Người hiểu ta, cũng chỉ có tội phạm ca!

Tiểu Tinh nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Thực ra ta bỏ vốn lớn như vậy, chủ yếu là bởi vì một người !

Nghe xong lời này, ánh mắt của mọi người đều nhìn sang, trong mắt có chút tò mò.

Nói xong hắn mang theo đám người rời khỏi văn phòng, đi tới chỗ sâu nhất trong một gian phòng thí nghiệm.

- Hả ? Nơi này thiết bị thật cao cấp…

Ánh mắt Hướng Dao xảo trá, thoáng chốc nhận ra phòng thí nghiệm phí tổn đắt đỏ, so với nhà máy ngoài kia hoàn toàn không hợp nhau.

- Phần lớn tài chính đều dùng để mua thiết bị.

Tiểu Tinh lắc đầu, nói:

- Hơn nữa còn phải nhờ vả vào mối quan hệ của Tần hiệu trưởng.

Một đoàn người bước vào trong phòng thí nghiệm, trong đó trống rỗng, chỉ có một người mặc trang phục bảo hộ màu trắng.

- Quang Ca.

Lúc này, vẻ mặt Tiểu Tinh tôn kính, nhẹ giọng chào hỏi một cái.

Người kia vẫn không quay đầu lại, vẫn tự mình mân mê mấy dụng cụ trước mặt, đồng thời lấy tay không ngừng viết các loại ký hiệu cổ quái kỳ lạ.

Đám người cũng không mở miệng, mà yên lặng chờ đợi.

Một giờ đồng hồ sau, người kia mới chậm rãi đứng dậy, quay đầu nhìn phía đám người.

Chỉ thấy đối phương râu ria xồm xoàm, thần sắc suy sụp chán chường, dáng vẻ lôi thôi lếch thếch.

Nhưng ánh mắt hắn lại có quang mang, dường như không lúc nào không suy xét, sâu trong đôi mắt có ý vị điên cuồng.

Tâm thần mọi người khẽ động, trong nháy mắt nhận ra đối phương không giống bình thường.

Người này, dường như cũng có chút không bình thường…

- Để ta giới thiệu một chút.

Tiểu Tinh ho khan một tiếng, nói:

- Vị này là Quang Dã đại ca, đã từng là một thành viên của phòng thực nghiệm Kỳ Tích.

- Phòng thực nghiệm Kỳ Tích?

Đám người thần sắc chấn động, trong mắt có vẻ ngạc nhiên, vừa đi vừa đánh giá đối phương.

Đây chính là phòng thí nghiệm cao cấp nhất của cả nước, thành viên có thể đi vào trong đó chắc chắn có thể xưng là thiên tài đứng đầu nhân loại.

Khoa học kỹ thuật đỉnh cao trong nước, thí dụ như quần áo bảo hộ khoa học kỹ thuật, dược tề cùng các thông tin thiết bị cố thể truyền tin trong Dị không gian đều xuất phát từ trong tay của bọn hắn.

- Tiểu Tinh, chuyện gì đây?

A Lương mở miệng nói:

- Sao chính phủ có thể giao phòng thí nghiệm này cho ngươi chứ?

Chương 2002 - Lần nữa trở lại « Hàn Băng Hạp Cốc »

Tiểu Tinh giải thích nói:

- Ách… Bởi vì chút việc mà, mười lăm năm trước Quang Ca rời khỏi phòng thí nghiệm Kỳ tích?

- Hả? Đã có chuyện gì thế?

Vẻ mặt bọn hắn không hiểu, đã có thể đi vào phòng thí nghiệm, chứng minh bọn hắn có năng lực đảm nhiệm, cơ bản sẽ không xuất hiện hiện tượng sa thải.

Huống chi cho dù là rời đi, cũng sẽ ở trong các bộ phận khác của chính phủ giữ các cương vị quan trọng khác chứ, sao lại gia nhập vào công ty dân gian chứ?

Tiểu Tinh thấp giọng, nói:

- Ách… Tinh thần Quang Ca có chút không ổn định, vẫn luôn ở chỗ này mãi đến khi được ta mời làm nhân viên…

- …

Khóe miệng đám người giật giật một cái, trong nháy mắt hiểu ra.

Lão bệnh hữu mười lăm năm đúng không ?

- Tiểu Tinh, bằng hữu của ngươi ?

Lúc này, Quang Dã nhàn nhạt nhìn đám người một chút, dáng vẻ như đang nhìn phàm nhân…

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy Trần Thư, ánh mắt dừng lại một chút, nói:

- Vị này là ?

- Tội phạm Nam Giang, Trần Thư.

Trần Thư ngược lại không chút sợ hãi, nhìn thẳng đối phương, trong mắt đồng thời có chút hiếu kỳ.

- Ta đã từng nghe nói về người!

Ánh mắt Quang Dã khẽ động, nói:

- Toàn bộ bệnh viện đều lưu truyền sự tích của ngươi.

- …

Trần Thư nháy mắt trầm mặc, trong lúc nhất thời không biết có nên kiêu ngạo không nữa…

- Được rồi, Tiểu Tinh, hiện tại ta đang bề bộn, không thể giữ bằng hữu của ngươi lại.

Quang Dã lắc đầu, trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Chỉ có Trần Thư có thể làm cho hắn có chút hứng thú, về phần những người còn lại, hắn cảm thấy không có gì muốn nói cả.

- …

Tất cả mọi người xạm mặt lại, bản thân dường như bị một bệnh tâm thần khinh bỉ ?

- Được.

Tiểu Tinh gật đầu, vội vàng mang theo những người còn lại chuẩn bị rời đi.

- Đúng rồi trước đó ta có đề cập tới năng lượng phân tích khí…

- Còn đang phê duyệt, phải cần một khoảng thời gian.

- Nhanh chút.

Quang Dã khoát tay áo, đồng thời hai con ngươi vô thần ngắm nhìn trần nhà, bóng lưng tràn đầy cô độc cùng tịch liêu…

Một đám người nhỏ giọng rời khỏi nơi đây, thuận lợi đi ra bên ngoài.

- Tiểu Tinh, hắn chính là lý do ngươi kiên trì hạng mục này sao?

A Lương nhíu mày, ánh mắt cực kỳ cổ quái.

Tin tưởng bệnh tâm thần người thật sự bình thường sao…

- Đừng coi thường Quang đại ca.

Tiểu Tinh lắc đầu, không tiếp tục mở miệng giải thích cái gì, rõ ràng có tính toán riêng của mình.

- Ta cũng cảm thấy người kia không đơn giản.

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có lộ vẻ hứng thú.

- Đại ca, tư duy của bệnh tâm thần đương nhiên không đơn giản !

A Lương vẫn mang theo chất vấn, nói:

- Nhưng mà ngươi xác định hắn có thể làm tốt hạng mục này sao?

- Thử một lần thôi, lỡ như được thì sao?

Tiểu Tinh nhún vai, ngược lại lộ ra vẻ tương đối rộng rãi.

- Ta lo lắng ngươi đi chệch đường ấy chứ…

A Lương thở dài, thiên phú tốt như vậy, vậy mà không tu luyện cho tốt, mỗi ngày trầm mê đồng hục bệnh nhân tâm thần?

Nhưng mà hắn nghĩ lại lại nghĩ đến Trần Thư, con hàng này dường như cũng giống vậy, luôn cố chấp về Niệu Tố Đại cùng đạn hạt nhân…

- Được rồi, chuẩn bị xuất phát.

Trần Thư chuyển chủ đề, nói tiếp:

- Trạm thứ nhất ta đã định tốt ! Chúng ta tới một Dị không gian cấp phổ thông luyện tay một chút.

- Phổ thông cấp ?

Suy nghĩ của đám người bị kéo lại, trong mắt có vẻ không hiểu.

Vừa đả kích bọn hắn, muốn bọn họ tự tin ?

Vương Dịch Trần ngưỡng mộ hỏi:

- Trần lão sư, đánh hung thú phổ thông, chương trình thực chiến có thể có phần sao ?

- Ta nói có, chính là có !

Ngữ khí Trần Thư chắc chắn, nói:

- Yên tâm đi, chỉ cần theo ta, các ngươi sẽ giành được hạng nhất !

Nói xong, đám người thuấn di một cái, đi tới một tiểu trấn vắng vẻ.

- Tốc độ thật nhanh…

Vương Thắng nhìn bốn phía, trong mắt có vẻ hâm mộ.

Năng lực bảo mệnh kia chỉ đi đường thôi cũng có thể tiết kiệm thời gian dài.

- Đi !

Trần Thư khoát tay áo, dẫn đầu tiến vào trong trấn nhỏ.

Binh sĩ bảo vệ tiểu trấn thần sắc chấn động, không nghĩ tới nơi đây sẽ có Ngự Long Vệ đến, đây đều là đại nhân vật.

Nhưng mà băng tay… Sao lại cảm thấy có chút đặc biệt nhỉ…

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, mang theo đám người nhẹ nhàng tiến vào trong trấn nhỏ.

- Nơi này…

Tiểu Tinh đánh giá hoàn cảnh trấn nhỏ dường như có chút quen thuộc…

- Băng Cốc Trấn ?

Linh quang trong đầu Lão Tạ lóe lên, thoáng chốc đã nghĩ ra.

- Không sai, chúng ta sắp tiến về Dị không gian, chính là « Hàn Băng Hạp Cốc » !

Trần Thư khẽ gật đầu, cười nói:

- Đây chính là Dị Không gian đầu tiên ba chúng ta tiến vào

Trong mắt của hắn có chút hồi ức, dường như nghĩ đến cảnh tượng tốt đẹp lúc đó…

Nhưng mà, lão Tạ cùng Tiểu Tinh lại có chút hoảng sợ.

- Không ngươi sẽ cho nổ lần nữa đấy chứ?

Hạp cốc « Hàn Băng » là Dị không gian đầu tiên Trần Thư đánh nổ, trực tiếp khiến nửa hạp cốcsụp đổ, vì vậy mà phải phong bế mấy tháng…

Đương thời, các chuyên gia liệt nó vào thiên tượng đặc thù, cho rằng là tai nạn tự nhiên.

Nhưng theo thanh danh dần dần tăng lên của Tội phạm ca bí ẩn năm đó đã được giải ra.

Nhưng mà thân phận của hắn không thể coi thường đương nhiên cũng không có người tới tìm hắn gây phiền phức.

Chương 2003 - Lần nữa trở lại « Hàn Băng Hạp Cốc » (2)

- Lại cho nổ một lần ?

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Đã trải qua nhiều như vậy, một Dị không gian phổ thông làm sao có thể khiến ta hứng thú được chứ.

Rất nhanh, một đoàn người đi tới chỗ sâu trong Băng Cốc Trấn, chuẩn bị tiến về « Hàn Băng Hạp Cốc ».

Mà ở cửa thông đạo, đoàn trưởng Trấn Linh Quân đã sớm chờ đợi ở nơi này.

- Trần trưởng quan.

Nam tử kính trọng chào hắn, rõ ràng là đã nhận ra thân phận của Trần Thư, dù sao huyết sắc băng tay này là duy nhất.

Bởi vì « Hàn Băng Hạp Cốc » là Dị không gian phổ thông, trấn thủ Trấn Linh Quân đương nhiên là yếu nhất, nếu luận về chức vị, hắn so với Trần Thư còn thấp hơn nhiều.

- Hả? Xảy ra chuyện gì sao ?

Trần Thư ngơ ngác, mở miệng hỏi.

- Ách…

Trong lúc nhất thời nam tử có chút không tiện mở miệng, vốn không có chuyện gì, nhưng ngươi đến một lần, hẳn là sắp xảy

ra chuyện…

Hắn hơi suy tư một chút, uyển chuyển nói:

- Trần trưởng quan, « Hàn Băng Hạp Cốc » chỉ là Dị không gian cấp phổ thông, với lại đẳng cấp Ngự Thú Sư phiêu lưu bên trong cũng không cao, bọn hắn không thể chống đỡ được tẩy lễ đạn hạt nhân này đâu..

- …

Trần Thư ngây ngẩn cả người, sau đó yên lặng cười một tiếng, nói:

- Ta chỉ mang vãn bối đến rèn luyện một chút thôi mà.

- Rèn luyện?

Quân đoàn trưởng nhìn lướt qua đám người, vốn không quá để ý, nhưng khi nhận ra thân phận của đám người, trong nháy mắt thân thể kịch chấn !

Vãn bối của Lão gia tử, Vương Giả Ngự Thú Đoàn, Ngự Thú gia tộc… Vậy mà không có một người nào là người bình thường.

Hắn nuốt ngụm nước bọt, nói:

- Một đám Hoàng Kim Ngự Thú sư các ngươi…

- Được rồi, ta tự có chừng mực, sẽ không xảy ra chuyện đâu.

Trần Thư cười cười, nói:

- Mặt khác, không cần thông báo các Ngự thú sư còn lại rút lui đâu, sẽ không xuất hiện nguy cơ gì đâu.

Nói xong hắn mang theo đám người bước vào chốn cũ « Hàn Băng Hạp Cốc » !

Quân đoàn trưởng thấy vậy, chỉ có thể thở dài, trong lòng yên lặng cầu nguyện một phen…

…

- A ? Đây là « Hàn Băng Hạp Cốc » ?

Một đoàn người triệu hoán ra phi hành Khế Ước linh, nhìn xuống đại địa trắng xoá trong mắt mang vẻ hứng thú.

Lúc này, thần sắc Cơ Phong khẽ động, nói:

- Không đúng, hoàn cảnh nơi này không hề giống với miêu tả trong tài liệu giảng dạy …

Bọn hắn ngắm nhìn nơi xa, nhưng không nhìn thấy bất kỳ hạp cốcnào, chỉ có đất bằng khắp nơi chất đầy băng tuyết…

Dựa theo kiến thức trên tài liệu giảng dạy, bọn hắn có thể nhìn thấy hẻm núi, dù sao đều là Hoàng Kim Ngự Thú sư, thị lực cũng không giống người bình thường.

- Nhìn về phía bắc đi.

Lão Tạ thở dài, nói:

- Nơi đó mới là hạp cốc!

Đám người ngơ ngác, nhìn về phía phương bắc, quả nhiên thấy được một hạp cốc to lớn sâu không thấy đáy, về phần khu vực phía nam, dường như xuất hiện một chút ngoài ý muốn…

Vẻ mặt đám người Cơ Phong nghi hoặc, dù sao bọn họ đều là người tỉnh ngoài, không hiểu rõ chuyện của hạp cốc ngày đó.

- Các ngươi nhìn thấy đất bằng đằng kia không, chính là chỗ bảy năm trước bị Trần Thư nổ nát!

Tiểu Tinh mở miệng giải thích:

- Cộng thêm nhiều năm qua bị tuyết đọng bao trùm, hoàn cảnh Dị không gian biến thành một nửa là hạp cốc hiện tại, một nửa là đất bằng.

- …

Đám người kinh ngạc im lặng, đồng loạt nhìn về phía Trần Thư.

Vẻ mặt đám người Cơ Phong không hiểu, nghe không hiểu màn đối thoại của ba người, dù sao bọn hắn là người tỉnh ngoài, không hiểu rõ chuyện ở hạp cốc năm đó.

Lúc đó, đối phương còn chưa lên đại học, mà đã dám làm ra hành vi không hợp thói thường như vậy ?

- Năm đó không hiểu chuyện, nổ chơi thôi.

Trần Thư khoát tay áo, không tiếp tục giải thích cái gì.

Làm một tên Tội phạm có chí hướng, hủy diệt một Dị không gian phổ thông, đã không có bất kỳ vinh dự đáng nói cả.

Hiện tại hắn chỉ một lòng chỉ muốn nổ tung « Long Uyên » thôi…

- Nổ chơi ?

Đám người thần sắc khẽ giật mình, trực tiếp trầm mặc…

Ầm ầm !

Chính lúc này, Cơ Phong thấy phía dưới đang có một đám Băng Lang đang chạy nhanh.

Dưới chân hắn một con Phượng Điểu thanh sắc ánh mắt khẽ động, hàng trăm phong nhận chém xuống, nháy mắt miểu sát toàn bộ!

- Đám hung thú này, chỉ có vậy thôi sao!

Hắn chắp hai tay sau lưng, trong mắt có chút tịch mịch.

- …

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn sang.

Ngươi đấy một Hoàng Kim cấp khi dễ hung thú phổ thông, xong việc còn muốn giả vờ hả ? Có thể đừng không hợp thói thường như vậy không?

Mà lúc này, Trần Thư đã sớm mở thiết bị ra ghi lại phần chiến đấu của Cơ Phong lại.

- Lão sư, cái này cũng có thể tính điểm sao?

Vương Dịch Trần khẽ nhếch miệng, trong mắt có chút ngạc nhiên.

Thực chiến trong khóa học, phần chiến đấu của học viên sẽ được ghi chép lại, cuối cùng lại từ mười giao quan tiến hành cho điểm.

- Dĩ nhiên không phải.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta chỉ quay lại thôi, đến lúc đó công khai chiếu phim, để mọi người thưởng thức phong thái của Tiểu Phong thôi.

- …

Cơ Phong trong nháy mắt khóe miệng giật giật một cái, trong mắt có chút lúng túng, đây không phải là công khai tử hình hắn sao?

- Được rồi, chuẩn bị bắt đầu chương trình học thực chiến!

Trần Thư ngược lại nói ra:

- A Lương, đợi lát nữa ngươi bên trên ! Những người còn lại không thể hỗ trợ !

Chương 2004 - Hiện tại chỉ muốn nói.. Thích quá

Nghe xong lời này, A Lương đứng dậy, nói:

- Trần Bì, không phải ngươi để cho ta đánh thú triều đấy chứ?

Toàn bộ « Hàn Băng Hạp Cốc », chỉ có bọn chúng mới có thể uy hiếp bọn hắn, thú triều nhiều vô tận.

- Cái kia quá lãng phí thời gian.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Giết quân vương nơi đây!

- Hả?

Đám người thần sắc khẽ động, trong nháy mắt có chút hưng phấn.

Đi săn Quân vương, đối với Trần Thư mà nói, có thể là một chuyện nhỏ bình thường, nhưng đối với những người còn lại, đây chính là vinh dự chí cao của Ngự thú sư!

- Nhưng mà chỉ là Hắc Thiết quân vương mà thôi, kích động như vậy sao?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Chủ yếu là để cho các ngươi luyện tay một chút thôi.

Thực lực đỉnh cấp của Hắc Thiết quân vương cũng chỉ tương đương với tiêu chuẩn Bạch Ngân đỉnh cấp mà thôi, không có khả năng đánh thắng Hoàng Kim Ngự Thú sư.

Vượt qua hai chiến đấu đại đẳng cấp, ngay cả Trần Thư cũng không làm được, huống chi là hung thú.

- Nhưng mà ngươi thật sự có thể khóa chặt tung tích của Quân vương?

Vẻ mặt Vương Thắng không hiểu, đây chính là vấn đề mà một Truyện Kỳ cũng chưa chắc có thể giải quyết được.

- Đương nhiên, quên ta đã chém giết được hơn bốn mươi con Quân vương Bạch Ngân rồi sao ?

Trần Thư nhíu mày, đồng thời trước người xuất hiện một nồi lớn, bên trong có nước canh đã ngưng kết lại.

Chính là Canh gà độc tâm linh hắn lấy từ chỗ Đại Lực!

Bởi vì đây là một phần thức ăn hắc ám, mới có thể khiến cho Trần Thư trước đó đi săn được lượng lớn Quân vương Bạch Ngân.

Husky bắt đầy làm nóng nước canh, tản ra từng đợt hương vị quỷ dị, tràn ngập về phía xa.

Một màn này khiến cho chúng nhân lòng hơi kinh hãi, chứa nước canh chỉ là một cái nồi sắt bình thường, thuộc tính hóa của Husky lại cuồng bạo như vậy, hơi không chú ý sẽ nổ nát nước canh, nhưng dần dần không có chuyện gì ngoài ý muốn xuất hiện.

Trần Thư đối với khả năng khống chế kỹ năng của Khế Ước linh, đã có chút nghịch thiên.

- Cái này có thể dẫn Quân vương tới sao?

Đám người ngửi ngửi nước canh, không cảm thấy có gì đặc biệt.

- Đương nhiên, nguyên liệu này, chính là huyết nhục hạch tâm của Vương cấp Khế Ước linh!

Trần Thư giải thích một chút, sau đó lại nói tiếp:

- Nhưng mà phạm vi khuếch tán của nó không thể lan đến toàn bộ Dị không gian, chúng ta phải không ngừng di động mới được.

- Các ngươi ngồi lên đầu của Khế Ước linh của ta, hiệu suất sẽ cao hơn một chút !

Nghe xong lời này, đám người khẽ gật đầu, cùng bước lên đầu Tiểu Hoàng.

Trần Thư nói tiếp:

- Lão Vương ngươi chờ một chút, để cho Can tuyệt diện của ngươi ném cho Tiểu Hoàng chút kỹ năng ẩn nấp, nếu không khí tức hoàng kim của Tiểu Hoàng sẽ dọa Quân vương chạy mất.

- …

Khóe miệng Vương Tuyệt giật giật một cái, nói:

- Ngươi có thể đừng đặt biệt hiệu cho Khế Ước linh của ta được không?

Nói tới nói lui, vẫn là để mình Khế Ước linh thứ ba của mình, Tiểu hoán hùng (Khôi ẩn thú) ném ra mấy kỹ năng.

Hiện tại hắn cũng là Hoàng Kim cấp, đương nhiên có thể hoàn mỹ ẩn giấu khí tức của Tiểu Hoàng.

- Đi thôi!

Tiểu Hoàng đón gió lạnh, gào thét mà đi…

Lúc này, Trần Thư mở miệng nói:

- Lão Tạ, tới đây một chút.

- Hả?

Sắc mặt Tạ Tố Nam không hiểu, nhưng mà vẫn đi tới bên cạnh Trần Thư.

- Cái này cho ngươi, nắm chặt thời gian mà nuốt ra.

Hắn ném ra một viên hạt châu tràn ngập quang mang lập lè, phía trên thậm chí còn nhiễm lấy từng vết máu, trông vô cùng mới mẻ…..

- Cái này ?

Lão Tạ ngơ ngác chỉ là tới gần hạt châu, Ngự Thú lực trong cơ thể mình nháy mắt xao động.

- Cái kia là Ngự Thú trân châu của bạch tuộc, cho ngươi !

- Cho… cho ta?

Lão Tạ lần nữa khẽ giật mình, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn lui hai bước, đồng thời dùng hai tay che ngực, nói:

- Cái kia… Ta sẽ không bán đứng thân thể…

- ???

Trần Thư thoáng chốc giật mình, nhìn qua lão Tạ mặt tràn đầy râu quai nón, hắn rùng mình một cái…

Ngươi đùa ta đấy hả?

Hắn vuốt vuốt đầu, nói:

- Không phải, có phải ngươi cảm thấy bản thân mình rất có khiếu hài hước?

- Ách… Có chút …

- Xéo đi !

Trần Thư ném hạt châu cho đối phương, quay người không phản ứng.

- …

Lão Tạ bắt lấy hạt châu, thần sắc dần dần trở nên chăm chú.

Hắn cũng không phải tiểu bạch Ngự Thú gì đương nhiên hiểu rõ giá trị của một viên Hoàng Kim quân vương.

Nếu bán thịt heo tới trả nợ, đoán chừng hắn phải bắt đầu bán từ thời người vượn…..

- Cám ơn…

Trong lòng hắn yên lặng nói, đồng thời ghi nhờ phần nhân tình này, nghĩ đến sau này sẽ trả lại.

Lúc này.

Bên cạnh Lão Tạ xuất hiện một cái hố nhỏ, rõ ràng là đặc biệt lưu lại cho hắn.

Tiểu Hoàng đã có thể thay đổi hình thái thân thể nhưng mà chỉ là phạm vi nhỏ, đối với trợ giúp chiến đấu cũng không lớn, chủ yếu là có thể cung cấp hoàn cảnh tốt hơn cho Ngự thú sư.

Lão Tạ ngơ ngác sau đó tiến vào trong hố nhỏ.

Huyết nhục phía trên phong bế, vì hắn mà sáng tạo ra một Không gian bịt kín nhưng mà thông khí ngược lại không có vấn đề gì.

- Ta cũng có thể đột phá sao…

Lão Tạ hít một hơi thật sâu, đồng thời lấy ra gia sản của mình, trong đó có các loại tài liệu trân quý, cùng dược tề trợ giúp tu luyện.

Chương 2005 - Đương nhiên còn có Bạch Ngân quân vương

Đương nhiên, tài liệu quân trọng, vẫn là trân châu Quân vương của Hoàng Kim , những vật khác chỉ là phụ trợ mà thôi.

- Nhất định phải thành công !

Hắn thấp giọng lẩm bẩm, trong mắt lộ ra vẻ cầu nguyện sau đó nuốt các loại tài liệu xuống.

Mà thời điểm lão Tạ bế quan, những người còn lại đã nhận ra cái gì, vẻ mặt kinh dị, không nghĩ tới Tội phạm ca sẽ hào phóng như thế.

- Có thể đột phá…

Trần Thư tự lẩm bẩm, vẻ mặt chờ mong.

Trân châu quân vương Hoàng Kim đã là chí bảo trong Vương cấp, dùng trên người một Bạch Ngân ngự thú sư, hiệu quả tất nhiên là tương đối nghịch thiên rồi.

Nếu lão Tạ đột phá, hắn cũng có thể giành được lượng lớn phần thưởng của Ngự Thú lực, cũng sẽ không thua thiệt.

Hiện tại quân vương trân châu đối với hắn giúp đỡ đã không lớn như trong tưởng tượng.

Vù vù vù ——

Gió lạnh tràn ngập, xen lẫn băng tuyết, công thêm Tiểu Hoàng nhanh chóng tiến về phía trước, dẫn đến gió lạnh vô cùng thấu xương.

Nhưng mà đám người thần sắc bình tĩnh, đang chuyện trò vui vẻ, không chút ảnh hưởng.

- Tiểu Tinh, quần áo này… thích quá!

Vương Thắng vỗ vỗ đồng phục bệnh nhân trên người, trong mắt có vẻ ngạc nhiên.

Cho dù là dưới gió lạnh lạnh lẽo như vậy gió bọn hắn cũng không cảm thấy lạnh chút nào, giống như đang ngâm trong ôn tuyền.

- Quả thực, ta đã lớn như vậy, vẫn chưa từng mặc quần áo nào tốt như vậy cả…..

Phú nị đại Hướng Dao cũng cảm thán.

Thương phẩm quỷ dị như vậy, nổi tiếng cả nước, cũng chỉ có vài thứ.

Tất cả mọi người đều tán dương, lúc đầu trong lòng bọn họ có chút kháng cự, dù sao cái đồ chơi này mặc cũng khó coi.

Nhưng bây giờ, bọn hắn chỉ muốn nói… thật thích !

- Thật sự là hâm mộ các ngươi, có thể tự do mặc quần áo.

Trần Thư nhìn qua phục sức của đám người, trong mắt có vẻ hâm mộ.

- Ngươi cũng có thể mặc mà.

Cơ Phong mở miệng nói:

- Ngươi ngay cả ném đạn hạt nhân cũng không ai quản, mặt đồng phục bệnh nhân thì sao chứ.

- Cấp trên không cho ta mặc, nói cái gì mà ảnh hưởng đến hình tượng của Ngự Long Vệ ấy…

Hắn chỉ chỉ băng tay của mình, mở miệng giải thích.

Đám người ngơ ngác, chẳng trách Phương Tư cũng không mặc đồng phục bệnh nhân.

- Nhưng mà ngươi mặc áo quần này, cũng đủ tự do rồi?

Vương Tuyệt chỉ chỉ chứ "Hãn" trên lưng hắn…

- Ta đánh giá, không bằng đồng phục bệnh nhân !

Trần Thư lắc đầu.

Mà chính lúc này, thần sắc của hắn khẽ nhúc nhích, nhìn xuống đại địa băng tuyết phía dưới, quát:

- Tới rồi! A Lương, chuẩn bị !

Nghe xong lời này, A Lương nghiêm mặt, nháy mắt triệu hoán ra bốn Khế Ước linh của mình!

Một Lôi viên khôi ngô mấy chục mét, một Tiểu tuyết đoàn ngốc manh, một Cự lang toàn thân kim quang cùng Nham thạch cự Hùng mới thức tỉnh!

Gần như trong chốc lát, phía dưới đại địa phá vỡ.

Một tiếng gào thét kinh khủng quanh quẩn, tuyết lớn trên bầu trời đều bị cưỡng ép đánh văng ra, tung bay bốn phía.

Ngay sau đó, một Đại giao màu lam xuất hiện, ánh mắt trừng trừng nhìn chằm chằm vào vào nồi Canh gà độc tâm linh.

Nó mở miệng lớn, phun ra một ngụm khí tức lớn lạnh muốn diệt sát đám người trước mắt rồi mới hưởng thụ mỹ thực khiến linh hồn nó run rẩy.

Nhưng một giây sau, chỉ thấy một viên tuyết cầu khủng bố hơn trăm mét rơi xuống phía dưới !

Ầm !

Con ngươi Băng Giao vương co vào, thân thể đang phi hành hạ xuống, trùng điệp rơi xuống trên đại địa.

- Grào!

Nó thấp giọng gầm thét, cưỡng ép hất băng cầu trên người ra, chỉ cảm thấy đầu óc bị nện choáng váng.

Mà giờ phút này, tai của nó truyền đến tiếng nổ tung lốp bốp.

Rầm rầm rầm !

Lôi Đình vững chắc tràn ngập, chỉ trong nháy mắt đã phá vỡ phòng ngự của nó, không ngừng khiến nó thương tích đầy mình.

- Ngao ngao ——

Băng Giao nổi giận, nhưng trong lòng tràn đầy kinh hãi.

Hoàng Kim Ngự Thú sư vậy mà lại kinh khủng đến như vậy ?

Đòn tiến công của A Lương cũng không dừng lại, bốn Khế Ước linh đồng loạt ra tay, hoàn toàn chế trụ Hắc Thiết quân vương trước mắt.

Grào !

Dù sao Băng Giao vương cũng là quân vương sinh vật, trong nháy mắt gầm thét một tiếng, trên thân tràn ngập một tầng băng giáp cứng rắn, miễn cưỡng chặn lại đòn tiến công của A Lương.

Nó nhìn đám người trên không, trong mắt có vẻ sợ hãi, sau đó quả nhiên trốn vào mặt đất phía dưới.

Đồng thời, nó lại lần nữa gầm thét một tiếng, hiệu lệnh toàn bộ hung thú của « Hàn Băng Hạp Cốc » đến đây tụ tập…

- Chúng ta sẽ không cung cấp bất kỳ trợ giúp nào, tất cả dựa vào chính mình !

Trần Thư thản nhiên nói:

- Thiết bị trên cánh tay ngươi, sẽ ghi chép lại toàn bộ quá trình chiến đấu.

A Lương nghe vậy, khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn phía lỗ lớn Băng Giao lưu lại.

Thần sắc hắn khẽ động, trực tiếp thu hồi Lôi Viên cùng nham thạch Cự Hùng, thân thể của bọn nó quá lớn, với lại tương đối cồng kềnh, không thích hợp truy kích.

Một giây sau, hắn cưỡi kim cương Bạo lang, mang theo Tuyết Đoàn xông vào dưới mặt đất !

Mà Tiểu Hoàng bởi vì thân thể có vài chục mét, đồng thời truy kích cũng không tốt, đành phải ngừng đi theo A Lương.

Vương Tuyệt nhíu mày, nói:

- A Lương thu hồi hai Khế Ước linh, có thể đánh thắng không?

Trần Thư mở miệng nói:

- Hoàng Kim Ngự Thú sư nếu như ngay cả Hắc Thiết quân vương cũng không đánh lại, vậy thì có thể trực tiếp tử vong đi.

Chương 2006 - Đương nhiên còn có Bạch Ngân quân vương (2)

Cho dù là Hoàng Kim Ngự Thú sưc phổ thông, đều có thể hành hung Hắc Thiết quân vương, huống chi là thiên tài đứng đầu.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người thu hồi sự lo lắng, bắt đầu yên lặng chờ đợi.

Thời gian dần dần trôi qua.

Phía dưới mặt đất không ngừng truyền đến tiếng chấn động, cùng với tiếng kêu rên.

Mười phút đồng hồ đã có lãnh chúa hung thú tới trợ giúp, chui vào dưới mặt đất, ngăn cản A Lương.

Trần Thư vẫn bất vi sở động, đã muốn đi săn hung thú, đương nhiên phải ứng phó tất cả các tình huống.

Vô tận thú triều, cũng là một phần của thực lực quân vương !

Dần dần, hung thú đến trợ giúp càng ngày càng nhiều, chất đầy toàn bộ thông đạo dưới lòng đất, thậm chí trên mặt đất cũng xuất hiện phân liệt chi thế.

Vẻ mặt A Lương không thay đổi, đặc điểm lớn nhất của Tuyết Đoàn là có thể tung ra kỹ năng đáng sợ trong phạm vi lớn, vừa vặn có thể ứng phó với thú triều.

Chiến đấu vẫn còn tiếp tục, rất nhanh đã kinh động đến Ngự thú sự trong Dị không gian.

Khi mọi người xa xa nhận ra Tiểu Hoàng, quả quyết lựa chọn bỏ chạy !

Nếu là ở Lam Tinh, bọn hắn có thể còn biết muốn mắt thấy hình dạng của tội phạm Nam Giang.

Nhưng ở trong Dị không gian, chỉ cần có hắn, như vậy nhất định có tai nạn !

- Chạy nhanh như vậy làm gì ?

Trần Thư lắc đầu, cũng có chút bất đắc dĩ.

- A Lương vẫn chưa đánh chết ?

Mặc dù quân vương sinh mệnh lực tràn đầy đến cực điểm, nhưng dù sao cũng yếu hơn A Lương hai cấp bậc, một giờ đồng hồ theo lý mà nói là đủ rồi.

Nửa ngày sau, âm thanh chấn động phía dưới cuối cùng cũng ngừng lại.

Ầm !

Chỉ thấy mặt đất ầm vang vỡ ra.

Một giây sau, A Lương cưỡi Kim Sắc cự lang, vọt ra.

Mà trông hố lớn trên mặt đất, đang có một con Băng Giao nằm ở nơi đó, máu me khắp người, đã mất đi khí tức sinh mệnh.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- A Lương, hơi chậm đấy.

- Không có cách nào, súc sinh này băng kháng quá cao.

A Lương lắc đầu, nói:

- Tuyết Đoàn đối với nó tổn thương không quá cao, với lại dưới mặt đất quá chật hẹp, Lôi Viên cùng Thạch Hùng không cách nào triệu hoán ra.

Khế Ước linh chủ lực của hắn là Tuyết Đoàn, đối mặt với Quân vương thuộc tính băng, sử dụng có chút vô lực.

- Như vậy sao…

Trần Thư sờ cằm, ngược lại có chút hiểu được.

- Mệt quá.

A Lương thở dài nhẹ nhõm, trong mắt có vẻ mỏi mệt.

Mặc dù hắn đã từng đi săn quân vương, nhưng đó là cùng Lão Vương Tiểu Tinh liên thủ.

Đây là lần đầu hắn dựa vào sức một mình săn giết quân vương !

- Cũng khá đấy.

Trần Thư cầm thiết bị trong tay A Lương, bên trong rõ ràng ghi lại toàn bộ quá trình chiến đấu.

- Chỉ cần giết nhiều chút ngươi có thể quen tay.

- Còn phải giết ?

Khóe miệng A Lương giật giật một cái, cảm giác là địch với toàn bộ dị không gian, thật sự là có chút không dám nghĩ.

- Đương nhiên !

Trần Thư mỉm cười, sau đó lệnh cho Thỏ Không Gian thu hồi thân thể Băng Giao vương.

- Trước đó đã nói rồi, ta muốn quân vương tài liệu, các ngươi cầm hung thú tài liệu còn lại, không sao chứ?

- …

Đám người nháy mắt giật mình, trong lúc nhất thời mơ hồ cảm thấy đang rơi vào trong cạm bẫy.

Phương Tư vuốt vuốt đầu, nói:

- Ngươi đừng bảo là, sau chương trình học thực chiến của mỗi người chúng ta đều là Hắc Thiết quân vương ?

- Chắc chắn không phải rồi ! Ta có quá phận như thế sao ?

Trần Thư nghiêm mặt, khoát tay áo, nói:

- Đương nhiên còn có Bạch Ngân quân vương !

- …

- Ngươi đúng là biết nghiền ép người khác!

Đám người nháy mắt ngây ngẩn cả người, sau đó bổ nhào về phía trước, bao vây Trần Thư.

- Làm gì thế?! Muốn khi sư diệt tổ ?

Thân thể Trần Thư chấn động, nhìn qua vẻ mặt của người, trong lúc nhất thời có chút cảnh giác.

Mười người không chút uy hiếp, sợ bọn hắn gọi trưởng bối đi ra bênh vực kẻ yếu…

Nhất là A Lương…

- Thì ra như vậy, một tháng này, làm culi gánh vác mọi chuyện đi?

- Người trẻ tuổi mà.

Trần Thư thở dài, lời nói thấm thía:

- Đừng đặt nặng lợi ích quá, tính đoán được mất làm gì chứ? Quan trọng nhất là tăng thực lực của bản thân mình ! Biết chưa?

- Chỉ cần năng lực tăng, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy được tài nguyên, đây mới là của cả để sống yên ổn!

- ??

Đám người ngơ ngác, trong lúc nhất thời cảm thấy có chút đạo lý.

Người trước mắt đều tương đối có bối cảnh, chỉ cần tu luyện là được, chưa hề làm việc, đương nhiên không hiểu rõ cách nói cơ bản này…

- Được rồi, các ngươi yên tĩnh chút đi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Lại nói, chỉ cần giành được hạng nhất, mấy ngàn ức tài nguyên cũng không đủ cho các ngươi chia sao?

Đám người thần sắc khẽ động, trong lòng ngược lại có động lực.

Một con Hắc Thiết quân vương mặc dù hi hữu, nhưng giá thị trường cũng như thế, đương nhiên không như trên trăm tỷ Ngự Thú Tư Nguyên.

- Được rồi, chúng ta tiếp tục.

Trần Thư thấy mọi người bình tĩnh lại, cười nói:

- Thời gian không còn nhiều, phải nắm chắc !

Một giây sau, chỉ thấy trên người đám người xuất hiện Không Gian ấn ký, trực tiếp thuấn di về tới cứ điểm của Trấn Linh Quân.

Lão Tạ đang tu luyện cũng bị thuấn di mang đi.

Trong lòng hắn tin tưởng Trần Thư vô điều kiện, đương nhiên không có bất kỳ tâm lý kháng cự nào.

Chương 2007 - Chương trình tập huấn thực chiến cũng dần dần đi tới hồi cuối

Đám người Trần Thư đột nhiên xuất hiện, dọa Trấn Linh Quân nhảy một cái, nhưng mà khi nhìn thấy mặt mũi của bọn hắn lúc, mới nhẹ nhàng thở ra.

- Lão ca, sắp xếp người thu dọn đi!

- ???

Đoàn trưởng Trấn Linh Quân ngơ ngác, có chút không phản ứng kịp.

Sau đó, Trần Thư thông báo chuyện một quân vương vẫn lạc.

Mặc dù quân vương bị mang đi, nhưng có không ít thi thể hung thú vẫn đang ở nguyên tại chỗ, trong đó không thiếu lãnh chúa cùng sinh vật biến dị.

Bọn hắn không có thời gian thu thập, có nhân thủ, với lại vừa vặn thiếu những tài nguyên cơ sở này.

Nghe xong lời của Trần Thư, nháy mắt đoàn trưởng Trấn Linh Quân thần sắc chấn động, sau đó vẻ mặt hưng phấn.

Quân vương vẫn lạc, mang ý nghĩa độ uy hiếp của Dị không gian giảm xuống rất nhiều, bọn hắn cũng không cần điều động nhân thủ nhiều như vậy.

- Đi !

Trần Thư phất phất tay, mang theo mười người thẳng đến Dị không gian kế tiếp.

…

Dị không gian phổ thông « Bạch Nguyệt Hà Lưu ».

Đám người Trần Thư lên đường, cưỡi Tiểu Hoàng đi bốn phía, trên nước canh tản ra hương vị đặc thù, dẫn dụ Quân vương nơi đây xuất hiện.

- Tiểu Phương Tư, tiếp theo đến lượt ngươi chiến đấu !

Vừa dứt lời, tay phải Trần Thư nháy mắt đặt sau ót, vừa lúc chặn một quyền đánh tới …

Rõ ràng, hắn cũng sớm đã dự liệu được tất cả…

- Trần Bì ! Chiếm tiện nghi của ta đúng không ?

Phương Tư trừng mắt liếc hắn một cái, bộ dáng không cam lòng.

- Lời này có ý gì đây ? Hiện tại chúng ta đang lên lớp, ta là giáo quan, xưng hô như vậy không có vấn đề gì chứ…..

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, trực tiếp lấy ra thân phận giáo quan của mình.

- …

Phương Tư nháy mắt trầm mặc, một lúc sau mới nói:

- Nếu ngươi còn dám nói lung tung nữa, ta sẽ.. sẽ nói cho Trần thúc thúc !

Trần Thư ngơ ngác, nói:

- Nói cho ta biết ? Ngươi muốn nói cho ta biết cái gì ?

- ???

Phương Tư nháy mắt sững sờ, sau đó phản ứng lại, tay phải hất lên, xuất hiện một thanh đao mổ heo kỳ dị, đặt trên vai Trần Thư.

- !!

Trần Thư thân thể chấn động, vội vàng nói:

- Cái kia tỷ, đừng kích động… Ngươi là Ngự Long Vệ… Tuyệt đối không nên đi đến con đường phạm tội…

- Các ngươi còn ngây ra đó làm gì, nhanh đến giúp giáo quan của các ngươi đi!

Những người còn lại thần sắc khẽ động, cùng rút lui hai bước, trực tiếp lựa chọn quan chiến…

Loại chuyện này, bọn hắn vẫn không tham dự là thỏa đáng nhất.

- Trần giáo quan…

Phương Tư mỉm cười, đồng thời giật giật đao mổ heo trong tay, bộ dạng uy hiếp.

Ngay lúc này, giang hà bên cạnh đám người xuất hiện đại sóng, một con Đại Quy thanh sắc đạp bọt nước mà đến, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

- Xuất hiện rồi!

Phương Tư thần sắc khẽ giật mình, trong nháy mắt không thèm quan tâm đến Trần Thư nữa, trực tiếp triệu hoán Khế Ước linh nghênh chiến.

- Nóng tính thật đấy…

Trần Thư tiếp nhận đao mổ heo rơi xuống, nhàn nhã nhìn trận đại chiến này, đồng thời dùng đao sờ sờ da của mình, giống như đang gãi ngứa vậy.

Những người còn lại hơi kinh hãi, nhìn động tác của Trần Thư.

Đao mổ heo đều cắt rách da của ngươi sao?

Đám người A Lương không hề cảm thấy bất ngờ, tội phạm Nam Giang ngay cả đạn hạt nhân còn không sợ, chỉ là đao mổ heo đương nhiên là lực sát thương không lớn…

Lúc này, Phương Tư cùng Quân vương triển khai đại chiến !

Trước tiên, cự quy hung hăng ngăn chặn, không ở lại quá lâu, đâm đầu thẳng vào trong sông, không nguyện cùng Phương Tư dây dưa.

Nhưng Phương Tư lại đuổi theo không bỏ.

Bốn long hệ Khế Ước linh của nàng sức chiến đấu cường hoành, nhất là Khế Ước Hắc long mới, cho dù ở trong nước cũng có thể bảo trì sức chiến đấu toàn thịnh.

Chỉ là một giờ sau, một con Hắc Thiết quân vương vẫn lạc ở nơi này !

- Không tồi…

Trần Thư nhẹ gật đầu, trong ánh mắt hâm mộ của các học viên thu thi thể quân vương vào.

- Trạm tiếp theo !

Đám người biến mất tại chỗ, không chút chậm trễ, có thể nói tăng nhanh hiệu suất.

Đồng thời những tổ nhỏ còn lại cũng đang tiến hành chương trình học thực chiến, nhưng mà mục tiêu chiến đấu đa số là hung thú biến dị, một ít thiên tài đang đối chiến với lãnh chúa.

Về phần quân vương, những người còn lại nghĩ cũng không dám nghĩ…

Không nói về độ khó của trận đấu, chỉ là tìm thấy quân vương, cũng là một vấn đề khó mà giải quyết được.

Nhưng mà chí ít có thể đảm bảo sự an toàn của các học viên, hơn nữa không để xuất hiện tình huống thương vong…

…

Hơn nửa tháng trôi qua.

Chương trình tập huấn thực chiến cũng dần dần đi tới hồi cuối.

Trần Thư dẫn đầu tổ nhỏ, vẫn chỉ đi săn quân vương, về phần lãnh chúa, ngay cả tư cách để bọn hắn nhìn một chút cũng không có.

Năm ngày trước, đám người đi săn gần hai mươi con Hắc Thiết quân vương.

Theo độ thuần thục, thời gian chiến đấu rút ngắn hơn nhiều, thậm chí không cần đến một giờ đồng hồ, cũng đủ để chém giết một quân vương !

Trần Thư vì tăng lớn độ khó, chuyển mục tiêu sang Bạch Ngân quân vương !

Đây chính là vượt qua một đại đẳng cấp!

Nếu cộng thêm hung thú quần của Dị không gian, Bạch Ngân quân vương đã có thể so với cường giả đỉnh cao trong Hoàng Kim cấp rồi.

Một đám học viên mới vào Hoàng Kim đương nhiên là khó mà chống lại, càng không cần nói đến chuyện đánh chết nó.

Chương 2008 - Mệnh lệnh chấn động toàn quốc

Trần Thư nhanh chóng thay đổi chiến thuật, để hai, ba người làm một đội, cùng đi săn Bạch Ngân quân vương.

Ngay từ đầu các học viên không quá quen thuộc, chỉ có thể duy trì bất bại.

Nhưng nhờ vào mức độ ăn ý lẫn nhau ngày thứ bảy đã thành công săn được một con Bạch Ngân quân vương.

Mà sau đó, sự nhiệt tình trong chiến đấu của đám người nhanh chóng được khơi dậy, không ngừng cùng quân vương triển khai đại chiến !

Từng trận chiến điên cuồng diễn ra, từng Dị không gian cũng theo đó mà bạo động…

Cuối cùng hành động của bọn hắn cũng kinh động đến chính phủ…

Thực ra ngay từ đầu chính phủ đã biết được, nhưng mà cân nhắc đến chương trình họ đang tiến hành tập huấn, cũng không ngăn cản.

Nhưng hành vi của đám người này quá điên cuồng, đã ảnh hưởng đến hành động đi sắn của Ngự thú sư còn lại.

Chính phủ vốn định thông báo đám người Trần Thư kết thúc chương trình học.

Nhưng bị lão gia tử ngăn cản !

- Toàn bộ cường giả trong nước xuất động, không cho phép ở lại Lam Tinh, bắt đầu đi săn Hắc Thiết quân vương, Bạch Ngân quân vương cùng Hoàng Kim quân vương ! Người chống lại, lấy trọng tội xử trí !

Lão gia tử tự mình truyền đạt mệnh lệnh, trong nháy mắt chấn động cả nước !

Tổng đốc các tỉnh, hoặc là tộc trưởng Ngự Thú gia tộc, hoặc là tổng đoàn trưởng của Ngự Thú Đoàn, đều rời núi, mục tiêu khóa chặt ở quân vương hung thú !

Đồng thời, cường giả cấp bộ trưởng trong Ngự Long Vệ, các đại đoàn trưởng của Trấn Linh Quân, hiểu trưởng của toàn bộ trường cao đẳng trong nước buông xuống toàn bộ công việc trong tay, tiến vào Dị không gian đi săn.

Mà càng làm cho người ta khiếp sợ là, toàn bộ cường giả Long Uyên Thành cũng xuất động, chỉ để lại lão gia tử một thân một mình, trấn thủ Long Uyên Thành.

Chỉ là một mệnh lệnh, trực tiếp để cả nước chuyển động theo.

Mặc dù mọi người chấn kinh, nhưng không có bất kỳ lời chất vấn nào.

Trong lòng bọn hắn chỉ có một ý nghĩ: Đó chính là chấp hành vô điều kiện !

Trong lúc nhất thời, số lượng Ngự thú sư trên Lam Tinh lại lần nữa giảm bớt, thậm chí ngay cả thủ vệ biên cảnh Ngự Thú quân đều rút lui không ít, bắt đầu đi săn quân vương.

Cuối cùng, trong các đại thành thị gần như chỉ còn lại người bình thường.

Không ít Ngự thú sư thực lực bình thường, nhưng vẫn muốn tham dự hành động lần này, cho dù không giết được quân

vương, chí ít có thể tham gia chút náo nhiệt, giết chút hung thú còn lại.

Mà thứ có thể dẫn xuất quân vương đương nhiên là canh gà độc tâm linh của Đại Lực!

Trước đi phát ra mệnh lệnh này lão gia tử đã tự mình đi đến thành phố Nam Giang, tìm tới Thực Thần Trương Đại Lực đang lúc bế quan nấu nướng.

- Có cách gì có thể dẫn xuất Hoàng Kim quân vương không ?

- Một con… huyết nhục tinh hoa của Truyện Kỳ Khế Ước linh!

- Có thể !

Song phương đối thoại tương đối đơn giản, rất nhanh đã được nhất trí.

Mà dưới sự trợ giúp của lão gia tử, canh gà độc tâm linh cũng lần nữa tiến giai, đã có thể dẫn dụ Hoàng Kim quân vương !

Đại Lực gác lại chuyện của mình sang một bên, bắt đầu không biết ngày đêm nấu nướng từng món canh gà, phân phát cho các đại cường giả trong nước.

Một trận đi săn trùng trùng điệp điệp chính thức mở ra.

Mỗi một lần hành động thế trận vượt xa trước đó, thậm chí khiến cho người ta có một loại cảm giác được ăn cả ngã về không.

Bên trong Long Uyên Thành.

- Lão gia, ta cũng phải xuất thủ sao ?

Trong thông đạo Long Uyên một lão nhân ánh mắt đục ngầu, nhìn về phía lão gia tử, trong mắt có vẻ tôn kính.

Lão gia tử ngẫm nghĩ nửa ngày, chậm rãi nói:

- Ra tay đi…

- Lão gia, ta có thể hỏi một cái, là đã xảy ra biến cố gì sao ?

Lão nhân không hiểu, hành động này quá mức đột ngột, thậm chí khiến cho người ta cảm thấy có chút nóng vội.

- Thú Hoàng của Long Uyên Thành cùng Thú Hoàng của cấm khu còn lại, đã hơn một tháng chưa từng xuất hiện…

Lão gia tử ánh mắt yên tĩnh, nói:

- Ta hoài nghi bọn chúng đang mưu đồ cái gì.

- Chúng ta cũng không cần quá luống cuống, không chừng… Bọn chúng đang đánh nhau với cấm vụ Đại Hung?

- Có thể là vậy… Thực ra ta cũng không quá xác định.

Lão gia tử nhẹ gật đầu, bất đắc dĩ nói:

- Không có cách nào, ta không thể rời khỏi Long Uyên Thành quá xa.

- Vậy ngài còn…

- Bất luận là loại nào tình huống, tóm lại hiện tại Thú Hoàng cũng không có ở đây.

Lão gia tử ngược lại cười một tiếng, nói:

- Nếu chúng ta không làm chút gì, vậy thì quá lãng phí thời cơ.

- Như vậy phải không…

Trong lòng Lão nhân nhẹ nhàng thở ra, xem ra không phải xuất hiện chuyện gì xấu.

- Thực ra để ta ra quyết định này, là do Trần Thư !

- Tiểu tử kia ?

- Con hàng này gần đây vẫn đang mang người giết quân vương, nhưng Thú Hoàng Long Uyên Thành lại không có bất kỳ động tĩnh gì, điều này cũng có nghĩa là hiện tại bọn chúng không thể phân thân đến.

Trần Thư là cái đinh trong mắt của các đại Thú Hoàng, hơn nữa còn có đám người A Lương làm tặng phẩm, loại tình huống này xác suất lớn là Thú Hoàng sẽ hành động.

Dù sao một khi vây quét nói, đời sau của Hoa Quốc có thể sẽ trực tiếp bị hủy.

Cho dù không thể chém giết nó, cũng phải ngăn cản hành động của đối phương, nếu không quân vương còn lại sớm muộn sẽ

bị giết sạch.

Chương 2009 - Mệnh lệnh chấn động toàn quốc (2)

Loại cơ hội trời cho này, đối phương không có khả năng thờ ơ.

Trừ phi là… Bọn chúng thật sự đang bị cuốn lấy !

- Được rồi, ngươi đi trước đi, phụ trách giải quyết Quân vương hủy diệt cấp Dị không gian.

Hủy diệt cấp dị không gian đã gần với cấp nạn của Long Uyên, trong đó quân vương vẫn là Hoàng Kim cấp, nhưng lại có được huyết mạch cao quý của hung thú.

Thực lực của bọn nó trên cơ bản đều là Vương cấp đỉnh tiêm, ví dụ như nói băng tuyết cự nhân của Bắc Linh Thất Quốc, cho dù là cường giả cỡ Ninh Bất Phàm gặp phải cũng không dễ đối phó.

- Vâng!

Lão nhân áo đen trông coi thông đạo chậm rãi đứng dậy, hai con ngươi ban đầu đục ngầu lập tức xuất hiện sát phạt chi khí, như một thanh lâu không ra khỏi vỏ thần binh !

Grào!

Không Gian bên cạnh hắn bị xé rách, một con sư tử chín đầu toàn thân tràn ngập ngọn hỏa màu đen cất bước đi ra, một cỗ khí tức vượt qua Vương cấp đỉnh tiêm ầm vang mà ra !

Hắn đáp lễ với lão gia tử, quay người cưỡi sư tử chín đầu rời khỏi nơi đây…

- Nhiều năm như vậy, ngươi vẫn chưa đi đến bước này nhỉ?

Lão gia tử nhìn về phía Không Gian trỗng rỗng trong mắt không khỏi có một vòng tiếc hận.

Lão nhân áo đen thực lực kinh khủng, tuyệt đối được xưng tụng là đỉnh cấp cường giả.

Nhưng đáng tiếc, vẫn không phải ;à Truyện Kỳ, mà là cùng một bậc với giáo hoàng của Cứu Thế Giáo Hội, cũng chỉ là ngụy Truyện Kỳ !

Lão gia tử dừng lại một lát, quay người trở về trong Long Uyên Thành.

Tinh thần của lão khẽ động, bốn Truyện Kỳ Khế Ước linh trong nháy mắt xuất hiện, yên lặng đứng xung quanh lão.

- Đi đi, bất cứ lúc nào cũng phải chú ý tới tình huống xung quanh Long Uyên Thành.

Bốn Khế Ước linh tâm lĩnh thần hội, đi về các hướng khác nhau, yên lặng trấn thủ toàn bộ Long Uyên Thành.

Lão gia tử trở về lầu các của mình, tự lẩm bẩm:

- Đám súc sinh này rốt cuộc đang mưu đồ cái gì ?

…

Một chỗ nguy hiểm trong dị không gian.

- Không phải chứ, sao lại bị người đoạt trước ?

Đám người Trần Thư vừa tới đây, đã được Trấn Linh Quân thông báo, lão hiệu trưởng của đại học Nam Thương mang theo một đám giáo thụ đến đây đi săn.

- Tội phạm ca ca, lão gia tử đã ra lệnh, cả nước trên dưới đều đi săn quân vương.

- Hả ? Chuyện khi nào ?

Trần Thư ngơ ngác, hắn cùng các học viên đều đắm chìm trong trong chiến đấu, đối với chuyện ngoại giới không hiểu rõ lắm.

Với lại bọn họ đều thuấn di đi đường, trên cơ bản không dừng lại trên Lam Tinh.

- Ngay hôm nay.

Trấn Linh Quân mở miệng giải thích, đồng thời thông báo mệnh lệnh kia cho Trần Thư.

- Không thể nào ?

Trần Thư nhìn về phía thông cáo, vừa liếc mắt nhìn hắn đã lên tiếng kinh hô:

- Mẹ nó, trận thế lớn như vậy sao? Long Uyên Thành cũng không giữ ai lại sao?

Học viên còn lại cũng cảm thấy chấn kinh, không nghĩ tới lại đột nhiên xuất hiện quả bom nặng ký như vậy.

- Lão gia tử có chút quá phận rồi.

Trần Thư sờ cằm, lẩm bẩm:

- Đây không phải là trắng trợn cướp bát cơm của ta sao ?

- Trần lão sư, chúng ta làm sao bây giờ ?

Vương Dịch Trần mở miệng hỏi, trong mắt tràn đầy kính trọng.

Mặc dù Trần Thư ra dáng kẻ bóc lột, nhưng hơn nửa tháng này hắn quả thật đạt được sự tấn thăng to lớn, nhất là liên quan tới kỹ xảo chiến đấu.

Không chỉ hắn, các học viên còn lại cũng giống thế.

Trừ cái đó ra, Quân vương hung thú trong truyền thuyết từng con chết trong tay bọn họ, làm cho trong lòng bọn họ ẩn chứa một cỗ tín niệm vô địch.

Chỉ cần không có đụng phải đả kích cùng biến cố trọng đại, cỗ tín niệm này sẽ để cho bọn hắn nhanh chóng bước đến đẳng cấp của cường giả đỉnh cao.

So với tài nguyên Ngự Thú sự tín niệm này mới là đáng quý nhất, có thể nói là giấy thông hành của cường giả.

Điều này cũng làm cho các học viên có cách nhìn mới với Trần Thư, nghiền ép thì nghiền ép, nhưng đối bọn hắn trợ giúp quả thực tương đối lớn.

- Đương nhiên là tiếp tục.

Trần Thư nhún vai, nói :

- Trong nước hiện tại có hơn sáu trăm Dị không gian, chúng ta còn sợ tìm không thấy hung thú mà giết sao?

Nói xong, một đoàn người rời khỏi nơi đây, không tiếp tục ở lâu.

Nhưng mà vượt quá dự kiến của Trần Thư chính là, bọn hắn vậy mà mãi không tìm được một con Bạch Ngân quân vương nào.

Lần này hành động quá mức dồn dập, không ít ngự thú sư ẩn thế đều rời núi, ngoại trừ đối với sợ hãi cùng kính trọng lão gia tử, bọn hắn cũng muốn dâng ra một phần lực lượng của mình.

Bất luận là thân phận ngự thú sư gì, đang trên đường trưởng thành, đã từng tiếp nhận sự giúp đỡ của chính thức đương nhiên sẽ tìm cơ hội hồi báo.

Đương nhiên, Bạch Ngân quân vương khan hiếm chủ yếu là năm ngoái Trần Thư đi săn dựa vào sức một mình hắn đã săn giết gần một nửa Bạch Ngân quân vương.

Mặc dù cựu vương vẫn lạc, tân vương sớm muộn sẽ sinh ra, nhưng rõ ràng không có khả năng xuất hiện trong vòng một năm.

Điều này cũng khiến cho, Bạch Ngân quân vương dường như có chút không đủ điểm…

- Giết Hắc Thiết ? Hay là Hoàng Kim ?

Trần Thư sờ cằm, cũng ý thức được vấn đề này.

Nhưng Hắc Thiết đối với mọi người mà nói, không có tác dụng tôi luyện, Hoàng Kim quá mức kinh khủng, chỉ có thể để Trần Thư chủ lực ra tay.

Chương 2010 - Tên chó chết này có ít đồ vật

- Lão sư, chúng ta cũng không nhất định phải đơn độc đi săn Bạch Ngân quân vương, có thể cùng Ngự thú sư còn lại cùng nhau hành động.

Lúc này, Vương Dịch Trần mở miệng nói:

- Ngược lại vật này cũng không phải là tài sản riêng gì.

- Hả?

Trần Thư ngây ngẩn sau đó vỗ đầu, nói :

- Có lý, vậy chúng ta đi đoạt… Ách… Cùng người khác hợp tác !

- …

Đám người nhìn sang, trực tiếp bại lộ bản tính rồi đúng không ?

- Trần Bì, lần hành động này là lão gia tử tự mình ra lệnh, nếu như nội chiến …

A Lương mở miệng nhắc nhở:

- Ta cảm thấy hậu quả có chút nghiêm trọng !

Hắn biết lão tổ tông ghét nhất là tự giết lẫn nhau…

- Cái gì gọi là nội chiến !

Trần Thư ho khan một tiếng, nói :

- Cái này gọi hợp tác ! Cục diện cả hai cùng có lợi!

- Lại nói, thật sự cho rằng quân vương dễ giết như vậy sao ? Ta dám đánh cược, hiện tại Ngự thú sư thương vong không nhỏ.

Hành động trước mắt dồn dập như vậy dường như đã gây khó dễ cho toàn bộ quân vương rồi.

Nhưng tình huống thực tế, lại không lạc quan như vậy.

Cho dù là Long Uyên không tham dự vào, nhưng lực lượng Dị không gian khác cộng lại, không hề yếu hơn Ngự thú sư của Hoa Quốc.

Dù sao lão gia tử cũng không thể ra tay, cần thời khắc bảo vệ Long Uyên.

Hiện tại ưu thế duy nhất của bọn hắn là nắm giữ quyền chủ động.

Đồng thời, bởi vì có canh gà độc tâm linh, trước tiên có thể dẫn xuất quân vương, tiến hành một đợt vây giết.

Về phần vô số tiểu đệ của nó, cần thời gian mới có thể chạy đến, nhân loại có thể nắm bắt thời gian chênh lệch, nếu có thể nhất cử diệt sát quân vương là tốt nhất, dầu gì cũng có thể làm cho nó thương tích.

…

Rất nhanh, đám người Trần Thư đi về phía dị không gian cấp nguy hiểm « Nham Tương Bộc Bố » ở phía Tây.

Bọn hắn vừa bước vào trong đó đã được Trấn Linh Quân thông báo một tin tức.

- Tội phạm ca, tộc trưởng Long gia đã mang người tiến vào rồi.

Thực ra bọn hắn không cần thông báo tin tức này, đi săn quân vương đương nhiên là càng nhiều người càng tốt, dù sao mục đích cuối cùng nhất là diệt trừ hung thú, mà không phải cướp bóc tài nguyên.

Nhưng Trần Thư không giống vậy…

Trấn Linh Quân lo lắng ngự thú sư cùng quân vương chưa đánh nhau mà con hàng này đã đến trước một bước tìm nhân loại gây phiền phức…

- Không có việc gì, chúng ta cùng đến.

Trần Thư mỉm cười, chỉ chỉ một tên học viên, nói :

- Long Vũ, cũng là Long gia.

Trấn Linh Quân xem xét, quả nhiên nhận ra Long Vũ, dù sao có thể được xưng Long gia, chỉ có gia tộc Ngự Thú gia tộc cổ xưa trong nước.

- Là người quen thì dễ xử rồi.

Một đoàn người vọt thẳng vào Dị không gian, đồng thời bắt đầu nấu canh gà độc tâm linh, dẫn dụ quân vương xuất hiện.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Long Vũ, tộc trưởng Long tộc ngươi biết không?

- Ừ, hắn là cữu cữu của ta

Long Vũ cười nói, trong mắt cũng có chút bất ngờ, không nghĩ tới sẽ đụng phải thân nhân.

- Ngươi cùng họ với cữu cữu của mình?

A Lương bên cạnh giải thích cho Trần Thư nói:

- Ngự Thú gia tộc, ai là người Long gia thì theo họ đó.

- Như vậy sao…

Trần Thư nhẹ gật đầu, nói :

- Vậy là được rồi, một con Bạch Ngân quân vương này là của chúng ta !

- …

Đám người lắc đầu, đây là trực tiếp tuyên bố chủ quyền đúng không ?

Lúc đám người đang tìm kiếm, hung thú phía dưới nháy mắt bạo động.

Một Bạch Ngân lãnh chúa gầm thét, dẫn theo tộc đàn, không sợ chết đi vào chỗ saau trong Dị không gian, trực tiếp phớt lờ đám người Trần Thư.

- Hả ? Có động tĩnh !

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía xa, chỉ thấy hung thú quần còn lại cũng giống như thế, đều đi về một phía.

Rõ ràng, quân vương đã xảy ra chuyện !

- Chúng ta đi !

Trần Thư thần sắc khẽ động, trong mắt có chút hưng phấn.

Slime dưới chân ‘ òm ọp ‘ một tiếng, nhanh chóng đi về phía sâu trong Dị không gian, trực tiếp lướt qua vô số hung thú.

Không đến một tiếng.

Một đám người đi tới hiện trường chiến đấu.

Chỉ thấy phía trước có một tòa đại sơn nguy nga đứng sừng sững, mà trên đỉnh núi, vô số nham tương như dòng nước rơi

xuống phía dưới, tạo thành một cảnh tượng thác nước bao la hùng vĩ!

Mà dưới đáy thác nước, đang có một Hỏa Diễm cự thú gầm thét, cùng ba tên Ngự thú sư triển khai đại chiến !

Tộc trưởng Long tộc là một người trung niên, trong miệng đang hùng hùng hổ hổ, đồng thời điều khiển bốn Khế Ước linh chiến đấu của mình.

Hắn là thực lực Hoàng Kim Tam Tinh, bên cạnh còn có hai Hoàng Kim Ngự Thú sư phụ trợ khác, nhưng cũng chỉ có thể ngăn chặn quân vương trước mắt.

Ba người liên thủ, sức chiến đấu kinh người, nhưng quân vương sinh mệnh lực quá mức tràn đầy, cộng thêm nơi đây là sân nhà nó, chiếm cứ ưu thế địa lợi.

Điều này cũng dẫn đến ba người chậm chạp vẫn không bắt được quân vương trước mắt.

Nguyên nhân, là bởi vì kinh nghiệm của bọn hắn quá ít, rất ít khi săn giết = sinh vật này.

Tộc trưởng nhíu mày, cảm khái nói:

- Tên chó chết này có ít đồ vật…

- Tộc trưởng, lân giáp trên người súc sinh này lại phục hồi như cũ rồi!

Lúc này, một tên Hoàng Kim Ngự Thú sư chợt quát lên.

Chương 2011 - Hành trình tiến bước, chắc chắn sẽ có người tụt lại phía sau

Chỉ thấy cự thú phía dưới từ trong nham tương gào thét mà ra, lân giáp trên thân vỡ tan phục hồi như lúc ban đầu.

- Tên chó chết này…

Tộc trưởng Long gia sờ cằm, nhìn bốn phía, nói :

- Hung thú trợ giúp càng ngày càng nhiều, chỉ sợ hôm nay không bắt được rồi.

Bốn phương tám hướng, đều có hung thú cuồng bạo ngang nhiên tiến đến, nhưng mà cũng bị người khác chặn lại.

Ngoại trừ ba người, Ngự thú sư còn lại của Long gia đương nhiên cũng xuất động.

Bọn hắn biết rõ mình không đối phó được quân vương, đi theo đến đây chỉ là vì săn giết hung thú còn lại.

- Trước tiên phóng thích kỹ năng truy tung, tiêu ký rồi nói sau !

Bọn hắn dùng canh gà độc tâm linh dẫn xuất quân vương, một khi tác chiến thất bại, đối phương cũng sẽ không cho cơ hội lần thứ hai.

Hai vị khác của Long gia gật đầu, cùng ném ra kỹ năng của riêng mình, khóa chặt tung tích của quân vương, chuẩn bị triển khai một trận đại chiến bền bỉ.

Rầm rầm rầm !

Lúc này, Hỏa Diễm cự thú gầm thét một tiếng, mặc dù máu me khắp người, nhưng ánh mắt hung lệ, hung hăng trợn mắt nhìn ba người sau đó chìm vào trong nham tương.

Một giây sau, thân thể của nó giống như hóa thành thể lưu, cùng nham tương hòa thành một thể.

Kỹ năng truy tung của ba người đột nhiên bị xua tan, đã mất đi tung tích của nó.

- Không hay rồi!

Thần sắc của bọn hắn chấn động, không nghĩ tới đối phương lại có chiêu này.

Khế Ước linh của ba người lại lần nữa cuồng bạo xuất thủ, các kỹ năng đánh phía Nham Tương Bộc Bố, nhưng không tìm thấy bóng dáng của quân vương.

Mà lúc này, trên đỉnh thác nước, một đầu lâu to lớn chậm rãi xông ra.

Trong mắt của nó có một tia trào phúng, dường như đang chế giễu ba người phía dưới không biết tự lượng sức mình.

Nhưng lúc nó đang muốn rời đi lại bị một bóng ma bao trùm lại.

- ?

Hỏa Diễm cự thú thần sắc khẽ giật mình, theo bản năng nhìn về phía bầu trời một cái, trong nháy mắt thần sắc đại biến !

Rầm rầm rầm !

Chỉ thấy một cái mông khổng lồ màu vàng đánh tới, sau đó tiếp xúc thân mặt với mặt của nó.

Trong lúc đó, nham tương cuồn cuộn, nhưng không ngăn cản được nửa thân thể màu vàng kia.

Grào ——

Hỏa Diễm cự thú gầm thét, trong mắt có vẻ khuất nhục, dùng mông chống lại nó, thật sự là quá không tôn trọng !

Nhưng mà, sự kháng nghị của nó không có bất kỳ tác dụng gì dường như khiến sinh vật trên đầu càng thêm hưng phấn.

Rầm rầm rầm ——

Đại viên cầu màu vàng áp bách hỏa diễm cự thú, trực tiếp cường thế ép nó từ đỉnh thác nước xuống tới tận cùng dưới đáy.

Tộc trưởng Long gia vốn dĩ thất vọng đứng ngây ngẩn tại chỗ sau đó thần sắc khẽ biến, theo bản năng kéo dài khoảng cách.

Chỉ thấy Bạch Ngân quân vương vốn đã đào thoát lại rơi xuống phía dưới, lúc này nó đã không có sự hung tàn, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, nhìn qua về phía sinh vật không biết tên phía trên.

- Òm ọp ! Òm ọp ! Òm ọp !

Đại viên cầu màu vàng vừa đi vừa vừa nhảy nhót mỗi một lần đều sẽ ép cự thú, khiến cho thân thể tổn thương cùng linh hồn bị tàn phá…

Vừa rồi Bạch Ngân quân vương còn cuồng bạo, lúc này như đồ chơi bình thường, không chút sức phản kháng.

Trong lúc nhất thời, ba người Long Gia, bao gồm cả ngự thú sư nhân loại xung quanh, cùng thú triều xa xa, đều là cây đay ngây dại…

Đó là tình huống như thế nào ?!

Một lúc sau một thanh âm nhàn nhạt truyền đến.

- Được rồi, đừng đánh chết, chừa cho vãn bối chút cơ hội.

Đại viên cầu màu vàng gần ngàn mét lúc này mới bay lên không, dáng vẻ vẫn chưa thỏa mãn, cuối cùng chui vào trong thác nước, thoải mái ngâm tắm.

- …

Tộc trưởng Long gia mở mắt ra, đầu óc ông ông.

Trước mắt cũng không phải nham tương bình thường, mà là cùng Bạch Ngân quân vương tâm thần tương liên, thuộc về một phần lực lượng của nó, cho dù là Hoàng Kim Khế Ước linh cũng không thể ở lâu.

Nhưng đại viên cầu màu vàng này vậy mà trực tiếp phớt lờ?

- Đây quả thật là Hoàng Kim Tam Tinh ?

Một người tự lẩm bẩm, có thể phát giác được đẳng cấp của đại viên cầu.

- Tộc trưởng, có phải ngươi ẩn giấu thực lực không?

Một Hoàng Kim Ngự Thú sư khác nhìn về phía tộc trưởng Long gia, trong mắt có chút hoài nghi.

- Hả ?

Tộc trưởng Long gia ngây ngẩn, sau đó hiểu ra, quát:

- Ẩn tàng cái rắm ! Cái này mẹ nó là Khế Ước linh của Trần Thư! Ta có thể so sánh sao ?

- Trần Thư ? Ai vậy ?

Hai người thần sắc sững sờ, bọn hắn đã bế quan nhiều năm, đối với thiên tài thời đại mới không hiểu rõ lắm.

- Hai ngươi đúng là tu luyện đến ngốc luôn rồi!

Tộc trưởng Long gia lắc đầu, đang muốn nói chuyện, cũng bị một thanh âm quen thuộc cắt đứt.

- Cữu cữu !

- Hả?

Tộc trưởng ngây ngẩn, ánh mắt khẽ động, nhìn phía đông.

Chỉ thấy một đoàn người thuấn di xuất hiện, đi tới phía trước hắn mấy chục thước.

Trong đó một nam tử khôi ngô, đúng là thân ngoại sinh của hắn.

Hắn ngây ngẩn, nói :

- Long Vũ, sao ngươi lại tới đây ?

- Lão sư mang bọn ta tới.

Long Vũ nhìn Trần Thư đi đầu, trên mặt vô cùng kính trọng.

Hắn lớn hơn Trần Thư bốn, năm tuổi, nhưng đối với người thanh niên này lại tâm phục khẩu phục, Ngự thú sư lại không lấy tuổi tác phân chia bối phận.

Chương 2012 - Hành trình tiến bước, chắc chắn sẽ có người tụt lại phía sau (2)

Tộc trưởng Long gia ngây ngẩn, sau đó nhìn về phía Trần Thư, cười nói:

- Quả nhiên là đại danh đỉnh đỉnh của Nam Giang, Tội phạm ca!

Ngự Thú gia tộc bình thường không để ý tới chuyện ngoại giới, một lòng chỉ muốn tu luyện, tấn thăng làm đỉnh cấp cường giả.

Nhưng hắn là tộc trưởng, chỉ cần thỉnh thoảng chú ý, nếu không gia tộc sớm muộn gì cũng chệch quỹ đạo với ngoại giới, huống chi bất cứ mệnh lệnh gì của lão gia tử, hắn cũng cần phải chờ đợi.

- Tham kiến tộc trưởng.

Trần Thư mỉm cười, ngược lại cũng tương đối khách sáo, sau đó chuyển dời chủ đề chính, nói :

- Các ngươi cũng đang đi săn con quân vương này?

- Chê cười, thiếu chút nữa để tên này chạy mất rồi.

Tộc trưởng lắc đầu, nói :

- Nếu các ngươi đã tới, vậy thì giao cho các ngươi !

- Tộc trưởng…

Hai người khác lập tức lên tiếng, trong mắt có vẻ không cam lòng.

Bọn hắn đã ác chiến với quân quân trước mắt gần một giờ đồng hồ, mặc dù không đánh giết, nhưng nói thế nào cũng có chút khổ lao…

- Được!

Tộc trưởng lườm bọn hắn một chút, nói :

- Nếu Tội phạm ca không đến, súc sinh này đã sớm chạy rồi!

- Nếu tộc trưởng đã khách khí như vậy, chúng ta không khách khí nữa.

- …

Chỉ thấy Vương Thắng, Hướng Dao cùng tiến ra trước một bước, triệu hoán ra khế ước của mình linh, đi thẳng đến chỗ Hỏa Diễm cự thú.

- Ta đây cũng là vì rèn luyện học viên mà thôi.

Trần Thư cười giải thích nói:

- Lão gia tử an bài công tác, ta cũng phải hết sức làm một lần.

Vừa nhắc tới lão gia tử, ba người không còn bất kỳ điều gì không cam lòng, càng chủ động đứng dậy hỗ trợ.

- Cái kia, có cần chúng ta ngăn cản hung thú còn lại không?

- Không cần, đây cũng là một phần trong chương trình huấn luyện của bọn hắn.

Trần Thư lắc đầu, bắt đầu nhàn nhã quan chiến.

- Vậy ta gọi những người còn lại trở về ?

Tộc trưởng Long gia nhìn hơn trăm người xung quanh, đa số đều là vãn bối thiên tài của gia tộc.

Trần Thư suy tư một chút, gật đầu nói:

- Cũng được.

Trong lúc nhất thời, đám người từ bỏ ngăn cản, hội hợp với tộc trưởng, chuẩn bị lưu lại sân khấu cho Hướng Dao cùng Vương Thắng.

Đúng lúc này, trong đám người một tên thanh niên hơi kinh hãi, kêu lên:

- Trần Thư ?

- Hả?

Trần Thư thần sắc khẽ giật mình, nhìn về phía đối phương, mơ hồ cảm thấy khuôn mặt có chút quen thuộc, nhưng không nhớ ra.

Long Vũ bên cạnh nhẹ giọng giải thích nói:

- Lão sư, đây là đệ đệ của ta, Long Giang.

- Long Giang…

Trần Thư hơi sững sờ, sau đó nhớ ra.

Hắn vừa lên đại học, đã từng tham gia Đấu Linh Tràng Kinh Đô, lúc tranh đoạt ngôi vị quán quân hàng năm cùng đối

phương đánh trận chung kết.

Long Giang có được truyền thừa kỹ, lúc đó Trần Thư cũng cắn chút thuốc, nếu không thật sự cũng không giành được chức quán quân hàng năm.

- Ngươi…. Trở nên mạnh mẽ thật…

Long Giang nhìn Trần Thư một chút, trong mắt có vẻ cô đơn.

Hắn vẫn luôn hăm hở tiến lên tu luyện, nhưng bây giờ cũng chỉ là Bạch Ngân nhị tinh, mặc dù đã được xưng tụng là thiên tài, nhưng so với Trần Thư, thật sự là ngày đêm khác biệt.

Mà lúc này, ánh mắt của hắn theo bản năng nhìn về phía học viên bên cạnh Trần Thư, trong đó đa số đều là người hắn biết.

Một giây sau, thần sắc hắn chấn động, đám người vậy mà toàn bộ tấn cấp làm Hoàng Kim Ngự Thú sư !

- Các ngươi…

Hắn mở to hai mắt nhìn, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, có chút không thể tin được những gì mình nhìn thấy.

Sau đó, trong mắt của hắn quang mang trở nên ảm đạm, tràn đầy cô đơn, cuối cùng thở dài thật sâu.

Hành trình tiến bước, chắc chắn sẽ có người tụt lại phía sau…

- Xem kỹ trận chiến đấu này đi!

Lúc này, tộc trưởng Long gia đập bả vai Long Giang, quăng tới một ánh mắt khích lệ.

Tâm trạng mất mát của Long Giang tốt hơn chút.

Hắn phất phất tay đám người phía trước, quay người đi về phía đám người của gia tộc hắn.

- Ngươi chỉ thiếu khuyết một chút tài nguyên cùng kỳ ngộ mà thôi.

Tộc trưởng khuôn mặt trầm ổn, nhẹ giọng nói:

- Với lại bọn hắn đa số đều lớn tuổi hơn ngươi, không cần quá gấp.

Long Giang nhẹ gật đầu, trong lòng xem như có chút an ủi.

Hắn so với đám người Cơ Phong Vương Thắng, vẫn nhỏ hơn một chút, nếu có kỳ ngộ, chưa hẳn đã không có cơ hội đuổi theo.

Về phần đám người A Lương cùng tuổi với hắn, hắn không trông cậy có thể vượt qua…

- Di tích gia tộc sắp mở rồi, đến lúc đó sẽ cho ngươi một danh ngạch…

Tộc trưởng Long tộc mỉm cười, nói :

- Nếu có thể đột phá đến Bạch Ngân tam tinh, ta sẽ xin phía trên đến lúc đó đưa ngươi xếp vào danh sách hạt giống hoàng kim sẽ có hi vọng đột phá Hoàng Kim cấp.

- Phụ thân, thật sao?

Thần sắc Long Giang khẽ động, tâm trạng hoàn toàn khôi phục, khóe miệng có ý cười.

- Đương nhiên nhưng mà điều kiện tiên quyết là, di tích ngươi phải cố gắng !

Đáng tiếc là, trước đó hành động đi săn của Long Giang biểu hiện bình thường, nếu không tiến vào tập huấn doanh, ngược lại có thể có cơ hội nhất phi trùng thiên.

- Phụ thân, ta sẽ cố gắng !

Long Giang nhẹ gật đầu, tâm trạng phấn khởi hẳn.

Lúc này, đám người Trần Thư đang thấp giọng trao đổi.

- Không phải chúng ta đã đả kích đến hắn chứ…

- Hình như vậy….

Chương 2013 - Long lão ca, con quân vương này…

Trần Thư trấn an một câu, nói :

- Không có việc gì, lão Giang đã quen rồi.

- …

Từ khi bị Trần Thư đánh bại trên Đấu Linh Tràng, Long Giang dường như vẫn không đuổi kịp…

Lúc này, Long Giang đang đi phía trước chợt quay đầu, la lớn:

- Các ngươi chờ đấy, sớm muộn gì ta cũng sẽ vượt qua các ngươi ! Phụ thân ta đang nỗ lực rồi!

- …

Đám người khẽ giật mình, trong nháy mắt có chút không kềm được…

- Tiểu tử thúi ! Nói mò gì đấy!

Tộc trưởng Long gia đập Long Giang, sau đó lắc đầu, trong mắt có vẻ bất lực.

Lúc này, đại chiến phía trước đã trở nên kịch liệt đến cực điểm.

Vương Thắng cùng Hướng Dao phối hợp không chê vào đâu được, hoàn toàn đè ép Bạch Ngân quân vương trước mắt.

Trong khoảng thời gian huấn luyện này, sự phối hợp của hai người trực tiếp có thể so với Hoàng Kim ngự thú sư đỉnh phong!

Nhưng mà còn một nguyên nhân quan trọng nữa là một con Bạch Ngân quân vương trước đó bị ba người Long Gia vây giết, lại thêm một trận bạo chùy vừa rồi của Tiểu Hoàng nữa.

Điều này dẫn đến thực lực của nó trượt dài, với lại tâm trạng cũng không tốt lắm…

- Mạnh quá…

Tộc trưởng Long gia híp mắt, nhìn hai người trước mặt, trong mắt có vẻ ngạc nhiên.

Kỹ xảo chiến đấu của hai người cao siêu, với lại ánh mắt trầm ổn, như là máy móc bình thường, vậy mà từ đầu đến cuối không hề phạm sai lầm.

Hắn nhìn Trần Thư ở phía xa xa, thần sắc khẽ động cưỡi Khế Ước linh nhích lại gần.

- Huynh đệ tội phạm…

- Hả ?

Trần Thư ngây ngẩn, trong mắt có vẻ ngạc nhiên.

Đối phương cũng là cường giả thành danh đã lâu, vậy mà lại khách khí như vậy, nhưng mà nghĩ đến danh tiếng của hắn, ngược lại cũng không có gì kỳ quái.

- Hai người này là học sinh của ngươi ? Đều là ngươi huấn luyện ra ?

Hắn xoa xoa đôi bàn tay, có chút khiêm tốn muốn thỉnh giáo.

Nếu có thể nắm giữ phương pháp dạy học này, rồi dùng trên người tộc nhân của mình, chẳng phải sức chiến đấu trong nháy mắt có thể tăng lên không ít sao?

- Cũng không hẳn.

Trần Thư liếc mắt một cái đã hiểu mục đích của đối phương, cười nói:

- Sự trưởng thành của bọn hắn có thể lớn như vậy, nguyên nhân chủ yếu là bọn hắn có thiên phú !

- Chỉ cần ta nói một đôi lời bọn họ đã có thể lĩnh ngộ rồi, nhưng nếu như là gỗ mục, ta dạy như thế nào cũng vô dụng.

Hắn không có kinh nghiệm dạy học gì, chỉ là tổng kết kinh nghiệm của mình nói ra, nhưng nếu đổi lại Ngự thú sư phổ thông, chỉ sợ chưa hẳn đã có thể nghe hiểu, cũng chỉ có nhóm thiên tài đứng đầu này mới có thể lĩnh ngộ.

- Như vậy phải không…

Tộc trưởng Long gia ngây ngẩn, lĩnh ngộ ý tứ của đối phương, trong mắt có chút mất mác.

Các học viên trước mặt có thể nổi bật, không phải là bởi vì Trần Thư dạy bảo tốt, mà là bọn hắn vốn là một thiên tài đứng đầu thời đại…

Ngay lúc này.

Trận chiến trước mắt lại lần nữa xuất hiện biến hóa.

Hung thú xung quanh đến trợ giúp, phô thiên cái địa, đã khó mà đoán chừng số lượng.

Với lại bọn chúng cũng ý thức được đám người Trần Thư chỉ quan chiến, không còn cố kỵ, mở đợt tiến công về phía Vương Thắng và Hướng Dao.

Mặc dù đa số đều là hung thú phổ thông, dư âm chiến đấu sẽ xé rách nó.

Nhưng Hoàng Kim lãnh chúa trong đó không thể xem nhẹ, sức chiến đấu của nó tương đương với thiên tài đồng cấp, đối hai người có lực uy hiếp tương đối lớn.

- Đánh trong nham tương!

Lúc này, thần sắc Vương Thắng khẽ động, ánh mắt tỉnh táo, trong nháy mắt ra một quyết định chính xác.

Chỉ thấy Khế Ước linh của hai người cùng nhau tiến công, cưỡng ép Hỏa Diễm cự thú đánh vào phía trong nham tương.

Ngay sau đó, thân thể Thiên Hỏa thụ của Vương Thắng lay động, thần kỹ « Hỏa Diễm lĩnh vực » cưỡng ép lan tràn tới trong nham tương.

Hai người không chút do dự, quả quyết mang theo Khế Ước linh tiến nhập vào bên trong nham tương.

Rầm rầm rầm !

Trong Nham tương không ngừng chấn động, truyền ra tiếng nổ vang.

Rõ ràng, hai người cùng Bạch Ngân quân vương trong đó triển khai đại chiến.

Mà lúc này, hung thú còn lại nhìn qua nham tương sông cuộn biển gầm thì dừng lại tại chỗ, không dám tới gần.

Bây giờ nham tương chẳng những có lực lượng Bạch Ngân quân vương, với lại có « Hỏa Diễm lĩnh vực » bao phủ, cho dù là Hoàng Kim lãnh chúa cũng không thể dừng lại quá lâu.

Bước đầu của trận đại hỗn chiến, trực tiếp bị Vương Thắng xảo diệu hóa giải.

- Ùng ục ục ~~

Lúc này, Hỏa Diễm cự thú vẻ mặt kinh sợ, chui một cái đầu ra dường như muốn rời khỏi nham tương.

Nhưng từng nhánh cây Hỏa Diễm xuất hiện, trói chặt thân thể nó, cường hành kéo nó xuống nước…

- Grào!

Ánh mắt của nó kinh sợ, vận dụng huyết mạch lực lượng Vương Thắng, cưỡng ép để đám hung thú xuống tới trợ giúp.

Nhưng đối với tình huống nguy cấp, trong lòng hung thú cao cấp đều có lòng kháng cự, do dự đứng nguyên tại chỗ.

Chỉ có hung thú cấp thấp không chút do dự, quả quyết chìm vào nham tương phía trước, nhưng không bao lâu, đã bị cưỡng ép nóng chảy…

- Sắp kết thúc rồi…

Trần Thư liếc mắt nhìn cuộc chiến phía trước, khóe miệng có ý cười.

Chỉ cần giải quyết vấn đề hung thú triều, Bạch Ngân quân vương sẽ không chống đỡ được quá lâu.

Quả nhiên, gần nửa ngày, theo một tiếng gào thét tuyệt vọng vang lên, một thi thể cự thú trăm mét được nâng lên.

Chương 2014 - Nội tình của đại quốc cổ xưa

Grào!

Vẻ mặt đám hung thú xung quanh tràn đầy bi thương, dường như đang thương tiếc cho quân vương của mình.

Nhưng khóc thì khóc, động tác dưới chân cũng không chậm, toàn bộ đều quả quyết lựa chọn thoát khỏi hiện trường…

Ngay sau đó, Vương Thắng cùng Hướng Dao ngồi trên Thiên hỏa thụ chậm rãi rời khỏi nham tương, đi tới trên mặt đất.

- Làm tốt lắm.

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, sau đó con thỏ bên cạnh thuần thục thu hồi thi thể quân vương.

- Cũng được, đáng tiếc nó không phải trạng thái toàn thịnh.

Vương Thắng cười cười, hiểu rõ hai người đang chiếm tiện nghi.

- Còn có rất nhiều cơ hội.

Trần Thư cười cười, ngược lại nhìn phía người của Long gia, nói :

- Long lão ca, con quân vương này…

- Nếu không phải có sự xuất hiện của các ngươi, súc sinh này đã sớm chạy mất, chiến lợi phẩm đương nhiên nên thuộc về các ngươi !

- Không không không…

Trần Thư khoát tay áo, nói :

- Ta nói là, chân bảo trên người con quân vương này có không ít nhỉ? Ta vừa nhìn qua sao chỉ có hai khối nhỉ?

- …

Người Long gia nháy mắt ngây ngẩn cả người, hóa ra là chất vấn bọn hắn có tư tàng bảo vật ?

- Tội phạm huynh đệ, chúng ta vẫn luôn chiến đấu, không có cơ hội lấy chân bảo.

- Như vậy phải không…

Trần Thư nhẹ gật đầu, cười nói:

- Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, trong lòng mười phần tin tưởng lão ca.

- …

Tộc trưởng Long gia khóe miệng giật giật một cái, hắn đúng là nhìn không ra…

Trần Thư không quá để ý, mở miệng nói:

- Vậy chúng ta đi trước ?

- Được.

Người Long gia khẽ gật đầu, trong lòng hi vọng đối phương có thể sớm rời đi…

Hiện tại hy vọng có thể phân chiến lợi phẩm quân vương quá xa vời, chỉ hy vọng con hàng này đừng quá tham lam mà cướp hết của bọn hắn là được rồi…

- Đi !

Một giây sau, đám người Trần Thư nháy mắt biến mất tại chỗ, trực tiếp về tới cửa thông đạo, chuẩn bị tiến về trạm tiếp theo.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Tộc trưởng Long gia dài một hơi, mang theo đám người chuẩn bị rời khỏi nơi đây.

- Tộc trưởng, những chiến lợi phẩm này…

Có người nhìn phía về phía thi thể hung thú trên mặt đất.

- Không cần, người của chính phủ sẽ tới thu thập, chúng ta bắt đầu chuẩn bị mục tiêu tiếp theo thôi !

Mục đích của bọn hắn là đi săn quân vương, không phải đến kiếm lấy tài nguyên, huống chi chỉ là tài liệu hung thú phổ thông.

Cả đám rời khỏi nơi đây, chỉ để lại một mảnh hiện trường hỗn độn.

Lại là một dị không gian cấp nguy hiểm mất đi quân vương, đã không có uy hiếp…

…

Thời gian thoáng chốc trôi qua.

Trong nháy mắt đã đi tới thời khắc kết thúc khóa thực chiến.

Thơi gian ngắn ngủi một tháng, chiến tích của đám người A Lương nổi bật, chém giết được mười tám con Hắc Thiết quân vương, ba mươi lăm con Bạch Ngân quân vương !

Chiến tích kinh khủng này trực tiếp khiến bọn hắn nổi tiếng trong Ngự thú sư cả nước, lại lần nữa biến thành đề tài nghị

luận của mọi người.

Đám người A Lương không còn là thiếu niên thiên tài trong lòng mọi người nữa, mà đã là cường giả có thể thủ hộ một phương!

Dù sao săn giết Bạch Ngân quân vương, đã không phải là chuyện mà Ngự thú sư phổ thông có thể tưởng tượng.

Về phần đệ nhất thiên tài Trần Thư của dĩ vãng.

Bởi vì vẫn luôn không xuất thủ, dẫn đến không có chiến tích truyền kỳ nào, nhưng bất luận là người bình thường, hoặc là cường giả đỉnh cấp Vương cấp, cũng không dám khinh thường.

Đã có thể mang theo một nhóm thiên tài săn giết quân vương, chứng minh hắn đã có thể tùy ý nắm bắt quân vương.

Thực lực thế này đối với người khác đã nằm trong cảnh giới khó có thể tưởng tượng được.

Nếu như so sánh đám người A Lương với bầu trời sáng chói đầy sao, như vậy Trần Thư là ánh mặt trời không thể nhìn thẳng!

Từ Thiên tài quá mức nhỏ hẹp, hoàn toàn không thể biểu hiện hết thiên phú của Trần Thư.

Không hợp thói thường, biến thái, không phải người có lẽ mới là hình dung tốt nhất về hắn…

Ngay cả cường giả thế hệ tuổi trẻ, thế hệ trước cũng không thể khinh thường, tin chiến thắng liên tiếp báo về:

Ngày đầu tiên trong hành động đại săn giết, tổng đoàn trưởng Vương Sách của Vương Giả Ngự Thú Đoàn tự mình xuất thủ, dẫn đầu hai tên Vương cấp cùng hơn mười tên Hoàng Kim, thuận lợi săn giết « Lôi Đình Sơn » quân vương của Dị không gian cấp ác mộng!

Cùng ngày, Tộc Lão Đoàn Ngự Thú Long Gia lại lần nữa rời núi, thành công săn giết « Thiên Độc hồ nước » quân vương cấp ác mộng, chấn kinh thế nhân !

Ngày thứ hai, Đổng Sự tập đoàn Hướng Thị xuất thủ, dựa vào thực lực hơn người, săn giết « tử linh rừng rậm » quân vương cấp ác mộng, khiến cho người ta thấy bọn hắn không đơn thuần là thương nhân, càng là đỉnh cấp cường giả thân kinh bách chiến!

Cùng ngày, năm vị trí đầu Ngự Thú Đoàn tỉnh Nam Thương liên thủ, trong vòng một ngày đã săn giết ba Hắc Thiết quân vương, khiến mọi người thấy được Bạch Ngân ngự thú sư cũng có thể nở rộ quang mang !

Ngày thứ ba tin tức càng chấn động cả nước.

Cường giả Ngụy Truyện Kỳ ẩn danh xuất thủ, dựa vào sức một mình, cưỡng ép chém giết « vong linh di tích cổ » quân vương dị không gian cấp hủy diệt !

Ngày thứ tư, Hoa Hạ Học Phủ cùng Ngự Long Vệ liên thủ, lão hiệu trưởng của Hoa Hạ Học Phủ cùng tổng bộ trưởng Ngự Long Vệ liên thủ, dẫn đầu một đám Vương cấp cường giả, thành công săn giết « vỡ tan Không Gian » quân vương cấp hủy diệt!

Chương 2015 - Nội tình của đại quốc cổ xưa (2)

Ngày thứ tám…

Ngày thứ chín…

Từng tin chiến thắng truyền đến, chấn động mỗi người, cũng làm cho mọi người thấy được nội tình của đại quốc cổ xưa!

Các cường giả ẩn thế uy tín lâu năm chưa xuất thủ, cường giả dân gian không hiện thanh danh, từng vuong bài mà các thế lực bồi dưỡng, tất cả đều xuất hiện trong trận săn giết này…

Thực lực của Hoa Quốc, so với sự tưởng tượng của mọi người càng khủng bố hơn !

Từng con quân vương trong truyền thuyết bị săn giết, ngã xuống dưới chân Ngự thú sư, trở thành uy dnah của các đại cường giả!

Một trận thanh trừ nhằm vào đa số các hung thú rầm rộ bắt đầu !

Mà từ thời loạn thế đến nay, đây là hành động có quy mô phản kích lớn nhất, khiến mọi người thấy được hi vọng ánh rạng đông.

Đương nhiên, chiến tranh tất nhiên sẽ rất tàn khốc, cũng không ít Ngự thú sư vẫn lạc khi đang hành động.

Nhưng bởi vì nhân loại là phía chủ động nói chung vẫn giành được chiến thắng tổng thể.

Nguyên nhân nhân loại có thể thuận lợi như vậy, một mặt là tin tức các Không Gian khác không lưu thông, dẫn đến hung thú không biết quân vương còn lại vẫn lạc, khiến cho Canh gà độc tâm linh có thể phát huy tác dụng.

Mà nguyên nhân chủ yếu là Long Uyên không có hành động gì!

Thú Hoàng Long Uyên chậm chạp chưa từng xuất hiện, đừng bảo liên lụy đến lực lượng Hoa Quốc ngay cả truyền lại tin tức cũng không làm.

Điều này cũng làm cho mọi người chắc chắn, hiện tại Thú Hoàng không thể phân thân đến !

Trong lúc nhất thời, mọi người cả nước chúc mừng, áp lực đến từ loạn thế bỗng nhiên biến mất, mơ hồ đã có thể nhìn thấy hòa bình thịnh thế giáng lâm…

…

« Thiên Hỏa Sa mạc »

Hôm nay chính là ngày kết thúc tập huấn.

Một trăm học viên lần nữa tập hợp cùng nhau.

Bất luận là khí thế hoặc thực lực, bọn hắn đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Giờ khắc này, đám người không còn là thiên tài cần bảo vệ, mà là chiến sĩ có thể một mình đảm đương một phương !

Nhất là mười người Trần Thư dẫn đầu, ánh mắt của bọn hắn sắc bén như kiếm, thậm chí ngưng tụ sát khí chấn động lòng người!

Điều này đã không thể dùng chiến sĩ để hình dung, đơn giản giống như từng cuồng ma chiến đấu thân kinh bách chiến!

- Không tồi… không tồi…

Liễu Phong nhìn trăm người trước mặt, trong mắt có vẻ hài lòng.

Từ khí thế của đám người nhìn lại, tập huấn viên mãn, đạt đến mục đích ban sơ sáng lập ra !

- Mặc dù hiện tại ta vẫn chưa xem video chiến đấu của các ngươi, nhưng chỉ nhìn khí thế trên người các ngươi có thể phát giác được sự tiến bộ to lớn của các ngươi!

Liễu Phong mỉm cười, trong mắt có chút nhu hòa.

Mục đích căn bản của tập huấn là dựa vào lượng lớn tài nguyên cùng áp lực sinh tử chiến đấu siêu cao, để đám người đạt được sự thay đổi to lớn !

Dù sao hiện tại thời gian cấp bách, bọn hắn không có khả năng chậm rãi trưởng thành giống như thời đại hòa bình, nếu không một khi biến cố xuất hiện, tình huống đến lúc đó vô cùng thảm thiết.

- Hiện tại, các vị giao quan nộp lên trên một video chiến đấu !

Liễu Phong mỉm cười, nói :

- Chúng ta trực tiếp tiến hành đánh giá, bình thứ tự của chương trình học lần này, rồi phát phần thưởng tương ứng, trận tập huấn này cũng đã hoàn thành rồi

Vừa dứt lời, trên mặt Trần Thư có ý cười, nói :

- Lão Liễu, hạng nhất thực ra không cần phải xem xét nữa đâu?

Không đợi những người còn lại đặt câu hỏi, Thỏ Không Gian bên cạnh thần sắc khẽ động, mở ra Không Gian chuyên môn của mình.

Ầm!

Đại địa bỗng nhiên rung động một phen, dường như khó có thể chịu đựng cỗ trọng lượng này.

- Hả?

Đám người thần sắc hoảng hốt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy từng cỗ thi cốt dữ tợn chồng chất Như Sơn, mặc dù đã vẫn lạc, nhưng mỗi một bộ trên thi thể đều tràn ngập uy áp vương giả, mọi người nhịn không được rút lui mấy bước.

Grào!

Cho dù là giáo quan Vương cấp cũng nuốt ngụm nước bọt, trong đầu dường như nghe thấy được tiếng gầm gừ không cam lòng.

- Đều là chiến lợi phẩm của học viên trong tổ ta.

Trần Thư mỉm cười, nói :

- Hiện tại, không có vấn đề gì nhỉ?

- …

Vốn dĩ các học viên trong lòng còn có lời dị nghị nhưng lúc này lại đồng loạt trầm mặc…

Quân vương hung thú ngày xưa có thể xưng truyền thuyết, vậy mà như súc vật bình thường chất đống, một màn này đã làm vỡ nát tư duy cố hóa của bọn hắn.

Săn giết quân vương là giấc mộng cuối cùng của mỗi Ngự thú sư, chẳng phải là người trước mắt đã trực tiếp hoàn thành mấy chục giấc mộng cuối cùng này rồi sao?

- Thật nghịch thiên…

Liễu Phong nhìn về phía đám người A Lương, trong mắt có vẻ cảm thán..

Thanh danh của đám người lại lần nữa truyền khắp cả nước, đương nhiên là bởi vì chiến quả to lớn, thực ra các giáo quan đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Nhưng số lượng thi thể quân vương trước mắt, vẫn phá vỡ dự đoán của mỗi người…

- Lấy video ra đây đã.

Liễu Phong không gấp gáp kết luận, mà dựa theo quá trình.

Nếu đã chính thức sáng lập tập huấn doanh, chắc chắn phỉa làm cho mọi người tâm phục khẩu phục.

Một lát, chỉ thấy từng video sinh tử đại chiến phát ra, chấn động tâm thần của mỗi người.

Quân vương nổi giận, đếm mãi không hết thú triều, cộng thêm đám người A Lương biểu hiện kinh người, các cảnh tượng bùng nổ xen lẫn, không ngừng đánh thẳng vào thần kinh thị giác của bọn họ.

Chương 2016 - Muốn! Muốn! Đương nhiên muốn!

- Mạnh như vậy sao…

Trong lòng mọi người tự nói quân vương có thể chưởng quản một Dị không gian, thực lực cường đại là điều không thể nghi ngờ.

Nhưng biểu hiện của đám người A Lương vượt xa khỏi dự liệu của bọn hắn.

Một đồng hồ sau.

- Mặc dù vừa rồi phát ra đoạn ngắn, nhưng đã chứng minh, tổ của Trần Thư quả thực không có gian lận.

Liễu Phong đóng video lại, nói:

- Được rồi, chúng ta xét vị trí thứ 2 đến mười…

- …

Những người còn lại vẫn chưa nộp lên video của mình, trực tiếp quyết định hạng nhất rồi..

Thật sự không hợp thói thường…

Nhưng mà mỗi người không có gì dị nghị, cùng này một đám quái vật này tranh đoạt hạng nhất, không phải tự rước lấy nhục sao ?

Thời gian một ngày trôi qua.

Sau khi các giáo quan thảo luận với nhau, cuối cùng xác định vị trí hai đến mười.

Tổ của Trần Thư chiến tích sáng chói, đương nhiên là giành được hạng nhất không có dị nghị gì.

Thực ra các tổ còn lại cũng không phải quá yếu, bởi vì hành động săn giết này chính phủ bất chợt thông báo, các đại giáo quan cũng xin Canh gà độc tâm linh độc, mang theo các học viên săn giết Hắc Thiết cấp quân vương.

Điều này khiến những người còn lại đạt được tôi luyện sinh tử đại chiến giành được sự tiến bộ cực lớn.

Nhưng mà ngoại trừ thu hoạch, thương vong vẫn có.

Hơn phân nửa Khế Ước linh của học viên từng bị trọng thương nhưng mà vẫn cứu sống được.

Không may, có ba học viên vẫn lạc trong khóa học thực chiến, mặc dù các giáo quan đã toàn lực bảo hộ, nhưng chuyện ngoài ý muốn vẫn khó tránh khỏi sẽ xuất hiện.

- Bởi vì biểu hiện các ngươi, cấp trên đã thêm vào ban thưởng !

Liễu Phong mỉm cười, nói:

- Tổ giành được hạng nhất, sẽ được 500 tỷ phần thưởng tài nguyên!

- Vị trí thứ hai là ba ngàn ức, hạng ba 200 tỷ…

Chỉ là phần thưởng trong khóa học thực chiến đã cao tới vạn ức.

Cộng thêm trước đó phần thưởng của lớp lý thuyết, cùng với quân vương trân châu thiêu đốt các loại, hai tháng chương trình học tập huấn hao tổn của cải ít nhất là ba ngàn tỷ !

Cho dù là đối với chính phủ mà nói, đều là một số tài nguyên to lớn không thể bỏ qua!

- Được rồi giáo quan của các ngươi sẽ tự phân phần thưởng, nếu như các ngươi cảm thấy có gì không hợp lý, có thể báo cáo về phía chính phủ.

Liễu Phong ho nhẹ một tiếng, nói tiếp:

- Khoảng thời gian này, các vị đều vất vả rồi! Hiện ta tuyên bố, tập huấn doanh chính thức kết thúc !

Đám người thần sắc bình tĩnh, không có mừng rỡ như điên, mà nhiều hơn mấy phần không nỡ.

Mặc dù khoảng thời gian này cường độ chiến đấu cao, nhưng mỗi người đều có sự tăng lên rõ rệt, các học viên có trải nghiệm có ích nhất.

- Cảm tạ giáo quan!

Đông đảo học viên vẻ mặt cảm kích, cúi đầu cảm ơn mười vị giáo quan.

- Tốt, tất cả giải tán đi.

Liễu Phong khoát tay áo, đồng thời dẫn đầu tiểu tổ của mình triệu tập tới, phân chi phần thưởng cho mười tổ.

Bởi vì chỉ cần phân chia điểm tập huấn, hiệu suất của các giáo quan cực nhanh, rất nhanh từng học viên từng tổ đã rời khỏi « Thiên Hỏa Sa mạc ».

Cuối cùng, chỉ còn lại có Trần Thư cùng mười học viên của hắn.

- Các vị vất vả rồi.

Trần Thư nhìn qua đám người, nói:

- Mỗi người các ngươi biểu hiện đều tương đối tốt, 500 tỷ tài nguyên phần thưởng chia đều đi.

Đám người thần sắc khẽ động, trong mắt có mấy phần vẻ vui thích.

Bọn hắn vốn cho rằng con hàng này sẽ nuốt riêng…

Năm mươi tỷ tài nguyên đã là một số lớn con số, cho dù là Vương cấp cũng sẽ tâm động, huống chi là một đám Hoàng Kim nhất tinh ngự thú sư.

- Ta đề nghị các ngươi, trước tiên có thể tận lực trao đổi hoàng kim dược tề, cái này tăng lên là rõ rệt nhất, giá trị cũng cao nhất.

Trần Thư mở miệng đề nghị hai câu, nói :

- Nhưng mà hoàng kim dược tài cũng đủ trân quý, nếu như chính phủ thiếu hàng, các ngươi có thể tìm lão gia tử, có lẽ có thể giành được thứ mình cần nhưng giá cả sẽ khá cao.

Đám người khẽ gật đầu, trong mắt có vẻ cảm kích.

Thực ra dựa theo bối cảnh của bọn hắn, dựa vào thế lực sau lưng thu thập Dược Tài, cũng không phải là một vấn đề quá lớn, không cần phải tìm đến lão gia tử.

Giá cả cũng chỉ là thứ yếu, mấu chốt là thực lực của bọn hắn không ổn, không có tư cách tìm lão gia tử.

- Mặt khác, thân là giáo quan tài trợ cho mỗi cá nhân một ít.

Trần Thư chỉ chỉ quân vương hung thú bên cạnh, nói :

- Mỗi người các ngươi có thể nhận lấy một con, lựa chọn thứ thích hợp bản thân.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người thần sắc chấn động, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Thực lực bây giờ của bọn hắn, dùng Bạch Ngân quân vương kỹ là vừa vặn, với lại mỗi bộ trên thi thể còn có chân bảo, có thể tăng lên thuộc tính khế ước linh.

- Đa Tạ giáo quan!

Đám người Cơ Phong thần sắc hưng phấn, mở miệng chọn lựa Bạch Ngân quân vương mình muốn.

Đám người bất động tại chỗ, nhìn qua đám người Cơ Phong kích động, ánh mắt quái dị, càng bàn luận ầm ĩ.

- Cái này mẹ nó không là do chúng ta săn giết sao…

- Phân chia chiến lợi phẩm của mình sao bọn hắn có thể vui vẻ như vậy chứ?

- Đừng có không hiểu chuyện như vậy, đây chẳng khác nào bán ngươi đi, còn giúp ngươi ta kiếm tiền cả?

Chương 2017 - Kết thúc tập huấn doanh

Đám người A Lương chửi rủa đậu đen rau muống, dáng vẻ nhìn thấy bản chất của sự việc.

Lúc này, Trần Thư đột nhiên xuất bên cạnh bọn hắn, thản nhiên nói:

- Vậy các ngươi muốn hay không ? Không quan tâm thì ta sẽ thu hồi.

- Muốn ! Muốn ! Đương nhiên muốn !

Đám người A Lương thần sắc quả quyết, trong nháy mắt xông về phía thi thể quân vương, bắt đầu chọn lựa chiến lợi phẩm của mình.

Nhìn qua mười học viên tuyển chọn tỉ mỉ, Trần Thư cười nói:

- Đừng có cái gì không công bằng, cho dù không có các ngươi, ta cũng có thể tuỳ tiện săn giết những quân vương cấp thấp này, ta phải lấy chút phí bảo hộ là hợp lý mà?

- Đương nhiên!

Tất cả mọi người nghe vậy khẽ gật đầu, ngược lại không thèm để ý.

Đám người A Lương cũng giống như thế, đậu đen rau muống thì đậu đen rau muống, đương nhiên hiểu rõ tác dụng của Trần Thư.

Nếu không có Trần Thư, bọn hắn không dám đi săn quân vương, mà không có bọn hắn, Trần Thư lại có thể tùy ý săn giết được bọn chúng.

- Trần lão sư, nếu không ngươi đến tập đoàn Hướng Thị của bọn ta đi?

Hướng Dao mở miệng nói :

- Phí tổn mặc cho ngươi mở ! Chỉ cần bảo vệ sự an toàn của ta là được rồi.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, thật sự coi ta là hộ vệ sao?

- Được rồi, hiện tại tập huấn doanh kết thúc.

Hắn mở miệng nói ra:

- Về sau các ngươi tự mình hành động .

Bây giờ đang là hành động đi săn của chính phủ, hắn không có khả năng bỏ lỡ cơ hội này, Hoàng Kim quân vương hiện tại cũng không có bao nhiêu người có thể săn giết.

Trong mắt mọi người có chút không nỡ, không khỏi cảm thấy vắng vẻ.

Có Trần Thư bồi tiếp, bọn hắn sẽ tương đương an tâm, cho dù là xuất hiện bất kỳ tình huống, đều có thể tuỳ tiện giải quyết, tương đương với có một con át chủ bài cuối cùng!

- Được!

Trần Thư nhíu mày, nói :

- Quân vương mạnh nhất trong đám hung thú đều bị các ngươi làm thịt mấy chục con rồi, còn có gì phải sợ ?

- Từ giờ trở đi, các ngươi đã không cần bất kỳ sự che chở nào nữa, các ngươi chính là ô dù bảo vệ mình.

Đám người nghe xong lời này, thần sắc chấn động, trong lòng vô địch chi thế lại thăng lên, bất an trong lòng trực tiếp tản ra, lần nữa khôi phục sự tự tin.

Trong đám người tuổi tác của Trần Thư là nhỏ nhất, nhưng lại nghiễm nhiên ra dáng vẻ của trưởng bối, nhưng không người nào cảm thấy cổ quái cả.

Rõ ràng, bọn hắn đã quá quen thuộc…

- Được rồi, chuẩn bị rời đi.

Trần Thư lắc đầu, mở miệng nói:

- Các ngươi muốn đi chỗ nào, ta có thể lại cho đi đoạn cuối cùng.

- Lão sư, quãng đường còn lại, chúng ta có thể tự đi.

Vẻ mặt Vương Dịch Trần tôn kính, cúi đầu cảm tạ Trần Thư, quay người mang theo Khế Ước linh, khiêng một thi thể quân vương, rời khỏi nơi đây.

Bốn người Cơ Phong, Vương Thắng, Long Vũ, Hướng Dao tiến lên, trong mắt tràn đầy kính trọng, cũng dậm chân rời đi.

- Trần lão sư, chúng ta cũng đi !

Năm người A Lương cũng tiến lên, thay đổi bộ dạng hi hi ha ha trước đó, chăm chú cúi lạy một cái.

Sau đó bọn hắn quay người nhanh chóng rời đi, giống như đang chạy trốn.

- Dừng lại !

Trong chốc lát, Tiểu Hoàng khổng lồ xuất hiện trước mặt năm người bọn hắn năm người, chặn lại.

A Lương nghiêm túc nói:

- Trần lão sư, quãng đường còn lại, chính chúng ta có thể, ngươi không cần lo lắng.

- Lo lắng cái rắm !

Trần Thư quát to một tiếng, nói :

- Ta lo lắng chính là thi thể quân vương!

Chỉ thấy đống thi thể quân vương nháy mắt đã trống rỗng.

Thừa dịp năm người Vương Dịch Trần cáo biệt, đám người A Lương trực tiếp ra tay với thi thể quân vương…

- …

Năm người trong nháy mắt trầm mặc, trong mắt đầy vẻ không nỡ trả thi thể quân vương còn lại cho Trần Thư.

- Trần Bì, làm đồng đảng của ngươi, không có chút chiếu cố đặc thù nào sao?

A Lương khôi phục bộ dạng hi hi ha ha, trộm cướp thi thể quân vương thất bại, bọn hắn cũng không cần phải ngụy trang nữa…..

- Chiếu cố cái rắm.

Trần Thư nhếch miệng, nói :

- Không để cho các ngươi nộp phí là đã tốt lắm rồi.

- Đợt phong ba này ta thực sự tán dương Tội phạm ca.

Lúc này, lão Tạ nhấc tay nói ra, bộ dáng nịnh nọt.

Dưới sự trợ giúp của Trần Thư, hắn đã đột phá đến Hoàng Kim cấp, không nói năng lực chiến đấu, chí ít bản lĩnh trinh sát cũng tăng lên rất nhiều, đã có thể trở về xin Phó bộ trưởng…

- Bớt đi, vừa rồi ngươi chạy nhanh nhất đấy!

Trần Thư nhíu mày, nói tiếp:

- Được rồi, không tám với các ngươi nữa, vài phút của ta đã có trên dưới mấy chục tỷ đấy.

- …

Đám người lườm hắn một cái, ngươi đúng là can đảm nói …

- Các ngươi chuẩn bị đi đâu ? Ta đưa các ngươi đi?

- Không cần, ta muốn trở về Ngự Long Vệ, xem xem cấp trên có sắp xếp gì không?

- Ta về bộ trinh sát.

- Ta đi Long Uyên một chuyến, trước đó lão gia tử có chuyện tìm ta.

- Ta về bệnh viện Tinh Thần.

- ???

Đám người cùng nhau nhìn về phía Tiểu Tinh, ánh mắt quái dị.

- Nhìn ta làm gì ?

Tiểu Tinh nhún vai, nói :

- Đồng phục bệnh nhân phiên bản 3.0 Pura, ta muốn chuẩn bị tuyên truyền, gần đây bận việc.

- …

Rất nhanh, đám người rời khỏi « Thiên Hỏa Sa mạc », kết thúc cuộc sống tập huấn doanh.

Chương 2018 - Ngươi đấy chỉ biết giở trò thôi

Cứ điểm Trấn Linh Quân.

Phương Tư sắp rời đi hỏi:

- Trần Thư, ngươi có hành động gì không?

- Đương nhiên là thuận theo thời đại, chấp hành kế hoạch săn giết quân vương!

Trần Thư nheo mắt, nói:

- Trong khoảng thời gian này chỉ nhìn các ngươi động thủ, ta đã sớm ngứa tay không đi nổi rồi.

- …

Đám người nuốt ngụm nước bọt, đã dự cảm được hung thú lại phải nghênh đón một kiếp nạn lớn…

- Trước tiên làm thịt Hoàng Kim quân vương trong nước đã.

Trần Thư liếm môi một cái, thuấn di biến mất tại chỗ.

Năm người liếc nhau một cái, cũng tách ra, bắt đầu bận rộn chuyện của mình.

…

Kinh Đô, Hoa Hạ Học Phủ.

- Lão sư, sao vừa kết thúc đã gọi ta tới ?

Trần Thư ngáp một cái, nói:

- Ta vừa lên kế hoạch săn giết, đang chuẩn bị chấp hành đây.

- Hả ? Nhanh như vậy đã lập xong kế hoạch rồi sao?

Liễu Phong nhíu mày, trên mặt tràn đầy ý cười nói :

- Cho ta xem một chút ?

Nói xong, Trần Thư đưa một tờ giấy tới.

- Ngắn gọn thế thôi sao?

Liễu Phong ngây ngẩn, sau đó nháy mắt trợn mắt hốc mồm.

Phía trên vậy mà chỉ viết một câu ‘ một ngày giết mười Hoàng Kim quân vương, mười ngày kết thúc công việc !’…

- Ngươi mẹ nó đùa ta đấy à ? Đây chắc chắn là kế hoạch chấp hành ư?

- Ngạc nhiên sao?

Trần Thư nhếch miệng, nói :

- Kế hoạch càng phức tạp càng có lỗ thủng, kế hoạch của ta, không chút sơ suất, có thể gọi là hoàn mỹ !

- Quả thực…

Liễu Phong bĩu môi nói:

- Chỗ sơ hở này, sao vừa nhìn đã thấy rất giống kế hoạch nhỉ.

- …

Trần Thư lắc đầu, ngược lại nói:

- Lão sư, rốt cuộc là có chuyện gì, ta thật sự bề bộn nhiều việc !

- Được rồi, ta biết ngươi phải bận rộn đại khai sát giới.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Ta bảo ngươi tới, chỉ là truyền đạt một câu của lão gia tử.

- Cái gì ?

- Chiến đấu đừng ảnh hưởng đến những người khác, không được gây xung đột !

Bây giờ trong tận sóng gió lớn này, các cường giả ẩn thế đều xuất hiện.

Ẩn cư nhiều năm, bọn hắn có thể không hiểu rõ về Trần Thư.

Cho dù là cường giả thế hệ trước, tính tình trên cơ bản có chút cổ quái, nhất là đối mặt với thiên tài tuổi trẻ, tư thái sẽ có chút cao ngạo.

Nếu là những người còn lại, có thể sẽ không so đo, dù sao bối phận của đối phương vẫn còn đó.

Nhưng Trần Thư không giống vậy.

Chiến thần viện dưỡng lão không đơn giản chỉ là một danh xưng…

- Quản ta à ?

Trần Thư nhíu mày, nói :

- Lỡ như những người khác chọc ta thì sai? Ta cũng không có thói quen nhượng bộ đâu.

- Yên tâm.

Liễu Phong mở miệng nói:

- Chính phủ đã nhắc nhở những người khác rồi, ngược lại các ngươi chú ý một chút, đừng để xảy ra chuyện hung thú chưa bị tiêu diệt mà người một nhà đã đánh nhau rồi.

- Vậy thì được.

Trần Thư gật đầu nói:

- Chỉ cần người khác không chọc ta, ta cũng sẽ không làm chuyện càn rỡ, dù sao giết hung thú mới có tiền.

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật một cái, ý của ngươi là không giết người là vì không kiếm được tiền ?

- Cái kia, Lão Liễu, vừa vặn ta tới đây, tiền lương tập huấn doanh kết toán cho ta luôn đi.

Tâm thần Trần Thư khẽ động, vừa vặn nghĩ đến chuyện này.

Liễu Phong nhíu mày, nói :

- Ngươi có tiền như vậy, còn để ý chút tiền ấy hả?

- Thịt muỗi cũng là thịt !

Trần Thư nghiêm túc nói:

- Lại nói, chủ yếu không phải vấn đề tiền bạc mà là thù lao ta nên có!

- Được thôi, hiện tại ta chuyển cho ngươi.

Nói xong, Liễu Phong lấy điện thoại ra, bắt đầu thao tác.

- Vậy ta đi trước.

Trần Thư duỗi tấm lưng mệt mỏi, vừa đứng dậy đã dừng bước.

Chỉ nghe trên điện thoại di động truyền đến thanh âm nhắc nhở: ‘ vừa nhận được tám mươi bảy nguyên ‘.

- ???

Trần Thư quay đầu nhìn sang.

Đầu óc của hắn trong nháy mắt có chút mù mịt, còn tưởng rằng là người khác chuyển khoản.

Kết quả thật sự là Liễu Phong…

- Lão Liễu, ngươi đừng nói với ta đây là tiền lương tập huấn doanh của ta đấy nhé?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, nói:

- Không phải lúc đó nói năm mươi đến 20 tỷ sao ?! Biểu hiện ta có kém cũng phải có 5 tỷ chứ?

- Ách… Ngươi vừa nói, là năm mươi đến 20 tỷ, cũng không phải 5 tỷ đến 20 tỷ…

Liễu Phong mở miệng giải thích:

- Cho nên thấp nhất là năm mươi nguyên, tám mươi bảy nguyên cũng nằm trong phạm vi này…

- ???

Trần Thư thần sắc trì trệ, ngươi mẹ nó đang đùa ta đấy à?

Một giây sau, hắn đứng dậy rời đi, không tiếp tục nói nhiều một câu.

- Ngươi đi làm gì?

- Chôn đạn hạt nhân, cùng ngươi đồng quy vu tận !

- …

Khóe miệng Liễu Phong giật giật một cái, vội vàng ngăn lại, nói :

- Chờ một chút, chờ một chút ! Thực ra dựa theo biểu hiện của ngươi, cho ngươi 20 tỷ là không có vấn đề.

- Hẳn là còn có những điều kiện khác ?

Trần Thư dừng bước, quay đầu nói.

- Một điều kiện !

Liễu Phong ho khan một tiếng, nói :

- Về sau ở nơi công cộng, có thể đừng gọi ta là lão sư không ? Đừng có ngày nào cũng gọi Lão Liễu Lão Liễu.

Trần Thư ngây ngẩn, nói :

- Không phải chứ, chúng ta là quan hệ sư từ đồ hiếu, còn quan tâm xưng hô như thế nào sao?

Liễu Phong mở miệng giải thích:

- Trọng điểm là, ngươi không gọi ta là lão sư những người khác làm sao biết ta đã từng dạy ngươi chứ?

Chương 2019 - Ngươi đấy chỉ biết giở trò thôi (2)

Hắn cũng không quá để ý Trần Thư xưng hô như nào, nhưng những người khác sẽ chú ý tới.

Vừa nghĩ tới ánh mắt sùng bái của những người khác hắn có chút lâng lâng…

- Ngài còn có chút hư vinh này hả…

Trần Thư sờ cằm, nói :

- Ta tận lực, được rồi.

- Vậy được!

Liễu Phong nhếch miệng cười một tiếng, sau đó chuyển hai mươi tỷ thù lao cho Trần Thư.

- Ta đi đây.

Trần Thư phất phất tay, thuấn di biến mất tại chỗ.

…

Khi một lần nữa xuất hiện Trần Thư đã về tới thành phố Nam Giang tiến nhập Linh Trù Hiệp Hội.

- Trần Bì, bây giờ ngươi mới đến ?

Lúc này Đại Lực không bế quan nghiên cứu, mà vẫn luôn chờ đợi.

Trần Thư nhíu mày, nói :

- Ngươi biết ta sẽ tới ?

- Tập huấn doanh kết thúc, ngươi chắc chắn phải săn giết hung thú, đương nhiên sẽ tìm đến ta rồi.

Đại Lực nhếch miệng cười một tiếng, sau đó mang ra một chậu nước canh đông lạnh.

- Lão gia tử cố ý để cho ta giữ lại cho ngươi.

Chính là Canh gà độc tâm linh bản tiến giai, dùng tinh hoa huyết nhục Truyện Kỳ Khế Ước là chủ yếu, có thể dẫn xuất Hoàng Kim quân vương

Đại Lực mở miệng nói:

- Phân lượng này, cả nước chỉ có hai người có thể lấy, trong đó có ngươi, lão gia tử tương đối coi trọng ngươi .

- Hai người ? Còn có ai nữa?

- Ngụy Truyện Kỳ kia.

Đại Lực nhún vai, nói tiếp:

- Cố lên ! Ta cũng coi trọng ngươi !

Trần Thư nhíu mày nói :

- Ta săn giết hung thú, ngươi kích động như vậy làm gì ?

- Nguyên liệu nấu ăn này có tiến hóa đa dạng hơn rồi.

Đại Lực cười hắc hắc, nói :

- Hiện tại ta lại có chút bình cảnh, tới lúc gấp rút các nguyên liệu nấu ăn này sẽ cho ta linh cảm.

- …

Trần Thư lắc đầu, quay người nhìn nước canh, rời khỏi nơi đây.

- Vẫn phải làm một biểu kế hoạch.

Hắn về tới phòng của mình, mở máy tính ra, chuẩn bị sắp xếp hành trình của mình.

Trần Thư quen thuộc đăng nhập tài khoản Ngự Thú, hiện tại quyền hạn của hắn đã là đỉnh cấp, có thể giải được một vài cơ mật trong ngoài nước.

- Dị không gian cấp ác mộng gồm bốn mươi hai con, trong đó mười hai con quân vương đã vẫn lạc…

- Dị không gian cấp hủy diệt hai mươi con, chỉ có ba con quân vương bị săn giết…

Hắn nhìn từng dị không gian trên đó, trong đó không gian quân vương vẫn lạc, đều tiêu chú gạch đỏ bắt mắt.

Quân vương dị không gian của hai đẳng cấp đều là Hoàng Kim cấp, chỉ là huyết mạch phổ thông là quân vương của cấp ác mộng, tương đương với Vương cấp thực lực nhất tinh đến nhị tinh.

Huyết mạch đặc thù của quân vương cấp Hủy diệt, tương đương với Vương cấp thực lực đỉnh tiêm, có thể nói trừ Thú Hoàng là người mạnh nhất.

Từ khi kế hoạch bắt đầu đến bây giờ, thực ra các đại cường giả đã tổ chức bảy tám lần săn giết, nhưng chỉ có ba lần thành công, thời điểm cuối cùng còn lại đều thất bại, với lại thương vong không nhỏ.

- Không Gian phát huy tương đối lớn…

Trần Thư liếm môi một cái, trong mắt có vẻ hưng phấn.

- Trước tìm quân vương thuộc tính băng hỏa lôi…

Tiểu Hoàng trên cơ bản có thể miễn dịch tổn thương của ba loại thuộc tính này, vì Khế Ước linh cung cấp bảo hộ, không thể thiếu chủ lực.

Lực chiến đấu của hắn tương đương với Vương cấp nhất tinh đến nhị tinh, nhưng mà có từng thần kỹ phụ trợ, cộng thêm kỹ năng khắc chế, đủ để săn giết được Hoàng Kim quân vương.

Nửa ngày sau.

Trần Thư xác định xong danh sách săn giết, dựa theo trình tự phía trên mà từng bước từng bước làm.

- Cha mẹ, ta đi đây.

Hắn phất phất tay, lại lần nữa rời khỏi nhà.

- Chú ý an toàn !

Phụ mẫu hai người không ngăn cản, chỉ là ánh mắt không nỡ nhìn hắn một chút.

Bây giờ cả nước ngự thú sư đều hành động, Trần Thư đương nhiên không có khả năng tránh đi.

- « Ma Băng Sơn Mạch »…

Trần Thư tự lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía thành phố Hắc Long ở phương Bắc.

Lúc hắn sắp hành động, trước mắt xuất hiện hệ thống tuyển hạng.

- Cuối cùng cũng đến rồi sao?

Trong mắt Trần Thư có chút kinh hỉ, nhìn về phía tuyển hạng.

[Tuyển hạng một: Săn giết ba Hoàng Kim quân vương ! Phần thưởng hoàn thành: Lượng lớn Ngự Thú lực + ngẫu nhiên một Khế Ước linh toàn thuộc tính thêm 5 %]

[Tuyển hạng hai: Săn giết năm con Hoàng Kim quân vương ! Phần thưởng hoàn thành: Ngẫu nhiên hai thần kỹ thêm một + bốn Khế Ước linh toàn thuộc tính thêm 3 %]

[Tuyển hạng ba: Săn giết mười Hoàng Kim quân vương trở lên! Phần thưởng hoàn thành: Mười điểm kỹ năng tự do điểm + một điểm kỹ năng cực!]

[Ghi chú: Điểm kỹ năng tự do dùng cho thăng cấp bất kỳ kỹ năng gì trừ thần kỹ, điểm kỹ năng cực dùng cho tăng cấp kỹ năng đến max cấp]

[Thời gian kỳ hạn: Hai tháng]

- Hả?

Trần Thư ngây ngẩn cả người, nhìn về phía tuyển hạng thứ ba.

Đây là hắn chưa từng nhìn thấy ban thưởng, có thể tự do lựa chọn kỹ năng thăng cấp, để hắn có thể định hướng tăng cường một ít kỹ năng.

Nhưng mà quan trọng nhất, là ban thưởng điểm kỹ năng cực, vậy mà có thể thăng cấp một kỹ năng đến max cấp, cái này chỉ sợ là sự tăng lên to lớn trước nay chưa có.

- Ngươi đấy, luôn luôn bày trò thôi…

Trần Thư lắc đầu, trong mắt lập tức xuất hiện vẻ chờ mong.

Một giây sau, hắn thuấn di rời khỏi thành phố Nam Giang đi thẳng tới thành phố Hắc Long bắt đầu hành trình đi săn của hắn.

Chương 2020 - Hoàng Kim Quân Vương hệ thực vật

« Ma Băng Sơn Mạch »

- Tội phạm ca, lên đường cẩn thận !

Trấn Linh Quân nhiệt tình đưa mắt nhìn Trần Thư rời đi, trong mắt có vẻ chờ mong.

Dù sao con hàng này gây sự thì gây sự, nhưng hiệu suất săn giết hung thú quả thật không có lời nào để nói, tuyệt đối là hạng nhất.

- Vù…

Trần Thư đứng trên đầu Tiểu Hoàng, hai tay mở ra, ôm ấp lấy khí tức tự do.

Đoạn thời gian này, vẫn luôn là giáo quan an phận thủ thường cơ hội xuất thủ cũng không có, thật sự là khiến hắn kìm nén đến khó chịu.

- Từ giờ trở đi, đi săn thoải mái rồi!

Trần Thư liếm môi một cái, đồng thời bắt đầu chế biến nước cạnh đặc thù bên cạnh, dẫn dụ quân vương nơi đây.

- Òm ọp ! Òm ọp !

Tiểu Hoàng thả ra « xung phong », phi hành tốc độ cao trên không, lan tỏa nước canh tràn ngập đến những nơi xa xôi.

« Ma Băng Sơn Mạch » là từ từng tòa băng sơn khổng lồ tương liên, trong suốt sáng long lanh, thậm chí cũng không tìm thấy chút bụi bặm, giống như tới một vương quốc băng tuyết tinh khiết.

Phía trên bầu trời úy lam một mảnh, không có Thái Dương treo cao, nhưng toàn bộ dị không gian đều tràn đầy ánh sáng, không có bóng đêm.

- Sẽ ở chỗ nào đây…

Trần Thư nhìn xuống từng ngọn núi phía dưới, thường thường có thể nhìn thấy bầy hung thú nghỉ lại, tràn đầy khí tức an bình.

Phía dưới không thấy bất kỳ Ngư thú sư mạo hiểm nào điều này khiến cho khung cảnh ở nơi đây cùng ngoại giới phân tranh trông không hợp nhau.

Thực ra nguyên nhân chủ yếu, là bởi vì nơi đây quân vương vẫn tồn tại.

Phần lớn ngự thú sư đều sẽ tiến về dị không gian có quân vương vẫn lạc, bởi vì những hung thú kia tâm thần tâm thần bất định, tràn đầy bất an, sức chiến đấu yếu hơn bình thường.

Nhưng mà theo Trần Thư tiến vào, « Ma Băng Sơn Mạch » đã bị không ít ngự thú sư theo dõi.

Một khi quân vương vẫn lạc, chỉ sợ cũng sẽ có không ít người tràn vào, bắt đầu săn giết hung thú còn lại.

Mặc dù Ngự thú sư phổ thông không ăn được thịt quân vương, nhưng đi theo húp miếng canh vẫn có thể.

…..

Hai ngày trôi qua.

Trần Thư vẫn không có thu hoạch gì, không khỏi nhíu mày.

- Không đúng…

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong mắt có vẻ không hiểu.

Tốc độ của Tiểu Hoàng kinh người, đã chạy toàn bộ Dị không gian hai vòng, nhưng vẫn không tìm được tung tích quân vương.

Theo lý mà nói, hương vị nước canh đã tràn ngập qua toàn bộ Dị không gian, quân vương không có khả năng không xuất hiện.

- Hay là nước canh có vấn đề ?

Trần Thư sờ cằm, suy tư.

Quả nhiên, Hoàng Kim quân vương không phải dễ săn giết như vậy, vừa bắt đầu hắn đã gặp chút vấn đề rồi…

- Hình như cũng không thành vấn đề.

Trong tay hắn vẫn đang nắm chặt Tiểu Tinh Linh vẫn đang giãy dụa.

Chỉ thấy nó dùng cả tay chân, trong miệng không ngừng hét lên:

- Tiểu Trần, nhanh cho ta ăn a a a a !

Ánh mắt của nó trừng trừng chằm chằm vào nước canh, bộ dáng chim vì ăn mà vong.

Trước kia Canh gà độc tâm linh nó còn có thể khống chế mình, nhưng bây giờ nước canh, bên trong có hương vị Truyện Kỳ Khế Ước linh, nó thật sự không nhịn được…

Tiểu tinh linh nhất thời ngừng động đậy, khuôn mặt nghiêm túc, nói:

- Tiểu Trần, ngươi thật quá đáng! Nhiều nước canh như vậy, ta uống một ngụm thôi mà!

- Dẹp đi một ngụm của ngươi có thể nuốt cả nồi ấy chứ!

Trần Thư nhìn qua Tiểu Tinh Linh ngạo kiều, tâm tình tốt không khỏi tốt hơn tí.

Tiểu Tinh Linh ra dáng thở phì phò, trừng mắt nhìn Trần Thư, kiên cường nói :

- Tiểu Trần, ngươi đừng ép ta… Cầu ngươi !

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, đừng nói ác như vậy chứ…

Nhưng mà nhìn Tiểu tinh linh giãy giụa, trong mắt hắn ngược lại có chút linh quang.

- Không phải là quân vương bị nhốt rồi chứ?

Hắn sờ cằm, theo lý mà nói, trừ phi là nhân loại Ngự thú sư hành động, nếu không quân vương không có khả năng vẫn lạc..

Dù sao ở Dị không gian bọn chúng không có thiên địch.

Hắn nhìn băng sơn phía xa xa, tự lẩm bẩm:

- Chạy đến Không Gian cấm vụ rồi ? Hay là còn có nguyên nhân đặc thù khác?

Rất nhanh, hắn lại lần nữa bắt đầu lắc lư, nhưng mà không tới gần Không Gian cấm vụ.

Nếu như quân vương nơi đây thật sự tiến nhập cấm vụ, đã không có khả năng đi ra, Canh gà độc tâm linh làm sao cũng không dẫn dụ được, thậm chí không chừng sẽ gọi ra một Đại Hung đến.

- Hoặc là chết, hoặc là ở trong Dị không gian!

Trần Thư không hề từ bỏ, quyết định đợi thêm một thời gian ngắn.

Dù sao mấy con Quân vương bị hắn khắc chế như vậy, nếu xem thường từ bỏ, chưa hẳn có thể thuận lợi hoàn thành tuyển hạng thứ ba của hệ thống.

Rất nhanh, thời gian một ngày đã trôi qua.

Trần Thư cố ý để Tiểu Hoàng hãm tốc độ lại, chậm rãi ung dung phi hành trên băng sơn, bảo đảm hương vị tràn ngập mỗi một góc xó.

Phía dưới hung thú thờ ơ, trực tiếp không nhìn thấy mùi hương trong không khí.

Canh gà độc tâm linh bản Tiến giai ngoại trừ có thể dẫn dụ quân vương ra ngoài, còn có một tiến bộ cực lớn chính là vô hiệu với hung thú còn lại, cứ như vậy sẽ không đánh cỏ động rắn, tăng nhanh hiệu suất săn giết.

- Vẫn không có sao…

Trần Thư ngồi trên đầu Tiểu Hoàng trên đầu, trong mắt có vẻ thất vọng.

Chương 2021 - Bạo sát Hoàng kim quân vương

Thời gian của hắn không nhiều, không có khả năng cứ hao phí trên người quân vương ở nơi này.

- Xảy ra chuyện bất lợi rồi, thật sự xúi quẩy…

Hắn nhìn vô số băng sơn phía dưới, lẩm bẩm:

- Nếu không dứt khoát trực tiếp nổ tung đi? Bức bách quân vương hiện thân ?

Nhưng mà cân nhắc đến liều lượng đạn hạt nhân cần nổ, hắn vẫn lựa chọn tỉnh táo lại, dù sao cái này chưa hẳn đã dẫn dắt được quân vương đến.

- Thôi bỏ đi, tiếp theo …

Hắn lắc đầu, chuẩn bị lệnh cho Tiểu Hoàng trở về không gian thông đạo.

Nhưng đúng lúc này, thân thể Tiểu Hoàng bỗng nhiên trì trệ, nhưng lại không phải là bị Trần Thư kêu dừng.

Mà là bởi vì, trên người của nó xuất hiện đại lượng Băng Sương, trong nháy mắt Băng Sương phun trào, khiến thân thể nó toàn bộ phong bế !

- Hả?

Thần sắc Trần Thư chấn động, đã nhận ra một cỗ lực lượng đáng sợ.

- Tới rồi!

Trong chốc lát, trong Băng Sương trên người Tiểu Hoàng, đột nhiên xuất hiện một dây leo màu xanh lam tràn ngập Băng Sương đánh úp về phía nồi Canh gà độc tâm linh kia!

vèo ——

Nhưng mà, một giây sau, một đạo Không gian lợi nhận kinh khủnng xuất hiện, cưỡng ép chặt đứt dây leo!

Thỏ Không Gian cười một tiếng, khiêng cà rốt đứng ở phía trước, đồng thời thu nồi Canh gà độc vào.

Ầm !

Tiểu Hoàng thân thể chấn động, cưỡng ép Băng Sương chấn vỡ, có được « băng ngự » nó đương nhiên không chịu chút thương thế nào.

Trần Thư thuấn di một cái, quay về trong miệng Tiểu Hoàng, để phòng bị kỹ năng lan đến gần.

Lúc này.

Phía dưới truyền đến một tiếng gào thét nổi giận, tràn đầy hung lệ cùng nóng nảy.

Ngay sau đó, một tiếng nổ tung đất rung núi chuyển, chỉ thấy phía dưới băng sơn to lớn gần ngàn mét ầm vang sụp đổ, vô số vụn băng bắn tung tóe ra, lộ ra cảnh tượng phía dưới.

- Hả?

Trần Thư giật mình, nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy một tuyết liên màu lam to lớn sừng sững ở phía dưới, trên thân truyền đến uy áp cực kỳ kinh người.

Mà xung quanh nó, mọc ra dây leo màu xanh lam vững chắc, điên cuồng quơ quơ, toàn bộ nhiệt độ thiên địa dường như cũng giảm xuống!

Có thể là tuyết liên không thể di động.

Hiện tại Trần Thư đã biết rõ, vì sao tìm một con quân vương lại lao lực như vậy…

Rầm rầm rầm !

Lúc này, trăm mét dây leo màu xanh lam phóng lên tận trời, kéo chặt lấy Slime, trên đó tràn ngập cực hạn băng hàn.

Trong nháy mắt, Tiểu Hoàng hóa thành một băng điêu to lớn, thậm chí ngay cả thần sắc cũng ngưng đọng lại.

- Vô dụng.

Trần Thư lắc đầu, khóe miệng lộ ra ý cười.

Chỉ thấy Tiểu Tinh Linh thần sắc khẽ động, hướng phía Tiểu Hoàng thả ra « dị thường tiêu trừ ».

Trong nháy mắt, trạng thái đóng băng bị cưỡng ép giải trừ.

- Òm ọp !

Tiểu Hoàng gầm nhẹ một tiếng, trong lúc đó thân thể bành trướng, hóa thành quái vật khổng lồ gần ngàn mét!

- …

Hoàng Kim quân vương phía dưới thoáng chốc giật mình.

Mặc dù nó là dây leo tráng kiện, có trăm mét chi cự.

Nhưng cũng không thể so với Đại viên cầu trên không này, còn kém hơn một cấp bậc…

Tiểu Hoàng nhìn xuống quân vương phía dưới, cái mông hất lên, trực tiếp một cái « bạo lực tọa sát »!

- Grào!

Dây leo của Hoàng Kim quân vương nhanh chóng tụ lại, tạo thành một đạo phòng ngự kín không kẽ hở.

Ầm!

Nương tựa theo tính bền dẻo cường hãn, nó dĩ nhiên là chống được trọng lượng kinh khủng của Tiểu Hoàng.

Đồng thời, bên trên dây leo xuất hiện các loại Băng Sương, không ngừng ăn mòn thân thể Tiểu Hoàng, nhưng không tạo thành bất kỳ tổn thương nào.

Hoàng Kim quân vương thoáng chốc giật mình, không tin tà phóng thích ra các loại kỹ năng.

Đại viên cầu trước mắt, nó thậm chí ngay cả phòng ngự cũng không công phá được ?

Trần Thư tự nói:

- Tới phiên ta !

Chỉ thấy bốn Huskytrong nháy mắt xuất hiện trên đầu Tiểu Hoàng, lực lượng nguyên tố kinh khủng phun trào, tràn đầy làm cho người ta cảm thấy áp bách hít thở không thông.

- …

Hoàng Kim quân vương thần sắc khẽ động, trong nháy mắt đã nhận ra có điều không ổn.

Một giây sau, kỹ năng phô thiên cái địa đánh tới !

Hỏa Diễm, Băng Sương, gió lốc, Lôi Đình cùng tụ tập một chỗ, tương dung xen kẽ lẫn nhau, dĩ nhiên là bạo phát ra lực lượng kinh khủng hơn!

Rõ ràng dưới sự khống chế của Trần Thư, kỹ năng phóng thích của Husky cũng được xem trọng, chẳng những sẽ không ảnh hưởng uy lực của kỹ năng còn lại, thậm chí còn tăng cường không ít.

Tính cơ động của bản thân Hoàng Kim quân vương quá thấp, chỉ có thể dựa vào dây leo cưỡng ép phòng ngự.

Chỉ thấy từng sợi Băng Sương ngưng kết, hóa thành Hàn Băng không thể phá vỡ!

Rầm rầm rầm !

Một giây sau, kỹ năng của Husky cùng Hàn Băng va chạm, bắn ra âm thanh chói tai đến cực điểm!

Trong phạm vi ngàn mét hào quang sáng chói tràn ngập, bất luận hung thú nào đến gần cũng sẽ bị dư uy xé rách.

Cả hai chiến đấu, căn bản không phải hung thú phổ thông có thể tham dự !

- Hả?

Trần Thư tâm thần khẽ động, có thể phát giác được tình huống chiến đấu.

Mặc dù dây leo vẫn đang đứt gãy, nhưng cũng đang nhanh chóng khép lại, trong lúc nhất thời giống như không chịu chút thương tích nào.

Quân vương hệ thực vật khó di động, nhưng nó cũng có đặc điểm mà quân vương còn lại không thể so bì, chính là sinh mệnh lực cùng năng lực làm lành tràn đầy đến cực điểm !

- Nguyên tố kháng tính cũng tốt đấy chứ…

Chương 2022 - Bạo sát Hoàng kim quân vương (2)

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Trước mắt Hoàng Kim quân vương đơn giản chỉ là một tấm khiên thịt heo không thể di động!

Kỹ năng oanh tạc của Husky không đạt được hiệu quả tốt lắm.

Nhưng mà ngoại trừ tiểu kỹ năng nó còn có thần kỹ !

Bây giờ Husky có được gần ba mươi kỹ năng công kích, cộng thêm « phân thân », tuỳ tiện có thể phát động « bức độc ấn ký » !

Lúc này, dây leo bên trên từng Biên bức ấn ký bỗng nhiên xuất hiện quang mang.

Một giây sau, thần kỹ « bức độc ấn ký » ầm vang bộc phát !

Mấy chục hư thể của tiểu biên bức xuất hiện, điên cuồng gặm nuốt lấy thân thể quân vương, không ngừng cướp bóc Sinh Mệnh lực của nó.

Grào !

Hoàng Kim quân vương phát ra tiếng gào thét điên cuồng, vô số dây leo cuồng vũ, thậm chí thân thể mình bao trùm lấy sương khí kinh khủng, muốn ức chế bức độc tổn thương.

Nhưng đặc điểm lớn nhất của « bức độc ấn ký », là thương tổn của nó có thể bỏ qua tất cả phòng ngự !

Cuối cùng hư thể tiểu biên bức trên người quân vương biến mất không thấy gì nữa, ngừng gặm nuốt.

- Phù phù phù!

Từng tiếng thở dốc kịch liệt xuất hiện, trong mắt quân vương có vẻ kinh sợ.

Nó ngửa mặt lên trời gào thét, hướng toàn bộ lãnh chúa hung thú của « Ma Băng Sơn Mạch » truyền đạt mệnh lệnh trợ giúp!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Dị không gian trực tiếp bạo động !

- Vô dụng.

Trần Thư thần sắc bình tĩnh, không chút để ý.

Đối với Ngự thú sư còn lại, hung thú triều có thể là một uy hiếp khá lớn, dù sao lượng biến có thể gây nên chất biến.

Nhưng có tổ hợp Tiểu Hoàng cùng Tiểu Tinh Linh, có thể tuỳ tiện chống laji được đại lượng kỹ năng, hơn nữa còn có « tử vong khôi phục » làm át chủ bài, trên cơ bản sẽ không xuất hiện tình huống trọng thương.

Đồng thời, Tiểu Hoàng có được « vô giải phản kích », trong nháy mắt có thể mượn nhờ bắn ngược tổn thương, miểu sát các loại hung thú cấp thấp.

Cả hai tổ hợp có thể không đánh lại hung thú cao cấp nhưng đối mặt với tiểu hung thú thì thật sự biến thái…

- Vù vù vù

Lúc này, Thỏ Không Gian cũng đang khiêng cà rốt.

Trong mắt của nó có kim sắc quang mang, dường như xuyên thấu dây leo trùng điệp, khóa chặt bản thể quân vương!

Một giây sau, nó thuấn di một cái, trực tiếp đi tới gần bản thể!

Có được « bản năng chiến đấu (long) » nó không cần Trần Thư chỉ huy cũng có thể đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Grào !

Bản thể của Quân vương là một gốc tuyết liên, nhưng bộ dáng dữ tợn, hiện đầy khí tức hung lệ.

Nó thấy một con thỏ đến, lại không có bất kỳ bối rối nào, chỉ thấy thân thể run lên, tản ra một cỗ khí tức quỷ dị, bao phủ bốn phía.

Thỏ Không Gian gần như theo bản năng trực tiếp thả ra chuyên môn kỹ năng « Không Gian tiêu ký », sau đó thuấn di rời đi.

Độc kháng của nó không cao, không thể đợi lâu ở khu vực gần bản thể được.

Chẳng qua hiện nay bản thể của quân vương đã bị nó tiêu ký, không cần tới gần cũng có thể công kích.

Rầm rầm rầm !

Con thỏ khiêng cà rốt, quơ quơ về phía không khí phía trước, nhưng mỗi một kích lại giống như đánh vào trên thực thể.

- Ngao ngao ——

Thân thể Hoàng Kim quân vương run lên, bản thể nháy mắt gặp trọng kích.

Mặc dù nguyên tố kháng tính của nó dị thường kinh người, nhưng thuộc tính không gian lại không thuộc về phạm vi này, có thể tạo thành đại lượng tổn thương với nó.

Một cỗ lực lượng xé rách Không Gian xuất hiện, khiến trong lòng có vẻ sợ hãi.

Khế Ước linh nhân loại trước mắt, có thể nói là vô cùng quỷ dị, cùng với Khế Ước linh trước đó nó nhìn thấy hoàn toàn

khác nhau…

Ầm !

Trên thân Hoàng Kim quân vương bạo phát ra khí thế kinh khủng, dường như muốn liều chết đánh cược một lần.

- Lại muốn chạy ?

Ánh mắt Trần Thư xảo trá vừa liếc mắt đã nhìn ra ý đồ của quân vương.

Hiện tại mặc dù quân vương bị thương, nhưng ngay cả trọng thương cũng không phải, lại càng không cần phải nói bỏ mình, loại tình huống này sao có thể liều mạng đây ?

Quả nhiên, một giây sau, dây leo của quân vương tụ tập cùng một chỗ, sau đó kề sát trên mặt đất.

Rầm rầm rầm !

Chỉ thấy vô số dây leo của nó lắc lư, nó giống như một con chân dài, mang theo bản thể quân vương nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

- Hả ?

Trần Thư ngây ngẩn cả người, trong mắt có vẻ ngạc nhiên.

Con mẹ nó có thể như vậy sao ?

Chỉ thấy quân vương trước mặt giống như bạch tuộc quái dị, tốc độ nhanh đến mức cực hạn, hoàn toàn không có sự cồng kềnh vốn dĩ của quân vương hệ thực vật.

- Nhưng nhanh nữa cũng không sử dụng được.

Trần Thư lắc đầu, mấy đạo ấn ký xuất hiện << Không Gian Bí Lực >>, dẫn theo hắn và bốn Khế Ước Linh thuấn di rời khỏi chỗ này.

Quân Vương đang chạy trốn hết tốc lực hơi ngớ người, phía trên Trần Thư đột nhiên xuất hiện.

Rầm rầm rầm !

Nó chưa dừng lại, chọi cứng lấy sự công kích của Husky, kiên trì không ngừng chạy nhanh…

- Cái này còn chạy hơn Quân Vương bình thường à?

Trần Thư nhíu mày, nhưng vẫn chú ý đến, sinh mệnh lực của bản thể Quân Vương đang không ngừng trôi qua.

Rõ ràng, là Quân Vương hệ thực vật, tốc độ chạy này là cái giá phải trả.

Người khác dùng thể lực để chạy, nó thật sự dùng mệnh để chạy…

Chương 2023 - Trên đời không có gì gọi là vượt cấp chiến đấu…

Nhưng sinh mệnh lực của nó phát triển đến giới hạn, trong thời gian ngắn cũng cũng tiêu hao được…..

- Xem ngươi có thể chạy bao lâu…

Trần Thư lại thuấn di xuất hiện, Husky và Không Gian Thỏ không ngừng xuất thủ, tiêu hao sinh mệnh lực của nó.

Giờ đây đã bước vào giai đoạn truy sát khá quen thuộc của hắn, dù sao đối mặt với Quân Vương sinh mệnh lực thịnh vượng sẽ có một màn như vậy.

- Ngao ——

Trong lòng Hoàng Kim Quân Vương dần dần thấy tuyệt vọng, nhân loại trước mắt đơn giản giống như bả chó vậy, không thể đá đi.

Hung thú khác đến chi viện tác dụng không lớn, không ngăn cản được sự truy sát của Trần Thư.

Ngược lại là vì << Vô Giải Phản Kích >> làm một đường để lại thi thể hung thú…

…

Hai tiếng sau, cứ điểm của Trấn Linh Quân.

- Hử ? Tội phạm Nam Giang tới rồi?

Lúc này, năm lão nhân đưa một nữ hài trẻ tuổi đến << Ma Băng Sơn Mạch >>.

Bọn họ là đoàn tộc lão của gia tộc Bạch gia Ngự Thú, cũng chính là cường giả tộc trưởng gia tộc, chuyến này đến vì Quân Vương.

Về phía tiểu nữ hài bên cạnh, thì là vãn bối thiên tài của gia tộc, đặc biệt dẫn theo để mở mang thêm kiến thức.

Trấn Linh Quân nói:

- Lão Bạch, Tội phạm ca đã ở bên trong ba ngày rồi, chắc bây giờ đã săn giết thành công rồi?

Thật ra bọn họ không hy vọng Bạch gia tiến vào nữa, lo lắng song phương sẽ xảy ra xung đột gì.

- Bây giờ Dị không gian yên tĩnh như vậy, cũng không có tình huống bạo động gì, chỉ sợ không tìm được Quân Vương chứ?

Một tên cười cười, nhìn vô tận băng sơn phía trước.

Nơi đây gần cứ điểm Trấn Linh Quân không có hung thú, bọn họ tất nhiên không phát giác được bạo loạn của Không Gian.

- Đoàn trưởng, yên tâm đi.

Một ông già khác nói:

- Phía chính phủ đã truyền đạt tin tức cho chúng ta, sẽ không xuất hiện xung đột gì.

Trấn Linh Quân nghe xong lời này, trong lòng nhẹ nhõm, không tiếp tục tiến hành ngăn cản gì nữa.

Lúc này, năm lão nhân bên cạnh tiểu nữ hài nói:

- Thái gia gia, nghe nói Tội phạm ca ca kia mới hơn hai mươi tuổi, thật sự có thể giết Hoàng Kim Quân Vương sao ?

Nàng thân là thiên tài của gia tộc Ngự Thú, gần mười sáu tuổi, đẳng cấp đã là Hắc Thiết Tam Tinh, có thể thấy được thiên phú xuất sắc.

Nhưng Hoàng Kim Quân Vương trong truyền thuyết, đối với nàng mà nói vẫn là quá mức xa xôi.

- Hài tử ngốc.

Một lão nhân cười nói:

- Đừng mơ tưởng xa vời, trên đời này có cái gì gọi là thiên tài vượt cấp chiến đấu?

Một lão nhân khác cũng nói:

- Hàm Nhi, đừng để bị che mắt, ta có tìm hiểu trước, tội phạm Nam Giang kia quả thật thiên phú không tồi, nhưng đa số chiến đấu đều dựa vào ngoại lực, không phải thực lực của mình.

- Nên là chỉ có từng bước từng dấu chân mới là chính đạo !

- Là như vậy sao…

Tiểu nữ hài nhẹ gật đầu, trong mắt có chút bừng tỉnh.

Đúng lúc này, từ xa đột nhiên xuất hiện một đại viên cầu to lớn, đảo mắt đi tới trước mắt đám người.

Chỉ thấy trên đại viên cầu màu vàng, một tên thanh niên mặt mang ý cười, cưỡi Khế Ước linh lướt qua bọn hắn.

Ngay lúc này, thanh niên kia hơi quay đầu, nhìn qua tiểu hài tử của Bạch gia nói:

- Nghe lời gia gia ngươi, từng bước một mới là chính đạo, trên đời không có gì gọi là vượt cấp chiến đấu.

Nói xong hắn kéo lấy một thi thể kinh khủng của Hoàng Kim Quân Vương, phóng khoáng ung dung rời khỏi << Ma Băng Sơn Mạch >>…

Tiểu nữ hài ngạc nhiên đứng yên tại chỗ, trong lúc nhất thời đầu óc có chút lơ mơ hồ.

Nửa ngày, nàng mới tỉnh táo, âm thầm nói:

- Thái gia gia, không phải mọi người nói không có thiên tài sao…

- ……

Trong nháy mắt năm lão nhân ngây người, không biết nên giải thích thế nào.

- Cái đó đoán chắc lại là do ngoại lực…

- Nhưng dược tề đó không phải sẽ có di chứng sao ? Trạng thái Khế Ước Linh của hắn hình như rất tốt.

- ……

Năm người đối mặt nhìn nhau, trong mắt có vẻ xấu hổ.

Bọn hắn không nghĩ tới, con hàng này vậy mà có thể dựa vào thực lực của mình chém giết Hoàng Kim Quân Vương…

Thế có nghĩa là hắn có thể lấy đẳng cấp Hoàng Kim nghịch sát Vương cấp sinh vật !

Loại người này tất nhiên hoàn toàn xứng đáng là thiên tài tuyệt thế !

- Cái đó Hàm Nhi à…

Một lão nhân ho nhẹ một tiếng nói:

- Chúng ta vừa rồi thảo luận là trong phạm vi nhân loại, hàng đó không phải nhân loại điển hình .

- …..

Tiểu nữ hài ngơ ngác, tiếp đến hoảng sợ nói:

- Hắn là hung thú ?! Chả trách ánh mắt tàn bạo như thế !

- ……

Năm lão nhân liếc nhau một cái, đang muốn giải thích, nhưng bị tiểu nữ hài ngắt lời.

- Thái gia gia, ta tin tưởng phán đoán của mình, tuyệt đối không sai !

- …..

Năm người không tiếp tục giải thích, tùy tiểu nữ hài nghĩ thế nào thì nghĩ, dù sao trình độ biến thái của mặt hàng kia hoàn toàn không giống nhân loại…

…

- Con Quân Vương đầu tiên…..

Trần Thư về tới Dị không gian của tiểu trấn, vẻ mặt hưng phấn.

Hắn đơn giản xử lýthi thể Quân Vương, sau đó để Thỏ Không Gian thu vào.

Chính lúc này, một đám người nhìn thấy Trần Thư xuất hiện, trong nháy mắt vẻ mặt phấn khởi, trong miệng lẩm bẩm:

- Cảm tạ Tội phạm ca đã mở đường cho chúng ta !

Nhất thời Ngự thú sư mạo hiểm tiến lên, lần lượt xông vào << Ma Băng Sơn Mạch >>.

Chương 2024 - Loạn thế? Thịnh thế?

Đến giờ Quân Vương thất thủ, toàn bộ cảm xúc của hung thú trong dị không gian bi thương, sức chiến đấu không bằng trước đó, là cơ hội ra tay tốt nhất của bọn hắn.

Trần Thư cười một cái thuấn di biến mất ngay tại chỗ.

Thời gian của hắn có hạn, nhất định phải giết mười con Hoàng Kim Quân Vương mới được…

…

Thời gian nửa tháng thoáng cái đã trôi qua, hành động đi săn vẫn điên cuồng tiến hành, trừ Hoa Quốc ra, thế lực nhân loại còn lại may mắn sống sót cũng bắt đầu hành động, bắt đầu tiến hành nhằm vào săn giết Quân Vương!

Giờ đây không có Thú Hoàng, nhân loại nhất định phải nắm lấy cơ hội phản kích này!

Từng con Quân Vương đẫm máu, ngã xuống dưới chân nhân loại, chiến tranh Thiên Bình hình như bắt đầu nghiêng ngả…

Hành động đi săn ngày thứ hai mươi tám, nội bộ Hoa Quốc Bạch Ngân Quân Vương toàn bộ thất thủ, nghĩa là hơn trăm Dị không gian cấp nguy hiểm không còn uy hiếp nữa, đương nhiên trong đó công thần chủ yếu nhất vẫn là Trần Thư!

Con hàng này năm ngoái giết sạch gần một nửa Quân Vương, năm nay lại dẫn học viên đến giết chóc, có thể nói là không quên sơ tâm rồi…

Bạch Ngân Quân Vương đã trải qua hai lần tai nạn mà tội phạm dẫn tới, chỉ có thể nói là thời vận không đủ…

Trừ cái đó ra, Hắc Thiết Quân Vương cũng thương vong rất nặng, không những muốn đối mặt sự vây quét của Bạch Ngân ngự thú sư, thậm chí ngay cả Hoàng Kim cường giả đều phải đến lẫn vào một cước…

Vốn cho rằng tình huống của Hoàng Kim Quân Vương sẽ tốt một chút, nhưng lại vì duyên cớ với Trần Thư, cũng lâm vào bên trong nỗi dằn vặt, thương vong rất nặng…..

Để đảm bảo hiệu suất, con hàng này thậm chí cắn thuốc đến phát rồ để tiến hành săn giết…

Trong thời gian hai tháng ngắn ngủi, trong nước đã xảy ra sự thay đổi cực lớn.

Đám sương mù loạn thế che mất bầu trời của con người đã dần biến mất cùng với sự qua đời của những con Quân Vương, khiến mọi người lại nhìn thấy hi vọng.

Để nâng cao sĩ khí, khích lệ các Ngự Thú Sư, phía chính phủ đã đưa ra một danh sách săn bắt, công bố tất cả các cường giả bảo vệ mọi người trên cả nước.

Danh sách được xếp hạng dựa theo số lượng Quân Vương săn được, căn cứ theo cả đẳng cấp Dị Không Gian để chia làm Hủy Diệt Bảng, Ác Mộng Bảng, Nguy Hiểm Bảng và Phổ Thông Bảng.

Trong đó, một mình Trần Thư chiếm vị trí đầu của Ác Mộng Bảng và Nguy Hiểm Bảng, có thể nói là người đáng chú ý nhất cả nước.

Hắn bây giờ đã không còn là thiếu niên thiên tài trong trí nhớ của bọn họ nữa mà là một Đỉnh Cấp cường giả đủ để đứng trên tất cả các Ngự Thú Sư lâu năm khác.

Nhưng mà dưới ánh hào quang của hắn, những cường giả khác cũng đều đang tỏa sáng, thể hiện sự nhiệt huyết của mình.

Vị trí đầu tiên của Hủy Diệt Bảng đương nhiên là một Truyền Kỳ cường giả thần bí, một mình chém giết được năm con Đỉnh Cấp Quân Vương.

Các cường giả đều rất kinh ngạc, họ đã nhận ra đối phương là người canh giữ Thông Đạo ngày nào rồi.

Vốn tưởng đây chỉ là một người bình thường thôi, nhưng chẳng ai ngơ rằng người đó lại có thực lực đáng sợ như vậy.

Ngoài hắn ra, Ninh Bất Phàm, Cố Lan và các tuyệt thế cường giả khác cũng đều rất xuất sắc, họ bắt tay giết được rất nhiều con Đỉnh Cấp Quân Vương.

Không ít người trẻ không biết đến tên của họ, nhưng vì được các bậc trưởng bối nói cho, họ hiểu đây là những người đứng đầu của thời đại trước.

Trong danh sách Ác Mộng Bảng, cường giả canh giữ Long Uyên nhiều năm, tứ đại Ngự Thú Gia Tộc, Ngự Thú Đoàn đỉnh cấp vân vân, họ đều có tên trong bảng, thể hiện được thực lực khủng bố của thế lực của mình.

Cho đến lúc này, những người bình thường mới biết thì ra Hoa Quốc ẩn giấu nhiều nhân tài như vậy, số lượng cường giả đỉnh cấp nhiều hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều.

Còn về Ngự Thú Sư trên Nguy Hiểm Bảng cũng là nhóm có thực lực mạnh mẽ. Dù sao người có thể giết được Bạch Ngân Quân Vương chỉ có Hoàng Kim Ngự Thú Sư mới làm được.

Trong họ có rất nhiều người là tộc trưởng của Ngự Thú Gia Tộc, có người là đoàn phó của Ngự Thú Đoàn đỉnh cấp, cũng có người là giáo sư lớn của các trường đại học, bộ trưởng của phân bộ Ngự Long Vệ, đoàn trưởng các đoàn Trấn Linh Quân vân vân.

Cho dù đám người này không xuất sắc như các cường giả đỉnh cấp, nhưng họ đã canh giữ Hoa Quốc nhiều năm vậy rồi, họ đều giữ vị trí không thể coi nhẹ trong các lĩnh vực.

Đương nhiên, ngoài họ ra, trên Nguy Hiểm Bảng vẫn còn một nhóm người trẻ tuổi.

A Lương và những người khác cứ như loài dị biệt vậy, họ thậm chí còn được xếp hạng cao, chèn ép các cường giả lớn, thành danh đã lâu.

Bọn họ là minh chứng của cả một thời đại, ngoài Trần Thưu ra, vẫn còn một đám con cưng của trời khác.

Còn trong Phổ Thông Bảng ở phía dưới nữa là Ngự Thú Sư săn, giết Hắc Thiết Quân Vương, đại đa số đều là Bạch Ngân Ngự Thú Sư.

Có lẽ bọn họ không được gọi là cường giả ở Hoa Quốc, nơi ngọa hổ tàng long này nhưng họ chắc chắn là một lực lượng trung kiên. Trong trận chiến tranh tài với hung thú, họ là lực lượng chủ lực ảnh hưởng đến thắng, thua của quân đội.

Điều quan trọng hơn nữa là, trong đó, người trẻ tuổi chiếm tỷ lệ không nhỏ.

Điều này cũng có nghĩa là bây giờ đâu đâu cũng là thiên tài, vượt xa bất cứ một thời đại nào trước đó.

Chương 2025 - Loạn thế? Thịnh thế? (2)

Chỉ là trước kia, năng khiếu của Trần Thư và những người khác đều cao đến mức vô lý, dẫn đến việc mọi người không quan tâm đến họ nhiều lắm. Nhưng bây giờ danh sách bảng xếp hàng được phát hành, năng khiếu kiệt xuất của họ cũng được thể hiện ra trước mặt mọi người.

Ngự Thú Sư thời đại cũ, mới gặp mặt, họ đều có ánh hào quang thuộc về một mình mình.

Tự dưng mọi người đều hơi hoảng hốt, họ dường như đã nhìn thấy thịnh thế đến trong thời loạn thế…

Thời gian một tháng qua đi.

Cùng với sự qua đời của những con Quân Vương, hành động săn bắt quy mô lớn này cũng dần đến hồi kết.

Ngoài Bạch Ngân Quân Vương đã biến mất gần hết ra, Quân Vương những đẳng cấp khác vẫn chưa bị giết hết.

Số Quân Vương sống lại đã bị loài người bao vây, bọn chúng sống sót được nhờ thực lực của mình.

Đương nhiên, bọn chúng đã được dạy dỗ, sẽ không bị mê hoặc bởi mấy kiểu khích lệ theo hướng sai đó nữa, chúng sẽ chọn ngoan ngoãn quy ẩn, đợi sự trở lại của Thú Hoàng.

Vào ngày thứ ba, chính phủ thay đổi kế hoạch cũ, lần lượt phát hành các công văn tuyển người.

Chỉ tuyển một chức vụ duy nhất, đó là Trấn Linh Quân Vệ.

Nếu bây giờ Quân Vương đều đã ẩn dật hết rồi, các Lãnh Chúa Hung Thú cũng thấy e dè, vậy thì đây chính là thời cơ tốt nhất để cướp tài nguyên.

Trong hành động săn bắt lớn năm ngoái, thực ra chính phủ đã cướp tài nguyên từ Dị Không Gian rồi nhưng vì đủ rất nhiều nguyên nhân, thu hoạch của bọn họ không được tốt.

Nhưng lần này Hoàng Thú quy ẩn, Quân Vương không xuất hiện, lần này chắc chắn có thể khai thác triệt để hơn lần trước.

Quân đội biên giới và Trấn Linh Quân trong nước đều tập kết, bắt đầu hoành hành khắp các Dị Không Gian. Nhưng để đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì đương nhiên phải có Cường Giả đỉnh cấp tọa trấn.

Những đám hung thú bình thường thì quân đội Ngự Thú Sư có thể xử lý được, chỉ lo có hung thú mạnh tấn công, làm loạn trận của đội ngũ, gây ra cảnh tượng hỗn loạn.

Trấn Linh Quân Vệ được chiêu mộ về chỉ có một trách nhiệm duy nhất thôi, đó là xử lý các Lãnh Chúa Hung Thú mạnh đi trước.

Để các cường giả trong nước tham gia nhiều, chính phủ đặt giải thưởng rất lớn, khiến các Ngự Thú Sư lớn thi nhau đăng ký.

Nhưng mà yêu cầu của phía chính phủ cũng không thấp, về cơ bản thì đều yêu cầu là cường giả nằm trong bảng xếp hạng.

Những Dị Không Gian đầu tiên mà chính phủ lựa chọn chính là các Dị Không Gian cấp phổ thông và Dị Không Gian cấp nguy hiểm.

Tài nguyên cơ bản khá quan trọng trong thời loạn thế. Còn một nguyên nhân nữa là thực lực của Trấn Linh Quân không đủ để xử lý hung thú ở các Dị Không Gian có đẳng cấp cao.

Thực lực của các cá nhân Trấn Linh Quân Vệ có mạnh nữa thì cũng khó mà xử lý được đám hung thú.

Vậy là hành động săn bắt Quân Vương trong nước đã dần đi đến hồi kết, sau đó là vào giai đoạn cướp đoạt tài nguyên.

…

Phục Tô Linh năm 987, ngày 8 tháng 10.

Dị Không Gian cấp ác mộng: [Hắc Lôi Hải Dương]

Một quả bóng vàng lớn đang trôi trên mặt biển sấm chớp đùng đùng.

Cơ thể của nó đang chịu đựng tia sét mọi lúc nhưng trông nó lại rất vui, thỉnh thoảng còn có tiếng ngân nga nữa.

Trên đầu nó có một làn khói trắng, tỏa ra một mùi rất đặc biệt.

- Thực sự không dụ ra được à?

Trần Thư ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, lẩm bẩm.

Hắn đã lăn lộn ở đây năm ngày rồi nhưng vẫn không tìm được bất cứ vết tích nào của Quân Vương cả.

Theo lẽ thường thì thực ra họ đã sớm dụ ra được rồi nhưng Quân Vương ở đây đã bị Vương Giả Ngự Thú Đoàn bao vây đánh một lần rồi, những con may mắn đã trốn hết rồi.

- Chắc chắn là ngửi được mùi rồi nhưng không dám ra.

Trần Thư thở dài, ánh mắt có chút bất lực.

Tâm Linh Độc Kê Thang hắn mất rất nhiều công sức dù có sức hút chí mạng với hung thú nhưng vì có thể ảnh hưởng đến tính mạng nên Quân Vương vẫn không dám xuất hiện.

- Bỏ đi, bỏ đi.

Trần Thư lắc đầu, ra lệnh cho Tiểu Hoàng chuyển hướng, đi thẳng đến căn cứ điểm của Trấn Linh Quân.

Hắn mở bảng điều khiển Khế Ước Linh ra, đằng sau mỗi kỹ năng đều có một dấu cộng màu vàng, điều đó có nghĩa là hắn có thể thêm vào tùy ý.

Đây chính là Tự Do Kỹ Năng Điểm hắn được hệ thống thưởng cho.

Lựa chọn giết săn bắt mười con Hoàng Kim Quân Vương Trần Thư đã hoàn thành từ lâu rồi. Nhưng mà mãi mà hắn vẫn chưa có thời gian để thêm điểm vào.

Dù sao thì chuyện quan trọng bây giờ là săn bắt Quân Vương mà.

Tục ngữ nói rất hay, nếu ngươi không giết quái vật thì quái vật sẽ bị người khác giết mất.

Đương nhiên là Trần Thư không thể bỏ qua cơ hội tốt này được rồi, hắn bắt đầu cướp tài nguyên một cách điên cuồng.

Thực ra tài liệu của Hoàng Kim Quân Vương với hắn không có tác dụng nâng cấp lớn nữa nhưng thời loạn thế đến, tích nhiều tài nguyên một chút cũng không có hại gì cả.

- Ta phải nghĩ cho kỹ, vẫn còn một kỹ năng điểm cực hạn nữa.

Trần Thư vuốt cằm, hắn không sử dụng vội. Dù sao thì số lượng kỹ năng của Khế Ước Linh của hắn cũng không ít, hơn nữa còn đều là vật thượng hạng trong vật thượng hạng.

Chỉ có một điều đáng tiếc duy nhất đó là không được thêm cho Thần Kỹ, nếu không thì hắn chỉ cần nghĩ ra năm Thần Kỹ thôi là được.

Chương 2026 - Làm vậy sẽ khiến ta có vẻ chuyên nghiệp hơn mà

Rất nhanh thôi Tiểu Hoàng đã quay lại căn cứ điểm của Trấn Linh Quân.

Quân Vương ẩn dật, những con hung thú khác cũng sợ hãi, chúng không dám chủ động tấn công loài người nữa, dẫn đến việc hắn đi cả quãng đường mà chẳng gặp phải cản trở gì cả.

- Người huynh đệ tội phạm, về rồi hả.

Trưởng quân đoàn ở đây nở nụ cười, nhìn trên đầu Tiểu Hoàng trống rỗng là biết đối phương thất bại rồi.

- Haiz, không dụ ra được, hết cách rồi.

Trần Thư lắc đầu, trong lòng hắn thấy hơi thất vọng.

- Thực ra cũng không phải sốt ruột đâu, đám súc sinh này sớm muộn gì mà chẳng chết.

Trưởng quân đoàn cười, nói.

- Đúng rồi, bên trên truyền tin xuống, lão gia tử tìm ngươi có chút việc đấy.

- Tìm ta sao, gần đây ta không gây chuyện gì chứ…

Trần Thư hơi kinh ngạc, ánh mắt hắn có vẻ thắc mắc.

- Nói một cách chính xác là lão tìm Ngự Thú Sư trên bốn bảng xếp hạng lớn.

Mặt trưởng quân đoàn có vẻ ngưỡng mộ, hắn thấp giọng nói.

- Trong hành động săn bắt Quân Vương, các ngươi có cống hiến kiệt xuất, chắc là tìm các ngươi để trao thưởng.

- Trao thưởng? Cái đó thì có thể đấy.

Ánh mắt Trần Thư sáng lên, hắn tự dưng phấn khích hơn không ít.

- Đại ca, ta đi trước đây.

Hắn vẫy tay rồi về luôn Lam Tinh, thực hiện Thuấn Di để đến Long Giang.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn đã thuận lợi vào được Long Uyên Thành.

- Đại lão, ngươi về rồi sao?

Biểu cảm của Trần Thư thay đổi, mặt hắn tươi cười nói.

Ở lối ra vào, có một ông lão mặc áo đen đang ngồi im dưới đất, trông như một pho tượng vậy.

Đó chính là cường giả Ngụy Truyền Kỳ đã thể hiện rất xuất sắc.

- Hửm?

Khi nhận ra đó là Trần Thư, ông lão từ tử mở mắt ra, ánh mắt lão có nét cười không thể giấu được.

- Tên tiểu tử nhà ngươi nghe có giải thưởng là đến nhanh nhỉ.

- Giải thưởng? Giải thưởng gì cơ?

Trần Thư nói với vẻ vô tội.

- Ta tưởng lại có vấn đề gì, đang nghĩ đến để chia sẻ gánh nặng với lão gia tử đây.

- …

Ông lão nhìn hắn một cái, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ, đây là câu mà ngươi cũng nói ra được sao.

Sau đó, dường như lão nghĩ ra gì đó nên cười, nói.

- Lúc trước tên tiểu tử nhà ngươi nhìn ta ánh mắt cứ như muốn lấy hết bảo vật trên người ta vậy. Bây giờ có mong muốn gì nào.

Bây giờ lão không chỉ là một ông già bình thường mà là một Ngụy Truyền Kỳ chỉ đứng sau lão gia tử thôi.

- Bây giờ ấy à…

Trần Thư liếm môi, nói mà không chút do dự.

- Lại càng muốn lấy.

- ??

Ông lão quay đầu lại, nói.

- Không phải chứ, con mẹ nó tư duy của ngươi hoạt động cái kiểu gì thế?

- Chuyện đó, thực lực của ngươi mạnh vậy cũng có nghĩa là có nhiều bảo vật chứ.

- Ờm…

Ông lão hơi đơ ra, hình như hắn nói cũng có lý.

- Chuyện đó, đại lão, xin hỏi, ta có thể cướp của ngươi không?

- …

Ông lão nhắm mắt lại, không để tâm đến hắn nữa. Cùng lúc đó, lão triệu hồi Khế Ước Linh của mình ra.

Một con sư tử chín đầu Hắc Sắc Hỏa Diễm xuất hiện, nó nhìn Trần Thư với ánh mắt hung dữ, cứ như nó muốn tấn công ngay lập tức vậy.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật, lòng hắn thầm mắng.

- Có đến mức đó không.

- Ờm, chuyện gì vậy.

Đúng lúc này, Ninh Bất Phàm đột nhiên xuất hiện trong thông đạo, hắn ta có thể nhìn thấy ngay hai người họ đang đứng đối diện nhau, hắn ta còn tưởng họ sắp đánh nhau luôn rồi.

- Ờm, nguyên hiệu trưởng.

Trần Thư quay đầu lại, nói tiếp.

- Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, chúng ta…

- Tên tiểu tử nhà ngươi không phải là lại định cướp nữa dó chứ, không được phép làm chuyện vớ vẩn đâu.

Ninh Bất Phàm ngắt lời hắn, nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

- Bây giờ lão gia tử có thể cảm ứng được đến đây rồi, sau này chúng ta sẽ tìm cơ hội sau, không được vội vàng.

- ??

Trần Thư ngơ ra, ý gì thế này?

- Grao.

Đúng lúc này, bên cạnh ông lão áo đen lại có thêm một con Khế Ước Linh nữa, nó gầm hai người bọn họ.

- …

Ninh Bất Phàm và Trần Thư mặt biến sắc, họ gần như đã đồng thời sử dụng Thuấn Di, biến mất ở ngay chỗ đó.

Ông lão thời dài một hơi, tự lẩm bẩm.

- Một tên khốn già và một tên khốn trẻ, lại còn con mẹ nó đều có Không Gian Khế Ước Linh, khó xử lý thật đấy…

Hai người họ xuất hiện đồng thời trước các lầu ở trung tâm Long Uyên Thành.

- Hai ngươi đến rồi sao?

Lão gia tử nhìn hai người họ một cái, ánh mắt có hơi kỳ lạ.

- Chào lão gia tử.

Hai người họ đồng thanh nói, trông đầy vẻ ngoan ngoãn, khác hoàn toàn với dáng vẻ ban nãy.

Bọn họ không sợ Ngụy Truyền Kỳ, nhưng đối diện với đệ nhất cường giả của loài người này, họ vẫn khá kiêng dè. Cho dù họ có kỹ năng Không Gian thì cũng không chắc sẽ chạy được khỏi lão gia tử.

- Đợi những người còn lại đến đủ đi.

Ánh mắt lão gia tử sâu thẳm, dường như lão đã nghĩ ra gì đó, nói.

- Về việc Thú Hoàng mất tích, các ngươi thấy thế nào?

- Trần Thư, đầu óc ngươi linh hoạt, ngươi phát biểu ý kiến trước đi.

Bây giờ lão gia tử cũng hơi ngơ ngác, lão muốn tìm người đến để bàn về chuyện này, nói không chừng người đó có thể giúp lão nghĩ ra.

Trần Thư vừa nghe vậy thì quay sang nhìn Ninh Bất Phàm, ánh mắt tỏ vẻ ta được trọng dụng hơn ngươi này.

Chương 2027 - Bây giờ chân tướng mới được phơi bày đúng không?

Hắn hắng giọng.

- Khụ khụ, ờm… khụ khụ… ờm… khụ khụ.

- Không phải chứ, nhà ngươi bị mắc lông trong cổ họng à?

Lão gia tử cau mày, mới bắt đầu mà đã giả bệnh rồi đúng không?

- Ờm.

Trần Thư gãi đàu, nói.

- Lão gia tử, ta đang suy nghĩ đây mà.

- Thực ra ta đã sớm có cách nhìn riêng về chuyện này rồi.

- Nói đi.

- Thú Hoàng không có ở đây, điều đó cũng có nghĩa là không có ai canh giữ sào huyệt của chúng cả, lúc này mà còn không tranh thủ cướp nữa…

- Bùm.

Trần Thư còn chưa nói xong thì đã bị lão gia tử đá bay mất rồi. Hơn nữa vị trí hắn bị đánh đó còn là mặt tường khi trước nữa.

Trên tường có hai vết lõm hình người, chỉ khác nhau về tư thế thôi.

- Không phải chứ.

Khóe miệng Trần Thưu giật giật, hắn phủi người, sử dụng Thuấn Di để quay trở lại bên cạnh lão gia tử.

- Ta hỏi người nguyên nhân Thú Hoàng mất tích.

Lão gia tử lườm hắn, nói.

- Có thể đừng lúc nào cũng đứng ở góc độ một tên tội phạm để suy nghĩ mọi chuyện được không.

-….

Trần Thư cúi đầu xuống, lầm bầm.

- Thế này thì ta có vẻ chuyên nghiệp hơn mà…

- Ngươi nói gì cơ!

- Không… không có gì cả…

Trần Thư cười hi hi, nói.

- Thực ra ta thấy tình hình không phức tạp đâu, theo ta phân tích thì có hai tình huống khả thi.

- Loại tình huống thứ nhất, là Thú Hoàng bị thứ gì đó khốn trụ, một tình huống khác chính là bọn họ đang mưu tính gì đó!

- Nói tiếp!

- Nói tình huống thứ nhất trước đi!

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Thứ có thể vây khốn Thú Hoàng, chỉ có thể là Đại Hung trong cấm vụ! Nếu là như thế, tương đối có lợi cho nhân loại chúng ta, dù sao cũng là chó cắn chó, chúng ta chỉ cần xem cuộc vui là được rồi.

- Vậy đến cái thứ hai…

Hắn sờ sờ cằm, nói:

- Nếu thật sự là âm mưu của bọn nó, vậy chúng ta cần phải cẩn thận!

- Các loại Quân Vương bị chúng ta săn giết, có thể chỉ là mồi nhử do Thú Hoàng ném ra, có thể khiến bọn chúng trả giá lớn như vậy, e rằng âm mưu cũng không nhỏ.

- Ừm…

Lão gia tử nhẹ gật đầu, thật sự hắn ta cũng có nghĩ đến tình huống thứ hai,

Bây giờ nhân loại thắng lớn, có thể chỉ là Thú Hoàng cố ý hành động mà tôi, nhưng không biết mục đích là gì…

- Có phải còn một khả năng khác…

Lúc này, Ninh Bất Phàm đột nhiên lên tiếng:

- Bọn chúng bị nhốt lại rồi, nhưng không phải vì Cấm Vụ, mà là di tích cổ xưa! Dẫu sao bây giờ xem ra, di tích là do cổ nhân của chúng ta thiết lập nên.

- Ừm…

Lão gia tử lại suy nghĩ, lẩm bẩm:

- Nhưng có thể vây khốn nhiều Thú Hoàng như thế, cũng không phải di tích bình thường có thể làm được.

- Ta cảm thấy tình huống mà lão hiệu trưởng nói, xác suất không lớn!

Lúc này, Trần Thư lại lên tiếng phản bác:

- Thật ra thì chúng ta đã bỏ qua một điểm!

- Cái gì?

Hai người cũng quay đầu nhìn lại, vẻ mặt có chút hiếu kỳ.

- Bây giờ Thú Hoàng bị vây khốn, không những là "Long Uyên", cũng có nước ngoài, thậm chí ngay cả con cá mập Lam Tinh kia cũng không thấy đâu nữa.

- Nếu bọn chúng thật sự có mưu tính gì, di tích nào có thể cưỡng ép bọn chúng tụ lại một chỗ? Ngay cả lão gia tử cũng không làm được, di tích là vật chết thì là sao làm được?

- Nếu như dùng tuyệt thế bảo vật làm mồi dụ, Ngự Thú Sư truyền kỳ nhân loại sao lại không cảm ứng được?

- Bây giờ xem ra, xác suất lớn hơn, là đông đảo Thú Hoàng chủ động tụ tập cùng một chỗ, đang âm mưu gì đó…

Trần Thư sờ cằm, trầm giọng nói:

- Nhưng bọn chúng lại chậm chạp không xuất hiện, có thể là kế hoạch đã xảy ra vấn đề…

- Cũng có lý…

Lão gia tử gật gật đầu, công nhận quan điểm của Trần Thư.

- Nhưng bất kỳ là vật gì, đều khó có thể vây khốn nhiều Thú Hoàng như vậy!

Trần Thư liếm môi, lên tiếng:

- Bọn chúng sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, hơn nữa khi đó, Thú Hoàng có thể đã hoàn thành kế hoạch!

- Ta dám cam đoan, kế hoạch kia sẽ khá bất lợi với nhân loại, ta đề nghị, lúc nào cũng phải chuẩn bị xách thùng chạy!

- ???

Vẻ mặt của lão gia tử và Ninh Bất Phàm trong nháy mắt đều trở nên kỳ lạ,

Hiện tại nhân loại có ưu thế mà, ngươi chạy trốn riết nghiện phải không…

- Nói thật.

Trần Thư chà xát tay, lên tiếng:

- Lão gia tử, ngài đã như vậy nhiều năm, chắc chắn đã chuẩn bị đường lui từ lâu rồi nhỉ.

- Không có.

Lão gia tử nhàn nhạt liếc hắn một cái, nói:

- Tiểu tử ngươi có thể trốn, nhưng những người bình thường khác thì sao? Đây là quy mô hơn cả một tỷ người!

- ..

Trần Thư trong nháy mắt im lặng, cho dù hắn nắm giữ Tinh Thần Di Tích, cũng không thể chứa được nhiều người như vậy.

- Không nên tìm cách chạy nữa!

Ánh mắt của lão gia tử thâm thúy, giọng nói bình tĩnh:

- Ngự Thú Sư mãi mãi sẽ đứng ở phía trước mọi người!

- Được rồi, thật ra thì tình huống cũng không quá quá tệ.

Trần Thư nhún vai một cái, nói:

- Lão gia tử, ta nói như vậy, chẳng qua là lo lắng an nguy của những người bình thường còn lại.

- Ngươi tốt nhất là như vậy!

Lão gia tử nhìn hắn một cái, nói:

- Đúng rồi, tiểu tử, ngươi cảm thấy tình huống bây giờ, chúng ta nên chủ động như thế nào đây?

Chương 2028 - Bây giờ chân tướng mới được phơi bày đúng không? (2)

- Ngài hỏi ta?

Trần Thư có chút ngơ ngạc, vẻ mặt ngạc nhiên.

- Đừng tự xem nhẹ mình.

Lão gia tử gật đầu nói:

- Mặc dù ngươi trẻ tuổi, nhưng làm người gian trá, hơn nữa cũng đã có kinh nghiệm nhiều năm, bên ngoài có vẻ kích động, nhưng mỗi lần có thứ gì tốt đều sẽ thấy mặt ngươi!

- Ặc… Thế này là đang khen ta đó hả?

Trần Thư gãi đầu, trong lúc nhất thời có chút ngơ ngác.

- Dĩ nhiên!

Lão gia tử cười nói:

- Được rồi, nói ý tưởng của ngươi một chú đi, đừng sợ, ta chỉ muốn nghe một chút thôi, chưa chắc sẽ đồng ý.

- Được.

Trần Thư nhẹ gật đầu, lên tiếng:

- Bây giờ tình huống của hung thú ra sao còn chưa biết, nhưng nói tóm lại, Thú Hoàng không có ở đây, đây chính là ưu thế lớn nhất!

- Bây giờ việc khẩn cấp trước mắt, một là thu thập tài nguyên, chuẩn bị cho chiến tranh sau này! Hơn nữa vì hiệu suất, chúng ta không nên bị hạn chế ở trong nước, dị không gian của công cộng hải vực cũng là mục tiêu, hơn nữa có thể thử nghiệm săn giết Quân Vương ở bên trong!

Lão gia tử gật đầu nói:

- Ừ, bây giờ vừa vặn trống được không ít nhân thủ, có thể thực hiện kế hoạch này.

- Nói tiếp.

- Trừ dị không gian ra, ta cho là mục tiêu khác nữa của chúng ta là công phá thế lực!

Vẻ mặt Trần Thư trở nên tham lam, nói:

- The ta biết, ở gần chúng ta không có một thế lực nhân loại nào, đều đã bị hung thú công phá, vật tư ở bên trong có thể đã bị hung thú mang đi, chúng ta có thể phái chuyên gia trong lĩnh vực tìm kiếm, đặc biệt tìm ra một nhóm vật liệu.

Cho dù chỉ có một thế lực nhân loại nhỏ, như vậy tài nguyên được tồn trữ nhiều năm thì số lượng cũng sẽ không ít.

- Thứ hai, chính là phương diện phòng truyến.

Trần Thư nói tiếp:

- Bây giờ Thú Hoàng không có ở đây, hung thú lại không dám đến gần chúng ta, có thể nhân cơ hội này bố trí những loại bẫy rập trí mạng, bao phủ tất cả những điểm trọng yếu ở hải vực xung quanh Đại Lục và Long Uyên Thành!

Nếu đại chiến xảy ra, tất nhiên Sa Hoàng sẽ dẫn theo hung thú để tán công, cùng Long Uyên Thú Hoàng tạo thành thế nội ngoại công kích.

Còn về phần dị không gian, bởi vì hai lần hành động săn giết, khiến không ít các hung thú cường đại chết đi, đã không tạo thành uy hiếp trí mạng gì nữa.

- Đến phần thứ ba…

Trần Thư sờ cằm, lên tiếng:

- Lấy ra một lượng lớn vật tư để bồi dưỡng Ngự Thú Sư!

- Cho dù là lực lượng trung kiên, hay là lực lượng đứng đầu Vương cấp, chúng ta cũng thua xa hung thú, bây giờ cướp được một lượng lớn vật tư, tất nhiên chúng ta phải phát huy tác dụng của nó.

- Nhưng có khả năng không tạo ra được thế cục nghịch chuyển gì, thật ra ta còn có một kế hoạch cuối cùng!

- Nếu có thể thành công, nhân loại sẽ vượt qua xu thế suy tàn, trực tiếp thổi lên kèn hiệu phản công!

- Ồ? Nói ra xem.

- Khụ khụ…

Trần Thư liếm liếm môi, nói:

- Giao toàn bộ vật tư cho ta, chỉ cần ta có thể tấn thăng lên Truyền Kỳ, sẽ có thể oanh tạc được khắc nơi!

- …

Lão gia tử và Ninh Bất Phàm đều giật mình, giống như đang suy tư đến lời nói của Trần Thư

Hồi lâu, Ninh Bất Phàm lộ ra một nụ cười kỳ lạ, lên tiếng nói:

- Không đâu, tiểu tử thúi, Yến Quốc địa đồ của ngươi cũng dài ghê ha?

- Hả? Là sao?

- Bây giờ chân tướng đã được phơi bày rồi nhỉ?

- …

Trần Thư trong nháy mắt yên lặng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định:

- Lão gia tử, bây giờ cấp bậc của ta cũng có thể giết được hoàng kim Quân Vương, nếu được Truyền Kỳ, tất nhiên có thể giết được Thú Hoàng!

- Nghĩ hay nhỉ…

Lão gia tử lắc đầu một cái, nói:

- Nếu Truyền Kỳ có thể dựa vào vật tư mà được, bây giờ đã đã đi khắp nơi cướp vật tư từ lâu rồi, tạo ra được mấy cái Truyền Kỳ, thật cho rằng ta không thể cướp được sao?

- …

Trong lòng Trần Thư có chút thất vọng, nói:

- Cũng không phải thiên tài địa bảo gì, có thể khiến người người ta phi thăng sao?

Dựa vào hiểu biết của hắn về các loại bảo vật, thật sự là không thể nào, nhưng lão gia tử có thể sống lâu như vậy, nói không chừng là có nghịch thiên chi vật gì đó…

- Không có!

Lão gia tử lên tiếng:

Cường giả đứng đầu không dựa vào tài nguyên ở bên ngoài, nhất định phải có thiên phú tương xứng!

- Còn câu này nữa, ta sở đả kích các ngươi nên vẫn chưa nói.

- Cái gì?

- Thế đạo bây giờ…

Ánh mắt của lão gia tử thâm thúy, dường như xuyên thủng các loại trở ngại, nhìn lão nhân áo đen đứng ngay thông đạo, thở dài nói:

- Chỉ sợ là không có Truyền Kỳ…

- Tại sao?!

Trần Thư và Ninh Bất Phàm cùng kêu lên, tỏ vẻ vô cùng kích động.

Nếu thật sự phải có Truyền Kỳ được sinh ra, xác suất lớn là một trong hai người bọn họ.

Trần Thư tất nhiên không cần nhiều lời, là yêu nghiệt nghịch thiên nhất của thời đại này, mà Ninh Bất Phàm, thì được khen là đệ nhất nhân của Truyền Kỳ chi hạ, hơn nữa lời dồn này đã xuất hiện từ lâu, hắn vẫn luôn tìm cách đột phá.

- Thật ra ta cũng không dám xác định, cho nên khi nhìn thấy lão Lý…

Lão gia tử nhìn về phía lão nhân ở thông đạo, thở dài nói:

- Hắn ở kẹt trong ngụy Truyền Kỳ ba trăm năm!

- …

Hai người đều ngẩn ra, trong mắt lộ vẻ hoảng hốt…

Chương 2029 - Chuyện ngươi biết, khiến ta sợ hãi…

Ba trăm năm, đối với bọn họ mà nói, đó là một thời gian dài không sao tưởng tượng được…

- Lão gia tử, chắc không phải đâu?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Bây giờ Thú Hoàng, một số thời đại mới chỉ vừa xuất hiện thôi mà?

Theo hắn hiểu, CVDH là thời đại trước, nhưng Thú Hoàng của bây giờ mới có cường giả.

- Ồ?

Lão gia tử kinh hãi, nói:

- Tiểu tử ngươi biết cũng nhiều đó.

- Hung thú ở thời đại mới muốn đột phá đến Truyền Kỳ, chỉ có một đường tắt, đó chính là cướp đoạt huyết mạch lực lượng của Thú Hoàng lúc cưa, sau đó tự mình thăng hoa!

- Hửm?

Trần Thư hơi ngẩn ra, hỏi tiếp:

- Bọn chúng cũng không phải Truyền Kỳ, sao lại có thể cướp?

- Tiểu tử ngươi có nhiều câu hỏi ghê…

Lão gia tử liếc hắn một cái, nói:

- Trước khi linh khí khôi phục, CV từng bị động loạn một trận, các hung thú cấp cao vô tình chiếm hời.

- …

Trần Thư hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu một cái, vẻ mặt trở nên bừng tỉnh.

- CV bị rối loạn…

- Được rồi.

Lão gia tử cắt đứt nghi vấn của Trần Thư, nói:

Chuyện của thời đại trước, các ngươi không cần phải biết quá nhiều, hơn nữa cũng không thay đổi được gì, chuyện quanh trọng trước mắt chính là, chống lại hung thú!

Trần Thư gật đầu một cái, bỏ qua những hiếu kỳ trong lòng.

- Chuyện không thể tấn thăng lên Trần Thư, các ngươi đừng nhắc đến nữa.

Lão gia tử lại nói:

- Ta sợ đả kích đến lòng tin của những Ngự Thú Sư Vương cấp.

Bây giờ Ngự Thú Sư đều có mục tiêu cuối cùng, đó chính là đạt được Truyền Kỳ, nếu để bọn họ biết, điểm cuối đường đã bị chặt đứt, e rằng tâm tính của bọn họ đều sẽ bị nổ tung…

- …

Ánh mắt của hai người trở nên sâu kín, nhìn lão gia tử,

- Vậy ngài không sợ đả kích lòng tin của bọn ta à?

- Hai người?

Ánh mắt của lão gia tử trở nên kỳ lạ, nói:

- Ta thấy hai ngươi cũng không bị ảnh hưởng gì cả.

Sở dĩ hắn ta nói như vậy, cũng là vì hai người bọn họ quá mức tự tin, sẽ không bị bất kỳ tác động gì đó làm lung lay mục tiêu trong lòng,

Lão gia tử nói như vậy, không những không khiến bọn họ nản lòng, mà thậm chí còn kích động cho trở nên cuồng nhiệt thêm.

Dù sao trong lòng hai người, khó khăn đột phá mới chứng minh được hàm kim lượng trong tài năng của bọn họ…

Ninh Bất Phàm có lòng tin vào thiên phú của hắn, mà Trần Thư cũng tin tưởng vào khả năng biến thái của mình…

Nhưng vào lúc này, lão gia tử thản nhiên nói:

- Được rồi, người đến đông đủ rồi, chuẩn bị họp!

Hai người hơi ngẩn ra, chỉ thấy bình phong ở bốn phía được kéo lên, trước mắt bọn họ là một cái sân rộng có khoảng hơn trăm người đang đúng.

Chẳng biết tại sao, bọn họ đã hãm sâu vào bên trong phạm vi của Ám Vương…

Bọn họ đột nhiên xuất hiện, cũng khiến cho không ít người nhìn lại, nhưng đa số ánh mắt đề nhìn về phía Trần Thư,

Bây giờ hắn là ngôi sao sáng chói nhất, đứng đầu song bảng, cử thế vô song, thậm chí ngay cả ánh sáng của Ngụy Truyền Kỳ cường giả cũng không thể che khuất được hắn.

- Các vị, hôm nay gọi các ngươi đến đây, chủ yếu là bàn về việc đi săn hai tháng trước, làm một cuộc tổng kết đơn giản và khen thưởng.

Vẻ mặt của lão gia tử bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía mọi người, trầm giọng nói:

- Đầu tiên nói một chút về số lượng Quân Vương bị giết, hắc thiết Quân Vương có hai trăm ba mươi hai con, bạch thiết Quân Vương chết được tám mươi con, hoàng kim Quân Vương ba mươi con, đặc thù hoàng kim Quân Vương thì tám con!

Lời này vừa nói ra, đám người đang an tĩnh trở nên huyên náo một chút,

Mặc dù bọn họ biết được đại khái số liệu, nhưng sau khi nghe lão gia tử nói vậy, tinh thần cũng chấn động không thôi.

Đây chính là hung thú Quân Vương trong truyền thuyết!

Thời đại hòa bình, Ngự Thú Sư bình thường không muốn săn giết, đa số mọi người chưa từng nhìn thấy qua,

Nhưng giờ đã là loạn thế, dưới đợt sóng Quân Vương, cũng trở nên yếu ớt không chịu nổi,

- Nếu trừ đi Long Uyên, còn lại thực lực của hung thú dị không gian còn chưa đến một nửa!

Khóe miệng của lão gia tử mỉm cười, nói:

- Có được chiến tích lớn như vậy, đều là nhờ sự cố gắng của các vị, lão phu lần nữa cảm ơn.

Đám người liên tục khoát tay, ánh mắt có chút khẩn trương.

Công lao của bọn họ đúng là lớn, nhưng so với công tích vĩ đại đã thủ hộ ngàn năm của lão gia tử, thật sự là không đáng nhắc đến.

- Còn về phần ban thưởng…

Lão gia tử ho khan một tiếng, thở dài nói:

- Bởi vì số lượng tiêu hao rất lớn, phòng kho của chính phủ cũng bị quét sạch, lúc trước lão phu có thu thập được một ít bảo vật, cũng còn thừa lại không nhiều lắm.

Bắt đầu từ năm trước, phía chính phủ vẫn luôn thực hiện kế hoạch đi săn, phân phát tiền thưởng rất nhiều,

Số lượng Ngự Thú Sư của Hoa Quốc vô cùng khổng lồ, khiến cho mỗi ngày chính phủ đều têu hao một con số rất lớn, mặc dù cũng thu hoạch được không ít, nhưng vẫn ở trong tình trạng xuất nhiều hơn thu.

Lại thêm thế đạo hỗn loạn, tất nhiên phía chính phủ cũng có lưu một phần vật tư để sử dụng lúc khẩn cấp, nhưng đây cũng là điều khiến chính phủ nghèo rớt mồng tơi.

Thật ra mọi người cũng đoán trước được loại chuyện này sẽ xảy ra.

- Không sao, lão gia tử!

Chương 2030 - Vậy ta lập tức đánh chết ngươi

Vào đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ trong đám người, nói tiếp:

- Ban thưởng cái gì cũng không quan trọng, cái bọn ta quan tâm là cảm giác được vinh dự ở trong lòng! Dù không có ban thưởng, bọn ta cũng nguyện ý đứng ra!

- Hửm?

Mọi người lại lần nữa an tĩnh, đồng loạt nhìn về người nọ, ánh mắt vô cùng kỳ quái,

Lại là tội phạm Nam Giang!

Nhưng mà, đây là lời thoại của ngươi sao?

Lúc này, cơ thể của lão gia tử chấn động, thậm chí nhịn không được mà ngửa người ra sau,

Nếu là những người khác, trong lòng hắn sẽ tràn ngập vui mừng, dù sao bây giờ rất ít người không đầu cơ trục lợi!

Nhưng Trần Thư hiểu, chỉ có thể khiến hắn cảm thấy hơi kinh hãi…

- Gì vậy? Sao lại nhìn ta?

Trần Thư thấy mọi người yên lặng, vẻ mặt vô tội nói.

- Không có gì…

Lão gia tử khoát tay, nói:

- Nhưng nói đi nói lại, cũng vẫn phải ban thưởng.

- Nhu cầu của mọi người khác nhau, nhưng ta cũng không có nhiều chủng loại bảo vậy, nên thống nhất ban thưởng một cái đi.

Dứt lời, hắn vung tay lên, một đạo bào màu đen lướt qua, sau đó trên mặt đất xuất hiện một cái bình nhỏ, trong đó chứa những giọt huyết dịch.

Ánh mắt mọi người nhìn qua, có kích động, cũng có người không hiểu,

- Nó có tác dụng với cổ huyết, còn tăng cường thuộc tính Khế Ước Linh của các ngươi!

Lão gia tử ho nhẹ một tiếng, nói:

- Dĩ nhiên, bọn chúng cũng có phẩm cấp, có phù hợp với Ngự Thú Sư Vương cấp, cũng thích hợp với Ngự Thú Sư hoàng kim, hiệu quả cũng có khác nhau, nhưng yếu nhất có thể tăng thuộc tính khoảng hai phần trăm!

Vừa nghe lời này, ánh mắt của mọi người đều sáng lên, ánh mắt vô cùng kích động.

Gia tăng thuộc tính cho Khế Ước Linh, cũng không ai ngại nhiều…

- Ninh Bất Phàm, Cố Lan…

Lão gia tử mở Hủy Diệt Bảng, bắt đầu gọi tên theo thứ tự.

Về phần cường giả Ngụy Truyền Kỳ, tất nhiên sẽ không tham gia, có thể là có phần thưởng riêng cho hắn ta, bảo vật bình thường cũng không thể có tác dụng với hắn ta.

Rất nhanh, mỗi người đều có phần thưởng của riêng mình, cẩn thận cất đi.

Trần Thư xem như là đệ nhất Song Bảng, cũng có được bốn giọt cổ huyết, hơn nữa đều là phẩm cấp cao nhất.

- Được rồi, đại hội lần này, kết thúc ở đây đi.

Lão gia tử ho nhẹ một tiếng, nói:

- Ngoài ra, sắp tới phía chính phủ cũng sẽ bắt đầu ra tay với dị không gian hải vực, các vị có thể chuẩn bị một chút!

- Thật sao?!

Mọi người đều chấn động, trong mắt vô cùng hưng phấn, mặc dù đợt đi săn lần trước khiến thương vong không nhỏ, nhưng dù sao thứ thu hoạch được cũng hoàn toàn đáng giá.

Nếu còn hành động đi săn nữa, e rằng mọi người đều đổ xô đi,

Cho dù không có phần thưởng của lão gia tử, bọn họ cũng có được không ít thứ từ thi thể Quân Vương, đây chính là bảo vật giá trị liên thành.

- Đến lúc đó phía chính phủ sẽ ưu tiên cho các vị Linh Độc Kê Thang.

Lão gia tử mỉm cười đáp.

Bây giờ Linh Độc Kê Thang của Đại Lực đã bị chính phủ quản chế, cả nước chỉ có lão gia tử và Trần Thư mới có thể lấy được, những người khác Đại Lực sẽ không cho.

- Lão gia tử, vậy bọn ta đi trước.

Mọi người hưng phấn ôm quyền, lục tục rời khỏi Long Uyên Thành…

Cuối cùng, trên quảng trường chỉ có những nhân vật trọng yếu ở lại Long Uyên Thành như đám người Ninh Bất Phàm, hiển nhiên là còn phải bàn giao những việc khác.

Lão gia tử nhíu mày, nói:

- Trần Bì? Tiểu tử ngươi còn chưa đi?

Hắn ta nhớ bản thân không bảo tên này ở lại đây mà…

- Lão gia tử, chuyện ban thưởng đó…

Trần Thư chà xát tay, ánh mắt lộ ra chút tham lam.

- Ban thưởng? Không phải cũng đã ban thưởng cho tiểu tử ngươi rồi sao?

Lão gia tử có chút không hiểu, bình sứ hồi nãy đâu?

- Cái đó là phần thưởng của việc săn thú…

Trần Thư gãi đầu một cái, nói:

- Còn thù lao vừa nãy ta làm diễn viên nữa chứ?

- Diễn viên?

- Thì phối hợp diễn với ngài, trấn an mọi người đó…

- ???

Lão gia tử nhìn sang, ánh mắt có chút kì dị,

Hắn ta cũng biết, tên này hiểu chuyện sẽ khiến người ta sợ hãi mà…

Trần Thư hùng hồn nói:

- Nếu ngài không cho, ta sẽ thông báo với cả nước, nói ngài cố ý bảo ta làm trò, trấn an mọi người đang bất mãn!

Lão gia tử nghe vậy, khóe miệng nở nụ cười, ôn hòa nói:

- Vậy ta sẽ đánh chết ngươi.

- …

Vẻ mặt của Trần Thư trong nháy mắt khựng lại, mặc dù lão gia tử nói tương đối đơn giản, nhưng hắn cảm thấy lạnh cả sống lưng…

Không biết có làm thật không…

- Ta chỉ đếm đến ba, nếu không rời đi, sẽ bắt đầu từ con thỏ kia của ngươi!

Lão gia tử vẫn đang người, nhưng khí thế trên người lại toát ra vô cùng khủng bố,

Đám người Ninh Bất Phàm ở bên cạnh cũng lộ vẻ sợ hãi, không dám nhiều lời, chỉ có thể không ngừng nháy mắt với Trần Thư.

- Chi chi chi —

Con ngươi của thỏ co rúc lại, lông trên người trong nháy mắt đều dựng cả lên, ánh mắt vô cùng sợ hãi.

- …

Trần Thư nuốt nước bọt, nháy mắt lên tiếng:

- Lão gia tử cáo từ!

Trong phút chốc, hắn và Khế Ước Linh của mình biến mất ngay tại chỗ, không có chút do dự nào…

- Tiểu tử thúi…

Lão gia tử nhìn về phía thông đạo một chút, khí thế trên người tản đi, lại trở về như người bình thường.

- …

Chương 2031 - Xung Phong Lv 99?

Đám người Ninh Bất Phàm đều thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy khí thế của lão gia tử ép tới khiến bọn họ không thể thở nổi.

- Lão gia tử, ngài sẽ không làm thật chứ…

- Hù dọa tên tiểu tử đó một chút thôi, nếu không sau này sẽ không cách nào quản được.

Lão gia tử lắc đầu một cái, quay sang nói:

- Các ngươi đi vào với ta.

Dứt lời, đám người Ninh Bất Phàm trực tiếp đi theo lão gia tử vào bên trong tòa nhà…

…

- Kinh khủng quá… Phù ~

Trần Thư đến đến Lam Tinh, trực tiếp thở phào một hơi,

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không xác định lão nhân gia muốn làm thật hay giả, đối phương sống nhiều năm như vậy, tình tình thật sự rất khó nắm bắt…

- Vẫn phải dè dặt một chút vậy…

Hắn lắc đầu một cái, ánh mắt lộ vẻ suy tư,

Ngay cả thỏ thần kỹ mà còn sợ hãi như vậy, có nghĩa là ngay cả nó cũng không thể thoát khỏi lão gia tử?

Dù sao hắn cũng không thiếu các sinh vật Truyền Kỳ, nhưng thỏ lại chưa từng gặp phải tình trạng này.

- Xem ra phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ một chút, đột phát Vương cấp mới được…

Hắn thuấn di một cái trở lại nhà ở Nam Giang Thị của mình.

- Trước tiên tiêu hóa hết chiến lợi phẩm đã.

Trần Thư bỏ qua tâm lý xoắn xuýt vừa nãy, vội vàng muốn trở nên mạnh ẽ hơn,

Lão gia tử đã cho hắn hồi chuông báo động!

Dĩ nhiên, không phải hắn sợ lão gia tử ra tay với hắn,

Mặc dù vừa nãy lộ ra sát ý, nhưng hắn tin tưởng lão gia tử sẽ không ra tay,

Điều khiến hắn lo lắng nữa là hung thú, Thú Hoàng thời đại mới bây giờ có khi không đủ thực lực, không thể cho Không Gian Thố,

Nhưng đại hung trong CV thì sao?

Bọn chúng dường như là cùng một thời với lão gia tử, không chừng còn có thiên phú kỹ năng đặc thù gì đó.

- Trước uống cổ huyết đã.

Trần Thư lấy bốn giọt cổ huyết ra, vừa vặn dùng một giọt cho một Khế Ước Linh.

Rất nhanh, bốn Khế Ước Linh đã tiêu hóa xong, thuộc tính toàn thân tăng lên khoảng năm phần trăm, trừ cái đó ra cũng không có tác dụng gì khác.

- Thật là một đồ vật nghịch thiên, nếu có cả trăm giọt, không chừng còn có thể bay ha?

Hắn sờ sờ cằm, lại bắt đầu ảo tưởng…

Đồ chơi này, e rằng cả thế giới chỉ có mỗi lão gia tử có,

Nhưng dựa vào suy đoán của hắn, không giống với huyết dịch của sinh vật gì đó, mà lại giống như một thiên tài địa bảo phối trí ra được, giống như dược dịch vậy, nhưng lại có hình thái của huyết dịch.

- Còn chút kỹ năng không dùng…

Trần Thư mở bảng Khế Ước Linh, nhìn mấy kỹ năng của tiểu tinh linh:

- Đẳng cấp tăng phúc Lv 1: Có thể khiến mục tiêu tùy ý tăng lên một cấp

Đây là bạch ngân Quân Vương kỹ, mặc dù nhìn bình thường không có gì lạ, nhưng có thể thăng cấp thần kỹ, có thể xem như là có tác dụng lớn.

Đáng tiếc cho đến nay, cũng chưa từng thăng cấp, cũng chỉ là thần kỹ cấp một.

Bây giờ, có chút tự do, hắn muốn thử kỹ năng này thử xem.

- Thử một chút…

Trần Thư sờ sờ cằm, muốn thử thêm một thần kỹ nữa.

- Muốn dùng kỹ năng tự do để thăng cấp?

Trong đầu hắn xuất hiện âm thanh nhắc nhở, lúc đang muốn xác định, tiếp theo lại xuất hiện một câu:

- Thăng cấp thêm được: Kỹ năng thời gian kéo dài tăng…

- …

Động tác của Trần Thư hơi khựng lại, hai chữ "Xác nhận" vẫn mãi không chịu nói ra,

Vốn tưởng rằng kỹ năng này sẽ là Lv2, hiệu quả là khiến một kỹ năng thăng hai cấp, kết quả lại hiệu quả lại chán như vậy…

Bây giờ bản mạng vũ khí của tiểu tinh linh đã mãn cấp, kỹ năng kéo dài thời gian này không cần phải lo đến…

- Quả nhiên, ta vẫn coi trọng bạch ngân Quân Vương kỹ…

Khóe miệng hắn giật giật, trong mắt có chút thất vọng, nhưng thật ra cũng không có gì bất ngờ.

Mặc dù Quân Vương kỹ có mạnh mẽ, nhưng không đến mức nghịch thiên,

Hoặc là tiềm lực không tệ, hoặc là sơ kỳ hiệu quả mạnh nhưng tiềm lực không lớn, không thể nào giống với thần kỹ được, sơ kỳ mạnh, tiềm lực cũng cực đại.

- Kỹ năng này không thể thêm, lại lãng phí điểm kỹ năng…

Trần Thư đưa mắt về phía một kỹ năng khác của tiểu tinh linh:

- Chân - Bạo Tẩu Tăng Ích: Tăng lên toàn bộ thuộc tính mục tiêu của Khế Ước Linh

Đây là kỹ năng thiên phú mang tiểu tinh linh mang lại, cho ù là hiệu quả sơ kỳ hay là tiềm lực, đều tương đối khá.

Hơn nữa bổn mạng vũ khí của nó đã mãn cấp, đây đã là một nhóm kỹ năng, có thể gia trì cho ba con Khế Ước Linh khác một lần duy nhất.

Trong đầu của hắn tự động xuất hiện thanh âm nhắc nhở.

- Muộn dùng ba điểm kỹ năng tự do để thăng cấp?

- Ba điểm?!

Trần Thư nao nao, sau đó thì thào:

- Kỹ năng phẩm chất cũng có khác biệt sao?

Trong lòng hắn có chút hiếu kỳ, bắt đầu xem xét mỗi một kỹ năng cần điểm số,

Nửa ngày sau, hắn có được kết luận, chỉ có "Thật - bạo tẩu tăng thêm" và "Vô Giải Phản Kích" của Tiểu Hoàng mới cần ba điểm kỹ năng, còn lại đều chỉ cần khoảng một hai điểm kỹ năng.

Cái này cũng mang ý nghĩa, hai kỹ năng này là phẩm chất cao nhất, đương nhên, nó không bao gồm thần kỹ.

- Vậy thăng cấp cái này đi…

Hắn dùng chín điểm kỹ năng phân phối cho "Chân - Bạo Tẩu Tăng Ích", còn lại một điểm, bỏ vào mục "Chữa trị".

- Sức chiếu đấu tăng thêm một điểm…

Chương 2032 - Xung Phong Lv 99? (2)

Trần Thư sờ sờ cằm, đưa mắt nhìn thành quả cuối cùng của mình: Cực - điểm kỹ năng!

Ý nghĩa đầu tiên của hắn chính đưa vào "Vô Giải Phản Kích", dù sao đây cũng là một kỹ năng có phẩm chấm cao,

Nhưng vào lúc này, trong đầu hắn lại xuất hiện âm thanh nhắc nhở:

- Có sử dụng Cực - điểm kỹ năng, có thể trực tiếp đưa vào "Vô Giải Phản Kích" để tăng lên hai mươi cấp!

- Hai mươi cấp sao?

Hắn khẽ giật mình, ánh mắt có chút ngoài ý muốn, hạn mức này hình như cũng không cao…

Mục tiêu của hắn hướng về các kỹ năng khác, có được hạn mức riêng cao nhất của bọn chúng, đáng tiếc không thể được hiệu quả mãn cấp.

Hồi lâu, hắn lấy toàn bộ số liệu hạn mức của các kỹ năng,

Có kỹ năng mãn cấp là hai mươi cấp, có cái ba mươi cấp, cũng có cái bốn mươi cấp, dĩ nhiên cũng có cái mới năm cấp.

Mà điều khiến Trần Thư bất ngờ chính là, hạn mức cao nhất, lại chính là "Xung Phong" của tiểu Hoàng, đạt được Lv99 cấp kinh người!

- Chẳng lẽ kỹ năng càng sơ hở, cấp bậc thượng hạn càng cao?

Ánh mắt hắn có hơi chút suy tư,

Ngay từ đầu Sư Lai Mỗ chỉ có cấp F, mà "Xung Phong" là kỹ năng thiên phú của nó, có thể nói là kỹ năng giới tầng thấp nhất…

Nhưng nếu nghĩ đến phương diện khác, nó tang lên không gian đúng là tương đối lớn…

- Đồ chơi này thật có thể khiến người ta tăng lên mãn cấp sao?

Trần Thư sờ sờ cằm, chin mươi chin cấp là một con số tương đối lớn, Ngự Thú Sư bình thường e rằng nằm mơ cũng không dám mơ đến.

- Vậy chọn nó đi?

Trần Thư chà xát tay, bản than cũng có chút động tâm.

Không nói hiệu quả cụ thể thế nào, ít nhất điểm kỹ năng này là nhất kiếm,

Các kỹ năng khác chỉ có hai mươi ba mươi cấp, nếu cố gắng một chút, hắn cũng có khả năng đạt được,

Nhưng đến chin mươi chính cấp, ngay cả mở hack hắn cũng không chắc mình có thể làm được, chỉ có dùng Cực - Điểm kỷ năng mới làm được!

- Là ngươi vậy!

Hắn hít một hơi sâu, nhắm chặt hai mắt, quả quyết dùng Cực - Điểm kỹ năng đưa vào "Xung Phong"!

Trong phút chốc, tiểu Hoàng trong không gian ngự thú đang nhắm hai mắt lại, một lực lượng không biết từ đâu rơi xuống trên người nó…

Mà cột kỹ năng thấp nhất, bắt đầu biến chất…

- Sẽ như thế này đây…

Trần Thư cũng động tâm, bắt đầu yên lặng chờ đợi kỹ năng biến hóa.

Bây giờ "Xung Phong" là cấp hai mươi bảy, hiệu quả đã tương đối mạnh mẽ, ít nhất đã khiến cơ động tính của tiểu Hoàng tăng lên thật nhiều, nếu bây giờ tang lên mãn cấp, tất nhiên là sẽ tang lên đến mức cực đại!

- Tốc độ này không phải sẽ đột phá đến trời luôn sao?

Hắn sờ sờ cằm, không nhịn được mà cười ha ha…

Cốc cốc cốc!

Nhưng vào lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên,

Tiếng của phụ than truyền đến:

- Trần Vì, tiểu tử ngươi về rồi sao?!

- Ba, có chuyện gì vậy?

Trần Thư mở cửa phòng, vẻ mặt khó hiểu.

Cha Trần Bình khẽ nhíu mày, quát:

- Ngươi trở về có thể thông báo một tiếng được không? Chưa kể còn cười quỷ dị như vậy, nửa đêm nửa hôm muốn hù chết người ta à?

- Ặc, sau này ta sẽ chú ý một chút, chú ý một chút.

Trần Thư ho nhẹ một tiếng, nói:

- Tại ta hưng phấn quá…

- Hưng phấn cái gì? Chẳng lẽ ngươi lại làm chuyện xấu gì rồi?

- …

Trần Thư có rút khóe miệng, nói:

- Ta làm vậy hồi nào?

- Được rồi, không thèm nói nhảm với ngươi.

Cha Trần Bình lắc đầu một cái, nói:

- Đúng rồi, lúc không có ngươi, bạn học Vương Thanh Hàn của ngươi có đến tìm đó.

- Vương Thanh Hàn tìm ta?

Trần Thư nao nao, nhớ đến bạn học thời cấp ba của mình.

Cha Trần Bình lại nói:

- Nếu ngươi có thời gian thì gọi điện cho người ta đi.

- Vâng, được.

Trần Thư gật gật đầu, trở vào phòng của mình.

Hắn mở điện thoại di động, thấy trong đó có thông báo Vương Thanh Hàn gọi điện cho mình ba ngày trước,

Hắn thường xuyên ở trong dị không gian, rất ít thời gian để xem điện thoại, hơn nữa bởi vì danh tiếng của hắn, đa số đều là những thông tin lung tung, dĩ nhiên là không muốn xem.

- Này, Trần Thư?

Điện thoại vừa kết nôi, Vương Thanh Hàn đã vui vẻ lên tiếng.

Trần Thư nao nao, nói:

- Ừm? Nghe ngữ khí của ngươi, lại có chuyện gì vui sao?

- Đương nhiên!

Vương Thanh Hàn vội vàng nói:

- Muội muội ta sắp đột phá Bạch Ngân cấp rồi!

- Bạch Ngân cấp? Sao có thể? Thanh Tuyết mới bao lớn?

Trần Thư cũng không nhịn được mà hưng phấn, trực tiếp nghi ngờ.

- Thật.

Vương Thanh Hàn vội kẻ:

- Trước đó tiến hành tập huấn doanh chính thức, Thanh Tuyết trúng tuyển, ở trong đó được bồi dưỡng trong điểm, đẳng cấp đột nhiên tăng mạnh.

- Tập huấn doanh?

Trần Thư khẽ giật mình, nói:

- Sao ta lại không biết?

- Khoảng thời gian này ngươi không phải ra ngoài đi cướp… Thu thập vật tư sao?

- Là vậy sao…

Trần Thư sờ sờ cằm, cũng không còn hoài nghi nữa,

Bên chính phủ đã gia trì vật tư, Vương Thanh Tuyết đột phá đến Bạch Ngân cũng là chuyện bình thường.

Xem ra chính phủ đã mở tập huấn doanh thứ hai rồi, một người là nhằm vào Hắc Thiết cấp, một người là nhằm vào Hoàng Kim Bạch Ngân, nhưng tập huấn doanh sơ cấp không mời hắn làm huấn luyện viên.

- Ta chỉ muốn thông báo cho ngươi tin vui này thôi.

Vương Thanh Hàn lên tiếng:

- Thuận tiện cảm ơn vị lão sư là ngươi một chút.

Chương 2033 - Chẳng lẽ đây chính là "Thiên Sứ" trong truyền thuyết?

Trong tập huấn doanh, thiên phú của Vương Thanh Tuyết rất kinh người, nhưng cũng không phải người đứng đầu, hơn nữa bởi vì có Trần Thư, nên có được một chút ưu đãi.

- Đừng khách sáo như thế, ta chỉ không muốn mất đi một tội phạm truyền thừa mà thôi.

- ,,,

Trần Thư thấy đối phương yên lặng, lại nói tiếp:

- Thanh Tuyết đâu? Sao nàng lại không gọi điện thoại cho ta?

- Bây giờ nàng không kịp chờ đã chạy vào dị không gian luyện tập rồi, muốn nhanh chóng có được lực lượng của Bạch Ngân cấp.

- Như vậy sao…

Trần Thư gật gật đầu, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Hai người lại nói chuyện trong nhà một hồi, lại cúp máy.

Hắn và Vương Thanh Hàn đã lâu chưa nói chuyện với nhau, trong lúc nhất thời cũng cảm thấy có chút xa lạ…

- Thanh Tuyết cũng đã đột phá lên Bạch Ngân cấp, thật nhanh quá, tốc độ này còn nhanh hơn cả ta…

Trần Thư sờ sờ cằm, tự mình lẩm bẩm.

Giờ đây thế đạo đặc thù, e rằng những ngày tháng yên bình cũng sắp kết thúc, nhưng tình huống bây giờ cũng bình thường thôi, dù sao cũng là "Thời thế tạo anh hung".

Đúng lúc này,

Trần Thư giật mình một cái, dường như phát hiện ra gì đó,

Hắn vội vàng mở bảng của tiểu Hoàng ra, nhìn kỹ năng đã biến chất:

- Cực – Xung Phong: Siêu cấp điên cuồng xông về phía trước, tự than ở trong trạng thái "Không Thể Ngăn Cản", có liên quan đến tổn thương và cơ thể, đồng thời xác suất kích ra hiệu quả "Vỡ tan tành", không lạnh theo thời gian.

- …

Trần Thư trầm mặc, kinh ngạc nhìn Cực – Kỹ năng đầu tiên của mình!

- Cái thứ này…

Hồi lâu, hắn liềm liếm môi, nhìn miêu tả kỹ năng.

Đầu tiên là "Siêu Cấp Điên Cuồng", nghĩa là tốc độ sẽ tương đối nhanh, d2 sao xung phong lên trước thì cũng chỉ có "Điên Cuồng".

Tiếp theo, tự than có "Không Thể Ngăn Cản", nghĩa là không bị kỹ năng nào trói buộc, chắc chắn có thể mạnh mẽ đâm tới, e rằng ngay cả sinh vật Truyền Kỳcũng chưa chắc có thể khiến nó ngừng lại.

Rồi sau đó, chính là hiệu quả "Vỡ Tan Tành", vũ khí bổn mạng của thỏ là "Cưỡng Chế Vỡ Vụn", chắc là hiệu quả cũng

tương tự, đây chắc chắn là tăng cường tổn thương cho "Xung Phong".

Cuối cùng là thời gian nguội xuống, đây là một cải tiến tương đối lớn!

Lúc trước Xung Phong là "Nạp điện năm phút, dùng trong hai trờ", bây giờ là "Không cần sạc điện, lập tức sử dụng"…

- Thứ này có chút biến thái ha…

Hắn sờ sờ cằm, đi đến Thiên Đài trên lầu, đồng thời triệu hoáng tiểu Hoàng, quyết định thí nghệm hiệu quả một chút.

- Chúng ta đi!

Tiểu Hoàng mở to đôi mắt ngốc nghếch, đồng thời bắt đầu bay lên không.

- Òm ọp!

Ánh mắt của tiểu Hoàng có chút kiên nghị, cứ như không có long mày, nhưng lại khiến người ta cảm giác được là nó đang nhíu mày,

Trên người nó lại xuất hiện một khí thế đáng sợ, mơ hồ có chút không giống bình thường.

Ầm!

Một giây sau, tiểu Hoàng giống như mũi tên rời cung, bỗng nhiên liền phóng ra xa,

Nó thậm chí còn kéo dài tàn ảnh ra được mấy chục mét, trong nháy mắt đã vượt ra được cả ngàn mét,

- Trời mẹ!

Trần Thư bám chặt tiểu Hoàng, bên tai truyền đến tiếng gió vô cùng kịch liệt, thậm chí theo bản năng còn híp mắt lại,

- Ca à, ngươi nhanh quá đấy!

Ánh mắt hắn hiện vẻ kích động, không nhịn được mà reo hò.

Thuộc tính tốc độ ánh sáng này của tiểu Hoàng, đã có thể so với Khế Ước Linh Vương cấp rồi!

Nếu cơ thể nó tăng lên như một ngọn núi lớn, sinh vật nào có thể chịu nổi sự điên cuồng va chạm của nó?

Chỉ trong một lát, tiểu Hoàng đã dạo ở trên không cua Nam Giang Thị một vòng,

Đám người ở phía dưới nhao nhao ngẩng đầu nhìn một cái, trong mắt có chút kinh ngạc, chỉ có thẻ nhìn thấy một tia sáng vàng lướt qua, còn không nhìn rõ đó là thứ gì.

- Diệp lão, ngài có thể thấy là đồ vật gì không?

Một Ngự Thú Sư Bạch Ngân mở to hai mắt, chỉ nhìn thấy ánh sáng lóe lên một cái rồi biến mất, vẻ mặt vô cùng khỏ hiểu.

- Ừm, đương nhiên!

Diệp Thanh nhắm hai mắt, nói ra:

- Dù sao lão phu cũng là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, sao lại có thể so sánh với đám Bạch Ngân các ngươi chứ?

- Nếu ta nhìn không lầm, đó là… Một đống đại tiện bay qua với tốc độ ánh sáng!

- ???

Bạch Ngân Ngự Thú Sư quay đầu nhìn lại, lão già ngươi chắc đang nói giỡn phải không?

Diệp Thanh lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ đây chính là thiên sứ trong truyền thuyết?

- …

Thần sắc của người bên cạnh lại lần nữa chấn động, ngài thật sự là khó khiếu hài hước.

- Bất kể là thứ gì, dù sao cũng không phải người!

Diệp Thanh vội vàng bấm một số điện thoại, quát lên:

- Phương tổng đốc, bầu trời Nam Giang Thì có một cục đại tiện màu vàng bay qua!

- Thứ gì?

- Ta không đùa đâu, thật sự rất lớn, tốc độ vượt qua tưởng tượng, chí ít có mười tám ngàn bước! Phương hướng của nó hình như là Nam Thương Thị!

- …

Phương Vệ cũng giật mình, nói:

- Bây giờ ta sẽ đi xem thử.

…

Lúc này, Trần Thư vẫn còn đang bay với tốc độ cực nhanh, trong lòng niềm vui tràn trề,

Nằm mơ hắn cũng không ngờ tới, tiểu Hoàng lại có được tốc độ như thế này, cái này e rằng chỉ thua mỗi lôi điểu biến dị cùng giai thôi.

Nói thế nào thì, Xung Phong Lv99, đã có thể xem là thần kỹ.

Xuy xuy xuy –

Nhưng vào lúc này, trên người tiểu Hoàng bỗng xuất hiện một tầng băng lan tràn với tốc độ cực nhanh,

Chương 2034 - Hắn có chút biến thái rồi…

- Hửm?

Trần Thư hơi ngẩn ra, chẳng biết từ lúc nào, xung quanh hắn đã xuất hiện lông ngỗng tuyết, phảng phất như đến một thế giới khác.

- Òm ọp!

Cho đang ở khu vực đầy tuyết, tốc độ của tiểu Hoàng cũng không hề bị ảnh hưởng,

Bây giờ nó đang ở trạng thái “Không Thể Ngăn Cản”, các loại kỹ năng trói bược vào giảm tốc độ không hề có tác dụng đối với nó.

Vút –

Tiểu Hoàng hóa thành một tia lưu quang, bay tán loạn trong trời tuyết…

- Hình như là Trần Thư?

Nhưng vào lúc này, Phương Vệ cưỡi một con Băng Phượng Vương bay đến, ánh mắt kinh ngạc nhìn bóng lưng tiểu Hoàng, nhất thời có chút choáng váng.

Sao nó lại nhanh quá vậy?!

Trong ký ức của hắn ta, tiểu Hoàng đúng là có chút tốc độ, nhưng kém xa trạng thái lúc này…

- Đuổi theo hắn!

Phương Vệ vỗ vỗ Khế Ước Linh, cũng hóa thành lưu quang, biến mất ngay tại chỗ,

Đuổi theo cả nửa ngày, ánh mắt của hắn ta ngưng trọng, vẻ mặt vô cùng kinh dị,

Chỉ thấy Thiên Băng Phượng Vương đã bay đến co quắp, mà lại cách thứ kia càng lúc càng xa…

- Đùa gì thế? Cắn thuốc à?

Lông mày của hắn ta hơi nhíu lại, thậm chí còn muốn uống Bạo Tẩu Dược Tề…

Nửa ngày, dựa vào dự đoán của mình, rốt cuộc hắn ta cũng đã xuất hiện ở phía trước Trần Thư,

Phương Vệ lên tiếng quát:

- Trần Bì, tiểu tử ngươi dừng lại…

Vù vù vù –

Nhưng mà, nghênh đón hắn ta lại là một quả cầu lớn màu vàng càng lúc càng gần,

- Không ổn rồi, khoảng cách này!

Con ngươi của Phương Vệ co rụt lại, trong lòng có chút sợ hãi,

Nếu như bị đụng trúng, Thiên Băng Phượng Vương chắc sẽ nôn rah ai cân máu lớn…

Hắn đang muốn triệu hồi Khế Ước Linh khác, nhưng chỉ thấy ở phía trước có một quả cầu bay đến với tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không có chút thay đổi tốc độ nào cả.

Hiển nhiên, chốt mở Xung Phong, có thể cho nó tự do thay đổi tốc độ của mình, thậm chí là tiêu trừ quán tính.

- Òm ọp!

Cuối cùng, tiểu Hoàng vững vàng đứng trước mặt Phương Vệ cách chừng mười mét, hai mắt ngốc nghếch, không hiểu tại sao đối phương lại ngăn nó lại…

Trần Thư cũng khó hiểu nói:

- Phương thúc, ngài làm gì vậy? Muốn bị người ta đụng trúng sao?

- Đụng cái đầu ngươi!

Phương Vệ ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Hắn ta chỉ vào quả cầu lớn, quát lên:

- Tiểu tử ngươi là thế nào đây?!

- Ặc… Ta đang cưỡi tiểu Hoàng đi tản bộ…

- Tản bộ?! Ngươi đã gây khủng hoảng cho người dân toàn thành phố rồi kia kìa, còn tản bộ cái gì nữa?

- Không đến mức đó chứ…

Trần Thư hơi ngẩn ra nói:

- Bây giờ là thời đại nào rồi, còn có người không nhận ra Khế Ước Linh của ta?

- Có phải ngươi bị ngu không? Tốc độ nhanh như vậy, người bình thường làm sao thấy được?

Phương Vệ trừng mắt liếc hắn một cái, lên tiếng:

- Ngay cả Diệp Thanh cũng nhìn không rõ, còn báo cáo lại với ta, nói là có một đại tiện bay với tốc độ ánh sáng!

- Ặc…

Trần Thư gãi đầu, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

- Nói xong rồi.

Phương Vệ bỉu môi, nói:

- Ta hỏi ngươi thế này là sao đây? Lại cắn phải thuốc à?

- …

Khóe miệng Trần Thư co giật, gì mà cắn thuốc chứ..

- Ta mới lĩnh ngộ được kĩ năng mới, có chút hưng phấn…

- Kỹ năng mới? Thần kỹ?

Phương Vệ trong nháy mắt trở nên vô cùng hâm mộ, ngữ khí cũng trở nên chua chua, nói:

- Lại có được từ lão gia tử sao?

- Thôi đi, lão gia tử thiếu chút nữa đã dánh chết ta rồi, làm gì có chuyện cho ta kỹ năng!

Trần Thư bỉu môi, nói tiếp:

- Khế Ước Linh của ta lĩnh ngộ được.

- Sử Lai Mỗ có thể tự động lĩnh ngộ được thần kỹ?

Sắc mặt của Phương Vệ trở nên kỳ lạ, vốn định truy hỏi một chút, không ngờ Trần Thuật lại nghịch thiên như vậy, hắn lại trầm mặc.

Trần Thư nhíu mày nói:

- Phương thúc, ngài cho rằng cái này là thần kỹ sao?

- Không phải hả?

Phương Vệ nói;

- Tốc độ của Sử Lai Mỗ vốn cực chậm, hơn nữa thuộc tính tốc độ trong các Khế Ước Linh cũng là thấp nhất, có thể khiến kỹ năng của nó thay đổi như vậy, không phải là thần kỹ sao?

- Vậy sao…

Khóe miệng của Trần Thư tràn ngập ý cười, nhưng lại không định giải thích.

- À thì, Phương thúc, ta không tản bộ nữa, trở về đây.

Hắn phất phất tay, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ cùng Khế Ước Linh…

- Tiểu tử này…

Phương Vệ thở dài, vẻ mặt vô cùng cảm khái,

Đối phương chỉ là Hoàng Kim Tam Tinh, nhưng Khế Ước Linh đều có thực lực siêu việt của Vương Cấp Nhất Tinh, thật đúng là không hợp lẽ thường.

…

- Thực lực của tiểu Hoàng tăng vọt một khoảng lớn, không tệ không tệ…

Trần Thư về đến nhà, trong lòng không nhịn được mà hưng phấn.

Xem như hắn có đệ nhất Khế Ước Linh, tương đương với bài diện của tội phạm, tất nhiên là không thể quá kém.

Bây giờ sức chiến đấu của tiểu Hoàng có thể đánh nhau với sinh vật Vương cấp, nhưng quan trọng là, tốc độ đồ sát những hung thú bình thường của nó, trở nên tương đối đáng sợ!

Đồ chơi lớn như vậy nếu đụng phải đám hung thú, có thể sẽ kích phát hiệu quả "Vỡ tan tành",

Nhưng ngẫm lại tình cảnh máu me kia, trong lòng hắn có hơi kích động…

Đây mẹ nó không phải là đả kích bình thường đâu?

Hơn nữa "Vô Giải Phản Kích" của nó, hung thú bình thường cũng sẽ đánh không được, tránh cũng không khỏi, không cách nào làm gì được nó!

Chương 2035 - Hắn có chút biến thái rồi… (2)

- Đừng bảo là một ngàn hay mười ngàn con, ngay cả một trăm ngàn con hung thú, tiểu Hoàn cũng có thể tàn sát trong thời

gian ngắn nhỉ?

Trần Thư sờ sờ cằm, lại không nhịn được mà cười ha ha.

- Phải tìm cơ hội để trải nghiệm mới được…

…

Thời gian thoáng chốc trôi qua,

Hành động đi săn kết thúc, trong nước dường như có một khoảng thời gian ngắn ngủi yên bình,

Nhưng Trấn Linh Quân lại vô cùng bận rộn, vơ vét vật tư ở các nơi, bổ sung lại những vật tư đã tiêu hao không còn gì về kho của chính phủ.

Mà nửa tháng sau,

Phí chính phủ lại lần nữa ban bố hành động săn giết Quân Vương, nhưng mục tiêu lại biến thành dị không gian của hải vực.

Có thể là bởi vì lần trước quá khẩn cấp, phía chính phủ mới cưỡng chế bắt các Ngự Thú Sư tham gia, đến ban thưởng mà còn phải ghi lại, thua xa với cổ huyết của lão gia tử thưởng cho.

Nhưng dù vậy, vẫn có Ngự Thú Sư đẳng cấp xuất động lần nữa,

Dù sao thi thể Quân Vương, bản than cũng là một thu hoạch khổng lồ, huống hồ còn chính thức phát Linh Độc Kê Thang miễn phí, còn được cung cấp cả bản đồ chi tiết, ai có thể cự tuyệt được loại chuyện tốt này?

Trong lúc nhất thời, ở trong nước lại lần nữa trỗng toác,

Các đại Ngự Thú Sư lục tục rời khỏi Đại Lục, đi đến bốn phía của hải vực.

Đồng thời, phía chính phủ cũng có phải nhân viên chuyên nghiệp, trước mắt chỉ còn lại di chỉ của các thế lực trong nước, tìm kiếm có thể để lại vật tư.

Trần Thư nhàn rỗi không có việc gì làm, cũng bắt đầu săn giết Hoàng Kim Quân Vương,

Vởi vì là ở nước ngoài, hắn càng không cố kỵ, thậm chí thỉnh thoảng còn ném hai ba trái bom hạt nhân để trợ hứng…

Lại gần hai tháng nữa trôi qua, đến năm 988…

Đây cũng là năm thứ tám Trần Thư ở trong thế giới này, dựa vào sự cố gắng của mình, hắn từ một người bình thường đã trở thành một cường giả cao cấp ở Lam Tinh!

Người khác nhìn thấy, đây chính là một câu chuyện tương đối chuyên tâm…

Nhưng tình huống thật sự trong đó, cũng chỉ có mình Trần Thư biến được…

Trong hai tháng đi săn,

Các đại Ngự Thú Sư đều có được thu hoạch khổng lồ, trong túi của mỗi người đều căng phồng le6nn, ánh mắt tràn ngập hy vọng.

So với một ngăm trước, tâm tính của mọi người cũng biến hóa rất lớn, hết thảy đều phát triển theo phương diện tốt…

Lúc đầu còn là hung thú hung tàn, bây giờ đã biến thành con mồi, đã không cách nào phản kháng được nữa.

Trừ Hoa Quốc ra, may mắn còn sót lại vài quốc gia cũng giống như vậy, bọn họ giết rất nhiều hung thú Quân Vương, tích lũy được vô số tài nguyên,

Thực lực của Ngự Thú Sư nhân loại bắt đầu tăng trưởng nhanh như núi lửa phun trào, sau khi bị suy tàn, đã dần khôi phục lại thời đại hòa bình lúc trước.

Chiến tranh của hai đại chủng tộc đã xuất hiện nghịch chuyển to lớn!

Ác mộng cấp dị không gian “Sa Hải Chi Vực”,

Một chi Trấn Linh quân đứng ở bên cạnh thông đạo, dường như đang chờ đợi gì đó, ánh mắt lộ vẻ chờ mong.

Hai giờ sau, thông đạo không gian hơi động một chút, một bóng người xuất hiện trước mặt mọi người.

- Kết thúc, các ngươi vào đi.

Trần Thư phủi tay, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp.

Nhóm quân Trần Linh đều vô cùng chấn động, kính cẩn chào với Trần Thư, quay người mang theo Khế Ước Linh, bước vào thông đạo vào dị không gian.

Dường như mới vừa đi vào trong, mùi máu tươi gây mũi đã ập vào mặt, mơ hồ bao phủ tất cả mọi người lại…

Chỉ thấy ở phía trên mặt biển, thi thể chồng chất như núi, mà đa số cơ thể đều bị mất cả tay chân, máu me trông vô cùng kinh khủng.

Thi thể chất đống cao như một tòa nhà, tràn đến chỗ sâu nhất của dị không gian, khiến cho người ta không biết số lượng là bao nhiêu,

Bốn phía lặng ngắt như tờ, toàn bộ dị không gian dường như đã trở thành bình địa…

- …

Một tên lính của Trấn Linh quân nuốt một ngụm nước bọt, dù tố chất tâm lý có cường đại, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến hắn ta không khỏi rung động.

- Đội trưởng, hắn có phải hơi biến thái rồi không…

- Ăn nói cẩn thận!

Đội trưởng lắc lắc đầu, nói:

- Tội phạm mà, thủ đoạn ác liệt một chút cũng hợp lý thôi.

- …

Tất cả mọi người đều nhìn thẳng, cảnh tượng trước mắt này là hợp lý lắm sao…

Đây đơn giản là cuồng ma thích giết chóc mà…

Đội trưởng không tiếp tục nhiều lời nữa, mang theo Khế Ước Linh đi về phía trước, cơ thể lại có chút trầm xuống,

Hắn cúi đầu, chỉ thấy cát sỏi dưới chân bị máu tươi ăn mòn, khiến người ta có cảm giác như giẫm phải đầm lầy vậy.

- Được rồi…

Đội trưởng nhìn qua huyết dịch bởi vì áp lực mà chảy ra, nói:

- Đúng là không quá hợp lý…

Trấn Linh quân:

- …

…

Lúc này, vẻ mặt của Trần Thư rất vô tội, không phải hắn biến thái đâu, tại "Cực – Xung Phong" của tiểu Hoàng quá mức bá đạo!

Trải qua nhiều lần chiến đấu, "Cực – Xung Phong" phát động xác suất "Vỡ Vụn" có liên quan đến đẳng cấp chênh lệch giữa hai bên,

Nếu đối phương là hung thú Bạch Ngân, xác suất chỉ có năm mươi phần tram, cũng có nghĩa là đối phương vừa đụng phải là đã bị nát ngay tại chỗ, chưa tính cả việc tiểu Hoàng vừa đi qua vừa va chạm.

- Được rồi, đoán chừng là quá biến thái…

Trần Thư bất đắc dĩ nhún vai, lẩm bẩm:

- Nhưng thiên tài luôn bị hiểu lầm mà, ta cũng quen rồi…

Chương 2036 - Vương Thanh Tuyết xảy ra chuyện?

Hắn lộ vẻ không thèm dể ý, mở điện thoại di động ra xem địa đồ, chuẩn bị tiến đến dị không gian ác mộng kế tiếp để chém giết.

Nhưng ngay lúc này, điện thoại của hắn lại rung không ngừng, lại có mấy chục giọng nói truyền đến.

- Hửm? Là Vương Thanh Hàn truyền đến một ngày trước?

Trần Thư hơi ngẩn ra, mở ra giọng nói.

Chỉ nghe âm thanh nức nở của Vương Thanh Hàn:

- Trần Bì, mau cứu Thanh Tuyết, nàng xảy ra chuyện!

- !

Sắc mặt Trần Thư chấn động, trong nháy mắt trả lời:

- Ngươi đang ở đâu?!

Một giây sau, trước mặt hắn đã xuất hiện một không gian ấn ký, trực tiếp mang theo Khế Ước Linh biến mất tại chỗ, trở về bên trong Hoa Quốc.

Chỉ trong một lát, Trần Thư đã đến Nam Giang Thị, xuất hiện ở bên cạnh Vương Thanh Hàn.

- Thanh Hàn, nói cho ta nghe đã có chuyện gì?!

Vừa thấy Trần Thư xuất hiện, Vương Thanh Hàn như gặp được cứu tinh, hai mắt sưng vù lại ướt, vẻ mặt cầu khẩn nói:

- Trần Thư, mau cứu nàng, mau cứu Thanh Tuyết.

- Đừng gấp!

Trần Thư nhíu mày, trầm giọng nói:

- Từ từ nói, ta chắc chắn sẽ cứu được mà, nếu không được ta sẽ nhờ lão gia tử hỗ trợ.

Nghe âm thanh ổn trọng của Trần Thư, Vương Thanh Hàn cũng bình tĩnh được một chút,

Hắn ta hít sâu một hơi, run rẩy nói:

- Lúc sáng hôm qua, ta nhận được tin, Thanh Tuyết… Nàng bị vây ở trong Cấm Vụ!

- Cấm Vụ?!

Sắc mặt Trần Thư trầm xuống, nói:

- Sẽ không đâu, Cấm Vụ chưa từng xuất hiện thứ gì kỳ lạ mà?

Bây giờ toàn dân đều săn hung thú, nếu ở trong Cấm Vụ có biến, người dân đã dậy sóng rồi.

Vương Thanh Hàn chủ động nói:

- Là nàng chủ động tiến vào trong Cấm Vụ.

- Chủ động?

Trần Thư nhíu mày nói:

- Nha đầu kia điên rồi sao? Không biết Cấm Vụ là cái gì hả?

Bây giờ là thời đại Thú Hoàng, phía chính phủ cũng thông báo bên trong Cấm Vụ có nguy hiểm, ngay cả người bình thường cũng biết.

- Ta cũng không biết, dường như là vì chiến đấu gì đó, bị hung thú dồn vào trong Cấm Vụ.

- Ngươi không có ở hiện trường sao?

Trần Thư nhíu mày nói:

- Là ai thông báo cho ngươi?

- Tội phạm ca, là ta!

Lúc này, đối diện hai người có một đoàn người đi đến,

Bọn họ luôn chờ ở đây, nhưng vì có Trần Thư nên không dám đến gần.

- Các ngươi là ai?

Trần Thư khẽ nhíu mày, quét mắt nhìn bốn người trước mặt, thực lực đều là Bạch Ngân, nhưng nhìn không quen, hiển nhiên là chưa từng gặp qua.

- Thanh Tuyết muốn săn hungthu1, vì vậy trước đó không lâu đã gia nhập vào thú đoàn của bọn ta.

Một thanh niên bước đến, vẻ mặt áy náy nói:

- Tội phạm ca, xin lỗi, lúc ấy tình huống thật sự đặc thù, bọn ta cũng không dự liệu được…

- Đừng nói nhảm nữa, mau kể lại chính xác tình huống lúc đó đi!

Ánh mắt Trần Thư bình tĩnh nói:

- Nếu có nửa câu giả dối…

Trong chốc lát, sát ý tràn ra ngập trời, không khí xung quanh giống như bị động lại,

Bốn người kia chợt biến sắc, dường như nhìn thấy vô tận huyết hải, hung thú tàn phế nhiều đếm không hết, mùi máu tanh xông vào mũi khiến bọn họ cảm thấy ngạt thở!

Mẹ nó rốt cuộc đã giết bao nhiêu hung thú rồi vậy?!

Tinh thần bọn họ chấn động, thân thể run rẩy không ngừng, từ trước đến nay chưa từng gặp qua người đáng sợ như vậy, ngay cả trưởng bối trong nhà cũng còn thua xa.

Một giây sau, tất cả cảm giác ngạt thở trong nháy mắt đều tan biến, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đoàn trưởng hít một hơi sâu, giống như muốn xua tan nỗi khiếp sợ trong lòng, sau đó bắt đầu kể lại chuyện đã xảy ra.

Nửa ngày, vẻ mặt của Trần Thư thoáng chút suy tư.

Đối phương là là Ngự Thú Đoàn tương đối nổi danh trong nước, thực lực cũng trên thung bình, trong hành động săn giết là này đã giết được hai con Quân Vương Hắc Thiết cấp,

Thanh Tuyết vừa mới tấn thăng lên Bạch Ngân, đúng là thích hợp để vào đoàn đội, nàng tự nhiên cũng gia nhập vào trong đó.

Bây giờ xuất hiện hành động đi săn, tất nhiên mọi người sẽ không do dự, thẳng đến dị không gian ở nước ngoài.

Nhưng bởi vì thiếu thốn tình báo, dẫn đến bọn họ không hiểu rõ thực lực của Quân Vương,

Gặp Quân Vương Hắc Thiết cấp cố tình tỏ ra yếu thế, khiến Ngự Thú Đoàn này đuổi theo mà không bỏ qua,

Cuối cùng hai bên tiến đến phụ cận của Cấm Vụ,

Trong thời khắc mấu chốt, Quân Vương bạo phát ra thực lực chân chính, trực tiếp đánh đoàn trưởng muội muội vào trong Cấm Vụ,

Vương Thanh Tuyết thấy vậy, không do dự cũng tiến vào Cấm Vụ, muốn cứu người, kết quả là không thấy hai người trở ra, luân hãm ở bên trong đó.

Những người còn lại biết Cấm Vụ đáng sợ, chỉ có thể trở về tìm viện binh

Nhưng bọn họ đã tìm không ít cường giả, bọn họ đều cảm thán rồi quay đi.

Dù sao ngay cả Ngự Thú Sư Vương cấp cũng bị hao tổn khi bước vào trong đó, ai lại dám xâm nhập vào đó để cứu người chứ…

Nhưng không ít người đề nghị, người có thể bước vào Cấm Vụ cứu người, e rằng cả nước cũng chỉ có mỗi lão gia tử và Trần Thư…

Nhưng dựa vào thân phận của bọn họ, làm sao có thể gặp được lão gia tử, chỉ có thể nhờ Vương Thanh Hàn để tìm Trần Thư.

- Tội phạm ca, mọi chuyện đều là lỗi của ta…

Đoàn trưởng nói:

- Là muội muội ta bị đánh vào trong Cấm Vụ, mới liên lụy đến Thanh Tuyết.

Chương 2037 - Đụng chết một con Đại Hung?

- Thanh Tuyết vừa gia nhập vào Ngự Thú Đoàn của ngươi, quen biết với các ngươi sao? Cứ như vậy mà đi cứu muội muội của ngươi?

Trần Thư nhíu mày, vẻ mặt suy nghĩ.

Hắn không phải không tin Thanh Tuyết thiện lương, nhưng không đến mức lại xúc động như vậy chứ?

- Không có, bọn họ đã biết nhau từ lâu, là cùng ở trong tập huấn doanh.

Đoàn trưởng vội giải thích:

- Cũng là muội muội ta giới thiệu, nên Thanh Tuyết mới gia nhập vào Ngự Thú Đoàn của bọn ta.

- Như vậy à…

Trần Thư nhìn bốn người kia một chút, lại nói:

- Đưa ta đến chỗ Cấm Vụ mà Thanh Tuyết bị lạc!

- Thanh Hàn, ta cùng hắn đi xử lý là được rồi, đừng lo lắng, ta sẽ cố gắng hết sức!

Mặc dù chỉ là dị không gian bình thường, nhưng lại dính đến Cấm Vụ không gian, bên trong tất nhiên sẽ có Cấm Vụ Đại Hung Truyền Kỳ cấp, không phải nơi Ngự Thú Sư bình thường có thể tham gia.

- Được.

Vtiểu Hoàng không do dự, gật đầu nói:

- Cho dù thế nào cũng cảm ơn ngươi, Trần Thư.

- Đừng khách sáo, dù gì Thanh Tuyết cũng là học trò của ta.

Trần Thư khoát khoát tay, sau đó nói với đoàn trưởng kia:

- Đừng kháng cự.

Một giây kế tiếp, hai người biến mất ngay tại chỗ, lần nữa xuất hiện ở biên giới Hoa Quốc.

Dưới chỉ dẫn của đối phương, rất nhanh Trần Thư đã đến được một thông đạo trên đảo hoang,

- Là ở đây sao?

- Đúng!

- Các ngươi chạy xa thật ha?

- Quân Vương Hắc Thiết quá quý hiếm, chỉ có thể chạy xa một chút, chỉ trách ta quá tham lam, không nhận được đầy đủ tình báo đã xuất phát.

- Cứu người quan trọng hơn.

Hai người từng bước đi vào thông đạo, đi đến một khu vực có chim hót hoa nở.

Trần Thư phất phất tay, ném ra một cái túi tiểu, trên đó viết:

- Tội phạm làm việc, nguy hiểm chớ vào…

Sau đó dùng một thanh đao mổ heo, cắm nó lên trên mặt đất.

- Đây là?

- Phòng ngừa có những người khác tiến đến bị ảnh hưởng.

Trần Thư lên tiếng giải thích, lại nói tiếp:

- Nói cho ta biết phương hướng!

- Ở phía nam!

Hai người bắt đầu thuấn di, rất nhanh đã đến chỗ sâu nhất của dị không gian,

Nơi này là một cái đảo lớn có phong cảnh tuyệt mỹ, nhưng biên giới lại không phải là biển, mà lại là Cấm Vụ.

- Là ở đây, ta đã đánh dấu lại rồi!

Thanh niên chỉ về phía Cấm Vụ ở phía trước chừng tram mét, nói:

- Kế bên là chỗ bọn ta chiến đấu lúc đó.

Trần Thư nhìn xung quanh, có thể tưởng tượng ra cảnh đại chiến lúc đó,

Hắn vỗ vỗ vai thanh niên kia, nói:

- Cảm ơn ngươi đã dẫn đường, giờ ngươi có thể chờ ta ở đây, cũng có thể đi về trước.

- Ta có thể cùng ngài đi vào được không?

Thanh niên kiên định nói:

- Dù sao Thanh Tuyết là vì muội muội ta nên mới xảy ra chuyện, ta muốn thấy bọn họ bình an trước.

- Không cần, quá trói buộc.

Trần Thư lắc đầu, thêm một người sẽ chỉ hao phí không gian ấn ký của thỏ.

- …

Thanh niên không ngờ đối phương lại nói chuyện thẳng thắn như vậy, trong lúc nhất thời trở nên ngây ra.

- Vậy ta ở chỗ này.

- Cũng được.

Trần Thư mang theo KGT và tiểu tinh linh, xoay người bước vào trong Cấm Vụ.

- Thật là thần thông quảng đại…

Thanh niên nhìn bóng lưng của Trần Thư, thì thào, ánh mắt lộ vẻ hâm mộ.

Tuổi tác của hai người xấp xỉ nhau, nhưng bản thân không thể so sánh với đối phương, người ta đã có thể tung hoành bên trong Cấm Vụ, hắn ngay cả tư cách bước vào cũng không có…

Lúc này, Trần Thư đã đi vào trong Cấm Vụ,

- Hình như có gì đó không đúng…

Hắn nhìn xung quanh một mảnh trắng xóa, ánh mắt trở nên suy tư,

Lúc trước Cấm Vụ đáng sợ cực kỳ, thậm chí khiến người ta không biết về không gian và thời gian tồn tại, giống như ở trong tù vậy,

Nhưng bây giờ, Cấm Vụ hình như không còn đáng sợ như vậy.

- Đại Hung muốn trốn thoát?

Trần Thư tự lẩm bẩm, lại nghĩ đến khả năng này.

Nhưng hắn không quá để ý, bây giờ nhiệm vụ chủ yếu nhất là tìm được Vương Thanh Tuyết.

- Đã hai ngày…

Hắn thở dài, trong lòng cảm thấy vô cùng nặng nề,

Ngày hôm qua Vương Thanh Hàn mới nhận được tin tức, mà Thanh Tuyết bị nhốt trong Cấm Vụ là vào buổi sáng, may mà còn có bốn người kia trở về Hoa Quốc nhưng cũng cần một khoảng thời gian.

- Hai Bạch Ngân Ngự Thú Sư, đối mặt với một sinh vật Truyền Kỳ…

Hắn hít một hơi sâu, khả năng sống sót thật sự là rất thấp,

Trừ phi hai người kia cũng giống như hắn, có thể hack gì đó hoặc là có thần kỹ Không Gian, mới có thể giữ được tính mạng.

- Mặc kệ, tìm Đại Hung hỏi một chút là được ấy mà!

Trần Thư liếm môi, trực tiếp triệu hoán Nhị Cáp.

Hắn có thể thoát thân từ trong Cấm Vụ, nhưng vẫn không thấy rõ bốn phía, cũng không thể đảm bảo là mình không bị lạc.

Biện pháp duy nhất, chính là bức Đại Hung ra!

Mặc dù Cấm Vụ đáng sợ, nhưng chỉ có thể vây khốn người, nguy hiểm duy nhất, thật ra chính là Đại Hung.

Nếu Thanh Tuyết xảy ra chuyện, đầu sỏ tất nhiên là Đại Hung ở trong Cấm Vụ này rồi!

Ầm ầm ầm!

Nguyên tố của Nhị Cáp phun trào, bắt đầu phóng ra đủ loại kỹ năng ở bốn phương tám hướng,

Trong lãnh địa của hung thú mà tùy ý ném kỹ năng, không thể nghi ngờ đó là hành động khiêu khích, cho dù là hung thú bình thường cũng không nhịn được, nói gì đến hung thú Truyền Kỳ.

Chương 2038 - Đừng hoảng, ném quả đạn hạt nhân này rồi nói tiếp…

Nhưng mà, việc này nằm ngoài dự liệu của Trần Thư,

Cấm Vụ xung quanh vô cùng an tĩnh, không hề có chút xung động nào, giống như biến thành tử địa vậy.

- Không xuất hiện?

Trần Thư nhíu mày, tiện tay ném ra ba bình Bạo Tạc Dược Tề, trực tiếp đem nó đi nhóm lửa.

Bây giờ kho thuốc nổ tương đối đầy đủ, cũng không cần để ý đến một hai viên đạn hạt nhân này.

Ầm –

Âm thanh nặng nề vang lên, Cấm Vụ trở nên hỗn loạn, nhưng vẫn không thấy tung tích của Đại Hung nào.

- Không thể nào? Như vậy rồi mà vẫn có thể nhịn sao?

Trần Thư triệu hoán tiểu Hoàng, phóng thích “Cực – Xung Phong”, trong nháy mắt mãnh liệt bắn ra!

Nhị Cáp vẫn không ngừng phóng thích kỹ năng của mình,

Hắn mang theo hai Khế Ước Linh, bá đạo tung hoành ở trong Cấm Vụ, nhưng lại không dụ được Đại Hung xuất hiện.

- Không đúng… Mẹ nó thật không bình thường…

Trong lòng Trần Thư chợt trầm xuống, trong lúc mơ hồ cảm thấy hơi bất an.

Hắn tiếp tục đi về chỗ sau nhất của Cấm Vụ, không ngừng khiêu khích và vây lấy Đại Hung…

Một ngày sau,

Dựa vào tốc độ cực hạn của tiểu Hoàng, đã không biết đã đi được bao xa,

Nhưng Trần Thư vẫn không có thu hoạch được gì, đừng nói là Đại Hung, thậm chí ngay cả một chút dấu vết của sinh vật cũng không có.

- …

Lông mày của hắn nhíu chặt, liên tục suy nghĩ biện pháp mới,

Nhưng hiện tại hắn chỉ có thực lực, lại không có nơi để thi triển,

Lúc đầu theo dự liệu Đại Hung căn bản không đi ra, mà tung tích của Vương Thanh Tuyết cũng hoàn toàn không thấy, tình huống này hoàn toàn tương phản với dự liệu của hắn.

Ngay lúc này, Trần Thư khẽ giật mình, trong mơ hồ nghe được tiếng thú gào.

- Hửm?!

Hắn trợn to mắt nhìn, dĩ nhiên là có chút hưng phấn,

- Ở ngay phía trước!

Trần Thư liếm môi, để bốn Khế Ước Linh chuẩn bị cho tốt,

- Òm ọp!

Các kỹ năng của tiểu Hoàng đều được phóng thích ra, mà lực phòng ngự cũng được kéo đến mức cao nhất,

Mà KGT cũng hết sức chăm chú, dựa vào “Bản Năng Chiến Đấu”, cho dù có Truyền Kỳ đánh lén, nó cũng có thể bảo vệ được Trần Thư và mạng của các Khế Ước Linh khác.

Trong phút chốc, tốc độ của tiểu Hoàng tăng vọt, xung phong hướng thẳng về phía trước!

Gào!

Lúc này,một con cự hổ toàn thân đều là hỏa diễm đang gào thét, ánh mắt có vẻ cảnh giác,

Ầm ầm –

tiểu Hoàng phanh lại không kịp, dĩ nhiên là trực tiếp đâm vào,

Sau đó, cự hổ trước mắt bị vỡ tan, hóa thành tro bụi ngay tại chỗ, đã không còn khí tức sinh mệnh…

Xung quanh trở nên im lặng…

Gì đây? tiểu Hoàng trực tiếp đâm chết một con Đại Hung?!

Hắn thừa nhận sức chiến đấu của tiểu Hoàng tăng vọt, nhưng không đến mức phải nghịch thiên như vậy…

Lúc này, hai mắt Trần Thư mở to, đầu óc trống rỗng, trực tiếp ngơ ngác tại chỗ.

Nhưng một giây tiếp theo, hắn lại nhận ra chỗ không thích hợp,

Hắn liếc nhìn thi thể của cự hổ trước mặt, vẻ mặt suy nghĩ rồi thì thào:

- Không đúng, đây không phải là Đại Hung! Chỉ là Hoàng Kim hung thú bình thường thôi!

Ngày sau đó, hắn lại nhìn về phía dãy núi, ngơ ngác nói:

- Sao lại không có Cấm Vụ?

Hắn đánh giá xung quanh, ánh mắt lộ ra vẻ khó hiểu,

Giống như nghĩ đến điều gì đó, hắn quay lại nhìn, chỉ thấy cách đó không xa Cấm Vụ vẫn còn đang tràn ngập,

Chốc lát, Trần Thư đã hiểu ra được vấn đề, lẩm bẩm:

- Ta mẹ nó mới từ bên trong đó nhảy ra đây sap? Còn đi đến dị không gian khác?

Nhưng bây giờ hắn vẫn còn đang ngơ ngác, sờ vào Cấm Vụ ở phía trước, trong lúc nhất thời không dám tin là thật.

Dựa vào lý lẽ thông thường, Cấm Vụ chỉ có thể thông qua kỹ năng không gian mới có thể đi ra,

Nếu cứ lao ra đơn giản như vậy, xem như Đại Hung Truyền Kỳ cấp này đã kẹt ở đây nhiều năm vậy sao?

- Có vấn đề…

Trần Thư khẽ nhíu mày, thậm chí còn có chút hoài nghi vừa nãy mình vừa bước vào một Cấm Vụ giả.

- Không phải là Cấm Vụ mất hiệu lực rồi đấy chứ? Đại Hung lúc này mới chạy ra? Chẳng trách lại không tìm được.

Hắn phán đoán đơn giản, cũng không có thời gian suy tư nữa.

- Thanh Tuyết có thể vẫn không sao, chỉ ở bên trong một dị không gian khác mà thôi…

Trần Thư nhìn hoàn cảnh xung quanh, cảm ứng được linh lực của thiên địa, lại vừa nãy có hung thú cự hổ,

Hắn có thể kết luận, đây ít nhất là một không gian Ác Mộng cấp.

Hai Bạch Ngân cấp ở trong này, vẫn có nguy cơ trùng trùng…

Dựa vào suy đoán của hắn, hai người có thể trốn ở nơi nào đó, dù sao bốn phía đều là hung thú nguy hiểm, với lại bọn họ cũng không tìm được cửa ra.

Trần Thư không do dự tiếp nữa, cưỡi tiểu Hoàng, bay thẳng về phía trước,

Đồng thời, Nhị Cáp cũng ngửa mặt lên trời kêu to, không ngừng phóng thích đủ loại kỹ năng, dù để làm đạn tín hiệu.

Nếu hai người kia ở gần đây, tất nhiên sẽ nhận ra, dù sao đa số kỹ năng của Nhị Cáp đều là Quân Vương kỹ, cũng không phải thứ tầm thường gì.

Gần nửa ngày trôi qua,

Ở sâu trong một hang động có ngọn lửa cháy bập bùng, hai Ngự Thú Sư đang chật vật núp ở bên trong,

Mà bên cạnh, một con tàm trùng băng tuyết hệ đang thận trọng thả sương lạnh, kéo nhiệt độ ở trong hang động xuống.

- Thanh Tuyết, chúng ta có thể trốn thoát sao…

Một nữ sinh tóc dài dáng vẻ yểu điệu nói, ánh mắt thậm chí còn có chút tuyệt vọng.

Chương 2039 - Đừng hoảng, ném quả đạn hạt nhân này rồi nói tiếp… (2)

Vương Thanh Tuyết lại vô cùng bình tĩnh nói:

- Vấn đề không lớn!

- …

Nữ sinh lại yên lặng, sau đó ý vị sâu xa nói:

- Trần Thư, ngươi nói chuyện thật giống tội phạm…

- Có hả?

Vương Thanh Tuyết nháy mắt một cái, nói:

- Nhưng chúng ta thật sự sẽ có cơ hội trốn thoát.

- Dựa vào phân tích của ta, đây chính là dị không gian Ác Mộng cấp, mặc dù bên trong nguy hiểm, nhưng cũng không phải tuyệt cảnh.

Nữ sinh tóc dài nói:

- Vấn đề là, chúng ta bây giờ không có cách nào tìm cửa ra, sớm muộn gì cũng bị vây lấy.

- Không đến nổi đâu…

Vương Thanh Tuyết lắc đầu nói:

- Đợi ngày mai, KUL của chúng ta khôi phục lại thì sẽ lên đường!

- Thật phải đi sao?

Nếu tiếp tục không làm gì, xác suất bọn họ gặp hung thú là không lớn, nhưng nếu hành động, khả năng gặp nguy hiểm sẽ rất cao.

- Dọc theo Cấm Vụ mà đi!

Vương Thanh Tuyết tỏ ra tương đối bình tĩnh, nói:

- Nếu như gặp phải sinh vật Lãnh Chúa, chúng ta sẽ đi vào Cấm Vụ để né tránh!

Bọn họ cũng nhận ra biến cố của Cấm Vụ, không những không có trói buộc, thậm chí ngay cả Đại Hung cũng không thấy bóng dáng, đây giống như là một chỗ tị nạn thiên nhiên.

Dù sao hung thú đối với Cấm Vụ, cũng có một cảm giác sợ hãi từ trong huyết mạch, ngay cả Quân Vương cũng không dám đến gần.

Nữ sinh vẻ mặt lo âu nói:

- Nếu như không tìm thấy cửa ra thì sao đây

- Không sao đâu, bây giờ là hành động đi săn, sớm muộn gì cũng có cường giả trong nước đến đây.

Vương Thanh Tuyết khẽ mỉm cười, mặc dù tuổi không lớn, nhưng lại tương đối trầm ổn, có thể khiến cho đồng đội sinh lòng tín nhiệm.

Nhưng ngay lúc hai người đang trò chuyện, một âm thanh huyên náo đột nhiên vang lên.

- Hửm?!

Vương Thanh Tuyết khẽ biến sắc, sau đó làm động tác im lặng, đồng thời để tằm trùng ở một bên dừng kỹ năng.

Hai người nín thở ngưng thần, trốn ở trong huyệt động, không dám có bất kỳ hành động gì.

Lúc này, trên vách động truyền đến tiếng hít thở, dường như là một con hung thú đang tìm kiếm gì đó.

Vương Thanh Tuyết ý thức được gì đó, nhưng vẫn duy trì tỉnh táo,

Lúc trước khi cùng Trần Thư giết mấy ngàn con hung thú, đã khiến tâm tình nàng có thay đổi lớn, chí ít không còn sợ hãi với hung thú nữa.

Thời gian từng giây trôi qua,

Động tĩnh trên vách động biến mất, hung thú hình như cũng đã đi mất, cuối cùng bốn phía lại trở nên yên tĩnh trở lại.

Nữ sinh tóc dài nhẹ nhàng thở ra, đồng thời vỗ vỗ ngực!

Nàng đang muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên lại xảy ra dị biến!

Ào!

Phía trên vách động như bị xé, chỉ thấy một con Hung Lệ tròng mắt đỏ au gắt gao nhìn chằm chằm hai người bọn họ,

Ầm ầm ầm –

Vương Thanh Tuyết đã có chuẩn bị từ lâu, chỉ thấy con mèo hai cánh hỏa diễm bên cạnh ra tay, từng tia lửa phun ra, trực tiếp đánh lên phía trên.

- Chạy!

Nàng không do dự, nắm tay người kia chạy ra khỏi miệng huyệt động.

Một lát, hai người rời khỏi hang động, cưỡi một con phi cầm tuyết trắng, bay về phía chân trời,

Gào!

Mà ở phía sau, một con độc nhãn cự lang toàn thân đều là lửa đang gào thét, ánh mắt vô cùng khát máu,

Độc nhãn của nó có hỏa diễm bay lên, phần lưng đột nhiên xuất hiện đôi cánh hỏa diễm,

Trong phút chốc, thân ảnh của nó phóng vút đi, giống như tia sáng màu đỏ, tốc độ vô cùng kinh người!

Độc nhãn bạo lang là sinh vật sống một mình tương đối đặc thù, bọn chúng sẽ không sinh tồn theo bầy, ngược lại, còn sinh cừu hận với đồng loại, có khi sẽ tiến hành chém giết!

Mặc dù không có thói quen ở chung, nhưng sức chiến đấu của bọn chúng tương đối mạnh mẽ, phần lớn đều có thể so sánh với Lãnh Chúa cấp, đây cũng là thứ khiến bọn chúng có một chỗ đứng trong dị không gian.

Con độc nhãn bạo lang trước mắt này, thực lực có thể so với Lãnh Chúa Hoàng Kim Nhất Tinh!

- Thanh Tuyết, nó sắp đuổi tới rồi!

Nữ sinh tóc dài quay đầu lại nhìn, mặt mũi trong nháy mắt trở nên trắng bệch,

Thật ra tư chất tâm lý của nàng ta cũng không đến nổi kém như vậy, nhưng trải qua nhiều lần nguy hiểm sinh tử, đã khiến cho tâm tính của nàng ta hơi muốn nổ tung.

Vương Thanh Tuyết khẽ nhíu mày, không ngừng suy tính kế hoạch thoát thân,

Mắt thấy độc nhãn cự lang càng ngày càng đến gần, sắc mặt của nàng trở nên hung ác, nói:

- Đừng hoảng, ném quả đạn hạt nhân này rồi nói tiếp…

Ầm –

Trong chốc lát, ánh sáng trắng tràn ngập, nháy bắt hóa thành một vòng sáng màu trắng chói chang,

Năng lượng kinh khủng khuếch tán ra, dẫn động đến ngọn núi lửa gần đó, đại lượng nham thạch bắn tung tóe như pháo hoa,

Trong lúc nhất thời, dị không gian ở đây giống như đang nghênh đón tận thế,

Một giao long hỏa diễm giãy giụa cơ thể, từ trong dung nham chui ra, chuẩn bị hít thở không khí mới mẻ,

Nhưng trong nháy mắt nó khẽ giật mình, chỉ thấy bạch quang hừng hực ở trước mắt,

Một giây sau, năng lượng quét sạch qua, cũng với âm thanh vô cùng khủng bố.

Dựa vào khả năng phòng ngự mạnh mẽ của mình, nó cũng không có chút thương tổn nào, nhưng lãnh địa của nó lại

không thấy đâu nữa…

Gào!

Vẻ mặt của nó trở nên vô cùng giận dữ, khóa chặt kẻ đầu sỏ ở phía xa, trực tiếp bay đến, bắt đầu truy sát!

- Thanh Tuyết, tình huống càng hỏng bét rồi!

Nữ sinh tóc dài biến sắc, chỉ thấy sau lưng có hai Hoàng Kim Lãnh Chúa…

Chương 2040 - Kinh biến bắt đầu?

- Vấn đề không lớn…

Vương Thanh Tuyết khoát tay áo, ánh mắt lại có chút hưng phấn,

Bây giờ nàng đã biết tại sao tội phạm ca ca lại thích lãng như thế, thì ra là vì nó kích thích,,,

- Chúng ta chạy về hướng Cấm Vụ!

Trong tay Vương Thanh Tuyết xuất hiện ba bình dược tề màu xám, dáng vẻ y hệt nhau.

- …

Gương mặt nữ sinh tái đi, cái này mà còn không phải là chuyện lớn hả…

Nhưng bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể lựa chọn tin vào, để Khế Ước Linh của mình bay về phía trước.

Vương Thanh Tuyết ném thêm một quả hạt nhân nữa, dẫn động bên trong ngọn núi lửa,

Rầm rầm rầm –

Các loại hỏa diễm tràn ngập, dị không gian trực tiếp bị quấy đục, càng ngày càng có nhiều hung thú truy sát, ánh mắt lộ ra vẻ giận dữ,

Từ khi nào mà Bạch Ngân NTS có thể ngồi trên đầu bọn chúng như vậy?

Hai tiếng đồng hồ trôi qua,

- Thanh Tuyết, vấn đề bây giờ chưa đủ lớn sao?

Nữ sinh nuốt nước bọt, chỉ thú triều lít nha lít nhít ở phía sau lưng mình.

- Có chút lớn rồi đó…

Vương Thanh Tuyết mỉm cười, nói tiếp:

- Nhưng vẫn có thể giải quyết được.

Ánh mắt nàng nhìn về phía xa, đã mơ hồ nhìn thấy Cấm Vụ,

Chỉ cần xông vào Cấm Vụ, bọn họ có thể an toàn.

Gào!

Ngay vào lúc này, hơn mười con Hoàng Kim Lãnh Chúa tụ lại thành một chỗ, buông xuống thù hận thường ngày, một lòng truy sát nhân loại ở phía trươc.

- Anh em, tình huống của ngươi thế nào? Hận nhân loại như vậy?

- Ta còn đang ngủ thì nhà mất luông rồi, ta tìm ai nói đạo lý đây?

- Ta cũng vậy, đang ở nhà ăn uống, một đợt ánh sáng trắng cuốn qua, thức ăn không còn, lãnh địa cũng mất…

Các lãnh chúa chia sẻ chuyện mà mình gặp phải, nhất thời có cảm giác đồng bệnh tương liên.

Nhưng vào lúc này, bọn họ lại chấn động một cái, trong lòng giống như bị đá đè lên, thậm chí có chút không thở nổi.

Bọn họ theo bản năng quay lại nhìn,

Chỉ thấy một quả cầu màu vàng bay đến với tốc độ cực nhanh, bởi vì quá nhanh, khiến cho bốn phía đều bị ảnh hưởng.

- Sinh vật thật mạnh…

Một Hoàng Kim Lãnh Chúa run lên, ánh mắt khiếp sợ, nói:

- Nhân loại trước mặt này tiêu rồi, lại động đến một thứ đáng sợ như vậy…

- Đúng vậy!

Các lãnh chúa còn lại đều rối rít gật đầu, đồng thời cảm thấy tộc nhân của mình nên né a một con đường cho đại ca qua…

Nhưng ngay lúc này, độc nhãn cự lang lại khiếp sợ nói:

- Các ngươi chắc chắn, nó đang đâm về phía nhân loại trước mặt chứ?

- Ặc…

Lời này vừa nói ra, đông đảo Hoàng Kim Lãnh Chúa đều bị choáng vàng, trong lòng nháy mắt trở nên cảnh giác,

Không thể nào…

Một giây sau, quả cầu màu vàng kia đột nhiên biến lớn, to gần cả ngàn mét, giống như một tòa cao ốc di động vậy.

Mấy chục ngàn con hung thú trong nháy mắt run rẩy dữ dội, thậm chí còn có con không nhịn được mà tiểu mất…

- Không ổn rồi! Chạy mau!

Một con Hoàng Kim Lãnh Chúa cảm thấy không ổn, vội vàng phóng kỹ năng, kéo giãn khoảng cách.

Nhưng những con hung thú khác căn bản không thể thoát…

Ầm ầm ầm!

Chỉ nghe tiếng nổ kinh hoàng vang lên, từng con hung thú bị đụng nát, trực tiếp vỡ vụn…

- Òm ọp!

Hai mắt tiểu Hoàng ngốc nghếch, nhưng lại đắm chìm trong máu tươi, trông chẳng khác nào tôn sát thần!

Suy nghĩ của nó rất đơn giản, ngoại trừ đi ngủ ra, cũng chỉ có chủ nhân và ba Khế Ước Linh khác, những sinh mệnh còn lại đều bị nó coi thường.

Rầm ầm ầm –

Chỉ thấy vừa Xung Phong có bốn năm lần, mà binh đoàn hung thú đã tan rã, bị đánh đến sợ vỡ mật, không còn chút ý muốn phản kháng.

- Là sinh vật Vương cấp, chạy mau!

Mà hơn mười Hoàng Kim Lãnh Chúa cũng hoảng sợ, lập tức muốn trốn thoát khỏi nơi này,

Nhưng từng đợt nguyên tố kỹ năng đánh tới, trong nháy mắt bọn chúng đã bị miểu sát ngay tại chỗ…

Chỉ một phút đồng hồ trôi qua, mấy chục ngàn con hung thú, đám thì chết, đámtrì trốn, trở thành chó nhà có tang.

Mà ở phía trước, hai người Vương Thanh Tuyết đang muốn xông vào Cấm Vụ, lại đột nhiên ngừng lại,

- Là Trần Thư ca ca!

Vương Thanh Tuyết lấy tay che miệng, ánh mắt vô cùng hưng phấn, bộ dáng như nhìn thấy thần tượng.

Nữ sinh còn lại thì ngơ ngác, vẻ mặt vô cùng chấn kinh,

Nhiều hung thú đáng sợ như vậy, một chiêu đã đánh tan cả rồi?

Thực lực của tội phạm Nam Giang, thật sự quá mức nghịch thiên!

- Thanh Tuyết, ngươi để ta tìm thật mệt.

Một giây sau, Trần Thư đã xuất hiện ở bên cạnh hai người, ánh mắt tràn đầy ý cười

Khi thấy Vương Thanh Tuyết, trong lòng hắn nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không xảy ra chuyện gì là tốt lắm rồi.

- Trần Thư ca ca, thật xin lỗi…

Vương Thanh Tuyết giống như đứa trẻ làm điều sai, ánh mắt lộ vẻ áy náy.

Được rồi, không sao là tốt rồi.

Trần Thư sờ sờ đầu Vương Thanh Tuyết, nói:

- Đây là bạn của ngươi?

- Nàng là bạn tốt của ta, Dư Khiết.

Thanh Tuyết vội vàng nói:

- Lúc ở trong tập huấn doanh, may mắn được nàng ta chiếu cố.

- Xin chào.

Trần Thư mỉm cười, ánh mắt có chút hiền lành.

- Ta đưa các ngươi đi trước.

Nói xong, ba người cưỡi lên lưng tiểu Hoàng, đi về phía cửa ra với tốc độ cực nhanh, bộ dáng vô cùng bá đạo.

- Đúng rồi, Thanh Tuyết.

Trần Thư lúc này mới bình tĩnh lại, nghĩ đến Cấm Vụ lúc trước, hỏi:

- Sao các ngươi từ trong Cấm Vụ ra ngoài được vậy? Ở trong đó có gặp sinh vật gì khác hay không?

Chương 2041 - Kế hoạch của Thú Hoàng

- Ta mang theo Khế Ước Linh, trực tiếp xông vào, kết quả là đi thẳng ra ngoài, còn về sinh vật, cũng chưa từng gặp phải.

Thanh Tuyết gãi đầu, nói:

- Cấm Vụ này không hề nguy hiểm như lời ca ca nói đâu…

- Ở đây không giống Cấm Vụ.

Trần Thư lắc đầu, không lên tiếng giải thích gì nữa.

- Có thể là có một Đại Hung trốn thoát, ta phải trở về báo cho lão gia tử.

Bây giờ không có Thú Hoàng, tài năng của nhân loại tăng lên phản công, nhưng có Truyền Kỳ Đại Hung thì khác,

Ba người bọn họ một đường đi về phía trước, hoàn toàn không rẽ ngoặt, bất luận có hung thú nào cản đường sẽ trực tiếp đụng chết.

- Ca ca ngươi thật mạnh…

Nữ sinh nuốt một ngụm nước bọt, không cách nào tưởng tượng nổi thực lực của Trần Thư.

- Đương nhiên!

Vương Thanh Tuyết kiêu ngạo gật đầu, kiên định nói:

- Hắn là người mạnh nhất trên thế giới, trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy, sau này cũng sẽ như vậy!

- …

Trần Thư mỉm cười, đang lúc muốn bảo Vương Thanh Tuyết nên khiêm tốn một chút,

Hắn khẽ biến sắc, nhìn về phía Cấm Vụ ở phía bên phải chân trời.

- Hửm?

Chỉ thấy Cấm Vụ lúc đầu còn an tĩnh giờ đây bắt đầu phun trào, như là có sinh vật nào đó đang dời song lấp biển,

Nhung chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ thấy Cấm Vụ ở xa xa lại trở nên mỏng manh,

Hơn nữa biến hóa cũng không dừng lại, Cấm Vụ cũng trở nên càng ngày càng nhạt, cuối cùng không thấy đâu nữa…

- Quả nhiên là có Đại Hung trốn thoát…

Trần Thư nhìn về phía xa xa, vẻ mặt không có gì ngạc nhiên.

Nhưng khi ánh mắt hắn xuyên qua Cấm Vụ dương như đang biến mất kia, vào lúc hắn nhìn về phía dị không gian khác, sắc mặt hắn đại biến!

- Trần Thư ca ca, ngươi làm sao vậy?

Vương Thanh Tuyết nhìn lại, trong mắt có chút khó hiểu, đồng thời trong lòng cũng có chút bất an không rõ.

Trong thế giới của nàng, có thể làm cho Trần Thư thay đổi sắc mặt, tất nhiên là chuyện lớn.

- … … . .

Trần Thư trầm mặc không nói, kinh ngạc nhìn chằm chằm ra xa, chỉ thấy Không Gian Cấm Vụ tiêu tan không còn, vậy mà có thể nhìn thấy một cảnh sắc khác của Dị không gian. Nhưng ở phía xa không phải là đảo nhỏ hắn nghĩ, mà là núi sông phủ đầy băng tuyết… …

Trần Thư hít sâu một hơi, nói:

- Thanh Tuyết, bên kia là Dị không gian mà các ngươi đi vào sao?

- Hả… . không phải…

Vương Thanh Tuyết lắc đầu, nói:

- Lúc ấy, chúng ta là ở một Dị không gian như hòn đảo nhỏ.

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng, vẫn không thể tin được suy đoán trong lòng.

- Đi, đi nhìn xem!

Nói xong, ba người thuấn di, trực tiếp đi vào bên trong băng sơn phía xa, bọn họ tập trung vào một hướng, rất nhanh băng qua băng sơn vô tận, đi tới tận cùng của dị không gian này. Chỉ thấy ở nơi tận cùng có cấm vụ lan ra, nhưng rất mỏng, giống như sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Ba người Trần Thư dễ dàng đi qua cấm vụ, thế nhưng đi tới một vùng bình nguyên có cuồng phong gào thét. Rõ ràng đây cũng là một Dị không gian chưa từng thấy qua!

- Không ổn, không ổn rồi… … .

Chớp mắt trong lòng Trần Thư bất an lớn hơn, quát:

- Chúng ta nhanh chóng trở về báo cho lão gia tử!

Hắn không chút dè sẻn, thậm chí là lấy ra Truyền Tống Dược Tề, trực tiếp về tới Lam Tinh.

Vương Thanh Tuyết mở miệng nói:

- Trần Thư ca ca, rốt cuộc là làm sao vậy?

- Cấm vụ của bốn Dị không gian đều có thay đổi, hoặc là đã biến mất, hoặc là đang biến mất.

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng, nói:

- Đây không phải trùng hợp! Cấm vụ trong Đại Hung… .e là toàn bộ đã xuất thế!

Vừa nói câu này, vẻ mặt hai người cũng thay đổi, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Lúc trước Thú Hoàng trên Lam Tinh cộng lại chỉ sợ chỉ tầm mười con, nhưng đã ép con người liên tiếp bại lui, hiện giờ cấm vụ trong Đại Hung toàn bộ xuất thế, tai hoạ tạo ra chỉ sợ khó có thể tưởng tượng.

Nhưng thời gian ngắn ngủi mấy phút, Trần Thư đã đi vào bên trong Long Uyên Thành.

Về phần hai người Vương Thanh Tuyết, thì bị đưa tới khu phố Nam Giang, dù sao thực lực của hai người không mạnh, biết nhiều hơn cũng không có tác dụng gì.

- Lão gia tử, xảy ra chuyện lớn rồi!

Trần Thư đi tới lầu các, vô cùng lo lắng đẩy cửa ra.

- Tiểu tử, có thể bình tĩnh giống lão phu một chút hay không?

Lão gia tử ngồi ngay ngắn bên trên lầu các, liếc mắt nhìn Trần Thư đang hoảng loạn.

- Lão gia tử, đến lúc nào rồi còn bảo bình tĩnh được?!

Trần Thư nói với tốc độ cực nhanh:

- Biến mất! Toàn bộ cấm vụ đều đã biến mất!

- Hả?!

Lão gia tử đột nhiên đứng dậy, lập tức không còn bình tĩnh, nói:

- Không thể nào!

- Ta tận mắt nhìn thấy!

Trần Thư vẻ nghiêm túc, nói:

- Ngày hôm qua ta đi vào tới Dị không gian cứu người… … .

- Tiểu tử ngươi còn có thể cứu người?

- … … . .

Trần Thư vội vàng giải thích nói:

- Nàng là truyền nhân ta tự mình bồi dưỡng, nếu không cứu, tội phạm truyền thừa không phải là bị chặt đứt sao?

- Thảo nào.

- Không phải, lão già ngươi có thể chú ý một chút đến trọng điểm được hay không?

Trần Thư vỗ cái trán, suýt nữa đã bị đối phương làm lệch hướng.

Chương 2042 - Kế hoạch của Thú Hoàng (2)

- Vừa rồi ta đi vào bốn dị không gian, cấm vụ bên trong toàn bộ không còn, tuyệt đối không phải là trùng hợp!

- Bốn dị không gian? Trước tiên đi nhìn xem!

Lão gia tử nhíu mày, ánh mắt cũng trở nên có một chút nghiêm túc.

Mặc dù Trần Thư có một chút không đáng tin, nhưng về phương diện chuyện lớn, chưa đến nỗi hay nói đùa.

- Đi điểm tận cùng của Long Uyên?

- Quá xa, dẹp đi, ngươi có Không Gian Thần Kỹ cũng không đến được!

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Đi Dị không gian gần nhất!

Hai người vô cùng lo lắng rời khỏi Long Uyên Thành, chỉ để lại lão nhân Thông Đạo l vẻ mặt mơ hồ.

Nhưng mặc dù lão gia tử rời khỏi, vẫn để lại khế ước linh trấn giữ Long Uyên, đề phòng chuyện nảy sinh.

Rất nhanh, hai người nhờ vào thuấn di, đi tới vùng biên giới dị không gian cấp ác mộng, bốn phía vẫn ngập tràn cấm vụ như cũ, nhìn qua không có xuất hiện khác thường gì.

- Hả? Nơi này vẫn còn cấm vụ?

Trần Thư sửng sốt, trong mắt có một chút ngây ngẩn cả người, hay là xung quanh Dị không gian lúc trước thật sự là trùng hợp?

- Không bình thường… … . .

Ánh mắt lão tử thâm thuý, giống như đã nhận ra cái gì. Ám Vương bên cạnh hắn đột nhiên xuất hiện, cũng nhìn cấm vụ trước mắt, hai mắt lạnh nhạt có một chút sửng sốt.

Giây tiếp theo, trên người Ám Vương tràn ngập ra bóng đen vô tận, giống như mở ra một cái miệng khổng lồ sâu không thấy đáy, vậy mà đi cắn nuốt cấm vụ.

Vù vù vù——

Cảnh tượng khiến người sợ hãi xuất hiện. Chỉ thấy cấm vụ bị Ám Vương điên cuồng hấp thu, thế nhưng dần dần trở nên loãng ra.

- Cấm vụ bị dời đi… … . .

Tròng mắt lão gia tử có ánh sáng trí tuệ, lẩm bẩm:

- Quả nhiên là có chuyện lớn.

- Dời đi? Không phải là biến mất sao?

Trần Thư vẻ khó hiểu, mở miệng hỏi.

- Lực lượng của cấm vụ chung quy là có hạn, sớm hay muộn cũng có ngày biến mất, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ!

Lão gia tử mở miệng nói:

- Cấm vụ trước mắt, bị sinh vật dùng thủ đoạn đặc biệt chuyển đi tới nơi khác, giữ lại, chẳng qua là cái xác trống rỗng thôi.

- Xác trống rỗng?

Trần Thư sửng sốt, trong mắt có chút giật mình.

Thảo nào cấm vụ không còn trói buộc chi lực, thậm chí ngay cả hai người Vương Thanh Tuyết cũng có thể đi ra.

- Nói như vậy, Cấm Vụ Đại Hung vẫn còn bị vây khốn?

Trong lòng hắn nhẹ nhàng thở ra, ít nhất chưa có xuất hiện tình huống xấu nhất.

- Ừ, có khả năng có cá biệt có được thiên phú đặc thù của Đại Hung thoát ra, nhưng cũng không phải toàn bộ.

Lão gia tử thở dài, nói tiếp:

- Nhưng tình hình vẫn không được lạc quan cho lắm.

- Vì sao? Cấm Vụ Đại Hung không xuất hiện, chúng ta sợ cái gì?

- Ngươi nghĩ đơn giản quá… … . .

Lão gia tử liếc nhìn hắn một cái, nói:

- Ngươi có biết cấm vụ là bị ai dời đi không?

- Ngài?

Trần Thư thử nói.

- … … …

Trong nháy mắt lão gia tử trầm mặc không nói, ngươi cho là tất cả mọi người đều có bệnh giống như ngươi sao?

- Một khi cấm vụ bị dời đi, các tường ngăn cách giữa các dị không gian cũng không còn nữa, đối với ai là có lợi nhất?

- Thú Hoàng!

Đồng tử Trần Thư co rút lại, phút chốc phản ứng lại.

- Tiểu tử ngươi đoán không sai, chúng nó đúng là đang tiến hành một kế hoạch, một kế hoạch đối với toàn bộ nhân loại đều không ổn!

- Không thể nào, chúng nó có thể khống chế cấm vụ?

Trong lòng Trần Thư có bất an, chớp mắt đã hiểu được chỗ không ổn.

- Trước kia không được, nhưng hiện tại lực lượng cấm vụ đã tiêu tán tám chín phần mười, chúng nó mới có thể làm được.

Lão gia tử thở dài, thật ra ngay cả hắn cũng không có nghĩ đến điều này.

Dù sao hắn đã ở trong Long Uyên Thành rất lâu, nơi cấm vụ tận cùng này hắn lại không nhìn đến, tự nhiên sẽ không nghĩ tới một bước này.

Điều quan trọng là, khí thế cấm vụ quá lớn, điều này cũng làm hắn có niềm tin vững chắc, hung thú tuyệt đối không ảnh hưởng được cấm vụ!

Nhưng đáng tiếc, ở thời gian dài phía trước, sức mạnh nào cũng sẽ mục nát… .

- Nói như vậy thì… … .

Trần Thư nuốt nước miếng, nói:

- Thú Hoàng sắp trở lại? Hơn nữa các dị không gian đều liên kết lại với nhau?

Một khoảng thời gian trước, hành động săn bắn lớn đã đạt được hiệu quả đáng kinh ngạc, ngoại trừ con người có thực lực cường đại bên ngoài, chủ yếu nhất chính là thông tin của các không gian lớn khác không được lưu thông, không thể biết trước được kế hoạch của con người, lúc này mới làm cho từng con Quân Vương liên tiếp ngã xuống… … .

- Còn chưa đến mức hỏng bét như vậy… … .

Lão gia tử mở miệng nói:

- Thú Hoàng không có khả năng dời toàn bộ cấm vụ đi, hơn nữa trời sinh bộ phận Dị không gian không thể liên thông được với nhau.

Lão chỉ ra chỗ bóng tối sâu thẳm phía xa, nói:

- Ví dụ như nơi đó, là chỗ Không Gian Rạn Nứt, sinh vật nào cũng không thể đi qua, Thú Hoàng cũng không ngoại lệ.

- Hả?

Trần Thư nhìn bóng tối phía xa, nói:

- Bên trong rất nguy hiểm sao?

- Không có nguy hiểm gì, nhưng chính là không bước qua được!

Chương 2043 - Đại gia đành phải tự mình chạy

Lão gia tử mở miệng nói:

- Phía trước có lực bài xích rất mạnh, Ám Vương cũng không thể tới gần được.

- Như vậy sao không… … .

Trần Thư nháy nháy mắt, định dùng Không Gian Thần Kỹ đi, nhưng con thỏ chỉ sững sờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn hắn, không có động tác gì khác.

Trong mắt nó, phía trước căn bản không có toạ độ không gian, tương đương là một nơi không tồn tại, đương nhiên là không có cách nào đi.

- Thảo nào được gọi là chỗ Không Gian Rạn Nứt… …

Trần Thư thì thào tự nói, càng hiểu biết thêm về thế giới này.

- Được rồi, mặc dù không phải toàn bộ dị không gian liên thông với nhau, nhưng tình hình vẫn là có chút nguy rồi.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Về Lam Tinh trước rồi nói!

Nhưng vào lúc này, thân thể Ám Vương bên cạnh lão sửng sốt, nói:

- Cố Lan gặp nguy hiểm đến tính mạng!

- Nhanh như vậy?!

Lão gia tử nhíu mày, nói:

- Ngươi đi trước cứu nàng!

Giây tiếp theo, thân hình Ám Vương hoá thành bóng đen, dung nhập vào bên trong mặt đất, biến mất không thấy đâu… … . .

Sắc mặt Trần Thư ngưng trọng, nói:

- Là Thú Hoàng ra tay sao?

Cố Lan là tổng bộ trưởng của Ngự Long Vệ, thực lực bản thân là Vương Cấp đỉnh, có thể nói là một trong chiến lực đứng đầu trong nước, nhân vật như vậy, không có khả năng dễ dàng gặp nguy hiểm tính mạng.

- Hẳn là vậy.

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Hung thú chịu thiệt lâu như vậy, tất nhiên là sẽ quay lại trả thù!

- Chỉ sợ là sẽ khai đao Ngự Thú Sư Vương Cấp trong nước!

- … … . .

Một lúc sau, hai người về tới Lam Tinh, mà đầu tiên lão gia tử làm là ra quyết định quan trọng: Triệu tập toàn bộ Ngự Thú Sư!

Phía chính phủ trong nháy mắt đã thông qua các loại phương thức, đưa tin tức truyền đến toàn thể cả nước, cho dù là người thường cũng đều biết được.

Nhất thời, toàn bộ trong nước ngập tràn khí tức xơ xác tiêu điều!

Loạn thế chưa chấm dứt, nguy cơ lại đến lần nữa!

- Trần Thư, tốc độ của ngươi nhanh, mau chóng đi về nước tiếp cận cường giả đứng đầu, ta nghi ngờ mục tiêu của Thú Hoàng là bọn hắn!

- Được!

Trần Thư biết rõ tình hình nguy hiểm, lập tức gật đầu đáp ứng.

Tiếp theo, lão gia tử đưa tin tức cùng vị trí truyền tống cho Trần Thư.

Bất kể là cường giả đi trước tới Sị không gian, cũng sẽ tự chủ đăng báo vị trí toạ độ, chủ yếu là phòng ngừa cường giả trong nước chém giết với Quân Vương, ảnh hưởng đến hiệu suất.

Nhưng thật không ngờ, một quyết định này lại trở thành cọng rơm cứu mạng của mọi người.

Trần Thư mang theo Thỏ Không Gian, chớp mắt rời khỏi lãnh thổ trong nước Hoa, đi tới vùng lân cận dị không gian ở hải vực.

Mà lão gia tử, thì trở về Long Uyên, không có tham gia cứu người. Dù sao ai cũng không biết, mục tiêu thực sự của Thú Hoàng, rốt cuộc là Ngự Thú Sư Vương Cấp hay là Long Uyên Thành… … . .

Cho dù các dị không gian liên thông với nhau, để cho Thú Hoàng có thể từ trong dị không gian khác lao ra, nhưng đại quân chủ lực hung thú [Long Uyên] vẫn là không có động tĩnh lớn, cái này cũng là vì phòng ngừa lão gia tử nghi ngờ.

- Sẽ có đại loạn… … . .

Trần Thư lúc này đang liên tục thuấn di, chuẩn bị trước cứu những Ngự Thú Sư Vương Cấp còn lại.

Tình hình chuyển biến thật sự là quá nhanh!

Hiện tại hắn đã biết rõ, vì sao Thú Hoàng thà rằng gây tổn hại nhiều Quân Vương như vậy, cũng phải kiên trì tiến hành kế hoạch. Hiện giờ cấm vụ bị dời đi, đối với nhân loại là một đòn trí mạng!

Thật ra từ lúc Trần Thư trở về từ Liên Minh Tự Do, các Đại Thú Hoàng đã mượn kỹ năng linh hồn của Hồn Long Hoàng, tổ chức một hội nghị giả lập, chủ đề chúng nó thảo luận chỉ có một:

Làm sao có thể bóp chết Trần Thư trước tiên?

Nhưng trải qua các loại thảo luận, cuối cùng cho ra một kết luận:

Huỷ diệt toàn bộ nhân loại có thể còn dễ dàng hơn một chút… … . .

Vì thế, còn có Thú Hoàng liên thủ tiến hành một cái kế hoạch như vậy… … …

Thật ra chúng nó đã sớm có ý tưởng này, chỉ là cho tới nay không có nắm chắc thành công, lúc này mới không dám thử nghiệm, nếu là toàn bộ chúng nó biến mất không thấy, tất nhiên là sẽ làm cho hung thú nảy sinh hỗn loạn. Nhưng Lão Kiều Liên Minh Truyện Kỳ chiến lực kinh thiên, cùng với tiềm lực đáng sợ của Trần Thư, làm cho nhóm Thú Hoàng kiên quyết đi một bước này!

Kế hoạch này, thậm chí ngay cả thiên kỵ sĩ sợ chết của [Tử Vong Tế Đàn] đều tham dự, giữa nhóm Thú Hoàng với nhau đều có phòng bị, nếu để lại một Thú Hoàng, ai biết nó sẽ làm ra chuyện gì?

- Chính là nơi này, vị trí của tổng đội trưởng Trấn Linh Quân Chu Uyên.

Ánh mắt Trần Thư nhìn dị không gian phía trước, từng bước tiến vào trong đó. Gần như là vừa bước vào trong đó, hắn đã nhận ra một chút bất thường, bên trong này tràn ngập áp lực.

- Quả nhiên là có Thú Hoàng!

Trần Thư thuấn di về phía trước, bởi vì không biết vị trí cụ thể của Chu Uyên, hắn chỉ có thể vừa thuấn di vừa quan sát.

Chương 2044 - Ngươi đang sủa cái gì?

Hơi thở của Thú Hoàng không giống bình thường, hắn rất nhanh đã nhận ra chỗ khác thường. Chỉ thấy phía chân trời xa xa, đã bị màu đỏ của máu bao phủ, tràn ngập cảm giác áp chế, thỉnh thoảng cùng dao động với năng lượng khủng bố.

- Là ở chỗ này!

Hắn trực tiếp thuấn di khoảng cách mấy vạn thước, không có do dự tiến vào trong chiến trường.

Grào!

Chỉ thấy trong không trung có một con Huyết Long khổng lồ đang gầm rú, phóng thích ra uy áp khủng bố, trời đất cũng vì đó mà biến sắc!

Mà ở phía dưới Huyết Long, một lão nhân mặc trang phục Trấn Linh Quân có sắc mặt ngưng trọng, cưỡi một đại quy màu trắng, chạy tới phía xa.

- Nhân loại, các ngươi phải trả giá thật lớn!

Huyết Long rít gào một tiếng, sức mạnh trong cơ thể tuôn ra, hung hăng đánh ra cự trảo huyết sắc, vẻ mặt lão nhân khẽ thay đổi, đang lúc muốn tránh né, máu trong cơ thể con rùa to lớn dưới chân rung động, thế nhưng trong chốc lát không thể phóng thích kỹ năng.

Ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc, hai đạo ấn ký không gian xuất hiện, đưa hắn cùng đại quy cưỡng ép đưa khỏi đây.

Ầm!

Huyết sắc long trảo hung hăng đánh lên mặt đất, chỉ đánh vào một khoảng không.

- Ai?!

Ánh mắt Huyết Long hung ác, nhìn phía xa, nháy mắt đi theo khí tức năng lượng, tập trung vào người tới phía trước!

- Ngay cả tội phạm đại gia ngươi cũng không nhận ra?

Trần Thư khoanh hai tay, nói:

- Thật sự là thứ không có quy củ!

- Grào!

Huyết Long Hoàng vẻ giận dữ, làm Thú Hoàng, bị người chỉ vào mũi mắng làm sao có thể nhẫn nhịn?

- Hôm nay đại gia không muốn giết ngươi, tự mình biết điều một chút!

Trần Thư mỉm cười, hai mắt tràn ngập sát ý kinh thiên, nói:

- Nếu ngươi còn không cút… . .

Trong lòng Huyết Long Hoàng giật mình, bắt đầu có cảm giác, không phải là có mai phục chứ?

Nhưng ngay lúc nó sợ hãi, Trần Thư mang theo Chu Uyên, chớp mắt biến mất tại chỗ, chỉ để lại một câu hèn hạ:

- Vậy thì đại gia đành phải tự mình chạy!

- Grào

Huyết Long Hoàng ngửa mặt lên trời rít gào, lúc này mới biết nó bị đối phương trêu đùa.

- Trần Thư chết tiệt!

Trong mắt nó có hận ý, lúc này mới phản ứng lại đối phương chính là nhân loại làm cho nhóm Thú Hoàng kinh ngạc.

Ầm—

Ngay sau đó, Huyết Long Hoàng cuồn cuộn bên trong đám huyết vụ, phóng với tốc độ rất nhanh đuổi giết tới Trần Thư

đang ngụy trang.

Lúc này, Trần Thư cũng đã mang theo Chu Uyên về đến bên trong Lam Tinh.

Trần Thư mở miệng hỏi, nói:

- Đại lão, không có việc gì chứ?

- Không có việc gì, chỉ là tổn hại hai khế ước linh.

- … … … .

Trần Thư chớp mắt giật mình, tâm tính của lão ngài đây đúng là không tồi… …

- Nhanh đi báo cho lão gia tử, cấm vụ xuất hiện thay đổi lớn!

Chu Uyên cũng không có thời gian quan tâm bản thân, vội vàng nói:

- Thú Hoàng chỉ sợ đã quay lại!

- Lão gia tử cũng đã biết rồi.

Trần Thư mở miệng trấn an, nói:

- Chỉ là lão nhân gia hắn để cho ta tới cứu ngươi.

Đang lúc hai người nói chuyện, thông đạo dị không gian phía sau xuất hiện dao động, một cỗ uy áp khủng bố vượt qua không gian tràn ngập tới!

- Nhanh như vậy?!

Sắc mặt Trần Thư sợ hãi, quát:

- Chúng ta về Đại Lục trước rồi nói sau!

Giây sau, hai người trực tiếp thuấn di một khoảng cách dài, về tới biên giới trên lục địa.

Ầm———

Khí thế khủng bố ngập tràn, toàn bộ không gian đều đang run rẩy, như muốn vỡ nát!

Ánh sáng màu đỏ chói xuất hiện, chỉ thấy Huyết Long Hoàng khổng lồ từ trong thông đạo vọt ra, đi tới phía trên Lam Tinh.

- Đây là lãnh địa của nhân loại sao… … …

Huyết Long Hoàng nhìn bốn phía, hung ác trong mắt càng thêm nồng đậm, lẩm bẩm:

- Vậy để bổn hoàng tự mình phá huỷ tinh cầu này… … …

Ngay sau đó, nó không chế huyết vụ, đi thẳng đến vị trí Hoa Quốc Đại Lục mà đi!

Lúc này, trên Hoa Quốc Đại Lục.

- Đoàn trưởng Chu, ngài đi về Long Uyên Thành trước đi, ta còn phải đi cứu những người khác.

Trần Thư lấy ra một lọ Bạo Tẩu Dược Tề, trực tiếp cho Thỏ Không Gian = ăn vào.

Tình hình hiện giờ nguy cấp, hắn cũng bất chấp tiết kiệm, thiếu một cường giả Vương Cấp đỉnh, đối với Hoa Quốc mà nói ảnh hưởng quá nhiều.

Phải biết rằng, cường giả như Chu Uyên, không chỉ đơn giản là năng lực bản thân cường đại, mà còn có thể chỉ huy các đại cường giả tác chiến, là nhân vật quan trọng nhất ngoài lão gia tử.

- Được!

Chu Uyên cũng không dài dòng, nói:

- Tiểu tử, cẩn thận một chút!

Trần Thư gật đầu, tiếp theo chớp mắt biến mất tại chỗ, đi tới vị trí dị không gian kế tiếp.

- Ai… . tới quá nhanh… . .

Chu Uyên thở dài, thì thào lẩm bẩm:

- Hy vọng có thể vượt qua một kiếp này.

Đang lúc này, cơ thể hắn rùng mình một cái, trong mắt có vẻ ngạc nhiên, nhìn về phía xa.

- Tiểu Chu, đi về Long Uyên Thành trước đi.

Chỉ thấy một viên tuyết cầu thật lớn chậm rãi bay từ từ đến đây, cùng với băng tuyết đầy trời, mạnh mẽ làm mấy vạn thước thiên tượng thay đổi.

- Đại Tuyết Vương?

Chu Uyên sững sờ, sau đó lập tức gật đầu, cưỡi rùa lớn màu trắng biết mất ở vị trí biên giới.

Chương 2045 - Ngươi đang sủa cái gì? (2)

Mà lúc này, ánh mắt Đại Tuyết Vương bình tĩnh, nhìn vị trí hải vực phía trước, mơ hồ có thể nhìn thấy năng lượng huyết sắc dao động.

- Rốt cục cũng không phải che dấu thực lực… … . .

Đại Tuyết Vương vặn vẹo thân mình một chút, lẩm bẩm nói:

- Nhưng lão nhân nói, không thể đánh chết, thật đúng là một việc cần kỹ thuật. ..

Trong phút chốc, hai trong mắt nó tràn ngập ánh sáng màu lam, gió tuyết trong không trung lướt qua, giống như toàn bộ mặt đất sẽ đông lại.

Grào!

Nhưng lúc này, một con Huyết Long khổng lồ đang đến với tốc độ cực nhanh, trong miệng truyền ra rít gào tựa như thiên uy:

- Con kiến nhân loại! Hãy nhận lấy cái chết!

Ầm!

Trong phút chốc, một đại chuỳ băng tuyết dài ngàn mét hung hăng đập xuống, trực tiếp đánh lên phía trên đầu Huyết Long.

- Ngao Ngao!

Huyết Long Hoàng nổi giận, cả đầu ong ong, thật không ngờ vừa mới ra vẻ đã bị đánh mặt… … …

- Ngươi vừa sủa cái gì?!

Đại Tuyết Vương cưỡi lên đại tuyết chuỳ, nhìn xuống Huyết Long Hoàng, trong mắt có vẻ đùa cợt.

- Chết tiệt… … . .

Ầm—-

- Hỏi ngươi, ngươi vừa sủa cái gì vậy?!

Ánh mắt Đại Tuyết Vương hung tàn, đại tuyết chuỳ dưới thân lại hung hăng đánh xuống dưới.

Huyết Long Hoàng lại bị đánh thêm một cái, chỉ cảm thấy thiên địa quay vòng, thậm chí ngay cả linh hồn cũng đang run rẩy.

- Không nói lời nào, giả bộ làm cao thủ?

Ầm ——

Đại chuỳ lại hung hăng đập xuống, trực tiếp đánh cho Huyết Long Hoàng từ không trung bay xuống biển.

- Grào!

Trong mắt Huyết Long Hoàng tràn ngập nghẹn khuất, không nhịn được rít gào thành tiếng, không phải nó không muốn tránh đi, mà là mỗi khi đại chuỳ đánh xuống, thân hình nó lại xuất hiện một cỗ hàn ý cực hạn, cưỡng ép giam cầm nó tại chỗ.

- Dám nói, không tôn trọng bổn vương?

Ầm —-

Đại chuỵ trực tiếp đánh vào nước biển, trong vạn thước hải vực chớp mắt vị đông lại thành khối băng, uy thế rất đáng sợ!

Về phần Huyết Long Hoàng, phải chịu hành hung… … . .

Grào!

Tính tính nó vốn ngang ngược, lúc này mới vừa trở về đã bị một tên không nói đạo lý hành hung, đương nhiên trong lòng giận sôi máu.

Nhưng bất kể là nó giãy dụa thế nào cũng không trốn thoát được đòn của đại tuyết chuỳ!

- Thực lực của ngươi… … . .

Huyết Long Hoàng đã bị làm cho choáng váng, làm đại biểu Thú Hoàng ở Long Uyên, nó đã cùng giao thủ với Đại Tuyết

Vương, nhưng trước kia không có khủng bố như vậy… … . .

- Vấn đề của ta còn chưa có trả lời, còn dám hỏi ta?

Đại Tuyết Vương cưỡi đại tuyết chuỳ, nhảy vào bên trong biển rộng, đuổi theo hành hung Huyết Long Hoàng.

Rầm rầm rầm——

Tiếng vang khủng bố quanh quẩn sâu bên trong nước biển, tràn ngập ra băng sương, giống như đông lại toàn bộ biển rộng… … .

Nhưng đáng tiếc, một màn kinh thiên như vậy lại không có người xem… …

Sau một lúc lâu, tiếng bạo rống ngập tràn tức giận cực hạn xuất hiện.

- Đủ rồi! !

Chỉ thấy một đạo khí thế đáng sợ ngút trời đi ra, sau đó từng đạo huyết thuỷ phun trào ra, trên đó là nhiệt độ cao đến kinh người, cưỡng ép xua tan băng sương.

Huyết Long Hoàng chậm rãi đi từ đáy biển lên, bốn phía bắt đầu khởi động huyết dịch nóng cháy như lửa, trong hai mắt tràn ngập sát ý!

Nhưng đáng tiếc chính là, lúc này mặt mũi nó bầm dập, thậm chí ngay cả sừng cũng bị đập nát một cái, thật sự là đã không còn uy thế ngày xưa.

- Ai ôi, có một chút đồ vật… … . .

Bên ngoài trăm mét, Đại Tuyết Vương cưỡi huyết chuỳ vạn mét nhẹ nhàng đi lên, trong đôi mắt quái vật có một chút kinh ngạc.

- Vậy mà có thể ép ta ra toàn bộ thực lực, hôm nay, ngươi phải trả giá đại giới!

Hai tròng mắt Huyết Long Hoàng mở to, tràn ngập ánh sáng màu đỏ, trong khổng trung dày đặc một tầng huyết sắc nồng đậm, uy thế cực kỳ đáng sợ!

- Bổn đại vương rất sợ đó… … …

Đại Tuyết Vương tuỳ tiện lay động một chút cơ thể tròn vo, đang lúc nó chuẩn bị nghiêm túc thì phía chân trời đột nhiên xuất hiện hỏa diễm kinh người.

Trong nháy mắt, hỏa diễm hạ xuống, không gian bốn phía không ngừng vặn vẹo khó có thể thừa nhận được nhiệt độ khủng bố như vậy.

Một con chim có bộ dáng xinh đẹp được ngưng tụ từ hỏa diễm, nguyên tố hỏa trong thiên địa giống như đang dũng mãnh đi vào cơ thể của nó, cúi đầu xưng thần đối với nó, không thấy có bất kỳ cuồng bạo.

Đây là Truyền Kỳ Khế Ước Linh, Chu Tước!

- Đại Chu, sao ngươi tới đây?

Đại Tuyết Vương liếc nhìn Chu Tước, nói:

- Lão nhân cho là ta không bắt được con tiểu long này?

- Chủ nhân nói, ngươi cùng tiểu tử Trần Thư kia giống nhau đều không đúng mực.

Chu Tước thâm sâu liếc nhìn nó một cái, nói:

- Bảo ta tới hỗ trợ, phòng ngừa ngươi đánh chết nó… … .

- … … . .

Đại Tuyết Vương nháy mắt, nói:

- Ta nào có xúc động như vậy?

- Nhưng mà chúng ta hai đánh một, có phải là có chút bắt nạt người ta?

- Ngươi còn biết thắng mà không cần võ?

- Ách… … .ý của ta là… … . .

Chương 2046 - Dám bước nửa bước vào Đại Lục, đánh chết ngươi!

Đại Tuyết Vương nhẹ nhàng nói:

- Lại còn phái trợ giúp đến, ta thích trường hợp bạo lực một chút… … … .

- Grào!

Lúc này, Huyết Long Hoàng rít gào, tức giận trong mắt lại bốc lên lần nữa, hai Truyền Kỳ Khế Ước Linh trước mắt, căn bản là không có để Thú Hoàng như nó vào mắt, thật sự là rất tổn thương đến tự tôn… …

- Cho dù là hai đánh một, bổn hoàng vẫn như cũ không sợ… . .

Rầm rầm rầm!

Vừa dứt lời, trong nháy mắt Chu Tước cùng Đại Tuyết Vương làm loạn, đánh ra các loại kỹ năng, trực tiếp áp chế Huyết Long Hoàng vào bên trong đáy biển.

Ngay sau đó, chính là một chút hành hung cực kỳ bi thảm… …

Ngoại trừ tiếng kỹ năng nổ bên ngoài, cũng chỉ có tiếng kêu rên của Huyết Long Hoàng, chốc lát hào vào nhau, làm cho người ta cảm thấy vô cùng dễ nghe. Về phần hung thú nghĩ như thế nào, không liên quan gì đến nhân loại… .

Thời gian nửa giờ trôi qua, toàn bộ mặt biển đều bị nhuộm thành màu đỏ, thanh âm Huyết Long Hoàng ngày càng trở nên mỏng manh, thậm chí làm cho người ta tưởng rằng đã chết bất đắc kỳ tử… …

Còn về Thú Hoàng, không thấy động tác trợ giúp gì, dù sao bọn nó cũng là đối thủ của nhau, đương nhiên là ước gì đối phương hy sinh anh dũng, tốt nhất là lấy đi một hai Truyền Kỳ Khế Ước Linh.

- Nếu không đến, ta thật sự sẽ bị đánh chết… … …

Dưới đáy biển, thân hình Huyết Long Hoàng đã phình to ít nhất là gấp hai, đương nhiên không phải bội hoá kỹ năng cái gì, mà là bị đánh cho sưng!

Đầu cũng bị đánh cho lõm xuống, hai sừng long vỡ ra, lân giáp trên người vỡ nát, lại tràn ngập mùi thịt nhàn nhạt… … . .

- Cũng được rồi, nếu đánh nữa sẽ chết thật đó… … …

Chu Tước ngăn cản Đại Tuyết Vương, đồng thời hướng tới phía dưới phun ra Sí Liệt Hoả Diễm, đốt khiến cho Huyết Long Hoàng ngao ngao kêu to.

- Ngươi dám dùng ám chiêu?!

Đại Tuyết Vương quát to một tiếng, cũng không phục triệu hồi ra đại tuyết chuỳ, lại hung hăng đánh xuống lần nữa.

- Ngao… … . .

Vẻ mặt Huyết Long Hoàng nghẹn khuất, trong lòng đã chửi ầm lên, ân cần thăm hỏi tổ tiên của hai Khế Ước Linh, hai các ngươi lục đục với nhau, vì sao bị thương lại là ta…

- Được rồi, rút lui!

Ánh mắt Chu Tước lạnh lùng, nói:

- Nếu dám bước vào đại lục nửa bước, chết!

Sau đó, nó vỗ hai cánh, hoá thành hoả diễm lưu quang, biến mất tại chỗ.

Về phần Đại Tuyết Vương, vốn định động thủ một chút, nhưng nghĩ đến lão tử khuyên bảo, chỉ có thể là cùng rời khỏi nơi này.

- Rốt cục giải thoát rồi… … …

Huyết dịch trong cơ thể Huyết Long Hoàng lưu động, bắt đầu khép lại các nơi thương thế trên người, cho dù này chỉ là bị thương mặt ngoài, bị thương nặng thật sự là băng tuyết chi lực trong có thể cùng hoả diễm chi lực, vẫn là tàn phá cơ thể của nó.

Không có một hai tháng tĩnh dưỡng hết sức, e là không khôi phục đến đỉnh phong… .

- Vì sao… . vì sao lại mạnh như vậy… .

Hai mắt Huyết Long Hoàng có vẻ kiêng dè, lẩm bẩm:

- Thực lực của lão quỷ này, chỉ sợ đã so được với đám tên kia… .

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời xuất hiện thân hình nhân loại cao to, không phải là bóng dáng mà là từ sức mạnh linh hồn

ngưng kết thành, chính là cường giả đứng đầu Lam Tinh, lão gia tử Hoa Quốc!

Nhất thời, một cỗ sức mạnh linh hồn khủng bố lấy đại lục làm trung tâm khởi điểm, khuếch tán ra bốn phía, hoá thành từng vòng luân linh hồn triều tịch!

Mọi người đang thấp thỏm lo âu chớp mắt trấn tĩnh xuống, trong lòng đều có một niềm tin:

Chỉ cần lão gia tử ở đây, bầu trời của nhân loại không sụp đổ được!

Ầm——

Sức mạnh linh hồn không tiếng động tiếp tục khuếch tán, xuyên qua một đám thông đạo không gian, đi tới bên trong các cực không gian khác, đám hung thú trong chớp mắt như ve sầu mùa đông, cơ thể hạ xuống, trong mắt tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Đồng thời, sức mạnh linh hồn cũng khuếch tán ra vùng lân cận hải vực, thậm chỉ là bao phủ gần nửa Lam Tinh.

Lúc này, thân hình to lớn trong không trung chậm rãi mở miệng:

- Truyền Kỳ Sinh Vật, dám bước vào Thần Châu Đại Lục nửa bước, lão phu sẽ đánh chết ngươi!

Giờ khắc này, lão gia tử giống như miệng ngậm lệnh trời, vô cùng bá đạo, tồn tại thiên uy không thể chống lại, giống như thần minh duy nhất của thế gian!

Các Thú Hoàng của đác đại vùng cấm rít gào, phóng ra uy áp Hoàng cấp của mình, che chở lãnh địa hung thú của mình.

Trong mắt chúng nó tràn ngập kiêng dè, kinh ngạc nhìn thân hình to lớn trong không trung, vốn tưởng rằng lúc quay lại chính là lúc nhân loại diệt vong, nhưng thật không ngờ đối phương lại đứng lên trước, thực lực lão gia tử khủng bố cũng không thể đối phó được với toàn bộ Thú Hoàng. Nhưng hắn dễ dàng thấy rõ thế cục, nháy mắt bắt được điểm sợ chết của Thú Hoàng, làm cho đại quân hung thú tạm thời không dám xâm lấn.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ với sức của bản thân, tạm dừng nguy cơ diệt vong của nhân loại. Không thể không nói, cường giả đứng đầu Lam Tinh quả nhiên là hắn có trọng lượng!

Chương 2047 - Có ta và lão gia tử ở đây, đừng sợ

Nhưng vào lúc này, các hướng của Hoa Quốc Đại Lục, Hồn Long Hoàng, Lôi Long Hoàng cùng với Thương Hải Sa Hoàng các loại, đều là dừng lại bước chân xâm lấn.

Trong mắt chúng nó có kiêng dè, ai cũng không dám dẫn đầu bước vào bên trong biên giới của Đại Lục, đó tất nhiên là sẽ nhận được nguy hiểm đến tính mạng!

Về độ tin cậy, có thể tham khảo Huyết Long Hoàng đã bị đánh cho bị thương nặng… .

Đây là tên đầu tiên bước vào lãnh thổ Hoa Quốc, nhưng kết cục đã rõ, nếu là bị lão gia tử toàn lực nhằm vào, chết là chắc chắn, điều duy nhất bọn nó có thể chọn chính là kiểu chết của mình… … … . .

Nhân loại có huỷ diệt hay không, so với tính mạng của chúng nó, đã không đáng giá nhắc tới.

- Hắn đã đặt ra quy tắc… … …

Thương Hải Sa Hoàng ở trên mặt biển, kinh ngạc nhìn thân hình lão gia tử.

Truyền Kỳ không thể bước vào đại lục, nhưng ý nghĩa khác là hung thú có cấp bậc có thể xung phong liều chết, đây cũng là điều mà lão nhân trước mặt có thể nhượng bộ.

Hai bên đều lui bước, nhưng rõ ràng, nhân loại bằng với thực lực của một mình lão gia tử, chiếm được một chút ưu thế… . .

- Hoàng, nói thế nào?

Một con bạch tuộc lớn đi tới bên cạnh Sa Hoàng, nói:

- Hiện tại nhân loại không có một chút chuẩn bị nào, nếu xung phong liều chết tiến vào đó, chắc chắn có thể giành được thắng lớn, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một!

- Không phải, ngươi mẹ nó có phải tai bị điếc rồi hay không? Nhất định phải hại chết bổn hoàng mới được?

- Có phải không nói câu nào sẽ chết không?

Ầm!

- Có phải không?

Rầm rầm!

- Hỏi ngươi, có phải hay không?!

Rầm rầm rầm!

Cái đuôi lớn của Sa Hoàng vung vẩy, không ngừng nhào nặn con bạch tuộc lớn này, cuối cùng đánh bay nó gần ngàn thước, nói:

- Lần sau còn dám nói bừa, sẽ đưa ngươi cho tiểu tử nhân loại kia làm mồi câu mực! Vị phân u-rê!

- … … .

Chớp mắt bạch tuộc to lớn có vẻ luống cuống, đây chỉ sợ là pháp hình tàn khốc nhất thế gian… … … .

- Nhìn xem các Thú Hoàng khác nói thế nào… … . .

Thương Hải Sa Hoàng liếc nhìn Đại Lục gần đó, cuối cùng vẫn không có dũng khí bước lên phía trước.

- Tất cả các ngươi đi về phía trước.

Nói với hung thú phía sau mình, đồng thời một mình đi về hướng bắc, chuẩn bị tìm Thú Hoàng còn lại.

Một lát sau, Long Uyên Thú Hoàng cùng Thương Hải Sa Hoàng tập hợp lại một chỗ, về phần các Thú Hoàng khác ở vùng cấm, đều trở về lãnh địa của mình, không có tiến lên tấn công Hoa Quốc.

- Vì sao không đến giúp ta?!

Huyết Long Hoàng vẫn là vô cùng chật vật như cũ, miệng vết thương trên người rất lâu không khép lại được, trong mắt tràn ngập thù hận.

- … … .

Thú Hoàng khác liếc mắt nhìn thương thế của nó, trong chớp mắt đối với lão nhân kia càng thêm kiêng dè.

Hồn Long Hoàng mở miệng nói:

- Thật có lỗi, trước đó chúng ta đã một mực đuổi theo, nhưng khoảng cách thật sự là quá xa.

- Cút đi!

Huyết Long Hoàng hét to một tiếng, nói:

- Thời gian ta bị đánh, đều đủ để các ngươi đi một vòng Lam Tinh!

- … … . .

Lôi Long Hoàng cũng giải thích nói:

- Thật sự chúng ta đã muốn đuổi theo, nhưng lần đầu tiên đến Lam Tinh, chưa quen thuộc cuộc sống nơi này, làm chậm trễ thời gian.

Thật ra bọn nó đã nhận ra từ lâu năng lượng dao động mạnh mẽ, sở dĩ không tới, chính là trông cậy vào Huyết Long Hoàng có thể dùng hết toàn lực, làm bị thương nặng một hai Truyền Kỳ Khế Ước Linh… … . .

Nhưng hiện tại xem ra, dường như chúng nó suy nghĩ nhiều quá rồi.

Nhưng trước đó không có đi đến cũng tốt, nếu không sẽ lại nhiều thêm một tên bị hại… …

- Ngươi thật sự nghĩ ta ngu ngốc à?

Huyết Long Hoàng nhìn các Đại Thú Hoàng, liếc mắt một cái nói:

- Trước lúc ta chưa khỏi hẳn, thì sẽ không ra tay!

Nói xong, nó xoay người rời đi, chuẩn bị trở về Long Uyên.

- … … . .

Những Thú Hoàng còn lại đều nhìn bóng dáng của nó, trầm mặc không nói gì, bỗng chốc mất đi một chủ lực, tình hình trở nên ngày càng ác liệt.

Vốn tưởng rằng phá huỷ Không Gian Cấm Vụ, chiến đấu sẽ nghiêng về một phía, nhưng có vẻ chúng nó đã nghĩ rất đơn giản.

Lôi Long Hoàng mở miệng nói:

- Tiếp theo, chúng ta làm thế nào?

Hồn Long Hoàng nhìn Đại Lục phía xa, nói:

- Nếu hắn không cho chúng ta tới gần, thì chúng ta sẽ không tới gần thôi.

- … … .

Những Thú Hoàng khác khóe miệng giật giật, sao có thể nhận sợ rõ ràng dứt khoát như vậy… …

- Nắm chắc thời gian, tranh thủ giết nhiều Ngự Thú Sư một chút!

Ánh mắt Hồn Long Hoàng bình tĩnh nói:

- Chúng ta không thể tham gia, vậy thì để cho thủ hạ công phá Hoa Quốc Đại Lục sớm một chút!

Các Đại Thú Hoàng gật đầu, đều rời khỏi nơi này, chuẩn bị tiếp tục giết cường giả nhân loại ở mọi nơi bên trong biên giới dị không gian.

Mà lúc này.

Trần Thư vừa đúng lúc đi ra từ bên trong một dị không gian, cùng với một người trung niên Vương Cấp nhị tinh.

Chương 2048 - Có ta và lão gia tử ở đây, đừng sợ (2)

- Mẹ nó, thật sự giả ngốc sao!

Trong mắt Trần Thư có vẻ hâm mộ, lẩm bẩm:

- Lão gia tử đúng là nhiều thủ đoạn.

Nói xong, ở tay phải hắn xuất hiện ba bình Bạo Tạc Dược Tề, chớp mắt ném ra bên ngoài.

Rầm rầm rầm—-

Ánh sáng chói màu trắng bốc lên, động tĩnh rất lớn thoáng cái đã hấp dẫn hung thú ở xa.

- Ngươi làm cái gì vậy?

Người trung niên bị làm cho ngây người, nhãn rỗi không có việc gì làm nên ném đạn hạt nhân đúng không?

- Đây không phải là tiếp thêm khí thế cho lão gia tử sao… …

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Thuận tiện cũng để cho ta có chút cảm giác tham dự.

- … … .

Trong chớp mắt, người trung niên không nói gì, thật sự là có chút giảu thích không được đường về não của Trần Thư.

Ngay sau đó, Trần Thư cùng đối phương về tới Hoa Quốc Đại Lục, xoay người lập tức rời khỏi đây, lại lần nữa bắt đầu hành trình cứu người.

Thời gian trôi qua, đám hung thú điên cuồng giết người, ngoại trừ Thú Hoàng ở bên ngoài, hung thú Vương Cấp đến từ Long Uyên cũng ra tay, tập kích những Ngự Thú Sư đang săn bắn.

Trần Thư nhờ vào kỹ năng Thuấn Di, vẫn luôn cứu người, nhưng sức lực của một người cuối cùng nhỏ bé không đáng kể, hắn có thể cứu một hai người, nhưng không có khả năng cứu một trăm một ngàn người.

Mắt thấy tình huống nguy hiểm, lão gia tử phái ra Khế Ước Linh, đồng thời Ninh Bất Phàm cũng ra tay, bắt đầu tiếp ứng những Ngự Thú Sư ở biên giới.

Nhưng may mắn chính là, Ngự Thú Sư đi ra bên ngoài giết Quân Vương đều là những người có chiến lực mạnh mẽ, cho dù là không chiến đấu vượt cấp được, nhưng ít ra cũng không dễ dàng ngã xuống.

Thời gian hai ngày thoáng cái đã trôi qua, một hồi náo động đã dần dần bình ổn, Ngự Thú Sư ở biên giới chỉ cần là còn sống, toàn bộ đều được đưa về trong nước.

Mặc dù tốc độ ứng đối của lão gia tử đã khá nhanh, nhưng vẫn là có thương vong không nhỏ. Trong đó, bốn cường giả Vương Cấp ba sao của Long Uyên Thành, chỉ có Khế Ước Linh của Ninh Bất Phàm và Cố Lan là không có thương vong, vẫn duy trì chiến lực mạnh mẽ như cũ, một người là do năng lực bảo mệnh của bản thân mạnh, một người là do Ám Vương nhanh chóng trợ giúp.

Về phần hai người khác, đều là tổn hại hai Khế Ước Linh, sức chiến đấu bị suy yếu gần một nửa.

Nhưng so với những quốc gia còn lại mà nói, tổn thất của Hoa QUốc đã là ít nhất, trong đó nguyên nhân căn bản nhất, vẫn là bởi vì Trần Thư đã nhận ra khác thường của cấm vụ trước một bước, lúc này mới không có xuất hiện hậu quả rất nghiêm trọng.

Long Uyên Thành.

Các loại cường giả lại tập hợp lần nữa, vẻ mặt nghiêm trọng, giữa hai lông mày tản ra vẻ ưu sầu không tan.

Rõ ràng, cấm vụ mất đi hiệu lực, đối với nhân loại thật sự là trí mạng!

Ngày xưa có cấm vụ là lá chắn thiên nhiên, có thể ngăn cách các tin tức lưu thông giữa các cực không gian, nhân loại có thể lựa chọn đánh bại từng cái, nhưng hiện tại không còn cấm vụ, nhân loại sẽ phải đối mặt với toàn bộ hung thú!

- Các vị, không cần lo lắng.

Lão gia tử thấy sĩ khí uể oải, nói:

- Hiện tại Truyền Kỳ Sinh Vật không dám bước một bước vào Đại Lục, không có uy hiếp trí mạng.

- Đúng vậy, đoàn người không cần phải suy sút như vậy.

Trần Thư cũng đứng lên, nói;

- Có ta và lão gia tử ở đây, hung thú không thể tấn công vào!

- … … .

Ánh mắt mọi người nhìn thẳng tới, da mặt của ngươi thật là dày… …

Vẻ mặt lão gia tử kỳ quái liếc nhìn Trần Thư một cái, nói tiếp:

- Tiếp theo, chúng ta phải chuẩn bị đánh lâu dài.

Ánh mắt mọi người thâm thuý nhìn lão gia tử, không tự chủ có vài phần tin tưởng.

- Lão gia tử, vậy chúng ta nên làm thế nào?

- Đầu tiên để người của Trinh Tra Bộ điều tra rõ ràng, dị không gian nào trong nước có cấm vụ mất hiệu lực.

Vẻ mặt lão gia tử bình tĩnh nói:

- Đồng thời tập hợp toàn bộ cứ điểm Trấn Linh Quân, trên Lam Tinh bố trí chiến trường, không thể đánh ở dị không gian.

Thú Hoàng không thể vào Lam Tinh, nhưng có thể hành động ở dị không gian, quá khứ cứ điểm Trấn Linh Quân sẽ không còn ý nghĩa, dù sao căn bản là cũng không ngăn được tiến công của Thú Hoàng.

Lão gia tử mở miệng, nói:

- Sau khi điều tra rõ ràng, sẽ phân bố lại lực lượng phòng thủ, đến lúc đó các thế lực lớn trong nước sẽ phối hợp không điều kiện!

Hiện giờ đã là lúc sinh tử tồn vong, bất kể là gia tộc Ngự Thú, hay là Ngự Thú Đoàn cũng sẽ hiểu được đạo lý môi hở răng lạnh.

Có người mở miệng nói:

- Lão gia tử, chúng ta còn thời gian sao?

- Còn!

Giọng điệu lão gia tử khẳng định, nói:

- Hung thú điều khiển binh lực cũng cần phải có thời gian, huống chi chỉ bằng vào hung thú trong nước, đối với chúng ta không có uy hiếp gì, xác suất lớn là sẽ có hung thú từ bên ngoài vào, khoảng cách lộ trình của chúng nó với Hoa Quốc cũng không ngắn.

Mọi người gật đầu, để xuống nỗi lo trong lòng, ít nhất là còn chưa đến tình huống xấu nhất.

- Được rồi, tất cả giải tán đi, thông báo tin tức xuống dưới để những người còn lại chuẩn bị sẵn sàng, đồng thời trấn an tốt lòng dân!

Chương 2049 - Cái đó, toàn bộ tài nguyên đều mang đủ chứ?

Lão gia tử mở miệng nói:

- Tiểu Ninh, Tiểu Trần, hai người các ngươi ở lại một chút.

Nói xong, tất cả những người khác đều rời khỏi Long Uyên Thành.

Trần Thư chà tay, nói:

- Lão gia tử, muốn khen thưởng sao? Ngài khách khí quá rồi… … .

- Thưởng? Thưởng cái gì?

Lão gia tử trái lại ngây ngẩn người, không nghe hiểu đối phương nói gì.

- Thì chuyện cứu người hai ngày trước đó.

Trần Thư ho nhẹ một tiếng, nói:

- Ta biết công ta lớn, nhưng ngài cũng không phải khách khí, tuỳ tiện đưa mấy chục khối Trân Châu Quân Vương cấp Hoàng Kim là được.

- ? ? ?

Lão gia tử liếc nhìn hắn một cái, nói:

- Tuỳ tiện của ngươi, cũng thực sự tuỳ tiện quá rồi.

- … … . .

- Không có khen thưởng, đồ có sẵn trên người lão phu không có nhiều, với lại phần lớn đều không tăng lên được thực lực của ngươi.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Bảo ngươi ở lại là có chuyện cần các ngươi ra tay.

- Cái gì?

- Hai ngày này, các thế lực nhân loại khác đều nhao nhao liên lạc với ta, muốn để cho Hoa Quốc hỗ trợ bảo vệ đám người bọn hắn.

- Hả?

Trần Thư sững sờ, nói:

- Thế lực khác bi quan như vậy?

- Các Đại Thú Hoàng đều liên thủ tấn công, Tuyết Quốc cùng Vương Quốc Bất Hủ không chống lại được, huống chi là thế lực khác.

Ninh Bất Phàm trái lạ không có bất ngờ, hiển nhiên là đã đoán trước được chuyện này.

Năng lực lão gia tử mạnh hơn, cũng chỉ có thể che chở Hoa Quốc Đại Lục, đối với thế lực khác thật sự là lực bất tòng tâm.

- Hành động chủ nghĩa nhân đạo, chuyện này, chúng ta vẫn là phải giúp một chút.

Lão gia tử nói.

- Đây không phải là làm việc mù quáng sao… … .

Trần Thư nói thầm, không nhịn được nhổ ra chút nước miếng.

Lão gia tử liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Nhưng bọn họ cũng cho đủ thù lao, sẽ không cho chúng ta thiệt.

- Tội phạm Nam giang ta là nhân đạo nhất, chuyện này chắc chắn phải giúp!

Sắc mặt Trần Thư chấn động, trong nháy mắt còn có vài phần hưng phấn.

- … … . .

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Hai ngươi có Không Gian Khế Ước Linh, hiệu suất cũng là cao nhất, nếu không còn chuyện gì, hiện giờ hãy lên đường đi.

- Được!

Hai người gật đầu, đồng thời phân phối xong phần thế lực nhân loại do mình phụ trách.

Lão gia tử mở miệng nhắc nhở nói:

- Tiểu Ninh, toàn bộ lấy an toàn của bản thân là chính, không phải quá cố chấp, không cứu được thì thôi.

Hắn cũng không hy vọng bởi vì sự kiện này, làm Ninh Bất Phàm chết trong đó, đó mới là thiếu máu thật sự.

Ninh Bất Phàm gật đầu, sau đó thuấn di một cái biến mất tại chỗ.

- Lão gia tử, ngươi không quan tâm an toàn của ta sao?

- Ngươi thì dẹp đi! Loại chuyện này còn cần ta phải dạy cho ngươi?

Ánh mắt lão gia tử cổ quái, nói:

- Ta nghi ngờ, kể cả lão phu gặp chuyện không may thì tiểu tử ngươi cũng không thể gặp chuyện không may.

- … … . .

Trần Thư sững sờ, sau đó gật đầu, tình huống này giống như cũng là một tình huống như vậy… … . .

- Một ngày này thật đúng là bận bịu… … .

Trần Thư thở dài, đi tới hải vực phía bắc, lẩm bẩm:

- Năng lực càng lớn, đúng là trách nhiệm càng lớn mà.

Đang thời điểm hắn chuẩn bị xuất phát, trước mắt xuất hiện xuất hiện tuyển hạng mới:

[Tuyển hạng một: Tiếp ứng thành công một thế lực nhân loại. Phần thưởng hoàn thành: ba kỹ năng ngẫu nhiên cho Khế Ước Linh]

[Tuyển hạng hai: Tiếp ứng thành công năm thế lực nhân loại. Phần thưởng hoàn thành: hàng loạt Ngự Thú Lực + toàn bộ thuộc tính bốn Khế Ước Linh tăng thêm 1%]

[Tuyển hạng ba: Tiếp ứng thành công tám thế lực nhân loại. Phần thưởng hoàn thành: hàng loạt Ngự Thú Lực + kỹ năng 'hoá lớn' đều thêm một 'phân thân']

- Lần này không thể có lý do không nhân đạo!

Trần Thư liếm môi, nhìn tuyển hạng xuất hiện trên hệ thống, thật không ngờ phần thưởng cao nhất cũng không tệ lắm.

Sau đó, hắn triệu hồi ra Tiểu Hoàng, hoá thành cơn gió to, đi thẳng đến nơi gần nhất là Tuyết Quốc.

Mặc dù có Truyền Kỳ Ngự Thú Sư trấn giữ, nhưng Tuyết Quốc vẫn làm ra dự tính xấu nhất, có thể thấy được tình hình tồi tệ thế nào.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tốc độ của Tiểu Hoàng kinh người, hơn nữa với cơ thể khổng lồ của mình, một bộ dáng hoành hành ngang ngược. Cho dù hung thú tập trung trong biển quốc tế, nó cũng không có giảm tốc độ hay thu liễm, nếu vô tình có hung thú chắn phía trước, vậy chỉ có thể trách vận khí của đối phương không tốt… … .

Thời gian nửa ngày, Trần Thư cũng đã đến mục tiêu.

- Hả?

Trần Thư nhìn Tuyết Quốc Đại Lục trước mắt, ngay lập tức giật mình một chút. Chỉ thấy Đại Lục trước kia náo nhiệt phồn vinh, vậy mà một bóng người cũng không thấy.

Thay vào đó, là hung thú đi xung quanh, giống như tuần tra lãnh địa của mình.

- Tuyết Quốc… . đã rơi vào tay giặc?

Trong mắt Trần Thú có một chút không thể tin, này cũng không khỏi quá nhanh?

Tốt xấu gì cũng là một trong bốn nước lớn của nhân loại, bên trong cùng thực lực đều là không thể khinh thường, vậy mà ngay cả thời gian nửa ngày cũng không trụ được?

Chương 2050 - Tình hình Lam Tinh chuyển biến!

Trên thực tế, ngay khi cấm vụ vừa mới bị dời đi, Tuyết QUốc đã bị hung thú xâm lược, hai Thú Hoàng từ đi ra từ một dị không gian phổ thông bình thường, trực tiếp gây sóng gió trong lãnh thổ Tuyết Quốc, tạo ra rất nhiều thương vong.

Ngay sau đó lại là vô tận đại quân hung thú, lao ra từ bên trong các dị không gian, nháy mắt đánh tan phòng tuyến của Tuyết Quốc.

Nhưng Tuyết Quốc cũng ứng phó nhanh chóng, biết rõ không phòng thủ được, quyết đoán buông tha cho phòng thủ, người khác phân tán trốn vào bên trong dị không gian ở nước ngoài.

Bởi vì dị không gian công cộng hải vực không ở bên trong thế lực nhân loại, nên cấm vực ở trong ngược lại không bị dời đi.

Nhưng cho dù như vậy, tình hình vẫn khá là nguy hiểm, vì bảo vệ ngòi lửa, bọn họ cố ý xin Hoa Quốc giúp đỡ, dù sao đây là quốc gia hiện tại an toàn nhất của Lam Ting.

- Ta phải tìm người ở đâu? Chắc không phải bảo ta đào mộ chứ?

Trần Thư gãi đầu, lấy ra một thiết bị thông tin, liên hệ người gửi tin tức cho Tuyết Quốc.

Nhưng không ai nghĩ rằng, vậy mà thật sự có phản hồi… … .

Chỉ thấy đối phương gửi cho hắn một toạ độ, ý bảo bọn họ đang cùng đợi ở bên trong dị không gian.

- Xem ra còn sống.

Trần Thư thì thào tự nói, cưỡi Tiểu Hoàng đi thẳng đến nơi mục tiêu, không có kiêng dè một chút nào.

Grào!

Hung thú trên đại lục Tuyết Quốc đã nhận ra có hơi thở nhân loại, theo bản năng phát ra tiếng rít gào. Nhưng giây tiếp theo, nháy mắt đã bị tốc độ di chuyển của Tiểu Hoàng đụng vào trở thành vũng máu, cảnh tượng đáng sợ như vậy, trực tiếp khiến cho hung thú khác im lặng, toàn bộ đều cúi đầu xuống, làm bộ không nhìn thấy… … .

Trong lòng chúng nó đồng loạt hiện lên một suy nghĩ:

Thật ra suy nghĩ cẩn thận một chút, hận thù của nhân loại và hung thú cũng không có lớn như vậy… … .

Không đến một lát sau, Trần Thư đi tới một dị không gian bình thường ở phía bắc hải vực.

- Andre?

Trần Thư liếc mắt một cái đã nhận ra người quen cũ của mình, đối phương ở bên trong một đám người, ngược lại không làm cho hắn cảm thấy bất ngờ, dù sao cũng là đệ nhất thiên tài của Tuyết Quốc.

- Trần Thư, làm phiền ngươi.

Andre nhìn bạn cũ trước mắt, trong mắt có một chút cảm khái cùng phức tạp.

- Không sao.

Trần Thư vỗ vai hắn, nói:

- Cái đó, toàn bộ tài nguyên đều mang đủ chứ?

- ? ? ?

Andre sững sờ, không phải là hỏi người đã đông đủ chưa sao… …

Nửa ngày, Andre dẫn theo Trần Thư, đi vào sâu bên trong dị không gian, chỉ thấy phía trước có một căn cứ ngầm được xây dựng rất lớn, bên dưới còn cất giữ phần lớn tài nguyên tài liệu hệ băng tuyết.

- Nhiều như vậy?!

Sắc mặt Trần Thư chấn động, nháy mắt trong đôi mắt toát ra hào quang.

- Đây là cấp trên đã bàn bạc.

Andre gật đầu, nói:

- Ngoài ra, 5% tài nguyên bên trong đặc biệt đưa cho ngươi.

- Cho ta?

Trần Thư sững sờ, ngược lại không có phản ứng gì. Hắn vốn định tự mình lấy một chút tiền hoa hồng từ đó, này không phải là danh chính ngôn thuận rồi?

- Tới Hoa Quốc, mong rằng Trần Thư huynh hỗ trợ chăm sóc bọn họ một chút.

Trong mắt Andre có một chút vẻ thỉnh cầu, chỉ mấy trăm người Tuyết Quốc bên cạnh, chỉ thấy những người đó đều có tuổi không lớn lắm, không chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Thư, trong đôi mắt có sợ hãi, do dự cùng với mê mang.

- Chăm sóc bọn họ?

Trần Thư nhìn qua mọi người một chút, địa vị của hắn tất nhiên không phải nói nhiều, có sự bảo vệ của hắn, đám người này cho dù là ở nước khác cũng có thể sinh sống tốt.

- Không thành vấn đề, ta đồng ý.

Trần Thư gật đầu, không từ chối thỉnh cầu của đối phương.

- Đi, ngươi có Không Gian Khế Ước Linh, thu hồi tài nguyên vào đi, 15% tài nguyên còn lại là dùng để nuôi dưỡng bọn họ.

- Hả? Ngươi không sợ ta nuốt mất sao?

- Ta tin tưởng ngươi!

Andre nhếch miệng cười, nói:

- Nam Giang tội phạm, có chính là danh dự!

Trần Thư cũng bật cười, sau đó còn nghiêm túc gật đầu.

- Vù vù~~

Thỏ Không Gian xuất hiện một bên, không gian lực lượng trong cơ thể vừa động, tài nguyên phía trước bắt đầu biến mất rất nhiều, không tới một lát sau, toàn bộ tài nguyên đều đã bị thu hồi.

Cùng lúc đó, Andre vội vàng nói:

- Thời gian cấp bách, làm phiền Trần Thư huynh.

- Đi!

Trần Thư nhìn mấy trăm người, mở miệng nói:

- Thu hồi lại Khế Ước Linh của các ngươi, tất cả lên trên người Tiểu Hoàng.

- Òm ọp!

Ngay sau đó, thân hình Tiểu Hoàng đột nhiên biến lớn, nhưng không có biến thành lớn nhất, mà là cho cơ thể dừng ở khoảng ba trăm thước, có thể dễ dàng chứa đựng hơn bốn trăm người trước mắt.

Thân hình Tiểu Hoàng xuất hiện một đám lõm xuống, giống như một đám chỗ ngồi, phòng ngừa mọi người té xuống.

- Hả? Lão An, ngươi không đi sao?

Ánh mắt Trần Thư nhìn Andre đứng tại chỗ, trong mắt có một chút khó hiểu.

- Ta sẽ không đi.

Andre phất tay, nói:

- Hiện tại là lúc Tuyết Quốc sinh tử tồn vong, ta phải cùng với những người còn lại cùng nhau vượt qua.

- … … .

Trần Thư sững sờ, không nói gì thêm.

- Hơn nữa, bọn họ đều là những đứa nhỏ, ta là một người hơn ba mươi tuổi, đi theo cũng không phù hợp.

Chương 2051 - Tình hình Lam Tinh chuyển biến! (2)

Andre cười cười, nói:

- Đi sớm một chút đi, vạn nhất bị Thú Hoàng theo dõi, sẽ không dễ dàng đi được.

- Được.

Trần Thư sâu thẳm nhìn hắn, cuối cùng phất tay với Andre, đưa mọi người đi thẳng đến cửa thông đạo.

- Tội phạm đại ca, Andre thúc thúc sẽ không gặp chuyện không may chứ?

Một thiếu niên mười hai mười ba tuổi nhìn Trần Thư, rụt rè nói.

Trần Thư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt mọi người đều tràn ngập vẻ mê mang cùng sợ hãi.

Nhìn đám nhỏ mười hai mười ba tuổi này, Trần Thư không nhịn được thở dài, trái tim lạnh nhạt cũng có một chút dao động.

Nếu là ở thời đại hoà bình, bọn chúng sẽ trưởng thành trong vui vẻ, nhưng hiện tại, tương lai của bọn chúng chỉ có mờ mịt.

Đối với bọn chúng mà nói, cực khổ buông xuống quá sớm…
…

- Hắn sẽ không gặp chuyện không may đâu.

Trần Thư xoa đầu nam hài, nói:

- Nhưng thực lực của các ngươi hiện tại còn chưa đủ, cố gắng tu luyện, tranh thủ cùng hắn kề vai chiến đấu sớm một chút.

Vừa nghe câu này, ánh mắt chết lặng của mọi người đều xuất hiện một chút hào quang.

Thiên phú của đám trẻ này đều khá xuất chúng, hơn nữa bối cảnh phía sau cũng không đơn giản, nếu không sẽ không có khả năng được đưa đến Hoa Quốc lánh nạn.

Cho dù mới hơn mười tuổi, nhưng không ít người đều thức tỉnh Khế Ước Linh, nếu được bồi dưỡng hơn nữa, e là chỉ cần thời gian vài năm là có thể có được sức chiến đấu không kém.

Rất nhanh, đoàn người đã rời khỏi dị không gian, đi tới Lam Tinh.

- Òm ọp!

Trên người Tiểu Hoàng kèm theo các loại kỹ năng, lực phòng ngự chớp mắt lên tới cao nhất.

- Ngồi vững!

Trần Thư nhìn mọi người, lệnh Tiểu Hoàng dùng da của mình bảo vệ bọn họ.

Rầm rầm rầm——

Phút chốc, công kích max cấp của Tiểu Hoàng phóng thích, tốc độ tăng vọt một đoạn lớn, thậm chí là kéo ra tàn ảnh nhàn nhạt.

Hiện giờ cơ thể của Tiểu Hoàng to hơn ba trăm thước, đã thành một quái vật khổng lồ một phương, nên dễ thấy được, tất nhiên là sẽ gặp được hung thú đến ngăn chặn. Quả nhiên, không đến thời gian mười phút, có đến mười con hung thú Hoàng Kim đến chặn ở phía trước.

Ầm—

Tiểu Hoàng không có động tác giảm tốc độ, thẳng tắp đụng vào, bằng vào cơ thể khổng lồ, khiến cho toàn bộ đụng phải trở thành vũng máu, ngay cả một chút dấu vết cũng không có lưu lại… …

Cảnh tượng đẫm máu làm cho trái tim mọi người run lên, thật không ngờ người Hoa QUốc trước mắt mạnh như vậy, quả thực chính là không nói đạo lý.

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng không để ý đến vết máu trên người, vẫn phóng nhanh về phía trước như cũ, ngốc manh trong mắt có một chút vẻ hưng phấn.

- Tổng cộng ta phải tiếp người của thế lực mười quốc gia… phải nắm chắc một chút… .

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ tự hỏi.

- Này chỉ sợ cũng là thời gian cuối cùng có thể nghỉ ngơi… … .

Hiện giờ ngay cả thủ đô của Tuyết Quốc cũng bị công phá, các thế lực quốc gia khác cũng có kết quả không khác lắm.

Không bao lâu, toàn bộ Lam Tinh chỉ còn Hoa Quốc là thế lực một phương.

Lúc đó, hung thú toàn cầu chắc chắn sẽ tụ tập lại, triển khai tấn công mạnh nhất!

Đại chiến mở màn, đã dần dần mở ra… … . .

- Phải rời đi sớm một chút… … .

Trần Thư sờ cằm, lo lắng có nên mở ra Tinh Không di tích hay không.

Dị không gian không an toàn, nhưng di tích lại an toàn tuyệt đối, dù sao hung thú ngay cả tìm cũng không tìm tới.

Thời gian một ngày trôi qua, Trần Thư thành công đến phía bắc hải vực của Hoa Quốc, trên người Tiểu Hoàng đã máu tươi đầm địa, phía trên còn có một chút thịt nát, con mắt cùng ruột… … .

Rất nhanh, đoàn người bước lên Đại Lục, người phía chính phủ đã đợi bọn họ từ lâu. Trần Thư nhìn một tên Ngự Long Vệ, mở miệng nói:

- Thời gian của ta không có nhiều, còn lại giao cho các ngươi.

- Vâng, cấp trên!

Trong mắt nam tử có vẻ kính trọng, vội vàng nói:

- Chúng ta nhất định lo liệu tốt.

Trần Thư gật đầu, cưỡi Tiểu Hoàng, xoay người lại lần nữa rời đi hải vực Hoa Quốc, chuẩn bị đi tới các thế lực nhân loại khác.

… … . .

Thời gian nửa tháng thoáng một cái đã qua, toàn bộ tình hình Lam Tinh đã có thay đổi rất lớn, các Thú Hoàng của vùng cấm đều xuất thế, hạ xuống Lam Tinh, đồng thời lập nên lãnh địa của mình.

Về phần các thế lực nhân loại khác, dưới sự liên thủ của các Đại Thú Hoàng, bị công phá mạnh mẽ, không có một chút lực chống cự.

Có thế lực lựa chọn liều chết chống lại, cuối cùng rơi vào kết cục thảm bại, cũng có thế lực lựa chọn trốn tránh, chủ động từ bỏ quê hương, từ lâu đã chuẩn bị tốt nơi lánh nạn để trốn, chờ đợi thời cơ.

Cho đến nay, vận mệnh Lam Tinh đã chuyển biến. Hiện giờ chính là nhiều thế lực của Thú Hoàng, cùng với thế lực nhân loại duy nhất là Hoa Quốc chiến tranh!

Thời gian này, các Đại Thú Hoàng không ngừng công phá các thế lực nhân loại, đoạt lấy rất nhiều tài nguyên. Mà Hoa Quốc cũng không có nhàn rỗi, làm tốt chuẩn bị trước cuộc chiến, phải bảo vệ một chỗ Niết Bàn cuối cùng của nhân loại!

Chương 2052 - Yên bình trước đại chiến

Thậm chí ngay cả hệ thống của Trần Thư cũng không được nghỉ, không ngừng phối trí liên tục các loại thần kỳ dược tề, phân phối tới trong tay các đại Ngự Thú Sư.

Vào ngày 1 tháng 2 năm 988

- Rốt cuộc đã trở lại… … .

Một quả cầu gần ngàn mét đến phía đông hải vực Hoa Quốc, chỉ thấy phía trước xây dựng nên một tầng kết giới màu vàng, giống như một cái vỏ trứng bao lại toàn bộ Đại Lục.

Chính là vòng bảo hộ khoa học kỹ thuật mà chính phủ bố trí, chọn chùng những tài liệu cao cấp nhất, năng lượng cung cấp là Trân Châu Quân Vương cấp Hoàng Kim, đủ để ngăn cản tấn công của sinh vật Vương Cấp.

Mà cái này, chỉ là trạng thái phòng ngự bình thường, một khi có tình huống khẩn cấp, cường độ năng lượng bảo vệ tăng lên gấp mấy lần, hiện giờ cũng chỉ có Hoa Quốc có thể bố trí được.

Một khi xảy ra đại chiến, chắc chắn là hung thú sẽ tiến công từ hải vực chung.

Đương nhiên, mục đích chủ yếu là bảo vệ, phòng ngừa dư âm của chiến trường lan đến lục địa, ảnh hưởng tới người dân bình thường.

Mà muốn chống đỡ được xâm lược của hung thú, chỉ có thể dựa vào các đại Ngự Thú Sư.

- Toàn bộ đã được bố trí tốt như vậy rồi sao… …

Trần Thư nhìn phòng tuyến trước mắt, trong mắt có chút khiếp sợ, hắn một hơi đón người của thế lực ba quốc gia, cho nên mười ngày qua không có về nước, thật không ngờ đã xảy ra sự thay đổi rất lớn.

- Không có ai tới đón một chút sao?

Trần Thư chậm rãi tới gần lục địa, đi tới bảo vệ phía trước.

Nhưng vào lúc này, băng tay của Ngự Long Vệ trên tay phải hắn ‘leng keng’ một cái, bảo vệ trước mắt tự động mở ra, để lại một cái cửa.

- Tội phạm ca, ngươi đã trở lại?

Lúc này, một tiểu đội Trấn Linh Quân đến gần, liếc mắt một cái đã nhận ra đại nhân vật trước mắt.

- Ừ, đón người trở về.

Trần Thư gật đầu, chỉ hơn một ngàn người trên người Tiểu Hoàng.

Chặng đường lần này rất xa, thậm chí là gặp được Thú Hoàng chặn giết, cũng may có Không Gian Thần Kỹ cùng với Truyền Tống Dược Tề, Trần Thư đưa theo người vẫn là trở về an toàn.

Trần Thư mở miệng hỏi nói:

- Tình hình hiện tại thế nào?

- Này chúng ta cũng không biết, nhưng tạm thời không có gì nguy hiểm.

Tiểu đội trưởng dẫn đầu Trấn Linh Quân lắc đầu, ý bảo mình cũng không biết nhiều.

- Đi đi, trước tiên ta dẫn bọn họ quay về thành phố Nam Giang.

Trần Thư nhìn mọi người, đi thẳng đến quê hương của mình.

Một chuyến nhiệm vụ lần này, chẳng những là khiến cho Hoa Quốc chiếm được nhiều tài nguyên, bản thân Trần Thư cũng có nhiều thu hoạch. Thậm chí hắn còn không có ám chỉ gì, các thế lực nhân loại đã chủ động tặng cho hắn tài nguyên xa xỉ, hy vọng hắn có thể chiếu cố đồng bào một phen.

- Chỉ là đi một chuyến đã có doanh thu hơn ngàn tỷ Tư Nguyên, mua bán này thật sự tốt… … .

Trần Thư lắc đầu, thật không ngờ hiện tại thu hoạch Tư Nguyên lại dễ dàng như vậy.

Nhưng quan trọng nhất, vẫn là bởi vì tên tuổi của hắn quá lớn, trong mắt những người khác, hắn có giá trị!

Trong nháy mắt, Trần Thư cưỡi Khế Ước Linh đi tới bầu trời thành phố Nam Giang, chỉ thấy toàn bộ Hoa Quốc giống như tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, trên bầu trời toàn bộ đều là các Đại Khế Ước Linh phía chính phủ, trên cơ bản đều là đang vận chuyển vật tư chiến lược.

Một trận mưa gió sắp đến tràn ngập toàn bộ không khí Hoa Quốc!

Ngay từ đầu những người dân đã thấp thỏm trong lòng, nhưng nghĩ đến có lão gia tử ở đây, trong lòng lại xuất hiện cảm giác an tâm.

- Được rồi, trước tiên toàn bộ các ngươi đều ở lại thành phố Nam Giang đi.

Trần Thư dẫn mọi người tới một tiểu khu, nói:

- Không được làm loạn, nếu không hậu quả, rất nghiêm trọng!

Miệng của hắn cười ôn hoà, nhưng làm cho đáy lòng người khác phát lạnh.

Trong chốc lát, mọi người đều tỏ ra bản thân tuyệt đối sẽ trung thực yên phận, còn kém thề ngay tại chỗ… … …

Trần Thư nói tiếp:

- Tốt lắm, mặt khác, bên trong có Ngự Thú Sư Vương Cấp sẽ tiến hành đo lường kiểm tra các ngươi một chút, nhất định phải trung thực phối hợp!

Đây cũng là điều Hoa Quốc lo lắng, bên trong sẽ có người của Cứu Thế Giáo Hội hoặc Thánh NGự Hội, đến lúc đó không chừng sẽ phá hỏng nội bộ.

- Ta phải về nhà một chuyến, các ngươi đi vào đi.

Nói xong, Trần THư thuấn di một cái, biến mất tại chỗ.

- Cha mẹ.

Hắn vừa về đến nhà, vừa lúc nhìn thấy cha mẹ ở phòng khách đang hết sức chăm chú xem tin tức.

- Hài tử, ngươi đã trở lại?!

Mẹ đứng lên trước tiên, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng.

Hiện giờ tình hình Lam Tinh rất hỗn loạn, nhất là tình hình ở nước ngoài, nghĩ tới Trần Thư đi ra nước ngoài một mình, trong lòng cha mẹ hai người không có yên ổn qua.

- Vâng, mẹ, ta không sao, không phải lo lắng.

Trần Thư cười một cái, nói:

- Hiện tại cũng chỉ có lão gia tử có uy hiếp một chút với ta, những hung thú khác không đáng nhắc tới.

- Ít lảm nhảm!

Mẹ cười mắng một câu, nói:

- Về sau không được tuỳ ý ra nước ngoài, hiện tại tất cả đều là địa bàn của hung thú.

Cho dù biết năng lực của Trần Thư thông thiên, nhưng cha mẹ hai người vẫn theo bản năng mà lo lắng.

Chương 2053 - Hơn mười ngàn hung thú Dị không gian?

- Mẹ nấu cho ngươi một ít đồ ngon, trước tiên ngươi đi nghỉ ngơi một chút.

- Vâng, mẹ, ta vừa lúc chưa có ăn cơm.

Trần Thư gật đầu, sau đó ngồi trên sô pha.

- Hài tử, có phải có chiến tranh rồi không?

Cha nhìn Trần Thư, mở miệng nói:

- Ta xem tình hình trong nước hiện tại cũng khá khẩn trương.

- Cha, vẫn luôn có chiến tranh mà.

- Trần Thư cười, nói:

- Chỉ là, nguy cơ lần này, có hơi lớn một chút… … . .

Trước kia Hoa Quốc chỉ cần đối mặt với Dị không gian trong nước, nhưng hiện tại không giống nữa, kia chính là toàn bộ hung thú trên thế giới!

- Nhưng không phải lo lắng.

Trần Thư ngược lại không có khẩn trương quá, nói:

- Có ta và lão gia tử ở đây, sẽ không gặp chuyện không may đâu.

- … … . .

Trần Bình lắc đầu, trái lại không có phản bác lời nói của Trần Thư, hiện giờ Trần Thư đã hoàn toàn trưởng thành, thực lực tổng hợp được xưng là cường giả đứng đầu, đã là một sức mạnh không thể xem nhẹ.

- Ta cũng không có nghĩ đến, một quyết định nhỏ tám năm trước, lại làm ngươi có thay đổi lớn như vậy.

Trong mắt Trần Bình có cảm khái, tràn ngập vẻ tự hào trong mắt.

- Hả?

Trần Thư sững sờ, nháy mắt hiểu được, cha muốn nói chính là hắn quyết định từ phổ thông ban sang Ngự Thú Ban.

- Vẫn là nhờ có lão cha toàn lực ủng hộ ta.

- Thật ra lúc đó, chỉ là chữa ngựa chết thành ngựa sống, dù sao thành tích văn hoá của ngươi thực ra… …

- ? ? ?

Khoé miệng Trần Thư giật một cái, lão ngài thật đúng là nói được… . .

- Cha, lần này ta trở về, thật ra muốn cùng người nói một chuyện.

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Tình hình hiện tại có chút đặc thù, ta nghĩ muốn để ngài cùng lão mụ đi tới một nơi tránh một chút.

Hiện tại chiến tranh chưa bắt đầu, hắn khẳng định là không thể chạy, nếu không lão gia tử tuyệt đối sẽ xách dao đuổi theo… …

Nhưng cha mẹ chỉ là người thường, không có một chút trợ giúp trong chiến đấu, không bằng đi trốn trước, cũng có thể để Trần Thư an tâm một chút.

- Tránh một chút? Hiện tại chưa đánh đã chạy, có chút quá đáng rồi.

Ánh mắt Trần Bình kiên định, nói:

- Tiểu tử ngươi chắc cũng đã quên, lão cha cũng là một Ngự Thú Sư!

- Cha, đừng loạn… …

Trần Thư liếc mắt nhìn cá nhỏ trong bể cá ngoài ban công, cổ quái nói:

- Nếu như phải cần ngài ra sân, đó chứng minh rằng nhân loại thật sự đã xong rồi… . .

- Tên tiểu tử thối ngươi nói gì đó?!

Trần Bình liếc mắt nhìn Trần Thư một cái, sau đó đứng dậy, vẻ mặt hào hứng nói:

- Ngươi thực sự nghĩ lão cha ta còn là Ngự Thú Sư cấp một năm đó?

- Vâng?

Trần Thư sững sờ, đánh giá cha mình, hay là cha mình thật sự là cường giả Truyền Kỳ đang che dấu?

- Đến đây đi, hôm nay cha sẽ cho ngươi chiêm ngưỡng một chút.

Trần Bình bước từng bước đi tới trên ban công, sờ Khế Ước Linh trong bể cá, nói:

- Nhi tử, không được chớp mắt!

Trần Thư gật đầu, đi tới một bên, yên lặng nhìn phụ thân.

Chỉ thấy tiểu hồng ngư trong bể cá ngóc đầu lên, đồng thời một cỗ sức mạnh trên người bắt đầu khởi động.

Trong phút chốc, chỉ thấy nó mở miệng ra, vậy mà lại phun ra một cái bọt nước to bằng trứng ngỗng!

Phanh!

Bọt nước bập bềnh trôi ra, khi ở giữa không trung thì vỡ ra, hoá thành một đám nước đọng. Sau đó, không còn sau đó nữa… … .

- … … . .

Cả người Trần Thư có chút đứng không yên, mẹ nó ta rốt cuộc là đang mong chờ cái gì vậy?

- Cha, người đang đùa ta sao?

- Đùa ngươi cái gì!

Trần Bình trừng mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Ngươi không nhìn thấy sao?

- Cái gì?

- Kỹ năng Khế Ước Linh của ta!

Phụ thân mở miệng nói:

- Đây là kỹ năng mới nó lĩnh ngộ được, hiệu quả thế nào?

- … … . .

Trần Thư cười khan vài tiếng, trực tiếp không còn lời nào để nói.

- Tiểu tử ngươi không nói lời nào là ý gì? Chắc không phải là hâm mộ chứ?

Phụ thân chắp tay sau lưng, nhìn ra ngoài cửa sổ nói:

- Cách đây không lâu, ta đã đột phá Ngự Thú Sư cấp hai, không phải là Ngự Thú Sư cấp một như trước kia.

- … … . .

Trần Thư vỗ trán, trong lòng khá là phức tạp. Hắn còn nghĩ đến phụ thân mình là một cường giả tuyệt thế… … .

- Cha, hãy nghe ta nói, trước tiên tránh một chút được không?

Trần Thư mở miệng nói:

- Kỹ năng của ngài quá mạnh, hung thú bình thường căn bản không chống lại được, chúng ta vẫn là không nên quá bắt nạt người.

- Đang châm chọc ta sao?

Trần Bình sờ sờ cá nhỏ, xoay người nói với Trần Thư:

- Thật ra, cha cũng biết, ta và mẹ ngươi an toàn, ngươi cũng an tâm một chút.

- Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, vạn nhất tin tức được truyền ra, những người khác sẽ nhìn thế nào?

- Vâng?

Trần Thư sững sờ, nói tiếp:

- Ta là bằng vào thực lực của ta, đến bảo vệ người nhà của ta, những người khác sao có thể nói.

- Bây giờ ngươi không thể chỉ suy nghĩ cho ngươi.

Trần Bình vỗ vai hắn, nói:

- Bây giờ ngươi đã là một nhân vật có mặt mũi, mọi hành động cũng không thể chỉ đại biểu cho mình, vô số ánh mắt đang nhìn ngươi đó.

Chương 2054 - Hơn mười ngàn hung thú Dị không gian? (2)

- Nếu là để cho người khác biết, người nhà của những cường giả sẽ trốn sớm, e là sẽ xuất hiện vấn đề.

- … … . .

Trần Thư trầm mặc, ngược lại không có nghĩ tới vấn đề này.

- Được rồi, không cần lo lắng.

Trần Bình mỉm cười, nói:

- Tiểu khu chúng ta vẫn luôn có cường giả ở lại, không có chuyện gì đâu.

- Vâng? Không có sao?

- Đương nhiên.

Phụ thân cười, nói:

- Dù sao nhà của Đại Lực cùng tiểu Phương Tư đều ở đây, có Ngự Thú Sư Hoàng Kim bảo vệ.

- Như vậy phải không… … .

Trần Thư gật đầu, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, xem ra phía chính phủ đã làm ra an bài từ lâu.

- Nếu như vậy, vậy thì trước tiên không cần chạy.

Buổi trưa, một nhà ba người tụ họp một chỗ hưởng thụ một chút cơm trưa.

Trên đường, mẫu thân một mực dặn dò Trần Thư, bảo hắn toàn bộ làm việc cẩn thận, lấy an toàn của bản thân là chính. Tình hình nguy cơ hiện giờ, nàng cũng hiểu được, với năng lực nhi tử mình thì không có cách nào trốn được.

Trên thực tế, hiện tại ngay cả Hắc Thiết Bạch Ngân Ngự Thú Sư cũng phải xuất chiến, không thể có bất kỳ lùi bước nào.

- Mẹ, ta biết rồi, ta sẽ thật cẩn thận.

Trần Thư lau miệng, cho dù bình thường Thú Hoàng không giữ được hắn, nhưng Cấm Vụ Đại Hung vẫn cần phải kiêng dè một chút.

- Cha mẹ, buổi chiều ta phải ra ngoài một chuyến, phải đi trước.

Nói xong, hắn đứng dậy vội vã rời đi, tới chi nhánh chính phủ, nộp lên trên những Tư Nguyên đến từ những thế lực nhân loại khác.

Về một phần kia của mình, hắn đương nhiên là giữ lại.

Đang lúc thời điểm hắn muốn trở lại, cũng thu được một tin tức.

- Lão gia tử để ta đi tới thành phố Long Giang trước?

Trần Thư sững sờ, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ có kế hoạch tác chiến gì?

Hắn không có do dự, thuấn di một cái biến mất tại chỗ, trong nháy mắt đến thành phố Long Giang.

Thành phố Long Giang gần Long Uyên, đồng thời ở trung tâm Đại Lục, đã bố trí các loại thiết bị an toàn, cũng không hề ít cường giả bảo vệ, ngay cả lão gia tử cũng sẽ thường xuyên trấn thủ.

Mà đây, cũng chính là phòng tổng chỉ huy cho cuộc chiến sau này!

Trần Thư mới vừa bước vào trong đó một bước, có một Ngự Thú Sư Hoàng Kim đã chờ từ lâu.

- Tội phạm ca, xin đi theo ta.

Không đầy một lát sao, Trần Thư đi vào phòng chỉ huy trung tâm thành phố.

- Đến đây?

Cố Lan nghiêm túc đang đứng chờ trong đại sảnh, nhìn màn hình giả lập to lớn trước mắt.

- Cố bộ trưởng?

Trần Thư sững sờ, nói:

- Là ngài bảo ta tới sao?

- Tất nhiên không phải.

Cố Lan nhìn hậu bối có tiềm lực nhất, cười nói:

- Lão gia tử lát nữa sẽ đến.

Trần Thư gật đầu, yên lặng chờ đợi, ánh mắt cũng không tự chủ được mà nhìn về phía màn hình giả lập.

- Bộ trưởng, đây là?

- Thế lực phân bố của Lam Tinh.

- Hả?

Trần Thư nhìn lại, còn có một chút vẻ tò mò, nói:

- Tình hình hiện tại thế nào?

- Không lạc quan cho lắm… … …

Hai tay Cố Lan ôm ngực, nhàn rỗi không có việc gì cũng giải thích nói:

- Thế lực nhân loại không cần phải nói nhiều, chỉ còn lại một phương chúng ta, nhưng thế lực của Thú Hoàng, tổng cộng có sáu nơi… …

- Long Uyên, Ác Ma Sào Huyệt, Tử Vong Tế Đàn, Thương Hải Sa Hoàng, cùng với hai nơi vùng cấm đến từ Tuyết Quốc và Bất Hủ Vương Quốc.

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư ngẩn ra, nói:

- Sào huyệt Ác Ma và Tử Vong Tế Đàn cũng tham dự?

Tam đại Thú Hoàng của [Sào huyệt Ác Ma] đã ngã xuống, sức chiến đấu đã không còn mạnh, vậy mà vẫn còn dám tham dự vào?

Về phần [Tử Vong Tế Đàn], Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ cũng không giống là sẽ tham gia vào?

- Tham dự.

Cố Lan cười gật đầu, nói:

- Nhưng chúng nó không có phái ra bao nhiêu hung thú, giống như là qua loa cho xong.

- Như vậy sao… … . .

Trần Thư sờ cằm, phỏng chừng là bị những Thú Hoàng khác tạo áp lực.

Căn cứ vào tính cách Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ, có thể phải hung thú trợ giúp, cũng là một chuyện hiếm khi nhìn thấy.

Dù sao con hàng này một lòng thầm nghĩ nhặt được tiện nghi… … …

- Nhưng bốn thế lực khác không thể khinh thường.

Cố Lan thoáng nghiêm trọng một chút, nói:

- Trong đó, Long Uyên cùng Thương Hải Sa Hoàng tất nhiên không phải nói nhiều, chắc chắn là chiến đấu chủ lực, hung thú vùng cấm đến từ Tuyết Quốc cùng Bất Hủ Vương Quốc, cùng phái ra rất nhiều hung thú tấn công.

Trần Thư mở miệng nói:

- Không có dự đoán đại khái số lượng hung thú sao?

- Không có.

Cố Lan lắc đầu, trầm giọng nói:

- Nhưng dựa theo phân tích, chúng ta cần đối mặt là xâm lấn của hơn mười ngàn hung thú dị không gian!

- Bộ trưởng, đùa gì thế? Có nhiều như vậy sao?!

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Ta nhớ rõ thời hoà bình, trên thế giới cộng lại cũng không có trên mười ngàn cái dị không gian mà?

- Thời điểm đó, công tác thống kê chính là trong phạm vi thế lực nhân loại

Cố Lan thản nhiên nói:

- Hiện tại tất nhiên là phải tăng thêm toàn bộ dị không gian hải vực.

- … … . .

Trần Thư sững sờ, sau đó gật đầu, nói:

- Xem ra thật sự là có hơn mười ngàn cái.

- Nhưng cũng không phải rất bi quan.

Chương 2055 - Xem ra hung thú vẫn là kiêng dè ta à… . .

Cố Lan cười, nói:

- Chúng nó chỉ có thể là thay phiên tấn công, không có khả năng toàn bộ đều lên.

- Hả? Vì sao?

- Lam Tinh không lớn đến vậy, không chứa nổi bọn chúng.

- … … .

Khoé miệng Trần Thư giật giật, đây cũng coi như là một ưu thế sao… …

Hắn liếc nhìn một cái màn hình giả lập, chỉ thấy lấy Hoa Quốc Đại Lục làm trung tâm, toàn bộ bốn phía đều là chấm đỏ dày đặc, giống như bệnh độc lan tràn đến đây.

Mỗi một chấm đỏ, là đại biểu cho một đoàn hung thú, nhìn chấm đỏ không ngừng di động mập mờ, loại cảm giác áp bách này có thể nghĩ được.

- Bộ trưởng, thật ra ta có một cái kế hoạch, có thể sớm chấm dứt trận chiến này.

Tròng mắt Trần Thư vừa chuyển, tính toán lập tức hiện trong đầu.

- Trực tiếp đầu hàng đúng không?

- ? ?

Trần Thư quay đầu nhìn Cố Lan, thật không ngờ bộ trưởng nghiêm túc có thể nói ra câu này.

Cố Lan cười nhạt một tiếng, nói:

- Ta đã có một chút hiểu ngươi rồi.

- … …

Khoé miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Đương nhiên không phải, ta là nghiêm túc suy nghĩ đối sách.

- Vậy ngươi nói xem, nếu thật có thể làm được, ngươi chính là công thần lớn nhất của nhân loại.

- Ta cảm thấy, dứt khoát cho Lam Tinh nổ… . .

Hai mắt Trần Thư ánh lên cơ trí, nói:

- Lam Tinh không còn, hung thú còn xâm lược cái gì? Chúng ta không phải trực tiếp bất bại?

- … … .

Vẻ mặt Cố Lan bỗng chốc cứng lại, quả thực là rất khiếp sợ.

Đây là biện pháp mà con người có thể nghĩ ra sao?

- Bộ trưởng, trước không nên gấp gáp, để ta từ từ phân tích.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Không phải có dị không gian không liên thông, giáp ranh là nơi không gian rạn nứt sao? Không có Lam Tinh, tự nhiên không gian thông đạo của nó cũng không còn nữa, nhân loại chúng ta trực tiếp sớm tiến vào, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới… . .

- Ngươi… …

Cố Lan xoa đầu, thật không ngờ Trần Thư động não sẽ lớn như vậy.

Trần Thư khoanh tay, khiêm tốn nói:

- Bộ trưởng, không phải khen ngợi, chỉ là thiên phú chiến lược bình thường không có gì lạ thôi.

- Tiểu tử ngươi lại đang nói lời tội phạm?

Nhưng vào lúc này, một âm thanh già nua vang lên, sau đó một lão nhân mặc áo dài đen đi tới.

- Lão gia tử.

Thân thể Cố Lan lập tức ưỡn lên một cái, trong mắt có vẻ tôn kính.

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Tiểu Lan, tiểu tử này có phải vừa nói cái gì hay không?

- … … .

Cố Lan có chút do dự, nhưng vẫn nói:

- Hắn… … .hắn muốn cho nổ Lam Tinh… … . .

- Quả nhiên là lời của tội phạm!

Lão gia tử lập tức trừng mắt nhìn Trần Thư một cái, nói:

- Vì không cho hung thú xâm lược, bản thân động thủ huỷ diệt trước?

- Ách… … .

Trần Thư gãi đầu, nói:

- Ta cảm thấy địa bàn cũng không quá quan trọng, chỉ cần có thể bảo vệ mạng người là được.

- Bỏ ý nghĩ này đi.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Nhân loại cùng hung thú cũng sẽ không để ngươi làm như vậy.

- Vì sao?

- Diện tích Lam Tinh không lớn, ít nhất là kém hơn nhiều so với hơn mười ngàn cái dị không gian, nhưng nó vẫn là vị trí quan trọng nhất.

Lão gia tử mở miệng giải thích nói:

- Những dị không gian khác cũng tương đương là ký sinh ở Lam Tinh, một khi Lam Tinh biến mất, những dị không gian đó có thể sẽ sụp đổ, khi đó ai cũng sẽ không còn đường sống.

- … … .

Trần Thư kinh ngạc không nói gì, xem ra kế hoạch của hắn không thể thực hiện được… . .

- Lão phu biết điểm xuất phát của ngươi là tốt, nhưng chúng ta tốt nhất là không cần xuất phát.

- … …

- Được rồi, chờ những người khác đến đây đi.

Lão gia tử cười cười, ngồi trên vị trí đầu tiên, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Trần Thư lắc đầu, bắt đầu đi dạo.

Chỉ thấy bốn phía vách tường đều có treo một đám màn hình giả lập, phía trên ghi lại các loại tin tức, ví dụ như là chủng tộc hung thú cường đại, Tư Liệu Ngự Thú quý hiếm, cùng với… … quá trình thế lực nhân loại bại vong:

Vào ngày 4 tháng 1 năm 988, hai Đại Thú Hoàng dẫn dắt vô số hung thú, bắt đầu xâm lược toàn bộ Tuyết Quốc, nhất thời tạo thành hàng loạt thương vong, phía chính phủ Tuyết Quốc nhanh chóng đưa ra đối sách, biết rõ dưới tình huống này nhất định sẽ thất bại, lựa chọn phân tán rút lui.

Ngày 6 tháng 1, tam Đại Thú Hoàng Long Uyên, liên thủ cùng với hai Thú Hoàng [Thâm Hải Cổ Vương Cung], cùng nhau xâm lược Bất Hủ Vương Quốc, chỉ trong thời gian một ngày, đã công phá đất nước, khiến vương quốc huỷ diệt… ….

Ngày 7 tháng 1, Thương Hải Sa Hoàng dẫn dắt vô số hung thú Vương Cấp, lén vào bên trong dị không gian, lao ra từ bên trong thế lực nhân loại, vừa mới huỷ diệt bốn thế lực tầm trung.

Ngày 9 tháng 1, năm thế lực nhân loại tầm trung buông bỏ lãnh thổ, lựa chọn rút lui, chỉ cầu giữ lại mạng sống.

Ngày 13 tháng 1, ba thế lực nhân loại tầm trung bị Long Uyên Thú Hoàng công phá, chết vô số, cuối cùng bị huỷ diệt… … . .

- … … .

Chương 2056 - Nhìn ta làm gì?

Trần Thư trầm mặc không nói, nhìn ghi chép đơn giản phía trên, mặc dù chỉ là rải rác mấy dòng chữ, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được đập vào mặt là đẫm máu cùng tàn khốc.

Không đến thời gian nửa tháng, thế lực nhân loại chỉ còn Hoa Quốc… …

Ai có thể nghĩ đến, một tháng trước, nhân loại còn hăng hái, trong lòng tràn đầy hy vọng, điên cuồng săn giết Quân Vương, tích luỹ tài nguyên, tăng thực lực. Nhưng chỉ với nửa tháng Thú Hoàng quay lại, đã biến thành cục diện hiện tại… …

Dưới sự chà đạp của vô số hung thú, huỷ diệt thế lực nhân loại, thật sự là không cần quá lâu… …

- Lão gia tử, hai Truyền Kỳ Ngự Thú Sư khác không có gặp chuyện không may chứ?

- Không có.

Lão gia tử vẫn nhắm mắt như cũ, nói:

- Hai người bọn họ không có việc gì, chỉ từ sự xuất hiện của lão Kiều lần trước, Thú Hoàng cũng không dám dễ dàng tử chiến với Truyền Kỳ, hai nước lớn còn giữ lại lực lượng không nhỏ, trừ lần đó ra, bộ phận thế lực hạng trung cũng là có lực lượng phản kích.

- Nhưng cũng chỉ là tạm thời, hiện tại hung thú không có thời gian xử lý đến bọn họ, trọng điểm đều ở trên người chúng ta.

- Như vậy sao… … . .

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Hung thú cũng không có đuổi giết đến cùng? Vậy thì chúng nó công phá thế lực nhân loại làm cái gì?

Lúc này, Cố Lan mở miệng giải thích nói:

- Thứ nhất, là vì đoạt lấy tài nguyên! Đột nhiên tiến công, làm cho nhân loại không có thời gian thu gom lại tài nguyên, ngoại trừ Hoa Quốc chúng ta, trên cơ bản toàn bộ tài nguyên trên thế giới đều rơi vào tay của Thú Hoàng.

- Thứ hai, hiện tại thế lực nhân loại trốn đi, đã không dám thò đầu ra, chắc chắn sẽ không quấy nhiễu hung thú tấn công chúng ta.

- Nói trắng ra là, trong mắt hung thú chúng ta mới là kẻ địch quan trọng, còn thế lực nhân loại khác chỉ là bổ sung thanh lý mà thôi.

- … … .

Trần Thư gật đầu, lẩm bẩm:

- Xem ra hung thú vẫn là kiêng dè tội phạm Nam Giang ta mà… … .

- ???

Cố Lan sắc mặt không thay đổi nhìn Trần Thư, đã không biết nên nói gì rồi.

Lão gia tử vẫn nhắm mắt dưỡng thần, đương nhiên là thói quen của lão…

Chính lúc này, bắt đầu lần lượt có người tới phòng tổng chỉ huy,

Bọn người Tần Thiên, Liễu Phong, Vương Sách, toàn bộ đều đã nhận được hiệu triệu của lão gia tử.

Ngoại trừ là Vương cấp ngự thú sư ra, thân phận của đám người thân phận cũng tương đối không đơn giản,

Tổng đốc các tỉnh, đoàn trưởng đứng đầu Ngự Thú Đoàn, người chủ sự siêu cấp tập đoàn, lão tộc trưởng Ngự Thú gia tộc,

Đương nhiên, còn có đến từ Ngự Long Vệ và Trấn Linh Quân cao cấp

Nhóm người trước mắt này, quản lý ít nhất 90% sức chiến đấu cao cấp của cả nước.

Hơn mười người đứng ngay ngắn ở phòng họp, chờ lão gia tử lên tiếng.

Trần Thư khều khều Liễu Phong ở bên cạnh:

- Lão… Liễu lão sư, có tin tức nội bộ gì chưa ?

- …

Liễu Phong nhìn hắn một chút, sau đó lắc đầu.

Trần Thư lại nhìn Trần Thiên, kết quả đáp án cũng giống như nhau.

Khoảng thời gian này, vẻ mặt của hai người đã có chút mỏi mệt, đương nhiên là xử lý không ít chuyện.

Trên thực tế, ngoại trừ bọn hắn ra, mọi người ở đây đều như thế,

Chuyện này trong nhất thời, cần chuẩn bị chiến thuật, xây dựng phòng tuyến, sắp xếp người bình thường, sắp xếp lại nhân viên chiến đấu một lần nữa vân vân…

Mỗi một sự kiện đều là một công trình lớn, giải quyết đều khá hao phí tâm tư và sức lực.

- Trần Bì, thật sự quá ngưỡng mộ ngươi, không tim không phổi…

Liễu Phong xoa xoa huyệt thái dương, trong mắt thật sự có một chút hâm mộ.

- Đây gọi lời nói thế nào?

Trần Thư nhếch miệng, đáp:

- Ta cũng đang làm chuyện tốt mà, trong khoảng thời gian này đều đón người, mệt mỏi không ít.

- Mệt mỏi cái rắm, chuyện trong nước thì ngươi không có làm.

Liễu Phong lắc đầu, trả lời:

- Sớm biết ta cũng sẽ làm tội phạm, sẽ không có nhiều chuyện phiền lòng như vậy.

Lão gia tử không phải là không muốn cho Trần Thư xử lý công việc, mà là không dám cho…

Ai biết, tên này sẽ làm thành như thế nào…

Ví dụ như, sắp xếp nhân viên chiến đấu, nếu như dám giao cho hắn làm, hắn có thể sắp xếp 99 % ở thành phố Nam Giang…

Hắn là một tên tội phạm trình độ nghiệp vụ cao cấp, nhưng cũng không phải một người quản lý đạt yêu cầu.

- Được rồi, các vị cứ ngồi xuống trước, không cần câu nệ.

Lão gia tử mở hai mắt ra, nói ra:

- Tình hình bây giờ, chắc hẳn các vị đã hiểu được.

- Căn cứ theo phỏng đoán, nhiều nhất là mười ngày, sẽ rơi vào nguy cấp, quân vây bốn phía!

Nghe xong lời này, đám người bất giác ngồi nghiêm chỉnh, sắc mặt nặng nề, nhẹ gật đầu.

- Lúc đó, điều chúng ta phải đối mặt, ít nhất là hơn trăm triệu con hung thú xâm nhập!

Lão gia tử nói:

- Mà đây chỉ là vòng tiến công thứ nhất, số lượng hung thú thật sự, không ai có thể đoán ra được, e là ngay cả Thú Hoàng cũng không biết được.

- Đầu tiên ta sẽ nói với mọi người về điểm tấn công của hung thú một chút.

Chương 2057 - Nhìn ta làm gì? (2)

Lão gia tử chỉ màn hình giả lập phía trước, nói:

- Căn cứ trong khoảng thời gian này theo điều tra của Điều Tra Bộ, trong nước có tất cả tổng cộng trăm năm mươi hai Dị Không Gian Cấm Vụ bị di chuyển, tương đương với liên thông vì một cái, với lại trong đó còn cả Long Uyên.

Nghe xong lời này, trong lòng Trần Thư chấn động, trên mặt cũng có chút căng thẳng.

Như vậy cũng tốt hơn so với trên một con thuyền có trên trăm cái lỗ rách, muốn ngăn chặn nó, cũng không phải một chuyện dễ dàng.

- Có điều đáng được ăn mừng chính là, dược tề của Trần Thư đã tác dụng lớn.

Lời của lão gia tử chuyển hướng, nói:

- Trải qua bộc phá của đạn hạt nhân, trong đó Dị Không Gian Thông Đạo cấp bình thường và nguy hiểm đều bị cưỡng chế quan bế.

- Hiện tại, chúng ta cần chú ý, chỉ có ba mươi hai Dị Không Gian, đến lúc đó hung thú tất nhiên sẽ lao ra từ bên trong.

- Bởi vì ít nhất đều là Không Gian cấp nguy hiểm trở lên, đạn hạt nhân đã không ảnh hưởng tới tính ổn định của Không Gian Thông Đạo.

Lão gia tử thản nhiên nói:

- Có điều so với một trăm năm mươi hai cái, mức độ uy hiếp đã là nhỏ hơn gấp mấy lần rồi.

Đám người nhẹ gật đầu, không có gì ngoài ý muốn, hiển nhiên, đã sớm biết được tin tức này.

Trần Thư cũng nhẹ nhàng thở ra, chẳng trách trước đó lão gia tử bảo hắn điên cuồng điều chế thêm phiên bản đạn hạt nhân.

- Ngoại trừ ba mươi hai Dị Không Gian trong nước ra, cần chú ý nhất là, là Thần Châu… bốn phía của Hoa Quốc Đại Lục!

Ngữ khí của Lão gia tử dừng một chút, nói:

- Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, số lượng hung thú xuất hiện ở bốn phía Đại Lục, sẽ nhiều nhất, cũng là chiến trường tàn khốc nhất.

- Khoảng thời gian này, qua bàn bàn trao đổi của mọi người, đã sắp xếp chiến lực, mọi người xem một chút, có chỗ nào sơ suất hoặc sai lầm, đều có thể nói ra.

Trong phút chốc, trước mặt mỗi người đều xuất hiện một cái màn hình giả lập nhỏ, trên đó viết tỉ mỉ dặn dò.

- Hả ? Đều bị dung hợp rồi ?

Trần Thư nao nao, trong mắt có một chút ngạc nhiên.

Ngự Long Vệ và Trấn Linh Quân trong nước đều bị dung hợp thành một khối, thậm chí ngay cả Long Uyên Quân cũng đã gia nhập, thống nhất xưng là thủ vệ quân.

Hơn nữa, các đại Ngự Thú Đoàn, Ngự Thú gia tộc, các loại thế lực dân gian vân vân, cũng được sắp xếp trong đó, đương nhiên, quản lý bọn hắn vẫn là đoàn trưởng, tộc trưởng ban đầu.

- Nói như vậy, ta là Ngự Long Vệ duy nhất của thế giới rồi?

Trần Thư tự lẩm bẩm, không khỏi liếc mắt nhìn băng tay đeo ở tay phải.

Dựa theo quy định chính thức, Ngự Long Vệ và Trấn Linh Quân đều bị dung hợp, nhưng Ngự Long Vệ của hắn không có biên chế, vẫn luôn không phải là nhân viên nội bộ gì, đương nhiên là không có gì ảnh hưởng với hắn…

Tổng Bộ không có ở đây, nhân viên ngoài biên chế như hắn còn ở đây, không hợp thói thường cho lắm…

Có điều nguyên nhân chủ yếu là, hắn vốn có quyền lực thực tế gì, chỉ là treo cái tên mà thôi, phía nhà nước cũng lười quản hắn…

- Bốn phía Đại Lục bố trí nhiều chiến lực nhất, tiếp theo ba mươi hai cái miệng Dị Không Gian, từ lâu đã sắp xếp xong chiến trường, chờ hung thú xâm nhập…

- Ngoài ra còn có bộ phận thủ hộ quân án binh bất động, dùng thủ hộ quân này để ứng phó tình huống đột ngột xảy ra…

Trần Thư chăm chú quan sát phía trên bản đồ tác chiến,

Sau nửa ngày, hắn mở miệng nói :

- Lão gia tử, hung thú của Dị Không Gian còn lại không cần để ý tới sao ?

- Không cần, những cái Dị Thông Gian kia không bị liên thông, quân vương của bản thổ đã bị giết, đã không có tính uy hiếp.

Lão gia tử lắc đầu, đáp:

- Về phần Long Uyên, ta sẽ đích thân bảo vệ.

Đám người lần lượt gật đầu, ra hiệu phía trên bản đồ tác chiến không có vấn đề gì.

- Vậy là tốt rồi.

Lúc này, lão gia tử đứng dậy, nhìn mọi người, chậm rãi nói:

- Bởi vì một số nguyên nhân, cuộc chiến tranh này, lão phu không thể tùy tiện ra tay, trừ phi là có Truyện Kỳ sinh vật xuất hiện.

- Tất cả, xin nhờ các vị.

- Lão gia tử, yên tâm ! Hung thú sẽ không thể vào được biên giới!

Tất cả mọi người đều vô cùng trang trọng hứa hẹn, ra hiệu mình tất nhiên sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Ninh Bất Phàm phía trước đám người đột nhiên nói:

- Lão gia tử, trong khoảng thời gian này, chúng ta không làm chút gì sao ? Hay phải ngồi chờ chết ?

- Hừm? Tiểu Ninh, ngươi có kế hoạch gì ?

Con ngươi của Ninh Bất Phàm đảo một vòng, cười nói:

- Ảnh hưởng đến thắng bại của chiến tranh, ngoại trừ sức lực của bản thân ra, còn có các loại trạng thái thể xác tinh thần.

Lão gia tử nhẹ gật đầu, ra hiệu hắn nói tiếp.

Ninh Bất Phàm nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Nếu có thể trước chiến đấu trước tra tấn tinh thần hung thú, phần thắng sẽ tăng không ít?

- Tra tấn hung thú ?

Ánh mắt của mọi người khẽ giật mình, vốn dĩ không thể làm được chuyện như vậy, hung thú cũng không dễ dàng bị ảnh hưởng như vậy,

Nhưng một giây sau, hơn mười người ở đây, toàn bộ ánh mắt nhìn chằm chằm một tên thanh niên.

- Hả ?!

Trần Thư theo bản năng thụt lùi lại hai bước, hai tay chìa ra, hỏi:

- Nhìn ta làm gì ?

Chương 2058 - Át chủ bài của Đại Lực

- Lão Ninh, đừng nói đùa, thật sự không được.

Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Tâm thái của hung thú rất mạnh, không thể dễ dàng bị phá hoại như thế.

- Tiểu tử lúc này ngươi khiêm tốn cái gì chứ?

Lão gia tử nhìn hắn một chút,

Thực lực tra tấn người của tên này, cả thế giới đều biết đến…

- Thật sự không được…

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, nói:

- Không phải ta không chịu cống hiến, quan trọng là rủi ro thực sự rất lớn.

Ngày trước hắn còn có thể bừa bãi một chút, nhưng thế giới bây giờ, toàn bộ đều là hung thú, chi chít dày đặc, giống như một bầy châu chấu,

Số lượng hung thú như vậy, chỉ sợ mỗi con nhổ một bãi nước bọt, là có thể nhấn chìm Trần Thư…

- Tiểu tử nhà ngươi có Không Gian Thần Kỹ, sợ cái gì ?

Lão gia tử nhíu mày, không nghĩ tới Trần Thư sẽ lý trí như thế.

Số lượng hung thú lần này, quả thực cùng trước kia hoàn toàn không giống số lượng, cấp bậc trước kia…

- Không Gian Thần Kỹ…Cũng không phải Vô Địch Thần Kỹ…

Trần Thư nói thầm, trong mắt tràn đầy lý trí, không dễ dàng đồng ý.

Nếu như một khi chọc giận hung thú, che trời rợp đất đều là kỹ năng, Không Gian thần kỹ lại có mạnh cũng tránh không khỏi…

- Thật ra, ta thật sự không sợ chết…

Trần Thư thấy ánh mắt của hơn mười người đều nhìn hắn chằm chằm, chỉ có thể nói tiếp:

- Chủ yếu nếu như ta xảy ra chuyện, sẽ gây náo động lòng quân ! Dù sao bây giờ ta ở trong lòng mọi người là tội phạm vô địch!

- Cũng có đạo lý…

Lão gia tử nhẹ gật đầu, cũng không hy vọng Trần Thư sẽ xảy ra chuyện.

Chẳng những sẽ ảnh hưởng đến khí thế của loài người, với lại không có hắn, tương lai có thể nói là không có ai có thể trông cậy được…

- Trần Bì, hai chúng ta phối hợp, giết bọn chúng ?

Ngay lúc này, một giọng nói từ ngoài cửa truyền đến,

Đám người ngạc nhiên, ánh mắt đều nhìn lại đằng sau, chỉ thấy một tên thanh niên vẻ mặt mang theo ý cười đang đứng ở cửa ra vào.

- Đại Lực, ngươi ra ngoài rồi à?!

Trần Thư khẽ giật mình, sau đó vô cùng vui mừng.

- Ừ, chính thức xuất quan.

Đại Lực nhếch miệng cười một tiếng, vội vàng bước vào, ôm lấy nhau.

Đám người cũng nhận ra Đại Lực, dù sao cũng là Thực Thần ngày nay, với lại lúc đi săn Quân Vương, Canh Gà Độc Tâm Linh của đối phương có tác dụng quan trọng nhất.

Nửa ngày, hai người tách ra, Đại Lực nhìn phía trước, nói:

- Lão gia tử, ta và Trần Thư cùng nhau đi.

- Ý tưởng của ngươi thành hiện thực rồi?

Trong mắt Lão gia tử có một chút ngạc nhiên, đi qua đi lại đánh giá Đại Lực.

Những người còn lại gặp này, cũng trở nên ngạc nhiên, dù sao rất ít nhìn thấy dáng vẻ này của lão gia tử.

- Vẫn là muốn đa tạ tư nguyên lão gia tử cung cấp.

Đại Lực ôm quyền, sau đó có chút tiếc nuối nói:

- Có điều đáng tiếc là một lần duy nhất.

- Nếu như có thể sản xuất số lượng lớn, thì hung thú lia cũng không cần đánh nữa.

Lão gia tử cười cười, nói:

- Ngươi chuẩn bị dùng cho lần này rồi?

- Ừm… Không phải, lão gia tử, hai người các ngươi đang nói cái gì vậy?

Trần Thư cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, cả một câu cũng không nghe hiểu.

Đại Lực thấy vẻ mặt Trần Thư khá mờ mịt, nói:

- Chính là máu thịt của Bức Hoàng lần trước ngươi cho ta, chế biến thành thức ăn.

- Hiệu quả như thế nào?

Thần sắc Trần Thư chấn động, chợt hiểu ra.

- Hay lắm !

Đại Lực nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Có điều không phải dùng để thăng cấp Khế Ước linh.

- Lại là thức ăn hắc ám?!

- Ta dùng máu thịt của Bức Hoàng là nguyên liệu chủ yếu, lại thêm nguyên liệu Truyền Kỳ độc hệ của lão gia tử cho và số lượng lớn hỗn hợp máu thịt của Hoàng Kim độc hệ quân vương, ngươi nói xem hiệu quả sẽ như thế nào ?

Đại Lực nhíu mày, thần sắc đã có một chút kích động.

Trước kia hắn ta cảm thấy nấu nướng thức ăn chân chính mặc dù có cảm giác thành công, nhưng hiện tại xem ra, thức ăn hắc ám mới là con đường thuộc về hắn ta…

- Nói như vậy, lần này ngươi chuẩn bị dùng rồi?

Trần Thư nghe được, tim đập thình thịch, nhiều tài liệu độc hệ như vậy, lại thêm Đại Lực tỉ mỉ điều chế, độc tính e là khó có thể tưởng tượng.

Đại Lực gật đầu nói:

- Đương nhiên, trước tiên cho hung thú cả nguyên liệu đáng kinh ngạc !

- Thật ra không cần phải gấp, có thể đợi lúc đánh nhau, xảy ra bất ngờ…

- Thứ đồ nhập nhằng này…

Đại Lực trực tiếp ngắt lời hắn, nói:

- Hiện tại là cơ hội tốt nhất.

- Ừm…

Trần Thư nao nao, nói:

- Thế này sao…

Chính lúc này, trước mắt của hắn trong lúc đó xuất hiện Tuyển hạng,

« Tuyển hạng thứ nhất: Đồng ý với lão gia tử và Đại Lực cùng nhau đi đầu độc. Phần thưởng hoàn thành: Mở khóa’ dẫn dụ ‘ dược tề phối trí »

« Tuyển hạng thứ hai: Từ chối khéo. Phần thưởng hoàn thành: Số lượng lớn Ngự Thú lực »

« Tu thứ ba: Đồng ý, đồng thời yêu cầu càng nhiều cường giả đi cùng. Phần thưởng hoàn thành: Năm cây Vương cấp Dược Tài ngẫu nhiên »

- Hừm…

Vẻ mặt Trần Thư khẽ lay động, nhưng không có vẻ gì ngoài ý muốn.

- Trần Bì, ngươi cảm thấy thế nào ?

Lúc này, lão gia tử hỏi:

- Nếu như không đi, ta sẽ để Lão Ninh đi cùng với Đại Lực.

- …

Chương 2059 - Chúng ta bị tên tiểu tử này chơi rồi!

Trần Thư suy nghĩ, gật đầu nói:

- Đương nhiên đi, thực lực của Lão Ninh vẫn còn kém một chút, vẫn là ta tự mình đi một chuyến vậy.

- ??

Ninh Bất Phàm trừng mắt liếc hắn một cái, ngươi đó, Hoàng Kim Ngự Thú Sư phách lối như vậy sao ?

- Nếu đã như vậy, vậy thì giao cho hai người các ngươi.

Lão gia tử nói:

- Nhiệm vụ quan trọng, hai ngươi không thể xảy ra chuyện gì !

Hai người đồng thanh, sau đó nhìn nhau cười một tiếng.

- Rõ!

- Cuộc họp hôm nay kết thúc, các vị xin giải tán.

Lão gia tử nói xong, lập tức rời khỏi phòng họp, đi thẳng đến Long Uyên Thành.

Những người còn lại cũng lần lượt rời đi, có điều nói với hai người Trần Thư một hai câu, hoặc là ngưỡng mộ, hoặc là căn dặn…

- Cẩn thận một chút.

Liễu Phong nhìn Trần Thư, thần sắc trở nên tương đối nghiêm túc, nói:

- Tình hình bây giờ ngươi cũng hiểu, không giống với ngày xưa, không thể đùa cợt được nữa.

- Rõ thưa thầy.

Trần Thư gật đầu, đáp:

- Có điều có thêm nhiều hung thú cũng vô dụng, các huynh đệ muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

- Lão Liễu, không cần quá lo lắng, tiểu tử này tinh quái lắm.

Tần Thiên cười cười, nói tiếp:

- Trần Bì, Đại Lực, hai ngươi bây giờ là song tử tinh của nhân loại rồi.

Hai người có kinh nghiệm và thành tựu tương tự nhau, đều hai mươi mấy tuổi, có được sự xuất sắc trong các lĩnh vực tương ứng của họ.

Một người là Ngự Thú đệ nhất thiên tài, một người là Linh Trù đệ nhất thiên tài, có thể nói là ngôi sao lấp lánh bây giờ của thế hệ tuổi trẻ.

- Song tử tinh ?

Trần Thư sờ cằm, đáp:

- Ta vẫn là hi vọng người khác gọi ta ngôi sao tội phạm.

- …

Tần Thiên vỗ vai của hắn, nói:

- Làm rất tốt, ta rất xem trọng ngươi.

- …

Lúc xế chiều, Trần Thư và Đại Lực đã đi tới đầu đường thành phố Lam Hải,

- Trần Bì, cái này cho ngươi.

- Cái gì ?

- Thực đơn Quân Vương của Husky, bây giờ mới nghiên cứu ra được, cũng không muộn chứ?

- Không muộn.

Trần Thư vội vàng cất nó, nói:

- Ta cách đột phá Vương cấp, đoán chừng còn phải cần một khoảng thời gian nữa…

Sự lựa chọn lần trước của hắn hoàn thành, « Cự đại hóa » « Phân thân » Tăng thêm một, đồng thời đạt được lượng lớn Ngự Thú lực,

Nhưng mức độ tiến triển của đẳng cấp khó khăn lắm cũng mới hơn phân nửa,

Huống chi tấn thăng Vương cấp còn có hạn chế, đoán chừng là sẽ không quá thuận lợi.

- Không cần phải gấp, thực lực của ngươi bây giờ đã quá dữ dội rồi.

Đại Lực an ủi, nói tiếp:

- Khi nào chúng ta xuất phát ?

- Bây giờ.

Một giây sau, hai người trong nháy mắt rời khỏi Đại Lục, đi tới một khối đá ngầm ở hải vực.

“ Bì bõm!”

Tiểu Hoàng mắt híp đáng yêu xuất hiện, như là một quả khí cầu trôi nổi ở trên biển.

- Đi thôi, chúng ta cách đại quân hung thú còn một đoạn đường nữa.

- Không cần thuấn di sao ?

Đại Lực hỏi, mặc dù hắn ta là người bình thường, nhưng cũng biết đạo lý binh quý thần tốc.

- Ta sợ thuấn di quá mức…Trước tiên từ từ đến gần rồi nói.

Trần Thư thận trọng nói:

- Chúng ta không thể quá gấp gáp.

….

Nửa ngày thoáng một cái đã qua,

“Vù vù ~~”

Thỏ Không Gian kéo tay áo của Trần Thư, nhìn phía trước gọi.

- Tới gần đại quân của hung thú rồi sao ?

Trần Thư sờ cằm, trước tiên cất Tiểu Hoàng vào.

Dù sao hắn tới để bỏ độc, không phải để chiến đấu, hình thể của Tiểu Hoàng quá lớn, dễ dàng khiến cho người khác chú ý.

- Đại Lực, thứ đồ kia của ngươi dùng như thế nào ?

- Không có gì khác biệt lắm với Canh Gà Tâm Linh Độc kia, bây giờ ta phải nấu nướng chút đã.

Lúc này, hắn ta lập tức lấy cái nồi sắt của mình ra, và nước canh đã làm lạnh, bắt đầu dùng dùng lửa lớn nấu.

- Chính là thứ đồ này ?

Trần Thư khịt khịt mũi, cũng không cảm thấy có gì nguy hiểm.

Nhưng mà, con thỏ ở bên cạnh lại lôi chặt lấy hắn, ánh mắt trừng trừng chằm chằm vào chén canh kia, trực giác nói cho nó biết,

Cái thứ này không phải để cho người uống!

- Cái này gọi là gì? Đợi lát nữa ngươi sẽ biết thôi!

Đại Lực không giải thích gì nhiều, hắn đã nghiên cứu suốt mấy tháng trời, lại dựa vào nguyên liệu cao cấp nhất, dùng máu thịt Thú Hoàng làm vật liệu chính, sao có thể lại là thứ đơn giản được ?

- Cái thứ này có thể giết bao nhiêu con hung thú ?

Trần Thư sờ lên cằm, hỏi:

- Một ngàn ? Mười ngàn ?

- Muốn xem đẳng cấp của nó à.

Đại Lực liếm môi một cái, đáp:

- Nếu như là loại tiểu lâu la như Hắc Thiết Bạch Ngân, ta chỉ có thể đảm bảo hơn ngàn vạn con!

- Ngàn vạn?!

Sắc mặt Trần Thư trong nháy mắt chấn động, theo bản năng thụt lùi lại hai bước,

- Đại Lực, ngươi biết ngàn vạn con hung thú là khái niệm gì chứ ?

Thi thể của ngàn vạn con hung thú nếu như bày ra trên mặt đất, ít nhất có thể trải rộng nửa Hoa Quốc Đại Lục.

- Đương nhiên !

Đại Lực gật đầu đáp:

- Thứ đồ này của ta, có thể tiếp tục truyền nhiễm, giống như sự kiện Đại Tiện Hải lần trước !

- Có điều, lần trước chỉ là để hung thú phún xạ, lần này, lập tức có thể chết bất đắc kỳ tử !

- Thật hay giả vậy?

Trong lòngTrần Thư không khỏi cũng có một chút hưng phấn, vừa nghĩ tới hung thu chồng chất thành núi, hắn không khỏi trở nên kích động.

Chương 2060 - Chúng ta bị tên tiểu tử này chơi rồi! (2)

- Đương nhiên, nếu như thuận lợi, ngàn vạn con chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!

Đại Lực mỉm cười, nói:

- Nếu như không có hung thú mạnh can thiệp, chỉ có một mình ta cũng có thể đánh bại quân tiên phong của hung thú.

Thời gian dần dần trôi qua,

Chỉ thấy nước canh bên trong trở nên trắng trong, và tản ra mùi thơm nhè nhẹ.

- Bức Hoàng ơi là Bức Hoàng, ngươi chết rồi cũng có thể cống hiến được lớn như vậy, đây cũng là vinh hạnh của ngươi đó.

Trần Thư nhìn nước canh trước mặt, không khỏi cảm khái,

Chẳng những để Husky lĩnh ngộ một thần kỹ, còn khiến cho Bản Mệnh Vũ Khí của Tiểu Tinh Linh lên tới cấp max, canh cực độc trước mặt,

Giá trị của một bộ thi thể Thú Hoàng thật là khó có thể tưởng tượng.

- Xong rồi.

Chính lúc này, Đại Lực đứng dậy, trong mắt toát lên vẻ hưng phấn.

- Nhanh như vậy sao ?

Trần Thư cũng vui mừng, nói:

- Vậy thì chúng ta chuẩn bị ra tay, chuẩn bị ra tay thôi nào!

Ánh mắt của Thỏ Không Gian khẽ lay động, Không Gian Lực Lượng trong cơ thể phun trào, trong nháy mắt liền ném ra hơn ngàn đạo Không Gian Ấn Ký.

- Hả? Ngươi không cần thuấn di xa như vậy đâu?

Đại Lực bỗng chốc giật mình, chỉ với một đạo ấn ký là có thể thuấn di khoảng cách mấy nghìn mét, ngươi muốn xuyên qua Lam Tinh a ?

Trần Thư cười nói:

- Vì lý do an toàn, đi một hướng khác đi!

Một giây sau, hai người biến mất tại chỗ, đi thẳng tới một hướng khác.

Dường như ngay lúc đó,

Trong đại quân hung thú phía trước mấy nghìn mét, một tiếng gào thét kinh ngạc vang lên:

- Hắn chạy rồi ?!

Ngay sau đó, một con Lam Sắc Tiểu Long xuất hiện, đôi mắt đỏ như máu của nó kinh ngạc,

Chính là xem Trần Thư như là sinh tử đại địch Hồn Long Hoàng !

- Con mẹ nó không phải nói hắn muốn tiến công nơi đây sao ?!

Lúc này, từng con Thú Hoàng từ hung thú trong đại quân hiện thân, trong mắt đều có khó chịu,

Có hết thảy có năm con Thú Hoàng mai phục ở nơi này!

Hiển nhiên, mục tiêu của bọn nó chính là Trần Thư !

- Làm sao ta biết được?!

Hồn Long Hoàng cũng tức giận, đáp:

- Con mẹ nó, chúng ta bị tên tiểu tử này chơi rồi!

Trần Thư ra khơi chưa bao xa, đã bị Hồn Long Hoàng khóa chặt tung tích,

Lúc đầu đã liên hiệp với những Thú Hoàng còn lại, chuẩn bị diệt trừ mối họa này trong một chuyến, ai biết được, tên tiểu tử này lại sát thời điểm thay đổi điểm tấn công ?

- Vị trí hiện tại của hắn ở đâu ?!

- Không còn kịp nữa rồi, ít nhất cần nửa giờ đồng hồ mới có thể đến gần được!

Hồn Long Hoàng thở dài, lẩm bẩm:

- Cái tên loài người chết tiệt này càng ngày càng khó chơi mà!

Vốn cho rằng thực lực của đối phương mạnh lên, tính cách không khỏi sẽ kiêu ngạo một chút, kết quả trở nên càng cảnh giác hơn…

- Đuổi theo, nhất định phải đuổi theo!

Thương Hải Sa Hoàng quát:

- Nếu không thì hắn sẽ làm loạn nơi đây đến long trời lở đất!

Lam Tinh hải vực là lãnh địa của hắn, nếu như để Trần Thư tự do phát huy, chỉ có trời mới biết sẽ xuất hiện chuyện kinh thiên động địa gì.

Năm con Thú Hoàng lúc này mới cùng nhau khởi hành,đi thẳng đến vị trí của Trần Thư.

….

- Đại Lực, có thể bắt đầu rồi.

Trần Thư phía bốn phía, cảm giác được nỗi bức bách trong lòng kia không còn lại gì nữa.

- Được!

Đại Lực gật đầu, đổ toàn bộ gia vị bí mật trên người vào,

Sùng sục——

Ngay lập tức, nước canh không ngừng lên bọt, nồng độ trong nháy mắt tăng lên gấp bội, nhưng vẫn không có bất kỳ hương vị gì tản ra.

Gào!

Ngay lúc này, hai người đã có thể thấy rõ đại quân hung thú phía trước,

Chỉ thấy vô số hung thú chi chít dày đặc, bất luận là trên mặt biển, dưới biển sâu, thậm chí là trên cao ngàn mét, đều bị các loại hung thú chiếm giữ,

Cấp bậc của bọn nó đa số cũng chỉ là Hắc Thiết cấp, nhưng dưới số lượng kinh khủng như thế, e là Vương cấp sinh vật cũng không dám đụng đến.

Đại Lực nói:

- Chúng ta đi vào ở giữa hung thú, hiệu quả sẽ tốt hơn.

- Được!

Hai người lại thuấn di mấy vạn mét nữa, dứt khoát đi vào trong đại quân hung thú.

Dường như lúc đầu, bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng thú gầm, bắt đầu cùng nhau ngưng tụ kỹ năng,

Đại Lực không do dự, lập tức đổ toàn bộ nước canh trong nồi nước xuống.

Một giây sau, hai người biến mất không thấy gì nữa, thậm chí cũng không dám dừng lại một giây.

Ngoại trừ kiêng dè đại quân hung thú vô biên vô tận ra, chủ yếu nhất chính là, lo lắng bị độc tố kinh khủng sắp bộc phát lan đến gần…

Nước canh màu trắng chảy xuống, không gian xung quanh mơ hồ vặn vẹo.

Gầm!

Một con Đao Ngư Hắc Thiết Cấp phóng thích xong kỹ năng của mình, đáng tiếc không đánh trúng hai người Trần Thư đã biến mất,

Lúc này nó nhìn nước canh phía trên không nhỏ xuống, nhưng dáng điệu lại hồn nhiên không thèm để ý.

Đương nhiên, nó không cảm giác được nửa phần uy hiếp từ nước canh,

Tí tách !

Nước canh rơi xuống nó như là lưỡi đao chém trên thân thể, trong nháy mắt bắt đầu có tác dụng.

Một giây sau, ánh mắt của Đao Ngư nghi hoặc, cứ thế ngẩn người ngay tại chỗ,

Thân thể của ta đang biến mất ?

Chỉ thấy mới vừa nãy thân thể bị nước canh bao trùm, vậy mà đã biến thành một mảnh trong suốt, giống chưa từng tồn tại vậy,

Chương 2061 - Độc tố kinh khủng của Đại Lực

Trong nháy mắt, vị trí tan biến đã lan tràn đến toàn bộ thân hình,

Một con Đao Ngư Hắc Thiết Cấp ngay cả một tiếng kêu rên cũng không phát ra, đã biến mất khỏi thế gian, ngay cả một chút vết tích đều không để lại.

Lúc này, đại quân hung thú đại quân không có phản ứng gì mạnh, một con hung thú rơi xuống ngay cả nửa điểm gợn sóng cũng không có.

Nước canh màu trắng nước canh không có một chút hao tổn, thuận lợi dung nhập vào nước biển, tiêu tán không thấy.

Một giây sau, chỉ thấy lấy nước canh làm trung tâm, độc tố kinh khủng ầm vang bộc phát !

Thân thể của mười mấy con hung thú ở khoảng cách gần nhất trong nháy mắt biến mất, giống như bị một bàn tay xóa đi, chút dấu hiệu giãy dụa cũng không có.

Trong nháy mắt, trăm con hung thú ở xa hơn liên tiếp gặp nạn, cũng biến mất vô hình vô dạng,

Cuối cùng, càng ngày càng nhiều hung thú đã nhận ra không ổn, tránh vị trí của nước canh kịch độc theo bản năng,

Rầm rầm rầm !

Đại quân hung thú vốn dĩ ngay ngắn trật tự bắt đầu xuất hiện hỗn loạn, trận hình cũng trở nên tán loạn vô cùng, dẫn đến một trận hình không ổn định.

Gầm !

Một con Bạch Ngân lãnh chúa đã nhận ra không có điều gì đó không ổn, xuyên qua bầy hung thú, muốn xem thử chuyện gì xảy ra.

Cho dù đại quân hung thú đa số đều là hung thú bình thường, có điều cũng có lãnh chúa sinh vật xen lẫn trong trong đó, dù sao đại chiến vẫn cần hung thú tiến hành chỉ huy.

Bạch Ngân lãnh chúa vừa tới gần nơi khởi nguồn, trong phút chốc trợn to mắt, dường như đã nhận ra bất ổn,

Một giây sau, thân thể của nó bị cưỡng ép tan biến, cũng nằm xuống tại nơi đây…

Cùng lúc đó, tốc độ khuếch tán của độc tố trở nên nhanh hơn, bắt đầu lan rộng về nơi xa hơn.

Không đến một phút, hàng ngàn con hung thú bị cưỡng ép tan biến, cứ quỷ dị như vậy quỷ dị, bất đắc kỳ tử ở trong bầy thú…

Rầm rầm rầm ——

Trong phút chốc, đại quân hung thú trở nên càng thêm hỗn loạn,

Lãnh chúa đến trước để xem xét tình hình, từng con hung thú một chết một cách bất đắc kỳ tử, thậm chí ngay cả không ít lãnh chúa cũng quỷ dị chết bất đắc kỳ tử…

Thấy được cảnh tượng này, đương nhiên là không có một con hung thú nào còn dám tới gần, bắt đầu chạy trốn bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt, đã có hàng vạn con hung thú chết ở nơi này,

Với lại theo số lương hung thú chết, độc tố giống như đạt được độ chín mùi, tốc độ khuếch trở nên càng khủng bố hơn !

- Dữ dội như vậy sao ?

Ở phía xa, hai người Trần Thư hai người đang đứng ở bên ngoài mấy ngàn thước,

Trông đại quân hung thú ở xa, giống như có một lưỡi hái tử thần tàng hình, điên cuồng thu gặt từng con hung thú.

Mặc dù hiệu quả thị giác không lóa mắt như đạn hạt nhân, nhưng lại có một loại khủng bố và sợ hãi làm cho người khác ớn lạnh.

Hung thú cứ như vậy im hơi lặng tiếng biến mất, thật sự là quá mức quỷ dị…

-Đương nhiên.

Đại Lực liếm môi một cái, vẻ mặt tràn đầy tự tin nói:

- Nước canh của Đại Lực ta, phạm vi ngay từ khi bắt đầu thật sự không lớn, nhưng nếu như thôn phệ được càng nhiều sinh vật, tốc độ khuếch tán tốc độ sẽ tăng lên cực đại, từ đó thôn phệ càng nhiều sinh vật, cứ lặp đi lặp lại, vòng tuần hoàn ác tính…

- …

Trần Thư hỏi:

- Có giới hạn không?

- Có.

Đại Lực nhún vai, đáp:

- Có điều ta cũng không biết giới hạn cao nhất của nó ở đâu, nhưng ít ra là có thể thôn phệ ngàn vạn con hung thú.

- …

Trần Thư im lặng không nói, hỏi:

- Cái này thật sự chính là thức ăn sao ?

- Đúng vậy, mặc dù có chút độc, nhưng nói tóm lại vẫn là thức ăn.

- …

Ngay khi hai người đang nói chuyện, phía trước đã có mấy ngàn con hung thú biến mất không thấy gì nữa…

Lúc này !

Lúc này, một con Cự Mãng cấp bậc Vương cấp lãnh chúa xuất hiện, áp bức cường đại tản ra tứ tán, để cưỡng ép đại quân hung thú yên tĩnh trở lại.

Ánh mắt của nó lạnh lùng, đi tới phía trước hung thú, chuẩn bị xem xét tình huống khác thường.

Nhưng ngay lúc nó vừa mới tới gần, Lân Giáp trên người lại xuất hiện lớp lớp sương trắng, giống như đang bị không khí ăn mòn,

- Hả?

Cự Mãng khẽ giật mình, sau đó tung ra ký năng phòng ngự, chống đỡ ăn mòn trong không khí của độc tố.

- Có độc?

Nó bỗng chốc nhìn ra nguyên nhân khiến cho đại quân hung thú đại quân hỗn loạn,

Nhưng cho dù biết nguyên do, lúc này nó vẫn không thể nào ngăn cản được,

“Gào gào gào ——”

Mỗi một giây đều có số lượng lớn hung thú đang biến mất quỷ dị biến,

Hung thú còn sống còn lại tràn đầy hoảng sợ, chạy trốn về phía xa,

Tốc độ khuếch tán của độc tố quá nhanh, trong nháy mắt liền bao trùm mấy ngàn thước, hơn nữa còn đang khuếch tán xa hơn.

Vương cấp lãnh chúa tính toán thử tung ra một hai kỹ năng, nhưng tác dụng cực kỳ bé nhỏ,

Nó tự mình chống đỡ được độc tố, nhưng lại không ngăn cản được độc tố lan tràn, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

- Không được, nhất định phải thông báo cho Sa Hoàng…

Vương cấp Cự Mãng ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, quay người rời khỏi địa điểm xảy ra sự việc,

Mà lúc này, ngũ đại Thú Hoàng đều đang liều mạng đuổi theo,

Chương 2062 - Mỗi ngày đều bị lừa, mà lần nào cũng không giống nhau

Nhưng đáng tiếc chính là, bởi vì bị Trần Thư cứ vậy mà làm một đợt, muốn đến đây, còn cần hơn mười phút đồng hồ.

“Gầm !”

Đám hung thú vẻ mặt kinh sợ, đều liều mạng rời xa nơi đây,

Nhưng Hắc Thiết cấp bọn chúng, tốc độ thật sự quá chậm, vốn dĩ là không thể chạy ra được tử vong độc vòng.

Lúc đầu, phạm vị của độc tố chỉ có ngàn mét, trong nháy mắt đến vạn mét, ba vạn mét, năm vạn mét…

Đây quả thực giống như là một con quái vật trưởng thành không có giới hạn, thôn phệ sinh mạng của hung thú để tự mình trở nên lớn mạnh,

- Độc tố càng ngày càng mạnh…

Hung thú đẳng cấp cao đều đã nhận ra sự nguy hiểm đến tính mạng, dứt khoát bỏ rơi đám hung thú lại, bắt đầu chạy trốn…

Bất đắc dĩ, cuộc tiến quân của đại quân hung thú đại quân chỉ có thể bị ép kết thúc, bắt đầu tập trung chạy trốn…

- Thêm chút nguyên liệu…

Mà chính lúc này,Trần Thư đang xem trò vui ở phía xa đột nhiên lên tiếng.

- Cái gì ?

Đại Lực quay đầu nhìn sang, nói:

- Cũng không nên tùy tiện tới gần trước mặt độc vòng, ta không chắc chắn có hại tới loài người hay không?

- Không sao, ta chỉ ném ít đồ…

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Nếu như phái hai người chúng ta đi, ta cũng phải dốc thêm chút sức đúng không?

Nói xong, hắn móc ra một bình dược tề màu xanh lam,

- Đây là?

Đại Lực khẽ giật mình, trong mắt chút không hiểu, màu sắc này hình như hắn chưa từng nhìn thấy…

- Dẫn dụ dược tề… Cũng chính là trào phúng dược tề.

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Trước kia ta từng dùng trong huấn luyện quân sự, khung cảnh kia…

Đại Lực xoa xoa đầu, nói:

– Có thể đừng cười nữa được không, rốt cuộc có tác dụng gì?

Trần Thư lúc này mới dừng lại hồi ức, nói:

– Hấp dẫn hung thú.

– Rồi sao nữa?

– Hết rồi.

Trần Thư khẽ nhún vai, nói:

– Chẳng qua bây giờ vừa vặn có thể dùng.

Khi Đại Lực ném vào trong nước canh, Trần Thư cũng đã mở khóa xong cấu hình Dẫn Dụ Dược Tề.

Dựa vào bản lĩnh của hắn, đương nhiên là trước tiên có thể phối chế ra dược tề.

– Thỏ, giao cho ngươi.

Trần Thư đưa dược tề cho Thỏ Không Gian, đồng thời nói cho nó biết cách sử dụng.

Thỏ tử lắc lư lỗ tai, thu dược tề vào, đồng thời Thuấn di một cái lập tức biến mất tại chỗ.

Một giây sau, nó đi tới trung tâm của vòng độc, thân hình vờn quanh một vòng không gian thông đạo, ở trong trạng thái ngụy vô địch, đương nhiên không sợ bất kỳ độc tố nào.

Nó không do dự, mở ra Dẫn Dụ Dược Tề, đổ toàn bộ dược dịch màu xanh lam vào bên trong.

Gần như ngay tại thời điểm đó, hung thú đang chạy trốn bất chợt giật mình. Bọn họ theo bản năng quay đầu lại, hai mắt sợ hãi đột nhiên xuất hiện một tia hồng quang, giống như bị khống chế, nhìn chằm chằm vào vị trí của Dẫn Dụ Dược Tề.

Grào!

Đám hung thú khẽ gầm lên, một giây sau lại vọt tới chỗ Dược Tề, không hề quan tâm độc tố khủng bố lan tràn phía trước.

Giống như thiêu thân lao vào hố lửa, lại là mấy vạn hung thú biến mất tại chỗ, thậm chí trước khi chết đều duy trì tư thế xông về phía trước. Một màn trước mắt, khiến cho các đại hung thú cao cấp đều giật mình, chúng nó sẽ không bị Dẫn Dụ Dược Tề ảnh hưởng, thật sự là không hiểu được thao tác điên cuồng của đám tiểu đệ này…

Thời gian dần dần trôi qua.

Số lượng lớn Hắc Thiết Hung Thú như tre già măng mọc điên cuồng lao về phía vòng độc trí mạng, chết ngay tại chỗ, may mắn duy nhất chính là, chúng nó không có thống khổ, thậm chí ngay cả sợ hãi trước khi chết cũng không có…

- Cái kỹ năng tà môn gì đây?!

Các loại lãnh chúa gầm thét, ý đồ ngăn cản đám hung thú phổ thông điên cuồng này, nhưng mà tác dụng không lớn….

Nửa tiếng sau, số lượng Hung thú ngã xuống đã lên tới mấy trăm vạn con, mà phạm vi của vòng độc, cũng khuếch tán một cách đáng sợ lên đến hơn mười vạn thước.

Đại quân hung thú vốn dĩ hình thành phương thức bao vây, cấp tốc đến gần Hoa Quốc Đại Lục.

Nhưng bây giờ, nếu nhìn xuống từ trên cao, rõ ràng có thể nhìn thấy một mảnh đất trống rỗng.

Grào!

Đúng lúc này, sóng lớn ngập trời vọt tới, khí tức của Thú Hoàng tràn ngập, cưỡng ép khiến cho những hung thú đang hết sức điên cuồng khôi phục thanh tỉnh.

Thương Hải Sa Hoàng ló đầu lên, càng là trong nháy mắt chống đỡ sóng lớn vạn trượng, ngăn trở độc tố tiếp tục khuếch tán.

Nhưng ở phương hướng khác, độc tố vẫn đang điên cuồng khuếch tán.

– Có độc tố, mau ra tay ngăn cản!

Ánh mắt Sa Hoàng lạnh như băng, lẩm bẩm: “Lại là tên Trần Thư chết tiệt.”

Những Thú Hoàng khác thấy vậy, nháo nhào gật đầu, đi tới những vị trí khác, dựa vào kỹ năng với phạm vi cực lớn, mạnh mẽ ngăn cản sự khuếch tán của độc tố.

Sa Hoàng quát lớn:

– Trước tiên mau tịnh hóa thứ đồ chơi này !

Các đại Thú Hoàng cùng nhau ra tay, chỉ là ngăn cản được tốc độ lan ra của nó, nhưng chúng không có khả năng duy trì trong thời gian dài như vậy.

– Để ta lên đi!

Chính vào lúc này, một Hung Thú mình người đầu cá xuất hiện, thân hình của nó dài gần trăm thước, cả người mọc đầy

lân giáp màu lam, trong tay càng nắm một thanh Tam Xoa Kích cực lớn, chính là Thú hoàng đến từ [Thâm Hải cổ vương cung]!

Sa Hoàng gật đầu, nói:

– Được!

Grào!

Nhân Ngư Thú Hoàng đi tới trung tâm của vòng độc, trong hai mắt quang mang màu xanh lam chợt lóe rồi biến mất.

Chương 2063 - Mỗi ngày đều bị lừa, mà lần nào cũng không giống nhau (2)

Một giây sau, nó mở ra một cái miệng khổng lồ, nước biển bốn phía bắt đầu không ngừng hướng về phía nó…

Nó chưa từng nghĩ tới Tịnh Hóa, mà là muốn cắn nuốt toàn bộ độc tố!

Thân thể Thú Hoàng vốn đã biến thái, hơn nữa thiên phú của chủng tộc nhân ngư là bách độc bất xâm, quả thực có thể dễ dàng xử lý.

Nhưng đúng lúc này, Sa Hoàng ở phía xa lại là thần sắc chấn động, trong mắt có một chút bội phục.

Ngoan độc!

Trước đó vì chuyện của đại tiện trên biển kia, Sa Hoàng bên trong việc du ngoạn đều là đang cố gắng khắc phục bóng ma tâm lý.

Kết quả con hàng này trực tiếp mở miệng nuốt chửng…

– Trâu bò…

Sa hoàng yên lặng giơ ngón tay cái lên, trong lòng hạ quyết tâm, vẫn là không nên nói ra chuyện đại tiện kia…

Thời gian dần dần trôi qua.

Nước biển trong vòng mười vạn mét bị cưỡng chế cắn nuốt, cuối cùng độc tố hoàn toàn biến mất…

– Chẳng qua chỉ là như vậy…

Nhân ngư Thú hoàng đánh một cái ợ lớn, vỗ vỗ bụng mình, nói:

– Nhân loại khiến các ngươi kiêng kỵ như vậy, chỉ có chút thủ đoạn này sao?

Ánh mắt của nó nhìn về phía Sa hoàng và tam đại Long Uyên Thú Hoàng, không khỏi cảm thấy bốn con hàng này có chút yếu…

- Ngươi cũng không cần quá coi thường Trần Thư!

Hồn Long Hoàng ở một bên thấy vậy, không nhịn được, nói:

– Nếu thật sự bị hắn theo dõi, Thâm Hải Cổ Vương Cung của ngươi sẽ gặp phải chuyện xui xẻo.

– Bản hoàng cũng đang muốn thử xem năng lực của đệ nhất thiên tài của nhân loại.

Nhân Ngư Thú Hoàng hừ nhẹ một tiếng, nói:

– Long Uyên các ngươi giải quyết không xong, không có nghĩa là cấm khu còn lại không được!

Hồn Long Hoàng thấy đối phương lại xem thường Long Uyên, đang muốn mở miệng, lại bị Sa Hoàng cắt ngang.

- Được rồi, không cần nói nữa!

Đúng lúc này, Thương Hải Sa Hoàng trở về, thở dài, nói:

– Tổn hại ít nhất mấy trăm vạn hung thú!

– Mấy trăm vạn?!

Cả người Nhân Ngư Thú Hoàng chấn động, nói:

– Sa hoàng, ngươi nói đùa cái gì vậy?!

– Tôi đâu có đùa!

Sa Hoàng đồng dạng là trong lòng chấn động, nhưng thông qua việc hỏi thăm, nó mới biết được thời gian trong chốc lát, tổn thất lại lớn như vậy.

Mặc dù bộ đội tiên phong hiện nay đều là cấp Hắc Thiết, trên cơ bản là pháo hôi dùng để tiêu hao thực lực nhân loại, nhưng chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, đã ngã xuống mấy trăm vạn, quá mức kinh người, pháo hôi cũng không phải dùng như vậy…

- Không thể nào!

Nhân ngư thú hoàng lại lần nữa phủ định, nói:

– Mấy trăm vạn thi thể hung thú thì sao?

– Biến mất rồi.

Ánh mắt Sa Hoàng bình tĩnh, nói:

– Độc tố vừa rồi, có thể trực tiếp thôn phệ thi thể hung thú, hầu như không còn, không để lại một chút dấu vết.

Nếu có thể giữ lại thi thể, mấy trăm vạn thi thể đã sớm chất đống thành núi, không chừng còn có thể sớm một bước ngăn cản độc tố.

– Độc tố vừa rồi khủng bố như vậy sao?

Vẻ mặt của Nhân ngư thú hoàng chợt ngưng trọng, nói:

– Ngay cả Truyền Kỳ Ngự Thú Sư hiệu suất chém giết cũng không có cao như vậy đi.

– Đây chính là chỗ khó chơi của Trần Thư.

Sa Hoàng lắc đầu, nói:

– Không thể dùng lẽ thường để phán đoán.

– Không tốt! Hắn lại dời vị trí!

Đúng lúc này, thần sắc Hồn Long Hoàng chấn động, nhìn về một hướng khác, nói:

- Hắn trực tiếp Thuấn Di tới mấy chục vạn thước ở phía nam!

- Mau chóng chặn hắn lại, không thể để cho hắn tiếp tục hạ độc!

Năm đại Thú Hoàng liếc nhau, xoay người rời khỏi nơi này, đi thẳng về phía vị trí của Trần Thư.

– Tác dụng của Loại độc tố này quá biến thái, tất nhiên cũng sẽ không có quá nhiều.

Sa Hoàng lên tiếng nói:

– Chỉ cần có thể ngăn cản vài lần, đối phương sẽ không nhấc nổi sóng gió.

Những Thú Hoàng còn lại gật gật đầu, nhao nhao phóng thích kỹ năng, bắt đầu tăng tốc chạy đi.

Bọn họ sớm đến hơn một giây, cũng có thể làm cho tổn thất của hung thú nhỏ hơn một chút.

Không đến nửa tiếng, ngũ đại thú hoàng đã đuổi kịp bước chân Trần Thư, nhưng không nhìn thấy cục diện hung thú gặp nạn.

Đối phương không hạ độc? Năm đại Thú Hoàng đều dừng tại chỗ, có một điểm không có phản ứng kịp.

Ánh mắt Hồn Long Hoàng lạnh lùng nói:

– Vị trí của hắn chỉ có hơn vạn thước, chúng ta đuổi theo không?

Đúng lúc này, thần sắc Sa Hoàng biến đổi, nhìn về phía hoàn toàn trái ngược với Trần Thư, quát:

– Bên kia, cách trăm vạn thước, có độc tố bắt đầu khuếch tán!

- Không có khả năng!

Hồn Long Hoàng quát một tiếng, nói:

– Hắn ở cách đó vạn thước, kỹ năng của ta vẫn đánh dấu hắn, không có khả năng đi vị trí khác.

– Không có khả năng cái rắm! Chúng ta lại bị đùa giỡn!

Ánh mắt Cá mập Hoàng gắt gao nhìn chằm chằm Hồn Long Hoàng, thậm chí cảm thấy con hàng này có chút giống như nội gián…

Mỗi ngày đều bị lừa, mà lần nào cũng không giống nhau đi…

- Sa Hoàng, ánh mắt của ngươi mẹ nó có ý gì?!

Trong mắt Hồn Long Hoàng lóe lên vài phần thô bạo, nó vốn dĩ bởi vì Trần Thư mà trong lòng tức giận, kết quả lại bị đồng

minh hoài nghi?

- Hừ!

Sa Hoàng đè nén cơn giận, không tiếp tục lên tiếng nữa, ngược lại đi về phía xảy ra chuyện.

Trần Thư chỉ xuất hiện không đến một ngày, liên minh của các đại Thú Hoàng dường như đã xuất hiện một vài vết nứt.

Mà giờ phút này, trên một tảng đá ngầm cách phương bắc mấy trăm ngàn thước, Đại Lực đang sờ đầu thỏ, lẩm bẩm:

– Khuếch tán đi, điên cuồng khuếch tán đi…

Chương 2064 - Thâm nhập vào hậu phương của đại quân hung thú

Ở phía trước hắn, độc tố khủng bố lại lần nữa bộc phát, cắn nuốt sinh mệnh của vô số hung thú.

Dẫn đám Thú Hoàng đi, đương nhiên là Trần Thư, chẳng qua là nhờ vào Truyền Tống Dược Tề, về phần Thỏ Không Gian Thỏ, thì vẫn luôn ở cùng một chỗ với Đại Lực.

– Chúng ta dịch chuyển vị trí thôi.

Đại Lực sờ đầu thỏ, lần thứ hai biến mất tại chỗ, đi tới một vị trí khác, chuẩn bị tiếp tục thả độc ra…

Mặc dù là độc tố chỉ dùng được một lần, chẳng qua dùng năm sáu lần vẫn không có vấn đề gì, dù sao huyết nhục của Bức Hoàng có số lượng lớn như vậy, có áp súc cũng không có khả năng chỉ còn lại một nồi canh…

Mà lúc này, Trần Thư cách xa mấy trăm ngàn thước, lẩm bẩm:

– Đại lực đang hành động, ta cũng phải nắm chặt thời gian…

Hắn khẽ sờ cằm, trong tay đột nhiên xuất hiện một quả bom hạt nhân.

Trải qua mấy tháng tích lũy, bây giờ số lượng bom hạt nhân của hắn tương đối sung túc, đáng tiếc vẫn không có cơ hội sử dụng.

Nhưng mà bây giờ, lão gia tử đều để cho hắn tùy ý phát huy, hắn đành phải tùy ý một chút…

Một giây sau, Trần Thư trực tiếp uống một ngụm Truyền Tống Dược Tề, trực tiếp thuấn di về phía sau đại quân hung thú.

Vì an toàn, Trần Thư cũng trốn vào miệng Tiểu Hoàng. Quả nhiên, hắn vừa mới xuất hiện, đại quân hung thú ở bên dưới đồng loạt phóng thích kỹ năng, hiển nhiên đã sớm nhận được mệnh lệnh.

Ầm ầm ầm!

Các loại kỹ năng bùng nổ, nhưng lại không tạo thành thương thế nghiêm trọng nào đối với Tiểu Hoàng.

– Nổ cho ta!

Trần Thư liếm liếm môi, trực tiếp ném ra hơn mười viên đạn hạt nhân, có thể nói là xa xỉ đến cực điểm.

Ầm ầm ầm!

Một vòng khúc xạ khổng lồ từ từ bay lên không trung, năng lượng khủng bố tràn ra, vô số hung thú trong nháy mắt bị nổ chết ngay tại chỗ.

Gần như ngay lúc đó, hung thú cao cấp lập tức phát hiện ra dị thường, nhưng đáng tiếc đã không kịp ngăn cản. Trong lúc nhất thời, Trần Thư và Đại Lực chia nhau hành động, một người đầu độc, một người ném bom hạt nhân, phối hợp thiên y vô phùng.

Toàn bộ đại quân hung thú đều bị khuấy động đến gà bay chó sủa, hung thú tiến về phía Hoa quốc đại lục, không khỏi phải ngừng lại.

Chỉ là hai người, lập tức đã ngăn cản được hơn trăm triệu đại quân hung thú!

Điều này làm cho vô số hung thú cao cấp nổi giận, nhưng không có biện pháp gì, chỉ có thể tùy ý mặc cho bọn họ làm mưa làm gió.

Hai người một người có Thỏ Không Gian, một người có Truyền Tống Dược Tề, quá mức linh hoạt, hơn nữa còn thêm

tính cách cẩn thận, Thú Hoàng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn…

Thời gian một ngày thoáng chốc đã qua.

Tổn thất của Hung thú đã lên tới cấp độ hơn mười triệu con, nhưng hai thủ phạm vẫn tiếp tục làm loạn.

Lúc này, trên một hải vực, năm đại thú hoàng vừa mới tịnh hóa được độc tố của khu vực này, trong mắt đều có chút giận dữ, đường đường là năm sinh vật truyền kỳ, bị hai nhân loại trêu chọc, dù là bất cứ ai cũng sẽ sinh lòng tức giận.

– Sa Hoàng, chúng ta không làm chút gì sao?

Lôi Long Hoàng tính nết vốn thô bạo, nói:

– Cứ để cho hai con kiến hôi này làm mưa làm gió sao?

– Nếu không thì sao?

Sa Hoàng bình tĩnh nhìn nó một cái, nói:

– Đã quên nội dung ban đầu của Thú Hoàng Đại Hội rồi sao? Nếu Trần Thư dễ giải quyết như vậy, còn cần đợi đến bây giờ ư?

– Yên tâm, chỉ cần hủy diệt nhân loại, một Trần Thư cũng không nhấc nổi sóng gió gì.

– …

Trong lòng đám Thú Hoàng nghẹn khuất, nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống khẩu khí này.

- Tiếp tục đi tới, không cần để ý hai người bọn họ!

Ánh mắt Sa Hoàng bình tĩnh nói :

– Độc tố của bọn họ có lẽ đã không còn, sẽ không gây ra thương vong phạm vi lớn nữa.

Chi trong một ngày ngắn ngủi, đã có ít nhất hai mươi triệu con hung thú bị độc tố giết chết.

Đại quân hung thú vốn dĩ hung mãnh, thoáng cái đã thoạt nhìn đơn bạc đi không ít…

Hồn Long Hoàng lại có một chút nghi ngờ, nói:

– Ngươi xác định?

– Không sai biệt lắm.”

Trong mắt Sa Hoàng có một chút tàn bạo, lẩm bẩm:

– Bức Hoàng chết tiệt, khi còn sống đã tạo ra phiền toái cho ta, sau khi chết còn không cho ta yên bình.

Nó đã từ trong độc tố ngửi được mùi vị quen thuộc, dù sao lúc trước nó đã bị độc tố bản nguyên của Dơi Hoàng đả thương tổn, thật không ngờ chết còn có thể tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy, rõ ràng chính là một tai họa…

Trong mắt Nhân ngư Thú Hoàng có một chút ngưng trọng, nói:

– Quả bom hạt nhân kia thì sao? Không quan tâm ư?

Thời gian một ngày, tiếng nổ bên tai bọn họ chưa từng dừng lại, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bức xạ nhiệt màu trắng bốc lên trên mặt biển.

Chỉ cần liệt nhật xuất hiện, tất nhiên hung thú sẽ xuất hiện số lượng lớn thương vong, quả thực giống như tai nạn vậy.

– Không cần quan tâm.

Ánh mắt Sa Hoàng lạnh lùng, nói:

– Đám hung thú này vốn là bia đỡ đạn, dùng để lãng phí hỏa lực của nhân loại, hắn hiện tại ném càng nhiều càng tốt.

Hung thú cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu bia đỡ đạn cấp thấp, hàng vạn Dị Không Gian giống như một xưởng sản xuất binh chủng khổng lồ, mỗi giây mỗi phút đều có thể sản xuất ra một lượng lớn bia đỡ đạn cấp thấp.

– Được rồi! Vậy thì tiếp tục tấn công.

Chương 2065 - Trước đánh lén một lượt rồi nói sau đi

Đám Thú Hoàng nghe Sa Hoàng nói xong, tâm tư nổi giận cũng dần dần bình tĩnh lại, mặc cho Trần Thư năng lực thông

thiên, nhưng ở loại cấp bậc chiến trường này, đích thật là không nhấc lên sóng gió quá lớn, ít nhất không ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng.

Lúc này, hai người Trần Thư đã tập hợp lại với nhau :

– Trần Bì, chúng ta rời đi sao?

Trong mắt Đại Lực vẫn tràn ngập hưng phấn, nói:

– Độc tố của ta đã không còn.

– Nhanh như vậy?

Trần Thư nhíu mày, nói:

– Còn có thể chế tác ra sao?

– Không thể.

Đại Lực cũng có một chút đáng tiếc, nói:

– Ta có năng lực này, nhưng cũng không có tài liệu, ít nhất không có con Bức Hoàng thứ hai.

– Như vậy sao…

Trần Thư gật gật đầu, nói:

– Chẳng qua ta vẫn có chút vô lực, không có làm tổn thương đến căn cơ hung thú.

Thành quả chiến đấu của hai người đã tương đối phong phú, ngàn vạn con hung thú ngã xuống, nhưng là một hồi thắng lợi cực lớn này, ở trước mặt vô số hung thú đại quân, chút thương vong này rõ ràng vẫn có chút không đáng kể.

– Vậy ngươi muốn làm gì?

Đại Lực nhướng mày nói:

– Ngươi còn có bom hạt nhân không? Tiếp tục nổ?

– Còn có không ít, nhưng cũng không thể quá lãng phí, nổ pháo hôi không có ý nghĩa…

Ánh mắt Trần Thư nhìn đại quân hung thú ở phía xa xa, nói:

– Chúng ta thâm nhập vào sâu một chút, ta cũng không tin tất cả đều là bia đỡ đạn!

– Đi sâu vào? Ngươi không sợ sao?

– Không sao đâu, có thứ này.

Trần Thư mỉm cười, lấy ra nửa bình dược thủy không màu, chính là Tàng Hình Dược Tề của hệ thống.

Bởi vì hắn hiện tại không có mở khóa chế tác, Tàng Hình Dược Thủy bây giờ đều là trước kia lưu lại, vẫn luôn không nỡ sử dụng, chẳng qua tình huống bình thường hắn cũng sẽ không dùng.

– Đi thôi!

Hắn thu hồi Khế Ước Linh còn lại, chỉ mang theo Thỏ Không Gian , cùng Đại Lực trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Nửa ngày sau.

Hai người trải qua nhiều lần thuấn di, rốt cục đã xuyên qua đại quân pháo hôi, đi tới phía hậu phương của hung thú, nơi này, đã là khu vực gần các quốc gia phương Tây, có thể thấy được số lượng đại quân pháo hôi khủng bố như thế nào.

– Số lượng ít nhất cũng có mấy trăm triệu thậm chí nhiều hơn…

Trong mắt Trần Thư có một chút ngưng trọng, đây chỉ là số lượng bia đỡ đạn trên Lam Tinh, dù sao hung thú còn có một con đường tiến công, đó chính là dị không gian!

Nếu kết hợp hai cái, số lượng bia đỡ đạn đã khó có thể dự đoán.

Chẳng những là chiến lực cao cấp, còn là số lượng bia đỡ đạn cấp thấp, hung thú và nhân loại đích xác không phải cùng một cấp bậc.

Trước kia hung thú không có liên hợp, nhân loại còn có sức đánh một trận, nhưng hiện tại toàn bộ đoàn kết với nhau, sự chênh lệch thực lực vừa nhìn đã có thể nhìn ra.

– Đúng vậy, đáng tiếc độc tố của ta không thể chế tạo hàng loạt…

Đại Lực cũng thở dài, chỉ là muốn hủy diệt đại quân pháo hôi trước mắt, cũng không phải là một chuyện đơn giản, ngoài trừ chuyện này ra, hung thú còn có quân đoàn chủ lực cấp bậc hoàng kim bạch ngân, cùng với một số quân đoàn vương bài có được huyết mạch đáng sợ, đó mới là điểm chân chính đáng sợ của hung thú.

– Được rồi, lão gia tử có lẽ có biện pháp đối phó, nhân loại chúng ta cũng không hề kém.

Trần Thư khoát tay áo, ánh mắt nhìn về phía trước, lẩm bẩm:

– Cẩn thận một chút, ta cảm nhận được một chút khí tức nguy hiểm.

Dứt lời, hắn lại tiếp tục cho Đại Lực và Thỏ một ngụm Tàng Hình Dược Thủy, đi thẳng vào chỗ sâu trong hung thú.

Đại Lực nhíu mày, nói:

– Có phải ngươi có mục đích muốn tìm cái gì không?

– Khố phòng của hung thú.

Trần Thư cũng không giấu diếm, cười ha ha nói:

– Tìm một cơ hội, xem có thể trộm cái khố phòng đó hay không, vậy tuyệt đối có thể khiến tâm trạng của đám Thú Hoàng tức hộc máu.

Hai người đi tới trên lưng một con chim biển cấp hoàng kim, đánh giá bốn phía.

Số lượng hung thú nơi này đã giảm xuống không ít, nhưng thực lực lại tương đối đáng sợ, ít nhất đều là Hoàng Kim Cấp, tuyệt đối là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

– Không có bảo vật…

Hai người hành động ngược với hung thú, lại xuyên qua đại quân hung thú mênh mông, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Trần Thư nhíu mày, nói:

– Có chút khó tìm…

– Ta cảm thấy khố phòng sẽ không ở trên Lam Tinh, rất có khả năng là ở trong dị không gian.

– Có đạo lý, nhưng mà trên Lam Tinh, Hải Vực dị không gian nhiều lắm…

Muốn nói trong Thú Hoàng, người giàu có nhất chính là Thương Hải Sa Hoàng, nhưng bảo khố của nó cũng là nơi khó tìm nhất, dù sao cũng không có một địa điểm cố định.

– Thử một lần đi.

Hai người trực tiếp xoay người chui vào một chỗ dị không gian, bên trong yên tĩnh không ít, không nhìn thấy đại quân pháo hôi gì.

Mà đúng lúc này, ánh mắt Trần Thư vừa động, hai người lập tức bất động tại chỗ, chỉ thấy trên bầu trời phía trước xuất hiện từng con cá lớn màu đen trôi nổi, hình thể nhỏ cũng có trăm thước, nhìn qua cực kỳ khí thế.

– Hắc Linh đại ngư Hoàng Kim Cấp?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có một chút vẻ kỳ dị. Hình thể của Hắc Linh Đại Ngư khổng lồ, tuyệt đối là kiệt xuất trong cùng cấp bậc, nhưng sức chiến đấu của chúng lại không quá mạnh, tác dụng hầu hết là dùng để vận chuyển.

Quả nhiên, lúc này trên người Hắc Linh Đại Ngư đang phủ đầy một loại cỏ biển màu đỏ, phiêu diêu theo gió…

Chương 2066 - Trước đánh lén một lượt rồi nói sau đi (2)

– Là Hồng Hương Hải Thảo!

Đại Lực cũng là hai mắt híp lại, thoáng cái liền nhận ra, nói:

– Vậy mà lại có nhiều thứ này như vậy.

– Hả? Là tài liệu ngự thú gì sao? Ta không nhớ.

Trần Thư hơi ngẩn ra, tiếp theo lập tức lộ ra vẻ tham lam.

Quả nhiên, thu hoạch sắp tới sao?

– Không phải.

Đại Lực cũng lắc đầu, nói:

– Là một loại nguyên liệu nấu ăn không nhập phẩm, không có tác dụng đặc thù gì, nhưng có một tác dụng đặc thù, đó chính là năng lượng dồi dào bên trong, một cân hải thảo có thể chống đỡ cho một con hung thú mười ngày nửa tháng hành động.

– Lương thảo?

Trần Thư vốn nghe được 'bất nhập phẩm' cũng không quá để ý, nhưng nghe xong Đại Lực giải thích, trong nháy mắt lập tức hiểu được.

– Hiện tại xem ra, là như vậy đi.

Đại Lực gật gật đầu, nói:

– Dù sao nhiều đại quân pháo hôi như vậy, vượt qua toàn cầu vây công Hoa quốc, năng lượng cần cũng không phải là một con số nhỏ.

Trần Thư thở dài, nói:

– Chúng ta đi thôi, thứ này không có giá trị gì.

– Đi cái gì? Trần Bì, đây không phải là cơ hội cho sẵn sao?!

Đại Lực lại liếm liếm môi, nhìn về phía Hắc Linh Đại Ngư ở phía trước, trong mắt có một chút sát ý.

Trần Thư hơi ngẩn ra, nói:

– Ngươi muốn ta phá hư chỗ này ư?

– Tất nhiên! Chỉ cần hủy đi toàn bộ Hồng Hương Hải Thảo, chẳng phải là pháo hôi đại quân thoáng cái lập tức không thể vực dậy được sao?

Bây giờ đại quân pháo hôi cách Hoa quốc Đại Lục còn cách mười ngày đi đường, xác suất lớn giữa đường sẽ ăn một lần nữa.

Trần Thư nhíu mày, hỏi:

– Đây chính là chuyện hại người bất lợi cho mình…

Hủy hoại hồng hương hải thảo của đối phương, đích thật là có thể làm cho thú hoàng tâm tính hộc máu, nhưng mình cũng không có một chút thu hoạch, dù sao thứ này cũng không đáng giá.

- Mục đích của chúng ta không phải là đánh vào tâm tính của hung thú sao?

Đại Lực mỉm cười, nói:

– Cơ hội tốt như vậy, thật sự muốn bỏ qua ư?

– …

Trần Thư tự hỏi một hồi, mục tiêu đầu tiên của hắn tự nhiên là khố phòng của hung thú, nhưng hiện tại xem ra, muốn tìm được bảo khố của Sa Hoàng ở biển rộng mênh mông quả thật không dễ dàng.

– Được rồi! Vậy thì làm thôi!

Tâm thần của hắn vừa động, trong nháy mắt liền triệu hoán ra Husky, tới gần đội ngũ của Hắc Linh Đại Ngư ở phía trước.

Chỉ trong chốc lát, đã có hơn trăm con Hắc Linh đại ngư đi qua, có thể thấy được đội ngũ khổng lồ.

Bằng một cái thuấn di, hai người Trần Thư đi tới phía trước đội ngũ Hắc Linh Đại Ngư, nơi này đã là một dị không gian khác.

Con Hắc Linh đại ngư cầm đầu có hình thể khổng lồ chừng ngàn mét, trên người trải đầy hải thảo đỏ rậm rạp, hai tròng mắt lười biếng, trên người tràn ngập khí thế Hoàng Kim Tam Tinh, đang thờ ơ di chuyển về phía trước.

Đúng lúc này, thân thể của nó chậm lại, tựa hồ là nhận được mệnh lệnh, dừng lại tại chỗ.

“Grào!

Giờ phút này, trên lưng nó xuất hiện một con nhân ngư dài hơn mười mét, trong mắt nhân ngư có khó hiểu và cảnh giác, qua lại quan sát bốn phía, tựa như nhận ra một chút không thích hợp.

Một giây sau, hai tròng mắt của nó xuất hiện một tia sáng, bắt đầu lấy bản thân làm trung tâm, tìm kiếm tất cả vật khả nghi. Rõ ràng là một Hoàng Kim Quân Vương có huyết mạch đặc thù, thực lực tương đương với cường giả Vương Cấp đỉnh phong!

Là đại đội vận tải, đương nhiên là có hung thú thủ hộ.

Kỹ năng tìm kiếm của nó khuếch tán ra, nhưng không tìm được địch nhân nào.

Mà lúc này, Husky đang tàng hình đã lặng yên không một tiếng động tới gần nó trong vòng mười thước.

“Ngao ngao~~ “

Husky tà tà cười, miệng chó mở ra, trong nháy mắt liền phun ra các loại kỹ năng nguyên tố.

Ầm ầm ầm!

Nhân Ngư Quân Vương tâm thần cả kinh, theo bản năng chống lên một tấm màn nước, mạnh mẽ ngăn trở kỹ năng của Husky.

Địch tập kích! Kẻ thù tấn công!

Trong nháy mắt, toàn bộ đội ngũ Hắc Linh Đại Ngư xuất hiện rối loạn, trên lưng bay ra từng con hung thú cao cấp, chúng nó không sốt ruột đến vây giết Trần Thư, mà là thủ hộ ở một bên, phòng ngừa có bất kỳ biến cố nào xuất hiện.

- Khế ước linh của nhân loại?!

Nhân ngư Quân Vương miệng nói tiếng người, trong mắt có một chút kinh ngạc, nó thật sự không ngờ, thật sự sẽ có nhân loại vòng qua đại quân hung thú, đến tập kích phía sau.

– Đây là thất bại rồi sao?”

Trần Thư thở dài, vốn định mượn dược tề tàng hình, nhất cử miểu sát Hoàng Kim Quân Vương trước mắt, coi như là có chút thu hoạch ngoài ý muốn, nhưng thực lực của đối phương ngoài dự liệu của hắn, Trần Thư lẩm bẩm: “Không có thời gian chậm trễ, hôm nay đành buông tha cho ngươi!

Một giây sau, thân thể Husky lại tiến vào trạng thái tàng hình, biến mất tại chỗ.

Grào!

Vô số Hắc Linh Đại Ngư gầm lớn, tràn ngập bất an cùng sợ hãi, sự nhạy bén trời sinh khiến chúng ý thức được, bản thân trở thành mục tiêu bị khóa chặt!

Ầm ầm ầm!

Đại quân hung thú vẫn vây giết về phía vị trí Hoa quốc. Mặc dù bởi vì Trần Thư, có một chút biến cố, nhưng tóm lại là không ảnh hưởng đến căn bản.

Ngũ đại Thú Hoàng vẫn lẫn trong đại quân hung thú. Mặc dù chúng không dám đặt chân lên Hoa quốc đại lục, nhưng có thể ở phía sau áp trận, đồng thời phấn chấn sĩ khí một chút, cũng có thể ứng phó một chút tình huống bất ngờ.

Chương 2067 - Trạng thái tinh thần của Thú Hoàng thật khiến người ta lo lắng….

Chẳng qua không đến thời khắc nguy cơ, Truyền Kỳ Thú Hoàng sẽ không dễ dàng tham dự vào đại chiến, đây cũng là một loại ăn ý của hai bên.

Nếu như chiến lực đỉnh cao gia nhập, đối với những sinh vật còn lại mà nói, quả thực chính là một hồi tai nạn.

Hơn nữa trong lòng hung thú cũng có ý nghĩ của mình, hủy diệt nhân loại không chỉ là chém giết cường giả đứng đầu, Ngự Thú Sư cấp thấp thậm chí là người thường, bọn nó một người cũng không muốn buông tha!

Lúc này, Lôi Long Hoàng đang ở trên lưng một con rùa khổng lồ, buồn chán nói:

– Nhân loại kia quả nhiên là buông tha sao?

Thời gian nửa ngày trôi qua, bọn họ không còn nhìn thấy một cái liệt nhật màu trắng, trong lòng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

– Hắn vẫn là tự hiểu nấy mình đi.”

Ánh mắt Sa Hoàng bình tĩnh, nói :

– Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn…

Lời nói của hắn còn chưa nói hết, bỗng nhiên thần sắc đại biến, tức giận trong lòng tăng vọt, nhịn không được nhấc lên sóng lớn, bay lên mấy trăm con hung thú.

– Hả? Xảy ra chuyện ngoài ý muốn?!

Đám Thú Hoàng khác quay đầu nhìn lại, trong mắt cũng có chút khó hiểu.

- Phía sau xảy ra vấn đề!

Ánh mắt Nhân Ngư Thú Hoàng vừa động, đồng dạng là nhận được Huyết Mạch Truyền Tấn từ thủ hạ.

- Ngươi này thật đáng chết, vậy mà lại để mắt tới hồng hương hải thảo!

Ánh mắt Sa Hoàng kinh hãi, một giây sau lập tức biến mất tại chỗ, trốn vào trong một chỗ bên dưới dị không gian.

Rõ ràng, nó đang chuẩn bị thông qua dị không gian để chạy tới.

Bốn con Thú Hoàng khác liếc mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ.

– Chúng ta làm gì bây giờ?

– Đuổi theo!

Tứ đại Thú Hoàng không có việc gì làm, vội vàng đuổi theo vị trí Sa Hoàng.

Lúc này, phía sau đại quân hung thú, trong một chỗ dị không gian nào đó, tràn ngập mùi máu tươi gay mũi, thật lâu không biến mất, mặt đất phía dưới đã bị máu tươi bao trùm, thậm chí máu chảy thành sông, nhìn qua cực kỳ giật mình.

Từng con Hắc Linh Đại Ngư khổng lồ vẫn lạc, nằm trong vũng máu.

Mà ở chỗ xa xa, vẫn không ngừng có kỹ năng nguyên tố khủng bố liên tục bộc phát, từng con Hắc Linh Đại Ngư ngã xuống, căn bản cũng không có một chút lực phản kích.

Còn về những hung thú bảo vệ bọn chúng, lại không có một chút biện pháp với thủ phạm gây ra, chúng thậm chí còn không khóa chặt được vị trí của đối phương.

Chưa tới mười phút đồng hồ, đã có hơn một ngàn con Hắc Linh Đại Ngư vẫn lạc, Hồng Hương Hải Thảo trên người cũng rải rác khắp nơi, hiện trường một mảnh hỗn độn, hỗn loạn không chịu nổi.

“Ngao ngao ngao”

Husky và Thỏ Không Gian đang ở trạng thái tàng hình, trực tiếp là mở ra chế độ giết chóc.

Lại là thời gian mười phút trôi qua, lại có hơn một ngàn con Hắc Linh Đại Ngư chết đi.

Hơn một ngàn hung thú chiến đấu Hoàng Kim Cấp Vương Cấp ngửa mặt lên trời gầm lớn, nhưng chỉ là vô năng cuồng nộ, không vãn hồi được một chút cục diện.

Cuối cùng, đại bộ phận Hắc Linh đại ngư vẫn lạc ở nơi này, còn về những con còn lại, trực tiếp là vứt bỏ hồng hương hải thảo trên lưng, lựa chọn chạy trốn.

Mục tiêu của Trần Thư chỉ là Hồng Hương Hải Thảo, cũng lười tiến hành đuổi giết nữa :

– Không sai biệt lắm…

Trần Thư nhìn đại lượng hồng hương hải thảo rải rác trên mặt đất, trong tay xuất hiện hơn mười bình thuốc đạn hạt nhân.

– Thỏ tử, đổ hết đạn hạt nhân xuống.

Thỏ Không Gian nhận lấy Đạn Hạt Dược Tề, mỗi lần cách nhau ngàn thước lại đổ xuống một chút Đạn Hạt Dược Tề, chuẩn bị đến một đợt đạn hạt nhân liên hoàn.

Một lát sau, Thỏ Tử một lần nữa trở lại bên cạnh Trần Thư, dựa vào kỹ năng thuấn di, dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ này.

“Ngao ngao——”

Husky đi tới vị trí dược tề đầu tiên, trong miệng phun ra một quả cầu lửa nhỏ.

“Ầm —— “

Trong phút chốc, dược tề bị thiêu đốt, năng lượng khủng bố trong nháy mắt lập tức tản ra, hóa thành một vầng bức xạ màu trắng.

Grào!

Hoàng Kim Nhân Ngư Quân Vương tâm thần cả kinh, đang muốn ngăn cản, nhưng lại bị từng đạo Kỹ Năng Nguyên Tố chặn lại, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn đạn hạt nhân bộc phát, nhưng không có một biện pháp nào.

“Ầm —— “

Vầng bức xạ màu trắng khuếch tán ra, rất nhanh đã kích nổ Đạn Hạt Dược Dịch thứ hai, một lần nữa ngưng tụ thành một vầng bức xạ khủng bố mới.

Trong thoáng chốc, giống như domino, một chỗ dược dịch này lại kích nổ dược dịch tiếp theo.

Chỉ trong chốc lát, phạm vi của quả đạn hạt nhân đã bao phủ mấy vạn mét. Hồng hương hải thảo nằm rải rác trên mặt đất toàn bộ đều bị bao phủ ở bên trong.

Trần Thư một chút cũng không có để lại…

"Ầm ầm ầm ầm"

- Uy năng của đạn hạt không ngừng bộc phát, hào quang chiếu sáng toàn bộ dị không gian, vô số hung thú trơ mắt nhìn trận tàn bạo này, trong lòng hiện ra cảm giác vô lực.

Đây mẹ nó rốt cuộc là kẻ nào xâm nhập?

Grào!

Đúng lúc này, một tiếng gầm gừ khủng bố ập tới.

Thương Hải Sa Hoàng mang theo uy thế ngập trời, đi tới hiện trường vụ nổ, nhìn một màn trước mắt, tâm thần nổi giận, trong nháy mắt phóng thích ra từng đạo sóng lớn vạn trượng, muốn mạnh mẽ dập tắt quả đạn hạt nhân trước mắt, nhưng phạm vi vụ nổ có chút quá lớn, cho dù là nó trong lúc nhất thời cũng không thể ngăn cản được.

-Ta đến giúp ngươi!

Chương 2068 - Trạng thái tinh thần của Thú Hoàng thật khiến người ta lo lắng…. (2)

Tam Xoa Kích trong tay Nhân Ngư Thú Hoàng nặng nề rơi xuống đất, tiếp theo nước biển vô tận phun ra, bao phủ từng đạo bức xạ màu trắng trước mắt.

Một lúc lâu sau, dưới sự liên thủ của hai Thú Hoàng, cưỡng ép dập tắt được quả bom hạt nhân trước mắt.

Nhìn từng cái hố lớn trước mắt, tâm thần Sa Hoàng giận dữ, trong lòng đã có một chút dự cảm không tốt…

– Hắn nổ tung cái gì?!

Ánh mắt Sa Hoàng nhìn về phía Hoàng Kim nhân ngư Quân Vương kia, trong mắt lóe ra quang mang nguy hiểm.

Trong long Nhân Ngư Quân Vương khẽ run lên, nhận ra sát ý lạnh như băng.

Sức chiến đấu của nó có thể so với cường giả vương cấp đỉnh phong, nhưng đối mặt với Thú Hoàng, thủy chung là quá mức nhỏ yếu, song phương đều không phải cùng một cấp bậc.

Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm trầm ổn xuất hiện, chỉ thấy nhân ngư thú hoàng đi tới trước mặt nó, vì nó ngăn cản uy áp của Sa Hoàng.

– S hoàng!”

Trong mắt Nhân ngư thú hoàng cũng có một chút không vui, tốt xấu gì cũng là thủ hạ của mình, không tới phiên Thú Hoàng còn lại đến bức hỏi.

– Hoàng…

Nhân ngư Quân Vương lúc này mới cúi đầu, áp lực trong lòng nhất thời biến mất, vội vàng nói:

– Tên nhân loại kia chém giết hơn hai ngàn con Hắc Linh đại ngư, còn đốt sạch toàn bộ hồng hương hải thảo…

“Grào!”

Trong phút chốc, Sa Hoàng rít gào một tiếng, khí thế khủng bố ầm ầm bộc phát, thậm chí nhấc lên một hồi vòng xoáy linh khí, uy thế dọa người đến cực điểm! Hung thú trong dị không gian đều đang run rẩy, như là ve sầu vào mùa đông, không dám động đậy .

Tứ đại Thú Hoàng khác trong lòng cũng cả kinh, khiếp sợ nhìn về phía Sa Hoàng ở phía trước.

Đối phương lại mạnh như vậy?!

Lam Tinh Hải Vực khổng lồ nhưng chỉ có một Sa Hoàng, lại có thể bảo vệ nhiều tài phú như vậy, đương nhiên là dựa vào thực lực cá nhân của nó.

Cho dù cùng là Thú Hoàng, cũng không rõ thực lực cực hạn của đối phương rốt cuộc ở nơi nào.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt Sa Hoàng đột nhiên chuyển động, khóa chặt vào một chỗ trống, sát ý trong mắt điên cuồng tuôn ra.

Một giây sau, chỉ thấy một nhân loại dần dần hiện ra :

– Ách… Không hổ là Sa Hoàng, thế mà có thể nhìn thấu ẩn thân của ta…”

Trần Văn Văn mang theo ý cười, giơ ngón tay cái lên, nhưng nghĩ đến tác dụng của Thần kỳ Dược Tề lại yếu ớt ở trước mặt Thú Hoàng, hắn ngược lại cũng không quá bất ngờ.

– Trần Thư…

Ánh mắt Sa Hoàng lạnh như băng, nhìn chằm chằm Trần Thư, nói:

– Ngươi mẹ nó vì sao lúc nào cũng đối nghịch với ta?! Vì sao?!

Grào!

Tiếng gào khủng bố gầm gừ vang trời, kèm theo sát ý cực hạn, nhưng lại khiến cho người ta có thể nghe ra, trạng thái tinh thần của nó hình như có chút không ổn định…

- Ách… Sa Hoàng, ngươi hình như có hơi gấp gáp, nhưng ta đề nghị, tốt nhất không nên gấp…

Trần Thư gãi đầu một cái, nói:

- Ta đùa chút thôi mà…

Grào !

Trong chốc lát, Sa Hoàng vọt về phía trước, mở ra miệng to như chậu máu, hướng thẳng về phía Trần Thư mà thôn phệ.

Trần Thư vội vàng giải thích nói:

- Sắp đến đại chiến rồi, ta chỉ muốn làm bầu không khí thêm sinh động thôi mà.

Grào!

Trong chớp nhoáng, ngay cả tứ đại Thú Hoàng còn lại cũng không nghe nổi nữa, cùng xông về phía trước, phóng ra đủ loại kỹ năng uy lực lớn.

- Chạy thôi!

Trần Thư thuấn di một cái, biến mất tại chỗ, khiênns các đại Thú Hoàng đánh vào khoảng không.

Lúc này, trên thân Trần Thư hiện lên đủ loại quang mang, thoạt nhìn đủ mọi màu sắc, tương đối huyễn khốc.

Mỗi một đạo quang mang, đại biểu cho kỹ năng khóa chặt của một Thú Hoàng…

Đại Lực mở miệng hỏi:

- Chúng ta nên làm gì đây?

- Còn có thể nói thế nào nữa về nước rồi nói.

Trần Thư không chút do dự, trên thân lại lần nữa xuất hiện mấy chục đạo Không Gian ấn ký, sau đó biến mất ngay tại chỗ.

Ngũ đại Thú Hoàng mặc dù không có kỹ năng thuấn di, nhưng toàn bộ tốc độ được triển khai, cũng không thua kém bao nhiêu, vẫn từng bước ép sát Trần Thư.

Song phương một đuổi một chạy, rất nhanh đã lướt qua đại quân Grào, bắt đầu đi về phía Hoa Quốc.

- Còn không ngừng?

Trần Thư giật mình, vẫn có thể phát giác được ngũ đại Thú Hoàng theo đuổi không bỏ.

Theo hiểu biết của hắn, đối phương không dám xông lên Hoa Quốc Đại Lục…

Nhưng nếu như Thú Hoàng đã mất đi lý trí thì sao?

- Quy củ Lão gia tử quyết định, không phải sẽ bị ta phá vỡ đấy chứ…

Trần Thư gãi đầu một cái, trong lúc nhất thời không biết có nên trở về nước hay không.

Nếu lão gia tử có thể hành hung ngũ đại Thú Hoàng thì tốt, vừa vặn có thể giết gà dọa khỉ.

Nhưng nếu không xử lý được, song phương lâm vào thế giằng co, chẳng phải là hắn sớm mở ra kết cục của trận đại chiến sao?

- Không được, ta cũng không có nơi nào để đi, vẫn phải trở về.

Trần Thư tâm thần giật mình, dựa vào mức độ tức giận của năm con Thú Hoàng, chỉ sợ muốn đuổi giết hắn đến chân trời góc biển, vẫn phải dựa vào lão gia tử xuất mã.

- Lão gia tử, ta đã hoàn mỹ chấp hành nhiệm vụ mà ngài nhắn nhủ, thực sự đã khiến tâm trạng của chúng sụp đổ.

Thoáng chốc.

Từ xa xa Trần Thư nhìn thấy hình dáng của Hoa Quốc Đại Lục.

Lại thuấn di một khoảng cách dài, hắn đi tới trong biên cảnh cách Đại Lục hai vạn mét, đây đã là khu vực giao chiến mà chính phủ quy định.

Chương 2069 - Ngươi thực sự không xem người ta thành vật hy sinh sao

Grào !

Ngũ đại Thú Hoàng khí thế ngập trời, thậm chí không chút do dự, cuồng bạo đến mức cực điểm vọt vào !

Mặc dù không xông vào Đại Lục, nhưng đây đã là một tín hiệu tương đối nguy hiểm.

- Thực sự có can đảm đuổi theo ta ư ?

Hai con ngươi Trần Thư khẽ động, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên.

Đúng lúc này, phía trước hắn trăm mét, xuất hiện một bóng dáng tối tăm, trong nháy mắt ngưng tụ thành dáng vẻ của Ám Vương.

- Ám Vương, phía sau có biến

Trần Thư vội vàng nói:

- Năm con Thú Hoàng phát điên rồi đang điên cuồng đuổi giết ta…

- …

Ám Vương nhìn hắn một chút, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên.

Năm con Thú Hoàng ?!

Giờ phút này, nó mở hai tay ta, lượng lớn bóng tối lan tràn ra, tạo thành một thế giới hắc ám.

Trong chốc lát, phía trước dâng lên cự sóng ngập trời, uy áp Thú Hoàng kinh khủng bao trùm!

Vẻ mặt Ám Vương bình tĩnh, ngữ khí lạnh lùng nói:

- Dừng bước !

Trong chốc lát, năm con Thú Hoàng cưỡng ép ngừng lại, xa xa nhìn Ám Vương trước mắt.

Cho dù đối mặt với năm con sinh vật đồng cấp, Ám Vương vẫn không chút nhượng bộ, nói:

- Quên quy củ rồi sao ?

- Hôm nay, tiểu tử này nhất định phải chết !

Sa Hoàng đi lên phía trước, giằng co với Ám Vương, nói:

- Chỉ cần các ngươi chịu giao Trần Thư ra, về sau các đại Thú Hoàng, tuyệt đối không tới gần Hoa Quốc Đại Lục một bước !

- Ấy, không giao, không giao đấy.

Lúc này, một thanh âm trêu chọc truyền đến, chỉ thấy Đại Tuyết Vương cà lơ phất phơ trôi nổi đi qua.

- Chúng ta không giao, các ngươi muốn làm gì ?

Nó giãy dụa thân thể, dáng vẻ như lưu manh …

- Vậy hôm nay, là Truyện Kỳ đại chiến !

Sa Hoàng bất vi sở động, uy thế ngập trời, đồng thời cường thế đến cực điểm.

- Vậy các ngươi tới đi.

Đại Tuyết Vương nhếch miệng, nói:

- Chúng ta ở Thần Châu Đại Lục chờ các ngươi, dám bước vào nửa bước, đợi bị đánh chết đi!

Nói xong, nó trực tiếp xoay người đi về phía Hoa Quốc Đại Lục.

Ám Vương lạnh lùng nhìn ngũ đại Thú Hoàng một chút, bình tĩnh nói:

- Đừng lại ngu xuẩn tiến hành thăm dò, chủ nhân nói được thì làm được !

Nói xong, nó xoay người biến mất tại chỗ, về tới Hoa Quốc Đại Lục.

Trong lúc nhất thời, chỉ để lại ngũ đại Thú Hoàng tại chỗ, hai mặt nhìn nhau, lộ ra vẻ có chút không biết làm sao.

Trong lòng bọn chúng tràn đầy tức giận, truy sát Trần Thư là thật, nhưng còn có một mục đích, chính là thăm dò, đệ nhất cường giả Lam Tinh có cường thế như vậy không…

Mà bây giờ, hai Truyện Kỳ Khế Ước linh không quan tâm, tùy ý bọn chúng đạp vào Đại Lục nếm thử, đám Thú Hoàng ngược lại có chút không dám.

Khu vực biên cảnh Đại Lục, vô số thủ vệ quân trú đống, giờ phút này bọn hắn đều tâm thần cảnh giác, trong mắt tràn đầy kiêng kị.

Toàn bộ mọi người cũng biết được, ngay tại nơi xa, đang có năm con Thú Hoàng nhìn chằm chằm.

Một khi thật sự xông về phía trước, tất nhiên sẽ tạo thành lượng lớn thương vong.

- Tội phạm Nam Giang thật hung ác dễ dàng dẫn tới năm con Thú Hoàng như vậy.

Một tên Vương cấp ngự thú sư tự lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy sợ hãi thán phục.

Con hàng này thật sự không đùa giỡn…

- Chúng ta nên làm sao đây?

Các đại Thú Hoàng ánh mắt nhìn phía Sa Hoàng, hỏi ý kiến của nó.

Sa Hoàng khuôn mặt âm tình bất định, cuối cùng xa xa nhìn thoáng qua Hoa Quốc Đại Lục, quát:

- Trần Thư, món nợ này, bản hoàng cho ngươi nhớ kỹ.

- …

Mặt khác tứ đại Thú Hoàng khác khóe mắt quất thẳng tới, lại lời nói dọa dẫm mà bọn chúng quen thuộc…

Rõ ràng lần này, bọn chúng chỉ có thể nhận thua…

- Rút lui

Sa Hoàng thân thể nhất chuyển, đi về phía đại bản doanh của mình.

- Các ngươi suy nghĩ chút biện pháp, bây giờ không có Hồng hương tảo biển, đại quân hung thú chỉ có thể kiên trì năm ngày, nhất định phải ăn.

Lôi Long Hoàng có chút không hiểu, mở miệng nói:

- Cái kia, bọn chúng không thể kiên trì một chút nữa sao ? Ngược lại đều là vật hhi sinh, đói bụng cũng không ảnh hưởng đến việc tự tìm đường chết mà?

- ???

Thú Hoàng còn lại cổ quái nhìn sang, ngươi thực sự không xem người ta thành vật hy sinh sao…

- Ta nói sai gì sao ?

Trên mặt Lôi Long Hoàng có vẻ không hiểu, nói:

- Để nó làm vật hy sinh, không bằng lưu lại tài nguyên cho quân đoàn vương bài đây mới là mấu chốt thắng bại của chúng ta!

- Ngươi không có năng lượng cũng có thể động đậy sao?

Sa Hoàng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Đến lúc đó nhân loại vừa nhìn, đại quân hung thú chúng ta ngay cả chiến đấu cũng không đứng vững, còn đánh cái gì ? Mất mặt xấu hổ mà tới sao?

- …

Các đại Thú Hoàng vừa nghĩ tới cục diện kia, dường như cũng cảm thấy có chút khó xử…

- Năm ngày, nhất định phải kiếm đủ tài nguyên, để đại quân hung thú nhét đầy bao tử !

Sa Hoàng bình tĩnh, nói:

- Dựa theo hiệp nghị lúc trước, Long Uyên cùng Thâm Hải Cổ Vương Cung các ngươi đều phải xuất lực.

- …

Tứ đại Thú Hoàng trầm mặc một chút, khẩu phần lương thực của mấy trăm triệu hung thú, đây cũng không phải là một con số nhỏ.

- Nhất là Thâm Hải Cổ Vương Cung các ngươi!

Sa Hoàng thần sắc lạnh lùng, nói:

- Đội ngũ đại ngư Hắc Linh là các ngươi xuất lực bảo vệ, hiện tại toàn quân bị diệt, các ngươi phải chịu trách nhiệm !

Chương 2070 - Đại chiến đến rồi

- Giao cái rắm !

Nhân Ngư Thú Hoàng hét to một tiếng, nói:

- Cái kia bị Trần Thư để mắt tới, có thể làm sao được?

- Nếu tuỳ tiện có thể giải quyết được, các đại Thú Hoàng chúng ta đã sớm xuất thủ.

Trong lòng nó cũng không cam lòng, chẳng những hao tổn không ít hung thú cao cấp còn phải trả giá cho chuyện này, nó tìm ai nói rõ lí lẽ đây?

- Ta mặc kệ !

Sa Hoàng nhếch miệng, nói:

- Không có cái gì để ta bỏ ra sức lực, hoặc là chiến tranh không cần đánh nữa!

- Ngươi thích đánh hay không cũng kệ.

Nhân Ngư Thú Hoàng tính nết cũng ngang ngược, nắm chặt Tam xoa kích trong tay, đã chuẩn bị mỗi người đi một ngả…

- Đủ rồi!

Chính lúc này, Kim Long Hoàng vẫn luôn quát to một tiếng, lạnh lùng nói:

- Chuyện khẩu phần lương thực, giao cho Long Uyên chúng ta, đại quân hung thú tiếp tục lên đường !

- Nếu Kim Hoàng đã mở miệng, ta đương nhiên tin tưởng.

Sa Hoàng nhìn Kim Long Hoàng, lúc này khóe miệng có ý cười.

Đối phương là Thú hoàng ở Long Uyên, thực lực cường đại nhất, từ trước đến nay nói một không hai, nhưng so với Thú Hoàng còn lại thì đáng tin hơn không ít.

Nói xong, Sa Hoàng lại lần nữa nhìn thoáng qua Thần Châu Đại Lục xa xâ, quay người rời đi.

Hiện tại xem ra, Đại Lục hoàn toàn không thể tuỳ tiện tới gần…

- Kim Hoàng, ngươi xác định có thể giải quyết chuyện này ?

Hồn Long Hoàng nhíu mày, trong mắt có chút hoài nghi.

- Huyết Long Hoàng từ lần trước bị hành hung vẫn chưa từng xuất hiện, hiện tại cũng nên xuất một chút lực.

Ánh mắt Kim Long Hoàng tỉnh táo, nói:

- Nó bồi dưỡng huyết hà kia, dùng làm khẩu phần lương thực của hung thú cấp thấp chắc dư xài.

- Nếu nó không cho thì sao?

- Vậy thì đánh.

Trong mắt Kim Long Hoàng có vẻ uy nghiêm, quát:

- Hiện tại là thời điểm quan trọng nhất của trận đại chiến, mỗi Thú Hoàng đều nhất định phải xuất lực !

- …

Hồn Long Hoàng cùng Lôi Long Hoàng hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới con hàng này tính tình bốc lửa như vậy…

Kim Long Hoàng thản nhiên nói:

- Các ngươi cùng đi với ta.

Nói xong, ba Thú Hoàng cùng nhau biến mất tại chỗ, chui vào một chỗ Dị không gian, chuẩn bị về Long Uyên.

Nhân Ngư Thú Hoàng một thân một mình lưu lại tại chỗ, trong mắt có vẻ suy nghĩ.

Đại chiến còn chưa mở ra đã có không ít bất đồng, như vậy thực sự có thể công phá Hoa Quốc Đại Lục sao…

…

Lúc này, Hoa Quốc Đại Lục.

- Ta còn tưởng rằng thực sự có can đảm đuổi tới đấy…

Trần Thư vỗ vỗ ngực, đứng chung với một đám thủ vệ quân.

- May mắn không đuổi tới…

Một tên Hoàng Kim Ngự Thú sư nhìn hắn một chút, nói:

- Tội phạm ca, rốt cuộc ngươi đã làm gì ? Năm con Thú Hoàng đều điên cuồng đuổi theo ngươi vậy.

- Không làm gì cả, ta chỉ nổ tung đồ tiếp tế của bọn chúng thôi…

Trần Thư nhún vai, hời hợt nói:

- Đoán chừng hiện tại đại quân hung thú nửa bước cũng khó đi…

- …

Khóe miệng đám người giật giật một cái, ngươi được lắm cái này cũng có thể làm được ?

- Tội phạm ca, ngươi đúng là hung ác …

Có người sợ hãi thán phục, trong mắt có vẻ bội phục.

Nếu là những người còn lại, cho dù có cơ hội này, chỉ sợ cũng phải do dự một phiên, dù sao phải đối mặt với sự nổi giận của Thú Hoàng đấy.

- Các ngươi có thể nghỉ ngơi một chút, đoán chừng đại quân hung thú sẽ đến muộn.

Trần Thư mỉm cười, sau đó thuấn di rời khỏi nơi đây.

Trong lúc nhất thời, tin tức hai người Trần Thư phá hủy toàn bộ đồ tiếp tế của toàn bộ đại quân hung thú, cùng chém giết gần 30 triệu con hung thú lan truyền khắp cả nước.

Nhân loại đều thần sắc phấn khởi, ý chí chiến đấu trong lòng phóng đại, đối với trận chiến tranh nàu ít nhiều có lòng tin.

Về phần hung thú, sĩ khí giảm sút, trong lòng không có ý chí chiến đấu.

Tin tức hồng hương tảo biển bị hủy, căn bản không thể giấu diếm được.

Vô số hung thú trong lòng uể oải, trở nên chậm rãi ung dung, cơm ăn không đủ no, còn bày đặt đánh cái rắm …

Nhất là nghĩ đến bọn chúng chỉ làm bia đỡ đạn, trong lúc nhất thời lại càng không có động lực.

Nếu không phải có huyết mạch hung thú cao cấp áp chế, chỉ sợ sớm đã tan tác như chim muông…

- Trong khoảng thời gian này không có khả năng xuất hiện.

Trần Thư về tới tiểu khu, chuẩn bị hưởng thụ một chút thời gian nhàn nhã cuối cùng.

Loại thời điểm này, hắn đã có chút không dám ra biển, lựa chọn cẩn thận làm hàng đầu.

Trong lúc nguy cấp, nếu ra biển, gặp phải mười con Thú Hoàng vây công, hắn cũng sẽ không có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Chính phủ cũng hiểu rõ, không tiếp tục sắp xếp nhiệm vụ cho Trần Thư cho hắn nghỉ ngơi, thậm chí không sắp xếp cho hắn nhiệm vụ bảo vệ.

Năm ngày thoáng chốc trôi qua.

Tốc độ của đại quân Hung thú trở nên càng ngày càng chậm, so với dáng vẻ chiến đấu ban đầu quả thực như hai thái cực.

Nhưng mà cũng may, Thú Hoàng rất nhanh đã tìm được biện pháp giải quyết, thật sự lấy ra huyết hà của Huyết Long Hoàng.

Vốn là Huyết Long Hoàng dùng để bồi dưỡng các tài liệu trân quý, nhưng bây giờ tình huống khẩn cấp, chỉ có thể trưng dụng.

Tác dụng của Huyết hà khá cường đại, thậm chí so với Hồng hương tảo biển còn tốt hơn.

Nhưng đáng tiếc, số lượng vẫn không đủ…

Chương 2071 - Đối mặt với bia đỡ đạn, ta trực tiếp trọng quyền xuất kích

Mắt thấy xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Sa Hoàng cũng tương đối quả quyết, ra một quyết định tanh mắt, để đám hung thú thôn phệ lẫn nhau!

Cuối cùng, sau khi hy sinh hơn chục triệu hung thú, năng lượng đại quân đạt được sự bổ sung, đi thẳng đến Hoa Quốc Đại Lục.

Đồng loại vẫn lạc khiến ý chí chiến đấu của bọn chúng giảm sút, nhưng giữa đám hung thú thì cá lớn nuốt cá bé, ngược lại cũng không khó tiếp nhận như vậy.

Mặc dù quá trình có chút long đong, nhưng ít ra hung thú không quá chậm trễ…

Lại mấy ngày thoáng chốc trôi qua, đếm mãi không hết đại quân hung thú cuối cùng cũng đi tới nơi cách Hoa Quốc Đại Lục hai vạn mét.

Mà cái này, đã là khu vực giao chiến mà Hoa Quốc quy định!!

Đồng thời, trong nước ba mươi hai Dị không gian được liên thông, cũng tụ tập vô số hung thú, đứng trước thông đạo nhìn chằm chằm, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xông vào Lam Tinh.

Thủ hộ quân đã sớm mở chiến trường trên Lam Tinh, chờ đợi hung thú đến.

Bầu không khí khẩn trương truyền khắp cả nước, vô số thủ vệ quân đã sẵn sàng đón quân địch, ma quyền sát chưởng, đã sớm có chuẩn bị tâm lý với trận đại chiến này.

- Sắp tới rồi sao…

Trần Thư duỗi tấm lưng mệt mỏi, cho dù đang đợi trong nhà, cũng có thể phát giác được cảm giác áp bách của cỗ mưa gió sắp đến.

- Cha mẹ, ta đi ra ngoài một chuyến.

- Cẩn thận đấy!

Trần Thư nhẹ gật đầu, biến mất tại chỗ, đi tới đầu đường thành phố Nam Giang.

Đường cái vốn dĩ phồn hoa lại có chút quạnh quẽ, người đi trên đường thần sắc vội vàng, cho dù nhìn thấy Trần Thư, cũng không có phản ứng gì.

- Ai, cứ êm đẹp như vậy thì tốt quá…

Trần Thư lắc đầu, không khỏi có chút cảm khái.

Cho dù chiến tranh chưa bộc phát, nhưng đã ảnh hưởng đến cuộc sống của người bình thường, dù sao loại tình huống này, người lạc quan cũng không thể xem như ngày thường được.

- Đi điểm chiến tranh gần nhất xem một chút…

Trần Thư biến mất ngay tại chỗ, đi tới một hoang sơn dã lĩnh bên ngoài thành phố Nam Giang.

Trong nước tổng cộng có ba mươi hai điểm Dị không gian, đều có hung thú xâm lấn, tuy nhiên nhân loại cũng đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Chỉ thấy trong núi hoang phía trước, xuất hiện một vòng bảo hộ to lớn, trong mấy vạn mét đều có tầng tầng lớp lớp bảo vệ, cho dù là Vương cấp hung thú, cũng cần thời gian mới có thể cưỡng ép công phá.

Vòng bảo hộ khoa học kỹ thuật không phải là vì chống cự hung thú, mà là phòng ngừa có hung thú thừa cơ lướt qua chiến trường, xâm lấn đến nhân loại trong thành thị.

Trần Thư nương tựa theo quyền hạn của mình, tuỳ tiện tiến nhập vào trong hộ thuẫn.

Lúc này, đã có hơn vạn tên thủ vệ quân triệu hoán ra khế ước linh của mình, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

- Tội phạm ca!

Vừa thấy Trần Thư đến, thủ lĩnh thủ vệ quân nơi đây trong lòng nhẹ nhàng thở ra, có sự gia nhập của hắn, áp lực thủ vệ không thể nghi ngờ sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Trần Thư nhìn đông đảo thủ vệ quân, mở miệng hỏi:

- Hung thú còn chưa tới sao ?

- Vẫn chưa tiến công.

Một người vừa cười vừa nói:

- Không chừng bọn súc sinh này biết nơi đây tới gần thành phố Nam Giang, là địa bàn của ngài, cũng không dám tiến công.

- Các vị nhất định phải cẩn thận.

Trần Thư yên lặng cười một tiếng, nói:

- Không chừng tiến công sẽ là Thú Hoàng…

- …

Nghe xong lời này, đám người thần sắc chấn động, không phải là thật sao…

- Không nên quá lo lắng, lão gia tử sẽ ra tay.

Trần Thư khoát tay áo, trấn an nói:

- Tuyệt không có khả năng xuất hiện Thú Hoàng.

Hắn cùng Thú Hoàng giao đấu không ít lần, thực lực của đối phương thông thiên, nhưng cũng có một khuyết điểm trí mạng, chính là sợ chết…

Dù sao hung thú muốn tiến hóa đến cấp bậc Truyền Kỳ, nhưng đã trải qua rất rất nhiều, ai cũng không phải là kẻ liều mạng…..

Lúc Trần Thư đang cùng một đám thủ vệ quân nói đùa, bên tai truyền đến tiếng nổ vang…

Đám người ngơ ngác, ánh mắt nhìn phía biên cảnh phía nam Đại Lục.

Chỉ thấy vô số quang mang chói lọi tràn ngập, các loại vũ khí khoa học kỹ thuật bắt đầu đại triển thần uy, oanh kích hải vực hung thú.

Bây giờ đều hung thú thế mạng đến tiến công, vũ khí khoa học kỹ thuật của nhân loại ngược lại có thể giành được hiệu quả không tồi.

Ngự thú sư có thể không xuất thủ thì không xuất thủ, dù sao bọn hắn mới là quân chủ lực của nhân loại, không thể tuỳ tiện hao tổn trong tay đám vật hy sinh này.

Rầm rầm rầm ——

Bốn phía của Đại Lục tràn ngập tiếng nổ vang kinh khủng, vũ khí khoa học kỹ thuật mà chính phủ tồn trữ nhiều năm đều được đưa ra dùng.

Đương nhiên, một ít vũ khí sẽ ảnh hưởng đến hoàn cảnh vẫn không sử dụng.

Mà giờ khắc này, đại quân vô tận hung thú hung hãn không sợ chết, dưới sự dẫn đầu của hung thú cao cấp xung phong khởi

phát về phía Hoa Quốc Đại Lục…..

- Chúng ta không cần vũ khí khoa học kỹ thuật sao ?

Trần Thư nhìn về phía không gian thông đạo phía trước, trong lúc mơ hồ đã nhận ra khí thế cuồng bạo của hung thú.

- Chúng ta đang ở trong Hoa Quốc, phía trên nói không thể dùng…

Đứng đầu thủ vệ quân nói:

- Cái kia tội phạm ca, làm phiền ngươi cũng không tùy tiện sử dụng đạn hạt nhân…

Trần Thư nhẹ gật đầu, đồng thời triệu hoán ra khế ước linh của mình.

Chương 2072 - Đối mặt với bia đỡ đạn, ta trực tiếp trọng quyền xuất kích (2)

Đúng lúc này, thần sắc của hắn khẽ động, quát:

- Tới rồi!

Hơn vạn tên thủ vệ quân thần sắc chấn động, cùng nhau nhìn phía trung tâm không gian thông đạo, chờ đợi hung thú đến.

Grào !

Trong chốc lát, thông đạo xuất hiện dao động, một cỗ khí thế hung lệ kinh khủng xuất hiện !

Chỉ thấy một con hắc hổ toàn thân lông tóc như mực, trong mắt tràn đầy sát ý lạnh như băng, khí thế Vương cấp nháy mắt bộc phát ra !

Nhưng mà, nó đang muốn đại phát thần uy, trong nháy mắt đã nhìn thấy một đôi mắt ngốc manh.

- !!

Hắc hổ nhìn Slime dài mấy chục mét trước mắt thân thể run lên, thoáng chốc nhận ra.

- Quấy rầy rồi…

Nó đang muốn lùi về không gian thông đạo, lại bị Tiểu Hoàng đặt mông trấn áp lại.

Rầm rầm rầm!

Bốn con Husky nhìn Hắc hổ bị ngăn chặn, trong miệng phóng thích nguyên tố kỹ năng.

Trong chớp mắt, « bức độc ấn ký » phát động, bỏ qua tất cả phòng ngự kịch độc, miểu sát nó ngay tại chỗ!

Đám người thần sắc sợ hãi thán phục, không nghĩ tới một Vương cấp hung thú, vậy mà như vậy không chịu nổi một kích…

Nếu không có Trần Thư tại hiện trường, chỉ sợ bọn hắn vẫn phải đấu một trận ác chiến.

Mà lúc này, không gian thông đạo lại lần nữa phun trào, từng con hung thú vọt ra, giáng lâm đến phía trên Lam Tinh.

Vừa xuất hiện, ánh mắt của bọn nó đồng loạt nhìn phía thủ lĩnh dẫn đội, cũng chính là hắc hổ vẫn lạc kia…

Nhìn qua thi thể huyết nhục mơ hồ, đông đảo hung thú theo bản năng xuất hiện kinh sợ, dường như muốn thoát khỏi nơi đây.

Nhưng thông đạo phía sau tiếp tục không ngừng tuôn ra hung thú.

Bọn chúng căn bản cũng không có đường lui, chỉ có thể kiên trì mở ra đại chiến !

- Lên !

Hàng vạn con thủ vệ quân thần sắc phấn khởi, trong nháy mắt vây giết đám hung thú phía trước.

Trung tâm thông đạo tiếp tục không ngừng dao động, không gian bốn phía sương trắng đã biến mất không thấy gì nữa, có lẽ là vì chiến đấu, đã đặc biệt xử lý.

Từng con hung thú không sợ chết vọt tới, giống như vô cùng vô tận.

Nhưng mà cũng may cấp bậc của bọn nó không cao, chỉ có hung thú dẫn đầu vừa rồi là Vương cấp, còn lại đều là Hắc Thiết thậm chí là cấp phổ thông, rõ ràng đều là vật hy sinh.

Trong nháy mắt, thi thể hung thú đã chồng chất đầy đất.

Thủ vệ quân thần sắc cũng ngay từ đầu hời hợt, trở nên có chút ngưng trọng.

Số lượng hung thú trước mặt thực sự là nhiều lắm !

- Tiểu Hoàng, lên.

Trần Thư sờ Tiểu Hoàng, cũng đã nhận ra chút áp lực, để Slime thể hiện thực lực chân chính.

Hắn nhìn qua đám người, quát: -

Các ngươi đều lui một chút, hung thú ở vị trí trung tâm giao cho ta !

- Òm ọp !

Trong chốc lát, thân thể Tiểu Hoàng bành trướng, hóa thành ngàn mét chi cự, trực tiếp trở thành vật lớn nhất chiến trường !

Những người còn lại thấy vậy, trên mặt kích động, vội vàng nhường chiến trường cho Tiểu Hoàng, để nó từ từ phát huy.

Ầm ——

« cực · xung phong » của Tiểu Hoàng trong nháy mắt phóng thích ra, khí thế trở nên cuồng bạo đến cực điểm.

- Thú Hoàng cũng không đáng lại, đám tiểu lâu la các ngươi, tội phạm ca ta có thể trêu chọc vào sao?

Trần Thư ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, nhìn xuống hung thú kêu rên phía dưới, quả quyết lựa chọn trọng quyền xuất kích !

Rầm rầm rầm !

Thân thể Tiểu Hoàng ngàn mét kinh khủng cực tốc cuồn cuộn lấy, ném ra tàn ảnh thật dài, trong lúc nhất thời dường như toàn bộ chiến trường đều bị nó chiếm cứ.

Lúc này nó ở khắp mọi nơi…

Bất kỳ hung thú nào bị chạm đến trong nháy mắt hóa thành huyết vụ, quả thực vô cùng thê thảm.

Mà đồng thời, trong thông đạo vẫn còn hung thú đang không ngừng tuôn ra, mỗi một giây đều có hàng ngàn hàng vạn con hung thú đánh tới, muốn dùng chiến thuật bia đỡ đạn cưỡng ép kéo đổ nhân loại.

Đáng tiếc là, cho dù là hung thú tràn vào tốc độ nhanh, cũng không bằng Tiểu Hoàng giết nhanh.

Không bao lâu, bốn phía không gian thông đạo đã vẩy xuống đại lượng huyết dịch, hội tụ thành dòng sông huyết sắc chướng mắt.

- Òm ọp ! Òm ọp !

Slime ngốc manh giờ phút này máu me khắp người, cộng thêm mấy phần khí tức tà ác.

Lúc này nó nghiễm nhiên là cối xay thịt, hung thú chết trong tay nó thật sự nhiều lắm…

Bốn phía hơn vạn tên thủ vệ quân trong lúc nhất thời cảm thấy có chút buồn bực ngán ngẩm, thậm chí còn nhàn nhã nói chuyện với nhau.

- Đội trưởng, sao ta cảm thấy, tác dụng của chúng ta không lớn lắm nhỉ…

Một tên thủ vệ quân ngáp một cái.

Hung thú bên chiến trường đã sớm bị bọn hắn xử lý.

Về phần thông đạo trung tâm, bọn hắn cũng không dám tới gần, e sợ bị Tiểu Hoàng thuận tiện mang đi…

- Không phải ngươi cảm thấy…

Đội trưởng cầm đầu thở dài, nói:

- Ngươi không thấy đoàn người đều nhàm chán sao…

Hơn vạn tên thủ vệ quân như là người xem, lẳng lặng nhìn Trần Thư biểu diễn, đã không có cảm giác tham dự…

Bức họa chiến tranh, sao lại có chút đi chệch nhỉ…

- Đội trưởng, chúng ta phải làm chút gì đó chứ?

- Làm cổ động viên sao?

- …

Đúng lúc này, Trần Thư cũng đã nhận ra đám người quá nhàm chán, quát:

- Các ngươi đi trước trợ giúp chiến trường còn lại, nơi này giao cho ta là được rồi.

Đám người ngơ ngác, đây là muốn một người thủ một chiến trường sao?

- Tội phạm ca, ngươi…

- Ta thủ được, đơn giản thôi!

Chương 2073 - Bức họa chiến tranh dần dần đi chệch đường ray

Trần Thư quay đầu nhìn một cái, nói:

- Các ngươi đi trợ giúp những người khác.

Đám người gặp này, cũng không do dự nữa, chỉ để lại hơn mười người hỗ trợ, thủ vệ quân còn lại đều rời khỏi nơi đây.

Áp lực của chiến trường còn lại vẫn tương đối lớn, dù sao số lượng hung bia đỡ đạn thật sự nhiều lắm, cũng không phải mỗi người đều biến thái được như Trần Thư…

- Các ngươi bảo vệ biên giới chiến trường cho tốt là được rồi.

Trần Thư nhìn qua mười mấy tên thủ vệ quân ở chỗ đóng quân nói:

- Thực sự không có chuyện gì làm, có thể ghi chép quay video lại, trở về tuyên dương sự tích của ta.

- …

Hơn mười người khóe mắt quất thẳng tới, bọn hắn là quân chính quy, không phải bộ Tuyên truyền gì đó đâu…

Lúc này Trần Thư không thèm đếm xỉa tới bọn hắn, nhìn xuống phía dưới, quát:

- Tới đi ! Đều tới đi !

Theo mấy chục vạn con hung thú vẫn lạc, hiệu suất đánh giết của Tiểu Hoàng vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

Nếu như là Khế Ước linh còn lại, chỉ sợ sớm đã kiệt lực.

Nhưng phương thức công kích của Tiểu Hoàng quá mức đơn giản, chỉ là vừa đi vừa về lăn lộn là có thể, không tồn tại tiêu hao gì, đương nhiên cũng sẽ không mỏi mệt.

Với lại nó có thể tự tiến vào trạng thái « ngủ mơ giết », bất cứ lúc nào cũng có thể khôi phục tinh thần lực cùng thể lực.

Thời gian dần dần trôi qua.

Phía dưới mặt đất đã lên cao gần một mét độ cao, đều phủ kín huyết nhục, thoạt nhìn tương đối thảm thiết.

Mà tốc độ tấn công của hung thú, cũng từ từ chậm lại.

Rõ ràng người chỉ huy của đám hung thú, cũng ý thức được điểm không thích hợp, đưa tiễn như thế, lại nhiều hung thú cũng không chống cự nổi.

- Điều này…

Trần Thư nhìn qua sắc trời còn chưa tối, không khỏi cảm thấy nhàm chán.

Giờ phút này, chiến trường còn lại vẫn đánh đến khí thế ngất trời, chỉ có chiến trường bên phía Trần Thư, đã dần dần lâm vào hồi cuối…

Lúc hắn đang duỗi người, trước mắt xuất hiện tuyển hạng mới:

[Đại chiến dần lên, thân là tội phạm ca ngươi, quyết định đại triển thần uy:]

[Tuyển hạng một: Thu hoạch được 10 % độ cống hiến. Phần thưởng hoàn thành: Đại lượng Ngự Thú lực + tự do điểm kỹ năng *10]

[Tuyển hạng hai: Thu hoạch được 20 % độ cống hiến. Phần thưởng hoàn thành: Bốn Khế Ước linh toàn thuộc tính thêm 8

% , ngẫu nhiên ba thần kỹ thêm một]

[Tuyển hạng ba: Thu hoạch được 30 % độ cống hiến. Phần thưởng hoàn thành: Cực · điểm kỹ năng *1+ hai lần huyết mạch tiến hóa cơ hội + sách kỹ năng « phong ngự » + lượng lớn Ngự Thú lực]

[Ghi chú: Điểm cống hiến để cho hệ thống thống kê, nhưng thông qua săn giết hung thú, giành được từ trở ngại kế hoạch của hung thú]

- Hả?

Mười mấy tên thủ vệ quân thân thể chấn động, theo bản năng rút lui mấy bước, trong mắt có vẻ cảnh giác.

Chỉ thấy lúc này Trần Thư, trong mắt vậy mà toát ra dáng vẻ hung tàn của tội phạm tràn đầy cảm giác áp bách.

- Tội phạm ca … Không phải ngươi chưa giết đủ đấy chứ?

Đám người nuốt ngụm nước bọt, có chút lo lắng con hàng này có thể đột nhiên ra tay với bọn họ không…

- Hả?

Trần Thư thanh tỉnh lại, nhìn đám người vẻ mặt kinh sợ nói:

- Các ngươi làm sao?

- Ách… Không có… Không có việc gì…

Đám người khoát tay áo, nhìn qua quang mang trong mắt Trần Thư đã biến mất, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Cho dù là cùng một phe cánh, bọn hắn cũng sợ hãi tột độ…

- Vậy mà còn xuất hiện phần thưởng điểm cống hiến…

Trần Thư nhìn qua phân thưởng tuyển hạng của hệ thống, ý thức được tuyển hạng không phải dễ hoàn thành như vậy.

- Một cực · điểm kỹ năng, huyết mạch tiến hóa, phong ngự, Ngự Thú lực…

Trần Thư liếm môi một cái, bất luận là phần thưởng nào, đối với hắn mà nói đều là có sự tăng lên tương đối rõ ràng.

Đối với thực lực hiện tại của hắn, có thể tăng lên, đã không phải là một chuyện dễ dàng, thậm chí ngay cả lão gia tử cũng không thể lấy ra bảo vật phù hợp với hắn.

- Xem ra thực sự phải xuất một chút lực rồi.

Trần Thư tự lẩm bẩm, bởi vì độ cống hiến do hệ thống bình phán, cũng không có tiêu chuẩn cố định, hắn chỉ có thể toàn lực làm tốt nhất có thể.

Hắn nhìn qua đám người, mở miệng nói:

- Các ngươi ở nguyên tại chỗ chờ lệnh, có bất kỳ tình huống nguy cơ gì phải nhanh chóng báo lên trên.

- Tội phạm ca, ngài muốn làm gì?

- Đi Dị không gian một chuyến!

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía không gian thông đạo phía trước, trong mắt có sát ý.

Ai quy định nhất định phải canh giữ ở Lam Tinh ?

Đám người thân thể chấn động, trong nháy mắt hiểu rõ ý nghĩ của Trần Thư…

Không phải thực sự muốn đi vào giết đấy chứ ?

Hiện tại số lượng hung thú trong dị không gian, đã khó có thể tưởng tượng, dù sao cũng hung thú toàn cầu đều hội tụ trong ba mươi hai Dị không gian.

- Tiểu Hoàng sẽ thủ ở chỗ này, như vậy sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Trần Thư phất phất tay, mang theo ba Khế Ước linh khác, biến mất ngay tại chỗ.

Chỉ cần không phải xuất hiện đỉnh cấp hung thú, Tiểu Hoàng có thể tuỳ tiện xử lý, nếu thật sự có nguy cơ xuất hiện, chính phủ cũng sẽ điều phối cường giả đến xử lý.

Lúc này, Trần Thư đã tiến nhập Dị không gian trước mắt.

Grào!

Gần như vừa xuất hiện, bên tai hắn đã truyền đến tiếng thú rống.

Rầm rầm rầm ——

Chương 2074 - Nhân vật BUG trong chiến trường!

Husky ứng đối, phun ra một đạo « tử vong hỏa trụ ».

Hỏa trụ đốt cháy, miểu sát từng con hung thú, trong nháy mắt thương vong lượng lớn hung thú.

Lúc này Trần Thư mới tập trung nhìn vào, nhìn phía cảnh tượng phía dưới.

Chỉ thấy toàn bộ dị không gian, khắp núi đồi đều là hung thú, lít nha lít nhít, trong miệng không ngừng truyền ra tiếng gầm rít gào, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư cũng tràn đầy sát ý.

Mà ở vị trí càng xa xôi, vẫn có đại quân vô tận hung thú cất bước đi tới, vô cùng vô tận, không nhìn thấy điểm cuối.

- Grào!

Lúc này, Băng Sương Cự Hùng Vương Cấp nhìn chằm chằm Trần Thư, trong miệng phát ra tiếng gầm gừ.

Một giây sau, liên tục phóng ra một loạt kỹ năng nguyên tố, muốn giết chết hắn ngay tại chỗ.

- Hơi nhiều nhỉ…

Trần Thư liếm môi, trực tiếp ra lệnh cho Husky và Thỏ Không Gian mở ra hình thức giết chóc.

Sức chiến đấu của chúng kinh người, toàn bộ hung thú dưới Vương cấp đều bị giết ngay lập tức.

Để nâng cao hiệu suất, Trần Thư phái Tiểu Hoàng tới. Vì phòng ngừa Lam Tinh bị xâm chiếm, Tiểu Hoàng vẫn luôn canh giữ ở phụ cận thông đạo.

Nhất thời, Trần Thư dựa vào thực lực bản thân, bắt đầu đại khai sát giới đội quân hung thú trước mặt.

Đám hung thú sợ đến gan mật nứt ra, thậm chí còn sinh ra ảo giác.

Dường như chúng bị bao vây bởi một người…

Nhưng rất nhanh, đám hung thú đã kịp thời ứng phó, không để Trần Thư tùy ý giết hại.

- Trần Thư, giết ngươi ngàn đao chưa hết tội!

Chỉ nghe thấy một đạo âm thanh lạnh băng truyền đến, một cỗ linh hồn phong bạo đáng sợ quét qua, vô số hung thú rùng mình, nhìn về phía hung thú đằng sau.

Chỉ thấy một Lam Long ước chừng mười thước bay tới, thân hình lúc là thực thể, lúc hư thể, vô cùng quỷ dị.

Chính là Hồn Long Hoàng có thâm cừu đại hận với Trần Thư!

- Mẹ nó!

Vẻ mặt Trần Thư kinh ngạc, hắn không ngờ sẽ dẫn dụ Thú Hoàng tới.

- Ca ca, lui trước đã!

Hắn quyết đoán, dẫn theo Khế Ước linh biến mất tại chỗ, trở về Lam Tinh.

- Chạy nhanh vậy!

Trong mắt Hồn Long Hoàng có chút do dự, cuối cùng vẫn không dám xuyên qua không gian thông đạo.

Súng bắn chim đầu đàn, nó không muốn cống nạp cho các Thú Hoàng còn lại.

- Tội phạm ca…

Lúc này, hơn mười người nhìn về phía Trần Thư, ánh mắt khó hiểu.

Chưa đầy nửa giờ đã quay lại ? Chẳng lẽ giết nhanh như vậy sao?

- Không thể đi vào, bên trong có Thú Hoàng…

Trần Thư buông hai tay ra, nói:

- Ta vẫn nên trấn thủ ở chỗ này thôi.

Dứt lời, Tiểu Hoàng lại bắt đầu xông vào, nghiền ép hung thú đang không ngừng xâm lấn.

Vì có Trần Thư, tốc độ xâm lấn của hung thú chậm lại, không tiếp tục mạo hiểm tìm chết nữa.

Dù sao chúng nó cũng hiểu, chỉ cần Trần Thư còn trấn thủ chỗ này, vậy thì không có khả năng công phá.

Mặc dù pháo hôi đều dùng để chịu chết, nhưng chúng cũng muốn chết có giá trị một chút.

- Thật nhàm chán…

Trần Thư nhíu mày, nhìn về phía trước, cùng lúc trả lời :

- Các ngươi thông báo xuống dưới, điều động nhân thủ lúc trước trở về, ta muốn rút lui.

- Hả?

- Ta phải đi giảm bớt áp lực cho các chiến trường còn lại, không thể cứ ở mãi chỗ này.

- Được.

Mọi người cũng hiểu, ở chiến trường này, số lượng hung thú đã không còn nhiều, Trần Thư biến thái như vậy, ở chỗ này thật sự có chút lãng phí.

Chỉ một lúc sau, hơn vạn thủ vệ quân trở về, bắt đầu trấn thủ nơi này.

- Giao cho các ngươi.

Trần Thư dẫn theo Khế Ước linh, lập tức biến mất tại chỗ, đi tới một chiến trường khác.

Mọi người vốn đang ra sức nghênh chiến lập tức ngẩn ra, tiếp theo vẻ mặt mừng rỡ.

Tội phạm ca có thể thay đổi cục diện toàn bộ chiến trường đã tới.

Mà hung thú nhìn Slime khổng lồ, trong lòng sợ hãi, ý thức được có gì đó không ổn…

Rầm rầm rầm!

Giây tiếp theo, Tiểu Hoàng cường thế gia nhập chiến trường, giống như trước kia, bắt đầu chế độ điên cuồng giết chóc.

Bất kỳ hung thú nào chạm vào đều hóa thành huyết vụ ngay tại chỗ, chỉ một đòn giáng xuống.

Mà bởi vì Trần Thư, chiến trường vốn đang giằng co, ngay lập tức thay đổi.

Nửa ngày trôi qua.

Chiến trường cũng dần yên lặng, tốc độ xâm lấn của hung thú giảm xuống, không còn cuồng bạo như lúc đầu.

- Lại kết thúc rồi sao…

Trần Thư nhìn sắc trời đen kịt, có một chút cảm giác đỉnh phong vô địch.

Đối phó với Hoàng Kim cấp hoặc Vương cấp, có thể hiệu suất của hắn không quá cao, thậm chí còn không bằng Cường giả Vương cấp đỉnh phong.

Nhưng đối mặt với đám kiến hôi Hắc Thiết cấp cơ sở này, hiệu suất săn giết của Tiểu Hoàng quá cao, ngay cả Truyền Kỳ Khế Ước Linh cũng chưa chắc sánh được.

Đây chính là hiệu quả biến thái mà [Cực Xung Phong] và [Vô Giải Phản Kích], cùng với thân hình khổng lồ của Tiểu Hoàng tạo thành.

- Nên đổi trận khác rồi…

Trần Thư lẩm bẩm, lại tiếp tục hò hét dẹp đường:

- Các vị, phiền chính thức triệu người quay lại, ta phải đi rồi.

Hiện tại tốc độ xâm lấn của hung thú giảm xuống, có điều một khi hắn rời khỏi, có khả năng chúng sẽ khôi phục trạng thái ban đầu. Hắn cũng không muốn để hung thú lợi dụng thời gian chênh lệch, xâm chiếm vào trong thành thị.

- Tội phạm ca, ngươi yên tâm đi…

Nhóm thủ vệ quân phất phất tay, bắt đầu nhận gậy, ra sức nghênh kích hung thú tới xâm lấn.

Chương 2075 - Cứu thế giáo hội xuất thủ?

Lúc này, thời gian đã khuya.

Cả nước đều chìm trong sự yên tĩnh của màn đêm.

Nhưng ba mươi hai chiến trường trong nước, đèn đuốc đều sáng trưng, thường xuyên vang vọng tiếng gầm gừ của hung thú và rống giận của Ngự Thú Sư.

Cuộc chiến giữa hai bên không có xu hướng chấm dứt, ngược lại ngày càng khốc liệt.

Người dân cả nước đã về nhà từ sớm, nhưng lại thức cả đêm, lo lắng về chiến trường xa xôi.

Mà hải vực xung quanh đại lục, là chiến trường chính của song phương, đầu tư ít nhất phân nửa lực lượng.

Nước biển vốn đen như mực bị máu tươi nhuộm đỏ, phần lớn thi thể trôi nổi trên mặt biển, thỉnh thoảng bị ảnh hưởng, hóa thành từng mảnh máu thịt, chìm vào trong biển rộng.

Mỗi một phút một giây, đều có rất nhiều sinh mệnh ra đi…

Mọi người chứng kiến sự tàn khốc của chiến tranh, nhưng không ai xúc động, trong đầu họ chỉ có một suy nghĩ, chính là đánh lui kẻ thù, bảo vệ lãnh thổ.

- Ai…

Phía trên Long Giang, lão gia tử nhắm hai mắt, có thể cảm nhận được mỗi một giây trôi qua, đều có vô số đồng bào ngã xuống.

Đây mới chỉ là khởi đầu của cuộc chiến!

Một khi các quân đoàn át chủ bài gia nhập đội quân hung thú, đó mới là thời khắc mở ra chiến tranh thật sự!

Hung thú pháo hôi hiện tại, chỉ là món khai vị mà thôi, dùng để tiêu hao lực lượng thủ vệ của nhân loại, không ảnh hưởng nhiều tới kết quả trận chiến.

Ban đêm.

Trần Thư vẫn chiến đấu ở tuyến đầu, tâm trí hoàn toàn chìm đắm trong giết chóc.

Tiểu Hoàng dựa vào thân hình khổng lồ, trấn áp chiến trường, tạo ra vô số thương vong cho hung thú.

Chỉ dựa vào sức mạnh của nó, tương đương với hơn vạn thủ vệ quân liên thủ, có thể nói là nhân vật BUG trong chiến trường.

Thậm chí làm cho người khác tưởng rằng, có Truyền Kỳ Ngự Thú Sư gia nhập chiến trường.

Khi lực lượng của một người biến thái đến một trình độ, mặc dù không thể kiểm soát chiến thắng của một cuộc đại chiến, nhưng ít nhất có thể làm cho cán cân thắng lợi nghiêng về một bên …

Chỉ một đêm, danh tiếng của Tội phạm ca lại lần nữa vang vọng khắp nhân loại và hung thú giới!

- Tội phạm Nam Giang!

- Tội Phạm Nam Giang!

Đêm nay, vô số quân thủ vệ hô to danh hào tội phạm, sĩ khí từ từ tăng lên tới đỉnh phong.

Mà cư dân sinh sống trong thành phố, đồng dạng là nghe được tiếng hoan hô, theo bản năng từ đám đông đứng dậy.

Trong lúc nhất thời, tiếng hoan hô của tội phạm Nam Giang vang vọng khắp đại lục!

Trong thảm họa, mọi người luôn có thói quen tìm kiếm tín ngưỡng, như một hy vọng cho sự kiên trì, lão gia tử thực lực thông thiên, nhưng cũng không tham chiến, giống như các vị thần trên trời, làm cho mọi người không có cảm giác gần gũi.

Nhưng Trần Thư vẫn luôn phấn đấu ở tuyến đầu, đối với mọi người mà nói, hắn vẫn luôn ở bên cạnh, tự nhiên coi nó như hy vọng trong lòng.

Thời gian một ngày một đêm, Trần Thư dựa vào sức mình, đã chém giết hơn trăm vạn con hung thú, cái này cũng không có

dựa vào thủ đoạn gian lận gì, mà là dựa vào thực lực cứng rắn giết từng con từng con.

Mọi người hoan hô, tinh thần phấn khởi, nhưng hung thú là kẻ thù lại là sắp nứt cả tim gan, chỉ cần ở trên chiến trường nhìn thấy quả cầu lớn màu vàng, trong lòng không khỏi sợ hãi, tại chỗ sẽ mất đi ý chí chiến đấu.

Chẳng qua cũng may số lượng hung thú vô cùng vô tận, Ngự Thú Sư nhân loại mặc dù ý chí chiến đấu cao ngất, nhưng thủy chung khó có thể để cho chiến đấu xuất hiện đi tới kết quả.

Và trong khi cả hai bên đang đánh tới nỗi vô cùng sốt ruột, trên một đỉnh núi tràn ngập cuồng phong, một tòa giáo đường tráng lệ nằm ở đây, sừng sững bất động, như thể nó đã trôi qua một ngàn năm.

Toàn bộ giáo đường có màu trắng, mang lại cho nó một cảm giác thiêng liêng, trong khi ở phía trên của nhà thờ, có treo một chữ "cổ".

Chính là Cứu Thế Giáo Hội, cũng chính là đại bản doanh của Thiên Mệnh Cổ Quốc!

Giáo hoàng tóc bạc đứng giữa giáo hội, lẩm bẩm nói:

- Đại chiến giữa Hoa Hạ và hung thú thế nào rồi?

Ở phía sau hắn, chín Ngự Thú Sư mặc hắc bào đang đứng chỉnh tề, đều tản ra khí tức vương cấp cường đại.

Đại giáo chủ 'Tinh' thần sắc cung kính nói:

-Giáo hoàng, hiện giờ song phương đại chiến bộc phát, những vẫn chưa tới hồi kết…

-Ừ…

Giáo hoàng gật gật đầu, ngược lại không có vẻ ngoài ý muốn gì.

Cho dù là hung thú hay là Hoa quốc, cũng không phải là thiện nhân gì, đại chiến tất nhiên là cần thời gian không ngắn.

Một đại giáo chủ khác mở miệng nói:

-Giáo hoàng, chúng ta muốn ra tay sao?

Cứu thế giáo hội coi Liên minh Tự Do và đông đảo thế lực nhân loại làm chất dinh dưỡng, đã triệt để trưởng thành, thực lực tổng thể hiện giờ thậm chí có thể so sánh với một phương quốc gia lớn.

Giáo hoàng cũng không trả lời, mà ngược lại hỏi:

-Trần Thư cái tên đã giết Thiên Đao đâu?

-…

Vừa nghe đến hai chữ "Trần Thư", giáo đường lớn như vậy bỗng nhiên yên tĩnh một cách quỷ dị, bầu không khí tựa như thoáng cái đã thay đổi.

Chín gã đại giáo chủ thần sắc khẽ biến, trong lòng theo bản năng không muốn nhắc tới người nọ…

Lúc này, đại giáo chủ Tinh thở dài, nói:

- Giáo hoàng, hắn đã trưởng thành, chưa tới thời gian một ngày, chém giết hung thú vượt qua trăm vạn, tuyệt đối là người đáng sợ nhất ngoại trừ lão quỷ kia ra…

- Hắn còn đáng sợ hơn lão quỷ kia.

Chương 2076 - Cứu thế giáo hội xuất thủ? (2)

Giáo hoàng hai con ngươi thâm thúy, chậm rãi nói:

- Hắn không có nhược điểm, thật đúng là không nắm bắt được hắn.

Đừng thấy hôm nay Trần Thư đánh tới nhiệt huyết sôi trào, chẳng qua một khi xuất hiện bại thế, tên này tất nhiên sẽ vì mình tìm lui…

Đây mới là điểm khó đối phó nhất.

- Thôi, tạm thời không cần quan tâm hắn.

Giáo hoàng thở dài, nói:

- Quyết sách của hung thú là đúng, xử lý hết toàn bộ nhân loại còn đơn giản hơn xử lý Trần Thư…

- …

Đại giáo chủ ở bên dưới không khỏi nắm chặt hai tay, trong lòng có một chút cảm giác vô lực.

Giáo hoàng nhìn về phía chân trời bên ngoài giáo đường, lẩm bẩm:

- Để tiểu giáo hoàng ra tay đi, nếu không thật sự sẽ khiến Hoa quốc không giữ vững được.

Vừa nghe lời này, thần sắc mọi người chấn động, trong mắt có vẻ kinh ngạc.

Một đại giáo chủ lẩm bẩm nói:

- Nhanh như vậy đã bại lộ tiểu giáo hoàng sao?

- Thời gian không sai biệt lắm.

Giáo hoàng lạnh nhạt cười, nói:

- Hắn che dấu nhiều năm như vậy, không phải là vì giờ khắc này sao?

Lại một đại giáo chủ có chút lo lắng nói:

- Nếu Hoa quốc bị diệt, áp lực của hung thú chẳng phải là…”

Cứu Thế Giáo hội bây giờ mặc dù đã trưởng thành, nhưng đối mặt với hung thú tộc quái vật khổng lồ này, vẫn có vẻ quá mức yếu ớt.

- Hoa quốc không diệt, chúng ta làm sao có thể tiến thêm một bước?

Ánh mắt giáo hoàng lạnh lùng nói:

- Nếu có thể hấp thu toàn bộ cường giả Hoa quốc, chúng ta sẽ trở thành thế lực mạnh nhất của nhân loại…

- Đến lúc đó, lại tìm cơ hội, để cấm vụ giải trừ, đại hung và thú hoàng đương đại chém giết, chúng ta lại tùy thời mà động…

- Khi đó, thật sự tới lượt chúng ta đi cứu thế…

Hai mắt Giáo hoàng thâm thúy, đã lên xong kế hoạch tiếp theo…

Đông đảo đại giáo chủ gật gật đầu, trong mắt đều có một chút hưng phấn.

Giáo hoàng lẩm bẩm nói:

- Có thể tái hiện vinh quang của Thiên Mệnh Cổ Quốc hay không, phải dựa vào các ngươi!

- Chúng ta nghĩa bất dung từ!

Mọi người đồng loạt quát, đã bắt đầu ảo tưởng cuộc sống tốt đẹp trong tương lai …

- Được rồi, lui ra đi.

Giáo hoàng khoát tay áo, nói:

- Để cho tiểu giáo hoàng nắm chuẩn cơ hội, không ai được nóng nảy, còn có thời gian…

-Vâng!

Các đại giáo chủ nhao nhao gật đầu, xoay người rời khỏi giáo đường.

…

Ba ngày trôi qua, cuộc chiến giữa con người và hung thú vẫn đang tiếp tục, và đã bước vào giai đoạn nóng bỏng. Số lượng bia đỡ đạn mà hung thú ngã xuống đã là hơn trăm triệu, nhưng số hung thú còn lại vẫn liếc mắt nhìn không thấy cuối, ai cũng không biết hung thú rốt cuộc đầu nhập bao nhiêu binh lực.

Ngược lại bên nhân loại, thương vong cũng không lớn, nhưng tài nguyên tiêu hao lại rất lớn. Vũ khí khoa học kỹ thuật oanh kích đã đình chỉ, tiêu hao hơn một ngàn bình Thần Kỳ Dược Tề.

Đồng thời, ngự thú sư nhân loại cũng đồng loạt ra trận, bắt đầu thống kích hung thú.

Cho dù là trong ba mươi hai chiến trường, hay là chiến trường khổng lồ của hải vực, đều đã bị máu tươi bao trùm, vô số thi thể chồng chất thành núi, thảm thiết đến cực điểm!

Trong chiến trường bên ngoài thành phố Nam Giang.

- Mẹ kiếp, thật sự là quá nhiều rồi…

Trần Thư đi vòng quanh cả nước một vòng, cuối cùng lại trở về phụ cận thành phố Nam Giang, đảm bảo quê hương mình bình yên vô sự.

Thời gian ngắn ngủi mấy ngày, hắn dựa vào lực lượng của chính mình đã chém giết mấy trăm vạn con hung thú, đây đã là một con số tương đối đáng sợ. Ít nhất phóng tầm mắt khắp cả nước, không có một ngự thú sư nào có thể nhìn thấy đèn sau của hắn.

- Đơ hết người rồi.

Lúc này Trần Thư vẫn ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, nhưng biểu tình lại không còn phấn khởi nữa, mà là chết lặng, chết lặng…

Mặc cho ai giết mấy trăm vạn con hung thú, chỉ sợ đều sẽ là biểu tình này…

Hắn bây giờ, nhìn từng con hung thú trước mắt bị đụng thành huyết vụ, trong lòng không có một chút gợn sóng nào…

- Không nhịn được nữa, ta muốn trở về nghỉ ngơi một chút.

Trần Thư ngáp một cái, trở lại trong miệng Tiểu Hoàng, bắt đầu trạng thái nghỉ ngơi. Mà Tiểu Hoàng cũng là vẻ mặt chết lặng, chỉ là va chạm qua lại như máy móc, không còn linh động như trước, tuy rằng bình thường cũng không linh động lắm…

Nhưng thời gian mấy ngày, vẫn lặp đi lặp lại làm một chuyện, làm cho cái đầu vốn không quá thông minh của nó càng thêm tê dại…

Nhưng đúng vào lúc này, bốn phía đột nhiên vang lên tiếng kinh hô của quân thủ hộ.

- Ừm?!

Trần Thư vốn đang ở trạng thái buồn ngủ, đột nhiên giật mình. Hắn lại vươn đầu ra, trong nháy mắt lập tức nhìn thấy được một tia máu, tiếp theo một gã quân thủ vệ ôm lấy cần cổ máu tươi đầm đìa, từ từ ngã xuống.

Đúng lúc này, trước mắt hắn xuất hiện một bóng tối, trong nháy mắt đánh úp lại phía hắn! Ngay tại thời điểm ngàn cân

treo sợi tóc, Thỏ Không Gian đột nhiên xuất hiện, Không Gian Ấn Ký hóa thành lưỡi dao sắc bén 'Xuy xuy' một tiếng, mạnh mẽ chém thành hai đoạn.

Chỉ thấy trên mặt đất, đang có thân hình tàn phá của một con rồng nhỏ màu đen, ánh mắt nó dữ tợn, cho dù thân thể đã đứt gãy, vẫn gào thét với Trần Thư, khí tức hung tàn triển lộ không sót một chút nào.

- Ám Ảnh Quỷ Long?

Chương 2077 - Hắn không phải thần…

Đồng tử Trần Thư co rụt lại, trong nháy mắt đã nhận ra chủng tộc của sinh vật trước mắt.

Đối phương đến từ Long Uyên, am hiểu đánh lén tác chiến, độ linh hoạt thân thể dị thường đáng sợ, hơn nữa có thiên phú [Ảnh Quang], có thể nói là sát thủ đứng đầu trong hung thú! Ngoài ra, huyết mạch phẩm cấp của Ám Ảnh Quỷ Long cũng tương đối cao, chỉ cần trưởng thành, vậy chắc chắn chính là Hoàng Kim Cấp!

Mà đây cũng là chủng tộc cao cấp đầu tiên kể từ khi chiến tranh bộc phát tới nay!

- Toàn bộ đều cẩn thận một chút, bảo vệ tốt bản thân!

Trần Thư mở miệng quát, lần thứ hai đi tới trên đầu Tiểu Hoàng. Hắn vốn dĩ tử khí nồng đượm, giờ phút này không khỏi lộ ra một chút phấn khởi.

Đồng thời, hắn đã bật thiết bị liên lạc độc quyền của mình và tải lên thông tin khẩn cấp cho các quan chức.

- Rốt cục cũng sắp tới rồi sao…

Ánh mắt Trần Thư nhìn đám hung thú pháo hôi ở bốn phía, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Ám Ảnh Quỷ Long hóa thành ám ảnh, xuyên qua xuyêm lại trong đàn thú, tản ra khí tức cường đại mà quỷ dị.

- Lên rồi!

Hắn khẽ sờ đầu Thỏ Không Gian và Husky, bảo chúng nó bắt đầu đại khai sát giới.

Hai tròng mắt của Husky vẫn thông minh đến cực điểm, tràn ngập quang mang trí tuệ đặc hữu, có một loại cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay chỉ người…

Ầm ầm ầm!

Trong miệng nó không ngừng tràn ngập các loại quang mang nguyên tố, chỉ cần cảm nhận được khí tức của Ám Ảnh Quỷ Long, trong nháy mắt chính là một chuỗi kỹ năng đánh ra. Phạm vi kỹ năng của nó rất lớn, hơn nữa tốc độ phi hành cực nhanh, cho dù là hung thú Hoàng Kim Cấp cũng tránh không được.

Đồng thời, Thỏ Không Gian cũng ngang tàn ra tay, dựa vào [bản năng chiến đấu], nó phảng phất như mở ra thị giác của Thượng Đế, dễ dàng có thể khóa chặt được vị trí Ám Ảnh Quỷ Long, lại dựa vào năng lực thuấn di cường đại, làm cho chúng nó trốn cũng không thoát.

Chỉ là trong nháy mắt giao thủ, đã có hơn mười con Ám Ảnh Quỷ Long Hoàng Kim Cấp chết bất đắc kỳ tử tại chỗ. Chẳng qua số lượng ám ảnh quỷ long trong bầy thú rất nhiều, muốn giết hết, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mà đây, chỉ là một trong những chiến trường mà thôi, ba mươi mốt chiến trường khác trong nước, đều có Ám Ảnh Quỷ Long gia nhập, chúng mượn nhờ hung thú pháo hôi để ẩn nấp thân hình, lại gặt hái sinh mệnh của một ngự thú sư.

Chỉ có một chiến trường khổng lồ ở hải vực, có lẽ phạm vi quá lớn, không có xuất hiện bóng dáng Ám Ảnh Quỷ Long.

Theo việc ngự thú sư nhân loại chết trận, biện pháp ứng phó chính thức cũng tương đối nhanh, phái ra toàn bộ Hoàng Kim Ngự Thú Sư tham chiến.

Cùng lúc đó, ngự thú sư của bộ điều tra cũng nhao nhao tham chiến, làm nhân viên phụ trợ, hỗ trợ tập trung vị trí Ám Ảnh Quỷ Long.

Song phương đại chiến kịch liệt, lại một lần nữa lên một bậc thang!

Sau khi sinh vật cao giai tham chiến, quang mang các loại kỹ năng bốn phía, lóe ra khắp nơi trong cả nước, làm khoa học kỹ thuật hộ tráo thỉnh thoảng chấn động một phen.

Cư dân trong thành phố, cũng theo bản năng nhận ra cảm giác nguy cơ, bởi vì có thể thỉnh thoảng nhìn thấy bên cạnh hộ thuẫn, có Ngự Thú Sư và Ám Ảnh Quỷ Long chiến đấu. Người bình thường không khỏi chấn động tâm thần, bắt đầu yên lặng cầu nguyện…

Thời gian một ngày một đêm thoáng qua, vòng bảo hộ màu trắng vốn đã tùy ý có thể thấy được vết máu chói mắt, mà tiếng gầm rú của kỹ năng vẫn chưa từng chấm dứt.

Số lượng thương vong của Ám Ảnh Quỷ Long đã vượt qua vạn, đà tiến công không khỏi tạm hoãn lại. Chẳng qua, thương vong của Ngự Thú Sư nhân loại cũng không nhỏ, chỉ là so với hung thú, đã có thể nói là đại thắng.

Trần Thư dựa vào sức mình, trấn thủ một chiến trường trong nước, chém giết mấy trăm con Ám Ảnh Quỷ Long, trong đó bao gồm mấy con Vương Cấp Lãnh Chúa. Mặc dù trải qua mấy ngày giết chóc cường độ cao, năng lực chiến đấu của hắn vẫn không có một chút giảm xuống, giống như một cỗ máy chém.

Danh tiếng của tội phạm Nam Giang, giống như mặt trời chói mắt, treo cao trên bầu trời nhân loại, thậm chí đã có người gọi nó là đệ nhị cường giả Hoa quốc…

Nhưng chiến tranh bộc phát gần mười ngày, ngoại trừ Trần Thư ra, còn có những ngự thú sư khác cũng tản ra hào quang của mình, nhất là thiên tài ngự thú đời trẻ đời thứ nhất, vốn tưởng rằng sẽ là đối tượng được người bảo hộ, dù sao tuổi tác cũng không lớn, hơn nữa không có kinh nghiệm chiến tranh, nhưng kết quả lại ngoài dự liệu của mọi người.

Thế hệ trẻ chẳng những có năng lực chiến đấu xuất chúng, hơn nữa kinh nghiệm phong phú, to gan lớn mật, phảng phất như một cỗ máy móc chiến tranh trời sinh.

Tác dụng của bọn họ trong chiến đấu, thậm chí áp đảo cường giả ngự thú thế hệ trước. Dù sao cường giả lâu năm lấy 'vững vàng' làm chủ, chỉ cần chống đỡ được hung thú là được. Nhưng ngự thú sư đời trẻ tính tình tương đối nóng nảy, kiên trì 'lấy công làm thủ', thậm chí nhiều lần giết vào trong dị không gian.

Trong lúc nhất thời, một đám thiên tài như A Lương, Phương Tư, Vương Thắng, Cơ Phong, Vương Dịch Trần, giống như ngôi sao mới từ từ dâng lên, hào quang rạng rỡ treo trên bầu trời nhân loại, tản ra hào quang độc đáo của mình…

Chương 2078 - Kế hoạch của lão gia tử

Mà có người cẩn thận, lại phát hiện ra một chuyện: đó chính là tài năng trẻ kiệt xuất, ít nhiều đều có giao tiếp với Trần Thư, hoặc là là sinh viên trại tập huấn hắn dẫn theo, hoặc là bạn tốt có quan hệ mật thiết với hắn, trong lúc nhất thời, mọi người bừng tỉnh đại ngộ, hiểu được vì sao nhóm người này lại hành vi "kiêu ngạo" như vậy, thậm chí dám mở ra cuộc chiến phản công với hung thú.

Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, gần hung hãn, đương nhiên cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu gì…

Lại là ba ngày trôi qua, Ám Ảnh Quỷ Long dần dần bị chém giết hầu như không còn, biến mất ở trong chiến trường, rõ ràng, nhân loại đã ngăn cản được sự xâm phạm của đối phương!

Hung thú cũng nhận thấy được trạng thái chiến lực cao cấp của nhân loại nóng bỏng, không có phái Hung Thú Cao Cấp xâm lấn. Dù sao loại hung thú cấp bậc này cũng không phải là bia đỡ đạn có thể so sánh, nếu tổn thất quá lớn, ngay cả Thú Hoàng cũng sẽ có chút chịu không nổi.

Thế công của hung thú pháo lại lần nữa trở lại, đồng thời đầu nhập không ít Hung Thú Ngân Cấp tham chiến, đây là quân đoàn chủ lực của hung thú, cũng là chiến lực quan trọng có thể quyết định thắng bại!

Trong lúc nhất thời, áp lực trên chiến trường tăng vọt, nhân loại không thể không đầu nhập càng nhiều binh lực. Mặc dù nhân loại vẫn luôn phòng ngự hoàn hảo, nhưng với tiết tấu của chiến trường, vẫn sẽ bị hung thú nắm trong tay, dù sao chiến lực thực tế của song phương có sự chênh lệch.

- Các ngươi thủ một thủ, ta đây không được…

Trần Thư khoát tay áo, vẻ mặt lần thứ hai trở nên chết lặng, đồng thời tàn sát gần một ngàn Bạch Ngân Hung Thú trước mắt.

Gần nửa tháng đại chiến cường độ cao, hắn cũng có chút chịu không nổi, đồng thời, Khế Ước Linh của hắn cũng rơi vào trạng thái sa sút, thân thể cùng tinh thần đều tràn ngập mệt mỏi, chỉ là vẫn luôn cố chống đỡ mà thôi.

Hắn và Khế ước Linh cho dù cường đại hơn nữa, nhưng cũng chỉ là thân thể huyết nhục, không có khả năng thật sự giống như động cơ vĩnh viễn có thể chiến đấu.

Hơn vạn thủ vệ quân mang vẻ kính ngưỡng, cung kính với Trần Thư, nói :

- Tội phạm ca, ngài cứ việc nghỉ ngơi, chuyện còn lại giao cho chúng ta là được.

Trong mắt Hoàng Kim Ngự Thú Sư cầm đầu hiện lên sự tôn kính, mọi người đã bắt đầu quá mức thần thánh hóa tên tội phạm Nam Giang trước mắt, theo bản năng bỏ qua một chuyện: Hắn cũng là con người, không có khả năng chiến đấu không ngừng…

- Được, các vị vất vả rồi.

Trần Thư nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của đông đảo các thủ vệ quân, cũng mang theo vẻ kính trọng, sau đó hắn lập tức biến mất tại chỗ, trở về thành phố Nam Giang yên bình.

- Con trai, về rồi à?

Lúc này, cha mẹ đang ngồi trong phòng khách, tập trung theo dõi tin tức trên ti vi.

Ba mươi hai chiến trường và chiến trường hải vực lớn nhất, thời thời khắc khắc đều sẽ báo cáo tin tức mới nhất. Dù sao loại chuyện này, quan chức muốn giấu diếm cũng không giấu được, không bằng để cho tất cả mọi người có thể biết được.

- Tiểu tử ngươi được đây, còn khỏe hơn cả cha ngươi.

Phụ thân Trần Bình đứng lên, trong mắt tràn ngập vẻ vui mừng, dưới sự báo cáo chính thức, chiến tích quang huy của Trần Thư tự nhiên là tên tuổi nổi tiếng, thậm chí mỗi ngày đều phải tuần hoàn phát một vòng.

- Haizz, cũng hết cách, năng lực quá mạnh.

Trần Thư nhún nhún vai, nói:

- Trách nhiệm trên người ta nặng nề mà…

- Khen ngươi vài câu, ngươi còn vểnh mũi lên trời sao?

Phụ thân Trần Bình bĩu môi, nói:

- Được rồi, tiểu tử ngươi nghỉ ngơi thật tốt, có thể phía sau còn phải ra chiến trường.

Trần Thư gật gật đầu, xoay người trở lại phòng ngủ.

- Quá mức bị động rồi, có biện pháp gì có thể nhanh chóng thay đổi chiến trường không nhỉ…

Hắn nhắm hai mắt lại, trong đầu không khỏi bắt đầu suy nghĩ vấn đề, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

…

Thời gian dần dần trôi qua, đại chiến vẫn đang tiếp tục, hung thú đầu tư một lượng lớn Hung Thú Ngân Cấp, bắt đầu thực sự đánh nhau, ý đồ công phá Hoa Quốc Đại Lục.

Quả nhiên, áp lực của Ngự Thú Sư nhân loại ngay lập tức tăng vọt, không thể không đầu nhập toàn bộ lực lượng thủ vệ, mấy trăm vạn Ngự Thú Sư tiến vào trong chiến trường, mạnh mẽ trấn áp hung thú xâm lấn.

Mức độ kịch liệt của cuộc chiến tranh giữa hai bên một lần nữa được nâng lên một bậc thang, cho dù đó là con người, hoặc hung thú, thương vong đang tăng lên chóng mặt.

Nhưng cho đến bây giờ, cả hai bên đều không có đường lui, bắt buộc phải chiến thắng trong cuộc chiến này!

Tin tốt duy nhất, đó chính là nhân loại mượn cơ hội này chiếm được đại lượng tài nguyên hung thú.

Mặc dù một ngày hai mươi bốn giờ đều kịch liệt chém giết, nhưng cách một đoạn thời gian, nhân loại sẽ tập trung thúc đẩy một chiến trường, áp chế hung thú áp chế ở trong dị không gian, từ đó để cho những nhân viên còn lại có thời gian quét dọn chiến trường, sửa sang lại chiến lợi phẩm.

Có số lượng lớn tài nguyên ngự thú, đương nhiên sẽ khiến Ngự Thú Sư nhân loại có thể trong chiến tranh không ngừng trở nên mạnh mẽ. Chẳng qua hung thú cũng có thể thôn phệ Khế Ước Linh của nhân loại, từ đó làm cho chiến lực của bản thân tăng lên. Hai chủng tộc đều có thể ở trong chiến tranh dần dần trở nên mạnh mẽ, xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng…

Chương 2079 - Kế hoạch của lão gia tử (2)

Ngày hôm đó, Trần Thư chậm rãi mở hai mắt ra, chỉ cảm thấy tràn đầy năng lượng, phảng phất như lại có được cuộc sống mới.

- Sảng khoái a…a… a…

Hắn liên tiếp không ngừng duỗi thắt lưng, chỉ cảm giác có một loại thoải mái trước nay chưa từng có…

- Tiểu tử ngươi lại phát điên à?

Phụ thân ở ngoài cửa quát:

- Đừng kêu như vậy nữa, nếu không quan chức còn tưởng rằng thành phố có hung thú xâm lấn.

- …

Trần Thư khẽ dụi mắt, đi ra khỏi phòng, đồng thời nói thầm:

- Có khoa trương như vậy không?

- Đương nhiên là có.

Phụ thân Trần Bình nghiêm trang nói:

- Tiểu tử ngươi ngủ được đó, thế mà trực tiếp ngủ tới ba ngày.

Tố chất thân thể Trần Thư kinh người, thời gian ba ngày không ăn không uống ngược lại cũng sẽ không xuất hiện vấn đề gì lớn, huống chi Ngự Thú Sư Cao Cấp ở trạng thái ngủ, có thể tự động hấp thu thiên địa linh khí.

- Ba ngày?!

Trần Thư hơi cả kinh, thật không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy, vội vàng nói:

- Cha, hiện tại tình huống như thế nào?

-Không hề lạc quan.

Phụ thân Trần Bình thần sắc ngưng trọng, nói:

- Chiến lực chủ yếu của hung thú đã từ bia đỡ đạn hung thú, biến thành Bạch Ngân Hung Thú, thương vong của nhân loại tăng lên rất nhiều.

- Nhanh như vậy sao…

Trần Thư nhíu mày, thật không ngờ hung thú lại sốt ruột như vậy.

- Ừm, bây giờ tuy rằng không có chiến trường bị công phá, nhưng thế cục đã có chút nguy cơ rồi.

Phụ thân Trần Bình thở dài, nói:

- Quan phương mỗi ngày đều đưa ra số liệu trên chiến trường, mỗi ngày đều có hàng ngàn Ngự Thú Sư chết trận…

- …

Trái tim Trần Thư cũng không khỏi nặng nề lên. Nếu hắn có thể mạnh hơn một chút thì tốt rồi…

Trần Thư không khỏi có một chút cảm giác vô lực, mặc dù hắn hiện tại đã đủ biến thái, nhưng vẫn không thể khống chế được thắng bại trên chiến trường. Nếu thật sự mạnh đến thái quá, hắn có thể trực tiếp chém giết toàn bộ Thú Hoàng, không có người dẫn đầu, đại chiến đương nhiên sẽ không xảy ra.

Nhưng đáng tiếc, cho dù là lão gia tử, cũng không mạnh đến trình độ này, huống chi là hắn mới hơn hai mươi tuổi…

- Con trai, ngươi muốn ra ngoài sao?

Lúc này, mẫu thân nhìn về phía Trần Thư, nói:

- Ăn cơm rồi hãy đi?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nhìn bữa trưa thịnh soạn trên bàn ăn, gật đầu ngồi xuống. Sự tàn khốc của chiến tranh đã khiến hắn bắt đầu trân trọng từng khoảnh khắc ấm áp.

- Cha mẹ, Phương Tư tỷ…bọn họ đã quay về chưa?

Trần Thư vùi đầu ăn cơm, đồng thời trong miệng đầy cơm hàm hồ không nói rõ hỏi.

- Chưa về.

Phụ thân Trần Bình lắc đầu, nói:

- Phương thúc của ngươi bọn họ cũng là lo lắng không nổi, nhưng Tiểu Phương Tư là cao tầng Ngự Long Vệ, có trách nhiệm trên người, không được về nhà.

Trần Thư gật gật đầu, ngược lại không có quá ngoài ý muốn. Hắn bây giờ được coi là người tự do, tự nhiên là có thể ngẫu nhiên về nhà một chuyến, nhưng đám người Phương Tư thì khác, nhất định phải di chuyển cường độ cao.

- Nếu con có thời gian, nhớ chú ý an nguy của bọn họ một chút.

Mẫu thân nói:

- Mẹ biết trách nhiệm của con, nhưng cũng phải đặt sự an toàn của mình lên hàng đầu.

- Ừm, con sẽ chú ý mà.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Nhưng mà đám người Phương Tư tỷ cũng giống như ta, muốn chết cũng không dễ đâu.

Hắn trấn an nói, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Hiện giờ đám người A Lương biểu hiện tương đối xuất sắc, nhưng cũng dính phải mầm họa, đám hung thú đều hận không thể lập tức giết chết bọn họ. Chỉ cần loại nhân vật tiêu biểu này ngã xuống, đối với sĩ khí nhân loại sẽ là một đả kích tương đối nặng nề.

Nửa tiếng sau.

Trần Thư vỗ bụng, nói:

- Cha mẹ, con đi đây.

Cha mẹ cũng không có nói lời gì ngăn cản, chỉ dặn dò hắn nhất định phải chú ý an toàn… Mà đang lúc Trần Thư rời khỏi nhà, chuẩn bị đi ra chiến trường ngoài thành phố Nam Giang, thiết bị liên lạc trong tay vang lên.

- Hả? Lão gia tử tìm ta sao?

Trần Thư hơi ngẩn ra, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?

Hắn không do dự, thuấn di một cái lập tức đi tới phụ cận Long Giang, đi tới tổng chỉ huy phòng ở trung bộ đại lục.

- Tới rồi à?

Lúc này, lão gia tử đã ngồi ở bên trong, yên lặng chờ đợi hắn đến.

- Lão gia tử, có kế hoạch gì mới?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có một chút hưng phấn. Dựa theo thế cục hiện giờ mà xem, một bên nhân loại vẫn có tỷ lệ thắng không cao, trừ phi là có thể xuất ra chút kỳ chiêu.

- Đợi lát nữa, còn có người sẽ tới.

Lão gia tử nhìn về phía Trần Thư, nói:

- Biểu hiện của tiểu tử ngươi so với tưởng tượng của ta tốt hơn nhiều.

- Cũng tạm cũng tạm đi…

Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Vậy ta ở trong tưởng tượng của ngài luôn trông như thế nào?

- Ách…

Lão gia tử hơi ngẩn ra, nói:

- Đại chiến vừa mới bắt đầu, tiểu tử ngươi đã trực tiếp chạy trốn.

- ???

Khóe miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Ta có hoảng sợ như vậy sao…

Đánh không lại hắn còn có thể chạy, nhưng nếu còn chưa đánh, hắn chạy cái gì…

Hai người trầm mặc trong chốc lát, đại môn lại lần nữa bị mở ra, một nam tử tướng mạo đường hoàng tiêu sái đi vào.

Đó là lão hiệu trưởng Ninh Bất Phàm!

Hiển nhiên, đồng thời cũng được lão gia tử gọi tới.

Chương 2080 - Cái phát ngôn EQ cao gì đây?

Mà hắn vừa mới tiến vào bên trong, đại môn lại là bị mở ra, tiếp theo một gã hắc y lão nhân sải bước tiến vào, mặc dù không có bất kỳ khí thế nào phát ra, nhưng có một loại làm cho người ta tim đập thình thịch.

Chính là đệ nhị cường giả của Hoa quốc, cũng chính là Ngụy Truyền Kỳ thông đạo lão nhân, lão Lý!

- Được rồi, ba người các ngươi cũng là người quen cũ, tùy ý ngồi.

Lão gia tử mỉm cười, ngồi xuống.

Ba người liếc nhau một cái, ý thức được kế hoạch của lão gia tử có thể không đơn giản lắm. Dù sao ba người đều là cường giả đứng đầu Hoa quốc, nếu bọn họ liên thủ, có thể nói là vô địch thủ dưới Truyền Kỳ, thậm chí có thể trực tiếp cọ xát với toàn bộ Cứu Thế Giáo Hội.

Lão gia tử thản nhiên nói:

- Thế cục hôm nay, các ngươi chắc hẳn cũng rõ ràng, có ý kiến gì không?

- Hiện tại mới chỉ là chiến tranh giai đoạn đầu, nhìn không ra cái gì.

Ninh Bất Phàm nói:

- Các chủng tộc cao cấp của hung thú không có gia nhập chiến tranh, mà lão gia tử nói vậy có lẽ vẫn còn lá bài tẩy chưa sử dụng.

- Không sai…

Lão gia tử gật gật đầu, nói:

- Bây giờ chỉ là giai đoạn đầu, thắng bại gì đó đều chưa biết.

Ba người trầm mặc không nói, trong lòng đều tán thành quan điểm này. Ai cũng không có năng lực tiên tri, tình huống hiện tại quả thực là nhìn không ra cái gì…

Là hai thế lực cường đại nhất, đương nhiên đều có ẩn giấu át chủ bài, chỉ là vẫn không có sử dụng mà thôi.

- Chẳng qua dựa theo tình huống bên ngoài, chúng ta vẫn lâm vào hoàn cảnh bất lợi…

Lão gia tử khẽ vuốt cằm, nói:

- Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng một bên hung thú quả thật là mạnh hơn, đây là còn chưa suy xét tới tình huống Cấm Vụ Đại Hung.

-…

Khóe miệng ba người giật giật, thật không ngờ lão gia tử là người mạnh nhất nhân loại lại bi quan như vậy…

- Nhưng mà mọi chuyện còn chưa biết được.

Ngữ khí lão gia tử vừa chuyển, nói:

- Dựa theo phân tích của lão phu, một khi số lượng Bạch Ngân Hung Thú chết đi quá nhiều, hung thú có thể sẽ để cho Hoàng Kim thậm chí Vương Cấp chủng tộc cao cấp gia nhập chiến trường.

Ba người gật gật đầu, không có gì ngoài ý muốn, chiến trường lúc đó, chỉ sợ sẽ tiến vào giai đoạn kịch liệt nhất, cũng là thời khắc quyết định thắng bại.

- Nhưng chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, cần phải làm gì đó.

Lão gia tử thần sắc khẽ động, nói:

- Chuyện mà lão phu nghĩ chính là, sớm tiến hành bắt được kẻ cầm đầu trước!”

- Bắt kẻ cầm đầu?

Ba người hơi ngẩn ra, trong mắt có vẻ tự hỏi.

- Các chủng tộc cao cấp của hung thú, đương nhiên cũng có một người đứng đầu, cũng chính là lãnh chúa của bọn chúng.

Lão gia tử khẽ sờ cằm, nói:

- Nếu có thể chém giết được đám lãnh chúa này, tất nhiên là có thể làm suy yếu thực lực của các chủng tộc lớn.

Thú Hoàng mặc dù là người mạnh nhất, nhưng không có khả năng đích thân tới chỉ huy mỗi một chủng tộc, người lãnh đạo chân chính vẫn là các đại lãnh chúa.

- Ngài bảo chúng ta ra tay đánh lén?

Trần Thư hơi ngẩn ra, có vẻ đã hiểu được.

Lão gia tử gật gật đầu, nói:

- Hiện tại nhân vật chính của chiến tranh, là các đại Ngự Thú Sư Bạch Ngân Cấp, các ngươi gia nhập chiến tranh quả thực sẽ khiến thương vong của chúng ta nhỏ đi, nhưng tóm lại là có chút lãng phí.

- Các ngươi cảm thấy thế nào?

Ba người chìm vào suy tư, trong mắt có vẻ tự hỏi.

Một lúc lâu sau, Trần Thư lên tiếng, nói:

- Chúng ta bây giờ cũng không biết vị trí của đối phương, muốn tìm được lãnh chúa của mỗi chủng tộc cao cấp, có dễ dàng như vậy sao.

- Hiện giờ toàn bộ hung thú đều tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, các chủng tộc cao cấp rất có khả năng đã tập hợp xong, chỉ là không có xuất thủ mà thôi.

Lão gia tử sờ cằm, nói:

- Nếu lão phu không đoán sai, quân đoàn át chủ bài của hung thú xác suất lớn tụ tập ở dị không gian đợi Thú Hoàng.

- Ý của ngài là những nơi như Sào Huyệt Ác Ma, Thâm Hải Cổ Vương Cung sao?

- Ừm, hẳn là vậy.

Lão gia tử gật gật đầu, nói:

- Một là thuận tiện cho Thú Hoàng chỉ huy, đồng thời cũng có thể tiến hành bảo hộ chúng nó.

- Ngài cũng đã nói, có tồn tại của Thú Hoàng, chúng ta không tiện xuống tay mà.

Mặc dù hiện giờ trên Lam Tinh có Ngũ Đại Thú Hoàng, nhưng sào huyệt của bọn chúng, đương nhiên là còn có Thú Hoàng tọa trấn.

Dù sao thứ tội phạm Nam Giang thích nhất, chính là trộm nhà.

- Chuyện này phải xem bản lĩnh của các ngươi.

Lão gia tử mỉm cười, nói:

- Ba người các ngươi liên thủ, ở trước mặt Thú Hoàng giết hung thú, cũng không phải là chuyện quá khó khăn mà?

- …

Ba người liếc nhau nhìn nhau, là người mạnh nhất dưới Truyền Kỳ, bọn họ đích thật là có thể làm được.

Một lúc lâu sau, Ninh Bất Phàm và lão Lý đều gật đầu, tiếp nhận nhiệm vụ gian khổ này. Chỉ có Trần Thư vẫn duy trì trầm mặc, tựa hồ là có băn khoăn của chính mình.

- Lão gia tử, hay là để cho ta cùng Lý lão đi đi?

Ninh Bất Phàm mở miệng nói:

- Chuyện an nguy của Trần Thư quan trọng, hơn nữa tác dụng ở chiến trường chính diện rất lớn, không cần phải tham dự hành động ám sát.

Chương 2081 - Tổ hợp tội phạm Nam Giang, xuất phát!

Hắn sở hữu Không Gian Khế Ước Linh, đồng dạng có thể giữ được mạng trước mặt Thú Hoàng, hơn nữa một thanh đao nhọn này của lão Lý, đồng dạng là có thể chém giết các Đại Vương Cấp Lãnh chúa.

- Ừ…

Lão gia tử hơi sờ cằm, nói:

- Hai người phối hợp, xác thật cũng có thể đạt được mục đích…

- Chẳng qua Trần Thư âm hiểm giả dối, để cho hắn tham dự vào, ta cảm thấy tỷ lệ thành công của nhiệm vụ càng cao…

- …

Trần Thư ở một bên ngay lập tức mang vẻ không biết nói gì, cái gì gọi là âm hiểm giả dối…

- Nhưng nếu Trần Thư thật sự có kiêng kỵ trong lòng…

Lão gia tử thấy Trần Thư thờ ơ, nói tiếp:

- “Hai người các ngươi vẫn có thể.

- Cái gì gọi là kiêng kỵ?!

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Ta ngay cả Thú Hoàng cũng không sợ, huống chi một đám Vương Cấp Lĩnh Chủ.

- Vậy tiểu tử ngươi sao lại im lặng hồi lâu không lên tiếng?

- Ta đây không phải là đang chờ ngài nói chuyện thưởng sao…

Trần Thư hai tay buông ra, vốn tưởng rằng đối phương có thể lĩnh hội ý tứ của hắn…

- Phần thưởng?

Lão gia tử hơi ngẩn ra, ngược lại đã quên mất bản tính của con hàng này. Lão nhướng mày, nói:

- Tiểu tử ngươi muốn cái gì? Dựa theo thực lực của ngươi, cái gì cũng không thiếu chứ?

- Ta muốn một lời hứa hẹn của ngài…

- Hả? Cái gì?

Trần Thư gãi gãi đầu, nói:

- Nếu chiến tranh xuất hiện thế bại trận, ta muốn làm người dẫn đầu, tổ chức công tác sơ tán dân chúng…

- ??

Lão gia tử thần sắc cổ quái, thoáng chốc lập tức giật mình. Đây là lần đầu tiên lão nhìn thấy, có người có thể nói "dẫn đầu chạy trốn" một cách đường hoàng như vậy…

Ninh Bất Phàm và lão Lý cũng là ánh mắt quỷ dị nhìn Trần Thư, đây chính là lời nói EQ cao của ngươi hay sao?

- Ta nói sai cái gì sao?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nói:

- Ta là nhân viên chuyên gia, loại chuyện này ngoài ta ra thì còn có ai nữa?

- …

Lão gia tử liếc hắn một cái, nói:

- Công tác rút lui không cần tới ngươi.

- Ngài luôn muốn tự mình dẫn đầu?

- …

Lão gia tử xoa xoa đầu, đã có chút muốn đập cho con hàng này một trận…

- Chúng ta sẽ không bại, không tồn tại chuyện rút lui.

Lão gia tử liếc hắn một cái, nói:

- Huống chi chúng ta đã là hy vọng cuối cùng của nhân loại, có thể rút đến nơi nào?

- …

Trần Thư nhìn lão gia tử thật sâu một cái, chẳng lẽ thật sự không có an bài đường lui? Trong lòng hắn cũng không có quá mức lo lắng, may mắn mình nắm giữ di tích Tinh Thần, ít nhất đến lúc đó có thể mang theo một đám người rút lui.

Lão gia tử thản nhiên nói:

- Đổi phần thưởng khác.

- Vậy cho ta một chút Dược Liệu Vương Cấp…

Tròng mắt Trần Thư vừa chuyển, nghĩ ra phần thưởng. Hắn bây giờ đã là Hoàng Kim Tam Tinh, sớm muộn gì cũng sẽ đột phá tới Vương cấp, ít nhất phải an bài Dược Tề Vương Cấp trước.

- Cái này thì được.

Lão gia tử gật gật đầu, tuy rằng lão không có hàng tồn kho gì, nhưng xuất ra chút Dược Liệu Vương Cấp vẫn là không có vấn đề gì. Lão mở miệng nói:

- Số tiền thưởng cụ thể, tùy thuộc vào mức độ hoàn thành nhiệm vụ của các ngươi.

- Ngài luôn chờ tin tức tốt của chúng ta đi!

Trần Thư xem như tiếp nhận nhiệm vụ chém đám cầm đầu này, trong lòng không ngừng tính toán.

Dựa theo phân tích của hắn, chém giết hung thú cao cấp, đồng dạng sẽ bị hệ thống tính là độ cống hiến, hơn nữa so với diệt sát hung thú cấp thấp còn nhanh hơn. Chuyến đi này chẳng những có thể hoàn thành nhiệm vụ của lão gia tử, còn có thể thuận tiện hoàn thành tuyển hạng của hệ thống, vừa hay một mũi tên trúng hai đích…

- Thời gian cấp bách, hiện tại xuất phát đi.

Lão gia tử cũng là người quyết đoán, lập tức vỗ tay đưa ra quyết định.

- Được!

Ba người đồng loạt gật gật đầu, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ hợp tác hành động.

Ninh Bất Phàm giờ phút này vẫn có chút lo lắng nói:

- Lão gia tử, phương diện chiến trường…

- Không cần lo lắng, sẽ không xảy ra chuyện!

Lão gia tử thần sắc bình tĩnh nói, nói:

- Tuy rằng hiện tại hung thú nắm giữ tiết tấu chiến trường, nhưng muốn nhanh chóng chấm dứt chiến tranh là không có khả năng.

- Huống chi có ta ở đây!

Câu nói này của lão làm cho tâm tư ba người hoàn toàn yên ổn lại. Chỉ cần có một ngọn núi lớn như lão gia tử ở đây, hung thú quả thật cũng không công phá được Hoa quốc.

- Vậy chúng ta hiện tại xuất phát?

Trần Thư mở miệng nói:

- Các ngươi có cần chuẩn bị cái gì không?

- Không cần, đồ đạc của ta đã mang theo trên người.

Ninh Bất Phàm lắc đầu, tiếp tục nói:

- Lý lão thì sao?

- Ta không cần mang theo bất cứ thứ gì, chỉ cần có Khế Ước Linh ở đây là được.”

Lý lão mỉm cười, đồng thời cũng từ bên cạnh ám chỉ Trần Thư: “Ta mẹ nó thật sự không có bảo vật, không cần nhớ thương ta nữa…”

- Được rồi! Vậy thì đi thôi.

Một giây sau, trên người ba người xuất hiện hơn trăm đạo Không Gian Ấn Ký, trong nháy mắt đã biến mất ở Trung Bộ Chỉ Huy Thất. Ánh mắt lão gia tử thâm thúy, tựa như nhìn về chiến trường xa xa, lẩm bẩm nói:

- Nếu thật sự không giữ được, lão phu đành trực tiếp mở ra Truyền Kỳ Đại Chiến…”

Trong mắt lão có một tia sát ý yên lặng đã lâu, sau đó lập tức chìm trong sự bình tĩnh…

Chương 2082 - Tổ hợp tội phạm Nam Giang, xuất phát! (2)

Mặc dù hung thú nắm giữ tiết tấu chiến trường bình thường, nhưng Truyền Kỳ có khai chiến hay không, vẫn là do nhân loại quyết định. Dù sao Thú Hoàng là bên sợ chết nhất…

Giờ phút này, ba người Trần Thư đã đi tới góc tây nam đại lục, nơi này địa thế hiểm trở, chiến trường không tính là kịch liệt, ít nhất không thể so sánh với hải vực còn lại.

Trần Thư đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống hải vực phía dưới, mơ hồ có thể nghe được tiếng gầm thét của hung thú. Hắn mở miệng hỏi:

- Có ý kiến gì không?

- Lão gia tử đã phân phó qua, hai người đến quyết định.

Ánh mắt Lý lão bình tĩnh, nói:

- Ta chỉ phụ trách xuất thủ!

Hắn tuổi tác lớn nhất, nhưng trường kỳ tọa trấn ở Long Uyên, ngược lại không âm hiểm bằng hai vãn bối trước mắt… Mặt khác, cũng là lão gia tử cố ý phân phó, mượn cơ hội này rèn luyện hai người một chút.

Trần Thư và Ninh Bất Phàm liếc nhau một cái, bắt đầu thương lượng một phen.

Một lúc lâu sau, Trần Thư mở miệng nói:

- Vậy bắt đầu từ [Thâm Hải Cố Vương Cung] của Vương Quốc Bất Hủ đi!

Nơi này cách Hoa Quốc xa xôi, nói không chừng có thể trực tiếp đánh hung thú trở tay không kịp, đạt được hiệu quả lớn nhất.

- Trực tiếp uống Dược Tề đến Bất Hủ vương quốc?

Trần Thư lấy ra mấy bình Truyền Tống Dược Tề, ánh mắt nhìn về phía Ninh Bất Phàm.

Ninh Bất Phàm lắc đầu, nói:

- Không cần lãng phí, dựa theo tốc độ của chúng ta, không đến một ngày là có thể đến đích.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- "Nhưng nếu đi như vậy, chúng ta sẽ sớm bị hung thú phát hiện.

Hiện giờ hải vực trải rộng hung thú, tốc độ của bọn họ có nhanh hơn nữa, tóm lại sẽ bị hung thú nhận thấy được tung tích, đến lúc đó tập kích cũng chưa chắc có hiệu quả.

- Trần tiểu tử, có ta đây rồi!

Nhưng vào lúc này, Ngân Hồ Không Gian ở trên vai Ninh Bất Phàm mở miệng, nói :

- Ta có thể dùng lực lượng không gian che dấu thân hình của các ngươi, tương đương với một kỹ năng tàng hình.

Dứt lời, ánh mắt ngân hồ vừa động, một cỗ lực lượng không gian vô hình xuất hiện, bao trùm trên người bọn họ. Trong mắt những sinh vật còn lại, ba người phảng phất như ẩn thân, biến mất tại chỗ.

- Ta có thể che giấu khí tức của các ngươi.

Đúng lúc này, Lý lão vốn trầm mặc mở miệng nói, đồng thời triệu hoán ra một con Thực Thiết Thú mập mạp. Đồng dạng là một cỗ lĩnh vực không nhìn thấy xuất hiện, hoàn toàn che giấu khí tức của ba người và Khế Ước Linh.

Trong mắt Lý lão hiện lên vẻ tự tin, nói:

- Chỉ cần không cách Thú Hoàng quá gần, chúng ta đều sẽ không bị phát hiện."

-Được.

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Chẳng qua trước khi xuất phát, chúng ta có muốn đặt tên cho tổ hợp chúng ta hay không?

- Hả?

Hai người quay đầu nhìn lại, ngươi thật đúng là có tâm nhàn nhỉ…

- Hai vị đều là những người đức cao vọng trọng, xứng đáng là chủ lực hạch tâm của tổ hợp…

Giọng điệu Trần Thư dừng một chút, nói tiếp:

- Không bằng chúng ta gọi… Tổ hợp tội phạm Nam Giang! Như thế nào?

- …

Khóe mắt hai người co rút lại, đã có chút không nhịn được…

Không phải vừa mới nói bọn họ là chủ lực hạch tâm sao? Tên tổ hợp kia sao một chút cũng không liên quan tới tên của bọn họ?

Bọn họ thật sự là có chút không hiểu được logic của con hàng này…

- Cứ quyết định như vậy đi!

Trần Thư nói:

- Tên chỉ là một cái danh hiệu, không quan trọng lắm, chúng ta xuất phát!

- …

Hai người liếc nhau một cái, đồng loạt im lặng, nhưng ngược lại không mở miệng nói cái gì.

Một giây sau, thân thể ba người biến mất tại chỗ, trực tiếp thuấn di đi tới bên ngoài hơn vạn thước. Thân hình của họ ẩn nấp, mượn nhờ thuấn di đi tới vị trí của Vương Quốc Bất Hủ.

Mà chiến trường phía dưới vẫn kịch liệt dị thường như cũ, nhưng lại không có một con hung thú nào nhận thấy được bóng dáng ba người, thậm chí ngay cả Hung Thú Vương Cấp cũng không động đậy.

Ba người liên thủ, quả thật là tổ hợp khó giải thích nhất dưới Truyền Kỳ.

Thời gian dần trôi qua.

Trần Thư và Ninh Bất Phàm liên tiếp ra tay, luân phiên dùng kỹ năng thuấn di chạy đi, tốc độ di chuyển nhanh đến khó tin.

Rất nhanh, bọn họ đã vượt qua đại quân hung thú mênh mông vô biên, đi tới trong địa giới đại lục phương tây.

- Lý lão, ta muốn hỏi một chút, ngài có được năm con Khế Ước Linh hay là sáu con?

Trần Thư tò mò hỏi.

Vương cấp sở hữu năm con Khế Ước Linh, mà Truyền Kỳ là sáu con, còn về Ngụy truyền kỳ ở giữa, thật sự là đủ để khiến người ta tò mò.

Ninh Bất Phàm cũng quay đầu nhìn lại, cũng là một bộ dáng tràn đầy tò mò.

Lý lão thấy bộ dáng hai người, cười nhạt một tiếng, nói:

- Năm con.

- Như vậy sao…

Hai người gật gật đầu, xem như cởi bỏ một nghi hoặc trong lòng.

- Nếu như có thể có được sáu khế ước linh, đó chính là Truyền Kỳ chân chính.”

Trong mắt Lý lão có một chút tia sáng, dù sao đây cũng đã trở thành một chấp niệm của hắn.

Trần Thư mở miệng trấn an nói:

- Ngài sớm muộn gì cũng sẽ đột phá đến Truyền Kỳ, có thể chính là cần chút thời gian, nhiều nhất là chậm hơn ta một chút.

- ??

Lý lão liếc hắn một cái, ngươi thật sự sẽ an ủi người khác sao…

Ngay khi ba người đang tán gẫu, trước mắt đã mơ hồ xuất hiện hình dáng của một mảnh đại lục.

Chương 2083 - [Thâm Hải Cổ Vương Cung]

- Đến rồi!

Thần sắc Trần Thư chấn động, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Ninh Bất Phàm gật gật đầu, nói:

- Đích thật là đại lục của Vương Quốc Bất Hủ.

Chỉ chốc lát sau, ba người bước lên đại lục bị công phá.

Đập vào mắt nhìn thấy, đồng dạng là xơ xác tiêu điều, khắp nơi đều có thể thấy được phế tích tàn phá, bên trong thỉnh thoảng chui ra một hai con hung thú…

- Đại lục vốn được coi là nơi giàu có nhất Lam Tinh, cứ như vậy không còn…

Trên mặt Ninh Bất Phàm xuất hiện một chút cảm khái, lẩm bẩm:

- Trước kia ta còn thường xuyên kết giao với người của Vương Quốc Bất Hủ.

Trần Thư ngược lại không có gì khác thường, dù sao hắn chưa từng tới một mảnh đại lục này.

Lão Lý ở bên kia thần sắc bình tĩnh, không có vẻ động dung gì.

- Hiệu trưởng, ngươi có biết vị trí của [Thâm Hải Cổ Vương Cung] không?

- Đương nhiên biết!

Ninh Bất Phàm gật gật đầu, nói:

- Tốt xấu gì cũng là Dị Không Gian thứ tư của Lam Tinh, ta từng tới đây một hai lần.

Dứt lời, Ngân Hồ thuấn di, mang theo ba người đi tới trung tâm đại lục.

- Hả?

Ninh Bất Phàm hơi ngẩn ra, nhìn biển rộng mênh mông trước mắt, mờ mịt nói:

- Nơi này có một chỗ nội hải sao?

- ??

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Lão Ninh, ngươi hỏi ta à? Ngươi không phải đã tới sao?

Ninh Bất Phàm mở miệng giải thích:

- Đúng vây, ta quả thật đã từng tới, nhưng trước kia là một nơi bình nguyên.

- Nội Hải là gần đây mới xuất hiện…

Lý lão sờ sờ mặt đất thô ráp, chắc chắn nói:

- Là hung thú dùng vũ lực cưỡng ép chế tạo ra.

- …

Trần Thư thần sắc khẽ động, nói tiếp:

- Nói như vậy, nước biển là từ dị không gian đổ vào?

- Đúng vậy.

Lý lão gật gật đầu, nói:

- Đi thôi, Không Gian Thông Đạo ở phía dưới!

Ba người lại là thuấn di một cái, thuận lợi tìm được thông đạo thật lớn phía dưới, bên trong bị sương trắng bao trùm, thỉnh thoảng truyền đến từng trận khí tức khủng bố.

- Quả thật là nơi này.

Ninh Bất Phàm có chút ấn tượng, nói:

- Bên trong chính là Thâm Hải Cổ Vương Cung!

Đang lúc ba người chuẩn bị tiến vào trong đó, xa xa đột nhiên xuất hiện một con cá lớn khủng bố chừng mấy trăm thước, tản

mát ra khí tức Vương Cấp.

Nhưng nó lại hoàn toàn nhắm mắt làm ngơ ba người, rồi trực tiếp bơi qua…

- Vương Cấp Lãnh Chúa…

Ba người ngược lại thần sắc bình tĩnh, không có gì kinh ngạc, loại sinh vật này bọn họ đã từng giết không ít…

- Đi thôi.

Lý lão xoay người, dẫn đầu bước vào thông đạo không gian, hai người Trần Thư Ninh Bất Phàm theo sát phía sau.

Tầm nhìn vừa chuyển, ba người trực tiếp đi tới một chỗ biển sâu.

- Ồ? Áp lực thật lớn…

Thần sắc Trần Thư khẽ động, có thể nhận thấy áp lực thật lớn truyền đến từ bốn phía. Chẳng qua tố chất thân thể của ba người kinh người, đã đạt tới đỉnh cấp nhân loại, ngược lại sẽ không có nguy cơ tới sinh mệnh.

Chỉ thấy bốn một mảnh phía đen kịt, phảng phất như đi tới một phương thâm uyên sâu không thấy đáy, ngay cả ánh sáng cũng khó có thể chiếu vào.

- Đây chính là [Thâm Hải Cổ Vương Cung]?

Trần Thư lẩm bẩm, hiện giờ hắn đã tiến vào [Long Uyên] , [sào huyệt ác ma], [Tử vong tế đàn], đây là dị không gian cấp thảm họa thứ tư hắn tiến vào.

Ngoại trừ Long Uyên ra, hai dị không gian khác, đều đã bị hắn độc hại.

- Ừm, cẩn thận một chút, ta đã nhận ra khí tức của Hoàng Giả.”

Gương mặt Lý lão xuất hiện vẻ ngưng trọng, Thực Thiết Thú bên cạnh lần nữa áp dụng kỹ năng, toàn diễn ẩn nấp thân hình bọn họ.

- Nơi này là sao lại thành lập cứ điểm?

Trần Thư nhìn nước biển đen kịt, trong mắt có một chút khó hiểu.

- Không có cứ điểm, Vương Quốc Bất Hủ là một nơi dị không gian mà Lam Tinh trấn thủ.

Ninh Bất Phàm mở miệng giải thích một chút.

Tiếp theo, ba người cẩn thận rời khỏi chỗ cũ, đi thẳng vào sâu trong nước biển. Trên đường đi, bọn họ gặp phải hơn mười con hung thú, yếu nhất đều là cấp Hoàng Kim Cấp, có thể thấy được sự nguy hiểm của dị không gian này.

-Các ngươi chuẩn bị làm như thế nào?

Lý lão thấy hai người tựa hồ đi dạo không mục đích, nhịn không được mở miệng hỏi.

- Đi cổ vương cung!

Trần Thư mở miệng nói:

- Nếu nơi này đóng quân ở quân đoàn hung thú cao cấp, xác suất lớn là ở phụ cận Cổ vương cung có Thú Hoàng.

Ninh Bất Phàm ở bên kia gật gật đầu, hiển nhiên là tán thành kế hoạch này.

Lý lão nhìn hai người thật sâu, thật không ngờ bọn họ lại điên cuồng như vậy, chủ động tìm Thú Hoàng…

Chẳng qua hắn cũng không có ngăn cản, phân tích của hai người đích thật là có đạo lý.

Thời gian nửa ngày thoáng qua, ba người xuyên qua hải dương nguy hiểm đến cực điểm này, sau khi xẹt qua hơn một ngàn con Hung Thú Vương Cấp, rốt cục cũng đi tới mục đích!

Chỉ thấy sâu trong hải vực trước mắt, lại sừng sững một phương quần thể cung điện khí thế phi phàm!

Phong cách cung điện cổ xưa đến cực điểm, phảng phất đã trải qua vô số năm tháng, mơ hồ có một cỗ uy nghiêm không thể nhìn thẳng tản ra.

- Đây là cổ vương cung sao?

Thần sắc Trần Thư khẽ động, trong mắt có vẻ kinh ngạc.

Quần thể cung điện trước mắt không ngờ là phiêu phù ở trong nước biển, căn bản cũng không tồn tại nền móng gì, nhưng không chút nhúc nhích, phảng phất đã cố định tại chỗ.

Chương 2084 - Trước tiên tặng các ngươi một quả siêu cấp đạn pháo!

- Ta đã cảm nhận được khí tức của Thú Hoàng.

Ánh mắt Lý lão vừa động, vẻ mặt dần dần trở nên ngưng trọng.

- Cẩn thận một chút…

Trần Thư gật gật đầu, theo sát hai người thật cẩn thận đi dạo bên ngoài cung điện.

Bọn họ không tới gần quần thể cung điện, e sợ khiến cho Thú Hoàng phát hiện, dẫn đến kế hoạch sớm thất bại.

Rất nhanh, ba người đã tìm được mục tiêu!

Chỉ thấy bên ngoài một thiên điện, đang bị từng con lươn màu lam khổng lồ vây quanh, thân thể của chúng lóe lên điện quang, tràn ngập khí thế khủng bố của Vương Cấp.

- Lôi Linh Man.

Ninh Bất Phàm thần sắc vừa động, nói:

- Vậy mà lại có nhiều như vậy, xem ra là quân đoàn cao cấp chuẩn bị tham chiến..

Trần Thư cũng là thần sắc cả kinh, lẩm bẩm:

- Đây chính là con lươn chân chính…

Lôi Linh Man là một chủng tộc huyết mạch tương đối cao quý, mặc dù tộc nhân thưa thớt, nhưng chỉ cần trưởng thành ít nhất là thực lực Hoàng Kim Tam Tinh, hơn nữa xác suất đột phá vương cấp tương đối lớn.

Mấy ngàn con Lôi Linh Man trước mắt, ít nhất một phần năm đều là vương cấp, tuyệt đối là một chủng tộc tương đối đáng sợ.

– Tổng cộng có năm con Lãnh Chúa, đều là Vương Cấp, mạnh nhất là con lươn vương cấp tam tinh kia…

Ánh mắt Lý lão vừa động, nhìn về phía bầy hung thú trước mắt, trong nháy mắt đã phân tích ra chiến lực của đối phương. Một chi quân đoàn như vậy nếu gia nhập vào chiến trường, nhất là chiến trường hải vực, tất nhiên có thể tạo thành thương vong tương đối lớn đối với nhân loại.

– Không cần nôn nóng…

Trần Thư ngăn cản hai người rục rịch, nói:

– Trước tiên đi dạo nơi khác, không chừng còn có thể có thu hoạch.

Hai người gật gật đầu, nghe ý kiến của Trần Thư.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ đã dạo qua toàn bộ Cổ Vương Cung trước mắt một lần, cuối cùng tìm được ba chủng tộc hung thú cao cấp, đều là chiếm giữ ở bên ngoài cung điện, yên lặng chờ đợi mệnh lệnh của Thú Hoàng.

– Trước mắt xem ra, chỉ có chúng nó…

Trần Thư liếm liếm môi, trong mắt có hào quang của bọn cướp, nói:

– Chuẩn bị động thủ! Chuẩn bị động thủ!

– Trước tiên đừng xúc động!

Ninh Bất Phàm vội vàng ngăn cản Trần Thư đang kích động, nói:

– Kế hoạch cụ thể thì sao?

– Rất đơn giản.

Trần Thư mỉm cười, nói:

– Lý lão ra tay, một kích tất sát, chúng ta thì bỏ trốn mất dạng!

– Hết rồi sao?

Ánh mắt hai người nhìn về phía Trần Thư, vẻ mặt ngươi đang chọc ta à…

- Các ngươi không hiểu, kế hoạch càng phức tạp càng sơ suất!

Trần Thư lại nói ra bộ lý luận của mình kia…

– Vấn đề là, kế hoạch này của ngươi không khỏi quá đơn giản có chút thô bạo đi…

Ninh Bất Phàm khẽ xoa đầu, nói:

– Hơn nữa khoảng cách này, tất nhiên sẽ bị Thú Hoàng nhận thấy, có thể dễ dàng khóa chặt vào chúng ta.

Dựa vào thực lực của bọn họ, cho dù bị khóa chặt cũng có thể thoát thân, nhưng vấn đề là, muốn lại xuất thủ chém giết Vương Cấp Lãnh Chúa, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

– Có đạo lý. Vậy thì đổi một kế hoạch khác…

Trần Thư sờ sờ cằm, nói:

– Lý lão là chủ lực, hắn tuyệt đối không thể bị Thú Hoàng khóa chặt…

Một lúc lâu sau, hắn lại mở miệng nói:

– Ta dẫn Thú Hoàng trong vương cung ra, các ngươi nhân cơ hội ra tay?

– Đây thật là một ý hay.

Ninh Bất Phàm gật đầu, nói:

– Nhưng vấn đề là, làm sao ngươi có thể dẫn đi? Nó không phải là dễ đối phó.

– Đơn giản!

Trần Thư nhếch miệng cười, tay phải khẽ động, trong nháy mắt xuất hiện mấy bình Đạn hạt Dược Tề màu xám tro :

– Ta mẹ nó trực tiếp nổ tung cái Cổ Vương Cung này!

– …

Lý lão và Ninh Bất Phàm liếc nhau một cái, ngươi không khỏi quá thô bạo đi…

– Như thế nào?

Trong mắt Trần Thư có một chút hưng phấn, nói:

– Kế hoạch này không có vấn đề gì chứ?

– Có thể là có thể…

Ninh Bất Phàm nuốt nước miếng, nói:

– Chẳng qua ta phải nhắc nhở một chút, thứ này có không gian lực gia trì, không dễ dàng sụp đổ như vậy.

Cổ vương cung biển sâu sở dĩ có thể trôi nổi trong nước biển sừng sững không ngã, cũng là bởi vì không gian lực, đây cũng là vì sao nó có thể trải qua hơn một ngàn năm tháng tháng…

- Điều này ta đương nhiên biết!

Trần Thư mỉm cười, Thỏ tử của hắn cũng là Không Gian Hệ, tự nhiên là liếc mắt một cái lập tức nhìn thấu bản chất của Cổ Vương Cung.

– Chẳng qua dược tề của ta cũng không phải ăn chay…

Hắn chớp chớp mắt, nói: “Đây là tăng cường bản đạn hạt nhân, chuyên để phá hư Không Gian Lực, cũng chính là dược tề trong nước đóng cửa dị không gian thông đạo.

– Nếu như là loại dược tề này thì…

Ninh Bất Phàm khẽ sờ cằm, nói:

– Ngược lại có một chút khả năng nổ tung Cổ Vương Cung.

– Tỷ lệ thành công là bao nhiêu?

– 1% đi…

– Còn bây giờ thì sao?

Trần Thư mỉm cười, trên tay trong nháy mắt xuất hiện dược tề màu xám rậm rạp, ít nhất đều có hơn trăm bình…

– …

Ninh Bất Phàm và Lý lão trong nháy mắt lập tức giật mình, ngươi thật sự là bán buôn bom hạt nhân sao…

Hơn trăm bình tăng cường bản đạn hạt nhân, ngay cả quan chức cũng không có nhiều như vậy, kết quả con hàng này tiện tay có thể lấy ra…

– Bây giờ hắn không có vấn đề gì rồi.

Ninh Bất Phàm nói:

– Nhưng mà ngươi có phải hơi lãng phí không?

– Huynh đệ chúng ta vừa đánh chính là một cái xa xỉ!

Trần Thư mở miệng nói:

– Loại cơ hội tuyệt vời này, không thể lãng phí!

Chương 2085 - Trước tiên tặng các ngươi một quả siêu cấp đạn pháo! (2)

Mục tiêu cuộc sống hiện tại của hắn là lưu lại phong thái tuyệt thế của mình trong mỗi dị không gian cấp tai nạn, cũng bất chấp lãng phí.

– …

Ninh Bất Phàm suy nghĩ một lát, nói:

– Vậy nếu làm như thế, ngươi phải cẩn thận một chút!

- Không thành vấn đề!

Trần Thư gật gật đầu, nói:

– Chờ sau khi ta dẫn Thú Hoàng đi, các ngươi lại động thủ, không cần gấp gáp.

– Yên tâm, chúng ta có hai người thôi mà.

– Được, phiền Lý lão gia trì cho ta một chút kỹ năng ẩn nấp khí tức.

Hắc y lão nhân ở một bên gật gật đầu, Thực Thiết Thú bên cạnh lần thứ hai phun ra một ngụm bạch quang, dung nhập vào trên người Khế ước Linh của Trần Thư và chính hắn.

– Ta hành động đây.

Trần Thư thấy vậy, thuấn di một cái đã biến mất tại chỗ, đi tới một phương hướng khác của Cổ Vương Cung.

Lý lão nhìn vị trí hắn biến mất, lẩm bẩm:

– Hắn vẫn luôn thô bạo như vậy sao?

– …

Ninh Bất Phàm hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu.

– Đây rốt cuộc là làm sao sống đến bây giờ?

– …

…

Lúc này, Trần Thư một mình đi tới một vị trí, bởi vì không có kỹ năng của Ngân Hồ gia trì, thân hình của hắn bại lộ ra, chẳng qua trong một mảnh biển sâu đen kịt, hơn nữa bốn phía hung thú dám tới gần không nhiều lắm, hắn ngược lại không bị phát hiện.

Hắn nhìn Cổ Vương Cung trước mắt, lẩm bẩm:

– Tội phạm ca ca tặng các ngươi một phần lễ gặp mặt…

Dứt lời, hắn lập tức lấy ra một cái bình thật lớn hơn hai thước, đồng thời đổ dược tề vào bên trong…

Chỉ chốc lát sau, một lọ siêu cấp đạn pháo có thể nói là Cự Vô Phá chế tạo hoàn thành!

– Thật sự là tác phẩm nghệ thuật mà…

Trần Thư lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bình lớn trước mắt, thậm chí còn dùng mặt dán lên, một bộ dáng biến thái say mê đến cực điểm…

Hắn từng vì tránh né Sa Hoàng đuổi giết, một hơi ném ra một trăm năm mươi bình dược tề, nhưng đó chỉ là đạn hạt nhân bình thường, so với siêu cấp hạt nhân trước mắt, không phải là một lượng cấp…

Siêu cấp đạn pháo trước mắt, đã là một lần nữa làm mới thành tựu sự nghiệp của hắn…

– Dị không gian cấp tai nạn đúng không? Cổ Vương Cung sừng sững ngàn năm đúng không…

Trần Thư liếm liếm môi, nói:

– Gặp được tội phạm ca ta của ngươi, thật sự là phúc khí của ngươi!

Hắn không còn do dự nữa, bảo Thỏ Không Gian mở ra thông đạo không gian, trực tiếp kết nối với chính điện Cổ Vương Cung.

Bùm!

Đồng thời, hắn một cước đá siêu cấp đạn pháo trước mắt vào trong thông đạo.

"Ngao ngao——"

Hai mắt Husky xuất hiện một tia hồng quang, một quả cầu lửa lớn bằng bóng đá cũng tiến vào trong thông đạo.

Gần như trong phút chốc, trong Cổ Vương Cung truyền đến một đạo tiếng gầm gừ khủng bố, Thú Hoàng trong đó nhận ra kỹ năng dao động của Khế Ước Linh nhân loại… Nhưng mà, đang lúc nó muốn lao ra, một đạo bạch sắc quang mang nóng rực đến cực điểm chợt nở rộ bên ngoài điện!

Ánh sáng giống như thiên địa sơ khai, ánh sáng màu trắng của đạn hạt nhân trong nháy mắt đã chiếu sáng cả đáy biển dưới vực sâu.

Nhưng mà, nó mang tới không phải là sinh cơ, mà là cực hạn hủy diệt!

Rầm rầm rầm!

Vô số con hung thú chiếm cứ nằm bên trong Cổ Vương Cung mở mắt, mờ mịt nhìn ánh sáng màu trắng ở bên ngoài đại điện.

Grào!

Khoảnh khắc đó, một con rùa lớn với khuôn mặt dữ tợn trong nháy mắt xuất hiện phía trước đạn hạt nhân.

Nó có đầu rồng, thân thể khổng lồ, trên người phát ra khí tức kinh khủng, hai con ngươi càng là tràn ngập lôi điện kinh khủng.

– Thứ gì đây?!

Long Quy Thú Hoàng cảm nhận được năng lượng khủng bố trong bạch quang, trong lòng lập tức có cảm giác không ổn, theo bản năng thả ra kỹ năng phòng ngự.

Một đạo lôi võng khủng bố tới cực điểm xuất hiện trong hư không, hoàn toàn bao phủ ánh sáng màu trắng chói mắt kia lại.

Chẳng qua, nó đã đánh giá thấp bạch quang trước mặt, đây chính là uy năng của hơn trăm khỏa tăng cường bản đạn pháo!

Chỉ là trong nháy mắt, bạch quang đã xé rách không gian, cưỡng ép lan tràn ra ngoài, căn bản là không thể ngăn được!

Muốn chặn được sự khuếch tán của đạn hạt nhân, trừ phi dùng kỹ năng Không gian hệ, nếu không cho dù là Thú Hoàng cũng không có cách nào lấy nó ra.

Grào!

Long Quy gầm thét, ý đồ muốn tiếp tục phóng thích kỹ năng ngăn cản, nhưng lại đã không kịp rồi.

Rầm rầm rầm!

Bạch quang trong nháy mắt khuếch tán gấp trăm lần, bao trùm ngàn mét thổ địa xung quanh, năng lượng kinh khủng không ngừng tràn ra.

Vô số nước biển bị cưỡng ép bốc hơi, hóa thành hơi nước nồng đậm tới cực điểm, tràn ngập toàn bộ bên trong đáy biển.

Lôi Điện Long Quy trong lòng tức giận, không quan tâm đạn hạt nhân trước mắt nữa, mà không ngừng tìm kiếm kẻ cầm đầu.

Nhưng đúng lúc này, hai tròng mắt của nó trừng lớn, trong mắt có một vòng không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ thấy chính điện Cổ Vương Cung trước mắt vậy mà bắt đầu run rẩy, phảng phất như có điểm không chịu nổi năng lượng kinh khủng ở bốn phía!

Nó chính là cung điện ngàn năm không hề dịch chuyển, bây giờ lại có thể sụp đổ như vậy….

Grào!

Vô số hung thú cường đại chui ra, đồng dạng nhận thấy không ổn, nhao nhao phóng thích kỹ năng phòng ngự, muốn giữ lấy đại bản doanh của bọn chúng. Nhưng mà, ngay cả Thú Hoàng

cũng bất lực, kỹ năng của những hung thú còn lại đương nhiên không có một chút tác dụng.

Ầm ầm ầm ——

Chương 2086 - Chuyện này là thật… không phải hiểu lầm!

Bạch quang vẫn như cũ khuếch tán cực nhanh, trong nháy mắt đã hoàn toàn bao phủ quần thể cung điện khổng lồ mấy vạn thước trước mắt bên…

Uy lực của nó không lớn, thậm chí ngay cả Hoàng Kim Hung Thú cũng có thể dễ dàng khiêng xuống, nhưng năng lực chủ yếu tăng cường bản đạn pháo, chính là có thể xé rách không gian!

Cổ Vương Cung do lực lượng không gian giam cầm mới là đối tượng nó nhắm vào, chỉ thấy từng tòa cung điện uy nghiêm bắt đầu rung lắc kịch liệt, đã là có chút khó duy trì nguyên dạng.

Grào!

Long Quy Thú Hoàng mắt muốn nứt ra, lửa giận của tâm thần trong nháy mắt đã tràn ngập cả đầu óc, hận không thể lột da rút gân thủ phạm.

Ầm ầm ——

Ngay lúc này, Cổ Vương Cung lung lay sắp đổ rốt cục bắt đầu sụp đổ, một thiên điện lắc trái lắc phải, tiếp theo bắt đầu rơi xuống, mất đi không gian lực duy trì nó, bắt đầu tứ phân ngũ liệt, hóa thành vô tận đá vụn, chìm vào dưới đáy biển…

Trong lúc nhất thời, phảng phất đụng phải domino cốt bài, từng cung điện bắt đầu lay động, rơi xuống, sụp đổ…

G rào!

Long Quy Thú Hoàng gầm lớn, một lĩnh vực lôi điện khổng lồ đến cực điểm triển khai, nhưng vẫn như cũ không ngăn cản được uy năng của đạn hạt nhân. Mà giờ phút này, Trần Thư ở bên cạnh quả bom hạt nhân thần sắc kích động, trong miệng lẩm bẩm nói:

– Sụp đổ cho gia, hung hăng sụp đổ!

Từng cung điện dần dần biến mất, làm cho tâm thần hắn càng thêm kích động. Đây chính là sào huyệt của Thú Hoàng, lại gặp độc thủ của hắn.

Một lúc lâu sau, chính điện tráng lệ nhất ở giữa cũng lung lay sắp đổ, tiếp theo bắt đầu rơi xuống…

Long Quy Thú Hoàng gầm gừ một tiếng, đi tới dưới chính điện, ý đồ đem nó nâng lên. Nhưng mà, đây chỉ là vô ích mà thôi. Lực lượng duy trì không gian cung điện đã bị xé rách, tương đương với nền móng của Cổ Vương Cung bị hủy, đã không phải nhân lực có thể vãn hồi…

Quả nhiên, chính điện trước mắt bắt đầu tứ phân ngũ liệt, trong chốc lát liền hóa thành phế tích, chìm xuống đáy biển. Long Quy Thú Hoàng kinh ngạc sững sờ tại chỗ, tựa hồ có chút không tiếp nhận được hiện thực này…

Cổ vương cung sừng sững hơn ngàn năm, cứ như vậy mà không còn?

Cái này không khỏi quá mức hoang đường đi…

Nó đã tưởng tượng rằng Cổ Vương Cung có thể sụp đổ trong đại chiến Truyền Kỳ, cũng có thể bị ăn mòn bởi những năm tháng vô tận sụp đổ, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng nó sẽ là một kết thúc như vậy …

– Quá sảng khoái!

Trần Thư liếm liếm môi, mặc dù hao phí mấy trăm tỷ tài nguyên, nhưng đối với hắn mà nói, hết thảy đều đáng giá…

Hắn lại ở một chỗ dị không gian cấp tai nạn, lưu lại một nét mực sâu đậm của mình…

Mà đúng lúc này, thần sắc của Thỏ tử bên cạnh hắn khẽ động, [bản năng chiến đấu] làm cho nó không tự chủ được phóng thích không gian ấn ký.

– Hả?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nhưng không phản kháng, mà là tùy ý để Thỏ tử ra tay. Một giây sau, hắn và Khế Ước Linh biến mất tại chỗ, đi tới cách đó ngàn thước,

Chỉ thấy một sợi xúc tu dài nhỏ màu đỏ xuyên qua, nhưng lại đánh một cái chệch qua, không mảy may làm bị thương Trần Thư.

– Thứ gì vậy?!

Trong lòng Trần Thư chấn động, hắn vừa rồi ngay cả một chút khí tức cũng không nhận ra, nếu không phải có Thỏ tử, thật sự sẽ lật thuyền trong mương.

Lúc này, chỉ thấy một con cá toàn thân đầy xúc tu màu đỏ từ trong hào quang của quả bom hạt nhân bơi ra, ánh mắt của nó hung lệ, trong mắt tràn ngập hận ý cực hạn, xúc tu trên người lại lần nữa bạo xạ mà đến, phảng phất xuyên thủng không gian, tốc độ nhanh tới nỗi không thể tưởng tượng.

– Con mẹ nó! Lại là một con Thú Hoàng?!

Thần sắc Trần Thư chấn động, nhận ra khí tức đối phương tản mát ra.

Thần sắc thỏ tử ngưng trọng, sau đó theo bản năng chiến đấu, dự đoán trước ra tay, lần nữa cùng Trần Thư thuấn di.

– Đồ chơi này không có trong ghi chép ?!

Trần Thư nuốt nước miếng, dựa theo tình báo mà nói, Cổ Vương Cung không phải chỉ có một con Lôi Điện Long Quy Hoàng sao?

Mà vào lúc này, một đạo lôi quang trong nháy mắt xuất hiện, dung nhập vào trong cơ thể Trần Thư.

– Hả?!

Tâm thần Trần Thư chấn động, nhận thấy mình đã bị khóa chặt.

Grào!

Lúc này, hồng ngư ra tay cũng khiến cho Long Quy chú ý, nó từ trạng thái ngây ngốc khôi phục lại.

Ầm ầm ——

Chỉ thấy long quy toàn thân tràn ngập lôi đình cấp tốc bay tới, ánh mắt nhìn chằm chằm vào một nhân loại Trần Thư này…

Trong mắt hai đại Thú Hoàng tràn ngập hận ý cực hạn, uy áp khủng bố tản ra, làm bốn phía ngưng kết một vòng xoáy thật lớn, uy thế vô cùng dọa người!

– Chờ một chút…

Trần Thư vươn tay phải ra, vội vàng ngăn cản hai đại Thú Hoàng rục rịch, nói:

– Từ từ trước khi đánh nhau, ta muốn giải thích một chút…

Hai đại Thú Hoàng không mở miệng, nhưng trên người đã trải rộng kỹ năng quang huy, tựa hồ một giây sau sẽ lôi đình xuất kích!

Chẳng qua có thể là bởi vì trong lòng tò mò, chúng nó vẫn cố nén xúc động ra tay, muốn nghe đầu sỏ trước mắt này muốn nói cái gì.

– Thật ra, chuyện này thật sự…

Trần Thư thở dài, trong mắt có vẻ áy náy, nhưng tiếp theo ngữ khí chợt xoay chuyển, vô sỉ nói:

– Không phải hiểu lầm!

– ???

Đầu óc hai con Thú Hoàng hoang mang, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Chương 2087 - Hai thú hoàng tức tới phát điên

- Tội phạm ca chính là cố tình tới nổ sào huyệt của hai tên chó các ngươi!

Trần Thư lần thứ hai trào phúng một câu, tiếp theo trong nháy mắt lập tức biến mất tại chỗ, đi tới vị trí cách xa vạn thước.

Grào!

Hai đại Thú Hoàng liếc nhau một cái, đồng loạt truyền ra một đạo gầm gừ điên cuồng, lửa giận đã tăng vọt, đầu óc sắp bị nổ tung…

Chẳng những là nổ tung quê hương chúng nó, hơn nữa còn trào phúng chửi rủa trước mặt, còn đặc biệt khó nghe như vậy…

Không chỉ là Thú Hoàng, cho dù là thánh nhân tính tình tốt đến đâu chỉ sợ cũng sẽ mất khống chế tại chỗ…

Quả nhiên, lúc này hai con Thú Hoàng đồng loạt mất khống chế!

Lôi Điện Long Quy hai tròng mắt bắt đầu khởi động lôi đình nóng rực, bản thân cũng bị lam sắc lôi điện quanh quẩn, uy thế dọa người đến cực điểm! Mà một con Hồng Ngư Thú Hoàng khác cũng là tâm thần nổi giận, trên người rậm rạp xúc tu giương nanh múa vuốt, có vẻ quỷ dị mà cường đại.

Hai con Thú Hoàng không hề do dự, đuổi theo theo phương hướng Trần Thư, trong lòng chúng nó đã hạ quyết tâm phải giết chết Trần Thư!

Nhưng vào lúc này, quang mang của quả bom hạt nhân rốt cục ảm đạm xuống, cuối cùng tiêu tán không còn. Hai đại Thú Hoàng theo bản năng quay đầu lại nhìn, mặc dù bốn phía một mảnh tối đen, nhưng bọn chúng vẫn có thể nhìn rõ tất cả, chỉ là trong nháy mắt, chúng đều là mắt muốn rớt ra ngoài, chỉ thấy quần thể Cổ Vương Cung vốn tráng lệ sớm đã biến mất không thấy, bốn phía có vẻ trống rỗng, thậm chí ngay cả một chút cặn bã cũng không lưu lại…

Grào!

Hai đại Thú Hoàng đồng loạt gầm thét, đều tức tới nỗi phát cuồng, mất đi lý trí vốn có. Lúc này, những hung thú còn lại chiếm đóng trong vương cung cũng là trong lòng giận dữ, đi theo bước chân thú hoàng, bắt đầu đồng loạt đuổi giết Trần Thư…

Mặc dù trong một vụ nổ khủng bố này, không có một con hung thú nào chết trận, dù sao có thể ở phụ cận vương cung, ít nhất đều là hung thú Hoàng kim. cấp. Nhưng điều quan trọng chính là, nhà chúng sinh tồn từ trước đến nay không còn rồi.

Cổ Vương Cung không chỉ đơn thuần là một môi trường sống đơn giản như vậy, nó là thứ cốt lõi nhất của [Thâm Hải Cổ

vương cung], tượng trưng cho uy nghiêm của tam đại thú hoàng!

Không có quần thể cung điện này, [Thâm Hải Cổ vương Cung] còn có thể gọi cái tên này sao…

Tóm lại một câu, hành vi lần này của Trần Thư thương tổn cơ bản không có, nhưng tính vũ nhục đã kéo đến cấp bậc trần nhà rồi…

Ầm ầm ầm ầm ——

Toàn bộ Thâm Hải Cổ Vương Cung tựa như đều xuất hiện bạo động, biển sâu vốn bình tĩnh bắt đầu khởi động không ngừng, mấy ngàn con hung thú cao cấp ở phụ cận sát ý ngập trời, đuổi theo vị trí Trần Thư, thậm chí ngay cả một con hung thú cũng không lưu lại.

Mà giờ phút này, hai ngươi Ninh Bất Phàm đang ẩn nấp thân hình trơ mắt nhìn tam đại chủng tộc Hung Thú cao đẳng rời đi, vốn dĩ kế hoạch là để cho Trần Thư dẫn Thú Hoàng đi. Kết quả tên này ngược lại, trực tiếp dẫn đi toàn bộ hung thú…

Sự thật chứng minh, ở phương diện kích động lửa giận hung thú, hắn chưa bao giờ làm cho người ta thất vọng…

Lúc này, thần sắc Lý lão khẽ động, đã chuẩn bị ra tay với Vương Cấp Lãnh Chúa cầm đầu, nhưng lại bị Ninh Bất Phàm ngăn cản.

– Lý lão, không cần xúc động, hiện tại Thú Hoàng cách không xa, nếu bị phát hiện, kế hoạch của chúng ta sẽ bị thất bại…

Ninh Bất Phàm thần sắc bình tĩnh, nói:

– Chậm rãi chờ đợi cơ hội!

– Nhưng đội hình này, Trần Thư có thể kiên trì được sao?!

Lý lão nhíu mày, trong mắt có vẻ ngưng trọng.

Đây chính là hai đại Thú Hoàng cộng thêm mấy ngàn con hung thú Vương Cấp , không chỉ là Trần Thư, ngay cả hắn cũng khó có thể bảo trụ tánh mạng.

Ninh Bất Phàm cũng không có bất kỳ lo lắng nào, thản nhiên nói:

– Yên tâm, chạy trốn là sở trường tuyệt kỹ của hắn!

– …

Lý lão chỉ có thể gật gật đầu, tin tưởng phán đoán của Ninh Bất Phàm, dù sao đối phương càng hiểu Rõ Trần Thư.

Lúc này, Trần Thư tâm thần chấn động ở phía trước, cũng có thể nhận ra sát ý ngập trời truyền đến từ phía sau!

– Mẹ nó, tính tình có cần nóng nảy như vậy hay không…

Trần Thư liếm liếm môi, trên người hắn tràn ngập quang mang ngũ sắc, toàn bộ đều là kỹ năng khóa chặt! Hắn hiện tại đã bị không dưới mười con hung thú cường đại khóa chặt.

– Không phải chỉ ném một viên đạn hạt nhân sao…”

Hắn bĩu môi, trong lòng cũng có chút ngưng trọng, hắn thậm chí có thể cảm nhận được một cỗ hương vị không chết không thôi…

Vụ nổ này, hình như quả thực đã chọc giận hung thú…

Trần Thư không ngừng thuấn di, nhưng lại duy trì một khoảng cách không xa với hai đại Thú Hoàng, cho bọn chúng một chút hy vọng, lo lắng sẽ bởi vậy mà buông tha đuổi giết.

Chẳng qua trên thực tế, hắn đã lo xa rồi, hai con Thú Hoàng bây giờ hoàn toàn bị phẫn nộ chi phối, không còn lý trí vốn có, chỉ biết nhất định phải khiến tên nhân loại trước mắt tan thành tro bụi…

Thời gian nửa ngày trôi qua, ngoại trừ hai đại thú hoàng ra, những hung thú còn lại dần dần ngừng lại, không phải chúng nó không muốn đuổi theo, mà là căn bản là đuổi không kịp! Cho dù là Vương Cấp Lãnh Chúa, chênh lệch với sinh vật Truyền Kỳ cũng khá lớn, hai thứ này đều không phải cùng một cấp độ.

Chương 2088 - Bảo khố của Cổ Vương Cung?

Dần dần, mấy ngàn con hung thú cường đại dừng bước, lửa giận trong lòng vẫn như cũ ngút trời, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ buông tha.

– Lãnh chúa đại nhân, còn đuổi theo sao?

Giờ phút này, một con Lôi Linh Man Hoàng Kim cấp nhìn về phía lãnh chúa phía trước.

– Không đuổi theo…

Lãnh Chúa thủ lĩnh lắc đầu, nói:

– Tin tưởng hai vị hoàng giả có thể xử lý cái con kiến này…

– Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

– Ta muốn trở về kiểm tra lại.

Lôi Linh Man lãnh chúa mạnh nhất mở miệng nói:

– Hai vị hoàng đô rời đi, ta phải trở về bảo khố Cổ Vương Cung…

Dứt lời, nó liền dẫn dắt đội ngũ chậm rãi rời khỏi nơi này.

Mười phút sau, Lôi Linh Lư lĩnh chủ của Vương cấp Tam Tinh chấn động tâm thần, bản năng xuất hiện cảm giác nguy cơ, tựa hồ bị sinh vật khủng bố nào đó nhìn chằm chằm.

Một giây sau, chỉ thấy ngọn lửa màu đen vô tận tràn ngập ra, trong nháy mắt lập tức phô thiên cái địa đánh úp nó!

– Khí tức Ngụy Truyền Kỳ?!

Lôi Linh Man lãnh chúa tâm thần hoảng hốt, đang muốn tránh ra, nhưng lại bị một cỗ không gian lực quỷ dị giam cầm!

Ầm ầm ầm——

Ngọn lửa màu đen trong nháy mắt châm ngòi cho Lôi Linh Man lãnh chúa, đau đớn làm cho nó gầm gừ gào thét, theo bản năng muốn ném ra kỹ năng phòng ngự, nhưng trên người lại bị từng đạo bạch quang trói buộc, giống như gông xiềng phong ấn kỹ năng của nó!

Ầm ——

Một giây sau, chỉ thấy các loại kỹ năng uy thế khủng bố đánh úp lại, trong nháy mắt nổ tung nó ngay tại chỗ!

Tất cả điều này xảy ra quá nhanh!

Những Lôi Linh Man còn lại căn bản cũng không có phản ứng kịp, đã nhìn thấy Lãnh Chúa cường đại nhất của chúng nó trong nháy mắt đã bị chém giết!

Trong lúc nhất thời, cả đám Lôi Linh Man trở nên vừa phẫn nộ lại vừa sợ hãi, chúng nó nghĩ không ra sinh vật đẳng cấp gì, có thể nháy mắt chém giết Vương Cấp tam tinh Lãnh Chúa, thật sự là quá mức dọa người.

Mà đúng lúc này, trong đàn thú lại truyền đến tiếng kêu rên, chỉ thấy một Lãnh Chủ Vương Cấp Nhị Tinh khác bị nổ tung ngay tại chỗ!

Đám Lôi Linh Man trước mắt là do mấy chi chủng quần kết hợp với nhau, đương nhiên là có nhiều Lãnh Chúa, chỉ có thể chém giết toàn bộ, mới có thể làm suy yếu năng lực tác chiến của đám hung thú ở mức tối đa nhất.

Giờ phút này, Ninh Bất Phàm và Lý lão ẩn nấp trong bóng tối toàn lực ra tay, hai người là tồn tại cường đại nhất dưới Truyền Kỳ, còn là đánh lén, Vương Cấp Lãnh Chúa bình thường thật đúng là không thể ngăn được.

Thời gian chưa được một lát, năm con Lôi Linh Man Lãnh Chúa cùng chết bất đắc kỳ tử.

Tức giận của bầy thú biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại hoảng sợ và sợ hãi, đây chính là năm con Vương Cấp Lãnh Chúa, vậy mà chết không rõ ràng.

Đã không còn Lãnh Chúa tồn tại, đàn thú trong nháy mắt tan tác như chim muông, đào vong tất cả các hướng.

Lúc này, Lý lão và Ninh Bất Phàm liếc nhau một cái, trong mắt có một chút ý cười, mặc dù là lần đầu liên thủ, nhưng rất có ăn ý.

- Mục tiêu kế tiếp!

Hai người biến mất ngay tại chỗ, bắt đầu ám sát Lãnh Chúa cao đẳng còn lại…

Mà lúc này, Trần Thư vẫn đang điên cuồng chạy trốn, đồng thời trong miệng hùng hùng hổ hổ:

- Mẹ nó, ta có phải cho các ngươi mặt mũi quá hay không, thật quá đáng!

Vèo!

Trong chốc lát, xúc tu màu đỏ lít nha lít nhít trong nháy mắt đánh tới, mang theo uy thế kinh khủng đến cực điểm.

Vẻ mặt Thỏ Không Gian Thỏ khẽ động, sớm đã dự đoán được nguy cơ, thả Không Gian Thần Kỹ ra.

- Lại đuổi theo tới?

Trần Thư đi tới bên ngoài mấy ngàn mét, nhịn không được vỗ vỗ ngực.

Hiện giờ ẩn ở dưới biển sâu, đã không phân biệt được phương hướng, mà hai đại Thú Hoàng lại tương đối quen thuộc với địa hình, tự nhiên có thể chặn đứng hắn trước một bước.

Rống!

Lúc này, Hồng Ngư toàn thân mọc đầy xúc tu gào thét không ngừng, trong mắt tràn ngập căm giận ngút trời.

Bởi vì thời gian dài không bắt được Trần Thư, tinh thần của nó trở nên táo bạo hơn, thậm chí là muốn làm một trận nổ tung…

Mà ngay lúc này, Long Quy từ một hướng khác phóng đến cực nhanh, giống như một tia chớp cực nhanh, trong chớp mắt liền đi tới phía trước Trần Thư.

- Ngươi truy cha ngươi cũng vô ích!

Trần Thư làm ra một cái thủ thế quốc tế, lần nữa thuấn di biến mất ngay tại chỗ.

Hai đại Thú Hoàng thấy vậy chỉ có thể tức giận gào thét, một bộ dạng bị bênh nặng…

Bọn chúng hiện tại có chút hiểu rõ, sao lần trước hội nghị Thú Hoàng sẽ cảm thấy hủy diệt nhân loại đơn giản hơn một

chút…

Rống!

Hai con Thú Hoàng tiếp tục hành trình truy sát, vẫn không ý thức được mình trúng kế điệu hổ ly sơn…

Nửa ngày nữa trôi qua.

Trần Thư đi tới phần cuối của «Thâm Hải Cổ Vương Cung», đã có thể nhìn thấy một chỗ dị không gian khác.

- Không sai biệt lắm…

Trần Thư sờ lên cằm, nghĩ trước tiên tìm hai người Ninh Bất Phàm tụ hợp, xem thử Lý lão có thể xử lý một chút kỹ năng khóa trên người hay không.

Nếu thật sự vẫn luôn bị truy sát, hắn vẫn là người có một chút nguy hiểm…

Hắn móc một bình Truyền Tống Dược Tề ra, quyết định tới di chỉ Cổ Vương Cung nhìn một chút.

Một giây sau, hắn một hơi uống hơn phân nửa bình dược tề, trực tiếp thuấn di một cái, về tới vị trí Cổ Vương Cung.

- Hả?

Chương 2089 - Bảo khố của Cổ Vương Cung? (2)

Trần Thư quét mắt bốn phía, nhưng không nhìn thấy hai người Ninh Bất Phàm xuất hiện.

- Hay là còn đang ám sát?

Hắn nhíu mày, lẩm bẩm:

- Hiệu suất này, trách không được chậm chạp không tấn thăng đến Truyền Kỳ…

- Xem ra vẫn phải ngăn chặn Thú Hoàng một lát…

Lúc hắn đang muốn rời đi, Thỏ Không Gian ở một bên trở nên hưng phấn.

- Hả?

Trần Thư khẽ giật mình, chỉ thấy thân thể con thỏ run nhè nhẹ, thuấn di một cái đi tới vị trí một chỗ trống.

Con thỏ hết sức chăm chú, lực lượng không gian trên người phun trào, giống như đang tìm kiếm gì đó.

Một giây sau, mấy chục đạo Không Gian ấn ký xuất hiện, lơ lửng ở một chỗ trên hư không.

Xoẹt ——

Ấn ký hóa thành lưỡi dao không gian, hung hăng chém tới không gian phía trước.

Trong chốc lát, Không Gian giống như tấm gương, xuất hiện từng mảnh vỡ, ngay sau đó một cỗ linh khí kinh người để lộ ra.

- Có đồ tốt?

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, cứ việc không trông thấy gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết, tìm được đồ tốt!

- Ta đã nói rồi, đường đường là hang ổ của Thú Hoàng, sao lại không có một chút bảo vật…

Hắn liếm môi một cái, hai mắt toát ra quang mang tội phạm.

Dựa theo suy đoán của hắn, trước mắt chỉ sợ sẽ là bảo khố của Thú Hoàng, đoán chừng là trước đó bị đạn hạt nhân siêu cấp nổ tung tạo ra một vết nứt…

- Không được, nhất định phải lấy!

Trần Thư nhìn qua kỹ năng khóa chặt trên người, trong nháy mắt ra lệnh cho Thỏ Không Gian.

Con thỏ trực tiếp thuấn di một cái, chui vào trong bảo khố, chuẩn bị bắt đầu trắng trợn thu hết.

Năng lực bảo mệnh của nó là cường đại nhất, cho dù gặp được nguy cơ cũng có thể tùy tiện thoát thân.

Về phần bản thân Trần Thư, thì lấy ra vài bình Truyền Tống Dược Tề, quyết định mình dẫn dắt hai con Thú Hoàng rời đi trước.

Một giây sau, hắn uống một miệng lớn dược tề, tiếp đó triệu hoán ba con Khế Ước Linh khác ra, quả quyết thuấn di về một hướng khác.

Không có "Bản Năng Chiến Đấu" của Thỏ Không Gian, hắn chỉ có thể là để Khế Ước linh khác thay thế, có điều hệ số nguy hiểm tuyệt đối sẽ tăng vọt!

Nhưng bây giờ bảo khố của Thú Hoàng đang ở trước mắt, hắn tuyệt đối không thể bỏ qua!

Hiện tại hai đại Thú Hoàng bị lửa giận làm cho hôn mê đầu óc, một khi tỉnh táo lại, hắn liền không có cơ hội…

Quả nhiên, lúc này hai con Thú Hoàng vẫn không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lửa giận làm đầu óc chúng nó hỏng luôn rồi…

- Sắp giàu to rồi!

Trong lòng Trần Thư kích động, đã bắt đầu ảo tưởng…

Nếu như cộng thêm Nhân Ngư Thú Hoàng bên ngoài, Cổ Vương Cung thế nhưng là có ba đại Thú Hoàng chiếm cứ.

Bảo khổ của bọn chúng không cần nghĩ cũng biết, tất nhiên là có giá trị liên thành!

Dù sao làm Thú Hoàng, toàn bộ tài nguyên của "Thâm Hải Cổ Vương Cung" đều ở trong tay của bọn nó, lại trải qua hơn ngàn năm tích lũy, giá trị đã không thể đo lường!

Có điều tưởng tượng là tưởng tượng, trong lòng hắn tràn đầy cảnh giác, sợ cho bị hai con Thú Hoàng cho đánh lén.

- Tiểu tinh linh, tập trung tinh lực một chút, gặp nguy hiểm nhất định phải cho ta biết!

Trần Thư sờ lên tiểu tinh linh, hiện tại chỉ có thể trông cậy vào cái đồ chơi này sớm dự đoán nguy cơ một chút.

Về phần Husky và Tiểu Hoàng bên cạnh, Trần Thư nhìn hai mắt cơ trí của bọn chúng, bất đắc dĩ thở dài.

Không hi vọng vào hai con hàng này thì hơn…

Có điều nếu xuất hiện nguy cơ, Tiểu Hoàng hẳn là có thể chống đỡ được một kích, dù sao tiểu tinh linh có "Tử Vong Khôi Phục", chỉ cần không bị miểu sát đều có thể cứu trở về.

- Lại phải thuấn di.

Trần Thư không dừng tại chỗ quá lâu, lần nữa uống một ngụm Truyền Tống Dược Tề, đi tới một vị trí khác.

Cùng lúc này, Thỏ Không Gian đã tiến vào bảo khố của Thú Hoàng.

Vì phòng ngừa bị phát giác được, nó thậm chí ném ra "Tiểu Không Gian Chi Vực", hơi che giấu lối ra một chút.

Mặc dù không che mắt được Thú Hoàng, nhưng lừa một chút hung thú còn lại vẫn không có vấn đề.

Về phần hai đại Thú Hoàng, hiện tại trong mắt chỉ có Trần Thư, căn bản sẽ không đi qua Cổ Vương Cung di chỉ…

- Hô hô hô ——

Thỏ Không Gian mở to hai mắt, nhìn đủ loại tài nguyên rực rỡ trước mắt, trực tiếp bị giật mình.

Kỳ thật bản tính của nó không quá ái tài, có điều bị Trần Thư ảnh hưởng, hiện tại cũng là một con thỏ tội phạm…

Nó đi tới một chỗ hải tảo chồng chất thành núi trước mắt, mở không gian trữ vật của mình ra, bắt đầu điên cuồng thu hết…

Thời gian thoáng cái đã qua.

Lúc này, Ninh Bất Phàm và Lý lão, Trần Thư, Thỏ Không Gian, trực tiếp chia ra ba đường, đều tự làm chuyện riêng của mình.

Mà hai con Thú Hoàng ở trong trạng thái nổi giận, vẫn đang kiên trì không ngừng đuổi giết.

Hiện tại Trần Thư chính là tất cả thế giới của bọn nó…

Bởi vì cái gọi là "Nhớ mãi không quên, tất có tiếng vọng"…

Hai đại Thú Hoàng kiên trì cũng không phải không có thu hoạch, chí ít là tạo thành uy hiếp không nhỏ với Trần Thư.

Đồng thời, bọn chúng đã nhận ra, con thỏ kia của đối phương vậy mà biến mất không thấy.

Có điều hai đại Thú Hoàng không nghĩ tới đối phương sẽ đi trộm nhà, mà cho rằng chiến đấu thời gian dài, dẫn đến tinh thần Thỏ Không Gian Thỏ mỏi mệt, khó mà chống đỡ được.

Chương 2090 - Cho một phần quà chia tay nữa!

Dù sao chỉ Hoàng Kim Khế Ước linh, phương diện sức chịu đựng đương nhiên kém xa tít tắp Thú Hoàng.

Điều này cũng làm cho tinh thần bọn chúng phấn khởi, cho rằng có hi vọng nghiền xương kẻ thù trước mắt thành tro…

- Mẹ nó, không thể kéo dài nữa.

Lúc này vẻ mặt Trần Thư nghiêm túc, tự mình lẩm bẩm.

Phần lớn thời gian, hắn đã trải qua nhiều lần nguy cơ sinh tử.

Tiểu tinh linh quả nhiên là không thể tin, mặc dù danh xưng ác bá dị giới, nhưng năng lực dự đoán kém xa "Bản Năng Chiến Đấu" của Thỏ Không Gian…

Có điều may mắn có Tiểu Hoàng vì Trần Thư ngăn cản công kích của Thú Hoàng…

Nhưng bây giờ Tiểu Hoàng đã lâm vào trạng thái trọng thương đe dọa, mà "Tử Vong Khôi Phục" của tiểu tinh linh cũng đã sử dụng quá.

Về phần Kỹ Năng Trị Liệu còn lại không có tác dụng lớn đối với

thương thế của Tiểu Hoàng, chỉ có thể chờ đợi "Tử Vong Khôi Phục" làm lạnh kết thúc.

Hoàn toàn bất đắc dĩ, Trần Thư thu hồi Tiểu Hoàng vào Ngự Thú Không Gian trước một bước.

- Con thỏ còn chưa vơ vét xong, có điều cũng chỉ có thể từ bỏ trước…

Hắn lắc đầu, đầu óc vô cùng thanh tỉnh, trong mắt cũng không có ánh sáng tham lam.

Hiện tại hắn đã không có năng lực bảo mệnh, lần công kích tiếp theo của Thú Hoàng, xác suất lớn là không phòng được.

- Từ bỏ? Cái này cũng không giống như ngươi nha?

Trong mắt tiểu tinh linh có một chút ngạc nhiên, không nghĩ tới Trần Thư sẽ thanh tỉnh như thế.

Ở trong ấn tượng của nó, con hàng này toàn là muốn tiền không muốn mạng…

Mà nguyên nhân tạo thành loại đánh giá sai này thật ra là bởi vì tính mệnh Trần Thư rất ít khi nhận uy hiếp, dù sao ngay cả Thú Hoàng cũng không bắt được hắn.

- Ngươi biết cái gì?

Trần Thư lườm nó một chút, nói:

- Nếu người ta không còn, cho ta nhiều tài nguyên hơn nữa cũng không có cái rắm để dùng!

Hắn không do dự, quả quyết lấy ra một bình Truyền Tống Dược Tề, trực tiếp dập nửa bình xuống dưới.

Hầu hết thời gian trong ngày nay, hắn đã tiêu hao sáu bình Truyền Tống Dược Tề, đây chính là tương đối xa xỉ.

Dù sao vật liệu Truyền Tống Dược Tề chính là vật liệu Vương cấp hệ không gian, loại vật này có thể gặp nhưng không thể cầu, cho dù là phía chính phủ cũng không phối trí ra bao nhiêu bình.

- Làm ta đau lòng chết đi được…

Trần Thư thở dài, một bộ dạng thịt đau đến cực điểm.

Hắn thấy, sáu bình Truyền Tống Dược Tề trân quý hơn trăm bình đạn hạt nhân tăng cường.

Đúng lúc này, lực lượng của dược tề không gian bao trùm toàn thân, trong đầu của hắn hồi tưởng đến vị trí Cổ Vương Cung di chỉ, bản thân trong nháy mắt mang theo Khế Ước Linh biến mất tại chỗ.

Một giây sau, hắn đã về tới trên không di chỉ.

- Hô hô ——

Thỏ Không Gian đã sớm đạt được chỉ lệnh, trong nháy mắt về tới bên cạnh Trần Thư, vẻ mặt tươi cười.

- Có ngươi ở đây, ca an tâm.

Trần Thư sờ con thỏ, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Muốn bảo mệnh ở trong tay Thú Hoàng, cần "Không Gian Bí Lực" và "Bản Năng Chiến Đấu" kết hợp, chỉ thuấn di căn bản là không tránh được Thú Hoàng.

- Lão Ninh bọn họ còn chưa làm xong?

Trần Thư chưa kịp hỏi thăm thu hoạch của con thỏ, nhìn khắp bốn phía, không khỏi gãi đầu một cái.

- Không phải là chết bất đắc kỳ tử chứ?

Lông mày của hắn hơi nhíu, nhưng nghĩ đến thực lực Ngụy Truyền Kỳ của Lý lão, căn bản không có khả năng xảy ra chuyện.

Trừ phi là Cổ Vương Cung còn ẩn tàng một con Thú Hoàng!

Có điều loại xác suất này không lớn, dù sao hang ổ Thú Hoàng đều bị nổ, nếu thật sự có hoàng giả ẩn tàng đã sớm xuất thủ.

- Đoán chừng là bị chuyện gì làm trễ nải rồi."

Hắn tự hỏi, ánh mắt nhìn bảo khố Cổ Vương Cung phía trước.

- Quản làm gì, lại trộm một chút!

Trần Thư liếm môi một cái, phán đoán hai con Thú Hoàng trở về, còn cần một chút thời gian.

Trong lúc nhất thời, hắn mang theo con thỏ, lần nữa tiến vào bảo khố Cổ Vương Cung.

Vị trí cửa vào bảo khố đã sớm bị con thỏ thu hết sạch sẽ, ngay cả một cọng lông cũng không còn lại…

Không thể không nói, dưới sự dạy bảo của Trần Thư, thủ pháp của con thỏ đã tương đối chuyên nghiệp…

Trần Thư một đường xâm nhập, các loại tài nguyên dược liệu khoáng thạch trên đường đều bị càn quét sạch sẽ..

Lúc đầu bảo khố tràn ngập thiên địa linh khí, bây giờ đã trở nên một mảnh hỗn độn, tàn phá không chịu nổi.

Rốt cục, Trần Thư lại lần nữa gặp được bảo vật, chỉ thấy lượng lớn hoàng kim dược liệu chồng chất thành một tòa núi nhỏ, lại cao gần mười mét, tràn ngập mùi thơm đặc trưng của dược liệu.

Có điều một phần nhỏ núi dược liệu đã trống rỗng, hiển nhiên là bị Thỏ Không Gian thu vào.

- Thu nữa cho ta!

Trần Thư chỉ huy con thỏ, lệnh cho nói mở không gian trữ vật ra.

Đồng thời, hắn một thân một mình cưỡi Tiểu Hoàng, đi thẳng đến chỗ sâu trong bảo khố.

Trên mặt đất toàn bộ đều là Hoàng Kim Bạch Ngân tài nguyên rơi lả tả trên đất, về phần Vương cấp tài nguyên đều là bị chuyển đi, hiển nhiên con thỏ cũng biết chọn cái tốt càn quét trước…

- Tiểu Hoàng, thu thỏa thích cho ta!

Trần Thư nhìn qua tài nguyên bốn phía, hạ lệnh cho Slime nuốt hết toàn bộ.

Loại tài nguyên khoáng thạch dược liệu này trực tiếp nuốt kỳ thật tác dụng không lớn, cần chế tác thành các loại thành phẩm mới có thể lợi dụng tối đa nhất.

Chương 2091 - Ta chỉ là lễ phép cầm chút tài nguyên

Nhưng bây giờ thời gian cấp bách, hắn cũng không có thời gian mang nó rời khỏi, không bằng cho Tiểu Hoàng lót dạ một chút.

Cứ việc Tiểu Hoàng bị trọng thương, nhưng chút khí lực ấy vẫn phải có…

Dù sao ăn và ngủ đã khắc vào bên trong thiên phú của nó…

- Òm ọp! Òm ọp!

Trong nháy mắt thân thể Tiểu Hoàng biến hóa lớn gần ngàn mét, mở miệng lớn ra, bắt đầu điên cuồng thôn phệ.

Vô luận là tài nguyên gì, nó bẹp hai cái xong trực tiếp vào trong bụng, thô bạo mà đơn giản…

Cái này nhanh hơn so với tốc độ con thỏ thu vào.

Dù sao Không Gian chứa đựng mà thỏ thu nạp vật phẩm cần tập trung toàn bộ tinh thần, với lại hiệu suất cũng không phải quá cao, tương đương với nhai kỹ nuốt chậm, đương nhiên không sánh bằng Tiểu Hoàng ăn như hổ đói…

Thời gian dần qua.

Tiểu Hoàng vẫn còn đang ngụm lớn thôn phệ các loại tài nguyên, đồng thời bởi vì thương thế, nó cũng thỉnh thoảng phun ra ngụm máu lớn.

Vừa ăn vừa nôn, tràng diện khá quỷ dị…

- Òm ọp!

Cứ việc đang thổ huyết, nhưng ánh mắt Tiểu Hoàng lại hài lòng híp lại, một bộ dáng vui vẻ đến cực điểm, không nhìn thẳng thương thế trên người.

Đây mới thật sự là đầu bếp!

Đúng vào giờ phút này, con thỏ truyền đến dự cảnh, bản năng đã nhận ra nguy cơ !

- Nhanh như vậy sao…

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có một chút ngạc nhiên.

- Thôi, còn lại từ bỏ.

Hắn nhìn tài nguyên rơi lả tả trên đất một cái, mà ở chỗ sâu trong bảo khố vẫn có không ít bảo vật.

Dù sao cũng là tam đại Thú Hoàng tích lũy hơn ngàn năm, cho dù là để hắn chuyển, cũng cần thời gian không ngắn mới có thể làm được.

- Lễ gặp mặt đã tặng, lại cho các ngươi một phần quà chia tay!

Hắn liếm môi một cái, trong tay lập tức nhiều hơn vài bình Bạo Tạc Dược Tề phiên bản gia cường.

- Nếu ta không lấy được, vậy đành phải hủy của các ngươi!

Nếu hai đại Thú Hoàng ở đây, tất nhiên là sẽ bị tức giận đến thổ huyết tại chỗ.

Cái này mẹ nó vốn là đồ của chúng ta, ngươi nói lời này, không khỏi quá vô sỉ rồi?

Rầm rầm rầm ——

Một giây sau, đạn hạt nhân bị Husky châm lửa, bạch quang hừng hực quét sạch toàn bộ bảo khố…

Trần Thư thì mang theo Khế Ước Linh, biến mất ngay tại chỗ, đi xa Cổ Vương Cung hơn vạn mét.

Mà lúc này, tinh thần hai đại Thú Hoàng nổi giận, đồng thời có một chút bối rối và bất an.

Bọn chúng đã khóa chặt Trần Thư, có thể cảm ứng được đối phương vậy mà ở Cổ Vương Cung di chỉ dừng lại chừng mười phút đồng hồ.

Cái này khiến bọn chúng giật mình một cái, trong nháy mắt nghĩ đến bảo khố!

Chính bởi vì bất an trong lòng, mới khiến cho hai đại Thú Hoàng liều mạng trở về, so với thời gian Trần Thư dự đoán nhanh hơn không ít.

Thời khắc này bọn chúng đã từ trong nổi giận thanh tỉnh lại.

Nhưng hình như có một chút đã chậm…

Chính giờ phút này, Hồng Ngư Thú Hoàng gào thét một tiếng, hai con ngươi huyết hồng nhìn về phía chân trời, thấy được một tia bạch quang hừng hực quen thuộc..

Hai đại Thú Hoàng liếc nhau một cái, tiếp đó cực tốc vọt tới trước, rất nhanh liền đi tới Vương Cung di chỉ.

Chỉ thấy phía trước đang tràn ngập bạch quang xán, có điều phạm vi chỉ có mấy chục mét, thoạt nhìn không có chút nào doạ người.

Nhưng mà, hai đại Thú Hoàng trong nháy mắt lại điên cuồng, bởi vì bạch sắc quang mang là từ trong bảo khố dũng mãnh tiến ra!

Rầm rầm rầm ——

Uy nghiêm kinh khủng trong nháy mắt tràn ngập ra, xa xa có vô số hung thú run lẩy bẩy, trong lòng chỉ cảm thấy phải có chuyện lớn phát sinh!

- Ta thật đúng là việc ác bất tận…

Trần Thư cười ha ha, phất phất tay với hai đại Thú Hoàng ở phía chân trời, quay người định rời đi.

Mà chính giờ phút này, con thỏ kéo hắn lại, chỉ một vị trí khác.

- Hả?

Trần Thư khẽ giật mình, chỉ thấy bên phải không gian rung chuyển, tiếp đó hai người Ninh Bất Phàm xuất hiện.

Hắn vội vàng nói:

- Hiệu trưởng, Lý lão, các ngươi làm xong rồi?

- Ừm, nhất thời hứng khởi, nhiều làm thịt Vương Cấp Lãnh Chúa một chút.

Ninh Bất Phàm nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Xem như hoàn thành nhiệm vụ hoàn hảo.

Ngoại trừ ba lãnh chúa của chủng tộc cao đẳng bên ngoài, Vương cấp lãnh chúa còn lại đối với nhân loại cũng là một uy hiếp không nhỏ, coi như là diệt sát chiến lực cao đoan trước.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Thư vội vàng nói:

- Lý lão, có thể giải trừ cái Kỹ Năng Khóa Chặt trên người ta ta hay không?

Lúc này trên người hắn vẫn tràn ngập quang mang đỏ xanh, vẫn luôn bị hai đại Thú Hoàng tập trung vào.

- Ừm… Ta xem một chút…

Lý lão bên cạnh Thực Thiết Thú nhích lại gần, giống như là đang cẩn thận quan sát.

Mà đúng lúc này, tiếng hai đại Thú Hoàng điên cuồng gào thét truyền tới, cùng với sát ý băng lãnh kinh khủng đến cực điểm!

Vẻ mặt Ninh Bất Phàm và Lý lão trong nháy mắt chấn động, nhìn về phía chân trời.

- Điên rồi sao?

Hai con ngươi Lý lão có vẻ kinh ngạc, hoảng sợ nói:

- Hai con Thú Hoàng này thiêu đốt huyết mạch chi lực của mình?

- Có ý gì?

Ninh Bất Phàm và Trần Thư đều mờ mịt không hiểu, nhìn về phía Lý lão.

- Một ít Thú Hoàng có một loại năng lực bảo mệnh, có thể tạm thời tăng thực lực của mình lên, có điều trả giá cũng tương đối lớn.

Lý lão nói cực nhanh:

- Không có thời gian, trước thuấn di kéo dài khoảng cách!

Chương 2092 - Ta chỉ là lễ phép cầm chút tài nguyên (2)

Trần Thư nhẹ gật đầu, cũng cực kỳ quả quyết, trực tiếp cho con thỏ đập nửa bình Bạo Tẩu Dược Tề.

Trong chốc lát, hơn ngàn đạo Không Gian Ấn Ký xuất hiện, bao trùm trên thân ba người và Khế Ước Linh của bọn họ.

Ba người trong nháy mắt biến mất tại chỗ, đã đi tới cuối cùng của Cổ Vương Cung.

- Tiến vào cấm vụ, đi tới một dị không gian khác.

Lý lão nhìn cấm vụ phía trước, nói tiếp.

Hai người nhẹ gật đầu, nhìn cấm vụ trước mắt chỉ còn lại một cái xác không, đã không còn lực lượng phong ấn.

Thời gian trong chốc lát

Ba người xuyên qua cấm vụ, đi tới một chỗ trong rừng rậm chim hót hoa nở.

- Tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Lý lão mở miệng nói:

- Ta giải trừ Kỹ Năng Khó Chặt cho ngươi trước.

Nói xong, hắn lấy ra một bình Bạo Tẩu Dược Tề, cho Thực Thiết Thú ăn một

miệng lớn.

Khí thế trên người Thực Thiết Thú tăng lên không ít, hai con ngươi khẽ động, bắt đầu ném ra cho Trần Thư kỹ năng này đến kỹ năng khác.

Sau nửa tiếng.

Quang mang kỹ năng trên người Trần Thư dần dần ảm đạm, cuối cùng tiêu tán không thấy…

- Hô ——

Trần Thư nhẹ nhàng thở ra, trên thân đã không có loại cảm giác bị khóa định kia, lập tức một thân thoải mái.

Hắn nhìn Thực Thiết Thú khí thế bí phàm kia, nói:

- Lý lão, Jinkela có hữu dụng với ngài không?

- Có một chút, có chút ít còn hơn không.

Lý lão mỉm cười, nói:

- Khẳng định không tăng lên lớn bằng các ngươi.

- …

Hai người khẽ nhíu mày, cái này không phải là ám chỉ Ngự Thú đẳng cấp hai người thấp sao…

Ngài thật đúng là có EQ cao…

- Được rồi, vừa rồi đến cùng là tình huống như thế nào?

Lý lão nghiêm sắc mặt, mở miệng nói:

- Thú Hoàng cũng sẽ không tuỳ tiện thiêu đốt huyết mạch chi lực, trừ phi là gặp tình huống đặc biệt.

- Ách… Có thể là không còn nhà, chịu không được sự đả kích này?

Trần Thư gãi đầu một cái, cũng không nói đến chuyện bảo khố của Vương Cung.

- Chỉ bởi vì cái này sao?

Lý lão nhíu mày, lẩm bẩm:

- Mặc dù là có chút khiến cho người ta phát điên, nhưng làm Thú Hoàng, năng lực quản lý cảm xúc kém như vậy sao?

- …

Trần Thư im lặng không nói, không mở miệng giải thích cái gì.

- Ta cũng cảm thấy khá là quái dị…

Ninh Bất Phàm sờ lên cằm, mở miệng nói:

- Tiểu tử ngươi có phải lại làm chuyện gif nghịch thiên hay không?

- Không có…

Trần Thư xua tay, trực tiếp phủ nhận.

Mà đúng lúc này, vẻ mặt của hắn khẽ động, trong nháy mắt triệu hoán ra Slime trọng thương.

- Òm ọp ~~~~

Tiểu Hoàng gật gù đắc ý, trên thân tràn đầy năng lượng kinh khủng, thần sắc cũng có chút quái dị, xem xét là ăn quá no…

- Khế Ước Linh này của ngươi làm sao?

Ninh Bất Phàm khẽ giật mình, trong lúc nhất thời cũng không đoán ra được trạng thái của Tiểu Hoàng.

- Ách…

Trần Thư gãi đầu một cái, tiếp đó nghiêm túc nói:

- Vì kìm chân Thú Hoàng, Tiểu Hoàng bị thương nhẹ, có điều vết thương là huy chương của nó, vấn đề không lớn.

- …

Vẻ mặt hai người quái dị, vừa đi vừa đánh giá Trần Thư.

- Òm ọp ~~~

Đúng lúc này, miệng Tiểu Hoàng biến lớn, như bị đồ vật gì chất đầy.

Một giây sau, miệng của nó mở ra, chỉ thấy các loại dược liệu khoáng thạch như thác nước đều bị phun ra, đại bộ phận đều duy trì hoàn chỉnh, hiển nhiên ngay cả nhai cũng không có nhai…

Bởi vì thương thế trên người, tăng thêm thôn phệ lượng lớn tài nguyên, dẫn đến hiện tại Tiểu Hoàng có chút muốn ói…

Mà Ngự Thú Không Gian lại không thể chứa đồ vật còn lại, Trần Thư chỉ có thể bắt gọi ra.

Nhìn qua tài nguyên chồng chất như núi, hai người Ninh Bất Phàm đều ngây ngẩn cả người.

- Ngươi xác định đây là Thú Hoàng đánh?

Khóe mắt Ninh Bất Phàm co rút, đã mơ hồ đoán được cái gì đó.

- Ách…

Vẻ mặt Trần Thư trì trệ, tiếp đó thản nhiên nói:

- Không sai, bọn chúng muốn dùng tài nguyên cho Tiểu Hoàng ăn bể bụng, kết quả thất bại.

- Hiện tại Thú Hoàng đều ưa thích dùng tiền nện người…

- Tiểu tử ngươi ít tán dóc đi!

Ninh Bất Phàm và Lý lão đều cùng nhau quát, chưa từng nghe qua chuyện không hợp thói thường như thế.

- Thành thật khai báo, có phải cướp sạch bảo khố Vương Cung hay không?

Ninh Bất Phàm về nhìn phía Trần Thư, một bộ đã xem thấu.

- Ách… Nói cướp sạch thì có chút quá mức, ta chỉ là lễ phép tính cầm một chút tài nguyên thôi…

- …

Ninh Bất Phàm và Lý lão liếc nhau một cái, đều xạm mặt lại, một bộ dáng im lặng.

Cướp sạch thì là cướp sạch, cái gì gọi là lấy chút tài nguyên? Còn lễ phép.

Có điều phun tào thì phun tào, trong lòng hai người bọn họ lại nhấc lên cả sóng lớn, tràn đầy chấn kinh và không hiểu.

Ngươi chẳng những dẫn dắt hai con Thú Hoàng rời đi, lại còn có thể bớt thời giờ cướp sạch bảo khố?

- Các ngươi thế nào? Mắt to trừng mắt nhỏ.

Trần Thư thấy bộ dáng hai người cổ quái, không khỏi mở miệng hỏi.

- Ngươi đến cùng là làm thế nào được?

Ninh Bất Phàm chau mày, trăm mối vẫn không có cách giải, theo lý mà nói, đối phương không có phương pháp phân thân.

- Ngạc nhiên.

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Tội phạm Nam Giang ta cũng không phải lần thứ nhất làm chuyện như vậy.

- Sau lưng ngươi sẽ không thật sự có đại lão gì chứ?

Chương 2093 - Ta vốn chính là phế tích, không sợ sập phòng

Trong lòng Ninh Bất Phàm mơ hồ có suy đoán, mô phỏng ra cảnh tượng lúc đó:

Một nhân vật Truyền Kỳ Cấp thần bí, ngăn chặn hai đại Thú Hoàng, mà Trần Thư thì thừa cơ đột nhập bảo khố của Vương Cung, bắt được tài nguyên..

- Đại lão gì?

Trần Thư khẽ giật mình, nói:

- Ta làm loại chuyện này còn cần giúp đỡ sao?

- …

Ninh Bất Phàm và Lý lão vẫn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn qua hắn, muốn có được một cái đáp án chính xác.

- Được rồi, nói thật cho các ngươi biết.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Con thỏ đi tài nguyên, chính ta một mình dẫn dắt rời hai con Thú Hoàng rời đi.

- Chính ngươi?

Ninh Bất Phàm mở to hai mắt nhìn, ngươi thật sự không coi Thú Hoàng ra gì…

Mặt mũi Trần Thư tràn đầy không thèm để ý nói:

- Ta có Truyền Tống Dược Tề sợ cái gì…

Kỳ thật đoạn thời gian hắn kéo dài kia đích thật là tương đối nguy cơ, cho dù là hắn vạn phần cẩn thận, nhưng vẫn để Tiểu Hoàng trọng thương, mình cũng gặp nhiều lần nguy cơ sinh tử.

- Ngươi thật sự là tội phạm!

Nhưng vào lúc này, Lý lão trầm mặc đã lâu đột nhiên cảm khái nói.

Hắn sống nhiều năm như vậy, chứng kiến mấy thiên kiêu tuyệt đại của thời đại, nhưng từ trước tới nay chưa từng gặp qua người không hợp thói thường thói thường…

- Nói một chút thu hoạch kiểu gì…”

Lúc này, Ninh Bất Phàm nhíu mày, trong mắt cũng có một chút vẻ hưng phấn.

- Làm gì?

Trong nháy mắt Trần Thư có một chút cảnh giác, không phải là muốn ăn thành quả lao động của ta chứ?

- Ta nói trước, đây là tài nguyên ta trăm nhìn cay đắng mới kiếm được!

- Kiếm?

Khóe mắt hai người co rút, ngươi thật sự không biết xấu hổ…

- Ta và Lý lão còn không biết lòng tham của ngươi thế nào chắc?

Ninh Bất Phàm lắc đầu, nói:

- Hiện tại đã không có gì bảo vật có thể để hai ta tăng cấp.

- Thế thì…

Trần Thư nghĩ ngợi, nhẹ gật đầu.

Lúc hắn đang muốn mở miệng, Thỏ Không Gian bên cạnh lại lần nữa truyền đến cảnh cáo.

- Ta không phải là không bị khóa định sao? Còn có thể đuổi theo à?

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, quát:

- Với lại cái này mẹ nó tốc độ cũng quá nhanh rồi!

Vẻ mặt hai người Ninh Bất Phàm cũng chấn động, không nghĩ tới hai đại Thú Hoàng sẽ theo đuổi không bỏ.

Lúc con thỏ đang chuẩn bị phóng thích kỹ năng lại bị Lý lão ngăn trở.

- Không cần phải gấp!

Lý lão nhắm hai mắt lại, Thực Thiết Thú bên cạnh ném ra Kỹ Năng Che Giấu Khí Tức.

- Bọn chúng chưa hẳn có thể tìm tới chúng ta, khả năng chỉ là thuận theo cảm ứng trước đó tìm đến, một khi chúng ta sử

dụng kỹ năng, ngược lại sẽ bị phát giác được.

Hai người khẽ giật mình, tiếp đó nhẹ gật đầu.

Thời gian một lát, uy áp ngập trời của Thú Hoàng đánh tới, như là một trận phong bạo, quét sạch toàn bộ biển sâu.

Rống!

Tiếng gầm gừ thảm thiết mà giận dữ quanh quẩn, đám hung thú đều run lẩy bẩy, không biết hai đại Thú Hoàng này phát điên cái gì…

Lúc này, hai con ngươi của Hồng Ngư và Long Quy đỏ hồng, cử chỉ điên rồ.

Cảm giác của chúng nó đã tản ra trình độ lớn nhất, nhưng lại chậm chạp không tìm thấy bóng dáng của nhân loại kia.

Lúc này hai đại Thú Hoàng đã mất đi lý trí lần nữa.

Kia chính là tài phú bọn chúng tích lũy ngàn năm, vậy mà chỉ trong thời gian nửa ngày đã hoàn toàn biến mất, loại đả kích này, mặc cho ai cũng sẽ không tiếp nhận được.

Hai đại Thú Hoàng nhìn Không Gian cấm vụ phía trước, suy đoán đối phương có phải tiến về dị không gian khác hay không.

Nhưng nửa ngày, bọn chúng vẫn quay người rời đi, không đến cấm vụ.

Nếu đối phương thật sự đi đến dị không gian khác, xác suất lớn là bọn chúng không tìm được, không bằng tìm kiếm thật tốt trong lãnh địa của mình.

Lúc này, vẻ mặt một đoàn người Trần Thư buông lỏng, phát giác được uy áp Thú Hoàng đã dần dần biến mất.

- Xem ra thật sự đã mất đi tung tích của ta.

Trần Thư mỉm cười, trong lòng cũng không còn lo lắng, bắt đầu kiểm kê bảo vật tài nguyên con thỏ trộm được.

- Băng Tinh Cỏ Vương Cấp, một bó!

- Thần Thiên Thạch, một chồng!

- Thiên Mộc Căn, một đống!

- Vân vân…vân vân…

Khóe mắt Ninh Bất Phàm co rút, nói:

- Ngươi mẹ nó dùng đều là đơn vị gì đấy? Đây là tính sao?

Hắn sống nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua có ai miêu tả dược liều vương cấp như thế.

- Tội phạm đều tính toán như thế.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Với lại ta cũng không hề dùng sai.

Lúc này, vẻ mặt thỏ khẽ động, quả nhiên phun ra một đống lớn tài liệu Vương cấp…

- …

Nhìn dược liệu Vương Cấp chồng chất trước mắt như núi, bản năng tham lam của Ninh Bất Phàm xuất hiện.

Kỳ thật hắn làm người cũng không tham, nhưng tài nguyên trước mắt thật sự là quá mức thái quá…

Một gốc Vương cấp Dược Tài đều là thiên kim khó cầu, giá trị mấy tỷ thậm chí rất cao, mà tài nguyên Vương cấp trước mắt dĩ nhiên là chồng chất thành núi!

- Cái này mẹ nó…

Ninh Bất Phàm chật vật nuốt ngụm nước bọt, đã có chút hình dung không ra cảnh tượng trước mắt.

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Hiệu trưởng, ngươi tốt xấu cũng là cường giả Vương cấp tối đỉnh, không cần bày ra bộ dáng chưa thấy qua việc đời…

- Ngươi biết cái gì!

Ninh Bất Phàm trừng mắt liếc hắn một cái, nói:

- Cái này mẹ nó đều là tài liệu Vương cấp, chỉ sợ ngay cả lão gia tử cũng sẽ không nhịn được.

Chương 2094 - Trực tiếp phá vỡ hàng phòng ngự

- Thật hay giả?

Trần Thư nhíu mày, nói tiếp:

- Kỳ thật… Đây chỉ là một bộ phận…

- …

Tim Ninh Bất Phàm đập phanh phanh, vừa đi vừa đánh giá Trần Thư, thật sự có chút không nhịn được…

Vẻ mặt Trần Thư khẽ động, hắn làm tội phạm, đương nhiên liếc mắc liền nhìn ra tâm tư của Ninh Bất Phàm.

- Hiệu trưởng, số tuổi của ngươi cũng lớn như thế rồi, tuyệt đối không nên đi đến con đường phạm tội!

Hắn vội vàng nói, đồng thời ánh mắt thoáng nhìn, phát giác được vẻ mặt Lý lão cũng có chút mất tự nhiên.

Vì phòng ngừa ngoài ý muốn, hắn nhanh chóng để con thỏ thu tài nguyên trên mặt đất lại…

Trần Thư vội vàng nhắc nhở:

- Các ngươi đều là người đức cao vọng trọng, không nên vọng động! Ta vốn chính là phế tích, có thể tùy ý sập phòng, các ngươi lại không được !

- …

Lúc này hai người liếc nhau một cái, cũng khôi phục tỉnh táo, bày ra một bộ cao nhân thế ngoại.

- Thật sự cho rằng chúng ta để ý một chút kia của ngươi?

Ninh Bất Phàm nhếch miệng, nói:

- Không phải chỉ là một chút Vương cấp Dược Tài sao?

- Quả nhiên có phong phạm cường giả!

Trần Thư giơ ngón tay cái lên, bắt đầu chậm rãi kiểm kê thu hoạch của thỏ.

May mắn thuộc tính không gian của nó biến thái, dẫn đến Không Gian chứa đựng tương đối lớn, nếu không thật sự đúng là không chứa hết được những tư nguyên này.

Ngoại trừ tài nguyên Vương cấp bên ngoài, nhiều nhất là tài nguyên Hoàng Kim, về phần Bạch Ngân thì ít đi rất nhiều, dù sao con thỏ chỉ chọn đồ tốt.

Trừ cái đó ra, còn có mấy chục cái bảo vật cấp bậc Truyền Kỳ, có thể nói là giá trị liên thành.

- Chúng ta vừa đi vừa nói.

Lý lão mở miệng nói, ý thức được thời gian cấp bách.

- Đi.

Ninh Bất Phàm nhẹ gật đầu, nói:

- Bên trong Thâm Hải Cổ Vương Cung tất nhiên còn có chủng tộc cao đẳng, chúng ta tiếp tục sao?

- Quên đi, hiện tại hai con Thú Hoàng bên trong đã điên rồi, không phải dễ trêu.

Lý lão lắc đầu, trong mắt cũng có kiêng kị.

Nếu không cẩn thận gặp phải Thú Hoàng, hắn thậm chí hoài nghi, đối phương có thể sẽ tự bạo tại chỗ, trực tiếp đồng quy vu tận…

- Tiến về dị không gian tai nạn khác: Ác Ma Sào Huyệt!

Ánh mắt Lý lão nhìn về phía phương hướng Đại Lục Tự Do.

Tự Do Liên Minh bỏ mình ba con Thú Hoàng, thực lực trong nháy mắt biến thành cấm khu hạng chót, có điều hung thú dưới Truyền Kỳ ngược lại là không có bao nhiêu tổn thất.

- Không có vấn đề, ta sẽ dẫn đường!

Lúc này, Trần Thư đang chuyên tâm kiểm kê, có điều cũng bớt thời giờ nói một câu.

- Đi!

Ba người thuấn di một cái, biến mất ngay tại chỗ.

Nửa giờ sau, bọn họ tìm được cửa thông đạo của dị không gian nơi đây, thuận lợi về tới Lam Tinh.

Mà lúc này, tinh thần Trần Thư chấn động, trong mắt có vẻ hưng phấn khó nén.

- Kiểm kê xong rồi?

Ninh Bất Phàm lập tức quay đầu nhìn lại, trong lòng cũng tràn ngập tò mò.

- Ừm!

Trần Thư nhẹ gật đầu, tận lực duy trì bình tĩnh, nhưng thanh âm vẫn có một chút run rẩy:

- Bỏ tài liệu Truyền Kỳ qua một bên, tài nguyên còn lại tổng giá trị hơn 10 vạn triệu trở lên…

- …

Ninh Bất Phàm và Lý lão đều choáng váng,

Trước mắt của hai người giống như xuất hiện một tòa núi vàng lập lòe!

Đây chính là ròng rã 10 vạn triệu!

Cho dù đối với bọn hắn mà nói, đây cũng là một con số thiên văn có thể nói là đáng sợ!

Với lại càng quan trọng hơn là, Trần Thư tính ra chỉ là giá thị trường, không tính toán độ trân quý của tài nguyên Vương cấp.

Nếu là ở niên đại hòa bình, tất nhiên là thuộc về vật phẩm của hội đấu giá.

Giá trị của bọn nó chí ít còn phải tăng gấp đôi !

Có điều bây giờ là loạn thế, cũng không có người nào có thể mua được những tư nguyên này, dù sao tiền tệ đều đã sụp đổ.

Lúc này, Lý lão kinh ngạc im lặng, yên lặng nuốt ngụm nước bọt, nói:

- Người tuổi trẻ bây giờ, kiếm tiền đều dễ dàng như vậy sao?

Lão mặc dù lâu không xuất thế, nhưng vẫn có thể hiểu rõ con số này ý vị như thế nào.

- Không phải người trẻ tuổi kiếm tiền dễ…

Ninh Bất Phàm lắc đầu, nói:

- Là hiện tại tội phạm kiếm tiền dễ!

Cho dù là Thú Hoàng hay là hai người bọn họ, cũng không nghĩ tới con hàng này lại còn có thể phân tâm trộm bảo khố của Vương Cung!

Chiêu này có thể nói là tương đối không hợp thói thường.

Có điều người khởi xướng là tội phạm Nam Giang, tất cả giống như lại hợp lý…

Ninh Bất Phàm nhíu mày, nói:

- Nhà giàu mới nổi, một số lớn tài nguyên lớn như thế, chuẩn bị dùng như thế nào?

- Bổ sung kho đạn hạt nhân của ta!

Trần Thư gần như không có cân nhắc, chuẩn bị có thể lợi dụng tài nguyên Hoàng Kim đều dùng để phối trí Thần Kỳ Dược Tề.

Về phần tài nguyên Vương cấp, giữ lại sau này chuẩn bị làm Dược Tề Vương Cấp.

Dựa theo hắn dự đoán, tài nguyên trong tay đã đầy đủ, Khế Ước Linh của hắn có thể cắn đầy Dược Tề Vương Cấp.

Về phần không có nguyên vật liệu, hắn có thể dùng bảo vật đồng giá trị trao đổi từ trong tay lão giao tử.

- Còn lại thì sao?

Ninh Bất Phàm mở miệng hỏi:

- Ngươi sẽ không muốn dùng toàn bộ tài nguyên 10 vạn triệu dùng để phối đạn hạt nhân chứ?

- Ta ngược lại rất muốn.

Chương 2095 - Trực tiếp phá vỡ hàng phòng ngự (2)

Trần Thư nhún vai, nói:

- Như vậy có thể có thể cho nổi Long Uyên, hoàn thành thành tựu nhân sinh của ta.

Đáng tiếc là, đa số tài nguyên bên trong Cổ Vương Cung đều là thuộc tính Thủy, mà đạn hạt nhân cần chính là cơ sở tài liệu thuộc tính Hỏa.

- …

Hai người Ninh Bất Phàm im lặng không nói, không nghĩ tới con hàng này lại có một cái lý tưởng nhân sinh không hợp thói thường như thế.

- Được rồi, chuẩn bị rời đi.

Trần Thư lắc đầu, lần nữa nhìn trung tâm đại lục một cái, giống như thấy được cửa thông đạo của "Thâm Hải Cổ Vương Cung".

Mặc dù hắn không đợi bao lâu ở bên trong, nhưng chắc hẳn đã cho hai đại Thú Hoàng lưu lại ấn tượng khắc sâu…

Qua lần đả kích này, cho dù hắn hóa thành tro cốt, hai con Thú Hoàng đoán chừng đều có thể nhận ra…

- Đi.

Ba người không có lưu luyến gì, quay người biến mất tại chỗ, rời khỏi Đại Lục Bất Hủ Vương Quốc.

Thân hình của bọn họ tiêu sái, tâm tình nhẹ nhàng.

Nhưng đám hung thú ở Thâm Hải Cổ Vương Cung lại bị nặng…

Lúc này, vô số hung thú lít nha lít nhít tụ tập ở phía trên di chỉ Cổ Vương Cung.

Lúc đầu bọn chúng hung lệ tàn bạo, giờ phút này lại như ve sầu mùa đông, càng không dám nhìn thẳng phía trước, một bộ dáng hèn mọn đến cực điểm.

Mà ở giữa bầy hung thú, hai con Thú Hoàng tản ra khí thế ngập trời, trong mắt tràn đầy điên cuồng tức giận!

- Một đám phế vật ! Vì gì mà chậm chạp tìm không thấy tên hỗn trướng kia!

Vẻ mặt Long Quy Thú Hoàng nổi giận, phía trên ngưng tụ ra lượng lớn Lôi Đình, trong lúc mơ hồ muốn hủy diệt toàn bộ hung thú.

Hung thú phía dưới run lẩy bẩy, trong lòng tràn đầy kinh sợ, lo lắng đối phương điên thật rồi…

- Hoàng, đối phương có thể che giấu khí tức, chúng ta chỉ là Vương cấp, thật sự bất lực.

Một con hung thú Vương cấp biến dị thận trọng nói.

- Vậy thì chết đi!

Vẻ mặt Hồng Ngư Thú Hoàng đang trầm mặc khẽ động, lít nha lít nhít xúc tu màu đỏ mãnh liệt bắn ra, trong nháy mắt xuyên thủng hung thú Vương cấp trước mắt.

Một giây sau, chỉ thấy xúc tu hơi động một chút, trực tiếp thôn phệ huyết nhục con hung thú Vương cấp này hầu như không còn, hóa thành một da thú khô quắt.

Một màn kinh dị như thế làm bản năng thân thể hung thú còn lại run lên, đồng thời trong lòng cũng có một chút bất mãn.

Ngươi làm Thú Hoàng cũng không bắt được người khác, còn yêu cầu một đám hung thú Hoàng Kim Vương Cấp chúng ta có thể làm được?

Có điều cứ việc bất mãn trong lòng, nhưng không có hung thú dám biểu hiện ra, chỉ là vùi đầu đến thấp hơn, không dám nhìn thẳng hai con Thú Hoàng.

Tức giận của Hồng Ngự Thú Hoàng hơi tiêu tán một chút

Tiếp đó nó giống như đã nhận ra cái gì, nhìn về phía bầy Lôi Linh Man, quát:

- Lãnh chúa của các ngươi đâu? Vì cái gì tất cả đều không đến tập hợp?

- Có phải phản bội bản hoàng hay không, chạy cùng nhân loại này?

- …

Hung thú còn lại yên lặng phun tào.

Từ khi nhân loại kia bị hung thú ám toán qua, bây giờ căn bản sẽ không tín nhiệm hung thú, sao lại xuất hiện tình huống phản bội?

Hiện tại xem ra, hai con Thú Hoàng này thật sự thần chí không rõ…

Lúc này, một con Lôi Linh Man biến dị thận trọng tiến lên, nói:

- Hoàng, năm lãnh chúa của chúng ta… Đều đã chết.

- Chết?

Thần sắc Hồng Ngư Thú Hoàng khẽ động, ánh mắt kinh khủng nhìn trừng trừng chằm chằm vào nó, nói:

- Chết lúc nào? Đây chính là năm con Vương cấp lãnh chúa!

- …

Lôi Linh Man biến dị trầm mặc một hồi, tiếp đó nói chuyện lãnh chúa bị ám sát ra.

- Còn có Ngụy Truyền Kỳ giúp đỡ?

Ánh mắt Hồng Ngự Thú Hoàng âm trầm, lửa giận trong lòng lại lần nữa thiêu đốt.

- Hoàng, lãnh chúa của chúng ta cũng mất…

Ngay lúc này, lại một chủng tộc cao đẳng đứng dậy, nói ra bi thảm bọn chúng gặp phải.

- Chúng ta cũng thế…

- Lãnh chúa bị một ngọn lửa màu đen thiêu chết…

Từng hung thú tiến lên, báo cáo tình huống chủng tộc của mình.

Nghe từng tướng tài đắc lực vẫn lạc, khuôn mặt hai con Thú Hoàng cực kỳ âm trầm, như núi lửa sắp bộc phát.

Mười phút đồng hồ sau, đám hung thú báo cáo xong.

Bọn chúng vậy mà tất cả bỏ mình gần trăm con Vương cấp lãnh chúa, cái này đều là chiến lực cao đoan hiếm thấy, vậy mà chết không rõ ràng…

- Hô hô hô ~

Hai đại Thú Hoàng không ngừng hít sâu, tức giận làm đầu óc chúng nó sắp hỏng.

Mà lúc này, một âm thanh nứt vỡ rất nhanh xuất hiện,

Bọn chúng quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy bảo khố Vương Cung không thể kiên trì được nữa, toàn bộ Không Gian vậy mà trực tiếp vỡ tan, tiêu tán trống không…

Phốc phốc ——

Hai đại Thú Hoàng rốt cuộc không kìm được, trong miệng nháy mắt phun ra lượng lớn máu tươi.

Như suối phun, tràng diện cực kỳ đồ sộ!

Cổ Vương Cung sừng sững ngàn năm bị hủy, tài nguyên tích lũy nhiều năm bị trộm, hiện tại lại có gần trăm con Vương cấp lãnh chúa vẫn lạc.

Lặp đi lặp lại nhiều lần đả kích, rốt cục đánh tan tâm lý phòng tuyến hai đại Thú Hoàng.

Giờ khắc này, bọn chúng triệt triệt để để bị phá vỡ phòng ngự…

-…

Những con hung thú xung quanh đó quay sang nhìn nhau, nhìn màn biểu diễn đặc sắc của hai vị Hoàng Giả, chúng hơi ngơ ngác.

Nhưng rất nhanh sau đó chúng đã phản ứng lại, ra sức hút đống nước biển nhuốm máu.

Chương 2096 - Ngươi biết cách an ủi bản thân đấy…

Đây là huyết mạch của Thú Hoàng đấy.

Với bọn chúng, đây là một món đồ bổ khó hiếm có, không ngờ hôm nay lại có được nhiều như vậy…

Một lát sau, hai con Thú Hoàng cuối cùng cũng không nôn ra máu nữa, cộng thêm Huyết Mạch Chi Lực mà chúng đốt cháy mất lúc trước nữa, cả cơ thể lẫn tâm trí chúng đều thấy mệt mỏi.

Nhưng mà điều này cũng khiến chúng bình tĩnh lại, không phát điên lên như trước nữa.

- Tản ra đi.

Uy lực của Long Quy Thú Đoàn được thể hiện ra, nó nhìn đám hung thú xung quanh một lượt rồi đưa ra mệnh lệnh.

Các hung thú hơi kinh ngạc rồi quả đoán rời khỏi nơi đó luôn.

Nhưng mà Cổ Vương Cung đã bị nổ, bọn chúng mất đi lãnh địa, chỉ có thể bắt đầu lang thang trong Thâm Hải.

Một lát sau khoảng không xung quanh trở nên trống rỗng, chỉ còn lại hai con Thú Hoàng buồn bã.

- Phải làm sao đây?

Long Quy Thú Hoàng lẩm bẩm nói, sự phẫn nộ trong lòng nó đã biến mất hoàn toàn.

- Không trị được hắn thì tiêu diệt loài người đi.

Có sát ý hiện lên trong hai mắt Hồng Ngư Thú Hoàng, ánh mắt nó bất giác nhìn về phía Hoa Quốc Đại Lục

- Vấn đề là chúng ta cũng có làm được đâu.

-…

Hồng Ngư Thú Hoàng hít một hơi thật sau, lạnh lùng nói.

- Cử hết toàn bộ lực lượng ra đi, ít nhất là có thể tăng nhịp chiến tranh, công phá loài người sớm hơn một chút.

- Không được.

Ánh mắt Long Quy Thú Hoàng vẫn có nét bình tĩnh, nói.

- Chỉ chúng ta cử hết toàn bộ lực lượng ra mà các cấm khu khác không phối hợp thì phải làm sao? Đến lúc đó thì chúng ta sẽ cống hết cho bọn chúng đấy.

- Lẽ nào phải nhịn vậy sao?

Xúc tu của Hồng Ngư Thú Hoàng nổi lên, trông nó phẫn nộ vô cùng.

Bây giờ các cấm khu lớn đều có thỏa thuận sẵn rồi, họ sẽ tấn công loài người theo kế hoạch này.

Nhưng mà nếu bọn họ sốt ruột quá, muốn tăng tốc độ lên, những khu khác chưa chắc đã chịu phối hợp, thậm chí còn đứng bên cạnh xem trò.

Tình hình bây giờ là xem ai bình tĩnh được thôi.

- Haiz…

Long Quy Thú Hoàng lắc đầu, ánh mắt nó cũng có chút vẻ bất lực.

- Ta thấy vấn đề lớn bây giờ là chúng ta phải giải thích với Nhân Ngư thế nào đây?

Nhân Ngư Thú Hoàng vẫn đang ở bên ngoài đô đốc trận chiến, kết quả là tự dưng bị mất nhà, hơn nữa tài sản tích góp suốt bao nhiêu năm nay cũng mất hết rồi.

Nếu xử lý không tốt, không chỉ loài người không bị diệt vong mà bọn chúng có lẽ sẽ có nội chiến trước.

- Giải thích gì cơ?

Hồng Ngư Thú Hoàng hừ một tiếng, bảo.

- Tên nhóc loài người đó đến thì bọn ta phải làm sao?

-…

Long Quy thở dài một hơi.

Ai mà ngờ được một Hoàng Kim Ngự Thú Sư lại trở thành một mối lo lớn của các Thú Hoàng chứ.

- Không được, bổn hoàng không nhịn được cục tức này.

Hai mắt Hồng Ngư Thú Hoàng vẫn có sát ý, nó liên tục nghĩ làm thế nào để báo thù Trần Thư.

- Cứ nuốt từ từ đi.

Long Quy lên tiếng.

- Chúng ta không bắt được hắn, cũng không tấn công được vào Thần Châu Đại Lục, vậy thì làm sao được?

- …

Tâm trạng của Hồng Ngư Thú Hoàng bây giờ chỉ có hai chữ thôi: Uất ức, cực kỳ uất ức.

- Nhìn thoáng hơn đi.

Long Quy bây giờ thấy Hồng Ngư Thú Hoàng tức giận vậy, nó lại bình tĩnh hơn, nó nói.

- Nhìn từ góc khác thì ít nhất bây giờ chúng ta tuy không có tài sản, người đó cũng sẽ không tới nữa.

- ?

Hồng Ngư Thú Hoàng trợn tròn mắt lên, con mẹ nó ngươi biết cách an ủi bản thân thật đấy.

Cuối cùng, hai Đại Thú Hoàng chìm xuống biển sâu, rơi vào trạng thái bế quan.

- Đã quá đi mất.

Biểu cảm của Trần Thư rất vui, hắn thấy hưng phấn, không có lý do.

Khi hắn quay đầu lại nhìn về phía Thâm Hải Cổ Cung, hắn đoán được hai Đại Thú Hoàng bây giờ chắc đang sốt ruột.

- Ngươi thì đương nhiên là đã rồi.

Ninh Bất Phàm cười, nói.

- Nụ cười của mọi hung thú trong cả Thâm Hải Cổ Vương Cung đều chuyển sang ngươi hết rồi.

Bây giờ hắn hiểu tại sao lão gia tử nhất quyết muốn Trần Thư đi theo rồi. Nhìn tên này này, hắn hoàn thành nhiệm vụ vừa nhẹ nhàng vừa vui vẻ.

Nếu hắn ta và Lý Lão xuất phát, thực ra họ cũng hoàn thành được nhiệm vụ thôi, nhưng chắc chắn sẽ không đạt được hiệu quả như vậy.

Không chỉ giết được khoảng mười con Vương Cấp Lãnh Chúa mà còn phá hủy cả Cổ Vương Cung, cướp mất Thú Hoàng Bảo Khố, nói không chừng còn có thể khiến Đại Thú Hoàng đánh nhau.

Đừng nói là hai người họ, cho dù là lão gia tử thì cũng chưa chắc đã làm tốt được như vậy đâu.

- Hiệu trưởng, nhìn ta vậy làm gì thế?

Trần Thư hơi giật mình, ánh mắt hắn có chút cảnh giác.

- Ta đang nghĩ…

Ninh Bất Phàm nhướng mày, nói.

- May mà ngươi không phải hung thú.

Nếu Trần Thư ở phía hung thú thật thì đây thực sự là tai họa với loài người. Chắc lão gia tử cũng sẽ bị tức đến mức nôn ra máu mất.

Lão Lý ở bên cạnh cũng gật đầu đồng ý, lão đã hiểu đại khái về năng lực của tên này rồi.

-…

Trần Thư nhướng vai, không nói gì nữa.

…

Thời gian dần trôi đi, màn đêm lại giáng xuống.

Lúc này ba người họ đã vượt qua vùng biển, dần tiến đến Tự Do Đại Lục đang lún xuống.

- Đến rồi.

Trần Thư đứng lên ngay lập tức, hắn nhìn về phía trước, hắn nhận ra ngay Tự Do Đại Lục ở phía trước.

Chương 2097 - Ta có thói quen đánh lén sao?

- Cẩn thận chút.

Lão Lý gật đầu, Thực Thiết Thú ở bên cạnh lại ném ra một vài kỹ năng, ẩn giấu được cả cơ thể của bọn chúng một cách hoàn hảo.

Ba người họ thực hiện Thuấn Di cự ly dài để đi đến vùng đại lục này.

Trên bầu trời đại lúc đó có làn khói màu đen, mãi mà không tản đi. Nó truyền từ Ác Ma Sào Huyệt ra.

Tự Do Đại Lục đã dần bị Dị Không Gian đồng hóa rồi, nó trở nên thích hợp hơn để cho hung thú sinh sống hơn.

- Hửm?

Đúng lúc này, Lý Lão hơi kinh ngạc, lão nhìn vết nứt lớn trên mặt đất ở phía trước, trông cứ như bị kiếm sắc chém nên tạo ra vậy.

- Là do Lão Kiều tạo thành lúc trước đấy.

Trần Thư nhìn vết nứt đó, bất giác nhớ về người quen cũ.

Hai người họ im lặng không nói gì, họ hiểu người đối phương nói là Truyền Kỳ Ngự Thú Sư.

Cho dù bọn họ không được tận mắt chứng kiến trận chiến đó nhưng họ lại đoán ra được phần nào từ hư ảnh trên bầu trời.

- Đi thôi.

Ninh Bất Phàm vỗ vai Trần Thư, ánh mắt cũng có nét cảm thán.

Trần Thư gật đầu, nói.

- Đến Ác Ma Sào Huyệt đó luôn đi.

Nói rồi ba người họ lại biến mất ở nơi đó, những con hung thú đang lang thang ở gần đó lại không hề nhận ra.

Ở lối ra vào Ác Ma Sào Huyệt, một con Hắc Sắc Tích Dịch cực kỳ lớn đang bò trên mặt đất, cứ như một ngọn núi vậy, đầy cảm giác chèn ép.

Đó chính là Thú Hoàng duy nhất quản lý cả Tự Do Đại Lục này.

Nó quen với việc ẩn cư, yên tĩnh tu dưỡng, nhưng vì sự qua đời của cả ba Đại Thú Hoàng nên bất đắc dĩ, nó chỉ có thể ra ngoài.

- Sao có thể có khí tức khiến người ta căm ghét như vậy được chứ?

Đôi mắt đỏ như máu của Hắc Sắc Long Tích nhìn về phía ngoài rìa Đại Lục, nó có dự cảm không lành.

Cho dù nó với Trần Thư không có xung đột gì cả nhưng đối phương đã từng lật tung cả cái Ác Ma Sào Huyệt lên, vậy nên đương nhiên là nó có địch ý với hắn rồi.

- Lẽ nào là loài người đến xâm lăng sao?

Long Tích Thú Hoàng lẩm bẩm nói, đồng thời, nó cũng ngẩng đầu lên gầm.

Nó đang truyền mệnh lệnh cho mỗi một con Lãnh Chúa Sinh Vật để tăng cường sự phòng ngự của Đại Lục.

Đáng tiếc là nhóm ba người Trần Thư có năng lực kinh người, cho dù là Thú Hoàng nào cũng có thể cảm nhận được, huống hồ gì là những con hung thú khác.

Lúc này, đám Trần Thư đã đến Tự Do Châu rồi, họ đến gần lối vào.

- Cẩn thận chút đi.

Lý Lão cau mày, nói.

- Phía trước có khí tức của Thú Hoàng.

Ba người họ trở nên cẩn thận, cẩn thận lại gần Không Gian Thông Đạo, họ nhìn thấy ngay con Hắc Sắc Long Tích khổng lồ.

- Tên này vẫn còn ở đây sao?

Trần Thư nhướng mày, hắn từng gặp đối phương một lần nhưng không hề có sự xung đột nào cả.

- Ở khoảng cách gần vậy, không được…

Lý Lão hơi nheo mắt lại, nhỏ giọng nói.

- Nếu cứ thế lại gần thì chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Thiết Thực Thú của lão có kỹ năng Ẩn Nặc rất mạnh, có thể tránh khỏi cả năng cảm nhận của Thú Hoàng, nhưng không được đứng ở khoảng cách gần quá.

- Thế thì đổi lối vào khác thôi.

Trần Thư mặt có vẻ hơi suy tư, nói.

- Đi từ Dị Không Gian khác vào.

Bây giờ phần lớn Cấm Vụ đều có vấn đề rồi, nếu muốn vào Dị Không Gian khác chưa chắc đã cần phải đi qua Không Gian Thông Đạo của chính nó.

Ba người họ âm thầm rời đi, chỉ để lại Long Tích mặt đầy cảnh giác.

Khoảng mười ngày sau, đám Trần Thư đã đi qua khoảng mười cái Dị Không Gian, cuối cùng họ cũng tìm được Dị Không Gian có liên kết với Ác Ma Sào Huyệt, thành công lẻn vào trong.

Lúc này đang là ban ngày ở Ác Ma Sào Huyệt, làn khói đen lan ra xung quanh, dường như có vô số những đôi mắt đang nhìn họ, đầy cảm giác nguy cơ. Nhưng mà ba người họ vào trong đó, biểu cảm lại rất nhje nhàng, cứ như về nhà mình vậy.

Ác Ma Sào Huyệt bây giờ chỉ còn lại một con Long Tích Thú Hoàng thôi, mà đối phương lại ở trên Lam Tinh, điều đó có nghĩa là nơi này về cơ bản đã không còn sức uy hiếp nữa rồi.

- Cao Đẳng Chủng Tộc liệu có ở bên trong không?

Trần Thư vuốt cằm, nhìn xung quanh tối đen như mực.

Ninh Bất Phàm nói.

- Có lẽ là có, cứ tìm từ từ thôi.

Ba người họ bắt đầu Thuấn Di liên tục để tìm Cao Đẳng Chủng Tộc trong hung thú, họ định tìm cơ hội để ám sát Lãnh Chúa đó.

Thời gian nửa ngày đã trôi qua, ba người họ vẫn không thu hoạch được gì.

Dù sao thì Ác Ma Sào Huyệt cũng rất lớn, xung quanh lại còn có khói đen, dẫn đến việc hiệu suất tìm kiếm không cao chút nào cả.

- Trần Thư, không phải ngươi rất quen với nơi này sao?

Ninh Bất Phàm dừng chân lại, nói.

- Có ý kiến gì không, liệu Vương Cấp Lãnh Chúa có trốn ở bên trong không?

- Ờm…

Trần Thư vuốt cằm, ánh mắt có vẻ suy tư.

Hắn cuỹng hiểu ba người họ cứ tìm một cách không có mục đích như vậy thì hiệu suất thấp quá.

Một lát sau hắn nảy ra một ý nghĩ, nói.

- Hay là đến chỗ Thú Hoàng Lãnh Địa lúc trước xem đi?

- Ý ngươi là ba con Thú Hoàng đã chết đó sao?

- Ừm.

Trần Thư gật đầu nói.

- Tuy bọn chúng chết rồi, thuộc hạ cũng bị con Tích Dịch kia thu về rồi nhưng nói không chừng chúng hoài niệm nơi cũ nên sống ở lãnh địa khi trước đấy.

Chương 2098 - Ta có thói quen đánh lén sao? (2)

- Có lý.

Ninh Bất Phàm chớp mắt, hắn ta đồng ý với suy nghĩ của Trần Thư.

- Đi Thú Hoàng Lãnh Địa nào trước?

- Đương nhiên là Phù Hoàng Lãnh Địa mà ta thích nhất rồi.

Trần Thư không nhịn được cười hi hi, dường như hắn đang nghĩ về ký ức tươi đẹp nào đó.

-…

Ninh Bất Phàm quay sang nhìn Lão Lý một cái, trong lòng thầm thấy thương cho Phù Hoàng, lúc sống chắc nó đã bị tên này hành hạ.

Chỉ trong khoảng thời gian không đến một tiếng đồng hồ, ba người họ đã đến Phù Hoàng Lãnh Địa, dù sao thì đây cũng là một trong những nơi quen thuộc nhất của Trần Thư nên họ đi con đường ngắn nhất.

- Bên dưới Hiệp Cốc phía trước là Biên Phù Sâm Lâm.

Ba người họ cẩn thận đi đến nơi cao nhất của Hiệp Cốc, nhìn xuống bên dưới.

- Rừng sao? Làm gì có rừng?

Ninh Bất Phàm hơi bất ngờ, hắn ta chỉ thấy một mảnh đất trống không ở bên dưới thôi, trông nó vừa nghèo nàn vừa hoang vắng.

- Ờm, quên mất, bị ta đốt mất rồi.

-…

Khi hai người họ đang nói chuyện, ánh mắt Lão Lý hiện lên vẻ bất ngờ, hai mắt Thực Thiết Thú cũng có lóe lên một tia sáng.

- Phía trước có Vương Cấp Lãnh Chúa.

Nghe vậy hai người bọn Trần Thư cũng rất kinh ngạc, ánh mắt có nét phấn khích.

Một giây sau đó, ba người họ biến mất, đi vào sâu bên trong Hiệp Cốc.

Ánh mắt của ba người họ đầy vẻ cẩn thận, nhìn về phía xa.

Một đám Biên Phù màu đỏ máu đang treo ở hai bên vách hang động.

Khí tức của bọn chúng được giấu đi, cứ như đang ngủ sâu, chúng cứ như những pho tượng vậy.

- Đây là Quỷ Huyết Phù.

Ninh Bất Phàm có hơi kinh ngạc, hắn ta nhận ra ngay chủng loài của hung thú trước mắt mình.

Trần Thư nói.

- Cái thứ này mạnh không?

- Ngươi không biết sao!

Ninh Bất Phàm hơi kinh ngạc, hắn ta nói.

- Nhà ngươi không phải là tốt nghiệp từ Hoa Hạ Học Phủ sao?

-…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, sao hắn lại nghe ra sự khinh bỉ vậy nhit/

- Ờm… ta học chủ yếu về tài liệu học.

Hắn gãi đầu, nói.

- Ta không hiểu nhiều về các loại hung thú lắm.

- Đây là một Cao Đẳng Chủng Tộc trong Ác Ma Sào Huyệt.

Ninh Bất Phàm lên tiếng giải thích.

- Cũng là một trong những quân đoàn vương bài dưới tay Phù Hoàng.

- Thứ này không đơn giản đâu.

Lý Lão cũng gật đầu, nói.

- Số lượng của chúng khá ít, hiệu suất sinh sản thấp, hơn nữa trước khi trưởng thành chúng còn trải qua một lần Huyết Mạch Biến Dị, ít nhất là một nửa Quỷ Huyết Phù đều không chịu đựng nổi, có thể nói đó là kiếp nạn trong cuộc đời chúng.

- Khó vậy sao?

Trần Thư nhướng mày.

- hưng mà một khi trưởng thành thì đẳng cấp của chúng chắc chắn sẽ là Vương Cấp.

Lý Lão nhìn về phía Huyết Sắc Biên Phù ở phía trước, nói.

- Lãnh Chúa thì khả năng cao là cường giả đỉnh cấp Vương Cấp Tam Tinh.

Trần Thư hơi kinh ngạc, nói.

- Hơi biến thái quá rồi đấy.

- Còn chưa nói xong nữa.

Lý Lão lắc đầu, nói.

- Thiên Phú Kỹ của chúng là Hấp Huyết, có thể hút máu để khôi phục vết thương của mình một cách nhanh chóng, thậm chí là tăng khả năng chiến đấu của mình ngay lập tức.

- Một đội ngũ Quỷ Huyết Phù thế này mà vào chiến tranh thì sẽ không dễ xử lý đâu.

Dù sao thì trên chiến trường, đâu đâu cũng là thi thể, điều đó có nghĩa là Quỷ Huyết Phù có thể liên tục hút máu tươi, Sinh Mệnh Lực của chúng sẽ tăng lên rất nhiều. Cho dù là Ngự Thú Sư mạnh hơn bọn chúng thì cũng không dễ để tiêu diệt chúng.

- Nưng số lượng của chúng quá ít.

Lý Lão lắc đầu, nói.

- Cả trăm con Quỷ Huyết Phù trước mắt này chắc là bộ lạc lớn nhất trong chủng tộc rồi.

Trần Thư nhướng mày, nói.

- Thế còn đợi gì nữa, chuẩn bị ra tay thôi.

Lúc trước hắn có mâu thuẫn với Phù Hoàng, cũng từng gặp Quỷ Huyết Phù mấy lần, nhưng mà hắn lúc đó đặt hết sự chú ý lên Thú Hoàng nên không để ý đến các Vương Cấp Hung Thú khác.

- Đợi đã.

Lý Lão hất tay nói.

- Thứ này không thể chỉ giết Lãnh Chúa thôi đâu, những con còn lại cũng phải giết, nếu không chúng mà tham gia chiến tranh thì uy lực lớn quá.

- Hai người phong tỏa không gian đi.

Trần Thư và Ninh Bất Phàm quay ra nhìn nhau rồi cùng ra tay với Khế Ước Linh.

Không Gian Thố phản ứng lại, nó ném Lĩnh Vực Kỹ Tiểu Không Gian Chi Vực ra, âm thầm bao trùm cả đám Quỷ Huyết Phù.

Ngân Hồ bên cạnh Ninh Bất Phàm cũng ra tay để phong ấn lại.

Hai bọn chúng bắt tay lại, cho dù là Vương Cấp Hung Thú thì cũng khó mà thoát khỏi.

- Ra tay được rồi.

Lý Lão nghe vậy, một con Cửu Đầu Sư xuất hiện trong ánh lửa màu đen, nó tỏa ra khí tức Ngụy Truyền Kỳ đáng sợ.

Trần Thư gật đầu, hắn cũng triệu hồi ba con Khế Ước Linh kia của mình ra.

- Ồm ộp ồm ộp.

Tiểu Hoàng sau khi được Tử Vong Phục Tô chữa trị thì đã khôi phục được trạng thái mạnh nhất, cộng thêm tài nguyên nó đã nuốt lúc trước nữa, thực lực còn tăng lên một chút.

Vẻ mặt nó ngơ ngác, cơ thể phồng lên thật nhanh, trở thành một con Khế Ước Linh to cả ngàn mét, đầu nó ló ra khỏi Hiệp Cốc, cứ như một ngọn núi khổng lồ tự dưng mọc lên.

Vào khoảnh khắc đó, những con Quỷ Huyết Phù đều quay sang, miệng liên tục gầm gừ, trông như gặp kẻ địch mạnh vậy.

- Mẹ nó chứ, tên nhóc nhà ngươi sốt ruột cái gì vậy?

Chương 2099 - Suýt thì quên mất con hàng này rồi

Lý Lão trợn mắt lên, lão vốn muốn đánh lén mà.

- Ờm… ta bị lộ rồi.

Trần Thư hơi kinh ngạc, nói.

- Không phải chúng ta đang tàng hình sao?

Ninh Bất Phàm chìa hai tay ra, nói.

Cái thứ này của ngươi lớn quá, vượt ra khỏi phạm vi của Ngân Hồ rồi.

-…

Trần Thư cạn lời luôn, hắn nói.

- Đã lộ rồi thì đánh luôn đi.

- Hơn nữa tội phạm Nam Giang ta có thói quen đánh lén sao?

Chi chi chít.

Lúc này, từng con Quỷ Huyết Bức toàn thân tràn ngập huyết quang, mở miệng to như chậu máu, lao đến cắn xé ba người Trần Thư.

Grào !

Sắc mặt Lý lão lạnh lùng, Cửu Đầu Sư bên cạnh gầm lên một tiếng, trong miệng phun ra hắc sắc hỏa diễm.

Trong chớp mắt, hỏa diễm lan rộng, lập tức thiêu cháy ba con Quỷ Huyết Bức, khiến chúng liên tục rú lên đau đớn.

Dường như bị thuộc tính khắc chế, ba con Quỷ Huyết Bức liên tục sử dụng đủ loại kỹ năng, nhưng vẫn không thể dập tắt hỏa diễm, cuối cùng hoàn toàn bị thiêu rụi n.

Một màn này khiến những con Quỷ Huyết Bức còn lại càng thêm điên cuồng, trong miệng phun ra quang mang đỏ tươi.

Nhất thời, ba người bị huyết quang bao phủ, hàng trăm con Quỷ Huyết Bức bao vây tấn công.

Lý lão nhíu mày, lập tức triệu hoán ra ba Khế Ước Linh khác!

Một con cự mãng cường thế màu lục lao ra, phớt lờ huyết quang kịch độc, cắn xé một con Quỷ Huyết Bức vương cấp, không ngừng rót nọc độc vào nó.

Chi!

Ngay tức thì Kim Điêu khổng lồ dài hơn trăm thước xuất hiện, móng vuốt sắc bén tràn ngập kim quang trực tiếp xé nát một

con Quỷ Huyết Bức tại chỗ. Sau đó xông vào bầy thú bắt đầu đại phát thần uy.

Ngay khi bầy Quỷ Huyết Bức đang cực kỳ hỗn loạn, lại xuất hiện thêm một Tinh linh nguyên tố Thủy gia nhập chiến trường. Dựa vào dòng nước bắt đầu phun trào, mạnh mẽ phân tán huyết quang xung quanh.

Mà Khế Ước Linh phụ trợ duy nhất của Lý lão, cũng chính là Thực Thiết Thú bên cạnh, không ngừng tăng cường các loại kỹ năng phụ trợ khác nhau.

- Bốn Khế Ước Linh chiến đấu sao?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có chút kinh ngạc.

Bốn Khế Ước Linh của hắn kết hợp, toàn lực tấn công, có điều sức chiến đấu kém xa Lý lão, trực tiếp trở thành vật làm nền.

Dù sao hắn cũng chỉ là Ngự Thú Sư Hoàng Kim Tam Tinh, thực lực chiến đấu đỉnh phong cũng chỉ tương đương Vương cấp Nhị Tinh, so với Ngụy truyền kỳ Cường giả vẫn còn khoảng cách rất lớn.

Vương cấp Đỉnh phong như Ninh Bất Phàm cũng trợ giúp bên cạnh.

Ngoại trừ Ngân Hồ, bên cạnh hắn còn xuất hiện Hắc Sắc U Linh cao nửa thước.

U Linh nắm trong tay quyền trượng màu đen, nhẹ nhàng vung lên, từng luồng hắc sắc quang mang quỷ dị tản ra, bao trùm phạm vi vài trăm thước xung quanh.

Nhưng cũng không tạo ra thương tổn gì, dường như chỉ có hiệu quả về mặt thị giác.

- Hả?

Ánh mắt Trần Thư xảo quyệt, liếc mắt lập tức nhìn ra manh mối.

Quỷ Huyết Bức bị hắc quang bao phủ, sức chiến đấu ngay lập tức giảm xuống.

Thì ra là Khế Ước Linh hệ suy yếu hiếm gặp!

Thật ra đây cũng là Khế Ước Linh phụ trợ. Có điều, chức năng của nó là gây hiệu ứng xấu cho kẻ thù, gia tăng debuff cho quân địch, làm suy yếu các loại thuộc tính của đối phương, ảnh hưởng tương đối lớn.

- Đây chính là Khế Ước Linh thứ hai của hiệu trưởng…

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có chút kinh ngạc.

Lý lão bên cạnh không nhịn được, quay đầu lại nhìn, nói:

- Chỉ dùng để hỗ trợ mà thôi.

Ninh Bất Phàm mỉm cười, cùng lúc đó Hắc Sắc U Linh bên cạnh lại bộc phát kỹ năng, làm suy yếu các loại thuộc tính của Qủy Huyết Bức. Thậm chí còn làm suy yếu hiệu ứng kỹ năng của đối phương.

Nhất thời, Lý lão càng thêm thuận tay, trực tiếp áp chế toàn bộ đám Qủy Huyết Bức.

Lãnh chúa cầm đầu đám hung thú cũng nhận ra chiến lực đáng sợ của đối phương, trong lòng có ý định chạy trốn.

Chi chi chít!

Tiếng rít chói tai vang lên, trong nháy mắt, Quỷ Huyết Bức Lãnh Chúa Vương cấp Tam Tinh lao về phía xa, không muốn tiếp tục nghênh chiến.

Mà đám Qủy Huyết Bức còn lại nhận được mệnh lệnh, bốn phương tám hướng bỏ chạy tán loạn.

Mặc dù sức chiến đấu của đối phương khủng bố, nhưng cũng chỉ có ba người, không giữ được bọn nó!

Nhưng Quỷ Huyết Bức Lãnh Chúa vừa mới chạy được trăm thước, nháy mắt đụng phải một tầng kết giới vô hình.

Khuôn mặt nó dữ tợn, trong nháy mắt răng nanh tràn ngập huyết quang, lập tức cắn nuốt kỹ năng lĩnh vực của Thỏ Không Gian.

Gào!

Lúc này, miệng Cửu Đầu Sư phun ra một mảng lớn Hắc sắc hỏa diễm đến gần nó.

Trong mắt Quỷ Huyết Bức Lãnh Chúa tràn ngập hung ác, không tránh né, dựa vào kỹ năng phòng ngự, cứng rắn chống đỡ.

Đồng thời, răng nanh của nó vẫn cắn xé kỹ năng lĩnh vực của Thỏ Không Gian, muốn phá vỡ vòng vây.

Một lúc lâu.

Sau khi trải qua một trận độc chiến với Cửu Đầu Sư, Quỷ Huyết Bức Lãnh Chúa phá tan lồng giam không gian trước mặt.

Ánh mắt của nó hung ác, quay đầu lại nhìn ba người Trần Thư, dường như muốn ghi nhớ nhân loại trước mắt này.

Một giây sau, gầm lên một tiếng, chạy thẳng về phía xa.

Nhưng vừa chạy trốn được khoảng mười thước, lần thứ hai bị một đạo lá chắn không gian chặn lại.

- Vẫn còn nữa?

Quỷ Huyết Bức Lãnh Chúa mở to hai mắt, cả đầu choáng váng.

Hai tròng mắt đỏ như máu, lần nữa nhe nanh hung tợn, muốn phá vỡ không gian trước mặt.

Chương 2100 - Định nghĩa lại “Thất Tam Khai.”

Nhưng tâm trạng nó dần trầm xuống, cái này còn khó hơn cả lồng giam không gian vừa rồi.

Gào!

Đúng lúc này, Cửu Đầu Sư lại lần nữa xông lên, ra đòn cực kỳ hung ác.

Mặc dù Quỷ Huyết Bức Lãnh Chúa đứng đầu Vương cấp Tam Tinh, tương đương với Cường giả Đỉnh phong Vương cấp. Nhưng khi đối mặt với Ngụy truyền kỳ, vẫn luôn tồn tại một khoảng cách không thể vượt qua.

Cùng lúc đó.

Đám Quỷ Huyết Bức còn lại liên tục ngã xuống, chúng đa phần đều là Vương cấp Nhất Tinh. Hơn nữa còn bị Hắc Sắc U Linh của Ninh Bất Phàm làm suy yếu thực lực. Căn bản đánh không lại Ngụy Truyền Kỳ Khế Ước Linh trước mặt.

Đám Qủy Huyết Bức đầy vẻ tuyệt vọng, hoàn toàn không ngờ tới một màn này.

Đang an nhàn ở quê nhà, đột nhiên xuất hiện ba nhân loại, còn chưa kịp nói đạo lý đã bắt đầu bạo sát bọn nó.

Bọn nó biết tìm ai nói lý lẽ đây chứ?

Vị trí của bọn nó là điểm cuối của chiến trường, cuối cùng vẫn bị thâu tóm…

Thời gian trôi qua.

Quỷ Huyết Bức Lãnh Chúa gào thét tuyệt vọng. Đối mặt với sự vây sát của mấy con Ngụy Truyền Kỳ Khế Ước Linh, nó chỉ có thể bị động chịu đựng.

Không lâu sau, lãnh chúa duy nhất bị giết chết tại chỗ!

Trận chiến này, hạ màn!

- Chúng ta thật lợi hại!

Trần Thư cười thầm, bắt đầu đắc ý thu dọn chiến trường, thu thi thể Qủy Huyết Bức vào trong.

Ninh Bất Phàm ở bên cạnh gật đầu đồng ý nói:

- Đúng, chúng ta liên thủ, thực sự là bất khả chiến bại.

-…

Lý lão liếc mắt nhìn hai người không biết xấu hổ kia, lắc đầu, cũng không nhiều lời.

Trong chốc lát, Thỏ Không Gian thu toàn bộ Qủy Huyết Bức vào trong, có thể nói là dọn dẹp tương đối sạch sẽ.

Nếu là Ngự Thú Sư khác, cơ bản chỉ thu thập tài liệu Hạch Tâm và Ngự Thú Chân Châu.

Về phần huyết nhục trên người hung thú, kỳ thực cũng chẳng ích lợi gì, chỉ có thể dùng để thỏa mãn khẩu vị mà thôi.

- Đi thôi.

Lý lão mở miệng nói:

- Đi đến lãnh địa Thú Hoàng tiếp theo.

Ba người tiếp tục trạng thái ẩn thân. Lặng yên không một tiếng động đi đến lãnh địa Thú Hoàng tiếp theo.

Đúng lúc bọn họ vừa xuất phát, một luồng quang mang màu tím xuyên qua màn sương dày đặc, chiếu rọi lên mặt đất.

Ba người hơi giật mình, theo bản năng nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy màn đêm đen kịt như mực, lúc này đã treo cao một vầng trăng màu tím, vừa yêu dị lại vừa thần bí.

-Này!

Trần Thư nhíu mày nói:

- Suýt chút nữa thì ta quên mất con hàng này.

- Thứ này…

Lý lão híp mắt lại, mơ hồ nhận ra có điểm bất thường.

- Là Cấm Vụ Đại Hung.

Trần Thư liếm môi nói:

- Có điều nó không bị dời đi?

Nhưng nghĩ đến, Tử Nguyệt Đại Hung đã thoát khỏi Cấm Vụ, không bị dời đi cũng hợp tình hợp lý.

- Truyền Kỳ Sinh Vật?

Lý lão nhướng mày nói:

- Chúng ta phải cẩn thận hơn chút.

- Đừng lo lắng.

Trần Thư lắc đầu cười:

- Con hàng này thần trí có chút hỗn loạn, lúc tỉnh lúc điên.

- Ồ? Giống Cửu Vĩ Hồ sao?

Ninh Bất Phàm sửng sốt, nghĩ đến Cấm Vụ Đại Hung bị lão gia tử kia giết chết.

- Gần như vậy, có điều nó cũng có lúc thanh tỉnh, nếu ta đoán không lầm, khi nó thức dậy, nó sẽ trở nên điên cuồng.

Trần Thư sờ cằm.

Dù sao Thú Hoàng bình thường, ai sẽ ngày ngày đi làm ánh trăng sáng cơ chứ?

Ánh sáng của nó có thể nâng cao sức chiến đấu của hung thú phía dưới, nhưng thực chất là đang tiêu hao lực lượng của bản thân.

Chỉ có Thú Hoàng đầu óc có vấn đề mới làm ra loại chuyện này.

- Nhưng các ngươi không cần lo lắng. Con hàng này hiện tại đang bị trọng thương, khẳng định hiện tại không thể hồi phục.

Trần Thư ngửa mặt nhìn lên trời, có thể cảm nhận được ánh trăng ảm đạm, khác xa so với thời kỳ đỉnh phong lúc trước.

Ninh Bất Phàm nhíu mày nói:

- Trọng thương? Ngươi đánh à ?

- Hiệu trưởng, ngươi đúng là coi trọng ta nha.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Con hàng này bị lão Kiều bắn một mũi tên, chính là đòn thiêu đốt sinh mệnh từ một Khế Ước Linh truyền kỳ.

Trong mắt hắn hiện lên chút hoảng hốt, nghĩ tới phong thái tuyệt thế của Lão Kiều lúc bạo sát Thú Hoàng.

- Vậy mà vẫn không chết sao ?

Vẻ mặt Lý lão kích động, mơ hồ có thể đoán được một đòn kia khủng bố cỡ nào.

- Cũng không còn cách nào, sinh mệnh lực của nó không phải thứ mà Thú Hoàng bình thường có thể so sánh được.

Trần Thư nhún vai, có chút tiếc nuối.

Mặc dù Cấm Vụ Đại Hung và Thú Hoàng đều là sinh vật Truyền Kỳ, nhưng thực lực vẫn có sự chênh lệch.

Lý lão mở miệng nói:

- Nếu không ảnh hưởng gì, vậy mặc kệ nó.

-Lý lão, tất nhiên có ảnh hưởng.

Trần Thư nhướng mày, vội nói:

- Hiện tại nó đang trọng thương, thương thế tương đối nghiêm trọng. Hơn nữa, vĩnh viễn không thể hồi phục.

- Sau đó thì sao?

Sắc mặt Lý lão thay đổi, mơ hồ có một chút dự cảm không lành.

- Thi thể của sinh vật Truyền Kỳ có giá trị liên thành …

- Dừng! Dừng lại!

Lý lão lập tức cắt ngang lời Trần Thư, ánh mắt cổ quái nói:

- Tiểu tử, ngươi còn có thể to gan hơn nữa hay không?

- Không phải còn có ngài sao?

Trần Thư xoa tay nói:

- Ngài là sự tồn tại gần Truyền Kỳ nhất! Đối phó với một con Đại Hung Thú trọng thương sắp chết, không phải chỉ cần dùng tay là bóp nát được nó sao?

- Tiểu tử ngươi muốn khoác lác, cũng đừng lôi ta theo!

Chương 2101 - Định nghĩa lại “Thất Tam Khai.” (2)

Lý lão buông hai tay, nói:

- Có thể ta đánh không lại nó.

- Ta với lão Ninh sẽ ở một bên hỗ trợ.

Trần Thư vẫn chưa từ bỏ ý định, nỗ lực khuyên nhủ:

- Ta có thể ném hơn trăm bình Tử Vong Dược Tề. Hơn nữa Thỏ có thể cung cấp năng lực bảo toàn sinh mệnh, cộng thêm sức chiến đấu của lão Ninh, còn có Jinkela…

- Tiểu tử ngươi không có khái niệm về Thú Hoàng đúng không?

Lý lão liếc nhìn hắn, nói:

- Cho dù có thêm toàn bộ nhân tố mà ngươi nói, nếu thật sự khai chiến, ta đoán chừng Thất Tam Khai.

- Được rồi, xác suất thành công là bảy phần!

Trong nháy mắt thần sắc Trần Thư chấn động, mở miệng nói:

- Hơn nữa, Thỏ của ta có thể bảo toàn sinh mệnh, tương đương với buôn bán không vốn nha.

- ??

Lý lão và Ninh Bất Phàm đồng thời ngoảnh mặt lại nhìn, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Trần Thư.

- Sao vậy…

Trần Thư trở lại chiến thuật, đáp:

- Chẳng lẽ chúng ta ba phần? Nhưng cũng có thể thử nha.

- Giết nó sẽ bạo phát thần kỹ đó!

Vẻ mặt hắn kích động, không nhịn được bắt đầu ảo tưởng…

Lý lão nhìn Trần Thư tham lam vô độ, thở dài nói:

- Ý của ta là… ảy phút, cả ba chúng ta đều chết!

- …

Trong nháy mắt, vẻ mặt Trần Thư chậm lại, nói:

- Ngài gọi cái này là Thất Tam Khai? Là ý gì hả?

- Khai tiệc.

- …

Trong nháy mắt Trần Thư có chút không nhịn được, không ngờ lại là một lời giải thích như vậy…

- Được rồi, đừng mộng tưởng nữa, thành thành thật thật giết Vương cấp Lãnh Chúa đi.

Lý lão vỗ vai hắn nói:

- Người trẻ tuổi có lý tưởng là chuyện tốt, nhưng cũng không thể thái quá được.

Trần Thư vội vàng nói:

- Không phải, ta từng giết Bức Hoàng, không đến nỗi khó như vậy.

- Có thể giống nhau sao?

Ninh Bất Phàm bên cạnh nói:

- Nếu ta đoán không sai, Bức Hoàng kia chỉ còn lại chút hơi thở, nếu ngươi không giết, nó cũng không sống được. Chẳng qua là con hàng này, còn lại nửa cái mạng.

-…

Trần Thư thấy hai người đều có phần kiêng kỵ, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

Để cho hắn đi lên một mình, đấy mới thực sự là khai tiệc…

- Vậy tiếp tục ám sát Vương Cấp Lãnh Chúa đi.

Ba người biến mất tại chỗ, đi thẳng về phía xa…

Trần Thư lần nữa ngẩng mặt nhìn vầng trăng trên trời, con ngươi chuyển động, dường như vẫn không có ý định từ bỏ.

…

Ban đêm.

Ba người đến gần ngọn núi màu đen, trên đó đầy rẫy sơn thạch hình thù kỳ quái, toàn thân bị lôi đình bao phủ, chính là lãnh địa trước kia của Ám Lôi Hoàng.

- Có khí tức của Vương Cấp Lãnh Thú…

Ninh Bất Phàm nhăn mặt, mở miệng nói.

Ba người dấu kín khí tức, cẩn thận lên núi, cuối cùng tìm thấy hai chủng tộc hung thú cao cấp.

Có thể thấy được thế lực của Ám Lôi Hoàng lúc trước cũng tương đối cường đại. Chỉ tiếc là, hiện tại toàn bộ đã bị Long Tích hợp nhất.

- Tử Nguyệt không chiếu tới nơi này sao?

Trần Thư nhìn ngọn núi đen như mực, càng hiểu rõ sự suy yếu của Tử Nguyệt Đại Hung.

Mũi tên đó của lão Kiểu, không dễ tiếp như vậy đâu!

Hắn mở miệng hỏi:

- Bây giờ chúng ta động thủ ám sát lãnh chúa sao?

- Tiêu diệt toàn bộ.

Ninh Bất Phàm lắc đầu nói:

- Hiện giờ quanh đây không có Thú Hoàng, vừa vặn có thể tiêu diệt toàn bộ, cũng tránh cho hung thú truyền tin tức ra ngoài.

Nếu chỉ giết lãnh chúa, những hung thú còn lại sẽ đi truyền tin cho Long Tích. Đến lúc đó sẽ có chút phiền toái.

Nếu tiêu diệt toàn bộ, mặc dù sẽ bị hung thú còn lại đi ngang qua phát hiện, nhưng sẽ mất một khoảng thời gian tương đối dài.

Ba người bọn họ hoàn toàn có thể làm tốt nhiệm vụ ám sát trong khoảng thời gian này.

- Được, vậy cứ theo quy tắc cũ.

Hai tay Trần Thư tỏ vẻ tán thành, sát tâm của hắn vốn tương đối nặng, tất nhiên sẽ không từ chối.

Hai Khế Ước Linh Không Gian lần nữa liên thủ với nhau, trực tiếp phong tỏa toàn bộ ngọn núi.

Mà trong mắt đám hung thú còn lại, ngọn núi giống hệt trước kia, không một chút khác thường.

- Động thủ đi!

Ba người dở mánh khóe cũ, nhao nhao triệu hoán Khế Ước Linh của từng người.

Nửa ngày trôi qua,

Dựa vào thực lực cường đại của Lý lão, hai chi chủng tộc hung thú cao cấp trên núi hầu như bị giết chết toàn bộ.

Thỏ Không Gian nhếch miệng cười, nhanh chóng thu hết thi thể hung thú trên mặt đất.

Trần Thư lấy ra một bình Dược Tề phun bốn phía xung quanh, làm cho mùi máu tươi trong không khí tiêu tán.

Một người một Khế Ước Linh phối hợp cùng nhau, động tác thành thục trôi chảy, vừa nhìn đã biết là quen phạm tội…

- Ngươi khá chuyên nghiệp đấy.

Lý lão sờ sờ cằm, trong mắt có chút tán thưởng.

Trần Thư vỗ vỗ tay, tùy ý nói:

- Quen tay hay việc mà thôi.

- Đi thôi.

Ba người sửa sang lại chiến trường nơi này xong, ngựa không ngừng vó đi đến lãnh địa Thú Hoàng tiếp theo.

…

Một đêm trôi qua.

- Ác Ma Sào Huyệt này có khá nhiều chủng tộc cao cấp.

Trần Thư sờ sờ cằm, lẩm bẩm nói :

Trên mặt đất phía trước, phủ kín bởi hàng ngàn thi thể hung thú Vương cấp.

Tổng cộng có ba chi chủng tộc cao cấp bị bọn họ giết chết!

- Dù sao cũng là dị không gian nguy hiểm thứ hai thế giới.

Ninh Bất Phàm tỏ vẻ không có gì ngoài ý muốn, nói:

- Mặc dù ba Thú Hoàng đã chết, nhưng nội tình vẫn còn.

- Ừ…

Chương 2102 - Tử Nguyệt Đại Hung bị cướp bóc

Trần Thư gật đầu, nghĩ đến hơn mười vạn con Hoàng Kim hung thú lúc trước, thật sự là một thế lực tương đối đáng sợ.

Lúc này, Ninh Bất Phàm mở miệng nói:

- Lãnh địa tiếp theo!

- À… Không có…

Trần Thư nhún nhún vai, nói:

- Chúng ta đã đi dạo một vòng ba lãnh địa Thú Hoàng rồi.

- Không phải còn có Long Tích sao?

- À… Lãnh địa của nó ta cũng không biết.

Trần Thư nhún nhún vai, nói:

- Thứ này ẩn cư đã lâu, gần đây mới xuất hiện, không chỉ ta, ngay cả Lão Kiều cũng không hiểu rõ.

- Vậy thì rời đi thôi.

Lý lão thản nhiên nói:

- Chỉ sợ Thú Hoàng rất nhanh sẽ phát hiện ra đám hung thú bị giết.

- Đi bây giờ ?

Trần Thư có một chút thất vọng, nói:

- Không giết Vương cấp hung thú còn lại sao ?

Mặc dù bọn họ đã đi dạo một vòng ba lãnh địa Thú Hoàng, nhưng những nơi còn lại chắc chắn sẽ còn có chủng tộc hung thú cao cấp khác.

Dù sao vương cấp lãnh chúa cũng có lãnh địa của mình, sẽ không ngoan ngoãn ở lại địa bàn của Thú Hoàng.

- Những lãnh chúa khác không dễ tìm.

Lý lão lắc đầu, nói:

- Nếu tìm kiếm toàn bộ dị không gian, quá lãng phí thời gian.

- Được rồi.

Trần Thư cũng không nói thêm gì nữa, dù sao hắn cũng chỉ là đội trưởng tự phong …

Ngay lúc này, Tử Nguyệt trên bầu trời đột nhiên biến mất, rơi xuống dưới, tiến vào biên giới của dị không gian khác, rồi biến mất.

- Hay là chúng ta làm thêm đợt nữa ?

Trong mắt Trần Thư có ý động, hắn vẫn có ý đồ với Tử Nguyệt.

Lý lão bất đắc dĩ nói:

- Đánh không lại.

- Không phải giết Tử Nguyệt Đại Hung.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Là đến thăm lãnh địa của nó, thuận tiện lễ phép lấy chút đồ.

…

Hai người trong nháy mắt đã hiểu ý Trần Thư, hắn muốn cướp bóc ?

- Ngươi tìm được lãnh địa của nó không?

- Đương nhiên !

Trần Thư gật gật đầu, nói:

- Trước kia ta từng đến đó.

…

Hai người nhìn nhau, bắt đầu suy nghĩ.

Trần Thư ở một bên tiếp tục khuyên nhủ:

- Lỡ như lãnh địa của nó cũng có một chi tộc hung thú cao cấp đóng quân thì sao?

- Hơn nữa với tư cách là Cấm Vụ Đại Hung, tài phú nó tích lũy được cũng tương đối kinh khủng, lúc đó ta đã nhìn thấy rất nhiều tài liệu Truyền Kỳ.

Nhất thời, hai người có một chút động tâm, hình như đúng là có chút đạo lý…

Ninh Bất Phàm suy tư một lát, mở miệng nói:

- Vậy thì đi một chuyến !

- Không cần gấp, chờ buổi tối nói sau !

Trần Thư khoát tay áo, ngăn cản nói:

- Hiện tại nó còn chưa phát điên.

…

Ba người nhàn rỗi không có việc gì, lại bắt đầu đi dạo, muốn tìm kiếm địa bàn của Vương cấp Lãnh chúa.

Chẳng bao lâu, đêm lại đến.

Ba người mỉm cười, thời gian một ngày cũng có chút thu hoạch, ít nhất cũng giết hơn trăm con Vương cấp Hung thú bình thường.

Giờ phút này, Tử Nguyệt treo cao.

- Không sai biệt lắm.

Trần Thư liếm môi, vừa nghĩ tới bảo tàng Cấm Vụ Đại Hung, lập tức trở nên hưng phấn.

Lần trước hắn mới cướp được một nửa, kết quả đụng phải Tử Nguyệt trở về, có thể nói là tương đối thất vọng.

Ba người thuấn di, biến mất tại chỗ, đi thẳng về phía tây [Ác Ma Sào Huyệt].

Dựa theo ký ức của Trần Thư, lãnh địa của đối phương là ở cực tây, cũng là nơi Tử Nguyệt mọc lên và rơi xuống.

Ba người đi thẳng đến đích, mà các loại hung thú du đãng xung quanh, vẫn không một chút phát giác.

Một giờ sau, ba người Trần Thư đi đến cực Tây,

- Đến rồi! Cẩn thận chút !

Trần Thư cảnh giác, nhìn về phía trước, nói:

- Lý lão, thêm mấy kỹ năng ẩn nấp .

Hai tròng mắt Thực Thiết Thú mập mạp xuất hiện một tia sáng nhỏ, lần nữa ẩn nấp khí tức.

Lý lão nhíu mày, nói:

- Bên trong còn có hung thú sao ?

- Không có…

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Chỉ là ta lo lắng Tử Nguyệt để lại kỹ năng điều tra.

Lần trước hắn vừa vặn đụng phải Tử Nguyệt, trong lòng cũng hoài nghi có thể không phải ngẫu nhiên, mà là đối phương đã sớm phát hiện.

- Ừ.

Lý lão gật gật đầu, không nói gì nữa.

Ba người không sử dụng thuấn di, mà là từng bước đi về phía trước.

Bốn phía tĩnh mịch vô cùng, không còn nghe thấy đạo thú rống, giống như đến chỗ không người.

Đồng thời, hắc vụ trôi nổi giữa không trung cũng biến mất,

Chỉ có tử sắc quang mang nhàn nhạt không ngừng lưu chuyển, quỷ dị vô cùng!

Quan trọng nhất là, tử quang chẳng những là che lấp tầm nhìn của bọn họ, thậm chí ngay cả cảm giác với Khế Ước Linh cũng bị che giấu.

- Nơi này…

Ninh Bất Phàm nhíu mày, trong mắt có chút suy tư.

- Cấm Vụ.

Trần Thư giải thích:

- Tử quang bốn phía chính là Cấm Vụ, nhưng đã bị Tử Nguyệt ngụy trang một chút.

- Chẳng trách…

Ninh Bất Phàm gật đầu, nhưng cũng không lo lắng, Trần Thư có thể chạy thoát khỏi Cấm Vụ, hắn ta cũng có thể làm được tương tự với Khế Ước Linh hệ Không gian.

Về phần Lý lão, thần sắc bình tĩnh, đúng thật là ngoan nhân đi qua Cấm Vụ.

- Đi, bên trong không có nguy hiểm.

Trần Thư quen đường, dẫn theo hai người đi thẳng đến chỗ sâu.

Ninh Bất Phàm nhíu mày, nói:

- Sao ngươi giống như đang trở về nhà mình vậy?

- Thiên hạ to lớn, khắp nơi đều là nhà của ta.

…

Rất nhanh, ba người nhìn thấy các loại tài nguyên dược liệu trải rộng khắp mặt đất, thậm chí còn có rất nhiều ngự thú chân châu và tài liệu hạch tâm..

Chương 2103 - Song phương lao tới, mới có ý nghĩa…

Toàn bộ đều là hung thú vô tình xông vào Cấm Vụ, bị Tử Nguyệt Đại Hung nuốt chửng tại chỗ.

- Bắt đầu đi!

Trần Thư liếm môi, sờ đầu Thỏ một chút.

Sắc mặt Ninh Bất Phàm thay đổi, hạ lệnh cướp bóc cho Ngân Hồ trên vai.

Ngân Hồ vẫy đuôi, có chút ghét bỏ nói:

- Ngươi để cho ta giống con Hãn Phỉ Thỏ này sao ?

Ninh Bất Phàm thản nhiên nói:

- Ta chia cho ngươi một nửa !

- Không nói sớm !

Thần sắc Ngân Hồ thay đổi, nháy mắt bắt đầu trắng trợn thu hết.

- Không cần gấp, chúng ta có thời gian một đêm.

Trần Thư vội vàng nói:

- Tuyệt đối không được rời khỏi phạm vi kỹ năng của Lý lão, nếu không Tử Nguyệt sẽ trở về ngay lập tức .

Vừa nghe lời này, hai Khế Ước Linh không gian trở nên cẩn trọng, không để mình đi quá xa.

Ba người theo sát phía sau, Thực Thiết Thú không ngừng duy trì kỹ năng ẩn nấp.

Để đảm bảo không có sai sót, Ngân Hồ cũng duy trì kỹ năng của nó, đảm bảo đoàn người ở trạng thái ẩn thân.

Chỉ thấy từng tài nguyên trên mặt đất đột nhiên biến mất, nhưng lại không nhìn thấy bất kỳ thân ảnh nào, có thể nói là tương đối quỷ dị…

Thời gian trôi qua.

Ba người tiến sâu hơn vào lãnh địa của Tử Nguyệt, cũng nhìn thấy được các loại Vương cấp Dược Liệu, thậm chí còn có Truyền Kỳ Cấp vật tư.

Mặc dù không thể so với Vương Cung bảo khố, dù sao đó cũng là tài phú của tam đại Thú Hoàng, nhưng bảo vật mà Tử Nguyệt Đại Hung cất giữ, cũng không phải là thứ mà Thú Hoàng bình thường có thể so sánh được.

Một đêm trôi qua.

Ba người không tìm được chủng tộc hung thú cao cấp nào, nhưng lại thu hoạch được không ít, thậm chí ngay cả Lý lão khóe miệng cũng nở nụ cười.

Mặc dù không bằng Vương Cung bảo khố lần trước, nhưng ít nhất tài nguyên cũng trên nghìn tỷ, hơn nữa trong đó còn có không ít vật hiếm thấy trên thế gian.

- Sắp bình minh rồi…

Trong lòng Trần Thư vẫn luôn tính toán thời gian, nói:

- Nên đi rồi!

Ba người đã đi dạo một vòng lãnh địa của Tử Nguyệt, cho dù có bỏ sót một số tài nguyên, thì cũng đều là vật không quan trọng.

Ninh Bất Phàm và Lý lão đều gật đầu.

Lúc này, thần sắc Thỏ Không Gian khẽ động, ném ra mấy trăm đạo ấn ký không gian, bao trùm trên người bọn họ.

Nếu như lúc thuấn di bình thường, tất nhiên không dùng nhiều ấn ký như vậy, nhưng hiện tại bọn họ đang ở trong Cấm Vụ, cần phải có không gian lực lượng cường đại mới có thể phá vỡ.

Một giây sau, ba người thuận lợi rời đi, biến mất trong Cấm Vụ.

Bọn họ không dừng lại, đi thẳng đến một điểm cuối khác của [Ác Ma Sào Huyệt], chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nơi này là Cấm Vụ của Tử Nguyệt Đại Hung, có chi lực phong ấn, muốn tìm đường thoát ra có chút không thực tế.

Nửa ngày trôi qua, ba người thuận lợi vượt qua điểm cuối của [Ác Ma Sào Huyệt], tới một dị không gian khác.

Tiếp theo, bọn họ tìm được không gian thông đạo, trở lại Lam Tinh.

- Đi ra…

Ba người nhìn nhau, khuôn mặt đều là ý cười.

Chẳng những ám sát không ít Vương cấp Hung thú, mà còn cướp đoạt hơn vạn ức tài nguyên, có thể nói là tương đối viên mãn.

- Chỉ sợ Long Tích và Tử Nguyệt Đại Hung kia sắp phát điên rồi.

Ninh Bất Phàm mỉm cười, nói:

- Nhưng cũng đâu liên quan gì đến chúng ta.

- Tại sao không liên quan ?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Hiệu trưởng, ta muốn xem kịch một chút …

- ?

Ninh Bất Phàm liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Chúng ta tới làm nhiệm vụ, không phải đến du lịch…

Trần Thư ngượng ngùng nói:

- Khác gì nhau đâu, nếu không xem kịch xong rồi nói sau ? Cái này cũng không dễ dàng gì mà thấy được đâu.

- Được rồi…

Trong mắt Ninh Bất Phàm có chút suy nghĩ, kỳ thật hắn ta cũng muốn xem kịch hay…

Là thủ phạm, cơ bản đều thích trở lại hiện trường, thưởng thức kiệt tác của mình…

Ánh mắt hai người nhìn về phía Lý lão, mặc dù hành động do bọn họ quyết định, nhưng lời nói của đối phương cũng không thể bỏ qua, dù sao cũng là nhân vật chủ lực trong tổ ba người.

Lý lão khẽ giật mình, nói tiếp:

- Thời gian cấp bách, vẫn nên đi tới địa điểm tiếp theo.

Hai người vừa nghe, có chút thất vọng.

Lý lão thấy vậy, mở miệng giải thích:

- Nhiệm vụ sớm hoàn thành, chúng ta cũng có thể về nước sớm, đừng quên, chiến tranh vẫn còn.

Vừa nghe lời này, hai người hơi ngẩn ra, tiếp theo gật đầu, không dị nghị gì nữa.

Bọn họ về nước sớm một chút, không chừng có thể cứu vãn không ít sinh mệnh.

Ba người lần nữa thuấn di biến mất, vội vàng đi tới điểm đến tiếp theo…

Ngay khi họ khởi hành.

Châu Tự Do truyền đến một đạo gầm gừ tức giận!

- Hả? Bị bệnh à?

Trần Thư nhíu mày, dường như đã dự đoán được gì đó.

Nhưng hắn không dừng bước, chỉ quay đầu lại nhìn một chút, tiếp theo cùng với hai người trực tiếp rời khỏi Châu Tự Do.

[Sào huyệt Ác Ma] xuất hiện phong ba gì, cũng không liên quan gì đến bọn họ…

Lúc này, hai tròng mắt Long Tích Thú Hoàng đỏ như máu, trong lòng dâng lên cơn giận ngập trời.

Mà ở phía trước nó, một đám hung thú đang run rẩy báo cáo tình hình bên trong dị không gian.

Ngắn ngủi hai ngày, lại có hơn mười vương cấp lãnh chúa, cùng với hơn hai ngàn vương cấp hung thú không hiểu vì sao biến mất?

Long hệ tận lực áp chế cơn giận, xoay người chui vào thông đạo, tiến vào [Sào Huyệt Ác Ma].

Chương 2104 - Song phương lao tới, mới có ý nghĩa… (2)

Nó đong đưa thân thể, trốn vào trong hắc vụ, đi thẳng đến Lãnh địa của tam đại Thú Hoàng.

Nửa ngày trôi qua.

Quả nhiên, hung thú cao cấp lúc trước đóng quân ở Lãnh địa Thú Hoàng, giờ phút này tất cả đều biến mất, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn.

Hiện giờ đang là thời điểm mấu chốt, mặc dù ngã xuống đều là thủ hạ trước kia của tam đại Thú Hoàng, có lẽ sẽ không hoàn toàn thuận theo Long Tích.

Nhưng nếu rời đi, ít nhất cũng sẽ báo cáo với nó.

Mà bây giờ lại không có một chút tin tức, xác suất lớn là xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

- Là ai làm?

Long Tích tức giận, uy áp ngập trời, tất cả hung thú gần đó đều phủ phục trên mặt đất, không dám nhúc nhích.

Lần này tổn thất quá lớn, cho dù là [Sào Huyệt Ác Ma] cũng có chút không chịu nổi.

Nếu bỏ mạng ở chiến trường phía trước, nó sẽ không quá để ý.

Nhưng hiện tại chết không rõ ràng, ngay cả một chút giá trị cũng không có phát huy được, chính là một đợt tổn thất máu.

Giờ phút này, ánh mắt Long Tích không tự chủ được nhìn về phía bầu trời, theo bản năng nghĩ đến Tử Nguyệt Đại Hung trong không gian!

Toàn bộ [Sào huyệt Ác Ma], ngoại trừ nó ra, cũng chỉ còn lại một Truyền Kỳ Sinh Vật như vậy!

Mà có thể làm cho mười con Vương cấp Lãnh chúa lặng yên không một tiếng động biến mất, cũng chỉ có Truyền Kỳ mới có thể làm được!

Trong chốc lát, nó đã xác định, là Cấm Vụ Đại Hung làm việc này!

- Chẳng lẽ thực lực của ngươi đã khôi phục, muốn thị uy với ta sao?

Long Tích tức giận, không suy nghĩ nhiều, đi thẳng đến lãnh địa của Tử Nguyệt Đại Hung.

Hiện tại kẻ thống trị [Sào huyệt Ác Ma] là nó, không phải Tử Nguyệt Đại Hung, tất nhiên nó phải đòi một lời giải thích!

Mà giờ phút này,Tử Nguyệt Đại Hung đang phát điên…

Khi nó trở lại lãnh địa, phát hiện ra rằng sự giàu có của nó trong nhiều năm qua đã biến mất!

Nhìn mặt đất trần trụi, Đại Hung vốn thần trí có chút hỗn loạn, trực tiếp lâm vào trạng thái điên cuồng!

Đồng thời, nó đã nhận định hung thủ thành Long Tích!

Có thể thoát thân từ trong Cấm Vụ, đồng thời thoát được cảm giác của nó, cũng chỉ có Truyền Kỳ Sinh Vật!

Mà Truyền Kỳ Sinh Vật của toàn bộ Ác Ma Sào Huyệt, cũng chỉ có nó và Long Tích Thú Hoàng, đáp án tự nhiên đã rõ ràng!

Về phần sinh vật cấp bậc Ngụy Truyền Kỳ, chúng nó theo bản năng đều xem nhẹ, dù sao [Ác Ma Sào Huyệt] không có hung thú cấp bậc này.

Bọn nó chưa bao giờ nghĩ tới rằng, nhân loại sẽ bỏ qua chiến trường chính diện, vượt qua ngàn vạn dặm đến trộm nhà…

Hơn nữa còn là Trần Thư, Ninh Bất Phàm, Lý lão. Tổ hợp cường đại chí cực này!

Grào!

Lúc này, Tử Nguyệt Đại Hung rơi vào trạng thái bùng nổ, trực tiếp đi tới vị trí của Long Tích!

Hung thú bình thường du đãng bốn phía run rẩy, toàn bộ dị không gian đều trở nên cực kỳ áp bách, phảng phất sinh ra một trận cuồng phong!

Rất nhanh, hai đại Truyền Kỳ Sinh Vật đã nhận ra khí tức của nhau, nhanh chóng tập kích đến!

Song phương lao tới, mới có ý nghĩa…

Grào!

Tử Nguyệt hóa thành một sinh linh mấy chục thước, giống như hổ báo, cả người tràn ngập khí tức thô bạo.

Nó gầm gừ điên cuồng, dường như có sự thù địch vô tận cần được giải phóng.

Rất nhanh, nó đã nhìn thấy thân hình khổng lồ của Long Tích, cuồng bạo đến cực điểm trực tiếp xông lên.

- Hừ?

Long Tích vốn đang tức giận ngút trời lập tức giật mình, nhất thời không rõ tình huống gì đang xảy ra.

Con mẹ nó ngươi giết thuộc hạ của ta, còn phách lối như thế ?

Ầm!

Tử Nguyệt đại hung cả người tràn ngập tử quang, trong nháy mắt đã đến trước mặt Long Tích,

Thân thể của nó lại lần nữa biến hóa, hóa thành từng sợi xích, gắt gao trói buộc Long Tích tại chỗ, đồng thời hấp thu năng lượng sinh mệnh của đối phương.

Grào!

Long Tích chỉ sửng sốt một chút, sau đó lập tức nổi giận:

Trước đây nó ẩn cư một thời gian dài, nhưng không có nghĩa là tính khí của nó ôn hòa, trực tiếp bạo tẩu tại chỗ.

Trong phút chốc, hai Thú Hoàng bắt đầu toàn lực chém giết, không có một chút lưu thủ.

Khí thế to lớn lan tràn, khiến cho hung thú bốn phía run rẩy, yên lặng rời xa chiến trường, cách xa ngàn vạn thước.

Không hổ là Thú Hoàng, nói làm là làm!

Các loại kỹ năng khủng bố lần lượt phóng ra, hiển nhiên cả hai đều thực sự tức giận.

- Lại điên rồi?

Long Tích vung cái đuôi khổng lồ, cưỡng ép Tử Nguyệt Đại Hung rút lui, nó cũng nhận ra trạng thái điên cuồng của đối phương.

Có điều nó vẫn không nương tay, lần nữa lao lên cắn xé,

Trong giới hung thú, bệnh tâm thần không phải là lý do để ngươi có thể phách lối.

Chủ yếu là, nó nhận ra thương thế của đối phương vẫn chưa khôi phục, thực lực khác xa thời kỳ đỉnh phong.

Quả nhiên, hai bên chém giết mấy giờ,

Lúc này Tử Nguyệt Đại Hung đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, lần nữa hóa thành một vầng trăng.

Mà ở trung tâm của mặt trăng, có một lỗ đen, trên đó tràn ngập hỏa diễm khủng khiếp, liên tục đốt cháy cơ thể của nó,

Là mũi tên lúc trước Lão Kiều lưu lại!

Đại chiến với Long Tích, động đến thương thế lúc trước của Tử Nguyệt, thân thể của nó càng thêm suy yếu.

Grào!

Nó phát ra tiếng gầm đau đớn, thần trí không còn điên cuồng, khôi phục lại thanh tỉnh.

- Chờ một chút…

Ầm ầm ——

Lời còn chưa dứt, một cái đuôi lớn vung tới, cả không gian dường như sắp vỡ vụn.

Chương 2105 - Đánh nhau ! Đánh nhau !

Trong phút chốc, Tử Nguyệt bị đánh bay hơn ngàn thước, miệng truyền ra tiếng rống giận dữ.

Long Tích đánh ra một đòn nhanh như chớp.

Đôi mắt đỏ như máu tập trung vào Tử Nguyệt, bắt đầu cận chiến, mở ra một trận đánh tàn khốc vô nhân đạo!

Hiện tại nó, không chỉ muốn báo thù cho thuộc hạ, mà còn muốn cho Tử Nguyệt nhận ra, ai mới là kẻ thống trị [Sào huyệt Ác Ma]!

Đây là một trận chiến xác định địa vị!

Tử Nguyệt muốn giải thích, nhưng đối phương không để ý, càng đánh càng hưng phấn.

Nhất thời, Tử Nguyệt nghẹn khuất, chỉ có thể bị động phòng ngự,

Nếu không phải thực lực của nó bây giờ không đủ năm phần, thì sao có thể bị một tên vãn bối Thú Hoàng hành hung như vậy…

Hai giờ nữa trôi qua,

Long Tích cuối cùng cũng chấm dứt tàn bạo, nhìn xuống Tử Nguyệt phía trước,

Hào quang trên người đối phương ảm đạm, khí tức trở nên hỗn loạn, bị thương không nhẹ.

- Vì sao sát hại Vương cấp Lãnh chúa ?

Long Tích ánh mắt hung ác, mở miệng chất vấn Tử Nguyệt:

- Ngươi muốn mở ra đại chiến cùng Thú Hoàng sao?

Thời đại bây giờ, là do Thú Hoàng thống trị, phần lớn Cấm Vụ Đại Hung đều bị vây khốn, chỉ lác đác một hai con xuất thế, không có khả năng chống lại nó.

Tử Nguyệt hít sâu một hơi, đè nén sát ý trong lòng, nói:

- Giết lãnh chúa? Ngươi đang nói gì vậy?

- Không phải ngươi giết ?

Long Tích vẻ mặt đùa cợt, nói:

-Thời gian hai ngày, hơn hai ngàn Vương cấp Lãnh chúa biến mất, ngoại trừ ngươi ra, Sào huyệt Ác Ma còn có hung thú nào khác có thể làm được sao?

- Ngươi nghĩ ta điên sao? Ta giết Vương cấp Lãnh chúa làm cái gì?

Long Tích hỏi ngược lại:

- Ngươi không điên sao ?

…

Tử Nguyệt chậm lại, nói tiếp:

- Lặp lại một lần nữa, bổn hoàng không giết Vương cấp Lãnh chúa!

Long Tích đánh giá Tử Nguyệt, trong mắt có chút suy tư, dường như đang cân nhắc tính chân thật trong lời nói của đối phương.

Nhưng vào lúc này, Tử Nguyệt lại nói:

- Hơn nữa tài nguyên trên lãnh địa của bổn hoàng bị cướp sạch, không phải ngươi làm sao?

- Ngươi bị cướp sạch ?

Long Tích ngẩn ra, trách không được đối phương vừa gặp mặt liền điên cuồng như thế.

- Toàn bộ sào huyệt, cũng chỉ có ngươi mới có thể làm được ?

- Ngươi cảm thấy là ta làm sao ?

Long Tích hừ lạnh một tiếng, nói :

- Bổn hoàng thống trị toàn bộ Sào huyệt Ác Ma, thiếu chút đồ đó của ngươi à?

Tử Nguyệt cũng tỉnh táo lại, trong mắt có vẻ suy tư.

Nếu đối phương chỉ vì một chút tài nguyên, mà dẫn đến song phương sinh tử đại chiến, không phải là quá ngây thơ rồi sao?

Hai đại Thú Hoàng dần dần bình ổn lửa giận, bắt đầu suy nghĩ về thủ phạm,

- Không phải là nhân loại làm chứ?

Long Tích suy nghĩ nói, nhớ tới khí tức chán ghét mà nó ngửi thấy lúc trước,

Nhưng đó chỉ là cảm giác, nó cũng không chắc chắn.

Hơn nữa quan trọng là, tên tội phạm kia thật sự có thể lặng yên không một tiếng động giết chết vương cấp Tam Tinh lãnh chúa sao?

- Nhân loại ?

Tử Nguyệt Đại Hung tự hỏi, nó đã triệt để khống chế Cấm Vụ, bất kỳ sinh vật nào tiến vào trong đó, nó sẽ phát hiện trước tiên.

Trừ phi là Truyền Kỳ ngự thú sư !

Nhưng bây giờ nhân loại kiếm đâu ra Truyền Kỳ ngự thú sư.

Suy nghĩ của bọn nó hình như cũng không hợp lý.

Đang lúc hai đại Thú Hoàng suy nghĩ,

Một con phi trùng màu đen vương cấp chậm rãi tiến lại gần, tựa vào bên tai Long Tích nói điều gì đó.

Long Tích vốn bình tĩnh, trong nháy mắt đùng đùng nổi giận, quát:

- Bên ngoài lãnh địa của ngươi có mấy trăm thi thể Hung thú Vương cấp?

- Hả ? Cái gì ?

Tử Nguyệt ngẩn ra, có chút bối rối.

Grào!

Đôi mắt đỏ như máu của Long Tích bắn ra lửa giận, lần nữa hóa thành một đạo tàn ảnh, cắn về phía Tử Nguyệt.

Hai đại Thú Hoàng lần nữa mở ra đại chiến !

- Thằn lằn chết tiệt, ngươi muốn bức ta phải không?

Giờ phút này, Tử Nguyệt Đại Hung tâm trí giận dữ, dường như lại mất đi lý trí.

- Là ngươi đang khiêu khích bổn hoàng!

Long Tích mở miệng to chậu máu, mạnh mẽ cắn xé Tử Nguyệt, thậm chí còn nuốt tử mang trong miệng xuống.

Nó thực sự cũng có chút nghi ngờ Tử Nguyệt bị hãm hại.

Nhưng trải qua đại chiến vừa rồi, nó nhận ra đối phương suy yếu…

Thời điểm này không trọng quyền xuất kích, còn đợi khi nào?

Tử Nguyệt Đại Hung là một nhân tố không ổn định, nếu có thể khiến cho nó ở trạng thái suy yếu, tất nhiên sẽ không tạo thành uy hiếp.

Nó đã quyết định, cách một đoạn thời gian sẽ đánh Tử Nguyệt Đại Hung một lần, khiến cho thương thế của đối phương khó mà hồi phục.

Về phần diệt sát, nó không nghĩ tới, cho dù có thể thành công, chính nó cũng sẽ phải trả một cái giá đắt.

Dưới tâm tư nhỏ bé của Long Tích, đại chiến song phương ngày càng kịch liệt.

Thương thế của Tử Nguyệt Đại Hung triệt để bị động, trở nên vô cùng yếu ớt, chỉ có thể yên lặng chịu đựng…

Mà thủ phạm là Trần Thư, đã sớm bỏ chạy mất dạng…

- Trần Thư, ta nói lúc trước tiểu tử ngươi ném mấy trăm thi thể hung thú xuống dưới làm cái gì ?

Ninh Bất Phàm nhướng mày, nói :

- Không giống phong cách tội phạm của ngươi nha!

- Dù sao cũng không đáng tiền.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Không chừng sẽ có hiệu quả.

Hắn thật sự dự liệu được hai Truyền Kỳ Sinh Vật kia sẽ phát sinh xung đột, ném thi thể cũng là muốn kích động mâu thuẫn giữa hai bọn nó.

Chương 2106 - Hỗn tử cấm khu đúng không?

…

Lý lão nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, cũng nhìn thấu tâm tư của hắn, trong lòng thở dài nói :

- Tội phạm không đáng sợ, chỉ sợ tội phạm có văn hóa…

Ba người không ngừng thuấn di, rất nhanh đã rời xa Tự Do Châu, dần tiếp cận mục tiêu tiếp theo: Hắc Châu « tử vong tế đàn » !

Ninh Bất Phàm mở miệng nói:

- Trần Thư, ngươi có kế hoạch cho tử vong tế đàn không?

Qua hai lần trải nghiệm trước, Trần Thư đã mơ hồ trở thành trụ cột của tổ ba người.

- Cái này…

Trần Thư nghĩ đến Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ bên trong, nói:

- Chúng ta tốt nhất đừng nên ảo tưởng quá nhiều, thu hoạch sẽ không lớn đâu.

- Hả ? Sao vậy ?

Lý lão nhíu mày, nói:

- Chẳng lẽ bên trong có Thú Hoàng ngươi không đối phó được sao?

Vẻ mặt Trần Thư kỳ quái nói:

- Lý lão, hiệu trưởng, các ngươi chưa từng đến Tử Vong Tế Đàn phải không?

- À

Hai người liếc nhìn nhau, lắc đầu.

- Nơi này chưa từng xuất hiện bạo động, cho nên bọn ta cũng chưa từng trợ giúp, chẳng lẽ Thú Hoàng bên trong rất mạnh sao?

- Cái này…

Trần Thư sờ sờ cằm, tìm kiếm tính từ trong đầu để hình dung, nói tiếp:

- Vấn đề không phải mạnh hay không, mà nó thực sự là một loại hiếm có …

Một lúc lâu sau, hắn cũng không miêu tả chính xác được…

- Ngươi chơi cái trò đố chữ gì vậy ?

Ninh Bất Phàm bĩu môi, nói:

- Cái gì mà đặc thù? Không phải tất cả đều là Truyền Kỳ Sinh Vật sao?

- Ta cũng không nói rõ được, tóm lại các ngươi nhìn thấy là biết.

Trần Thư buông hai tay ra, có chút bất lực.

Nhất thời, hai người càng thêm tò mò về [Tử Vong Tế Đàn].

Nửa ngày trôi qua,

Tổ ba người đi tới Hắc Châu, nháy mắt nhìn thấy hư ảnh vĩ đại của Thiên Kỵ Sĩ ở giữa đại lục.

- Kiêu ngạo như vậy sao?

Ninh Bất Phàm nhíu mày, lần đầu tiên nhìn thấy Thú Hoàng ngông cuồng như vậy.

- Không đúng…

Hai mắt Lý lão híp lại, nhìn về phía hư ảnh nối lên bầu trời, nói:

- Sao Thú Hoàng có thể yếu như vậy ?

- Yếu ??

Ninh Bất Phàm giật mình, trong mắt có chút khó hiểu.

- Trước mắt quả thật là Thú Hoàng, nhưng khí tức không mạnh, không mạnh chút nào…

Lý lão sờ cằm, thậm chí cảm thấy hắn ta có thể đấu hai chiêu với nó.

- Là giả.

Trần Thư ở một bên mở miệng nói:

- Thoạt nhìn nó đang trấn áp các thế lực Thú Hoàng khác, nhưng thật chất là đang tỏ ra yếu thế…

Hắn nghĩ đến lần đầu tiên đi vào sâu [Tử Vong Tế Đàn],

Ai có thể nghĩ tới, Thiên Kỵ Sĩ trên đại lục chỉ là phân thân, mà bản thể của đối phương vẫn luôn ở quê nhà, ngày ngày canh giữ tài phú của mình…

Cho dù là Truyền Kỳ Sinh Vật, cũng chưa chắc có thể nhận ra, dù sao phân thân này thật sự có uy áp Hoàng Giả.

Thực chất là nó đang tỏ ra yếu thế, làm cho những người còn lại của cấm khu cho rằng Thú Hoàng tại Tử Vong Tế Đàn không ổn.

Ngoài ra, còn có thể âm thầm quan sát kẻ đột nhập…

Kinh nghiệm lần trước của Trần Thư chính là minh chứng tốt nhất, ngoại trừ hắn ra, toàn quân bị diệt…

- Nhưng phải cẩn thận một chút, phân thân này cũng không đơn giản…

Ba người che giấu khí tức, rất nhanh đã đi tới giữa đại lục, cửa thông đạo [Tử Vong Tế Đàn].

Nhất thời, bọn họ có thể cảm nhận rõ uy áp của Thiên Kỵ Sĩ trước mắt.

Mặc dù chỉ là phân thân, nhưng đối với sinh vật dưới Truyền Kỳ, vẫn có lực trấn áp tương đối mạnh.

- Đi thôi!

Lý lão mở miệng nói:

- Thực Thiết Thú nói cho ta biết, sẽ không bị phát hiện.

Hai người Trần Thư nhẹ gật đầu, thận trọng đuổi theo, thuận lợi tiến vào cửa thông đạo.

Lý lão lẩm bẩm :

- Đây chính là Tử Vong Tế Đàn sao ?

Trên đỉnh đầu hắn ta, một dòng lớn khí thể nhàn nhạt lưu chuyển trên bầu trời , giống như từng con U Linh phiêu phù, tràn ngập khí tức quỷ dị.

Mà xung quanh bọn họ, đâu đâu cũng thấy các loại thực vật hình thù quái dị, phần lớn đều đỏ như máu, như bị máu tươi xâm nhiễm.

Nhưng vào lúc này, xung quanh mặt đất nổi lên màu đỏ sậm, từng cái đầu lâu hung thú tái nhợt chui ra,

Nhưng ba người lại tương đối bình tĩnh, không có bất kỳ hành động nào,

Quả nhiên, đầu lâu xung quanh không nhìn thấy ẩn thân của bọn họ bên trong.

Có Ngân Hồ gia trì kỹ năng phụ trợ, ba người họ giống như ở trong một tầng không gian khác, cho dù là Hung thú Vương cấp cũng khó có thể nhận ra.

Ba người thuấn di, đi tới một chỗ khác không người.

- Tìm tế đàn!

Trần Thư mở miệng nói:

- Hung thú ở nơi này cường đại, bình thường đều sẽ chiếm giữ một tế đàn, bên trong linh khí thiên địa nồng đậm, có thể gia tăng tốc độ tu luyện của bọn nó.

- Ngoài ra, bên trong còn có một chỗ cao cấp nhất của tế đàn, là nơi ở của Thú Hoàng.

Ninh Bất Phàm gật đầu, nói tiếp:

- Hai Thú Hoàng ở cùng một chỗ ?

Mặc dù hắn chưa từng đến, nhưng đối với hung thú ở cấm khu cũng có chút hiểu biết,

Tuy rằng Tử Vong Tế Đàn cực kỳ khiêm tốn, nhưng Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ và Vong Linh Chiến Mã trước mắt, là tổ hợp Truyền Kỳ duy nhất, danh tiếng vẫn có.

- Không phải.

Trần Thư tùy ý nói :

- Tế đàn của Thiên Kỵ Sĩ bị ta làm nổ tung, nó không có chỗ ở, tất nhiên chỉ có thể chen chúc cùng con ngựa kia.

Chương 2107 - Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ không hợp thói thường

…

Vẻ mặt hai người trì trệ, khóe miệng giật giật, không ngờ Trần Thư còn có loại chiến tích này…

- Lý lão.

Ninh Bất Phàm thở dài, nói:

- Tự dưng ta có một loại cảm giác trên không bằng già, dưới không bằng trẻ…

- Ta cũng vậy…

Lý lão nhún vai, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Hắn là Đệ nhị cường giả Hoa quốc, sống nhiều năm như vậy, cũng chưa từng làm loại chuyện này.

Lão gia tử và Trần Thư giống như hai ngọn núi lớn ngang dọc, Ngự Thú Sư còn lại, chỉ còn biết ngửa mặt thở dài…

Nhưng rất nhanh, hai người đã ổn định tâm tình, trong lòng không ngừng an ủi bản thân:

- Bọn họ chỉ là người bình thường, sao có thể so với biến thái được ?

Thời gian trong ngày dần trôi qua,

Tổ ba người không ngừng tìm kiếm Tử Vong Tế Đàn, nhưng không tìm được một chủng tộc hung thú cao cấp nào.

Thu hoạch duy nhất, chính là giết mấy chục con Vương cấp Hung thú bình thường.

Nhưng đó không phải là mục tiêu nhiệm vụ của bọn họ, đối với hung thú mà nói, đây cũng chỉ là tổn thất không đáng kể.

- Trần Bì, tiểu tử ngươi nói đúng rồi, quả thật là không có thu hoạch.

Ninh Bất Phàm nhíu mày, mở miệng nói:

- Thú Hoàng ở đây che giấu quân đoàn át chủ bài trong tay tốt như vậy à?

- Ta cảm thấy không phải che giấu tốt…

Trần Thư suy nghĩ, nói :

- Ta hoài nghi tên Thiên Kỵ Sĩ kia không tập hợp hung thú cao cấp.

…

Ninh Bất Phàm hơi ngẩn ra, nói:

- Không thể nào? Hiện tại sắp đến đại chiến, các đại cấm khu đều phải xuất lực.

【 Thâm Hải Cổ Vương Cung 】 và [Sào Huyệt Ác Ma] đều tập hợp chủng tộc hung thú cao cấp, lúc nào cũng có thể xuất chinh.

Đây cũng là nguyên nhân chính có thể khiến cho nhiệm vụ của tổ ba người thành công.

Trần Thư đã có hiểu biết đối với Thiên Kỵ Sĩ, nói:

- Xác suất lớn Tử Vong Tế Đàn sẽ phái ra một đám thối cá nát tôm đến góp đủ số lượng…

Ninh Bất Phàm mở to hai mắt, nói:

- Hỗn tử cấm khu đúng không ?

- Không phải ?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Con hàng này đã quen lăn lộn rồi.

Ninh Bất Phàm nhíu mày, vẫn có chút không hiểu, nói:

- Nó không sợ sau khi chiến tranh kết thúc, sẽ bị các đại Thú Hoàng của cấm khu thanh lý sao?

- Ta cũng không biết.

Trần Thư xòe tay ra, nói:

- Có điều trong ấn tượng của các đại Thú Hoàng, Tử Vong Tế Đàn vẫn là cấm khu yếu nhất, phái ra chút cá thối nát tôm cũng hợp lý.

…

Hai người Ninh Bất Phàm giật mình,

Hiện tại bọn họ cũng hiểu một chút, vì sao Trần Thư lại nói đối phương là loại Thú Hoàng hiếm thấy.

- Chúng ta có cần tìm kiếm nữa không ?

Lý lão cũng bất đắc dĩ, đối với loại Thú Hoàng kỳ lạ này, thật sự giống như một quyền đánh vào bông.

Trần Thư sờ sờ cằm, nói:

- Lục soát thêm nửa ngày đi, nếu không có thu hoạch, chúng ta nhân lúc trời tối rời đi.

- Được!

Ba người lần nữa bắt đầu tìm kiếm Lãnh Chúa thống lĩnh hung thú cao cấp,

Bọn họ là một tổ hợp vô địch, ít nhất phải có một chút thu hoạch mới được.

Nhưng mà, hiện thực luôn luôn tàn khốc…

Đừng nói là Lãnh Chúa, thậm chí Vương cấp Hung Thú bình thường cũng trở nên khan hiếm.

Nhất thời, ba người có chút hoài nghi, chẳng lẽ Tử Vong Tế Đàn thật sự là cấm khu yếu nhất?

Ngoài ra, tài nguyên nơi này cũng tương đối thưa thớt, quả thực giống như một chỗ thâm sơn cùng cốc.

Sắc trời dần tối.

Ba người cũng không còn động lực tìm kiếm, muốn sớm chấm dứt hành động nhàm chán này.

- Đi thôi.

Lý lão thở dài, nói:

- Ta không muốn tới chỗ này lần thứ hai.

…

Ninh Bất Phàm im lặng, cũng không nói nên lời.

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, hiển nhiên đã sớm dự liệu.

Có thể Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ không phải Thú Hoàng mạnh nhất, nhưng nó lại kỳ quái nhất.

Ba người thuấn di, ra phía ngoài vạn thước, đến vị trí cửa thông đạo.

Nhưng vào lúc này.

Thần sắc Lý lão khẽ động, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía đông,

- Lý lão, gì vậy ?

Ninh Bất Phàm mở miệng hỏi, ánh mắt không hiểu chuyện gì.

Lý lão đưa tay phải ra, mở miệng nói:

- Bên kia, linh khí thiên địa nồng đậm !

Hắn ta là Ngụy Truyền Kỳ cường giả, cảm giác đối với linh khí thiên địa mạnh hơn hai người Trần Thư rất nhiều.

- Không lẽ là lãnh địa Thú Hoàng ?

Trần Thư nhíu mày, trong lòng có chút suy đoán.

Ninh Bất Phàm mở miệng nói:

- Đi xem thử ?

Ba người tay không trở về, vốn không cam lòng, hiện tại nhìn thấy lãnh địa Thú Hoàng, tất nhiên cũng muốn xuất thủ.

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Thử đi, có điều không nên quá kỳ vọng.

Lý lão im lặng, đồng ý với ý kiến của hai người.

Ba người lặng yên không tiếng động tới gần phương đông, rất nhanh đã tới điểm đến.

Phía trước quả nhiên có một tế đàn to lớn sừng sững, bốn phía phủ đầy xương cốt khổng lồ của hung thú, đồng thời linh khí thiên địa vô cùng nồng đậm.

Mà ở trên tế đàn, quanh quẩn hắc vụ vô tận, tràn ngập khí tức tử vong đáng sợ.

- Cùng đẳng cấp với tế đàn của Thiên Kỵ Sĩ lúc trước!

Trần Thư ngay lập tức đưa ra phán đoán, nói:

- Có thể là lãnh địa của Vong Linh Chiến Mã.

- Cẩn thận một chút.

Thực Thiết Thú của Lý lão lần nữa gia trì kỹ năng ẩn nấp.

Đồng thời, Ngân Hồ cũng ném ra kỹ năng, giúp bọn họ ẩn nấp ở chỗ sâu hơn trong không gian.

Chương 2108 - Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ không hợp thói thường (2)

- Bốn phía tế đàn có không gian ngăn cách, phải dùng thuấn di mới có thể vào.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Để tránh bị Thú Hoàng phát giác, Lão Ninh, chúng ta đồng loạt ra tay.

- Được!

Ngân Hồ và Thỏ đồng loạt xuất thủ, lực lượng không gian khủng bố hỗ trợ lẫn nhau, mạnh mẽ tiến vào trong tế đàn.

Nhưng, làm cho bọn họ bất ngờ là, thuấn di thất bại!

Tế đàn trước mắt được gia trì bởi một cỗ lực lượng kỳ lạ, làm cho kỹ năng không gian của bọn họ mất đi tác dụng.

Ninh Bất Phàm nhíu mày, nói:

- Không vào được!

- Không đúng…

Trần Thư không hiểu, lúc trước hắn tiến vào lãnh địa của Thiên Kỵ Sĩ, không khó như vậy.

Mà vào lúc này, hắc vụ trên bầu trời xoay tròn, xuất hiện đồng tử màu đỏ cực lớn.

Đồng tử nhìn xuống bốn phía tế đàn, như đang tìm kiếm gì đó.

- Bị phát hiện rồi?

Vẻ mặt ba người thay đổi, trực tiếp thuấn di ra xa vạn thước, trong mắt có chút kinh hãi.

Nhưng mà, đồng tử màu đỏ ở đằng xa vẫn như cũ, tìm kiếm qua lại, như đang chấp hành công việc thường ngày.

Ba người thở phào nhẹ nhõm, có chút bất đắc dĩ. Bọn họ thậm chí ngay cả đi vào cũng không được…

Ninh Bất Phàm nhíu mày nói:

- Trừ phi là toàn lực xuất thủ, nếu không thì không dễ vào.

Vừa rồi Ngân Hồ liên thủ cùng Thỏ, nhưng không dám điều động toàn bộ không gian lực lượng, lo lắng sẽ bị Thú Hoàng phát giác được khí tức.

Hắn ta mở miệng nói:

- Nếu không, chúng ta lặp lại chiêu cũ ?

- Cái gì ?

- Ngươi đi chọc giận hai Thú Hoàng, ta và Lý lão tiến vào lãnh địa, bắt đầu ám sát, không chừng còn có thể lấy chút tài nguyên.

- Bỏ đi.

Trần Thư trực tiếp cự tuyệt, nói:

- Hiệu trưởng, ngươi không hiểu rõ thứ này.

- Thế nào ? Dựa vào năng lực của ngươi, làm cho Thú Hoàng mất đi lý trí không phải rất đơn giản sao?

- Không đơn giản như vậy.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Bên trong tế đàn chưa chắc có Lãnh chúa Hung thú cao cấp, nhưng chắc chắn có Bảo Khố Thiên Kỵ Sĩ!

- Muốn làm cho một Thủ Tài Nô rời khỏi bảo khố của mình, hoàn toàn không có khả năng.

- Không phải chứ?

- Thật sự không có khả năng.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Điệu hổ ly sơn vô dụng với nó.

Lần trước bản thể Thiên Kỵ Sĩ dám đuổi giết Trần Thư, cũng bởi vì nó đã quan sát đoàn người bọn họ hồi lâu, xác định không có viện quân khác, lúc này mới dám trực tiếp đuổi giết.

Hiện tại Trần Thư chủ động tới cửa khiêu khích, ý đồ thật sự quá rõ ràng.

Ninh Bất Phàm mở miệng nói:

- Làm nổ lãnh địa của nó cũng không được sao ?

- Không được.

Trần Thư lắc đầu, nói :

- Muốn nó mất đi lý trí đuổi giết, trừ khi chúng ta có thể trộm toàn bộ bảo vật của nó đi.

Nhưng vấn đề là, hiện tại bọn họ ngay cả vào cũng không được, tất nhiên là không thực tế.

- Đi thôi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Không còn cách nào.

Hắn vốn định lẻn vào tế đàn xem xét tình hình, kết quả trực tiếp bị phong tỏa, vừa bắt đầu đã thất bại.

Cùng lúc đó, trực giác của Hãn Phỉ nói cho hắn biết tế đàn chắc chắn có nguy hiểm, Trần Thư tất nhiên muốn rời khỏi nơi này.

Hai người nhìn nhau, ngay cả tên Hãn Phỉ to gan lớn mật cũng từ bỏ, bọn họ chỉ có thể bất đắc dĩ rút lui.

Tổ ba người không còn do dự nữa, ngay lập tức đi về hướng cửa thông đạo …

Vào lúc này, phía dưới tế đàn,

Vong Linh Chiến Mã nhìn Thiên Kỵ Sĩ ở một bên, nói :

- Vì sao không giết bọn chúng? Không muốn báo mối thù lần trước sao ?

Hiển nhiên, hai đại Thú Hoàng đã nhìn thấu ba người đang ẩn nấp, chỉ là không muốn động thủ mà thôi.

- Tiểu Mã, tính tình của ngươi có thể đừng nóng nảy như vậy hay không ?

Lúc này, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ đang say mê, hôn lên tài liệu Truyền Kỳ trong tay, tiếp theo mới chậm rãi nói:

- Tiểu quỷ kia tương đối khó giải quyết, hiện tại thêm một không gian Khế Ước Linh Vương Cấp đỉnh phong, nếu như dễ giết như vậy, các đại Thú Hoàng còn cần phải tức giận như vậy sao?

Vong Linh Chiến Mã vẫn chưa từ bỏ ý định nói:

- Chúng ta triển khai toàn bộ lĩnh vực, cộng thêm lực lượng phong tỏa của tế đàn, tỷ lệ thành công ít nhất cũng một nửa!

- Đã quên vì sao lãnh địa của chúng ta biến mất rồi ư ?

Thiên Kỵ Sĩ lắc đầu, nói:

- Chỉ cần tiểu tử kia mượn sức mạnh của cỗ lực lượng nổ tung kia lần nữa, tỷ lệ thất bại của chúng ta vẫn rất cao.

Không đợi Chiến Mã mở miệng, Thiên Kỵ Sĩ lại nói:

- Lui một vạn bước mà nghĩ, cho dù chúng ta giết hắn, vậy thì đã sao?

- Nếu ta đoán không lầm, sức mạnh của ba người bọn chúng đứng đầu nhân loại, chỉ cần bọn chúng ngã xuống, sẽ là một đòn đả kích nặng nề đối với nhân loại!

- Ngươi có cần phải vị tha vậy không?

Thiên Kỵ Sĩ nhếch môi, nói:

- Nhân loại tan tác, ai sẽ làm suy yếu lực lượng của các cấm khu còn lại?

- Nếu như bọn chúng không yếu đi, làm sao Bổn Hoàng có thể lấy được bảo vật của chúng?

…

Vong Linh Chiến Mã hơi ngẩn ra, không mở miệng phản bác nữa.

- Hơn nữa giết bọn chúng rồi, Lão quỷ từ Hoa Quốc kia tìm đến đây thì phải xử lý thế nào?

Thiên Kỵ Sĩ sờ cằm, nói:

- Cho dù chúng ta dốc toàn lực, cũng chưa chắc có thể đánh lại.

Chương 2109 - Túi phân Urea khổng lồ

- Hơn nữa, nếu thực lực của chúng ta bại lộ, còn có thể âm thầm phát tài sao? Ở thời đại này, chúng ta cũng nên cẩn trọng chút!

…

Vong Linh Chiến Mã bị nói như vậy, có chút bàng hoàng,

Mặc dù muốn phản bác, nhưng lại không biết nên nói cái gì…

- Chúng ta đã ẩn nấp hơn ngàn năm, nếu chỉ vì ba người kia mà bại lộ, chẳng phải là điên rồi sao?

Thiên Kỵ Sĩ thản nhiên nói:

- Tiểu Mã à, ngươi còn quá non nớt.

Thực ra trong lòng của hắn ta, Trần Thư đích thực là một mối họa ngầm tương đối lớn, thậm chí có thể so với Truyền Kỳ Ngự Thú Sư.

Nếu như có thể giết, hắn ta nhất định sẽ xuất thủ,

Nhưng vấn đề là, cho dù bọn họ toàn lực xuất thủ, cũng chưa chắc thành công, cân nhắc, tất nhiên là chọn án binh bất động.

…

Vong Linh Chiến Mã im lặng, rõ ràng đã bị đối phương thuyết phục.

- Được rồi, cứ vậy đi.

Thiên Kỵ Sĩ quay người, bắt đầu kiểm kê lại tài phú, đây cũng là sở thích duy nhất của nó…

Vong Linh Chiến Mã nhìn chằm chằm Thiên Kỵ Sĩ.

Mặc dù cả hai đã tâm linh tương thông, tựa như một thể, nhưng nó vẫn không đoán được suy nghĩ của đối phương…

…

Ban đêm,

Ba người đã rời khỏi « Tử Vong Tế Đàn » trở về Hắc Châu.

Lúc này, Ninh Bất Phàm suy đoán nói:

- Có khi nào đối phương để hung thú cao cấp ẩn nấp ở dị không gian khác không?

Nếu là những Thú Hoàng khác, sẽ bố trí quân đoàn át chủ bài bên cạnh, nhưng biết đâu Thiên Kỵ Sĩ sẽ làm ngược lại.

- Ai biết được?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Hắc Châu có mấy trăm dị không gian, cộng thêm phụ cận Hải Vực và Bắc Linh Thất Quốc, chúng ta có thể tìm từng cái một sao?

…

Ninh Bất Phàm thở dài, lần đầu tiên hắn ta nhận ra, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ thật sự rất khó giải quyết.

- Đi thôi, thật ra trong kế hoạch của ta, không bao gồm Tử Vong Tế Đàn.

Trần Thư lắc đầu, cũng không quá để ý.

Ninh Bất Phàm mở miệng nói:

- Ngươi không sợ, đột nhiên đối phương đưa một số lượng lớn Linh Thú cao cấp vào chiến trường sao?

- Không có khả năng.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Với tính cách độc lang của nó, sẽ không cống nạp cho các Thú Hoàng khác.

Thật ra hắn biết rõ, Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ khó chơi, hơn nữa mơ hồ có một loại cảm giác, đối phương không đơn giản như bề ngoài.

Nhưng với hắn mà nói, không phải là vấn đề lớn,

Chỉ cần cho hắn thời gian trưởng thành, sớm muộn gì hắn cũng sẽ san bằng từng cấm khu một!

- Bây giờ đi đâu?

- Hung thú cấm khu của Tuyết Quốc!

Trần Thư nhìn về phía đông xa xôi, trong mắt hiện lên hưng phấn.

Lý lão mở miệng nói:

- Cẩn thận một chút, không chừng Thú Hoàng bên kia đã sớm có kế sách đối phó.

Bọn họ đã hành động gần nửa tháng, chỉ sợ các đại cấm khu đã biết được mục đích của bọn họ.

- Chưa chắc.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Cấm khu còn lại chưa chắc đã biết.

- Không thể nào ?

Ninh Bất Phàm nhíu mày, nói:

- Hung thú cũng không phải ngốc, để cho các Vương cấp Lãnh chúa còn lại ngã xuống vô ích ?

- Lão Ninh, các đại cấm khu không đoàn kết như vậy đâu.

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Bọn chúng chỉ nghĩ, ta tổn thất lớn như vậy, nếu các ngươi không đổ chút máu, chẳng phải là ta thua thiệt sao? Về sau không phải là trực tiếp giẫm lên đầu ta mà đi à?

- Phải không ?

Vẻ mặt hai người suy tư, dựa theo tính cách của hung thú, cũng rất có khả năng.

Chỉ là đám Thú Hoàng cũng không ngốc, điều kiện tiên quyết của nội chiến, chính là hung thú bọn nó, có thể giành được thắng lợi cuối cùng sau chiến tranh.

Trong mắt Thú Hoàng, thực lực của nhân loại và hung thú, không cùng đẳng cấp, các đại cấm khu hao tổn một số cường giả, tất nhiên không phải vấn đề lớn.

- Khả năng cao là vậy.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Huống hồ, đường đường là Thú Hoàng, bị ba người chúng ta chỉnh như vậy, bọn chúng cũng không có mặt mũi mà khoe khoang.

Thực tế, suy đoán của hắn không sai.

Hiện tại hai Thú Hoàng của Thâm Hải Cổ Vương Cung đang lựa lời, suy nghĩ làm sao giải thích với Nhân Ngư Thú Hoàng …

Mà Long Tích của Ác Ma Sào Huyệt, cũng chưa có thông báo gì, toàn bộ dị không gian chỉ có một Thú Hoàng, chiến lực yếu nhất, mong là thực lực của các cấm khu còn lại cũng yếu một chút.

Nếu không đại chiến kết thúc, chỉ sợ Ác Ma Sào Huyệt sẽ bị các đại cấm khu khác từng bước xâm chiếm.

Về phần Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ, ngày ngày bận đếm bảo vật, tất nhiên sẽ không thông báo cho các cấm khu còn lại…

Ba người lặng lẽ rời khỏi Hắc Châu, tiến về cấm khu của Tuyết Quốc Đại Lục…

…

Nửa tháng trôi qua.

Đại chiến giữa hung thú cấm khu và Hoa Quốc vẫn kéo dài, thương vong của hai bên ngày càng tăng.

Chủ lực của chiến trường, Bạch Ngân Hắc Thiết vẫn luôn làm chủ trận lực, không bên nào đầu tư nhiều Vương Cấp và Hoàng Kim cường giả để tham chiến.

Đại chiến đã trở thành một cuộc chiến kéo dài.

Thứ hung thú muốn không phải Đại Lục trước mắt, mà là hủy diệt thế lực mạnh nhất của nhân loại!

Mà Hoa Quốc cũng cần thời gian, để càng nhiều Ngự Thú Sư trưởng thành, lựa chọn kéo dài trận chiến, không phát động truyền kỳ đại chiến.

Ngay khi hai bên đang trong giai đoạn chiến đấu vô cùng ác liệt,

Bộ ba người Hãn Phỉ chấp hành nhiệm vụ, vẫn chưa trở về nước,

Chương 2110 - Ngươi cũng có mặt mũi thật nha!

Thời gian nửa tháng, bọn họ vẫn ở trong hung thú cấm khu của Tuyết Quốc, quậy đến long trời lở đất, giết chết không ít Vương cấp Lãnh Chúa, khiến hai con Thú Hoàng bên trong liên tục rống giận.

Ngoại trừ thế lực của Sa Hoàng, các đại cấm khu đều bị ba người ghé thăm một vòng, chiến quả đạt được cũng khá ấn

tượng!

Hơn trăm Vương cấp Lãnh chúa ngã xuống, hung thú vương cấp bình thường, cũng đã hơn vạn, chỉ cần là hung thú cấm khu, thì đều xảy ra thương vong.

Trên một hoang đảo của Hải Vực,

- Mẹ nó, hai con Thú Hoàng này điên rồi sao ? Đuổi theo chúng ta hơn mười dị không gian rồi…

Trần Thư vỗ vỗ ngực, nói:

- Tính tình nóng nảy quá.

- Ngươi còn dám nói?!

Ninh Bất Phàm trừng mắt liếc hắn, nói:

- Nếu không phải tại ngươi, chúng ta có thể chật vật như vậy sao?

Ba ngày trước, vốn dĩ hai con Thú Hoàng trong cấm khu Tuyết Quốc đã buông tha.

Mặc dù đối phương có thể dùng kỹ năng đánh dấu bọn họ, nhưng tốc độ không bằng thuấn di, đuổi theo cũng vô ích.

Kết quả là thời điểm sắp an toàn,

Trần Thư kẻ chủ mưu này, lại lấy ra một túi phân Urea khổng lồ, bẫy một Thú Hoàng…

Thú Hoàng lập tức bạo tẩu, bắt đầu cuộc đại truy sát tận ba ngày…

- À.

Trần Thư áy náy gãi đầu, nói:

- Không phải ta đang tìm cách phản công đây sao?

- Đây là lý do để ngươi tìm chết hả?

Ninh Bất Phàm thở dài nói:

- Ta sống nhiều năm như vậy, chưa từng thấy ai dùng túi phân Urea đối phó Thú Hoàng, quái lạ!

…

Trần Thư ngượng ngùng nói:

- Túi phân Urea vô dụng với nhân loại, ta hơi động não một chút, hay là thử dùng nó phong ấn Thú Hoàng…

- Nhưng thôi bỏ đi!

Ninh Bất Phàm mở miệng nói :

- Cho dù phong ấn được nó, cũng chưa chắc thắng được ?

- Không phải chỉ là ta muốn kiếm chút thành tựu thôi sao…

- Cái gì?

- Không… Không có gì…

Trần Thư khoát tay áo, nói tiếp:

- Hiệu trưởng, tuy rằng không phong ấn được nó, nhưng cũng có hiệu quả nha. Ít nhất, thứ này có thể làm cho Thú Hoàng phát điên.

- Ngươi còn nói?

Ninh Bất Phàm trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Cũng vì cái này, hại chúng ta bị truy sát ròng rã ba ngày!

…

Trần Thư thấy hai người đều có chút oán giận, lập tức không mở miệng nữa.

Hành động lúc trước, đúng là có chút liều lĩnh…

Ninh Bất Phàm thấy vậy cũng không nói gì nữa, dù sao hắn ta cũng đã quen với tính cách của tên này.

Hắn ta nhìn về phía lão nhân yên lặng ở một bên, nói:

- Lý lão, bây giờ chúng ta có trở về không?

- Đừng gấp gáp.

Lý lão lắc đầu nói:

- Lão gia tử bảo chúng ta ở lại dạo chơi thêm vài vòng, dù sao chiến trường hiện tại cũng khá ổn định.

-Vậy chúng ta đi đâu đây?

Trần Thư sờ cằm nói :

- Hiện tại cấm khu duy nhất mà chúng ta chưa đi, cũng chỉ có lãnh địa Sa Hoàng.

Ninh Bất Phàm lắc đầu:

- Chỗ đó không được.

Không phải bọn họ không dám đối phó Sa Hoàng, mà bởi vì lãnh địa của đối phương là toàn bộ Lam Tinh hải vực cùng với hơn một ngàn dị không gian bên trong. Phạm vi thật sự quá lớn.

Dẫn đến, cho dù bọn họ muốn ám sát, cũng không thể xuống tay.

Hơn nữa, trong quá khứ, thời điểm hòa bình, nhân loại vốn đã không biết gì về hải vực, tất nhiên cũng sẽ không biết vị trí cao cấp của dị không gian.

Trần Thư suy nghĩ một lát, mở miệng nói:

- Đi phế tích nhân loại ở phương tây.

- Cái gì ?

Hai người quay lại nhìn, đợi câu trả lời của Trần Thư.

- Hiện tại Thú Hoàng của các cấm khu đều có sự phòng bị, chúng ta không hạ thủ được.

Trần Thư mở miệng giải thích:

- Lãnh địa Sa Hoàng cũng không được. Chi bằng dời mục tiêu sang dị không gian, lực lượng tầm trung bên trong nhân loại.

Ngoại trừ hung thú cấm khu của bốn đại đế quốc ra, các thế lực nội bộ còn lại của nhân loại cũng có không ít dị không gian cấp hủy diệt, bên trong tất nhiên cũng có hung thú vương cấp.

Hơn nữa, hiện giờ ngoại trừ Hoa Quốc ra, các thế lực nhân loại còn lại đều trở thành quốc gia của hung thú, ba người họ cũng không cần phải cố kỵ.

Chủ yếu là, trên bản đồ thế giới của nhân loại trước kia, có đánh dấu sự phân bố dị không gian trong toàn bộ thế lực của

nhân loại.

- Có thể.

Lý lão gật đầu nói:

- Tiện thể thu thập tài nguyên, không chừng có thể tìm thấy những thứ mà đồng bào nhân loại của chúng ta để lại.

Ba người không do dự nữa, giống như máy móc chấp hành nhiệm vụ, tiếp tục đi đến quốc gia phía tây của Lam Tinh.

…

Hai tháng trôi qua.

Tổ ba người Trần Thư làm mưa làm gió ở phía Tây.

Bởi vì không có Thú Hoàng, bọn họ quyết định đại khai sát giới.

Lý lão dựa vào sức mạnh đáng sợ của Ngụy Truyền Kỳ, tàn sát Vương cấp Lãnh Chúa, làm suy yếu sức mạnh của hung thú đến mức cao nhất.

Mà Trần Thư, người có cấp bậc Hoàng Kim Cấp, là sự tồn tại khiến đám hung thú thống hận nhất.

Hắn hoàn toàn phóng thích bản thân, tùy ý thả đạn hạt nhân, cướp sạch lãnh địa của hung thú, bày ra phong thái của một tên tội phạm…

Nhất thời, dị không gian hung thú ở phương Tây rối ren, thậm chí hỗn loạn.

Rất nhanh, tin tức hậu viện bốc cháy truyền đến tai các đại Thú Hoàng.

Đồng thời, chuyện các đại cấm khu gặp họa cũng không giấu được, hoàn toàn bại lộ ra.

Lúc này các đại Thú Hoàng mới biết.

Chương 2111 - Ngươi cũng có mặt mũi thật nha! (2)

Lãnh địa của bọn chúng đều bị tội phạm ghé thăm,

Thâm Hải Cổ Vương Cung tổn thất lớn nhất. Dù sao, toàn bộ Vương cung bảo khố đều bị tội phạm cướp sạch.

Nhân Ngư Thú Hoàng nổi giận, trực tiếp quay về Cổ Vương Cung, chất vấn hai Thú Hoàng.

Tương truyền rằng, ba Thú Hoàng thậm chí còn đại chiến trên phế tích của vương cung, thủ đoạn đẫm máu, hiển nhiên bọn chúng thật sự nghiêm túc.

Cũng may Thú Hoàng còn lại ngăn cản, lúc này mới áp chế được cơn giận của Nhân Ngư Thú Hoàng.

Mặc dù chúng nó không để ý đến sự sống chết của Thú Hoàng còn lại, nhưng ngươi phải chết trên chiến trường của nhân loại, chứ không phải chết bất đắc kỳ tử vì nội chiến.

Sau một thời gian hòa hoãn,

Thú Hoàng ở các đại cấm khu liên thủ, muốn giết chết tổ ba người Trần Thư.

Tiếc là, một mình Trần Thư đã đủ khiến bọn chúng đau đầu, giờ lại có thêm một không gian Ngân Hồ có đầy đủ năng lực bảo mệnh.

Cho dù tám Thú Hoàng liên thủ cũng chưa chắc đạt hiệu quả tốt.

Có điều đám hung thú cũng không ngồi chờ chết, bắt đầu gia tăng lực lượng trên chiến trường chính diện!

Hơn vạn Hung Thú Hoàng Kim Cấp bắt đầu lao vào chiến trường.

Mà Hắc Thiết Bạch Ngân hung thú vốn đang là chủ lực, lại nhượng bộ, nhường vị trí cho hung thú cao cấp.

Ngoài ra, không ít hung thú vương cấp cũng xuất hiện trên chiến trường, bắt đầu công phá Hoa Quốc đại lục.

Nhất thời, chiến lực đỉnh phong của hai đại thế lực bắt đầu đối chiến!

Tiết tấu của cuộc chiến vô tình bị đẩy lên cao trào…

Dựa theo kế hoạch của hung thú, ít nhất cũng phải nửa năm sau mới có thể gia nhập chiến lực cao cấp, dù sao cũng chưa diệt được toàn bộ Hắc Thiết Bạch Ngân Ngự Thú Sư của nhân loại.

Nhưng bởi vì ba người Trần Thư, khiến các đại Thú Hoàng nổi giận, tất cả lựa chọn tăng nhanh tiết tấu chiến tranh.

Bọn nó vốn định giết sạch toàn bộ Hắc Thiết Bạch Ngân Ngự Thú Sư của nhân loại, nhưng hiện tại thời gian không cho phép, chỉ có thể công phá Hoa Quốc trước, sau đó mới đuổi giết đám kiến hôi này.

Sa Hoàng không tổn hại gì, nó vốn dĩ không đồng ý, nhưng dưới áp lực của các đại cấm khu, cũng chỉ có thể chấp thuận.

Trong lúc nhất thời, tổ ba người dựa vào năng lực của mình, mạnh mẽ thay đổi cục diện chiến trường!

Nhân loại không hoảng loạn, thậm chí đã sớm có chuẩn bị,

Bởi vì có không ít Hung thú Vương cấp Lãnh chúa bị giết, dẫn đến sức chiến đấu của đám hung thú vương cấp không mạnh. Quá vội vã khiến bọn chúng không có sự chuẩn bị tốt, khó có thể phát huy thực lực đỉnh phong của hung thú.

Mà phía nhân loại, lại bởi vì chuyện của ba người Trần Thư, khiến cho sĩ khí của các đại Ngự Thú Sư tăng vọt.

Mặc dù thực lực hai bên không cân bằng, nhưng nhân loại vẫn ổn định được chiến trường.

…

Bên trong một dị không gian,

Trên người Trần Thư tràn ngập các loại quang mang màu sắc, thoạt nhìn tương đối huyễn khốc…

Chính là kỹ năng truy tung từ các đại Thú Hoàng!

- Trần Thư, ngươi cũng có mặt mũi thật nha!

Ninh Bất Phàm mỉm cười, ánh mắt tràn đầy cổ quái.

Mặc dù là tổ ba người, nhưng trên người hắn và Lý lão lại không có kỹ năng khóa chặt.

Rõ ràng, Thú Hoàng đã hận thấu xương tên này rồi.

- Bây giờ đã hiểu vì sao ta lại là đội trưởng rồi chứ?

Trần Thư nhún vai, trong mắt có chút đắc ý nói:

- Chỉ có tám Thú Hoàng, không đáng để vào mắt.

Giây tiếp theo, giọng điệu của hắn thay đổi, nói:

- Đúng rồi, khi nào chúng ta về nước?

…

Khóe miệng Ninh Bất Phàm co giật, một giây trước không phải ngươi còn rất kiêu ngạo sao…

Lý lão ở một bên thản nhiên nói:

- Lão gia tử không nói gì, chúng ta không cần gấp.

- Đúng vậy, không vội.

Ninh Bất Phàm gật đầu, nói:

- Chúng ta không có năng lực ngăn cơn sóng dữ ở chiến trường chính diện, chi bằng phá hoại đại bản doanh của kẻ địch, có lẽ sẽ có tác dụng hơn.

- Tám Thú Hoàng đuổi giết, các ngươi thật sự không hoảng sợ sao…? !

Trần Thư mở to hai mắt, tiếp theo nhíu mày, cảm giác có gì đó không đúng, nói:

- Từ khi nào mà tinh thần lực của các ngươi lại tốt như vậy?

Ninh Bất Phàm nhún vai, cổ quái nói:

- Kỹ năng truy tung đều ở trên người ngươi, ta và Lý lão sợ cái gì?

…

Trần Thư lập tức giật mình, trách không được hắn luôn cảm thấy có chút kỳ lạ:

Thời điểm mấu chốt trực tiếp bán ta có đúng không?

- Được rồi.

Ninh Bất Phàm vỗ bả vai của hắn, nói:

- Dựa vào thực lực của ngươi, tám con thú hoàng không phải chỉ như vẩy nước thôi sao?

- Cũng đúng.

Vẻ mặt vốn đang nghiêm trọng của Trần Thư lập tức giãn ra.

Đúng vào lúc này, tiếng gầm gừ khủng bố lại truyền đến, một cổ sát ý lạnh như băng tập trung vào người Trần Thư :

- Lại tới nữa!

Thân thể Trần Thư lập tức chấn động, nhìn phía xa.

Chỉ thấy phía chân trời đã xuất hiện một vài thân ảnh Thú Hoàng, tất cả khuôn mặt đều là sát ý, hận không thể nghiền hắn thành tro…

- Các ngươi có bắt lão tử cũng vô dụng …!

Trần Thư kêu gào, đồng thời Thỏ bên cạnh ném ra hơn mười đạo không gian ấn ký.

Ba người lập tức biến mất tại chỗ, đi tới cửa thông đạo dị không gian của nơi này.

- Để lũ cẩu đồ các ngươi đuổi theo này!

Nhìn cửa thông đạo trước mắt, Trần Thư vung tay phải lên, quyết đoán ném ra một lọ đạn hạt nhân tăng cường :

Ầm!

Chương 2112 - Biến cố chiến trường

Bạch quang rực rỡ tràn ngập, đồng thời một cỗ lực lượng không gian đáng sợ xé rách thông đạo.

Dị không gian trước mắt chẳng qua chỉ là cấp bình thường, cửa thông đạo không ổn định, trực tiếp bị phá hủy.

- Xong rồi!

Trần Thư vỗ tay, trong mắt có một chút sung sướng.

Từ khi trộm Vương Cung bảo khố, hiện tại hắn đã giàu đến chảy mỡ, ném đạn hạt nhân khắp nơi, bắt đầu cuộc sống lý tưởng của bản thân…

…

Nhìn Trần Thư hung hãn , Ninh Bất Phàm và Lý lão nhìn nhau, trên mặt đều có vẻ bất lực,

Bây giờ bọn họ mới hiểu được, trước kia Trần Thư đã thu liễm rất nhiều rồi…

Ba người lần nữa biến mất tại chỗ, bắt đầu tránh né Thú Hoàng đuổi giết.

Mà lúc này, các đại Thú Hoàng bên trong dị không gian chỉ có thể ngửa mặt lên trời gào thét, sát ý đối với Trần Thư càng thêm nồng đậm.

Con hàng này lại phá hủy một dị không gian!

Hiện giờ cấm vụ bị dời đi, khiến cho hung thú có thể xuyên qua dị không gian và Lam tinh, đám Thú Hoàng tất nhiên là mượn cơ hội này, lập ra lộ tuyến chiến lược tốt nhất.

Nhưng hiện tại bởi vì Trần Thư ném đạn hạt nhân, lộ tuyến vốn đã thành lập trực tiếp bị phá hủy,

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến các đại Thú Hoàng nổi giận,

Bát đại Thú Hoàng liếc nhìn nhau, lần nữa đi đến điểm cuối của dị không gian, xuyên qua cấm vụ, thông qua thông đạo còn lại trở lại Lam Tinh.

Bọn chúng truy sát không ngừng!

Mặc dù bọn chúng hiểu, khả năng vạn kiếm thiên đao giết chết tên nhân loại này không lớn,

Nhưng hiện tại Thú Hoàng không thể gia nhập chiến trường, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi,

Vạn nhất có thể thành công ?

Chẳng phải là loại bỏ đi một mối họa lớn cho hung thú hay sao…

Chớp mắt, lại ba ngày trôi qua,

Song phương bên chạy bên đuổi, mà Trần Thư lại tùy ý bay…

- Phục Tô Lịch ngày 8 tháng 6 năm 988, bổn tội phạm ca dựa vào sức mình, chống lại bát đại Thú Hoàng, song phương qua lại …

Trần Thư ngồi trên một ngọn núi tuyết, đang cầm bút, nghiêm túc ghi chép gì đó.

Hai người Ninh Bất Phàm nghe được hắn tự lẩm bẩm, có chút không kiềm chế được.

- Chống lại? Bát đại Thú Hoàng? Có qua có lại?

Ninh Bất Phàm mặt đầy hắc tuyến nói:

- Ngươi cũng dám nói…? !

- Tự truyện mà, tóm lại là có chút khoa trương, không cần quá để ý đến chi tiết.

Trần Thư nhún vai, vẫn tiếp tục múa bút thành văn…

…

Ninh Bất Phàm không nói nên lời, tiến lại gần, chỉ thấy phía trên ghi lại từng người, từng câu chuyện truyền kỳ mà Trần Thư đã trải qua.

Hắn mở miệng nói:

- Ngươi đều nhớ kỹ?

- Đương nhiên.

Trần Thư tự hào nói:

- Mỗi một trải nghiệm trên đây đều chưa từng có, ý nghĩa trọng đại!

…

Ninh Bất Phàm và Lý lão nhìn nhau, thật không ngờ tên này lại có sở thích như vậy…

Một lát sau, Trần Thư cẩn thận cất sổ ghi chép lại,

Khuôn mặt đầy cảm khái nói:

- Hôm nay đã là ngày 8 tháng 6, ngày này bảy năm trước, ta còn đang tham gia kỳ thi Cao khảo…

- Đúng vậy, ngày này mấy chục năm trước, ta cũng giống như ngươi.

Ninh Bất Phàm có chút hồi ức, dường như nghĩ tới mùa hè năm đó…

Lý lão ở một bên cũng thở dài, nói:

- Lại nói, quả thật có chút khó quên, ngày này mấy trăm năm trước…

…

Hồi ức của Trần Thư bị cắt đứt, ánh mắt cổ quái nhìn về phía hai người, nói:

- Hai đại lão, một mình ta hoài niệm là được rồi, các ngươi đã qua nhiều năm như vậy, không cần phải hoài niệm chứ?

- Ấn tượng sâu sắc mà.

Ninh Bất Phàm nhún vai, nói tiếp:

- Được rồi, Thú Hoàng muốn đuổi tới rồi, chúng ta tiếp tục chống lại bọn nó.

Hắn ta nhấn mạnh hai chữ ‘ chống lại’…

…

Trần Thư hồn nhiên không thèm để ý, đang muốn Thỏ phóng thích kỹ năng,

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Lý lão khẽ động, bóng đen dưới chân cũng thay đổi,

Vẻ mặt hai người Trần Thư bình thản, đã sớm biết lão gia tử và Lý lão thông qua Ám Vương truyền tin tức.

Một lúc lâu sau, vẻ mặt Lý lão dần trở nên nghiêm trọng, lông mày nhíu chặt:

- Ừ?

Trần Thư và Ninh Bất Phàm liếc nhìn nhau, trong lòng có dự cảm không tốt:

Lẽ nào đã xảy ra chuyện?

Chỉ chốc lát sau, liên lạc giữa Lý lão và Ám Vương bị gián đoạn,

Khuôn mặt hắn ta nặng nề, nói :

- Chiến trường xảy ra chuyện! Chúng ta trở về!

Vừa nghe lời này, hai người sửng sốt, nhưng cũng không hỏi nhiều, vội vã trở về.

Chưa tới một ngày,

Ba người thuận lợi đến gần Hoa Quốc đại lục.

Chiến trường hải vực vẫn vô cùng thảm thiết, trong vòng mấy vạn thước đều bị máu tươi xâm nhiễm, vô số thi thể nổi trên mặt biển, sau đó bị tàn cuộc chiến đấu xé nát, chìm xuống đáy biển…

Mà ở chiến trường trên không, mây đen trải rộng, thỉnh thoảng quanh quẩn gió âm lãnh, theo từng đợt tiếng nức nở, giống như quỷ hồn nỉ non…

Chỉ ít ỏi mấy tháng, chiến trường hải vực đã ngã xuống quá nhiều sinh linh…

- Hình như có gì đó không đúng…

Trần Thư nhìn chiến trường phía dưới,

Chỉ thấy rõ ràng nhân loại ở trong thế bất lợi.

Vẻ mặt mỗi người đều cảnh giác, giống như đang phòng bị gì đó, khiến cho bọn họ không thể tập trung hết sức vào đại chiến.

- Đi tìm lão gia tử trước.

Ba người không ra tay, lặng yên không một tiếng động xuyên qua vòng bảo hộ khoa học kỹ thuật, tiến vào Hoa Quốc đại lục.

Chẳng bao lâu, bọn họ đã đến phòng chỉ huy trung tâm nhất của đại lục.

Chương 2113 - Linh hồn lực khủng bố

Chỉ thấy vẻ mặt của Ngự Thú Sư lui tới đều nghiêm trọng, thỉnh thoảng thở dài, bầu không khí phút chốc trở nên vô cùng nặng nề.

Nhất thời, trong lòng Trần Thư có dự cảm không tốt.

Rốt cuộc là xảy ra biến cố gì?

- Lý lão, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Trần Thư nhìn về phía lão nhân phía trước, trong mắt có vẻ khó hiểu.

Lý lão lắc đầu, nói:

- Ta cũng không biết, lão gia tử không nói với ta tình huống cụ thể.

Ba người bối rối nghi hoặc, yên lặng chờ đợi trong phòng tổng chỉ huy.

Một lúc lâu sau.

Chỉ thấy vách tường phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng đen, tiếp theo một lão nhân từ trong đó bước ra.

- Lão gia tử!

Ba người lập tức đứng dậy, muốn mở miệng hỏi gì đó.

- Ngồi trước đã.

Lão gia tử khoát tay áo, nói:

- Khoảng thời gian này, các ngươi vất vả rồi.

Ba người không nói gì, giữ im lặng, đồng loạt nhìn chằm chằm đối phương.

Lão gia tử cũng hiểu được tâm tình của ba người, trực tiếp mở miệng nói:

- Đáng tiếc, chiến trường chính diện xảy ra vấn đề.

- Lão gia tử, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Trần Thư mở miệng nói:

- Chẳng lẽ toàn bộ lực lượng của hung thú đều gia nhập, bất kể giá nào cũng muốn hủy diệt chúng ta?

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Là nội bộ xảy ra vấn đề !

- Nội bộ ? !

Ba người ngẩn ra, trong mắt càng thêm khó hiểu.

Hiện giờ trên dưới cả nước, tất cả mọi người đều đoàn kết chưa từng có, nội bộ đã vặn thành một sợi dây thừng, không có khả năng xảy ra vấn đề.

Trần Thư tự hỏi, nói:

- Chẳng lẽ Thánh Ngự Hội xâm nhập?

Cho dù nhân loại và hung thú là sinh tử đại địch, nhưng Thánh Ngự Hội là ngoại lệ duy nhất, sớm đã gia nhập vào hung thú,

Nếu bọn họ ẩn nấp trong nhân loại, có thể sẽ làm cho nội bộ hỗn loạn.

- Không phải.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Các ngươi nhìn một chút là biết.

Vào lúc này, hắn ta vung tay phải lên, bên cạnh xuất hiện một bóng đen, từ trong đó xuất hiện một thân thể đang nằm.

- Tiểu Dịch?

Trần Thư ngẩn người, liếc mắt lập tức nhận ra đó là học sinh ở trại tập huấn của hắn, Vương Dịch Trần!

Đối phương không có bối cảnh, nhưng dựa vào tư chất trời phú, từng bước trở thành thiên tài đứng đầu, thậm chí không thua kém những thế lực lớn còn lại.

Điều này làm cho Trần Thư tương đối xem trọng hắn ta, nhận định tương lai nhất định sẽ tỏa sáng!

- Hắn ta làm sao vậy?

Trần Thư nhíu mày, lập tức tiến lên kiểm tra khí tức của hắn ta,

Nhận thấy khí tức của đối phương tương đối vững vàng, trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Lão gia tử thở dài, nói:

- Một giờ trước, hắn ta đang ở chiến trường chống đỡ hung thú, đột nhiên ra tay với Ngự Thú Sư, khiến cho một gã Hoàng Kim Ngự Thú Sư ngã xuống tại chỗ.

- Không thể nào!

Trần Thư không do dự, lập tức bác bỏ, nói:

- Hắn là học sinh trại huấn luyện của ta, sẽ không làm chuyện như vậy, hơn nữa không có lý do gì để hắn phải làm như vậy..!

Vương Dịch Trần là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, hơn nữa tuổi không lớn, có thể nói là tiền đồ vô lượng, chỉ vì giết đồng cấp Ngự Thú Sư, mà lựa chọn ra đi cùng hắn ta ?

Ninh Bất Phàm duy trì tỉnh táo, mở miệng nói:

- Hai người bọn họ có ân oán gì không?

- Cũng không.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Hắn ta có chừng mực, có thâm thù đại hận cũng sẽ không ra tay trên chiến trường.

Hiện tại một khi đã ở trên chiến trường, bất luận kẻ nào cũng đều sớm đã buông bỏ ân oán cá nhân.

Nếu bởi vì tư dục của bản thân, dẫn đến chiến trường tan tác, vậy sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

- Bọn họ không có ân oán, hơn nữa khoảng thời gian này sóng vai tác chiến, quan hệ của hai người tương đối tốt.

Lão gia tử thở dài, nói:

- Nhưng chuyện này đã xảy ra.

Không đợi ba người mở miệng hỏi, lão gia tử lại ném ra một quả bom khác:

- Đây là vụ việc thứ ba mươi tám trong tháng này !

Ba người kinh ngạc, lập tức hiểu ra, việc này không chỉ xảy ra với mỗi Vương Dịch Trần?

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân khiến cho nội bộ hỗn loạn?

- Đại khái vào đầu tháng sáu, xuất hiện vụ việc đầu tiên.

Lão gia tử chậm rãi nói:

- Lúc ấy là một Bạch Ngân Ngự Thú Sư, giống như bị thao túng, trực tiếp xuống tay với người bên cạnh, khiến cho một Ngự Thú Sư đồng cấp ngã xuống, nhưng những người còn lại xử lý cũng là tương đối nhanh, cưỡng ép khống chế hắn.

- Nhưng người này thần trí vẫn luôn hỗn loạn, đối với bất kỳ người nào cũng đều có sát ý mãnh liệt, đành phải dùng Phong Linh Tỏa giam cầm hắn ta.

- Mọi người đều không coi trọng chuyện này, cho rằng đó chỉ là việc ngoài ý muốn, định rằng sau này sẽ xử lý.

Lão gia tử lắc đầu, nói tiếp:

- Nhưng hôm sau, lại xuất hiện một trường hợp giống như vậy!

- Nhưng không phải Bạch Ngân Ngự Thú Sư, mà là Hoàng Kim Ngự Thú Sư …

…

Ba người Trần Thư kiên nhẫn lắng nghe, không gián đoạn lời lão gia tử nói.

Một lúc lâu sai, bọn họ xem như đã hiểu được biến cố hiện giờ.

Vốn dĩ bởi vì hung thú vội vàng tham chiến, dẫn đến sức chiến đấu không bằng trạng thái đỉnh phong, nhân loại dễ dàng ổn định chiến trường, thậm chí còn chiếm ưu thế không nhỏ.

Nhưng khi vụ việc tập kích nội bộ xuất hiện, tình hình sẽ thay đổi,

Chương 2114 - Ta phát bệnh khi nào…

Vốn là chiến hữu có thể tuyệt đối tin cậy, nhưng trong phút chốc lại trở thành đao phủ đoạt mạng của ngươi, dù là bất luận kẻ nào cũng sẽ sinh ra cảnh giác.

Thời gian ngắn ngủn mấy ngày, niềm tin giữa nhân loại với nhau sụp đổ, dù là đồng bạn của một Ngự Thú Đoàn, cũng không còn như trước.

Nhân loại Ngự Thú Sư vốn am hiểu phối hợp, hiện giờ đơn đả độc đấu, sức chiến đấu tự nhiên giảm đi rất nhiều,

Hơn nữa bọn họ chẳng những phải đối đầu với hung thú, mà còn phải đặt sự chú ý lên người nhân loại còn lại.

Trong sinh tử đại chiến, phân tâm chính là đại kỵ!

Lão gia tử nhìn ba người, nói:

- Bạch Ngân Ngự Thú Sư lên đến Vương Cấp Ngự Thú Sư, đều xuất hiện tình huống này, nhưng từ Bạch Ngân trở xuống, lại bình thường.

- Vương Cấp cũng trúng chiêu ? !

Trần Thư nhíu mày, ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, nói:

- Chẳng lẽ là Truyền Kỳ Sinh Vật tham chiến ?

- Không phải.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Ta canh giữ Hoa Quốc đại lục, Thú Hoàng không ra tay được, có thể tạo thành loại chuyện này, là người khác.

Ninh Bất Phàm vội vàng nói:

- Lão gia tử có manh mối gì sao?

Hắn ta cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa, nhân loại sẽ tan tác.

- Các ngươi tới đây.

Lão gia tử đứng dậy, đi tới chỗ Vương Dịch Trần đang mê man ở bên cạnh.

Ba người đến gần, lúc này Vương Dịch Trần hô hấp vững vàng, thoạt nhìn không có bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng vào lúc này.

Tay phải lão gia tử bao trùm một tầng u quang màu xanh biếc, ở trên ẩn chứa linh hồn lực khủng bố.

Trần Thư không có vẻ gì là kinh ngạc, lúc ấy lão gia tử đã cảnh cáo các đại Thú Hoàng, nhấc lên một trận linh hồn phong bạo đáng sợ.

Điều này cũng có nghĩa, lão gia tử có một linh hồn truyền kỳ khế ước linh!

- Trong đầu hắn, có linh hồn lực xâm lấn!

Tay phải lão gia tử sờ trán Vương Dịch Trần, linh hồn lực không ngừng khởi động, xâm nhập vào đầu đối phương.

Trong phút chốc, phía trước xuất hiện một mảnh tinh hải sáng lạn, vô cùng thần bí, phảng phất như đi tới vũ trụ mênh mông.

Lão gia tử thản nhiên nói:

- Những gì các ngươi thấy, chính là bên trong tâm trí Vương Dịch Trần!

Trong mắt ba người hiện lên vẻ ngạc nhiên, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy, không ngờ tâm trí nhân loại lại có hình dáng như vậy.

- Tinh quang lấp lánh phía trên chính là kí ức của nhân loại.

Lão gia tử mở miệng giải thích:

- Hào quang càng sáng, chứng tỏ kí ức của hắn đối với đoạn ký ức này càng sâu sắc.

- Lão gia tử, ngươi có thể kiểm tra không ?

Trần Thư liếm môi, trong lòng có chút kiêng kỵ, nếu thật sự có thể tùy ý kiểm tra ký ức, chẳng phải sẽ bại lộ thân phận sao?

- Không thể.

Lão gia tử nhìn chằm chằm Trần Thư, đoán được suy nghĩ trong lòng của đối phương, cười nói:

- Đại não nhân loại quá yếu ớt, nếu ta không khống chế tốt, nhẹ thì mất trí nhớ, nặng thì tử vong tại chỗ !

- Vậy sao…

Ba người thở phào nhẹ nhõm, loại năng lực kiểm tra ký ức của người khác này quả thật có chút đáng sợ.

- Được rồi, vào vấn đề chính!

Lão gia tử lại nói:

- Nhìn kỹ !

Chỉ thấy hắn ta lắc lư tay phải, như một chiếc thuyền nhỏ trôi nổi, tiến thẳng vào chỗ sâu hơn trong tâm trí Vương Dịch Trần.

Một lúc lâu sau.

Ba người vốn đang yên lặng quan sát ký ức của Vương Dịch Trần, vẻ mặt đột nhiên trở nên kinh ngạc!

Chỉ thấy tinh hải vốn thuần khiết không tì vết, lại xuất hiện từng đạo sương mù đen, giống như xiềng xích, phong tỏa toàn bộ tâm trí.

- Đây là ?!

Trần Thư nhíu mày, mờ hồ ý thức được đây là một mối tai họa!

- Một cỗ linh hồn lực không rõ nguồn gốc.

Lão gia tử mở miệng nói:

- Không mạnh, nhưng tương đối khó giải quyết !

- Lão gia tử, ngay cả ngài cũng không xử lý được sao ?

Trần Thư vẻ mặt nghiêm trọng, dựa vào thực lực của lão gia tử, linh hồn Khế Ước linh của ngài ấy đứng đầu Truyền Kỳ Sinh Vật, vậy mà lại không có cách giải quyết ?

- Không phải xử lý không được.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Vừa rồi ta đã nói với các ngươi, đại não nhân loại tương đối yếu ớt.

- Nếu như Khế Ước Linh của ta toàn lực xuất thủ, chỉ cần một giây là có thể xóa bỏ cỗ lực lượng này, nhưng một giây này, đủ để phá hủy đại não của hắn mấy chục lần!

…

Ba người trong nháy mắt im lặng, hiểu được chỗ khó giải quyết.

- Thật ra, đây không phải điều quan trọng !

Lão gia tử thở dài, nói:

- Vấn đề lớn nhất bây giờ là, không biết tâm trí của bao nhiêu người đã bị xâm lấn rồi.

Trần Thư hỏi:

- Không thể kiểm tra từng người một sao ?

- Không được !

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Chỉ có ký chủ thần trí hỗn loạn, hắc khí mới xuất hiện, lúc này ta mới có thể dễ dàng dò xét được.

- Nhưng nếu ký chủ chưa từng xuất hiện loại chuyện này, hắc khí sẽ ẩn nấp tại chỗ sâu trong Tinh Hải, cho dù là lão phu, cũng cần nửa ngày mới có thể tìm được, dù sao đại não thật sự quá yếu đuối.

Hiện giờ Bạch Ngân Hoàng Kim thậm chí Vương Cấp đều có người xảy ra vấn đề, ba cấp Ngự Thú này thật sự quá nhiều.

Nếu kiểm tra từng người một, chỉ sợ chiến tranh đã kết thúc từ lâu…

Chương 2115 - Ta phát bệnh khi nào… (2)

- Không còn cách nào sao ?!

Trần Thư nhíu mày, không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này.

- Có một cách !

Ánh mắt lão gia tử thâm thúy, mở miệng nói:

- Giết nguồn gốc !

Trần Thư vội vàng nói:

- Có thể tìm được nó không?

- Có chút suy đoán…

Lão gia tử nhìn ba người Trần Thư, cũng không giấu diếm, tiếp tục nói:

- Cỗ linh hồn lực này không phải đột nhiên xâm lấn, mà là qua nhiều năm tháng, chậm rãi tích góp lại, đây cũng là nguyên nhân vì sao nhiều ký chủ như vậy đều không thể phát hiện.

- Lâu dài ?

Trần Thư gật đầu, nói:

- Chẳng lẽ là người bên cạnh bọn họ?

- Rất có khả năng !

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Ít nhất cũng là người bọn họ thường xuyên tiếp xúc.

- Là nội quỷ ?

Ninh Bất Phàm nhíu mày, nói:

- Có thể tiếp xúc với Vương Cấp Ngự Thú Sư, địa vị và thực lực của người này cũng không thấp !

- Không sai.

Lão gia tử gật đầu, mở miệng nói:

- Xác suất lớn là một vị cường giả nào đó của Hoa Quốc.

- Thật không đơn giản.

Trần Thư mở miệng nói:

- Triệu tập toàn bộ Ngự Thú Sư có linh hồn Khế Ước Linh, nghiêm tra một lượt!

- Thất bại.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Vương Cấp Ngự Thú Sư có linh hồn Khế Ước Linh, ta đều đã điều tra, không phải bọn họ.

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Nếu là Hoàng Kim Ngự Thú Sư thì sao ?

- Cũng không có.

Lão gia tử xoa đầu, nói:

- Thậm chí ngay cả Bạch Ngân Ngự Thú Sư cũng đã điều tra.

- Che giấu sâu như vậy sao ?!

Trần Thư nhịn không được đau đầu, nghiêm túc suy nghĩ.

Nếu không nhanh chóng xử lý chuyện này, chiến trường chính diện của nhân loại sẽ không kiên trì được lâu.

Một lúc lâu sau, Trần Thư mở miệng nói:

- Khoảng thời gian này, có ai rời khỏi Hoa Quốc không? Hoặc ra ngoài chấp hành nhiệm vụ ?

- Không có.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Ngoại trừ ba người các ngươi ra, những người còn lại đều trở về nước, cũng không có bất kỳ một Ngự Thú Sư cao cấp nào mất tích.

- Xem ra người này còn chưa rời đi.

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Có khả năng đối phương là cường giả ẩn cư gì đó hay không ?

- Không phải.

Lý lão đang im lặng đột nhiên mở miệng nói:

- Có thể tiếp xúc lâu dài với Bạch Ngân Hoàng Kim và Vương cấp Ngự Thú Sư, chứng minh người này giao thiệp rất rộng, làm sao có thể ẩn cư ?

…

Trần Thư gật đầu, nói:

- Cũng đúng.

- Hiện tại manh mối lão phu nắm giữ chỉ có vậy.

Lão gia tử thở dài, nói:

- Muốn tra rõ ngọn nguồn, chỉ sợ còn cần mọi người giúp nghĩ cách.

…

Ninh Bất Phàm và Lý lão nhìn nhau, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Để bọn họ phá hoại thì còn được, chứ loại chuyện động não này, thật có chút khó khăn…

Mà đúng lúc này, trong miệng Trần Thư không ngừng lẩm bẩm:

- Lựa chọn mau tới… Lựa chọn mau tới… đưa tới cho ca ca đi…

Ninh Bất Phàm bối rối, nói:

- Trần Thư, ngươi bị bệnh à ? Không phải ngươi cũng bị xâm lấn rồi chứ ?

Nghe vậy, sắc mặt Lão gia tử thay đổi, mơ hồ có chút cảnh giác.

…

Trần Thư đang cầu nguyện lựa chọn xuất hiện, đột nhiên nhận ra ba cỗ khí thế đáng sợ, lập tức tỉnh táo lại.

- Các ngươi làm gì vậy ?!

Hắn cảnh giác nhìn về phía ba người, theo bản năng lùi về phía sau, đồng thời triệu hoán ra Thỏ.

- Bọn ta còn đang muốn hỏi ngươi đây !

Ninh Bất Phàm mở miệng nói:

- Lải nha lải nhải.

- Không phải ta đang nghĩ cách sao ?

Trần Thư nhún vai, trong lòng thở dài, dù hắn một mực cầu nguyện, nhưng trước mắt lại không xuất hiện bất kỳ lựa chọn nào của hệ thống.

- Được rồi, chắc các ngươi cũng đã mệt, về nghỉ trước đi.

Lão gia tử mở miệng nói:

- Còn về biện pháp, chắc chắn sẽ nghĩ ra.

- Được.

Ba người gật đầu, chuẩn bị đứng dậy rời khỏi phòng tổng chỉ huy.

- Đúng rồi, Trần Thư !

Lão gia tử mở miệng nhắc nhở:

- Khoảng thời gian này, tình huống đặc thù, tiểu tử ngươi tận lực ít phát bệnh chút, nếu không người bên ngoài sẽ cho rằng đầu óc của ngươi cũng bị xâm lấn.

…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, cái gì mà ít phát bệnh ? Ta bị bệnh khi nào chứ…

Ba người rời khỏi phòng tổng chỉ huy, đến bờ sông Long Giang.

Trần Thư mở miệng nói:

- Lý lão, hiệu trưởng, các ngươi có suy đoán gì không?

- Không có.

Hai người liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngự Thú Sư của Hoa Quốc nhiều như vậy, muốn tìm ra hung thủ, không phải chuyện dễ.

- Vậy quay lại rồi nói sau.

Trần Thư nhún vai, đang muốn rời đi, lại bị Ngân Hồ của Ninh Bất Phàm ngăn cản.

- Hiệu trưởng, làm sao?

- Đã trở về rồi, không phải nên chia một phần đồ vật sao?

- Hả? Vật gì?

- Ngươi giả ngu đúng không?

Ninh Bất Phàm liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Tài nguyên chúng ta thu hoạch được, không chia sao?

Trần Thư nhíu mày, vô tội nói:

- Trên đời này còn có chuyện như vậy sao?

Vừa dứt lời, nét mặt Ngân Hồ thay đổi, trực tiếp tập trung không gian bốn phía.

- Nếu ngươi dám tham, ta sẽ đuổi theo ngươi đến chân trời góc biển!

…

Khóe miệng Trần Thư co giật, không ngờ hiệu trưởng lại cố chấp như vậy.

Lý lão ở một bên thấy vậy, nhịn không được cười khẽ, nói:

- Hai ngươi từ từ chia nhau, lão đầu tử sẽ không tham dự.

Nói xong, hắn cưỡi Cửu Đầu Sư, đi thẳng đến Long Uyên.

Chương 2116 - Nói hiệu trưởng nghe, ngươi làm có đúng không?

- Lý lão, thật không cần sao?

Trần Thư hơi ngẩn ra, quát lớn.

Lý lão đằng xa khoát tay áo, phút chốc đã biến mất trong tầm mắt hai người.

- Nhìn đi, đây mới là phong thái của cường giả!

Trần Thư vẻ mặt cảm thán nói:

- Lý lão không hổ là đệ nhị cường giả của Hoa Quốc, là đại nhân vật có hy vọng đột phá Truyền ký nhất! Tâm tư như vậy, người nào đó quả thật không thể so sánh được.

- Ám chỉ cái gì ?

Ninh Bất Phàm nhếch miệng, nói:

- Cho dù ngươi có nói xé trời, cũng phải giao phần tài nguyên kia ra đây!

- Hiệu trưởng, ngươi thật là cứng đầu…!

Trần Thư bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể để Thỏ Không Gian lấy tài nguyên ra.

Kho báu cổ vương cung là của một mình hắn, nhưng tài nguyên cướp được từ lãnh đại hung thú, tất nhiên phải chia ba phần.

Thỏ và Ngân Hồ ở lại với nhau bắt đầu thương lượng phân chia tài nguyên.

Hai khế ước linh thì thầm, bộ dáng như mặc cả ở chợ.

Trần Thư và Ninh Bất Phàm ngồi trên bờ, nhìn Long Giang chảy ngược, im lặng một chút rồi lên tiếng :

- Trần Thư, ngươi có nghi ngờ ai không?

- Tạm thời không có.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Nhưng đối phương gây náo loạn như vậy, vẫn không rời khỏi Hoa Quốc, tố chất tâm lý không tệ.

- Tố chất tâm lý?

Ninh Bất Phàm sửng sốt, đánh giá Trần Thư một chút, nói:

- Nói hiệu trưởng nghe, ngươi làm có đúng không?

? ? ?

Trần Thư lập tức quay đầu lại nhìn, vẻ mặt muốn nói ngươi đang đùa ta đấy à.

- Lão Ninh, trí tưởng tượng của ngươi cũng thái quá rồi đó?

- Không phải tố chất tâm lý mà ngươi nhắc tới sao?

Ninh Bất Phàm nhún vai, nói:

- Phương diện này, ngươi nhận thứ hai, không ai dám xưng đệ nhất ?

…

Trần Thư lập tức trầm mặc, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Lão gia tử nói, là do một sinh vật linh hồn làm.

- Ngươi nhìn khế ước linh của ta, có giống am hiểu phương diện này không?

- Như thế…

Ninh Bất Phàm sờ cằm, lẩm bẩm:

- Nhưng cũng có khả năng, ngươi che giấu gì đó?

- Thôi đi, ta là một Hoàng Kim Ngự Thú Sư chỉ có bốn khế ước linh.

Trần Thư liếc hắn, nói tiếp:

- Nhân tiện, hiệu trưởng, có thể cho ta một phần tư liệu chính thức của Vương cấp Ngự Thú Sư hay không ?

- Được rồi, quay về sẽ cho ngươi.

Ninh Bất Phàm gật đầu, nói:

- Có muốn Hoàng Kim và Bạch Ngân cấp không?

- Không cần.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Có thể ảnh hưởng đến Vương Cấp Ngự Thú Sư, tất nhiên là cường giả đồng cấp, Hoàng Kim và Bạch Ngân tính sau.

Đúng lúc này, hai khế ước linh cũng đã cò kè mặc cả xong.

Thỏ và Ngân Hồ vui vẻ hiện rõ trên mặt, hiển nhiên là tương đối thoả mãn…

- Hiệu trưởng, ta đi đây.

Trần Thư chỉ vào không gian phong tỏa bốn phía, ý bảo hắn ta giải trừ nó.

- Được!

Ninh Bất Phàm nhìn Ngân Hồ vẻ mặt hưng phấn, lệnh cho nó giải trừ phong tỏa.

Trần Thư phất tay, thuấn di biến mất tại chỗ, trở về thành phố Nam Giang.

Trên đường đi, Thỏ Không Gian vẻ mặt tươi cười, bộ dạng như đang khoe khoang.

- Gì thế? Hưng phấn như vậy?

Trần Thư sờ Thỏ, kiểm tra vật tư trong không gian, lúc này mới phát hiện chỉ thiếu ba thành tài nguyên.

Vốn hai bên cần phân chia năm năm, kết quả thật không ngờ sẽ nhiều thêm hai thành.

Thỏ khoa tay múa chân, cố gắng giải thích cho Trần Thư.

Một lúc lâu sau, Trần Thư mới hiểu,

Tuy Ngân Hồ chỉ cần ba thành tài nguyên, nhưng hai thành trong đó đều bị nó thu vào trong túi, đồng thời không cho Thỏ nói với Ninh Bất Phàm…

Không ngờ Ngân Hồ lại ăn tiền hoa hồng như vậy?

- Tên phản nghịch này…

Khóe miệng Trần Thư giật giật, không đoán được Ngân Hồ lại có tâm tư nhỏ này…

Hắn cưng chiều sờ sờ Thỏ, tuy rằng nó hơi ti tiện một chút, nhưng lòng trung thành của nó thì không cần nghi ngờ.

Trong lúc nhất thời, hắn cảm thấy có chút may mắn, cũng may hắn không để Husky và Tiểu Tinh Linh đến đàm phán, nếu không chắc chắn hắn cũng sẽ bị như vậy …

…

- Phụ thân, mẫu thân, ta trở về rồi.

Trần Thư trở về nhà, tâm trạng vốn đang nặng nề cũng trở nên sung sướng.

Dù sao thì ai lại chê tiền tài chứ?

- Nhi tử, không sao chứ?

Phụ mẫu đang ở phòng khách, vừa nghe âm thanh của Trần Thư, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

- Ta không sao …

Trần Thư nhún vai, nói:

- Đại bản doanh của địch nhân, mà ta còn có thể qua lại tự nhiên như vậy, có thể có chuyện gì được chứ?

Sau khi chính thức công khai, người dân cả nước đều biết tổ ba người Trần Thư, náo loạn đại bản doanh của hung thú đến long trời lở đất.

Trong lòng mọi người, bản thân hắn cũng tương đương với một quả đạn hạt nhân rồi…

- Tiểu tử, bây giờ ngươi thật có tiền đồ.

Trong mắt phụ thân Trần Bình đầy vẻ tự hào, nói tiếp:

- Đúng rồi, gần đây có phải xảy ra chuyện gì hay không?

- Hả? Vì sao lại nói như vậy?

Trần Thư hơi ngẩn ra, chẳng lẽ tin tức nội loạn đã truyền khắp cả nước?

Phụ thân Trần Bình mở miệng nói:

- Gần đây công ty, trường học, mọi thứ đều ngừng lại, chính thức cho tất cả mọi người về nhà.

- Vậy sao…

Trần Thư sờ cằm, quan chức chắc hẳn cũng lo lắng nội loạn, uy hiếp đến tính mạng người vô tội.

- Thật sự xảy ra chuyện sao?

Trên mặt phụ mẫu đầy vẻ lo lắng, dù sao số phận cá nhân cũng liên kết mạnh mẽ với vận mệnh quốc gia.

Chương 2117 - Cần gì phải như vậy? Nhất định phải ngăn được cơn sóng này !

- Phụ mẫu, không sao đâu.

Trần Thư lắc đầu, trấn an nói:

- Vấn đề nhỏ mà thôi, ta có thể dễ dàng giải quyết.

Nghe được lời này, hai người thở phào nhẹ nhõm, lo lắng trong mắt cũng biến mất.

Trần Thư trấn an phụ mẫu hai câu, lúc này mới trở về phòng.

- Vương Cấp Ngự Thú Sư… Là ai chứ?

Trần Thư mở tài liệu Ninh Bất Phàm gửi tới, bắt đầu sàng lọc từng người một…

Nửa ngày trôi qua.

Trần Thư vẫn không có chút thu hoạch nào, ngay cả một đối tượng khả nghi cũng không có.

Muốn tìm ra hung thủ, điều kiện đầu tiên là có linh hồn Khế Ước Linh, tiếp theo là phải giao thiệp với hơn ba mươi nạn nhân.

Chỉ riêng hai điều kiện này thôi, là có thể trực tiếp loại trừ…

- Chẳng lẽ không phải Vương Cấp Ngự Thú Sư?

Trần Thư nhíu mày, lẩm bẩm nói.

Đồng thời, hắn dặn dò Ninh Bất Phàm gửi tư liệu của Hoàng Kim, Bạch Ngân Ngự Thú Sư đến.

Một ngày trôi qua,

Trần Thư đã kiểm tra tất cả các cường giả Hoàng Kim, Bạch Ngân đã được đăng ký chính thức, nhưng vẫn không tìm được đối tượng khả nghi.

- Thật sự không có sao…

Trần Thư nằm trên giường, không ngừng xoa huyệt Thái Dương, trong lòng có chút phiền muộn.

Cho dù hắn nhìn vào tư liệu của bất kỳ ai, đều không có khả năng gây án.

Nhưng nếu phân tích từ Vương Cấp xuống Bạch Ngân, thật sự có hiềm nghi nhất lại chính là hắn…

- Mẹ kiếp, đối phương không trốn, không phải là muốn giá họa cho ta chứ…

Trần Thư nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm u ám khiến cho tâm trạng hắn thoải mái hơn chút.

- Giết hung thú rồi tính sau!

Hắn thật sự tìm không ra thủ phạm, dứt khoát thuấn di, đến chiến trường gần thành phố Nam Giang nhất.

- Tội phạm ca!

Vừa thấy Trần Thư xuất hiện, không ít thủ vệ quân kinh ngạc.

Nhưng khi nhận ra thân phận của hắn, mọi người đều không hưng phấn, thậm chí có chút hoài nghi…

- Quả nhiên không giống …

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, nhưng trong lòng thở dài.

Hiện giờ mọi người đề phòng lẫn nhau, trạng thái này sao có thể đánh hung thú?

Chưa kể thực lực của hung thú bên ngoài hoàn toàn có thể nghiền ép nhân loại, mặc dù song phương thực lực ngang nhau, nhưng nhân loại cũng chỉ có thể liên tiếp thất bại.

Hắn hướng về phía mọi người gật đầu, cũng không để ý ánh mắt của bọn họ.

Thực tế, mọi người không nhằm vào hắn, hiện giờ ánh mắt của họ nhìn bất kỳ kẻ nào cũng vậy, cho dù là hảo hữu thân thiết ở chung nhiều năm.

Òm ọp!

Hắn triệu hoán Slime, một mình giết vào sâu bên trong chiến trường.

Hung thú trước mắt đã không còn là bia đỡ đạn Hắc Thiết Cấp nữa, mà là chiến lực cao cấp Hoàng Kim Cấp.

Nếu ở thời bình, Sinh linh Hoàng Kim Cấp đã được xem như cường giả một phương, Hoàng Kim Ngự Thú Sư chính là cường giả của một thành thị nhỏ, thực lực có thể thấy được.

Chẳng qua đối với Trần Thư, Hắc Thiết Cấp cũng không khác gì Hoàng Kim Cấp, đơn giản là một hay hai cái mông mà thôi.

Ầm !

« Cực · Xung Phong » của Tiểu Hoàng được phóng ra, nháy mắt biến thành máy xay thịt trên chiến trường, bắt đầu màn biểu diễn đẫm máu đặc sắc.

Đám hung thú nhìn đại viên cầu khủng bố ngàn thước trước mắt, run lẩy bẩy, theo bản năng muốn chạy trốn.

Nhưng hung thú trên chiến trường quá mức dày đặt, căn bản không có chỗ trốn.

Nhìn Tiểu Hoàng đang lao đến, hung thú cầm đầu lấy hết dũng khí, ném ra từng kỹ năng uy lực cường đại.

Ầm ầm !

Chỉ là kỹ năng của bọn chúng không có hiệu quả, ngay cả phá bỏ phòng ngự của Tiểu Hoàng cũng khó.

Trong nháy mắt, hơn mười con Hoàng Kim hung thú phía trước bị đánh bay.

Là chiến lực cao cấp, mặc dù không trực tiếp bị đánh thành huyết vụ, nhưng xương cốt vỡ vụn, mấy hơn phân nửa lực chiến.

Trên đầu Tiểu Hoàng, bốn Husky bắt đầu khởi động thuộc tính cuồng bạo nguyên tố, lần lượt thu hoạch sinh mệnh hung thú.

Nhất thời, hung thú trở nên vô cùng hỗn loạn, vốn dĩ đang chiếm ưu thế, phút chốc đã nghịch chuyển.

Thủ vệ quân đang ra sức chống lại hung thú, lập tức ngây dại.

Nhìn thực lực khủng bố của Trần Thư, mọi người theo bản năng nuốt nước bọt.

Có người lẩm bẩm:

- Hung thú là Hoàng Kim Cấp, hắn cũng là Hoàng Kim Ngự Thú Sư, sao có thể chứ?

Nhưng không ai trả lời câu hỏi của hắn ta, hoặc là, chẳng ai biết câu trả lời…

Cùng là Hoàng Kim, nhưng lại có sự chênh lệch!

Hiệu suất chém giết kẻ yếu của Trần Thư, ngay cả Vương Cấp cũng khó có thể sánh được, được xưng là‘ Nhược Kê Khắc Tinh’ !

Không đầy một lúc sau,

Hơn trăm Hoàng Kim Hung Thú ngã xuống chiến trường, bọn chúng không phải nhân vật pháo hôi, đối với hung thú, là thương vong không nhỏ.

Rất nhanh, phía hung thú đáp trả.

Hai con Cuồng Bạo Cự Viên biến dị Vương cấp từ dị không gian lao ra, tập trung đánh vào Tiểu Hoàng khổng lồ .

Ầm!

Tiểu Hoàng không chút do dự, xông lên phía trước.

Cự Viên trực tiếp bị đánh bay, nhưng trên người tràn ngập quang mang màu xám tro, mạnh mẽ chống lại lực tác động .

Ngao ngao !

Lúc này, bốn Husky kêu to, lập tức ném ra mấy đạo kỹ năng nguyên tố.

Hai con ngươi Cự Viên xuất hiện một tia sáng màu xám, toàn thân ngưng kết ra nham thạch khải giáp, cưỡng ép chặn thế tấn công của Husky.

Nguyên tố lực của Husky đã có thể so với Vương cấp, cộng với khả năng phá vỡ phòng ngự, trực tiếp đánh nát kỹ năng phòng ngự của đối phương.

Chương 2118 - Liễu Phong xảy ra chuyện ?

Chỉ là Cự Viên dù sao cũng là hung thú biến dị Vương Cấp, không bị thương trí mạng.

Grào grào!

Hai Cự Viên thấy vậy, nhìn về phía Trần Thư ngoắc tay, cố ý khiêu khích.

Trần Thư nhếch miệng, lẩm bẩm:

- Thật sự có thể giả vờ nha…

Một giây sau, bốn Husky điên cuồng khởi động nguyên tố chi lực, bốn phía mơ hồ tràn ngập quang mang ngũ sắc.

Ngao ngao ngao !

Husky nhảy qua nhảy lại, hơn mười người nguyên tố kỹ năng cuồng bạo phóng ra.

Sắc mặt hai Cự Viên lập tức biến đổi, đang muốn tránh, lại bị Thỏ Không Gian giam cầm, mạnh mẽ khống chế.

Ầm ầm !

Hỏa diễm, băng sương, lôi đình, gió lốc… cùng với các nguyên tố kỹ năng khác oanh tạc phóng ra, mạnh mẽ đánh nát phòng ngự của Cự Viên.

Trong chớp mắt, hai Vương cấp biến dị hung thú bị đánh thành mảnh vụn!

- Cần gì phải như vậy? Nhất định phải ngăn được cơn sóng này !

Trần Thư lắc đầu, lệnh cho Tiểu Hoàng tiếp tục chém giết Hoàng Kim Hung Thú, dựa vào thực lực của hắn, ổn định cục diện chiến trường này.

Hoàng Kim Hung Thú lần lượt ngã xuống, trong lòng sợ hãi, mắt nhìn Trần Thư giống như đang nhìn một gã sát tinh!

Chỉ là hành vi của Trần Thư hoàn toàn chọc giận hung thú.

Nửa giờ sau.

Đang lúc hắn đại sát tứ phương, một đạo đao khí màu trắng đột nhiên chém tới!

Ầm!

Tiểu Hoàng tránh không kịp, lập tức bị đánh lui hơn trăm thước, trên người xuất hiện vết thương lớn đáng sợ.

- Cái gì?

Trần Thư ngẩn ra, chỉ thấy trên trời xuất hiện một bộ khô lâu màu vàng mấy chục thước.

Hai mắt lơ lửng quỷ hỏa màu lam, trong tay nắm chặt cốt đao màu trắng, khí thế vô cùng đáng sợ!

- Vương cấp nhị tinh lãnh chúa?

Trần Thư nhíu mày, không ngờ hung thú sẽ quyết đoán như vậy, phái ra sinh vật đứng đầu.

Grào!

Kim Sắc Khô Lâu Vương múa cốt đao trong tay, hơn mười đạo đao khí màu trắng chém về phía Tiểu Hoàng!

Một giây sau, Tiểu Hoàng thuấn di, đến một vị trí khác.

Nhưng đao khí vẫn không biến mất, thay đổi quỹ tích, lần nữa chém về phía Tiểu Hoàng!

- À!

Trần Thư nhíu mày, lệnh cho Tiểu Hoàng gia trì lực phòng ngự lên đến đỉnh phong, không tiếp tục tránh né.

Xùy——

Hơn mười đạo đao khí giống như có linh tính, xếp chồng lên nhau.

Nhưng nếu nhìn kỹ phía dưới, có thể nhìn thấy mỗi đạo đao khí đều có chút khoảng cách, chẳng qua quá gần, như là dung hợp thành một đạo.

Oanh !

Trong phút chốc, đao khí chém vào thân thể Tiểu Hoàng.

Lực sát thương giống như sóng biển, liên tục xếp chồng lên nhau, đao sau mạnh hơn đao trước, hơn nữa còn có năng lực phá vỡ phòng ngự tương đối đáng sợ!

Mới đao thứ năm, năng lực phòng ngự của Tiểu Hoàng đã bị phá vỡ.

Trong nháy mắt, hơn mười đạo đao khí biến mất,

Trên người Tiểu Hoàng xuất hiện vết thương đáng sợ,

Máu tươi không ngừng chảy xuống, cho dù Tiểu Hoàng chậm chạp cũng nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

Tiểu Tinh Linh hai tay chống nạnh, ném ra kỹ năng chữa lành, khép lại vết thương của Tiểu Hoàng.

- Có chút mạnh nha…

Trần Thư nhíu mày, nhận ra Kim Sắc Khô Lâu Vương không dễ chọc.

Lúc trước nhờ sự trợ giúp của Ninh Bất Phàm và Lý lão, bọn họ giết hơn trăm vương cấp lãnh chúa, trong đó còn có không ít Vương Cấp tam tinh Đỉnh cấp hung thú.

Khiến cho Trần Thư không quá để ý đến vương cấp lãnh chúa.

Nhưng hiện giờ một mình đối mặt, có thể lập tức nhận ra, đối phương thật sự khó giải quyết.

- Hay là rút lui?

Trần Thư sờ cằm, nhìn thủ vệ quân đằng xa vẫn đang chiến đấu, hắn lập tức thu hồi ý nghĩ.

Dù sao cũng là hắn dẫn dụ nó ra, nếu rút lui, nhất định lão gia tử sẽ đánh hắn một trận…

Rống!

Lúc này, Kim Sắc Khô Lâu Vương cầm cốt đao trong tay, chủ động tấn công.

- Ngươi muốn đấu trực diện hả!

Trần Thư thở dài, lấy ra một lọ Bạo Tẩu Dược Tề màu đỏ, đút cho bốn Khế Ước Linh.

Ngoại trừ sức chiến đấu của bản thân, giàu có cũng là một phần của thực lực.

Từ khi trộm Vương Cung bảo khố, hiện tại hắn không thiếu thần kỳ dược tề, tất nhiên là không thèm để ý.

Trong phút chốc, sức chiến đấu của Trần Thư, vốn dĩ có thể so với Vương cấp lại tăng lên.

Mặc dù hiện tại Bạo Tẩu Dược Tề không thể làm cho thực lực khế ước linh tăng vọt gấp mười lần, nhưng vẫn là một lựa chọn tương đối khả quan.

Ngao ngao !

Husky kêu to, tạo ra một phân thân mới,

Năm Husky cùng xuất hiện trên đỉnh đầu Tiểu Hoàng, nguyên tố lực lượng khủng bố trong cơ thể bắt đầu khởi động, bầu trời biến sắc, trực tiếp dẫn động nguyên tố triều tịch!

Cùng lúc đó, vẻ mặt Tiểu Hoàng và Thỏ biến đổi, cả người tràn ngập khí thế đáng sợ.

…

Thân hình của Kim Sắc Khô Lâu Vương vốn đang xông tới đột nhiên đình trệ, mơ hồ nhận ra có gì đó không ổn.

Nhưng nghĩ đến thực lực đáng sợ của bản thân, lập tức tự tin, tiếp tục xông lên phía trước!

Ngươi muốn chiến, được, ta chiến!

Năm phút sau, một đống xương vụn màu vàng vương vãi khắp mặt đất…

- Cho ngươi làm bộ làm tịch này?

Trần Thư vỗ vỗ tay, bình tĩnh thu hồi tài liệu Hạch Tâm và Ngự Thú Chân Châu.

- Ta có thể cắn thuốc, ngươi có thể chắc?

Hắn bĩu môi, dẫn theo khế ước linh thong thả rời đi.

- Chiến trường tiếp theo…

Trần Thư lẩm bẩm, không ở lại chiến trường này nữa,

Nếu lại dẫn dụ Hung thú Vương cấp đỉnh phong đến, sẽ không dễ kết thúc.

Nhất thời, Trần Thư dẫn theo khế ước linh, tới chiến trường khác, bắt đầu bạo sát Hoàng Kim đại hung thú.

Chương 2119 - Liễu Phong xảy ra chuyện ? (2)

Nhưng chỉ cần dẫn ra Vương cấp hung thú, hắn sẽ rút lui, hắn không muốn là người đầu tiên mở ra đại chiến đỉnh cấp.

Ngoại trừ chém giết hung thú,

Hắn cũng quan sát từng thủ vệ quân, cố gắng tìm ra thủ phạm.

Ba ngày trôi qua,

Nội bộ nhân loại không còn xuất hiện sự kiện chém giết lẫn nhau, phần lớn Ngự Thú Sư cũng thả lỏng, dần dần tin tưởng đồng bạn.

Chỉ là có lẽ hung thú ý thức được cơ hội hiếm có, lần nữa tập hợp số lượng lớn hung thú cao cấp, thậm chí còn có không ít Vương cấp.

Nhất thời, cường giả đứng đầu Hoa quốc cũng bắt đầu toàn diện tham chiến.

Nhưng vì thực lực tổng thể song phương chênh lệch, cục diện vẫn không khả quan, chiến trường các nơi liên tiếp thất bại, thương vong thảm thiết vô cùng.

Các tổ chức lớn trong nước đã ngừng làm việc,

Bởi vì cường giả liên tục xông pha chiến trường, muốn vãn hồi thế cục của nhân loại.

Vô số người bình thường cũng cảm nhận được bầu không khí nghiêm trọng, yên lặng cầu nguyện, trừ chuyện đó ra, bọn họ cũng không làm được gì…

Vào đêm, chiến trường hải vực phía Đông,

Một quả cầu khổng lồ màu vàng lao về phía trước, lần lượt thu hoạch Hoàng Kim hung thú, phong thái chiến thần!

Chỉ chốc lát sau, đã bị mấy con Vương Cấp hung thú nhìn chằm chằm,

Giây tiếp theo, miệng đại viên cầu khởi động khí tức nguyên tố khủng bố, hơn trăm kỹ năng đánh ra, lập tức giết chết hung thú ngăn cản nó.

Ngao ngao !

Năm con Husky hai mắt đỏ như máu, hưng phấn nhảy nhót, bắt đầu xuống tay với Hoàng Kim hung thú xung quanh.

Hiện tại hung thú chủ động gia tăng cường độ chiến tranh, Trần Thư cũng không còn cố kỵ, dưới sự gia trì của Bạo Tẩu dược tề, khai hỏa toàn bộ hỏa lực!

Đồng thời, chỉ cần Vương Cấp lãnh chúa đứng đầu muốn quấn lấy hắn, Trần Thư sẽ thuấn di tránh đi, không để ý tới.

Trong chiến trường, tự động sẽ có cường giả Hoa quốc tương ứng đến giết nó.

Nhiệm vụ của hắn chỉ có một, chính là tàn sát Hoàng Kim hung thú, đánh sập tâm tính hung thú!

Tình hình bây giờ không ổn,

Cường giả Hoa quốc không còn cố kỵ, liên tục cắn Bạo Tẩu Dược Tề, thời điểm chiến đấu mấu chốt, khiến cho chiến lực tăng vọt.

Dưới sự gia trì của thần kỳ dược tề, nhân loại duy trì thế cục, không xuất hiện tình huống tan tác.

Nếu chỉ so tỷ lệ tổn hại trong chiến đấu, nhân loại đã thắng rồi,

Nhưng vấn đề lớn nhất là, số lượng hung thú thật sự quá nhiều, số lượng sinh linh Hoàng Kim cấp ít nhất cũng gấp mười lần nhân loại, thậm chí còn nhiều hơn!

Hiện giờ đại chiến đã hoàn toàn bắt đầu, các dị không gian của Lam Tinh, liên tục truyền tống binh lực đến chiến trường.

- Xem các ngươi nhanh, hay bọn ta giết nhanh!

Trần Thư lẩm bẩm, ánh mắt bình tĩnh:

Hai tay hắn nhuốm máu của biết bao hung thú, đối với mức độ tàn sát này, trong lòng hắn đã không còn chút gợn sóng.

Trong giới hung thú, Trần Thư được xưng là sát thủ, nỗi sợ đối với hắn còn vượt qua cả Truyền Kỳ ngự thú sư.

Dù sao Lão gia tử thực lực thông thiên, nhưng sẽ không tham chiến,

Mà Trần Thư chỉ biết tàn sát…

Trần Thư nhìn huyết hồng trước mắt, lẩm bẩm:

- Chỉ cần giết sạch các ngươi, chiến tranh sẽ kết thúc…

Nhưng vào lúc này, tâm trí Husky truyền đến một tin yếu ớt:

- Dược tề sắp qua chưa?

Trần Thư lẩm bẩm, đang muốn truyền Bạo Tẩu Dược Tề cho hắn.

Lúc này, một nam tử dẫn theo Ngân Hồ, đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn.

- Gì vậy?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nhìn về phía Ninh Bất Phàm, nói:

- Hiệu trưởng, chuyện gì vậy? Ta đang giết hung thú.

Ninh Bất Phàm không còn bình tĩnh như trước, rõ ràng có chút nặng nề.

- Đi theo ta, lão Liễu xảy ra chuyện rồi.

- Lão Liễu?

Thân thể Trần Thư run lên, đầu óc hỗn loạn, theo bản năng không khống chế được sát khí của hắn.

!

Đồng tử Ninh Bất Phàm co rút, Trần Thư biến mất trước mặt hắn, hóa thành huyết hải phun trào vô tận, bên tai truyền đến

tiếng gầm gừ oán độc của hung thú, tràn ngập hận ý không cam lòng.

Sát khí trước mắt quá đáng sợ, thậm chí ngay cả tâm trí Ninh Bất Phàm cũng thất thủ.

Nhưng tốt xấu gì hắn ta cũng là cường giả đứng đầu Hoa Quốc, là đệ nhất nhân vật dưới truyền kỳ, rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh.

Nhìn hai mắt Trần Thư đỏ như máu, Ninh Bất Phàm nhận ra có gì đó không ổn, lập tức triệu hoán ra khế ước linh hình đám mây.

Những đám mây khẽ lắc lư, từng luồng ánh sáng trắng xuất hiện, bao phủ tâm trí Trần Thư.

Một lát sau, trong mắt Trần Thư thanh tỉnh:

- Hiệu trưởng, ta bị sao vậy?

Không đợi Ninh Bất Phàm mở miệng, hắn chợt nhớ tới gì đó, lập tức trở nên bối rối, hét lớn:

- Đúng rồi, lão Liễu xảy ra chuyện gì?

- Ngươi bình tĩnh trước đã, nếu bị sát khí khống chế, chưa chắc ta cứu được ngươi.

Dựa vào năng lực của Trần Thư, có thể hoàn toàn khống chế sát khí của hắn, nhưng nếu hắn mất trí, sẽ có nguy cơ không khống chế được.

Trần Thư vừa nghe lời này, hít sâu một chút, nhưng vẫn nôn nóng, tâm thần không yên.

- Không cần lo lắng, hắn ta còn sống.

Ninh Bất Phàm trấn an nói, lúc này hắn ta mới hiểu được vị trí của Liễu Phong trong lòng Trần Thư.

- Vậy thì tốt …

Quả nhiên, vừa nghe lời này, Trần Thư khôi phục bình tĩnh, cưỡng chế đè nén sát khí xuống.

- Đi theo ta!

Hai người thuấn di, biến mất trong chiến trường, đi tới phòng tổng chỉ huy ở trung tâm đại lục.

Chương 2120 - Sự kiện thứ ba mươi chín!

- Lão Liễu!

Trần Thư không để ý đến Lão gia tử và Tần Thiên ở một bên, lập tức đi tới bên cạnh Liễu Phong.

Lúc này, Liễu Phong nằm giữa không trung, toàn thân đầy máu, hai mắt nhắm nghiền, khí tức sinh mệnh đã vô cùng yếu ớt.

Chỉ có lồng ngực phập phồng, chứng minh hắn ta vẫn còn sống…

Vẻ mặt Tần Thiên nặng nề, mở miệng nói:

- Trần Thư, cứu người trước đi.

Lúc này, Trần Thư mới hoàn hồn, vội vàng ra lệnh cho Tiểu Tinh Linh.

Đề phòng bất trắc, thậm chí hắn còn bổ sung một bình Bạo Tẩu Dược Tề,

Vẻ mặt Tiểu Tinh Linh biến đổi, sau đó một luồng lục quang chứa năng lượng sinh mệnh cực hạn xuất hiện, dung nhập vào cơ thể Liễu Phong.

Chính là thần kỹ « Tử Vong Khôi Phục » !

Sự biến thái của nó không nằm ở khả năng hồi phục đáng sợ, mà ở chỗ nó có công dụng như nhau đối với con người, hiệu quả sẽ không giảm đi.

Trên lý thuyết, chỉ cần duy trì một chút khí tức, Tiểu Tinh Linh có thể kéo ngươi từ Quỷ Môn Quan trở về.

Quả nhiên, toàn thân Liễu Phong tràn ngập lục quang, vết thương đẫm máu trong nháy mắt khép lại, thậm chí ngay cả một vết sẹo cũng không có.

Trong nháy mắt, thương thế của Liễu Phong đã khỏi hẳn, nhưng việc chữa trị vẫn chưa kết thúc.

Lục quang xâm nhập vào cơ thể Liễu Phong, bắt đầu chữa trị từng vết thương, không mất quá nhiều thời gian.

Cuối cùng, lục quang bù đắp sinh mệnh lực cho Liễu Phong, đây mới là tác dụng trọng yếu nhất.

Vài phút sau, lục quang hoàn toàn biến mất,

Thương thế của Liễu Phong đã khỏi hẳn, hô hấp cũng dần trở nên ổn định, nhưng vẫn không tỉnh lại.

- Vì sao còn chưa tỉnh ? Đây chẳng phải là thần kỹ sao?

Khuôn mặt Trần Thư khó coi, thậm chí có chút nóng nảy.

- Không cần gấp!

Lão gia tử vỗ vai hắn, nói:

- Ta tạm thời phong bế ý thức, kéo dài sinh mệnh của hắn.

Vừa nghe lời này, Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, trong miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt…

Nhìn Trần Thư trước mắt, tất cả mọi người đều im lặng, nhất thời cảm thấy có chút xa lạ.

Từ lúc nào, tên hãn phỉ vốn bất khả xâm phạm, đã xuất hiện điểm yếu…

- Liễu Phong cần thời gian nghỉ ngơi, ta sẽ không giải khai ý thức của hắn.

Lão gia tử mở miệng nói:

- Trần Thư, đi theo ta.

Mọi người gật đầu, rời khỏi nơi này, đến một gian phòng khác.

Trần Thư mở miệng nói:

- Lão gia tử, hung thú làm phải không?

- Không phải.

Lão gia tử lắc đầu, chậm rãi nói:

- Đây là, sự kiện thứ ba mươi chín!

!

Trần Thư lập tức ngẩn ra, nhớ tới nội loạn đã nhiều ngày không xuất hiện, vội vàng nói:

- Trong đầu lão Liễu, chẳng lẽ cũng có cỗ linh hồn lực kia?

- Không phải hắn.

Lúc này, Tần Thiên ở một bên mở miệng nói:

- Là Tổng đốc tỉnh Nguyên Ninh!

- Vậy vì sao Liễu lão sư xảy ra chuyện?

Trần Thư nhíu mày, khó hiểu.

Tần Thiên im lặng một lát, sau đó mới chậm rãi nói:

- Bọn ta vốn đang chiến đấu ở chiến trường hải vực phương Bắc, đối phó Vương cấp lãnh chúa hung thú.

- Nhưng Tổng đốc tỉnh Nguyên Ninh sau lưng ta, đột nhiên xuất hiện vấn đề, năm khế ước linh bên cạnh, hạ thủ với ta!

- Lúc ấy ta mới ý thức được, nhưng không còn thời gian đối phó…

- Ngay tại thời điểm mấu chốt, lão Liễu ở một bên, không do dự ngăn cản giúp ta!

- Đây là nguyên nhân Liễu lão sư trọng thương sao?

Trần Thư liếm môi, sát ý trong mắt lạnh băng:

Hắn không nhằm vào Tổng đốc tỉnh Nguyên Ninh, mà là người đứng đằng sau chuyện này.

Xác suất lớn người này không phải Truyền Kỳ Cấp, nhưng uy hiếp của hắn đối với Hoa quốc, không thua gì Truyền Kỳ sinh vật.

Lúc này, Trần Thư nhìn về phía mọi người, ngẩn người.

…

Mọi người thỉnh thoảng thở dài, ánh mắt nặng nề.

Trong lòng Trần Thư trầm xuống, vội vàng nói:

- Hai người làm sao vậy? Có gì muốn nói với ta sao?

Mọi người liếc nhìn nhau, cuối cùng hướng mắt về phía Tần Thiên,

Trong mắt Tần Thiên có chút áy náy, nói:

- Lúc ấy, khế ước linh của lão Liễu ở trong trạng thái suy yếu sau khi uống thuốc, mà đối đầu với hắn, là Tổng đốc tỉnh Nguyên Ninh đã uống thuốc…

Vẻ mặt Trần Thư kinh ngạc, lập tức hiểu.

- Khế ước linh của Liễu lão sư…

Vẻ mặt Tần Thiên áy náy, nói:

- Chỉ còn lại băng điểu trọng thương sắp chết, bốn khế ước linh khác…

…

Trần Thư nhắm hai mắt, có chút bi thương.

Trách không được vẻ mặt mọi người lại nặng nề như vậy,

Đối với một ngự thú sư mà nói, khế ước linh là bằng hữu chiến đấu cả đời, cũng là nguồn sức mạnh.

Liễu Phong là Vương Cấp Ngự Thú Sư, hiện giờ chỉ còn một khế ước linh, sức chiến đấu giảm xuống mức thấp nhất, hơn nữa cả đời không còn hy vọng thăng cấp.

Cho dù là bất kỳ Ngự Thú Sư nào, cũng sẽ không chấp nhận được đả kích nặng nề như vậy.

- Nhìn đơn giản một chút…

Lão gia tử ở một bên vỗ vai hắn, nói:

- Hiện tại Vương Cấp Ngự Thú Sư, ít nhất một nửa đều có khế ước linh chết trận, đây chính là chiến tranh!

Hung thú thương vong nặng nề, nhân loại cũng không thể có được kỳ tích không có bất kỳ thương vong nào, phim khoa học viễn tưởng cũng không thái quá như vậy.

Chỉ là thương vong của bọn họ không phải là bản thân họ, mà là bằng hữu nhiều năm, khế ước linh cũng giống như người

thân của bọn họ !

- Lão gia tử, ta không sao…

Chương 2121 - Liễu Phong, thiên tài ngày xưa, ngắt kết nối…

Trần Thư hít sâu một hơi, nặn ra nụ cười, nói:

- Như vậy cũng tốt, ít nhất lão Liễu có thể an tâm nghỉ hưu, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

- Ngươi nghĩ như vậy là tốt rồi.

Mọi người thấy vậy, gật đầu.

Hiện giờ tình thế nguy cấp, nếu Trần Thư lại xúc động, có lẽ sẽ không thể ngăn cản cục diện…

Hắn mở miệng hỏi:

- Lão gia tử, hiện tại Tổng đốc tỉnh Nguyên Ninh thế nào rồi?

- Ta khống chế kịp thời.

Vẻ mặt lão gia tử thay đổi, vòng xoáy màu đen hiện ra, xuất hiện một nam tử đang nằm.

Mặc dù đối phương xảy ra vấn đề, nhưng lúc đó, mọi người không xuống tay giết hắn ta, mà chờ lão gia tử đến cứu viện.

- Tình trạng cũng giống như vậy.

Tay phải lão gia tử tràn ngập linh hồn quang mang, chạm vào trán Tổng đốc tỉnh Nguyên Ninh.

Trong phút chốc, phía trước xuất hiện một mảnh tinh hải, bên trong bao trùm hắc vụ, rậm rạp chằng chịt, chiếm cứ toàn bộ tâm trí đối phương.

- Khác biệt duy nhất là, linh hồn lực xâm lấn trong đầu hắn ta tương đối nhiều, dù sao hắn ta cũng là Vương cấp Nhị tinh Ngự Thú Sư.

Lão gia tử bình tĩnh, do dự một chút, nhưng vẫn nói:

- Hơn nữa chủ yếu là, ta có cảm giác quen thuộc với cỗ khí tức này, dường như trước kia đã gặp qua.

- Cảm giác quen thuộc?

Mọi người ngẩn ra, rơi vào trầm tư.

Điều này có nghĩa lão gia tử đã từng gặp qua người đứng đằng sau ?

Lão gia tử lại mở miệng nói:

- Các ngươi có cảm giác này không?

- Không có.

Mọi người đồng loạt lắc đầu, hoàn toàn không có một chút ấn tượng.

- Chẳng lẽ chỉ có một mình lão đầu tử từng gặp hắn thôi sao?

Lão gia tử nhíu mày, hồi lâu cũng không có đáp án.

Theo lý mà nói, đối phương có thể âm thầm xâm lấn tâm trí nhiều người như vậy, nhất định là người hoạt động tích cực.

Không thể chỉ có một mình lão gia tử nhìn thấy khế ước linh của hắn ta, mà những người còn lại thì không có ấn tượng gì?

Nhất thời, tất cả mọi người đều nhíu mày, sự tình càng thêm mơ hồ!

Lão gia tử lại mở miệng nói:

- Các vị suy nghĩ đi, nhất định phải nhanh chóng giải quyết!

Mọi người gật đầu, lần lượt rời khỏi phòng tổng chỉ huy.

- Tần Thiên, ngươi ở lại, đưa Liễu Phong về đi, hắn đã không sao rồi.

Trần Thư lập tức nói:

- Ta cũng ở lại giúp.

Hai phút sau, hai người đưa Liễu Phong, cưỡi Slime, đến Hoa Hạ học phụ.

Vào lúc này, Tần Thiên phá vỡ im lặng, mở miệng nói:

- Trần Thư, ngươi có trách ta không?

- Cái gì?

Trần Thư hơi ngẩn ra, nói tiếp:

- Hiệu trưởng, nói gì vậy? Ta giống như người không biết lý lẽ sao…

- Giống.

…

Ánh mắt Trần Thư cứng đờ, ngài cũng thật thẳng thắn…

Một lát sau, hắn nghiêm túc nói:

- Ngài và Liễu lão sư đều giúp đỡ ta rất nhiều, hãn phỉ Nam Giang ta, cũng có tiết tháo nha…

Sắc mặt Tần Thiên thoải mái hơn một chút,

Chỉ là khi hắn nhìn Liễu Phong đang mê man, trong mắt vẫn có chút áy náy.

Trần Thư mở miệng trấn an nói:

- Hiệu trưởng, lúc ấy ngài cũng là thân bất do kỷ…

Tần Thiên thở dài, nói:

- Ta thật sự không ngờ, kẻ đó có thể khống chế được Vương Cấp nhị tinh !

- Không sao, việc này sớm muộn gì cũng được giải quyết.

Đôi mắt bình tĩnh của Trần Thư xuất hiện sát ý lạnh băng.

Lát sau, hai người trở lại Hoa Hạ học phủ, tới tòa nhà văn phòng của Liễu Phong.

- Trần Thư, ngươi về trước đi, lão Liễu ở trong học phủ sẽ không xảy ra chuyện đâu.

- Ta cũng không có việc gì làm, cứ ở lại bồi Liễu lão sư đi.

Trần Thư lắc đầu, kiên trì canh giữ ở một bên, chờ đợi Liễu Phong tỉnh lại.

- Cũng được.

Tần Thiên do dự một chút, gật đầu.

Hắn ta muốn Trần Thư đến chiến trường, nếu đối phương có thể gia nhập, sẽ giảm bớt thương vong của những người còn lại, tác dụng của Trần Thư thậm chí còn vượt qua Vương Cấp.

Có điều nếu Trần Thư không muốn, không ai có thể ép được.

Đối với Trần Thư mà nói, người bên cạnh hắn vẫn quan trọng hơn.

Tần Thiên mở miệng nói:

- Nếu vậy, ngươi ở cùng lão Liễu đi, ta đi xử lý những chuyện khác trước.

Trần Thư gật đầu, yên lặng bồi bên cạnh Liễu Phong.

Hai ngày trôi qua,

Trần Thư vẫn luôn ở bên cạnh Liễu Phong, đồng thời tra cứu các loại tư liệu, muốn tìm ra người đứng đằng sau.

Nhưng kết quả vẫn như cũ, không tìm thấy chút manh mối nào,

Lời của lão gia tử, làm cho tình hình càng thêm phức tạp.

Đang lúc Trần Thư hết sức chăm chú, vẻ mặt thay đổi, đột nhiên quay đầu lại nhìn :

Liễu Phong đang đứng phía sau, khóe miệng tươi cười, lẳng lặng nhìn hắn.

- Lão sư, ngài tỉnh rồi?

Vẻ mặt Trần Thư thay đổi, trong mắt tràn ngập vui mừng, vội vàng nói:

- Cảm giác thế nào?

- Không có gì đáng ngại, đúng không?

- Ta không sao.

Liễu Phong lắc đầu, di chuyển thân thể, nói:

- Dựa vào tố chất thân thể của ta, có thể có chuyện gì được?

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Trần Thư gật đầu, lo lắng trong lòng triệt để biến mất.

Nhưng vào lúc này, hắn có chút mất tự nhiên, dường như không nghĩ ra được từ nào tốt.

Đối với Trần Thư, Liễu Phong còn sống là điều may mắn nhất.

Nhưng trên cương vị của một người, tất nhiên không nghĩ như vậy, dù sao Khế ước Linh là bằng hữu chiến đấu thân cận nhất của Ngự Thú Sư.

Chương 2122 - Nhất định sẽ nhét đạn hạt nhân vào dạ dày của ngươi!

Nhất là ở Hoa Quốc, luôn tôn sùng quan hệ đối tác bình đẳng giữa Ngự Thú Sư và Khế Ước Linh, chứ không phải quan hệ chủ tớ bền chặt.

Mặc dù như vậy sẽ khiến cho khế ước linh phục tùng tuyệt đối.

Nhưng nếu khế ước linh ngã xuống, cũng rất có khả năng sẽ làm cho ngự thú sư suy sụp, từ đó về sau không cách nào gượng dậy nổi.

- Ta không sao.

Liễu Phong thấy vẻ mặt Trần Thư, hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn, nói:

- Khi đại chiến nổ ra, ta đã nghĩ sẽ có một ngày như vậy, hiện tại chỉ sớm hơn một chút.

Vẻ mặt hắn ta thoải mái, nhưng sâu trong đôi mắt vẫn có chút bi thương, đọng lại thật lâu.

- Lão sư…

Trần Thư muốn an ủi, nhưng lại bị kẹt ở cổ họng.

- Được rồi.

Liễu Phong thấy vậy, lắc đầu cười:

Hãn phỉ Nam Giang, hung hãn tra tấn người khác thì còn tương đối am hiểu, chứ an ủi người khác vẫn thôi đi…

- Đi dạo với ta một chút, ngủ lâu như vậy, xương cốt đều cứng hết cả.

Trần Thư gật đầu:

- Được.

Hai người rời khỏi tòa nhà văn phòng, đi trên con đường nhỏ của Hoa Hạ học phủ, phảng phất như trở lại thời đại học của Trần Thư.

Khác biệt duy nhất là trường học cực kỳ vắng vẻ,

Phần lớn sinh viên đều đã ra chiến trường…

Hai tay Liễu Phong đan chéo nhau, đặt sau gáy, thản nhiên nói:

- Trần Thư, may mắn có ngươi.

- Cái gì?

Liễu Phong mỉm cười, nói:

- Nhìn thấy học sinh của ta tỏa sáng như vậy, cũng không tệ.

- Tất nhiên.

Trần Thư gật đầu cười nói:

- Hơn nữa có thể nói là ngài đã nghỉ hưu sớm, có thể hoàn toàn thả lỏng tâm tình.

- Đúng rồi, lương hưu của phó hiệu trưởng có cao không vậy?

???

Liễu Phong hơi ngẩn ra, nói tiếp:

- Ngươi muốn ta nhanh nghỉ hưu có đúng không?

- Không phải là đang suy nghĩ giúp người sao? Người già là dễ quên nhất.

- Cút đi!

Phương thức đối thoại của thầy trò vẫn giống trước đây, chỉ là lúc này, lại có thêm một chút ấm áp.

Một lát sau, Liễu Phong thu lại nụ cười, nghiêm túc nói:

- Nếu như có thể quay lại, ta vẫn không do dự ra tay.

…

Trần Thư không mở miệng, yên lặng lắng nghe.

- Trần Thư, ngươi biết không?

Trong mắt Liễu Phong hiện lên hồi ức, nói:

- Phụ mẫu ta qua đời sớm, nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn cô độc, thật sự đã quen rồi.

- Cho đến khi ta gặp một vị lão sư, thay đổi cả cuộc đời ta…

Liễu Phong lấy chiếc đồng hồ cũ bỏ túi ra, xúc động nói:

- Đối với ta, người đó không chỉ là lão sư, mà còn là phụ thân…

…

Trần Thư im lặng, kiên nhẫn lắng nghe.

- Lão sư đối với ta rất tốt, xem ta như nhi tử.

Liễu Phong thở dài, nói:

- Đáng tiếc, cuộc sống chết tiệt này sẽ không để ngươi như ý.

- Sau khi biết tin lão sư ngã xuống, ta thật sự suy sụp. Vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ tốt lên, kết quả trong nháy mắt, ta chẳng còn gì cả…

…

Trần Thư lẳng lặng nghe, phảng phất như thấy được Liễu Phong năm đó.

- Khoảng thời gian đó, ta cả ngày mê muội, ngay cả ngự thú tu luyện cũng không màng.

Liễu Phong thở dài, nói:

- Nhưng chẳng ai rõ được nhân sinh, trong túng túng quẫn, ta gặp được một người quan trọng.

Trần Thư thăm dò hỏi:

- Là Tần hiệu trưởng?

- Không sai.

Liễu Phong gật đầu, nói:

- Trước đó, ta đã quen biết lão Tần, nhưng bọn ta không quá quen thuộc.

- Lúc ấy, ta tự mình sa đọa, tính khí nóng nảy, những người bên cạnh đã sớm rời bỏ, không muốn có bất kỳ quan hệ gì với ta.

- Chỉ có Tần ca, vẫn luôn cổ vũ ta, giúp ta phấn chấn trở lại …

Liễu Phong nhớ lại ngày trước, khóe miệng bất giác nhếch lên, nói:

- Nếu nói lão sư là phụ thân, thì Tần Thiên chính là huynh trưởng của ta!

- Năm đó ta không cứu được phụ thân, nhưng hiện tại, ít nhất ta có thể cứu được huynh trưởng, đây là việc ta nhất định phải làm, không một chút do dự.

…

Trần Thư nhìn thật sâu Liễu Phong, chậm rãi nói:

- Cho dù mất đi sinh mệnh?

- Đúng vậy!

Liễu Phong gật đầu, nói:

- Luôn có một số thứ còn quan trọng hơn cả sinh mệnh.

…

Trong mắt Trần Thư tràn đầy cảm động, thật lâu không nói nên lời.

- Trần Thư.

Liễu Phong quay đầu lại nhìn, nói:

- Trước kia, ta luôn cố gắng thay đổi ngươi, hy vọng ngươi có thể trở thành anh hùng của nhân loại, như vậy mới không phụ thiên phú và năng lực của ngươi.

- Nhưng khoảnh khắc ta ra tay cứu Tần ca, ta lập tức hiểu rõ.

- Cái gì?

- Bảo vệ người bên cạnh thật tốt, mới là quan trọng nhất.

Liễu Phong lại mở miệng nói:

- Ta đã trải qua một hồi ác mộng khó quên, trải qua ngàn vạn thứ, cuối cùng bước lên Ngự Thú chi đỉnh, quay đầu lại nhìn, phát hiện, lão bằng hữu ngày xưa, phụ mẫu, ân sư sớm đã không gặp, hết thảy đều không còn.

- Nếu không bảo vệ được bọn họ, ta trở nên mạnh mẽ để làm gì?

…

Tâm tư Trần Thư rối loạn, suy nghĩ của hắn dường như có chút thay đổi.

- Giác ngộ của ta không thể so với Tần ca, ta chỉ muốn bảo vệ bọn họ, không muốn bảo vệ nhân loại.

Tần Thiên tự cười nhạo nói:

- Có lẽ đây là nguyên nhân hắn là hiệu trưởng, còn ta chỉ là phó hiệu trưởng…

Trần Thư cũng cười, vẫn không nói gì.

Hai người cứ im lặng như vậy, tùy ý tản bộ trong khuôn viên.

Chương 2123 - Nhất định sẽ nhét đạn hạt nhân vào dạ dày của ngươi! (2)

Thật lâu sau, Liễu Phong thở dài, nói:

- Điều duy nhất ta không thể buông bỏ là, hy sinh cứu huynh trưởng, là khế ước linh của ta, mà không phải ta.

Liễu Phong thở dài, nghĩ đến khế ước linh của mình ngã xuống, có chút bi thương.

Hắn ta lẩm bẩm nói:

- Có lẽ, đây cũng là vận mệnh của bọn nó đi…

- Lão sư, ta cảm thấy, nếu có thể quay lại, khế ước linh của ngài vẫn sẽ không do dự.

Trần Thư mở miệng nói:

- Người ngươi muốn bảo vệ, cũng là người bọn nó muốn bảo vệ, sẽ không tiếc nuối.

- Hy vọng là vậy…

Liễu Phong gật đầu, nhìn bầu trời trong vắt, xúc động nói:

- Hiện giờ ta chỉ lẳng lặng nghĩ, mình có ân sư giống như phụ thân, có bằng hữu giống như huynh trưởng, cho tới bây giờ, ta thật sự không cô độc một mình.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Hiện tại ngài còn có học trò Trần Thư!

Liễu Phong ngẩn ra, sau đó cười nói:

- Đúng vậy, ta có các ngươi, nhân sinh đã rất viên mãn rồi.

- Ngài bây giờ, cứ an tâm dưỡng lão đi.

Trần Thư thấy trong mắt Liễu Phong thoải mái, cũng vui sướng trong lòng, nói:

- Hay là, ngài đi Tinh Không Di Tích nghỉ phép ? Thư giãn một chút ?

Hiện tại tình hình chiến đấu ác liệt, hắn lo Liễu Phong sẽ không kiềm chế được, gia nhập chiến trường.

Dựa vào sức chiến đấu hiện tại của hắn ta, chỉ sợ là thập tử vô sinh, tất nhiên Trần Thư sẽ có chút lo lắng.

- Không cần, tạm thời ta sẽ ở trong Hoa Hạ học phủ.

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- Không có sức chiến đấu, ta vẫn còn kinh nghiệm ngự thú sư, dạy đám học sinh còn lại cũng không thành vấn đề.

Tuy rằng bây giờ học phủ vắng vẻ, nhưng thỉnh thoảng sẽ có học sinh xuất hiện, nhất là tân sinh viên năm nhất.

- Vậy cũng tốt…

Trần Thư gật đầu, như vậy ngài ấy sẽ cảm nhận được giá trị của bản thân, có thể hóa giải bi thương trong lòng.

- Được rồi, hiện tại ta không sao rồi.

Liễu Phong vỗ vai Trần Thư, nói:

- Ngươi đi làm chuyện ngươi muốn làm đi!

Dứt lời, hắn ta một mình đi về phía trước, đồng thời phất phất tay với Trần Thư.

…

Nhìn bóng lưng của Liễu Phong, lần đầu tiên Trần Thư nhận ra, thân thể lão sư có chút đơn bạc…

Một lúc lâu sau, thân hình Liễu Phong dần đi xa, rồi biến mất…

Thiên tài Liễu Phong ngày xưa, chính thức rời khỏi võ đài ngự thú …

…

Ban đêm,

Trần Thư trở lại thành phố Nam Giang, vừa mới mở thiết bị liên lạc đặc thù, đã nhận được tin tức chấn động.

- Trong vòng một ngày, xuất hiện thêm mấy trăm người không khống chế được tinh thần?

Vẻ mặt hắn kinh ngạc, nhìn qua danh sách công bố chính thức, cơ bản đều là Bạch Ngân Ngự Thú Sư, miễn cưỡng xem như là tin tức tốt nhất.

Mặc dù vậy, vẫn khiến mọi người trở tay không kịp.

Bởi vì trong đó, không ít Bạch Ngân Ngự Thú Sư đều đang tĩnh dưỡng ở thành thị.

Nhất thời, phần lớn người bình thường cũng vì vậy mà gặp nạn, ngã xuống tại chỗ, chết không toàn thây.

Hỗn loạn trong thành thị cũng gián tiếp ảnh hưởng đến tinh thần của ngự thú sư trên chiến trường, nhân loại lần nữa thất bại, thương vong nặng nề.

Nhất thời, sĩ khí của ngự thú sư ở chiến trường rơi xuống đáy vực!

Những người bị thao túng, giống như những quả bom không hẹn giờ, chôn vùi ở bất cứ nơi nào trên cả nước, nếu không giải quyết, tình hình sẽ thực sự không thể cứu vãn.

- Chết nhiều người như vậy?

Sắc mặt Trần Thư lạnh lùng, sát ý trong lòng lần nữa bốc lên.

Mặc dù hắn chỉ muốn báo thù cho Liễu Phong, nhưng hắn cũng nhất định phải tìm ra được người này!

- Tên chết tiệt, nếu để Hãn Phỉ ca bắt được, ta nhất định sẽ nhét đạn hạt nhân vào dạ dày của ngươi!

Trần Thư trở về nhà, báo cho phụ mẫu biết hắn vẫn bình an.

Nhìn nụ cười của hai người, trong lòng Trần Thư cũng bình tĩnh lại.

Lời nói của Liễu Phong quả thực khiến lòng hắn dậy sóng, suy nghĩ cũng theo đó mà thay đổi một chút.

Hiện tại đang lúc loạn thế, hắn không hy vọng xa vời có thể cứu vớt nhân tộc, cứu vãn sinh mệnh của vô số người,

Nhưng Liễu lão sư nói đúng, ít nhất phải đảm bảo an toàn cho những người bên cạnh!

Trần Thư vừa nghĩ tới phụ mẫu, đám người Phương Tư, Đại Lực, A Lương, trong lòng có chút ấm áp, đồng thời nội tâm cũng dần trở nên kiên định.

Dựa vào thực lực và thiên phú của hắn, bảo vệ một nhóm người trong lúc loạn thế, vẫn có thể làm được.

- Phụ mẫu, không cần quá lo lắng, sự tình sẽ sớm được giải quyết.

Trần Thư quay người trở về phòng, tiếp tục truy vết kẻ đứng sau .

Bây giờ cả mấy trăm người bỗng chốc mất đi thần trí, mặc dù gây nên mức độ hỗn loạn nhất định, nhưng kỳ thực cũng có được nhiều manh mối hơn.

- Không thể trực tiếp kiểm tra Ngự Thú Sư cao cấp được …

Trần Thư bình tĩnh, đại não dùng hết tốc lực, lẩm bẩm:

- Vậy bắt đầu điều tra từ người bị hại đi!

Trước đây hắn đã quen với sự trợ giúp của hệ thống, bây giờ để hắn tự suy nghĩ, kỳ thực vẫn có chút lạ lẫm.

- Những mối quan hệ của nạn nhân…

Trần Thư hết sức chăm chú, bắt đầu nghiên cứu thông tin tư liệu của từng người bị mất đi thần trí.

Nếu có thể tìm được điểm chung giữa họ, hy vọng cũng sẽ tìm được kẻ đứng sau.

Nhưng đó cũng không phải vấn đề đơn giản,

Chương 2124 - Chẳng lẽ là ngươi?

Tư liệu ghi chép chính thức quan hệ xã hội của từng người, có điều nếu là những mối quan hệ như bạn bè chắc chắn không được ghi lại toàn bộ, sẽ có bỏ sót.

Nửa ngày trôi qua.

Trần Thư nhíu mày, vẫn chăm chú nhìn chằm chằm máy tính, trong miệng lẩm bẩm:

- Cơ bản đều là thiên tài Bạch Ngân Cấp …

Trong số những người không khống chế được tinh thần, có một điểm chung, chính là tuổi không lớn, hơn nữa thiên phú cực mạnh, có thể nói là thiên tài của thời đại này.

Đám người này đều có bối cảnh thâm hậu, bọn họ xảy ra chuyện, cũng gián tiếp dẫn đến thế lực sau lưng rung chuyển, khiến cho phòng thủ của Hoa Quốc càng thêm gian nan.

- Có không ít người của Hoa Hạ học phủ, hơn nữa đại đa số đều là thành viên của Niệu Tố Xã.

Vẻ mặt Trần Thư suy tư, lẩm bẩm:

- Chết tiệt, hiềm nghi của ta sao lại càng lúc càng lớn rồi…

- Không đúng, Niệu Tố Xã…

Vào lúc này, vẻ mặt hắn kinh ngạc, trong mắt hiện lên chút giác ngộ.

Đại não của hắn hoạt động trở lại, dĩ nhiên hắn không hoài nghi bản thân, mà là hắn đã nghĩ ra cách thức có thể tiếp xúc với nhiều thiên tài như vậy.

- Là một xã đoàn hay một cái gì đó sao?

Hai mắt Trần Thư khẽ động, xem xét tư liệu của đám người lần nữa.

Phía trên ghi chép các loại xã đoàn, Ngự Thú đoàn mà mỗi người tham gia…

Nhưng khó hiểu là, bọn họ tham gia các xã đoàn khác nhau, không có điểm nào khả nghi.

- Nghĩ sai hướng rồi sao?

Trần Thư chau mày, mơ hồ cảm thấy hắn sắp thoát khỏi sương mù, nhưng vẫn thiếu đi chút gì đó.

Ngay lúc này, Ninh Bất Phàm lại gửi đến tư liệu của một nhóm người khác,

Đồng thời báo cho hắn biết, đây là sự kiện mất kiểm soát phát sinh nửa ngày gần đây, lại thêm mấy trăm người!

- Càng ngày càng loạn…

Trần Thư thở dài, theo bản năng mở tư liệu gửi đến, nhưng người đầu tiên lại khiến hắn ngây ngẩn cả người.

- Quen quá…

Hắn nhìn thông tin bên dưới, lập tức nhớ ra, là Yến Hạo Nhiên!

- Hội trưởng lúc trước của Ngự Thú Hội ?

Từ trước tới nay, Hoa Hạ học phủ chỉ có một đại xã đoàn, đó chính là Ngự Thú Hội, nhưng từ khi Niệu Tố Xã của Trần Thư quật khởi, đã dần thay thế Ngự Thú Hội.

Với tư cách hội trưởng của Ngự Thú Hội, Yến Hạo Nhiên đương nhiên từng có xung đột với Trần Thư,

Chỉ là đối phương phong thái phi phàm, thua cũng chấp nhận, tự nguyện tâm phục khẩu phục, hai người cũng không tính là kẻ thù.

- Hắn cũng trúng chiêu?

Trần Thư lẩm bẩm, dường như có thêm manh mối mới.

- Ngoại trừ Ngự Thú Hội, hắn ta còn gia nhập cái gì nữa?

Hắn nhìn tư liệu phía trên, nhưng lại không có bất kỳ ghi chép gì về Ngự Thú Đoàn hay thế lực nhỏ nào khác.

Tư liệu cho thấy, từ trước tới nay đối phương vẫn luôn hành hiệp đơn độc ở Dị Không Gian, loại người này không có chỗ nào khả nghi, nhưng Trần Thư cũng không bỏ qua.

- Không đúng… Không đúng…

Hai mắt Trần Thư híp lại, không ngừng lặp lại :

- Ta nhớ hắn đã từng gia nhập cái gì đó…

Hắn hồi tưởng lại quá trình quen biết với Yến Hạo Nhiên…

- Lần đầu ta gặp hắn, không phải ở trường học.. Là một tiệm cơm bên ngoài khuôn viên trường… Lúc đó ta và Bạch Dương

năm hai có xung đột… Mấy quản lý của Ngự Thú Hội đều ở đó…

Trần Thư nhắm hai mắt, nhớ lại hồi ức trước kia, từng cảnh tượng đều tái hiện trong đầu hắn…

Chính vào giây phút đó.

Hắn đột nhiên đứng phắt dậy, như vừa được khai sáng.

- Lăng Trần ?!

Vẻ mặt hắn chấn động, cuối cùng cũng nhớ ra được gì đó, nắm được manh mối quan trọng nhất.

- Yến Hạo Nhiên từng gia nhập câu lạc bộ Thiên Tài của Lăng Trần!

Trần Thư hít sâu một hơi, trong mắt có chút không dám tin, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là ngươi sao? Yêu nghiệt của Học Phủ ngày trước, Lăng Trần…

Hắn mở ra một tư liệu cá nhân khác, nhưng phía trên không có ghi chép gì về Câu lạc bộ Thiên Tài.

- Tư liệu bị giả mạo ?! Hay là không được ghi chép chính thức ?!

Hắn liếm môi, trong mắt có vẻ hiểu rõ,

Chẳng trách hắn không tìm thấy bất kỳ manh mối nào,

Tư liệu chính thức gửi đến đều có vấn đề, còn kiểm tra cái rắm!

- Người có quyền thay đổi tư liệu chính thức, tuyệt đối không nhiều !

Trần Thư truyền tin cho Ninh Bất Phàm, bảo hắn ta gửi một danh sách những người có thể thay đổi tư liệu chính thức, cùng với toàn bộ tư liệu của Lăng Trần.

- Ngươi nghi ngờ hắn sao? Không thể nào?

Ninh Bất Phàm giật mình, ngay lập tức hiểu suy nghĩ của Trần Thư.

Với tư cách là nhân vật quản lý của Ngự Long Vệ, từ trước tới nay biểu hiện của Lăng Trần luôn tương đối kiệt xuất, lập nhiều công lao lớn nhỏ, có thể nói là một trong những nhân vật tiêu biểu của Ngự Long Vệ.

Người như vậy, sao có thể là phản đồ ?!

- Hiệu trưởng, ta cũng chỉ nghi ngờ…

Trần Thư không dám kết luận, mở miệng nói:

- Ta phải điều tra lại một chút.

- Có cần ta khống chế hắn trước không ?

Ninh Bất Phàm mở miệng hỏi, mặc dù cả hai đều là thiên tài tuyệt thế của Hoa Hạ học phủ, nhưng hắn tin tưởng Trần Thư hơn.

- Tạm thời không cần.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Nếu thật sự là hắn, thực lực của hắn tuyệt đối có vấn đề, người có thể khống chế Vương Cấp Nhị Tinh, sao có thể là Hoàng Kim cấp được ?!

- Cũng đúng…

Chương 2125 - Đến lúc nổi loạn rồi!

Ninh Bất Phàm kiềm chế kích động trong lòng, nói:

- Nhất định phải xác nhận, hắn là công thần chính thức, loại người này không dễ dàng động đến.

- Được!

Trần Thư cúp máy, bắt đầu điều tra.

Trong số những người có thể thay đổi tư liệu chính thức, tên của Lăng Trần rõ ràng nằm trong danh sách.

Mặc dù hắn không phải là bộ trưởng của Ngự Long Vệ, nhưng là một trong những nhân vật đại biểu, quyền hạn kỳ thực tương đối cao, thậm chí một số phân bộ trưởng bình thường cũng thua kém hắn.

Trần Thư tiếp tục mở ra tư liệu cá nhân của Lăng Trần, dòng đầu tiên khiến cho hắn sững sốt.

- Lăng Trần, người thành phố Nguyên Ninh…

Trần Thư nhìn quê hương của Lăng Trần.

Theo bản năng nghĩ đến vài ngày trước, Tổng đốc tỉnh Nguyên Ninh mất khống chế…

Là thiên tài tuyệt thế xuất thân từ quê hương, quan hệ giữa người này và Tổng đốc tỉnh tất nhiên rất mật thiết, giống như Trần Thư và Tổng đốc tỉnh Nam Thương - Phương Vệ.

- Càng lúc càng rõ…

Trong lòng Trần Thư có chút kích động, lần nữa tra cứu phía trên, quả nhiên có nhắc tới Câu lạc bộ Thiên Tài.

Loại tư liệu cá nhân này, bọn họ không có quyền sửa đổi.,

Thực tế, trước khi Trần Thư quật khởi thì có thể.

Nhưng khi tên này có quyền hạn cao, lại chỉnh sửa tư liệu cá nhân của bản thân thái quá, cấp trên không thể không thay đổi quyền hạn của bọn họ.

- Câu lạc bộ Thiên Tài, trải rộng khắp cả nước, thành viên đều là thiên tài đứng đầu các tỉnh…

Trần Thư lẩm bẩm nói, trong lòng đã có chút xác định.

Hắn không do dự nhiều, lần nữa nhờ Ninh Bất Phàm hỗ trợ, điều tra xem những người mất khống chế có gia nhập câu lạc bộ Thiên Tài không.

Đồng thời, hắn cũng thông báo có khả năng tư liệu chính thức bị giả mạo.

- Không thành vấn đề.

Ninh Bất Phàm gật đầu, nói:

- Nếu thật sự là hắn, hôm nay lão tử nhất định phải thanh lý môn hộ !

Hắn ta biết Trần Thư sẽ không nói lung tung, nhất định là tra ra được manh mối liên quan.

- Hiệu trưởng, chờ đã…

Trần Thư đột nhiên nghĩ tới gì đó, vội vàng nói:

- Để lão gia tử hỗ trợ trông chừng Tần Thiên hiệu trưởng !

- Cái gì ?

Ninh Bất Phàm sửng sốt, tức giận nói:

- Chẳng lẽ Tần Thiên cũng tham gia việc này?

- Ngài nghĩ gì vậy?

Khóe miệng Trần Thư nhếch lên, nói:

- Trước kia, Tần hiệu trưởng là đạo sư của Lăng Trần, quan hệ giữa hai người không tệ, Tổng đốc tỉnh Nguyên Ninh là Vương Cấp Nhị Tinh cũng xảy ra chuyện, Tần hiệu trưởng…

- Không thể nào ?

Ninh Bất Phàm lập tức hiểu ra, cúp máy, muốn đi gặp Tần Thiên.

- Có thể khống chế Vương Cấp Nhị Tinh… che dấu ánh mắt của lão gia tử…

Hai mắt Trần Thư thâm thúy, lẩm bẩm:

- Lăng Trần, rốt cuộc thực lực của ngươi là thế nào ?

Là một trong những nhân vật tiêu biểu của Ngự Long Vệ, chắc chắn Lăng Trần đã từng gặp lão gia tử, nhưng sao lại không bị nhìn thấu?

Phải biết rằng, lão gia tử thậm chí có thể nhìn thấu Trần Thư, còn thiếu bao nhiêu Ngự Thú Lực mới có thể thăng cấp, nhân vật như vậy, sao lại nhìn không ra cấp bậc thực sự của một người?

Đây cũng là một trong những nguyên nhân, khiến cho không ai nghi ngờ hắn.

Hơn nữa, Lăng Trần lập được các loại công lao, cống hiến rất lớn ở chiến trường chính diện, thậm chí có thể so với Vương Cấp.

Kết hợp nhiều yếu tố như vậy, không có bất kỳ ai nghi ngờ Lăng Trần.

Mà Trần Thư lại không để ý những yếu tố bên ngoài này.

Đối với hắn mà nói, manh mối chỉ ai, hắn nhất định phải tra rõ, bất luận là ai cũng không ngoại lệ !

- Ngươi mới ba mươi tuổi, thực sự sẽ có thực lực biến thái như vậy sao ?

Trần Thư nhíu mày, cũng không dám tin thật sự là Lăng Trần.

Đương nhiên, không phải hắn tin tưởng nhân phẩm của đối phương, mà là tốc độ tu luyện của hắn, đã có thể được coi là biến thái rồi!

Nhưng Lăng Trần mới ba mươi tuổi, chẳng lẽ đã gần Truyền Kỳ, thậm chí là Truyền Kỳ ?

Trần Thư lẩm bẩm:

- Không thể nào…

Hắn vẫn không tin có người biến thái như vậy…

- Chờ kết quả đi…

Hắn xoa huyệt thái dương, có chút mông lung.

Nếu thật sự mạnh như vậy, hắn muốn nhét đạn hạt nhân, khả năng vẫn cần sự trợ giúp của lão gia tử…

Nửa ngày trôi qua.

Ninh Bất Phàm truyền đến tin mới:

Trong đám Bạch Ngân Ngự Thú Sư mất khống chế, chín mươi phần trăm đều gia nhập câu lạc bộ Thiên Tài, hơn nữa mối quan hệ với Lăng Trần rất tốt.

Mà Hoàng Kim Ngự Thú Sư, tỉ lệ khoảng năm mươi phần trăm !

Loại tổ chức dân gian thành lập này, mọi người đều không quá để ý, huống chi ngay cả tư liệu chính thức cũng bị giả mạo, hơn nữa cũng không ai phát hiện ra có gì đó không đúng.

May mắn, Trần Thư quen biết Yến Hạo Nhiên, cũng nhớ rõ chuyện năm đó.

- Số liệu này…

Trần Thư kinh ngạc, lẩm bẩm nói:

- Để lão gia tử ra tay đi !

Mặc dù hiện tại chưa có chứng cứ xác thực, nhưng xét từ các phương diện, Lăng Trần là người khả nghi nhất !

Tất nhiên, người thứ hai chính là Trần Thư…

Tuy nhiên, đám người lão gia tử cực kỳ tin tưởng hắn, trực tiếp loại bỏ hắn khỏi hiềm nghi.

- Được!

Ninh Bất Phàm gật đầu, nói:

- Lão gia tử sẽ chế trụ hắn, sự tình sẽ nhanh chóng có kết quả.

Hai người cúp liên lạc, Trần Thư lẩm bẩm:

- Hy vọng tất cả thuận lợi…

Trong lòng hắn có chút bất an.

Chương 2126 - Thế cục dần dần mất khống chế

Nếu ngọn nguồn thật sự là Lăng Trần, đối phương có thể che giấu nhiều năm như vậy, có thể thấy tâm tư rất sâu, loại người này sao có thể dễ dàng bị bắt được ?

…

Một giờ trước.

Chiến trường hải vực phương Bắc, Lăng Trần với mái tóc đỏ đứng giữa đám người, cùng mọi người chiến đấu.

Hắn vừa cúp thiết bị liên lạc trong tay, vẻ mặt vốn bình tĩnh hiện ra một nụ cười giễu cợt.

- Bây giờ mới tra ra ta, quá chậm rồi…

Lăng Trần lắc đầu, nói tiếp:

- Cũng đúng, một tên hãn phỉ, thì có đầu óc gì ?

- Có điều tên Ngự Thú Sư này, thiên phú có chút đáng sợ, nhất định phải giết chết hắn !

- Không thể tiến hành tại Hoa Quốc được, nếu không sẽ bị lão quỷ kia để ý…

Lăng Trần nhìn thủ vệ quân xung quanh, giống như đang tìm kiếm con mồi, lẩm bẩm:

- Cần dùng một miếng mồi nhử, dụ hắn ra ngoài, sẵn tiện hạn chế kỹ năng thuấn di của hắn…

Một lúc sau, vẻ mặt Lăng Trần biến đổi, xác định được mục tiêu, nhìn Phương Tư đang chiến đấu đằng xa, nhanh chóng tới gần.

- Lăng Trần ? Ngươi không giỏi chiến đấu, qua đây làm gì ?

Phương Tư nhíu mày, sâu trong đôi mắt có vẻ cảnh giác.

Tình huống hiện tại đặc thù, bất luận kẻ nào cũng có thể hóa thành kẻ địch trong nháy mắt, nàng đương nhiên không dám khinh suất.

Lăng Trần thản nhiên, nói:

- Cố bộ trưởng truyền đạt mệnh lệnh, hai người chúng ta liên thủ, đến dị không gian, cắt đứt chi viện của Hung Thú !

- Hả ? Sao ta không nhận được ?

- Tình huống cấp bách, Cố bộ trưởng không có nhiều thời gian, trực tiếp truyền lệnh cho ta.

Lăng Trần nhanh chóng nói, đồng thời lấy ra một bản văn kiện, phía trên có con dấu của Tổng bộ trưởng Cố Lan.

- Được !

Phương Tư thấy vậy, không chút do dự.

Nội loạn hiện giờ chủ yếu đến từ những người mất khống chế, nhưng ánh mắt của Lăng Trần lại tỉnh táo, không giống như người bị khống chế.

Mà cho dù thế nào nàng cũng không nghĩ được rằng, hắn ta chính là ngọn nguồn của nội loạn !

Ninh Bất Phàm vì tránh rút dây động rừng, không thông báo cho những người khác về sự đáng ngờ của Lăng Trần, khiến cho hắn có thời gian hành động.

Hai người rời khỏi chiến trường phương Bắc, đi thẳng đến một dị không gian khác trong đại lục…

Lăng Trần quay đầu nhìn Thần Châu Đại Lục phồn vinh, trong lòng lẩm bẩm:

- Đến lúc nổi loạn rồi!

Lúc này, Trần Thư bị lão gia tử gọi vào phòng chỉ huy trung tâm đại lục:

- Ngươi xác định là hắn?

Lão gia tử cũng có vẻ khá bất ngờ, không thể tin được đối phương chính là ngọn nguồn của tai hoạ.

- Tình nghi lớn nhất chính là hắn!

Trần Thư lúc này không khỏi có chút nôn nóng, trực giác của hắn nói cho hắn, có thể đã xảy ra chuyện!

- Lão gia tử, ngài nhanh đi tìm đi.

- Đang tìm! Lập tức!

Thân hình lão gia tử liên tục xuất hiện linh hồn lực dồi dào mạnh mẽ, giống như một cái lưới lớn, bao trùm toàn bộ đại lục, tìm kiếm tung tích của Lăng Trần.

Lúc trước dựa vào tin tức phía chính phủ, Lăng Trần là ở chiến trường phía bắc, nhưng không lâu sau vậy mà vô duyên vô cớ rời khỏi, nhưng quân thủ vệ bốn phía không có để ý.

Địa vị Lăng Trần rất cao, hơn nữa có tác dụng rất lớn trên chiến trường, phía chính phủ đối với hắn chưa từng có nhiều ràng buộc, cũng giống như là Trần Thư, có thể tùy ý trợ giúp một nơi chiến trường.

- Có thể là đã đi tới chiến trường khác.

Linh hồn lực dồi dào của lão gia tử tản ra, dò xét một nơi chiến trường, không ngừng tìm kiếm bóng dáng của Lăng Trần.

Trong lòng Trần Thư hiện lên bất an mãnh liệt, nhưng hắn cũng không giỏi về tìm kiếm, chỉ có thể là yên lặng cùng chờ đợi kết quả.

Không đến một lúc sau, lão gia tử tìm kiếm toàn bộ đại lực, nhưng vẫn như cũ không có thân ảnh Lăng Trần.

- Hắn không ở trên đại lục!

Lão gia tử lúc này cũng đã nhận ra bất thường, người này biến mất trong thời điểm mấu chốt, khó tránh khỏi khiến cho người khác nghi ngờ.

- Hắn chạy thoát rồi sao?!

Hai tay Trần Thư nắm chặt, thật không ngờ dù cho đã cẩn thận như vậy, lại vẫn bị đối phương sớm từng bước rời khỏi.

Trong mắt hắn có vẻ tự hỏi, vẫn duy trì bình tĩnh như cũ. Theo lý mà nói, ngay từ đầu việc này đã không có bại lộ tin đồn, nhưng trước đó Ninh Bất Phàm để cho người ta tra xét không khống chế được liên hệ giữa người cùng thiên tài câu lạc bộ, chắc chắn đã bại lộ lúc đó.

Nhưng hiện tại tự hỏi chuyện này đã không còn ý nghĩa.

Vẻ mặt Trần Thư vừa động, đột nhiên nói:

- Lão gia tử, nếu hắn chạy, người bị khống chế chẳng phải là cũng đều…

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Ta chỉ có thể cưỡng ép ngưng trệ ý nghĩ của bọn họ, như vậy mới có thể khống chế được sức mạnh linh hồn xâm lấn kia, nhưng cứ như vậy, bọn họ chỉ có thể tiếp tục ngủ say.

- Muốn giải quyết, vẫn là cần giết chết Lăng Trần?

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng, hiện giờ không khống chế được số lượng người đã hơn một ngàn, hơn nữa phần lớn đều là thiên tài, là tương lai trong mắt các loại thế lực lớn.

Nếu bọn họ vĩnh viễn không thể tỉnh lại, tâm tư các cường giả thế lực lớn tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng, đến lúc đó tình huống sẽ càng thêm ác liệt.

Hơn nữa quan trọng hơn là, hiện tại có bao nhiêu người sẽ bị điều khiển, vẫn còn là một ẩn số!

Chương 2127 - Thế cục dần dần mất khống chế (2)

Trong mắt Trần Thư phát ra sát ý, lẩm bẩm:

- Phải đi tìm hắn!

Nhưng đây không phải là một chuyện dễ dàng, Lam Tinh hiện tại tăng lên vạn cái dị không gian, thật sự là quá nhiều, muốn tìm được một người, chắc chắn là mò kim đáy biển.

- Không cần hoảng!

Lão gia tử vỗ vai Trần Thư, bình tĩnh nói:

- Chuyện còn chưa tới mức hỏng bét.

- Ừ.

Trần Thư nhìn bộ dáng lão gia tử vẫn bình tĩnh thong dong như cũ, trong lòng không khỏi bình tĩnh xuống.

- Đúng rồi, lão gia tử.

Trần Thư vội vàng nói:

- Hiệu trưởng Tần Thiên hắn?

- Ta đã kiểm tra qua, hắn không có chuyện gì, không phải lo lắng.

Lão gia tử vỗ vai hắn, nói:

- Mấy ngày này ta đã kiểm tra một lần toàn bộ cường giả Vương Cấp, chỉ có hai người trúng chiêu, ta đã làm ngủ say rồi.

- Vậy là tốt rồi.

Trần Thư nhẹ thở ra, hiện giờ Liễu Phong đã xảy ra chuyện, hắn cũng không hy vọng Tần Thiên lại gặp chuyện không may.

Mà ngay tại thời điểm hai người bàn bạc, vẻ mặt lão gia tử chấn động, giống như là đã có tin tức gì đó, trong mắt không khỏi có một mạt tức giận!

- Lão gia tử, làm sao vậy?

- Ở dưới truyền đến tình báo, lại có người mất khống chế!

- Bao nhiêu?

- Hơn một ngàn, phần lớn đều là Bạch Ngân và Ngự Thú Sư Hoàng Kim!

Lão gia tử nhắm hai mắt lại, lẩm bẩm nói:

- Hơn nữa con số này, mỗi một giây sẽ tăng thêm… ta còn thật sự là xem nhẹ hắn!

Trần Thư vừa nghe lời này, trong lòng trầm xuống. Hiện giờ Lăng Trần đã rời khỏi Hoa Quốc, sẽ không có kiêng dè nữa, e là sẽ có rất nhiều người mất khống chế xuất hiện.

- Lão gia tử, ta có thể làm chút gì đó không?

Hiện giờ mặc dù là năng lực của hắn mạnh hơn, cũng không biết nên xoay chuyển tình hình như thế nào.

- Hiện giờ loạn trong giặc ngoài, thật đúng là phiền toái.

Hai mắt lão gia tử thâm thuý, mặt vẻ tự hỏi, nói:

- Nhất định phải yên bên trong mới được! Trần Thư, ngươi có kỹ năng thuấn di, đi khống chế tình hình người mất khống chế bên trong thành phố trước, không cần giết bọn họ, đánh ngất bản thân Ngự Thú Sư là được.

- Không thành vấn đề!

Trần Thư gật đầu, đang định rời đi, lại nói:

- Lão gia tử, chúng ta sẽ bại sao?

Nếu là xuất hiện vấn đề, hắn thật sự phải ưu tiên dời người bên cạnh đi lánh nạn tới Tinh Không Di Tích.

Vẻ mặt lão gia tử thong dong nói:

- Bây giờ còn chưa tới hồi cuối của đại chiến, ai thắng ai thua, tất cả đều là một ẩn số!

Trần Thư thấy vậy, trong lòng cúng an ổn một chút, nói:

- Ta rời khỏi đây trước!

Nói xong, Trần Thư thuấn di một cái, về tới bên trong thành phố Nam Giang…

Ánh mắt lão gia tử thâm thuý, liếc mắt nhìn một cái các nơi chiến trường trên màn hình phía trước. Hiện giờ chiến trường đều xuất hiện bại thế, Ngự Thú Sư của nhân loại, đã không thể chống cự được khí thế hung hăng của hung thú.

Hung thú hiện tại, có thể nói là chiếm ưu thế toàn diện!

Nhưng chúng nó cũng không có sốt ruột công phá đại lục, mà là bắt đầu giết một đám cường giả Ngự Thú, nếu đối phương cố ý không lùi, chúng nó tất nhiên là ưu tiên giết chết.

- Cần các ngươi ra tay…

Toàn thân lão gia tử được bao phủ bởi bóng đen, một bước đã tới cửa thông đạo của Long Uyên, quyết đoán bước vào trong đó…

…

Lúc này,

Trần Thư mở thiết bị thông tin chuyên dụng của mình, có thể tuỳ thời nhìn đến người mất khống chế trong thành phố cả nước.

Thành phố quê nhà của hắn cũng là có tồn tại người mất khống chế, đang làm loạn bên trong thành phố.

- Bốc cháy…

Hắn đứng ở trời cao, chỉ thấy phương bắc của thành phố đang có một trận lửa lớn thiêu đốt, khói đen lượn lờ, người thường bên trong thành đều là tâm thần hỗn loạn, vô số người bắt đầu đi lánh nạn trên đường cái.

Toàn bộ thành thị có cảnh tượng của tận thế.

“Rầm!”

Trong thành Bắc, một con hổ lớn toàn thân là lửa mọc ra cánh dài đang đại triển thần uy, đốt cháy từng toà nhà phía dưới.

Lửa lớn đầy trời, đám người hét lên, nhưng không thể làm cho nó ngừng lại.

Mà trên cự hổ, đang có một người trẻ hơn hai mươi tuổi, vẻ mặt hắn lạnh lùng cứng nhắc, hai tròng mắt bị bao phủ bởi tấm màn đen nhàn nhạt.

- Hả? Hạ Băng đệ đệ của Hạ Viêm?

Một thanh âm thản nhiên truyền đến, người trẻ tuổi trên lưng cự hổ vẻ mặt ngẩn ra, muốn quay đầu lại theo bản năng.

Nhưng, nghênh đón hắn, chỉ có một cái miệng túi đen như mực, giống như vực sâu, tràn ngập hơi thở tội ác…

Hạ Viêm bị vào trong túi phân u-rê bắt đầu giãy dụa, nhưng không làm được chuyện gì, đầu óc cả người đều hỗn loạn.

Phanh!

Trần Thư trực tiếp cho một quyền tội phạm, đánh ngất, đồng thời cự hổ dưới thân đối phương cũng về tới Không Gian Ngự Thú.

- Xong một tên!

Trần Thư tuỳ ý ném Hạ Viêm tới trên đầu Tiểu Hoàng, tiếp theo bắt đầu đi tới mục tiêu kế tiếp.

Tuy rằng hai người trước kia có xung đột, nhưng hiện tại nhiều năm như vậy, hắn cũng không có tâm tư trả thù ác ý, huống chi hiện tại là tình huống đặc thù.

- Kế tiếp.

Trần Thư dẫn theo thỏ cùng Tiểu Hoàng, lại đi tới một nơi địa điểm khác…

Lúc này, đông khu thành phố Nam Giang, một gã Ngự Thú Sư Bạch Ngân vẻ mặt lạnh lùng, hai bên tròng mắt có tấm màn đen, đang điều khiển Khế Ước Linh chiến đấu điên cuồng.

Chương 2128 - Anh linh Long Uyên Thành.

- Ta đến ngăn cản hắn! Ngươi đi theo lão Trương đánh ngất!

Hai gã nam tử nhìn người mất khống chế trước mắt, lập tức đưa ra quyết định chính xác nhất.

Nói xong, một người trong đó triệu hồi ra ba con Khế Ước Linh, lập tức tiến lên chiến đấu, mạnh mẽ ngăn chặn Khế Ước Linh của đối phương.

Nam tử nhướng mày, quát:

- Ngươi còn thất thần làm cái gì? Đánh ngất hắn đi!

Ánh mắt hắn thoáng nhìn, nháy mắt giật mình tại chỗ, trong lòng đột nhiên trầm xuống, chỉ thấy người nọ đang ở tại chỗ, đồng thời hai mắt mơ hồ xuất hiện một khí màu đen quỷ dị.

- Xong rồi!

Vẻ mặt nam tử chấn động, thật không ngời hai người vậy mà đều bị mất khống chế.

Khế Ước Linh của hắn muốn tiến lên bảo vệ, nhưng trái lại bị đối phương ngăn lại, chậm chạp khó có thể thoát thân.

Người nọ đang ở tại chỗ sắc mặt lạnh lùng, triệu hồi ra ba con Khế Ước Linh, trực tiếp hạ lệnh giết chết.

Rống!

Ba con Khế Ước Linh tiến lên, đối mặt với một Ngự Thú Sư thân thể huyết nhục, tự nhiên không cần nhiều lời.

Đang lúc người này chuẩn bị nhắm mắt chờ chết, chớp mắt ánh mắt hắn ngẩn ra, nhìn đồng đội phía sau bị khống chế, giống như là nhìn thấy chuyện gì không thể tưởng tượng được.

- Hả?

Người bị mất khống chế cho dù trong đầu bị xâm lấn, nhưng vẫn giữ lại được bản năng như cũ, một chút đã nhận ra điều bất thường.

Nhưng mà, hắn mới vừa quay đầu lại đã bị một túi to cưỡng ép bao lấy.

Phanh!

Trần Thư lại cho một quyền, dễ dàng giải quyết tên này, ba con Khế Ước Linh của đối phương cũng về tới Ngự Thú Không Gian.

Thân ảnh hắn như quỷ mị. lại xuất hiện ở phía sau một người bị mất khống chế, lại giải quyết thêm một người.

- Tội phạm ca…

Người nọ sống sót nhất thời có cảm giác sống sót sau tai nạn, trong mắt tràn ngập cảm kích.

- Còn sống là tốt.

Trần Thư gật đầu, ném hai người lên trên đầu Tiểu Hoàng, lại biến mất không thấy.

Nếu không phải là hắn xuất hiện đúng lúc, người này hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Mà cùng một tình huống, các nơi cả nước chỗ nào cũng có, tạo thành thương vong và náo động có thể tưởng tượng được.

Thời gian nửa ngày thoáng cái trôi qua, Trần Thư đã xử lý hơn một ngàn người bị mất khống chế, Tiểu Hoàng lúc này hoá thành vật to hơn ngàn mét, trên đầu bao phủ đầy những cái túi phân u-rê bọc lấy người bị mất khống chế, có thể nói là khá tráng lệ.

Nhưng dù vậy, tai hoạ trong nước vẫn không chấm dứt, hiệu suất xử lý của hắn khá cao, nhưng vẫn không đuổi kịp được tốc độ người bị mất khống chế tăng lên.

- Mẹ nó! Số lượng người bị mất khống chế vượt qua mười ngàn, Khế Ước Linh nào có năng lực nghịch thiên như vậy?!

Trần Thư nhìn điểm đỏ rậm rạp trên màn hình, không nhịn được tức giận mắng ra tiếng:

- Hơn nữa có đồ chơi nghịch thiên như vậy, con mẹ nó vậy mà sao ta lại không có?!

Nghĩ đến đây, hiệu suất hắn xử lý người bị mất khống chế trở nên nhanh hơn…

Nhưng sức mạnh của cá nhân hắn cuối cùng vẫn là có hạn, muốn khống chế được nội loạn, trên cơ bản là không có khả năng.

Hung thú hiện giờ thế công mãnh liệt như vậy, bên ngoài chiến trường phải đưa vào rất nhiều cường giả, khiến cho người xử lý nội loạn quá ít.

Nếu là dựa theo thế cục hiện giờ tiếp tục phát triển, cho dù là có thể xử lý xong người bị mất khống chế, nhưng thế lực nhân loại cũng sẽ bị đại thương nguyên khí.

Ai có thể nghĩ đến, một cái Lăng Trần có thể làm đến mức độ này?

Ngay lúc các đại Ngự Thú Sư đang cố gắng chống đỡ hung thú, thời điểm xử lý người bị mất khống chế, lão gia tử cũng không có nhàn rỗi.

Lúc này, bầu trời Long Uyên Thành.

Lão gia tử một mình một người đứng trên bầu trời, nhìn xuống toàn bộ toà thành, trong mắt có một chút cảm khái, lẩm bẩm:

- Thật không ngờ, nhanh như vậy đã cần các ngươi…

Vừa dứt lời, vẻ mặt hắn vừa động, thân hình bao phủ bởi ánh sáng màu lam chói mắt, đúng là trong cơ thể của hắn có linh hồn lực dồi dào!

Giây tiếp theo, chỉ thấy ánh sáng dần dần bị lão gia tử hút ra, linh hồn lực tinh thuần lưu chuyển, nháy mắt hoá thành bộ dáng một lão nhân, vậy mà lại giống như đúc với lão gia tử, giống như chính là linh hồn của hắn.

Đúng là linh hồn Khế Ước Linh vẫn đợi trong cơ thể của hắn!

Lão gia tử đứng đối diện với Khế Ước Linh của mình, thản nhiên nói:

- Bắt đầu đi!

Linh hồn Khế Ước Linh gật đầu, đồng thời nhắm hai mắt lại, linh hồn lực cực kỳ dồi dào tản ra, giống như đang triệu hoán cái gì.

Trong phút chốc, Long Uyên Thành bị bao trùm bởi linh hồn lực, lập tức có một nơi khác biệt.

Vốn thành tĩnh mịch, giống như bỗng chốc được sống lại!

Nó không phải được trao cho sinh mệnh, mà là bởi vì linh hồn ẩn nấp bên trong thức tỉnh…

Rống!

Đang lúc này, một tiếng gầm gừ tràn ngập uy nghiêm vang lên, chỉ thấy trên mặt đất đột nhiên xuất hiện ánh sáng màu lam rực rỡ. Ngay sau đó, một cự long được ngưng kết từ linh hồn lực bay ra, cho dù không có thực thể, nhưng nó vẫn có uy áp Vương cấp đỉnh bao trùm!

Mà trên lưng cự long, một nam tử trung niên mặt có vẻ mê mang, giống như có chút không tỉnh táo.

Chương 2129 - Xin chiến!

Hắn cũng là một linh hồn thân thể, không có thực thể, nhưng khuôn mặt lại giống như đúc với lúc còn sống, nếu là Ninh Bất Phàm lúc này, tất nhiên liếc mắt một cái là có thể nhận ra đối phương.

Chính là người hướng dẫn của hắn, cũng từng là lão hiệu trưởng của Hoa Hạ học phủ!

- Tiểu Hứa!

Đúng lúc này, lão gia tử trên không nhẹ nhàng nói, nhưng giống như âm thanh của sấm, chớp mắt làm cho nam tử trung niên phía dưới thanh tỉnh lại.

- Lão…lão gia tử…

Hứa Thương mở to đôi mắt, vội vàng cung kính thi lễ, trong mắt vẫn có thêm vẻ kính ngưỡng.

Lão gia tử mỉm cười, nói:

- Cảm giác thế nào?

- Cảm giác rất thần kỳ, giống như được sinh ra lần nữa…

Hứa Thương sờ linh hồn cự long dưới thân, trong mắt cũng tràn ngập vẻ kinh ngạc.

- Thực lực khôi phục như thế nào?

- Đỉnh là không thể nào, nhưng có thể có bảy tám phần, có lẽ cũng đủ rồi.

Hai mắt Hứa Thương khép hờ, đồng thời tâm thần vừa động, chỉ thấy mặt đất bên cạnh lại chui ra thêm hai Khế Ước Linh Vương cấp!

Về phần hai Khế Ước Linh khác của hắn, sớm chết trận, thậm chí không có để lại toàn bộ thi thể, tất nhiên là không có cách nào thức tỉnh.

- Vậy là tốt rồi.

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Hiện giờ Thần Châu gặp nạn, cần các ngươi.

- Không thể chối từ!

Thần hình Hứa Thương thẳng tắp như súng, ánh mắt tràn ngập vẻ kiên định, không có do dự.

- Tốt!

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Chờ những người khác thức tỉnh thôi…

Nhưng vào lúc này, linh hồn Khế Ước Linh Truyền Kỳ Cấp bên cạnh hắn lại lần nữa triệu hồi, phía dưới Long Uyên Thành chấn động, quanh quẩn từng tiếng rít gào khủng bố!

Mặt đất tối đen, tường thành nhuộm máu, kiến trúc to lớn, một đám linh hồn sinh vật chui ra từ bên trong, toàn thân tràn ngập khí thế kinh thiên!

Mà trên lưng chúng nó, đều là có một Ngự Thú Sư mặt mê mang đứng trên đó.

Từng người xuất hiện bây giờ, đều là anh dũng chết trận ở Long Uyên Thành!

- Diệp Mặc, Khương Trần, Lưu Kim Sa…Tốt…Tốt… đều tỉnh…

Đôi mắt lão gia tử không hề bình tĩnh như nước, mà là ngập tràn hồi ức cùng cảm khái, từng người phía dưới hắn đều có thể gọi được tên, nhìn khuôn mặt mọi người, trải qua trấn thủ ngàn năm bỗng chốc hiện lên rõ ràng ngay bên trong đầu hắn.

Thời gian nửa ngày trôi qua, trong Long Uyên Thành vốn yên tĩnh vắng vẻ, đã đứng đầy những Ngự Thú Sư sống lại. Trong bọn họ yếu nhất chính là Hoàng Kim một sao, người mạnh nhất là Vương Cấp đỉnh, cùng cấp với Ninh Bất Phàm.

Cho dù thực lực mọi người có sự khác biệt, nhưng vẻ mặt bọn họ đều đặc biệt như nhau, đều là có vẻ mặt kiên định, quyết phải bảo vệ lãnh thổ dưới chân!

Mọi người biết, bản thân mình thức tỉnh chỉ có một nguyên nhân, đó chính là Thần Châu gặp nạn!

Lúc này, linh hồn Khế Ước Linh Truyền Kỳ trên không mở hai mắt, linh hồn lực trong cơ thể như biển, dung nhập vào bên trong từng anh linh.

Nó là nguồn gốc sức mạnh của mọi người!

- Các vị!

Lão gia tử chân đạp trên không, đôi mắt thâm thuý, nói:

- Năm đó ta để lại ấn ký linh hồn lên cơ thể các ngươi, nếu có tình huống nguy cấp, có thể tuỳ thời khiến bọn ngươi tỉnh lại, lấy điều này bảo vệ đại lục Thần Châu.

- Hiện giờ, đã đến lúc…

Mọi người vừa nghe câu này, toàn bộ thân hình chấn động, đồng loạt tản ra một cỗ khí thế đáng sợ!

Mà ở cách mấy vạn mét, luôn theo dõi hung thú Long Uyên Thành, chớp mắt thân hình run rẩy, nhìn thành phố xa xa, trong lòng tràn ngập bất an cùng sợ hãi.

Bởi vì nguyên nhân kết giới của Ám Vương, chúng nó không nhìn thấy tình huống của Long Uyên Thành, nhưng bản năng báo cho chúng nó biết, phía trước có nguy cơ sinh tử!

Nhìn mọi người bởi vì hưng phấn mà thân hình thoáng run rẩy, trong lòng lão gia tử cũng nhấc lên gợn sóng, hỏi lại lần nữa:

- Hiện giờ các ngươi có sinh mệnh thứ hai, nhưng sức mạnh của ta cuối cùng vẫn là có hạn, thời điểm khi sức mạnh hao hết, các ngươi cũng sẽ hồn phi yên diệt, hoàn toàn tiêu tán trên thế gian, hiện tại có hối hận không?

Mọi người không có chút do dự, đồng loạt lắc đầu, nếu thật sự hối hận, bọn họ năm đó đã không nhận ấn ký linh hồn của lão gia tử.

- Chúng ta chỉ chiến kiếp này, không cầu kiếp sau!

Thân hình Hứa Thương thẳng tắp, nhìn lên lão gia tử trên không, nói:

- Lão gia tử, Hoa Quốc Hứa Thương, xin chiến!

- Xin chiến!

- Xin chiến!

Phía dưới toàn thân anh linh Long Uyên rực rỡ hào quang, đồng thời Khế Ước Ling bên cạnh rít gào, tồn tại khí thế vô địch không thể ngăn cản!

Chiến ý ngập trời thổi quét ra, hướng thẳng lên trời, toàn bộ thiên địa biến sắc, bên trong mơ hồ quanh quẩn có âm thanh của sấm chớp!

Hung thú ngoài thành Long Uyên, bởi vì cấp bậc của mình không cao, thậm chí trực tiếp bị cỗ chiến ý kinh khủng này quét sạch, trở thành từng khối thi thể…

- Long Uyên Thành sống lại?!

Lúc này, sâu trong Long Uyên không biết nơi nà, sinh vật khủng bố ngủ say đã nhận ra khác thường, nháy mắt thức tỉnh lại, trong lòng không khỏi tràn ngập kinh hãi.

Long Uyên Thành vốn là vật chết, nhưng anh linh chôn sâu bên dưới mặt đất, dần dần biến thành linh hồn của nó…

- Tốt! Tốt! Tốt!

Lão gia tử nhìn chiến ý của mọi người tràn ngập phía dưới, trong lòng cũng có chút dao động, quát:

- Hôm nay, khai chiến!

Chương 2130 - Xin chiến! (2)

Trong phút chốc, cửa thông đạo Long Uyên mở rộng ra, trực tiếp được dẫn đến bầu trời Long Uyên Thành.

Mọi người nhìn cửa thông đạo trước mắt, không có gì do dự, lại lần nữa bước lên con đường chinh chiến!

Lúc này, phía trên Lam Tinh, nhóm Ngự Thú Sư đang chiến đấu ác liệt vẻ mặt kinh ngạc, bởi vì bọn họ nhận được mệnh lệnh của lão gia tử:

[Ngự Thú Sư các nơi chiến trường, toàn bộ nhanh chóng rút lui, trước tiên giải quyết loạn trong nước]

[Toàn bộ rút lui]

[Toàn bộ rút lui]

Các đại Ngự Thú Sư bản năng ngây ngẩn người, chẳng lẽ từ bỏ phòng tuyến phía trước? Hoặc là lão gia tử đã từ bỏ?

Nhưng mọi người chỉ do dự một lát, trực tiếp đưa theo Khế Ước Linh rời khỏi chiến trường, về tới phía trên đại lục.

Trước khi khai chiến, lão gia tử từng nói qua, đối với mệnh lệnh của hắn vải chấp hành vô điều kiện, không được phép trì hoãn!

Mà hung thú đối diện bọn họ cũng sửng sốt, trực tiếp đứng ngay tại chỗ, phía bên kia cứ như vậy mở cửa rộng cửa thành sao?

Nhất thời, đám hung thú theo bản năng quay đầu lại, nhìn Thú Hoàng ở phía sau chiến trường, cùng đợi mệnh lệnh.

Các đại Thú Hoàng cũng sững sờ, nhưng rất nhanh đã làm ra quyết đoán.

Rống!

Sa Hoàng rít gào một tiếng, đang muốn cho đám hung thú trực tiếp tiến vào đại lục, nếu đối phương không muốn phòng thủ tiếp, chúng nó chỉ có thể công phá Hoa Quốc!

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt nó ngẩn ra, nhìn trung tâm đại lục, giống như là nhận ra cái gì.

- Từ từ~~

Nó đưa ra mệnh lệnh, ở bên ngoài đại lục nhìn trộm, cho dù hung thú muốn lấy được ưu thế toàn diện, nhưng nó vẫn không dám bước lên đại lục, e sợ bị lão gia tử giết gà doạ khỉ.

- Đây là?!

Hai mắt nó tràn ngập hào quang, xuyên qua lớp vòng bảo hộ khoa học kỹ thuật của đại lục, trực tiếp nhìn phía trên Long Giang.

Chỉ thấy một đám linh hồn sinh vật tràn ngập ánh sáng màu lam đi từng bước ra, cả người tản ra chiến ý rất mạnh mẽ, giống như ngôi sao rực rỡ.

- Là bọn hắn…bọn họ sống lại?!

Đúng lúc này, Hồn Long Hoàng một bên vẻ mặt kinh hãi, trong mắt có kinh ngạc cùng chấn động, giống như chưa kịp phản ứng lại.

Sa Hoàng mở miệng hỏi nói:

- Ai?!

Nó là bá chủ của hải vực Lam Tinh, xung đột với Hoa Quốc nghìn năm qua không lớn, tất nhiên không có gặp qua cường giả của Long Uyên Thành.

- Cường giả nhân loại chết trận…năm đó!

Trong lòng Hồn Long Hoàng kinh ngạc, thật không ngờ sẽ có phương pháp cải tử hoàn sinh, quả thực chính là nghịch chuyển sinh tử quy tắc.

Nó tuy rằng cũng là linh hồn sinh vật loại Truyền Kỳ, nhưng cũng không làm được một bước này.

- Thực lực này của lão quỳ…

Trong lòng Hồn Long Hoàng càng trở nên kiêng kị, hạ quyết tâm không thể bước lên đại lục một nước.

Sa Hoàng vội vàng hỏi:

- Toàn bộ sao?

Trong lòng nó cũng có thêm kinh ngạc, thật không ngờ sẽ xuất hiện loại biến cố này, chẳng trách nhân loại đột nhiên thu loại thế lực tiền tuyến.

- Phần lớn, hơn nữa thực lực đều rất mạnh!

Đôi mắt Hồn Long Hoàng ngưng trọng, nói:

- Đáng sợ nhất chính là, hiện tại bọn họ là hình thái linh hồn, không sợ sinh tử!

- Bất tử sao?!

Sa Hoàng không nhịn được nói:

- Không thể nào, này còn đánh làm sao?!

Một đám cường giả bất tử, hoàn toàn có thể giết tiến giết ra trong chiến trường, dễ dàng khiến cho trận hình hung thú tán loạn.

- Nhưng cũng có chỗ thiếu hụt…

Hồn Long Hoàng lắc đầu nói:

- Sức mạnh linh hồn của bọn họ là có hạn, mỗi một lần bị thương sẽ tiêu hao sức mạnh của bọn họ, mặc dù không giao chiến, bọn họ cũng sẽ tự tiêu tán.

- Vậy chúng ta rút lui?

Nhân Ngư Thú Hoàng một bên mở miệng nói:

- Chờ sức mạnh của bọn hắn tự tiêu hao hết, chúng ta lại công phá đối phương!

- Không được!

Sa Hoàng ngay lập tức bác bỏ, nói:

- Trên chiến trường chúng ta đầu nhập vào quá nhiều hung thú, muốn rút lui là một công trình lớn, hơn nữa bọn họ nếu thừa thắng xông lên, chắc chắn sẽ tạo thành thương vong lớn hơn nữa!

- Hơn nữa, đã không còn kịp nữa rồi…

Vẻ mặt các đại Thú Hoàng chấn động, nhìn đại lục trước mắt, chỉ thấy phía trên Long Giang, cường giả ngự thú ngày xưa một đám kết bè kết đội, bắt đầu lao tới các đại chiến trường…

Ánh mắt Lôi Long Hoàng ngưng trọng, mở miệng nói:

- Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

- Chiến!

Ánh mắt Sa Hoàng hung ác, nói:

- Bọn họ không phải bất tử, chỉ là đã không có nhược điểm trí mạng, nhưng chỉ cần cường độ công kích đầy đủ, cũng sẽ bị đánh chết!

- …

Các đại Thú Hoàng chỉ có thể gật đầu, hiệu lệnh các đại hung thú trực tiếp đánh về phía đại lục…

Mà lúc này, Ngự Thú Sư rút lui cùng các đại anh linh thay đổi đi qua, hai bên đối mặt với nhau.

Vương Giả Ngự Thú Đoàn Vương Sách vẻ mỏi mệt, dẫn theo thuộc hạ của mình rút lui, chuẩn bị trước giải quyết nội loạn Kinh Đô.

Nhưng trong phút chốc, vẻ mặt hắn ngẩn ra, ánh mắt nhìn ra xa. Chỉ thấy một nam tử trung niên ở trạng thái linh hồn, đang ngồi phía trên một gốc đại thụ, cho dù đại thụ cũng là vật linh hồn, nhưng tràn ngập ngọn lửa nóng rực.

Vương Sách đối mặt với nam tử trung niên, chớp mắt hai người sững sờ tại chỗ, khuôn mặt bọn họ vậy mà giống nhau đến bảy tám phần!

- Phụ…phụ thân…

Vương Sách mở to đôi mắt, trong chốc lát đầu óc cũng mơ màng.

Chương 2131 - Đỡ toà nhà đang đổ

- Sách Nhi, đã lâu không gặp…

Nam tử trung niên nhìn người bên cạnh Vương Sách, khoé miệng có một mạt tươi cười vui mừng, nói:

- Ngươi trở nên mạnh mẽ, Vương Giả Ngự Thú Đoàn cũng trở nên mạnh mẽ, ngươi không có làm cho ta thất vọng!

- Phụ thân…

Trong mắt Vương Sách có nước mắt, trong giây lát thậm chí cũng không biết nói thêm cái gì.

Lúc này, ánh mắt hắn thoáng nhìn, vội vàng kéo Vương Thắng bên cạnh đi ra, quát:

- Mau gọi gia gia.

- Gia…gia?

Đầu óc Vương Thắng sững sờ, nhìn khuôn mặt tương tự trước mắt hắn nhưng lại có cảm giác lạ lẫm.

- Đây là Thắng nhi?

Trong mắt nam tử trung niên có một mạt hoảng hốt, năm đó hắn chết trận là lúc Vương Thắng cũng chỉ là một cậu bé quấn tã, thật không ngờ thoáng một cái đã lớn như vậy.

- Tốt lắm, các ngươi nghỉ ngơi thật tốt, để thế hệ trước chúng ta lên sân khấu!

Nam tử trung niên nhìn cha con hai người, cũng có thêm vui sướng, nhưng tình hình lúc này nguy cấp, không thể chấp nhận cho bọn họ lãng phí thời gian.

Nói xong, nam tử cưỡi Thiên Hoa Thụ, đi tới chỗ chiến trường phía xa…

- Phụ thân…

Vương Sách nhìn bóng dáng đối phương, lớn tiếng nói:

- Vì sao ngài lại sống lại được?

Năm đó nam tử tham gia vào kế hoạch của lão gia tử, không có cho biết, báo cho người nhà, chính là lo lắng sẽ có phản đổi, người còn lại cũng nghĩ như vậy, đây làm cho việc này dần dần trở thành tuyệt mật, chưa có người biết…

Lúc này, nam tử trung niên quay đầu lại cười, nhẹ nhàng nói:

- Bởi vì các ngươi cần ta!

Nói xong, hắn dẫn theo Khế Ước Linh, dứt khoát đi tới chiến trường.

Những cảnh tượng như vậy, các nơi ở Hoa Quốc đều tái hiện, không ít người đều nhận ra tiền bối của mình, trực tiếp ngây ngốc ở tại chỗ, nhưng đáng tiếc thời gian cấp bách nên bọn họ không thể đoàn tụ một phen, chỉ có thể là hẹn sau khi chấm dứt chiến tranh…

Giờ phút này, đám hung thú còn không có tới gần biên giới Đại Lục, đã bị anh linh đến trợ giúp ngăn cản!

Vẻ mặt hung thú kinh ngạc, chúng nó không có nhận được thông tin của Thú Hoàng, không biết bản thân đối mặt vậy mà chính là cường giả đứng đầu năm đó!

- Ngao~~

Một con Giao Long Vương Cấp cấp bậc Lãnh Chúa vẻ mặt kinh ngạc, nhìn nam tử chân đạp cự long phía trước, miệng nói tiếng người:

- Sát thần Hứa Thương?! Ngươi sống lại?!

Trong các đời hiệu trưởng của Hoa Hạ học phủ, chỉ có Hứa Thương ham thích giết chóc, uy danh rất lớn bên trong hung thú, hàm kim lượng tương đương với Trần Thư hiện giờ.

Đây cũng khiến cho tên ‘Hứa Thương’ vừa ra, các hung thú đều là sợ vỡ mật, thậm chí là có ý rút lui.

- Vậy mà còn có hung thú nhớ rõ ta?

Hứa Thương cau màu, thản nhiên nói:

- Ban thưởng ngươi một chết!

Nói xong, thân hình cự long dưới chân chấn động, vô cùng cuồng bạo tiến vào trong đàn hung thú, nháy mắt nhấc lên rung chuyển.

Vẻ mặt Giao Long run rẩy dữ dội, xoay người định chốn vào bên trong đàn thú.

Nhưng vào lúc này, một đôi long trảo nháy mặt chụp vào đầu của nó, phía trên có ánh sáng vàng rực giống như là gông xiềng chắc chắn nhất.

Rống!

Giao Long Vương cấp giãy dụa, điên cuồng đánh ra các loại kỹ năng, nhưng bị một ngụm long tức của cự long quét sạch.

- Chết!

Vẻ mặt Hứa Thương lạnh lùng, long trảo khủng bố của Khế Ước Linh đột nhiên dùng sức, đầu trực tiếp bị vỡ nát.

Hơi thở sinh mệnh của Vương Cấp Lãnh Chúa Giao Long trong giây lát tiêu tán, biến thành một khối thi thể không đầu, rơi vào bên trong biển sâu…

Bốn phía hung thú vẻ sợ hãi, trên người chúng nó dính đầy máu của Lãnh Chúa, đã không còn một chút chiến ý.

- Giết!

Hứa Thương lần nữa quát, dẫn theo ba con Khế Ước Linh Vương Cấp đỉnh nhảy vào bên trong đàn hung thú, bắt đầu đại khai sát giới.

Cho dù là Vương cấp Lánh Chúa ở trước mặt hắn cũng không dậy nổi sóng gió gì, trừ lần đó ra, những anh ling Long Uyên còn lại cũng có thực lực khủng bố, tình thế dĩ nhiên là nghiêng về một phía.

Mỗi người trước mắt, đều là hạng người có uy danh hiển hắc, chỉ cần áp lực trên tâm lý khiến cho đám hung thú khó có thể phát huy ra toàn bộ thực lực.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, nhóm anh linh đã tiến nhập vào trong trạng thái năm đó, chiếm lại ưu thế.

- Giết!

Quân đám hung thú tan rã, chiến ý bị đánh tan, một lòng thầm nghĩ tạm thời rút lui khỏi đây. Nhất là khi chúng nó tấn công đến bản thân Ngự Thú Sư vậy mà nhận thấy được đối phương là bất tử thân, điều này làm cho trong lòng chúng nó càng thêm tuyệt vọng hơn.

- Toàn bộ đều lên!

Các đại Thú Hoàng thấy vậy, chỉ có thể là bắt buộc hạ lệnh, cưỡng ép cho hung thú chống lại.

Nhưng cho dù là như vậy, đám hung thú vẫn không có chiến ý như cũ, nhìn Ngự Thú Sư đã chết mà sống lại, chúng nó đã bị sợ hãi chiếm toàn bộ.

Trong lòng các đại Thú Hoàng cũng là bất đắc dĩ, hiện giờ lại không thể lui lại, nếu không chắc chắn sẽ bị đuổi giết, khiến cho thương vong lớn hơn nữa. mà bản thể chúng nó cũng không dám ra tay, e sợ sẽ bị lão gia tử của Hoa Quốc để mắt tới.

Đại năng lực nghịch chuyển sinh tử của đối phương đã làm cho trong lòng đám Thú Hoàng sinh ra kiêng dè, hạ quyết tâm phải nghiêm túc tuân thủ quy tắc…

Chương 2132 - Ta là Lăng Trần

Chung quy đại chiến Truyền Kỳ sẽ mở ra, từng Thú Hoàng cũng đều có thể sẽ chết, nhưng hiện tại nếu ai muốn trở thành chim đầu đàn, vậy chắc chắn sẽ chết…

Kế sách hiện tại, chỉ có thể là để hung thú hy sinh, chỉ cần sức mạnh anh linh Long yên tiêu hao hết, chúng nó vẫn có thể nắm giữ tình thế.

Giờ phút này, nội bộ Hoa QUốc, chỉ thấy trên đường phố, trong vườn trường, các nơi đều truyền phát tin thu hình lại từ tiền tuyến chiến đấu, khi nhìn đến anh linh năm đó vẫn ở đó bảo vệ bọn họ, mỗi người đều tâm thần kích động, không nhịn được chảy xuống nước mắt, thậm chí có người ở trên đường ôm đầu khóc rống.

Ngàn năm, bọn họ vẫn đều ở…

Các đại Ngự Thú Sư trong nước cũng như vậy, vẻ mặt xúc động, trong mắt tràn ngập kính ý!

Nhưng động tác bọn họ một chút cũng không chậm, nhanh chóng để ý đến hỗn loạn mọi nơi trong nước, có bọn họ gia nhập, người mất khống chế nhấc lên rung chuyển nhanh chóng bình ổn, tất cả đều được tiến hành theo hướng tốt…

Dưới sự liên thủ của các đại Ngự Thú Sư tiền bối và thời đại mới, thật sự đã làm được 'Đỡ được toà nhà đang đổ, xoay chuyển tình thế ngược lại!'

Thời gian một ngày trôi qua,

- Đây là con bài chưa lật của lão gia tử sao? Thảo nào vẫn luôn không hoảng hốt…

Lúc này, Trần Thư đang xử lý người mất khống chế trong nước, bớt thời gian nhìn thoáng qua hình ảnh thật trên tiền tuyến chiến trường, trong mắt cũng không khỏi có vẻ kinh dị.

Số lượng mấy chục ngàn anh linh phía trước vẫn kém xa so với hung thú, nhưng mỗi người thắng đều là thực lực cường đại, đều là người kiệt xuất năm đó, dễ dàng có thể làm được lấy một địch mười. Hơn nữa anh linh đều là bất tử thân, điều này làm cho bọn họ càng không có kiêng nể, hung thú thô có thô bạo vẫn là trời sinh sợ hãi với tử vong, tự nhiên là không thể địch lại, chỉ có thể bị đè lên đánh.

Vẻ mặt mọi người kích động, thậm chí không nhịn được hoan hô, thoáng cái thoát ra được không khí áp lực lúc trước.

Lão gia tử ở phòng chỉ huy vẫn bình tĩnh thong dong như cũ, không có cảm thấy bất ngờ, đây chính là cường giả nhân loại mười thế kỷ!

- Ngươi đi!

Giờ phút này, Trần Thư cầm trong tay túi phân u-rê, lại lần nữa bọc lấy người mất khống chế trước mắt, tiếp theo lại là một tội phạm quyền, động tác mây bay nước chảy vô cùng sinh động, hồn nhiên vốn có.

Hắn ném người mất khống chế té xỉu trước mắt tới trên người tiểu Hoàng, chỉ thấy thân hình ngàn mét khủng bố của nó đã nằm đầy những túi phân u-rê khống chế những người bị mất khống chế, thoạt nhìn khá hùng tráng, đã trở thành một phong cảnh không hợp thói thường trong nước…

- Không có…nên quay lại báo cáo kết quả công tác…

Trần Thư mở thiết bị thông tin ra, chỉ thấy điểm đỏ rậm rạp cả nước đã biến mất không thất, nhiệm vụ hắn cũng đi tới kết thúc.

Nhưng vào lúc này, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện thanh âm hệ thống:

[Độ cống hiến đạt tới 30%, tự động kết toán…]

[Đạt được thưởng cho: Cực điểm kỹ năng*1 + hai cơ hội tiến hoá huyết mạch + sách kỹ năng [Phòng ngự] + lượng lớn ngự thú lực]

- Hả?

Trần Thư sững sờ, ngược lại có chút bất ngờ, đại chiến hiện giờ không có chút dấu hiệu chấm dứt, nhưng hệ thống của hắn nhanh như vậy đã thưởng đến tay?

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, hắn cảm thấy cũng hợp tình hợp lí, dù sao bất kể là phá hỏng vận chuyển lương thực của hung thú, hoặc là trên đường cùng hai người Ninh Bất Phàm, Lí lão, quấy rối chỗ đóng quân của hung thú, hơn nữa hiện giờ có hỗn loạn người bị mất khống chế, cống hiến của hắn đều là rõ như ban ngày.

- Xem ra tất cả đều đang tốt lên…

Trần Thư sờ cằm, lẩm bẩm:

- Nhưng vẫn phải làm thịt Lăng Trần mới được!

Hiện giờ người bị mất khống chế đã khống chế toàn diện, cho dù vẫn có gia tăng nhưng trước tiên đều sẽ bị những Ngự Thú Sư rút lui khống chế được, nội loạn đã dần được bình ổn xuống.

Phía chính phủ trải qua công tác thống kê, cho ra một con số đáng sợ, số lượng người bị mất khống chế vậy mà vượt qua hai mươi ngàn!

Nếu là không đánh chết Lăng Trần, đám người này mãi mãi không tỉnh lại, chắc chắn sẽ tạo thành rung chuyển.

- Trước tiên về nhà đã…

Trần Thư bình tĩnh nhìn thành phố, trong lòng cũng thở nhẹ nhõm.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn vẫn mơ hồ có bất an, giống như có chuyện gì muốn xảy ra.

Nhưng hắn không tìm thấy nguyên nhân, chỉ có thể về nhà trước nhìn cha mẹ rồi nói sau.

Không chỉ có hắn, Ngự Thú Sư từ chiến trường trở về cũng về nhà, muốn nghỉ ngơi tốt một phen. Chiến đấu tàn khốc lâu dài, hơn nữa người mất khống chế khơi ra nội loạn, làm cho tâm thần mọi người lo nghĩ, nên khó có thể phát huy ra toàn bộ thực lực.

Phía chính phủ thậm chí cũng chủ động hạ mệnh lệnh, để Ngự Thú Sư trở về từ chiến trường nghỉ ngơi thật tốt, nguyên nhân khiến cho anh linh sống lại, vốn là vì giải quyết nội loạn, đồng thời để Ngự Thú Sư tiền tuyến tu dưỡng phát triển một phen.

Dù sao theo thời gian trôi qua, anh linh cuối cùng cũng phải tiêu tán, chủ lực vẫn là Ngự Thú Sư thời đại mới…

- Ba mẹ, ta đã trở về.

Trần Thư đưa người mất khống chế đến chi nhánh chính phủ, sau đó trở về nhà. Lúc này, cha mẹ ngồi trên ghế sô pha đang tập trung tinh thần nhìn trực tiếp chiến trường chiếu trên TV.

Chương 2133 - Ta là Lăng Trần (2)

- Xem chuyên tâm như vậy?

Hắn tự mình ngồi xuống bên cạnh cha mẹ, chỉ thấy trên TV, Hứa Thương cưỡi cự lon đang đại phát thần uy, tiến lên tàn sát

hung thú, có khí thế vô địch không thể ngăn cản!

- Ô? Người này nhìn có chút quen mắt? Chẳng lẽ là tổ tiên của Trần gia ta?

Trong mắt Trần Thư có vẻ kinh ngạc, hắn liên tục chuyên tâm xử lý người mất khống chế, ngược lại không có nhìn kỹ hình ảnh chiến trường.

- Tiểu tử ngươi đang nói bừa gì vậy?

Phụ thân liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ngươi ngay cả lão hiệu trưởng của học phủ các ngươi cũng không nhận ra sao?!

- Ách…

Trần Thư sững sờ, nghĩ tới một nơi điêu khắc bên trong học phủ, đúng thật là có vài phần rất giống với nam tử trước mắt.

- Thảo nào nhìn có chút quen mắt…

Trong mắt hắn cũng có một mạt kính ý, nói:

- Nhưng thực sự là trâu bò mà, không hổ là hiệu trưởng của Trần Thư ta!

- …

Phụ thân cười cười, nói tiếp:

- Tình hình hiện tại đã khống chế được rồi?

- Vâng, không có vấn đề gì.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Ba, nhưng lòng ta luôn thấy không dễ chịu, có phải có chuyện gì không có xử lý không?

- Chuyện gì? Không có mà?

Phụ thân sững sờ, cũng không rõ nguyên do, nói:

- Tiểu tử ngươi có phải áp lực quá hay không?

- Có thể vậy, ta tự mình suy nghĩ một chút.

Trần Thư xoay người mở cửa, chuẩn bị đi ra ngoài dạo một vòng.

- Tiểu tử ngươi đi đâu vậy?

- Đi dạo, có một chút phiền táo không hiểu.

Hắn khoát tay áo, rời khỏi tiểu khu đi tới đầu đường muốn thả lòng tâm tỉnh một chút.

- Hy vọng có thể khôi phục lại sớm một chút…

Một mình hắn đi ở trên đường, thấy bốn phía vắng vẻ, không có một người đi đường, cho dù tình hình đã được khống chế, nhưng mọi người vẫn không có ra ngoài, mà là lựa chọn ở nhà nhìn một chút phong thái tiền bối.

Bất tri bất giác, Trần Thư đi tới nơi gần chợ đêm của thành phố Nam Giang, cho dù là đoạn đường phồn vinh nhất thành phố nhưng vẫn vô cùng vắng vẻ.

- Cái vật nhỏ ngươi vậy mà còn ở đây…

Trần Thư sờ lên miệng hắc cẩu ở chợ đêm, không khỏi có chút tươi cười.

Bởi vì được Trần Thư quan tâm, các đại thương gia đều nuôi nấng tiểu hắc, làm cho nó hiện tại đã thành bộ dạng béo ú…

- Hả?

Đang lúc này, vẻ mặt hắn ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu nhìn phía trước, chỉ thấy cuối con đường, một gã thanh niên đồ đen đi từng bước một tới phía trước hắn, vẻ mặt lạnh lẽo mà lại cứng ngắc, giống như một con rối gỗ bị điều khiển.

- Tạ Phong Ngữ?!

Trần Thư sững sờ nhìn khuôn mặt quen thuộc của đối phương, một chút đã nhận ra.

Chính là đội trưởng một trung đội thành phố Nam Thương, cùng đấu trận chung kết Ngự Thú tỉnh Nam Thương với Trần Thư.

Đồng thời, ba người Tạ Phong Ngữ thi vào Hoa Hạ học phủ, cũng gia nhập vào Niệu Tố Đại Xã, hơn nữa là một trong nguyên lão.

Nhưng khoảng cách của hai người bị kéo ra, làm cho dần dần không còn giao thiệp gì…

- Ngươi…

Hắn nhìn trong đôi mắt đối phương có khí đen, trong nháy mắt vẻ mặt vừa động, chuẩn bị ra tay.

Thời gian mấy ngày nay, hắn đã gặp qua rất nhiều người bị mất khống chế, tự nhiên là nhìn một chút đã biết.

- Trần Thư, đã lâu không gặp…

Nhưng vào lúc này, Tạ Phong Ngữ vô cùng cứng ngắc mở miệng nói.

- Ừ?

Động tác Trần Thư dừng lại, trong mắt có khó hiểu, người bị mất khống chế còn có thể nói chuyện bình thường?

Hắn mở miệng hỏi nói:

- Ngươi là tình huống gì đây?

- Ta là Lăng Trần.

'Tạ Phong Ngữ' nói đơn giản một câu, lập tức làm cho Trần Thư tràn ngập sát khí, thậm chí là không nhịn được muốn động thủ tại chỗ.

- Không phải kích động…

Thanh âm Lăng Trần bình tĩnh, nói:

- Ta chỉ muốn đến nói với ngươi một chuyện.

- Không phải, ngươi cũng xứng nói chuyện với ta?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có vẻ khinh miệt.

- Ngươi thật đúng là ngông cuồng?

Vẻ mặt Lăng Trần lạnh lùng, cho dù biết đối phương cố ý nói như vậy, nhưng vẫn bị chọc giận, dù sao hắn tự xưng là thiên tài tuyệt thế, trong lòng ngập tràn tự phụ, hiện giờ lại bị cho là ngay cả tư cách nói chuyện cũng không có, đương nhiên là có chút tức giận không kiềm chế được.

Lăng Trần ngừng nói, thoáng bình ổn tức giận, cười quỷ dị nói:

- Ta không xứng, nhưng Phương Tư xứng chứ?

- Hả?!

Nháy mắt ánh mắt Trần Thư có sát khí, một chốc đã nắm cổ, sát ý trong mắt tuông trào ra tràn ngập một cỗ hơi thở lạnh như băng xơ xác tiêu điều tràn ngập toàn bộ con đường.

- Không phải kích động…

Lăng Trần thấy vậy, cũng thản nhiên cười nói:

- Hiện tại ta là Tạ Phong Ngữ, không phải Lăng Trần1

Nhìn khuôn mặt Tạ Phong Ngữ, động tác Trần Thư bị kìm hãm, cưỡng ép áp chế sát ý, gằn từng chữ một nói:

- Nếu ngươi dám động nàng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

Hiện tại hắn rốt cục hiểu được, bản thân vì sao trong lòng lại có bất an…

- Nàng chỉ là một con mồi mà thôi, chân chính ta muốn chính là ngươi!

Lăng Trần mỉm cười, thản nhiên nói:

- Nếu muốn cứu nàng, đến thủ đô Lan Quốc, ta cho ngươi cơ hội! Hơn nữa ngươi không phải muốn giết ta sao?

- Ngươi rốt cuộc muốn cái gì?

Trần Thư hít sâu một hơi, định đàm phán với đối phương một phen, nghĩ muốn cứu Phương Tư trở về trước.

Lăng Trần bình tĩnh nói:

- Ngươi cảm thấy ta sẽ thiếu cái gì sao? Ngoan ngoãn đến thủ đô Lan Quốc, ta ở nơi đó chờ ngươi…

Chương 2134 - Husky cấp SSS

- Được! Ta tới!

Trần Thư không chút do dụe, dứt khoát đáp ứng.

- Có quyết đoán! Ta cho ngươi thời gian nửa ngày!

Lăng Trần mỉm cười, nói:

- Nhỡ kỹ, một mình ngươi tới, nếu không ta không thể bảo đảm an toàn của Phương Tư…

- Được!

Trần Thư áp chế sát ý, cưỡng ép chính mình tỉnh táo lại.

- Vậy gặp lại sau…

Lăng Trần phất tay, lộ ra nụ cười quỷ dị. Ngay sau đó, Tạ Phong Ngữ nhắm mắt lại thân hình đột nhiên mềm nhũn.

- Tạ Phong Ngữ!

Trần Thư đỡ đối phương, vẻ mặt đột nhiên cứng đờ, đối phương vậy mà đã mất mạng…

- Con mẹ nó ngươi!

Hắn siết chặt nắm đấm, sát ý trong mắt không nhịn được bắt đầu phum trào, khí thế đán sợ chợt bùng nổ.

- Lăng Trần, ngươi chắc chắn phải chết…

Hắn bế Tạ Phong Ngữ lên, thuấn di một khoảng cách dài rời khỏi đại lục, đi tới một hòn đảo hoang vắng.

- Òm ọp!

Tiểu hoàng bị gọi ra, cảm nhận được cảm xúc của chủ nhân, nó cọ vào Trần Thư muốn làm cho tâm tình đối phương tốt một chút.

Trần Thư sờ sờ tiểu Hoàng, mang theo Tạ Phong Ngữ đi thẳng tới phía tây Lan Quốc.

Đối với một tiểu thế lực nhân loại này, Trần Thư có một chút ấn tượng. Lúc trước thi đấu Ngự Thú thế giới, Lâm Hàn đến từ Lan Quốc giống như một hắc mã chấn động tứ phương, bị Trần Thư vạch trần thân phận là thành viên của Cứu Thế Giáo Hội.

- Lăng Trần là giáo hội?

Trần Thư mơ hồ nghĩ đến một loại khả năng, nếu không căn cứ vào địa vị của đối phương hiện giờ, hoàn toàn không cần phải tiến hành phản bội, hơn nữa ẩn núp nhiều năm như vậy, chắc chắn là ngay từ đầu còn có mục đích.

- Thật sự là xem thường hắn!

Trần Thư ngồi trên đầu tiểu Hoàng, bắt đầu ép buộc bản thân tỉnh táo lại, nếu thật sự là hành sự lỗ mãng chẳng những không cứu được Phương Tư, chính mình cũng bị cuốn vào, đây chính là kết quả xấu nhất.

- Thực lực của bản thân Lăng Trần sâu không lường được…

Trần Thư suy nghĩ, lẩm bẩm:

- Có thể thao túng Ngự Thú Sư Vương Cấp hai sao, tất nhiên không thể khinh thường, ít nhất thực lực cũng là Vương Cấp ba sao.

Hắn căn cứ vào tình báo đã biết được tiến hành phân tích, cuối cùng cho ra ba kết luận:

Thực lực Lăng Trần ở giữa Vương Cấp ba sao và Truyền Kỳ, thậm chí cũng có thể là nguỵ Truyền Kỳ.

Về phần Truyền Kỳ, về cơ bản là không có khả năng, dù sao toàn thế giới chỉ có tứ đại Ngự Thú Sư Truyền Kỳ, hơn nữa là đại nhân vật ngàn ngăm trước.

- Đại khái đối phương là nhân vật nòng cốt của giáo hội, thảo nào có thể thăng cấp nhanh như vậy…

Trần Thư sờ cằm, nghĩ tới năng lực đặc biệt của Cứu Thế Giáo Hội, có thể nhắc tới đều cao thực lực cắn nuốt Khế Ước Linh của nhân loại.

- Xem ra nhiều năm có nhiều cường giả ngã xuống như vậy, nguyên nhân không đơn giản là tổ chức Ám Dạ…

Trần Thư lại nghĩ đến từng là kẻ địch Bạch Dương, đối phương chính là thiên tài của tổ chức Ám Dạ bồi dưỡng, đồng thời hắn lại là nhân vật nòng cốt thiên tài câu lạc bộ của Lăng Trần.

Chẳng lẽ cho đến nay, tổ chức Ám Dạ có hợp tác quan hệ với Cứu Thế Giáo Hội?

Một cái phụ trách giết, một cái phụ trách cắn nuốt?

Theo thân phận của Lăng Trần hiện ra, hắn đã nghĩ thông suốt không ít chuyện.

- Lăng Trần ít nhất là Vương Cấp ba sao, khó đối phó rồi…

Trần Thư thở dài, lẩm bẩm:

- Nếu là nguỵ Truyền Kỳ, lại càng không dễ dàng.

- Nếu lão gia tử có thể hỗ trợ thì tốt rồi…

Hắn không có báo cho bất kỳ ai, một mình rời khỏi Hoa Quốc chính là lo lắng sẽ chọc giận đến Lăng Trần, do đó sẽ khiến cho Phương Tư xuất hiện nguy hiểm.

Dù sao hiện tại trong nước vẫn có người mất khống chế tồn tại, mỗi người có thể là đôi mắt của Lăng Trần, hắn không dám tìm giúp đỡ.

- Trước tiên cố gắng tăng thực lực!

Hắn nghĩ tới trước đó lấy được thưởng của hệ thống, lẩm bẩm:

- Cực điểm kỹ năng, hai lần tiến hoá huyết mạch, sách kỹ năng [Phong Ngự]…

Hắn không có do dự, trực tiếp đưa [Phong Ngự] cho tiểu Hoàng, giúp tăng khả năng giảm miễn với các đòn tấn công thuộc tính phong trên diện rộng.

- Điểm kỹ năng cùng tiến hoá huyết mạch, phải cẩn thận hơn một chút…

Trần Thư tự nói, trong mắt có vẻ tự hỏi, hiện giờ trong Khế Ước Linh của hắn chỉ có tiểu Hoàng là S+, Khế Ước Linh còn lại đều là cấp SS, nếu sử dụng hai lần tiến hoá huyết mạch với nó là có thể thăng cấp lên cấp SSS!

Này cũng có nghĩa là, hắn sắp có con Khế Ước Linh cứu cực thể cấp SSS đầu tiên!

- Nhưng con thỏ không được…nó có huyết mạch gông xiềng…

Trần Thư lắc đầu, trực tiếp loại bỏ con thỏ bởi vì huyết mạch gông xiềng của nó vẫn còn tồn tại.

Thời điểm bình xét cấp bậc tiềm lực của Khế Ước Linh là SS+, nếu lại tiến hành tiến hoá huyết mạch sẽ đánh sâu vào huyết mạch gông xiềng, dó đó xác suất nhỏ sẽ đột phá tới cấp SSS!

Nhưng Husky của Trần Thư đã dùng qua Huyết Mạch Châu, tiểu tinh linh đã nuốt tinh hoa huyết nhục của Bức Hoàng, đều đã tháo bỏ huyết mạch gông xiềng, có thể một trăm phần trăm đột phá tới cấp SSS!

Mà tiểu Hoàng cũng không có gông xiềng, nhưng cấp bậc chỉ là S+, hai lần tiến hoá cũng chỉ có thể khiến nó lên SS+ không thể có cái gì thay đổi.

- Vậy Husky đi…

Trần Thư do dự một chút, cuối cùng vẫn là lựa chọn Husky với ánh mắt sáng ngời.

Chương 2135 - Tội phạm ca của ngươi sợ ngươi không bị đánh!

Cho dù năng lực của tiểu tinh linh cũng khá nghịch thiên, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một Khế Ước Linh hỗ trợ, đối mặt với Lăng Trần không rõ thực lực, Husky thăng cấp hiển nhiên có giá trị hơn một chút.

Trần Thư không do dự thêm trực tiếp để cơ hội tiến hoá hai lần huyết mạch cho Husky…

Hai luồng ánh sáng rực rỡ đột nhiên xuất hiện, bên trong bắt đầu khởi động sức mạnh cường đại không giải thích được dung nhập vào bên trong cơ thể Husky…

- Ngao~o–-

Husky vui vẻ kêu to hai tiếng, sau đó lâm vào ngủ say đồng thời cưo thể không kiềm chế được tràn ngập một cỗ sức mạnh đáng sợ…

Ai có thể nghĩ đến, một con Husky bình thường không có gì đặc biệt vậy mà có thể từng bước tăng lên tới cứu cực hình thể thái cấp SSS!

- Người ngốc có phúc của người ngốc, chó ngốc vậy mà cũng có…

Trần Thư lắc đầu, thì thào nói:

- Husky cấp SSS, ngàn vạn lần đừng khiến ta thất vọng…

- Còn có một cái cực điểm kỹ năng…

Trần Thư thu hồi Husky vào Ngự Thú Không Gian, bắt đầu suy nghĩ về một cái tăng điểm cuối cùng.

Tác dụng của cực điểm kỹ năng chỉ có một, đó chính là khiến bất kể kỹ năng gì không phải thần kỹ tăng lên tới max cấp!

Cực điểm kỹ năng lúc trước khiến cho [Xung Phong] của tiểu Hoàng biến đổi, điều này cũng làm cho tiểu Hoàng trở thành chuyên gia hành hạ người.

- Tạm thời không cần đến…

Hắn nhìn qua các loại kỹ năng của Khế Ước Linh, không có xúc động muốn sử dụng mà là tạm thời giữ lại.

- Đầu tiên phải nhìn năng lực của Lăng Trần, tốt nhất là có thể khắc chế hắn một chút…

Trong mắt Trần Thư có suy nghĩ của mình, vẫn duy trì bình tĩnh tuyệt đối không có bởi vậy mà trong lòng rối loạn.

- Có thể đánh hay không phải xem Husky cùng dược tề…

Hắn nhắm hai mắt lại đồng thời mở ra Hệ Thống Không Gian của mình, bên trong có một lọ thần kỳ dược tề giá trị liên thành.

Cho tới bây giờ, hệ thống vẫn còn đang phối trí thần kỳ dược tề, dù sao hắn lần trước cướp sạch bảo khố hoàng cung, đã giàu đến chảy mỡ cùng với lưu giữ tài nguyên còn không bằng làm thành dược tề đề cao thực lực.

- Đáng tiếng không có thăng cấp lên Vương Cấp…

Hắn thở dài, không khỏi có chút thất vọng, lượng lớn Ngự Thú Lực của hệ thống khiến hắn tiến thêm một bước thậm chí đã có thể cảm nhận được một cánh cửa kia, nhưng muốn phá vỡ còn cần một chút tích luỹ cùng lĩnh ngộ.

- Đến đây đi…

Trần Thư nhắm mắt lại bắt đầu bình ổn tâm tình của mình, quyết định lấy trạng thái mạnh nhất nghênh đón một trận chiến này.

…

Thoáng cái đã qua gần nửa ngày thời gian,

Phòng tổng chỉ huy Hoa Quốc, lão gia tử chắp hai tay sau lưng nhìn màn hình giả lập bốn phía, thời gian thực trên đó hiện ra toàn bộ hình ảnh chiến trường.

Thân hình hắn tràn ngập ánh sáng rực rỡ, hồn lực dồi dào tuôn ra, liên tục tới thân hình của từng anh linh.

- Nhanh như vậy đã để cho các ngươi ra tay, ngoài dự liệu của ta…

Lão gia tử lắc đầu, biến cố Lăng Trần cũng là hắn thật không ngờ đến nhưng hiện tại xem ra, tình huống còn không có quá tệ.

Nhưng vào lúc này, truyền tới một tin tức khẩn cấp.

- Trần Thư rời khỏi đại lục?

Lão gia tử sửng sốt, sau đó lên đường:

- Không phải hắn về nhà nghỉ ngơi sao?!

Dựa theo tình báo tiền tuyến, có người nhìn thấy Trần Thư cưỡi slime rời khỏi đại lục, đi về phía tây.

- Nguyên nhân là Lăng Trần sao?

Trực giác của lão gia tử nhạy bén, thoáng cái đã nhận ra vấn đề, nói:

- Điều tra nơi cuối cùng hắn xuất hiện!

Phía chính phủ lập tức có hành động, chỉ một lúc sau một nam tử trung niên đi tới phòng tổng chỉ huy:

- Lão gia tử, đồ ngài cần…

- Ừ?

Lão gia tử nhìn màn hình giả lập phía trước, phía trên hiện ra hình ảnh Trần Thư nói chuyện với Tạ Phong Ngữ.

- Phương Tư bị bắt?

Lão gia tử nhíu mày, nói:

- Vì sao không có người báo sớm?!

- Lão gia tử, lúc đó tất cả mội người vội xử lý người bị mất khống chế cùng với chuyện chiến trường bên ngoài…

Nam tử trung niên vội vàng giải thích, với lại biết chuyện Lăng Trần là tên phản bội chỉ có một số ít người, những người còn lại đều không để ý chuyện Phương Tư rời đi cùng Lăng Trần.

Lão gia tử vẫn cau mày, nhưng không có quở trách thêm, dù sao ngay cả hắn cũng có sơ sót.

- Lăng Trần vậy mà dẫn Trần Thư đi, tình hình không tốt lắm…

Hiện giờ tầm quan trọng của Trần Thư không cần nói cũng biến, thậm chí ở mức độ nào đó mà nói hắn đại biểu cho tương lai của nhân loại!

Nam tử trung niên cũng có sắc mặt ngưng trọng, nói:

- Lão gia tử, chúng ta phải trợ giúp sao?

- Ngự Thú Sư bình thường không có tác dụng, trừ phi ta tự mình ra tay…

Trong mắt lão gia tử có do dự, nói:

- Nhưng tiểu quỷ này bắt được Phương Tư, ta còn thực sự có chút không dám tuỳ tiện hành động.

Nếu là bởi vì hắn hành động khiến cho Phương Tư ngã xuống, Trần Thư chắc chắn sẽ trở mặt ngay tại chỗ, thậm chí sinh ra

oán hận với hắn, đây là điều bất kỳ ai cũng không muốn nhìn thấy.

- Thôi, hắn đã dám hành động thì đã có nắm chắc…

Lão gia tử thở dài, cuối cùng quyết định tin tưởng Trần Thư.

- Để các đại Ngự Thú Sư nghỉ ngơi thật tốt, anh linh kiên trì không còn lâu nữa.

Chương 2136 - Tội phạm ca của ngươi sợ ngươi không bị đánh! (2)

Hiện giờ trải qua đại chiến, ánh sáng trên thân hình anh linh đã mờ đi một chút, có nghĩa là sinh mệnh bọn họ sắp tiêu tán…

- Vâng!

Nam tử trung niên cung kính gật đầu, xoay người rời khỏi phòng tổng chỉ huy.

- Hy vọng mọi thứ đều thuận lợi…

Lão gia tử day trán, mặc dù năng lực của hắn thông thiên nhưng vẫn cảm thấy khắp nơi có hạn chế.

Trong thế giới to lớn này, sức mạnh của một cá nhận cuối cùng vẫn có chút nhỏ bé…

…

Lúc này,

Trần Thư yên lặng không một tiếng động vượt qua hải vực, đã đi tới biên giới Lan Quốc.

Lan Quốc ở phía tây nam Tây Ngự Đại Lục, trên này không có nước lớn mà có chín vương quốc cỡ trung cùng với mười tiểu vương quốc tạo thành, mà Lan Quốc chính là một trong số các tiểu quốc, một nơi rất bé không thấy được…

Nhưng bởi vì nguyên nhân lúc trước Lâm Hàn thi đấu thế giới làm cho Lan Quốc bị thế lực khắp nơi liên thủ tìm tòi một phen, cuối cùng cũng không có tìm được tung tích của Cứu Thế Giáo Hội.

Lúc này Trần Thư ngồi trên đầu tiểu Hoàng, nhìn đại lục trước mắt đã rơi vào tay giẫ, không khỏi dừng bước.

Kế hoạch của hắn có một chút sơ suất, đó chính là Husky còn đang trong tiến hoá, chậm chạp chưa có thức tỉnh…

Mà Lăng Trần chỉ cho hắn thời gian nửa ngày1

- Nhất định phải kéo dài thời gian!

Trần Thư cau mày, trong mắt không ngừng suy nghĩ ra kế sách.

Husky là điểm xuất phát chính, nếu triệu hồi không được thì sức chiến đấu của hắn sẽ giảm xuống hơn nửa.

Ngay lúc hắn do dự, bên tai đột nhiên xuất hiện một âm thanh nhàn nhạt:

- Nếu đã tới rồi vì sao không đến?

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư ngẩn ra, nháy mắt trở nên vô cùng cảnh giác đánh giá bốn phía.

Nhưng vào lúc này, sắc mặc con thỏ vừa động lấy ra cà rốt to lớn, ánh mắt nhìn thẳng Đại Lục trước mắt!

Chỉ thấy một đạo ánh sáng màu tím xuất hiện, cuối cùng biến ra khuôn mặt Lăng Trần!

- Đến! Ta chờ ngươi!

Ánh mắt Lăng Trần bình tĩnh nói:

- Đừng nói với ta là ngươi sợ?

- Sợ? Tội phạm ca ngươi còn sợ ngươi không bị đánh!

Vẻ mặt Trần Thư vừa động, con thỏ bên cạnh nháy mắt đi tới ánh sáng tím phía trước cà rốt trong tay đồng thời cuồng bạo vung ra!

Ngay sau đó, ánh sáng tím tiêu tán tại chỗ…

Trần Thư không có lại do dự, cưỡi tiểu Hoàng, quyết đoán đi lên đại lục đã rơi vào tay giặc.

Hung thú trên đó trên mặt đều có sợ hãi, bối rối trốn trở lại bên trong dị không gian, toàn bộ đại lúc giống như có chút áp lực.

Chỉ mười phút sau, Trần Thư đã xẹt qua các di tích vương quốc, đi tới bên trong Lan Quốc.

Trên một chỗ phế tích lớn mấy chục mét, mặt Lăng Trần mang ý cười nhìn Trần Thư chỗ xa.

Lăng Trần phất tay nói:

- Đã lâu không gặp…

- Ta đến rồi, Phương Tư đâu?

Mặt Trần Thư lạnh lùng, mở miệng hỏi:

- Không phải gấp, hiện tại nàng vẫn an toàn, nàng chỉ là một con mồi dẫn ngươi ra mà thôi.

Lăng Trần cũng có vẻ vô cùng bình tĩnh, nói:

- Chúng ta cũng đã từng có không ít quan hệ, xem như là bạn lâu năm gặp lại nhỉ?

- …

Trần Thư không nói, mà vẫn duy trì trầm mặc trong lòng cũng càng thêm bình tĩnh.

Lăng Trần thản nhiên nói:

- Nghĩ tới chúng ta sẽ có hôm nay sao?

- Chẳng những là nghĩ tới hơn nữa còn mơ tới!

- Ồ?

Lăng Trần sững sờ nói:

- Trước kia ngươi đã nghi ngờ ta?

- Không

Trần Thư lắc đầu nói:

- Trong mơ, ta là đạo tặc, ngươi đến đây để đuổi bắt ta!

- …

Lăng Trần sững sờ, sau đó không nhịn được cười nói:

- Mơ cùng thực tại là trái ngược nhau mà.

Thật ra nhiều năm trước, Phương Tư tỷ đã nói qua ta và ngươi sẽ có quan hệ, bởi vì ta là tội phạm, ngươi là Ngự Long Vệ!

Trần Thư sắc mặt bình tĩnh, cười châm chọc nói:

- Lời tiên đoán của nàng đúng rồi, nhưng chỉ là vai diễn của chúng ta trao đổi mà thôi.

- Thật ra ta cúng không muốn làm vậy…

Lăng Trần thở dài, nói:

- Nếu lưng ta không mang sứ mệnh, ta thật sự muốn dung nạp vào làm một tên Ngự Long Vệ bảo vệ nhân loại!

- Đến lúc nào rồi cũng không phải đường hoàng như vậy chứ? Muốn làm người buồn nôn đúng không?

Trần Thư vẻ trào phúng nói:

- Bởi vì nguyên nhân là ngươi, trong nước đã chết bao nhiêu người, mẹ nó ngươi không phải rõ ràng lắm sao?

- Ai…

Lăng Trần lắc đầu, nói:

- Phe cánh khác nhau mà thôi, thật ra ta đúng là thân bất do kỷ.

- Ngươi giải thích cho ta cũng vô dụng.

- Không phải ta muốn ngươi cho ta cơ hội, ta chỉ muốn nói điều trong lòng ra thôi.

Lăng Trần thở dài, nói:

- Ngươi chậm chạp không động thủ, cũng là muốn kéo dài thời gian phải không?

- …

Trần Thư trầm mặc không nói, thật không ngờ đã bị liếc mắt nhìn thấu nhưng cũng không có bất ngờ lắm.

- Chúng ta có thể trò chuyện với nhau một chút.

Lăng Trần thản nhiên nói:

- Thiên phú của ngươi và ta được xưng là đứng đầu và thứ hai thế giới, sẽ không có cái gì ngăn cách chứ?

- Tán gẫu cũng có thể.

Trần Thư cũng bình tĩnh ngồi xuống nói:

- Trước tiên trả Phương Tư cho ta!

- Được! Ta cho ngươi!

Tay phải Lăng Trần vung lên, chỉ thấy trên bầu trời âm thanh sấm ầm ầm, một con Khế Ước Linh mặt người thân chim toàn thân bao phủ bởi lôi quang bay xuống dưới.

Mà bên trong bàn tay của nó có một nữ sinh nhân loại đang mê man.

Chương 2137 - Chúng ta có thể trò chuyện một chút

Khế Ước Linh nhìn xuống Trần Thư đồng thời buông lỏng Phương Tư trong tay ra, trực tiếp ném xuống.

Không Gian Thỏ thuấn di một cái tiếp được Phương Tư trở về đồng thời một mực cánh giác Lăng Trần. Nhưng làm Trần Thư bất ngờ chính là, đối phương vậy mà không có cản trở cái gì.

Hắn cảm nhận được hơi thở của Phương Tư, xác định đối phương không có nguy hiểm tới sinh mạng mới nhẹ nhàng thở ra.

- Ngươi đã làm cái gì với nàng?

Hai mắt Trần Thư híp lại, biết được Lăng Trần không có khả năng đơn giản cho hắn cứu lại Phương Tư như vậy.

- Hiện tại nàng cũng giống như người bị mất khống chế trong nước, trong đầu có linh hồn lực của ta.

Lăng Trần mỉm cười nói:

- Chỉ cần tâm thần ta vừa động, bộ não của nàng sẽ hỏng ngay tại chỗ, đến lúc đó thần phật cũng khó cứu!

Nghe được lời này, ánh mắt Trần Thư lạnh như băng, không tự chủ được tràn ngập sát ý.

- Không phải kích động, ta làm như vậy chính là phòng ngươi chạy trốn ngay tại chỗ.

Lăng Trần mỉm cười, nói:

- Dù sao với năng lực của ngươi, Thú Hoàng cũng không giữ lại được, ta cũng không làm được.

- Hiện tại có thể trò chuyện một chút chứ?

- Được.

Trần Thư cẩn thận mang Phương Tư đặt vào trong miệng tiểu Hoàng, xoay người đi tới chỗ Lăng Trần.

- Ngươi chắc hẳn cũng có câu hỏi? Chỉ cần ta biết đều có thể trả lời ngươi!

- Thật sao?

- Đương nhiên, trong hai người chúng ta chỉ có một người có thể rời khỏi đại lục này!

Lăng Trần bình tĩnh nói:

- Người đã chết, bí mật gì cũng không còn ý nghĩa, ta đương nhiên sẽ biết gì sẽ nói đó, nhưng ta cũng hy vọng ngươi có thể cởi bỏ nghi ngờ của ta!

- Chỉ cần ta có thể trả lời, đều có thể!

Trần Thư gật đầu, hỏi đầu tiên:

- Ngự Thú cấp bậc của ngươi là gì?!

- Vương Cấp hai sao!

- Hả?

Trần Thư sững sờ nói:

- Vương cấp hai sao có thể khống chế Vương Cấp hai sao, ngươi nói đùa ta sao?

- Con Khế Ước Linh thứ năm của ta có chút đặc biệt.

Lăng Trần mở miệng giải thích nói:

- Nó có liên quan đến một vị Truyền Kỳ đã ngã xuống…

- Thiên mệnh cổ hoàng?!

Trần Thư híp đôi mắt lại, nháy mắt đoán ra được.

- Ồ? Ngươi có biết?

Lăng Trần có chút kinh ngạc, nói tiếp:

- Nhưng với thân phận của ngươi, biết bí mật năm đó ngược lại cũng bình thường.

Gặp bộ dáng Lăng Trần như vậy, Trần Thư bỗng chốc đã biểu được phán đoán của mình là chính xác.

Hắn hiện tại đã biết rõ, vì sao lão gia tử lại cảm thấy sức mạnh kia có chút quen thuộc, mà người còn lại lại không có một chút ấn tượng.

Dù sao chuyện đã là tám trăm năm trước!

Lăng Trần gật đầu, nói tiếp:

- Nó cùng chủng tộc với Khế Ước Linh mạnh nhất Cổ Hoàng, hơn nữa kế thừa một phần sức mạnh của Cổ Hoàng, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta có thể khống chế được nhiều người như vậy, hơn nữa còn có thể nguỵ trang thực lực trước mặt lão gia tử.

- Sức mạnh của Cổ Hoàng? Ngươi ở bên trong Giáo Hội có thân phận không thấp đúng không?

- Giáo hoàng tương lai!

Lăng Trần thản nhiên nói:

- Hơn nữa có hy vọng nhất là đột phá đến Truyền Kỳ giáo hoàng!

- Người Giáo Hội các ngươi có thể đột phá Truyền Kỳ?

Trần Thư sửng sốt, nói:

- Theo ta được biết, các ngươi tuy rằng phát triển nhanh chóng nhưng chỗ thiếu sót duy nhất chính là không thể đột phá Truyền Kỳ nhỉ?

- Đó là bọn họ!

Lăng Trần thản nhiên nói:

- Ta tất nhiên có cách của ta!

- Cách gì?

- Ngươi hỏi nhiều thế!

Lăng Trần nhíu mày, nói:

- Dựa theo quy tắc, nên tới ta hỏi rồi chứ?

- Được.

Trần Thư sững sờ, sau đó gật đầu.

- Thiên phú của ngươi rốt cuộc là tình huống gì?!

Lăng Trần chốc lát mở miệng có vẻ không nhịn nổi, hiển nhiên là hắn đã thắc mắc nhiều năm.

- Cái gì?

- Khế Ước Linh của ngươi bình xét cấp bậc tiềm lực yếu, thiên phú Ngự Thú cũng bình thường, nhưng vì sao có thể đi đến một bước này?

Lăng Trần híp hai mắt lại, nói:

- Trong cơ thể của ngươi dường như có một cỗ sức mạnh không biết, một mực trợ giúp ngươi?

- Không tồi.

Trần Thư gật đầu nói:

- Nó sẽ khiến toàn bộ phương diện của ta tăng lên, ngươi có thể lý giải nó thành một loại thiên phú đặc thù!

Hắn cũng không biết nên giải thích đồ chơi hệ thống này như thế nào, nhưng so sánh với thiên phú ngược lại cũng không có vấn đề, dù sao toàn bộ thế giới chỉ có một mình hắn có.

- Toàn bộ phương diện được tăng lên?

- Đúng vật, chính là Ngự Thú Lực, thuộc tính Khế Ước Linh, kỹ năng thậm chí là tiến hoá huyết mạch!

Trần Thư ngược lại không có dấu diếm gì.

- Thần kỹ của ngươi chính là có như vậy sao?

Lăng Trần bừng tỉnh ngộ, hiện tại rốt cục hiểu được vì sao một con slime, một con Husky có thể lĩnh ngộ được nghịch thiên gì đó như vậy…

Trần Thư gật đầu, nói tiếp:

- Ngươi đã hỏi bốn vấn đề, đến ta đi?

- ???

Lăng Trần sững sờ, mẹ nó ta khi nào thì hỏi bốn vấn đề?

- Không cần phải có vẻ mặt này, thật đã đến phiên ta.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Mục đích vì sao ngươi làm náo động?

Lăng Trần chần chờ một chút, nói tiếp:

- Để hung thú công phá được phòng tuyến nhân loại, Giáo Hội nhân cơ hội ra tay thu thi thể Khế Ước Linh để cắn nuốt, phát triển thực lực của Giáo Hội.

Chương 2138 - Thiên phú dị bẩm của Lăng Trần

Đôi mắt Trần Thư lạnh lùng, gật đầu, nói tiếp:

- Nhiệm vụ hộ tống lúc trước, chúng ta bị Sa Hoàng phá huỷ Truyền Tống Trận cũng là ngươi thông báo sao?

- Đúng!

Lăng Trần gật đầu nói:

-Người bên trong phụ trách nhiệm vụ, có hai Vương Cấp đã bị ta khống chế, đương nhiên ta biết vị trí của Truyền Tống Trận.

- Quả nhiên!

Trần Thư híp đôi mắt lại, lúc đó tất cả mọi người nghi ngờ bên trong có quỷ, nhưng mãi không tìm được ra.

Hai người một hỏi một đáp, thời gian yên lặng trôi qua, bóng đêm chậm rãi buông xuống…

Lúc này trăng sáng lên cao, cuộc trò chuyện của hai người đã chấm dứt, đều không còn nói gì vẫn duy trì trầm mặc.

- Ngươi không có thành ý…

Lăng Trần lắc đầu, nói:

- Cho ta đáp án thật sự khiến ta bực mình.

Cho dù hai người đều đang hỏi đáp nhưng hắn đều bị moi ra, đối phương lại một mực lập lờ trả lời nước đôi, phát huy cực hạn văn nói nhảm.

- Ta đã trả lời hết.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Có chuyện ta cũng không biết rõ.

Lăng Trần không hiểu được nhất chính là thiên phú quỷ dị không rõ trên người Trần Thư, nhưng chuyện này bản thân hắn không cho ra đáp án chính xác.

- Thôi, ta chỉ cần có một thứ đại khái đã biết được rồi, chắc hẳn sau này ta sẽ từ từ biết.

- Sau này?

Trần Thư híp đôi mắt lại, trong lòng không khỏi có chút cảnh giác.

- Nhưng ta còn muốn hỏi một chút.

Lăng Trần cười, nói:

- Nếu như hiện tại ta cho ngươi tự sát, nếu không ta sẽ ngay tại đây phá huỷ bộ não của Phương Tư, ngươi sẽ làm thế nào?

- Ngươi cho là ta ngu ngốc sao?

Trần Thư lạnh lùng cười, nếu hắn chết đó mới là thật sự không cứu được Phương Tư.

- Cũng đúng…

Lăng Trần lắc đầu cười, nói:

- Ngươi đã không chịu tự sát, vậy ta tự mình giết ngươi cũng được!

- Ta muốn biết nguyên nhân?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Giết ta, đối với ngươi có lợi sao?

- Ta sẽ trả lời một chút vấn đề của ngươi vậy.

Lăng Trần nhìn trăng sáng trên cao, giống như là nhớ lại cái gì chậm rãi nói:

- Ngươi có thể không biết thiên phú của ta, khi ta năm tuổi ta đã tự động thức tỉnh được Khế Ước Linh, hơn nữa còn là Song Khế Ước Linh!

- Song Khế Ước Linh?

Trần Thư sửng sốt, trong lòng có một mạt sợ hãi, đây cũng không phải dùng từ thiên tài là có thể hình dung, dựa theo lịch sự nhân loại ghi lại, thời gian ngàn năm cũng chỉ xuất hiện qua hai trường hợp Song Khế Ước Linh, hơn nữa đều là người kiệt xuất nhất thời đại đó.

- Đúng vậy, một con trong đó chính là Khế Ước Linh cùng họ với Cổ Hoàng!

- Vậy trước đó ngươi gọi nó là con Khế Ước Linh thứ năm?

Trần Thư mở miệng hỏi, bản năng nghĩ đến con Khế Ước Linh kia là Lăng Trần thăng cấp lên Vương Cấp mới xuất hiện.

- Đó là bởi vì sau khi nó tiếp nhận truyền thừa của Cổ Hoàng, trực tiếp thăng cấp tới Vương Cấp cho nên ta mới gọi như vậy.

Lăng Trần vẻ ngạo nghễ, nói:

- Này cũng ý nghĩa, năm tuổi ta đã có được một con Khế Ước Linh Vương Cấp! Nhưng lại là loại linh hồn, đây cũng là nguyên nhân vì sao nhiều năm như vậy ta không có nhìn thấu.

- …

Trần Thư vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng thì đang thầm mắng, mẹ nó đây mới là thực sự là hack sao?

Tốt hơn với chơi trò chơi, ngươi một cái tân thủ cấp một cầm trong tay thần khí mạnh nhất bắt đầu mạo hiểm, không phải bật hack thì là cái gì?

- Vậy hiện tại ngươi có sáu con Khế Ước Linh?

- Sao có thể? Thật ra nó chính là Khế Ước Linh ta thăng cấp lên Vương Cấp Ngự Thú Sư, chỉ là xuất hiện đầu tiên mà thôi.

Lăng Trần lắc đầu, nói:

- Chỉ là tuy rằng không thể để ta thêm vào được một con Khế Ước Linh, nhưng ít ra ta đột phá Vương Cấp không có bình cảnh.

- Thiên phú như vậy, trên thế giới có ai có thể so sánh với ta sao?

- Ngươi chắc không phải là con riêng của Thiên Mệnh Cổ Hoàng chứ?

Trần Thư nói thầm, nháy mắt có một chút suy đoán…

Lăng Trần đầu đầy hắc tuyến, nói:

- Hắn là người tám trăm năm trước, ngươi cảm thấy được ta có thể sống lâu?!

- Loại chuyện này ai có thể nói rõ được đâu?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Nếu như là thật thì sao?

Sức mạnh của Truyền Kỳ vốn là không thể tưởng tượng được, xuất hiện chuyện li kỳ cũng là hợp lý, từ lão gia tử có thể làm sống lại anh linh Long Uyên năm đó có thể nhìn ra mức độ biến thái của Truyền Kỳ…

- Nói lại lần nữa, ta cùng với hắn không có quan hệ!

Đôi mắt Lăng Trần phát sáng, dã tâm bừng bừng nói:

- Hiện tại ta thừa nhận mượn một chút sức mạnh của hắn, nhưng về sau ra chắc chắn sẽ vượt qua hắn! Đưa Thiên Mệnh Cổ QUốc lên đỉnh cao!

- Ừ, bịa tiếp đi…

- ? ?

Lăng Trần vẻ trì trệ nhưng là lười phản bác, tiếp tục nói:

- Ngươi cho rằng cấp bậc ta cao như vậy là bởi vì cắn nuốt nhiều Khế Ước Linh?

- Không phải sao?

Trần Thư từ chối cho ý kiến, loại năng lực biến thái này bất kể kẻ nào e là cũng không kháng cự được, dù sao cũng là một cơ hội một bước lên trời.

- Ngươi nghĩ lại, qua nhiều năm như vậy Ngự Thú Sư Vương Cấp của Hoa Quốc bất ngờ ngã xuống có nhiều không?

- Hả?

Trần Thư sững sờ, sau đó lắc đầu nói:

- KHông nhiều lắm.

Chương 2139 - Thiên phú dị bẩm của Lăng Trần (2)

Thời đại hoà bình, vì sao một cái Ngự Thú Sư Vương Cấp ngã xuống đều là chuyện lớn nhưng lại không có xuất hiện nhiều trường hợp.

- Thực tế ngay cả một Khế Ước Linh Vương Cấp ta cũng chưa cắn nuốt qua.

Lăng Trần thản nhiên nói:

- Ta cắn nuốt chỉ là Bạch Ngân và Khế Ước Linh Hoàng Kim, hơn nữa số lượng cũng không phải nhiều lắm, bởi vì ta không dám, loại năng lực này dùng càng thường xuyên thì con đường về sau của ta lại càng khó khăn!

- Ồ…

Trần Thư không có vẻ bất ngờ, dù sao người Thiên Mệnh Cổ Quốc Gia tuy là phát triển nhanh nhưng khó có thể thăng cấp lên Truyền Kỳ.

- Nói cách khác, ta có thể có cấp bậc Ngự Thú này chủ yếu vẫn là tự bản thân ta!

Lăng Trần nhìn thẳng Trần Thư, nói:

- Từ nhỏ ta còn có một trái tim vô địch, điều này làm cho ta đối mặt với Ngự Thú bình cảnh nào cũng có thể dễ dàng phá tan!

Năm tuổi đã có được một con Khế Ước Linh Vương Cấp, không chỉ nói là thiên tài cũng tuổi, cho dù là thế hệ trước hắn cũng có ít đối thủ, Lăng Trần có tâm này cũng không hẳn là lạ.

- Vốn ta có thể bằng vào cổ thế lực này thuận lợi thăng cấp lên Vương Cấp ba sao, thậm chí là Truyền Kỳ!

Lăng Trần nhìn thẳng Trần Thư, trong mắt có một tia sát ý, nói:

- Nhưng bởi vì ngươi mà phá thế lực của ta!

- Đây là lý do ngươi không thể không giết ta sao? Ta cũng không đánh qua với ngươi mà? Bản thân không được cố ý để ta cõng nồi?

Trần Thư nhíu mày, tuy rằng hai người biết nhau nhưng giữa hai người đừng nói tỷ thí, hắn thậm chí ngay cả Khế Ước Linh của Lăng Trần cũng chưa có gặp qua.

- Ta yên lặng so qua…

Lăng Trần thở dài, trong mắt vậy mà có một chút bất đắc dĩ, nói:

- Nói thiên phú, mười tám tuổi ngươi bắt đầu tu luyện, mới chỉ có thời gian bảy tám năm đã từ một người bình thường phát triển tới tình trạng này, ta không bằng ngươi!

- Nói thực lực, ngươi vẫn đều có thể chiến đấu vượt qua đại cảnh giới, hơn nữa chỉ dùng Khế Ước Linh bình xét cấp bậc tiềm lực thấp như vậy, ta cũng không như ngươi!

- Nếu là ta không tự tay giết ngươi, e là tâm ma của ta không bỏ được, con đường Truyền Kỳ tương lai của ta chắc chắn sẽ khá nhấp nhô!

- …

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Huyết mạch của ngươi mới là gông xiềng lớn nhất của ngươi nhỉ? Ngay cả giáo hoàng hiện tại cũng không tấn chức lên được Truyền Kỳ, ngươi có thể?

- Đúng vậy! Đây cũng là lý do thứ hai ta chặn đánh giết ngươi!

Lăng Trần liếm môi, nói:

- Vốn là ta không có chấp nhất như vậy, dù sao tâm tình hư vô mở mịt chắc chắn sẽ có ảnh hưởng đến tu luyện.

- Nhưng đến khi Khế Ước Linh của ta nói cho ta biết, chỉ cần cho nó cắn nuốt linh hồn của ngươi là có thể hoàn toàn đánh tan huyết mạch gông xiềng của ta!

- Khế Ước Linh của ngươi?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Ngươi tin lời của một Khế Ước Linh? Điên rồi sao?

- Nó có được truyền thừa của Cổ Hoàng, có được một phần trí nhớ năm đó của Cổ Hoàng!

Lăng Trần thản nhiên nói:

- Nó chẳng những là Khế Ước Linh của ta, còn là người dẫn dắt ta trên con đường Ngự Thú, ta tin tưởng nó!

- …

Trần Thư đảo con ngươi, nói tiếp:

- Có thể có một khả năng, nó chính là Khế Ước Linh của Cổ Hoàng không chừng chính là muốn lợi dụng ngươi thì sao?

- Ngươi muốn ly gián? Quá ngây thơ.

Lăng Trần cười mỉa mai, nói:

- Ngươi không hiểu quan hệ của ta và nó, ta cùng nó từ lâu đã là linh hồn tương liên!

- Nói cách khác, ngươi sẽ phản bội chính mình sao?

Lăng Trần có thể đi đến bước này tất nhiên là có đầu óc của mình, huống chi hắn trời sinh tính đa nghi sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Trần Thư thật sự là muốn châm ngòi một chút quan hệ, nhưng thật không ngờ đối phương có liên hệ chặt chẽ với Khế Ước Linh như vậy.

- Nhưng lại có một điểm!

Lăng Trần híp hai mắt lại, nói:

- Thiên phú của ngươi thật đáng sợ, nếu không bóp chết ngươi trước về sau ta chắc chắn sẽ có nguy hiểm sinh mệnh!

- Loại bỏ tâm ma, giải trừ huyết mạch giam cầm, ngăn cản nguy cơ tương lai…

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Thảo nào sát tâm của ngươi với ta nặng như vậy…

Hiện tại hắn xem như hiểu được mục tiêu của Lăng Trần chính là hắn, những người còn lại chỉ là con mồi mà thôi.

- Nhưng ta cũng có lý do phải giết ngươi!

Ánh mắt Trần Thư lạnh lùng, nói:

- Vì Phương Tư, vì Tạ Phong Ngữ, vì quân bảo vệ đã ngã xuống vì ngươi…

- Hãy bớt sàm ngôn đi, bắt đầu đi!

Lăng Trần chậm rãi đứng lên trên đống phế tích, bên cạnh đồng thời mở ra ba Ngự Thú Không Gian, ba con Khế Ước Linh bước ra từ bên trong1

Một con hồ ly toàn thân màu trắng thân hình thon dài, cả người đều là che kín ấn ký thần bí, đồng thời một cỗ biển năng lượng sinh mệnh tuôn trào ra.

Bên cạnh bạch hổ là một con chó săn màu đen, nhưng lưng có hai cánh, đôi mắt tràn ngập tử hoả, cũng là có khí thế đáng sợ.

Về phần một con Khế Ước Linh cuối cùng có bộ dáng quái dị, vậy mà là một con Khế Ước Linh hình người không có đầu!

Thân hình nó cao lớn khôi ngô, thân mặc một chiến giáp màu đen dữ tợn, trong tay cầm một trường mâu màu đen nhiễm máu, tràn ngập hơi thở tử vong.

Chương 2140 - Lăng Trần và Trần Thư

Cùng lúc đó, đồng thời trên con Khế Ước Linh mặt người thân chim cũng bay xuống dưới, nháy mặt tràn ngập lôi quang rực rỡ.

- Khế Ước Linh của ngươi?!

Trần Thư nhíu màu, trong mắt có chút nghi hoặc cùng khó hiểu.

- Không giống với trong tình báo đúng không?

Mặt Lăng Trần mang ý cười, nói:

- Trước kia ta vì che dấu thực lực, để Tử Hồn Hoàng phong ấn huyết mạch của chúng, nguỵ tranh thành hình thái yếu nhất đương nhiên không giống với bây giừo.

- …

Trần Thư vẻ mặt bình thản, trong lòng lại vô cùng ngưng trọng, đây cũng có nghĩa hắn phải đối mặt với Lăng Trần không biết có thực lực thế nào, khó khăn chiến đấu tăng thêm!

Mà quan trọng chính là Husky làm chủ lực vẫn chưa có thức tỉnh1

- Trước chờ một chút!

Trần Thư vươn tay phải, nói:

- Nếu ta thắng thì sao? Ta làm sao có thể bảo đảm an toàn của Phương Tư?

- Ngươi muốn thế nào?

- Để ta đưa nàng trở về Hoa Quốc, không còn băn khoăn ta cũng có thể toàn lực chiến với ngươi một trận! Như thế nào?

- Ngươi cho là ta không biết ngươi sao?

Lăng Trần bĩu môi, nói:

- Chỉ cần Phương Tư an toàn, ngươi thật sự sẽ không còn kiêng dè gì trực tiếp bỏ chạy!

- …

Vẻ mặt Trần Thư trì trệ, nói tiếp:

- Ta có kiêu ngạo của thiên tài! Đáp ứng chiến với ngươi một trận tất nhiên sẽ là một trận chiến!

Lăng Trần căn bản không bị Trần Thư lừa, nói:

- Đến lúc đó, chỉ sợ cũng không phải là một mình đấu, ai biết ngươi sẽ gọi bao nhiêu người tới bao vây tiêu diệt ta!

- …

Trần Thư day trán, lại nói lần nữa:

- Ngươi không phải là rất có tin tưởng với con linh hồn Khế Ước Linh kia sao? Cho dù ta đưa Phương Tư về Hoa Quốc, ngươi cũng có thể khống chế được sinh tử của nàng đi?

Lăng Trần cũng lắc đầu nói:

- Thực lực của người nọ rất đáng sợ, thời kì toàn thịnh của Tử Hồn Hoàng bị hắn chém giết, ta không dám thử!

Hắn nói người nọ, tất nhiên là lão gia tử, đối phương ngay cả nghịch chuyển sinh tử đều có thể làm được hoàn toàn có thể đình trệ bộ não của Phương Tư phong ấn sức mạnh của hắn.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ta đây không có cách nào đánh.

- Ngươi không có lựa chọn!

Lăng Trần thản nhiên nói:

- Hiện tại là tất cả là ta làm chủ! Trừ phi ngươi không thèm để ý đến sống chết của nàng1

- …

Sắc mặt Trần Thư lạnh lùng, thấy thật sự không kéo không nổi nữa, chỉ có thể nói:

- Ta hiện tại không có khôi phục trạng thái toàn thịnh.

- Ta không có kiên nhẫn!

Toàn thân Lăng Trần bảo phủ bởi tử quang, hoá thân thể thành linh hồn chớp mắt dung nhập vào cơ thể con Khế Ước Linh

không đầu kia.

Hắn không dám dừng quá lâu ở một chỗ, e sợ lão gia tử Hoa Quốc sẽ vượt biển đánh chết hắn.

- Đáng chết…

Trần Thư cau mày, chỉ có thể là vào trong miệng tiểu Hoàng. Đồng thời hắn cho ba con Khế Ước Linh nuốt vào một lọ bạo tẩu dược tề, hiện tại tình hình nguy hiểm đã không phải lúc tiết kiệm.

- Òm ọp!

Thân hình tiểu Hoàng đột nhiên bành trướng tới hơn một ngàn mét, giống như một ngọn núi sừng sững không ngã!

- Dược tề sao?

Âm thanh Lăng Trần truyền ra từ trong cơ thể chiến tướng không đầu:

- Nhưng cấp bậc của ta vốn cao hơn ngươi, cho dù ngươi ăn dược thì sao?

Oanh!

Trong phút chốc, trên bầu trời hai cánh của con Khế Ước Linh mặt người thân chim vừa động, mang theo lôi đình vô tận chớp mắt đánh xuống.

Ánh sáng rực rỡ của lôi đình cắt ngang qua không gian, vô cùng cuồng bạo đánh về phía thân hình tiểu Hoàng. Tốc độ ra đòn của nó quá nhanh, mặc dù tiểu Hoàng có [xung phong] max cấp cũng không né tránh được. nhưng nó cũng không có lý do để né tránh!

Rầm rầm rầm!

Chỉ thấy lôi đình vô tận đánh lên thân hình nó, tiểu Hoàng lại không có chút sứt mẻ, cả người không có một chút thương thế giống như đang tắm ở vòi sen…

Nó có được [lôi ngự], thậm chí có thể đối kháng được với lôi kỹ năng dưới truyền kỳ. Khi Trần Thư nhìn thấy Khế Ước

Linh của Lăng Trần một cái là thuộc tính lôi, một cái là thuộc tính hoả, trong lòng hắn đã nhẹ nhàng thở ra…

- Hả?

Giọng điệu Lăng Trần có chút kinh ngạc, công kích Lôi Thú của hắn thậm chí có thể làm bị thương nặng Khế Ước Linh cùng cấp, hiện tại lại không phá được lớp phòng ngự đồ chơi này?

Trong mắt người khác, tiểu Hoàng có thể kháng được phần lớn công kích là bởi vì lực phòng ngự của nó cùng kháng tính khủng bố, nhưng ít có người biết, nó có được [Hoả ngự] các loại nguy thần kỹ, đối với các loại thuộc tính lôi hoả giảm thương là 99%!

Rầm rầm rầm!

Mặt người thân chim vẻ thô bạo, nhìn đôi mắt ngốc manh của tiểu Hoàng, giống như bị nhục nhã thân hình lôi quang bắt đầu khởi động, lại lần nữa đánh tới!

Nhưng mà, vẫn có kết quả giống nhau căn bản không phá được phòng ngự!

- Òm ọp! òm ọp!

Thân hình tiểu Hoàng loạng choạng, vậy mà lại làm ra một bộ dáng hưởng thụ…

Đồng thời nó liếc nhìn hắc cẩu bảo phủ bởi ngọn lửa nhìn một cái, làm ra một ánh mắt khiêu khích, giống như cảm thấy một con Khế Ước Linh còn chưa đủ thoải mái…

Ầm ầm ầm–

Nhưng vào lúc này, mặt đất có chấn động mạnh. Con chó lớn màu đen hoả thuộc tính không ra tay nhưng một con Khế Ước Linh khác đã ra tay!

Chương 2141 - Ác Ma Thần Tướng cấp SSS!

Chỉ thấy chiến tướng không đầu cầm trong tay trường mâu nhiễm máu đánh tới phía tiểu Hoàng, dù động tác nhìn từ tốn nhưng trong chớp mắt nó đã vượt qua vài trăm mét!

Chỉ trong chớp mắt, Khế Ước Linh không đầu cách slime trong vòng mười mét, trường mâu màu đen trong tay đâm nhanh như tia chớp, không gian giống như bị vỡ tan!

- Òm ọp!

Tiểu Hoàng nhìn ánh sáng màu đen tuyền của trường mâu, bản năng trong lòng có chút e ngại, nó không ngăn được một đòn này!

Ngay lúc này, một đạo ấn ký không gian xuất hiện trên người nó, chính là con thỏ ra tay từ chỗ khác!

[Không gian bí lực] phóng thích ra, thân hình tiểu Hoàng biến mất tại chỗ đi ra chỗ khác cách đó vài trăm mét!

Nhưng nó chưa kịp thở ra thì thân hình chiến tướng không đầu vừa động, vậy mà như cái bóng đi tới sau tiểu Hoàng, hiển nhiên nó cũng có kỹ năng thuấn di!

Trường mâu nhiễm máu lại lần nữa đánh lại mà lúc này tiểu Hoàng đã không kịp né tránh!

Xoẹt—-

Trường mâu tràn ngập ánh sáng màu đen dễ dàng phá được lớp phòng ngự có thể nói là vô địch của slime, đâm ra một vết thương tối đen.

Máu chảy không ngừng từ miệng vết thương, bên trong tràn ngập ánh sáng màu đen liên tục làm gia tăng vết thương của nó.

- Năng lực phá vỡ thật mạnh!

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng, đã nhận ra vết thương của tiểu Hoàng không nhẹ.

Trong lúc đó, đòn tấn công của chiến tướng không đầu vẫn không có chấm dứt, chỉ thấy trường mâu trong tay nó giống như mưa rền gió dữ đâm ra, thương ảnh giống như lưới lớn phong kín toàn bộ góc độ!

Lúc này lại có ấn ký không gian buông xuống, dời tiểu Hoàng đến vị trí ngoài một kilomet.

- Vô dụng thôi.

Âm thanh thản nhiên của Lăng Trần truyền tới, còn có một chút giễu cợt.

Chỉ thấy chiến tướng không đầu tiến hành thuấn di, mạnh mẽ đuổi theo tiểu Hoàng, đòn tấn công trong tay cũng không có gián đoạn.

Nó giống như có thể dự đoán vị trí tiểu Hoàng đi tới!

Trong nháy mắt thân hình tiểu Hoàng đã có hơn mười vết thương đen sì, rất nhiều máu tươi không màu trảo ra ồ ạt, trong mắt tiểu Hoàng không khỏi có một chút vẻ suy yếu.

- Mẹ nó! Đùa cái gì vậy!

Vẻ mặt Trần Thư ngưng trọng, lẩm bẩm.

Vốn tưởng rằng tiểu Hoàng khắc chế được hai con Khế Ước Linh khác nhưng thật không ngờ lại bị con chiến tướng không đầu này khắc chế.

Chẳng những đao của đối phương phá vỡ hiểu quả, hơn nữa có kỹ năng thuấn di khó giải quyết!

Thấy cảnh tượng này, không gian thỏ đang hành hung con Khế Ước Linh chồn bạc kia chỉ có thể thuấn di trở về, buông tha suy nghĩ giết con Khế Ước Linh trị liệu trước.

Sinh mệnh lực của con chồn bạc kia mạnh mẽ lại có các loại kỹ năng chữa khỏi, không thể giải quyết được trong thời gian ngắn.

Nhưng tiểu Hoàng không trụ được lâu nữa!

- Vù vù~~

Con thỏ khiêng cà rốt to lớn, quyết đoán tìm tới chiến tướng không đầu chuẩn bị giữ lại nó.

Lực tấn công của chiến tướng không đầu trước mắt quá mức đáng sợ, không thể cho nó tự do phát huy, chỉ sợ Trần Thư không trụ nổi bị thua trước khi Husky thức tỉnh.

Rầm rầm rầm!

Tốc độ ra đòn của con thỏ rất nhanh, cà rốt kéo ra từng đạo tàn ảnh giống như mưa rền gió dữ đánh ra!

Thân hình chiến tướng không đầu vừa động trực tiếp bỏ qua con thỏ một bên, thuấn di đến phía trước tiểu Hoàng!

Hiển nhiên nó muốn giải quyết trước con phòng ngự hệ Khế Ước Linh này!

- Hô~

Trong mắt con thỏ có một mạt tức giận, đối phương vậy mà không nhìn công kích của nó!

Mặt nó vừa động phóng ra kỹ năng chuyên môn [Không Gian Tiêu Ký], có thể khiến đòn tấn công của mình trúng mục tiêu 100%!

Rầm rầm rầm!

Cà rốt của nó nhanh chóng chém ra, đánh lên trên giáp của con Khế Ước Linh không đầu!

Chiến tướng không đầu không thèm để ý, chuẩn bị giải quyết slime, nhưng sau đó trên người nó truyền ra tiếng vỡ, vậy mà chiến giáp màu đen trên người có vết rách!

Chính là hiệu quả của vũ khí độc quyền của con thỏ 'cưỡng chế vỡ vụn'!

Lập tức chiến tướng không đầu xoay người, bắt đầu nhìn thẳng vào con thỏ trước mắt, độ mạnh đòn tấn công của đối phương ngoài dự đoán của nó!

Bang bang bang!

Chỉ thấy trường mâu trong tay nó không ngừng đâm ra, phía trước lại lần nữa xuất hiện thương ảnh ngập trời, đồng thời bên trong truyền ra tiếng va chạm!

Mỗi một thương của nó vậy mà vô cùng chính xác chặn đòn của con thỏ.

- Hả? Đối phương cũng có cùng kỹ năng [chiến đấu bản năng] sao?

Trần Thư sững sờ, có một chút bất ngờ, đòn tấn công của con thỏ là không gian thuộc tính, Khế Ước Linh bình thường căn bản không ngăn được, dù sao cũng được xưng là thuộc tính nhanh nhất!

Nhưng đối phương cũng có thể dự đoán được đòn tấn công của con thỏ, giống như theo bản năng hiển nhiên là có kỹ năng đặc thù gì đó.

Nhưng vào lúc này, con Khế Ước Linh mặt người thân chim liên thủ với con hắc cẩu, theo dõi slime có đôi mắt đáng yêu, chúng nó cũng không tin đối phương có thể hoàn toàn miễn dịch đòn tấn công của lôi hoả thuộc tính, lại lần nữa phóng ra các loại kỹ năng có uy lực khủng bố, nhưng kết quả vẫn như cũ, tiểu Hoàng thậm chí ngay cả muốn trốn tránh cũng không có, tuỳ cho chúng nó phát huy.

[Lôi ngự] cùng [Hoả ngự] của nó là thiên phú bị động, không có thời gian làm lạnh gì đó nên vẫn có thể tiếp tục gánh vác.

Hiện tại là trận chiến then chốt của hai bên, Không Gian Thỏ cùng với Khế Ước Linh không đầu!

Chương 2142 - Chung Cực Bạo Tẩu Dược Tề

Tộc độ hai bên rất nhanh, đều là trong vòng mấy ngàn thước thuấn di qua lại, những sinh vật còn lại đều không thấy rõ thân ảnh của chúng nó, chỉ có bốn phía truyền đến tiếng leng keng!

Theo thời gian trôi qua, chiến tướng không đầu vậy mà dần dần rơi vào thế hạ phong!

Trường mâu nhiễm máu của nó xuất hiện vết rách!

Hiệu quả của 'Cưỡng Chế Vỡ Vụn' chẳng những có thể phá vỡ chiến giáp, vũ khí cũng không thể tránh khỏi, nếu lại tiếp tục chém xuống, vũ khí của nó một khi vỡ vụn thì chỉ có thể ngăn cản đòn tấn công của con thỏ bằng chiến giáp.

- Thực lực của ngươi thật sự là không đơn giản!

Nhưng vào lúc này, chiến tướng không đầu cách ra một khoảng cách đồng thời truyền ra âm thanh của Lăng Trần.

Cho đến khi tự mình đánh hắn mới có thể thấy được chỗ đáng sợ của con thỏ, đòn tấn công có bản mạng vũ khí, bảo mệnh có không gian thần kỹ, hơn nữa thêm vào [chiến đấu bản năng] quả thực chính là một con Khế Ước Linh không chê vào đâu!

Nhưng nguyên nhân quan trọng nhất, vẫn là ở chỗ con thỏ ăn thuốc, nếu không có bảo tẩu dược tề thêm vào, không có khả năng phá hỏng vũ khí Khế Ước Linh của nó, dù sao lực công kích của bản năng vũ khí cũng cùng một nhịp thở với thuộc tính bản thân.

Lăng Trần thản nhiên nói:

- Đối mặt với Nam Giang tội phạm, ta phải xuất ra thực lực thật sự.

Giây tiếp theo, thân hình chiến tướng không đầu bao phủ bởi ánh sáng màu tím, bắt đầu khởi động linh hồn lực khủng bố!

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư cảnh giác, khiến cho Khế Ước Linh tập trung hết sức.

Rống!

Lúc này chiến tướng không đầu rít gào một tiếng, hồn lực màu tím vật mà đi tới chỗ cổ của nó, ánh sáng tím lưu chuyển, trong nháy mắt vậy mà hoá thành một cái đầu!

Đó là một cái đầu hình người hung thần ác sát, hai chiếc sừng dài trên đầu, mắt có tử quang vậy mà là bộ dáng của ác ma!

Khế Ước Linh có đầu thì khí thế tăng vọt hơn rất nhiều, thậm chí đủ để so với sinh vật đứng đầu Vương Cấp ba sao!

Lăng Trần thản nhiên nói:

- Tạm thời ta tăng sức mạnh huyết mạch của nó, một con Ác Ma Thần Tướng Vương Cấp ba sao cấp SSS, ngươi lấy gì đánh với ta?

Rống!

Chỉ thấy bên tay phải cầm trường mâu của Ác Ma Thần Tướng run lên, vết rách phía trên vậy mà tự động khép lại!

Ngay sau đó, nó bước một bước chớp mắt đã đi ra phía sau con thỏ, trường mâu đâm tới với tốc độ rất nhanh!

Sắc mặt con thỏ vừa động, dự đoán nguy hiểm sớm một bước thuấn di ra bên ngoài cây số, Ác Ma Thần Tướng như cái bóng cũng đã sớm đoán được hành động của nó, hai bên lại lần nữa điên cuồng mở ra thuấn di, không ngừng lôi kéo, mức độ đối kháng vốn là đáng sợ lại tăng thêm một bậc!

- Một con linh hồn Khế Ước Linh thiên về phụ trợ?

Trần Thư suy tư, thật không ngờ con Khế Ước Linh thứ năm của đối phương vậy mà còn có loại năng lực này.

Mà trong lúc này, vẻ mặt hắn ngẩn ra đã nhận ra thận trọng cùng nghiêm túc trong lòng con thỏ.

- Có chút đánh không lại sao?

Lúc này hai bên đã chiến đấu kịch liệt mấy phút đồng hồ, cũng đã va chạm với nhau trên mười ngàn lần, con thỏ thuấn di một

cái cách ra một khoảng cách, mà Ác Ma Thần Tướng cũng không có tiếp tục đuổi theo, hai bên tạm thời dừng lại.

Lăng Trần thản nhiên nói:

- Ngươi có chút không được rồi…

Chỉ thấy cà rốt trong tay con thỏ bao phủ bởi khí đen, uy lực suy yếu phần lớn thậm chí ngay cả xác suất gây ra 'Cưỡng Chế Vỡ Vụn' cũng giảm xuống.

Hiển nhiên Ác Ma Thần Tướng dùng toàn bộ thực lực đã ngăn cản được Không Gian Thỏ!

- Hô–-

Vẻ mặt con thỏ có chút mệt mỏi, cho dù trên người không có vết thương nhưng giao chiến mấy phút đồng hồ đã làm tinh thần nó mỏi mệt, phát động quá độ [Chiến đấu bản năng]

Ác Ma Thần Tướng trước mắt, làm cho nó áp lực!

Nếu là bình thường nó đã sớm tung ra ấn ký chạy trốn…

Nhưng hiện tại bởi vì nguyên nhân là Phương Tư nên chỉ có thể cưỡng ép giao chiến, đã không còn đường lui.

Lăng Trần không có sốt ruột ra tay mà là cười cợt nói:

- Dược của ngươi sắp hết tác dụng, không uống nữa sao?

Lúc này khí thế trên người con thỏ không ngừng giảm xuống, đã không thể so với Vương Cấp mà là về tới cấp bậc Hoàng Kim ba sao.

- Uống! Tất nhiên phải uống!

Tiếng của Trần Thư truyền ra từ trong miệng của slime.

Sau đó con thỏ thuấn di quay lại trong miệng tiểu Hoàng, đồng thời Trần Thư lấy ra một lọ dược tề, nước thuốc bên trong dược tề có một màu đỏ đậm như máu, bên trong bắt đầu khởi động một cỗ sức mạnh không thể tưởng tượng!

Chính là bạo tẩu dược tề phiên bản tăng cường!

Từ lâu Trần Thư đã mở khoá bảo tẩu dược tề phiên bản tăng cường, chỉ là chi phí quá đắt đỏ nên hắn vẫn không có sử

dụng. Cho đến hôm nay, Trần Thư cũng chỉ dùng đồ chơi này một lần, lần đó là hệ thống ban thưởng xuống, Trần Thư cũng là nhờ vào bình dược tề kia, ở Tự Do Đại Lục thành công lấy thực lực Hoàng Kim chống lại Vương Cấp là lão tộc trưởng Ám Thiên Sứ gia tộc, kinh sợ đến các thế lực khác cung cấp tiện lợi cho nhiệm vụ hộ tống của Hoa Quốc.

Nhưng dược tề trong tay hắn hiện giờ có chút khác với bảo tẩu dược tề phiên bản tăng cường, màu sắc đậm hơn, hơn nữa tràn ngập sức mạnh không hiểu đáng sợ!

Chương 2143 - Chung Cực Bạo Tẩu Dược Tề (2)

- Mười bình dược tề tăng cường…có thể có hiệu quả sao?

Trần Thư liếm môi, đây cũng là một trong những đòn sát thủ của hắn!

Chỉ với một Bạo Tẩu Dược Tề bản tăng cường còn chưa đủ để làm con bài chưa lật, bộ não hắn mở rộng ra tiến hành dung hợp và cô đặc lại mười bình dược tề, lại không ngừng tinh chế chúng!

Thủ pháp này toàn bộ thế giới chỉ có mình hắn mới có, bởi vì này chỉ dùng để chiết xuất bài thuốc xổ của tội phạm…

- Cho dù có hao phí năng lượng nhưng ít ra là có tăng cường…

Trần Thư không có do dự nữa, trực tiếp đút cho con thỏ một lọ Chung Cực Bạo Tẩu Dược Tề!

- Rầm…

Con thỏ nuốt một ngụm xuống, đôi mắt vốn mỏi mệt đột nhiên tràn ngập vẻ màu đỏ, một cỗ khí thế khủng bố chợt bùng nổ!

Vương Cấp một sao, Vương cấp hai sao, Vương cấp ba sao…

Cấp bậc thực lực của nó vậy mà trực tiếp vượt qua một đại cảnh giới, hai tiểu cảnh giới, thăng cấp lên sinh vật đứng đầu dưới Truyền Kỳ!

- Hả?

Thanh âm Lăng Trần có chút kinh ngạc, không có đoán trước được Trần Thư sẽ có thủ đoạn loại này.

- Dược gì lại mạnh như vậy?!

Trong lòng hắn có khó hiểu, cho dù là hiện giờ Trần Thư ở trong mắt hắn vẫn là sâu không lường được, giống như luôn có thể có con bài chưa lật khiến cho người ta khiếp sợ.

Trong chớp mắt con thỏ với đôi mắt màu đỏ xuất hiện trước mắt Ác Ma Thần Tướng!

- Ngao——

Trong miệng nó truyền ra tiếng gầm nhẹ, không gian bên cạnh mơ hồ bị bóp méo, con thỏ gặm chung cực dược, không gian thuộc tính đã tăng tới cực điểm, thậm chí còn vượt qua Không Gian Ngân Hồ của Ninh Bất Phàm!

Nó lúc này hoàn toàn được xưng tụng là Không Gian Khế Ước Linh đứng đầu dưới Truyền Kỳ!

'Thật mạnh…'

Sắc mặt Ác Ma Thần Tướng nghiêm trọng, nắm chặt trường mâu nhiễm máu trong tay không còn vẻ tuỳ ý lúc trước.

Ngay sau đó, thân hình con thỏ biến mất tại chỗ.

- Hả?

Vẻ mặt Ác Ma Thần Tướng vừa động, chợt quay đầu lại chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt màu đỏ của con thỏ, thân hình đã bị đánh bay vài trăm mét!

Bang bang bang!

Tiếp theo, con thỏ xuất hiện phía trên nó, cà rốt to lớn lại lần nữa đánh ra, thân hình Ác Ma Thần Tướng biến mất tại chỗ, lập tức mở ra thuấn di tránh né, nhưng con thỏ lại đột nhiên xuất hiện, đã sớm dự đoán được động tác của nó!

Nhất thời, mặc cho Ác Ma Thần Tướng tránh né thế nào, đều không trốn thoát đòn tấn công của con thỏ!

Tốc độ của nó thật sự là quá nhanh!

Ác Ma Thần Tướng vốn đã dùng toàn bộ thực lực thật không ngờ bỗng chốc đã rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể bị đè đánh, đã không còn sức đánh trả.

Chỉ với mấy phút đồng hồ ngắn ngủi, trường mâu của Ác Ma Thần Tướng cùng với chiến giáp đều có vết rách!

- Xem nhẹ ngươi rồi!

Lăng Trần nhíu mày, thì thào tự nói:

- Ngươi đã dùng loại dược này, ta đây cũng không còn băn khoăn cái gì!

Sau đó, Ác Ma Thần Tướng kéo dài khoảng cách, dòng thời thân hình tràn ngập ánh sáng màu tím, bao phủ bởi hồn lực dồi dào!

Chính là sức mạnh đến từ con Khế Ước Linh thứ năm của Lăng Trần!

- Ồ?

Con thỏ đứng trên bầu trời, không có khuynh hướng tiến công, nó lâm vào điên cuồng vẫn nghe lệnh Trần Thư như cũ, tạm thời ngừng công kích.

Cho dù nó không có động tác gì, nhưng vẫn tràn ngập một cỗ khí thế ngập trời, không gian bốn phía đều trở nên vặn vẹo, giống như vương giả nắm giữ không gian!

Âm thanh thản nhiên của Lăng Trần truyền đến:

- Ngươi đã thích uống dược, ta đây sẽ cho ngươi thêm một liều!

Vẻ mặt Trần Thư vừa động bản năng có một chút cảnh giác.

Chỉ thấy Ác Ma Thần Tướng mở cái miệng khổng lồ, một đạo sương mù màu tím đột nhiên đánh úp lại giống như cắt qua không gian, đánh vào bên trong cơ thể của con thỏ.

Bởi vì không cảm nhận nguy hiểm, [chiến đấu bản năng] của con thỏ không có phản ứng điều này làm cho phản ứng của nó chậm nửa nhịp, không có tránh thoát sương mù màu tím.

- Không tốt!

Trong lòng Trần Thư trầm xuống, mơ hồ nhận ra không ổn.

Quả nhiên vẻ mặt con thỏ ngẩn ra, rồi đột nhiên trở nên vô cùng thống khổ, từ miệng truyền ra tiếng kêu rên.

Trong phút chốc thân hình nó xuất hiện vết rách, máu đỏ chói mắt tuôn ra nhiễm đỏ bộ lông của nó, nhìn qua rất ghê người!

Sương mù màu tím vừa rồi không phải kỹ năng gây sát thương mà là một kỹ năng tăng phúc thuần tuý, giống với kỹ năng vừa rồi thêm vào cho Ác Ma Thần Tướng, tăng phúc sức mạnh huyết mạch của con thỏ!

Nếu là bình thường tất nhiên là một chuyện tốt, nhưng trong cơ thể con thỏ lúc này, chính là có sức mạnh Chung Cực Bạo Tẩu Dược Tề!

Hai bên thêm vào lẫn nhau, đủ để khiến sức chiến đấu của một con Khế Ước Linh xuất hiện tăng trưởng đáng sợ mấy chục lần!

Nhưng tất cả có điều kiện tiên quyết là, bản thân Khế Ước Linh có thể gánh vác được!

- Ngao ngao ngao…

Lúc này vẻ mặt con thỏ thống khổ, quay cuồng trên không trung, nó chỉ cảm thấy cơ thể của mình giống như bị nổ mạnh, bằng vào thể chất của nó và lực lượng của huyết mạch căn bản không chịu nổi hai cổ sức mạnh được thêm vào!

Thanh âm Lăng Trần bình tĩnh nói:

- Xem ra, ngươi phải thua…

Hiện giờ con thỏ không nói đến chiến đấu, có thể bảo vệ mạng của mình đã là không tồi.

Chương 2144 - Cảnh giới người linh hợp nhất

Sắc mặt Trần Thư lạnh như băng, thật không ngờ đôi mắt Lăng Trần xảo quyệt như vậy, trong thời gian ngắn như vậy đã tìm ra cách để phá cục diện.

- Kết quả còn chưa rõ mà?

Trong lòng Trần Thư ngưng trọng, đồng thời chuẩn bị thu hồi Không Gian Thỏ. Hiện giờ trạng thái của con thỏ rất kém, thậm chí còn có thể ngã xuống, chỉ có thể mượn dùng bên trong Ngự Thú Không Gian trì hoãn thương thế sau đó để lão gia tử giải quyết.

- Xem ra còn phải uống dược…

Hắn lấy ra vài bình Truyền Tống Dược tề, chuẩn bị nhờ cái này kéo dài thời gian.

Nhưng không còn [chiến đấu bản năng] của con thỏ, tiểu Hoàng cùng tiểu tinh linh đoán rằng không chống lại được đòn tấn công của đối phương, mức độ nguy hiểm đương nhiên tăng lên.

Nhưng hiện tại hắn đã không còn cách nào, phải kéo dài thời gian để Husky thức tỉnh!

Mà vào lúc này, vẻ mặt hắn ngẩn ra, con thỏ đang giãy dụa vậy mà từ chối trở lại Ngự Thú Không Gian?

Cả người con thỏ màu đỏ, liếc nhìn phía sau Trần Thư một cái cho dù vẻ mặt thống khổ nhưng dứt khoát lắc đầu.

Bản thân nó hiểu được, hiện giờ Husky không thức tỉnh nó mới là then chốt!

Slime cùng tiểu tinh linh liên thủ, một cái khiên thịt một cái Khế Ước Linh chữa trị, hành hạ người mới vẫn được, nhưng đối mặt với cường giả đứng đầu, chỉ có thể trở thành đối tượng bị đánh, hơn nữa đối mặt với Ác Ma Thần Tướng từng đòn tấn công gây thương tích, có thể chịu được bao lâu chứ?

- Rống!

Con thỏ phát ra tiếng gầm, muốn bằng vào nghị lực của bản thân vượt qua!

Hiện tại nếu nó có thể vượt qua tất nhiên là tốt, thậm chí có thể mạnh hơn so với lúc trước, nhưng nếu là thất bại, kết quả không cần nói cũng biết…

Phanh!

Sau đó, cơ thể nó lại lần nữa rạn nứt, máu đỏ tươi chảy ồ ạt xuống, trong lòng Trần Thư bị bóp chặt, không nhịn được nhắm lại hai mắt. Cho dù bình thường cãi nhau ầm ĩ với Khế Ước Linh nhưng độ phục tùng của bốn con Khế Ước Linh của hắn từ lâu đã đầy, đã tới mức không thể chia lìa.

Trần Thư nhìn con thỏ thống khổ như vậy, đương nhiên là cảm động.

- Đồ chó hoang, đã vậy còn bắt nạt tiểu đệ của ta!

Lang nha bổng vung vẩy trong tay tiểu tinh linh, ánh sáng màu lục chói mắt toả ra, dung nhập vào cơ thể con thỏ không ngừng khôi phục thương thế của nó.

- Hà cớ gì phải muốn chết chứ?

Vẻ mặt Lăng Trần vừa động, thật không ngờ con thỏ trước mắt điên cuồng giống như tội phạm, vậy mà muốn cứng rắn vượt qua!

Hiện giờ người sáng suốt có thể nhìn ra, con thỏ muốn trụ được xác suất thậm chí ngay cả một phần cũng không có, cái này cùng với đánh cược mạng sống có gì khác nhau?

Nhưng cho dù như vậy, Lăng Trần vẫn lựa chọn ra tay!

Cho dù là xác suất nhỏ bé, nhưng hắn cũng không muốn cho đối phương hy vọng!

Ác Ma Thần Tướng cầm trường mâu nhiễm máu trong tay thuấn di đi tới gần con thỏ, đánh mạnh tới đầu đối phương!

- Òm ọp!

Nhưng vào lúc này một tiếng gầm tức giận truyền đến, đồng thời làm Ác Ma Thần Tướng bị choáng một lát.

Trong đôi mắt đáng yêu của slime vậy mà có tức giận, mạnh mẽ xông về phía trước nhấc lên từng trận cuồng phong.

- Hả?

Trong chớp mắt Ác Ma Thần Tướng đã khôi phục lại, đang muốn tấn công chỉ thấy con thỏ đã được slime nuốt vào miệng.

- Ngươi có thể gánh được mấy lần đây?

Ác Ma Thần Tướng nói tiếng người, ánh mắt lạnh như băng trực tiếp ra tay với quả cầu vàng trước mắt!

Xoẹt xoẹt xoẹt——

Trường mâu của nó không ngừng đâm ra, mỗi một đòn đều dễ dàng loại bỏ phòng ngự của Slime, cho dù Trần Thư có Truyền Tống Dược Tệ nhưng vẫn không có cách nào, đối phương cũng có thuấn di kỹ năng!

Hơn nữa hắn không dám rời khỏi chiến trường này, lo lắng Lăng Trần sẽ trực tiếp khơi lên sức mạnh trong đầu của Phương Tư, đến lúc đó đã thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Thật ra trong lòng hắn hiểu được, dù là đánh bại Lăng Trần hắn cũng không thể cứu được Phương Tư, nhưng cho dù chỉ có cơ hội một phần vạn thì hắn cũng muốn tranh thủ một chút!

Nhất là lời nói của Liễu Phong lúc trước làm cho lòng hắn có xúc động, càng thêm quyết tâm kiên định cứu Phương Tư!

Lúc này, trong chiến trường chỉ có tiếng tấn công của Ác Ma Thần Tướng, có vẻ có vài phần yên tĩnh.

Thời gian ngắn ngủi trên cơ thể của Slime có chi chít mấy trăm miệng vết thương, bên trong không ngừng trào ra máu không màu. Tiểu Hoàng cảm nhận được đau nhức, nhưng vẫn không nói một lời, chỉ dùng đôi mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Ác Ma Thần Tướng!

Nó phải vì con thỏ mà tranh thủ thời gian!

- Bắt nạt tiểu đệ của ta, sớm hay muộn cũng phải ăn ngươi!

Tiểu tinh linh cũng tức giận, vũ khí chuyên dụng trong tay không ngừng vung vẩy, thậm chí không để ý bản thân nguy hiểm cưỡng ép giải phóng từng phần lực lượng, nó phóng đại thuộc tính lên bắt đầu khôi phục vết thương cho tiểu Hoàng cùng con thỏ.

Mà con thỏ đang giãy dụa, cũng đã nhận ra tình hình bên ngoài, lúc này trong lòng nó lần nữa dân lên một cỗ sức mạnh, chỉ còn lại một suy nghĩ trong đầu:

Nhất định phải tiếp tục chống đỡ!

Trần Thư nhìn bộ dáng ba con Khế Ước Linh, hai tay nắm chặt nắm đấm, chỉ cảm thấy lòng mình đều bị bóp chặt gần như là hít thở không thông.

Chương 2145 - Không Gian Thỏ tiến hoá huyết mạch

Lúc này, Trần Thư cùng với ba con Khế Ước Linh giống như hoà thành một, bọn họ chia sẻ nỗi đau với nhau, đã không còn phân ngươi ta, bất tri bất giác giống như đã đi tới một cảnh giới mới!

Nếu có Ngự Thú Sư Truyền Kỳ lúc này, liếc mắt một cái chắc chắn có thể nhìn ra trạng thái của Trần Thư, vậy mà là Truyền Kỳ cấp mới có thể có cảnh giới người linh hợp nhất!

Chỉ có Ngự Thú Sư cùng Khế Ước Linh đã trải qua đau khổ sinh tử, giữa nhau thiết lập tin tưởng tuyệt đối mới có thể lĩnh ngộ đến tầng cảnh giới này.

Cho dù nói đơn giản như vậy nhưng muốn có tin tưởng tuyệt đối cũng khó như lên trời!

Một khi gặp phải nguy hiểm sinh tử, suy nghĩ đầu tiên của Ngự Thú Sư chính là bỏ Khế Ước Linh, bảo vệ tính mạng của bản thân, đây không phải là tính cách con người ghê tởm mà là bản năng bảo vệ mạng mình, muốn thay đổi bản năng này, lại có mấy người có thể làm được?

Cho dù cảnh giới người linh hợp nhất sẽ không trực tiếp tăng lên thuộc tính của Khế Ước Linh, nhưng có thể làm cho Ngự Thú Sư cùng các đại Khế Ước Linh tâm linh tương thông, giống như dùng chung một bộ não hoàn toàn hợp một thể với nhau!

Bốn Khế Ước Linh từng con tự chiến, cùng với dung hợp một thể tạo nên một sinh vật cường đại, tất nhiên là không cùng một khái niệm.

Mà lúc này, người linh hợp nhất cũng có ảnh hưởng tới Husky tiến hoá, nó đã nhận ra chủ nhân cùng với đồng bạn nguy hiểm, nhanh chóng muốn thức tỉnh lại nhưng sức mạnh trong cơ thể lại chậm chạp không có cắn nuốt xong…

- Ồ?

Lúc này Lăng Trần nhíu mày, cũng đã nhận ra trạng thái kỳ lạ của Trần Thư, mặc dù hắn nhìn không hiểu nhưng trong lòng đã có một cỗ bất an.

Hiện giờ hắn chiếm thế thượng phong, tất nhiên không hy vọng có biến cố gì xuất hiện!

Rống!

Lúc này, hắc cẩu một bên cùng với con Khế Ước Linh mặt người thâm chim đồng loạt ra tay, bắt đầu vây giết cùng với Ác Ma Thần Tướng Slime khổng lồ!

Vết thương trên người Slime dần dần tăng thêm, mặc dù có các loại kỹ năng của tiểu tinh linh thêm vào nhưng vẫn không trụ được lâu lắm.

Hơn nữa tiểu tinh linh còn phải luôn chú ý tình hình của con thỏ, thậm chí ngay cả [tử vong khôi phục] cũng không dám dễ dàng sử dụng, bởi vì nó không dự đoán được ai sẽ có nguy hiểm tử vong trước.

Dù Trần Thư đi tới cảnh giới người linh hợp nhất nhưng vẫn không thể thay đổi được thế cục!s

Mười phút trôi qua, Lăng Trần đã chiếm hoàn toàn thế thượng phong, thân hình to lớn của tiểu Hoàng chi chít vết thương máu tươi trào ra thậm chí đã thành suối nhỏ.

Đôi mắt tức giận của nó đã biến mất trở nên ảm đạm không còn ánh sáng, thậm chí ngay cả thể lực để duy trì [cuồng phong phi hành] cũng không có, sinh mệnh lực của nó vốn dồi dào đã tiêu tan không thấy giống như đã tới kết thúc của sinh mệnh…

Mà càng trí mạng hơn là Tử Vong Khôi Phục của tiểu tinh linh đã dùng cho con thỏ!

- Mẹ nó trụ lâu thế!

Lăng Trần thầm mắng một câu, trong mắt cũng có một chút kinh hãi. Khế Ước Linh của hắn có thể không nhìn thấy tất cả phòng ngự, nhưng đánh nhau như vậy có thể thấy được sinh mệnh lực của đối phương dồi dào, nói ngắn gọn chính là nó quá nhiều máu!

Lăng Trần lắc đầu, nói:

- Nhưng rốt cục đã xong…

Lúc này Ác Ma Thần Tướng bay thẳng lên nhìn xuống quả cầu lớn, tan phải chậm rãi giơ lên trường mâu vẫn nhỏ xuống máu không màu!

Đồng thời một cỗ hồn lực khủng bố bắt đầu khởi động bám lên phía trên trường mâu, một cỗ hơi thở tử vong toả ra!

- Òm ọp——

Tiểu Hoàng nhìn trường mâu, trong lòng hiểu được chính mình đã không gánh nổi một kích này!

Nó theo bản năng nhắm hai mắt lại, trong đầu không tự chủ được hồi tưởng lại quá khứ, trong cuộc đời thú đơn giản của nó chỉ có ba thứ quan trọng nhất, đó là ăn ngủ và Trần Thư.

Trong hồi tưởng ngoại trừ ăn và ngủ, chính là hình ảnh sống cùng với Trần Thư…

Trần Thư sờ tiểu Hoàng, dưới trạng thái người linh hợp nhất, hắn có thể nhận thấy được suy nghĩ trong lòng tiểu hoàng không khỏi có chút bi thương.

Đối với Ngự Thú Sư mà nói, ngoại trừ Khế Ước Linh bọn họ còn có người thân bạn bè cùng thầy giáo, vân vân, nhưng đối với Khế Ước Linh mà nói chủ nhân chính là toàn bộ cuộc sống đơn giản của chúng nó…

Lúc này, âm thanh lạnh như băng của Lăng Trần truyền đến:

- Tạm biệt, Trần Thư, hôm nay hãy để ta kết thúc truyền kỳ của ngươi…

Vèo!

Phút chốc, trường mâu màu đen nhiễm máu mạnh mẽ đánh ra, nháy mắt đánh tới trước người tiểu Hoàng.

- Òm ọp–-

Tiểu Hoàng gầm nhẹ một tiếng, nhắm lại hai mắt…

Nhưng trong giây lát nguy hiểm mạng sống trường mâu màu đen đột nhiên ngừng lại, giống như bị một bàn tay to không nhìn thấy nắm chặt!

Thậm chí nó đã đâm vào người của Slime nhưng không thể tiến thêm một bước!

- Hả?!

Trong lòng Lăng Trần giật mình, thật không ngờ thời điểm mấu chốt lại xuất hiện biến cố!

- Không gian lực lượng…

Ánh mắt Ác Ma Thần Tướng ngưng lại nhìn phía trước, trong lòng nhanh chóng xuất hiện một chút bất an.

Rống!

Nhưng vào lúc này, một tiếng rít gào khủng bố vang dội đi ra giống như đến từ thời kì viễn cổ, tràn ngập cảm giác năm tháng tang thương.

Ngay sau đó, một cỗ long uy đáng sợ bao phủ, trong vòng một trăm ngàn mét toàn bộ hung thú quỳ xuống giống như đã từng bái lạy vương giả…

Chương 2146 - Không Gian Thỏ tiến hoá huyết mạch (2)

Khế Ước Linh của Lăng Trần cho dù không phải Long tộc nhưng vẫn cảm nhận được cảm giác áp bách, theo bản năng lùi ra xa vài trăm mét.

Vào lúc này trước người Slime đột nhiên xuất hiện một con thỏ huyết sắc, Không Gian Thỏ lúc này không hề giãy dụa, hai cỗ sức mạnh rung chuyển trong cơ thể đã bị áp chế, không còn gây nên một chút đau khổ.

Hai tròng mắt nó màu đỏ nhưng nếu nhìn kỹ đồng tử của nó vậy mà chuyển thành đồng tử thẳng màu vàng!

Đồng thời bên cạnh người nó vậy mà mọc thêm một đôi cánh rồng màu vàng, bên trên tràn ngập bởi ký hiệu phức tạp cổ xưa.

Mà long uy khủng bố kia chính là từ trên người nó toả ra!

Rống!

Lại là một tiếng rít gào đến từ viễn cổ, một đạo hư ảnh màu vàng lấy con thỏ làm trung tâm dần dần hiện ra, tràn ngập khí thế đáng sợ!

Hư ảnh là một bộ dáng của con cự long, lưng mọc hai cánh, có tướng vương giả!

Chính là Truyền Kỳ Sinh Vật, Ứng Long!

Dưới Chung Cực Bảo Tẩu Dược Tề cùng con Khế Ước Linh thứ năm của Lăng Trần, nó chẳng những nó chống cự được hơn nữa huyết mạch Ứng Long trong cơ thể vậy mà tiến thêm một bước!

Mà lúc này bên trong Hoa Quốc, Từ Tinh Tinh đang nghỉ ngơi ở nhà đột nhiên đứng dậy, Ngự Thú Không Gian của hắn tự động mở ra, Biến Dị Lôi Điểu đột nhiên bay ra đôi mắt tràn ngập kim quang nhìn về phía chân trời. Nó vậy mà nhận ra hơi thở của Ứng Long, thậm chí một chút cũng không yếu hơn nó!

Ứng Long lúc trước đưa toàn bộ sức mạnh cho Biến Dị Lôi Điều, chỉ là nó không hấp thu được cho Không Gian Thỏ đầu thừa đuôi thẹo, mà Không Gian Thỏ cũng đã khai phá hết huyết mạch Ứng Long, thậm chí dung hợp với huyết mạch của bản thân đi con đường Truyền Kỳ của chính mình…

Lúc này ở thủ đô Lan Quốc.

- Trò đùa gì vậy? Còn có thể tiến hoá trong chiến đấu?!

Vẻ mặt Lăng Trần khó coi, trong lòng thậm chí còn trở nên nóng nảy, vốn hắn sắp kết thúc truyền kỳ của Nam Giang tội phạm, nhưng vẫn xuất hiện biến cố!

Người trước mắt thật sự là giết không chết sao?

Suy nghĩ trong đầu của hắn có một chút dao động nhưng vào lúc này, trong linh hồn truyền ra một cỗ sức mạnh cường đại ổn định tâm tình của hắn.

- Không được hoảng… ta còn chưa dùng toàn lực…

Lăng Trần nghĩ tới con Khế Ước Linh thứ năm có thể coi là vô địch, tâm tình xao động bỗng chốc đã bình ổn xuống.

Trong lòng hắn vừa động, thu hồi tăng phúc chi lực trong cơ thể của con thỏ kia. Hiện giờ con thỏ đã không còn nguy hiểm bạo thể, hắn đương nhiên sẽ không dùng tăng phúc để tăng chiến lực cho kẻ địch.

Nhưng cho dù không có tăng phúc của hắn, khí thế của con thỏ vẫn vô cùng đáng sợ!

Lúc này hiệu quả của Chung Cực Bạo Tẩu Dược Tề không có mất đi tác dụng hơn nữa tiến hoá huyết mạch chi lực, thực lực của nó thậm chí càng tiến thêm một bước!

Lăng Trần nhìn hư ảnh Ứng Long trước mắt, không có sợ hãi, lẩm bẩm:

- Một con Truyền Kỳ đã sớm ngã xuống có thể thay đổi cái gì chứ?

Nhưng ngay sau đó, Ác Ma Thần Tướng đột nhiên bị đánh bay, thậm chí chiến giáp trên người bị văng tung toé không chịu nổi đòn tấn công này.

Đôi mắt màu đỏ của con thỏ lạnh như băng, lại lần nữa thuấn di đến trên đầu của con Ác Ma Thần Tướng.

Oanh!

Nó không có do dự, cà rốt trong tay tiếp tục hung hăng đánh xuống, trên chiến giáp lại xuất hiện vết rách!

Lúc này hư ảnh Ứng Long vẫn bao phủ nó, thêm vào nó sức mạnh đáng sợ!

Bang bang bang!

Thân hình con thỏ biến mất không thấy đâu, nhưng lại không ngừng truyền đến tiếng đánh, Ác Ma Thần Tướng liên tục bay

lên bốn phía chiến trường giống như quả bóng bị đá căn bản là không có chút sức đánh trả, dù cho trong lòng uất ức nhưng lúc này thậm chí vị trí của con thỏ nó còn không xác định được!

Tốc độ của đối phương thật sự là quá nhanh!

Ứng Long vốn từng là vua của bầu trời, có tốc độ một không hai trên thế giới mà con thỏ lại có được không gian thuộc tính được coi là nhanh nhất, dưới sự kết hợp của hai bên tốc độ của nó đã đạt tới mức khó có thể tưởng tượng…

Rống!

Ác Ma Thần Tướng nắm chặt trường mâu trong tay nhưng không có cách nào, chỉ có thể bất lực phẫn nộ.

Dưới sự kết hợp của hai sinh vật có tốc độ khủng bố, cho dù nó là Vương Cấp ba sao cũng không có cách nào đối kháng.

Lúc này hắc cẩu to lớn bao phủ bởi ngọn lửa tru lên một tiếng, đánh tới Slime, mà một con Khế Ước Linh mặt người thân chim khác cũng gầm nhẹ một tiếng, ngưng tụ hai lôi cầu có ánh sáng rực rỡ trong tay, phóng đến chỗ tiểu Hoàng.

Dù rằng sức chiến đấu của Không Gian Thỏ đáng sợ nhưng hiện tại hơi thở sinh mệnh của tiểu Hoàng vẫn mỏng manh như trước, nếu có thể giết được thì Nam Giang tội phạm sẽ không còn bất kỳ uy hiếp, suy cho cùng chỉ cần ngã xuống một con Khế Ước Linh cho dù là thiên tài đứng đầu cũng khó thăng cấp Truyền Kỳ!

Chỉ cần chặt đứt con đường của hắn, Nam Giang tội phạm cũng chẳng khác người thường. Nhưng mà hai con Khế Ước Linh Vương Cấp vừa mới qua mấy chục mét, chớp mắt đã nhận hai đòn nghiêm trọng bay ngược ra bên ngoài hơn một ngàn mét!

Không Gian Thỏ hai mắt màu đỏ cầm trong tay cà rốt to lớn, dứt khoát bảo vệ tiểu Hoàng phía sau.

Chương 2147 - Con Khế Ước Linh thứ năm

Trong lòng Lăng Trần có chút tức giận, lệnh ba con Khế Ước Linh ứng phó toàn lực lại lần nữa liều chết tấn công, mục tiêu là Slime!

Bang bang bang!

Tốc độ con thỏ như quỷ mị, bất kể là ai cũng không thấy rõ vị trí của nó, chỉ có từng tiếng đánh dữ dội vang lên bốn phía…

Ba con Khế Ước Linh của Lăng Trần liên tục bay ngược ra ngoài, đã không còn một chút lực đánh trả trực tiếp trở thành món đồ chơi…

Chỉ bằng vào thực lực của bản thân, Không Gian Thỏ đã dễ dàng tấn công phòng ngự của ba con Khế Ước Linh!

Cho dù thuộc tính khác của nó có thể không quá mạnh, nhưng ở mặt tốc độ đã đè ép toàn bộ những mặt khác!

Hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp!

- Cái thứ quỷ gì vậy!

Lăng Trần thấy Khế Ước Linh của mình bị hành hung, dù không có nguy hiểm tính mạnh nhưng vẫn không thể tấn công. Mà lúc này Slime của Trần Thư không ngừng khôi phục vết thương, đã kéo lại từ trạng thái sắp chết, trong lòng hắn không khỏi có chút nôn nóng.

Đang lúc này một âm thanh dưới sâu bên trong vang lên:

- Để ta ra tay đi!

Vẻ mặt Lăng Trần ngẩn ra, trước mắt xuất hiện tử quang chói mắt giống như có một sinh linh khủng bố muốn rời khỏi cơ thể.

Hắn lẩm bẩm nói:

- Ta không bằng hắn sao…

Dù Lăng Trần chủ động mở ra cuộc chiến nhưng vẫn không có triệu hồi con Khế Ước Linh thứ năm, bởi vì hắn biết Husky của Trần Thư chưa ra tay. Hắn vốn là Vương Cấp hai sao, đã có ưu thế về cấp bậc nếu lại toàn lực ứng phó mặc dù là thắng, cũng là thắng không cần võ…

Trong lòng hắn có sát ý kiên quyết đối với Trần Thư nhưng đồng thời lại có tự phụ của thiên tài tuyệt thế, khiến hắn có chút mâu thuẫn, huống chi hắn còn muốn loại bỏ tâm ma của mình…

Bây giờ nghe câu nói của con KHế Ước Linh thứ năm lại nhìn bộ dáng của Không Gian Thỏ đang đại phát thần uy, Lăng Trần nhắm hai mắt lại, nội tâm rối rắm biết mất không còn mà trở nên kiên định…

- Hả?

Trần Thư vốn mặt đang có ý cười, đột nhiên vẻ mặt giật mình, nhìn trong cơ thể của Ác Ma Thần Tướng phía trước!

Chỉ thấy một cỗ linh hồn lực dồi dào mạnh mẽ tuôn ra, tràn ngập hơi thở từ xa xưa giống như đối mặt chính là Khế Ước Linh Cổ Hoàng tám trăm năm trước!

Sắc mặt Trần Thư nghiêm trọng, bản năng nhận ra một chút uy hiếp.

Chỉ thấy Ác Ma Thần Tướng quát lớn một tiếng thân hình bao phủ bởi ánh sáng màu tím, ngay sau đó hào quang rời thể dần dần hoá thành một sinh vật hình người!

- Rốt cuộc cũng có thể ra tay!

Khuôn mặt của sinh vật hình người không có ngũ quan, chỉ có một đôi mắt màu tím chuyển động, nhìn Slime phía trước giống như thấy được Trần Thư bên trong.

Bụng nó nứt lộ ra mồm to, bên trong có một cái lưỡi màu tím to lớn vươn ra có vẻ có vài phần hưng phấn cùng tham lam.

- Mẹ nó, có thể xấu hơn chút nữa được không?!

Trần Thư thấy bộ dáng của đối phương, chớp mắt quát:

- Đây là cách tấn công của ngươi sao? Quả nhiên độc đáo!

Rống!

Trong lòng Khế Ước Linh hình người bản năng có chút tức giận, mắng người chuyên vạch khuyết điểm của người khác hả?

Năng lực phá vỡ của con hàng này còn mạnh hơn nhiều so với Khế Ước Linh…

Nó vươn hai tay, bên trên có hồn lực vô tận bắt đầu khởi động đồng thời đồng tử màu tím chuyển động qua lại, dễ dàng khoá lại vị trí của con thỏ.

- Chi chi–

Thân hình Không Gian Thỏ xuất hiện, đôi mắt màu đỏ nhìn thẳng Tử Ma Hoàng, bản năng trong lòng cũng có áp lực.

Rống!

Lúc này hư ảnh Ứng Long bao phủ thân hình nó mở ra cái miệng khổng lồ, long uy khủng bố phóng tới Tử Ma Hoàng!

- Đã chết còn ra vẻ ta đây!

Tử Ma Hoàng hừ lạnh một tiếng, hồn lực khủng bố hoá thành một bàn tay khổng lồ hơn trăm mét, đánh tới Ứng Long.

Không Gian Thỏ lại thuấn di biến mất, dễ dàng tránh được công kích.

- Ta muốn nhìn xem tốc độ của ngươi có thể nhanh đến đâu!

Tử Ma Hoàng nhắm lại đôi đồng tử màu tím, hồn lực trong cơ thể lại lần nữa cuồng bạo giống như đại dương mênh mông mạnh mẽ tuôn ra. Không giống như linh hồn Khế Ước Linh của lão gia tử, hồn lực của nó tràn ngập tính công kích, muốn nghiền nát hết tất cả sinh linh!

Phút chốc trong vòng mười ngàn mét chiến trường, đã bị bao phủ bởi hồn lực màu tím hoá thành lĩnh vực chuyên biệt của nó!

Rống!!

Vẻ mặt con thỏ nôn nóng, đồng thời hư ảnh Ứng Long trên người ngửa mặt lên trời rít gào, một hào quang màu vàng rực rỡ chợt xuất hiện, sau đó toả ra rất nhanh, bên trên tràn ngập uy áp vương giả của Ứng Long!

Nó cũng thi triển lĩnh vực của mình, nhưng lúc này nó chỉ là một sợi huyết mạch tái hiện lại, cường độ của lĩnh vực kém xa

so với thời kì đỉnh cao chỉ có thể bao phủ con thỏ trong vòng trăm mét!

Rầm rầm rầm!

Lĩnh vực hai bên va chạm dù cho sức mạnh của Tử Hồn Hoàng đáng sợ nhưng lĩnh vực của Ứng Long sức bền rất mạnh, đã lâu không có bị nghiền nát.

Dưới sự bảo vệ của lĩnh vực, con thỏ vẫn đi lại tự nhiên không có một chút ảnh hưởng.

Bỗng nhiên nó đi tới phía trên Tử Ma Hoàng, cà rốt trong tay tràn ngập kim quang hung hăng đánh xuống, con ngươi Tử Hồn Hoàng chuyển động không có làm ra động tác tránh né, trong mắt giống như có một chút giễu cợt, chỉ thấy cà rốt to lớn vậy mà trực tiếp xuyên qua thân hình nó, không có tạo thành thương tổn.

Chương 2148 - Tình thế lưỡng nan

Oanh!

Một bàn tay to lớn màu tím chộp tới, cũng bị con thỏ dự đoán được mở ra tránh né, nhất thời hai bên giống như ai cũng không làm gì được.

- Thật sự là thuộc tính khiến người khác ghê tởm…

Trong mắt Tử Hồn Hoàng tàn nhẫn, dù là cường hãn như nó đối mặt với Ứng Long thêm cả Không Gian Thỏ cũng không có cách nào xử lý được.

- Xem ngươi có thể kiên trì tới khi nào.

Nó không có thi triển kỹ năng còn lại chỉ là dùng lĩnh vực để tiêu hao năng lượng của con thỏ và Ứng Long. Hiện giờ con thỏ có huyết mạch Ứng Long cộng thêm Chung Cực Bạo Tẩu Dược Tề mới biến thái như vậy, một khi kéo dài thời gian ra nó cũng một lần nữa trở lại thực lực Hoàng Kim ba sao, sẽ lại rơi vào trạng thái vô cùng suy yếu, đến lúc đó chẳng phải là tuỳ ý gây khó dễ?

Con thỏ cũng biết được tính toán của đối phương, cầm trong tay cà rốt to lớn theo dõi những Khế Ước Linh khác!

Tuy nó không đối phó được Tử Hồn Hoàng, nhưng ít ra trước khi suy yếu có thể giải quyết hết Khế Ước Linh còn lại!

- Ý tưởng rất hay…

Tử Hồn Hoàng chớp mắt đã biết được suy nghĩ của nó, đồng tử yêu dị vừa động bắn ra bốn đạo tử quang chói mắt, bao phủ trên người mỗi con Khế Ước Linh.

Tử quang biến ảo thành một tầng áo giáp làm cho phòng ngự của bốn con Khế Ước Linh tăng mạnh, cho dù tốc độ của Không Gian Thỏ đã vượt qua Vương Cấp đỉnh nhưng cường độ tấn công cũng không phải rất biến thái, thậm chí ngay cả một con Khế Ước Linh cũng không giải quyết được.

- Nhanh cũng không có ích gì…

Lưỡi lớn lại vươn ra lần nữa từ bụng của Tứ Hồn Hoàng, trong lòng nói:

- Rất nhanh có thể thưởng thức hương vị linh hồn làm ta say đắm…

Từ sau khi Trần Thư trở thành Hoàng Kim Cấp, nó đã ngửi thấy được hương vị khiến nó điên cuồng bên trong đối phương, nhưng năng lực bảo mệnh của đối phương rất nghịch thiên, dù có là nó cũng không có nắm chắc tuyệt đối, một khi thất bại thì thân phận của Lăng Trần có thể không dấu được, khi đó cũng không phải thời điểm để bại lộ…

- Không có cách nào sao…

Trần Thư nhíu mày, Không Gian Thỏ hiện tại đã phát huy ra chiến lực mạnh nhất nhưng vẫn không có cách nào công phá được đối phương.

- Vẫn là do cấp bậc của ta quá thấp…

Hắn thở dài, nếu hắn có thực lực Vương Cấp, con thỏ trải qua Ứng Long cùng với dược tề thêm vào chắc chắn có thể tuỳ ý gây khó dễ cho Lăng Trần.

- Phương Tư tỷ, chúng ta chỉ có thể đánh cược một phen, sống hay chết phải xem ý trời…

Trần Thư đi tới bên cạnh Phương Tư, gương mặt của nàng lúc này yên tĩnh vậy mà lại có một loại mỹ cảm khác.

Hiện giờ tuy hắn còn có con bài chưa lật không sử dụng nhưng cũng không đủ để đánh bại Lăng Trần, huống chi Husky vẫn chưa có thức tỉnh hắn hiện tại rất thiếu khuyết về thủ đoạn tấn công.

Cách duy nhất chính là hắn lập tức ăn Truyền Tống Dược Tề, trực tiếp mang Phương Tử trở lại bên cạnh lão gia tử, lại để cho đối phương mạnh mẽ giam cầm bộ não của Phương Tư tiến vào tử nhân trạng thái giống như những người bị mất khống chế khác.

Chỉ cần sau đó Trần Thư có thể đánh chết Lăng Trần, Phương Tư có thể sẽ được cứu giúp.

Nhưng đây chính là biện pháp lý tưởng nhất, nếu lão gia tử không kịp động thủ thì bộ não của Phương Tư trực tiếp bị vỡ nát, khi đó thật sự là thần tiên khó cứu!

Giữa lúc này, âm thanh chế nhạo của Tử Hồn Hoàng truyền đến:

- Tiểu quỷ ngươi muốn chạy?

- Hả?

Vẻ mặt Trần Thư không đổi, nhưng có một chút khiếp sợ.

- Không phải kinh ngạc, ta là Khế Ước Linh loại linh hồn tất nhiên có thể hiểu rõ một phần suy nghĩ của ngươi…

Tử Hồn Hoàng lại thản nhiên nói:

- Ngươi muốn để lão quỷ kia ra tay đúng không? Có ý tốt nhắc nhở một chút, ta chỉ cần một suy nghĩ trong đầu có thể để cho người trong lòng của ngươi chết, ngươi tới không kịp đâu!

- …

Trong lòng Trần Thư trầm xuống, biết kế hoạch của mình đã bị nhìn thấy.

Tử Hồn Hoàng thản nhiên nói:

- Chỉ cần ngươi để ta nuốt ngươi, ta có thể tha cho người nò, hơn nữa cam đoan có thể đưa nàng an toàn đến Hoa Quốc!

Lăng Trần trong cơ thể Ác Ma Thần Tướng thở dài, hiện giờ hắn đã thắng không cần võ cũng không để ý đến thủ đoạn đê tiện gì. Hắn vốn định ở tại đây đánh bại Trần Thư loại bỏ tâm ma, chuẩn bị cho Truyền Kỳ sau này, nhưng hiện tại xem ra thủ đoạn của đối phương có nhiều cũng không làm được gì.

Nhưng vào lúc này, thanh âm Tử Hồn Hoàng truyền vào sâu trong lòng hắn:

- Nếu ta có thể nuốt hắn, chúng ta tất nhiên có thể thăng cấp lên Truyền Kỳ cảnh giới, tâm ma gì đó cũng không phải để ý.

- Thật sự?

- Tất nhiên! Linh hồn bên trong hắn, có thứ ta muốn!

Trong lòng Tử Hồn Hoàng tràn ngập tham lam, đã có vẻ nôn nóng.

Ánh mắt nó lại lần nữa nhìn về Trần Thư, mở miệng nói:

- Tiểu quỷ, thế nào? Ngươi chết nàng sống hoặc là nàng sống, ngươi chết!

- …

Trần Thư vẫn duy trì trầm mặc, với tính cách của hắn sẽ không giao hy vọng vào tay kẻ địch, như vậy rất nguy hiểm.

- Nếu là nàng đã chết, hận này, không chết không ngừng!

Trong mắt hắn có sát ý, vẫn quyết định chọn kế hoạch ban đầu chạy đua với tử thần một lần.

Chương 2149 - Tình thế lưỡng nan (2)

Thật ra khi Phương Tư bị coi như con mồi, Trần Thư cũng đã rơi vào tình thế lưỡng nan, bất kể hắn làm thế nào hy vọng Phương Tư sống sót cũng quá mức xa vời.

- …

Lúc này, con mắt Tử Hồn Hoàng chuyển động, đã nhận ra quyết tâm của Trần Thư.

Nói như vậy là nó không giữ lại được đối phương?

Nếu Trần Thư thật sự chạy về sau khó có thể có được cơ hội như vậy, hơn nữa còn rơi vào hoàn cảnh một tội phạm bị đuổi giết.

Nó có thể không sợ nhưng lúc đó toàn bộ Cứu Thế Giáo Hội mãi mãi sẽ không có một ngày yên tĩnh!

Nhưng lúc này, tâm thần nó vừa động lặng yên không tiếng động phóng ra một kỹ năng…

Đồng thời nó nhìn Trần Thư trong miệng Slime, nói:

- Ta có thể cho ngươi một phương thức công bằng, chỉ cần ngươi có thể đánh vỡ được áo giáp linh hồn của ta, ta sẽ thu hồi lại lực lượng trong đầu người nọ tuỳ ý để các ngươi rời đi!

- Ngươi này là đang chơi trò trẻ con của mọi nhà à? Ngu ngốc!

Trần Thư bĩu môi, căn bản không có để ý tới đồng thời trong lòng cũng hết sức chăm chú, vẫn luôn chú ý tới thời điểm đối phương phân thần.

Nếu là ở lúc đó con thỏ lại tấn công toàn lực, làm nhiễu tâm thần đối phương thì xác suất chạy trốn thành công của hắn cao hơn một chút.

Tứ Hồn Hoàng mở miệng nói:

- Ngươi đã không còn lựa chọn, vì sao không thử một lần chứ?

Nói xong thân hình nó vừa động, phía trên xuất hiện áo giáp dữ tợn tràn ngập ánh sáng màu tím.

Trần Thư vẫn không có hành động gì, chỉ có Không Gian Thỏ có sức chiến đấu cũng không đánh lại, thì làm sao có thể đánh nát áo giáp này?

- Con thỏ của ngươi không làm được, con Khế Ước Linh thứ tư chắc có thể chứ?

Tứ Hồn Hoàng lại cho Trần Thư hy vọng, mở miệng nói:

- Nó chính là con Khế Ước Linh có lực công kích mạnh nhất của ngươi!

- …

Trần Thư cau mày, nhận thấy đối phương muốn ổn định hắn chỉ sợ là có âm mưu gì đó.

- Nó có vấn đềm hiện tại không gọi được!

- Không sao, ta có thể chờ!

Tứ Hồn Hoàng trở nên bình tĩnh, nói:

- Hơn nữa thừa dịp bây giờ ngươi có thể trò chuyện với nàng một chút!

- Hiện tại nàng đang trong trạng thái ngủ sau, nhưng nghe được từng câu của chúng ta chỉ là không thể mở miệng nói mà thôi, đây chính là thời gian cuối cùng các ngươi ở chung!

Trần Thư sững sờ, cúi đầu nhìn Phương Tư trong lòng, đối phương nói những lời này bỗng chốc đã ổn định hắn. Nếu là kế hoạch chạy trốn thất bại, Phương Tư chắc chắn sẽ ngã xuống như vậy hiện tại thật đúng là thời gian cuối cùng…

- Phương Tư tỷ…

Trần Thư thở dài, nói:

- Trước kia ngươi bảo vệ chúng ta tốt như vậy, hiện tại đến lượt ta, ta làm sao lại làm kém vậy chứ?

- Hiện tại ta đã không còn nhớ rõ bộ dáng ác bá trước kia của ngươi…

Trong mắt hắn có hồi ức cùng cảm khái, nói đến thời gian tốt đẹp trước kia…

Cho dù ba người lúc đó chỉ là vai diễn bé nhỏ, nhưng hiện tại nhớ đến cũng có một cỗ hương vị hạnh phúc.

Thời gian dần trôi qua, Tứ Hồn Hoàng nhắm hai mắt lại vậy mà thật sự yên lặng chờ đợi. Tuy rằng nó chiếm tuyệt đối về ưu thế nhưng thật sự sợ Trần Thư sẽ bỏ chạy ngay tại chỗ…

Lúc này, trong tầm nhìn của nó bốn phía đều được che kín bởi điểm sáng màu tím, chúng nó xuyên thấu Slime bắt đầu khởi

động đi đến cơ thể của Trần Thư.

Điểm sáng giống như một đám tinh linh nhảy lên bắt đầu yên lặng không tiếng động đi vào trong đầu Trần Thư…

- Từ từ sẽ có…từ từ sẽ có…

Trong lòng Tử Hồn Hoàng yên lặng nói, kiềm chế lại tâm tình kích động của bản thân.

Lúc này điểm sáng màu tím nhảy lên nhưng có vẻ rất cẩn thận, không dám có cử chỉ liều lĩnh e sợ đối phương nhận ra, dù hiệu suất của việc xâm lấn không cao nhưng chỉ cần có đủ thời gian số lượng điểm sáng xâm nhập vào tích luỹ đến mức nhất định thì nó có thể bắt đầu trực tiếp cắn nuốt linh hồn của Trần Thư!

Đây là nguyên nhân Tử Hồn Hoàng muốn ổn định Trần Thư!

Long Uyên Thú Hoàng lúc trước là một trong những Hồn Long Hoàng cũng có cùng thủ đoạn như vậy lấy được Khế Ước Linh truyền thừa của Cổ Hoàng là Tử Hồn Hoàng, đương nhiên là có thể.

Nhưng bởi vì cấp bậc hiện tại của Trần Thư là Hoàng Kim ba sao, nếu muốn cắn nuốt khó khăn trực tiếp tăng hơn rất nhiều, ít nhất là cần thời gian mấy ngày.

Nhưng đây là cách duy nhất để Tử Hồn Hoàng có thể cắn nuốt được TRần Thư!

Thời gian nửa ngày thoáng cái đã trôi qua, Trần Thư không có nói gì thêm mà vẫn duy trì trầm mặc, lần nữa đặt Phương Tư xuống đồng thời hắn đi tới bên ngoài miệng của tiểu Hoàng nhìn thẳng Tử Hồn Hoàng.

- Ừ?

Trong lòng Tử Hồn Hoàng nhảy dựng, e sợ đối phương sẽ tiến hành kế hoạch chạy trốn.

Mà vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh nói:

- Lời của ngươi trước đó? Còn hiệu lực?

- A?

Tử Hồn Hoàng sững sờ, sau đó nhanh chóng phản ứng lại, nói:

- Đương nhiên, chỉ cần ngươi có thể đánh vỡ áo giáp linh hồn của ta, ta mặc cho các ngươi rời khỏi đồng thời thu hồi sức mạnh trong đầu người nọ!

Trong lòng nó vui mừng áo giáp trên cơ thể sáng rực rỡ cùng đợi đối phương tiến công.

Tử Hồn Hoàng thản nhiên nói:

- Đến! Phóng ra sức mạnh lớn nhất của ngươi để ta xem một chút phân lượng của thiên tài đệ nhất thế giới!

Chương 2150 - Quả nhiên vô sỉ…

- Đi!

Vừa dứt lời chỉ thấy bóng đêm tối đen bỗng nhiên bị tản ra, một đạo thất thải quang mang rực rỡ xé rách bầu trời sau đó rơi xuống cực nhanh!

- Hả?

Vẻ mặt Tử Hồn Hoàng vừa động, bản năng ngẩng đầu nhìn đồng tử nhanh chóng co rụt lại, đã nhận ra uy hiếp.

- Thứ gì vậy?!

Nó theo bản năng muốn thoát khỏi nhưng ánh sáng phía trên thật sự là quá nhanh, không có không gian để tránh.

Nó là Khế Ước Linh loại linh hồn, tốc độ tất nhiên không bằng Không Gian Thỏ.

Oanh!

Phút chốc thất thải quang mang đánh xuống thân hình của nó, mặc dù là Tử Hồn Hoàng phóng ra Hư Hoá nhưng vẫn không thể trốn thoát, bằng mắt thường có thể nhìn thấy đòn công kích của ánh sáng không phải đơn thuần là công kích vật lý.

- Cái gì vậy?!

Trong lòng Lăng Trần ở trong Ác Ma Thần Tướng nhảy dựng, chỉ là nhìn ánh sáng đã khiến cho hắn có một cỗ cảm giác huỷ

diệt.

Ánh sáng duy trì mười phút cuối cùng nó mới dần dần tiêu tán, Tử Hồn Hoàng vẫn đứng thẳng tại chỗ ánh mắt trở nên nghiêm trọng, nhưng áo giáp linh hồn của nó vẫn còn ở đó không bị một đòn này phá huỷ.

- Kỹ năng thật mạnh…nhưng đáng tiếc, ta…

Lời nói của nó chưa hết, chỉ thấy trên áo giáp đột nhiên xuất hiện từng con dơi được hư hoá đang điên cuồng gặm cắn áo giáp của nó, kịch độc lan toả ra cho dù là thể linh hồn thì vẫn không thể tránh được.

- Hả?

Tử Hồn Hoàng sững sờ, hồn lực trào ra ý đồ giết con dơi trên thân nhưng không có tác dụng gì.

Con dơi không phải sinh vật mà nó là kỹ năng kỳ lạ nào đó!

Chỉ trong nháy mắt con dơi đã cắn nuốt linh hồn áo giáp không còn gì, nhưng năng lượng của bản thân cũng hao hết tiêu tán không còn…

- Hiện tại ngươi thua nhỉ?

Khuôn mặt Trần Thư bình tĩnh, trong mắt cũng có một chút đùa cợt.

- …

Vẻ mặt Tử Hồn Hoàng khó hiểu cùng nghi hoặc, nó vừa mới dứt lời xong kết quả đã trực tiếp bị một đong đánh tan áo giáp?

Nó mở miệng nói:

- Là con Khế Ước Linh thứ tư của ngươi sao?

Không giống với đòn tấn công của con thỏ, vừa rồi rõ ràng là nguyên tố công kích hiển nhiên có thể thương tổn đến thân thể hư hoá của nó.

Trần Thư không có trả lời, mà tiếp tục nói:

- Thu hồi sức mạnh trong đầu nàng!

- …

Tử Hồn Hoàng bỗng chốc trầm mặc không có động tác gì, nếu thật sự thu hồi sức mạnh trong người nọ thì Trần Thư sẽ có tiến có lùi, trực tiếp ở thế bất bại.

Sau một lúc lâu, đồng tử màu tím của nó chuyển động nói:

- Được! Ta nói được làm được!

- Ồ?

Trần Thư ngược lại có chút bất ngờ, thật ra trong lòng hắn không có ôm hy vọng gì, dù sao hai bên đều là tử địch, đương nhiên sẽ không có đạo nghĩa buồn cười gì đó…

- Hả? Sức mạnh của ta không thể khống chế?

Tử Hồn Hoàng đang muốn ra tay nhưng là ra một tình huống, nói:

- Lăng Trần, để ta ra tay đi, ta không thể vi phạm ước định!

- Được rồi, ngươi mới là chủ nhân vậy ngươi làm chủ đạo, ta không nói…

Nói xong Tử Hồn Hoàng từ bỏ ra tay chỉ đứng yên tại chỗ.

- …

Khoé miệng Lăng Trần giật giật, thật ra cái gì hắn cũng không có làm, ngươi đây là lôi kéo bản thân đúng không?

Nhưng linh hồn hai bên đã hoà làm một, hắn nhanh chóng hiểu được suy nghĩ của Tử Hồn Hoàng, chỉ có thể nói:

- Thật có lỗi, nó đáp ứng nhưng ta không có đáp ứng!

- Quả nhiên vô sỉ!

Trần Thư nhún vai, đây mới là tình huống bình thường này…

Lăng Trần cũng là vò đã mẻ không sợ rơi, nói tiếp:

- Còn không bằng một phần mười của ngươi…

Hiện tại hắn đã không cần quá trình, chỉ cần có thể giết Trần Thư để Tử Hồn Hoàng cắn nuốt thành công.

- Con chó kia của ngươi thức tỉnh?

Thân hình Lăng Trần rời khỏi cơ thể Ác Ma Thần Tướng, dung nhập vào trong cơ thể của Tử Hồn Hoàng, nói:

- Hiện tại, chúng ta có thể hảo hảo đánh một trận!

- Được!

Trần Thư không có từ chối, nói:

- Bất kể Phương Tư có thể sống hay không, nhưng ngươi hôm nay chắc chắn phải chết!

Lúc này hắn đã không còn suy nghĩ chạy trốn, mà là muốn giết Lăng Trần, dù có không cứu được Phương Tư cũng muốn cứu được những người bị mất khống chế trong nước.

Huống chi hai bên đã là tử thù, hắn hiện tại có nắm chắc một giây cũng không muốn đợi thêm nữa!

Lăng Trần thản nhiên nói:

- Đến đây đi!

Hắn làm chủ đạo, bắt đầu chỉ huy năm con Khế Ước Linh tác chiến.

- Vẫn là nên áp chế nắm giữ tốt cục diện chiến đấu…

Trong lòng Lăng Trần thầm nói, mục đích của hắn không phải đánh bại Trần Thư, mà là tiếp tục kéo dài thời gian để Tử Hồn Hoàng có thể thuận lợi xâm nhập vào đầu đối phương.

Dù sao cho dù đánh bại Trần Thư, đối phương cũng chỉ muốn mang theo Phương Tư rời đi tiến hành kế hoạch chạy trốn của hắn.

- Con chó của ngươi có vẻ trở nên rất mạnh, để ta kiến thức một chút đi!

Thân hình Tử Hồn Hoàng lại lần nữa tạo ra áo giáp linh hồn, hơn nữa cường độ mạnh hơn một bậc so với lúc trước.

Cùng lúc đó thân hình Tử Hồn Hoàng bắt đầu khởi động ra mấy đạo hồn lực màu tím, nhanh chóng dung nhập vào thân hình của ba con Khế Ước Linh khác.

Ác Ma Thần Tướng có được huyết mạch tăng phúc, tất nhiên không thể tăng lên nữa nhưng Khế Ước Linh còn lại thì có thể.

Chương 2151 - Cứu cực thể Husky hàm kim lượng!

Rống!

Lúc này, đại hắc cẩu màu đen có được tăng phúc hồn lực, trong đôi mắt giống như xuất hiện một vầng mặt trời thiêu đốt, toàn thân có ngọn lửa lượn lờ khí thế kinh người, giống như thiên cẩu trong truyền thuyết!

Mà một con mặt người thân chim cũng có khí thế tăng vọt, lại mọc thêm một cái đuôi chó, bộ dáng giống cú mặt người nhưng nắm giữ Lôi Đình Chi Lực.

Về phần con Khế Ước Linh chồn bạc chữa khỏi hệ, thuộc tính cũng tăng vọt nhưng bởi vì là Khế Ước Linh phụ trợ tính nên không có biến hoá rõ ràng gì.

Thực lực bốn con được kéo lên đỉnh rít gào, mơ hồ đối với Trần Thư hình thành thế vây giết.

Vẻ mặt Tứ Hồn Hoàng vừa động, linh hồn lĩnh vực lại lần nữa bao phủ trong vòng mười ngàn mét, một cỗ uy áp đáng sợ toả ra.

Cho dù Lăng Trần là Vương Cấp hai sao, nhưng chiến lực của hắn đã không thể so sánh được với Ngự Thú Sư Vương Cấp bình thường.

- Vẫn phải vất vả ngươi một chút…

Trần Thư sờ đầu con thỏ, hiện tại là cơ hội khó có được, hắn cũng muốn giết Lăng Trần dù sao nếu như bỏ qua cơ hội này nghĩ đến tìm đối phương đã khó như lên trời.

Con thỏ không có do dự lại lần nữa uống một lọ Bạo Tẩu Dược Tề.

Thời gian dược tề của nó sắp hết, nếu không bổ sung thêm sẽ rơi vào trạng thái vô cùng suy yếu, đến lúc đó đã không còn sức chiến đấu.

Tuy Husky thức tỉnh nhưng về mặt bảo mệnh vẫn phải phụ thuộc vào kỹ năng của con thỏ.

- Đến đây đi!

Trần Thư đối mặt với năm con Khế Ước Linh cường đại của Lăng Trần không có sợ hãi gì, mở ra Ngự Thú KHông Gian của Husky.

Phút chốc không gian bên cạnh hắn vỡ tan lộ ra một cái cửa động tối đen như mực.

Oanh!

Bỗng chốc từng trận nguyên tố cuồng bạo thổi quét ra cùng với một cỗ hơi thở huỷ diệt cực hạn.

- Ồ?

Con ngươi của Tử Hồn Hoàng co rụt lại, trong lòng vội vàng nói với Lăng Trần:

- Cẩn thận một chút!

Nhưng vào lúc này một con sinh vật chậm rãi bước ra từ bên trong không gian, chỉ thấy bộ dáng của Husky vẫn như cũ không có thay đổi gì chỉ là ánh mắt trở nên trí tuệ hơn, trên trán có thêm một phù ấn thần bí, nguyên tố chi lực trên đó bắt đầu khởi động.

Nếu không có nhìn đôi mắt trí tuệ của nó quả nhiên là có vài phần bộ dáng của Lang Vương.

Đồng thời bốn phía của Husky bốc lên ánh sáng giống như một vầng sáng nhiều màu sắc bao quanh thân hình của nó, từng đợt hơi thở khủng bố toả ra.

Mỗi một màu tương ứng với một nguyên tố trên thế giới, điều này có nghĩa là nguyên tố nó nắm giữ đã đạt tới đỉnh cao!

- Này…đây là cấp SSS!

Tâm thần Lăng Trần chấn đọng, trong mắt có kinh hãi, hắn không kinh ngạc về cấp bậc huyết mạch của đối phương mà là kinh ngạc khí thế của đối phương phát ra, quả thực đánh vỡ suy nghĩ trước kia của hắn.

Dưới sự thêm vào của Tử Hồn Hoàng thì Ác Ma Thần Tướng của hắn cũng là cấp SSS, tuy rằng mượn lực từ bên ngoài

nhưng vẫn sẽ làm Khế Ước Linh có thay đổi.

Nhưng trước mắt, so sánh Ác Ma Thần Tướng với Husky chính là một trời một vực.

Cho dù là thiên sứ cấp SSS của Kiều Na thì cũng không có uy thế như vậy.

- Không thể nào…không thể nào…

Lăng TRần lẩm bẩm nói, cho dù là nghĩ muốn nát óc cũng không hiểu được Husky trước mắt.

- Thuộc tính cơ sở của nó quá mạnh!

Nhưng vào lúc này, thanh âm của Tử Hồn Hoàng vang lên từ đáy lòng hắn:

- Trải qua thay đổi huyết mạch lần nữa mới làm cho nó có khí thế này.

Đều là cấp SSS cũng có khác biệt lớn!

Husky của Trần Thư có thể bằng vào cấp S đã đánh được cấp SSS của Kiều Na, hiện giờ thăng cấp lên cấp SSS đương nhiên không phải là Khế Ước Linh cấp SSS bình thường có thể so với.

Huyết mạch chính là một nhân tố trong đó, thêm nguyên nhân chủ yếu là thuộc tính cơ sở của Husky quá mạnh mẽ.

- Tiểu tử này, quá đáng sợ!

Tử Hồn Hoàng lẩm bẩm nói:

- Không thể để hắn rời đi nếu không sau này thật sự là chịu tội!

Có được một phần trí nhớ của Khế Ước Linh Cổ Hoàng nên tâm tính của bản thân nó cũng đã là Truyền Kỳ, nhưng đối mặt với tiểu tử nhân loại trước mắt vẫn có cảm giác kinh sợ.

- Ta cũng biết!

Lăng Trần nhíu mày, nói:

- Vấn đề là không được giữ lại hắn!

Tử Hồn Hoàng mở miệng nói:

- Kéo dài thời gian tốt nhất là đánh trước mấy ngày mấy đêm để ta có thể nuốt được linh hồn hắn!

Lăng Trần chỉ có thể là gật đầu đồng ý đồng thời bắt đầu hết sức chăm chú không còn một chút tuỳ ý.

Hắn vốn nghĩ sử dụng toàn bộ thực lực của mình có thể thoải mái đánh bại Trần Thư nhưng hiện tại xem ra, có vẻ như tình hình có một chút thay đổi không tốt.

- Uống nó!

Trần Thư đi tới bên cạnh Husky, đồng thời lấy ra một lọ Chung Cực Bạo Tẩu Dược Tề cuối cùng, Husky cho dù là Khế Ước Linh cấp SSS nhưng vẫn là cấp bậc Hoàng Kim ba sao, nếu không nhờ đến dược tề vẫn khó có thể chống lại với Lăng Trần.

Cùng lúc đó Trần Thư nhìn qua bảng của nó, quyết đoán dùng ra cực điểm kỹ năng duy nhất.

- Ngao ngao!

Lúc này uống xong dược tề thì tròng mắt của Husky xuất hiện màu đỏ, khí thế bỗng chốc cũng tăng vọt tới cấp độ Vương Cấp ba sao.

Rầm rầm rầm!

Chương 2152 - Cứu cực thể Husky hàm kim lượng! (2)

Bóng đêm tối đen hoàn toàn bị vỡ nát, trong phạm vi mười ngàn mét đều là tràn ngập ánh sáng nhiều màu, bốn phía hiện ra nguyên tố cuồng bạo giống như nguyên tố của toàn bộ thế giới đều hội tụ lại.

Lúc này Husky gầm nhẹ một tiếng, chỉ thấy chỗ trống bên cạnh xuất heienj ba con Husky giống nhau như đúc, lực lượng nguyên tố của bốn con Husky dung hợp vào nhau, hơi thở huỷ diệt đáng sợ toả ra!

- Đồ chơi này…

Ánh mắt Tử Hồn Hoàng nghiêm trọng, mặc dù là nó đã nhận ra một cảm giác ghê rợn.

Hồn lực dồi dào của nó tràn ra, từng kiện áo giáp linh hồn xuất hiện sau đó lại hợp lại với nhay, lực phòng ngự tăng lên rất nhiều!

Mà tư chất của thân thể nó là [linh hồn chi thể], có năng lực miễn giảm phần lớn thương tổn.

Dưới sự thêm vào của hai người, lực phòng ngự của nó hiện tại nhất định có thể nói là tồn tại đứng đầu dưới Truyền Kỳ!

Nó lẩm bẩm nói:

- Để ta nhìn xem…

Rầm rầm rầm!

Lời còn chưa dứt chỉ thấy Husky cầm đầu hộc ra một viên hoả cầu trăm mét thật lướn, che lấp bầu trời rơi xuống, chớp mắt đánh tới trên thân hình nó.

- Chịu được!

Áo giáp của Tử Hồn Hoàng khẽ run lên chặn lại hoả cầu nổ tung không có xuất hiện vết rách gì.

Thấy cảnh như vậy, nháy mắt Husky trở nên càng hưng phấn, chỉ sợ ngươi không chống lại!

- Ngao ngao ngao——

Bốn con Husky kêu to liên tục, nguyên tố khủng bố trên cơ thể lần lượt tuôn ra giống như mưa rền gió dữ đánh lên trên cơ thể của Tử Hồn Hoàng.

Rầm rầm!

Vẻ mặt Tử Hồn Hoàng không thay đổi, bằng vào lực phòng ngự cường hãn của nó thì tất cả đều gánh được.

Hơn nữa nó không phải chỉ là bao cát đơn thuần, cũng có tràn ngập tính tiến công, từng con hồn lực ngưng tự thành bàn tay to đánh tới, muốn đập vỡ linh hồn của Husky.

Phạm vi tấn công của bàn tay khổng lồ rất lớn, bằng vào [Cẩu Ảnh Mê Tung] của Husky không thể tránh được, nhưng con

thỏ phía sau tâm thần vừa động ném ra từng đạo Khôgn Gian Ấn Ký, bảo vệ Husky và phân thân an toàn.

Hiện giờ Trần Thư là cảnh giới trạng thái người linh hợp nhất, ngoại trừ hắn và Khế Ước Linh tương thông thì Khế Ước Linh với Khế Ước Linh cũng là tâm linh tương thông.

Nhất thời Husky và con thỏ giống như hợp thể, mỗi một thời cơ phóng thích không gian bí lực đều có thể nói là hoàn hảo.

Ngay lúc Husky và Tử Hồn Hoàng đánh nhau khí thế ngất trời thì bốn con Khế Ước Linh khác của Lăng Trần động thủ!

Bọn chúng lách qua chiến trường chính, mục tiêu chính là Trần Thư và ba con Khế Ước Linh khác, nhưng đáng tiếc chúng nó vừa mới nhích người đã bị ba đạo phân thân của Husky chặn lại.

Đôi bên không có trao đổi gì trực tiếp mở ra chém giết!

Đòn tấn công của Husky khá đơn giản, chỉ là dùng kỹ năng công kích không ngừng tấn công, lại nhờ thuấn di của con thỏ để bảo vệ bản thân.

Mười phút trôi qua, đòn tấn công của Husky đơn giản tự nhiên nhưng Lăng Trần đã rơi vào thế hạ phong!

Ngoại trừ Tử Hồn Hoàng thì Khế Ước Linh khác vậy mà bị phân thân đánh đã không có sức đánh lại, thậm chí ngay cả các loại kỹ năng trị liệu của chồn bạc cũng đều bị ép ra.

- Áp lực thật lớn!

Lăng Trần thầm mắng trong lòng, mơ hồ cảm giác tình hình đã vượt qua lòng bàn tay.

Nguyên nhân quan trọng nhất chỉ có một: uy lực kỹ năng của đối phương chẳng những đáng sợ hơn nữa quá đáng chính là vậy mà không có thời gian làm lạnh!

“-Đồ chơi biến thái…

Hồn Long Hoàng ngăn cản nguyên tố kỹ năng đánh tới ở bốn phương tám hướng,

Ở trong mắt của nó, không nhìn ra Trần Thư, chỉ thấy các ánh sáng chói mắt.

Từ khi cuộc chiến mở ra đến giờ, Husky công kích không ngừng, hơn nữa còn bao gồm cả các loại thuộc tính, dường như nó đã lĩnh ngộ hết tất cả nguyên tố kỹ năng cấp SSS trên toàn thế giới.

Nhưng Tử Hồn Hoàng không hề sốt ruột, đồng thời không có bất kỳ hành động phản kích nào.

Mặc dù là đã rơi vào thế hạ phong, nhưng chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng là được, cứ tiếp tục như thế này mới chính là thứ nó muốn.

Thời gian dần trôi qua.

Trần Thư nhíu mày, có lẽ đã nhận ra có gì đó không đúng, hạ lệnh cho Husky.

Husky đang tấn công gật gật đầu, chỉ thấy trên người nó và ba phân thân xuất hiện một không gian ấn ký.

Một giây sau, bốn con Husky thuấn di một cái, đi đến bốn phía của Bạch Hồ Khế Ước Linh hệ chữa trị, vừa hay khóa cứng toàn bộ phương vị của nó!

- Hửm?

Bạch Hồ nhảy dựng, bản năng nói cho nó biết bản thân đang gặp nguy hiểm rất lớn!

Quả nhiên, chỉ thấy đôi mắt màu đỏ của bốn con Husky, khí thế vô cùng đáng sợ, hào quang bảy màu bao phủ trong phạm vi cả ngàn mét, nguyên tố trong thiên địa đều trở đến cuồng bạo đến cực điểm.

- Ngao ngao ngao!

Trong chốc lát, chỉ thấy vòm trời ở phía trên bị xé nứt, bốn chùm sáng với màu sắc rực rỡ rơi xuống, mang đến khí tức hủy diệt cực hạn!

Đúng là kỹ năng lúc trước Husky công kích Tử Hồn Hoàng!

Nhưng chỗ khác nhau chính là, đây là bốn kỹ năng, hơn nữa kẻ phóng thích ra bây giờ là bốn con Husky đã uống Bạo Tẩu Dược Tề!

Uy lực của nó không phải chỉ cao hơn một cấp so với lúc trước nữa, mà uy lực của nó đủ để uy hiếp bất kỳ sinh vật truyền kỳ nào!

- Không xong rồi!

Chương 2153 - Quên ta từng làm nghề cũ?

Tim của Tử Hồn Hoàng nhói lên một cái, lập tức nhận ra điều không ổn, vội vàng truyền tin cho Lăng Trần:

- Mau thu hồi Ngự Thú Không Gian, một kích này không đỡ được đâu!

Đối với Lăng Trần mà nói, nếu một con Khế Ước Linh ngã xuống, Truyền Kỳ Chi Lộ của bản thân căn bản cũng sẽ bị chặt đứt.

Mặc dù Tử Hồn Hoàng đã cắn Trần Thư, nhưng chưa chắc không thể đảo ngược tình thế.

Hai bên đã hòa vào một thể, nó không hy vọng cả đời này của Lăng Trần không thể nhập vào Truyền Kỳ.

Cùng lúc đó, hồn lực của Tử Hồn Hoàng bắt đầu co rút cực nhanh, cuối cùng hóa thành một tấm chắn linh hồn cực kỳ lớn, bao bọc xung quanh Bạch Hồ.

Ầm!

Chỉ trong chớp mắt, bốn cột sáng có sức mạnh hủy diệt đến cực hạn rơi xuống, đánh đến tấm chắn linh hồn.

Ngay lập tức, tấm chắn hiện lên những vết nứt tựa như mạng nhện, sau đó "Ầm" một tiếng tan vỡ, biến mất không còn thấy đâu nữa.

Sức mạnh nguyên tố cuồng bạo đánh về phía Bạch Hồ, không hề có chút suy yếu nào.

- Ngao!

Thân hình Bạch Hồ vỡ nát, gương mặt mang theo sự thống khổ vô cùng,

Công kích kia thậm chí còn chưa chạm đến người của nó, nhưng khí tức của xung kích đã khiến bản thân nó bị trọng thương!

Giây tiếp theo, nó liên tiếp dùng những kỹ năng chữa trị, tất cả đều dùng để chữa trị vết thương cho mình.

Nhưng cột sáng màu sắc kia đến gần, trên người của Bạch Hồ không ngừng chảy máu, hơi thở sinh mệnh đang dần giảm xuống.

Một khi cột sáng kia chạm đến người nó, kỹ năng chữa trị gì đó đều không còn tác dụng nữa,

Nó tuyệt đối sẽ chết ngay lập tức!

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Bạch Hồ đột nhiên biến mất, thuận lợi tiến vào bên trong Ngự Thú Không Gian.

Tuy kỹ năng phòng ngự của Tử Hồn Hoàng bị đánh vỡ, nhưng vẫn có thể kéo dài chút thời gian cho Lăng Trần, để hắn thuận lợi cứu được Bạch Hồ.

- Nguy hiểm thật…

Trong lòng Lăng Trần nhẹ nhàng thở ra, cả người dường như có chút co quắp.

Ai mà nghĩ đến, Husky lại đột nhiên phóng xuất ra được kỹ năng có uy lực khủng bố như thế.

Nhưng ngay lúc này,

Một tiếng kêu rên thê thảm xuất hiện, quanh quẩn bên trong chiến trường.

Lăng Trần ngơ ngác, sau đó thần sắc thay đổi cực lớn.

Chỉ thấy Khế Ước Linh Nhân Diện Điểu Thân bay ngược ra, hai cột sáng màu sắc rực rỡ đánh thẳng vào đầu và người của nó,

Khí tức sinh mạng của nó cực kỳ thấp, trong nháy mắt đã tiêu tan không thấy đâu nữa, hóa thành thi thể, rơi vào bên trong phế tích…

- Sao… Sao có thể?!

Lăng Trần trống rỗng, vốn đã có thể thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thoáng cái đã xuất hiện biến cố thế này!

Truyền Kỳ Chi Lộ của hắn… Cứ như vậy mà bị chặt đứt?

- Đáng chết!

Tử Hồn Hoàng cũng chấn động trong lòng, sát ý trong lòng khó mà áp chế được bộc phát ra!

Con đường của Lăng Trần đã đứt, nó cũng không thể tấn thăng lên cấp bậc Truyền Kỳ được nữa?

- Tại sao?! Sao có thể như vậy?!

Lăng Trần trừng mắt, nhìn Trần Thư ở phía xa,

Chỉ thấy lúc này, Tiểu Hoàng đang chậm rã há hốc miệng, Trần Thư đang vẫy vẫy tay với nó,

Mà ở bên cạnh hắn, hai con Husky đã ngao ngao kêu, trong mắt tràn ngập ánh sáng trí tuệ!

- Sáu con chó?!

Lăng Trần chấn động, rốt cuộc đã hiểu ra.

Dù cho không uống Bạo Tẩu Dược Tề, phân thân của Husky đã đạt đến Lv11, có thể phân thành ba phân thân nữa, thì uống Chung Cực Dược Tề sao lại không thể tăng được chứ?

Trần Thư giấu đi hai phân thân ở đây, có vẻ rất hiệu quả!

Hiện tại xem ra, hắn đã thành công!

Cho dù là Tử Hồn Hoàng hay Lăng Trần, tâm trí đều đặt ở trên người Bạch Hồ, căn bản không nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra với Khế Ước Linh còn lại,

Dù sao Khế Ước Linh của Trần Thư ở bên trong, chỉ có công kích của hai Husky là đủ rồi, còn ba con Khế Ước Linh khác đều không cần phải lo đến.

Nhưng ai mà ngờ, thời điểm mấu chốt lại xảy ra chuyện này…

- Ta… Chủ quan rồi!

Gương mặt của Lăng Trần vặn vẹo, siết chặt nắm đấm, hắn thật sự đã xem nhẹ đến thần kỹ phân thân của Husky.

- Nhân loại khốn khiếp!

Ánh mắt của Tử Hồn Hoàng lạnh như băng, nhìn thẳng Trần Thư, trong mắt tóa ra vẻ thù hận.

- Ai mẹ nó thèm đấu quang minh chính đại với ngươi?

Trần Thư nhún vai, nói:

Đã quên nghề cũ của Tội Phạm ca ngươi là gì rồi sao?

Bây giờ hắn đã không còn hy vọng xa với là cứu Phương Tư nữa, chỉ muốn không từ thủ đoạn mà giết chết Lăng Trần, muốn báo huyết thù cho Phương Tư và những người đã hy sinh còn lại!

- Bây giờ… Ta nên làm gì đây?

Trong lòng Lăng Trần mờ mịt không biết nên làm gì, theo bản năng hỏi Tử Hồn Hoàng.

- Giết hắn!

Ánh mắt của Tử Hồn Hoàng lạnh như băng, đột đời thu hồi lại thi thể của Khế Ước Linh rơi xuống vào cơ thể.

- Nếu có thể nuốt sạch hắn,thực lực của ta có thể tăng lên rất nhiều, có lẽ sẽ khiến nó sống lại!

- Sống lại… Có thể chứ?

- Có thể.

Tử Hồn Hoàng cũng không nói hết, dù sao ngay cả Khế Ước Linh truyền kỳ cũng chưa chắc có thể làm đến bước này.

- Được! Vậy giết hắn!

Lăng Trần hít sâu một hơi, cưỡng ép tâm tình của mình ổn định lại.

Bây giờ một Khế Ước Linh đã ngã xuống, một Khế Ước Linh bị trọng thương phải trở về Ngự Thú Không Gian, thế cục bây giờ đã xuất hiện chút biến hóa.

Chương 2154 - Song phương cuối cùng tiến đánh

Nhưng vào lúc này, Tử Hồn Hoàng nghĩ trong lòng,

- Thu hồi hai con Khế Ước Linh khác về đi!

- Hả?

Lăng Trần nao nao, sau đó cũng không hề do dự, thu hồi Ác Ma Thần Tướng và Hắc Sắc Đại Cẩu về Ngự Thú Không Gian.

Hắn cũng có chút lo lắng Trần Thư sẽ lại ra ám chiêu gì đó,

Nếu hai con Khế Ước Linh này chết nữa, hắn thật sự không còn hy vọng gì nữa rồi.

- Có thể trì hoãn không?

Trong lòng Lăng Trần không ngừng lo lắng.

Tử Hồn Hoàng không nói gì, chỉ nhìn về phía Trần Thư, trong tầm mắt của nó, điểm sáng màu tím đầy trời vẫn đang hội tụ ở trong đầu của đối phương.

- Nhất định phải nhanh hơn chút nữa!

Trong lòng nó có một Quả Quyết Chi Sắc, chỉ thấy dưới sự khống chế của nó, các điểm sáng màu tím đầy trời trong nháy mắt trở nên sinh động.

Nó vốn muốn "Nước ấm nấu ếch", dùng hai ba ngày để xâm phạm toàn bộ đầu của Trần Thư.

Nhưng bây giờ công kích của Husky quá mức đáng sợ, cho dù là nó cũng không dám chắc có thể duy trì được lâu như vậy.

Rầm rầm rầm !

Nhưng trong lúc này, sáu con Husky đã sử dụng kỹ năng Thuấn Di đến vây xung quanh Tử Hồn Hoàng, tạo thành thế

vây giết.

- …

Trong lòng Lăng Trần hốt hoảng, nhìn vào trong mắt của sáu con Husky vô cùng khôn ngoan, trong lòng hắn lại nhận ra trước đó chưa từng có cảm giác bị áp bức đến như vậy.

Bị sáu con Husky vây lại, hắn có nằm mơ cũng không ngờ lại xảy ra cảnh tượng thế này…

Lúc này, trong lòng của hắn không khỏi nhớ tới một câu: Xác suất người bị chó cắn chết là không lớn, nhưng tuyệt đối không phải là không phần trăm…

Rầm rầm rầm !

Ngay lúc này, đôi mắt của sáu con Husky tràn ngập ánh sáng, trong miệng lại phun ra kỹ năng.

Các loại kỹ năng thuộc tính như Lôi Đình, Băng Sương, Hỏa Diễm đều được sử dụng để oanh kích.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn chính là, những kỹ năng mà phân thân phóng ra đều nhắm vào cùng một chỗ, không những không khiến nó suy yếu đi, thậm chí còn có xu hướng mạnh thêm.

Kỹ năng tổ hợp là môn bắt buộc của mỗi Ngự Thú Sư, Trần Thư tất nhiên đã thành thục đến mức lô hỏa thuần thanh.

- Ầm

Ánh mắt của Tử Hồn Hoàng không thay đổi, hồn lực trong cơ thể thoát ra, ngăn cản hết tất cả các kỹ năng.

Mặc dù nhìn thì có vẻ nó không có chút tổn hao nào, nhưng sức mạnh của bản thân nó thì vẫn luôn bị tiêu hao, kh6ong thể nào duy trì tiếp được.

- Thật là phiền phức…

Tử Hồn Hoàng thầm mắng một tiếng, trong nháy mắt hét lên.

Nhưng mà, vốn đang sử dụng kỹ năng Khống Chế ở phạm vi lớn, lại không có chút tác dụng gì với Husky, thậm chí cũng không thể khống chế nó được một giây.

- Kỹ năng Bá Thể…

Tử Hồn Hoàng nhìn sáu con Husky, trong lòng có chút bất lực.

Ầm!

Bất đắc dĩ, nó chỉ có thể bạo phát ra nhiều hồn lực, giống như sóng lớn màu tím, vét sạch cả ngàn mét trên mặt đất.

Sáu con Husky lập tức sử dụng kỹ năng Thuấn Di, trốn ra khỏi phạm vi kỹ năng, yên lặng chờ đợi kỹ năng kết thúc.

Hồi lâu, sóng lớn màu tím bốn phía tiêu tan không còn gì, lộ ra cơ thể của Trần Thư.

Mấy con Husky lập tức Thuấn Di đến, tiếp tục dùng các cách để làm hao mòn sức mạnh của Tử Hồn Hoàng.

Bây giờ đối mặt với sự vây công của sáu con Husky, áp lực của Tử Hồn Hoàng tăng lên gấp bội, lá chắn linh hồn để bảo vệ liên tiếp bị đánh vỡ, trong lúc nhất thời trực tiếp bị áp chế.

- Tạm thời có thể kéo…

Tử Hồn Hoàng đối mặt với thế tiến công không ngừng, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian dần trôi qua.

Đại chiến giữa hai bên vẫn đang tiến hành, chưa có khuynh hướng dừng lại.

Tử Hồn Hoàng vẫn luôn bị tấn công, nhưng trong lòng lại có chút hưng phấn!

Thời gian sắp đến!

Ngay lúc này.

Hai mắt Trần Thư nhắm lại, thản nhiên nói:

- Ngươi đang cố kéo dài thời gian sao?

Đối phương vẫn luôn ở thế phòng ngự, không có bất kỳ thủ đoạn phản công, kéo dài chiến đấu, chỉ biết rơi vào thế hạ phong.

Nhưng Tử Hồn Hoàng lại không cuống cuồng chút nào, mà yên lặng chờ đợi gì đó, tất nhiên sẽ khiến người ta sinh nghi.

- …

Tử Hồn Hoàng giật mình, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

- Nhưng hình như ngươi kéo dài không được rồi.

Trần Thư cười nhạt một tiếng, chỉ thấy sáu con Husky sử dụng kỹ năng Thuấn Di ra các phương hướng khác nhau, còn Tử Hồn Hoàng thì vẫn bị vây xung quanh.

Sức mạnh nguyên tố khủng khiếp tràn ngập, trong đó có xen lẫn khí tức hủy diệt cực hạn!

Lại là cảm giác quen thuộc!

- Mẹ nó, đại chiêu lại tới?

Ánh mắt của Tử Hồn Hoàng ngưng trọng, không tự chủ nghĩ đến những tia sáng rực rỡ vừa nãy!

Mặc dù trước đó nó không phải mục tiêu chính, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí tức chết chóc kia.

- Một kích cuối cùng!

Trong lòng Trần Thư tự nói, ánh mắt cũng trở nên kiên quyết.

Bây giờ dược liệu của Husky sắp kết thúc, mà trên người hắn cũng chỉ còn một bình Bạo Tẩu Dược Tề cuối cùng.

- Tiểu Trần, cho ta một bình thuốc!

Ngay lúc này, tiểu tinh linh dường như cũng nhận ra suy nghĩ trong đầu của Trần Thư, quyết định đánh cược một lần.

Trần Thư ngơ ngác, cho tiểu tinh linh ăn thêm một bình Bạo Tẩu Dược Tề, duy trì thực lực Vương Cấp của nó.

- Tiểu đệ, để lão đại ta tranh khẩu khí một chút, trực tiếp đánh chết con nghiệt súc này!

Chương 2155 - Song phương cuối cùng tiến đánh (2)

Ánh mắt của tiểu tinh linh tràn ngập bạch lục quang chói mắt, khí thế của bản thân tăng vọt cực lớn, thoát khỏi cấp bậc lúc trước, đạt đến cường độ Vương Cấp Tam Tinh.

Mà thân thể của nó cũng đã có biến hóa, trở nên cao gầy, từ một thiếu nữ vị thành niên trở thành một ngự tỷ.

Nhưng có một điều duy nhất không đổi, chính là vẻ mặt ác bá của nó…

Ào ào ào …

Điểm sáng màu trắng rơi xuống như mưa rào vậy, đều rơi lên người của sáu con Husky.

Trong lúc nhất thời, sức mạnh nguyên tố vốn vô cùng đáng sợ của bọn chúng lại có biến hóa lần nữa, nâng đến Vương Cấp đỉnh phong mà thậm chí còn cao hơn…

- …

Tâm trí của Tử Hồn Hoàng kịch liệt co rút, dĩ nhiên là ngửi thấy khí tức chết chóc kia.

- Phải chết, không thể nương tay được nữa!

Nó thừa dịp Husky đang tiếp thu tăng phúc, cũng tìm ra cách đối phó.

Chỉ thấy Tử Hồn Hoàng mở rộng hai tay, trên mặt đất, khí tức màu tím lại bay lên, hàng ngàn hàng vạn, vô cùng vô tận, toàn bộ đều nhập vào cơ thể của Tử Hồn Hoàng.

Trong lúc nhất thời, hồn lực của nó hợp nhất xuất hiện biến hóa, mơ hồ dường như đột phá Vương Cấp cấm chế…

- Hửm?

Trần Thư nhíu mày, nhìn về phía mặt đất, chỉ thấy những sợi khí tức màu tím giống như hồn phách, thậm chí có thể nghe được âm thanh gào thét oán độc và không cam lòng.

- Biết tại sao ta nhất định đặt chiến trường ở Lan Quốc không?

Ngay lúc này, toàn thân Tử Hồn Hoàng đã được hồn lực bao phủ, trong giây lát đã khôi phục được trạng thái đỉnh phong, thậm chí còn mạnh hơn cảnh giới bình thường.

- Tám trăm năm trước, Thiên Mệnh Cổ Quốc ở trên một đại lục, mà Lan Quốc chính là tổ địa của cổ quốc bọn ta!

Thanh âm của Lăng Trần và Tử Hồn Hoàng hợp chung với nhau, nghe quái dị cực kỳ.

- Thiên Mệnh Cổ Quốc một đường giết ra, bên trên tổ địa đều là những sinh linh chết đi, linh hồn của bọn chúng không hề tiêu tán, mà tất cả đều bị Cổ Haong2 trấn áp dưới mặt đất, hy vọng một ngày nào đó có thể dùng đến…

Tử Hồn Hoàng thở dài, nói:

- Đáng tiếc, thực lực của lão quỷ kia quá mức kinh khủng, những chuẩn bị của Cổ Hoàng không có tác dụng…

- …

Sắc mặt Trần Thư bình tĩnh, trong lòng hiểu ra. Dù sao cũng là Lăng Trần quyết định vị trí, tất nhiên sẽ có ưu thế sân nhà.

Nhưng hắn không sợ hãi, bây giờ hắn đã như tiễn được lắp trên dây cung, không bắn không được!

Thực lực của hai bên không ngừng tăng lên, trong lúc mơ hồ địa vị ngang nhau, nhìn không ra ai mạnh ai yếu.

Tử Hồn Hoàng không ngừng hấp thu những linh hồn bị phong ấn của cổ quốc lúc trước, thực lực đạt đến mức từ trước đến giờ chưa từng có.

Mà Husky mượn các loại kỹ năng của tiểu tinh linh, chiến lực cũng không ngừng tăng lên…

- Muốn phân thắng bại ư…

Trần Thư và Tử Hồn Hoàng liếc nhau một cái.

Mặc dù đồng tử màu tím hết sức yêu dị, nhưng hắn vẫn có thể nhìn ra là ánh mắt của Lăng Trần!

Rõ ràng, bây giờ đối phương đã nắm vị trí chủ đạo!

Hai người đều trầm mặc, hiểu được trận đại chiến này sắp kết thúc.

Cho dù Trần Thư thắng hay bại, hắn cũng sẽ rời khỏi nơi này, không hề dừng lại.

Cho dù Trần Thư không nhìn thấy điểm sáng màu tím ở xung quanh, nhưng bản năng lại nói cho hắn biết nguy cơ sinh tử, đương nhiên sẽ không để đối phương thực hiện được.

Lĩnh vực của nữ nhân, hắn mới là chuyên gia…

Nhưng vào lúc này, khí tức của Husky và Tử Hồn Hoàng đã kéo đến đỉnh phong, đã đột phá đến cực hạn của Vương Cấp, lên thẳng đến cảnh giới cao hơn…

Cho dù bọn họ không thể so sánh với Truyền Kỳ, nhưng ít nhất có thể so với cường giả Ngụy Truyền Kỳ!

Một Vương Cấp nhị tinh, một Hoàng Kim tam tinh, bây giờ bật hết hỏa lực, lại có thể khiến thực lực tăng lên đến mức độ này, thật sự là vô lý…

- Ngao …

Bản thể của Husky ngửa mặt lên trời gào thét, sức mạnh nguyên tố trong cơ thể cuồng bạo tuôn ra, năm con Husky còn lại cũng giống như vậy, khí thế không hề yếu hơn so với bản thể.

Rầm rầm rầm…

Chỉ thấy vòm trời lại lần nữa bị xé nứt, sáu cột sáng rực rỡ lại rơi xuống, bắt đầu khởi động các loại sức mạnh nguyên tố ở trên mặt đất, giống như muốn diệt thế.

- Đến!

Tử Hồn Hoàng quát lên một tiếng lớn, hồn lực màu tím giống như đại dương mênh mông bát đầu khởi động, đúc thành kết giới màu tím,

Kết giới đan chồng lại với nhau, đứng ở trên không của Tử Hồn Hoàng, tạo thành phòng ngự linh hồn không thể phá vỡ!

Rầm rầm rầm!

Chỉ trong chớp mắt, kỹ năng của hai bên đã va chạm vào nhau!

Ánh sáng chói mắt đến cực điểm đột nhiên bắn ra, dường như đêm tối của cả thế giới đều bị chiếu sáng trong chớp mắt!

Năng lượng kinh khủng không ngừng đan vào nhau, khí tức hủy thiên diệt địa tràn ngập khắp nơi!

Phế tích ở bên dưới trực tiếp bị chôn vùi, không còn chút dấu vết tồn tại gì nữa, phạm vi thậm chí còn lan rộng đến mấy chục ngàn mét!

Thời gian dần trôi qua, Trần Thư đã trốn ở trong miệng của Tiểu Hoàng, yên lặng chờ đợi kết quả.

Nhưng lúc này, tinh thần của hắn khẽ động,

Chỉ thấy con thỏ lập tức ra tay, phóng ra thần kỹ "Không gian bí lực".

Một giây sau, một con Husky uể oải trở về bên cạnh hắn.

Chương 2156 - Át chủ bài cuối cùng của Lăng Trần

Lúc này hai mắt Husky nhắm lại, nguyên tố quầng sáng giờ biến mất không thấy đâu nữa, trong cơ thể không còn chút khí tức cường đại nào, dường như thật sự đã biến lại trở thành một con Husky bình thường.

- Không sao chứ?

Trần Thư sờ lên đầu chó, vội vàng hỏi.

- Vù vù~

Husky lắc đầu, tinh lực toàn thân đều bị hao hết, thậm chí chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất, ngay cả đứng lên bình thường cũng không có sức.

Dù sao Bạo Tẩu Dược Tề có tác dụng phụ quá lớn, nếu không phải huyết mạch của bản thân nó là cấp SSS, e rằng sẽ bị phản phệ gây nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng vào lúc này, ánh sáng phía trước cũng tản ra, cảnh sắc ban đêm lại lần nữa bao phủ.

- Hửm?

Trần Thư híp mắt lại, xuyên qua đêm tối, vẫn đấy được Tử Hồn Hoàng ở phía trước.

Lúc này thân hình của nó trở nên ảm đạm cực kỳ, khí tức dần suy yến đến cực hạn, bộ dáng như có thể chết bất kỳ lúc nào.

- Vậy mà vẫn có thể chịu đựng được sao?

Trần Thư ngơ ngác, thần sắc trở nên có chút khó coi.

Vừa nãy Husky đánh hội đồng như vậy, tuyệt đối là công kích mạnh nhất từ trước đến giờ của hắn, nhưng vẫn bị đối phương phòng ngự được?

- Xem ra… Ngươi thua rồi…

Thanh âm của Lăng Trần truyền đến, cho dù biết đối phương sẽ phải rời đi, nhưng hắn vẫn có chút hưng phấn.

Bởi vì rốt cuộc hắn cũng có thể đánh bại được Trần Thư…

Nhưng một giây sau, hắn khẽ giật mình, bên tai truyền đến tiếng ồn ào.

- Hửm?

Lăng Trần nhìn về phía cơ thể của Tử Hồn Hoàng, chỉ thấy xung quanh vốn trống không lại xuất hiện mấy trăm Biên bức hư hóa.

Xuy xuy xuy….

Biên bức mở ra răng nanh, bỏ qua hết thảy phòng ngự, bắt đầu gặm nuốt cơ thể Tử Hồn Hoàng,

Lúc này trạng thái của nó đã như dầu cạn đèn tắt, căn bản không còn sức để ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân bị gặm nuốt…

- Là ngươi thua.

Thần sắc Trần Thư khẽ động, hắn cũng quên đi chuyện thần kỹ "Bức Độc Ấn Ký" của Husky.

Cơ thể của Tử Hồn Hoàng run rẩy, không có chút sức để phản kháng nữa, dần dần bị xơi tái, cuối cùng tiêu tán không còn…

Thân hình Lăng Trần cũng ngã xuống, nằm nhoài trên mặt đất,

Trần Thư cũng không để ý đến, vẫn luôn chú ý đến tình huống của Phương Tư.

Điều khiến hắn kinh hỉ chính là, đối phương hô hấp đều đặn, không có bất kỳ vấn đề gì.

Hắn thuấn di một cái, rời khỏi Slime, đến trước mặt Lăng Trần, hơi ngạc nhiên nói:

- Ngươi không dẫn động sức mạnh trong đầu của Phương Tư?

- Tại sao ta phải dẫn động?

Lăng Trần hơi ngẩng đầu, trong mắt không có gì là thất vọng, mà lại lộ vẻ vô cùng quỷ dị.

- Hửm?

Trần Thư nhíu mày, cảm thấy có chút bất an.

Tử Hồn Hoàng của đối phương đã chết, Khế Ước Linh còn lại đối mặt với Husky, hoàn toàn không chịu nổi một kích, không có chút uy hiếp nào.

Nhưng Lăng Trần bây giờ, vẫn khiến cho hắn cảm thấy có chút không ổn…

- Tuy ta không dẫn động, nhưng trong đầu nàng ta giống như có một quả bom hẹn giờ vậy…

Lăng Trần ngồi dưới đất, ánh mắt trở nên quỷ dị hơn, giống như đang đùa cợt với Trần Thư vậy.

- Là sao?

Trần Thư híp mắt, khó hiểu nói:

- Bởi vì… Khế Ước Linh thứ năm của ta vẫn còn…

- !

Trong chốc lát, hắn ta vừa nói xong, trong đầu dường như xuất hiện một củ cà rốt cực lớn.

Vẻ mặt của Thỏ Không Gian ngoan sắc, hung hăng chụp lấy đầu của Lăng Trần, muốn trực tiếp đánh chết!

Ầm!

Trong chốc lát, đồng tử màu tím đồng thời xuất hiện ở phía trước con thỏ, dường như đã chờ từ lâu!

Đồng tử không có bất kỳ tác động gì, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn nó!

Nhất thời, hai mắt huyết hồng của con thỏ lộ vẻ hoảng hốt, ngu ngơ ngay tại chỗ,không có bất kỳ động tác gì.

Trần Thư giật mình, bản thân con thỏ lại có kỹ năng Bá Thể.

Giống như bị khống chế lại?

Hắn không kịp nghĩ nhiều, lập tức lấy ra Truyền Tống Dược Tề bản tăng cường, muốn lập tức rời khỏi đây.

Lúc này, Trần Thư uống một ngụm lớn dược tề, hải vực trong đầ đi qua, muốn thu hồi Khế Ước Linh, rời khỏi mảnh đại lục này.

Nhưng mà, chỉ trong phút chốc.

Toàn bộ Lan Quốc đã xuất hiện một lượng lớn sương mù màu tím, bao phủ bốn phía,

Vô số oan hồn khiến người ta sợ hãi kêu to, từ dưới đất bay ra, giống như đại dương mênh mông vậy, khiến người ta tê hết cả da đầu!

Mà điều trí mạng chính là, toàn bộ không gian Lan Quốc đều bị giam cầm, một sức mạnh gì đó không biết tên đang quấn lấy!

Trần Thư vẫn đứng yên bất động, dược tề vừa uống vào khi nãy dĩ nhiên cũng đã mất đi tác dụng!

Không phải hắn chưa từng gặp phải loại tình huống này bao giờ, ví dụ như lãnh địa tế đàn của Thiên Kỵ Sĩ đã chết, hay là thủy lao cực lớn của Sa Hoàng.

Truyền kỳ Thú Hoàng hoặc ít hoặc nhiều đều kiềm chế thủ đoạn của hắn.

Nhưng lý do mà Trần Thư vẫn luôn sống sót, cũng là vì kỹ năng bảo mệnh của hắn không chỉ có một.

Nếu là trước kia, Truyền Tống Dược Tề giúp tăng thần kỹ của Thỏ Không Gian, cả hai chồng lên, đủ để hắn thoát khỏi giam cầm của không gian này.

Nhưng giờ con thỏ đã bị khống chế, đương nhiên không thể trông cậy được nữa.

Nhưng hắn còn có một biện pháp khác!

- Ta mẹ nó sẽ trực tiếp cho nổ lãnh địa của ngươi!

Trần Thư quyết đoán, lấy ra một lượng lớn đạn hạt nhân đã được nâng cấp, muốn dựa vào nó để xé tan hạn chế xung quanh.

Chương 2157 - Sức mạnh đến từ linh hồn

Lúc trước hắn cũng dựa vào cách này, thuận lợi thoát khỏi lãnh địa của Thiên Kỵ Sĩ.

Ầm!

Mấy bình đạn hạt nhân bị đập mạnh, dược dịch chảy đầy đất, nhưng Trần Thư vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Trên người hắn vậy mà lại không bị nổ tung!

Husky đã lâm vào trạng thái hư nhược cực hạn, đừng nói là phóng thích kỹ năng, giờ đến cả đứng thôi cũng không vững, trừ phi lại ăn thêm một bình Bạo Tẩu Dược Tề thì còn có thể tạm thời chịu đựng được.

Nhưng bây giờ Trần Thư một mình thuấn di đến trước Lăng Trần, bên người chỉ có con thỏ bị khống chế, ba con Khế Ước Linh còn lại còn cách hắn một đoạn.

Hắn quá tin tưởng Không Gian Thố, dẫn đến xuất hiện tình huống Khế Ước Linh tách ra, dù sao chỉ cần thuấn di một cái đã có thể trở về.

Mà Trần Thư mang theo những vật như đá lửa, cũng để ở bên trong không gian của con thỏ, bây giờ không lấy được.

Trong lúc nhất thời, Trần Thư vô cùng khó xử…

- Ta mẹ nó là một tội phạm… Vậy mà lại không hút thuốc?!

Trong lòng Trần Thư không khỏi xuất hiện loại suy nghĩ này, cho đến bây giờ hắn cũng chưa từng dự liệu đến loại chuyện thế này…

Một loạt các động tác của hắn đều hoàn thành chỉ trong nháy mắt, dù sao cũng là bản năng của hắn, nhưng bây giờ có nhanh cũng không dùng được.

- Xem ra, ngươi đã rơi vào đường cùng rồi!

Lúc này, Lăng Trần ngồi dưới đất, nhìn Trần Thư trước mặt, ánh mắt yên tĩnh đến cực điểm.

- …

Trần Thư không nói gì, trong đầu không ngừng suy nghĩ, ý đồ muốn tìm ra một con đường sống.

- Vốn ta không muốn dùng loại sức mạnh này…

Nhưng vào lúc này, một âm thanh tang thương vang lên, dường như cách mình chừng mấy trăm mét…

Chỉ thấy ở trên không nổi lên một đồng tử màu tím cực lớn, khí tức vô cùng khủng bố mà cổ xưa.

Oan hồn bay lên ở xung quanh, trong nháy mắt đã yên tĩnh lại, lần nữa bị trấn áp trở về lòng đất.

- Ngươi là Khế Ước Linh của Lăng Trần? Hay là Cổ Hoàng…

Trần Thư nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang nhảy dựng,

Kinh nghiệm của hắn phong phú, liếc mắt đã nhận ra sinh vật trước mắt này, tràn ngập khí tức Truyền Kỳ!

Không giống như ngụy Truyền Kỳ trước đó, đây thật sự là Truyền Kỳ, thậm chí còn cường hãn hơn những Thú Hoàng bình thường!

- Cổ Hoàng đã chết tám trăm năm rồi, không còn từ lâu…

Đồng tử màu tím nhìn thẳng Trần Thư, nói:

- Ta chính là Tử Hồn Hoàng, chỉ tạm thời mượn sức mạnh của Cổ Hoàng!

Thật ra nó không muốn sử dụng tùy tiện thế này, dù sao sức mạnh này cũng chỉ dùng một lần, mà lại là át chủ bài cuối cùng của Lăng Trần.

Vốn muốn nuốt lấy linh hồn của Trần Thư, giờ lại mượn sức mạnh này, dưới sự gia trì của cả hai, có thể trực tiếp khiến nó từ Vương Cấp nhị tinh trở thành Truyền Kỳ chân chính!

Nhưng đáng tiếc, bây giờ nó không còn cách nào, nếu không sử dụng, bản thân phải chết là chuyện không thể nghi ngờ!

- Ngươi thua rồi, chấp nhận đi…

Đồng tử màu tím nhìn chằm chằm Trần Thư, chỉ thấy xung quanh nổi lên vô số điểm sáng màu tím, bắt đầu phun trào thẳng đến đầu của Trần Thư.

- Đáng chết…

Bản thân Trần Thư là Ngự Thú Sư, có thể miễn dịch với tất cả trạng thái tiêu cực và những kỹ năng quỷ dị, đương nhiên là ngoại trừ tác động vật lý.

Bây giờ hắn vẫn không bị khống chế, nhưng đã nhận ra một sức mạnh không biết tên đang xâm chiếm trong đầu hắn, lại khiến cả người hắn dựng cả tóc gáy, cảm giác khó chịu vô cùng mãnh liệt.

- Nhất định phải nghĩ biện pháp!

Trong đầu Trần Thư xoay như chong chóng, đồng thời muốn trở về trong miệng của Tiểu Hoàng,

Nhưng đồng tử màu tím lại xuất hiện, tĩnh mịch nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàng, cũng nhanh chóng cưỡng ép khống chế nó.

Gào!

Lúc này, một con chó lớn màu đen và Ác Ma Thần Tướng xuất hiện ngay trước mắt Trần Thư, cản đường của hắn!

Mặc dù nhục thân của hắn có cường đại đến đâu, trước mặt Khế Ước Linh thì vẫn giống như là đứa trẻ, căn bản không có sức mạnh để chống lại.

Bây giờ bốn con Khế Ước Linh của Trần Thư đều bị khống chế, khả năng tự bảo vệ mình cũng đã mất đi hiệu lực,

Lần này hắn, thật sự đã rơi vào bước đường cùng!

- Không còn cách nào sao…

Trong lòng hắn có chút hoảng hốt, bởi vì đã có rất nhiều điểm sáng màu tím xâm lấn bên trong đầu hắn…

Ầm!

Trần Thư đang chạy trốn cực nhanh, sau đó lại lảo đảo ngã nhào xuống đất, bản thân rơi vào hôn mê…

- Cuối cùng cũng kết thúc…

Lăng Trần hít một hơi thật sâu, không nhịn được mà gào lên:

- Ta mới là thiên mệnh chi nhân!

Chỉ cần Trần Thư chết rồi, tương lai hắn sẽ không có bất kỳ uy hiếp gì, con đường Ngự Thú sẽ thẳng đến Truyền Kỳ!

- Đúng vậy, kết thúc rồi…

Đồng tử cực lớn ở trên không cũng có chút buông lỏng,

Bây giờ nó tạm thời có được sức mạnh Truyền Kỳ, nhưng đối với nhân loại trước mắt thì tiểu quỷ này vẫn vô cùng kiêng kỵ!

Dù bỏ ra cái giá quá lớn, nhưng ít ra kết quả vẫn tốt…

- Khiến linh hồn của ta điên cuồng thì sẽ có mùi vị gì?

Đồng tử to lớn nhìn Trần Thư đang hôn mê, cảm thấy vừa tham lam vừa hưng phấn,

- Nó thật sự không biết tại sao Trần Thư lại đặc thù như vậy, nhưng trong đầu nó vẫn luôn có một âm thanh quanh quẩn, khiến nó phải liều lĩnh nuốt chửng đối phương!

Chương 2158 - Yêu nghiệt Lăng Trần, chết!

Chỉ cần nuốt chửng Trần Thư, nó có thể đạt đến cảnh giới mà trước nay chưa từng có!

Rầm rầm rầm!

Số lượng lớn các điểm sáng màu tím như phong bạo, quét thẳng đến Trần Thư, đều dung nhập vào đầu của hắn.

Một lát sau,

- Có thể…

Đồng tử màu tím nhìn về phía não của Trần Thư, chỉ thấy trong đó đã hoàn toàn bị điểm sáng màu tím chiếm cứ!

- Bắt đầu đại tiệc rồi!

Tinh thần nó khẽ động, chỉ thấy điểm sáng màu tím trong đầu Trần Thư trong nháy mắt trở nên cuồng bạo đến cực điểm, tràn đầy tính xâm lấn!

Nhưng ngay lúc bọn chúng định cắn nuốt,

Nơi sâu nhất trong não của Trần Thư, ánh sáng chói mắt đột nhiên xuất hiện, chiếu rọi toàn bộ não của hắn.

Trong lúc nhất thời, giống như ánh mặt trời chiếu xuống tuyết trắng vậy, các điểm sáng màu tím bắt đầu tiên tan cực nhanh…

- Thứ gì vậy?!

Đồng tử cực lớn run lên, nhìn ánh sáng ở trong đầu đối phương, nhận ra một sức mạnh vô cùng đáng sợ không thể nào chống lại được!

Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ điểm sáng màu tím trong não của Trần Thư đã bị cưỡng ép tan đi!

Gào!

Một thanh âm khủng khiếp cổ xưa vang lên, như Thiên Uy sáng rực, sức mạnh vô cùng lớn!

- Đáng chết! Đây là thứ gì vậy!

Đồng tử màu tím ở trên không trung run rẩy, thậm chí xém chút nữa đã vỡ vụn ngay tại chỗ!

Bây giờ nó, là Truyền Kỳ hàng thật giá thật!

Lúc này Trần Thư vốn đang hôn mê, nhưng cơ thể lại được bao phủ bởi ánh sáng chói mắt, phảng phất như có một vị thần minh không biết tên che chở, bất kỳ sinh linh gi cũng không thể đến gần.

Một giây sau, bởi vì cảm nhận được hành vi khiêu khích của Tử Hồn Hoàng, ánh sáng kia tỏa ra, hóa thành một cánh tay cực lớn, lao thẳng đến Tử Hồn Hoàng!

- Rốt cuộc ngươi là thứ gì?!

Trong lòng Tử Hồn Hoàng run rẩy, tinh thần dần mất bình tĩnh.

Bản năng nói cho biết biết, Trần Thư là một mỹ thực cực kỳ dụ hoặc,

Nhưng lại không nhắc đến nguy hiểm gì.

Có thế nào nó cũng không ngờ, bên trong bộ não của đối phương, lại tồn tại một sức mạnh kinh khủng như vậy…

- Chạy… Chạy mau…

Trong lòng Lăng Trần cũng rung động, nhưng trong đầu vẫn còn thanh tỉnh, vội vàng ra lệnh cho Tử Hồn Hoàng.

- Đúng rồi! Trốn… Trốn!

Tử Hồn Hoàng lập tức hóa thành lưu quang màu tím, bỏ chạy thật nhanh, thoáng cái đã cách ở bên ngoài hàng ngàn mét

Nhưng mà, chỉ trong tíc tắc, bàn tay cực lớn kia đã vượt hàng ngàn mét, khoảng cách đối với nó như đã mất đi ý nghĩa.

Tử Hồn Hoàng bị bàn tay to nắm chặt, mặc dù có phóng xuất các loại kỹ năng, vẫn không thể tránh thoát như cũ!

- A…

Tử Hồn Hoàng gào lên một tiếng thảm thiết.

Chỉ thấy cơ thể của nó đã bắt đầu nứt vỡ, sức mạnh của bàn tay tinh thần khổng lồ căn bản không phải là thứ nó có thể chống đỡ!

Ầm

Chỉ trong chớp mắt, cơ thể Tử Hồn Hoàng nứt vỡ, hóa thành điểm sáng màu tím, sau đó tiêu tan không thấy đâu nữa.

Mà dưới áp lực của ánh sáng tinh thần kia, nó không có bất kỳ khả năng sống sót nào, triệt để ở tổ địa của Thiên Mệnh cổ quốc.

- Chết… Chết rồi…

Lăng Trần như bị sét đánh, cả người có chút đần độn.

Linh hồn của Tử Hồn Hoàng và hắn tương liên, tất nhiên có thể phát giác ra được đối phương thật sự đã tiêu tán…

Một Khế Ước Linh cấp Truyền Kỳ, cứ vậy mà chết đi?

Lúc này, bàn tay tinh thần khổng lồ hóa thành những điểm sáng, lại lần nữa dung nhập với cơ thể của Trần Thư, biến mất không thấy đâu nữa.

Mà trên đường nó đi, thuận tiện chiếu rọi lên cơ thể Khế Ước Linh của Lăng Trần, như có một bàn tay lớn không nhìn thấy được, trực tiếp chôn vùi linh hồn của bọn chúng.

Thậm chí ngay cả Bạch Hồ ở trong Ngự Thú Không Gian cũng không may mắn thoát khỏi.

Đến tận bây giờ, Lăng Trần đã không còn một con Khế Ước Linh nào nữa, bản thân cũng không còn chút sức chiến đấu.

Thế cục nghịch chuyển thật sự là quá đột ngột!

Vốn Lăng Trần đã nắm giữa tất cả, bỗng nhiên lại trở thành kẻ thất bại…

Vào đúng lúc này,

Trần Thư khẽ động, chậm rãi mở mắt, trong nháy mắt đã lui về phía sau, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác.

- Hửm?

Hắn khẽ giật mình, chỉ thấy toàn bộ Lan Quốc đã trở về bộ dáng bình thường, hồn lực màu tím và oan hồn đều biến mất không thấy đâu nữa…

Mà đồng tử to lớn trôi nổi trên không trung, cũng không còn tung tích, chỉ thấy một mình Lăng Trần giống như bại khuyển, ngồi ở trên phế tích…

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Hắn vốn cho rằng bản thân hẳn phải chết rồi, kết quả lại hoàn toàn khác trái ngược so với tưởng tượng của hắn.

Lăng Trần khẽ ngẩng đầu, ánh mắt cô quạnh, nói,

- Thứ trên người ngươi rốt cuộc là gì?

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, nhưng hắn cũng đã nhìn ra vài phần vấn đề, nói:

- Khế Ước Linh của ngươi đâu?

- Chết… Chết hết rồi…

Khóe miệng Lăng Trần lộ ra ý cười đắng chát, nói:

- Cuối cùng ta vẫn thua… Thua…

- …

Trần Thư im lặng, lại nghĩ đến điều gì, vội vàng nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Phương Tư đang nằm một chỗ trên phế tích…

Bởi vì lâm vào hôn mê, Khế Ước Linh đều trở về Ngự Thú Không Gian.

- Nàng không sao…

Lăng Trần hít sâu một hơi, lên tiếng:

- Ta nói này, chỉ cần ngươi đánh bại ta, nàng có thể sống tiếp! Hơn nữa thật ra Tạ Phong Ngữ không chết.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, ánh mắt lộ vẻ bất ngờ.

Chương 2159 - Yêu nghiệt Lăng Trần, chết! (2)

Lăng Trần nhàn nhạt giải thích:

- Ta chỉ là phong bế trong đầu của hắn, khiến hắn chết giả, mục đích là để ép ngươi ra biển!

- Ta có thể khiến hai người bọn họ đều khôi phục lại, nhưng ngươi phải đáp ứng một thỉnh cầu của ta.

- Thả ngươi đi?

- Ta sống còn có ý nghĩa gì nữa sao?

Lăng Trần cười tự giễu, nói:

- Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta truyền lời…

- Cho ai?

- Tần Thiên lão sư.

Lăng Trần nhìn về phía chân trời, thở dài, nói:

- Ta khiến hắn thất vọng… Phiền ngươi thay ta nói lời xin lỗi…

- …

Trần Thư trầm mặc.

Hắn không biết quan hệ giữa Tần Thiên và Lăng Trần, nhưng Lăng Trần dựa vào con Khế Ước Linh thứ năm, xâm chiếm tất cả mọi người bên mình, chỉ có mỗi Tần Thiên là không như vậy, chứng minh trong lòng hắn Tần Thiên có địa vị khá đặc biệt.

- Ta hứa!

Trần Thư nhìn Lăng Trần trước mắt, chậm rãi gật đầu.

- Cảm ơn…

Ánh mắt Lăng Trần nhìn về phía Phương Tư và Tạ Phong Ngữ ở phía xa.

Tinh thần của hắn khẽ động, chỉ thấy cơ thể của hai người xuất hiện từng sợi tử quang, sau đó tiêu tán vào không trung…

- Ta đã thu hồi sức mạnh xâm lấn trong cơ thể bọn họ…

Lăng Trần mỉm cười nhẹ nhõm, nói:

- Bây giờ hung thú loại thế, nhân loại cần phải dựa vào ngươi…

Hắn không giết hai người kia là vì một nguyên nhân khác, chính là không hy vọng nó ảnh hưởng đến Trần Thư, dẫn đến không thể tấn thăng cảnh giới Ngự Thú chí cao.

Mặc dù hắn là tiểu Giáo Hoàng, nhưng cũng chỉ là một nhân loại, tất nhiên không muốn hung thú là thế lực chiến thắng.

Nhiều năm sống ẩn nấp, kỳ thật tính cách Lăng Trần đã có thay đổi.

Nhưng đáng tiếc, hắn vẫn là người của Cứu Thế Giáo Hội.

Hồi lâu.

Trần Thư ngồi ở trên đầu Tiểu Hoàng, ném một viên đá lửa ra phía xa…

Dược dịch của đạn hạt nhân trên mặt đất trong nháy mắt cháy lên, bạch quang hừng hực lập tức bay lên,

Mà Lăng Trần an vị ở trước bạch quang, ánh mắt bình tĩnh, khóe miệng lộ ra nụ cười giải thoát…

Bạch quang trong giây lát đã nuốt chửng mọi thứ, không để lại chút vết tích,

Yêu nghiệt Lăng Trần năm đó, đã chết ở đây!

- Kết thúc…

Trần Thư nhìn ánh mặt trời chói chang trước mắt, ánh mắt không có chút dao động.

Vốn hắn muốn nhét đạn hạt nhân vào bụng của đối phương, nhưng cuối cùng vẫn muốn cho đối phương chút thể diện.

Hắn nhìn bốn con Khế Ước Linh của mình, Husky và con thỏ đều đã uống Chung Cực Dược Tề, lúc này không còn chút sức

chiến đấu.

Mà tiểu tinh linh vì sử dụng sức mạnh của bản thân quá độ, cũng vô cùng suy yếu.

Trận đại chiến này, có thể nói là trận chiến gian nan nhất của Trần Thư…

…

Lúc này, bên trong Hoa Quốc.

Lão gia tử bên trong phòng tổng chỉ huy đưa mắt nhìn về phương tây, lẩm bẩm:

- Vừa nãy là khí tức Truyền Kỳ sao? Còn rất quen thuộc! Là… Cổ Hoàng?!

Trong mắt của hắn có chút suy tư, lại lẩm bẩm:

- Kỳ quái? Sao lại biến mất rồi? Chỉ là phù dung sớm nở tối tàn thôi sao?

Cho dù là lão gia tử sống hơn ngàn năm, nhưng vẫn không đoán ra tình huống cụ thể, thật sự là quá mức quỷ dị.

Hắn lẩm bẩm:

- Hy vọng tiểu tử Trần Thư không sao…

Mà lúc này, một tin tức khẩn cấp truyền đến.

- Hả? Người mất khống chế xuất hiện biến hóa?!

Lão gia tử lập tức đi đến Nguyên Ninh Tỉnh tổng đốc ở bên cạnh, đối phương vẫn lâm vào tình trạng hôn mê.

Trừ việc đó ra, bên trong căn phòng lớn như thế, còn có hơn ngàn người mất khống chế ngủ say, mà phòng như thế này, tất cả có mười phòng.

Để tiện xử lý, toàn bộ người mất khống chế đều được đưa hết về đây, giờ phút này, tử quang tràn ngập cả căn phòng, chỉ thấy bên trong cơ thể những người này, đều xuất hiện tử quang, sau đó lại lặng yên tiêu tán trên không trung…

- Lão gia tử, tình hình này là sao vậy?

Nhân viên phụ trách chăm sóc người mất khống chế hỏi.

- Lực lượng xâm chiếm trong cơ thể họ đang biến mất…

Vẻ mặt lão gia tử thay đổi, trong lòng thầm nói :

- Chẳng lẽ Trần Thư đã giải quyết được rồi?

Thực tế, lão cũng không ôm nhiều hy vọng. Dù sao, thực lực của Lăng Trần sâu không lường được, mà hai người giao đấu cũng không chỉ so khả năng chạy trốn…

Vừa dứt lời, vẻ mặt những người còn lại lập tức trở lên phấn khích, thậm chí có chút khó tin.

- Lão gia tử, thật sao? Vậy bọn họ sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đúng không?

- Lão phu đi xem những người khác một chút!

Lão gia tử rời khỏi nơi này, đến cạnh những người mất khống chế còn lại, tình hình của họ hoàn toàn giống nhau.

- Ngọn nguồn thực sự đã chết!

Khóe miệng lão gia tử hiện lên nụ cười, nói:

- Bọn họ không sao, có thể tỉnh rồi!

- Quá tốt rồi!

Mọi người đồng loạt vỗ tay, không nghĩ tới niềm vui lại đến đột ngột như vậy.

Cùng lúc, tin tức về sự bình an của hàng chục ngàn người mất khống chế nhanh chóng lan truyền.

Nhất thời, cường giả các đại thế lực lần lượt kéo đến, muốn nhìn thoáng qua người nhà đang ngủ say.

Lão gia tử không tiếp tục phong ấn tâm trí mọi người, không những giải khai, mà còn tiêm dịch dinh dưỡng, để bọn họ sớm ngày thức tỉnh.

Lão gia tử thản nhiên nói :

- Các vị, tạm thời không nên quấy rầy bọn họ, nhiều nhất một ngày, họ sẽ tỉnh tại.

Mọi người gật đầu, lặng lẽ rời khỏi nơi này, cùng lão gia tử đến phòng tổng chỉ huy.

Chương 2160 - Ngươi xác định, hiện giờ, nhân loại đang ở thế yếu sao?

Lão tộc trưởng Long gia kinh hỉ, mở miệng nói:

- Lão gia tử, ngài đã thực sự giải quyết được nó rồi sao?

- Không phải ta giải quyết.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Là Trần Thư!

Bây giờ Lăng Trần đã chết, chứng minh Trần Thư thành công, lão không cần phải che giấu nữa, kể ra tất cả sự tình.

- Lăng Trần dẫn dụ Trần Thư ra ngoài? Nhưng hắn ta lại bị giết ngược?

Mọi người kinh ngạc, nhất thời không kịp phản ứng.

Mặc dù bọn họ chưa từng nhìn thấy thực lực chân chính của Lăng Trần, nhưng có thể thao túng Vương Cấp Nhị Tinh Ngự Thú Sư, có thể thấy thực lực của hắn rất mạnh.

Nhưng một kẻ nguy hiểm, ẩn giấu cực sâu như vậy, lại bị Trần Thư, một Hoàng Kim Tam Tinh giết chết?

Nhất thời, trong lòng mọi người đều xuất hiện một câu :

Ngươi vĩnh viễn có thể tin tưởng Hãn phỉ Nam Giang…

- Cái gì?

Nhưng lúc này, vẻ mặt lão gia tử thay đổi, lập tức ra ngoài phòng tổng chỉ huy.

Những người còn lại thấy vậy, vẻ mặt khó hiểu, lần lượt theo sau.

Lão gia tử nhìn bầu trời, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc và khó hiểu, thật sự cảm thấy choáng váng.

- Lão gia tử, có chuyện gì vậy?

Mọi người khó hiểu, không rõ đã xuất hiện dị biến gì.

Lão gia tử mở miệng nói:

- Các ngươi sẽ sớm biết thôi!

Nhất thời, tất cả mọi người nín thở, tập trung chờ đợi điều gì đó.

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên xuất hiện một con ngươi màu tím cực lớn, phảng phất bao trùm toàn bộ thiên địa, nhưng không có khí thế gì, chỉ là một vỏ ngoài trống rỗng.

- Hư ảnh?

Mọi người có chút giật mình, lập tức nhìn ra bên ngoài.

Tử quang tràn ngập, chiếu rọi toàn cầu. Mặc dù chỉ là hư ảnh, nhưng vẫn có thể khiến cho người ta nhận ra linh hồn lực hùng mạnh trên người hắn.

- Hắn lại chết một lần nữa sao?

Đồng tử lão gia tử co rút, không tự chủ nghĩ đến Khế Ước Tinh bị lão giết chết tám trăm năm trước.

- Không đúng, khí tức không giống…

Lát sau, lão gia tử phủ nhận.

Tất cả mọi người khiếp sợ, chưa từng nhìn thấy đồng tử nào như vậy, nhưng bọn họ có thể chắc chắn, thứ này khi còn sống, nhất định là Truyền Kỳ Sinh Vật!

Lúc này, đất trời lại có dị biến.

Chỉ thấy một hư ảnh nhân loại to lớn xuất hiện, mặc áo gió đen, chữ ‘Hãn’ trên lưng cực kỳ chói mắt!

Lúc này, nhân loại và hung thú trên toàn thế giới đều hiểu được.

Tội phạm Nam Giang trước mắt, lại giết thêm một truyền kỳ!

- Tiểu tử ngươi thật sự muốn nghịch thiên!

Vốn dĩ tâm trí lão gia tử vẫn luôn như giếng cổ không gợn. Lúc này, lại nổi lên sóng to gió lớn.

Vẻ mặt những người còn lại kinh hãi, đầu óc cũng có chút trống rỗng.

Một Tam Tinh Hoàng Kim, lại có thể giết chết Truyền Kỳ Sinh Vật!

Lúc này, hư ảnh của Trần Thư nhìn xuống thiên địa vạn vật, nụ cười hãn phỉ xuất hiện trên khóe môi !

Giây tiếp theo, tay phải của hắn bắt đầu mò mẫm khắp người, như đang tìm kiếm gì đó…

Cuối cùng, trước con mắt khiếp sợ của vô số người, con hàng này lại lấy ra một túi urea khổng lồ….

Đồng tử màu tím hoảng sợ, muốn chạy trốn về phía xa.

Nhưng lại trực tiếp bị túi urea bao vây…

Sau đó, là một trận đánh thảm thiết, vô nhân đạo…

Kèm theo một trận rên rỉ oán giận không cam lòng.

Hư ảnh của Trần Thư và đồng tử màu tím tan biến trong thiên địa…

- Thật sự là vấn đề lớn!

Có người không nhịn được kêu lên, thật sự có người có thể dựa vào túi urea để giết Truyền Kỳ Sinh Vật sao?

- Lão gia tử, đây là sự thật sao? Chẳng lẽ túi urea kia là Khế Ước Linh mới của Trần Thư?

- Tất nhiên… không phải!

Lão gia tử lắc đầu, giải thích :

- Vừa rồi là đại chiến hư ảnh, trong lòng ngươi thế nào, sẽ hiện ra như vậy. Trừ khi, ngươi không nghĩ bất cứ điều gì, nó sẽ tự tái tạo lại cảnh tượng đại chiến trước đó.

Khi thế giới công bố phương pháp này lần đầu tiên, con hàng này vẫn chưa thành tục. Nhưng hiện tại, rõ ràng đã nắm bắt được phương pháp rồi.

- Là vậy sao…

Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Nếu con hàng này thực sự thức tỉnh một Túi Urea Ngự Thú Sư, vậy thì quá biến thái rồi…

Có người hỏi lại lần nữa :

- Lão gia tử, Truyền Kỳ Sinh Vật vừa ngã xuống là?

- Khế Ước Linh của Lăng Trần!

Lão gia tử vẻ mặt tự hỏi, giống như đã nghĩ thông suốt, nói:

- Chẳng qua nó chỉ tạm thời tăng đến cảnh giới truyền kỳ, không phải thăng cấp bình thường.

Mọi người gật đầu, không quá ngạc nhiên, dù sao Lăng Trần có thể khống chế được Vương Cấp Nhị Tinh Ngự Thú Sư, vốn đã không đơn giản.

Chẳng qua Trần Thư có thể giết chết hắn, mới là điều khiến bọn họ nghĩ không thông.

- Được rồi, các vị giải tán đi, chú tâm đối phó hung thú ở chiến trường chính diện!

Lão gia tử mở miệng nói:

- Sau này không cần lo lắng nội loạn gì nữa, các ngươi có thể vĩnh viễn tin tưởng lẫn nhau.

Mọi người gật đầu, trong lòng dâng lên ý chí chiến đấu!

Trong khi đó.

Chiến trường chính diện, hiếm hoi xuất hiện cảnh tượng đình chiến.

Cho dù là hung thú hay Long Uyên anh linh, đều nhìn lên bầu trời, bị hư ảnh phía trên làm cho chấn động.

- Chết tiệt… Người trẻ tuổi bây giờ đều như này sao…

Hứa Thương cưỡi cự long, vẻ mặt kinh hãi, thế giới quan của hắn ta trực tiếp bị phá vỡ…

Chương 2161 - Đánh ngươi dư sức!

Hắn ta vốn còn cảm thấy năng lực những người trẻ tuổi bây giờ cũng chẳng có gì, dù sao năm đó cũng là thiên kiêu, tất nhiên sẽ có ngạo khí của mình!

Nhưng hiện tại, nhìn thấy khuôn mặt trẻ tuổi của Trần Thư, cả người có chút không kiềm chế được…

Mẹ nó, một người trẻ tuổi như vậy, lại có thể đánh Truyền Kỳ?

Cho đến khi nhân loại và hung thú lần nữa bắt đầu chém giết, Hứa Thương vẫn còn trong mộng cảnh, thật lâu không thể khôi phục.

Ngay lúc này, Hoàng Kim Ngự Thú Sư ở một bên mở miệng nói:

- Hứa Thương hiệu trưởng, đừng thất thần nữa, hắn cũng đâu phải lần đầu tiên.

- Có ý gì?

Hứa Thương ngẩn ra, theo bản năng hỏi.

- Lúc trước Trần Thư từng giết một con dơi lớn, cũng là Thú Hoàng cấp bậc Truyền Kỳ.

!!!

Hứa Thương lảo đảo, thiếu chút đã ngã từ trên cự long xuống…

- Đợi chút, ngươi xác định, hiện giờ, nhân loại đang ở thế yếu sao?

Giờ phút này.

Không chỉ Hứa Thương kinh hãi.

Mà Long Uyên anh linh cũng kinh ngạc, thậm chí còn không tập trung giết hung thú.

Bọn họ đã ngủ mấy trăm năm, cũng kỳ vọng vào sự phát triển của thời đại.

Nhưng tình huống trước mắt thật sự không hợp lẽ thường!

Chỉ là, dưới sự giải thích của Ngự Thú Sư hiện đại, anh linh mới biết được,

Trần Thư là một ví dụ, không đại diện cho công chúng…

Nếu mọi người đều có thể giết được Truyền Kỳ, còn đánh nhau với hung thú cái rắm gì.

Ách…

Giờ phút này, trên biển, vẻ mặt các đại Thú Hoàng kinh hãi, theo bản năng cho rằng lại có Thú Hoàng ngã xuống.

Nhưng khi bọn chúng nhìn thấy đồng tử màu tím kia, mới nhận ra rằng, đó là Khế Ước Linh của nhân loại.

- Tiểu tử này…

Sa Hoàng nổi trên mặt biển, trong mắt có chút nghiêm trọng,

Giết Truyền Kỳ Sinh Vật một lần còn có thể nói là ngoài ý muốn, nhưng bây giờ đã là lần thứ hai, chỉ có thể nói rõ một điều…

- Hắn thăng cấp quá nhanh!

Hồn Long Hoàng thở dài, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Hiện tại nó cảm thấy, liên tiếp bị Trần Thư xì hơi, cũng không khó chấp nhận lắm…

- Có thể làm được gì?

Các đại Thú Hoàng nhìn nhau bất lực.

Xét về sức chiến đấu, bất kỳ ai trong số chúng cũng có thể bạo sát Trần Thư, nhưng vấn đề là, tên này hoàn toàn không tiếp xúc trực diện với chúng…

Sau khi các Thú Hoàng thảo luận, quyết định tiêu diệt nhân loại trước, có chút khả quan hơn…

Chỉ cần phá hủy căn cơ thế lực của Trần Thư, chưa chắc hắn có thể thăng cấp được.

Trong lúc đó, chiến trường chính diện song phương lần nữa trở vô cùng khốc liệt.

Chỉ là hung thú đang ở thế bất lợi, liên tục thất bại rút lui, giống như nhân loại lúc trước.

Bây giờ không có người bị mất khống chế quấy nhiễu, lại có sự tích Trần Thư giết chết Truyền Kỳ, sĩ khí nhân loại tăng vọt, dẫn tới tình trạng trước nay chưa từng có.

Đồng thời, các Đại Ngự Thú vốn đang ở nhà nghỉ ngơi, nhiệt huyết sôi trào, lần nữa gia nhập chiến trường!

Ngự Thú Sư của các thời đại hợp tác với nhau, mỗi người đều muốn chứng minh, thời đại của mình mới mạnh mẽ nhất.

Vì vậy… Hung thú lập tức gặp bi kịch…

- Một mình thay đổi thế cục, quả nhiên là học sinh của ta…

Liễu Phong ngồi trong phòng làm việc, mặc dù hiện tại hắn ta không còn sức chiến đấu, nhưng vẫn luôn chú ý chiến trường, tất nhiên hiểu rõ cục diện xoay chuyển.

Lúc này, trong mắt hắn ta không còn sự suy sụp, mà là tràn ngập kiêu ngạo và vui mừng.

Ngự Thú Sư còn lại cũng giống vậy, vì nhân loại có hãn phỉ Nam Giang mà sinh lòng tự hào.

Hiện giờ Trần Thư là hy vọng của toàn quốc, có thể nói gần giống với lão gia tử!

Hai người một già một trẻ, chống đỡ hy vọng của toàn nhân loại!

Dần dần, dân gian bắt đầu lưu truyền một câu: Trăm năm nhất Vương cấp, thiên niên nhất Truyền Kỳ, vạn năm nhất Hãn phỉ…

Có thể thấy mọi người thật sự coi trọng Trần Thư, thậm chí ngay cả truyền kỳ cũng không bằng hắn.

Dù sao hiện tại hắn mới hơn hai mươi tuổi, tương lai vô hạn, có lẽ thật sự có thể vượt qua Truyền Kỳ, tiến đến Ngự Thú đỉnh phong…

…

Lúc này, Trần Thư nhìn hư ảnh đã tiêu tán trên bầu trời, đầu óc có chút trống rỗng.

- Ta giết truyền kỳ?

Trần Thư nhìn lên bầu trời, trong miệng không ngừng lặp lại.

Hắn nhớ rõ lúc trước đã bị linh hồn lực xâm lấn, căn bản không có ý thức, cũng không biết đã xảy ra dị biến gì.

- Đáng tiếc, không hiện ra được…

Ngay từ đầu hắn không muốn dùng túi urea, nhưng hư ảnh phía trên không có bất kỳ hành động nào, vì vậy không thể tái hiện lại cảnh tượng chiến đấu lúc trước.

- Tóm lại là chuyện tốt.

Trần Thư sờ cằm, không suy nghĩ nữa.

Có lẽ, khi thực lực của hắn đủ, tất cả sẽ hiện ra…

- Tốt xấu gì cũng có chút thu hoạch…

Lúc này, hắn dẫn theo Khế Ước Linh, đi tới một phế tích.

Chỉ thấy một đoàn tử sắc quang mang tinh khiết lơ lửng, tản ra linh hồn lực cực kỳ tinh thuần.

Phần còn lại của Khế Ước Linh của Lăng Trần giá trị không lớn, duy nhất chỉ có Tử Hồn Hoàng có đặc tính truyền kỳ, linh hồn lực của nó tương đối quý giá.

Đang lúc Trần Thư chuẩn bị cẩn thận từng chút thu hồi.

Dị biến lại đột ngột phát sinh!

Chỉ thấy linh hồn lực màu tím như có ý thức, tự động trôi về phía xa.

- Gì vậy?

Vẻ mặt Trần Thư cảnh giác, tưởng rằng Tử Hồn Hoàng vẫn còn sống.

Chương 2162 - Chân chạy vặt này, bổn đại vương chắc chắn phải làm!

Nhưng hắn lại không phát giác được bất kỳ khí tức sinh mệnh nào, lập tức nhận ra hắn nghĩ nhiều.

- Đồ của ta còn có thể chạy được sao?

Hắn không do dự, dẫn theo Khế Ước Linh kiên quyết đuổi theo.

Chẳng qua linh hồn lực tốc độ kinh người, nháy mắt đã đi hơn vạn thước.

- Ừ!

Trần Thư nhìn phía xa, chỉ thấy một người áo đen đứng trên phế tích.

Tay phải cầm một bình chứa đặc thù, linh hồn lực bay qua cực nhanh, như quay về tổ, trực tiếp bay vào bình chứa.

- Xin lỗi, đồ của giáo hội, ngươi không được lấy!

Ánh mắt nam tử nhìn về phía Trần Thư, trong mắt có chút đùa cợt, nhưng thật ra, trong lòng hắn ta tràn ngập kinh hãi.

Đại chiến giữa hai người trước đó, Lăng Trần không thông báo cho bất kỳ kẻ nào, bao gồm cả Cứu Thế Giáo Hội.

Mục đích chính là không muốn những người còn lại quấy nhiễu.

Chỉ là Tử Hồn Hoàng ngã xuống, khiến cho giáo hoàng cảm nhận được, cố ý cho người tới xem xét, đúng lúc đụng phải Trần Thư.

Cũng may giáo hoàng ra lệnh xem xét, bọn họ mới có thể thuận lợi thu hồi lực lượng còn sót lại của Tử Hồn Hoàng.

- Ngươi? Viêm phải không?

Trần Thư ngẩn người, nhận ra thân phận của đối phương, chính là Vương cấp tam tinh Đại chủ giáo ‘Viêm’ .

- Dù sao chúng ta cũng từng hợp tác, ngươi lấy đồ của ta như vậy, không tốt lắm đâu?

- Hợp tác mẹ nó!

Đại chủ giáo Viêm tức giận mắng, lập tức nhớ đến khuất nhục lúc trước ở Tự Do đại lục…

- Bình tĩnh!

Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Đây là chiến lợi phẩm của ta, giao ra, ta có thể để ngươi rời đi!

- Phách lối!

Đại chủ giáo Viêm nhếch miệng, nói:

- Ngươi bây giờ, còn sức chiến đấu sao?

- Đánh ngươi dư sức!

Khóe miệng Trần Thư nhếch lên, lấy ra Bạo Tẩu Dược Tề.

Mặc dù hiện tại Khế Ước Linh đang ở trạng thái suy yếu, nhưng vẫn có thể dựa vào thuốc để tăng cường, chỉ là sau đó trạng thái suy yếu sẽ càng nặng hơn.

Chẳng qua Tiểu Tinh Linh có tử vong khôi phục, có thể giải trừ trạng thái suy yếu, cho nên vấn đề cũng không lớn.

Nhìn Khế Ước Linh của Trần Thư dần dần khôi phục sức chiến đấu, trong lòng Viêm nhảy dựng, theo bản năng có một cảm giác nguy hiểm.

Là thành viên nòng cốt của giáo hội, hắn ta hiểu khá rõ sức chiến đấu của tiểu giáo hoàng Lăng Trần.

Hắn ta mặc dù cũng là Vương Cấp tam tinh, nhưng chỉ dựa vào năng lực huyết mạch, thực tế sức chiến đấu lại yếu nhất trong đồng cấp…

Hiện giờ đối mặt với Trần Thư đằng đằng sát khí, hắn ta thừa nhận bản thân thật sự rất sợ.

- Hừ! Ta lười dây dưa với ngươi!

Vẻ mặt đại chủ giáo ‘Viêm’ bình tĩnh, quyết đoán móc ra một lọ dược tề màu vàng.

Chính là Truyền Tống Dược Tề của Trần Thư!

Ngươi không chạy, thì ta chạy!

- Bất ngờ lắm có đúng không?

Đại chủ giáo 'Viêm' cười đắc ý nói:

- Ngươi dám cho những người khác thứ này, chính là tự mua dây buộc mình!

Lăng Trần là nhân vật tiêu biểu của Ngự Long Vệ, tất nhiên có thể lấy được Thần Kỳ Dược Tề của Trần Thư.

- À.

Trần Thư bình tĩnh gật gật đầu, cũng không bất ngờ.

- Làm sao?

'Viêm' nhíu mày, cảm thấy có gì đó không đúng.

Hắn không do dự, trực tiếp uống một ngụm dược tề, trong đầu nghĩ đến đại bản doanh của Giáo Hội.

Nhưng xung quanh thân thể hắn, lại không có bất kỳ lực lượng không gian nào.

Thuấn di thất bại!

- Không thể nào!

Đại chủ giáo 'Viêm' mở to mắt, hắn đã từng thử nghiệm, dược tề quả thực có thể sử dụng.

- Ta chế tạo ra nó, ngươi dám ở trước mặt ta sử dụng sao?

Vẻ mặt Trần Thư đùa cợt, nói:

- Ngươi cho rằng, ta chỉ là một tên Hãn phỉ thôi sao? Không có chút thủ đoạn, làm sao dám đưa dược tề cho người khác?

Cho dù là loại Thần Kỳ Dược Tề nào, chỉ cần hắn điều khiển tâm trí, thì có thể khiến nó mất đi tác dụng.

Lúc trước, hệ thống đưa ra lựa chọn, cho phép hắn bố trí dược tề cho người khác, đồng thời cũng thông báo chức năng, nếu không chưa chắc Trần Thư đã thoải mái phát dược tề như vậy.

Trần Thư nhàn nhạt nói:

- Lời hứa của ta vẫn còn hiệu lực, để đồ lại!

- Vậy ngươi thử xem!

Đại chủ giáo 'Viêm' cưỡi một con hỏa điểu, bay thẳng về phía chân trời, không có ý định dừng lại.

- Chạy sao?

Trần Thư vừa nghĩ xong, dẫn theo Thỏ Không Gian, trực tiếp thuấn di đuổi theo.

'Viêm' không còn cách nào, đành phải triệu hoán ra Khế Ước Linh khác.

Trong nháy mắt, song phương nổ ra đại chiến!

Thời gian trôi qua,

'Viêm' vốn đang sợ hãi, đột nhiên nhận ra, thực lực của đối phương, dường như không mạnh?

Hai người giao đấu, Trần Thư lại mơ hồ rơi vào thế hạ phong…

- Không có Chung Cực Dược Tề, có chút đánh không lại…

Trần Thư nhíu mày, hiện tại Khế Ước Linh của hắn, trạng thái cũng không tốt, đối mặt với Vương Cấp Tam Tinh Ngự Thú Sư, cho dù là yếu nhất, cũng có chút khó đối phó.

Dù sao hai người cũng chênh lệch nhau, một đẳng cấp lớn, hai đẳng cấp nhỏ…

- Không muốn nữa sao?

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vật chứa trong tay 'Viêm', có chút không cam lòng.

Trận chiến giữa hắn và Lăng Trần gian nan như thế, cuối cùng, lại không có chút thu hoạch nào sao?

Thân là Hãn phỉ, thật sự, khó có thể chấp nhận…

Song phương vẫn đang giao tranh ác liệt.

Đại chủ giáo 'Viêm' tràn đầy tự tin, thậm chí hắn ta cảm thấy, bản thân hắn ta đã kiểm soát được Hãn phỉ.

Chương 2163 - Chân chạy vặt này, bổn đại vương chắc chắn phải làm! (2)

Nhưng một lúc sau, Husky lần nữa phóng ra đại sát chiêu!

Thất thải quang trụ giáng xuống, trực tiếp đánh trọng thương một Khế Ước Linh của đối phương.

Nếu 'Viêm' không phản ứng nhanh, thu Khế Ước Linh trở về, chỉ sợ nó sẽ ngã xuống tại chỗ.

- Mẹ kiếp! Kỹ năng gì vậy?

Đại chủ giáo run lên, trong mắt có chút sợ hãi.

- Ngươi có thể chống cự bao lâu?

Trần Thư nhíu mày, vốn tưởng không còn hy vọng, không ngờ sát chiêu của Husky vẫn hung tàn như vậy.

…

Đại chủ giáo 'Viêm' do dự, không muốn dây dưa với hắn.

Nhưng đúng lúc này, vẻ mặt hắn ta thay đổi, nháy mắt trở nên tràn đầy tự tin, cười nói:

- Ta không chống đỡ được, nhưng có người có thể!

- Cái gì?

Trần Thư hơi ngẩn ra, ở bên cạnh, vẻ mặt của Thỏ cũng biến đổi, hắn dẫn theo Khế Ước Linh, rời khỏi chỗ này.

Oanh!

Một đạo kim quang rực rỡ giáng xuống, đánh vào khoảng không.

- Trần Thư!

Lúc này, một đạo thanh âm tang thương từ xa truyền đến, cùng với một cỗ khí tức đáng sợ kinh người.

- Mẹ nó! Ngụy Truyền Kỳ Giáo Hoàng!

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có chút kiêng kỵ.

Đòn đánh mạnh nhất của hắn, mới chỉ đạt tới cấp độ Ngụy Truyền Kỳ, mà hôm nay nhìn thấy Ngụy Truyền Kỳ hàng thật giá thật, tất nhiên không có phần thắng.

Hơn nữa, hiện tại hắn cũng không có Chung Cực Dược Tề.

- Tiểu tử, ngươi giết Lăng Trần?

Giáo Hoàng cưỡi Kim Sắc Đại Long, cách Trần Thư ngàn thước, ánh mắt lạnh băng nhìn hắn.

Ngoài mặt lão ta có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại nổi lên sóng to gió lớn, thực lực của Lăng Trần có thể so với Cường giả Vương cấp đỉnh phong, lại bị đối phương giết chết?

- Gọi người tới à?

Trần Thư nhìn hai người chằm chằm, có chút ngoài ý muốn.

Sao tốc độ của đối phương lại nhanh như vậy?

Nhưng nghĩ đến, nơi này là tổ địa của Thiên Mệnh Cổ Quốc, đại bản doanh của Cứu Thế Giáo Hội chắc cũng không xa.

- Ta cũng muốn gọi cứu viện!

Cho dù Giáo Hoàng có đến đây, Trần Thư cũng không buông tha, hắn sẽ không chắp tay nhường chiến lợi phẩm.

Hắn nhìn về phía Phương Tư và Tạ Phong Ngữ, mặc dù hai người bọn họ không gặp nguy hiểm tính mạng, nhưng vẫn đang hôn mê, cần chút thời gian để tỉnh lại.

- Trở về Hoa quốc, giúp ta gọi người tới, càng lợi hại càng tốt!

Trần Thư lấy ra năm lọ Truyền Tống Dược Tề, nói:

- Đúng, để bọn họ dùng Dược Tề thuấn di tới!

Hiện giờ sinh mệnh của Phương Tư không bị uy hiếp, Trần Thư không chút do dự, muốn gọi người tới hỗ trợ.

Lúc trước đấu với Lăng Trần, hắn chưa từng nghĩ tới việc gọi người.

Hắn chỉ nghĩ tới hai lựa chọn, thứ nhất là giết Lăng Trần, cứu những người mất khống chế, nếu có thể giết chết Tử Hồn Hoàng, sẽ có cơ hội cứu được Phương Tư, mọi người đều vui.

Lựa chọn thứ hai chính là kế hoạch chạy trốn, để lão gia tử ra tay, xác suất nhỏ cũng có thể cứu được Phương Tư.

Cân nhắc ưu nhược, lựa chọn đầu tiên vẫn là tốt nhất.

Về phần gọi người đến hỗ trợ, khả năng cao không giết được Lăng Trần, cũng không cứu được Phương Tư.

Dù sao, nếu Giáo Hoàng giết đến, lại liên thủ với Lăng Trần, cho dù là Lý lão, đệ nhị cường giả Hoa quốc cũng không chống lại được, mà Lão gia tử cần phải trấn thủ Hoa quốc, không thể rời đi.

Nhưng hiện tại, chỉ còn lại Giáo Hoàng, vậy thì dễ đối phó hơn nhiều.

Hơn nữa mục đích của hắn, không phải giết chết đối phương, mà là đoạt lại chiến lợi phẩm, chỉ cần ai đó ở đây, dây dưa với đối phương là được.

- Tiểu Trần, ta đường đường là Ác bá của dị giới, ngươi dám để cho ta làm chân chạy vặt sao?

Tiểu Tinh Linh có chút bất mãn, đây không phải chuyện, chỉ có kẻ tiểu nhân mới làm hay sao?

- Vậy lát nữa, ngươi đấu với Giáo Hoàng đi!

- Chân chạy vặt này, bổn đại vương chắc chắn phải làm rồi!

Tiểu Tinh Linh quyết đoán uống một lọ Truyền Tống Dược Tề, trực tiếp trở lại Hoa Quốc.

- Gọi cứu viện sao?

Hai mắt Giáo Hoàng híp lại, nhận ra mục đích của đối phương, lập tức toàn lực ra tay!

Rống!

Kim Long dưới chân gầm thét, phóng nhanh về phía Trần Thư, từng trận kim quang chói mắt giống như lưỡi dao sắc bén, cắt nhanh lao đến.

- Ta không đánh với ngươi!

Thỏ bên cạnh Trần Thư sử dụng kỹ năng, trực tiếp thuấn di, tránh mũi dao nhọn.

Hiện tại nhờ Dược Tề, hắn tạm thời khôi phục thực lực, nhưng đối mặt với Ngụy Truyền Kỳ Giáo Hoàng, vẫn nên tránh thì hơn…

- Kéo dài thời gian?

Giáo Hoàng hơi ngẩn ra, lập tức hiểu được mục đích của đối phương.

Oanh!

Từng trận kim sắc quang mang rực rỡ tràn ngập, vô cùng cuồng bạo dữ dội ập đến!

- Ngươi có thể kéo dài bao lâu?

Giáo Hoàng mỉm cười, ánh mắt xảo quyệt nhìn ra đối phương, đã sắp không còn sức lực.

Một khi Dược Tề mất đi tác dụng, Trần Thư sẽ không còn sức chiến đấu.

Đối với trợ thủ mà Trần Thư gọi tới, lão ta không sợ.

Hiện giờ toàn bộ Hoa Quốc đều bị hung thú vây công, có thể nói là khó bảo toàn, không thể phái ra nhiều cường giả đến đây.

Huống chi Vương Cấp Ngự Thú Sư, lão ta càng không để vào mắt.

Nhưng, ngoài ý muốn chính là, trong chốc lát, Tiểu Tinh Linh thuấn di, đơn độc trở về…

- Người đâu?

Khóe miệng Trần Thư co giật, nháy mắt có chút mê mang.

Tình hình chiến tranh thật sự cấp bách như vậy à? Bây giờ, đến một người cũng không rút ra được?

Chương 2164 - Lão gia tử, ngài đừng có tùy tiện như vậy!

Giáo Hoàng nhíu mày, thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Xem ra, tiểu tử ngươi, có chút không được coi trọng ?

- Không cần sợ, Tiểu Trần!

Tiểu Tinh Linh mở bàn tay nhỏ bé trắng nõn ra, nói:

- Ta đem cái này đến!

- Ừ!

Trần Thư nhìn bàn tay đối phương, chỉ thấy phía trên có một ấn ký màu đen phức tạp, tràn ngập một cỗ uy thế đáng sợ.

- Cái gì vậy? Hình xăm?

- Đi!

Tiểu Tinh Linh không nhiều lời, vung tay phải lên, lập tức ấn ký bay ra, biến mất trên không trung.

Trần Thư giật mình, vẻ mặt lập tức biến đổi:

Chỉ thấy, ám nguyên tố khủng bố bắt đầu khởi động, chớp mắt hóa thành lồng giam màu đen, nhốt cả ba người vào trong!

- Không ổn!

Vẻ mặt Giáo Hoàng đột nhiên biến đổi, theo bản năng nhận ra có gì đó không ổn.

Rầm rầm rầm !

Lão ta lập tức triệu hoán toàn bộ Khế Ước Linh, bắt đầu oanh kích bừa bãi lồng giam màu đen.

Lồng giam run rẩy không ngừng, nhưng không có bất kỳ vết nứt nào, ít nhất trong thời gian ngắn sẽ không bị phá vỡ.

Trong khi đó,

Trên bầu trời Hoa quốc, Lão gia tử nhìn về phía Tây, thản nhiên nói:

- Toàn lực xuất thủ!

Ám Vương ở một bên, vẻ mặt lạnh lùng gật đầu, ám nguyên tố khủng bố trong cơ thể lập tức khởi động.

Đại Tuyết Vương vẫn chưa thi triển chiến lực chân chính, mà nó cũng như vậy!

Lúc này,

Ám nguyên tố giống như đại dương mênh mông tràn ngập bầu trời Hoa Quốc, toàn bộ sắc trời trở nên vô cùng mờ mịt, giống

như đi đến màn đêm vĩnh cửu.

- Lão quỷ này… Thực lực…

Các đại Thú Hoàng nhìn Thần Châu Đại Lục phía xa, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Đồng thời, trong lòng bọn nó cảm thấy có chút may mắn, cũng may bọn nó không cậy tuổi trẻ ngông cuồng, chủ động tấn công đại lục, nếu không nhất định sẽ bị giết gà dọa khỉ.

Giờ phút này, hai mắt Ám Vương khẽ động, ám nguyên tố trong cơ thể điên cuồng dâng trào.

Bầu trời phía trên, dần dần ngưng tụ một thanh hắc sắc trường thương, do ám nguyên tố tạo thành, tràn ngập một cỗ khí tức lạnh băng tĩnh mịch.

Uy lực của ám thuộc tính cũng không quá mạnh, thiên về khống chế và ẩn nấp.

Nhưng khi đẳng cấp bản thân đạt tới cực hạn, bất kỳ thuộc tính nào cũng đều có thể hủy diệt.

Giờ phút này, vẻ mặt các đại Thú Hoàng sợ hãi, đồng thời cảm nhận được, mục tiêu của hắc thương dường như không phải chúng nó, mà là phương Tây xa xôi!

- Không thể nào…

Đám Thú Hoàng kinh hãi, mơ hồ hiểu được tính toán của đối phương.

Thần Châu Đại Lục và địa giới phương Tây, khoảng cách ngàn vạn dặm!

Dù ngươi có mạnh đến mức nào đi chăng nữa, cũng đừng biến thái như vậy được không?

- Để danh tiếng của tiểu tử ngươi vang xa, thì lão đầu tử ta, cũng phải lộ mặt một chút mới được…

Lão gia tử lẩm bẩm, lúc trước bởi vì Phương Tư, lão không dám động thủ giết chết lăng Trần.

Nhưng hiện tại, nếu Trần Thư đã cầu cứu, thì lão cũng không cần đắn đo.

Hơn nữa hiện giờ sĩ khí tăng vọt, tất nhiên phải thêm vài phần vật liệu, mới có thể hoàn toàn xoay chuyển thế cục!

Thời điểm này,

Hai tròng mắt Ám Vương đen kịt, khẽ quát một tiếng.

Trường thương ám nguyên tố lập tức phóng ra, đâm thẳng lên trời, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Bầu trời tối tăm của Hoa Quốc quang đãng trở lại, lần nữa trở lại ban ngày.

Các đại Thú Hoàng nhìn chằm chằm thiên khung, có thể thấy rõ, quỹ tích của đạo trường thương ám nguyên tố kia.

Nếu như bọn nó ra tay, thật sự có thể ngăn cản được.

Nhưng dù sao cũng không phải công kích bọn nó, vậy thì không cần để ý, nếu như chọc giận đối phương, chẳng phải là tự mình gây họa sao?

Giờ phút này, mục tiêu chính là Giáo Hoàng cả người run lên, theo bản năng ý thức được nguy cơ sinh tử, lông tơ cả người đều dựng đứng lên, giống như con ếch bị độc xà nhìn trúng!

- Chết tiệt! Cái quái gì vậy?

Vẻ mặt lão ta nghiêm trọng, trong mắt tràn ngập bất an sợ hãi.

Dù trí tưởng tượng của lão ta có phong phú đến đâu cũng không đoán được đối phương có thể công kích từ khoảng cách xa như vậy!

- Ám Vương vây khốn chúng ta làm gì? Chẳng lẽ chờ viện quân tới?

Trần Thư nhìn về phía Tiểu Tinh Linh, cả người run lên, cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

- Không biết, lão đầu tử bảo ta làm như vậy.

Tiểu Tinh Linh nhún vai, bộ dáng vô cùng vô tội.

Sau đó, dường như nghĩ đến gì đó, nói:

- Đúng rồi, lão đầu tử kia còn nói, chúng ta không nên ở trong lồng sắt, sẽ có chút nguy hiểm.

!

Lúc này, đồng tử Trần Thư co rút, nhìn thấy một tia ám sắc ở phía chân trời, trong lòng lập tức run rẩy.

- Chết tiệt! Sao ngươi không nói sớm!

Khóe miệng hắn co giật, trực tiếp uống Truyền Tống Dược Tề, lập tức trên người hiện ra hơn trăm đạo không gian ấn ký.

Kết giới của Ám Vương tương đối đáng sợ, nhưng lại không ngăn cản được không gian thần kỹ kết hợp cùng với Truyền Tống Dược Tề, có lẽ là do lão gia tử cố ý khống chế.

Dù sao nếu kết giới quá yếu, cũng không giam được Ngụy Truyền Kỳ Giáo Hoàng trước mắt.

Giờ phút này, Trần Thư ra ngoài vạn thước, nhìn về phía bầu trời, trong mắt có chút ngây thơ và kinh hãi.

- Không phải là thật chứ?

Trần Thư nuốt nước bọt, trong lòng có chút chờ mong…

Ngay lập tức,

Bầu trời càng lúc càng đen kịt, phạm vi cũng dần lớn lên, giống như một vầng hắc nguyệt!

Chương 2165 - Hạt nhân của các ngươi tới rồi, đến ký nhận đi!

Trong nháy mắt,

Trần Thư mới thấy rõ hình dáng thật sự của nó, là một đạo hắc sắc trường thương cực lớn!

Trường thương tràn ngập khí tức Ám nguyên tố khủng bố, uy thế kinh người, không thể ngăn cản!

Dưới Truyền Kỳ, tất phải chết!

- Mẹ kiếp! Cái này mà là có chút nguy hiểm?

Trong lòng Trần Thư chấn động, lần nữa thuấn di cách xa vạn thước, hắn sợ bị ảnh hưởng.

Hiện tại, hắn có chút hoài nghi, lão gia tử công báo tư cừu…

Giờ phút này, hắc sắc trường thương trực tiếp nhắm vào lồng giam màu đen, rơi xuống như thiên thạch!

- Xong rồi… xong rồi…

Đồng tử Giáo Hoàng co rút lại, nhìn hắc sắc trường thương trên bầu trời, trong lòng vô cùng tuyệt vọng.

Hiện tại lão ta mới biết được, sự chênh lệch giữa lão ta và đệ nhất cường giả Lam Tinh.

Vốn tưởng rằng, lão ta đã là cường giả đỉnh cấp Lam Tinh, cho tới nay đều liên tục giao chiến cùng Lão gia tử Hoa Quốc, mơ hồ có chút cảm giác ngang bằng…

Nhưng hôm nay mới hiểu được, trong mắt đối phương, lão ta chẳng qua chỉ là một con kiến hôi, tiện tay thì có thể bóp chết…

Trước kia, Thiên Mệnh Cổ Hoàng còn bị đối phương giết chết, huống chi là một Ngụy Truyền Kỳ?

Cứu Thế Giáo Hội tự cho là có thể thay đổi cục diện thế giới, thật chất chỉ là trò hề mà thôi…

- Sao lại mạnh như vậy?

Trong lòng Giáo Hoàng có chút khó hiểu và nghi hoặc, nhưng lúc này, đã không còn ai có thể giải đáp cho lão ta.

Oanh !

Trường thương đột nhiên đâm xuyên qua, va chạm kịch liệt cùng với lồng giam màu đen, tràn ngập khí tức hủy thiên diệt địa!

Một kỹ năng vượt qua ngàn vạn dặm, uy thế so với một kích mạnh nhất của Trần Thư, còn cường đại hơn gấp mấy lần!

Một lúc lâu sau, Ám nguyên tố biến mất, lộ ra cảnh tượng chiến đấu.

Trần Thư ở đằng xa ngơ ngác nhìn về phía trước, chỉ thấy xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ mấy vạn thước, bên trong cực kỳ yên tĩnh, không còn bất kỳ khí tức sinh mệnh nào.

- Không phải, lão gia tử, ngài đừng có tùy tiện như vậy!

Giờ phút này, Trần Thư nhìn hố sâu khổng lồ trước mắt, nhịn không được khóe mắt co giật.

Xuyên qua vạn dặm, giết chết Ngụy Truyền Kỳ?

Mỗi lần hắn cho rằng bản thân có thể đoán được thực lực của lão gia tử, thì đối phương, luôn có thể phá vỡ dự đoán của hắn…

- Không phải là phép so sánh chứ?

Hắn không khỏi nghĩ đến một chuyện, chẳng lẽ lúc còn trẻ, lão gia tử cũng giống như hắn?

- Khụ khụ khụ ~~

Đúng lúc này, một tiếng ho nhẹ vang lên.

Ánh mắt Trần Thư kiên định, mắt nhìn về đáy hố sâu.

Chỉ thấy đại chủ giáo 'Viêm' cưỡi Hỏa Điểu đang trọng thương, mặc dù sinh mệnh đang gặp nguy hiểm, nhưng ít nhất cũng đã sống sót.

- Hừ!

Ánh mắt Trần Thư có chút kinh ngạc, con hàng này vậy mà vẫn còn sống sót?

…

Lúc này, trong lòng đại chủ giáo 'Viêm' run lên kịch liệt.

Thật sự, hắn ta cũng cho rằng bản thân nhất định sẽ chết.

Nhưng may là, mục tiêu chính của cuộc tấn công là Giáo Hoàng, hắn ta chỉ bị ảnh hưởng một chút.

Cho dù như vậy, nhưng các Khế Ước Linh còn lại của hắn ta cũng đều ngã xuống, chỉ còn lại Hỏa Điểu còn chút hơi tàn.

- Đưa đồ vật cho ta!

Trần Thư cưỡi Khế Ước Linh, đi tới hố sâu, trong mắt có vẻ trêu chọc.

- Buông tha cho ta…

Đại chủ giáo 'Viêm' nhìn bốn Khế Ước Linh của Trần Thư, không cường hãn như trước nữa, chỉ còn có thể cầu xin.

- Có thể! Chỉ cần ngươi đưa đồ cho ta!

- Khụ khụ. Ta dựa vào cái gì mà tin ngươi…

- Ngươi không có lựa chọn!

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh, vươn tay phải, muốn đối phương thành thật giao ra.

- Nếu không có đảm bảo, ta thà phá hủy nó, cũng sẽ không đưa cho ngươi!

Dứt lời, Viêm cầm vật chứa trong tay, bộ dáng như muốn hủy diệt.

Ngay lập tức,

Trần Thư thuấn di tới sau đối phương,

- Đi!

Tay phải của hắn đoạt lấy vật chứa, đồng thời lòng bàn tay trái trực tiếp đánh bay.

Oanh !

Mặc dù Hỏa Điểu của 'Viêm' trọng thương, nhưng vẫn phóng ra một đạo kỹ năng, muốn thiêu rụi Trần Thư trong nháy mắt.

- Trượt rồi!

Trần Thư cầm vật chứa, thuấn di rời khỏi lưng Hỏa Điểu.

- Hiện tại, ngươi không có quyền mặc cả!

Trần Thư nhìn 'Viêm' trên mặt đất, sát ý trong mắt lộ ra.

…

Trong tay 'Viêm' trống rỗng, cũng không cầu xin nữa, vẻ mặt tràn ngập phẫn uất.

- Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ chết!

- Chỉ là, đành phải để ngươi đi trước một bước!

Trần Thư mỉm cười, Husky bên cạnh gào thét, trong miệng hình thành một đạo hỏa cầu.

Khuôn mặt ‘Viêm’ tuyệt vọng, không còn muốn phản kháng.

Trạng thái đỉnh phong còn đánh không lại đối phương, huống chi là hiện tại?

Nhưng ngay lập tức,

Chỉ thấy vẻ mặt Husky nghiêm trọng, hỏa cầu trong miệng ầm ầm vỡ nát, phun ra một ngụm máu tươi, nháy mắt trở nên vô cùng yếu ớt.

Gần như cùng lúc, ba Khế Ước Linh khác của Trần Thư cũng xảy ra tình trạng tương tự.

Thời gian của Dược Tề, dường như hết cùng một lúc.

Phốc phốc phốc !

Bốn Khế Ước Linh đều nôn ra máu, vẻ mặt trở nên vô cùng suy yếu, giống như có thể chết bất kỳ lúc nào.

- Ừ!

Đại chủ giáo ‘Viêm’ lập tức giật mình.

Vốn tưởng rằng hắn ta nhất định phải chết, kết quả thoắt cái tình thế đã xoay chuyển?

Chẳng lẽ hắn thật sự là người của thiên mệnh?

- Chết tiệt!

Trần Thư tức giận, nhìn chằm chằm đại chủ giáo Viêm, nhưng lại không có cách nào tấn công.

- Xem ra, mệnh ta chưa tận!

Chương 2166 - Hạt nhân của các ngươi tới rồi, đến ký nhận đi! (2)

Đại chủ giáo ‘Viêm’ cười Hỏa Điểu, đối mặt Trần Thư, ánh mắt trầm ngâm.

Cuối cùng, vẻ mặt của hắn biến đổi, lập tức xoay người rời đi, không hề đánh trả.

Mặc dù Khế Ước Linh của Trần Thư suy yếu, nhưng Trần Thư có bốn con, mà hắn ta chỉ còn lại một, khả năng cao là đánh không lại.

- Ngu xuẩn…

Trần Thư nhìn bóng dáng đối phương đi xa, không chút hoảng sợ, thản nhiên ngồi xuống.

Sau đó, bốn Khế Ước Linh của hắn, lại trở nên tràn đầy sức sống, không có bất kỳ dấu hiệu suy yếu nào.

Tiểu Tinh Linh tới bên cạnh hắn, dùng ngữ khí tranh công nói:

- Tiểu Trần, bổn đại vương diễn thế nào?

- Quá lố rồi!

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Biểu diễn là phải đi vào lòng người, diễn bằng trái tim! Có hiểu không? Cũng may đối phương sớm đã hoảng loạn, cũng không nhìn thấu.

- Tiểu Hoàng, ngươi cũng vậy! Lượng máu ngươi nôn ra quá nhiều, có đúng không ? Giống như đài phun nước vậy!

Òm ọp ! Òm ọp !

Tiểu Hoàng mắt to ngốc nghếch, liên tục cọ cọ Trần Thư, bộ dáng bán manh.

- Được rồi… Ngươi thắng…

Trần Thư sờ đầu Tiểu Hoàng, không nói gì nữa.

- Nếu Giáo Hoàng đã chết, Giáo Hội cũng không cần thiết phải tồn tại nữa…

Trong mắt hắn hiện lên sát ý, tự nhủ:

- Ta phải đến Tự Do Đại Lục, bắt một con Hôi Linh Thử…

Vừa rồi hắn chủ động ra tay, cướp đoạt lực lượng Tử Hồn Hoàng, cũng chỉ là một trong số các mục đích.

Một mục đích khác là muốn tiếp xúc thân thể với ‘Viêm’, nhân cơ hội rải thật nhiều [mù tạt biến thái], phối hợp với Hôi Linh Thử, dùng để truy tìm tung tích đối phương.

- Giáo Hội các ngươi, thật sự nằm trong tay ta…

Trần Thư cười hắc hắc, nghĩ đến chuyến đi Tự Do Đại Lục lần trước, đối phương cũng bị mù tạt biến thái làm cho suýt chết.

- Chỉ cần tiêu diệt Cứu Thế Giáo Hội, sẽ chỉ còn lại một Thánh Ngự Hội…

Hắn lẩm bẩm nói, trong mắt có vẻ chờ mong.

Hắn không quên, lần trước hệ thống tuyên bố thành tích lựa chọn, chỉ cần tiêu diệt tam đại tổ chức cực ác của Lam Tinh, thì có thể đạt được phần thưởng huyết mạch không rõ.

Một lát sau, Trần Thư xa xỉ lấy ra hai lọ Truyền Tống Dược Tề, trực tiếp đi tới Tự Do Đại Lục, bắt Hôi Linh Thử trở về.

Chi chi C-K-Í-T..T…T ——

Hôi Linh Thử nhìn phương Tây, trong mắt có vẻ khao khát, hiển nhiên đã ngửi được mùi mù tạt biến thái.

- Không cần gấp!

Trần Thư trói nó lại, không vội vàng hành động, chuẩn bị nghỉ ngơi hồi phục.

Mặc dù không có Giáo Hoàng, nhưng Cứu Thế Giáo Hội vẫn có một vị Vương Cấp Tam Tinh đại chủ giáo, không dễ đối phó.

- Phải bố trí thêm một lọ Chung Cực Dược Thủy khác…

Trong mắt Trần Thư có vẻ quyết đoán, trực tiếp lấy ra hơn mười lọ Tăng Cường Bạo Tẩu Dược Tề.

Một lọ Chung Cực Bạo Tẩu Dược Tề tốn hơn vạn ức, đừng nói là Vương Cấp bình thường, thậm chí ngay cả Truyền Kỳ Sinh Vật cũng không dám, cả Lam Tinh, chỉ sợ cũng chỉ có hắn mới có thể xa xỉ như vậy…

- Hy vọng vật tư của Cứu Thế Giáo Hội không làm ta thất vọng, ít nhất đừng để ca ca tiền mất tật mang nha !

Trần Thư tìm một phế tích, bắt đầu chăm chú chế tạo Bạo Tẩu Dược Tề.

Năm ngày trôi qua,

Nhờ « tử vong khôi phục » của Tiểu Tinh Linh, mà trạng thái suy yếu của Khế Ước Linh đều được giải trừ, thực lực cũng khôi phục trạng thái toàn thịnh.

- Được rồi!

Lúc này, Trần Thư hét lớn một tiếng, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Ngay cả hắn cũng không dám khinh thường chuyện này, nếu như thất bại, tổn thất quá lớn.

Lúc này, hắn không trì hoãn nữa, bắt lấy Hôi Linh Thử bên cạnh, dẫn theo Khế Ước Linh rời khỏi phế tích.

- Cứu Thế Giáo Hội, hạt nhân của các ngươi tới rồi, đến ký nhận đi!

- Chi chi chít.

Hai mắt Hôi Linh Thử vẫn còn huyết quang, cực kỳ phấn khích, giống như đằng xa có mỹ vị, khiến nó khó lòng kháng cự.

- Đi thôi.

Trần Thư ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, đi thẳng về phía Đại chủ giáo Viêm.

Thành viên Cứu Thế Giáo Hội hô hoán đánh nhau, đối phương ngoại trừ quay về đại bản doanh ra, thì không còn nơi nào khác.

Hắn lẩm bẩm nói:

- Giáo Hội đã trở thành một đống hỗn độn rồi sao?

Giáo Hoàng và tiểu Giáo Hoàng liên tục ngã xuống, Cứu Thế Giáo Hội hoàn toàn hết hy vọng. Thậm chí nội bộ còn xảy ra tranh đấu chém giết lẫn nhau, đây là thời cơ tập kích tốt nhất.

Vài phút sau khi Trần Thư rời đi.

Trên bầu trời Lan Quốc, không gian tĩnh lặng đột nhiên bóp méo. Một gã mặc hắc bào bước ra!

Dáng vẻ không giống thiếu niên, đôi mắt toát lên toan tính. Chính là người đã phản bội Cứu Thế Giáo Hội, đại chủ giáo

‘Không’!

Hắn ta có Khế Ước Linh Không Gian, năng lực bảo mệnh có thể sánh ngang Ninh Bất Phàm và Trần Thư, tất nhiên có thể sống sót đến tận bây giờ.

- Trần Thư, ngươi đúng là một thanh đao tốt! Giết đi! Giết hết đi!

Hắn ta ôm một cỗ thi thể, mặc dù đối phương đã chết, nhưng đôi mắt vẫn oán giận không cam lòng.

Chính là Giáo Hoàng vừa ngã xuống!

Thời khắc mấu chốt ban nãy, ‘Không’ lập tức ra tay cứu được Giáo Hoàng, mục đích là vì bản thân hắn ta!

Lúc này thi thể Giáo Hoàng đã khô quắp, máu tươi trong người bị rút cạn.

- Huyết mạch thiên phú khiến người ta điên cuồng, đám phế vật các ngươi lại không biết quý trọng…

Chương 2167 - Bằng hữu kiểu gì mà nhân vật phụ cũng không được xếp vào?

Hai mắt “Không” ẩn chứa khí thế đáng sợ, hắn ta đã đạt đến Vương cấp đỉnh phong, toàn thân tỏa ra yêu khí quỷ dị, trong mắt đầy vẻ điên cuồng.

Xem ra, người của Cứu Thế Giáo Hội sở dĩ không thể đột phá Truyền Kỳ, là do nồng độ huyết mạch không đủ.

Nếu không lúc trước vì sao Thiên Mệnh Cổ Hoàng có thể đạt được Truyền Kỳ?

Mục đích của ‘Không’ chỉ có một, đó là hấp thu toàn bộ huyết mạch thành viên hạch tâm của Giáo Hội, giúp hắn ta bước trên con đường Truyền Kỳ!

Cho dù từng là đại chủ giáo, nhưng hắn ta chỉ là được Giáo Hội, dùng giá cao thuê cường giả, bản thân hắn ta không có huyết mạch nghịch thiên của Giáo Hội.

- Đáng tiếc không lấy được thi thể Lăng Trần…

Hắn ta thở dài, có chút tiếc nuối.

Dựa vào năng lực không gian của Khế Ước Linh, hắn ta dám tấn công lão gia tử, cướp thức ăn từ miệng hổ. Nhưng trước mặt Tinh Thần Cự Thủ trong cơ thể Trần Thư, hắn lại không dám động đậy.

Lúc đó, hắn có một loại linh cảm, nếu ra tay, hắn sẽ phải chết!

Trần Thư! Đợi ta đạt được Truyền Kỳ, chính là ngày chết của ngươi!

Hai mắt hắn ta tham lam, lẩm bẩm:

- Chỉ cần có được bí mật của ngươi, ta sẽ tiến thêm một bước! Đến lúc đó, ta mới là đệ nhất cường giả của Lam Tinh!

- Loạn thế tới, cơ hội của ta cũng tới!

Kế hoạch của 'Không', là mượn huyết mạch của Giáo Hội đột phá Truyền Kỳ, lại dựa vào Khế Ước Linh Không Gian của bản thân, bắt Trần Thư, đánh cắp bí mật của đối phương. Thậm chí hắn ta có thể đạt tới cảnh giới trên Truyền Kỳ.

Một con đường thông thiên chậm rãi xuất hiện trong đầu 'Không'…

…

- Diệt Giáo Hội xong lập tức quay về…

Lúc này Trần Thư chưa phát hiện ra điều gì, tự mình suy nghĩ.

Đúng lúc này, vẻ mặt hắn thay đổi, nhìn về phía bên cạnh.

Chỉ thấy Phương Tư đã mở hai mắt, lẳng lặng nhìn hắn, không nói câu nào.

- Phương Tư tỷ? Ngươi tỉnh rồi!

Trần Thư vốn đang bình tĩnh lập tức kích động, đi thẳng đến chỗ đối phương.

Hai người lập tức ôm nhau, không nói lời nào.

Cho đến bây giờ, trái tim của Trần Thư mới hoàn toàn thoải mái…

Lúc sau, ánh mắt Phương Tư tràn ngập vui mừng, nói:

- Trần Thư, cảm ơn ngươi.

Hai người tách ra, Trần Thư chăm chú nhìn khuôn mặt Phương Tư, nói:

- Ta còn tưởng ngươi sẽ trách ta…

- Lúc đó Lăng Trần nói, nếu ta khoanh tay chịu trói, thì sẽ buông tha cho ngươi.

-Vậy mà ngươi cũng tin?

Phương Tư hơi ngẩn người, rồi cười nói:

- Không phải cũng giống ngươi sao.

- Lúc đó lựa chọn đầu tiên của ngươi, chính là muốn giết Lăng Trần, nếu có thể giết chết hắn, tất nhiên cũng có thể cứu ta, đấy là vì ngươi tin tưởng chính mình.

- Lựa chọn thứ hai là trực tiếp về nước, gọi lão gia tử đến hỗ trợ, vì ngươi tin tưởng lão gia tử.

- Nếu thật sự khoanh tay chịu trói, chẳng phải là tin tưởng Lăng Trần sao? Hắn chính là tội nhân gây nên nội loạn. Ngươi không đơn thuần như vậy đúng không…

Mặc dù Phương Tư ngủ say. Nhưng nàng vẫn luôn biết rõ tình hình bên ngoài, kể cả cuộc đối thoại giữa hai người…

…

Trần Thư yên lặng, khóe miệng nhếch lên, không ngờ đối phương có thể hoàn toàn hiểu được cách làm của hắn.

Hắn mở miệng nói:

- Đáng tiếc, cuối cùng bởi vì Lăng Trần, ta mới cứu ngươi…

- Ngươi đã làm rất tốt rồi.

Phương Tư thu lại nụ cười, cực kỳ nghiêm túc nói:

- Trần Thư, ta hy vọng ngươi nhớ kỹ, mạng sống của ngươi là quan trọng nhất, bất kỳ kẻ nào cũng có thể hy sinh, chỉ có ngươi là không được!

- Nếu ngươi chết, Trần thúc và Trần di phải làm sao? Đại Lực, lão Tạ, Tiểu Tinh bọn họ phải làm sao?

Thực ra nàng muốn nói là toàn thể nhân loại, nhưng nghĩ đến đối phương là Hãn phỉ, nàng lại thay đổi cách nói.

…

Trần Thư yên lặng, vốn tưởng bảo vệ tốt người thân bên cạnh không khó, nhưng không ngờ nguy hiểm luôn đến đột ngột như vậy.

Phương Tư nghiêm túc nói:

- Sống thật tốt, chỉ cần ngươi ở đây, tất cả đều có hy vọng.

Mặc dù nàng không nhìn thấy Tinh Thần Cự Thủ bên trong cơ thể Trần Thư, nhưng trong lòng vô cùng chắc chắn, đối phương là nhân vật mấu chốt có thể thay đổi cục diện thế giới.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Chúng ta đều phải sống.

…

Lúc này, hai người không tiếp tục nói nữa, lẳng lặng nhìn nhau, dường như quên đi thời gian.

- Khụ khụ.…Cái đó, các ngươi như vậy, ta ngại quá đi mất…

Tạ Phong Ngữ bên cạnh đã tỉnh, vẻ mặt ngượng ngùng, nhất thời không biết nên làm cái gì.

- À…

Trần Thư tỉnh táo lại, thản nhiên nói:

- Lão Tạ, ngươi cũng tỉnh rồi sao?

…

Khóe miệng Tạ Phong Ngữ giật giật, có cần phải qua loa vậy không…

- Mặc dù chỉ là nhân vật phụ, nhưng có thể cho ta chút cảm giác tồn tại hay không?

- Cái này gọi là gì nhỉ?

Trần Thư vỗ vai đối phương, đứng đắn nói :

- Bọn A Lương mới đúng, ngươi không phải.

…

Tạ Phong Ngữ lập tức che ngực, lùi lại mấy bước, dáng vẻ tổn thương.

Bằng hữu kiểu gì mà nhân vật phụ cũng không được xếp vào?

Rất nhanh, hắn ta không thèm để ý nữa, nói:

- Đúng rồi, tình hình hiện tại thế nào? Ta nhớ Lăng Trần từng tìm ta, sao đột nhiên ta lại ở đây?

Trần Thư suy nghĩ một lúc, giải thích:

- Xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

…

Khóe miệng Tạ Phong Ngữ giật giật, con hàng này vẫn khó nói chuyện như vậy.

- Bây giờ chúng ta đang trên đường về nước đúng không?

Chương 2168 - Hôm nay, một người cũng không được thoát!

Hắn nhìn hải vực xung quanh, trong đầu nảy ra ý nghĩ, chầm chậm nói:

- Không phải ngươi bắt cóc ta đó chứ?

???

Vẻ mặt Trần Thư kinh ngạc, trí tưởng tượng của ngươi không thể nào tốt hơn được nữa đâu, đúng không?

Trần Thư lắc đầu, không giải thích thêm mà nói:

- Ta đi trước xử lý việc nhỏ, sau khi xong thì sẽ đưa ngươi về nước đến lúc đó sẽ có người giải thích cho ngươi.

- Được, đi.

Tạ Phong Ngữ gật đầu, nói tiếp:

- Đúng rồi, ngươi xử lý việc nhỏ gì thế?

- Diệt Cứu Thế Giáo Hội.

- …

Tạ Phong Ngữ lảo đảo một cái, suýt nữa ngã trên đất.

- Ngươi nghiêm túc sao?

- Ngươi nói xem?

Trần Thư mỉm cười không có giải thích gì thêm.

- …

Nhìn vẻ mặt của đối phương, Tạ Phong Ngữ bỗng chốc hiểu rõ, vừa tỉnh đã trải qua chuyện kích thích như vậy sao?

Đương nhiên hắn biết Cứu Thế Giáo Hội, một trong ba tổ chức lớn ác nhất có thể nói là một khối u ác tính thế lực trên Lam Tinh, thời đại hoà bình nên tứ đại thủ đô không có huỷ diệt nó. Nhưng hiện tại một Ngự Thú Sư Hoàng Kim ba sao vậy mà muốn tiêu diệt nó?

Nhưng Tạ Phong Ngữ ngược lại không có gì nghi ngờ, cùng đối phương trải qua chuyện không hợp thói thường đến nay thì chuyện này thật ra cũng không phải là quá hoang tưởng…

Lúc này, Trần Thư ngồi xuống không có nói gì thêm, mà là mở bảng Khế Ước Linh.

Cho dù trải qua một hồi nguy hiểm tính mạng nhưng thu hoạch của hắn cũng khá lớn.

Hiện giờ con thỏ đã là cấp bậc SS+, đồng thời toàn bộ thuộc tính của bản thân cũng tăng lên không nhỏ, quan trọng nhất là hiện giờ nó có thêm một đôi cánh rồng, tốc độ tăng thêm rất nhiều lại kết hợp với năng lực thuấn di của bản thân, tốc độ này đã đạt tới mức đáng sợ.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là không có lĩnh ngộ gì đối với kỹ năng cùng thiên phú, đoán chừng lúc đó hư ảnh Ứng Long là tăng phúc tạm thời tiến hoá huyết mạch.

Nhưng cho dù như vậy thì sức chiến đấu của con thỏ cũng có tăng lên rất lớn, dù không uống dược thì cũng có thể đánh với sinh vật Vương Cấp hai sao.

Đương nhiên tăng lên nhiều nhất chính là Husky!

Tên: Nguyên Tố Thú Hoàng

Tính cách: Trí tuệ, táo bạo

Thuộc tính: toàn diện

Sinh linh chủng tộc: Yêu thú

Thiên phú: [Nguyên Tố Tinh Thông] [Cực tốc làm lạnh] [Nguyên Tố Phá Phòng] [Nguyên Tố Chi Thể]

Kỹ năng: [Bức Độc Ấn Ký lv3] [Phân Thân lv11] [Nguyên Tố Phù Văn lv1] [Cực Nguyên Tố Chưởng KHống] [Nguyên Tố Chôn Vùi]

Kỹ năng chuyên môn: Cẩu Ảnh Mê Tung

Tiềm lực bình xét cấp bậc: SSS (cứu cực thể)

Không giống như bảng phía trước, phần lớn kỹ năng của Husky hiện giờ đã biến mất hết nhưng có thêm một thiên phú mới cùng ba kỹ năng mới.

[Nguyên Tố Chi Thể: cường độ nguyên tố của bản thân giống với nguyên tố mạnh nhất của bản thân! Đồng thời miễn dịch tất cả kỹ năng khống chế]

[Nguyên Tố Phù Văn lv1: mỗi một kỹ năng phóng ra, tự động thêm một tầng phù văn, mỗi tầng phù văn sẽ làm gia tăng thương tổn nhất định cùng với hiệu quả của Nguyên Tố Phá Phòng! Phù Văn mức độ cao nhất: mười]

[Cực Nguyên Tố Chưởng KHống: ngươi nắm trong tay lực lượng nguyên tố căn nguyên có thể phóng ra kỹ năng bất kỳ! Nguyên tố kỹ năng phân chia thành hạ vị kỹ năng, trung vị kỹ năng, thượng vị kỹ năng!

Hạ vị kỹ năng làm lạnh thời gian một giây, trung vị kỹ năng làm lạnh thời gian mười giây, thượng vị kỹ năng làm lạnh thời gian sáu mươi giây! Thời gian làm lạnh của các đại kỹ năng tự tính toán, đồng thời không thể làm lạnh để giảm miễn ảnh hưởng!

Chú thích: ngươi lĩnh ngộ nguyên tố kỹ năng gì nếu dung hợp cùng với kỹ năng vốn có sẽ làm tăng sát thương cùng với hiệu quả của kỹ năng làm lạnh]

[Nguyên Tố Chôn Vùi: cưỡng ép dung hợp toàn bộ nguyên tố, vì vậy sẽ bộc phát lực sát thương không gì sánh được. Chú thích: kỹ năng ban đầu không có cấp bậc, đồng thời có thể khiến toàn bộ kỹ năng của bản thân bị động]

- …

Trần Thư nhìn bảng của Husky, trong mắt vẫn có sự sợ hãi.

Cho dù bảng của nó được đơn giản hoá nhưng mỗi một hiệu quả của kỹ năng mới đều có thể nói là nghịch thiên, thậm chí có thể so sánh với cấp độ Thần kỹ.

[Nguyên Tố Chi Thể] làm cho Husky miễn dịch tất cả khống chế, tương đương với hiệu quả trời sinh của bá thể, đồng thời làm cho các thuộc tính của đại nguyên tố tăng lên cấp bậc giống nhau.

Cho dù Husky là Khế Ước Linh toàn nguyên tố, nhưng hoả thuộc tính của bản thân là mạnh nhất dù sao nó cũng là tay hoả lực chủ yếu, cần lấy kỹ năng sát thương là chính.

Mà hiện tại thuộc tính còn lại của Husky, thuỷ, mộc, phong, lôi, thậm chí là thuộc tính quang ám vân vân, đều được tăng lên cùng cấp với hoả thuộc tính, tương đương với được thêm rất nhiều thuộc tính.

Hiệu quả của [Nguyên Tố Phù Văn] cũng tương đối mạnh, dựa theo tính toán của Trần Thư thì đây là [Nguyên Tố Bạo Sát] cùng [liên tục tấn công mạnh] dung hợp tiến hoá thành giúp tăng mạnh lực công kích của Husky.

Về phần [Cực nguyên tố chưởng khống] đây mới là kỹ năng trung tâm của Husky!

Cho dù bảng của Husky được đơn giản hoá nhưng chỉ cần có nó Husky có thể phóng ra bất kỳ kỹ năng gì, có thể nói là một kho kỹ năng hoàn mỹ.

Nhưng khuyết điểm duy nhất chính là kỹ năng này chỉ dùng để bay liên tục vô hạn, sát thương bùng nổ không đủ.

Chương 2169 - Hôm nay, một người cũng không được thoát! (2)

Nhưng kỹ năng cuối cùng của Husky [Nguyên Tố Chôn Vùi] lại vừa hay bổ sung vào khuyết điểm này, từ trong cuộc đại chiến lúc trước có thể nhìn ra mức độ đáng sợ của kỹ năng này, đủ để chiến đấu vượt cấp.

Đồng thời đặc tính của nó là có thể trực tiếp gât ra toàn bộ bị động, đầu tiên có thể cho [Nguyên Tố Phù Văn] tăng với số lần cao nhất, thứ hai là có thể vô hiệu hoá điều kiện gây ra [Bức Độc Ấn Ký].

- Nguyên Tố Thú Hoàng… …

Trần Thư lẩm bẩm, dần dần có chút hiểu được cái tên này.

Lúc này Husky nghiễm nhiên là một sinh vật đứng đầu nắm trong tay toàn bộ nguyên tố!

- Ngao ngao ngao–-

Giống như cảm nhận được chủ nhân khen vẻ mặt của Husky làm bộ đắc ý bắt đầu lung lay quần áo của Trần Thư.

- Ngươi thực sự… ..

Trần Thư sờ người Husky trong lòng bắt đầu mong chờ con Khế Ước Linh cấp SSS thứ hai.

Hiện giờ con thỏ đã tiến hoá qua một lần, huyết mạch đã là SS+, nhưng huyết mạch nó bị hạn chế chưa được giải trừ nên còn cần phải nuốt một viên huyết mạch châu hoặc là Thú Hoàng tinh hoa.

Tiểu tinh linh và Slime ngược lại không có huyết mạch gông xiềng, nhưng tiềm lực bình xét cấp bậc của bản thân có hơi thấp một chút, còn cần phải tiến hoá ha ba lần huyết mạch mới được.

- Từ từ sẽ được…

Tâm tình Trần Thư bình tĩnh không có quá sốt ruột.

Tốc độ tiến bộ của hắn hiện tại đã là phi thường, lão gia tử cũng nói với hắn qua dục tốc bất đạt.

- Trước phải giải quyết Cứu Thế Giáo Hội!

Trần Thư phủi bụi trên người ánh mắt nhìn ra xa, trong mắt có một tia sát ý.

Tốc độ của tiểu Hoàng kinh người, không đến một lát sau đã tiến vào hải vực, đi tới một khu vực không biết.

- Ở sâu bên trong sao?

Trần Thư nhíu mày, dẫn theo Khế Ước Linh đột ngột tiến vào bên trong nước biển.

Cơ thể hắn không ngừng chìm xuống, vậy mà ở phía trước thấy được một ngọn núi cao có bộ dáng quái dị.

- Ở bên trong kia sao?

Hắn theo núi đá lộ ra một hang động lớn, tiến vào bên trong ngọn núi, con đường bên trong này phân bố rối loạn nhưng Trần Thư chỉ một đường bạo lực tiến về phía trước, rất nhanh đi tới vị trí trung tâm.

Một chỗ thông đạo không gian lơ lửng trong biển, không có bao phủ bởi hơi thở đặc thù gid e là ngay cả hung thú cũng không biết được nơi này có một chỗ thông đạo.

- Không có một chút phòng thủ sao?

Trần Thư nhíu mày nhưng cũng không có bất ngờ, dù sao giáo hội hiện tại có thể đã loạn cả một đoàn không có phòng thủ cũng là một tình huống bình thường.

Hắn không do dự một bước đi vào bên trong thông đạo trước mắt.

Tầm nhìn vừa chuyển Trần Thư đi tới một chân núi, chỉ thấy ở xa là các loại ngọn núi đứng sừng sững, không trung có cuồng phong gào thét giống như đã mấy ngàn năm không có dừng lại.

- Dị không gian cấp bình thường?

Trần Thư cảm nhận thiên địa linh khí của nơi này chớp mắt đã đưa ra phán đoán chuẩn xác.

Hắn nhìn cửa thông đạo duy nhất của nơi này lấy ra một lọ gia cường phiên bản đạn hạt nhân, lẩm bẩm:

- Hôm nay một người cũng không được chạy!

Rầm rầm rầm!

Vẻ mặt Trần Thư bình tĩnh nhìn mặt trời chói chang màu trắng phía trước. Năng lượng đáng sợ toả ra khiến cho thông đạo không gian yếu ớt phía trước bị xé rách, phòng ngừa có những kẻ mượn con đường này rời đi.

Mà đây cũng là cửa thông đạo duy nhất!

Dù sao cũng là trụ sở chính của giáo hội, nếu liên kết với những dị không gian khác thì đã sớm bị hung thú nhận ra.

Hiện tại người bên trong không gian đã rời khỏi, hoặc là có Khế Ước Linh Không Gian Vương Cấp, hoặc là bản thân có được sức mạnh của nguỵ Truyền Kỳ có thể mạnh mẽ tạo ra một thông đạo.

Nhưng giáo hoàng và tiểu giáo hoàng đã ngã xuống, những nhân viên còn lại của giáo hội mạnh nhất cũng chỉ là Vương Cấp ba sao mà thôi.

Một lọ dược tề của Trần Thư trực tiếp chặn con đường chạy trốn của đối phương.

- Tốt!

Trần Thư mỉm cười dẫn theo bốn con Khế Ước Linh đón cuồng phong đi tới nơi sâu nhất trong không gian.

Hiện giờ thông đạo đã bị chặn lại, hắn một chút cũng không có vẻ sốt ruột.

Chúng ta có rất nhiều thời gian…

Mà bên ngoài, thân ảnh của ‘Không’ cũng xuất hiện nhìn thông đạo trước mắt trống rỗng, vẻ mặt hắn có một chút kinh ngạc.

- Tiểu quỷ này, làm chính là tuyệt mà…

Hắn lẩm bẩm nói nhưng cũng không để ý, thậm chí có một mạt ý cười.

- Ta yên lặng xem hết vở diễn vậy…

Trên vai hắn đột nhiên xuất hiện một con thú nhỏ màu đen, sau đó một cỗ sức mạnh không gian toả ra chuẩn bị cưỡng ép mở ra thông đạo tiến vào trụ sở của giáo hội…

- Vậy mà không có một con hung thú, thảo nào giáo hội có thể che dấu nhiều năm như vậy…

Trần Thư ngồi trên đầu tiểu hoàng, nhìn mặt đất mờ mịt phía dưới vậy mà không nhìn thấy một sinh vật còn sống, giống như đi tới một nơi tử địa.

Hiển nhiên Cứu Thế Giáo Hội lo lắng sẽ có hung thú rời đi làm lộ vị trí trụ sở của bọn họ, trực tiếp làm một hồi loại bỏ hết.

- Chẳng những là tuyệt với nhân loại, đối với mãnh thú cũng tuyệt…

Hắn lẩm bẩm nói, đồng thời ngắm nhìn xung quang muốn tìm trụ sở của giáo hội.

Không tới một lát sau, vẻ mặt con thỏ bên cạnh hắn vừa đồng, đôi mắt màu vàng nhìn ra xa.

Chương 2170 - Đề nghị của ta là đánh nhau

- Ồ? Có hơi thở của cường giả?

Trần Thư đã đạt cảnh giới người linh hợp nhất, một suy nghĩ trong đầu Khế Ước Linh hắn đều có thể thoải mái biết được.

- Bắt đầu giết!

Thân hình khổng lồ của tiểu Hoàng giống như một đạo cuồng phong đi thẳng đến phía chân trời…

Lúc này một toà nhà cao lớn trên đỉnh núi, một giáo đường màu trắng cổ xưa đứng sừng sững, đó chính là trụ sở của Cứu Thế Giáo Hội!

Nhưng nơi đây không có hơi thở của yên bình và linh thiêng của ngày xưa, chỉ thấy không ít vị trí bị sụp đổ lại có thêm máu đỏ tươi dính trên đó.

Các loại tiếng bắn phá, tiếng gào quanh quẩn bốn phía.

Hơn một ngàn Ngự Thú Sư cường đại chém giết lẫn nhau, một bộ dáng không chết không ngừng.

Giống như Trần Thư đã đoán trước, giáo hội xảy ra nội loạn!

Giáo hoàng cùng Lăng Trần liên tiếp ngã xuống, làm cho thế lực khổng lồ này xuất hiện náo động. Hiện giờ đang có loạn thế, đã không còn nguỵ Truyền Kỳ che chở bọn họ căn bản chân không đứng vững, nhất định sẽ bị sóng biển của thời đại lật úp.

Dưới hỗn loạn, thành viên giáo hội đương nhiên phải bắt đầu tính toán cho tương lai của mình, đồng loạt nhìn chằm chằm vào bảo khố của giáo hội!

Các đại Vương Cấp đại chủ giáo không những không ngăn cản, ngược lại cũng tham gia vào trận cướp đoạt này!

Bọn họ đều là thực lực Vương Cấp, nếu thể lấy được tài nguyên trong bảo khố thì không chừng có thể thăng cấp lên nguỵ Truyền Kỳ, trở thành một giáo hoàng đời mới không thì cũng có thể bảo vệ bản thân trong loạn thế.

Nhất thời các thành viên trong giáo hội mở ra trận giao chiến lớn, toàn bộ giáo đường đều trở nên hỗn loạn không thể tả…

Trần Thư phát ra tiếng nổ mạnh lại không ai nhận thấy được…

Lúc này Trần Thư đã đi tới gần, nhưng không có kiêu ngạo mà lại rất cẩn thân.

- Đánh kịch liệt như vậy sao?

Hắn đi tới một đỉnh núi nhìn chiến trường phía trước, trong mắt cũng có chút bất ngờ.

Vốn tưởng rằng sẽ chỉ là một náo động nhỏ nhưng trên giáo đường phía trước, khắp nơi có thể thấy được thi thể của Khế Ước Linh, không thiếu Vương Cấp trong đó. Có thể thấy theo

thời gian trôi qua các thành viên đã đánh nghiêm túc, bắt đầu liều lĩnh muốn chém giết lẫn nhau.

Tạ Phong Ngữ vẻ kinh ngạc nói:

- Đây vẫn là đồng nghiệp trong một tổ chức sao? Làm sao lại giống với lũ cướp…

- Bọn họ vốn chính là một đám cướp…

Phương Tư lắc đầu, không có gì bất ngờ. Người gia nhập vào Cứu Thế Giáo Hội vốn chính là hạng người vô cùng hung ác, hiện giờ không có trói buộc, đương nhiên là bắt đầu buông thả bản thân.

- Xem ra có thể gặt hái…

Trần Thư nhìn thương thế của mọi người trước mắt, khoé miệng không nhịn được có ý cười.

Tình hình còn tốt hơn so với hắn dự đoán!

Hắn không hề do dự, cưỡi tiểu Hoàng đi tới trên đầu mọi người.

Thân hình tiểu Hoàng đột nhiên xuất hiện biến hoá, đi tới khoảng cách gần hai ngàn mét giống như một ngọn núi lớn nguy nga, bỗng chốc sự chú ý của mọi người bị hấp dẫn qua.

- Các vị! Trước hãy dừng lại!

Âm thanh của hắn truyền tới, những người giáo hội phía dưới không tự chủ dừng lại động tác, mà thời điểm nhìn thấy quả cầu lớn màu vàng, chớp mắt vẻ mặt thay đổi nghĩ đến tử địch của giáo hội!

- Trần Thư?! Mẹ nó ngươi còn dám tới giáo hội?!

Đại chủ giáo ‘Tinh’ hét to một tiếng, trong mắt bao phủ bởi sát ý.

- Không cần nóng nảy như vậy.

Trần Thư khoát tay áo, thản nhiên nói:

- Tốt xấu gì mọi người cũng là quen biết từ lâu, ta đến nhà thăm hỏi một chút thì có vấn đề?

- …

Ánh mắt ‘Tinh’ lạnh lùng, ngược lại nhìn về một góc chỉ thấy đại chủ giáo ‘Viêm’ âm u đầy tử khí ngồi ở chỗ đó.

Trong lòng hắn lúc này có vẻ tuyệt vọng, vốn tưởng trở về mật báo để giáo hội có chuẩn bị sớm một chút, kết quả lại xảy ra náo động lớn như vậy.

Hiện giờ hắn chỉ còn lại một con Khế Ước Linh, đương nhiên là không thể ngăn cản được tất cả chỉ có thể là tuyệt vọng ngồi yên một chỗ.

- Viêm, mẹ nó chính là ngươi dẫn tội phạm về đây?!

- Ngươi có ý gì?!

Đôi mắt của đại chủ giáo ‘Viêm’ khôi phục chút thần thái, nổi giận mắng:

- Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi giống nhau?! Giáo hoàng vừa chết đã vội vàng cướp đoạt tài nguyên, kiếm cho mình quan tài trước?

- Ngươi?!

Trong đôi mắt của đại chủ giáo ‘Tinh’ có sát ý, Khế Ước Linh bên cạng giống như ngay lập tức sẽ phóng ra lôi đình!

- Đề nghị của ta là đánh nhau! Đánh nhau!

Trần Thư nhíu mày, làm bộ dáng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

- Đủ rồi! Hai tên ngu xuẩn!

Lại một đại chủ giáo ‘Minh’ mở miệng, chỉ Trần Thư trên không:

- Mẹ nó các ngươi có thể phân rõ thứ tự ưu tiên không?!

Tinh không cam lòng yếu thế, quát:

- Ngươi phân rõ?! Từ đầu đến cuối mẹ nó ngươi cướp hung nhất!

- …

Trần Thư trên không nhìn trò hay, hắn thật không ngờ mâu thuẫn của đám người này lớn như vậy, mặc dù hắn là kẻ cầm đầu ra sân, cũng không có người để ý sao?

Hiện tại hắn có chút nghi ngờ, nếu bản thân không xuất hiện, đám người này có tự mang bản thân cho mình đánh không…

- Im ngay!

Đại chủ giáo 'Minh' trợn mắt nhìn, nhưng vẫn duy trì bình tĩnh như cũ nói:

- Nếu không giết hắn thì hôm nay ai cũng không sống được, các ngươi chắc không quên tiểu giáo hoàng đã chết thế nào!

Chương 2171 - Đây chính là các ngươi ra tay?!

Nếu như nói giáo hoàng ngã xuống là bởi vì nguyên nhân là lão gia tử của Hoa Quốc, nhưng Lăng Trần cũng bị Trần Thư một mình giết chết!

Đối phương chính là người có được truyền thừa của Cổ Hoàng!

Quả nhiên vừa nói lời này ra tất cả đã ý thức được uy hiếp của Trần Thư, coi hắn là kẻ địch hàng đầu!

Nhưng điều này không làm cho ân oán của bọn họ biết mất, chỉ là tạm thời bị áp chế đến đây mà thôi.

- Trước tiên giết hắn!

Đại chủ giáo 'Minh' nhìn bốn phía nói:

- Đừng có bất kỳ tiểu tâm tư gì, các ngươi chơi không lại hắn!

Làm thành viên chủ chốt của giáo hội, hắn cũng khá hiểu được mức độ khó giải quyết của đối phương, nếu lúc này còn có mưu đồ khác, bọn họ thua là không thể nghi ngờ!

- Ngược lại có chút lý trí!

Trần Thư chậm rãi đứng dậy, nhìn xuống mọi người nói:

- Đáng tiếc các ngươi đã không còn cơ hội!

- Buồn cười!

Lại một đại chủ giáo mặc hắc bào lớn tiếng quát, nói:

- Một Hoàng Kim ba sao thực nghĩ rằng bản thân vô địch? Một tay lão phu có thể bóp chết ngươi!

Nhưng lời hắn vừa dứt, vẻ mặt chớp mắt thay đổi bản năng nhìn lên trên không.

Chỉ thấy một cột sáng sáu màu rực rỡ phút chốc xuất hiện, tràn ngập một hơi thở vô cùng đáng sợ muốn huỷ diệt tất cả!

Má nó!

Tên đại chủ giáo kia tâm thần run rẩy dữ dội, vội vàng nói:

- Đừng, ta chỉ là làm lớn chuyện nói đùa thôi…

Oanh!

Hắn còn chưa có nói xong, cột sáng rực rỡ màu sắc đã rơi xuống, hắn chỉ còn lại hai Khế Ước Linh Vương Cấp, căn bản là không có tư cách chống lại, chớp mắt ngay cả người cùng Khế Ước Linh đều bị tiêu diệt, ngay cả một chút dấu vết cũng không có để lại…

Một cảnh tượng đáng sợ vừa rồi khiến cho mọi người ở đây sợ hãi!

Nhất thời bốn phía không một tiếng quạ, thậm chí ngay cả Khế Ước Linh cũng đều có ý chớ có lên tiếng, không dám phát ra một chút tiếng động.

Một Ngự Thú Sư Vương Cấp ba sao, cứ như vậy không còn?!

Tuy đại chủ giáo kia chỉ còn lại hai Khế Ước Linh, sức chiến đấu thậm chí không bằng một nửa bình thường nhưng không thể nói không còn là không còn!

- Nhìn thấy không? Giả bộ bị sét đánh đó!

Trần Thư lắc đầu, lời nói thành khẩn giáo dục nói:

- Ngàn vạn lần các vị không được học hắn!

- …

Mọi người toát mồ hôi lạnh, cũng không có một người dám mở miệng phản bác. Ngay sau đó, một người hoảng sợ hô:

- Chạy đi!

Tiếp theo hơn một ngàn tên Ngự Thú Sư trong nháy mắt tan tác như chim muông không dám ở lại hiện trưởng dù chỉ một giây…

Vương Cấp ba sao đều bị giết, bọn họ ở lại đó chính là đơn thuần chết!

Nhưng mọi người mới chạy được vài trăm mét đã bị một đạo không gian kết giới không nhìn thấy chặn lại.

- Sử dụng dược tề!

Lúc này có người phản ứng nhanh chóng, trực tiếp lấy ra một lọ Truyền Tống Dược Tề, muốn rời khỏi đây.

Nhưng bọn họ uống xong dược tề vẫn ở lại tại chỗ, Truyền Tống Dược Tề nghịch thiên trực tiếp bị mất hiệu lực?!

- Dược tề vô dụng, mau nổ nát kết giới! Nếu không toàn bộ phải chết!

Các đại Ngự Thú Sư vẻ mặt lo lắng, nhao nhao ra tay, bọn họ lúc này ngược lại có đoàn kết mà trước nay chưa từng có.

- Tiểu Hoàng, đến ngươi biểu diễn!

Nhìn Ngự Thú Sư bốn phía, trong đôi mắt của tiểu Hoàng dễ thương có chút vui sướng, nháy mắt phóng ra [Cực xung phong]

Đối mặt với Ngự Thú Sư Vương Cấp, tác dụng nó không lớn chỉ có thể gánh chịu thương tổn, nhưng đối mặt với cấp bậc yếu hơn nó, thì đó chính là ác mộng chân chính!

Rầm rầm rầm!

Thân thể cao lớn của tiểu Hoàng phối hợp với tốc độ cực nhanh, phút chốc đã giết hai gã Ngự Thú Sư Hoàng Kim…

Sắc mặt mọi người run rẩy dữ dội, nhưng không có hành động phản kháng mà là một lòng muốn đánh nát kết giới để thoát

khỏi, đám người hiện tại chỉ có thể cầu nguyện may mắn của bản thân đủ tốt…

Cũng may [Tiểu Không Gian Chi Vực] của con thỏ tuy cường đại nhưng dù sao đối mặt với mọi người cùng tấn công cũng không trụ được bao lâu.

- Đáng chết!

Lúc này, các đại Vương Cấp đại chủ giáo đứng cùng nhau, tạm thời bỏ xuống ân oán.

- Phải giết hắn!

Đôi mắt đại chủ giáo 'Minh' lạnh lùng nhưng trong lòng cũng có một chút nôn nóng bất an.

Mẹ nó sao ngươi trưởng thành nhanh quá vậy?!

Vốn đang chỉ coi là một cái vãn bối kết quả hiện tại cũng bắt đầu giết cường giả đỉnh Vương Cấp ba sao?

Đại chủ giáo 'Tinh' chau mày, mở miệng nói:

- Vấn đề hiện tại là, làm sao để giết?

Nếu là trạng thái toàn thịnh, bọn họ chưa chắc sẽ sợ Trần Thư, nhưng trước khi đối phương đến mọi người đã liên tục chiến đấu bốn năm ngày, cho dù là Ngự Thú Sư Vưogn Cấp thì tinh thần đã có chút mỏi mệt.

Mà càng trí mạng là bởi vì bọn họ càng đánh càng kịch liệt, làm cho mỗi người đều có Khế Ước Linh phải bỏ mình, hơn nữa bọn họ là dựa vào năng lực huyết mạch thăng cấp, căn cơ vốn là không có…

Hiện tại sức chiến đấu của bọn họ, e là cũng không như Vương Cấp hai sao như bình thường…

- Viêm, ngươi đã đánh với hắn rồi, hắn có điểm yếu nào không?

- Điểm yếu?

Ánh mắt 'Viêm' chua sót, nếu hắn có điểm yếu thì giáo hội cũng không thảm như vậy…

Chương 2172 - Đây chính là các ngươi ra tay?! (2)

Nhưng nhìn ánh mắt mong chờ của mọi người, hắn vẫn là thở dài nói:

- Thực lực của hắn là dựa vào dược tề tạm thời tăng lên, nếu chúng ta có thể kiên trì đến khi thời gian của dược tề hết, có lẽ có hy vọng.

- Vậy kéo dài thời gian!

Đại chủ giáo 'Minh' mở miệng nói:

- Một đám Vương Cấp chúng ta chẳng lẽ thật sự là không đấu lại một Hoàng Kim ba sao?

Nói xong, hắn lấy ra một lọ Bạo Tẩu Dược Tề, cùng muốn uống dược để ứng đối, nhưng đáng tiếng vẫn như cũ không có một chút tác udngj.

Đại chủ giáo 'Viêm' giải thích nói:

- Vô dụng thôi, hắn là người chế ra dược tề!

- …

Trong lòng mọi người lại lần nữa trầm xuống, không khỏi có một chút tuyệt vọng, thảo nào một cái tội phạm lại chủ động công khai dược tề của mình, không ngờ là có ám chiêu…

- Bàn bạc xong rồi chứ?

Trần Thư nhìn mọi người phía trước, cười nói:

- Chúng ta có rất nhiều thời gian, không vội không vội.

Lúc này, sau con Husky cùng con thỏ đã đại khai sát giới bắt đầu điên cuồng chém giết thành viên giáo hội ở bốn phía.

Về phần Ngự Thú Sư Vương Cấp trước mắt, hắn ngược lại không nóng nảy vừa lúc có thể chờ một chút đại chiêu của Husky [Nguyên Tố Chôn Vùi]

Chỉ thời gian hai phút đã có trên trăm tên Ngự Thú Sư ngã xuống, thực lực hai bên căn bản là không cùng đẳng cấp.

Trần Thư đến trực tiếp làm cho mức độ máu me của chiến trường lên một tầng cao mới.

- Không thể kéo dài hơn được nữa, chúng ta phải ra tay!

Nhóm đại chủ giáo liếc nhìn nhau một cái, ánh mắt trở nên dần dần kiên định.

- Được! Vậy ra tay! Là thời điểm xuất ra tâm huyết của giáo hội!

Khí thế mọi người tận trời, giống như đang đoàn kết với nhau, nhưng ngay sau đó chỉ thấy chớp mắt mọi người phân tán ra, tiến lên những hướng khác nhau đồng thời Khế Ước Linh bên cạnh phóng thích kỹ năng, đánh vào bốn phía của kết giới.

Chỉ có đại chủ giáo 'Minh' là người thành thật, vậy mà thật sự giết về phía Trần Thư!

- Ấy?

Lúc này hắn thoáng nhìn quanh, vậy mà không có nhìn thấy một thân ảnh nháy mắt ngây ngẩn cả người…

Cơ thể hắn bị chế trụ, động tác vọt tới trước bị cưỡng ép dừng lại, toàn thân có vẻ có một chút ngốc…

- Ngươi thật đúng là có dũng khí!

Trần Thư mỉm cười cũng không có một chút bất ngờ.

- Ngao!

Lúc này ba con Husky bị gọi trở về, trực tiếp khai hoả toàn bộ hoả lực, hành hung Khế Ước Linh của đối phương.

- Mẹ nó!

Lửa giận của đại chủ giáo 'Minh' bốc lên, nhìn nhóm đại chủ giáo phía xa, phẫn nộ quát:

- Tâm huyết của giáo hội đâu? Mẹ nó đây chính là các ngươi ra tay?!

- Ngươi vừa nói bọn họ đã ra tay nhỉ?

Trần Thư nhìn vở tuồng này trực tiếp nói châm biếm.

- Mẹ nó!

Đại chủ giáo 'Minh' tức giận, chỉ cảm thấy bản thân giống như bị phản bội.

Lúc này hắn đối mặt với ba con Husky nốc Chung Cực Dược Tề, không có một chút sức đánh lại chỉ có thể vào thế phòng ngự bị động.

- Mẹ nó ngươi sao lại không có kỹ năng làm lạnh chứ?!

Hắn nhìn Husky phía trước quả thực giống như Gia Đặc Lâm miệng liên tục phả ra ánh sáng được bao phủ bởi hoả lực dày đặc.

- Có mà, khoảng cách từng kỹ năng phải đợi một giây!

Trần Thư nhún vai, trịnh trọng giải thích.

[Cực nguyên tố chưởng khống] của Husky đúng là có làm lạnh nhưng hạ vị kỹ năng chỉ có một giây, nên ở trong mắt người khác mới giống như là không có làm lạnh.

- Vãi…một giây cũng là thời gian hả?

Đại chủ giáo 'Minh' giật mình trong lòng, thâm trầm nhìn thoáng qua Husky, đối phương đúng là sẽ không tóm lược theo lẽ thường, mẹ nó đây vẫn là nguyên tố thú phổ thông sao?

- Lão tử cũng không đánh!

Đại chủ giáo 'Minh' hét to một tiếng, trực tiếp dẫn theo Khế Ước Linh đi tới phía mọi người, bắt đầu đánh không gian kết giới.

- …

Trần Thư nhìn đại chủ giáo Vương Cấp chạy trốn, trong mắt có một chút chế giễu, nhưng hắn cũng không có đuổi theo mà là chuyên tâm chém giết những thành viên còn lại của giáo hội.

Thời gian ngắn ngủi mấy phút trôi qua, không gian kết giới vốn lung lay sắp đổ rốt cục cũng ầm ầm vỡ vụn, biến mất không thấy!

Nhưng thời gian ngắn như vậy, số lượng những người bỏ mình của bọn họ đã quá nửa, hơn nữa người còn lại cũng không còn

ý chí chiến đấu, thầm nghĩ chạy trốn.

- Chạy đi!

Các thành viên trong giáo hội giật mình, chớp mắt chạy đi bốn phương tám hướng.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng mang theo tiểu tinh linh bay thẳng tới mọi người bắt đầu chém giết điên cuồng. Hai người một cái có lực phòng ngự biến thái, một cái là năng lực khôi phục kinh

người, tuyệt đối là tổ hợp tốt nhất cho dù là đại chủ giáo Vương Cấp ba sao cũng không chắc chắn có thể giải quyết chúng nó.

Rầm rầm!

Lại một Ngự Thú Sư bị đụng nát, cảnh tượng tàn bạo mà máu me!

Trong lòng mọi người lại lần nữa tuyệt vọng, vốn tưởng thoát khỏi kết giới có thể rời đi nhưng tốc độ của tiểu Hoàng quá nhanh, vượt qua năng lực của Khế Ước Kinh Hoàng Kim.

Cùng lúc đó con thỏ cùng sáu con Husky cũng làm thành một đội, cường độ công kích của hai người cực cao, hơn nữa lại có thuấn di bảo mệnh, hiệu suất chém giết không kém gì tiểu Hoàng.

Thời gian dần trôi qua, những người chạy trốn xung quang từng người bị giết, căn bản là không trốn thoát khỏi ma chưởng của Trần Thư…

- Ác ma…ác ma…

Chương 2173 - Nhỡ ngươi biển thủ thì xử lý thế nào?

Một tên Ngự Thú Sư Hoàng Kim nhìn thi thể bị cụt tay xung quanh, lại nhìn vẻ mặt lạnh lùng không có một chút dao động của Trần Thư, trong lòng dâng lên một nỗi sợ trước nay chưa từng có. Bọn họ đã được xưng là người ác nhưng đối với sát

thần trước mắt này, chỉ cảm thấy bản thân giống như còn chưa đủ tư cách…

Xoẹt!

Mội đạo không gian lưỡi đao sắc bén chém tới, nháy mắt chặt đứt cơ thể của Khế Ước Linh, cơ thể biến thành hai đoạn rơi xuống…

- Cũng tạm rồi…

Trần Thư phủi tay, trong lòng liên tục dự tính nước cờ.

Ngoại trừ vài tên đại chủ giáo, những nhân viên còn sống đã không đến mười người, đã không còn một chút tính uy hiếp nào.

Hắn nhìn toàn bộ không gian bốn phía đã quang đãng, cuối cùng ánh mắt nhìn giáo đường đổ nát phía trước.

- Huỷ nó…

- Òm ọp!

Thân hình to lớn của tiểu Hoàng vừa động trực tiếp bay lên trên giáo đường, nó lắc lắc mông, thân thể cao lớn rất nhanh truỵ xuống nhấc lên một trận cuồng phong kịch liệt.

Oanh!

Một tiếng nổ quanh quẩn, giáo đường sừng sững mấy trăm năm ầm ầm sụp đổ, hoá thành một nơi phế tích.

- Ngao!

Husky trực tiếp hộc ra một thượng vị kỹ năng, chỉ thấy một mảnh biển lửa đổ xuống, đốt phế tích thành tro.

Cuồng phong thổi một cái, tro tàn bốn phía bay đi, trụ sở của Cứu Thế Giáo Hội đã không còn một chút dấu vết…

- Ô~~

Mặt con thỏ vừa động, đôi mắt rồng màu vàng nhìn một nơi trống phía dưới đột nhiên ném ra hơn mười đạo Không Gian Ấn Kỹ.

Chỉ thấy một tiểu không gian bị chém mở, bên trong toả ra một đạo năng lượng nồng đậm,

- Bảo khố của giáo hội sao?

Trần Thư nhíu mày ngược lại không có gì bất ngờ.

Huyết mạch Ứng Long trong cơ thể con thỏ lại thức tỉnh lần nữa, mà Long tộc vốn là chủng tộc yêu thích tài bảo, nó hiện tại chẳng những là một Khế Ước Linh chiến đấu cường đại mà lại là một tên cao thủ săn tìm bảo vật.

Hắn mang theo con thỏ, tức khắc chui vào bảo khố của giáo hội.

- Ồ?

Trần Thư nhìn phía trước đang có thi thể của một con Khế Ước Linh Vương Cấp nằm ở lối vào, khuôn mặt dữ tợn có không cam lòng cùng oán hận.

Đồng thời tài nguyên các loại cấp bậc rơi rụng đầy đất lại rải rác những vết máu chói mắt.

- Có vẻ nhiều…

Trần Thư nhìn tài nguyên trước mắt của giáo hội, ngược lại không có sốt ruột cướp đoạt

Hắn liếc nhìn một cái sáu con Husky có đôi mắt màu đỏ, biết được thời gian Chung Cực Dược Tề của nó đã quá nửa.

- Đi giải quyết trước đại chủ giáo rồi nói sau!

Trần Thư quyết đoán ra quyết định, dù sao dị không gian đã được hắn chặn lại không ai có thể đi ra ngoài,

- Ta cùng lão Tạ có thể ở bên trong hỗ trợ.

Lúc này Phương Tư cũng mở miệng nói.

Tuy nàng là Ngự Thú Sư Hoàng Kim nhưng vẫn không có tác dụng gì, dù sao đại chiến trước mắt đã vượt qua cấp độ của nàng.

- Không được!

Trần Thư không hề nghĩ ngợi, nói thẳng:

- Nếu có đại chủ giáo quay trở lại giết thì làm sao bây giờ? Hiện tại ngươi không được rời khỏi tầm mắt của ta!

- …

Phương Tư im lặng không nói gì, nhưng trong lòng cũng có một chút lo lắng.

Tạ Phong Ngữ một bên giơ tay lên, thấp giọng nói:

- Thật ra ta cũng có thể hỗ trợ.

- Ngươi càng không được!

Giọng điệu của Trần Thư càng chắc như đinh đóng cột, không cho một chút đường thương lượng.

- Cám ơn…

Trong lòng Tạ Phong Ngữ cũng là ấm áp, khoé miệng có một chút ý cười.

Bản thân ở trong lòng tội phạm đã quan trọng như vậy? Hơn nữa xem giọng điệu này thậm chí ngay cả Phương Tư cũng không sánh bằng hắn?

Nhưng câu tiếp theo của Trần Thư trực tiếp kéo hắn về thực tại.

- Nhỡ ngươi biển thủ thì xử lý làm sao?

- …

Tạ Phong Ngữ nhanh chóng trở nên trầm mặc…

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Được rồi, trước hết chúng ta giết hết người sau đó cướp bảo vật! Giết người cướp của, giết người cướp của, trình tự không được rối loạn, đây là tổ huấn!

- …

Phương Tư cùng Tạ Phong NGữ nhìn nhau một cái, tội phạm thế gia hả?

Ba người không ở lại, rời khỏi bảo khố của giáo hội đi thẳng tới vị trí cửa thông đạo không gian. Hiện giờ nhóm đại chủ

giáo đã bị doạ sợ, tất nhiên là trước tiên sẽ đi tới cửa thông đạo muốn rời khỏi nơi này.

- Ca ca ở điểm cuối chờ ngươi…

Trần Thư liếm môi quyết đoán lấy ra một lọ Truyền Tống Dược Tề.

Rầm!

Hắn uống được nửa bình trong đầu đồng thời hiện ra bộ dáng cửa thông đạo, trực tiếp thuấn di đến địa điểm mục tiêu.

- Ngoan ngoãn chịu chết đi…

Đồng tử Trần Thư vừa chuyển thu hồi tiểu Hoàng vào Ngự Thú Không Gian, đồng thời hắn cùng Husky và con thỏ chui vào sâu bên trong lòng đất yên lặng chờ đợi…

Quả nhiên, không đến thời gian nửa giờ chỉ có mấy thân ảnh hoảng hốt đi tới vị trí cửa thông đạo.

- Hả?

Đại chủ giáo 'Minh' nhíu mày, nhìn phía trước xa lạ bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

- Mẹ nó không gian thông đạo đâu?!

Mọi người liếc nhìn nhau một cái trong giây lát đã hiểu được.

- Đáng chết!

Ánh mắt 'Tinh' vừa động nổi giận mắng:

- Tên đáng giết ngàn đao này muốn đuổi tận giết tuyệt!

- Thật sự không được, chúng ta liều mạng với hắn!

- Cút!

Đại chủ giáo 'Minh' cũng quát lạnh một tiếng, nói:

- Lão tử không bao giờ sẽ tin tưởng mấy tên hèn hạ các ngươi!

Giáo huấn vừa rồi đã làm cho hắn không thể quên được…

Chương 2174 - Cứu Thế Giáo Hội, huỷ diệt!

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Một người vẻ bất an thỉnh thoảng nhìn phía sau, e sợ Trần THư sẽ đột nhiên đuổi theo.

- Chúng ta không có KHông Gian Khế Ước Linh, muốn rời khỏi chỉ có thể dùng sức mạnh!

Đại chủ giáo 'Tinh' có vẻ suy nghĩ trong mắt. nói:

- Nếu chúng ta hợp lực có lẽ có thể bộc phát ra sức mạnh của nguỵ Truyền Kỳ!

Mọi người suy nghĩ một chút đều gật đầu, đồng ý với kế sách này.

Minh mở miệng nói:

- Thời gian có hạn, trực tiếp bắt đầu đi!

Mọi người gật đầu, ánh mắt nhìn về nơi từng là không gian thông đạo.

Cho dù bị Trần THư cho nổ thông đạo nhưng không gian lực ở nơi đây là yếu nhất cũng là con đường chạy trốn duy nhất của bọn họ!

Hai mươi con Khế Ước Linh Vương Cấp ba sao tràn ngập khí thế đáng sợ, bắt đầu chuẩn bị một đòn mạnh nhất của bản thân…

Một lát sau, khí thế chúng nó đạt đỉnh dưới sự liên thủ, mơ hồ tràn ngập hơi thở nguỵ Truyền Kỳ trong đó…

- Bắt đầu đi!

Vẻ mặt mọi người mang vui sướng, giống như đã thấy được con đường chạy trốn của mình. Nhưng ngay lúc mành chỉ treo chuông chỉ thấy trên đầu bọn họ xuất hiện từng trận ánh sáng chói lọi.

- Gì?

Theo bản năng mọi người ngẩng đầu, sau đó vẻ mặt đại biến, chỉ thấy cột sáng sáu màu rực rỡ được hình thành, trên đó tràn ngập uy thế huỷ diệt tất cả!

Lại là sát chiêu của Husky!

- Đệt!

Mọi người thầm run rẩy dữ dội trong lòng, thật không ngờ thời điểm mấu chốt lại xuất hiện biến cố này.

- Phải chạy!

Giờ phút này bọn họ không có thời gian do dự, bản năng cưỡng ép gián đoạn kỹ năng của Khế Ước Linh, chạy ra bốn phía…

Oanh!

Ngay sau đó, cột sáng màu sắc rực rỡ rơi xuống, vì để có được hiệu quả lớn nhất nên Trần Thư không có để sát chiêu của Husky tập trung vào sinh vật nào, mà là ở giữa vị trí đánh đến,

Uy thế khủng bố chốc lát đã giết bốn con Khế Ước Linh Vương Cấp, Khế Ước Linh còn lại cũng gặp thương thế không giống nhau.

Quan trọng chính là bởi vì cưỡng ép dừng kỹ năng lại nên khiến cho Khế Ước Linh đều bị phản phệ, thương thế trở nên nặng hơn.

Mọi người vẻ sợ hãi nhìn phía trước, chỉ thấy Trần THư không nhanh không chậm đi ra, đê tiện nói:

- Không phải các ngươi thật sự nghĩ là có thể chạy ra ngoài?

- …

Trong lòng mọi người tuyệt vọng, thật không ngờ đối phương đã sớm mai phục ở đây.

- Minh, mẹ nó Khế Ước Linh điều tra của ngươi đâu? Chết rồi?

Trong mắt Tinh tràn ngập lửa giận giống như lớn tiếng quát đứa con, là thói quen vung nồi vào đồng đội trước tiên.

Minh vừa nghe lời này, chớp mắt sát ý tăng vọt khàn cả giọng nói:

- Mẹ nó ngươi còn dám hỏi?! Không phải là ngươi giết?

- …

Tinh bỗng chốc ngây ngẩn cả người, ách… này không có việc gì…

- Lão tử liều mạng với ngươi!

Minh tức giận trong lòng xông thẳng lên đầu, cho rằng đối phương đang chế giễu hắn ở tại chỗ mất đi lí trí.

Chớp mắt hai bên mở ra đại chiến ngược lại gạt Trần THư sang một bên…

- Không phải, các ngươi làm như vậy, đại ma vương ta không có cảm giác tồn tại gì cả…

Trần Thư nhìn hai người chém giết cũng có chút ngây người.

Hắn vốn tưởng hai người đang diễn trò muốn nhân cơ hội trốn thoát, kết quả chiêu chiêu đều là đại kỹ năng hiển nhiên là động sát khí!

Các ngươi làm thật à…

Vài tên đại chủ giáo khác liếc nhìn nhau một cái trực tiếp không để ý bọn họ, quyết đoán lựa chọn chạy trốn…

- Đám người này tạo nên tổ chức có thể tồn tại lâu như vậy sao?!

Hắn không nhịn được lắc đầu, mẹ nó đây không phải đơn thuần chỉ là đám ô hợp?

- Giáo hoàng cùng Lăng Trần cũng đủ vất vả…

Hắn nghĩ tới hai nhân vật mấu chốt của giáo hội, e là bọn họ mới là trụ cột chủ yếu của giáo hội.

Đáng tiếc chính là một người bị lực lượng không rõ trong cơ thể Trần Thư giết, một người bị lão gia tử giết…

Hai nhân vật trung tâm vừa chết, thật ra Cứu Thế Giáo Hội vốn là đã không còn có thể trở mình…

Lúc này Husky và con thỏ của Trần Thư cùng nhau động thủ bắt đầu đuổi giết đại chủ giáo còn lại.

Về phần ‘Minh’ và ‘Tinh’ thì Trần Thư căn bản không có ra tay, e là bản thân bọn họ cũng phân thành một cái sinh tử…

Thời gian dần trôi qua, một tên đại chủ giáo bị giết giống như một miếng thịt bò trên thớt gỗ, không có một chút sức phản kháng.

Nếu bọn họ liên thủ thật ra có thể chống lại Trần Thư dù sao lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, nhưng đáng tiếc bọn họ đã không còn chiến ý, hơn nữa quan hệ với nhau từ lâu đã có vết nứt, không có khả năng tin tưởng lẫn nhau.

Sau một lúc lâu Trần Thư bằng vào sức của bản thân liên tiếp chém năm tên đại chủ giáo, phá huỷ trung tâm lực lượng của giáo hội!

Cứu Thế Giáo Hội hiện giờ đã không còn có thể quật khởi…

- Hai món hàng kia hiện tại phân thắng bại chưa nhỉ?

Hắn lẩm bẩm nói, quay trở lại vị trí của thông đạo lần nữa.

Lúc này đại chiến đúng là đã chấm dứt, mà người sống sót cuối cùng chính là đại chủ giáo 'Minh'

Trong mắt hắn có tuyệt vọng, không có chạy trốn mà chỉ ngồi yên một chỗ…

Đã không còn sự trợ giúp từ những đại chủ giáo khác, hắn đã không thể trốn thoát khỏi đây ngoại trừ chờ chết đã không còn lựa chọn!

Chương 2175 - Cho ngươi một cái giá hữu nghị

Vốn nơi đây là trụ sở chính của giáo hội nhưng giờ phút này lại trở thành phần mộ mai táng của bọn họ, không thể không nói cũng là một loại châm chọc…

- Giết ta đi…

Ánh mắt Minh nhìn Trần Thư phía trước, trong mắt đã có ý chết.

Trần Thư bình tĩnh nói:

- Thoả mãn yêu cầu của ngươi…

Nhưng ngay lúc Trần Thư đi tới chỗ Minh trong phạm vi trăm mét, một cây dây leo màu tím đột nhiên xuất hiện trên mặt đất, bay thẳng đánh úp đến Trần Thư!

- Tiểu kỹ xảo…

Hắn cười giễu cợt, trong lòng thật ra vẫn chú ý bốn phía.

Oanh!

Husky hộc ra một lôi cầu khủng bố mấy chục mét trực tiếp giết một con Khế Ước Linh cuối cùng.

'Minh' thấy vậy không có gì bất ngờ, chính là thở dài thật sâu.

- Đã xong…

Vừa dứt lời một đạo lôi đình đánh úp lại, trực tiếp mang đi hơi thở sinh mệnh của hắn. Đến lúc này, Cứu Thế Giáo Hội ở trên Lam Tinh làm loạn mấy trăm năm đã hoàn toàn hạ màn!

Tám trăm năm trước, đỉnh cao Thiên Mệnh Cổ Quốc bị lão gia tử của Hoa Quốc tự tay giết, mà hiện giừo thật vất vả quật khởi lại thế lực Cổ Quốc, kết quả bị Hoàng Kim Cấp là Trần Thư giết!

Lịch sử giống như tái hiện lại, nhưng diễn viên đã thay đổi mơ hồ làm hco người ta có một cảm giác mộng ảo thời đại thay đổi…

Trần Thư lẩm bẩm nói:

- Còn lại một tổ chức ác nhất, Thánh Ngự Hội…

Nhưng Thánh Ngự Hội chính là cấu kết với hung thú, hiện tại hắn không có cách nào ra tay chỉ có thể yên lặng đợi thời cơ.

Lúc này Trần Thư thuấn di một cái, nhấc thi thể của Minh yên lặng chờ đợi gì đó.

Mà sáu con Husky cũng nhìn chằm chằm vào thi thể của Minh, một khi có biến hoá gì sẽ phóng ra tấn công lôi đình.

Sau một lúc lâu bốn phía vẫn vô cùng yên tĩnh như cũ, không có một chút biến hoá.

Trần Thư nhíu mày giống như không còn kiên nhẫn, thản nhiên nói:

- Muốn hắn thì dùng tiền đến mua! Ngươi chắc không phải là muốn lấy không đồ từ tội phạm ca chứ?

- …

Nhưng sau một lúc lâu trôi qua, bốn phía vẫn như cũ không hề có động tĩnh.

Trần Thư nhướng mày thản nhiên nói:

- Người không cần, ta đây cũng chỉ có thể cho hắn bị huỷ.

Nói xong nguyên tố lực lượng trong cơ thể Husky tăng lên, trong miệng bắt đầu khởi động ngọn lửa nóng bừng.

- Từ từ–-

Nhưng vào lúc này một thanh âm đột nhiên xuất hiện.

Ngay sau đó chỉ thấy bên ngoài mấy chục thước có một không gian vặn vẹo, một người mặc hắc bào bình tĩnh bước ra từ bên trong.

- Ồ? Không?

Trần Thư híp hai mắt lại liếc mắt một cái đã nhận ra con tiểu thú màu đen trên vai đối phương.

Không nhíu mày, nói:

- Làm sao ngươi phát hiện ra ta?

- Ngươi thật sự là coi anh em mù à?

Trần Thư bĩu môi, nói;

- Mẹ nó ta giết nhiều đại chủ giáo như vậy, một cái thi thể đều không có nhìn thấy hoặc là có người dở trò quỷ, hoặc là xác chết vùng dậy!

- …

Vẻ mặt Không trì trệ, đối phương vậy mà ngay cả chi tiết này cũng chú ý tới…

- Ngươi trực tiếp nói giá đi!

Hắn khôi phục bình tĩnh, trước khi thăng cấp tới Truyền Kỳ cảnh giới, hắn không muốn có dây dưa gì với đối phương.

- Sảng khoái!

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Tốt xấu gì chúng ta cũng quen biết đã lâu, cho ngươi một cái giá hữu nghị!

- Chờ một chút!

Không có cảm giác nặng nề trong lòng, còn nghiêm túc nói:

- Ta không cần giá hữu nghị, cho ta cái giá bình thường!

Theo như hiểu biết của hắn với con hàng này thì giá hữu nghị mới chính là mẹ nó thái quá…

- Không phải, ngươi rất hiểu đó!

Trần Thư cũng có vẻ ngẩn ra, cười nói:

- Vậy giá bình thường, giá trị mười tỷ Hoa Hạ tệ tài nguyên để đổi!

- ??

Vẻ mặt Không bỗng chốc cứng lại, nói:

- Mẹ nó đơn vị của ngươi là tỷ?

- Chẳng vậy thì sao?

Trần Thư khoanh tay trước ngực, thản nhiên nói:

- Đây chính là đại chủ giáo Vương Cấp ba sao, trong cơ thể hắn là huyết mạch đặc thù không đáng với cái giá này sao?

- Ngươi nhìn ra?

Vẻ mặt Không ngẩn ra, trong mắt có một chút ý lạnh.

- Không có biện pháp đặc thù ngươi có thể thăng cấp lên Vương Cấp đỉnh nhanh như vậy?

Ánh mắt Trần Thư bình tĩnh, có thể nhận ra được 'Không' hiện tại không giống bình thường, đối phương hiển nhiên là có biện pháp đặc thù nào đó mới có thể chuyển dời huyết mạch Thiên Mệnh Cổ Quốc đến bản thân.

Nhưng hắn gặp đối phương có bộ dáng yêu dị, ánh mắt điên cuồng rõ ràng là đã hàng triệu vấn đề…

Nhưng bản thân 'Không' không có phát hiện gì thậm chí còn cho rằng chính mình đã thấy được còn đường Truyền Kỳ…

- Mười tỷ quá nhiều!

Không gắt gao nhìn chằm chằm vào thi thể của đại chủ giáo 'Minh', một bộ dáng không cam lòng.

Hắn hiện tại cảm thấy huyết mạch của mình cách với viên mãn chỉ kém một bước, thi thể 'Minh' trước mắt phải có được!

- Ngươi là Không Gian Ngự Thú Sư, tài phú có ít sao?

Trần Thư cười chế giễu nói:

- Không cần ta phải nói, mấy năm nay ngươi không có mò được gì? Vậy chính là phế vật!

- …

Không trầm mặc một chút, nói tiếp:

- Ta chỉ có bốn tỷ tài nguyên, đã là toàn bộ tịch góp của ta nếu có thể thì chúng ta lập tức giao dịch!

- Bốn tỷ…

Trần Thư chấn động trong lòng, đánh giá lại đối phương có chút không quá tin vào những lời này.

Chương 2176 - Cho ngươi một cái giá hữu nghị (2)

Nhưng hai người đều là Không Gian Ngự Thú Sư, giữa hai bên ai cũng không làm gì được, ngược lại chỉ có thể đàm phán hoà bình,

- Được! Vậy bốn tỷ!

Một lúc lâu sau, Trần Thư gật đầu nói:

- Trước tiên lấy ra thành ý của ngươi đi!

Không do dự một chút, sau đó hạ lệnh với Khế Ước Linh trên vai.

Trong mắt tiểu thú màu đen có một chút không muốn nhưng vẫn mở miệng ra, phút chốc vô số tài nguyên bay ra ầm ầm giống như thác nước, nhìn cảnh này khá là đồ sộ.

Mà Không Gian Thỏ của Trần Thư tiến lên bắt đầu kiểm kê, nửa ngày tài nguyên chồng chất như núi xuất hiện bốn phía hai người, tràn ngập năng lượng mãnh liệt.

- Đưa thi thể cho ta!

- Trước tiên ngươi xoá dấu vết không gian trên tài nguyên!

Hai người gần như là nói cùng nhau, trong đôi mắt hai người đều có hoài nghi.

Không nói thẳng nói:

- Ta không tin ngươi…

- Ngươi không có lựa chọn!

Trần Thư trực tiếp chặn lại, nói:

- Tài nguyên này ta có thể không cần, nhưng khối thi thể này thì ngươi phải cần!

- …

Ánh mắt Không lạnh như băng, nhưng bị Trần Thư nắm đằng chuôi, nửa ngày sau hắn lạnh lùng nói:

- Được, ta lui bước! Nếu ngươi không đưa thi thể cho ta thì tài nguyên này ta sẽ huỷ nó.

Nói xong hắn để Khế Ước Linh xoá dấu vết trên tài nguyên.

- Nam Giang tội phạm ta cũng có phẩm hạnh nghề nghiệp tốt đó!

Trần Thư nhún vai, dĩ nhiên là nghiêm túc cầm thi thể trong tay ném ra ngoài.

Đôi mắt Không mừng rỡ một tay tiếp lấy, trong lòng trở nên vô cùng kích động.

Hắn thâm thuý nhìn Trần Thư một cái, sâu bên trong đáy mắt có sát ý nhưng không có ở lại, mà là một cái thuấn di biến mất tại chỗ.

Hiện tại hắn vội vã cắn nuốt huyết mạch, không có thời gian quản Trần Thư.

Trần Thư cũng không có sốt ruộc bắt đầu cho Không Gian Thỏ thu lại tài nguyên bốn phía.

- Vậy mà còn có thu hoạch ngoài ý muốn…

Hắn lắc đầu, thật không ngờ nửa đường đi giết lại ra một đại chủ giáo 'Không'.

- Ngươi đưa thi thể cho hắn?

Phương Tư một bên vẻ lo lắng, nói:

- Nếu thật sự để hắn đột phá Truyền Kỳ chỉ sợ…

Không hiện giờ tuy rằng nhìn qua có chút không bình thường nhưng khí thế của hắn cũng thật sự là Vương Cấp đỉnh, thậm chí có một cỗ nguỵ Truyền Kỳ.

- Không có khả năng.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Lão gia tử nói qua, muốn đột phá Truyền Kỳ thì Ngự Thú cấp bậc của bản thân cùng các phương diện trong lòng đều phải đạt tới trạng thái hoàn mỹ mới được, một tên bệnh thần kinh như vậy có thể là Truyền Kỳ? Nói linh tinh!

- …

Tạ Phong Ngữ lúc này cũng có vẻ lo lắng nói:

- Nhỡ đâu…

Đối phương chính là Không Gian Ngự Thú Sư, một khi đột phá đến Truyền Kỳ chỉ sợ thật sự không người nào có thể trị hắn?

- Không có nhỡ đâu!

Trần Thư lắc đầu, trong mắt có vẻ chắc chắn.

Hắn vẫn nhớ như in lời lão gia tử nói, hiện giờ con đường Truyền Kỳ của hắn đã bị chặt đứt, nghìn năm qua đều không có Truyền Kỳ ngay cả Lí lão cũng bị vây ở nguỵ Truyền Kỳ mấy trăm năm.

Nếu thật sự là để Không đột phá Truyền Kỳ dễ dàng như vậy đó mới là quá đáng…

- Được rồi, chúng ta cũng nên trở về.

Trần Thư lắc đầu, hiện tại hắn cũng không giết được Không, chỉ có thể là về nước rồi nói sau.

- Được!

Trong lòng hai người có một chút hưng phấn, hành động cùng với con hàng này thật sự là có chút kích thích…

- Nhưng trước đó phải cầm bảo vật!

Đôi mắt Trần Thư ánh lên tham lam, nhìn về phía giáo đường vẫn là nhớ thương tài nguyên trong bảo khố.

Tạ Phong Ngữ nhìn vẻ mặt của con hàng này, không nhịn được thấp giọng nói:

- Đại ca, ngươi có tiền như vậy có cần thiết…

- Ngươi không hiểu…

Trần Thư lắc đầu, lần này xuất ngoại tuy rằng có thu hoạch không nhỏ nhưng tiêu hao cũng tương đối lớn.

Chỉ với giá trị của Bạo Tẩu Dược Tề cùng với Truyền Tồng Dược Tề chính là một con số trên trời, nếu không mau chóng bù lại thì đoán chừng hắn phải thật muốn hộc máu…

Nửa giờ sau, con thỏ thu lại toàn bộ tài nguyên xung qun, đồng thời thời gian dược tề của bốn con Khế Ước Linh cũng trôi qua, đều rơi vào trạng thái suy yếu.

Trong đó Husky là triệu chứng nặng nhất, trực tiếp ngã xuống đất miệng bắt đầu sủi bọt mép…

Nhưng tiểu tinh linh một cái [Tử Vong Phục Hồi] giải trừ trạng thái suy yếu của nó, lại lần nữa khôi phục sức chiến đấu.

Rất nhanh ba người lại đi tới vị trí trụ sở chính của giáo hội.

- Hả?

Trần Thư đi tới miệng của bảo khố, vậy mà đã nhận ra một cỗ không gian lực, đóng cửa lại.

- Không?!

Hắn nhíu mày, lẩm bẩm:

- Ngươi là tên vô liêm sỉ, quay đầu đã cướp đồ của ta đúng không?!

Nói xong hắn cho con thỏ uống một lọ Bạo Tẩu Dược Tề, trong phút chốc Husky cùng con thỏ khai hoả toàn bộ hoả lực đánh vào không gian cấm chế phía trước.

Cho dù thần trí của Không xảy ra chút vấn đề nhưng thực lực thật sự là không gian đỉnh, cường độ cấm chế trước mắt đã vượt qua dự đoán của hắn.

Nhưng nguyên nhân chủ yếu là Husky đã không còn Chung Cực Dược Tề, thực lực giảm đi rất nhiều.

Sau mấy phút đồng hồ, không gian cấm chế trước mắt bị công phá, Trần Thư mang theo Khế Ước Linh trực tiếp tiến vào bên trong bảo khố, đập vào mắt là một con tiểu thú màu đen đứng trên không trung, mang theo ý cười nhìn hắn!

Chương 2177 - Ngươi đúng là nghịch thiên

Chính là con Không Gian Khế Ước Linh của Không!

Khoảng cách của Trần Thư và đối phương chỉ có trăm mét, đối với cấp bậc Ngự Thú Sư của hắn mà nói cũng chỉ là xa một bước, nhưng ở giữa hai bên cũng có chồng chất không gian cấm chế, nhất thời Trần Thư dĩ nhiên là nửa bước cũng khó đi.

- Lêu lêu——

Tiểu thú màu đen trước mắt lè lưỡi với Trần Thư, một bộ dáng khiêu khích.

- Cái đồ chơi nhỏ ngươi, sớm hay muộn cũng mang ngươi nấu lên!

Trần Thư trừng mắt nhìn đối phương, cho Khế Ước Linh bắt đầu đánh toàn lực vào cấm chế, nếu chậm thêm chút nữa chỉ

sợ tài nguyên đều bị Không cướp sạch, hắn cũng không có thói quen cho người khác ăn canh ăn thịt hắn ăn canh.

Nhưng mà lần này Không cũng không có cướp sạch tài nguyên mà là ở sâu bên trong bảo khố rơi vào trạng thái huyền diệu nào đó.

Bên cạnh hắn, 'Minh' đã hoá thành một khối xác khô…

Mục đích của Không không phải là tài nguyên trong bảo khố, mà là Trần Thư!

Hắn đã sớm đoán được đối phương sẽ không tha cho bảo khố tài nguyên, sau khi làm xong giao dịch trước tiên đi tới chờ bên trong bảo khố, một khi hắn đột phá lên Truyền Kỳ, Trần Thư sẽ không thể đi được. . …

Mà bảo khố của giáo hội cũng sẽ trở thành mộ phần mai táng cho Nam Giang tội phạm…

Lúc này Trần Thư cũng không có ý thức được vẫn như cũ toàn lực đánh vào cấm chế phía trước, thật ra hắn đã đoán ra điều này nhưng hắn tin vào lão gia tử chắc chắn rằng đối phương không thể đột phá đến Truyền Kỳ.

- Mẹ nó cấm chế này thật sự có thể chống lại!

Trần Thư nhíu mày, bắt đầu chậm rãi thúc đẩy lên phía trước nhưng hiệu suất cũng không tăng lên.

Hiện tại hắn mới rốt cục hiểu được Không Gian Ngự Thú Sư thật sự đáng ghét…

Trong nháy mắt hai giờ đã trôi qua, Trần Thư từng bước đi tới phía trước, đã tới được sâu bên trong bảo khổ.

Con thỏ vẫn phóng ra kỹ năng như cũ, trên đường nó liên tục uống một lọ Bảo Tẩu Dược Tề nên vẫn duy trì chiến lực Vương Cấp.

- Xem vật nhỏ như ngươi chạy trốn chỗ nào!

Trần Thư nhìn tiểu thú màu đen trước mắt, trong đầu đã nghĩ tới trăm loại phương thức nấu nướng…

- Chít chít—-

Tiểu thú màu đen không chút sợ hãi nào, lại đi vào sâu bên trong đồng thời bày ra các loại kỹ năng không gian giam cầm.

Trần Thư cũng đuổi theo không bỏ, không khỏi có chút phiền toái. Sức mạnh không gian của đối phương không kém, ngay cả thần kỹ của con thỏ cũng không thể dễ dàng thuấn di, ngoại trừ phối hợp sử dụng dược tề.

Nhưng Truyền Tống Dược Tề trên người hắn đã gần hết, dự định giữ lại dùng cho bảo mệnh, mà tăng cường đạn hạt nhân có thể dùng nhưng có thể huỷ diệt tài nguyên bốn phía.

Trần Thư lúc này cũng chỉ có thể tiến lên từng bước, nhưng nơi đây đã là sâu bên trong bảo khố đối phương cũng sắp bị đẩy đến đường cùng.

Lại nửa giờ trôi qua, nhưng vào lúc này Trần Thư dừng bước một chút, bỗng chốc nhìn ra xa, chỉ thấy 'Không' ngồi yên một chỗ, hai mắt nhắm nghiền trên người lưu chuyển hơi thở kỳ dị.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày nhìn Không phía trước, trong mắt có một chút kinh ngạc.

- Trần Thư, ngươi thật đúng là dám đến!

Lúc này âm thanh của 'Không' vô cùng lạnh lùng, không có một chút tình cảm.

- Ngươi không tuân thủ quy tắc lấy đồ vật của ta, ta có cái gì không dám đến?

- Đồ của ngươi?

Không sững sờ, thật không ngờ da mặt của đối phương dày như vậy…

- Đáng tiếc, có cho ngươi toàn bộ đồ ở đây lại thế nào, ngươi đã không có mạng để hưởng!

- Ta không có mạng?

Trần Thư cười chế giễu, nói:

- Ngươi chắc không nghĩ rằng bản thân mình là Truyền Kỳ chứ?

- Ngươi nói xem?!

Phút chốc, Không chợt mở to đôi mắt, trong mắt tràn ngập kim quang lấp lánh, một cỗ hơi thở khủng bố bùng nổ!

- Ồ?

Trần Thư mang theo Không Gian Thỏ, trong mắt có một chút vẻ cảnh giác.

- Thảo nào Truyền Kỳ có thể cao cao tại thượng, sức mạnh này rất làm cho người ta mê muội…

Không chậm rãi đứng dậy, trong mắt tràn ngập hưng phấn đồng thời tiểu thú màu đen trên vai hắn cũng tràn ngập hơi thở khủng bố nâng tay lên đã hoàn toàn đóng lại cửa không gian nơi này.

- Ngươi chỉ có thể ở lại!

Không giương khoé miệng, chậm rãi đi tới Trần Thư đồng thời nói:

- Ngươi giết Lăng Trần, đó là bởi vì hắn nhất định ngươi phải là bàn đạp, mà hôm nay ngươi cũng sẽ trở thành bàn đạp của ta, giúp ta bước trên con đường đỉnh cao của Ngự Thú!

Nhìn Không giống như điên cuồng, trong mắt Trần Thư có một chút cổ quái, không nhịn được nói:

- Cái đó…hữu nghị nhắc nhở một chút, thân thể của ngươi có chút vấn đề…

- Hả?

Không sững sờ, bản năng cúi đầu nhìn chỉ thấy cơ thể mình vậy mà đang tuôn ra máu tươi, giống như một cái phễu.

- Làm sao lại thế này?!

Vẻ mặt hắn kinh ngạc, hiển nhiên là không có đoán được cảnh tượng này.

- Đây là uy thế của Truyền Kỳ sao? Quả nhiên là không giống bình thường!

Trần Thư khoanh tay trước ngực, một bộ dáng xem kịch.

Hắn thật đúng là không tin đồ chơi này có thể là Truyền Kỳ, Ngự Thú Sư Truyền Kỳ ai lại có bộ dáng thế này chứ…

- Trước tiên giết ngươi rồi nói sau!

Không không có để ý tới tình hình cơ thể, định sau đó xử lý.

Chương 2178 - Huyết dịch thần bí

Không gian tiểu thú trên vai hắn kêu to một tiếng, không gian lực lượng trong cơ thể bắt đầu khởi động, nhưng Khế Ước Linh còn chưa có phóng ra được một cái kỹ năng thân hình đột nhiên trở bị nổ thành mảnh nhỏ, máu tươi điên cuồng phun ra…

- …

Trần Thư cũng bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi, lại nói lần nữa:

- Ngươi xác định bản thân hiện tại là Ngự Thú Sư Truyền Kỳ chứ?

- …

Trong lòng Lăng Trần tràn ngập thấp thỏm lo âu, khản cả giọng nói:

- Ta thất bại?! Không thể nào! Ta mưu đồ kế hoạch nhiều năm như vậy, làm sao sẽ thất bại?!

- Hiện thực kiểu gì cũng sẽ không như ý, chúng ta phải học cách tiêu tan.

Trần Thư một bên hoá thành đạo sư tâm linh, tính toán trấn an tâm hồn bị thương của đối phương…

Nhưng mặc cho ai nghe cũng đều có thể nghe ra kỳ quái trong lời nói của hắn…

Hắn không quá giỏi về đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết roi nhưng bỏ đá xuống giếng đã trở thành bậc thầy…

- Vì cái gì…

Không không để ý đến lời nói của Trần Thư, chỉ ngơ ngác nhìn cơ thể của mình, thân thể hắn lúc này càng ngày càng bị phá thành mảnh nhỏ, căn bản không có chút xu thế nào muốn khép lại, nếu là thể chất của Ngự Thú Sư Truyền kỳ, thì loại thương thế này dễ dàng có thể khỏi hẳn, điều này cũng là khía cạnh chứng minh hắn thật sự thất bại…

- Không cam lòng, ta không cam lòng!

Vẻ mặt Không điên cuồng, dần dần xuất hiện vết rách mạng nhện trên đầu, máu tươi chói mắt tuôn ra, trong giây lát Không đã hoá thành một gã huyết nhân bộ dáng dữ tợn…

Cùng lúc đó, hơi thở của hắn đang liên tục giảm xuống lần nữa về lại Vương Cấp, xu thế giảm xuống vẫn không ngừng dừng lại.

Hoàng Kim, Bạch Ngân, Hắc Thiết…

Cuối cùng Không trở thành một người thường, mà Khế Ước Linh của hắn từ lâu đã chết bất đắc kỳ tử…

- Vì cái gì…

Hắn mở hai bàn tay, không dám tin nhìn chính mình vẫn như cũ là một bộ dáng có cử chỉ điên rồ đến cực điểm.

Trong chốc lát hắn vậy mà điên cuồng cười lên, khàn khàn nói:

- Ta đúng là vẫn còn thất bại sao…ha ha ha…biết trời dễ… nghịch thiên khó…

Trần Thư nhìn bộ dáng của đối phương, lắc đầu thở dài:

- Ngươi đúng là nghịch thiên…

- Ngươi…

‘Không’ đang trong trạng thái đột tử, đột nhiên kích động, lửa giận ngút trời.

Nhưng hắn ta không hề phản kích, huyết dịch trên người càng lúc càng phun trào…

- Chết tiệt ! Đừng văng tung tóe lên người ta…

Trần Thư nhảy ra sau, trong miệng lẩm bẩm:

- Thật xui xẻo!

…

‘Không’ mở miệng muốn nói gì đó, nhưng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Dù vậy hắn ta vẫn kiên trì cử động môi, trong mắt tràn đầy oán độc.

- Nghị lực quá, bộ dạng thành thế này rồi, còn muốn mở miệng nói chuyện…

Trần Thư xúc động, giơ ngón cái lên, trực tiếp khen ngợi.

…

Vẻ mặt hắn ta trống rỗng dữ tợn, còn đang muốn nói gì đó, sắc mặt đột nhiên chậm lại, sau đó thân thể ầm ầm vỡ tan, hóa thành mảnh vụn rải rác khắp nơi…

Một gã Ngự Thú Sư Không Gian đỉnh cấp, đã chết không thể nào thảm hơn.

- Nghịch thiên…Thật sự nghịch thiên…

Trần Thư lắc đầu, không ngờ được đến bước này.

Vốn tưởng rằng đối phương chấp nhận, đối mặt với kết quả, chẳng qua chỉ là thăng cấp truyền kỳ thất bại, không ngờ bản thân hắn ta lại trực tiếp nổ tung…

Nếu ‘Không’ không đi đường tắt, thành thật tu luyện, một gã Vương cấp Ngự Thú Sư Không gian, cho dù ở loạn thế cũng có thể sống tiêu sái.

Cho dù là Hoa Quốc, hay là hung thú, đều không thể bắt được hắn.

Nhưng đáng tiếc, hắn truy đuổi cảnh giới chí cường quá mức, trực tiếp chơi đùa bản thân đến chết…

Tạ Phong Ngữ nhìn huyết vụn trước mặt, thở dài nói:

- Trần Thư, vừa rồi trước khi chết hắn ta nói gì vậy?

- Chắc là ngôn ngữ chúc phúc gì đó.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Đã thành bộ dạng như vậy rồi, còn muốn chúc phúc chúng ta, thật sự làm ta cảm động khóc chết…

…

Khóe miệng Phương Tư giật giật, ngươi thật dám nói…

Trong lúc ba người đang nói chuyện phiếm, phía trước đột nhiên xuất hiện biến cố!

- Ừ!

Trần Thư giật mình, theo bản năng có linh cảm, lập tức nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trong thi thể trống rỗng, chậm rãi chảy ra từng sợi huyết dịch, như có linh tính, bắt đầu hội tụ về phía trung tâm.

- Máu của Thiên Mệnh Cổ Quốc?

Trong lòng Trần Thư bất an, muốn Khế Ước Linh phóng ra kỹ năng, hủy diệt nó.

Oanh!

Husky phun ra các loại lôi đình hỏa diễm, nhưng không thể đả thương nó.

- Mẹ kiếp, cái quái gì vậy!

Trần Thư liếm môi, dẫn theo hai người cách xa trăm thước.

Mặc dù không phải vật sống, nhưng lại khiến cho Trần Thư áp lực, dù sao cũng là thứ, khiến cho Vương cấp đỉnh phong Ngự Thú Sư tự phát nổ.

Không đầy một lúc sau,

Huyết dịch toàn thân của ’Không’ hội lại cùng nhau, không ngừng giao hòa.

Cuối cùng, một giọt huyết dịch màu vàng nhạt xuất hiện, tràn ngập khí tức cổ xưa, khủng bố kinh người!

!

Đồng tử Trần Thư co rút, theo bản năng muốn Thỏ ném ra thần kỹ, rời khỏi nơi này.

Nhưng lúc này, Thỏ không có bất kỳ phản ứng nào.

Mặc dù hắn ở cảnh giới nhân linh hợp nhất, nhưng cảm giác bốn Khế Ước Linh đều như rớt mạng, không có bất kỳ phản ứng nào.

Trong lòng Trần Thư giật mình, muốn quay đầu.

Nhưng lại cảm thấy, toàn thân giống như hóa đá, không thể cử động.

Khóe mắt của hắn khẽ nhìn, lập tức kinh hãi.

Chương 2179 - Huyết dịch thần bí (2)

Cho dù là Khế Ước Linh của hắn, hay Phương Tư và Tạ Phong Ngữ, đều lâm vào trạng thái đình trệ.

Thời gian và không gian bốn phía, đều là bị huyết dịch trước mắt làm cho dừng lại!

- Cái thứ quái quỷ gì vậy?

Trần Thư kinh hãi, nghĩ đến nguyên nhân tử vong của 'Không' :

Có lẽ không phải huyết dịch có vấn đề, mà là thân thể hắn ta, không chịu nổi lực lượng mạnh như vậy…

Giờ phút này, huyết dịch liên tục lưu chuyển, cho dù không có đôi mắt, Trần Thư vẫn cảm nhận được bản thân đang bị nhìn chăm chú.

Nhất thời, toàn thân như bị nhìn thấu, giống như một người trần trụi.

Huyết dịch màu vàng nhạt lưu chuyển, nhìn về phía linh hồn Trần Thư, muốn dò xét đến tận cùng.

Lập tức, trong mắt Trần Thư lóe lên một đạo tinh thần quang mang rực rỡ, tràn ngập vĩ lực cổ xưa!

Huyết dịch trước mắt điên cuồng lưu chuyển, giống như gặp phải nguy cơ sinh tử.

Không gian bên cạnh nó đột nhiên vỡ tan, chuẩn bị chui vào trong chạy trốn.

Nhưng đã không còn kịp!

Chỉ thấy mắt phải Trần Thư bắn ra một đạo Tinh Thần Chi Quang, đánh trúng huyết dịch phía trước.

Grào!

Một tiếng gào thét không cam lòng xuất hiện, huyết dịch không có bất kỳ lực chống trả nào, trực tiếp tiêu tán…

Cùng lúc đó, không gian bốn phía đang trong trạng thái đình trệ cũng được giải trừ, tất cả đều khôi phục, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- Trần Thư, ngươi làm sao vậy?

Phương Tư đã khôi phục lại, vẻ mặt lo lắng nhìn Trần Thư.

Trong suy nghĩ của nàng, huyết vụn trước mắt không có bất kỳ biến hóa nào.

Nhưng trên trán Trần Thư đột nhiên xuất hiện mồ hôi lạnh.

- Không…Không có gì…

Trần Thư nhìn vẻ mặt khó hiểu của hai người, không giải thích, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Vừa rồi suy nghĩ của hắn không bị đình trệ, tất nhiên tận mắt nhìn thấy tất cả!

- Là vấn đề của ta? Hay là của di tích?

Trần Thư nhìn thấy tinh thần quang mang trong mắt mình, lập tức nghĩ đến Tinh Thần di tích mà hắn khống chế.

- Là Tinh Linh Bất Hủ của Tinh Thần Vương sao…

Trong mắt hắn hiện lên vẻ tự hỏi, nghĩ tới Ngự Thú Sư Tinh Thần Vương cổ đại lúc trước đã tạo ra Tinh Thần di tích.

- Trần Thư, nghĩ gì vậy? Nhiều bảo vật như vậy mà không cần sao?

Đúng lúc này, lời nói của Phương Tư cắt đứt suy nghĩ của Trần Thư.

Nhìn Trần Thư trước mắt, nàng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, không phải con hàng này yêu nhất là tài bảo sao?

- Muốn! Muốn! Không nghĩ nữa!

Trần Thư gật đầu, trực tiếp để Thỏ điên cuồng thu gom…

Mặc dù vừa rồi xuất hiện dị biến kinh thiên, nhưng huyết dịch màu vàng nhạt kia đã hoàn toàn bị phá hủy, không còn sức uy hiếp.

Trần Thư lẩm bẩm nói:

- Huyết mạch Thiên Mệnh Cổ Quốc, xem như đã đoạn tuyệt…

Mặc dù đã hủy diệt một tổ chức cực kỳ ác liệt, nhưng trong lòng hắn lại hoang mang.

Dường như không đơn giản như hắn tưởng tượng…

- Mặc kệ, ít nhất là một chuyện tốt.

Trần Thư lắc đầu, lực lượng trong cơ thể đã cứu hắn hai lần, trước mắt, đối với hắn đã không còn uy hiếp.

- Chỉ cần thực lực đạt đến, sẽ biết được tất cả.

Hắn không suy nghĩ nữa, bắt đầu chuyên tâm kiểm kê tài nguyên bảo khố.

Mặc dù đã bị thành viên giáo hội chiếm đoạt không ít, nhưng vẫn có rất nhiều tài nguyên còn sót lại.

Một ngày sau,

Ba người vẻ mặt vui vẻ rời khỏi bảo khố của giáo hội.

- Năm ngàn tỷ! Thật sự thoải mái nha…!

Khóe miệng Trần Thư nhếch lên, vô cùng vui sướng.

Tất cả là giả dối, chỉ có tài phú trong tay mới là thật !

- Đi thôi!

Trần Thư không tìm kiếm nữa, lấy ra đạn hạt nhân tăng cường, phối hợp với thần kỹ của Thỏ Không Gian, thoáng chốc dẫn theo hai người rời khỏi nơi này.

Ngày xưa, chỉ có Ninh Bất Phàm và Ngự Thú Sư Không gian đứng đầu mới có thể, bây giờ Trần Thư, hắn cũng có thể làm được.

- Về nhà!

Ba người không dừng lại, trực tiếp cưỡi Khế Ước Linh, đi về phía Hoa Quốc…

Hai ngày sau.

Ba người Trần Thư thuận lợi trở về Hoa Quốc đại lục.

Chiến trường đại lục bốn phương vẫn kịch liệt như cũ, mùi máu tanh ngập trời, mấy trăm dặm hải vực đều bị máu tươi bao trùm, trở thành huyết sắc chướng mắt.

Mặc dù số lượng hung thú chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng lại bị nhân loại hoàn toàn áp chế, trở thành đối tượng bị đánh.

Nhưng bọn chúng không hề luống cuống, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Bởi vì trên chiến trường, Long Uyên anh linh đã trở nên ảm đạm vô quang.

Điều này có nghĩa, linh hồn của bọn họ sắp cạn kiệt, hoàn toàn tiêu tán trên thế gian.

Một khi không có anh linh tác chiến, hung thú sẽ thuận lợi xoay chuyển thế cục.

Các đại Thú Hoàng nắm rõ điểm này, không cưỡng ép thủ hạ mạnh mẽ tiến công, mà chuyên tâm phòng ngự, giảm thiểu thương vong.

- Khi nào mới chấm dứt đây…

Trần Thư cưỡi Slime khổng lồ, kiêu ngạo băng qua chiến trường, vô cùng bắt mắt.

Mặc dù các đại Thú Hoàng hận đến mức nghiến răng nghiến lợi, nhưng thật không có cách nào trị hắn…

Mà Thú Hoàng cũng không dám động thủ, sự tích Lão gia tử vượt ngàn vạn dặm giết chết Giáo hoàng, đủ để uy hiếp bọn chúng.

Hiện giờ cho dù là bất kỳ Thú Hoàng nào, cũng không dám đi một bước này, nếu không đã sớm ra tay với Trần Thư.

Lúc này, Trần Thư nhìn anh linh phía dưới, trong mắt có vẻ kính nể và cảm động.

Chương 2180 - Ngài có cần phải kiêu ngạo như vậy không…

Mà đám anh linh đang ra sức giết địch cũng nhìn về phía hắn, dù sao quả cầu màu vàng khổng lồ này, cũng quá hấp dẫn ánh mắt người khác.

- Ừ!

Trần Thư hơi ngẩn ra, chỉ thấy trong mắt phần lớn anh linh đều có vẻ khiếp sợ và tán thưởng.

Trong lòng hắn có chút kinh ngạc, lẩm bẩm:

- Ngự Thú Sư mấy trăm năm trước cũng biết uy danh của ta sao ?

- Ngươi vừa lên thông báo thế giới hai ngày trước…

Phương Tư liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nhắc nhở.

- À!

Lúc này, Trần Thư mới phản ứng lại, lẩm bẩm:

- Xem ra túi Urea của ta, đã làm linh hồn bọn họ, chấn động sâu sắc!

…

Khóe miệng Phương Tư co giật, người bình thường không ai dùng thứ kia làm vũ khí, quả thật tương đối chấn động.

Trần Thư phất phất tay, không ở chiến trường nữa, trực tiếp tiến vào đại lục, tìm lão gia tử báo cáo trước.

Trong chốc lát, Trần Thư đưa Phương Tư và Tạ Phong Ngữ về thành phố Nam Giang, còn hắn đi tới phòng chỉ huy ở trung tâm đại lục.

- Trở về rồi?

Lão gia tử chắp tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm khắc, mở miệng nói:

- Tiểu tử ngươi dám một mình xuất ngoại, muốn chết sao?

…

Trần Thư nhìn lão gia tử, trong lòng vô cùng áp lực.

Hắn tận mắt chứng kiến Ngụy Truyền Kỳ Giáo Hoàng, chỉ một kỹ năng, đã bị giết chết…

- Lão gia tử, ta cũng không còn cách nào ?

Trần Thư cúi đầu, ngượng ngùng nói:

- Lúc ấy ta cũng là bị ép…

- Không còn cách nào?

Lão gia tử nhìn Trần Thư chăm chú, nói:

- Không thể thông báo trước cho ta một tiếng phải không? Hoặc là thương lượng một chút? Nếu tiểu tử ngươi xảy ra chuyện thì phải làm sao?

- Lăng Trần không cho ta nói với người khác… Nếu không hắn giết con tin thì sao…

Trần Thư lẩm bẩm, cố gắng giải thích.

Cho dù lý luận thẳng thắn, nhưng đối mặt với đệ nhất cường giả Lam Tinh, khí thế của hắn cũng không mạnh nổi…

- Tiểu tử thối!

Lão gia tử không trách cứ nhiều, hành vi này cũng rất phù hợp với tính cách Hãn phỉ của hắn…

Lão mở miệng hỏi:

- Không xảy ra chuyện gì chứ?

- Không có, đều ổn.

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, nhếch miệng cười nói:

- Hai Khế Ước Linh của ta đều tiến hóa…

- Cái gì? Tiến hóa ?

Lão gia tử nhíu mày, nói:

- Nói ta biết đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù thực lực của hắn thông thiên, nhưng cũng không có khả năng biết rõ toàn bộ sự tình.

Trần Thư gật đầu, sau đó kể lại toàn bộ sự tình.

Chỉ là, khi nhắc tới nguyên nhân cái chết của Lăng Trần, hắn do dự, có chút khó mở miệng.

- Có chuyện gì?

Lão gia tử nhìn ra sự khó hiểu của hắn, cười nói:

- Tiểu tử ngươi muốn nói thì nói, không nói cũng được.

- Chuyện là… Lão gia tử…

Trần Thư nhìn đối phương, theo bản năng có cảm giác tín nhiệm, mở miệng nói:

- Lúc đó khi đối mặt với Tử Hồn Hoàng của Lăng Trần, thật ra ta đã thất bại, nhưng đột nhiên, trong cơ thể lại xuất hiện một cổ lực lượng không rõ, trong giây lát đã đoạt Khế Ước Linh đi!

Mặc dù Trần Thư không tận mắt nhìn thấy, nhưng dựa vào tinh thần quang mang trong mắt lúc đó, hắn cũng có thể đoán được đại khái.

- Giây lát sao?

Vẻ mặt Lão gia tử biến đổi, sâu trong đôi mắt có chút chấn động.

Lão đặt tay phải lên vai Trần Thư, linh hồn lực hùng vĩ bắt đầu khởi động, kiểm tra từng ngóc ngách trên cơ thể Trần Thư, thậm chí còn nhìn trộm cả tâm trí hắn.

Mà Trần Thư cũng không phản kháng, không chừng Lão gia tử có thể nhìn ra nguồn gốc của cổ lực lượng này.

Một lúc lâu sau.

Lão gia tử nhíu mày, lắc đầu nói:

- Không tìm thấy… Trong cơ thể ngươi không có bất kỳ lực lượng nào khác… Chỉ là một tên tội phạm bình thường…

…

Trong lòng Trần Thư có chút thất vọng, dường như nghĩ tới gì đó, nói:

- Lão gia tử, thực lực của Tinh Thần Vương mạnh không?

- Ngươi hoài nghi, ngươi khống chế Tinh Thần di tích sao?

Lão gia tử ngẩn ra, nghiêm túc nói:

- Nếu là hắn, thì có thể, mặc dù Tử Hồn Hoàng đạt đến cấp bậc truyền kỳ, nhưng lại dựa vào ngoại lực, so với truyền kỳ chân chính vẫn có sự chênh lệch.

- Vậy sao…

Trần Thư gật đầu, đồng thời hạ quyết tâm, chuẩn bị trở về tìm hiểu Tinh Thần di tích.

Hắn lại nghĩ tới gì đó, nói:

- Đúng rồi, lão gia tử, thời điểm ta giúp mọi người giải quyết thành viên giáo hội, đã gặp đại chủ giáo 'Không'!

- Giúp ?

Lão gia tử không để ý đến 'Không', mà là bắt được trọng điểm trong lời nói của đối phương.

- Haha…Chính là giúp bọn họ xử lý hậu sự, thuận tiện lấy đi một chút thù lao…Ngài cũng biết, đó là chuyên môn của ta mà.

Trần Thư ngượng ngùng cười, không giải thích nữa, nói:

- Lúc đó đại chủ giáo 'Không', muốn hấp thu tất cả huyết mạch Thiên Mệnh Cổ Quốc, mượn cơ hội đó, đột phá Truyền Kỳ…

Sau đó, hắn kể lại toàn bộ sự tình, đặc biệt còn nhắc đến huyết dịch màu vàng nhạt khủng bố kia.

- Huyết mạch đặc thù của Thiên Mệnh Cổ Quốc sao?

Lão gia tử sờ cằm, nói:

- Không ngờ lại có chút kỳ quái, lúc trước ta cũng không để ý.

- Ngài cũng không biết sao?

- Không rõ.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Ngươi coi lão đầu tử ta, là sử sách à, cái gì cũng biết?

- Hơn nữa, lúc đó Thiên Mệnh Cổ Hoàng còn không đáng nhắc tới, ta tìm hiểu cái thứ đồ kia làm cái gì?

…

Khóe miệng Trần Thư co giật, ngài có cần phải kiêu ngạo như vậy không…

Chương 2181 - Lão gia tử, ngài đã từng thất bại chưa?

Chỉ là, vừa nghĩ đến thực lực khủng bố của đối phương, kiêu ngạo một chút, dường như cũng hợp tình hợp lý…

- Lão gia tử, thực ra ta còn có một vấn đề muốn hỏi.

- Cái gì?

- Ngài cùng Tinh Thần Vương ai mạnh hơn?

- Kẻ tám lạng người nửa cân.

- Ai là sắt vụn, ai là hoàng kim?

- Hả?

Lão gia tử ngẩn người sau đó cười nói:

- Ngang nhau, trước kia ta và hắn từng đọ sức nhau.

- Như vầy sao?

Trong lòng Trần Thư khẽ động, càng tò mò về thực lực chân chính của lão nhân trước mặt.

Cho tới nay, trong số khế ước linh của lão gia tử, thực ra mạnh nhất là Ám Vương, Chu Tước và Đại Tuyết Vương, ba con khế ước linh khác rất ít khi ra tay.

- Được rồi, đi báo bình an cho những người khác đi, tiểu tử ngươi không biết đâu, trong khoảng thời gian này ngươi biến mất, không ít người sắp điên lên rồi…

Lão gia tử nhìn thấy Trần Thư trở về, thực ra cũng đã an tâm phần nào.

Về phần một vài vấn đề của đối phương có chút vấn đề, ngay cả hóa thạch sống cũng không thể giải đáp.

- Được.

Trần Thư nhẹ gật đầu, dường như nghĩ tới điều gì, nói:

- Lão gia tử, ta còn một câu hỏi.

- Nói.

- Ngài đã từng thất bại chưa?

- Tiểu tử ngươi có ý gì đây?

Lão gia tử ngơ người, không hiểu ý của đối phương:

- Là như vậy, hai khế ước linh của ta đều huyết mạch tiến hóa, thực lực đã có chút tiến bộ, muốn ngài chỉ điểm một chút…

Mười giây sau, theo tiếng hét thảm vang lên, một nhân ảnh cùng bốn con Husky trực bay ra khỏi căn phòng xoắn ốc của tổng chỉ huy…

Bởi vì tốc độ quá nhanh, mọi người chỉ có thể nhìn đến thấy một đường vòng cung duyên dáng.

Nhưng theo tiếng la hét trầm bồng du dương kia, bọn hắn thoáng chốc có thể nghe ra là Trần Thư…

- Không hổ là tội phạm Nam Giang, ngay cả tư thế bay cũng tiêu sái hơn người bình thường nữa.

Mọi người yên lặng cảm khái, nhưng đã quá quen với cảnh tượng này rồi…

- Bà mẹ nó!

Trần Thư bay ra hơn 1000m, cuối cùng dùng Husky làm đệm thịt, té rớt trên mặt đất.

- Ta không nên kiêu ngạo quá…

Hắn vuốt vuốt bờ mông, trong mắt đã có chút hối hận.

- Ngao ngao…

Husky dưới mông hắn ủy khuất kêu to.

Ba phân thân khác sao ngươi không ngồi, sao lại ngồi lên bản thể chứ?

- Ách…. không sao… không sao…

Trần Thư vuốt ve Husky, trấn an nói:

- Chúng ta bị thương đến đầu cũng không sợ, thứ kia thì có gì quan trọng đâu chứ.

- …

Husky rung đùi đắc ý, quay lại kéo quần áo của Trần Thư, trực tiếp lựa chọn phát bệnh…

- Được rồi được rồi….

Trần Thư bắt được đầu chó, tránh để cho nó làm loạn, lẩm bẩm:

- Vẫn nên cẩn thận chút…

Vốn nghĩ đến thử thực lực của lão gia tử thực lực, thuận tiện thể hiện một chút, kết quả kỹ năng của Husky còn chưa sử dụng đã trực tiếp bị đánh bay…

- Chưa đến truyền kỳ, không thể chọc vào được…

Trong lòng hắn yên lặng hạ quyết định, đồng thời lòng hắn cũng lắng xuống.

Mặc dù thực lực hắn tăng mạnh, nhưng lão gia tử vẫn là tòa núi lớn, hiện tại hắn không thể vượt qua được…

- Nhưng mà thực lực của lão gia tử càng ngày càng mạnh rồi…

Trần Thư nghĩ lại, ngược lại có vài phần an tâm.

- Đi gặp những người khác thôi.

Hắn vỗ vỗ bùn đất trên người , đang muốn xoay người rời khỏi nơi đây, chỉ thấy xa xa một bóng người nhanh chóng lao đến đây.

- Trần Bì!

- Hả?

Trần Thư híp mắt lại, vừa liếc mắt đã nhận ra là Liễu Phong.

Chỉ thấy Liễu Phong đang ngồi trên xe lăn, tốc độ nhanh vô cùng, thậm chí mà ngay cả hai tay cũng phát ra tia lửa…

Trong nháy mắt, Liễu Phong cả người anh tuấn di chuyển tới, xe lăn vững vàng dừng lại trước mặt Trần Thư.

- …

Trần Thư nhìn thấy tình cảnh không hợp thói thường này, sững sờ tại chỗ.

- Tiểu tử ngươi không sao chứ!

Liễu Phong lắc lắc tay, đón lấy qua lại đánh giá Trần Thư, trong mắt tràn đầy lo lắng.

- Lão sư, ta không sao.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Nhưng mà sao ngài lại ngồi trên xe lăn thế? Chân xảy ra vấn đề gì sao?

- Không sao…

Liễu Phong vỗ vỗ chân của mình, nói:

- Ta ngồi xe lăn nhanh hơn một chút, những phương tiện giao thông khác quá chậm.

- …

Khóe miệng Trần Thư co rút lại, lần đầu tiên nghe thấy xe lăn cũng có thể là phương tiện giao thông…

- Đừng nói với ta là ngài ngồi xe lăn từ Kinh Đô đến đây nhé?

- Có vấn đề ư?

- …

Trần Thư khó thở, nghĩ tới cuộc thi đấu thế giới lúc đó, Liễu Phong bị đại giáo chủ đánh trọng thương, thật sự phải ngồi xe lăn một thời gian.

Nhưng mà cũng đã lâu như vậy, tài nghệ cũng nắm chắc đấy chứ?

- Ngài đúng là khác người quá mà!

Trần Thư yên lặng giơ ngón tay cái lên, nhưng mà nhìn qua trạng thái tinh thần của Liễu Phong, trong lòng cũng nhẹ nhõm không ít.

Hiện tại xem ra, ít nhất Liễu Phong đã hồi phục.

- Được rồi, đừng nhắc đến chuyện không đáng giá nhắc tới nữa.

Liễu Phong khoát tay áo, nói:

- Trong khoảng thời gian này tiểu tử ngươi làm gì vậy?

- Hả? Lão gia tử không nói với ngươi sao?

- Không.

Trần Thư ngơ ngác, sau đó nghĩ kỹ, đoán chừng là lão gia tử lo lắng quá nhiều người biết rõ, Lăng Trần sẽ trực tiếp giết con tin.

Đối với chuyện này, lão gia tử rõ ràng cũng tương đối cẩn thận.

Liễu Phong mở miệng hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 2182 - Các ngươi thật sự biến thái!

- Chuyện này có chút phức tạp…

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Nói chung là rất dài dòng…

- ??

Khóe miệng Liễu Phong co rút, nói:

- Tiểu tử ngươi có thể hay bình thường chút không?

- Thật sự có chút phức tạp.

Trần Thư thở dài, đang muốn nói vài điều, xa xa lại có một thân ảnh xuất hiện.

Chỉ thấy Tần Thiên cưỡi một cái đại điển màu đỏ, vội vội vàng vàng lao đến.

Tần Thiên cũng rất lo lắng, mở miệng nói:

- Tiểu tử ngươi không sao chứ?

- Hiệu trưởng, không … không sao đâu?

Trần Thư không khỏi nghĩ tới ủy thác mà trước đó Lăng Trần nói với hắn, trong lòng có chút phức tạp.

Tần Thiên nhướng mày, vẻ mặt trách cứ nói:

- Thế cục bây giờ nguy cấp, tiểu tử ngươi lại bị tất cả các đại thú hoàng nhớ thương, cũng đừng tùy tiện rời khỏi đại lục!

- Ta hiểu, hiệu trưởng.

Trần Thư khẽ gật đầu, trên mặt có vẻ phức tạp, dường như có chút không tiện mở miệng. Nhưng lúc này, Tần Thiên thở dài, nói:

- Tất cả ngọn nguồn, là Lăng Trần sao?

- Hả?

Trần Thư ngư ngác, trong mắt có chút kinh ngạc.

- Ngài đã biết?

- Lão hiệu trưởng đã từng nói với ta.

Vẻ mặt Tần Thiên bình tĩnh, nhưng trong mắt vẫn tràn đầy thất vọng.

- Đi theo ta.

Sau nửa ngày, ba người đi tới bên cạnh Long Giang, nhàn nhã bước đi.

- Lão Liễu, không ngờ ngươi biết nhìn người như vậy.

Tần Thiên nhìn hai người, thần sắc có chút phức tạp.

Lúc trước hắn không quá xem trọng Trần Thư, dù sao thiên phú ngự thú cùng khế ước linh của hắn cấp bậc cũng không

cao.

Nhưng mà trải qua các sự kiện, Tần Thiên mới dần dần coi trọng Trần Thư.

Mà Liễu Phong không như vậy, ngay từ đầu đã xác định là đối phương, nghĩ mọi cách muốn thu nhận làm đệ tử.

Hiện tại xem ra, quả thật là Liễu Phong nhìn xa trông rộng.

Liễu Phong lắc đầu, nói:

- Tần Thiên, ta cũng chỉ là mèo mù đụng phải chuột chết thôi.

- …

Trần Thư khẽ nhếch miệng, lời này sao nghe thấy là lạ ấy nhỉ…

- Ta quá ngu xuẩn, trước kia thật đúng là ta đã cho hắn có thể trở thành trụ cột của thế hệ trẻ tuổi…

Tần Thiên tự giễu cười cười, trong mắt đã có vài phần thất vọng.

- ….

Trần Thư cùng Liễu Phong đều muốn an ủi, nhưng không biết nên nói gì.

Tần Thiên hít một hơi thật sâu, nói:

- Nói với ta những chuyện ngươi đã trải qua đi.

Trần Thư gật đầu, rồi kể lại những chuyện đã qua liên quan đến Lăng Trần.

Một lúc sau, Tần Thiên rơi vào trầm mặc.

- Hiệu trưởng, trước khi chết, Lăng Trần muốn nói với ngài một câu xin lỗi…

- Có tác dụng gì đâu chứ?

Tần Thiên lắc đầu, chua xót nói:

- Ta không có học sinh như vậy, Hoa Hạ học phủ không học sinh như này!

- Trước khi chết, hắn đã buông tha cho Phương Tư, hơn nữa cũng không cứu được Tạ Phong Ngữ…

- Nhưng hắn vẫn là tội nhân!

Tần Thiên cắt ngang lời Trần Thư, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Mặc kệ làm gì cũng không thay đổi được hắn những lỗi lầm hắn đã phạm phải! Cũng bởi vì hắn mà trên chiến trường, chúng ta phải hy sinh quá nhiều đồng bào!

- …

Trần Thư trầm mặc không nói gì, nhưng thật ra lại đồng tình với đạo lý này.

Cho dù Lăng Trần trước khi chết làm một chuyện tốt, nhưng vẫn không thay đổi được cái gì.

Nếu buông bỏ đồ đao có thể lập địa thành Phật, đối với những người tốt khác cũng không hề công bừng…

- Hắn là sự sỉ nhục của Hoa Hạ học phủ!

Tần Thiên nhìn qua Long Giang cuồn cuộn, ánh mắt kiên định, nói:

- Cho dù ngươi không ra tay thì ta cũng sẽ tự mình thanh lý môn hộ !

- …

Trần Thư và Liễu Phong liếc nhau một cái, nhưng vẫn trầm mặc.

- Được rồi, chắc hẳn các ngươi cũng mệt mỏi rồi, hiện tại chiến sự khẩn cấp, nắm bắt thời gian nghỉ ngơi thật tốt.

Tần Thiên ngửa mặt nhìn lên trời, thu hồi vẻ bi thương đau khổ trong mắt, lại biến thành dáng vẻ mạnh mẽ vang dội như lúc trước.

- Hiệu trưởng…

- Ta không sao.

Tần Thiên lắc đầu, cười nói:

- Hiện tại quan trọng nhất là chống cự hung thú, nào có thời gian nghĩ đến những thứ này?

- Được rồi, Tần Thiên, chúng ta đi trước.

Liễu Phong ngược lại vô cùng hiểu rõ Tần Thiên, hiểu rõ đối phương sẽ không bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng quá nhiều đến bản thân.

- Ừ, ta đi một mình, các ngươi về trước đi.

Tần Thiên dọc theo Long Giang, một đường đi về phía trước…

Nhìn qua bóng lưng của lão, hai người Trần Thư dừng chân tại chỗ, không nói một lời.

- Lão sư, hiệu trưởng…

- Được rồi, dù sao Tần Thiên cũng là hiệu trưởng, tố chất tâm lý vững vàng, ngươi lo hắn nhảy sông sao…?

Liễu Phong cười cười, vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Hiện tại Long Uyên anh linh đã sắp tiêu tán rồi, chuẩn bị lên chiến trường sớm đi.

- Vâng.

Trần Thư nhẹ gật đầu, ngược lại không có gì sầu lo.

Theo thực lực bây giờ của hắn, trên cơ bản sẽ không xuất hiện nguy cơ sinh tử, hắn phải chăm lo cho đám người Phương Tư.

- Tốt rồi, về nhà thôi, ta cũng trở về trường học.

Dứt lời, Liễu Phong an vị ngồi xe lăn của mình, hai tay như tàn ảnh, ngay lập tức xông về phía trước.

- Hừm…

Trần Thư đang muốn nói mình có thuấn di, có thể tiễn một đoạn đường, nhưng nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của Liễu Phong, hắn cũng không nói gì nữa..

Có thể, đây là sở thích của hắn…

- Về nhà trước.

Trần Thư lắc đầu, thuấn di biến mất tại chỗ, về nhà trong thành phố Nam Giang.

Chương 2183 - Các ngươi thật sự biến thái! (2)

Phụ mẫu hai người không lo lắng quá mức, rõ ràng người của chính phủ không tiết lộ quá nhiều tin tức của Trần Thư.

- Phụ mẫu, con đã trở về rồi.

Trần Thư nhìn qua hai người bình an như trước, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Bởi vì chuyện của Lăng Trần, hiện tại hắn đã có chút sợ hãi rồi..

- Trở về là tốt rồi.

Phụ mẫu hai người ngồi ở phòng khách, vẫn đang chú ý tiền tuyến chiến sự.

- Con hơi mệt, trở về phòng trước.

Trần Thư liếc qua TV, quay người trở về trong phòng mình.

- Vẫn phải xin lão gia tử một chuyện mới được…

Cho dù tinh thần mỏi mệt, nhưng không sốt ruột nghỉ ngơi, mà nói với lão gia tử thỉnh cầu của mình.

Bởi vì chuyện của Phương Tư, hắn muốn điều đám người A Lương đến phụ cận chiến trường thành phố Nam Giang.

Bởi như vậy, cho dù có dị biến, mình cũng có thể nhanh chóng tiến hành hỗ trợ.

Hơn nữa mọi người phối hợp mật thiết, có tín nhiệm tuyệt đối, cùng nhau tác chiến kỳ thực ra cũng có thể đề cao lực chiến đấu của bọn hắn.

- Hẳn là có thể đồng ý nhỉ…

Trần Thư xoa xoa đầu, ngã đầu nằm trên giường mình.

Cho dù thời gian xuất ngoại không lâu, nhưng vẫn luôn bảo trì cường độ tác chiến cao, hơn nữa trải qua nguy cơ sinh tử, lại khiến cho tinh thần của hắn tương đối mỏi mệt.

- Vù vù…

Trần Thư mắt nhắm lại, lập tức ngủ thật say…

…

Một ngày sau, đang nằm ngủ, thần sắc Trần Thư đột nhiên khẽ động, dường như đột nhiên phát giác ra cái gì, hắn theo bản năng dụi dụi con mắt, chỉ thấy bên giường có bốn người đứng đó, đang mỉm cười nhìn chằm chằm hắn.

- Bà mẹ nó!

Trần Thư lập tức từ trong trạng thái ngái ngủ mà tỉnh lại, tiện tay nhặt túi phân u-rê bên giường.

- Đừng kích động… đừng kích động…

A Lương thần sắc chấn động, theo bản năng lùi ra sau mấy bước, chỉ sợ con hàng này đột nhiên cho nổ tung tất cả luôn…

- Bốn người các ngươi muốn làm gì?

Trần Thư cũng nhận ra bốn người A Lương, nhưng vẫn rất cảnh giác, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Mẹ nó đang ngủ ngon giấc, đột nhiên bên giường xuất hiện bốn nam nhân, cho dù là ai cũng sẽ làm ra mấy hành vi quá khích…

Vương Tuyệt bên cạnh mở miệng nói:

- Không phải đang đợi ngươi rời giường đây sao…

- Mẹ nó, các ngươi cứ đợi như thế sao?

Khóe miệng Trần Thư có rút, quát:

- Không nói câu nào, cứ như vậy quỷ dị đứng bên giường, mẹ nó ta không có cảm giác an toàn đâu!

Lão Tạ cũng ở một bên nói:

- Chủ yếu là lo lắng ảnh hưởng đến giấc ngủ của ngươi…

- Xéo đi!

Trần Thư căn bản sẽ không nghe, tiếp tục nói:

- Các ngươi đúng là biến thái!

- Sao không thông báo cho ta !

Hắn nắm lấy con thỏ bên giường, chỉ thấy đối phương đang dùng ánh mắt mông lung nhìn hắn, đồng thời tâm linh câu thông với hắn.

【 Bản năng chiến đấu 】 là dùng để đối phó địch nhân, A Lương vừa rồi không có địch ý, con thỏ đương nhiên là thờ ơ…

- Được rồi…

Trần Thư xoa xoa đầu, thấy quần áo mình không bị động qua, ngược lại cũng nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Mẹ nó các ngươi không ở chiến trường chiến đấu, đến chỗ ta làm gì?

- Không phải ngươi bảo chúng ta trở về ư?

- Lúc nào chứ…

Trần Thư chưa nói xong, sau đó đột nhiên nhớ đến thỉnh cầu trước khi ngủ của mình.

Hẳn nói thầm một tiếng:

- Lão gia tử làm việc như vậy hiệu suất cao vậy sao?

- Tội phạm trưởng quan, cấp trên để chúng ta đến thành phố Nam Giang, nghe theo sự chỉ huy của ngươi!

Tiểu Tinh đứng thẳng, mở miệng nói:

- Có mệnh lệnh gì, có thể trực tiếp nói với chúng ta!

- Hiện tại, cuốn gói khỏi đây!

Trần Thư chỉ chỉ cửa phòng ngủ, nói:

- Các ngươi đừng đứng quanh giường ta nữa…

- …

Bốn người liếc nhau một cái, vẻ mặt lưu luyến, quay người rời đi.

- Còn lề mề cái gì? ! Ai lại chậm chạp ta xử kẻ đó!

Trần Thư giương túi phân u-rê trong tay lên, chuẩn bị xuất kích bất cứ lúc nào.

Bốn người thấy thế, vội vàng rời khỏi phòng, không dám dừng lại.

- Đúng là không hợp thói thường mà…

Trần Thư ôm con thỏ qua nói:

- Về sau, mặc kệ là ai, chỉ cần tới gần giường ta, đều phải thông báo cho ta!

- Hu…

Con thỏ khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Mà lúc này, phụ mẫu Trần Thư nhìn bốn người đi ra khỏi phòng Trần Thư, trực tiếp mơ màng…

Đám người A Lương đi vào từ cửa sổ phòng ngủ, phụ mẫu Trần Thư cũng không biết bọn họ đã đến từ lúc nào.

- Bại hoại!

Trần Thư lắc đầu, bất đắc dĩ.

Từ khi lên đại học về, bằng hữu của Trần Thư không giữ lại truyền thống tốt đẹp đi cửa chính nữa

Một lát sau, Trần Thư thu thập đơn giản rồi đi tới phòng khách.

Lúc này đám người A Lương vô cùng thoải mái đang ngồi trên ghế sa lon ăn hoa quả, cùng phụ mẫu Trần Thư xem tivi.

- Bây giờ các ngươi không phải là thủ vệ quân sao?

Trần Thư nhìn ba người mặc thường phục, trong mắt có chút ngạc nhiên.

- Ừm, cấp trên cho chúng ta trở thành nhân sĩ tự do, không cần phải cưỡng chế như trên chiến trường.

A Lương gật đầu nói:

- Hiện tại chỉ cần đi theo ngươi lăn lộn là được.

- Lão gia tử tận tình thế sao.

Trần Thư nhíu mày, lúc đầu chỉ nghĩ để mọi người tới phụ cận thành phố Nam Giang Thị, kết quả trực tiếp biến thành nhân sĩ tự do luôn.

Chương 2184 - Dẫn các huynh đệ xông lên

Mặc dù là người tự do, nhưng đại chiến trước mặt, bọn hắn vẫn cần xuất lực, nếu không chính phủ sẽ triệu hồi bọn hắn đi.

- Vậy chúng ta mở một tiểu hội trước.

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Ta làm lãnh đạo, nói hai câu đơn giản thôi.

- Trần Bì, chờ một chút.

Giờ phút này, A Lương lại mở miệng nói:

- Cái kia, người của chúng ta vẫn chưa tụ tập đủ.

- Chưa đủ ?

Trần Thư ngơ ngác, nói tiếp:

- Đám người Phương Tư cùng Đại Lực tạm thời chưa qua đây được.

- Không phải bọn hắn, là người dưới lầu.

- ??

Trần Thư thoáng chốc ngây ngẩn cả người, nói:

- A ? Cái gì ?

Một lát, hắn đi tới ban công, nhìn phía dưới.

Chỉ thấy phía dưới tiểu khu trên đất trống, đã có hơn trăm người đứng đỏ, vẻ mặt sùng kính, ngẩng đầu nhìn lên.

Sau khi thấy Trần Thư, đám người phía dưới có chút nhiệt huyết sôi trào.

- Mẹ nó, chuyện gì thế này?

Trần Thư trừng mắt, nói:

- Bọn họ là ai ?

- Ngươi quên rồi hả?

A Lương mở miệng giải thích:

- Đa số là bằng hữu thời đại học, người của Niệu Tố Xã chúng ta.

Vương Tuyệt bên cạnh cũng nói:

- Chúng ta vốn còn muốn mang theo mọi người cùng đi vào trong phòng ngủ ngươi chờ nữa kìa.

- ??

Trần Thư nháy mắt chấn động, vừa nghĩ tới hàng trăm người vây quanh giường hắn, trên lưng đổ một tầng mồ hôi lạnh.

- Nếu ngươi làm như vậy, vậy ta đánh chết tươi ngươi trước!

Hắn không tiếp tục để ý tới Vương Tuyệt, ngược lại nói:

- Đúng rồi, A Lương vừa nói cái gì ? Người của Niệu Tố Xã?

Lông mày của hắn hơi nhíu lại, đồng thời nhớ tới xã đoàn mình sáng lập thời đại học.

- Vậy bọn hắn tới là ?

- Đều là cấp trên điều tới, bây giờ cùng ngươi lăn lộn.

- …

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, nói:

- Đùa gì thế ?

- Không còn cách nào, đây là sắp xếp của lão gia tử…

Tiểu Tinh nhún vai, nói:

- Nhưng mà bọn hắn thiên phú cực mạnh, đều là thiên tài đương đại, không phải kẻ yếu gì đâu.

- Lão gia tử quá tận tâm rồi.

Trần Thư vuốt vuốt đầu, ban đầu hắn chỉ muốn đám người A Lương tới gần thành phố Nam Giang, muốn bảo đảm sự an toàn cho bọn hắn, với lại có thể trưởng thành nhanh hơn.

Nhưng bây giờ, lão gia tử lại đóng gói đưa tới nhiều người như vậy…

- Sao ta cảm thấy như bị sắp xếp ấy nhỉ…

Trần Thư sờ cằm, không khỏi cảm thấy tâm phiền.

Bảo vệ đám người A Lương đối với hắn mà nói rất dễ dàng, nhưng bây giờ có nhiều người như vậy, mẹ nó công trình này quá lớn rồi…

- Đúng rồi, hiện tại bọn hắn đều là người tự do.

Vương Tuyệt bên cạnh mở miệng nói:

- Nói cách khác, tùy ý ngươi sắp xếp, chính phủ cũng sẽ không can thiệp !

- Chúc mừng ngươi, tổ chức Tội phạmcủa ngươi sắp thành hình rồi.

- …

Trần Thư không hề vui mừng, ngược lại lộ ra vẻ khó khăn, cảm thấy áp lực lớn lên.

Hắn do dự một chút, mở miệng nói:

- A Lương, nếu không ngươi thương lượng với lão gia tử một chút, người thực sự nhiều lắm…

- Để bọn hắn trở về sao ?

A Lương ngược lại nhìn ra tâm tư của Trần Thư.

- Ngươi nói ta là một tội phạm, cũng không phải lãnh đạo gì, không mang theo nhiều người như vậy được…

Mặc dù vẫn muốn kiến lập một tổ chức Tội phạm nhưng mà một khi thật sự làm như vậy, chuyện cần phải quan tâm nhiều lắm.

Với lại hiện tại, thực lực của hắn cùng mọi người hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Đám người này, đối với hắn mà nói càng nhiều hơn chính là trách nhiệm gánh vác…

- Được thôi.

A Lương cũng hiểu rõ tính cách của Trần Thư nói:

- Ta trở về nói với lão đầu tử.

- Ừm.

Trần Thư nhẹ gật đầu, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Tiểu Tinh gãi đầu một cái, nói:

- Cái kia, chúng ta phải xuống dưới nói với bọn hắn một chút?

- Đi…

Trần Thư suy tư một chút, gật đầu đáp ứng.

Người phía dưới tốt xấu gì cũng là người của Niệu Tố Xã, mà lại vì Trần Thư mà đến, nếu không gặp mặt một lần, quả thật có chút không tốt…

Một lát sau.

Trần Thư đi xuống lầu.

Lúc đầu đám người lười biếng nháy mắt đứng thẳng lên, vẻ mặt sùng kính, thậm chí có chút cuồng nhiệt, nhìn Trần Thư.

- Các vị…

Trần Thư khoát tay áo, ban đầu nghĩ đến nói rõ ràng.

Nhưng khi hắn nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy hy vọng của đám người, thoáng chốc không nói nên lời.

- Tội phạm ca, cuối cùng cũng có thể đi theo ngươi nữa rồi!

Lúc này, phía trước một người mở miệng nói:

- Dẫn các huynh đệ xông lên!

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, trong mắt có chút phức tạp.

- Tội phạm Nam Giang!

- Tội phạm Nam Giang!

Đám người thần sắc kích động, thậm chí thân thể run rẩy, như tín đồ ngưỡng vọng thần minh.

Giờ khắc này, Trần Thư có chút mơ màng, hắn dường như lại đánh giá thấp vị trí của mình trong lòng mọi người rồi.

Tín ngưỡng trong lòng Ngự thú sư thế hệ trước đương nhiên là Lão gia tử bảo vệ Long Uyên.

Nhưng bây giờ trong lòng người trẻ tuổi, phân lượng của Trần Thư thực ra đã vượt qua hết thảy…

- …

Trần Thư khoát tay áo, đám người ban đầu huyên náo thoáng chốc yên tĩnh lại.

Hắn nhìn qua khuôn mặt của mỗi người mặc dù không nhớ được tên của họ nhưng lại có cảm giác quen thuộc.

- Được rồi, trước tiên mở một cuộc họp đã.

Trong lúc nhất thời, đám người reo hò, trong lòng hiểu rõ sau này mình sẽ đi theo Trần Thư.

Chương 2185 - Chấn hưng Niệu tố đoàn

Đối với bọn hắn mà nói, không thể nghi ngờ là một loại vinh dự trong đời.

- Trần Bì…

A Lương bên cạnh thấp giọng nói.

- Thôi đi để bọn hắn ở lại đây đi.

Trần Thư lắc đầu, ngược lại thu hồi ý nghĩ trước đó.

Mặc dù hiện tại đám người này đối với hắn mà nói là gánh vác, nhưng bọn hắn thiên phú không kém, bồi dưỡng một

khoảng thời gian, tất nhiên sẽ có tác dụng lớn.

- Hiện tại đi theo ta!

Hắn mở miệng nói, mang theo đám người rời khỏi tiểu khu.

Làm người của Niệu Tố Xã mặc dù tuổi trẻ, nhưng vẫn có một chút khí chất hung hãn, điều này khiến cho người của cả tiểu khu có chút bàng hoàng…

Một đám người trùng trùng điệp điệp, đi tới trong Ngự Thú Quán.

Bây giờ bởi vì chiến loạn, Ngự Thú Quán đã không có người nào huấn luyện, ngược lại lộ ra vẻ quạnh quẽ đến cực điểm.

- Các vị tùy ý ngồi đi.

Trần Thư mang theo đám người, đi tới trận đài tỷ thí lớn nhất trong Ngự Thú Quán.

- Nếu tất cả mọi người là người của Niệu Tố Xã, vậy tên tổ chức chúng ta không thay đổi, vẫn gọi là Niệu Tố Xã !

Nghe xong lời này, đám người không ghét bỏ, ngược lại trở nên càng thêm hưng phấn.

- Đều bị Trần Bì làm cho mê mẩn tâm trí rồi sao?

Lão Tạ nhìn thấy dáng vẻ đó của đám người, không khỏi lắc đầu.

Mẹ nó một cái tên thôi mà, có gì mà kích động chứ…

Vương Tuyệt bên cạnh mỉm cười, giải thích nói:

- Lão Tạ, ngươi không phải người của Hoa Hạ Học Phủ, ngươi không hiểu hàm kim lượng của Niệu Tố Xã đâu.

Đây chính là một xã đoàn tân sinh thay thế Ngự Thú Hội trong khoảng thời gian ngắn.

Với lại cho tới hôm nay, vẫn giữ địa vị số một trong học phủ, ép Ngự Thú Hội gần như sắp giải tán.

Đừng nói là ở học phủ, cho dù là ở toàn bộ Hoa Quốc, cũng được xưng tụng là một tổ chức Truyện Kỳ !

- Hiện tại ta nói một chút về tôn chỉ của Niệu Tố Xã! Các vị nhất định phải tuân thủ !

Trần Thư đột nhiên trở nên nghiêm nghị, nói:

- Nếu có người vi phạm, vậy có thể trực tiếp xéo đi !

Đám người trong nháy mắt chăm chú, hết sức chăm chú lắng nghe.

- Niệu Tố Xã chúng ta, chỉ có tôn chỉ duy nhất chính là…

Trần Thư dừng lại một chút, nói tiếp:

- Bảo mệnh !

- …

Đám người ngơ ngác, mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng không có bất kỳ dị nghị gì gật đầu đồng ý.

Đám người A Lương liếc nhau một cái, không khỏi xạm mặt lại.

Chính là tham sống sợ chết đúng không…

- Các ngươi đều là thiên tài thời đại mới, đường còn rất dài !

Trần Thư ngữ trọng tâm trường nói:

- Các ngươi phải làm, chính là trên chiến trường, toàn lực bảo vệ tính mạng của mình, tương lai mới là sân khấu của các ngươi.

- Trước tiên nói tới điều natf, thực lực của ta mạnh hơn, cũng không có khả năng bảo vệ mỗi người các ngươi, với lại ta cũng không có thời gian.

Đám người nhẹ gật đầu, rõ ràng đã chuẩn bị tâm lý.

Phía trước có một người mở miệng nói:

- Tội phạm ca, chúng ta cũng không phải kẻ yếu gì, chí ít sẽ không trở thành gánh nặng của ngươi!

- Ừm.

Trần Thư khẽ gật đầu, ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

Đám người trước mắt đều là thiên tài, là hữu tâm khí, đến đây đi theo Trần Thư không phải là vì tìm kiếm sự che chở, mà là bởi vì nội tâm sùng bái hắn.

- Trước tiên kiểm tra nhân số.

Trần Thư nhìn A Lương bên cạnh:

- A Lương, có danh sách không?

- Chính phủ hẳn là đã phát cho ngươi rồi nhỉ.

A Lương mở miệng nói:

- Ngươi chưa nhận được sao?

- Ách… Ta xem một chút..

Trần Thư mở ra thiết bị thông tin chuyên dụng của mình, phía trên quả nhiên có một phần danh sách.

- Hả ? Nhân số không thích hợp ?

Hắn nhìn qua danh sách, một hồi lại nhìn đám người, trong mắt có vẻ không hiểu.

Trước mắt ngự thú sư đỉnh phá thiên có ba bốn trăm người, nhưng trên danh sách, số cuối cùng là 3009…

- Ách… quên nói…

A Lương bên cạnh gãi đầu một cái, nói:

- Phần lớn mọi người thực ra đều đang trên đường, có người còn đang làm thủ tục, có người đang xử lý chuyện trong nhà…

- …

Trần Thư hô hấp trì trệ, nói:

- Lão gia tử trực tiếp ném cho ta hơn 3,000 người ?

- Ừ đa số đều là người của Niệu Tố Đại Xã, một số ít là đến từ thiên tài dân gian.

- …

Trần Thư vuốt vuốt đầu, trong nháy mắt đã cảm thấy áp lực lớn như núi.

A Lương mở miệng hỏi:

- Cần thông báo bọn hắn trở về không?

- Thôi, một trăm người cũng phải mang theo, 3000 người cũng vậy thôi.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Nhưng mà nhiều người như vậy, ta cũng sẽ không quản lý, nhất định phải tìm người đặc biệt tới làm giúp.

Ánh mắt của hắn nhìn phía đám người A Lương.

- Cũng đừng trông cậy vào chúng ta !

Đám người A Lương vội khoát khoát tay, nói:

- Chúng ta muốn trường kỳ ở trên chiến trường, hơn nữa còn phải tu luyện, thật sự không có thời gian.

Vương Tuyệt bên cạnh suy tư một chút, nói:

- Trần Bì, ngươi phải tìm một người có chút kinh nghiệm quản lý, với lại một người vô cùng nhàn rõ mới thích hợp nhất !

- Có kinh nghiệm… Người rảnh rỗi…

Trần Thư ngơ ngác, trong nháy mắt trong đầu hiện lên một bóng dáng tròn vo mập mạp.

- A, u Dương Bảo…

u Dương Bảo là một học sinh trước đó Trần Thư thu nhận, cũng là người từng quản lý người của Niệu Tố Đại Xã.

Chương 2186 - Chấn hưng Niệu tố đoàn (2)

Bởi vì từ nhỏ đã có kinh nghiệm, Niệu Tố Đại Xã dưới sự quản lý của hắn ngược lại phát triển không ngừng.

Với lại hắn thiên phú không mạnh, tu luyện đều ở trạng thái nửa từ bỏ, lại thêm quen biết với mọi người ở Niệu Tố Xã nữa, như vậy người này là thích hợp nhất rồi.

Nửa đồng hồ sau.

Một thân ảnh tròn vo phá tan cửa, xung phong đi đến chỗ Trần Thư.

- Mẹ nó! Slime sao?

Trần Thư chấn động, trong nháy mắt đưa tay phải ra, cưỡng ép để thân thể trước mắt ngừng lại.

Chỉ thấy u Dương Bảo mặt mang lệ quang, ủy khuất nói:

- Lão sư… Là ta, Slime gì chứ?

- u Dương Bảo ?

Trần Thư nhìn qua thân thể đối phương, trong nháy mắt xạm mặt lại, nói:

- Ngươi trở nên… Hùng tráng như vậy từ lúc nào thế?

- Không phải là do quản lý việc làm ăn trong gia tộc tao, sao khống chế nổi hình thể của mình chứ…

u Dương Bảo vỗ vỗ bụng của mình, nói tiếp:

- Lão sư, sao bây giờ mới nhớ tới ta.

- Hả, ngươi gần đây bề bộn nhiều việc sao ?

Trần Thư thần sắc khẽ động, mở miệng thử thăm dò.

- Hiện tại thong thả.

u Dương Bảo lắc đầu, nói:

- Thế cục bây giờ khẩn trương như vậy, tập đoàn u Dương chủ yếu phụ trách vận chuyển vật tư cho chính phỉ, đã không làm chuyện kiếm tiền nữa.

- Như vậy sao?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Có hứng thú tới giúp ta không?

- Có ! Đương nhiên có rồi!

u Dương Bảo nháy mắt trở nên kích động, mặt mũi đầy nước mắt:

- Lão sư, ngươi không biết đâu, việc làm ăn của gia tộc quá nhàm chán, ta ngày ngày muốn trở lại thời đại học, quản lý

Niệu Tố Xã !

- Vậy thì giấc mộng của ngươi thật tròn đấy.

Trần Thư mỉm cười, sau đó nói rõ tình huống cho u Dương Bảo.

Nửa ngày, u Dương Bảo trở nên vô cùng hưng phấn, ánh mắt nhìn

đám người, trách không được hắn cảm thấy đám người này nhìn quen mắt như thế…

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Sau này, ngươi tới quản lý, chủ yếu phụ trách tổ chức quân ngữ, phân phối Tư Nguyên vân vân…

Chính phủ điều tới 3,000 thiên tài, có thể chưa quen thuộc, đương nhiên sẽ liên quan tới tổ hợp đội ngũ, để bọn họ phát huy ra thực lực lớn nhất.

Đồng thời, chính phủ cấp cho bọn hắn tư nguyên tương đối khả quan cũng sẽ liên quan đến các vấn đề phân phối…

Có một nhân tài như u Dương Bảo, Trần Thư quả thực tiết kiệm được không ít thời gian.

- Sư phụ, ngươi có mắt nhìn đấy.

u Dương Bảo vỗ vỗ ngực, nói:

- Đảm bảo sắp xếp rõ ràng!

Lúc này, ánh mắt của mọi người cùng nhau nhìn về phía u Dương Bảo, trong mắt có vẻ kính nể.

Mặc dù thực lực đối phương không cường đại, nhưng trước kia lại tương đối có danh vọng, người toàn xã đoàn đều khách khí với hắn.

Bây giờ hắn đến lãnh đạo, đám người đương nhiên không chút dị nghị.

- Ừ vậy phải nhờ vào ngươi rồi.

Trần Thư nhẹ gật đầu, nói:

- Phần lớn mọi người chừa từng đến thành phố Nam Giang, ngươi tạm thời sắp xếp chỗ ở cho họ.

- Không thành vấn đề.

u Dương Bảo nhìn về phía đám người, nói:

- Tất cả mọi người đều là người quen biết cũ, ta cũng không nói thêm cái gì nữa.

- Ta chỉ có một câu !

Vẻ mặt hắn nhiệt huyết, quát lớn:

- Lần nữa chấn hưng Niệu Tố, làm rạng danh Niệu Tố xã.

- Lần nữa chấn hưng Niệu Tố!

- Lần nữa chấn hưng Niệu Tố!

- …

Trần Thư lảo đảo, thiếu chút nữa sấp xuống tạ chỗ…

Khẩu hiệu không hợp thói thường như thế sao các ngươi có thể gào thét nhiệt huyết như vậy chứ…

- Trần Bì, ngươi định sắp xếp bọn hắn như thế nào?

Lúc này, Trần Thư cùng đám người A Lương ở bên kia đường.

Về phần những người còn lại, đang ở trong Ngự Thú Quán bị u Dương Bảo tẩy não…

- Cứ sắp xếp như vậy thôi.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Bọn hắn ở các địa phương khác cũng giết hung thú, đến Thành phố Nam Giang cũng như vậy thôi.

- Chuyện cụ thể thế nòa cũng không cần ta quan tâm.

Trong mắt mọi người thực lực Trần Thư có thể không cường đại, nhưng cũng không phải hài tử, không cần chuyện gì hắn cũng phải sắp xếp tốt.

- Ừm.

Vương Tuyệt nhẹ gật đầu, nói:

- Nhưng mà bây giờ bọn hắn đều đi theo ngươi, có cần cho ít tài nguyên không.

- Không cần đâu nhỉ?

Trần Thư sờ cằm nói:

- Hiện tại ta cũng không thiếu chút Tư Nguyên ấy, không cần phải nghiền ép người khác.

- ??

Đám người A Lương giật mình, ngươi muốn nhận phí bảo hộ sao?

- Không hiểu ngươi không hiểu thật hay giả vờ không hiểu nữa?

Tiểu Tinh vỗ vỗ cái trán, nói:

- Ý của Lão Vương là, ngươi cho bọn hắn chút chế độ ban thưởng.

- Ta cho bọn hắn ?

Trần Thư ngơ ngác, nói:

- Điều này có chút không phù hợp với nghề nghiệp của ta.

Lão Vương ở bên cạnh nói:

- Thực lực bọn hắn bây giờ cũng không cường đại nhưng mà tiềm lực cực lớn, nếu trưởng thành tiếp, tương lai có thể trở thành trụ cột.

- Cái này ta đương nhiên biết.

Trần Thư nhẹ gật đầu, nói: - Lại nói, hiện tại chính phủ cấp cho không ít Tư Nguyên, chuyên môn dùng để bồi dưỡng bọn hắn, sử dụng hết rồi nói.

Bây giờ đại chiến đi đầu, mọi người trên chiến trường thu hoạch được không nhỏ, lại thêm Tư Nguyên của chính phủ, đã hoàn toàn đủ rồi.

Nhưng mà muốn để đám người nhanh chóng trưởng thành, Tư Nguyên đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

- Nếu như không đủ, ta lấy thêm.

Chương 2187 - Sự biến hóa của Tinh không di tích

Trong lòng Trần Thư lo lắng bỗng nhiên giật mình, nói tiếp:

- Cái này không phải là mưu kế của lão gia tử chứ?

- Cái gì ?

- Biết trên người ta có chút tiền, muốn để ta hỗ trợ bồi dưỡng người trẻ tuổi sao?

Trần Thư nhíu mày, càng nghĩ càng có khả năng này.

- Ách…

Đám người A Lương khẽ giật mình, cũng nhận ra điều này.

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Chẳng qua chỉ là bồi dưỡng thôi mà, đối ngươi cũng có trợ lực mà.

- Đúng thế.

Trần Thư nhẹ gật đầu, cũng không quá để ý.

Hiện tại Tư Nguyên đối với hắn mà nói cũng chỉ có một tác dụng, chính là phối trí thần kỳ dược tề, tùy tiện lấy ra chút phế liệu cũng đủ cho Ngự thú sư cấp thấp dùng.

- Hiện tại các ngươi có chuyện gì không? Cùng ta đi đến một nơi đi!

Trần Thư dừng bước, trong mắt dường như có ý nghĩ.

- Nơi nào?

- Tinh không di tích !

Mười phút đồng hồ sau.

Trần Thư mang theo đám người A Lương, đi tới trong « Thanh Nguyên Sâm Lâm ».

Bây giờ thông đạo của Thanh Nguyên Sâm Lâm đã bị nổ nát, với lại khu biên giới là Không Gian cấm địa, không liên thông với những không gian khác.

Điều này cũng có nghĩa là bây giờ để đi vào trong Thanh Nguyên Sâm Lâm chỉ có Không Gian ngự thú sư như Trần Thư cùng Ninh Bất Phàm.

Đương nhiên, Truyện Kỳ sinh vật dựa vào lực lượng cực hạn, vẫn có thể đi vào trong đó.

- Lâu rồi không tới.

Trần Thư tâm niệm vừa động, mở ra thông đạo vào Tinh không di tích.

Trong đó vẫn là một mảnh tinh hải óng ánh giống như vô biên vô hạn, tràn đầy cảm giác thần bí.

- Hả?

Trần Thư đứng phía trên tinh hải, chỉ cảm thấy toàn bộ di tích có vẻ khác thường.

- Chẳng lẽ là di tích xuất thủ?

Hắn sờ cằm, đồng thời la lớn:

- Tinh Linh, mau ra đây tiếp khách !

Trong chốc lát, một đoàn tinh quang xuất hiện, dáng vẻ lanh lợi, có vẻ tâm tình khá tốt.

- Cái gì gọi là tiếp khách ?

Tinh Linh có chút bất mãn, nói:

- Tốt xấu gì ta cũng là Bất Hủ Tinh Linh Truyền Kỳ!

- … Tàn hồn !

Trần Thư trực tiếp bổ sung một câu, nói tiếp:

- Di tích này làm sao thế ? Sao ta cảm thấy có biến hóa nhỉ.

- Không biết.

Tinh Linh lại lắc đầu, sau đó hưng phấn nói:

- Khoảng thời gian trước, sâu trong di tích đột nhiên xuất hiện lượng lớn Tinh Thần chi lực, chẳng những làm cho cả di tích toả ra sự sống, thậm chí ngay cả tinh hải cũng lớn gấp đôi.

- Đột nhiên xuất hiện ?

Trần Thư ngắm nhìn tinh hải bốn phía, trong mắt có vẻ ngạc nhiên.

HÌnh như là sửa chữa lại lần nữa…

- Nói như vậy, có thể chứa nhiều người hơn?

Hắn sờ cằm, trong lòng cũng có chút hưng phấn.

Bây giờ loạn thế gần đến, di tích vô cùng bí mật, đương nhiên trở thành chỗ tránh nạn tốt nhất.

- Ngươi thật sự không biết?

Trần Thư suy nghĩ, liếc mắt nhìn Tinh Linh trước mắt, trong mắt có vẻ hồ nghi.

- Bản Tinh Linh lừa ngươi làm gì ?

- Thỏ, ngươi nói chuyện với nó đi!

Trần Thư triệu hoán Thỏ Không Gian.

Nó mới là người thừa kế di tích, có thể dễ dàng câu thông với Tinh Linh.

- Vù vù…

Thỏ kéo Tinh Linh sang một bên, bắt đầu nói bóng nói gió.

- Nơi này, làm chỗ tránh nạn không tồi nhỉ.

Lúc này, Trần Thư mang theo đám người Vương Tuyệt, bắt đầu ngắm cảnh trong tinh hải.

- Quả thực không tồi…

Lão Tạ nhẹ gật đầu, nói:

- Với lại năng lượng bên trong nồng nặc, đối với ngự thú sư mà nói, là một địa điểm tu luyện tốt.

Tiểu Tinh nhìn tinh hải dưới chân nói:

- Nhưng người bình thường có thể sinh tồn sao ? Bên trong không có gì cả.

- Có thể.

Trần Thư mở miệng nói:

- Bên trong không có bốn mùa, mỗi ngày chạy trần truồng cũng sẽ không lạnh.

- …

Đám người A Lương khóe miệng giật giật một cái, ngươi còn dám nói chúng ta biến thái ?

Lúc này, Tiểu Tinh suy nghĩ, lại lần nữa nói:

- Thức ăn đâu ? Đồ dùng hàng ngày đâu ? Nếu thật sự trở thành chỗ tránh nạn, ít nhất phải có nhà cửa cơ bản chứ? Ngươi thực sự cho rằng mọi người ăn lông ở lỗ, mỗi ngày chạy trần truồng là được sao?

Mặc dù hiện tại nhân loại chưa rơi vào thế thất bại, nhưng nhận thấy sức ảnh hưởng của Trần Thư, bọn hắn cũng bắt đầu cân nhắc đường lui…

Chiến tranh đương nhiên phải dốc hết toàn lực, nhưng nếu bị đánh tan, không có tử chiến, chiến thuật rút lui thực ra không có vấn đề gì…

- Nơi này còn thiếu thức ăn sao ?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Toàn bộ Thanh Nguyên Sâm Lâm, nhiều hung thú như vậy, người bình thường hoàn toàn đủ ăn.

Năng lượng thịt hung thú dồi dào, người bình thường mỗi ngày chỉ cần hấp thu một chút đã đủ năng lượng mỗi ngày cho bọn hắn dùng rồi.

- Nếu thật sự thua, tốt nhất đừng rời khỏi di tích.

Lão Tạ lại lắc đầu, nói:

- Hiện tại cửa thông đạo không có, nhưng xác suất Thú Hoàng một lần nữa đả thông từng dị không gian lại rất lớn, đến lúc đó rời khỏi di tích đi săn sẽ không an toàn nữa.

- Ừm.

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Có đạo lý.

- Trở về ta sẽ cho người sắp xếp một chút, trong di tích nuôi ít hung thú, ít rau quả.

Hắn khẽ gật đầu, ngược lại ghi nhớ chuyện này.

Tinh thần lực lượng vốn di là thuộc tính vạn năng, có thể chuyển hóa làm thuộc tính năng lượng khác, với lại hao tổn không lớn, hoàn toàn có thể bồi dưỡng các thứ khác.

Chương 2188 - Trận chiến cuối cùng của các đại Anh Linh

- Tốt nhất là không dùng được…

Trần Thư thầm nghĩ trong lòng, trốn vào di tích đã là đường lui sau cùng.

Nhưng mà cho dù chưa dùng tới, sau này di tích cũng có thể trở thành một thánh địa du lịch…

Lúc mấy người đang thương nghị, thỏ mang theo Tinh Linh đi tới.

Trần Thư nhìn thỏ, tâm linh câu thông nói:

- Nó nói thật sao ?

Con thỏ nhẹ gật đầu, nói:

- Nhưng mà nó chỉ là tàn hồn, chỉ có mảnh vỡ hóa ký ức, có thể không hiểu rõ bí mật sâu trong di tích.

- Có thể…

Trần Thư sờ cằm, bắt đầu nói:

- A Lương, các ngươi hỗ trợ tìm một chút, xem di tích có chỗ nào ẩn trốn không…

Nói xong năm người trực tiếp bắt đầu tìm kiếm…

Mặc dù Tinh Linh là di tích chi linh, nhưng lại không ngăn cản được hành động của Trần Thư, chỉ có thể ở tại chỗ nhìn hành động của năm người.

Tâm tình của nó phức tạp, yên lặng nói:

- Sao ta cảm thấy… Giống như cường đạo vào nhà thế nhỉ…

Nửa ngày .

Đám người Trần Thư không tìm thấy chỗ nào khả nghi, chỉ có thể thất vọng tụ tập lại.

- Có lẽ hiện tại đẳng cấp không đủ ?

Hắn sờ cằm, đoán được một khả năng.

Dù sao Tinh Thần Vương cũng cùng đẳng cấp với lão gia tử, nếu thật sự hữu tâm ẩn giấu một thứ gì đó, hiện tại quả thực không tìm ra được.

- Bỏ đi, ngược lại là chuyện tốt.

Trần Thư lắc đầu, không tiếp tục tìm kiếm.

Hắn cùng đám người A Lương lại lần nữa thương nghị lên vấn đề bố trí điểm tránh nạn, chuẩn bị để sau này chạy trốn.

Ban đêm.

Đám người Trần Thư về tới Lam Tinh, không tiếp tục ở lâu trong di tích.

Dù sao hiện tại chiến sự khẩn cấp, bọn hắn cũng không có quá nhiều thời gian nghỉ ngơi.

- Trần Bì, ngươi muốn mở ra một thông đạo không?

A Lương sờ cằm, mở miệng nói:

- Nếu như thật sự phải rút lui, ngươi xác định mình có thể thuấn di lượng lớn người bình thường trong thời gian ngắn không?

Bây giờ bởi vì thông đạo bị nổ tung, tiến vào « Thanh Nguyên Sâm Lâm » chỉ có thể dựa vào truyền tống dược tề cùng Không Gian thần kỹ.

Nhưng biện pháp này chỉ có thể di chuyển chút ít người.

Một khi nhân nhiều lên, Trần Thư lkhông có cách nào.

- Ừ, ta cũng từng cân nhắc rồi.

Trần Thư nhẹ gật đầu, nói:

- Lúc nào Lão Ninh rảnh, ta để hắn hỗ trợ bố trí một truyền tống trận.

Lúc trước nhiệm vụ hộ tống, Ninh Bất Phàm bố trí một truyền thống trận cự ly siêu viễn.

Mặc dù bị Sa Hoàng làm hỏng, nhưng dùng để chuyển di lượng lớn dân chúng, ngược lại là một cách cực tốt.

- Vừa vặn hiện tại ta có Tư Nguyên.

Hắn cầm tư nguyên tới Không gian giáo hội, cộng thêm lần trước tẩy sạch bảo khố của Thâm Hải Cổ Vương Cung, trên thân vẫn giàu đến chảy mỡ.

Năm người vừa lên kế hoạch, vừa trở về Thành phố Nam Giang.

Thiết bị chuyên dụng của Trần Thư đột nhiên vang lên, nhận được tin tức của chính phủ.

- Tiến đến chiết trường gần hải vực!

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, lẩm bẩm:

- Khẩn cấp như vậy sao?

Hắn ngược lại không chút do dự, cùng đám người A Lương đi đến chiến trường phía nam hải vực.

Lúc này, trên chiến trường thế cục vẫn không có gì thay đổi.

Hung thú vẫn ở vào trạng thái phòng thủ bị động, mà nhân loại vẫn đang bạo sát.

Bây giờ trên chiến trường, nhân loại anh linh vẫn còn, mà ngự thú sư cũng đều về tới chiến trường.

Ngự thú sư của các Thời đại khác nhau liên thủ, trong lúc nhất thời, lực lượng nhân đạt tới đỉnh phong !

Nhưng mà loại trạng thái này không kiên trì được quá lâu.

Thân thể Long Uyên anh linh, đã trở nên ảm đạm vô quang, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Thời gian dài tác chiến, rốt cục cũng khiến lực lượng linh hồn sắp hao hết…

Mặc dù Lão gia tử thực lực thông thiên, nhưng cũng không thể cứ luông duy trì sinh mệnh của Anh linh.

Đám hung thú trên mặt ngập tràn hận ý, bị hành hung nhiều ngày như vậy, nỗi tức giận trong lòng đã sớm phóng lên tận trời.

Một khi Anh linh vẫn lạc, sức chiến đấu của nhân loại sẽ hạ xuống trên diện rộng, lại lần nữa trở lại thế cục ban đầu bị hung thú áp chế.

Nhưng mà khác với trước kia chính là, bây giờ đã không có yếu tố mất khống chế, mọi người có lòng tín nhiệm tuyệt đối, cùng nhau liên thủ, cho dù lâm vào thế yếu, cũng sẽ không bị đánh tan.

Rầm rầm rầm !

Lúc này, Trần Thư triệu hoán ra bốn Khế Ước linh, cho ăn bạo tẩu dược tề phổ thông, cường thế gia nhập chiến trường, chỉ là trong nháy mắt đã hấp dẫn ánh mắt của hung thú cùng nhân loại.

Đủ loại nguyên tố quang mang bốc lên, chiếu sáng toàn bộ chiến trường phía nam hải vực.

Mặc dù hắn chỉ là Hoàng Kim Tam Tinh ngự thú sư, nhưng sức chiến đấu quá mức kinh khủng, thậm chí có thể miểu sát Vương cấp hung thú !

Phần chiến lực chiến lực, đã được xưng tụng là cường giả đỉnh cao Hoa Quốc.

- Tiểu tử này, quá bất hợp lí !

Một tên Long Uyên anh linh tâm thần chấn động, lẩm bẩm:

- Đáng tiếc, không có thời gian chứng kiến chiến tích huy hoàng của ngươi…

Sau khi Trần Thư gia nhập, các đại ngự thú sư như được tiêm máu gà, đi theo bắt đầu đại khai sát giới.

Sự xuất hiện của hắn, trực tiếp khiến sĩ khí của đám người đạt tới đỉnh phong !

- Các đại Anh linh sắp biến mất sao ?

Trần Thư mang theo Khế Ước linh, bạo sát hung thú, như vào chỗ không người.

Chương 2189 - Trận chiến cuối cùng của các đại Anh Linh (2)

Lúc này, ánh mắt của hắn lại nhìn phía các đại Anh hồn bên cạnh, trong lòng có chút dự cảm.

- Giết !

Các đại Anh linh nhìn hắn, chỉ nở nụ cười, sau đó xông về phía trước !

Bọn hắn hiểu rõ mình sắp tiêu tán, đây có thể là trận chiến cuối cùng trong sinh mệnh của bọn hắn!

Mỗi người đều toàn lực chém giết, trước khi chết, nếu bọn hắn có thể giết nhiều thêm một con hung thú, không chừng có thể cứu thêm một tên vãn bối, vì nhân loại tranh thủ chút.

Không chỉ chiến trường hải vực phía nam, tình huống của ba chiến trường hải vực khác cũng như vậy.

Anh linh cùng Ngự thú sư hiện đại chiến ý trùng thiên, nhiệt huyết sôi trào, trong lòng chỉ có một ý nghĩ:

Chính là giết chết mỗi một con hung thú trước mắt!

Hung thú một phương liên tục bại lui, không có chút sức chống cự, thậm chí bị giết ra khỏi phạm vi chiến trường hải vực.

Các đại Thú Hoàng thấy vậy không hề bối rối, trong lòng bọn chúng rõ ràng, chỉ cần có thể sống qua đêm nay, chiến cuộc sẽ được nghịch chuyển !

- Giết sạch đám súc sinh xâm lấn này !

- Giết một con, giết hai con, lão tử giết trên trăm con!

- Đám hung thú kia, nhớ kỹ gia gia ngươi tên là Lưu Vô Địch !

Các đại Anh linh vẻ mặt điên cuồng, thân thể ảm đạm lại lần nữa tràn ngập hào quang sáng chói, chiến lực cũng kéo lên đến trạng thái đỉnh phong.

Mà ngự thú sư hiện đại cũng bị ảnh hưởng, đi theo bước chân của đám tiền bối, bạo sát hung thú trước mắt.

Từ ngàn năm nay, hung thú tồn tại như một ngọn núi lớn, đặt ở trái tim của mỗi người.

Bọn hắn hôm nay, cuối cùng cũng tìm được cơ hội phóng thích áp lực.

- Cũng không tin giết không hết các ngươi!

Trần Thư giờ phút này cũng tràn đầy sát ý, mang theo Khế Ước linh xông lên, cho dù là Vương cấp hung thú, cũng đỡ không nổi một đòn công kích Husky.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi nửa tiếng.

Đám hung thú tràn đầy kinh sợ, đã bị giết tới khiếp sợ !

Mặc dù bọn chúng trời sinh tính tình tàn bạo, nhưng không có nghĩa là không sợ chết, lúc này bọn chúng chỉ muốn mau chóng rời khỏi chiến trường, trốn về lãnh địa của mình…

Lúc đám hung thú liên tục bại lui, thanh âm Sa Hoàng tràn ngập uy nghiêm quanh quẩn toàn bộ chiến trường:

- Toàn bộ giết cho ta!

Sa Hoàng không thèm để ý, chỉ muốn để hung thú ngăn chặn.

Nhưng còn tiếp tục như thế, hung thú hoàn toàn không có sĩ khí nữa, thậm chí sẽ xuất hiện nội loạn, chống lại mệnh lệnh của Thú Hoàng.

Thanh âm của Hồn Long Hoàng cũng vang lên:

- Bọn hắn chỉ là chó cùng rứt giậu mà thôi, quỷ hồn của bọn này sẽ lập tức tiêu tán, kiên trì là thắng lợi !

- Kiên trì em gái ngươi!

Nhưng mà, trong lòng hung thú tức giận mắng, trực tiếp phớt lờ mệnh lệnh của Thú Hoàng, bắt đầu rút lui càng nhanh.

Chống lại mệnh lệnh chỉ có thể sẽ chết, nhưng nếu gắng gượng chống đỡ vậy thì chết chắc rồi !

Hung thú đang tan tác trong lòng tràn đầy kinh sợ, đồng thời cũng không khỏi có oán khí.

Bọn Thú Hoàng này thực sự không phải người, đứng đấy nói chuyện cũng khiến người ta chán ghét…

Trong lúc nhất thời, đông đảo hung thú có tâm tư chống lại, thậm chí có vài con không tình nguyện tham gia chiến đấu.

- Muốn làm phản sao?

Các đại Thú Hoàng ánh mắt băng lãnh, mượn nhờ huyết mạch kết nối, đã nhận ra tiểu tâm tư của đám hung thú.

Trong chốc lát, huyết mạch trong cơ thể Thú Hoàng phun trào, trực tiếp cưỡng chế đè ép hung thú, làm chúng nó quay người, cùng nhân loại chém giết.

Dưới sức lực của Huyết mạch, bất kỳ hung thú nào cũng không thể phản kháng, cho dù trong lòng vô cùng không tình nguyện, nhưng cũng không thể kháng cự.

- Các ngươi dám nhúng tay ?!

Mà lúc này, trên không trung chiến trường, một bóng đen to lớn xuất hiện.

Ám Vương khuôn mặt hờ hững, nhìn thẳng các đại Thú Hoàng phía dưới, trong lúc mơ hồ có ý vị cảnh cáo.

- Nhúng tay ?

Các đại Thú Hoàng ngơ ngác, sau đó trong lòng nổi giận.

Mẹ nó chúng ta dùng huyết mạch chi lực, áp chế một tiểu đệ có lòng phản kháng cũng gọi là nhúng tay ?

- Ngươi đừng quá phận !

Nhân Ngư Thú Hoàng cầm trong tay Tam xoa kích, chân đạp cự sóng cuồn cuộn, đồng thời đi tới trên không chiến trường, nhìn thẳng Ám Vương, không chút sợ hãi.

Ám Vương ánh mắt bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi:

- Ngươi đại diện cho mình ? Hay là đại diện cho thế lực hung thú?

Nhân Ngư Thú Hoàng ngơ ngác đang muốn mở miệng.

Nhưng Dư Quang thoáng nhìn, chỉ thấy Thú Hoàng còn lại đang ở phía dưới, không hề có ý tứ đứng ra.

- Xem ra ngươi đại diện cho chính ngươi rồi?

Hai mắt Ám Vương trở nên đen kịt một mảnh, ám nguyên tố kinh khủng phun trào, uy thế đáng sợ như một tòa đại sơn đặt trong lòng Nhân Ngư Thú Hoàng.

Đối phương có thể vượt qua ngàn ngụy Truyện Kỳ vạn dặm miểu sát!

- Cái kia…

Nhân Ngư Thú Hoàng hô hấp trì trệ, trong nháy mắt đã nhận ra nguy cơ sinh tử, trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

Nó là sự tồn tại chí cao có thể tranh bá thế giới, không thể tuỳ tiện…

- Đám các ngươi, đừng quá phận !

Nhân Ngư Thú Hoàng thần sắc khẽ động, nhìn xuống một đám Vương cấp tử viêm ngư phía dưới, quát:

- Nếu còn phản kháng mệnh lệnh của bản hoàng, các ngươi sẽ phải chết !

Ầm. !

Chương 2190 - Chín mươi điểm dựa vào hack

Cự sóng ngập trời cuồn cuộn, nháy mắt đánh bay một đám Vương cấp tử viêm ngư, có thể nói là tỏ rõ uy thế của Thú Hoàng!

Nói xóng nó tự nhiên xoay người rời đi, lui trở về trong Thú Hoàng.

- …

Các đại Thú Hoàng thấy vậy, trong lòng có chút khâm phục, vậy mà có thể trng cái khó ló cái khôn…

Ám Vương lạnh lùng lườm các đại Thú Hoàng một chút, trong mắt có ý vị cảnh cáo quay người trực tiếp rời đi.

- Mẹ nó, các ngươi đừng hèn nhát vậy chứ?

Trong lòng Nhân Ngư Thú Hoàng nhẹ nhàng thở ra đồng thời cũng có mấy phần tức giận.

Nếu không phải các đại Thú Hoàng không phối hợp, sao nó lại chịu sự nhục nhã như vậy chứ?

- Nhân Ngư Hoàng, đừng kích động…

Lúc này, Lôi Long Hoàng thản nhiên nói:

- Hiện tại lão quỷ kia, không phải là lúc trêu chọc…

- Không phải lúc?

Nhân Ngư Hoàng nổi giận, nói:

- Hiện tại, hắn cứ đụng vào ranh giới cuối cùng của chúng ta! Hiện tại không đứng ra, chờ sau này có thể đã muộn rồi!

- Ta biết các ngươi sợ chết, dù sao mọi người tu luyện không dễ, nhưng nếu không có chút huyết tính, hắn sẽ cưỡi trên đầu chúng ta đấy!

- Nói hay lắm !

Sa Hoàng lập tức đáp lại, nói tiếp:

- Nếu không, ngươi mang đầu ra đi?

- …

Nhân Ngư Hoàng thần sắc trì trệ, thoáng chốc nói không ra lời.

Không thể vì tôn nghiêm, ngay cả mệnh cũng không cần…

- Được rồi.

Giờ phút này, Hồn Long Hoàng đứng ra hoà giải, nói:

- Chúng ta không cần phải gấp, mặc dù bây giờ đám quỷ hồn kia ảnh hưởng tới chiến trường, nhưng kỳ thật cũng gián tiếp tổn hao lực lượng Khế ước linh của lão quỷ kia.

- …

Lúc này Nhân Ngư Thú Hoàng mới khẽ gật đầu, đồng thời trong lòng hạ quyết tâm, nhất định không thể là người đầu tiên đứng ra…

Giờ phút này, bởi vì Ám Vương, các đại Thú Hoàng cũng không phóng thích lực lượng huyết mạch, mà tùy ý để đám hung thú tan tác.

Dần dần nhân loại giết hung thú giết ra chiến trường hải vực.

Trong lúc nhất thời, hung thú chết thương vô số.

Trong tiếng la hét của hung thú, một đêm dần qua.

Đối với hung thú tuổi thọ dài dằng dặc mà nói, một đêm chỉ là một cái búng tay mà thôi, nhưng đêm này, tuyệt đối là thời điểm gian nan nhất trong sinh mệnh bọn chúng…

- Trời đã sắp sáng rồi…

Ánh mắt Trần Thư xuyên thấu bóng đêm đen kịt, trong lúc mơ hồ thấy được ánh sáng hừng đông phía chân trời.

Mà lúc này.

Mọi người cũng bình tĩnh lại, bắt đầu yên lặng rút lui.

- Giết nhiều thật đấy.

Trần Thư nhìn nước biển màu đỏ, trong lòng không khỏi có chút chấn động.

Về phần trên mặt biển trôi nổi đủ thi thể hung thú, đã bị lấy đi trân châu cùng hạch tâm tài liệu.

Ngự thú sư bạo sát lấy hung thú, chính phủ cũng có tổ chức chuyên môn quét sạch chiến trường, phụ trách thu lấy chiến lợi phẩm.

Nửa giờ đồng hồ sau.

Mọi người lục tục về tới Đại Lục, tâm tình phấn khởi, không hề cảm thấy mỏi mệt.

Mà hung thú không tiếp tục truy kích tới, bọn chúng đã bị giết tới khiếp sợ, cần thời gian để bình phục tâm linh bị thương…

Đồng thời, các đại Thú Hoàng cũng không có cưỡng chế bọn chúng xuất kích, bởi vì phát giác được ý phản kháng trong lòng hung thú, cần cẩn thận ngăn chặn ý nghĩ này.

Mà lúc này.

Khai chiến mở ra mấy tháng đến nay, đây cũng là lần duy nhất song phương ngưng chiến.

Chẳng những chiến trường hải vực lắng lại, trong đại lục hung thú, cũng quay về trong dị không gian.

Hai đại chủng tộc sinh tồn chi chiến, tạm thời ngừng lại.

- Kết thúc rồi à ?

Trần Thư nhìn nước biển màu đỏ cuồn cuộn trước mặt, trong miệng tự lẩm bẩm.

- Còn sớm.

Chính lúc này, một tên Anh linh cưỡi cự long nhích lại gần, nhìn về phía Trần Thư ánh mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

- Hứa hiệu trưởng ?

Trần Thư ngơ ngác, nhận ra thân phận của đối phương.

- Ngươi biết ta ?

Trong mắt Hứa Thương có vẻ ngoài ý muốn, dù sao hắn đã là người của thời đại trước.

- Pho tượng của ngài, được đặt ở Hoa Hạ Học Phủ.

- Quên mất chuyện này.

Hứa Thương lắc đầu, nói tiếp:

- Ta nghe thấy lời vừa rồi của ngươi, không muốn tiếp tục giết hung thú nữa, sợ rồi sao?

- Sợ ?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ta sợ hung thú không đủ để ta giết !

- Cuồng ngạo thế sao?

Ánh mắt Hứa Thương khẽ động, thời đại kia hắn vốn là sát tinh, trong lòng tự đương nhiên có tính toán.

- Tiểu tử ngươi giết không ít hung thú nhỉ ?

- Cái này sao…

Trần Thư sờ cằm, cười nói:

- Đoán chừng so với hung thú ngài nhìn thấy nhiều hơn một chút.

- Hả?

Hứa Thương ngơ ngác, sau đó hai con ngươi ngưng tụ, trong nháy mắt có sát ý băng lãnh đến cực điểm tuôn trào ra.

Mặc dù chỉ là linh hồn thân thể, nhưng sát ý ngày xưa đã sớm dung nhập linh hồn của hắn.

Trần Thư bình tĩnh, chỉ liếc nhìn Hứa Thương một cái, tuỳ tiện chết trụ sát ý.

- Hảo tiểu tử !

Hứa Thương giật mình, mặc dù không phóng thích toàn bộ sát ý, nhưng nhìn dáng vẻ phong khinh vân đạm kia, hắn đã phát giác được mình không bằng đối phương.

Mặt mũi của hắn có chút cảm khái, lẩm bẩm:

- Có ngươi cùng lão gia tử, thật sự là may mắn của nhân loại.

Bây giờ sức chiến đấu của Trần Thư không bằng lão gia tử, nhưng theo hắn thấy, sau này đối phương tất nhiên có thể sóng vai thậm chí là vượt qua!

- Đúng rồi, ta còn có một vấn đề muốn hỏi một chút.

- Cái gì ?

Chương 2191 - Ánh sáng và nhiệt độ cuối cùng của Anh Linh

- Tiểu tử ngươi, làm sao để giết Truyện Kỳ sinh vật?

Trong mắ Hứa Thương có vẻ không hiểu, mặc dù sức chiến đấu của đối phương kinh người, nhưng muốn giết Truyện Kỳ, vẫn không có khả năng.

- Hả… Năm điểm dựa vào vận khí, năm điểm dựa vào thực lực.

Trần Thư suy tư một chút, nghiêm túc đáp.

- Chỉ đơn giản như vậy ?

- Ừm… Còn có chín mươi điểm dựa vào hack.

- ? ?

Hứa Thương xạm mặt lại, thì ra đây mới là trọng điểm sao?

Nhưng hắn cũng không hỏi chi tiết, mà nghiêm túc nói:

- Ngoại lực mãi mãi là ngoại lực, càng phải chú trọng thực lực của chính mình, đó mới là thứ ngươi có thể nắm chắc nhất.

Trần Thư ngược lại gật gật đầu, bộ dạng nghiêm túc nghe giáo huấn, hoàn toàn khác với vẻ kiêu ngạo trước đây.

- Nhưng có Lão gia tử vẫn luôn chú ý tới ngươi, thì sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Hứa Thương lắc đầu, nói:

- Được rồi, ta phải đi rồi, không có thời gian nói chuyện với ngươi.

- …

Trần Thư không nói gì, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự tôn kính.

Hai người trò chuyện trong một thời gian ngắn như vậy. Thân thể của Hứa Thương đã trở nên cực kỳ ảm đạm, thậm chí hơi trong suốt, tưởng chừng như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Thực ra mọi người có mặt đều hiểu rõ, đêm qua là trận chiến cuối cùng của Anh Linh!

Đây cũng là nguyên nhân tại sao toàn bộ nhân loại đều điên cuồng như vậy.

Nếu đã là trận chiến cuối cùng, bọn họ đương nhiên không thể để cho những Anh Linh lưu lại tiếc nuối.

Hứa Thương cưỡi Cự Long, hướng về phía Hoa Quốc Đại Lục trước mặt, miệng lẩm bẩm:

- Thật muốn nhìn ngắm một thế giới hòa bình và thịnh thế…

Từng Anh Linh cưỡi Khế Ước Linh bay lên trên không, tất cả đều có sắc mặt khác nhau, có người xúc động, có người tiếc nuối, có người bi thương…

Các Đại Ngự Thú Sư trong lòng cũng nhận ra được điều gì đó, không kìm được lòng mà đứng lên, ánh mắt cùng nhìn về hướng Anh Linh trên không, tràn đầy sự kính trọng.

Thời gian của họ… đã đến rồi !

- Có các ngươi ở đây, nhân loại còn sợ hung thú sao ?!

Hứa Thương nhìn từng Ngự Thú Sư phía dưới, trước kia ánh mắt lạnh lùng lúc này cũng có chút nhu hòa.

- Đoạn đường sau này, phải dựa vào chính bản thân các người bước đi, bọn ta không thể đi cùng các ngươi đến cuối cùng…

Đám người trong lòng run lên, có mấy phần cảm giác hoang mang.

Mặc dù Long Uyên Anh Linh chỉ xuất hiện trong thời gian ngắn ngủi, nhưng đã để lại trong lòng mọi người ấn tượng sâu sắc,

Xem ra chỉ cần có bọn họ ở đây, Hung Thú không có khả năng công phá nhân loại !

Bọn hắn đã sừng sững ngàn năm, nhưng vẫn là một bức tường thành vô cùng kiên cố !

Hứa Thương cúi đầu cười một tiếng, nói:

- Nếu như sau này loạn thế kết thúc, nếu có thời gian, hãy đến trước mộ của bọn ta nói một tiếng, chúng ta sẽ luôn chờ, luôn luôn chờ…

- …

Đám người tâm trí rung động, trong mắt tràn đầy vẻ xúc động.

Giờ khắc này, trong lòng của bọn họ chỉ có một ý niệm, cái kia chính là dẹp yên loạn thế, cho dù phải đánh đổi cả tính mạng !

- Nhưng cũng đừng quá liều mạng, chỉ cần các ngươi ở đây, ở đâu có hy vọng, có tương lai !

Ánh mắt của Hứa Thương nhìn về phía Trần Thư, như thế là đang nói chuyện với hắn một cách bình thường.

Trần Thư yên lặng khẽ gật đầu, trong lòng ghi nhớ những lời của Hứa Thương.

Hứa Thương tỏ vẻ hài lòng, sau đó thoải mái cười một tiếng, nói:

- Thời khắc cuối cùng đã đến, bọn ta những người sắp chết sẽ cho các ngươi lại một đoạn đường khác !

Nói xong, các đại Anh Linh nhìn nhau một cái, đồng loạt gật đầu.

Thân thể của bọn họ đã bị lu mờ đến cùng cực, đột nhiên bùng lên một chút tia sáng chói mắt, trong bóng đêm tối đen lộ ra cực kỳ đột ngột.

Thân thể của từng Anh Linh lần lượt xuất hiện tia sáng, xuyên qua màn đêm, như là bình minh đã đến đến.

Mà lúc này.

Lão gia tử đang đứng trên không Đại Lục, đôi mắt sâu thẳm của lão có một chút xúc động.

Trong tầm mắt của lão, bốn phía của Hoa Quốc Đại Lục được một vòng tia sáng màu trắng bao quanh, mang đến cho người ta mấy phần cảm giác rung động.

Lão gia tử lẩm bẩm nói:

- Hi vọng các ngươi có thể nhanh chóng trưởng thành…

Mà lúc này, thân thể Hứa Thương tràn ngập ánh sáng, như mặt trời.

Ánh mắt của hắn hừng hực nhìn hậu bối ở phía dưới, trên mặt lộ vẻ nhẹ nhõm, thậm chí cười lớn và hô to:

- Hoa Quốc vĩnh tồn ! Nhân loại vĩnh tồn !

- Nhân loại vĩnh tồn !

- Nhân loại vĩnh tồn !

Giọng nói của những Anh Linh vang vọng chân trời, phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm, thậm chí còn khiến cả hành tinh có cảm giác rung chuyển.

Hung Thú ở xa xa trên mặt kinh sợ, chỉ cảm thấy có một áp lực khủng khiếp ập tới, khiến bọn chúng không dám tới gần một bước !

- Thật là khó nhằn…

Các Đại Thú Hoàng vẻ mặt nghiêm trọng, nhân loại bây giờ trên dưới đồng lòng, đoàn kết hơn bao giờ hết, ngược lại hung thú ở một bên, quả thật giống như là hai thái cực…

- Trận chiến này, không dễ đánh…

Hồn Long Hoàng tự nói với bản thân, vốn cho rằng chỉ cần Long Uyên Anh Linh tiêu tán, bọn chúng không cần mất quá nhiều thời gian để công phá nhân loại.

Nhưng bây giờ xem ra, trận chiến vậy mà có mấy phần không xác định được.

Chương 2192 - Tạo nên thái bình thịnh thế!

Lôi Long Hoàng nhìn tia sáng rực rỡ trên bầu trời, bần thần hỏi:

- Chúng ta có thể đánh thắng sao ?

- Haiz…

Sa Hoàng lắc đầu, nói:

- Thật ra còn có một cách, cũng có thể để cho Hung Thú chúng ta hợp nhất làm một !

- Cách gì ?

- Ai trong số các ngươi tự nguyện hy sinh bản thân ? Một con cá kình ngã xuống vạn vật sinh sôi, tin rằng có thể làm cho quân đoàn Hung Thú có sự biến đổi!

- Thôi bỏ đi !

Các Đại Thú Hoàng cười nhạo một tiếng, căn bản không có nghĩ tới vấn đề này.

Nếu bọn họ có thể vị tha như vậy, đã sớm tự mình tấn công Đại Lục, tiến hành một cuộc đại chiến sinh tử với Lão gia tử Hoa Quốc…

Lúc này.

Tia sáng của Long Uyên Anh Linh ngày càng rực rỡ, đâm thẳng tới chân trời, xua tan bóng tối của màn đêm.

- Tất cả, trông cậy vào các ngươi rồi !

Một tên Long Uyên Anh Linh vẻ mặt mỉm cười, tia sáng trong cơ thể hắn đột ngột bắn ra, trực tiếp nhập vào cơ thể của một tên Ngự Thú Sư trẻ tuổi ở phía dưới.

Người kia không hề phản kháng, thậm chí còn giang hai tay ra, như tắm trong ánh mặt trời ấm áp, toàn thân vô cùng thoải mái,

Bất giác, hắn vậy mà đã đột phá một cấp độ nhỏ.

Hắn hiểu được, Anh Linh trên không, đã trao chút sức lực cuối cùng của mình cho hắn…

- Cảm ơn…

Hắn nhìn Anh Linh trên không, vẻ mặt cung kính cúi đầu một cái.

Cùng lúc này.

Các đại Anh Linh cũng giống như vậy, xuất ra tia sáng của bản thân, nhập vào trong cơ thể của các Ngự Thú Sư phía dưới.

Có người là Bạch Ngân Cấp, cũng có Hoàng Kim Cấp, nhưng Vương Cấp ngược lại rất ít, hơn nữa có một điểm chung, tuổi tác của bọn hắn đều không lớn, đều là thiên tài của thời đại mới !

Rõ ràng, các Anh Linh đã sớm có kế hoạch này, muốn xuất ra phần ánh sáng và nhiệt độ cuối cùng của mình để phát huy.

Nhất thời, không ít người trong nháy mắt đột phá đến cấp độ mới, sức chiến đấu của bản thân tăng lên rất nhiều,

Nhưng trong lòng bọn họ lại không có một chút cảm giác hưng phấn nào, chỉ cảm thấy trong lòng như có một ngọn núi lớn đè xuống, làm cho họ không thể thở nổi.

Sức mạnh này, thật sự là quá nặng nề !

Trần Thư nhìn lên Anh Linh trên không, im lặng không nói, nhất thời tâm trạng chấn động.

- Ta đã hiểu rõ sự sắp xếp của lão gia tử rồi…

Trần Thư thở dài, không thể không bái phục.

Giờ đây đối mặt với hiến tế của các đại Anh Linh, dù là người lạnh lùng vô tình đến mấy cũng sẽ chấn động…

Nếu dựa theo tình huống bình thường, đối mặt với thế tấn công ùn ùn kéo đến của hung thú, vậy bên loài người yếu thế đã sớm nên hỗn loạn một phen rồi.

Dù sao đại nạn đã đến, bất cứ người nào cũng muốn bảo vệ mình trước, đây chỉ là bản năng của sinh vật mà thôi.

Nhưng đại chiến mấy tháng đến nay, nhân loại đã trải qua các sự kiện, trên dưới đồng lòng, giống như một sợi dây thừng càng siết càng chặt…

Không ai có thể không quan tâm…

- Tiểu tử, nghĩ gì thế ?

Lúc này, Hứa Thương toàn thân tràn đầy ánh sáng hừng hực, nhìn Trần Thư ở phía dưới.

- Không có… Không có gì.

Trần Thư lắc đầu, trong mắt tràn đầy kính nể đối với Hứa Thương.

- Tiểu tử ngươi thiên phú dị bẩm, đã có tư cách kế thừa sức mạnh của ta !

Hứa Thươngcười một tiếng nói:

- Mang theo sức mạnh của ta, tiếp tục giết! Sớm giết hết bọn súc sinh này !

- Hiệu trưởng…

Trần Thư chấn động, hiểu rõ đối phương là muốn hiến tế sức mạnh cuối cùng cho hắn.

- May mắn trong khoảng thời gian này, gặp được Thiên Kiêu như người, cũng coi như không còn gì nuối tiếc!

Hứa Thương cười to một tiếng, ánh sáng trên thân thể tản ra, giống như sao chổi vậy, đi vào bên trong cơ thể của Trần Thư .

- Cảm ơn… Hiệu trưởng…

Trần Thư vừa muốn bái cảm ơn, kết quả tâm trí ngưng đọng, cảnh tượng khiến người khác trố mắt xuất hiện, chỉ thấy sức mạnh của Hứa Thương ở trong cơ thể Trần Thư dừng lại một lát, tiếp đó bắn ra…

- Hở ?

Hứa Thương cũng bị làm cho giật mình…..

Hắn lắc đầu lẩm bẩm:

- Tiểu tử ngươi có chút khác biệt…

Tiếp theo ánh sáng của Hứa Thương lại lần nữa tiến vào trong cơ thể Trần Thư, nhưng kết quả vẫn vậy, cùng với tốc độ nhanh hơn bắn ra…

- Lão tử vẫn không tín tà!

Lông mày của hắn hơi nhăn, muốn lại lần nữa đưa sức mạnh hòa nhập vào đối phương.

Nhưng song phương đi đi lại trên mười lần hợp rồi thoát ra, kết quả vẫn không có thay đổi…

- Thôi dẹp đi !

Hứa Thương mặt tối lại, sao có cảm giác mình giống như bị chê vậy…

- Tiểu tử ngươi đúng là khác thường !

Cuối cùng, hắn nhìn A Lương bên cạnh, đưa sức mạnh của chính mình tặng cho đối phương.

- …

Trần Thư không nghĩ tới cảnh này, thoải mái cười một tiếng nói:

- Hiệu trưởng, một mình ta có thể đi đến Ngự Thú đỉnh phong, không cần mượn sức lực của người khác!

- Tiểu tử này rất quyết đoán !

Hứa Thương mỉm cười, trong mắt tràn đầy sự khen ngợi, không nghĩ tới đối phương lại có khí phách như thế.

Lúc này hắn cuối cùng đã mất đi sức mạnh, thân thể trong suốt, giống như nến tàn trong gió…

Trần Thư nở nnuj cười, nhưng trong lòng không ngừng thầm mắng thân thể của bản thân: giờ là lúc nào rồi còn giả vờ kiêu ngạo…

Nhưng vì để cho Hứa Thương không tiếc nuối, hắn chỉ có thể cố giả bộ tự nhiên…

Chương 2193 - Tạo nên thái bình thịnh thế! (2)

Nhưng ngoài Trần Thư ra, những người còn lại chưa từng xuất hiện bất ngờ gì, đều hoàn hảo hòa hợp sức mạnh của Anh Linh.

Chưa đến mười phút.

Thân thể Anh Linh trên không trở nên ảm đạm, thậm chí khiến người ta không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ.

Nhưng ánh sáng hừng hực xung quanh đại lục, vẫn không tiêu tán, chỉ là chuyển dời vào trong thân thể thiếu niên thiên tài .

Với lại ánh sáng chẳng những không ảm đạm, mà còn trở nên hừng hực !

Tân hỏa tương truyền !

Trong lòng của mọi người đều có cảm ngộ, tâm trạng lộ vẻ xúc động đến cực điểm.

Tuổi thọ của nhân loại chưa đến một trăm, nhưng lại có thể chống cự hung thú ngàn năm, không phải dựa vào truyền thừa của từng đời sao?

- Đến lúc phải đi rồi…

Lúc này, Hứa Thương đã không còn năng lượng để nói chuyện, chỉ há hốc mồm, nhưng mỗi người đều có thể hiểu ý của hắn.

Các đại Anh Hồn nhìn nhau một cái, sau đó đưa mắt nhìn sang ngự thú sư phía dưới.

Trên mặt của bọn hắn hiện lên nụ cười vui mừng, cứ như vậy yên lặng nhìn,

nhóm Ngự thú sư cùng ngước đầu nhìn lên, trong mắt tràn đầy kính trọng…

Người của hai thời đại cứ như vậy im ắng đối mặt, thời gian hình như cũng ngưng đọng…

Chỉ một cái liếc mắt, nhưng như ngàn năm trôi qua…

- Các vãn bối, tạm biệt…

Các đại Anh Hồn mỉm cười, thân thể trong suốt, biến mất không thấy gì nữa, giống như chưa từng tồn tại…

Chỉ trong chớp mắt.

Một đám anh linh trên không tất cả đều tiêu tan, bốn phía đại lục thoáng chốc vắng lạnh.

Mọi người trong lòng nặng nề, rất lâu không nói gì…

- Tạm biệt phụ thân…

Vương Sách thở dài, trong mắt hơi ướt.

- Gia gia…

Thân thể của Vương Thắng có ánh sáng hừng hực, đẳng cấp Ngự Thú tiến thêm một bước, nhưng không hề hào hứng, ngược lại đáy mắt có chút bi thương.

- Tạm biệt lão sư…

- Tạm biệt lão tộc trưởng….

Ngự thú sư phía dưới vẫy tay về bầu trời không có ai, dù các Anh Linh đã tiêu tan, nhưng bọn hắn trong lòng vẫn cảm giác được sự tồn tại của đối phương.

- Tạm biệt hiệu trưởng….

Trong lòng Trần Thư cũng thở dài, mặc dù hắn không đạt được bất kỳ sức mạnh nào, nhưng vẫn cảm động lây.

- Nhìn bầu trời kìa !

Mà chính lúc này, âm thanh của một người kích động phá vỡ yên tĩnh.

Đám người cùng nhau nhìn trên không, lúc này vẫn là bóng đêm bao phủ.

Nhưng màn đêm đen kịt, không biết lúc nào, mà xuất hiện từng Tinh Thần chói mắt…

Tinh Thần trải rộng bầu trời, như từng đôi mắt, giống như lan tỏa niềm vui hân hoan tới mọi người phía dưới…

- Có lẽ, bọn hắn chưa thực sự vẫn lạc…

Trần Thư nhìn lên bầu trời, tâm trạng xúc động, trong lòng càng thêm tin tưởng lời Liễu Phong từng nói.

Các tiền bối không chết, bọn hắn chỉ là hóa thành Tinh Thần, vẫn luôn ở đây nhưng lại đang chờ đợi cái gì đó…

Trần Thư không khỏi nghĩ đến lời Hứa Thương nói trước đó.

Tiếc nuối duy nhất của bọn hắn, có lẽ là không thể nhìn thấy thịnh thế thật sự…

- Nếu các tiền bối muốn xem, vậy thì tạo nên thái bình thịnh thế là được rồi!

Ánh mắt Trần Thư kiên định, trong miệng lẩm bẩm.

Mọi người chung quanh tâm trạng kinh động, trong lòng cảm giác, đều hét to:

- Tạo nên thái bình thịnh thế!

- Tạo nên thái bình thịnh thế!

Ngự thú sư bốn phía Đại Lục trên mặt đầy sát ý, như tiếng kinh lôi, bay thẳng lên thương khung !

Lúc đó toàn bộ thiên địa hình như cũng chấn động!

- Khởi thế rồi….

Lão gia tử đứng trên bầu trời đại lục, trong mắt có chút vui mừng.

Mặc dù lão đã sớm biết được lựa chọn của các Anh Linh nhưng không ngờ được đám người đó sẽ phản ứng như vậy.

Cùng lúc này khí tức của lão cũng trở nên mạnh hơn…

Giờ phút này, đám hung thú phía xa trên mặt sợ hãi, trong lòng tràn đầy hoảng sợ.

Bọn chúng nhìn phía xa, chỉ cảm thấy Thần Châu Đại Lục hóa thành một cự nhân mạnh mẽ, gầm thét về toàn thế giới !

Bây giờ thế hệ thiếu niên Thiên Kiêu có sự gia tăng của Anh Linh, thực lực tiến lên.

Mà đáng sợ nhất là, bọn hắn trên dưới đồng lòng, không tìm được một điểm sơ hở !

Bề ngoài lớn mạnh, nhưng nội bộ hung thú hỗn loạn, làm sao để thắng trận chiến này ?!

Nhất thời ý chí của đám hung thú sa sút, đã có ý nghĩ trở về lãnh địa.

Bọn chúng không muốn đánh trận chiến này nữa…

- Nhân loại chết tiệt!

Các đại Thú Hoàng đồng loại kinh hãi, không ngờ đối phương lại có sự chuẩn bị.

Vốn tưởng rằng sau khi Anh Linh tiêu tán, cũng là lúc hung thú đánh trả.

Nhưng hiện tại xem ra, phần thắng của chúng chẳng những không tăng, mà còn lần nữa giảm xuống…

- Còn đánh nữa không?

Lúc này, Nhân Ngư Thú Hoàng có chút do dự.

Với tư cách là Thú Hoàng, trong lòng nó cũng đã không còn bao nhiêu lòng tin, chứ đừng nói đến hung thú còn lại.

Cho dù bây giờ, hung thú cường đại gấp mười lần nhân loại.

Nhưng nếu lại khai chiến, kẻ thua nhất định là chúng nó!

- Đánh! Nhất định phải đánh!

Lúc này, Hồn Long Hoàng mặt đầy sát ý, vẫn không từ bỏ.

Nó không phải kẻ ngốc, sức chiến đấu tổng thể của nhân loại bây giờ, trực tiếp tăng lên một bậc.

Nếu hung thú rút lui, đầu tiên gặp nạn chính là Long Uyên!

Ai bảo bọn chúng ở gần nhất chứ?

- Ta cũng cảm thấy nhất định phải đánh!

Sa Hoàng cũng gật đầu đồng ý, lãnh địa của nó cũng cách không xa, hơn nữa nó lại có sinh tử cừu oán với Trần Thư, trốn không thoát…

Chương 2194 - Tạm thời chấm dứt chiến tranh

- Nhưng sĩ khí hiện tại…

Nhân Ngư Thú Hoàng vẻ mặt nghiêm túc, cho dù hiện tại đối mặt với nhân loại, nó cũng có chút sợ hãi.

- Chúng ta cũng có ưu thế của chúng ta.

Sa Hoàng nhìn các đại Thú Hoàng, chậm rãi nói:

- Sĩ khí bọn họ cực thịnh, nhưng nhân tố lớn nhất của chiến tranh, chính là lực lượng cứng rắn!

- Dưới lực lượng tuyệt đối, tất cả đều là hư ảo!

Các đại Thú Hoàng giật mình, mơ hồ đoán được tâm tư của nó.

- Các vị thao quang dưỡng dục nhiều năm, ta không tin không có một lá bài tẩy!

Ánh mắt Sa Hoàng lạnh lùng nói:

- Ngay cả nhân loại cũng chuẩn bị đầy đủ như vậy, các ngươi là người đứng đầu cấm khu, không chỉ có như vậy đúng không?

- Sa hoàng, vậy ngươi có lá bài tẩy gì?

- Ta sẽ để cho Huyết Sa Quân Đoàn xuất trận!

Sa Hoàng nhìn về phía các đại Thú Hoàng, mở miệng nói:

- Các ngươi cũng nên thể hiện bản lĩnh thật sự!

Trong lòng đám Thú Hoàng sợ hãi, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Huyết Sa Nhất Tộc là thủ hạ đắc lực nhất của Sa Hoàng, theo truyền thuyết, trên người lưu chuyển huyết mạch của nó, thiên phú dị bẩm, chỉ cần trưởng thành, đã có thực lực vương cấp, hơn nữa phối hợp lẫn nhau thiên y vô phùng, có thể nói là chủng tộc mạnh nhất trong Lam Tinh Hải Vực.

- Được!

Hồn Long Hoàng gật đầu, nói:

- Bây giờ đã tới giai đoạn mấu chốt, ta cũng sẽ phái ra Vạn Hồn Thú!

Nhất thời, các đại Thú Hoàng lần lượt mở miệng, chuẩn bị phát động lá bài tẩy của mình.

Nếu còn che giấu, chỉ sợ bọn nó sẽ thua…

- Nắm bắt thời gian đi!

Ánh mắt Sa Hoàng nghiêm trọng, nói:

- Tập hợp sớm một chút, nhất định phải đè thế lực của nhân loại xuống!

Các đại Thú Hoàng gật đầu, tiếp theo tự mình rời đi, chuẩn bị trở về lãnh địa cấm khu triệu tập nhân thủ.

Trong khi đó, xung quanh lục địa,

Khuôn mặt các Ngự Thú Sư bình tĩnh, nhưng trong mắt chiến ý ngập trời, mơ hồ muốn xông về phía hung thú lần nữa.

Chỉ có điều, bọn họ không kích động, chờ đợi mệnh lệnh phía trên.

Cho dù hiện tại trên dưới một lòng, nhưng vẫn phải phục tùng mệnh lệnh, nếu tự ý chiến đấu, sớm muộn cũng sẽ bại trận.

- Nghỉ ngơi một ngày trước đi.

Lúc này, lão gia tử đích thân hạ lệnh.

Mọi người cũng không nghi ngờ, vô điều kiện rời khỏi chiến trường hải vực, trở về đại lục.

Bây giờ, nhân loại không tiến công, mà hung thú cũng ở nguyên tại chỗ, chờ cứu viện đến.

Nhất thời, song phương ở trong giai đoạn hòa hoãn.

Toàn bộ Lam Tinh dường như đã được hòa bình.

- Không đánh sao?

Trần Thư lẩm bẩm, nhưng cũng không ngạc nhiên.

Mặc dù sĩ khí nhân loại đã đạt tới đỉnh cao, nhưng thực lực của thế hệ trẻ tăng vọt, cần thời gian làm quen với lực lượng của bản thân.

Trần Thư nhìn lên bầu trời, đã mờ sáng.

Những vì sao chói lọi biến mất, nhưng trong lòng mọi người đều rõ, những vì sao đó, đã và sẽ luôn ở đây.

- Trở về nghỉ ngơi đã…

Trần Thư duỗi thắt lưng, chuẩn bị trở về thành phố Nam Giang, hưởng thụ những ngày yên tĩnh.

Nhưng khi hắn vừa suy nghĩ xong, thiết bị thông tin liên lạc độc quyền lập tức truyền đến tin tức.

- Không phải lại có nhiệm vụ gì chứ?

Hắn lẩm bẩm, nhìn về phía đám người A Lương, nói:

- Các ngươi về nghỉ ngơi đi, nắm vững lực lượng tăng vọt của mình, ta đến phòng tổng chỉ huy một lát.

- Được.

Đám người A Lương gật đầu.

- Đúng rồi, nói với u Dương Bảo, nếu có thời gian, để cho người của Niệu Tố Xã tỷ thí, vậy thì có thể nhanh chóng nắm vững lực lượng!

Sức mạnh cuối cùng của anh linh đều dành cho những người trẻ tuổi có tiềm lực, chỉ như vậy mới có thể đạt được giá trị tối đa.

Mà ba ngàn người Trần Thư quản lý, đều là thiên tài trẻ tuổi, tất nhiên phần lớn đều đã chiếm được lực lượng anh linh, thực lực tăng lên không ít.

Sau khi phân phó, Trần Thư thuấn di rời khỏi, đi tới phòng tổng chỉ huy.

- Chúng ta sắp đuổi kịp hắn rồi…

Trong mắt A Lương có chút kích động, hắn chiếm được lực lượng của Hứa Thương, hiện giờ đã sắp đột phá Hoàng Kim Tam Tinh.

Vương Tuyệt gật đầu, nói:

- Nhìn bên ngoài, quả thật sắp đuổi kịp…

- Bên ngoài cái gì ?

A Lương liếc hắn, nói:

- Thực tế, ta cũng sắp đuổi kịp!

- A Lương, lừa gạt bằng hữu, không cần lừa gạt chính mình?

Vương Tuyệt thở dài, nghiêm túc nói:

- Ngươi lừa ta cũng không sao, bằng hữu mà, ta sẽ cười ha hả cho qua…

- Ngươi câm miệng đi!

A Lương trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Ngươi học theo Trần Thư trở nên hư hỏng rồi!

- Chúng ta phải có lòng tin, có hiểu hay không?

- Lòng tin thì có, nhưng vô dụng.

…

Mọi người giật mình, rời khỏi chiến trường hải vực, đi thẳng đến thành phố Nam Giang.

Hiện giờ bọn họ đã chuẩn bị cắm rễ ở Nam Giang rồi, dù sao lão gia tử cũng đã đóng gói bọn họ đưa cho Trần Thư…

…

Phòng tổng chỉ huy,

Trần Thư ngáp một cái, đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy bên trong đã có mấy người ngồi, đều là thực lực vương cấp, vừa thấy Trần Thư đến, lập tức tươi cười chào hỏi.

Mặc dù hiện tại Trần Thư chưa tới ba mươi, nhưng thực lực, địa vị đều đã gần lão gia tử và Lý lão.

- Hiệu trưởng, gọi ta làm gì vậy?

Trần Thư đến bên cạnh Ninh Bất Phàm, trong mắt có chút khó hiểu.

- Ta đâu biết!

Ninh Bất Phàm nhún vai, nói:

- Ta đoán là có kế hoạch hành động mới gì đó?

Chương 2195 - Ngươi đã là một Khế Ước Linh trưởng thành rồi

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện hắc ám, lão gia tử thong thả bước ra.

Vẻ mặt của lão bình tĩnh, nhưng cả người dường như trở nên thâm thúy khó lường.

- Lão gia tử, hình như lại mạnh hơn một chút…

Trần Thư kích động, bản năng Hãn phỉ nói cho hắn biết, hiện tại lão gia tử càng thêm nguy hiểm.

Loại cường giả đẳng cấp này, vậy mà vẫn còn tiến bộ?

Nhưng dù sao thực lực của đối phương trở nên mạnh mẽ, đối với toàn thể nhân loại là một chuyện tốt.

Lão gia tử nhìn Trần Thư thật kỹ, trong mắt có chút ngoài ý muốn.

Vốn tưởng rằng lực lượng của Hứa Thương sẽ giúp Trần Thư trực tiếp thăng lên Vương Cấp, khiến cho thực lực của hắn tăng vọt.

Kết quả, không ngờ,

Tên này tính cách đê tiện, nhưng thân thể lại cao ngạo…

- Lão gia tử, ánh mắt này của ngươi là sao chứ ?

Trần Thư nhận ra điều gì đó khác thường, toàn thân lộ ra vẻ có chút không tự nhiên.

- Không có gì, chỉ là có hơi bất ngờ thôi.

Lão gia tử khẽ cười một tiếng, rồi nói tiếp:

- Hôm nay tìm các vị đến, đích thực là có chút việc, liên quan tới trận chiến.

- Lão gia tử cứ việc nói, không thể thoái thác !

Vương cấp Ngự Thú Sư phía dưới gật đầu, chẳng những không có ý thoái thác, thậm chí là có chút phấn khích.

Sự ngã xuống của Anh Linh khiến mọi người đều đau lòng, chỉ muốn cống hiến bản thân vì đại chiến.

- Thật ra sự việc rất đơn giản.

Lão gia tử mỉm cười, nói:

- Mặc dù tinh thần bây giờ của chúng ta đã lên đến đỉnh điểm, nhưng thực lực đích thực vẫn còn chênh lệch.

- Mà quan trọng hơn, hung thú cấm khu thật ra vẫn chưa thể hiện ra sức mạnh thật sự của nó.

Nghe xong lời này, đám người không có một chút sợ hãi, thậm chí ý chí chiến đấu càng mạnh mẽ hơn.

- Lão gia tử, lão muốn bọn ta bây giờ tiến về phía chiến trường ?

- Không phải.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Trần Thư, nếu như là ngươi, bản thân đối diện với kẻ thù không thể địch nổi, biện pháp đầu tiên là gì ?

- Đương nhiên là…

- Không được nói chạy trốn !

- …

Khóe miệng Trần Thư giật một cái, không nghĩ tới đáp án của mình lại bị dự đoán được…

- Không thể chạy sao ?

Hắn hơi ngẩn ngơ, rồi nói tiếp:

- Vậy lựa chọn thứ hai đương nhiên là dao động người rồi.

- Không sai.

Lão gia tử nhẹ gật đầu, nói:

- Ngoại trừ Hoa Quốc chúng ta ra, vương quốc Bất Hủ và Tuyết Quốc cùng bộ phận thế lực quốc gia tầm trung, thực ra hiện tại đều giữ lại lại phần lớn chiến lực, chỉ là tạm thời ẩn giấu đi.

- Hiện tại đang là thời kỳ bước ngoặt, tôi hi vọng các vị có thể xuất ngoại một chuyến, lôi kéo thế lực hàng đầu còn lại của nhân loại về đây.

Đám người rơi vào trầm mặc, trong mắt lộ ra vẻ suy tư.

Lão gia tử thấy vậy, mở miệng nói:

- Có vấn đề cứ việc nói.

- Chuyện này có ổn không…

Một người lẩm bẩm nói:

- Tình hình chiến trường hiện tại vô cùng thảm khốc, về cơ bản là thập tử nhất sinh, người khác chưa chắc sẽ…

- Không cần lo lắng.

Lão gia tử thần sắc bình tĩnh, nói:

- Bây giờ là thời khắc then chốt, nếu như chúng ta thất thủ, những thế lực nhân loại còn lại cũng không sống sót nổi.

- Mặt khác, chuyện về Long Uyên Anh Linh, chắc hẳn bọn họ cũng đã nhìn thấy.

- Nhân loại hiện tại, sẽ đoàn kết !

Đám người nhẹ gật đầu, trái lại không còn tiếp tục lo lắng vấn đề này.

- Lão gia tử, nếu như bọn ta xuất ngoại, những Thú Hoàng còn lại có thể thừa cơ…

Bọn họ đều là lực chiến Vương Cấp, Ngự Thú Sư điều qua đây cũng sẽ là cường giả hàng đầu, ngược lại không sợ Phổ Thông Hung Thú,

Nhưng điều lo lắng duy nhất, chính là Thú Hoàng cấp bậc Truyền Kỳ sẽ ra tay…

- Bọn chúng không dám.

Nhưng vào lúc này, Trần Thư lại là mở miệng, cười nói:

- Thú Hoàng bây giờ, không chừng ném ra một kỹ năng cũng phải nhìn sắc mặt của Lão gia tử.

- Không sai, điều này không cần lo lắng.

Lão gia tử liếc nhìn Trần Thư một cái, gật đầu nói.

Trải qua một số chuyện, Lão gia tử đã trấn áp các Đại Thú Hoàng, hơn nữa không ngừng hạ thấp giới hạn của bọn chúng, chính là nắm được điểm yếu sợ chết của đối phương.

Thú Hoàng hiện tại, không một ai dám đứng ra, vì sợ rằng là người đầu tiên bị giết…

Theo mưu đồ của Lão gia tử, nhân loại đoàn kết nhất trí, sĩ khí lên tới đỉnh điểm, mà Thú Hoàng cũng bị lão nhiều lần áp chế, không dám có bất kỳ hành động làm xằng nào.

Mặc dù Lão gia tử từ đầu tới cuối đều không thật sự xuất trận, nhưng vẫn luôn kiểm soát trong tay đại cục, có thể nói là nhân vật nòng cốt đích thực.

- Lão gia tử, nhưng còn có một vấn đề quan trọng.

Lúc này, Trần Thư nhíu mày, mở miệng nói:

- Ngươi không lo lắng nội bộ sẽ xuất hiện vấn đề sao ?

Bọn họ bây giờ đoàn kết nhất trí, không cần phải lo lắng bất kỳ vấn đề nội bộ nào, nhưng nếu dẫn vào các thế lực nhân loại khác, tất cả đều khó nói chắc.

- Chỉ cần đón cường giả Vương Cấp cường giả trở về là được, ta sẽ kiểm soát từng chút một !

Lão gia tử mỉm cười, nói:

- Sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Đám người lúc này mới nhẹ gật đầu, buông xuống lo lắng.

- Lão gia tử, nếu đã như thế, vậy chúng ta xuất phát ngay chứ ?

Trong lòng của mọi người đã không còn lo âu, đã chuẩn bị hành động.

Chương 2196 - Ngươi đã là một Khế Ước Linh trưởng thành rồi (2)

- Có thể xuất phát rồi !

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Chính thức giao cho các ngươi quyền bố trí thế lực quốc gia của phần mình phụ trách, đồng thời mang theo thư giới thiệu của ta, tin rằng sẽ không ai làm khó các ngươi.

Lúc này, Trần Thư lại mở miệng hỏi:

- Có cần bọn ta mời cả Truyện Kỳ Ngự Thú Sư về không ?

- Tiểu tử ngươi vẫn thật biết nghĩ.

Lão gia tử hơi ngẩn ngơ, nói:

- Hiện tại Truyện Kỳ đại chiến không mở màn, trước mắt bọn họ cũng sẽ không tới.

- Vậy sao…

Trần Thư nhẹ gật đầu, cũng không nói tiếp nữa.

Lúc này, Lão gia tử mở miệng nói:

- Trần Bì, Lão Ninh, hai ngươi có Khế Ước Linh Không Gian, nhiệm vụ nặng nhất, vất vả cho các ngươi rồi.

- Không sao.

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ta để Thỏ xuất mã là được rồi.

- Hả? Là có ý gì ?

- Dù sao cũng không cần chiến đấu, Thỏ đủ để mang người trở về.

- ??

Vẻ mặt của đám người hơi bàng hoàng, nhất thời chưa kịp phản ứng.

- Tiểu tử ngươi không tự mình đi sao ?

- Ta có chuyện của mình phải xử lý.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Nó đã là một Khế Ước Linh trưởng thành, có thể tự mình thực hiện nhiệm vụ rồi.

- …

Tất cả mọi người đều không ngờ rằng, đối phương vậy mà lại để Khế Ước Linh đơn độc xuất phát…

Ngoại trừ Truyện Kỳ Ngự Thú Sư ra, không ai dám làm như vậy, dù sao để Khế Ước Linh xử lý sự tình dù sao vẫn có chút không yên lòng,

Ngộ nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì hối hận thực sự đã quá muộn.

Trần Thư xua tay, nói:

- Yên tâm đi, có vấn đề gì, ta sẽ tự mình đi xử lý.

- Hả ?

Lão gia tử hơi ngạc nhiên, nói:

- Dù cách xa bao nhiêu, ngươi và Khế Ước Linh đều có thể duy trì thần giao cách cảm sao ?

- Ừ… Các ngươi không được sao ?

- …

Đám người lần lượt bị làm cho sững sờ, điệu bộ như thể đang bị trêu chọc.

- Tiểu tử ngươi có phải tiến hành trạng thái hợp nhất Người và Linh không?

Hai mắt của Lão gia tử hơi nheo lại, vừa đi vừa vừa quan sát Trần Thư mơ hồ đoán ra được điều gì đó.

- May mắn, may mắn !

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người vẻ mặt đều giật mình, trong mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Cái quái này không phải là cảnh giới chuyên môn của Truyện Kỳ đây hay sao?

- Tiểu tử tốt !

Lão gia tử nhẹ gật đầu, trong lòng cũng có chút gợn sóng.

- Nếu đã như vậy, hãy để Thỏ của ngươi đơn độc lên đường đi !

Một lúc sau, hắn bình tĩnh lại, trong lòng đã không còn lo lắng, ngay lập tức đồng ý cách làm của Trần Thư.

Chốc lát, đám người lần lượt đứng dậy, chuẩn bị tiến về phía trước tiến hành nhiệm vụ, thậm chí không có ý định nghỉ ngơi dù chỉ một khắc.

- Cố lên, làm cho tốt !

Trần Thư triệu hồi Thỏ, nói một cách trịnh trọng và nghiêm túc:

- Khế Ước Linh trẻ tuổi, chính là cần tôi luyện thật nhiều !

- Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!

Thần sắc của Thỏ khẽ động, thuộc tính Không Gian của nó, vốn là tính cách hiếu động, đối với việc xuất ngoại trong lòng cũng vô cùng háo hức.

- Đến bên kia, lấy thư giới thiệu của Lão gia tử ra.

Trần Thư chạm vào Thỏ, nói tiếp:

- Ngoài ra, nếu như xuất hiện nguy hiểm, ngay lập tức thông báo cho ta.

Nói xong, hắn lại truyền không ít Thần Kỳ Dược Tề vào Không Gian riêng của Thỏ.

Không Gian Thần Kỹ của bản thân nó, cộng thêm Truyền Tống Dược Tề, hơn nữa lực chiến của bản thân lại tăng lên một lượng lớn, Thú Hoàng không thể giữ chân nó.

Thỏ hưng phấn khẽ gật đầu, Thuấn Di đi tới biên giới Đại Lục, chuẩn bị tiến về phía những thế lực nhân loại khác.

- Trạng thái Người Linh hợp nhất, thật sự là đủ tiện lợi…

Tâm trạng của Trần Thư khẽ động, có thể nhìn thấy Thỏ trong tầm mắt, giống như là phân thân của chính mình.

Nếu gặp bất kỳ tính huống gì khẩn cấp, nó thậm chí có thể dùng thuốc để hỗ trợ.

Mà lúc này, những Vương Cấp Ngự Thú Sư còn lại cũng lần lượt rời khỏi Đại Lục, lặng lẽ tiến về phía các thế lực nhân loại khác.

Hiện tại Hung Thú đã rút lui khỏi chiến trường Hải Vực, rõ ràng không có khả năng giám sát được hết tình hình của nhân loại.

…

- Vẫn không thể nghỉ ngơi…

Trần Thư về tới nhà của mình, xoa xoa Thái Dương Huyệt, lẩm bẩm:

- Phải bố trí lại Thần Kỳ Dược Tề…

Trong khoảng thời gian này, hệ thống lại chế tạo ra không ít Dược Tề, bao gồm Bạo Tẩu Dược Tề, Đạn Hạt Nhân, Dẫn Dụ Dược Tề, Truyền Tống Dược Tề, Nhiên Thiêu Dược Tề v.v…

Nhưng cũng chỉ là phiên bản tăng cường, Trần Thư cần phải tinh luyện thêm một bước…

- Nếu ta đã có thể chế tạo ra Chung Cực Bạo Tẩu Dược Tề, vậy những loại Dược Tề khác thì sao? Ví dụ như… Đạn Hạt Nhân ?

Trần Thư lẩm bẩm một mình, trong mắt có một chút phấn khích.

Hắn hôm nay lại đạt được kho báu Tài Nguyên của Cứu Thế Giáo, cộng thêm Tài Nguyên lần trước ra biển Thâm Hải Cổ Vương Cung, tổng cộng có gần 30 nghìn tỷ, đây đúng là một con số thiên văn.

Dưới sự hỗ trợ của nguồn Tài Nguyên khổng lồ, rõ ràng Trần Thư cũng có thể nghĩ cách thực hiện được Chung Cực Dược Tề rồi…

Nếu hệ thống đã là phiên bản tăng cường cấp cao nhất, vậy hắn chính là người chế tạo ra Chung Cực Bản !

Và đây, cũng là nguyên nhân hắn không xuất ngoại chấp hành nhiệm vụ.

Chương 2197 - Đại sự nhân sinh của Tội phạm ca

Nhiệm vụ hộ tống đơn thuần không có gì hấp dẫn, chế tạo Chung Cực Đạn Hạt Nhân, mới là đại sự nhân sinh của tội phạm ca !

…

Thời gian một ngày thoáng một cái trôi qua,

Thủ Vệ Quân của Đại Lục Thượng không tiếp tục nghỉ ngơi, mà tận dụng chiến đấu ở mức cao nhất, lại lần nữa tiến vào chiến trường.

Bây giờ đội quân át chủ bài của Hung Thú vẫn chưa tập kết.

Chính là cơ hội tốt nhất để họ ra tay !

Nhìn thấy nhân loại trùng sát lao đến, đám Hung Thú đều hoảng loạn, theo bản năng muốn tiếp tục rút lui…

Nhưng số lượng của bọn họ quá đông, muốn rút lui nói nghe thì dễ ?

Các Đại Thú Hoàng nhìn thấy khí thế hừng hực của nhân loại, hiểu rõ nếu hai bên khai chiến, bọn chúng tất nhiên bại trận,

Vì để ngăn chặn tổn thất ở mức lớn nhất, Thú Hoàng cũng làm ra quyết sách:

- Nếu bọn chúng đã muốn giết, hãy để bia đỡ đạn Hắc Thiết và Bạch Ngân lên đi !

Một lúc sau, Phổ Thông Hung Thú vốn dĩ đã bước vào trạng thái nghỉ ngơi, lại buộc phải ra chiến trường một lần nữa.

Thực lực của bọn chúng không mạnh, đối mặt với huyết mạch áp chế, căn bản không có sức phản kháng.

Mà Hung Thú cấp cao thấy vậy, cũng không có bất kỳ sự ngăn cản nào, dù sao chết đạo hữu không chết bần đạo…

Nhân loại và Hung Thú ngay lập tức giao chiến với nhau,

Mặc dù số lượng của Hung Thú có thể nói là vô tận, nhưng lại không có tinh thần chiến đấu, hơn nữa lực chiến của hai bên cũng không cùng cấp độ.

Chỉ trong nháy mắt, những Hung Thú Phổ Thôngđã bị áp chế, thương vong vô số.

Mà những Hung Thú cấp cao chỉ có một phần tham gia vào trận chiến, thăm dò muốn đánh lén nhân loại, đồng thời cũng ngăn chặn hiệu xuất bọn họ chém giết Hung ThúPhổ Thông.

- Nhân loại ti tiện, trân trọng thời gian cuối cùng đi !

Các Đại Thú Hoàng trong mắt có sát ý, nhưng cũng không vội vàng hành động, mà chờ đợi lực lượng trọng tâm của các phương tập kết.

Từng con Hung Thú lần lượt bị chém giết, khí thế của nhân loại không ngừng tăng lên,

Đồng thời, có được sức mạnh của Anh Linh Thiên Tài tuổi trẻ, cũng là tiến một bước dung hợp sức mạnh trong cơ thể, sức chiến đấu tăng thêm một bậc.

Tuy rằng đã mất đi Long Uyên Anh Linh, nhưng hiệu quả chiến đấu tổng thể của bọn họ lại không giảm đi chút nào.

Trận đại chiến của hai bên vô cùng khốc liệt, nhưng trong lòng đều hiểu rõ,

Đây không phải là một cuộc chiến lớn thực sự.

Chỉ khi có Vương Cấp cường giả của nhân loại và đoàn quân át chủ bài của của Hung Thú toàn bộ tham chiến, khi đó, tài năng thực sự quyết định thắng bại !

…

Thời gian năm ngày thoáng cái trôi qua.

Nhân loại ban đầu chiếm ưu thế, chủ động lựa chọn rút lui, trở về phía trên Đại Lục.

Mà các Đại Thú Hoàng mặc dù khuôn mặt mang sát ý, nhưng cũng không có bất kỳ sự ngăn cản, ngầm cho phép bọn họ rời đi.

- Đến rồi…

Thần sắc của Sa Hoàng lạnh tanh, quay người liền tiến vào trong một Dị Không Gian.

Mà các Thú Hoàng còn lại cũng vậy, đi theo Sa Hoàng biến mất ở trên Lam Tinh…

Trong một Dị Không Gian đầy nham thạch nóng chảy,

Đủ loại Hung Thú tràn ngập khí tức đáng sợ tụ hội, bọn chúng thuộc các chủng tộc khác nhau, nhìn về phía lẫn nhau với ánh mắt hung dữ và tàn bạo,

Nhưng bởi vì mệnh lệnh của Thú Hoàng, đám hung thú cũng là không có xung đột, mà yên lặng chờ đợi.

Một đàn Huyết sa khổng lồ toàn thân màu đỏ tươi như máu bơi lội trong dung nham, ánh mắt nhìn về phía những Thú Hoàng còn lại, như thể đang nhìn thức ăn của chúng.

Chính là quân đoàn Huyết sa trong tay của Sa Hoàng !

Mà Hung Thú còn lại, cũng không phải loại lương thiện, thậm chí cũng không thua kém Huyết sa.

Có toàn thân lôi quang của lôi linh thủy mẫu sáng rực, có vạn hồn thú không ngừng phát ra tiếng hú thê thảm, còn có Như Ma Sư thân thể to lớn như núi…

Bất kỳ Hung Thú nào ở trước mặt, đều có lực chiến kinh người, đối với nhân loại Ngự Thú Sư mà nói, đơn giản chính là cỗ máy hủy diệt hàng loạt cấp độ ác mộng !

Mà bọn chúng bây giờ, lại tụ tập xuất hiện, tác động lớn vào thị giác.

Dưới sự liên thủ của bọn chúng, có thể dễ dàng gây ra một trận bạo phong càn quét toàn cầu !

Đúng lúc này, xa xa chân trời, xuất hiện từng tia khí tức Truyền Kỳ đáng sợ !

Đám đông Hung Thú hàng đầu trong nháy mắt thần sắc sửng, vội vàng sắp xếp thành đội chỉnh tề.

Hung Thú hung ác đến đâu, trước mặt Thú Hoàng cũng như tiểu hài tử, rõ ràng không dám thể hiện bất kỳ thái độ quá khích nào.

- Không tồi…

Sa Hoàng nhìn trước mắt hàng ngàn sinh vật cấp bậc hàng đầu, trong mắt có đôi chút vẻ hài lòng.

Duy chỉ những sinh vật cấp bậc hàng đầu trước mặt, lực chiến của Hung Thú và nhân loại đã không còn ở cùng một cấp độ.

- Xem ra các vị đều đã tận lực…

Vẻ mặt Sa Hoàng tự tin, lẩm bẩm nói:

- Chỉ cần chúng ta có thể toàn lực xuất thủ, chỉ là nhân loại, không có gì đáng sợ !

- Sa Hoàng, còn có một thế lực khác chưa tận lực.

Nhân Ngư Thú Hoàng ở một bên vội vàng nói, trong mắt hiện lên vẻ bất mãn.

- Ai ?

- Tử Vong Tế Đàn !

- Thiên Kỵ Sĩ ở kia sao ?

Sa Hoàng hơi sửng sốt, trong mắt hiện vẻ lạnh như băng, nói:

- Chỉ cần đại chiến kết thúc, ngay lập tức xử lý chúng !

Chương 2198 - Tặng ít Đặc Sản địa phương thành phố Nam Giang

- « Tử Vong Tế Đàn » không có tổn thất gì, tài nguyên của nội bộ tất nhiên có thể nói là đồ sộ, chắc hẳn có thể đền bù đắp những tổn thất các vị phải gánh chịu kể từ khi bắt đầu cuộc chiến.

Nghe xong lời này, các Đại Thú Hoàng đều gật đầu, chuẩn bị sau đó tiến hành xử lý Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ.

Dù sao Thú Hoàng cũng không phải kẻ ngốc, không thể để cho đối phương ngư ông đắc lợi một cách khoan khoái như vậy được.

Sa Hoàng nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Nhân loại chỉ cần bị tiêu diệt, chúng ta có thể ngay lập tức trực tiếp liên chiến Tử Vong Tế Đàn !

- Được !

Đám Thú Hoàng cũng là lần lượt đồng ý, hiển nhiên là đã sớm nhìn thấy khó chịu với Thiên Kỵ Sĩ…

- Bây giờ, mục tiêu hàng đầu là nhân loại đáng chết !

Sa Hoàng nhìn xuống đội quân át chủ bài phía dưới, hét lớn:

- Đã đến lúc cho bọn chúng mở mang tầm mắt, Hung Thú là thế nào!

Ngay lập tức, hàng ngàn sinh vật cấp bậc hàng đầu cùng nhau gào thét, khí thế trên người phóng lên tận trời, dung nham bốn phía cũng theo đó mà phun trào, có một chi lực bất khả chiến bại.

- Tốt ! Tốt !

Ánh mắt của Sa Hoàng tán thưởng, hết lớn:

- Một vương giả chi sư, ai có thể ngăn cản ?!

Nhưng lời vừa dứt, từng tia sáng trắng chói lòa từ dưới đất bắn lên…

- Hả ?

Sa Hoàng nhìn ánh sáng trắng lan ra dưới mặt đất, đầu óc có chút mông lung.

Cái này sao lại quen thuộc như vậy…

Rầm !

Khoảnh khắc tiếp theo, năng lượng đáng sợ quét qua, thậm chí còn làm nổ nham thạch nóng chảy cách hàng chục nghìn mét.

Ngay lập tức, đất rung núi chuyển, nham thạch phóng lên tận trời, làm cho người ta phải run sợ.

Ánh sáng trắng cũng nhanh chóng tràn lên, bao trùm lên hàng ngàn sinh vật hàng đầu, tràn đầy sức mạnh hủy diệt.

Grừ !

Các Đại Hung Thú không hề kinh sợ, mà sinh lòng nổi giận, ngay lập tức mất đi lý trí.

Bọn họ với tư cách là đội quân át chủ bài của Hung Thú Tộc, còn chưa kịp rời núi đã bị chặn đánh ngay trước cổng nhà.

Chuyện này còn có vương pháp sao ?!

- Nghiệp chướng !

Sa Hoàng vô cùng tức giận, ánh mắt tràn ngập lam quang, xuyên thấu bạch quang, khóa chặt một bóng người cách đó vạn mét.

- Xin chào.

Trần Thư mỉm cười, vẫy tay về phía các Đại Thú Hoàng.

- Grừ !

Đám Thú Hoàng điên cuồng ra tay, một tâm thế hủy diệt thiên địa,

Nhưng đối phương lại không ngừng Thuấn Di, thậm chí còn không để bọn chúng có cơ hội khóa chặt khí tức.

- Có thể đừng lãng phí sức lực được không ? Các ngươi không giết nổi ta đâu.

Nét mặt Trần Thư bình tĩnh, cùng Thỏ tiếp tục Thuấn Di, một bộ dạng phong khinh vân đạm ung dung.

- Ta chính là tới tặng chút đặc sản của Nam Giang mà thôi, không có ác ý.

- Grừ !

Đám Thú Hoàng mang trên mặt sát ý, Thổ Đặc Sản của nhà ngươi là đạn hạt nhân đúng không ?

- Là thật, tin ta đi !

Trong lúc Trần Thư đang nói, lại ném ra tầm mười bình Hôi Sắc Dược Tề.

Nơi đây là Dị Không Gian của địa hình nham thạch, trước tiên có thể kích nổ Dược Tề.

Trong chốc lát, bạch quang sáng rực bay vút lên trời, một nửa Dị Không Gian đều bị đạn hạt nhân bao phủ, thanh thế kinh người !

- Grừ ! Grừ !

Ngoại trừ các Đại Thú Hoàng ra, hàng ngàn Hung Thú cũng tâm thần nổi giận, không đếm xỉa đến đạn hạt nhân, tiến về phía Trần Thư không ngừng truy sát.

Bọn chúng đều là đỉnh tiêm đẳng cấp sinh vật, bốn phía đạn hạt nhân thậm chí ngay cả phòng ngự của bọn nó đều không phá được.

Nhưng mấu chốt là, làm người ta buồn nôn !

Thời gian nửa tiếng trôi qua.

Hành động của Trần Thư rốt cuộc đã ngừng lại, tên này trong khoảng thời gian ngắn đã ném ra mấy trăm bình đạn hạt nhân, thật là không đáng…

- Dừng lại một chút !

Trần Thư xua tay, không tiếp tục Thuấn Di.

Nhưng hắn nhìn thấy Hung Thú vẫn rục rịch, ngay lập tức mở miệng uy hiếp:

- Nếu còn đuổi, ta sẽ tiếp tục ném đạn hạt nhân !

Các Đại Thú Hoàng lúc này mới là dừng lại.

Lúc này, các Đại Hung Thú đều lấm lem bùn đất, trên người đều có dấu vết của dung nham, trông khá nhếch nhác.

Nhưng mặc dù động tĩnh lớn, nhưng lại không có thương vong…

- Tên quái nhà ngươi có phải bị bệnh không ?

Sa Hoàng mang trên mặt sát ý, nhìn đối phương.

Con hàng này ngay cả một tên Thú Hoàng cấp cao cũng không thể giết được, ném một trận loảng xoảng, không phải là có

bệnh sao ?

- Không phải ta có lòng tốt sao…

Trần Thư nhún vai, nói:

- Chủ yếu là để chào mừng các ngươi xuống núi, tô điểm bánh pháo cho náo nhiệt một chút.

- Grừ !

Hàng ngàn Hung Thú mặt trông tàn bạo, đã muốn xé nát nhân loại trước mắt thành từng mảnh.

Trần Thư khoanh hai tay, nói một cách trách móc nặng nề:

- Sa Hoàng, các ngươi có thể kiểm soát tiểu đệ sao, loại tình cảnh này, có phần hô hoán của bọn chúng sao ?

- …

Sa Hoàng mang trên mặt sát ý, nhưng lại không nói một lời, cứ như vậy lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Trần Thư.

- Tiểu Sa, đừng dùng ánh mắt đó, sớm muộn gì cũng nấu ngươi lên!

Nghe xong lời này, hàng ngàn Hung Thú hai mắt đỏ như máu, bộ dạng giận dữ một cách điên cuồng,

Nhất là Huyết Sa Nhất Tộc, nhìn thấy đối phương xúc phạm hoàng đế của mình, ngay lập tức toàn thân tràn ngập tinh lực, khí thế dâng trào đến đỉnh điểm.

Chương 2199 - Tặng ít Đặc Sản địa phương thành phố Nam Giang (2)

- Ngươi quá đáng rồi !

Trong mắt Sa Hoàng tràn ngập băng lãnh, đồng thời hận không thể xé xác thành ngàn mảnh.

- Sa Hoàng, ta sai rồi.

Trần Thư vội xua tay, sau đó nghiêm túc nói:

-Thịt huyết sa không thể luộc, nên làm thịt kho tàu mới được!

Rầm rầm rầm !

Trong nháy mắt, những con sóng khổng lồ cao hàng chục nghìn mét xuất hiện trong chân không, hướng về phía Trần Thư mà tấn công, nhưng lại không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

- Được rồi.

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Nếu lễ vật ta đã đưa đến rồi, vậy ta trở về trước đây.

- Mấy người các ngươi đó, tính tình vẫn còn nóng nảy như vậy, vẫn nên sửa đổi chút đi !

Nói xong, hắn nhìn đám Hung Thú một cái, thực hiện một cử chỉ quốc tế, trực tiếp Thuấn Di rời khỏi.

Cảnh tượng này đương nhiên lại lần nữa chọc giận các Đại Hung Thú,

Hai mắt bọn chúng đỏ ngầu, ngập tràn sát ý, trong miệng phát ra tiếng gầm rú dữ dội.

- Câm miệng !

Ánh mắt của Sa Hoàng lạnh tanh, liếc nhìn những Hung Thú xung quanh, ra lệnh:

- Hắn không phải người các ngươi có thể đối phó, mục tiêu của các ngươi là những nhân loại khác !

- Thú Hoàng, cứ để cho hắn phách lối như vậy sao?

Một con Huyết Sa tiến lại gần, trong mắt sự thù hận trào dâng ngút trời.

Các Đại Thú Hoàng cộng thêm hàng ngàn Vương Cấp Hung Thú của bọn chúng, có thể nói là sức chiến đấu đỉnh cao của Hung Thú Nhất Tộc..

Nhưng lại bị một tên Hoàng Kim nhân loại làm mắc kẹt trong nhà nhà sỉ nhục ?

Có thấy hoang đường không cơ chứ ?!

- Không giết được hắn !

Sa Hoàng ánh mắt lạnh tanh, nói:

- Chỉ cần hủy diệt nhân loại, hắn không còn là mối đe dọa nữa.

Dưới cách nhìn của nó, loại nhân vật này nhất định là vì ứng kiếp mà sống, chỉ cần hủy diệt nhân loại, sự tồn tại của đối phương cũng sẽ không có ý nghĩa, tự nhiên cũng sẽ không thể trưởng thành lên.

- Nếu như hắn là Hung Thú thì tốt rồi…

Hồn Long Hoàng một bên thở dài, trong mắt hiện lên một chút cảm khái.

- Hắn chưa từng làm người !

Lôi Long Hoàng ù ù nói ra, trong lòng cũng tràn đầy tức giận.

- Ý của ta là, nếu như hắn đứng về cũng phe với chúng ta thì tốt.

Hồn Long Hoàng nhìn các đại Thú Hoàng, nói:

- Nếu có trợ giúp của hắn, nhân loại đơn thuần, căn bản không cản nổi tiến công của chúng ta !

Ngay lập tức, các Đại Thú Hoàng trầm tư, trong lòng đề có cùng một cách nghĩ.

Người này làm kẻ địch, thật sự quá khó giải quyết !

- Được rồi !

Sa Hoàng thấy bầu không khí sai sai, ngay lập tức hét lên:

- Hắn chỉ có một người, có thể thay đổi cái gì chứ ?

- Bây giờ, theo bản hoàng giết ! Đột phá Thần Châu Đại Lục !

Ngay lập tức, hàng ngàn Hung Thú đi theo sau, hướng về phía cửa thông đạo mà đi.

Mặc dù sự xuất hiện của Trần Thư, không gây ra chút thương vong nào.

Nhưng khí thế hừng hực ban đầu của đoàm quân át chủ bài, đã là thay đổi rõ ràng.

Bọn chúng vốn cho rằng Hung Thú là ưu thế tuyệt đối, sự xuất hiện của bọn chúng chính là để dập tắt hi vọng của nhân loại,

Nhưng bây giờ xem ra, bọn chúng cảm thấy thế nào.

Hung Thú mới là bên yếu…

Một tên nhân loại Hoàng Kim Cấp, chạy vào nhà hung hăng càn quấy, đây là chuyện mà phe mạnh sẽ gặp phải sao…

- Hắn là tội phạm Nam Giang, Trần Thư !

Sa Hoàng cũng nhận ra điều đó, bắt đầu cố gắng khích lệ tinh thần, nói:

- Hắn chỉ là một trường hợp hiếm hoi mà thôi, nhân loại còn lại không có bất kỳ đe dọa gì, quyền lực thuộc về chúng ta…

Vài phút sau.

Đoàn quân át chủ bài lại có ý chí chiến đấu, bộ dạng sẵn sàng để hành động.

Rõ ràng, việc tẩy não của Sa Hoàng vẫn có tác dụng…

Nhưng vào lúc bọn chúng vừa tới đến cửa thông đạo, dưới mặt đất lại bắn ra những tia sáng trắng…

- Đáng chém ngàn đao !

Các Đại Thú Hoàng nhao nhao giận dữ, nhưng cũng chỉ là tức giận không thể làm gì được, căn bản là không có cách nào để bắt lấy hắn.

Mà đội quân át chủ bài, không dễ gì hội tụ được sĩ khí, lại lần nữa tán loạn…

Suy cho cùng sức mạnh của lời nói nhạt nhòa, nói nhiều lời cũng không sánh nổi với một viên đạn hạt nhân…

- Trông ngươi thật sự rất buồn nôn…

Trần Thư sung sướng, về tới Hoa Quốc đại lục.

- Đáng tiếc cuối cùng không phải đạn hạt nhân…

Năm ngày là quá ngắn, không thể phối trí được đạn hạt nhân, dù sao bạo tẩu dược tề cũng không ổn định, chiết xuất không phải là một chuyện đơn giản.

- Toàn bộ đều là sinh vật cấp bậc lãnh chúa … Yếu nhất là Vương Cấp nhị tinh, hơn nữa có đủ loại huyết mạch, đại bộ phận đều là tam tinh…

Trong mắt Trần Thư có vẻ ngưng đọng, cho dù vừa rồi hắn thong dong bình tĩnh, nhưng trong lòng vẫn có chút chấn động.

Thực lực đoàn quân át chủ bài của hung thú, có chút vượt qua dự liệu của hắn nữa.

Mà lúc này, nhân loại một phương cũng đang tập kết chiến lực.

Lúc trước tiếp nhận nhiệm vụ, thế lực nhân loại còn lại hiểu rõ trận chiến này vô cùng quan trọng, đại bộ phận Vương Cấp đều được phái ra.

Tổng cộng gần 200 tên Vương Cấp Ngự Thú Sư, là một thế lực không thể khinh thường.

- Hả?

Giờ phút này, Trần Thư đưa ánh mắt nhìn về phía Hoa Quốc đại lục.

Chỉ thấy một lá cờ cực lớn được chậm rãi kéo lên không, ở trên có khắc người chữ 'Nhân', đang phất phơ trong gió!

Chương 2200 - Sau đó, không còn sau đó nữa…

- Lá cờ này có chút quen thuộc…

Trần Thư híp mắt lại, nháy mắt thuấn di về tới Hoa Quốc đại lục.

Chỉ thấy mọi người đều hội tụ ở này, chiến ý ngút trời, hận không thể hiện lập tức giết ra chiến trường Hải Vực.

- Tội phạm ca…

- Trần ca…

Trần Thư đích thân xuất hiện thoáng chốc khiến mọi người chú ý, nhiệt tình chào hỏi.

Chỉ cần có hắn tham gia, trong lòng mọi người sẽ trở nên an tâm hơn.

Trần Thư mỉm cười đáp lại, ánh mắt không tự chủ được nhìn những người phía trước.

Cột cờ là cột xương sống của sinh vật, chiều dài đến vạn mét, trên đó tràn ngập một loại khí tức cổ xưa, rõ ràng khi còn sống không phải sinh vật đơn giản.

Mà ngọn cờ tung bay trong gió, xem gần mới có thể phát giác được, vậy mà là một tấm da thú nhiễm đầy máu tươi!

- Da thú thú, hình như ta đã thấy rồi…

Vẻ mặt Trần Thư suy tư, thần sắc khẽ động, lẩm bẩm:

- Cửu Vĩ Hồ?

Linh quang trong đầu lóe lên, nháy mắt nghĩ ra

Trước mắt qua thực là da thú, mặc dù đã qua xử lý, nhưng vẫn không che lấp không giấu được khí tức của Cửu Vĩ Hồ, hơn nữa bên trên còn có uy áo của sinh vật truyền kì.

- Vậy mà dùng đại hung làm lá cờ, cột cờ bạch cốt…

Trong lòng của hắn đã có suy đoán, chỉ sợ cũng dùng một sinh vật truyền kỳ làm vật liệu.

Dùng hai con sinh vật truyền kì để tạo ra cờ thật sự quá mức xa xỉ, nhưng đối với hung thú mà nói, là sự chấn động cực lớn!

Nhưng vào lúc này, lão gia tử đột nhiên xuất hiện trên không trung.

Khóe miệng của lão mang theo nụ cười, nhìn cường giả nhân loại phía dưới.

Lúc này, đám người trở nên yên tĩnh đến cực điểm, yên lặng đợi lão gia tử nói.

Lão gia tử vẫn trầm mặc, chẳng qua là lẳng lặng nhìn phía dưới.

Thân hình mọi người thẳng tắp, chỉ cảm thấy lão gia tử nhìn vào ánh mắt của mỗi người.

Sau nửa ngày, ánh mắt của lão nhìn về phía xa xa, dường như thấy được hung thú đang tập kết.

Tay phải của lão ra hiệu, nắm lấy lá cờ truyền kỳ trên mặt đất, chỉ về phía Hải Vực xa xôi, nói:

- Giết!

Cho dù thanh âm bình tĩnh, nhưng truyền khắp cả nước, mỗi người đều có thể nghe thây rõ ràng, trong nội tâm lập tức hiện lên vô tận chiến ý!

Đồng thời, tay phải lão gia tử hất lên, lá cờ vạn mét mãnh liệt bắn ra, chui vào Long Giang trước mặt, chuẩn xác cắm ở cửa thông đạo của Long Uyên!

Dùng sinh vật truyền kỳ chế tạo cờ, trực tiếp trấn ở cửa Long Uyên, không thể nghi ngờ gì nữa, họ đang tuyên chiến với hung thú!

- Giết! Giết! Giết!

Trong lúc nhất thời, cường giả nhân loại gào thét, cưỡi Khế Ước Linh của mình, khí thế tràn đầy đi đến chiến trường Hải Vực.

Phía dưới người bình thường nhìn Khế Ước Linh dày đặc trên không, tâm thần chấn động, nhắm hai mắt lại, trong nội tâm yên lặng cầu nguyện.

- Nhất định phải thắng…

Trong lòng của hơn một tỷ chỉ có một ý nghĩ như vậy.

Một trận chiến này, liên quan tới sự tồn vong của toàn bộ nhân loại!

Lúc này, Trần Thư cũng theo đám người tham chiến, hơn nữa đứng ở phía trước tiên.

- Giết!

Hắn liếm liếm bờ môi, ánh mắt lạnh như băng nhìn phía Hải Vực phía trước.

Bởi vì thành phố Nam Giang, khu vực hắn tham chiến đương nhiên là Hải Vực phía nam.

Tất cả Ngự Thú Sư đuổi theo phía sau hắn, đa số tiềm lực rất lớn còn trẻ tuổi, còn lại thì là Vương Cấp Ngự Thú Sư thế hệ trước.

Cho dù chỉ có mấy ngàn người, nhưng đa số đều là Hoàng Kim Cấp, là chiến lực trung tâm của nhân loại.

Không đến nửa giờ n, mọi người đã đi tới Hải Vực phía nam.

Lúc này Hải Vực không có bất kỳ hung thú nào, chỉ có nước biển màu đỏ cuồn cuộn không ngừng, yên tĩnh đến cực điểm.

- Tội phạm ca…

- Mau tới đây!

Hai mắt Trần Thư híp lại, đã thấy được bóng đen chằng chịt rậm rạp phía chân trời.

Mọi người tâm thần chấn động, trong mắt tràn đầy chiến ý.

Tong tay Trần Thư móc ra một lọ Bạo tẩu dược tề, đồng thời nhìn về phía Ngự Thú Sư còn lại, nói:

- Không cần giữ lại, trực tiếp cắn dược!

Mười mấy tên Vương Cấp Ngự Thú Sư khẽ gật đầu, trong tay cầm một lọ dược tề màu đỏ.

Số lượng Vương Cấp cường giả nhân không nhiều hơn hung thú dù sao đối phương chỉ tính Vương Cấp lãnh chúa đã có hơn một ngàn, còn có Vương Cấpbiến dị, Vương Cấp phổ thông…

Nhưng bởi vì Ngự Thú Sư nhận loại, có được nhiều Vương Cấp Khế Ước Linh, hơn nữa còn có dược tề thần kỳ, chênh lệch cũng không nhiều.

Lúc này, sắp khai chiến, ngay từ đầu khí thế không thể yếu đi, nếu không sẽ bị đè đánh, đương nhiên bất chấp lượng dược tề cần dùng.

- Giết!

Trần Thư nhìn chằm chằm, mở ra Bạo tẩu dược tề trong tay, một nửa cho Husky, một nửa cho Tiểu tinh linh.

Dược tề giá trị ngàn tỷ, trực tiếp lại khiến cho khí tức hai Khế Ước Linh nhảy lên tới Vương Cấp.

- Tiểu đệ, chuẩn bị lên!

Tiểu tinh linh bất ngờ, trong tay không ngừng phun ra từng đạo bạch quang.

Trong lúc nhất thời, các loại kỹ năng tuôn ra, toàn bộ gia trì đến bên trong cơ thể Husky khiến cho khí tức lần nữa kéo lên!

- Grào!

Husky hai mắt khẽ động, trực tiếp phân ra thành năm phân thân, khí tức hoàn toàn không kém gì bản thể, làm cho người ta không phân biệt được thật giả.

Vốn gì là ban ngày, nhưng đột nhiên mây đen kéo đến bầu trời thay đổi bị màu đen bao phủ, toàn bộ Linh Khí Thiên Địa đều hội tụ tới đây.

Chương 2201 - Chương 2201

Grào!

Xa xa, đám hung thú trời sinh tính thô bạo không sợ hãi, cực nhanh đi đến Hoa Quốc đại lục.

Có hung thú vượt biển mà đi, có con phi hành trên không, mà có càng nhiều hung thú ẩn núp dưới mặt biển, ùn ùn kéo đến, như là châu chấu, muốn giết hết nhân loại.

Mà trước mặt hung thú, một U linh khổng lồ gào thét, xúc tu cực dài khua khua trong không trung, mà trên thân thể là từng con hung thú dữ tợn.

Đúng là lực lượng hạch tâm của Hồn Long Hoàng, vạn Hồn thú!

Nó không phải hung thú, mà là hồn Long Hoàng tách ra khỏi hơn vạn quân hung thú cường đại, tạo ra sinh vật đáng sợ!

Mà phía dưới vạn Hồn thú.

Từng con Huyết Sa nổi mặt biển, khí thế khủng bố, trong mắt hiện đầy sát ý ngập trời!

- Ngươi nhất định phải chết!

Cầm đầu là một con Huyết Sa Vương Cấp tam tinh trên mặt tràn đầy sát ý, mở miệng đầy máu, như muốn cắn nuốt tất cả.

Nhưng ý nghĩ của nó vừa xuất hiện, trên đầu đột nhiên xuất hiện tia sáng bảy màu.

- Hả?

Huyết Sa cầm đầu ngơ ngác, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tia sáng bảy màu từ trên trời rơi xuống!

Sau đó, không còn sau đó nữa…

Ầm!

Sáu cột sáng rơi xuống phía dưới, tràn ngập khí tức hủy diệt.

Trong nháy mắt, vạn Hồn thú cầm đầu bị đuổi giết, căn bản không có cơ hội sử dụng kỹ năng.

Mà ở ba con Huyết sa Vương Cấp tam tinh bên cạnh nó đồng thời vẫn lạc, không còn chút sức lực để phản kháng…

Husky tung tuyệt chiêu trực tiếp khiến cho ngàn vạn hung thú giật mình, theo bản năng ngừng trùng kích.

Đùa gì vậy? !

Sinh vật cầm đầu sợ hãi, đầu óc có chút bối rối.

Hung thú lãnh chúa Vương Cấp tam tinh cũng có thể giết sao?

- Giết!

Giờ phút này, nhân loại có sĩ khí đại chấn, cưỡi trên Khế Ước Linh của từng người, xung phong liều chết tiến lên phía trước.

Mặc dù Hung thú kinh ngạc, nhưng cũng không kịp suy nghĩ quá nhiều, chỉ có thể kiên trì tiến lên.

Trong lúc nhất thời, hai bên lập tức giao chiến với nhau.

Đủ loại kỹ năng uy lực kinh khủng, nhân loại cùng hung thú gào thét hoà vào nhau, chiến trường Hải Vực lập tức trở nên hỗn loạn không kiểm soát nổi.

Mặt khác ba chiến trường Hải Vực khác cũng diễn ra đại chiến.

Trận chiến diễn ra, song phương đều xuất hiện thương vong, ngược lại không có nhìn thấy ưu thế rõ ràng.

Sáu con Husky bên cạnh Trần Thư kêu to, trong miệng tích không ngừng phóng ra kỹ năng, mỗi lần một giây đều có thể ném ra kỹ năng nguyên tố.

Nhưng thuộc tính của nó biến thái, mặc dù uy lực tương đối đáng sợ, hơn nữa [Bức độc ấn ký] còn tồn tại, cho dù là đỉnh cấp Vương Cấp tam tinh cũng không chịu được quá lâu.

Husky cùng thỏ phối hợp với nhau.

Một con có lực công kích cực hạn, một con có năng lực bảo mệnh cực mạnh khiến Thú Hoàng cũng không nhúc nhích được.

Hai con Khế Ước Linh liên tiếp phòng thủ, như đồ tể trên chiến trường, thu hoạch được một con Hung thú lãnh chúa Vương Cấp tam tinh.

- Òm ọp! Òm ọp!

- Đại Hoàng, đi theo vốn bị đại vương giết!

Slime như khiên thịt lớn cùng phối hợp với năng lực phụ trợ của Tiểu tinh linh.

Thân hình khổng lồ hơn một ngàn mét xung phong liều chết trên chiến trường, căn thuốc, cho dù là lãnh chúa Vương Cấp tam tinh cũng không thể tạo thành thương tổn.

Hơn nữa năng lực chữa trị của Tiểu tinh linh vô cùng kinh khủng, trực tiếp khiến cho Tiểu Hoàng hóa thành bất tử chi thân!

Trong lúc nhất thời, Tiểu Hoàng chống đỡ đủ loại kỹ năng, làm rối loạn trận hình của hung thú, khiến cho những người còn lại có thể tác chiến tốt hơn.

Mà bản thể của Trần Thư thì đang ở trong miệng Tiểu Hoàng, tiếp tục phối trí dược tề…

Bởi vì trạng thái người linh hợp nhất, bốn con Khế Ước Linh có thể tâm linh câu thông, tựa như nhất thể, tình hình chung không cần hắn chỉ huy.

Bốn con Khế Ước Linh Hoàng Kim tam tinh, lập tức đã trở thành chiến trường chói mắt nhất.

Hung thú thô bạo tràn đầy sát ý, nhưng không thể làm gì đối phương cả…

Hơn nữa Lý lão ở chiến trường phía bắc cũng giành được ưu thế cực lớn.

Năm con Khế ước linh ngụy truyền kỳ ở trong chiến trường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, cho dù là Vương Cấp tam tinh cũng không chống đỡ nổi đòn công kích của bọn chúng.

Số lượng nhân loại một phương quả thực không bằng hung thú, nhưng mà cũng có ưu thế riêng của bọn hắn.

Chính là Trần Thư cùng Lý lão!

Hai người một người là ngụy truyền kỳ cường giả, một người dựa vào việc cắn dược mà vượt qua Vương Cấp tam tinh, bọn hắn chém giết cực hạn cường giả cũng không cần quá lâu, được xưng tụng là người mạnh nhất trên chiến trường.

Bởi vì hai người, chiến lực song phương cũng thăng bằng không ít.

Trừ bọn họ, những người còn lại cũng là thể hiện sức chiến đấu riêng.

Hiệu trưởng Tần Thiên vẻ mặt lạnh lùng, huyết sắc chi điều xuyên thẳng qua chiến trường, chém ngang từng con hung thú.

Hôm nay Liễu Phong không tham gia, lão phải chém giết thay phần của Liễu Phong nữa!

Thiên Băng Phượng Vương của Tổng đốc Nam thương Phương Vệ chiến lực khủng bố, tùy ý tung ra một kỹ năng

cũng có thể đóng băng ngàn mét, sau khi cắn thuốc thậm chí có thể chống lại lãnh chúa Vương Cấp tam tinh.

Mà mọi người thế hệ trẻ tuổi đều biểu hiện xuất sắc.

Ba người A Lương xung phong liều chết trên chiến trường, phối hợp không chút sơ hở…

Phương Tư, Vương Thắng, Cơ Phong… thiên tài tuổi trẻ cũng vô cùng xuất sắc quả thực có thể vượt cấp chiến đấu.

Chương 2202 - Chương 2202

Bởi vì Long Uyên anh linh, thực lực bọn hắn mỗi người bình quân tăng một cấp bậc, đã trưởng thành rồi…

…

- Có thể thắng không…

Tất cả đại Thú Hoàng tụ họp cùng một chỗ, nhìn phía chiến trường phía trước, trong mắt cũng có vẻ không xác định.

Vốn dĩ cho rằng sẽ là một trận chiến nghiền ép cuộc, nhưng nhân loại phòng ngự vô cùng hoàn mỹ.

- Đánh lâu như vậy, các ngươi còn không nắm chắc được sao?

Long Hoàng vốn đang khôi phục cũng rời núi, trên mặt có vẻ bất mãn, dù sao nó đã cống hiến rất vất vả bồi dưỡng được Huyết Hà.

- Ngươi có thể câm miệng được không!

Nhân ngư Thú Hoàng không vui, nói:

- Ngươi có năng lực đến vậy, tại sao còn chưa chiến đấu đã bị đánh trọng thương rồi?

- Ngươi? !

Vết sẹo trong lòng Huyết Long Hoàng thoáng chốc bị vạch ra, đương nhiên tức giận đến cực điểm.

- Được rồi! Đều câm miệng cả đi!

Kim Long hoàng từ trước đến nay luôn trầm lạnh giọng quát một tiếng, nói:

- Hiện tại điều quan trọng nhất không phải là nhân loại, mà là lão quỷ kia!

Ánh mắt của nó nhìn về phía chân trời, thấy lá cờ nhân loại đâm thẳng vào mây xanh!

- Đó là thân thể của Cốt Hoàng…

- Cốt Hoàng?

Tất cả đại Thú Hoàng ngơ ngác, trong mắt có vẻ khó hiểu, chỉ có Sa Hoàng lóe lên vẻ suy tư.

- Đó cũng là một viễn cổ đại hung, thực lực không thể so với Cửu Vĩ Hồ trạng thái đỉnh phong t!

Trong mắt Kim Long hoàng tràn đầy ngưng trọng,

Lá cờ nhân loại trung tâm Hoa Quốc đại lụcngoại trừ dùng để tuyên chiến bên ngoài, hơn nữa còn tạo nên sự khiếp sợ với Thú Hoàng.

Cũng là bởi vì lão gia tử của Hoa quốc.

Chẳng những Huyết Long Hoàng rời núi, Hồng ngư hoàng thần bí của Thâm hải cổ hoàng cung, Long tích hắc sắc của Tự Do Liên Minh, Băng hạt của Tuyết quốc cũng chạy tới.

Trong lúc nhất thời, Tứ đại Thú Hoàng của Long Uyên, Sa Hoàng của Lam Tinh Hải Vực, Hồng ngư hoàng và Nhân Ngư thú hoàng của Cổ hoàng cung, Long tích hắc sắc của Tự Do Liên Minh, hai đại hung thú của [Tuyết hoàng sơn] cấm địa Tuyết quốc.

Số lượng sinh vật truyền kỳ có tới mười con!

Mà đối thủ của bọn hắn chỉ có một, chính là đệ nhất cường giả Lam tinh, Hoa Quốc đại lục, lão gia tử!

Nếu nhân loại thất bại, chúng lo lắng đối phương sẽ trực tiếp định đoạt kết cục, vì để ngừa vạn nhất, đương nhiên chỉ có thể hội tụ cùng một chỗ.

- Tiểu quỷ nhân loại kia… Đã trưởng thành…

Lúc này, ánh mắt Sa Hoàng nhìn về chiến trường Hải Vực phía nam, thấy được Trần Thư đang đại phát thần uy.

Với lực lượng một người, cũng đã chém giết được hai con hung thú đỉnh cấp!

Ánh mắt Kim Long thâm trầm, lẩm bẩm:

- Rắn chết trăm năm vẫn còn độc, đừng quên nhân loại thời đại kia…

- Kia đều là chuyện cũ!

Sa Hoàng lắc đầu, nói:

- Nhưng một mình hắn cũng không thể thay đổi được đại cục, dùng mười đổi một, cũng đủ để hủy diệt nhân loại!

Tất cả các đại Thú Hoàng không thấy chiến trường xuất hiện cảnh tượng nghiền ép như trong tưởng tượng, trong lòng cũng không hề sốt ruột.

Với Hung thú số lượng là ưu thế lớn nhất, chúng hoàn toàn không bị hao tổn nhiều sức lực, rất tốt!

Hung thú toàn bộ thế giới như châu chấu, đông nghịt một mảnh, như bóng đen thôn phệ ánh sáng, tập hợp ở Thần Châu Hoa Quốc đại lục…

Song phương đại chiến liên tục không ngừng, từng sinh linh vẫn lạc, biển sâu đỏ tươi sau đó nhuộm đỏ cả bầu trời xanh…

Thời gian dần dần trôi qua, song phương cũng đã giết đỏ cả mắt rồi.

Bạo tẩu dược tề của nhân loại chấm dứt, đa số Khế ước linh của Vương Cấp Ngự Thú Sư lâm vào trạng thái suy yếu.

Nhưng bọn hắn nhưng không lui bước, mà để cho Khế Ước Linh đỉnh cấp còn lại xông lên, đồng thời lấy ra dược tề màu xanh mới nhất!

Dụ dỗ dược tề!

Cũng chính là trào phúng dược tề!

Dụ dỗ dược tề chỉ có một tác dụng, chính là người nuốt thuốc sẽ ngụy trang thành người thân thiết nhất của đối phương.

Lúc trước Husky đã từng dựa vào dược tề này, bản thân ngụy trang thành con nối dõi của Hắc thụ vương, thành công dẫn Bạch Ngân thực bảo đi…

Ngoại trừ trộm cắp, dụ dỗ dược tề cũng có tác dụng chiến đấu.

Lúc nhập học đại học, Trần Thư và Tiểu Hoàng dựa vào dụ dỗ dược tề, một mình gánh cả năm cấp.

Giờ phút này, Khế ước linh của Vương Cấp Ngự Thú Sư uống dụ dỗ dược tề phiên bản gia cường.

Hung thú một phương tâm thần chấn động, nhìn Khế Ước Linh trước mắt, như nhìn thấy con nối dõi của mình, thậm chí mà ngay cả huyết mạch cũng có cảm ứng.

Dụ dỗ dược tề có mục đích chính là lừa gạt!

Đám hung thú thần sắc kỳ quái, cho dù trong nội tâm hiểu rõ đối phương không phải, nhưng huyết mạch trong cơ thể ngăn cản chúng hạ tử thủ.

Trong lúc nhất thời, sức chiến đấu của đám hung thú lập tức giảm xuống không ít, từng chiêu đều có chỗ trống…

Thậm chí mà ngay cả sinh vật đỉnh cấp Vương Cấp tam tinh cũng bị ảnh hưởng…

Mà Khế Ước Linh một phương không có bất kỳ cố kỵ nào, trực tiếp bắt đầu đại khai sát giới!

- Hả?

Thú Hoàng lập tức nhận ra điểm không đúng.

Chúng là sinh vật truyền kì, đương nhiên sẽ không bị thần kỳ dược tề ảnh hưởng, nhưng vẫn nhận ra ngọn nguồn quỷ dịlà dược tề.

- Là đồ tiểu tử kia chế tạo ra!

Sa Hoàng tràn đầy sát ý, vốn tưởng rằng nhân loại lâm vào trạng thái suy yếu là một cơ hội, kết quả dựa vào dụ dỗ dược tề, vẫn ổn định được thế cục.

Chương 2203 - Mèo thần vô địch

- Nếu có thể sớm bóp chết hắn thì tốt rồi…

Hồn Long Hoàng thở dài, nghĩ tới lần đầu t mình cùng Trần Thưgặp mặ.

- Ai có thể đoán được tương lai?

Kim Long hoàng lắc đầu, nhưng không có bất kỳ cảm giác hối hận.

Muốn giết chết Trần Thư, trừ khi đối phương là Bạch Ngân thậm chí Hắc Thiết cấp đích mà ra tay.

Nhưng với tư cách là Thú Hoàng cấp bậc truyền kỳ, lúc ấy làm sao sẽ chú ý đến tiểu lâu la như vậy chứ…

- Vô dụng.

Sa Hoàng lạnh lùng, lẩm bẩm:

- Khiến chiến trường đẫm máu thêm đi, nhân loại không thể ngăn cản được!

Giờ phút này, đại chiến vẫn đang tiếp tục.

Chung cực dược tề của Trần Thư cuối cùng cũng đã xong, để cho Khế Ước Linh trực tiếp dùng bạo tẩu dược tề bình thường, không lâm vào trạng thái suy yếu.

Cái giá của Chung cực dược tề dược tề quá lớn, cũng chỉ có thể ở thời gian đầu của trận chiến đấu dùng thử một chút.

Nhưng một lọ Chung cực dược tề, giết hơn hai mươi sinh vật đỉnh phong.

Thời gian một ngày dần dần đi qua.

Song phong vẫn đang sinh tử kịch chiến.

Ban đêm Thú Hoàng lại phái ra toàn bộ Bạch Ngân Hung Thú, điên cuồng tiến đến, quả thực giống như một đám chiến xa tự bạo!

Trong lúc nhất thời, chiến tranh đẫm máu lại lần nữa dâng lên một tầng nữa!

Hung thú một phương chiến thuật đơn giản mà thô bạo, chính là lấy mạng đổi mạng!

Hôm nay tất cả cấm khu lớn đã dùng toàn bộ chiến lực, nhất định phải hủy diệt nhân loại, thậm chí đã chuẩn bị trước việc hao tổn hơn phân nửa binh lực.

Thú Hoàng hội tụ, ngoại trừ phòng bị lão gia tử, một nguyên nhân khác chính là dùng huyết mạch ngăn chặn hung thú dám phản kháng, khiến chúng nó cam tâm tình nguyện chịu chết.

- Thật sự là giết không hết…

Lúc này, Trần Thư hướng ánh mắt nhìn Hoa Quốc đại lục sau lưng, nói:

- Lão gia tử, có thể hành động rồi…

Nếu dựa theo tình huống hôm nay phát triển, tối đa một tháng, dù cho nhân loại có mười Ngự Thú Sư, phòng tuyến cũng sẽ tan tác theo.

Cho dù nhân loại sĩ khí ngút trời, nhưng lúc nãy đành lấy mạng đổi mạng, bọn hắn thật đúng là không tìm thấy phương pháp nào hợp lý.

Lúc này đây, hung thú thật sự dùng toàn bộ chiến lực, hoàn toàn điên cuồng rồi!

- Tương đối rồi…

Lão gia tử đứng thẳng, ánh mắt nhìn qua chiến trường, nhìn chăm chăm về một phía!

Là Thú hoàng duy nhất đến từ Sào Huyệt Ác Ma!

- Tiểu Tích Dịch rời đi, có thể xuất thủ! Đi đi, giải quyết sớm chút…

Lão gia tử đôi mắt thâm thúy, sờ con mèo nhỏ trên vai.

Đồng thời, Khế Ước Linh linh hồn từ trong thân thể lão cũng rời ra, sáp nhập vào trong con mèo nhỏ.

Hai truyền kỳ Khế Ước Linh hợp làm một, cho dù không có bất kỳ khí tức gì, nhưng trong cơ thể đã đầy lực thiên diệt địa.

- Meow~~~

Mèo vàng nhỏ kêu một tiếng, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, lặng yên không một tiếng động đi về phía Hoa Quốc

đại lục…

Mà ở phía trên Hải Vực có tất cả các đại Thú Hoàng.

- Hả? Cẩn thận một chút!

Hai mắt Sa Hoàng tràn ngập hào quang, ánh mắt đồng thời xuyên qua chiến trường, thấy được Thần Châu Hoa Quốc đại lục.

Lúc này, trung tâm Hoa Quốc đại lục, trong đó dâng lên màn lớn màu đen, chính là kết giới của Ám Vương, ngăn trở tất cả đại Thú Hoàng nhìn lén.

- Hắn muốn xuất thủ ư?

Thú Hoàng cảnh giác, nếu nhân loại thua, đối phương có khả năng sẽ ra tay trước một bước.

Trong lúc nhất thời, mười con Thú Hoàng đều trận địa sẵn sàng đón quân địch, chuẩn bị nghênh đón đại chiến!

Mà lúc này, lão gia tử về phòng chỉ huy, nhàn nhã Địa phẩm trứ trà, yên lặng đợi cái gì đó…

…

Liên Minh Tự Do, Sào Huyệt Ác Ma, trên không đen như mực, đang giắt một vòng Tử Nguyệt yêu dị.

Nếu nhìn kỹ phía dưới, vẫn có thể chứng kiến Tử Nguyệt có một chỗ trống màu đen, ở trên tràn ngập nhiệt độ caok inh khủng .

Chính là Tử nguyệt đại hung bị Lão Kiều đánh trọng thương.

Vốn thương thế của nó đã sắp khép lại, nhưng bởi vì lần trước cùng Long Tích đại chiến, dẫn đến vết thương cũ tái phát, mãi không thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Nhưng hôm nay Long Tích đã rời đi, cơ hội của nó đã đến!

Rất nhanh, sáng sớm.

Tử Nguyệt bắt đầu rơi xuống phía dưới, thần trí điên cuồng cũng đã hồi phục xong.

- Loài bò sát chết tiệt, vậy mà lại khiến cho thương thế của bổn hoàng mãi không thể khôi phục…

Trong lòng Tử Nguyệt lẩm bẩm nói:

- Nhưng hiện tại, ngươi dám chủ động rời khỏi sào huyệt, đã thế chớ có trách ta.

Nó nhìn xuống đại địa mênh mông phía dưới, chuẩn bị điên cuồng thôn phệ, sớm khôi phục thương thế của mình.

Nhưng ngay lúc nó đang muốn khởi hành chi tế, xa xa truyền đến khí tức khó hiểu, khiến nó tâm thần bất an.

- Ừ? Ai? !

Tử Nguyệt lập tức ngừng lại, hào quang hừng hực, không thể nhìn thẳng đích mặt trời!

- Meow——

Giờ phút này, một con mèo vàng nhỏ trông rất vỗ hại, dễ dàng đẩy lĩnh vực ra, đi tới trước mặt Tử Nguyệt.

Song phương đối mặt, thời gian dường như đình trệ!

- Lão gia tử vậy mà để cho ta tới giết bánh trung thu?

Con mèo nhỏ ánh mắt ôn hòa liếm liếm bờ môi, dĩ nhiên đã muốn ăn…

- Muốn chết!

Tử Nguyệt Đại Hung đích tâm thần tức giận, lập tức ra tay, ánh sáng tím lan tràn mấy vạn mét, một cỗ khí thế kinh khủng lập tức tràn ra!

- Bay cao như vậy làm gì? Nằm xuống cho Miêu gia!

Chương 2204 - Lão gia tử hành động trộm nhà

Đôi mắt của Con mèo nhỏ tràn ngập một tia sáng màu vàng, trong cơ thể lực lượng kinh khủng lập tức bắt đầu khởi động.

Ầm!

Chẳng qua chỉ trong tích tắc, tâm thần Tử Nguyệt run lên, trọng lực tăng vọt ngàn vạn lần, thậm chí ngay cả không gian đều đang sụp xuống!

Thân thể của nó giống như đạo lưu quang, trong chớp mắt rơi xuống mặt đất, mà càng làm người ta kinh hãi hơn chính là, mặt đất vậy mà không chút lồi lõm.

Chỉ là khống chế một phần lực lượng, cũng có thể nói là kinh thế hãi tục!

- Cũng tương đối rồi…

Con mèo nhỏ nhìn xuống Tử Nguyệt Đại Hung trên mặt đất, như đang nhìn một con bại khuyển chật vật.

- Bánh Trung thu nhỏ, nhớ kỹ tên của ta, Mèo thần vô địch!

- Mẹ nó ngươi mới là bánh trung thu ấy!

Tử Nguyệt Đại Hung dù sao cũng là sinh vật Truyền Kỳ, bị xem thường như thế đương nhiên sẽ sinh lòng tức giận, nhưng khi nghe thấy tên của đối phương, nó lại bỗng nhiên giật mình.

- Mèo thần vô địch?

Tâm thần khẽ động, từng mảnh vỡ ký ức vụn vặt trong đầu đánh thẳng tới, dường như nhớ tới thân phận của đối phương.

- Ngươi là mèo bên cạnh Lão Quỷ ?!

- Vô lễ !

Mèo nhỏ nhếch miệng, thân thể lại lần nữa tràn ngập ánh sáng màu vàng chói lóa.

Trọng lực kinh khủng cuốn tới, Tử Nguyệt Đại Hung theo bản năng kêu rên, thân thể cao lớn của nó bị cưỡng ép áp súc, giống như bị một lực lượng kinh khủng nào đó ngăn cản.

- Ngươi vậy mà còn sống…

Tử Nguyệt Đại Hung gầm thét, cơn đau nhức kịch liệt khiến nó theo bản năng phản kích, trong nháy mắt phun ra một đạo Quang Trụ Tử Sắc sáng chói, mãnh liệt nhào về phía mèo nhỏ.

Nhưng vừa xuất hiện trong chớp mắt, Quang Trụ đã bị Trọng Lực Lĩnh Vực ảnh hưởng, trực tiếp rơi xuống dưới, ngay lập

tức ầm vang phá diệt.

- Còn dám phản kháng ?

Mèo nhỏ liếm liếm móng vuốt, lực lượng trong cơ thể lại lần nữa phun trào, trong lúc nhất thời, như có một bàn tay lớn vô hình không ngừng xoa nắn thân thể của Tử Nguyệt.

Đồng thời, trong cơ thể Mèo nhỏ xuất hiện dấu vết nhỏ lam sắc quang mang, sao đó Linh Hồn Khế Ước Linh giống một vị lão giả nhân loại xuất hiện !

- Lại là một Truyện Kỳ Khế Ước Linh ?!

Tâm thần Tử Nguyệt Đại Hung run rẩy dữ dội, đã nhận ra uy hiếp tử vong.

Đối phương đặc biệt tới giết nó !!

- Chết !

Giờ phút này, một linh hồn phong bạo kinh khủng chớp mắt xuất hiện, cưỡng ép nắm lấy linh hồn của Tử Nguyệt Đại Hung.

- Hung Thú bại rồi sao ?!

Não hải của Tử Nguyệt Đại Hung kịch liệt đau nhức, thần trí lại lần nữa trở nên có một chút hỗn loạn.

Bất luận như thế nào cũng không nghĩ tới, nhân loại vậy mà trực tiếp giết tới đại hậu phương của Hung Thú ?

Lúc này, trên mặt Khế Ước Linh Truyền Kỳ của lão gia tử lạnh lùng, không ngừng phóng xuất ra các loại sát chiêu, ma diệt lấy sinh mệnh lực của Tử Nguyệt Đại Hung.

Cả hai một nhằm vào thân thể, một nhằm vào linh hồn, hỗ trợ lẫn nhau.

Đừng nói là Tử Nguyệt Đại Hung trạng thái không tốt, cho dù là trạng thái đỉnh phong nó cũng chưa hẳn đã gánh vác được.

Chưa đầy một giờ.

Tử Nguyệt Đại Hung đã hấp hối, oán độc nói:

- Các ngươi muốn thi thể của ta ?

Một giây sau, tử sắc hào quang của thân thể nó trở nên ảm đạm, thậm chí bắt đầu tán loạn, rõ ràng là chuẩn bị tự hủy.

Nhưng mà, Truyền Kỳ hồn linh tâm thần khẽ động, trực tiếp cường thế xâm lấn bộ não của đối phương, ngăn trở hành vi của đối phương.

Mà ý nghĩ của Tử Nguyệt Đại Hung cũng hoàn toàn phá diệt.

Cùng với một gào thét không cam lòng, sinh mệnh khí tức của Tử Nguyệt Đại Hung hoàn toàn tiêu tán, vẫn lạc !

Nguyên nhân phái Truyện Kỳ hồn linh đi, ngoại trừ phụ trợ tác chiến, chủ yếu nhất là cần lưu lại thi thể của Tử Nguyệt Đại Hung.

-Vẫn rất tốn thời gian.

Mèo nhỏ nhếch miệng, nhìn phía Tử Quang phía dưới đứng im bất động, chính là thi thể của Tử Nguyệt.

Nó mở ra miệng của mình, trực tiếp nuốt Tử Quang trước mắt vào trong bụng.

- Xong việc !

Mèo nhỏ cùng Truyện Kỳ hồn linh bên cạnh lại lần nữa dung hợp, lặng yên không tiếng động rời khỏi Sào Huyệt Ác Ma.

Sào huyệt Ác Ma t bây giờ đã trở nên quạnh quẽ đến cực điểm.

Chẳng những Long Tích không có mặt, ngay cả Cao Đẳng Hung Thú còn lại đều dốc toàn bộ lực lượng, chỉ còn lại có bộ phận già yếu tàn tật.

Cho dù là bọn chúng biết Tử Nguyệt vẫn lạc, cũng cần một khoảng thời gian mới có thể cho Long Tích truyền lại tin tức, mà trong khoảng thời gian này, đối với nhân loại mà nói đã đủ rồi !

Bất luận ai cũng không nghĩ tới, tại thời khắc mấu chốt như thế, lão gia tử sẽ phái ra hai tên Truyện Kỳ Khế Ước Linh, trực tiếp cướp đến tận nhà.

Mà mười Thú Hoàng gần chiến trường, còn đang trận địa sẵn sàng đón quân địch…

…

Phòng tổng chỉ huy của Hoa Quốc, lão gia tử vẫn nhàn nhã thưởng thức trà, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Xem ra tình trạng vết thương của con hàng kia không khôi phục, thời gian còn nhanh hơn ta dự đoán nữa…

Lúc này, tinh thần của lão khẽ động, giữa thiên địa dường như xuất hiện một chút dị biến, trong lúc mơ hồ có hư ảnh sắp ngưng tụ.

- Tản rồi !

Cặp mắt của lão nhắm lại, miễn cưỡng kết thúc thông báo đánh giết Truyện Kỳ sinh vật trên thế giới.

Chương 2205 - Lão gia tử hành động trộm nhà (2)

Nếu một khi truyền ra, Thú Hoàng biết được hành động của hắn, hiện tại hai con Khế Ước Linh chưa hề quay về, vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

- Tiểu tử, tiếp theo phải xem ngươi rồi…

Lúc này, lão gia tử mỉm cười, nhìn chiến trường hải vực phía nam xa xa.

Lúc trước hắn ngàn vạn dặm giết Giáo Hoàng trấn sát ngụy Truyền Kỳ, để các đại Thú Hoàng đều kiêng kị thực lực kinh khủng của hắn, để ứng đối hắn đột nhiên hạ trường, Long Tích, Thú Hoàng còn lại không thể không tham chiến.

Thật tình không biết, lại rơi vào tính toán của lão gia tử, khiến hắn thành công ám sát Tử Nguyệt Đại Hung.

Mà càng thêm không hợp thói thường chính là, các đại Thú Hoàng không chút phát giác, thậm chí còn cảm thấy mình bảo vệ tốt đối phương…

Trên thực tế, chẳng những là Hung Thú, ngay cả phe nhân loại cũng không đoán được ý nghĩ của lão gia tử.

- Được chưa ?

Trần Thư ở chiến trường phía xa, cũng nhận được tin tức của lão gia tử, không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua.

Rầm rầm rầm !

Lúc này, Husky bật hết hỏa lực, lại là ném ra « nguyên tố nhân diệt», diệt sát ba tên Lãnh Chúa của Vương cấp nhất tinh.

Trần Thư lấy ra một bình Truyền Tống Dược Tề, bản thân thần không biết quỷ không hay rời khỏi chiến trường, chỉ để lại bốn con Khế Ước Linh.

- Thhỏ, bảo vệ tốt cho bọn chúng !

Trần Thư cho Thỏ Không Gian truyền đạt tin tức, trong lòng ngược lại không có gì lo lắng.

Con thỏ có « bản năng chiến đấu » cùng Không Gian Thần Kỹ, lại thêm Truyền Tống Dược Tề của chuyên môn trong không gian, bảo trụ Husky bọn chúng là không có vấn đề gì.

- Lão gia tử.

Trần Thư đi vào trong phòng chỉ huy, nhìn lão nhân phía trước, nói:

- Thành công không ?

- ừm, đang gấp rút trở về.

Lão gia tử khẽ gật đầu, nói:

- Ngươi đi theo ta trước !

Hai người rời khỏi phòng chỉ huy, đi vào bên trong Long Uyên.

Lúc này Long Uyên quạnh quẽ, bốn phía thậm chí cũng không có một con Hung Thú tồn tại, giống như đi tới tử địa.

Trần Thư đi theo sau lưng của lão gia tử, đi tới lầu các trong thành, thẳng đến tầng thứ hai.

- Rốt cục có thể lên tầng thứ hai ?

Trần Thư thần sắc chấn động, có chút hưng phấn.

Hắn thấy, lão gia tử ở lại lầu các tầng thứ hai, nhưng Tư Nguyên bảo vật có vô số đếm không hết…

Lão gia tử quay đầu nhìn hắn một cái, khóe miệng có một chút ý cười không hiểu.

Khi thời điểm Trần Thư vừa đạp vào tầng thứ hai, tầm mắt trong lúc đó nhất chuyển, dường như đi tới một không gian khác.

- Hả?

Thần sắc của Trần Thư khẽ giật mình, bốn phía hiện đầy hắc ám thâm thúy, cùng tình cảnh của hắn trong dự đoán tài bảo khắp nơi hoàn toàn khác biệt…

- Lão gia tử ?

Không biết luôn luôn là điều khiến người sợ hãi, trong lòng Trần Thư theo bản năng có chút bất an.

Đen như vậy, không phải muốn mang cho ta một đao chứ…

Mà ngay tại lúc này, từng sợi quang mang sáng trong xuất hiện, xua tán đi hắc ám hơn mười mét bên trongphạm vi hơn mười mét , khiến cho lòng người bên trong không thể an định.

Có điều bốn phía không gian vẫnà bị bóng tối bao trùm, làm cho người ta không cách nào nhìn trộm.

- Hả?

Thân ảnh của lão gia tử xuất hiện, quay đầu nhìn Trần Thư một cái, cười nói:

- Tiểu tử ngươi chẳng lẽ là sợ ?

- Có sao ? Thật có lỗi, ta còn không hiểu cái gì gọi là sợ !

Trần Thư nhìn thấy tia sáng, trong lòng một thoáng liền nới lỏng, đồng thời miệng cũng cứng rắn trở lại…

- Vậy trong tay ngươi nắm chặt Dược Tề làm gì ?

Ánh mắt của lão gia tử khẽ động, chỉ thấy hai tay của đối phương vậy mà nắm một đống Truyền Tống Dược Tề…

- Ách… Khát nước, có vấn đề sao ?

Trần Thư nhếch miệng, lại nhàn nhạt thu Dược Tề về.

- Tiểu tử ngươi…

Lão gia tử cười cười, nói:

- Được rồi, chính là chỗ này, tiếp theo xem ngươi biểu diễn !

- Không thành vấn đề.

Trần Thư tinh thần phấn chấn, đồng thời từ trong hệ thống không gian lấy ra Thần Kỳ Dược Tề chồng chất thành núi, chỉ cần lướt qua cũng có thể thấy giá trị khủng bố khoảng mười vạn ức.

- Lão gia tử, tốc độ thời gian trôi qua ở nơi này, thật sự sẽ giống hả?

Trần Thư đưa tay ra, sờ tia sáng ấm áp bốn phía, trong mắt cũng có vẻ kinh dị.

Kiểm soát thời gian trôi qua, được xem là hành vi nghịch thiên.

Có điều nghĩ đến lão gia tử có thể làm cho Anh Linh mấy trăm năm trước thức tỉnh, dường như cũng có thể tiếp nhận.

- Đương nhiên.

Lão gia tử khẽ gật đầu, nói:

- Có điều dưới sự biến hóa thời gian, linh lực bốn phía cũng sẽ không ổn định, không cách nào tu luyện Ngự Thú Lực.

Nếu thật sự có thể tu luyện, hắn đã sớm bồi dưỡng được từng đám đỉnh cấp Ngự Thú Sư rồi…

- Có thể khiến ta dùng để phối trí Dược Tề là được rồi.

Trần Thư không thèm để ý, thầm nói:

- Trái lại từ xưa đến nay ta cũng chưa từng tu luyện…

- …

Lão gia tử lắc đầu, đang muốn mở miệng, thần sắc khẽ động.

- Bọn chúng trở về rồi, ngươi chuẩn bị xong chưa ?

- Thiết bị tinh chế của ta…

- Sớm đã chuẩn bị xong rồi……

Lão gia tử vung tay phải lên, một đám hắc ám từ xa tiêu tán, lộ ra các loại dụng cụ phức tạp.

- Đều là tài liệu chế tạo cấp cao nhất, ngươi có thể yên tâm sử dụng.

- Tốt !

Chương 2206 - Không thể không nói, cái này rất hung hãn

Trần Thư khẽ gật đầu, nói:

- Đúng rồi, còn có một điểm, có loại Dược Tề không ổn định lắm, có thể bất cứ lúc nào cũng sẽ xuất hiện tình huống nổ lớn.

- Đừng bận tâm, ngươi thỏa thích phát huy là được rồi.

- Ý của ta là sự an toàn của ta thật sự có thể bảo đảm sao ?

- …

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Một con Khế Ước Linh của ta ở ngay trên đầu ngươi, ngươi sợ cái gì ?

- Hả?

Trần Thư ngẩng đầu nhìn, nhưng không nhìn thấy gì, có điều trong lòng lại buông lỏng.

Lão gia tử mở miệng nói:

- Còn có vấn đề sao ?

- Không có.

Trần Thư lắc đầu, mở miệng nói:

- Có thể bắt đầu rồi !

Lúc này, bên cạnh lão gia tử xuất hiện một con mèo nhỏ, nhìn chằm chằm Trần Thư cười híp mắt.

- Meo …

Mèo nhỏ há miệng ra, Tử sắc lưu quang sáng chói lan tràn ra, hòa quyện cùng hắc ám bốn phía, dường như bị một sinh vật không xác định nuốt chửng lấy.

- Tốc độ thời gian hiện tại, đại khái một ngày là một tháng, ngươi bắt đầu đi !

Lão gia tử sờ đầu Mèo nhỏ, quay người rời khỏi Không Gian nơi đây, chỉ còn lại một mình Trần Thư đứng trong quang mang.

- Được.

Trần Thư khẽ gật đầu, bắt đầu chuyên tâm phối trí lên chung cực đạn hạt nhân.

Bây giờ thân ở không gian đặc biệt, hắn có thể thỏa thích phối trí Dược Tề, không cần lo lắng sự ảnh hưởng của đạn hạt nhân khi bạo tạc.

Mà lúc này, lão gia tử đi tới bên ngoài lầu các, trong mắt có vẻ suy tư.

Lúc này trên đỉnh chóp lầu các, có từng tia sáng bao phủ, tràn đầy cảm giác thần thánh.

- Vẫn là lần đầu tiên dùng loại năng lực này… Ngược lại có chút bỡ ngỡ…

Lão đã sớm có thể khống chế tốc độ của thời gian, nhưng tác dụng thật sự không lớn, dù sao cũng không thể dùng để tu luyện, chỉ có thể ở bên trong làm một chút nghiên cứu khoa học,với lại năng lực này cần dùng thi thể của Truyện Kỳ sinh vật làm năng lượng nhiên liệu, cái giá phải trả thật sự quá cao, điều này cũng dẫn đến năng lực này tương đối vô bổ.

Có điều có Trần Thư ở đây, ngược lạicó thể khiến cho năng lực này của lão phát huy tác dụng.

- Hi vọng tiểu tử ngươi có thể mang đến chút kinh hỉ…

Lão gia tử lẩm bẩm nói, sâu thẳm trong mắt cũng có chút chờ mong.

Lúc đầu lão săn giết Tử Nguyệt Đại Hung, là muốn cắn nuốt, tăng chiến lực Khế Ước Linh thứ sáu của mình, sau đó trực tiếp mở ra Truyện Kỳ đại chiến.

Thực ra trong kế hoạch của lão, thời gian tiếp tục chiến tranh chí ít cũng sẽ một năm trở lên, mà trong khoảng thời gian này, hắn cũng có cách khiến cho sức chiến đấu của nhân loại lần nữa dâng lên.

Nhưng Hung Thú bây giờ, trực tiếp lựa chọn lấy mạng đổi mạng, không định kéo dài thời gian chiến tranh, ngược lại làm rối loạn kế hoạch của lão.

Rơi vào đường cùng, lão cũng chỉ có thể sớm một chút mở ra Truyện Kỳ đại chiến.

Có điều vài ngày trước Trần Thư đã tìm lão, lại khiến hắn thay đổi chủ ý, chuẩn bị cho đối phương thời gian phối trí dược tề, không chừng có thể thay đổi thế cục chiến tranh.

- Vẫn nên chuẩn bị sớm một chút…

Ánh mắt của lão gia tử nhìn chỗ sâu nhất trong Long Uyên, trong mắt không khỏi có mấy phần ngưng trọng.

Một lát, lão thở dài thật sâu, quay người rời khỏi Long Uyên…

Mà lúc này,Trần Thư đang chăm chú phối trí Dược Tề, bên cạnh có hơn một ngàn bình Hôi Sắc Dược Tề chất đống ngay ngắn.

Hơn nữa toàn bộ đều là bạo tạc Dược Tề phiên bản gia cường!

Cho dù chi phí đạn hạt nhân không cao, nhưng hơn ngàn bình đạn hạt nhân gia cường, cũng có giá trị mấy nghìn tỷ.

Về phần Dược Tề còn lại, tất cả cũng chỉ có mấy trăm bình, cộng lại cũng không bằng đạn hạt nhân Dược Tề…

Muốn dựa vào sức một mình cải biến toàn bộ chiến trường là không thực tế, nhưng nếu dựa vào thần kỳ dược tề, vậy thì không nhất định !

Ý nghĩ của Trần Thư đơn giản mà thô bạo, đó chính là chế tạo ra một viên siêu cấp đạn hạt nhân, trực tiếp nổ tung Hung Thú bay lên trời !

Mặc dù ý nghĩ có chút không hợp thói thường, nhưng không thể không nói, đúng là thương hiệu của tội phạm…

Ầm!

Hắn sơ suất, một bình Hôi Sắc Dược Tề đang điều phối trong tay đột nhiên sối trào, sau đó bạo phát ra bạch quang hừng hực…

Có điều trong chốc lát, Không Gian đỉnh chóp có từng sợi quang mang rơi xuống, trực tiếp chôn vùi bạo tạc Dược Tề.

- Lại thất bại rồi…

Trần Thư nhíu mày, nhưng không nhụt chí, tiếp tục chuyên tâm phối trí.

Đồng thời lúc này, hệ thống của hắn vẫn còn đang không ngừng chế tạo bạo tạc dược tề phiên bản gia cường, để hắn có thể có đầy đủ dược tề để phối trí ra chung cực đạn hạt nhân.

Một tháng trôi qua.

- Ca ca thành công rồi !

Thần sắc của Trần Thư chấn động, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Dựa vào kỹ xảo phối trí dược tề của tội phạm ca, Trần Thư thành công dung hợp mười bình đạn hạt nhân phiên bản gia cường lại với nhau.

- Đây chính là chung cực dược tề sao ?

Trần Thư vuốt vuốt Hôi Hắc Sắc Dược Tề trong tay, lẩm bẩm nói:

- Nếu như nó phát nổ, đoán chừng có thể thương tổn được Hoàng Kim sinh vật ?

Chương 2207 - Ngươi cố ý hay là không cẩn thận?

Đạn hạt nhân bình thường chỉ có thể đối phó với sinh vật Hắc Thiết cấp bình thường, đạn hạt nhân phiên bản gia cường có thể làm trọng thương Bạch Ngân, đồng thời bổ sung hiệu quả

Không Gian phá liệt, mà chung cực đạn hạt nhân trước mắt, đương nhiên có thể đối phó với Hoàng Kim !

Hoàng Kim sinh vật, đã được xưng là sinh vật cao đẳng, cũng là quân chủ lực trên chiến trường hiện nay!

- Có điều còn chưa đủ ! Cái này chỉ có thể đối phó Hoàng Kim phổ thông, biến dị cùng lãnh chúa vẫn không giết được…

Trần Thư liếm môi một cái, nhìn đạn hạt nhân phiên bản gia cường chồng chất thành núi, trong mắt có chút điên cuồng.

- Mười bình Dược Tề phiên bản gia cường dung hợp lại cùng nhau, được xưng là chung cực Dược Tề… Nếu như là một trăm bình, một ngàn bình thì sao chứ…

Gần hai tháng trôi qua, chiến trường hải vực quang đại lục vẫn vô cùng đẫm máu, nhân loại đã dần dà rơi vào thế hạ phong, cho dù trên dưới đồng lòng, nhưng thực lực chênh lệch mới là chủ yếu nhất, mặc dù số lượng thương vong của bọn hắn thậm chí không bằng một phần mười Hung Thú, nhưng chịu thiệt thòi vẫn là nhân loại.

Số lượng Ngự Thú Sư của bọn hắn quá ít…

Hung thú dùng chiến thuật thô bạo lấy mạng đổi mạng, quả nhiên thiệt thòi cũng chỉ có nhân loại.

Bây giờ trên chiến trường là Ngự thú sư thế hệ trước, về cơ bản Khế Ước linh đều đã vẫn lạc, thực lực hạ xuống, cũng không thể trở lại trạng thái đỉnh phong, thậm chí ngay cả Tổng bộ trưởng Cố Lan của Ngự Long Vệ có hai Khế Ước Linh bỏ, đã không gọi được là cường giả đỉnh cao.

Có điều nên ăn mừng chính là, đa số thiên tài tuổi trẻ đều duy trì hoàn chỉnh Khế Ước Linh, bởi vì bọn họ được chính phủ bảo hộ, Khế Ước linh rơi xuống chẳng những khiến cho sức chiến đấu của Ngự Thú Sư hạ xuống, càng khiến bọn hắn không cách nào tiến một bước, có được thiên tài tuổi trẻ có tiềm năng trưởng thành đương nhiên không thể tuỳ tiện thương vong.

-Ai…

Lão gia tử tọa trấn tổng chỉ huy thất, bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy tình huống cụ thể của chiến trường, nhìn qua thương vong của nhân loại, lão cũng nhịn không được thở dài, trong mắt có mấy phần đau lòng.

Nhưng trận chiến này, nhất định phải đánh !

Nếu trận chiến này không đánh, Truyện Kỳ chi chiến càng thêm khó đánh.

Có điều mặc dù nhân loại liên tục bại lui, nhưng khí thế như hồng, sự sụp đổ của đồng bào không những không khiến bọn hắn hoảng sợ, mà trở nên càng thêm điên cuồng.

Mà cùng với nhân loại kéo lên sĩ khí, khí tức trên người lão gia tử cũng là tùy theo có biến hóa…

- Có thể lấy được thắng lợi hay không, phải xemTruyện Kỳ chi chiến…

Lão gia tử chắp hai tay sau lưng, ngửa đầu nhìn lên trời, không biết suy nghĩ cái gì.

Mà chính lúc này, bên tai của lão truyền đến thanh âm.

- Lão gia tử, làm phiền để Đại Lực tới một chuyến.

- Hả? Sao thế ?

- Ta có chút việc muốn hỏi một lát.

- Hắn chỉ là người bình thường, không thể vào không gian đặc thù.

Trần Thư có tố chất thân thể Vương cấp, đương nhiên có thể chống được lưu tốc thời gian khác biệt với ngoại giới, nhưng Đại Lực chỉ là người bình thường, thân thể căn bản không chống đỡ được.

- Năng lực này của ngài… đúng là vô bổ…

Trần Thư nhịn không được cà khịa nói:

- Có thể để cho Đại Lực nói chuyện với ta được không? Ta muốn hỏi hắn một chút.

- Cái này ngược lại có thể.

Lão gia tử khẽ gật đầu, trực tiếp dùng linh hồn Khế Ước linh liên hệ với Trương Đại Lực của thành phố Nam Giang.

Một lát sau.

- Trần Thư, thế nào rồi ?

Hai người mượn Khế Ước Linh của lão gia tử cầu nối, bắt đầu trao đổi.

- Khụ khụ… Thỉnh giáo một vấn đề…

Trần Thư hắng giọng một cái, hỏi nghi hoặc trong lòng mình.

Hắn phối trí ra chung cực đạn hạt nhân, nhưng thời điểm muốn lần nữa chiết xuất dung hợp, lại xuất hiện vấn đề, một khi thêm vào mười một bình đạn hạt nhân phiên bản gia cường, Dược Tề trong nháy mắt sẽ trở nên không ổn định, trực tiếp nổ tung ngay tại chỗ.

Sau khi lãng phí ba bình Chung Cực Đạn Hạt Nhân, Trần Thư chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

Khóe miệng Đại Lực khóe miệng giật giật một cái, mở miệng nói:

- Không phải chứ, ta cũng không phải Dược Tề Sư, ngươi hỏi ta làm gì ?

- Ta hỏi nhân viên chuyên nghiệp còn lại rồi, cũng không có cách nào.

Trần Thư thở dài, mở miệng nói:

- Ta thấy ngươi không phải am hiểu hắc ám nhất hay sao ? Nguyên liệu nguy hiểm như vậy ngươi cũng có thể hoàn mỹ dung hợp, có bí quyết gì không?

- …

Đại Lực gãi đầu một cái, nói:

- Vấn đề là, ta thêm nguyên liệu nấu ăn.

- Không khác nhau là mấy.

Trần Thư mở miệng nói:

- Không phải dung hợp một đống nguyên liệu lại với nhau sao ?

- Ừ… đúng vậy…

Đại Lực suy tư một chút, nói tiếp:

- Được thôi, vậy thì ngươi tự mình thử một chút.

- Cách thứ nhất, mảnh vụ của Vạn Hóa Tinh cho thêm căn tu của Thiên mạch thụ, cộng thêm phân và nước tiểu thuộc tính thủy của Truyện Kỳ Thú Hoàng…

- Đợi chút !

Trần Thư trực tiếp ngắt lời, dùng ngữ khí kinh dị nói:

- Vừa ròi ngươi nói là phân và nước tiểu sao?

- Ừm? Thế nào ?

- Chết tiệt ngươi nấu nướng dùng phân và nước tiểu làm gia vị sao?

- Có vấn đề sao ?

- …

Chương 2208 - Ngươi cố ý hay là không cẩn thận? (2)

Hô hấp của Trần Thư trì trệ, trong nháy mắt không còn thèm thuồng thức ăn của Đại Lực ăn.

- Nói xem, lần đầu tiên ngươi thêm phân và nước tiểu, là cố ý hay là không cẩn thận ?

- Đương nhiên là… Cố ý không cẩn thận.

Đại Lực cười hắc hắc, nói:

- Ngươi đừng xem nhẹ phân và nước tiểu, phân và nước tiểu của sinh vật Truyện Kỳ là một loại dược liệu tương đối hi hữu đấy.

- Cho nên cái này ta gọi dược thiện, hiểu không !

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói tiếp:

- Được thôi, nói tiếp.

Sau đó, Đại Lực nói ra mười bí quyết dung hợp của chính mình tổng kết ra, không chút giữ lại.

Mặc dù dựa vào trình độ nấu nướng hiện tại của hắn, tuyệt đối là Thực Thần, những bí phương này cũng vô cùng trân quý.

- Được rồi, ta thử một lần.

Trần Thư khẽ gật đầu, dường như nghĩ tới điều gì, nói tiếp:

- Đúng rồi, hiện tại ngươi có thời gian không ? Giúp ta phối trí một loại hắc ám liệu lý.

- Cái gì ?

- Canh Gà Độc Tâm Linh bản chung cực! Ta muốn tập hợp tất cả Hung Thú dưới Truyện Kỳ!

Nếu có thể thật sự phối trí đạn hạt nhân siêu cấp, đương nhiên phải tập hợp mục tiêu lại, mới có thể phát huy ra hiệu quả lớn nhất.

- Được… Ta thử một chút.

Lúc trước hắn nấu ra Canh Gà Độc Tâm Linh hấp dẫn quân vương, ngược lại có kinh nghiệm, nghiên cứu cũng không quá khó khăn.

- Nhớ kỹ, tài liệu đều dùng đỉnh cấp, không có thì phải hỏi lão gia tử! Chỉ cần chú ý một chút, hiệu quả nhất định phải biến thái !

- Yên tâm, ngươi hiểu ý ta rồi chứ, tuyệt đối phải biến thái !

Thần sắc của hai người gần như nhất trí, đều cười hắc hắc…

Nhưng nháy mắt, bọn hắn bị cưỡng ép cắt đứt liên hệ, rõ ràng là lão gia tử làm.

- Không phải, hai ngươi có thể đừng cười như vậy không ?

Lúc này Lão gia tử nói với Trần Thư:

- Đúng là có bệnh mà…

Đừng nói là những người còn lại, ngay cả cường giả cũng cảm thấy có chút sợ hãi luống cuống…

- Lão gia tử, ngươi không hiểu, nam tử thời đại mới đều như vậy…

- Ngươi có thể im miệng rồi đấy!

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Phối trí Dược Tề như thế nào rồi?

- Vẫn được, có chút tiến triển.

Trần Thư gãi đầu một cái, nói:

- Có điều vừa rồi ngài cũng nghe rồi đó, ta gặp một bình cảnh, mà phương án Đại Lực cho đa số đều dùng Truyện Kỳ tài liệu…

- Đều đã đưa đến bên cạnh ngươi !

Lão gia tử bình tĩnh, mở miệng nói:

- Có gì cần, nói thẳng là được rồi.

- Được.

Ánh mắt của Trần Thư thoáng nhìn qua, quả nhiên tài liệu bên cạnh đột nhiên nhiều hơn một đống nhỏ, phía trên tràn ngập khí tức Truyện Kỳ.

- Phân và nước tiểu của Thú Hoàng nhiều như vậy sao?!

Thần sắc hắn khẽ động, lão gia tử không phải có sở thích gì không giống bình thường chứ?

- Thứ này muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lão gia tử thản nhiên nói:

- Đây đều là trước kia ta đánh ra !

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, thật đánh Thú Hoàng đến mức vậy luôn hả…

- Được rồi, ngươi chuyên tâm một chút !

Lão gia tử rơi vào trầm mặc, không tiếp tục quấy rầy.

Mỗi một phút mỗi một giây bây giờ đều là lấy huyết nhục của Tử Nguyệt Đại Hung làm thành nhiên liệu, có thể nói là giá tương đối đắt đỏ.

- Làm lại !

Trần Thư liếm miệng một cái, bắt đầu dùng Dung Hợp Tề của Đại Lực làm phụ trợ, chuẩn bị lần nữa chiết xuất Đạn Hạt Nhân Dược Tề.

Một ngày sau.

- Đại Lực có chút đồ…

Trần Thư liếm môi một cái, dưới tác dụng đặc thù của dung hợp dược tề, Chung Cực Đạn Hạt Nhân dược tề, lại lần nữa được thêm vào đạn hạt nhân phiên bản gia cường.

Bình thứ mười một…

Bình thứ hai mươi…

Bình thứ ba mươi…

…

Lại gần hai tháng trôi qua.

Trần Thư giờ phút này nín thở tập trung tinh thần, hai tay duy trì ổn định, phối trí thận trọng dược tề trước mắt.

Đạn Hạt nhân Dược Tề trong tay hắn đã biến thành đen tuyền, khí tức đáng sợ hủy thiên diệt địa tràn ngập, chỉ nhìn từ xa đã khiến người ta sinh lòng sợ hãi…

- Đạn hạt nhân phiên bản gia cường một trăm bình hoàn mỹ dung hợp lại với nhau…

Trần Thư liếm môi một cái, trong mắt có chút phấn khởi.

- Đáng tiếc, hình như không thể dung hợp tinh thuần…

Trần Thư nhíu mày, nhìn qua Hắc Sắc Dược Tề trong tay, hắn có một loại dự cảm, nếu thêm vào ít vật chất khác, sẽ khiến Dược Tề trực tiếp nổ tung…

- Mười mấy bình Dung Hợp tề cũng không được.

Trần Thư nhíu mày, một ý nghĩ khác nảy ra trong đầu, nói:

- Nếu như chiết xuất ra một chung cực dung hợp tề thì sao ?

Hắn liếm môi một cái, lại bắt đầu hành động…

Hiện tại, hắn chẳng những có thời gian, cũng có tài nguyên, đương nhiên muốn thí nghiệm toàn bộ ý nghĩ một lần…

Nửa năm nữa lại trôi qua.

Thần sắc của Trần Thư bình tĩnh, trước người trưng bày đủ loại Dược Tề, đều có một lực lượng thần bí tràn ngập.

Chung cực truyền tống dược tề, chung cực thiêu đốt dược tề, chung cực tử vong dược tề, chung cực dẫn dụ dược tề (tác dụng của dẫn dụ dược tề là tụ quái, ngụy trang dược tề mới là lừa gạt).

Hắn đối với chiết xuất dược tề đã dày công tôi luyện, phối chế loại chung cực dược tề này không hề khó, tiện tay là có thể làm được.

Mà lượng lớn thời gian hắn hao phí, chủ yếu là chế tạo siêu cấp đạn hạt nhân !

Chương 2209 - Đừng gấp, lập tức tiễn các ngươi thăng thiên

- Dược dịch hoàn mỹ…

Trong tay Trần Thư nắm bốn bình Dược Tề, dược dịch trong đó có màu đen tuyền, cảm giác nguy hiểm làm cho người ta nghẹt thở.

Trải qua chiết xuất dung hợp, Chung Cực Đạn Hạt Nhân trong tay dùng ba trăm bình đạn hạt nhân phiên bản gia cường phối trí mà thành, chi phí tương đương với ba ngàn bình đạn hạt nhân bình thường.

Có điều uy lực của nó đã xuất hiện biến chất, không phải ba ngàn bình đạn hạt nhân có thể sánh được, nếu không thì hắn phí hết tâm tư chiết xuất làm gì…

- Nếu thứ này nổ tung trên chiến trường hải vực sẽ thế nào?

Trần Thư liếm môi một cái, trong mắt tràn ngập hưng phấn.

- Nên xuất núi rồi!

Hắn lẩm bẩm nói, đứng lên.

Nhưng một giây sau, thân thể hắn lảo đảo, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống.

- Mẹ nó !

Hắn động đậy thân thể, chỉ cảm thấy cứng ngắc mà tê liệt, cơ thể dường như cũng rơi vào trạng thái suy yếu.

- Tình huống bình thường, lực lượng thời gian không dễ tiếp nhận như vậy đâu.

Giờ phút này, thanh âm của lão gia tử ở bên trên không gian vang lên:

- Trở về ngươi tĩnh dưỡng một chút là được, nhưng sẽ tổn thất tuổi thọ…

- …

Trần Thư khẽ gật đầu, ngược lại cũng không để ý, trước đó lão gia tử nói với hắn, đây cũng là cái giả phải trả cho việc khống chế thời gian.

- Vừa hay có thể phấn đấu ít đi mấy năm.

- …

Lão gia tử nháy mắt trầm mặc, ngươi lạc quan quá rồi đấy…

- Lão gia tử, ta có thể rời đi rồi!

- Dược tề phối trí xong chưa ?

- Tạm ổn rồi, ta đã làm đến cực hạn rồi!

Dựa theo năng lực hiện tại của hắn, không thể chế tạo ra siêu cấp đạn hạt nhân mạnh hơn.

- Tốt !

Thanh âm của Lão gia tử cũng có chút vui mừng.

Một giây sau, Trần Thư tự động rời khỏi tầng hai của lầu các, trở về Long Uyên.

Mà lão gia tử mỉm cười đứng bên cạnh hắn.

- Có nắm chắc không ?

- Có thể thử một lần !

Trần Thư khẽ gật đầu, nói:

- Có điều đến lúc đó, cần ngài xuất thủ.

- Ta xuất thủ ?

Lão gia tử nhíu mày, nói:

- Nếu ta xuất thủ với những đám hung thú, lập tức sẽ mở ra Truyện Kỳ đại chiến !

Bây giờ ranh giới cuối cùng của Thú Hoàng mặc dù vẫn luôn biến hóa, nhưng có một điều sẽ không thay đổi, kia chính là lão gia tử không thể trực tiếp ra tay với đám hung thú còn lại !

Nếu bỏ qua điều này thì trận chiến không cần đánh nữa rồi…

- Không phải để ngài giết hung thú.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta muốn ngươi bảo vệ tốt Đại Lục, ta sợ trực tiếp nổ tung tất cả mất…

- …

Lão gia tử gật đầu đồng ý.

- Ta đi tìm Đại Lực trước, lúc nào chuẩn bị động thủ lại đến nói cho ngài.

- Đợi chút.

Lão gia tử gọi Trần Thư lại, hai mắt sâu thẳm có vẻ suy tư.

Một lát, chỉ thấy tay phải của lão khẽ động, một vật phẩm hôi sắc phút chốc nhẹ nhàng bay tới.

- Đây là cái gì ?

Trần Thư hơi sửng sốt, đồng thời một tay mang giữ lại trong tay.

Chỉ thấy trong tay đang có một viên viên thạch hôi sắc cổ lão, phía trên đầy dấu vết tháng năm, trong lúc mơ hồ có khí tức

không tầm thường.

Cầm đi, một kiện chí bảo !

Lão gia tử nhìn hắn, trong mắt có một chút cảm khái.

- Đa tạ lão gia tử.

Trần Thư nghe xong lời này, dứt khoát mang thu viên thạch đầu vào.

- Đi thôi.

Trần Thư khẽ gật đầu, thuấn di một cái rời khỏi Long Uyên.

- Thật sự có thể cải biến chiến cục sao ?

Lão gia tử nhìn hướng Trần Thư rời đi, trong mắt có chút chờ mong.

- Không sao ngược lại lão phu sẽ ra tay.

Lão nói nhỏ, không tiếp tục suy nghĩ nhiều, quay người tiến vào lầu các tầng hai.

Lúc này thi thể Tử Nguyệt Đại Hung, đã chỉ còn lại có một nửa, có thể thấy được chi phí duy trì tốc độ thời gian.

Thi thể trước mắt cũng không phải huyết nhục Thú Hoàng đơn giản, mà là hạch tâm tài liệu, dung hợp với Thú Hoàng tinh hoa các loại có thể nói là giá trị liên thành.

Lão gia tử nói khẽ:

- Nuốt đi.

Nháy mắt, chỉ thấy phía trên Không Gian từng tia quang mang trong sáng rơi xuống, trong nháy mắt bao trùm Tử Nguyệt Đại Hung, giống như nhai nuốt, thoáng chốc Tử Nguyệt Đại Hung biến mất không thấy gì nữa…

Một đầu Việc Cổ Đại Hung thực lực kinh khủng, không tồn tại chút vết tích…

Lúc này,Trần Thư đã về tới thành phố Nam Giang, đến Hiệp hội Linh Trù của thành phố.

Chung cực đạn hạt nhân của hắn cần cùng với phối hợp với Canh Gà Độc Tâm Linh của Đại Lực, chỉ có bằng cách này

mới có thể lưu lại một hồi ức khó quên cho Hung Thú.

- Ngươi đến rồi sao ?

Đại Lực đang nấu nướng, nghe thấy động tĩnh thì ngước mắt lên nhìn Trần Thư một chút.

Trần Thư vội vàng nói:

- Thế nào?

- Tương đối ổn rồi.

Đại Lực mở miệng nói:

- Ta thêm chút gia vị đặc chế, là có Canh Gà Độc bản chung cực.

- Tốt, ta chờ ngươi.

Trần Thư không gấp, mà yên lặng chờ đợi.

Nhưng trong khi chờ đợi, hắn mở ra thiết bị thông tin chuyên môn của mình, bắt đầu hiểu rõ thế cục chiến đấu bây giờ.

Hắn ở trong không gian đặc thù bế quan mười tháng, nhưng ngoại giới chỉ tương đương với hơn mười ngày.

Có điều chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, nhân loại đã liên tục bại lui, thậm chí rút lui ra khỏi chiến trường hải vực, bắt đầu lấy Đại Lục làm tuyến phòng ngự, chống cự sự tấn công của Hung Thú.

Chương 2210 - Thời cơ đột phá Vương cấp!

- Tình thế bất lợi như vậy sao ?

Thần sắc của Trần Thư ngưng trọng, trong mắt không khỏi có chút sát ý, lẩm bẩm:

- Đừng gấp, lập tức tiễn các ngươi thăng thiên !

Trần Thư nhìn từng đoạn video đại chiến trước đó, sát ý trong lòng dần dần bắt đầu ngưng tụ.

Hắn trông thấy cảnh huyết sắc chi điều của Tần Thiên vì bảo vệ người trẻ tuổi sau lưng, một mình cản lại năm con Vương Cấp Lãnh Chúa, cuối cùng bị một con Sư Thứu ba đầu dùng lợi trảo xé nát…

Hắn trông thấy Thiên Băng Vượng Phương của tổng đốc Nam Thương Phương Vệ máu me khắp người, cưỡng ép mang một đỉnh tiêm Vương cấp lãnh chúa kéo vào trong biển, hai bên rơi xuống biển sâu, cũng không còn xuất hiện nữa…

Hắn nhìn thấy Bộ trưởng Ngự Long Vệ Trần Thanh Hải vì yểm hộ đám người rút lui, hai con Khế Ước Linh vẫn lạc…

Hắn nhìn thấy hy sinh rất rất nhiều…

- Không thể để vậy nữa!

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong lòng càng ngưng trọng.

Sự tàn khốc của trận chiến này đã vượt qua dự liệu của hắn.

Căn cứ vào báo cáo chiến đấu của chính phủ, bây giờ Vương Cấp Ngự Thú Sư vẫn lạc đã đạt đến ba chữ số, cho dù Vương Cấp còn sống, số lượng Khế Ước linh vẫn lạc cũng nhiều, có năm con Vương Cấp Khế Ước Linh.

Bây giờ ngoại trừ ngụy Truyền Kỳ của lão Lý ra, cũng chỉ có hai ba tên Vương cấp cường giả có được năm con Khế Ước linh, nhưng mặc dù như thế, vẫn không có một con Vương Cấp Ngự Thú Sư rút lui, kiên trì chiến đấu đến cuối cùng một con Khế Ước Linh vẫn lạc.

Ngoài các cường giả đỉnh cấp, Ngự Thú Sư cấp thấp thương vong càng thêm nặng nề.

Bởi vì nhân loại liên tục bại lui, chỉnh phủ cũng chỉ có thể phái ra Ngự Thú Sư cấp thấp, bắt đầu áp dụng chiến thuật biển người, dùng mệnh kéo dài thời gian.

Bây giờ đại chiến đánh tới thời điểm này, nhân loại cùng Hung Thú hai đại chủng tộc đều đã hao tổn căn cơ, nguyên khí tổn thương lớn.

Nhưng hung thú năng lực sinh sôi mạnh mẽ, với lại có được huyết mạch truyền thừa, tốc độ cường giả sinh ra tuyệt đối

không thể so với nhân loại, trăm năm sau, nhân loại vẫn suy yếu, mà hung thú thì có thể khôi phục hơn phân nửa nguyên khí, bắt đầu áp chế nhân loại, cuối cùng giành được đại thắng lợi.

- Đại Lực, được chưa?

Trần Thư sắc mặt lạnh lùng, đã có chút không thể chờ đợi.

- Lập tức !

Đại Lực cũng đã nhận ra sự lo lắng của Trần Thư, bắt đầu tăng nhanh tốc độ.

Hồi lâu Đại Lực đổ một bình chất lỏng lục sắc vào, mở miệng nói:

- Có thể rồi!

- Tốt ! Vậy thì xuất phát thôi!

Trần Thư không dừng lại, nếu hắn đến sớm một giây, có lẽ có thể cứu vãn vô số sinh mệnh người…

Mà tại thời điểm này, trước mắt Trần Thư cuối cùng cũng xuất hiện tuyển hạng đã lâu không gặp!

[Tuyển hạng một: Trốn vào Tinh Không Di Tích, từ đó không hỏi thế sự. Phần thưởng hoàn thành: Ngự Thú Thiên Phú tăng lên đến đỉnh cấp]

[Tuyển hạng hai: Dựa vào Thần Kỳ Dược Tề, cải biến thế cục chiến tranh trước mắt. Phần thưởng hoàn thành: Thăng cấp đến Vương Cấp Ngự Thú Sư]

[Tuyển hạng ba: Trong cơn giận dữ, ngươi quyết định trực tiếp tìm Thú Hoàng liều mạng ! Phần thưởng hoàn thành: Ban thưởng ngẫu nhiên một cái thần kỹ]

- …

Trần Thư chỉ nhìn lướt qua, không cần nhìn vào ban thưởng, thì đã đưa ra quyết định.

Bất luận ban thưởng là gì, Thần Kỳ Dược Tề trong tay hắn nhất định phải bạo tạc, nếu không không làm ra làm gì?

Huống chi nhân loại thương vong nặng nề, chỉ có dùng máu của Hung Thú mới có thể hoàn lại.

Hắn thuấn di mang theo Đại Lực rời khỏi nơi này, thẳng đến chiến trường hải vực, đồng thời liên hệ lão gia tử, báo cho lão hắn sắp hành động.

- Sắp đột phá đến Vương cấp sao?

Mà lúc này Trần Thư mới nhìn đến phần thưởng của hệ thống, trong lòng bình tĩnh không khỏi có chút hưng phấn.

Hiện tại hắn đã khó tiến một bước, muốn có sự thay đổi, chỉ có đột phá đến Vương Cấp Ngự Thú Sư !

Đến giờ, hắn không những có thêm một con Khế Ước Linh, mà bốn con khác Khế Ước linh cũng sẽ có tiến bộ rất lớn, dù chỉ là Vương Cấp Nhất Tinh, hắn cũng có lòng tin, mình sẽ là người mạnh nhất trong Truyền Kỳ!

- Số lần hệ thống tuyển hạng xuất hiện càng ngày càng ít…

Trần Thư lẩm bẩm nói, trong lòng có một chút suy đoán.

Một khi hắn đạt tới Vương cấp, e rằng số lần hệ thống xuất hiện càng ngày càng ít, có điều cái này cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Bất luận năng lượng nào cũng phải bảo toàn, thực lực của hắn đã không còn như trước nữa, cho dù là hệ thống, muốn tăng lên thực lực hiện tại của hắn chỉ sợ cũng không phải là một chuyện dễ dàng, đương nhiên tuyển hạng sẽ dần dần giảm xuống.

Lúc này, chiến trường hải vực phía nam, vô số hung thú tràn đầy sát ý, vây quanh biên giới Đại Lục, đối với phòng tuyến của nhân loại không ngừng phát động tấn công.

Mỗi một phút mỗi một giây đều có Ngự Thú Sư rơi xuống…

- Sắp thua rồi sao ?

A Lương ngồi trên lưng Lôi Điểu của Tiểu Tinh, nhìn Hung Thú đang tiến đến trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ nặng nề.

- Chưa hẳn.

Tiểu Tinh lắc đầu, nói:

- Đừng quên, Trần Thư còn chưa xuất hiện.

Bọn hắn cho rằng Trần Thư đang ở trong miệng của Tiểu Hoàng, sau đó mới biết, con hàng này đã sớm rời khỏi chiến trường.

Vương Tuyệt suy đoán nói:

- Hắn ẩn giấu nhiều ngày như vậy, đoán chừng đang giấu tuyệt chiêu gì?

Chương 2211 - Thời cơ đột phá Vương cấp! (2)

- Nhưng một người muốn thay đổi mức độ đại chiến này, có phần quá khoa học viễn tưởng…

A Lương thở dài, mặc dù hắn vô cùng tin tưởng Trần Thư, nhưng hiện thực thật sự quá tàn khốc.

Bây giờ muốn cải biến thế cục, chỉ có Truyện Kỳ mới có thể kết thúc, có điều Truyện Kỳ xuất thủ, các đại Thú Hoàng đương nhiên cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Trước mắt rõ ràng là bế tắc !

Ngay thời điểm đám người còn đang suy đoán, mệnh lệnh của chính phủ đột nhiên truyền đến, khiến cho toàn bộ người trên chiến trường đều ngây ngẩn cả người.

[Toàn thể thủ vệ quân chú ý, chuẩn bị dọn dẹp chiến trường, thu lấy chiến lợi phẩm]

- ???

Vô số người trong đầu xuất hiện một dấu chấm hỏi, đây là tình huống gì?

Mặc dù nhân loại thương vong thảm trọng, nhưng số lượng Hung Thú rơi xuống lại nhiều gấp mấy lần bọn hắn, điều này cũng dẫn đến trên chiến trường bây giờ khắp nơi đều có các loại tài liệu Hung Thú, tuy nhiên nhân loại liên tục bại lui, căn bản không thể xông phá phòng tuyến của Hung Thú, không

thể quay lại chiến trường Hải Vực, nhưng bây giờ, cấp trên lại bảo bọn hắn chuẩn bị thu lấy chiến lợi phẩm ?

- Thế cục sắp thay đổi rồi sao?

A Lương nhìn về phía đại lục trung tâm, trong lúc mơ hồ có một chút suy đoán.

Không phải lão gia tử muốn xuất thủ chứ?

Mà đúng lúc này, thần sắc của A Lương khẽ động, chỉ thấy Trần Thư cùng Đại Lực đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, nhưng chỉ nhìn đám người một chút, bọn hắn lại thuấn di biến mất.

- Hắn xuất hiện sao?

Thần sắc của đám người A Lương chấn động, trong lúc mơ hồ có chút suy đoán.

Giờ phút này, Trần Thư thuấn di một cái, đã đi tới vị trí cách Đại Lục mấy vạn dặm, nơi đây đã rời khỏi phạm vi chiến trường Hải Vực, nhưng phía dưới khắp nơi vẫn có các loại Hung Thú, có điều đẳng cấp hơi thấp một chút.

- Ngay ở chỗ này.

Trần Thư liếm môi một cái, trên mặt ớn lạnh.

Ban đầu hắn chuẩn bị thả trong chiến trường Hải Vựcg, nhưng cân nhắc đến vấn đề an toàn, với lại sẽ hủy đi toàn bộ tài liệu Hung Thú trên chiến trường nên tạm thời thay đổi địa điểm.

- Tốt.

Đại Lực gật đầu, đồng thời lấy nồi sắt lớn của mình ra, bắt đầu ngay chế biến Canh Gà Độc Tâm Linhbản chung cực .

- Tiểu tử này muốn làm gì ?

Các Đại Thú Hoàng đều đã nhận ra khí tức của Trần Thư, trong mắt không khỏi có sát ý.

Bọn chúng đối với lão gia tử của Hoa Quốc không có thù hận mãnh liệt, nhưng đối Tội phạm Nam Giang lại hận không thể rút gân lột da…

- Bất kể hắn làm gì cũng phải ngăn cản hắn !

Bọn Thú Hoàng không chút do dự, chuẩn bị khởi hành vây quét Trần Thư, nhưng trong lúc này, biên cảnh đại lục phía nam từng luồng khí tức kinh khủng đột nhiên bay lên.

Ám Vương, Chu Tước, Đại Tuyết Vương, Hoàng sắc Tiểu Miêu cùng linh hồn Truyền Kỳ Cấp…

Khế Ước Linh của lão gia tử đứng trên bầu trời đại lục, khí thế kinh khủng tràn ra, trong lúc mơ hồ khiến cho đất trời rung chuyển.

Mười con Thú Hoàng cũng phải run lên, cho dù không nhìn thấy Khế Ước Linh thứ sáu, nhưng giờ phút này đủ khiến chúng nó cảm thấy nguy cơ sinh tử cận kề.

Nơi xa, năm con Truyền Kỳ Khế Ước Linh đã tập trung vào chúng!

Lúc này đám Thú Hoàng chỉ có thể cưỡng ép ngừng động tác, toàn lực ngăn cản đối phương ra tay.

Về phần Trần Thư, đã không có thời gian bận tâm nữa.

- Nếu ai dám không tuân theo quy củ, ta sẽ giết chết kẻ đó!

Thanh âm Lão gia tử quanh quẩn trên trời, khiến cho tất cả Thú Hoàng chấn động, không dám làm gì nhưng động tác lại nhắm vào Trần Thư.

Lúc này, trng tay Trần Thư có một lọ màu tím đen chính là siêu cấp đạn hạt nhân.

Còn bên cạnh Đại Lực đã chế biến xong Canh già độc tâm linh biến thái.

Mùi đặc thù tràn ngập quanh mấy vạn dặm, thậm chí mà ngay cả hung thú ba Hải Vực khác bị hấp dẫn đến.

Lúc này, hung thú phía dưới hai mắt huyết hồng, như tội phạm nhìn thấy bảo vật, điên cuồng lao về phía Trần Thư.

- Hả?

Tất cả Thú Hoàng cũng đã nhận ra điểm khác thường.

Cho dù ý định của Trần Thư không rõ ràng, nhưng vẫn lặng lẽ dùng huyết mạch chi lực, khống chế tất cả lãnh chúa cao cấp

xúc động, khiến chúng mất đi lý trí.

Về phần đám hung thú còn lại, trong mắt chúng cũng không quan trọng.

Mặc dù Chung cực canh gà của Đại Lực biến thái, nhưng bởi vì phạm vi quá lớn, nên hiệu quả không quá mạnh mẽ, hơn nữa lại có Thú Hoàng áp chế, dẫn đến hunh thú cao cấp không bị hấp dẫn tới đây.

- Trần Thư, hung thú cao cấp không đến.

Đại Lực nhìn qua hung thú bốn phía đánh tới, lập tức nhắc nhở.

- Không có việc gì, có ta!

Trần Thư vẫn bình tĩnh, không hề bối rối.

- Ta có thêm chút vật liệu!

Tay phải của hắn khẽ động, lại lần nữa lấy ra bốn bình chung cực Dược Tề, theo thứ tự là Tử Vong Dược Tề cùng Dẫn Dụ Dược Tề.

Dẫn Dụ Dược Tề đương nhiên không cần nhiều lời, có thể khiến cho hung thú điên cuồng.

Lúc trước chính Trần Thư dựa vào thứ này, lúc ở trường đại học huấn luyện quân sự làm cho cả dị không gian bạo động…

Mà Tử Vong Dược Tề, đối với hung thú có lực hấp dẫn trí mệnh.

Hai loại chung cực Dược Tề cho vào trong Canh gà độc tâm linh, lập tức khiến cho hiệu quả tăng vọt gấp mấy lần!

Chương 2212 - Thêm lượng không thêm giá, ta đúng là tận tâm quá đi mất

Hải vực phía nam.

Một con Huyết sa đang tiến công phòng tuyến của nhân loại, nhưng đột nhiên thần sắc chấn động, theo bản năng nhìn về phía sau, trong mắt tràn đầy tham lam.

Nó trực tiếp quay người, không hề phản ứng nhân loại trước mắt, mà lao về phía Trần Thư…

Về phần áp chế của Sa Hoàng, đã không có chút tác dụng nào.

Huyết Sa là đỉnh cấp hung thú mà còn như thế thì đám hung thú còn lại đương nhiên càng thêm điên cuồng.

Gần như cùng lúc.

Tất cả Đại Hoàng kim cùng Vương cấp hung thú, hai mắt huyết hồng, lập tức mất đi lý trí, nhào về phía Trần Thư…

Grào grào!

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ Hải Vực xảy ra biến cố cực lớn, vô số hung thú như thủy triều rút lui khỏi chiến trường…

Trong mắt bọn hắn, chỉ còn lại Canh gà độc tâm linh…

Vốn đang hăng hái chiến đấu với nhân loại, nhất thời có chút bối rối.

Chuyện gì thế này?

Hung thú trực tiếp rút lui?

Tất cả Thú Hoàng tâm thần chấn động, trong lúc mơ hồ đã có dự cảm bất an.

Chúng liếc nhau một cái, nhưng không dám có bất kỳ hành động gì…

Bởi vì trên không đại lục, năm con Truyền Kỳ Khế Ước Linh cứ như vậy lẳng lặng nhìn chúng…

Lão gia tử từ trước đến nay đều thuộc phái hành động, nếu chúng dám nhúng tay vào, trước tiên sẽ gặp phải nguy cơ sinh tử!

- Đừng lo lắng, cho dù tiểu tử kia thực lực có mạnh hơn nữa, còn có thể thuấn sát trên trăm vạn cao đẳng hung thú sao?

Nhân Ngư Hoàng hai mắt híp lại, mở miệng trấn an.

Đừng nói đến Hoàng kim Ngự Thú Sư, cho dù là Truyền Kỳ Ngự Thú Sư đến đây, trong thời gian ngắn như vậy cũng không là được.

- Vậy hành động của hắn có ý nghĩa gì?

Sa Hoàng suy tư.

Trần Thư tạm thời lại để cho hung thú lui lại, nhưng mà một khi Dược Tề thời gian dừng lại, rất nhanh chúng lại có thể quay về chiến trường, chỉ có thể gây lãng phí Dược Tề.

Hơn nữa vật phẩm có thể hấp dẫn nhiều hung thú như vậy, tất nhiên là bảo vật quý hiếm, tội phạm cũng sẽ không lãng phí.

- Muốn kéo dài thời gian sao?

Hồn Long Hoàng có chút không xác định nói:

- Chẳng lẽ muốn làm cho nhân loại thừa cơ quét sạch chiến trường?

Quả nhiên, lời của nó vừa dứt, chỉ thấy Ngự Thú Sư trên đại lục cùng nhau lao ra, tiến nhập Hải Vực, bắt đầu điên cuồng thu hoạch thi thể hung thuhs trên chiến trường.

Chỉ là trên mặt biển, vô số hạch tâm tài liệu cùng trân châu ngự thú trôi lơ lửng, đừng nói đến trong biển sâu.

- Muốn tiền không muốn mạng? !

Tất cả Thú Hoàng khẽ giật mình.

Hôm nay nhân loại đã sắp thua, còn muốn chiếm chiến lợi phẩm sao…?

Chẳng lẽ tính cách y hệt tội phạm Nam Giang?

Mà lúc này, Trần Thư mỉm cười, nhìn đám hung thú đông nghịt phía dưới.

Từ không trung mấy ngàn thước, cho tới biển sau vạn mét, đều có vô số hung thú vọt tới, đều muốn thôn phệ Canh gà độc tâm linh trước mặt.

- Đến! Đến hết cho ca ca!

Trần Thư liếm liếm bờ môi, khóe miệng không ngừng nhếch lên, nhưng sát ý trong mắt càng thêm nồng đậm.

Grào!

Một con Huyết sa gầm thét, đụng trúng vô số hung thú, đồng thời mở miệng lớn dính máu, xông về phía canh gà.

- Đại Lực, ngươi rút lui trước, nơi này có ta là được rồi!

Trần Thư nói chuyện đồng thời đưa cho Đại Lực một lọ truyền tống Dược Tề.

- Được.

Đại Lực gật đầy, hẳn chẳng qua là người bình thường, dư âm của một kỹ năng cũng có thể ảnh hưởng xé nát hắn.

Hơn nữa hẳn ở lại nơi này, cũng sẽ ảnh hưởng Trần Thư phát huy.

Trong chốc lát, thân hình Đại Lực biến mất không thấy gì nữa, về tới trên đại lục.

- Đến đây đi!

Trần Thư mỉm cười, dẫn theo nồi sắt, thuấn di tránh qua, tránh né miệng lớn của Huyết Sa.

Hẳn không sốt ruột ném ra siêu cấp đạn hạt nhân, mà bắt đầu mang theo vô số hung thú đi vòng vèo.

Vì lấy được hiệu quả lớn nhất, hắn muốn càng nhiều hung thú tụ tập cùng một chỗ!

Nhưng mà hơn mười phút, các loại cao đẳng hung thú đều tụ tập ở này, mất đi lý trí chúng xé nát vô số hung thú bình thường, máu đỏ tươi dần dần xâm nhiễm Hải Vực.

Đạn hạt nhân còn chưa nổ, mà hung thú cũng đã thương vong không nhỏ.

Trần Thư thì thào nói:

- Tương đối rồi…

Hẳn nhìn bốn phía, chỉ thấy đủ loại hung thú chi chít, thậm chí không nhìn thấy một khe hở, như châu chấu, số lượng không thể đếm xuể.

Mà đây chỉ là hung thú trên mặt biển mà thôi.

Trong biển sâu, có càng nhiều hung thú kề sát lại nữa, thân hình chúng vào chiếu trên nước biển, chồng chất, làm cho người ta da đầu run lên.

- Nhiệt tình như vậy sao…

Trần Thư nhìn qua hung thú khủng bố xung quanh, vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, lại lấy ra một lọ siêu cấp đạn hạt nhân.

- Thêm lượng không thêm giá, ta đúng là tận tâm quá đi mất…

Grào!

Giờ phút này, một Vạn hồn thú khí tức kinh khủng gào thét lao đến, cho dù là sinh vật đặc thù, đối với Canh gà độc tâm linh cũng không thể kháng cự.

Trần Thư thuấn di một cái tuỳ tiện tránh đi, đi tới trên không.

Đồng thời, hắn lấy hai bình Chung cực đạn hạt nhân ngân trong Canh gà độc tâm linh, sau đó mở nắp bình ra, một tả một hữu ném ra.

Xì xì xì ——

Trong chốc lát, không khí ngoại giới tiếp xúc dược dịch, trong nháy mắt xuất hiện phản ứng kịch liệt.

Siêu cấp đạn hạt nhân cực không ổn định, căn bản cũng không cần Trần Thư dùng Hỏa Diễm nhóm lửa.

Grào grào!

Chương 2213 - Siêu cấp đạn hạt nhân ghi vào sử sách

Lúc này, bởi vì Canh gà độc tâm linh, lượng lớn hung thú đã mất đi lý trí.

- Tiếp nhận lời chúc phúc từ tội phạm ca ta đi!

Khóe miệng Trần Thư khóe nở nụ cười, đồng thời tung nồi Canh gà độc tâm linh trên không, mình thì thuấn di một cái, về tới phía trên đại lục.

- Không hay rồi!

Các đại Thú Hoàng thần sắc chấn động, cảm giác bén nhạy khiến bọn chúng đã nhận ra sự kinh khủng của dược dịch.

Nhưng giờ phút này, cho dù không có lão gia tử cản trở, bọn chúng cũng đã không kịp nữa rồi !

Chỉ thấy hung thú phô thiên cái địa lao về phía Canh gà độc tâm linh trên không trung, trực tiếp phớt lờ uy hiếp của đạn hạt nhân bên cạnh.

Bọn chúng trên mặt tham lam, mở miệng lớn thôn phệ, trong mắt có vẻ thỏa mãn.

Lúc này, trung tâm của đám hung thú lít nha lít nhít, trong đó bắn ra hai đạo quang mang hừng hực đến cực điểm!

Không giống với bạch quang của đạn hạt nhân trước đó, lúc này siêu cấp đạn hạt nhân lại tản ra quang mang hắc sắc thâm thúy đến cực điểm!

Một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa đột nhiên quanh quẩn trong thiên địa.

Mặc kệ là hung thú hoặc là nhân loại, ánh mắt đều nhìn hai đạo hắc quang phía chân trời, trong lòng lo sợ bất an, dường như sắp có kịch biến xuất hiện!

Mà cao đẳng hung thú lãnh chúa tới gần siêu cấp đạn hạt nhân, bởi vì nguy cơ sinh tử, giờ phút này lại khôi phục lý trí !

Grào !

Một con Huyết Sa gầm thét, thân thể tràn ngập huyết quang, muốn nhanh hcosng rời xa hai viên siêu cấp đạn hạt nhân.

Nhưng tiếp theo trong nháy mắt, thần sắc của nó biến đổi.

Tốc độ trở nên chậm chạp đến cực điểm, giống như hãm sâu trong vũng bùn, thậm chí cũng không bằng một hung thú phổ thông.

Cao đẳng lãnh chúa còn lại cũng lộ vẻ kinh hoảng, đã nhận ra điểm không ổn.

Lúc này, không gian bốn phía đã bị giam cầm, cho dù là sinh vật đỉnh tiêm cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Đạn hạt nhân phiên bản gia cường kèm theo tác dụng phá hư Không Gian, mà tác dụng của siêu cấp đạn hạt nhân là giam cầm Không Gian, với lại phạm vi to lớn đến cực điểm.

Grào !

Các Đại Vương cấp lãnh chúa thần sắc sợ hãi, tốc độ của bọn nó vốn dĩ chậm chạp, mà bốn phía lại có vô số hung thú phổ thông cản trở đường đi.

Bọn chúng thời khắc này tâm đã thật lạnh thật lạnh…

Ngay trong điện quang hỏa thạch, hắc sắc quang mang đã nhanh chóng lan tràn ra !

Hai đạo hắc quang hòa làm một thể, tiếp tục lan tràn về phía xa xôi, quét sạch…

Trong giây lát, một viên cầu màu đen hừng hực xuất hiện trên mặt biển, như lỗ đen trong vũ trụ, khí tức hủy diệt tràn đầy đến cực hạn!

Các đại cao đẳng hung thú chỉkịp nhìn một chút, trong nháy mắt đã bị hắc mang thôn phệ, giống như chưa từng tồn tại.

Đồng thời, hắc mang thâm thúy lại lần nữa nhanh chóng lan tràn ra…

Một ngàn dặm…

Hai ngàn dặm…

Năm ngàn dặm…

Vạn dặm…

Cuối cùng, một viên cầu màu đen khổng lồ đến cực điểm trôi nổi trên mặt biển, hắc mang hấp thu toàn bộ quang mang.

Toàn bộ ánh mắt của thế giới đều tập trung vào đó, như đang ngưỡng vọng thần tích.

Giờ này khắc này, càng không thanh âm này tồn tại, toàn bộ Lam Tinh dường như cũng yên tĩnh trở lại…

- Mẹ nó rốt cuộc là gì thế?

Các đại Thú Hoàng ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời đại não thậm chí có chút mơ màng.

Bọn chúng dự đoán vô số thủ đoạn của Trần Thư, nhưng chưa từng dự liệu được thứ này…

Đừng nói là một Hoàng Kim Ngự Thú sư, cho dù là kỹ năng của bọn chúng cũng khó có khả năng chấn động như thế!

- Tiểu tử này !

Lão gia tử hai mắt nhắm lại, nhìn viên cầu ở phía chân trời, trong lòng cũng có vẻ sợ hãi thán phục.

Trước mắt đạn hạt nhân chẳng những uy lực có thể so với ngụy Truyện Kỳ, mà doạ người nhất, phạm vi bao trùm của nó quá lớn !

Lão gia tử không do dự quá lâu, trong nháy mắt truyền đạt mệnh lệnh:

- Tiếp tục thu lấy chiến lợi phẩm !

May mắn Trần Thư cách xa chiến trường hải vực không ảnh hưởng đến chiến lợi phẩm trên mặt biển.

Các đại ngự thú sư tâm thần chấn động, nhanh chóng khôi phục lại, trên mặt cực kỳ hưng phấn, bắt đầu hiệu suất thu lấy chiến lợi phẩm.

- Xông lên!

- Mẹ nó, đúng là nghịch thiên! Mẹ nó đây là kỹ năng Truyện Kỳ?

- Tội phạm ca uy vũ !

Ngự thú sư tâm thần phấn khởi, nhanh chóng thu lấy lấy chiến lợi phẩm trên biển.

Về phần phạm vi của siêu cấp đạn hạt nhân phạm vi, bọn hắn cũng không dám tới gần, với lại trong đó đoán chừng cũng không có bất kỳ chiến lợi phẩm nào tồn tại…

- Thật thoải mái.

Trần Thư giờ phút này cũng ở ngoài vạn dặm, ngước nhìn kiệt tác của mình, trái tim nhảy loại, có chút kích động khó mà ức chế kích động.

Siêu cấp đạn hạt nhân trước mắt, uy lực có chút vượt quá tưởng tượng của hắn.

May mắn là dùng để đối phó hung thú, nếu ở thời đại hòa bình, thứ này thậm chí có thể nháy mắt hủy diệt một đại quốc !

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Truyện Kỳ không xuất thủ cản trở.

Nhưng mà biến thái thì biến thái nhưng giá trị của nó cũng khá đắt đỏ.

Vì phối trí siêu cấp đạn hạt nhân, Trần Thư không công tổn thất không ít bạo tạc dược tề, lại thêm đặc thù dung hợp tề đủ loại Truyện Kỳ tài liệu, giá trị một viên đạn hạt nhân chỉ sợ đã tới gần ba ngàn tỷ !

Chương 2214 - Tâm thái nổ tung hoặc là thân thể nổ tung

Mà trân quý nhất, vẫn nguyên vật liệu đạn hạt nhân phiên bản gia cường, bởi vì nó cần lượng lớn tài liệu thuộc tính hỏa.

Chỉ là trên người hắn chỉ có bốn viên siêu cấp đạn hạt nhân.

Đã móc rỗng toàn bộ tài liệu thuộc tính hỏa của Trần Thư cùng lão gia tử.

Hắn muốn chế tạo ra một bình siêu cấp đạn hạt nhân, có chút không thực tế lắm.

Hắn có thể chế tạo ra bốn bình siêu cấp đạn hạt nhân, cũng dựa vào trước đó trắng trợn cướp bóc, lại có bảo khố của Cổ Vương Cung, thêm vào bảo khố của Cứu Thế Giáo Hội, cùng trân tàng của đại chủ giáo ‘ Không’…

Nếu không dựa vào tư nguyên của lão gia tử cùng chính phủ, thật sự không chế tạo ra được thú này.

Lúc này, Trần Thư nhìn về phía trước, lẩm bẩm nói:

- Biến mất rồi sao ?

Viên cầu như lỗ đen không tiếp tục quá lâu, rất nhanh năng lượng đã hao hết, cuối cùng tiêu tán thành vô hình…

Mặc dù hắc mang biến mất, nhưng lưu lại một cấm địa sinh mệnh khổng lồ!

Phía dưới nước biển đã tiêu tán không thấy, thậm chí cũng không tìm thấy vết tích bốc hơi, như bị quy tắc xóa đi.

Về phần hung thú lít nha lít nhít, phô thiên cái địa vùa rồi, cũng biến mất không thấy gì nữa.

Không có huyết dịch, không có tàn chi, không có thi thể…

Bốn phía tất cả đều trống rỗng.

Nhưng chính cảm giác yên tĩnh cùng vắng vẻ màu mới làm cho người ta toàn thân phát lạnh !

Mà trong cấm địa sinh mệnh, sinh vật duy nhất, cũng chính là trên trăm con cao cấp lãnh chúa.

Bọn chúng khoảng cách đủ xa, với lại bản thân có thuộc tính phòng ngự, ngược lại chống đỡ được trùng kích của đạn hạt nhân, may mắn sống tiếp.

Nhưng so với hung thú đã vẫn lạc, bọn chúng đã không có ý nghĩa gì nữa rồi, căn bản cũng không ai chú ý tới.

Lúc này, ai cũng không biết một viên siêu cấp đạn hạt nhân giết bao nhiêu hung thú, 1 triệu ? 5 triệu ? Mười triệu ?

Không ai quan tâm số lượng cụ thể, nhân loại chỉ biết một chuyện:

Chính là thế cục sắp nghịch chuyển rồi!

Hung thú vẫn lạc vừa rồi, đối với toàn bộ hung thú chủng tộc mà nói, quả thực chỉ là chín trâu mất sợi lông.

Nếu như chết là pháo hôi, đám Thú Hoàng sẽ không quá để ý nhưng mấu chốt nhất là, vừa rồi trong hung thú vẫn lạc có lượng lớn cao đẳng lãnh chúa !

Dù sao đối với hung thú mà nói, loại đẳng cấp tồn tại này đều là hạch tâm trong hạch tâm.

Bây giờ đã không có bọn chúng, chỉ dựa vào hung thú pháo hôi, cho dù là trên trăm ức cũng không có khả năng công phá phòng tuyến của nhân loại.

Huống chi, ai biết trong tay Trần Thư còn có loại siêu cấp đạn hạt nhân này nữa không ?

- Sao… Làm sao bây giờ ?

Lúc này, Nhân Ngư Hoàng hiếm khi kinh hoảng cùng mê mang.

- …

Không có Thú Hoàng có thể trả lời nó, đều duy trì trầm mặc, trong lòng cũng đã không có chủ ý gì nữa.

Nửa ngày, Sa Hoàng nhắm hai mắt lại, lẩm bẩm nói:

- Ra lệnh cho hung thú còn lại, để bọn chúng phân tán ra, mặt khác, xem kỹ Trần Thư, tuyệt đối không thể lại xuất hiện loại tình huống này !

Mặc dù hung thú trọng thương, nhưng chúng nó vẫn còn có lực lượng có thể công phá nhân loại, dù sao căn cơ còn tại đó.

Hung thú hải vực phía nam trên cơ bản toàn quân bị diệt, nhưng mặt khác hung thú ba khu chiến trường khác vẫn duy trì thực lực.

Nhất hải vực phương bắc.

Bởi vì khoảng cách quá xa, bọn chúng ngược lại không tiến vào trong phạm vi siêu cấp đạn hạt nhân, may mắn bảo vệ mạng chó.

- Tốt !

Dù sao các đại Thú Hoàng cũng là cường giả tối đỉnh, đương nhiên rất nhanh đã điều chỉnh tốt trạng thái.

Nhưng lúc bọn chúng đang chuẩn bị hành động.

Trần Thư lại thuấn di một khoảng cách dài, xuất hiện ở hải vực phương bắc hơn vạn dặm.

Trong chốc lát, lại có hương vị canh gà xuất hiện !

Rõ ràng, trong tay của hắn còn có đạn hạt nhân, với lại lại chuẩn bị lặp lại chiêu cũ !

- Không thể để hắn ném nữa!

Sa Hoàng thần sắc lạnh lẽo, mở miệng nói:

- Nhất định phải ngăn cản hắn !

Nhưng mà, Thú Hoàng còn lại không hề động tĩnh, chỉ nhìn năm con Truyện Kỳ Khế Ước linh phía chân trời.

- Các ngươi còn sợ cái gì ?

Sa Hoàng sinh lòng tức giận, nói:

- Còn không ra tay, thật sự sẽ thua đấy!

- Cùng tiến lên ! Truyện Kỳ chi chiến sớm muộn cũng sẽ phải đánh !

Một bên Kim Long Hoàng cũng mở miệng nói.

Các đại Thú Hoàng thấy vậy cũng khẽ gật đầu, thu hồi tiểu tâm tư của mình.

Có cùng mục đích, bọn chúng cũng không tiếp tục do dự nữa, cùng tiến đến hải vực phương bắc, vị trí của Trần Thư.

Nhưng lúc bọn chúng vừa khởi hành.

Bốn phía đã xuất hiện từng đạo đại mạc màu đen phong cấm chúng nó.

- Không thành thật sẽ bị đánh !

Giờ phút này, thanh âm lão gia tử nhàn nhạt truyền đến.

Lúc này đồng thời, năm con Truyện Kỳ Khế Ước linh chớp mắt đi tới trước mặt Thú Hoàng.

Lão cũng biết, bây giờ khả năng lật bàn duy nhất là Trần Thư, không thể để hắn bị quấy rầy.

- Giết !

Sa Hoàng cùng Kim Long Hoàng gào thét một tiếng, khí thế trong nháy mắt nhảy lên tới đỉnh phong !

Thú Hoàng còn lại thấy vậy, trên mặt tràn đầy sát ý.

- Đập chết các ngươi !

Giờ phút này, trước người Đại Tuyết Vương xuất hiện một băng tuyết cự chùy to lớn, hung hăng đập Huyết Long Hoàng.

- Grào !

Chương 2215 - Tâm thái nổ tung hoặc là thân thể nổ tung (2)

Huyết Long Hoàng tâm thần chấn động, bóng ma ngày xưa lại lần nữa xông lên đầu, theo bản năng tránh ra.

Mà lúc này, bốn Truyện Kỳ Khế Ước linh còn lại của lão gia tử cũng đồng loạt ra tay.

Song phương trong nháy mắt bạo phát ra Truyện Kỳ đại chiến kinh khủng!

Lão gia tử dựa vào sức một mình, trực tiếp chặn đường hạ mười Truyện Kỳ Thú Hoàng !

Giờ phút này, trong mắt mọi người, chỉ có thể nhìn thấy trên hải vực có một kết giới màu đen, về phần bên trong thì khó mà nhìn trộm.

Nhưng mà đám người không hề lo lắng, tiếp tục quét sạch chiến trường hải vực.

Trong lòng bọn hắn, lão gia tử bất bại thần minh, đương nhiên sẽ không có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Trên thực tế, đúng là như thế.

Cho dù không có sử dụng Khế Ước linh thứ sau, nhưng lão gia tử vẫn nhẹ nhàng kéo mười con Thú Hoàng lại, có thể thấy được thực lực của lão vô cùng khủng bố !

Mà lúc này.

Trần Thư ở hải vực phương bắc, tiếp tục dẫn dụ vô số hung thú.

Bởi vì siêu cấp đạn hạt nhân trước đó, trong lòng đám hung thú đã tràn đầy sợ hãi, cưỡng chế bản thân không mất đi lý trí.

Bọn chúng biết, canh gà độc tâm linh trước đó chỉ có một con đường không có lối về !

Nhưng bởi vì không có Thú Hoàng huyết mạch áp chế, năng lực tự kiềm chế của bọn chúng còn chưa đủ.

Sau khi Trần Thư gia nhập Chung cực dẫn dụ dược tề cùng tử vong dược tề, bọn chúng lại lần nữa đã mất đi lý trí, băng băng đi tới hải vực phía bắc.

- Đến ! Đều đến cả đi!

Trần Thư liếm môi một cái, trong mắt lại xuất hiện vẻ hưng phấn.

Hắn đối với phạm vi siêu cấp đạn hạt nhân đã có khái niệm đại khái, cố gắng giữ khoảng cách hai vạn dặm với đại lục.

Thời gian dần dần trôi qua.

Đám hung thú phô thiên cái địa tề tụ tại hải vực phương bắc, hai mắt bọn chúng đỏ như máu, trong mắt chỉ còn lại canh gà !

Trần Thư phong khinh vân đạm thuấn di trong đám hung thú muốn tụ tập càng nhiều hung thú.

- Cao đẳng lãnh chúa còn không ít…

Trần Thư thần sắc khẽ động, trong lòng trở nên hưng phấn.

Rất nhanh, hắn dừng bước, mắt thấy tương đối rồi, quả quyết ném ra hai bình siêu cấp đạn hạt nhân trong tay.

Qua giây lát, lại một viên cầu như lỗ đen sừng sững trên hải vực.

Mà lúc này lại có vô số hung thú bị diệt sát, không để lại chút vết tích…

Cảnh tưởng trước đó lại lần nữa được trình diễn !

Nhưng cho dù đã nhìn qua một lần, vẫn khiến người ta kinh hãi, khó mà quên.

Bốn viên siêu cấp đạn hạt nhân của Trần Thư đã lặng yên thay đổi thế cục đại chiến!

Hôm nay một màn này.

Cũng nhất định ghi vào sử sách nhân loại, vĩnh viễn lưu truyền…

Giờ này khắc này.

Hung thu cấp thấp còn sống sót bi thương mà tuyệt vọng.

Bởi vì Thú Hoàng bị cuốn lấy, không có bất kỳ mệnh lệnh gì được đưa ra, bọn chúng chỉ có thể đợi nguyên tại chỗ…

Mà sĩ khí nhân loại đại chấn, quét qua xu hướng suy tàn trước đó, bắt đầu điên cuồng thu lấy chiến lợi phẩm trên hải vực.

Đáng tiếc duy nhất chính là, đạn hạt nhân của Trần Thư quá mức kinh khủng, trong cấm địa sinh mệnh không còn chút chiến lợi phẩm nào nữa…

Mà lúc này.

Truyện Kỳ đại chiến phía năm vẫn còn đang tiếp tục.

Các đại Thú Hoàng phát giác được có vô số hung thú vẫn lạc, sinh lòng nổi giận, nhưng lại không thể làm gì.

- Các ngươi còn muốn đánh sao ?

Lão gia tử thần sắc bình tĩnh, nhìn Thú Hoàng trước mặt.

Đám Thú Hoàng trầm mặc không nói, vốn dĩ cho rằng bọn chúng liên thủ có thể áp chế đối phương.

Nhưng kết quả lại thế lực ngang nhau.

Với lại cho đến lúc này, Khế Ước linh thứ sáu của đối phương vẫn chưa xuất thủ.

Nếu thật sự tham chiến, bọn chúng chỉ sợ cũng sẽ rơi vào thế hạ phong…

- Chúng ta đi !

Sa Hoàng cũng là không có chiến ý, muốn tiến hành rút lui.

Lão gia tử thấy thế, không tiếp tục ngăn cản, lệnh Ám Vương thu hồi kết giới hắc ám.

Song phương giao chiến im bặt dừng lại, không phân ra sinh tử, thậm chí đều không phân ra thắng bại.

- Nếu có duyên, lại làm thịt các ngươi !

Lão gia tử cười nhạt một tiếng, mang theo Khế Ước linh, một lần nữa về tới đại lục.

Các đại Thú Hoàng nổi giận, nhưng trong mắt lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Chiến trường Cấp thấp có Trần Thư làm chúa tể, trên chiến trường Truyện Kỳ, bọn chúng lại không đánh lại đệ nhất cường giả Lam Tinh…

Bây giờ hung thú, đã lâm vào bại thế…

- Tiểu tử này, quả nhiên là không khiến cho người ta thất vọng !

Lão gia tử nhìn hung thú chạy trốn xung quanh, trong mắt không khỏi có một vòng ý cười.

Bây giờ hung thú vẫn có sức chiến đấu.

Dù sao dựa vào bốn viên siêu cấp đạn hạt nhân, phá hủy một chủng tộc khổng lồ như thế căn bản cũng không hiện thực.

Nhưng chủ yếu nhất là, bọn chúng đã không có dục vọng chiến đấu nữa rồi.

Đám hung thú không biết Trần Thư còn có đồ chơi này nữa không…

Nếu bọn chúng dốc hết toàn lực, trùng sát đến xung quang Đại Lục, nhưng một viên đạn hạt nhân của Trần Thư, lại có thể khiến bọn chúng trực tiếp trở lại nguyên điểm.

Hành vi điên cuồng lấy mạng đổi mạng của bọn chúng sẽ mất đi ý nghĩa…

Nói một cách khác, hiện tại hung thú, lên tới Thú Hoàng, xuống đến hung thú phổ thông, tâm tính toàn bộ đều đã nổ tung!

Nhưng mà thực ra bọn chúng cũng rất may mắn.

Dù sao hung thú tâm tính chưa nổ, thân thể đã nổ tung rồi…

Chương 2216 - Nó chính là ta, ta chính là nó

- Kết thúc rồi sao ?

Lúc này Trần Thư đứng trên không Đại Lục, bản thân cũng có chút sững sờ.

Uy lực của Siêu Cấp đạn hạt nhân vượt quá sức tưởng tượng của hắn, vậy mà thực sự có thể nghịch chuyển kết cục của trận đại chiến này.

Nhưng mặc dù hắn là người pha chế, nhưng công thần thực sự lại là hệ thống sản xuất Dược Tề.

- Đây rốt cuộc là thứ quái gì ?!

Trong lòng hắn kinh ngạc, sản xuất Dược Tề chỉ là một chức năng nhỏ của hệ thống, nhưng lại có loại công hiệu nghịch thiên như vậy.

Sức mạnh của món đồ này có thể so sánh với Lão gia tử không ?

- Bỏ đi, mặc kệ nó.

Trần Thư lắc đầu, nhìn qua lỗ hổng khổng lồ của Hải Vực phía bắc và phía nam, hiểu rõ bản thân đã thay đổi địa mạo của Lam Tinh…

May mắn kiếp trước hắn không sinh sống ở tinh cầu, nếu không sớm đã bị nổ tung rồi…

- Đáng tiếc, không có chiến lợi phẩm !

Lúc này, hắn nhìn qua vùng cấm sinh mệnh trống rỗng, trong lòng có một chút đau nhói.

Chi phí khổng lồ hơn mười nghìn tỷ, vậy mà không có một chút thu hoạch nào ư ?

Điều đáng giá duy nhất đạt được là, hải vực chiến trường bốn phía đã không còn Hung Thú, nhân loại có thể không kiêng sợ dọn sạch, thu về các loại thi thể Hung Thú.

- Làm rất tốt.

Lúc này, Lão gia tử đi tới bên cạnh Trần Thư, trong mắt có vẻ tán thưởng.

Ban đầu lão chỉ ôm tâm thái thử một chút, không ngờ rằng tiểu tử này thật sự đã tạo nên kỳ tích.

Trần Thư mang vẻ mặt tự đắc, nhíu mày nói:

- Lão gia tử, nếu như là ngươi xuất thủ, có thể có hiệu quả như vậy không?

- Hả…

Lão gia tử suy tư một hồi, sau đó nói:

- Chỉ cần cho ta thời gian, ta hoàn toàn có thể giết hết toàn bộ Hung Thú dưới Truyện Kỳ, nhưng vấn đề chính là, cần thời gian.

Rõ ràng lão đã đưa ra câu trả lời.

Thời gian ngắn như vậy, cho dù là lão cũng không thể đạt được hiệu quả của Siêu Cấp đạn hạt nhân.

Trần Thư nhẹ gật đầu, trong lòng đã hiểu được đại ý.

Ngay lúc này, hắn dường như nghĩ tới điều gì, vội vàng nói:

- Lão gia tử, mau hạ lệnh truy kích Hung Thú ! Bọn quái này vậy mà khiến ta thua lỗ nhiều tiền như vậy, thiếu nợ thì trả tiền, nhất định phải đòi lại mới được !

- …

Lão gia tử hơi sửng sốt, ngươi thật đúng là Tội phạm !

Nếu để cho Thú Hoàng nghe được câu này, không chừng sẽ hộc máu tại chỗ…

- Ta bây giờ đau lòng gần chết ! Thực sự hết tiền rồi !

Trần Thư nhắm hai mắt lại, trong mắt thật sự có chút buồn bã và đau lòng.

Vì để chế tạo ra các loại Thần Kỳ Dược Tề, tài nguyên trên người hắn đã là không còn nhiều nữa rồi, thật sự là không có cảm giác an toàn nào.

- Thôi bỏ đi, bây giờ còn có chuyện khác phải làm !

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Ta sẽ để Lão Ninh bố trí cho ngươi một Truyền Tống Trận, kết nối đến « Thanh Nguyên Sâm Lâm ».

- Hả ? Làm cái gì ?

- Nhân lúc bây giờ đang an toàn, đưa những người dân thường thường của tỉnh Nam Thương chuyển dời đến Tinh Không Di Tích của ngươi.

- Hả ?

Trần Thư ngay lập tức bị làm cho choáng váng,

Bọn họ không phải đã đánh thắng đại trận sao, sao ngược lại phải tản cư?

Lão gia tử sắc mặt bình tĩnh, mở miệng nói:

- Ta sợ đại chiến sẽ ảnh hưởng đến những người dân thường.

- Đại chiến ?

Trần Thư sửng sốt, thử thăm dò hỏi:

- Cấp độ Truyền Kỳ ?

Lão gia tử gật đầu, nhìn phía chân trời, nói:

- Chiến tranh vẫn chưa kết thúc.

- …

Thần sắc Trần Thư bất động, ngay lập tức hiểu ra, trong lòng cũng có cảm giác bất lực.

Mặc dù hắn đã dựa vào Siêu Cấp đạn hạt nhân nghịch chuyển được chiến cuộc.

Nhưng trong mắt Truyện Kỳ Sinh Vật, có lẽ đây cũng chỉ như là một trò hề.

Điều thực sự quyết định số phận của một chủng tộc, vẫn là đại chiến đỉnh cấp Truyền Kỳ !

- Lão gia tử, ngươi có thể đánh bại tầm mười Thú Hoàng đó không ?

Trong lòng Trần Thư cũng cảm thấy hơi bất an, dù sao ở cấp độ Truyền Kỳ, Hung Thú vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối.

- Bọn chúng không phải trọng điểm…

Lão gia tử lại lắc đầu, nói:

- Nếu quả như đại chiến sinh tử thật sự, ta nắm chắc sẽ giết hết bọn chúng !

- …

Trong lòng Trần Thư chấn động, nói tiếp:

- Vậy ngươi không động thủ ?! Một thi thể Thú Hoàng khá có giá trị đấy !

- …

Lão gia tử không nói nên lời, hỏi:

- Trong mắt tiểu tử ngươi ngoại trừ tiền, không có thứ gì khác sao ?

- Còn có Niệu Tố Đại, đạn hạt nhân…

- Dừng ! Dừng !

Lão gia tử ngay lập tức ngắt lời đối phương, mở miệng giải thích:

- Nếu như giết bọn chúng rồi, sẽ sớm làm một số sinh vật thức tỉnh.

- Bọn chúng chính là điều khiến ngươi kiêng dè ?

Trần Thư thần sắc nghiêm trọng, chẳng lẽ cấp bậc Sa Hoàng Thú Hoàng này vẫn còn chưa phải là chiến lực đỉnh cấp Hung Thú sao ?

- Là Cấm Vụ Đại Hung sao?

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Bọn chúng là… những kẻ được lợi nhất trong chuyện Cấm Vụ làm loạn, cũng là thủ phạm lật đổ Cấm Vụ Đại Hung, kiến lập kẻ chủ đạo cho Hung Thú cấm khu thời đại mới!

- …

Trần Thư chấn động, mặc dù nghe có chút không hiểu, nhưng đám sinh vật này đương nhiên là mạnh hơn Thú Hoàng.

- Được rồi, không cần ngươi xử lý.

Chương 2217 - Nó chính là ta, ta chính là nó (2)

Lão gia tử không nói thêm gì nữa, ngược lại trấn an nói:

- Tình hình không tồi tệ như vậy, di chuyển thường dân chỉ là để đề phòng.

- Vấn đề là, thường dân của các tỉnh còn lại làm sao bây giờ ?

Tinh Không Di Tích của Trần Thư mặc dù giống như một tiểu vương quốc, nhưng cũng không có cách nào chứa được tất cả mọi người trong nước.

- Bọn họ không cần lo lắng, trong nước còn có bốn Di Tích, có thể sử dụng làm nơi lánh nạn.

- Còn có sao ?!

Trần Thư thần sắc kinh ngạc, tiếp tục hỏi:

- Ngươi đã sớm lên kế hoạch rút lui xong cả rồi ?!

- Nếu không phải thì sao ?

Lão gia tử quay đầu nhìn về phía Trần Thư, khóe môi nở một nụ cười nhạt.

- Vậy ngươi còn muốn nó giống như một trận chiến sinh tử…

Trần Thư lẩm bẩm thì ra tất cả mọi người đều có một cách nghĩ đúng không ?

- Nếu như ta không nói như vậy, chỉ sợ đại chiến vừa mới bắt đầu, tiểu tử ngươi sẽ lập tức chạy trốn, đến lúc đó những người còn lại cũng sẽ mất đi tinh thần chiến đấu, còn đánh cái cái gì nữa ?

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, ta có sợ chết như thế sao ?

- Vậy ngươi để cho bọn ta đại chiến là vì cái gì ? Làm hại Ngự Thú Sư thương vong nặng như vậy…

Hắn nghĩ tới Ngự Thú Sư ngã xuống trong trận đại chiến, trong lòng lại lần nữa đau buồn, trực tiếp chất vấn Lão gia tử.

- Tiểu tử ngươi, còn cho rằng ta làm hại nhân loại sao…

.

Lão gia tử liếc mắt nhìn hắn, hỏi ngược lại:

- Hiện tại sức mạnh của nhân loại trở nên yếu đi sao ?

- …

Trần Thư theo bản năng muốn trả lời, nhưng ngay lập tức sững sờ, cứ thế trầm mặc.

Mặc dù Ngự Thú Sư thế hệ đi trước thương vong nặng nề, nhưng thế hệ trẻ tuổi lại không tổn thất gì.

Hơn nữa bởi vì Long Uyên Anh Linh, cùng sự tôi luyện của chiến tranh, thế hệ này của bọn họ đã hoàn toàn trưởng thành lên.

Bề ngoài, sức mạnh của nhân loại yếu đi, nhưng thực ra tiềm lực đã trở nên lớn hơn,

Tin rằng không bao lâu nữa, thực lực của nhân loại chắc chắn sẽ vượt qua quá khứ, đạt tới đỉnh cao mới!

- Dục hỏa mới có thể trùng sinh !

Lão gia tử nhìn phía chân trời, lẩm bẩm nói:

- Trừ cái đó ra, kỳ thực còn có một lý do quan trọng nữa !

- Cái gì ?

- Ngươi không cảm thấy thực lực của lão phu mạnh lên sao ?

- Hả ?

Trần Thư hơi ngạc nhiên, ngay sau đó lập tức gật đầu.

Lúc trước hắn đã từng cảm thấy như vậy, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội dò hỏi.

- Biết vì sao lão phu có thể kiên trì bảo vệ Hoa Quốc nghìn năm không ?

- Bởi vì ngươi có tình yêu lớn mạnh ?

- Cái này… cũng không sai…

Lão gia tử gật đầu cười, nói tiếp:

- Kỳ thật còn có một nguyên nhân khác, ngay từ ngàn năm trước, lão phu đã hòa thành một thể với khí vận của Thần Châu Đại Lục.

- Thần Châu Đại Lục ?

- Tên của Đại Lục này hàng ngàn năm trước.

- Hiểu rồi !

Trần Thư nhẹ gật đầu, nói tiếp:

- Ngươi vừa nói bản thân và khí vận của Đại Lục hòa làm một thể, là có ý gì ?

- Hưng vong của Thần Châu, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thực lực của ta thậm chí sinh mệnh !

Lão gia tử nhìn về Đại Lục bên dưới, nói:

- Nói một cách khác, nó chính là ta, ta chính là nó !

…

Trần Thư giật mình, rối rắm trong lòng dần được hóa giải.

- Hiện tại trải qua trận đại chiến này, Thần Châu khí vận đã tăng lên một đỉnh phong mới, thực lực của lão phu cũng vì vậy mà tiến thêm một bước!

Lão gia tử mở miệng nói:

- Chỉ có vậy, ta mới nắm chắc phần thắng trong trận đại chiến truyền kỳ này!

…

Trần Thư bừng tỉnh giác ngộ, hiểu được ý nghĩa của trận đại chiến này.

Nếu không chiến mà chạy, mặc dù có thể tạm thời bảo toàn tính mạng, nhưng Thần Châu khí vận sẽ tụt xuống đáy vực, thực lực của lão gia tử cũng sẽ không bằng đỉnh phong.

Mà dưới sự truy lùng của hung thú, sớm muộn gì cũng sẽ tìm được nhân loại, đến lúc đó ai sẽ ngăn cản Thú Hoàng?

- Đám hung thú liều mạng muốn thắng trận chiến này, có lẽ cũng muốn nhân cơ hội, làm suy yếu thực lực của lão phu.

Lão gia tử quay đầu nhìn Trần Thư, cười nói:

- Có điều, nhờ ngươi, cuối cùng ván cược này, lão phu thắng!

Nếu không có siêu cấp đạn pháo của Trần Thư, lão gia tử sẽ trực tiếp mở ra Truyền Kỳ đại chiến, nếu không, nhân loại vẫn sẽ liên tiếp bại bại lui, thực lực của lão cũng bị ảnh hưởng.

- Vậy sao…

Trần Thư gật đầu, xem như đã hiểu.

- Được rồi, những chuyện còn lại, sau này ngươi sẽ biết.

Lão gia tử nhìn Trần Thư thật sâu, nói:

- Mặt khác, lần này công lao của ngươi rất lớn, hao phí không ít tài nguyên, cho ngươi một phần thưởng lớn, có muốn không?

- Phần thưởng gì?

Vẻ mặt Trần Thư biến đổi, vừa nghe lời này, trong nháy mắt, một chút cũng không mệt mỏi.

- Toàn bộ chiến lợi phẩm trên chiến trường, cùng với chín mươi phần trăm tài nguyên chính thức, đều cho ngươi, có được không ?

- Mẹ kiếp, thật hay giả vậy?

Trần Thư lập tức mở to hai mắt, tim đập thình thịch.

Trước mắt hắn, dường như xuất hiện từng thỏi vàng ròng chồng chất thành núi, tản ra một cỗ khí tức mê muội…

Lão gia tử mỉm cười, nói:

- Có điều Tinh Không Di Tích của ngươi, có thể buông xuống không?

- Có thể! Tuyệt vời!

Chương 2218 - Bắt đầu đột phá Vương Cấp…

Trần Thư liên tục gật đầu, nói:

- Nếu không buông xuống được, ta sẽ để Tinh Linh di chuyển vị trí!

…

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Được rồi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng chờ lệnh, sau khi quét sạch chiến trường, Ngự Thú Sư nhân loại, sẽ lần nữa triển khai đại tiến công!

Hiện giờ hung thú đã không còn ý chí chiến đấu, thậm chí ngay cả Thú Hoàng cũng không muốn đánh, tất nhiên là thời khắc tốt nhất để nhân loại phản kích.

Trần Thư mở miệng hỏi:

- Chuyện là, Ngự Thú Sư không rút lui sao?

Nếu Truyền Kỳ đại chiến thật sự mở ra, các đại Ngự Thú Sư, cũng sẽ không được an toàn, thậm chí ngay cả Vương Cấp cũng sẽ bị xé nát bởi hậu chiến.

Dưới Truyền Kỳ, đều là giun dế!

Lão gia tử mở miệng nói:

- Người bình thường rút lui cần một khoảng thời gian ngắn, Ngự Thú Sư tất nhiên phải tìm chút việc làm, chẳng những có thể cướp đoạt tài nguyên, còn có thể gia tăng khí vận của nhân loại.

Trần Thư gật đầu, hiểu được tính toán của lão gia tử.

- Vậy ta lập tức trở lại chiến trường chờ lệnh!

Hắn lựa chọn đột phá Vương Cấp, là vì muốn thay đổi cục diện chiến tranh, nhưng hiện tại vẫn chưa có kết quả, chỉ sợ còn cần phải làm thêm chút chuyện.

- Chờ một chút…

Lão gia tử đột nhiên gọi hắn lại, vẻ mặt thâm thúy, nói:

- Trần Thư, nếu cho ngươi một cơ hội, ngươi có dung hợp số mệnh với Thần Châu Đại Lục không…

Trần Thư lập tức giật mình, cười nói:

- Lão nhân gia ngài không phải đang dung hợp sao? Ta cũng không thể chen vào vị trí đó được.

…

Lão gia tử lắc đầu, cũng không hỏi nữa:

- Được rồi, đi đi.

Trần Thư thuấn di, dứt khoát rời khỏi nơi này.

Đồng thời, trong lòng Trần Thư thở phào nhẹ nhõm, thật không ngờ lão gia tử lại hỏi như vậy.

Mặc dù dung hợp với Thần Châu Đại Lục, sẽ làm cho thực lực của hắn tăng vọt, nhưng bản thân hắn cũng sẽ hoàn toàn ràng buộc với vận mệnh của nhân loại!

Là hãn phỉ Nam Giang, tất nhiên hắn không muốn có bất kỳ trói buộc nào…

Huống chi hắn còn có hệ thống trợ giúp, tự bản thân cũng có thể trưởng thành, không cần loại ngoại lực này.

…

Ba ngày trôi qua,

Nhân loại đã quét sạch chiến trường, thu hoạch lượng lớn ngự thú tài nguyên.

Trần Thư vừa nghĩ đến, lượng tài nguyên này sẽ tiến vào Tinh Không Di Tích, cả người đều có chút choáng váng…

Sau khi càn quét xong, Ngự Thú Sư nhân loại không trở về đại lục, mà tiến về phía hải vực, bắt đầu cướp bóc giết chóc trắng trợn.

Song phương đã kết sinh tử đại cừu, hận không thể lột da róc thịt đối phương, tất nhiên không có bất kỳ lưu thủ nào.

Bên hung thú mặc dù vẫn còn sức chiến đấu, nhưng liên tiếp thất bại rút lui, trở thành thịt cá trên thớt.

Nguyên nhân căn bản nhất là, tất cả Thú Hoàng đều biến mất.

Có điều trước khi đi, cũng đã hạ lệnh cho chúng nó, chính là tận lực sống sót…

Ngoài ra, không có bất kỳ lời giải thích nào.

Đám hung thú đồng loạt ngây người, đánh nhau, thủ lĩnh không có, biết tìm ai nói lý lẽ đây…

Tâm lý vốn dĩ đã bùng nổ, tự nhiên càng thêm rối rắm, bắt đầu trình diễn màn kịch đặc sắc, bán đứng đồng đội…

Mà Trần Thư lại để mắt tới sinh vật đứng đầu vẫn còn sống sót.

Mặc dù không dễ đối phó, nhưng xác chết đều là kho báu.

Cho dù là Ngự Thú Chân Châu hay là tài liệu hạch tâm, đều có giá trị liên thành.

Cùng lúc đó, trong đại lục, dưới sự chỉ huy của chính phủ, hơn tỷ người dân bình thường, bắt đầu trật tự rút lui, tới năm di tích trong nước…

Có lão gia tử tọa trấn, đại lục tất nhiên không có bất kỳ hoảng loạn nào.

Tất cả đều tiến hành một cách trật tự…

Oanh!

Cột sáng bảy màu rơi xuống, lập tức đánh chết một sinh vật đứng đầu.

- Lại xử lý một con…

Trần Thư vỗ vỗ tay, trong mắt có vẻ hài lòng.

Ngay khi hắn đang muốn hành động lần nữa, vẻ mặt đột nhiên ngẩn ra, trong đầu xuất hiện một đạo thanh âm.

【 Phương án 2 hoàn thành, đang phát thưởng… 】

Đột nhiên cơ thể Trần Thư ầm ầm một tiếng, bên trong xuất hiện lượng lớn ngự thú lực…

- Sắp đột phá ?

Vẻ mặt Trần Thư kinh ngạc, nháy mắt nhìn về phía trung tâm đại lục, cũng chính là vị trí của lão gia tử.

Do dự một chút, hắn vẫn lựa chọn trở lại thành phố Nam Giang, đi thẳng đến Tinh Không Di Tích.

Đột phá của hắn cần một thời gian, ở bên cạnh lão gia tử, tất nhiên là an toàn nhất.

Nhưng nếu Truyền Kỳ đại chiến nổ ra, đối phương cũng không có thời gian bảo hộ hắn, so sánh thì, vẫn là Tinh Không Di Tích an toàn hơn một chút.

Trần Thư thuấn di, trở lại bên trong di tích.

Lúc này, bên trong di tích có không ít người bình thường đã được chuyển đi.

Bọn họ vừa thấy Trần Thư xuất hiện, vẻ mặt đều kích động sùng kính.

Trần Thư gật đầu cười, lập tức thuấn di biến mất tại chỗ, trực tiếp đi tới hạch tâm của di tích.

- Ngươi muốn đột phá?

Tinh Linh nhìn Trần Thư, cảm nhận được lực lượng cường đại bắt đầu khởi động trong cơ thể đối phương.

Trần Thư không nói nhiều, nhắm hai mắt lại, trong mộng trực tiếp bắt đầu đột phá…

Một khi đột phá Vương Cấp, hắn sẽ xuất hiện biến chất, thậm chí có thể dùng tâm niệm, có được Khế Ước Linh thứ năm!

Ngay khi Trần Thư đột phá,

Từ chỗ sâu nhất của Long Uyên…

Nơi này chính là cấm khu tuyệt đối bên trong Long Uyên, chẳng những nhân loại, mà đám hung thú cũng không dám tiến vào nửa bước.

Chương 2219 - Thập đại Hung Hoàng ngủ say…

Nhưng lúc này, bên ngoài cấm khu, lại tụ tập nhiều Truyền Kỳ sinh vật, chính là các đại Thú Hoàng đã biến mất.

Chúng nó nhìn nhau, nhỏ giọng thảo luận, không tiến vào cấm khu trước mắt.

- Các ngươi, bại rồi?

Lúc này, một hắc sắc Tinh Linh từ trong cấm khu xuất hiện, nhìn thẳng các đại Thú Hoàng.

Mặc dù không phát ra bất kỳ khí tức nào, thậm chí không giống sinh vật, nhưng làm cho đám Thú Hoàng lập tức im lặng, mơ hồ có chút sợ hãi.

Hồn Long Hoàng thở dài, nói:

- Có một tiểu quỷ nhân loại, quá mức nghịch thiên. Trực tiếp thay đổi chiến cuộc…

- Nói một chút đi…

Hắc sắc Tinh Linh ở trong cấm khu một thời gian dài, không rõ cụ thể tình hình chiến tranh.

Hồn Long Hoàng tiến về phía trước, mượn linh hồn truyền tống, kể lại toàn bộ sự kiện xuất hiện trong chiến tranh.

Một lúc lâu sau,

- Chỉ có như vậy mà thất bại…

Hắc sắc Tinh Linh nhắm hai mắt lại, khó lòng tin được.

So sánh thực lực song phương, ít nhất kém gấp mười lần, nhưng lại bị nhân loại từng bước xoay chuyển, ép vào thế bất lợi, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy…

- Thực lực của lão quỷ kia, bọn ta không đối phó được…

Sa Hoàng nhìn cấm khu phía trước, nói:

- Để Hung Hoàng ra tay đi…

- Chỉ có thể như vậy.

Hắc sắc Tinh Linh thở dài, xoay người trở lại bên trong cấm khu, đồng thời nói:

- Các ngươi trở về trước đi, để cho hung thú nhanh chóng rút lui, không được để khí vận nhân loại tăng lên nữa!

Các đại Thú Hoàng gật đầu, xoay người rời khỏi Long Uyên.

Chiến trường cấp thấp hiện giờ, bọn chúng đã thua, muốn đánh tan nhân loại, chỉ có thể cưỡng ép mở ra Truyền Kỳ đại chiến…

Vốn tưởng rằng nhất định sẽ thắng, kết quả không đến nửa ngày, thế cục lập tức nghịch chuyển, ngoài dự liệu của bất kỳ kẻ nào.

- Hung Hoàng…

Trong nháy mắt, thanh âm lo lắng của Ám Dạ Tinh Linh quanh quẩn bên trong thiên địa.

Nó phát giác được Long Uyên anh linh thức tỉnh, trong lòng kinh hãi, nhưng tin tưởng đám Thú Hoàng có thể xử lý tốt, vì vậy mới cố nhịn, không đánh thức Hung Hoàng ngủ say.

Nhưng hiện tại, có vẻ như nó đã đưa ra một quyết định sai lầm…

Thời gian trôi qua,

Âm thanh của nó liên tục, nhịp điệu kỳ lạ, vang vọng khắp nơi.

Trong cấm khu, một tòa cổ lão hắc sắc đại sơn, sừng sững bên trong thiên địa, phảng phất tồn tại ngàn năm…

Ngay khi thanh âm không ngừng truyền đến, hắc sắc đại sơn đột nhiên run lên, đôi mắt to lớn mở ra, ‘Đại Sơn’ chậm rãi đứng lên.

Là một hắc sắc Cự Viên!

Khuôn mặt của nó lạnh lùng, tản ra khí tức hung tàn vô tận, dường như không cùng đẳng cấp với đám Thú Hoàng bên ngoài.

- Khí tức mạnh thật!

Ánh mắt có chút mê man của nó lập tức thanh tỉnh, nhìn về phía chân trời đằng xa, giống như xuyên thấu không gian, trực tiếp nhìn thấy Thần Châu đại lục trên Lam Tinh…

Chỉ thấy bầu trời đại lục, một lão nhân vẻ mặt bình tĩnh, dường như cũng nhận ra khí tức của nó, lẳng lặng đối mắt nhìn nhau.

- Vậy mà bại! Thật sự là một đám phế vật!

Hai mắt Cự Viên có chút nghiêm trọng.

Mặc dù đang ở không gian khác nhau, nhưng nó vẫn cảm nhận được thực lực khủng bố của đối phương!

Trong tầm nhìn của nó, lão nhân giống như trăng sáng, dùng sức mạnh chiếu sáng toàn bộ hắc ám trên Lam Tinh.

Vốn tưởng có thể dựa vào thắng lợi của chiến trường cấp thấp, làm suy yếu thực lực của đối phương, cuối cùng bọn chúng ra tay, truy sát toàn bộ!

Nhưng hiện tại, có vẻ như, bọn nó là bên thất bại.

- Hoàng…

Hắc sắc Tinh Linh đi tới bên cạnh Cự Viên, trong mắt có vẻ sợ hãi, thậm chí không dám đối diện với nó.

Oanh!

Ánh mắt Cự Viên khẽ động, vươn ra cự chưởng, lập tức nắm chặt trong tay:

Tinh Linh dường như đã biết vận mệnh của mình, không có bất kỳ chống cự không cần thiết nào.

Cự Viên một ngụm, nhét vào trong miệng, thậm chí không nhai, trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Nó nhắm hai mắt, yên lặng tiêu hóa trí nhớ của Ám Dạ Tinh Linh, lập tức hiểu được thế cục hiện tại, cùng với các sự kiện

lớn.

- Thì ra là bị một tên tiểu quỷ nhân loại lật bàn!

Cự Viên đột nhiên mở hai mắt, trong mắt xuất hiện thân ảnh Trần Thư, lẩm bẩm nói:

- Nhất định phải tìm cơ hội giết hắn!

Lúc này, ánh mắt của nó nhìn về bốn phía cấm khu, mở miệng to như chậu máu, phát ra một tiếng gầm thét kinh thiên động địa.

- Các vị hảo hữu, nên tỉnh rồi…

Trong phút chốc, cấm khu vốn dĩ yên bình, phảng phất giống như sống lại…

Có sinh vật khủng bố từ dưới đất chui lên, giống như dê, cũng có con rết màu tím đến từ bầu trời, trên lưng xuất hiện sáu cánh…

Sinh vật cổ xưa ngủ say ngàn năm đã tỉnh lại. Khí thế khủng bố, không một Thú Hoàng ngoại giới nào, có thể so sánh được.

Cuối cùng, tám sinh vật khủng bố tụ tập trong cấm khu, khí tức cường hãn làm cho toàn bộ Long Uyên chấn động.

- Hỏa Hoàng và Ma Đằng không tỉnh sao?

Hắc sắc Cự Viên nhìn quanh một vòng, thanh âm ù ù hỏi.

Lục Sí Rết lượn vòng trên bầu trời, nói:

- Năm đó bọn họ hấp thu huyết mạch xung đột, không dễ hấp thu…

- Hơn một ngàn năm, còn chưa tiêu hóa sao?

Một con thỏ trắng nhỏ đùa cợt nói:

- Hấp thu không được thì đừng khoe khoang, quả thực lãng phí huyết mạch đại hung, không bằng cho những hung thú khác, không chừng còn có thể bồi dưỡng ra một hai con Thú Hoàng.

Chương 2220 - Các Thú Hoàng kể khổ…

- Thiên Thố! Ngàn năm, miệng của ngươi vẫn đê hèn như vậy!

Ngay lúc này, cách đó mấy vạn thước, mặt đất đột nhiên nứt ra, phun trào ngọn lửa vô tận.

Một đoàn hỏa diễm tràn ngập hào quang chói mắt bay tới, uy thế khủng bố, nháy mắt đã tới trước mặt tám sinh vật.

- Ta chỉ nói thật mà thôi.

Thiên Thố giật giật lỗ tai, không có bất kỳ kiêng kỵ nào.

- Xem ra huyết mạch của ba đầu đại hung kia, làm cho ngươi có chút chướng mắt?

Hỏa Hoàng tâm niệm vừa động, vạn thước xung quanh lập tức đã bị hỏa diễm quanh quẩn, tập trung vào người Thiên Thố, bộ dáng như sắp động thủ.

- Cũng may, đánh ngươi không thành vấn đề.

Hai tròng mắt Thiên Thố hóa thành xám đen, bản thân tản ra khí tức hung tàn.

- Vậy thêm ta thì sao?

Trong phút chốc, vô số huyết sắc dây leo từ trong biển lửa tuôn ra, trên khắc phù văn màu tím cổ xưa, tràn ngập lực lượng thần bí.

- Đủ rồi!

Hắc sắc Cự Viên gầm lên một tiếng, lập tức, hỏa diễm bốn phía tán loạn, quát:

- Mở mắt chó của các ngươi ra, nhìn nhân loại rồi nói! Đã là lúc nào rồi, còn nội đấu?

Chín sinh vật khủng bố ngẩn người, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía xa, xuyên thấu không gian, dường như nhìn thấy lão gia tử trên Thần Châu đại lục.

Nhìn thân thể lão tràn ngập hào quang nóng rực, giống như mặt trời thiêu đốt màn đêm vĩnh cửu, đám Hung Hoàng lập tức kinh ngạc, không khỏi cảm thấy kiêng kỵ.

- Lão ta… Sao có thể mạnh như vậy?

- Lão quỷ kia, vốn là cường giả của thời đại đó, hiện tại có thêm khí vận nhân loại hỗn trợ, thực lực đã sâu không lường được rồi.

Hắc sắc Cự Viên ong ong nói:

- Không thể để cho thực lực của lão tiếp tục tăng lên, nhất định phải mở ra đại chiến!

- Các ngươi dung hợp huyết mạch thế nào rồi?

Hắc sắc Cự Viên hỏi, muốn hiểu rõ trạng thái của đám Hung Hoàng.

Bọn nó ngủ say ngàn năm, không phải không muốn thức tỉnh, mà vì muốn gia tăng thực lực lên tới đỉnh phong.

- Còn thiếu một chút, nhưng cũng có thể ra tay!

- Ta cũng vậy.

- Cẩn thận một chút, có lẽ không vấn đề gì!

Bọn nó chậm chạp không tỉnh, bởi vì không thể hấp thu hoàn toàn huyết mạch đại hung lúc trước, nhưng hiện giờ thực lực lão gia tử ngày càng khủng bố, bọn nó không có lựa chọn, chỉ có thể thức tỉnh sớm.

- Hỏa Hoàng và Ma Đằng? Lực lượng huyết mạch xung đột trong cơ thể các ngươi có thể áp chế được không?

Cự Viên nhìn hai Hung Hoàng khác, có chút lo lắng cho trạng thái của bọn nó.

- Có thể, nhưng nếu đại chiến nổ ra, bọn ta chỉ có thể phát huy tối đa tám phần thực lực.

- Cũng được.

Cự Viên gật đầu, nói:

- Các ngươi về cấm khu của mình chuẩn bị một chút, triệu tập toàn bộ Thú Hoàng, chuẩn bị mở ra Truyền Kỳ đại chiến.

Những Hung Hoàng còn lại không do dự, lần lượt rời khỏi cấm khu Long Uyên, trở lại Lam Tinh.

…

Lão gia tử vẫn đứng trên cao, đôi mắt sâu thẳm, lẩm bẩm nói:

- Nhanh như vậy đều thức tỉnh? Xem ra có chút sợ rồi…

Lão nhẹ nhàng cười, lẩm bẩm :

- Chuẩn bị sẵn sàng đi!

Chẳng bao lâu, lão trở lại phòng chỉ huy, đưa ra một mệnh lệnh mới.

Các Ngự Thú Sư đang bạo sát hung thú đồng loạt ngẩn người, tiếp theo không chút do dự rút lui, đi thẳng đến đại lục.

Hiện giờ gần đến đại chiến, nhất định phải đẩy nhanh tiến độ công tác rút lui!

Nếu như đại chiến lan đến, lão gia tử cũng không thể bảo hộ từng người.

Cùng lúc đó, Ninh Bất Phàm thuấn di, đi tới phòng tổng chỉ huy.

- Lão gia tử, lại có chuyện gì sao?

- Truyền Kỳ đại chiến sắp mở ra rồi!

Câu nói đầu tiên của lão gia tử, khiến trái tim Ninh Bất Phàm trầm xuống:

- Ngươi ra ngoài một chuyến, thông báo cho Ngự Thú Sư Truyền Kỳ của Tuyết Quốc và Vương Quốc Bất Hủ.

- Hiểu rồi.

Ninh Bất Phàm gật đầu, dường như nghĩ tới gì đó, nói:

- Trần Thư đâu? Hắn phù hợp hơn ta, phải không? Sao không thấy hắn ta?

- Tiểu tử kia sắp đột phá rồi!

Trong mắt lão gia tử có chút ý cười, nói:

- Không chừng đến lúc đó ngươi đánh không lại hắn…

- Đánh không lại, còn không thể chạy sao…

Ninh Bất Phàm lẩm bẩm, nói tiếp:

- Lão gia tử, ta đi trước.

Dứt lời, hắn ta thuấn di, rời khỏi phòng chỉ huy, ngựa không ngừng vó ngựa đi đến hai đại quốc khác.

- Thập đại Hung Hoàng, cộng thêm hơn thập đại Thú Hoàng khác, có chút khó đối phó…

Lão gia tử dời tầm mắt, rời khỏi phòng tổng chỉ huy, tới một vị trí khác.

Nơi đó… Là hướng của Thánh Ngự Đảo!

…

Với sự rút lui của nhân loại, Lam Tinh mở ra một giai đoạn hòa bình hiếm hoi.

Mặc dù không có bất kỳ chiến loạn nào, nhưng bầu trời phảng phất sương mù bao phủ, trong lòng mỗi sinh vật đều là lo lắng bất an, dường như sắp có đại sự xuất hiện.

Chỉ có sinh vật cao cấp hiểu rằng, tất cả đều là bình yên trước cơn bão.

Một khi Truyền Kỳ đại chiến nổ ra, không biết sẽ ảnh hưởng đến bao nhiêu sinh linh…

Cho dù là Thú Hoàng, cũng không nhất định có thể sống sót.

Bọn nó sợ chết, nếu không, cũng sẽ không lùi lại, nhưng hiện giờ Hung Hoàng thức tỉnh, trận chiến này, nhất định phải đánh!

Ác Ma Sào Huyệt Tự Do Đại Lục,

Sơn Dương khổng lồ đặt chân lên một đoàn hắc khí, nhìn thẳng Long Tích Thú Hoàng trước mắt.

Ánh mắt lạnh lùng, mở miệng nói:

- Tiểu Long, Tử Nguyệt đâu?

Chương 2221 - Các Thú Hoàng kể khổ… (2)

…

Long Tích nhìn lên bầu trời đen kịt, thở dài nói:

- Sau khi trở về, ta mới biết được, nó bị lão quỷ nhân loại kia giết chết rồi!

…

Ánh mắt Sơn Dương hiện lên một chút tức giận, nói:

- Phần còn lại của sào huyệt ? Cũng bị cướp bóc sao?

- Không có.

Long Tích lắc đầu, nói:

- Tài nguyên trong sào huyệt, trước khi lão tới đã không còn.

???

Sơn Dương nhìn thẳng vào nó, tại sao ta cảm thấy, ngươi vẫn còn cảm giác tự mãn?

- Không phải lão? Chẳng lẽ là hai Truyền Kỳ Ngự Thú Sư khác?

- Đại ca, là một tiểu quỷ nhân loại tên là Trần Thư…

Ký ức bi thương ngày đó của Long Tích trỗi dậy, cuối cùng cũng tìm được cơ hội kể khổ…

Nửa giờ sau,

Long Tích mặt đầy cay đắng, kể lại từng tội ác của Trần Thư…

- Trần Thư…

Khí thế trên người Sơn Dương Hung Hoàng lập tức bộc phát, tự nhủ:

- Một tiểu quỷ nhân loại, lại dám quấy đến long trời lở đất?

Thân hình Long Tích chấn động, không dám tùy ý mở miệng nữa, thông minh duy trì im lặng.

- Bức Hoàng cũng quá ngu xuẩn! Lại liều mạng với Truyền Kỳ nhân loại, kết quả làm cho Ác Ma Sào Huyệt trở thành trò cười!

Trong mắt Sơn Dương có chút nóng nảy, nói:

- Vì sao lúc ấy ngươi không ngăn cản?

Ngày đó lão Kiều bắn chết ba đại Thú Hoàng, hắc sắc Tinh Linh trong cấm khu Long Uyên cũng cảm nhận được.

Nhưng lại không kịp ngăn cản, huống chi lão Kiều dùng sinh mạng để trả, sau khi chấm dứt cũng sẽ chết, nó tất nhiên không có lý do đánh thức Hung Hoàng, sau đó, chỉ có thể truyền lại tin tức cho Sơn Dương.

- Ba người bọn họ, đã đánh nhau từ lâu …

Long Tích thở dài, nói:

- Ta thật sự quản không được.

- Xem ra ta ngủ say, làm cho các ngươi quên mất ai mới là lão đại, muốn tranh quyền sao…

Nó ngủ say quá lâu, hơn nữa không có dấu hiệu thức tỉnh, tất nhiên làm cho trong lòng đám Thú Hoàng có suy nghĩ khác.

Hai mắt Sơn Dương híp lại, nói:

- Ba tên phế vật, chết cũng tốt, tránh cho bản hoàng động thủ lần nữa!

Chúa tể chân chính của Ác Ma Sào Huyệt là Sơn Dương trước mắt, thú hoàng khác cũng chỉ tạm thời quản lý.

Thực tế, toàn bộ hung thú cấm khu trên Lam Tinh, chúa tể đằng sau đều là các Hung Hoàng ngủ say.

Bọn nó mới là trụ cột chân chính của hung thú, cũng là sự tồn tại, mà lão gia tử kiêng kỵ nhất!

- Ngươi chuẩn bị một chút, đi Thần Châu đại lục!

Sơn Dương nhắm mắt lại, không mở miệng nữa.

- Muốn khai chiến sao?

Hắc sắc Long Tích vẻ mặt chấn động, hiểu được, tránh không nổi trận đại chiến này…

Trong khi đó,

Hung hoàng của [Thâm Hải Cổ Vương Cung], cũng đang chất vấn ba Thú Hoàng trước mắt.

Trong mắt Long Quy khổng lồ như núi, tràn ngập thịnh nộ, quát:

- Cổ Vương Cung bị nổ tung, bảo khố cũng bị cướp, phần lớn hung thú cao cấp ngã xuống, các ngươi thật đúng là biết quản lý lãnh địa…

Nhân Ngư Thú Hoàng và Hồng Ngư Thú Hoàng đều sợ hãi, không dám lên tiếng phản bác.

Chỉ có Long Quy Thú Hoàng mở miệng nói:

- Ca, không trách bọn ta được, tiểu quỷ nhân loại kia thật sự quá khó chơi…

Nó và Hung Hoàng trước mắt là huynh đệ, tất nhiên không có quá nhiều sợ hãi.

- Còn dám nói?

Long Quy Hung Hoàng hét lớn một tiếng, nói:

- Ba người các ngươi, thật sự làm xấu mặt Cổ Vương Cung ta!

…

Ba Thú Hoàng ngậm miệng không nói, im lặng ngoan ngoãn nghe mắng.

Một lúc lâu sau,

Long Quy Hung Hoàng miễn cưỡng nguôi giận, nói:

- Được rồi! Chuyện đã đến nước này, chỉ có thể trả thù, các ngươi chuẩn bị một chút, lập tức vây giết lão quỷ nhân loại kia!

- Được!

Ba Thú Hoàng gật đầu, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng cũng rất chờ mong, muốn triệt để hủy diệt nhân loại.

- Trần Thư. Bổn hoàng nhớ kỹ ngươi rồi…

Ánh mắt Long Quy Hung Hoàng bình tĩnh, nhưng trong lòng đã có sát ý.

Không chỉ riêng nó, những Hung Hoàng còn lại sau khi trở về cấm khu, nghe được nhiều nhất, chính là cái tên ‘Trần Thư’.

Bọn nó ngủ say ngàn năm, mơ qua vô số giấc mơ, nhưng chưa bao giờ mơ thấy loại tình huống này…

Một Hoàng Kim Ngự Thú Sư lại có thể tra tấn nhiều Thú Hoàng như vậy?

- Đại ca, ngươi nhất định phải chủ trì công đạo cho bọn ta!

Trong mắt Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ tràn ngập ủy khuất, thậm chí ngay cả thanh âm cũng nức nở.

Lục Sí Rết nhìn [Tử Vong Tế Đàn] trơ trụi, rơi vào im lặng thật lâu.

Nó thậm chí còn nghi ngờ rằng bản thân nhìn nhầm.

Tế Đàn trước mắt nào có bộ dáng cấm khu?

Đừng nói các loại tài nguyên trong trí nhớ, thậm chí ngay cả thiên địa linh khí cũng mỏng manh không ít, tuyệt đối là khu ổ chuột trong cấm khu…

- Ngươi xác định những thứ này đều do Trần Thư kia làm?

Rết Hung Hoàng có chút không thể chấp nhận, nói:

- Nhân loại đã kiêu ngạo đến vậy rồi sao?

- Đại ca, ngươi nhìn thấy tên kia là biết.

Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ liên tục gật đầu, nói:

- Ta quanh năm đều ở tiền tuyến chống lại nhân loại, kết quả bị tiểu tử kia lợi dụng sơ hở, nghĩ tới đây, ta thật sự…

Vong Linh Chiến Mã ở một bên cúi đầu, thân thể thỉnh thoảng run rẩy, trong lòng có chút vui vẻ.

Nó thật không ngờ Thiên Kỵ Sĩ lại có thể nói nhảm như vậy…

- Ngươi xem, Tiểu Mã cũng đang khóc…

Vừa nghe lời này, Vong Linh Chiến Mã càng run rẩy hơn…

- Yên tâm, người này, bổn hoàng nhất định phải trừ!

Chương 2222 - Thực sự làm cho Hung Hoàng nhức đầu…

Rết Hung Hoàng trong lòng có chút sát ý, nói:

- Các ngươi chuẩn bị đi, vây giết lão quỷ nhân loại kia trước!

Dứt lời, cánh của nó khẽ động, rời khỏi nơi này…

Thiên Kỵ Sĩ nhìn đối phương rời đi, vẻ mặt ủy khuất dần trở nên lạnh băng.

- Chỉ nuốt mấy huyết mạch đại hung, lại muốn xâm chiếm lãnh địa của bổn vương…

Đôi mắt của nó híp lại, sâu trong đáy mắt có chút sát ý.

Không giống [Ác ma sào huyệt], tử vong tế đàn vẫn luôn là lãnh địa của các đời Thiên Kỵ Sĩ.

Nhưng hôm nay Hung Hoàng xuất thế, nếu không có cấm khu làm địa bàn, có chút không hợp lý, Lục Sí Rết tất nhiên sẽ chọn Tử Vong Tế Đàn.

Vốn tưởng rằng có thể thôn phệ một nhóm thiên tài địa bảo trước, kết quả lại chọn một nơi thâm sơn cùng cốc như vậy…

Về phần tài nguyên nơi này, tất nhiên đã sớm bị Thiên Kỵ Sĩ giấu đi, nếu đứng nhìn kẻ khác dùng tài nguyên tế đàn, so với giết nó còn khó chịu hơn…

- Muốn động thủ sao?

Vong Linh Chiến Mã nhìn Thiên Kỵ Sĩ, trong mắt cũng có sát ý.

Thiên Kỵ Sĩ suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu, nói:

- Không vội, đại địch trước mắt, còn cần bọn nó xuất lực, chúng ta tiếp tục cẩu thả cho xong việc là được…

…

Trong khi đó,

Các khu vực cấm còn lại cũng đang chuẩn bị.

Bởi vì Hung Hoàng xuất thế, thực lực bất đồng của mỗi cấm khu đều tăng vọt.

Trong đó,

【 Long Uyên 】 nghênh đón ba Hung Hoàng, theo thứ tự là Cửu U Cự Mãng, Thiên Thố, Ma Long ba đầu…

Lam Tinh Hải Vực lãnh địa của Sa Hoàng nghênh đón hai Hung Hoàng, theo thứ tự là Hỗn Độn Cự Viên, Ám Minh Thụ, có điều thực lực bản thân Sa Hoàng rất mạnh, song phương không có quan hệ thượng hạ, mà cùng quản lý cấm khu.

Hung Hoàng của [Ác Ma Sào Huyệt] là Sơn Dương Ác Ma, [Vương Quốc Bất Hủ] là Cổ Long Quy, [Tử Vong Tế Đàn] là Lục Sí Chiêm Hoàng, [Tuyết Hoàng Sơn] là Hỏa Hoàng và Ma Đằng…

Hơn nữa Thú Hoàng vốn có cấm khu.

Hiện giờ bên hung thú, số lượng Truyền Kỳ Sinh Vật đã hơn hai mươi con, nhân loại không thể so sánh được.

Nhưng đối mặt với đệ nhất cường giả Lam Tinh, hung thú vẫn không dám có bất kỳ sự lơi lỏng nào.

Chẳng những thực lực đối phương mạnh mẽ, hơn nữa từng bước tính kế, chỉ cần sơ ý một chút thì sẽ sa bẫy…

…

Ngày hôm sau,

Bên hung thú, các đại Hung Hoàng và Thú Hoàng rời khỏi cấm khu, thẳng đến Long Uyên, chuẩn bị tập hợp trước.

Rất nhanh, sâu trong Long Uyên, hai mươi ba sinh vật khủng bố hợp cùng một chỗ.

Ánh mắt Hỗn Độn Cự Viên nhìn về phía Thần Châu đại lục, tự nhủ:

- Hiện tại nhân loại sơ tán vẫn chưa xong, chính là thời cơ tốt nhất để động thủ!

- Hành động đi!

Vẻ mặt các đại Truyền Kỳ hung thú khẽ động, đồng loạt rít gào một tiếng, chấn động cả thiên địa.

Nhưng khi bọn chúng sẵn sàng để đến Lam Tinh.

Đột nhiên thân thể Hỏa Hoàng và Ma Đằng run lên, nháy mắt khí tức trở nên hỗn loạn:

Rống!

Chỉ thấy cả hai run rẩy tại chỗ, đồng thời trong thân thể truyền đến từng đạo gầm thét, tràn ngập không cam lòng và oán hận.

Hỏa Hoàng rơi xuống mặt đất, trong vòng vạn thước lập tức bốc lên hỏa diễm nóng rực.

Lúc này nó không thể khống chế lực lượng bản thân!

Chỉ thấy trên thân thể Hỏa Hoàng, đột nhiên hiện ra hai đạo hư ảnh đại hung:

Một là vượn hầu đầu bạc chân đỏ, hai tròng mắt đỏ thẫm, tràn ngập thuộc tính Hỏa khủng bố, chính là viễn cổ đại hung Chu Yếm!

Một đạo hư ảnh khác là viễn cổ đại hung biển sâu Cự Vây, lúc này đang không ngừng hội tụ thuộc tính Thủy trong thiên địa.

Thủy hỏa bất dung!

Lực lượng của hai đạo hư ảnh không ngừng va chạm, làm Hỏa Hoàng phía dưới không ngừng kêu rên thành tiếng.

Mà Ma Đằng cũng giống vậy, trên người xuất hiện hư ảnh đại hung thuộc tính Lôi và thuộc tính Mộc.

Huyết mạch đại hung trong cơ thể không ngừng va chạm, làm Ma Đằng phát ra tiếng gào khủng khiếp, dây leo vạn thước cắm sâu vào trong lòng đất, điên cuồng khuấy động, giống như điên ma.

- Lực lượng huyết mạch trong cơ thể xảy ra vấn đề?

Vẻ mặt của tám Hung Hoàng còn lại đột nhiên kinh hãi, không dự liệu được sẽ xuất hiện loại biến cố này.

- Quá tham rồi, thuộc tính tương xung của đại hung cũng dám nuốt…

Thiên Kỵ Sĩ ở trong góc, trong lòng thầm nghĩ:

- Thật sự là một đám ngu xuẩn không biết tốt xấu…

- Viên Hoàng, làm sao đây ?

Giờ phút này, ánh mắt các đại Hung Hoàng nhìn về phía Hỗn Độn Cự Viên cầm đầu, nhất thời bọn nó cũng không quyết định được.

- Thật trùng hợp…

Bộ dáng Cự Viên thô bạo, nhưng tâm tư lại tương đối kín đáo, tự nhủ:

- Có thể là do lão quỷ kia làm. Muốn tranh thủ thời gian này, để nhân loại rút lui…

Hiện giờ trên Thần Châu đại lục, chỉ riêng người bình thường cũng chưa rút lui hoàn toàn, chứ đừng nói đến Ngự Thú Sư.

Nếu bây giờ bọn chúng tấn công, không chừng có thể mượn hậu quả chiến tranh, hủy diệt đám nhân loại còn lại.

Mà thực lực của đối phương lại liên quan đến số mệnh Thần Châu, đến lúc đó tất nhiên sẽ suy giảm rất nhiều.

Nhưng đáng tiếc, tính toán của bọn nó dường như thất bại…

- Không thể để lão thành công!

Cổ Long Quy gầm gừ một tiếng, nói:

- Không cần lo cho Hỏa Hoàng và Ma Đằng, chúng ta trực tiếp tới!

- Không được!

Chương 2223 - Cảnh giới thật sự của lão gia tử!

Ánh mắt Cự Viên chớp động, nói:

- Đã quên chuyện Tử Nguyệt Đại Hung rồi sao? Lỡ như đây là mưu kế của lão, nhân cơ hội ám sát Hỏa Hoàng và Ma Đằng thì sao?

- Vậy thì để lại hai ba Hung Hoàng bảo hộ, Hung Hoàng còn lại tiến hành vây giết…

- Nếu lão cố ý muốn phân tán chúng ta, lần lượt đánh tan thì sao?

…

Lời nói của Cự Viên lập tức làm cho những Hung Hoàng còn lại im lặng, sao có thể không tập hợp với nhau?

Trận chiến này còn chưa bắt đầu, lại có nhiều vấn đề như vậy, thật sự làm cho đám Hung Hoàng nhức đầu…

Từ khi biết được toàn bộ quá trình đại chiến, Hỗn Độn Cự Viên vô cùng kiêng kỵ lão gia tử.

Mặc dù đối phương không thực sự ra tay, nhưng hung thú nhất tộc lại giống như khôi lỗi, từ đầu đến cuối bị lão dắt mũi.

Một lát sau, Hỗn Độn Cự Viên vẻ mặt khó hiểu, ong ong nói:

- Chúng ta hợp lực, trước tiên trợ giúp Hỏa Hoàng và Ma Đằng áp chế huyết mạch đại hung!

- Cứ để nhân loại rút lui vậy sao?

- Chỉ có thể như vậy!

Ánh mắt Cự Viên khẽ động, nói:

- Nếu chúng ta bỏ lại Hỏa Hoàng và Ma Đằng, một mình đi tới, nhất định sẽ bị lừa!

Tâm tư của nó lưu chuyển, nếu đối phương thật sự có tâm, hoàn toàn có thể sơ tán trước khi Ngự Thú Sư nhân loại rút lui, cũng chính là trước khi Trần Thư ném bom hạt nhân, không cần phải đợi đến bây giờ.

Hiện tại nhân loại rút lui, giống như một cái mồi nhử…

- Lúc đầu chúng ta kiên quyết phải nuốt chửng bọn chúng, hiện tại bị động như vậy…

Thiên Thố bĩu môi, trong mắt có chút khó chịu.

- Thiên Thố, buông bỏ ân oán trước kia đi! Bây giờ chúng ta là một!

Hỗn Độn Cự Viên nhìn thẳng vào nó, trong mắt có ý cảnh cáo, nói:

- Đừng quên, địch nhân của chúng ta không chỉ là nhân loại, còn có đại hung trong cấm vụ, một khi xuất thế, ngươi cảm thấy, bọn chúng sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?

Thiên Thố vừa nghe lời này, lập tức im lặng.

- Bắt đầu đi!

Cự Viên nhìn đám Thú Hoàng, nói:

- Các ngươi cũng phải xuất lực, hỗ trợ áp chế huyết mạch hỗn loạn của chúng nó!

Nhất thời, đông đảo Thú Hoàng đều ở lại Long Uyên, không dám hành động mạo hiểm.

…

- Không bị lừa sao?

Lúc này, lão gia tử từ Thánh Ngự Đảo trở về, trở lại đại lục, trong mắt có chút ngoài ý muốn.

- Xem ra ngủ say ngàn năm, không làm các ngươi mất đi đầu óc.

Lão lắc đầu, cũng không chủ động xuất kích, để cho Ám Vương bày ra kết giới xung quanh đại lục, tiếp tục yên lặng chờ đợi.

Giờ phút này, chiến lực đỉnh cao của song phương vẫn đang khắc chế lẫn nhau.

Mà trên Thần Châu đại lục, nhân loại tiến hành rút lui một cách trật tự, không có bất kỳ hỗn loạn nào.

Thời gian ngày thứ ba,

Ninh Bất Phàm trở lại đại lục.

- Hai vị Truyền Kỳ cần phải dặn dò chút chuyện, có điều bọn họ sẽ tới trước khi đại chiến mở ra.

- Được!

Lão gia tử gật đầu, cũng không ngoài ý muốn.

Một khi đại chiến mở ra, bất kỳ kẻ nào cũng đều có thể ngã xuống, hai vị Truyền Kỳ khác tất nhiên cũng phải chuẩn bị sẵn

sàng.

Ninh Bất Phàm vẻ mặt lo lắng, nói:

- Lão gia tử, ngài có nắm chắc không?

…

Lão gia tử không mở miệng, duy trì im lặng thật lâu.

Thập đại Hung Hoàng thực lực khủng bố, hơn mười ba truyền kỳ Thú Hoàng liên thủ tiến công, thật sự quá mức khủng bố.

Nếu thật sự có thể nắm chắc tuyệt đối, lão gia tử đã sớm chủ động xuất kích rồi…

Ninh Bất Phàm thấy lão gia tử trầm mặc, cũng hiểu được, trong lòng lập tức nặng nề.

- Trận chiến này, không đến cuối cùng, không nói trước được.

Lão gia tử vẻ mặt bình tĩnh, nói:

- Hơn nữa cho dù thắng, cũng không đại biểu cho thắng lợi cuối cùng…

…

Trong lòng Ninh Bất Phàm trầm xuống, không khỏi nghĩ đến đại hung bị cấm vụ vây khốn.

Chỉ riêng hung thú thời đại mới, cũng đã đủ khiến nhân loại khó khăn.

Một khi đại hung cổ đại xuất thế, chỉ sợ nhân loại sẽ không còn một chút không gian sinh tồn…

Mặc dù thực lực nhân loại không ngừng tăng lên, nhưng vẫn giống như thuyền nhỏ, lênh đênh trên sóng biển, lúc nào cũng đều có thể lật úp…

- Có thể thật sự thắng lợi hay không, còn phải dựa vào thế hệ của đám Trần Thư, chuyện ta có thể làm, chính là dốc toàn lực, vì bọn họ, trải một con đường thông thiên…

Ánh mắt lão gia tử nhìn về Tinh Không Di Tích, trong lòng có chút vui mừng, nói:

- Hy vọng lão phu có thể thấy được, ngày nhân loại chân chính thắng lợi…

…

Khóe mắt Ninh Bất Phàm có chút chua xót.

Trấn thủ Long Uyên ngàn năm, lão gia tử được xưng là đệ nhất cường giả Lam Tinh, cũng sẽ ngã xuống sao?

Lúc này, trong lòng hắn trở nên kiên định, nói:

- Lão gia tử, đưa ta huyết dịch kia đi!

- Ngươi xác định muốn làm như vậy?

Lão gia tử nhìn về phía hắn, nói:

- Một khi sử dụng, Khế Ước Linh của ngươi sẽ bị phế đi, không còn cơ hội thăng cấp Truyền Kỳ nữa.

- Ngài cũng đã nói, Trần Thư bọn họ, mới là hy vọng tương lai.

Ninh Bất Phàm cười nhạt, nói:

- Ta là hiệu trưởng của Hoa Hạ học phủ, nguyện làm người mở đường…

…

Lão gia tử thở dài, đồng thời tay phải vung ra, huyết dịch thần bí xuất hiện.

- Chưa đến thời điểm mấu chốt, ngươi không cần ra tay!

Lão gia tử nhíu mày, nói:

- Ngươi có hy vọng tấn thăng Truyền Kỳ, tuyệt đối không được làm càn, hiện tại còn chưa phải là sân khấu của ngươi.

Chương 2224 - Cảnh giới thật sự của lão gia tử! (2)

- Ta hiểu.

Ninh Bất Phàm gật đầu, cẩn thận thu lại cổ huyết trong tay.

- Ngươi cũng không cần thể hiện một bộ dáng sinh tử ly biệt như vậy.

Lão gia tử nhìn tiểu bối trước mắt này, trấn an nói:

- Khí vận nhân tộc không tan, lão phu sẽ không ngã xuống!

- Ta hiểu rồi.

Ninh Bất Phàm gật đầu, dường như nghĩ tới gì đó, hỏi:

- Lão gia tử, đại chiến mở ra, có thể sẽ không có nhiều thời gian, ta mạo muội muốn hỏi một vấn đề…

- Nếu đã mạo muội, thì đừng hỏi nữa.

…

Lão gia tử thấy đối phương im lặng, nhịn không được lắc đầu cười :

- Nói đi.

- Thực lực của ngài, rốt cuộc là cấp độ gì? Trên Truyền Kỳ?

Ninh Bất Phàm đã ở vương cấp đỉnh phong nhiều năm, nhưng đối với cảnh giới Truyền Kỳ vẫn không hiểu rõ.

- Trên truyền kỳ?

Lão gia tử cười khàn, nói:

- Nếu ta là loại cảnh giới này, không chừng giơ tay, lập tức có thể bình định loạn thế.

…

Ninh Bất Phàm ý thức được lời của hắn có chút thái quá…

Lão gia tử liếc hắn, mở miệng nói:

- Mặc dù thực lực của lão phu vượt xa năm đó, nhưng cũng chỉ là truyền kỳ, có điều cũng có thể xưng là người đứng đầu trong Truyền Kỳ.

- Ta hiểu rồi!

Ninh Bất Phàm vừa nghe lời này, nháy mắt lập tức hiểu được.

Lão gia tử không giải thích nữa, nói:

- Được rồi, ngươi là Ngự Thú Sư Không Gian, đi hỗ trợ dân chúng rút lui đi.

Ninh Bất Phàm tôn kính hành lễ, lập tức xoay người rời khỏi phòng tổng chỉ huy.

…

Nửa tháng lặng lẽ trôi qua,

Toàn bộ dân thường rút lui, Thần Châu đại lục trở nên trống rỗng vô hồn…

Thần Châu là phòng tuyến cuối cùng của nhân loại, kết quả cũng giống như các đại lục khác…

Mà giờ phút này, lão gia tử lại hạ mệnh lệnh:

【 Toàn bộ thủ vệ quân rút lui, đến Tinh Không Di Tích chờ lệnh 】

Mọi người đồng loạt ngẩn ra, mặc dù trong lòng không muốn, nhưng chỉ có thể vô điều kiện chấp hành mệnh lệnh của lão gia tử.

- Vẫn không thể bảo vệ sao?

Các đại Ngự Thú Sư cười Khế Ước Linh, nhìn xuống đại lục, vẻ mặt bi thương nhìn nơi bọn họ sinh tồn ngàn năm.

Bọn họ đổ máu chiến đấu, dốc hết toàn lực, ngã xuống vô số đồng bào.

Nhưng dường như, vẫn không thể thay đổi kết cục…

Có điều bọn họ không biết, thế cục đã lặng lẽ thay đổi, ít nhất nhân loại hiện tại, đã từ thập tử vô sinh trở thành vẫn có khả năng sinh tồn.

- Còn có thể trở về sao?

Đám người A Lương nhìn đại lục dưới chân, trong mắt tràn ngập nặng nề.

Mặc dù lão gia tử giải thích, lo lắng đại chiến sẽ lan đến, lệnh cho bọn họ rút lui, một khi đại chiến chấm dứt, mọi người có thể viên mãn trở về.

Nhưng đó là tình huống tốt nhất…

Thập đại Hung Hoàng thức tỉnh, lão gia tử cũng không giấu diếm thực lực chân chính của hung thú nữa, thông báo toàn bộ cho Ngự Thú Sư cao cấp, hy vọng bọn họ có thể hiểu được mức độ nghiêm trọng của sự tình, đề phòng phía sau không phối hợp công tác rút lui.

Mà lúc này, các Ngự Thú Sư cũng biết được nhân loại đang phải đối mặt với nguy cơ cực lớn.

Hơn hai mươi Truyền Kỳ Hung Thú liên thủ, trong đó còn có Hung Hoàng thực lực vượt xa Truyền Kỳ bình thường.

Đội hình nghịch thiên này, chỉ nghĩ đến thôi đã khiến người ta kinh hãi, cho dù là người mạnh nhất, chỉ sợ cũng không chịu nổi.

Nếu lão gia tử bị đánh bại,

Bọn họ chỉ có thể ở trong di tích sống sót, không thể trở về đại lục nữa…

- Nhất định sẽ trở về!

Ánh mắt A Lương kiên định, nói:

- Lão tổ tông thua, còn có chúng ta! Sớm muộn cũng sẽ trở về!

- Không sai, chỉ là vấn đề sớm muộn.

Phương Tư cũng gật đầu, nói:

- Huống chi, còn có Trần Thư! Các ngươi cảm thấy con hàng này, sẽ để cho hung thú xâm chiếm thành phố Nam Giang của hắn sao?

- Cũng đúng.

Mọi người vừa nghĩ đến Trần Thư sắp đột phá Vương Cấp, trong lòng cảm thấy tự tin.

Cho dù lão gia tử thất bại, còn có một Trần Thư nghịch thiên hơn…

Nhân loại chỉ là một chiếc thuyền nhỏ trong biển, nhưng ngoan cường đương đầu sóng gió, thậm chí còn muốn chinh phục biển cả…

Thời gian trôi qua,

Đông đảo thủ vệ quân đi đến Tinh Không Di Tích, tránh trận đại chiến kinh thiên này.

Bốn di tích còn lại được coi là nơi trú ẩn, mặc dù cũng có một số Ngự Thú Sư, nhưng tỷ lệ không tới mười phần trăm.

Đại bộ phận chiến lực, đều tập hợp ở Tinh Không Di Tích.

Lúc trước, chính lão gia tử đã đáp ứng, phần lớn tài nguyên được cất giữ ở Tinh Không Di Tích.

Mà Trần Thư lại chính là chủ nhân của di tích.

Hiển nhiên, lão gia tử đã xem hắn như người kế thừa…

- Nhiều người như vậy sao?

Tinh Linh nhìn đám người chen chúc bên trong di tích, nhất thời có chút bối rối.

Mặc dù hơn trăm triệu người, nhưng không hỗn loạn, tất cả dưới sự an bài của nhân viên chính thức, tiến hành trật tự, không có bất kỳ động loạn nào.

Trong loạn thế, đáng sợ nhất chính là trật tự sụp đổ.

Nhưng hiện tại xem ra, nhân loại không xuất hiện loại tình huống này, chẳng qua chỉ giống một đợt di dân.

Dưới sức mạnh của Tinh Không Di Tích.

Từng tòa kiến trúc cao lớn theo phong cách nhân loại san sát nhau, tận lực khôi phục bộ dáng thành thị.

Tinh không lực lượng vốn là thuộc tính vạn năng, dùng để thiết lập nền văn minh nhân loại, tất nhiên cũng rất dễ dàng.

Chương 2225 - Ngươi và ta cùng một cấp bậc !

Ngoại trừ bầu trời không có mặt trời, mà chỉ có tinh quang lấp lánh ra, những thứ khác đều không khác gì Thần Châu đại lục trước kia.

Tại thời điểm này,

Một tòa cao ốc chính thức bên trong di tích,

- Cố bộ trưởng, chúng ta không cần phải làm gì sao?

Đám người Phương Tư nhìn về phía Cố Lan, bên trên không phân phó nhiệm vụ, bọn họ cũng không có việc gì làm.

- Không cần, yên lặng chờ đợi là được.

Cố Lan nhìn mọi người, cười nói:

- Đại chiến lâu như vậy, nghỉ ngơi chút đi, ngủ một giấc, không chừng có thể trở về.

…

Mọi người gật đầu, không hỏi nữa, xoay người rời đi.

Nửa đường, A Lương mở miệng hỏi:

- Các ngươi cảm thấy, khi nào Trần Thư đột phá xong ?

- Có lẽ phải mất một thời gian.

Phương Tư lắc đầu, nói:

- Đột phá Vương Cấp vốn không dễ, hơn nữa Khế Ước Linh của hắn không có huyết mạch gông xiềng, không chừng có thể mượn cơ hội này, đột phá cấp SSS, có điều cái này cũng cần phải mất một khoảng thời gian, mới có thể hoàn thành.

- Cấp SSS?

Vương Tuyệt hơi ngẩn ra, nói:

- Chỉ sợ thực lực của con hàng này lại tăng vọt rồi. Các ngươi nghĩ, hắn có khả năng, Vương Cấp đánh bại Truyền Kỳ hay không?

- Chuyện này…

Mọi người theo bản năng muốn phủ định,

Dù sao dưới Truyền Kỳ đều là giun dế, chênh lệch giữa Vương Cấp và Truyền Kỳ cũng không phải chênh lệch bình thường, mà là chênh lệch cấp độ sinh mệnh.

Cả hai giống như hai chiều không gian khác nhau, không có gì để so sánh.

Mặc dù, trong đại chiến chủng tộc vài tháng trước, bọn họ xem như trải qua một đợt mài giũa trong huyết hỏa.

Nhưng kết quả, tất cả Truyền Kỳ đều thắng lợi.

Có thể thấy sự chênh lệch giữa Truyền Kỳ và Vương Cấp.

Nhưng vừa nghĩ đến đối phương là hãn phỉ Nam Giang, bọn họ có chút không dám phủ định, dù sao tên này luôn thích phá vỡ suy nghĩ thông thường của mọi người…

- Có lẽ có thể…

Từ Tinh Tinh sờ cằm, nói:

- Có điều hắn vừa bước vào Vương Cấp, cũng có chút không thực tế, trừ khi đột phá đến Vương cấp đỉnh phong hoặc Ngụy truyền kỳ.

- Đúng vậy!

Mọi người gật đầu, có chút tán thành với cách nói này.

- Được rồi, nghỉ ngơi đi.

Chốc lát sau, mọi người tách ra, trở về nơi ở của mình.

Bởi vì đại chiến, thần kinh bọn họ vẫn luôn căng thẳng, hiện giờ vừa được buông lỏng, mệt mỏi lập tức dâng lên…

…

Lúc này, trên Thần Châu đại lục,

Đại lục vốn phồn hoa, đã không còn thấy bất kỳ thân ảnh nào, chỉ có một lão nhân cô độc đứng giữa bầu trời, chăm chú nhìn vùng đất mà mình thủ hộ ngàn năm.

- Đánh xong trận này, có thể nghỉ ngơi một chút…

Lão gia tử sờ Hoàng Sắc Tiểu Mao trên vai, tâm niệm khẽ động, hạ mệnh lệnh.

Meo ——

Đôi mắt Tiểu Mao lóe lên một vầng quang mang.

Chỉ thấy, từ khắp mọi hướng trên đại lục, truyền đến vài tiếng nổ vang…

Truyền tống trận nối liền năm đại di tích, lập tức bị trọng lực khủng bố phá hủy, không còn một chút dấu vết.

Cho dù Truyền Kỳ Sinh Vật muốn tìm kiếm, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hiển nhiên, lão gia tử đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất…

Mặc dù không có lối ra, nhưng có Trần Thư ở đây, sẽ không xảy ra tình trạng mọi người bị phong tỏa vĩnh viễn.

Nếu Trần Thư ngã xuống, nhân loại sẽ không có phần thắng, thà rằng vĩnh viễn sinh tồn trong di tích…

- Còn không đến? Thật là…

Ánh mắt lão gia tử kiên định, xuyên thấu không gian, dường như nhìn thấy Hung Hoàng bên trong Long Uyên.

Ám Vương ở một bên đột nhiên xuất hiện, dẫn động Ám nguyên tố trong thiên địa, lập tức ngưng tụ một thanh hắc ám trường thương!

Oanh!

Vẻ mặt Ám Vương hờ hững, tay phải vung lên, trường thương to lớn trên trời đâm thủng không gian, tiến vào bên trong Long Uyên!

Lúc này, các đại Hung Hoàng vẫn đang áp chế huyết mạch hỗn loạn của Hỏa Hoàng và Ma Đằng.

Lập tức trường thương đánh tới, bọn nó cảm nhận được, không khỏi có chút nổi giận:

Đối phương chủ động xuất kích?

Rống!

Sa Hoàng đột nhiên tiến lên phía trước, từng đạo sóng lớn vạn trượng liên tiếp đánh ra, va chạm cùng với hắc ám trường thương.

Rầm rầm rầm!

Lực lượng song phương không ngừng va chạm.

Thực lực Sa Hoàng không kém, có thể so với Cấm Vụ Đại Hung, tất nhiên có thể ngăn cản một kích này.

Có điều song phương ở hai không gian khác nhau, không nghĩ đến lão gia tử lại tập kích bất ngờ, dù sao Thú Hoàng cũng không thể so với Ngụy Truyền Kỳ.

Phóng thích đạo kỹ năng này, chỉ một ý tứ:

Khai chiến!

- Cuồng vọng!

Hỗn Độn Cự Viên vô cùng nổi giận, một cỗ lực lượng xám đen bắt đầu phun trào, triệt để áp chế hai đạo Đại Hung huyết mạch trong cơ thể Hỏa Hoàng.

Huyết mạch trong cơ thể Ma Đằng cũng bị áp chế.

Hai Hung Hoàng khôi phục thanh tỉnh, lần nữa nắm giữ lực lượng cuồng bạo trong cơ thể.

Cự Viên hỏi:

- Thế nào rồi?

- Được rồi.

Hỏa Hoàng lắc lư thân thể hỏa diễm, nói:

- Sẽ không xuất hiện tình trạng huyết mạch cuồng bạo nữa.

- Ta cũng vậy.

Ma văn màu tím trên thân thể Ma Đằng bao trùm lôi điện chi lực, cũng triệt để áp chế được huyết mạch cuồng bạo.

- Vậy thì bắt đầu đi!

Hỗn Độn Cự Viên đứng lên, ánh mắt hung bạo nhìn thẳng lão gia tử trên đại lục, chiến ý ngập trời.

Hung Hoàng và đám Thú Hoàng di chuyển dữ dội, khiến cho toàn bộ hung thú Long Uyên run rẩy.

Đội hình khủng bố như vậy, chỉ riêng khí thế phát ra, cũng đủ đánh tan bất kỳ hung thú Vương Cấp nào.

Chương 2226 - Không gian cấm kỵ dưới Thánh Ngự Đảo

Lúc sau,

Một đám Truyền Kỳ hung thú do Hỗn Độn Cự Viên cầm đầu, đi tới Lam Tinh, thẳng đến Thần Châu đại lục phía xa.

Nhất thời, toàn bộ Lam Tinh, âm vân trải rộng, sinh linh áp bức, thở dốc khó khăn.

Hơn hai mươi Truyền Kỳ hung thú liên thủ, uy áp bao phủ toàn bộ Lam Tinh!

Rất nhanh, chúng vượt qua Lam Tinh hải vực, cách xa đại lục vạn thước.

Khoảng cách này, đối với Truyền Kỳ Sinh vật mà nói, chỉ là trong nháy mắt.

Song phương nhìn nhau từ xa, mặc dù chiến ý ngập trời, nhưng không lập tức ra tay.

- Đã lâu không gặp.

Hỗn Độn Cự Viên cầm đầu trong mắt có vẻ hoài niệm, giống như lão hữu lâu ngày gặp lại.

- Tiểu Hầu Tử, không cần dùng ngữ khí này, chúng ta cùng một cấp bậc…

Khóe miệng lão gia tử nhếch lên, có chút trào phúng nói:

- Năm đó ngươi, chẳng qua chỉ là một sinh vật Vương Cấp, ở thời đại đó, chỉ là một con kiến hôi, mà ta tiện tay cũng có thể bóp chết.

- Vậy thì sao?

Hỗn Độn Cự Viên không tức giận, chậm rãi nói:

- Thắng làm vua thua làm giặc, ta có thể có được thực lực như bây giờ, chính là thiên mệnh, không thể làm trái được!

- Ngươi thật dám nói !

Khóe miệng lão gia tử co giật, nói:

- Vận khí tốt, nhặt được mấy cỗ thi thể đại hung, đã dám tự xưng là thiên mệnh rồi, có đúng không? Quả thật là tự dát vàng lên mặt.

- Ngươi…

Trong lòng Hỗn Độn Cự Viên có chút tức giận.

Tục ngữ nói anh hùng không hỏi xuất xứ, hiện tại nó không còn giống trước kia, cho dù ở thời đại đó, nó cũng được xem là cường giả chí cường, có thể cho nó một chút tôn trọng cơ bản hay không?

- Lão phu nói không dễ nghe.

Lão gia tử chắp hai tay, nói:

- Mấy cỗ thi thể đại hung của ngươi, cho một con lợn, cũng có thể đạt tới thực lực của ngươi bây giờ, có tin không?

…

Hỗn Độn Cự Viên có chút không nhịn được.

- Nhìn bộ dáng của ngươi, chắc là không tin ?

Lão gia tử nhíu mày, nói:

- Nếu không tin, ngươi tự nhìn bên cạnh, chín người chúng nó đã cho ngươi đáp án.

Rống!

- Nhân loại muốn chết!

Phút chốc, thập đại Hung Hoàng đồng loạt bạo tẩu, tức giận trong lòng lập tức dâng lên.

Chúng nó vừa mới xuất thế, đã gặp phải loại công kích thú sinh này, thật sự có chút chịu không nổi.

Thực lực của đám Hung Hoàng mạnh mẽ, nhưng sợ nhất là đối phương nhắc lại chuyện cũ.

Bọn chúng tự xưng Thập Hung, thực tế lại dựa vào việc nhặt xác…

- Vẫn còn nóng nảy như vậy ?

Lão gia tử nhíu mày, nói:

- Các ngươi dám tự xưng là Thập Hung, không phải là muốn thay thế Viễn Cổ Thập Hung sao? Nói thật cho các ngươi biết, các ngươi làm không được, chỉ khiến người ta cảm thấy vô cùng nực cười!

Rầm rầm rầm !

Trong phút chốc, mười đạo kỹ năng khủng bố lập tức tấn công!

Tiểu Mao và Đại Tuyết Vương nhìn nhau,

Đồng loạt phóng thích kỹ năng, trọng lực tràng vực cùng vạn thước tường băng đột nhiên xuất hiện, ngăn cản đòn tấn công của đối phương.

- Lão đầu tử ta nói cũng không có sai.

Ánh mắt lão gia tử khẽ động, nói:

- Hiện tại các ngươi kiêu ngạo như vậy, một khi Cấm Vụ Đại Hung xuất thế, các ngươi phải gọi bọn nó là tổ tông!

- Cho dù xuất thế, cũng sẽ bị bọn ta trấn sát!

- Thời đại đã thay đổi rồi!

Trong mắt Hỗn Độn Cự Viên tràn ngập uất hận, nói:

- Trước kia, ngươi chỉ dùng thực lực nói chuyện, không giống như bây giờ.

- Cũng không còn cách nào, nhân loại luôn phải tiến bộ.

Lão gia tử mỉm cười, nói:

- Lão phu cũng là học được từ một vãn bối, có điều các ngươi không hiểu được đâu, dù sao súc sinh, cũng không có năng lực học tập.

Rầm rầm rầm !

Trong phút chốc, Hung Hoàng và đám Thú Hoàng đồng loạt ra tay, không còn muốn hồi tưởng nữa.

Chỉ ngắn ngủi vài câu, toàn bộ chúng nó, đều bị đối phương vũ nhục…

Lão gia tử thấy đối phương mất đi lý trí, thậm chí ngay cả thế công cũng có chút hỗn loạn, trong lòng bất lực.

Hiện tại xem như hiểu được, vì sao hãn phỉ Nam Giang lại thích dùng ngôn ngữ công kích như vậy.

Thật sự là có hiệu quả kỳ diệu…

Rất nhanh, hai mươi ba Truyền Kỳ hung thú đồng loạt tiến đến, nháy mắt đã tới Thần Châu đại lục.

Song phương đại chiến nổ ra!

Nắm tay phải Hỗn Độn Cự Viên bao trùm hỗn độn khí tức xám đen, giết về phía lão gia tử, dường như ngay cả không gian cũng muốn sụp đổ.

Ám Minh Thụ ngàn thước đứng sau, các loại khí tức màu đen bay múa, dung nhập vào thân thể Cự Viên, gia tăng chiến lực cho nó.

- Tiểu Hầu Tử, Miêu gia cùng các ngươi chơi đùa!

Đuôi Hoàng Sắc Tiểu Mao lắc lư, rất nhanh đã đến trước người Cự Viên.

Trọng lực tràng vực khủng bố quét qua, trực tiếp bao trùm Cự Viên và Ám Minh Thụ, ngay cả Sa Hoàng và Nhân Ngư Thú Hoàng cũng bị ảnh hưởng.

Nó muốn chống lại, bốn Truyền Kỳ hung thú!

Bốn Truyền Kỳ hung thú dưới sự áp chế của trọng lực, thân thể lập tức chìm xuống, ầm ầm rơi trên Thần Châu đại lục.

Bên cạnh đó, bốn Khế Ước Linh khác của lão gia tử đồng thời ra tay, mỗi Khế Ước Linh quấn lấy số lượng Truyền Kỳ hung thú khác nhau.

Song phương phát động giao tranh khủng bố trên Thần Châu đại lục!

Chỉ trong nháy mắt, kiến trúc đại lục đã bị dư âm chiến đấu phá hủy, đổ nát khắp nơi.

Có điều không có sinh linh, cũng sẽ không có bất kỳ thương vong nào.

Oanh!

Chương 2227 - Không gian cấm kỵ dưới Thánh Ngự Đảo (2)

Bốn phía đại lục nước biển cuồn cuộn, từng trận sóng lớn phóng lên trời,cảnh tượng vô cùng kinh diễm.

Kinh ngạc là, song phương thực lực thông thiên, nhưng lại không làm cho đại lục, xuất hiện bất kỳ vết nứt nào, cũng không bị chìm xuống, mà vẫn bất động như cũ.

Song phương giao chiến kéo dài chưa được bao lâu, lão gia tử đã rơi vào thế hạ phong.

Mặc dù thực lực của lão cường đại, nhưng mỗi một Khế Ước Linh đều phải đối mặt đến bốn năm con Truyền Kỳ hung thú, áp lực thật sự quá lớn.

- Cổ Thuấn, ngươi thật sự cho rằng một mình ngươi có thể chống lại bọn ta sao?

Hỗn Độn Cự Viên gầm lên một tiếng, cả người tràn ngập khí tức xám đen, lập tức thoát khỏi ảnh hưởng của trọng lực tràng vực.

- Tất nhiên là không.

Lão gia tử mỉm cười, nói:

- Tiểu hầu tử ngươi, cũng xứng gọi thẳng tên lão phu?

- Hừ!

Trong mắt Cự Viên xuất hiện một chút oán hận.

Lập tức, vẻ mặt của nó khẽ động, nhìn về phía chân trời hải vực.

Chỉ thấy một con Cự Tượng đạp biển mà đến, từng đợt sóng lớn phóng lên trời, tràn ngập uy thế khủng bố.

Mà trên bầu trời, Băng Lam Cự Long dang rộng hai cánh, đóng băng vạn thước nước biển bên dưới.

- Ai nói chỉ có một mình lão ta?

Chỉ thấy trên lưng Cự Tượng và Băng Long đều đứng một người, nhìn thẳng vào đám Hung Hoàng trước mắt.

Chính là Truyền Kỳ Ngự Thú Sư của Vương Quốc Bất Hủ và Tuyết Quốc!

Truyền kỳ Tuyết Quốc mỉm cười, nói:

- Bọn ta không tới muộn đúng không?

- Vừa kịp lúc!

Lão gia tử cười đáp lại, nói:

- Đây là một trận chiến khó khăn, chuẩn bị sẵn sàng chưa?

- Tất nhiên, hôm nay lão tử, cũng phải thử cảm giác sát Hoàng!

Truyền Kỳ Tuyết Quốc cười to, trong mắt tràn ngập chiến ý ngập trời.

- Nói không biết xấu hổ!

Hỗn Độn Cự Viên cười lạnh, đối với hai gã Truyền Kỳ đột nhiên xuất hiện này, cũng không có ngoài ý muốn.

Dù sao Tứ đại Truyền Kỳ Ngự Thú Sư của nhân loại, ai mà không biết.

- Cho dù là thêm các ngươi, thì cũng có ích lợi gì?

Mặc dù hai người bọn họ là Truyền kỳ, nhưng lại kém xa đệ nhất cường giả Lam Tinh, thậm chí không cùng đẳng cấp, cũng không ảnh hưởng nhiều đến đại chiến.

- Vậy lão phu lại gọi thêm mấy người tới giúp!

Lão gia tử vẻ mặt bình tĩnh, nói:

- Hôm nay tổ tông của các ngươi, sẽ đến giáo huấn các ngươi!

Vừa dứt lời,

Chỉ thấy Thánh Ngự Đảo bên cạnh Thần Châu đại lục, lập tức xuất hiện từng đạo gầm gừ khủng bố.

Đồng thời, từng đợt cấm vụ màu trắng từ dưới đáy biển tràn lên.

Cấm vụ bắt đầu khởi động, mơ hồ lộ ra thân thể khổng lồ bên trong, tràn ngập uy áp, có thể so với Hung Hoàng.

Nếu có Trần Thư ở đây, có thể hắn sẽ biết nguồn gốc của cấm vụ.

Là không gian cấm kỵ dưới Thánh Ngự Đảo!

Lúc trước, khi hắn tham gia giải đấu Ngự Thú toàn quốc, vì truy sát một người của Thánh Ngự Hội, đã từng đi lạc vào đó.

Trong chiến trường, Hỏa Hoàng và Ma Đằng cảm ứng mãnh liệt nhất, vẻ mặt kinh hãi nhìn cấm vụ, quát:

- Là khí tức của chúng nó?

Lúc này, Hung Hoàng đều khiếp sợ nhìn ra xa phía chân trời, huyết mạch trong cơ thể vô thức phun trào lên.

Grao!

Mà tại giờ phút này, Cấm Vụ phía chân trời dần dần tiêu tán, lộ ra dun cg mạo sinh linh trong đó.

Bốn con hung thú khủng bố hiện ra trước mặt mọi người, bọn chúng đều tản ra khí tức khủng bố hung lệ.

Hung thú cầm đầu là một con cự viên hầu có khuôn mặt dữ tợn, hỏa diễm bao phủ toàn thân, trông y như Hỏa Hoàng thôn phệ Chu Yếm.

Ba con hung thú còn lại đều có thực lực cường đại không kém Chu Yếm.

- Chu Yếm, Thâm Hải Cự Côn, Lôi Trạch Cự Long, Vạn Mộc Thụ Hoàng…

Trong mắt Hỗn Độn Cự Viên tràn đầy kinh ngạc và khiếp sợ, trước mặt nó là bốn con Viễn Cổ Đại Hung bằng xương bằng thịt!

- Không đúng… Ánh mắt chúng nó…

Kim Long Hoàng đồng tử co rụt lại, trong mắt có vài phần kinh cụ.

Lúc này, các Đại Hung Hoàng mới chú ý tới, đôi mắt của bốn con Đại Hung tràn ngập lam quang, ẩn chứa lực lượng giống

với Truyền Kỳ Hồn.

- Bốn con Đại Hung bị khống chế!

Tử Vong Khôi Phục đang ở hoa thủy cũng chấn động tâm thần, liếc mắt đã nhìn thấu Truyền Kỳ Hồn của Hoa Quốc lão quỷ, dĩ nhiên bốn con Đại Hung liên tiếp.

- Rốt cuộc ngươi đã làm thế nào được vậy?

Hỗn Độn Cự Viên dùng ánh mắt khó tin nhìn gia tử.

Đối phương lại có thể thao túng truyền kỳ sinh vật!

Lão gia tử nhún vai, nói.

- Nhân cách mị lực của ta khiến chúng nó thần phục.

Lão hao phí thời gian ngàn năm, làm Truyền Kỳ Hồn không ngừng ăn mòn linh trí của đối phương, lúc này mới làm được như vậy.

Mọi người vẫn nghĩ Không Gian Cấm Kỵ chỉ dùng để phong ấn Đại Hung, bảo hộ thế giới, không ngờ nơi này lại thành nơi để lão gia tử tuần thú…

Con Lôi Trạch Cự Long kia là chủ nhân của cự trảo màu đen mà Trần Thư thấy lần trước.

- Quả nhiên lúc trước Hỏa Hoàng và Ma Đằng xuất hiện dị trạng là ngươi làm ra.

Trong mắt Hỗn Độn Cự Viên tràn ngập kiêng kị, cứ việc nó đã muốn

là chí cường cảnh giới, nhưng vẫn cảm thấy được đối phương sâu không lường được.

- Đương nhiên, tiếc là không lừa được các ngươi nhóm đến.

Lão gia tử cười nhạt, trong mắt có chút tiếc nuối.

Chương 2228 - Thời Gian Minh Nguyệt năm trong tay

Viễn Cổ Đại Hung đều không phải là là độc nhất vô nhị, thí dụ như Chu Yếm thời cổ đại sẽ không chỉ một con, có thể thấy được thời đại đó rầm rộ như thế nào.

Mà Hỏa Hoàng và Ma Đằng từng cắn nuốt huyết mạch Đại Hung, vừa lúc bao hàm bốn con Đại Hung trước mặt này.

Dưới sự dẫn động của lão gia tử, lúc ban đầu dễ dàng khiến huyết mạch trong cơ thể chúng nó xao động, vì kéo dài thời gian nhân loại rút lui.

- Giết!

Khi các đại truyền kỳ hung thú khôi phục tâm thần, bọn chúng đều giận sôi máu.

Cứ việc chúng nó và Đại Hung không phải cùng một trận doanh, nhưng vẫn là cùng một chủng tộc, thấy Đại Hung Vương lại thành khôi lỗi, đương nhiên bọn chúng rất tức giận.

Mà lúc này, bốn con Đại Hung phía xa xa cũng ra tay trước một bước, bất ngờ tập kích các Đại Hung Hoàng.

Hai bên giao chiến lần thứ hai!

Có Đại Hung và hai Truyền Kỳ tham chiến, thực lực bên phía nhân loại trực tiếp tăng vọt, không còn ở trong hoàn cảnh xấu như lúc trước.

- Hiện tại, đại chiến mới chính thức mở ra!

Lão gia tử hai mắt thâm thúy, đồng thời hạ đạt chỉ lệnh với khế ước linh thứ sáu.

Lúc này, Ám Vương thần sắc đạm mạc, ám nguyên tố khủng bố bắt đầu trào ra, mạnh mẽ thay đổi đất trời, làm non nửa Lam Tinh tiến vào ban đêm.

Ma Đằng lúc này.

Minh Nguyệt vàng óng ánh giữa không trung như một con mắt mâu nhìn chăm chú xuống phía dưới.

Đám Hung Hoàng cả kinh, nháy mắt đã nhận ra nguy cơ trí mạng!

Anh sáng Minh Nguyệt bao trùm toàn bộ chiến trường!

Trong lúc nhất thời, các đại Hung Hoàng vẻ mặt bị kiềm hãm, mọi hành động đều chậm lại, thậm chí suy nghĩ cũng chậm đi.

Đây là Thời Gian Lực Lượng!

Nhân cơ hội này, Chu Tước và Đại Tuyết Vương liếc nhìn nhau, sau đó lập tức tập trung vào Huyết Long Hoàng trong đám hung thú!

- !

Huyết Long Hoàng tâm thần run lên,

Nó không phải sẽ bị tế lên giết gà dọa khỉ đó chứ…

- Tiểu tử, lúc trước ta đã cảnh cáo ngươi, dám bước vào đại lục nửa bước sẽ chết!

Đại Tuyết Vương nhếch miệng cười, trên đầu Băng Tuyết Cự Chùy dài vạn thước xuất hiện.

- Không phải…

- Huyết Long Hoàng định mở miệng giải thích.

Tất cả mọi người đều đến, vì sao ngươi lại lấy ta ra khai đao?

Vì sao tên nhân loại cũng có tính thích bắt bắt nạt kẻ yếu chứ?

Nhưng lúc này, dưới sức mạnh của Thời Gian Lực Lượng, nó đã khó có thể hành động, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương đích công kích lại đây.

Rầm rầm!

Chu Tước và Đại Tuyết Vương một hỏa một băng, song phương liên thủ, uy lực kỹ năng uy lực nháy mắt dâng lên một cấp bậc.

Chỉ trong nháy mắt, Huyết Long Hoàng đã chịu trọng thương, đã thương tới căn nguyên…

Đồng thời, con Truyền Kỳ Hồn cũng nhìn về phía nó, mượn dùng linh hồn lực khủng bố xé rách linh hồn chi hải của nó.

Chuyện này còn chưa kết thúc ở đây, bốn con Đại Hung và hai truyền kỳ ngự thú sư đều vây giết lại đây.

Trừ Ám Vương lão gia tử và Hoàng Sắc Tiểu Mao không ra tay, phối hợp Minh Nguyệt khống chế những hung thú khác, còn lại đều tập trung chiến lực vây sát Huyết Long Hoàng.

Tuy nó là sinh vật truyền kỳ, nhưng thực lực cũng không quá mạnh, làm sao có thể ngăn cản được vây sát như vậy?

Thời gian tưa như mới qua trong nháy mắt, lại giống như đã qua cả ngàn năm…

Huyết Long Hoàng thê lương kêu rên, Minh Nguyệt xung quanh cũng ảm đạm xuống…

Mà giờ phút này, các đại Hung Hoàng cũng thoát khỏi Thời Gian Chi Vực.

- Đáng chết!

Hỗn Độn Cự Viên hét lớn, chỉ thấy phía xa xa, Huyết Long Hoàng xói mòn sinh mệnh lực nhanh chóng, thân hình đột nhiên bị máu ăn mòn, biến mất không còn một mảnh…

Huyết Long Hoàng, dĩ nhiên là chết ngay tại chỗ!

Trong lúc nhất thời, đại chiến dừng lại trong nháy mắt, một màn này xuất hiện ngoài sức tưởng tượng của hung thú.

- Khế ước linh thứ sau của ngươi… Là thời gian thuộc tính?

Sa Hoàng kinh ngạc nhìn, trong lòng cũng mơ hồ sợ hãi.

May mắn lúc trước chúng nó không mạo muội mở ra truyền kỳ đại chiến, nếu Hung Hoàng chậm chạp không ra tay, thậm chí chúng nó có thể toàn quân bị diệt,

Dưới Thời Gian Lực Lượng, chúng nó ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Cho đến giờ, đối phương cũng chưa bại lộ toàn bộ thực lực?

Chẳng những là Thú Hoàng, mười đại Hung Hoàng cũng kinh ngạc.

Tuy hiện tại chúng nó có thực lực cường đại, nhưng năm đó chỉ là tiểu lâu la mà thôi, căn bản không có cơ hội nhìn đến thực lực chân chính của đối phương.

Mà chính lúc này, trên không trung đột nhiên gian xuất hiện hư ảnh nhân loại vĩ ngạn và Huyết Long Hoàng vừa chết…

Thế giới thông cáo xuất hiện, để chúng nó biết, chuyện vừa rồi cũng không phải ảo cảnh.

Chỉ mới khai chiếntrong chốc lát, đã có một con thú hoàng ngã xuống.

Đối với hung thú mà nói, không thể nghi ngờ là đả kích sĩ khí trầm trọng.

Vốn tưởng rằng chỉ là một trận vây sát đơn giản, nhưng hiện tại xem ra, thực lực nhân loại mạnh hơn chúng nó tưởng tượng nhiều.

- Không cần bảo lưu lại!

Hỗn Độn Cự Viên ánh mắt nặng nề, nói.

- Các ngươi phóng thích lực lượng, nếu lại bị khống chế lâu như vậy, sẽ lại xuất hiện thương vong!

Vừa rồi Huyết Long Hoàng ngã xuống, tuy rằng là bởi vì thực lực lão gia tử khủng bố.

Nhưng một phần là do lão xuất kỳ bất ý.

Chương 2229 - Chung sống hòa bình, xây dựng đại gia đình hài hòa?

Dưới sự khống chế của Thời Gian Chi Vực, chúng nó không có cơ hội hiện ra trạng thái cực mạnh, chỉ có thể bị khống chế lâu như vậy.

Mà giờ phút này, vừa nghe lời này, các đại truyền kỳ hung thú cũng là không giữ lại thực lực, các loại kỹ năng đều thêm lên tự thân, trực tiếp bày ra thực lực mạnh nhất!

Nếu lại lâm vào Thời Gian Chi Vực, chúng nó sẽ không bị khống chế lâu như vậy .

- Sáu thượng vị truyền kỳ, năm trung vị truyền kỳ, mười một hạ vị truyền kỳ…

Ánh mắt lão gia tử nhìn về phía Hung Thú Truyền Kỳ đáng sợ trước mặt, trong mắt cũng có vẻ mặt ngưng trọng.

Giống như Ngự Thú đẳng cấp còn lại, Truyền Kỳ cũng có phân chia đẳng cấp nhỏ, mà cấp bậc thực sự của lão kỳ thật cũng chỉ là thượng vị Truyền Kỳ, nhiều nhất là thuộc về đỉnh tiêm cấp độ Truyền Kỳ, chỉ cần không siêu thoát, thì lão vẫn chỉ là Truyền Kỳ.

Bây giờ lão phải đối mặt với đội hình Hung Thú như vậy, thế cục thực sự cực kỳ nguy hiểm !

- Năm đó đúng là để cho các ngươi nhặt được món hời rồi!

Lão gia tử liếc mắt nhìn hỗn độn cự viên trước mặt, thực lực của đối phương cường thịnh nhất, thân thể được bao quanh hư ảnh từng con Viễn Cổ Đại Hung.

Đại Hung mà nó nuốt chửng đã nhiều hơn tám con rồi!

Thượng vị Truyện Kỳ cho dù là vào niên đại nào, cũng thuộc về cường giả, mà Hỗn Độn Cự Viên trước mắt dựa vào huyết mạch tám con Đại Hung, dĩ nhiên là từ một con Vương Cấp Tiểu Hung Thú đi tới cảnh giới của thượng vị Truyền Kỳ, đã được xem là đại cơ duyên nghịch thiên .

- Giết ! Chúng ta đã không có đường lui !

Thân Thể của Hỗn Độn Cự Viên đột nhiên biến hóa, đi tới cự li ngàn mét, đồng thời bốn phía tràn ngập sương mù màu xám đen, không gian bốn phía không ngừng vặn vẹo.

Trải qua tiêu hóa ăn tươi nuốt sống hàng ngàn năm, nó thành công hấp thu huyết mạch tám con Đại Hung, càng làm cho bản thân nó ngưng tụ hỗn độn thuộc tính, cũng là thuộc tính cao đẳng không bị mất đi theo thời gian.

Nó ngẩng đầu nhìn một cái, trực tiếp dậm chân tại chỗ, thẳng đến mặt trăng trên không mà đi !

Đồng thời lúc này, Ám Minh Thụ cùng Thiên Thỏ cũng theo sau, ba con Hung Hoàng thượng vị Truyện Kỳ, trực tiếp để mắt tới sức mạnh thời gian mà mặt trăng nắm giữ!

Có điều cho dù bọn chúng liên thủ, vẫn bị Khế Ước Linh thứ sáu của lão gia tử áp chế, nó nuốt chửng Tử Nguyệt Đại Hung, thực lực đã tiến thêm một bước, lại nắm giữ thời gian chi lực, tuyệt đối được xưng là sự tồn tại mạnh nhất hiện tại!

Nhất thời, đại chiến song phương lại lần nữa mở ra !

Mặc dù chỉ là đại chiến sơ kỳ, nhưng bây giờ mặc kệ là nhân loại, hay là Hung Thú, không giữ lại chút nào, đều bắt đầu dùng toàn lực mà chém giết!

Rầm rầm rầm !

Thiên tượng hỗn loạn, Lam Tinh rung động !

Sinh linh bên trên Lam Tinh đều run lẩy bẩy, trốn ở lãnh địa của mình, yên lặng chờ đợi đại chiến kết thúc.

Mà Hung Thú bên trong Dị Không Gian cũng giống như thế, thậm chí ngay cả tìm kiếm thức ăn cũng không dám, chỉ có thể yên lặng đợi bên trong lãnh địa của mình.

Hơn ngàn năm nay, đây là trận đại chiến kinh khủng nhất!

Mà khi song phương đại chiến, bên trong Tinh Không Di Tích, Trần Thư hai mắt vẫn nhắm nghiền, mà ở bên cạnh hắn, bốn con Khế Ước Linh yên lặng chờ đợi, đã hoàn thành tiến hóa huyết mạch.

Đáng tiếc là, vẫn chỉ có Husky là cực hạn thân thể, Thỏ Không Gian mặc dù là cấp SS+, nhưng không mở ra xiềng xích huyết mạch, đương nhiên tiến hóa thất bại, mà Tiểu Tinh Linh cùng Slime không có xiềng xích, nhưng một con cấp SS, một con cấp S+, một lần tiến hóa cũng không thể đưa chúng nó tiến đến cấp SSS.

Nguyên nhân khiến Trần Thư đột phá lâu như vậy không phải bởi vì tiến hóa huyết mạch của Khế Ước Linh, mà là Khế Ước Linh con thứ năm !

Bản thân hắn đã sớm đã đột phá đến Vương cấp, nhưng Khế Ước vẫn chưa thể đột phá…

Không phải bởi vì không có sinh linh cùng Khế Ước của hắn, mà là có một lực lượng vẫn chỉ dẫn hắn, dường như đang tìm

kiếm sinh linh đặc biệt nào đó ở dị thế giới Đại Lục…

Trần Thư đối với lực lượng này cực kỳ quen thuộc, có bản năng tín nhiệm tuyệt đối, nhưng vẫn phối hợp với sinh linh tìm kiếm Khế Ước.

Cho tới hôm nay, bên cạnh của Trần Thư lặng yên ngưng tụ ra một Ngự Thú Không Gian mới…

Điều này cũng có nghĩa, hắn đã thí nghiệm Khế Ước Linh, sắp có được con Khế Ước Linh thứ năm !

Hồi lâu sau, hai mắt Trần Thư đột nhiên mở ra, Ngự Thú Không Gian mới cũng triệt để ngưng tụ.

- Đây chính là Vương Cấp sao ?!

Trần Thư bình tĩnh nhìn Khế Ước linh trước mặt, nắm chặt hai tay lại, cảm giác thể chất của mình cũng có chất biến.

Hiện tại, hắn thậm chí có thể dựa vào thân thể mình mà chém giết Hung Thú, tất nhiên chỉ là Hung Thú cấp thấp…

Chiến đấu chủ yếu vẫn phải dựa vào Khế Ước Linh.

Có điều tố chất thể chất của hắn tăng cường, Tinh thần lực của hắn cũng được tăng cường, cũng có thể không ảnh hưởng các loại kỹ năng khác.

- Ngao ngao ngao….

Lúc này, nhìn thấy Trần Thư tỉnh lại, Husky bên cạnh hắn vội vàng chạy tới, ở trên người hắn nhún nhún nhảy nhảy, hào hứng.

- Được rồi…

Trần Thư ấn đầu chó xuống, đồng thời cũng mở ra diện bản Khế Ước Linh.

Chương 2230 - Chung sống hòa bình, xây dựng đại gia đình hài hòa? (2)

Husky đã là cấp SSS, đương nhiên chưa từng xuất hiện huyết mạch tiến hóa, có điều thuộc tính tự thân vẫn tăng vọt một

mảng lớn.

Thỏ Không Gian vẫn là SS+, thuộc tính không gian tăng vọt, đồng thời lĩnh ngộ được kỹ năng mới: [Không Gian bạo trảm: Phóng xuất ra vô số Không Gian chi nhận vô hình, chém giết tất cả trước mắt]

Thuộc tính không gian là một trong những thuộc tính cao đẳng, chẳng những tốc độ nhanh nhất, hơn nữa cũng sắc bén nhất, tương đương với thuộc tính gió của phiên bản tiến giá.

Có kỹ năng này, năng lực chiến đấu của Thỏ lại lần nữa được tăng lên, đã được xem là Khế Ước Linh với năng lực chiến đấu và khả năng bảo vệ tính mạng hoàn mỹ.

Về phần Tiểu Hoàng cùng Tiểu Tinh Linh, tiềm lực bình xét cấp bậc phân biệt đến cấp SS cùng SS+, mặc dù không có kỹ năng mới, nhưng thuộc tính cơ bản vẫn tăng vọt rất nhiều, thực lực cũng có biến hóa về chất.

Hiện tại Trần Thư, chỉ dựa vào bốn con Khế Ước Linh trước mắt, thì đã có thể cùng sinh vật của Vương Cấp Tam Tinh chém giết, với lại không cần Bạo Tẩu Dược Tề.

Có điều làm cho hắn chú ý nhất đương nhiên là xuất hiện con Khế Ước Linh thứ năm !

Lúc này Trần Thư, quay đầu nhìn về phía Ngự Thú Không Gian, trong lòng không khỏi thầm nghĩ:

- Thời điểm đột phá thì ta đã nhận ra một lực lượng vẫn luôn chỉ dẫn ta, Khế Ước Kinh này… Chỉ sợ là đến gánh vác thiên mệnh!

Phải biết, Khế Ước Linh của hắn lúc trước, đều là cơ duyên xảo hợp mà có được, chưa từng xuất hiện loại tình huống này.

Trong lúc nhất thời, hắn khó tránh khỏi có chút mộng tưởng tuổi trẻ…

Mà hắn bây giờ là đang ở trạng thái nhân linh hợp nhất, ý nghĩ trong lòng đương nhiên cũng bị bốn con Khế Ước Linh còn lại phát giác được.

- Lực lượng này, có phải ngươi cảm thấy rất quen thuộc không?

- Hả ?

Tin tức tâm linh của Tiểu Tinh Linh truyền đến, thoáng chốc khiến cho Trần Thư ngơ ngẩn, theo bản năng có dự cảm không tốt.

- Làm sao ngươi biết ?

- Có một khả năng, đó là lực lượng bản Đại Vương…

- ??

Trần Thư trừng mắt, như bị sét đánh, đại não có chút trống rỗng,

- Con Khế Ước Linh thứ năm, là ngươi chỉ dẫn Khế Ước của ta?! Không phải tới từ sự chỉ dẫn của thiên mệnh sao ?!

- Ách…

Tiểu Tinh Linh thấy chủ nhân có chút kích động, tiếp tục dùng tâm linh giao lưu:

- Ta nghĩ nếu muốn có đồng bọn mới, chẳng thà tìm một người quen biết, sau này chung sống hòa bình, xây dựng đại gia đình hài hòa sao…

- …

Trái tim của Trần Thư xiết chặt, đã có chút hít thở không thông…

Điều ta thực sự muốn là sức chiến đấu tăng lên, đến lúc nào rồi, còn bày đặt hài hòa đại gia đình chứ?

- Ngươi xem chỗ ta là nơi kết nối quan hệ hữu nghị sao?

Trần Thư tóm lấy Tiểu Tinh Linh, đã có chút không kiềm chế được…

- Tiểu Trần, đừng gấp…

Tiểu Tinh Linh thấy trạng thái của Trần Thư không tốt, vội vàng nói:

- Ta cảm thấy nó sẽ không để cho ngươi thất vọng.

- Hả? Nó rất mạnh sao ?

Trần Thư ngơ ngác, cố gắng bình tĩnh lại, hắn nghĩ tới thân phận của tiểu tinh linh là ác bá Dị giới, sinh linh được nó công nhận, hẳn là… Đại khái… Có thể không đơn giản ?

- Đương nhiên !

Tiểu Tinh Linh gãi đầu một cái, nói:

- Nó chỉ cần nhìn một chút, là đã biết thịt của đối phương có ngon không, điểm này ngay cả bản đại vương đều tự cảm thấy không bằng.

- ???

Trần Thư lần nữa cứng lại, nói:

- Ngươi bớt chém gió đi.

- Thật đấy.

Tiểu Tinh Linh mở miệng nói:

- Năng lượng thẩm định mỹ thực của nó thực sự rất giỏi…

- Ta nói đến sức chiến đấu ! Là khả năng chiến đấu đó!

Trần Thư trực tiếp cắt ngang lời nói của Tiểu Tinh Linh, ngươi cho ta Khế Ước này thì làm được cái gì…

Bản thân hắn là một tín đồ ăn uống, còn có thêm một Khế Ước hàng ngày ăn hàng là gì, mỗi ngày giao lưu ý tưởng đúng không…

- Đánh nhau ? Vậy nó không thể rồi.

- ???

Khóe mắt Trần Thư co giật, nói:

- Ngươi tốt nhất là đang nói đùa.

- Là tồn tại cấp bậc lão đại, chúng ta không cần phải tự mình động thủ.

- …

Trần Thư vừa quay đầu, không muốn nhìn tiểu tinh linh, trực tiếp mở ra mới Ngự Thú Không Gian.

Còn cùng tiểu tinh linh nói tiếp, hắn sợ năng lực chịu đựng của mình không đủ…

Vào thời khắc này, Ngự Thú trong không gian, tràn ngập ra từng đợt hắc vụ nồng đậm, dĩ nhiên là có mấy phần không khí quỷ dị.

- Ngàn năm rồi, cuối cùng cũng xuất hiện rồi…

- ?

Trong lòng của Trần Thư khẽ động, trong nháy mắt ý thức được sự không đơn giản của đối phương.

Chẳng lẽ Tiểu Tinh Linh lừa ta?

Giờ phút này, hắc vụ càng thêm dày đặc, trong đó phảng phất có một ác ma sắp sinh ra, tràn đầy cảm giác chẳng lành.

- Thế giới nhân loại thần bí, thật sự khiến cho bản ma vương say mê…

- Ma Vương?

Trần Thư nuốt ngụm nước bọt, trong lòng có chút hưng phấn, chẳng lẽ thật sự là mang theo thiên mệnh đến ?

Chỉ là xưng hô thế này đã cao hơn gấp vài lần so với Ác Bá Dị Giới…

Nhưng mà, một giây sau, ánh mắt của hắn đông cứng, chỉ thấy hắc vụ trước mắt lặng yên tản ra, lộ ra bên trong hình dáng của sinh linh.

Một con Đại Miêu mập đứng thẳng, hai lỗ tai màu đen dựng thẳng lên, lộ ra cái bụng lớn màu trắng, mà chủ yếu nhất là, ánh mắt của nó cực kỳ giống Husky, có quang mang trí tuệ…

Chương 2231 - Khế Ước Linh thứ năm của Trần Thư

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, dĩ nhiên là một con… Long Miêu mập?!

Hình tượng ma vương nguyên bản đột nhiên sụp đổ, có thể nói là trực tiếp hoán đổi một phong cách vẽ…

Giờ phút này, Long Miêu lại không có ý thức đến hắc vụ tản ra, lại khặc khặc cười một tiếng, thâm trầm:

- Từ giờ trở đi, thế giới này sẽ được thống trị bởi đại ma vương ta ! Tất cả sinh linh hãy cúi đầu xin đầu hàng…

- …

Trần Thư ôm ngực, như thể đang xem màn trình diễn của ngươi.

Husky, Thỏ cùng Slime cùng nhìn đối phương, chỉ lặng lẽ nhìn nhau, không nói một lời nào…

- Chẳng lẽ là bị bản ma vương làm cho kinh hãi rồi?

Long Miêu trong lòng nảy ra một ý tưởng, đang định tiếp tục nói mấy câu truyền cảm hứng, về phần những lời này, đương nhiên đều là tiểu tinh linh sớm dạy cho nó…

Nhưng trước khi mở miệng, thì đã thấy Tiểu Tinh Linh tiếp tục giao tiếp bằng ánh mắt, giờ phút này, nó mới rốt cục ý thức được, hắc vụ bốn phía dĩ nhiên đã tản ra…

- A được…

Thần sắc của Long Miêu trì trệ, đồng thời cũng khôi phục thanh âm dễ thương vốn có, chỉ có thể nói giống hệt hình tượng của nó…

Giờ phút này, song phương cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau, bầu không khí dường như có một lúng túng…

Trần Thư ánh mắt bình tĩnh, khi song phương lần đầu tiên đối mặt thì liên hệ linh hồn chính thức kiến lập.

Hắn yên lặng mở ra diện bản của Long Miêu trước mắt…

Tên gọi: Cực ác đại ma Vương…

- Ấy ?

Ngược lại Trần Thư sửng sốt một chút, đây là cái tên gọi thật sự sao ?!

Tâm thần hắn khẽ động, lại lần nữa nhìn xuống phía dưới:

Tính cách: Ma vương Không thể địch nổi

Thuộc tính: thuộc tính Ma vương

Sinh linh chủng tộc: Ma vương

- ??

Sự hưng phấn ban đầu của Trần Thư biến mất ngay lập tức, sau đó nhìn một Tiểu Tinh Linh, vừa nhìn về phía Long Miêu, nói:

- Mang cho ta xem thông tin thực tế của ngươi!

Ngay từ đầu hắn còn tưởng rằng đối phương thật sự có cái danh xưng này, kết quả xem đến phần sau một lát có chút bối rối, tính cách của người ta là Đại Ma Vương vô song…

Lại liên tưởng đến quan hệ của Tiểu Tinh Linh với nó cũng không tệ, e rằng cũng là một loại sinh vật đặc biệt có thể sửa chữa diện bản…

- A ?

Long Miêu cúi đầu, không dám nhìn Trần Thư, nói thầm :

- Đây chính là thuộc tính của bản Ma Vương…

- Không cho ta xem, đêm nay ngươi đừng ăn cơm.

- Đại Miêu thay đổi xong thì lập tức quay lại !

Nghe xong lời này, Long Miêu thần sắc trong nháy mắt kinh ngạc, trực tiếp bị nắm đến tử huyệt…

- Cái này còn tạm được…

Trần Thư khẽ gật đầu, một lần nữa mở ra diện bản thông tin của đối phương.

Tên gọi: Đại Miêu Vương tham ăn

Tính cách: Tham ăn lười biếng

Thuộc tính: Trí lực

Sinh linh chủng tộc: Loại yêu thú

- …

Trần Thư ngửa đầu nhìn lên trời, dĩ nhiên là có chút phiền muộn, chân tướng quả nhiên là tàn khốc…

Điều duy nhất đáng được ăn mừng chính là, vẫn là có một chữ "Vương"…

Cũng may là tội phạm Nam Giang, tố chất tâm lý của hắn là tiêu chuẩn, sửa sang lại một chút cảm xúc, lại lần nữa nhìn xuống phía dưới.

Thiên phú: [Hắc Ám Chi Thể: Tuyệt đối miễn dịch tất cả mặt trái trạng thái] [Miêu Linh: Bất kỳ khả năng tự áp đặt không thể bị xua tan] [Thiên · khóa chặt: Bất luận kỹ năng tự thân phải được đánh, không thể tránh được][sự khoan dung của Miêu Vương : Tự thân không thể học tập bất cứ kỹ năng gây sát thương nào]

- …

Ban đầu Trần Thư rất hưng phấn, dù sao ba thiên phú đầu tương đối biến thái, có thể nói là ước mơ của bất kỳ Khế Ước Linh chiến đấu nào.

Nhưng thiên phú thứ tư, trong nháy mắt đã phá hủy tất cả…

- Không thể học kỹ năng tổn thương ?!

Trong lòng của Trần Thư trầm xuống, ý thức được đây cũng là một con Khế Ước Linh phụ trợ khác.

Ánh mắt của hắn lại lần nữa nhìn về phía tin tức phía dưới.

Kỹ năng: [Trọng thương Lv8: Khiến quân địch trọng thương, giảm tác dụng k ỹ năng chữa trị và khôi phục] Suy yếu Lv 5: Giảm sức mạnh lực lượng cùng tốc độ] [Nguyên tố đoạn tuyệt Lv4: Giảm hoàn toàn thuộc tính nguyên tố của mục tiêu] [Toái giáp Lv6: Giảm phòng ngự cùng tính kháng nguyên]

Kỹ năng đặc thù: [Khả năng quan sát của Miêu Vương: khiến kẻ địch mất trí, khi phóng thích kỹ năng có xác suất thất bại] [Miêu Vương trầm mặc: Ngẫu nhiên phong ấn ba kỹ năng bất kỳ của đối phương] [Sự chúc phúc Miêu Vương: Làm cho toàn thuộc tính của kẻ địch hạ xuống, có xác suất trực tiếp rơi xuống, giảm xuống một đẳng cấp nhỏ. Xác suất có liên quan đến khoảng cách sức chiến đấu của hai bên]

Kỹ năng chuyên môn: [Kỹ xảo sặc sỡ: bất luận kỹ năng đặc biệt nào trong kỹ năng của ngươi đều có thể tự do cải biến. Ghi chú: Có lẽ không thực dụng, có lẽ cũng có hiệu quả…]

Tiềm lực bình xét cấp bậc: SS

- …

Trần Thư mang đọc toàn bộ diện bản hai lần, đồng thời cũng nhìn một Long Miêu mập, trong lòng suy nghĩ.

Hóa ra là Khế Ước Linh phụ trợ suy yếu hiếm thấy !

Theo như Trần Thư biết, có vẻ như U linh hắc sắc của Ninh Bất Phàm loại suy yếu.

Con hàng này nếu nói đến sức chiến đấu, đúng thật là một chút cũng không có, nhưng tuyệt đối không thể coi nhẹ tác dụng của nó.

Chương 2232 - Ta cảm thấy lão gia tử nói đúng…

Với lại Long Miêu mập trước mắt dĩ nhiên là tự mang ba kỹ năng đặc thù, trong đó còn có một kỹ năng chuyên môn, phải biết bốn con Khế Ước Linh trước mắt của Trần Thư, chuyên môn kỹ đều là hệ thống ban thưởng, nhưng con hàng này là tự mang, có thể thấy được tính đặc thù của nó.

- Lại là cấp SS…

Trần Thư xoa xoa cằm, suy nghĩ lại trong lòng của hắn đã có chút hưng phấn.

Hiện tại hắn không thiếu Khế Ước Linh chiến đấu, Tiểu Hoàng phụ trách đối phó Hung Thú cấp thấp, Husky có thể vượt cấp mà chiến, có được lực công kích cực hạn nhất, Thỏ thì tương đối cân đối, chỉ là ba con Khế Ước Linh này, đã đầy đủ chống đỡ các loại đại chiến.

- Con hàng này phối hợp với Tiểu Tinh Linh, một tăng phúc, một suy yếu…

- Hắc hắc… hắc hắc…

Miệng Trần Thư nhếch lên, hình như nghĩ tới tình cảnh gì đó nhịn không được mà bật cười.

- Hắn…

Long Miêu vốn cúi đầu, nhưng vừa nghe thấy tiếng cười của Trần Thư, trong nháy mắt đã cảm thấy rùng mình…

Đây là nhân loại bình thường sao ?

- Không cần sợ… Tình huống bình thường…

Tiểu Tinh Linh vỗ hai cánh bay tới trên đầu của Long Miêu, an ủi:

- Hắn chỉ là có bệnh một chút thôi…

- …

Long Miêu khẽ gật đầu, cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, hai mắt lập tức sáng lên, nói:

- Đại Vương tỷ, nơi này thật sự có cái gì ăn ngon sao ?

- Hả?! Tỷ ?!

Trần Thư vốn dĩ đang mơ tưởng, vừa nghe đến xưng hô này, lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt cũng trở nên cổ quái.

-Tiểu Trần, ánh mắt của ngươi là ý gì ?

Tiểu Tinh Linh hai tay ôm ngực, bình tĩnh nói:

- Ta cùng Đại Miêu có chút quan hệ máu mủ không bình thường sao ?

- …

Thần sắc của Trần Thư trì trệ, nhìn Tiểu Tinh Linh trước mắt cùng Long Miêu mập, đại não cũng có chút choáng váng.

Nhưng xét cho cùng dù sao cũng là dị thú, hắn cũng không tiếp tục bận tâm…

Hắn nhíu mày, nói:

- Ngươi thật sự mang người nhà tới đây sao?

- Đại Miêu Vương thật sự rất mạnh.

Tiểu Tinh Linh cho rằng Trần Thư lại ghét bỏ, vội vàng giải thích nói:

- Trước kia hai bọn ta liên thủ, có thể nói là tung hoành toàn thế giới !

- Ngược lại ta tin điều này.

Trần Thư khẽ gật đầu, cả hai đều là Khế Ước Linh tính phụ trợ, lại thêm có vô số tiểu đệ trợ giúp, thật đúng là không có sinh vật nào chọc nổi bọn chúng…

- Nói như vậy, ngươi không chê Đại Miêu?!

Tiểu Tinh Linh thần sắc kinh ngạc, trong nháy mắt tràn ngập vẻ hưng phấn.

- Đương nhiên !

Trần Thư mỉm cười, tiến lên sờ lên bụng mềm của Long Miêu, nói:

- Hiện tại ngươi là Khế Ước Linh của ta, ca ca thương ngươi còn chưa hết nữa là.

- …

Thân thể Long Miêu run lên, lông tóc đều có chút dựng lên, hơi có vẻ hốt hoảng nói:

- Tỷ, ta muốn rời đi…

Nó vốn cho rằng sẽ trải qua cuộc sống ăn sơn hào hải vị, mỗi ngày phụ trách ăn uống ngủ nghỉ là được rồi, hóa ra có gì đó không ổn…

- Ngươi không đi được nữa rồi.

Trần Thư cười hắc hắc, nói:

- Yên tâm, ca ca sẽ bồi dưỡng ngươi thật tốt!

Hắn trực tiếp chạm vào Long Miêu, ngược lại cảm thấy lông mềm mại, thoải mái hơn Tiểu Hoàng nhiều.

Nhưng hành động vừa làm xong, độ phục tùng của Long Miêu dĩ nhiên là tiếp tục hạ xuống…

- Mẹ nó!

Trần Thư vội vàng kéo dài khoảng cách, nhìn vẻ cảnh giác trong mắt Long Miêu, chỉ có thể bất đắc dĩ khôi phục dáng vẻ nghiêm chỉnh.

Bởi vì là Khế Ước Linh mới, bây giờ còn chưa có trạng thái thống nhất với hắn, có điều Trần Thư tin rằng không bao lâu Long Miêu sẽ tin tưởng hắn tuyệt đối.

- Mau ăn chút gì đi, nhìn cái bụng này, nhất định là rất đói…

Trần Thư trợn tròn mắt, ra lệnh cho Thỏ lấy ra đủ loại thức ăn.

Mặc dù là thịt khô, nhưng bởi vì là Đại Lực nấu nướng, hương vị đương nhiên là cấp bậc thượng hạng.

Đôi mắt của Long Miêu mở to mang theo trí tuệ trong nháy mắt trở nên vô cùng phấn khích, bắt đầu nhồi nhét thức ăn…

Đồng thời, sự phục tùng của nó cũng không ngừng tăng lên…

- Con hàng này đúng là cùng đức hạnh với tiểu tinh linh mà…

Trần Thư lắc đầu, hiện tại tin tưởng cả hai có quan hệ máu mủ.

Đồng thời, bốn con Khế Ước Linh khác cũng bắt đầu vây quanh, vui vẻ hòa thuận bắt đầu dùng cơm.

Nhìn cảnh tượng hài hòa trước mắt, trong lòng của Trần Thư cũng có chút vui mừng.

Hắn ngồi dưới đất, dựa vào Long Miêu, đồng thời nhìn phía tinh không sáng chói phía trên, lẩm bẩm:

- Hiện tại ta đã là Vương Cấp Ngự Thú Sư, con Khế Ước Linh thứ năm cũng có…

Hiện tại, hắn đã được xưng tụng là cường giả đỉnh cao của Ngự Thú!

Về phần Truyền Kỳ, đó là cảnh giới không thể đáp ứng…

- Có điều còn đang đại chiến…

Trần Thư xuyên thấu qua tinh mạc, thấy được vô số người bình thường cư trú, ngay lập tức trở về hiện thực, nghĩ đến tình cảnh nhân loại gặp phải.

Trong lúc nhất thời, sự hưng phấn của hắn đều tiêu tán không ít.

- Hiện tại không phải là thời điểm vui vẻ…

Hắn nhìn năm con Khế Ước Linh vui vẻ ở chung, ngược lại không quấy rầy, mà là một thân một mình thuấn di rời đi.

Là người thừa kế của di tích, hắn đương nhiên có thể thuấn di tự do trong di tích, cũng có thể nhìn thấy toàn bộ toàn cảnh di tích.

Chương 2233 - Ta cảm thấy lão gia tử nói đúng… (2)

Một giây sau, Trần Thư xuất hiện ở bên trong trụ sở của đám người A Lương, lúc này đám người đang tụ tập thảo luận công việc, sự xuất hiện của Trần Thư ngược lại khiến bọn hắn giật nảy mình.

- Mẹ nó, ngươi tỉnh rồi?!

- Muốn chết à ? Đột nhiên xuất hiện ?

- Đột phá Vương Cấp ?!

Ánh mắt của mọi người cùng nhau nhìn sang, vội vàng nói.

- Đương nhiên, đã là Vương Cấp rồi.

Trần Thư thở dài, có vẻ hơi phiền muộn nói:

- Ta vậy mà đã ròng rã tám năm mới đạt tới đẳng cấp này, thật hổ thẹn…

Hắn còn còn chưa nói hết, Niệu Tố Đại liên tiếp trong nháy mắt trùm tới, Trần Thư trăm phần trăm tránh thiên phú của Niệu Tố Đại tự động có hiệu lực, gần như là nhắm mắt lại, dễ dàng né tránh từng cái một.

- Các ngươi làm gì ?! Điên rồi à ?!

- Trị kẻ giả vờ !

Đám người A Lương trợn mắt nhìn, ngươi còn muốn sống không?

- Ta đây không phải yêu cầu cao với bản thân chút sao…

Trần Thư lắc đầu, cũng không tiếp tục đùa giỡn nữa, mà mở miệng hỏi:

- Hiện tại thế cục thế nào ?

Nghe xong lời này, đám người có chút trầm mặc một lát, A Lương thở dài, bắt đầu kể từng câu chuyện một…

Lúc lâu sau, Trần Thư suy nghĩ, lẩm bẩm nói:

- Thập đại Hung Hoàng xuất thế… Toàn bộ nhân loại rút lui…

Lông mày của hắn hơi nhíu, trong mắt có một chút ngưng trọng, chỉ mới bế quan nửa tháng, vậy mà đã xuất hiện nhiều việc như vậy.

Hiện tại hắn cũng hiểu rõ thực lực chân chính của Hung Thú, trách không được lão gia tử vẫn rất kiêng kị.

- Lão gia tử có lời nhắn nhủ gì sao ?

- Không có nhiệm vụ cụ thể.

A Lương lắc đầu, nói:

-Lão gia tử để cho chúng ta ngoan ngoãn đợi ở di tích, chờ kết thúc trận chiến, rồi mới tính kế tiếp.

- Như vậy sao…

Trần Thư mặt lộ suy nghĩ, đột nhiên đứng lên, trong mắt đã có mấy phần chiến ý.

Hiện tại đã là Vương Cấp Ngự Thú Sư, ương nhiên muốn kiểm nghiệm thành quả một lát !

Mặc dù đối tượng là Truyền Kỳ, nhưng hắn vẫn không sợ, đây là tới từ sự tự tin của Tội phạm ca!

Phương Tư lập tức cảm nhận được suy nghĩ của đối phương, vội vàng khuyên nhủ:

- Trần Bì, đó chính là đại chiến Truyền Kỳ… chúng ta không thể tham gia…

- Tội phạm Nam Giang ta, chủ yếu đánh là vượt cấp mà chiến !

Trần Thư mỉm cười, đột nhiên quay người, đồng thời nói khẽ:

- Ta là vương cấp, trấn áp tất cả kẻ địch thế gian !

Vừa dứt lời, hắn đã thuấn di rời đi, đồng thời thu hồi Khế Ước Linh, trực tiếp rời khỏi Tinh Không Di Tích.

- Trấn áp tất cả kẻ địch…

Đám người nhìn bóng lưng đối phương rời đi, không khỏi kinh ngạc, nhiệt huyết sôi trào.

Không hổ là tội phạm Nam Giang !

Nhưng ý nghĩ của bọn hắn vừa xuất hiện, chỉ thấy Trần Thư thuấn di một cái trở về, đồng thời trong mắt hiện đầy vẻ sợ hãi.

- ???

Thần sắc của đám người trì trệ, nói:

- Trần Bì, sao ngươi lại trở về?

- Ách… Ta cảm thấy lão gia tử nói đúng… Không thể tuỳ tiện hành động…

- Trần Thư, có phải ngươi không…

Ánh mắt của đám người đều kỳ quái, thực ra đã nhận ra điều gì đó.

Cái thứ này không phải bị đánh mà trở về đấy chứ ?

- Các ngươi nhìn cái gì ?

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Nếu đổi lại là các ngươi, không chừng còn không về được !

Hiện tại hắn nghĩ trong lòng còn có chút sợ hãi…

Lúc đầu hắn hào khí ngất trời, chuẩn bị cho một màn ra mắt lộng lẫy.

Dù sao trước đó sau mỗi lần hắn đột phá đến Đại Đẳng Cấp, đều cố gắng lật ngược tình thế, kinh ngạc toàn cầu…

Mà ngay vừa rồi, hắn điêu luyện và tán bạo, trực tiếp Thuấn Di đến trên không Hoa Quốc Đại Lục, chuẩn bị thống trị chiến trường Truyện Kỳ!

Kết quả hắn còn chưa kịp làm gì, chỉ nhìn thấy một quả đấm như ngọn núi đánh về phía hắn, không gian bốn phía đều ngưng lại.

May thay Thỏ Tử có bản năng chiến đấu, lập tức ném ra hơn ngàn đạo Không Gian Ấn Ký, lúc này mới đưa theo hắn thoát khỏi hiện trường…

- Chúng ta sẽ không lên trên…

A Lương nhún vai, nói:

- Chúng ta lại không thể trấn sát hết tất cả Vương cấp.

- …

Khóe miệng Trần Thư nhếch một cái, cái này chỉ để chế nhạo ta thôi đúng không…

- Các ngươi từ từ nói, ta trở về sắp xếp tài nguyên một chút…

Hắn lười ở lại thêm nữa, nghĩ đến lúc trước Lão gia tử hứa hẹn tài nguyên của hắn, không khỏi kích động.

- Phải rồi, nhắc nhở một chút, ngàn vạn lần dừng nghĩ đến chuyện rời đi, bên ngoài cũng không phải là chỗ người có thể chờ.

Hắn lo lắng đám người A Lương nhất thời kích động, rời khỏi Tinh Không Di Tích…

Vừa rồi hắn mặc dù chỉ mới nhìn lướt qua chiến trường một cái, nhưng đã có một kết luận:

- Dưới Truyền Kỳ, nhất định chết !

Một giây sau, Trần Thư Thuấn Di rời đi, đi tới chỗ sâu nhất của Di Tích.

Chỉ thấy bốn phía lưu trữ các loại tài nguyên, từ tài nguyên cơ sở đến tài nguyên Vương Cấp, có thể nói là muốn gì có nấy, thậm chí ngay cả đến tài nguyên Truyền Kỳ cũng có không ít.

- Của cải của Lão gia tử đều lấy ra hết sao ?

Trần Thư xoa cằm, tài nguyên của Đẳng Cấp Truyện Kỳ tất nhiên là từ Lão gia tử rồi.

- Nhiều tài nguyên như vậy, cho dù là không bao gồm giá trị tư liệu Truyền Kỳ của Liên Thành, ít nhất cũng mấy chục nghìn tỷ…

Trần Thư thầm bụng tính toán một chút, có lẽ đã có một dự đoán.

Chương 2234 - Truyền Kỳ đại chiến đáng sợ

Mặc dù Chính Phủ vì đối phó với đại chiến chủng tộc này, đã tiêu hao rất nhiều tài nguyên, nhưng được xem là một nước lớn trên thế giới, nội tình là vậy, huống chi trước đó bọn hắn đã quét sạch bốn phía chiến trường Hải Vực.

- Nếu như toàn bộ dùng để bố trí Thần Kỳ Dược Tề…

Trần Thư liếm môi một cái, trong mắt không khỏi tràn ngập sự hưng phấn.

Hắn nhảy lên một cái, ngay lập tức nằm trên một đống vật liệu Vương Cấp, thần sắc trở nên vô cùng mãn nguyện.

- Của ta… đều là của ta…

Trần Thư nhắm hai mắt lại, khuôn mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Hồi lâu, hắn nằm trên tài nguyên, đồng thời ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía đám người trong Di Tích.

Hắn với tư cách là người Truyền Thừa, có thể nhìn thấy bát kỳ chỗ nào của Di Tích, nó gần giống như mở ra viễn cảnh của Thượng Đế.

- Ấy? Có gì đó không đúng lắm !

Trần Thư hơi ngơ ngác, lẩm bẩm:

- Tại sao có thể có nhiều Ngự Thú Sư như vậy !

Sắc mặt của hắn ngưng trọng, vội vàng nhìn về phía đám người trong Di Tích, số lượng Ngự Thú Sư trong đó đã vượt quá dự tính của hắn.

- Không phải Ngự Thú Sư của toàn quốc đều tới sao ?!

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, như thể phản ứng qua lại, lẩm bẩm:

- Tài nguyên này thật sự là cho ta sao…

Lão gia tử chỉ nói sẽ đưa toàn bộ tài nguyên đến Tinh Không Di Tích, không nói rằng Ngự Thú Sư cũng sẽ đến…

Hắn sao lại cảm giác, mình lại bị Lão gia tử an bài rồi…

Mặc dù hắn bây giờ trong lòng mọi người rất có uy danh, nhưng cũng không thể một mình độc chiếm tài nguyên của cả nước, những Ngự Thú Sư khác đều không tu luyện được nữa ?

- Tình hình có vẻ như có gì đó không ổn…

Trần Thư nhíu mày, sau đó lại nghĩ tới điều gì, lẩm bẩm:

- Lão gia tử không phải uỷ thác ư ?!

Bây giờ tài nguyên của cả nước và Ngự Thú Sư có lực chiến đều có mặt tại Tinh Không Di Tích, cái này có thể nói là ngòi lửa duy nhất của nhân loại.

Mà hắn lại là kẻ nắm giữ Di Tích,

Lão gia tử dường như đã giao phó toàn bộ nhân loại cho hắn…

- Lão gia tử không phải sẽ không đánh lại Hung Hoàng đấy chứ ?

Thần sắc của Trần Thư nghiêm trọng, trong lúc mơ hồ có một dự cảm không ổn.

Trong lòng của hắn, Lão gia tử thực lực thông thiên, hơn nữa tính toán không có chút sơ hở, dạng này người, căn bản không thể thất bại.

Ngay cả khi nhìn thấy đại chiến khốc liệt bên ngoài, nhưng hắn vẫn tin rằng Lão gia tử có thể giải quyết mọi việc,

Nhưng bây giờ sau khi bình tĩnh lại, linh cảm xấu trong lòng hắn ngày càng mãnh liệt…

- Đừng đùa với ta chứ…

Trần Thư ngồi dậy, chau mày, trong mắt hiện vẻ lo lắng.

Nếu như Lão gia tử thất bại, nhân loại coi như chỉ có thể đợi bên trong Di Tích, hơn nữa một khi bị Hung Thú tìm thấy, đây chính là tai hoạ ngập đầu rồi.

Đối với hắn mà nói, tài nguyên mặc dù quan trọng, nhưng không bằng sinh mạng…

- …

Sự phấn khích ban đầu của Trần Thư biến mất, thay vào đó bắt đầu suy nghĩ lên đối sách.

Lúc đầu trong lòng hắn Tinh Không Di Tích là tuyệt đối an toàn.

Nhưng vừa rồi hắn nhìn thấy một con Hắc Sắc Cự Viên kia, thực lực của nó phổ thông Thú Hoàng hoàn toàn không thể so sánh được, chỉ sợ chính là Hung Hoàng theo lời A Lương.

Nhưng sự tồn tại này, dĩ nhiên là có mười phần khó tin !

Với thực lực mạnh mẽ như vậy, có vẻ như tìm được đến Tinh Không Di Tích không phải là chuyện không thể.

- Không được… Không được… Đại chiến không thể bại !

Trần Thư đột nhiên đứng dậy, lẩm bẩm:

- Ta phải làm điều gì đó mới được…

…

Nửa ngày sau.

Trần Thư lại lần nữa rời khỏi Tinh Không Di Tích, nhưng không phải xuất hiện trên chiến trường để tìm cái chết.

Lúc này, hắn đã cách xa chiến trường mấy vạn dặm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được chiến sự chấn động đáng sợ.

Chỉ là ảnh hưởng còn lại của trận chiến, cũng đủ để dễ dàng xé nát Khế Ước Linh của hắn.

Đối mặt với trận đại chiến đỉnh cao trước mặt, cho dù là hắn, cũng không có tư cách quan chiến…

- Vẫn còn quá yếu…

Trần Thư thở dài, trong mắt vậy mà hiện lên sự bất lực.

Hắn hiện tại, kỳ thật đã là kẻ mạnh nhất dưới Truyện Kỳ, nhưng cũng chỉ là dưới Truyện Kỳ…

Chiến trường phía trước, thế nhưng có hàng tá Truyền Kỳ, vả lại hầu hết còn không phải là phổ thông Truyện Kỳ gì…

- Nếu đã không tham gia chiến trường, vậy tiếp tục trộm nhà, làm suy sụp tâm thái của Hung Hoàng…

Trần Thư liếm môi một cái, trực tiếp Thuấn Di, khóa chặt Long Uyên !

Hung Thú cấm khu còn lại hắn đều đã đến thăm qua, nhưng duy chỉ có Long Uyên, Lão gia tử vẫn luôn không cho phép hắn đi sâu vào trong đó, không chừng là lo rằng gặp phải mười vị Hung Hoàng đang ngủ say.

Nhưng bây giờ, hắn ngược lại không chút kiêng dè, chỉ cần không có Truyền Kỳ, hắn chính là vô địch !

Mà ngay thời điểm Trần Thư lên đường, Truyền Kỳ đại chiến quyết định vận mệnh của hai chủng tộc vẫn còn đang diễn ra,

Màn đêm đen kịt phía dưới, kèm theo đủ loại tiếng gầm rú đáng sợ,

Ngọn lửa rực cháy của Chu Tước thiêu đốt cả mười mấy nghin mét đất, Không Gian dường như bị bóp méo,

Ám Vương cũng đã sớm lên trời, chỉ thấy từng bàn tay khổng lồ đánh về phía Hung Hoàng phía dưới,

Chương 2235 - Lần đầu Đại Miêu Vương hiển uy

Mà bốn phía Hải Vực lại bị Đại Tuyết Vương đóng băng, búa tuyết đáng sợ cao hàng vạn mét cũng đang điên cuồng tàn phá…

Hung thú một bên, khí thế cũng đáng sợ, các loại kỹ năng bùng nổ, hoàn toàn không thua kém gì,

Mà điều đáng chú ý nhất trong đó, là vầng trăng sáng trong đêm sâu thẳm !

Từng sợi ánh trăng buông xuống, tuy tốc độ chậm, nhưng bất luận là sinh linh nào cũng không thể tránh được,

Ma long ba đầu gào lên một tiếng, cánh bên phải bị mấy tia ánh trăng đánh trúng, trong nháy mắt từng cái từng cái Lân Giáp rơi xuống, Huyết Nhục cũng trở nên mục nát, như thể đã trôi qua vô số năm…

Thời gian mới là vết thương chí mạng nhất !

Mặc dù đại chiến mới chỉ bắt đầu được một ngày, nhưng bất luận là nhân loại hay là Hung Hoàng một bên, trên người đều có những thương tích lớn nhỏ.

Các loại Hoàng Huyết rơi lơ lửng trên bầu trời, sau đó lại rơi xuống biển sâu…

Những Hung Thú cấp thấp ở xa xa trên mặt mang vẻ điên cuồng, muốn nuốt chửng Hoàng Huyết, nhưng thường tới gần biên giới chiến trường, lập tức bị bốc hơi chôn vùi…

Sức chiến đấu điên cuồng của hai đại chủng tộc, từ Hoa Quốc Đại Lục đánh tới Hải Vực vô tận, sau đó lại tiến vào bên trong Dị Không Gian sát phạt…

Bất cứ nơi nào họ đi qua, đều hóa thành tử địa, không có bất kỳ sinh linh nào có thể trốn thoát…

Vào lúc này.

Trần Thư đã lặng lẽ tránh đại chiến, tiến vào bên trong Long Uyên.

Lúc này Long Uyên lại lộ ra vẻ bình tĩnh lạ thường, cũng không có hung thú tiến công Long Uyên Thành, dù sao hiện tại nhân loại đều đã toàn bộ rút lui…

Đám hung thú đều đang đợi ở trong lãnh địa của mình, cũng giống như nhân loại, yên lặng chờ đợi đại chiến kết thúc…

Có điều bọn chúng không dự liệu được chính là, lúc này Long Uyên tiếp đón một vị khách không mời mà đến.

- Nhân loại đều không nhà, các ngươi còn muốn sao? Hôm nay cho các ngươi nổ tung hết!

Trần Thư ngồi trên đầu Tiểu Hoàng, trước người đã bày ra một đống lớn dược tề màu xám, mặc dù tất cả đều là đạn hạt nhân phổ thông, có điều hắn chỉ là làm phá hư, đã đủ rồi.

- Grào !

Đúng lúc này, phía xa tầm mười con địa long màu đen lặng lẽ tụ tập, trong miệng cùng nhau phun ra một tia năng lượng hắc ám.

Rầm rầm rầm !

Tiểu Hoàng chỉ dùng đôi mắt dễ thương lườm bọn chúng, dễ như trở bàn tay chống được sự công kích.

- Ngao ngao !

Đồng thời, Husky phun ra một kỹ năng hệ Hỏa thượng vị, biển lửa cuồn cuộn, trong nháy mắt giết chết toàn bộ địa long trước mắt.

Hơn mười con hung thú Vương Cấp khí thế kinh khủng trong nháy mắt rơi xuống!

Mặc dù Trần Thư cũng chỉ là Vương Cấp, nhưng với đối phương căn bản thì không phải cùng một cấp bậc.

Lúc hắn còn chưa đột phá, đánh Vương cấp có chút tốn sức, nếu như đột phá còn tốn sức, vậy hắn không phải đột phá vô ích sao ?

- Đi chết đi!

Trần Thư hai tay vung lên, ném ra phía xa hai bình Bạo Tạc Dược Tề !

Ầm!

Trong chốc lát, ánh sáng ban ngày rực rỡ tràn ngập không trung, chiếu sáng Long Uyên màu đỏ sẫm, trong nháy mắt thu hút sự chú ý của vô số hung thú.

- Hôm nay, nổ thỏa mái ! Coi như chúc mừng ta đột phá Vương Cấp !

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, bắt đầu cưỡi Tiểu Hoàng bắt tàn phá trong Long Uyên!

Rầm rầm rầm.

Cách mấy ngàn thước hắn lại ném ra một bình đạn hạt nhân, không chút băn khoăn, trên đường đi, ánh sáng màu trắng chói

chang như ánh mặt trời liên tục mọc lên, toàn bộ Long Uyên giờ phút này đều bị chiếu sáng, không biết, còn tưởng rằng Long Uyên đón tết, khắp nơi đều nổ pháo hoa ăn mừng…

Các loại thảm thực vật của Long Uyên, gò núi đều bị phá hủy, sau đó dược liệu, các nguồn khoáng thạch cũng bị ảnh hưởng.

Trần Thư Luôn luôn yêu tiền lại không thèm để ý chút nào, hôm nay hắn muốn phá hỏng cuộc vui!

Đối với chút tài nguyên này, đã không thoát khỏi được được tầm mắt của hắn.

Huống chi muốn thu thập, lại cần không ít thời gian, đến lúc đó không chừng Truyện Kỳ đại chiến đều kết thúc.

Hành vi hung hăng của Trần Thư ngay lập tức kinh động đến tất cả các loại cao đẳng Hung Thú của Long Uyên, mặc dù trong đại chiến trước đó, Hung Thú tổn thất nặng nề, nhưng cao đẳng Hung Thú tồn tại không ít, dù sao nội tình của bọn chúng quá mức thâm hậu.

Grào.

Một con Cự Long hai đầu nhìn về phương xa, trong mắt tràn đầy lửa giận, khí tức cường hãn đột nhiên tràn ngập.

Theo khí tức của nó tản ra, từng con cao đẳng Lãnh Chúa ở xa cũng đáp lại.

Trong nháy mắt, năm con Vương Cấp Lãnh Chúa phóng lên trời, mang theo hàng trăm con cao đẳng Hung Thú, hướng về phía người xâm nhập.

Truyền Kỳ đại chiến bọn chúng không có tư cách tham dự, nhưng đối phó với nhân loại bên dưới Truyền Kỳ, không phải dễ như trở bàn tay sao?

Rầm rầm rầm!

Mấy trăm con cao đẳng Hung Thú mang theo sự trùng kích của đạn hạt nhân, trong nháy mắt khóa chặt Tiểu Hoàng ở phía xa xa!

Chỉ thấy trên đầu của Tiểu Hoàng, vang lên thanh âm tiếng cười to, một bóng người hai tay huy động, một bình Dược Tề

ném ra, không ngừng oanh tạc Long Uyên.

- Grào!

Con Cự Long hai đầu cầm đầu gầm lên một tiếng, hai cái đầu lần lượt phun ra kỹ năng thuộc tính băng hỏa.

Nhưng một giây sau, một Băng Sương màu lam đập vào mặt, ngay lập tức mang kỹ năng của bọn chúng đóng băng, chôn vùi vào vô hình.

Chương 2236 - Lần đầu Đại Miêu Vương hiển uy (2)

- Năm con Lãnh Chúa?

Trần Thư nhíu mày, sờ Đại Miêu Vương bên cạnh, truyền đạt mệnh lệnh cho nó, muốn thử hiệu quả của Khế Ước Linh mới một chút.

- Tiếp nhận lời chúc phúc của Đại Miêu đi!

Thần sắc của Long Miêu Mập khẽ động, hai tay vung tới vung lui, lần lượt ném ra 'ám khí'…

Ánh mắt của Trần Thư ngưng tụ, trong nháy mắt khóe miệng giật lên một cái, chỉ thấy Long Miêu ném ra hàng tá thức ăn, chẳng hạn như thịt nướng, bánh mì kẹp thịt, đùi gà các loại, cần gì đều có…

- Có ý gì? Muốn kìm chết đối phương sao?!

Hô hấp của hắn trì trệ, đã bị hành động này làm cho choáng váng hoàn toàn.

Cự Long song đầu đối diện cũng có chút bối rối, có điều theo bản năng muốn tránh đi, nhưng bởi vì thiên phú tuyệt đối ra đòn của Đại Miêu Vương, nó chỉ có thể yên lặng thừa nhận.

Thức ăn bay tới không phải thực thể có thực, mà là hư ảnh trông giống như thật, chỉ thấy các loại thức ăn quay chung quanh thân thể của Cự Long song đầu, quay với cực tốc như vậy, dường như không có bất kỳ cái gì tổn thương, nhưng một giây sau, đồng tử của nó co rút lại, các loại thuộc tính tự thân

dĩ nhiên là giảm đi rất nhiều, thậm chí ngay cả đẳng cấp đều giảm xuống, chỉ có trình độ Vương Cấp Nhất Tinh.

Rầm rầm rầm !

Husky nắm lấy cơ hội, ngay lập tức tấn công bằng các loại kỹ năng, dễ dàng mang nó miểu sát nơi này !

- Đại Miêu chúc phúc không thể ngừng lại !

Đại Miêu Vương thấy vậy lại lần nữa ném ra đủ loại thức ăn, quay chung quanh thân thể của một Vương Cấp Lãnh Chúa khác.

Husky đương nhiên bắt chước làm theo, lại tiếp tục miểu sát, cả hai phối hợp ăn ý, trong nháy mắt đã chém giết được năm con Vương Cấp Lãnh Chúa, có thể nói là nhẹ nhàng vui vẻ.

- Hả ? Kỹ năng của ngươi làm lạnh nhanh như vậy sao ?!

Trần Thư hơi sửng sốt, không ngờ Đại Miêu Vương lợi hại như vậy.

Đại Miêu Vương lại nhìn sang, ngơ ngác hỏi:

- Là sao.

- ??

Trần Thư trừng to mắt, nói:

- Kỹ năng của ngươi không có thời gian làm lạnh sao? Chẳng qua là khoảng trống mà thôi.

- Không có.

Đại Miêu Vương vô tội lắc đầu, nói tiếp:

- Nhưng Đại Miêu cùng lúc chỉ có thể chúc phúc một mục tiêu.

- Như vậy sao…

Trần Thư hơi sửng sốt, sau đó lấy lại tinh thần, điều này khá hợp tình hợp lý.

- Đúng, kỹ năng đặc hiệu, đều là thức ăn ?

Vừa rồi hắn bị lừa, còn tưởng rằng con hàng này thật sự ném ra một đống thức ăn, cố gắng áp đảo kẻ thù.

Đại Miêu thích cái gì, nó sẽ ném ra cái đó…

- Hả?

Trần Thư hơi sửng sốt, như thể hiểu được cái gì đó, mở Diện bản của Đại Miêu, nhìn phía kỹ năng chuyên môn:

[Kỹ năng ưa thích: Có thể thay đổi bất kỳ hiệu ứng đặc biệt nào. Ghi chú: Có thể không thực tế, có lẽ cũng có hiệu quả…]

- Đây chính là hiệu quả kỹ năng chuyên môn của ngươi ?

Trần Thư trợn tròn mắt, thử thăm dò hỏi:

- Ngươi có thể đổi thành hiệu quả khác không?

- Ta đói…

- Miêu mập ngươi… Thật đúng là thông minh…

Vẻ mặt Trần Thư cứng đờ, không nghĩ tới gia hỏa này vào lúc này lại ra điều kiện…

Vốn cho rằng Đại Miêu này có tính cách giống như Tiểu Hoàng, kết quả hiện tại xem ra chỉ là thoạt nhìn có chút ngốc…

Tinh thần của hắn khẽ động, bên cạnh Thỏ Không Gian lại ném ra một đống mỹ thực lớn.

Đôi mắt của Đại Miêu Vương trong nháy mắt mở to, thậm chí ngay cả chảy nước miếng đều thuận theo bụng chảy xuống…

Phốc xuy phốc xuy !

Trong lúc nhất thời, Husky đang toàn lực chiến đấu, Đại Miêu Vương cũng bắt đầu ‘ tác chiến ‘.

- Hiện tại không đói bụng sao?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Có thể mang hiệu quả kỹ năng đổi thành cái khác sao ?

- Bớt đòi hỏi…

Đại Miêu Vương nhai nuốt thức ăn, nói mơ hồ không rõ.

- Đổi thành cái này có thể chứ ?

Trần Thư mỉm cười, chỉ chỉ Niệu Tố Đại màu xanh lam ở trong tay…

- Cái này…

Đại Miêu Vương nhìn Niệu Tố Đại Xã, giật giật cái mũi, trực tiếp lao tới.

Nó nghiêng người ngửi ngửi, đồng thời ánh mắt cũng trở nên khác thường, lẩm bẩm:

- Mùi thơm quá… Đây là đồ ăn vặt nổi tiếng của thế giới hả?

- ??

Trần Thư giật mình một cái.

- Ách… Thân thể Đại Miêu đang dài ra…

Tiểu Tinh Linh vội vàng chộp lấy Niệu Tố Đại Xã, khiển trách:

- Thứ này không thể ăn !

Ngay cả nó cũng có chút gánh không nổi mặt hàng này đâu…

- Được rồi, có thể thay đổi không ?

Trần Thư cũng lười quan tâm tới, mở miệng hỏi trọng điểm.

- Có thể.

Đại Miêu Vương khẽ gật đầu, chỉ thấy trong miệng phun ra một tia sáng màu đen, bao trùm Niệu Tố Đại Xã, sau đó vụt biến mất.

Trần Thư hỏi:

- Làm xong chưa?

Đại Miêu Vương không trả lời, mà khóa chặt một con Hung Thú Vương Cấp phổ thông phía trước .

Trong chốc lát, các loại kỹ năng phun ra ngoài.

Grào!

Các thuộc tính của Ma Dực Long hạ xuống, đồng thời thân thể bốn phía, dĩ nhiên có mấy chục hư ảnh của Niệu Tố Đại Xã

vây quanh.

Nó theo bản năng sinh bực bội, nhưng lúc này một kỹ năng nổ tung, trong nháy mắt diệt sát.

- Thật có thể biến đổi…

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có chút hưng phấn.

Tuy rằng không có tác dụng thực tế gì, nhưng hiệu quả rất tốt, với lại không chừng có thể quấy nhiễu tâm lý đối phương…

- Mặc dù con hàng này có chút không bình thường, nhưng cũng được việc.

Chương 2237 - Thì ra là muốn cảm giác kích thích này

Trần Thư sờ bụng Đại Miêu, trong lòng đã hoàn toàn tiếp nhận Khế Ước Linh không kém phần tuyệt vời này.

Chỉ trong chốc lát, Hung Thú Vương Cấp phía trước đã bị Husky tiêu diệt hoàn toàn, bởi vì kỹ năng của Đại Miêu không bị hạ nhiệt, nó suy yếu một con, Husky giết một con, hiệu suất ngược lại tương đối cao.

- Tiếp tục nổ !

Trần Thư lệnh cho Thỏ Tử thu dọn chiến trường, sau đó lần nữa lại cưỡi Slime tiến về phía bên trong Long Uyên.

Thời gian một ngày dần dần trôi qua…

Tiếng la thét của Long Uyên tiếp tục không ngừng, tia sáng chói mắt của đạn hạt nhân một giây đồng hồ đều không ngừng trôi qua, những Hung Thú ban đầu vẫn còn phản kháng, nhưng theo số lượng rơi xuống của Vương Cấp Lãnh Chúa, bọn chúng cũng lựa chọn im lặng…

Bạo Tạc Dược Tề giống như cuộc sống, đã không thể phản kháng, vậy thì hãy hưởng thụ…

Long Uyên lúc này đã là một mảnh hỗn độn giống như phế tích, căn bản cũng không giống như là một cấm khu Hung Thú…

- Nổ ! Nổ mạnh !

Ánh mắt của Trần Thư càng thêm hưng phấn, trên đường hắn may mắn tìm được lãnh địa của Lôi Long Hoàng, mặc dù c những sinh vật hàng đầu Vương cấp bảo vệ, nhưng dưới toàn lực vận chuyển của Trần Thư, trực tiếp mang toàn bộ chém giết.

Là một lãnh địa Trần Thư chưa từng đến, tài nguyên trong đó quả nhiên là làm cho người khó có thể tưởng tượng, vậy mà đại bộ phận đều là tài liệu Vương Cấp.

Cái này cũng càng thêm kích phát động lực của Trần Thư.

Vừa ném đạn hạt nhân, vừa tẩy sạch lãnh địa Thú Hoàng, tội phạm là bị hắn bắt…

- Hả ? Lại là lãnh địa Thú Hoàng sao?

Trần Thư hơi sửng sốt, nhìn khí tức khủng bố tràn ngập phía dưới, không giống với lãnh địa Hung Thú bình thường, bên trong Thú Hoàng bình thường có mấy Lãnh Chúa hàng đầu bảo vệ, với lại linh khí thiên địa rõ ràng đều nồng đậm hơn nhiều.

Grào!

Đúng lúc này, năm con lãnh chúa Tam Tinh Vương Cấp đỉnh tiêm xuất hiện, nhìn về phía Trần Thư gào thét, trong mắt có ý vị cảnh cáo.

Trần Thư lại không thèm để ý, bốn con Husky ngao ngao một tiếng, chỉ thấy thiên khung bốn chùm ánh sáng rực rỡ rơi xuống phía dưới, chói lọi đến cực điểm, nhưng dưới sự chói lọi này, bởi vì tràn ngập ý nghĩa chết chóc lạnh lẽo !

Lúc này Hung Thú cầm đầu thân thể bao quanh hàng trăm hư ảnh của Husky, cứ như vậy dùng đôi mắt thông thái trừng trừng chằm chằm vào khiến cho sinh lòng bực bội.

Thậm chí ngay cả tử vong nguy cơ giáng xuống đều không chú ý tới.

Rầm!

Chùm sáng rơi xuống phía dưới, thô bạo đơn giản giết chết nó.

Ngay lập tức, hàng trăm hư ảnh của Husky lại quấn lấy một sinh vật Vương Cấp hàng đầu khác.

Husky cũng dời hỏa lực, toàn lực tiến công, chỉ cần một kỹ năng cao cấp là có thể giết chết nó !

Hiệu ứng kỹ năng đặc biệt của Đại Miêu Vương vốn là Niệu Tố Đại, nhưng cân nhắc đến việc con hàng này cũng có ích cho nhân loại, đối với hung thú thì hiệu quả, quả nhiên đổi lại 'ánh mắt ngưng trọng của Husky'…

Lúc này, ba đỉnh tiêm sinh vật khác đã sợ vỡ mật, quả nhiên là lựa chọn chạy trốn…

Trần Thư cũng lười nhác truy kích, bắt đầu vơ vét phía dưới lãnh địa Thú Hoàng…

Nhưng trong chốc lát, chân trời phía xa xa xuất hiện tiếng gầm kinh khủng, bầu trời đỏ thẫm cũng biến thành màn đêm đen kịt.

- Hả?

Thần sắc của Trần Thư chấn động, nhìn phía phương xa, đã nhận ra khí tức làm người ta sợ hãi.

-Đánh tới nơi này rồi sao ?!

Hắn nhíu mày, có điều cũng không có quá để ý, bắt đầu điên cuồng vơ vét tài nguyên…

Mà cường giả Truyền Kỳ đang chém giết cũng thần sắc khẽ giật mình, nhìn xuống phía dưới Long Xuyên như là phế tích, hay là bọn hắn đã đánh tới nơi này ?

- Tiểu tử này đến đây gây sự sao ?

Lão gia tử hai mắt nhắm lại, liếc mắt nhìn vết tích đạn hạt nhân phía dưới, có thể nói là tràn đầy màu sắc của tội phạm…

- Có người xâm lấn lãnh địa của bản Hoàng !

Kim Long Hoàng toàn thân toàn máu, đang cùng cự tượng Truyền Kỳ trước mắt chém giết, ánh mắt lại nhìn về phía lãnh địa.

Nó đang chiến đấu đẫm máu, kết quả nhà đã bị trộm ?

Hai con ngươi của Kim Long Hoàng tràn ngập hào quang óng ánh, một chốc đã thấy thân ảnh quen thuộc kia…

- Trần Thư ?!

Nó gầm nhẹ một tiếng, nhưng ngay khi bị phân tâm, Cự Tượng khổng lồ trước mắt vung vòi, trong nháy mắt đánh vào đầu nó.

Trong lúc nhất thời, Kim Long Hoàng gầm thét liên tục, đồng thời tạm thời tránh mũi nhọn, để Thú Hoàng còn lại đi lên.

Thấy vậy Cự viên gầm lên một tiếng, nói:

- Kim Long, chuyên tâm ! Tài nguyên đáng là gì ? Chỉ cần giết lão quỷ trước mặt, toàn thế giới đều là của chúng ta !

- Hóa ra không phải lãnh địa của ngươi à ?

Trong lòng Kim Long Hoàng âm thầm than thở, chỉ có thể bắt đầu chuyên tâm ứng chiến.

Thực lực của nó không bằng đối phương, ngược lại cũng không dám mở miệng, huống chi nó không phải Thú Hoàng thời đại mới, cho tới bây giờ gặp đều cách xa một chút…

- Cổ Thuấn, có tác dụng không ?

Hắc Sắc Cự Viên đối mặt với kỹ năng Ám Vương trên không, đồng thời nhìn phía lão gia tử đã cùng dung hợp Truyện Kỳ hồn linh hòa làm một thể, nói:

- Phái một tiểu quỷ ra ngoài, thì có thể ảnh hưởng chiến trường sao ?

Lão gia tử không mở miệng, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, tiếp tục toàn lực chém giết.

Chương 2238 - Chỉ có thể nói… Hợp tình hợp lý

Thời gian dần dần trôi qua, Trần Thư rất nhanh đã mang vơ vét hết tài nguyên lãnh địa Kim Long Hoàng hầu như không còn, vì phòng ngừa bất kỳ bảo vật nào bỏ sót, con hàng này

trực tiếp ném đạn hạt nhân, mang lãnh địa cho toàn bộ nổ tung…

- Tiểu quỷ làm nhiều việc ác !

Kim Long Hoàng trong lòng chấn động, không nghĩ tới con hàng này sẽ lợi hại như vậy…

Trần Thư dường như đã nhận ra ánh mắt, vẫy tay hướng về phía vị trí của Truyền Kỳ đại chiến.

Rất nhanh, Trần Thư lại lần nữa mở ra hành trình oanh tạc…

Có hơn hai mươi con Thú Hoàng làm khán giả, Trần Thư chẳng những không sợ hãi, mà trở nên càng thêm hưng phấn…

Thì ra là cảm giác kích thích này…

Lại hai ngày nữa trôi qua, có lẽ là bởi vì quan hệ của Trần Thư, có lẽ là bởi vì không gian của Long Uyên vững chắc, Truyền Kỳ đại chiến vẫn không di chuyển địa điểm…

Rất nhiều sinh vật Truyền Kỳ, vừa đại chiến, vừa xem Trần Thư biểu diễn…

Hồn Long Hoàng, lãnh địa của Huyết Long Hoàng lần lượt được tìm ra, đương nhiên rơi vào kết cục giống nhau, chẳng những tài nguyên bị chiếm đoạt, mà cuối cùng bị đạn hạt nhân chăm sóc một phen…

Mà khi Trần Thư xâm nhập, Hắc Sắc Cự Viên mười mấy loại Hung Thú trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an…

Cấm khu nơi bọn chúng ngủ say, nằm sâu trong Long Uyên, mặc dù tài nguyên bên trong không nhiều, nhưng đều là bảo vật tương đương cực phẩm, thậm chí còn có bảo vật của bọn chúng xen lẫn…

- Hả ? Sao đột nhiên nhiều ánh mắt như vậy ?

Trần Thư nhíu mày, trong lòng mơ hồ suy đoán.

Chẳng lẽ là muốn tìm tới lãnh địa của Hung Hoàng sao ?

Thần sắc của hắn chấn động, trong mắt tỏa ra quang mang giống như sói, đã huyễn tưởng đến trước mặt vô số tài nguyên…

Mà vào lúc này, thiên khung xuất hiện một hư ảnh Cự Viên khổng lồ, ánh mắt nhìn về phía Trần Thư, gầm thét lên:

- Nhân loại tiểu quỷ, còn không cút khỏi Long Uyên, chết đi!

- Ngớ ngẩn !

Trần Thư liếc nhìn hư ảnh Cự Viên trên không, như thể lo lắng đối phương không nghe thấy, lại làm một cử chỉ quốc tế…

Cảnh tượng này đương nhiên khiến cho Cự Viên gầm thét liên tục…

Nhưng chưa đầy một lúc sau, hư ảnh của nó bị thời gian chi nguyệt phá vỡ, không còn một chút tác dụng ngăn cản.

- Lại còn dám uy hiếp ta à ?

Trần Thư nhếch miệng, lẩm bẩm:

- Đã nhiều năm như vậy, tội phạm ca của ngươi đã sợ phong bạo bao giờ chưa?

Hắn trực tiếp cưỡi Tiểu Hoàng, đi thẳng đến Long Uyên xa xôi, thậm chí cũng không có thời gian để ném đạn hạt nhân.

Hành vi cảnh báo của Hắc Sắc Cự Viên khiến hắn tin rằng phía trước nhất định là có đồ tốt !

Quả nhiên, nửa giờ sau, Trần Thư trong lúc đang tiến lên đột nhiên dừng lại,

- Chi chi…

Thỏ Không Gian thần sắc khẽ động, không gian chi lực trong cơ thể đột nhiên khuếch tán ra, tựa như đang tìm kiếm cái gì đó.

Nó hiện tại đã là Vương Cấp, thực lực hoàn toàn không thể so với trước kia, hơn nữa lại có huyết mạch Ứng Long, dễ dàng có thể tìm tới kho tàng chi địa.

Một lát sau, Thỏ Tử khóa chặt tọa độ không gian, chỉ về phía trước, tìm được không gian hạn chế trước mắt.

Tiểu tinh linh cũng lập tức hiểu ra, thực hiện các loại kỹ năng tăng cường cho Thỏ Tử, làm cho thực lực tăng vọt.

Mà trong lúc này, Đại Miêu Vương nhìn thấy động tác của Tiểu Tinh Linh, thần sắc của nó khẽ động, ném ra từng kỹ năng, chỉ thấy phía trước trống rỗng, hóa ra là hàng trăm hư ảnh Husky bao quanh…

- Hả ?!

Thần sắc Trần Thư khẽ giật mình, nhìn phía Long Miêu mập ở một bên, nói:

- Ngươi cũng có thể làm tử vật suy yếu? Đùa sao ?!

- Đúng thế.

Long Miêu khẽ gật đầu, nói:

- Trước kia ta chuyên môn xử lý thức ăn.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, thi thể cũng không tha đúng không.

Hiện tại hắn cảm thấy năng lực của Long Miêu này không đơn giản như vậy, dù sao có thiên phú ẩn tàng cũng sẽ không hiển hiện ra…

Ví dụ như kỹ năng của đối phương không làm lạnh, có thể sử dụng đối với tử vật…

Giờ phút này, bởi vì kỹ năng của Long Miêu suy yếu, dẫn đến giới hạn không gian trước mắt trở nên vô cùng yếu ớt, thần sắc của Thỏ Tử khẽ động, trong nháy mắt ném ra mấy trăm Không Gian ấn ký, phá hủy trước mắt dễ như trở bàn tay.

Ngay lập tức cảnh tượng trước mặt Trần Thư như tấm gương vỡ tan, lộ ra hoàn cảnh chân thực.

- Đây chính là chỗ ngủ của Hung Hoàng sao ?

Trần Thư nhìn xung quanh bốn phía không có một ai, trong mắt ngay lập tức có vẻ hưng phấn

Linh khí thế giới xung quanh còn lâu mới có thể so sánh với các địa phương còn lại, nếu có thể tu luyện thời gian dài, Vương cấp xem ra cũng không phải nằm ngoài tầm với.

- Chắc chắn có bảo vật !

Trần Thư liếm môi một cái, trực giác của tội phạm nói cho hắn biết, e rằng đây là bảo tàng lớn nhất mà hắn đã từng nhìn thấy.

Có điều sau khi đi hơn mười mét, ánh mắt của Trần Thư ngưng tụ, đã là ngửi thấy khí tức của bảo vật.

Thỏ Tử ngầm hiểu, trực tiếp đất đào xuống dưới một mét, quả nhiên là tìm được ba dược thảo tràn ngập huỳnh quang màu lam.

- Tài liệu Truyền Kỳ sao ?

Trần Thư liếm môi một cái, trực tiếp thô bạo mang nó rút ra, cũng không thèm để ý trôi mất dược hiệu.

Đối mặt với bảo tàng lớn như vậy, hắn cần nhất chính là hiệu suất.

Chương 2239 - Chỉ có thể nói… Hợp tình hợp lý (2)

Trần Thư cưỡi Tiểu Hoàng, bắt đầu dọn dẹp toàn bộ cấm khu, mà đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nhiều tài liệu Truyền Kỳ như vậy…

Mười vị Hung Hoàng là kẻ được lợi lớn nhất năm đó, chẳng những là đạt được huyết mạch Đại Hung nhiều nhất mà ngay cả tài phú của Đại Hung cũng là bị bọn chúng vơ vét, ngoại trừ một ít đặc biệt nghèo, chẳng hạn như nói Lục Sí Công Hoàng kia, đa số Hung Hoàng đều giàu đến chảy mỡ…

Dù sao không có tài nguyên, bọn chúng cũng không có khả năng ngủ say ngàn năm, cũng nhất định cần điều kiện…

Huống chi nơi này linh khí thiên địa lại nồng đậm, thiên địa đều sẽ tự nhiên sinh ra các loại bảo vật.

Thần sắc của Trần Thư dần dần trở nên kinh ngạc, hắn liên tiếp vơ vét, vậy mà đều không nhìn thấy một cái tài liệu Vương Cấp, toàn bộ đều là Truyền Kỳ bảo vật giá trị liên thành!

- Sắp phát tài rồi!

Trần Thư liếm môi một cái, cả người thân thể đều có chút run rẩy.

Kỳ thật hắn đã thấy qua việc đời người, nhưng đối mặt với cảnh tượng hiện tại, tâm thần run rẩy, hồi lâu không thể bình tĩnh.

Lúc đầu chỉ có ý định làm ảnh hưởng đến tâm tính Hung Thú, để lão gia tử gia tăng phần thắng, kết quả không ngờ tới sẽ có thu hoạch lớn như vậy.

Lãnh địa của mười vị Hung Hoàng, chắc chắn được xưng tụng là bảo tàng giàu có nhất trên thế giới!

Mà lúc này, đôi mắt bình tĩnh của lão gia tử cũng có vẻ chấn động, miệng quát:

- Các ngươi thật là đáng chết, lại có nhiều bảo vật như vậy, còn không nói sớm một chút!

Nói xong, Khế Ước Linh của hắn càng ra sức oanh kích, bộ dáng hận thù sâu sắc.

- Grào!

Đám Hung Hoàng nổi giận đến cực điểm, bảo vật của chúng ta liên quan cái rắm gì đến ngươi !

Hiện tại nhân loại đều thô lỗ như vậy sao ?

Mà lúc này, Hắc Sắc Cự Viên nháy mắt thân thể run lên, giận dữ hét:

- Đừng! Đừng!

Nó lúc này giống như bị làm nhục vậy…

Truy cứu nguyên nhân là do Trần Thư đã mở một vùng của cấm khu, phía dưới nước suối không ngừng lưu động…

- Đây là ?

Sắc mặt Trần Thư thay đổi, ánh mắt trong nháy mắt trở nên kích động đến cực điểm, phía dưới căn bản cũng không phải là nước suối phổ thông mà đã hoá lỏng thiên địa linh khí !

- Chết tiệt, thật đáng chết!!

Trần Thư mở to hai mắt nhìn, trực tiếp mang theo Khế Ước Linh, đâm vào bên trong Linh Tuyền.

- Thỏ Tử ngươi thu hết lại…

Hắn hít sâu một hơi, cho dù cực độ hưng phấn, vẫn duy trì tỉnh táo tuyệt đối.

- Đầu nguồn vẫn đang ở trước mặt…

Hắn nuốt ngụm nước bọt, có thể thai nghén một nguồn suối linh khí của trời đất như vậy thì sẽ là loại bảo vật gì?

Rất nhanh, hắn đã có được đáp án, chỉ thấy cuối cùng hóa ra là một linh thạch thần bí, trên đó có vô số linh thạch màu lam, mỗi một viên đều tràn ngập linh khí thiên địa.

Nếu dùng để tu luyện, tiến độ của Ngự Thú Sư chỉ sợ có thể tiến triển cực nhanh, mà quan trọng hơn chính là, trên đó ngoại trừ cực phẩm linh thạch ra, treo không ít thiên địa bảo vật, toàn bộ đều là tài liệu Truyền Kỳ!

- Chết tiệt, hình như quá mức ngông cuồng rồi!

Hắn vốn cho rằng mình đã tương đối giàu có, nhưng so với linh quáng trước mắt, căn bản cũng không phải cùng một cấp bậc.

- Thật là bừa bộn, để ca ca giúp ngươi sửa sang một chút…

Nói xong, Trần Thư bắt đầu có lòng tốt "sắp xếp"' lại…

Mà vị trí chiến trường Truyền Kỳ, Hắc Sắc Cự Viên gầm thét liên tục, thậm chí trực tiếp phun ra một miệng lớn máu tươi…

Đó chính là cướp sạch tài nguyên lãnh địa của tám Đại Hung, hao phí hàng ngàn năm, mới bồi dưỡng ra một mỏ linh hồn như vậy, trước mắt, dĩ nhiên lại bị một Vương Cấp nhân loại tiểu quỷ cướp sạch ?!

Hiện tại nó chỉ muốn về lãnh địa, thậm chí không muốn đánh Truyền Kỳ chi chiến nữa…

Mà những Hung Hoàng còn lại, không hề cười trên nỗi đau của người khác, bởi vì chúng nó hiểu rằng, mình chính là kế tiếp…

- Đây chính là tội phạm Nam Giang Trần Thư sao…

Các Đại Hung Hoàng trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, vốn còn muốn thay mặt cho các Thú Hoàng còn lại giải quyết hết tiểu tử này, kết quả bọn chúng còn không có hành động, mình ngược lại đã bị hố trước rồi…

Cấp Hoàng Kim đang tra tấn các Đại Thú Hoàng, hiện tại Vương Cấp hắn đang bắt đầu tra tấn Hung Hoàng mạnh hơn, chỉ có thể nói… Hợp tình hợp lý…

Grào !

Lúc này, Hắc Sắc Cự Viên ngửa mặt lên trời gào thét dữ dội, khí thế trong nháy mắt tăng vọt rất nhiều, dáng vẻ điên cuồng.

Những Thú Hoàng còn lại nhìn thấy cảnh này cũng không có bất kỳ kinh ngạc, dù sao đây chính là sự tra tấn đến từ Trần Thư…

Lúc này Cự Viên mặc dù thoạt nhìn mạnh lên, nhưng bởi vì có chút mất lý trí, dẫn đến xuất thủ đã không có quy tắc, ngược lại là bị Ám Vương trên không áp chế.

Con ngươi của nó huyết hồng, trơ mắt nhìn hành vi thô bạo của Trần Thư, đối phương dĩ nhiên là mang trọn mỏ linh quáng lên khỏi mặt đất…

Nhìn qua số lượng lớn linh thạch cực phẩm nằm rải rác, trái tim của Cự Viên đều đang chảy máu…

- Mẹ kiếp ! Cẩu Hầu Tử này lại có loại chí bảo này! Thật là đáng chết !

Bên trong chiến trường, đôi mắt của Thiên Kỵ Sĩ cũng đỏ lên, trái tim đập không ngừng, khí tức kinh khủng trong cơ thể như ẩn như hiện…

Chương 2240 - Thà cho chó ăn cũng không để lại cho các ngươi

Lúc này nó nhìn thấy một mỏ linh khoáng kia, đã có chút khống chế không nổi mình !

- Tỉnh táo !

Vào thời khắc này, phía dưới vong linh chiến mã hí vang một tiếng, trong lòng cũng có một chút lo lắng.

Nếu lúc này lộ ra thực lực, tất nhiên sẽ bị đối phương trọng điểm nhằm vào, với lại sau đó, bọn Hung Hoàng cũng sẽ tương đương cảnh giác đối với nó.

- Hả?

Thiên Kỵ Sĩ hơi giật mình, trong mắt trong nháy mắt khôi phục thanh minh.

- Nguy hiểm thật…

Nó dường như cũng hiểu được tình cảnh của mình, vội vàng đè ápkhí tức xao động trong cơ thể xuống, lại lần nữa khôi phục tinh thần.

Bất kỳ sinh linh nào đều có nhược điểm, đương nhiên Thiên Kỵ Sĩ cũng không ngoại lệ, sự tham lam của nó thiếu chút cũng bị bại lộ bởi vì một mỏ linh khoáng…

- Hả ?

Lão gia tử ở xa xa ánh mắt ngưng tụ, dường như đã nhận ra cái gì, vừa đi vừa dò xét đám Thú Hoàng, nhưng cuối cùng, cũng không thể khóa chặt Thiên Kỵ Sĩ.

Lúc này, Ám Minh Thụ lung lay thân thể cao lớn, mang theo một loại lực lượng quỷ dị nào đó nhắc nhở:

- Viên Hoàng, đừng nhìn nữa !

- Grào !

Trong mắt của Cự viên có một chút thanh tỉnh, nhưng vẫn tràn đầy tức giận, chỉ là không mất đi lý trí.

- Tiểu quỷ nhân loại, bản Hoàng kiếp này chắc chắn phải ăn tươi nuốt sống ngươi, dùng linh hồn ngươi đốt đèn trời !

Trong mắt của nó hiện đầy sát ý, lần đầu đối với một sinh linh nhỏ yếu đến mức độ này.

Bọn Hung Hoàng trong lòng run lên, đều hiểu rõ, Cự Viên thật sự nổi giận rồi.

Nhưng Thú Hoàng bốn phía lại âm thầm bĩu môi, bọn chúng đã trải qua giai đoạn nói dọa, bây giờ xem ra, những lời nặng nề trước mắt căn bản giống như một chuyện cười…

- Mẹ nó ngươi còn khuyên ta đừng để ý đến lãnh địa của ngươi sao, gặp báo ứng rồi…

Kim Long Hoàng trong lòng mừng thầm, có điều lại không biểu hiện ra ngoài.

Lúc này, đại chiến của song phương vẫn còn đang tiếp tục, mặc dù các Đại Hung Thú đều có tâm tư khác nhau, nhưng lúc này lại hiểu được, uy hiếp lớn nhất vẫn là nhân loại trước mắt, ngược lại đều dốc toàn lực xuất thủ.

Có điều bởi vì nguyên nhân của Trần Thư, tâm thái của bọn Hung Hoàng đã bị ảnh hưởng đến, tạm thời cũng hóa giải cuộc khủng hoảng ở phía lão gia tử.

- Thật sự sảng khoái !

Trần Thư giờ phút này huýt sáo, chẳng những bởi vì đạt được bảo vật, càng bởi vì ở trước mắt bao người…

- Thích dáng vẻ các ngươi hận ta mà không làm gì được ta…

Trên mặt hắn cười bỉ ổi, lại hướng phía về trên không dựng lên mấy cử chỉ quốc tế, khiến cho các Đại Hung Hoàng vô cùng nổi giận.

Rất nhanh, toàn bộ linh khoáng bị Thỏ Tử thu vào, thậm chí ngay cả linh suối dưới mặt đất kia đều bị thu vào.

- Còn có một chút cặn bã, không mang đi được…

Trần Thư sờ lên cái cằm, lại là móc ra vài bình Bạo Tạc Dược Tề…

Ầm ầm !

Cùng với bạch quang hừng hực tràn ngập, bảo tàng của Hỗn Độn Cự Viên hoàn toàn biến mất không thấy nữa…

- Tiếp theo !

Trần Thư lấy ra một lá cờ, đặt ở trên đầu Tiểu Hoàng, trên đó viết “tội phạm Nam Giang”…

Đúng là năm đó hắn giết Băng Tuyết Hổ Vương, đến khi rực rỡ trở về, lão Tạ hỗ trợ nâng ngọn cờ…

Về phần hai điểm đen, đương nhiên là vết mực…

- Còn có chín Hung Hoàng, các ngươi nhất định phải chống đỡ được! Không thể để cho bản tội phạm thất vọng !

Bởi vì cái gọi là " châu ngọc trước mắt" , hiện tại hắn đối với bảo vật phổ thông đã có chút khinh thường.

Rất nhanh, Trần Thư tìm kiếm toàn bộ lãnh địa, với sự trợ giúp của Thỏ Không Gian quả nhiên tìm được nơi ngủ của Hung Hoàng hết cái này đến cái khác…

Chân châu của bọn chúng mặc dù không tốt bằng Cự Viên, nhưng về cơ bản đều là bảo vật cấp bậc Truyền Kỳ, thậm chí có một phần bảo vật là bọn chúng dùng tinh huyết cùng với chí bảo nuôi dưỡng.

Theo cách nói thông thường, đó chính là bảo vật thực sự tương đương với Hung Hoàng!

Có điều đây cũng không phải là quân vương bảo vật thật có thể sánh được, mức độ hiếm thấy, thậm chí ngay cả thi thể của Thú Hoàng đều không bằng…

- Sắp phát tài rồi…

Trần Thư trắng trợn thu hết, sau đó lại ném đạn hạt nhân, một chút canh cũng không muốn để lại cho Thú Hoàng.

Về phần chí bảo thấy được mà không thể mang đi, hắn trực tiếp để cho Khế Ước linh thôn phệ ngay tại chỗ…

Bất kỳ tài liệu gì cũng cần phải phối hợp sử dụng, nếu thôn phệ đơn thuần, thực ra tác dụng không lớn..

Quả nhiên, khi thấy bảo vật ngàn năm của mình bị Husky gặm hết, bọn Hung Hoàng nhao nhao phun ra máu tươi…

Đây chính là thà cho chó ăn, cũng không để lại cho chúng nó sao…

Đừng nói đến Hung hoàng, mà ngay cả Thú Hoàng còn lại đều cảm thấy vô cùng đau lòng, con hàng này thật sự không phù

hợp!

- Thật là lãng phí…

Lão gia tử thở dài trong lòng, thầm nghĩ sự ngông cuồng của Trần Thư.

Có điều không thể không nói, hành vi thô bạo của con hàng này thật sự hữu dụng, tâm thần của mười Hung Hoàng đều có chút loạn, sức chiến đấu cũng tự nhiên cũng không bằng trạng thái đỉnh phong…

Hai ngày sau,Trần Thư nhìn về phía cấm địa trống rỗng trước mặt, khóe miệng nở nụ cười, hai tay giống như tàn ảnh, lại ném ra mấy chục bình đạn hạt nhân…

Rầm rầm rầm !

Chương 2241 - Thà cho chó ăn cũng không để lại cho các ngươi (2)

Trong chốc lát, quang mang hừng hực tràn ngập, chiếu sáng toàn bộ cấm địa bừa bộn…

- Tên khốn khiếp, ngươi thật là đáng chết !

- Trần Thư, Bản Hoàng nhớ kỹ ngươi !

- Tiểu quỷ nhân loại, kiếp này nhất định phải giết ngươi !

Mười Hung Hoàng tâm thần nổi giận, đối phương chẳng những cầm đi trân tàng của bọn chúng thậm chí còn ném ra nhiều đạn hạt nhân như vậy, trần trụi chà đạp lên tôn nghiêm của Hoàng Giả!

- Xong rồi !

Trần Thư không thèm để ý chút nào, phủi tay, tiêu sái rời khỏi nơi này.

Dưới ánh nhìn soi mói của các Đại Hung Thú Truyền Kỳ, Trần Thư tiếp tục bình tĩnh tìm kiếm toàn bộ Long Uyên, một khi phát hiện chiến trường Truyền Kỳ đang tới gần hắn, Trần Thư đều sẽ nhanh chóng rời đi, không cho Thú Hoàng cơ hội trả thù.

Một ngày sau, Trần Thư vẫn ở bên trong Long Uyên du đãng, giống như bọn trộm cuopows trên đường phố, cấm khu của nhân loại ngày xưa, lúc này đối với hắn mà nói, đơn giản giống như là hậu hoa viên của nhà hắn.

Đáng tiếc duy nhất, hắn không tiếp tục tìm tới lãnh địa Thú Hoàng…

- Hết rồi sao ?

Trần Thư sờ lên cằm, trong mắt có vẻ suy tư.

Nhưng vào lúc này, thần sắc của hắn khẽ giật mình, chỉ thấy dưới màn đêm đen kịt dưới, vậy mà mưa rơi róc rách tích tích.

Nhưng không giống với mưa bình thường, mưa này là huyết sắc !

- Hả ?!

Trần Thư chấn động trong lòng, trong nháy mắt đã hiểu:

- Khế Ước Linh Truyền Kỳ của nhân loại đã sụp đổ rồi sao?!

Huyết vũ từ trên trời rơi xuống, đối với nhân loại mà nói đó là dấu hiệu mơ hồ báo trước !

Mà gần như cùng một thời gian, một hư ảnh nhân loại uy nghiêm xuất hiện trên bầu trời.

- Truyền Kỳ của Tuyết Quốc sao ?

Trần Thư nhìn phía bầu trời, một lát đã nhận ra đối phương.

Mặc dù song phương chưa từng giao tập, có điều lại nhìn thấy qua dung mạo của Truyền Kỳ hai nước khác.

Giờ phút này, lão nhân Truyền Kỳ Tuyết Quốc nắm chặt tay, vung chân múa tay mang hư ảnh của Lôi Long Hoàng bạo lực đánh nát !

Trong lúc nhất thời, Hung Thú lúc đầu mừng rỡ như điên cũng trong nháy mắt liền trầm mặc lại, song phương có thể nói là đồng quy vu tận, tự nhiên không đáng reo hò bất cứ cái gì…

- Là Khế Ước Linh Truyền Kỳ Tuyết Quốc bỏ mình sao ?

Mặc dù Lôi Long Hoàng cũng theo đó rơi xuống, với lại dùng một con Khế Ước Linh Truyền Kỳ đổi lấy một đầu Thú Hoàng, cũng do sự ảnh hưởng của hắn.

Nhưng dù vậy, trong lòng của Trần Thư vẫn có chút nặng nề.

- Cố gắng hết sức rồi…

Trần Thư sắp xếp lại cảm xúc một lát, ánh mắt lại lần nữa kiên định trở lại, hắn trong nháy mắt rời khỏi Long Uyên, chuẩn bị trấn thủ một cấm khu khác lại chơi đùa tâm thái của Thú Hoàng.

Hiện tại hắn không có thực lực chính diện gia nhập chiến trường, cũng chỉ có thể phụ trợ một chút, chí ít cũng đã cống hiến rồi.

Rất nhanh, Trần Thư đi đến Lam Tinh hải vực, cố gắng tìm kiếm đến lãnh địa Sa Hoàng…

- Không cần quản hắn !

Lúc này, Hỗn Độn Cự Viên toàn thân nhuốm máu, giống như là Ma Thần từ Địa Ngục trở về, bởi vì lãnh địa bị tẩy sạch, tính tình ngang ngược của nó bị triệt để kích phát đi ra.

- Cho dù nhìn thấy rồi các ngươi có thể thay đổi sao ?

Thú Hoàng còn lại cũng khẽ gật đầu, u không tiếp tục để ý đến Trần Thư nữa, mà chuyên tâm vào đại chiến trước mắt.

- Hi vọng tiểu tử này có thể lấy được nhiều đồ tốt…

Lão gia tử nhìn bóng lưng Trần Thư rời đi, cũng bắt đầu chuyên tâm chém giết.

Bây giờ, Truyền Kỳ của toàn thế giới đều tụ tập ở đây, đối với Trần Thư mà nói, đây thực sự là một cơ hội tốt không chút kiêng kỵ.

Thời gian lại lần nữa trôi qua, Trần Thư một thân một mình phi hành trên hải vực, bắt đầu đi dạo khắp nơi, nhưng không có bất kỳ thu hoạch nào.

- Không thể đi dạo lung tung…

Hắn sờ lên cằm, tâm thần dần dần bình tĩnh lại.

- Là lãnh địa Thú Hoàng, tất nhiên có dấu vết để lại !

Trong mắt của hắn có vẻ suy tư, lẩm bẩm:

- Hiện tại là Truyền Kỳ đại chiến, một khi bị lan đến gần, bất luận sinh linh gì cũng không sống nổi, theo bản năng sinh vật, Hung Thú hải vực tất nhiên sẽ tụ tập đến phụ cận lãnh địa Sa Hoàng, cái này mới có thể có chút cảm giác an toàn…

Ánh mắt của hắn thâm thúy, nhìn về phía biển cả bao la, trong lòng đã có vài ý nghĩ.

- Có điều hải vực lớn như vậy, trong đó còn có hơn ngàn dị không gian, không có thời gian để cho ta từ từ tìm kiếm…

Tâm tư của hắn tâm tư lưu chuyển, trong đầu đột nhiên thông suốt, nói:

- Nhưng nếu ta tìm không thấy, vậy sẽ dẫn dụ các ngươi ra ngoài !

Trong nháy mắt, Trần Thư thuấn di một cái, trực tiếp về tới Tinh Không Di Tích.

- Đại Lực ! Đại Lực ! Nhanh mang canh gà ra đi!

Một giờ sau, Trần Thư lại lần nữa về tới hải vực trên không của Lam Tinh, mà phía trước đã bày biện một nồi canh gà nồng đậm.

Theo nhiệt độ tăng lên, hương vị canh gà phiêu tán ra, trong nháy mắt khiến cho Hung Thú phía dưới mất đi lý trí.

- Còn chưa đủ !

Trần Thư liếm môi một cái, lại đổ vào chung cực dẫn dụ Dược Tề cùng Tử Vong Dược Tề.

Trong chốc lát, canh gà đối với sức hấp dẫn của Hung Thú đã tăng lên một tầng cao mới.

Trần Thư nhìn xuống phía dưới, cao đẳng Hung Thú xuất hiện rất nhiều.

Chương 2242 - Thánh Ngự Hội?

Kế hoạch của hắn rất đơn giản, địa phương nào xuất hiện cao đẳng Hung Thú nhiều, vậy thì có thể gần lãnh địa Sa Hoàng…

Từ trên thân Thú Hoàng thì có thể tổng kết, càng là cao đẳng Hung Thú, thì càng sợ chết, ngay cả khi không có sự cho phép của Sa Hoàng, bọn chúng cũng tất nhiên sẽ lặng yên tiến gần về lãnh địa Sa Hoàng, nghĩ đến việc tránh đi trận Truyền Kỳ đại chiến này Truyện Kỳ.

Thời gian dần dần trôi qua, Trần Thư mang theo Canh Gà Độc Tâm Linh, hướng phía chỗ sâu hải vực, bắt đầu loại bỏ từng cái địa phương.

Lại ba ngày trôi qua…

Truyền Kỳ đại chiến vẫn còn đang tiếp tục, mà trên bầu trời huyết vũ lại rơi như trút nước…

Truyền Kỳ đại chiến hiện tại, đã gần mười ngày trôi qua, tác chiến thời gian dài, khiến cho sinh mệnh của mỗi sinh vật Truyện Kỳ đều không lớn bằng trạng thái đỉnh phong, đương nhiên sẽ tùy theo tình huống mà rơi xuống…

Chiến đấu cho tới bây giờ, Hung Thú hoặc là nhân loại, đều đã không có đường lui…

- Haizza…

Trần Thư nhìn huyết vũ trên bầu trời, yên lặng thở dài.

Hắn đã không biết, mưa này là bởi vì Khế Ước Linh nào bỏ mạng…

Chính vào lúc này, phía trước của Trần Thư một lần nữa đã tuôn ra số lượng lớn cao đẳng Hung Thú, mà ba Hung Thú dẫn đầu càng làm cho thần sắc của hắn chấn động !

- Huyết Sa?!

Trong lòng Trần Thư khẽ động, trong nháy mắt nhận ra đối phương, chính là đội quân át chủ bài của Sa Hoàng.

Nếu Huyết Sa xuất hiện ở đây, vậy thì có nghĩa là cách lãnh địa của Sa Hoàng không xa !

- Bọn chúng trồi lên từ đáy biển sâu…

Trần Thư thu hồi Canh Gà Độc Tâm Linh, thuấn di lách qua Huyết Sa trực tiếp tiến vào bên trong biển sâu.

- Là ở đáy biển sâu sao ?

Hắn mang theo Khế Ước linh, nhập vào chỗ sâu hải vực, nhờ vào thân thể Vương Cấp, đã có thể không nhìn thấy áp lực hải vực truyền đến.

Chỉ thấy bốn phía một mảng đen kịt, không có một chút ánh sáng, hơn nữa sâu không thấy đáy, giống như vực sâu trong truyền thuyết.

Nếu không có dị không gian, biển sâu tuyệt đối được xưng tụng là khu vực nguy hiểm nhất của Lam Tinh.

- Không có một con Hung Thú nào, thậm chí ngay cả một dị không gian cũng không có…

Trần Thư hai mắt nhắm lại, nhìn bốn phía không giống bình thường, trong lòng đã chút hưng phấn.

Càng kỳ lạ thì càng có thể là lãnh địa của Sa Hoàng !

Hắn tiếp tục chìm xuống, hắc ám trở nên càng sâu thẳm hơn, cho dù là thị lực của hắn cũng khó có thể thấy rõ hơn mười mét.

Có điều là Ngự Thú Sư, hắn có thể thấy rõ hay không không quan trọng, dù sao hắn có năm con Khế Ước Linh… Ách… Thỏ Không Gian hỗ trợ tìm kiếm, có thể phát giác được bất kỳ dấu vết gì.

Về phần bốn con Khế Ước linh khác, Trần Thư không ôm kỳ vọng gì…

Mấy phút trôi qua, Trần Thư đã không biết mình chìm xuống bao nhiêu mét, thậm chí cảm thấy mình đã không ở trên Lam Tinh nữa rồi.

Mà chính lúc này, Thỏ Không Gian thần sắc khẽ động, tròng mắt màu vàng óng nhìn về phía trước, trong cơ thể không gian chi lực bộc phát ra.

- Có biến ?!

Trần Thư thần sắc khẽ động, vội vàng lên tinh thần.

Giờ phút này, Thỏ Không Gian nhắm hai mắt lại, tiếp tục cảm ứng cái gì, chưa đầy một lát sau, nó đột nhiên khóa chặt một tọa độ Không Gian, trong mắt cũng có một chút hưng phấn.

Quả nhiên là Không Gian kết giới sao?

Lãnh địa của Sa Hoàng có thể ở bên trên Lam Tinh ẩn nấp nhiều năm như vậy, ngay cả lão gia tử cũng không phát giác được, tất nhiên là có thủ đoạn gì bảo hộ đặc biệt.

Tiểu tinh linh cùng Miêu đại vương nhìn nhau một cái, sau đó đồng loạt ra tay, một cái biên độ tăng khả năng của Thỏ Tử, một cái suy yếu giới hạn Không Gian, trong chốc lát, Thỏ tâm thần khẽ động, mấy trăm Không Gian ấn ký xuất hiện, hóa thành lưỡi dao, cưỡng ép chém qua Không Gian giới hạn trước mắt!

Ngay tầm nhìn của Trần Thư, chỉ cảm thấy mình đã đi tới một chỗ Không Gian mới, hắn vẫn ở bên trong biển sâu, nhưng không còn là một mảng đen kịt, mà hiện đầy hào quang màu xanh lam, có một mỹ cảnh vừa huyền bí vừa mộng ảo.

Mà bốn phía linh khí thiên địa cũng trở nên nồng đậm đến cực điểm, đã có xu thế hoá lỏng.

- Đây chính là lãnh địa của Sa Hoàng sao ?!

Tâm thần của Trần Thư khẽ động, gần như có thể khẳng định.

Vương Cấp Lãnh Chúa làm sao có thể có tư cách hưởng thụ lãnh địa cao cấp như vậy ?

- Ngươi là ai ?!

Chính giờ phút này, bên dưới truyền đến một tiếng rống to.

- Ấy ?

Trần Thư nhìn phía dưới, chỉ thấy một nam tử trung niên đang cảnh giác theo dõi hắn.

- Nhân loại ?!

Hắn ngược lại giật mình, chẳng là mình tìm sai ? Đi tới một khu vực ẩn nấp của nhân loại?

Nhưng một giây sau, hắn đã bác bỏ phỏng đoán của mình, chỉ thấy xa xa, xuất hiện từng đám từng đám một cao đẳng Hung Thú, ánh mắt của bọn nó ngang ngược, tất cả đều khóa chặt khí tức của Trần Thư, về phần nam tử trung niên phía dưới, đám hung thú trực tiếp làm như không thấy.

Song phương bày ra dáng vẻ cấu kết với nhau làm việc xấu…

- Thánh Ngự Hội ?!

Trần Thư nhắm hai mắt lại, nhìn nam nhân phía dưới, trong nháy mắt phản ứng lại, trong lòng có một sát ý cùng sự hưng phấn.

- Không nghĩ tới, lại có thu hoạch ngoài dự đinh…

Chương 2243 - Đây là lời mà con người có thể nói sao?

Lúc này, Trần Thư nhếch miệng không khỏi nghĩ tới thành tựu tuyển hạng của bản thân. Ba tổ chức ác nhất đã bị hắn diệt hai chỉ còn một Thánh Ngự Hội cuối cùng, thật ra hắn vẫn không có ôm hy vọng quá lớn thậm chí sớm đã nghĩ muốn quyết toán khen thưởng. Dù sao thực lực của tổ chức này có thể không mạnh, nhưng hợp tác cùng với hung thú, hơn nữa giỏi về ẩn nấp, muốn tìm được trụ sở chính không khác gì mò kim đáy biển. Nhưng thật không ngờ, đối phương lại ẩn nấp ở lãnh địa của Sa Hoàng.

- Tiểu tử, khoanh tay chịu trói!

Hiện tại, nam tử trung niên đã nhận ra nguy hiểm từ trên người Trần Thư đồng thời triệu hồi ra năm con khế ước linh của mình, toàn bộ đều toả ra hơi thở của Vương cấp.

- Ngươi không biết ta?

Trần Thư sững sờ, trong mắt ngược lại có một chút kinh ngạc.

Đầu năm nay, còn có người không biết hắn?

- Mặc kệ ngươi là ai, tự ý xông vào lãnh địa của Ngô Hoàng đều phải chết!

Nam tử trung niên bảo vệ lãnh địa của Sa Hoàng một thời gian dài, đối với tin tức bên ngoài có thể nói là hoàn toàn không biết.

Trần Thư thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ngươi đúng là không coi mình là người, gọi con cá mập nhỏ kia là Hoàng!

Lúc này bốn con Husky tru lên một tiếng, chớp mắt đã tung ra sát chiêu [Nguyên Tố Chôn Vùi]!

Bốn đạo cột sáng màu sắc rực rỡ rơi xuống, mang theo uy thế không gì sánh kịp trực tiếp đánh về phía nam tử trung niên!

- Hả?!

Vẻ mặt hắn thay đổi nhanh chóng, toàn thân trở nên run rẩy, nguy cơ tử vong làm cho hắn như muốn ngạt thở. Ngay lúc thời điểm nguy hiểm, một con khế ước linh mạnh nhất của nam tử tâm thần khẽ động nháy mắt đưa ra quyết sách, lệnh ba con khế ước linh còn lại rít gào một tiếng lao về cột sáng phía trước, mà nó cùng với một con khế ước linh còn lại dẫn theo nam tử thoát khỏi phạm vi cột sáng.

Oanh!

Cột sáng nổ tung, trong chớp mắt ba con khế ước linh bị giết chết, ngay cả thi thể cũng không để lại…

- Làm sao có thể mạnh như vậy?!

Đồng tử của nam tử trung niên co rút lại, trong mắt tràn ngập kinh ngạc, mẹ nó này là uy lực mà Vương cấp một sao có thể có sao?

Nhưng hắn còn chưa kịp hiểu thì phía trước xuất hiện một con thỏ khiêng cà rốt thật lớn!

Con thỏ nhe răng cười, Không Gian Lực trong cơ thể con thỏ chớp mắt tuôn ra, hoá thành vô số lưỡi dao sắc bén, chính là kỹ năng mới của nó [Không Gian Bạo Trảm]!

Chỉ trong chớp mắt, hai khế ước linh của nam tử kêu lên một tiếng, thân hình chúng nó bị lưỡi dao sắc bén không nhìn thấy cắt đôi…

Mà nam tử cũng không có tránh thoát đòn tấn công, chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ… .

Ngắn ngủn trong giây lát, Trần Thư đã chém giết một tên Ngự Thú Sư Vương Cấp!

Mà lúc này, xa xa phía chân trời hung thú mới vây giết đến.

- Quả nhiên là lãnh địa của Sa Hoàng!

Hai mắt Trần Thư híp lại, nhìn mấy con Huyết Sa dẫn đầu, trong lòng càng trở nên chắc chắn.

- Lười dây dưa với các ngươi…

Hắn không có đại khai sát giới, mà là thuấn di một cái tránh được đàn hung thú.

Hiện tại việc khẩn cấp trước mắt của hắn là huỷ diệt Thánh Ngự Hội, tiếp theo là cướp đoạt bảo vật của Sa Hoàng, về phần hung thú Vương Cấp, có thời gian mới giết…

Sâu bên trong lãnh địa Sa Hoàng, từng tòa kiến trúc mang phong cách của nhân loại đứng sừng sững, đường đi bên trong lần lượt thay đổi phân bố, thỉnh thoảng có người đi lại, tưởng như là một thành phố thu nhỏ.

Mà đây chính là lãnh địa của Thánh Ngự Hội!

Trong thời loạn thế đại chiến, Thánh Ngự Hội đối với hung thú mà nói có tác dụng tương đối lớn, đại chiến mới có thời gian một năm, nhân loại cũng đã bị huỷ diệt một phần lớn.

Ngoại trừ hung thú có thực lực khủng bố bên ngoài, một nguyên nhân không thể bỏ qua trong đó chính là người của Thánh Ngự Hội ở bên trong nhân loại làm loạn!

Thanh lý Hoa Quốc đối với nội bộ Thánh Ngự Hội là thành công nhất, thế lực nhân loại còn lại còn kém rất xa dẫn đến loạn trong giặc ngoài. Thỉnh thoảng hung thú không tấn công bọn họ, tự mình tan rã từ nội bộ.

Hiện giờ đại chiến sắp đến hồi kết, Sa Hoàng sở dĩ vẫn chiếu cố với người của Thánh Ngự Hội chính là hy vọng bọn họ có thể lẻn vào nhân loại trốn vào bên trong di tích…

Nhưng đáng tiếc chính là, lãnh địa hôm nay cũng bị Trần Thư tìm được rồi!

Lúc này, toàn bộ bầu trời tổng bổ đều có tiếng cảnh báo chói tai vội vàng, một đám thành viên của Thánh Ngự Hội rời khỏi nơi của mình đi lên đường cái, trong mắt có nghi ngờ cùng không chắc chắn.

Đây chính là lãnh địa của Sa Hoàng!

Mà hung thú lại chiếm ưu thế tuyệt đối, làm sao có thể xuất hiện tiếng cảnh báo?!

- Là cảnh báo nhầm sao?

Một lão nhân đứng đầu Vương Cấp đi lên bầu trời của thành phố, mặt mang vẻ khó hiểu nhìn người áo đen một bên.

- Không phải.

Người áo đen lắc đầu, nói:

- Là thủ vệ Lý Đại Mãng đã xảy ra chuyện!

- Đã xảy ra chuyện?!

Vẻ mặt lão nhân chấn động, nói:

- Chắc không phải là nhân loại đánh vào đây chứ?!

Hung thú một phương có hơn hai mươi con Truyền Kỳ, hơn nữa phần lớn đều là cường giả trong Truyền Kỳ, đội hình khủng bố như vậy vậy mà lại bại trong tay nhân loại?!

Chương 2244 - Bí mật của Thánh Ngự Hội

Trong mắt hắn có một chút sợ hãi, Thánh Ngự Hội nhưng là phản bội nhân loại, một khi bị thanh toán thì kết cục của bọn họ cũng sẽ không tốt…

- Không xác định…

Người áo đen lắc đầu, nói:

- Ta đi nhìn tình hình một chút, ngươi trấn an tâm tình mọi người một chút, cũng để cho bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, nếu có nguy hiểm tạm thời rút lui khỏi.

- Ngươi cần bao lâu?

- Yên tâm, Quang Lân Ngư Vương của ta chính là tốc độ hình, rất nhanh sẽ trở lại!

Người áo đen triệu hồi ra một con cá lớn hào quang rực rỡ, trong giây lát đã biến mất ở phía chân trời…

- Hy vọng chỉ là một chút sóng gió nhỏ…

Lão nhân nhắm lại đôi mắt, âm thầm cầu nguyện một chút nhưng trong lòng vẫn liên tục bất an như cũ.

Ngay thời điểm hắn muốn thông báo cho toàn bộ người, người áo đen cũng giống như một đạo ánh sáng ôm Quang Lân Ngư Vương, bay trở về…

- Ơ? Nhanh như vậy?!

Lão nhân sững sờ, khi đang định khen một chút thì vẻ mặt bỗng chốc cứng lại.

Chỉ thấy bên trong hắc bào không có ai, chỉ có một cái áo choàng trống rỗng…

Mà đầu Quang Lân Ngư Vương phía dưới cũng vỡ tan, đã mất đi hơi thở sinh mệnh!

Phản ứng đầu tiên của hắn vậy mà là trang phục của tổ chức có chất lượng thật tốt…

Nhưng giây tiếp theo thân hình hắn run lên, trong mắt che kín sợ hãi đã không thể hài hước được nữa.

- Hắn đã chết? Ai đã làm loạn?!

- Không phải sợ, ngươi cũng sắp rồi!

Đang lúc này, xa xa một thanh niên cưỡi một quả cầu lớn màu vàng, chậm rì rì tiến lại gần.

- Hả?!

Cơ thể của lão nhân chấn động, chớp mắt triệu hồi ra năm con Khế Ước Linh Vương Cấp ba sao, trong mắt tràn ngập cảnh giác.

Hắn là Vương Cấp ba sao, nhưng hiện giờ đối mặt với một Ngự Thú Sư Vương cấp một sao cũng cảm thấy được áp lực lớn trước nay chưa có!

- Ngươi là…Trần Thư?!

Lão nhân làm thủ lĩnh của Thánh Ngự Hội, một chút đã nhận ra kẻ địch cuối cùng của tổ chức!

- Ồ? Ngươi nhìn cũng có chút quen mặt…

Lúc này, vẻ mặt Trần Thư cũng ngẩn ra, trong mắt vậy mà lại có một chút cảm giác quen thuộc.

- Mặc kệ, làm thịt rồi nói sau, lát nữa chúng ta nhìn kỹ thi thể một chút vậy.

- …

Trong lòng lão nhân không khỏi thấy lạnh cả người, đây là lời mà con người có thể nói sao?

Trần Thư không nói gì, mà là lấy ra hai bình Bạo Tẩu Dược Tề đút cho Khế Ước Linh.

- Giải quyết nhanh lên, đợi lát nữa chúng ta còn phải tìm bảo khố của Sa Hoàng.

Trong chốc lát, dưới sự thêm vào của dược tề năm con Khế Ước Linh của hắn lại lần nữa tăng vọt một bậc!

- Ngao!

Husky cùng con thỏ đồng loạt ra tay, mà đại Miêu Vương ở một bên không ngừng phụ trợ. Cho dù đôi bên kém hai đẳng cấp nhỏ nhưng bị áp chế lại là đối phương, hơn nữa tuỳ lúc đều có thể có nguy hiểm sinh mạng.

- Tất cả đến giúp ta!

Lão nhân hét to một tiếng, bên trong thành phố phía dưới đột nhiên bay ra vài tên Ngự Thú Sư Vương Cấp, bắt đầu toàn lực vây giết Trần Thư.

Nhưng đáng tiếc có Không Gian Thỏ ở đây, có nhiều Ngự Thú Sư hơn đến thì cũng không uy hiếp được đến Trần Thư, chỉ biết bị hắn đánh bại từng người…

Về phần Slime và tiểu tinh linh của hắn lại theo dõi những người còn lại bên trong thành phố…

Dưới sự liên thủ của chúng nó, có thể nói là hành hạ người vô địch!

Lúc này, nhìn thấy biến cố trên bầu trời, mọi người trong Thánh Ngự Hội tự nhiên hiểu rõ đều bắt đầu rút khỏi nhanh chóng.

Bọn họ chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng, về những cái khác vẫn là giao cho hung thú đến đây đi…

Nhưng vào lúc có người đi tới biên giới thành phố, cũng đột nhiên giật mình. Một đạo không gian kết giới không nhìn thấy ngăn cản đường lui của bọn họ!

Thực lực của Không Gian Thỏ tăng vọt, phạm vi của [Tiểu Không Gian Chi Vực] cũng tăng lên mấy chục lần, trực tiếp bao phủ lại toàn bộ thành phố ở phía dưới.

Nhất thời, mọi người đều vô cùng bối rối, suy nghĩ đánh đồng loạt vào không gian kết giới phía trước, giống như Cứu Thế Giáo Hội lúc trước bị nhốt…

Mà hiện tại thực lực con thỏ tăng vọt, hơn nữa tất cả bọn họ đều là Ngự Thú Sư Vương Cấp, không gian kết giới lại càng không để cho bọn hắn có thể phá huỷ trong thời gian ngắn.

- Òm ọp! Òm ọp!

Tiểu Hoàng nhắm lại đôi mắt, bắt đầu ở trong thành phố mạnh mẽ đâm tới, một bộ dáng ác bá của Ngự Thú giới…

Truyền Kỳ đại chiến chém giết, mà Trần Thư cũng là mở ra giết chóc…

Không đến thời gian một giờ, toàn bộ thành phố đã gần như là máu chảy thành sông, liếc mắt nhìn một cái vậy mà không tìm thấy một người còn sống. Bởi vì nguy hiểm tính mạng khiến

cho mỗi người đều tập trung ở biên giới không gian kết giới, nhưng thật ra đã cho Tiểu Hoàng tiết kiệm không ít thời gian.

Mà phía trên Trần Thư chém giết cùng với Ngự Thú Sư Vương Cấp, cùng là thương vong nặng nề, chỉ có tên lão nhân Vương Cấp ba sao kia vẫn còn đau khổ chống đỡ.

- Bỏ qua cho ta…

Trong mắt lão nhân đã không còn chiến ý, chỉ có sợ hãi thuần tuý…

Thanh niên trước mắt thật sự là quá mức đáng sợ, mặc dù là giết mấy ngàn người nhưng vẫn như cũ không có một chút dao động.

Chương 2245 - Bí mật của Thánh Ngự Hội (2)

Sắc mặt Trần Thư lạnh lùng, khoé miệng có một mạt tươi cười tàn bạo, chỉ thấy Không Gian Thỏ nháy mắt xuất hiện ở phía trên đối phương, vũ khí chuyên dụng bạo lực đánh ra trong chớp mắt đã đánh chết đối phương!

- Giết xong rồi sao?

Trần Thư nhìn thành phố đẫm máu phía dưới, cũng không có một chút thay đổi sắc mặt.

Hắn thấy, Thánh Ngự Hội phản bội nhân loại so với hung thú càng đáng chết hơn, cho dù là giết nhiều hơn cũng không có cảm giác tội lỗi.

- Nhiệm vụ không hoàn thành?

Trần Thư nhìn xuống phía dưới, vẻ mặt ngược lại giật mình. Dựa theo thành tựu tuyển hạng của hệ thống, hắn huỷ diệt ba tổ chức ác nhất sẽ tự động có thưởng, nhưng hiện tại lại chậm chạp không có phản ứng.

- Có cá lọt lưới?

Trần Thư nhíu mày, bắt đầu tìm tòi bên trong thành phố.

Hắn thấy độ khó của thành tựu tuyển hạng thậm chí còn vượt qua cả giết Thú Hoàng, dù sao người sau chỉ cần có vận khí tốt một chút là có hy vọng có thể làm được. Nhưng huỷ diệt ba tổ chức ác nhất không giống vậy, chẳng những cần phải thực lực tự thân vượt qua thử thách, nhưng lại phải tìm được trụ sở của bọn họ.

Dưới khó khăn như vậy, huyết mạch không biết làm khen thưởng hoàn mỹ tất nhiên không phải là vật đơn giản, thậm chí có thể làm cho thực lực Trần Thư lại lần nữa có sự thay đổi.

Hắn hiện tại muốn đột phá Truyền Kỳ, có thể nói là xa xa không biết, dù sao Lý lão bị vây ở Nguỵ Truyền Kỳ mấy trăm năm cũng không có đột phá.

Hắn chỉ có thể là nghĩ hết biện pháp lấy thân thể Vương Cấp để chống lại Truyền Kỳ!

Thời gian trôi đi rất nhanh, hung thú còn lại cùng đều tiến đến, nổ nát không gian kết giới của con thỏ. Khi thấy thành phố máu chảy thành sông, đám hung thú đồng loạt nổi giận trong lòng cũng có chút bất an.

Trần Thư xâm nhập thực lực đã vượt qua dự liệu của chúng…

Mấy con Huyết Sa cầm đầu bàn bạc một phen, cuối cùng là lựa chọn phân tán rời đi không có lại mù quáng đuổi giết Trần Thư.

Mà Trần Thư vẫn như cũ dẫn theo Khế Ước Linh, đi qua bên trong thành phố tìm được hơn mười con cá lọt lưới, lại thuận lợi tìm được bảo khố của Thánh Ngự Hội.

- Một tổ chức cực ác lại chỉ có một chút tài nguyên như vậy?

Trần Thư nhìn chỉ có mười hai mươi tỷ tài nguyên trước mắt, trong mắt không khỏi có chút ghét bỏ.

Ở hắn thấy này còn không bằng một cọng lông linh quặng của Hỗn Độn Cự Viên…

- Haiz, miễn cưỡng nhận…

Trần Thư lắc đầu, cho con thỏ đưa toàn bộ tài nguyên bảo khố thu hồi lại, ghét bỏ thì ghét bỏ hưng cần tiết kiệm vẫn luôn là

phẩm đức tốt đẹp của hắn…

Lúc này, Trần Thư dẫn theo Khế Ước Linh còn lại tiếp tục tìm kiếm toàn bộ thành phố, thành tựu tuyển hạng của hắn vẫn như cũ không có hoàn thành.

Thời gian nửa ngày trôi qua, lúc này Trần Thư không có lại mù quáng tìm kiếm mà là đợi ở một chỗ bên trong phòng tài liệu, cẩn thận đọc các tin tức tuyệt mật của Thánh Ngự Hội.

Phòng tài liệu được thiết kế nghiêm mật, nhưng bị hắn dùng bạo lực phá vỡ rồi.

Sau một lúc lâu, hắn hít một hơi thật sâu trong mắt có một chút giật mình.

- Đây là nguồn gốc của Thánh Ngự Hội sao?

Trần Thư cầm tư liệu trong tay ném tới một bên, thuấn di một cái tới bên cạnh một khối thi thể.

Chính là thủ lĩnh của Thánh Ngự Hội khiến cho hắn quen mắt lúc trước, hắn mở ra thiết bị chuyên về thông tin của mình, ở trong cơ sở dữ liệu của chính phủ quả nhiên là tra được người này.

- Cường giả Vương Cấp của ba trăm năm trước, Đỗ Viêm… đã từng ra một quyển Vương Cấp tài liệu bách khoa toàn thư, thảo nào nhìn có chút quen mắt…

Hiện tại hắn rốt cục đã hiểu được, Thánh Ngự Hội vì sao lại lựa chọn phản bội nhân loại, đầu quân vào hung thú, không phải bởi vì quyền lực cũng không phải bởi vì tài phú mà là bởi vì sống lâu cùng với sức mạnh!

Làm Ngự Thú Sư mà nói, cho dù là Vương Cấp cũng chỉ có thể sống được trăm năm ngắn ngủi, trừ khi là đột phá đến Nguỵ Truyền Kỳ.

Nhưng lão nhân Vương Cấp trước mắt cũng chính là nhân vật ba trăm năm trước.

Mà nguyên nhân có thể làm cho hắn sống lâu như vậy, thì chính là hắn ký kết khế ước đặc thù với hung thú!

Loại khế ước này là giao cho hung thú một chút đặc điểm của Khế Ước Linh, ví dụ như nói Ngự Thú Không Gian, tin tức bảng, vân vân…

Thoạt nhìn giống như hắn trở thành một loại Ngự Thú Sư khác, không có vấn đề gì lớn. Nhưng loại khế ước này cũng có một đặc điểm mấu chốt, đó chính là nhân loại không phải là vị trí chủ đạo mà là lấy hung thú làm chủ đạo. Đối phương thậm chí có thể khống chế tất cả hành động của nhân loại…

Tuy rằng mất đi tôn nghiêm của nhân loại, nhưng lại có một chỗ tốt nghịch thiên chính là tuổi thọ hung thú có thể trả lại nhân loại, khiến cho bọn họ vẫn sống sót…

Ngoại trừ điều này, gia nhập vào Thánh Ngự Hội còn có một loại người khác, chính là toàn bộ Khế Ước Linh đã ngã xuống, bản thân biến thành Ngự Thú Sư bình thường.

Bọn chúng không cam lòng ngã xuống như vậy, chủ động gia nhập Thánh Ngự HỘi cùng với hung thú ký kết khế ước, lại lần nữa có được 'sức mạnh' mạnh hơn so với đỉnh phong.

- Thảo nào lại quỷ dị như vậy, trước đó ta giết vậy mà tất cả đều là hung thú…

Chương 2246 - Lại tiến về Truyền Kỳ chiến trường

Trần Thư lẩm bẩm tự nói, hắn vẫn cảm thấy được người Thánh Ngự Hội có chút không giống với người thường nhưng không có tìm ra được nguyên nhân thực sự.

Trần Thư hiện tại không khỏi nghĩ tới Tân Khắc Lai thi đấu thế giới trước đó, Nhân Ngư Khế Ước Linh phụ trợ đối phương chính là một Bạch Ngân Quân Vương, muốn giết Trần Thư tại chỗ.

Nhưng đáng tiếc, thời điểm đó Slime đã lĩnh ngộ [Băng Ngự], dễ dàng chống lại đòn tấn công của Quân Vương.

Vốn tưởng là Tân Khắc Lai có thiên phú xuất chúng, thành công khống chế một con hung thú Quân Vương, kết quả hiện

tại xem ra hắn mới là bên bị khống chế…

- Thảo nào kỳ lạ như vậy, lúc trước ta giết tất cả vậy mà đều là mãnh thú…

Trần Thư lẩm bẩm nói, hắn vẫn cảm thấy được người của Thánh Ngự Hội có chút không giống người thường, nhưng không có tìm ra được nguyên nhân thực sự.

Khoé miệng hắn hiện một mạt trào phúng, lẩm bẩm:

- Loại khế ước này, rốt cuộc người là khế ước linh hay hung thú là khế ước linh chứ?

Người của Thánh Ngự Hội quả thực giống như là con rối, vì sống sót mà cam nguyện giao ra tất cả của mình, nhưng sống kiểu này là còn sống sao…

Trần Thư lúc này nhìn thi thể của Đỗ Viêm, không khỏi nghĩ tới anh linh Long Uyên ngày xưa, đôi bên đều là nhân vật của mấy trăm năm trước, có thể nói là thời đại của Ngự THú Sư.

Nhưng hai bên vô cùng trái ngược nhau, một bên vì nhân loại cam nguyện hiến tế bản thân, hồn phi phách tán!

Một người vì sống tạm bợ phản bội nhân loại, trở thành chó săn của hung thú!

- Có người còn sống nhưng sự thật là đã chết.

Trần Thư ngẩng đầu lên, dường như lại lần nữa lấy được tinh thần, lẩm bẩm nói:

- Có người đã chết, nhưng vẫn còn sống…

Hắn bây giờ rốt cục đã lý giải được câu nói của Liễu Phong ngày đó:

- Luôn có một thứ quan trọng hơn cả sinh mạng…

Ánh mắt Trần Thư biến đổi, đối với ý nghĩa của sinh mạng dường như đã hiểu được nhiều hơn.

Hắn không cho rằng mình được vĩ đại như anh linh Long Uyên nhưng có thể khẳng định, bản thân sẽ không trở thành thành viên tiếp theo của Thánh Ngự Hội…

Một lúc lâu sau, Trần Thư dẫn theo Khế Ước Linh tiến thẳng vào sâu bên trong lãnh địa Sa Hoàng, mà ở phía sau hắn có ánh sáng mặt trời chói chang mãnh liệt bay lên, một toà thành chết kia hoàn toàn biến mất…

- Tiếp tục thôi.

Trần Thư liếm môi, lại lần nữa khôi phục bộ dáng của tội phạm, nhưng suy nghĩ của hắn mơ hồ có một chút thay đổi, mà hắn không biết đó là sự thay đổi này làm cho con đường Truyền Kỳ của hắn dần dần bằng phẳng…

Lão gia tử từng nói qua, muốn tấn chức Truyền Kỳ không đơn giản là cần Ngự Thú Lực…

- Đáng tiếc, tuyển hạng còn chưa có hoàn thành…

Lúc này, Trần Thư lắc đầu, trong mắt có một chút tiếc nuối.

Không phải bởi vì một toà thành chết kia có cá lọt lưới mà là bởi vì trên thế giới này còn có một Thánh Ngự Hội!

Vừa rồi trong phòng tài liệu hắn có được một tin tức, Thánh Ngự Hội cũng chia thành các phe phái khác nhau, một cái đầu phục tân thời đại Thú Hoàng, về một cái khác là đầu phục cấm vụ Đại Hung…

Trong lòng hắn không có gì kinh ngạc, ngược lại còn có chút tỉnh ngộ.

Hắn lúc trước ở dưới không gian cấm kỵ của Thánh Ngự đảo đã gặp qua một tên thành viên của Thánh Ngự Hội, cũng là lần đầu tiên hắn có được huyết mạch châu.

Lúc ấy mục đích của người nọ rất rõ ràng, là muốn thả cấm vụ Đại Hung ở bên trong ra. Hiển nhiên hắn chính là một trong Thánh Ngự Hội thuộc loại Đại Hung, nhưng đáng tiếc Thánh Ngự Hội thật không ngờ cấm kỵ không gian thật ra là phòng thuần thú của lão gia tử…

Mà lúc trước lấy Thiên Không Di Tích làm mồi nhử, dẫn cửu vĩ hồ muốn ngăn chặn hành động của Trần Thư là Tân Thời Đại Thú Hoàng gây nên. Bọn họ không thèm để ý sống chết của Cửu Vĩ Hồ Đại Hung, thầm nghĩ phải đưa đám người Trần Thư vào chỗ chết.

- Người của Thánh Ngự Hội, là ở bên trong cấm vụ nhỉ…

Trần Thư nhíu mày, không khỏi cảm thấy có chút đau đầu.

Cấm vụ vốn là một chỗ nhà giam, rất dễ mất phương hướng, muốn tìm được chỗ của Thánh Ngự Hội cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì nhóm Khế Ước Linh cũng không có nhàn rỗi, nhất là Không Gian Thỏ, cố gắng tìm kiếm vị trí bảo khố mà Sa Hoàng giấu…

Không đến thời gian một ngày, Trần Thư đã thành công tìm được đích đến!

Chỗ của mười con Hung Hoàng đang ngủ say đều bị con thỏ tìm được, tất nhiên Sa Hoàng cũng không thể trốn thoát được kết cục…

Thẳng đến hôm nay, điều duy nhất làm cho Trần Thư cảm thấy khó giải quyết chính là Thiên Kỵ Sĩ được giấu trong bảo khố!

Cho dù là hiện tại để hắn đi tới Tử Vong Tế Đàn trước e là cũng không tìm thấy được một chút dấu vết để lại…

- Một tiểu Thú Hoàng như ngươi vậy mà có nhiều tài nguyên như vậy?!

Trần Thư nhìn tài nguyên chi chít trước mắt, đầu óc chốc lát đã bị hưng phấn làm cho choáng váng đầu óc. Chỉ thấy phía trước là một cái động lớn dưới đáy biển, bốn phía rải đầy các loại tài nguyên cao đẳng, tản ra một loại hơi thở làm kẻ khác mê muội.

Mặc dù là lấy kinh nghiệm phong phú của hắn vậy mà cũng không tính được tổng giá trị của tài nguyên trước mắt.

Chương 2247 - Lại tiến về Truyền Kỳ chiến trường (2)

Sa Hoàng thống trị toàn bộ Lam Tinh Hải Vực ngàn năm, trong đó dị không gian khoảng hơn một ngàn, có thể nói là thủ phủ bên ngoài Lam Tinh.

Nó tích góp từng tý một tài nguyên, tự nhiên khó có thể tưởng tượng.

- Ta nghi ngờ đây cũng không phải toàn bộ…

Trần Thư sờ cằm, cảm nhận được Sa Hoàng chắc chắn là còn có bảo khố khác.

Rống!

Ngay lúc này bên ngoài cửa động truyền đến mấy tiếng rít gào, mấy con Huyết Sa Vương cấp đứng đầu tập trung lại, tuy rằng cảm thấy bản thân không thể đối phó được nhân loại trước mắt, nhưng bảo khố của Sa Hoàng bị xâm nhập, chúng nó không thể nào thờ ơ.

- Con thỏ, ngươi tiếp tục thu tài nguyên.

Trần Thư sờ con thỏ, tiếp theo dẫn theo bốn con Khế Ước Linh khác trực tiếp ra ngoài chém giết.

Dưới sự thêm vào của Bạo Tẩu Dược tề, thực lực của Trần Thư đã vượt qua vương giả đỉnh cấp, không phải là Huyết Sa có thể chống lại.

Thời gian trôi qua, con thỏ ở bên trong bảo khố, thu đến quên cả trời đất, nó thăng cấp lên Vương Cấp, không nói chuyện khác chỉ với tốc độ cướp sạch cũng nhanh không ít…

Cùng lúc đó, Trần Thư bên ngoài động cùng với hung thú vô cùng kịch liệt. Huyết Sa cầm đầu trong lòng nổi giận, nhìn qua hơn trăm con Husky quấn quanh cơ thể, đầu óc có chút choáng…

Sau khi Trần Thư chém giết ba con Huyết Sa, đám hung thú cũng quyết đoán rút lui khỏi…

Bảo vật của Sa Hoàng quan trọng nhưng mạng của chúng nó quan trọng hơn…

Mà hiện tại, Sa Hoàng cũng đã có được tin tức của Huyết Sa truyền tới, nhưng chỉ có thể nổi giận gầm lên hai tiếng, sau đó…. làm gì còn sau đó nữa…

Lúc này nếu nó rời khỏi chiến trường, chắc chắn sẽ bị thanh toán!

Lại thêm hai ngày nữa trôi qua, Trần Thư lưu luyến nhìn lãnh địa của Sa Hoàng, dưới sự cố gắng của con thỏ hắn lại tìm được một nơi giấu bảo khố của Sa Hoàng, dù vậy hắn vẫn như cũ chắc chắn Sa Hoàng còn có tài nguyên, nhưng đáng tiếc cuối cùng không tìm được nữa.

Không còn cách nào, Trần Thư không có lãng phí thêm thời gian trực tiếp rời khỏi lãnh địa của Sa Hoàng…

Xôn xao——

Trần Thư cưỡi Slime, từ trong biển sâu đột nhiên chui ra nhấc lên sóng lớn ngập trời.

- Ô? Mưa…càng rơi càng lớn…

Trần Thư ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, chỉ thấy bầu trời giống như bị lật ngược, mưa máu như trút nước rơi xuống, giống như bao trùm toàn bộ Lam Tinh.

Đây là ngã xuống bao nhiêu con Khế Ước Linh Truyền Kỳ?

Trong lòng hắn bỗng chốc từ hưng phấn trở nên trầm trọng, cho dù là có được nhiều tài nguyên hơn cũng không quyết định được thắng bại của Truyền Kỳ đại chiến.

- Phải thua sao?

Sắc mặt Trần Thư trầm trọng, mặc kệ mưa máu rơi trên mặt. Mưa máu vẫn rơi xuống, nhưng thông báo thế giới về chém giết Thú Hoàng không còn nhìn thấy nữa…

Đang lúc này, trong lòng Trần Thư chấn động nhìn phía chân trời, đã nhận ra dao động Truyền Kỳ ở phía xa.

Hiển nhiên, Truyền Kỳ đại chiến lại từ trong dị không gian giết ra, lần nữa về tới trên Lam Tinh. Hắn nhíu mày, tự hỏi một lát chuẩn bị đi tới Truyền Kỳ chiến trường.

Cho dù là thua hắn cũng phải có được kết quả của cuộc chiến, như vậy mới có thể làm tốt chuẩn bị tiếp theo.

Bất kể là thời điểm nào thì tình báo đều không thể bỏ qua!

Huống chi hiện giờ Thú Hoàng ở bên trong vùng cấm, ngoại trừ Tử Vong Tế Đàn còn lại những vùng cấm khác đều bị hắn

thăm qua, đã không còn cần thiết.

Về phần nguy cơ, Hung Hoàng hiện tại tất nhiên không phải ở trạng thái đỉnh, hơn nữa không hẳn có thể phân tâm đối phó với hắn…

Nhưng Trần Thư cũng cố gắng chuẩn bị ẩn giấu hơi thở, mối thù của hắn với hung thú hiện tại đã là không chết không ngừng…

- Các ngươi trở về Ngự Thú KHông Gian trước đi.

Trần Thư lẩm bẩm, muốn thu hồi những Khế Ước Linh còn lại vào Ngự Thú Không Gian chỉ để lại Không Gian Thỏ để bảo mạng của hắn.

- Òm ọp!

Đôi mắt to ngốc manh của tiểu Hoàng, dường như có chút lo lắng về an toàn của Trần Thư nên không có trở về không gian.

Một bên Husky cũng ngao ngao kêu to, ý bảo bản thân cũng đã mạnh có thể tham chiến…

- Tiểu Trần, ta không thể quay về Ngự Thú Không Gian!

Tiểu tinh linh rít một hơi xì gà, nói:

- Nhỡ ngươi xuất hiện bất ngờ, bản đại vương có thể tuỳ thời tiến hành cứu chữa.

Trần Thư sờ Khế Ước Linh, trong mắt cũng có một chút ý cười.

Hắn là trạng thái nhân linh hợp nhất, cùng với Khế Ước Linh đã là không phân biệt. Ngay lúc nhân loại cùng với Khế Ước Linh hài hoà, một âm thanh lười biếng ngốc manh vang lên:

- Cái đó… đại miêu đói bụng…

- ? ? ?

Trần Thư xạm mặt lại, quay đầu nhìn về phía đại Miêu Vương, chỉ thấy đối phương hiện tại vẫn đang không hiểu tình hình mà vuốt cái bụng mập mạp của bản thân, một bộ dáng đáng thương hề hề…

- Con hàng này…

Hắn bất đắc dĩ lắc đầu lệnh Không Gian Thỏ tung ra một đống lớn đồ ăn ngon, trực tiếp nhét vào trong miệng nó.

- Được rồi, toàn bộ các ngươi đi về trước, con thỏ có thể bảo vệ tốt cho ta!

Giọng điệu Trần Thư không cho phản đối, vẫn đưa những Khế Ước Linh còn lại thu hồi vào Ngự Thú Không Gian.

Lúc này, dưới mưa máu, Trần Thư cùng con thỏ đứng ở phía trên một bãi đá ngầm nhìn chiến trường phía chân trời, sau đó chớp mắt đã biến mất tại chỗ đi tới vùng phụ cận của Truyền Kỳ đại chiến…

Chương 2248 - Sát chiêu của mười hung thú

Đại chiến hiện tại vẫn đang diễn ra, nhưng khác với đại chiến lúc bắt đầu, hiện tại khí thế của các sinh vật đại Truyền Kỳ đã kém xa lúc đỉnh, thậm chí hơi thở đều trở nên rối loạn.

Thời gian chi nguyệt của lão gia tử đã hơi có vẻ ảm đạm, Ám Vương bày ra màn đêm đã không còn tối đen như trước, uy lực ngọn lửa của Chu Tước có thể ở diện rộng đã giảm xuống không còn chiếu sáng bầu trời đêm.

Băng chuỳ to lớn của Đại Tuyết Vương rách mướp, trên bộ lông màu vàng của con mèo nhỏ nhiễm máu tươi…

Cho dù là mạnh như lão gia tử thì bây giờ cũng có xu hướng lực kiệt.

Mà bốn con Đại Hung khác bị lão gia tử thao túng sớm đã biến mất không thấy, có lẽ là bởi vì chúng nó đã bị đồng loại đánh chết, ngược lại không có xuất hiện thông báo thế giới.

Về phần Ngự Thú Sư Truyền Kỳ của hai nước lớn khác, khác nhau ở chỗ chỉ còn lại một Khế Ước Linh chủ lực nhưng vẫn có chiến ý tràn ngập như cũ, không có gì là lui bước.

Tổn thất của một bên nhân loại vô cùng thảm khốc, giống như đã muốn thua nhưng hung thú bên kia cũng không được tốt hơn.

Tuy rằng cho đến bây giờ chỉ có Lôi Long Hoàng cùng với Huyết Long Hoàng đã ngã xuống, Thú Hoàng còn lại vẫn còn sống, nhưng bất kể là mạnh như Hỗn Độn Cự Viên, hay thần bí như Thiên Kỵ Sĩ, hiển nhiên là đã bị thương tới căn nguyên.

Một phương hung thú đã không có một Thú Hoàng hoàn hảo không tổn hao gì. Lúc này Hỗn Độn Cự Viên thở hổn hển, cánh tay đã gãy không ngừng có máu tươi trào ra,

Trong lòng nó có khiếp sợ cùng tức giận, nhân loại có thể đánh đến một bước này đã vượt qua dự đoán của hung thú.

Ngay từ đầu chúng nó muốn cũng không phải là thắng thảm mà gần như là thắng nghiền áp.

Tuy chiến lực của đôi bên từ bên ngoài nhìn như tương đương, dù sao ba Ngự Thú Sư Truyền Kỳ còn có mười tám con Khế Ước Linh Truyền Kỳ, hơn nữa có bốn con Đại Hung bị kiểm soát, chính là hai mươi hai con Truyền Kỳ tiếp cận hung thú.

Nhưng sức chiến đấu không phải là dùng số lượng để đánh giá, bằng vào sức mạnh của bản thân Hỗn Độn Cự Viên thật ra đã đủ để chống lại mười hai con Truyền Kỳ của Tuyết Quốc và Bất Hủ Vương Quốc, thậm chí còn có thể chiếm được ưu thế.

Chiến lực chủ yếu của nhân loại vẫn là sáu con Truyền Kỳ của lão gia tử, thêm cả mười sáu con sinh vật Truyền Kỳ cộng lại thậm chí cũng không so được với ba con Hung Hoàng. Có thể thấy được thực lực hai bên chênh lệch rất lớn!

Nhưng dù cho chênh lệch lớn như vậy vẫn làm cho bên hung thú bị thương nặng, nguyên nhân chủ yếu ở đây chính là cường giả đứng đầu Lam Tinh!

Sáu con Khế Ước Linh Truyền Kỳ của lão gia tử đã mạnh đến mức biến thái!

Hung Hoàng mỗi lần nghĩ rằng nhìn thấu được thực lực của đối phương nhưng lại luôn có thể đánh vỡ dự đoán của bọn chúng.

Hỗn Độn Cự Viên nhìn nhân loại trước mắt là lão gia tử, lạnh nhạt nói:

- Cổ Thuấn, chỉ làm bị thương mà không giết, cũng không phải là tính cách của ngươi!

Bên hung thú chỉ bỏ mình hai Thú Hoàng không phải là năng lực bảo mệnh của chúng nó mạnh mà là đối phương không cố tình làm!

Cho dù là trong tình thế nguy cấp hiện tại, đối phương vẫn có thể dẫn dắt được thế cục của đại chiến….

Nét mặt lão gia tử bình tĩnh, không có đáp lại mà là đánh giá các hung thú Truyền Kỳ trước mắt, giống như đang so sánh ai bị thương nhẹ, ai thương nặng…

- Ngươi muốn tranh thủ thời gian cho cái người trẻ tuổi kia đúng chứ?

Sắc mặt Cự Viên lạnh lùng nói:

- Trận này kết thúc, chúng ta đã bị thương tới căn nguyên cần rất nhiều thời gian để chữa thương, ngươi muốn để cho người trẻ tuổi kia thừa cơ phát triển?

Thương mười ngón không bằng cắt một ngón, đối phương không phải không biết đạo lý này, nhìn đến thực lực của đối phương e là có thể liều mạng làm rớt một nửa Hung Hoàng. Nhưng đối phương cũng không có làm như vậy, bởi vì Hung Hoàng sống sót vẫn có thể duy trì chiến lực có thể tiếp tục tìm kiếm người sống sót của nhân loại.

Nếu bị chúng nó tìm được di tích của nhân loại thì kết cục chắc chắn không cần nói cũng biết.

Mà Trần Thư cũng không có thời gian để phát triển, sẽ rơi vào trong sự đuổi giết của hung thú, huống chi không có chủng tộc chèo chống hắn sẽ không có tư cách đột phá Truyền Kỳ.

Ý nghĩ Cự Viên chuyển động đã nhìn ra tính toán của đối phương, tiếp tục nói:

- Nhưng ngắn ngủi mấy năm ngươi có cảm thấy được hắn có thể từ một Vương Cấp lên Truyền Kỳ không?

- Hơn nữa quy tắc của thế giới hiện tại đã là không còn xuất hiện Truyền Kỳ, ngươi không phải là không biết nhỉ?

Hỗn Độn Cự Viên không có sốt ruột tấn công, mà là bắt đầu dùng lời nói để kích thích đối phương, muốn khiến cho tư tưởng của đối phương lay chuyển.

- Ngươi đang sợ ta?

Đôi mắt lão gia tử thâm thuý, nhìn từng bước công tâm của Cự Viên, khoé miệng có nụ cười trào phúng.

- Hừ!

Trong mắt Cự Viên một mạt tức giận hiểu được trong lòng về phương diện chiến ý, bản thân ngay cả xách giày cho đối phương cũng không xứng.

Nó cũng không còn múa búa trước cửa Lỗ Ban, trong lòng có sát ý cùng quyết đoán, quát:

- Mọi chuyện cũng sẽ không như suy nghĩ của ngươi mà phát triển như vậy, ngươi thực nghĩ rằng ngươi có thể nắm trong tay tất cả thế gian?!

Chương 2249 - Sát chiêu của mười hung thú (2)

- Nhân Hoàng năm đó có lẽ có thể làm được, nhưng Cổ Thuấn ngươi, không có tư cách này!

Hỗn Độn Cự Viên rít gào một tiếng, tám đạo huyết mạch Đại Hung trong cơ thể phút chốc bị kích phát ra, lơ lửng quanh người của nó toả ra hung uy ngập trời.

Đồng thời ánh mắt nó nhìn phía Hung Hoàng còn lại, quát:

- Không cần dông dài, chuẩn bị thi triển một chiêu kia!

Các Đại Hung Hoàng liếc nhìn nhau một cái, trong lòng vậy mà có một chút do dự, hiển nhiên sát chiêu của chúng nó đòi hỏi cái giá phải trả không nhỏ.

Nhưng giây lát ánh mắt của chúng nó đã trở nên kiên định, cường giả đứng đầu Lam Tinh quá mạnh đã vượt qua dự đoán của chúng nó, mà có thể khiến hắn vì Trần Thư mà tranh thủ thời gian lại sẽ đáng sợ đến mức nào?

Chúng nó hiểu được, Cổ Thuấn sẽ không làm chuyện không nắm chắc. Này cũng có ý nghĩa Trần Thư được hắn che chở, tương lai thật sự có thể thay đổi được tất cả khả năng!

Đám Hung Hoàng cũng không có thiếu quyết đoán, không phải là hạng không có tầm nhìn xa, đồng loạt hạ xuống quyết tâm.

Chỉ thấy mười mấy con Hung Hoàng đột nhiên bay lên không trung, tạo thành một vòng tròn, huyết mạch trong cơ thể đồng loạt phóng thích ra.

- Hả?

Vẻ mặt lão gia tử khẽ động, sau con Khế Ước Linh lại lần nữa ngưng tụ sức mạnh, đánh về phía mười con Hung Hoàng! Nhưng làm hắn bất ngờ chính là, đòn tấn công vậy mà tất cả đều bị cản lại!

Cho dù là sức mạnh của Thời Gian Chi Nguyệt, vẫn không thể làm thương tổn đến Hung Hoàng trước mắt.

Rống!

Mười con Hung Hoàng cả người toàn máu nhắm lại đôi mắt, chu vi xung quanh thân hình một đạo lại một đạo hư ảnh Đại Hung,

Cùng Kỳ, Hỗn Độn, Chu Yếm…

Các loại huyết mạch Đại Hung cổ đại từng cái xuất hiện, bễ nghễ thiên hạ, mơ hồ trong đó có một sức mạnh vô địch đương thời.

- Năm đó các ngươi chính là bại tướng thủ hạ của ta, hiện tại có thể đưa tới tác dụng gì chứ?

Đôi mắt lão gia tử híp lại nhìn hư ảnh Đại Hung phía trước, không có gì sợ hãi.

Ngay sau đó, tâm thần hắn vừa động bắt đầu lệnh Khế Ước Linh vây giết Thú Hoàng còn lại, nếu không đối phó được Hung Hoàng, vậy thì bắt nạt một chút Thú Hoàng không có huyết mạch Đại Hung che chở. Mà mục tiêu đầu tiên của hắn chính là Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ!

Đối phương trong đại chiến có biểu hiện bình thường không có gì lạ, thuộc loại trình độ trung bình, nhưng trực giác của lão gia tử cũng cảm nhận được đối phương có chút bất thường.

Với tính cách của hắn, bất kể nhân tố gì không thể khống chế đều phải bóp chết từ trong nôi!

- Không thể để cho ngươi sống…

Trong lòng lão gia tử có sát ý, chuẩn bị diệt sát!

Nhưng ngay lúc đó, tâm thần Thiên Kỵ Sĩ vừa động giống như đã nhận ra cái gì, cưỡi Vong Linh Chiến Mã, vậy mà không có quay đầu lại rời khỏi chiến trường…

- Cái đó, khí gas trong nhà ta bị rò rỉ, các ngươi đánh trước…

- …

Lão gia tử nhìn một con Thiên Kỵ Sĩ đoạn tuyệt mà đi, không khỏi giật mình tại chỗ.

Cái này là trực tiếp đào binh?

Không chỉ có nhân loại, bên hung thú cũng có chút bối rối.

Hung Hoàng đang chuẩn bị cho sát chiêu cũng đã nhận ra, trong lòng không khỏi tức giận, đây chính là hành động làm tổn hại sĩ khí.

Quả nhiên sau khi Thiên Kỵ Sĩ rời đi, áp lực của những Thú Hoàng còn lại tăng vọt thương thế không ngừng tăng lên.

Ban đầu chúng nó không phải muốn kéo dài cùng phản kháng mà là chiến thuật tính lui lại…

Không thể không nói Thiên Kỵ Sĩ đúng là đã mở ra một khởi đầu tốt…

Chúng nó đối diện lẫn nhau, chuẩn bị rút lui cùng nhau. Sau này dù cho có bị thanh toán, Hung Hoàng còn có thể giết được toàn bộ chúng nó sao?

Đang lúc chúng nó có hành động, tiếng gầm của Hỗn Độn Cự Viên đột nhiên vang lên.

- Ai chạy! Người đó chết!

Đôi mắt hung lệ của nó quét một vòng Thú Hoàng làm cho suy nghĩ muốn rút lui trong nháy mắt mờ nhạt.

Mà hiện tại những Hung Hoàng còn lại từng con mở đôi mắt, đây cũng ý nghĩa sát chiêu của chúng nó đã chuẩn bị hoàn thành.

Chỉ thấy hơn mười đạo hư ảnh Đại Hung vờn quanh trên không, tràn ngập uy thế khủng bố từ cổ xưa giống như nhớ lại thời đại cường thịnh đó!

Rống!

Từng tiếng thú rống khủng bố quanh quẩn, rung chuyển thiên địa!

Ánh mắt của hư ảnh Đại Hung đồng loạt nhìn về phía lão gia tử, trong mắt có sát ý theo bản năng.

Vẻ mặt của lão gia tử bình thản cùng đối diện với chúng. Nếu là mười con Đại Hung ở trạng thái đỉnh thì hắn có thể sẽ kiêng dè, nhưng trước mắt chỉ là hư ảnh mà thôi, thậm chí lực tấn công liên tiếp cũng không có.

- Đây là sát chiêu mà các ngươi thiêu đốt tinh huyết để dựng ra sao?

Đôi mắt hắn híp lại, ngược lại có một chút khó hiểu.

- Cổ Thuấn, ngươi cũng có lúc đãng trí.

Mặt Hỗn Độn Cự Viên mang vẻ suy yếu, sức chiến đấu đã giảm xuống rất nhiều nhưng trong mắt lại vô cùng hưng phấn, quát:

- Bọn chúng…chỉ là môi giới để triệu hoán mà thôi…

-Triệu hoán? Môi giới?

Vẻ mặt lão gia tử ngẩn ra, nhưng sau đó đã nghĩ tới cái gì, trong lòng bỗng chốc trở nên có chút bất an.

Rống!

Trong phút chốc, hơn mười hư ảnh Đại Hung dần biến mất gióng như tờ giấy đang bị đốt cháy, bọn chúng đồng loạt nhìn

về phía bầu trời trong mắt có thần phục cùng điên cuồng, mơ hồ trong đó như chờ mong cái gì.

Chương 2250 - Tồn tại vượt qua Truyền Kỳ?

Lúc này uy áp tràn ngập bầu trời không có biến mất mà lại càng trở nên khủng bố, giống như sắp có tuyệt thế Đại Hung xuất thế.

- Là nó?!

Vẻ mặt của lão gia tử bình tĩnh rốt cục có thay đổi, chớp mắt triển khai công kích mạnh nhất.

Ánh sáng của Thời Gian Chi Nguyệt lại lần nữa hừng hực, chiếu rọi bầu trời đêm.

Xoẹt xoẹt xoẹt—

Ánh trăng cùng với lực lượng thời gian từng đợt chiếu rọi đến, giống như vạn tên cùng bắn tiến thẳng tới mười con Hung Hoàng!

Đồng thời năm con Khế Ước Linh khác của hắn cũng bạo phát tiềm lực, mạnh mẽ triển khai công kích mạnh nhất. Hiện giờ sát chiêu của Hung Hoàng đã không ngăn cản được nên chỉ có thể trước tiên chém giết người thi pháp, mới có thể cứu vãn được thế cục.

- Cổ Thuấn, ngươi không ngăn cản được!

Hỗn Độn Cự Viên đối mặt với công kích cuồng bạo nhưng là cười phá lên:

- Trước sức mạnh tuyệt đối, tất cả âm mưu của ngươi sẽ là cái gì chứ?

Mười con Hung Hoàng đồng loạt ra tay, bắt đầu toàn lực phòng ngự, cho dù trên người không ngừng bị thương nặng nhưng vẫn không ngừng điên cuồng cười.

Hiện tại chúng nó biết, cường giả đứng đầu Lam Tinh cuối cùng cũng hoảng sợ!

Từ đầu đến cuối, đối phương đều nắm trong tay tất cả bộ dáng cao thâm, đám Hung Hoàng giống như những con rối bị giật dây, luôn bị dắt mũi đi. Nhưng hiện tại chúng nó rốt cục cũng cầm lại quyền chủ động!

Đầu óc không đủ, sức mạnh đến thay!

Nhưng vào lúc này hơn mười con huyết mạch Đại Hung trên bầu trời đã biến mất hầu như không còn…

Trên bầu trời tràn đầy một cỗ uy áp từ xa xưa, tựa như thiên uy, sắc trời cũng không khỏi dần tối sầm lại… .

- …

Lão gia tử nhìn lên bầu trời giống như xuyên thấu tầng mây thấy được thứ tồn tại ở nơi sâu nhất kia…

Vẻ mặt hắn nghiêm trọng hiếm thấy, thậm chí trong lòng có một chút hỗn loạn chỉ là không có biểu hiện ra ngoài mà thôi.

- Xuất hiện! Thật sự xuất hiện!

Vẻ mặt mười con Hung Hoàng điên cuồng, thậm chí muốn quỳ lạy ngay tại chỗ, giống như sắp nhìn đến quân vương của bọn chúng…

Uy áp cổ xưa trở nên càng thêm khủng bố, làm cho toàn bộ Lam Tinh đều trở nên yên lặng.

- Đây là…

Sắc mắt hai Truyền Kỳ của Tuyết Quốc và Bất Hủ Vương Quốc thay đổi nhanh chóng, trong mắt tràn ngập kinh sợ, chỉ cảm thấy bản thân giống như con kiến.

Bọn họ chính là Truyền Kỳ!

- Quả nhiên là nó… .

Lão gia tử thở dài, chuyện xấu nhất vẫn xuất hiện…

- Thú Tổ giáng lâm…giáng lâm…

Bất kể là Hung Hoàng hay là Thú Hoàng, đối mặt với uy áp bầu trời đều là làm ra tư thế thần phục. Bọn chúng tự xưng là hoàng giả của thời đại mới, dám chống lại với Đại Hung viễn cổ thậm chí mưu toan thành lập trật tự hung thú mới.

Nhưng bọn chúng to gan lớn mật thì ở trước mặt của Thú Tổ cũng chỉ có thể xưng thần…

- Một thứ gì đó đã chết, lại có thể có bao nhiêu sức mạnh chứ?

Lão gia tử hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng lên trên bầu trời muốn cố gắng biểu hiện ra bản thân không thèm để ý.

- Giết ngươi, là đủ!

Hỗn Độn Cự Viên thấy đối phương vẫn cuồng ngạo như cũ, không nhịn được gầm lên nói.

Ban đầu một chiêu này là muốn đối phó với Cấm Vụ Đại Hung, dù sao không có chút đòn sát thủ bọn chúng sao dám lật đổ thống trị của Cấm Vụ Đại Hung, thành lập thời đại mới?

Nhưng hiện tại áp lực của lão gia tử thật sự là quá lớn, chúng nó chỉ có thể là sử dụng sát chiêu.

Rầm rầm rầm!

Ngay tại lúc này, bầu trời chấn động chớp mắt đã hiện ra một cái khe vô cùng lớn.

Giờ khắc này, trời nứt ra!

Mà ngay sau đó một cự trảo màu đen khổng lồ như thật đang từ bên trong cái khe chậm rãi nhô ra…

Trong khoảnh khắc, tất cả trên thế gian tựa như im lặng!

Tất cả trong thiên địa đều ảm đạm không ánh sáng chỉ còn lại một cái cự trảo đến từ thiên ngoại!

Uy áp khủng bố đè xuống, hàng loạt hung thú cấp thấp trên Lam Tinh trong nháy mắt nổ tan thành bọt máu, hung thú cao cấp quỳ rạp trên mặt đất, cơ thể run lên bần bật…

Mặt đất chấn động, nước biển cuồn cuộn thậm chí toàn bộ Lam Tinh đều lung lay sắp đổ…

- Đây là?!

Trần Thư mở to hai mắt, trên mặt tràn ngập sợ hãi cùng chấn động. chỉ là một đạo cự trảo sứt mẻ, tản mát ra khí thế cũng đã siêu việt hơn cả lão gia tử!

Mà càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, hắn vậy mà từ cự trảo nhận ra một cỗ cảm giác quen thuộc.

- Là giọt máu màu vàng kia?!

Đồng tử Trần Thư co rụt lại, nghĩ tới lúc trước đại chủ giáo 'Không' tự bạo để lại một giọt máu kia.

Cho dù chỉ là một giọt máu nhưng cho hắn nguy hiểm trí mạng, may mắn trong cơ thể có sức mạnh không biết tiêu diệt.

Nhưng hiện tại, cự trảo trước mắt vậy mà cùng với giọt máu kia có hơi thở giống nhau. Hiện tại Trần Thư có thể khẳng định một giọt máu đó, cũng chính là ngọn nguồn của Cứu Thế Giáo Hội, chính là đến từ tồn tại thần bí này!

Nhưng không giống chính là, cự trảo màu đen so sánh với một giọt máu kia thì mạnh hơn rất nhiều, giống như là từ ngàn vạn giọt máu ngưng tụ thành.

Từ lúc cự trảo của Thú Tổ xuất hiện, vốn là chiến cuộc căng thẳng đã hoàn toàn nghiêng về một bên hung thú!

Sức mạnh vượt qua Truyền Kỳ tham gia vào, cho dù là mạnh như lão gia tử cũng không có cách nào chống lại!

Chương 2251 - Ninh Bất Phàm, trữ tử bất phàm

- Cổ Thuấn, ngươi không phải là muốn cho chúng ta thương nặng vì tiểu tử kia tranh thủ thời gian phát triển sao?

Hỗn độn Cự Viên lạnh nhạt nói:

- Chúng ta chủ động thành toàn ngươi, không phải nên cảm tạ một chút sao?

Bọn chúng triệu hồi ra một đạo tồn tại khủng bố này, nên cái giá phải trả cũng rất lớn, năm thành tinh huyết của bản thân đều bị thiêu đốt, cần một thời gian dài mới có thể khôi phục.

Mà đây cũng là mong muốn mà lão gia tử muốn thấy.

- …

Sắc mặt của lão gia tử khôi phục bình tĩnh, mơ hồ cảm thấy được chuyện không có đơn giản như vật.

Rầm!

Quả nhiên ngay sau đó, cự trảo màu đen khẽ run lên giống như đã hoàn toàn thức tỉnh!

- Hả?

Vẻ mặt lão gia tử đột nhiên thay đổi nhanh chóng, sát khí khủng bố của cự trảo không có hướng vào hắn mà là chỉ thẳng… nhân loại đang ẩn nấp ở trong di tích!

Ở trong một đạo tồn tại cảm giác khủng bố, trên thân hình của lão gia tử kết nối với vô số sợi dây không nhìn thấy, đó mới là nơi phát ra sức mạnh của đối phương….

Hắn đã dùng bản thân hợp nhất một thể với số mệnh của Thần Châu đại lục, cùng hắn chiến đấu tương đương với cùng toàn bộ nhân loại của đại lục chống lại!

Nhưng nhân loại là sức mạnh của hắn cũng là nhược điểm của hắn!

Hiện giờ cự trảo đã thấy được bản chất, tập trung vào nhân loại bên trong di tích chuẩn bị trực tiếp rút củi đáy nồi!

Nó không phải muốn giết lão gia tử mà là muốn huỷ diệt cả nhân loại!

Dù cho lão gia tử có tất cả kế sách, nhưng một khi không có nhân loại tất cả tự nhiên sẽ không còn ý nghĩa.

Hắn trở thành phàm nhân, Trần Thư cũng không thể đột phá truyền kỳ…

- Cổ Thuấn, ngươi rốt cục cũng sợ?!

Hỗn Độn Cự Viên không nhìn thấy cái gọi là di tích, nhưng có thể nhìn được vẻ mặt của đối phương thay đổi, không nhịn được hưng phấn rít gào.

Liên tục bị đối phương đè lên đánh, hiện tại nó cuối cùng cũng hãnh diện.

- …

Lão gia tử lạnh lùng liếc nó một cái, sau đó nhìn cự trảo bầu trời, trong lòng thở dài:

- Vẫn là bị buộc đến bước này sao….

Công kích của đối phương chỉ bằng sức mạnh của bản thân hắn, không tiếp nổi!

Cho dù chỉ là một phần cơ thể tàn phế nhưng cuối cùng vẫn là sức mạnh tối cao trên cả Truyền Kỳ!

Hiện giờ, cự trảo hơi động toả ra một cỗ hơi thở khủng bố, lực lượng trong thiên địa đều hội tụ lại đây.

Khoảnh khắc này, nó tại tụ thế!

Cự trảo đã khoá chặt Tinh Không Di Tích, chuẩn bị bóp nát nhân loại bên trong huỷ diệt toàn bộ hy vọng của đối phương!

Ngay thời khắc thế cục nguy cơ vạn phần, một âm thanh đột ngột vang lên trên chiến trường.

- Một tồn tại đã chết đi thực nghĩ rằng có thể thay đổi cái gì sao?

Chỉ thấy ở sâu bên trong đại lục, bên trong đột nhiên xuất hiện hai người có vẻ mặt thong dong, chính là Nguỵ Truyền Kỳ - Lý lão cùng với Vương Cấp đỉnh - Ninh Bất Phàm!

Thuấn di một cái, bọn họ đã tới bên cạnh lão gia tử. Hai người vẫn ẩn nấp bên trong di tích, chỉ cần chờ thời điểm bọn họ mới có thể xuất hiện.

Ninh Bất Phàm nhìn cự trảo trên không, trong mắt có ý cười bình tĩnh, nói:

- Lão gia tử vẫn là để cho chúng ta có chút tác dụng…

- Haiz…

Lão gia tử thở dài, nói:

- Các ngươi phải suy nghĩ kỹ…

- Chúng ta đã không còn đường lui! Muốn đối phó nó, chỉ có thời không lực lượng tối cao mới có thể làm được!

Ánh mắt Ninh Bất Phàm kiên định, đồng thời trong tay xuất ra một giọt máu cổ xưa, bên trên có một cỗ sức mạnh thần bí quanh quẩn.

Hắn nhìn ngân hồ trên vai sau đó không còn do dự, vậy mà chính mình nuốt vào một giọt máu kia!

Trong phút chốc, vẻ mặt lão gia tử biến đổi, quát:

- Tiểu tử ngươi điên rồi?! Máu kia không phải là cơ thể nhân loại có thể gánh vác!

Ninh Bất Phàm cười thoải mái, nói:

- Lão gia tử, ta biết rõ bản thân mình đang làm cái gì.

Vốn kế hoạch của bọn họ là để Không Gian Ngân Hồ nuốt cục máu, mà máu trong tay Lý lão để Cửu Đầu Sư nuốt vào, lại hiến tế nó dung nhập vào bên trong cơ thể của ngân hồ.

Mượn dùng hai giọt máu cùng với sinh mệnh một con Khế Ước Linh Nguỵ Truyền Kỳ, khiến Không Gian Ngân Hồ tạm thời đột phá đến Truyền Kỳ. Ngân Hồ sẽ liên hợp với Thời Gian Chi Nguyệt, dung hợp ra Thời Không Lực tối cao, ứng đối với tất cả rủi ro trên chiến trường….

Cứ như vậy, Không Gian Ngân Hồ cùng với Cửu Đầu Sư sẽ ngã xuống, nhưng ít ra hai người không có việc gì ngược lại bảo lưu lại sức chiến đấu, chỉ là cả đời sẽ không có cơ hội đột phá Truyền Kỳ.

Mà hiện tại, bước đầu tiên bị Ninh Bất Phàm đánh vỡ sắp xếp của lão gia tử.

- Ngài để ta buông thả một lần đi…

Ninh Bất Phàm cười thư thái, mặc kệ sức mạnh cổ huyết ăn mòn cơ thể của hắn, nói:

- Nếu cả đời chỉ có một cơ hội đột phá Truyền Kỳ, Ninh Bất Phàm ta nhất định phải nhìn thấy phong cảnh xa nhất!

Đột phá Truyền Kỳ, đã là chấp niệm cả đời của Ninh Bất Phàm!

Có thể nói hắn là người mạnh nhất dưới Truyền Kỳ, cũng là một người kiệt xuất nhất thời đại, kiêu ngạo của hắn là không cho phép hắn trở thành một người bình thường…

Trong phút chốc, cơ thể của Ninh Bất Phàm giống như bị thiêu đốt, tràn ngập ánh sáng mãnh liệt khiến kẻ khác không giám nhìn thẳng!

Chương 2252 - Truyền Kỳ đại chiến kết thúc

Cùng lúc đó, bởi vì nguyên nhân là chủ nhân, ngoại trừ Không Gian Ngân Hồ thì bốn con Khế Ước Linh khác của hắn cũng xuất hiện hào quang…

Bọn chúng quay xung quanh thân hình của Ninh Bất Phàm, trong mắt có vô cùng thân thiết cùng không bỏ, nhưng không có một chút hối hận cùng lùi bước.

Bất kể là lúc nào, chúng nó luôn lựa chọn tin tưởng quyết định của chủ nhân, cho dù là rơi vào cảnh trả giá sinh mệnh….

- Đây là trạng thái nhân linh hợp nhất sao?

Lúc này vẻ mặt Ninh Bất Phàm tươi cười cảm nhận được cảnh giới trong truyền thuyết.

Chỉ chốc lát, Ninh Bất Phàm cùng với nụ cười thoải mái, thân hình dần hoá thành hào quang biến mất không thấy…

Mà bốn con Khế Ước Linh khác của hắn cũng như vậy…

Ánh sáng mãnh liệt đan vào đột nhiên bỗng chốc dung nhập vào cơ thể của Không Gian Ngân Hồ.

Trong phút chốc ngân hồ gầm nhẹ, một cỗ hơi thở Truyền Kỳ mơ hồ toả ra…

- Hiệu trưởng!

Trần Thư ở sát biên giới chiến trường trong lòng chấn động, nhìn thân hình Ninh Bất Phàm biến mất không thấy, rột cục không nhịn được vọt ra.

Trần Thư xuất hiện ngược lại không có làm cho người còn lại bất ngờ. Trên thực tế, hai bên sớm đã nhận ra hơi thở của hắn, nhưng chỉ là vẫn không có thời gian để ý tới mà thôi.

Mà lúc này trên đầu ngân hồ xuất hiện hư ảnh của Ninh Bất Phàm, hắn cười ôn hoà, nhìn phía Trần Thư nói:

- Tiểu tử, phong cảnh của Truyền Kỳ cảnh giới thật đẹp… hứa với ta, nhất định phải đến nhìn xem!

- Hiệu trưởng…

Trong lòng Trần Thư bi thương.

Trận đại chiến này, hắn đã gặp qua rất nhiều hy sinh, chẳng những không trở nên chết lặng mà còn càng thêm đồng cảm…

- Không cần đau lòng, đây chính là lựa chọn của ta không có quan hệ tới người khác!

- Ta hiện tại rốt cục cũng là Ngự Thú Sư Truyền Kỳ!

Ánh mắt Ninh Bất Phàm cuồng ngạo, không có hối hận, cười to nói:

- Ta Ninh Bất Phàm, trữ tử bất phàm!

Đối với hắn mà nói, nếu cuộc đời này chỉ có một cơ hội thì đó tất nhiên phải nở rộ ra ánh sáng rực rỡ nhất!

- Ngự Thú Sư Truyền Kỳ…Ninh Bất Phàm….

Trần Thư nhắm đôi mắt, thì thào tự nói.

- Hôm nay mới lên Ngự Thú Sư Truyền Kỳ cũng không chỉ có một mình hắn!

Đúng lúc này, Lý lão một bên thần thái phấn khởi, đã không phải là lão thái của ngày xưa, giống như về tới thời kỳ đỉnh cao.

Hắn không có do dự, giống vật nuốt một ngụm cổ huyết trong tay. Rõ ràng hắn cùng với Ninh Bất Phàm từ lâu đã đạt thành ước định, không cho Khế Ước Linh cắn nuốt mà là để bản thân cắn nuốt!

Nếu cả đời cũng không thể đột phá Truyền Kỳ, đơn giản lĩnh hội một lần phong cảnh ở nơi cao nhất!

Toàn thân Lý lão xuất hiện ánh sáng rực rỡ, cười nói:

- Trong tổ tội phạm ba người, hai người chúng ta đã thành Truyền Kỳ, tiểu tử ngươi phải cố lên!

- …

Trần Thư xúc động, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng áp lực giống như có cái gì muốn bùng nổ.

Trong giây lát, Lý lão cùng với năm con Khế Ước Linh đã biến mất không thấy hoá thành ánh sáng tràn ngập hơi thở Truyền Kỳ, trực tiếp dung nhập vào bên trong cơ thể của Không Gian Ngân Hồ.

Nhất thời, vốn Không Gian Ngân Hồ đã là Truyền Kỳ, hơi thở lại lần nữa xuất hiện tăng vọt!

- Lão sư, ta cuối cùng cũng đuổi kịp được ngươi…

Ánh mắt Lý lão nhìn lão gia tử phía trước, trong mắt tràn ngập ý cười không có gì là hối hận.

- …

Lão gia tử nhìn hư ảnh của hai người, trong lòng không khỏi thở dài, trong mắt cũng có vài phần bi thương.

Mà lúc này, đám Hung Hoàng dường như đã nhận ra tình hình không ổn, đều lựa chọn ra tay. Nhưng nháy mắt đã bị Khế Ước Linh của lão gia tử ngăn cản, bọn chúng hiện tại chỉ có thể dựa vào cự trảo màu đen trên không!

Cự trảo lúc này, lực lượng đã được kéo lên đỉnh, cấp độ mơ hồ siêu việt hơn Truyền Kỳ!

Ngay lúc này, Ngự Thú Sư Truyền Kỳ của Tuyết Quốc nở một nụ cười, nói:

- Thứ đồ chơi thoạt nhìn thì khó đối phó, làm sao có thể chỉ để cho hai cái vãn bối xuất lực chứ? Lão phu cũng tham dự một phen!

- Ta cũng đến!

Ngự Thú Sư Truyền Kỳ của Bất Hủ Vương Quốc cũng có ý cười, nói:

- Thú Tổ trong truyền thuyết, ta nhưng vẫn luôn muốn chạm vào nó!

Hai người đã chỉ còn lại có một con Khế Ước Linh Truyền Kỳ, cho dù là còn sống cũng không quay lại đỉnh cao, không bằng chân chính buông thả một lần!

Trong phút chốc, thân hình hai người toả ra hào quang, bắt đầu hiến tế tất cả bản thân!

Bọn họ là Ngự Thú Sư Truyền Kỳ, không cần đến cổ huyết cũng có thể hiến tế cũng giống như lão Kiều ở Tự Do Liên Minh lúc trước…

- Tiểu tử, cường giả đứng đầu Lam Tinh đều cho rằng ngươi là hy vọng của nhân loại, chúng ta đây giống nhau tán thành ngươi!

Vào lúc này, hai người bao phủ dưới hào quang, ánh mắt chuyển hướng về phía Trần Thư đồng loạt ném ra một đồ vật.

Trần Thư sững sờ, nhưng xuất phát từ bản năng vẫn là nhận lấy.

Nằm trong tay hắn là hai khối hạt giống nho nhỏ màu xanh, không có hơi thở tựa như chỉ là một vật bình thường…

Cùng với lão Kiều lúc trước tặng cho hắn, giống nhau như đúc!

- Được rồi, không nên hỏi, hai chúng ta cũng không biết đây là cái gì.

Hai vị Truyền Kỳ cười to một tiếng, sau đó thân hình hoá thành hào quang dung nhập vào cơ thể của Không Gian Ngân Hồ.

Chương 2253 - Truyền Kỳ đại chiến kết thúc (2)

Nhất thời sức mạnh của ngân hồ lại tiếp tục tăng lên đã tới cùng một cấp độ với lão gia tử!

Giờ khắc này, Không Gian Ngân Hồ hơi bước ra một bước, chớp mắt rơi xuống phía trên Thời Gian Chi Nguyệt. Sức mạnh của thời gian cùng không gian bắt đầu dung hợp…

Bằng vào thuộc tính tối cao của thời không, cho dù chỉ là cấp bậc Truyền Kỳ vẫn có thể chống lại sức mạnh khủng bố vượt qua Truyền Kỳ!

Lúc này, trên đầu Ngân Hồ chậm rãi xuất hiện hư ảnh của đám người Ninh Bất Phàm, bọn họ liếc nhìn nhau một cái, tiếp theo vui sướng cười phá lên!

Đối mặt với tử vong, bọn họ không có gì là sợ hãi cùng hối hận!

Ninh Bất Phàm kiến thức được cảnh giới Truyền Kỳ, Lý lão đuổi theo bước chân của lão gia tử, Ngự Thú Sư Truyền Kỳ của hai nước cứu vớt nhân loại…

Bọn họ hoàn thành lý tưởng cuối cùng của bản thân, trong lòng đã không còn tiếc nuối…

- Tiểu tử, có rảnh hãy nhìn ngôi sao trên không trung, chúng ta ở đây, vẫn luôn ở đây…

Ánh mắt bốn người liếc nhìn Trần Thư một cái, sau đó dung nhập vào bên trong thân hình của ngân hồ, biến mất không thấy…

- …

Trần Thư nắm chặt nắm đấm, dù hiểu được tất cả là quyết định của bọn họ, nhưng trong lòng vẫn kìm nén đến hoảng sợ.

- Được rồi, tiểu tử, ngươi nên rời khỏi đây…

Lão gia tử thay đổi nghiêm khắc trước đó thành tràn ngập ôn hoà, nói:

- Về sau… nhân loại phải dựa vào ngươi!

- Lão gia tử…

Trong lòng Trần Thư lại lần nữa chấn động, thậm chí trở nên hít thở không thông, đầu óc cả người trống rỗng.

- Không phải khổ sở, lão nhân cùng tộc người có số mệnh tương liên, sẽ không ngã xuống được…

Lão gia tử mỉm cười, nói:

- Ta để lại chỉ dẫn cho ngươi, nhưng con đường tiếp theo phải cần chính ngươi đi rồi…

- Lão gia tử…

Lòng Trần Thư run lên, chớp mắt đôi mắt phiếm hồng, hắn chưa từng nghĩ đến ly biệt sẽ đến nhanh như vậy…

- Được rồi, trở về đi!

Áo dài của lão gia tử bay phấp phới, nhìn cự trảo trên không đã chuẩn bị hạ xuống, nói:

- Bây giờ chưa phải là sân khấu của ngươi, nhưng lão nhân tin tưởng, tương lai không xa ngươi sẽ đích thân kết thúc toàn bộ thời đại!

Nói xong, một cỗ sức mạnh thần bí truyền đến, Trần Thư cùng Không Gian Thỏ bị cưỡng ép trở về Tinh Không Di Tích…

Bây giờ, lão gia tử một thân một mình, nhìn cự trảo Thú Tổ trên không trung, bình tĩnh nói:

- Thú Tổ, năm đó Nhân Hoàng có thể trảm ngươi, Cổ Thuấn ta hôm nay cũng có thể giống vậy!

Trong phút chốc, Thời Gian Chi Nguyệt cùng với sức mạnh của Không Gian Ngân Hồ hoàn toàn giao hoà, phát ra sức mạnh khủng bố nhất của thế gian…

Cùng lúc đó, cự trảo màu đen trên không trung cũng rung động dữ dội, toàn bộ thiên địa đều trở nên tối đen, rơi vào bên trong màn đêm vĩnh viễn.

- Tới đi!

- Tới đi!

Lão gia tử cùng các đại Hung Hoàng trong mắt đều có sát ý tràn ngập. Hiện tại hai bên đều không còn đường lui!

Rầm rầm rầm!

Cuối cùng lực lượng trên Truyền Kỳ cùng sức mạnh thời không tối cao chớp mắt va chạm vào nhau, uy thế chấn động bầu trời nháy mắt thổi quét toàn cầu!

Trong phút chốc, cả thế giới giống như đều trở nên yên lặng…

…

Ba ngày sau, Trần Thư đang ngủ say đột nhiên thân hình run lên, dường như nghĩ tới cái gì, trong giây lát mở mắt.

Chỉ thấy đám người Phương Tư vây quanh bên cạnh hắn, trong mắt tràn ngập lo lắng.

- Trần Thư! Ngươi tỉnh?!

Vừa thấy hắn mở mắt, sắc mặt mọi người giật mình, tảng đá lớn trong lòng rốt cục hạ xuống.

- Ta… làm sao vậy?

Trần Thư vỗ đầu, đôi mắt mờ mịt nhìn bốn phía, theo bản năng nói:

- Ta đang ở đâu?

- Tinh Không Di Tích.

Vương Tuyệt một bên mở miệng nói:

- Tinh linh gọi ngươi không dậy, lúc này mới gọi chúng ta tới chăm sóc ngươi.

- …

Trần Thư nhíu mày, lẩm bẩm:

- Ta dường như mơ một giấc mơ…một ác mộng…

- Mơ cái gì? Đạn hạt nhân ném rồi?

- …

Trần Thư cũng không có lòng thảnh thơi nói giỡn, nói:

- Ta đã ngủ bao lâu?

- Ba ngày.

Phương Tư sờ vào trán của Trần Thư, nói:

- Ba ngày trước ngươi rơi vào trạng thái mê man, trực tiếp đi tới trung tâm của Tinh Không Di Tích,

- Ba ngày?

Trong đầu Trần Thư đột nhiên như có dòng điện xẹt qua, hai mắt vốn mê man đột nhiên thanh tỉnh, nói:

- Là lão gia tử đuổi ta về! Bọn họ đã xảy ra chuyện! Gặp chuyện không may!

- Ngươi không cần vội, nói chậm rãi, rốt cuộc tại sao lại thế này?

Sắc mặt mọi người giật mình, vội vàng bình ổn tâm tình của Trần Thư, sợ đối phương làm ra quyết định xúc động gì đó.

- Ta phải ra ngoài nhìn xem!

Trong lòng Trần Thư tràn ngập bất an, không có giải thích gì trực tiếp gọi Không Gian Thỏ, vô cùng lo lắng rời khỏi di tích…

Ngay sau đó, Trần Thư tới bầu trời phía trên Thần Châu đại lục.

- Không… không có?

Hắn nhìn bốn phía tất cả đều hoang vu, sắc mặt bỗng chốc giật mình, mười đại Hung Hoàng cùng với lão gia tử đều biến mất không thấy, thậm chí ngay cả một con sinh vật sống hắn cũng không có cảm nhận được…

Thứ duy nhất có thể thấy chỉ có hơi thở chết tróc trên tinh cầu…

Vốn dĩ là khung cảnh quen thuộc vậy mà làm cho hắn cảm thấy vô cùng xa lạ.

- Không phải mơ…

Chương 2254 - Trần Thư lại mất khống chế

Ánh mắt Trần Thư trầm trọng, nhớ lại tất cả mọi chuyện ba ngày trước đã trải qua. Hiệu trưởng không còn, Lý lão không còn, Truyền Kỳ hai nước thậm chí ngay cả lão gia tử cũng không còn…

- Toàn bộ Hung Hoàng cũng đã chết rồi sao?

Trong lòng Trần Thư cũng không có vui vẻ mà là trở nên vô cùng trầm trọng, trong lòng lại lần nữa có cảm giác hít thở không thông.

Thân hình cô độc của hắn đi bộ trên mặt đất, giống như bị cả thế giới vứt bỏ…

- Lão gia tử…thật sự đã ngã xuống sao?

Trong mắt Trần Thư có một chút bối rối, điên cuồng tìm kiếm trên đại lục như muốn tìm được một chút dấu vết còn tồn tại.

Lão gia tử ngã xuống, đối với nhân loại mà nói tương đương với… trời sập!

Rất nhanh, Trần Thư rời khỏi đại lục đi tới phía trên hải vực. Hắn nhớ rõ chiến trường cuối cùng là diễn ra trên biển, nếu thật sự có dấu vết thì chắc chắn là ở bên trong hải vực.

Thời gian dần trôi qua, đang lúc hắn ở trên hải vực tìm kiếm thì vẻ mặt đột nhiên khẽ động, dừng ở phía dưới.

Rầm rầm rầm!

Bỗng chốc nước biển cuồn cuộn, chỉ thấy một con ma long màu đen cả người toàn vết thương từ bên trong hải vực đi ra.

- Tam Đầu Ma Long?

Vẻ mặt Trần Thư giật mình, nhớ tới thân phận của đối phương, nhưng lúc này Tam Đầu Ma Long chỉ còn lại một cái đầu, hơi thở vô cùng yếu ớt, trong mắt cũng che kín mỏi mệt.

Nó lúc này hơi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Trần Thư một cáo, nhưng không có hành vi kích động.

Nó…quá mệt mỏi…

Trong mắt Trần Thư có sát ý, đồng thời lấy ra Thần Kỳ Dược Tề.

Hán không biết bản thân có chém giết được đối phương hay không, nhưng chuẩn bị thử một phen, hiện tại tất nhiên chính là cơ hội tốt nhất.

Nhưng lúc này phía dưới biển lại lần nữa cuồn cuộn, chỉ thấy một đám hung thú có thân hình khổng lồ bộ dáng dữ tợn đi lên…

Các đại Hung Hoàng cùng với Thú Hoàng lần lượt xuất hiện, cho dù cơ thể bị thương nặng giống như tuỳ lúc có thể chết bất đắc kỳ tử nhưng bọn chúng toả ra khí thế khủng bố, vẫn không phải là thứ Trần Thư có thể chống lại.

Đám Hung Hoàng dường như đã nhận ra sát ý của Trần Thư, trong mắt có ý cảnh cáo, nhưng bọn chúng cũng không có động thủ.

Lúc này bọn chúng đã không còn sức chiến đấu, nếu cưỡng ép chiến đấu chỉ có tiếp tục hao tổn căn nguyên sinh mệnh của bọn chúng. Ánh mắt Trần Thư đảo qua, ngoại trừ Hỗn Độn Cự Viên trước đó, những Hung Hoàng cùng Thú Hoàng còn lại đều không có ngã xuống…

Cho dù chỉ chừa một hơi, nhưng ít ra mạng được bảo toàn, hiện tại đã không còn ai có thể uy hiếp đến bọn chúng.

- Các ngươi chưa chết…

Đồng tử Trần Thư co rụt, trong mắt có kiêng kị cùng khiếp sợ.

- Mạng lớn…còn sống…

Ánh mắt Cổ Long Quy lạnh lẽo, miệng rộng hé ra, đùa cợt nói:

- Nhưng đáng tiếc, lão quỷ kia…đã không còn!

Vừa nghe câu này, trong mắt Trần Thư chớp mắt bắn ra sát ý mãnh liệt!

Rầm rầm rầm!

Chỉ thấy bầu trời đột nhiên xuất hiện cột sáng bảy màu, rơi xuống Hung Hoàng phía dưới.

- Không biết tự lượng sức mình…

Sắc mặt Cổ Long Quy bình tĩnh, thậm chí không có phóng thích kỹ năng gì, chỉ bằng vào thân hình mà chống đỡ.

Hai bên quá chênh lệch!

Cho dù là Hung Hoàng đứng để cho Trần Thư đáng, hắn cũng không thể giết chết được.

- Được rồi, không cần phải ầm ĩ với một con kiến…

Lúc này, Thiên Thỏ lạnh lùng liếc nhìn Trần Thư một cái, nói:

- Tiểu tử, trở về để những nhân loại còn lại chờ, chúng ta sẽ chọn một ngày lành đến thu mạng của các ngươi.

Nói xong, Hung Hoàng cùng Thú Hoàng trọng thương suy tàn đỡ nhau, chìm vào sâu bên trong hải vực, chuẩn bị trở lại lãnh địa an dưỡng thật tốt…

Mà Trần Thư không biết chính là, lời của Cổ Long Quy chỉ là vì cho tâm trí của hắn bị ảnh hưởng. Đãm hung thú căn bản không có nhìn thấy thi thể của lão gia tử, sau khi sát chiêu cuối cùng của hai bên va chạm, toàn bộ bên hung thú đều bị thương nặng, chìm vào đáy biển, tới ngày hôm nay mới có thể thức tỉnh…

Về phần lão gia tử, không ai nhìn thấy hướng đi của hắn…

Có lẽ đã ngã xuống, có lẽ vẫn còn sống…

Đây cũng chính là nguyên nhân bọn chúng không có ở lâu, lo lắng đối phương có thể còn chuẩn bị phía sau…

Không bao lâu sau, đám hung thú Truyền Kỳ vào bên trong một chỗ dị không gian dưới đáy biển, dị không gian ở nơi này sớm đã không còn cấm vụ, hơn nữa kết nối với các cấm khu của các đại Hung Thú, có thể để cho bọn chúng trở về nhanh chóng.

Lúc này đám Hung Hoàng nhìn nhau một cái, đã không còn lạnh lùng cùng kiêu ngạo lúc trước. Lão gia tử có ngã xuống hay không chúng nó không biết được, nhưng có một điều có thể khẳng định, đó chính là thủ lĩnh của bọn chúng, Hỗn Độn Cự Viên ngã xuống!

Dưới sức mạnh thời không tối cao, bọn chúng đã tận mắt nhìn thân hình của Cự Viên mục nát, hoá thành vô số hạt bụi tiêu tán…

Đã không còn Cự Viên, chín con Hung Hoàng bọn chúng đã không thể gọi được Thú Tổ…

Hơn nữa Cấm Vụ Đại Hung vẫn còn tồn tại…

Nhất thời tình thế của hung thú dường như cũng trở nên không dễ chịu lắm.

- Được rồi!

Thiên Thỏ lúc này đứng dậy, đôi mắt xám đen nhìn qua mỗi một con Hung Hoàng nói:

- Hiện giờ không ra được Cấm Vụ Đại Hung, nhân loại lại không còn Truyền Kỳ, thế giới vẫn là do chúng ta làm chủ!

Chương 2255 - Trần Thư lại mất khống chế (2)

Vừa nghe lời này, đám thú hoàng gật đầu, nhặt lại lòng tin.

Hiện tại ít nhất xem ra, bọn chúng đã không còn uy hiếp gì có thể muốn làm gì thì làm, xâm chiếm toàn bộ tài nguyên thế giới.

- Phòng ngừa bất trắc xuất hiện, toàn bộ quay về vùng cấm của Long Uyên chữa thương!

Đã không còn Hỗn Độn Cự Viên, Thiên Thỏ tạm thời đảm nhiệm thủ lĩnh, hơn hết thực lực của nó mạnh mẽ ngược lại cũng không bị phản đối.

Đám Hung Hoàng về tới vùng cấm Long Uyên, bắt đầu khôi phục thương thế căn nguyên…

- Lão gia tử đã xảy ra chuyện…

Lúc này, Trần Thư về tới Tinh Không Di Tích, một thân một mình ngồi ở trung tâm, trong mắt che kín vẻ thất bại. Hắn nghi ngờ Cổ Long Quy là dùng chiến thuật tâm lý khiến cho tâm tính hắn suy sụp, dù sao đây là chuyện hắn giỏi nhất.

Nhưng nghĩ đến lời của lão gia tử nói lúc trước, phó thác toàn bộ nhân loại cho hắn, trong lòng Trần Thư có một chút bất an.

- Ta chỉ là một Vương cấp, phó thác cho ta thì dùng được cái rắm…

Trần Thư nhắm đôi mắt lại, trong lòng có các loại cảm xúc đan xen nhau, dần dần trạng thái cơ thể của hắn có chút không đúng.

Trong phút chốc, một cỗ sát ý ngập trời toả ra từ cơ thể của hắn, bắt đầu ăn mòn đầu óc của hắn khiến hắn mất đi lý trí…

Rống!

Các loại hung thú tựa như oan hồn hiện lên, quay xung quanh người hắn trong mắt tràn ngập không cam lòng cùng oán hận…

Hắn thật sự đã giết rất nhiều sinh linh…

Không nói đến Ngự Thú Sư Vương Cấp, cho dù là lão gia tử e là đều kém hơn Trần Thư. Ngày thường, hắn dựa vào lý trí tuyệt đối có thể thoải mái trấn áp sát ý xao động, thậm chí năng lực tuỳ hắn sử dụng.

Nhưng hiện tại, bởi vì đám người lão gia tử gặp chuyện không may, tâm trạng hắn đau thương, đồng thời lão gia tử lại phó thác nhân loại cho hắn, áp lực trong lòng Trần Thư nhân lên, cùng với oán hận ngập trời của hung thú…

Đủ loại cảm xúc đan xen, làm cho Trần Thư lại lần nữa rơi vào trạng thái không khống chế được…

Lần trước khi Trần Thư xuất hiện trạng thái không khống chế được như này, là khi biết được Liễu Phong gặp chuyện không may nhưng bị Ninh Bất Phàm cưỡng chế áp chế được. Nhưng

hiện giờ, đã không còn lão gia tử, đã không còn Ninh Bất Phàm cùng Lý lão, đã không có ai có thể giúp hắn…

Hai tròng mắt của Trần Thư dần dần bị nhiễm một tầng màu đỏ, khí thế cả người đều trở nên lạnh như băng cùng thô bạo. Bởi vì có nhân linh hợp nhất, Khế Ước Linh chẳng những không có xoay chuyển Trần Thư, thậm chí ngay cả bản thân đều dần trở nên trầm luân…

- Trần Thư!! Tiểu tử, ngươi con mẹ nó không phải xích tử chi tâm sao?!

Lúc này, tinh linh một bên trong lòng hoảng hốt, vội vàng gọi Trần Thư muốn làm cho hắn khôi phục lý trí. Nhưng đáng tiếc là không có tác dụng gì.

- Xong rồi…đây chính là ở bên trong di tích, bên ngoài còn có hơn triệu nhân loại!

Tinh linh trở nên vô cùng hoảng sợ, trong lòng toát ra khí lạnh. Nếu bây giờ đối phương không khống được, một trận tai nạn đẫm máu chỉ sợ cũng muốn lên diễn!

Tuy rằng nó là tinh linh, nhưng Trần Thư là người thừa kế của di tích, quyền hạn của nó không bằng đối phương, căn bản là không thể dùng di tích khống chế được.

Hơn nữa đối phương có Không Gian Thỏ, biện pháp gì cũng không thể cản được hắn. Ngay lúc mành chỉ treo chuông, một cảm giác mát lạnh dâng lên chớp mắt làm cho đầu óc của Trần Thư trấn tĩnh, cả người một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Màu máu trong mắt hắn cũng dần dần rút đi, đã không còn nguy cơ mất khống chế.

- Ta…

Trần Thư lúc này khôi phục lại, sau đó chớp mắt đã nghĩ tới hậu quả, bỗng chốc trên trán đổ mồ hôi lạnh…

- Là nó kéo ta lại?

Ánh mắt Trần Thư vừa chuyển từ trong túi lấy ra một khối viên đá màu xám, bên trên che kín dấu vết của năm tháng.

Vừa hay lúc trước hắn kết thúc tạo ra siêu cấp đạn hạt nhân, sau khi rời khỏi đặc thù không gian lão gia tử tặng cho hắn bảo vật.

Lúc ấy bởi vì lão gia tử có bộ dáng ý vị thâm trường nên Trần Thư cũng mang cái này theo bên mình.

Ngoại trừ màu xám bên ngoài viên đá, ba hạt giống màu xanh biếc đến từ Ngự Thú Sư Truyền Kỳ cũng được hắn để ở trên người.

Lúc này viên đá màu xám vốn ảm đạm bỗng tràn ngập ánh sáng lấp lánh, khiến kẻ khác không thể nhìn thẳng.

Trần Thư không bị ảnh hưởng nhìn thẳng quan sát ánh sáng phía trước, chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, vậy mà đã đi tới một chỗ không gian khác.

- Hả?

Trần Thư ngồi trong một không gian thần bí, ánh sáng của ánh trăng chiếu xuống, chiếu sáng bốn phía không có thứ gì.

- Là đặc thù không gian ta phối trí dược tề?

Trần Thư thoáng cái đã nghĩ ra, trước mắt chính là thứ có thể thao túng thời gian và tốc độ chảy của không gian.

Đang lúc này, phía trước Trần Thư chậm rãi xuất hiện một hư ảnh lão nhân tràn ngập ánh sáng nhu hoà…

- Lão gia tử?!

Hai mắt Trần Thư trừng lớn, các loại cảm xúc trong lòng tiêu tán chỉ còn lại vui sướng. Đối với hắn mà nói, chỉ cần lão gia tử còn thì bầu trời của nhân loại sẽ không sập.

- Đại chiến đã xong rồi sao…

Lão gia tử tự nói một tiếng, tiếp theo nhìn về phía Trần Thư, bình tĩnh nói:

- Đứa nhỏ, ta chỉ là một tàn ảnh linh hồn để lại lúc trước.

Chương 2256 - Chuyện cũ ngàn năm trước

Trong chớp mắt, vẻ mặt Trần Thư đọng lại, vui sướng trong mắt đột nhiên tiêu tán.

Vẻ mặt Trần Thư phức tạp, cúi đầu, hỏi dò:

- Lão gia tử, ngài ngã xuống rồi sao?

- Có lẽ đã ngã xuống, có lẽ không…

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Nhưng cho dù là còn sống, tạm thời ta cũng không thể trở về.

- Vì sao?

- Nếu ta còn, hung thú chắc chắn sẽ cho rằng nhân loại là thứ uy hiếp nhất, ngày tháng các ngươi sẽ không được sống yên ổn.

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Hiện tại ta tan biến, mục tiêu đầu tiên của đám Hung Hoàng chính là Cấm Vụ Đại Hung.

Trần Thư tuy rằng rất đủ tiềm lực nhưng cuối cùng là chiến sĩ tương lai, mà Cấm Vụ Đại Hung chính là kẻ địch Truyền Kỳ thật sự, đương nhiên là ưu tiên xử lý kẻ địch trước mắt.

- …

Trần Thư gật đầu, trong lòng đã hiểu được.

- Lão gia tử, ta nên làm thế nào đây?

Trong mắt hắn có một chút mê mang, nếu để hắn quy hoạch con đường phát triển của mình, ngược lại hắn có thể làm được. Nhưng đối mặt với toàn bộ nhân loại chủng tộc, trong lòng Trần Thư cũng là có chút không điều khiển được.

Nói đến cùng hắn cũng chỉ là một thanh niên trẻ hơn hai mươi tuổi mà thôi…

Người bình thường cùng tuổi hắn gánh vác một gia đình đã có áp lực, mà hiện tại hắn gặp phải chính là toàn bộ chủng tộc…

- Để Ngự Thú Sư nhân loại chuyên tâm tu luyện, tăng thực lực.

Đôi mắt lão gia tử thâm thuý, khuôn mặt vẫn lạnh nhạt như trước, nói:

- Nếu kế hoạch của lão phu không có thất bại, Hung Hoàng hiện tại đã bị thương tới căn nguyên, cho dù là có tài nguyên thiên tài địa bảo thì ít nhất cũng cần thời gian hai ba năm mới có thể khôi phục.

- Hai ba năm…

Trần Thư lẩm bẩm nói:

- Ta có thể đột phá đến Truyền Kỳ sao?

- Không thể!

Lão gia tử cũng trực tiếp mở miệng phủ định.

- …

Khoé miệng Trần Thư giật giật, nói:

- Vậy phải làm sao để giải quyết một đám Thú Hoàng?

- Cởi bỏ Không Gian Cấm Vụ, thả Đại Hung bên trong ra!

Vẻ mặt lão gia tử bình tĩnh, nói:

- Tân thời đại Hung Hoàng cùng với Cấm Vụ Đại Hung là địch, một khi Đại Hung xuất thế chắc chắn sẽ chém giết cùng với Thú Hoàng, nhân loại ẩn nấp ở bên trong di tích sẽ có thêm nhiều thời gian để phát triển.

- Hơn nữa, tình thế càng loạn, đối với tiểu tử ngươi không phải là càng tốt sao?

Lấy hạt dẻ trong lò lửa chính là chuyện Trần Thư am hiểu nhất!

- …

Trần Thư sững sờ, sau đó lập tức gật đầu.

Này có lẽ cũng là nguyên nhân lão gia tử không thể trở về nhân loại, hiện tại thực lực của hắn đã bại lộ, tuyệt đối có thể nói là cường giả đứng đầu của hai chủng tộc lớn. Có một uy hiếp lớn như hắn ở, thậm chí sẽ càng thúc đẩy Cám Vụ Đại Hung cùng với Tân thời đại Hung Hoàng tạm thời liên thủ.

Đối với nhân loại mà nói, chỉ có một hồi tai ương ngập đầu!

- Nhưng ta có thể cởi bỏ cấm vụ sao?

Trần Thư nhíu mà, trong mắt cũng không có tin tưởng quá lớn.

Hắn bằng vào Không Gian Thỏ có thể xuất hiện tự do bên trong cấm vụ, nhưng không có nghĩa là hắn có thể giải trừ cấm vụ, dù sao đó cũng là thứ thần bí đã tồn tại hàng ngàn năm.

- Đương nhiên có thể làm được.

Lão gia tử cười cười, nói:

- Ngươi có biết cấm vụ là cái gì không?

- Nhà tù nhốt Đại Hung.

Trần Thư không có do dự, nói ra.

- Đúng là như vậy.

Lão gia tử gật đầu, nói tiếp:

- Nhưng bản chất của nó, thật ra là… một con Khế Ước Linh!

- Khế Ước Linh?!

Trần Thư chấn động, trong mắt có một chút không thể tin được.

Ngăn cách các cực không gian khác, cấm vụ nhốt lại vô số Đại Hung hơn một ngàn năm, vậy mà là một con Khế Ước Linh!

Mặt hắn kinh ngạc, thử thăm dò hỏi:

- Của ngài sao?!

- Đương nhiên. . … .. không phải.

Lão gia tử cười khanh khách, nói:

- Nếu là của ta, ta không phải đã sớm giết hết hung thú rồi sao?

- Ách…

Trần Thư gãi đầu, mở miệng nói:

- Đó là của ai?

- Nhân Hoàng!

Lão gia tử chớp mắt nổi lòng tôn kính, giống như là nghĩ tới chuyện cũ năm đó.

- Nhân Hoàng?

Trần Thư khó hiểu, chưa từng nghe nói qua, sách thượng cổ của nhân loại cũng không có ghi lại.

Lúc trước khi đang xem cuộc chiến, khoảng cách của hắn đến Truyền Kỳ chiến trường quá xa, cuộc đối thoại giữa lão gia tử với Hung Hoàng cũng nghe được hết sức mơ hồ.

- Trong lòng tiểu tử ngươi không phải vẫn có thắc mắc sao?

Lão gia tử lạnh nhạt ngồi xuống, nói:

- Muốn nghe một chút chuyện xưa từ ngàn năm trước không? Vừa lúc giải đáp thắc mắc của ngươi.

- Muốn!

Trong lòng Trần Thư khẽ động, vội vàng gật đầu, im lặng ngồi xuống bên cạnh lão gia tử.

- Mấy ngàn năm trước, có một đại lục xa xưa vô cùng bao la, được gọi là Cổ Ngự Đại Lục, sinh sống trên đó là hai chủng tộc lớn nhân loại cùng với hung thú…

Trong mắt lão gia tử có hồi tưởng lại, chậm rãi nói:

- Hai đại chủng tộc này là thiên địch của nhau, giữa nhau chém giết không ngừng vẫn luôn muốn hoàn toàn huỷ diệt đối phương.

- Năm đó hai đại chủng tộc đều có một người mạnh nhất, một người là Nhân Hoàng, một cái là Thú Tổ, hai người đều có được sức mạnh to lớn vượt qua Truyền Kỳ…

Trong lòng Trần Thư chấn động, mở miệng hỏi:

- Là cự trảo lúc trước hung thú triệu hồi ra?

Chương 2257 - Cúc cung tận tuỵ, chết thì mới dừng

- Đúng vậy, đó chỉ là một phần sức mạnh của Thú Tổ!

Lão gia tử gật đầu, nói tiếp:

- Thực lực của hai người bởi vì quá khủng bố, vẫn luôn khắc chế không có ra tay lo lắng sẽ huỷ diệt toàn bộ đại lục.

- Nhưng nhìn chung lực lượng của nhân tộc không bằng hung thú, liên tiếp bại lui, số mệnh nhân loại đã không ngừng bị tổn hao.

- Rốt cục, Nhân Hoàng chủ động khai chiến!

- Hai bên triển khai một trận đánh cược Sinh Tử Đại Chiến của chủng tộc mình!

- …

Trần Thư giật mình, chỉ là một phần sức mạnh của Thú Tổ đã như thiên uy huy hoàng, chúa tể Truyền Kỳ chiến trường trước đó. Nếu là thời kỳ toàn thịnh hai người đối chiến, lại là cảnh tượng thế nào?

- Trận chiến ấy… ai cũng không thắng…

Lão gia tử thở dài, nói:

- Thân hình Thú Tổ rơi xuống Vô Tận Thương Hải, sinh tử không biết mà Nhân Hoàng cũng vào trạng thái gần chết…

- Mà càng tai hoạ hơn chính là, bởi vì nguyên nhân đại chiến mà toàn bộ đại lục cổ xưa đều sụp đổ…

Trần Thư run lên, đã tưởng tượng được cảnh tượng thảm thiết ngày đó.

- Nhưng tuy đại lục sụp đổ, nhưng thật ra cũng không khiến hai đại chủng tộc bị huỷ diệt, vẫn có thể sinh tồn.

- Nhưng không có Nhân Hoàng chống đỡ, nhân loại thoáng cái đã rơi vào hoàn cảnh xấy, dù sao chiến lực của hung thú Truyền Kỳ vẫn là hơn xa chúng ta.

- Có lẽ là lo lắng nhân loại sau này sẽ bị diệt vong, Nhân Hoàng sắp ngã xuống đưa toàn bộ lực lượng của mình đều cho Khế Ước Linh Thiên Vụ, cũng chính là Không Gian cấm Vụ hiện tại…

- Giữa lúc đại lục sụp đổ, các đại Ngự Thú Sư Truyền Kỳ của nhân tộc, dưới dẫn dắt của Thiên Vụ lại lần nữa tuyên chiến với hung thú!

- Bởi vì Nhân Hoàng ngã xuống, thời gian Thiên Vụ tồn tại tự nhiên cũng không còn lâu lắm, một khi Thiên Vụ ngã xuống thì nhân loại có thể thật sự không còn cơ hội!

- Để tiêu diệt toàn bộ đại hung bằng tốc độ nhanh nhất, vì đời sau khai sáng thái bình thịnh thế, Ngự Thú Sư Truyền Kỳ của nhân loại bắt đầu thiêu đốt sinh mệnh…

- Dưới sự tấn công điên cuồng như vậy của nhân loại, bên hung thú kêu rên khắp nơi, máu chảy thành sông…

- Toàn bộ đại lục đều rơi vào cảnh hỗn loạn máu lửa, đó cũng là một đoạn thời gian đẫm máu nhất từ trước tới nay…

- Bởi vì nó được Thiên Vụ cầm đầu, nó cũng được xưng là bạo động Cấm Vụ…

- Đây là Cấm Vụ Náo Động sao?

Trong lòng Trần Thư giật mình, không khỏi lẩm bẩm tự nói. Tuy không được tận mắt chứng kiến nhưng có thể cảm nhận được oanh liệt cùng bi tráng của năm đó.

Lão gia tử hít sâu một hơi, cố gắng hồi phục lại dao động trong lòng.

- Trận chiến ấy, có đại hung bị giết ngay tại chỗ cũng có đại hung không giải quyết được mà trực tiếp bị giam giữ trong thiên vụ…

- Bởi vì thời gian rất gấp, chúng ta chỉ đơn giản là xử lý chiến trường một chút rồi rời khỏi, nhưng có những thi thể đại hung không được xử lý sạch sẽ để cho hung thú nhỏ yếu khác có được tiện nghi, cắn nuốt được không ít huyết mạch đại hung.

Trong lòng Trần Thư khẽ động, nói:

- Cũng chính là Tân Thời Đại Thú Hoàng sao?

- Đúng vậy.

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Sau trận chiến ấy, hàng loạt Truyền Kỳ của nhân loại ngã xuống nhưng chỉ có ta còn sống…

- Lúc đó tuy ta mới vừa đột phá lên thượng vị Truyền Kỳ nhưng có vinh dự là thiên tài kiệt xuất nhất nhân tộc, cũng là đệ tử duy nhất của Nhân Hoàng…

- Vì để cho nhân loại có hy vọng quật khởi nên ta được bảo vệ…

- …

Sắc mặt Trần Thư phức tạp, trong lòng yên lặng thở dài.

- Cuối cùng, một hồi náo động kia chúng ta thắng…

Hai mắt lão gia tử nhắm lại, không có biểu cảm gì là vui sướng, cái giá mà bọn họ phải trả quá lớn!

- Đại hung hoặc là ngã xuống hoặc là bị giam giữ, chỉ có một bộ phận rất nhỏ hung thú Truyền Kỳ có thực lực yếu kém còn sống, ví dụ như nói con Kim Long nhỏ kia của Long Uyên, nếu ta cũng thiêu đốt sinh mệnh có lẽ ngay cả chúng nó cũng không sống sót được.

Trần Thư mở miệng nói:

- Nhưng có Cấm Vụ Đại Hung tồn tại, tương lai của nhân tộc vẫn là cần ngài.

- Đúng vậy.

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Đây cũng là lo lắng của bọn họ ngày đó.

- Sau khi náo động chấm dứt, cường giả Truyền Kỳ của nhân loại cũng tới hồi kết, bọn họ về đến thế lực của riêng mình để lại truyền thừa của bản thân, muốn cố gắng trải đường cho hậu thế…

- Là di tích hiện tại sao?!

Vẻ mặt Trần Thư giật mình, đã đoán được truyền thừa của bọn họ.

- Đúng vậy.

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Nhưng không chỉ riêng có di tích, có thượng vị Truyền Kỳ để lại căn nguyên lực lượng của bản thân, muốn để hậu bối có thể thành công đột phá Truyền Kỳ…

- Ba đứa trẻ mới ra đời đã liên tục ngủ say trong căn nguyên lực lượng, trải qua hấp thu hơn trăm năm cuối cùng đột phá tới Truyền Kỳ, cũng chính là ba người lão Kiều…

- …

Trong lòng Trần Thư bỗng nhiên tỉnh ngộ, hiện tại hắn đã hiểu rõ vì sao thực lực của mấy người lão Kiều, cùng lão gia tử không ở cùng cấp độ.

Hai bên căn bản không phải là người cùng một thời đại…

- Mà ta là Truyền Kỳ duy nhất sống sót lúc đó mang theo những nhân loại còn lại, mở ra một hành trình tinh không dài đằng đẵng…

Chương 2258 - Cúc cung tận tuỵ, chết thì mới dừng (2)

- Hành trình?

Trần Thư sững sờ, trong mơ hồ liên tưởng đến Lam Tinh hiện tại.

- Đúng vậy.

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Lam Tinh hiện tại thật ra là tổ địa của nhân loại chúng ta, đồng thời cũng là nơi sinh của Nhân Hoàng, dựa theo lời Thiên Vụ, mảnh nhỏ của đại lục dưới dẫn dắt của vận mệnh, bay đến gần Lam Tinh…

- Mà ta đã lựa chọn một mảnh vỡ lớn nhất của đại lục, dẫn theo nhân tộc tiến vào trong Tinh Không…

Lão gia tử thở dài nói:

- Nhoáng cái thời gian đã là mấy tẳm năm, ta trơ mắt nhìn tuổi thọ của nhân loại hao hết, cuối cùng chỉ còn lại một người là ta…

- Lúc đó nhân loại không sinh sản sao?

- Môi trường trên mảnh nhỏ của đại lục rất khắc nghiệt, hoàn toàn không phù hợp cho sự sống của nhân loại, bằng vào thể chất của Ngự Thú Sư chúng ta có thể tiếp tục sống sót, nhưng đứa trẻ mới sinh ra là không được…

- …….

Trần Thư nhìn lão nhân tang thương trước mắt này, chớp mắt cảm thấy được hắn gánh vác rất nhiều…

Thời kỳ Cấm Vụ Náo Động, mắt thấy các tiền bối cùng thế hệ mình thiêu đốt sinh mệnh, bản thân lại phải tiếp tục sống, gánh vác gánh nặng phục hưng nhân tộc!

Hành trình Tinh Không lại chỉ có thể trơ mắt nhìn một đám vãn bối của mình tử vong, bản thân lại bất lực…

Tương lai của nhân loại như là một con đường màu đen sẫm mọc đầy bụi gai, mà lão gia tử chỉ có thể một thân một mình bước trên hành trình…

Mặc dù Trần Thư chỉ là người đứng xem, cũng có thể cảm nhận thấy cảm giác khiến người khác hít thở không thông.

- Một mình ta lại phiêu lưu hơn trăm năm, rốt cục tìm thấy tổ địa của nhân loại…

Ánh mắt lão gia tử thâm thuý, nhưng trên người lại toả ra tịch liêu cùng cô đọc làm cho người khác run sợ.

- Ngày đó, ta đi tới Lam Tinh!

Lão gia tử nói đến đây, trong mắt bỗng chốc có ánh sáng, giống như tìm được cuộc sống mới cùng hy vọng.

- Chuyện tiếp theo ngươi đại khái cũng đã biết.

Lão gia tử mở miệng nối:

- Ta đi tới Lam Tinh, nhưng đây là từng mảnh vỡ của đại lục, chúng cũng lần lượt đi tới trên Lam Tinh…

- Cũng chính là dị không gian hiện tại sao?

Trong lòng Trần Thư khẽ động, ngày trước nhân loại lưu truyền suy đoán về đại lục vậy mà là sự thật!

- Đúng vậy.

Lão gia tử gật đầu, nói:

- Mảnh vỡ của đại lục rơi xuống khiến Lam Tinh xuất hiện thiên địa linh khí, mà dưới sự chỉ dẫn của ta, người trên Lam Tinh dần dần xuất hiện Ngự Thú Sư…

- Để ghi nhớ thay đổi này, mọi người làm nó thành Phục Tô Lịch…

- …

Trần Thư gật đầu, cũng chính là ngàn năm trước sao…

- Mà thời điểm đó, ta đã nhận ra vẫn còn có hung thú Truyền Kỳ tồn tại, vốn định chém giết từng cái nhưng chúng nó cũng biết trước được nguy cơ, liên hợp lại.

- Tổng cộng hơn hai mươi con Thú Hoàng, trên cơ bản đều là cắn nuốt huyết mạch đại hung cưỡng ép đột phá, tuy rằng thực lực của bọn chúng không mạnh nhưng có thể thiêu đốt tinh huyết đại hung chiến đấu, nếu ta cưỡng ép chém giết bản thân cũng sẽ vì vậy mà thương nặng!

- Nếu không có uy hiếp của Cấm Vụ Đại Hung, cho dù là đồng quy vu tận, ta cũng sẽ không có do dự mà ra tay!

- Nhưng bởi vì uy hiếp của Cấm Vụ, ta không có lựa chọn cá chết lưới rách, nếu không một khi Cấm Vụ tiêu tán Đại Hung xuất thế sẽ không có ai có thể khống chế nó!

- Đoạn thời gian đó, ta cùng với hung thú liên tục đàm phán, khi đó cũng là có chút hỗn loạn cũng chính là thời kỳ đầu của Phục Tô Lịch…

- Cuối cùng, hai bên chúng ta miễn cưỡng đạt thành hiệp nghị, tuy vẫn luôn có tranh chấp nhưng trên cơ bản không có động tác lớn, hai bên cũng bởi vậy tự bước vào thời kỳ phát triển.

- Mươi con Hung Hoàng rơi vào ngủ say, muốn hoàn toàn hấp thu huyết mạch của đại hung, Cấm Vụ Đại Hung bị giam giữ cũng không thể đi ra làm loạn…

- Mà ta lại bắt đầu dẫn dắt nhân loại chống lại hung thú, đồng thời muốn có được tán thành của mọi người trở thành thế hệ Nhân Hoàng thứ hai!

- Thế hệ Nhân Hoàng thứ hai?

Trần Thư sững sờ, mở miệng nói:

- Chính là dung hợp cùng với Thần Châu đại lục sao?

- Dựa theo lời của lão sư thì Nhân Hoàng chân chính thật ra là muốn dung hợp số mệnh của toàn bộ nhân tộc…

Lão gia tử mặt mang tiếc nuối, tự giễu nói:

- Hiển nhiên ta đã thất bại, chỉ có thể dung hợp cùng với số mệnh của Thần Châu, coi như là một Nguỵ Nhân Hoàng đi…

- Không có được sức mạnh của phía trên Truyền Kỳ, ta cuối cùng cũng là bất lực để kết thúc thời đại này…

- Thật có lỗi…

Hắn đứng lên, chậm rãi bái một cái, như là đang đối mặt với nhân loại hiện tại còn sót lại, hoặc như là đối mặt với nhân tộc của thời đại kia…

- Lão gia tử…

Trong lòng Trần Thư tràn ngập xúc động, không khỏi nghĩ tới một câu:

Cúc cung tận tuỵ, chết thì mới dừng…

Lão gia tử nhìn phía trước trống rỗng, không nói gì rất lâu trong mắt dường như đang tự hỏi điều gì, hoặc như là đang nhớ lại cái gì…

Mà Trần Thư cũng không nói gì, kính trọng trong mắt càng trở nên sâu nặng.

Lão nhân trước mắt, ở trong lòng hắn đã hoàn toàn xứng đáng là Nhân Hoàng!

Chỉ với đối phương ở trong Tinh Không gánh vác mấy trăm năm cô độc cùng tuyệt vọng, cũng không phải là người bình thường có thể chịu được.

Chương 2259 - Truyền Kỳ cảnh giới tựa như rãnh trời

Lúc trước toàn bộ nhân tộc của Cổ Ngự Đại Lục, đã chỉ còn lại có hắn cùng với đám lão Kiều mới sinh. Nhưng đám người lão Kiều lại lần lượt ngủ say, thời gian trên trăm năm, lão gia tử ngay cả một người nói chuyện cũng không có, chỉ là nghĩ đến đã khiến người không rét mà run.

Sau một lúc lâu, thân hình lão nhân dần dần có chút ảm đạm, hắn cũng mới giật mình hiểu được bản thân mình chỉ là một lực lượng linh hồn, không tồn tại được quá lâu.

- Thật xin lỗi, hơi có chút thất lễ…

Lão gia tử mỉm cười, lại khôi phục bộ dáng lạnh nhạt như cũ.

- Không có…

Trần Thư liên tục xua tay, trong mắt tràn ngập kính trọng. Hiện giờ toàn bộ thế giới e là chỉ có hắn mới biết được, đối phương đã trải qua bao nhiêu, lưng lại gánh vác bao nhiêu…

- Được rồi, hiện tại toàn bộ nghi ngờ trong lòng của ngươi đã toàn bộ được giải đáp rồi chứ?

Lão gia tử mỉm cười, có thể nói là biết gì nói nấy.

Ngay cả hắn cũng không biết bản thân có còn sống hay không, bí mật trong lòng tự nhiên cũng đã không còn cần thiết giấu diễm.

Trần Thư gật đầu, đã không còn mờ mịt như trước. Tuy lời nói của lão gia tử không có ảnh hưởng gì với thực lực của hắn, nhưng nếu trong lòng không thông suốt đối với tất cả mọi thứ đều mờ mịt luống cuống, trạng thái như vậy tất nhiên cũng không thể đột phá đến Truyền Kỳ.

- Vừa rồi ngài nói, thực lực của bản thân lúc trước là Truyền Kỳ Thượng Vị?

Trần Thư lần nữa mở miệng nói:

- Thực lực của Truyền Kỳ cũng có sự khác nhau sao?

- Đương nhiên!

Lão gia tử cười cười, nói:

- Lúc trước ta đã giải thích qua với tiểu Ninh, ngay cả Hắc Thiết cũng chia thành các cấp bậc nhỏ, Truyền Kỳ tất nhiên cũng không ngoại lệ.

- Truyền Kỳ cảnh giới, cũng có ba cấp bậc phân biệt là Hạ Vị, Trung Vị, Thượng Vị…

- Cũng chính là một sao, hai sao, ba sao của cảnh giới khác sao?

- Đúng vậy.

Lão gia tử gật đầu nói:

- Nhưng đột phá cấp bậc nhỏ của Truyền Kỳ, khó khăn hơn rất nhiều so với ngươi tưởng tượng! Phần lớn Truyền Kỳ hao phí hơn một ngàn năm cũng không thể đột phá một cấp bậc nhỏ, Kim Long Hoàng chính là ví dụ tốt nhất, sống nhiều năm như vật cũng chỉ là một cái Hạ Vị đỉnh.

- Ngoại trừ Hung Hoàng, phần lớn Thú Hoàng ngươi nhìn thấy chỉ là Truyền Kỳ Hạ Vị mà thôi.

- Như vậy sao?

Trần Thư gật đầu, nói:

- Nhưng trong số bọn chúng cũng có Trung Vị nhỉ?

- Con cá mập nhỏ kia chính là Trung Vị, nếu không nó cũng không thể bằng vào sức mạnh của bản thân mà chiếm cứ toàn bộ Lam Tinh Hải Vực.

Lão gia tử cười cười, nói:

- Về phần Thú Hoàng còn lại, đều chỉ là Hạ Vị, nhưng thực lực cũng sẽ có sự khác biệt, dù sao Hạ Vị mới vào cùng với Hạ

Vị đỉnh cũng có khác nhau rõ ràng.

- Thiên Kỵ Sĩ của Tử Vong Tế Đàn cũng vậy sao?

Trần Thư nhanh chóng hỏi, bản năng trong lòng cảm thấy được đối phương có chút không giống.

- Nó ngược lại có chút kỳ lạ…

Lão gia tử sờ cằm, nói:

- Dựa theo thực lực nó thể hiện ra đúng là Truyền Kỳ Hạ Vị, nhưng ngươi tốt nhất là cẩn thận một chút.

- Được.

Trần Thư gật đầu, ngay cả lão gia tử cũng cảm thấy được đối phương có chút kỳ là thì có thể sẽ có chút vấn đề.

- Về phần Truyền Kỳ Trung Vị, thực lực cũng có thay đổi thậm chí có thể giết được Truyền Kỳ Hạ Vị!

Lão gia tử mở miệng giải thích nói:

- Cấm Vụ Đại Hung bị chúng ta phong ấn ít nhất đều là cấp độ này.

- Ít nhất?!

Trong lòng Trần Thư khẽ động, không khỏi có chút trậm trọng.

- Đúng vậy.

Lão gia tử bình tĩnh nói:

- Ví dụ như nói Tử Nguyệt Đại Hung ngươi nhìn thấy chính là Truyền Kỳ Trung Vị, mà con Cửu Vĩ Hồ điên cuồng kia thật ra chính là Truyền Kỳ Thượng Vị, nhưng đầu óc có chút vấn đề khiến cho sức chiến đấu giảm xuống rất nhiều.

- Như vậy sao…

Trần Thư gật đầu, trong lòng hiểu ra.

Xem ra lúc trước lão gia tử chém giết Cửu Vĩ Hồ là mất một phen công phu, nhìn Chu Tước bị thương là có thể thấy.

Dù sao Cửu Vĩ Hồ có điên cuồng nhưng nếu ngươi muốn lấy tính mạng của nó, bản năng sinh vật sẽ được kích phát, thật ra cũng không đối phó dễ như vậy.

- Về phần Truyền Kỳ Thượng Vị mạnh nhất, thì càng thưa thớt cùng hiếm thấy.

Lão gia tử mở miệng nói:

- Cho dù là ở niên đại Cổ Ngự thì Truyền Kỳ Thượng Vị cũng có thể xưng là chỉ cường giả, bởi vì có thể nghiền áp tuyệt đối bọn họ chỉ có Nhân Hoàng cùng Thú Tổ!

- Chí cường giả…

Trần Thư lẩm bẩm nói, bỗng chốc nghĩ tới con Hỗn Độn Cự Viên kia, nhất định là cấp bậc Truyền Kỳ Thượng Vị!

Lão gia tử cười nói:

- Nhưng ngươi không phải lo lắng, sinh vật có cấp bậc này cho dù là bên trong Cấm Vụ Đại Hung cũng không có nhiều lắm.

- Lão gia tử, ta hoàn toàn không lo lắng cái này.

Trần Thư lạnh nhạt lắc đầu.

- Tâm tính không tồi…

Trong mắt lão gia tử tràn ngập tán thưởng, không hổ là thiên tài hắn xem trọng!

- Không phải…

Trần Thư sờ cái mũi, nói:

- Ý của ta là, Truyền Kỳ Hạ Vị ta cũng không đánh lại thì lo lắng Truyền Kỳ Thượng Vị làm cái gì…

- …

Mặt lão gia tử ngẩn ra, thì ra là ta đã hiểu sai nghĩa rồi?

- Phân chia sức mạnh Truyền Kỳ trên cơ bản chính là như vậy.

Chương 2260 - Lão gia tử, chúng ta không cần cưỡng ép giải thích…

Hắn cười cười, mở miệng nói:

- Về phần phía trên Truyền Kỳ, đừng hỏi ta, hiện tại không ai có thể giải đáp cho ngươi.

Trần Thư đang muốn mở miệng kết quả bỗng chốc nghẹn trở lại, thật ra hắn cũng muốn hỏi chút, thoả mãn lòng hiếu kỳ…

- Lão gia tử, ba cái hạt giống này là cái gì vậy…

Tay phải hắn mở ra, lấy ra ba người lão Kiều lúc trước tặng hạt giống cho hắn.

Dựa vào kinh nghiệm của hắn đến xem, phía trên bình thường không có gì lạ, ngay cả một chút linh khí cũng không có, không khác so với hạt giống cây nông nghiệp cho lắm…

Chẳng lẽ là muốn hắn về sau giải ngũ về quê?

- Trước kia ta đã giải đáp qua…

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Thật sự là ta không biết tác dụng cụ thể, nhưng có một thứ có thể nói cho ngươi đây là Thiên Vụ tặng cho!

- Không Gian Cấm Vụ tặng cho?!

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, chớp mắt xem trọng nó hơn, đó chính là sinh vật phái trên Truyền Kỳ!

- Ba người lão Kiều bọn họ đoán chừng là từ trong tay tổ tông bắt được.

Lão gia tử mở miệng nói:

- Dựa theo di ngôn của Thiên Vụ, hạt giống cần giao cho thiên kiêu có khả năng nhất dẫn dắt nhân tộc quật khởi!

- Nghìn năm qua, bọn họ đã cho ra không ít lần nhưng đều bị thu hồi…

Trần Thư nhanh chóng trầm mặc, hiển nhiên thiên kiêu bọn họ nhìn trúng không chỉ là dẫn dắt nhân tộc thậm chí ngay cả đột phá Truyền Kỳ cũng không làm được.

Có thể sau trăm năm nữa Truyền Kỳ cũng chỉ là nắm đất vàng mà thôi.

Số lượng người toàn cầu lớn như vậy, trong thời gian ngàn năm chắc chắn sẽ xuất hiện không ít người tài, nhưng ngoại trừ đường tắt là Thiên Mệnh Cổ Hoàng, cuối cùng vậy mà ngay cả một Truyền Kỳ cũng không tạo nên?

- Lão gia tử, Truyền Kỳ…thật sự không thể đột phá sao?

Trần Thư lẩm bẩm nói, trong lòng giống như trở nên có chút không chắc chắn. Tuy rằng hắn tự nhận bản thân có trợ giúp của hệ thống, sớm hay muộn là có thể bước lên đỉnh ngự thú, nhưng Truyền Kỳ này là một bức tường ngăn cách, cản lại rất nhiều thiên kiêu tuyệt thế…

Vương Cấp đỉnh Ninh Bất Phàm, Lý lão Nguỵ Truyền Kỳ vân vân, bọn họ đều ngã ở bước này…

- Thời đại Cổ Ngự, Truyền Kỳ cũng là cao không thể với nhưng cũng không có khó khăn như vậy…

Đôi mắt lão gia tử thâm thuý, chậm rãi nối:

- Ta nghi ngờ quy tắc bị sửa, hoặc là quy luật tự nhiên của thiên địa hoặc là chính Nhân Hoàng cùng Thú Tổ… Điều này ta cũng không biết rõ lắm.

- …

Trần Thư im lặng không nói, muốn đạt được một bước này không khỏi cũng quá khó khăn.

- Làm sao? Tiểu tử ngươi không tin?

Lão gia tử liếc mắt nhìn hắn một cái, khoé miệng hiện ra chút ý cười.

- Tiểu tử, tự tin một chút, lão nhân sống nhiều năm như vậy chỉ ngươi là đặc biệt nhất, những người khác kém hơn ngươi rất nhiều.

- Hả? Thiên phú của ta thật sự là biến thái như vậy sao?

Trần Thư sững sờ, trong lòng ngược lại có niềm tin cùng vui sướng, thật không ngờ sẽ được lão gia tử khen.

- Ý của ta là…mức độ thái quá…

Lão gia tử đánh giá hắn một chút, trong mắt có một mạt tươi cười kỳ quái. Nói thiên phú, Trần Thư tất nhiên không có khả năng là kiệt xuất nhất. nhưng từ xưa đến nay không ai có thể dùng một con slime cấp F để bắt đầu, một đường đi tới cấp bậc hiện tại…

Hơn nữa tính cách của con hàng này cũng khá độc đáo, từ trước đến nay mạch não không giống với người bình thường…

- …

Đầu Trần Thư đầy hắc tuyến, đây là tán thành với ta sao…

- Lão phu đã gặp qua rất nhiều, thiên kiêu tuyệt thế bình thường thật sự không cứu được nhân tộc…

Nét mặt lão gia tử tang thương, nói:

- Có lẽ chỉ có người không theo lẽ thường như ngươi mới có thể chân chính thay đổi thời đại!

Vẻ mặt Trần Thư chấn động, lời của lão gia tử nói tuy vô nghĩa nhưng lại có chút đạo lý, nhất thời trong lòng hắn lại lần nữa có tin tưởng.

Hắn là tội phạm Nam Giang chưa từng có từ trước đến nay, quả thật không phải là thiên kiêu tuyệt thế gì đó có thể chạm vào đồ sứ…

Trần Thư lẩm bẩm nói:

- Xem ra, nên cho hung thú một chút chấn động nho nhỏ của nhân tộc…

- …

Lão gia tử cười cười, nói:

- Có tin tưởng là tốt rồi.

Trần Thư gật đầu, sau đó nói:

- Cái đó, lão gia tử ngài thật sự không có cách nào khiến ta đột phá lên Truyền Kỳ?

Tuy rằng có tự tin nhưng nếu có thể dễ dàng hơn chút đột phá Truyền Kỳ tất nhiên là tốt nhất…

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Không có.

- …

Vẻ mặt Trần Thư khẽ động, mở miệng hỏi nói:

- Nếu ta dung hợp với số mệnh của nhân tộc thì sao?

- Nhất định có khả năng…nhưng cũng có thể sẽ thất bại, dù sao số lượng nhân tộc hiện tại còn quá ít…

Lão gia tử lắc đầu nói:

- Đại lục Cổ Ngự năm đó, nhân tộc có mấy tỷ, Lam Tinh căn bản là không thể so sánh được.

- Mặt khác, tiểu tử ngươi chắc không nghĩ là có được sự đồng ý của toàn bộ nhân loại rất dễ chứ…

- Ách…không phải sao?

Trần Thư ngẩn ra, ngược lại không có quá lo lắng về vấn đề này.

Với nhân khí hiện tại của hắn, không phải chỉ cần vung tay hô là có thể có được hàng nghìn hàng vạn người đi theo sao…

Chương 2261 - Lão gia tử, chúng ta không cần cưỡng ép giải thích… (2)

- Nói thật với ngươi, ta có thể dung hợp với Thần Châu đại lục bởi vì lão sư chính là người Thần Châu, hắn để lại chuẩn bị phía sau ta mới có thể lên làm Nguỵ Nhân Hoàng.

- …

Khoé miệng Trần Thư lập tức co giật, không ngờ ngay cả làm Nguỵ Nhân Hoàng ngài cũng dám làm bừa?

Chiến công vĩ đại của lão gia tử tất nhiên không cần nói nhiều, nhưng nhân vật như vậy vẫn là dựa vào làm bừa mới dung hợp với số mệnh của Thần Châu sao?

- Con đường này không có dễ dàng đi như vậy, từ từ sẽ đến nhưng lão phu tin tưởng ngươi sớm muộn cũng sẽ có ngày đó!

- Thì ra như vậy không phải lập tức là có thể làm Nhân Hoàng…

Trong mắt Trần Thư có chút thất vọng, nói:

- Lúc ấy ngài còn hỏi ta, có bằng lòng dung hợp với số mệnh Thần Châu hay không…

- Lão phu chỉ là tuỳ tiện hỏi một chút mà thôi…

Lão gia tử nhún vai, nói:

- Nhỡ đâu ngày sau ngươi có thể dung hợp được thì sao?

- …

Trần Thư thở dài, vốn là có một chút động tâm nhưng kết quả lại phức tạp như vậy, nhưng lại không phải chắc chắn sẽ thành Truyền Kỳ, không ngờ như vậy còn không bằng hắn dựa vào bài bản của hệ thống…

- Thật sự không có cách nào nhất định thành Truyền Kỳ sao?

- Không có!

Lão gia tử lắc đầu, nói:

- Nếu Thiên Mệnh Cổ Hoàng của tiểu tử kia còn sống, có lẽ ngươi có thể hỏi hắn.

- Dẹp đi!

Trần Thư bĩu môi, nói:

- Hắn dựa vào Thú Tổ mới đột phá đến Truyền Kỳ.

- Hả? Làm sao ngươi biết?

Lão gia tử cũng giật mình, ngay cả hắn nhìn Thiên Mệnh Cổ Hoàng xuất hiện vẫn luôn có nghi ngờ.

- Ngọn nguồn huyết mạch của Thiên Mệnh Cổ Quốc chính là đến từ Thú Tổ…

Lúc trước Trần Thư thấy được hư ảnh cự trảo của Thú Tổ, lập tức khẳng định được giọt máu màu vàng kia là đến từ cơ thể

của Thú Tổ.

- Nhân loại có thể hấp thu được huyết mạch của hung thú?

Lão gia tử nhíu mày, ngược lại có chút mơ hồ.

- Rõ ràng không thể…

Trần Thư nhún vai, nói:

- Ngay cả Thú Hoàng cũng không chiếm được, một nhân loại làm sao có thể có được? Chắc chắn là Thú Tổ cố ý gây nên.

- Mục đích?

- Đương nhiên là huỷ diệt nhân tộc.

Trần Thư hơi suy nghĩ, mở miệng nói:

- Năng lực huyết mạch của Thiên Mệnh Cổ Quốc không phải là cắn nuốt Khế Ước Linh của nhân loại sao? Đoán chừng là kế hoạch năm đó của Thú Tổ là muốn nhân loại tan rã từ bên trong.

Một khi năng lực loại huyết mạch này khuếch tán ra, căn bản là không cần hung thú ra tay, chính nhân loại sẽ tự giết lẫn nhau.

- Nhưng ta đoán lúc ấy nó thất bại hoặc là bị Nhân Hoàng phá hỏng kết quả mấy trăm năm sau, bị Thiên Mệnh Cổ Hoàng may mắn chiếm được thứ tàn phẩm, đột phá tới Truyền Kỳ.

Trần Thư chậm rãi nói, tuy không có thật sự gặp qua nhưng là suy đoán từ những chuyện xảy ra.

- Tiểu tử ngươi đột nhiên trở nên thông minh đấy…

Lão gia nhíu mày, ngay cả hắn cũng không nghĩ đến điểm này.

- Thực sự cho ta là tội phạm sao…

Hắn không biết chuyện cũ ngàn năm trước, đối với phần lớn chuyện đều không có nhận thức rõ ràng, không thể tìm hiểu nguyên nhân hậu quả. Nhưng hiện tại do lão gia tử giải thích nghi ngờ nên đủ chuyện tự nhiên có được giải thích hợp lý.

- Được rồi, tiểu tử ngươi còn có lời gì muốn hỏi không?

Sâu bên trong đôi mắt của lão gia tử có khen ngợi, đối phương muốn thiên phú có thiên phủ, muốn đầu óc có đầu óc, tuy thái độ làm người có tội phạm một chút.

Nhưng tổng quan mà nói thì vấn đề này không lớn…

- Đương nhiên là có…

Trần Thư cũng hỏi từng thắc mắc trong lòng ra, chính là hệ thống trên người hắn…cùng với thân phận xuyên việt giả!

Hiện giờ lão gia tử trong lòng hắn đã trở thành người có thể tin tưởng tuyệt đối, Trần Thư tất nhiên cũng không có để lại nhanh chóng muốn có được đáp án.

Lão gia tử nghe Trần Thư nói, trong lòng cũng có chút dao động, vẻ mặt ngạc nhiên. Hắn trầm tư một lúc lâu, mở miệng nói:

- Hệ thống trên người ngươi, có thể bởi vì ngươi là người hứng lấy kiếp của nhân tộc nên trời ban cho thiên phú đặc thù, cũng giống như hệ thống tinh linh miễn dịch trên người nhân loại.

- …

Khoé miệng Trần Thư co giật, hai hệ thống này là một đồ vật gì đó sao…

Hắn nhàn nhạt nói:

- Cái đó, lão gia tử, nếu chúng ta thật sự không biết nói thế nào có thể không cần cưỡng ép giải thích…

- Tiểu tử ngươi!

Lão gia tử trừng mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Ta đây cũng không phải là đang đoán sao?

- Về phần thân phận của ngươi là xuyên việt giả ta cũng không biết, ngươi nói quê hương ngươi là một nơi lấy khoa học kỹ thuật làm chủ tinh cầu, có thể nào là hệ thống chính là kết quả của quê hương ngươi?

- …

Đầu Trần Thư đầy hắc tuyến, nói:

- Lão gia tử, khoa học kỹ thuật của chúng ta ở nơi đó còn chưa tới mức nghịch thiên như vậy…

Hắn lắc đầu, lão gia tử giải thích cũng ngang với không có giải thích…

Xem ra thắc mắc này chỉ có bản thân hắn đi tìm đáp án…

- Xem ra giải thích của t đã làm cho ngươi hiểu ra.

Lão gia tử nhìn bộ dáng Trần Thư nghĩ sâu xa, trong mắt có chút tươi cười vui mừng.

- …

Trần Thư khẽ nhếch miệng, không thể không tự hỏi: ta bỗng nhiên thông suốt sao…

- Thời gian của ta không còn nhiều nữa.

Chương 2262 - Chương mở đầu thời đại mới

Lão gia tử nhìn thân hình của mình dần trở nên tối đi, nói:

- Đặt câu hỏi đến đây là kết thúc.

Vấn đề kỳ lạ của Trần Thư ngay cả hắn cũng không biết, vì giữ gìn phong phạm toàn trí toàn năng của mình vẫn là sớm chấm dứt đề tài này thôi…

- Đi đi.

Trần Thư gật đầu, cũng đã quyết định bản thân chậm rãi đi tìm đáp án.

Lão gia tử chậm rãi nói:

- Nói một chút chuyện liên quan đến di tích…

- Được!

Vẻ mặt Trần Thư giật mình, chớp mắt bỗng nhiên tràn ngập hứng thú, mỗi một cái di tích đều ngang với một cái bảo tàng.

- Thật ra lão phu đã sớm làm tốt kế hoạch, bố trí tới di tích tương ứng…

Tay phải lão gia tử vạch một cái, từng lực lượng linh hồn ngưng tụ hình thành trang giấy đi tới trước mặt Trần Thư.

- Không phải chống cự…

Trần Thư gật đầu, đối với lão gia tử có tin tưởng tuyệt đối.

Chỉ thấy linh hồn tin tức đột nhiên tiến vào bên trong đầu Trần Thư khiến cho hắn nhớ lại.

- Nếu cuộc thi có thủ đoạn như vậy thì tốt rồi…

Trong lòng Trần Thư nói thầm, đồng thời lật xem tin tức nổi lên trong đầu. Chỉ thấy trên mặt có các vị trí to nhỏ khác nhau, bởi vì thời gian thay đổi có di tích đã tan vỡ, có cái lại thay đổi vị trí còn có cái vẫn trôi nổi ở tinh không, không có xuất hiện trên Lam Tinh.

Nhưng cho dù như vậy thì đây vẫn là một phần tin tức vô giá!

- Đại khái ngươi có thể đi tìm tòi một chút.

Lão gia tử mở miệng nói:

- Nhưng phương pháp mở từng di tích không giống nhau, hơn nữa phần lớn đều cần thời gian riêng cho nên chỉ có thể thử vận may.

- Điều ngươi cần chú ý là năm đại hình di tích kia! Trong đó Long Tộc di tích đã mở ra, Phương Tư biết cách tiến vào.

- Còn bốn di tích khác nếu ngươi có thể mở ra, tất nhiên chính là một trợ lực lớn của nhân loại!

Trần Thư gật đầu, trong mắt có vui sướng. Trong đầu hắn xuất hiện năm di tích lớn đều là chí cường giả năm đó để lại, cùng một cấp bậc với Tinh Không di tích, nếu có thể khai quật sâu bên trong chắc chắn sẽ là một khoản tài nguyên kinh người.

Ngoại ra lão gia tử giảng thuật đặc điểm cùng thuộc tính của năm di tích lớn, ví dụ như nói có di tích đặc biệt thích hợp với Khế Ước Linh Long tộc, có di tích đặc biệt thích hợp với nguyên tố sinh linh, vân vân…

Không những như vậy, lão gia tử thậm chí bày ra một cái danh sách nhóm người nào thích hợp đi tới di tích nào, vân vân.

Tưởng như là một quyển giáo trình cực kỳ chi tiết dành cho những đứa ngốc.

Trần Thư càng lật xem thì càng khâm phục, thật không ngờ lão gia tử chẳng những nắm trong tay toàn cục hơn nữa còn đối với việc này cũng cẩn thận như vậy.

Ngoại trừ tin tức bên ngoài di tích, mặt khác còn có không ít những tin tức khác, có thể sẽ có trợ giúp đối với Trần Thư, ví dụ như là cách cởi bỏ cấm vụ, trận pháp có chút đặc biệt, vân vân…

Lão gia tử nhìn Trần Thư liên tục tiêu hoá, cười nói:

- Được rồi, những chuyện lão phu có thể biết đều đã nói cho ngươi.

Thật ra hắn còn không có ít kế hoạch sắp xếp, nếu là những người còn lại đến dẫn dắt nhân loại, hắn nhất định là sẽ nói toàn bộ ra hy vọng đối phương thực hiện từng bước. Nhưng nếu là Trần Thư thì hắn cảm thấy được đối phương có thể làm tốt hơn so với hắn, sắp xếp của bản thân thậm chí sẽ làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của Trần Thư.

- Tuy lão phu lựa chọn ngươi, nhưng ngươi có nguyện ý hay không vẫn là xem tâm nguyện của ngươi, không bức ép ngươi làm cái gì.

Lão gia tử nhìn Trần Thư, trong mắt có vẻ nhu hoà, nói:

- Nếu ngươi từ chối, có thể đưa thông tin trong đầu giao cho người khác…

- Lão gia tử, ta còn đường lui sao?

Trần Thư nhún vai, nói:

- Nhưng đầu tiên ta nói trước, ta chỉ có thể làm hết sức nếu liên quan đến an toàn tính mạng, ta sẽ giao cho những người khác.

- Đương nhiên.

Lão gia tử cũng không có bất ngờ, con chủ hàng này chính là một người chân thật…

Từ Trần Thư vẫn không quá bằng lòng dung hợp số mệnh cùng nhân tộc có thể nhìn ra được hắn không phải không khao khát sức mạnh mà là không muốn ràng buộc với nhân tộc, trong lòng không có giác ngộ vinh cầu vinh, nhục cùng nhục…

Nhưng Trần Thư hiện tại lại bằng lòng đứng ra làm thủ lĩnh, suy nghĩ đã có tiến bộ rất lớn.

- Được rồi…ta đã đến thời gian…

Thân hình lão gia tử lúc này đã trở nên vô cùng ảm đạm, nói:

- Đường phía trước phải dựa vào một mình ngươi…

- Lão gia tử…

Trong lòng Trần Thư lần nữa có chút nặng nề, nhưng trên mặt cũng có bộ dáng lạnh nhạt, nói:

- Ta sẽ dốc hết sức lực!

Lão gia tử cười gật đầu, thân hình bỗng nhiên tan vỡ hoá thành nhiều đốm sáng tiêu tan…

Vẻ mặt Trần Thư cứng lại, chỉ cảm thấy trong lòng có chút bất an cùng sợ hãi, giống như đã mất đi cái gì.

Lão gia tử tuy rằng không có trở thành Nhân Hoàng chân chính, nhưng có liên hệ không thể nói rõ được đối với mỗi người trên Thần Châu đại lục. Hiện giờ linh hồn ấn ký hắn để lại cũng tiêu tán, tất nhiên sẽ làm cho trong lòng mọi người xuất hiện cảm ứng không tốt…

- Lão gia tử…

Trần Thư che ngực, hiểu được đối phương mặc dù là không có ngã xuống nhưng chỉ sợ tình cảnh cũng không được tốt, dù sao đó cũng là lực lượng Thú Tổ…

Chương 2263 - Ngươi thật sự là phản nghịch…

Lúc này, trong mắt hắn dần dần trở nên kiên định, tiếp theo chuyển tầm nhìn lại trở về trung tâm của Tinh Không Di Tích.

- Trần tiểu tử! Trần tiểu tử! Xích tử chi tâm tội phạm!

Tinh linh bên cạnh liên tục la lên, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

- Hả?

Trần Thư nhìn bốn phía, nói:

- Ta đã trở về?

Tinh linh giải thích nói:

- Trở về cái gì, ngươi vẫn luôn ngẩn người ở chỗ này…

- Ta luôn ở một chỗ?

Trần Thư sững sờ, xem ra bản thân mình vừa rồi chính là ý thức rời khỏi.

- Ngươi thế nào?

Tinh linh thân thiết hỏi, nếu con hàng này có vấn đề thì gặp hoạ chính là toàn bộ nhân loại bên trong di tích.

- Ta không sao…đã khôi phục lại…

Trần thư nắm chặt viên đá màu xám trong tay, cẩn thận cất lại bên người.

Dựa vào lời của lão gia tử, viên đá có thể bảo trì thanh minh linh trí của hắn, không để cho sát ý khống chế xuất hiện tình huống không khống chế được.

Điều này đối với Trần Thư mà nói chắc chắn là một cái bùa bảo mệnh.

Tinh linh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Đúng rồi, không ít người đều đang điên cuồng tìm ngươi…

- Ai vậy?

Trần Thư sững sờ, tiếp theo nhanh chóng phản ứng lại nhìn đám người phía trên Tinh Hải. Lúc này đám Đại Lực xúm lại một chỗ giống như đang bàn bạc cái gì.

- Này, đang làm cái gì đấy?

Trần Thư thuấn di một cái, đi tới trước mặt mọi người. Hắn đột nhiên xuất hiện làm cho mọi người vui mừng, vội vàng quan sát hắn, nói:

- Ngươi không sao chứ?!

Lúc ấy nhìn Trần Thư hôn mê mấy ngày, sau đó lại thuấn di biến mất, sau đó lại không có xuất hiện tất nhiên là làm cho người ta khó tránh được nghĩ lung tung.

- Ta? Ta đương nhiên không có việc gì.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Các ngươi làm sao vậy?!

- Lão tổ tông có phải là…đã xảy ra chuyện hay không…

A Lương một bên im lặng nói, trong cơ thể hắn có huyết mạch đến từ lão gia tử, trong lòng hắn rất bất an.

- Lão gia tử…

Trần Thư nhìn ánh mắt mọi người, lạnh nhạt cười nói:

- Lão nhân gia hắn có thực lực biến thái như vậy, có thể xảy ra chuyện gì?

- …

Mọi người không có nói gì, trong mắt vẫn có bất an mãnh liệt rõ ràng không có tin tưởng lời của Trần Thư.

Nếu nói một người dự cảm thì có thể chỉ là trùng hợp, nhưng hơn triệu người đều có dự cảm này vậy thì chắc chắn không phải trùng hợp!

- …

Trần Thư nhìn vẻ mặt mọi người, biết không thể dấu được chỉ có thể mở miệng nói:

- Hung Hoàng bị thương nặng, không có cách nào lại tấn công chúng ta còn về phần lão gia tử, hắn không rõ tăm tích…

- Không rõ tăm tích?

Vẻ mặt mọi người ngẩn ra, trong mắt bỗng chốc tràn ngập lo lắng.

- Đúng vậy, ngay cả ta cũng không biết vị trí của lão nhân gia hắn.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Có thể về sau hắn sẽ tự mình trở về, các ngươi cũng không cần quá lo lắng.

- …

Sắc mặt mọi người nặng nề, bỗng nhiên cảm thấy trống vắng, giống như đã mất đi trụ cột.

Từ Tinh Tinh cúi đầu, nỉ non:

- Chúng ta đây… . .nên làm cái gì bây giờ?

- Không phải có ta sao?

Trần Thư lập tức mở miệng, muốn trấn an mọi người một chút. Nhưng mọi người chỉ thản nhiên liếc nhìn hắn, hiển nhiên địa vị của lão gia tử không phải là những người khác có thể thay thế, cho dù là Nam Giang tội phạm.

- Không phải…

Khoé miệng Trần Thư co giật, nói:

- Vẻ mặt gì đây? Không tin tưởng ta đúng không? Còn có bộ dạng này, ta bỏ gánh mặc kệ!

- …

Nhưng mà đổi lấy vẫn là trầm mặc như cũ. Không chỉ là đám A Lương, hơn một triệu Ngự Thú Sư bên trong di tích cùng với hơn triệu người thường cũng là rơi vào trầm mặc.

Nhân loại vốn mạnh mẽ bỗng chốc đã trở thành không khí trầm lặng.

- Haiz…

Trần Thư nhìn vẻ mặt mỗi người, tâm thần khẽ động thao túng lên lực lượng di tích.

Rầm rầm!

Trong phút chốc chỉ thấy Tinh Hải vốn bình tĩnh đã cuồn cuộn lên, mọi người bỗng nhiên từ trạng thái bi thương khôi phục

lại, nhìn bốn phía di tích không biết xảy ra điều gì.

Nhưng vào lúc này một con Tinh Thần cự nhân ngàn mét chợt trừ trong Tinh Hải trào ra, đứng trước biển người mênh mông.

Cho dù là từ tinh thần lực ngưng tụ thành, không có khuôn mặt của nhân loại nhưng mọi người vừa thấy nó lập tức nhận ra là Nam Giang tội phạm!

Bởi vì trong tay nó chính là một tút phân u-rê rất lớn…

- Các vị!

Tiếng Trần Thư đột nhiên xuất hiện, dưới sự gia tăng của di tích rơi xuống tai mỗi người. Mọi người vốn đang suy sụp bỗng chốc khôi phục lại thần thái, nhìn người khổng lồ trước mắt áp lực trong lòng tiêu tan không ít.

Tuy uy vọng của Trần Thư không bằng lão gia tử nhưng ở trong mắt nhân loại, hắn mới chính là trụ cột tinh thần!

- Ta biết các vị đã nhận ra điều gì.

Trần Thư thản nhiên mở miệng nói:

- Ta cũng không giấu các ngươi, lão gia tử cùng hơn hai mươi con hung thú Truyền kỳ tiến hành đại chiến sinh tử, cuối cùng tung tích bản thân không rõ, thậm chí ngay cả sinh tử cũng không biết…

Vừa nghe câu này, tâm thần mọi người run lên suy đoán trong lòng cũng đã được chứng minh.

- Nhưng ta nghĩ, lão gia tử trả giá toàn bộ sinh mệnh không phải là vì nhìn đến một bộ dạng khóc tang!

Lời nói của Trần Thư cũng giống như một con dao nhọn đâm vào trong lòng mỗi người.

Chương 2264 - Ngươi thật sự là phản nghịch… (2)

- Lão gia tử ngã, anh linh Long Uyên ngã, các đại Vương cấp Ngự Thú Sư cũng ngã xuống, bọn họ dốc hết tất cả để cuối cùng tranh thủ cho chúng ta thời gian sinh tồn quý giá!

- Hiện tại, nên đến phiên mỗi người chúng ta đứng lên!

Trần Thư mở miệng nói:

- Lão gia tử không cứu được các ngươi, ta cũng không thể cứu được đám người cac ngươi, có thể cứu được các ngươi chỉ có chính mình!

Trong mắt mọi người khôi phục một chút thần thái, các vị cường giả tiền bối dốc hết sức đã làm đến cực hạn của bọn họ. Mà bọn họ cần làm không phải giống một phế vật chờ chết, mà là phát huy ánh sáng cùng năng lượng của mình vì đời sau tạo ra quang cảnh thịnh thế!

- Nói thật cho các ngươi.

Trần Thư khoanh hai tay, nói:

- Chiến trường ngày đó, ta đã thấy hiệu trưởng Ninh Bất Phàm hy sinh mình, thấy được Lí lão hiến tế sinh mệnh thậm chí ngay cả hai Truyền Kỳ đại quốc cũng thiêu đốt chính mình.

- Một thế hệ đại tiền bối bảo vệ chúng ta ngàn năm, ta nghĩ hiện tại nên đến phiên chúng ta!

Vừa nghe lời này, vẻ mặt mọi người đều chấn động trong lòng không hề có áp lực cùng suy sụp mà là có ý chí chiến đấu, nhất là một thế hệ Ngự Thú Sư trẻ tuổi!

Bọn họ mới là mấu chốt để quật khởi nhân loại!

Tinh Thần cự nhân biến ảo Trần Thư nhìn mỗi một người trẻ tuổi, nói:

- Thời đại trước đây đã kết thúc, hiện tại chúng ta nên mở ra chương mở đầu của thời đại mới!

Vẻ mặt mọi người chấn động, trong mắt lấp lánh ánh sáng không hề mê mang cùng uể oải, giống như thấy được một con đường thông suốt ngay trước mắt!

Các tiền bối dùng xương và máu thịt để trải ra con đường tương lai của nhân loại, mà bọn họ cần làm chính là bước trên con đường thông thiên này…

Từ lời nói của Trần Thư, quét đi tinh thần suy sụp của mọi người, lại lần nữa trở nên sôi trào nhiệt huyết, sục sôi ý chí chiến đấu.

- Hiện tại, bánh lái của thời đại ở ngay trong tay, mỗi người chúng ta đều nên xuất phát!

- Mở ra thời đại mới!

- Mở ra thời đại mới!

Sắc mặt mọi người phấn chấn bắt đầu cùng đồng thanh hét lên. Từ lời nói của Trần Thư vốn là di tích có không khí trầm lặng giống như có được sinh mệnh mới…

Mà Ngự Thú Sư thế hệ trước bên trong di tích, nhìn một màn này trong mắt tràn ngập vui mừng cùng cảm khái.

Hiện giờ củi lửa của nhân loại đã truyền thừa cho thời đại tiếp theo!

- Mở ra thời đại mới!

Trần Thư nhìn tất cả trước mắt, trong lòng có chút cảm khái cũng lớn tiếng hét lên.

Nhất thời tuy rằng trụ cột tinh thần của bọn họ là lão gia tử đã ngã xuống nhưng trong lòng bọn hắn đã có một trụ cột tinh thần mới.

Không phải Trần Thư mà là chính bọn họ!

Trần Thư dường như nhìn thấu điểm này, cũng không có gì mất mác cùng tiếc nuối. Hắn không hy vọng bản thân trở thành lão gia tử tiếp theo biến thành trụ cột tinh thần trong lòng nhân loại. Ở hắn thấy, cái gọi là thịnh thế là mỗi người như rồng!

- Chúng ta hãy tự mình cố gắng! Có lẽ mỗi người đều có thể là Nhân Hoàng…

Khoé miệng Trần Thư giơ lên, trong mắt có ý cười, hắn làm như vậu thật ra vô hình trung đã cắt đứt con đường thành Nhân Hoàng của chính mình.

Dù sao ở trong lòng mỗi người, công nhận đầu tiên không còn là Trần Thư mà hắn tự nhiên cũng không thể cùng với số mệnh của nhân tộc dung hợp.

Hắn làm như vậy cũng có là có tiểu tâm tư của mình, đó chính là bản thân không có ràng buộc với số mệnh của nhân tộc, vẫn là một thân tự do như trước.

Dù cho có một ngày hắn mất, nhân tộc vẫn sẽ không bị ảnh hưởng chỉ biết càng thêm anh dũng tiến về phía trước!

Mà Trần Thư cũng không có áp lực cùng trói buộc, tâm thần thông suốt hơn nữa có trợ giúp của hệ thống, có lẽ cũng có hy vọng đột phá đến Truyền Kỳ cảnh!

Ai cũng sẽ không nghĩ đến, Trần Thư vừa mới tiếp nhận nhân tộc lập tức chặt đứt con đường thành Nhân Hoàng của mình. Hơn nữa suy nghĩ của hắn cùng với lão gia tử Nhân Hoàng hoàn toàn khác nhau, có thể nói là đánh vỡ lề thói cũ hoàn toàn phân chia giới hạn cùng với thời đại trước đây.

Nếu là lão gia tử lúc này không biết sẽ có cảm tưởng thế nào, hắn biết con hàng này có chút phản nghịch, nhưng thật không ngờ sẽ phản nghịch đến mức này….

Tinh Thần Di Tích, bên trong một toà nhà cao nhất, hơn mười người ngôi vây quanh ở hai bên chiếc bàn dài đang bàn bạc với nhau cái gì, thỉnh thoảng nhìn Trần Thư phía trước.

Trước đó Trần Thư dùng lời nói để kéo sĩ khí của mọi người làm ảnh hưởng lão gia tử biến mất tới mức thấp nhất.

Sau khi kết thúc, đầu tiên hắn làm là triệu tập nhân loại hội nghị. Lúc này trong phòng họp rất lớn, từng người tiến đến theo thứ tự ngồi ở hai bên chiếc bàn dài.

Người đi tới đều là người có địa vị cao, tổng bộ trưởng Ngự Long Vệ Cố Lan, tổng đội trưởng Trấn Linh Quân Chu Uyên, cùng với tổng đốc của các tỉnh, hiệu trưởng Hoa Hạ Học Phủ Tần Thiên, vân vân…

Ngoài ra cũng có đại biểu một thế hệ tuổi trẻ, A Lương, Từ Tinh Tinh…

Không có ngoại lệ, toàn bộ bọn họ đều là trụ cột của nhân loại hiện tại!

Thời gian trôi qua, cả phòng họp đã không còn chỗ ngồi, vẻ mặt của mọi người đều nghiêm túc hiển nhiên đều hiểu được tầm quan trọng của hội nghị hôm nay.

Chương 2265 - Chuẩn bị sẵn sàng, mộ tổ muốn bốc cháy rồi

Hiện tại phòng họp yên lặng, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Trần Thư đợi hắn nói chuyện. Trần Thư hiện giờ nói về thực lực, đã hoàn toàn xứng đáng là người đứng đầu!

Nhưng tưởng tượng đến tác phong của con hàng này ngày xưa, bọn họ cảm thấy có chút lạ, một tên tội phạm lên làm thủ lĩnh của nhân loại?

Quả thật có chút không thể tin được…

- Các vị…

Trần Thư nhếch miệng, nói:

- Quá khứ đều là lão gia tử tổ chức mấy hội nghị này, hiện tại đến lượt ta, ta biết các vị cũng có chút không quen.

Mọi người cũng gật đầu, cũng không phải không phục chỉ là đơn giản có cảm giác cảm thấy kỳ lạ…

- Nếu các vị cảm thấy thật sự không được tự nhiên…

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Các ngươi có thể gọi ta là Trần lão gia tử…

- ???

Mọi người sững sờ, bỗng chốc ngẩn người, ngươi thật sự dám nói…

- Trần Bì, tiểu tử ngươi ngứa da đúng không?

Liễu Phong phía dưới trừng mắt nhìn hắn một cái, con hàng này thật sự có thể làm một thủ lĩnh tốt sao…

Cùng lúc đó không ít người đều xoa tay, đã chuẩn bị muốn giáo huấn con hàng này một phen…

- Bình tĩnh…các vị bình tĩnh…

Sắc mặt Trần Thư chấn động, cười mỉa nói:

- Không nên tức giận…

Phần lớn các đại biểu nhân loại trước mắt đều từng là tiền bối chiếu cố hắn, nếu động thủ thì hắn đúng là không dám ra tay…

- Còn tạm được…

Mọi người thu hồi lại động tác trên tay, trong lòng ngược lại cũng không có so đo với con hàng này dù sao mọi người đều đã quen…

- Tiểu tử ngươi có thể nói thẳng việc chính hay không?

- A…nói…nói ngay đây…

Trong lòng Trần Thư yên lặng nói thầm một câu: có thể cho cường giả đứng đầu ta một chút mặt mũi hay không…

- Trước khi lão gia tử đi, muốn để ta tới tiếp tục dẫn dắt toàn bộ nhân loại.

Trần Thư ho khan một tiếng, nói:

- Nhưng năng lực của ta các vị cũng đã biết, để ta cướp sạch gì đó thì khá am hiểu, nhưng làm thủ lĩnh thật là không có kinh nghiệm gì.

Hắn nhiều nhất chính là tẩy não nhưng năng lực quản lý cụ thể thật đúng là không có…

- …

Mọi người gật đầu, ngược lại không có bất ngờ.

Sau đó Trần Thư cười nói:

- Cho nên ta cảm thấy cụ thể về quản lý nhân sự vân vân, vẫn là các vị tiền bối có kinh nghiệm đến làm.

Mọi người gật đầu, trong lòng đồng thời thở phào nhẹ nhõm thậm chí là có thể nhìn thấy trên mặt.

- Không phải…

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Các vị có vẻ mặt gì vậy? Có cần sợ ta quản lý như vậy không?

- …

Mọi người không có nói gì, chỉ là dùng một ánh mắt kỳ quái yên lặng nhìn hắn, cái gì cũng không nói nhưng lại giống như nói gì đó…

- Nói thật cùng tiểu tử ngươi vậy.

Tần Thiên nhún vai, nói:

- Chúng ta đều đã bàn bạc rồi, tiểu tử ngươi đánh rắm thì có thể nhưng nếu thật muốn quản, toàn bộ chúng ta sẽ phủ quyết.

- …

Khoé miệng Trần Thư co giật, nói:

- Có cần phải trực tiếp như vậy hay không?

- Nhỡ đâu ngươi bồi dưỡng tất cả mọi người thành tội phạm, đến lúc đó toàn bộ thành viên đều thành tội phạm thì phải làm sao bây giờ?

Liễu Phong liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Hiện tại là thời kỳ đặc thù có thể không nhìn ra vấn đề, nếu sau này vào thời kỳ hoà bình chẳng lẽ nội bộ nhân loại mỗi ngày đều đánh nhau sao?

- …

Đầu Trần Thư đầy hắc tuyến, đây là điều các ngươi bắt khoăn nhất hả?

- Ta còn không muốn quản đâu…

Hắn lắc đầu, nói:

- Đúng rồi, lão gia tử để lại một ít thông tin, bao gồm phân công phụ trách nhân sự, cùng với thành lập bộ phận mới cùng bỏ các bộ phận cũ vân vân, các ngươi có thể tham khảo một chút.

Hiện giờ mọi người di chuyển đến bên trong Tinh Không Di Tích, thuộc loại thời kỳ đặc biệt đương nhiên là sẽ có sự khác biệt với trước kia.

Một giờ sau, Trần Thư nói ra toàn bộ sắp xếp của lão gia tử, mọi người cùng kiên nhẫn nghe yên lặng ghi nhớ.

- Cơ bản là những cái này.

Hắn gật đầu, nói:

- Thực hiện như thế nào còn mời các vị tiền bối đến quyết định.

Mọi người cũng gật đầu, ngược lại không có từ chối một phần trách nhiệm này. Thế hệ Ngự Thú Sư trước hiện tại về cơ bản Khế Ước Linh đều đã ngã xuống, thậm chí có người toàn quân bị diệt, ngay cả một con Khế Ước Linh cũng không có.

Bọn họ mất đi chiến lực vốn tâm sinh uể oải, hiện tại Trần Thư sắp xếp ngược lại làm cho bọn họ cảm thấy bản thân lại có giá trị.

Hơn nữa kinh nghiệm bọn họ phong phú, thật sự là những ứng cử viên sáng giá nhất.

- A Lương, các ngươi đi cùng ta một chút.

Trần Thư để lại phòng hội nghị cho các vị tiền bối cùng lúc đó gọi A Lương đại biểu tuổi trẻ.

Đám người thuấn di một cái, đi tới nơi sâu nhất của di tích, nơi này không có một bóng người giống như là đi tới một không gian đặc thù.

- A Lương, thực lực của các ngươi tiến triển như thế nào?

Trần Thư nhìn mọi người, mở miệng hỏi:

- Cũng được, ta là Hoàng Kim ba sao, nhưng muốn đột phá lên Vương cấp chỉ sợ là còn rất lâu…

- Ta cũng vậy…

Phương Tư gật đầu, thể hiện ra thực lực Hoàng Kim ba sao. Mấy người tiểu Tinh cũng thể hiện ra, vậy mà đều ở cấp bậc Hoàng Kim ba sao.

Chương 2266 - Tụ Linh Trận Pháp biến thái

Bọn họ có anh linh thêm vào tiến triển nhanh chóng, nếu là ở thời kỳ hoà bình trước kia chắc chắn là dẫn đầu một thời đại thiên kiêu. Nhưng dưới tình hình hiện tại, Hoàng Kim thật sự là có chút không đủ nhìn…

- Toàn bộ là Hoàng Kim ba sao sao…

Trần Thư sờ cằm, lẩm bẩm.

- Ta không phải1

Lúc này lão Tạ mở miệng nói, trong mắt dường như có một chút kiêu ngạo.

- Ta là Hoàng Kim một sao.

- …

Vẻ mặt Trần Thư cứng lại, hắn vậy mà ôm lấy kỳ vọng trong lòng.

- Ngươi dẹp đi, có rảnh cạo râu quai nón đi, ai biết ngươi là thanh niên chứ?

- …

Lão Tạ bĩu môi, nói:

- Ta một người không có bối cảnh, không có thiên phú, có thể có Hoàng Kim một sao đã là hương khói của tổ tiên rồi!

- Tiếp theo ngươi phải làm tốt chuẩn bị, phần mộ tổ tiên của nhà ngươi có thể sẽ phải trực tiếp bốc cháy rồi!

- ? ?

Trần Thư không có giải thích thêm, tay phải vung giống như tàn ảnh, sau đó một đám chí bảo tràn ngập hơi thở kinh người bị hắn ném tới.

- A Lương, chân bảo của Hỗn Độn Cự Viên có hơi thở hỗn độn, không chừng có thể cho Lôi Viên của ngươi tiến hoá thành Hầu Tái Lôi.

- …

Khoé miệng A Lương co giật, lại đặt loạn tên Khế Ước Linh đúng không?

Nhưng phàn nàn thì phàn nàn, hắn ngược lại lập tức tiếp nhận cái này. Lão gia tử đã phổ cập kiến thức về mười đại Hung Hoàng, hắn đương nhiên biết được cấp bậc của Hỗn Độn Cự Viên, chí bảo của nó đã trở thành chí bảo cao cấp nhất trong thiên địa.

- Phương Tư tỷ, vảy của Tam Đầu Ma Long, cũng là chí bảo vừa lúc thích hợp với Khế Ước Linh của ngươi…

- Tiểu Tinh, bảo vật trân quý của Thiên Thỏ tuy rằng không phải chí bảo nhưng có thể cho Lôi Điểu của ngươi tăng lên rất nhiều…

- Lão Tạ, chí bảo Ám Minh, nó là Hung Hoàng phụ trợ hơn nữa am hiểu điều tra, cho Trùng Điệp của ngươi ăn…

Trần Thư giống như một thằng bé đang tán lộc, mang các loại chí bảo trên người phân phát ra ngoài. Mấy thứ này đối với hắn mà nói tất nhiên cũng có tăng lên, nhưng mức độ tăng quá nhỏ dù sao thuộc tính trụ cột của hắn rất biến thái.

Nhưng nếu là đám người A Lương dùng, sẽ xuất hiện biến chất, cân nhắc lại tất cả thì tất nhiên là cho bọn họ dùng là tốt nhất.

Nhưng Trần Thư cũng không phải không có thu hoạch, trong đầu hắn xuất hiện một đạo thanh âm:

“Tuyển hạng hoàn thành, đạt được thưởng cho: lượng lớn Ngự Thú Lực, toàn bộ thuộc tính năm con Khế Ước Linh thêm 2%, giải khoá phối trí ‘ẩn thân dược tề’”.

Rõ ràng tuyển hạng của hệ thống làm cho hắn càng thêm kiên định cách làm của mình. Một đám chí bảo từ trên người Trần Thư ném ra, vẻ mặt mọi người đã có chút kinh ngạc thậm chí là chết lặng.

Những bảo vật này không nói sờ, ngay cả trong mơ cũng không có gặp qua…

- Trần Thư…không…Trần đại gia, ngươi rốt cuộc làm cái gì vậy?

Vương Tuyệt nước nước miếng, vuốt chí bảo trong tay tuy rằng không phải là bảo vật của Hung Hoàng nhưng cũng là thế gian khó gặp.

- Không có gì, thăm hỏi một chút bạn già.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Đều là chúng nó tặng đặc sản ở quê.

- …

Mọi người nuốt nước miếng, hiểu được con hàng này lại cướp sạch nhà của Hung Hoàng…

Thiên hạ này còn chỗ nào ngươi không thể cướp sạch sao?

- Được rồi, cất lại được rồi.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Hiện tại các ngươi thiếu ta càng ngày càng nhiều, về sau từ từ trả.

Vương Tuyệt giống như đã hạ quyết tâm gì đó, mở miệng nói:

- Trần đại gia, thật sự không được, ta dùng thân thể để trả…

- Cút đi!

Trần Thư trực tiếp đạp nhanh một cái, đá Vương Tuyệt bay xa mấy chục mét…

- Được rồi, các ngươi cũng không cần phải gánh nặng, cùng lắm về sau cố gắng làm công cho ta.

Trần Thư nhìn mọi người đều có chút run rẩy chậm chạp không có nhận lấy.

- Nhưng…chúng ta làm công cả đời cũng không trả được.

A Lương cũng cảm thấy chí bảo trong tay quá nặng nề, giá trị của đồ chơi này căn bản không tính ra được.

- Cho nên.

Trần Thư cười cười, nhanh chóng nói:

- Các ngươi phải cố gắng đột phá đến Truyền Kỳ, tuổi thọ không phải đã gia tăng hơn nhiều rồi sao, đến lúc đó làm công cho ta một ngàn năm, cũng được đó.

- …

Khoé miệng mọi người giật giật, một ngàn năm? Nhà tư bản cuối cùng hả?

- Được rồi, nhận lấy đi.

Trần Thư bĩu môi nói:

- Các ngươi nếu không nhận, ta sẽ cho những người khác.

Hắn khuyên bảo nửa ngày, đám người A Lương mới quyết tâm giữ lại, xem dáng vẻ này là thật muốn cố gắng đột phá làm công cho hắn một ngàn năm…

Lão Tạ vẻ kiên định, nói:

- Trần Thư, nếu trước khi chết ta không có đột phá đến Truyền Kỳ thì ta cũng dùng cơ thể của ta để trả…

Phanh!

Bỗng chốc, thân hình lão Tạ bay ra vừa lúc tới chỗ của lão Vương nằm chồng lên nhau…

- Gần nhất ta sẽ bố trí một cái Tụ Linh Trận Pháp biến đổi lớn, các ngươi nghiên cứu một chút cách hấp thụ chí bảo đến lúc đó lại dùng, không chừng hiệu quả càng tốt hơn.

- Tụ Linh Trận Pháp?

Mọi người sững sờ, trong mắt có một chút khó hiểu.

- Lão gia tử dạy cho ta, nói là Hoàng lão sư của hắn truyền thừa, vừa lúc hiện tại không thiếu tài nguyên cùng thời gian, nhân loại sẽ nghênh đón thực lực tăng trưởng mạnh mẽ!

Trong mắt Trần Thư có kiên định, rõ ràng đã sớm làm tốt chuẩn bị này.

Chương 2267 - Tụ Linh Trận Pháp biến thái (2)

Trước đó hắn đã cướp sạch lãnh địa Sa Hoàng cùng nơi ngủ say của mười đại Hung Hoàng, đã chiếm được rất nhiều tài nguyên, hơn nữa phía chính phủ cùng với tài nguyên trân quý của lão gia tử, tất nhiên là có thể làm cho thực lực người ta tăng nhanh chóng.

Nhân loại hiện tại tuy là thực lực yếu nhất, nhưng tài phú tuyệt đối là có thể treo lên đánh hung thú. Dù sao phần lớn tài nguyên đều đến từ hung thú, tình hình cứ kéo dài như vậy, hung thú thật đún là kém hơn so với nhân loại…

- Được rồi, các ngươi về trước đi, về cách hấp thụ chí bảo có thể hỏi Luyện Dược Sư của chính phủ, hoặc là hỏi một chút Đại Lực.

- Hỏi Đại Lực?

- Hắn là thực thần, am hiểu các loại phối hợp nguyên liệu nấu ăn thật ra có hiệu quả như Luyện Dược Sư, đều là các đại tài liệu phối hợp.

Trần Thư gật đầu, nói:

- Ta chỉ có một chút lời khuyên, hắn phối hợp ra thức ăn cho Khế Ước Linh là được rồi, bản thân không cần phải…nếm thử.

Hắn nghĩ đến con hàng này dùng phân và nước tiểu của Quân Vương làm nguyên liệu, còn công bố là thức ăn thuốc gì đó, trong lòng hắn đã có bóng ma…

Mọi người cất kỹ chí bảo trong tay, nhìn Trần Thư thật sâu một cái xoay người mới rời khỏi đây.

- Đúng là đau thịt mà…

Thấy mọi người rời đi, Trần Thư không còn là một bộ dáng lạnh nhạt mà là ôm ngực thở dốc. Để một tên tội phạm là hắn chủ động tán tài tuy có hệ thống bồi thường, nhưng hắn vẫn cảm giác được đã đánh mất nửa cái mạng già…

- Còn phải bố trí Tụ Linh Trận Pháp biến thái…

Một lúc lâu sau, hắn trở lại bình thường, ánh mắt ra hiệu cho Không Gian Thỏ. Trong chớp mắt một toà linh quáng đặc thù

xuất hiện trong không khí, phía trên tràn ngập linh khí kinh người.

Chính là gia tài của Hỗn Độn Cự Viên.

Trần Thư lẩm bẩm:

- Nhiều linh thạch cực phẩm như vậy, vừa lúc dùng để làm trung tâm trận pháp…

Lúc này con thỏ vẫn đang liên tục không ngừng ném ra các loại tài nguyên, trong đó về cơ bản đều là Vương cấp cùng Truyền Kỳ cấp. Tác dụng của loại tài nguyên cao cấp này đối với nhân loại hiện tại không còn lớn, dù sao hiện tại hắn là một người có sức chiến đấu của Ngự Thú Sư Vương cấp…

Nhưng tuy rằng không có tăng lên thực tế nhưng loại tài nguyên cấp bậc này có thể làm nguyên liệu cho trận pháp, hơn nữa hiệu quả rất tốt, căn bản là tài nguyên bình thường không thể so sánh được.

- Tinh linh, tài nguyên phía chính phủ trước đó cũng mang lại đây.

Trần Thư lại mở miệng, đã có ý được ăn cả ngã về không…

- Ngươi có phải là có chút quá mức hay không…

Tinh linh một bên cũng nhận ra dự định của Trần Thư, nghĩ muốn khuyên hắn một chút ít nhất là muốn hắn tỉnh táo lại trong trạng thái điên cuồng.

Hắn lo lắng con hàng này cao hứng cũng sẽ cho Tinh Không Di Tích tan…

- Nhưng mà!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Đúng rồi, di tích trước đó trống rỗng xuất hiện tinh thần lực lượng, giống như không bị quy tắc của di tích hạn chế, ta là có thể điều động đúng không?

- Không thể.

- Cảm ơn.

- ???

- Không phải, ngươi rốt cuộc có nghe ta nói không thể? Ta nói không thể!

Lúc này tinh linh có chút choáng váng.

- Nghe được.

Trần Thư thản nhiên nhìn nó một cái, nói tiếp:

- Ta nói cảm ơn.

- ??

Đầu tinh linh đầy hắc tuyến, làm sao cảm thấy câu trả lời của con hàng này chỉ là theo quy trình, trả lời nó thật ra căn bản không quan trọng?

- Đại ca, ngươi thật sự muốn hợp lại sao?

Nó mở miệng nói:

- Nếu như thế hệ nhân loại của ngươi thất bại thì sao? Sau này làm sao bây giờ? Chúng ta làm việc không thể quá gấp được.

Quy tắc của di tích là hy vọng tiếp tục tồn tại lâu dài, nhưng con hàng này vẫn muốn tát ao bắt cá…

- Không phải, tiểu tinh linh, ngươi đang dạy ta làm việc à?

Trần Thư nhìn nó một cái, nói:

- Nhanh đi lấy tài nguyên chính phủ lúc trước ra đây, nói nhiều đừng trách ca ca đuổi ngươi ra khỏi di tích.

- …

Trong lòng tinh linh thắt lại, chỉ cảm thấy nội tâm ngập tràn phiền muộn, lựa chọn con hàng này làm người thừa kế thật sự là cạnh tranh lớn…

Nhưng phiền muộn thì phiền muộn, nó vẫn ngoan ngoãn thực hiện chấp hành mệnh lệnh của Trần Thư, nếu không về sau thực sự sẽ lưu lạc đầu đường…

Bốn phía Trần Thư phủ kín đủ loại tài nguyên, mình thì cúi đầu không ngừng nghiên cứu trận pháp.

- Cái đồ chơi này có chút rườm rà…

Trong mắt Trần Thư có chút tự hỏi, toàn bộ suy nghĩ đắm chìm vào. Có lão thông tin lão gia tử để lại hắn vẽ theo từng bước là được, ngược lại sẽ không xuất hiện vấn đề khó nhưng bởi vì không thành thục nên hắn cần tốn chút thời gian…

Thời gian ba tháng thoáng cái đã qua…

Phía trên Lam Tinh đã toàn bộ bị hung thú chiếm đóng, đại chiến kết thúc bọn chúng không có nghỉ ngơi mà là ngày đêm thay phiên công tác, giống như một đám công nhân khuân vác góp nhặt tài nguyên các dị không gian, vận chuyển đến vùng cấm Long Uyên.

Hiện giờ các đại Thú Hoàng đã bị thương đến căn nguyên, muốn khôi phục tự nhiên cần rất nhiều thiên tài địa bảo. Mà đã không còn cản trở của nhân loại, Cấm Vụ Đại Hung cũng bị phong toả, toàn bộ tài nguyên của thế giới tất cả đều về tân thời đại hung thú.

Hung thú đang tĩnh dưỡng, nhân loại tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Chương 2268 - Bắt đầu kế hoạch tu luyện!

Bên trong Tinh Không Di Tích, hiện tại nhân loại đã hoàn toàn thay đổi tâm tính, mặc dù lão gia tử không còn nhưng bọn hắn vẫn sẽ tiếp tục đấu tranh, cho đến khi khai sáng thái bình thịnh thế chân chính.

Hôm nay, di tích thay thế bình tĩnh của ngày xưa, chỉ thấy mọi người múa hát nâng chén chúc mừng, ngay cả các Ngự Thú Sư đều không có tiến hành tu luyện mà là làm bạn với người nhà. Từng tiếng nói cười hoan hô quanh quẩn bên trong di tích, khác hoàn toàn so với bầu không khí bình tĩnh của trước đó.

Bởi vì hôm nay là Phục Tô Lịch ngày 24 tháng 1 năm 989, cũng chính là giao thừa năm nay!

Tuy rằng bọn họ không ở trong thành thị ban đầu nhưng vào một ngày đặc biệt như vậy, vẫn chúc mừng một phen coi như là một các giải toả áp lực.

Mà chính phủ cũng không có cấm thậm chí chủ động dẫn đầu, vì mọi người cử hành từng hoạt động năm mới.

- Giải quyết!

Trần Thư đang bố trí trận pháp phủi tay, nhìn trận pháp cổ xưa lớn trước mắt trong lòng cũng có cảm giác thành tựu. Tuy tốn thời gian mấy tháng nhưng đối với hắn mà nói cũng đáng giá.

Hắn tuỳ ý ném ra một tài liệu Vương cấp, phù văn một chỗ trận pháp sáng lên chớp mắt đã chuyển hoá cái này thành thiên địa linh khí.

- Không hổ là trận pháp Nhân Hoàng…

Trần Thư sờ cằm, có hiệu suất khủng bố như vậy đúng là đưa vào bao nhiêu tài nguyên cũng đều nuốt trôi.

- Nên gọi mọi người đến bế quan tu luyện…

Tâm thần Trần Thư khẽ động đang muốn nhắn cho mọi người tin tức, liếc mắt một cái đã thấy bầu không khí chúc mừng vui sướng bên trong di tích.

- Ấy?

Hắn sững sờ, ngược lại có chút choáng váng. Ngay sau đó Trần Thư thuấn di một cái, về đến trong nhà mình, vẫn là An Cư Tiểu Khu.

Các toà nhà ở nơi này đều cố gắng mô phỏng lại Lam Tinh, ngoại trừ trên trời dưới đất là ánh sáng lấp lánh của tinh hải thật ra cùng với Lam Tinh cũng không có khác nhau quá lớn.

- Ba mẹ, ta đã trở về.

Trần Thư về nhà bỗng nhiên thấy được rất nhiều người ở phòng khách, đang vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện.

- Ô? Tiểu tử ngươi đã trở lại?

Đại Lực cùng với phụ thân Trương Phong nhìn Trần Thư cười nói:

- Ngươi nếu không trở về, chúng ta sẽ phải đi tìm ngươi.

- Làm cái gì vậy?

Trần Thư có chút choáng, mở miệng nói:

- Hôm nay có chuyện tốt gì sao?

- Tiểu tử ngươi ngay cả lễ mừng năm mới cũng quên?

- Lễ mừng năm mới?

Trần Thư sững sờ, tiếp theo đã nghĩ tới, nếu là dựa theo niên kỷ lịch của ngày xưa thì hôm nay đúng là ngày trừ cũ đón mới.

- Có chút không quen…

Hắn lắc đầu, trong mắt không khỏi có cảm khái. Một năm trước thời kỳ đón năm mới, hắn nhớ rõ nhân loại là có ưu thế lớn đang điên cuồng săn bắn các đại quân vương hung thú. Nhưng từ khi đám Thú Hoàng dời khỏi cấm vụ, thế giớ bỗng nhiên xuất hiện thay đổi lớn!

Ban đầu là từng người chiến với hung thú chớp mắt liên hợp lại, nhưng thời gian một năm đã chiếm cứ Lam Tinh, đánh tan nhân loại.

- Thật ra mọi người đều cảm thấy có chút xa lạ…

Phụ thân nhìn hắn một cái, cười nói:

- Nhưng thời gian vẫn khó khắn, chúng ta cũng phải lạc quan một chút.

- Cũng đúng.

Trần Thư cười cười, trong lòng cũng bị cuốn hút bởi bầu không khí sung sướng, trên mặt có chút tươi cười.

Đêm đến, mọi người tụ tập lại một chỗ, ăn cơm tất niên không có nói về quá khứ, thay vào đó là tha hồ suy nghĩ đến tương lai.

Tuy rằng tình cách của bọn họ có chút không tốt nhưng mỗi người đều tin tưởng, chuyện trở lại Lam Tinh chỉ là sớm muộn mà thôi.

Một ngày này, toàn bộ Tinh Không Di Tích vượt qua trong bầu không khí vui vẻ náo nhiệt. Ngoài ra mọi người ở bốn di tích khác cũng là sung sướng vui mừng đón năm mới.

Ngày tiếp theo, mọi người lại lần nữa khôi phục cảnh tượng bộ dáng vội vàng, chưa từng có ngày nghỉ năm mới, lơi lỏng một ngày đối với bọn họ mà nói vậy là đủ rồi.

Trần Thư triệu tập các Ngự Thú Sư trẻ tuổi bên trong chuẩn bị bắt đầu hoạt động nhân loại bế quan cỡ lớn lần thứ nhất…

Về phần thế hệ trước, Trần Thư vừa mở miệng đã bị bọn họ từ chối, dù sao bọn họ đã mất đi Khế Ước Linh mãi mãi, bản thân đã không còn cách nào đột phá, sự dụng nhiều tài nguyên hơn cũng là lãng phí.

Nhất thời hơn hai trăm ngàn Ngự Thú Sư trẻ tuổi tập hợp lại, từ Hắc Thiết cho đến Hoàng Kim, mọi người có đủ loại cấp bậc. Tuy rằng Ngự Thú Sư cấp thấp có tác dụng không lớn nhưng tương lai bọn họ tất nhiên là có thể phát triển hơn, luôn cần cho bọn họ một cơ hội.

Lúc này, mọi người chậm rãi đi tới sâu bên trong Tinh Không Di Tích, cũng chính là nơi được gọi là 'Tinh Không Tu Luyện Đạo Tràng'.

- Các vị!

Trần Thư đứng ở trời cao, nhìn thanh niên đông đúc trước mắt, mượn dùng lực lượng di tích khiến thanh âm rơi vào trong tai mỗi người.

- Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ bắt đầu tiến vào trạng thái tu luyện, trước tiên nói một chút lần tu luyện này sẽ kéo dài rất lâu, có thể là một năm có thể là hai năm, thậm chí là lâu hơn…

- Nếu có người không kiên trì được tu luyện khô khan, có thể lựa chọn con đường rời khỏi nhưng nói một chút, nếu là thật sự rời đi sẽ không thể quay lại được1

Chương 2269 - Làm sao lại không giống với ta tưởng tượng

- Mặt khác, quan trọng hơn một chút, không thể ảnh hưởng những người khác tu luyện nếu là ta biết được, thưởng cho một viên đạn hạt nhân!

- …

Mọi người nhìn bộ dáng hiền lành của Trần Thư, trong lòng không nhịn được phát lạnh không dám khiêu khích đến quyền uy của tội phạm…

- Được rồi, không có những quy củ khác.

Trần Thư mỉm cười, nói:

-Mỗi ngày sẽ có lực lượng tinh thần rót vào cơ thể các ngươi, các ngươi không cần lo lắng vấn đề chức năng của cơ thể.

- Hiện tại, kế hoạch tu luyện chính thức bắt đầu!

Nói xong, tay phải hắn vung lên chỉ thấy tinh quang phía trước mọi người tiêu tán, lộ ra hình dạng của 'Tinh Không Tu Luyện Đạo Tràng'.

Phút chốc một cỗ giống như sương mù màu trắng đập vào mặt, nháy mắt mọi người tâm thần thanh thản, toàn bộ tế bào trong cơ thể đều hưng phấn theo bản năng bắt đầu há mồm cắn nuốt.

Cho dù bọn họ chưa có tiến vào trạng thái tu luyện nhưng vẫn có thể cảm nhận được Ngự Thú Lực trong cơ thể bản thân chậm rãi tăng lên.

Nếu như ở nơi này tu luyện một năm rưỡi chẳng phải là trực tiếp có thể đột nhiên tăng mạnh?

Nhất thời tâm thần mọi người kích động, đồng thời hạ quyết tâm phải tiếp tục chờ đợi. Phòng tu luyện phía chính phủ trước kia ở trước mắt Tinh Không Đạo Tràng thậm chí ngay cả xách giày cũng không xứng….

- Lần kế hoạch tu luyện này ta sẽ đưa vào ít nhất hơn trăm tỷ tài nguyên, hy vọng mọi người có thể quý trọng…

Trần Thư không có tiếp tục nói nhảm, mở miệng nói:

- Được rồi, toàn bộ tiến vào bên trong đó đi, bên trong đã phân chia vị trí của các ngươi.

Trên người mọi người xuất hiện ánh sáng chỉ dẫn, hiển nhiên mỗi người đều có vị trí tu luyện cố định.

Dù sao cấp bậc của mỗi người khác nhau nếu là Ngự Thú Sư Hắc Thiết ngồi ở nơi linh khí nồng đậm nhất chẳng những sẽ lãng phí tài nguyên, bản thân cũng có thể bị nổ tan xác, tất nhiên phải phân chia hợp lý một chút.

Thời gian một ngày mọi người đã tới vị trí của mình chuẩn bị bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Bốn phía mỗi người đều có tinh quang bao phủ, những người khác khó có thể nhìn trộm cho bọn họ riêng tư cùng cảm giác an toàn, sẽ không ảnh hưởng đến trạng thái tu luyện.

- Con hàng này thật là điên cuồng…

A Lương là Hoàng Kim ba sao tất nhiên là nằm ở vị trí tốt nhất, hắn vươn hai tay, chỉ thấy sương mù màu trắng phía trước giống như đụng đến bông tuyết, thân thể theo bản năng có khát vọng tu luyện.

Cho dù là vãn bối của lão gia tử, hắn cũng chưa từng có hưởng thụ qua loại cấp bậc thiên địa linh khí này…

- Hy vọng có thể xuất hiện nhiều thiên tài hơn…

Trần Thư lại mở ra một toà Ngưng Thần Trận Pháp cỡ lớn, có thể cho mọi người dễ dàng vào được trạng thái tu luyện.

Lúc này mọi người đã im lặng bắt đầu chuyên tâm tu luyện. Chỉ cần có thể sống qua đoạn kế hoạch buồn tẻ khó khăn này thì mỗi người chắc chắn có thể có được thay đổi trước nay chưa có!

- Ta cũng phải tu luyện sao…

Trần Thư sờ cằm, trong lòng có chút bản năng kháng cự. Hắn đã là Ngự Thú Sư Vương cấp, nhưng số lần tu luyện thì có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng vào lúc này trước mắt hắn lại xuất hiện tuyển hạng hệ thống, vì hắn chỉ rõ phương hướng:

[Tuyển hạng 1: lần đầu tiên bắt đầu tu luyện! Thưởng cho: hiệu suất tu luyện thêm 10%]

[Tuyển hạng 2: đi tới cấm vụ, cởi bỏ giam giữ đại hung, đồng thời ăn cắp tài nguyên. Hoàn thành thưởng cho: lượng lớn Ngự

Thú Lực + sách kỹ năng 'vô cự phóng thích' + đại miêu vương tham ăn thêm ngẫu nhiên một trong ba kỹ năng]

[Tuyển hạng 3: đi tới vùng cấm Long Uyên, thành công giết chết một con Thú Hoàng! Hoàn thành thưởng cho: toàn bộ Khế Ước Linh thêm hai thần kỹ]

- …

Trần Thư nhìn tuyển hạng trước mắt theo bản năng loại bỏ điều đầu tiên…

Không phải là không thích tu luyện, chúng ta chủ yếu là phái hành động…

Trần Thư nhìn mọi người đã tiến vào trạng thái, yên lặng rời khỏi Tinh Không Di Tích…

Ngay sau đó, Trần Thư đã tới Lam Tinh bị hung thú chiếm đóng, nhìn mặt trời ấm áp trên không trung không nhịn được nheo hai mắt lại.

Di tích tuy rằng cái gì cần có đều có nhưng nó không thay thế được Lam Tinh, nơi này mới là nơi nhân loại ở lại.

Rống!

Lúc này, một đám tiểu đội Ma Dực Tích đang ở phía dưới vận chuyển tài nguyên, vừa thấy Trần Thư xuất hiện một con biến dị Ma Dực Tích phía trước bỗng chốc rít gào ra tiếng, trở nên hung ác.

Rầm rầm!

Trong phút chốc, một quả cầu màu vàng thật lớn rơi xuống trực tiếp biến nó thành gạch men.

- Mới qua thời gian mấy tháng đã quên tội phạm ca của ngươi?

Trần Thư nhếch miệng cười, ánh mắt đồng thời nhìn tài nguyên phía dưới. Ma Dực Tích còn lại ánh mắt hoảng sợ, bản năng muốn rít gào nhưng trong chớp mắt đã bị Không Gian Thỏ giết hết!

- Một chút tài nguyên như vậy cũng muốn vận chuyển?

Trần Thư kiểm kê một chút, trong mắt có chút thất vọng. Bởi vì lập nên Tụ Linh Trần Pháp làm cho hắn đối với tiểu ngạch tài nguyên đã có chút chướng mắt.

- Thôi vẫn là chính sự quan trọng hơn!

Trần Thư liếm môi thu hồi Khế Ước Linh còn lại, chỉ để lại Không Gian Thỏ, đồng thời lấy ra một lọ Ẩn Thân Dược Tề, bản thân biến mất không thấy.

Chương 2270 - Làm sao lại không giống với ta tưởng tượng (2)

Trước đó không lâu hắn mới giải khoá Ẩn Thân Dược Tề, tất nhiên đầu tiên là đưa tài nguyên vào phối trí, dù sao tác dụng của đồ chơi này khá là nghịch thiên.

Lúc này, phía dưới hung thú vội vàng tiến đến trợ giúp cũng mất đi mục tiêu, mờ mịt nhìn xung quanh cuối cùng chỉ có thể rời khỏi hiện trường.

Mà Trần Thư cũng đã thông qua không gian thông đạo của Long Giang, ngựa quen đường cũ đi tới Long Uyên.

- Long Uyên Thành đều trống không sao?

Trần Thư nhìn thành trì trống trơn quang đãng, trong lòng cũng có chút cảm khái. Về phần trung tâm thành phố, lầu các lão gia tử ở cũng biến mất không thấy giống như cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại qua.

Trần Thư nhìn xuống một vòng tiếp theo dùng thuấn di chạy đi, đi tới nơi ngủ say của đám Hung Hoàng.

Dựa theo kinh nghiệm của hắn, thiên địa linh khí Long Uyên nồng đậm nhất là nơi chữa thương tốt nhất, cũng là vị trí đám Thú Hoàng có thể ở nhất.

Rất nhanh Trần Thư lại lần nữa đi tới nơi cho hắn tiền bất chính.

- Nhìn xem có chỗ trống nào có thể chui vào hay không…

Trần Thư chà tay, biết bản thân cùng sinh vật Truyền Kỳ có chênh lệch to lớn, nói theo lẽ thường hắn là không có cách nào giết được, nhưng nếu như có bất ngờ thì sao?

Ví dụ như, đám Hung Hoàng chia của không đều, đối địch lẫn nhau ở đây đánh nhau các loại…

- Nếu như có thể nhặt thi thể…

Trần Thư cười, trong đầu không nhịn được bắt đầu ảo tưởng…

Trong nháy mắt hắn đã tới vị trí nơi ngủ say, bởi vì trước đó hắn phá hỏng phía trước đã không có không gian kết giới, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy vùng cấm trong truyền thuyết.

- Ô? Im lặng vậy…hay là không có ở nơi này?

Trần Thư sờ cằm, ỷ vào bản thân có Ẩn Thân Dược Tề thêm vào, từng bước đi vào lãnh địa vùng cấm.

Gần như trong nháy mắt một cỗ cảm giác bị nhìn trộm dâng lên, Trần Thư bản năng có bất an mà con thỏ cũng nhanh chóng truyền ra báo động, bản năng ném ra Không Gian ấn ký.

- Hả?!

Đồng tử Trần Thư co rụt lại chỉ cảm thấy bốn phía truyền đến khí lạnh kinh người, vậy mà có đến mười sinh vật khủng bố tập trung vào hắn!

- Vãi chưởng! Đến thật đó hả?!

Chỉ cảm thấy vùng cấm yên tĩnh chớp mắt bị đánh vỡ, từng đạo hơi thở Truyền Kỳ tràn ngập đến.

- Cái này là mai phục ta sao?!

Trong lòng Trần Thư quyết đoán mượn dùng kỹ năng của con thỏ, cưỡng ép rời khỏi vùng cấm.

Không đến một giây các loại tấn công khủng bố rơi xuống, đánh ra một cái lỗ mấy chục mét. Nếu là Trần Thư trì hoãn một nước thật sự có thể đã xong đời…

Rống rống rống!

Mười đạo hơi thở Truyền Kỳ phóng lên cao, tràn ngập sát ý kinh người!

Trần Thư đi tới mấy chục kilomet, vỗ vỗ ngực lẩm bẩm:

- Làm sao lại không giống như ta tưởng tượng vậy…

Đúng lúc này, hung thú Truyền Kỳ xa xa đã rất nhanh đến gần vậy mà trực tiếp từ bên trong vùng cấm giết đi ra!

- Dẹp đi!

Thân hình Trần Thư chấn động chớp mắt rời khỏi Long Uyên…

- Đúng là điên rồi…

Hắn lần nữa về tới Lam Tinh, đồng thời các khoá kỹ năng trên người cùng bị chặt đứt, tạm thời là an toàn.

Vốn dĩ đến chiếm chút lợi ích kết quả đám Hung Hoàng không có một chút dấu hiệu nội chiến hơn nữa dường như đã sớm bày ra các loại kỹ năng trinh sát, vẫn luôn chờ hắn…

- Trước tiên cởi bỏ cấm vụ vậy…

Trần Thư lắc đầu không có lại đánh chủ ý lên Hung Hoàng, chuẩn bị làm tuyển hạng thứ hai. Trong tay hắn là viên đá màu xám lão gia tử để lại, bên trên có hơi thở Nhân Hoàng hơn nữa hắn lại là đệ tử năm đó của Nhân Hoàng, tất nhiên có thể cởi bỏ cấm vụ.

Thời gian một ngày trôi qua, Trần Thư đi tới dị không gian nguy hiểm nhất của hải vực thuận lợi tìm được Không Gian Cấm vụ.

Tuy rằng Không Gian Cấm Vụ bị di chuyển đến nơi không biết nhưng loại phạm vi lớn gì đó vẫn là khá dễ dàng có thể tìm được.

- Vậy mà là ở bên cạnh Không Gian Cấm Đoạn…

Trần Thư nhìn Không Gian Cấm Vụ trước mắt, trong mắt có chút suy nghĩ.

Rống!

Đúng lúc này, dường như đã nhận ra hơi thở sinh vật ở bên ngoài cấm vụ, bên trong truyền ra tiếng rít gào, mơ hồ có thể nhìn thấy một cái đầu rắn rất lớn màu xanh.

- Giới hạn của cấm vụ đã càng ngày càng yếu…

Trần Thư sờ cằm, hắn chưa tiến vào bên trong cũng đã bị đại hung nhận ra.

Cho dù hắn không chủ động cởi bỏ e là không bao lâu đám đại hung cũng có thể thoát vây đi ra.

- Nhưng vẫn là nên cho các ngươi đi ra sớm một chút, các ngươi nếu không đánh với Hung Hoàng thì ta làm sao có thể chiếm được lợi ích?

Trần Thư lẩm bẩm, đồng thời lấy ra viên đá màu xám dựa theo chỉ thị của lão gia tử, phóng ra lực lượng lưu lại ở mặt trên. Rất nhanh một đạo ánh sáng nhạt màu trắng bao phủ trên viên đá, cấm vụ vốn yên tính bỗng nhiên sống lại, bắt đầu khởi động rất nhanh.

Rống!

Đại hung bên trong cũng đá nhận ra cái gì, bắt đầu điên cuồng rít gào…

Rất nhanh ánh sáng màu trắng trên viên đá phóng ra dung nhập vào bên trong cấm vụ, sau đó lại khôi phục bình tĩnh.

- Xem ra còn cần thời gian mới có thể cởi bỏ…

Chương 2271 - Tác dụng của Ẩn Thân Dược Tề

Trần Thư sờ cằm, quả nhiên giống như lời của lão gia tử nói. Hiện giờ cấm vụ đã không có thần trí, chỉ là lực lượng Thiên Vụ năm đó lưu lại mà thôi. Tuy đã truyền đạt mệnh lệnh giải khai, nhưng đại khái còn cần thời gian một năm rưỡi mới có thể hoàn toàn tản ra.

Kế hoạch ban đầu của lão gia tử là muốn thả cấm vụ ra chống lại với tân thời đại thú hoàng, nhân loại ở giữa chiếm được cơ hội.

Nhưng thế công của hung thú quá mạnh, chỉ thời gian một năm đã công phá nhân loại hắn cũng không kịp thả đại hung

ra.

- Hình như chỉ là một cái Trung Vị Truyền Kỳ, có nên vào nhìn bên trong hay không… .

Trần Thư nhìn cấm vụ dần dần bình tĩnh trong mắt có một chút ánh sáng tham lam.

Hiện giờ Tụ Linh Trận Pháp bên trong di tích cần rất nhiều tài nguyên làm nguyên liệu, đồng thời hắn cũng cần tìm được vị trí trụ sở chính người của Thánh Ngự Hội.

- Xông!

Trần Thư chỉ dừng lại trong một cái chớp mắt sau đó uống xong một lọ Ẩn Thân Dược Tề phiên bản tăng cường trực tiếp cất bước tiến vào cấm vụ.

Tầm nhìn vụt qua hắn lại lần nữa đi tới bên trong cấm vụ, bốn phía trắng xoá một mảnh, làm cho người ta không phân rõ được phương hướng đồng thời cảm giác bản thân cũng bị che đậy.

Nhưng con thỏ có [chiến đấu bản năng], nếu xuất hiện nguy cơ sinh tử thì đầu tiên có thể rời đi…

Thời gian dần trôi qua, Trần Thư ở bên trong cấm vụ không ngừng tìm kiếm, dọc đường đi ngược lại tìm được không ít tài nguyên rải rác.

Năm đó đại hung bị giam giữ tất nhiên không có khả năng mang theo bảo vật gì nhưng thời gian hơn ngàn năm, nồng độ linh khí của cấm vụ lại không thấp tự nhiên là đề cao không ít tài nguyên.

- Coi như không tồi…

Trần Thư lẩm bẩm nói, dọc đường đi nhặt lại những tài nguyên nhìn thấy, ít nhất có chút ít còn hơn không.

Đúng lúc hắn ngắt lấy một gốc cây dược liệu Vương cấp là lúc con thỏ đột nhiên cảnh giác lên.

- Hả?

Sắc mặt Trần Thư khẽ động, nói:

- Có nguy hiểm?

- Xèo xèo!

Con thỏ chỉ về phía trước ý bảo nó thấy một con sinh vật to lớn. Trần Thư nín thở ngưng thần, nếu con thỏ không có dẫn hắn thoát đi thì chứng tỏ không có nguy hiểm sinh mạng.

Hắn mang theo con thỏ, một đường tiến lên phía trước rất nhanh cũng thấy được sinh vật to lớn!

Chỉ thấy xa xa một bóng đen thật lớn mơ hồ xuất hiện, lắc lư bên trong cấm vụ, xem hình dáng này có thể nhìn ra là một con rắn hai đầu to lớn…

- Đại hung bị giam giữ sao…

Hai mắt Trần Thư híp lại, bản năng muốn rút lui. Nhưng ngay sau đó hắn cũng sững sờ, đại hung phía trước vẫn tự mình cử động không có xu hướng tới gần.

- Nó không cảm nhận được ta sao?

Trần Thư tự hỏi trong lòng, theo lý mà nói ngay cả hắn đều thấy đại hung, căn cứ vào cảm giác của đối phương không có khả năng không nhận thấy được hắn.

Nhưng hắn nhanh chóng đã hiểu ra.

Cảm giác bên trong cấm vụ bị hạn chế quá lớn, thậm chí không bằng mắt thường nhưng hiện giờ Trần Thư dùng Ẩn Thân Dược Tề tất nhiên sẽ không lộ ra thân ảnh gì ở trong cấm vụ.

Mà đối phương có hình thể khổng lồ tất nhiên sẽ bị Trần Thư nhìn thấy trước.

- Ẩn Thân Dược Tề cùng sương mù tốt như vậy sao…

Trần Thư sờ cằm chớp mắt không có ý rời khỏi mà là đi tới vị trí đại hung. Rất nhanh hắn tới vị trí hơn trăm mét, nhưng không có lại bất chấp đi tới, lo lắng sẽ bị đối phương nhận ra được.

- Con thỏ, đợi lát nữa ngươi đi trước dẫn nó rời đi…

Trần Thư cùng với Không Gian Thỏ nhìn nhau, chuẩn bị bài cũ điệu hổ ly sơn. Con thỏ ngầm hiểu, thuấn di một cái tới vị trí hơn kilomet, vẻ mặt nó cười hèn hạ, trực tiếp lấy ra một lọ Bạo Tẩu Dược Tề ở ngay tại chỗ uống, sau đó xoay người rời đi.

Rầm rầm rầm!

Mặc dù là ở bên trong cấm vụ, uy lực của đạn hạt nhân vẫn không có bị ngăn cản đồng thời ánh sáng trắng hừng hực cũng tràn ngập, chiếu sáng hơn kilomet.

- Rống!

Đại hung ở trung tâm rít gào một tiếng chớp mắt đã nhận ra có sinh vật ngoại lai!

Nhưng nó chỉ kêu một chút không có hành động khác, dựa theo uy lực nổ mạnh cũng chỉ là một con sinh vật Hắc Thiết, thật sự là không làm dậy nổi hứng thú của nó…

Nhưng xa xa liên tiếp tiếng nổ mạnh, vậy mà sinh vật xâm lấn kia càng trở nên kiêu ngạo.

Rống!

Cấm vụ đại hung không có do dự thêm, di chuyển thân hình to lớn hướng tới nơi nổ mạnh mà đi. Cho dù đối với một con sinh vật cấp thấp không muốn ăn nhưng không có nghĩa là đối phương có thể đào lỗ trên lãnh địa của nó…

Về kế điệu hổ ly sơn, cấm vụ đại hung ngược lại chưa từng nghĩ đến. Dù sao trong tầm nhìn cùng cảm giác của nó, bốn phía không có sinh vật gì trừ khi đối phương nhìn xa hơn nó!

Nhưng loại sinh vật này ít nhất cũng phải là Thượng Vị Truyền Kỳ, có thực lực này không bằng trực tiếp đến cướp làm gì cần vẽ vời cho thêm chuyện…

Ngoại trừ cái đó ra, một người có thể chính là kỹ năng ẩn thân hiếm thấy, nhưng theo như kinh nghiệm của nó, dưới cấm vụ thì cái gì ẩn thân cũng bị giải trừ, không có khả năng có hiệu quả.

Dù sao thời gian ngàn năm, luôn sẽ có sinh vật có kỹ năng ẩn thân xông tới, nhưng ở trong cấm vụ đều không có tác dụng.

Chương 2272 - Ngẫu nhiên gặp Thiên Kỵ Sĩ?

Nhất thời cự xà không có do dự gì, trực tiếp rời khỏi lãnh địa chuẩn bị thêm cho mình một hộp cơm.

Mà gần như ngay thời gian đó, Trần Thư ẩn thân cũng tiến vào trung tâm lãnh địa của nó.

- Thật đúng là không ít…

Sắc mặt Trần Thư khẽ động, nhìn tài nguyên bốn phía khoé miệng có một mạt kinh hỷ.

Chỉ thấy phía trước vậy mà là một mảnh ruộng thuốc nhỏ, phía trên gieo trồng các loại dược liều tuy đều là Vương cấp nhưng có giá trị xa xỉ.

- Con hàng này còn có chút thanh thản, vậy mà có loại này…

Trần Thư nhíu mày, nhưng nghĩ đến đối phương bị giam giữ hơn một ngàn năm cũng là có chút lý giải được.

Động tác hắn thành thạo nhanh chóng càn quét hết, thủ đoạn khá thô bạo hoàn toàn không lo lắng sẽ tổn thất dược tính…

Dược liệu ngắt xong, Trần Thư không có do dự gì trực tiếp bắt đầu đào đất, nhỡ đâu ở phía dưới cũng có bảo vật…

Đây là sự chuyên nghiệp của tội phạm được rèn luyện hàng ngày…

Quả nhiên, phía dưới ruộng thuốc vậy mà có một tảng đá màu xanh biếc, giống như trứng rắn, tản ra hơi thở cường đại mà thần bí.

Đáng tiếc duy nhất chính là tảng đá bị thiếu bộ phận, giống như còn chưa hoàn thành thai nghén.

Nó không phải là dùng để tạo ra dược liệu Vương cấp mà là hấp thu tinh hoa dược liệu, bản thân không ngừng phát triển!

- Chí bảo đại hung?

Trong mắt Trần Thư có một chút vui mừng, thật không ngờ vậy mà sẽ có ngạc nhiên lớn như vậy. Chí bảo của Hung Hoàng đã vô cùng quý hiếm, mà đại hung tồn tại nhiều năm như vậy, giá trị của chí bảo thậm chí càng nhiều hơn.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là chí bảo còn chưa có thành hình.

- Xèo xèo!

Ngay lúc này Không Gian Thỏ đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Trần Thư, đồng thời không ngừng chỉ vào cấm vụ xa xa.

- Đã quay lại rồi sao?!

Dưới trao đổi tâm linh Trần Thư nhanh chóng hiểu được ý của con thỏ. Lúc này tâm thần đại hung nổi giận, phát hiện trước tiên chí bảo nó tỉ mỉ ngàn năm tạo ra vậy mà lại bị người đánh cắp?!

Rống!

Lúc này, đại hung khuấy động cấm vụ đi tới lãnh địa cực nhanh, ắt phải bầm thây vạn đoạn người xâm lấn.

Nhưng khi nó trở lại lãnh địa lại phát hiện ra đã không còn một bóng người, chỉ để lại một ruộng thuốc hỗn độn.

Bỗng chốc hai mắt đại hung màu đỏ, sát ý trong lòng toả ra bắt đầu điên cuồng tìm kiếm tên đầu sỏ gây nên.

Rầm rầm rầm!

Uy áp Truyền Kỳ tản ra các loại kỹ năng công kích bao phủ, làm cho cả cấm vụ đều náo loạn.

- Điên rồi sao?

Lúc này Trần Thư đang ở hơn vạn mét, lẩm bẩm:

- Không phải là cầm một chút tài nguyên của ngươi sao…

- Thôi, trước rút lui rồi nói sau!

Hắn không có do dự chuẩn bị thuấn di rời khỏi cấm vụ. Nhưng ngay lúc đang muốn rời đi thì vẻ mặt hắn cũng ngẩn ra, nhìn ra

xa trong mắt có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy cấm vụ xa xa vậy mà xuất hiện một bóng người màu đen, đang lén lút cất dấu.

- Vãi, cùng nghề?!

Trần Thư sững sờ, bản năng nghĩ đến nhân loại cùng tới trộm cắp.

Nhưng ngay sau đó vẻ mặt hắn lại ngẩn ra, chỉ thấy dưới thân đối phương vậy mà lại xuất hiện hình con ngựa, sau đó nhanh chóng đi…

- Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ?!

Đồng tử Trần Thư co rút lại, chỉ từ trên hình dáng này đã rất nhanh đoán ra thân phận đối phương.

Dù sao dám xâm nhập vào cấm vụ đến mức làm công việc khuân vác, ngoại trừ Trần Thư cũng chỉ có Thiên Kỵ Sĩ mới có thể làm như vậy…

- Tên này quả nhiên không đơn giản…

Hai mắt hắn híp lại nghĩ tới lão gia tử lúc trước nhắc nhở, trong lòng không khỏi có chút cảnh giác.

Hắn dám xâm nhập vào cấm vụ khuân vác, là bởi vì có con thỏ có thể cảm nhận trước được nguy cơ cũng có thể tuỳ lúc rời khỏi cấm vụ.

Nhưng đối phương lại không có Không Gian Thần Kỹ, cũng có ý nghĩa đối phương không sợ đại hung nhận thấy được, bản thân là có thực lực để lo lắng!

- Trung Vị Truyền Kỳ ngươi cũng dám trêu…

Trần Thư lẩm bẩm nói, đột nhiên tâm thần khẽ động trong mắt có chút hưng phấn.

- Nhìn xem hai ngươi ai mạnh…

Hắn liếm môi, không có sốt ruột rời đi mà là đi theo hướng của Thiên Kỵ Sĩ…

Rất nhanh Trần Thư đã thấy được thân ảnh của Thiên Kỵ Sĩ, trong cấm vụ trắng xoá mắt thường thật sự là càng dễ dùng.

Lúc này Thiên Kỵ Sĩ dừng lại, không có chủ động tới gần bởi vì phía trước thỉnh thoảng có uy thế kỹ năng khủng bố tràn đến.

- Nhanh như vậy đã bị nhận ra?

Thiên Kỵ Sĩ nhíu mày, cho dù trong lòng khó hiểu nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Tuy rằng nó không sợ đối phương nhưng là không cần phải cưỡng ép dùng thực lực để cướp sạch.

Hắn thấy ăn cắp còn cần kỹ thuật hơn là cướp bóc, chẳng những không bại lộ bản thân mà còn phù hợp hơn với tính cách tiêu sái của nó…

Rất nhanh Thiên Kỵ Sĩ bác bỏ suy đoán của mình lúc trước, đại hung xa xa vẫn không có tới gần nó, chứng tỏ là không có nhận thấy được mà phía trước lại không có sinh vật cường đại khác, rõ ràng cũng không có đại chiến gì.

Cuối cùng Thiên Kỵ Sĩ có kết luận: đối phương bắt đầu nổi điên!

- Bị giam nên không được bình thường?

Thiên Kỵ Sĩ xoa đầu ngược lại cũng không có bất ngờ, dù sao bất kể ai bị giam ngàn năm, tâm lý cũng sẽ xuất hiện một chút vấn đề…

- Tê—-

Chương 2273 - Thiên Thỏ nằm nhà cũng trúng đạn?

Vong linh chiến mã phía dưới cho nó ánh mắt ra hiệu, hỏi xem có phải nên rời khỏi.

Tuy Thiên Kỵ Sĩ không có năng lực không gian nhưng thực lực vong linh chiến mã gần đây có tiến bộ, nắm giữ một phần không gian lực, đã có thể chạy trốn từ trong cấm vụ đây cũng là nguyên nhân nó đánh chủ ý lên cấm vụ.

- Không phải vội!

Thiên Kỵ Sĩ lắc đầu, chờ đợi một chút.

Dựa vào phán đoán của nó, hình thức nổi điên bình thường sẽ không kéo dài lâu lắm. Mà ngay lúc nó đang chờ đợi lại không biết Trần Thư đã theo dõi nó!

- Chuẩn bị lên…

Trần Thư liếm mỗi, lặng yên triệu hồi ra đại miêu vương cùng Husky, chuẩn bị cho Thiên Kỵ Sĩ bại lộ đi ra…

Một chiêu này chẳng những có thể khiến cho hận thù của cấm vụ đại hung với tân thời đại thú hoàng tăng lên, cũng có thể thuận tiện ước lượng một chút thực lực thật sự của Thiên Kỵ Sĩ!

Lúc này Thiên Kỵ Sĩ vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi, giống như một tên thợ săn kinh nghiệm lão làng.

Trong phút chốc vẻ mặt nó khẽ động, nhanh chóng quay đầu nhìn lại chỉ thấy một đạo cột sáng bảy màu chợt bắt mạnh tới!

Chính là Nguyên Tố Chôn Vùi của Husky!

- Hả?!

Tay phải Thiên Kỵ Sĩ nắm lại, trên đó tràn ngập một cỗ hắc khí nhàn nhạt một quyền đã dễ dàng đánh nát cột sáng bảy màu.

Nhưng Trần Thư cũng không có trông cậy vào bản thân có thể làm đối phương bị thương, chỉ là bởi vì hấp dẫn cấm vụ đại hung tới đây mà thôi.

Quả nhiên năng lượng dao động mạnh mẽ, làm cho đại hung nhanh chóng nhận ra, nhanh chóng chạy tới nơi này.

- Trần Thư?!

Thiên Kỵ Sĩ nhìn bốn phía trống trơn nhưng có thể khẳng định vừa rồi chính là đối phương ra tay!

Lúc này nó nhận thấy được đại hung nhanh chóng tới gần, cũng không còn tâm tư muốn trước tiên rời khỏi hiện trường.

Giây tiếp theo, xung quanh thân hình nó xuất hiện hơn trăm hư ảnh Husky, xoay rất nhanh xung quanh nó.

- …

Thiên Kỵ Sĩ dừng lại một chút, nhìn hơn một trăm đôi mắt thông minh, nó cũng rất choáng váng.

Đây là kỹ năng gì?!

- Ngao ngao ngao!

Lúc này vây xung quanh thân hình Thiên Kỵ Sĩ không đơn giản là hư ảnh của Husky thậm chí còn có âm thanh.

- Trò đùa quái quỷ gì vậy?!

Trong lòng Thiên Kỵ Sĩ không khỏi có một chút phiền toái, thần sắc khẽ động phóng ra một đạo kỹ năng xua tan, nhưng làm cho nó bất ngờ chính là bản thân có thực lực Truyền Kỳ cấp, vậy mà không thể xua tan một kỹ năng của sinh vật Vương cấp?

Đây cũng là chỗ độc đáo trong kỹ năng chuyên môn của đại miêu vương, tuy chỉ là hiệu quả sặc sơc nhưng đúng là bởi vì nó không có tác dụng thực tế, không được gọi là kỹ năng gì tự nhiên sẽ không bị đuổi tan ra… ..

Yếu cũng có chỗ tốt của yếu…

Giờ đây bởi vì có hơn một trăm hư ảnh của Husky hơn nữa còn có tiếng kêu ồn ào, làm cho cấm vụ đại hung nhanh chóng tập trung vị trí!

- Ta thật sự là dẫm phải phân chó!

Thiên Kỵ Sĩ cũng không có thời gian giải quyết hư ảnh của Husky, chuẩn bị rút lui trước rồi nói sau. Vong linh chiến mã hí lên một tiếng, chân trước bước ra nháy mắt hoá thành một đạo tàn ảnh, giống như vượt qua không gian.

Mà lúc này hơn một ngàn đạo không gian ấn ký xuất hiện từ không trung, hoá thành từng đạo lưỡi dao sắc bén bạo lực chém về phía nó!

Cùng lúc đó một lọ tăng cường đạn hạt nhân được châm lửa, ánh sáng trắng hừng hực cũng thổi quét đến!

Mục đích của Trần Thư không phải là làm bị thương đến vong linh chiến mã, mà là làm tốc độ của nó chậm lại!

Quả nhiên dưới tác dụng của tăng cường đạn hạt nhân cùng với không gian ấn ký, không gian lực của chiến mã cũng bị quấy nhiễu, khó có thể thuận lợi phá bỏ Không Gian Cấm Vụ.

Mà chỉ một chút thời gian chậm trễ như vậy, cấm vụ đại hung đã đi tới, hơi thở tập trung lại vào Thiên Kỵ Sĩ!

- Cẩu vật… .

Thiên Kỵ Sĩ chửi xung quanh bốn phía, cho dù không nhìn đến thân ảnh Trần Thư nhưng có thể khẳng định, đối phương ở rất gần đó xem diễn, thậm chí còn đang cắn hạt dưa!

- Ngươi đã hãm hại ta, ta cũng chỉ có thể hãm hại người khác!

Lúc này sắc mặt Thiên Kỵ Sĩ khẽ động, hai mắt màu đỏ tươi có một đạo ánh sáng đen bao phủ. Trong nháy mắt thân hình nó được bao phủ bởi ánh sáng đen, kẻ khác không thấy rõ được tình hình cụ thể…

Dưới ánh mắt kinh hãi của Trần Thư chỉ thấy thân hình mười thước của đối phương đột nhiên thu nhỏ lại, vậy mà lại biến thành một con thỏ xinh xắn. Về phần vong linh chiến mã thì biến mất không thấy, dường như chưa từng tồn tại.

- Là con thỏ Hung Hoàng đó?!

Đồng tử Trần Thư co rụt lại, từ bộ dáng của đối phương nhìn đến vậy mà cùng với Thiên Thỏ giống nhau như đúc.

Hơn nữa quan trọng chính là, ngoại trừ bộ dáng bên ngoài thậm chí ngay cả hơi thở cũng hoàn toàn giống nhau, làm cho người ta không phân biệt được thật giả.

Mặc dù là Thiên Thỏ có mặt e là cũng sẽ bị sửng sốt…

- Hay thật sự là con thỏ đó?

Theo bản năng hắn nghĩ đến Thiên Kỵ Sĩ lúc trước là Thiên Thỏ biến hoá mà thành. Nhưng sau đó lập tức bác bỏ suy đoán này, Thiên Thỏ hiện tại có thương thế căn nguyên, đang ở Long Uyên chữa thương không có khả năng đến cấm vụ gây sự.

Mà Thiên Kỵ Sĩ lúc trước chạy trốn từ chiến tường cũng là Thú Hoàng duy nhất bảo trì chiến lực toàn thịnh, nó mới là có

khả năng nhất.

Chương 2274 - Thiên Thỏ nằm nhà cũng trúng đạn? (2)

Này cũng có nghĩa Thiên Kỵ Sĩ có thể biến hoá thành Hung Hoàng khác?

Rống!

Lúc này, bên trong cấm vụ một con rắn màu xanh thật lớn chui ra, trong miệng phun ran khỏi độc, làm cho cấm vụ đều rung động, Thiên Thỏ màu trắng vẻ mặt khẽ động, đồng tử biến thành màu xám đen, lực lượng bắn ra.

Trong nháy mắt chỉ thấy khói độc trên không trung vậy mà bị hoá đá ngay tại chỗ!

Thiên Kỵ Sĩ không đơn giản là bắt chước hơi thở cùng với bộ dáng của Thiên Thỏ, thậm chí ngay cả kỹ năng đều làm lại!

Giây tiếp theo đôi mắt Thiên Thỏ biến thành màu tím, trong miệng nhanh chóng bắn ra một đạo lôi đình khủng bố, đánh lên phía trên đầu cấm vụ đại hung.

Lúc này cấm vụ đại hung đã vô cùng tức giận, chẳng những cướp sạch lãnh địa của nó vậy mà còn muốn đánh nó?

Vốn là bị giam giữ ngàn năm, làm cho tính nết của nó nóng nảy cổ quái, hiện giờ chịu mối nhục lớn này ngay tại chỗ muốn chuẩn bị đến sinh tử đại chiến!

Hơi thở đại hung không ngừng dâng lên, đã không còn giữ lại chút nào lại phóng ra kịch độc lĩnh vực bảo phủ phạm vi cây số.

- Thật sự là khó chơi…

Thiên Kỵ Sĩ biến thành Thiên Thỏ nói nhỏ một tiếng, cũng triển khai lôi đình lĩnh vực, liên tục chống lại đối phương.

Hai đại Thú Hoàng chớp mắt đã mở ra đại chiến!

Trần Thư bên ngoài cây số giống như đang nhìn một hồi kịch đèn chiếu, yên lặng xem xét trận đại chiến này. Thiên Kỵ Sĩ

quả nhiên là không có đơn giản như vậy, chỉ với việc nó có thể biến hoá năng lực của Thiên Thỏ cũng đã đủ kinh hãi thế tục!

Trong trận chiến với lão gia tử lúc trước, nó chưa từng phơi bày ra, này cũng ý nghĩa con hàng này vẫn luôn vẩy nước…

- Nó đúng là tuỳ tiện…

Trần Thư cũng có chút bội phục, đó chính là đại chiến liên quan đến sinh tử tồn vong của hai đại chủng tộc, đối phương vậy mà còn không có bại lộ thực lực…

Rầm rầm rầm!

Lúc này các loại tiếng nổ vang động quanh quẩn, cấm vụ bị khuấy đảo điên cuồng. Trần Thư vì tránh cho bản thân bại lộ, cũng chỉ có thể đi xa hơn nữa nhưng mắt thường rốt cuộc cũng là không nhìn tới thân ảnh của hai đại Hung Hoàng.

- Mục đích đạt thành, rút lui…

Trần Thư không có ở lại lâu, quyết đoán rời khỏi cấm vụ.

Nếu hắn lại phóng thích kỹ năng ngăn cản Thiên Kỵ Sĩ đại hung sẽ nhanh chóng có thể nhận ra được trong cấm vụ có những người khác, đến lúc đó sẽ không tập trung vào đầu sỏ Thiên Kỵ Sĩ.

Mà đã không có Trần Thư ngăn cản, Thiên Kỵ Sĩ sẽ giao chiến với đối phương một trận, cũng là có ý muốn rời khỏi. Tuy rằng nó có thể bắt chước Thiên Thỏ nhưng không thể duy trì được bao lâu.

Chỉ thấy Thiên Thỏ nó biến thành sắc mặt khẽ động, trong miệng nhả ra một mảng bụi màu đen, ngay lập tức bao phủ phía trước đại hung.

Trong chớp mắt thân thể cao lớn của đại hung bị hoá đá ngay tại chỗ, giống như một phi tượng điêu khắc, không còn uy hiếp.

Ánh mắt Thiên Thỏ khẽ động trốn vào bên trong cấm vụ, sau đó lại biến hoá thành bộ dáng của mình, vong linh chiến mã cũng xuất hiện thao, phá bỏ cấm vụ rời khỏi nơi này…

Chỉ khoảng nửa phút, đại hung phá bỏ Thạch Hoá Lực nhìn bốn phía trống rỗng, chớp mắt nổi giận gào thét…

- Thiên Thỏ… ta muốn ngươi chết!

Bây giờ trong lòng đại hung có hận thù ngập trời, đã nhớ lại bộ dáng của Thiên Thỏ…

Nhưng nó không nghĩ tới đầu sỏ thật sự gây nên chính là một nhân loại Ngự Thú Sư Vương cấp…

Thiên Kỵ Sĩ phụ trách đổ lỗi cho Trần Thư mà Thiên Thỏ phụ trách đổ lỗi cho Thiên Kỵ Sĩ, cả hai làm đủ trò xấu nhưng hậu quả lại không có quan hệ với bọn chúng… ..

Lúc này Thiên Kỵ Sĩ đi ra bên ngoài cấm vụ, lại tìm xung quanh bốn phía một phen đáng tiếc là không tìm thấy thân ảnh của Trần Thư.

- Vậy mà lại bị chơi… nhưng vấn đề không lớn…

Thiên Kỵ Sĩ sờ vong linh chiến mã dưới thân, trong mắt có suy nghĩ, lẩm bẩm:

- Nếu con thỏ nhỏ đã đắc tội rồi vậy đắc tội nhiều một chút, lợi dụng thân phận của nó đi làm loạn!

Vong linh chiến mã đáp lại nói:

- Không phải, ngươi không sợ nó bị hại chết sao…

- Sợ cái gì? Dù sao sớm hay muộn bọn chúng cũng sẽ đánh nhau…ta chỉ là giúp người làm niềm vui!

Thiên Kỵ Sĩ vẻ không sao cả nói:

- Vừa lúc làm cho chúng nó thử thay ta một chút thực lực của đại hung.

So với cái gọi là Hung Hoàng, Thiên Kỵ Sĩ kiêng kị hơn chính là Đại Hung!

Dù sao năm đó ngay cả Thiên Vụ cũng chưa có thể giết chết thứ này chỉ có thể tiến hành giam giữ, có thể thấy được là hạng khó giải quyết một chút!

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu bọn chúng có thể tiếp tục sống sót là bởi vì thời gian quá mức gấp gáp. Khi đó đại lục đã

sụp đổ nhân loại cần trong thời gian có hạn vượt qua từng tàn mảnh đại lục, tìm tới giết các loại đại hung, thậm chí ngay cả chiến trường cũng không có thời gian xử lý.

Nhưng dù vậy cuối cùng vẫn không thể nào diệt được hết thứ này, để lại Kim Long hoàng các loại thú hoàng nhỏ yếu, lại nảy sinh tai hoạ là mười đại Hung Hoàng, có thể thấy được thời gian năm đó gấp gáp thế nào.

Nhưng này cũng có thể từ khía cạnh đó nhìn ra đại hung hiện tại là có chút thủ đoạn.

- Ngươi cũng không nên chơi quá…

Vong linh chiến mã lắc đầu, mở miệng nhắc nhở nói:

- Ta đương nhiên biết…

Chương 2275 - Làm đủ trò xấu…

Trong mắt Thiên Kỵ Sĩ có suy nghĩ, nói:

- So với Hung Hoàng cùng Đại Hung thì tiểu tử kia mới là uy hiếp lớn nhất!

- Cái kia trước tiên xử lý nó?!

- Xử lý thế nào?

Thiên Kỵ Sĩ hỏi lại trực tiếp khiến cho vong linh chiến mã giật mình…

Giống như… đúng là xử lý không được…

- Hắn cần thời gian để trở nên mạnh mẽ, ta cũng cần thời gian…

Hai mắt Thiên Kỵ Sĩ híp lại, lẩm bẩm:

- Ít nhất hiện tại xem ra, thực lực của ta mạnh hơn hắn, tốc độ phát triển cũng nhanh hơn hắn, phần thắng của ta lớn hơn nữa!

- Đó không phải là cũng có thể thất bại? Giống như là đang đánh cược…

- Giao thủ với loại quái thai này vốn chính là một trận tiền đặt cược không rõ, nhưng coi như đây là một loại khiêu chiến…

Vẻ mặt Thiên Kỵ Sĩ bình tĩnh, trong lòng không ngừng suy nghĩ, nó chưa từng coi thường Trần Thư, xem nó là đại địch của đời này thậm chí đã làm tốt chuẩn bị đối phương có thể tấn chức Truyền Kỳ…

- Ta tin tưởng hắn hiện tại cũng kiêng kị thực lực của bổn hoàng… .

……

- Phát tài, ca ca phát tài rồi…

Giờ phút này Trần Thư đã rời khỏi dị không gian, đi tới một toà nhà trên hoang đảo, đang thưởng thức bảo khố trong tay.

- Độc thuộc tính đồ tốt…

Hắn liếm môi, thật cẩn thận thu lại chuẩn bị về sau cho Husky sử dụng.

Dù sao Husky có thiên phú [Nguyên Tố Chi Thể], thuốc tính gì mạnh lên đều ngang với toàn bộ thuộc tính mạnh lên.

Về phần đám người a Lương, đã có được chí bảo có thể hoàn thành lột xác, sẽ không có để lại cho bọn họ tài nguyên cần thiết gì nữa.

- Xem ra đại hung thật là có không ít thứ tốt…

Trần Thư không có dừng lại lâu lập tức đi tới cấm vụ tiếp theo!

Hiệu quả của Ẩn Thân Dược Tề làm cho hắn ở cấm vụ như cá gặp nước, có thể nói là tới đi tự nhiên.

Hơn nữa hiện giờ đã có con thỏ nhỏ chỉ cần hắn không bại lộ bản thân, cướp sạch nhiều tài nguyên hơn cũng không ảnh hưởng đến nhân loại, thậm chí sẽ tăng thù hận của Thú Hoàng cùng với đại hung.

Cùng lúc đó Thiên Kỵ Sĩ cũng bắt đầu kế hoạch điên cuồng cướp sạch…

Nếu đã có Thiên Thỏ đến khiêng nồi, dứt khoát vỏ đã mẻ không sợ rơi, lại muốn có nhiều tài nguyên hơn một chút mới là vương đạo…

Hai người tuy rằng không cùng phe cánh nhưng không thể không nói, thật sự có chỗ giống nhau…

…

Thời gian một năm thoáng cái đã qua, bên trong một đạo cấm vụ khổng lồ, mơ hồ truyền đến tiếng rít gào cùng với năng lượng mạnh mẽ dao động.

Một tên thanh niên dẫn theo một con thỏ chớp mắt xuất hiện bên ngoài cấm vụ, trên mặt tràn ngập tươi cười tội phạm.

- Đúng là thứ tốt…

Trần Thư nghe nghe hoa sen màu tím trong tay, bên trên có một viên giống như hạt sen thuỷ tinh tản ra linh khí đặc thù.

Dưới trợ giúp của con thỏ và Ẩn Thân Dược Tề, cầm vụ đối với hắn mà nói quả thực giống như vườn sau nhà mình, mà thời gian một năm này hắn đều lặp đi lặp lại một động tác, tìm cấm vụ, đoạt cấm vụ, lại tìm, lại đoạt…

Tuy rằng nghe thì buồn tẻ nhưng hắn cũng không có chán nản gì, bởi vì mỗi một lần đều có kích thích không giống nhau…

Nhưng không phải nhiều lần đều có thu hoạch, bởi vì Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ cũng làm công việc giống như hắn, không ít lần Trần Thư đều phải trắng tay một chuyến…

Ngay tại tháng thứ hai hành động trong câm vụ, hai bên thực ra đã chạm mặt bên ngoài một chỗ cấm vụ!

Thiên Kỵ Sĩ chỉ là thử thăm dò ra tay một phen sau đó quyết đoán buông tha cho, sức chiến đấu Vương cấp của Trần Thư đã tăng vọt, ít nhất là năng lực bảo mệnh đều xuất hiện thay đổi, cho dù là Thượng Vị Truyền Kỳ cũng không làm gì được hắn.

Hai bên chỉ là đơn giản hàn huyên một chút hằng ngày sau đó lập tức rời đi, nhưng cũng ở tại nơi bắt đầu, hai bên đều hiểu rằng kế hoạch cả hai giống nhau. Dưới lòng hiếu thắng đôi bên ăn ý bắt đầu một hồi thi đua không tiếng động…

Trần Thư có Ẩn Thân Dược Tề cùng Không Gian Thỏ, Thiên Kỵ Sĩ có các loại năng lực thần kỳ của bản thân hơn nữa cho

dù là bị phát hiện cũng có thể vung nồi cho Thiên Thỏ.

Sức chiến đấu của hai người có thể không phải là mạnh nhất trên đời nhưng ở cùng lúc cướp sạch tài nguyên đều có thể nói là chuyên gia cao cấp…

Nhưng trận đấu này của bọn hắn, cấm vụ đại hung cũng bị thiệt hại nặng!

Bởi vì đại hung bị cấm vụ ngăn cản, thông tin truyền lại cho nhau không dễ làm cho hai người đại khái đều có thể thuận lợi, chỉ có ít bộ phận đại hung vô cùng cường đại, giữ lại được tài nguyên của mình.

Nhưng phần lớn đều không có tránh được vận mệnh…

Chỉ thời gian một năm, cấm vụ đại hung còn chưa xuất thế một phương trực tiếp trở thành kẻ nghèo nàn…

Dưới cố gắng của hai người, chỉ có thế giới đại hung bị thương đạt thành…

Nhất thời nhóm đại hung đều nổi giận, bắt đầu toàn lực thoát khỏi trói buộc cấm vụ muốn mau chóng xuất thế báo thù…

Làm sinh vật bá chủ năm đó, chưa từng trải qua loại sỉ nhục này?

- Không khác lắm…

Trần Thư cầm hoa sen trong tay thật cẩn thận thu hồi lại, đồng thời mở ra bản đồ thế giới tự chế. Thời gian một năm này, hắn chạy khắp phần lớn dị không gian, chẳng những nhìn thấy cấm vụ đều giải niêm phong nhưng lại chiếm được rất nhiều tài nguyên.

Chương 2276 - Dần dần xuất hiện nhân loại biến chất

Đáng tiếc chính là hắn không có tìm được trụ sở của Thánh Ngự Hội, chậm chạp không thể hoàn thành tuyển hạng của hệ thống.

Lại thời gian một tháng trôi qua, Trần Thư tìm kiếm những dị không gian còn lại, tìm được ba chỗ cấm vụ nhưng đại hung bên trong đều nổi điên, hiển nhiên đã bị Thiên Kỵ Sĩ thăm qua…

Hắn lấy ra viên đá của lão gia tử để lại, truyền đạt cho cấm vụ trước mắt tin tức sau đó là xoay người rời khỏi.

Nếu như cố ý tiến vào bên tỏng, chẳng những không có thu hoạch còn có thể bại lộ bản thân, làm cho đại hung coi nhân loại là kẻ đầu sỏ gây nên.

Về phần trụ sở của Thánh Ngự Hội, hắn tin rằng cấm vụ tiêu tán thì một cái tổ chức cực ác cuối cùng cũng nổi lên mặt nước,

‘Tuyển hạng hoàn thành, đạt được thưởng cho: lượng lớn Ngự Thú Lực+ sách kỹ năng ‘Vô Cự Phóng Thích’+ thêm một kỹ năng ngẫu nhiên cho đại miêu vương\’

- Hoàn thành sao?

Trong mắt Trần Thư có một chút hưng phấn, trong lòng lẩm bẩm:

- Cần phải quay lại…

Hiện giờ tuyển hạng hệ thống đã hoàn thành, mà hắn cũng cần thời gian tiêu hoá thu hoạch lúc này.

Ngay sau đó, Trần Thư biến mất tại chỗ. Thời gian trôi qua hơn một năm, lại lần nữa trở lại Tinh Không Di Tích…

Lúc này, sinh mệnh vùng cấm của nơi sâu nhất trong Long Uyên, từng đạo hơi thở khủng bố tràn ngập khiến cho hung thú phạm vi trong vòng trăm dặm đều run rẩy, không dám nhìn thẳng phía trước.

Dưới hao phí lượng lớn tài nguyên, đã hơn một năm tĩnh dưỡng làm cho thương thế của đám Hung Hoàng có chuyển biến tốt đẹp, thực lực cũng khôi phục không ít.

Lúc này một con thỏ màu trắng chợt mở đôi mắt màu xám tro, trên bầu trời mơ hồ xuất hiện lôi đình rít gào.

- Hắt xì… kỳ lạ…

Thương thế căn nguyên của Thiên Thỏ cũng khôi phục hơn một nửa, thực lực lại trở về Thượng Vị Truyền Kỳ nhưng nó bây giờ cũng không vui vẻ, mà là tràn ngập nghi ngờ cùng khó hiểu.

Thiên Thỏ là cường giả đứng đầu, đối với bất cứ chuyện gì cũng có cảm giác không nói rõ được, một đoạn thời gian này nó vẫn luôn hắt xì, cảm thấy được không hề ít sinh vật cường đại đang nguyền rủa, tràn ngập ác ý đối với nó…

Trong Tinh Không Di Tích, Trần Thư im lặng đi vào bên trong Tu Luyện Đạo Tràng. Hắn thấy tất cả mọi người đều đang cố gắng tu luyện hấp thu thiên địa linh khí dồi dào bốn phía.

- Vương cấp sao?

Ánh mắt Trần Thư nhìn về phía đám người A Lương, chỉ thời gian một năm mấy người A Lương đã từ Hoàng Kim ba sao đột phá lên Vương cấp trở thành cường giả mạnh nhất của nhân loại.

Ngoại trừ thiên địa linh khí có thể nói là khủng bố ở bên ngoài cũng là bởi vì tâm tính bọn họ có thay đổi, tràn ngập tự tin nhận định bản thân có thể dẫn đầu mở ra thời đại mới.

Bất kể là trạng thái nội tâm hay điều kiện khách quan bên ngoài, có thể nói đều đã đạt tới hoàn hảo. Dưới tình hình này bọn họ nếu không đột phá được Vương cấp, đó mới là thật sự thái quá.

- Có mười một Vương cấp…

Trần Thư nhìn qua một vòng, trong mắt có chút vẻ vui mừng.

Tuy số lượng Vương cấp hiện tại vẫn không bằng trước kia nhưng đây cũng là một khởi đầu rất tốt. Hơn nữa Vương cấp ở thời đại mới có sức chiến đấu kinh người, tuyệt đối không phải là thế hệ trước có thể so sánh được.

Thiên phú của bọn họ xuất chúng hơn nữa đã trải qua các loại chiến đấu khổ luyện, hơn nữa sức mạnh của anh linh Long Uyên, Tinh Không Di Tích cùng với chí bảo của Trần Thư cho vân vân. Các loại nhân tố chồng lên, sức chiến đấu của bọn họ

tất nhiên không phải là Vương cấp bình thường có thể so sánh được.

Ngoại trừ Vương cấp thì những Ngự Thú Sư có cấp bậc khác cũng có thay đổi, dưới thiên địa linh khí dồi dào như vậy cho dù là một con động vật bình thường cũng có thể biến đổi thành hung thú, lại càng đừng nói là Ngự Thú Sư thiên tài…

Trước mắt hơn một trăm nghìn Ngự Thú Sư trẻ tuổi, trung bình cấp bậc ít nhất tăng lên hai sao, trong đó không ít người đều đột phá cấp bậc, có thể nói tổng thể thực lực của nhân loại đã vượt qua hơn một bậc.

Như Trần Thư đã đoán trước, thực lực nhân loại đã phát triển mạnh mẽ!

- Tiêu hao cũng không ít…

Trần Thư đi đến trung tâm trận pháp, thấy tài nguyên đã hao tổn hơn nửa, hơn nữa từ thực lực trung bình của mọi người tăng lên, tiêu hao cũng càng lúc càng nhiều.

Tuy Trần Thư công bố là đưa vào chục tỷ tài nguyên nhưng thật ra lượng tài nguyên hao phí vượt qua rất nhiều so với con số này. Chỉ một toà linh quáng của Hỗn Độn Cự Viên đã không thể dùng Hoa Hạ tệ để đo được, là chí bảo chân chính.

Ngoài ra phần lớn các Truyền Kỳ tài liệu cũng là có thể gặp nhưng không thể cầu, căn bản là không có giá thị trường, tất nhiên cũng không tính vào.

- Còn có thể kiên trì thêm một chút thời gian…

Trần Thư nhìn các loại tài nguyên chồng chất trước mắt, ngồi xuống nơi trung tâm của trận pháp, bốn phía tràn ngập tinh quang kẻ khác khó có thể nhìn qua.

Hắn bắt đầu chỉnh lý lại thu hoạch của chuyến này chuẩn bị tăng lên một chút thực lực cho bản thân.

- Vậy mà sẽ thưởng cho sách kỹ năng chuyên môn…

Trong tay hắn xuất hiện một quyển sách kỹ năng màu vàng, chính là hệ thống thưởng cho [Vô Cự Phóng Thích]!

Chương 2277 - Dần dần xuất hiện nhân loại biến chất (2)

Kỹ năng này ngược lại hắn không lạ lẫm gì, dù sao cũng là kỹ năng chuyên môn của tiểu tinh linh, có thể cho toàn bộ kỹ năng của nó không có hạn chế về khoảng cách.

Tuy rằng kỹ năng này không dễ thấy chút nào nhưng trong chiến đấu cũng cho được không ít tiện lợi, dù sao con thỏ cùng Husky thường xuyên tiến vào chiến trường, có [Vô Cự Phóng Thích] ở đó, tiểu tinh linh tuỳ lúc có thể phóng thích kỹ năng chữa thương về chúng nó.

- Tiểu tinh linh đã có, không cần kỹ năng này…

Trần Thư sau đó lại loại trừ Không Gian Thỏ cùng tiểu Hoàng, bọn chúng một con là khiên thịt một con là Không Gian thuộc tính, độ thích hợp của kỹ năng này với bọn chúng không cao.

Còn lại chính là Husky cùng đại miêu vương.

Khoảng cách kỹ năng giải trừ có hạn chế, tất nhiên là đối với Husky sẽ có tăng lên rõ nhất, dù sao nó mới là chủ lực xuất chiến, nếu có thể ở khoảng cách rất xa đánh kẻ địch tự nhiên là sẽ là một cái hiệu quả khá tốt.

Hắn mỉm cười trực tiếp vỗ sách kỹ năng một chút chuẩn bị cho Husky sử dụng, nhưng trong đầu hắn cũng truyền đến gợi ý 'sử dụng thất bại'…

- Hả?

Trần Thư sững sờ sau đó lại vỗ sách kỹ năng một chút, trong đầu vẫn có gợi ý giống như vậy.

- Tình huống gì đây?!

Tay phải hắn giống như tàn ảnh bắt đầu điên cuồng vỗ lên, nhưng vẫn không có hiệu quả…

Lúc này trong đầu hắn truyền đến gợi ý mới 'kỹ năng chuyên môn này chỉ có Khế Ước Linh đặc biệt mới có thể sử dụng'.

Chốc lát sách kỹ năng trong tay hắn hiện ra ánh sáng màu vàng chỉ hướng về phía tiểu tinh linh cùng với đại miêu

vương.

Hiển nhiên chỉ có hai Khế Ước Linh này mới có thể sử dụng, cả hai đều là Khế Ước Linh phụ trợ tính, hơn nữa dường như còn có được quan hệ huyết thống, có điểm giống nhau ngược lại cũng không kỳ lạ.

- Kỹ năng chuyên môn sao?

Khoé miệng Trần Thư co giật, trong mắt có chút thất vọng, thật sự nghĩ rằng kỹ năng chuyên môn có thể cho sử dụng cho quần chúng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía tiểu tinh linh, bỗng nhiên xuất hiện gợi ý mới. Nó đã có [Vô Cự Phóng Thích], nếu học thêm một lần nữa có thể cho hiệu quả của toàn bộ kỹ năng tăng thêm 20%, ngược lại là một cái tăng lên không tệ.

- Cho ngươi đi… .

Trần Thư suy nghĩ một chút vẫn là đưa sách kỹ năng cho đại miêu vương. So với việc tăng thêm 20% hiệu quả, thì hiệu quả của kỹ năng mới càng thêm quan trọng.

Có kỹ năng này đại miêu vương cũng có thể chúc phúc cho sinh vật cuối chân trời… .

Ánh sáng vàng chợt loé, sách kỹ năng dung nhập vào trong cơ thể của đại miêu vương, mà trên bảng của nó cũng nhiều thêm một kỹ năng chuyên môn.

- Vấn đề cũng không lớn.

Husky không có học được kỹ năng này, Trần Thư ngược lại không có quá thất vọng.

[Vô Cự Phóng Thích] nghe thì biến thái nhưng thật ra có một hạn chế rất lớn, đó chính là cần người thi pháp xác định toạ độ vị trí cụ thể!

Ví dụ như nói, tiểu tinh linh hiện tại sẽ không hể chữa thương cho sinh vật Long Uyên, bởi vì nó không biết toạ độ cụ thể.

Mà muốn xác định toạ độ, hoặc là chính mắt thường có thể nhìn đến hoặc là chính Trần Thư hoặc là Khế Ước Linh khác có mặt ở hiện trường.

Vì lý do hạn chế đó tác dụng của [Vô Cự Phóng Thích] thật ra là thiên hướng phụ trợ, mà không phải dùng để chiến đấu, đây cũng chính là lý do vì sao này là kỹ năng chuyên môn của tiểu tinh linh.

Mà Trần Thư muốn cho Husky học kỹ năng này không phải là có tăng nhiều bao nhiêu, chủ yếu là nghĩ muốn có chút chấn động gì đó.

Nếu thật sự có thể học được, có thể cho con thỏ đến tập trung toạ độ, Husky vượt qua hàng ngàn hàng vạn dặm phóng thích các loại đại sát chiêu, tái hiện lại phong thái tuyệt thế của lão gia tử lúc trước!

Hiệu quả như thế nào trước không đề cập đến, ít nhất là cũng đủ phô trương…

Đáng tiếc lạ hạn chế của kỹ năng chuyên môn đã đánh vỡ ảo tưởng của hắn…

Trần Thư lắc đầu, khôi phục bình tĩnh không có nghĩ thêm về kỹ năng này mà là bắt đầu suy nghĩ đến sắp xếp kế hoạch tiếp theo.

- Cấm Vụ Đại Hung có thể đoạt đã đều đoạt…Thú Hoàng cũng thế…

Suy nghĩ của hắn chuyển động, lẩm bẩm:

- Làm sao đột nhiên lại có chút khó…

Nhất thời hắn giống như mất đi mục tiêu cuộc đời, bỗng nhiên rơi vào trạng thái mê mang…

Hiện tại vẫn giữ lại lượng lớn tài nguyên của sinh vật, chỉ có số ít Cấm Vụ Đại Hung khó giải quyết cùng với Tử Vong Thiên Kỵ Sĩ!

Nhưng cả hai đều có chỗ khó đối phó.

Ngoài ra chính là tài nguyên rải rác toàn bộ thế giới, cũng chính là tài nguyên hiện tại các đại hung thú đang vận chuyển từ vùng cấm Long Uyên, đây cũng không phải là một con số nhỏ.

Nếu Trần Thư ra tay tất nhiên là có thể dễ dàng làm được nhưng vấn đề là tiểu đội hung thú vận chuyển quá nhiều, nếu cứ ra tay từng cái thì quá lãng phí thời gian.

- Thôi…nghỉ ngơi một chút thời gian…

Trần Thư nghĩ nửa giờ, cuối cùng là lựa chọn theo suy nghĩ của hắn trước đó, trước tiên tiêu hoá bảo vật rồi nói sau!

Một giây sau, Trần Thư Thuấn Di mọt cái, đi tới cổng tổng bộ Hiệp Hội Linh Trù.

- Đại Lực ! Đại Lực !

Hắn tiến bước lên trên toà cao ốc, dáng vẻ vô cùng lo lắng.

- Dừng lại !

Chương 2278 - Tội của ngươi xem ra không sai…

Nhân viên canh giữ ở cổng nhướng mày, quát lớn:

- Nơi này là Linh Trù Đại Lâu, không được làm ồn !

Nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn thấy Trần Thư, bất ngờ mở to hai mắt nhìn.

Người trước mắt lại là đệ nhất cường giả của nhân loại!

- Tội… tội phạm ca…

- Ngại quá, ta hơi lớn giọng tí, có chút việc gấp.

Trần Thư cười cười, cũng không để ý gì.

- Không lớn ! Hoàn toàn không lớn !

Nhân viên canh giữ tươi cười sau đó từ dưới quầy lấy ra một cái loa cỡ lớn…

- Dùng cái này mà gọi, càng phù hợp với khí thế của ngài hơn đấy!

…

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nói:

- Ngươi nói cho ta biết vị trí của Đại Lực, ta sẽ tự đi tìm.

- Ta đưa ngài đi !

Một lúc lâu, Trần Thư tìm thấy Đại Lực đang nghiên cứu nguyên liệu nấu ăn, nhưng không lên tiếng quấy rầy, chỉ lẳng lặng quan sát.

Bởi vì Trần Thư mà hiện tại nguyên liệu nấu ăn trong kho của Đại Lực quá phong phú, điều này cũng làm cho trình độ của hắn không ngừng tăng cao, xứng đáng là đệ nhất Linh Trù của nhân loại!

- Dụng tâm như vậy sao…

Nhìn thấy dáng vẻ chăm chú của Đại Lực, trong mắt Trần Thư có ý cười.

Nấu nướng đối với Đại Lực mà nói, có ý nghĩa như túi phân ure cùng đạn hạt nhân của hắn, hắn đương nhiên có thể hiểu được.

Một lúc sau, trên bàn nấu nướng của Đại Lực xuất hiện một bàn những món ăn màu đen kịt, căn bản nhìn không ra là món gì…

- Trần Bì tới rồi sao? Có muốn nếm thử không?

- …

Vẻ mặt Trần Thư tối sầm, trong nháy mắt rút lui mấy bước.

- Cái thứ này là cho người ăn sao?

- Dĩ nhiên không phải.

Đại Lực lắc đầu, nói:

- Đây là cho hung thú ăn !

- Vậy ngươi còn để cho ta tới thử?

- Đây không phải suy nghĩ cho tố chất thân thể ngươi sao ?

Đại Lực nhún vai, nói:

- Đây là món ta mới nghiên cứu ra, gọi là Thịt thăn tinh thần rối loạn, hiệu quả có thể khiến cho người ta tinh thần hỗn loạn,

không phân biệt được địch ta, đáng tiếc là đối với Truyện Kỳ thì tác dụng không lớn.

- Tinh thần rối loạn ?!

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, nhìn Đại Lực trước mắt hai mắt sáng lên, trong nháy mắt cảm thấy tác phẩm của con hàng này đã không phải là món ăn đơn giản như vậy…

- Ngươi xác định ngươi vẫn là Linh Trù chứ? Mẹ nó thức ăn có thể có hiệu quả như vậy sao?

- Đương nhiên rồi !

Đại Lực gật đầu, nói:

- Vạn vật đều là thức ăn, nói theo một ý nghĩa nào đó, dược tề cũng là thức ăn, thậm chí linh khí thiên địa cũng là thức ăn, là do tư tưởng của ngươi quá hạn hẹp!

- …

Trần Thư giơ ngón cái lên, nói:

- Cố nghiên cứu, tranh thủ để món ăn có hiệu lực với Truyện Kỳ.

- Không thành vấn đề, sớm muộn gì Truyện Kỳ kia cũng bị ta hạ độc chết !

- …

- Đúng rồi, ngươi tới tìm ta làm gì thế?

- Giúp ta nghiên cứu một chút, làm sao để sử dụng những vật này tốt nhất.

Trần Thư lấy ra các loại chí bảo, mặc dù biết bọn chúng có thuộc tính khác nhau nhưng nếu biết phối hợp thì hiệu quả sẽ tốt hơn.

Những thứ này đều có thể ngộ nhưng không thể cầu, nhất định phải phát huy ra tác dụng lớn nhất.

- Ta nghiên cứu một chút.

Đại Lực nhận lấy, nói:

- Có kết quả ta sẽ thông báo cho Tinh Linh.

- Vất vả cho ngươi rồi.

Trần Thư gật gật đầu, sau đó nhìn thức ăn màu đen bày ra trên bàn, khích lệ nói:

- Hành vi nghiên cứu tội ác của ngươi, thật không tồi…

Nói xong, Trần Thư Thuấn Di trở về trong đạo trường tu luyện Tinh Không, có chút bối rối… Hắn lo lắng Đại Lực thực sự bảo hắn tới nếm thử đồ ăn kia…

Đồng thời, Đại Miêu Vương cũng luôn thúc giục hắn chạy mau…

Là mỹ thực gia của dị thế Đại Lục, Đại Miêu vương cũng có kiến thức về thức ăn, có thể làm cho nó hoảng sợ như vậy, tất nhiên không phải là thứ đơn giản…

- Tiếp theo không có việc gì làm rồi…

Trần Thư ở trong thiên địa linh khí, nhất thời cảm thấy thư thái, cả người thanh thản.

Hắn nhìn qua linh khí trước mắt như bạch vụ, trong lòng đột nhiên nảy ra suy nghĩ:

- Hay là ta cũng tu luyện một chút nhỉ?

Hiện tại hắn tạm thời cũng không có mục tiêu, với lại thực lực bản thân nói chung vẫn không đủ, tu luyện đương nhiên là lựa chọn hàng đầu của hắn.

Suy nghĩ kỹ, trong lòng Trần Thư cũng đã bình tĩnh lại, đối với tu luyện có chút động lực.

- Ông trời sẽ đền bù xứng đáng cho những người cần cù !

Hắn tự lẩm bẩm, quyết tâm muốn tu luyện một khoảng thời gian.

Bởi vì phần thưởng của hệ thống mà bây giờ hắn cách Vương cấp nhị tinh đã không còn xa nữa.

Trong lúc nhất thời, tâm thần của hắn khẽ động, linh khí thiên địa trong nháy mắt tăng vọt, thậm chí thấy vị trí của đám người A Lương.

Cấp bậc của hắn rất cao, tự nhiên có thể tiếp nhận lượng lớn linh khí thiên địa, với lại hắn là người bố trí trận pháp, ưu ái chút cũng là chuyện hợp tình hợp lý…

Trong lúc nhất thời, Trần Thư bắt đầu tiền vào trạng thái tu luyện…

Trần Thư ẩn thế, toàn bộ thế giới đều rơi vào trạng thái hoà bình…

Thế lực khắp nơi đều tu dưỡng sinh tức, chuẩn bị cho đại chiến tương lai…

Chương 2279 - Tên này không phải là Trần Thư giả mạo đấy chứ?

Đại Hung đang toàn lực đột phá hạn chế của cấm vụ, thậm chí muốn hấp thụ năng lượng Thiên Vụ, biến hoá để cho bản thân sử dụng, đám hung thú thời đại mới đang tiếp tục khôi phục bản nguyên, đồng thời lệnh cho thủ hạ ở các dị không gian tích lũy Tư Nguyên…

Về phần nhân loại, thì dựa vào vô số Tư Nguyên, yên lặng tăng thực lực cùng đẳng cấp.

Thoáng chớp mắt đã hai năm qua đi.

Thời gian đi tới khôi phục lịch sử 992 năm.

Mà cũng từ đại chiến đến nay, Lam Tinh cùng dị không gian đã hòa bình một thời kỳ, không có chiến loạn, không có tử vong, quan trọng nhất là, không có đạn hạt nhân nổ tung…

Thời gian hai năm, trên Lam Tinh cũng xuất hiện không ít dị không gian mới, dù sao bây giờ trong Tinh Không vẫn có tàn phiến đại lục trôi nổi.

Các dị không gian mới cũng mang ý nghĩa như Tư Nguyên, đều bị Thú Hoàng thời đại mới chiếm cứ.

Thời gian ba năm, khiến vết trọng thương của Thú Hoàng đã khôi phục lại, lại lần nữa giáng lâm đến trên Lam Tinh.

Trước tiên các Đại Hung Hoàng không nhằm vào nhân loại, không nhằm vào Cấm vụ Đại Hung, mà là tìm tới Thiên Kỵ Sĩ của « Tử Vong Tế Đàn »!

Hành vi đào binh trước đó của con hàng này làm cho các đại Thú Hoàng đều có ấn tượng sâu sắc, hỗn độn cự viên đã sớm nói, nếu dám nửa đường chạy trốn, sau đó tất nhiên sẽ bị hung hăng thanh sổ.

Nếu hiện tại bọn chúng không chấp hành lời nói lúc trước của cự viên, tương lai cùng Cấm vụ Đại Hung sẽ xảy ra đại chiến, nhất định sẽ xuất hiện tình huống này, đây là chuyện liên quan đến tính mạng.

Một đám Truyện Kỳ hung thú trùng trùng điệp điệp đi đến « Tử Vong Tế Đàn », chuẩn bị tiến hành một đợt đại chiến.

Thú Hoàng còn lại đều cười trên nỗi đau của người khác, dù sao Thiên Kỵ Sĩ ngay từ lúc vừa mới bắt đầu chỉ vẩy nước, căn bản cũng không hề xuất lực.

Nếu không phải không có thời gian, bọn chúng đã sớm đến thảo phạt rồi.

Chốc lát sâu, bọn chúng đi tới Hắc Châu, trực tiếp thông qua không gian thông đạo.

Ngay lúc bọn chúng vừa đạp vào Tử Vong Tế Đàn, nơi xa chân trời truyền đến hai đạo khí tức kinh khủng.

Chỉ thấy Thiên Kỵ Sĩ sừng sững đứng giữa thiên địa, thần sắc đạm mạc mà tràn đầy uy lực, dưới chân Vong linh chiến mã với khí tức đáng sợ, khiến thiên địa cũng vì đó biến sắc !

Thiên Thỏ thần sắc khẽ giật mình, trong mắt có vẻ chấn kinh, nói:

- Cả hai đều đột phá đến trung vị Truyện Kỳ rồi sao?

Lúc này, Truyện Kỳ Thú Hoàng còn lại cũng bị trấn trụ.

Mặc dù chỉ tăng lên một đẳng cấp nhỏ, nhưng đây chính là đột phá Truyền Kỳ cảnh giới!

Phần lớn Truyện Kỳ sinh vật, dốc cả một đời cũng chỉ có thể bị vây ở hạ vị Truyện Kỳ.

Bọn chúng muốn đột phá, không đơn thuần chỉ là cố gắng, càng cần thiên phú huyết mạch các loại nhân tố tiên thiên.

Với lại, trước mắt là hai Thú Hoàng đồng thời đột phá.

Cho dù là ở cổ ngự niên đại, đây cũng là chuyện tương đối hiếm thấy.

- Không phải là có kỳ ngộ gì đấy chứ?

Thiên Thỏ nhắm hai mắt, trong mắt có vẻ suy tư, trong lòng không có bất kỳ kế hoạch nào.

Hai trung vị Truyện Kỳ, đã là một lực lượng không thể coi thường.

Nhất là Hỗn độn cự viên mạnh nhất vẫn lạc, bọn chúng muốn chống lại Cấm vụ Đại Hung, củng cố địa vị của bọn nó, nhất định phải tập kết lực lượng của Thiên kỵ sĩ.

- Canh giữ bên cạnh bọn nó, không thể để cho sinh vật còn lại quấy nhiễu.

Lúc này, Cửu U cự mãng bên cạnh chậm rãi mở miệng.

Bây giờ trên Lam Tinh không có bất kỳ sinh vật gì có thể uy hiếp, có thể quấy rầy đến tử vong Thiên kỵ sĩ đột phá.

Nó chỉ có một mục đích, đó chính là cho thấy thái độ của mình, sẽ không tiến hành tính sổ gì cả.

Thiên Thỏ không nói gì, nhưng trong lòng đã chấp nhận.

Dù sao trước đó nó khí thế hùng hổ, nhưng bây giờ lại không tính sổ gì, khó tránh khỏi có chút không phù hợp, hiện tại nhận được mệnh lệnh của Cửu U cự mãng, nó cũng đúng lúc thuận theo bậc thang này.

Trong lúc nhất thời, các Đại Hung hoàng tiến nhập vào sâu bên trong tử vong tế đàn, đi tới bên cạnh Thiên kỵ sĩ.

Thiên kỵ sĩ dường như đã sớm dự liệu được tính toán của bọn nó, bắt đầu chuyên tâm ‘ đột phá ‘…

Về phần cái gọi là đột phá, thực ra chỉ là một trận âm mưu mà thôi, dù sao thực lực của bọn nó cũng không phải trung vị Truyện Kỳ…

Thời gian dần trôi qua.

Thiên địa linh khí trở nên dâng trào, tràn vào trong cơ thể của cả hai.

Toàn bộ tế đàn dường như cũng đang run rẩy, vô số hung thú bò lổm ngổm vẻ mặt cuồng nhiệt, chúc mừng Hoàng của bọn chúng đã đột phá…

Cuối cùng, nương theo một tiếng gầm lớn.

Tử vong Thiên kỵ sĩ cùng Vong linh chiến mã thôn phệ toàn bộ thiên địa linh khí vào trong bụng.

Trong chốc lát, tất cả dị tượng đều tiêu tán theo !

Cả hai ‘ đột phá ‘ cũng kết thúc mỹ mãn…

- Đa Tạ chư vị huynh đệ tỷ muội bảo vệ…

Thiên kỵ sĩ đi tới trước mặt chúng hung hoàng, chủ động mở miệng nói:

- Trước đó cùng lão quỷ nhân loại đại chiến, ta cùng Chiến mã may mắn có lĩnh ngộ, bất đắc dĩ mới rời khỏi chiến trường, mong rằng các vị thứ lỗi.

Một câu nói kia, đã giải thích được nguyên nhân hắn đào binh.

Sự bất mãn cùng lửa giận trong lòng Các Đại Hung hoàng lập tức tiêu tán hơn phân nửa.

Chương 2280 - Tên này không phải là Trần Thư giả mạo đấy chứ? (2)

Dù sao việc liên quan đến thành tựu cả đời của mình, một khi bỏ lỡ lĩnh ngộ, có thể cả đời cũng không thể đột phá, ngược lại cũng có thể hiểu được.

- May mắn không làm nhục mệnh, qua ba năm mới thành công đột phá !

Thiên kỵ sĩ mỉm cười, nói:

- Hai ta nguyện ý xung phong, dẫn đầu chặn đánh Cấm vụ Đại Hung, mở ra thời đại mới thuộc về chúng ta.

Theo câu nói này của hắn, sự bất mãn của Đám hung hoàng hoàn toàn tiêu tán, câu nói này đã bày tỏ được thành ý của Thiên kỵ sĩ.

Không chỉ như thế, con hàng này còn che đậy hành động ba năm này của Cấm vụ Đại Hung.

Dù sao ta vẫn đang đột phá, làm sao có thể có thời gian làm chuyện xấu ?

Không thể không nói, con hàng này chẳng những thực lực ẩn tàng đến sâu, ngay cả nắm bắt lòng người cũng sít sao như thế, thật có chút giống tội phạm Nam Giang đấy…

Quả nhiên, hai câu nói đã khiến các Đại Hung hoàng không truy cứu chuyện lúc trước của hắn, đổi lại vẻ mặt tươi cười, bộ dạng huynh đệ sinh tử…

- Nói cái gì mà xung phong chứ.

Cửu U cự mãng nhếch miệng cười một tiếng, nói:

- Trấn áp Cấm vụ Đại Hung, là chuyện của mỗi Thú Hoàng chúng ta, mọi người cùng nhau chia cắt thiên hạ, mở ra thời đại mới !

Trong lúc nhất thời, bầu không khí giương cung bạt kiếm không còn sót lại chút gì, trở nên vui vẻ hòa thuận.

Vẻ mặt Thiên kỵ sĩ tràn đầy ý cười, nhưng trong lòng thì tự đắc, quả nhiên tất cả đều không vượt quá dự liệu của hắn.

Dù sao hai trung vị Truyện Kỳ, đã tương đương có phân lượng, nếu thật sự đem dồn ép nó đến đường cùng, trực tiếp đầu nhập vào Cấm vụ Đại Hung, thua thiệt thuộc về Hung hoàng thời đại mới.

Trừ cái đó ra, còn có một chỗ tốt nữa.

Hiện tại hắn là trung vị Truyện Kỳ, nếu thật sự muốn tự tìm cái chết, cũng không tới phiên hắ, dù sao có nhiều hạ vị Truyện Kỳ như vậy…

Lúc này, Hồn Long Hoàng khiến cho hạ vị Truyện Kỳ có chút khó chịu cùng đố kỵ.

Nhưng mặt ngoài cũng chỉ có thể chúc phúc…

- Hôm nay, thương thế chúng ta đã khỏi hẳn, lại lần nữa xuất thế, hai huynh đệ Thiên kỵ sĩ cũng thành công đột phá đến trung vị Truyện Kỳ, nhất định phải chúc mừng một phen!

Cửu U cự mãng mở miệng nói:

- Các vị có ý kiến gì không?

- Lẽ ra nên như vậy !

Đám Hung hoàng gật đầu, dáng vẻ cười ha hả vui vẻ.

- Nếu ở trên địa bàn của ta, vậy thì do ta làm chủ !

Thiên kỵ sĩ vỗ vỗ ngực, một mặt hào phóng nói:

- Mặc dù mảnh đất này có chút cằn cỗi, nhưng một ít Hắc Thiết linh quả vẫn có.

- …

Trong chốc lát, bầu không khí trở nên lúng túng.

Bây giờ bọn chúng là tồn tại mạnh nhất trên thế giới, vậy mà để bọn chúng ăn Hắc Thiết linh quả ? Đây không phải là cho ăn rác rưởi sao ?

Loại đồ chơi này, bọn chúng bình thường nhìn cũng không thèm nhìn một chút đấy…

Bọn chúng theo bản năng cho rằng con hàng này đang vũ nhục bọn chúng.

Nhưng xem xét Tử Vong tế đàn thiếu thiên địa linh khí, trong nháy mắt hiểu ra…

Nơi này, đúng là nghèo nào, thậm chí cũng không sánh nổi một vài Dị không gian cấp hủy diệt nữa…

Hiện tại bọn chúng cũng có chút không hiểu, vừa rồi thiên địa linh khí là từ đâu mà tới, không phải là một chút cuối cùng bị ép ra đấy chứ…

- Lời này là sao

Cửu U cự mãng mở miệng nói:

- Ngươi tốt xấu gì cũng là trung vị truyền kỳ, chúng ta cùng ngồi trên một cái thuyền, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia ! Tư nguyên của cấm khu Long Uyên, ngươi muốn lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu !

- Thật ?

Thiên kỵ sĩ nháy mắt thần sắc chấn động, hai mắt tràn đầy vẻ tham lam, cả người dường như trở nên không giống bình thường.

- …

Cửu U cự mãng ngơ ngác, theo bản năng có dự cảm không tốt.

Nó giống như có chút sơ sài…

Nhưng lúc này, lời đã nói ra miệng, nó cũng không thể thu hồi, chỉ có thể đến lúc đó nhìn con hàng này làm gì…

- Tên này không phải là Trần Thư giả mạo đấy chứ?

Thiên Thỏ bên cạnh trầm mặc, trong lúc đó có một ý nghĩ ly kỳ…

Mặc dù cả hai đẳng cấp khác biệt, chủng tộc khác biệt, nhưng đúng là có chút tương tự…

Lúc này, một đám Thú Hoàng vui vẻ rời khỏi Tử vong tế đàn, chuẩn bị trở về cấm khu Long Uyên chúc mừng một phen.

Nhưng mà ngay lúc bọn chúng vừa trở lại trên Lam Tinh, Ám Minh Thụ khẽ giật mình, trên mặt khiếp sợ nói:

- Cấm vụ xuất hiện biến hóa !

- Hả?

Thú Hoàng còn lại nháy mắt kịp phản ứng, trong mắt có mấy phần ngưng trọng.

Trong lòng của bọn nó, Đại Hung uy hiếp vẫn cao hơn nhân loại, dù sao đối phương đã áp bách bọn chúng vô số năm.

- Chắc chứ?

Khí thế Thiên Thỏ trở nên đáng sợ đến cực điểm, càng có một vòng chiến ý.

- Có thể xác định, bọn chúng đã vượt qua Mộc vực của ta rồi!

Ám Minh Thụ lung lay thân cây, mỗi chỗ cấm vụ đều bày ra rễ cây của mình, một khi Cấm vụ vượt qua rễ cây, nó sẽ có cảm ứng trước tiên.

- Đi xem một chút !

Một đám Thú Hoàng cũng đã không có tâm tư chúc mừng nữa, chuẩn bị nghênh đón đại địch sắp xuất thế!

Rất nhanh, đám Hung hoàng đi tới một vị trí của Cấm vụ.

Nhưng khiến bọn chúng ngạc nhiên là, Cấm vụ đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại một khu vực trống rỗng.

Chương 2281 - A… a!!

- Nó biến mất rồi…

Thiên Thỏ nhắm mắt lại, đi tới khu vực trung tâm, giật giật cái mũi, nói:

- Là khí tức của Cáp mô?

- Thôn thiên cự cáp ?

Hồn Long Hoàng lập tức thần sắc chấn động, trong mắt toát ra sát ý lạnh như băng.

- Làm sao ? Ngươi có cừu oán với nó?

- Lúc trước nó nuốt một phần linh hồn phân thân của ta…

Hồn Long Hoàng lạnh lùng nói, thoáng chốc đã nghĩ tới chuyện cũ.

Nó đã dựa vào Cấm vụ, muốn săn giết Trần Thư, kết quả thất bại trở về, mà lúc trở về lại bị thôn thiên cự cáp nuốt chửng phân thân.

- Đừng gấp gáp, sớm muộn gì cũng sẽ trấn áp bọn chúng !

Thiên Thỏ chậm rãi mở miệng nói:

- Nhưng mà khiến ta không hiểu là, nó hình như rất vội vàng thì phải?

Nói ong, nó chỉ hướng khu vực trung tâm, trên đó vẫn lưu lại bộ phận rễ cây Dược Tài, tất cả đều bị kéo đứt một cách thô bạo.

- Nếu như Cấm vụ chuyển di, Tư Nguyên của bọn chúng cũng sẽ chuyển di theo, đừng thô báo kéo đứt như vậy chứ?

Cấm vụ chuyển di, sẽ di chuyển tất cả vật chất trong đó, đây cũng là vì phòng ngừa Đại Hung có thể thừa cơ thoát khốn.

Theo lý mà nói, đối phương không cần thô bạo rút ra Tư Nguyên như vậy…

- Với lại thủ pháp này, sao ta lại cảm giác quen thuộc như vậy chứ?

Thiên Thỏ nhìn qua Tư Nguyên trống rỗng phía dưới, lại lần nữa nghĩ đến nhân loại kia, không phải là bị cướp sạch rồi chứ…

- …

Thiên kỵ sĩ bên cạnh vẻ mặt không biểu tình, nhưng trong lòng thì hiểu rõ đây không phải là kiệt tác của hắn, mà là kiệt tác của Trần Thư…

- Đi, tiến về Cấm vụ kế tiếp nhìn xem !

Một đám Thú Hoàng lại lần nữa rời đi.

Khi chúng nó đi vào một dị không gian khác, vừa hay nhìn thấy chân trời có một đoàn Cấm vụ đang nhanh chóng di động tới…

- Hả? Đuổi theo !

Bọn chúng không chút do dự, muốn đuổi kịp Cấm vụ trước mắt, nhìn tình huống cụ thể.

Nhưng theo thời gian trôi qua, bọn chúng lại kinh hãi phát hiện, tốc độ của mình vậy mà còn không bằng Cấm vụ?!

Cấm vụ dường như đang ở trước mắt, nhưng bất luận chúng nó truy đuổi như thế nào, thủy chung cũng không thể với đến, với lại khoảng cách của song phương càng ngày càng xa…

- Làm sao có thể nhanh như vậy ?

Thiên Thỏ ngừng lại, trong mắt có một vòng chấn kinh.

Cấm vụ trước mắt, cho dù là một thượng vị Đại Hung, cũng không có khả năng khiến bọn chúng ngay cả truy cũng không đuổi kịp ?

- Bọn chúng dựa vào Thiên Vụ lực lượng…

Hai mắt Cửu U cự mãng có ánh sáng âm lãnh, mở miệng nói:

- Tuyệt đối không phải là tốc độ của bọn nó.

- Có lẽ vậy.

Thiên kỵ sĩ nhẹ gật đầu, nói:

- Giống như một nhân loại ngồi lên máy kéo, người đi bộ làm sao cũng không thể đuổi kịp.

- Máy kéo ?

- Một loại phương tiện giao thông của nhân loại, tốc độ tương đối nhanh !

Thiên kỵ sĩ thản nhiên nói, ra vẻ học thức uyên bác.

Trong lúc nhất thời, các đại Thú Hoàng đều quăng tới ánh mắt công nhận chẳng những có trung vị Truyện Kỳ, tri thức cũng rộng như vậy…

- Nói như vậy, bọn chúng đã có thể nắm giữ lực lượng Cấm vụ?

- Điều này cũng chưa hẳn, đoán chừng đã nắm giữ được một phần.

Cửu U cự mãng lắc đầu, nói:

- Với lại chư vị không cần lo lắng, Thiên Vụ đã sớm vẫn lạc, lực lượng nó lưu lại đã trải qua hơn ngàn năm, sớm đã không còn uy hiếp gì nữa rồi.

Các đại Thú Hoàng nhẹ gật đầu, bọn chúng càng chú ý tới bản thân Đại Hung hơn.

Nếu Thiên Vụ có sức mạnh như trước, đám Đại Hung căn bản không thể xuất thế, bọn chúng xuất thế có nghĩa là Thiên Vụ đã sắp tiêu tán…

- Đi xem Cấm vụ còn lại đi!

Các đại Thú Hoàng bắt đầu tiến về dị không gian các nơi…

Một ngày sau, bọn chúng phát hiện toàn bộ cấm vụ đang nhanh chóng di động, tựa như đang hội tụ ở một phương hướng nào đó.

Rõ ràng, bọn chúng không muốn đơn độc xuất thế, lo lắng sẽ bị đám Hung hoàng đánh tan !

Theo thời gian trôi qua, đám Hung hoàng cũng tìm được điểm hội tụ của Cấm vụ.

Vậy mà lại là bên trong Long Uyên!

Long Uyên là khu vực hung thú giới đẳng cấp cao nhất, tương đương với thánh địa của hung thú.

Mà Cấm vụ hội tụ ở chỗ này, nếu như đám Đại Hung cố ý hành động, rõ ràng là tín hiệu khai chiến!

Ban đêm.

Các Đại Hung hoàng tụ tập ở bên trong Long Uyên, nhìn Cấm vụ vô biên vô tận trước mắt, đáy mắt có chiến ý bốc lên !

Cấm vụ không ngừng cuộn trào, trong đó truyền ra từng tiếng gào thét kinh khủng, nương theo uy áp ngập trời lan tràn ra !

Grào!

Đám Hung hoàng cũng không cam lòng yếu thế, huyết mạch trong cơ thể phun trào, trên thân thể xuất hiện từng hư ảnh Đại Hung, khí thế không kém Cấm vụ Đại Hung chút nào!

Thời gian dần dần trôi qua, Cấm vụ thâm thúy dần dần trở nên mỏng manh…

Mà từng con Đại Hung thân thể cũng mơ hồ có thể thấy được, nhưng lại chậm chạp không phóng ra Cấm vụ.

Thời gian Trần Thư mở ra Cấm vụ không giống nhau, thời gian Cấm vụ tiêu tán đương nhiên cũng khác biệt, nhưng mà sau khi dung hợp, thời gian Cấm vụ tiêu tán ngược lại hoàn toàn tương tự, đây cũng là nguyên nhân mà đám Đại Hung lại hội tụ vào một chỗ.

- Sắp tới rồi…

Đám Hung hoàng nhìn chăm chú phía trước, yên lặng chờ đợi, trong lòng đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Chương 2282 - A… a!! (2)

Ban đêm mười hai giờ.

Xa xa trong lúc Cấm vụ biến hóa, cấm chế chi lực không còn sót lại chút gì !

Trong chốc lát, một cự trảo màu xanh to lớn đang chậm rãi cất bước đi tới, đồng thời, trên không trong cấm vụ, lộ ra một Long đầu dữ tợn uy áp!

Thượng vị Đại Hung, Thanh Ma Long !

- Ta trở về rồi…

Thanh Ma Long chậm rãi bước ra khỏi Cấm vụ, hô hấp từng ngụm lớn không khí trong Long Uyên, lại lần nữa khôi phục thân thể tự do.

Cùng lúc, Cấm vụ lại lần nữa phun trào.

Cùng Kỳ, ác thú, Chu Yếm, Cửu Anh… Từng con Đại Hung bước ra khỏi Cấm vụ, trên thân tràn ngập khí thế cổ lão mà kinh khủng…

Cho dù đã qua hơn ngàn năm, hình dạng của bọn nó vẫn là ác mộng của vô số sinh linh!

Giờ phút này, đám Đại Hung thần sắc khẽ động, chỉ thấy sau lưng Cấm vụ phun trào, dĩ nhiên toàn bộ dung nhập vào trong thân thể của bọn nó…

Rõ ràng, bọn chúng đã nắm giữ Cấm vụ.

Có tác dụng hay không không nói trước được, ít nhất là một loại chấn nhiếp cực lớn!

- Thiên Vụ… Không vây khốn chúng ta được…

Trong mắt Thanh Ma Long có uy thế bễ nghễ thiên hạ dường như đã có khí thế vô địch thiên hạ…

- Không phải chứ, giả vờ cái quái gì ? Ngươi có thể đánh thắng Thiên Vụ sao?

Nhưng mà, Thiên kỵ sĩ căn bản cũng không chiều ý đối phương, trực tiếp xuất khẩu khiêu khích, đồng thời yên lặng mang theo chiến mã, đi tới sau lưng đám hung hoàng…

Quả nhiên, Thiên kỵ sĩ phun lời chế giễu, uy thế mà Cấm vụ Đại Hung kiến tạo đã biến mất không còn sót lại chút gì…

- Bọn chúng là tổ tiên của hung thú chúng ta, không được càn rỡ !

Cửu U cự mãng nhìn Thiên kỵ sĩ một chút, mặc dù là quát lớn, nhưng trong mắt lại có ý cười.

Đại Hung vừa xuất thế quá mức đáng sợ, chỉ là cỗ uy thế này đã khiến một phần hạ vị Truyện Kỳ có chút run sợ.

Mà một câu của Thiên kỵ sĩ không thể nghi ngờ đã khiến bọn chúng khôi phục lòng tin.

Nói toạc ra, Đại Hung trước mắt cũng chỉ là tội phạm bị giam giữ hơn ngàn năm mà thôi…

- Các vị Đại Hung, hoan nghênh trở lại thời đại mới !

Thiên Thỏ cầm đầu giờ phút này cất bước bước ra, trên mặt tràn đầy ý cười dường như đang ôn chuyện trùng phùng với lão hữu.

Nó cũng có thâm ý, mặc dù là đang hoan nghênh, nhưng lại có một ý tứ khác:

Hiện tại là thời đại mới, đã không phải là niên đại của các ngươi !

Nhưng mà chuyện khiến Thiên Thỏ không dự liệu được đã xuất hiện.

Khi Cấm vụ Đại Hung nhìn thấy dáng vẻ cùng khí tức của Thiên Thỏ, hai mắt lập tức trở nên đỏ như máu, cuồng bạo tung ra sát chiêu !

- Nghiệt súc ăn trộm Tư Nguyên, chết đi!

- A… A !!

Giờ phút này, toàn thân Thiên Thỏ nhuốm máu, trong mắt nổi giận, nhưng trong lòng tràn đầy khó hiểu.

Theo lẽ thường, song phương dù sao cũng là sinh vật truyền kỳ cao cấp nhất của thế giới, cho dù muốn khai chiến, không phải có màn dạo đầu chứ?

Nó tuyệt đối không ngờ rằng, đối phương sẽ đột nhiên xuất thủ, với lại đều nhằm vào nó, cái này hình như có chút không nói thú đức…

- Hôm nay, ngươi nhất định phải chết !

Khuôn mặt Thanh Ma Long dữ tợn, trong mắt sát ý lan tràn ra, giống như song phương có thiên đại thù hận.

- Vậy thì thử chút đi!!

Thiên Thỏ cũng có sát ý, thân là Truyện Kỳ, chưa từng bị đối xử như vậy?

Trong chốc lát, Cấm vụ Đại Hung cùng Thú Hoàng thời đại mới trực tiếp mở ra đại chiến sinh tử!

Uy năng kinh khủng tràn ngập, toàn bộ Long Uyên dường như cũng đang run rẩy.

Một trận chiến này số lượng Truyện Kỳ ước chừng có mấy chục, cường độ chiến đấu đã vượt qua trận chiến lúc trước hung thú cùng nhân loại chiến đấu.

Trong đó, số lượng Đại Hung có gần ba mươi con, thậm chí vượt qua Thú Hoàng thời đại mới.

Theo lý mà nói, một trận chiến này không có gì phải lo lắng.

Nhưng mà, song phương đại chiến lực lượng ngang nhau, không nhìn ra ai có thể giành được thắng lợi cuối cùng.

Nhìn chung thì thực lực của Đại Hung cũng đã không còn như năm đó nữa.

Ngàn năm giam giữ chẳng những hành hạ tâm trí của bọn nó, cũng thời thời khắc khắc làm hao mòn lực lượng của bọn nó.

Đông đảo Đại Hung chẳng những không có tiến bộ, thậm chí một ít Đại Hung cảnh giới trở nên không ổn định, lúc thì trung

vị, lúc thì hạ vị Truyện Kỳ…

Về phần có thể ổn định phát huy thực lực thượng vị Truyện Kỳ, cũng chỉ có ba Đại Hung, mà Thiên Thỏ thời đại mới cầm đầu, tổng cộng có năm con thượng vị.

Đồng thời, Cấm vụ Đại Hung ngàn năm không tiến hành đại chiến, trong lúc nhất thời bộc phát ra đại chiến kịch liệt như thế, nhất thời cảm thấy không quen tay.

Càng thêm trí mạng là, một ít Cấm vụ Đại Hung thần trí lại có vẻ không bình thường, dáng vẻ điên cuồng, mặc dù không công kích phe bạn, nhưng trong chiến đấu phát huy ra thực lực nhưng căn bản không cường đại…

Trong lúc nhất thời, Đại Hung vốn nên chiếm cứ ưu thế lại bắt đầu lâm vào thế yếu…

Lúc này, Thú Hoàng thời đại mới đã nhận ra đối phương chỉ là hổ giấy, bắt đầu điên cuồng tiến công, thế tất yếu đánh ra khí thế của bọn nó!

Mà Cấm vụ Đại Hung trong lòng kinh hãi, Thú Hoàng thời đại mới thực lực vượt qua dự đoán của bọn chúng.

Chương 2283 - Chư vị tổ tiên, thời đại đã thay đổi rồi!

Vốn cho rằng đối phương chỉ là sâu kiến may mắn mà thôi, cho dù có được Đại Hung huyết mạch, thực lực cũng không thể chống lại chúng nó.

Nhưng trải qua ngàn năm ngủ say, đám Hung hoàng đã hoàn mỹ nắm giữ huyết mạch, nhất là trận chiến trước đó cùng nhân loại, khiến bọn chúng hoàn toàn dung hợp huyết mạch lực lượng.

Giờ phút này, Thiên Thỏ quét mắt nhìn Thú Hoàng bên cạnh, cho một ánh mắt ra hiệu.

Trong chốc lát, bọn chúng dường như ăn ý, chỉ thấy thân thể cao lớn của Ám minh thù lung lay, từng sợi rễ màu đen đột

nhiên xuất hiện từ trong hư không, chớp mắt cuốn lấy Thôn Thiên Cự Cáp ở biên giới chiến trường!

Đồng thời.

Mắt trái Thiên Thỏ biến thành màu xám đen, mắt phải biến thành màu tím sáng chói, thạch hóa chi lực cùng Lôi Đình Chi Lực trong nháy mắt mãnh liệt tràn ra, lap thẳng đến đầu Thôn Thiên Cự Cáp!

Mà Thú Hoàng còn lại cũng phóng ra sát chiêu của mình, đều nhằm vào Thôn Thiên Cự Cáp !

Nhất là Hồn Long Hoàng, dĩ nhiên là hao phí bản nguyên của mình, thả ra một đạo linh hồn cự mâu kinh khủng, muốn báo mối thù năm đó!

Không làm gì được Trần Thư, ta không tin không làm gì được ngươi ?!

Trong lúc nhất thời, đủ loại kỹ năng kinh khủng lan tràn ra, làm thiên địa cũng vì đó mà biến sắc.

Cấm vụ Đại Hung cũng bị biến cố này làm cho mơ màng, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem đủ loại sát chiêu giáng lâm !

- Đáng chết !

Thôn Thiên Cự Cáp tâm thần run lên, chỉ cảm thấy toàn thân băng lãnh, khí tức tử vong khiến nó như rớt vào hầm băng.

Grào!

Nó mở miệng lớn ra, phóngra kỹ năng bản mệnh [thôn thiên], muốn cưỡng ép hấp thu toàn bộ công kích !

Rầm rầm rầm !

Từng đạo sát chiêu đánh vào miệng lớn của nó, giống như bị một cỗ vô hình chi lực cưỡng ép hấp thu, có thể ngăn cản lại được!

Mặc dù bây giờ Cấm vụ Đại Hung thực lực không còn mạnh mẽ như năm đó, nhưng đứng trước nguy cơ tử vong, nội tình vẫn còn đó.

- Chặn lại ?

Thiên Thỏ chấn động trong lòng, không dự liệu được một màn này.

Thanh Ma Long thấy vậy nhẹ nhàng thở ra, giễu cợt nói:

- Thôn thiên có thể xưng là lực phòng ngự mạnh nhất trung vị Truyện Kỳ, thậm chí ngay cả bộ phận thượng vị Truyện Kỳ cũng không bằng, sâu kiến dù sao cũng chỉ là sâu kiến, ánh mắt thiển cận.

Lúc trước Thôn Thiên Cự Cáp có thể còn sống sót, cũng bởi vì thiên phú của nó quá mạnh, ngay cả Thiên vụ cũng cảm thấy có chút lãng phí thời gian, lúc này mới tiến hành giam giữ nó.

Thiên Thỏ lựa chọn đánh giết Cự cáp, quả là một quyết định không quá chính xác…

Nhưng vào thời khắc này.

Trong đám Thú Hoàng Thời đại mới, một đạo tàn ảnh màu đen tóc dài nháy mắt mãnh liệt bắn tới, lại lần nữa chui vào trong miệng Cự cáp!

Chúng hung thú cũng không để ý, khí tức trên trường mâu có xen vào trung vị cùng hạ vị Truyện Kỳ, bình thường không có gì lạ.

- Ngu xuẩn, vô dụng…

Thanh Ma Long đang muốn trào phúng, nhưng trong chốc lát một âm thanh nổ tung đánh gãy lời của nó.

Dư Quang nó thoáng nhìn, trong nháy mắt giật mình, chỉ thấy Thôn Thiên Cự Cáp khổng lồ đã hóa thành một đoàn huyết vụ, sinh mệnh khí tức nhanh chóng tại tiêu tán…

Qua trong giây lát, lúc đầu Thôn Thiên Cự Cáp may mắn sống sót, vẫn bỏ mình…

Trong tích tắc, toàn trường yên tĩnh, như nhấn xuống nút tạm dừng khóa, đại chiến thoáng chốc ngừng lại.

Các đại Thú Hoàng ánh mắt nhìn về phía tử vong Thiên kỵ sĩ, không nghĩ tới đối phương một đạo công kích cũng có thể

miểu sát Cự cáp !

- Ta còn mạnh thế sao ?

Thiên kỵ sĩ gặp này, một mặt hưng phấn, thậm chí có chút khoa tay múa chân.

Các Đại Hung thú lại không tiếp tục để ý đến nó, vừa rồi trường mâu màu đen đỉnh phá thiên chỉ là công kích của cường độ trung vị Truyện Kỳ, không có khả năng có hiệu quả kinh khủng như vậy.

Cuối cùng, bọn chúng chỉ có thể quy tội trường mâu vừa rồi, một cây rơm rạ đè chết lạc đà…

Có thể chém giết cự cáp, nguyên nhân căn bản nhất vẫn là đủ loại hung thú kết hợp công kích.

- Đại Hung, cũng chỉ thế thôi…

Thiên Thỏ giờ phút này cũng khôi phục sự bình tĩnh, sửa sang lông tóc nhuốm máu, thản nhiên nói:

- Chư vị tổ tiên, thời đại đã thay đổi rồi!

Bọn chúng chém giết Thôn Thiên Cự Cáp, chẳng những là vì Hồn Long Hoàng báo mối thù năm đó, để bọn chúng có thể càng thêm đoàn kết, một phương diện khác cũng là muốn chấn nhiếp Đại Hung !

Quả nhiên, thời khắc này Cấm vụ Đại Hung thần sắc khác nhau, cùng nhìn chằm chằm đối diện, không biết đang suy tư cái gì.

- Thiên Thỏ, xem ra ngươi thật sự muốn phản bội ta ?

Đại Hung Cùng Kỳ đi tới phía trước, trên mặt hung lệ nhìn phía Thiên Thỏ, trong mắt sát ý phun trào.

Năm đó Thiên Thỏ, chỉ là nó một thủ hạ không đáng được Vương cấp chú ý, nhưng người nào biết ngàn năm trôi qua, đối phương dĩ nhiên là muốn lật đổ sự thống trị của nó ?

- Phản bội gì chứ? Bản hoàng chỉ là thuận theo thời đại mà thôi.

Thiên Thỏ nhàn nhạt nhìn phía Cùng Kỳ, trong lúc mơ hồ có ý vị thâm tường.

- Vậy phải xem ngươi có hay thiên mệnh này không.

Cùng Kỳ gào thét một tiếng, nhanh chóng như thiểm điện, trong nháy mắt đi tới trước mặt Thiên Thỏ, một trảo vung vẩy, muốn xé rách thân thể đối phương!

Trong lúc nhất thời, đại chiến song phương lúc đầu lắng lại lần nữa mở ra…

Chương 2284 - Được rồi, cảm ơn

Lúc này, sâu trong Tinh không di tích, trong Tụ Linh Trận pháp bản biến thái, vô số người vẫn còn đang chuyên tâm tu luyện, đột phá đẳng cấp Ngự Thú này đến đẳng cấp khác.

Lúc đầu Thiên địa linh khí đậm đặc như sương trắng đã dần dần trở nên mỏng manh, nhưng mà cho dù sắp tiêu tán, nồng độ của nó đã gấp mấy lần thậm chí mấy chục lần ngoại giới.

Trong đó đám ngự thú sư vẫn không gián đoạn tu luyện, mà muốn nắm lấy cơ hội cuối cùng, xông lên.

Mà giờ khắc này, Trần Thư ở vị trí hạch tâm của trận pháp, đột nhiên mở hai mắt ra.

- Vương cấp nhị tinh…

Trần Thư nắm chặt song quyền, khí thế trên người lần nữa có biến hóa, mà thực lực Khế ước linh của hắn cũng tăng lên tương ứng.

Hai năm tu luyện, khiến hắn thành công đột phá đến Vương cấp nhị tinh, mà đây cũng là lần đầu tiên hắn tấn thăng dựa vào thực lực của chính mình…

Mặc dù nghe cũng không tồi, thăng lên nhất tinh, nhưng hắn chiếm cứ vị trí tốt nhất, cho dù đột phá đến Vương cấp tam tinh cũng không có gì lạ.

Tất cả nguyên do, là do con hàng này thiên phú Ngự Thú thực sự quá kém, dẫn đến hiệu suất hắn hấp thu thiên địa linh khí

cực thấp…

Hắn không thích tu luyện, ngoại trừ lười, cũng có nguyên nhân này, đương nhiên, chủ yếu vẫn là lười…

- Nên rời núi rồi…

Trần Thư trước tiên nhận ra thiên địa linh khí dần dần mỏng manh, hiệu rõ hành động tu luyện lần này đã sắp đi vào hồi cuối.

Lúc này, hắn thuấn di một cái, đi tới trận pháp lò luyện chi địa, cũng chính là nơi cung cấp Tư Nguyên.

- Hết rồi sao?

Hắn tự lẩm bẩm, trước mắt chỉ còn lại vụn vặt lẻ tẻ, ước chừng mấy chục tỷ Tư Nguyên.

Mặc dù nghe thấy là một con số khá khổng lồ, nhưng nhiều nhất chỉ có thể duy trì trận pháp của Nhân Hoàng một ngày mà thôi.

Trận pháp vận chuyển ba năm, đã gần như tiêu hao hết Tư Nguyên của nhân loại, trở nên nghèo khó…

Ngoại trừ trên người Trần Thư có lưu lại một ít Tư nguyên dùng để phối trí thần kỳ dược tề, những người còn lại có thể nói là nghèo rớt mồng tơi.

Chi phí duy trì trận pháp, ngoại trừ tư nguyên mà Trần Thư cướp lấy cùng Tư nguyên mà lão gia tử lưu lại, còn bao gồm Tư nguyên của toàn nhân loại.

Giai đoạn đầu tu luyện.

Tứ đại Ngự Thú gia tộc, thập đại Ngự Thú Đoàn trong nước, các đại tập đoàn Ngự Thú, đều không giữ lại chút nào lấy ra lượng lớn Tư Nguyên.

Dù sao trong trận pháp hơn hai mươi vạn người trẻ tuổi, cũng có vãn bối của bọn hắn.

Huống chi kế hoạch lần này không liên quan tới cá nhân, mà là liên quan đến toàn nhân loại, mọi người đương nhiên tự phân rõ được nặng nhẹ…

Nhưng mà mặc dù hao phí to lớn, nhưng thành quả cũng to lớn.

Trần Thư mượn nhờ lực lượng của di tích, nhìn trộm mỗi người, cũng đã nhận ra đẳng cấp Ngự Thú của bọn hắn.

Ngoại trừ đám người A Lương tấn thăng trước tiên, lục tục ngo ngoe cũng có gần hai trăm người đột phá đến Vương cấp.

Bây giờ số lượng Vương cấp thế hệ tuổi trẻ đã đạt tới hai trăm.

Mặc dù số lượng không bằng năm đó, nhưng khối lượng lại vượt qua quá khứ.

Với lại chủ yếu nhất là, tuổi của bọn hắn đều không lớn hơn ba mươi lăm tuổi, có tiền lực to lớn, tương lai xác suất lớn có thể trùng kích đến Vương cấp đỉnh phong !

Nếu là ở niên đại quá khứ, bất kỳ người nào trong bọn hắn chỉ sợ đều có thể được xưng là đệ nhất thiên tài đương đại!

Mà bây giờ Thiên Kiêu như vậy lại xuất hiện hơn hai trăm người, quả thật là một chuyện kinh thế hãi tục.

Thiên phú bọn hắn kiệt xuất là một trong những nguyên nhân quan trọng, nhưng càng quan trọng hơn là, thời đại nhân tố, đây cũng là nguyên nhân ‘ thời thế tạo anh hùng ‘.

Có lúc, không phải thiên phú sáng tạo ra ngươi, mà là thời đại sáng tạo ra ngươi…

Ngoại trừ Vương cấp, đẳng cấp ngự thú sư còn lại cũng xuất hiện một chất biến.

Bây giờ trong trận pháp hơn hai mươi vạn người trẻ tuổi, yếu nhất người cũng có thực lực Bạch Ngân tam tinh, mà trong đó phần lớn người đều là Hoàng Kim Ngự Thú sư !

Tư Nguyên chồng chất, Hoàng Kim cấp cũng không phải cao không thể chạm tới.

- Đáng tiếc, nếu như Vương cấp có mấy chục vạn thì tốt rồi…

Nhưng mà trong mắt Trần Thư vẫn không thỏa mãn.

Vương cấp cùng Hoàng Kim cấp vẫn chênh lệch, nếu thật sự có thêm Vương cấp, hợp lực cùng cường độ công kích, thậm

chí có thể đánh giết Truyện Kỳ !

Dù sao lúc trước mấy chục vạn chỉ hung thú Hoàng Kim cấp, hợp lực công kích có thể uy hiếp được Khế Ước linh của Lão Kiều.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết là có thể đánh trúng.

Lúc trước Lão Kiều là vì bảo vệ người sống sót của Liên Minh Tự Do, không thể rời khỏi chỗ cũ, chỉ có thể chống cự.

- Nên kết thúc rồi…

Trần Thư chậm rãi đứng dậy, trong mắt cũng có một vẻ hưng phấn.

Mặc dù chỉ đột phá đẳng cấp nhỏ, nhưng Khế Ước linh của hắn thực lực lại có chất biến.

Chẳng những cấp bậc của hắn tăng lên mang tới tăng phúc, còn có đến từ chân bảo của Đại Hung!

Đại Lực vì hắn nghiên cứu ra phương án phục dụng tốt nhất, dựa vào mấy chục loại tài liệu Truyện Kỳ làm phối liệu, phát huy hiệu qua của chân bảo Đại Hung đến cực hạn.

Đồng thời, hai năm này hắn vẫn không tu luyện, dù sao lấy tính tình của hắn, nếuthật sự liên tục tu luyện hai năm, đã sớm bị nghẹn đến điên rồi…

Chương 2285 - Thời đại của A Lương ta cuối cùng cũng đã đến rồi!

Thừa dịp có thời gian rảnh, hắn đều sẽ phối trí Vương cấp dược tề.

Hắn đột phá đến Vương cấp, Khế Ước linh còn chưa nuốt hết Vương cấp dược tề, đây cũng là sự gia tăng to lớn.

Dưới sự gia trì của đủ loại tấn thăng, thực lực của Khế Ước linh đương nhiên có sự tăng vọt !

Hiện tại Trần Thư, mặc dù vẫn không đối phó được Truyện Kỳ, nhưng sinh vật Vương cấp đỉnh phong đỉnh tiêm, đã như chém dưa thái rau.

Hắn đoán chừng thực lực mình bây giờ, đã có thể có thể so với Lý lão ngụy Truyện Kỳ năm đó, nhưng mà đối phó với hiệu suất yếu kém, Lý lão cũng kém xa tít tắp hắn.

Dù sao con hàng này đã có kinh nghiệm đánh già yếu tàn tật…

Nếu có thể đột phá đến Vương cấp tam tinh, lại cộng thêm hệ thống tăng phúc cùng một ít chí bảo gia trì, hắn có hi vọng lấy Vương cấp chi lực chống lại Truyện Kỳ !

- Hiện tại Đại Hung cùng Thú Hoàng, đoán chừng là đang đánh nhau nhỉ?

Trần Thư sờ cằm, suy đoán cấm vụ ngoại giới đã tiêu tán…

- Ta phải xuất thế…

Trong mắt hắn hiện lên suy nghĩ, bây giờ tiếp tục tu luyện đối với thực lực hắn đã không thể tấn thăng gì nữa.

Dựa theo thiên phú của hắn, muốn dựa vào tu luyện đột phá đến Vương cấp tam tinh, đoán chừng cũng có được bảy tám năm bản lĩnh, mà vẫn phải có thiên địa linh khí nồng đậm…

- Ra ngoài phát động hệ thống tuyển hạng, thuận tiện tìm xem tổng bộ của Thánh Ngự Hội, lại thuận tiện xem có thể nhặt được thi cốt gì không…

Tròng mắt của hắn chuyển động, trong lòng đã có kế hoạch tiếp theo.

Về phần những người khác…

Trần Thư nhìn một đám người, chuẩn bị sắp xếp cho bọn hắn một kế hoạch thực chiến.

Trong trận pháp mỗi người chí ít đều tăng lên một đại đẳng cấp, cần thời gian nắm giữ lực lượng tăng vọt.

Nhưng mà Trần Thư lại không chuẩn bị để bọn hắn ra ngoài cọ xát với hung thú, dù sao hiện tại thế đạo hỗn loạn, lỡ như bị Cấm vụ Đại Hung cùng Thú hoàng để mắt tới, vậy thì xong đời rồi…

- Vẫn phải dùng lực lượng tinh không di tích…

Trần Thư thoáng nhìn qua, nhìn Tinh Linh bên cạnh.

Thân thể Tinh Linh trì trệ, trong nháy mắt có dự cảm không ổn, nói:

- Ta…

- Được rồi, cảm ơn.

- …

- Ngươi có thể hay bình thường chút không?

Trong lòng Tinh Linh trì trệ, hiện tại nó cảm thấy mình không cảm thấy được chút tồn tại nào…

Nhìn qua di tích quen thuộc, Tinh Linh vậy mà cảm thấy mình giống như đang lưu lãng.

Cái này mẹ nó không phải lãnh địa của ta sao…

- Được rồi, chúng ta vì toàn nhân loại ! Di tích tồn tại không phải là vì nhân loại sao !

Trần Thư thần sắc chính kinh, trực tiếp ném một cậu hiến Tinh Linh á khẩu không trả lời được.

Hắn lại mở miệng trấn an nói:

- Chờ sau này ca ca phát đạt, lại bù tinh thần lực lượng cho ngươi.

Tinh Linh trầm mặc một chút, cuối cùng chỉ có thể nhẹ gật đầu.

- Vậy nhờ vào ngươi !

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng.

Vì tăng thuộc tính của đám người, trước đó toàn bộ lực lượng xuất hiện trong di tích đã tiêu hao hết, hiện tại chỉ có thể vận dụng lực lượng di tích mà bản thân tồn trữ.

- Được rồi.

Tinh Linh nhẹ gật đầu, vừa vặn di tích đã nhiều năm không mở ra, ngược lại có không ít hàng tồn.

Với lại nó không phải dành Lực lượng tinh thần cho nhân loại, chỉ là tạo ra một đối tượng thực chiến cho cho bọn họ mà thôi, đây chính là cường hạng của di tích.

Lúc trước lần đầu tiên Trần Thư tham gia tinh không di tích có trải qua một cửa ải đặc biệt.

- Hy vọng có thể khiến cho sức chiến đấu của các ngươi đột nhiên tăng mạnh…

Trần Thư nhìn đám người phía dưới khí thế trùng thiên, nhịn không được có một vòng ý cười.

Đây chính là lần đầu tiên hắn hào phóng như vậy, vì người khác mà hao phí lượng lớn Tư Nguyên như thế.

Đau lòng thì đau lòng, nhưng trong lòng hắn lại trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều…

Tất cả mọi người đã có thể một mình đảm đương một phía, với lại thời gian trôi qua, thực lực của bọn hắn không ngừng dâng lên, sớm muộn cũng sẽ có một ngày chấn hưng nhân tộc.

Nhìn qua cảnh tượng nhân loại vui vẻ phồn vinh, cho dù có một ngày Trần Thư chạy trốn, ảnh hưởng cũng không lớn, đây mới là nguyên nhân khiến hắn nhẹ nhõm như vậy…

- Có thể đánh thắng thì đánh, đánh không lại thì chạy, cũng không cần gượng chống, tương lai có các ngươi là được rồi !

Trần Thư tự lẩm bẩm, thoáng chốc cảm thấy không có áp lực gì nữa…

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh.

Một chút tư nguyên cuối cùng bị trận pháp phân giải, bốn phía thiên địa linh khí dồi dào lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được tiêu tán…

Trong chốc lát, trận pháp ngừng vận chuyển, thiên địa linh khí cũng hoàn toàn tiêu tán, khôi phục dáng vẻ nguyên bản.

Giờ phút này, mọi người khôi phục từ trong trạng thái tu luyện, có người kinh ngạc, có người hoài niệm, cũng có người phấn khởi…

- Các vị, kế hoạch tu luyện tập thể ba năm đã qua một khoảng thời gian rồi…

Thanh âm của Trần Thư truyền đến trong tai mọi người, khiến bọn hắn hiểu rõ.

Trong lúc nhất thời, thần sắc của bọn hắn hoảng hốt, dĩ nhiên có cảm giác dường như đã qua mấy đời rồi…

Ba năm bế quan tu luyện, năng lực của bọn hắn đã tiến bộ cực lớn rồi.

- Tiếp theo các ngươi có thể trở về nhà thăm người nhà một chút, buông lỏng tâm trạng và nghỉ ngơi.

Chương 2286 - Thời đại của A Lương ta cuối cùng cũng đã đến rồi! (2)

Trần Thư mở miệng nói:

- Nửa tháng sau, các vị lại đến nơi đây tập hợp, chúng ta sẽ tiến hành huấn luyện thực chiến!

Nghe xong lời này, trong mắt mọi người lần nữa có chút hưng phấn.

- Đa tạ Tội phạm ca !

Người phía dưới bái Trần Thư một cái, sau đó cùng thân hữu rời đi…

Trần Thư nhìn đám người rời đi, khóe miệng cũng hiện lên ý cười.

Lúc này, ánh mắt của hắn khẽ động, nhìn phía về phía đám người A Lương.

- Đây chính là cảm giác cường giả chí tôn sao ?

A Lương hoạt động gân cốt một chút, trong mắt có khí thế vô địch thiên hạ.

Hắn hôm nay, đã là thực lực Vương cấp nhị tinh, với lại khoảng cách tam tinh cũng không phải là quá xa, thực lực vượt qua quá khứ!

Hắn đã hoàn thành một trận lột xác !

Chính lúc này, Trần Thư xuất hiện trước mắt hắn, cười như không cười nhìn hắn.

A Lương nhắm mắt lại, thoáng chốc đã nhận ra khí tức Trần Thư phát ra, vậy mà cũng là Vương cấp nhị tinh !

Giờ phút này trong lòng hắn nháy mắt cuồng hỉ, mục tiêu mà hắn tâm tâm niệm niệm cuối cùng cũng đạt thành.

Hiện tại, hắn đã đuổi kịp đối phương !

Nhưng mà mặc dù trong lòng hưng phấn, nhưng hắn ngoài mặt vẫn yên tĩnh, ăn nói có ý tứ, thản nhiên nói:

- Tiểu Trần, ngươi đến rồi?

- …

Trần Thư hai tay ôm ngực, dĩ nhiên là không hề có dáng vẻ ngoài ý muốn.

Nhưng giờ phút này, đám người Tạ Tố Nam lại nghẹn họng nhìn trân trối, yên lặng giơ ngón tay cái nhìn A Lương.

Hiện tại niên đại này, đầu thai cũng phải sốt ruột như vậy sao…

- Các ngươi sao thế?

A Lương nhàn nhạt lườm bọn hắn một chút, nói:

- Nếu có ý kiến, các ngươi có thể cùng tiến lên !

Nói xong, một thân ảnh khổng lồ màu đen xuất hiện, tràn ngập khí tức kinh khủng.

Grào !

Lôi Viên gào thét một tiếng, trên thân tràn ngập lôi điện lốp bốp, trên đó vậy mà có khí tức màu đen, dĩ nhiên là lực lượng thuộc tính hỗn độn rồi.

Rõ ràng, Lôi viên của A Lương đã thành công hấp thu chí bảo của hỗn độn cự viên, với lại nó lại tản ra khí tức cấp SSS, đạt tới hình thái cứu cực thể!

Theo lý mà nói, muốn đột phá đến cấp SSS không phải là một chuyện dễ dàng ngay cả Trần Thư cũng chỉ có một Husky cứu

cực thể.

Hoặc là con hàng này vận khí bạo rạp, hoặc là lão gia tử đã từng đã cho hắn chí bảo giải khai gông xiềng huyết mạch.

Lúc này, A Lương sờ lên thân thể cự viên, trong mắt tràn ngập tự tin cực hạn, nói:

- Thời đại của A Lương ta cuối cùng cũng đã đến rồi!

- …

Trần Thư lắc đầu, nhếch miệng, có ý cười khó hiểu.

Đồng thời, hắn cũng triệu hoán Slime.

Đánh gà thì không cần Thỏ cùng Husky…

Nhìn thấy thân thể tròn vo của Tiểu Hoàng, đám người lão Tạ thân thể chấn động, theo bản năng muốn rời khỏi nơi đây, phòng ngừa bị chiến đấu ảnh hưởng.

- Các ngươi đừng rời đi, ba mươi giây, đủ cho ta giải quyết !

A Lương lại lườm bọn hắn một chút, nói:

- Đứng nguyên tại chỗ, thưởng thức phong thái tuyệt thế của ta đây!

Grào !

Trong chốc lát, Lôi Viên gầm thét một tiếng, một đạo Lôi đình màu đen mấy chục mét xuất hiện trong tay.

Bây giờ nó đã hoàn mỹ dung hợp lôi điện cùng hỗn độn thuộc tính lại với nhau, toàn bộ kỹ năng uy thế đều tăng vọt một mảng lớn !

Đừng nói là Khế Ước linh đồng cấp, ngay cả cường giả đỉnh cấp Vương cấp tam tinh cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn.

Không thể không nói, bây giờ A Lương quả thật có tư cách phách lối !

Nhưng mà điều kiện tiên quyết là, phách lối trước mặt người bình thường…

- Òm ọp ! Òm ọp !

Tiểu Hoàng nhìn qua cự viên trước mặt, vẫn là dáng vẻ ngốc manh dường như hoàn toàn không để ý đến trận đọ sức này.

A Lương thản nhiên nói:

- Phòng ngự của ngươi, không chịu nổi một kích !!

Trong chốc lát, Lôi đình trong tay Lôi Viên như cây lao, trong nháy mắt ném ra ngoài !

Xèo ——

Lôi Đình như phá vỡ Không Gian, mắt thường đã không thấy được quỹ đạo của nó.

Một giây sau, Lôi Đình giáng lâm đến trước người Tiểu Hoàng!

- Òm ọp !

Tiểu Hoàng thần sắc ngốc manh, miệng lớn mở ra, một ngụm nuốt trọn Lôi Đình.

Xèo xèo xèo ——

Lôi Đình quanh quẩn nổ tung, Tiểu Hoàng lại như nhai kẹo cao su, không có bất kỳ phản ứng gì.

- !!

Trong nháy mắt thân thể A Lương chấn động, đại não thoáng chốc trống không.

Giỡn cái gì vậy?

- Òm ọp ! Òm ọp !

Tiểu Hoàng nuốt trọng Lôi Đình vào trong bụng, lại còn chẹp miệng, có cảm giác vẫn chưa thỏa mãn.

Ánh mắt của nó nhìn về phía Lôi Viên, cảm giác rất thèm ăn…

A Lương nuốt ngụm nước bọt, đã từ huyễn tưởng về tới hiện thực…

Bộ ngực hắn chập trùng không chừng, ép buộc mình tỉnh táo lại, con ngươi đảo một vòng, tiếp lấy tự nhủ:

- Ba năm rồi không về nhà, phải trở về thăm người nhà thôi…

Nói xong, hắn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, chào hỏi Lôi Viên, muốn rời khỏi hiện trường…

Trần Thư mỉm cười, trực tiếp dùng ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Hoàng.

- Òm ọp !

Trong chốc lát, Tiểu Hoàng nhảy lên một cái, thân thể vốn dĩ cao lớn lại lần nữa tăng vọt, tựa như một tòa núi cao !

Grào!

Ánh mắt Lôi Viên hoảng sợ, trong miệng thốt ra từng đạo Lôi Đình, nhưng ngay cả phòng ngự của đối phương cũng không thể đánh nát.

Ầm!

Tinh không di tích dường như rung động một phen, Lôi Viên trực tiếp bị đặt ở mông ngồi…

- Vù vù…

Chương 2287 - Làm phiền các ngươi cùng đồng quy vu tận…

Trong lúc nhất thời, Lôi Nguyên khí thế đáng sợ trong nháy mắt biến thành một tiểu hầu tử, bắt đầu không ngừng cầu xin tha thứ…

- …

A Lương nuốt ngụm nước bọt, muốn nói điểm gì nhưng một giây sau, thân thể của hắn chấn động, chỉ thấy Trần Thư đã biến mất ngay tại chỗ.

Trong lòng hắn bỗng cảm giác không ổn, đồng thời ngửi thấy một khí tức tội ác…

- Không hay rồi!

Con ngươi hắn co rụt vào, dường như nghĩ đến một vài chuyện không tươi đẹp lắm…

Chỉ thấy một Niệu Tố Đại lao đến, A Lương trong nháy mắt bị phong ấn…

- Ca… Sai rồi… Ta thật sự sai rồi…

A Lương vùng vẫy, đầu óc đều bị Niệu Tố làm cho choáng váng, quả quyết bắt đầu cầu xin tha thứ…

- Không, không, ca ca không sai !

Trần Thư tràn đầy ý cười, vội vàng trả lời.

Không trị chứng giả ngầu của con hàng này, đoán chừng ban đêm hắn cũng không ngủ ngon được…

A Lương vội vàng nói:

- Không phải… Ta nói là ta sai rồi, mười phần sai…

Lúc này, mấy người lão Tạ vẻ mặt tươi cười.

Vương Tuyệt hai tay ôm ngực, cười nói:

- A Lương, đây chính là phong thái tuyệt thế của ngươi sao ?

Lúc này, không đơn thuần là đám người lão Tạ, có mấy trăm người khác cung vây quanh, dáng vẻ xem kịch vui…

- Quả thực không tầm thường !

Đám người cười phụ họa, không có bất kỳ dáng vẻ vẻ ngoài ý muốn nào.

Nếu ngươi đột phá đến Truyện Kỳ, còn có thể đấu với Tội phạm ca, một Vương cấp nhị tinh mà cũng dám ngông cuồng như vậy sao…

Một lúc sau.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Hiện tại tỉnh táo chưa?

- Tỉnh, tỉnh hẳn luôn rồi.

A Lương bị hun con mắt cũng không mở ra được, vội vàng nói:

- Sau này không dám nằm mơ nữa.

- Cái này còn tạm được.

Trần Thư cũng không chỉnh con hàng này nữa, mở Niệu Tố Đại ra, ném ra ngoài.

Lão Tạ lại giơ ngón tay cái lên, nói:

- A Lương, vừa xuất quan đã tìm đường chết, ngươi được lắm đấy…

- …

A Lương lắc lắc đầu, lấy lại tinh thần, nói lầm bầm:

- Ta nghĩ mọi người không phải đều là Vương cấp nhị tinh sao…

Tiểu Tinh vỗ vỗ bờ vai hắn, nói:

- Ngươi là Vương cấp nhị tinh, cấp bậc của hắn tên đầy đủ là hành hung Vương cấp nhị tinh…

- …

A Lương ngửa đầu nhìn lên trời, trong nháy mắt có vẻ ưu thương nhàn nhạt.

Hiện tại hắn thậm chí có thể chống lại Vương cấp tam tinh ngự thú sư, nhưng vẫn không đánh lại Trần Thư, thậm chí ngay cả bóng lưng của đối phương cũng không nhìn thấy…

Hiện thực cùng huyễn tưởng chênh lệch thực sự quá lớn…

- Được rồi, nghĩ thoáng chút là được.

Trần Thư cũn có chút không đành lòng, an ủi:

- Vừa rồi ngươi giữ vững được trong tay ta giữ mười giây, đã rất mạnh mẽ rồi.

- …

Khóe miệng A Lương giật giật một cái, tâm linh lại lần nữa bị đả kích.

- Đi thôi, đừng ồn ào nữa.

Phương Tư cười cười, nói:

- Trần Bì, chúng ta cũng phải tham gia huấn luyện thực chiến sao ?

- Các ngươi…

Trần Thư nhìn đám người, ngoại trừ lão Tạ, những người còn lại đều đã tấn thăng đến Vương cấp nhị tinh, với lại sức chiến đấu không tầm thường, đã có thể sánh vai với đám người Ninh Bất Phàm lúc trước rồi.

- Cũng huấn luyện một chút đi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Sau khi kết thúc ta dẫn các ngươi đi tham gia di tích.

Lão gia tử đã từng nói cho hắn cách mở và vị trí của đỉnh cấp di tích cho hắn, vừa vặn có thể khiến thực lực của đám người này tiến thêm một bước.

- Trần Thư ca ca, ta cũng có thể đi sao ?

Lúc này, một tên nữ sinh tóc đuôi ngựa đứng dậy, trên mặt nở nụ cười thanh thuần ngọt ngào.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, trong mắt có vẻ kinh ngạc, nói:

- Thanh Tuyết, ngươi đột phá đến Vương cấp rồi?

Trước mắt nữ sinh chính là Vương Thanh Tuyết năm đó, năm gần hai mươi nàng vậy mà đã là thực lực Vương cấp, lại là sáng tạo ra bản ghi chép nhân loại.

Mặc dù có Trần Thư tận lực bồi dưỡng nhưng thiên phú kinh người của nàng mới là quan trọng nhất.

Cho dù thời đại hiện nay thiên tài như may nhưng thiên phú như này cũng khá xuất chúng rồi.

- Nhờ có Trần Thư ca ca trợ giúp.

Vương Thanh Tuyết mỉm cười, mặc dù đã trưởng thành, nhưng sự sùng bái trong mắt nàng vẫn không hề thay đổi.

Nàng bây giờ thiên phú nàng đã vượt qua Trần Thư, nhưng để đạt được điều này, mỗi một phần Tư Nguyên nàng đều rất vất vả mới giành được…

- Vậy ngươi cũng đi đi.

Trần Thư cười cười, nhìn dáng vẻ của Vương Thanh Tuyết, trong lòng mơ hồ muốn bồi dưỡng nàng trở thành người dẫn đầu nhân loại…

Mặc dù hiện tại tư tưởng nhân loại đã có cải biến, không còn ký thác hy vọng trên người một người, mà tin tưởng vững chắc bản thân cũng có thể khai sáng thời đại mới.

Mặc dù nhân loại là một đại tập thể, vẫn cần phải có người chỉ huy phương hướng, nếu không sẽ như rắn mất đầu.

Lúc này Trần Thư, đã không nghĩ đến chuyện làm người dẫn đầu nữa rồi.

Lão gia tử bảo vệ nhân loại ngàn năm, cuối cùng dưới sự bất đắc dĩ, mới giao trách nhiệm cùng gánh nặng cho Trần Thư.

Kết quả con hàng này, mới thời gian ba năm, đã nghĩ đến truyền thừa cho những người khác…

- Được rồi, đều trở về nghỉ ngơi thật tốt đi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Huấn luyện thực chiến không đơn giản như các ngươi nghĩ đâu, cũng không phải không xuất hiện tỷ lệ thương vong !

Đám người nhẹ gật đầu, trong lòng cũng thu hồi lòng khinh thị.

Chương 2288 - Ngươi thực sự chọn mộ địa hả

Thấy mọi người lục tục rời đi nơi đây, Trần Thư cũng không ở lâu, mà thuấn di một cái, rời khỏi tinh không di tích.

Ngoại trừ hắn, những người còn lại xuất thế đều sẽ có phong hiểm, hắn ngược lại là tới lui tự nhiên.

- Ca ca cuối cùng cũng được ra ngoài rồi!

Trần Thư hô hấp không khí mới mẻ, cảm thán di tích cùng ngoại giới vẫn không giống nhau.

Mặc dù tinh không di tích an toàn đến cực điểm, nhưng lại giống như một cái lồng giam, khiến lòng người kiềm chế, dù sao cũng muốn thoát ra ngoài.

- Có lẽ con người đều hướng tới tự do…

Trần Thư tự nói một tiếng, ánh mắt nhìn chân trời phía nơi xa.

Thần sắc của hắn ngưng trọng, đã nhận ra mấy chục đạo khí tức kinh khủng, khiến Lam Tinh mơ hồ đang run rẩy.

- Đã bắt đầu đại chiến rồi sao ?

Hắn liếm môi một cái, thuấn di một cái lặng yên đi tới gần chiến trường.

Cấm vụ Đại Hung cùng Thú Hoàng thời đại mới sục sôi lòng chiến đấu, đã từ Long Uyên giết tới trên Lam Tinh, song phương bày ra dáng vẻ không chết không thôi…

Lúc này, trên thân thể Trần Thư cùng Khế Ước linh bao trùm tia sáng màu trắng nhàn nhạt, khí tức toàn bộ bị che lấp, chính là kỹ năng Tiểu Tinh Linh mới lĩnh ngộ được.

Lại thêm tác dụng ẩn thân của dược tề, cho dù là Truyện Kỳ cũng không thể tuỳ tiện phát giác được hắn.

Trần Thư hai tay cầu nguyện, lẩm bẩm:

- Làm phiền các ngươi cùng đồng quy vu tận…

Trần Thư mắt không chớp nhìn chiến trường phía trước, trong lòng yên lặng thốt lên lời chúc phúc tốt đẹp…

Giờ phút này, song phương đều bị thương, khí tức cũng không còn ở trạng thái đỉnh phong.

Nhưng khiến Trần Thư kinh ngạc chính là, Đại Hung một phương lại lâm vào thế yếu…

- Sống lâu như vậy, thế mà lại không đánh lại…

Trần Thư nhắm hai mắt lại, không quá để ý.

Mặc dù ở thế yếu, nhưng Thú Hoàng thời đại mới muốn diệt sát Đại Hung cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Chỉ cần song phương chưa từng xuất hiện tình huống thiên về một bên, đối với nhân loại là cục diện có lợi.

Mà lúc Trần Thư đang quan chiến, trước mắt của hắn xuất hiện tuyển hạng.

- Tới ?

Thần sắc của hắn chấn động, trong mắt có chút hưng phấn.

[Tuyển hạng một: Cường thế xuất thủ, giết vào chiến trường, hiện ra phong thái tuyệt thế! Phần thưởng hoàn thành: Lượng lớn Ngự Thú lực + mười điểm kỹ năng tự do]

[Tuyển hạng hai: Chui vào lãnh địa của Truyện Kỳ hung thú, ăn cắp Tư Nguyên. Phần thưởng hoàn thành: Năm phần tài lý tùy ý thuộc tính Truyền Kỳ Cấp]

[Tuyển hạng ba: Vụng trộm quan chiến, tìm cơ hội chém giết một Truyện Kỳ hung thú ! Phần thưởng hoàn thành: Một cơ hội tiến hóa huyết mạch + một cái cực · điểm kỹ năng »

- Hả?

Hắn nhắm mắtlại, trên mặt suy nghĩ, vừa đi vừa vừa đánh giá ba tuyển hạng.

Từ khi nhìn thấy phong thái tuyệt thế của A Lương, tuyển hạng thứ nhất tự nhiên bị Trần Thư loại bỏ, đây không phải là cho không sao?

Về phần tuyển hạng thứ hai, ngược lại có thể tuỳ tiện làm được nhưng mà ban thưởng không được, với lại lãnh địa của Thú Hoàng trên cơ bản hắn đã đi qua tẩy lễ rồi, đã không có tư nguyên gì nữa.

- Giết Thú Hoàng ? Cũng không quá được…

Hắn nhìn phía tuyển hạng thứ ba, bắt đầu suy tư.

Hôm nay thực lực hắn lại lần nữa tăng vọt, có thể so với ngụy Truyện Kỳ, nhưng đối mặt với Truyện Kỳ, vẫn có chút chênh lệch.

Trừ phi có thể tìm thấy Truyện Kỳ bị trọng thương, có lẽ sẽ có cơ hội…

Nếu thực sự không được, hắn chỉ có thể làm tuyển hạng thứ hai, đảm bảo phần thưởng…

Trong lòng Trần Thư đã có quyết định, như thợ săn, kiên nhẫn quan sát bên ngoài biên giới chiến trường, tìm cơ hội diệt sát Thú Hoàng.

Bởi vì kỹ năng ẩn nấp của Tiểu Tinh Linh cộng thêm dược tề ẩn thân, ngược lại không bị Truyện Kỳ phát giác được sự tồn tại của hắn.

Theo thời gian dần dần trôi qua.

Trần Thư vẫn không tìm thấy cơ hội, nhưng lại có phát hiện ngoài ý muốn.

Hung thú bên phía Thiên Thỏ đột nhiên liên thủ một kích, đánh về phía thượng vị Đại Hung Thao Thiết, chỉ thấy nó không kịp phản ứng, trong nháy mắt há miệng thổ huyết, thậm chí ngay cả cấm vụ trong cơ thể cũng tuôn ra…

Mà khiến Trần Thư thần sắc chấn động chính là, lúc cấm vụ phun trào hắn đã thấy được không ít thân ảnh nhân loại!

- Hả?

Trần Thư nhắm hai mắt, ngay từ đầu tưởng rằng đối phương thôn phệ nhân loại, nhưng nghĩ lại thì lập tức bác bỏ, nếu thật sự bị thôn phệ, không có khả năng hiện tại vẫn còn sống, sớm đã bị tiêu hóa hết rồi.

- Thánh Ngự Hội ?!

Hắn liếm môi một cái, trong lúc mơ hồ có một suy đoán.

Bây giờ Cấm vụ đã hoàn toàn tiêu tán, nhưng tung tích của Thánh Ngự vẫn chưa bị lộ ra.

- Dĩ nhiên là bị hung thú giấu trong trong cơ thể ?

Lông mày của hắn hơi nhíu, xem ra Đại Hung cũng khá coi trọng đám người này, muốn công phá lưỡi dao sắc bén này của nhân loại.

Giờ phút này, cấm vụ lại lần nữa phun trào, bị Thao Thiết một ngụm nuốt trở lại trong bụng, ngay cả cơ hội xuất thủ Trần

Thư cũng không có.

- Muốn tiêu diệt Thánh Ngự Hội, nhất định phải giết nó ?

Trần Thư tròng mắt chuyển động, trong lúc nhất thời cảm thấy có vẻ khó giải quyết.

Nếu là Truyện Kỳ phổ thông, hắn còn có thể tìm kiếm được cơ hội, nhưng muốn diệt sát thượng vị Đại Hung, có chút thiên phương dạ đàm.

- Bỏ đi, chờ cơ hội sau.

Chương 2289 - Ngươi thực sự chọn mộ địa hả (2)

Trần Thư nhìn Thao Thiết, chí ít hắn đã hiểu được vị trí của Thánh Ngự Hội, đây là vấn đề khó giải quyết nhất.

Bây giờ nhiệm vụ quan trọng của hắn là tìm cơ hội làm thịt một con Thú Hoàng, lấy được cơ hội tiến hóa huyết mạch, chỉ cần thành công, có thể có được một Khế ước linh cứu cực thể cấp SSS!

Một ngày một đêm dần trôi qua.

Song phương lại lần nữa đánh vào trong Long Uyên, lúc này đại chiến vẫn đang diễn ra kịch liệt.

Bây giờ là lần đầu song phương đại chiến, nếu có một phương bị thua, về sau sẽ luôn bị áp chế.

Chính lúc này, chỉ nghe một thanh âm kêu rên.

Chỉ thấy Cự xà song đầu toàn thân nhuốm máu, bị Hỏa Hoàng cùng Ma đằng liên thủ một kích trọng thương.

Bây giờ nó đã bị trọng thương, đầu lâu khác cũng vỡ tan không chịu nổi, khí tức cũng rơi xuống đến tình trạng Đại Hung.

Cự xà hí một tiếng, nhìn song phương một cái sau đó xoay người bỏ chạy rời khỏi nơi đây…

Đại chiến thắng bại chỉ là chuyện nhất thời, nó không muốn bán mạng.

Cấm vụ Đại Hung rơi vào thế bất lợi, bọn chúng không đoàn kết bằng Thú Hoàng thời đại mới.

Năm đó Đại Hung song phương, có thân hữu, nhưng cũng có địch nhân, chỉ là bởi vì áp lực của Tân Thú Hoàng, không thể không đứng cùng một trận doanh.

Cự xà song đầu có không ít thù hận với Đại Hung, đương nhiên sẽ không vì đó bồi mà bán mạng.

Thôn thiên cự cáp vẫn lạc, đã thông báo tới mỗi một Thú Hoàng, tử vong không phải xa đến không thể chạm tới!

- Đáng chết !

Thanh Ma Long ánh mắt hung lệ, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Cự xà song đầu rời đi.

- Các ngươi đã thua !

Thiên Thỏ cười lạnh một tiếng, nhưng mà trong lòng lại vạn phần cảnh giác.

Mặc dù bây giờ đối phương là thế yếu, nhưng là sinh vật cổ lão sinh tồn mấy ngàn năm, xác suất lớn là có lá bài tẩy.

Thanh Ma Long gào thét một tiếng, lại lần nữa chém giết với nó.

Mà lúc này, nhìn Cự xà song đầu rời đi, một người đứng xem cũng lặng yên rời đi…

- Là ngươi…

Trần Thư nhìn Cự xà song đầu chạy trốn, trong mắt dâng lên vẻ sát ý.

Đối phương mặc dù là cấm vụ Đại Hung, nhưng huyết mạch cũng không cường đại, thực lực cũng không quá cường, cộng thêm thân thể nó chịu trọng thương, là đối tượng ra tay tốt nhất của Trần Thư!

- Vù vù vù…

Cự xà Song đầu trốn vào trong một chỗ dị không gian, lại mượn đường mà qua, đi đến dị không gian còn lại…

Nó tuyệt đối không dự liệu được, sau lưng lại có một tên Tội phạm đi theo muốn mạng của ngươi…

Dù sao bây giờ Truyện Kỳ đều tập trung ở trên chiến trường, trên đời đã không có tồn tại nào có thể uy hiếp với nó.

Lúc này, Trần Thư cũng yên lặng đi theo phía sau hắn, không bộc lộ ra bất kỳ khít tức cùng tung tích nào.

Mà Cự xa song phương cũng đã không có lòng cảnh giác, cộng thêm bởi vì trọng thương mà trên năng lực nhận biết diện rộng giảm xuống căn bản cũng không chút phát giác.

Nửa khắc đồng hồ sau.

Cự xà trên đường đi không để lại bất kỳ tung tích nào, trốn vào trong một dị không gian phổ thông không đáng chú ý bên trong biển sâu…

- Tới rồi sao ?

Trần Thư nhắm hai mắt, tận mắt thấy đối phương tiến nhập dưới mặt đất…

Nhưng mà lúc này hắn lại không gấp, mà là để cho Thỏ đi trước quan sát tình huống dị không gian, mình cùng Khế Ước linh còn lại canh giữ ở nơi đây.

Rất nhanh, con thỏ lại lần nữa trở về, đồng thời truyền tin tức cho Trần Thư.

- Là dị không gian phong bế?

Trần Thư thần sắc khẽ động, trong mắt có vẻ vui mừng, lẩm bẩm:

- Ngươi thực sự chọn mộ địa hả…

Hắn mang theo thỏ, một cái thuấn di đi tới vị trí không gian thông đạo.

- Đi !

Trần Thư mở ra một bình đạn hạt nhân phiên bản gia cường, trực tiếp ném tới vị trí thông đạo, chuẩn bị đến một đóng cửa

đánh chó.

Đạn hạt nhân còn chưa nổ tung, Trần Thư đã rời đi, lại là về tới chỗ cự xà chữa thương.

Gần như đồng thời, tia sáng màu trắng hừng hực chiếu sáng chân trời, ngay sau đó một tiếng nổ vang kinh khủng.

Lúc đầu cự xà đã tĩnh dưỡng, trong nháy mắt nhận ra năng lượng ba động của đạn hạt nhân, trực tiếp xông ra mặt đất.

- Xin chào !

Trần Thư mang theo Không Gian Thỏ cùng Husky, đang đứng ở trên cao, như cùng đang chào hỏi hảo bằng hữu.

- Nhân loại ?

Cự xà ngơ ngác, ngược lại chưa kịp phản ứng.

Dựa theo tình thế bây giờ, nhân loại không phải nên trốn ở chỗ tối tăm tham sống sợ chết sao ? Lúc nào thì dám xuất thế thế?

Nó âm độc nhìn qua Trần Thư cùng Husky bên cạnh, theo bản năng cảm thấy có chút quen thuộc…

Dù sao Husky đã nuốt chân bảo nó bồi dưỡng nhiều năm…

- Ngươi muốn đến tìm cái chết sao ?

Cự xà nhìn Trần Thư, ngược lại có chút kỳ quái, không rõ ràng mục đích của đối phương.

- Đừng sợ, ta thấy ngươi bị trọng thương, đặc biệt tới đưa thuốc!

Trần Thư mỉm cười, đồng thời trong tay lấy ra một bình dược tề đen tuyền, màu sắc quá mức thâm thúy, khiến cho người ta vừa thấy đã có cảm giác linh hồn Mê Thất.

- Hả?

Cự xà không hiểu, sau đó thử thăm dò nói:

- Ngươi muốn bản hoàng che chở ?

Nó tự cho là nhìn thấu suy nghĩ của Trần Thư, dù sao hiện tại nhân loại không có Truyện Kỳ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp.

Chương 2290 - Thuốc Thú Hoàng trị bệnh

Nhưng mà tìm một hung thú che chở, không khỏi có chút quá ngây thơ rồi ?

- Che chở ?

Trần Thư ngược lại tự giật mình, không thể không bội phục sức tưởng tượng của đối phương.

- Ngươi nói sao thì chính là như vậy.

Hắn lười giải thích, trực tiếp mở tử vong dược tề trong tay ra!

Đây không phải chung cực dược tề phổ thông, mà là siêu cấp dược tề dung hợp một trăm bình tăng cường tử vong dược tề, giống như siêu cấp đạn hạt nhân trước đó, thuộc loại biến thái trong biến thái !

Dựa vào thực lực của hắn bây giờ, không có khả năng uy hiếp đến Truyện Kỳ đang trọng thương, chỉ có thể dựa vào ngoại lực.

Mặc dù thần kỳ dược tề cơ bản không ảnh hưởng tới Truyện Kỳ, nhưng sau khi dung hợp gấp trăm lần, dược tề có thể xuất hiện chất biến, không chừng sẽ hữu hiệu.

- Một bình là vạn ức… Đây chính là ta nhịn ăn tiết kiệm phối trí ra đấy…

Trần Thư tự lẩm bẩm, trong mắt cũng có vẻ nhức nhối.

Ngoại trừ dùng tư nguyên mở ra trận pháp của Nhân Hoàng, toàn bộ hàng tồn đều dùng để phối trí tử vong dược tề, đây cũng là biện pháp duy nhất hắn có thể thương tổn được Truyện Kỳ sinh vật.

- Hả?

Phía dưới cự xà ngơ ngác, nhưng khi ngửi được khí tức của dược tề, trong nháy mắt vẻ mặt hưng phấn, trong lúc mơ hồ có chút khống chế không nổi.

- Quả nhiên hữu dụng !

Trần Thư nhíu mày, nhìn thần sắc của đối phương là đã có phán đoán.

Grào!

Cự xà trong nháy mắt chui ra khỏi mặt đất, mở ra miệng to như chậu máu, lao thẳng đến chỗ dược tề.

- Từ từ mà ăn !

Trần Thư ném ra dược tề, quả quyết rời đi.

Đại Hung một ngụm nuốt vào, trong lòng cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng một giây sau, vẻ mặt hưng phấn đột nhiên đình trệ, trong cơ thể cũng truyền đến cơn đau đớn kịch liệt.

Thương thế của nó vốn đang dần dần khép lại, lại lần nữa nứt toác ra, huyết dịch đỏ thắm bắn tung tóe đầy trời, thoạt nhìn thê thảm đến cực điểm.

- Ngươi… Cho ta ăn cái gì ?!

Cự xà gào thét một tiếng, trong mắt khôi phục thanh tỉnh, trong nháy mắt không thể tin, lại có người có thể cho hạ dược Truyện Kỳ?

Dựa theo lẽ thường mà nói, có thể uy hiếp được Truyện Kỳ, chỉ có Truyện Kỳ !

- Thuốc Thú Hoàng!

Trần Thư nhún vai, trên mặt hiện đầy ý cười.

- Không phải thuốc khôi phục thương thế của ta sao ?

Cự xà lăn lộn không ngừng, khí tức dần dần trở nên suy yếu.

Dược tề mặc dù không tạo thành thương hại trí mạng với nó, nhưng lại khiến các thuộc tính của nó hạ xuống toàn diện, với lại nương theo đau đớn kịch liệt, làm nó khó mà tập trung lực chú ý chiến đấu.

- Có thể trị !

Trần Thư chắc chắn nói:

- Trước đó ta dùng thuốc diệt chuột trị chuột.

- …

Mặc dù Đại Hung nghe không hiểu, nhưng lại hiểu đối phương không có ý tốt, trong nháy mắt nổi giận gào thét:

- Nhân loại, toàn bộ chủng tộc các ngươi đều phải trả giá thật lớn !

- Đoán chừng ngươi không thấy được.

Trần Thư mỉm cười, cho Husky bên cạnh cùng con thỏ dập đầu chung cực bạo tẩu dược tề.

Trong chốc lát, hai mắt Husky đỏ như máu, đột nhiên xuất hiện sáu phân thân !

Sau khi được chân bảo của Đại Hung tăng phúc, thần kỹ phân thân của Husky cũng thành công đi tới cấp 16, lại thêm dược tề tăng lên, nó đã có thể phân ra sáu phân thân !

Bảy con Husky toàn thân tràn ngập Nguyên Tố quang hoàn, khí thế cuồng bạo đến cực điểm, cho dù là Truyện Kỳ cũng không dám coi nhẹ !

- Ngươi ?!

Cự xà Song đầu kinh ngạc, dĩ nhiên là đã nhận ra nguy cơ tử vong.

Đối phương không phải Vương cấp sinh vật sao ?!

Nó nổi giận, thoáng chốc trở nên có chút bất an…

Grào !

Trong chốc lát, cự xà gầm thét một tiếng, trong nháy mắt phun ra sương độc xanh lá, bao phủ phương viên ngàn mét chi địa.

- Miêu đại vương chúc phúc ngươi !

Lúc này, Miêu đại vương thần sắc khẽ động, đủ loại kỹ năng chúc phúc liên tiếp ném ra.

Đối mặt với Truyện Kỳ sinh vật, hiệu quả kỹ năng của nó cực kỳ bé nhỏ, dù sao nó còn không biến thái được như Husky.

Nhưng mà Trần Thư cần, lại kỹ năng kỹ xảo [loè loẹt kỹ xảo] của nó.

Trong lúc nhất thời, hư ảnh của trên trăm con Husky vây quanh cự xà, trong miệng ngao ngao kêu to, làm cho người ta tâm thần bực bội.

Mà Trần Thư mang theo Khế Ước linh, trước tiên rời khỏi lĩnh vực kịch độc, mặc dù cách xa cự xà, nhưng Trần Thư vẫn có thể nhìn thấy vị trí hư ảnh của trăm con Husky, với lại có thể dựa vào thanh âm đến định vị, đã khóa chặt cự xà.

- Chó ngốc, bên trên !

Tiểu Tinh Linh lấy xì gà, gia tăng đủ loại kỹ năng cho Husky, khiến cho thuộc tính lại lần nữa tăng vọt, đã là vượt qua cường độ của ngụy Truyện Kỳ!

- Ngao ngao ngao !

Bảy con Husky kêu to một tiếng, nhìn phía cự xà, trong nháy mắt ném ra các loại Nguyên Tố kỹ năng, phô thiên cái địa đánh tới đối phương!

Chỉ trong nháy mắt, Husky đã trực tiếp phát động [bức độc ấn ký].

Cự xà gầm thét, thương thế trên người trở nên nặng hơn.

Nếu là thời kỳ đỉnh phong, nó có thể không thèm để ý cường độ công kích này, nhưng bây giờ thân chịu trọng thương, lại thêm dược tề quỷ dị kia, nó lâm vào thế yếu trước nay chưa có.

Xèo xèo !

Từng con Biên bức kịch độc xuất hiện, gặm nuốt thân thể của nó.

Chương 2291 - Lại giết Truyền kỳ hung thú

Bây giờ Husky bởi vì có bảy phân thân, cộng thêm tự thân mỗi một giây đều có thể phóng thích một đạo hạ vị kỹ năng, trên cơ bản có thể duy trì [bức độc ấn ký], đây chính là xem thường tất cả phòng ngự cùng kỹ năng kháng tính

Cự xà gầm thét một tiếng, không ngồi chờ chết, mà nhanh chóng tấn công về phía Trần Thư.

Nhưng mà, Không Gian đã sớm có chuẩn bị, thuấn di rời đi, không cho cự xà bất kỳ cơ hội nào.

Trong lúc nhất thời, con thỏ phòng ngự, Husky tiến công, Miêu đại Vương cùng Tiểu Tinh Linh ở bên cạnh phụ trợ.

Đội hình hoàn mỹ này, cho dù là Đại Hung cũng không có cách nào tóm được Trần Thư.

Rơi vào đường cùng, nó chỉ có thể cưỡng ép tạo ra phạm vi kịch độc càng lớn càng tốc, muốn để Husky khó mà công kích đến.

- Vạn mét ?

Trần Thư nhìn qua lĩnh vực kịch độc trước mắt khổng lồ như thế, trong mắt cũng có chút kinh dị.

- Xem ra ngươi còn chưa đủ suy yếu, vậy mà có thể triển khai lĩnh vực lớn như vậy!

Trong mắt của hắn có vẻ quả quyết, lại lần nữa lấy ra hai bình thuốc Thú Hoàng, trong lòng đã có ý định giết chết Đại Hung trước mắt!

Grào!

Cự xà Đại Hung nhìn dược tề trong tay Trần Thư, trong nháy mắt tràn đầy dục vọng tham lam.

Nhưng trong lòng nó vừa có chút kháng cự, dù sao đã nếm qua dược tề …

Trong lúc nhất thời, nó theo bản nưng không ngừng lùi lại, như mắc bệnh.

Lúc này, hai đạo Không Gian ấn ký chớp mắt xuất hiện trên bình dược tề, trực tiếp truyền tống đến trước mặt cự xà.

Chỉ là một giây sao, nó theo bản năng trực tiếp chiếm được thế thượng phong, một ngụm đã nuốt xuống.

Nháy mắt, cự xà lại là lâm vào trong thống khổ, bắt đầu lăn lộn tại chỗ.

Rầm rầm rầm !

Bốn phía đại địa băng liệt, nương theo tiếng kêu thống khổ, thanh thế doạ người, dẫn tới hung thú toàn bộ dị không gian đều đang run lẩy bẩy.

Mà theo tiếng kêu của cự xà, kịch độc lĩnh vực của nó nhanh chóng co vào, đã không có lực lượng duy trì nữa.

- Ngao ngao !

Husky thấy vậy, lại lần nữa điên cuồng ném ra các loại kỹ năng, phô thiên cái địa oanh tạc.

Cự xà trên mặt thống khổ, âm độc nhìn Trần Thư, đã khắc kỹ dáng vẻ của con người trước mắt…

Nó gào thét một tiếng, đi về phía không gian thông đạo, không dám ở lâu…

Nếu không nhanh chóng thoát khỏi, nó thật có thể sẽ trở thành một con kiến hôi.

- Còn muốn chạy ?

Trần Thư nhíu mày, trên mặt hưng phấn.

Truyện Kỳ mạnh nhất thế giới vậy mà bắt đầu bỏ đi tôn nghiêm chạy trốn, chứng minh con hàng này sợ thật.

Mà hắn cũng xác thực có thể uy hiếp được tính mạng đối phương.

Trong lúc nhất thời, con thỏ vung ra mấy đạo Không Gian ấn ký, mang theo Trần Thư cùng còn lại Khế Ước linh theo đuổi không bỏ.

Trước mặt không gian lực lượng, cho dù là Truyện Kỳ cũng thoát không nổi !

Rầm rầm rầm !

Các loại kỹ năng oanh tạc cự xà, đồng thời vô số hư ảnh biến bức gặm nuốt lấy thân thể của nó, dẫn tới nó máu tươi chảy ngang, kêu rên không thôi.

Cự xà trong lòng oán độc nổi giận, nó vậy mà biến thành chó nhà có tang, mà lại bị một con kiến hôi truy sát…

Thời gian dần dần trôi qua.

Cự xà sinh mệnh lực không ngừng hạ xuống, các hạng thuộc tính cũng rơi xuống đến cực hạn.

Lúc đầu hai phút đồng hồ là có thể đạt được mục đích, nó dĩ nhiên chỉ dùng trọn vẹn một phút…

Mà khi cự xà đi vào miệng lớn của không gian thông đạo, trong lòng dâng lên tuyệt vọng.

Lúc đầu cửa thông đạo, vậy mà đã biến mất không thấy gì nữa, dường như chưa từng tồn tại qua.

- Có thể đừng vùng vẫy không? Chết được.

Trần Thư mang theo con thỏ, đi tới cự xà hậu phương, trong mắt có vẻ không kiên nhẫn.

- …

Cự xà tâm thần nổi giận, ngươi mẹ nó thật biết nói chuyện…

Nó nhìn thông đạo ban đầu, trong mắt có vẻ quyết đoán.

Cho dù đóng thông đạo, nhưng Truyện Kỳ sinh vật vẫn có thể dựa vào tuyệt đối lực lượng nổ tung một con đường.

Mà lúc nào đang nó ấp ủ kỹ năng bảy tia sáng rực rỡ trong nháy mắt rơi xuống phía dưới, tốc độ kia quá mức kinh người, nó cũng không tránh kịp.

Rầm rầm rầm !

Tia sáng tiêu tán, cự xà lại lần nữa kêu rên lên tiếng, thân thể đã đầy rẫy vết thương đáng sợ, máu tươi không cầm được chảy xuống.

Đại Hung gào thét, kỹ năng cũng là bị cưỡng ép đánh gãy,

Lúc này trong mắt nó không còn là nổi giận, mà là bị hoảng sợ lấp đầy, công kích của đối phương cường độ quá mức đáng sợ, đã đến gần vô hạn Truyện Kỳ.

Nếu là trạng thái toàn thịnh, nó đương nhiên không sợ hãi, nhưng bây giờ nó trạng thái quá kém.

Vốn là Thú Hoàng cùng ngang cấp chém giết mấy ngày, trạng thái kém xa đỉnh phong, lại thêm trên thân gặp thương tích, cùng ba bình dược tề của Trần Thư.

Giờ khắc này Đại Hung, lâm vào thế suy yếu trước nay chưa có.

Tử vong gần tới lần thứ hai của mình.

Lần đầu tiên đương nhiên là bị Thiên Vụ truy sát, nhưng này một lần Thiên Vụ bị một Đại Hung khác hấp dẫn, không có công phu quản nó, mới ném tới cấm vụ tiến hành giam giữ…

Hôm nay, nó cảm thấy mình đã chạy không khỏi một kiếp này…

- Vương cấp nhị tinh chỉ là sâu kiến…

Cự xà trên mặt hoảng sợ, dĩ nhiên cảm thấy có mấy phần không chân thực…

Chương 2292 - Lại giết Truyền kỳ hung thú (2)

Nó không phải trời sinh Đại Hung huyết mạch, mà là dựa vào mình tu hành cùng kỳ ngộ, từng bước một có được Truyện Kỳ thực lực, tại cái kia cổ lão niên đại, vẫn có thể đột phá Truyện Kỳ.

Mà có được loại kinh nghiệm này nó, tự nhiên cũng là từng có Vương cấp nhị tinh giai đoạn.

Nhưng lúc đó nó, đừng bảo là đối phó truyền kỳ, thậm chí ngay cả nhìn thẳng Truyện Kỳ tư cách đều không có…

- Nhân loại… Vậy mà ra như thế một cái nghịch thiên người…

Cự xà yên lặng thừa nhận các loại oanh kích, trong lòng lại có một điểm may mắn,

May mắn hiện tại thiên địa đã không thể xuất hiện Truyện Kỳ, nếu không thật làm cho đối phương đột phá đến Truyện Kỳ, hung thú còn có sinh tồn chi địa sao ?

Theo thời gian trôi qua.

Cự xà vùng vẫy mấy đợt, nhưng đều là không làm nên chuyện gì,

Hiện tại nó quá mức suy yếu, thậm chí ngay cả oanh ra một đạo Không Gian cửa ra năng lực đều không có, chỉ có thể là bị động chờ đợi tử vong.

Đi qua nửa ngày oanh kích.

Cự xà sinh mệnh khí tức rốt cục triệt để tiêu tán, trong mắt cũng tràn ngập tĩnh mịch, lại không Truyện Kỳ uy thế.

Nó đến chết cũng không nghĩ tới, mình sẽ bị một sâu kiến Vương cấp kết thúc…

- Đã chết rồi sao ?

Trần Thư lại không có bất cứ chiến lợi phẩm nào, vẫn mang theo lòng cảnh giác, đứng tại chỗ lù lù bất động.

Loại cổ lão sinh vật này, trừ phi là xác định đều chết hết, nếu không bất cứ lúc nào cũng đều có thể tiến hành phản công.

Lúc này.

Thần sắn hắn khẽ động, nhìn phía thiên khung, chỉ có hắn có thể nhìn thấy, một đạo vĩ ngạn thân thể đang tại ngưng tụ.

- Thế giới thông cáo ?

Trần Thư nhíu mày, trực tiếp cưỡng ép bỏ dở hư ảnh xuất hiện.

Đến lúc này, hắn mới hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, mình thực sự giết được một con Cấm vụ Đại Hung !

Về phần thế giới thông cáo, không cần thiết.

Lỡ như Cấm vụ Đại Hung cùng Hung Hoàng bởi vì kiêng kị hắn, bắt đầu liên thủ nhằm vào nhân loại, đó mới là thế cục không ổn.

Chỉ cần không có thế giới thông cáo, song phương xác suất lớn đều đoán không được là hắn ra tay, thậm chí sẽ lẫn nhau nghi kỵ.

- Tuyển hạng hoàn thành, lấy được thưởng: Huyết mạch tiến hóa *1, cực · điểm kỹ năng *1

Trong đầu Trần Thư hiện lên hệ thống nhắc nhở, trong mắt của hắn có một vòng hưng phấn.

- Lần thứ hai giết truyền kỳ…

Hắn đi tới thi thể cự xà trên không, tự mình lẩm bẩm.

Không giống với lần trước chém giết Bức Hoàng, thời điểm đó Bức Hoàng đã là sắp chết trạng thái, Trần Thư tác dụng chủ yếu là tinh thần hành hạ đối phương.

Mà lần này cự xà, mặc dù trọng thương, nhưng vẫn có sức chiến đấu.

Nếu như nói lần trước Trần Thư là đồng lõa, như vậy lần này hắn là chủ mưu…

- Sớm muộn gi cũng giết hết các ngươi…

Trần Thư lẩm bẩm nói, lệnh con thỏ thu hồi thi thể cự xà, còn hắn thì ném ra tầm mười bình đạn hạt nhân phổ thông, thanh lý một chiến trường.

Một giây sau, hắn mang theo Khế Ước linh khỏi dị không gian, dường như cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện…

Lúc này, trong chiến trường Truyện Kỳ.

Cấm Vụ Đại Hung đang kịch chiến nháy mắt thần sắc chấn động, trên mặt kinh hãi nhìn về nơi xa.

Mặc dù nó không nhìn thấy thế giới dị tượng, nhưng giữa Đại Hung với nhau vẫn có một chút huyết mạch cảm ứng, trong nháy mắt đã nhận ra điều dị thường.

- Cự xà xảy ra chuyện rồi sao?

Thanh Ma Long gầm thét một tiếng, trong mắt có vẻ tức giận cùng kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời, Cấm Vụ Đại Hung một phương thần sắc ngơ ngẩn, kéo dài khoảng cách, trên mặt tràn đầy vẻ cảnh giác cùng kiêng kị.

- Các ngươi thật sự không muốn lưu lại con đường lui nào nữa sao?

Thanh Ma Long gầm thét một tiếng, theo bản năng cho rằng phía Hung hoàng có mai phục, đặc biệt nhằm vào Đại Hung lạc đàn.

Mặc dù Thiên Thỏ mơ màng, nhưng vẫn cường ngạnh nói:

- Nếu như các ngươi nguyện ý ký kết huyết mạch Khế Ước, thần phục chúng ta, chúng ta sẽ lưu lại cho con đường sống.

- Muốn chết hả!

Thanh Ma Long nhìn phe Đại Hung, quát:

- Các ngươi đã thấy thấy chưa, nếu có tiểu tâm tư, chắc chắn sẽ không có đường sống!

Đại Hung còn lại cũng tức giận, không nghĩ tới đối phương sẽ phách lối như vậy.

Vốn cho rằng trận đại chiến này khiến chúng nó khiếp sợ một phen nhưng không nghĩ tới mục đích lại là đuổi tận giết tuyệt!

Về phần huyết mạch Khế Ước, một khi ký kết, sinh tử đều giao cho đối phương, đối với Đại Hung mà nói, tình nguyện chiến tử cũng khó có khả năng ký kết.

- Thật sự cho rằng đánh cắp được một chút huyết mạch, các ngươi đã có thể thay thế chúng ta sao?

Thao Thiết bên cạnh nói nhỏ một tiếng, trong mắt hiện đầy sát ý lạnh như băng, trong nháy mắt thiêu đốt một phần huyết mạch trong cơ thể mình.

Lúc trước đám Hung hoàng có thể thiêu đốt huyết mạch, triệu hoán lực lượng Thú tổ giáng lâm.

Mà đám Đại Hung cũng có thể, nhưng màkhông phải triệu hoán thú tổ, mà tổ tiên của bọn chúng.

Grào!

Một giây sau, một tiếng gầm gừ kinh khủng từ thiên khung truyền đến.

Chỉ thấy một hư ảnh Thao Thiết cổ lão dậm chân mà đến, ánh mắt lạnh như băng quét mắt một vòng đám Hung hoàng, sau

đó đi tới phía trên không Thao Thiết, vì nó gia trì một cỗ lực lượng thần bí.

- Thao Thiết chi tổ…

Chương 2293 - Hắn là người rất khiêm tốn…

Trong cơ thể Ám Minh Thụ Hoàng cũng có Thao Thiết huyết mạch, đương nhiên là nhận ra hư ảnh trên không, trong lòng có vẻ ngưng trọng cùng kiêng kị.

Đây là Thao Thiết đầu tiên giữa thiên địa, tục truyền từng tranh đoạt Thú tổ chi vị, chỉ đáng tiếc là bị thua…

Nhưng dù vậy, trong lòng đám Thú Hoàng, đối phương cũng là sinh vật tiếp cận cảnh giới vô hạn thú tổ, mặc dù chỉ là hư ảnh, nhưng khiến cho người ta cảm thấy áp bách cực mạnh.

Lúc này, Thao Thiết dưới sự gia trù của tiên tổ, sức chiến đấu tăng vọt, đã khôi phục trạng thái đỉnh phong!

- Các ngươi còn chần chờ gì nữa?

Thao Thiết nhìn đám Đại Hung, nói:

- Thật sự muốn đám sâu kiến này làm thịt sao?

Trong lúc nhất thời, đám Đại Hung còn lại cũng không do dự nữa, cùng thiêu đốt một phần huyết mạch chi lực của mình, triệu hoán tiên tổ gia trì.

Đương nhiên, cũng có một số ít Đại Hung cùng Cự xà là hậu thiên tiến hóa thành Đại Hung, không có tiên tổ huyết mạch.

Nhưng mà dù vậy, sức chiến đấu của Đại Hung bên kia cũng tăng vọt một mảng lớn!

Hung hoàng bên phía Thiên Thỏ thần sắc ngưng trọng, nhưng không quá kinh ngạc, rõ ràng đã sớm dự liệu được một màn này.

- Giết!

Bọn chúng không cho đối phương thời gian, chủ động xuất kích.

Hôm nay bọn chúng không có ý nghĩa diệt sát đối phương, nhưng ít ra muốn bức ra lá bài tẩy của đối phương, làm suy

yếu thực lực của bọn nó.

Chỉ cần bước đầu tiên chiếm ưu thế, vậy sau này có thể từng bước tiến hành áp chế!

Dù sao thiêu đốt huyết mạch sẽ khiến bản nguyên bị thương, sẽ khiến thực lực vĩnh cửu hạ xuống, bọn chúng có thể thiêu đốt bao nhiêu đây?

Trong lúc nhất thời, song phương lại lần nữa chém giết!

Về phần Trần Thư tên đầu sỏ gây nên chuyện này thì đã về tới trong di tích.

Hắn cưỡi Tiểu Hoàng, bay qua đám người, mà sau lưng thì kéo theo một thi thể cự xà kinh khủng…

Trong lúc nhất thời, hơn trăm triệu người ngẩng đầu, trên mặt kinh hãi.

Cho dù chỉ là một cỗ thi thể, nhưng vẫn lưu lại Truyện Kỳ uy áp đáng sợ, làm lòng người kinh sợ.

- Đó là…

Tần Thiên đang xử lý chuyện của bộ Giáo Dục, hiện tại lão đã không có sức chiến đấu Vương cấp nữa rồi, bắt đầu an tâm làm công tác giáo dục, dù sao mặc dù thế đạo hỗn loạn, nhưng giáo dục không thể bị chặt đứt.

Lúc này lão nhìn về phía bầu trời, trong mắt có chút kinh ngạc.

Mặc dù chỉ là một cỗ thi thể, nhưng hắn có thể kết luận, sinh vật trên không tuyệt đối vượt qua hắn của quá khứ!

- Má nó, không phải là chỉ truyền kỳ thôi sao.

Trong lòng Tần Thiên mơ hồ có chút suy đoán.

Chỉ trong ba năm, con hàng này đã trưởng thành đến loại trình độ này sao?

- Cái này còn phải nghi ngờ sao?

Lúc này, Liễu Phong ngồi lên xe lăn, nhanh chóng đi tới bên cạnh Tần Thiên nói:

- Thực ra khiến ta có hơi thất vọng, vậy mà dùng ba năm mới trưởng thành đến nước này…

-??

Tần Thiên liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Mẹ nó bớt tán dóc đi? Truyện Kỳ cũng không phải rau cải trắng.

- Ta nói thật.

Mặc dù trong mắt Liễu Phong tràn đầy tự hào cùng hưng phấn, nhưng bề ngoài lại vẫn giả bộ thất vọng, lắc đầu nói:

- Hắn là học sinh của Liễu Phong ta, tiến độ này, chậm!

Rầm!

Tần Thiên thật sự có chút nghe không vô, trực tiếp một cước đá văng Liễu Phong ra ngoài, ngay sau đó xe lăn cũng bay thẳng ra khỏi văn phòng…

- Lần sau còn giả bộ ta đập nát xe lăn của ngươi!

- …

Những người khác trong Ký túc xá thần sắc lạnh nhạt, rõ ràng đã quá quen với hành vi của hai vị đại lão này rồi…

Giờ phút này, không chỉ Tần Thiên, những người còn lại cũng nhìn phía trên không, khi bọn hắn cảm nhận được khí tức của Cự xà, thân thể nháy mắt chấn động, vô cùng chấn kinh.

Đối phương vậy mà chém giết một sinh vật Truyện Kỳ?

- Quá nghịch thiên… Mới ba năm thôi mà…

Tổng bộ trưởng Ngự Long Vệ Cố Lan lẩm bẩm, không tự chủ được sợ hãi than nói.

Phải biết rằng, Ninh Bất Phàm cùng Lý lão dốc cả một đời theo đuổi cảnh giới, con hàng này nhanh như vậy đã đạt được rồi?

Trong lúc nhất thời, Ngự thú sư thế hệ trước sợ hãi thán phục thiên phú của Trần Thư, thầm nghĩ lão gia tử quả nhiên không nhìn lầm người.

Con hàng này hành vi không hợp thói thường, nhưng thiên phú càng quá đáng hơn!

Mà Ngự thú sư thế hệ trước càng tràn đầy đấu chí, muốn sớm ngày đuổi kịp Trần Thư, ít nhất phải cách hắn gần hơn một chút.

Dù sao mở ra thời đại mới cũng không phải chuyện của một mình đối phương.

Về phần người bình thường, trên mặt nghi hoặc không hiểu, bọn hắn chỉ cảm thấy sự kinh khủng của Cự xà, nhưng đối với thực lực cụ thể cũng không thể phán đoán chuẩn xác.

Dù sao bất luận là Hoàng Kim cấp hoặc là Vương cấp, đối bọn hắn mà nói đều là tồn tại không thể trêu chọc.

Chính lúc này, Trần Thư đã giải thích nghi hoặc cho bọn họ, chỉ nghe thanh âm của hắn quanh quẩn trên không toàn bộ di tích.

- Các vị, làm việc chuyện của mình cho tốt đi, ta chỉ thuận tay chém giết một sinh vật Truyện Kỳ thôi, không cần thiết gây nên chấn động lớn như vậy.

- …

Đám người bừng tỉnh đại ngộ, thoáng chốc hiểu rõ Cự xà trên không cùng đẳng cấp với sinh vật Truyện Kỳ của lão gia tử!

Nhưng sau đó, bọn hắn xạm mặt lạ.

Ngươi ấy à, phô trương như thế, còn nói không muốn gây nên chấn động gì sao?

Chương 2294 - Thiên phú bổ trợ của Đại Mao Vương

- Được rồi, các vị đừng thảo luận nữa, ta vốn dĩ là người khiêm tốn…

Thanh âm của Trần Thư lại lần nữa truyền đến, khiến không ít người khóe mắt co rút, thậm chí thiếu chút nữa ngã xuống đất…

- Hắn khiêm tốn sao…

Rất nhanh, thân ảnh của Trần Thư đã biến mất trong tầm mắt của mọi người, về tới di tích hạch tâm chi địa.

Hắn làm như thế, chủ yếu là muốn để đám người có tâm thái tốt đẹp, dù sao ở trong di tích thời gian dài cũng khiến người ta quá mức kiềm chế.

Nếu không cho một tia hi vọng, sớm muộn cũng sẽ khiến người ta nghẹn điên.

Về phần một nguyên nhân khác chủ yếu hơn, đương nhiên là muốn đắc ý một phen…

Dù sao để không cho đám hung thú phát giác, hắn đã nhịn đau bỏ dở thông cáo thế giới.

Nếu không tìm cơ hội khoe khoang một chút, chẳng phải hắn đã phí công chém giết sao…

- Thú Hoàng tinh hoa, kỹ năng, Truyện Kỳ huyết nhục… Của ta, đều là của ta…

Trần Thư đi tới di tích hạch tâm chi địa, đồng thời lấy ra thi thể Cự xà, chuẩn bị bắt đầu tiến hành xử lý.

Mặc dù lão gia tử đã có dự kiến trước, sớm truyền thụ cho hắn cách phân giải thi thể Truyện Kỳ rồi nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải có được năng lực Truyền Kỳ Cấp, ai có thể nghĩ tới con hàng này nhanh như vậy đã có thể giết được truyền kỳ chứ?

Hiện tại Trần Thư, chỉ có lực lượng của Husky mới có thể miễn cưỡng tiếp cận Truyện Kỳ, nhưng nó lại là thuộc tính Nguyên Tố rõ ràng không thích hợp xử lý thi thể.

- Chỉ có thể để cho Thỏ không gian chậm rãi dùng không gian lực lượng phân chia thi thể…

Trần Thư sờ cằm, trong lòng cũng có quyết đoán.

Nếu năng lực không đủ, vậy chỉ có thể dùng thời gian thôi!

- Thơm quá…

Chính lúc này, Đại Mao Vương nhìn thi thể Cự xà, thân thể mập mạp tựa như thuấn di thoáng chốc nhào tới.

- Má nó!

Trần Thư thần sắc chấn động, vội vàng lệnh cho Thỏ Không Gian cản nó lại.

- Ngươi ấy ngay cả vũ khí chuyên môn cũng không có, nuốt thứ này không phải là quá lãng phí sao?

- Đại Mao đói bụng rồi…

- Đói bụng cũng không cho phép ăn!

Trần Thư trừng mắt nói:

- Tiểu Tinh Linh, kéo tiểu đệ của ngươi về.

Ánh mắt của hắn quét qua, lại không nhìn thấy thân ảnh Tiểu Tinh Linh, đồng thời chỗ khác truyền đến thanh âm "ấp úng ấp úng".

Chỉ thấy Tiểu Tinh Linh đang vểnh bờ mông lên, chôn đầu trong thân thể Cự xà, từng ngụm từng ngụm hưởng dụng.

Mặc dù nó chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, nhưng tốc độ nuốt chửng lại tương đối nghịch thiên, hoàn toàn không kém Mao Đại Vương.

- Mẹ nó…

Trần Thư nhìn hai con hàng này, không khỏi cảm thấy có hơi nhức đầu.

Lúc hắn đang vò đầu, một viên hạt châu màu xanh lục lại bị Đại Mao móc ra, trên đó tràn ngập một cỗ lực lượng thần bí.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, trong nháy mắt quát lên:

- Không được nuốt!

Nhưng hắn vẫn chậm một bước, Mao Đại Vương trực tiếp nuốt xuống, càng lấy tay xoa xoa miệng, dáng vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

- Ngươi nuốt Thú Hoàng tinh hoa của ta rồi?

- Cái gì tinh hoa?

- Thú Hoàng tinh hoa!

- Thú Hoàng cái gì?

- …

Trần Thư nhìn qua dáng vẻ ngu ngốc của Mao Đại Vương, lại cảm thấy con hàng này có chút không đơn giản.

Sau đó, trong đầu hắn như có kinh lôi lướt qua, trong nháy mắt quát:

- Hả? Không đúng! Ngươi biết xử lý thi thể Truyện Kỳ?

Hắn nhớ kỹ lúc đó lão gia tử tốn không ít thời gian, mới móc ra Thú Hoàng tinh hoa, con hàng này vậy mà đã nhanh chóng làm được như thế?

- Không khó…

Mao Đại Vương bày ra dáng vẻ đương nhiên dường như có chút kinh ngạc Trần Thư ngay cả xử lý thức ăn cũng không biết.

- Tình huống của tiểu đệ ngươi là sao?

Trần Thư một tay tóm lất Tiểu Tinh Linh, mở miệng hỏi.

- Ô ~

Tiểu Tinh Linh nuốt trọn huyết nhục trong miệng xuống, lau miệng, nói:

- Ta nói rồi mà nó rất chuyên nghiệp đấy.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, thần sắc trở nên cực kỳ phức tạp.

Sau một khắc, hắn quát to:

- Không cho phép hai ngươi ăn nữa! Để lại cho thỏ.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm khắc của Trần Thư, hai Khế Ước linh chỉ có thể thành thành thật thật nhẹ gật đầu.

Hắn chỉ chỉ Mao Đại Vương, nói:

- Hiện tại, ngươi móc hạch tâm tài liệu của Cự xà ra cho ta.

Mao Đại Vương lầm bầm một tiếng:

- Ngươi hung dữ với ta, ta không móc.

- …

Trần Thư thần sắc trì trệ, nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo của đối phương, chỉ có thể nở nụ cười.

Cuối cùng, hắn qua đó vừa dỗ vừa lừa, cuối cùng cũng khiến con hàng này chịu hỗ trợ xuất chút lực.

Không đến nửa ngày.

Thi thể Cự xà đã phân giải hoàn tất, thậm chí ngay cả huyết nhục cũng dựa vào nồng độ năng lượng mà tiến hành phân chia.

Cho dù là lão gia tử đến, đều khó có thể đạt được hiệu suất như thế.

Con hàng này hình như thực sự chuyên nghiệp…

Hắn nhìn Mao Đại Vương, trong mắt có vẻ kinh dị, không nghĩ tới đối phương còn có thiên phú này.

Mặc dù khá đáng tiếc khi bị con hàng này nuốt mất Thú Hoàng tinh hoa, nhưng nghĩ tới huyết mạch gông xiềng của Mao Đại Vương vừa hay không bị cởi bỏ, ngược lại cũng không hề lãng phí.

- Về sau nếu còn giết Truyện Kỳ, xử lý thi thể không còn là vấn đề nữa…

Trần Thư sờ cằm, tâm tình cũng khá hơn.

Chương 2295 - Thiên phú bổ trợ của Đại Mao Vương (2)

Giờ phút này, trước mặt Trần Thư trưng bày lượng lớn Thú Hoàng huyết nhục, nhưng cũng không tanh hôi, mà tràn đầy mùi thơm ngát vị, đây cũng là nguyên nhân mà Mao Đại Vương cùng Tiểu Tinh Linh có thể được.

- Đáng tiếc không phải là thần kỹ…

Trong tay Trần Thư có một giọt máu màu xanh, chính là hạch tâm tài liệu của Cự Xà, có thể lĩnh ngộ ra một kỹ năng khá cường đại.

- Husky, cho ngươi.

Hắn trực tiếp đút huyết dịch cho Husky, không chút do dự.

Dù sao cũng là kỹ năng thuộc tính độc, trong nhưng khế ước linh của hắn, cũng chỉ có Husky mới có thể sử dụng.

- Ngao ngao!

Husky hưng phấn, một ngụm nuốt vào, trong mắt có vẻ hưởng thụ.

Đồng thời, Trần Thư cũng để Thỏ bắt đầu ăn lượng lớn huyết dịch của Thú Hoàng, muốn dựa vào đó mà tăng thiên phú vũ khí lên tới max cấp.

Lần trước huyết nhục của Bức Hoàng, đã khiến vũ khí song bản mệnh của Tiểu Tinh Linh đạt đến max cấp, tăng lên không thua gì một thần kỹ.

Rất nhanh, cả hai đã được tăng lên.

Husky lĩnh ngộ kỹ năng mới [Độc chi lực: Kỹ năng thuộc tính độc của ngươi, mức độ tổn thương tăng lên 50%]

Về phần Thỏ, sau khi nuốt chửng hơn phân nửa huyết nhục Cự Xà, vũ khí cũng thuận lợi lên tới max cấp.

Dù sao đối phương là Cấm vụ Đại Hung, năng lượng huyết nhục vượt qua Bức Hoàng rất nhiều, đương nhiên không cần nuốt chửng toàn bộ.

Lúc này, thần sắc nó phấn khởi, móc ra vũ khí bản mệnh của mình.

Một củ cà rốt cỡ lớn mấy chục mét xuất hiện, mặc dù trông bình thường không có gì lạ, nhưng trên đó dường như lưu chuyển lên một cỗ lực lượng thần bí, có một cỗ uy thế to lớn.

[Vũ khí bản mệnh (không thể tiến hóa):

1. Lúc đánh địch nhân hiệu quả gây choáng nhất thời đạt trăm phần trăm.

2. Lúc đánh địch, tăng hiệu quả cưỡng chế vỡ vụn!

3. Tốc độ công kích thêm 300%

4. Xác suất tạo thành tổn thương tăng gấp ba, thích hợp với vũ khí đặc hiệu thứ nhất và thứ hai!

5. Lúc đánh địch nhân, tạo thành tổn thương chân thực phớt lờ tất cả, nếu đẳng cấp của đối phương khá thấp, trực tiếp phát động hiệu quả miểu sát]

Ngoại trừ trước bốn đặc hiệu cường đại ra, còn xuất hiện hiệu quả bá đạo thứ năm!

- Mức độ tổn thương chân thực?

Thần sắc Trần Thư chấn động, trong mắt có vẻ hưng phấn.

Có thể nắm giữ hiệu quả này, cũng chỉ có [bức độc ấn ký] của Husky, đây cũng là một kỹ năng thiết yếu để đối phó với Truyện Kỳ.

Nhưng bây giờ Thỏ Không Gian tùy ý công kích đều có thể có hiệu quả biến thái này?

Trừ cái đó ra, hiệu quả miểu sát cũng tương đối nghịch thiên, đáng tiếc chỉ có thể nhằm vào sinh vật đẳng cấp thấp rõ ràng sinh vật Truyện Kỳ không ở trong phạm vi này.

- Còn có một cơ hội huyết mạch tiến hóa, cùng một cực · điểm kỹ năng!

Trần Thư sờ cằm, tâm tình vui vẻ, lẩm bẩm:

- Xem ra muốn tăng cao thực lực, vẫn phải giết Truyện Kỳ mới được!

Hai ngày sau.

Cả đám Trần Thư tập hợp một chỗ, ở giữa chính để một nồi sắt to, trong đó hầm từng khối Xà nhục, tràn ngập mùi thơm kinh người.

Đại Lực bên cạnh không thêm gia vị vào nồi.

Trong lúc nhất thời, tất cả đám người vây quanh nồi lớn, trong mắt có vẻ khát vọng, điên cuồng nuốt nước bọt.

- Đại Lực, được chưa?

Vương Tuyệt không kịp chờ đợi hỏi, trong mắt thậm chí đều toát ra tia sáng như sói đói…

- Đừng gấp…

Đại Lực chậm rãi từ tốn nói:

- Thức ăn nhất định phải hoàn mỹ mới được!

Mọi người chờ một lúc.

Một bên mấy chục Khế Ước linh đang thôn phệ lượng lớn huyết nhục Truyện Kỳ, đồng thời thuộc tính của bản thân cũng đang không ngừng tăng lên.

Vũ khí bản mệnh của Thỏ cùng Tiểu Tinh Linh đều đã đến max cấp, tác dụng của huyết nhục Truyện Kỳ đương nhiên không lớn.

Nhưng mà đối với Khế Ước linh của những người còn lại mà nói, đây cũng là vật đại bổ, có thể mãi mãi tăng lên thuộc tính.

Lúc này, Phương Tư liếc qua, nói:

- Trần Bì, ngươi xác định là huyết nhục Truyện Kỳ, không thể tăng lên thuộc tính khế ước linh của ngươi?

- Nếu đã không thể.

Trần Thư nhún vai, thản nhiên nói.

Khế ước linh của hắn cơ sở thuộc tính đã vượt ra khỏi phạm trù Vương cấp, Huyết nhục Truyện Kỳ đã không có tác dụng, bằng không hắn cũng sẽ không chủ động lấy ra cho những người khác sử dụng.

- Sao ta cảm thấy, bọn chúng rất cần nhỉ…

Tiểu Tinh chỉ chỉ Khế Ước linh, chỉ thấy Mao Đại Vương cùng Tiểu Tinh Linh đang điên cuồng nuốt lấy, dáng vẻ như dân chạy nạn…

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, ra lệnh cho Thỏ cưỡng ép thuấn di cả hai đi.

Không đợi hai người mở miệng, Trần Thư nói:

- Quen mới dễ ăn, hai ngươi ăn sống làm gì?

Nghe xong lời này, cả hai trở nên hưng phấn, mắt không chớp chằm chằm Xà nhục trong nồi lớn.

Lúc này Đại Lực nhìn hai Khế Ước linh, lại nhìn ánh mắt Trần Thư, trong lòng lập tức hiểu ý, lặng yên tăng thêm hai túi gia vị mới.

Cả hai bởi vì thèm ăn mới có thể điên cuồng nuốt chửng, Đại Lực đương nhiên có thể trị bọn chúng, nếu không thật sự để cho bọn chúng thỏa thích cắn nuốt, căn bản cũng không có điểm kết.

- Trần Bì, Tiểu Tinh Linh có phải hơi khác thường không?

Lão Tạ chủ động mở miệng nói, hắn là nhân viên chuyên môn phụ trợ, đối với Khế Ước linh phụ trợ trực giác là chuẩn nhất.

- Không có gì, chỉ là tăng lên chút thôi.

Chương 2296 - Quét sạch tư nguyên của di tích

Trần Thư khoát tay áo, hời hợt nói:

- Hiện tại đã là cứu cực thể SSS cấp.

- …

Mọi người vẻ mặt trì trệ, trong lòng đã vô cùng hâm mộ.

Nhưng mà vừa nghĩ tới chiến lực nghịch thiên của đối phương, cho dù toàn bộ Khế Ước linh tiến hóa đến cứu cực thể, dường như cũng hợp tình hợp lý…

Rất nhanh, đám người cũng không còn để ý nữa, mà bắt đầu hưởng thụ mỹ thực trước mắt.

A Lương nuốt một miếng Xà nhục, sau đó không kịp chờ đợi hỏi:

- Trần Bì, chúng ta có thể sớm tiến hành huấn luyện thực chiến không?

Đoạn thời gian này, trạng thái tinh thần của đám người đã khôi phục lại, với lại bởi vì Trần Thư , bọn hắn vội vàng muốn tăng thực lực.

- Đương nhiên có thể.

Trần Thư thấy mọi người thần sắc nhất trí, cười nói:

- Ngày mai chính thức bắt đầu đi, vừa vặn kết thúc sớm chút, chúng ta có thể cùng nhau tiến vào di tích tăng cao thực lực.

- Ngươi cũng muốn tiến vào?

Đám người ngơ ngác, ngược lại có chút giật mình.

Đối phương có thể chém giết Truyện Kỳ, chứng minh thực lực đã không phải là Vương cấp.

Con hàng này tiến đến di tích lịch luyện, không phải tương đương với đại lão max cấp giết tân thủ thôn sao…

- Ta xem xem có chút Tư Nguyên nào nữa, giúp di tích quét sạch bảo khố…

Đám người:

- …

Trần Thư ngược lại không hy vọng xa vời đạt được chiến lực tăng lên, mục đích chủ yếu là Tư Nguyên trong di tích.

Hiện tại hắn muốn tăng lên thực lực, chỉ có thể chém giết truyền kỳ.

Thú Hoàng tinh hoa có thể tăng lên lượng lớn thuộc tính, với lại có thể giải khai huyết mạch gông xiềng.

Hạch tâm tài liệu lại có thể lĩnh ngộ kỹ năng cường lực mới, thậm chí có thể là thần kỹ, cũng tăng lên không nhỏ.

Nhưng mà hắn muốn giết Truyện Kỳ, chí ít cần thỏa mãn hai điều kiện:

Một là đối phương trọng thương, thực lực lớn không bằng đỉnh phong, với lại đối phương không thể có huyết mạch quá

mạnh, nếu không cũng không dễ đối phó.

Một điều kiện khác là Thú Hoàng dược!

Nếu có đầy đủ Thú Hoàng dược, thậm chí cũng không cần điều kiện thứ nhất.

Chỉ là ba bình Thú Hoàng dược đã khiến hắn tru sát một Cấm vụ Đại Hung bị trọng thương, nếu như mười bình, trên trăm bình thì sao?

- Nếu có cơ hội, hắn muốn giết nhất chính là Thao Thiết…

Trần Thư vẫn luôn nghĩ tới Thánh Ngự Hội, muốn hoàn thành hệ thống tuyển hạng.

Hắn có một loại dự cảm, hệ thống ban thưởng thần bí huyết mạch, tất nhiên không đơn giản, thậm chí có thể làm cho thực lực của hắn xuất hiện chất biến, chân chính có thể chống đỡ Truyện Kỳ!

Thời gian dần dần trôi qua.

Đám người vui vẻ hòa thuận hưởng dụng mỹ thực, mà Tiểu Tinh Linh cùng Mao Đại Vương bên cạnh lại nhắm hai mắt lại, dáng vẻ ăn uống no say.

Đại Lực thêm gia vị đặc chế, khiến bọn chúng tương đối hưởng thụ, đã ăn no rồi.

Rất nhanh, thời gian một ngày trôi qua.

Đám người kết thúc buổi liên hoan đầu tiên trong vòng ba năm trở lại đây, cũng coi như gia tăng chút lạc thú cho cuộc sống tu luyện tẻ nhạt.

Ngày hôm sau.

Đám người chỉnh sửa tâm tính, bắt đầu ở Ngự Thú Đạo Tràng, cùng từng con sinh vật hội tụ Tinh Thần chi lực tiến hành thực chiến, muốn nhanh chóng nắm giữ gia tăng thực lực.

Đồng thời, bọn hắn bắt đầu tiến vào trạng thái tu hành, ngự thú sư trẻ tuổi khác cũng nhận được tin tức này.

Đám người đã kết thúc ngày nghỉ sớm, chủ động tìm tới Tinh Linh, muốn bắt đầu huấn luyện thực chiến.

Tinh Linh thấy năng lượng di tích bị tiêu hao rất nhiều, không khỏi thịt đau đến cực điểm, nhưng vừa nhìn thấy nhân loại tiến tới, lại tràn đầy vui mừng.

Trong lúc nhất thời, hơn hai mươi vạn ngự thú sư tuổi trẻ đi vào sâu trong di tích, suốt ngày suốt đêm cùng sinh vật Tinh Thần đối chiến.

Sinh vật Tinh Thần chẳng những kinh nghiệm chiến đấu phong phú, với lại thực lực lại tương đương với mỗi người, quả thực là đối tượng bồi luyện tốt nhất.

Mà lúc nhân loại đang lần nữa tiến hành tu hành, đại chiến ngoại giới đã dần dần lắng xuống.

Song phương đều thân chịu trọng thương, thậm chí đã không có một Thú Hoàng nào ở vào trạng thái toàn thịnh.

Ngay cả Thiên kỵ sĩ âm thầm xuất thủ cũng toàn thân bị thương, về phần có phải thật vậy hay không lthì không biết được…

Bởi vì đám Đại Hung thiêu đốt huyết mạch, Thú Hoàng thời đại mới một phương hao tổn Nhân Ngư Thú Hoàng cùng Kim Long Hoàng, mà Cấm Vụ Đại Hungmột phương cũng vẫn lạc một trung vị Đại Hung.

Mấy ngày đại chiến, khiến song phương tử trận năm con Truyện Kỳ, có thể nói là tương đối thảm thiết.

Có lẽ là bởi vì kiêng kị lẫn nhau, song phương ăn ý lựa chọn tạm thời ngưng chiến.

Đồng thời, thế lực thiên hạ cũng xuất hiện biến hóa.

Không ít hung thú thời đại mới nhúc nhích đầu phục Đại Hung bên kia.

Mặc dù bị giam giữ hơn ngàn năm, nhưng Đại Hung một phương cũng yên lặng hành động, đã sớm đạt được sự ủng hộ của rất nhiều hung thú.

Lúc trước băng Hổ Vương của Băng Tuyết Đảo Tự, thực ra là Đại Hung một phương nâng đỡ trở thành quân vương, sở dĩ gây ra náo động, cũng là muốn thăm dò thực lực của nhân loại.

Trong lúc nhất thời, hung thú một phương phân làm hai thế lực thời đại mới cùng Đại Hung, chia nhau toàn bộ Lam Tinh cùng dị không gian.

Đương nhiên, Cấm Vụ Đại Hung vẫn ở vào yếu thế.

Chỉ chiếm căn cứ ước chừng một phần ba khu vực.

Chương 2297 - Ngươi đúng là biết cách gây xích mích châm ngòi ly gián

Với lại bởi vì lúc trước hung thú vận chuyển Tư Nguyên, dẫn đến Tư nguyên của lãnh địa bọn nó cằn cỗi đến cực điểm.

Không có Tư Nguyên phụ trợ, cho dù đám Đại Hung muốn khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, mà ngay cả khôi phục thương thế cũng là một vấn đề.

Rõ ràng, Thú Hoàng thời đại mới đã sớm dự liệu được thế cục hôm nay, lúc này mới sớm thu sạch Tư Nguyên đến Long Uyên.

Mục đích là muốn nước ấm nấu ếch xanh, từng bước một tiêu diệt Cấm vụ Đại Hung…

Lúc này hung thú, đã bắt đầu lục đục với nhau, thậm chí dần dần quên lãng một nhân tố bất ổn như nhân loại…

Thời gian nửa năm thoáng cái đã qua.

Trần Thư không tiếp tục gây ra động tĩnh giết Truyện Kỳ nữa.

Không phải hắn là người khiêm tốn, chủ yếu là, trên thân không có Thú Hoàng dược…

Vì chế tác dược tề, hắn vẫn luôn ở các dị không gian thu lấy Tư Nguyên, nhưng mà động tĩnh cũng không lớn, không làm kinh động tới các đại Thú Hoàng.

Nhưng cứ như vậy, hiệu suất đương nhiên là thấp đi không ít, dù sao lúc trước hắn cũng đã tẩy sạch lãnh địa của các đại Thú Hoàng.

Tương đương với từ một tên Tội phạm tuyệt thế biến thành tiểu tặc chợ búa…

Nhưng mà Trần Thư trầm lắng, không quá gấp gáp.

Bây giờ đang vào thời điểm thế lực hai đại hung thú phân tranh, hắn cũng không hy vọng nhân loại bị hai phe chú ý tới, nhất là gần đây bọn hắn chuẩn bị mở ra di tích…

Bởi vì Trần Thư mai danh ẩn tích, đương nhiên làm cho cảm giác tồn tại của nhân loại không ngừng hạ xuống, thậm chí đã phai nhạt trong tầm mắt của hung thú.

Đương nhiên, cũng có một vài Thú Hoàng trong lòng giữ nguyên cảnh giác…

Thời gian nửa năm.

Song phương Thú Hoàng vẫn đang đại chiến nhưng mà quy mô chiến đấu nhỏ, kém xa lần đầu song phương đại chiến.

Đại Hung một phương đang suy nghĩ tất cả biện pháp thu thập Tư Nguyên, khôi phục thương thế cùng thực lực của mình.

Mà Thú Hoàng thời đại mới một phương thì không ngừng tiến hành áp chế, thỉnh thoảng dấy lên đại chiến, làm cho thương thế của đối phương càng chuyển biến xấu.

- Hoả tinh hoa của Hoàng Kim cấp…

Trần Thư mặc một thân áo khoác màu đen, đang ngắt lấy hoàng kim dược tài trước mắt.

- Ta vậy mà luân lạc tới mức thu thập Hoàng Kim tư nguyên… Thật sự là sa đọa quá mà….

Ngay lúc hắn đang toàn lực vơ vét, sau lưng đột nhiên truyền đến một thanh âm rít gào trầm trầm.

- Hả?

Trần Thư vừa quay đầu lại mặt mũi tràn đầy bình tĩnh.

Chỉ thấy một con Cự hổ toàn thân vàng óng vẻ mặt hung lệ, liếc mắt nhìn về kẻ xâm nhập trước mặt.

Trần Thư mỉm cười, mở miệng nói:

- Ta thấy chỗ này của ngươi rất loạn, giúp ngươi dọn dẹp chút…

Grào!

Cự hổ toàn thân tràn ngập quang mang hừng hực, dâng lên uy thế Vương cấp, trong mắt hiện đầy sát ý lạnh như băng.

- Không hài lòng sao?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Vậy tiễn ngươi một đoạn đường.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, chỗ trán của Cự hổ xuất hiện một đạo Không Gian ấn ký.

Trên Ấn ký tràn ngập quang mang, trong nháy mắt hóa thành một đạo không gian lợi nhận sắc bén!

Xoẹt!

Ánh mắt Cự hổ hoảng sợ, thậm chí không kịp phát ra tiếng kêu rên, thân thể trực tiếp bị cưỡng ép chém làm hai nửa!

Mà càng làm cho người ta khiếp sợ là trong cơ thể nó hạch tâm tài liệu cùng Ngự Thú trân châu ngược lại không hề bị thương.

Lúc này, Thỏ Không Gian nháy mắt xuất hiện bên cạnh Cự hổ, thoáng chốc thu chiến lợi phẩm vào.

Rõ ràng, nó đã ngựa quen đường cũ…

Ngay cả Truyện Kỳ nó cũng đã từng giết, miểu sát Vương cấp phổ thông cũng không có bất kỳ cảm giác thành tựu nào.

- Tương đối rồi…

Trần Thư quét mắt nhìn lãnh địa hung thú trụi lủi, phủi tay mang theo Thỏ rời đi.

- Nửa năm, mới thu thập được mấy trăm tỷ Tư Nguyên…

Hắn đi tới trên Lam Tinh, trong mắt có vẻ bất đắc dĩ.

Người bên ngoài nghe nói là một thiên văn số tự, nhưng trong đó chí ít một nửa là đến từ việc hắn chém giết quân vương, phần Tư Nguyên này dương nhiên không thể dùng đến phối trí Thú Hoàng dược.

Trừ cái đó ra, một bình Thú Hoàng dược chi phí vạn ức, hắn bận rộn lâu như vậy, ngay cả một bình thuốc cũng không gom đủ…

- Vẫn phải dựa vào di tích…

Trần Thư cũng không thất vọng, ra ngoài tìm kiếm Tư Nguyên chỉ là lừa thêm thu nhập, thuận tiện thời khắc giải quyết thế cục.

Mục tiêu chủ yếu của hắn, vẫn là di tích!

Dù sao cũng là cường giả Nhân tộc năm đó lưu lại truyền thừa, chắc hẳn sẽ có tài nguyên phong phú.

- Thời gian tương đối rồi…

Trần Thư tự lẩm bẩm, thuấn di trở về trong di tích.

Bây giờ tinh không di tích không còn sáng chói như xưa, vì để cho đám người tham gia thực chiến, đã hao phí lượng lớn năng lượng.

Nhưng mà điều này cũng làm cho đám người chân chính nắm giữ lực lượng của mình, toàn bộ sức chiến đấu tăng lên.

- Tội phạm ca ca!

Giờ phút này, trước mặt Trần Thư, có gần hai trăm người đứng chỉnh thề, thần thái sáng láng, trên thân tràn ngập khí thế cường đại.

Chính là Vương cấp ngự thú sư thế hệ trẻ tuổi!

Trước đó Lão gia tử nhắn nhủ ngũ đại di tích, chủ yếu là tăng Vương cấp cùng Hoàng Kim cấp ngự thú sư.

Hôm nay di tích sắp mở ra, bởi vì danh ngạch hạn chế, chỉ có thể ưu tiên để Vương cấp tham gia.

- Các vị…

Trần Thư mỉm cười nhìn đám người, trong đó đa số đều là gương mặt thân quen.

Chương 2298 - Ngươi đúng là biết cách gây xích mích châm ngòi ly gián (2)

Thí dụ như nói đám người cùng thế hệ với hắn như Cơ Phong, Vương Thắng, cũng có hắn học sinh tập huấn doanh trại.

- Chắc hẳn các ngươi đã hoàn toàn nắm giữ chiến lực của mình, hôm nay là thời khắc kiểm nghiệm.

Hắn nhàn nhạt mở miệng nói:

- Một di tích đỉnh cấp cỡ lớn sắp mở ra, có thể giành được bao nhiêu phần thưởng, thì phải xem chính các ngươi rồi!

Nghe xong lời này, tất cả mọi người thần sắc chấn động.

Cho dù đến bây giờ, di tích vẫn là sự tồn tại không ít người chỉ có thể nhìn mà thèm, hầu hết mọi người ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.

- Xuất phát!

Trần Thư thần sắc khẽ động, mở miệng nói.

Một giây sau, chỉ thấy Thỏ Không Gian thần sắc khẽ động, ném ra hơn ngàn đạo Không Gian ấn ký.

Ấn ký như từng tinh linh nhảy vọt, đi tới dưới chân đám người, hội tụ vào một chỗ, hóa thành một khu vực quang mang cỡ lớn.

Trần Thư mở miệng nói:

- Đừng kháng cự…

Chỉ thấy quang mang bay lên, bao trùm thân thể mỗi người, trên đó lưu chuyển lên không gian chi lực.

Ngay sau đó quang mang tiêu tán trống không, mà đám người cũng biến mất ngay tại chỗ.

Vì không để cho hung thú phát giác được vị trí của Tinh không di tích, mọi người xuất hành chỉ có thể dựa vào lực lượng thuấn di của Trần Thư, sẽ không lưu lại bất kỳ vết tích gì.

- Ra rồi sao?

- Cuối cùng cũng ra rồi sao?

- Đây là ở trong dị không gian sao?

Lúc này, gần hai trăm người đi tới dưới ngọn núi, nhìn qua cảnh sắc chung quanh, thoáng chốc trở nên hưng phấn vô cùng.

Cảnh sắc này có thể nhìn thấy khắp nơi, nhưng hôm nay lại khiến bọn hắn cảm thấy có chút hoảng hốt.

Đã ba năm rưỡi rồi bọn hắn chưa từng thấy qua…

- …

Trần Thư nhìn qua dáng vẻ của đám người trên mặt có ý cười, ngược lại cũng không clên tiếng để bọn hắn yên tĩnh.

Trong nhân loại, cũng chỉ có hắn thường xuyên ra ngoài.

Những người còn lại đích thật là đã lâu rồi không xuất thế.

- Được rồi, các vị đều có thể tự do hoạt động một chút, chỉ cần không rời khỏi Dị không gian là được.

Trần Thư cười nói:

- Tối nay rạng sáng mới là thời khắc di tích mở ra.

- Sẽ không khiến cho hung thú cảnh giác sao?

Phương Tư mở miệng nói, mặc dù trong lòng nhảy cẫng, nhưng vẫn duy trì cảnh giác.

- Không có việc gì, mặc dù Dị không gian ở đây là cấp ác mộng, nhưng bên trong lúc trước bị đại chiến tác động đến, hung thú không đã tử thương gần như không còn, với lại cũng không có Tư Nguyên gì.

Trần Thư lắc đầu, trong mắt có ý cười không hiểu nói:

- Với lại Đại Hung nơi đây bị Chu Yếm chưởng khống, hiện tại đoán chừng nó đang cùng Công Hoàng lục sí đánh nhau…

- Làm sao ngươi biết?

- Ta trộm đại tiện của Công Hoàng, đổ vào trên đầu của Chu Yếm.

- …

Phương Tư thần sắc trì trệ, ngươi đúng là biết cách châm ngòi ly gián…

Đừng nói là tính tình Thú Hoàng hung lệ, đổi thành bất kỳ một sinh vật nào đoán chừng cũng không nhịn được, huống chi song phương vốn là sinh tử đại địch.

Trần Thư thản nhiên nói:

- Cho nên không cần lo lắng, không có hung thú nào sẽ chú ý tới chúng ta đâu.

Di tích mở ra vẫn sẽ có chút động tĩnh, hắn lo lắng Chu Yếm sẽ chú ý tới, chỉ có thể tìm cho nó chút việc làm…

Nếu song phương lưỡng bại câu thương, hắn không chừng còn có thể lại nhặt một cái tiện nghi…

Vừa nghe thấy lời của Trần Thư, tất cả mọi người hoan hô một tiếng, cưỡi Vương cấp Khế Ước linh của mình, tứ tán ra, bắt đầu ở chạy trong toàn bộ dị không gian.

Đám người A Lương không hành động, chỉ nhìn một đám người, sau đó đi tới bên cạnh Trần Thư.

- Tội phạm ca ca ~~~

Giờ phút này, Vương Tuyệt đi tới bên cạnh Trần Thư, cười nịnh nọt:

- Muốn làm gì?

Trần Thư rút lui, trong mắt có vẻ cảnh giác.

- Cái kia, di tích lập sắp mở ra rồi…

Vương Tuyệt xoa xoa đôi bàn tay, nói:

- Có nội dung gì thì tiết lộ một chút, chúng ta chuẩn bị sớm chút.

- Gian lận?

Trần Thư nhếch miệng, mặt không thay đổi nhìn hắn một chút, nói:

- Có phải ngươi cử chỉ điên rồ? Nếu quả như thật có, ta đã sớm nói với mọi người, hiện tại chúng ta cũng không phải quan hệ cạnh tranh.

- Ách…

Vương Tuyệt ngơ ngác ngược lại không nghĩ tới điểm này.

- Ngươi cũng không hiểu rõ di tích này sao?

- Không hiểu rõ.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ta cho tới bây giờ ta chưa từng đi vào.

- Với lại đừng bảo là ta, ngay cả lão gia tử cũng không biết nội dung cụ thể của di tích, nhưng mà người khai sáng lại biết.

- Ai vậy?

- Cũng là một cái chí cường giả.

Trần Thư mở miệng nói:

- Tục truyền hắn so với lão gia tử lúc trước còn mạnh hơn, người xưng Niệu Tố… Ách… Nguyên Tố hoàng giả!

- Thật hay giả?

Đám người cũng không để ý tới Trần Thư đúng hay sai, mà trở nên cảm xúc bành trướng.

Đối với Truyện Kỳ đẳng cấp, Trần Thư đã sớm cáo tri toàn nhân loại, dù sao không có gì tốt cần che giấu.

Điều này cũng làm cho tất cả mọi người hiểu rõ, chí cường giả là thượng vị truyền kỳ, cũng là đẳng cấp mạnh nhất ngày ngài nói chuyện!

- Năm đại di tích đều cho chí cường giả mới có thể mở sáng tạo.

Trần Thư mở miệng nói:

- Nếu biểu hiện tốt, phần thưởng bên trong nhất định có thể để cho các ngươi thực lực đại trướng.

- Không sai.

Chương 2299 - Đỉnh thế

Phương Tư bên cạnh cũng khẽ gật đầu, trước đó nàng từng tiến vào trong đại di tích Long hệ, chỉ vài phần thưởng nhỏ liền đã khiến nàng đột phá đến Hoàng Kim cấp.

- Vậy là tốt rồi.

Đám người trong nháy mắt trở nên tâm thần phấn khởi.

Đến đẳng cấp Vương cấp này, muốn tiến thêm một bước quá khó khăn, chỉ có thể dựa vào tu luyện lâu dài.

Nhưng bây giờ bọn hắn đã không có thời gian này, muốn cấp tốc tăng lên, nhất định phải bắt lấy cơ hội cơ thể!

Thời gian dần dần trôi qua, màn đêm cũng dần buông xuống…

Những người còn lại cũng lục tục ngo ngoe trở về, không hề rời khỏi dị không gian, càng không quên mục đích của chuyến đi lần này.

Dù sao dẫn đầu có thể đột phá đến Vương cấp, đã tinh anh cao cấp nhất trong nhân loại rồi, tính kỷ luật đương nhiên có, không thể nào là đám ô hợp…

Lúc này, ánh mắt của bọn hắn bình tĩnh, nhưng trong lòng trở nên kiên định hơn, nhất định phải vì nhân loại đoạt lại lãnh địa, khai sáng thời đại mới!

Chỉ có đi ra, mới biết được ngoại giới tốt, có vài thứt di tích vĩnh viễn cũng không có khả năng thay thế.

Cho dù không phải là vì chính bọn hắn, cũng phải vì hậu bối!

Rất nhanh, trời đã sáng.

Thỏ Không Gian thần sắc khẽ động, Kim Sắc Long Mâu quét mắt tứ phương, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Rất nhanh, dị động của một không gian khiến Thỏ phát giác ra:

- Chi chi C-K-Í-T..T…T!

Nó chỉ chỉ một chỗ trống không, trong mắt có vẻ hưng phấn.

- Là nơi này sao?

Trần Thư nhíu mày, lấy ra tài liệu đã sớm chuẩn bị xong, các loại dược tài thuộc tính Nguyên Tố, khoáng thạch các loại…

Mỗi cách mở di tích đều không giống nhau.

Lão gia tử không hiểu cách mở di tích khác, nhưng vẫn luôn nhớ vị trí cùng cách mở của ngũ đại di tích, dù sao đây đối với nhân loại mà nói rất quan trọng.

Di tích trước mắt được xưng là Nguyên Tố linh cảnh, mở ra cần toàn nguyên tố Vương cấp tài liệu, không tính quá khó khăn.

Điểm khó khăn nhất là cần nước tiểu của một khế ước linh nguyên tố cường đại làm kíp nổ.

Mà Husky vừa vặn phù hợp với yêu cầu này.

Rất nhanh, theo từng nguyên liệu Trần Thư dựa theo trình tự bày ra gần cửa không gian.

Một đạo không gian chi lực đột nhiên lưu chuyển.

- Tới rồi!

Đám người nín thở ngưng thần, nhìn về phía trước, trong lúc mơ hồ có vẻ kích động.

Thỏ đã sớm bày ra Không Gian chi vực, phòng ngừa bị hung thú còn lại phát giác được, có thể nói là cẩn thận tới cực điểm.

Theo thời gian trôi qua.

Trên không Không Gian bỗng nhiên vỡ ra, như một con mắt lạnh lùng, bắt đầu dần dần ngưng tụ làm một không gian thông đạo.

Trong lúc nhất thời, trong đó tràn ngập ra một cỗ linh khí nồng đậm đến cực điểm, đồng thời có các loại nguyên tố lực lượng phun trào.

- Ngao ngao!

Husky cực kỳ hưng phấn, trong cơ thể lực lượng nguyên tố trong nháy mắt bị dẫn động.

Mà đám người cũng hai mắt sáng lên, yên lặng chờ đợi.

Nhưng mà, mười phút đồng hồ trôi qua, không gian thông đạo trước mắt vẫn chậm rãi ung dung.

- Chậm thật!

Trần Thư nhíu mày, sao cảm thấy không gian thông đạo này y như táo bón ấy nhỉ.

- Ca ca giúp ngươi một chút!

Hắn dùng ánh mắt ra hiệu cho Thỏ.

Một giây sau, hai con ngươi Thỏ xuất hiện quang mang bạch sắc, không gian chi lực trong nháy mắt phun trào!

Chỉ thấy hơn ngàn đạo Không Gian ấn ký xuất hiện, ngưng tụ trên không gian thông đạo.

Xoẹt!

Toàn bộ Không Gian ấn ký hóa thành lưỡi dao, cưỡng ép chém ra không gian thông đạo…

Một màn bạo lực này khiến tất cả mọi người ngây ngẩn cả người…

- Cái này còn tạm được…

Trần Thư phủi tay, cười lớn một tiếng, nói:

- Các vị các huynh đệ, bên trong có gì, chúng ta lấy cái đấy, cơ hội phát tài tới rồi, cùng nhau xông vào đi!

Đám người ngơ ngác, sao cảm thấy như lời kịch của sơn tặc ấy nhỉ…

Cộng thêm hành vi cưỡng ép phá cửa trước đó, càng làm cho bọn hắn cảm thấy quái dị đến cực điểm.

Bọn hắn không phải đến tìm kiếm di tích sao?

Sao cảm thấy giống như đang làm chuyện xấu ấy nhỉ…

Nhưng mà vừa nghĩ tới thân phận của Trần Thư, bọn hắn ngược lại cũng bình thường trở lại, chỉ có thể nói hợp tình hợp lý…

- Xông lên!

Lúc này, Vương Thanh Tuyết vô cùng hưng phấn, khuôn mặt trắng noãn đỏ bừng, hai mắt càng toát ra tia sáng của Tội phạm.

Đây chính là lần đầu tiên nàng cùng đối phương hành động…

Đám người thấy hai người hưng phấn như thế, cũng bị phân nhiễm, muốn làm càn một lần, cùng kêu lên hò hét:

- Tội phạm quân xuất chinh, không có một ngọn cỏ! Xông lên!

- Vàng bạc tài bảo đang ở trước mắt, xông lên!

Mà lúc này, hạch tâm chi địa của Nguyên Tố linh cảnh.

Một con chim nhỏ ngũ thải thân thể khẽ động, từ trong ngàn năm ngủ mê thức tỉnh dậy.

Thân thể của nó hoàn toàn được ngưng tụ từ Nguyên Tố chi lực, chính là di tích chi linh của nơi đây!

- Ngàn năm, cuối cùng cũng có người mở ra rồi sao?

Chim nhỏ miệng phun tiếng người, lẩm bẩm:

- Để ta tới xem xem vãn bối ngàn năm sau này, sẽ có phong độ tuyệt thế như thế nào…

Trước mặt của nó xuất hiện một màn ánh sáng, trên đó xuất hiện hình ảnh đám người Trần Thư đang hò hét.

Trong chốc lát, chim nhỏ như bị sét đánh, đại não thoáng chốc bị choáng váng.

Một lúc sau, nó nuốt nước bọt, lẩm bẩm:

- Đỉnh thế….

Chương 2300 - Giết đến điên rồi…

Lúc này di tích chi linh đã xạm mặt lại, thậm chí muốn đóng không gian thông đạo ngay.

Nó chưa từng nghĩ tới, sẽ xuất hiện cảnh tượng như thế này…

Nếu không phải hung thú không có năng lực đổi hình, nó thậm chí coi là bên ngoài di tích bên là một đám hung thú tàn bạo…

- Thời đại thật sự thay đổi rồi sao…

Di tích chi linh vẫn không thể nào lý giải được, nghĩ mãi mà không rõ nhân loại rốt cuộc đã trải qua cái gì, mới có thể biến thành dạng này…

- Xông lên!

Giờ phút này, Trần Thư không biết di tích chi linh đã chú ý tới bọn hắn.

Hắn vừa tới gần cửa vào di tích đã phát giác được thông đạo khẽ run lên, dường như có xu hướng khép kín.

- Hả?

Trần Thư nhíu mày, trực tiếp để Thỏ Không Gian lại ném ra mấy trăm đạo ấn ký, cưỡng ép mở thông đạo.

Đã mở ra, há lại quan bế?

Không bao lâu, hắn mang theo đám người tràn vào [Nguyên Tố linh cảnh] trước mắt.

Đám người hai mắt sáng lên, như sói đói, đang tìm kiếm bốn phía, đã hoàn toàn bị Trần Thư làm cho lệch lạc…

- Khụ khụ…

Trần Thư ho nhẹ một tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu cho đám người.

Đám người lập tức hiểu ý, khôi phục thần sắc ôn tồn lễ độ, so với dáng vẻ vừa nãy bên ngoài hoàn toàn tương phản…

Lúc này Trần Thư mới nhẹ gật đầu, học theo cách ôm quyền của cổ nhân, cất cao giọng nói:

- Di tích chi linh tiền bối có đây không? Có thể gặp một lần không?

Nhưng mà, di tích không có bất kỳ động tĩnh gì, tĩnh mịch một mảnh.

Trần Thư thấy không ai đáp lại, cũng không nóng nảy, lại lần nữa nói:

- Tại hạ là nhân loại Trần Thư, ta muốn đến tiếp nhận một di tích truyền thừa, mong rằng cho ta một cơ hội.

- …

Di tích chi linh ở sâu bên trong nháy mắt giật mình, ngươi ấy, vừa thấy mặt đã muốn tiếp quản di tích?

Nó sống nhiều năm như vậy, thực sự chưa từng gặp qua tình huống không hợp thói thường như thế…

- Tiểu tử, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có bao nhiêu cân lượng.

Nó không trả lời, mà trực tiếp mở ra di tích thí luyện, chuẩn bị để Trần Thư biết biết cái gì gọi là trời cao đất rộng.

Đừng bảo là một Vương cấp ngự thú sư, Truyện Kỳ cổ ngự niên đại cũng sẽ không phách lối như vậy…

Rầm rầm rầm!

Giờ phút này, di tích chấn động, chỉ thấy trăm mét bên ngoài, dâng lên từng đạo màn sáng, màu đỏ nóng bỏng như lửa, màu lam hàn lãnh như băng…

Rõ ràng, ánh sáng khác biệt đại biểu cho Nguyên Tố chi lực khác biệt.

Lúc này trong đầu đám người xuất hiện tiếng nhắc nhở lạnh lùng:

[Ngự thú sư có được Nguyên Tố Khế Ước linh, tiến về Nguyên Tố chi giới tương ứng]

[Nếu không có Nguyên Tố Khế Ước linh, tiến về đặc thù chi giới ở giữa]

Rõ ràng, di tích lịch luyện đã bắt đầu.

Mặc dù danh xưng là Nguyên Tố linh cảnh, nhưng không có Nguyên Tố Khế Ước linh, cũng có thể đạt được ban thưởng.

Đám người thần sắc khẽ động, nhưng mà không gấp, nhìn về phía Trần Thư.

- Các vị, bắt đầu lịch luyện đi!

Trần Thư nhẹ gật đầu, mở miệng nói:

- Có thể tăng lên bao nhiêu, thì phải xem các ngươi!

Đám người vẻ mặt hưng phấn, tiến nhập Nguyên Tố chi giới tương ứng với mình.

Rất nhanh, cũng chỉ còn lại ột mình Trần Thư đợi tại chỗ, trong mắt có vẻ suy tư.

Husky là thuộc tính Nguyên Tố hiếm thái, tiến về bất kỳ Nguyên Tố chi giới nòa cũng có thể.

Lúc hắn đang chuẩn bị tiến về khu vực nguyên tố Hỏa.

Màn sáng trước Nguyên Tố đột nhiên biến hóa.

Chỉ thấy đặc thù chi giới ở giữa khẽ động, bên cạnh xuất hiện một màn sáng tràn ngập ngũ thải.

Đồng thời dưới chân Trần Thư cũng xuất hiện một mũi tên, chỉ màn sáng thất thải trước mắt.

- Hả?

Trần Thư ngơ ngác, sau đó trong đầu lại lần nữa xuất hiện thanh âm nhắc nhở:

[Đến, ngươi tới nơi này.]

- …

Khóe miệng của Trần Thư giật giật một cái, sao hắn lại cảm thấy bị sắp xếp ấy nhỉ…

Nhưng mà điều này cũng làm cho hắn có thể xác định, Nguyên Tố linh cảnh trước mắt quả thực có di tích chi linh tồn tại.

Dù sao câu nhắc nhở này mang theo cảm xúc cá nhân mãnh liệt…

Hắn nhíu mày, ngược lại không hề sợ hãi, trực tiếp mang theo Khế Ước linh, cất bước tiến nhập Nguyên Tố chi giới vừa xuất hiện.

Trong chốc lát.

Tầm mắt của hắn nhất chuyển, đi tới một khu đất rộng lớn vô ngần.

Mà lúc này, chung quanh hắn xuất hiện từng chùm sáng khác nhau.

Ngay sau đó, từng con Tinh linh Vương cấp nhị tinh chậm rãi xuất hiện, có con nguyên tố Hỏa, có con nguyên tố Thủy…

Tinh linh khí thế kinh người, trực tiếp khóa chặt Trần Thư.

- Đánh nhau sao?

Trần Thư nhíu mày, ngược lại không dự liệu được sẽ thô bạo như vậy…

Xem ra chủ nhân của di tích này tính tình cũng nóng nảy đấy.

Nhưng mà, trên thực tế, giờ phút này nội dung thí luyện của những người còn lại hoàn toàn khác hắn, chỉ là kiểm tra một chút khả năng chưởng khống Nguyên Tố mà thôi.

- Tiểu tử, xem ngươi có thực lực không?

Di tích chi linh ở sâu bên trong đang nhìn Trần Thư, chuẩn bị ra đòn.

Mặc dù không nghĩ tới tổn thương Trần Thư, nhưng mà cũng muốn làm cho đối phương biết, di tích không phải là hậu hoa viên nhà hắn!

Nhưng lúc này.

Suy nghĩ của nó trong nháy mắt bị đánh gãy, đại não thoáng chốc lâm vào khoảng không ngắn ngủi.

Chỉ thấy con chó ngốc bên cạnh Trần Thư, tùy ý phun ra từng tiểu hỏa cầu, trực tiếp miểu sát Nguyên Tố Tinh Linh bốn phía…

Chương 2301 - Đánh chủ ý tới Xích tử chi tâm

Nếu có máu chảy, Nguyên Tố Tinh Linh đoán chừng đã chảy mấy chục ngàn lít máu…

- Làm sao… Sao có thể?

Di tích chi linh ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời lâm vào trạng thái ngơ ngác.

Nó đã tưởng tượng đối phương có thể sẽ thắng, dù sao dám phách lối như vậy, tất nhiên sẽ có một chút tư bản.

Nhưng ngươi mẹ nó không khỏi cũng quá hời hợt đi…

Một lát, dù sao cũng là sinh vật sống hơn ngàn năm, rất nhanh đã khôi phục lại, lẩm bẩm:

- Chẳng trách nhiều Vương cấp như vậy đều nghe lời ngươi…

- Vậy cho ngươi thêm chút nữa!

Giờ phút này, Nguyên Tố Tinh Linh xung quanh Trần Thư toàn bộ đã tiêu tán, đồng thời một đạo hào quang bảy màu dung nhập vào trong cơ thể Husky, tăng lên thuộc tính của nó.

Nhưng mà bởi vì Husky thuộc tính Nguyên Tố quá mức biến thái, gia tăng lượng chỉ có thể nói là cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng Trần Thư mặt đầy hưng phấn, ít nhất có thể tăng lên một chút.

Grào!

Vào thời khắc này.

Phía trước lại lần nữa xuất hiện một chùm quang mang to lớn.

Chỉ thấy một con Cự Long thân dài trăm mét thuộc tính hỏa xuất hiện, khí thế kinh người, thực lực Vương cấp tam tinh!

- Kế tiếp!

Trần Thư lại nhếch miệng, không chút để ý.

Husky lại phun ra một ngụm sương lạnh, trong nháy mắt đông kế thân thể cự long Hỏa Diễm sau đó răng rắc một tiếng, hóa thành trận vụn băng, rơi đầy đất…

Lại một chùm sáng dung nhập vào trong cơ thể Husky, tăng cường thuộc tính nguyên tố Hỏa.

- Dễ dàng như vậy sao?

Di tích chi linh ở sâu bên trong lại lần nữa chấn động, trong lòng lập tức dâng lên vẻ không phục.

- Ta cũng không tin, một Vương cấp không có cực hạn?! Lại đến!

Mà giờ khắc này Trần Thư cũng ý thức được mục đích của đối phương, chuẩn bị bắt đầu một trận thịnh yến miểu sát!

Từng con nguyên tố sinh vật lần lượt xuất hiện.

Từ Vương cấp nhị tinh đến Vương cấp tam tinh, mà số lượng cũng từ một con tăng vọt đến mười cái, trăm con…

Những người còn lại đều đang hòa bình lịch luyện, chỉ có Trần Thư nơi này, đã giết đến điên rồi…

Hai ngày sau.

Trần Thư một đường miểu sát nguyên tố sinh vật xuất hiện, đồng thời cũng đang từng bước xâm nhập di tích, từ Bách Thảo Viên giết tới Tam Vị Thư Ốc…

Hắn có một dự cảm, di tích chi linh ở chỗ sâu nhất của di tích!

Nếu ngươi đã không chịu ra vậy thì giết tới khi ngươi đi ra mới thôi!

Đồng thời, lực lượng di tích cũng không ngừng gia trì trên cơ thể Husky khiến thực lực của tiến thêm một bước.

Đây là quy tắc của di tích!

- Còn gì nữa không?

Trần Thư nhìn về phía trước, tự lẩm bẩm.

Thời khắc này Husky đã phân ra bốn phân thân, tuỳ tiện đồ sát toàn bộ Nguyên tố tinh lên trên người trăm con Vương cấp đỉnh phong!

- Di tích chi linh tiền bối có đây không?

Trần Thư nở nụ cười nói:

- Ta sắp đến rồi…

- …

Thời khắc này di tích chi linh nhìn Trần Thư cách đó không xa, lẩm bẩm:

- Thật không hợp thói thường…

Nó phe phẩy cánh, nghĩ đến năng lượng dồi dào tồn tại bên trong di, trực tiếp quyết tâm liều mạng, lại lần nữa cho Trần Thư tăng gặp đối thủ!

- Ta cũng không tin!

Trong chốc lát, toàn bộ di tích dường như trở nên rất nhỏ run rẩy.

Mà Trần Thư cũng dừng bước lại, dường như đã nhận ra cái gì, nhìn về phía bầu trời.

Bầu trời Di tích tinh khiết màu trắng, thoạt nhìn như tấm gương vô ngần mà lúc này trên đó lại xuất hiện thất thải quang mang chói lọi.

Quang mang dần dần hạ xuống, một cỗ khí thức kinh người cường thịnh tràn ngập.

- Ngụy Truyện Kỳ?

Trần Thư thần sắc giật mình, nhìn về phía trước, cũng không dự liệu được một màn này.

Di tích trước mặt, vậy mà có thể sáng tạo ra ngụy Truyện Kỳ để thí luyện đối thủ?!

Cho dù hắn nắm giữ tinh không di tích, cũng không làm được một bước này, đương nhiên cũng không liên quan đến năng lượng trong tinh không di tích.

Nhưng mà dù vậy, cũng kiểm chứng được một khía cạnh, Nguyên Tố hoàng giả mạnh hơn Tinh Thần Vương một chút!

- Di tích này, nhất định phải đạt được!

Trần Thư hai mắt nhắm lại, âm thầm hạ quyết tâm.

Ngoại trừ tăng cao thực lực cùng đóng gói Tư Nguyên, mục tiêu cuối cùng của hắn là chưởng khống di tích, biến nó vĩnh viễn trở thành Tư Nguyên của nhân loại.

Grào!

Giờ phút này, chỉ thấy một thất thải đại điểu xuất hiện, bộ dáng tựa như Phượng hoàng trong truyền thuyết, nhưng lại tràn ngập năng lượng nguyên tố cực hạn!

- Mặc dù chỉ có chút xíu lực lượng của ta năm đó, nhưng đã đủ để đối phó ngươi…

Di tích chi linh phe phẩy cánh, trong lòng có suy nghĩ, nhận định đã nhìn ra thực lực cực hạn của Trần Thư.

Rít!

Giờ phút này, ngụy Truyện Kỳ Nguyên Tố phượng hoàng xuất hiện, lạnh lùng nhìn Trần Thư, một cỗ uy áp nhàn nhạt lan tràn ra.

Một giây sau, ánh mắt của nó khẽ động, chỉ thấy thân thể bị quang mang bao phủ, sau đó tách ra hai con Phượng Hoàng giống nhau như đúc!

- Kỹ năng phân thân?!

Trần Thư ngơ ngác, nhìn phía ba con Phượng Hoàng trên bầu trời, không khỏi giật mình.

Khí thế của hai con phân thân vừa xuất hiện hoàn toàn không kém gì bản thể, rõ ràng cùng dạng với thần kỹ [phân thân] của Husky, với lại không phải phân thân sơ giai, ít nhất là cấp sáu.

Mà cái này, cũng là kỹ năng phân thân của sinh vật còn lại, lần đầu Trần Thư nhìn thấy.

- Không phải ngụy Truyện Kỳ bình thường…

Trần Thư liếc mắt trông về phượng hoàng trước mặt, thần sắc cũng có vẻ ngưng trọng.

Chương 2302 - Đánh chủ ý tới Xích tử chi tâm (2)

Thuộc tính cơ sở của đối phương là ngụy Truyện Kỳ, đồng thời cũng kế thừa một phần kỹ năng Nguyên Tố phượng hoàng lúc trước, sức chiến đấu tất nhiên là đỉnh tiêm trong ngụy Truyện Kỳ.

Trần Thư cũng không tiếp tục thư giãn nữa mà triệu hoán Khế Ước linh còn lại.

Là một cái Vương cấp ngự thú sư, hắn có năm con Khế Ước linh, đương nhiên là muốn toàn lực ứng phó!

- Ấy?

Di tích chi linh cũng ngơ ngác, vậy mà quên Khế Ước linh còn lại của Trần Thư…

Chủ yếu là một con chó ngốc hắc bạch kia quá mức chói sáng, khiến nó theo bản năng không để mắt đến…

Giờ phút này, Khế Ước linh còn lại xuất hiện, sức chiến đấu bên phía Trần Thư nháy mắt tăng vọt một mảng lớn.

- Đại cẩu ngốc, chuẩn bị lên!

Bây giờ Tiểu Tinh Linh đã là hình thái cấp SSS, thực lực xuất hiện chất biến, thậm chí vượt qua thực lực đỉnh phong của nó ở dị giới.

Đương nhiên, con hàng này mạnh miệng, vẫn luôn nói chỉ có nó thực lực bán đỉnh phong…

Tiểu Tinh Linh thần sắc khẽ động, thân thể bị lục bạch quang mang bao phủ, sau đó lấy tốc độ mắt trần có thể nhìn thấy mà tăng lên.

Đảo mắt, Tiểu Tinh Linh hóa thành một con tinh linh cao gầy, toàn thân vây quanh lục bạch quang mang chi hoàn!

Nó móc ra đại xì gà cùng lang nha bổng, trong nháy mắt ném ra từng kỹ năng phụ trợ, dung nhập vào trong cơ thể Husky.

Chỉ thấy thuộc tính Nguyên Tố của Husky tăng vọt một mảng lớn, khí thế trở nên càng khủng bố hơn, không hề thua kém Phượng hoàng Nguyên Tố trước mặt.

- Tiếp nhận lời chúc phúc của Đại Mao ta đi!

Mao Đại Vương cũng thần sắc khẽ động, trực tiếp cho làm suy yếu các loại kỹ năng của phượng hoàng bản thể.

Mặc dù chỉ là di tích tạo nên sinh vật, nhưng Mao Đại Vương ngay cả thi thể cũng có thể chúc phúc, sinh vật đặc thù này

đương nhiên là chạy không khỏi…

Thực lực của hai bên một tăng một giảm.

Khí thế của Husky đã chế trụ Nguyên Tố phượng hoàng, huống chi nó còn có bốn phân thân, đây cũng là một ưu thế không thể coi thường.

Mà cái này, dưới tình huống Trần Thư không cắn thuốc, nếu ở thời điểm gặm chung cực bạo tẩu dược tề, sức chiến đấu của hắn đã có thể vượt qua ngụy Truyện Kỳ, chỉ là còn chưa đạt tới trình độ truyền kỳ mà thôi.

Mà cái này, nguyên nhân chủ yếu là Tiểu Tinh Linh cứu cực tiến hóa, khiến nó có thể tăng lên rất nhiều thuộc tính của Husky.

- Thần thú đúng không? Diệt nó!

Trần Thư mỉm cười, truyền đạt chỉ lệnh cho Husky.

Trong chốc lát, năm con Husky đằng không mà lên, đi tới cùng Nguyên Tố phượng hoàng cùng một độ cao.

Hai sinh vật nắm trong tay cực hạn nguyên tố, mặc dù không phải cùng một thời đại, nhưng theo bản năng dấy lên chiến ý.

Nguyên Tố phượng hoàng thanh minh một tiếng, hai cánh phe phẩy, từng con Hỏa điểu bay ra, phô thiên cái địa đánh tới Husky.

Nhiệt độ Toàn bộ di tích dường như cũng trở nên hừng hực đến cực điểm.

- Ngao ngao ngao!

Husky cũng không chút hoang mang, đồng thời phun ra tử vong đại hỏa trụ.

Năm đạo hỏa trụ như Gia Đặc Lâm, điên cuồng tảo xạ Hỏa điểu đầy trời, chỉ cần bị chạm đến, trong nháy mắt sẽ bị oanh giết.

Chỉ không đầy một lát, phượng hoàng đã rơi vào thế hạ phong, không thể không phóng thích thuộc tính băng, muốn áp chế đối phương!

Mà Husky cũng không chút do dự, đồng thời biến hóa thành thuộc tính băng, lại lần nữa bắt đầu đối oanh.

Đây đương nhiên là chỉ lệnh của Trần Thư hắn muốn hoàn toàn chinh phục di tích chi linh, như vậy mới có hi vọng trở thành người thừa kế của di tích.

Ngoại trừ Mao Đại Vương cùng Tiểu Tinh Linh, Tiểu Hoàng cùng Thỏ Không Gian cũng không xuất thủ, nhường sân khấu cho Husky, chính là vì toàn phương diện đánh phục đối phương.

Lúc này Nguyên Tố phượng hoàng lại lần nữa cải biến thuộc tính Lôi Điện, nghĩ đến dựa vào Nguyên Tố chi lực khác biệt để giành lấy ưu thế.

Nhưng mà, Husky là Nguyên Tố chi thể, bất luận thuộc tính gì đều hoàn toàn giống nhau, kết quả đương nhiên sẽ không có gì ngoài ý muốn.

Trong lúc nhất thời, song phương không ngừng biến hóa các loại thuộc tính, sắc trời cũng bị kỹ năng hào quang chiếu rọi đến đủ mọi màu sắc.

Cả hai không có bất kỳ di động gì, các loại kỹ năng vô cùng vô tận, như cố định pháo đài, ai hỏa lực không đủ, sẽ bị thua…

Cứ như vậy, song phương chiến đấu thô bạo, không tồn tại bất kỳ kỹ xảo cùng kinh nghiệm gì.

Kỳ thật như vậy đối với Trần Thư là không công bằng.

Dù sao đối phương chỉ là sinh vật sáng tạo ra di tích, linh trí không cao, kinh nghiệm chiến đấu đương nhiên cũng kém xa tít tắp Tội phạm ca gian trá…

Nhưng mà bây giờ Trần Thư đánh chủ ý đến một năng lượng hình tượng xích tử chi tâm…

Thời gian dần dần trôi qua.

Husky cùng Nguyên Tố phượng hoàng vẫn còn đang dùng kỹ năng đối oanh.

Mà ngự thú sư còn lại, cũng từng bước một xông qua cửa ải, bắt đầu cùng nguyên tố sinh vật chiến đấu.

Nhưng mà cường độ của bọn hắn cùng Trần Thư hoàn toàn không phải một phương diện, đột khó thí luyện thuộc về người bình thường…

Giờ phút này, lực chú ý của Di tích chi linh đều đặt trên người Trần Thư.

Mực dù lúc đầu nó thắng dễ dàng, nhưng hiện thực cùng nó tưởng tượng hoàn toàn khác biệt.

Nguyên Tố phượng hoàng nó chế tạo ra vẫn luôn bị áp chế.

Đối phương chẳng những thuộc tính biến thái, với lại tinh lực cũng tương đối tràn đầy, thời gian dài tác chiến không lộ ra vẻ mệt mỏi.

Chương 2303 - Đại sư lừa dối lên sàn

- Không thể lại đánh…

Trong Di tích chi linh tâm thở dài.

Nguyên Tố phượng hoàng mỗi một giây đều sẽ tiêu hao lượng lớn năng lượng của di tích, với lại vẫn luôn bị áp chế, hoàn toàn không công lãng phí.

- Một kích cuối cùng!

Trong lòng nò cũng truyền đạt chỉ lệnh cho Nguyên Tố phượng hoàng, quyết định phân ra một thắng bại.

Giờ phút này, Nguyên Tố phượng hoàng thanh minh một tiếng, trong cơ thể Nguyên Tố chi lực phun trào ra, khí thế trong nháy mắt tăng vọt một mảng lớn.

- Hả?

Trần Thư ý thức được tính toán của đối phương đồng thời để Husky chuẩn bị tụ lực đại chiêu [Nguyên Tố chôn vùi].

- Ngao ngao!

Năm con Husky gật gù đắc ý, ngao ngao kêu to, đồng thời hai con ngươi xuất hiện hào quang sáng chói.

Chỉ trong chốc lát, song phương sát chiêu đã tụ lực hoàn thành!

Ba Nguyên Tố phượng hoàng vỗ hai cánh trong miệng phun ra một viên cầu sáng bảy màu, tựa như phá vỡ Không Gian, thẳng đến chỗ Husky!

Năm con Husky miệng chó mở rộng, đồng loạt phun ra năm đạo ánh sáng rực rỡ.

Sát chiêu của song phương trong nháy mắt đụng vào nhau.

Năng lượng kinh khủng tràn lan ra, toàn bộ thế giới dường như tĩnh lặng, chỉ còn lại quang huy rực rỡ sáng chói.

Một lúc sau.

- Bại rồi…

Di tích chi linh nhìn qua kỹ năng hai bên va chạm, đã ý thức được kết cục.

Tinh thần của nó chấn động, ánh mắt trừng trừng chằm chằm Trần Thư, lẩm bẩm nói:

- Cái này không phải là Cổ Thuấn ngụy trang chứ?

Đối phương rõ ràng chỉ là Vương cấp, lại có thể đánh bại sinh vật ngụy Truyện Kỳ đỉnh phong, cho dù ở cổ ngự niên đại, cũng chưa từng xuất hiện người nào nghịch thiên như vậy.

Nó đương nhiên mà vậy nghĩ đến là lão gia tử làm bộ, muốn đến đùa nó…

- Cũng không đúng… Cổ Thuấn không rảnh rỗi như vậy…

Di tích chi linh suy nghĩ, nghĩ đến hành vi trước đó của Trần Thư bên ngoài di tích, càng phủ định phỏng đoán của mình.

Cổ Thuấn tốt xấu gì cũng là đệ tử Nhân Hoàng, sẽ không giống như Tội phạm thế…

Mà lúc nó đang suy nghĩ, lại không chú ý tới, Thỏ bên cạnh Trần Thư ánh mắt đã trừng trừng nhìn phía nó…

Mặc dù song phương cách bích chướng, thậm chí không cùng một không gian, nhưng ánh mắt Thỏ có thần, dường như đã khóa chặt vị trí của nó.

- Vẫn là không đối…

Di tích chi linh vẫn không đoán ra thân phận của Trần Thư, lẩm bẩm:

- Chắc là thời đại mới thật sự xuất hiện một tên biến thái?

Giờ phút này, một đạo dị động Không Gian đánh gãy suy nghĩ của nó khiến nó không khỏi ngẩng đầu lên.

- Hả?

Một giây sau, Di tích chi linh thần sắc chấn động, chỉ thấy từng đạo không gian lợi nhuận huy động, đang ý đồ trảm phá bích chướng trước mắt nó.

Đối phương phát hiện ra nó?

Nó đang muốn hành động, chỉ thấy hơn ngàn đạo không gian lợi nhận dung hợp lại cùng nhau, hóa thành một cực hình thứ nguyên trảm, cưỡng ép trảm phá bích chướng che lấp không gian của nó!

- Má nó!

Di tích chi linh nhìn khóe miệng Trần Thư nở nụ cười, không khỏi run lên trong lòng, dĩ nhiên là có chút rụt rè…

Sao nó cảm thấy mình gặp phải tội phạm cướp sạch tài nguyên thế này…

Xoẹt…

Một đạo thanh âm bén nhọn xé rách quanh quẩn, Không Gian cách song phương hoàn toàn bị chém ra, không chút tác dụng che chắn.

- Ha lâu…

Trần Thư mỉm cười, cố dáng bày ra dáng vẻ hiền lành…

- Ngươi… Ngươi muốn làm gì?!

Di tích chi linh theo bản năng lui nửa bước, trong lòng có vẻ kinh sợ.

Mặc dù nó là sinh vật truyền kỳ thượng vị ngàn năm trước nhưng bây giờ chỉ là một sợi tàn hồn, đã sớm không còn thực

lực đỉnh phong như trước.

- Đừng sợ…

Trần Thư cười một tiếng, nói:

- Ta tới tham gia thí luyện đó, tiền bối.

- …

Di tích chi linh xạm mặt lại, có người tham gia như thế sao…

- Cái kia, ta muốn tiếp nhận truyền thừa di tích, vì nhân loại mà cống hiến!

Trần Thư đứng thẳng người, thần sắc trịnh trọng, hai mắt có ánh sáng nhạt, dáng vẻ đại nghĩa vô song.

- Ngươi?

Di tích chi linh thật sự không dám để cho đối phương tiếp nhận di tích, vội vàng nói:

- Hiện tại ta quản lý di tích rất tốt…

Lúc trước tinh không di tích sẽ chọn ra người thừa kế, là bởi vì vị trí của nó bị Đại Hung khóa chặt, muốn giữ lại di tích, chỉ có thể bị ép chọn một người thừa kế, như vậy mới có thể để cho di tích tiến hành một lần Không Gian đại thuấn di.

- Ta nói thật, hiện tại thế đạo quá hỗn loạn, đã hoàn toàn là địa bàn của hung thú rồi.

Trần Thư ngược lại không hề ngoài ý muốn, tiếp tục khuyên nhủ:

- Chỉ cần bọn chúng không xuất thủ, sớm muộn cũng sẽ tìm từng di tích…

Nửa đồng hồ sau.

Trần Thư chậm rãi nói, Di tích chi linh hoàn toàn trầm mặc, trong lòng không ngừng tự hỏi cái gì.

Trần Thư hài lòng, xem ra hắn đã xúc động đến linh hồn đối phương…

- Đại Hung… Thú Hoàng tân thời đại…

Di tích chi linh suy nghĩ lưu chuyển, theo lời của Trần Thư, nó cũng hiểu được thế cục.

Mặc dù lời nói của đối phương đa số hoàn toàn vô nghĩa, nhưng có vài lời nói không sai, hung thú hoàn toàn sẽ không để cho di tích an ổn tồn tại.

Dù sao đây là hi vọng lật bàn thứ nhất của nhân loại.

- Ngươi thật sự là người thừa kế mà Cổ Thuấn chỉ định?

Nó vừa đi vừa quan sát Trần Thư, nếu không phải thực lực của đối phương đánh không lại Truyện Kỳ, nó thậm chí cảm thấy con hàng này soán vị…

Chương 2304 - Chân tướng phơi bày

- Đúng vậy.

Trần Thư lấy ra một viên thạch đầu màu xám mang theo bên người nói:

- Đây là đồ lão gia tử cho ta, phía trên có lực lượng của hắn.

Di tích chi linh phe phẩy cánh, hít hà thạch đầu, trong lòng cũng có mấy phần tin tưởng.

Trần Thư lần nữa mở miệng nói:

- Mặt khác, ta có xích tử chi tâm, cũng là phù hợp với điều kiện truyền thừa của di tích.

- Đồ chơi gì?

Di tích chi linh lảo đảo một cái, thậm chí từ không trung ngã xuống.

Nó sống nhiều năm như vậy, từ trước tới nay chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ như vậy…

- Xích tử chi tâm.

Trần Thư thần sắc tự nhiên, nhìn không ra một điểm sơ hở.

Di tích chi linh dùng cánh vuốt vuốt cái trán, trầm lặng nói:

- Hành vi trước đó ngòi di tích, ta đã nhìn thấy.

- A được…

Trần Thư thần sắc trì trệ, ngược lại không dự liệu được cái gì vừa ra…

- Kỳ thật, ta làm ngược lại bản tâm…

Hắn thở dài, trên mặt phiền muộn, nói:

- Hành vi trước đó, chỉ là vì phấn chấn sĩ khí, ngươi không biết rồi, nhân loại thế giới này khiêm tốn, thật thích hợp lắm…

-?

Di tích chi linh nhìn qua ánh mắt Trần Thư, vẫn tràn đầy chất vấn, không dễ dàng lắc lư như vậy.

Thấy vậy, Trần Thư cũng chỉ có thể chuyển ra đòn sát thủ.

- Nói thật với ngươi ta thật ra là người thừa kế Tinh Thần Di Tích, lúc trước Tinh Linh là nhìn trúng xích tử chi tâm của ta!

- Thật sao?

Di tích chi linh thần sắc chấn động, vậy mà thật sự có di tích để hắn tới đảm nhiệm người thừa kế?

- Thiên chân vạn xác!

Trần Thư chững chạc đàng hoàng nói:

- Hiện tại nó thường xuyên cảm khái, may mà lúc trước chọn ta…

- …

Lời này vừa nói ra, đừng nói là di tích chi linh, mấy con Khế Ước linh bên cạnh hắn cảm thấy không kìm chế được.

Nhưng một giây sau bọn chúng ý thức được cái gì, bắt đầu cố gắng nén cười, thậm chí thân thể có hơi run rẩy…

Di tích chi linh có chút mơ màng, hỏi:

- Bọn chúng sao thế?

- Không có gì, đoán chừng là nghĩ đến mấy chuyện vui vẻ.

Trần Thư lại bình tĩnh tự nhiên, nói:

- Là Khế Ước linh của ta, vui vẻ một chút cũng là chuyện hợp lý.

- …

Di tích chi linh có chút suy nghĩ, mơ hồ cảm thấy có chút kỳ lạ…

- Đúng, tiền bối, đây là Thỏ tiếp nhận truyền thừa của Tinh Thần Di Tích.

Trần Thư bảo Thỏ Không Gian tới chào hỏi.

Thỏ lấy lại tinh thần, đồng thời thân thể tràn ngập quang mang lam sắc sáng chói, như Tinh Thần ban đêm.

- Thật sự là lực lượng bất hủ Tinh Linh…

Di tích chi Linh Thần sắc chấn động, thoáng chốc có thể xác nhận, đối phương không nói sai…

- Tiền bối, ta chủ động đánh quả là chính xác.

Trần Thư gãi đầu một cái, trên mặt có vẻ chờ mong.

Di tích chi linh cũng trầm mặc, trong lòng suy nghĩ lưu chuyển.

Nó bảo lưu phần lớn ký ức, đương nhiên không lắc lư chập chờn như Tinh Linh, vẫn có vẻ cảnh giác.

Dù sao Nguyên Tố linh cảnh trọng đại, cũng không thể có cái gì sai lầm, nếu không nó làm sao bàn giao với chủ nhân đã vẫn lạc đây?

Giờ phút này, ánh mắt của nó nhìn về phía Thỏ, nói:

- Ta muốn cùng đối thoại với bất hủ Tinh Linh!

- A? Không cần đâu..

Trần Thư thần sắc chấn động, nếu thật sự câu thông được, chẳng phải là lộ tẩy rồi sao?

- Chủ yếu là, bây giờ khoảng cách giữa chúng ta và nó quá xa…

- Không có việc gì, giữa di tích với nhau có thể liên hệ được.

Di tích chi linh phe phẩy cánh, đi tới trên đầu Thỏ, nói:

- Dùng con Thỏ này xem như vật dẫn vậy.

- Ta…

Trần Thư đang muốn mở miệng, nhưng đối phương đã bắt đầu rồi…

Chỉ thấy một đạo lực lượng nguyên tố dung nhập trong cơ thể Thỏ, lực lượng tinh thần liên tiếp đến trong cơ thể nó, trực tiếp cùng liên hệ với Tinh Linh.

- Phượng hoàng, là ngươi?

Giờ phút này, trên đầu Thỏ xuất hiện một chùm sáng, liếc mắt nhìn di tích chi linh trước mắt.

- Mẹ nó, còn có thủ đoạn này sao?

Trong lòng Trần Thư trầm xuống, tuyệt đối không đoán trước sẽ xuất hiện loại chuyện này…

Cái này mẹ nó không phải phí công nhọc sức sao?

Lúc này, Nguyên Tố phượng hoàng lặp lại suy nghĩ trước đó của Trần Thư, nhất là liên quan tới xích tử chi tâm…

- …

Trần Thư giờ phút này tròng mắt chuyển động, đang tự hỏi làm sao để chiếm được Nguyên Tố linh cảnh…

Nhưng mà, lời nói của Tinh Linh lại khiến hắn giật mình.

- Hắn nói… Hoàn toàn không sai!

Tinh Linh chắc chắn nói:

- Nếu như muốn nói khuyết điểm của hắn, cái kia chính là quá khiêm nhường.

-???

Trần Thư suýt bật ngửa ra sau, như bị sét đánh, chỉ cảm thấy bản thân dường như xuất hiện ảo giác.

Cái này mẹ nó là lời mà Tinh Linh sẽ nói ra sao?

- Được rồi, lực lượng của chúng ta duy trì không được quá lâu, chờ ngươi chọn hắn là người thừa kế, chúng ta mới đoàn tụ được,

Tinh Linh lực lượng ảm đạm, trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể Thỏ, biến mất không thấy gì nữa…

- Tiểu tử, nếu bất hủ Tinh Linh đã nói như thế…

Di tích chi linh đi tới trước mặt Trần Thư, chậm rãi nói:

- Ta, chấp nhận ngươi!

- Tạ ơn tiền bối!

Trần Thư trong nháy mắt thần sắc chấn động, trong lòng hiểu rõ mình sắp đạt được một di tích đỉnh tiêm mới!

Nhiều năm trước hắn đã giành được Tinh Thần Di Tích trong tay rồi, trợ giúp hắn không ít lần.

Chương 2305 - Chân tướng phơi bày (2)

Nhưng mà Tinh Thần Di Tích bởi vì bị nhân loại khai phát quá lâu, dẫn đến lực lượng trong cơ thể cùng Tư Nguyên đã tiêu hao kha khá.

Nhưng Nguyên Tố linh cảnh trước mắt chưa mở ra, lại là đỉnh tiêm di tích, Tư Nguyên tất nhiên là tương đối phong phú…

- Thú Hoàng dược… có rồi…

Trần Thư hưng phấn trong lòng nhưng kỳ thật cũng không khỏi dâng lên một điểm nghi hoặc.

Bất hủ Tinh Linh vậy mà đứng về phía hắn, hẳn là nhân cách cùng mị lực của mình thật sự đã chinh phục được đối phương?

Mà giờ khắc này, bên trong di tích Tinh Linh nhịn không được lệ rơi đầy mặt, trong lòng bùi ngùi mãi thôi:

Con hàng này cuối cùng cũng có di tích mới rồi…

Nếu không chọn người tới hỗ trợ chia sẻ, sớm muộn gì cũng có một ngày nó sẽ bị Trần Thư ép khô…

- Phượng hoàng, vậy mà cùng ta có nạn cùng chịu, không hổ là huynh đệ tốt năm đó của ta…

…

- Đi theo ta…

Nguyên Tố tiểu điểu phe phẩy cánh, mang theo Trần Thư đi đến di tích hạch tâm chi địa.

- Tốt tốt…

Trần Thư kích động, vội vàng đi lên.

Rất nhanh, di tích chi linh mang theo hắn, đi tới một chỗ không gian đặc thù.

Chỉ thấy trước mắt của hắn là một mảnh nước hồ ngũ thải, mà trong hồ, đang có một cây ngô đồng to lớn đứng sừng sững, giống như nối tiếp đến bầu trời.

Di tích chi linh hai cánh chấn động, vượt qua mặt hồ, đi tới trên cây.

Trần Thư cũng thuấn di một cái, đi tới dưới cây ngô đồng.

- Để nó tới làm người thừa kế của di tích đi…

Di tích chi linh nhìn Husky.

Lực lượng nguyên tố của đối phương cường đại, cho dù đồng cấp nó cũng kém xa tít tắp, khuyết điểm duy nhất là, trí thông minh cũng không quá cao…

- Không thành vấn đề.

Trần Thư không hề ngạc nhân, thân thể nhân loại không gánh chịu được di tích lực lượng, đương nhiên cần Khế Ước linh.

Nhưng mà Khế Ước linh của hắn, chẳng phải tương đương với bản thân hắn sao…

Di tích chi linh chi linh mở miệng nói:

- Để nó đến đây đi…

- Được.

Trần Thư vội vàng truyền đạt chỉ lệnh, bảo Husky tới gần cây ngô đồng.

- Ngao ngao!

Nó vừa đến dưới cây, trong nháy mắt bắt đầu dùng móng vuốt cùng miệng lấy vỏ cây, hai mắt tràn đầy quang mang trí tuệ….

- …

Di tích chi linh nhìn con hàng này, trong lòng lần nữa dâng lên một chút bất an…

Con hàng này thật sự có thể đảm nhiệm người thừa kế di tích sao?

Chủ nhân lừng lẫy một đời, không phải hủy trên người con chó ngốc nghếch này sao…

- Ách…

Trần Thư cũng nhận ra đối phương xoắn xuýt, vội vàng nói:

- Nó chỉ là ngẫu nhiên phát bệnh, lúc nào cũng rất khỏe mạnh.

Nói xong, hắn ấn đầu chó, ôm nó từ trên cây xuống.

- Không cho phép cử động động!

Trần Thư chỉ chỉ Husky, lệnh nó ngồi đàng hoàng.

Lúc này Di tích chi linh mới gật đầu, nói:

- Chuẩn bị xong, di tích truyền thừa sắp bắt đầu!

Nói xong, chỉ thấy cây ngô đồng không có gì lạ, trên đó vậy mà dũng động Nguyên Tố chi lực kinh khủng.

Từng đạo ngũ thải quang mang từ trên đỉnh cây rơi xuống, dung nhập vào trong cơ thể Husky…

Trần Thư thấy truyền thừa bắt đầu, thoáng chốc cảm xúc bành trướng.

- Khả năng cần một hai ngày.

Di tích chi linh giải thích một câu, nói tiếp:

- Trong khoảng thời gian này kiên nhẫn chờ đợi một chút.

- Không thành vấn đề, hoàn toàn không thành vấn đề.

Trần Thư đi tới bên cạnh di tích chi linh sau đó xoa xoa đôi bàn tay, nói:

- Ta có một vấn đề cần mạo muội hỏi một chút…

- Cái gì?

- Hiện tại di tích của chúng ta có bao nhiêu ức Tư Nguyên?

Sâu trong đôi mắt Trần Thư lóe lên vẻ tham lam, giống như phơi bày chân tướng…

- Mạo muội…

Nguyên Tố Chi Linh nhìn Trần Thư, trong lòng lại lần nữa có cảm giác bất an.

- Ta chỉ là đơn thuần hiếu kỳ.

Trần Thư gãi đầu một cái, nói:

- Không có ý gì khác.

- Truyền thừa kết thúc, ngươi có thể biết được.

Nguyên Linh lắc đầu, nói!

- Hi vọng ngươi có thể lợi dụng thật tốt, đây chính là trân tàng cả đời của chủ nhân.

- Nhất định!

Trần Thư nghe xong lời này, cuối cùng cũng không giấu được vẻ mặt hưng phấn.

Đây chính là tài phủ của một đỉnh cấp cường giả, không chừng đều có thể giàu hơn lão gia tử đấy…

Thời gian dần dần trôi qua.

Thời khắc này đám người vẫn đang nhận lấy thí luyện, từng bước một xông vào cửa.

Dưới phần thưởng của di tích, thực lực ban đầu đình trệ, lại lần nữa dâng lên…

- A, không tồi…

Lúc này Nguyên Tố Chi Linh mới dồn lực chú ý phóng tới những người còn lại.

Mặc dù bọn hắn không biến thái như Trần Thư, nhưng so với ngự thú sư đồng cấp cũng mạnh hơn không ít, cho dù ở cổ ngự niên đại cũng được xem là thiên tài.

- Quả nhiên là thời đại đặc biệt, vậy mà ra đời nhiều Thiên Kiêu như vậy…

Nguyên Tố Chi Linh cảm khái, đồng thời cũng gia tăng độ khó thí luyện, chuẩn bị phần thưởng lớn cho bọn hắn.

Chính lúc này.

Husky đang tiếp nhận truyền thừa, đôi mắt tràn đầy trí tuệ mở ra, ngũ thải quang mang trên cây ngô đồng đã dung nhập vào trong thân thể nó…

- Kết thúc rồi?

Trần Thư nhíu mày, đang muốn hỏi xem Husky cảm thấy như thế nào.

Mà dường như đồng thời, một cỗ Ngự Thú lực dồi dào đột nhiên xuất hiện trong cơ thể hắn.

- Ừ?

Thần sắc của hắn chấn động, trong nháy mắt ý thức được cỗ lực lượng này đến từ Husky.

Chương 2306 - Hình như mắc bẫy rồi…

Thực lực Khế Ước linh đại trướng, ngay tiếp theo chủ nhân cũng sẽ nhận được tăng phúc, đây coi như là một loại phản hồi.

Thí dụ như Tiểu Tinh chấp nhất nghiên cứu đồng phục bệnh nhân, nhưng thực lực đẳng cấp vẫn không hạ xuống, dựa vào Ứng Long huyết mạch trong cơ thể Lôi Điểu.

Sau một lúc, Trần Thư hoàn toàn hấp thu cỗ Ngự Thú lực này.

Cấp bậc của hắn mặc dù không đột phá đến Vương cấp tam tinh, nhưng đã cách không còn xa nữa.

Nếu tái hiện lần nữa, hắn tất nhiên có thể thuận lợi đột phá.

- Lại còn có điều kinh hỉ ngoài ý muốn.

Trần Thư vui mừng, ngay cả hắn cũng không dự liệu được phần thưởng này.

- Đó là đương nhiên!

Nguyên Tố Chi Linh kiêu ngạo nói:

- Nguyên Tố linh cảnh cũng không phải tinh không di tích có thể sánh được, thuộc về di tích đỉnh tiêm nhất trong nhân loại.

Mặc dù Tinh không di tích cũng là thượng vị Truyện Kỳ bày ra truyền thừa chi địa, nhưng năm đó Tinh Thần Vương vì đột phá, hao phí toàn bộ tài phú của mình, dẫn đến di tích thực ra cũng quá giàu có.

- Nói như vậy, nếu như ta lần nữa đến mấy di tích truyền thừa đỉnh tiêm thì có thể lần nữa tăng lên?

Hai mắt Trần Thư khẽ động dường như vừa tìm được một biện pháp tăng lên.

Không thể nào tu luyện nữa, chỉ có thể tìm đường tắt để đề thăng…

- Nói như thế cũng không sai…

Nguyên Tố Chi Linh lắc đầu, nói:

- Nhưng mà muốn có được sự chấp nhận của di tích chi linh, cũng không dễ dàng.

- Không có việc gì, lắc lư là được rồi.

-??

Nguyên Tố Chi Linh trầm xuống, thậm chí cho rằng mình nghe lầm.

Trần Thư hai tay ôm ngực, thản nhiên nói:

- Đúng rồi, Tiểu Linh, Tư Nguyên của di tích chúng ta đặt ở đâu thế?

-??

Vừa rồi không phải vẫn gọi tiền bối tiền bối sao? Mẹ nó thoáng chốc đã thành Tiểu Linh rồi?

Nguyên Tố Chi Linh trong nháy mắt cảm thấy mình mắc bẫy…

- Ngươi…

Mặc dù chỉ là một sợi tàn hồn, nhưng giờ phút này cũng cảm thấy hô hấp có chút dồn dập…

- Ách… Thật có lỗi, ta chỉ là có chút đắc ý thôi mà…

Con ngươi Trần Thư đảo một vòng, ý thức được vẫn cần đối phương trợ giúp, dù sao toàn bộ quy tắc của di tích hắn cũng không hiểu rõ lắm.

- …

Di tích chi linh nhìn hắn một hồi cảm thấy hình như mình vừa ra quyết định vi phạm tổ tông.

Nó thở dài, nhưng bây giờ ván đã đóng thuyền, nếu như đã cho truyền thừa, chỉ có thể tiếp tục lựa chọn tin tưởng.

Mặc dù xích tử chi tâm của con hàng này có thể lừa gạt nó, nhưng ít ra đối phương đạt được tán thành của Cổ Thuấn cùng tinh không di tích, chứng minh chí ít không phải đại ác nhân gì…

Với lại chủ yếu nhất là nó đối với Trần Thư dường như có một cỗ tín nhiệm trời sinh.

- Tư Nguyên ngươi muốn, ngay dưới chân!

Nói xong, bốn phía mặt hồ bắt đầu xuất hiện ba động, sau đó lượng lớn Tư Nguyên tự động trồi lên mặt hồ, cứ như vậy lẳng lặng nổi lơ lửng, tràn ngập một cỗ năng lượng nồng đậm đến cực điểm.

- Má nó!

Trần Thư thần sắc chấn động, trong nháy mắt mở to hai mắt nhìn, trái tim đã đập bình bịch rồi.

- Thật nhiều bảo bối… của ta… Đều là của ta…

- Ngươi không phải một lòng vì nhân loại sao?

- Ách… Nói sai rồi.

Trần Thư mở miệng nói:

- Của chúng ta… Đều là của nhân loại chúng ta…

- …

Nguyên Tố Chi Linh xạm mặt lại, nó cảm thấy mình đã bắt đầu nhìn ra bộ mặt thật của Trần Thư…

Trước đó hành vi Tội phạm bên ngoài của con hàng này mới là bản tâm thật sự….

Trần Thư không để ý đến Nguyên Tố Chi Linh, đầu tiên là dìm Tư nguyên trên mặt hồ xuống dưới, lúc cần sẽ lấy lên.

- Để cho ta xem xem còn có đặc quyền gì nữa…

Hắn sờ cằm, sau đó nghĩ đến những người còn lại, nói:

- Ta có thể tăng độ khó cửa ái của lên một chút không?

Muốn để đám người đạt được phần thưởng càng lớn, chỉ có thể tăng độ khó của cửa ải lên, đây là một trong những quy tắc cơ bản của di tích, hắn cũng không thể sửa đổi.

- Tốt nhất là đừng để xuất hiện thương vong!

Nguyên Tố Chi Linh thấy đối phương bắt đầu vì người khác mà mưu cầu phúc lợi, trong lòng ngược lại nhẹ nhàng thở ra, chí ít có thể thấy hắn cân nhắc cho người khác.

- Không có việc gì.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Ngươi cũng đừng xem thường bọn hắn!

Hắn hiểu rõ thực lực của bọn hắn, đối với cực hạn của bọn hắn cũng có ước chừng, huống chi nếu xuất hiện nguy cơ, hắn cưỡng ép bỏ dở cửa ải là được rồi.

Trong lúc nhất thời, dưới sự điều khiển của Trần Thư, độ khó thí luyện của đám người trong nháy mắt tăng vọt.

- Hi vọng mỗi người đều có thể tăng lên mức độ lớn nhất…

Di tích chi linh cũng không ngăn cản, hiện tại năng lượng của Nguyên Tố linh cảnh tương đối dồi dào, có thể ủng hộ cách tiêu xài như này, đây chính là thổ hào lực lượng!

Giờ phút này, Trần Thư ngồi dưới tàng cây, sờ đầu Husky.

Hắn với tư cách chủ nhân đều chiếm được tăng lên, thực lực của Husky đương nhiên cũng tăng lên khá lớn.

Dựa theo phán đoán của hắn, toàn bộ thuộc tính Nguyên Tố đều tăng lên khoảng 10 % , đối với thuộc tính cơ sở hiện tại của nó mà nói, đã là sự tăng lên tương đối biến thái rồi.

Trừ cái đó ra, còn có một chỗ tốt khác.

Chương 2307 - Điều này so với giết bọn hắn còn khó chịu hơn

Đó chính là lực lượng di tích sẽ kéo dài dung nhập vào trong cơ thể Husky, mỗi thời mỗi khắc đều gia tăng thực lực của nó.

Mặc dù chậm chạp, nhưng thời gian lâu dài, cũng là một sự gia tăng không thể bỏ qua.

Thỏ cũng giống như thế, thuộc tính không gian cũng được tinh không di tích gia trì, vẫn đang thong thả tăng lên.

- Còn có bốn đỉnh tiêm di tích…

Trần Thư sờ cằm, trong lòng trong nháy mắt có động lực.

Nếu nó có thể chưởng khống toàn bộ, cấp bậc của hắn chí ít sẽ là Vương cấp tam tinh đỉnh phong, thậm chí có thể trùng kích Truyện Kỳ.

Với lại trải qua sự tăng phúc của di tích, thuộc tính của khế ước linh của hắn cũng sẽ dâng lên, đến lúc đó toàn bộ sức chiến đấu của hắn không chừng có thể có thể so với truyền kỳ.

Lại thêm lượng lớn Thú Hoàng dược phụ trợ.

Thời gian hắn đại khai sát giới, sẽ không còn quá lâu.

Vẻ mặt Trần Thư hưng phấn, lại bắt đầu huyễn tưởng…

Thời gian một tháng thoáng chốc đã qua.

Đám người vẫn còn đang tiến hành cửa ải thí luyện, mặc dù một đường gian nan, nhưng vẫn đạt được tiến bộ cực lớn.

Mà bọn hắn không biết người thao túng cửa ải đã từ di tích chi linh biến thành Trần Thư…

- Mấy người này không tồi.

Nguyên Tố Chi Linh nhìn đám người Phương Tư đang thí luyện, trong giọng nói cũng tràn đầy ý tán thưởng.

Mặc dù không biến thái như Trần Thư, nhưng đã thuộc về thiên tài đứng đầu.

Nó thở dài, nói:

- Đáng tiếc… con đường Truyện Kỳ quá khó khăn…

- Thật sự không có cách nào đột phá sao?

Trần Thư vội vàng hỏi, muốn có được nhiều tin tức liên quan.

- Không có.

Nguyên Tố Chi Linh bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Nếu không có biện pháp đặc thù, hơn ngàn năm cũng không có Truyện Kỳ mới xuất hiện.

Trong lòng Trần Thư trầm xuống, quả thật chỉ dựa vào thú tổ huyết dịch đột phá thiên mệnh cổ hoàng.

Hắn nắm chặt nắm đấm, lẩm bẩm:

- Đừng để ta biết là ai làm, nếu không sẽ đánh chết hắn!

-?

Nguyên Tố Chi Linh thân thể run lên, trầm lặng nói:

- Nhân Hoàng.

- …

Trần Thư trong nháy mắt khẽ giật mình, nói:

- Là hắn? Vì sao?

Trong lòng hắn ngược lại không quá tôn kính, dù sao cũng là Nhân Hoàng cổ ngự niên đại, không liên quan gì đến hắn.

- Thực ra là Nhân Hoàng cùng thú tổ liên thủ phong ấn.

Chủ nhân của Nguyên Tố Chi Linh là Nguyên Tố hoàng giả, thực lực so với lão gia tử còn mạnh hơn nhiều, ngược lại hiểu rõ càng nhiều tin tức hơn.

- Đoán chừng là có tâm tư khác rồi.

- …

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Nhưng điều này đối với nhân loại chúng ta không hề công bằng.

Mặc dù hung thú một phương cũng không thể dựa vào thiên phú đột phá đến Truyện Kỳ, nhưng đối phương lại có thể dựa vào thôn phệ huyết mạch đến đột phá đến Truyện Kỳ, mà nhân loại thật sự không có cách nào.

- Ta cũng không hiểu rõ.

Nguyên Tố Chi Linh lắc đầu, nói:

- Trên thực tế, chủ nhân mặc dù là chí cường giả, nhưng trên cơ bản chưa từng tiếp xúc với Nhân Hoàng, đối phương quá mức thần bí.

- Chưa từng tiếp xúc qua?

Trần Thư ngược lại khẽ giật mình, nói:

- Nhân Hoàng xưa nay không cùng các ngươi thương nghị kế sách, hoặc là mở hội nghị nhân loại sao?

- Cổ ngự niên đại, nội bộ nhân tộc chia làm các thế lực khác nhau, riêng phần mình chống cự hung thú chung quanh.

Nguyên Tố Chi Linh nhớ lại năm đó, nói:

- Mà Nhân Hoàng ít khi lộ diện, sẽ không tham dự đại chiến của nhân loại cùng hung thú, như là thần minh trên trời, thú tổ hung thú một phương cũng giống như thế.

- Có lẽ là giữa hai bên đã lập ra quy tắc.

Cả hai thực lực đều vượt qua Truyện Kỳ, ai xuống nước trước có nghĩa là phá vỡ quy củ, một khi xuất hiện đại chiến, tất nhiên sẽ khiến sinh linh hai đại chủng tộc đồ thán, đương nhiên vẫn luôn cực kỳ gắng sức kiềm chế.

- Như vậy sao…

Trần Thư nhẹ gật đầu, trong lòng cũng hiểu đôi chút.

- Duy nhất có quan hệ thân thiết với Nhân Hoàng, có lẽ là Cổ Thuấn.

Nguyên Tố Chi Linh lại lần nữa nói:

- Nhưng mà cho dù là hắn, có vẻ như cũng chỉ từng gặp Nhân Hoàng một hai lần.

- Thần bí như vậy sao…

Trần Thư lẩm bẩm nói, trong lòng càng thêm hiếu kỳ về cường giả này, lại hỏi:

- Vậy ngươi biết Khế Ước linh của Nhân Hoàng không?

Tồn tại trên Truyện Kỳ, Khế Ước linh tất nhiên không phải là phàm vật…

- Ngoại trừ Thiên Vụ, còn lại ta không hiểu rõ.

Nguyên Tố Chi Linh lắc đầu, nói:

- Không ai từng nhìn thấy Nhân Hoàng toàn lực xuất thủ, ngay cả lúc trước hắn cùng thú tổ một trận sinh tử, đều tiến hành ngoài Đại Lục.

- …

Trần Thư nhẹ gật đầu, cũng không tiếp tục truy vấn.

Mà lúc này.

Thần sắc của hắn khẽ động, nhìn A Lương cùng Phương Tư đang thí luyện.

Hai người đã xông qua di tích có độ khó khó khăn nhất, trên cơ bản đã giành được toàn bộ phần thưởng.

Độ khó càng cao, chính là thí luyện truyền thừa của di tích, cũng chính là ngụy Truyện Kỳ đỉnh phong cùng Nguyên Tố phượng hoàng đối chiến.

Tinh thần của hắn khẽ động, trực tiếp mở ra thông đạo, đi đến chỗ Phương Tư cùng A Lương.

- Hả? Trần Thư?

Hai người liếc mắt nhìn thấy được Trần Thư ở giữa hồ, trong mắt có vẻ kinh dị.

- Ngươi nhanh thật.

A Lương ngây ngẩn sau đó phản ứng lại, đối phương đoán chừng đã sớm thông quan.

- Lấy phần thưởng chưa? Hơn một tháng ta đã tăng lên rất nhiều rồi!

Chương 2308 - Điều này so với giết bọn hắn còn khó chịu hơn (2)

- Ta một chút phần thưởng cũng không có.

Trần Thư nhún vai, thản nhiên nói.

- Không có?

A Lương mở to hai mắt nhìn, trong nháy mắt nói:

- Ngươi không phải là ngay từ đầu đã bị đào thải chứ?

- Ta…

Trần Thư đang muốn mở miệng, lại bị đối phương cắt đứt.

Chỉ thấy A Lương cố nén khóe miệng ý cười, an ủi:

- Nhưng mà ngươi cũng không cần thương tâm, cửa thứ nhất là khảo nghiệm mức độ nắm giữ kỹ năng, bàn về tính thao tác, đích thật là có chút không quá thích hợp với tội phạm ca ngươi…

- Ta nói là…

Trần Thư nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Mặc dù ta không có phần thưởng, nhưng ta là là người phát thưởng cho các ngươi.

- Hả?

A Lương thần sắc thoáng chốc giật mình, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

- Có ý gì?

- Không nghe hiểu sao?

Phương Tư liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Hiện tại di tích này, là của hắn rồi!

Nàng ngược lại không hề cảm thấy ngoài ý muốn, những người còn lại tiến về di tích chỉ lấy chút thưởng tăng thực lực bản thân.

Nhưng con hàng này không giống vậy.

Nếu không đóng gói di tích mang đi, đoán chừng ban đêm cũng ngủ không ngon…

- Ngươi?

A Lương há to miệng, ngược lại giật mình, nói:

- Ngươi tiếp quản?

- Di tích chi linh tiền bối tuệ nhãn thức anh, thấy ta phẩm đức cao thượng, năng lực xuất chúng, chọn ta làm người thừa kế di tích.

Trần Thư thần sắc tự nhiên, nói:

- Có vấn đề gì không?

Những lời này, ngược lại khiến di tích chi linh tâm tình vui vẻ, ngược lại hảo cảm đối Trần Thư cũng tăng lên không ít.

Mặc dù trước đó có hơi như phường trộm cướp, nhưng trước mặt những người khác, vẫn cho nó chút thể diện.

- …

A Lương nháy mắt trầm mặc, ngước mặt bốn năm mươi độ nhìn bầu trời, một cỗ nhàn nhạt ưu thương tràn ngập ra.

Hắn còn cho rằng Trần Thư thất bại…

Thì ra con hàng này đã trực tiếp trộm nhà luôn rồi?

Hiện tại xem ra, hắn trải qua thí luyện, chẳng qua chỉ là tiểu đả tiểu nháo mà thôi…

Thời gian dần dần trôi qua.

Đám người Lão Tạ cũng lục tục hoàn thành thí luyện, bởi vì thực lực khác biệt, bọn hắn giành được phần thưởng đương nhiên cũng khác biệt.

Nhưng mà dưới sự trợ giúp hết mình của Trần Thư, chí ít mỗi người đều giành được phần thưởng lớn nhất.

Lúc này, đám người Trần Thư đi tới hạch tâm chi địa, nhìn thấy A Lương ưu thương, con hàng này làm sao thế…

- Hắn sao thế…

Lão Tạ ngơ ngác, trong lúc nhất thời không hiểu rõ tình huống.

- Không có gì, phát bệnh mà thôi.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Đoán chừng là bởi vì ta trở thành người thừa kế di tích, khó tiếp nhận, nhưng mà các ngươi hẳn là có thể tiếp nhận nhỉ?

- Ngươi trở thành người thừa kế di tích?

Một lát, đám người cũng bày ra điệu bộ y như A Lương, đều ngửa mặt bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời, tràn đầy ưu thương…

Cái này so với giết bọn hắn còn khó chịu hơn…

Lại là một tháng trôi qua.

Đám người lục tục hoàn thành phần thí luyện của mình, đồng thời được Trần Thư dẫn đến hạch tâm chi địa.

- Lão sư, bọn hắn sao thế…

Vương Dịch Trần chỉ đám người A Lương như điêu khắc, trong lúc nhất thời có chút mơ màng.

- Không cần phải để ý đến bọn hắn.

Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Tăng lên thế nào?

- Rất tốt!

Trong mắt Vương Dịch Trần tràn ngập hưng phấn, bắt đầu không kịp chờ đợi nói phần thí luyện của mình.

Từ khi lần trước Trần Thư giải quyết Lăng Trần, cứu đối phương, Vương Dịch Trần đối với hắn càng thêm tôn kính.

- Không tồi…

Trần Thư nhìn đám người, hiểu rõ mỗi người bọn họ đều chiếm được tấn thăng to lớn.

- Được rồi, tất cả mọi người đã đạt được ban thưởng, tạm thời về trước đi.

Hắn cười cười, nói:

- Đoạn thời gian này lịch luyện cũng rất mệt nhọc, nghỉ ngơi thật tốt đi.

- Lão sư, ngài không quay về sao?

- Ta không trở về, ta muốn ở chỗ này phối dược.

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Kế tiếp di tích cỡ lớn mở ra là một năm sau, các ngươi nghỉ ngơi xong là có thể xuất thế lịch luyện.

- Chúng ta có thể rời khỏi tinh không di tích sao?

Đám người ngơ ngác, trong mắt có vẻ kích động.

Đây là lần dầu tiên trong ba năm rưỡi này bọn hắn rời khỏi di tích, nghĩ đến sau này có thể rời đi bất cứ lúc nào, cảm xúc không khỏi bành trướng.

Trần Thư gật đầu nói:

- Có thể, nhưng mà giới hạn cho các ngươi một nhóm người này.

- Lão sư, cần chúng ta làm gì sao?

Vương Dịch Trần suy nghĩ, thời điểm này đương nhiên không thể để bọn hắn ra ngoài tản bộ, tất nhiên là có nhiệm vụ…

- Không sai.

Trần Thư nhẹ gật đầu, nói:

- Gần đây Dị không gian mới trên Lam Tinh càng ngày càng nhiều, bên trong mặc dù nguy hiểm trùng điệp, nhưng Tư Nguyên cực kỳ phong phú, với lại cũng có thể rèn luyện năng lực thực chiến của các ngươi.

Từ khi Cấm Vụ Đại Hung xuất thế, số lượng mảnh vỡ Đại Lục giáng lâm đến Lam Tinh khá nhiều.

Dù sao xung quanh dị không gian mới có thể sẽ có cấm bụ, trong đó cũng có Đại Hung tồn tại.

Đây đối với nhân loại mà nói có lợi có hại, mặc dù thực lực hung thú bành trướng, nhưng nhân loại cũng có thể thừa cơ cướp đoạt Tư Nguyên, với lại thế cục cũng sẽ càng thêm hỗn loạn.

- Mặt khác, chính phủ sẽ chia các ngươi thành từng tiểu đội.

Chương 2309 - Chỉ là đang thông báo cho ngươi mà thôi

Trần Thư mở miệng nói:

- Sau này hành động của các ngươi, lấy hình thức tiểu đội mà tiến hành, không thể tụ tập cùng một chỗ, cũng không thể tùy ý phân tán.

Bây giờ dị không gian càng ngày càng nhiều, mang ý nghĩa thế giới trở nên càng thêm hùng vĩ, hơn một trăm tên Vương cấp ngự thú sư, thật sự là dẫn không nổi gợn sóng gì.

Trừ phi bọn hắn biến thái như Trần Thư…

Nhưng mà có thể gây nên sự chú ý của Thú Hoàng, bây giờ cũng chỉ có Trần Thư.

Đám người đối với Thú Hoàng mà nói, thật sự không đáng giá nhắc tới, hung thú còn lại đánh không lại bọn hắn, trên cơ bản sẽ không xuất hiện nguy cơ gì.

- Trần Bì, chúng ta tùy ý ra vào di tích, có thể khiến Thú Hoàng cảnh giác hay không, lỡ như bị khóa định vị trí của tinh không di tích…

Phương Tư suy nghĩ, nói ra điều mình lo lắng.

Nếu đại bản doanh bị tìm tới, tin tưởng Thú Hoàng không ngại trước trảm thảo trừ căn của nhân loại.

- Sẽ không.

Trần Thư lắc đầu nói:

- Thỏ sẽ cùng các ngươi về tinh không di tích, sau này nó tiễn các ngươi rời khỏi di tích.

- Mặt khác, khoảng thời gian này, Thỏ sẽ bắt đầu chế tác Không Gian châu, các ngươi chỉ cần ở gần tỉnh Nam Thương, có thể trực tiếp sử dụng hạt châu, trở về di tích.

Lúc trước đại chủ giáo ‘ Không’ có thể chế tác bảo mệnh Không Gian châu, bây giờ Thỏ là đệ nhất Khế Ước linh không gian thế giới, đương nhiên cũng có thể làm được.

- Vậy thì không thành vấn đề.

Phương Tư nhẹ gật đầu, dựa vào thần kỹ thuấn di, quả thực sẽ không lưu lại một chút vết tích.

Hắn nhìn Trần Thư một cái, không nghĩ tới đối phương suy tính chu đáo như thế.

- Được rồi, chi tiết cụ thể, cùng một vài phương pháp bảo mệnh, chính phủ sẽ nói rõ với các ngươi.

Trần Thư khoát tay áo, nói:

- Các vị rời đi trước đi.

Nói xong, Thỏ phóng xuất ra hơn ngàn đạo Không Gian ấn ký, chuẩn bị trực tiếp dẫn người đi.

Đám người nhìn Trần Thư, cùng nhau bái một cái, sau đó bị quang mang bao phủ, về tới trong tinh không di tích.

Nơi đây chỉ để lại vẫn đám người A Lương vẫn đang ngơ người…

- Được rồi.

Trần Thư lườm bọn hắn một chút, nói:

- Động tác này duy trì nửa tháng, không mệt mỏi sao?

- Giúp ta làm việc chia cho các ngươi ít Tư Nguyên.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người thần sắc chấn động, đồng loạt nhìn về phía Trần Thư, trong mắt có vẻ kích động.

- Tội phạm ca, ngươi muốn ta làm gì ta đều có thể làm được!

Vương Tuyệt nhích lại gần, dường như đã chuẩn bị xong tất cả.

- Ngươi đừng làm người ta buồn nôn? Nhưng mà ta thích… Hắc hắc ~~

-??

Vương Tuyệt nháy mắt thần sắc chấn động, lui mấy bước, trên mặt hiện lên vẻ cảnh giác nói:

- Ngươi đừng náo… Ta đùa thôi…

Hắn thật sự sợ Trần Thư xúc động…

Nhìn dáng vẻ bỉ ổi của đám bằng hữu mình, trong mắt Trần Thư có vẻ hài lòng, nói:

- Thật ra nhiệm vụ rất đơn giản, châm ngòi quan hệ giữa Thú Hoàng, tốt nhất là để bọn chúng mỗi ngày đánh nhau! Đây đúng là chuyện mà các ngươi chuyên nghiệp nhất rồi.

- Hả? Là cái này sao?

A Lương ngơ ngác nói:

- Vấn đề là, hiện tại quan hệ của bọn nó cũng không tốt.

- Còn chưa đủ!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Tốt nhất là không chết không thôi, thời thời khắc khắc đều sinh tử đại chiến.

Hắn chuẩn bị phối trí Thú Hoàng dược, lại lần nữa bắt đầu săn giết Thú Hoàng, đương nhiên cần phải có càng nhiều mục tiêu

trọng thương.

- Cái này không thành vấn đề.

Đám người A Lương khẽ gật đầu, phương diện này, bọn họ quả thực chuyên nghiệp…

- Thỏ sẽ cùng các ngươi hành động, không cần lo lắng an toàn sinh mệnh.

Có Thỏ Không Gian bảo hộ, cho dù là thượng vị Truyện Kỳ, đều không thể giữ chân bọn hắn.

- Được!

Nghe xong lời này, đám người tràn đầy lòng tin, trực tiếp tiếp nhận nhiệm vụ này.

- Cái kia, thù lao của chúng ta tính thế nào…

- …

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Làm sao ta có thể bạc đãi các ngươi được chứ?

- Căn cứ vào chuyện các ngươi hoàn thành, đến lúc đó ta sẽ cho năm đến mười tỷ Tư Nguyên.

- Thật hay giả đấy?

Đám người thần sắc chấn động, thoáng chốc hào hứng, chuyện này đối với bọn hắn mà nói, là một món khổng lồ.

- Đương nhiên là thật.

Khóe miệng Trần Thư đang lên ý cười khó hiểu, nói:

- Cố gắng đi.

Đám người A Lương khẽ gật đầu, sau đó cùng Thỏ Không Gian rời khỏi Nguyên Tố linh cảnh.

Đến tận đây, trong toàn bộ di tích chỉ còn lại có Trần Thư cùng Nguyên Tố Chi Linh.

- Sao ta cảm giác có bẫy nhỉ?

Nguyên Tố Chi Linh phe phẩy cánh, luôn cảm thấy lời nói của con hàng này có chút vấn đề…

- Có thể có bẫy gì chứ?

Trần Thư khoát tay áo, sau đó đóng lại không gian thông đạo di tích, hoàn toàn phong bế nó.

- Ta có thể tùy ý sử dụng những tư nguyên này?

- Một mình ngươi cũng ăn không vô nhiều như vậy, tốt nhất là cùng những người khác cùng nhau sử dụng.

- Sau này hãy nói.

- …

Nói xong, Trần Thư trực tiếp chìm vào đáy hồ, chuẩn bị bắt đầu kế hoạch phối dược…

Di tích chi linh đứng ở dưới cây.

Thì ra là ngươi chỉ đang thông báo với ta, không phải đang cùng ta thương lượng…

Thời gian dần dần trôi qua.

Thế giới hỗn loạn vẫn chưa kết thúc, nội bộ hung thú xung đột trở nên càng thêm kịch liệt.

Chương 2310 - Vương cấp Tam tinh

Thú Hoàng Thời đại mới từng bước ép sát, điên cuồng cướp bóc lấy tư nguyên của Đại Hung, đồng thời thường xuyên chủ động xuất kích, khiến bọn chúng thương thế càng thêm chuyển biến xấu.

Vì chống cự công kích của Thú Hoàng Thời đại mới, đám Đại Hung không thể không thiêu đốt huyết mạch.

Mà mỗi khi xuất hiện loại tình huống này, Thú Hoàng Thời đại mới đều sẽ chủ động rút lui, không nguyện cùng nó triền đấu.

Thiêu đốt huyết mạch sẽ tạo thành thực lực vĩnh cửu hạ xuống, điều này cũng dẫn đến chênh lệch của song phương càng lúc càng lớn, thắng bại dường như đã không có lo lắng.

Nhưng Đại Hung một phương vẫn không tiến hành chém giết liều chết, mà là yên lặng chờ đợi.

Cơ hội chuyển mình duy nhất của bọn hắn là xuất hiện dị không gian mới!

Bây giờ vẫn có không ít tàn phiến của Đại Lục phiêu lưu trong tinh hải, mà trên một ít mảnh vụn có Đại Hung bị phong ấn.

Chỉ hơn nửa năm, trên Lam Tinh xuất hiện hai Đại Hung mới.

Nhưng mà đáng tiếc thực lực của bọn nó kém xa đỉnh phong, đã hạ xuống đến xuống cấp bậc Truyện Kỳ, tạm thời vẫn không thay đổi được thắng cục.

Cứ như vậy.

Hung thú song phương chém giết vẫn tiếp tục.

Mà phe nhân loại cũng có hành động, tìm cơ hội cướp bóc Tư Nguyên, đồng thời rèn luyện năng lực thực chiến của mình.

Nhưng mà số lượng của bọn hắn quá mức nhỏ bé, đối với Thú Hoàng mà nói, chỉ là một bầy kiến hôi mà thôi, thật sự có cũng được mà không có cũng không sao.

Đáng coi trọng nhất là Trần Thư vẫn luôn bế quan trong Nguyên Tố linh cảnh, phối trí tử vong dược tề, dẫn đến đám Thú Hoàng đã hoàn toàn không để mắt đến một chủng tộc như thế.

Dưới thế cục này, đảo mắt đã qua một năm.

Huyền Võ Di tích.

Một con Tiểu Huyền toàn thân tràn ngập tia sáng màu vàng đất phiêu phù ở giữa không.

Ánh mắt của nó có vẻ chất vấn, vừa đi vừa về đánh giá thanh niên nở nụ cười như ánh mặt trời trước mặt.

- Lời ngươi vừa nói, đều là thật?

- Đương nhiên!

Trần Thư mỉm cười, trong mắt tràn đầy vẻ chân thành, nói:

- Thiên chân vạn xác, ta thật sự là người tốt!

- Vậy ngươi chữ hãn phía sau áo ngươi là có ý gì?

Tiểu Huyền võ bay đến phía sau Trần Thư, quan sát tương đối cẩn thận.

- Tiền bối, cái này ngươi không hiểu được đâu.

Trần Thư không chút kinh hoảng, lạnh nhạt nói:

- Thế giới đnagtiến bộ, văn tự cũng có diễn hiện, hiện tại chữ cải có thể thay thế nhau, ý là bảo vệ, biểu lộ quyết tâm ta thề phải bảo vệ nhân loại!

Thời gian một năm trôi qua thực lực của hắn không có chất biến, nhưng năng lực tán dóc của hắn lại nâng cao một bước…

Từ khi Huyền Võ Di tích khai mở, Trần Thư ngựa không ngừng vó mang mọi người đến.

Nương theo năng lực thiên phú có thể gọi là biến thái, Trần Thư một đường trải qua toàn bộ cửa ải, thuận lợi gặp được di tích chi linh, lại bắt đầu lắc lư…

- Thực không dám giấu giếm, hiện tại ta đã là người thừa kế của hai di tích.

Trần Thư ho nhẹ một tiếng, nói:

- Có thể để cho bọn chúng nói chuyện với ngươi.

Nói xong, chỉ thấy trên thân Thỏ Không Gian cùng Husky xuất hiện ánh sáng chói mắt.

Ngay sau đó, hai di tích chi linh lấy bọn chúng làm môi giới, thuận lợi truyền tống tới…

- Huyền Võ, hắn thật sự có thể.

- Toàn thế giới hắn là người duy nhất có được xích tử chi tâm, hoàn toàn có thể đảm nhiệm làm người thừa kế.

- Hắn là người Cổ Thuấn xem trọng, giống như Nhân Hoàng xem trọng người, không cần do dự!

Chỉ thấy Nguyên Tố Chi Linh cùng Tinh Linh ngữ khí chắc chắn, trực tiếp đánh giá cao Trần Thư!

Đồng thời, vẻ mặt Nguyên Tố Chi Linh quỷ dị, nhìn Tinh Linh.

Nó hiện tại có chút hiểu ra vì sao lúc trước Tinh Linh sẽ giúp Trần Thư lắc lư nó…

Chỉ thời gian một năm, con hàng này đã tiêu hao lượng lớn tư nguyên của Nguyên Tố linh cảnh, với lại toàn bộ đều dùng để phối một loại thuốc thần bí…

Mỗi khi nó muốn ngăn cản, con hàng này lại bỏ mặc, đã từng là người quản lý di tích, nó đã không có cảm giác tồn tại nữa.

Vì phòng ngừa Nguyên Tố linh cảnh bị ép khô, nó cũng chỉ có thể đứng ra, hỗ trợ lắc lư một cái…

Nhưng mà đây chỉ là một trong số những nguyên nhân mà thôi.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì con hàng này không hợp thói thường, nhưng đúng là có thiên phú cùng năng lực, không chừng thật sự có thể cải biến thế giới, nó đương nhiên là không có lý do gì không giúp đỡ.

Giờ phút này, thấy hảo hữu năm xưa coi trọng đối phương như thế, Tiểu Huyền cũng không tiếp tục do dự, ánh mắt nhìn viên cầu màu vàng.

- Nếu đã như vậy, vậy thì để nó đến tiếp nhận lực lượng truyền thừa.

- Đa tạ tiền bối!

Trần Thư cúi đầu, trong lòng nháy mắt tràn đầy ý mừng.

Tâm tư hắn không khỏi nghĩ đến còn lại ba di tích cỡ lớn còn lại, vừa vặn hắn còn có hai Khế Ước linh có thể tiếp nhận truyền thừa.

Nếu một người có thể nắm giữ ngũ đại di tích, thật sự là có chút hiếm thấy…

Hiện tại hắn mới biết được, tin tức lão gia tử để lại cho hắn quả thực đáng giá ngàn vàng…

Chỉ là tài phú trong di tích, cũng đã là một con số không thể dự đoán được, mà đây cũng được coi là nội tình của nhân tộc, dù sao cũng cùng là đại tộc chống lại hung thú vô số năm…

- Niên đại hòa bình Lão gia tử không chủ động mở ra những đỉnh tiêm di tích này, hẳn là vì để lại cho ta?

Chương 2311 - Năng lực bảo mệnh mạnh nhất thế giới

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có vẻ suy tư, không khỏi bội phục đối phương nhìn xa trông rộng.

Mà lúc Tiểu Hoàng đang tiếp nhận truyền thừa.

Những người còn lại đang vượt qua cửa ải thí luyện, tiếp tục không ngừng tăng lên thực lực của mình.

Bây giờ cường giả Vương cấp của nhân tộc, đã có gần ba trăm, với lại trong đó không thiếu cường giả Vương cấp nhị tinh.

Với lại lực chiến đấu của bọn hắn biến thái, có thể vượt cấp mà chiến, thực lực tổng hợp mà nói, bọn hắn đã vượt qua Hoa Quốc thời dĩ vãng.

- Nếu Tiểu Hoàng giành được truyền thừa, ta hẳn là sẽ có thực lực Vương cấp tam tinh đỉnh phong…

Trần Thư suy nghĩ, trong mắt mơ hồ có vẻ chờ mong.

Thời gian nửa tiếng lại trôi qua.

Khi tia sáng mày vàng đất trên người Tiểu Hoàng tiêu tán, truyền thừa đã đi vào hồi cuối…

Mà lúc này, Trần Thư thần sắc khẽ động, trong cơ thể quả nhiên xuất hiện một luồng Ngự Thú lực dồi dào, thậm chí vượt qua Ngự Thú lực mà hệ thống ban thưởng.

- Hả?

Trần Thư trong nháy mắt ngồi xuống, ra lệnh cho Thỏ Không Gian bảo vệ cẩn thận, hắn nhắm hai mắt lại, bắt đầu trùng kích Vương cấp tam tinh.

Đồng thời, Tiểu Hoàng cũng bảo vệ bên cạnh hắn, đạt được gia trì của Huyền Võ di tích, nhan sắc cũng trở nên càng thâm thúy hơn, từ xa nhìn lại càng giống đại tiện di động…

Nhưng mà hình tượng mặc dù kém một chút, nhưng lực phòng ngự lại tăng vọt, có thể tuỳ tiện chống được tất cả công kích

của Vương cấp.

- Đột phá?

Huyền Võ chi linh nhìn Trần Thư một chút, trong mắt có vẻ ngoài ý muốn.

Nó nhìn qua đã có thể nhìn ra cốt linh của đối phương, ở độ tuổi này tấn thăng đến Vương cấp tam tinh, đã có thể xưng là Thiên kiêu thế gian hiếm có rồi.

Đương nhiên, biến thái nhất vẫn sức chiến đấu trước đó đối phương biểu hiện.

Ba ngày thoáng chốc đã qua.

Trần Thư vẫn đang tĩnh tọa, như tượng điêu khắc.

Đột nhiên, hai con mắt của hắn mở ra, hào quang chói mắt xẹt qua, khí thế của bản thân trở nên càng thâm thúy hơn.

Hiện tại hắn, mặc dù chỉ là Vương cấp.

Nhưng đã có chút khí thế của Lão gia tử, làm cho người ta nhìn không thấu sâu cạn.

- Vương cấp tam tinh…

Trần Thư nắm chặt song quyền, cường độ thân thể tăng vọt, thậm chí có thể cùng hung thú chém giết.

Nhưng mà là ngự thú sư, chủ yếu nhất vẫn là năm con Khế Ước linh tăng lên.

Theo hắn đột phá, thuộc tính, đẳng cấp kỹ năng của Khế Ước cũng tăng lên to lớn.

Mà chủ yếu nhất là, Tiểu Hoàng may mắn mở ra huyết mạch tiến hóa, thành công đi tới cấp SS+, khoảng cách cứu cực thể cũng chỉ thiếu một bước.

Trần Thư hơi cười, chỉ cảm thấy trạng thái bản thân tốt trước nay chưa có, tự lẩm bẩm:

- Bây giờ ta đã có thể chống lại truyền kỳ…

- Mặc dù xác suất đánh lại không lớn, nhưng ít ra có thể so chiêu một chút.

Huyền Võ chi linh cùng Nguyên Tố Chi Linh liếc nhau một cái, ngược lại lấy ra đáp án.

Mặc dù bọn chúng là tàn hồn, nhưng lại bảo lưu phần lớn ký ức, mà thời kỳ đỉnh phong của bọn chúng cũng là sinh vật thượng vị Truyện Kỳ đỉnh tiêm, đối với Truyện Kỳ lực lượng đương nhiên hiểu rõ.

- Thật?

Trần Thư nghe vậy đại hỉ, lẩm bẩm:

- Xem ra có thể săn giết Thao Thiết kia rồi.

Nhưng hắn vẫn luôn nhớ tới Thánh Ngự Hội, muốn hoàn thành hệ thống tuyển hạng, đạt được huyết mạch thần bí.

-??

Hai Khế Ước linh trong nháy mắt giật mình.

- Ngươi vừa nói muốn đối phó ai?

Nguyên Tố Chi Linh chỉ cảm thấy bản thân nói chuyện hơi không lưu loát.

- Đại Hung Thao Thiết, các ngươi hẳn là đã gặp qua nhỉ?

- Dẹp đi.

Nguyên Tố Chi Linh liếc mắt, nói:

- Vừa xuất sơn đã tự tìm cái chết sao?

- Không phải vừa rồi các ngơi còn nói ta có thể chống lại truyền kỳ sao?

- Chúng ta nói là hạ vị Truyện Kỳ…

Có thể lấy thân thể Vương cấp chống lại hạ vị Truyện Kỳ, đã được xem là chuyện xưa nay chưa từng có, kết quả con hàng này lại muốn đối phó thượng vị Truyện Kỳ?

- Đều là Truyện Kỳ, chênh lệch cũng không lớn lắm?

Trần Thư gãi đầu một cái, nói:

- Ta không có tí phần thắng nào sao?

- …

Nguyên Tố Chi Linh nhếch miệng, nói:

- Trước kia Huyền Võ trước kia cùng Thao Thiết đại chiến, nó nói cho ngươi đáp án.

- Hả?

Ánh mắt Trần Thư lập tức nhìn về phía Huyền Võ chi linh, trong mắt có vẻ chờ mong.

- Đúng, trước tiên ta phải nói một điều, tình trạng của nó không tốt, kém xa thời kỳ đỉnh phong, khó khăn lắm mới duy trì được thượng vị Truyện Kỳ.

- Ta chỉ có một câu muốn nói.

Huyền Võ chi linh thần sắc không có bất kỳ biến hóa gì nói:

- Thừa dịp hiện tại ngươi cùng di tích liên hệ không quá sâu, tự đoạn, ta nên tìm người thừa kế tiếp theo.

- …

Khóe miệng Trần Thư giật giật một cái, không nghĩ tới cả hai không coi trọng hắn như thế.

- Ta có thue đoạn phụ trợ, có thể tăng thương thế của nó.

- Vô dụng,

Huyền Võ chi linh thấy Trần Thư vẫn chưa từ bỏ ý định, chỉ có thể khuyên nhủ:

- Thượng vị Truyện Kỳ được xưng là chí cường giả, cho dù trạng thái không tốt, cho dù là Sinh Mệnh lực của nó chỉ còn lại có một điểm, ngươi cũng không thể đối phó.

- …

Trần Thư giữ im lặng, không dễ dàng buông tha, không ngừng tự hỏi, muốn tìm được cơ hội.

Thời gian dần dần trôi qua.

Lúc đám người đang tham dự lịch luyện đi tới hạch tâm chi địa.

Chương 2312 - Năng lực bảo mệnh mạnh nhất thế giới (2)

Khi thấy Trần Thư cùng di tích chi linh đợi cùng một chỗ, bọn hắn không có bất kỳ vẻ ngoài ý muốn gì, đã quá quen thuộc…

Rõ ràng, con hàng này lại nắm giữ một di tích cỡ lớn rồi…

Một năm lịch luyện, khiến đám người trở nên càng thêm ổn trọng thành thục, đã không còn ngây ngô như lúc trước.

Trần Thư nhìn đám người, đã có thể từ nhìn thấy hình bóng của các vị tiền bối trên người bọn họ, trong lúc bất tri bất giác, thế hệ này của bọn hắn trở thành hàng rào kiên cố bảo vệ nhân loại…

- Vất vả hơn một năm, về nhà nghỉ ngơi thật tốt đi.

Nhìn thấy ánh mắt kiên nghị của đám người, trong mắt của hắn có ý cười ôn hòa.

Không chỉ có một mình hắn tiến về phía trước, thực ra mỗi người cũng đang vì thời đại mới mà cố gắng phấn đấu…

Đám người nghe xong lời này, nhẹ gật đầu, sau đó có thứ tự về tới tinh không di tích.

- Trần Bì, ngươi thì sao? Không trở về nhà sao?

Đám người A Lương lại không hề rời đi, đi tới bên cạnh hắn.

- Ta còn muốn tiếp tục phối trí dược tề.

Trần Thư lắc đầu, bây giờ lại nắm giữ di tích mới, đương nhiên muốn lợi dụng Tư Nguyên trong đó.

- Đúng rồi, các ngươi giúp ta một việc.

- Cái gì?

- Tiếp tục châm ngòi một con, tốt nhất để toàn bộ Thú Hoàng thời đại mới vây giết nó!

- Ai?

- Đại Hung Thao Thiết!

Trần Thư vẫn không hề từ bỏ kế hoạch trong lòng.

Lúc đầu dựa theo ý nghĩ của hắn, hiện tại nên phối hợp Thú Hoàng dược, săn giết làm hạ vị Truyện Kỳ hung thú trọng thương, chậm rãi tăng cao thực lực.

Nhưng nếu là như thế, thời gian ngắn có thể vấn đề không lớn, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bị hung thú phát giác được.

Dù sao Truyện Kỳ cũng không phải rau cải trắng, liên tiếp vẫn lạc, thật sự là chuyện quá bất hợp lí.

Một khi bị phát giác được là Trần Thư ra tay, Đại Hung cùng Thú Hoàng mới tất nhiên sẽ rất cảnh giác nhân loại.

Có thể lấy thân thể Vương cấp chém giết Truyện Kỳ, loại yêu nghiệt này đã là uy hiếp to lớn không thể coi thường.

Trước đó bọn chúng không quá để ý đến Trần Thư, chủ yếu là nhận định đối phương không có khả năng vượt qua lạch trời như Truyện Kỳ.

Một khi phát hiện đối phương có chất biến, đến lúc đó xác suất lớn sẽ xuất hiện tình huống xấu nhất.

Cũng chính là cả hai sẽ tạm thời liên thủ, bắt đầu chuyên tâm đối phó nhân loại, đến lúc đó cuộc sống của bọn hắn coi như không dễ chịu lắm.

Mà Trần Thư không còn có khả năng săn giết Thao Thiết, dù sao chỉ cần động thủ, toàn bộ Truyện Kỳ hung thú sẽ vây tới.

- Chỉ cần ta xuất thủ, bóc trần chuyện gì cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn…

Trần Thư hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm:

- Thà rằng như vậy, không bằng bắt đầu làm một trận lớn, trước tiên lấy huyết mạch của đến hệ thống làm phần thưởng, như vậy có thể đối phó được tất cả các biến cố.

Thi thể của Hạ vị Truyện Kỳ thi thể có thể khiến hắn tăng lên, nhưng không phải chất biến.

Nhưng mà phần thưởng của hệ thống không phải là huyết mạch, hơn nữa cũng không chắc chắn nữa.

Diệt sát tam đại tổ chức cực ác, là tuyển hạng gian nan nhất cũng như tiêu tốn thời gian lâu nhất của hệ thống trong hơn mười năm nay.

Loại dưới độ khó của Địa phần thưởng huyết mạch không thể nào là phàm vật.

Không có khả năng có một con Husky huyết mạch gì đó nữa…

Một vài tuyển hạng của hệ thông không hợp thói thường nhưng chỉnh thể vẫn khá đáng tin.

- Chỉ có thể liều mạng…

Trần Thư lẩm bẩm nói, trong mắt có vẻ quyết đoán.

Gần năm năm, hắn từ Vương cấp đột phá đến Vương cấp tam tinh, sức chiến đấu có thể so với Truyện Kỳ, tốc độ tiến bộ khủng bố như thế đã được nhân loại ghi chép lại.

Nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều!

Hung thú nhất tộc thượng vị Truyện Kỳ đang không ngừng tăng lên, hắn có thể chống đỡ hạ vị Truyện Kỳ, không thay đổi được cái gì.

- Ngươi là muốn đối phó Thao Thiết?

Đám người A Lương thần sắc chấn động, trong mắt có vẻ không thể tin.

Vừa xuất sơn đã chọn chí cường giả đ săn giết, có chút quá khinh thường rồi?

- Không sai.

Trần Thư nhẹ gật đầu, nói:

- Nhưng mà không cần lo lắng, kết quả xấu nhất cũng chỉ là đả thảo kinh xà, ta sẽ không gây ra chuyện gì.

Hoàng Kim cấp cũng có thể bảo mệnh trong tay Truyện Kỳ, huống chi hiện tại hắn có thể so với Truyện Kỳ…

Hiện tại hắn có thể tự tin buông lời.

Chỉ cần hắn không tìm đường chết, trên thế giới đã không ai có thể giết hắn!

- Tiểu tử…

Nguyên Tố Chi Linh thấy Trần Thư vẫn chấp nhất, không nhịn được muốn lại lần nữa khuyên bảo.

- Không cần khuyên ta, tâm ý ta đã quyết…

Trần Thư chỉ lắc đầu, quay đầu dùng tư nguyên của Huyền Võ Di tích bắt đầu phối Thú Hoàng dược.

Thấy vậy, Di tích chi linh chỉ có thể bất đắc dĩ liếc nhau, trong lòng biết mình không thay đổi được quyết định của đối phương.

Mà Đám người A Lương cũng lựa chọn tuyệt đối tin tưởng Trần Thư.

Bọn hắn cùng nhau rời khỏi di tích, chuẩn bị lại lần nữa đổ thêm dầu vào lửa, tranh thủ để Thao Thiết bị Thú Hoàng thời đại mới vây giết, tạo cơ hội cho Trần Thư.

Trong nháy mắt, di tích chỉ còn lại có Trần Thư cùng Huyền Võ chi linh.

Huyền Võ chi linh tò mò nhìn thanh niên trước mắt, có thể có thiên phú biến thái như thế, không thể nào là đồ ngu xuẩn?

Chương 2313 - Thiên kỵ sĩ vô tư hiến dâng

Đối phương hẳn là thật sự có săn giết Thao Thiết?

Lúc này Trần Thư lại dựa vào phương pháp chiết xuất của Tội phạm ca, không ngừng áp súc chiết xuất dược tề, chế luyện một bình Thú Hoàng dược.

Trên khóe môi của hắn giương lên, trong mắt có vẻ kích động.

Muốn hủy diệt Thánh Ngự Hội, ai nói nhất định cần săn giết Thao Thiết…

Thời gian ba tháng thoáng chốc trôi qua.

Đám người A Lương vẫn luôn ở ngoại giới đổ thêm dầu vào lửa, đáng tiếc chậm chạp không thành công.

Thao Thiết mặc dù là thượng vị Đại Hung, nhưng Thanh Ma Long mới là thủ lĩnh của Đại Hung, Thú Hoàng thời đại mới đương nhiên không xem nó là sự uy hiếp đầu tiên.

Huống chi một năm, hung thú đã sớm phát giác được có nhân loại đang khích bác, cũng sẽ không tuỳ tiện mắc lừa.

Nhưng mà mặc dù Thao Thiết không bị vây giết.

Nhưng Đám người A Lương lại mang đến một tin tức quan trọng.

- Toàn bộ Thú Hoàng Thời đại mới đang được điều động, đang vây giết Thanh Ma Long?

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có vẻ ngạc nhiên.

- Không tồi.

A Lương nhẹ gật đầu, nói:

- Toàn bộ Thú Hoàng thời đại mới đều xuất thủ, với lại mỗi chiêu đều là trí mạng, cùng đại chiến trước đó hoàn toàn khác biệt.

Bọn hắn có Thỏ Không Gian phụ trợ, ngược lại có thể trông thấy đại chiến trong khoảng cách gần.

- Cuối cùng cũng không nhịn được rồi sao…

Trần Thư tự lẩm bẩm, cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Thú Hoàng Thời đại mới thường xuyên mở ra đại chiến, khiến thương thế của Đại Hung tiếp tục chuyển biến xấu, sức chiến đấu cũng không ngừng hạ xuống.

Một khi hạ xuống đến trình độ nhất định, đám Thú Hoàng tất nhiên sẽ phát động một kích trí mạng, triệt để hủy diệt Đại Hung!

Dù sao hiện tại thường xuyên có tàn phiến của Đại Lục mới giáng lâm, dẫn đến Đại Hung vẫn luôn có viện quân.

Hiện tại chỉ là Đại Hung yếu kém giáng lâm, không ảnh hưởng quá lớn, nhưng nếu như Thượng vị Đại Hung đến, thế cục

cũng có chút khó mà nói.

Điều này cũng có nghĩa là Thú Hoàng thời đại mới không có quá nhiều thời gian, cần phải nắm chắc, tất nhiên sẽ trước tiên kết thúc đại chiến.

- Trước tiên nhìn chằm chằm Thanh Ma Long đã…

Phương Tư suy nghĩ, nói:

- Xem ra bọn chúng muốn làm thật .

Thanh Ma Long là thủ lĩnh của Đại Hung, một khi vẫn lạc, toàn bộ Đại Hung thế lực chỉ sợ sẽ thoáng chốc tan tác.

- Ngươi muốn xuất thủ sao?

Vương Tuyệt mở miệng nói:

- Hiện tại Thao Thiết cùng với những cái khác Đại Hung đều rời khỏi lãnh địa, tiến về chi viện, đoán chừng đại hỗn chiến sẽ lập tức bạo phát.

- Không gấp.

Trần Thư lắc đầu, mặc dù hắn có chút chiến lực, nhưng gia nhập trận hỗn chiến này, không có chút ưu thế nào.

Với lại hắn cũng không quên, mỗi Thú Hoàng đều hận hắn đến hung ác nghiến răng.

Nếu mạo muội xuất hiện, vạn nhất song phương toàn bộ đến vây giết hắn, đây không phải là tự tìm cái chết sao…

- Ta cảm thấy Thú Hoàng thời đại mới sẽ thắng!

Trần Thư tỉnh táo nói:

- Đến lúc đó ta xem có thể kiếm được tiện nghi hay không.

- Có thể thắng sao?

- Không chắc, bọn chúng sẽ không trực tiếp hạ thủ với Thanh Ma Long.

Vẻ mặt Trần Thư khẳng định, với lại Thú Hoàng thời đại mới có Thiên kỵ sĩ.

- Đi, chúng ta đi quan chiến!

Nói xong, Trần Thư không tiếp tục phối dược, mà mang theo đám người rời khỏi Huyền Võ Di tích, thẳng đến Truyện Kỳ chiến trường mà đi.

Địa điểm Đại chiến vẫn giống như lúc trước, vẫn là thánh địa của hung thú, Long Uyên!

Đây cũng là trận chiến tranh đoạt quyền lợi của song phương!

Trong chốc lát, một đoàn người đã đi tới phạm vị cách chiến trường hơn vạn mét.

Tiểu Tinh Linh thả ra kỹ năn ẩn nấp g, che đậy khí tức của bọn hắn, lại thêm ẩn thân dược tề gia trì, không có một con Thú Hoàng nào chú ý tới bọn hắn.

Quả nhiên.

Thời khắc này Đại Hung một phương đi đến trợ giúp.

Song phương chém giết không ngừng, chiêu nào chiêu nát trí mạng, muốn phân ra một trận sinh tử đến.

Đại Hung có số lượng chiếm ưu thế, nhưng từng vết thương chằng chịt, cho người ta một cảm giác già yếu tàn tật…

Trái lại Thú Hoàng thời đại mới, bởi vì đoạt lấy lượng lớn Tư Nguyên, dẫn đến thực lực của bọn nó đang đứng ở trạng thái đỉnh phong, hoàn toàn đè ép đối diện mà đánh.

Thời khắc này Thanh Ma Long máu me khắp người, đang bị Thiên Thỏ các Thú Hoàng vây giết, ánh mắt hung lệ cũng có vẻ kinh sợ.

Nửa khắc đồng hồ trước.

Nó đang ở lãnh địa nghỉ ngơi, kết quả một giây sau đã xuất hiện hơn mười Thú Hoàng, không nói hai lời mở ra sát chiêu.

Nó không kịp phản ứng, đã rơi vào cục diện trọng thương.

May mắn Đại Hung còn lại trợ giúp đúng lúc, nếu không thật thực sự sẽ chết bất đắc kỳ tử…

- Các ngươi thật sự muốn giết ta?

Thanh Ma Long nhìn thẳng Thiên Thỏ, nói:

- Một khi ta chết, chúng ta thật sự sẽ không chết không thôi!

- Chúng ta sớm đã không còn đường lui!

Thiên Thỏ lạnh lùng, nói:

- Mở ra thời đại mới, kiểu gì cũng sẽ đổ máu, chỉ có thể ủy khuất các vị tổ tông.

- Grào!

Thanh Ma Long nổi giận, gầm thét lên:

- Các ngươi điên rồi! Cho dù có thể giết chúng ta thì như thế nào? Một khi nó giáng lâm, các ngươi sớm muộn sẽ bị thanh toán!

Nghe xong lời này, thân thể Thiên Thỏ run lên, dường như nghĩ đến một vài chuyện không tốt.

Chương 2314 - Thiên kỵ sĩ vô tư hiến dâng (2)

Ám Minh Thụ Hoàng lại không chút kinh hoảng, thản nhiên nói:

- Ngươi cảm thấy Thiên Vụ lúc trước sẽ để cho nó sống sót sao? Thú tổ chi tử các ngươi chờ đợi cũng đã sớm bỏ mình!

- Vậy thử một chút xem sao!

Vẻ mặt Thanh Ma Long hung lệ, mở miệng nói:

- Nó là người mạnh nhất dưới thú tổ, ngay cả chúng ta cũng thể sống sót trong tay Thiên Vụ, nó há có thể vẫn lạc?

- Dẹp đi!

Thiên kỵ sĩ trực tiếp nhếch miệng, nói:

- Nó là thú tổ chi tử, là đối tượng trọng điểm mà Thiên Vụ chiếu cố, có thể sống sót cái rắm!

Đại Hung còn lại nghe xong lời này, tâm thần rung động, cảm thấy có chút đạo lý…

Mặc dù là thú tổ chi tử, nhưng cuối cùng chỉ là Truyện Kỳ, không có khả năng đánh thắng được Thiên vụ trên Truyện Kỳ.

- Hôm nay, là ngày chết của Thanh Ma Long ngươi!

Thiên kỵ sĩ quát lên một tiếng lớn, cưỡi Vong linh chiến mã xung phong tiến lên, trực tiếp hóa thành một cái bóng đen thui.

Trong chốc lát, Thanh Ma Long phun ra một ngụm long tức màu xanh, nhưng lại không hề khiến đối phương bị thương.

Cái bóng xuyên qua long tức, đi tới phạm vi cách Thanh Ma Long mười mét.

Đối với Thú Hoàng mà nói, khoảng cách này đã tương đương với mặt đối mặt rồi!

- Trong ngoài hợp kích, vây giết nó!

Thiên kỵ sĩ chợt quát lên, sau đó lại lần nữa xung phong, trực tiếp nhắm vào đầu của Thanh Ma Long.

Thiên Thỏ và các hung hoàng thần sắc chấn động, có vẻ không thể tin, không nghĩ tới Thiên kỵ sĩ dũng mãnh như thế.

- Giết!

Thiên Thỏ hét to một tiếng, vậy mà chủ động thiêu đốt huyết mạch trong cơ thể Đại Hung.

Thượng vị hung hoàng còn lại thấy vậy, vẻ mặt điên cuồng, thiêu đốt một phần huyết mạch, thậm chí không để ý đến Đại Hung còn lại, muốn chém giết Thanh Ma Long!

Rầm rầm rầm!

Các loại sát chiêu cuồng bạo đánh tới, Thanh Ma Long trong nháy mắt mãnh liệt bắn ra lượng lớn máu tươi, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ.

Giờ khắc này, nó cách tử vong quá gần!

Đại Hung còn lại cũng bị Thú Hoàng chơi liều chấn nhiếp, nhưng một giây sau không chút do dự, đồng thời thiêu đốt huyết mạch, bảo vệ tốt Thanh Ma Long!

Lúc này, Thanh Ma Long truyền ra tiếng kêu rên thảm thiết.

Chỉ thấy đầu của nó vỡ ra.

Một đạo hắc ảnh toàn thân nhuốm máu, xung phong lao ra, trong tay vậy mà nắm lấy hạch tâm tài liệu của Thanh Ma Long, điều này tương đương với xé rách trái tim nhân loại.

- Ngươi?

Vẻ mặt Thanh Ma Long kinh hãi, nhìn Thiên kỵ sĩ, dường như há miệng muốn nói điều gì.

Nhưng sinh mệnh khí tức của nó nháy mắt tiêu tán, không còn chút sinh cơ.

Thanh Ma Long được xưng là chí cường giả, cứ như vậy vẫn lạc!

- May mà không hổ thẹn…

Lúc này Thiên kỵ sĩ suy yếu vô cùng, thân thể đang lung lay sắp đổ, giống như sau một khắc sẽ ngã xuống.

Thiên Kỵ Sĩ thở hổn hển, nói đứt quãng:

- Ngày đó… Nhân loại xảy ra… Đại chiến, ta… chạy thoát khỏi… chiến trường, hôm nay coi như chuộc tội…

Nghe xong lời này, Thiên Thỏ cùng các Thú Hoàng vô cùng xúc động.

Hành động của đối phương thật sự là quá mức mạo hiểm, nếu không chém chết Thanh Ma Long trong thời gian ngắn ngủi, Thiên Kỵ Sĩ sẽ nguy hiểm tới sinh mệnh.

- Hảo huynh đệ!

Thiên Thỏ đi tới trước mặt Thiên Kỵ Sĩ, nói:

- Vất vả rồi!

Ánh mắt của các Thú Hoàng khác cũng thay đổi, vốn cho rằng đối phương là hạng người ham sống sợ chết, kết quả lại rất trọng tình nghĩa.

Thì ra, tất cả bọn chúng đều nhìn lầm!

- Ta cần thời gian khôi phục vết thương, có thể chứ…

Thiên Kỵ Sĩ sắc mặt trắng bệch, ho ra rất nhiều máu tươi, khiến mọi người hoài nghi tên này một giây sau có thể sẽ chết bất đắc kỳ tử…

- Còn lại, giao cho chúng ta!

Thiên Thỏ nhẹ gật đầu, trong mắt mang theo sát ý, nói:

- Ngươi chỉ cần điều trị vết thương là được!

Lúc này Đại Hung do Thanh Ma Long vẫn lạc, không hề có chiến ý, bắt đầu chạy tán loạn.

Bây giờ là thời đại mới, sĩ khí Thú Hoàng vô song, với lại còn thiêu đốt huyết mạch, nếu ở lâu, bọn chúng khả năng bị tiêu diệt toàn quân…

- Các vị, đưa ấn ký cho hắn!

Thiên Thỏ nhìn phía bốn thượng vị Đại Hung, nói:

- Huynh đệ, ngươi đi Tư Nguyên chi địa chữa thương trước, việc khác cũng không cần quản.

Nói xong, năm thượng vị Đại Hung đều đưa ấn ký, có thể làm cho Thiên Kỵ Sĩ thuận lợi tiến về địa điểm cất giữ Tư Nguyên.

- Các vị cẩn thận một chút…

Đáy mắt Thiên Kỵ Sĩ có ý cười, nói tiếp:

- Nếu có chuyện gì, thông báo cho ta biết, muôn lần chết không chối từ!

Nói xong, nó cưỡi Chiến Mã, thất tha thất thểu rời khỏi Long Uyên…

- Các vị, theo ta mở ra thời đại mới!

Thiên Thỏ cũng không có bất kỳ hoài nghi gì, dù sao đối phương thật sự đã giết Thanh Ma Long, chính là công lao to lớn, dùng nhiều tài nguyên cũng không thể quở trách.

Grào grào!

Giờ phút này, các đại Thú Hoàng gầm thét, trong mắt hiện sự hưng phấn cực điểm, cấp dưới của chúng chạy ra!

Đám Thú Hoàng không phân tán ra, mà hợp lực, chuẩn bị chém giết từng đám Đại Hung lạc đàn.

Thế giới lớn như vậy, khắp nơi đều là hung thú thời đại mới, bọn chúng căn bản không có chỗ trốn!

Trong nháy mắt, chiến trường Truyện Kỳ không còn một ai, chỉ để lại bãi đất bừa bộn.

- Vậy mà Thanh Ma Long thật sự đã bị giết…

Trần Thư vẫn nguyên tại chỗ, không gấp gáp khởi hành.

Chương 2315 - Cho ngươi ăn bể bụng luôn!

Theo Thanh Ma Long vẫn lạc, hắn hiểu rõ, đại thế của Đại Hung đã mất, hung thú phải thống nhất, điều này cũng có nghĩa, thời gian dành cho nhân loại không nhiều lắm.

- Nếu chúng ta không đối phó với Thiên Kỵ Sĩ trước đi?

A Lương xoa xoa đôi bàn tay, nói:

- Ta cảm giác ta có thể đánh bại hắn!

Hiện tại Thiên Kỵ Sĩ quá mức suy yếu, bất cứ lúc nào có thể sẽ chết bất đắc kỳ tử, thậm chí một trận gió cũng có thể giết hắn…

- Dẹp đi!

Trần Thư liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Ngươi tin không, hiện tại một thượng vị Đại Hung toàn lực xuất thủ, cũng không phải đối thủ của Thiên Kỵ Sĩ, thậm chí còn khả năng bị phản sát.

- Không thể nào? Ta thấy nó đã sắp chết bất đắc kỳ tử.

- Ngươi không hiểu gì về nó rồi!

Trần Thư lắc đầu, nói:

- Hiện tại ai để mắt tới nó, chính là chịu chết.

…

Đám người ngược lại không hoài nghi Trần Thư, hắn đã nói như vậy, chứng minh Thiên Kỵ Sĩ quả thực là đang ngụy trang.

- Chúng ta vẫn nên đối phó Thao Thiết, độ khó rất nhỏ.

Trần Thư liếm môi, mở miệng nói:

- Các ngươi về tinh không di tích trước đi, đợi lát nữa ta sợ ngộ thương đến các ngươi.

Đám người nhẹ gật đầu, cũng không già mồm cãi láo, dù sao cũng là Truyện Kỳ ở giữa đại chiến, bọn họ không có tư cách tham dự.

Ngay lúc này, Trần Thư lại lần nữa nói:

- Lão Tạ, ngươi ở lại.

- Ta?

Tạ Tố Nam ngơ ngác, nói:

- Ca, ta chỉ là một Vương cấp nhất tinh, Khế Ước linh chủ lực còn là hệ phụ trợ.

- Không có việc gì, ta không sợ ngộ thương đến ngươi.

- …

Khóe miệng Lão Tạ giật giật một cái, có thể đừng thành thực như vậy không…

Một lát sau, những người còn lại đều đồng tình nhìn lão Tạ một chút, sử dụng Thuấn Di rời đi…

- Ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Truy tìm Thao Thiết!

Trần Thư không chút do dự, mang theo Thỏ Không Gian Thỏ, hướng về phía Thao Thiết đang chạy trốn mà truy đuổi.

- Ngươi giúp ta lưu ý một cái, xem xem có thể tìm thấy Thao Thiết không.

Lão Tạ nhẹ gật đầu, sờ lên Trùng Điệp trên bờ vai, bây giờ Trùng Điệp đã tiến hoá nhiều lần, đẳng cấp đạt tới SS cấp,

ngoại hình cũng có nhiều biến đổi, đã biến thành một tiểu tinh linh xanh lá.

Trùng Điệp toàn thân lục quang quanh quẩn, từng đạo năng lượng lực trường tản ra, tìm kiếm lấy mấy vạn mét bên trong khí tức cường đại.

Thời gian dần dần trôi qua.

Trùng Điệp cùng Thỏ Không Gian hợp tác rất nhanh tìm được tung tích của Thao Thiết.

- Phía trước sao?

Trần Thư nhìn lên trên mặt đất vẩy xuống thú huyết, trong đó tràn ngập khí tức kinh khủng, dẫn tới bốn phía hung thú nằm rạp trên mặt đất, không dám tiến lên trước kiếm ăn.

Sử dụng vài lần Thuấn Di, Trần Thư thành công đi tới trước mặt Thao Thiết.

Lúc này Thao Thiết thân dê mặt người, máu me khắp người, có thể thôn phệ vạn vật, miệng lớn cũng nứt toác ra, trên thân bị thương không nhẹ.

Có thượng vị Đại Hung, cũng là Thú Hoàng thời đại mới chủ yếu truy sát mục tiêu.

Lúc này nó vốn đang lo lắng trong lòng, vừa thấy được một tên nhân loại ngăn ở trước mặt, không khỏi sinh lòng nổi giận.

Grào!

Nó gầm thét một tiếng, ánh mắt căm ghét, không nói nhiều lời, chuẩn bị tiến đến miểu sát.

Ở bên cạnh, Trần Thư bị giam cầm, bản thân bị khống chế nhưng vẫn hướng về phía đối phương mà đi, nhưng hắn lại có thần sắc như thường, không có vẻ bối rối.

Xùy!

Chỉ thấy lúc này, Thỏ Không Gian thần sắc khẽ động, mấy đạo không gian bị vạch ra, cưỡng ép chặt đứt sự giam cầm.

Hả?

Thao Thiết thần sắc khẽ giật mình, lúc này mới nhìn thẳng lên đối phương, thôn phệ kỹ năng của nó có thể miểu sát dưới Truyện Kỳ, đối phương vậy mà tuỳ tiện có thể tránh thoát?

- Huynh đệ, đừng nóng ta, ta tới có việc quan trọng.

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, ra vẻ hiền lành…..

Hả?

Thao Thiết ngơ ngác, còn chưa kịp phản ứng, lúc đầu nó không tin tưởng, nhưng thấy đối phương chỉ triệu hoán ra một con Khế Ước linh, có vẻ không có dự định động thủ, trong lúc nhất thời có chút nửa tin nửa ngờ.

- Thuốc gì?

- Thuốc đòi mạng ngươi!

Trần Thư tay phải huy động như tàn ảnh, một bình Thú Hoàng dược bị hắn ném ra, thậm chí tạo thành một đường thẳng tắp…

-??

Nhìn thuốc mà hắn ném qua, hai mắt Thao Thiết tràn đầy vẻ tham lam, căn bản không có sức chống cự.

Nếu còn thượng vị Đại Hung, có thể sẽ sinh lòng kháng cự, sẽ không thôn phệ thú hoàng dược, dù sao Thần Kỳ Dược Tề có sức hấp dẫn không tưởng với sinh vật Truyện Kỳ, Rắn hai đầu cũng không ngăn cản được, nhưng thượng vị Đại Hung cũng chưa hẳn.

Nhưng mà, Thao Thiết lại là một ngoại lệ, lúc đầu nó trời sinh tính tham lam, yêu thích việc nuốt chửng vạn vật, hoàn toàn cự tuyệt không được sự dụ hoặc của Thú Hoàng dược….

- Ăn đi! Từ từ ăn!

Trần Thư liếm môi, một bình Thú Hoàng dược giá trị vạn ức ném ra, mặc dù vạn phần đau lòng, nhưng vì ban thưởng, hắn chỉ có thể hạ quyết tâm.

Nhưng đau nhất vẫn là Nguyên Tố Chi Linh cùng Huyền Võ Chi Linh, chủ nhân lưu truyền lại, lại bị tên này tiêu xài, có thể nói là có chút táng tận thiên lương…

- Cho ngươi ăn bể bụng luôn!

Trần Thư sắc mặt nghiêm nghị, động tác mau lẹ, trong nháy mắt ném ra mấy chục bình Thú Hoàng dược.

Chương 2316 - Một tên tội phạm lại coi trọng binh pháp sao?

Nếu không nắm trong tay Tư Nguyên của hai di tích, hắn thật sự không có cách nào chế tạo ra nhiều dược tề như vậy.

Grào!

Giờ phút này, Thao Thiết tham lam đã biến mất không thấy gì nữa, mà rất kinh sợ, trong cơ thể truyền đến những cơn đau nhức kịch liệt khiến nó hoảng sợ, dựa vào năng lực thiên phú của nó, có thể nuốt trọn vạn vật, sẽ không gây bất kỳ tổn thương cho bản thân nó.

Nhưng đối phương ném ra rất nhiều dược tề, vậy mà không ngừng suy yếu thực lực của nó!

- Đủ rồi!

Nó thấy Trần Thư vẫn đang hưng phấn ném ra, trong lúc nhất thời tràn đầy hoảng sợ, nếu lại uống thuốc, thực lực của nó thậm chí có thể sẽ hạ xuống đến trung vị Truyện Kỳ.

Bây giờ quan trọng nhất là nguy cơ sinh tử trước mắt, một khi thực lực giảm xuống, tất nhiên sẽ bị Thú Hoàng thời đại mới diệt sát!

- Không đủ, không đủ! Đừng tiết kiệm cho ta!

Trần Thư liếm môi một cái, tiếp tục ném ra dược tề, đúng là có chút biến thái…

Hắn hiểu được lực chiến đấu của mình không đả thương được đối phương, chỉ có thể dựa vào dược tề.

Grào!

Nội tâm Thao Thiết kinh sợ, nhưng bản năng thiên phú lại khiến nó không kháng cự được sự du hoặc của Thú Hoàng dược, chỉ có thể không ngừng nuốt vào.

Lúc này nó ngang nhiên tiến hành công kích, muốn đình chỉ hành động của Trần Thư, đối phương lại không có bất kỳ ý nghĩ phản đối, chỉ là dựa vào Thỏ Không Gian không ngừng đuổi nhau, đồng thời càng thêm điên cuồng ném lấy dược tề.

Nó chạy cũng không chạy được, đánh cũng đánh không được, chỉ có thể yên lặng nuốt dược tề…

Giờ khắc này, Thao Thiết đánh mất lý trí, nó sống nhiều năm, trải qua các cuộc đại chiến, nhưng chưa từng gặp qua tình huống này, không nói hai lời, ném thuốc, cầu xin ngươi…

Grào!

Trong nháy mắt, khí tức Thao Thiết trở nên không còn ổn định, trong lúc mơ hồ rơi xuống đẳng cấp của trung vị Truyện Kỳ, mà đối phương vẫn hưng phấn, tiếp tục không ngừng ném ra dược tề, có vẻ rất giống nhau.

- Tiểu quỷ nhân loại, ngươi thật sự cho rằng có thể sử dụng dược tề mà giết ta?

Thao Thiết gầm thét một tiếng, nổi giận, không nghĩ tới sẽ bị một Vương cấp sâu kiến tra tấn…

- Đương nhiên không giết được.

Trần Thư nhún vai, trong lòng ngược lại tự mình hiểu lấy, đừng nói là thượng vị Đại Hung, cho dù là trung vị Đại Hung hắn cũng giết không được, nhiều nhất có thể đối phó với hạ vị Đại Hung.

Hắn cười hì hì nói:

- Nhưng ta chuẩn bị thông báo cho mấy con Hung Hoàng, ta tin tưởng bọn chúng sẽ giải quyết được ngươi.

- Bọn chúng vậy mà cấu kết cùng nhân loại?!

Thao Thiết nghe vậy, trở nên càng thêm lửa giận ngút trời, trong lúc nhất thời liên tưởng đến song phương hợp tác.

- Cái gì mà gọi là cấu kết? Cái này phải gọi là bỏ gian tà theo chính nghĩa!

Trần Thư cũng vui vẻ đổ thêm dầu vào lửa, cười nói:

- Đừng sợ, bọn chúng lập tức tới ngay!

Hắn vừa nói chuyện đồng thời ném Thú Hoàng dược, thế nhưng tốc độ lại là giảm xuống, rõ ràng đã không có hàng tích trữ nữa.

Grào!

Vẻ mặt Thao Thiết hung lệ, nhưng trong lòng quả thật có kinh sợ, một khi cảnh giới hạ xuống, cộng thêm bị Hung Hoàng vây giết, nó tất nhiên sẽ thất bại!

Giờ khắc này, nguy cơ tử vong khiến suy nghĩ của nó bay nhanh, không ngừng tự hỏi để tìm ra biện pháp.

- Từ bỏ đi, không ai có thể cứu được ngươi đâu!

Trần Thư trào phúng, nhưng đôi mắt lại có thâm ý, như đang tận lực dẫn dắt cái gì đó.

Mà Thao Thiết nghe vậy cũng chấn động, trong nháy mắt nghĩ đến người của Thánh Ngự Hội, nhìn thật kỹ đối phương một chút, trong lòng cảm thấy khá quái dị, đối phương có vẻ cố ý nói như vậy.

Nhưng bây giờ nó đã không có lựa chọn!

Mặc dù Thánh Ngự Hội trong cơ thể là quân cờ trọng yếu, tương lai có thể chui vào nội bộ nhân loại, có thể hủy diệt triệt để, chẳng qua hiện nay nó đang trong nguy cơ sinh tử trọng yếu, không có cách nào suy nghĩ đến chuyện sau đó, trước bảo mệnh lại nói!

Lúc này, Thao Thiết nhờ năng lực thiên phú trong thân thể đã hình thành một vùng không gian, nếu không cũng không có khả năng nuốt thiên địa vạn vật.

Mà hàng ngàn người là thành viên của Thánh Ngự Hội vẫn sinh hoạt trong cơ thể của nó, đối phương là kẻ phản bội nhân loại, công phá cả hàng phòng thủ tốt nhất nhân loại, khiến cho Đại Hung bảo vệ nó vô cùng nghiêm ngặt.

Chẳng qua hiện nay tình huống đặc thù, chỉ có thể để cho bọn họ tới gánh chịu nguy cơ.

Giờ phút này, hơn ngàn tên Thánh Ngự Hội vẫn đang bình yên nghỉ ngơi, ngoại giới cự sóng ngập trời, nhưng cùng bọn hắn đều không có quan hệ thế nào, bọn hắn ở trong bụng Đại Hung, có thể nói là tương đối an toàn.

Mà giờ phút này, một sự lo lắng gào thét quanh quẩn bao trùm :

- Triệu hồi toàn bộ hung thú!

- Hả?

Đám người của Thánh Ngự Hội ngơ ngác, không hiểu sao lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, nhưng bọn hắn trước mặt Đại Hung, không có bất kỳ phản kháng, chỉ có thể thành thật triệu hồi hung thú, cho dù bọn hắn cự tuyệt, hung thú cũng sẽ tự động đi ra.

Dù sao Đại Hung mới là Thú vương, mà bọn hắn chỉ là nô bộc của hung thú mà thôi.

Giờ phút này, mấy ngàn con hung thú cùng nhau xuất hiện, trên mặt hiện lên vẻ thần phục, nhìn hư ảnh Thao thiết trên không mà giây tiếp theo, chỉ thấy từng giọt nước thuốc rơi xuống, tiến nhập vào trong Không Gian.

Chương 2317 - Huyết mạch thần bí của Hệ thống

Khẩn cấp, Thao Thiết chỉ có thể để đám hung thú còn lại trong bụng gánh chịu dược tề!

Chỉ trong giây thứ nhất, đám hung thú đã mất kiểm soát!

Cho dù là hạ vị Truyện Kỳ cũng không thể chống cự Thú Hoàng dược, hung thú phổ thông nào có thể chống cự lại?

Cho dù là Thú Hoàng ngăn ở phía trước, bọn chúng cũng sẽ trực tiếp tiến đến!

Huống chi, thủ lĩnh Thao Thiết cũng ra lệnh cho bọn chúng nuốt chửng!

Trong một giây, mấy ngàn con hung thú tranh nhau chen lấn tiến lên, từng con nuốt chửng dược dịch, chỉ là dược dịch vào bụng một giây, sinh mệnh khí tức của hung thú Vương cấp trong nháy mắt tiêu tán, có thể nói là chết vô thanh vô tức…

Thấy một màn này, trong lòng đám người Thánh Ngự Hội bất an, bọn hắn không ít người đã sống trên trăm năm, qua lâu rồi nhân loại tuổi thọ cực hạn, chỉ có thể dựa vào cùng hung thú cùng hưởng tuổi thọ, mới sống đến nay, một khi toàn bộ hung thú ngã xuống, tính mạng của bọn hắn cũng sẽ đi đến hồi cuối…

Mục đích của Trần Thư căn bản cũng không phải là Thao Thiết, mà là các thành viên của Thánh Ngự Hội trong cơ thể Thao Thiết!

Lúc này, tên thủ lĩnh cầm đầu vẻ mặt bất an, chỉ có thể nhắm mắt nói:

- Hoàng, sinh mạng của chúng ta là một…

- Mạng của các ngươi trọng yếu, hay của bản hoàng trọng yếu?

Thao Thiết lạnh lùng nói, uy áp kinh khủng khiến toàn bộ thành viên Thánh Ngự Hội quỳ rạp xuống đất, trán ứa ra mồ hôi lạnh, cũng không dám có bất kỳ thanh âm nào.

- Nếu bọn chúng không đủ, các ngươi đến nuốt!

Thanh âmThao Thiết lạnh lùng, hoàn toàn không thèm để vào mắt.

Lúc này nó đã mơ hồ biết được, đây chỉ sợ mới là mục đích của Trần Thư, nhưng đây là dương mưu, nó chỉ có thể bị đối phương nắm mũi dẫn đi.

Đệ nhất thế giới tội phạm Nam Giang, đã bắt đầu tính kế thì tìm ai nói rõ lí lẽ đây…

Thời gian dần dần trôi qua.

Mấy ngàn con hung thú vì Thao Thiết tiêu hóa không ít dược tề, khiến nó bản thân duy trì cấp thượng vị Đại Hung, nhưng Trần Thư trước mặt vẫn không dừng tay, tiếp tục ném dược tề,

lúc này Thánh Ngự Hội đã thất bại hơn phân nửa, toàn bộ đều là lão nhân đã qua một trăm tuổi, bởi vì không cùng hung thú hưởng thọ mệnh, trực tiếp chết bất đắc kỳ tử.

Mà các thành viên vẫn còn sống, những thứ kia bởi vì Khế Ước linh vẫn lạc, vì lần nữa hợp tác với hung thú.

Tuổi bọn hắn chưa đến trăm, cho dù toàn bộ hung thú ngã xuống cũng không uy hiếp được tính mạng của bọn hắn, nhưng lúc này, bọn hắn lại thấp thỏm lo âu, trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Lời nói lạnh như băng của Thao Thiết vẫn vang lên:

- Các ngươi nuốt cho ta!

Nói xong, một giọt Thú Hoàng dược rơi đến.

Nhân loại không hề tham lam, mà tràn đầy kinh sợ, đứng yên tại chỗ không dám cử động…

- Hoặc là nuốt! Hoặc là chết!

Nói xong, hai tên nhân loại trong nháy mắt bị một cỗ uy áp trấn sát, thoáng chốc hóa thành thịt nát xương tan, một màn khủng bố khiến những người còn lại tâm thần rung động, hoàn toàn bất đắc dĩ, bọn hắn chỉ có thể sử dụng Thú Hoàng dược!

Điều khiến Thao Thiết bất ngờ độc tính của Thú hoàng dược đối với nhân loại không lớn, nhưng lại chuyên nhắm vào Hung thú.

Nhưng khi liều thuốc đạt tới trình độ nhất định, Thánh Ngự Hội vẫn phải bỏ mạng, nhưng Thao Thiết lại đại hỷ, trong nháy mắt đã tìm được sinh cơ, dẫn dụ lượng lớn Thú Hoàng dược vào trong Không Gian của Thánh Ngự Hội.

Từng người từng người của Thánh Ngự Hội vẫn lạc, trạng thái của Thao Thiết dần dần khôi phục lại, nó không còn bối rối, khóe miệng có ý cười hung lệ, không còn kháng cự dược tề của Trần Thư nữa, mà Trần Thư thấy vậy dường như cũng dự liệu được điều gì đó, trên mặt hiện lên ý cười!

Cả hai yên lặng nhìn nhau, hình ảnh trở nên có chút tốt đẹp, nhưng lại thực sự giống như ném ăn.

Song phương đều cười, nhưng ai đang khóc chứ?

Giờ phút này, tiếng kêu rên của Thánh Ngự Hội không ngừng xuất hiện, trong lòng tràn đầy hối hận, nếu không phản bội nhân loại, có lẽ tất cả sẽ không như vậy…

Mà người cuối cùng vẫn lạc, trong cơ thể Thao Thiết cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại…

Mà lúc này, trong đầu Trần Thư xuất hiện âm thanh của hệ thống:

- Tam đại tổ chức cực ác đã diệt vong! Tuyển hạng hoàn thành… Ban thưởng Chúc Long huyết mạch!

Trong chốc lát, Trần Thư thần sắc chấn động, trong mắt tràn ngập hưng phấn, thậm chí là lên tiếng nói:

- Đại chủy, cám ơn! Có cơ hội sẽ đến làm thịt ngươi!

Thú Hoàng dược đã tiêu hao hầu như không còn, sau đó còn phải dùng chung cực tử vong dược tề góp vào nhưng mà may mắn đạt thành mục đích.

Hắn không chút do dự, mang theo Thỏ thuấn di rời đi nơi đây, lúc này Thao Thiết, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, hiện tại nó đã có thể khẳng định, đối phương là vì nhân loại trong cơ thể nó mà đến, nhưng bây giờ tất cả đã không còn quan trọng nữa…

Chí ít thực lực của nó không hề dưới hàng, tạm thời bảo vệ được tính mạng…

Lúc này Trần Thư uống xong nguyên một bình truyền tống dược tề, thuận lợi về tới trong tinh không di tích.

Hệ thống ban thưởng Chúc Long huyết mạch, tự động nhập vào bên trong Không Gian Thỏ, Trần Thư không có cơ hội lựa chọn.

Thỏ nhắm chặt hai mắt, đã lâm vào ngủ say, trong cơ thể xuất hiện một luồng năng lượng cổ lão mà kinh khủng, làm người ta sợ hãi vô cùng.

Chương 2318 - Huyết mạch thần bí của Hệ thống (2)

- Chúc Long…

Trần Thư một thân một mình ngồi trong di tích hạch tâm chi địa, trong mắt có vẻ suy tư.

Dựa theo ghi chép bên trên cổ tịch, Chúc Long mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là đêm, hô hấp là có thể chuyển đổi đông hạ, mặc dù hắn cảm thấy miêu tả mặc dù khoa trương, nhưng ít ra có thể chứng minh một điểm, Chúc Long xác suất lớn nắm giữ thời gian chi lực!

- Thời gian tăng thêm Không Gian…

Trần Thư liếm môi một cái, trong lòng tràn đầy vẻ kích động.

Hắn cũng không quên lão gia tử cùng Hung Hoàng sinh tử đại chiến, dựa vào thời không chí cao mới chống lại được thú tổ chi lực.

Cái này cũng mang ý nghĩa, thời không thuộc tính có càng lớn đẳng cấp mà chiến!

Cho dù là lão gia tử cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng của hiệu trưởng Ninh Bất Phàm, mới có thể dung hợp ra thời không chi lực, mà bây giờ Thỏ Không Gian vậy mà sắp có thể vĩnh cửu nắm giữ loại lực lượng này, hắn không khỏi sinh lòng kích động.

Trừ cái đó ra, Trong cơ thể Không Gian Thỏ còn có được Ứng Long huyết mạch, Ứng Long cùng Chúc Long, thời gian cùng Không Gian…

Một khi hoàn mỹ dung hợp, Trần Thư đã không cách nào tưởng tượng sẽ sinh ra ra một sinh vật khủng bố như thế nào.

- Hiện tại ta đã có Truyện Kỳ chi lực, nếu thực lực của thỏ lại tăng vọt…

Trần Thư tự lẩm bẩm, cả người thân thể đều run rẩy lên.

Hắn biết, mình đã thành công!

Vì diệt sát Thánh Ngự Hội trong cơ thể Thao Thiết, hắn hao phí gần trăm bình Thú Hoàng dược, giá trị một triệu ức, đã có thể chống đỡ nhân loại lại lần nữa mở ra một kế hoạch mới.

Nếu ban thưởng huyết mạch của huyết mạch không làm cho thực lực của hắn biến mất, chẳng những hắn bị bệnh thiếu máu, thậm chí cơ hội lật bàn của nhân loại cũng rất nhỏ,

Cái này tương đương với dùng một triệu ức Tư Nguyên tới giết hơn ngàn tên thành viên Thánh Ngự Hội, đã không thể dùng hao tổn để hình dung.

Nhưng khi đạt được Chúc Long huyết mạch, hắn biết mình đã quyết định chính xác, thực lực hôm nay của hắn mặc dù cũng có xác suất diệt được hạ vị Truyện Kỳ, do những điều kiện quá mức hà khắc, chỉ cần đối phương ở trạng thái trọng thương sắp chết, hơn nữa còn cần phối hợp Thú Hoàng dược, nhưng một khi Thỏ xuất hiện, hắn có thể diệt sát Truyện Kỳ sinh vật trạng thái toàn thịnh , đây mới là kết cục thực sự!

Một là tìm cơ hội hành động, một là cường thế xuất thủ vô điều kiện đương nhiên không thể nói nhập làm một.

Thời khắc Trần Thư đang suy nghĩ.

Thần sắc của hắn biến đổi, trong nháy mắt khoanh chân ngồi xuống, trong cơ thể trống rỗng của hắn liên tục không ngừng xuất hiện Ngự Thú chi lực, tưởng chừng như vô cùng bình thường, đây là tới từ Thỏ Không Gian.

Trước đó Tiểu Hoàng cùng Husky trở thành người thừa kế của di tích, khiến thực lực của Trần Thư cũng được tăng lên, mà bây giờ Thỏ đạt được Chúc Long huyết mạch, phản hồi chi lực dồi dào vô cùng, trực tiếp khiến Trần Thư đạt được lượng lớn Ngự Thú lực.

Bây giờ, cấp bậc của hắn là Vương Cấp Tam Tinh, muốn trở thành Vương Cấp Đỉnh Phong, đoán chừng cần lượng lớn Ngự Thú lực, nhưng bây giờ, dưới phản hồi của thỏ, cấp bậc của hắn dễ dàng đạt tới Vương Cấp Đỉnh Phong…

Thời gian nửa tháng thoáng chốc trôi qua.

Ban đầu hai mắt Trần Thư nhắm nghiền, đột nhiên mở hai mắt ra, khí thế cả người trở nên thâm thúy đến cực điểm, như là biển cả, làm cho người khác khó mà nhìn thấu, cho dù là sinh vật Truyện Kỳ nhìn thấy hắn, chỉ sợ sẽ xuất hiện loại cảm giác này…..

- Đáng tiếc…

Trần Thư vội đứng dậy, đầy vẻ tiếc nuối, hắn không có Khế Ước thứ sáu, cũng mang ý nghĩa hắn chỉ là Vương Cấp Ngự Thú Sư, chưa đạt tới cảnh giới chí cao mà hắn tha thiết ước mơ.

- Tại sao không phải là Truyện Kỳ…

Trong mắt Trần Thư mang theo một chút mê mang khó hiểu, bây giờ Ngự Thú lực trong cơ thể hắn kỳ thật đã vượt qua Vương Cấp Đỉnh Phong, nhưng vẫn không phải đẳng cấp Truyện Kỳ, với lại càng quan trọng hơn là hiện tại hắn cảm thấy mình không bích chướng, có thể hấp thu lượng lớn Ngự Thú lực, có thể tiếp tục hướng phía trước, nhưng theo lời của lão gia tử, Ngự Thú Sư Vương Cấp Đỉnh Phong không thể lại tiến thêm một bước, bởi vì con đường thông tới Truyện Kỳ đã gãy mất…

– Ta đi lên một con đường khác sao?

Trần Thư chau mày, tự lẩm bẩm.

Nói một cách khác, hắn cảm thấy hiện tại cấp bậc của mình là… Vương Cấp Tứ Tinh!

- Nếu như có thể luôn hấp thu Ngự Thú lực, vậy thì thực lực của ta há chẳng phải là có thể tiếp tục tăng cao sao?

Trần Thư sờ cằm, vẻ mặt suy nghĩ.

Hiện tại hắn cảm thấy, mình giống như một nam nhân không có giới hạn rồi…

- Vô tình, ta lại mở ra một con đường mới…

Trần Thư không tiếp tục do dự nữa, mặc dù không thể đột phá đến Truyện Kỳ, nhưng tình hình bây giờ cũng không phải chuyện xấu.

Dù sao những cường giả đỉnh phong Vương Cấp còn lại, muốn thăng cấp cũng không tìm thấy đường nữa rồi.

- Không chừng ta có thể dựa vào đẳng cấp của Vương Cấp, bước vào Ngự Thú đỉnh phong…

Trần Thư nhếch miệng, đã bắt đầu ảo tưởng rồi…

Mà ngay lúc này, vẻ mặt của Thỏ đang nhắm nghiền hai mắt bên cạnh hắn khẽ lay động, chậm rãi mở hai mắt ra.

Chương 2319 - Thời Không Long Thỏ

Trong chốc lát, một luồng khí tức kinh khủng mà thần bí đột nhiên tràn ngập ra, trong di tích vô số người đều bị ảnh hưởng, ngơ ngác nhìn bầu trời, dường như không hiểu xảy ra chuyện kỳ lạ gì.

- Hả?!

Trần Thư nhìn Thỏ, trong lòng run lên. Chỉ thấy mắt phải của nó một màu trắng tinh khiết, tràn ngập Không Gian Chi Lực, mắt trái thì là màu xám đen, tràn ngập Thời Gian Lực Lượng khiến người ta kinh sợ.

Chỉ một cái liếc mắt, suy nghĩ của Trần Thư đông cứng lại, thậm chí là quên đi mất sự tồn tại của bản thân.

Giữa trời đất, những thứ khác đều không còn tồn tại, chỉ còn lại một đôi mắt tràn ngập sức mạnh thần bí này.

Vù vù

Một giây sau, Thỏ thu hồi Thời Không Lực Lượng, đi tới bên cạnh Trần Thư, cọ vào cánh tay của hắn, dáng vẻ vô cùng thân mật.

- Đây chính là Thời Không Lực Lượng sao?

Trần Thư cũng đã hoàn hồn lại, sờ lên Thỏ, đồng thời nhìn về bảng thông tin của nó.

Lúc này Thỏ quả nhiên đã thăng cấp đến Cứu Cực Thể, cấp bậc đánh giá tiềm năng đã đạt tới cấp SSS, nhờ vào Chúc

Long huyết mạch, nó đã trực tiếp đột phá gông xiềng của huyết mạch.

Có điều Trần Thư lại nghi ngờ, cấp bậc đánh giá tiềm năng của đối phương e là đã vượt qua đẳng cấp này, chỉ là không thể hiện ra.

SSS là giới hạn của bảng thông tin, nhưng lại không phải là giới hạn của Thỏ!

Tên gọi: Thời Không Long Thỏ

Tính cách: Hoạt bát, bạo lực, thông minh

Thuộc tính: Thuộc tính Thời Không

Sinh linh chủng tộc: loại Yêu thú

Thiên phú: [Thời Không Quyến Cố Giả] [Thời Không Nhảy Vọt] [Thiên Phú Vũ Khí Lv5 (không thể tiến hóa)] [Bản Năng Chiến Đấu (long)] [Thời Không Thân Thể] [Thời Không Lực] [Long Hoàng Uy Áp]

Kỹ năng: [Thời Không Giam Cầm] [Thời Không Định Vị] [Thời Không Bình Chướng] [Thời Không Lồng Giam] [Thời Không Bí Lực] [Thời Không Xé Rách (long)] [Thời Không Lĩnh Vực] [Thời Không Đại Loạn Trảm] [Cực-Thời Không Hủy Diệt]

Chuyên môn kỹ năng: Thời Không Tiêu Ký

Cấp bậc đánh giá tiềm năng: SSS (Cứu Cực Thể)

Bây giờ Thỏ bất luận thiên phú hay là kỹ năng, đều tăng cường Thời Gian Chi Lực, thậm chí ngay cả thần kỹ [Không Gian Bí Lực] cũng chuyển hóa thành [Thời Không Bí Lực], thực lực của nó rõ ràng là đã xuất hiện sự biến chất!

- Một số kỹ năng biến mất, lại xuất hiện kỹ năng mới…

Trần Thư suy nghĩ, trong đó đa số kỹ năng trước đây đều do Thỏ sở hữu, chỉ là vì Thời Gian Chi Lực, xuất hiện sự biến chất.

Mà điều thu hút sự chú ý của Trần Thư, là thiên phú và kỹ năng mới:

[Thời Không Thân Thể: Ngươi có được Thời Không Lực Lượng, sẽ miễn dịch với tất cả ảnh hưởng xấu, hơn nữa giảm miễn 50 % đến 100 % bất kỳ tổn thương nào, thiên phú này có cấp ưu tiên tuyệt đối]

[Thời Không Lực: Mỗi một đòn tấn công của ngươi, đều kèm theo tính hủy diệt của Thời Không Chi Lực]

[Long Hoàng Uy Áp: Tất cả sinh vật Long tộc, ở trước mặt của ngươi, sức chiến đấu đều sẽ giảm đi rất nhiều]

[Cực - Thời Không Hủy Diệt: Giải phóng ra Thời Không Lực Lượng cao nhất, tiệt diệt tất cả kẻ địch trước mắt]

Mặc dù kỹ năng được đơn giản, nhưng Trần Thư vẫn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của nó.

Chỉ riêng hiệu quả của cái thứ nhất là [Thời Không Thân Thể] đã có thể nói là vô cùng thần kỳ.

Có được cấp ưu tiên tuyệt đối, có nghĩa là cho dù Thượng Vị Truyện Kỳ cũng không thể tạo ra ảnh hưởng xấu với Thỏ.

Hơn nữa thương tổn ít nhất cũng được giảm một nửa, điều này tăng tính chịu lỗi của nó rất lớn.

Dù sao lúc trước Thỏ mong manh giống như là một trang giấy, mỗi lần chiến đấu đều là nhảy múa trên lưỡi đao.

Về phần ba thiên phú và kỹ năng khác, tất nhiên cũng không phải là kỹ năng đơn giản, có điều cần thực chiến để kiểm nghiệm.

Trừ chuyện đó ra, các thuộc tính của Thỏ cũng có sự thay đổi về chất, e là ít nhất cũng là trình độ Hạ Vị Truyện Kỳ rồi!

Lại thêm sự thần kỳ của thuộc tính Thời Không và kỹ năng nghịch thiên của bản thân Thỏ, tổng hợp sức chiến đấu đoán chừng có thể có thể so với Trung Vị Truyện Kỳ rồi!

Một con Vương cấp sinh vật, sức chiến đấu có thể so với Trung Vị Truyện Kỳ, chuyện này thật không phải là người có thể tưởng tượng.

Bất kể là ở thời đại nào, đây là một sự tồn tại giống như khoa học viễn tưởng.

- Có thể bắt đầu hành động rồi…

Trong mắt Trần Thư mang theo một tia sát ý, hơn nữa tìm thấy bọn người A Lương rồi, chuẩn bị hỏi tình hình bây giờ trước một chút.

- Này?

Bọn người A Lương đang ở bên trong Tinh Không di tích bàn chuyện, thấy Trần Thư đột nhiên xuất hiện, đều giật nảy cả mình.

- Lão Tạ nói ngươi đang bế quan, xong rồi à…

Lời của A Lương còn chưa nói hết, ánh mắt trong nháy mắt nhìn về Thỏ phía bên cạnh, lập tức giật mình.

Mặc dù dáng vẻ của Thỏ không có bất kỳ thay đổi gì, nhưng nhìn qua hai con ngươi kỳ dị của nó, trong lòng đám người run lên, hoảng sợ theo bản năng.

Mặc dù Thỏ chưa tận lực giải phóng Thời Không Lĩnh Vực, nhưng những sinh vật cách nó quá gần đều sẽ bị ảnh hưởng.

A Lương nuốt một ngụm nước bọt, nói:

- Nó…

- Không có gì, chỉ là đã nắm vững Thời Không Chi Lực, thăng cấp nhỏ mà thôi.

-???

Đám người mở to hai mắt nhìn, đầu óc trống rỗng, không biết nên nói cái gì.

Bọn hắn đã không phải là những tên ngô nghê lúc trước nữa rồi, đương nhiên biết được Thời Không Chi Lực có hàm ý như thế nào!

Chương 2320 - Thời đại của Thiên Kỵ Sĩ?

Đây là lực lượng tối cao có thể vượt qua đẳng cấp tác chiến lớn!

Mẹ nó, vô lý thì cũng phải có một giới hạn chứ?

Lực lượng ngay cả lão gia tử cũng chưa có được, ngươi lại có, hơn nữa còn không biết xấu hổ nói là thăng cấp nhỏ mà thôi?

Một giây sau, đám người cùng nhau mới ngã xuống đất, bị tức đến choáng…

Chỉ có Phương Tư vẫn đứng tại chỗ, rất nhanh hoàn hồn lại từ trong nỗi khiếp sợ, cặp mắt của nàng mang theo ánh sáng, quan sát Trần Thư một chút, khóe miệng không kiềm được nụ cười.

Trần Thư cũng mỉm cười, tiếp đó đạp một cước vào bọn người A Lương trên mặt đất, nói:

- Bệnh cũ tái phát à? Mau dậy đi, ta có chuyện hỏi các ngươi.

Nhưng mà, đám người vẫn không có phản ứng, thậm chí có người co quắp, còn miệng suýt sùi bọt mép…

Thấy vậy, hai tay Trần Thư ôm ngực, thản nhiên nói:

- Vừa đúng lúc Thỏ cần đối tượng để luyện tập bồi dưỡng, vậy thì dùng các ngươi đi.

Nghe xong lời này, hai chân của đám người khẽ nâng lên, sau đó đột nhiên rơi xuống, cả người trong nháy mắt đứng thẳng lên…

- Không cần đâu!

- Ngươi muốn để cho bọn ta chết à!

- Ta cảm thấy là ngươi trực tiếp chôn bọn ta luôn đi?

Đám người trợn mắt nhìn, ngươi thực sự dám nói ra à…

Để cho bọn ta làm đối tượng bồi dưỡng luyện tập, tương đương với để một đứa bé đối chiến cùng với một tên tội phạm mang Gatling, mẹ nó không phải nhảm nhí à?

- Được rồi, ta cũng chỉ là nói một chút mà thôi, các ngươi lại kiên nhẫn không đến một giây.

- …

Đám người xạm mặt lại, có cần nói trực tiếp như vậy hay không…

- Tình hình bây giờ thế nào rồi?

Trần Thư lập tức mở miệng nói:

- Ta muốn tìm Thú Hoàng kiếm chuyện.

Nghe xong lời này, thần sắc của đám người chấn động, cũng không cười đùa giỡn nữa, trở lại dáng vẻ nghiêm túc.

- Hiện tại Đại Hung một phương đã tan tác rồi, toàn bộ đều đang chạy trốn…

Lão Tạ nói:

- Thú Hoàng thời đại mới đã bắt đầu xâm chiếm lãnh địa của Đại Hung, chuẩn bị thống nhất thiên hạ rồi.

Mặc dù không có sự giúp đỡ của Thỏ Không Gian, nhưng bọn hắn có được Truyền Tống Dược Tề, cũng có thể rời khỏi Tinh Không Di Tích hiểu rõ tình hình.

- Vậy sao…

Trần Thư nhẹ gật đầu, trong mắt có vẻ suy tư.

- Ngươi chuẩn bị tìm Hung Hoàng kiếm chuyện à?

A Lương sờ cằm, nói:

- Hiện tại Thú Hoàng thời đại mới như mặt trời ban trưa, có chút khó đối phó.

- Không tìm bọn chúng.

Trần Thư lắc đầu, đáp:

- Ta giỏi nhất là mượn gió bẻ măng.

- Ngươi muốn…Đối phó Đại Hung bỏ trốn?

- Không sai.

Vẻ mặt Trần Thư suy nghĩ, không vì sự biến chất của Thỏ mà thổi phồng.

Bây giờ Thú Hoàng thời đại mới duy trì chiến lực đỉnh phong, với lại lại có sự tồn tại của Thiên Kỵ Sĩ thần bí này, không dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Mà Đại Hung một phương ở vào thế yếu, không chỉ bị thương khắp người, hơn nữa trong lòng không có một chút ý chí chiến đấu, là một quả hồng mềm!

Không bóp bọn chúng, thì bóp ai đây?

Phương Tư lại có chút lo lắng, nói:

- Có nắm chắc không?

- Chắc chắn!

Trần Thư gật đầu nói:

- Thượng Vị Truyện Kỳ đánh không lại, Trung Vị Truyện Kỳ có thể đánh được, Hạ Vị Truyện Kỳ chắc chắn có thể đánh bại!

Với sức chiến đấu của mình, hắn có một sự dự đoán đại khái.

Mặc dù Thỏ có biến chất, nhưng Khế Ước Linh còn lại vẫn không phải thuộc loại Truyện Kỳ, muốn đối phó Thượng Vị Truyện Kỳ là điều không thực tế.

- Cẩn thận một chút.

Đám người cũng không ngăn cản, tin tưởng Trần Thư tuyệt đối.

- Yên tâm đi.

Trần Thư nhếch miệng cười một tiếng, tự tin nói:

- Đừng nói là Thú Hoàng hiện tại, ngay cả Thú Tổ tái thế, cũng chưa chắc có thể giết được ta!

Một giây sau, trên người Trần Thư xuất hiện một đạo Thời Không Ấn Lý, trong nháy mắt rời khỏi di tích, đi tới Lam Tinh.

Không Gian Thần Kỹ biến chất, không chỉ khoảng cách thuấn di cực xa, hơn nữa có thêm Thời Gian Chi Lực, kẻ địch càng khó mà kịp phản ứng.

- Giết ai trước đây…

Ngay lúc Trần Thư đang suy nghĩ, trước mắt lại xuất hiện Hệ Thống Tuyển Hạng đã lâu không thấy:

[Thành tựu tuyển hạng: Truyện Kỳ Hoàng Hôn đã mở ra]

[Tuyển hạng một: Giết hai con Truyện Kỳ hung thú. Hoàn thành ban thưởng: Một cơ hội Huyết Mạch Tiến Hóa + một Cực – Điểm Kỹ Năng]

[Tuyển hạng hai: Giết bốn con Truyện Kỳ hung thú. Hoàn thành ban thưởng: Hai cơ hội Huyết Mạnh Tiến Hóa + toàn bộ thuộc tính cùa Khế Ước Linh thêm 10 %]

[Tuyển hạng ba: Giết sáu con Truyện Kỳ hung thú. Hoàn thành ban thưởng: Ba cơ hội Huyết Mạch Tiến Hóa + Thần Kỹ [Bất Hủ Phòng Ngự]]

[Chú ý: Nếu như giết mười con Truyện Kỳ hung thú trở lên, sẽ nhận được phần thưởng đặc biệt không biết, không xung đột với phần thưởng của tuyển hạng]

- Ồ!

Trong nháy mắt Trần Thư mở to hai mắt nhìn, khi nhìn thấy thành tựu tuyển hạng, tim của hắn lập tức nhảy thình thịch một cái.

Chúc Long huyết mạch của hắn, chính là đến từ thành tựu tuyển hạng.

Quả nhiên, tuyển hạng mới xuất hiện trước mắt không khiến cho hắn thất vọng, phần thưởng không chỉ đơn giản có thể dùng từ phong phú để hình dung, toàn bộ có thể cải thiện hắn bây giờ.

Với lại quan trọng nhất là, giết mười con Truyện Kỳ trở lên, dĩ nhiên là có phần thưởng không biết.

Từ khi có được Chúc Long huyết mạch, hắn có thiện cảm với hai chữ “không biết”

Chương 2321 - Thời đại của Thiên Kỵ Sĩ? (2)

- Ca ca thích nhất là không biết…

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có một tia mừng như điên.

Nếu như có thể thuận lợi giết chết mười con Truyện Kỳ trở lên, thực lực của hắn sẽ tiến thêm một bước, thậm chí có thể chống chọi với Thượng Vị Truyện Kỳ.

Trong chốc lát, Trần Thư không bị kích động làm choáng váng đầu óc, mà lại có chút trầm ngâm.

- Phần thưởng ba lần Huyết Mạch Tiến Hóa…

Lông mày của hắn hơi nhíu lại, lẩm bẩm:

- Sao ta lại cảm thấy giống như là đo thân mà làm thế.

Bây giờ Tiểu Tinh Linh, Husky và Thỏ đều là cứu cực thể, không còn cần Huyết Mạch Tiến Hóa.

Hơn nữa cấp bậc đánh giá tiềm năng của hai con Khế Ước Linh, Tiểu Hoàng là SS+, Đại Mao Vương là SS.

Hơn nữa, Tiểu Hoàng là con đầu tiên nuốt chửng huyết mạch châu, lần trước Đại Mao Vương nuốt lầm Thú Hoàng tinh hoa của Xà Đại Hung hai đầu, cả hai đều đã tháo mở huyết mạch gông xiềng.

Điều này có nghĩa là, bây giờ đúng lúc Trần Thư cần ba cơ hội huyết mạch tiến hóa, có thể tiến hóa toàn bộ Khế Ước Linh đến cứu cực thể.

- Thứ này rốt cuộc có trí tuệ hay không?

Trần Thư nhíu mày, lại liên tưởng đến tuyển hạng lúc trước, lại bác bỏ ý nghĩa này.

Hắn thấy, hành vi của hệ thống phù hợp với trí tuệ nhân tạo trong nhân loại hơn, không giống sinh vật lắm.

- Chẳng lẽ thật sự là khoa học kỹ thuật lực lượng?

Hắn tự lẩm bẩm:

- Nếu thật sự như thế, khoa học kỹ thuật như thế nào thì có thể cho ra Chúc Long huyết mạch?

Loại sinh vật trong truyền thuyết này, cũng được ghi chép trong sách cổ, vốn dĩ cũng không có vết tích tồn tại thực sự, giống như là được biên soạn ra vậy.

- Đoán không ra…

Trần Thư lắc đầu, thực lực của hắn đang không ngừng nâng cao, nhưng vẫn không thể đoán ra được hệ thống trên người là vật gì.

- Thật sự là trời đất ban tặng sao? Hay là Địa Cầu cho ta?

Hắn đứng lặng tại chỗ cả buổi, vẫn không có chút manh mối gì.

- Bỏ đi, trước tiên nâng cao thực lực đã, giải quyết hung thú hỗn loạn xong rồi tính.

Trần Thư không tiếp tục dây dưa nữa, mang theo Thỏ rồi lập tức thuấn di rời đi, chuẩn bị bắt đầu săn giết Truyện Kỳ hung thú!

…

Mà ngay lúc Trần Thư hành động, một chỗ thần bí không biết, nơi đây chất đầy các loại tư nguyên làm cho người ta hoa mắt, từ cấp Phổ Thông đến cấp Truyền Kỳ, cần gì cũng có, giống như vô cùng vô tận.

Nếu như Trần Thư ở đây, chắc chắn sẽ phấn khích đến ngất, đây chính là vùng đất mơ ước của hắn.

Mà nơi đây, chính là nơi cất giữ tư nguyên của Thú Hoàng thời đại mới!

Mặc dù bị Trần Thư cướp sạch Tồn Bảo Chi Địa của bọn chúng, nhưng không thể gây tổn thương căn cơ của hung thú nhất tộc, dù sao Trần Thư cướp chỉ là của cải của cá thể.

Của cải của hung thú, thật ra là ở các nơi dị không gian!

Bây giờ số lượng dị không gian của Lam Tinh đã hơn vạn, nếu như thu thập toàn bộ tư nguyên của nó lại, chắc chắn là một chữ số thiên văn khó mà tưởng tượng nổi.

Tồn Bảo Chi Địa hiện tại, cất giữ phần lớn tư nguyên của các Dị Không Gian trên Lam Tinh.

Mấy năm nay, hung thú còn lại không tham dự chiến đấu gì, việc làm duy nhất của bọn chúng, là vận chuyển tư nguyên suốt ngày suốt đêm.

Nếu như Trần Thư có thể cướp sạch tất cả chúng, tất nhiên có thể hao tổn căn cơ của hung thú.

Có điều vì có vết xe đổ lúc trước, các Hung Hoàng đã chuẩn bị đầy đủ.

Địa điểm nơi đây chỉ có Thượng Vị Hung Hoàng mới hiểu, hơn nữa cũng đã bố trí các biện pháp phòng hộ.

Nếu như không mang theo ấn ký bọn chúng phát cho nhau, thậm chí sẽ kích phát kỹ năng sát chiêu của Hung Hoàng để lại, hủy diệt toàn bộ tư nguyên chỉ trong chốc lát.

Không thể không nói, vì để ngăn chặn Trần Thư trót lọt, hung thú có thể nói là vắt hết cả óc…

Có điều lúc này, mặc dù Trần Thư không tiến vào, nhưng lại có một tên đạo tặc thế kỷ khác thuận lợi đến…

- Cuối cùng cũng vào rồi…

Thân thể của Thiên Kỵ Sĩ run rẩy, nhìn tư nguyên cao ngàn mét chất chồng bốn phía, cả người chút điên cuồng.

Khí thế của nó lúc này vô cùng lớn mạnh, làm gì còn có chút dáng vẻ bị thương…

Khổ nhục kế của nó, quả nhiên là có hiệu quả!

Hung thú còn lại đều cho rằng nó xông vào trong cơ thể của Thanh Ma Long, là đang liều mạng.

Nhưng không có ai ngờ tới, nó thật sự an toàn…

Tất cả chẳng qua chỉ là một màn biểu diễn xuất sắc mà thôi.

Ta đã vì ngươi liều sống liều chết, ngay cả mạng cũng không cần, nếu như không cho chút tư nguyên để cho ta chữa trị vết thương, những Thú Hoàng còn lại sẽ nghĩ như thế nào nào?

Quả nhiên giống như dự đoán của nó, Thiên Thỏ đưa ra chìa khóa đến Tồn Bảo Chi Địa.

Có điều Thiên Thỏ cũng không phải đồ ngốc, nó sẽ không thật sự hào phóng như vậy.

Tồn Bảo Chi Địa đã được Thượng Vị Hung Hoàng bố trí biện pháp bảo vệ, bất kể tư nguyên nào chỉ có thể sử dụng ở đây,

không thể mang nó rời khỏi, đây chính là Thiên Thỏ lực lượng!

Dưới cái nhìn của nó, ngay cả để cho Thiên Kỵ Sĩ tùy ý hấp thu, thì có thể hấp thu được bao nhiêu chứ?

Suy nghĩ của nó không có vấn đề, chỉ là đáng tiếc nó đã đánh giá thấp năng lực của Thiên Kỵ Sĩ!

Chương 2322 - Ba Xà

[Tử Vong Tế Đàn] không phải tự nhiên lại cằn cỗi như vậy, với tư cách là một trong những Cấm Khu, sao ngay cả một chút Dị Không Gian cấp hủy diệt cũng không sánh bằng chứ?

Nguyên nhân lớn nhất, chính là Thiên Kỵ Sĩ!

Trần Thư cho rằng Thiên Kỵ Sĩ đã cất giấu tất cả tư nguyên, ngay cả hắn cũng chưa từng tìm thấy.

Trên thực tế, chỉ có số ít tư nguyên bị Thiên Kỵ Sĩ giấu đi, tác dụng chủ yếu là để thưởng thức mỗi ngày, thỏa mãn đam mê đặc biệt của nó…

Trừ chuyện đó ra, toàn bộ tư nguyên còn lại, đều bị nó nuốt chửng!

- Cuối cùng có thể nuốt vào một cách thật sảng khoái rồi!

Lúc này Thiên Kỵ Sĩ ngồi khoanh chân, trên người tràn ngập một luồng hắc sắc quang mang, trong chốc lát, khí tức của nó trở nên sâu thẳm, kinh khủng và tràn đầy Hoàng Giả Uy Áp!

Hai mắt của nó khép hờ, miệng lẩm bẩm nói:

- Chỉ cần hấp thu toàn bộ tư nguyên ở nơi đây, thời đại của ta, sẽ chính thức được mở ra!

Ngay lúc Thiên Kỵ Sĩ nuốt chửng Tư Nguyên, Trần Thư Chính mang theo Khế Ước Linh, tìm kiếm Đại Hung bỏ trốn khắp nơi.

Trải qua nửa tháng truy sát của Thú Hoàng, lại có ba con Đại Hung ngã xuống.

Có điều cơ hội cho Trần Thư vẫn rất nhiều, dù sao số lượng của Đại Hung tổng cộng có hơn hai mươi con, huống chi Hệ Thống Tuyển Hạng không nhất thiết phải là Đại Hung, nếu thực sự không được, hắn vẫn có thể săn Thú Hoàng thời đại mới.

Bây giờ điểm khó khăn duy nhất của tuyển hạng, đó chính là tìm kiếm Đại Hung!

Trần Thư không giống Thú Hoàng thời đại mới, có Phổ Thông Hung Thú ở các nơi trên thế làm tay mắt, hắn chỉ có thể dựa vào thực lực cá nhân để tìm kiếm, chuyện này không khác gì mò kim đáy biển.

Có điều đáng mừng chính là, tốc độ của Thời Không Long Thỏ tốc độ nhanh nhất thế gian, với phân tán Thời Không Lĩnh Vực có thể phóng xạ mấy vạn mét xung quanh.

Chỉ cần cho hắn đủ thời gian, là có thể tìm thấy Đại Hung.

Mấy ngày thoáng một cái đã qua, Trần Thư mang theo Thời Không Long Thỏ, không chút kiêng kỵ tìm kiếm Đại Hung, đã không còn khúm núm giống như trước.

Quả nhiên, rất nhanh hắn đã thuận lợi tìm được con Đại Hung bỏ trốn đầu tiên!

Chỉ thấy phía trước hắn, đang có một con cự xà màu đen mấy chục mét đang đứng thẳng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Trần Thư.

Chính là con may mắn đầu tiên, Đại Hung Ba Xà!

Nó vốn dĩ là Trung Vị Truyện Kỳ, giờ phút này cả người nhuốm máu, các vết thương lớn nhỏ khắp nơi, khó mà lành lại, đương nhiên là tổn thương tổn đến bản nguyên.

Thực lực của nó đã giảm xuống đến Hạ Vị Truyện Kỳ, hung uy kém xa thời kỳ đỉnh phong.

- Nhân loại, ngươi muốn cản đường ta à?!

Ánh mắt của Ba Xà nham hiểm, trước đó nó bị đối phương ngăn cản, lúc đầu muốn một ngụm nuốt chửng đối phương, kết quả hắn lại tránh được.

Nhưng nó vừa tiến lên không xa, lại bị chặn lại, chuyện này khiến nó ý thức được đối phương không có ý tốt!

Lúc này Ba Xà tức giận, bị Thú Hoàng thời đại mới truy sát thì thôi đi, hiện tại ngay cả một tên Vương Cấp nhân loại cũng muốn giẫm lên nó?

- Đừng hiểu lầm, ta không phải đến cản đường của ngươi, ta tới là để…

Trần Thư mỉm cười, dừng lại một chút, nói tiếp:

- Tiễn ngươi lên đường!

Vừa dứt lời, chỉ thấy Thời Không Long Thỏ ra tay trước, trong nháy mắt triển khai Thời Không Lĩnh Vực, đồng thời móc ra một của cà rốt siêu kinh khủng dài gần trăm mét!

Mặc dù bản mệnh vũ khí của Thỏ đã max cấp, nhưng dưới sự tăng cường của Thời Gian Chi Lực, uy năng vẫn tăng lên gấp mấy lần.

- Hả?!

Sắc mặt của Ba Xà thay đổi trong nháy mắt, ánh mắt nham hiểu cũng biến thành kinh hãi, nó lún sâu vào Thời Không Lĩnh Vực, toàn bộ thuộc tính lập tức bị suy yếu, thậm chí ngay cả phản ứng chiến đấu cũng bị suy yếu.

Thời Gian Đình Trệ và Không Gian Giam Cầm, khiến nó giống như con cừu non bị kẹt trong vũng bùn, khó mà thoát ra.

- Ngươi?!

Nó còn chưa kịp mở miệng, một củ cà rốt khổng lồ đã trực tiếp đập vọt đến, mang theo uy thế đáng sợ!

Ầm!

Chỉ bằng một đòn, Ba Xà lùi ra hơn trăm mét, hơn nữa lân giáp vỡ nát, Thời Gian Chi Lực trên đó không ngừng ăn mòn miệng vết thương của nó.

Nếu như Không Gian là một lưỡi đao sắc bén, như vậy Thời Gian chính là một loại kịch độc không có cách giải!

- Thời Không Lực Lượng?!

Giờ phút này Ba Xà run lên trong lòng, mặc dù tự mình trải qua, nhưng nó vẫn có chút không thể tin được.

Loại lực lượng này, cả đời nó từ trước tới nay chưa từng gặp qua, e là chỉ có Truyện Kỳ Chi Thượng Thú Tổ và Nhân Hoàng mới có thể có được.

Mà bây giờ, một tên Vương Cấp nhân loại lại nắm giữ loại lực lượng tối cao này?!

Trình độ kinh khủng này, tương đương với việc người nguyên thủy chế tạo ra đạn hạt nhân…

- Rốt cuộc ngươi là ai?!

Ba Xà điên cuồng gầm lên, không ngờ nhân tộc từ trước tới nay luôn bị xem nhẹ, mà lại có một yêu nghiệt nghịch thiên như vậy.

- Tội phạm ca ca của ngươi.

Trần Thư mỉm cười, ở phía xa quan sát trận chiến.

Lúc này, hai con ngươi của Thỏ khẽ chuyển động, lại củ cà rốt khổng lồ đuổi đánh tiếp.

Grào!

Ba Xà gầm một tiếng, không dám ẩn giấu thực lực nữa, hiện ra bản thể của mình!

Chương 2323 - Ba Xà (2)

Chỉ thấy cơ thể mấy chục mét của nó đột ngột kéo dài, hóa thành một con cự xà kinh khủng dài mấy ngàn thước, như một ngọn núi uốn lượn, tràn đầy cảm giác áp bức đáng sợ!

Bất kể như thế nào, nó cũng là Đại Hung đẳng cấp Trung Vị Truyện Kỳ!

Ầm!

Đòn công kích của Thỏ đánh tới trong nháy mắt, đánh ở phía trên đầu của nó, nhưng không gây ra bất kỳ thương tích gì.

- Muốn phá vỡ phòng ngự của ta ư, ngươi vẫn chưa xứng đâu!

Ba Xà rống to:

- Ta sẽ bắt Khế Ước Linh của ngươi, từ từ nghiên cứu Thời Không Chi Lực của ngươi một chút!

Lúc này Ba Xà đã không còn ý tâm tư chạy trốn, trên mặt tràn đầy sát ý, chỉ cần có thể nuốt chửng nó, không chừng nó cũng có thể nắm giữ được lực lượng này, đến lúc đó có thể đảo ngược bại thế của Đại Hung rồi.

Thỏ mím môi, không tiếp tục tùy tiện công kích nữa.

Theo lý mà nói, công kích của nó cộng thêm Thời Không Chi Lực, cho dù là Trung Vị Truyện Kỳ cũng khó có thể đón lấy mà không bị thương, e là đối phương có một loại thiên phú đặc biệt nào đó!

Đôi mắt một trắng một xám của Thỏ nhìn thẳng Ba Xà, một cỗ Long Uy nhàn nhạt tràn ngập ra, giống như là đang tìm kiếm nhược điểm.

Bây giờ, Thỏ đã dung hợp Lưỡng Đại Thủy Tổ Cấp Cư Long, [Bản Năng Chiến Đấu (long)] của bản thân đã thuộc về phạm trù thần kỹ, dễ dàng nhìn thấu nhược điểm của đối phương.

Quả nhiên, dưới long mâu của nó, chỉ thấy cơ thể của Ba Xà cứng như sắt, giảm sát thương đã đạt đến cực hạn, nhưng ở vị trí bảy tấc của nó, lại vô cùng yếu ớt!

Rõ ràng, đây là một thiên phú đặc biệt, có thể tăng cao lực phòng ngự của mình, nhưng lại có một chỗ giống như điểm yếu then chốt.

- Quả nhiên có nhược điểm…

Trần Thư nhờ vào tầm mắt của Long Thỏ, cũng thấy được nhược điểm của đối phương.

Có điều thấy thì thấy, muốn phá vỡ cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Cơ thể của Ba Xà uốn lượn xoay vòng, bảo vệ nhược điểm bảo hộ ở bên trong cùng, muốn công kích, nhất định phải đánh vỡ thân thể cứng rắn như sắt trước.

Mà lúc này, Trần Thư còn chưa ra lệnh, Thỏ đã bắt đầu hành động rồi!

Nó có bản năng chiến đấu, không cần Trần Thư can thiệp quá nhiều.

Chỉ thấy Thỏ thu hồi vũ khí chuyên môn, thuấn di một cái đi tới trước mặt Ba Xà.

Nhìn cái đầu khổng lồ như ngọn núi, nó không có chút do dự nào, trực tiếp xông thẳng đến!

Grào!

Ba Xà hơi sửng sốt, chưa kịp phản ứng, nhưng sau đó, trên mặt nó lộ ra vẻ nham hiểm, lẩm bẩm:

- Đúng là tự tìm cái chết!

Trong thân thể của bất cứ sinh vật nào, lực phòng ngự cũng không bằng bên ngoài, cũng coi như là một nhược điểm chung.

Nhưng lại ít có kẻ địch nào dám xông vào trong cơ thể của Truyện Kỳ sinh vật, nguyên nhân quan trọng nhất, đó chính là trong cơ thể của bọn nó có đặc thù lĩnh vực, có thể làm suy yếu rất nhiều lực phòng ngự của kẻ xâm nhập, cộng thêm dịch vị kinh khủng, cho dù là đồng cấp tồn tại cũng sẽ bị ăn mòn, hóa thành máu loãng.

Về phần đại địch cao cấp hơn, cũng không cần tiến vào trong cơ thể của đối phương để mạo hiểm.

Trước đó Thiên Kỵ Sĩ xông vào trong cơ thể của Thanh Ma Long, trong mắt của những hung thú còn lại, đó là một hành động tìm đến cái chết, chỉ là thực lực của nó cường hãn, nên mới bình yên vô sự xông ra.

Hành động lúc này của Thỏ, đối với Ba Xà mà nói, đương nhiên là đang tự tìm cái chết mà thôi.

Nhưng Thỏ quyết chí tiến lên, thuận lợi xuyên qua khoang miệng của Ba Xà, tiến vào trong bụng.

Vừa mới đi vào trong cơ thể, một cỗ lĩnh vực tự nhiên lập tức khiến cho lực phòng ngự của Thỏ giảm đi nhiều, chất lỏng đặc

thù xung quanh giống như biển sâu, bao phủ Thỏ ở bên trong.

Nhưng, hai tròng mắt của nó khẽ chuyển động, trên người tràn ngập hào quang màu xám trắng.

Chính là kỹ năng [Thời Không Định Vị]!

Cũng chính là kỹ năng trước đó dùng để xây dựng Không Gian Tông đạo, bây giờ dưới sự tăng cường của Thời Gian Chi Lực, đã biến chất vì Thời Không Định Vị.

Chỉ thấy lực lượng của Thời Không Thông Đạo tràn ngập khắp thân thể của thỏ, hóa thành bộ giáp bảo vệ vô địch của nó!

Bất kể chất lỏng đặc thì nào xông tới đều sẽ bị Thời Gian Chi Lực ăn mòn, uy năng giảm xuống rất nhiều, sau đó lại bị Không Gian Chi Lực di chuyển đến chỗ khác.

Cho dù xung quanh đều là chất lỏng đặc thù, nhưng Thỏ lại không có bất kỳ trở ngại gì, giống như là cá bơi trong biển.

Nó thuấn di cực tốc cả một chặng đường,đi thẳng đến vị trí nhược điểm của Ba Xà.

Grào!

Ba Xà vẫn luôn nhìn ở bên trong, tự nhiên thấy được đang có Thỏ di chuyển vô cùng nhanh, vốn ý trong lòng đắc ý bỗng chốc trở nên bất an.

Đối phương lại không hề hấn gì!?

Giờ phút này, nó thừa nhận mình hốt hoảng rồi!

Nếu như bị thời Không Chi Lực Công kích đến vị trí nhược điểm, [Ba Xà chi thể] của nó coi như bị phá vỡ!

Oanh oanh oanh!

Hiện giờ, dịch vị trong cơ thể Ba Xà cuộn từng đợt sóng lớn ập đến phía con thỏ, nhưng dưới lớp bảo vệ của giáp thời không cho dù là có nhiều dịch vị cũng chỉ có thể bị cưỡng chế rời khỏi, không có một chút tác dụng.

Chương 2324 - Chết không nhắm mắt

Rất nhanh, dưới trợ giúp của thuấn di nên con thỏ đã đi tới chỗ nhược điểm của Ba Xà, nó không để ý đến dịch vị bốn phía bắt đầu khởi động, hai tròng mắt màu cám nhìn vách tường phía trước, nhanh chóng phóng ra kỹ năng!

Từng đợt thời không ấn ký bao phủ bởi ánh sáng màu xám xuất hiện, chớp mắt khoảng năm sáu ngàn đạo ấn ký xuất hiện chi chít, in vào vách thịt phía trước!

Quang mang ấn ký hừng hực ngay sau đó hoá thành một lưỡi dao thời không vô cùng sắc bén!

Hiện giờ thuộc tính của nó có thay đổi, tất nhiên uy lực của thần kỹ [Thời Không Bí Lực] của nó cũng tăng lên rất nhiều. Nhưng dường như nó cảm thấy chưa đủ, chỉ thấy đôi mắt của nó bao phủ bởi quang mang hừng hực, thời không lực lượng trong cơ thể tuôn ra hung hãn phóng ra sát chiêu [Cực Thời Không Huỷ Diệt]!

Chỉ thấy từng đợt thời không lực màu xám xuất hiện giống như mây mù, bao phủ toàn bộ tường thịt phía trước. Sau đó quang mang thời không hừng hực tràn ngập một cỗ hơi thở huỷ thiên diệt địa, làm người sợ hãi vô cùng.

Gần như chỉ trong một khoảnh khắc, lưỡi dao sắc bén của thời không cùng với lực lượng Thời KHông Huỷ Diệt bùng nổ, hỗ trợ lẫn nhau mạnh mẽ đánh về phía bức tường thịt phía trước!

- Rống!

Đồng tử Ba Xà mạnh mẽ co rụt lại, trong mắt tràn ngập sợ hãi cũng lo lắng giống như muốn mở miệng ra nói cái gì. Giây tiếp theo một cỗ sức mạnh không có tiếng động nhưng vô cùng khủng bố quét tới!

Chỉ thấy nó giấu ở nơi sâu nhất trong cơ thể chợt bị vỡ toạc ra, rất nhiều máu tươi trào ra từ bên trong khe hở của cơ thể. Chớp mắt hơi thở của nó đã trở nên vô cùng suy yếu, sợ hãi trong mắt gần như đã biến thành sự thật.

- Vỡ rồi sao?

Tâm trí Trần Thư chấn động lại tiếp tục triệu hồi Husky, chỉ thấy Husky kêu to chia ra thành bốn phân thân, điên cuồng

phóng thích ra các kỹ năng nguyên tố!

Rầm rầm rầm!

Kỹ năng nguyên tố bao phủ bắn ra mạnh mẽ đánh lên thân hình của Ba Xà. Tuy hiện tại nó không bằng con thỏ nhưng bằng vào thuộc tính khủng bố cùng tính đặc thù của kỹ năng vẫn có thể tạo thương tổn với sinh vật Truyền Kỳ.

Dù sao lúc trước giết được rắn hai đầu thì Husky chính là chủ lực!

Lúc này, Husky cùng con thỏ trong ngoài giáp công, các loại kỹ năng theo đuôi nhau tới tiêu hao sinh mệnh lực của Ba Xà.

Ba Xà không ngừng kêu rên, đã hoàn toàn từ thương nặng biến thành trạng thái gần chết, thân hình nó dãy dụa điên cuồng nhưng không thể làm Trần Thư bị thương chút nào, chỉ có thể điên cuồng bất lực.

Lúc này [Thân Thể Ba Xà] của nó bị phá, lực phòng ngự thậm chí không bằng Truyền Kỳ Hạ Vị, chỉ có thể mặc người chém giết.

Nửa giờ sau, Ba Xà đã hấp hối, thân hình cũng hoá thành những khúc lớn nhỏ mấy chục mét không còn một chút uy thế của đại hung, giống như chó nhà có tang.

Nó chưa từng nghĩ đến bản thân sẽ bị một nhân loại Vương cấp kết thúc, càng không ngờ là một con kiến lại nắm giữ lực lượng tối cao thời không!

Ở thời khắc nó chờ đợi tử vong, trong đôi mắt ảm đạm của nó đột nhiên có chút hào quang!

Chỉ thấy ở bên ngoài vạn thước nó thấy Cổ Long Quy dẫn theo ba con Hung Hoàng xuất hiện, giống như đang tìm kiếm thứ gì.

Giờ phút này trong lòng nó lại dấy lên hy vọng1

Tuy đối phương là tới để đuổi giết nó nhưng nếu có thể thu hút tới đây có thể gây nên đại hỗn chiến, không chừng nó có thể có một con đường sống!

Nếu không thì nó chết trong tay đồng loại, trong lòng cũng có thể dễ chịu một chút…

- Rống!

Ngay lúc này, Ba Xà lại lần nữa ngưng tụ lực lượng trong cơ thể, tản ra uy áp đại hung của bản thân muốn để cho Cổ Long Quy chú ý.

Nhưng đối phương cũng không có dừng lại vậy mà trực tiếp đi qua nó, không có một chút nào là dừng lại.

- Rống!

Ba Xà lo lắng rít gào, nhất thời có chút mơ hồ.

- Không phải kêu.

Trần Thư nhanh chóng nhìn thấu mục đích của đối phương, nói:

- Thân thể ngươi ở Thời Không Lĩnh Vực, cho dù là kêu rách cổ họng cũng không có ai tới cứu ngươi đâu.

- Rống!

Ba Xà vẫn chưa từ bỏ ý định, lại phóng ra các kỹ năng nhưng vẫn không có tác dụng.

Cổ Long Quy đi xa, trong mắt Ba Xà dần dần có vẻ tuyệt vọng…

Nửa giờ lại tiếp tục trôi qua, Ba Xà toàn thân đều là máu, thân thể to lớn nằm rạp xuống mặt đất, hô hấp dần trở nên hỗn loạn.

- Tạm biệt!

Con thỏ nhìn xuống Ba Xà, lại phóng thích ra một đạo [Cực Thời Không Huỷ Diệt]!

Lực lượng thời không không có tiếng động giống như một bàn tay khổng lồ vô hình huỷ giệt sinh mệnh lực của Ba Xà…

Nhưng vào lúc này, thân hình Ba Xà giống như cát vụn vậy mà lại bắt đầu tự tiêu tán…

- Hả?!

Trần Thư sững sờ, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, quát:

- Vãi! Ngăn cản nó!

Long Thỏ phản ứng rất nhanh, mượn thời không lực lượng muốn ngăn cản Ba Xà tiêu tán.

Nhưng đáng tiếc tất cả quá nhanh, cuối cùng con thỏ chỉ để lại tinh hoa thú hoàng trong cơ thể Ba Xà.

Về phần máu thịt cùng tài liệu quan trọng đều tiêu tán trên thế gian không còn tồn tại…

- Vậy mà lại quên mất điều này…

Trần Thư nhíu mày, trong mắt có suy tư. Sinh vật Truyền Kỳ cũng có tôn nghiêm, cho dù là chết trận cũng sẽ không để lại cơ thể của mình nên muốn giữ lại trừ khi là làm cho đối phương không kịp phản ứng, giống như Thiên Vụ năm đó.

Chương 2325 - Đại hung rơi vào tuyệt cảnh

Nhưng thật ra cho đến nay Trần Thư vẫn giữ lại đầy đủ cơ thể của Thú Hoàng, ví dụ như Bức Hoàng, rắn hai đầu, vân vân…

Này cũng làm cho hắn theo bản năng bỏ qua chuyện tự huỷ của Truyền Kỳ.

- Có điều gì đó không đúng?

Trần Thư sờ cằm, sau đó trong đầu đột nhiên chợt loé, lẩm bẩm:

- Là do Tử Vong Dược Tề sao?!

Đại chiến lần này khác với quá khứ một chỗ duy nhất, lúc đó không có sử dụng Tử Vong Dược Tề!

- Đồ chơi này có hiệu quả đặc thù, chẳng lẽ là có thể ngăn cản Thú Hoàng tự huỷ?

Bây giờ, Trần Thư mới thực sự suy nghĩ cẩn thận, thảo nào kể cả là lão gia tử cũng không thể giữ lại thân hình đầy đủ mà hắn lại có thể làm được.

- Không có máu thịt, cũng không có tài liệu quan trọng, chỉ có một cái tinh hoa Thú Hoàng, này con mẹ nó không phải là phí công giết sao…

Trần Thư vẻ ưu thương, nhìn mặt đất phía trước còn lại vết máu, lẩm bẩm:

- Có thể sống lại thêm một chút hay không, để ta giết lại một lần nữa, cầu xin đó…

Phốc–-

Vừa dứt lời, chỉ thấy chỗ khe hở trên mặt đất vừa lúc phun ra không ít máu tươi còn sót lại. Giống như Ba Xà hộc máu chết không nhắm mắt…

- Hả? Còn sống?!

Trần Thư nhìn máu phun ra trước mắt, sững sờ, vội vàng để Husky cho nổ chỗ đất phía trước nhưng bên trong chỉ có một chút máu còn sót lại.

- Đáng tiếc.

Hắn lắc đầu, trong mắt không khỏi có chút tiếc nuối, lẩm bẩm:

- Ngươi thiếu ta ngàn cân máu thịt của Thú Hoàng thêm một cái trung tâm tài liệu, nếu có kiếp sau nhớ phải trả ta.

- Tiểu Trần, ngươi thật sự không phải là người…

Đầu tiểu tinh linh đầy hắc tuyến, đã chết rồi vẫn còn muốn đánh cho người ta giấy vay nợ đúng không?

- Cái này ta gọi là cần kiệm lo việc nhà, nhỡ đâu thật sự sống lại thì sao?

Trần Thư trừng mắt nhìn nàng một cái, máu thịt của Thú Hoàng cùng với trung tâm tài tiệu đều là trân bảo hiếm thấy, cho dù là đối với hắn không tăng lên nhiều nhưng cũng có thể để những người khác đến dùng.

Chỉ chốc lát, Trần Thư không tiếp tục tiếc nuối mà lệnh con thỏ thu hồi Thời Không Lĩnh Vực, chuẩn bị tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Trải qua một trận chiến này, hắn đã hiểu rõ thực lực của bản thân, thật sự là có thể khá thoải mái đối phó Truyền Kỳ Hạ vị, đáng tiếc chính là không giết nhanh được dù sao sinh mệnh lực của sinh vật Truyền Kỳ cũng dồi dào.

Mà ở trong đại chiến, kỹ năng quan trọng nhất chính là Thời Không Lĩnh Vực của con thỏ. Chẳng những có thể không cho Thú Hoàng chạy trốn lại còn có thể ngăn cách cảm ứng từ bên ngoài, đây là thần kỹ giết người cướp của.

Lại thêm mười ngày, Trần Thư lại tìm được một con đại hung lánh nạn. Ở bên trong Thời Không Lĩnh Vực, con thỏ cùng Husky liên thủ tấn công nhanh chóng tiêu diệt sinh mệnh lực của đối phương, quá trình chiến đấu cơ bản giống nhau.

Bất kể đối phương có sát chiêu gì cũng sẽ bị chiến đấu bản năng của con thỏ nhìn thấu, không có một chút lực phản kích.

Không giống với lần trước chính là, Trần Thư ở trong chiến đấu ném không ít Chung Cực Tử Vong Dược Tề, mục đích chính là muốn giữ lại thi thể của hung thú Truyền Kỳ.

Quả nhiên dưới tác dụng của Tử Vong Dược Tề, Truyền Kỳ không thể tự huỷ bắt buộc để lại toàn bộ chiến lợi phẩm.

Điều này cũng làm cho Trần Thư vui mừng, trong lòng vô cùng kích động. Hệ thống thưởng thêm chiến lợi phẩm của cơ thể Truyền Kỳ, thật sự là một con đường làm giàu nhanh nhất!

…

Rất nhanh, thời gian một năm nhoáng cái đã qua, một đoạn thời kỳ này có thể nói là ác mộng của đại hung!

Tần thời đại Thú Hoàng cùng Trần Thư cùng nhau đuổi giết làm cho chúng nó người nối tiếp người ngã xuống, giống như miếng thịt bò trên thớt gỗ không còn hung uy của dĩ vãng.

Vốn tưởng rằng có thể sống trong Thiên Vụ, sớm hay muộn chúng nó sẽ một lần nữa thống trị thế giới, kết quả bị tân thời đại Thú Hoàng cùng nhân loại sắp đặt…

Chỉ có thể nói, lúc này đại nạn không chết, tất có hậu hoạn…

Trần Thư mặc dù đang không kiêng nể gì đuổi giết nhưng chưa từng có bại lộ bản thân, dù sao khi hắn gặp được đại hung ở trạng thái còn tốt thì sẽ quyết đoán mà tránh thoát, sẽ không chủ động khai chiến, có thể nói là vô cùng đáng khinh.

Đương nhiên nếu là gặp trọng thương mà rớt xuống cảnh giới Truyền Kỳ Hạ Vị, Trần Thư sẽ phô trương thần uy, trực tiếp ra đòn!

Nam Giang tội phạm có chính là một người không nói võ đức, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn…

Chỉ cần rơi vào Thời Không Lĩnh Vực, đại hung bị thương nặng đều không có cách nào thoát ra, tất nhiên cũng không thể truyền tin.

Đám đại hung tuy không biết đầu sỏ gây nên nhưng có thể cảm ứng được, đám lão hữu ngày xưa đang ngã xuống…

Hiện tại, số lượng đám đại hung chỉ có hơn mười con, bỏ mình đã hơn nửa có thể nói là đang đi theo hướng con đường huỷ diệt.

Bị ép vào đường cùng, chúng nó chỉ có thể lại lần nữa tụ vào một chỗ, nếu lại phân tán chạy trốn thì sớm hay muộn từng con sẽ bị đánh bại, cuối cùng sẽ rơi vào kết cục toàn quân bị diệt.

Cực bắc Lam Tinh, nơi này rét lạnh dị thường, hàng năm bão tuyết không ngừng chính là vùng cấm của sinh vật bình thường!

Chương 2326 - Đại hung rơi vào tuyệt cảnh (2)

Đồng thời nơi này cũng là nơi của Tinh Không Di Tích lúc trước. Nhưng bởi vì Tinh Không Di Tích biến mất khiến cho nơi này trở nên vô cùng yên lặng, chỉ có số ít hung thú chiếm giữ. Mà lúc này, ở nơi cực bắc cũng nghênh đón một đám khách không mời mà đến.

Một con Tuyết Hổ Lĩnh Chủ Vương Cấp nằm trên mặt đất, lạnh run, ánh mắt hoảng sợ nhìn lên bóng đen trên khong, chỉ cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể đều bị đông lại.

Chỉ thấy ở trên không đang có mười một con đại hung tụ tập cùng một chỗ, con cầm đầu chính là con ác thú đại hung Thượng Vị!

Mà làm sinh vật đứng đầu như bọn chúng, lúc này cả người đều là máu đông lại, sắc mặt mỏi mệt, trong mắt có nổi giận cùng với sợ hãi ở sâu bên trong.

Phía trước bọn chúng, đang có Thiên Thỏ cầm đầu hơn mười con Thú Hoàng đứng thẳng, sát ý lạnh như băng xoay quanh không trung, làm cho nơi cực bắc này càng trở nên rét lạnh thấu xương!

Số lượng hai bên chênh lệch không lớn nhưng thực lực không phải là cùng một cấp độ, tân thời đại Thú Hoàng phần lớn đều ở trạng thái toàn thịnh, về bên đại hung đều là thân chịu trọng thương, Truyền Kỳ Hạ Vị chiếm phần lớn, kém rất nhiều so với thời kỳ đỉnh.

- Thiên Thỏ, các ngươi đã giết mười bảy con đại hung, còn không chịu bỏ qua sao?!

Ánh mắt con ác thú hung lệ, nhìn thẳng Thú Hoàng phía trước, tức giận trong mắt tận trời.

- Mười bảy con?

Thiên Thỏ sững sờ nói:

- Chúng ta mới chỉ giết tám con mà thôi, muốn ăn vạ đúng không?!

Hai bên không biết chính là, chín con đại hung bị giết đó vậy mà là một tên nhân loại Vương Cấp…

Hiệu suất của hơn mười con tân thời đại Thú Hoàng liên thủ giết đại hung vậy mà lại không bằng một người là Trần Thư. Đương nhiên đây không phải là bởi vì thực lực của chúng nó không được, mà là bởi vì mục tiêu hai bên không giống nhau.

Trần Thư chủ yếu là để mắt tới đại hung bị thương nặng, bọn chúng ngay cả cấp bậc Trung Vị cũng không giữ được, là Truyền Kỳ yếu nhất.

Mà tân thời đại Thú Hoàng, mục tiêu chủ yếu là giết đại hung Thượng Vị!

Bọn chúng hiểu được, chỉ cần giải quyết được cường giả đại hung, địa vị của bọn chúng có thể hoàn toàn được củng cố thậm chí còn có thể thu phục được đại hung yếu hơn, làm lớn mạnh thế lực của bản thân.

Điều này cũng là lý do vì sao hiệu suất giết của tân thời đại Thú Hoàng không bằng Trần Thư, cho dù là không ít đại hung Thượng Vị bởi vì thương nặng mà rớt xuống cảnh giới Trung Vị, nhưng bản chất bọn chúng vẫn là chí cường giả, có các con bài chưa lật, có thể nói là khó giải quyết nhất.

- Hừ!

Con ác thú rống giận một tiếng, nói:

- Không phải các ngươi thì còn có thể là ai?! Thật sự muốn ép chúng ta tức giận, cùng lắm thì cùng chết!

- Vậy đám các ngươi cùng chết đi!

Thiên Thỏ cho một ánh mắt ra hiệu, các đại Thú Hoàng tân thời đại tản ra, vây quanh đại hung phía trước.

Lúc này, đại chiến hai bên hết sức căng thẳng. Mà ở cây số bên ngoài, Trần Thư dẫn theo Long Thỏ lạnh nhạt nhìn trận đại chiến này.

Thân hắn ở trong Thời Không Lĩnh Vực, hoàn toàn ẩn nấp hơi thở của bản thân cho dù là Truyền Kỳ cũng không cảm nhận được tồn tại của hắn.

- Muốn đánh sao?

Trần Thư sờ cằm, trong mắt có một chút ý cười.

Thực lực của hắn mặc dù là có thay đổi nhưng đối với loại đại hỗn chiến này là không có gì hứng thú, chuẩn bị làm ngư ông đắc lợi.

Dù sao cũng là nghề cũ của hắn, có kinh nghiệm…

Vào lúc này, đại chiến hai bên nhanh chóng nổ ra!

Thiên Thỏ cùng các loại Hung Hoàng vẻ sát ý, quyết tâm hoàn toàn huỷ diệt đại hung hoàn toàn mở ra thời đại của chính mình.

Tuy rằng trong lòng đám ác thú có lửa giận vô tận nhưng trạng thái của chúng nó thật sự là quá kém.

Liên tục một năm không ngừng bị đuổi giết làm cho bọn chúng không còn một chút thời gian để khôi phục. Vốn định tụ tập cùng một chỗ cùng nhau tìm cách phá thế cục, kết quả đã bị phần lớn Thú Hoàng tìm tới cửa trước.

- Này hoàn toàn là đơn phương đánh mà…

Trần Thư lạnh nhạt đứng trên không trung, thậm chí còn nhàn nhã thoải mái phẩm trà, lúc đầu tương rằng chỉ là một trận sinh tử đại chiến đặc sắc, kết quả đại chiến vừa mở ra toàn bộ đại hung đã rơi vào thế hạ phong, không có một chút sức phản kháng.

Thao Thiết kêu gào lớn tiếng nhất nhưng lại lần lượt bị đánh…

Ai bảo hiện tại nó là thủ lĩnh của đại hung chứ?

Tân thời đại Thú Hoàng tất nhiên là cho nó thành mục tiêu đầu tiên nhắm đến. Lúc này mắt thấy tình hình nguy cấp, các đại hung liếc nhìn nhau một cái, trong mắt đã có ý kiên quyết.

Thao Thiết đang bị hành hung đột nhiên đánh Thú Hoàng bốn phía văng ra, đồng thời rít gào nói:

- Thiên Thỏ, ngươi nếu muốn giết ta vậy thì đến đây đi!

Trong phút chốc, trong mắt nó có kiên định mà trước nay chưa từng có, vậy mà trực tiếp biến mất bay thẳng lên bầu trời.

Thiên Thỏ sững sờ, ngẩng đầu nhìn Thao Thiết, trong lòng mơ hồ suy đoán nhưng nó không có do dự nhiều, trực tiếp cùng với những con hung hoàng khác đuổi giết.

Nhưng lúc này, tám con đại hung khác liếc nhau, cũng đồng loạt bay lên bầu trời không cùng dây dưa nhiều với thú hoàng.

Trong chốc lát, hai bên chiến trường nhanh chóng rời đi bay về phía bầu trời.

- Hả?

Chương 2327 - Tinh Không, nơi mai táng Truyền Kỳ

Trần Thư sững sờ nhưng cũng không có do dự, cùng với con thỏ đi theo.

- Đến đây đi!

Con Thao Thiết lúc này vẻ điên cuồng, điên cuồng hét nói:

- Các ngươi nếu thật sự có can đảm vậy thì đi theo ta!

Thao Thiết không có ý dừng lại, rất nhanh đã tới dưới bầu trời của Lam tinh, nhưng vẫn chưa có giảm tốc độ giống như một quả cầu lửa đang bay cực nhanh.

Thiên Thỏ nhíu mày, lẩm bẩm:

- Thảo nào lại chọn cực bắc, là muốn trốn ở Tinh Không sao?

Ngay sau đó, chỉ thấy Thao Thiết ngang nhiên phá tan bầu trời, trực tiếp tiến vào bên trong Tinh Không mênh mông bao la.

- Thiên Thỏ, làm sao đây?

Ám Minh Thụ Hoàng dừng động tác, trong lòng có ý kiêng dè.

Đối với nhân loại mà nói, Tinh Không tràn ngập thần bí vẫn luôn có lòng muốn tìm tòi.

Nhưng đối với hung thú nhất là sinh vật Truyền Kỳ mà nói, Tinh Không nhất định là vùng cấm sinh mệnh.

Bên trong Tinh Không có quy tắc cấm chế đặc thù, sẽ áp chế thực lực Truyền Kỳ làm cho sức chiến đấu của bọn chúng kém rất nhiều so với thời kỳ toàn thịnh.

Tiếp theo là trong Tinh Không không có một chút thiên địa linh khí, phải biết rằng cho dù là Truyền Kỳ, phóng thích kỹ

năng cũng cần thiên địa linh khí phụ trợ, một khi không còn linh khí giống như con hổ già không có răng nanh.

Mà làm người kiêng dè nhất chính là sinh vật thần bí bên trong Tinh Không.

Bọn chúng không có hứng thú với người thường nhưng yêu thích duy nhất chính là cắn nuốt sinh vật Truyền Kỳ.

Dưới các nhân tố khiến cho Tinh Không là thánh địa tìm tòi của người thường nhưng lại là nơi ác mộng của sinh vật Truyền Kỳ.

Đương nhiên nếu thực lực tới trình độ nhất định, Tinh Không cũng sẽ không có gì uy hiếp giống như Nhân Hoàng và Thú Tổ lúc trước.

Chỉ đáng tiếc hiện giờ hung thú rõ ràng không ở nhóm này.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, đám đại hung sẽ không chạy trốn vào Tinh Không. Nhưng hiện tại nếu không trốn, sớm hay muộn sẽ bị tân thời đại Thú Hoàng chém giết gần hết, không bằng đi tới Tinh Không liều mạng một lần.

Ngộ nhỡ chúng nó đủ may mắn không gặp được sinh vật thần bí lại vừa lúc đụng phải mảnh đại lục trôi nổi, bên trên có thiên địa linh khí đương nhiên cũng trở thành một nơi ẩn núp.

Lúc trước lão gia tử chính là dựa vào mảnh đại lục, trôi nổi mấy trăm năm.

Tuy rằng xác suất cực kỳ thấp nhưng so với chết ở trên Lam Tinh vẫn tốt hơn một chút.

Lúc này một con đại hung không có do dự chạy ra khỏi bầu trời, tiến vào bên trong Tinh Không thần bí. Mà tân thời đại Thú Hoàng lại tụ tập lại một chỗ, không có xé rách bầu trời, trong mắt tràn đầy do dự cùng kiêng kị.

Tinh Không là nơi nguy hiểm, đây là cảnh báo từ bên trong huyết mạch của bọn chúng!

- Rút!

Thiên Thỏ nhìn Tinh Không một cái, cuối cùng lựa chọn rút lui. Bọn chúng đã có ưu thế tuyệt đối, không cần phải bởi vì

nhất thời mà chôn vùi bản thân.

Ngộ nhỡ đại hung hấp dẫn lượng lớn sinh vật Tinh Không, bọn chúng một khi đuổi giết tới không phải ở giữa cái bẫy?

Đến lúc đó, có thể sẽ thật sự như ý của con Thao Thiết, mọi người cùng nhau xong đời…

Thiên Thỏ vẻ mặt lạnh như băng, lẩm bẩm:

- Bọn chúng tụ cùng một chỗ, hơi thở phát ra quá nặng có lẽ sẽ hấp dẫn đến rất nhiều sinh vật của Tinh Không, không có đường sống.

- Ngộ nhỡ…

Cổ Long Quy vẻ mặt cẩn thận, lo lắng đối phương sẽ chạy thoát sau này ngóc đầu trở lại.

- Sẽ không.

Thiên Thỏ lắc đầu, nói:

- Đường sống duy nhất của bọn chúng chính là tìm được mảnh đại lục, nhưng dưới hấp dẫn của Lam Tinh, tất cả mảnh đại lục sớm hay muộn sẽ rơi xuống.

- Này cũng ý nghĩa xác suất bọn chúng có khả năng sống là rất nhỏ, thật ra chỉ là chết muộn hơn mà thôi.

Nghe xong câu này, đám hung hoàng còn lại đều gật đầu, lời của Thiên Thỏ ngược lại cũng có đạo lý.

Đám đại hung cho dù là tìm được mảnh đại lục nhưng đây cũng chỉ là một dị không gian, tài nguyên có hạn không thể đủ để bọn chúng khôi phục thực lực.

Một khi về lại Lam Tinh, đám đại hung lại rơi vào đuổi giết mãnh liệt, trừ khi tiếp tục trốn vào Tinh Không…

Nhưng chúng nó sẽ không được mỗi lần may mắn như vậy…

Lúc này đám Thú Hoàng đồng loạt ra tay, bày ra kết giới ở gần bầu trời, phòng ngừa đám đại hung lại trở về.

Bầu trời Cực bắc Lam Tinh cũng là một cánh cửa, con đường duy nhất đi tới Tinh Không, đám đại hung muốn trở về cũng chỉ có một con đường này.

Tân thời đại Thú Hoàng chỉ cần bày ra kết giới ở nơi này, có thể hoàn toàn trông coi được đại hung.

Rất nhanh, đám Thú Hoàng nhìn nhau một cái, giữa nhau tràn ngập vui sướng giành thắng lợi từ đại chiến, toàn bộ trở về lãnh địa…

- Hả? Không đuổi theo sao?

Trần Thư ẩn nấp một bên nhíu mày, ngược lại không có đoán trước được.

Hắn liếc nhìn về phía bầu trời, sát ý trong mắt lại lần nữa hiện lên. Đám Thú Hoàng buông tha cho đại hung bị thương nặng, Trần Thư cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho.

Hắn đã giết chín con đại hung, khoảng cách với quà không biết của hệ thống chỉ còn lại một con Thú Hoàng!

Bất kể thế nào hắn cũng phải bắt tận tay1

Nhưng ngay lúc Trần Thư đang muốn xuất phát, con thỏ cũng lấy ra cà rốt ngăn cản hắn.

- Chi chi—-

Chương 2328 - Các tiểu đệ, chờ bổn hoàng chở về

Chỉ thấy trong mắt con thỏ bao phủ bởi kiêng dè thậm chí là có một cỗ sợ hãi, kiên định lắc đầu với Trần Thư.

Hiển nhiên cho dù là có Thời Không lực, nó cũng không dám đi tới Tinh Không!

Chỉ cần là sinh vật có được thực lực Truyền Kỳ, đối với Tinh Không sẽ luôn có một cỗ sợ hãi trời sinh.

Không thể không nói, đôi khi thực lực cũng là một loại hạn chế…

- Có nguy hiểm sao?

Trần Thư ngẩn ra, trong mắt ngược lại có một chút bất ngờ.

Dù sao hắn có được Không Gian Thỏ, chính là tự nhận có được năng lực bảo mệnh mạnh nhất của thế gian, hiện tại vậy mà không thể đi tới Tinh Không?

Mà quan trọng hơn chính là, nếu thực xuất hiện nguy cơ diệt thế, hắn còn trông cậy vào chiến thuật rút lui đi tới Tinh Không…

- Mẹ nó vậy ra ta không có đường lui?

Trần Thư nhìn lên phía trên bầu trời, nhất thời cũng có chút mơ hồ.

Hắn liều lĩnh trở nên mạnh mẽ, kết quả là mua dây buộc mình?

- Sau này nói sau…

Trần Thư lắc đầu, cũng không có tiếp tục rối rắm. Ít nhất, hiện tại bản thân hắn không phải là cấp bậc Truyền Kỳ, đi tới Tinh Không không có nguy hiểm gì cùng lắm thì thu hồi con thỏ là được.

- Còn thiếu một con Thú Hoàng…

Trần Thư không có suy nghĩ đến chuyện đường lui, mà bắt đầu suy nghĩ tới thành tựu tuyển hạng của hệ thống.

Trải qua một năm cố gắng, hắn đã thành công tiêu diệt chín con Đại Hung, bây giờ còn lại một con Thú Hoàng cuối cùng. Nếu đi tới Tinh Không đuổi giết Đại Hung bị thương nặng là không khả thi thì chỉ có thể tập trung mục tiêu vào tân thời đại Thú Hoàng.

- Bằng vào thực lực của ta, giết một con Thú Hoàng Truyền Kỳ Hạ Vị không có vấn đề…

Trần Thư lẩm bẩm nói:

- Nhưng phải tìm kiếm một thời cơ thích hợp.

Khác vơi giết Đại Hung, một khi hắn nhắm mục tiêu vào một con tân thời đại Thú Hoàng thì các Thú Hoàng còn lại sẽ rất nhanh đến trợ giúp.

Này cũng có nghĩa là hắn phải ở trong khoảng thời gian ngắn giải quyết mới được, hơn nữa bản thân đại khái cũng sẽ bại lộ

thực lực.

Nhưng chỉ cần có thể hoàn thành tuyển hạng, những thứ còn lại ngược lại cũng không quan trọng.

Lúc này, Trần Thư thuấn di một cái, yên lặng đuổi kịp Thú Hoàng rời khỏi…

…

- Hôm nay, thời đại của Đại Hung đã chính thức kết thúc.

Sắc mặt Thiên Thỏ bình tĩnh, trong mắt che kín vui mừng nói:

- Các vị, chuẩn bị tốt nghênh đón thời đại của chúng ta rồi chứ?

Những Thú Hoàng còn lại nhếch miệng cười điên cuồng rít gào một trận, tuyên thị chúng nó đã là chủ nhân của thế giới.

Rất nhanh, một hàng Thú Hoàng tiến vào sâu bên trong biển, đi tới một chỗ không gian mới mở trước mặt.

- Các vị, đây là nơi mà chúng ta để tài nguyên.

Thiên Thỏ thản nhiên nói:

- Lúc trước vì phòng ngừa Đại Hung cùng tên nhân loại đáng chém ngàn đao tìm được, vị trí tài nguyên vẫn chỉ có năm hung hoàng Thường Vị chúng ta biết được.

- Nhưng hiện tại đại chiến chấm dứt, ta nghĩ đã không cần phải che giấu.

- Chém giết với các Đại Hung, các vị đều ra tay mạnh mẽ, chúng ta dứt khoát phân ra tài nguyên coi như làm vốn cho các vị.

Xây dựng nơi để tài nguyên một là để dự trữ cho đại chiến, hai là phòng ngừa Đại Hung tìm được tài nguyên khôi phục thương thế, hiện giờ tự nhiên cũng không còn cần thiết.

Một đám Thú Hoàng vẻ mừng như điên, đều tiến vào chỗ tài nguyên ước mơ tha thiết.

- Hả? Thiên Kỵ Sĩ vẫn còn đang chữa thương sao?

Thiên Thỏ vừa tiến vào trong đó lập tức thấy được Thiên Kỵ Sĩ ngồi ở vị trí cửa vào, hai mắt nhắm nghiền hấp thu tài nguyên bên cạnh.

- Tiết kiệm như vậy sao?

Thiên Thỏ nhìn tài nguyên biến mất, chỉ là muối bỏ biển ở chỗ này thôi so với trong tưởng tượng của nó ít hơn rất nhiều.

- Được rồi, không phải quấy rầy Thiên Kỵ Sĩ huynh đệ.

Thiên Thỏ nhìn Thiên Kỵ Sĩ một cái, nói tiếp:

- Trước tiên chũng ta phân chia tài nguyên ở sâu bên trong.

Đám Thú Hoàng khác gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Thiên Kỵ Sĩ có kính nể. Bọn chúng tuy rằng mạnh mẽ nhưng Thiên Kỵ Sĩ chính là liều mạng, nếu không có nó giải quyết Điệu Thanh Ma Long, đại chiến thật đúng là không có thuận lợi như vậy, đối phương chính là đại công thần.

Mà ngay lúc một đám Thú Hoàng tiến vào sâu bên trong nơi để tài nguyên, ngay lập tức đã giật mình.

- Hả?

Đồng từ Thiên Thỏ co rụt lại, nhìn bốn phía chớp mắt như bị sét đánh. Chỉ thấy tài nguyên ở sâu bên trong vậy mà trống trơn, không có một chút tài nguyên để lại quả thực giống như là bị tội phạm chuyên nghiệp thăm qua.

- Làm sao lại như vậy?!

Nó khẽ nhếch miệng, trong nhất thời đầu óc có chút trống rỗng. Ngay sau đó, nó không có do dự trực tiếp đi tới hướng còn lại, kết quả vẫn giống nhau như vậy ngay cả một cọng cỏ cũng không có để lại!

Thú Hoàng còn lại cũng ý thức được bất thường đều tìm kiếm tài nguyên. Chỗ tài nguyên so với chúng nó dự đoán còn lớn hơn này cũng ý nghĩa tài nguyên chúng nó gửi cũng là một con số trên trời.

Nhưng tài nguyên vốn nhiều hiện giờ vậy mà lại biến mất toàn bộ không thấy.

Một lúc lâu sau, đám Thú Hoàng tụ tập lại một chỗ, trong mắt có kinh ngạc cùng một mạt tức giận.

Vẻ mặt Sa Hoàng đầy sát ý, gầm một tiếng:

- Chúng ta ở bên ngoài đẫm máu hăng hái chiến đấu, kết quả lại bị trộm?!

Chương 2329 - Các tiểu đệ, chờ bổn hoàng chở về (2)

Về phần vì sao nói từ 'lại', tất nhiên là nghĩ tới nam nhân kia…

- Thiên Thỏ, ngươi không phải nửa đường trở về qua vài lần sao? Không có nhận thấy một chút bất thường?!

Ánh mắt Cửu U Cự Mãng lạnh lùng như băng, thậm chí còn chứa một chút nghi ngờ.

Tuy Thiên Thỏ tạm thời là thủ lính nhưng nếu là làm ra loại chuyện này, Thú Hoàng khác cũng sẽ không khách khí với nó.

- Đáng chết…ta bị lừa…

Thiên Thỏ cau mày, lại lần nữa đi tới vị trí cửa vào.

Thú Hoàng khác cũng theo sát tới, lo lắng Thiên Thỏ sẽ nhân cơ hội bỏ trốn mất dạng.

Đám Thú Hoàng sững sờ, ngược lại cũng đều tản ra cảm nhận sau đó nhanh chóng đã nhận ra bất thường.

Chỉ thấy trong cảm giác của bọn chúng, ở sâu bên trong vẫn che kín các loại tài nguyên cao cấp giống như chúng nó vừa rồi nhìn tất cả chỉ là ảo giác mà thôi.

- Tình huống gì đây?!

Thú Hoàng cũng giật mình, đồng loạt nhìn về phía Thiên Thỏ muốn có được một giải thích hợp lý.

Mà lúc này, Thiên Thỏ cũng đi tới chỗ Thiên Kỵ Sĩ ngồi ngay ngắn trước mặt. Đối phương vẫn có hơi thở hỗn loạn như cũ,

một bộ dáng trọng thương chưa lành nhìn qua tất cả đều bình thường.

Nhưng lại lộ ra bất thường, chữa thương một năm đối phương vẫn chưa có khôi phục lại? Hơn nữa chỉ dùng chút này tài nguyên? Không khỏi quá đức độ?

Thiên Thỏ không có do dự thêm, mắt trái tràn ngập ánh sáng màu tro một đạo Hoá Thạch Lực mạnh mẽ xuất hiện.

Hai mắt Thiên Kỵ Sĩ vẫn nhắm nghiền như cũ, không có phản ứng gì trực tiếp bị hoá đá ngay tại chỗ.

Oanh!

Phút chốc, Thiên Kỵ Sĩ hoá thành tượng đá bị vỡ nát ngay tại chỗ. Các Thú Hoàng còn lại đồng loạt ngẩn ra, lúc này cảm giác của bọn chúng khôi phục lại bình thường.

Chỉ thấy toàn bộ tài nguyên sâu bên trong đều tiêu tán không thấy, chỉ có một chút tài nguyên ở lối vào để che mắt người khác, cùng với cảm giác lúc trước hoàn toàn khác nhau.

Hiện tại chúng nó mới hiểu được, vậy mà lại bị Thiên Kỵ Sĩ lừa gạt?!

- Giả thân?!

Hai tròng mắt của Thiên Thỏ dần dần trở nên lạnh như băng, trong lòng hiểu được bản thân là bị tính kế…

Nó tuy rằng trên đường trở về đếm rõ số lượng nhưng chỉ vội vàng nhìn qua tình hình của Thiên Kỵ Sĩ, buông lỏng cảm giác sau đó vội vàng rời khỏi.

Nó bận việc đuổi giết Đại Hung, không có thời gian kiểm kê tài nguyên bên trong huống chi hành động này làm tổn thương lòng của công thần.

Này cũng làm cho vậy mà thực bị đối phương đạt được.

- Hả? Có cái gì.

Lúc này, Sa Hoàng nhìn giả thân của Thiên Kỵ Sĩ bị vỡ nát tại chỗ chỉ thấy trên mặt đất có một khối đá màu đen.

Thiên Thỏ nhặt hòn đá lên, Thú Hoàng khác cũng vây quanh lại chỉ thấy mặt trên khắc một câu:

- Các tiểu đệ, chờ bổn hoàng trở về!

Phanh!

Trong phút chốc, Thiên Thỏ trực tiếp bóp nát hòn đá trong mắt có một mạt tức giận cũng sát ý.

Chúng nó trăm cay nghìn đắng lật đổ thống trị của Đại Hung, kết quả cuối cùng bị Thiên Kỵ Sĩ bày kế?!

Một loại cảm giác nổi giận, bị nhục, không cam lòng nổi lên trong lòng. Hơn mười con Thú Hoàng chúng nó vậy mà tất cả đều bị Thiên Kỵ Sĩ trêu chọc?!

Tuy chúng nó nắm trong tay toàn bộ thế giới, tài nguyên về sau còn có thể không ngừng xuất hiện nhưng này lại cần rất nhiều thời gian mới có được.

Thú Hoàng hiện tại, có thể nói là một đám nghèo nàn…

- Nó không dám đi tới Tinh Không, bắt đầu tìm!

Ánh mắt Thiên Thỏ lạnh như băng, trong lòng đã có sát ý.

Hiện tại xem ra cái gọi là hành động liều mạng của đối phương, cũng chỉ là khổ nhục kế mà thôi.

Đúng lúc thời điểm các đại Thú Hoàng chuẩn bị hành động, Cửu U Cự Mãng mở miệng:

- Không phải xúc động…

Ánh mắt nó có suy nghĩ, không có bị tức giận làm choáng váng đầu óc mà mở miệng nói:

- Các ngươi không có lo lắng về thực lực của nó sao?

Lúc này, đám Thú Hoàng sững sờ, nháy mắt thân hình run lên mặt vẻ kiêng dè.

- Có thể đánh lừa được cảm giác của Truyền Kỳ Thượng vị, dám nhảy vào trong cơ thể của Thanh Ma Long, thực lực của nó chắc chắn không chỉ đơn giản như bên ngoài.

Cửu U Cự Mãng mở miệng nói:

- Nếu hành động liều lĩnh chỉ sợ chúng ta sẽ có thương vong.

- Thế làm sao bây giờ? Mặc kệ sao?

Đôi mắt của Thiên Thỏ vẫn có tức giận, nói:

- Huống chi nếu chờ nó trở về, e là thời đại sẽ lại có thay đổi.

Chúng nó tuy rằng lật đổi Đại Hung, nhưng ai cũng không nghĩ qua chỉ có một vua mà là chuẩn bị chia cắt lãnh địa của thiên hạ, tự xưng vương.

Nhưng Thiên Kỵ Sĩ lại khác, dã tâm nó bừng bừng muốn trở thành tồn tại như Thú Tổ, nắm trong tay toàn bộ thiên hạ.

- Đương nhiên là cần có, ta chỉ nói là không phải xúc động.

Cửu U Cự Mãng lắc đầu, nói:

- Đội hình vẫn như cũ, thành lập đội hai ba người, phòng ngừa xuất hiện thương vong, nếu tìm được tung tích thì báo cho mọi người cùng hành động.

Các Thú Hoàng khác đều bình tĩnh lại, chúng nó thật vất vả mới lật đổ được Đại Hung, cũng không hy vọng sau này ngã xuống, đó không phải đơn thuần là mất máu sao?

Nhất thời các đại Thú Hoàng hợp thành một đám tiểu đội, rời khỏi chỗ tài nguyên.

- Hả?

Mà bên ngoài Trần Thư đang yên lặng chờ đợi, vừa thấy các đại Thú Hoàng nổi giận đùng đùng, ngay lập tức có chút ngây người.

Chương 2330 - Cùng nhà vệ sinh lôi kéo Hồn Long Hoàng

- Chẳng lẽ là xuất hiện nội loạn?

Hắn sờ cằm, không có sốt ruột đuổi theo mà là yên lặng chờ ở chỗ này. Trực giác của tội phạm nói cho hắn, phía trước là một chỗ bảo địa!

Nhưng bởi vì có nhiều Thú Hoàng như vậy, hắn cũng không dám hành động liều lĩnh.

Rất nhanh, theo từng con Thú Hoàng rời đi, Trần Thư rốt cục chờ được cơ hội. Hắn nhìn cửa vào không gian, lẩm bẩm:

- Ngay cả một chút biện pháp phòng hộ cũng không thiết lập?

Trần Thư ngược lại giật mình nhưng cũng không có nhiều do dự, trực tiếp mượng dùng thông đạo thời không, yên lặng không tiếng động tiến vào chỗ tài nguyên của hung thú.

- Hả?

Trần Thư nhìn bốn phía trống rỗng, nhanh chóng có chút vẻ thất vọng.

Hắn đi vào nơi này nhưng không có tìm được một chút tài nguyên gì, hoàn toàn khác so với những gì hắn đoán.

- Mẹ nó, tài nguyên mà ta nghĩ đâu?!

Hắn chau mày, lẩm bẩm.

Tính chuyên nghiệp tội phạm được rèn luyện hàng ngày nói cho hắn, nơi đây vốn là trải rộng tài nguyên nhưng bởi vì biến cố nào đó, tất cả đã biến mất không thấy.

Trong mắt Trần Thư có suy tư, lại nghĩ đến các đại Thú Hoàng trước đó tức giận, trong lòng mơ hồ có phán đoán, có người đánh cắp toàn bộ tài nguyên nơi này!

- Đại Hung trốn về phía Tinh Không, không thể là bọn chúng, ta cũng chưa có tới nơi này.

Trần Thư sờ cằm, nói:

- Chỉ có một khả năng…

Trong đầu hắn hiện ra thân ảnh của Thiên Kỵ Sĩ, ý thức được đại khái là con hàng này giở trò quỷ.

- Vậy mà đoạt tài nguyên của ta, Thiên Kỵ Sĩ, ta nhớ kỹ ngươi!

Trần Thư yên lặng đánh cho Thiên Kỵ Sĩ một cái giấy nợ, cũng vội vàng rời khỏi nơi này.

Hiện tại nhiệm vụ chủ yếu của hắn là hoàn thành tuyển hạng của hệ thống, tài nguyên ngược lại là chuyện nhỏ.

Mà bởi vì nguyên nhân do Thiên Kỵ Sĩ, các đại Thú Hoàng chia thành tiểu đội hai ba người, làm cho Trần Thư căn bản không có cơ hội xuống tay.

Hắn chỉ có thể tiếp tục yên lặng cùng chờ đợi, tìm kiếm cơ hội thích hợp.

…

Thời gian nửa năm nhanh chóng trôi qua, toàn bộ thế giới hung thú đều thay đổi, tìm kiếm hành tung của Thiên Kỵ Sĩ nhưng đáng tiếc không có thu hoạch gì. Đối phương như là bốc hơi khỏi thế giới, không có để lại tung tích.

Mà tức giận của Thú Hoàng cũng dần dần tiêu tan, chúng nó không thể nào tiếp tục hao phí thời gian đi tìm. Rốt cục các Hung Hoàng Thượng Vị ngừng tìm kiếm, nhưng những hung thú bình thường không có dừng lại, Thú Hoàng ra mệnh lệnh liên tục tìm kiếm khắp thế giới.

Đồng thời đám Thú Hoàng rảnh rỗi dựa vào thực lực của bản thân, phân chia một phen lãnh địa của toàn bộ thế giới, đều tự chiếm đất xưng vương mở ra thời đại thống trị của bọn chúng.

Mà Trần Thư rình Thú Hoàng rốt cục thì nhẹ nhàng thở ra, nếu tiếp tục tìm kiếm chẳng những lãng phí thời gian của Thú Hoàng, hắn cũng không có cách nào ra tay.

Hiện giờ các đại Thú Hoàng có lãnh địa của riêng mình, Trần Thư tự nhiên cũng là đón lấy cơ hội của hắn.

…

Phía trên Thần Châu Đại Lục, Hồn Long Hoàng đang chiếm cứ kinh đô thời đại hoà bình, Long Uyên làm thánh địa của hung thú, tất nhiên sẽ không thuộc sở hữu của bất kỳ Thú Hoàng nào, mà là lãnh địa chung.

Hồn Long Hoàng tự nhiên cũng chỉ có thể rời khỏi Long Uyên, chiếm cứ Thần Châu Đại Lục cùng với dị không gian bên trong.

So với việc nó có thực lực Truyền Kỳ Hạ Vị, thật ra đã là một cái lãnh địa rất lớn. Nguyên nhân chủ yếu của điều này là bởi vì nó có thuộc tính Linh Hồn, năng lực điều tra rất mạnh có thể sẽ nhận thấy được tung tích người Hoa Quốc.

Này cũng là nhiệm vụ đám Thú Hoàng giao cho nó. Hồn Long Hoàng tất nhiên cũng là vui vẻ tiếp nhận, chỉ cần thỉnh thoảng tản ra một chút Linh Hồn Lĩnh Vực là có thể có được một mảnh lãnh địa lớn như vậy.

Lúc này Hồn Long Hoàng đi tới Hoa Hạ học phủ ngày xưa, trực tiếp tìm đến ký túc xá của hiệu trưởng.

- Chính là ở đây…

Hai tròng mắt màu đỏ của nó nhìn ký túc xá, chính xác mà nói là một nhà vệ sinh của ký túc xá!

Hồn Long Hoàng cũng không có quên, bản thân lần đầu tiên phái phân thân linh hồn xâm nhập vào nội bộ Hoa Quốc, lại thuận lợi xâm chiếm một nhân loại tên 'Khương Thần'.

Vốn tưởng rằng nó có thể đại triển quyền cước, đảo lộn nội bộ Hoa Quốc, kết quả là gặp phải tên Trần Thư đáng giết ngàn đao!

Con hàng này vừa mới gặp mặt đã để nó uống liều lớn thuốc xổ, khiến nó lần đầu tiên phún xạ trong đời thú sinh…

Một màn đó, nó vĩnh viễn cũng không quên…

Rống!

Hồn Long Hoàng rít gào một tiếng, đuôi rồng vung, chớp mắt đã khiến cho nhà vệ sinh của ký túc xá nát vụn!

Nó chỉ cần vừa nhìn thấy nhà vệ sinh này, lại không chịu nổi mà nhớ lại ngày xưa…

- Rốt cục thì bị huỷ…

Đôi mắt màu đỏ của Hồn Long Hoàng có sát ý, lẩm bẩm:

- Trần Thư, kết cục của ngươi sớm hay muốn cũng sẽ giống với cái nhà vệ sinh này…

Tuy đã trôi qua lâu như vậy, nhưng người nó hận nhất vẫn là Trần Thư…

Nhưng vào lúc này, lời nói của nó vừa dứt chỉ thấy nhà vệ sinh vốn đã tan thành trăm mảnh, vậy mà dưới lực lượng kỳ lạ nào đó lại dần dần khôi phục như cũ…

Một lát sau, nhà vệ sinh khôi phục lại trạng thái ban đầu, không có một chút hư hỏng.

- Hả?

Chương 2331 - Thật tình mời ngươi lên bàn

Hồn Long Hoàng bỗng nhiên giật mình, nhưng đầu tiên không phải là khiếp sợ mà là nổi giận!

Mẹ nó ta đường đường là Thú Hoàng, cho nổ một cái nhà vệ sinh còn không được?!

Oanh!

Trong giây lát, lại là cái đuôi rồng vung ra, làm nổ thành mẩu vụn, nhưng ngay sau đó lực lượng kỳ lạ lại xuất hiện, giống như quay ngược thời gian. Nhà vệ sinh vốn đã tan, vậy mà lại khôi phục như lúc ban đầu…

- Tình hình gì đây…

Hồn Long Hoàng bỗng chốc giật mình, nhìn một màn quỷ dị trước mắt nó lại lần nữa vung đuôi.

Oanh!

Không đến một lúc sau, kết quả như trước toà nhà vỡ vụn lại khôi phục như lúc ban đầu.

Rầm rầm rầm!

Hồn Long Hoàng không tin tà ma liên tục ra tay đánh nát.

Sau một lúc lâu, trải qua hơn mười lần đánh Hồn Long Hoàng hoàn toàn mơ hồ, tâm tính cũng xuất hiện một chút thay đổi…

Không giết được Trần Thư, kết quả hiện tại ngay cả nhà vệ sinh khiến bản thân bị sỉ nhục cũng không đánh nát được?

Mà ngay lúc này, một tiếng trêu tức xuất hiện:

- Thực lực của tiểu Hồn tăng lên rồi, vậy mà cùng với nhà vệ sinh có đánh có về…

- Hả?!

Trong lòng Hồn Long Hoàng chấn động, chỉ cảm thấy âm thanh vô cùng quen thuộc rít gào nói:

- Là ai?!

Hiện tại nó cũng ý thức được, bản thân vậy mà bị người trêu chọc?

- Ngay cả tội phạm ca ca của ngươi cũng đã quên?

Vừa dứt lời, Hồn Long Hoàng giống như đã phát hiện nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ở chân trời xa xa, một thanh niên mặc áo gió màu đen cùng với con thỏ chậm rãi bước bậc thềm mà đến, trong chớp mắt đã tới gần Hồn Long Hoàng hơn trăm mét.

Chỉ trong nháy mắt, hai tròng mắt Hồn Long Hoàng màu đỏ, sát ý vô tận mạnh mẽ xuất hiện. Kẻ thù nó nằm mơ cũng muốn giết, lúc này vậy mà lại xuất hiện?!

- Trần Thư đáng chém ngàn đao!

Hồn Long Hoàng thấp giọng thở phì phò, tức giận trong lòng tăng lên một bộ dáng vô cùng điên cuồng.

Nhưng đây chỉ là biểu hiện mà thôi, hiện tại Hồn Long Hoàng đã âm thầm phóng ra tin tức linh hồn, muốn thông báo Thú Hoàng khác đến vây giết đối phương.

Nó biết đối phương sẽ không xuất hiện vô duyên vô cớ, chắc chắn là có mục đích gì đó.

- Ngươi ở bên trong lĩnh vực của ta, không cần phải cầu cứu.

Trần Thư mỉm cười, đã nhận ra mờ ám của đối phương.

- Rống!

Vẻ mặt Hồn Long Hoàng ngẩn ra, chỉ cảm thấy linh hồn tin tức của mình thật sự bị một cỗ lực lượng không rõ chặn lại.

Ánh mắt nó khôi phục bình tĩnh, đánh giá Trần Thư nói:

- Ngươi tới muốn giết ta?!

Hai bên chính là đại thù sống chết, lúc này không thể nào là tới ôn chuyện được?

Trần Thư thản nhiên nói:

- Không thì sao? Đến cùng ngươi trao đổi nhân sinh?

Vừa dứt lời, Hồn Long Hoàng đánh trước tiên, muốn đánh đối phương trở tay không kịp.

Rống!

Một đạo linh hồn gió lốc nhanh chóng thổi quét tới!

Đáng tiếc Trần Thư chính là ông tổ của lĩnh vực đánh lén, tất nhiên là sớm có chuẩn bị.

Chỉ thấy đôi mắt con thỏ vừa động [Thời Không Định Vị] nhanh chóng phóng thích ra, thoải mái di chuyển linh hồn gió lốc ra một chỗ khác.

Linh Hồn Thuộc Tính cũng là một loại thuộc tính tương đối cao cấp, đáng tiếc ở trước mặt Thời KHông, vẫn là kém xa.

- Hả?

Sắc mặt Hồn Long Hoàng chấn động, chớp mắt trong mắt còn có một chút không thể tin.

- Thời Không Thuộc Tính?!

Đại não nó vù vù dường như là có chút không thể tin được sự thật ở trước mắt. Đây chính là thuộc tính chưa bao giờ xuất hiện từ trước tới nay.

Cho dù là trong một lần đại chiến, nhân loại Cổ Thuấn cũng là mượn lực lượng của Ninh Bất Phàm mới miễn cưỡng dung hợp được, nhưng một cái là tạm thời có được, một cái là nắm giữ vĩnh viễn tất nhiên không phải là một khái niệm.

Trong khi kinh hãi thì trong lòng Hồn Long Hoàng cũng xuất hiện một chút bất an mãnh liệt, vốn Trần Thư cũng đã đủ biến thái hiện giờ lại có được Thời KHông Lĩnh Vực, e là thật sự có nắm chắc giết được nó.

- Bổn hoàng không tin, chỉ là một Vương cấp thật sự có thể chống lại Truyền Kỳ!

Nó rít gào một tiếng, trong lòng cũng có sát ý. Ở nó thấy thời không tuy rằng là thuộc tính tối cao, nhưng ranh giới giữa Vương cấp cùng Truyền Kỳ không phải dễ dàng vượt qua như vậy.

Rống!

Trong phút chốc, khí thế của Hồn Long Hoàng khủng bố, uy áp của Truyền Kỳ nhanh chóng tràn ngập ra muốn áp chế thực lực hắn.

Đối mặt với uy áp cao như núi, con thỏ vẫn lù lù bất động trong mắt thậm chí có một chút trào phúng. Vào lúc này, trong cơ thể nó truyền đến một đạo rít gào cổ xưa, gần như là cùng lúc một hư ảnh cự long viễn cổ có đôi cánh dài chậm rãi hiện lên, uy áp hoàng giả cổ xưa mà khủng bố bao trùm, không kém gì với Hồn Long Hoàng.

- Ứng Long?!

Trong lòng Hồn Long Hoàng chấn động, cũng nhận ra Khế Ước Linh cổ xưa này.

- Năm đó bổn hoàng còn sợ ngươi ba phần, hiện tại ngươi chỉ là một khối tàn hồn mà thôi, không chịu nổi một đòn!

Nó ngửa đầu rít gào, đang muốn hung hãn tấn công thì ngay lúc đó, trong cơ thể con thỏ lại lần nữa truyền ra rít gào vô cùng khủng bố.

Rống!

Chỉ thấy lại là một đạo hư ảnh cự long xuất hiện, thân hình nó khổng lồ toàn thân che kín vảy màu đỏ đậm, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hồn Long Hoàng, giống như thiên uy huy hoàng khiến kẻ khác kinh hãi.

Chương 2332 - Thật tình mời ngươi lên bàn (2)

- Đây là?!

Đồng tử Hồn Long Hoàng rất nhanh co rút lại, trong lòng tràn ngập cảm giác hít thở không thông thậm chí không dám nhìn thẳng đối phương.

Chỉ là hư ảnh đã khiến nó tâm sinh chấn động, nếu thật sự là bản thể thật tái thế nó có chút khó có thể tưởng tượng được

cấp bậc của đối phương.

Lúc này, [Long Hoàng Uy Áp] của con thỏ hoàn toàn ngăn cản Hồn Long Hoàng, sức chiến đấu của đối phương trực tiếp giảm xuống đến hai ba thành.

Đây là một trong nguyên nhân mà Trần Thư nhắm mục tiêu vào Hồn Long Hoàng, dù sao đối phương cũng thuộc sinh vật của long tộc.

Về nguyên nhân khác tất nhiên là bởi vì đối phương có cấp bậc là Truyền Kỳ Hạ Vị, ngày trước cũng đã tổn hại qua linh hồn phân thân, là người yếu nhất trong tân thời đại Thú Hoàng.

Quả hồng vẫn phải chọn bóp quả mềm…

Huống chi Trần thư vừa lúc có thù hận với nó, không bằng nhân cơ hội này kết thúc.

Lúc này, chiến ý trong lòng Hồn Long Hoàng tiêu tán, cũng biết được sức chiến đấu của mình kém rất nhiều lúc đỉnh, tất nhiên không muốn ở lại lâu.

Rống!

Nó rít gào một tiếng, linh hồn lực lượng trong cơ thể mãnh liệt trào ra chạy về phía trân trời.

Mặc dù có thiên cừu đại hận nhưng Hồn Long Hoàng vẫn thấy bảo mệnh quan trọng hơn…

- Chi chi—-

Giờ phút này, con thỏ thuấn di một cái, đi tới trên đầu Hồn Long Hoàng, cà rốt to lớn hung hăng chụp được.

Oanh!

Dưới sự thêm vào của Thời Không Lực, thân thể hư hoá của Hồn Long Hoàng thùng rỗng kêu to nhanh chóng kêu ra tiếng và bị thương.

Nó rít gào một tiếng, một đạo mâu linh hồn mạnh mẽ bắn ra, lại bị con thỏ dễ dàng tránh thoát.

Lúc này trong lòng nó cũng biết nguy cơ, thân hình vừa cử động nhanh chóng phân ra trên trăm cái phân thân linh hồn, chạy trốn về các hướng khác nhau.

- Hả?

Trần Thư sững sờ, thật không ngờ kỹ năng áp đáy hòm bảo mệnh của đối phương cũng đều ném ra. Quả thật là có chút nóng vội…

Nhưng con thỏ vẫn bình tĩnh như cũ, liên tục thuấn di đánh chết từng con phân thân linh hồn, [Chiến Đấu Bản Năng] của nó cũng không nhìn ra được ai là bản thể, chỉ có thể làm giết hết toàn bộ.

Cùng lúc đó, Husky cũng ra tay dưới trợ giúp của tiểu tinh linh, sức chiến đấu của nó cũng có thể so với Truyền Kỳ.

Nhất thời, phân thân của Hồn Long Hoàng liên tiếp ngã xuống, nhưng bản thể xen lẫn trong đó có vẻ hưng phấn, nó đã sắp đến biên giới đại lục, sắp chạy thoát được.

Hiện tại, trong lòng nó hạ quyết tâm trước tiên thông báo tin tức Trần Thư tới Thiên Thỏ cùng các loại Hung Hoàng. Ngay lúc bọn chúng đại chiến sinh tử, đối phương vậy mà đã mạnh tới mức này.

Nếu là không nhằm vào nhân loại, e là thế cục sẽ nghịch chuyển.

- Hả?

Nhưng vào lúc này, nó cũng ý thức được có chỗ bất thường, tuy biên giới đại lục ở ngay trước mắt nhưng nó chậm chạp không thể tới gần hơn một chút.

- Không thể nào…

Thân hình Hồn Long Hoàng hoàn toàn hư hoá, tốc độ nhanh chóng tăng lên rất nhiều, nhưng trôi qua mấy phút, nó vẫn không thể tiếp cận được biên giới đại lục, giống như vẫn luôn lượn quanh ở tại chỗ.

Lúc này, một thanh âm trêu tức truyền đến:

- Tiểu Hồn, không phải chạy trốn, ngươi không chạy thoát lĩnh vực của ta được đâu.

Chỉ thấy Trần Thư cùng với Khế Ước Linh tiến đến, về phần phân thân còn lại của đối phương tất nhiên toàn bộ đều đã bị diệt.

Lúc này, Trần Thư thản nhiên nói:

- Lĩnh vực này đã chôn vùi chín con Đại Hung, ngươi chết trong này cũng là hợp tình hợp lý.

- Chín con?!

Trong lòng Hồn Long Hoàng chấn động, nhìn Trần Thư, lẩm bẩm nói:

- Chín con Đại Hung đó, là ngươi giết?!

- Đương nhiên.

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Ta chuẩn bị đại yến cấp bậc Truyền Kỳ, hiện tại thật tình mời ngươi lên bàn, như thế nào?

- Rống!

Hồn Long Hoàng gầm thét một tiếng, trong mắt tràn ngập tức giận, con hàng này quá không phải người…

Đối phương nói lên bàn chắc chắn là bắt nó thành nguyên liệu nấu ăn trên bàn…

Trần Thư thấy tâm tính Hồn Long Hoàng có thay đổi trực tiếp lệnh Khế Ước Linh tiến lên khai chiến.

Nhất thời hai bên lại giao chiến ở cùng một nơi, Hồn Long Hoàng vốn không phải là đối thủ của Trần Thư hơn nữa lòng sinh sợ hãi đã không còn một chút lực chống lại.

Rất nhanh, trên người nó toàn là vết thương, Thời Không Lực Lượng không ngừng từng bước xâm chiếm cơ thể linh hồn của nó, dần dần khiến nó đi tới con đường tử vong.

Mà lúc này, Hồn Long Hoàng lại lần nữa kéo dài khoảng cách, điên cuồng hét lên một tiếng:

- Ngươi không giết được ta!

- Vẫn còn mạnh mồm sao?

Trần Thư nhíu mày, nói:

- Ngươi không nhìn xem bản thân mình bị đánh thành cái gì?

- Nếu ta là ngươi, hiện tại đã chuẩn bị chạy trốn.

Ánh mắt Hồn Long Hoàng tàn độc, nói:

- Thú Hoàng khác đã sắp tới!

- Vậy để cho bọn chúng đến đây đi.

Trần Thư nhún vai, không có bị đối phương doạ mà còn để Khế Ước Linh tiến lên truy kích.

Hồn Long Hoàng kêu thảm nói:

- Là sự thật, trên người ta có rễ của Ám Minh Thụ Hoàng!

Dứt lời, miệng khổng lồ của nó hộc ra một cái rễ cây màu đen, bên trên bao phủ bởi lực lượng thần bí.

- Thật sự có?

Trần Thư nhíu mày, ngược lại có một chút bất ngờ.

- Chín con Đại Hung ngã xuống khiến cho chúng ta nghi ngờ là Thiên Kỵ Sĩ làm.

Chương 2333 - Chờ đại ca của ta đến thanh toán!

Hồn Long Hoàng nhìn bộ dáng của đối phương, vội vàng giải thích nói:

- Vì đề phòng chúng ta bị tập kích giết, Ám Minh Thụ Hoàng đưa rễ cho từng Thú Hoàng, cách một đoạn thời gian nó sẽ truyền tín hiệu nếu không có hồi đáp, bọn chúng sẽ biết ta đã xảy ra chuyện!

Ban đầu Đại Hung công bố bọn chúng ngã xuống mười bảy con, mà tân thời đại Thú Hoàng lại chỉ giết tám con Đại Hung cấp cao, chắc chắn nghĩ đến đối phương đang nói xằng bậy.

Nhưng kết quả đi tới Tinh Không, vậy mà thật sự không có chín con Đại Hung. Hoặc là bọn chúng thật sự ngã xuống, hoặc chính là bị vứt bỏ.

Nhưng cái trước có khả năng cao hơn, hơn nữa lại xuất hiện chuyện của Thiên Kỵ Sĩ tất nhiên sẽ làm cho tân thời đại Thú Hoàng theo bản năng nghĩ Thiên Kỵ Sĩ sâu không lường được giết chín con Đại Hung.

Một chiêu này của Ám Minh Thụ Hoàng vốn chính là phòng Thiên Kỵ Sĩ kết quả ai biết được lại là Trần Thư…

- Ồ.

Trần Thư chỉ gật đầu, sau đó khiến Khế Ước Linh tiếp tục ra tay điên cuồng.

- Ta nói chính là sự thật!

- Ta cũng không có nói không tin mà.

- …

Hồn Long Hoàng thấy vậy, trong mắt rốt cục thì tràn ngập kinh hoảng, quát:

- Nếu là chờ toàn bộ bọn chúng đi tới, ngươi có thể sẽ nguy hiểm!

- Cảm ơn quan tâm, tuỳ thời ta đều có thể chạy.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Nhưng ngươi ngược lại nhắc nhở ta, ta phải giải quyết ngươi sớm một chút.

Nói xong, hắn trực tiếp lấy ra ba bình Thú Hoàng dược, ném mạnh về phía trước. Thời gian nửa năm, tuy hắn không có tìm được cơ hội thích hợp nhưng lại làm không ít chuẩn bị.

Thú Hoàng dược là quan trọng nhất, tất nhiên sẽ phối trí một chút.

Hồn Long Hoàng hoảng sợ, nhưng vừa thấy Thú Hoàng Dược vẫn không có kháng cự mà nuốt xuống, nháy mắt trở nên suy yếu hơn.

- Ngươi thật sự muốn giết ta?

Lúc này, thanh âm của nó run rẩy trong mắt có một mạt sợ hãi.

- Nói nhảm.

Trần Thư khoanh hai tay, nói:

- Vậy mà nghĩ muốn phá huỷ nhà vệ sinh của Hoa Hạ Học Phủ của ta, tội không thể tha!

- …

Hồn Long Hoàng vẻ sợ hãi, liều mạng kéo dài thời gian…

…

Ngay khi hai bên đại chiến, lúc này tân thời đại Thú Hoàng quả nhiên đã nhận ra điều bất thường. Ám Minh Thụ Hoàng lấy ra cái rễ tương đương với máy truyền tin toàn cầu, thiết bị truyền tin trên người Hồn Long Hoàng đã không có tín hiệu, tự nhiên là đáng ngờ.

Nhất thời, các đại Thú Hoàng bằng tốc độ nhanh nhất tụ tập lại với nhau.

- Thiên Kỵ Sĩ ra tay sao?

Trong mắt Thiên Thỏ có sát ý, sau nửa năm bọn chúng rốt cục cũng tìm được tung tích của đối phương?

- Không rõ lắm.

Ám Minh Thụ Hoàng nói ong ong:

- Nhưng đại khái Hồn Long Hoàng đã xảy ra chuyện, không có một chút hồi đáp.

- Đi trước nhìn xem!

Rất nhiều Thú Hoàng đồng loạt hành động, đi tới Thần Châu Đại Lục.

Rất nhanh, bọn chúng đi tới Thần Châu Đại Lục, nhưng nhìn tất cả bốn phía bình thường đám Thú Hoàng đều giật mình.

Trên đại lục không có một chút hơi thở của đại chiến, hung thú quỳ ở khắp nơi cũng như bình thường không có gì khác.

Duy nhất không giống đó là, Hồn Long Hoàng biến mất!

- Tình huống gì đây…

Trong lòng Nhân Ngư Thú Hoàng chấn động, nhất thời không hiểu được tình trạng này.

- Chẳng lẽ Hồn Long Hoàng tự mình rời khỏi?

- Không thể nào.

Thiên Thỏ lắc đầu nói:

- Nó sẽ không rời đi mà không nói một tiếng, chắc chắn là có điều bất trắc.

- Ta nhận ra có chút không thích hợp.

Ám Minh Thụ Hoàng cho bản thể của mình cắm rễ khắp Thần Châu Đại Lục, bắt đầu tìm hiểu tình hình của toàn bộ đại lục.

- Nó có thể đã rơi vào bên trong lĩnh vực đặc thù nào đó.

Cửu U Cự Mãng mở miệng nói:

- Các vị cẩn thận một chút.

Rất nhanh các Thú Hoàng đều phóng ra kỹ năng điều tra của mình, bắt đầu tìm kiếm tung tích của Hồn Long Hoàng.

Tuy tính ẩn nấp của Thời Không Lĩnh Vực rất mạnh nhưng nhiều con Thú Hoàng toàn lực tìm kiếm như vậy, tự nhiên là không thể ẩn nấp được lâu.

Không đến mười lăm phút sau, Ám Minh Thụ Hoàng đã có phát hiện, cái rễ của nó ở khắp nơi trên không trung, cuối cùng tập trung ở vị trí của Thời Không Lĩnh Vực.

- Đánh về phía vị trí cái rễ của ta!

Nói xong, các đại Thú Hoàng gật đầu, đồng loạt ra tay đánh về phía vị trị mà Ám Minh Thụ Hoàng đã chỉ định.

Oanh!

Trong phút chốc, kỹ năng của bọn chúng giống như vừa va chạm vào một tấm chắn vô hình sau đó truyền đến thanh âm không gian bị vỡ.

Thời Không Lĩnh Vực vỡ vụn, bọn chúng rốt cục thấy Hồn Long Hoàng, chỉ là lúc này trạng thái của Hồn Long Hoàng có

chút không tốt.

Cơ thể nó rạn nứt, ảm đạm không ánh sáng, linh hồn lực vốn tràn đầy bây giờ giống như ngọn nến trong gió.

Mà lúc này bốn phía quanh nó bao phủ bởi một tầng mây mù màu xám trắng, bên trên tràn ngập Thời Không Lực khủng bố.

Từ xa sắc mặt con thỏ khẽ động, mây mù xám trắng nhanh chóng nổ mạnh.

- Không ổn!

Thú Hoàng khác thấy vậy, đang muốn ngăn cản kết quả vẫn chậm một bước.

Chỉ thấy sát chiêu của con thỏ [Cực Thời Không Huỷ Diệt] nháy mắt đã làm cho một chút sinh mệnh lực còn lại của Hồn Long Hoàng tiêu tán hầu như không còn.

Ngay sau đó con thỏ đã thu lại toàn bộ cơ thể của Hồn Long Hoàng, cùng lúc đó, trong đầu Trần Thư truyền đến âm thanh hoàn thành thành tựu của tuyển hạng.

Chương 2334 - Thần cực điểm kỹ năng

Vẻ mặt hắn chấn động vẻ ý cười nhìn các đại Thú Hoàng, nói:

- Không hổ là Thú Hoàng có Linh Hồn thuộc tính, thật là có chút khó giải quyết, cuối cùng vẫn để cho các ngươi phát hiện.

- Một khi đã như vậy, ta cũng không dấu thân phận, các ngươi hãy chờ Thiên Kỵ Sĩ đại ca ta đến thanh toán đi…

Rầm rầm rầm!

Trần Thư vừa nói xong thì hàng loạt đòn tấn công ùn ùn kéo đến đánh úp lại, vây toàn bộ đường lui của hắn!

- Nóng nảy quá…

Trần Thư chỉ mỉm cười, thời không thuấn di một cái biến mất tại chỗ đi tới một nơi khác.

- Các vị, hãy tận hưởng thật tốt thời gian vui vẻ của các ngươi…

Hắn vẫy tay với các đại Thú Hoàng, sau đó biến mất tại chỗ. Lúc này, các đại Thú Hoàng vẻ nổi giận nhưng bất lực, căn bản không phát hiện thấy tung tích của đối phương.

Trần Thư chỉ là Hoàng Kim cấp nhưng có thể bảo mệnh trong tay Truyền Kỳ, hiện tại thực lực đã tới mức này đã có thể ở trước mặt chúng nó tuỳ ý nhảy múa…

- Thời Không thuộc tính…

Trong mắt Thiên Thỏ bao phủ bởi sát ý, đáy lòng cũng có sợ hãi.

Nhân loại vẫn ẩn nấp điều này làm cho đám Thú Hoàng bản năng bỏ qua chủng tộc này, điều đáng để cho chúng nó chú ý chính là Trần Thư.

Nhưng bởi vì thế giới hiện giờ không thể đạt được Truyền Kỳ làm cho độ chú ý của bọn chúng với Trần Thư cũng không cao. Nhưng ai biết con hàng này vậy mà thần không biết quỷ không hay phát triển đến mức này.

- Thật khó giải quyết…

Thiên Thỏ chau mày, không khỏi có chút phiền toái. Bởi vì nguyên nhân Thiên Kỵ Sĩ nên làm cho bọn chúng sinh ra kiêng kị, hiện giờ Thiên Kỵ Sĩ còn chưa có giải quyết lại xuất hiện thêm một Trần Thư lĩnh ngộ Thời Không thuộc tính, cũng vô cùng khó giải quyết.

Mà càng quan trọng chính là, hai tên khó giải quyết vậy mà lại liên thủ?!

- Không phải lo lắng quá.

Cửu U Cự Mãng vẻ bình tĩnh nói:

- Chúng ta có mối thù sâu như vậy với nhân loại, chỉ cần hơi có ranh giới cuối cùng, bọn chúng cũng sẽ không liên thủ.

- Vấn đề là…

Long Tích một bên yếu ớt nói:

- Hai tên bọn chúng thật sự có ranh giới cuối cùng sao?

- …

Các Thú Hoàng vẻ mặt ngẩn ra, ngược lại ngây ngẩn cả người…

- Đại khái… có thể…có.

Trong mắt Cửu U Cự Mãng cũng có một chút không giám chắc. Một Trần Thư, một Thiên Kỵ Sĩ không hiểu đang suy nghĩ cái gì, hai người xuất hiện tình huống gì cũng là hợp tình hợp lý.

- Được rồi, không phải lo lắng chuyện này nữa.

Ám Minh Thụ Hoàng cử động một chút thân cây, nói:

- Bọn họ liên thủ hay không không quan trọng, dù sao cũng đều là kẻ địch của chúng ta!

- Việc khẩn cấp trước mắt là làm sao có thể xử lý bọn họ!

- Xử lý như thế nào?

Nhất thời, ánh mắt các đại Thú Hoàng đồng loạt nhìn về phía Ám Minh Thụ Hoàng, trong mắt có vẻ chờ mong.

- Các ngươi nhìn bổn hoàng làm gì?!

Ám Minh Thụ Hoàng sững sờ nói:

- Chỉ có thể để cho các hung thú khác tăng hiệu suất tìm kiếm Lam Tinh cùng dị không gian.

- Là cách này sao…

Đám Thú Hoàng có một chút thất vọng, nhưng xác thật đúng là không có cách nào tốt hơn. Trong chốc lát, vốn là Thú Hoàng thống chị khắp thiên hạ bỗng nhiên trở nên lo lắng, chỉ cảm thấy bản thân giống như đang ngồi chờ chết.

Bất kể là Thiên Kỵ Sĩ hay là Trần Thư, chỉ cần có một tên hoàn toàn quật khởi thì sự thống trị của bọn chúng sẽ bị lật đổ…

Thời gian hạnh phúc thật sự là có chút hơi ngắn…

- Được rồi, toàn bộ trở về nghĩ cách đi.

Thiên Thỏ cũng có vẻ mặt u sầu, biến mất trên bầu trời Hoa Quốc đại lục.

Hiện tại tài nguyên của bọn chúng bị đánh cắp, muốn tu luyện đề cao thực lực cũng không làm được, vậy mà lại có một loại cảm giác mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn.

Chúng nó thật sự là kẻ thắng sao…

…

Giữa lúc đám Thú Hoàng phiền muộn thì Trần Thư cũng cười điên cuồng không ngừng, vô cùng vui vẻ đi về Tinh KHông Di Tích.

- Đã hoàn thành thành tựu tuyển hạng [Truyền Kỳ Hoàng Hôn], đạt được có thưởng tương ứng.

- Giết mười con hung thú Truyền Kỳ, đạt được thưởng không xác định: thần cực điểm kỹ năng.

Trong đầu Trần Thư nghĩ lại thanh âm hệ thống trước đó, thân hình không nhịn được có chút run rẩy. Thưởng không xác định chính là một điểm kỹ năng, tác dụng giống với cùng cực điểm kỹ năng, giống như không có chút nào nổi bật. Nhưng nó không phải là kỹ năng sử dụng bình thường, này là chuyên nhằm vào thần kỹ.

Này cũng có nghĩa, Trần Thư có cơ hội tăng một thần kỹ lên tới cấp cao nhất!

- Tuy không bằng huyết mạch Chúc Long, nhưng đã xứng với chữ ‘Không xác định’…

Trần Thư sờ cằm, trong lòng ngược lại cực kỳ thoả mãn, nếu nói độ khó thì tuyển hạng giết tam đại tổ chức cực ác còn khó hơn, dù sao lúc đó thực lực của Trần Thư không mạnh, hơn nữa tuyển hạng này tốn phần lớn thời gian cùng tinh lực của hắn.

Về phần tuyển hạng giết Truyền Kỳ, hắn chỉ dùng một năm rưỡi đã làm được, theo thực lực của hắn hiện tại mà nói thì thật ra không phải là tuyển hạng có độ khó cao.

Ngoại trừ thần cực điểm kỹ năng, thưởng riêng của tuyển hạng cũng vô cùng phong phú:

Ba cơ hội tiến hoá huyết mạch cộng thêm thần kỹ [Bất Hủ Phòng Ngự].

- Rốt cuộc có thể cho toàn bộ Khế Ước Linh tiến hoá đến Cứu Cực Thể.

Chương 2335 - Mục tiêu: tam đại di tích

Trần Thư sờ cằm, không do dự mà sử dụng cơ hội tiến hoá huyết mạch. Hiện giờ con thỏ của hắn, tiểu tinh linh cùng Husky đều là Cứu Cực Thể, chỉ còn lại đại miêu vương cùng tiểu Hoàng.

- Ngươi thật đúng là bắt kịp thời điểm tốt mà.

Hắn sờ cái bụng mập mạp của đại miêu vương, cũng là có chút cảm khái.

Con hàng này không có trải qua nhiều lần đại chiến vậy mà có thể từ SS cấp đột phá lên Cứu Thực Thể, chỉ có thể nói mèo ngốc có phúc của mèo ngốc…

Lúc này, đại miêu vương không rõ lắm, mơ hồ nói:

- Thời điểm tốt gì cơ? Là ăn cơm sao?

-??

Khoé miệng Trần Thư giật giật, một đạp cho con hàng này vào Ngự Thú Không Gian đồng thời cho đối phương hai lần tiến hoá huyết mạch.

Một cỗ Huyết Mạch Lực bắt đầu khởi động nhanh chóng khiến đại miêu vương rơi vào trạng thái ngủ say, bắt đầu tiến hoá.

Mà tiểu Hoàng cũng như vậy, đi vào ngủ say bắt đầu tiến hoá lên Cứu Cực…

- Thần Kỹ cũng cho tiểu Hoàng đi…

Trần Thư sờ cằm, vỗ sách kỹ năng có màu sắc sặc sỡ trong tay cho tiểu Hoàng.

[Bất Hủ Phòng Ngự: có thể giảm 30-100% sát thương! Hiệu quả chủ động: Phản lại sát thương đã giảm cho tất cả kẻ thù xung quanh và phạm vi phụ thuộc vào kích thước cơ thể].

Không thể nghi ngờ đây cũng là một thần kỹ hệ phòng ngự, vừa lúc hoàn hảo với tiểu Hoàng.

Chỉ là một hiệu ứng thụ động đã được xưng là thần kỹ, cho dù là đòn tấn công của Thượng Vị cũng có thể bị suy yếu ba mươi phần trăm.

Về phần hiệu quả chủ động, có thể dùng để tấn công.

[Bất Hủ Phòng Ngự] khác với kỹ năng thụ động [Vô Giải Phản Kích] của tiểu Hoàng, sát thương phản đòn của cái trước quyết định bởi cường độ đòn tấn công của kẻ địch, còn cái sau là cố định sát thương, chỉ có thể dùng để đối phó với sinh vật cấp thấp.

Hơn nữa bởi vì là hiệu quả chủ động cũng làm cho phản đòn của tiểu Hoàng trở nên linh hoạt không ít.

Một khi tiểu Hoàng bị Truyền Kỳ tấn công, nó hoàn toàn có thể chạy đến bên trong đàn hung thú để phản đòn, hơn nữa là bởi vì phạm vi có liên quan đến thân hình của tiểu Hoàng.

Khi đó nó sẽ là một cảnh miểu sát tuyệt đẹp…

Duy nhất không được hoàn hảo chính là, [Bất Hủ Phòng Ngự] nói không với cấp bạc, không thể thăng cấp.

Nhưng Trần Thư cũng không có lòng tham không đáy, đã khá là thoả mãn.

- Hiện tại đợi đại miêu cùng tiểu Hoàng tiến hoá lên Cứu Cực…

Trần Thư sờ cằm, bắt đầu đánh giá sức chiến đấu tương lai của bản thân. Một khi hai tên kia tiến hoá Cứu Cực Thể thì có thể chính thức tham dự đại chiến Truyền Kỳ, hông cần phải thành đội cổ vũ.

- Đối phó với Truyền Kỳ Hạ Vị thời kỳ toàn thịnh đoán chừng là thêm phần ung dung vui vẻ.

Lúc trước hắn giết chín con Đại Hung, tuy rằng bản thể là Truyền Kỳ Trung Vị, nhưng bởi vì bị thương nặng nên sức chiến đấu thậm chí không bằng Truyền Kỵ Hạ Vị lúc hưng thịnh.

Mà duy nhất Hồn Long Hoàng không có thương tổn thật ra cũng đã tổn hại phân thân linh hồn, hơn nữa bị [Long Hoàng Uy Áp] áp chế, sức chiến đấu chỉ có bảy tám phần.

Tóm lại, đám mục tiêu mà Trần Thư lựa chọn đều thuộc loại già yếu…

Nhưng một khi tiểu Hoàng cùng đại miêu vương tiến hoá xong, hắn có thể giết được Truyền Kỳ Hạ Vị lúc hưng thịnh, không cần lại phải chọn kỹ lựa khéo.

- Càng ngày càng tốt…

Không Gian Thỏ có được Chúc Long huyết mạch, Trần thư đã vượt qua ranh giới giữa Vương cấp và Truyền Kỳ, bắt đầu dần dần nghịch chuyển thế cục.

Tâm tình hắn lúc này rất tốt, đi tới Tu Luyện Đạo Tràng ở sâu bên trong Tinh Không Di Tích.

Hắn thuấn di một cái, tìm được Phương Tư đang tu luyện.

- Phương Tư tỷ, tu luyện thế nào?

Một đoạn thời gian này, bởi vì bên ngoài quá mức hỗn loạn, mọi người đều là tu luyện ở bên trong di tích.

Vừa lúc Trần Thư nắm giữ hai cái đại hình di tích, phần lớn tài nguyên tỏng đó là dùng để phối trí Thú Hoàng Dược, tài nguyên còn lại là dùng để mở trận pháp tu luyện của Nhân Hoàng.

Hai đại di tích trên cơ bản là đã bị Trần Thư ép khô…

- Vương cấp ba sao…

Phương Tư mở mắt, trên mặt có một chút vui sướng.

Bế quan tu luyện một năm rưỡi khiến cho không ít người lại có đột phá lần nữa, cường giả đỉnh cấp Vương cấp ba sao có bảy tám người. Nhưng chênh lệch khoảng cách của bọn họ đến

Truyền Kỳ vẫn còn rất xa, không bằng Trần Thư biến thái như vậy.

- Không có việc gì, từ từ sẽ được.

Trần Thư mỉm cười, đồng thời vươn tay phải, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một con rắn màu lam hình thái linh hồn, bộ dáng này hoàn toàn giống với Hồn Long Hoàng nhưng không có sức sống, chính là vật chết.

Chính là tinh hoa Thú Hoàng của Hồn Long Hoàng.

Hiện giờ toàn bộ Khế Ước Linh của Trần Thư đã tháo ra được Huyết Mạch Gông Xiềng, đã không cần tinh hoa của Thú Hoàng.

Hắn có được tinh hoa Thú Hoàng, toàn bộ cũng là cho đám người Phương Tư hy vọng mượn cái này có thể làm cho Khế Ước Linh của bọn họ đột phá lên Cứu Cực Thể.

Phương Tư sững sờ, thấp giọng nói:

- Không phải đã cho ta rồi sao? Người khác có thể cũng cần?

- Cầm đi.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Bọn họ cởi bỏ gông xiềng cho Khế Ước Linh chủ lực là đủ rồi, Khế Ước Linh của ngươi cũng khá mạnh mẽ, tranh thủ cởi bỏ toàn bộ.

Chương 2336 - Mục tiêu: tam đại di tích (2)

- Hơn nữa, có vài người khác đều là nghịch tử, ta cũng không dám cho…nữa.

- Cám ơn.

Phương Tư nghe vậy cười, ngược lại cũng không tiếp tục già mồm nhận lấy.

- Không cần cảm ơn, coi như là ta nộp trước phí bảo hộ trước kia.

- Phí bảo hộ?

Trong mắt Phương Tư có chút hoảng hốt, không tự chủ nghĩ tới trước kia.

Trần Thư thấy vậy cũng là vẻ thổn thức, không nhịn được thở dài. Trong vô thức bọn họ tung hoàng thành phố Nam Giang, vậy mà đã là chuyện của mười năm trước… ..

Phương Tư do dự một chút, nói tiếp:

- Trần Bì, ngươi nói tương lai của chúng ta…

- Tất cả sắp kết thúc!

Trần Thư nhìn đôi mắt của Phương Tư, cười nói:

- Tương lai ngươi chờ đợi rất nhanh sắp đến rồi!

- Hả…

Phương Tư gật đầu nhẹ, ngay lúc nàng đang định nói thêm thì đối phương cũng biến mất không thấy.

Nàng đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, lại tiếp vào tu luyện buồn tẻ…

Lúc này, Trần Thư đã không ngừng di chuyển tới Linh Trù Hiệp Hội, hắn vội vã mở miệng nói:

- Đại Lực, thế nào?

- Đang nghiên cứu… ..không phải vội.

Đại Lực liếc nhìn hắn, đôi mắt bởi vì thức đêm dài ngày mà tràn đầy tơ máu, nhưng sâu bên trong đáy mắt hắn cũng tràn ngập kích động.

- Ngươi cho là nấu một lần chín con Đại Hung là đơn giản hả?

Đại Lực xoa thái dương, mở miệng nói:

- Thuộc tính của bọn chúng khác nhau, các phối liệu thêm vào cũng không giống nhau, nhân tố phải cân nhắc thật sự rất nhiều, mẹ nó ta đau đầu.

- Nói thật, ngươi tìm một ngàn Linh Trù Vương cấp cũng không giải quyết được.

Những gì Trần Thư nói với Hồn Long Hoàng đều là sự thật, con hàng này chuẩn bị nấu toàn bộ máu thịt của Đại Hung, hơn nữa các tài nguyên quý hiếm làm phối liệu chỉnh ra món ăn dinh dưỡng đứng đầu thế giới…

Trần Thư nhìn bộ dáng Đại Lực phiền toái, trịnh trọng nói:

- Ngươi không phải là thực thần sao?

- Vậy cũng đúng.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Đại Lực chấn động, ngược lại khá dễ chịu với những lời này.

- Trần Bì, ta có dự cảm nếu thật sự có thể thành công, ta chắc chắn sẽ có thể thăng cấp lên Linh Trù Truyền Kỳ.

- Vậy ngươi cần cố gắng lên.

Trần Thư nhếch miệng cười, nói:

- Một khi thành công, ngươi chính là người đầu tiên từ trước đến nay.

Theo những lời lão gia tử nói, cho dù là ở thời đại Cổ Ngự, cũng chưa từng xuất hiện Linh Trù Truyền Kỳ, dù sao khi đó con người không quan trọng ẩm thực, mỗi ngày chính là đánh đánh giết giết.

- Ta sẽ cố gắng.

Đại Lực gật đầu, nói:

- Đúng rồi, đến lúc đó sẽ cần rất nhiều tài nguyên Vương cấp cùng Truyền Kỳ làm phối liệu, ngươi tốt nhất nên chuẩn bị trước một chút.

- Nếu không chỉ có thể lãng phí máu thịt của chín con Đại Hung.

- Còn chưa đủ sao?

Trần Thư sờ cằm, tiếp theo gật đầu nói:

- Toàn bộ giao cho ta.

Hắn nắm trong tay hai đại di tích, trong này gần như toàn bộ tài nguyên đều dùng để phối trí Thú Hoàng Dược, cùng với

mở trận pháp tu luyện của Nhân Hoàng.

Về phần Đại Lực, chỉ là chút ít tài nguyên.

- Không có chuyện quan tọng thì không được làm phiền ta.

Đại Lực gật đầu, lại về tới Linh Trù Gian của mình, nói:

- Đến lúc đó tài nguyên ngươi đưa cho sân khấu của tiểu Vương là được.

- Được.

Trần Thư nhìn bộ dáng của Đại Lực, ngược lại cũng không có ý quấy rầy, xoay người rời khỏi nơi này.

Một mình hắn chẳng có mục đích gì đi trên đường phố, trong miệng lẩm bẩm:

- Trận pháp Nhân Hoàng mỗi ngày đều phải tiêu tốn rất nhiều tài nguyên, ta còn nghĩ muốn phối chút Thú Hoàng Dược dùng cho trận chiến, Đại Lực lại cần phối liệu…

Hiện giờ Trần Thư đối với tài nguyên lại có khát vọng, nhưng bộ tộc hung thú hiện giờ đã nghèo thành một đám, chỉ mong đợi chứ không hơn.

Giàu có duy nhất e là Thiên Kỵ Sĩ, nhưng con hàng này không để lại một chút dấu vết, căn bản là không tìm thấy.

Về phần hai đại di tích hắn nắm trong tay, trên trăm tỷ tài nguyên đều đã gần như ép cạn…

- Chỉ có thể dựa vào ba đại hình di tích khác…

Trần Thư sờ cằm, trong lòng đã có mục tiêu.

Đại hình di tích mở ra chẳng những cần biện pháp đặc thù, quan trọng chính là cần thời gian riêng, nếu không Trần Thư đã sớm mở ra toàn bộ.

Nhưng hiện tại, con thỏ của hắn có được Thời Không Lực, làm cho Trần Thư bỗng chốc có nắm chắc mở trước.

- Chỉ cần có thể có được tài nguyên của ba di tích, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng…

Trần Thư liếm môi, lẩm bẩm:

- Các tiền bối, có thể hoàn toàn lật bàn được hay không, toàn bộ đều dựa vào các ngươi.

Vù vù——

Trần Thư cưỡi tiểu Hoàng ở không trung không có kiêng dè gì bay lượn, xuống chỗ hung thú cũng không có gì hoàn toàn không phát hiện ra tồn tại của hắn.

Có Thời Không Lực bao phủ, hiện tại hắn đã có thể hoành hành ngang ngược toàn bộ thế giới.

Rất nhanh, Trần Thư cùng với Khế Ước Linh đi tới một dị không gian trong hải vực.

- Chính là nơi này sao?

Hắn sờ cằm, xác định vị trí không gian của nơi này, đối chiếu với thông tin của lão gia tử.

- Chi chi—

Long mâu của Không Gian Thỏ tràn ngập ánh sáng nhạt, chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra khác thường của không gian.

- Tìm được rồi?

Trần Thư sững sờ, trong mắt có một mạt ý cười.

Chương 2337 - Chinh phục di tích là đơn giản như vậy

Con thỏ gật đầu, đồng thời Thời Không Lực lưu chuyển bao phủ thông đạo không gian trước mắt. Nó không cần cưỡng ép thay đổi tốc độ dòng chảy của thời gian, tuy rằng hiện tại nó miễn cưỡng có thể làm được nhưng rất hao phí sức mạnh, thậm chí sẽ làm bị thương đến căn nguyên.

Con thỏ chỉ cần làm một thứ, đó chính là lừa gạt!

Chỉ cần làm cho quy tắc của di tích cho rằng hiện tại chính là thời điểm mở di tích, như vậy đã đủ rồi.

Thời KHông Lực lưu chuyển, bao phủ thông đạo di tích phía trước. Tuy chỉ có thời gian một phút nhưng đối với di tích mà

nói, lại giống như đã trôi qua một năm rưỡi.

Này không phải thật sự thay đổi tốc độ chảy của thời gian mà chính là khiến cảm giác quy tắc của di tích bị lừa.

Đối với sinh vật còn sống mà nói, loại thủ đoạn này rất khó có tác dụng nhưng quy tắc di tích chính là vật chết, tất nhiên không có khả năng nhìn thấu thuật che mắt của con thỏ.

Rất nhanh, trong ánh mắt mong chờ của Trần Thư, thông đạo di tích phía trước run lên vậy mà thật sự hiện ra.

- Quả nhiên có thể!

Trần Thư liếm môi, trong mắt có vẻ hưng phấn giống như tội phạm sắp có được bảo tàng.

- Long Tộc Di Tích, ca ca đến đây!

Long Tộc Di Tích không phải lần đầu tiên mở ra, lúc trước Phương Tư đã từng đi vào trong đó mượn dùng lực lượng bên trong đột phá lên Hoàng Kim cấp.

Nhưng lần trước chỉ mở phạm vi nhỏ chỉ như là thử đồ mà thôi, hiện tại dưới thủ đoạn của Trần Thư, một toà đại hình di tích này thật sự là mở ra toàn bộ!

- Đi!

Thông đạo gần như vừa thành hình, Trần Thư đã dẫn theo con thỏ tiến vào di tích trước mắt. Tầm mắt vừa chuyển, hắn cũng đã đi tới bên trong di tích.

Chỉ thấy Trần Thư đang đứng ở phía trên tầng mây giống như đứng trên không trung. Mà ở phía trước hắn có một đầu rồng tràn ngập uy nghiêm nhìn chăm chú vào hắn, thân thể to lớn thì ẩn nấp bên trong biển mây.

Cự long không có hơi thở sinh mệnh, mồm to của nó há ra tạo thành một con đường tối đi thẳng tới bên trong cơ thể…

[Thí luyện đang mở ra…]

Lúc này, trong đầu Trần Thư vang lên tiếng gợi ý cứng nhắc, mà hai mắt của cự long xuất hiện một chút ánh sáng, giống như đang mở ra thí luyện.

Nhưng Trần Thư trực tiếp không nhìn, hiện tại hắn đã không cần tham gia khảo hạch để đạt được thưởng, này đã có chút quá thấp…

- Tìm tới vị trí linh hồn di tích.

Hắn sờ con thỏ, ra lệnh cho nó. Con thỏ gật đầu đồng thời đôi mắt xuất hiện ánh sáng màu vàng, bắt đầu tìm kiếm toàn bộ di tích trước mắt.

Rất nhanh, sắc mặt nó khẽ động không nhìn cự long mà nhìn về một hướng khác.

Ngay sau đó, Trần Thư cùng với con thỏ thuấn di biến mất tại chỗ, thẳng tới linh hồn di tích.

Rống!

Có lẽ là bởi vì hắn làm trái quy tắc, cự long vốn giống như vật chết giống như sống lại. hơi thở Nguỵ Truyền Kỳ bao phủ nhưng không có ảnh hưởng tới Trần Thư, thậm chí còn không bắt được tung tích của hắn.

Hiện tại, quy tắc của Trần Thư mới là quy tắc!

Cùng lúc đó, sâu bên trong di tích, một con kim sắc tiểu long có sắc mặt kinh hãi, nhìn Trần Thư không ngừng thuấn di nhất thời trong lòng thậm chí còn có chút bất an.

Nó đang ở nhà ngủ ngon, một tên tội phạm trực tiếp vọt vào đây?

Hơn nữa hiện tại không phải thời điểm di tích mở ra, đối phương vậy mà có thể không nhìn quy tắc mà cưỡng ép tiến vào?

Thực lực này, chỉ sợ đã không kém chủ nhân của nó…

- Này mẹ nó là biến thái từ nơi nào?!

Đầu óc linh hồn di tích ong ong, trong lòng luống cuống không biết nên đối phó thế nào.

- Hả? Biến mất?!

Ngay lúc này, tâm thần nó chấn động chỉ thấy hình ảnh của Trần Thư vậy mà biến mất, một cỗ dự cảm xấu xuất hiện, nó

dường như là có phát hiện nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một gã thanh niên mặt tươi cười như ánh mặt trời, lẳng lặng nhìn nó…

- Ngươi?!

linh hồn di tích bản năng rút lui mấy mét, trong mắt bao phủ vẻ kiêng dè. Trong phút chốc, nó trực tiếp sử dụng lực lượng của di tích muốn khống chế đối phương.

Nhưng sau đó nó sững sờ, đối phương tuy rằng ngay ở trước mắt nhưng giống như ở trong một thời không khác, lực lượng di tích căn bản không bao vây được.

Tuy được xưng là một trong những người đứng đầu di tích nhưng thật ra sức chiến đấu của nó cũng chỉ là Nguỵ Truyền Kỳ, ngay cả một sợi lông của Trần Thư cũng không sờ được.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

linh hồn di tích nhìn chằm chằm Trần Thư, thậm chí có chút nghi ngờ đối phương có phải là nhân loại hay không hay là một con hung thú cường đại nguỵ trang.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Nam Giang tội phạm, Trần Thư!

- …

linh hồn di tích nhất thời không biết nên nói thế nào, sau một lúc lâu nó mới chậm rãi nói:

- Ngươi muốn làm gì…

- Tiền bối không cần sợ, ta không phải người xấu.

- …

linh hồn di tích còn thật sự gật đầu, nó không lo đối phương có phải người xấu hay không mà là lo có phải người hay không…

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Ta vượt qua ngàn dặm, lòng đầy thành ý chính là muốn nhận được truyền thừa của di tích, mong tiền bối thành toàn.

-??

linh hồn di tích lập tức giật mình, con mẹ nó bạo lực phá cửa, sau đó lại không nhìn quy tắc của di tích vậy mà còn dám nói lòng mình đầy thành ý?

Chương 2338 - Thanh âm thần bí đến từ Tinh Không

Trần Thư lại lần nữa nói thẳng:

- Tiền bối, thế cục hiện tại khẩn cấp, ta cần tài nguyên của di tích phiền toái cho một cơ hội.

- Tâm tính của ngươi quá vội vàng xao động, truyền thừa của di tích ta không thể dễ dàng quyết định.

linh hồn di tích đánh giá Trần Thư một chút, lắc đầu tỏ vẻ từ chối.

Trần Thư cũng không bất ngờ, mở miệng nói:

- Tiền bối, ta nghĩ ngươi tạm thời không biết thế cục của thế giới bên ngoài, cho phép ta đến giải thích…

Một lát, hắn nói đơn giản một chút thế cục căng thẳng, nếu không linh hồn di tích thật đúng tưởng là thời đại hoà bình.

- Nhân loại bị ép đến hoàn cảnh này?

Sắc mặt linh hồn di tích cũng nghiêm trọng dần, không hề nghi ngờ hiện giờ đã là thời điểm nhân loại sinh tử tồn vong.

Trần Thư lại nói tiếp:

- Ta nắm trong tay Thời KHông Lực, lại là người kế tục lão gia tử Cổ Thuấn lựa chọn, đồng thời nắm trong tay tam đại di tích, ta cảm thấy bản thân mình có thể đảm nhiệm người kế tục này.

Ngay sau đó hắn lại thể hiện ra thân phận của mình. Cho dù là dùng mông nghĩ cũng có thể biết, hiện tại Trần Thư mới là người thừa kế di tích như một người được chọn.

- …

linh hồn di tích đánh giá lại Trần Thư, ngược lại cũng không có hoài nghi lời thật giả của đối phương, đối phương bày ra thực lực chính là giải thích tốt nhất.

- Nếu tiền bối không muốn, ta cũng không miễn cưỡng…

Trần Thư ôm quyền, mặt vẻ thâm ý nói:

- Con thỏ của ta có Thời Không Lực, có thể tự mình đi tìm tài nguyên…

-!

Đầu linh hồn di tích đầy hắc tuyến, cái này là uy hiếp trắng trợn đúng không…

Dựa theo cách nói của đối phương, thế giới hiện tại đã không còn tài nguyên có thể dùng, chút tài nguyên duy nhất cũng chỉ có loại di tích đứng đầu của nó.

Mà cái gọi là tự mình tìm kiếm tài nguyên của đối phương, đã là thể hiện rõ ràng:

Nếu không cho vậy chỉ có thể tự mình cướp…

- …

Linh hồn di tích nhìn Không Gian Thỏ một cái, không khỏi có chút bất đắc dĩ, nó hình như thật sự không ngăn cản được…

Thậm chí dưới Thời Không Lực, di tích có thể tự huỷ hay không đều là một vấn đề. Hy vọng ngàn năm của nó chính là hy vọng xuất hiện một thiên tài tuyệt thế nắm trong tay di tích, kết quả chưa từng nghĩ đến lại đợi đến một cảnh tượng như vậy…

- Hazzz… .

Linh hồn di tích thở dài, nói:

- Bằng vào thực lực cùng địa vị của ngươi, di tích giao cho ngươi cũng thật là một loại vinh hạnh…

Ngược lại nó nói không có sai, chủ nhân của di tích tuy rằng là chí cường giả nhưng cho dù là ở thời đại Cổ Ngự, Trần Thư nắm giữ Thời Không Lực địa vị cùng gần với Nhân Hoàng.

Huống chi hiện giờ toàn bộ nhân loại đều cần Trần Thư, đối phương tuy không phải Nhân Hoàng nhưng tầm quan trọng này đã không thua gì Nhân Hoàng, thân phận tự nhiên không phải là một chí cường giả ở cổ đại có thể so sánh.

- Ta không nên nói nhưng mà…

Trần Thư nhíu mày, nhìn đối phương.

- …

Linh hồn di tích nhanh chóng ngừng lại, tạm dừng một chút nói tiếp:

- Nhưng mà…

- Vài năm trước có một cô gái trẻ tuổi đã tới đây, tất cả Khế Ước Linh của nàng đều là Long tộc, nếu cho nàng đảm đương người thừa kế của di tích, thăng cấp nhận được là lớn nhất.

- Đương nhiên, nếu ngươi không muốn vậy để ngươi tới làm người thừa kế.

Giống như là lo lắng Trần Thư sẽ tức giận, linh hồn di tích bổ sung thêm một câu.

- Như vậy sao…

Trần Thư sờ cằm, ngược lại tin lời đối phương nói. Trong Khế Ước Linh của hắn chỉ có con thỏ có huyết mạch Long tộc, nhưng không phải hệ long thuần chủng huống chi nó là thuộc tính Thời Không tối cao, di tích đối với nó đã không còn tăng lên.

Trần Thư không do dự, gật đầu nói:

- Vậy để nàng đến làm người thừa kế di tích.

- Ấy?

Linh hồn di tích nhìn Trần Thư thật sâu, thật không ngờ đối phương lại thông tình đạt lý như vậy.

- Đợi một chút…

Thân hình Trần Thư bao phủ bởi hơn một ngàn Thời Không Ấn Ký, nhanh chóng biến mất tại chỗ. Lời nói vừa dứt, bản thân lại xuất hiện một lần nữa đồng thời dẫn theo Phương Tư.

- Nhanh như vậy?!

Linh hồn di tích mở to đôi mắt nhìn, nhưng nghĩ đến Thời Không Lực của đối phương lại thôi.

Trần Thư mỉm cười, nói:

- Phương Tư tỷ, cho ngươi Long Tộc Di Tích.

- Hả?

Phương Tư có chút mơ hồ, hoàn toàn không có phản ứng lại, con hàng này đột nhiên xuất hiện không nói một câu đã đưa nàng rời khỏi Tinh Không Di Tích.

Xuất phát từ bản năng, nàng ngược lại cũng không có kháng cự nhưng thật không ngờ đến đây lại để nàng tiếp quản Long Tộc Di Tích?

Trần Thư nhìn linh hồn di tích, nói:

- Hiện tại không thành vấn đề chứ?

- Không…

Linh hồn di tích đã không còn lời nói, chỉ có thể mở ra truyền thừa di tích…

Tuy là lựa chọn người thừa kế lý tưởng nhưng nó cảm thấy được nó là bị bắt buộc…

- Các ngươi nhanh lên, ta đi chinh phục di tích tiếp theo.

Trần Thư không có ở lại, chuẩn bị cùng với Không Gian Thỏ mở đại hình di tích khác.

- …

Sắc mặt linh hồn di tích cổ quái, ánh mắt trở nên u oán, giọng điệu này của đối phương thật giống như chuẩn bị hái rau cải trắng…

Là đứng đầu di tích, một chút sẽ không có bức ép…

Chương 2339 - Thanh âm thần bí đến từ Tinh Không (2)

Trần Thư không có để ý đến tâm tư của linh hồn di tích mà là nghĩ tới cái gì, nói:

- Đúng rồi, Phương Tư tỷ, nếu có tình huống gì ngươi hãy nắm lại bàn tay Thời Không Ấn Ký, ta sẽ nhanh chóng đi tới.

- Ừm.

Phương Tư nhìn ấn ký trong tay, cười yếu ớt gật đầu.

- …

Linh hồn di tích một bên đã hoàn toàn hết nói nổi, không ngờ ta lại trở thành người xấu?

…

Đang lúc tâm tình Trần Thư vui sướng, thời điểm chuẩn bị mở hai di tích khác, một đám sinh vật Truyền Kỳ lại đang phải chịu đựng…

Bên trong Tinh KHông mênh mông, Thao Thiết cùng một đám Đại Hung đang lang thang không mục đích. Sắc mặt bọn chúng cảnh giác, thỉnh thoảng nhìn bốn phía xung quanh, trong lòng tràn ngập kiêng dè cùng hoang mang.

Lúc trước tổng cộng có chín con trốn vào bên trong Tinh Không, hiện giờ hơn nửa năm trôi qua bọn chúng lại tiếp tục có hai Đại Hung ngã xuống, vô cùng chật vật không còn uy thế của Truyền Kỳ.

Bọn chúng hiện giờ vẫn đang quanh quẩn ở cận kề cái chết, ngay lập tức có thể toàn quân bị diệt.

Một con Đại Hung nhìn phía Thao Thiết, nói:

- Thật sự không có đường sống sao?

Lang thang nửa năm, bọn chúng không có tìm được một mảnh đại lục nào, giống như bị trục xuất.

Tinh Không cô tịch làm cho tinh thần bọn chúng có chút không chịu nổi, Thao Thiết không có trả lời, chỉ là trong lòng càng trở nên trầm trọng.

Nó vốn tưởng rằng trốn vào Tinh Không ít nhất cũng có một con đường sống, nhưng suy nghĩ của nó quá đơn giản.

Tinh KHông xác thật là mộ địa của Truyền Kỳ.

Hiện tại bọn chúng muốn trở lại Lam Tinh đã là một điều xa vời, Thời Không Tinh Không là thác loạn, bọn chúng giống như con kiến trong biển rộng sớm đã bị lạc mất phương hướng.

Duy nhất có thể làm dường như chỉ có chờ chết…

Có lẽ là một năm, có lẽ là hai năm, bọn chúng làm sinh vật đứng đầu sẽ toàn quân bị diệt…

- Bổn Hoàng hận…

Trong mắt Thao Thiết có hận ý ngập trời, mỗi khi nghĩ đến bản thân bị một đám con kiến đuổi tới Tinh Không, trong lòng lại bốc lên sát ý.

Nhưng đáng tiếc nó hiện tại chỉ có thể phẫn nộ trong bất lực…

Đại Hung khác thấy bộ dáng Thao Thiết đã tập thành thói quen, không có để ý tới mà là nhìn phía Tinh Không mênh mông.

Tất cả cảm xúc trong lòng bọn chúng tuôn ra cuối cùng hoá thành một tiếng thở dài. Mỗi một con Đại Hung trước mắt đều là tung hoành mấy ngàn năm trên thế gian, thật không ngờ cuối cùng vậy mà kết thúc bằng cách này…

Nhưng ngay lúc không khí đám Đại Hung trầm thấp, một thanh âm đứt quãng giống như một làn khói nhẹ phiêu đãng trong lòng mỗi con Đại Hung.

- Đến…tới tìm ta…

- Hả?!

Đám Đại Hung sững sờ, nhưng sau đó không có để ý đều nghĩ bản thân đã xuất hiện ảo giác.

Nhưng ngay sau đó, thanh âm này lại lần nữa vang lên:

- Đến…nhanh tới…

Lúc này, đám Đại Hung nhìn nhau một cái, nhìn ánh sáng trong mắt nhau đều ý thức được cái gì.

Sắc mặt Thao Thiết chấn động, nói:

- Các ngươi cũng nghe thấy?!

Đại Hung còn lại gật đầu, trong mắt cũng toả ra ánh sáng lấp lánh, thậm chí toàn thân đều bắt đầu run rẩy.

Tinh Không cô tịch, vậy mà lại xuất hiện âm thanh?!

Hơn nữa quan trọng hơn chính là, lời bọn nó nghe được vậy mà là hung thú ngữ cao cấp, đây chính là hung thú Truyền Kỳ mới có thể nắm giữ!

- Ngươi là ai?!

Thao Thiết nhìn bốn phía hoang vắng, lớn tiếng rít gào.

Lúc này, nó cũng bất chấp có thể khiến cho sinh vật Tinh Không chú ý hay không. Đây chính là cọng cỏ duy nhất cứu mạng bọn chúng!

- Đến…nhanh tới…

Nhưng vẫn là lời nói cứng nhắc như cũ, không có trả lời câu hỏi của Thao Thiết. Đám Đại Hung liếc nhau một cái, đều có vẻ suy nghĩ.

- Thao Thiết, chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Đi tìm nó!

Thao Thiết do dự một chút sau đó quyết đoán làm ra quyết định!

Nếu tiếp tục lang thang, kết cục của chúng nó chỉ có thể là toàn quân bị diệt, hiện giờ bọn chúng đã không còn lựa chọn, nhất định phải nắm bắt được một cơ hội.

- Được! Vậy đi!

Đại Hung khác gật đầu, nhìn về phía trước. Bọn chúng tuy rằng là cơ thể bị thương nặng nhưng vẫn có được cảm giác của Truyền Kỳ, có thể nhận ra được nơi phát ra thanh âm.

Nhất thời, thanh âm thần bí giống như một ngọn hải đăng, chỉ dẫn đám Đại Hung đi trong Tinh Không…

Thời gian hai tháng dần trôi qua, một đám Đại Hung trong Tinh Không cẩn thận đi về phía trước, may mắn chính là bọn

chúng không có gặp sinh vật thần bí trong Tinh Không tập kích, an ổn vượt qua đoạn thời gian này.

Lúc này bọn chúng không còn thấp thỏm như lúc trước, trong lòng không khỏi dấy lên một chút hy vọng.

- Tiếng nói càng ngày càng rõ ràng…

Trong mắt Thao Thiết có vẻ hy vọng, giống như đã tìm được cơ hội sống sót.

Rất nhanh bọn chúng lại đi thêm không biết được bao nhiêu ngàn bước. Lúc này, bên tai đám Đại Hung lại lần nữa truyền đến tiếng nói:

- Các ngươi rốt cục cũng đến đây? Vì sao chật vật như vậy?

Vừa nghe lời này, thân hình đám Đại Hung trì trệ, trong mắt tràn ngập vẻ kích động. Thanh âm vốn lạnh lùng máy móc rốt cục có thay đổi, hơn nữa cũng có nội dung mới hiển nhiên là có con sinh vật nói chuyện.

- Ngươi rốt cục là ai?

Thao Thiết không có trả lời câu hỏi của đối phương, mà là rít gào nói.

- Tiểu Thao Thiết, ngươi cảm thấy ta là ai?!

Chương 2340 - Hy vọng sống sót?

Thanh âm thần bí có chút chế nhạo, giống như đang nói chuyện với vãn bối.

- Ngài?!

Thao Thiết không có tức giận mà là thân hình run rẩy, trở nên vô cùng kích động.

Thế gian chỉ có hai thứ tồn tại mới gọi nó như vậy, một là Thú Tổ, mà người… còn lại là con của Thú Tổ!

Về phần Nhân Hoàng, bình thường gọi Đại Hung bọn chúng là ‘đồ rác rưởi’…

Lúc này, thanh âm Thao Thiết run rẩy mở miệng nói:

- Ngài là…Thú Tổ?

Nó cùng với Đại Hung khác đều có vẻ mặt chờ mong, thân hình liên tục có run rẩy rất nhỏ hiển nhiên là có chút không khống chế được tâm tình của mình.

Nếu thật sự là Thú Tổ, tất cả biến cố hiện giờ sẽ tiêu tán trong khoảnh khắc, cái gì mà tân thời đại Thú Hoàng, nhân loại, ở trước mặt Thú Tổ căn bản là không đáng giá nhắc tới.

Nhưng câu nói của Thao Thiết không có được đáp lại, chỉ có yên tĩnh…

Sau một giờ, trong Tinh Không mới truyền đến tiếng thổn thức:

- Cha ta đã ngã xuống…

- …

Trong phút chốc, Thao Thiết cùng các Đại Hung tâm thần run lên, nhưng không có thất vọng mà nhanh chóng xác định thân phận của đối phương.

- Ngài là con Thú Tổ, Long Hoàng?

- Ta đang ở trên một mảnh đại lục, các ngươi tự mình đến đây đi, vùng cấm Tinh Không ta cũng không giám bước chân đến…

Thanh âm thần bí không có khẳng định cũng không phủ định, nhưng Thao Thiết cùng các Đại Hung cũng đã có đáp án, đồng thời trở nên vô cùng kích động.

Chúng nó lang thang lâu như vậy, rốt cục thì thấy được hy vọng sống!

Hơn nữa có con của Thú Tổ che chở, bọn chúng nếu trở lại Lam Tinh sẽ không còn bị đuổi giết, mà là có thể nghịch chuyển thế cục.

Con của Thú Tổ tuy không phải là tồn tại phía trên Truyền Kỳ tổ cấp, nhưng thực lực cũng là đứng đầu trong Truyền Kỳ.

Quan trọng chính là, thân phận nó tôn quý đại biểu cho dòng chính của hung thú!

Tân thời đại Thú Hoàng cho dù là có thực lực nhưng chưa hẳn có quyết đoán có thể chống lại, này tương đương với khai chiến cùng Thú Tổ!

Con của Thú Tổ, địa vị tương đương với lão gia tử của nhân loại. Trên thực tế, hai người đã từng đánh ở thời đại Cổ Ngự, dù sao một bên có được huyết mạch Thú Tổ, một người là đệ tử của Nhân Hoàng.

Hai bên có thể nói là người kế thừa đã định sẵn của hai tộc, chính là bởi vì nguyên nhân tuổi tác nên lão gia tử vẫn bị áp chế, trải qua phát triển ngàn năm mới có được thực lực của con trai Thú Tổ năm đó.

Giờ phút này, thân hình đám Đại Hung run rẩy bắt đầu đi nhanh hơn, không có lại tiết tiệm năng lượng trong cơ thể. Dù sao chỉ cần đến mảnh đại lục chúng nó sẽ được bổ sung thiên địa linh khí.

Thời gian mười ngày, đám Đại Hung đã thấy được nơi bọn chúng cần đến, chỉ thấy phía trước có một đoàn ánh sáng trắng trôi nổi bên trên tràn ngập thiên địa linh khí, ở trong Tinh Không cô quạnh, thật sự là quá hiếm thấy giống như ốc đảo trong sa mạc.

- Mau tới đây…

Âm thanh thần bí lại vang lên:

- Nếu gặp được sinh vật thần bí trong Tinh Không, ta cũng không có cách nào cứu các ngươi.

Vừa nghe lời này, đám Đại Hung không có do dự lập tức nhảy vào trong đoàn ánh sáng.

Tầm mắt vừa chuyển, bọn chúng rốt cục thì đi tới đại lục lần nữa. Đám Đại Hung đầu tiên là điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí tầm bổ thân thể gần như khô kiệt của bọn chúng.

- Hả?

Thao Thiết lúc này mới có thời gian đánh giá mặt đất dưới chân, chỉ thấy dưới thân bọn chúng là đất màu đen sẫm, không trung cũng là màu đen đậm, giống như đi tới một nơi không có ánh sáng.

Hơn nữa thiên địa linh khí bốn phía loãng, chỉ có thể để bọn chúng tạm thời khôi phục một chút sức mạnh, về phần chữa thương cùng tu luyện, hoàn toàn là nói chuyện viển vông.

Tài nguyên tưởng tượng cùng thiên tài địa bảo, lại ngay cả một cọng cỏ cũng không nhìn thấy…

- Nơi này…

Thao Thiết âm thầm chậc lưỡi, thật không ngờ lại cằn cỗi như vậy…

- Không phải nghi ngờ, toàn bộ tài nguyên nơi này bị ta hấp thu…

Một thanh âm lạnh nhạt vang lên:

- Năm đó vì sống sót từ tay Thiên Vụ, ta hao phí rất nhiều căn nguyên lực lượng…

- Ngài thật sự là Long Hoàng?

Thao Thiết vẫn thật không ngờ bản thân thật may mắn, chỉ cảm thấy tất cả như là nằm mơ.

Rầm rầm rầm!

Lúc này, Thao Thiết vừa nói xong tầng mây trên không trung màu đen bắt đầu chuyển động, nhanh chóng ngưng tụ thành một cái đầu vô cùng khổng lồ!

Đầu rồng màu đen nhìn xuống Thao Thiết, giống như đang nhìn một con kiến, thản nhiên nói:

- Ngươi thấy sao?

Uy áp khủng bố tràn ngập khiến cho đám Đại Hung đồng loạt phủ phục trên mặt đất, trong lòng đã không còn nghi ngờ gì.

- Long Hoàng, chúng ta rốt cục cũng tìm được ngươi!

Hiện giờ trong mắt con Thao Thiết vậy mà chảy nước mắt, hoàn toàn không tương xứng cùng với bộ dáng hung lệ của nó…

- Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?!

Đầu rồng đen nhíu mày bói:

- Các ngươi là bị nhân loại đẩy vào Tinh Không?!

- Không phải, lúc trước Nhân Hoàng cũng ngã xuống, Thiên Vụ mặc dù vẫn còn sót lại sức mạnh nhưng chỉ là hồi quang phản chiếu, nhân loại cũng không có khả năng quật khởi… .

- Hay là Cổ Thuấn thật sự trở thành Nhân Hoàng?!

- Long Hoàng, không phải…

Trong mắt Thao Thiết bộc phát ra sát ý sâu sắcm nói:

- Khiến chúng ta chạy trốn vào Tinh Không, không phải nhân loại…

Chương 2341 - Con của Thú Tổ: Giới Long

- Mà là đám kiến trước kia cắn nuốt huyết mạch Đại Hung!

- Hả?

Long Hoàng sững sờ, nói:

- Đến nói nghe một chút…

Thao Thiết cũng không giữ lại, rốt cục thì tìm được chỗ dựa vững chắc có thể kể khổ…

Hiện tại nó chỉ có một suy nghĩ, chính là phải giết bằng được!

Thời điểm đám Đại Hung trao đổi với con của Thú Tổ, đại lục tối răm cũng lặng yên có một chút thay đổi…

Chỉ thấy tầng mây trên bầu trời cũng mặt đất đen tối hơi bắt đầu chuyển động, giống như mở ra cái miệng đen tối cắn nuốt hết tất cả…

Thời gian một ngày trôi qua, đám Đại Hung nói ra toàn bộ những chuyện bản thân trải qua, chỉ cảm thấy tích tụ trong lòng nhất thời tiêu tán, tâm tình đều sung sướng không ít.

- Vậy mà là đám con kiến kia…

Con của Thú Tổ cũng có chút kinh ngạc, nhưng thật không ngờ đám Thú Hoàng đó thật sự có thể ra hồn. Hiện tại xem ra,

sinh tử đại chiến của nhân loại cùng hung thú, người thắng duy nhất vậy mà là đám hung thú nhỏ không đáng chú ý kia.

Nhưng đáng tiếc, thắng lợi của chúng nó sẽ không còn bao lâu…

- Long Hoàng, dẫn chúng ta xông lên lần nữa… .. .

- Chúng ta nguyện trợ giúp Long Hoàng thống trị thế giới một lần nữa, muôn lần chết không chối từ!

- Muôn lần chết không chối từ!

Đám Đại Hung vẻ kích động, đều biểu hiện lòng trung thành của bản thân.

Năm đó chúng nó chính là tiểu đệ của Long Hoàng, hiện tại lại trở về tiểu đệ tự nhiên là không có chút thay chênh lệch thậm chí là cảm thấy được bản thân vô cùng may mắn.

- Được!

Long Hoàng mặt có tươi cười quỷ dị, nói:

- Các ngươi đã nói như vậy, vậy bổn hoàng cũng sẽ không khách khí.

-?

Thao Thiết sững sờ ngược lại có chút không phản ứng lại.

- Bổn hoàng hiện tại còn có một chuyện cần các ngươi giúp, không biết các ngươi có nguyện ý không?

Đám Đại Hung có chút do dự nhưng vẫn kiên định gật đầu.

- Thao Thiết, ngươi tiến lên trước!

Long Hoàng thản nhiên nói:

- Thực lực các ngươi quá yếu, trước tiên cần khôi phục thực lực.

Vừa nghe lời này, trong lòng đám Đại Hung chấn động lập tức mừng như điên!

Bảy con Đại Hung bọn chúng, trong đó nguyên bản có ba con là Truyền Kỳ Thượng Vị cấp, nhưng bởi vì bị thương quá

nặng tất cả bọn chúng để rớt xuống Truyền Kỳ Trung Vị, ngay cả Thao Thiết cường đại cũng như vậy.

Hiện giờ cơ hội khôi phục thực lực đỉnh ở trước mặt, tất nhiên là làm trong lòng bọn chúng kích động.

Thao Thiết không còn do dự bay lên trên không theo chỉ dẫn của Long Hoàng, đi tới phía trước đầu rồng, khi đối diện cùng với đôi mắt của Long Hoàng, trong lòng Thao Thiết đột nhiên có một chút bất an.

- Hung thú nhỏ, ngươi theo ta cũng đã ba ngàn năm rồi nhỉ?

Lúc này, Long Hoàng vẻ hồi ức có một chút cảm khái.

Thao Thiết sững sờ, nhưng vẫn nói sự thật:

- Ba ngàn ba trăm năm…

- Vậy mà đã lâu như vậy…

Long Hoàng thở dài nói:

- Nếu còn có thể, bổn hoàng thật sự còn muốn dẫn ngươi đi chinh chiến thiên hạ.

- …

Bất an trong lòng Thao Thiết lại lần nữa hiện lên, trong mắt nó nhất thời tràn ngập cảnh giác.

Long Hoàng thản nhiên nói:

- Bổn hoàng cần sức mạnh của ngươi, không cần kháng cự…

Vừa dứt lười, Thao Thiết theo bản năng muốn thoát khỏi đồng thời rít gào nói:

- Nó không phải con của Thú Tổ, là tân thời đại Thú Hoàng sắp xếp, toàn bộ ra tay!

Thao Thiết cũng không phải hạng ngu xuẩn, nháy mắ đã dẫn động Đại Hung còn lại ra tay trấn áp Long Hoàng trước mắt.

- Ngươi thật thông minh…

Long Hoàng cũng không có gì bất ngờ, nói:

- Đáng tiếc, quá muộn…

Trong phút chốc, đầu rồng màu đen mở ra cái mồm đầy máu, muốn cắn nuốt Thao Thiết. Thao Thiết đối mặt với nguy cơ sinh tử trong lòng cũng tràn ngập hung lệ khí, rít gào nói:

- Ta mới là tồn tại có thể cắn nuốt vạn vật!

Vừa dứt lười, thân hình nó đột nhiên tiêu tán hoá thành cái miệng vô cùng to lớn cắn nuốt thiên địa!

Tuy đầu rồng màu đen cũng to lớn nhưng so sánh với thân thể Thao Thiết hoá thành miệng dường như có chút rơi vào thế hạ phong.

- Thao Thiết, không cần phải từ chối!

Cái trán của Long Hoàng đột nhiên nứt ra vậy mà hiện ra con mắt thứ ba!

Chỉ thấy con mắt trên trán của Long Hoàng bao phủ màu đỏ, tràn ngập uy áp cực hạn, trong thiên địa giống như trở nên ngưng trệ.

Lực lượng khủng bố bắt đầu khởi động làm cho Thao Thiết chỉ cảm thấy thân thể tán loạn, không có bất kỳ sức chống lại.

- Đây không phải là mắt của ngươi!

Tâm thần Thao Thiết lúc này hoảng sợ, mơ hồ nghĩ tới một kẻ khác có thể khiến người khác kinh sợ.

- Ánh mắt không tồi.

Long Hoàng cười nhạt một tiếng, nói:

- Nó tất nhiên không phải của ta, mà là mắt của cha ta!

Vừa dứt lời, đồng tử màu đỏ trên cái trán của nó bắn ra hồng quang chói mắt, chiếu sáng toàn bộ thiên địa đen tối.

Miệng khổng lồ do Thao Thiết biến thành va chạm với hồng quang, nhanh chóng tán loạn thành mảnh. Chỉ khoảng nửa phút Thao Thiết khôi phục bản thể, hơi thở bản thân suy yếu, máu tươi trong miệng tuôn ra đã không còn một chút chiến lực.

Nhưng mắt của Thú Tổ cũng dần ảm đạm, hiển nhiên không có vô địch như vậy…

- Ngươi?!

Trong mắt Thao Thiết tràn ngập oán độc cùng không cam lòng, vốn tưởng rằng là hy vọng kết quả vậy mà rơi vào tuyệt cảnh bỏ mạng…

- Nhận mệnh đi…

Ánh mắt Long Hoàng bình tĩnh, nói:

- Bổn hoàng sẽ báo thù cho các ngươi, trấn áp tân thời đại Thú Hoàng.

Chương 2342 - Con của Thú Tổ: Giới Long (2)

- Nếu không có huyết mạch Thú Tổ, ngươi tính là cái gì?! Vậy mà muốn bổn hoàng nhận mệnh?!

Thao Thiết vẫn không từ bỏ, mà nhìn sáu con Đại Hung khác, nói:

- Các ngươi chờ cái gì? Thực sự nghĩ nó sẽ bỏ qua cho chúng ta?! Chỉ cần cắn nuốt nó, chúng ta có thể quay về đỉnh!

Vừa nghe nói vậy, sắc mặt Đại Hung còn lại khẽ động, ánh mắt nhìn Long Hoàng cũng có địch ý.

- Làm sao? Các ngươi cũng muốn phản kháng?!

Trong mắt Long Hoàng có trào phúng, nói:

- Các ngươi thật sự nghĩ rằng bản thân mình vừa rồi hút vào chính là thiên địa linh khí chứ?

Nó vừa dứt lời chỉ thấy đám Đại Hung đồng loạt biến sắc, nhanh chóng quay cuồng trên mặt đất, không ngừng kêu rên.

- Ngươi?!

Thao Thiết giật mình, cũng nhận ra được trong cơ thể giống như bốc cháy, có một cỗ sức mạnh vô cùng cường đại đang ở trong thân thể nó tuỳ tiện phá huỷ.

Đồng thời, Đại Hung còn lại cũng không ngừng kêu rên, sức chiến đấu lại suy yếu thêm. Chúng nó tuyệt đối không ngờ đối

phương ngay từ đầu là không muốn cứu bọn chúng, chỉ là cho thành thức ăn…

- Các ngươi sẽ không hy sinh không công.

Đồng tử màu đỏ trên trán của Long Hoàng nhìn thẳng Thao Thiết, nhanh chóng khống chế lại tại chỗ. Cái miệng to của nó mở ra, nuốt vào Thao Thiết đã bị thương nặng vào miệng kèm theo âm thanh nhai nuốt khiến da đầu kẻ khác run lên.

Được xưng là Thao Thiết cắn nuốt vạn vật, vậy mà cuối cùng rơi xuống kết cục bị cắn nuốt…

- …

Toàn thân Đại Hung còn lại phát lạnh, trong lòng tràn ngập sợ hãi. Đây là bị nuốt?

- Liều mạng!

Giờ phút này, lại một con Đại Hung sắc mặt hung ác, quyết đoán thiêu đốt gần như toàn bộ huyết mạch của bản thân!

Bọn chúng có thể phát triển thành Truyền Kỳ, ngoại trừ huyết mạch cao quý thì tính cách cũng tràn đầy kiêu ngạo, sẽ không dễ dàng khuất phục cùng nhận thua.

Lúc này, Đại Hung còn lại cũng như vậy, đều thiêu đốt huyết mạch.

Nhất thời đau nhức trong cơ thể bọn chúng bị đè xuống, miễn cưỡng khôi phục sức chiến đấu. Bọn chúng nhìn mắt Thú Tổ trên trán Long Hoàng, không có dục vọng tấn công mà bay thẳng lên vòm trời, muốn chạy ra khỏi mảnh đại lục.

- Ngu muội…

Long Hoàng không có bất kỳ động tác khác, chỉ ngẩng đầu nhìn một cái. Chỉ chốc lát, Thao Thiết trong miệng nó bị cắn nuốt hầu như không còn, không nhịn được lên tiếng rít gào:

- Rốt cục khôi phục lại một chút sức mạnh…

Lúc này, đôi mắt lạnh nhạt của nó liếc Đại Hung đang chạy trốn chết, nhếch miệng cười sau đó cái đầu to lớn ầm ầm tiêu tán.

Sáu con Đại Hung quay lại nhìn, bất an trong lòng tăng cao giống như đã đặt bản thân mình vào tình cảnh tử vong.

- Không phải chạy.

Ngay lúc này, bên tai sáu con Đại Hung truyền đến một thanh âm chế nhạo.

Trong lòng bọn chúng run lên, chỉ cảm thấy toàn bộ thiên địa đang mở miệng.

Rầm rầm rầm!

Giờ đây, đám Đại Hung liều mạng muốn chạy ra khỏi mảnh đại lục, nhưng bất kể thế nào bọn chúng cũng không tiếp cận được bầu trời, thậm chí càng ngày càng xa.

Này không phải là lực lượng Thời KHông, mà là bởi vì phía trên bầu trời…cũng đang di động!

- Các ngươi nếu đã nói muôn lần chết không chối từ, vậy bổn hoàng sẽ không có gánh nặng trong lòng.

Thanh âm con của Thú Tổ quanh quẩn trong thiên địa, khiến tâm thần kẻ khác run rẩy dữ dội.

Trong phút chốc, chỉ thấy bầu trời bắt đầu sụp đổ rất nhanh mà mặt đất thì di động bay lên không, giống như một cái miệng lớn có thể đóng lại mở ra…

Rầm!

Mặt đất cùng bầu trời tiếp xúc với nhau, hơi thở đám Đại Hung hoàn toàn bị tan biến…

Cho đến trước khi chết, bọn chúng mới nhớ lại tên thật con của Thú Tổ…GIới Long!

- Mùi vị không tồi…

Thanh âm của Giới Long vang vọng giữa thiên địa, nhanh chóng phân giải huyết nhục của Đại Hung trong cơ thể, biến thành lực lượng của mình.

Lúc này Thú Tổ chi nhãn được khảm nạn trong thiên khung đột nhiên mở ra, trong nháy mắt càng trở nên đáng sợ.

Toàn bộ không gian thực chất chỉ là đầu lâu của Giới Long mà thôi…

- Thiên Vụ đáng giết ngàn đao…

Lúc này Giới Long đã dần dần khôi phục lực lượng, không khỏi nhớ lại chuyện cũ năm đó, trong lòng nảy sinh hận ý.

Năm đó, Thiên Vụ dẫn đầu các vị đại truyền kỳ Ngự Thú Sư, triển khai một trận chiến đẫm máu tiêu diệt toàn bộ Hung Thú, và sự tồn tại mạnh nhất dưới thời Thú Tổ, đương nhiên là đặc biệt bị nhắm vào……

Mặc dù nó còn sống sót qua vô số năm, thực lực đạt đến cực hạn Truyền Kỳ, nhưng đối mặt Thiên Vụ trên Truyền Kỳ, vẫn không có chút sức chống lại, đối với nó mà nói, ngày đó quả thực là ác mộng…

Thân thể cao lớn của nó bị cường thế đánh nổ, từng chỗ huyết nhục đều bị Thiên Vụ hủy diệt, khí tức sinh mệnh tràn đầy cũng tiêu tán theo, trực tiếp ngã xuống tại chỗ…

May mắn thay Thú Tổ trước khi tiến hành đại chiến cùng Nhân Hoàng, dường như dự cảm được tử kỳ của chính mình, sớm đã chuẩn bị trước, không những mang mắt phải của mình tặng cho cho Giới Long, mà còn lưu lại một sợi tinh hoa cho Thú Tổ.

Sau khi Thiên Vụ mang Giới Long trấn sát thì lại quay sang đối phó với Đại Hung còn lại, Giới Long vốn nên ngã xuống lại nhờ vào tinh hoa huyết nhục của Thú Tổ huyết nhục thành công kéo dài tính mạng sống tiếp được…

Chương 2343 - Đó là một câu chuyện xưa rất dài…

- Ừm? Đại gia cái gì? Kêu ta là đại ca!

Tạ Tố Nam râu ria rậm rạp đang mài đao mổ heo ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, nói.

- Tiểu bằng hữu, hôm nay thịt heo đã bán sạch, ngày mai xin đến sớm hơn.

- Ta không phải đến để mua thịt heo.

Nữ sinh vội vàng nói.

- Ta nghe người ta nói, trên đời này chuyện gì ngươi cũng biết, ta muốn tới tìm ngươi giúp đỡ chút.

- A?

Lão Tạ nhíu mày, nói.

- Dịch vụ của ta có thu lệ phí.

- Ta có tiền!

Tiểu cô nương nói.

- Trước tiên nói chuyện của ngươi trước đi.

- Nhà ta nuôi một con chó làm sủng vật, hôm qua bị mất hiện tại vẫn chưa tìm được.

Tiểu cô nương lo lắng nói.

- Ta muốn ngài giúp ta một chút

- Loại chuyện nhỏ này…

Giọng nói lão Tạ dừng lại một lát sau đó cười nói.

- Vừa hay là trong phạm vi nghiệp vụ của ta!

Tiểu cô nương nghe vậy, nháy mắt thở phào nhẹ nhõm còn tưởng rằng đối phương sẽ không nhận chứ.

- Nói một chút về tướng mạo đặc thù của con chó nhà ngươi đi.

- Nó là con chó có lông màu trắng, con mắt thì…

- …

Sau khi nghe xong, lão Tạ nhẹ gật đầu sau đó vẻ mặt quái dị nói.

- Con chó kia nhà ngươi đang ở ngay cổng chợ đen, hình như đang lang thang cùng một con chó… Yêu đương?!

- Không thể nào?

Tiểu cô nương khẽ nhếch miệng, sau đó vội vã muốn rời đi.

Nhưng dường như nàng lại nghĩ tới cái gì đó, vội vàng quay đầu lại nói.

- Phải rồi, Tạ đại gia bao nhiêu tiền?

- Kêu cha mẹ ngươi ngày mai đến chỗ của ta mua hai cân thịt heo.

- Được!

Tiểu cô nương gật đầu đồng ý sau đó xoay người rời khỏi nơi này.

- Thật sự là cuộc sống yên tĩnh…

Lão Tạ ngồi trước gian hàng đốt lên một điếu thuốc, lẳng lặng nhìn mặt trời chiều ngả về đằng Tây chỉ cảm thấy an tâm trước nay chưa từng có…

…

Thành phố Nam Giang, bệnh viện tâm thần.

- Được rồi, tháng này các vị có chút vất vả, chúng ta phải tranh thủ kéo sản lượng lên nữa.

Tiểu Tinh mặc đồng phục bệnh nhân nói với nhân viên công tác trước mặt, nói.

- Cuối tháng ta thưởng thêm cho các vị!

- Được!

Thần sắc đám người chấn động, trong nháy mắt đã có động lực vội vã rời khỏi nơi này…

- Thật sự là không có cách nào, đồng phục bệnh nhân quá bốc lửa.

Tiểu Tinh lắc đầu nhưng trong mắt lại không che giấu được ý cười.

Hắn đương nhiên là không thiếu tiền, sở dĩ nóng lòng với sự nghiệp trước mắt như thế chính là để đồng phục bệnh nhân của hắn lưu danh muôn đời…

Đinh đinh đinh…

Giờ phút này, điện thoại trước bàn của hắn vang lên.

- Này, lão Vương có chuyện gì?

Âm thanh Vương Tuyệt hưng phấn truyền đến.

- Tiểu Tinh, công ty của ta nghiên cứu ra một loại thuốc mới, khi nào chúng ta thử hợp tác xem?

- Uống thuốc, mặc đồ bệnh nhân…

Tiểu Tinh sờ cằm, nói.

- Một khẩu phần tuyệt hảo như thế…

- Thật tinh mắt, nhất định sẽ khiến toàn thế giới sục sôi!

Trên mặt hai người đều là vẻ hưng phấn, bắt đầu lên kế hoạch các hạng mục công việc hợp tác sâu rộng…

Niên đại hòa bình, hai người cũng đã không còn hứng thú đối với việc tu luyện mà đều tự mình mở công ty, bắt đầu xây dựng sự nghiệp…

…

Thành phố Nam Giang Tổng Bộ của Thực Thần Hiệp Hội.

- Bộ trưởng, thứ ngài muốn đã đến.

Chỉ thấy đám người bên cạnh đang bày một chiếc lồng đương bao phủ bởi miếng vải đen, trong đó thỉnh thoảng truyền ra âm thanh "nghẹn ngào".

- Cuối cùng cũng đã tới!

Giờ phút này, Đại Lực đang cầm trong tay một thanh dao phay thần sắc nháy mắt chấn động, lẩm bẩm.

- Ta đã ngửi thấy hương vị khiến ta trầm mê…

- …

Đám người nhìn thấy bộ dáng hội trưởng như thế, khóe mắt nhịn không được co giật.

- Được rồi, các ngươi rời đi trước, ta phải cùng tiểu bảo bối của ta nói chuyện một chút.

- Đúng!

Đám người trong nháy mắt quay người, rời khỏi nơi này.

Bọn hắn sợ mình chậm một chút nữa sẽ bị xem như nguyên liệu nấu ăn…

- Tiểu bảo bối, đừng sợ…

Đại Lực cầm trong tay một thanh dao phay, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng…

Chỉ thấy sinh vật trong lồng dường như cũng đã nhận ra sự đáng sợ, cố gắng giãy giụa.

Nhưng đáng tiếc chỉ là uổng chí công sức mà thôi.

- Đến đây đi! Bày ra nào!

Một tay Đại Lực mở ra miếng vải đen, hình dáng sinh vật thần bí lộ ra trước mắt…

- Ô ô…

Chỉ thấy một thân thể cự tích khổng lồ bề ngoài mang theo sự kinh sợ, không ngừng giãy dụa.

Chính là sinh vật thần bí tới từ Tinh Không!

- Không cần sợ… Hãy phối hợp với ta…

Đại Lực cười hắc hắc, nói.

- Dưới sự trợ giúp của ta, sinh mệnh của ngươi sẽ được thăng hoa…

- Grào!

Sinh vật thần bí Tinh Không ô ô gào thét giống như nhìn thấy một đại ác ma…

Nó sớm đã hình thành thói quen đi săn Truyện Kỳ chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ bị xem như nguyên liệu nấu ăn…

Hơn nữa đối phương lại chính là một người bình thường mà thôi…

Cái này mẹ nó rốt cuộc là thời đại không hợp thói thường gì vậy chứ…

- Ca ca tới đây…

Đại Lực cầm dụng cụ làm bếp trong tay lần nữa dấn thân vào sự nghiệp nấu nướng vĩ đại…

…

Hoa Hạ học phủ, văn phòng làm việc của hiệu trưởng.

- Tình huống của mấy người các ngươi là như thế nào vậy?!

A Lương đang cau mày nhìn qua mấy học sinh trước mắt, không khỏi có cảm giác đau đầu.

Chương 2344 - Đó là một câu chuyện xưa rất dài… (2)

- Hiệu trưởng là bọn hắn động thủ trước, bọn ta chỉ là phòng vệ chính đáng…

- Đây chính là lý do các người đưa hết tất cả Khế Ước Linh của người ta vào bệnh viện hả?

A Lương trừng đám người một cái.

Một học sinh lẩm bẩm.

- Tôn chỉ của xã đoàn chúng ta chính là không phục thì đánh, dù sao cũng có lão xã trưởng làm chỗ dựa cho bọn ta.

- Không đúng, xã nào mà điên cuồng ngang ngược như thế hả?!

- Niệu Tố Xã.

- …

Thần sắc A Lương trì trệ sau đó phất phất tay, nói.

- Các ngươi tản đi trước đã, đầu óc ta có chút đau nhức…

Thần sắc đám người khẽ giật mình sau đó nhanh chóng rời khỏi văn phòng…

- Người không ở đây cũng có thể gây phiền toái cho ta.

A Lương vuốt đầu, nói.

- Trường học này đúng là không quản được…

- Quên đi, vẫn nên để Liễu lão sư tới xử lý chuyện Niệu Tố Xã…

Hắn nhìn một bàn đầy văn kiện trước mắt lại tiếp tục lao vào công việc bận rộng phong phú…

…

Hoa Quốc, vùng biển phía Nam.

Một hình thể cá mập khổng lồ đang nằm trên bờ biển.

Chính là Sa Hoàng lúc trước!

Lúc này thân thể nó tràn ngập tinh quang giống như gông xiềng, áp chế toàn bộ thực lực của nó.

Trong khi đó, trong lòng của nó thời thời khắc khắc đều đang chửi rủa.

Nhưng đây đã là tất cả những gì nó có thể làm…

Bởi vì đã từng tiến hành truy sát Trần Thư quá lớn đương nhiên là bị tội phạm Nam Giang ghi nhớ báo thù…

- Năm đó ngươi chạy rất nhanh, hiện tại để ngươi chạy đủ!

Trong lòng Sa Hoàng vẫn vang vọng lời Trần Thư nói.

Kết quả đương nhiên không cần nói cũng biết.

Không còn thấy Sa Hoàng xưng bá hải vực nhưng trên thế giới có thêm một phương tiện giao thông đi từ Lam Tinh đến Cổ Ngự Đại Lục.

Sa Bỉ Hào…

Giờ phút này.

Đám người xung quanh nhao nhao nhích lại gần ngồi lên chuyến bay tiến về Cổ Ngự Đại Lục…

Dù sao bây giờ đã không còn dị không gian, đám Ngự Thú Sư muốn săn giết Hung Thú chỉ có thể tiến về Cổ Ngự Đại Lục xa xôi.

Mà Sa Bỉ Hào, đương nhiên trở thành phương tiện giao thông đám Ngự Thú Sư thích nhất.

Chẳng những giá cả rẻ, tốc độ lại cực nhanh về phần tính an toàn lại càng đạt tiêu chuẩn…

Rất nhanh, Sa Hoàng đã cất cánh bay lên không trung dựa theo lộ tuyến cố định đi về phía Cổ Ngự Đại Lục…

- Tốc độ thật nhanh…

Mọi người nhìn cảnh tượng bốn phía đi qua cực nhanh, trong lòng có chút sợ hãi cùng thán phục.

Mặc dù bị Trần Thư áp chế thực lực nhưng bản chất của nó vẫn là Truyện Kỳ Thú Hoàng, hoàn toàn xứng đáng là phương tiện giao thông đứng đầu trên thế giới!

Lúc ban đêm.

Sa Bỉ Hào thành công vượt qua không gian thông đạo Bắc Cực đưa mọi người đi tới phía trên Cổ Ngự Đại Lục.

Không ít Ngự Thú Sư nhao nhao rời khỏi lưng Sa Hoàng.

Chính thức bước lên Đại Lục cổ kính khổng lồ vô biên này!

Vừa tới đây đám Ngự Thú Sư cùng nhìn về phía trước giống như bị đồ vật gì đó hấp dẫn.

Chỉ thấy đám người phía trước đang sừng sững ba pho tượng nhân loại to lớn.

Pho tượng thứ nhất là một người trung niên, mặt mũi của hắn uy nghiêm,tràn đầy khí thế lớn lao giống như là vương giả bễ nghễ thiên hạ.

Pho tượng thứ hai là một vị lão nhân, trên người hắn mặc một bộ trường sam giống như là một vị Thánh giả được vạn người kính yêu.

Mà pho tượng thứ ba lại là một tên thanh niên trên người mặc áo khoác, hắn mang theo nụ cười tràn đầy ánh nắng có vẻ như là người có tính cách thiện lương…

Bọn hắn đưa lưng về phía Lam Tinh ngắm nhìn Cổ Ngự Đại Lục mênh mông, giống như cùng nhau trấn áp Hung Thú lại như đang bảo vệ nhân loại ở phía sau…

Trong mắt không ít người không nhịn được xuất hiện sự tôn kính cúi đầu với ba pho tượng đó…

- Lão sư, bọn hắn là ai vậy?

Một đám học sinh trên mặt không hiểu nhìn về phía lão sư mặc váy trắng đằng trước.

- Các ngươi ngốc quá, ở đây không phải còn có danh tự sao?

Một nam sinh nhìn về phía dưới của pho tượng, quả thật có khắc tên của bọn hắn, đồng thời miệng không nhịn được lên tiếng.

- Sơ đại Nhân Hoàng, Viêm…

- Nhị đại Nhân Hoàng, Cổ Thuấn…

- Tam đại… Ôi chà… Tội phạm Nam Giang, Trần Thư?!

- Không phải chứ Vu Phàm, ngươi có được không vậy, chỉ nhìn đọc cũng đọc sai nữa hả?

- Ngươi thì biết cái gì?

Nam sinh trừng mắt, nói.

- Hai người trước đều là Nhân Hoàng, kết quả người thứ ba là tội phạm, đây không phải là bất thường quá saosao

- Chẳng qua có sao nói vậy, đó là tình huống quái dị gì thế?!

Nam sinh vội vàng tìm ra chủ đề, nói.

- Lão sư, hai Nhân Hoàng còn có một tên tội phạm, đó là tổ hợp phối hợp gì vậy? Không phải là viết sai chứ?

- Đương nhiên là không.

Nữ nhân mỉm cười, nói.

- Cái này mới là phương thức mở ra chính xác nhất!

- Một tên tội phạm vì sao lại có thể đứng cùng một chỗ cùng với Nhân Hoàng chứ…

- Bởi vì hắn là Trần Thư!

Giờ phút này, hai mắt lão sư xuất hiện quang mang khóe miệng cũng thật lâu chưa tiêu tan đi ý cười.

Một đệ tử thử thăm dò nói.

- Vương lão sư, không phải ngài quen biết hắn chứ?

- Đương nhiên quen biết.

Nữ nhân mỉm cười, nói tiếp.

- Hắn thực ra… Cũng là lão sư của ta.

Trong mắt của nàng xuất hiện hồi ức giống như nghĩ đến những gì đã qua, không khỏi cười một tiếng.

- Thật vậy sao?

- Oh shit, không thể nào?

Các học sinh nháy mắt sôi trào trong mắt tràn ngập vẻ tò mò.

Mặc dù không biết thân phận của đối phương nhưng một tên tội phạm có thể ngang bằng địa vị với Nhân Hoàn, đương nhiên là gợi lên lòng hiếu kỳ của bọn hắn.

- Lão sư, có thể nói cho chúng ta một chút sự tích của hắn được không…

- Sự tích của hắn sao?

Vương Thanh Tuyết ngây ngốc nhìn pho tượng khổng lồ thứ ba, lẩm bẩm.

- Đó là một câu chuyện truyền kỳ rất dài…

…

…